

John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N°

AVAMS

91.7
J.V.

John Adams.

ROBERTI STEPHANI

LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS

THESAURUS
LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRO-
RUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM,

Accesserunt nunc primum

HENRICI STEPHANI ROB. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum citationibus atque
Interpretationibus falsis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque
quamplurimis repurgavit,

Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit
ANTONIUS BIRRIUS PHILIATER BASIL.

TOMUS II.

BASILEÆ

Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.

M DCC XL.

THESSALURUS
LINGUE LATINE
IN IV TOMOS DIVISUS

1791

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM
IMPERIUM REUDITORUM VIBRUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUGUSTO

XX
ADAMS

31.7
J.V.

HENRICI STEPHANI ROM.
ANNOTATIONES AUCTORUM
EX CODICE BIBLIOTHECAE CIVIS GENEVE

VS CUM RECENTIUS, DICTIS, ET AUCTORUM CIRCUMSTANTIAS
THESSALURUS, INTERPRETATIONIBUS SUPPLEMENTIS, RECENTIUS
EXAMINIS RECENTIUS

GENEVE PUBLIS, ANNA DUBREUILLES RECENTIUS

ANTONIUS VIRRIUS PUBLIS PUBLIS

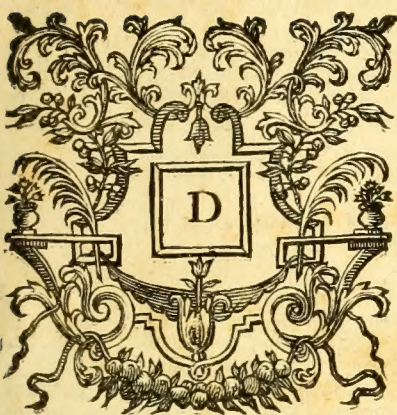
TOMUS II

GENEVE
Typis & Impensis J. & J. G. THURNISSEUM
1791

D

LITERA, in ordine alphabeti quarta: Gr. Δ. Nemini dubium esse potest Latinos e Græcia eam traduxisse, qui vel ipsam faciem contempletur, altero angulo ad basin in semicirculum facili ductu convoluta. Verum aliud quid est & majus quod asserit Scaliger, Ionas veteres hanc ipsam usurpasse hujusce elementi figuram, antequam illa triquetra in usu esset, quamquam & illa satis sit vetusta; quod ex antiquis legibus quæ inde Δέσμι vocantur patet, ut taceam eam partem Ægypti, quæ hinc Delta appellatur & sidus Deltoton Ciceroni in Arateis celebratum.

D & B invicem mutantur. Ut quod olim Duellum, nos jam bellum dicimus; & Duellona, Bellona. Cic. in Orat. 153. Complura in Latina Lingua suavitatis & aurium causa mutata fuisse a veteribus tradit. Quid vero, ait, licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahebant, quo essent aptiora? Nam ut duellum, bellum, & duis bis; sic Duellum eum qui Pœnos classe devicit, Bellum nominarunt, cum superiores semper appellati essent Duellii. Vid. & Quint. 1. 4. itemque Scal. Poet. 3. 89.

D & L. Ut a sedeo, olim Selda dicebatur, quæ nunc Sella. Quæ nunc Lingua, olim Dingua, quæ Lautia, antiquis Dautia, quæ nobis Lacryma illis Dacryma. Contra, quas modo Medicas aves vocamus, veteres Melicas nuncuparunt, quod nos Dedicare, id illi Delicære, si Festum audimus.

D & N. Sic quod nobis dispendere est & tendere, id veteribus erat dispenner & tennere, si vera loquitur Donatus.

D & P. Dion. Halicarn. Antiq. Rom. 1. 68. In eo positæ sunt Trojanorum Deorum Imagines cum inscriptione Denates, quæ Penates significat. Videntur enim mihi illi Prisci, ante inventum P, usurpasse pro eo D. Nardin. Rom. vet. v. 4.

D & R. Arvenæ olim appellati, qui nunc Advenæ; & pro ad fere ubique ar positum, quod etiamnum manet in Arcesso, & in Arbiter, quæ vox conflatur ex ar. i. e. ad, & bito i. e. eo. sic Meridies pro Medidies, ut Cic. scribit in Orat. Non. 1. 299.

D & S. Nam Fraus fraudem, Laus laudem parit & qui Clausus apud Sabinos audierat, postquam Romam commigrasset, Claudius dein Claudius audiebat; & contra, quæ primum Audes, mox Aufes, postremo Aures dicebantur.

D & T. Quintil. 1. 4. Quid D cum T quædam cognatio? Quare minus mirum, si in vetustis operibus urbis nostræ, & celebribus templis legantur Alexanter & Cassantra. Sic legimus aliquando quodannis pro quotannis. In Cenotaphio Lucii Cæsaris, LIGNORUMQUE ACERVOS. EJUS. REL. GRATIA. QUODANNIS. IBI. CONSTITUUNTUR. In Inscriptione posita Tiberio imperante, legitur etiam QUODANNIS. Ita quoque, ADQUE pro ATQUE in Inscriptione Urbi Togati reperta Romæ. FOLIO MULTO ADQUE UNGUENTO MARCINO ONERATE AMANTES. Thef. Ant. Rom. Græv. Tom. XII. p. 402. A. Politian. Ep. iv. 9. Noris, Cenot. Pisan. §. 2. Ab ostendo fit ostentum: vice versa ex mentior fit mendax, a quatuor, quadra. Indifferenter scribunt haud, vel haut; sed vel set, D & T. sæpissime permutari a librariis observant, quos laudat Drakenb. ad Sil. 1. 11. D & CL sæpe misceri in scriptura Longobardica idem ostendit ad 2. 52.

Denique D & Z. Sic Oridia pro Oryza in excerptis Viridarii ex Apicio, AMULA BIS DE ORIDIA PROPTER SPISSITUDINEM SUPERFUNDENS. Et trapedia pro trapezia apud Var. auctor. de lim. p. 248. Salmas. in Capitol. Anton. Pium c. 9. Pignor. de serv. p. 492. Gyrard. Deor. Synt. VIII. p. 277. E.

Admittit D ante se in diversis Syllabis, ex mutis B & G; ex liquidis L N R; ut abdomen, sinaragdus, calda, candeo, ardeo; in eadem syllaba nullam. Post se solum R complectitur ut Draco.

D Inferit se epenthetice inter duas vocales explendi hiatus gratia, ut redigo, prodigo, redeo, redintegro, &c.

D vocis in vocalem desinenti, (alia vocali sequente) ut hiatus vitaretur, veteres addebant. Quint. 1. 7. ut Latinis veteribus D plurimis in Vol. II.

verbis ultimam adjectam; quod manifestum etiam est ex columna rostrata, quæ est C. Duilio in Foro posita. In ejus Basi PRÆDAD. ALTOD. MARID. reperias. Catull. 8. 19. At tu Catullus obstinatus obdura. Hor. Carm. 3. 14. 11. Maled ominatis Parcite verbis. Apud Plautum med & ted frequentissime pro me & te. Muret. V. L. 15. 19. Schott. obs. 11. 7. & 16. Palmer. Spic. 1. p. 619. Ciaccon. Column. Rostr. Græv. Thesaur. Ant. Rom. Tom. 4. p. 1815. B.

AD præp. ante quasvis propemodum consonas pro scribentis arbitrio vel retinet suam D vel mutat in similem, ut assero, affero; adcurro, accorro, &c. exceptis B. V. & J. ubi manet D.

D. Nota prænominis, pro Decimus. Diomed. de A. G. 1. 2. Beda 1. de Orthogr.

D. E. R. I. C. notæ, quibus in Senatusconsultis scribendis utebantur, pro De ea re ita censuerunt, curatum, vel consultum est. Ut apud Gell. lib. 4. cap. 6. In formula vet. S. C. Quod C. Julius L. F. Pontifex nuntiavit in sacratio, in regia, hastas Martias movisse, DE EA RE ITA CENSUERUNT, ut M. Antonius Consul hostiis majoribus Jovi & Marti procuraret, &c.

D. datum significat, ut in extrema præfatione Institutionum, D. CP. id est, Datum Constantinopoli; & alibi frequenter.

D. Cur pro quingentis usurpetur, Puerili errore accidisse ob affinitatem hujus notæ D & D. existimat Baudius, atque hinc inter literas numerorum indices, hanc minime refert. Cent. 1. ep. 97. V. Huetiana. & Priscian. de Fig. Num. p. 1345, &c.

D. Divus vel Diva, Devotus, Diutius, Drusus, Domus, Dicavit, Dedit. D. D. Deo dicavit, Dotis dictio, vel datio, Diis dantibus, Dono dedit, vel donavit, Deo domestico, Decreto Decurionum. D. D. Dedicavit, vel Dedicaverunt. D. D. D. Dono dedit, dicavit; Datus decreto Decurionum, seu dono Decurionum, vel dono Decurio dedit. D. D. D. Dignum Deo donum donavit. D. A. vel. AUG. Divo Augusto D. C. vel CÆS. Divus Cæsar. D. C. A. Divus Cæsar Augustus. D. C. S. De consulum sententia. D. D. L. M. Dono dedit libero munere. D. D. NN. Dominis nostris. D. D. S. Diis Deabus sacrum. D. F. Dotem fecit, vel dolum, vel donum, vel Decimi filius, vel defunctus. D. G. Dedit gratis. D. H. Donavit, vel dedit hæredibus. D. I. M. Diis inferis manibus. D. I. S. Diis immortalibus sacrum. D. L. Delego. D. L. Donavit locum, vel Decii libertus, vel Dat laudes. D. L. A. P. Donum libens animo posuit. D. L. D. P. Diis locum dedit publice. D. L. S. Diis Laribus sacrum. D. M. Domus mortui, Diis manibus, Dolum malum, Dubium malum. D. M. A. E. Deo magno æterno. D. M. F. V. C. Doli mali fraudisve causa. D. N. Dominus. D. N. Dominus noster. D. NN. Dominis. D. O. Diis omnibus, vel Deo optimo. D. O. M. Deo optimo maximo. D. P. Divus Pius, Diis Penatibus, Diis paternis, Dotem petiit. D. P. P. Deo perpetuo. D. P. R. De pecuniis repetundis. D. P. S. Deposuit sibi. D. Q. Diis Quirinalibus, vel Divus Quæstor. D. Q. R. De qua re. D. Q. S. De qua supra. D. R. Drusus. D. S. P. De sua pecunia. D. S. P. L. D. De sua pecunia Laribus dant, vel dedit, vel dederunt. D. T. D. D. P. F. Duntaxat decem denuntiandi potestatem faciam. D. T. S. P. Diem tertium, sive perendinum. D. V. Devotus vir, vel vester, vel Vestæ, vel Diis volentibus, vel Dies quintus.

DAÆ, arum, vel DAHÆ. [Δαῖα] Populi Scythici, ut ait Servius. ad Virg. Æn. 8. 728.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Et Pomponius inter Scythicas Gentes Dahas numerat 1. 3. C. 5. Ubi tamen dubium est, annon vel Sachæ, vel Sacæ vel Sagæ legendum. V. Vadiani in Melam comment. Drakenb. ad Sil. 13. 764. Lucan. 7. 429. Plin. 1. 6. C. 17. Strabo 1. 11. Steph.

DABANEGONS, Regio Arabiæ, de qua Plin. lib. 6. cap. 28.

DABLA, Palmæ genus apud Scenitias Arabas, quod Juba omnibus fa- poribus præfert, ut author est Plin. lib. 13. cap. 4.

DACA, Poma sunt vilissima, inquit Plin. quamquam prima adventu, decerpique propterantia. Hæc ille lib. 15. cap. 14.

DACAR, genus Casiæ. Diosc. 1. 12.

DACIA, [Δακία] Regio in Scythia, quam quidam Thraciæ partem, quidam conterminam dicunt. Alii provinciam citra & ultra Istrum esse autumant. Hæc (ut scribit Ptolemæus) a Septentrione, parte Sarmatiæ, a Meridie Danubio terminatur; quam nonnulli Valachiam magnam esse voluerunt. Comprehendit jam Val. Moldav. & Transilv. Medio ævo fuit Cisdanubiana inter utramque Mæthiam ab Aureliano instituta, quæ in Meditteraneam Macedoniæ vicinam, & Ripensem Danubio propinquam divisa fuit. V. Vopisc. Aurelian.

c. 39. Sex. Ruf. c. 8. & Sirmond. ad Paneg. Sidonii Anthem. dict. v. 272.

DACICUS, [Δάκιος] Gentile, ut & Cognomen triumphale, a Dacia devicta: sicut a Germania, Germanicus. Juv. sat. 6. 204.

--- Cum lance beata

Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dacicus, est dictus Imperator Trajanus victo Deceballo, Dacorum Rege. Dio. 88. p. 774. B. Cui primo etiam id cognomen in nummis tribuitur.

DACISIANI, milites Claudio Imperatori dicebantur, quos Nero Augustianos vocabat, utpote qui ex legionariis, alariis, & manipularibus electi, proprium aliquod, & ab aliis diversum, pro Imperatoris libito, nomen fortiebantur. Hinc Probus, Decimanos, Alexander Severus, Optenionales, Tiberius, Vigefimanos habebat, & sic de reliquis. V. Alex. ab Alex. Genial. 6. cap. 22.

DACNADES vel DAGNADES, avium genus, quas Ægyptii inter potandum cum coronis devincire soliti sunt, quæ vellicando morficandoque & canturiendo assidue non paterentur dormire potantes. Festus.

DACRYMAS, auctore Festo, Livius Andronicus sæpe posuit, pro Lacrymas, nimirum quod Græci δάκρυμα appellant. Unde etiam constat verbum Lacrymor, & nomen Lacryma, melius sine aspiratione scribi quemadmodum vox Græca scribitur, a qua originem trahunt.

DACTYLI Idæi, [Δάκτυλοι Ἰδαῖοι] Magnæ matris ministri & affectores dicti fuere: ea ratione nuncupati, quod sub Ida habitarent, qui mons Matri deorum dicatus credebatur, ut ait Strabo. Porro Idæos dactylos Sophocles decem existimavit, quinque mares primum natos, qui ferri fabricam excogitavere, aliaque permulta: quinque horum fuere sorores: ab hoc numero dactyli, id est digiti nuncupati. Horum vero nomina sunt, Hercules, Pæon, Epimedes, Jalius, Idas. Julius Pollux de manu loquens lib. 2. Corybantes, inquit, dactylos etiam nuncupari tradunt plerique, propter numerum, quod scilicet quinque sint: alii autem quod Rheæ administrarent omnia. Hactenus ille. Sunt qui Idæos quatuor tantum numerent, Salaminum, Damnaneum, Herculem & Acmonem. Pherecydes vero duos & quinquaginta fuisse existimat. Strabo centum Idæos dactylos in Creta habitasse scribit. Horum etiam meminit Diodorus Siculus, quem vide, & Marsh. Can. Chron. p. 256.

DACTYLUS, i. [δάκτυλος] Græcis dicitur digitus.

Dactylus, pes metri, constans prima longa, & duabus brevibus: ut scribitur. Herous pes a Cicerone vocatur, lib. 3. de Orat. C. 47. quod eo potissimum cantantur facta heroum & principum.

Dactylus, piscis genus e concharum genere. Plin. l. 9. c. 61. Concharum e genere sunt dactyli, ab humanorum unguum similitudine appellati. His natura, in tenebris, remoto lumine, alio fulgore clarere; & quanto magis humorem habeant.

Dactylus, Gemma. Plin. l. 37. c. 10. Idæi dactyli in Creta, ferreo colore pollicem humanum expriment.

Dactylus, Herba. Plin. l. 24. c. 19. Sunt qui & aculeatum gramen vocant trium generum. Quum in cacumine aculei sunt plurimum quini, dactylon vocant. Hos convolutos naribus inferunt, extrahuntque sanguinis ciendi gratia. Altero quod est Aizoo simile, ad paronychia, & pterygia unguum, & quum caro unguibus increvit, utuntur cum axungia: ideo dactylon appellant, quia digitis medeatur. Tertium genus dactyli, sed tenuis, nascitur in parietinis aut tegulis.

Dactyli pro fructibus palmæ arboris, quos Græci Φοίνικας, Latini alias Palmulas vocant Plin. 24. 19. V. Spanh. de usu & præst. numm. diff. 6. p. 348. Apicius. Et croci drachmæ singulæ dactylorum ossibus torridis quinque, his denique dactylis nunc mollitis est. Hinc medicamentum, quod vulgo dicitur De dactylis, vel Græcis dia-phœnicon.

DACTYLICUS, Adj. [δάκτυλικός] Cic. in Orat. 191. Quod ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior.

DACTYLIOTES, [δάκτυλιώτης] Digitus est qui Latinis sonat annularis. Pollux lichenon appellat. Romani vero annularem seu medicum. Illo enim, quum veniam poscebant a diis, locum Nemeæos (quæ dea ultrix malorum fuit, faulrix autem bonorum) post aurem dextram obfigabant. Alex. ab Alex. l. 5. c. ult.

DACTYLIOTHECA, æ. [δάκτυλιόθηκη] Annulorum capsula; δάκτυλο enim annulus est, ἄνθος capsula, sive arcula ubi quid reconditur. Ulpian. in l. librorum. §. fin. de legat. 3. Dactyliothecam meam, & si quos præterea annulos habeo, &c. Paul. l. argento. de leg. 3. D. Annulis legatis dactyliotheca non cedunt. Ita Martial. 11. 60.

Senos Charinus omnibus digitis gerit,

Nec nocte ponit annulos,

Nec, quum lavatur. Causa quæ sit quæritis?

Dactyliothecam non habet.

Romani Dactyliothecas integras Templis quandoque sacrarunt; ut patet ex Plin. 37. 1. extr.

DACTYLUS, i. m. Annulus [δάκτυλος].

DACTYLIDION, [δάκτυλιδιον] Annulus sine gemma, aut sigillo, Gualtherus apud Polluc. lib. 5. cap. 16. vertit Condulum.

DACTYLIS, idis. Sculptoris insignis nomen, cujus laudata opera in hortis Servilianis haberi refert Plin. lib. 36. cap. 5.

DACTYLIS, idis. f. ut Dactylides vites, dictæ a gracilitate digitali: vel fortassis quod grana habeant dactylis similia, hoc est, fructui palmæ arboris. Plin. lib. 14. cap. 3. Has etiam Dactylos vocat Colum. lib. 3. cap. 2.

DACTYLOTUM, i. n. [δάκτυλωτον] Genus quoddam vasis vinarii, sic dictum ex projecturis digitorum, quo Dionysius aliquando libasse fertur. Alex. ab Alex. Genial. lib. 3. cap. 10.

DACUS, i. [δάκος] sive Dacca, æ. Nomen Scythicæ gentis, de qua V. in DACIA. Conf. Plin. l. 4. c. 12. Olim, teste Strab. lib. 7. Davi five δάκιοι appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Davorum nomina servilia plurimum abundabant. Hinc factum est, ut in Comædiis inter servilia nomina Davus sæpe compareat, a patria videlicet petiit, ut Getæ, Syrus, Myfis & alia ejusmodi.

Asper Dacus. Horat. 1. Carm. 35. 9. cum Daci dicuntur, prior Syllaba vocis producitur, corripitur cum Dacæ: ut observavit L. Hortensius ad Lucan. p. 102. conf. Virg. Georg. 2. 497. Stat. 1. Silv. 1. 7. Sen. Thyest. v. 47. & 602. verum intercedit Drakenb. ad Sil. 13. 764. ac in talibus Dahs, vel Daas legendum contendit.

DACUS, a, um. pro Dacicus, quod est a Dacia. Spartianus, ad bellum Dacum Trajanum familiaris profectus est.

Prælia Dacca. Stat. 4. Sylv. 2. 67.

DACIUS, etiam adj. [δάκιος] ut Arma Dacia. Claud. 4. Paneg. 335. al. Dacicus. q. V. col. sup.

DADICÆ, populi Scytharum ex parte Asiæ, ut scribit Herodot. lib. 4.

DADUCHUS, [Δαδύχος] Maximus erat sacerdos apud Athenienses Herculis Stephanophori. V. Alex. ab Alex. Genial. 2. cap. 8.

DADALA, n. Urbs Lyciæ, a monte Lyciæ, seu a Dædalo ibi sepulto. Cariæ attribuit Plin. l. 5. c. 27. extr.

DADALA, Festum esse Plataënsibus observatum est. Hujus ortum ex fabula quadam cœpisse memorant, quam vide apud Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. ult. V. Pausan. in Bœot.

DADALUS, [Δαίδαλος] Atheniensis, Euphemi, vel ut alii tradunt, Palamaonis vel Eupalami F. arte fabrilis clarus, cujus historiam vide apud Diodor. lib. 5. Ovid. Met. 8. 152. &c. Virg. Æn. 6. 14. Hygin. F. 39. seq. & 274. Pausan. in Achaic. & Bœot. Plin. Apollod. Ex hujus artificis excellentia natum proverbium, ut clara opera, Dædala appellantur. V. MINOTAURUS. [Dædalum potius δαδάλων nomen invenisse probabiliter statuit Pausan. l. c.]

Fuit & Dædalus alter, de quo Plin. lib. 34. cap. 8. Dædalus & ipse inter fictores laudatus, pueros duos distringentes se fecit. Volucer Dædalus. Valer. 1. Argon. 704.

DADALUS, a, um. [δαίδαλος] Adj. per Syncop. pro δαίδαλιος.

Dadala, a varietate rerum, artificiorumque dicta est apud Lucretium lib. 1. 228. Terra, apud Ennium Minerva, apud Virgilium Circe, ut author est Festus, a verbo Græco δαιδάλλειν, quod significat variare. V. ibi Dacer.

Clastra Dadala. Sen. Hippol. 12. significat Labyrinthum.

Natura. Lucet. lib. 5. 235.

Signa, id est Artificiosa. Lucet. lib. 5. 1450.

Tecta, id est Ingeniosa. Virg. 4. Georg. 179.

DADALÆUS, adj. idem.

Iter Dadaleum. Propert. 2. lib. Eleg. 14. 8.

Ope Dadalea Hor. Carm. 4. 2. 2.

DADALEON, Insulæ duæ contra Chimæram. V. Plin. lib. 5. cap. 31. [i. e. Dadalenium a Dadalis Cariæ, de quo oppido V. supra.]

DÆMOGORGON, [Δαίμογερων] Latine dicitur Deus terræ: quo nomine veteres intelligebant Naturam, rerum omnium matrem & altricem.

DÆMON, ðnis. [Δαίμων] dicitur quasi δαίμων, i. e. sciens, Latine Genius. Plato in Cratylo p. 398. Lactant. 2. 14. Chalcid. in Timæum Platonis, & Lud. Viv. in August. de Civ. D. 9. 20. Dæmones dicuntur a Christianis spiritus in cœlo a Deo creati, qui de cœlo dejecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati sunt. De varia significatione hujus vocis V. Dausquejum in Basil. Seleuciens. p. 62. &c. Generaliter Dæmon vocatur quivis Deus vel Dea: sed interdum Diis contradistinguitur; de quorum distinctione Plotinus Ennead. 8. 3. De Dæmonibus plurima apud Voet. part. 1. disp. Theol. 906. &c. Suicer. in Thef. De consuetudine colendorum Dæmonum Barth. ad Briton. Aremor. p. 661.

DÆMONIACUS, qui a dæmone possidetur. Firmicus lib. 3. cap. 6. Infanos, Lunaticos, dæmoniacos facient. Lactant. 4. 15.

DÆMONICOLA, August. de Civ. D. 18. 4. Licet hanc vocem benignius olim interpretati fuerint, a multis tamen jam seculis nonnisi in malam partem audiri consuevit.

DÆMONICUS, Adj. [δαίμονικος] ut, Dæmonicæ fraudes apud Lactantium. V. Tertull. de Anima c. 36. 46. & 50.

DÆMONION, divinum quiddam esse existimabat Socrates, cui parebat, teste Cic. in 1. lib. de Divin. 122. (conf. Apul. Apol. pag. 189. Tertull. Apol. c. 21.) Idem in lib. de Univerf. 34. inquit, Reliquorum autem quos Græci δαίμονας appellant, nostri (opinor) Lares, si modo hoc recte conversum videri potest.

DAER, [δάης] Græcis est mariti frater: Latinis Lævir, quod & Alcivus probat. At mariti soror Glos a nobis, ut Rhodiginus ait, dici potest. Idem Alcivus, quin & alii observant, haud recte ab Accursio Lævirum uxoris fratrem, quasi Lævum virum acceptum, quum Lævir solum sit mariti frater.

DÆTA, [δαίτη] Soror fuit Thyestis, cum qua rem habens Enorchum genuisse memoratur, a quo Dionysius Enorches apud Lycophronem dictus est. V. Cæl. lib. Antiq. lect. 7. cap. 13.

DAGNADES, V. DACNADES supra.

DAGON, [δάγων] Deus fuit a Phœnicibus cultus, Cæli filius ab eis existimatus, & Saturni frater. De hoc in primo Regum cap. 5. multa leguntur, quum in ejus templo captam arcam Domini Philistæi reposuerunt, magno sui periculo, & majore miraculo. Meminit & Suidas. Hunc Phœnices frumenti & atrati inventorem putabant. Philo Bibl. Plura Selden. de Diis S.

DAHÆ, V. supra DAÆ.

DAHIPPUS, Statuarius nobilis, cujus opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

DAI, [δαί] Perfarum populi, omnes pastores. Herodot. lib. 2.

DALE, [δάλη] Oppidum in Teuthrania regione, quam Myfi antiquitus tenere. Plin. lib. 5. cap. 30.

DALION, [δαλίον] Fluvius prope Pylon, de quo Strab. lib. 8. Duo quoque prope fluunt amnes, Dalion & Acheron, Alpheim intrantes.

DALION, Herbarius, cujus meminit Plin. lib. 20. cap. 17.

DALIVUM, supinum ait esse Aurelius, Jelius stultum. Ostorum quoque lingua significat insanum. Santra vero dici putat ipsum, quem Græci δαλίον, id est, propter cujus fatuitatem quis misereri debeat. Ex Festo.

DALMATIA, [Δαλματία] regio Illyrica ad mare Adriaticum spectans, contermina Liburniæ versus Occasum, quam Delmatiam potius dicendam

cedam esse Velius Longus affirmat de Orthograph. pag. 102. quod veteres etiam inscriptiones & nummi confirmant. Nummus Hadriani. MET. DELM. i. e. Metallum Delmaticum. A qua Dalmatre populi, qui (ut scribit Florus) plerumque in sylvis degunt, inde ad Iatrocinia promptissimi. II ab Augusto Cæsare domiti fuere, ut scribit Appianus. Dalmatia plurimum auri profert, ut scribit Plin. lib. 33. cap. 4. De rebus suis in Dalmatia gestis Vatin. ap. Cic. 5. Fam. 10. Frondens Dalmatia. Claud. 2. in Ruff. 5. 38. Montana Dalmatia. Ovid. 2. de Ponto. 2. 78.

DALMATA, æ. Qui ex Dalmatia est. Cic. 5. Fam. 11. Dalmatis dii malefaciant, qui tibi molesti sunt.

Dalmate montes. Stat. 4. Sylv. 7. 14. V. DALMATIA.

DALMATENSIS, e. Adj. Vepisc. Claud. cap. 17. Singiliones Dalmatenses.

DALMATIUS, a, um. Adj. ut

Bellum. Sueton. Aug. c. 20.

Fluctus. Lucan. 2. 402.

Frigus. Cic. ad Fam. lib. 5. 10.

Metallum, pro Auro. Stat. 1. Sylv. 2. 153.

Vestis, quæ in Dalmatia primum confecta, & illinc Romam allata est. Ildor. 19. 22.

DALMATICUS, Dalmatarum vestibus indutus. Lamprid. in Commodo, cap. 8. Dalmaticatus in publicum processit. V. ibi Casaub. & conf. Lamp. de Heliog. 26.

DALMATICUS, Viri nomen proprium. Cic. Post. redit. ad Quir. 6. Dalmaticus pro Q. Metelli reditu deprecatus. Al. leg. Diademat. V. Urfin. Grut. & Græv. ad loc.

DALMINIUM, [Δαλμίνιον] Ptol. Delminium, Dalmatarum ampla civitas, a qua & cognomen gens illa vendicat. Eam Nasica exilem reddidit, agrumque desolatum pecori pascendum reliquit, ut auctor est Strabo, lib. 7.

DAMA, Mulieris proprium nomen, quam Pythagoræ fuisse filiam memorant, cujus ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum involucris, nemo non mirabatur. Cæl. Rhod. Antiq. lect. lib. 14. cap. 1.

DAMA, apud Syros servorum peculiare nomen, sicut Lacedæmoniis dicebantur Helotæ, apud Phryges Manes, & apud alios aliter. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20. Turnebus Advers. 6. 4. in illud Horatii, 2. Sat. 5. 18. Visne tegam Spurco Damæ latus? &c. Dama, inquit, nomen servile est, diminutionis forma a Demetrio deductum, & in Horatio libertini hominis, quales multi ad opes perveniebant, et si pro vilissimis & fordidissimis semper habebantur, quod ex his Senecæ verbis probat; Idem res dicebat omnium fordidissimas acetum, & pileum, & Damam, Phileroten, laternas & spongas. Hæc ille.

DAMA, æ. [δαμας] Genus capræ sylvestris, tam m. quam f. Virg. 8. Ecl. 28.

Cum canibus timidi venient ad pocula damæ. Hor. 1. Carm. 2. 12.

Et superjecto pavidæ natarunt Æquore damæ.

Veloces damæ. Sen. Hippol. 1.

Agitare damas. Ovid. 10. Met. 539.

Figere damas. Virg. 1. Georg. 308.

DAMÆTHUS, [Δαμαῖθος] Carie rex fuit, qui filiam suam nomine Syriam, Podalirio, quod tecto delapsam eam, misso ex utroque brachio sanguine, persanasset, in uxorem dedit, tradita in dotem Cherfone. Hæc Cælius, apud quem plura, lib. 13. cap. 13.

DAMÆUS, [Δάμας] Neptunus cognominatus, quod primus artem domandi equos docuerit, unde & Hippium appellari etiam legimus, quasi dicas Equestrum. Ex Cæl. Lect. Antiq. lib. 14. cap. 18.

DAMALIO, [δαμάλιον] Lamprid. 11. Alexand. cap. 22. Iussit ne quis summatam occideret, ne quis lactantem, ne quis damalionem. Ad quem locum Salmasius; Damalio vox Græca quam Latini suam suo more fecerunt.

DAMALIS, Fœmina bibax. Hor. 1. Od. 36. 13.

DAMASCENE, Syriæ pars, quæ & Coele & Mesopotamia dicitur, circa Libanum: sic dicta a Damasco clarissima civitatum. Auctor Pompon. Mel. lib. 1. 11. 3. Nunc vocatur, Terra di Damasco. Testis Olivarius in Melam. Plin. 5. 12.

DAMASCENUS, Adj. [Δαμασκηνός] Plin. lib. 15. cap. 13. In peregrinis arboribus dicta sunt Damascena, a Syriæ Damasco cognominata. De Prunis loquitur.

Damascenus Joannes, a Patria ita dictus, floruit circa A. C. 731. Pater Ecclesiæ, ac Historicus, de quo Vossius de Hist. Græc. 2. 24. & Jo. Arnd. Lex. Antiq. Eccl. p. 1051.

Damascenus Damascius, Stoicus Philosophus sub Juliano, Sec. 6. de quo Suidas, Photius 130. & 180. & Vossius loc. dict. c. 22.

Damascenus Nic. Historicus & Philosophus ipsi Aug. Cæsari familiaris, de quo Vossius loc. dict. c. 4. p. 142.

DAMASCUS, [Δάμασκος] Syriæ urbs. V. Plin. 5. 18. a qua Damascene regio dicta. De Damasco sic Strabo, lib. 16. Damascus urbs est insignis, omnium fere nobilissima quæ in ea sint regione, Persiæ vicina. A Damasco fervo Abrahæ est condita, & olim Ara dicta, ut testatur Hieron in Ef. c. 17.

Ventosa Damascus. Lucan. lib. 3. 215.

DAMASIA, [Δαμασία] Oppidum Vindelicorum, & veluti arx quædam Lycattiorum, qui ad Vindelicos pertinent. Strab. lib. 4.

DAMASICHTHON, ðnis. m. Niobes filius, cum fex fratribus ab Apolline cæsus. V. Ovid. 6. Met. 254. & in Ibin, 581.

DAMASIPPUS, L. Junius Dam. familia plebeja, Mariano tumultu præturam nactus, C. Marii adolescentis jussu, omnem nobilitatem, quæ in Urbe erat, dum ad Sacriportum pugnatur, crudelissime occidit. Sed paulo post, cum in potestatem Syllæ victoris pervenisset, ab eodem jugulatus poenas facinorum dedit. Liv. Epit. 1. 86. Sall. Catil. c. 51. Valer. 9. 2. Vellej. 2. 26. Orof. 1. 5. c. 20.

Damasippus, Licinius, Senator Jubam regem victorem Uticam ingredientem comitatus. V. Cæs. 2. Bell. Civ. 44. de ejus morte Hirt. Bell. Afr. cap. 96.

Damasippus, Histrio, cujus meminit Juvenal. 8. Sat. 185.

Damasippus, signorum & vasorum antiquorum Mercator, apud Hor. 2. Sat. 3. 16, & 64. ubi Lambinus eundem esse suspicatur de quo agit Cic. 7. Fam. 23.

VOL. 11.

DAMASITHYNUS, Unus fuit e ducibus Xerxis Perfartum regis, teste Herodoto, lib. 7.

DAMASSONIUM, [δαμασάνιον] Herba est, plantaginis folia habens, angustiora tamen, & in terram reflexa. A Dioscoride Alifima appellatur. Nonnulli putant eam esse, quam vulgus *Plantaginem aquaticam* vocat: alii illam quæ ab officinis *Fistula pastoralis* dicitur. V. Plin. lib. 25. cap. 10. & Galen. lib. 6. Simpl.

DAMASTES, Sigeensis, Hellenici discipulus, qui tempore Herodoti scripsit genealogiam eorum qui Trojam obsederunt, &c. V. Suid. Strab. lib. 14. Val. Max. 8. 13. 6. extr. Voss. de Hist. Græc. 1. 2. & 4. 5.

DAMASUS, [Δάμασος] Democriti frater, teste Plin. l. 18. c. 35. Stat. 8. Theb. 495.

Damafus Scombrus, Trallibus oriundus, clarus & gravis orator fuit, ut refert Strabo, lib. 14. quem vide.

Damafus, [Δάμασος] Romanæ urbis episcopus quidam fuit, Hieronymi tempore, ut ipse testatur. Meminit & Cælius Antiq. lect. lib. 14. cap. 8. V. Voss. de Hist. Lat. cap. 8. pag. 200.

DAMEA, Civitas inter Ciliciam & Cappadociam Apamea postea dicta, quam sic vocatam initio ferunt, quod ferocissimas gentes domuisset. Auctor Plin. lib. 5. cap. 30.

DAMEAS, vel Damias Nobilis statuarius, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

DAMIA, Dea fuit, quam peculiari religione cum Auxesia Epidaurii coluere, de quibus V. in 5. lib. Herodoti, & supra in AUXESIA.

DAMIA, cognomen Bonæ Deæ. V. mox DAMIUM.

DAMIATRIX. V. ibid.

DAMIANUS Ephesius, Sophista nobilis: circa M. Antonini principis tempora divitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate profectus est: eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Auctor Philostratus in Sophistis l. 2.

DAMIS, [Δάμις] Philosophus fuit, Apollonii Tyanei comes, de quo plura apud Philostratum de vita Apollonii. Meminit hujus & Cæl. lib. 6. cap. 12.

DAMIUM, Sacrificium, quod fiebat in operto, in honorem Bonæ Deæ, dictum a contrarietate, quod minime esset *δημόσιον*, id est publicum, Dea quoque ipsa *δαμια* & sacerdos ejus *δαμίας* appellabatur. Hæc Paullus, apud Festum; Sed vera nominis ratio est, quia fiebat pro *δημῷ* sive populo. Unde de hoc sacrificio Juven. 9. Sat. 117.

Pro populo faciens, quantum Laufella bibebat. V. Voss. Etym.

p. 174. Eundem de Idolol. 11. 16. Scalig. & Dacer. ad Fest.

DAMIURGI, [δαμουργοί] apud Dorienses vocantur, Qui publica negotia resque civitatis administrant, qui similes sunt iis, qui ab Atheniensibus Demarchi vocantur, id est tribuni. Demiurgos vocat Hesychius. Livius, 38. 30. Et sub adventum, inquit, consulis Damiurgis civitatum, qui summus est magistratus, &c. De Peloponnesiis loquitur, quo factum est ut Damiurgos Dorice dixerit. *ἐπιδαμουργος* appellat Thucydides, lib. 1. Turnebus Advers. 14. 11. V. infra DEMIURGUS.

DAMNITANI, Hispaniæ citerioris populi, in conventu Cæsaraugustano, inter stipendiarios a Plinio numerati, l. 3. c. item 3. Harduin. legit simplici m. Al. cod. habent Daminitani.

DAMNANEUS, Unus ex Idæis Dactylis. V. in dictione DACTYLI Idæi.

DAMNIA, Regio in Arabia, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

DAMNUM, i. n. [ζημία, βλάβη] Detrimentum, Jactura. Juriscon. in l. 3. D. de damn. infect. Damnum & damnatio a demptione & quasi diminutione patrimonii dicta sunt.

Damnum est, nisi eo ad mercatum venio. Ter. Adelph. 2. 2. 23.

Damnum ex tempestate. Cato, de R. R. cap. 3. Si cito sustuleris, & vasa parata erunt, nihil damni erit ex tempestate.

Damna & detrimenta. Cic. 1. de Legib. 61.

Jactura atque damnum. Cic. 1. de Lege Agr. 21.

Damni injuria. Cic. pro Rosc. Com. 32.

Acerba damna. Claud. Gigantomach. 20.

Fatalia damna. Ovid. 1. Trist. eleg. 7. 47.

Fatalia damna Jurisconsulti vocant, Quæ accidunt etiam quantumvis cautis & prudentibus, quæque nullo modo præcaveri possunt. Itaque ad ea præstanda nemo obligatur. l. duobus. §. Damna. D. pro socio.

Flebile. Claud. 2. in Ruff. 5. 46.

Gemina. Claud. in Conf. Stilich. 384.

Gravius. Ovid. 7. Met. 552.

Leve. Ovid. 14. Met. 197.

Reparabile. Ovid. 1. Amor. 14. 55.

Speciosum damnum id vocamus quod speciem quandam exhibeat nobis non contemnendæ utilitatis, quum tamen re ipsa noxium sit maxime. Hoc epitheto apposite usus est Ovid. lib. 11. Met. v. 133. ubi Midæ fabulam enarrat.

Tenue. Claud. de Bell. Get. 5.

Turpia. Claud. de Bell. Gild. 189.

Accedere damnis. Ovid. de Nuce 47.

Augeri damno. Ter. Heaut. 3. 4. 15.

Capere damnum. In CAPIO.

Certare damnis. In CERTO.

Coercere damno aliquem. Cic. 3. Off. 23.

Cogere damno aliquem. Cic. 1. Philipp. 12.

Contrahere damnum in re aliqua. Cic. 5. de Finib. 91. Nec mei catura quæstiosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit.

Dare damnum aut malum. Ter. Andr. 1. 1. 116.

Decidere damnum, pro Solvere, præstare, sarcire damnum. l. Si servus communis. §. quod vero. D. de furt.

Dissoluta & compensata damna. In COMPENSO.

Facere damnum. Cic. de Clar. Crat. 135. Damnum enim, illius immaturæ interitu; res Romanæ Latinæque literæ fecerunt.

Factum damnum in aliquo. Cic. ad Fam. lib. 10. 28. Magnum damnum factum est in Servio.

Facis nihil damni quod. Cic. ad Fam. lib. 7. 33. Quod declamationibus nostris cares, damni nihil facis.

Ferre damnum cum pudore. Ovid. 3. Amor. 6. 34.

Gubernare damna belli. Sil. lib. 10. 271.

Levare damna. Ovid. 1. Fast. 367.

Penfare. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 126.

Plangere. Stat. 11. Theb. 114.

Præbere materiam damno. Ovid. 2. Met. 213.

Rependere damna. Ovid. Epist. 15. 32.

Reficere. Cic. ad Fam. lib. 1. 9. In meis damnis ex auctoritate Senatus reficiendis.

Damno esse. Plin. in proœmio lib. 14.

Credulitas puellis damno esse solet. Ovid. Epist. 17. 39.

Damnum infectum. est Damnum nondum factum, quod futurum veremur. Caius l. 2. De dam. infect. V. INFECTUS.

Damni infecti promittere. Cic. in Topic. cap. 22. Siquis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, &c. Ubi Boethius, Damni infecti promissio est, quoties quis promittit, si quod damnum eius opera contigerit, sua restitutione esse pensandum.

Damni resecti cavere alicui. Paulus in l. Prætoris. D. de dam. inf.

Damni, sive ejus quod interest tres sunt species. Prima ejus, quod neque a lege, neque ex partium conventionem definitum est, ideoque probandum, & quantumcunque erit, adjudicandum, ex regula tamen l. unic. C. sentent. quæ pro eo quod interest, & appellatur Id quod interest. Altera autem species ejus est, de cujus summa integra, & quantumcunque futura est inter partes convenit, quæ in jure appellatur pœna. l. ultim. D. de præst. stipul. l. 8. §. 2. D. rem. rat. haber. Tertia species ejus est, de cujus summa non integra, nec quantumcunque ad extremum esse potest, sed quantal sit per singulos menses, ipso jure definitum est, sic ut quamvis pluri vel minoris intersit, sola tamen ea summa præstetur, ut patet ex l. ult. D. de peric. & comm. rei vendit. Et hæc quoniam ab uis diuturnitate pendet, Usura, sive interusurium appellatur.

DAMNOSUS, Adject. [*ζημιώδης, ἐπιζήμιος, βλαβερός*] Quod infert

damnum. Plaut. Bacch. 1. 2. 9.

Alea damnosa. Martial. lib. 14. 18.

Artes. Ovid. 2. Met. 215.

Curæ. Ovid. de Rem. Amor. 69.

Dies. Hor. 3. Carm. 6. 45.

Dolus. Nerat. in l. Si procurator. D. de dol. mal. except.

Ganeo damnosus. Ter. Heaut. 5. 4. 11. [Sed in emendatis codd. comma interponitur. V. infra.

Gaudia. Claud. 3. Paneg. 334.

Hæreditas. Julianus in l. Si hæreditatem. D. Mandat.

Libido. Hor. 2. Epist. 1. 107.

Mora. Ovid. 11. Met. 376.

Mulier famæ rei que damnosa. Liv. 9. Bell. Maced.

Senectus. Ovid. 3. Trist. 7. 35.

Superbia. Ovid. 3. de Arte Am. 509.

Venus. Hor. 1. Epist. 18. 21.

Virtus. Ovid. 10. Met. 707. i. e. Fortitudo.

Voluptas Veneris. Ovid. 1. de Ponto, 9. 33.

Compar. Ovid. 3. Amor. 6. 99.

Damnifolus pecori curris, damnosior agris.

Nihil est damnosius deserto agro. Plin. lib. 8. cap. 5.

Damnifolus, Profusus & nequam. Suet. in Neron. cap. 13. Non in alia re damnosior, quam in ædificando.

DAMNOSUS, Adv. [*βλαβερός*] ut, Damnose bibere. Hor. 2. Serm. 8. 34.

DAMNIFICUS, [*ζημιών*] Qui facit damnum. Plaut. Cist. 4. 2. 62. Imitatur nequam bestiam & damnificam.

DAMNIGERULUS, [*βλαβήρορος*] Idem. Plaut. Truc. 2. 7. 1. Ite hac simul mulieri damnigeruli foras gerrones.

DAMNO, [*καταγινώσκω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω*] are. Quintil. lib. 3. cap. 6. Et M. Tullius non dubitavit aliquos suos libros jam editos aliis postea scriptis jure damnare.

Acem damnare. V. ACIES.

Damnare reos & Absolvere, opponuntur. Ovid. 15. Met. 41.

In uno facto damnandus. Ovid. 7. Met. 402.

Moras damnare. Ovid. 13. Met. 577.

Damnatur in totum hæc herba. Plin. lib. 12. cap. 12.

Damnare, genitivo aliquando jungitur, aliquando ablativo. Quando autem genitivo, subintelligitur fere ablativus Crimine, scelere, aut simile, quod addit Ovid. 5. Fast. 624. Sceleris crimine damnat avos. De Construtione h. v. Vall. l. 3. C. 32. Voss. de Constr. C. 26.

Ambitus damnari. Cic. de Clar. Orat. 180.

Furti & pro focio damnatum esse. Cic. pro Flacc. 43.

Infelicitatis tempora damnare. Quintil. lib. 10. cap. 2.

Injuriarum. Cic. 5. Verr. 107.

Majestatis. Cic. 1. Philip. 23.

Peculatus damnatum esse. Cic. 2. Verr. 39.

Prævaricationis aliquem damnare. Plin. Epist. 9. 3.

Rei capitalis damnari. Cic. de Senect. 42.

Sceleris. Ovid. Rem. Amor. 3.

Parce tuum vatem sceleris damnare Cupido.

Absolvere hominem mentis crimine commotæ, & sceleris eundem damnare. Cic. ad Att. lib. 7. 12.

Sordium. Plin. lib. 1. Epist. 36.

Stultitiæ damnare aliquem. Cic. in Partit. 134.

Tarditatis damnari. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Veneficii damnatus. Tacit. Ann. lib. 12. 66.

Jungitur etiam genitivo significanti Pœnam: ut Damnari octupli. Cic. 5. Verr. 28. Expecto vim edicti, severitatem Prætoris: faveo aratori, cupio octupli damnari Apronium.

Damnare de vi. Cic. ad Brut. 12. Atque ille si armis positus de vi damnatus esset, &c.

Damnare de suspitionibus, i. e. Ex suspitionibus, per suspiciones. Ulpian. in l. absentem. D. de pœnis.

De pecuniis repetundis damnari. Cic. pro Cluent. 116.

De majestate damnatum esse. Cic. 2. Verr. 23.

Damnari ad aliquem. Plaut. Rud. 5. 1. 2. Quem modo damnavit ad recuperatores Pleusidippus?

Partem damnatur in unam. Ovid. 11. Met. 118.

Cætera sunt hominis: partem damnatur in unam,

Induiturque aures lente gradientis æelli. De Mida.

Capite aliquem damnare. Cic. 1. Tusc. 50. & 4. ad Heren. 33.

Crimine. Cic. 4. Verr. 100. Daretque operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine.

Nomine sceleris conjurationisque damnari. Cic. 5. Verr. 11.

Judicio damnari. Cic. 1. Philipp. 21.

Turpi judicio damnari. Cic. pro Sex. Rosc. 7.

Senatus decreto mea facta non damnaſti. Ovid. 2. Trist. 131.

Ipſa hominum opinione tacita damnatum esse. Cic. pro Cluent. 7.

Primis sententiis damnatum esse. Cic. 1. de Orat. 231.

Per arbitrium damnari. Cic. pro Sex. Rosc. 114.

Damnare fastidio aliquid. Plin. lib. 11. cap. 2. Quapropter quæſo, ne hæc legentes, quoniam ex his ſpernunt multa, etiam relata fastidio damnent, quum in, &c.

Damnare odio. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 6.

Additur interdum dativus significans Perſonam, quæ in cauſa vincit. Sen. de Benef. lib. 6. Sic debitori creditor sæpe damnatur, ubi ex alia cauſa plus abstulit, quam ex credito petit.

Damnari indiſta cauſa dicuntur, Qui cauſam non dixerunt, neque defenderunt, & inauditi ſunt. Curt. lib. 8. de Calisthene. Cic. 1. de Legib. 42. Ut Dictator qui eſſet, quem vellet civium indiſta cauſa, impune poſſet occidere. i. e. Non prius auditum, ut nunc loquimur.

Damnari inauditum. In INAUDIO.

Damnari votorum, vel votis. Virg. 5. Ecl. 80.

Ut Baccho, Cererique, tibi ſic vota quotannis

Agricolæ facient, damnabis tu quoque votis.

Ubi Servius,

Quum tu deus præſtare aliqua hominibus cœperis, obnoxios tibi eos facies ad vota ſolvenda: quæ antequam ſolvantur, obligatos, & quaſi damnatos homines retinent. V. & Ind. Erythræi v. DAMNABIS. Periz.

Damnare caput, pro Morti dare. Virg. 4. Æn. 699.

Nondum illi flavum Proſerpina vertice crimem

Abſtulerat: Stygioque caput damnaverat Orco.

Damnare, pro Reum peragere, ſive condemnari facere. Tacit. 3. Ann. 36. Abolitas leges, & funditus verſas, ubi in foro, in lumine curiæ, ab Annia Ruſilla, quam fraudis ſub judice damnaviſſet, probra ſibi, & minæ intenduntur.

ad Sancti Min. 4. 4. 14.

Damnare, Liberare. Virg. 12. Æn. 727.

Quem damnet labor, & quo vergat pondere lethum. Servius.

Tributus damnantur. Tacit. in lib. de Germ. 29. (vulgo hic legitur Contemnuntur. V. Gronov. in loc.) ubi, Rhenano auctore, Damnare, pro Multare accipitur: in qua quidem ſignificatione Livius etiam uſurpare conſuevit; ut lib. 5. Decad. 4. Multos pecuarios damnarunt.

Damnare, pro Obligare. l. ſi filius. D. de divort. Damnandum, inquit, eum, quanti mulier litem juraverit. Item de leg. 1. l. cum filio. Hæredem, inquit, mihi dare damnaverit. Hinc Damnatus, pro Obligatus legitur.

DAMNATUS, Partic. [*καταγινωσμένος*] ut, Damnatus morti. Lucret. lib. 6. 1230.

Caput damnatum. Lucan. lib. 2. 307.

Crimine falſo, mortis damnatus. Virg. 6. Æn. 430. [Niſi Morti legendum.]

Cauſa prope convicta & damnata. Cic. pro Cluent. 7.

Damnatum vivere paci. Sil. lib. 3. 33.

Damnatus calumniæ publici judicii. l. 1. §. ſi quis tamen. D. de poſtul.

Damnatus longi laboris. Hor. 2. Carm. 14. 19. Scil. pœna.

Damnatus crimine. in l. 1. §. 1. D. de poſtul.

Ablativo etiam pœnæ. Cic. 1. Tusc. 50. Sed plurimi contra nituntur, animosque quaſi capite damnatos, morte mulſcant.

Compar. Cic. in Piſon. 97. Quis te miſerior, quis te damnatio, qui neque ſcribere ad Senatum, a te bene Remp. eſſe geſtam, neque præſens dicere auſus eſt? i. e. Quem juſtius quis judex poſſet condemnare, quam te?

DAMNATUS, [*καταδικασμένος*] Partic. Ovid. 7. Met. 834.

Damnatura ſui non eſt delicta mariti.

DAMNATIO, ōnis. f. [*καταγνώσις, κατακρίσις*] Plin. lib. 28. cap. 6. Metuens damnationem.

Reorum acerbiffimæ damnationes, cui opponitur, Libidinofiſſimæ liberationes. Cic. in Piſon. cap. 87.

Ducere damnationem. Cic. 4. Verr. 100. Quum rem ita expoſuiſſem, quemadmodum nunc apud vos: docuiſſemque hanc damnationem duci non oportere, &c.

Eſſe in damnatione. Plin. lib. 20. cap. 11.

Eximere reum damnatione. Paul. in l. exceptio. D. de exceptio.

DAMNAS, [*καταγινωσμένος*] pro Damnatus, apud Jurisconſultos. Marcellus in l. damnas. D. de uſu & uſufruct. per leg. dat. Quisquis mihi hæres erit, dare damnas eſto. Ulpian. l. 4. §. ult. V. etiam Quintil. 7. 9.

DAMNATORIUS, Adject. [*καταγνώσιος*] Cic. 5. Verr. 55. Verres in Xenonem judicium dabat illud ſuum damnatorium de jugerum profeſſione.

Damnatoria tabella, apud Suetonium in Auguſto, cap. 33. V. TABELLA.

DAMNATUS, ūs. Idem quod Damnatio. Plin. lib. 7. cap. 44. Alieno beneficio poſtea vixit, bonis inde etiam conſecratis a damnato ſuo.

DAMNATIVUS, Gloſſ. Gr. Lat. & Tertull. de Præſcript. cap. 34.

DAMNABILIS, Treb. Poll. 30. Tyrann. cap. 17. Sidon. 6. Epist. 1. Salvian. lib. 6. Gub. Dei, p. 215. & 4. p. 133. & Fulgent. Epist. ad Theod. de Converſ.

DAMNABILITER, Auguſtin. Epist. 23. & Fulgent. ad Donat.

DAMOCLES, V. DEMOCLES.

DAMOCRATES, V. DEMOCRATES.

DAMOCRITA, [*Δαμοκρίτης*] Matrona fuit Spartana, Alcippi civis clarissimi uxor. De cuius amore ac fide erga conjugem & Fortitudine V. in **ALCIPPUS**.

DAMOETAS, [*Δαμοειτός*] Nomen pastoris, de quo Virg. in Bucol. Dic. inibi Damoeta, &c. Ec. 3. v. 1.

DAMON & Pythias, al. Pynthias, Pythagorei [*Δάμων & Πυθίας*] hoc animo inter se fuerunt, ut quum eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis destinasset; & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies, commendandorum suorum causa postulasset: vas factus est alter ejus sistendi: ut, si ille non rediret, moriendum esset ipsi. Qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit, ut se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cic. 3. Offic. 45. Meminit & Valerius de Amicitia. 4. 7. Ext. 1. Lat. Pacat. Paneg. Theod. cap. 17. & Lactantius, 5. 18.

DAMON, *ōnis*. [*Δάμων*] Atheniensis musicus fuit Clarissimus, qui (ut plerique consentiunt) remissam reperit harmoniam, quæ mixolydio contraria est, jados autem perimilis. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 3. & Nepos. 15. 2. 1.

DAMON Cyrenæus, de Philosophia scripsit, cujus meminit Plin. 7. 2. Voss. de Hist. Græc. c. 3. p. 270.

DAMOPHILA, Græca poëtria uxor Pamphili, socia Sapphus poëtriæ, poemata multa conscripsit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes, utest Author Philostratus in vita Apollonii.

DAMOPHILUS, Sophista, quem nutritiv Julianus Consul sub M. Antonino principe: scripsit ad Lolium Maximum de vita Priscorum, & quædam alia. Suidas.

Damophilus, Plastes & pictor. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastæ laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasus, iidemque pictores: qui Ceteris ædem Romæ ad circum maximum utroque genere artis suæ excoluerunt, veribus inscriptis Græce, quibus significarent a dextra opera Damophili esse, a parte læva Gorgati.

DAMOSTRATUS, Philosophus, scripsit de piscibus libros xx. Suidas. Al. Demostratus.

DAMOXENUS, Atheniensis comicus, cujus fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnosophistis.

DAMYNDAS, Vir fuit Macedo, teste Plutarcho.

DAN, [*Δάν*] Vicus est quarto a Paneade milliario, euntibus Tyrum, qui usque hodie sic vocatur, terminus Judææ provinciæ ad Septentrionem, de quo Jordanis flumen erumpens a loco fortitus est nomen. Jor quippe fluvium sive rivum Hebræi vocant. Hier. de L. H.

DANACE, es. [*Δανάη*] Numisma barbaricum, obolo majus, quod ori mortuorum inferebant, ut esset unde portorium Charonti solverent Acheruntum trajecturi. Meminit in Psyche fabella Apuleius, atque item Plutarchus in collectaneis. V. Suid. Rhodig. Antiq. Lect. 10. 2.

DANAE, Herba Victoriala Apul. de Herb. c. 58.

DANÆ, es. [*Δανώνη*] trium item syllab. Acrisii regis Argivorum filia, quam dicunt ab Jove in auri guttas converso compressam. Ovid. 4. Met. 610.

— neque enim Jovis esse putabat

Perseæ, quem pluvio Danae conceperat auro.

Hanc, postquam a Jove est vitata, pater in arcam inclusam præcipitavit in mare. quæ delata ad Italiam, inventa est a piscatore cum Perseo, quem illic enixa fuerat, & oblata regi, qui eam sibi fecit uxorem: cum qua etiam Ardeam condidit: a quibus Turnum vult Virgilius originem ducere. Hactenus Servius in illud, 7. Æn. 371.

Et Turno, si prima domus repetatur origo,

Inachus Acrisiusque patres, mediæque Mycenæ.

De Danae, V. Horat. 3. Carm. 16. 1.

DANAËIUS, Adj. [*δαναΐος*] ut, Danaëius Heros. id est, Perseus Jovis & Danae filius. Ovid. 5. Met. 1.

DANALA, [*Δανάη*] Unum est ex tribus castellis Troginorum, qui sunt Galatæ, ubi Lucullus & Pompeius convenere, quum alter ad belli successionem, alter, illi potestate permissa, ad triumphum pergeret. Ex Strab. lib. 12.

DANAUS, [*Δανάος*] Beli filius, in Ægypto regnavit: is quinquaginta filias habuit, quæ maritos suos interfecerunt. de quibus diximus in dictione Belus. V. Servium in 10. Æn. Is Danaus puteos dicitur invenisse, ut est apud Plin. lib. 7. cap. 56. Hygin. Fab. 168.

DANAI, ab eodem Danao Græci dicuntur apud Poetas. Virg. Æn. 2. 49. Timeo Danaos & dona ferentes.

DANÆIDÆ, arum. & **DANAIDES**, um. 50. filia Danaï, Sen. Troad. v. 605. Idem Herc. v. 756. De fabula Danaidum V. Lambin. ad Horat. 3. Carm. 11. 23. quem non videtur legisse, certe non attendisse Brœckh. ad Tib. 1. 3. 79. V. eund. ad Prop. 3. 7. 67.

DANDAGULA, Oppidum, ab ostio Gangis fluvii DCCXXV. pass. distans, de quo Plin. lib. 6. cap. 20.

DANDARI, [*Δανδαροι*] Sarmatarum populi, Tanaim amnem incolentes, ut vult Plin. lib. 6. cap. 7.

DANDARICA, pro terra Dandaridarum. Tacit. lib. 12. 15. & 16. Ventumque Soza oppidum Dandaricæ. Subintelligitur terræ. Sic enim reposuimus (inquit Rhenanus in castigationibus in Tacitum) pro Dandariæ.

DANDAN, *ōnis*. [*Δάνδαν*] Proprium viri nomen, quem, ex Alexandro Cornelio, refert Plin. quingentis annis vixisse, lib. 7. cap. 48. quo de spatis agit vitæ longissimis.

DANON, Portus inter Nelos & Marchadas, ex quo navigabilem alveum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit LXII. M. pass. intervallo (quod inter flumen & Rubrum mare interest) primus omnium Sciostris Ægypti, rex cogitavit: mox Darius Perfarum: deinde Ptolemæus sequens, &c. V. Plin. lib. 6. cap. 29.

DANGULAE, Oppidum ad Caucasum, in regione Capissenæ, ex adverso Bactrianorum. Plin. lib. 6. cap. 23.

DANI, Populi Germaniæ Septentrionales. Procop. Goth. 2. 15.

DANIA, [*Καμβήνη Χερσόνησος*] Septentrionalis Oceani peninsula est.

maritimæ Saxonie lateri adherens, quam olim Cimbri habitarunt, quos Marius delevit in Italiam irrumpere conantes.

DANICUS, Adj. ut Regnum Danicum, &c.

DANIEL, *elis*. & Danielus, 1. Propheta V. T. v. Isidor. 6. 1. & 2. & 7. 8. Tertul. Carm. adv. Marc. 3. 6. Cum magnus Daniel. Prudent. Cathem. 4. 70.

His sumptis Danielus excitavit.

DANISTA, *ie. m.* [*δανείσθης*] Fœnerator. a Græco *δανείζειν*, quod est mutuum fœnori dare. Plaut. Epid. 1. 1. 51.

Adeo argentum ab danista apud Thebas sumpsisti fœnore;

In dies, minasque argenti singulas nummis. E. papæ.

T. Et is danista advenit una cum eo, qui argentum petit.

DANISTICUS, fœneratorius. Plaut. Most. 3. 1. 128.

Genus hominum danificum.

DANO, *ere. antiq.* dare, distribuere. Plautus hoc verbo sæpe utitur e. g. Most. 1. 2. 48. Adminiculum eis danunt. Conf. Fest. & Non. 2. 210.

DANOSUS, a, um. pro liberali legit Pareus in Plauti Epid. 2. 3. 14. & Truc. 1. 1. 44. & 64. Sed Taubmannus ridet & Damnosus utrobique retinet.

DANTES ALIGERIUS, poeta Florentinus seculi sui præstantissimus, regum & principum amicitias clarus, cujus vitam scribit Volaterranus, lib. 21. Gyrald. Dial. 5. extr. Jov. Elog. p. 10.

DANTISCUM, Poloniæ oppidum, ad Vistulam fluvium, advectis mercibus clarum & opulentum, ut notat Vadianus. Vulgo *Dantzich*, etiam Gedanum appellatur.

DANTHELYTÆ, [*Δανθελύται*] Thraciæ populi, magna ex parte Æmuni incolentes, & latrocinii dediti. Strab. lib. Geograph. 7.

DANUBIUS, [*Δανύβιος*] Qui & Ister. Hic, inquit Plin. lib. 4. cap. 12. ortus in jugis Abnobæ montis Germaniæ, ex adverso Raurici Galliæ oppidi multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, Danubii nomine, immenso aquarum auctu, & unde primum Illyricum alluit, Ister appellatur, sexaginta annibus receptis, medio ferme numero eorum navigabili, in pontum vastis sex fluminibus evolvitur. Hactenus Plinius. Ammianus quoque lib. 22. Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rhæticis per latiorē orbem protensus, ac sexaginta navigabiles pene recipiens fluvios, septem ostiis per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc secundum post Nilum facit Aufonius in 4. epigrammate,

Illyricis regnator aquis, tibi Nile secundus;

Danubius lætum profero fonte caput. Et Ovid. 4. de Ponto

Ep. 10. 58. Cedere Danubius se tibi; Nile, negat.

Ferox Danubius. Claud. 2. in Ruff. 27.

Profundus. Horat. 4. Carm. 15. 21.

Rapax. Ovid. ad Liviam. 387.

Rapidus. Claud. 8. Paneg. 235.

Rigens. Claud. 1. Paneg. 126.

DARIZI, Dalmatiæ populi, in conventu Naronæ coloniæ, ut Plin. author est, lib. 3. cap. 22.

DAPALIS, & Dapaticæ, V. **DAPS**.

DAPHYTAS, [*Δαφύτας*] Grammaticus quidam fuit, qui in monte, qui Thorax appellatur, crucifixus fuisse dicitur, propterea quod reges veribus incesset, ut

Purpurei stimuli, fax ultima divitiarum

Lyfimachi, Lydos subditis atque Phrygas.

Hinc ortum est proverbium, Cave a Thorace: in illos torqueri solitum, qui paulo plus garruli & conviciatores sunt. Ex Strab. lib. 14.

DAPHNARÏUM, genus Cinaræ dicitur ubi lauri fructum perforaris, & cinaræ immixtum semen ita severis. V. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 8.

DAPHNE, [*Δάφνη*] Penei fluminis filia, Phœbo adamata, ac in laurum conversa. De qua Ovid. 1. Met. 490. & Aphthonius sophista. Græce nimir. *δάφνη* Laurus est. conf. Diof. 1. 91. Et sic Daphne Alexandrina, ibid. 4. 142. Apul. de Herb. cap. 58.

Peneia Daphne. Ovid. 1. Met. 452.

Daphne, inquit Parthenius Eroticorum, cap. 15. Amicla filia erat, quæ omnino ad urbem non progrediebatur, neque etiam reliquis virginibus convivebat: verum apparatus magno frequenter venabatur, aliquando etiam usque ad Laconicam regionem pervagata, progressaque ulterius per reliquos Peloponnesi montes, adeo ut hanc ob causam valde grata esset Dianæ, quæ eam certe penitus spicula faciebat jaculari. In ejus, cum æqualibus per sylvas oberrantis, amorem Leucippus incidit OEnomai filius: qui quum aliam viam, quæ eam aggrediretur, desperasset, muliebribus vestibus indutus, ac puellæ admixtus cum ea venabatur. Erat autem omnino jucunda ipsi Daphne illius conversatio, adeo ut nunquam eum dimitteret, talisque colluderet, ac quasi ex eo penderet omni hora. Apollo autem, qui & ipse puellæ desiderio ardebat, iraque & invidia ob Leucippi præsentiam tenebatur, puellæ in animum injicit, ut cum reliquis virginibus ad fontem accedat, ac lavet. Quo sane quum pervenisset, omnes exuebantur, & quum Leucippum invitum ad hoc viderent, vestes ei detraxerunt. Cognita autem fraude & insidiis sibi paratis, omnes eum spiculis transixerunt: atque ita ille diis volentibus disperiit. Daphne vero quum Apollinem se petentem perpexisset, strenuum valde fugit. Illo autem pariter insequente, a Jove petiit ex hominibus immutari. Aiunt itaque ipsam factam arborem, quæ adhuc ab illius nomine Daphne appellatur. Hæc Parthenius ex versione Cornarii. Vide plura in Fatidica laurus, & Venturi præcia laurus, in dictione LAURUS. Pausanias in Arcadicis rem sic narrat: OEnomaus, qui principatum Pisæ obtinuit, filium habuit Leucippum. Hic amore Daphnes correptus, statim eam uxorem petiit. Sed ut cognovit fugere eam virorum genus univerfum, talem quandam fraudem excogitavit. Coniam Leucippus Alpheo alebat. Hanc virginum more postquam composuit, veste indutus muliebris, ad Daphnem abiit. Quo facto & OEnomai se filiam esse simulavit, & una cum Daphnide venaturum dixit. Quum itaque & pro virgine haberetur, & reliquis generis digni.

dignitate, venandique scientia superaret, & ad hæc frequenti obsequio plus satis esset officiosus. in firmam amicitiam Daphnen attraxit. Qui vero amorem Apollinis in Daphnen descripserunt, invisisse eum Leucippo amoris felicitatem aiunt. Contestim itaque natare in Ladone voluit cum reliquis virginibus Daphne, invirumque Leucippum vestibus exuerunt. Quam itaque non vicinam esse cernerent, jaculis eum ac pugionibus ictum interfecerunt.

DAPHNE altera, filia Tiresiæ vatis, quæ Thebis captis missa est Delphos, ut vaticinium disceret. Itaque edidit varii generis responsa, cuius ex verbis Homerum ferunt mutuatum fuisse. Hæc Diodorus lib. 5.

DAPHNE, Castellum in Moesia secunda, Constantiniana Daphne in Nummo Constantini conditoris appellata. de qua lege Vales. ad Ann. 27. f. 485. & Gisb. Cuper. de Apotheoti Homeri, pag. 256. Unde sunt Daphnenses Ballistarii & Constantini Daphnenses inter militares ordines in Notitia Imperii. V. Spanh. de usu & præst. numm. diss. 13. p. 613.

DAPHNE etiam Suburbium Constantinopoleos ut Cuperus, c. l. ex Steph. Byzant. atque Suida ostendit. [Sed longe notius hoc nomine amonum inprimis & famosum voluptatum illecebris, Suburbium Antiochiæ Syriæ. de quo idem Steph. & geographi ac historici passim. Hinc

DAPHNENSIS, sum. pl. incolæ, Eutrop. 6. 11. Aliquantum agrorum Daphnensibus dedit. Ubi V. Cellar.

DAPHNICUS, a, um. Adj. Vulcat. Gallic. in Avid. c. 5. Diffuentes luxuria & Daphnicis moribus agentes. h. e. dissolutis & ad omnem voluptatem compositis.

DAPHNÆA, vel Daphnia, Diana nuncupata, cuius facellum Pausanias scribit fuisse in finibus Spartiatarum. Strabo lib. 8. quum de Alpheonia Diana egisset: Ab Olympia, inquit, stadiis LXXX distans: huic deæ in Olympia annuus conventus celebratur, sicuti & Elaphiæ & Daphniæ. Tota enim hæc regio templorum Dianæ, Veneri & Nymphis dicorum refertissima est.

DAPHNÆUS, Apollo, cognominatus, quasi tu Laureus latine dicas: vel ut alicubi apud nostros legas, Lauriger. Daphnæi Apollinis templum Antiochus Epiphanes dictus struxit, ut Marcellinus lib. histor. 22. 13. tradit. Arsit vero Juliani Cæsaris temporibus. Fuit & DAPHNITES Apollo, a Syracusanis sic appellatus, ut scribit Hesychius.

DAPHNEPHŌI, [δαφνηφόροι] Dicuntur vaticinantes: ad quod alludit Juvenalis, 7. 19. Laurumque momordit. Quando laureis corollis vates responsa dei edebant, stipis gratia, persuadentes vulgo comesta lauro haurire se numen. Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 7.

DAPHNIA, Gemma comitali morbo utilis existimata. Plin. lib. 17. cap. 10.

DAPHNIDIS, insula apud Troglodytas commemoratur a Plinio lib. 6. cap. 29.

DAPHNIS, is. & idis. a poetis puer formosissimus, & Mercurii filius describitur. Pastor autem fuit qui carmen Bucolicum invenit, in Sicilia boum armenta multa possedit: postremo captus luminibus, quod ebrius cum aliena femina congressus esset, ut prædictum ei fuerat a nymphâ, quam amaverat. Author Suidas. & Ælian. in Var. H. 10. 18. V. & Serv. ad Virg. Ecl. 2. 25. & 5. 20.

DAPHNITIS, Alexandrina laurus vocatur, quæ ramos spargit a radice dodrantes, topiarii ac coronarii operis, folio acutiore quam myrti, molliore & candidiore, majore femine inter folia rubro. Plurima in Ida, & circa Heracleam Ponti, nec nisi montosis in locis. Hæc Plin. lib. 15. cap. ult. Apul. de Herb. c. 27. & 58.

DAPHNOIDES, Herba Plin. lib. 24. cap. 15. est & alia clematis Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri, longa, tenuisque: adversus serpentes, ac privatum absides ex aceto pota efficax. Ægyptus hanc maxime gignit. Kuellius lib. 3. cap. 137. dicit hanc appellari nostris herbariis *Lam. reo. am.*

DAPHNOIDES, Casiæ species est, Ifocinnamos cognominata, cujus pretium faciunt mangones x. ccc. Adulteratur styrae, ut inquit Plinius, & propter similitudinem corticum lauri tenuissimis furculis. V. eum lib. 12. cap. 20. Apul. de Herb. cap. 58. & Diosc. 4. 14.

DAPHNON, ðnis. [δαφνών] Lauretum. Mart. lib. 10. Epigr. 79. Disposuit daphnona suo Torquatus in agro.

Castaneas centum fevit Otacilius. Idem lib. 12. Epig. 50.

DAPHNŪCHUS, [δαφνύχος] Vocabatur, qui in convivio primus caneret, quod olim ad mensam carmina Homeri per vices decantabantur.

DAPHNUS, i. Grammaticæ artis servus, dcc. festertis emptus est. Gnatio Pisarense vendente, & M. Scauro principe civitatis licente, quod pretium hominis in servitio geniti maximum fuisse ad suam ætatem refert Plin. lib. 7. cap. 39. Al. Daphnis, idis.

DAPHNUS, untis. [δάφνης] Oppidum Locrorum in litore Phocidis, de quo Plin. lib. 4. cap. 7.

Est & DAPHNUS Cariæ fluvius, Harpâsus postea, ab impetu prærapido nuncupatus. V. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 21.

DAPS, pis. [δαις, δαιτη] apud antiquos dicebatur res divina quæ fiebat aut hyberna semente, aut verna. quod vocabulum ex Græco deducitur, apud quos id genus epularum *δαις* dicitur. Hæc Festus. Liv. 1. 7. Tum sacrum factum, adhibitis ad ministerium dapemque Potitiis ac Pinariis. sic & Cato R. R. cap. 50. & 131, 132. Virg. in Bucol. 6. 79.

Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Hor. 4. Carm. 4. 12. Egit amor dapis atque pugnae. Loquitur de aquila. Dapes, non tantum sunt deorum, vel hostiæ in sacrificiis deorum, ut volunt Valla libro 4. & Servius: sed largiores & opipari apparatus. Virg. 3. Æn. 227.

Diripiuntque dapes, contactuque omnia fœdant.

Dapes inquit Nonius non tantum opiparos apparatus aut religiosos, sicut plerunque, significare, sed & vitabiles, & infandos cibos, auctore Virgilio, possumus dicere. Æn. 3. 630.

Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus.

Acciße dapes, Id est undique consumptæ. Virg. 7. Æn. 115.

Amor dapis. Horat. 4. Carm. 4. 12.

Benignæ dapes, Id est multæ & liberaliter ministratæ. Hor. Epod. 18. 14. Egens benignæ Tantalus semper dapis.

Expletus dapibus. Virg. 3. Æn. 630.

Extractæ dapibus mensæ. Ovid. 11. Met. 120.

Feræ dapes. Seneca Thyeste, 2.

Festæ dapes. Id est lautiores. Horat. Epod. 9. 1.

Impositæ auro dapes. Virg. 3. Æn. 355.

Inemptæ. Horat. Epod. 2. 48.

Lethales. Valer. 2. Argon. 155.

Libidinosæ. In LIBER.

Opimæ. Virg. 3. Æn. 224. V. Servium.

Saliares. V. Saliaris, in SALII.

Siculæ, pro lautis & sumptuosis dixit Horat. 3. Carm. 1. 18. V. SICALIA.

Superbæ. Martial. 13. 45.

Celebrare dapes. Ovid. 5. Met. 113.

Convellere dapes avido dente. Ovid. 11. Met. 123.

Egerere dapes, Ovid. 6. Met. 664.

Epulari dapibus. Virg. 3. Æn. 224.

Inire dapes focias cum aliquo, Est convivari cum aliquo. Stat. 1. Sylv. 6. ad Cæsarem.

Instaurare dapes. Claud. 3. de raptu Proserp. 216.

Instituere. Virg. 7. Æn. 109.

Juvare aliquem opima dape. Stat. 4. Sylv. 9. 251.

Onerare mensas dapibus. Virg. 4. Georg. 133.

Orare veniam dapibus. Ovid. 8. Met. 683.

Pascere humana dape aliquem. Ovid. Epist. 9. 68.

Properare dapes. Stat. 1. Achil. 120. Significat celeriter apparare.

Dapem quomodo facere conveniat, docet Cato. V. DAPALIS.

DAPALIS, [δάπῃ] cœna, Amplis dapibus plena. Nonius 2. 200. Titinius Varro, Toto fit in foco de lignis mihi dapalis cœna. Aufon. Epig. 9. 13. V. in ADJICIO, Adjicialis cœna.

Dapalis Jupiter, a Latinis vocatus & cultus est. Dictus autem videtur, quod ei sacra dapali epulo fierent. Sicuti enim dicimus cœnam dapalem, Marcello teste, quæ amplis dapibus instructa est: ita & Jovem dapalem appellatum existimamus. M. Cato in lib. de R. R. cap. 132. Dapem, inquit, hoc modo fieri oportet: Jovi Dapali culignam vini quantumvis pollucet: eo die feriæ bubus & bubulcis, & qui dapem facient. Quum pollucere oportebit, sic facies: Jupiter dapalis, quod tibi fieri oportet in domo familiarum mea culignam vini dapij ejus rei ergo, &c. Conf. H. Voss. ad Catull. p. 203.

DAPATICUS, a, um. [δαπατικός] Id est amplius, & magnificus: ut, Dapaticum negotium. Festus. al. Dapticum, melius.

DAPATICE, [δαπαρίς] se acceptos antiqui dicebant significantes magnifice. Festus. al. Daptice.

DAPIFER, onomast. vet. Servus, qui cibos jam coctos infert & mensæ apponit.

DAPINO, [δαπῖν] are. Dapes extruere & parare. Plaut. Capt. 4. 2. 117.

Æternum tibi dapinabo victum, si vera autumas. Sed quidam Codd. MSS. exhibent, dabo.

DAPSILIS, e. [δαψίλης] Abundans & largus: ut, Dapsilis sumptus. Plaut. Mostel. 4. 2. 66.

Triginta minæ, præquam alios dapsiles sumptus facit.

Δαψίλεια, enim Græce id valet, quod Latine largitas, affluentia, copia, abundantia, vis larga, liberalitas. Dapsilis igitur non a dape deducitur.

Carolla Dapsilis. Plaut. Pseud. 5. 1. 21.

Dotes dapsiles. Plaut. Aulul. 2. 1. 45.

Lectus dapsilis, excellens & sumptuosus. Plaut. Trucul. 1. 1. 34.

Proventus dapsilis. Colum. lib. 4. cap. 27.

Spionia dapsilis musto. Colum. lib. 3. cap. 2. At spionia dapsilis musto, & amplitudine magis uvarum, quam numero fertilis. Id est abundans.

DAPSILE, Adv. [δαψίλως] Abundanter. Sueton. in Vesp. cap. 19. Sed & convivabatur assidue, ac sapius recta, ac dapsile. [Gronov. Dapsili, probe.]

DAPSILITER, Adv. Nævius in Coroll. Ultro meretur quamobrem ametur, ita dapsiliter suos amicos alit. Hæc Charisius lib. 2. V. Nonium. 4. 232. Dapsiliter, id est opipare, large, magnifice, splendide, abunde, liberaliter, affatim, laute. Lucilius comparativo usus est: Scito bene longinquum morbum in vino esse, ubi quis invitavit dapsiliter se.

DARABA, [Δαρεα] Civitas est Indiæ, non procul a Sabæis, de qua Strab. lib. 16.

DARADUS, [Δαρεαδός] Ptolemæo, Fluvius est Africæ, quem Plinius DARAT vocat. lib. 5. cap. 1.

DARAS, Fluvius in Calicandro insula, non procul ab Armozeis populis, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 25.

DARAT, Mauritanie fluvius, in quo crocodilos gigni ait Plin. lib. 5. cap. 1. V. supra DARADUS.

DARDÆ, Indiæ populi, auri fertilissimi, sicut Setæ argenti, de quibus mentio fit a Plin. lib. 6. cap. 19.

DARDANUS, [Δαρδανός] Electræ Jovisque filius, fratrem habuit Jasium: quo interfecto, e Corythi fede, Hetruria, quam nunc Cortona est, in Samothraciam venit, iram fugiens populorum. De quo Virg. 7. Æn. 206.

— his ortus in agris

Dardanus Idæas Phrygiæ penetravit ad urbes, &c. Quem locum exponens Servius, sic ait: Jupiter cum Electrâ Atlantis filia, Corythi regis Italiæ uxore concubuit. Sed ex Jovis femine natus est Dardanus: ex Corythi, Jasius. Dardanus profectus ad Phrygiam, Ilium condidit: Jasius vero Thraciam tenuit, ubi est Samos, quam hic Samothraciam nominavit. Nam Junonis alia est Samos. Virg. 8. Æn. 34.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author. Tradit idem Servius in 3. 167. Æn. Jasium a Dardano fuisse occisum.

Author Trojæ Dardanus. Virg. 6. Æn. 650.

Crudelis Dardanus. Virg. 4. Æn. 661. Id est Æneas.

DARDANI, populi feri, Dalfaretis finitimi, quibus Triballi lævo prætenduntur latere, & Mælicæ gentes, a fronte junguntur Medi ac Denfelatæ. Author Plin. lib. 4. cap. 1. de his item Eutrop. 6. 2.

DARDANIA, [*Δαρδανία*] a Dardano, ut scribit Strabo, lib. 13. Ovid. 1. Trist. 9. 25. & Virg. 2. Æn. 324.

Venit fumma dies, & ineluctabile tempus

Dardaniæ. Id est Trojæ: aut a Dardano Jovis & Electræ filio: aut secundum Sallustium, a rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit. Servius. quem rursum V. in Virg. 3. Æn. 167.

DARDANIA, Insula eadem cum Samothrace postea dicta, ut ex Callimacho refert Plin. lib. 4. c. 12. V. **DARDANUS**.

DARDANIDES, idæ. m. [*Δαρδανίδης*] patron. Virg. 10. Æn. 545.

Dardanides contra furit.

Dardanidæ duri. Virg. 3. Æn. 94.

Dardanidæ magni genus alto a sanguine divum. Virg. 5. Æn.

45.

DARDANIS, idis. [*Δαρδανίς*] patron. f. ut Mares Dardanidæ. Ovid. 13. Met. 413.

DARDANIUS, adj. [*Δαρδανίος*] Plin. lib. 33. cap. 3. Cujus sceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam pridem & viri quod e Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.

Acestes Dardanius. V. **ACESTES**.

DARDANARIUS, [*Δαρδανάρης*] ab Ulpiano vocatur qui annonam supprimit, uti demum carius vendat. in l. annonam. D. 6. de extraord. criminibus. Dicti autem Dardanarii a Dardano quodam contaminatissimo & profligatissimo mago. A quo etiam Dardaniæ artes, quæ a Colum. 10. 351. in Horto vocantur magicæ, At si (inquit) nulla valet medicina repellere pestem, Dardaniæ veniant artes. Hujus Dardani meminit Plin. lib. 30. cap. 1.

DARDANIUM, [*Δαρδάνιον*] Oppidum parvum in Rhæteo litore, LXX. stad. a Rhæteo oppido quoque dicto distans, quæ duo in Troade visuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 30.

DAREMÆ, Troglodytarum populi. Plin. lib. 6. cap. 29.

DARES, etis. Phrygius historicus, scripsit bellum Trojanum Græcæ, in quo ipse militavit, ut ait Iidorus, primus fere historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris fæctione remansit, ut scribit Corn. Nepos, qui opus ejus & Græco in Latinum sermonem convertit, dicavitque Sallustio. Sed Supposititia sunt, quæ sub hujus nomine circumferuntur. V. Voff. de Hist. Græc. 4. 1. Est & Dares apud Virg. Æn. 5. 375. cum Entello congressus.

DARI, [*Δάριος*] Populi Indum fluvium accolentes, infra solitudines, de quibus V. Plin. lib. 6. cap. 20.

DARIÆUM, Locus inclytæ fertilitatis in Zapavortene regione cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 16.

DARICI flateres, Peris numisma erant. Quin & Atheniensibus sic vocabantur nummi quidam, qui ex auro cudebantur, in quibus mulæ cum curru videbantur effictæ. V. Alex. Genial. diæ. lib. 4. cap. 15. Numisma priscum, Darii imagine percussum, non Xerxis patris, sed antiquioris alterius. Daricos autem scribunt Authores adæquasse pretium ejus, qui ab Atheniensibus dicebatur Chrysus, id est aureus. Alii drachmas argenti habere viginti prodidere, ut darici quinque minam facerent argenti. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 2.

DARIDÆUS, rex Perfarum, tempore Apollonii Tyanæi, id est tempore Tiberii, Caii, & Claudii imperatorum, ut scribit Philostratus in ejus vita.

DARIORIGUM, [*Δαριόριον*] Galliæ urbs Ptolemæo, Venetorum caput, vulgo *Vannes*.

DARITIS, Regio, Arianæ pars a quibusdam existimata, l. m. pass. latitudine dimidio minore, quam Indiæ. V. Plin. lib. 6. cap. 23.

DARITUS, [*Δαρίτης*] Rex Perfarum, cui Xerxes succcessit. Ovid. in Ibin, v. 315.

Utque necatorum Darii fraude secundi.

Darius, nomen trium Regum D. Hytaspis. D. Nothus. D. Codomannus. In plerisque MSS. Curtianis legitur Dareus: quam lectionem eruditorum plerique probant; nec tamen altera ideo in vitio est, nisi breviter pronuncietur media; cum diphthongo enim scribitur. V. Freinshem. ad Curt. 3. 1. 7.

DARON, Oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pfammetichum fugerunt. Authore Plin. lib. 6. cap. 30.

DARSIS, [*Δάρσις*] Medicis Latine loquentibus Excoriatio est, nempe quum membrana a partibus sibi subjectis manu, vel scalpelli manubrio resolvitur. Deductum vero nomen est a verbo *δέρω*, quod excoriare significat. Gal. lib. 8. de administ. anatomicis.

DARTUS, i. m. [*δάρτης*] tunica testiculos vestiens. Celf. 7. 18.

DARUENTIUS, [*Δαρυέντιος*] Fluvius. Strabo de Meduallis populis, & illorum montibus loquens; Supra vero, inquit, nonnullis in locis admodum cavis lacus est ingens, & fontes duo, non multum inter se distantes, e quorum altero annis effunditur Daruentius nomine, per confragosa sese in Rhodanum loca præcipitans. Hæc ille lib. 4.

DARUERNUM, [*Δαρέρνον*] Ptolemæo, Britannia insula portus unde in Galliam trajicitur. Vulgo *Dover*.

DARUS, [*Δάρος*] Pannonia inferioris, Id est Ungariae fluvius, Ptolemæo: Draus aliis dicitur. Vulgo *Mora*.

DASCUSA, [*Δάσκουσα*] Armenia insula, quæ abest a Simyra LXXV. m. pass. V. Plin. lib. 5. cap. 24.

DASCYLOS, [*Δασκυλειον*] Bithynia oppidum Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylum nominant, & juxta lacum Dascylicum.

Hæc *Δασκυλίου*, seu *Δαυκυλίου*.

DASYLIS, Oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, &c.

DASIBARI, Flumen Cyrenaicae regionis, de quo Plin. l. 5. c. 5.

DASSARETÆ, Thraciæ populi, quos a tergo Epiro junctos, Plin. scribit. De his Mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.

DASTACUM, [*Δαστακόν*] Castellum. Strabo lib. 11. Cataonum campi, & Melitina, civitatem nullam habent, at castella in montibus munita, Azamora & Dastacum, quod Carmala flumen circumfluit.

DASTIR, [*Δαστίρ*] Civitas in Ponto, de qua Strab. lib. 12.

DASTYLUS, Fuit Gygis regis pater, teste Herodot. lib. 1. c. 8. al. Dascylus.

DASUMAJANUM Al. Dascumianum Senatusconsultum est, quo subvenitur his, qui iusta ex causa absunt, ut nec libertas impediatur, nec libertus eripiatur his, qui fraude careant. l. neque infantes. Et l. non tantum. D. de fidei commiss. lib.

DASYPUS, öd. [*δασύπυς*] Plin. lib. 10. cap. 63. Dasyfodes omni mense pariunt, & superfoetant sicut lepores. A partu statim implentur, concipiunt quamvis ubera ficcante foetu. Pariunt non cæcos. Idem lib. 8. cap. 55. Lepus omnium prædæ nascens solus præter dasyfodem superfoetat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. In quibus duobus locis (inquit Budæus) Plinius hallucinatus esse creditur, qui dasyfodem & leporem diversa animalia esse putaverit, quum idem sit. Theodorus certe dasyfodem ubique leporem ex Aristotele vertit. Hactenus Budæus. Plura qui cupiat, videat priores hujus in Pandectas annotationes. V. Harduin. p. 245.

DATARIUS, **DATAFIM**, **DATIO**, **DATIVUS**, **DATO**, **DATOR**, **DATUS**. V. DO, DAS.

DATIHATUM, Thuris genus, quod rufum exit, Alexandriaeque nascitur, authore Plin. lib. 12. cap. 14.

DATHUS, i. f. Colonia Thraciæ juxta Strymonem opulenta, florens, & auri venas habens. Hinc proverbium *δάθου ἀργύρου* Dathus bonorum de conferta rerum opulentia Suid. & Erasim.

DATIS, [*Δαίσις*] Dux quidam fuit Darii, cujus copias Miltiades in Marathone funditus delevit, quum Lacedæmoniorum auxilia non expectasset, tardius ob Lunam rotundam profecta. Ex Strab. lib. Geogr. 9. Meminit Herodot. lib. 6. Nepos 1. 4. 1. Val. Flacc. 6. 65.

DATISMUS, [*δατισμός*] quum oratio profertur iisdem numeris, & eodem modo cadit, a Date quodam Perfarum Satrapa, qui quum vellet Græculus videri, exclamavit, *ἰδομεν, ἡ πέποιται ἡ χάρις*, quum dicendum erat *χαίρει*. Cæl. Antiq. lib. 16. c. 13. Et Erasim. proverb. Datidis cantilena.

DAUCUS, [*Δαῦκος*] Herba, de qua Plin. lib. 19. 5. & lib. 25. 9. Dauci genera quatuor fecit Petronius Diodorus, quæ persequi nihil attinet, quum sint differentia duæ. Daucus a quibusdam vocatur pastinaca sylvestris, V. Matthiol. Celf. 5. 23. Diosc. 3. 76. Iiid. 17. 9.

DAUCION, & Daucites idem.

DAUELLI, [*Δαυελλοί*] Asiae populi, Megabaris finitimi, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29.

DÄVID, idis, & idis. Rex & Propheta apud Hebræos in Sacris monumentis notissimus. Nomen Dilectum significat vel desiderabile V. Iidor. 7. 6. Inde

DAVIDICUS, adj. Sedulius in Mat. 21. idem exord. operis 17. Prudentius Hymno Epiph. v. 49.

DAULIA, vel Daulis. Oppidum Phocidis, sub ditione Terei regis Thracum. unde Philomela dicitur Daulias avis Ovid. Ep. 15. 154. Deslet Threicium Daulias ales Itym. Plin. 4. 3. V. Harduin.

DAULIS, idis. Festum erat apud Argos, in quo fuit imitatio pugnae Proeti in Acrisium, ut scribit Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 17.

DAULIS, Nymphæ nomen, Cephisi filia, quæ oppido nomen dedit: quod vel Terei & Philomelæ ac Progenes fabula notissimum est. V. Pausaniam in Phocidis.

DAULOTES, Fontis nomen in Arabia, ut apud Plin. lib. 6. cap. 28.

DAUNI, [*Δαῦνοι*] Italiae populi, a Dauno duce Diomedis focero dicti. Horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum, ut scribit Plin. cap. 11. lib. 3. Dauni nunc Siponto, Manfredonia, mons Garganus. Testis Olivarius in Melam. Apulus Daunus. Horat. 4. Carm. 14. 26.

DAUNIA, [*Δαυνία*] Apulia, a Dauno Illyricæ gentis, claro viro, qui eam, propter domesticam seditionem excedens patria, occupavit. Festus.

DAUNIUS, Adj. [*δαῦνιος*] ut Regna Daunia apud Sil. lib. 8. & Daunia Camænæ apud Horat. lib. 4. Carm. 6. 27.

DAUNIACUS, Idem Sil. 12. 429.

DAUNUS, Filius fuit Pilumni & Danaes, & avus Turni, qui in Apulia regnavit, a quo etiam regio illa Daunia dicta est. Alter fuit Daunus prioris filius, qui ex Venilia sorore Amata Turnum suscepit. Virg. lib. 12. 934. —Dauni miserere feneçta. Est quoque fluvii nomen in Apulia. Unde Horat. lib. 3. Carm. 3. 11.

Qua pauper aquæ Daunus agrestium,

Regnator populorum, &c. Quia inopia aquæ siticulosa est Apulia.

Acron.

DAURISES, Herodoto circa finem lib. 6. Unus ex Darii ducibus fortissimus, ejusdemque gener, qui in insidiis a Cariis cæsus est.

DAURIA, quæ & Lauria dicimus, munuscula quæ dantur legatis hospitii gratia. Festus. V. supra in D. & infra LAUTIA.

DAVUS. Servile nomen Comicum. V. DACUS.

D E

DE, [*δε*] Præpositio, ablativo casui serviens: quæ suo casui semper præponitur. Aliquando interponitur inter substantivum & adjectivum elegætiæ causa. Cic. ad Att. lib. 7. Nam id niti gravi de causa non fecisset.

Observe hanc Præpositionem in quibusdam compositis augendi vim, in quibusdam minuendi obtinere. Augendi, ut deamo, dehisco, deprecor, decerto, &c. Minuendi ut in depleo, defundo, depilo, &c. aliquando & finem notat ut in detumere, deludere, detonare, defluere, &c.

De ac Di in compositis folere confundi observant Drak. ad Sil. 17. 164.
 Broeckh. ad Tib. 1. 5. 40.
 De nocte abire: Id est in nocte, vel per noctem: quod est nocturno tempore. Ter. Adel. 5. 3. 55. Ubi donatus dicit abundare DE.
 De nocte multa exsurrexi. Plaut. Rud. 4. 2. 10. & 4. 1. 7.
 De media nocte missus equitatus, novissimum agmen consequitur. Cæf. 7. Bel. Gal. 88.
 De nocte vigilare. Cic. pro Murena, 22. Vigilas tu de nocte, ut tuis Consultoribus respondeas. 2. Qu. Fr. 14.
 De die. Plaut. Afin. 3. 1. 13.
 Ergo una orationis pars de die dabitur mihi? i. e. semel toto die licebit mihi quoque loqui.
 De die potare. Plaut. Afin. 4. 2. 16. Unam ad amicam de die Potare, illam expilare jam.
 De medio potare die. Horat. 1. Serm. 8. 3.
 De die, cum dicunt Latini illud tempus intelligunt, quod post matutinum ad meridiem, & inde ad supremum incedit, ut Salmas. Exercit. Plin. p. 456. observat. Suet. Dom. c. 21. Lavabat de die prandebatque ad fatietatem. i. e. statim a matutino. nam ante meridiem distentum coena solitaria Domitianum Plinius perstringit Paneg. Traj. c. 49. Is. Voss. ad Catulli Epigr. 48. p. 109. Vos convivia laute, sumptuose De die facitis. exponit statim, repente, secutus, ut ait, Donat. ad Terent. infra citat. laudatque Porphy. cui ad 13. epod. Hor. De die sit primo mane, quod tamen in Catulli loco locum habere negat. V. Valef. ad superiorem Plauti locum, & quem ibi adducit, Lips. ad Tac. Ann. 14. 4.
 De die vivere cum perditis. Cic. 2. Philip. 87. Jamjam minime miror te otium perturbare, non modo urbem odisse, sed etiam lucem, cum perditissimis latronibus non solum de die, sed etiam in diem vivere.
 De die, pro repente, ut Donat. exp. Ter. Adel. 5. 9. 8. — cum fide Scortum adducere, apparare de die convivium, Non mediocris hominis hæc sunt officia.
 De quarta vigilia Cæf. B. G. 1. 40. & 41. De media nocte. Id. 7. 45. a princ.
 De meo his præceptis nihil novum apposui. Plaut. Milit. 3. 3. 31.
 De tuo istuc addis. Plaut. Menæh. 1. 2. 40.
 De meo, de tuo, Aliter. Ter. Adel. 1. 2. 37.
 Obsonat, potat, olet unguenta de meo. Plaut. Bacchid. 1. 1. 65.
 Et ad eam operam facere sumptum de tuo.
 De suo fungi aliquo munere. Liv. 4. Decerneret Senatus ut stipendium miles de publico acciperet, quum ante id tempus de suo quisque functus eo munere esset.
 De meo consilio. Cic. ad Att. lib. 6. 3. Q. Cicero puer legit, ut opinor, certe epistolam inscriptam patri suo: solet enim aperire, idque de meo consilio. Id est meo suafu.
 De mea voluntate, Cic. ad Att. lib. 4. 2. Abjecta toga, se ad generi pedes abjecit: ille noctem sibi postulavit, non concedebant. Remiscebantur enim Cal. Januar. vix tamen de mea voluntate concessum est.
 De sua sententia in Albano monte triumphavit. Plin. Jun. de viris illustribus.
 De sua sententia aliquid comminisci. Plaut. Cap.
 De sententia populi lectus Imperator. Liv. 2. 39. Imperatores ad id bellum de omnium populorum sententia lecti Attius Tullus & C. Marcius.
 De communi sententia aliquid constituere. Cic. 3. Off. 80. Ne noster quidem Gratidianus officio boni viri functus est tum quum Prætor esset, collegiumque Prætorum Trib. pleb. adhibuissent, ut res nummaria de communi sententia constitueretur.
 De alicujus Sententia peccare. Plaut. Bacchid. 4. 9. 115.
 Neque ego haud committam, ut siquid peccatum fiet, Fecisse dicas de mea sententia.
 De sententia alicujus dare, quod sit satis ad aliquid agendum. Cic. 2. de Fin. 33.
 De, pro a. Cic. pro Sylla, Etenim de principio studuit animus occurrere magnitudini criminis, satisfacere expectationi hominum.
 De, pro ab, teste Nonio. Lucil. lib. 25.
 Solus jam vim de classe prohibuit Vulcaniam.
 De sinistra parte eruti dentes. Plin. lib. 28. cap. 8.
 De, pro ad: ut Ædificare de exemplo alterius, Plaut. Mostel. 3. 2. 86. abundat DE.
 De eodem genere, pro ejusdem generis. Cic. 4. Tuscul. 19. Afflictio, desperatio, & si qua sunt de genere eodem.
 De, pro quantum pertinet ad. Ter. Hec. 3. 3. 31.
 Nam de reducenda, id vero neutiquam honestum esse arbitror.
 De interdum pro, vel propter, vel ob significat. Ter. Eunuch. 3. 2. 4.
 — ecquid nos amas
 De fidicina istac? Cic. 3. Verr. 76. Flebat uterque non de suo supplicio, sed pater de filii morte, de patris filius.
 De pace mittere legatos. Cæf. 2. Bel. Gall. Et lib. 4. Idem lib. 5.
 De deditione. Cic. in Bruto, 16. De Rhodiorum præmiis.
 De, pro post, vel a. Plaut. Mostel. 3. 2. 8.
 Non bonus est somnus homini de prandio. i. e. Venienti de prandio.
 De manu in manum. Cic. lib. 7. epist. 5. Totum denique hominem tibi ita trado, de manu (ut aiunt) in manum tuam istam & victoria & fide præstantem.
 De mense Decembri navigare: DE abundat. Cic. ad Qu. fr. lib. 2. 1. extr.
 De fummo loco adolescens. Plaut. Aulul. prol. 29.
 De fummo loco, fummoque genere filius. Plaut. Cap. 2. 2. 29.
 De fummo loco Dives. Plaut. Poen. 3. 1. 13.
 De scripto dicere, Id est legendo. Cic. de Clar. Orat. 46. Idem 10. Philipp. 5. Ita enim dixisti, & quidem de scripto (nam te inopia verbi lapsus putarem, nisi tuam in dicendo facultatem nosses) literas Bruti recte & ordine scriptas videri.
 De cætero. Plin. lib. 11. cap. 26. De cætero, in ventre nihil est. De cætero, pro in posterum. Sen. de Ira 3. De cætero vide non

tantum an verum sit quod dicis: sed an ille cui dicitur, ferro possit.
 De cætero, pro posthac. Paul. in l. nequis. D. de custodia & exhibit. reor. Nam quum scierint sibi quoque molestiæ futurum magistratum, si facile solverent vinctos: non indifferenter de cætero facient.
 De compacto rem aliquam agere. Plaut. Capt. 3. 1. 14. V. COM-PINGO.
 De improvviso. Plaut. Afin. 2. 2. 44. Tantum adest boni de improvviso.
 De improvviso in aliquem incidere. Cic. pro Rosc. Amer. 151. In quos si qui ex acie fugerunt, de improvviso incidunt. Item 4. Tusc. 67.
 De improvviso intervenire. Ter. Adel. 2. 2. 23.
 De industria. Plaut. Afin. 1. 3. 60.
 — quod nolebam ac veteram, de industria
 Fugiebatis, Cic. 2. de Fin. 33. Si aut de industria facias, ut, &c. id. de Off. 1. 7.
 De integro. Ter. Heaut. 4. 2. 7.
 Ratio de integro ineunda est mihi. Idem Phorm. 1. 3. 22.
 De integro incidere in morbum. Cic. ad Fam. lib. 12. 29.
 Oriuntur de integro. Cic. 1. de Divinat. 30. Indidemque eadem quæ oriuntur, de integro atque eodem occidunt.
 De integro creare Censores. Cic. 4. Ver.
 De integro scribere. Cic. ad Att. lib. 13. 27. & 49.
 De more. Plin. in Paneg. Tibi ascendenti de more Capitolium. Virg. Æn. lib. 7. 357. solito matrum de more locuta est.
 De nihilo irasci. Plaut. Trucul. 4. 2. 56. Liv. 4. bel. Macedon. Mali rem exempli esse, de nihilo hospites corripit. Sic Plaut. Curc. 4. 1. 17.
 Dicere injuriam de nihilo.
 Non hoc de nihilo est, quod Laches nunc me conventam esse expetit. Ter. Hec. 5. 1. 1.
 De plano, id est ex æquo loco, veluti unde magistratus in tribunal, quod editore in loco positum erat, conscendebant. Itaque de plano, & pro tribunali, opponuntur. Ulp. 1. 3. §. 6. D. de bonor. possess. Si causa cognita bonorum possessio detur, non alibi dabitur, quam pro tribunali: quia neque decretum de plano interponi, neque causa cognita bonorum possessio alibi quam pro tribunali dari potest. Item in l. 2. §. 1. D. Quis ord. in bon. Huc alludens Seneca lib. de Clem. 1. Hæc tamen, inquit, magnanimitas in bona fortuna latiore locum habet, meliusque in tribunali, quam in plano cognoscitur. Hotoman.
 De procul aspicere. Plaut. Perf. 4. 2. 6.
 De proximo. Plaut. Aulul. Prol. 34.
 Eam ego, hodie faciam ut hic fenex de proximo sibi uxorem poscat.
 De reliquo. Cic. ad Att. lib. 7. 14. De reliquo neque hercule quid agam, nec quid acturus sim, scio; ita, &c.
 De repente. Ter. Hec. 4. 1. 39. Ita corripuit de repente tacitus sese ad filiam. Cic. pro Ligario 14. Tu de repente irrupisses, & clamare cœpisses, C. Cæsar cave credas, cave ignoscas.
 De subito. Plaut. Capt. Prol. 62. Conari de subito nos agere tragediam.
 De super. Plin. in Paneg. Nihil tamen gratius, nihil seculo dignius, quam quod contigit de super intueri delatorum supina ora.
 Istum de superioribus pene solum legi. Cic. de Claris Orat.
 De tempore, Tempeitive, Hirtius de bello Hispan. Ipse de tempore cœnavit.
 De transverso. Cic. ad Att. lib. 15. 4. Ecce autem de transverso Lucius Cæsar, ut veniam ad se rogat. Idem 4. Academ. 58.
 DE A, æ. [θεός, θεός] a Deus: Dat. & abl. pl. Deabus. Virg. Æn. 1. 328.
 — nec vox hominem sonat, O dea certe.
 Æquorea dea. Ovid. Epist. 19. 126.
 Auxiliaris. Ovid. 9. Met. 698.
 Celeres deæ. Ovid. 2. Met. 119. i. e. Horæ.
 Clara dea, Iris. Stat. 10. Theb.
 Flava dea, Ceres. Ovid. 3. Amor. Eleg. 10. 43.
 Frugifera dea, Ceres. Claud. 2. de Raptu Proserp. 138.
 Idalia dea, Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 106.
 Pallens dea, Aurora. Stat. 6. Theb. 393.
 Phætrata dea, Diana. Ovid. Epist. 20. 204.
 Princeps earum, Juno. Ovid. 6. Fast. 37.
 Rosea dea, Aurora. Ovid. 3. de Arte Am. 84.
 Sæva dea, Ovid. Epist. 21. 6. & 61. Diana irata.
 Spicifera dea, Ceres. Sen. Herc. OEt.
 Triformis dea, id est Hecate, quæ & Luna & Diana, & Proserpina creditur esse. Ovid. 7. Met. 94. & 177.
 Ultrices deæ Erebi, Sen. Oct. 965. i. e. Furæ.
 Sæpe hæc voces Dii Deæque omnes conjuncte leguntur. V. Propert. Eleg. 3. 12. Virg. Georg. 1. 21. Ter. Phorm. 4. 4. 6. Conf. Briffon. 1. de form. p. 54.
 Deabus dixit Cic. pro Rabirio, ubi distinctione sexus opus erat. alias pro eodem usurpatur terminatio masculini. V. Voss. de Analog. 2. 4.
 DEACINATUS, Adj. [ἀπειράμας] ut Deacinata dolia, a quibus absterfi sunt acini. Cato cap. 26. Ubi erit lectum, post dies triginta, si bene deacinata erunt dolia, oblinito.
 DEACTIO, Peractio, Festus.
 DEALBO, [ἀλευρίαν] are. Album facere: vel potius tectorium inducere. Curius ad Cic. lib. 7. 29. Virum bonum esse, nec folere duos parietes de eadem fidelia dealbare.
 DEALBATUS, Partic. Cic. Verr. 1. Omnes illæ columnæ, quas dealbatas videtis. Sueton. Galb. c. 9. Dealbata crux. Pallad. 1. 24. Dealbati parietes.
 Compar. August. Conf. 7. 6. Dealbatiores vias seculi cursitabant.
 DEALBATOR, oris. Vet. Gloss. ἀλευρίτης Dealbator: Lege 1. Cod. de excus. artis. Sculptores, Dealbatores, Cusores, &c.
 DEAMBULO, [δεαμπύλω] are. Spariari. Cic. 1. de Leg. 14. Quin pergimus igitur ad illa spatia nostra, fedesque, ubi quum satis erit deambulatam, requiescemus? Legitur & Ambulatum in emendationibus codd. Cato R. R. cap. 127. Et saliat decies, & deambulet. Adde Suet. Aug. c. 83. & 96. & Domit. c. 21. Celf. 1. 3. Ulp. l. 12. §. 1. ff. de usu

de usu & habit. Deambulare, cum accusativo Seneca, de Remedio fortuitorum. Multa quum deambulaveris, domum redeundum est. Subauditur spatia.

Ire deambulatum. Cic. 2. de Orat. 256. Idem quum cuidam dixisset. Eamus deambulatum: & ille, Quid opus fuit de? Imo vero, inquit, Quid opus fuit te?

DEAMBULATIO, Verbale. [*δεῖπαιτο*] Ter. Heaut. 4. 6. 2. Vel me hæc deambulatio, quam non laboriosa ad languorem dedit. De loco, Ulp. l. 7. ff. t. i. l. 13. §. 4. Deambulationes arboribus opacæ atque amœnæ.

DEAMBULACRUM, Mamertin. Paneg. Juliani c. 9. Fora, deambulacra, gymnasia.

DEAMBULATORIUM, [*δεῖπαιτο*] Locus in quo deambulamus. Capitolin. in Gord. c. 32.

DEAMO, [*ἐπερφίλειν*] are. valde amare. Ter. Heaut. 4. 6. 21. Næ ego sum fortunatus: deamo te, Syre. Et Plaut. Pœn. 4. 2.

72. & 5. 4. 3.

DEAMATUS, Plaut. Truc. 4. 1. 5. Mea dona deamata acceptaque habita apud Phronesium.

DEARGENTASSERE, Verbum obsoletum. Lucil. lib. 26. Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalanticare eburneo speculo. Non. 2. 218.

DEARGENTATUS, Oros. 3. 22. pr. deargentatis armis &c. seq. Argyraspides ob arma deargentata sic dicti. Conf. Augustin. Ep. 23. ad Bonifac. & vulg. Pf. 67. 14.

DEARMO, are. Idem quod exarmare. Apul. Met. 5. p. 172. Sagittas dearmare.

DEARMATUS, [*ἀφαιπισμένον*] Particip. Liv. 4. 10. extr. consul triumphans in Urbem redit, Civilio Volschorum duce antecurrum ducto, prælatisque spoliis, quibus dearmatum exercitum hostium sub jugum miserat. Id est, cui ablata fuerant arma.

DEARTUARE, [*ἐξαρτῆν*] Quasi per artus concidere, inquit Nonius Plaut. Capt. 3. 4. 109. Tum igitur ego deruncinatus, deartuatus sum miser. Scelesti hominis technis.

Deartuare opes, per translationem dixit Plaut. in Capt. 3. 5. 14.

DEASCIO, are. Dedolare. Plaut. Milit. 3. 3. 11. Miles quemadmodum potis esset deasciari.

DEASCIATUS, Partic. Prudent. Rom. 381.

Deasciato supplicare stipiti.

DEAURO, are. Inaurare. Gloss. Gr. Lat. χρύσειον. Auro. Inauro. Deauro. Cod. Theod. leg. 1. de fabricenf. Bucculas tegerent argento & deaurarent. Tertull. de Idolo. c. 8. Soccus & baxa quotidie deaurantur.

DEAURATUS, Partic. Sen. Ep. 76. Cui deauratus est baltheus. Sic Pf. 45. 10. In vestitu deaurato. Interpr. Vulg.

DEAURATOR, oris. Leg. 1. Cod. de excuf. artif. Deauratores memorantur. Gloss. vet. χρυσωτοὶ Deauratores.

D E B

DEBACCHOR, aris, [*παρῖναι*] ari. proprie Præ ebrietate valde furere vel Bacchari. Ter. Adel. 2. 1. 30. Si satis jam debacchatus es leno, audi si vis nunc jam. s. Egone debacchatus sum in te, an tu in me? Quædam exemplaria legunt Bacchatus.

Ad inanima traxit Hor. Od. 3. 3. 55. Qua parte debacchantur ignes.

DEBACCHATIO, ōnis. f. immanis bacchatio Salvian. l. 7. de gubern. Dei, Fervidæ libidinis debacchatione grassantes.

DEBÆ, populi sunt Arabiæ felicis, proximi Sabæis, ex genere Nomadum. Horum regionem flumen interlabitur, quod teste Strab. lib. 16. auri fricturas defert. Meminit hujus Propert. sed hic Debatas non Debas vocat, lib. 4. eleg. 5. 21.

Si te Eoa juvat, Debataramque aurea ripa, &c. Brouckh. cum

Turnebo legit; Si te Eoa, Doroxanium, juvat aurea ripa.

DEBASIATOR, ōris. Idem quod Basiator. Apul.

DEBASIATUS, ap. eundem.

DEBATUO, ere. Pugnare vel potius pugnando subigere. Petron. cap. 69. Solebam ipsum Ammæum debatuere. V. BATUO.

DEBELLO, [*καταπολεμεῖν*, καὶ ἐκτραννίζειν] Expugnare, Devincere. Plin. lib. 6. cap. 13. Darium Alexander debellavit. Virg. 6. Æn. 852.

Parcere subjectis, & debellare superbos.

DEBELLATUS, Partic. ut Debellatus vi hostis. Liv. 8. 10. Id est Victus. Tyrannus debellatus. Claud. 7. Paneg.

Debellatum est cum Græcis, Id est finitum est bellum. Liv. 8. ab Urbe. Sic 8. belli Macedon. Quod cum Antiocho uno prælio debellatum esset.

DEBELLATO, [*καταγωνισμένον*] vice adverbii Liv. 30. 8. Velut jam debellato, quod ad Syphacem Carthaginienfesque attineret. Idem 26. 21. Quod nisi manente in provincia bello non decerneretur, eum quasi debellato triumphare, cum exercitus testis, &c. Sed est participium absolute positum subintellecto nomine vel pronomine; de quo Voss. de Constr. c. 49.

DEBELLANDUS, Partic. [*καταπολεμησόμενον*] Virg. 5. Æn. 730.

— gens dura, atque aspera cultu

Debellanda tibi Latio est.

DEBELLATOR, Verbale [*καταγωνιστής*] ut Cruenti gurgitis debellator, apud Stat. lib. 9. Theb. 545. Virg. Æn. 7. 651. & Tertull. Apol. c. 5.

DEBELLATRIX, icis. f. Tertull. adv. Marc. 3. 13. Roma sanctorum Dei debellatrix. Lactant. 1. 9. Libido pudoris ac famæ debellatrix. Tertull. Apol. c. 25. Græcia Phrygiæ debellatrix. ubi Rigaltius debellator vett. librorum auctoritate & exemplis tuetur.

DEBEO, ūi, ūum, [*οφείλω*, ἀφίσταμαι, χρεώζω] ere. notæ significationis. Ter. Andr. 4. 1. 51. Ego Pamphile hoc tibi pro servitio debeo. Cic. Fam. lib. 10. 12. Perfice ut ne minus Resp. tibi, quam tu Reip. debeas.

Calendis Januarii debuit, adhuc non solvit. Cic. Att. lib. 14. 21.

Quantum debet? Cic. Att. lib. 5. 10. Quid vos? Quantum inquam debetis? Respondent, c. v. l. Subaudi talenta.

Privatim debere. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interposuit Nævius, aut societatem sibi quidpiam debere, aut privatim Quintium debuisse.

Vol. II.

Amorem, studium, & similia. Cic. Fam. 1. 9. Quoniam tibi incredibilem quandam amorem, & omnia in te ipsum summa, ac singularia studia deberem, reip. eum certe me animum, merito ipsius debere arbitrabar, quem &c. Idem pro Flacco. Semper ita sentiet talem se animum & generis dignitati, & pietati suæ, & patriæ debuisse.

Animam. V. ANIMA.

Beneficium summum alicui debere. Cic. 1. de Orat.

Fatum suum debere alicui, Id est acceptum referre alicui quod vel vivat, vel jam moriatur, vel bene, vel male agat. Stat. 5. Theb. 21.

Fidem. ut, Debeo tibi hanc fidem. Plin. Epist. 2. 8.

Fides communis omnibus debetur. Cic. Q. fratri. lib. 1. 1.

Gratiam debere alicui. Cic. 2. de Fin.

Honores divini pro divinis meritis alicui debentur. Cic. 4. Philipp.

Laudem alicui debere. Cic. Att. 1. 9.

Malum alicui pro sceleribus debetur. Cic. 3. Verr.

Misericordia tibi nulla debetur. Cic. 1. in Catil. 16.

Nummos alicui debere. Cic. Att. 11.

Oculos debere alicui. Catul. Epigr. 77.

Pecuniam debere alicui. Cic. pro Quinto.

Pecuniam grandem alicui debere. Cic. Fam. 13. 62. Ejus filio mire studioso & erudito & modesto pecuniam Nicænses grandem debent ad h. octogies.

Pecunia debetur alicui ex. Cic. Fam. 3. 5. Dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur. Idem pro Cæcina 16.

Quum præstint pecunia ex partitione deberetur.

Pecuniam debere pro. Cic. 2. Philipp. Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas.

Pecunia coepta est deberi. Cic. Fam. 1. de Orat. 168. Ante petitam esse pecuniam, quam esset coepta deberi.

Pœna tanto facinori debetur. Cic. in Pison. 91.

Satisdato debere. Cic. Att. 16. 6. extr. ubi V. Gronov.

Supplicia debentur hostibus victis. Cic. 5. Verr. 76.

Vitam tibi debere fatetur. Ovid. de Ponto, 4. 5. 31.

Vitam armis debere. Claud. Stilich. 77.

Debeo tibi, sine accusativo. Cic. Fam. lib. 1. Epist. 1. Nos in causa eo auctoritatem minorem habemus, quod tibi debemus. Id est fumus tibi obligati, aut debitores tui fumus.

Debeam, credo, isti quicquam furcifero, si id fecerim? Ter. Eunuch. 5. 2. 23. i. e. Satisfaciendum ipsi mihi erit de injuria?

Maxime debere & plurimum posse juvare. Cic. Fam. 1. 7. Qui te & maxime debuerunt, & plurimum juvare potuerunt.

Cupere debere omnia alicujus causa. V. CUPIO.

Magnopere debere alicui. Cic. pro Planc. Ei me dedam cui nihil magnopere debeam.

Id nostræ necessitudini debere me judico. Cic. Fam. lib. 10. 12.

Tantum me tibi debere existimo, quantum perfolvere difficile est. Brutus Cic. lib. 11. 1.

Debetis velle quæ velimus. Plaut. Amphit. Prol. 39.

Nihil debere caelestibus, pro mortuum esse. Qui enim vivunt, obnoxii sunt superis diis: mortui extra eorum ditionem sunt, & in aliorum ius conditionemque concedunt: qui autem alicui obnoxii sunt, qui alicujus imperio paret, is ei aliquid debet. Virg. Æn. 11. 52.

Nos juvenem exanimum, & nil jam caelestibus ullis

Debentem, vano mœsti comitamur honore. Turneb.

Debit nolle, pro decebat. Cic. pro Cluent. Plin. Nescio an minoris hominem, quanquam nolle debes. Id est, verisimile est te hunc nolle, quum sit tot notis nobilis. Budæus. Cic. de Inv. 2. 3. Qui verissimum pulchritudinis habere iudicium debuisset. Idem Att. 6. 1.

Aufius debet etiam fratris Appii amorem erga me cum reliqua hæreditate crevisse. Add. Grav. ad Cic. Att. 10. 4. p. 131. seq. Burm. & Sciopp. ad illud Petron. c. 33. extr. Hic nescio quid boni debet esse. Conf. c. 49. p. 246. Similia de Oportet habet Pareus lex. Crit.

Quantum esset quod deberet accedere, Id est quod addi oporteret. Cic. de Univers.

Debere, est iure aliquo teneri ad aliquid vel dandum, vel faciendum. Cic. in Paradox. Tu posse te dicito, quandoquidem potes, debere ne dixeris, quoniam nihil quisquam debet, nisi quod est turpe non reddere.

Debetur inventio rei alicujus alic. Plin. 18. 7. Id est, attribui debet: hoc est invenit.

Debebitur. Cato de R.R. cap. 144. Pro eo nemo solvet, neque debebitur. Sua cuique virtutis laus propria debetur. Cic. 2. de Orat. 342.

Corpora debentur fato. Virg. 6. Æn. 714.

Vita necessitati debetur. Cic. pro Sextio. 47.

Debeo, pro possum. Cic. Att. 8. 16. Neque enim suspicari debui. Quod epistola superiore dixerat: Suspicionem assequi non potui.

Eleganter debere nos ea dicimur quibus obnoxii sumus, quæ metuenda nobis impendunt. Hor. Od. 1. 14. 15. Tu nisi vni debes Indibrium, cave. Lambin. ad loc. exemplis docet eam loquendi rationem a Græcis sumptam esse. Hor. ad Pison. 63. Debemur morti nos nostraque. Similiter pœnas debere. Juv. dixit 10. 312. de quo Lips.

Epist. Quæst. 4. 24. Ita satis debetur quod certo futurum est. Virg. Æn. 3. 184. add. Burm. ad Quintil. Declam. 9. 5. p. 194. Item debere vel deberi non posse, quod cito præstandum erat, eleganter quoque dicitur. Ovid. Heroid. 16. 103.

Nec potui debere mihi spem longius istam, Cærulea peterem quin mea vota via.

Cic. Att. 4. 2. Itaque oratio juventuti nostræ deberi non potest. i. e. cogimur illam juventuti describendam concedere ut inde proficiat. Plura dabit Victor. ad loc.

DEBENS, [*οφείλων*] Particip. ut, Dies lenta videtur opus debentibus, id est Mercenariis, ut Schol. exp. Hor. 1. Epist. 1. 21. Idem de Art. 43.

Ut jam nunc dicat jam nunc debentia dici.

DEBITUS, Partic. [*οφειλόμενος*] Cic. Fam. lib. 5. 17. De tuo autem filio vereor, ne si nihil ad te scripserim, debitum ejus virtuti videar testimonium non cepisse.

Gratiam meritam debitamque alicui referre. Cic. 3. de Orat. 14.

Mors naturæ debita. Cic. 14. Philipp. 31.

C

Honores

Honores debitos decernere. Cic. 7. Philipp. 10.
 Officio debito fungi. Cic. pro Cael. 21. Tandiu debitum necessitudini officium reddere. Cic. Fam. 5. 18.
 Pecuniam tandiu debitam alicui solvere. Cic. pro Flac. 54.
 Pietate debita fratres colam. Sen. Hippol.
 Poenas ferre debitas. Sen. Oedip. 12.
 Poenas iustas & debitas solvere. Cic. pro Milone 86.
 Præmia Reddere debita. Virg. 2. Æn. 537.
 Progenies Cælo debita. Claud. in Gigantomach. 53.
 Suppliciiis. ut, Vita alicujus multis suppliciis iustis debitisque erepta. Cic. 1. Catil. 20.
 Idem interdum ac destinatus. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 54. postremis denique malis debitus, Regis animum offendit.
DEBITUM, Subst. [*δέβημα, χρέος, δέβιον*] Id quod debetur. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. prius quam Fundanio debitum solutum esset.
 Confectari debita. Cic. Att. 13. 23. Ne existimes, eos, qui non debita confectari soleant, quod debeatur remissuros.
 Exigere debitum. Sen. Phœniss. 171.
 Fraudari debito. Cic. in Orat. 178.
 Liberari debito vitæ. V. VITA.
 Retribuere debitum. Cic. Antequam iret in exil. 2. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
 Residere in debitis dicitur quod nondum solutum est. Lege ult. Cod. de præd. Senat. Docuit tua sublimitas exactionem Tribunorum Senatus non posse concurrere, adeo ut in nonnullis provinciis Senatori canonis medietas in debitis resederit. Id quod uno nomine Reliquum dicitur.
 Reddere debitum Naturæ. i. e. Mori. Nep. de Reg. 1. 5. Curt. 10. 5. 3. Velut omni vitæ debito liberatus.
 Solvere alicui debitum. Cic. Q. Frat. lib. 1. 2.
DEBITOR, [*δὲβιλης, χρεωστής, ὑποχρεωτής*] Verbale. proprie (ut Modestinus ait) is dicitur a quo invito exigere pecunia potest. Plin. Jun. in Paneg. Nam liberalitatem jucundiorum debitor gratus, clariorem ingratus facit.
 Debitor numerosus. Mart. 3. 31.
 Et servit dominæ numerosus debitor arcæ. Id est multi debitores.
 Æris debitor. Hor. 1. Sat. 2. 86.
 Levior plaga ab amico, quam a debitore. Cic. Fam. lib. 9. 16.
 Creditorem debitoribus addicere. Cic. in Pison. 86. Ultro Fusidium Equitem Romanum hominem ornatissimum creditorem debitoribus suis addixisti. V. ADDICO.
 Debitoribus creditas pecunias condonare. Cic. 2. Off. 78.
 Dimittere debitorem, pro Remittere debitum, & acceptilatione debitorem liberare. Ulp. l. 4. D. de decret. ab ordin. faciend. Ambitiosa decreta decurionum rescindi debent, five aliquem debitorem dimiserint, five largiti sint.
 Interpellare debitorem. V. INTERPELLO.
 Perpetuus animæ debitor. Ovid. 1. Trist. 5. 10.
 Vitæ debitor. Ovid. 4. de Ponto, eleg. 1. 2.
DEBITRIX, [*δὲβιλης*] Verbale, f. Ulp. in l. Quavis pignoris datio D. ad Senatusc. Velleian. Quasi debetrix delegetur. Paul. eod. tit. l. debetrix mulier. Tertull. de anima, Si omnium facinorum debetrix anima est.
DEBITIO, Verbale, f. [*δὲβησις*] Idem quod debitum. Cic. ad Att. lib. 14. 13. Quintus autem de emendo nihil curat hoc tempore; satis enim torquetur debitione dotis. Facto enim divortio cum Pomponia, Attici sorore, dotem reddere Q. Cicero cogebatur. Sic apud eundem pro Planc. 68. Dissimilis est pecuniæ debetio & gratiæ. V. Gell. lib. 1. cap. 4.
DEBILIO, a Bibo comp. Solinus cap. 12, Quorum alterum si ovillum pecus debibat, &c. i. e. De flumine eo bibat.
DEBILIS, e. [*ἀδυνής, ἀνάπηρος, ἀδρηνός*] Ter. Adelph. 4. 5. 3. Membra metu debilia sunt. Infirmus ac debilis. Cic. 3. in Catil. 3. Infir-mos sine illo ac debiles fore putabam.
 Imbecillis ac debilis fenex. Cic. pro Sextio. 24.
 Humero, lumbis, coxa debilis. Juv. Sat. 10. 227.
 Mancus & membris omnibus captus ac debilis. Cic. pro Rabirio 21.
 Mancus & debilis magistratus. Cic. pro Mil. Occurrebat, mancam ac debilem Præfecturam suam futuram Consule Milone. De Clodio.
 Debile & Firmum, contraria. Cic. pro Murena. 51.
 Debilis aliqua parte animi. Cic. de Claris Orat. 219.
 Senex & debilis. Cic. 8. Philipp.
 Senex debiliior. Claud. in lib. Epigr. 42.
 Vires equitum debiles. Cic. pro Mil. 95.
DEBILITO, [*ἀδυνάω, ἐλαττωρίζω, ἀδρηνόω*] are. Cic. de Amicit. Nec debilitari animos, aut cadere patitur.
 Me dolor debilitat, includitque vocem. Cic. pro Rabir. Posth. 48.
 Onus debilitat me. Ovid. 2. Trist. 333.
 At si me jubeas domitos Jovis igne Gigantes
 Dicere: conantem debilitabit onus.
 Membra debilitant lapidibus, fustibus, ferro. Cic. pro Flac. 73.
 Actio causæ debilitatur. Cic. pro Deiot. 7. Quæ quoniam angustiora faciunt, actioque causæ maxime debilitatur loco, tuum, &c.
 Affligunt animos, & debilitant metu. Cic. 4. Tuscul.
 Audaciam alicujus debilitare & comprimere. Cic. pro Murena.
 Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. Cic. Fam. lib. 1. 6.
 Consensus populi debilitatur. Cic. 8. Philipp. 4. Consensus Pop. Rom. qui jam descendit in causam, si nos languescimus, debilitetur necesse est.
 Debilitare & reprimere furores aliquorum. Cic. in Vatin. 17. Quæ leges sæpenumero tribunitios furores debilitarunt & reprefferunt.
 Dolor patientiam debilitat. Cic. 5. Tuscul. 76.
 Debilitat spem meam tua profectio. Cic. ad Att. lib. 5. 4.
 Studia amicorum debilitare. Cic. pro Murena 43. Id est minuere.
 Debilitari ac frangi viribus. Cic. pro Marcel. 8. Nulla est enim tanta vis, tanta copia quæ non ferro ac viribus debilitari frangique possit.
 Virtutem alicujus debilitare. Cic. 5. Philipp. 4. Utrum hoc est confirmare militum animos, an debilitare virtutem?

Vocem fletu debilitare. Cic. pro Cælio, 60. Sed enim hæc facta illius clarissimi ac fortissimi viri mentio & vocem meam fletu debilitavit, & mentem dolore impedit.
 Debilitari, passive ut Debilitari morbo. Cels. lib. 1. cap. 8. Cic. 2. de Fin. Turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere.
 Frangi & debilitari molestia non oportet. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
 Debilitor lacrymis. Cic. Fam. lib. 14. 3.
 Infringitur ac debilitatur magistratus. Cic. 1. de Orat. 24. Drusique Tribunatus pro Senatus autoritate susceptus, infringi jam ac debilitari videretur.
DEBILITATUS, Partic. [*ἀδυνάων, ἀδυναμένω*] ut Debilitatus stupris. Cic. 2. in Catil. 10.
 Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 195.
 Debilitatus atque abjectus. Cic. 3. Catil. 10. Recitatis literis, debilitatus atque abjectus conscientia, repente conticuit.
 Animo debilitatus. Cic. Bruto, 9. 3. Minime decet, propter quem fortiores cæteris sumus, eum ipsum animo debilitatum videri.
 Desperatione debilitatus. Cic. in Orat. 3. Vereor ne, &c. tandem studia multorum qui desperatione debilitati, experiri id nolent, quod se assequi posse diffidant.
 Multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore & contrucidato, se abjecit exanimatus. Cic. pro Sextio 79.
 Fractus ac debilitatus metu. Cic. 1. de Orat. 122.
 Inermem & debilitatum aliquem opprimere. Cic. pro Murena.
 Victus & debilitatus objecta specie voluptatis. Cic. 1. de Fin. 47.
 Confiliis circumclusus & debilitatus. Cic. 2. in Catil. 14. Nunc si L. Catilina confiliis, laboribus, periculis meis circumclusus ac debilitatus, subito pertinuerit, &c.
 Civitas fracta malis, muta, debilitata, abjecta metu. Cic. pro Domo sua. 25.
 Præcipitans & debilitatus magistratus aliquis. Cic. pro Domo sua, 40.
 In tuo præcipitante jam & debilitato Tribunatu, auspiciis patrum subito extitisti.
 Illa naufragorum ejecta ac debilitata manus. Cic. 2. in Catil. 24.
 Nomen Graciæ jam fractum prope ac debilitatum. Cic. pro Flac. 62.
 Veritas debilitata veritis incommodis. Cic. pro Quint. 4. Ut multis incommodis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur.
 Virtus debilitata, animus fractus. Cic. post redit. ad Quirites 19.
 Urbs soluta ac debilitata. Cic. 2. de Leg. Agr. 90. Quod nervis urbis omnibus exfectis, urbem ipsam solutam ac debilitatam reliquerunt.
 A jure cognoscendo debilitatus. Cic. 2. de Orat. 142. Debilitati a jure cognoscendo, voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi abjiceremus. Id est, deterriti a jure cognoscendo, metus enim debilitat.
DEBILITATE, Ita Nonius 2. 227. explicat Debilitate.
DEBILITAS, atis. [*ἀδυνεία*] Plin. lib. 17. cap. 24. Quibusdam debilitas sterilitatem, non necem affert.
 Animi debilitas. Cic. 1. de Fin. 49. Ob eamque debilitatem animi multi parentes reliquerunt, &c.
 Tarditas ingenii, stupor debilitasque linguæ. Cic. in Pison. 1.
 Bonum integritas corporis, misera debilitas. Cic. 5. de Fin. 84.
DEBILITATIO, [*ἀδυνεία*] Cic. in Pison. 88. Quid debilitatio atque abjectio animi tui? **DEBILITAMENTUM**. Idem. ap. Augustin.
DEBILITATOR, ōris. ap. eund. **DEBILITATRIX**, icis. ap. Hieron.
DEBILITER, Adv. antiquum, Debilitate, inquit Non. Pacuv. Miferet me, lacrymis lingua debiliter stupet.
DEBILIO, ōnis. pro debili dixerunt veteres. Enn. Debilo homo. Si pontin.
DEBITIO, **DEBITOR**, **DEBITRIX**, **DEBITUM**, **DEBITUS**. V. DEBEO.
DEBLATERO, [*καταψιλλω*] are. est stulte loqui, inquit Fest. nam *βλάτης*, stultos vocant Græci. Non. vero deblaterare, Obloqui & confingere interpretatur. Plaut. Aulul. 2. 3. 1. Ubi tu es quæ deblaterasti jam vicinis omnibus; meæ me filia daturum dotem? Lucil. lib. 30. Deblaterat plenus, bonus rusticus concinit una. Gell. lib. 9. cap. 15. Deblateratis verbum multis millibus. V. BLATERO.
DEBLATERATIO, ōnis. ap. Apul.
DEBREVATUS, id. quod Abbreviatus in Cod.
DEBREVATIO, ōnis. Idem quod Abbreviatio in Cod.
DEBRIS, Garamantum oppidum, affuso fonte, a medio die ad mediam noctem aquis ferventibus, totidemque horis ad medium diem rigentibus. Verba sunt Plin. lib. 5. cap. 5.
DEBUCELLATUS, ut Penicilli debucellati. Plin. Valer. 1. 6. [In cod. Basilensi expressum Pinicelli & Punicelli. Loquitur autem de massa ad Mandalia i. e. magdaleones faciendos. Legendum forte Panicellos de buccellato. V. locum.]
DEBUCCINO, as, are. pro Buccinare usus est Tertull. de velandis virginibus. cap. 13. Nihil debuccinemus, i. e. promulgemus.
DEBUCCINATUS, ap. Mart. Capell.
DEBUCCINATOR, ōris. ap. Augustin.
DEBULLIO, ire. Hinc
DEBULLITIO, ōnis. f. ap. Augustin.

DEC. Decius, Decurio. **DE.** Defunctus. **DEC. DEC.** Decem Decani, Decreto Decurionum. **DE.** vel **DEDIC.** Dedicata. **DES.** Designatus, Designavit. **DEST.** Destinatus.
DECACHINNARE, [*κατακαγχάζω*] Est deridere, ut est apud Tertull. ad Nation. 1. 19. Quo resolutius decachinnatis. Id. Apol. c. 47. Gehennam si comminur, decachinnamur.
DECACHORDUM, [*δὲκάχορδον*] instrumentum musicum, decem chordas habens. Occurrit in vers. Psalm. & ap. Hieron. Epist. ad Paulin. c. 7.
DECACUMINO, [*βλασπορόω*] are. Cacumen præcidere, & cacumine privare. Columel. 4. 7. & 5. 6. Potest etiam ulmus sic disponi, ut adhuc tenera decacuminetur, ne altitudinem quindecim pedum excedat.

DECACUMINATIO, [βλαστολογία] Verbaie. Plin. lib. 17. cap. 24. Similem & decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri.
DECACUMINATOR, ὄρις. ap. Tertull.
DECADIVUS, Vetus poeta in Pervig. Veneris 17. ex conject. Lennutii: Al. de Cadivo.

Et micant lachrymæ trementes decadivo pondere.

DECADORUS, [δεκάδωρος] Longus decem palmis.
DECADUCHUS, [δεκάδουχος] Decemvir. Erant magistratus Athenis, post exactos Tyrannos, qui Remp. administrabant, eorum unusquisque Decaduchus vocabatur. V. Alexand. Genial. dier. lib. 3. cap. 16. Harpocrat. in v.
DECÆNEUS, [δεκάνης] Byrebiæ regis Getarum consiliarius, quo tempore Cæsar adversus illum expeditionem parabat, more patrio Dei nomine honoratus. V. Strab. lib. 7.
DECALANTICARE, obsoletum verbum apud Lucil. lib. 26. Decalanticare eburno speculo. Meminit Non. V. DEARGENTASSERE supra. Turneb. Advers. 29. 22. exponit calanticam detrahere.
DECALCO, are. Calce lino. Vet. Gloss. καλῶ. Decalco, albo.
DECALICATUS, Partic. Idem quod Calicatus. q. V. Festus. Decalicatum, calce litum.

DECALITRON, [δεκαλίτρον] Stater erat Corinthius, obolorum decem. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 2.

DECALOGUS, [δεκάλογος] Tabula Decem præcepta continens divina.

DECALVO, are. Veget. de Re vet. 2. 48. Philothro decalvare. Usus & vulg. Interpr. 1. Cor. 11. 5. Vet. Gloss. decalvo φαλακέρειν.

DECAMNICHUS, [δεκάμνηχος] Archelai aulicus quidam fuit, qui quum oris graveolentiam Euripidi objecisset, excanduit poeta maledicto gravius, querelasque apud regem deposuit. Is vero, ut qui Euripidem amplius amaret, illique afficeretur plurimum, Decamnichum in ejus arbitrio posuit, in quem prout vellet, plagis deserviret. Quam tam insigni injuria accepta, bilem non substrinxit Decamnichus, sed in Archelaum grassantibus ducem se præbuit, ac necis illius causa extitit gravissima. Ex Cæl. Rhodig. lib. 24. cap. 10.

DECANI, [δεκάροι] Dicti sunt in exercitu, qui decem militibus præerant. Erant Decani denis militibus præpositi, qui nunc Caput contubernii vocantur. Veget. 2. 8. V. Stewech. ad loc. & conf. Vulg. Interpr. Deut. 1. 15. Hodie Corporales. Stewec. ad Veg.

Decani erant collegiati, seu artifices quidam, ad quos cura libitinæ pertinebat, id est exequias, sepulturamque procurandi, feretra item atque lecticas ferendi. Eligebantur autem ex urbis sæce, & in collegia seu decanias distinguebantur, variis donati privilegiis. Novel. de offic. 3. Eapropter. Conf. 43. Et Novel. de exequ. 5. Inde adeo. Constit. 59. l. 4. & l. sub prætextu. C. de sacros. eccles.

Apud Ecclesiasticos dignitatis nomen Decanatus. V. Alciat. in l. non plures. C. de sacrosanctis ecclesiis. Ex Militia in Cœnobita transducta vox est; nam novem semper hominibus decimus præerat qui Decanus inde appellatus, de quo Hieron. & Augustin. de moribus Cathol. Eccl. c. 31. Inde in Collegia Eccl. Cathedr. item in Academiis ubi Decanus appellatur qui Collegio caput. V. Buchn. de Philos. Ecloga. Glossaria Speelm. Macri, du Fresne.

DECANATUS, Officium five dignitas Decani.

DECANTO, as, are. [ἀναρπάζω, κηρύττω] Idem quod Cantare & celebrare. Cic. 3. Tusc. 53. Hæc omnia vidi: sed & jam decantaverant fortasse. Idem 2. de Orat. 75. Nec mihi opus est Græco aliquo doctore, qui mihi pervulgata præcepta decantet. ubi ad contentum dixit.

Miserabilis decantare elegos. Hor. 1. Carm. 33. 2.

Decantare pro loquuti & blaterare, posuit Quintil. lib. 12. 8. Quum multa quæ neque ad Judicem, neque ad Litigatorem pertineant, decantaverunt, bene comitati per forum reducuntur. Budæus.

Iisdem de rebus semper quasi dictata decantare. Cic. 4. de Fin. 10.

DECANTATUS, a, um. [κηρυχθῆναι] Adj. ex Partic. Cic. 2. de Orat. 140. Omnes causas diligentes, memores, & sobrii oratores percurfas animo & prope decantatas habere debent. At ego nullo decantatus carmine Apul. Milcf. 3. p. 138. conf. Id. 5. p. 165.

DECANUMMUS, pro Denario nummo ap. Var. Auct. de Limit. Goef. p. 265. Cui jungitur ibid. Pentanummus. i. e. Quinarius. V. de utroque f. l.

DECAPHORON, [δεκάφορον] Lectica, quæ fertur a decem hominibus, sicut Hexaphoron, quæ a sex. Sipont.

DECAPOLIS, Judæa regio est decem urbium trans Jordanem. V. Plin. lib. 5. cap. 18.

DECAPROTI, [δεκαπρωτοι] Qui funguntur munere decaprotiæ: quos Cicero Decemprimos appellat pro Sex. Rosc. 25. V. infra DECEMPRIMI. Ulp. in l. Et qui D. de Numeribus & Honor. Decaprotos minores etiam annis xxv. fieri jam pridem placuit. Arcad. eod. tit. l. ult. Mistra munera sunt decaprotiæ, icofaprotiæ: ut Heren. Modestini. & notando & disputando bene & optima ratione decrevit. Nam decaproti & icofaproti tributa exigentes & corporale ministerium gerunt, & pro muneribus defunctorum fiscalia detrimenta refarciunt.

DECAPROTIA, Decemprimatus. Ulp. l. 18. §. 26. V. DECAPROTI.

DECAPULO, are. Evacuare, depulere. De oleo dicitur. Plin. lib. 15. cap. 6. Quare sæpius die decapulandum. Ubi nonnulli legunt tantum Capulandum. V. CAPULO.

DECASTYLUS, Decem Columnas habens. Vitruv. 3. 1. V. Bald. p. 35.

DECARCHIA, [δεκαρχία] Decemvirorum imperium apud Lacedæmonios, qui singulis civitatibus decem præficebant viros.

DECATONES, DECATRUTÆ, & DECATOLOGI dicuntur, qui decimas exigunt & colligunt. Unde apud Abydenos Decateuterium legitur, quod nauli habebatur genus. Author Cæl. Antiq. lect. lib. 22. cap. 14.

DECARCHOS, [δεκαρχος] is dicitur, qui decem præest militibus, inquit Valla lib. 6.

DECARNO, are. Carnem detrahere. Apic. 7. 9. Adde Veget. de Re Vet. 2. 27. & 42.

DECAS, ādis. [δεκάς] significat aliquid denarium numerum continens. Hinc T. Liv. libros suos Decades nuncupavit: quod decem volumina singula continerent. Sipont. Decas item domus vocatur carceris in qua condemnatos suffocare solebant, ut author est Plutarch. & Alexand. ab Alexandr. lib. 3. cap. 5.

VOL. 11.

DECATORTHOMA, ātis. Medicina ex decem rebus parata ap. Seren. Samon. V. Keuchenii not. p. 181.

DECAULESCO, ēre. [ἐπιγαυλῶω] Emittere caulem. Plin. lib. 19. cap. 7. Raphanus utique jucundior detractis foliis ante quam decaulescat.

DECIATES, Populi Liguriæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Ligurum celeberrimi ultra Alpes Salluvii; Deciates, Oxybii. Erravit Florus, qui Liguriæ Cisalpinæ adscripsit l. 2. c. 3. ut Græv. ad l. docet.

DECEDO, fli, flum. [ἀποχωρέω, ὑποβιβάζομαι] est discedere, De Loco, vel de Re cedere. Cic. in Pison. Altera ratio, quod ii quos in provincia liberalitatis & virtutis suæ testes habuerat, nondum decesserant. Est igitur Decedere, ei qui successor missus est cedere. V. De Provincia infra.

Decedamus hinc. Plaut. Bacch. 1. 174.

Hic nescio quid turbæ est: quin hinc decedimus?

Decedere ex agris, ex decreto alicujus. Cic. pro Font. Dicunt contra, quibus invitissimis imperatum est: dicunt qui ex agris ex Cn. Pompei decreto decedere sunt coacti.

Decedere alicui. Plaut. Amphit. 3. 4. 3. Nam mihi quidem hercle qui minus liceat deo minitarily Populo, ni decedat mihi, quam ferulo in comædiis?

Decedere alicui, pro Aversari aliquem. Cæf. Bell. Gall. lib. 6. 12. ubi de condemnatis a Druidibus, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt. Id est, via decedunt. Budæus. Alii legunt, ab iis omnes discedunt.

De suis bonis decedere. Cic. Verr. 2. 43. Utrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere, an &c.

De curriculo vitæ decedere. V. CURRICULUM.

A superioribus decretis decedere. Cic. pro Flacc. 17. Cognosce quid me Consule Senatus decreverit, quum quidem nihil a superioribus continuorum annorum decretis decesserit.

Fide. Liv. 4. Bel. Maced. Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si conjurare cum cæteris voluissent.

Furori aliorum decedere. Cic. Antequam iret in exil. 13. Id est cedere.

Instituto suo. Id est aliter agere (inquit Budæus) quam quis solitus sit. Liv. 7. Bell. Maced. Effet deliberatio anceps ne aut regem amicum in honoratum dimitteretis, aut decederetis instituto vestro.

Itinere, per metaphoram. Plin. Jun. Epist. 2. lib. 1.

De suo jure, est non summo jure agere, aliquid sui condonare committer. Cic. 2. Off. 64. Est enim non modo liberale, paululum nonnunquam de suo jure decedere, sed interdum etiam fructuosum. Idem pro Rosc. Amer. 73. Esto, causam proferre non potes, tamen statim vicisse debeo, tamen de meo jure decedam: & tibi quod in alia causa non concederem in hac concedam, fretus hujus innocentia. Et omissa præp. Jure suo. Liv. lib. 3. Decessitque jure suo, ut deemptum de vi magistratus, populi libertati adjiceret. Vulgo dicunt, Prætere jure. Hæc Budæus.

Limite decedit. Stat. 2. Theb. 61.

Loco decedere. Tacit. Annal. 3. 31.

De suo more, pro More mutare. Cic. 2. Ver. Nonne hoc indicant, tantas esse injurias, ut multo maluerint de suo more decedere, quam de tuis moribus non dicere?

Nec feræ meminit decedere nocti. Virg. Ecl. 8. 88.

Officio, vel de officio, Est contra quam decet atque officiosum est, aliquid agere. Cic. in Ver. Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominem perditissimum atque alienissimum, de officio decesseris? Liv. 27. 10. Eas quoque colonias quæ officio decessissent. Hæc Budæus. V. Gronov. ad Liv. loc.

Ab officio decedere. Liv. lib. 6. Decad.

Possessione decedere, vel de possessione. Ulp. in l. si finita 15. §. siquis D. de damno infecto: Si quis in possessionem missus, nondum possidere jussus sit, an dominus decedere de possessione debeat, videamus, &c.

De possessione decedere. Cic. 2. de Leg. Agr. 67.

Provincia decedere. Et in hac formula propriissime ponitur de Magistratibus, qui anno peracto provinciam Successori tradebant, vel certe relinquebant. Nec de Procofil. solum ac Propræt. verum etiam de Quæstore & Legatis: Ac sæpius absolute, omissa provinciæ mentione, Valla auctore §. 95. V. Nep. 25. 4. l. Cic. pro Ligar. pr. decedens Confidius provincia. Suet. Jul. 8. Decedens ergo ante tempus.

Decedere & Succedere, contraria sunt. Ulp. l. Quive. D. ad legem Juliam majest. Quive, ait, de provincia, cum ei successum esset, non decessit.

Ex provincia. i. e. Migrare. Cic. Fam. lib. 2. 10. Itaque constituisse dicuntur in Cariam ex nostra provincia decedere. Jocus est de Pantheris.

Regnis decedere, pro privari regno vel imperio. Sil. lib. 17.

Sententia decedere. Tacit. lib. 14. 49. Non ideo aut Consulēs mutare relationem, aut Thrasea decessit sententia.

De sententia decedere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Qui de civitate decedere, quam de sententia maluit.

Spatio decedere. Lucrēt. lib. 2.

Via. Plaut. Amphit. 3. 4. 7.

Quamobrem mihi magis par est via decedere, & concedere.

Et Quintil. lib. 4. Decedere via dicendi.

Decessit via errabundus. Sueton. in Cæf. 31. Et cum luminibus extinctis decessisset via, diu errabundus, tandem ad lucem duce reperto, per angustissimos tramites pedibus evasit. i. e. aberrasset.

De via. Plaut. Amphit. 3. 4. 1.

Concedite, atque abcedite omnes, de via decedite. Cic. pro Cluent. Si invitaverit, id quod solet, sic hominem accipiemus, ut moleste ferat, se de via decessisse. Decedere alicui de via. Plaut. Trinum. 2. 4. 80. Non tibi dicam dolo:

Decedam ego illi de via, de semita,

De honore populi.

De vita decedere. Cic. pro C. Rabir. extr. Quare si eos, qui jam de vita decesserunt &c.

Decedere etiam dicuntur qui injussu & sine commeatu abeunt. Pollio ad Cic. Fam. 10. 32. extr. Si quos equites decedentes nactus sum, supplicio affeci.

G 2

Decedet

- Decedet hæc ira. Ter. Hec. 3. 5. 55. i. e. definit.
Decedet jam ira hæc, etsi merito iratus est.
Decessit cura ea patribus. Liv. 9. 29. Profligato fere Samnitium bello, prius quam ea cura decederet patribus Romanis, Hetrusci belli fama exorta est.
Nihil decedet de summa. Ter. Adel. 5. 3. 30.
Decedit febris. Cels. lib. 3. cap. 3. i. e. definit, intermittit.
Decedit hoc opibus. Liv. 3. ab Urbe.
Decedit periculum de causa ejus. Cic. pro Cluent. 167. Quod jam intelligetis, an ut de causa ejus, periculi nihil decederet, ad causam novum crimen accederet?
Decedunt vires. Liv. 4. Bell. Macedon. Quantumcunque virium Antiocho decessisset, suo id accessurum regno ducebat.
Decedere & Accedere in his exemplis invicem opponuntur. Labeo in l. Si cui ædes. D. de legat. 3. Nanque eo modo alteris ædibus id accedet, alteris decedet.
Decedi, passivè. Cic. de Senect. 62. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur levia atque communia, salutari, appeti, decedi, deduci, assurgere, reduci, consuli. De via scilicet.
Decedere, sine appositione, pro Mori, quasi a custodia & gubernatione corporis proficisci, inquit Valla. Cic. ad Att. lib. 1. 4. Pater nobis decessit ad viii. Cal. Decemb. Id. 1. 12. Nep. 20. 1. 6.
DECEDENS, Partic. [ἀποχωρῶν] Cic. pro Muren. Multi obviam prodierunt de provincia decedenti. Nep. Cat. C. 1. extr. Quæstor ex Africa decedens.
Dies decedens, id est occasus. Virg. 4. Georg. 466.
Decedentia certis Tempora momentis. Hor. 1. Epist. 16. 3.
DECESSIO, [ἀποχωρήσις] Verbale. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. Ego tibi spem maturæ decessionis afferebam.
Decessio de provincia. Cic. ad Att. lib. 6.
Mansio & Decessio, contraria. Cic. Fam. lib. 4. 4. Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.
Dies decessionis. Cic. Att. lib. 6. 5.
Decessio, pro diminutione. cuius contrarium est Accessio. Cic. 3. Off. Sed quum sit is qui solum bonum judicet, quod honestum sit, quæ autem huic repugnent specie quadam utilitatis, eorum neque accessione meliorem vitam fieri, neque decessione pejorem.
Decessio de summa. Cic. pro Rab. Posth. 30. Non intelligo hoc quale sit, utrum accessionem decumæ, ut nostri facere coactores solent, centesima, an decessionem de summa fecerit.
Decessio Febris. Cels. 3. 3.
DECESSOR, [ἀποχωρητής] est cui e provincia abeunti, successor mittebatur. Ulp. in l. Observare. D. de Off. Proconf. Recte autem & ordine faciet, si edictum decessori suo miserit, significetque quo die fines sit ingressurus. Sic in aliis muneribus. Nam Julii Agricola Tacitus Decessorem vocat, qui legionem illi tradebat. Agric. 7. 4. Vulgo Antecessorem vocat.
DECESSUS, us. [ἀποχωρήσις] Idem quod Decessio. Plin. lib. 18. cap. 18. Vulgo credebatur ab ejus (scilicet Nili) decessu ferere solitos. Cæf. 3. Bell. Gall.
Decessus febris. Cels. lib. 3. cap. 12. Sub decessu febris cibum fumat. i. e. post Paroxysmum.
Decessus pro Morte. Cic. de Amicit. cap. 3. extr. Amicorum decessu plerique angere solent.
DECELIA, vel **DECELÆA**, [Δεκέλεια] Vicus est Hippothoontidos tribus, ut tradit Stephanus, Atticæ, ejusque frequens mentio est apud Thucydidem. Hanc Alcibiadis consilio munierunt Lacedæmonii. Nep. in v. c. 4.
DECEM, [δέκα] numerale, indec. Ter. Heaut. 5. 1. 36.
Decem dierum vix mihi est familia.
Decem septem numero. Cæf. 1. Bell. Civil. 56. Naves longas expediunt numero decem septem. Sic apud eundem lib. 1. Bell. Gall. Decem novem. [Ita in cod. Aldi & Junt. in Rob. Stephani vero ac deinceps editis numerus notis expressus].
DECEMJUGIS, [δεκάζυγος] Adject. Sueton. in Nerone c. 24. Aurigavit quoque plurifariam: Olympiis vero etiam decemjugem. Subint. curram.
DECEMODIUS, vel **DECIMODIUS**, Colum. 12. 50. Corbulæ decemmodiæ.
DECEMPRIMI, [δεκάπρωτοι] Cic. pro Rosc. Amer. 25. Itaque Decurionum decretum statim fit, ut Decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. V. Græv. ad Cic. Att. 10. 13. & ad loc.
Decemprimi, ii decuriones sunt qui decem erant primi in albo Decurionum. Nam quorum erat maxima in municipio dignitas, quique magistratus gesserant, primi, ut Ulp. scribit, scribebantur. Eodem modo in Verrem Quinquaginta primi sunt quinque viri, qui principem in Senatu locum habebant. Quinquaginta autem & Decemprimi muneribus quibusdam & functionibus erant obnoxii, ut Jurisconsulti tradunt. Turneb. [xv. primos Massiliensium habes ap. Cæf. de B. C. l. 35. pr. V. supra DECAPROTI].
DECEMPRIMATUS, us. [δεκάπρωτία] Decemprimorum munus & dignitas. Hermog. in l. 1. D. de muner. & honor. Patrimonii sunt munera rei vehicularis, item navicularis Decemprimatus.
DECENNIS, [δεκάτης] decem annorum. Decennis femina. Plin. lib. 8. cap. 5. Et cap. 44. Quintil. 8. 4. Flor. 1. 12. 8.
DECENNIUM, Apul. de Deo Socr. p. 52. Calchas decennium (belli Trojani) prædixit. conf. Pallad. Mart. 11.
DECIES, Adv. [δεκάκις] Plaut. Stich. 3. 1. 45.
Quin & ipsa decies in die mutat locum.
Decies die uno. Plaut. Aulul. 1. 1. 31.
Decies dixi. Plaut. Amphit. 2. 1. 27. i. e. sæpe.
Haud semel, sed decies jurasti mihi. Plaut. Pœnul. 1. 2. 148.
Decies anno pariunt columbæ. Plin. lib. 10. cap. 53.
Decies centena. Plin. lib. 3. cap. 5.
Decies centena millia. Cic. 3. Verr.
Decies bis. Mart. lib. 1. Epig. 12.
Decies millia centum. Mart. lib. 1. Epig. 104.
Decies centena, pro prægrandi & immani summa, idque jam inde ab ultima prope antiquitate urbis est usurpatum Latinis. Credo quod

- tum ea pecunia videbatur ingens, quum minor erat nummi copia. Proinde Juv. dixisse reor. 10. 335.
— ritu decies centena dabuntur.
Antiquo. Pro immensa dote. Certe postquam crevit pecunia & abundavit Romæ, nihilominus permanfit illa antiqua loquendi ratio. Hor. Sat. 1. 3. 15.
— decies centena dedisses
Huic parco paucis contento, quinque diebus
Nil erat in loculis, &c. Turneb.
Usque ad decies æris. Liv. 4. Bell. Pun. Qui supra trecenta millia, usque ad decies æris, quinque nautas: qui supra decies, septem.
Decem millia æris, Dicendi figura summis authoribus frequens, citra affium adjunctionem, uti apud Liv. primo ab U. C. & in legibus Duodecim tabularum, Si injuriam alteri faxit, viginti quinque æris pœnæ sunt. Quod apud Gell. exponens Phavorin. Quis erit, inquit, tam inops, quem ab injuria facienda viginti quinque asses deterreant. V. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 6. [V. potius Gronov. de Pec. Vet. & luculenta brevitate eadem explicantem J. G. Eifenschmid. de Pond. & Mens. S. 3. C. 4.]
Decies, præcisa loquutione, pro decies centena millia. Papin. l. 77. §. 2. D. de condit. & demonst. Quum uxori mandatum esset, ut moriens filia communi decies restitueret, &c.
DECEMBER, bris. [πενδεκάων] nomen mensis, qui decimum locum tenuit antequam additi fuissent Januarius & Februarius.
Gelidus mensis December. Ovid. 1. Trist. 10. 3.
Canus december. V. CANUS.
DECEMBRIS, Adj. Age libertate decembri utere. Hor. Sat. 2. 7. 4. h. e. libertate quæ fervis solet concedi tempore Saturnaliorum. Consules Idibus decembris magistratum occipere. Liv. 4. 37.
DECEMPES, ædis. In proverb. Decempes Umbra est, [δευκαπύς σκιά] occurrit, quo hora cœnarum ex umbris solarii numerata significatur. V. Lucian. Cronof. Aristoph. Eccl. 648. Fab. & Kuster. ad loc. Eubul. Com. ap. Athen. 1. 1. Menand. ap. eund. 1. 6. Casaub. 6. 10. Schol. ad Lucian. 1. c. Suid. & Hefych. Erasim. Chiliad. Beroald. in Columell. & Salmas. in Solin.
DECEMPEDA, æ. [δεκάπων μέτρον] Pertica qua mensuratur terra: a numero pedum dicta. Cic. 14. Philipp. 10. Idem pro Milon. 75. Qui cum architectis & decempedis villas multorum, hortosque peragrabat. Idem 4. Acad. 126. de Sole loquens. Hor. 2. Carm. 15. 14. Decempedæ privatæ. Adde Sueton. August. c. 24. & Scriptores Geometricos.
DECEMPEDATOR, Qui decempeda metitur. Cic. 13. Philipp. 37. Cavebat etiam L. Antonio, qui fuerat æquissimus agri privati & publici decempedator.
DECEMPLEX, icis. Adj. Nepos. Miltiad. 1. 5. 5. Tanto plus virtute valuerunt Athenienses, ut decemplicem numerum hostium profligarent.
DECEMPLICATUS, Adj. Varr. 5. p. 55. Steph. de lingua Latina, His decemplicatis, conjuncto præverbio, ex uno quinque millia numero efficerent, &c.
DECEMPREMIS, f. Plin. 7. 56. Decemremem Mnesigethon invenisse dicitur. V. Polyd. Virg. de Navig. 3. 16. & infra DECERIS.
DECEMSCALMUS, [δεκασκάλιμος] Actuariolum decem scalmorum, quod proinde decem remis agebatur. Scalmus autem, lignum illud erat, in quo remus aptabatur ad facilius navigandum. Cic. ad Att. lib. 16. 3. Hæc ego concedens e Pompeiano tribus actuariolis decemscalmis.
DECEMVIRI, [οἱ δέκα, δεκάδευροι] qui fuerint docet his verbis Livius 3. Anno trecentesimo altero quam condita Roma erat, iterum mutatur forma civitatis ab Consulibus ad Decemviros, quemadmodum ab Regibus ante ad Consules venerat, translato imperio. Minus insignis, quia non diuturna mutatio fuit. læta enim principia magistratus ejus, nimis luxuriavere, eo citius lapsa res est; repetitumque duobus uti mandaretur Consulum nomen imperiumque. Idem paulo ante, Jam redierant legati cum Atticis legibus, eo intentius instabant Tribuni, ut tandem scribendarum legum initium fieret. placet creari decemviros sine provocatione, & ne quis eo anno alius magistratus esset.
Percripserunt duodecim tabulas decemviri. Cic. 1. de Orat. 58. Dicant vel Græci si volunt, &c. vel nostros Decemviros qui duodecim tabulas percripserunt, quos necesse est fuisse prudentes, &c. Idem de leg. Agr. 16.
Decemviri litibus, vel ἀρραϊκῶς litibus judicandis, Pompon. l. 2. §. 16. D. de orig. jur. Deinde quum esset necessarius magistratus, qui hæc præficeret, Decemviri litibus judicandis sunt constituti. Sueton. in August. c. 36. Author fuit ut centumviralem hastam, quam quaestura functi consueverant cogere, Decemviri cogerent. & Torr. ad loc. Cic. in Orat. 156. Duumvirorum judicium. aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus judicandis, dico nunquam, &c.
Decemviri sacris faciundis, qui primum Duumviri, demum Quindecim viri, ubi vide.
DECEMVIRALIS, e. [τὸ δέκα, δεκαδευρικός.] Cic. de Leg. Agr. 14. Jam illa omnibus in provinciis, regnis, liberis populis quam acerba, quam formidolosa, quam quaestuosam concursatio decemviralis futura sit, non videtis?
Collegium decemvirale, Cic. 4. Verr. 108. Tum ex amplissimo collegio decemvirali sacerdotes Populi Romani quum esset in urbe nostra Cereris pulcherrimum & magnificentissimum templum; tamen usque ad Ennam profecti sunt
Invidia Decemviralis. Cic. Brut.
Leges Decemvirales xii. tabularum: quibus perferendis Decemviri Consulari potestate creati sunt. Liv. lib. 3. 57. Prius quam urbem egredierentur, Leges decemvirales, quibus tabulis Duodecim est nomen, in æs incisas in publico propofuerunt.
Odium Decemvirale. Liv. 3. 42.
Potestas decemviralis. Tacit. lib. 1. princ.
DECEMVIRALITER, Adv. more Decemvirorum Sidon. 8. 6. Ut decemviraliter loquar.
DECEMVIRATUS, us. [δὲκα τὸ δέκα, δεκαδευρία] Dignitas & officium decemvirorum. Liv. 3. 36. Opinio etiam sine auctore exierat, non in præ-

in presentis modo temporis eos injuriam conspirasse, sed foedus clandestinum inter ipsos iurejurando ictum, ne comitia haberent: perpetuoque decemviratu possessum semel obtinerent imperium. Hæc Budæus. Cic. de Leg. Agr. 59. Ut si decemviratum habeant, quos plebs designaverit. Plural. Liv. 4. 15. Consulatus, Decemviratus.

DECENNALIS, e. [*δεκαετής*] Quod est decem annorum, ut Bellum decennale. Ammian. 15. 12.

DECENNALIA VOTA, quæ primum sub auspiciis Imperii pro incolumitate principis solenni nuncupatione suscipiebantur, deinde decimo quoque imperii anno renovabantur. Hinc factum, ut dies ipse nuncupationis, sacrificiis, epulis, ludis, cæterisque voluptatibus celebratus **DECENNALIA** absolute diceretur. Poll. Trebell. in Gallien. c. 7. Interfectis sane militibus apud Byzantium Gallienus, quasi magnum aliquid gessisset, Romam cursu rapido convolvit, convocatisque patribus Decennalia celebravit, novo ludorum genere, nova pomparum specie, exquisito genere voluptatum. al. **DECENNIA**. Plura Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 14. Vaillant. ad Numism. Imp. De Ludis & Votis Decennialibus, Quinquennialibus, Vicennialibus. V. & Oisf. Comm. ad Num. Sel. Tab. 94. & 95.

DECENNIS, **DECENNIIUM**. V. **DECEM**.

DECENS, **DECENTIA**, **DECENTER**. V. **DECET**.

DECERIS. [*δεκνεις*] Latine Decemremis. Sueton. in Calig. C. 37. Fabricavit & deceris liburnicas. **DE CEDRIS** alii legunt, sed mendose. Naves enim intelligit ingentis magnitudinis, quæ thermarum & tricliniorum capaces essent, quales a regibus Ægypti & Macedoniæ fabricatas refert Athenæus. Laxitas autem & capacitas decemremis triclinia, & conclavia & thermas complecti potest. Emendatores quum Deceris legissent, nec animadvertissent vocabulum esse Græcum, d literam interseruere, pretium materiæ sequuti, quum amplitudinem significaret. Hæc ex Turnebi Adv. 22. 31. V. **DECEMREMIS**.

DECERNO, crēvi, crētum, [*κράνωμαι, ψηφίζομαι, δογματίζομαι, παρορίζω*] ēre. Judicare. Ter. Adel. 4. 2. 5.

Quid hoc, malum, infelicitatis? Nequeo satis decernere.

Decernere de. Plin. lib. 17. cap. 22. Sed de his, Catonis præcepta decernent.

Decernere & judicare. Author ad Heren. 2. 19.

Decernere, Statuere, & Desigere, authore Donat. Ter. Hec. 1. 2. 73. Sed quam decrerim me non posse diutius Habere, eam, &c. Mart. lib. 2. Epig. 64.

Dum modo caudicidum, dum te modo rhetora fingis,

Et non decernis, Taure, quid esse velis.

Intus animus quid decrevit. Sen. Medea.

Decretum est mihi. Plaut. Aulul. 3. 6. 36.

Mihi bibere decretum aquam est.

Sumat, consumat, perdat, decretum est pati. Ter. Heaut. 3. 1. 56.

Decernere, cum infini. Cic. 2. de Orat. 156. Sic decrevi philosophari potius, ut Neoptolemus apud Ennium, paucis. At Liv. 1. 18. ad unum omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt.

Decernere, est etiam, ut ait Donatus, de magnis certam proferre sententiam. Ter. Andr. 1. 5. 3.

Uxorem decrerat dare sese mihi hodie

Decernit Senatus, populus jubet. Cic. 2. Verr. 161. Centuripinorum Senatus decrevit, populusque jussit.

Statuere, decernere. Cic. 16. Att. 16. Quæ res earum rerum quas Cæsar statuisset, decrevisset, egisset, Consulibus cognitionem dedit.

Decernere alicui ut. Cic. Fam. 1. 1. Ex illo Senatus consulto quod te referente factum est, tibi decernit ut regem reducas.

Decernere aliquid contra rem alicujus. Cic. 3. Verr. Si qua in re contra rem meam decrevisset aliquid injuria.

Contra edictum suum sine ulla religione decernere. Cic. 1. Verr. 119.

Decernere de re alicujus. Cic. Fam. lib. 1. 3. Imprimisque ut quæ Appius de ejus re decrevit, ea comprobet.

De sententia consilii decernere aliquid. Cic. ad Att. lib. 16. Ep. 16. in priore & noviss. ad Capiton.

Amplissime decernere de salute & dignitate alicujus. Cic. pro Domo sua 74.

Secundum aliquem decernere. Cic. Att. lib. 16. 16. Consules de consilii sententia decreverunt secundum Buthrotios.

Extra ordinem decerni uni negat oportuisse quicquam. Cic. pro Domo sua.

Bellum decernere. Cic. 2. Verr.

Dona decreta, & grates deis decernuntur. Tacit. Ann. 15. 74.

Gaudia decernere parvis spatiis. Claud. 4. de sext. Conf. Hon. 364.

Grates decernere superis. Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 9. 49.

Nunc pro Cæsaribus superis decernere grates.

Gratulationem conservatæ Reip. alicui decernere. Cic. 4. in Catil. 20.

Hospitium alicui gratuitum. Plin. lib. 35. cap. 9.

Honores alicui. Cic. ad Brut. 15. Ibidem, 9. Quis honos ei non fuit decernendus?

Imperium decernere alicui. Cic. 11. Philipp. Clarissimo viro atque innocentissimo decrevit imperium, privato tamen.

Injuriam. Cic. pro Quint. Bruti, inquit, erat familiaris; itaque is intercedebat: tu contra Burrieni qui injuriam faciebat.

Laudationem alicui. Cic. 4. Verr. Ut ei illam laudationem, quam se vi ac metu coactos paucis illis diebus decrevisse dicebant, tollerent.

Legationem contra aliquem. Cic. 2. Verr. Sic Decernere legatos. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1.

Legiones in Syriam. Cic. Fam. 2. 16.

Novi aliquid decernere. Cic. Fam. lib. 2. 6. Itemque petivi per literas, &c. non ut decernatur aliquid novi, quod solet esse difficilior, sed ut ne quid novi decernatur.

Noxiam. Plin. lib. 18. cap. 3. Impubem Prætoris arbitratu verberari, noxiamve, duplionemve decerni.

Pecuniam ad. Cic. ad Q. frat. 1. 1. Quod edixeris ne ad ludos pecuniæ decernerentur.

Quæstionem decernere. Cæf. 7. Bell. Gall. 43. Quæstionem de bonis direptis decernunt. Cic. 2. de Fin. 54. Quo plebiscito decreta a Senatu est Consuli quæstio Cn. Scipioni.

Novam quæstionem, pro eo quod nunc dicimus Ordinare ut fiat informatio, & ut contra delinquentes procedatur. Cic. pro Milon. 18. Caruit foro postea Pompejus, caruit Senatu, caruit publico, &c. Num quæ rogatio lata? Nam quæ nova quæstio decreta est? Bud.

Decernere ut veteribus legibus quæretur. Cic. pro Milon. Decernebat enim ut veteribus legibus tantummodo, extra ordinem quæretur.

Statuam alicui. Plin. lib. 34. cap. 6. Invenitur statua decreta & Taracæ Cæje sive Suffetæ virginis Vestali.

Stipendium. Cic. Fam. lib. 1. 7.

Sumptus legatis decernere. Cic. Fam. lib. 3. 10.

Supplicationem. Cic. Fam. lib. 13. Itaque affui, supplicationesque libenter tibi decrevi.

Triumphum decernere alicui. Cic. 4. de Fin. 22.

Decerneré, pro Dicere. Plaut. Amphit. fragm. Qui nequeas, nostrorum uter sit Amphitryo decernere. Non. [Imo pro discernere, judicare. V. supra.

Decernere cornibus, i. e. decertare. Virg. 3. Georg. 218. De tauris. Cornibus inter se subigit decernere amantes.

Suo solum capite decernere. Cic. Att. lib. 10. 9. Dices, ubi ille ergo tuus animus, quem proximis literis? Adest, & idem est. Sed utinam meo solum capite decernerem: lacrymæ meorum me interdum molliunt, &c.

Pro fama & fortunis alicujus decernere. Cic. 2. de Orat. 201. Me pro meo sodali, quia mihi in liberorum loco more majorum esse deberet, & pro mea omni fama prope fortunisque decernere.

Uno judicio de omnibus fortunis decernere. Cic. pro Quint. 6.

Acie decernere, In **ACIES**.

Armis decernere. Cic. Att. lib. 7. 3. Hic omnia facere omnis, ne armis decernatur: quorum exitus semper incerti, &c.

Criminibus. Liv. lib. 10. Decad. 4. Decernite criminibus, mox ferro decreturi.

Ferro vel armis. Virg. 11. Æn. 218.

Ipsum armis, ipsumque jubet decernere ferro.

Cic. 2. de Orat. 317. Sed si in ipso illo gladiatorio vitæ certamine, quo ferro decernitur, tamen, &c.

Pugna forti decernere. Valer. 4. Argon. 193.

Pugnam decernere. Liv. 8. Bell. Pun. Primo missilibus territare: deinde omissis levibus telis, quæ irritare magis quam decernere pugnam poterant.

Ratio decernendi magis expetenda est, quam decertandi fortitudo. Cic. 1. Off.

Æquabilitate decernendi vitat offensionem Prætor sapiens. Cic. pro Muren.

DECRETUS, [*ἐψηφισμένον, ἐγνωσμένον*] Partic. Cato ap. Cic. Fam. lib. 15. 5. Supplicationem decretam, Si tu, qua in re nihil fortuito, sed summa tua ratione & continentia Reip. provisum est, diis immortalibus gratulari nos, quam tibi, referre acceptum mavis, gaudeo.

Lex decreta per Senatum. Cic. pro Domo sua. 24.

Aliquem decretum habere. Cic. pro Cæl. 38. Nihil jam in istam mulierem dico: sed si esset aliqua dissimilis istius, quæ se omnibus pervulgaret, quæ haberet palam decretum semper aliquem, cujus in hortos, domum, Bajas, jure suo libidines omnium commearent, &c.

Omnibus decreta mors est. Sen. Theb. 1.

Decreta virtutis præmia. Cic. 2. de Orat. 347.

Desponsa & decreta provincia, diversa. Cic. de Provinc. Consul. 37. Qui Consul Cal. Jan. habere provinciam debet, is ut eam desponsam, non decretam habere videatur.

Sumptus annuus decretus. Cic. Att. lib. 7. 1.

DECRETUM, i. n. [*ἐγνωσμένον, ψηφισμα, δόγμα, ἱστoria, κρίσις*] est id quod Placitum alias Latine dicitur. Græce dogma, & psephisma, & areston dicitur, authore Budæo. Plin. in Epist. Quod affirmare tibi possum, ut decreta, quibus damnati erant, proferebantur: ita nulla monumenta quibus liberi probarentur.

Philosophorum decretum. Cic. 4. Acad. 27. Sapientia vero quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis (quæ philosophi vocant dogmata) quorum nullum sine scelere prodi poterit?

Edictum & decretum. Cic. 2. Verr. 119. Qui Romæ totum edictum, atque omnia decreta vendiderit?

Novitas, iniquitasque decretorum. Cic. 3. Verr.

Decreta patrum, iussa populi. Liv. 8. Bell. Maced. Sub umbra Scipionis civitatem dominam orbis terrarum latere; nutus ejus pro decretis patrum, pro populi iussis esse.

Sapientis nullum decretum esse potest nisi comprehensum; perceptum, cognitum. Cic. 4. Acad. 109.

Tabula decreti. Cic. 1. Philipp. 3. Assentiri etiam nos Ser. Sulpitio clarissimo viro voluit, ne qua tabula post Idus Martias ullius decreti Cæsaris, aut beneficii figeretur.

Decretorum Numæ R. Libros vii. memorat Plin. H. N. 13. 13. ex Tuditano. i. e. De præceptis Philosophiæ.

Decreta Principum dicuntur, quæ princeps, causa cum consilio cognita, & utraque parte audita, pronuntiavit, ut in l. 3. D. de his, quæ in Test. delent.

Decreta privata Cæsaris dicuntur, quæ non publico decreto, sed privati juris causa statuta esse videntur. V. Alex. ab Alex. l. 6. c. 23.

Dura decreta. Valer. 8. Argon. 466.

Tristia decreta. Valer. 8. Argon. 407.

Sine decretis vitam agere. Cic. 4. Acad.

Auferre decretum. Cic. Att. 16. 16. Liberalissimum decretum abstulimus, quod est obsignatum ab amplissimis viris.

Concitare in se, & infestare aliquos suis & decretis & edictis. Cic. 1. Verr. 93.

Defendere decreta. Cic. 2. de Fin. Est enim tanti philosophi tamque nobilis, audacter sua decreta defendere.

Facere decretum. Cic. pro Domo sua 74. Omnes omnium publicarum societates de meo Consulatu ac de meis rebus gestis amplissima atque ornatissima decreta fecerunt.

Cum decreto & palam aliquid facere. Cic. 2. de Leg. Agr. 44. Cur non item, ut cum decreto & palam regionem illam petierunt? Ubi alii tamen Directo legunt.

Aliud decretum habere. Cic. 4. Acad. Proinde quasi sapiens nullum aliud decretum habeat, &c.
 Neque ex edicto, neque ex Decreto. i. e. Vi edicti aut decreti cuiusq. Cic. Fam. lib. 13. 56.
 Honestari magnificentissimis decretis ab aliquo. Cic. Post red. in Senat. 2.
 Interponere decretum. Author ad Heren. 19.
 Laudare sententia & decreto aliquid. Cato Cic. Ep. lib. 15. 5. Itaque quod pro meo iudicio facere potui, ut innocentia consilioque tuo defensam provinciam, &c. sententia mea & decreto laudarem, feci.
 Mutare decretum, In MUTO.
 Ornari decretis, In ORNO.
 Patrare decreta, Exequi quod erat decretum. Patere. lib. 2. 110.
 Nulla unquam natio tam mature consilium belli bello junxit, ac decreta patravit.
 Perfringere decreta, In PERFRINGO.
 Proferre. Cic. 3. Verr.
 Rumpere ferrea decreta. Ovid. 15. Met. 781.
 Statuere jus Reip. decretis. Cic. 10. Philipp. 12.
DECRETURUS, Partic. [*ψηφιστέμενος*] Cic. in Vatin. Utrum decreturus fueris id quod Augures omnes usque a Romulo decreverunt.
DECRETORIUS, [*κρησινικός*] Adj. ut Decretoria pugna, qua decernitur de summa causæ. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quo in loco sunt qui legant decertatoria. V. Gronov. ad Liv. 28. 14.
 Decretorium sidus, & tempus decretorium dicitur per translationem, Quod decernit de uvis & aliis arboribus aut herbis. Plin. lib. 18. cap. 28. In hoc temporis intervallo res summa vitium agitur decretorio uvis fidere illo quod Caniculam appellavimus. Unde carbunculare dicuntur, ut quodam uredinis carbone exustæ. Idem lib. 18. cap. 29. Aquila exoritur vesperi, decretorio die florentibus oleis. Elegantissime 17. 2. Circa Vergilias quidem pluiere inimicissimum viti & oleæ, quoniam tum coitus est rerum. Hoc est, illud quatrimum oleis decretorium: hic Articulus austrinus nubili spurci quod diximus. **DECRETORIUM QUATRIMUM** dicit quod eo de proventus oleæ cernitur & quasi disceptatur: ut vel proventus uber expectandus sit vel tenuis aut nullus. Sicut decreto iudicis vel absolvitur quis vel condemnatur. Firmicus quoque Climactericos numeros decretorios dixit quod velut decernunt de vita hominis & in utramque partem statuunt, vel ut servetur vel ut perimatur. p. 731. c.
 Decretorii dies medicis dicuntur, quos Græci *κρησινες* & *κρησινες* vocant. De quibus extant Galeni libri III. Vocant & Judicatorios. Cæl. Ant. lect. 14. 11.
 Arma decertatoria, Quibus serio certandum est. Sen. Epist. 118. Idem alibi decretorium diem appellat, diem mortis. Ep. 102. Decertatoria ista arma non ideo sic appellata quod hæc decreto prætoris veluti dabantur ut Lipf. putabat Saturn. 2. 19. Sed eam ob causam, quam diximus: quod iis de victoria aut vita decerneretur, ut ipse postea interpretatus est ad Epist. Sen. 117. sub fin. add. Burm. ad Quint. 10. 5. p. 945. seqq.
 Stylus decertorius, pro severo, quasi semel de re definiens. Sen. 1. 14. de Clementia. Nisi plus est quod timet, quam quod damnat, non accedet ad decretorium stylum.
DECRETIO, onis. f. idem ac Decretum. Mart. cap. 1. 1. p. 12. in carm. Futura cuius illigat decretio.
DECRETALIS, pendens a decreto. Sid. Epist. 7. 9. Decretalis pagina Ulp. 1. 1. §. 7. ff. de success. edict. Decretalis bonorum successio add. p. 731. b. **DECRETALES** etiam vocantur Pontificum Epistolæ, quæ bonam partem Corporis Juris Canonici constituunt.
DECERPO, pli, ptum, [*ἀρπάζω, ἀρπάζω, ἀρπάζω*] ere. Aliquid ex aliqua re detrachere: ut decerpere uvam. Plin. lib. 9. Epist. 20. Ipse cum maxime, vindemias graciles quidem, uberiore tamen quam expectaveram colligo: si colligere est nonnunquam decerpere uvam, torculum invisere, gustare de lacu mustum, obrepere urbanis, qui nunc rusticis præfunt. Sic decerpere foetus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Folia decerpere. Colum. lib. 5. cap. 10.
 Flores novos decerpere. Lucret. lib. 1. 927.
 Fructus decerpere ex re aliqua. Hor. 1. Sermon. 2. 79.
 Olivam immaturam. 1. si servus. §. olivam. D. ad Leg. Aquil.
 Pomum adducto ramo decerpere. Ovid. 3. de Ponto, 5. 19.
 Decus pugna affectat decerpere. Sil. lib. 4.
 Murmura vocis decerpere. Stat. 6. Theb. 164.
 Illa tuos questus, lacrymososque impia risus
 Audiit, & vocis decerpit murmura primæ. Verba sunt ad puerulum de nutrice.
 Decerpere ex laude alterius. Cic. pro Marcell. 7. Nihil sibi ex ista laude centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. Idem 2. de Orat. 229. Nequid jocus de gravitate decerperet.
 Ex causa in usum decerpere, quæ maxime favorabilia videntur. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Spes magnas decerpit invidia. Quintil. in Proem. lib. 6.
DECERPTUS, Partic. [*ἀρπαστός*] Cic. 5. Tusc. 38. Humanus autem animus decerptus ex mente divina, cum alio nullo nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest.
 Herba decerpta. Ovid. 1. Met. 845.
 Decerptas senior porrexerat Inachus herbas.
 Ferre manu poma decerpta. Ovid. 10. Met. 648.
DECERPTIO, onis. f. habet Non. 2. 906. ubi Virgindemiam explicat per Virgarum decerptionem ob verbera.
DECERMIN, inis. n. Festo Decermina sunt quæ decerpuntur purgandi causa. Tralat. Apul. Met. 1. p. 104. Decermina fortunæ pro iis qui solent stipes in triviis erogare.
DECERTO, as, [*ἀμικλάωμαι, ἀγωνίζομαι, ἀπληκίζομαι*] are. Ejusdem significationis cum certo. Cic. pro Planc. 87. Sed erat non jure, non legibus, non disceptando decertandum.
 Decertare armis. Cæl. 3. Bel. Civil. 19. Ne cives cum civibus armis decertarent.
 Agmina bello decertant. Stat. 4. Theb. 822.
 Contentione magna decertare. Cic. Fam. 5. 8. Nam cum Consulibus

& cum multis Consularibus tanta contentione decertavi, quanta nunquam antea ulla in causa.
 Decertare cum aliquo de re aliqua. Cic. de Amicit. Cum duobus duobus de imperio in Italia decertatum est, Pyrrho & Hannibale.
 Conditione Misera decertare cum aliquo. Cæl. 8. Bel. Gal. 7. Ne miseriore ac duriore postea conditione cum toto exercitu decertare cogentur.
 Ferro decertare. Ovid. 14. Met. 803.
 Pace tamen fisti bellum, nec in ultima ferro
 Decertare placet, Tatiumque accedere regno.
 Decertare inter se. Cic. 5. de Fin. 5. An eum locum libenter invisit, ubi Demosthenes & Æschines inter se decertare soliti sunt?
 Decertare manu. Cic. 1. Off. Sed quum tempus, necessitasque postulat, decertandum manu est.
 Prælio felicissime cum aliquibus decertare. Cic. de Provinc. Consul. 33.
 Itaque cum acerrimis nationibus & maximis, Germanorum & Helvetiorum præliis felicissime decertavit.
 Vi & armis contra vim decertare. Cic. pro Domo sua 63.
 Genera decertandi duo, unum per disceptationem, alterum per vim. Cic. 1. Off. 34.
 Fortitudo decertandi. Cic. 1. Off. Quare expetenda quidem magis est decernendi ratio, quam decertandi fortitudo.
DECERTATUR, Imperf. Cic. 1. Off. Quum vero de imperio decertatur, belloque gloria quaeritur.
 Obstinatus ad decertandum. Liv. lib. 6. Decad. 1. Tum etiam quibus animi in spe ultima obstinati ad decertandum fuerunt.
DECERTATUS, [*ἀγωνισμένος*] Partic. ut Regna decertata odiis. Stat. lib. 1. Theb. 1.
 Fraternas acies, alternaque regna profanis
 Decertata odiis, fontesque evolvere Thebas.
 Gloss. MSS. ap. Barth. Debellata.
 Labores decertati, Id est, certando peracti. Claudian. Laud. Stil. 1. 21.
DECERTANDUS, Gell. 10. 18. Ad laudes decertandas venire.
DECERTATIO, [*ἀγωνισμός*] Verbale. Cic. 11. Philip. 21. Quumque harum rerum omnium decertatio Consulibus optimis & fortissimis commissa & commendata sit.
DECERTATORIUS, Adj. [*ἀγωνιστικός*] ut Pugna decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quo in loco optimi Libri legunt decertoria.
DECERVICO, are. idem ac Decollare. Hinc
DECERVICATUS, Ut Decervicata cadavera, Sidon. 3. Epist. 3.
DECESSIO, DECESSOR, DECESSUS. V. DECEDO.
DECET, [*πρέπει, ἀρσέηται, κερήνεται*] Verbum est frequenter impersonale. V. Vall. 3. 60. Ovid. Met. 1. 457.
 — ista decent humeros gestamina nostros.
 Ibo intro, ornatum capiam, qui potius decet. Plaut. Amph. 3. 4. 24.
 Decere, quasi aptum esse, consentaneumque tempori & personæ. Cic. in Orat.
 Aptum est & decet. Cic. 3. de Orat. 208. Idem 1. Off. 125. Ita fere officia reperientur quum quaeretur quid deceat, & quid aptum sit personis, temporibus, ætatibus.
 Quod decet honestum est, & quod honestum est decet. Cic. 1. Off. 93.
 Decet & Dedecet, contraria. Cic. 4. Tusc. 34. Oratorem vero irasci minime decet, simulare non dedecet.
 Deos decet opulentia. Plaut. Trinum. 2. 4. 89.
 Lacrymæ decuere pudicam. Ovid. 2. Fast. 757.
 Pudor decet ora. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
 Erubuit, decet alba quidem pudor ora, sed iste,
 Si similes, prodest: verus obesse solet.
 Aliena non decent eum. Cic. 1. Off. 113. Quæ contemplantes, expectare oportebit, quid quisque habeat sui, eaque moderari, nec velle experiri, quam se aliena deceant.
 Forma viros neglecta decet. Ovid. 1. de Arte Am. 509.
 Decet me hæc vestis. Plaut. Mostel. 1. 3. 16.
 Fieri sic decet. Cic. 2. de Leg. 7. Optime vero frater, & fieri sic decet.
 Neque abesse quicquam decet in definitionibus, neque redundare. Cic. 2. de Orat. 83.
 Minus severe quam decuit, res confecta est: non tamen omnino dissolute. Cic. 6. Philipp. 1.
 Nil decet invita, ut ajunt, Minerva facere. Cic. 1. Off. 110.
 Decet me his verbis fabulari. Plaut. Amphit. 1. 5. 46.
 Exemplis grandioribus decuit uti. Cic. 1. de Divin. 39.
 Decet abs te id impetrari. Plaut. Rud. 3. 3. 40. Antiqui (inquit Donatus) si addebant statim verbum, Nos decet facere, Nos decet dicere: si non addebant; Nobis decet, dicebant.
 Decet, dativo junctum. Ter. Adel. 3. 4. 45. Imo hercle ita nobis decet. Cic. de Orat. Quandoque id deceat prudentiæ tuæ. Hos imitatus Alcimus Avitus Consol. ad Sor. v. 130. Nunc decet attentis vitare pericula nobis. Plura vide de hac Syntaxi Sancti Minervi. 2. 4. Eleganter ponitur absolute Virg. Æn. 12. 153. Perge, decet, forsan miseros meliora sequentur. Idem Æn. 4. 597. Tum decuit, cum scepra dabas.
DECENS, [*πρέπων*] Partic. Pulchrum, conveniens & aptum.
 Color decens. Hor. Od. 4. 13. 7.
 Quo fugit Venus heu? Quoque color decens?
 Facies. Ovid. 3. Trist. eleg. 7. 33.
 Ista decens facies longis vitiabitur annis?
 Poena decentior. Sen. Thyest. v. 150.
 Prata. Sen. Hippol. 6.
 Reverentia decens. Ovid. 5. Fast. 23.
 Solito decentior. Claud. Conf. Hon. 537.
 Decens incede. Ovid. 3. de Arte Am. 757.
 Sera veni, positaque decens incede lucerna.
DECENTIA, [*ἐνδεχμία, ἐνπρέπεια*] Convenientia quædam & pulchritudo. Cic. 2. de Nat. Deor. 145. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius, colorum etiam & figurarum tum venustatem atque ordinem, & (ut ita dicam) decentiam oculi judicant, atque etiam alia majora.
DECENTER, [*ἑρπεντως*] Pulchre, apte, convenienter. Cic. pro Cæcina

cina 74. Si quæ decentissime descripta maioribus jura finium, possessionum, aquarum, itinerumque sunt, hæc perturbari aliqua ratione, commutarique possunt?

Lacrymare decenter. Ovid. 3. de Arte Am. 219.

Decentius. Hor. 2. Epist. 2. 215.

Tempus abire tibi est, ne potum largius æquo

Rideat & pulset lasciva decentius ætas.

DECIANI, Calabrorum populi in tertia regione Italiæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

DECIDO, idi, sum, [*ἀποπίπτω, ἀγλίσσω*] idere. A cædo, cædis compositum, idem quod amputare. Plaut. Merc. 2. 2. 37. Decide mihi collum, si falsum ad te loquar.

Decidere, per metaphoram capitur pro Constituere, dijudicare. Cic. 4. Verr. Res ad istum defertur, & istius more deciditur.

Quæstionem decidere. Papin. in l. fiscus. D. de jure fisci, Priusquam illa quæstio decideretur.

Decidere, est litem consensu mutuo dirimere, quod transigere plerumque Jureconsulti vocant. Translatio est ab iis qui rem controversam scindunt, ut quisque partem æquam auferat, & a controversa discedatur. Ulp. de furtis, l. inter omnes, Usque adeo autem diversæ sunt actiones, quæ eis competunt, ut siquis eorum pro fure damnum deciderit, dici oporteat solummodo actionem sibi competentem amisisse eum, cæteris vero superesse. Nam & si proponas servum communem esse surreptum, & alium ex dominis pro fure damnum decidisse, is qui non decedit, habet furti actionem. Decidisse dixit cum accusativo, more Græcorum. Juv. Sat. 12. 33.

-- decidere jactu.

Cœpit cum ventis, imitatus castora. Ubi Schol. De periculo & de vita cœpit pacisci cum ventis: & jacturam mercium facere. Adde Quintil. Decl. x 11. C. 23. p. 264. Burm. Cic. pro Rosc. Com. 32. At enim tu tuum negotium gessisti bene: gere & tu tuum bene: magno tuam dimidiam partem decidisti: magno & tu tuam partem decide. HS. CCCIOOO abstulisti: si sit hoc vero, HS. CCCIOOO tu quoque aufer. Sed hanc decisionem Roscii oratione & opinione augere licet, re & veritate mediocrem & tenuem esse invenietis. Decidit (inquit) partem suam, id est, pro parte sua maluit CCCIOOO festertia accipere, ne ultra lite implicaretur. Budæus.

Transigere & decidere cum aliquo. Cic. 2. Verr. 79. Qui cum reo transigat, post cum accusatore decingat. Idem pro Roscio Am. 114.

Decidere & statuere. Cic. pro Quint. 17. Decidis statuisque tu propter necessitudinem quæ tibi cum Scapulis est, quid iis ad denarium solveretur.

Decidere cum aliquo. Cic. 1. Verr. 125. Nisi cum muliere decideretur, in possessionem se ire jussurum. Idem 3. Verr. Constrictari malebant quam quicquam cum isto sua voluntate decidere.

De aliquo negotio decidere. Cic. Att. 1. 5. Idem pro Quintio 19. Nisi prius de rebus rationibusque societatis omnibus decidisset.

Decidere aliquid re alia. Cic. 3. Verr. 114. Atque hoc in beneficii loco petum est ab Apronio, ut jugera singula ternis medimnis decidere liceret.

Decidere pretio cum aliquo. Cic. 5. Verr. Mancipes pretio cum civitatibus decidisse.

Per aliquem decidere. Cic. pro Quint. 17. Quum Pecuniam C. Quint. P. Scapulæ debuisset, per te C. Aquili decidit P. Quint. quod liberis ejus dissolveret. Id est transactione & pacto promisit se soluturum. Budæus.

Decidere pro libertate, hoc est transactione servare libertatem ac redimere. Sen. Epist. 96.

Pro se decidere. Cic. pro Rosc. Com. Satisne ista stipulatio dicere tibi videtur, aperte Roscium pro se decidisse?

Decidere, cum creditore est super debito transigere. Scævola. de administr. & peric. tut. l. cum hereditas, Cum plerisque, inquit, creditoribus ita decidit. Et infra, Cum plerisque creditoribus ita deciderunt.

Decidere, pro Exprimere, metaphora sumpta a sculptoribus. Quintil. lib. 8. cap. ult. Hoc enim loco præter nomen, cætera propriis decisa sunt verbis.

DECISUS, [*ἀποκομμένον, ἀγλίσσω*] Partic. Cic. 5. Verr. 119. Quibus rebus omnibus actis atque decisis, producuntur e carcere, & deligantur ad palum, id est, transactis. Budæus. Et Quintil. l. proxime allato.

Decisa negotia, Peracta. Hor. 1. Epist. 7. 59.

Aures decissæ. Tacit. Ann. 12. 14. Atque ille non propinquum, neque Arfacis de gente, sed alienigenam, & Romanum increpans, auribus decisis vivere jubet.

Pennæ decissæ. Hor. 2. Epist. 2. 49.

Unde simul primum me dimisere Philippi

Decisis humilem pennis, inopemque paterni

Et laris, & fundi, paupertas impulit audax

Ut versus facerem.

DECISIO, Verbale, [*ἀγλίσσω*] Proprie Diminutio. Incrementis globi sui decisioneque luminis menstrua tempora luna significat. Apul. de Mund. p. 71.

Determinatio, vel diremptio litium mutuo consensu. Cic. pro Cæcin. 104. Quid nostra decisio de æquitate, quid ratio interdicti de jure admovent, ut judicetis. Idem pro Flacco, 88. Decisionis arbiter C. Cæcilius fuit.

Augere decisionem alicujus oratione & opinione. Cic. pro Roscio Com. Facere decisionem. Cic. pro Rosc. Com. 48. Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est.

Decisionem videtur posuisse. Cic. de Provinc. Consul. pro eo genere pactionis, ubi uterque ad se partem aliquam trahit, quod dicitur *busmer*. Imperatore illo nihil aliud actum est, nisi pactiones pecuniarum, cum tyrannis decisiones, direptiones, latrocinia, cædes. Nam singulis verbis illic ascendit.

DECIDO, idi, [*ἀποπίπτω, ἀγλίσσω*] ere. Ex alto cadere. Cic. 2. Off. 43. Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt.

Matura poma decidunt. Cic. de Senect. 71. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur: si matura & cocta, decidunt:

sic vitam adolescentibus vis aufert, senibus maturitas.

Turres graviore casu decidunt. Hor. Carm. 2. 10. 10.

Exanimis decedit. Virg. 5. Æn. 517.

Decidere a, vel de spe. Liv. 7. Bel. Maced. Ter. Heaut. 2. 3. 9.

Væ misero mihi, quanta de spe decidi.

Decidere de lecto, de tegulis. Ter. Phorm. 4. 4. 26.

Decidere equo vel ex equo. Cæf. 1. Bell. Gall. 48. Plin. lib. 28. cap. 8.

Et apud Cic. ad Att. 2. 36. Deciderat ex astris.

E flore decidere guttas. Ovid. 9. Met. 345.

Decidunt arboribus folia. Plin. lib. 12. cap. 11. Et lib. 11. cap. 21.

Quidam putant omnibus decidere aculeos ad hyemem.

Decidit ovibus illis fructus omnis, quæ nec lactem, nec lanam habent.

Plaut. Bacchid. 5. 2. 17.

Si decedit imber. Hor. Epist. 1. 14. 29.

Addit opus pigro rivus, si decedit imber,

Multa mole docendus aprico parcere prato.

Decidit in casses præda. Ovid. de Arte Am. lib. 2. 27.

In laqueos auceps decedit. Ovid. de Remed. Amor. 502.

Lacrymæ decidunt in ora. Ovid. ad Liv. 276.

Decidit in præceps. Ovid. 12. Met. 338.

Vires, potestasque urbis decedit. Claud. de bello Gildon. 44.

Decidere ab archetypo, Aberrare. Plin. 5. Ep. 10.

Decidere spe, sine præpositione. Ter. Heaut. 4. 8. 11. Quanta spe decidi. sed & ibi legitur de.

In unius imperium ne res decingat admonemur. Cic. de Arusp. ref. 54.

Decidere pro mori. Plaut. Trinum. 2. 4. 443. Ita cuncti solstitiali morbo decidunt.

Decidere pro procidere, humi se dejicere: Stat. de leone Theb. 8. 125.

— Si decingat hostis,

Ire super fatis est, vitamque relinquere victo. Claud. Præf. in Rufin. 1. 1.

Phœbeo domitus Python cum decedit arcu.

DECIDUUS, Adj. [*καταπίπτων*] Quod cadit. Plin. lib. 11. cap. 37.

Omnibus autem cava, & in mucronem demum concreta sunt, cervis tantum solida, & omnibus annis decidua. De cornibus animalium loquitur. Idem lib. 8. cap. 37.

Decidui ad terras. Plin. lib. 2. cap. 20. Idem lib. 11. cap. 49. Testes pecori armentoque ad crura decidui, suibus adnexi.

DECIDUUM item, dicitur quod deciditur, secunda longa. Ovid. 8. Met. 758.

Contremuit, gemitumque dedit decidua quercus.

Ita legitur in multis, Heinio placet Decoia, aliis aliud, Sed Rectius Decidua a Decido, de quo supra. Dicitur enim silva Cædua quæ originem suam aperte indicat.

DECIDIUM, [*καταπίπτω*] pro occasu. Sen. Epist. 30. Bassus noster videbatur mihi proficere se, & componere, & vivere tanquam superstes sibi, & fortiter ferre decidium sui. Ubi alii legunt Desiderium, sed parum apte.

DECIMÆ, arum. five Decimæ, [*δέκατοι. δεκατμοί*] Decima pars quarumcunque rerum, quæ quoquo modo solvitur. Cic. 5. Verr. L. Octav. & C. Cotta Coss. Senatus permisit, ut vini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante de lege Quæstores in Sicilia vendere consueverant, Romæ venderent, legemque his rebus, quam ipsis videretur, edicerent.

Decimas, Plautus alias decimam partem vocat. In Stich. 1. 3. 80. Hæc venisse jam opus est quantum potest, ut decimam partem Herculi polluceam. [V. Suet. Galb. C. 15. Collat. cum Tacit. H. 1. 20. Ita Quartæ ap. eund. Ner. C. 10.]

Accipere decimas, V. ACCIPIO.

Addicere decumas alicui. Cic. Verr. 88.

Decimæ, pro missilibus & tesseris, quas Imperatores spargebant ludis scenicis, atque ita velut quandam decimam Pop. Romano dabant, ut qui decimam bonorum suorum Herculi pollucebant & profanabant. Tranquillus, Calig. 26. Scenicis ludis, inter plebem & equitem causam discordiarum ferens, decimas maturius dabat, ut equestria ab infimo quoque occuparentur. Hæc Turneb. 18. 5. [Sed locus valde obscurus V. Torr. & Casaub.]

Singularis est apud Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 88. Neque Herculi quisquam decumam vovit unquam, si sapiens factus esset.

Decimarum tres sunt species. Quædam enim sunt personales, quæ debentur ex opere personali, ut ex artificio, scientia, militia, negotiatione, &c. Quædam prædiales, quæ proveniunt ex prædiis, ut vinum, triticum, & fructus arborum. Quædam sunt mixtæ, scilicet de quibus dubitatur utrum sint prædiales vel personales, ut de agnis, & foetibus aliorum animalium, quæ sunt in pascuis, & gregatim pascuntur. Ex Hostiens. quem vide.

De DECIMA Dea Tertull. de Anima. c. 37. Superstitio Romana Deam finxit & Nonam & Decimam a sollicitoribus mensibus.

DECIMANUS, seu potius DECUMANUS. V. f. l. infra.

DECIMO, [*δέκατος*] ære. Decimam partem accipere.

Decimare legiones, Decimum quemque ex legione supplicio afficere.

Liv. 2. ab Urbe, Cætera multitudo sorte decimus quisque ad supplicium lecti. Mos enim erat antiquus, quo in decimum quemque militem sortito animadvertebatur capitaliter. Ex Budæo. Sueton. Aug. 24. Galb. 12. Calig. 48. Passim hujus supplicii meminere Historici. Quomodo institui solet docebit Plutarch. Anton. p. 934. B. Appian. in Parth. Add. Savil. ad Tacit. p. 144. 150. Forstner. ad eund. p. 250. ubi de justitia hujus pænæ. Ap. Romanos primum eo usus videtur Appius Claudius de quo Liv. 2. 49. extr. Statuebatur & in dectis decimatio. Exempl. habes ap. Tacit. Hist. 1. 37.

DECIMATUS vel **DECUMATUS**. decimus quisque lectus, ut Cohortes decimate. Est & electus, ut, Viri decimate honestatis. Symmach. Ep. 3. 49. & 51.

DECIMATIO, vel **DECUMATIO**, ñis. f. Supplicium illud militare quod jam descripsimus Capitol. in Macrin. c. 12. Clementem se dicebat, quando eos centesimaret, qui digni essent decumatione atque vicefimatione.

DECIMIANA pyra, a Decimio autore sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 15. Sed confessis urbis vocabulis autores suos nobilitare Decimiana, & ex eo tractum quod Pseudodecimianum vocant. De pyris loquitur.

Quod

- Quod ad Decimium autorem attinet, V. Sigon. lib. de Nom. Rom. Meminit C. Decimii Cic. Att. 4. 16.
- DECIMODIÆ**, five **DECEMMODIÆ**, [*δεκαμόδιαι*] Decem modios capientes. Columel. lib. 12. cap. 18. de vindemiæ apparatu, Perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ. Ibidem cap. 50. de olivitate.
- DECIMUS**, [*δέκατος*] Adj. five **DECUMUS**. Ut apud antiquos feribebatur. Plaut. Amphit. 1. 2. 19. Alter decumo post mense nascetur puer.
- Hora diei decima. Cic. 2. Philipp. 77. Quum hora diei decima fere ad faxa Rubra venisset, delituit in quadam cauponula.
- Pars decuma. Cic. 5. Verr. Omnes denique agros decumanos per triennium populo Romano ex parte decuma, C. Verri ex omni reliquo vectigales fuisse.
- DECIMUM**, Adv. [*δέκατον*] Liv. 6. 40. reficietis decimum Tribunus. Quod barbare dicunt, *pro decima vice*.
- DECIPIO**, epi, eptum, [*ἀπατώ, εξαπατώ, παρώζω, φαναρίζω, δωροδοκώ*] ēre. Ex capio compositum, Deludere, defraudare. Plaut. Rud. 2. 3. 70. At ego etiam qui speraverint, spem decepisse multos. Ter. Andr. 4. 1. 45. Deceptus sum, at non defatigatus.
- Decipere & fallere. Cic. 2. de Divin. 116. Nam illa Amphibolia quæ Cresum decepit, vel Chrylippum potuisset fallere.
- Arte decipere. Ovid. Epist. 12. 50.
- Ultimus est aliqua decipere arte labor.
- Dolo decipi. Cic. 1. Off. Jam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit?
- Error decipit iudicium. Ovid. de Ponto, 3. eleg. 9. 11.
- Judicium tamen hoc nostrum non decipit error.
- Error decipit oculos. Ovid. 3. Met. 431.
- Atque oculos idem, qui decipit, incitat error.
- Formæ fiducia te decipit. Ovid. 8. Met. 435.
- Diem absumere, & decipere. Ovid. 4. Trist. eleg. 10. 114.
- Expectationem alicujus decipere. Cic. 2. de Orat. 289.
- Labor fallitur & decipitur. Ovid. 4. Trist. eleg. 1. 14.
- Decipi dulci sono laborum, pro Oblivisci molestias. Hor. 2. Carm. 13. 38. Est autem Græca locutio, *ἐπιλασθ' ἡνέσται πόνων*, Id est decipitur, vel fallitur, vel obliviscitur laborum. Sic Lambin. Turneb. paulo aliter: non enim credit accipiendum esse ut vulgo auditur, sed, Dulci laborum Alcæi sono decipitur: ac decipitur erit *κλέπεται*, non sentit ærumnas, non sentit pœnas. [V. Vechner. Hellenol. 1. 24. 6.]
- Imaginem somni decipior. Ovid. 1. de Ponto, eleg. 2. 49.
- Aut ubi decipior melioris imagine somni.
- Specie recti decipimur. Hor. Art. 24.
- Maxima pars vatum pater, & juvenes patre digni decipimur specie recti.
- Per te decipior. Ovid. 2. Amor. eleg. 10. 3.
- Deceptus sum in eo. Plaut. Afin. 2. 4. 94.
- Astu decipiendus. Ovid. 13. Met. 194.
- DECEPTUS**, Partic. [*ἀπατητός*] ut,
- Errore locorum deceptus. Virg. 3. Æn. 181.
- Seque novo veterum deceptum errore locorum.
- Fides decepta. Stat. 8. Theb. 623.
- Fraude deceptus. Ovid. Epist. 20. 21.
- Deceptam dicas nostra te fraude licebit.
- Deceptus verbis aliorum. Ovid. Epist. 2. 65.
- DECEPTUS**, m. subst. Tertull. adv. Marc. 3. 6. Conditio deceptui obnoxia. Et de Anima c. 18. Deceptui facilis.
- DECEPTIO**, ōnis. f. Actus decipiendi Vitruv. 2. 8. Quoniam impendentis loci deceptio cogit. Quod ostendit antiquum vocabulum esse, quamvis non crebro usurpatum. Augustin. Conf. 8. 2. Idem de Civit. Dei, 22. 22.
- DECEPTOR**, ōris. Verbale. [*ἀπατητών*] Sen. Thyest. 2. 138.
- proditus, occidit
- Deceptor dominæ Myrtilus, &c. Add. Tertull. adv. Prax. c. 11.
- Aug. Serm. 67.
- DECEPTRIX**, icis. f. Lactant. Epit. c. 6. extr. Perniciosa est ac deceptrix adulatio. Alc. Avit. 3. 111. Nec contenta tuo deceptrix fœmina casu. Mant. de pugna Virtut. & Fort.
- DECEPTIOSUS**, Ennod. 1. 7.
- DECEPTO**, are. Gloss. Græc. Lat. Deceptat, *ἀπατᾷ*. Conf. Sarisb. 7. 12. Aut fabulandum aut deceptandum est tibi.
- DECEPTORIUS**, Aug. Ep. 255. ad Macrob. Deceptor laude falli.
- DECIPULA**, æ. Quoddam laquei genus ad decipiendas, capiendasque feras. Sipontin. Sidon. Ep. 8. 10. Decipula male blandientis eloquii. Tralate Mart. Capell. 4. p. 135. Fies profecto decipula, si adstruxeris.
- DECIPULUM**, i. [*ἀπατηθῆλον*] Idem. Apul. Met. lib. 8. p. 202. Opportunum decipulum nactus. Idem 10. 250. Idem Flor. p. 360.
- DECIRCINO**, [*δωροδόκω*] are. Idem quod simplex Circino, quod significat aliquid rotundum facio. Manil. 3. 332.
- Quam tereti Natura foli decircinat orbem
- In tumidum, & mediam mundo suspendit ab omni. De Terra loquitur.
- DECIREMIS**, f. [*δεκίρης*] Navigii genus, decem habens remorum ordines. Plin. lib. 7. cap. 56. Quinque remem instituit Nelichthon Salaminids: sex ordinum Zenazoras Syracusius: ab ea ad decirem Neligethon. V. DECERIS.
- DECIUS**, Nom. Gent. Rom. P. Decius Mus, P. Valerio C. Marcio Coss. Vvir Mensarius. Bello Latino Cos. T. Manlius Torquatum Collegam habuit, in quo bello cum fese pro legionibus devotum hostibus objiceret, cecidit. Hujus filius P. Decius de Samnitibus triumphavit. Postremo multis honoribus præclare functus, iv. Consul, cum Q. Fabium Collegam haberet, in bello adversus conspirantes Gallos, Samnites, Umbros, Tuscos, patris exemplum imitatus, occubuit, author Livius.
- Decius imbellis. Sil. lib. 11. 238. [Sed is est Decius Magius Campanus, cujus historia ap. T. Livium. l. 23.]
- Pulchri Decii. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 147.
- Vecors Decius. Sil. lib. 11. 213. V. Paulo supra.
- Decii tres fuerunt: pater, filius, & nepos. Cic. 1. Tuscul. 89. Non cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetruscis filius, etiam cum Pyrrho nepos, se hostium telis objecissent. Virg. 6. Æn. 825. Conf. Juv. 8. 254. 258. Item 14. 239. Valer. Max. 5. 6. ex. 5. & 6. De patre Liv. 8. 9. & 10. De filio 10. 28. & 29. Laudat illos, & Virg. Æn. 6. 824.
- Decius Rom. Imp. atrocissimus Christianorum persecutor fuit, A. C. 253. de quo Aur. Vict. Cæf. 29. & Epit. c. 44. [Vocatur in nummis Cn. Messius Q. Trajanus Decius. A Philippo contra Marinum missus, ab exercitu Illyricano Imp. salutatus, & mox, Philippo a militibus Veronæ occiso, a Senatu Augustus renuntiatus, ob Virtutem militarem Trajani cognomen meruit. Sed vix biennio exacto in prælio adversus Gothos, Thraciam ac Mœsiam vastantes, una cum Etrusco F. Cæsare factis, fortissime pugnans occubuit.]
- DECIANUS** Cogn. a Gentili formatum ap. Cic. pro Flacco 70. 72. & alibi.
- DECLAMO**, [*τὸς λόγους μελετᾷω*] are. Est proprie Clamore contendere, frequentius ficto themate se exercere. Ovid. 2. de Arte Am. 507.
- Sed neque declament medio sermone disert,
- Nec sua vefanus scripta poeta legat.
- Contra aliquem vehementissime declamare. Cic. in Verr. l. 4. 149. Ille autem infans, qui pro isto contra me vehementissime declamasset, &c. Idem pro Rosc. Amer. 82. Quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur: Ita neque ad crimen parricidii, neque ad eum, qui causam dicit, pertinebant.
- Suasorias declamare. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- In aliquem declamare impune. Cic. Fam. 3. 11. Verumtamen est Majestas, ut Sulla voluit, ne in quemvis impune declamare liceret. Quo in loco declamare non significat, intra domesticos parietes aut in schola fictæ accusare: sed vel accusare ap. Judices vel generaliter male dicere aut loqui. Ita enim læditur majestas, quando vel in Remp. vel in principes ejus dicuntur aut fiunt ea, quæ lædunt imperii dignitatem, quæ Majestas proprie dicitur.
- Magister declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 1.
- Opus declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- De Rhetorum Declamationibus V. Suet. de Cl. Rhet. Lud. Cresoll. Theatr. Vett. Rhett. Quintil. & Senecæ Declamationes.
- DECLAMATIO**, are. Freq. Cic. Fam. 16. 21. Præterea declamitare Græce apud Cassium institui: Latine autem apud Brutum exerceri volo.
- Annos complures fedentes declamitant Græci. Cic. 1. de Orat. 251.
- Vini exhalandi, non acuendi ingenii causa declamitas. Cic. 2. Philipp. 42.
- Causas declamitare. Cic. 1. Tuscul. 7.
- De aliquo declamitare. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius quam declamatio videretur, de me in Tiburtino Scipionis declamavit, sitim quærens.
- DECLAMITANS**, Partic. Cic. de Clar. Orat. 310. Commentabar declamitans (sic enim nunc loquuntur) sæpe cum M. Pifone, & cum Qu. Pompejo, &c.
- DECLAMATUS**, ut Orationes declamatæ. Lamprid. in Alex. c. 3.
- DECLAMATOR**, [*μελετητής*] Qui aut in scholis, aut secum fictam causam agit, ut possit veram rectius agere. Cic. pro Planc. 83. Non vobis videor cum aliquo declamatore, non causa laboris & fori disputare?
- Declamator de ludo, aut rabula de foro. Cic. in Orat. 47. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimum & perfectissimum quærimus.
- DECLAMATIO**, Verbale. [*μελέτη*] Cic. 1. Tusc. 7. Ut enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit, sic hæc mihi nunc fenilis est declamatio.
- Fortuna declamationis. Quintil. lib. 2. cap. 2.
- Vulgari & pervulgata declamatione contendere. Cic. pro Planc. 47.
- DECLAMATIUNCULA**, Parva declamatio. Gell. 6. 8. Declamatiunculam super Alexandro celebrare. Sidon. 1. 4. Adolescentum declamatiunculæ.
- DECLAMATORIUS**, Adj. [*μελετητικός*] Cic. ad Q. frat. lib. 3. 3. Et ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur. Legitur & Clamatorio.
- Consuetudo declamatoria. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Genus declamatorium dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- DECLAMATORIE**, [*μελετητικῶς*] Adv. More declamantium. Hieronym. More eorum, qui declamatorie solent loqui ad populum.
- DECLARO**, as, [*δηλώω, ἐμφανίζω, σαφηνίζω, διασπαφένω*] are. Aperire, manifestare. Cic. 1. Off. 26. Declaravit id modo temeritas C. Cæsaris, qui omnia jura divina atque humana pervertit. Idem Fam. lib. 6. Epist. 13. Postea vero quam magnam spem habere ceppi, fore ut te brevi tempore incolumem haberemus: facere non potui, quin tibi & sententiam & voluntatem declararem meam.
- Declarare plus est quam Significare. Cic. Fam. lib. 5. 13. Itaque hoc sæpius dicendum, tibique non significandum solum, sed etiam declarandum arbitror, nihil mihi esse potuisse tuis literis gratius.
- Vultu & verbis significare, & re declarare. Cic. pro Milon. Si denique unquam locus amplissimorum ordinum delectis viris datus est, ubi sua studia erga fortes & bonos cives, quæ vultu & verbis sæpe significassent, re & sententiis declarassent, &c.
- Significatione, non demonstratione universam rem & sententiam declarat gestus scenicus. Cic. 3. de Orat. 218.
- Luculentam plagam accepit, ut declarat cicatrix. Cic. 7. Philipp. 17.
- Benevolentiam in aliquem declarare. Cic. pro Domo sua. 98.
- Copiam declarat fatietas rerum & abundantia. Cic. in Paradox. 6. 2.
- Consuetudinem vitæque majorum actionum genera quædam declarant. Cic. 1. de Orat. 193.
- Declarant gaudia vultu. Catul. de Nuptiis Pel. & Thet. v. 34.
- Præsentia deorum declarant, ab his civitatibus & singulis hominibus consuli. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
- Acumen interpretis declarat quædam. Cic. 1. de Divin. 39.
- Perfectionem declarat officii, verbum oportere. Cic. in Orat. 74.
- Gemitu & mœstitia declaravit, quantum haberet odium servitutis M. Lepidus. Cic. 5. Philipp. 38.
- Literis declarari aliquid. Cic. 2. de Orat. 280.
- Præsentiam suam sæpe divi declarant. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
- Propriam cujusque rei vim definitione declarare. Cic. 1. de Orat. 190.
- Declarat

Declarare re potius quam verbis. Cic. Fam. lib. 6. 13. Quando quid sentirem exposui, quid vellem tua causa, re potius declarabo quam oratione.

Volatibus avium, cantibusque certissimis signis res futuras declarari. Cic. 1. de Divin. 2.

Multa oraculis declarantur, multa vaticinationibus, multa somniis, multa portentis. Cic. 2. de Nat. Deor. 163.

Non solum homines, sed etiam verba & vocabula declarare dicuntur. Cic. 2. de Fin. 13. Nullum inveniri potest, quod magis idem declararet Latine, quod Græce, quam declarat voluptas. Idem paulo post, Erit enim notius quale sit, pluribus notatur vocabulis idem declarantibus.

Declarare Consulem, Renuntiare. Cic. pro Muren. 2. Ut ejusdem hominis voce & declaratus Consul & defensio. Idem ibid. 3. Is potissimum Consul qui Consulem declaravit. conf. Gruter. ad Cic. Fragni. p. 156.

Victorem declarare. i. e. renuntiare. Virg. 5. Æn. 245.

Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat.

DECLARANS, Partic. [δῆλων] Cic. 1. de Divin. 127. Relinquendum est homini, ut signis quibusdam consequentia declarantibus, futura præsentiat.

DECLARATUS, Nepos 23. 11. 2. Tabellarius, ducis nave declarata suis. Id est, Demonstrata hoc signo.

DECLARATIO, Verbale. [δῆλωσις] Cic. Epist. lib. 10. 5. Rursus declaratio animi tui quem haberes de Rep. quemque habiturus esses, mihi erat jucundissima.

Amoris declaratio. Cic. Epist. lib. 15. 21. Liber iste quem mihi misisti, quantam habet declarationem amoris tui?

DECLARATIVUS, Gloss. Gr. Lat. δηλωτικός, Declarativus. conf. Apul. de Syllog. Cat. p. 30. & 33. Martian. Capel. 4. p. 97.

DECLARATIVE, Adv. Martian. Capel. 4. 120. Quicquid declarative accedit.

DECLARATOR, ōris. Plin. Paneg. 92. 6. Ut honoribus nostris suffragator in curia in campo declarator existeres.

DECLAVO, as, are. Clavas amputare, id est, ramos arboris, solumque relinquere truncum & stirpem. Nam clavas & clavulas in hac significatione posuerunt veteres. Pallad. Clava feri commodius est, quæ sit manubrii crassitudine, longitudine cubitali. Varr. Ut sit de tenero ramo ex utraque parte præcisum æqualiter, quas alii clavolas, alii taleas appellant. Verbum hoc reperitur in Pandectis, in titul. Arbor. furt. cas. ubi tamen hæcenus lectum est Deglubere, vel Deglubare, vel Deglabrare; sed quum verisimilius sit Prætori venisse in mentem ramalium & clavarum potius, quam libri & corticis, Declavare substituit Turnebus Adv. 23. 20. sub veterum librorum auctoritate, quod & rectius existimo.

DECLINO, as, [κλίνω, κλινάω, ἐκκλίνω, κρηκύνω] are. Deflectere. Cic. pro Planc. 97. Brundisium iveni, vel potius ad mœnia accessi: urbem unam mihi amicissimam declinavi.

Loco movere se & declinare. Cic. de Fato 46. Neque extrinsecus impulsam atomum loco moveri & declinari dicit.

Atomus ab atomo pulsâ non declinat. Cic. de Fato.

Minimo intervallo declinare. Cic. de Fato 22.

Magna rerum permutatione impendente, declinasse paululum, & spe reliquæ tranquillitatis, præsentis fluxus, tempestatemque fugisse. Cic. pro Sext. 73.

Declinare a loco aliquo. Cic. Att. lib. 14. 19.

Declinare se extra viam. Plaut. Aulul. 4. 8. extr.

Nam ego modo declinavi paululum me extra viam.

Declinare de via ad dextram. Cic. 5. de Fin. 5. Modo etiam paulum ad dextram de via declinavi.

Cursus declinare. Ovid. 10. Met. 667.

Paulatim declinat amor. Ovid. 9. Met. 460.

Declinat in vespertum dies. Columel. lib. 8. cap. 4.

Inflammatio declinat. Cels. lib. 5. cap. 27. extr.

Somnus declinat ocellos. Propert. lib. 2. Eleg. 1. 11.

Appetere & Declinare, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Appetuntur autem quæ secundum naturam sunt, declinantur contraria.

Persequi & Declinare, contraria. Cic. in Partit. Actionis autem duo sunt genera. Unum, ad persequendum aliquid, aut declinandum.

Declinare a proposito deflectereque sententiam. Cic. in Orat. 138.

Declinare contentiones. Cic. Att. lib. 2. Epist. 20.

Impetum alicujus recte declinare. Cic. in Orat. 228.

Declinare laqueos judicii. Cic. pro Milon. 41.

A malis natura declinamus. Cic. 4. Tusc. 13.

Subire & Declinare minas alicujus, contraria. Cic. Att. lib. 2. Epist. 120. Minæ Clodii contentionesque quæ mihi proponuntur, modice me tangunt: etenim vel subire eas videor mihi summa cum dignitate, vel declinare nulla cum molestia posse.

Declinare ab religione officii, hoc est, Non observare officii jura & sanctitatem. Cic. 5. Verr. Qui sibi hoc sumpsit ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat, quis huic ignoscat, siqua in re ipse ab religione officii declinavit?

Declinare de statu. Cic. de Provin. Consul. Subire vim atque injuriam malui, quam aut a vestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare.

Declinare de via, per transl. pro Aberrare. Cic. de Amicit. 61. Idem de Fato, Hoc modo hanc causam disceptari oportet, non ab atomis errantibus, & de via declinantibus petere præsidium.

Declinare vitia. Cic. 1. Off. 19.

A delictis quæ parva videntur, est diligentius declinandum. Cic. 1. Off. 145.

Eo revocemur, unde huc declinavit oratio. Cic. 2. de Orat. 157.

Huc declinabam nec invitatus. Cic. 1. de Leg. 57.

Neque declinatum quidquam ab aliarum ingenio ullam reperias. Ter. Hec. 2. 1. 3. Id est, ejusdem sunt ingenii omnes mulieres.

Declinat color gemmæ a topazio in aurum. Plin. lib. 37. cap. 8. Præfertur his chrysoprasus, porri succum & ipsa referente, sed hæc paulum declinans a topazio in aurum.

Declinare agmen aliquo, pro De loco uno ducere ad alium. Liv. 1. Vol. II.

ab Urbe. 28. Nec ea culpa quam arguo, omnium Albanorum est. duces sequuti sunt, ut & vos siquo ego inde agmen declinare voluissim, fecissetis.

Declinare, Vitare. Cic. 1. Off. 111. Declinetque ea quæ nocitura videantur.

Declinare certamen, & detrectare, pro eodem ponit Livius, teste Budæo.

Declinare ictum. Liv. 6. Bell. Maced. Non jaculis solum ut solet, exceptos declinabant ictus, sed armati frequentes, &c.

Grammatica etiam notio hujus vocis est perantiqua. Nomina declinare & verba in primis pueri sciunt. Quintil. 1. 4. conf. Varr. de L. L. 7. post. pr. Idem 1. 3. Gell. 4. 1.

DECLINANS, [ἀποκλίνων] Partic. ut Declinans morbus. Plin. lib. 23. cap. 1. Quod ad febrium valetudines attinet, certum est, non dandum in febre, nisi veteribus ægris, vinum, nec nisi declinante morbo. Ita quoque & Declinans ætas dicitur, quam quidam Inclinantem vocant, Hippocrates & Galenus consistentem, nempe eam quæ media est inter vigentem & decrepitam ætatem.

DECLINATUS, Partic. [ἀποκλινῶς] ut Declinatus ictus.

Declinata ætas, apud Quintil. lib. 12. cap. ult. Id est, Profecta, & vergens.

Declinatus, pro Declinans, inquit Budæus. Quintil. lib. 12. cap. 1. Neque spe, neque metu declinatus animus, quo minus optimis se partibus, id est, Reipublicæ, jungeret. De Cicerone loquitur. Item Derivatus, Inflexus, Declinata verba. Varr. L. L. 7. 2. conf. Id. 9. 4. extr. Gell. 10. 21.

DECLINATUS, Subst. Novis, inquit Varro de L. L. 7. 2. nominibus allatis in consuetudinem, sine dubitatione eorum declinatus statim omnis dicit populus. Opponitur etiam Appetitui, ut Declinatio. Consent primum declinatum dolorem. Cic. Fin. 5. 17.

DECLINATIO, Verbale. [κλίσις, ἐκκλίσις] Deflexio: ut

Declinatio corporis, pro Deflexione. Curt. lib. 9. cap. 7. 21. Igitur Macedo lanceam emisit, quam Dioxippus cum exigua corporis declinatione vitasset, &c.

Declinatio brevis a proposito. Cic. 3. de Orat. 205.

Declinatio ad libidinem. Cic. 1. de Fin.

Appetitus & Declinatio, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Præterea nullum potest esse animal, in quo non & appetitus sit & declinatio naturalis.

Declinatio periculi. Cic. Att. lib. 2. Epist. 20.

Laboris & periculi declinatio. Cic. pro Cluent. 148.

Parva declinatione effugere aliquid. Cic. 1. in Catil. 15.

Facere declinationem a malo cum ratione, sapientis est. Cic. 4. Tusc.

Declinatio (inquit Varro lib. 3. de Analog.) est quum ex verbo in verbum, aut ex verbi discrimine, ut transeat mens, vocis commutatio fit, aliqua similitudo declinationis; quum item ex aliqua figura in figuram transit.

Græcis nominibus Græcas declinationes dare. Quintil. lib. 1. cap. 5. & 6.

Declinatio mundi vel cœli dicitur a Latinis, Quod Græci dicunt κλίσις, plagam nimirum duobus interjectam parallelis ab æquatore declinantem. Columel. lib. 1. cap. 6. Calore naturali est opus, qui continet positione cœli & declinatione. Usus est præterea idem Columel. lib. 3. cap. 1. Gell. lib. 14. cap. 1. Devergentiam vocat. Et Vitruvius lib. 1. cap. 1. Inclinationem: Propter inclinationes cœli, inquit, quas Græci κλίσεις vocant.

DECLIVIS, [πενήης, καθύντης] Inclinator atque incurvus. Cæf. 2. Bell. Gall. 18. Collis a summo æqualiter declivis.

Declivis & præceps locus. Cæf. 4. Bell. Gall. 33.

Antrum declive. Ovid. Epist. 7. 93.

Area. Columel. lib. 1. cap. 5.

Arvum. Hor. 3. Ode 29. 7.

Cursum declivem ad littora habent amnes. Lucan. lib. 4. 427.

Dexteriora montis declivia. Lucan. lib. 2. 421.

Fastigium. Cæf. 1. Bell. Civil. 45. Ab oppido autem declivi fastigio vergebat in longitudinem passuum circiter quadringentorum. Locus hodie sic legitur: Ab oppido tamen declivis locus tenui fastigio vergebat in longitudinem passuum circiter 20. Alibi tamen, de Bell. Gall. 8. 14. ad rem nostram, Planities declivi fastigio duobus ab lateribus munebatur.

Flumina. Ovid. 1. Met. 39.

Fluminaque obliquis cinxit declivia ripis.

Iter. Ovid. 15. Met. 227.

Labitur occidua per iter declive fenestæ.

Juga. Stat. 5. Theb.

Stella. Ovid. 3. Fast. 793. Proclivis habet Heinsius.

Trames. Ovid. 3. Fast. 13.

Via. Ovid. 7. Met. 410.

Declivis ætate. Plin. Epist. 18. 18. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate declivis, diu vidua, mater olim, &c.

DECLIVUS, Idem. Compar. Vulg. Int. Judic. 19. 9. Dies ad occasum declivior.

DECLIVITAS, âtis. [τὸ πρηνές] Ipsa inclinatio, & incurvitas. Cæf. 7. Bell. Gall. 85. Exiguum loci ad declivitatem fastigium, magnum habet momentum.

DECOCTUS, **DECOCTURA**, **DECOCTOR**. V. DECOQUO.

DECOLLO, [καταχρῆζω, ἀποκαχρῆζω] are. De collo deponere. Cæcilios, Notenicatione, Habes, vide, tibi tradidi: in tuo collo est, decolles cave. Nonius.

Decollare, Caput alicui auferre, Collum truncare. Diomedes lib. 1. de hoc verbo loquens. Quæ, inquit, significatio apud Fenestellam aliter invenitur in lib. Epitomatium secundo, quemadmodum Cæsar a piratis captus sit, utque eos postea cepit, & decollaverit. Veteres autem securi caesos dicebant. Sueton. in Calig. cap. 32. Miles decollandi artifex quibuscunque e custodia capita amputabat.

Eadem forma DENASO. H. St.

Decollare [καταλέπειν] pro Destituere & frustrari, sive decipere, ut vult Diomedes Plaut. Capt. 3. 1. 36.

Nunc ibo ad portum hinc: est illic mihi una spes cœnatica:

Si ea decollabit, redibo huc ad cœnam asperam.

Lucil. lib. 12. Quibus fructibus me decollavi. Quod Varro decollare dixit,

dixit, Columella eandem rem tractans, Deesse scripsit. Varronis verba hæc sunt, lib. 1. de R. R. cap. 2. de vitibus loquentis; Duo in primis spectasse videntur Italici homines in colendo, possentne fructus pro impensa ac labore redire: & utrum saluber locus esset, an non. Quorum si alterutrum decollat, & nihilominus quis vult colere, mente est captus, atque ad agnatos & gentiles est deducendus. Columella autem hæc. lib. 1. cap. 3. Porcius quidem Cato censebat in emendo, inspiciendoque agro, præcipue duo esse consideranda, salubritatem cœli & ubertatem, quorum si alterum deesset, ac nihilominus quis vellet incolere, mente esse captum, atque eum ad agnatos & gentiles deducendum.

DECOLLATIO, onis. f. Vet. Gloss. *παχολογία, κεφαλὴς ἀπτομή.*

DECOLOR, ōris. Adject. [*καχρόχρως*] Quod est colore vitiatum, vel quod colorem amisit. Plin. lib. 16. cap. 12. Frigida hyeme deterior, ac minus copiosa, & decolor.

Ætas decolor. Virg. 8. Æn. 326. Decolor ætas, Vitiosa. In omni enim vitioso corpore inest pessimus color. Et alludit ad naturam metalli, quam cernimus discolorem: nec immerito. Supra enim dixerat Aurea secula: ideo nunc dixit ætas Decolor. Hæc Servius.

Fluvius sanguine decolor. Stat. 12. Theb. 410.

Imber decolor. Claud. in Eutrop. 2. 41.

India. Sen. Hippol. 3.

Indus. Ovid. 5. Trist. Eleg. 3. 24.

Et quascunque bibit decolor Indus aquas.

Sanguis. Cic. 2. Tusc. 20. Jam decolorem sanguinem omnem exoribuit.

Decolor species æris, argente. Plin. lib. 31. cap. 6.

Decolor, pro Fœdo. Ovid. Epist. 9. 3.

Fama Pelasgiadas subito pervenit ad urbes

Decolor, & factis inficienda tuis.

DECOLORUS, Idem. Prudent. Hymn. Calagurrit. v. 113.

Algidus cum decoloros horror artus concurrit.

DECOLORO, [*κακρόχρωμιζω*] are. Colorem auferre, vel vitare.

Columel. lib. 12. cap. 16. Deinde uvas pro magnitudine binas vel ternas inter se colligatas, in ahenum fervens demitti, & exiguum pati, dum decolorentur. Sen. 2. Nat. Quæst. cap. 41. Decoloratur id cuius color vitatur, non mutatur.

Cædes decolorare mare Dauniae. Hor. 2. Ode 1. 35.

Ex albo decolorari. Columel. lib. 12. cap. 47. Oliva pausea vel orchita quum primum ex albo decoloratur, fitque luteola, sereno cœlo manu distringitur.

Decolorari, per translationem, pro Infamia notari, in l. Eum qui probabilem. C. de episcop. & cleric.

DECOLORATUS, Partic. [*κακρόχρως*] Author ad Heren. lib. 2. 8. Si tumore aut livore decoloratum est corpus mortui.

DECOLORATIO, Verbale. [*κακρόχρωσις*] Cic. 2. de Divin. 58. Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maxime potest sanguini similis esse.

DECOQUO, xi, ōrum, [*ἀφελών*] ēre. Paulatim diminuerē significat, & coquendo absumere. Plin. lib. 31. cap. 3. Neronis principis inventum est decoquere aquam, vitroque demissam in nives refrigerare. Unde decoquere mustum vel aliud ad tertias & quartas, Columel. lib. 13. & Plin. sæpe. Bud. Plin. lib. 20. cap. 19. Hor. 2. Sat. 1. 73.

— donec

Decoqueretur olus.

Humorem decoquit. Virg. 1. Georg. 295.

Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem.

Iram decoquere. Claud. 2. in Eutrop. 349.

Decoquant anni materiam abundantiorē. Quintil. lib. 2. cap. 4. Id est, Diminuunt, limant, atterunt, & quasi expurgant.

Decoquit domino res. Columel. in princip. lib. 11. cap. 1. Nam quanvis interdum emendatum sit perperam factum vel imprudentia, vel negligentia, res tamen ipsa jam domino decoxit. Decoxit, id est, frugum foeturam quasi fœnus debitum non reddidit. Hæc Budæus. Plin. lib. 21. cap. 6. Areis decoquentibus. Id est, depositum non reddentibus.

Decoquitur argenti iuta pars. Liv. 32. 2. Carthaginenses eo anno argentum in stipendium impositum primum Romam advexerunt; id quia probum non esse Quæstores renuntiaverunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta intertrimentum argenti suppleverunt.

Decoquere creditoribus, Est vorato patrimonio creditoribus fidem fallere, aut certe fidem suam per inopiam non liberare. Plin. lib. 33. cap. 10. Postea divites cognominati, dummodo notum sit eum qui primus accepit hoc nomen, decoxisse creditoribus suis. De Craffo loquens, qui Dives cognomento dictus est: cuius meminit Valerius, lib. 6. cap. 2. Budæus.

Decoquere bonæ spei, pro Bonam spem fallere. Sen. Epist. 36.

Decoquere publicam salutem. Plin. lib. 31. cap. 3.

Decoquere argentum. Cic. in Pison. 61. Pro pecunia in luxum & ganeam absumpta, posuit his verbis scommatice & mordaciter in Pisonem dictis, Ita enim sunt rationes perscriptæ scite & literate, ut scriba ad ærarium, qui eas retulit, perscriptis rationibus secum ipse caput sinistra manu perficans commurmuratus sit. Ratio quidem hercle apparet, argentum decoctum, *ἀίχεται*. Id est, reliqua non comparent, non extant. Verba autem sunt Plauti ex Trinummio a Cicerone in orationem suam translata; quæ tamen in omnibus Ciceronis exemplaribus depravatissime leguntur. His enim verbis describitur habitus hominis profusi de reliquis rationum suarum anxii. Budæus. Alia Ciceronis exemplaria quæ putantur castigatissima, non habent hanc vocem Decoctum. Aliter paulo apud Spartian. Hadrian. cap. 7. Senatoribus, qui non vitio suo decoxerant, patrimonium explevit. Ibi enim Decoquere est per infortunium aut alium casum non suam culpam de rebus suis devolvi. Cic. Philipp. 2. 44. Qui fortunæ vitio non suo decoxisset. Cæterum dilapidatores ejusmodi rerum suarum & decoquere dicuntur & decoqui. Perf. 5. 57.

Hunc alea decoquit, ille In Venerem putret.

DECOCTUS, Partic. [*ἀφελυμένος*] Cic. 3. de Orat. 103. Ita fit nobis igitur ornatus & suavis orator, nec tamen potest aliter esse, ut suavi-

tatem habeat austeram & solidam, non dulcem atque decoctam.

Decocta, Absolute, sic tamen ut subaudiatur aqua. Juv. Sat. 5. 50.

Si stomachus domini fervet vinoque, ciboque,

Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

Compar. apud Perf. 1. 123. — si forte aliquid decoctius audis.

Id est, Limatus, castigatus.

DECOCTOR, ōris. [*ἀποτῶ, χερσὶν ὀπῶ*] Luxu & ganeæ studio perditus, Latine Nequam verbo significantissimo. Cic. 2. in Catilin. 5. Exercitum illum magnopere contemno collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mendiculis & decoctoribus, ex his qui vadimonia deferere, quam illum exercitum maluerunt. Catul. 42. 4. & 44. 5.

Decoctor pecuniæ publicæ, id est, Absumptor & dilapidator. I. 40. C. de decurionibus. lib. 10. Quilibet principalium vel decurionum, si vel decoctor pecuniæ publicæ, vel fraudulentus in adscriptionibus, &c.

DECOCTUM, i. Subst. [*ἀφελυμῶ, ἀπόζημῶ*] Quod decoctum est. Plin. lib. 24. cap. 9. Decoctum eorum in vino potum, vel impositum cum rosaceo & cera sedat. Idem lib. 24. cap. 10. Vulgus Pharmacopolarum Decoctionem vocat.

DECOCTUS, ūs. [*ἐψηστος*] Plin. lib. 37. cap. 12. Et alias omnes gemmæ mellis decoctu mitescunt. Hoc est, cum melle decoctæ.

DECOCTIO, onis. f. Idem. Radicum decoctio potui data. Apul. de Herb. cap. 77. conf. Apic. 4. 3. Macer. 1. 1. 8. Elix decoctio. Cæl. Aurel. Chron. 2. 13. 268. Decoctio lentis conficitur.

DECOCTURA, æ. [*ἐψησις*] Plin. lib. 23. cap. 1. Decoctura eorum veteres dysentericos & coeliacos juvat.

DECOQUENS, Partic. Ambitione, avaritiæque in villas, ac suburbana decoquentibus publicam salutem. Plin. lib. 31. cap. 25. fed Cl. Hard. ex MSS. Reg. & Chiffet. legit Detorquentibus.

DECOR, ōris. [*εὐπείθεια, ἀραιότης*] est (inquit Valla lib. 4.) quasi pulchritudo quædam ex decentia rerum personarumque in locis, temporibus, sive in agendo, sive in loquendo. Virg. lib. 5. 647.

Est Dorycli conjux, divini signa decoris.

Ævi decor integer. Stat. 5. Sylv. 2. 63.

Honestatis decor. Cic. 1. de Fin. 36. Decor pro Decoro ponitur. Bud.

Decor recti. Ovid. 2. de Pont. Eleg. 3. 13.

Ipse decor recti, facti si premia desint,

Non movet, & gratis pœnitet esse probum.

Clara decore proles. Ovid. 12. Met. 189.

Pulvis decorem detrahet. Tibul. lib. 1. Eleg. 10. 13.

Everfor decoris. Sen. Hippol. 8.

Positus decor. Ovid. de Arte Am. 2. 379.

In ferrum, flammæque ruit, positoque decore

Fertur, ut Aonii cornibus iccta dei.

Incomptus decor. Sen. Hippol. 5. Id est, Nativus, nulloque fuce ascitus.

Tener nitidi corporis cecidit decor. Sen. Hippol. 4.

Decor virgineus. Sen. Medea 2.

Inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Natura indulget decori. Ovid. de Arte Am. 3. 159.

Officere decori alicujus. In OFFICIO.

Spoliare virtutem decore. Cic. 1. Acad. 33. Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere. De Theophrasto.

DECORUM, i. [*τὸ πρέπον, εὐκαρμία*] Cic. 1. Off. 96. Quæ autem subiecta pars generi est, eam sic definiunt, ut id decorum esse velint quod ita naturæ consentaneum sit, ut in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. Ibid. 93. Hoc loco continetur id quod dici Latine decorum potest. Græce enim *πρέπον* dicitur.

Honestum & decorum. Cic. 2. Off. 32. Etenim illud ipsum quod honestum decorumque dicimus, quia per se nobis placet, animosque omnium natura & specie sua commovet, &c.

Quod consentaneum sit hominis excellentiæ, decorum est. Cic. 1. Off. 96.

Dignum viro decorum videtur, quod viriliter animoque magno fit. Cic. 1. Off. 94.

Confusum cum virtute decorum est, sed mente & cogitatione distinguitur. Cic. 1. Off. 95.

DECORUS, [*πρεπὴς, εὐπρεπής*] Adj. Plin. lib. 12. cap. 5. Sepes munita vallo arboris decora specie subter intuenti.

Decorum & elegans. Cic. 1. de Divin. 62. Sentit autem nihil unquam elegans, nihil decorum.

Decorum & inigne est, statuam in foro populi Romani habere. Plin. lib. 1. Epist. 17.

Neque decorum est, nec diis dignum. Cic. 1. de Divin. 118.

Iusta omnia decora sunt, injusta contra ut turpia, sic indecora. Cic. 1. Off. 94.

Decorus ab aspectu. Columel. lib. 6. cap. 1. de Bobus.

Decorus ad ornatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus, & ad usum aptas, & ad ornatum decoras.

Summa pelle decorus. Perf. Sat. 4. 14.

Nigro crine decorus. Hor. 1. Ode 32. 11.

Ductores ostro decori. Virg. 5. Æn. 133.

Plebs decora cultu. Stat. 1. Sylv. 6. 29.

Ædes decora. Hor. 1. Ode 30. 3.

Æs decorum. Virg. 12. Æn. 210.

Cæsaries. Virg. 1. Æn. 588.

— nanque ipsa decoram

Cæsariem nato genitrix, &c.

Caput. Hor. Epod. 2. 17.

Vel quum decorum mitibus pomis caput

Autumnus arvis extulit.

Color albus præcipue decorus deo est. Cic. 2. de Leg.

Crinis. Claud. 1. conf. Stilic. 156.

Disputatio non ita decora alicui. Cic. 4. Acad.

Facies. Hor. 1. Sat. 2. 87.

Forma. Cic. de Univ. 15.

Frons. Lucan. lib. 8.

Insigne decorum. Virg. 2. Æn. 391.

— sic fatus, deinde comantem

Androgei galeam, clypeique insigne decorum Induitur.

Hoc est, ornamentum decorum. Non enim sunt duo epitheta: quod apud Latinos vitiosum est. Servius.

Lacrymæ decoræ dicuntur, quando fletus ipse habet aliquid venustatis, ortus a gaudio, ap. Virg. 5. Æn. 343.

Membra decora juventæ. Virg. 4. Æn. 559.

Os decorum Lunæ. Hor. 1. Sat. 8.

Pectus. Virg. 4. Æn. 589.

Terque, quaterque manu pectus percussa decorum.

Reddes ridere decorum. Hor. 1. Epist. 7. 27.

Decorus est fermo senis, quietus & remissus. Cic. de Senect. 28.

Silentium parum dec. Hor. 4. Ode 1. 35.

Cur facunda parum decoro

Inter verba cadit lingua silentio?

Studia. Cic. 1. de Divin.

Verba. Hor. 2. Sat. 7. 41.

Vix fatis decorum. Cic. Att. lib. 4. 15. Vix fatis decorum videretur eum plures dies esse in Craffi Tuseulano.

Valde decorum est, patere domos hominum illustrium illustribus hospitibus. Cic. 2. Off.

Vultus. Claud. 2. Paneg.

DECORE, [εὐπρεπὴς, εὐχοσμός] Adv. Cic. 1. Off. 114. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruferit, quæ nostri ingenii non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, ut ea si non decore, at quam minime indecore facere possimus. Sancta formata decore Jovis species. Cic. 1. de Divin. 20. Ex antiquo quodam poeta.

Ad rerum dignitatem apte, & quasi decore loqui. Cic. 1. de Orat. 144.

DECORITER, Idem. Apul. 1. 5. Met. Crinium globi decoriter impediti. Idem 1. 6. Frontem crispam decoriter discriminare.

DECUS, oris. n. [κοσμήσις, εὐχοσμία, πρῆς] Ornamentum, honor: cujus contrarium est Dedecus, q. V.

Decoris honestatisque causa adeunda sunt quævis pericula. Cic. 2. de Fin. 56.

Ætheris decus. Sen. Octav. 7.

Lateque fulgens ætheris magni decus.

Hoc ævi decus. Virg. 4. Eclog. 11.

Teque adeo decus hoc ævi, te consule inibit Pollio.

Astrorum decus. Virg. 9. Æn. 405.

Astrorum decus, & nemorum Latonia custos. Hoc est, Luna.

Decus belli. Ovid. 5. Fast. 585.

Signa, decus belli, Parthus Romana tenebat.

Lucidum cœli decus. Hor. in Carm. Secul. 2. Solem & Lunam intelligit.

Decus & laus civitatis. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Magni existimans interesse ad decus & ad laudem civitatis, res tam graves, tamque præclaras Latinis etiam literis contineri.

Equitum decus Mæcenæ. Hor. 3. Ode 16. 20.

Decora & ornamenta fanorum. Cic. 4. Verr. 97. Hostium spolia, monumenta imperatorum, decora atque ornamenta fanorum, post hac his præclaris nominibus amissis, in instrumento & suppellectili. C. Verris numerabuntur. Donaria intelligit, quæ Græcis ἀνθηράκια. V. f. 1.

Homini decus, ingenium: sic ipsius lumen est eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 59.

Decus & lumen imperii Romani Cn. Pompejus. Cic. 2. Philipp. 54.

Judiciorum decus atque ornamentum. Cic. pro Cæcin. 28.

Perit confusum decus juris humani. Sen. OEdip. 14.

Laborum. Sil. lib. 1.

— da musa decus memorare laborum

Antiquæ Hesperia.

Orbis. Sen. Herc. Oeth. 7.

Pompæ. Ovid. 2. Met. 725.

Ibat eratque decus pompæ, comitumque suarum.

Populi. Plaut. Afin. 3. 3. 65.

Custos herilis, decus populi, thesaurus copiarum.

Ad decus & ornamentum senectutis, mihi hoc subsidium ab adolescentia comparavi. Cic. 1. de Orat. 199.

Triumphus decus & ornamentum. Cic. de Provinc. Consul. 28.

Æternum decus. Hor. 3. Ode 25. 5.

Æthereum. Claud. de Sex. Conf. Hon. 168.

Alta. Virg. 2. Æn. 248.

Auratasque trabes, veterum decora alta parentum

Devolvunt.

Ampla, ut Terrarum decora ampla viri. Stat. 6. Theb. 391.

Avitum. Tacit. lib. 3.

Conspicuum. Ovid. ad Liviam 335.

Accipient juvenem Germanica signa ferentem

Consulis imperio, conspicuumque decus.

Eburnum. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 272.

Egregium. Sil. lib. 13.

Eximium formæ decus. Stat. 1. Achil. 290.

Grande decus mearum rerum. Hor. 2. Ode 17. 4.

Immortale. Claud. 2. in Eutrop. 282.

Inane. Hor. Epod. Ode 5. 7.

Per hoc inane purpuræ decus precor.

Insigne. Valer. 1. Argon.

Siderum magnum decus. Sen. Octav. 7.

Manfurum. Sil. lib. 17.

Maximum decus gentis Pelasgæ. Sen. Troad. 10.

Non minimum. Hor. in Arte Poet. 285.

Nil intentatum nostri liquere poetæ,

Nec minimum meruere decus.

Nativum. Ovid. de Nuc. 52.

Vol. II.

Opinum. In OPIMUS.

Præcipuum. Ovid. 14. Met. 832.

O & de Latio, & de gente Sabina

Præcipuum matrona decus.

Probatum. Sil. lib. 13.

Regale. Ovid. 9. Met. 689.

Diadema, Regium decus. Sen. Agam. 1.

Hinc auspicari Regium capiti decus.

Venerabile. Lucan. lib. 8.

Permanisse decus sacre venerabile formæ.

Verum decus in virtute positum est. Cic. Fam. lib. 10. 12.

Vile. Claud. de Bell. Get. 294.

Morti decus addere. Stat. 3. Theb. 217.

— feræque velit decus addere morti.

Honestatem & decus conservare. Cic. 1. Off. 17.

Emptum decus ingenti clade. Claud. de piis fratrib. Epigr. extr.

Enitet ore decus. Virg. 4. Æn. 149.

— haud illo segnior ibat

Æneas, tantum egregio decus enitet ore.

Expers decoris. Ovid. 2. Met. 382.

Gerere nomen & decus. Virg. 2. Æn. 89.

— Et nos aliquod nomenque, decusque Gessimus.

Immemores decoris. Ovid. 8. Met. 535.

Immemores decoris, liventia pectora tundunt.

Omne decus virtutis cum summa eloquentiæ laude jungere. Cic. de Clar. Orat. 331.

Oblitus decorisque sui, fociumque salutis. Virg. 5. Æn. 174.

Partum eloquio decus. Sil. lib. 3.

Pellere omne decus ex animo, id est, omnem virtutem. Sen. Hippol. 4.

Decoris securus. Tacit. Hist. 3. 41. Apud avidos periculorum, & decoris securos. Sunt autem decoris securi (Rhenan. Castigat. in Tacit.) qui nullam honesti curam habent.

Dignitatem & decus sustinere. Cic. 1. Off. 124. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis, debereque ejus dignitatem & decus sustinere.

Tenere decus. Cic. 1. Off. 141.

Decus, pro Decoro. Cic. in Off. sæpe usurpat, Restat, inquit, quarta pars, quæ decore, moderatione, modestia, continentia, temperantia continetur. Budæus.

DECORO, [κοσμεῖν, πρῆς] are. Honestare, Ornare seu Decore afficere. Hor. 1. Epist. 6. 38.

Ac bene nummatum decorat Suadela, Venusque.

Donis militaribus triumphum decorare. Cic. pro Muræ.

Decorare lacrymis. Cic. 1. Tusc. 34. ex Ennii epitaphio.

Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletu

Faxit. cur? volito vivu' per ora virum.

Sertis decorare comas. Tibul. lib. 2. Eleg. 2. 6.

Decorare corpus. Quintil. lib. 5.

Hæc omnia vitæ decorabat gravitas & integritas. Cic. de Clar. Orat. 263.

Decorare aliquem honoribus. Cic. pro Corn. Balb. 16. Quem populus Romanus singularibus honoribus decorasset.

Amplissimis honoribus & præmiis. Cic. 1. de Orat. 194.

Æterna triumphus laude imperatores. Cic. Antequam iret in exil. 3.

Omni laude, prædicatione, literis, monumentisque decoranda virtus aliqua. Cic. pro Ligar. 6.

Me sceptro decoras. Ovid. 3. Amor. 1. 63.

Decorare labores. Sil. lib. 10.

Scipiones patriam spoliis triumphisque decorarunt. Cic. in Octav. 14.

Aliquem titulis decorare. Sil. lib. 15.

Oppida publico sumptu. Hor. 2. Ode 15. 18.

Oppidum maximis locis communibus, monumentisque. Cic. 2. Verr. 112.

Decorare atque augere Rempub. Cic. in Pison.

DECORARI, pass. [κοσμιῖσθαι] Cic. 2. Acad. 4. Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea fere sunt & Græcis literis celebrata & Latinis.

Honoribus, præmiis atque splendore decorari. Cic. 1. de Orat. Quum verus, justus atque honestus labor honoribus, præmiis atque splendore decoratur. 194.

DECORATUS, Partic. [κοσμημένος] Cic. 5. Tusc. 119. Quod honestum nos & laudabile esse dicimus, id illi casum quiddam, & inani vocis sono decoratum esse dicunt, &c.

Auro decoratus. Sil. lib. 17.

DECORATIO, onis. apud Augustin.

DECORAMENTA canteriorum. Arnob. lib. 5. adversus Gentes. Tertull. de Cult. Fœm. c. 12.

DECORAMEN, inis. n. Sil. lib. 16. 268.

Vittaque majorum decoramen fronte, sine ullo

Delapsa tactu nudavit tempora regis. Id est, ornamentum suorum majorum.

DECOROSUS, Habet Ambros. de Helia & Jejun. cap. 18. & de Tobia cap. 7. V. Lex. Cyrill. p. 479.

DECORTICO, [ἀπολεπίσθαι] are. Corticem detrahere. Plin. lib. 16. cap. 39. Cædi intempestivum quæ decorticerent. Scribonius Largus excalfare vocat. V. tamen Rhodii Lexicon h. v.

DECORTICATIO, [ἀπολέπις] Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. Quod si angusta decorticatio fuerit, nihil nocet supra dictis.

DECORTICATUS, Partic. Plin. lib. 16. cap. 41. Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam qua diximus luna, aquis non corrumpi.

DECORUM, **DECORUS**. V. **DECOR**.

DECORUS togæ, Detrita, inquit Festus.

DECREPITUS, [ἐκπρέπας, πρεπλιξ] Adject. Decrepius (inquit Donatus) dicti sunt quorum crepitu & plangore familiæ, fuerant jam conclamata funera. Idem, Decrepta anus, aut stomacho anili & iracundo: aut decrepita, obtusi animi, & læsæ senectutis: aut decrepitam, cui sæpe moribundæ crepuerit planctu familia. i. e. Clamaverit. ad Adel. 5. 8. conf. ad 3. 2. extr. Festus, Decrepitus, desperatus, crepera

crepera jam vita, ut crepusculum, extremum diei tempus. Sive decrepitus dictus, quia propter senectutem nec movere se, nec ullum facere potest crepitum. Nonius, Decrepiti senes, in dubio vitæ constituti. Taubm. ad Plaut. Epidic. 5. 2. 1. a lucerna vel candela, quæ ultimum expirans crepitum edere solet dici existimat, idque proprie decrepare esse. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. adde Gatak. in Cinno 2. 14. qui Taubm. vel Scaligeri potius sententiam pluribus illustrat. Euphraphio videtur ita dici senex, quod vix loqui possit amplius & tantummodo fictis vocibus loquatur, ut qu. quoddam crepitaculum. V. Kirchm. de Fun. Rom. 112. Ter. Eun. 2. 1. 25. Cum meo decrepito hoc Eunuch. Idem Adel. 5. 8. 16.

— atque anum decrepitam ducam.

Decrepita ætas. Cic. 1. Tusc. 94. Apud Hypanim fl. Aristoteles ait bestiolas quasdam nasci, quæ unum diem vivant. Ex his igitur, hora octava quæ mortua est, provecta ætate mortua est: quæ vero occidente sole, decrepita.

Tristis ac decrepitus senex. Cic. pro Cæl. 38. Huic tristi ac decrepito seni responderet Cælius. plerique MSS. Directo. Id quod omnibus Criticis fere placere video. V. Grav. ad loc.

DECRESCO, ēvi, ētum, [μεῖναι] ere. Diminui. Martial. 7. 53. 6. Decrevere greges, quum cadit agna frequens.

Decrescere & Accrescere, contraria. Plaut. Curcul. 2. 1. 4. Valetudo decrefcit, accrescit labor.

Crescere & Decrescere, contraria. Cic. 2. de Divin. 33. Ostreisquæ & conchyliis omnibus contingere, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrescant.

Cornua decrefcunt. Ovid. 1. Met. 740.

Febris decrefcit. Celf. lib. 3. cap. 6.

Morbus decrefcit. Idem lib. 3. cap. 20.

Metus decrefcit. Sil. lib. 7. 82.

Effosso marmore decrefcunt montes. Ovid. 3. de Arte Am. 125.

Vestis decrefcunt pueris, Id est, illis crescentibus videntur breviores fieri. Stat. lib. 2. Syl. 1. 127.

Decrescente die. Plin. lib. 2. cap. 59.

Flumina decrefcientia. Hor. 4. Ode 7. 3.

— & decrefcientia ripas

Flumina prætereunt.

Undæ decrefcientes. Ovid. 1. Met. 345.

DECRETUS, Nocte dieque decretum & auctum: quod ex Livio vel potius Lævio notat Voff. de Analog. 4. C. 13. p. 200. & addit quod nec idem refugisset, luna decreta vel ostreis decretis.

DECREMENTUM, i. n. Gell. 3. 10. Quasi jam mundo fenescere rerum atque hominum decrementa sunt. adde Apul. Met. 1. 11. & Tertull. de Anim. cap. 25.

DECRESCENTIA, Idem. ut Decrescentia lunæ. Vitruv. 9. 4.

DECRETUM, V. post DECERNO.

DECRETORII, V. ibid.

DECUBO, ui, itum, [κατακύνω] are. Jacere. Apul. Met. Decubantem excitavi feram.

DECUBIÆ, arum. f. de Janua in Cathol. Mulier jacet in Decubiis, i. e. in partu.

DECULCO, [καταπαύω] are. Idem quod Calco, unde est compositum. Plin. lib. 17. cap. 10. Alii in qualo pedibus in profluente deculcant. Stat. Theb. 1. 623. Avien. Arat. in Herc. v. 193.

DECULA, Tullie gentis cognomen. V. Spanh. de Ufu & Præst. Num. Diff. 10. p. 17. 19.

DECULANI, Populi in secunda regione Italiæ numerantur a Plin. lib. 3. cap. 11.

DECULPATUS, Gell. 19. 10. Dehoneftum tibi deculpatumque hoc verbum videtur. Critici enim recentiores libros quod parum recte positum notis insigniebant, quas Culpas vocabant. Scalig. Not. ad Varr. de R. R. Wower. de Polymath. cap. 17. 10.

DECULPATIO, ñnis, f. Augustin.

DECULTARUNT, Valde Occultarunt. Festus.

DECUMA, Hispaniæ oppidum, in conventu Cordubenfi, teste Plin. lib. 3. cap. 1.

DECUMANUS, [δεκαμῦνος] auctore Festo, appellatur Limes, qui fit ab ortu folis ad occasum. Alter ex transverso currens, appellatur Cardo. Plin. lib. 18. cap. 34. Linea hæc erit ab ortu æquinoctiali ad occasum æquinoctialem: & limes qui ita secabit agrum, Decumanus vocabitur. Hic limitem, non pro termino, sed pro forma agri intelligere oportet. Idem lib. 17. cap. 22.

Decumana ova dicuntur, & decumani fluctus, qui sunt magni; nam & ovum decimum majus nascitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur. Festus. Ovid. Met. 11. 530. Trist. 1. 2. 49. Sil. Ital. 14. 124. V. Polit. Miscell. cap. 86. Lucan. in 5. Pharf. 672.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus

Invalida cum puppe levat. Sic Decumana pyra apud Columel. lib. 12. cap. 10. [a Magnitudine, nisi Decimiana legendum, de quibus V. f. l.]

Decumana porta in castris, præcipua, & patientior aliis atque frequentior, quæ in postica parte castrorum erat, ut ex Cæf. lib. 3. 25. Bell. Gall. intelligimus: & ex Liv. lib. 10. V. Lipf. 1. 5. D. 5. de Mil. Ro.

Decumanus acipenser apud Cic. in 2. de Fin. 24. Ex Lucil. Carm.

Decumanus ager, Ex quo decimæ recipiuntur. Cic. 3. Verr. Hujusmodi agros Decumates videtur appellare. Tac. Germ. 29.

Decumanus porro a Cicerone dicitur qui exigit agrorum decimas vel redimit, publicanus sc. De quo & Afconius. Ejus uxor mulier decumana. Cic. Verr. 1. 3. adde Att. 5. 13. Idem. 3. Verr. 21. Eaque quæ jam diu ad salutem fociorum, utilitatemque reip. composita, comparataque essent, ad suos improbilimos quæstus converteret, qui primum certos institueret, nomine Decumanos, revera ministros ac satellites cupiditatis suarum.

DECUMANI seu DECIMANI vocabantur quoque milites Decimæ legionis, ut Secundæ Secundani, Sextæ Sextani &c. Suet. Jul. C. 70. Plin. H. N. 3. 4. Narbo Martius Decumanorum Colonia. Ubi V. Hard. De numero Legionum V. Fulv. Urfin. in Gente Antonia. Freinsh. Indic. in Tacit. infra V. LEGIO.

DECUM O, ui, itum, [κατακύνω] Demittere vel componere se ad cubandum. Columel. lib. 7. cap. 9. Siquem mater de-

cumbens oppresserit, cubanti subtrahat. Ubi differentia & Cubo & Decumbo apparet.

Tertia jam falce decubuit Ceres. Sen. in Phœniss. vers. 371. i. e. Mellis.

Decumbere more veterum, cibi sumendi gratia. Plaut. Merc. 1. 1. 97. Ter. Phorm. 2. 2. 28. Prior bibas, prior decumbas. Sic. Cic. 5. Verr. V. ACCUMBO.

Decumbere, Verbum proprium gladiatorum, quum vulneribus confecti cadunt. Cic. 2. Tusc. 41. Mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos qui quærant quid velint: si satisfactum iis sit, se velle decumbere. Idem 3. Philipp. 35. Quod gladiatores nobiles faciunt, ut honeste decumbant, faciamus nos, &c. ut cum dignitate potius cadamus, quam cum ignominia serviamus.

DECUNI, [δεκύναι] Liburniæ populi, qui in Salenam coloniam jura petunt. Plin. lib. 3. cap. 22.

DECUNX, Decem uncia. Fannius de Pond. v. 46. Qui & Dextans. At si sextantem retrahas, erit ille decuncis. V. DEUNX.

DECUPA, æ. Quid sit, a viris doctis ignoratur. Legitur tamen apud Cic. in Pison. 67. Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum a propola atque decupa. Quo loco legendum putat Budæus de cupa, ut sit sensus, Pisonem non vivere frugaliter & ut solent quibus est cura domestica, sed vinum a propolis emere. atque id e cupa, hoc est, non diffusum aut affervatum, sed quemadmodum e cupa adfertur, hoc est, pene muftum: non enim futuris annis providebat. [Sed melius Scalig. probante Gravio, de Copa vel caupa, i. e. ex taberna vinaria. V. Suet. Claud. C. 40.]

DECŪPLUS, Adj. [δεκαπλῆθος] Id est, Decies tantum. Liv. 9. Bell. Maced. Uti ea quoque decuplo tanto pluris, quam quanti essent, æstimerentur. In emendationibus codicibus legitur, Decem tanto, &c.

DECUPLATUS, a, um. Idem. August. Serm. 2. in Fer. 11. Pentecost. cap. 1. Decuplato numero Apostolorum. Juven. in Matth. 18.

Sic decuplata super donentur vulnera fratri.

DECURES, Decuriones. Festus.

DECURIO, ñnis. [δεκαρχία] Valla lib. 6. In municipiis (ut mihi quidem videtur) idem est Decurio, qui Romæ Senator. Cic. pro Sextio 10. Recita quæso P. Sexti, quid decreverint Capuæ decuriones. Plin. lib. 1. Ep. 19. Esse autem tibi centum millium censum, satis indicat, quod apud nos decurio es. Igitur ut te non decurione solum, verum etiam equite Romano perfruamur, offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummum. Pomponius Jurisconsultus, Decuriones quidam dictos aiunt eo, quod in initio, quum coloniæ deducerentur, decima pars eorum qui deducerentur, consilii publici gratia conscribi solita sit. Sed Velferus sic dictos arbitratur potius quod in decurias distributi videantur. Rer. August. Vindel. lib. 5. p. 74. 199. Nam primi singularum decuriarum decuriones dicti sec. Varr. de L. L. 4. 16. Isidor. 4. 9. Decuriones dicti quod sint de ordine Curia. Officium enim Curia administrant. Unde non est Decurio qui summam non intulit vel Curiam participavit. Curiales autem idem & Decuriones. Et dicti Curiales quia civilia munera procurant & exsequuntur. Vet. Gloss. βουλευταις, Decurio, Curialis. Hinc. Vet. Interpr. Marc. 15. 43. & Luc. 23. 50. quem Evangelista βουλευτήν vocat Decurionem recte & Latine reddidit. Et vero Buleutarum vox pro Decurionibus & apud Plin. legitur. Epist. 10. 49.

Decurio. Veget. lib. 2. cap. 14. Quemadmodum inter pedites centuria vel manipulus appellatur, ita inter equites turma dicitur. Et habet una turma equites triginta duos. Huic qui præest, Decurio nominatur. Centum autem pedites ab uno centurione, sub uno vexillo gubernantur: similiter triginta duo equites ab uno Decurione, sub uno vexillo reguntur. Idem tradit Modestus in lib. de Vocabulis rei militaris. Ælian. tamen in lib. 1. 2. 4. de instruendis Aciebus, eundem vocat & Decurionem & Decanum: eum videlicet qui præest uni militum decuriæ. V. DECANUS.

Decuriones etiam extra militiam curiamque dicebantur qui aliis præessent. Ita Sueton. Domit. cap. 17. Saturius Decurio Cubiculariorum dicitur. Ubi tamen non is intelligendus qui toti cubulariorum corpori sed parti præest. Nam in uno corpore plures Decuriones numerantur ut Torrent. observat, qui & DECURIONEM LECTICARIORUM in vet. inscriptione nominatim notat.

DECURIA, æ. [δεκαρία] Romæ Judicum decuriæ initio fuerunt tres: quartam Augustus addidit ut Suet. 1. 2. cap. 32. testatur, ubi V. Cafaub. Quintam adjecit Caligula, eod. auctore Cal. cap. 16. Petita a Galba & sexta est sed negata, teste eodem Galb. cap. 14. Nomen vero non a numero petum, siquidem in singulis decuriis mille & amplius equites erant. V. omnino Plin. lib. 33. cap. 1. & cap. 2. Afconius 1. 1. in Verr. extr. Decuriam interpretatur ordinem: scribitque inter centurias & decurias hoc interesse, quod honestiorum decuriæ, inferiorum centuriæ dicerentur, ut non immerito suspicari quis possit Decurias ex eo dictas, quod decies decem continerent, ut five Centurias five Decurias dicamus nihil intersit. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa est ab eo petita, sicut ab Junio, quod non suæ Decuriæ munere, neque ex lege fedisset.

Decuria est numerus hominum, qui a duce uno positione simplici subinde deductus serie, cesset vel in octavum, vel in duodecimum, vel in decimum sextum. Numerus enim decuriæ, varie ad hunc modum a diversis authoribus datur. Hactenus Ælian. in lib. de instruendis Aciebus.

Decuria senatoria. Cic. 2. Verr. 79. Hunc hominem in judicium numero habebimus? Hic alteram Decuriam senatoriam judex obtinebit? Decuriæ etiam erant municipalium & rusticorum hominum. Quintil. lib. 4.

Decuriam emere. Cic. 1. 3. in Verr. 184. Noli hos (Scribas) colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de sceniorum corollariis, quum decuriam emerunt, ex primo ordine exploforum in secundum ordinem civitatis se venisse dicunt. V. ibi Grav.

Decuria, Decem hominum numerus. Columel. lib. 1. cap. 9. Classes etiam non majores quam denum hominum faciendæ, quas decurias antiqui appellaverunt & maxime probaverunt, quod is numeri modus in opere commodissime custodiretur, nec prætereuntis monitoris diligentiam multitudo confunderet. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Deinde rudus inducatur, & vectibus ligneis, decuriis inductis, crebriter pin-

pinfatione solidetur. i. e. Inducta hominum decuria, five multitudine, qui ligneis vectibus pinfant &c. uti Phil. exponit.

Decuria, pro Coetu & conventu coëpulonum. Plaut. Perfa, 1. 3. 63. — exigam ego hercle te ex hac decuria. Fuerunt & in Militia

Decuriæ *φρατρίαι*, ut in Vet. Gloss. exponuntur, pedestri juxta atque equestri, de quibus Herm. Hugo de Equestri Milit. 5. 4.

DECURIO, [*καταλοχίζω*] are. In decurias distinguere & describere. Cic. pro Domo sua. 13. Quum desperatis ducibus, decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorum. Idem ad Q. frat. lib. 2. 7. Eodem die s. c. factum est, ut fodalitates, decuriatique discederent.

Homines vicatim conscribere & decuriare. Cic. pro Sextio 34.

Prædæ causa improbos decuriare. Cic. 7. Philipp. 18. Hunc prædæ causa quid facturum putatis? non rursus improbos decuriabit?

DECURIALIS, Ad decuriam pertinet, ut Decurialis numerus. Tertul. de Anim. cap. 37.

DECURIALIS, vel præfectus Decuriæ vel confors. Vet. Inscrip. ap. Grut. p. 36. n. 6. LARATIUS PHOEBUS DECURIALIS DECUR JULIÆ. Sic & Inscrip. apud Fabrett. p. 86. Q. MARCIUS ITALICUS DECURIALIS NEGOTIATOR.

DECURIATUS, ūs. idem ac Decuriatio. Liv. 22. 38. Et ubi ad decuriatum & centuriatum convenissent, sua voluntate ipsi inter se equites decuriati, centuriati pedites conjurabant.

DECURIATIO, Verbale. [*καταλοχισμός*] Descriptio in Decurias, ut Decuriatio Tribulium. Cic. pro Planc. 45.

DECURIONATUS, nom. ordinis municipalis. Vet. Gloss. Decurionatus *βουλία, διακυρία*. Macrob. Saturn. 2. 3. Cicero ab hospite rogatus ut decurionatum privigno ejus expediret. Ulp. lib. 2. ad municip. pr. Consensisse pater decurionatus filii videtur. V. DECURIO.

DECURIONALIS, e, Senatorius. V. Inscrip. apud Spon. Misc. Erud. Antiq. p. 169. EXORNATO ORNAMENTIS DECURIONALIBUS. Et Gloss. Gr. Lat. *βελδυνής*, decurionalis.

DECURRO, decurri, & decucurri, sum, [*κατέβην, κατέπεγν*] ēre. Deorsum currere. Virg. 2. Æn. 41.

Laocoon ardens summa decurrit ab arce.

Metius Curtius ab Sabinis princeps ab arce decurrerat. Liv. 1. ab Urbe. Sueton. in Neron. cap. 11. Nobilissimus eques Romanus elephanto superfedens, per catadromum decurrit.

Aperto pelago decurrere, id est, per apertum mare. Virg. 5. Æn. 212. Decurrere cita puppi. Catul. Epig. 64. 6.

Celeri cymba decurrere. Ovid. 5. Fast. 77.

Pars pede, pars etiam celeri decurrite cymba.

Decurrere cum aliquo. Cic. Fam. lib. 16. 4. Ego puto te bellissime, si recte erit, cum Quæstore Mescinio decursurum. De cursu maritimo. conf. Ep. 9. extr.

Cito decurrit tramite virgo. Virg. 5. Æn. 610.

Decurrit super æquora. Ovid. 14. Met. 50.

Summaque decurrit pedibus super æquora ficcis.

Decurrere fursum deorsum. Plin. lib. 24. cap. 18. de Eriphia herba. Scarabeum hæc in avena habet, fursum deorsum decurrentem cum sono hædi. [Nisi Discurrentem legendum.]

Decurrunt in plana arbores. Plin. lib. 12. cap. 14. Attolluntur colles alti, decurruntque & in plana arbores sponte natæ.

Decurrere, Accelerare. Liv. 2. ab Urbe, Qui positus forte in statione pontis, quum captum repentino impetu Janiculum, atque inde citatos decurrere hostes vidisset, &c.

Decurrere ad aliquid. Liv. 4. ab Urbe, Ipse ad interpellantis pœnam vecors de tribunali decurrit.

Effuso passu decurrere. Lucan. lib. 4.

Decurrere dicuntur milites. V. DECURSIO. Liv. 40. 8. Solemnem morem Macedonum esse docet: Mos erat, lustrationis sacro peracto, exercitum decurrere, & divisas bifariam duas acies concurrere ad simulacrum pugnae. Itaque pars religionis militaris erat; quam ob causam honoris ergo in heroum funeribus idem solebat fieri: de quo Lipf. ad Ann. Tac. 2. 7. extr. p. 83. Torrent. ad Sueton. Claud. cap. 1. Itemque Stewech. ad Veget. 2. 22.

Decurrere in armis. Liv. 6. Bell. Pun. Primo die legiones in armis quatuor millium spatio decurrerunt.

Decurrere, ad aliqd. pro Confugere. Cic. pro Quint. Ad hæc extrema & inimicissima jura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in posterum, &c.

Ad aliquam hortationem decurrere. Cic. pro Cæcin. Nam cæteri tum ad istam hortationem decurrunt, quum se in causa putant habere æquum & bonum quod defendant.

Ad remedium aliquid decurrere. Plin. Jun. lib. 3. Epist. 19.

Inceptum laborem decurrere. Virg. 2. Georg. 39.

Vitam decurrere, id est, Vivere. Propert. lib. 2. Eleg. 12. 41. Versu decurrere pugnas. Stat. lib. 5. Sylv. 3. 149.

Breviter decurrere. Ovid. ad Pison.

Nec si cuncta velim, breviter decurrere possim.

DECURRITUR, impersonaliter, pro Confugitur. Cæf. 1. Bell. Civil. 5. Decurritur ad illud extremum atque ultimum s. c. quo, &c.

Decursum est ad calcem. Cic. 1. Tusc. 15. Nunc video calcem: ad quem quum sit decursum, nihil sit præterea extimescendum.

Decurrendum per capita. Quintil. lib. 6. cap. 1.

DECURRENS, Partic. [*κατατρέων*] ut Decurrens ad oceanum Gallicum fluvius. Plin. lib. 3. cap. 1.

DECURSUS, Partic. [*παρεληλυθός*] ut Decursus spatium ætatis. Plaut. Stich. 1. 2. 4. Cic. de Senect. 83. Nec vero velim quasi decurso spatium a calce ad carceres revocari.

Lumen vitæ decursum. Lucret. lib. 3. 1055.

Ipse Epicurus obit decurso lumine vitæ,

Septingenta millia passuum vis esse decursa biduo? Cic. pro Quinct. 88. Decursa ætate vitia. Cæf. ad Cic. lib. 8. cap. 13. Cætera porro quibus adhuc ille sibi parum utilis fuit, & ætate jam decursa: & consuetudine atque autoritate tua, pudore Tullia, siqua restabunt, confido celeriter sublata iri.

Prope acta jam ætate decursaque. Cic. pro Quinct. 99.

Decursa abs te hæc sunt breviter. Cic. 1. de Orat. 148. Attamen ista quæ abs te breviter de arte decursa sunt, audire cupimus. Id est, breviter a te tractata.

DECURSUS, ūs. [*καταδρομή*] Liv. 1. ab Urbe, Itaque ne subito ex colibus decursu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga vertunt.

Magnus decursus aquarum. Lucret. lib. 5. 264.

Rapidus decursus. Virg. 12. Æn. 523.

Aut ubi decursu rapido de montibus altis

Dant sonitum, &c.

Decursus pronus. Catul. Epig. 5. 65. 23.

Decursus mei temporis. Cic. Fam. 3. 2. Vides ex s. c. provinciam esse habendam, si eam (quoad ejus facere potueris) quam expeditissimam mihi tradideris, facilius erit mihi quali decursus mei temporis.

Decursus, pro Simulacro præliorum. Gell. lib. 7. cap. 3. Liv. 1. 40. C. 9. In lustratione, & decursu & simulacro ludicro pugnae. V. p. p. DECURSIO.

Decursus honorum. Cic. 1. de Orat. 1. Egregia est & insignis translatio a curriculo circove ducta. Nam circi & stadii spatium decurritur, quum ad metam ventum est, pars ea flexus dicitur, Græce *καμπή*. Turneb.

Decursus, pro Fine cursus. Sueton. in Neron. cap. 24. Sed excussus curru, ac rursus repositus, quum perdurare non posset, destitit ante decursum.

DECURSIO, Verbale. [*καταδρομή*] Cic. 5. de Fin. 70. Quem Tiberina decursio, festo illo die, tanto gaudio affecit, quanto, &c. [Sed alii codd. Diffensio, vel Difcensio. Locus male habitus. V. ibi Doctis notata.]

Decuriones equitum. Brutus ad Cic. Fam. 11. 10. Aut Apennino, Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites quos habet multos, vastet ea loca in quæ incurrit.

Decursio militum. Sueton. in Neron. cap. 7. Deductus in forum tiro, populo congiarium, militi donativum proposuit: indictaque decursione prætorianis, scutum sua manu prætulit. Ad decursionem campi milites exeunt. Veget. 2. 22. Hæc exercitii tantum causa instituebatur, cum eductus miles in campum aliquot millia passuum armatus instructusque telis pedes militari gradu ire ac redire in castra, eques etiam perinde armatus procurrare jubebatur: de quo exercitio militari Liv. 26. 51. Veget. 1. 27. qui & 3. 4. Campicursionem vocat. Hoc exercitationis genus ter quot mensibus ex institutione Augusti usurpari solitum, ad Taciti Ann. 2. 55. 6. Lipius notat. Conf. DECURSUS. DECURRO.

DECURSI, Apul. de Deo Socrat. p. 116. Ejusdem artis disciplinam simul & ignorantiam decursitant.

DECURSIVUS, a, um. Termini decursorii. Innocent. de Caf. p. 223.

DECURSORIUM, ii, Locus in quo decurritur, Torneamentum nostrates dicunt: Græci *κατάδρομον*, Galli *Licias* vocant.

DECURTO, [*καταβάνω*] are. Curtum facere. Plin. lib. 25. cap. 5. Leguntur autem tenuissimæ radices, brevesque, ac velut decurtatæ etiam hæc. Cic. in Orat. 178. Mutila sentit quædam & quasi decurtata.

DECUS, V. DECOR.

DECUSSIS, is. m. [*δέκας*] Decem asses.

Decussit Vitruvius pro Denario numero accipit. lib. 3. cap. 1. Platoni placuit denarium numerum ea re esse perfectum, quod ex singularibus rebus, quæ monades apud Græcos dicuntur, perficitur decussis: quæ simul ac undecim aut duodecim sunt factæ, quot superaverint non possunt esse perfectæ, donec ad alterum decussim pervenerint. conf. Varr. de L. L. 4. 36.

Decussim [*χασμόν*] pro Decussatione accipit lib. 10. cap. 11. Decussis & decussationes Vitruvius vocat rectas & exactas divisiones complanatorum capitum tigni & exasciatorum; quæ decussatio fit ductis lineis quatuor ad centrum complanati tigni sese interfecantibus, ita ut lineæ areolas octo faciant trigonas, quas vulgo facies appellamus, ob id octantes ab eodem autore dicuntur. Hoc autem facile est intelligere, siquis per ambitum teretis materiæ, & in duobus summis capitibus lævigatæ complanatæque, iisdem spatii octo puncta adnotet: & a puncto ad punctum obversarium perpetuam lineam ducat; sic enim fit ut omnes lineæ per centrum planitie transeant, & similitudinem stellæ reddant. Plin. lib. 18. cap. 34. Ducantur deinde alia duæ lineæ in decussis oblique, ita ut a Septentrionis dextera lævaque ad Austri dexteram lævamque descendant: omnes per eundem currant umbilicum, omnes inter se pares sint, omnium paria intervalla.

DECUSSO, [*χάζω*] are. In formam X literæ diducere & dividere. Columel. lib. 4. cap. 17. de vinea jugata loquens, Nihil enim refert jugum in stellam decussari atque diduci, nisi & palmites adjungantur. Alii legunt Adjunguntur.

Decussare, proprie Per medium secare, significat: id quod ostendit Cic. in lib. de Univ. 21. quum inquit, Hanc igitur omnem conjunctionem, duplicem in longitudinem diffidit, mediæque accommodans mediam, quasi decussavit. Plena enim decussatio fit, quum litera X in seipsam transversa incidit, ut ex eo loco Platoni intelligendum datur, quem Cic. Latinum fecit. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam duas regulas ejus latitudinis, qua pastinator fulcum facturum est, in speciem Græcæ literæ X decussavimus. Utitur & Martian. Capel. lib. 8. cap. de Coluris. Hæc omnia ex Budæo in lib. de Ass.

DECUSSATIO, [*χασμός*] dicitur, quam recentiores Annularem Rationem appellavere, & Ptolemæus aptissime *Κεκακτὸν* nuncupat: cujus rei commemorat Hermolaus quoque in Plin. V. Cæl. lib. 8. cap. 13. Vitruv. 1. 6. & 10. 11.

DECUSSATUS, a, um. Decussati jugi partes. Columel. 4. 24. Paralela decussata. Martian. Capel. 1. 1. p. 14.

DECUSSATIM, Adv. [*κατὰ χασμόν*] Columel. lib. 12. cap. 54. Deinde sicut confueverunt falgamarii, decussatim ferramento lunato incidito. Vitruv. 1. 6. Circino decussatim describatur. Augustin. de Doctr. Christ. 2. 24. Una figura literæ quæ decussatim notatur aliud apud Græcos aliud apud Latinos valet, non natura sed placito & consensione significandi. Intellige literam X.

DECUTIO, fli, sum, [*κατεσίων*] ēre. Ex De & Quatio compositum, significat Dejicere, deorsum quaterere. Plaut. Epid. 2. 3. 3.

Quin ex occluso atque obsignato armario

Decuto argenti tantum, quantum mihi lubet.

Ovid. 2. Fast. 707.

- Nuntius ut rediit, decussaque lilia dixit.
 Columel. lib. 11. cap. 2. Dum prorepentes oculi digito decuti possint.
 Liv. 5. Bell. Pun.
 Decutere vi. Plin. lib. 34. cap. 11.
 Frondes decutiuntur aqua. Ovid. 5. Fast. 324.
 Decutit ense caput. Ovid. 5. Met. 104.
 Bucula decutiatur rorem. Virg. 4. Georg. 11.
 Sylvis honorem decutit December, eo quod Spoliantur arbores suis
 foliis mense Decembri. Hor. Epod. 9. 9.
 Decussisse dicitur baculo summa capita papaverum. Liv. 1. 54.
DECUSSUS, ūs. [*δεχέσθαι*] Plin. lib. 11. cap. 37. Aliqui tunc scri-
 bunt decidere eum, rursusque recrescere faciem decussu. Nisi malis
 supinum esse posterius.
DECUSSIO, Idem. Tertull. de Cult. Fœm. cap. 9. pr. Decussio redun-
 dantioris nitoris.

D E D

- DEDĒCET**, [*ἀπαγνίσκει*] aliquando Personale, aliquando Imperfonale,
 contrarium suo simplici. Ovid. 6. Met.
 Admovere preces quarum me dedecet usus.
 Cic. 1. Off. 94. Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam deli-
 rare & mente captum esse.
 Comæ non dedecere dominam. Ovid. 1. Amor. Eleg. 7. 12.
 Decere atque Dedecere, contraria. Cic. in Orat. 74. Decere,
 quasi aptum esse consentaneumque tempori & personæ: quod cum in
 factis sapissime, tum in dictis valet, in vultu denique & gestu & in-
 cessu, contraque item Dedecere. Idem de Off. 1. c.
 Oratorem irasci minime decet, simulare non dedecet. Cic. 4. Tusc. 54.
 Modice & scienter uti rebus suis, & ut ne dedecet. Cic. 1. de
 Orat. 132.
 Dedecet quid in alio. Cic. 1. Off. 146. Quo in genere non est incom-
 modum quale quodque eorum sit, ex aliis judicare: ut siquid dede-
 cet in aliis, vitium & ipsi. Quidam corrupte, In illos.
 Si non dedecui tua iussa. Stat. 10. Theb. 334. Hoc est, si monitus
 tuos non indecenter effeci: si non dehonestavi. Laetant.
DEDĒCUS, ōris. [*ἀδελφότης, ἀκαταξία*] Turpitudine cum Ignominia conjun-
 cta, Flagitium. Contr. Decus V. in DECOR. Cic. 2. Tusc. 14. A.
 Dolorem existimo maximum malorum omnium. M. Etiamne majus
 quam dedecus?
 Dedecus vitæ ac turpitudine. Cic. pro Cluent. 12.
 Flagitium & dedecus. Cic. Att. lib. 16. Ep. 7. Ergo id erat meum fa-
 ctum, quod Catoni probare non possum, flagitii scilicet plenum &
 dedecoris.
 Probrum & dedecus. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Sumptus effusi cum
 probro atque dedecore.
 Dedecus & infamia. Author ad Heren. lib. 3. 9.
 Est & extremum hominis perditum convicium. V. Barth. ad Claud. p. 80.
 Edit. in 8vo.
 Adulatorium dedecus. Tacit. Ann. 6. 32.
 Grande. Hor. 2. Sat. 2. 96.
 Grande ferunt una cum damno dedecus.
 Magnum. Hor. 1. Sat. 4. 51.
 Ebrius, & (magnum quod dedecus) ambulat ante
 Noctem cum facibus.
 Parentum dedecus abolere. Sil. lib. 1.
 Abstineri dedecore nullo. Cic. 3. de Fin. Quid autem dici poterat,
 si turpitudinem non ipsam per se fugiendam esse statuerimus, quo-
 minus homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se ab-
 stineant, nisi &c.
 Admittere dedecus. Cic. 3. Verr.
 Concipere. In CONCIPIO.
 Conjungere dedecus cum probro. In CONJUNGO.
 Depellere dedecus patriæ. Sil. lib. 1.
 Domum dedecori domino fieri. Cic. 1. Off. 139. Ampla domus dede-
 cori domino fæpe fit, si est in ea solitudo.
 Hereditas patris dedecori esse. Cic. 1. Off. 121. Optima autem hæ-
 reditas a patribus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior,
 gloria virtutis rerumque gestarum: cui dedecori esse, nefas & vi-
 tium judicandum est. [Al. & impium. An, Cui decori deesse, ne-
 fas esse impium judicandum est?
 Hæret infamiæ dedecus. Cic. 1. in Catilin. 13. Quæ nota domesticæ
 turpitudinis non inusta vitæ tuæ est? quod privatarum rerum dedecus
 non hæret infamiæ?
 Imprimere dedecus Reip. In IMPRIMO.
 Incurrere in dedecora. Cic. 1. de Fin. 47. Tum in morbos graves,
 tum in damna, tum in dedecora incurrunt.
 Inferre dedecus alicui. Ovid. 6. Met. 608.
 Natus in dedecore. In NASCITUR.
 Judicia, vera atque insigni turpitudine notata, atque operta dedecore
 & infamia. Cic. pro Cluent. 61.
 Perire cum ignominia & dedecore. Cic. 2. de Divin. 22.
 Propulsare dedecus solet virtus. Cic. 4. Philipp.
 Suis esse maculæ & dedecori. Author ad Heren. lib. 4. 45.
 Studiis ac literis dedecori esse. Cic. Att. lib. 8. 11.
 Susceptum in aliquo loco, aut ex aliquo loco deportatum flagitium ac
 dedecus. Cic. pro Muræn. 12.
 Testatum dedecus. Ovid. 2. Met. 473.
 Tollere dedecus ævi. Ovid. 5. Fast. 589.
 Ille notas veteres & longi dedecus ævi Sustulit.
 Volutari in dedecore. Cic. ad Heren. 4. 34.
 Maculosus omni dedecore. Tacit. Hist. 3. 3. 8.
DEDĒCOR, ōris. Adj. Aufon. Epist. 9. 5.
 Quæ viridis muscus quæ dedecor alga recondit. Item Sallust.
 Fragm. cap. 17. ex Priscian. p. 699. & Stat. Theb. 11. 760. Dedeco-
 rem amplexi vitam.
DEDĒCORUS, Adj. [*ἀνμωτός, ἀρχαίος*] Tacit. Ann. lib. 3. 32. 2. Sex Pom-
 pejus M. Lepidum, ut socordem, inopem, & majoribus dedecorum,
 eoque etiam Asiæ forte depellendum incusavit.

- DEDECORO**, [*ἀπμωζω*] are. Ter. Hec. 2. 1. 13. Quæ me, & te, & fa-
 miliam dedecoras. Faciem dedecorare. Propert. lib. 3. Eleg. 2. 36.
 Aut faciem turpi dedecorare bove.
DEDECORANS, Partic. [*ἀπμωζων*] Cic. 3. Off. 6. Dedecorantem &
 urbis auctoritatem & magistris.
DEDECORATUS, [*ἀπμωσμένους*] Partic. Tranquillus in Neron. cap. 36.
 Tanquam aliter illi non possint nisi morte succurrere, dedecorato
 flagitiis omnibus.
DEDECOROSUS, Adj. Julius Firmicus lib. 3. cap. 8. Dedecorosis ho-
 minem valetudinibus implicabit.
DEDECOROSE, Adv. Idem ac Turpiter. Dedecorose vixi, turpius pe-
 ream. Nero apud Victor. Vulgat.
DEDECORATIO, ōnis. f. Tertull. advers. Marc. 5. 5. extr. Carnis jam
 erubescens dedecoratio. Et de Anima Idem cap. 34.
DEDECORAMENTUM. Isidor. 2. 21. Adolescentia fenestutis dedeco-
 ramentum fuit.
DEDECORATOR, ōris. Tertull. Apol. cap. 14. Dedecorator deorum.
DEDICO, [*καθιερώω, ἐνδιδάσκω, ἀφιερώνω, ἀνατίθημι*] are. Idem quod
 Dicare. Consecrare. Liv. 1. ab Urbe 21. Multa alia sacrificia, loca-
 que sacris faciendis, quæ Argeos Pontifices vocant, dedicavit. Cic. 1.
 de Leg. 3. Post excessum suum Romulus Proculo Julio dixerit se deum
 esse, & Quirinum vocari, templumque sibi dedicari in eo loco jussit.
 Dedicare, inquit Festus, proprie est dicendo deferre.
 Dedicare bibliothecam. Plin. Jun. lib. 1. Epist. 8.
 Theatrum dedicare. Asconius enarrans orationem contra Pisonem,
 Ante paucos dies, inquit, quam Cn. Pompejus ludos faceret, qui-
 bus theatrum a se factum dedicavit.
 Opus publicum dedicare. Plin. Epist. 10. 117. Et hujusmodi fere lo-
 cutiones idem pene valent, ac usum alicujus rei cum festivitate ali-
 qua aspicari.
 Eadem alicui dedicare. Cic. 3. de Nat. Deor. 13.
 Edeis alicujus dedicare, id est, Religione devincire, Sacrare. Cic.
 pro Domo sua.
 Smyrnæi delubrum Homero dedicaverunt. Cic. pro Archia 19.
 Dedicavi tibi hos libellos. Plin. in præf. Nat. Hist.
 Signum in aliquo loco dedicare. Cic. pro Domo sua. 51. Tè meam
 domum consecrasse, te monumentum fecisse, in meis ædibus, te
 signum dedicasse.
 Simulacrum aut aram dedicare. Cic. pro Domo sua. 121.
 Marcellus si Syracusas cepisset, duo templa se Romæ dedicaturum vo-
 verat. Cic. Verr. 4. 123. Formula dedicantium aliquid numinibus
 exponitur a Barthio ad 2. Theb. Stat. p. 648. Dare ac Dedicare quid
 differant. V. Periz. Animadv. cap. 7. p. 307. 19.
 Dedicare, pro Dicere. Accius Alphelibeæ. Advereor, quum te esse
 Alcmaeonis fratrem factis dedicant. Cæcil. Ann. lib. 1. Legati quo
 missi sunt, veniunt, dedicant mandata. Nonius.
 Non raro ad alia eleganter transfertur. S. Hieron. Epist. 9. ad Salvin.
 de Viduitate. Qui primus ab Apostolis baptizatus salutem gentium
 dedicavit. Sic Martyrium dedicasse Stephanum scribit Pet. Chryso-
 log. Serm. 153. Tertullian. de Pœnit. cap. 2. Cum rursus suam mi-
 sericordiam maturavisset (Deus) jam inde in semet ipso pœnitenti-
 am dedicavit. Dedicare togam in funus, id est, togam in id dare,
 ut ea mortuus involvatur dixit Paul. IC. 1. 19. ff. de in rem versio.
 Delicare Veteres pro Dedicare dixisse & Delicatus pro Dedicatus auctor
 est Festus. H. St. V. D. lit. in L. mut. & DELICATUS f. l.
DEDICATUS, Partic. [*ἀφιερωθεὶς*] Martial. lib. 4. 30.
 Et pisces venerare dedicatos.
 Ingenium in homine dedicatum. Cic. de Leg. 1. 59. Nam qui se ipse
 norit, primum aliquid se habere sentiet divinum, ingenium in se
 suum, sicut simulacrum aliquod, dedicatum putabit.
 Mentis, Pietatis, Fidei templa publice dedicata. Cic. de Leg. 2. 28.
 Idem de Nat. Deor. 3. 13.
 Dedicati etiam dicuntur dii, quorum simulacra sunt ad religionem con-
 secrata. Hor. lib. 1. Carm. Ode 31. 1.
DEDICATIO, Verbale. [*ἀνάθεσις, καθιερωσις*] Cic. pro Domo sua. 103.
 Nisi quem forte illius castissimi sacerdotis superstitiosa dedicatio de-
 terret. Dedicatio religiosa. Idem ibid. 121. 122. Vulgo, non insci-
 te, Dedicationes librorum vocamus, quas Græci προσφωνήσεις. V. DE-
 DICO. Aristides Sophist. τὰς μὲν νῦν τῶν θεῶν ἀπεσπῶν καὶ καθιερώων, τὰς δὲ
 ἀνδρῶν τὰς ἐκδοχὰς τῶν βιβλίων ἀνάθεσιν καλεῖται.
DEDICATOR, ōris. Tertull. Apol. cap. 5. Tali dedicatore damnatio-
 nis nostræ etiam gloriamur.
DEDICATIVUS, Idem quod vulgo affirmativus. Dedicativa propositio.
 Apul. 3. Dogm. Plat. V. ABDICATIVUS.
DEDICATIVE, Adv. Martian. Capel. 4. p. 128. Dedicative concludere,
 id est, Affirmative.
DEDIGNOR, [*ἀπαξιώνω*] ari. Indignum habere, contemnere. Virg. 4.
 Æn. 536.
 Quos ego sum toties jam dedignata maritos.
 Columel. lib. 9. cap. 5. Æque enim dedignatur, si minus pure habita-
 est, ac si tractetur fraudulenter. De sedibus apum deligendis loquitur.
 Amicum dedignatus. Ovid. 1. de Pont. Eleg. 7. 33.
 Is me nec comitem, nec dedignatus amicum est.
DEDIGNATIO, Verbale. [*ἀπαξίωσις*] Plin. Jun. in Paneg. 18. Quam
 speciosum est enim quod disciplinam calstrorum lapsam, extinctamque
 refovisti, depulso prioris seculi malo, inertia & contumacia, & de-
 dicatione parendi.
 Tacita dedignatio. Quintil. lib. 1. 2.
DEDISCO, ūci, [*ἀπομαρτυρῶ*] ère. Quod didici obliviscor, inquit Valla
 lib. 5. Cic. 3. de Orat. 91. Ob eamque causam juvenus nostra dedi-
 ceret pene discendo. Propert.
 Turpe est virtutem dedidicisse datam. [Ita Steph. Vereor ut vere.
 Dedidit pacem subito feritate reverfa. Martial. lib. 2. 75.
 Dediscere & oblivisci. Cic. Fam. lib. 9. 24.
 Hæc verba mutari, dediscique possunt. Cic. de Clar. Orat. 171.
 Dediscere loqui. Ovid. 3. Trist. Eleg. 14. 46.
 Dediscere, pro Relinquere consuetudinem. Cic. Fam. lib. 9. 20. De-
 discendæ tibi sunt sportellæ & artolagani tui.
 Ufu dediscitur amor. Ovid. de Rem. Amor. 503.
DEDITIO, **DEDITIVUS**, **DEDITUS**. V. DEDO.

DEDO, ἴδι, ἴτμ, [*ἐδίδωμι*] ēre. Est Addicere, permittere, dare, Plaut. Curcul. 5. 228.

Ego illum tibi dedam, tace. & proprie est victi ad victorem.

Ac deprehenſi quidem caput clypeo ſubjiciebant, ſi dedere ſe vellent. Hoc ſignum erat deditionis ut Appian l. 2. de B. Civ. nos docet.

Victi & expugnati qua forma ſe dederent Plaut. oſtendit Amph. 1. 1. 7. & 102. Liv. 1. 38: 7. 31. **V. DEDITIO** & Pet. Fabr. Semeſtr. 1. 7. V. in Theſ. *ἐδίδωμι* H. St.

Dedere ſe hoſtibus. Plaut. Amph. 1. 1. 71. Cæſ. 2. Bell. Gall. 32. Si prius quam aries murum attingiſſet, ſe dedidiſſent.

Conſtrictum aliquem dedere hoſtibus. Cicero Poſt reditum ad Quirites. 13.

Dedo me tibi. Ter. And. 5. 3. 26. Tibi pater me dedo: quidvis oneris impone, impera.

Dedere ſe totum alicui. Cic. 2. de Leg. 5. Sed neceſſe eſt charitate eam præſtare, qua Reip. nomen univerſæ civitatis eſt: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua noſtra omnia ponere, & quali conſecrare debemus.

Dedere ſe aliis. Ter. And. 1. 1. 30. V. Donat. ad loc.

Dedere ſe angoribus aut voluptatibus. Cic. 2. Off. 2. Sic Dedere ſe libidinibus. Cic. 1. Tuſc. 72. Et Dedere ſe languori & deſidiæ.

Idem. 1. Off. 123. Lamentis muliebrites, lacrymiſque. Idem 2. Tuſc. 48.

Se delectationi toto animo. Cic. 5. Tuſc. 115. Huic diſcendi, quærendique divinæ delectationi toto ſe animo dedidiſſent.

Dedo tibi hunc diem. Plaut. Stich. 4. 1. 41.

Aures ſuas poetis. Cic. pro Archia poeſta. 26.

Dedere in ditionem alterius aures ſuas. Plaut. Milit. 4. 1. 8. Id eſt, diligenter eum auſcultare.

Vide quibus hominibus aures ſint deditæ meæ. Cic. Att. lib. 2.

Famam per provincias dedere. Tacit. lib. 11. Clarum ex eo in urbe dedita per provincias fama, &c. Niſi forte legendum ſit Didita, id eſt Diſperſa. V. Rumor.

Manus. Id eſt, ſe victum fateri. Lucret. lib. 2. 1042.

Morti aliquem dedere. Sen. Med. 12.

Morti me dede. Plaut. Aſin. 3. 3. 18.

Neci dedere ſeipſum. Virg. 4. Georg. 90.

Dedere negotium alicui. Ter. And. 5. 4. 50.

Davo ego iſtuc dedam jam negoti. Pro Dabo. Sed rarum atque inſolens.

Nupta marito dedatur. Catul. Epigr. 64. 370.

Dedere noxæ. Columel. in præf. lib. 1. Rem ruſticam peſſimo cuique fervorum, velut carnifici, noxæ dedimus. Per translationem. V. NOXA.

Noxæ alicui aliquem dedere. Id eſt, in noxam. Sen. Epift. 106.

In piſtrinum, uſque ad necem dedere. Ter. And. 1. 2. 27.

Pœnas temeritatis ſuæ dedere. Cic. Att. lib. 9. 12. Itaque dies & noctes tanquam avis illa mare proſpecto, evolare cupio: dedo pœnas temeritatis meæ. Emendatiores codices habent, Do pœnas temeritatis meæ.

Rumor deditur. Virg. 7. Æn. 144.

Deditur hic ſubito Trojana per agmina rumor
Advenſiſſe diem, quo debita mœnia condant. Ubi tamen legendum contenderim Deditur, utique per tertiam vocalem, pro Dividitur, ſeu diſpergitur: ut apud Lucret. lib. 2. 1124.

Dum facile in venas cibis omnis deditur: & dum, &c. Rurſum lib. 4. 952. V. Pier. & La Cerd. ad l. Virg.

Ad ſcribendum ſe dedere. Cic. 1. de Orat. 95. Quum ſe ad audiendum, legendum, ſcribendumque majori opera dederit: exiſtat talis Orator, qualem querimus.

Ad ſupplicium. Liv. 1. ab Urbe. Cæſ. 7. Bell. Gall. Ne ſe & communes liberos hoſtibus ad ſupplicium dederent.

Vita inimicorum crudelitati deditur. Cic. pro Quinct. 59. Ne cum bonis fortunisque omnibus, Sex. Nævii cupiditati crudelitatiue datur. Idem pro Roſc. Amer. Non recuſamus quin illorum libidini Sex. Roſcii vita dedatur.

DEDITUS, Partic. [*ἐδεδωμένος*] ut Deditus amoris animus. Ter. Hec. 3. 1. Item, amatoriis levitatibus. Cic. 1. de Fin. 61.

Deditus literis a pueritia. Cic. Fam. lib. 1. 7.

Deditæ eo mentes cum oculis erant. Liv. 1. ab Urbe. Hoc eſt, Et animi & oculi erant ad ſpectandum intenti.

Deditus voluptatibus, Deditus Epicuro. Cic. 2. de Fin.

Addictus, deditus, obſtrictus alicui. Cic. pro Cæl. 80. Quem ſi vobis, ſi ſuis, ſi Reip. conſervatis; addictum, deditum, obſtrictum vobis, ac liberis veſtris habebitis.

Caſtra dedita. Sil. lib. 10.

Corpora paupertate & morbo dedita morti. Alii legunt Tradita. Lucret. lib. 6. 1253.

Homo gravitati deditus. Cic. pro Cæl. 63.

Mufæ deditus. Hor. 2. Serm. 3. 105.

Opera dedita. Idem quod data opera, de induſtria. Ter. Eun. 5. 2. 2.

Apud Antiphonem uterque pater & mater, Quasi dedita opera, domi erant. Cic. pro Roſc. Amer. Quæ facitis, ejusmodi ſunt, ut ea dedita opera a vobis contra voſmetipſos facere videamini.

Rebus deditus. Lucret. lib. 4. 813.

Sanguine toto tibi deditus. Stat. 1. Sylv. 2. 171.

Studiis aliquibus mirifice deditus. Cic. 1. de Orat. 57. Ac jam tum erat adoleſcentulus hiſ ſtudiis mirifice deditus.

Studio mufarum deditus. Claud. in Epithal. Palladii. 46.

Vita vitiis flagitiisque omnibus dedita. Cic. pro Roſc. Amer. 38.

Voluntati bonorum & authoritati Senatus deditus. Cic. pro Milon. 92.

Superl. Cic. Fam. 9. 9. Ab optimo certe animo ac deditiſſimo tibi.

DEDITITIUS, [*ἐδδοτός*] Qui ſe permiſiſt alienæ voluntati & imperio. Cic. ad Brut. 3. Itaque id Senatusconſultum plerique interpretantur etiam ad tuos ſive captivos, ſive dedititios pertinere. Livius, Quicquid deinde patiemur dedititii veſtri paſſuri. Cæſ. Gall. 1. 27.

DEDITIO, Verbale. [*ἐδδοσις*] Cic. pro Leg. Manil. 35. Spem deditionis non demit, obſidesque imperavit.

Locum alicui reliquum non modo ad pacem, ſed ne ad deditionem quidem facere. Cic. 13. Philipp. 48.

Deditione corporis, quod deliquit, evitare litis æſtimationem. Cajus in l. 1. D. de Noxal. actio.

Facere deditionem ad hoſtem. Quintil. lib. 3. cap. 8. p. 277. Burm. Auct. de Bello Hiſp. cap. 20. Cum deditionem oppidi factam eſſe ſciſſet.

Paratur deditio. Claud. 4. Paneg.

Ad deditionem percellere. In PERCELLO.

Properare deditionem. Tacit. Ann. lib. 2. 22.

Redigere in deditionem imperii. Cic. 4. Philipp. 13.

Deditionis formula apud Livium deſcribitur in Collatiæ deditione, lib. 1. 38. hiſ verbis, Rex interrogavit, Eſtiſne vos legati, oratoresque miſſi a populo Collatino, ut vos, populumque Collatinum dederitis? Sumus. Eſtne populus Collatinus in ſua poteſtate? Eſt.

Dediſne vos populumque Collatinum, urbem, agros, terminos, aquam, delubra, utenſilia, divina, humanaque omnia in meam populiſque Romani ditionem? Dedimus. At ego recipio.

Accipere in deditionem. Cæſ. lib. 1. Bell. Gall. 28.

Concedere in deditionem. Liv. de Bell. Punic.

Deferere, vel omittere deditionem. Salluſt. in Jugur. p. 120.

Significare deditionem. Cæſ. 7. Bell. Gall. 40.

Subigere ad deditionem. Liv. lib. 6.

Subire neceſſariam deditionem. Cæſ. 1. de Bell. Civil. 81.

Venire in deditionem. Cæſ. 6. de Bell. Gall. 3. & 9. & 8. 31.

DEDITOR, ōris. Tertull. de Orat. cap. 11. Deditoris exemplum.

DEDŌCEO, ui, ctum, [*δεδόκω*] ēre. Cui contrarium eſt Doceo. Itaque qui dedocetur deſciſcit, ut diſcit qui docetur. Quintil. 2. 3.

Idem quidem dedocendi onus gravius ac prius, quam docendi eſt. Cic. 1. de Fin. 20. Si a Polyæno familiari ſuo geometriam diſcere maluiſſet, quam illam etiam ipſum dedocere.

DEDŌLEO, ui, [*ἀπαλέω*] ēre. Dolori finem imponere, Dolore ſemel deſungi. Ovid. 3. Faſt. 479.

Quid me in deſertis morituram Liber arenis
Servabas? potui dedoluiſſe ſemel. Hoc eſt, Morte dolorem deponere & finire. Ariadne Bacchum alloquitur. Idem 1. de Rem. Amor. 295.

Optimus ille fuit vindex, lædentiæ pectus
Vincula qui rupit, dedoluitque ſemel.

DEDŌLO, [*ἀπολύω*] āre. Eſt veluti dolabra vel alio instrumento ferro perfectè dolare & excindere. Columel. 4. 26. Hæc eorumque ſimilia pedamenta poſt putationem retractanda ſunt, partesque eorum putres dedolandæ. Martial. lib. 11. 85.

Fractaque fabrilis dedolat oſſa manu.

Dedolare ſenem, per metaphoram dixit Plaut. Men. 5. 2. 106.

DEDŌLĀTUS, ut Dedolatæ ridicæ. Columel. 11. 2.

DEDOLATIO, Vitruv.

DEDOLĀTOR, Apul.

DEDUCO, xi, ctum, [*ἡγέζω, μέζω, ἰδνέω, παρέρω, ἀπαβιβάζω*] ēre. Ex alto deorſum ducere. Virg. 8. Ecl. 69.

Carmina vel cælo poſſunt deducere lunam.

Deorſum deducere. Lucret. lib. 2. 205.

Deducere de roſtris conantem concionari. Cæſ. 3. Bell. Civil. 21.

De capite & de oculis omnia deducet, & fanum faciet. Cato cap. 157. de Braſſicæ viribus.

Deduci proprie dicuntur coloniæ vel coloni. Plin. lib. 3. cap. 6. Et Cic. de Leg. Agr. 1. 20: 2. 73, 74. Cæſ. Civ. 1. 40. Delectumque colonorum, qui lege Julia Capuam deducti erant, habere inſtituunt. V. Vellej. 1. 1. C. 14.

Agmina deducere. Lucan. lib. 3.

Fert ac deducit res eo. Cic. 1. de Orat. 135. Studia nihil profunt perveniendi aliquo, niſi illud, quod eo quo intendas ferat, deducatque cognoris.

Deducere alterum is dicitur, qui alicui officii gratia præſtat comitatum: cujus contrarium eſt, Reducere. Cic. 1. de Invent. Quum deducaris ab eo, quicum libentiſſime vixeris. Liv. 23. 23. Frequen-tesque eum domum deduxerunt. adde Broekhuſ. ad Tibull. 1. 4. 80.

Deducere candidatum. V. Obducere aliquem In OBDUCO.

Deduci & Reduci, contraria. Cic. de Senect. Aſſurgi, deduci, reduci, conſuli.

Domo alicquem. Cic. Fam. lib. 10. 12. Quumque magna multitudo optimorum virorum & civium me domo deduceret, feci continuo omnes participes meæ voluptatis.

Deducere ad alicquem. Ter. Eun. 2. 3. 60. Huc deducta eſt ad Thaidem meretricem.

Deducere, Idem quod Perducere, vel quod vulgus dicit, Conducere. Cic. de Senect. Si aliquo eum deducit, ubi futurus ſit æternus.

Deducere adoleſcentem ad ſenem. Cic. pro Cæl. Idem de Amicit. 1.

Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævola, &c. i. e. Scævola commendatus.

Sponſam marito vel ad maritum, vel amicam ad amantem. Cic. in Verr. 1. 3. 78. Hic eſt Docimus, ad quem iſte deduxerat Tertiam Iſidori mimi filiam, vi abductam ab Rhodio tibicine. Ovid. 4. Faſt. 53.

Quum primum cupido Venus eſt deducta marito. De hac notione. V. Sueton. in Cæſ. cap. 50. & Torrent. ad loc. Ovid. Met. 10. 462.

Uxorem deducit maritus domum. Ter. Hec. 1. 2. 60. V. DOMUS.

Deducere ex hortulis in Academiam. Cic. 1. de Leg.

Ex aliquo loco milites. Cic. 5. Verr.

Ex præſidiis cohortes. Cæſ. de B. G. 7. 87. 5. & paſſim.

De locis præſidia. Salluſt. Cic. Att. lib. 7. Ut ille de hiſ oppidis quæ extra ſuam provinciam occupaviſſet, præſidia deduceret.

Legiones in aciem. Tacit. lib. 18.

Alicquem in carcerem. Cic. 2. de Invent. Sic Deducere in ſedem aliquem hoſpitalem. Cic. pro Leg. Agr.

Non deduci pœna, quominus, &c. Cic. Fam. lib. 14. 4. Neque legis improbiſſimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitii & amicitiaſque, officiumque præſtaret.

Non eo deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter vos conferatis. Id eſt, Non committam, aut per me non fiet ut. Cic.

Antequam iret in exilium. 20.

Actio-

Actionem deducere in iudicium. Tryphon. in l. Si alienus. D. De noxal. acti.
 Ad agnatos. In AGNATUS.
 Aquam ad utilitatem agri. Cic. 2. de Divin. 69.
 In astra. Hor. 4. Ode 2. 23.
 — moresque
 Aureos deducit in astra. Al. Educit.
 Ovid. 15. Met. 656. Cæsariem longæ dextra deducere barbæ.
 Carbasa deducere. Lucan. lib. 2.
 Carmen. Ovid. 1. Met. 4.
 Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.
 Carmina versu. Propert. lib. 1. Eleg. 16. 41.
 Ad casum extremum deductus. Hirt. 4. Bell. Alex. 7. Tantus incessit timor, ut ad extremum casum omnes deducti viderentur.
 In casum deduci. Cæf. 2. Bell. Gall. 31. Sibi præstare, si in eum casum deducerentur, quamvis fortunam a Pop. Rom. pati, quam ab iis per cruciatum interfici.
 Causam in iudicium deducere. Cic. de Optimo Gen. Orat. 19.
 In causam aliq. Liv. 6. Bell. Maced. Petebant enim ne se temere in causam deduceret.
 Cibus. Ter. Eun. 2. 2. 23. i. e. Subducere, subtrahere.
 Siqua habitior paulo, pugilem esse ajunt: deducunt cibum.
 Ad cibum. Celf. lib. 3. cap. 18. Ad cibum quoque quosdam non desiderantes deduxerunt hi, qui inter epulantes eos collocaverunt. [Ita quidem cod. Ruellii, ceteri melius Reduxerunt.
 Spe deduci ad aliquam cogitationem. Cic. Att. lib. 9. De gratia & ope quid significares, mecum ipse quærebam. Spe tamen deducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili ac singulari sapientia, de otio, de pace, de concordia civium agi velle arbitrarer.
 In controversiam. Cæf. 7. Bell. Gall. 63. Re impetrata, contendunt ut ipsis summa imperii tradatur: & re in controversiam deducta, totius Galliæ concilium Bibraçte indicitur.
 Crimen ad oculos. Ovid. 3. Amor. Eleg. 14. 35.
 Tantum non oculos crimen deducis ad ipsos.
 Pingui crimem deducere animo. Stat. 1. Sylv. 2. 3.
 Dies deducere. Cic. 1. Acad. extr. id est, Prolongare. [Videtur absolute dictum, pro Disputare, En locum: Huic rationi quod erat consentaneum faciebat, ut contra omnium sententias, dies jam plerosque, deduceret, ut &c.
 Ad disciplinam deduci. Cic. 4. Acad. Quæ tandem ea est disciplina, ad quam me deducas, si ab hac abstraxeris?
 A dolore deduci, id est, dolore cogi aliter sentire de re aliqua, & dolore a sententia abduci. Cic. 2. Tusc. 60. E quibus homo sane levis Heracleotes Dionysius, quum a Zenone fortissimus esse didicisset, a dolore deductus est. Nam quum ex renibus laboraret, ipse in ejulatione clamitabat, falsa esse illa quæ antea de dolore sensisset ipse,
 In discrimen deducere. Cic. Fam. 10. 24.
 Fastidium deducere dicitur herba aliqua. Id est, Auferre. Plin. lib. 25. cap. 8.
 Febres corpore. Hor. 1. Epist. 2.
 Egroto domini deduxit corpore febres. Id est, Abstulit.
 De fide deduci. Cic. 1. Verr. 25. Cujus divitiæ me de fide deducere non potuissent. Hoc est, Avertere.
 Ad fletum misericordiamque deduci. Cic. 2. de Orat. 189.
 Fila deducere. Ovid. 1. Amor. Eleg. 14. 7.
 Vel pede quod gracili deducit aranea filum.
 Filum deducens levi pollice. Ovid. 4. Met. 36.
 Furem deducere ad præfectum. Julian. in l. Interdum fur. D. De furtis.
 In fraudem deduci. Cic. Fam. lib. 10. 23. Qui quidem quum in fraudem se deductum videret, manus, quas justius in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est.
 De fundo deducere. Cic. pro Cæcin. 20. Placuit Cæcinæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur, & de fundo Cæcina moribus deduceretur.
 Funus deducere. Plin. lib. 10. cap. 43. In ea urbe, in qua multorum principum nemo deduxerat funus.
 Tiaram. Sueton. in Neron. c. 13. Dein precanti, tiara deducta, diadema imposuit.
 Genus deducere ab aliquo. Sen. Med. 4.
 Ab humanitate, integritate & religione aliquem. Cic. 14. Verr. 12. Id est, Avocare.
 Ad iudicium aliquid deduci. Cic. pro Flacc. 9. Sed sunt in illo numero multi boni, docti, prudentes, qui ad hoc iudicium deducti non sunt.
 In jus deduci. Cic. 5. Verr.
 In obligationem deducere, Obligare. Paulus in l. Ex sextante. D. De except. rei jud.
 In stipulationem. Ulp. in l. Si a colono. D. De verbor. obligat.
 Lineamenta deducere, pro Trahere. Sen. Epist. 96.
 Litem deducere, id est, Dirimere. Columel. lib. 3. cap. 13. V. O. R. GANUM.
 Majestatem deducere. Cic. 4. Acad. 120. Negatis hoc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse sine divina aliqua solertia, cujus quidem vos majestatem deducitis usque ad apum formicarumque perfectionem.
 A mente & consilio deduci. Cic. 3. & 7. Verr.
 Ad morem patris. Cic. 1. Off. Plerumque autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem, moremque deducimur.
 Naves Deduci proprie dicuntur, quando ex arido in mare reducuntur ad navigationem, quod olim vere fieri solebat. Horat. 1. Carm. 4. Virg. 3. Æn. v. 69. seq. & l. Georg. 255.
 Conveniat quando armatas deducere classes.
 Nam hieme in aridum subducebant. V. SUBDUO.
 Oculos deducere in rem aliquam. Ovid. 4. Trist. 2. 61.
 Opus deduxi in tua tempora. Ovid. 2. Trist. 560.
 Pauca quibus prima surgens ab origine mundi,
 In tua deduxi tempora Cæsar opus.
 Ad otium. Cæf. 1. Bell. Civil. 5. Siqua hominum æquitate res ad otium deduci potuisset.

Pedes de lecto deducere. Plaut. Curcul. 2. 3. 82.
 Rem in iudicium. Ulp. in l. Si mater. D. De exceptione rei judic.
 Hoc jure utimur, ut ex parte actoris in exceptione rei judicata hæ personæ contineantur, quæ rem in iudicium deducunt.
 In periculum rem aliquam. Cæf. 5. Bell. Gall.
 De pravitate animi aliquem. Cic. de Petit. Consul. 31.
 De provincia deduci, id est, Revocari. Cic. de Provin. Consul. 13.
 Rationem deducere, pro Habere. Sueton. in August. C. 42. extr. Ut non minorem aratorum & negotiantium, quam populi rationem deduceret. Id est, Ut non minorem numerum supputaret arantium & negotiantium quam populi. V. Cafaub.
 Ex regno aliquem deducere, pro Privare, & auferre ei regnum.
 Hirt. de Bell. Alex. lib. 4.
 A re aliqua deduci. Cic. Fam. lib. 11. Quod instituit referre de religione, & sæpe jam reutit, ab eo deduci non potest.
 Ad aliquam rem non casu, sed dæce deo deduci. Cic. 2. de Divin. 39.
 Rem huc deduxi ut, id est, Opera mea factum est ut. Cic. 2. in Catil. 4.
 Res eo deducta est. Cic. Att. lib. 7. Sed quoniam res eo deducta est, non quæram ut scribis. &c. Eidem, lib. 2. Univerfa res eo est deducta, spes ut nulla sit, &c.
 Res in eum locum deducta est, ut nisi qui deus vel casus aliquis subvenerit, salvi esse nequeamus. Cic. Fam. lib. 16. 11.
 Rivos deducere. Virg. 1. Georg. 269.
 — rivos deducere nulla Religio vetuit.
 Sensum membræ. Lucret. lib. 3. 534.
 De sententia aliquem. Cic. de Clar. Orat. 87.
 In sententiam aliquem. Plin. lib. 1. Epist. 8.
 De statu vitæ. Cic. 4. Verr. Fecerunt etiam ut me, cujus fidem continentiamque cognoverant, prope de vitæ meæ statu, dolore ac lacrymis suis deducerent, ut ego istum accusarem.
 A timore. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
 A tristitia & acerbitate commode ac hilare dicto deduci. Cic. 2. de Orat. 340.
 Vela deducere. Ovid. 3. Met. 662.
 Illi admirantes remorum in verbere perstant,
 Velaque deducunt, geminaque ope currere tentant.
 Versum. Ovid. 1. de Pont. Eleg. 5. 13.
 Vestes a pectore. Ovid. 6. Met. 405.
 Mater in invidia est, hanc tunc quoque dicitur unus Flesse Pelops, humeroque suas a pectore postquam Deduxit vestes, ebur offendisse sinistro.
 In viam. Cic. 1. de Leg. Noster quidem hic natura vir justus ac bonus etiam colloquetur, juvabit, in viam deducet.
 Vocem, Tenuem & exilem facere. Afranius in Virgine, Verbis pauculis respondit, tristis, voce deducta. Pompon. in Atell. quæ Calendæ Martiæ inscribitur, Vocem deducas oportet: ut mulieris videantur verba. Hæc ex Macro. lib. 6. Saturn. cap. 4.
 Voluntates dicendo impellere quo velis, unde autem velis deducere. Cic. 1. de Orat. 30.
 Deducere, pro Apud hospitem collocare, *Loger, comme font les fourriers & mareschaux des logis*. Cic. 3. Verr. Deducitur iste ad Janitorum quendam hospitem: comitesque ejusdem apud cæteros hospites collocantur.
 Deducere, pro De summa aliquid demere. Cic. 2. de Leg. 53. Partitionis caput scriptum caute, ut centum nummi deducerentur.
 Deducetur. Cato de R. R. cap. 144. Siquid redemptoris opera domino damni datum erit, resolutio: id boni viri arbitratu deducetur.
 Deducere de aliqua re. Cic. 1. de Divin. ex verbis Ennii, De his divitiis sibi deducant drachmam, reddant cætera.
 Addere & Deducere, contraria. Id est, Addere ad summam, & de ea aliquid demere. Cic. 1. Off.
 DEDUCTUS, Partic. Homo deductus ex ultimis gentibus. Cic. 13. Philipp. 27.
 Deductum carmen, pro Tenui & subtili eleganter positum est a Virgilio 6. Ecl. 5. teste Macro. lib. 6. cap. 4.
 — deductum dicere carmen. Hoc est, Tenuè. Translatio a lana, quæ deducitur in tenuitatem. Servius.
 — tenui deducta poemata filo. Hor. Epist. 2. 1. 225.
 Frons deducta. Ovid. 20. Epist. 165.
 Mos deductus. Hor. 4. Ode 19.
 Nomen. Ovid. 6. Fast. 803.
 Martia sacrificio deductum nomen ab Anco.
 Oratio deducta, atque circumlata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Deducti viri ab Eriphilo. Celf. lib. 5. cap. 1. i. e. Sectatores ejus.
 DEDUCTIO, Æris. Compar. Sueton. in August. cap. 79. Nasum habuit & a summo eminentiorem, & ab imo deductiorem. Hoc est, Demissiorem. V. Cafaub. ad loc.
 DEDUCTIO, Verbale. [ἀπαγωγή, παραγωγή, ἀναγωγή, ὁδήγία] Cic. pro Lege Agr. de Colonis Deducendis, Nam & ipse qui deduxit, & qui magistratum Capuæ & Leocranti ceperunt, & qui aliquam partem illius deductionis, honoris, muneris attigerunt, &c.
 Deductionem facere moribus. Cic. pro Cæcin. 27. Ibi tum Cæcinam postulasse, ut moribus deductio fieret.
 Deductio aquæ. Cic. 1. de Divin. 100. Ex quo illa mirabilis a majoribus Albanæ aquæ deductio est.
 Rivorum a fonte deductio. Cic. in Topic. 33. Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam rivorum a fonte deductio.
 Rationis deductio in causæ constitutione. Cic. 1. de Invent. 19.
 Deductio, pro Collocatione apud hospitem. Cic. 2. Philipp. 62. Italiæ rursus percurfatio eadem comite mima: in oppida, militum crudelis & misera deductio. Id est, *Logement par fourrier, ou par le mareschal des logis*.
 Deductio, pro Diminutione. Sen. lib. 2. de Benef. 4. V. Lips. ad loc. Eadem formula usus est Epist. 58. Hæc itaque curæ habebis, si grate æstimari quæ præstabis voles, ut beneficia tua ad eos quibus permessa sunt, integra & illibata perveniant, sine ulla (ut ajunt) deductione.

DEDUCTUS, m. Idem. Apul. 1. de Afin. p. 109. (Pric. p. 12.) Ut ponderis deductu restis ad ingluviem adstricta spiritus officia discluderet.
DEDUCTOR, ōis, Verbale. [*καταγωγός*] Q. Cic. ad M. Cic. de Petit. Consul. Hujus autem rei tres sunt partes: una saluatorum, quum domum veniunt, altera deductorum, tertia affectatorum, conf. Tertull. Apol. cap. 21. de Coron. Mil. cap. 4. & advers. Prax. cap. 2. & 30.
DEDUCTORIUS, Cael. Aurel. Acut. 2. 19. Etiam in forbilibus dantur deductoria. i. e. ut ibidem appellat, purgativa Gr. *καθαρτικά*. conf. Veget. de Re Vet. 1. 56.
DEDUCTORIUM, n. subst. Pallad. R. R. 12. 7. 4. de Castanea. Locus deductoria ad aquam deducendam liquoris accipiat, ne humor infidens limo germen extinguat. i. e. fossas.
DEDUCTO, are. Lucil. ap. Nonium 4. 144.
 Deductat hunc voce leo, cur tu ipsa venire
 Non vis huc? Diminuere, supprimere, exponit.

D E F

DEERRO, āre. [*ἀπλανάομαι*] A via & instituto itinere sæpe digredi & abscedere.
 Itinere deerrare. Quintil. lib. 10. cap. 3.
 Angiporto toto deerrare. Author ad Heren. lib. 4.
 Vir gregis ipse caper huc deerraverat. Virg. Ecl. 7. 7.
 Deerrare dicuntur jaculantium ictus. Plin. lib. 28. cap. 8. Tantumque est vanitatis, ut si ad brachium adalligetur superioris rostri dextræ partis dens, jaculantium ictus deerraturos negent.
 Deerravit a patre puer. Plaut. Menæch. 5. 9. 54. In itinere Scil.
 Deerrare, idem quod Errare. Columel. lib. 1. cap. 4. Multos enim deerrasse, memoria prodidit, ut L. Lucullum, &c.
 Deerrare ab eo quod cœpimus exponere. Author ad Heren. 1. 14.
 Deerrabat fors ad parum idoneos. Tacit. Ann. 13. 29. 2.
 Deerrare sententia & visu. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Deerrans. Sen. Epist. 97. Artium peccata offendunt deerrantem.
DEERRĀTUM, i. n. tribuitur Apuleio.
DEERRATIO, ōnis. f. Augustin.
DEERRABUNDUS, Idem.
DEESIS, [*δέσις*] Indigentia. Antiph. ap. Harpocr. Item Deprecatio, qua rogamus liberari malis urgentibus, aut etiam imminetibus. Dicitur etiam Precarium, id est, Quod usum nullum certum habet, sed quandiu libuerit concedenti. Deelis, apud Julium Rufinianum inter figuras sententiarum, est Obsecratio vel Obtestatio, qua deos oramus vel homines. V. OBSECratio.
DEFÆCO, [*δυνάζω*] are. A facibus purgare. Plin. lib. 18. cap. 26. Per brumam vitem ne colito: vina tamen defæcari, etiam diffundi Hyginus suadet.
DEFÆCĀTUM, Defæcata omnia Pura, inturbata, & sine fordibus possumus dicere, inquit Nonius 6. 37. ut Vinum defæcatum, Quod est sine facibus. Columel. lib. ult. Et defæcatum vinum in amphoras bonas adjicito. Hinc Defæcatus animus, per translationem dicitur, Purus & omni anxietatum & dolorum forde vacuus. Plaut. Aulul. 1. 2. 1. Nunc defæcato demum animo egredior domo. Idem Mostel. 1. 3. 2.
 Literas defæcandas, limandasque. Sidon. Ep. 1. 1. Ubi V. Savar. Defæcata mente. Macrob. 2. Somn. Scip. 12.
DEFÆCATE, Adv. Celf. [Hoc & seq. ex Thef. Lipf. est. Sed ap. Celf. me legere non memini.
DEFÆCATIO, Purgatio. Tertull. de Anima cap. 27. Ex carnis defæcatione. conf. Celf.
DEFÆCABILIS, ut Cisterna defæcabilis. Sidon. Ep. 1. 5.
DEFÆCIS, Sine fæce. Virg. de Ætn. 424.
 Quam lavis excocto defæcis robore pumex. V. Scalig. in Catelect. p. 133.
DEFALCARE [*ἀποκρίειν*] significat Tollere, & amputare, quasi falce abscindere. Perottus.
DEFALCĀTUS, Columel.
DEFALCATIO, Idem.
DEFĀMO, as. Bona fama privo, sicut Diffamo, Infamo. Hinc partic.
DEFAMATUS, a, um. Gell. 9. 2. Ut vocabula eorum quoque defamata, atque deformia cum rebus ipsis viderentur. Idem 14. 2. Spurcissima vita ac defamatissima. Et 18. 3. Turpitudine pristina vitæ defamatissimus. V. DIFFAMO.
 Hinc Bero. ausus est Defamatissimum Domitiani vitam appellare. in Præf. Comm. in Titum. Et nos *Diffame* hinc sumpsimus, quod ad alia transtulimus, quippe qui de Veste dicimus turpata, item de Facie vulneribus fœdata. H. St. [V. *Richelet*.
DEFAMĀTIO, ōnis. f. apud Firmic.
DEFĀNO, āre. Idem ac Profanare, sed perrari usus. Arnob. 1. 4. Spatiola defanata.
DEFĀRINĀTUS, Tertull. ad Val. cap. 31. Ad molas delatus & defarinatus.
DEFĀTIGO, [*καταπονίω*] are. Delassare, Labore conficere. Ter. And. 4. 1. 45. Deceptus sum, at non defatigatus. Idem Adel. 4. 1. 3. Ita se defatigarit velim, ut, &c.
 Non conquiescere, neque defatigari. Cic. 3. de Orat. 143. Profecto nunquam conquiescam, neque defatigabor, antequam illorum ancipites vias rationesque & pro omnibus & contra omnia disputandi percepero.
 Defatigari cursu & spatio pugnae. Cæf. 1. Bell. Gall.
 Defatigare aliquem assiduo labore. Cæf. 7. Gall. 41.
 Animi defatigati ab adversariis multitudine verborum. Author ad Heren. lib. 3. 17.
 Nec animi nec corporis laboribus defatigari. Cic. 14. Fam. 1.
 Defatigari fatietate alicujus rei. Cic. 2. de Orat. 117.
 Defatigari & diffidere in malis. Brutus Cic. Epist. 16. Ne defatigare, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis.
 Noli in conservandis bonis viris defatigari. Gr. *Εκκαῖν*. Cic. pro Marcel. 20.
 Judices defatigare. Cic. 3. de Legib. 29.
 Defatigor, cum infinitivo. Cic. 12. Fam. 14. Nec defatigabor permanere non solum in studio libertatis, sed etiam in labore & periculis.
 Defatigatus in Repub. conservanda. Cic. 10. Fam. 10.
 Vol. II.

DEFATIGATIO, Verbale. [*καταπόνησις, ἀπαρέδουσι*] Cic. de Senect. extr. Corpora quidem exercitationum defatigatione ingravescent: animi autem se exercendo levantur.
 Defatigatio equorum. Hirt. Bell. Gall. 8. 27.
 Defatigatio & fatietas. Cic. 5. Philipp. 20. Nulla res ei finem cadendi nisi defatigatio & fatietas attulisset.
 Defatigatione defistere aliquid facere. Cic. pro Sextio.
 Morbum metuere ex defatigatione membrorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
DEFATISCOR. Plin. lib. 17. cap. 2. De Arboribus: Si blandiantur Austri defatiscetes. Sed V. DEFETISCOR.
DEFECTIO, DEFECTIVUS, DEFECTUS. V. DEFICIO.
DEFENDO, di, sum, [*πρὸς ταῖς, ἀρῶναι, ὑπερασπίζω, ἀπολογία, ἐκδικέω*] ere. Tueri, & quasi vim depellere. Plaut. Afin. 2. 4. 25. Te obsecro defende.
 Clypeo defendere aliquem. Claud. de Bell. Get.
 Præsidio & periculo suo defendere aliquid. Cic. pro Sextio.
 Pro virili parte aliquid defendere. Cic. pro Sextio. Hæc quæ pro virili parte defendunt, optimates sunt cujuscunque sint ordinis.
 Defendere aliquem contra iniquos. Cic. 11. Fam. 27. Equidem si quando audio, tam defendo, quam me scio a te contra inimicos meos solere defendi.
 Defendit ætatem capellis Faunus, id est, Capellas ab æstu defendit. Hor. 1. Ode 17. 2.
 Defendere aliquem de ambitu. Cic. pro Sylla 6. Præsertim qui illum solus de ambitu defendisset.
 Studio defendis amicum. Ovid. 3. Trist. 4. 41.
 A calamitate aliquem. Cic. pro Lege Manil. 14.
 Defendere caput & famam. Cic. 4. Acad. 120.
 Defendere bellum. Cæf. Bell. Gall. 1. 44. Quod bellum non intulerit, sed defenderit.
 Ignem. Ovid. de Rem. Amor. 228.
 Proximus a tectis ignis defenditur ægre.
 Caput domini. Cic. pro Milon. Non libertate solum, sed etiam omnibus præmiis dignissimos fuisse qui domini caput defendissent. Ovid. 1. de Ponto, 4. 40.
 Defendere meum numina nulla caput.
 Ab omni casu aliquem. Valer. 7. Argon.
 Causas. Cic. de Senect. Causarumque illustrium, quasunque defendi, nunc quam maxime conficio orationes.
 Tueri ac defendere causas. Cic. 1. de Orat. 172. Videtur etiam si hac scientia juris nudata sit, posse facile cæteris armis prudentiæ causas tueri arque defendere.
 Causas rerum copiose defendere. In *COPIA*.
 Lege, & præsidio legis causam. Cic. pro Cluent.
 Crimen. Ovid. 13. Met. 303.
 Audacter sua decreta. Cic. 2. de Fin.
 Delictum. Hor. in Arte Poet. 442.
 Dignitatem alicujus ab inimicis. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Domum ac deos penates aliquo oppugnante. Cic. pro Milon.
 Excusatione adolescentiæ se defendere. Cic. pro Cælio.
 Fortiter. Ovid. 2. Amor. 5. 9.
 Amici fortunas. Cic. pro Muræ.
 Toga frigus. Hor. 1. Sat. 3. 14.
 A frigore. Virg. Ecl. 7. 6.
 Hic ego dum teneras defendo a frigore myrto.
 Hunc defende furorem. Virg. 10. Æn. 905.
 Honorem suum. Cic. 6. Verr. Sic defendere sententiam suam. Cic. 2. de Fin.
 Hostes, pro Repellere. Ennius. Serva cives, defende hostes quum potes defendere. Gell. Q. Claud. hostes defendebat a pinnis facillime.
 Injuriam alicui. Plaut. Mostel. 4. 2. 20. Virg. Ecl. 7. 47.
 Solstitium pecori defendite: jam venit æstas Torrida.
 Injuriam alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Defendere & oblitere injuriæ. Cic. 1. Off. 23. Qui autem non defendit, nec oblitit, si potest, injuriæ, tam est in vitio quam qui, &c.
 Defendere ac propulsare injuriam. Cic. 3. Off. 74.
 Locum suum honestissime defendere. Cic. pro Quinct. 43.
 Mores defendere. Ovid. 2. Amor. 4. 1.
 Non ego mendosos ausim defendere mores.
 Muros longo bello. Virg. 9. Æn. 511.
 Noctes. Propert. lib. 1. 16. 9.
 Nec possum infames dominæ defendere noctes.
 Noxiam. Ter. Phorm. 1. 4. 48.
 Armis ac virtute patriam. Lucret. lib. 2. 641.
 Pacem. Cic. 8. Philipp. 11.
 Defendere perfractæ. In *PERFRINGO*.
 Periculam civium. Cic. pro Muræ. 5.
 Civem a periculo. Cic. pro Fontejo. A quo periculo defendite, Judices, civem fortem atque innocentem.
 Pudor defendit aliquem. Cic. 5. Fam. 1.
 Publice privatimque aliquem. Cic. 4. Verr.
 Rationem. Cic. 2. de Fin.
 Recte ac jure defendere aliquid. Cic. pro Milon.
 Defendere rectum, pro Tueri opinionem de virtute, aut ipsam virtutem. Hor. 2. Sat. 7. 26.
 Aut quia non firmus rectum defendis.
 Turpe lingua empta reos. Ovid. 1. Amor. 10. 39.
 Communem salutem Reipub. Cic. pro Muræ.
 Defendere ac tegere scelus. Cic. pro Sylla 86.
 Se acri animo. Cic. pro Milon.
 Se nianu. Cæf. 5. Bell. Gall. 7.
 Se telo. Cic. pro Milon.
 Æquitate & fide focios. Cic. 2. Off.
 Defendit folis ardores. Cic. de Senect. 53.
 Solem. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Defendere & protegere spoliatum. Cic. pro Sylla 50. Ego jacentem & spoliatum defendo & protego.
 Tecta sua defendere, & ab aris, focus, ferrum flammamque depellere. Cic. pro Sextio.
 Valetu-

- Valetudinem bonam. Cels. lib. 4. cap. 8. Nam redit huic imbecillitas sua, nisi iisdem defenditur bona valetudo, quibus reddita est.
- Vestes a tineis defendit hæc herba. Plin. lib. 20. cap. 17.
- Vim. Plaut. Rud. 3. 4. 69. Hoc est, Arcere & propellere.
- Vi vim defendere. Cic. pro Milon. 9.
- Vitam ab inimicorum audacia. Cic. pro Milon. 6.
- Vitam suam noctis & fugæ præsidio, non juris judiciorumque. Cic. pro Sextio.
- Vocem. Ovid. 13. Met. 218.
- Ille potest authore suam defendere vocem.
- Urbem bello. Claud. de Bell. Gild.
- Urbem a vastatione. Planc. ad Cic. lib. 10. 15. extr.
- DEFENSOR**, Æris. Cic. de Amicit. Itaque re magis, quam autoritate causa illa defensa est.
- Ab armis defendar. Ovid. 2. Trist. 421.
- Neve peregrinis tantum defendar ab armis.
- Ab hostibus defendi paludibus & itinerum angustiis, & altitudine montium. Cic. 2. de Lege Agr.
- Arte defendi. Valer. 8. Argon.
- Libere defendi. V. LIBERE.
- Defendi per advocatum. Plin. in Præfat.
- Defendere, Ratione affirmare & asserere. Cic. in Vatin. 3. Defendebatur testibus collegis suis, non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. Budæus.
- Defendere & Prævaricari, diversa. Cic. pro Cluent. Hoc quamquam sedulo faciebat, tamen interdum non defendere, sed prævaricari accusatori videbatur.
- Judicis est, semper in causis verum sequi, patroni nonnunquam verisimile, etiam si minus sit verum, defendere. Cic. 2. Off. 51.
- DEFENDENS**, Nepos 2. 4. 1. Nullis defendentibus. — Cædes
- Defendentum armis aditus. Virg. 11. Æn. 886.
- DEFENSUS**, Partic. Cic. 5. de Fin. Sex igitur hæ sunt simplices de summa bonorum malorumque sententiæ: duæ sunt sine patrono, quatuor defensæ.
- Causa pluribus argumentis defensa viriliter. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Provincia ab hostium populatione defensa. Cic. pro Fontejo.
- Defensum dare, pro Defendere. Virg. 12. Æn. 437.
- nunc te mea dextera bello
- Defensum dabit. Id est, Defendet.
- DEFENSUIRI**, vetuste pro Defensum iri. Ulp. l. 1. §. 3. D. de dot. præleg. Et mulierem agentem ex testamento cavere debere defensui hæredem adversus maritum: ergo maritus idem debet cavere, adversus mulierem defensui, si prior agat. Et §. sequenti, Non alias eum legatum consequuturum, quam si caverit hæredes adversus mulierem defensui. Hotoman.
- DEFENSURUS**, [ὑπερασπιστέμενος] Partic. ut,
- Defensura reos facundia. Ovid. ad Pisonem.
- Manus defensura. Stat. 12. Theb. 64.
- DEFENSO**, are. Idem ac Defendere. Plaut. Rud. 3. 3. 30. Mœnia hinc ego defenso.
- Defensare ab hostibus. Sallust. Jugurth. cap. 60. Arma capientes ab hostibus defensabant.
- Defensat patrem. Stat. 4. Syl. 8. 44.
- Defensare se injuria. Plaut. Bacchid. 3. 3. 39.
- DEFENSA**, æ. f. Ultio, defensio. Tertullian. advers. Marc. 2. 18.
- A Deo expectare defensam. [Dicitur eadem forma ac Offensa.
- DEFENSITO**, are. frequentativ. ejusd. verbi. Cic. 4. Acad. 69. Idem hæc non acrius accusavit in senectute, quam antea defensitaverat. Defensitare causas. Idem de Clar. Orat. 100.
- DEFENSOR**, Verbale. [ὑπερασπιστής, ἀπολογητής] Qui defendit. Cic. 3. Verr. Sed ego defensore in mea persona, non accusatorem maxime laudari volo.
- Defensor necis, Quasi propulsator, qui mortem arcet & prohibet. Cic. pro Milon. Nam Defendere, Arcere est. Budæus.
- Paterni juris defensor, & quasi patrimonii propugnator sui. Cic. 1. de Orat. 244.
- Custos, defensorque juris & libertatis. Cic. pro Rabir. 12. Defensorem sui juris, ultorem injuriarum, actorem totius causæ adoptare. Cic. 1. Verr. 54.
- Salutis alicujus defensor. Cic. pro Milon.
- Ultor, propugnator, defensor, patronus. Cic. pro Milon. 40. P. Lentulus ultor sceleris, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.
- Acerrimus defensor. In ACER.
- Affiduus defensor & propugnator fortunarum alicujus. Cic. post redit. in Senat. 37.
- Bonus defensor. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Acerrimum defensorem alicujus in re aliqua se ostendere. Cic. 1. Fam. 1.
- non defensoribus istis
- Tempus eget. Virg. 2. Æn. 521.
- Idoneus suæ rei defensor. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Mulier defensor. Ulp. in l. Et primo. D. ad Sezazusc. Velleja. Sed & si mulier defensor alicujus extiterit, &c.
- Defensor, apud Jurisconsultos, tametsi a procuratore non usquequaque distet, dicitur, qui absque mandato cum sola satisfactione alterum in judicio defendit, atque tuetur, ut est in l. minor. cum duab. seq. D. de procurat.
- Defensores civitatum five locorum, Magistratus quidam erant similes Tribunis plebis, atque ideo defensores plebis appellantur in l. 1. C. de off. jurid. Alex.
- Defensores, Milites quidam vocabantur, qui ex acie nunquam exibant, nec excurrebant, sed ordines semper servabant. Usus est Mauricius quidam, qui de militia Romana Græce quidem scripsit, multis tamen & Latinis & barbaris vocabulis aspersis. Annot. Turneb.
- DEFENSIO**, Verbale. [ὑπερασπῖσις, ἀπολογία] Cic. 4. Acad. Ut ea pars defensionis relinquatur.
- Defensio, apud Jurisconsultos, pro Excusatione, l. si Reipublicæ. D. de usur. Item pro exceptione usurpatur, l. 1. C. de jur. & fact. igno. l. siquidem. D. de except.
- Defensio plena accipietur, ut ait Ulp. in fine l. Item ait prætor. D. ex quib. caus. major. si & judicium non detrectetur, & judicatum solvi satisfietur.
- Propugnatio & defensio dignitatis. Cic. 1. Fam. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ, propter magnitudinem beneficii tui, fortasse plerisque officii majorem auctoritatem habere videatur, quam sententiæ.
- Criminis defensio. Cic. pro Milon.
- Innocentiæ defensio sæpe multorum improbitate interclusa respirat. Cic. pro Cluent.
- Juris defensionem fuscipi posse, etiam in confessione facti. Cic. pro Milon. 15.
- Brevis defensio. Cic. pro Cælio 9.
- Facilis & prompta defensio. Cic. 1. de Orat. 237.
- Fortis & invicta defensio salutis meæ. In INVICTUS.
- Iniquior defensio. In INIQUUS.
- Mala & improba defensio. In IMPROBUS.
- Magnifica & præclara defensio. In MAGNUS.
- Præclara defensio facinoris. Cic. in Vatin.
- Timida defensio. Quintil. lib. 7. cap. 2.
- Accipere vultu truci defensionem. Tacit. lib. 4. 34.
- Afferre in defensionem. In AFFERO.
- Comparabit defensionem ex constitutionibus ab actore inductis defensor. Cic. 2. de Invent.
- Conterere defensionem oblivione. In CONTERO.
- Dare defensionem. Cic. pro Milon. Nam qui non poenam confessioni, sed defensionem dedit, is causam interitus querendam, non interitum putavit.
- Habere defensionem in judicio. Cic. Bruto 12.
- Patefacere defensionem. In PATEFACIO.
- Polliceri defensioni alicujus auxilium & silentium. Cic. pro Milon.
- Neque auxilium modo defensioni meæ, verum etiam silentium pollicentur.
- Probare defensionem suam aliquibus. Cic. pro Milon.
- Suscipere defensionem dignitatis alicujus, & in ea permanere. Cic. 5. Fam. 8.
- Rationem defensionis tentare. Cic. 4. Verr. Neque nunc tam mihi isti Verrem defendere videntur, quam in Verre defensionis tentare rationem.
- Uti defensione aliqua. Cic. 4. Verr.
- DEFENSATRIX**, icis. f. Cic. in Timæo f. de Univers. teste Prisciano, p. 245.
- DEFENSACULUM**, i. n. Aldhelm. de Virg. cap. 41. Fidei defensaculo fretus.
- DEFENSORIUS**, Tertull. advers. Marc. 2. 14.
- DEFENSITATIO**, apud Augustin.
- DEFERRE**, V. DEFERRE.
- DEFERO**, fers, tūli, lātum, [ἀποφέρειν, καθαιρεῖν, ἀποχρημαίνειν] ferre.
- Ex loco ferre. Plaut. Amph. 2. 2. 69. Quid si e portu navis huc nos dormientes detulit?
- Deferri navi ad ulterioris Rheni littus. Plin. lib. 8. cap. 19. Id est, Abduci.
- Deferre literas alicui. Plaut. Trinum. 4. 2. 107. Et ad aliquem, Cæf. 5. Bell. Gall. 45.
- Aliquid ad aliquem. Plaut. Afin. 5. 2. 35. Et deferre in aliquem locum. Cic. Att. lib. 12.
- In portum. Plin. lib. 12. cap. 19.
- In abruptum barathrum. Catul. 66. 108.
- In terram. Quintil. lib. 1. cap. 12. Videlicet ut corpora infantium nec casus, quo in terram toties deferuntur, tam graviter affligit.
- Deferar in vicum. Hor. 2. Epist. 1. 269.
- Deferri in undas. Virg. 8. Ecl. 59.
- Per præcipitia deferri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Deferri in errorem. Cic. 2. de Invent. Ne forte varietate, & dissimilitudine rerum deductus alicujus animus in quendam errorem deferatur.
- In præceps. Liv. 5. ab Urbe, Ruinaque tota prolapsa acies in præceps deferri.
- Defertur Moganus in Rhenum. Plin. lib. 4. Epist. 3. [Moganus pro Moenus corrupte. Sed locum h. Plinii frustra quæras.
- Ad quancunque disciplinam quasi tempestate deferri. Cic. 4. Acad.
- Deferre studium suum & laborem ad aliquem, est Ultro ad amicitiam provocare, & amicitiam offerre. Cic. Cæcin. lib. 6. 6. Idem Fam. lib. 6. 10. Universum studium meum & benevolentiam ad te deferro. Budæus.
- Autoritatem, gratiam, copias, opes ad aliquod negotium conficiendum deferre alicui. Cic. pro Flacc. 14.
- Aliquid in beneficii loco. Cic. 4. Verr. 29. Etenim revera multo magis est petendum ab hominibus, si salvi esse volumus, ut eant nobiscum in provinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum.
- Causam ad patronum deferre dicitur litigator, quum eum consulit, & ei controversiæ ordinem argumentumque exponit. Cic. 7. Verr.
- Reliqua est causa Judices, non jam recepta, sed innata: non delata ad me, sed in animo sensuque meo affixa atque insita. Budæus.
- Querelas ad aliquem, pro Queri. Liv. 9. Bell. Pun.
- Querelas ad aliquem per alium. Cic. pro Flacc. cap. 22. Quæ si civitas per bonos viros gravesque homines querelas ad vos detulisset, &c.
- Deferre [ἐπαγγέλλειν] ad aliquem quæ audivimus, Denuntiare. Cæf. 5. Bell. Gall. 28. C. Arpinus & Junius quæ audierant, ad legatos deferunt. Cic. 3. Verr. Virg. 4. Æn. 299.
- eadem impia fama furenti
- Detulit, armari classem, cursumque parari.
- Animo amicissimo insidias alicui paratas ei deferre. Cic. pro Planc.
- Consilia ad adversarios. Cic. pro Cluent.
- Mandata vel postulata alicujus ad alterum. Cæf. 1. Bell. Civil. 9.
- Petit ab utroque, quando Pompeji mandata ad se detulerint, ne graventur sua quoque ad eum postulata deferre, si parvo labore magnas

magnas controversias tollere, atque omnem Italiam metu liberare possent.

Mandata ab aliquo. Cic. pro Sylla.

Nuntium alicui. Cic. pro Corn. Balb.

Ad conjectorem. Cic. 2. de Divin. 134.

Deferre, pro Profiteri. Ulp. in l. Forma. D. de Censibus, Forma censuali cavetur, ut agri sic in censum referantur: nomen fundi cujusque & in qua civitate, & in quo pago sit &c. Omniaque ipse qui defert, æstimet. V. Censum in CENSEO.

Polliceri & deferre quicquid possumus, id est, Offerre. Cic. pro Lege Manil. 69. Quicquid autoritate, fide, constantia possum, id omne ad hanc rem conficiendam tibi & Pop. Romano polliceor & defero.

Denegare & Deferre, contraria. Cic. 2. de Orat. Idem pro Caelio, Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denegarunt. Et 1. Fam. 5.

Ad unum omnia delata sunt. Cic. Fam. lib. 4. 9.

Ultro deferre aliquid alicui. Cic. Fam. lib. 4. 13.

In beneficiis ad ærarium aliquem deferre. Cic. pro Archia, Testamentum sæpe fecit nostris legibus, & adiit hæreditates civium Romanorum, & in beneficiis ad ærarium est delatus a L. Lucullo Prætoris & Consule. Signa sunt & argumenta, quibus vult probare civem esse Archiam, licet non fuerit census. V. Gronov. de Pec. Vet. 3. 17.

Honorem alicui deferre. Cic. in Pison. Homini ille honorem, non generi: moribus, non majoribus meis: virtuti perspectæ, non auditæ nobilitati deferrebat.

Honorem & imperium rogatione sua ad aliquem deferre. Cic. pro Domo sua, cap. 9. Quem crudelitatis autorem fuisse dixeras, ad hunc honorem & imperium extra ordinem nominatim rogatione tua detulisti, &c.

Clamore imperitæ multitudinis, nullo publico consilio aliquid publicum munus ad aliquem deferre. Cic. pro Ligar.

Beneficia dormientibus. Cic. 7. Verr. Sed non idem mihi licet, quod iis, qui nobili genere nati sunt, quibus omnia Pop. Rom. beneficia dormientibus deferuntur.

Facultates alicui. Cic. Att. lib. 11. Siquas habuimus facultates, eas tum Pompejo, quum id videbamur sapienter facere, detulimus.

Optionem eligendi. Cic. Att. lib. 4. 18. Hybernæ legionem eligendi optio delata.

Pacem. Liv. 3. Bell. Pun. Ego, siquis de pace consulat, seu deferenda hostibus, seu accipienda, habeo quid sententiæ dicam. Legitur & disjunctim in aliquibus codicibus, De ferenda.

Palmam alicujus rei alicui. Cic. 2. de Orat. 227. Et illud quidem admiram, te nobis in eo genere tribuisse tantum, & non hujus rei quoque palmam, ut cæterarum, Crasso detulisse.

Potestatem alicui. Cic. pro Corn. Balb. Potest esse ulla denique majestas, si impedimur, quominus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem imperatoribus nostris deferamus?

Præconium alicui. Cic. Att. lib. 13. Ligarianam præclare vendidisti: posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. [Præcones nempe vendendis rebus adhibiti. Sed hic de Oratione Cic. Pro Q. Ligario agitur, ab Attico valde commendata.

Præmium dignitatis alicui. Cic. pro Flacc. 1. Primas alicui. Cic. Att. lib. 1. Idem in Orat. cap. 9. Cui primæ sine controversia deferrebantur.

Triumphum. Cic. Att. lib. 8. 3. Deferet triumphum: non acciperene periculosum sit, an accipere invidiosum ad bonos?

Aliquid ad alterum. Cic. de Amicit. Quod si etiam possis quidvis deferre ad alterum, videndum est tamen quid ille possit sustinere.

Judicia jam facta, domo ad causas. Cic. pro Cluent. Etenim non modo auctoritatem, sed etiam nomen judicium amittimus, nisi hic ex ipsis causis judicabimus, ac sic ad causas judicia jam facta domo deferemus.

Indicium ad Prætores. Liv. 4. Bell. Pun. Id est, Indicare.

Rationes deferre. Cic. Fam. lib. 5. 20.

Regnum. Liv. 1. ab Urbe, Omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt. Id est, Offerendum atque tradendum.

Studium & benevolentiam ad aliquem deferre. Cic. Fam. lib. 6. 10.

Voluntatem suam ad aliquem. Cic. Domit. lib. 6. 22.

Deferre aliquem, pro Accusare. Tacit. Ann. 14. 48. Majestatis delatus est.

Impietatis deferri. Tacit. Ann. 6. 47. Dein multorum amoribus famosa Albucilla defertur impietatis in principem.

Deferre & demonstrare. Cic. 1. 4. in Verr. c. 39. Sopater iterum flens ad Senatum defert istius cupiditatem, minasque demonstrat. [Sed commate post v. Defert distinguendum. Quin plane Refert legit Græv. Quanquam, Deferre ad senatum, quin recte dicatur, dubitare non licet. V. ad Att. I. Ep. 16. Sic de Off. 3. 31. extr. Rem ad populum detulit. Quanquam ibi quoque Guil. Retulit. Adeo crebro hæc permutantur. V. REFERO.

Deferre nomen alicujus, apud judicem vel magistratum, aliquem de aliquo crimine postulare. Cic. 3. Verr. Longo intervallo veterem consuetudinem retuli, & rogatu sociorum atque amicorum Pop. Rom. meorum autem necessariorum, nomen hominis audacissimi detuli.

Nomen amici mei de ambitu detulit. Cic. pro Caelio 56.

Deferre nomen alicujus de repetundis. Cic. 4. Verr.

Deferre nomen, & Accusare, differunt. Nam Deferre nomen dicitur, qui legibus interrogat apud Prætoris, ut si interrogatus neget, ejus nomen in reos referatur: nam Deferre nomen idem est quod Reum facere. Accusare vero, est Agere causam, & suum reum in iudicium adducere. Terent. 1. 10. D. de jur. patron. Qui nomen detulit accusasse intelligendus est. De patrono loquitur, qui si liberti nomen detulerit, non minus a bonorum possessione removetur, quam si accusarit. Hotoman.

Deferre crimina de aliquo ad Senatum. Liv. 9. Bell. Maced.

Sermones de aliquo ad alterum. Cic. App. lib. 3. 8. Tu cum istiusmodi sermones ad te de me delati sunt, non debuisti credere.

Maleficium alicujus ad iudicium. Cic. pro Caelio 76.

De aliquo apud alios. Cic. 3. de Lege Agr. Commodius fecissent Tribuni pleb. Quirites, si quæ apud vos de me deferunt, ea coram potius me præfente dixissent.

Deferre, pro Indicaturam facere. Sen. in Epist. Videamus hoc quod concupiscimus, quanti deferatur.

DELATUS, [ἐγκληθεὶς] Partic. Cic. 2. de Invent. Ut in quodam iudicio, quum venefici cujusdam nomen esset delatum, &c.

Divinitus ad nos delatus vir. Cic. 1. de Orat.

Delatus honor. Sil. lib. 16.

DELATIO, [ἐγκλημα] Verbale. Nominis delatio. Cic. 7. Verr. 25. Nuper quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postulare, &c. Cael. Ciceroni, lib. 8. 6. Illud mihi occurrit, quod inter postulationem & nominis delationem, uxor a Dolabella discessit. V. Deferre nomen.

Crebræ delationes. Tacit. Hist. 4. 41. Crebris apud Neronem delationibus famosis.

Dare delationem. Cic. Divinat. in Q. Cæc. 49. Cuicunque vos delationem dedissetis.

Dare aliquam delationem alicui. Cic. 1. Verr. Equis unquam tam palam de honore, tam vehementer de salute sua contendit, quam ille atque illius amici, ut ne hæc mihi delatio detur?

Factitare delationes. Tacit. Hist. 2. 10. Hoc est, quod in Bruto Accusationes factitare Cicero dixit. 130.

Subire delationem. Tacit. Ann. 11. 29.

DELATOR, m. [ἐνέγκτης, συκοφάντης, μνηστής] Verbale. Occultus accusator dicitur, & calumniator. Plin. Jun. in Paneg. 35. 1. Delatorum classis permixta omnibus ventis. Martial.

Et delator habet, quod dabit, exilium. Sueton. Dom. 9.

Princeps, qui Delatores non castigat, irritat.

Delator dicitur, qui auctor & causa est prodendi alicujus negotii, vel rei, quæ ante incognita, ab eo postea detegitur; ac indicatur. Harmenop. tit. de Delator.

DEFERVO, bui & vi, [ἀπέρζω] ēre. Proprie est Summe fervere, itaque quod deferbuit, refrigeratur. Columel. lib. 9. cap. 15. Dum musteus fructus defervescat. Cato cap. 96. Ubi lupinus deferbuerit.

Defervere, ad hominem transfertur, pro Mitescere & placidum fieri.

Cic. in Orat. 107. Quantis illa clamoribus adolescentuli diximus, de supplicio parricidarum? quæ nequaquam fatis deferbuisset, post aliquanto sentire cepimus. Translatum est a vino in lacu, vel dolio potius fervere desinente, quod jam austeritatem accipit: quæ austeritas ad iudicium jam maturum transfertur.

Defervere & mitigare. Cic. pro Caelio 43. Jam ista deferbuerint: jam ætas omnia, jam ista dies mitigarit.

Deferbuit adolescentia. Ter. Adel. 1. 2. 72. Sperabam jam deferbuisset adolescentiam.

Cupiditates adolescentiæ deferbuerunt. Cic. pro Caelio cap. 18. Summi homines & clarissimi cives fuerunt, quorum quum adolescentiæ cupiditates deferbuissent, eximiae virtutes, firmata jam ætate, extiterunt.

DEFERVESCO, ēre. Idem. Varro de R. R. 2. 2. Æstus defervescunt. Defervescit ira. Cic. 4. Tusc. 78. Aut rogandi, orandique sunt, ut si quam habent ulciscendi vim, differant in tempus aliud, dum defervescat ira.

Deferbuisset 270. pro Cluent. Deferuissent pro M. Cael. 500. ed. Lamb. H. St. Cæterum omnia supra allata, ad Inchoativum v. pertinere arbitror, ac vereor, ut Deferveo usquam occurrat. Nam ap. Plin. 14. 9. extr. videtur 3. conj. Defervere.

DEFERVFACIO, ēre. [ζεοποιέω] Idem quod Fervefacere. Cato R. R. cap. 157. de Brassicæ Medicamentis. Tormina quibus molesta erunt, sic facito: Brassicam macerato bene, postea in aulam conjicito, defervefacito bene. Ubi cocta erit bene, aquam defundito. Eo addito oleum bene, & salis paululum, & cuminum & pollinem polentæ. Postea ferve bene facito, &c. Plin. lib. 23. cap. 7. Radix caprifici defervefacta in vino, dentium dolores subaud. Sedat. Rursum lib. 20. cap. 7. de Caulibus Lactucæ, Defervefacti hi caules, & stomacho utilissimi traduntur. In his exemplis Defervefacere nihil aliud significat quam Fervefacere, vel potius Vehementer fervefacere, ut ne augeat: vel certe Coquere, ut palam est propius intuenti. adde Vitruv. 8. 5.

DEFETISCOR, Scribitur & DEFATISCOR. V. supra. ēris, defessus sum, ut ait Priscianus, [καταπονέμωμι, κατὰμωμι] defetisci. Labore deficere. Ter. Phorm. 4. 1. 23.

Neque defetiscar unquam ego experirier,

Donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.

Languens & defessus. Cic. Fam. lib. 10. 28. Senatumque jam languescentem & defessum ad pristinam virtutem consuetudinemque revocavi.

Omnibus medullis defessus. Catul. Epigr. 53. 30.

Satiatate defessus. Cic. Curioni lib. 2. 3. Neque quisquam est, quin satiata jam defessus sit.

Defessus sum querere. Plaut. Epid. 5. 2. 55.

Defessus sum queritando. Plaut. Amph. 4. 1. 6. Ter. Adel. 4. 6. 1. Ego vapulando, ille verberando usque, ambo defessi sumus. Ibid. 2. 2. 5.

Defessus sum ab gerunda aqua. Plaut. Pœnol. 1. 2. 14.

Defessus sum ridendo de te. Ter. Eun. 5. 7. 7.

Jubendo defessus. Ovid. 9. Met. 198.

Cedo defessus malis. Sen. Medea 7.

Defessus recreatur. Plin. lib. 27. cap. 12.

Defessus acie. Stat. 12. Theb. 497. Vulgo Defensos. V. ACIES.

Defessus cultu agrorum. Cic. pro Lege Agr. 12. Sic Defessus labore disputationis. Cic. 2. de Orat. 234.

Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr. 31.

Animi forensibus negotiis atque urbano opere defessi, gestiunt ac volitare cupiunt vacui cura atque labore. Cic. 2. de Orat. 33.

Artus defessi. Ovid. 3. Trist. 12. 22.

Aures convicio defessæ conquiescant. Cic. pro Archia 12.

Membra labore. Catul. Epigr. 48. 14.

Tormenta. Cic. pro Cluent. 177. Quum jam tortor atque essent tormenta ipsa defessa.

DEFICIO, cci, ectum, [ἀπαρροβώω, ἐκλείπω, ἀπολείπω, ἀφίσταμαι] ēre. quando pro Relinquere & deferere accipitur, habet passivum: quando vero pro Defetiscor, neutrum est. Et autem a De & Facio compositum.

Deficere, pro Deesse. Cic. 3. Verr. 31. Vereretur ne mihi criminum non

- na non suppeterent, ne oratio deesset, ne vox viresque deficerent. subaud. Mihi.
- Æquor deficit puppibus. Stat. 1. Achil. 446.
- Anima deficit per æstum. Cels. lib. 1. cap. 17. Atque hic quoque habenda virium ratio est, neque committendum ut per æstum anima deficiat.
- Animantes, quum calor defecerit, non interire. Cic. 3. de Nat. Deor. 35.
- In causa aliquem deficiunt omnia. Cic. pro Fontejo 24.
- Deficiunt artes, deficiuntque doli. Tibul. lib. 1. Eleg. 4. 82.
- Dolor me non deficit. Cic. 7. Verr. 157.
- Linguae defecerat humor. Ovid. 9. Met. 56.
- Noctis lentus non deficit humor. Virg. 1. Georg. 290. Hoc est, Non deserit. Unde & qui deferunt exercitum ad hostes transeuntes, Defectores vocantur. Servius.
- Improbitas aliquem defecit. Cic. 3. in Catilin. Ita eum non modo ingenium illud, & discendi exercitatio, qua semper valuit, sed etiam propter vim sceleris manifesti atque deprehensi, impudentia qua superabat omnes, improbitasque defecit.
- Ingenium deficit. Ovid. 2. Fast. 123.
- Luna deficit nocturno tempore. Plin. lib. 2. cap. 10. Cic. 1. de Divin. 121. Si Luna paulo ante Solis ortum defecisset, &c.
- Interpositu, interjectuque terræ repente Luna deficit. Cic. 2. de Nat. Deor. 103.
- Membra deficiunt. Lucret. lib. 5. 885.
- Manus ad cœpta deficiunt. Ovid. 8. Met. 492.
- Memoria deficit. Cic. 2. de Fin. 44.
- Omnis motus animi deficit. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stylym prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccebat oratio. De Galba Oratore.
- Nervi deficiunt. Hor. in Arte Poet. 27. Ovid. 12. Met. 567.
- Prudentia deficit illum. Cic. de Clar. Orat. cap. 24.
- Latera & vox me deficiunt. Cic. 3. Verr. 31.
- Res eos jampridem, fides deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catilin.
- Res frumentaria ipsos deficere cœpit. Cæf. Bell. Gall. 2. 10.
- Res ipsa quam scribam deficit. Cic. Q. frat. lib. 2. 15. Omnia colligo, ut novi scribam aliquid ad te: sed ut vides, res me ipsa deficit.
- Rebus dubiis deficere. Virg. 6. Æn. 196. Hoc est, Deserere in rebus incertis. Servius. V. infra.
- Sanguis & vires illum deficiunt. Cæsar. 7. 50. ult.
- Sensus deficit. Lucret. lib. 3. 546.
- Deficit & extinguitur Sol. Cic. in Somn. Scip. 17. Nanque ut olim deficere Sol hominibus, extinguique visus est, &c.
- Solatia me deficiunt, i. e. defunt mihi. Cic. Sulpic. lib. 4. 5. Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori: quod ea me solatia deficiunt, quæ cæteris quorum mihi exempla propono, simili in fortuna non defuerunt.
- Spes deficit, non voluntas. Cic. Att. lib. 7. 20.
- Studia cuncta ætate exacta deficiunt. Cic. pro Deiot. 28.
- Sylvæ glandes deficiunt. Virg. 1. Georg. 149.
- Tempus deficit ad bellum gerendum. Cic. pro Rosc. Amer. cap. 32. pr.
- Tempus hercle te citius, quam oratio deficeret. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Sic deficiet me jam dies, nox, &c. pro Cœlio 29.
- Tela mihi deficiunt. Cæf. 3. Bell. Gall. 5. Non solum vires, sed etiam tela nostris deficerent.
- Vires deficiunt aliquem. Cic. 1. de Orat. 199.
- Vita discentes deficit. Cic. 3. de Orat. 23.
- Vires & vita deficit, &c. Cic. 7. Verr. 71. Si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de civium Romanorum indignissima morte, non modo vires, verumetiam vita deficiat, id mihi præclarum & jucundum putem?
- Vox eum defecit in illo loco. Cic. Fam. lib. 7. 1.
- Deficit in mucronem figura. Plin. lib. 2. cap. 10. Id est, Definit, hoc est, Habet mucronem.
- Deficere, [ἀφίσταται] Desistere, & a ductu alterius recedere & quasi rebellare. Sallust. in Jugurth. Quod oppidum primum omnium post malam pugnam ab rege defecerat. Cæf. 5. Bell. Gall. 25. Ille veritus, ne civitas eorum impulsu deficeret. V. TRANSEO.
- Plane ab aliquo. Cic. Fam. lib. 7. 12.
- A principe aliquo ad alium. Liv. 2. ab Urbe, Eodem anno duæ coloniæ Latinæ, Pometia & Cora, ad Aruncos deficiunt. Id est, a Romanis deficiunt, & ad Aruncos se conferunt. Cæf. 2. Bell. Gall. 14. Ab Heduis defecisse.
- Deficit utilitas ab amicitia. Cic. 2. de Fin. 79. Sed quid ages tandem, si utilitas ab amicitia (ut sæpe fit) defecerit? Id est, Si nulla utilitas percipitur ex amicitia.
- A dignitate sua. Cic. pro Sylla 35.
- A virtute. Cic. de Amicit. cap. 11. Difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris.
- A seipso, est Mores mutare. Cic. Cœlio lib. 2. 16. Illud miror, adduci potuisse te, qui me penitus nosse deberes, ut existimares aut me tam improvidum, &c. aut tam inconstantem, ut collectam gratiam florentissimi hominis effunderem, a meque ipse deficerem, &c.
- A vita. Cic. 3. de Fin. Sæpe officium est sapientis, deficere a vita. Legitur in emendationibus codicibus Deficiscere.
- Deficere, pro Defetisci, neutrum. Martial. lib. 2. 6. Lassus tam cito defecis viator. Cic. 4. Acad. 7. Tamen nec illi defecerunt, neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.
- Deficere, proprie res dicitur, Quæ propemodum consumpta est.
- Concidere & deficere. Cic. Att. lib. 1. 11. Ne una plaga accepta p. c. conciderent, ne deficerent.
- Consenescere & deficere. Cic. de Senect. Nec ulli bonarum artium magistri non beati putandi, quanvis consenuerint vires atque defecerint.
- Deficere animo, animis, viribus. Cic. Martius Rufus Quæstor in castris relictus a Curione, cohortatus suos ne animo deficiant. Liv. 6. Bell. Pun. Cæf. 7. Bell. Gall. 30.
- Deficere animum, pro animo. Varr. de R. R. cap. 16. Ne deficiant animum. De Apibus.
- Alimento. Columel. lib. 3. de Vite, Quumque transtuleris de humido
- in aridum locum, vide ne pristino alimento deficiat. Idem, Commode fluunt, nec deficiunt macro solo.
- Cœptis. Valer. 2. Argon. 597. Ne defice cœptis.
- Discuribus. Valer. 5. Argon. 427.
- Mente. Ovid. 9. Met. 635.
- Visu. Sueton. de Clar. Gram. 3. 5. Quum jam non gressu modo deficeret, sed & visu. Emend. codd. Deficeretur.
- DEFICIOR, pass. Columel. lib. 3. Jugatum quadam parte deficitur, quadam superat. Cic. pro Cluent. En hoc illud est quod ante dixi, mulier abundat audacia, consilio & ratione deficitur.
- Deficitur aqua salienti hæc amœnitas. Plin. Jun. lib. 2. Epist. 17.
- DEFICIENS, Partic. [ἐκλείπων.] Cic. 1. Tusc. 30. Qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectum omnino amitterent, &c.
- Ales deficiens cadit. Sen. Herc. Oeth. 8.
- Cibus deficiens. Ovid. in Ibin. 524.
- Deficiens animo mæsto. Lucret. lib. 6. 123.
- Sermoni deficiente die. Ovid. 5. Trist. 13. 28.
- Utque solebamus consumere longa loquendo Tempora, sermoni deficiente die.
- DEFICIENTIA, Paulinus Nolanus 23. n. 8. Ad Deficientiam indeficientem.
- DEFECTUS, Partic. [ἐκλείπων] a Deficio vel Deficior, habet interdum significationem activam in voce passiva, ut ait Valla. 2. 30. Martial. lib. 13. 77.
- Dulcia defecta modulatur carmina lingua
- Cantator cygnus funeris ipse sui.
- Defectæ senectutis homo. Ulp. in l. arboribus. §. de illo. D. de usufruct.
- Defectæ senio arbor. Columel. lib. 5. cap. 6.
- Dentibus defecti, id est, Edentuli. Plin. lib. 8. cap. 16.
- Animo. Plin. lib. 20. cap. 14. Magna societas cum hac ad recreandos defectos animo, pulegio.
- Ætate. Ulp. in l. 3. §. Ignoscatur. D. De S. C. Syl. V. Fabro, Scheff.
- Gud. Burm. not. ad Phædri l. 1. F. 21. 3.
- Libri defecti. Cic. Att. lib. 13. 23. Libri ad Varronem non morabantur. Sunt enim defecti, ut vidisti, tantum librorum menda tolluntur. Baptista Pius legit Defecti, hoc est, Æquati, lævigati, umbilicis decorati. Alii aliter. Locus valde vexatus.
- Defectus, passivè [ἐκλείμενος] pro Destitutus. Ovid. in Ibin. 119.
- Sitque (quod est rarum) solito defecta favore
- Fortunæ facies invidiosa tuæ.
- Aqua, ciboque defecti. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Solo mœret defecta cubili. Valer. 7. Argon. 116.
- Genibus defectus. Stat. 6. Theb.
- Sol lumine. Tibul. lib. 2. Eleg. 5. 76.
- Viribus. Sen. Hippol. 4.
- Defecta a mensuris mulier. Cels. lib. 1. cap. 8. Quæ neque peperit, neque gravida est, si lac habet, a mensuris defecta est.
- Defectus, Nomen ex Partic. [ἐκλείπων] Columel. in præfat. lib. 1. Sed sive fundum locuples mercatus est, e turba pedissequorum lecticariumque, defectissimum quemque annis & viribus in agrum relegat.
- DEFECTUS, ūs. [ἐκλείψις, ἀπώλειψις.] Liv. 4. ab Urbe, Defectus alibi aquarum circa torridos fontes rivosque, stragem siti pecorum morientium dedit.
- Defectu cordis. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo non vivere hominem ultra centesimum annum defectu cordis.
- Defectus animi. Plin. lib. 20. cap. 2. ad finem, Ipse cucumis odore defectum animi. subaud. Sanat.
- Defectus folis & lunæ. Gell. lib. 2. 5. Cic. 2. de Nat. Deor. Neque solum ejus species ac forma mutatur, tum crescendo, tum defectibus in initia recurrendo: sed etiam, &c. de Luna.
- Defectus varii folis. Virg. 2. Georg. 478.
- Defectus velox. Plin. lib. 34. cap. 2. de Æris generibus eodem significatu dixit, Non longi ævi, & velocis defectus.
- Defectus stomachi præcipue excitat inula. Plin. lib. 19. cap. 5.
- Defectu medicorum multi perierunt, id est, Quia medici defuerunt, præsto non fuerunt. Ex Valla. l. 4. C. 6.
- Laborat luna defectu. Claud. in Epigr. de Magnete 4.
- DEFECTUM, ti. Subst. n. Cic. pro Sextio, Ille ad eos a quibus audiebatur quotidie, aliquid defecti afferebat. [Ita Nizol. sed locum non reperi.]
- DEFECTIO, ōnis. [ἀπόστροφος] proprie est Recessio (inquit Valla) aut militum, aut civitatis a domino, vel a superiore. Liv. 1. ab Urbe. Cic. Q. frat. lib. 1. 4. Multa convenerunt, quæ mentem exturbarent meam, subita defectio Pompeji, alienatio Consulium, &c.
- Abstinere a defectione. Liv. de Bell. Pun.
- Attentare defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Circumspectare defectionis tempus. Liv. de Bell. Pun.
- Esse in defectione. Liv. de Bell. Pun.
- Facere defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Inire. Liv. de Bell. Pun.
- Moliri. Liv. Circeiosque & Velitras colonias jamdiu molientes defectionem, &c.
- Oriri defectionis initium. Cæf. 5. Bell. Gall. 26. pr.
- Spectare ad defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Defectio a recta ratione. Cic. 4. Tusc. 22. Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est a tota mente ac recta ratione defectio.
- Defectio mulierum a conceptu. [ἐκλείψις, ἀπώλειψις] Plin. in Proœm. lib. 23. Pampini sanguinem excreantibus, & mulierum a conceptu defectioni diluti potu profunt. Eam potius intelligit affectionem prægnantium, quæ & Malacia, & Pica vocatur. Kios Diof.
- Animi defectio. Cic. Att. lib. 3. 18.
- Animæ defectio. Cels. lib. 7. cap. ult.
- Virium defectio. Cic. de Senect. cap. 9. Etsi ipsa defectio virium, adolescentiæ vitis efficitur sæpius quam senectutis.
- Solis & Lunæ. Cic. de Senect. 49. Quam delectabatur quum defectiones solis & lunæ multo ante nobis prædiceret? Idem de Divin. 1. 49. & de Nat. Deor. 2. 19.

Defectio, pro Debilitate. Sueton. in Calig. cap. 50. In adolescentia ita patiens laborum erat, ut tamen nonnunquam subita defectione ingredi, stare, colligere semet ac fuffere vix posset. Tacit. lib. 5. Vocarique qui recreanda defectioni cibum adferrent.

DEFECTOR, ōris. Verbale. [*ἀποστρέψ*] Sueton. in Neron. cap. 43. Revocatisque ad pœnitentiam defectoribus, &c. Tacit. Ann. 12. 50. 3. Hist. 3. 12. 3.

DEFECTIVUS, [*ἐκείνους*] Calepinus probat ex Cic. lib. 1. Off. quo loco vox hæc videtur adjecta ab interprete aliquo, cui Mancum significare videbatur Defectivum. Cæl. Aur. Acut. 2. 10.

DEFECTRIX, Tertull. advers. Val. extr.

DEFECTUOSUS, Justin. cap. 7. §. 4. C. de summa Trin.

DEFIGO, xi, xum, [*καταπιμπύμι*] ēre. Proprie est Immittere, & veluti implantare. Columel. lib. 2. Tum in terram bene pœstinatam & stercoreatam rectum farmentum defigo. Cic. 5. Verr. Aciem defixere in his vestigiis, &c.

Arbos terræ defigitur. Virg. 2. Georg. 290.

Animos defigere. Liv. 1. Tacita mœstitia ita defixit omnium animos, ut, &c. Defigere animos & intendere. Cic. 4. Acad. Parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, ut, &c.

Audaciam in mentibus atque oculis omnium. Cic. 8. de Provinc. Consul. Nihil de hac ejus urbana, quam ille præsens in vestris oculis mentibusque defixit, audacia loquor.

Colaphis aliquem in terram. Plaut. Perf. 2. 4. 22.

Columellas in trabibus. Cæs. 2. Bell. Civil. 10.

Cultrum in corde. Liv. 1. 58.

Crucem defigere. Cic. 4. Verr.

Gladium jugulo. Liv. 1. 25.

Curas in Reipub. salute. Cic. 14. Philipp. 13.

Ensem. Sil. lib. 10.

Furta alicujus in oculis populi. Cic. Act. 1. in Verr. 7. Hoc est, Ita recitare ut non modo audiri, sed etiam fieri videantur.

Mentem in aliqua re. Cic. 3. de Orat. 8. Omisissis cæteris argumentis in eo mentem, orationemque defigit.

Ocellos in aliquem. Ovid. 2. Amor. 8. 15.

Oculos spe & mente in rem aliquam. Cic. 11. Philipp. 10. Cujus sanguinem non bibere censetis? in cujus possessiones atque fortunas non impudentissimos oculos spe & mente defigere?

Oculorum aciem in terram. Plin. lib. 8. cap. 16.

Pavor defixerat cum admiratione Gallos. Liv. 7. Et lib. 5. Ipsi pavore defixi primum steterunt. Et lib. 3. 47. extr. Stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit.

Plantam in hortis. Ovid. 193. de Rem. Amor.

Sententiam judicium in animis. Cic. pro Domo sua, 9. Ad quam sententiam dixi? primum eam, quam populi sermo in animis vestris jam ante defixerat.

Sicam in corpore. Cic. 1. in Catilin. 6. extr.

Crabrones spicula defigunt. Ovid. 3. Fast. 753.

Defigere, est & Veneficiorum & Devotionum verbum, ut Virgil. Ciri 377. Regis Iolchiacis animum defigere votis.

Vota Iolchaca sunt Devotiones magicæ, sive veneficæ, quibus Thefali, gens iis rebus infamis, uti solebant. Auctor libri de Herbis, qui vulgo Apulejo ascribitur, cap. 7. Si quis Devotus, Defixusque fuerit in suis nuptiis, sic eum resolvat. Sen. Herc. Oeth. v. 123. Hoc inquit magæ Dixere amorem posse defigi malo. Plura V. apud Ryckium in Tacit. Ann. 2. 30. 4. p. 37.

Deprecationibus diris defigi. Plin. lib. 28. cap. 2. Ubi V. Hard.

DEFIXUS, Partic. [*καταπεπιγμένους*] Cic. 4. Philipp. 6. Virtus est una altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco.

Acies, ut, Stat cuneo defixa acies. Stat. 9. Theb. 677.

Animus defixus malis, id est, Vi malorum atque calamitatum attonitus & mentis inops atque consilii. Claud. 4. Paneg. 486.

Animus defixus in aliqua contemplatione. Plin. lib. 2. Epist. 1.

Aratra defixa. Virg. 3. Georg. 519.

Atque opere in medio defixa relinquit aratra.

Mens defixa humi. Cic. in Somn. Scip. 9. Quousque humi defixa tua mens erit?

Oculis defixis videre. Hor. 1. Epist. 6. 14.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.

Ora. ut, Defixi ora tenebant. Virg. 8. Æn. 520.

Vix ea fatus erat: defixique ora tenebant

Æneas Anchiliades, &c.

— defixa Latinus

Obtutu tenet ora. Virg. 7. Æn. 250.

Spes omnium posita & defixa in te. Cic. pro Flacc. 3. Ut omnia Reipubl. subsidia, totum statum civitatis, omnem memoriam temporum prætoriorum, salutem præsentium, spem reliquorum, in vestra potestate, in vestris sententiis, in hoc uno judicio positam & defixam puteris.

Defixum, sic dicitur ut Inustum, hoc est, Indelebile. Cic. pro Domo sua, 103. Hanc vero in palatio, atque in pulcherrimo urbis porticum esse patiimini, &c. doloris mei defixum indicium ad memoriam omnium gentium sempiternam.

DEFIXIO, ōnis. Gloss. Lat. Græc.

DEFINGO, inxi, ictum, ēre. Idem ac simpl. Fingere. Cato de R. R. C. 74. Ubi bene subegeris, defingito, coquitoque sub testa. De Pane depluticio. Tertull. adv. Marcion. 2. extr. conf. DIFFINGO.

DEFINIO, ūvi, itum; [*ἀποφύω, ὁρίζω, ἀπερρίφω, καθορίζω*] īre. Terminare, & quasi finem dare. Cic. de Amicit. Altera sententia est, quæ definit amicitiam paribus officiis ac voluntatibus.

Definiunt fundi extremam partem oleæ. Cic. pro Cæcin. Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.

Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cujus terminis septa teneatur. Cic. 2. de Orat. 5.

Unamquamque rem certo naturæ termino definire. Auth. ad Heren. lib. 3.

Circumscribere & definire. Cic. pro Sextio 1. 16.

Definire & complecti. Cic. 1. de Orat. 64. Quamobrem si quis universam & propriam Oratoris vim definire complectique velit, is Orator erit, &c.

Concludere ac definire orationem. Cic. 4. Verr. Ut aliquando totam hujus generis orationem concludam ac definiam.

Aliquid breviter illustrare, verbisque definire. Cic. 2. de Orat. 39.

Ædes sibi optimas definire. Cic. Philipp. 8. 9.

Definire alicui quid faciat. Cic. pro Quinct. 84.

Artem definire ex rebus perspectis planeque cognitis. Cic. de Orat. 1. 108.

Definire diem. Cæs. Bell. Civil. 1. 11. Vulgus Determinare dicit.

Discordias. Cic. de Arusp. Resp. 53. Quas ego alias optimatum discordias a diis immortalibus definiri putem?

Horizon nostrum aspectum definit. Cic. 2. de Divin. 92.

Imperium, orbis terrarum terminis. Cic. pro Sextio cap. 31. Qui imperium populi Romani orbis terrarum terminis definisset. De Pompejo.

Definire in quinquennium. Cic. de Lege Agr. 32. Dat præterea potestatem verbo Prætoriam, revera regiam: definit in quinquennium, facit sempiternam.

Definire legem alicui. Cic. Verr. 3. 211. Cur huic præcipua lex injuriæ definitur?

Certus ac definitus locus. Cic. in Somn. Scip. cap. 3. Sic habeto omnibus qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo, ac definitum locum, &c.

Locum definire. Hirt. lib. 6. 30.

Lucide ac breviter definire. Cic. Orat. 2. 162.

Mala dolore, bona voluptate definiunt. Cic. in Pison. 42.

Tempore & die memoriam beneficii definire. Cic. Post red. ad Quirites.

Definita animi moderatio. Author ad Heren. lib. 1. 1.

Modum vitæ suæ animi æquitate definire. Cic. pro Marcel. 25. Hic tu modum tuæ vitæ, non salute Reipub. sed æquitate animi defines.

Numerum & magnitudinem alicujus rei. Cic. Verr. 3. Non solum numerum signorum, sed etiam uniuscujusque magnitudinem, figuram, statum literis definiri vides.

Definita quæstio apud Oratores. Cic. in Partit. Quid quæstio? quasnam habet partes? c. p. Infitam, quam consultationem appello: & definitam, quam controversiam nomino.

Res quas Romani gesserunt, orbis terræ regionibus definiuntur. Cic. pro Archia 23.

Constituta & definita res. Cic. de Orat. 42.

Quam vitam ingrediar, defines. Cic. 4. Acad. 114.

Definire dialecticis est, quid res sit, Explicare; quod perfecte sit ex causis rei naturam comprehendentibus: circumscripse ex reliquis argumentis.

Definitum est. Plaut. Cistell. 2. 1. 43. Perge loqui: non remittam, definitum est.

Definitum ac certum. Cic. Fam. lib. 3. 8. Nihil enim habent quod definitum sit aut certum.

Definitum & constitutum. Cic. de Fato 9. Non sequitur tamen ut etiam sedere eos, & ambulare, & rem agere aliquam principalibus causis definitum & constitutum sit.

DEFINITIO, [*ὁρίζω, ὁρισμός*] Est oratio explicans quid res sit. Quintil. lib. 7. cap. 4. Finitionem vocat. Cic. 1. Off. 7. Omnis enim quæ a ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci: ut intelligatur quid sit id de quo disputatur. V. in Topic. Item 1. de Orat. 189. & 2. de Fin. 5.

Definitio genere declaratur, & proprietate quadam, aut etiam communium frequentia, ex quibus proprium quid sit eluceat. Cic. in Partit. 41.

In definitionibus neque abesse quicquam decet, neque redundare. Cic. de Orat. 83.

Homini definitio una in omnes valet. Cic. 1. de Legib. 29.

Propriam cujusque vim definitione declarare. Cic. de Orat. 190.

Vera definitio. Cic. de Invent. 2. 53.

Homini & temporum definitione sublata. Cic. de Divin. 2. 110. Hoc est, Non explicando seu exprimendo nominatim homines & tempora.

Definitione, id est (ut barbari loquuntur) Specificatione

Definitio, Regula, locus communis: quam Maximam vulgus vocat. Javol. 1. 202. Omnis definitio in jure civili periculosa est.

DEFINITIVUS, Adj. [*ὁριστικός*] Cic. de Invent. 2. 7. pr. Quum facti controversia est, quando conjecturis causa firmatur: constitutio conjecturalis appellatur. Quum autem nominis, quia vis vocabuli definitura est, constitutio definitiva nominatur.

DEFINITE, [*ὁρισμένως*] Adv. Cic. pro Corn. Balb. cap. 14. Lex id Gellia & Cornelia, quæ definite potestatem Pompejo civitatem donandi dederat, sustulisset.

Definite dicere. Cic. in Orat. 118. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partite, definite, distincte, facite dicere, præfertim, &c.

DEFINITIVE, Adv. Tertull. de Carn. Christ. cap. 18. Cæl. Aurel. Acut. præf. 1. 14.

DEFINITOR, Tertull. advers. Marc. 5. 10.

DEFIT, [*λείπειν*] Imperf. pro Deest: non nisi in aliquot tertiis personis, & in infinito reperitur. Ter. Hec. 5. 2. pr. Nihil apud me tibi defieri patiar. Idem Eun. 2. 2. 12. Nihil quum est, nihil defit tamen.

Defit animus mihi. Plaut. Milt. 4. 6. 46.

Quia stare nequeo, ita animus per oculos meos defit.

Defit dies. Plaut. Rud.

Defit mihi fortuna. Cic. 3. Tuscul. C. 19. Pol mi fortuna magis defit quam genus.

Ex Veteri poetâ.

Non defit lac. Virg. Ecl. 2. 22.

Lac mihi non æstate novum, non frigore defit.

Vitæ copia defit. Lucret. lib. 6. 814.

DEFIOCULUS, [*λεπιδόφυλον*] dicitur a Martiali pro Lusco, lib. 12. 59. de importunis Basiatoribus, Hinc defioculus, & inde lippus. [Sed doctis merito suspecta est hæc Lectio. Quid si legeris Defistoculus? Nomen fictum de eo, qui habet Acre malum ferens stillantem ocelli, ut Juvenalis S. 6. v. 109. expressit. Græci ὑπὸ λωπὴν & ὑπὸ δαυ vocant affinia inter se vitia. Juniores Fistulam lacrymalem, communi nomine appellat.]

DEFIXUS, V. DEFIGO.

DEFLACCARE, Vetus & prorsus obsoletum verbum est, quo antiquissimi usi sunt pro Atterere. Author est Nonius 1. 22. Nisi forte Deflocare rectius legatur, de quo infra suo loco.

DEFLAGRO, [καὶ φλεγομαι, ἐκπύουμαι] are. Vehementer comburi. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Dianæ Ephesiæ templum deflagravisse. Deflagrare ardore, flamma. Cic. 4. Acad. 37. Fore tamen aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret.

Communi incendio deflagrare. Cic. pro Sextio 99. Aut qui propter infinitum quandam animi furorem, discordiis civium ac seditione pascantur: aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio malint quam suo deflagrare.

Phæthon ictu fulminis deflagravit. Cic. 3. Off. 25.

Deflagrare, Deservescere, languescere. Lucan. lib. 4. 280.

— sic deflagrare minaces.

Incautum, & vetito passus languescere bello.

Iræ deflagrant. Liv. 40. 8. Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.

Seditione paulatim deflagrante. Tacit. Hist. 2. 29. 3.

DEFLAGRATIO, Verbale. [ἐμπρησμός, καὶ φλεξίς] Cic. 3. de Fin. 19. Quoniamque illa vox inhumana & scelerata ducitur eorum qui negant se recusare quo minus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiari solet.

DEFLAGRATUS, Partic. [καὶ φλεχθείς] Cic. 3. Tusc. 19. Fana, flamma deflagrata.

DEFLECTO, is, xi, xum, [καὶ ἀνέμπτω, δὲ πλύνω] ere. Torquere & curvare. Columel. lib. 6. cap. 11. Post triennium quum jam satis amplum incrementum cepit, ramum olivæ qui videtur nitidissimus deflecte, & ad crus arboris ficulneæ religa.

Deflectere, pro Divertere. Sueton. in August. cap. 93. At contra non modo in peragrandæ Ægypto paulum deflectere ad visendum Apin suscepit, sed & Cajum, &c.

Carinam deflectere aliquo. Lucan. lib. 5.

Deflexit consuetudo majorum de spatio & curriculo. Cic. de Amicit. cap. 12. Etenim eo loco Fanni & Scævola locati sumus, ut nos longe prospicere oporteat futuros casus Reip. deflexit enim jam aliquantulum de spatio, curriculoque, consuetudo majorum.

Deflexit de via consuetudo. Cic. 2. Off. 3. Hoc autem de quo nunc agimus, idipsum est quod utile appellavit: in quo verbo lapsa consuetudo, deflexit de via.

Deflectere se de curriculo petitionis, & animum ad accusandum transferre. Cic. pro Muræn. 46. Tu quum te curriculo petitionis deflexisses, animumque ad accusandum transtulisses, existimasti te utrique negotio satisfacere potuisse?

Deflectere de cursu suarum actionum. Cæsar. ad Cic. lib. 8. 11.

Interpretationem nominum deflectere. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 3. Horum nominum interpretationem, & prout cuique visum est convenire, deflexit.

Deflectere in aliquem locum. Plin. Jun. lib. 4. Epist. 1. Deflectemus in Thufcos, non ut agros, remque familiarem oculis subjiciamus: id enim postponi potest: sed ut fungamur necessario officio.

Ab ira in se deflectere. Stat. 2. Sylv. 1. 59.

Deflectere ex itinere. Plin. Jun. in Epist. Spero, imo confido facile me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te.

Iter deflectere. Lucan. lib. 3. 337. Quid rapidum deflectis iter?

Lumina deflectere. Ovid. 7. Met. 789.

Lumina deflexi, revocataque rursus eodem
Rettuleram: & medio (mirum) duo marmora campo
Aspexi.

Oculos deflectere a cura. Valer. 8. Argon. 76.

Unde oratio deflexit. Cic. 5. Tusc. Sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc, unde deflexit.

In pejus deflectere. Ovid. 1. de Rem. Amor. 325.

Deflectere de recto. Cic. 1. 5. in Verr. 176. Siquis tantulum de recta regione deflexerit, &c. Id est, a recto.

Deflectere rem ad verba. Cic. pro Cæcin. 51. Si ad verba rem deflectere velimus.

Declinare a proposito, & deflectere sententiam. Cic. in Orat. 137.

Belli deflectere tumultus. Stat. 1. Theb. 280.

A veritate. Cic. pro Q. Rosc. cap. 16.

A virtute patris. Cic. de Arusp. Resp. cap. 19.

DEFLEXUS, Partic. [καὶ ἀναμπίς] Plin. lib. 17. cap. 23. Altera deflexa vite vel palmite juxta suam arborem.

Amnes in alium cursum contorti & deflexi. Cic. 1. de Divin. 19.

Deflexa ætas a laboribus ad otium. Cic. Att. lib. 9. 10. Ætas a diuturnis laboribus deflexa (quidam legunt Devexa) ad otium, domesticarum me rerum delectatione molliit.

Est & in obscænos deflexa tragædia risus. Ovid. 2. Trist. 409.

DEFLEXUS, ūs, [καὶ μπίς] Columel. lib. 4. cap. 26. de Vite. Ne deflexu frangatur.

DEFLEXIO, ōnis, f. Macrobi. in Somn. Scip. 1. 6. extr. In lævam dextramve deflexio. Juven. 4. 155. in Luc. 21. Deflexio lucis.

DEFLEXURA, Idem apud Augustin.

DEFLEO, es, ēvi, ētum, [καὶ ἀλλοιάω] ēre. Idem quod Flere significat: nisi quod compositio aliquid addit energię. Afin. Poll. Cic. lib. 10. 31. Itaque illud initium Civilis belli deflevi. Sic Casus deflere. Cic. de Clar. Orat. 96.

Deflere cœnas. Plaut. Stich. 1. 3. 60.

Infatigabiliter deflere. Lucret. lib. 3. 920.

Deflere in sinu amici. Plin. Jun. in Epist.

Vanos labores. Claud. 2. in Eutrop.

Immaturam mortem alicujus in sinu amici. Plin. Jun. Epist. 1. lib. 2.

Gravibus cogor deflere querelis. Propert. lib. 1. Eleg. 16. 13.

Voce deflere quempiam. Tacit. lib. 3. 5. 17. Vitellii, & Veranii voce defletum Cæsarem, &c.

Suprema deflere, Hoc est, Mortem. Tacit. lib. 3. 49. Post celebre carmen, quo Germanici suprema defleverat.

Genitrix deflenda. Sen. Octav. 1. v. 10.

DEFLENS, Ovid. 7. Met. 388.

DEFLETUS, [καὶ λυμίνω] Partic. a Defleor. Cic. 1. Tusc. 35. Non liberi defleti, non fortunæ omnes a victoribus possiderentur. Idem 13. Philipp. Sed hæc satis diu multumque defleta sunt.

Domus defleta. Claud. in præf. lib. 2, in Eutrop. 19. 24.

Mors a multis sæpe defleta. Cic. 3. de Orat. 3. conf. Virg. 6. Æn. 220.

Nomen defletum. Sil. lib. 3.

DEFLEXUS, V. DEFLECTO.

DEFLO, āre, [καὶ πτείνω] Idem quod Flare. Plin. lib. 28. cap. 2. Cibus etiam e manu prolapsus reddebatur, utique per mensas, veta-
bantque munditiarum causa deflare.

Pro Contemnere utitur Sueton. Calig. cap. 38. Julii & Augusti diplomata ut vetera & obsoleta deflabat. Fastidientes enim & contemnentes aliquid non raro ore emittere statum & quasi explodere solent. V. Cafaub. Sic Flare pro Contemnere usus est Prudentius

Ag. Eul. Hymn. 9.

DEFLOCCARE, Atterere, tractum a vestibus sine flocco. Plaut. Catin. Perii, deflocco: habebit jam illic homo lumbos meos. Ex Nonio.

DEFLOCCATI, [ἀναδιθέντες] fenēs apud Plaut. in Epid. 5. 1. 10.

— nam per urbem adeo defloccati fenēs

Quærent me. Defloccatos fenēs dixit, qui florem virium depoluere.

DEFLORO, [ἀναδιζω] āre. Verbum formatum a Flos Floris: Id est, quasi Florem demere, & rei decus diminuere. Liv. 7. Bell. Maced. Erant qui fama id majus bellum, quam difficultate rei fuisse interpreta-
rentur: uno memorabili prælio debellatum, gloriamque ejus victoriæ defloratam ad Thermopylas esse. Ita Aldus, Schefferus, Frobenius, & Gruterus ediderunt. Gronovius mavult Præflorata, quem vide.

Futurum gaudii fructum spes jam defloravit. Gell. lib. 14. cap. 1. extr.

Tum plane duo erunt incommoda, & expectatio te spe suspensum fatigabit, & futurum gaudii fructum spes tibi jam defloraverit. At Oisellius, Gronovius & Proustius, Præfloraverit.

Gloria victoriæ deflorata. Liv. lib. 8. Decad. 4. 37. 58.

DEFLORATUS, [ἀναδιζω] Quintil. lib. 7. 6. Certos atque defloratos fructus ostenderat.

DEFLORATIO, ōnis. Tertull. adverf. Val. cap. 12. Ambros. Ep. 64. ad Syagr. Defloratio Virginitatis.

DEFLORATOR, ōris. Hieron.

DEFLORESCO, is, ui, [ἀπαύλω] ēre. Dicitur id quod florem facere definit, vel florem amittit. Plin. lib. 14. cap. 16. Ii postquam defloruere, singulare remedium habent.

Flos tenui carptus defloruit ungui. Catul. in Carm. Nupt. 60. 43.

Gratia oris defloruit. Claud. 1. in Eutrop. 75.

Deflorescit formæ dignitas, per translationem. Author ad Heren. lib. 4. 27. Formæ dignitas aut morbo deflorescit, aut vetustate extinguitur.

Cum corporibus vigent & deflorescunt animi. Liv. 6. ab Urbe.

Deflorescunt amores. Cic. pro Cælio cap. 19. Amores autem & hæc deliciæ quæ vocantur, quæ firmiore animo præditis diutius molestæ non solent esse (mature enim & celeriter deflorescunt) nunquam hunc occupatum, impeditumque tenuerunt.

Deflorescere, Flores producere, ac deinde omiffis floribus fructum.

Columel. lib. 2. cap. 12. Omne autem frumentum & hordeum, quicquid denique non duplici semine est, spicam a tertio ad quartum nodum emittit, & quum totam edidit, octo diebus deflorescit, ac deinde grandescit diebus quadraginta, quibus post florem ad maturitatem devenit.

DEFLORESCENS, Partic. [ἀπαύων] Cic. de Clar. Orat. 317. Alter ornatus, acer, & non talis qualem tu eum Brute jam deflorescentem cognovisti, &c.

DEFLO, xi, xum, [καὶ πτείνω, δὲ πλύω] ere. Deorsum fluere. Plin. lib. 12. cap. 8. Ex quibus defluat mel horis matutinis duabus. De Arboribus.

Segnis aqua secundo defluit amni. Virg. 8. Æn. 549.

Exigua mora defluit unda. Ovid. ad Liviam. Hor. 1. Epist. 2. 42.

Defluere ad terram, vel in terram. Liv. 2. ab Urbe, Nec quicquam equitis vulnere equo retardato, moribundus Romanus, labentibus super corpus armis, ad terram defluxit. Cic. de Amicit. 58. Nequid excidat, aut nequid in terram defluat.

Ad terram tacito defluxit fistula lapsu. Claud. in Epithal. Pallad. 40.

Defluit in Lagoum amnem Opharus. Plin. lib. 6. cap. 7.

Coronæ defluunt. Cic. 5. Tusc. 62. Jam ipsæ defluébant coronæ.

In latus a dextro paulatim defluit armo. Ovid. 6. Met. 229.

Aut cruor, aut alto defluxit ab æthere tabes. Lucan. lib. 7. 839.

Defluunt hæc a superis in terram. Cic. 2. de Nat. Deor.

Hoc totum e sophistarum fontibus defluxit in forum. Cic. in Orat. 96.

Pedes vestis defluxit ad imos. Virg. 1. Æn. 404.

Ignavus defluxit pectore somnus. Tibul. lib. 3. 4. 81.

Toga defluit. V. TOGA.

Defluere, pro Declinare. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 921. Tantumque ab illo defluébant, quantum ille ab antiquis descenderat.

Defluere ex aliquo numero. Cic. pro Sextio 69. Nam ex novem Tribunis, quos tunc habueram, unus me absente defluxit.

Defluere ad aliquem dicitur res aliqua. Cic. 5. Verr. Neceffe est quod redundaret de vestro frumentario quæstu, ad illum potissimum per quem agebatis, defluxisse.

Oratio ab aliqua re defluxit ad aliam. Cic. de Amicit. Sed nescio quo pacto ab amicitia perfectorum hominum, &c. ad leves amicitias defluxit oratio.

Defluere etiam dicitur, quod ætate aut vetustate morbove solvitur. unde Defluere capillus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 67. & 22. 21. de Adianto.

Defluxit ætas, tempus, ingenium, &c. Sallust. in Jugurth. 10. 67. & 22. 21. Ubi per socordiam, vires, tempus, ætas, ingenium defluxere, naturæ infirmittas accusatur, suam quique culpam authores ad negotia transferunt.

Color defluit. Tibull. lib. 3. 1. 18.

Fructus defluit. Plin. lib. 17. cap. 24.

Defluere luxu & inertia. Columel. lib. 12. in Proœm. extr. Nunc vero cum pleræque sic luxu & inertia defluant. [Nisi Diffuant legendum.]

Defluxisse id dicitur quod transactum est. Cic. 9. Fam. 20. Ubi salutatio defluxit, literis me involvo, aut scribo, aut lego.
A necessariis artificibus ad elegantiora defluximus. Cic. 1. Tusc. 62.
Defluere dicuntur beneficia, quorum memoria intercidit. Sen. 1. de Benef.
Ex animo defluere illud dicimus, cujus obliviscimur. Propert. lib. 1. 20. 2.

Id tibi ne vacuo defluat ex animo.

DEFLUENS, Partic. [καταρρέων] Plin. lib. 25. cap. 11. Defluentem capillum confirmat & densat. Idem lib. 27. cap. 13.

DEFLUXUS, Partic. [ἀπέρουμένος] ut — Æther defluxus in Austrum. Lucan. lib. 3. 250. Sed hic alii legunt Deflexus. Id est, Vergens in meridiem.

DEFLUUS, Adj. [κατάρρους] Quod decedit, aut decidere solet. Plin. lib. 20. cap. 4. Hippocrates mulierum capillos defluos fricari raphanis jubet. Emendatiora exemplaria legunt, Capitis mulierum defluvia fricari, &c.

DEFLUVIUM, ii. [καταρροῖς, δακρύοις] Plin. lib. 11. cap. 39. Inventæ tamen quædam defluvia capitis invalidæ. De Fœminis.

Defluvia capitis, femine illito cohonestari. Plin. 22. cap. 13. 28. 11.

DEFLUXUS, ūs. m. Apul. de Deo Socrat. p. 105. Omnis Defluxus nubium in terras est.

DEFLUXIO, ōnis. f. Firmic. 3. 7. 8. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. 105. & 108.

DEFODIO, ōdi, ūm, [κατερύπτω] ere. Idem quod Fodere, vel Fodiendo implantare & inferere. Columel. lib. 7. cap. 5. Confestim scrobem defodiamus in limine stabuli, & vivam pecudem quæ fuerit pustulosa, resupinam obruamus. Idem lib. 11. cap. 2.

Defodere vineam. Cato cap. 50. Hoc facito antequam vineam defodere incipias.

Defodere, Obruere, & sepelire. Plaut. Aulul. 4. 8. 9. V. Taubm. ad loc. p. 224. Clam omnes in medio foco defodit. Liv. 3. ab Urbe, Defossus cadaver domi apud Publium.

Humo defodi. Ovid. 6. Fast. 458.

Hoc duce, nec viva defodietur humo.

Defodere in terram. Liv. 8. ab Urbe, 10. Tum signum septem pedes altum aut majus in terram defodi.

Defodere thesaurum. Cic. 2. de Divin. 65. Respondit conjector, thesaurum defossus esse sub lecto. Fodit, invenit, &c.

Aurum multifariam defossus. Cic. 2. de Orat. 174. Si aurum cui quod esset multifariam defossus, commonstrare vellem.

Specus defossi. Virg. 3. Georg. 376.

Talpæ cæcitatibus perpetuæ tenebris etiamnum altis defossæ. Plin. lib. 30. cap. 3.

Defossi verbere terga. Claud. 2. in Eutrop. 351.

DEFOSSUS, ūs. [κατερυγής] Plin. lib. 19. cap. 8. Area in defossu cavata.

DEFOETUS, si Latinum sit, idem erit quod Effœtus, hoc est, Fœtui per ætatem inidoneus. Quod tamen haud scio an apud classici scriptores reperiatur. Nam quod ad illud testimonium attinet, quod ex

Ibide Ovid. 119. adduci solet,

Sit quoque, quod rarum est, solito defœta favore

Fortunæ facies invidiosa tuæ. In castigatioribus exemplaribus Defœta legitur, non Defœta. Similiter apud Columel. in præfat. lib. 1. Defectissimum legi debet, non Defœtissimum.

DEFOMITATUM lignum dixerunt antiqui, quod a Fomitibus, quibus confoveri solet, erat succisum. Festus.

DEFÖRE, [καλέψεν] Optat. utinam deforem, res, ret, & pl. deforent. Fut. infinit. defore. Cæteris caret. Significat Defuturum esse.

Cic. contra Rull. Verum arbitrabantur non defore qui illa restituerent.

Cæf. Bell. Gall. 5. 56.

Promittique viris, nulli se defore testem. Sil. 9. 248.

DEFORMO, as, [δυσμορφῶ] are. Destruere, & quasi formam auferre, deturpare. Author ad Heren. lib. 4. Qui sunt qui Italiam deformaverunt? Carthaginienses.

Nec male deformet rigidos tonsura capillos. Ovid. 1. de Arte Am. 517.

Canitiem immundo deformat pulvere. Virg. 10. Æn. 844.

Comas deformat arena. Valer. 3. Argon. 716.

Amictu se deformare. Claud. 1. in Eutrop. 18. 307.

Cicatricibus fervum. Ulp. in l. locum. D. de usufr.

Castrotrorum pars incendio deformat. Liv. 9. ab Urbe.

Ludi deformati, Inquinati, perversi, conturbati. Cic. de Arusp. Resp. cap. 24.

Horrida vultum deformat macies. Virg. 4. Georg. 254.

Deformare, pro Fœdare. Sueton. in Calig. cap. 27. Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla, & munitiones viarum, aut bestias condemnavit.

Deformatum pugnat cum eo quod dicitur Pictum & politum. Cic. 11. Att. 20. Hunc omnibus a me pictum & politum artis coloribus, subito deformatum non sine magno dolore vidi.

Deformata ignominia imago. Cic. pro Muræ.

Deformatus & decoloratus. Author ad Heren. lib. 2. 8.

Deformare aliquem, & detrahare spoliareque ejus dignitatem. Cic. pro Cælio.

Ornare aliquem & Deformare, contraria. Cic. de Arusp. Resp. cap. 24. Legant hanc ejus concionem de qua loquor, in qua Pompejum ornat, an potius deformat?

Deformatus, atque ornamentis omnibus spoliatus. Cic. pro Quinct. 92. Sic Def. parietes. Idem in Verr. 1. 4. 122. Parietes, quorum ornatus tot sæcula manserat, tot bella effugerat, nudos ac deformatos reliquit. Add. Tusc. 3. cap. 19.

Deformata civitas. Cic. 3. de Orat. 8.

Vitiis deformatus. Cic. 3. de Arusp. Resp. 57.

Deformatus corpore, fractus animo. Cic. Att. lib. 2. 19.

Deformare genus & fortunam honestam. Liv. 2. Bell. Pun. Ibid. lib. 10. Cave deformes multa bona uno vitio.

Deformare, [δυσμορφῶν] Figurare, & nova forma insignire. Vitruv. lib. 5. cap. 8. Tragicæ scenæ deformatur columnis, & fastigiis & signis, reliquisque regalibus rebus. Quintil. 1. 5. C. 11. p. 445. Burm.

Ut marmora deformat prima manu. i. e. sculpta & formata. Nec enim hic DE augeat, non magis quam in Deambulare ac Deosculari.

Deformare areas. Cato cap. 161.

Deformare, Delineare, ut solent pictores. Vitruv. lib. 1. cap. 1.

Deinde graphidos scientiam habeat, quo facilius exemplaribus pictis, quam velit operis speciem, deformare valeat. Varro 3. de R. R. C. 5.

Inter quas locus qui est Ornithonis, patet in latitudinem P. XLVIII.

Deformatus ad tabulæ literariæ speciem cum capitulo, forma quæ est quadrata.

Deformatum aliquid habere. Plaut. Pseud. 2. 3. 10. Jam instituta, ornata, cuncta ordine in animo ut voveram, Certa deformatam habebam. Sic Quintil. in præfat. lib. 6. Deformatos fructus vocat, sua jam constantes forma. Al. Defloratos, q. V.

A fortuna deformatæ virtutes. Cic. pro Sylla. 73. Quid reliquam constantiam vitæ commemorem? dignitatem, liberalitatem, moderationem in privatis rebus, splendorem in publicis? quæ ita a fortuna deformatæ sunt, ut tamen a natura inchoata compareant.

Deformare aliquem, pro Describere. Cic. pro Cæcin. cap. 5. Ille quem supra deformavi, voluntarius amicus mulieris.

DEFORMATIO, Verbale. [δυσμορφῶσις] Liv. 9. ab Urbe 5. de Caudina pace loquens, Ut suæ quisque conditionis oblitus, ab illa deformatione tantæ majestatis, velut a nefando spectaculo averteret oculos.

Deformatio, Aliter. Firmic. lib. 1. cap. 3. non procul a fine, Ecce ille, nondum corporis deformatione completa, in maternis visceribus, præmatura festinatione præmoritur: illum completa deformatione corporis, etiam maternorum viscerum angustis liberatum, vitalis spiritus aura non vegetat.

DEFORMIS, & e. [δυσμορφος, ἀμορφος] Turpis, quasi sine forma. Cic. pro Cælio 6. Id nunquam tam acerbe feret M. Cælius ut eum pœniteat non deformem esse natum. Voluit (inquit Servius) Pulcherrium dicere.

Achelous deformis. V. ACHELOUS.

Ægrimonia. Hor. Epod. 13. 18.

Deformis & horridus ager. Cic. 5. Verr.

Animal deforme. Ovid. 14. Met.

Arundo. Virg. 4. Georg. 478.

Aspectus. Cic. 1. Off. 126. Quæ autem partes corporis ad naturæ necessitatem datæ aspectum essent deformem habituræ atque formam, eas contextit atque abdidit.

Cadaver. Claud. 1. in Eutrop. 18. 38.

Campi. Ovid. 3. de Ponto 8. 15.

Corpus. Id est, Sine hominis forma. Sen. Troad. 12.

Facies sæva ac deformis tota urbe. Tacit. Hist. 3. 83.

Genus. Sil. lib. 3.

Laurea deformis luctu. Liv. 2. ab Urbe.

Littora. Ovid. 5. Trist. 2. 63.

Malum. Ovid. 3. de Arte Am. 373.

Motus statusve. Cic. 5. de Fin. 35.

Pallore deformis. Lucan. lib. 8. 56.

Pretium deforme moræ. Stat. 11. Theb. 80.

Res turpiculæ & quasi deformes. Cic. 2. de Orat. 248. Gravitas honestis in rebus severe, jocus in turpiculis & quasi deformibus ponitur.

Senium. Sen. Hippol. 6.

Spectaculum. Liv. 1. ab Urbe, Quod vix Albanorum oculi tam deforme spectaculum ferre possent.

Tecta. Ovid. 5. Fast. 505.

Tecta fenis fubeunt nigro deformia fumo.

Vita, id est, Turpis & fordida. Stat. 10. Theb. 5. 326.

Dandus deformibus color. Quintil. lib. 3. cap. 8. V. Burman. ad Quintil. Declam. 253. p. 460.

Non est deforme, pro Pulchrum vel Pulcherrimum est. Cæf. 7. Bell. Gall. 23. Hoc in speciem varietatemque, opus deforme non est.

DEFORMIOR, Compar. [δυσμορφώτερος] Cic. Fam. lib. 4. 9. Nec eam diligere minus debes quod deformior est, sed misereri potius.

Deformius, Afer,

Omnino nihil est ardelione sene. Martial. 4. 34.

DEFORMITAS, âtis. [δυσμορφία] Cic. 5. de Fin. Integritatem unguiculorum omnium, deformitatem, morbum, debilitatem, &c.

Deformitas hominis, pro Suppliciis & afflictionibus. Liv. 9. Bell. Pun. Unde ille habitus? unde deformitas? Liv. 2. ab Urbe.

Deformitas & corporis vitium. Cic. 2. de Orat. 239. Est autem deformitatis & corporis vitiorum satis bella materies ad jocandum.

Turpitudinem in deformitate corporis habere aliquid offensionis. Cic. 3. Off. 105. An est ullum majus malum turpitudine? quæ si in deformitate corporis habet aliquid offensionis, quanta illa depravatio & fœditas turpificati animi debet videri?

Deformitas & pravitas. Cic. 1. de Orat. 156. Ne mala consuetudine ad aliquam deformitatem, pravitatemque veniamus.

Agendi deformitas. Cic. in Orat. Diferti, deformitate agendi, multi infantes putati sunt.

Deformitas animi, & corporis pravitas. Cic. 1. de Legib. 51.

Exitus deformitas misericordiam abstulerat. Tacit. lib. 19. 4.

Insignis ad deformitatem. In INSIGNIS.

Deformitas, pro Dedecore, ut apud Fabium lib. 6. cap. 1. Si iudicibus aut gloriæ futura est absolutio rei, aut deformitati damnatio.

Dignitas & Deformitas, pugnantia. Cic. Planc. lib. 10. 6. Non modo dignitas nulla erit, sed erit summa deformitas.

Deformitas fugæ, negligentiaque alicujus. Cic. Att. lib. 9.

DEFORMITER, Adv. [αἰσχρῶς] Quintil. lib. 8. cap. 3. Junctura deformiter sonat.

DEFOSSUS, V. DEFODIO.

DEFRAUDO, [νοσφίζω, παραχρῆν] are. Fructum minuire, vel per fraudem aliquid decerpere. Ter. Adel. 2. 2. 38. Etiam insuper defraudet? Cic. Fam. 7. 10. Quem antea ne Andabatem quidem defraudare poteramus.

Defraudare aliquem drachma. Plaut. Pseud. 1. 1. 91.

Aures. Cic. in Orat. 221. Ne brevitates defraudasse aures videatur, neve longitudo obtudisse.

- Genium, Naturæ negare quod appetit. Ter. Phorm. 1. 1. 10. V. DEFUDO. Se fructu victoriæ. Liv. 6. Bell. Maced.
- DEFRAUDATOR**, ōris. [ὑποφίτης] Sen. de Benef. lib. 4. 26. Huic ingrato qui beneficiorum defraudator est, non magis dabit beneficium quam captatori. [In cod. Commelin. & aliis emendatis legitur Fraudator.
- DEFRAUDATRIX**. Tertull. de Jejun. C. 16. Domus impudens, facrificiorum carnalium defraudatrix.
- DEFRENATUS**, [ἀγάλων] pro Effrenato. Ovid. 1. Met. 282. Et defrenato volvuntur in æquora cursu.
- DEFRICO**, ui, ctum, vel avi, atum, [ἐπιτρίβω] āre. Idem quod Fricare. Columel. lib. 6. cap. 2. Totum eorum palatum fale defricato. Cato cap. 88. Amphoram defricato, colluitoque. Author ad Heren. lib. 4. 9. Nam ut forte hic in balneas venit, cœpit postquam perfusus est defricari. Gingivam defricare. Catul. 37. 20. Defricari jejuna faliva. Celf. lib. 5. cap. ult. Defricari pumice. Plin. lib. 26. cap. 5. Defricare, pro Taxare. Hor. 1. Sat. 10. 4. — at idem, quod fale multo Urbem defricuit, charta laudatur eadem. Hoc est, Propterea laudo Lucilium poetam, quod multa urbanitate & miris facietis cives Romanos reprehendit & taxavit.
- DEFRICATUS**, & **DEFRICTUS**, [ἐπιτρίβω] Partic. Defricatis prius maculis. Plin. lib. 28. cap. 10. Defricata pumice testa. Columel. lib. 7. cap. 5. Et lib. 6. cap. 13. Defricatum allium.
- DEFRICATE**, Adv. Nævius apud Charisium p. 178. Facete & defricate.
- DEFRIGESCERE**, [ψαλφύσκειν] Idem quod Frigescere. Columel. lib. 12. cap. 20. Jubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eo usque dum defrigeat. Idem 12. 21.
- DEFRINGO**, ēgi, actum, [καταγνώω] ere. Decerpere, decidere. Virg. 2. Georg. 300. — Neve flagella Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. Qui prætereuntes ramum defringerent arboris. Cic. pro Cæcin. Ferrum defringere ab hasta. Virg. 11. Æn. 748. Pedem Subfellii. Author ad Heren. lib. 4. 68. Remos. Liv. 6. Bell. Maced. Primum ab utroque latere remos defringunt. In emendatioribus codicibus legitur Detergunt. V. DETERGO. Defringere furculum, est Surculum de agro, vel arbore potius frangere. Cic. 3. de Orat. 110. Etiam hac instituendo divisione utuntur: sed ita non ut jure aut judicio, ut denique recuperare amissam possessionem, sed ut ex jure civili, furculo defringendo usurpare possessionem, &c. Hic Jurisconsultorum attigit consuetudinem, qua in locis confitis quadam solennitate furculum defringeabant vindiciarum loco, qui suam rem esse contendebant.
- DEFRACTUS**, a, um. Plin. lib. 17. 17.
- DEFRUDO**, āre. Veteres pro Defraudare dixerunt. Cato de R. R. cap. 5. & 25. Segetem ne defrudet, Defrudat autem genium suum homo, & se, qui sibi non indulget, & misere vivit, & tanquam demenso suo detrahit: quod idem facit, qui segeti & agro culturam & opera justa non tribuit, sed vel de aratione, vel lætamine, vel semente deducit. Turneb. V. in seq.
- DEFRUGO**, [ἐκκαρπίζω, κερπίζω] āre. Defrugare segetem videtur qui vel nimia fœtura exinanit agros, vel per incitiam, aut negligentiam perdit. Omnino quum vel præpropera sementis est, vel ferotina, aut præpostera, defrugari segetem contingit. Hæc Hermol. Glossen. in Plin. Respicit autem loc. Plin. lib. 18. cap. 24. Oraculum illud magnopere custodiendum, Segetem ne defruges. [At idem in Annotationibus ad calcem adject. Defrugare segetem, inquit, quid esse crederemus exposui. At quid si Defrudare in eundem fere sensum legamus? Cato, Segetem, inquit, ne defrudet villicus: nam id infelix est. Sequitur enim, Opus, inquit, omne rusticum facere ut sciat. Hæc ille. Eadem fere videas post Herm. & ab Hard. ad l. Plin. & a Cl. Gesnero ad l. Caton. atque inde in Lipsienfi Thesaurio proponi, ita quidem, ut in dubio relinquatur, utrum ex Catone Plinius, an ex Plinio Cato emendandus sit. Mihi pro Catone standum sane videtur.
- DEFRUGATIO**. Verbale. Columel. Constat Segetem nimia defrugatione exinaniri. [Ita Steph. & ex eo Lexicographi deinceps. Sed locum hunc suspectum habet Cl. Gesnerus, qui solus alioqui controversiam, quam diximus, tolleret.
- DEFRUTUM**, i. n. [ἐφρυσμα] Est vinum coctum usque ad consumptionem mediæ partis, a Defervendo dictum. V. Plin. lib. 14. cap. 9. Columel. lib. 12. cap. 21. Mustum quam dulcissimum decoquitur ad tertias: & decoctum, sicut supra dixi, defrutum vocatur. Nostri Sappam a sapiditate vocant, inquit Sipontin. [Immo differunt Sapa & Defrutum coctura, ut ex Plinii verbis liquet. Sed V. omnino Lud. Nonnium de Re Cib. Vet. 1. 4. C. 13. Defruta lutosi dulci cœno. Stat. 9. 39. Pingua defruta. Virg. 4. Georg. 269.
- DEFRUTO**, [ἐφρώω] āre. Est mustum decoquere, ut defrutum fiat. Columel. lib. 2. cap. 22. Defrutum quoque facere, & defrutare vinum licet.
- DEFUTARIUS**, Adj. [ἐφρητός] ut Vasa defutaria a Columel. lib. 12. cap. 19. appellantur, defruto conficiendo accommoda. Sic apud eundem lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defutariam, fœnilia &c.
- DEFRUI** dicebant antiqui, ut Deamare, deperire, significantes omnem fructum percipere. Author Festus.
- DEFUAT**, pro Deficiat [ἐκλείπει] apud Plaut. Bacch. 1. 1. 3. Pol ego magis metuo in monendo ne mihi defuat oratio, (al. Defuerit) id est, Desit.
- DEFUGIO**, ūgi, itum, [φύγω, ἀναδύομαι] ēre. Idem quod Vehementer fugere. Cæf. 6. Bell. Gall. 12. Aditum eorum sermonemque defugiunt, nequid ex contagione incommodi accipiant. Defugere administrationem Reip. Cæf. 1. Bell. Civil. 32. Defugere auctoritatem. V. AUCTORITAS. Inimicitias. Cic. pro Planc. Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Repub. nec pro me defugiendas putavit.
- Injurias fortunæ. Cic. 5. Tusc. 118. Injurias fortunæ quas ferre nequeas, defugiendo relinquis.
- Munus. Cic. in Somn. Scip. 7. Ne munus humanum assignatum a deo defugisse videamini.
- Defugio, pro Deficio, seu Descisco. Liv. 4. Bell. Pun. 24. 36. Ea pugna defugientes ab Romanis quum cohibuisset Siculos, Marcellus Syracusas rediit. Vetus exemplar habet Deficientes.
- DEFUGO**, āre. Octav. Horat. 1. 4.
- DEFUGA**, æ. id est, Transfuga. Prudent. Hymn. 1. de Calagur. 42.
- DEFUNDO**, ūdi, ūsum, [καταγνώω] ēre. Idem quod Infundere. Columel. lib. 12. cap. 16. & 26. Postea quum refrixerit, in vasa defundas & operias. Sic apud Catonem cap. 156. Defusa in plumbeum vas aqua. Columel. lib. 2. cap. 11. & 9. 16. Hor. 4. Ode 5. 33. Sil. 5. 454. & Val. Max. infra. Defundere, Effundere, extra fundere. Columel. lib. 12. cap. 47. Postea quadragesimo die omne jus defundunt, & sapæ vel defruti tres partes cum aceti una permiscunt, & amphoram replent. Ibid. Omne jus defundatur, &c.
- Defundere, Deorsum fundere, quo verbo proprie utebantur antiqui in libamentis, quæ quod diis inferis funderent, & tanquam inferias deorsum libarent, ideo Delibamenta vocabant, & quum ea funderent, se Defundere dicebant. Id ex Val. Max. 2. 6. 8. observavi, cujus hæc verba sunt. Tunc defusus Mercurio delibamentis, & invocato numine ejus, ut se placido itinere in meliorem sedis infernæ deduceret partem, cupido haustu mortiferam traxit potionem. Ex Turneb. Hor. 2. Sat. 2. 58. Vitruv. 7. 8. Celf. 6. 6. Pallad. 1. 18. adde Parei Lex. Crit. p. 325.
- DEFUNGOR**, ēris, defunctus sum, [ἀπαλλάττομαι, ἀπτελῶ, πύρομαι] defungi. Virg. 6. Æn. 83. O tandem magnis pelagi defuncte periclis. Id est, qui finisti & absolvisi pericula. Defuncte, id est, Liberate. Hinc Defunctos Mortuos dicimus, qui compleverunt vitæ officia. Servius. Cic. pro Sextio. Ut omni populari concitatione defungerer. Idem 8. Fam. 1. Et hoc mendacio, siqua pericula tibi impenderent, ut defungeremur optavi, Id est, Liberaremur.
- Defunctus jam sum. Ter. in Prol. Eun. v. 25. Ubi Donatus, Defunctus jam sum, id est, Jam egi fabulas meas: aut jam destiti periclitari in edendis comædiis: aut certe jam edidi, quam tu reprehendis fabulam.
- Defunctum utinam hoc sit modo. Ter. Adel. 3. 4. 62. Ubi Donatus, Defunctum, Finitum: id est, Ne ulterius peccet Æschinus. Auctoritatem defungi. Plaut. Pœnul. 1. 1. 19. Si auctoritatem postea defungeris. Hoc loco quædam exemplaria legunt Defugeris: & fortasse rectius.
- Amore levi defungi. Sen. Hippol. 2. Animus defunctus pietate. Cic. Antequam iret in exil. 14. Si igitur aliquo tempore his hominibus consuluis, quorum animus est religionis pietate defunctus, debetis mihi quoque prospicere, qui. &c. Cæde defunctus. Liv. 3. ab Urbe. Certamine. Liv. 10. ab Urbe. Cura. Liv. 5. ab Urbe. Decumis tribus pro una defungi, Tres decumas pro una solvere. Cic. 5. Verr. 42. Quis non maximo se affectum beneficio putavit, quum tribus decumis pro una defungeretur, præter paucos, qui propter societatem furorum tuorum nihil omnino dederunt? Fato defunctus. Liv. 9. Bell. Maced. Defunctosque fato vulgo ferebant, quod inter fatalia vates cecinissent, necesse esse tabernacula in foro statui. Defunctos fato dixit, id est, Solutos & exemptos, nec ultra illi fato obnoxios. In emendatioribus codicibus non legitur Fato. Liv. lib. 10. ab Urbe. At ex parte altera Pontifex cui lictores Decius tradiderat, jusseratque Proprietorem esse, vociferari, vicisse Romanos, defunctos Consulibus fato. Id est, Consulibus sese devotentis spontanea morte ab imminentibus periculis liberatos & exemptos. Budæus.
- Defungi in hac re cupio. Ter. Phorm. 5. 37. Quamobrem te oro, ut alia tua facta sunt, æquo animo hoc feras: N. Quid ego æquo? cupio misera in hac re jam defungier. Ubi Donatus, Defungier, Definere. Laboribus defunctus. Hor. 3. Ode 24. 15. Defunctumque laboribus Æquali recreat forte vicarius. Hoc est, Liberatum. Acron. Malis. Sueton. in Neron. cap. 40. Britannia, Armeniaque amissa, ac rursus utraque recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat. Budæus. Morbo. Liv. 4. ab Urbe 52. Defuncta civitate plurimorum morbis, perpaucis funeribus, pestilentem annum inopia frugum, &c. Munere orationis defungi. Cic. Fam. lib. 10. 24. Neque ego lubenter pro maximis tuis beneficiis tam vili munere defungor orationis. Periculis defunctum esse. Hoc est, Liberatum. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Quum etiam qui antea metuerent, redirent, ac jam defunctos sese periculis arbitrentur.
- Pœna defungi. Liv. Decad. 3. lib. 9. Ante omnia placuit libera corpora sine omni mora Locrensis restitui: non levi defuncturum pœna qui non restituisset.
- Pœna unius defungi. Liv. 2. ab Urbe, Sed adeo coorta erat in gens plebs, ut unius pœna defungendum esset patribus. Id est, ut Marci Coriolani damnatione, ab illa populari consternatione liberandus esset Senatus. Budæus. Prælio defungi festinat. Liv. 1. ab Urbe. Scelere defungi. Sen. Theb. 2. Somnio defungi. Justin. lib. 1. de Aftyage: Quoniam defunctus sibi somnio videretur. Id est, Liberatus eo malo quod sibi viderat portendi per somnium.
- Temporibus suis defuncta. Hor. 2. Epist. 1. 22. Id est, Vetera ac demortua: quæ sua tempora compleverint ac finierint. Porphy. Præmensa defunctus tempora lucis. Tibul. lib. 3. Eleg. 3. 9. Defungi etiam dicimus, pro Satisfacere vel Exequi. Liv. 1. ab Urbe, de Ro.

de Romulo & Remo, Ita velut defuncti regis imperio, in proxima alluvie, ubi nunc ficus ruminalis est, (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.

DEFUNCTUS, [ἀποθανών] Partic. Corpora defuncta vita. Virg. 6. *Æn.* 306.

Defunctus absolute dicitur Qui mortem obierit, quasi ærumnis seculi liberatum & exemptum significemus. Budæus. Plin. lib. 13. cap. 1. Honosque is ad defunctos pertinere cœpit.

Excitare defunctos. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Defuncta corpora incorrupta ævis servat, viventia corrumpit cedrus. Plin. lib. 24. cap. 5.

Defunctum etiam more Græcorum, pro Cadavere intelligimus substantive. Unde scitum illud Plinii lib. 2. cap. 68. de terra habitabili loquentis, Et ut publicos gentium furores transeam, hæc in qua conterminos pellimus, furtoque vicini cæspitem nostro solo affodimus, ut qui latissime rura metatus fuerit, ultraque fines exegerit accolæ, quota terrarum parte gaudeat? vel quum ad mensuram avaritiæ suæ propagaverit, quam tandem portionem ejus defunctus obtineat? Græci νεκρὸν hoc modo accipiunt. Hæc Budæus. V. ο νεκρὸς. H. St. T. 2. Thef. c. 1014.

DEFUNCTIO, ōnis. f. Salvian. de Gubern. Dei. p. 18. Quantum ad defunctionem cordis pertinet. Vulg. Interpr. Sirac. 1. 11. Dies defunctionis. i. e. mortis.

DEFUNCTUS, us. m. subst. Tertull. advers. Val. .c. 26. Defunctui subjacere.

DEFUNCTORIUS, a, um. Peractus, ut Apodixis defunctoria. Petron. cap. 32. Wowerio Interprete, Libellus quo quis offendit perfunctum esse Apocha, &c. Sed potius Apodixim defunctoriam reddere, est Leve specimen edere, ut vexatissimum hunc locum exposuit I. F. Gronov. lib. 4. Observat. cap. 13, qui omnino videndus est. Satyricus idem cap. 136. Nec satiatus defunctorio ictu.

DEFUNCTORIE, Adv. Defunctorie facere dicimur, quod Non ex animo, sed quia vel Cogimur, vel Debemus, facimus, hoc unum spectantes ut officio nostro defuncti esse videamur: denique Id significat quod vulgo dicimus, *par maniere d' acquit*. Ulp. in l. secunda §. 32. ad s. c. Tertull. Non solum autem quæ non petiit, coercetur, sed etiam quæ defunctorie petiit, ut rescripto declaratur: vel privilegio munitum, vel oneratum tribus puta tutelis. Hoc autem & Perfunctorie dicitur. Papinian. in l. Propter. §. Prædis, De Senatuf. Syll. Hæredib. qui non defunctorie debitus officium impleverant. Sen. Contror. 31. extr. Defunctorie causam meam egissem. V. DICIS causa.

D E G

DEGENER, in abl. degenere vel degeneri. com. gen. [ἀγενής] Qui patris vel majorum suorum moribus non respondet, inquit Serv. Virg. 2. *Æn.* 549.

Degeneremque Neoptolemum narrare memento.

Si me degeneri stravissent fata sub hoste. Lucan. lib. 4.

— juvenis patrii non degener oris. Id est, Æque difertus

ac pater. Ovid. 3. de Ponto, 5. 7.

Degener altæ virtutis patrum. Sil. lib. 10. 68.

Degener ad rem aliquam. Tacit. lib. 1. Quum se divo Augusto ortum, neque degenerem ad pericula testaretur.

Proles non degener. Sen. Agam. v. 386.

Insidiæ degeneres. Tacit. lib. 11. 19. Nec irritæ, aut degeneres insidiæ fuere adversus transfugam, & violatorem fidei.

Prece haud degenerem permotus Eunones, allevat supplicem. Tacit. lib. 12. 19.

Sanguis degener primam stirpem refert. Sen. Hippol. 8.

Degener, ignobilis & vilis. Virg. 4. *Æn.* 13.

Degeneres animos timor arguit.

Canum degeneres sub alvum reflectunt caudam. Plin. lib. 11. cap. 50. Metus degener. Lucan. lib. 3. 149.

DEGENERŌ, [νενέομαι, μετεπίστω, ἐκπίστω] are. A generis nobilitate desciscere. Propert. 4. 1. 81.

Dii mihi sunt testes non degenerasse propinquis. Propinquos edidit Brœckh. q. V.

Consuetudo tamen eum & disciplina degenerare non fineret. Cic. 5. Verr. 159. V. Abducere a paternis injuriis, In ABDUCO.

Degenerare tam a bono, quam a malo dicimus. Liv. lib. 9. Ne degeneraveris a familia imperiosissima & superbissima.

Naturale quoddam stirpis bonum degenerat vitio depravatæ voluntatis. Cic. de Clar. Orat. 34.

Non degenerare a gravitate paterna. Cic. de Provin. Conf. 8. Patrem dico: cujus utinam filii non degenerassent a gravitate paterna.

Degenerare a perenni contestataque virtute majorum. Cic. pro Flacc. 11.

Degenerare a secta, aut doctore aliquo. Cic. 1. de Divin. 6. Sed a Stoicis vel principibus ejus disciplinæ, Posidonii doctor, discipulus Antipatri degeneravit Panætius.

Patri degenerare. Claud. 7. Paneg. de 4. Conf. Honor. v. 366.

Degenerare in feritatem. Plin. lib. 17. cap. 15. de Vite.

Dextera in armis degenerat. Sil. lib. 15.

Degenerant poma. Virg. 2. Georg. 59.

Pomaeque degenerant fuccos obliia priores.

Ita degenerant, ut ipsi ex se nati esse videantur. Cic. 5. de Fin. 13.

Degeneratus pater Valerio, a quo filius degeneravit, ut annotavit Budæus.

Degenerare, active. Columel. lib. 7. cap. 12. de Canibus, Huic quadrupedi neque feminae, neque mari, nisi post annum permittenda venus est, quæ si teneris conceditur, carpit & corpus & vires, animosque degenerat. Ovid. 3. de Pont. 1. 45.

Hunc cave degeneres. Ita Cl. Heinsius & MSS. emendat, confirmatque aliis Exemplis, cujusmodi est illud Statii. 3. Silv. 1. 160.

— non degenerabit honorem.

DEGENERATIO, & **DEGENERATOR**, apud Augustin.

DEGERO, si, sum, [καταλείπω] ere. Idem quod Gerere. Plaut. VOL. II.

Men. 5. 2. 53. Me despoliat, mea ornamenta apud meretrices degerit. Ubi interpres, Degerit, apud meretrices Abstulit, interpretatus est. Idem Men. 5. 1. 41. Atque illud tuæ degeris amicae.

DEGLABRO, are. Glabrum facere, Corticem demere. Paulus in l. Cadere. D. Arborum furt. cæsar. Cadere est non solum succidere, sed etiam ferire cadendi causa. Cingere est Deglabrate.

DEGLABRATUS, a, um. Lactant. 1. 21.

DEGLUBO, [ἀπολεπίω] ere. Corticem eximere, Siliquam aut folliculum excutere, & Granum sua nudare tunica. Varro 1. de R. R. cap. 48. Quod eo folliculo deglubitur granum. V. GLUBO.

Deglubere, per translationem, est Pellem detrahere. unde Adagium, Boni pastoris est tondere pecus, non deglubere. Id adagii Tiberius Cæsar, auctore Sueton. cap. 32. aut reperit, aut certe usurpavit. Nam is admonitus ab amicis, ut provincialibus augeret vectigalia, rescripsit, Boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere. Ex Chiliad. Erasmi. V. Dion. Cass. lib. 57.

DEGLUPTA, Verbum est turpissimum, ut ψαλὸς Græce, cujus scilicet renudata est pudendorum glans. Plaut. Pœnul. 5. 5. 33.

Deglupta mæna, farrapis sementium, &c. Sed Turnebus, ut id obiter, dislocianda esse putat elementa, quæ male adjuncta sunt non suis verbis, legendumque:

Deglupta mænas, arra pisa ementium. Mollem enim virum sic contumeliose appellabit Baccham, & obscœnum intelliget, & qui pro arra dari possit vilis mercimonii. Marcell. Emp. cap. 16. Mus degluptus.

DEGLUTINO, [ἀπορροαίω] are. Disjungere quod glutinatum erat. Plin. lib. 25. cap. 13. Purgat enim ulcera oculorum, expletque, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

DEGO, [ἀγρω] ere. Idem quod Agere, vel Usque ad finem ducere. Ter. Adel. 4. 1. 6.

Degere ætatem, Vivere. Ter. Phorm. 2. 3. 70. Ut cum eo uno ætatem degeret. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Inter feras satius est ætatem degere, quam in hac tanta immanitate versari. Idem 1. de Nat. Deor.

Degere omnem ætatem in tranquillitate. Cic. 2. de Fin. 118.

Ætas degitur sub nutu alterius. Lucret. lib. 4. 1116.

Genus aliquod ætatis degendæ sibi constituere. Cic. 1. Off. 117. Id sibi quisque genus ætatis degendæ constituit, quod maxime adamavit.

Ævum pulchre degere. Lucret. lib. 5. 173.

Bellum cum ventis. Lucret. lib. 4. 965. Id est, Vivere vitam bellicam, & semper ventis hostilibus obnitentem. Gif. & Par. legunt Degerere.

Corium de tergo alicujus. Id est, Detrahere, auctore Nonio. Plant. Epid. 1. 1. 63. quasi Deorsum agere. V. ibi Taubm.

Laborem alicui. Id est, Diminuere. Plaut. Aulul. 2. 1. 43. antiquum est & inusitatum. ibi vulgo Demam. adi Nonium 4. 117.

Otia in thalamo. Catul. ad Mall. 68. 104.

Quod reliquum est vitæ, in otio degere. Cic. 11. Fam. 28. 20.

Senectam turpem. Hor. 1. Od. 31. 20.

Tempus ætatis sine molestia. Cic. de Senect. 2.

Vitam. Cic. pro P. Sylla. Idem 1. Off. 11. Facile totius vitæ cursum videt, ad eamque degendam præparat res necessarias.

Placidam ac pacatam vitam. Lucret. lib. 5. 1121.

Vitam cum virtute. Cic. 4. de Fin. 30.

Vitam in egestate. Cic. pro Rosc. Amer. 49. & 52.

Vitam in exilio. Cic. Antequam iret in exil. 29.

Vitam sine metu. Cic. 3. de Fin.

Ex æquo cum aliquibus. Plin. lib. 6. cap. 25. Id est, Vivere.

Degi, infinitiv. Plin. lib. 12. cap. 1. Mille præterea sunt usus earum sine quibus vita degi non possit. de Arboribus. Symmachus Præter. format Degui 1. Epist. 32. In comitatu deguimus ambo ævo dispartiri.

Degere, antiqui posuerunt pro Expectare. Festus.

DEGRANDINAT, [επιχλάζει] pro Vehementer grandinat, Imperf. Ovid. 4. Fast. 755.

Da veniam culpæ: nec, dum degrandinat, obsit. Nisi malis interpretari, Donec grandinare definat, donec cesset grando. [Sed tum Degrandinet legendum, ut notatum Cl. Burmanno. q. V.

Sic Deservire utroque modo dicitur H. St.

DEGRASSOR, aëris, ætus sum, [ἐνυψωσμένη] ari. Stat. 1. Achil. 406.

— ubi tanta injuria primos Degrassata duces? Id est, contra Duces.

DEGRAVO, [καταβάλλω] are. Gravem & ponderosum reddere, premere, molestare. Liv. 4. ab Urbe 33. Alios in aquam compulso gurgites ferunt: etiam peritos nandi, lassitudo & vulnera, & pavor degravant.

Degravari minus est quam Mergi. Plin. lib. 9. cap. 5. Ascendere eum navigia nocturnis temporibus, statimque degravari, quas insideret partes: & si diutius permaneat, etiam mergi.

Labore operis degravari. Columel. lib. 6. cap. 2.

Genua quoque degravat. Plin. lib. 22. cap. 25.

Paulatim degravatum pondere suo præceps attrahetur. Columel. lib. 1. cap. 5.

Vitis degravat ulmum. Ovid. 5. Trist. 3. 35.

DEGRAVATUS, a, um. ut Phædr. 3. 21. 15. Onere degravati.

Manus pondere degravatæ. Apul. Met. 7.

DEGRAVATE, Adv. apud Augustin.

DEGREDIOR, èris, flus sum, [καταβαίνω] edi. Descendere. ut Degredi ad pedes. Liv. 3. ab Urbe 62. Verecundiæ erat, equitem suo alienoque Marte pugnare, peditem ne ad pedes quidem degresso equiti parem esse.

In specum degressus sacerdos hausta fontis arcani aqua, &c. Tacit. lib. 2. 54.

Pullo amictu palatio degreditur. Tacit. Hist. 3. 67. V. Gronov. Perperam aliqui legunt Digreditur. Nam quoties ex alto descendit innuitur, apte locum habet hoc verbum Degredior, inquit Rhennus in Castigat. Tacit. Liv. lib. 9. Dec. 1. Cum cingentis, inquit, haud amplius peditibus, ducentisque equitibus degressum jugis Al-

finissimam persequutus. Tacit. Hist. 2. 66. 6.

- DEGRESSOR**, ari. Idem ac Degredi. Apul. de Deo. Socrat. p. 105. Ad fletum edendum deorsum degressantur. al. Degraffantur.
- DEGRUMMOR**, ari. Ad grummam mensuram dirigere. Lucil. lib. 3. Viamque degummari vis, ut castris mensor facit olim. Nonius 1. 316. al. Degrumor. V. GRUMA.
- DEGÜIO**, [δεγυῖω] are. Antiquum pro Consumere & abligurare, quasi Gulæ tradere. Plaut. Postquam degulato patrimonio pauper est factus. Ex Perotto. V. Nonius 2. 223. & Charisium cap. 1. p. 80.
- DEGUNERE**, pro Degustare: Obsolete. Festus. Quidam legunt Degumare. V. Voss. Etyrn. p. 242. Scalig. & Dacer. ad Fest.
- DEGUSTO**, [δεγυσιόμαι] are. Idem quod Gustare. Plin. lib. 18. cap. 2. Ac ne degustabant quidem novas fruges aut vina. Cato cap. 148. Vinum boni viri arbitratu degustato.
- Odorari & degustare aliquem. Cic. Att. lib. 4. 8. extr. Tu velim & Fabium, siquem habes aditum, odorere: & istum convivam tuum degustes. Hoc est, Leviter in sermone tentes, ut scias qui sit animus ejus erga me. Metaphora a cibis, quorum saporem degustando percipimus.
- Degustare artus. Lucan. lib. 7. 844.
- Ignes degustant tigna celeri flamma. Lucret. lib. 2. 192. conf. Virg. Æn. 12. 376. adde Drakenb. ad Silium. 9. 523.
- Degustare, pro Leviter & in transcurso attingere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Degustanda tamen hæc proœmio, non consummanda.
- Degustare genus aliquod exercitationum. Cic. in Parad. 1.
- Imperium & tu Galba quandoque degustabis. Tacit. Ann. 6. 20. [Quod ap. Suet. Galb. C. 4. Καὶ σὺ παραπείσῃ τῆς ἀρχῆς Græce effertur.
- Degustare mentes, sensusque eorum apud quos acturi sumus. Cic. 1. de Orat.
- Degustare pauca de fabulis. Cic. Att. lib. 13. 38.
- Pauca ex orationibus. Idem lib. 1. 16.
- Celeri degustat singula sensu. Claud. 1. in Eutrop.
- Aliquid speculæ ex sermone alicujus degustare. Id est, Aliquantum spei concipere. Cic. pro Cluent. 72.
- Degustare vitam aliquam. Id est, Experiri vitæ rationem. Cic. 5. Tusc. 61. Visne igitur, inquit, ô Damocle, quoniam hæc te vita delectat, ipse eandem degustare, & fortunam experiri meam?
- Corpus Vulnerare. Virg. Æn. 12.
- Lancea consequitur, rumpitque infixâ bilicem Loricam, & summum degustat vulnere corpus. H. St.

D E H

- DEHAURIO**, si, stum, [ἐξαιτρώω] ire. Idem quod Haurire, vel Exhaurire. Cato cap. 66. Quum oleum sustuleris de cortina, amurcam dehaurito.
- DEHAUSTUS**, a, um. Partic. Tertull. de Refur. Carn. cap. 11.
- DEHINC**, Adv. temporis. [ἀπὸ τότε, μὲν τότε] Id est, Posthac, postea. Ter. Eun. 5. 2. 33.
- At nunc dehinc spero æternam inter nos gratiam Fore Thais.
- Dehinc omnes deleo ex animo mulieres. Ter. Eun. 2. 3. 5.
- Dehinc jam. Plaut. Merc. 5. 4. 40.
- Mistas jam ego istas artes feci, & quidem ego dehinc jam.
- Dehinc cæterum. Plaut. Pœn. 1. 2. 5. Dehinc cæterum valet, adeste. Nunc jam dehinc. Plaut. Pœn. 5. 2. 69. Siquidem ante mentitus sit, nunc jam dehinc erit tibi verax.
- Dehinc, [τενέθην] pro Deinde, Adv. ordinis. Cic. 2. Tusc. Primum igitur de imbecillitate multorum, & de variis disciplinis philosophorum loquar: quorum princeps & autoritate & antiquitate Socraticus Aristippus, non dubitavit dolorem, summum malum dicere. Dehinc ad hanc enervatam muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit. Virg. 3. Æn. 464.
- Dona dehinc auro gravia, fectoque elephantio Imperat ad naves ferri.
- Dehinc aliquando in unam syllabam contrahitur a poetis. Virg. 1. Æn. 260.
- Oscula libavit natæ, dehinc talia fatur.
- DEHISCO**, ere. [χαίω] Est se veluti Hiati quodam aperire. Unde terram dehiscere dicimus, quum se aperit deorsum ad forbendum aliquid. Virg. 4. Æn. 25.
- Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat. Add. 12, 883.
- Æquor dehiscit. Virg. 5. Æn. 143.
- Dehiscit arbor. Cato cap. 12. Quibus arbores comprimant si dehiscant.
- Cælum a media regione dehiscit. Ovid. 3. Fast. 371.
- Cymba rimis dehiscit. Ovid. 5. Trist. 12. 27.
- Dehiscit rofa. Plin. lib. 21. cap. 4. Quo mox intumescante, & in virides alabastris fastigiato, paulatim rubescens dehiscit.
- Ubi dehiscit, seque populis aperit Taurus mons. Plin. lib. 5. cap. 27.
- Rictus animalis dehiscens ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21.
- Dehiscunt quidam pisces præ pinguedine, hoc est, Dissiliunt, Finduntur, Crepant. Plin. lib. 9. cap. 15. De Thynnīs.
- Terræ dehiscunt ardore. Virg. 5. Georg. 479.
- Unda dehiscens, terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Æn. 106.
- Acies dehiscens. In ACIES.
- Dehiscente utero parit acus piscis. Plin. lib. 9. 51.
- DEHONESTUS**, Adj. [ἀντισμῶς] Non honestus. Gell. lib. 19. cap. 10. Dehonestum tibi, deculpatumque hoc verbum videtur.
- DEHONESTAMENTUM**, [ἀντισμός, ἀντισμῶς] dicitur Id quod gratiam & honestatem alicui rei adimit. Unde vultus dehonestamentum dicitur cicatrix, vultum hominis dedecorans, ut oculi effusio. Justin. 28. 2. 9. Qui uxores cum propter originis dehonestamenta nec invenirent, vi publica rapuerint. Gell. lib. 2. cap. 27. Quo ille dehonestamento corporis maxime lætabatur.
- Oris dehonestamentum. Tacit. Hist. 2. 87. 4.
- Dehonestamentum, pro Contumelia. Tacit. Hist. 4. 13. 3. Auribus decisis vivere jubet, ostentui clementiæ suæ, & in nos dehonestamento.
- DEHONESTO**, are. Sueton. Claud. cap. 30. Eum multa dehonestabant. conf. Lamprid. Alex. Sev. cap. 2.
- DEHONESTANS**, antis. Treb. Pollio in Gallien. cap. 16. xxx. prope tyrannos passus est Ro. dehonestans Imperium. [Sed ex membranīs Casaub. Orbem terrarum xxx. prope tyrannis vastari fecit. Atque ita deinceps editum fuit.

- DEHONESTATIO**, ōnis. Tertull. de Pudicit. cap. 18.
- DEHORTOR**, [ἀποτρέφω, ἀποτρέφω] ari. Dissuadere. Ter. Phorm. 5. 7. 17.
- At hic dehortatus est me, ne illam illi darem.
- Dehortari ab aliqua re. Author ad Heren. lib. 3. 3.
- Invitare & Dehortari, contraria. Cic. in Pison. 94. Res ipsa, & Reipub. tempus, aut meipsum, quod nolim, aut alium quempiam aut invitabit, aut dehortabitur.
- DEHORTATIO**, ōnis. Tertull. advers. Marc. 4. 15.
- DEHORTATORIUS**, a, um. Tertull. Apol. cap. 22.
- DEHORTATIVUS**, Idem. Priscian. p. 1020.

D E I

- DEIANIRA**, [Διανειρα] Filia OEnei Ætolia regis, cujus regia Calydon fuit. Hæc vero ob formæ pulchritudinem multos procos habuit: tandem autem Acheloo desponsata est primo, deinde Herculi. Quumque nuptiarum gratia ortum esset inter eos certamen: Acheloo devicto, tandem Herculi cessit. Ovid. 9. Met. 136.
- Nomine figua suo tandem pervenit ad aures Deianira tuas, quondam pulcherrima virgo.
- V. Diodor. lib. 5. cap. 2.
- DEICON**, [Δικων] Hercules ex Megara Creontis Thebani Reg. filia filius. Apollod. 1. 2.
- DEIDAMIA**, [Διδάμεια] five ut alii volunt, DEIAMIA, Filia fuit Lycomedis Scyri insulæ regis, cum qua Achilles consuetudinem habuit, & inde natus est Pyrrhus. Stat. 1. Achil. 560.
- Æaciden furto jam noverat una latentem Deidamia virum.
- DEJERO**, [ἐπαμυνμι] are. Per deos jurare, vel Valde jurare, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 3. 39. Illum liquet mihi dejerare, his mensibus &c. Idem Hec. 5. 2. 5. Phidippe, Bacchis dejerat per sancte, &c.
- DEJERATIO**, f. Sancta juratio. Salvian. 4. de Gubern. Dei p. 146. Et Tertull. de Pœnit. cap. 4. idem de Idolol. cap. 20.
- DEJURO**, apud Plautum legitur, in Catin. 3. 5. 36. Per deos omnes & deas dejuravit, hac &c. Idem Rud. 5. 2. 49.
- DEJURIUM**, ii. [ἐγκασιόσπον] Gell. lib. 7. cap. 18. Tum octo ex iis postliminium justum non esse sibi responderunt, quoniam dejurio vincti essent.
- DEJICIO**, ēci, ectum, [καταβάλλω, πιλνάω] ere. Deorsum mittere. Plaut. Afin. 2. 4. 19. Justin' columnis dejici operas araneorum?
- Mœnia alicujus dejicere. Ovid. 12. Met.
- Avem dejecit ab alto cœlo. Virg. 5. Æn. 542.
- Dejicere de foribus araneas. Plaut. Stich. 2. 2. 31.
- De ponte. Cic. pro Rosc. Amer. 99.
- De faxo. Liv. 5. Bell. Pun.
- Equo. Liv. 4. ab Urbe. Sic dejicere templo magistratus. Cic. pro Sextio.
- Dejicere præsidium equitum, dejicere propugnaculum. Cæs. 3. Bell. Civil. Cic. 5. Verr. 40.
- Aliquem ædilitate, vel honore. Cic. 2. Verr. 23. Liv. 3. ab Urbe. Subauditur præpositio de vel ex. Cic. pro Muren. 76. His hæc pelliculis Prætura dejectus est.
- Dejicere alvum. Cato cap. 156. Alvum si voles dejicere, superiorem fumito cymam brassicæ.
- Dejicere cruciatum a corpore. Cic. 7. Verr. 169. Hac se commemoratione civitatis, omnia verbera depulsurum, cruciatumque a corpore dejecturum arbitrabatur.
- Dejici de gradu. Id est, Dignitate. Cic. Att. lib. 16. 15. Leptæ literarum exemplum tibi misi, ex quo mihi videtur εὐτυχεῖς ille dejectus de gradu. Budaus.
- Aliquem de gradu, per metaph. pro eo quod est De constantia deducere, & proposito in quo pedem fiximus. Cic. 1. Off. 23. &c.
- Hostem dejicere. Claud. de Bell. Get.
- Jugum servile a cervicibus. Cic. 1. Philipp. 2. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cujus a cervicibus jugum servile dejecerant.
- Metum. Cic. 7. Verr. 129. Hunc ego si metu Siciliae damnatione istius per vestram fidem & severitatem dejecero Judices, satis officio meo, satis illorum voluntati, qui a me hoc petiverunt, factum esse arbitror.
- Oculos de aliquo. Cic. 6. Verr. Pueri autem Sisennæ, credo qui audivissent quæ in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nusquam dejicere, neque ab argento digitum discedere.
- Oculos a Repub. Cic. 1. Philipp. princip. Nec vero usquam discedebam, nec a Repub. oculos dejiciebam.
- Pudor gremio dejecit ocellos. Ovid. 11. Epist. 35.
- Si tantum oculos dejecerimus, Celeritatem significat. Cic. 7. Verr.
- Dejicere aliquem de possessione, & similibus. V. Cic. pro Cæcina, circa finem, in qua abunde tractat de hoc verbo Dejicio.
- Dejicere & dimovere ex possessione. Cic. de Lege Agr. Rullus extitit qui ex ea possessione Rempub. dimoveret, ex qua nec Gracchorum benignitas eam, nec Syllæ dominatio dejecisset.
- Dejicere de possessione, & Restituere, contraria. Cic. pro Cæcin. Tantum ut unde dejecisset, restitueret.
- Dejici de urbis præsidio, & de custodia civitatis deturbari. Cic. pro Muren. 79.
- Senatum a gubernaculis dejicere. Cic. pro Domo sua. 24.
- De sententia. Cic. 2. Tusc. 5. Me pudet tam cito de sententia esse dejectum.
- Aliquem de sermone aliquo inani. Cic. Att. lib. 15. Noster Brutus cito dejectus est de illo inani sermone.
- Adversarios de omni statu. Cic. in Orat. 129. Magno semper usi impetu, sæpe adversarios de statu omni dejecimus.
- De statu vitæ. Cic. 1. de Nat. Deor. Prius te quis de omni statu vitæ, quam de ista autoritate dejecerit.
- Dejici spe. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 8. Helvetii ea spe dejecti.
- Dejicere de terrore doloris. Cic. 2. Tusc. 40. Videsne igitur quantum breviter admonitus de doloris terrore dejeceris?
- Vultum. Virg. 3. Æn. 320.

Pudor dejicit vultus. Valer. 7. Argon. 514.
Dejicere, Jaciendo defigere. Liv. lib. 1. 40. Dum intentus in eum fe-
rex totus averteret, alter elatam securim in caput dejecit. De Tar-
quinii Prisci morte.
Juvenum dejicere. Valer. 1. Argon. 190. Mactare significat & pro-
sternere. Sic idem lib. 2.

Protinus ingentem procerum sub nomine taurum
Dejicit. Ita Sil. 15. 466. V. Drakenb. ad loc.

DEJECTIO, Verbale. [καταβολή, κατάρσις] Cic. pro Cæcin. cap. 20.
Qui illam vim, dejectionemque tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit.
Dejectio apud Celsum pro alvi ductione ponitur. lib. 1. cap. 3. Deje-
ctio quoque medicamento petenda est, ubi venter suppressus parum
reddit. V. eundem omnino l. 2. C. 12.
Moliri dejectionem. Cels. ibid. & 4. 14. princ.
Dejectio, inter poenas militares. L. 3. §. 1. Dig. de re milit. refertur
Gradus dejectio, id est, Mutatio militiæ in deteriolem, quod ibi-
dem §. 5. dicitur, gradu militiæ dejecitur.

DEJECTIUNCULA, Scribon. Larg. cap. 9. compos. 52. extr. i. e. alvi
fluor.

DEJECTE, Adv. Tertull. adverb. Marc. 2. 27.

DEJECTO, Ære. frequent. Idem de Pallio cap. 4. & Gell. 20. 9.
Coquenti vasa cuncta dejectat.

DEJECTUS, Partic. [καταβλητός] Plin. lib. 2. cap. 9. de Lunæ fia-
tura, Alias contigua montibus, nunc in Aquilonem elata, nunc in
Austros dejecta.

Spe dejectus. Sil. lib. 10.

Dejectus vultus. Stat. 3. Theb.

Vi dejectus. Cic. pro Cæcin.

Caput ense dejectum. Sil. lib. 13.

In terram oculi dejecti. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Conjuge dejecta mulier. Id est, Privata marito. Virg. 3. Æn. 317.

Heu quis te casus dejectam conjuge tanto Excipit?

Lacrymis dejectis turpia lumina. Propert. lib. 1. Eleg. 18. 16.

Vultus pudore dejectus. Sen. OEdip. 12.

Ire dejectum aliquid. Hor. 1. Od. 2. 15.

DEJECTUS, Æs. [καταβλή] Liv. 9. ab Urbe, 2. Quum ad alias an-
gustias protinus pergerent, septas dejectu arborum, faxorum ingen-
tium objacentem molem invenere.

Gravis dejectus. Ovid. 1. Met. 572.

Dejectus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 6. Neque in recessu gemmæ, aut
in dejectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente.

Dejectus habere dicitur collis. Cæf. 2. Bell. Gall. 8. Quod is collis,
ubi castra posita erant, paulum ex planitie editus, tantum adversus
in latitudinem patebat, quantum loci acies instructa occupare pote-
rat: atque ex utraque parte lateris dejectus habebat, & in fronte
leviter fastigiatus, paulatim ad planitiem redibat. T. Habebat tol-
lit D. Voff. Sed V. ad loc. Davies.

DEI-FACIES, [τῆς θεῆς ὁμοιωμένη] Civitas Tripoli vicina. Strab. lib. 16.
Tripoli continua est ea, quæ Dei-facies appellatur, in qua Libanus
mons definit.

DEIN, & **DEINDE**, Adv. ordinis. [ὅτε] hoc est, Postea. Ter.
Andr. 1. 1. 52. Accepit conditionem, dein quæsum occipit. Cic. in
Orat. 93. Hæc quidem duo binis pedibus incisim, dein membratim.
Dein, pro Præterea. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Dein quæ sequuntur.
Deinde [τεντέθεν] Compositum est ex præpositione, & loci significa-
tione: ut Exinde, proinde, perinde, subinde, quæ item Tempus
significant. Festus. Ter. in prol. Heaut. v. 19.

— factum hic esse id non negat,

Neque se id pigere: & deinde facturum autumat.

Primum cur? Et paucis interjectis, Deinde, Nihilque præterea dixi-
mus? Cic. 4. Acad.

Deinde ponitur aliquando ubi non præcessit primum, aut aliud or-
dinis adverbium. Cic. pro Cluent. 71. Capit hoc consilium, ut pe-
cuniam quibusdam iudicibus levissimis polliceatur, deinde eam post-
ea supprimat.

Deinde, quater repetitum apud Cic. reperitur, 1. de Invent.

Deinde, cui mox succedit Exinde. Cic. 2. de Nat. Deor. 1. 3. Dein-
de Delphinus,

Exinde Orion obliquo corpore nitens. Ex Arat.

Deinde repetitum in singulis attributis ejusdem rei aut personæ. Cic.
Appio, lib. 3. 7. An ego tibi obviam non prodirem? primum Ap-
pio Claudio? deinde Imperatori? deinde more majorum? deinde
(quod caput est) amico?

Deinde etiam adhibetur ubi Ad absurdum deducere volumus adversa-
rium, vel Absurde ipsum rationes putare aut facere adeo demonstra-
mus. V. Schult. ad Quintil. Decl. 1. p. 15. seq. Deinde, cui manum
porriget securior? &c. similem τῆς ἀπειρήτων usum ostendit Devarius.

DEINCEPS, Ætis. m. [ἐφεξῆς λαβών] (inquit Festus) Qui deinde cepit,
ut Princeps qui primus cepit. Deincepem antiqui dicebat (ait idem
alio loco) proxime quemque captum, ut Principem primum captum,
id est electum. Hæc enim nomina non a Caput veniunt, sed a Cam-
pio, quod interdum Eligere significat. composita autem ex Caput fa-
ciunt genitivum in pitis: ut Biceps, bicipitis.

DEINCEPS, Adv. [ἐφεξῆς] Postea, vel deinde sive postremo. Cic. 1.
de Divin. Quo affert Rhodium quendam morientem, sex æquales
nominasse, & dixisse, qui primus eorum, qui secundus, qui deinceps
moriurus esset. Cæf. 7. Bell. Gall. 3. Nam ubi major atque illu-
strior incidit res, clamore per agros, regionesque significant. hunc
alii deinceps excipiunt, & proximis tradunt. Cic. 1. Acad. Opinio-
nibus & institutis omnia teneri, nihil veritati relinqui, deinceps
omnia tenebris circumfusa esse dixerunt. Idem 1. Off. 160. Et 3. de
Fin. 20. Primum est officium (id enim appello κατὰ φύσιν) ut se confer-
vet in naturæ statu: deinceps ut ea teneat quæ secundum naturam sint,
pellatque contraria.

Deinceps, pro Iterum. Author ad Hæren. lib. 1. 14. Cavendum est
etiam ne id quod semel supra diximus, deinceps dicamus.

Deinceps pro eo quod vulgo dicitur, Successive & consequenter. Cic.
13. Fam. 53. Idem de Clar. Orat. 3. Posteaque prosperæ res deinceps
multæ consecutæ sunt.

Deinceps inde. Cic. de Clar. Orat. 12. Itaque prima Causa publica, &c.
VOL. II.

Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas esse,
quam elucubratas afferebamus. Alterum significat ordinem, alterum
tempus.

DEINDE, V. DEIN.

DEINSUPER, Sallust. lib. 1. Hist. Ad medium quasi deinsuper astan-
tium manibus in murum attollitur. [Ita quidem Nonius C. 12. 48.
Nec aliter Cl. Cortius p. 956. Sed videtur distinguendum: Per calo-
num corpora ad medium quasi, dein super adstantium manibus &c.]

DEINTEGRO, Ære. Inquit Nonius, 2. 225. Diminuere. Cæcilius,
Nomen virginis, nisi mirum est, deintegravit.

DE-INTEGRO, V. DE præpositionem.

DEIOCES, Phraortis filius fuit, ob judicandi æquitatem primus Me-
dorum rex declaratus. Author Herod. lib. 1. 16.

DEIONE, es. [Δειώνη] Mater fuit Mileti ex Appollinis concubitu:
unde Miletum Deionidem vocat Ovid. lib. 9. Met. 442.

Tunc erat invalidus, Deionidenque juvenem

Robore Miletum, Phæboque parente superbum

Pertimuit.

DEIOPEIA, [Δηιοπεία] Nymphæ nomen est apud Virg. lib. 1. Æn. 72.

DEIOTARUS, [Δηϊόταρος] Galatiæ tetrarcha Rex a Senatu Ro. juvante
Pompejo appellatus, in bello Civili ejus postea partes sequutus, post
pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clemen-
tiam confugiens, bella gerenti subsidia ministravit. Quare ab ipso
rex dimissus, verum parte regni tantum mulctatus fuit. Tandem ac-
cusatus a Castore nepote suo, & Phidippo quoque medico, quem
purgandi sui causa cum aliis legatis Romam miserat, quod Cæsari
apud se divertenti infidias struxisset, a Cicerone defenditur, lue-
lenta illa pro Deiotaro rege oratione. Author Pædianus. Lucan. lib.
5. 55. &c.

— fidumque per arma

Deiotarum, & gelidæ dominum Rascipolin oræ.

De Filio Deiotaro. Cic. Att. 5. 17. Fuit & Deiotarus alius Adramyt-
tenus, ludi literarii magister, apud Gargara Troadis; ut scribit
Stephanus.

DEIPHOBUS, [Δηϊφῶβος] Priami & Hecubæ filius. Virg. 6. Æn. 500.

Deiphobe armipotens, genus alto a sanguine Teucri.

Hic Paride mortuo, Helenam duxit uxorem. V. Virg. in loco ante
citato.

Acer Deiphobus. Hor. 4. Od. 9. 22.

Priamides Deiphobus. Virg. 6. Æn. 494.

Domus ampla Deiphobi. Virg. 2. Æn. 311.

DEIPHOBÆ, es. [Δηϊφῶβης] Nomen proprium Sibillæ Cumanæ, Glauci
filiz, quæ Æneam ad Inferos duxit. Virg. 6. Æn. 36.

— Phœbi, Triviæque Sacerdos,

Deiphobe Glauci.

DEIPHYLE, [Δηϊφύλη] Adrastræ filia, Tydei uxor, ex quo Diomedem
duscipit. V. Hygin. fabula 69. & Diodor. lib. 5. cap. 6. & infra
DIOMEDES.

DEIPHYLUS, [Δηϊφύλος] Fuit Stheneli filius, Capanei in bello Tro-
jano amicus fidissimus, teste Homero 5. Iliad. 325.

DEIPYRUS, [Δηϊπύρος] Unus ex principibus juventutis Græcorum,
teste Homero Iliad. 8. 84.

DEITAMA, Hispaniæ citerioris regio, referente Plin. lib. 3. cap. 3.

DEITAS, V. in DEUS.

DEJUGO, [δέζυγος] Ære. Disjungere. Pacuvius Chryse, Perque
nostram egregiam unanimitatem, quem memoria dejugat. V. No-
nium. 2. 256.

DEJUNGO, unxi, unctum, [δέζω, δέζω] Ære. Disjungere. Plaut.
Afin. 3. 3. 75. Ne nos dejuuge amantes. Cic. de Univerf. 12. Ita
necessitas cogit, ut eadem sint ea quæ dejuncta fuerunt.

DEJURO, **DEJURIUM**. V. DEJERO.

DEJUVO, [δέζω, δέζω] Ære. Non juvare. Plaut. Trinum. 2. 2. 63.
Deferere illum, & dejuvare in rebus adversis pudet. Antiquum.

D E L

DELĀBOR, delapsus sum, [καταλειδομένη, καταπίπτω] ābi. Deorsum
labi. Plaut. Casin. Delabor, pectus tundit. Virg. 6. Ecl. 16.

Serta procul capiti tantum delapsa jacebant.

Ascendere & Delabi, pugnancia. Cic. in Partit. 12. Aut a mipori-
bus ad majora ascendimus, aut a majoribus ad minora descendimus.
al. delabimur.

Delapsus ab alto tectō. Ovid. 3. Trist. Eleg. 4. 19.

Signum cælo delapsum. Cic. 11. Philipp. 24.

Cælo repente delapsus. Liv. 1. ab Urbe.

Delabi de cælo & e cælo. Cic. 1. de Fin.

Ex annalium memoria, aut de cælo delapsum esse. Cic. Q. frat. lib.
1. 1. Nam Græci quidem sic te ita viventem intuebuntur, ut quen-
dam ex annalium memoria aut etiam de cælo demissum hominem esse
in provinciam delapsum putent.

Delapsa de manibus audacissimorum hominum arma ceciderunt. Id est
furor civium compressus. Cic. 1. Off. 77.

In flumen delapsus. Cic. 1. de Divin. 28.

Pondere delabi in terram. Lucret. lib. 6. 837.

Delabi, res familiaris dicitur, Consumi, & ad nihilum redigi. Cic. 2.
Off. 64. Habenda est autem ratio rei familiaris, quam delabi finire
flagitiosum est. Emendatius Dilabi legitur.

Delabitur in eas difficultates, ut necessitatem fati confirmet invitus.
Cic. de Fato. cap. 17.

Delabi in fraudem. Cic. 3. de Orat.

In infidias. Victor de Viris illustribus. C. 14. de Fabiis ad Cremeram.

In idem genus morbi. Cic. Att. lib. 7.

In turpitudinem. Cic. 1. Off.

In vitium. Cic. 2. de Orat. 60.

Delabi aliquo, pro Convertere fermonem. Cic. pro Muræn. Post,
quum id assequi non potuissent, istuc potissimum sunt delapsi, ut
ajunt in Græcis artificibus, eos &c.

Delabitur interdum, ut dicat, &c. Cic. 4. Acad. 59. Carneadem
autem

- autem etiam heri audiebamur solitum esse delabi interdum ut diceret opinaturum, id est, peccaturum esse sapientem.
- Delabitur oratio ad aliquid. Cic. de Amicit. 76. Jam enim a sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra delabitur oratio. Ad Q. frat. lib. 1. Ep. 1. §. 6. Sed nescio quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est oratio mea, quum id mihi propositum initio non fuisset.
- Delabi in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 96. Insperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed valde optanti utrique nostrum cecidit, ut in istum sermonem delaberemini.
- Eodem delabi. Ovid. 4. de Ponto, 15. 33.
- Scribere sæpe aliud cupiens, delabor eodem.
- Ad aliquem. Cic. Att. lib. 12. De Mustela, ut scribis, etsi magnum opus est, eo magis delabor ad Clodium.
- Ad æquitatem. Cic. 6. Fam. 10. Nam & ipse qui plurimum potest, quotidie mihi delabi ad æquitatem & ad rerum naturam videtur.
- Delapsa fluxerunt. Cic. pro Marcell. 24. Omnia quæ delapsa jam fluxerunt, feveris legibus vincienda sunt.
- DELACERO, [καλαρεύω] are. pro Dilacerare, & absumere. Plaut. Capt. 3. §. 14. Delaceravisti, deartuavisti que opes. Antiquum. V. LACERO & DILACERO.
- DELACRYMO, [καταδρακρύνω] are. Est humorem guttatim velut lachrymas demittere. Columel. lib. 4. cap. 9. de vite loquens; Sed nec ad eam partem, qua est gemma, verum ad posteriorem declinatur, ut in terram potius devexa, quam in germen delacrymet.
- DELACRYMATIO, Verbale. [καταδρακρυνσις] Plin. lib. 34. cap. 11. Vis ejus collyriis oculorum aptissima, & delacrymationibus mordendo proficiens. Idem lib. 25. cap. 13. Claritatem facit inunctis oculis, delacrymationemque ceu fumus. Idem lib. 20. cap. 5.
- DELACRYMATORIUS, a, um. Ut Delacrymatorium Collyrium. Marcell. Emp. cap. 8.
- DELÆVO, [καταλείω] are. Compositum a Lævo lævas, significat Lævigare. Columel. lib. de Arboribus, cap. 6. Plagam acutissimo ferro delævato.
- DELAMBO, [καταλέγω] ere. Idem quod Lambere. Stat. 2. Theb. 681.
- Molliaque ejecta delambit vellera lingua.
- DELEMENTOR, [ἐπιληνέω] ari. Ovid. 11. Met. 331.
- & natam delamentatur ademptam.
- DELANICO, Adducitur falso, tanquam ex Festo. Nam ap. hunc DILANIO. q. V.
- DELAPIDO, V. DILAPIDO.
- DELAPIDATA, Lapide strata, Festus.
- DELAPSUS, V. DELABOR.
- DELAISO, [καταίσω] are. Valde lassare. Plaut. Afin. Ibi labore delassatum, totam noctem stertere. Martial. lib. 10. 5.
- Delassæt omnes fabulas poetarum. Hor. 1. Satyr. 1. 14.
- Loquacem Delassare valent Fabium.
- DELATOR, DELATIO. V. DEFERO.
- DELÄVO, ävi, õtum, [καταλείπω] are. Plaut. Rud. 2. 7. 21.
- eho an te poenitet,
- In mari quod delavi, ne hic in terra quoque eluam? Antiquum.
- Alii quum Turnebo in Adverf. 21. 12. legunt Elavi. Sed adde Octav. Hor. 1. 1. & 4.
- DELDON, [Δέλδων] Myforum ac Bafternarum rex fuit, quos quum M. Crassus præliis frequentibus edomuisse, illorum tandem regem Deldona sua manu interemisse fertur; ut scribit Dion in historia, & ex eo Cæsar. Rhodig. lib. 18. cap. 23.
- DELEBILIS, V. DELEO.
- DELECTO, [ἐπιτρέπω] are. a Delicio: est proprie Attrahere & illucere. Ennius Thyeste, Et me Apollo ipse delectat, ducat Delphicus. Quadrigarius Annalium lib. 4. Fabius de nocte coepit hostibus castra simul oppugnare, eum hostem delectare, dum Collega id caperet quod captabat. Nonius.
- Delectare, [πέρπειν, ψυχαγωγέω] Voluptate afficere. Cic. de Senect. Nonne ita faciunt, ut quavis cum admiratione delectent?
- Herba spe delectat agrestes. Ovid. 15. Met. 203.
- Incredibiliter me delectarunt. Cic. Q. frat. lib. 2. 16.
- Plus nimio delectare. Hor. 1. Epist. 10. 30.
- Quem res plus nimio delectavere secundæ,
- Mutatæ quatient.
- Delectare oves in agro. Plin. lib. 17. cap. 9.
- Pulchritudo movet oculos & delectat. Cic. 1. Off. 8.
- Non solum delectat, sed etiam sine satietate delectat. Cic. 3. de Orat. 95.
- Delectare se. Cic. Fam. lib. 9. 18. Tu istic te Atheriano jure delectato, ego me hic Hirtiano.
- Cum musis se delectare. Cic. 2. Att. 2. 4. Interea cum Musis quidem nos delectabimus animo æquo.
- Valde delectare. Cic. Att. lib. 1. 1.
- Delectat, more Imperfonalium. Cic. Q. frat. lib. 2. 15. Me magis de Dionysio delectat: ipse enim est veterator magnus.
- Prudens dici delector. Hor. 1. Epist. 16. 32.
- Delectari in re aliqua. Cic. 1. de Fin. Idem 2. de Legib. 7. In hoc admodum delector, quod &c.
- Delectari ab aliquo. Cic. in Orat. 195.
- Duci ac delectari declamatorio genere. Cic. Q. frat. lib. 3. 19. Ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur.
- Nec criminibus inferendis amicus delectetur. Cic. de Amicit. 66.
- Cogitatione quadam speque delectari. Cic. pro Archia, 30.
- Vulgus imperitorum ludis magnopere delectatur. Cic. pro Muren.
- Opinione æquitatis delectari. Cic. Att. lib. 1. 20. Multi partim malevolentia, partim opinione æquitatis delectantur.
- DELECTAMENTUM, i. n. [ἀπολαύσις, ψυχαγωγία] Verbale. Recreatio. Cic. de Senect. 52. Possunt persequi permulta delectamenta rerum rusticarum, sed ea ipsa, quæ dixi, sentio esse longiora. In emendatioribus codicibus legitur Oblectamenta. Idem in Pison. cap. 25. 60.
- Inania sunt ista (mihi crede) delectamenta pene puerorum.
- DELECTATIO, Verbale. [πέρπεισις, πέρπειν, ψυχαγωγία] Cic. 4.

- Tusc. 20. Delectatio, voluptas suavitate auditus animum deliniciens. Delectationi esse. Cic. Att. lib. 13. 66.
- Gaudium & delectatio. Cic. Post rexit. in Senat. 13. In omni parte corporis semper oportet aliquod gaudium delectationemque versari.
- Delectatio & jucunditas. Cic. 3. de Orat. 153. Post autem delectatio jucunditasque celebravit.
- Suavitas & delectatio. Cic. 1. de Orat. 193. Mira quædam in cognoscendo suavitas & delectatio.
- Voluptas & delectatio. Cic. Fam. lib. 10. 20. Magna enim te delectatione & voluptate privasti.
- Ars plena delectationis. Cic. 1. de Orat.
- Conviviorum delectatio. Cic. de Senect. 45. Neque enim ipsorum conviviorum delectationem corporis voluptatibus magis quam cœru amicorum & sermonibus metiebar.
- Sermonis delectatio. Cic. de Senect. Ego vero propter sermonis delectationem tempestivis quoque conviviis delector.
- Fabulæ delectationis habent quantum voles, id est, multum. Cic. 2. de Divin. 113.
- Studii, delectationisque causa scribere aliquid. Cic. 2. de Legib. 14.
- Popularis delectatio. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- Afferre delectationem alicui. Cic. Fam. lib. 7. 1. Quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulissent.
- Delectationis causa aliquid agere. Cic. 1. de Orat. 249. Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis invisere.
- Allicere delectatione. Quintil. lib. 5. cap. 14.
- Duci delectatione audiendi. Cic. 1. Off. 105. Hominis autem mens discendo alitur, & cogitando semper aut aliquid anquirat, aut agit, videndique & audiendi delectatione ducitur.
- Habere magnam delectationem. Author ad Herenn. lib. 4. 25.
- Ab delectatione negotiis impediri, & Habere in occupatione delectationes, contraria. Cic. pro Muren. 39.
- Magna delectatione & voluptate alicum privare. Cic. Fam. lib. 9. 24.
- Amœnitas ad delectationem revocat. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto cursu ad prædam alicum revocavit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectationem.
- DELECTATIUNCULA, Diminutiv. Vives de Fœm. Christ. An & Oblectatiuncula eadem ratione dicitur? H. St.
- DELECTUS, V. DELIGO, deligis.
- DELEGO, [ἐπιτρέπω, ἐντέλλομαι] are. ex DE & Lego q. V. Demandare, committere, onus imponere. Delegare dicimur, quum id quod nostrum est, ad alium transferimus. Cic. 16. pro Domo sua; Delegavi amico locupletiori, non quo illi ita de me merito onus illud imponerem.
- Caufam peccati facillime mortuis delegari. Hirt. lib. 8. 22. Bell. Gall. i. e. Imputari, in mortuos rejici.
- Curam alicui. Quintil. in proœm. lib. 4.
- Ducus ad aliquem, pro Assignare. Liv. lib. 1. Bell. Pun.
- Laborem alteri. Cic. Fam. lib. 8. 1. Tamen in hoc deprecor, ne meum hoc officium arrogantia condempnes, quod hunc laborem alteri delegavi.
- Delegare exscribendas pingendasque imagines. Plin. lib. 4. Epist. 28.
- Ut apud Sueton. in Cæsar. 56. Delegare ordinandas bibliothecas.
- Alicum alicui negotio. Columel. lib. 3. cap. 10.
- Delegabo te ad Epicurum. Sen. Epist. 18.
- Delegare provinciam alicui, vel curam rei alicujus. Cic. Post delegatam mihi hanc provinciam. Columel. lib. 11. cap. 2.
- Officium alicui. Plin. Jun. in Epist. lib. 3.
- Rem aliquam ad alterum. Cic. 2. de Orat. 125. Hæc ipsa quæ nunc ad me delegari vis, ea semper in te eximia & præstantia fuerunt.
- Delegare spes suas fortunæ loci. Liv. lib. 6. 28. Has inanium rerum inanes ipsas volentes cogitationes, fortunæ loci delegaverant spes suas. Id est, Nomine loci Romanis religiosi & infausti fidentes.
- Delegare, apud Jurisconsultos, est Vice sua alium dare reum creditori vel cui creditor iusserit. Fit autem Delegatio vel per stipulationem, vel per litis contestationem. V. Gronov. ad Cic. Att. 12. 12. princ. Et L. Nefennius 41. D. de re judicata.
- Delegare deos debitores, Sen. lib. 4. de Benef. Debitores nobis deos delegat, precaturque, ut illi pro se gratiam referant. Sic restituit optime Turnebus, Adv. 12. 9. quum in excusis Derogat legatur. Delegat enim debitorem, qui alium pro se qui solvat, substituit. Volenti creditori. Imo nusquam in excuso Derogat. H. St. [V. not. ad l. Grut.
- Delegare, Veteres pro Dispersere posuerunt, vel Dispartire. Plant. Amph. prol. 67. Si cui fautores delegatos viderint. Ex Nonio.
- Delegare, Mittere. Cato cap. 30. Ubi sementem facturus eris, ibi oves delegato.
- Delegare, in legationem mittere. Liv. Decernunt ut duodecim delegarentur.
- Delegatum exilium, pro Relegatione. Sen. 1. de Clementia, Quod exilio contentus, & exilio delegato, Massilia parricidam continuit.
- Delegatam pecuniam Paulus dixit, pro Decreta, constituta, ac assignata, in l. 2. ad l. Jul. peculat.
- Delegatus dicitur, Cui causa committitur terminanda, vel exequenda, vices delegantis representans, & in jurisdictione nihil proprium habens. l. 1. D. de offic. ejus cui mand. & jurisd.
- DELEGATIO, Verbale. [ἐπιτροπή, ἐντολή] Ipse delegandi actus.
- Delegatio, pro Assignmente debiti, ut loquimur. Cic. Att. lib. 12. 3. Nomen illud, quod a Cæsare, tres habet conditiones: aut emptio-nem ab hasta, aut delegationem a mancipio, annua die, aut Væteni conditionem, &c. Lib. 8. Cod. de Novat. & deleg. Delegatio debiti, nisi consentiente & stipulanti promittente debitore, jure per-ferri non potest.
- DELEGATORIUS, a, um. Ut Delegatoriæ scil. Epistolæ quibus a Principe alicui quid faciendum delegatur vel præcipitur. Cod. Theod. l. 16. de Exact. Gloss. Gr. Lat.
- DELEGATUM, i. n. Idem quod Legatum, ut, Ex legato pupilli pecuniam solvere. l. 4. §. 26. ff. de dol. except.

DELINIO, *ἰνι*, *ἴτμ*, [*καὶ περὶ αὐτῶν*] *ire*. Quod & Delinire dicitur, idemque significat. Plaut. *Afin.* 2. 4. 28. Vah delenire apparas, mihi scio vicarium esse. Et Cic. pro *Caelio* 35.

DELENIFICUS, Adject. [*περὶ νηπῶν*] Plaut. *Milit.* 2. 2. 37. Domi dolos, delenifica verba, domi fallacias. Antiquum. Symmach. 3. Epist. 6.

DELEO, *ἐνι*, *ἐτμ*, [*ἐξαλείφω, ἐξάθηνίζω, λαίνω, καθάλαίνω*] *ēre*. a Leo antiquo verbo, vel Lino levi, significat Destruere: & ad Lineam & notam refertur. Cic. pro *Cluent.* Eadem hac Dinea testamentum faciente, quum tabulas prendisset Oppianicus, qui gener ejus fuisset, digito legata deleuit: &c.

Delere epistolam lacrymis. Cic. *Fam. lib.* 14. 3. Accepi ab Aristocrito tres epistolas, quas ego lacrymis prope deleui. Hyperbole, Ad exprimendum ingentem mœrorem.

Delere tectorium & Inducere, contraria. Cic. 3. *Verr.* 145. Dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & novum inductum.

Delere, per translationem, ut Delere urbem. Cæf. 2. *Bell. Civil.* 12. Quin spe prædæ in urbem irrumperent, urbemque delerent. Sic Delere patriam. Cic. 4. *Acad.*

Delere & Servare, contraria. Cic. pro *Rosc. Com.* 7. Sic delentur statim, illæ fervantur sancte.

Extinguere & funditus delere. Cic. de *Arusp. Respon.* 6. Sic Annius ad illam pestem comprimendam, extinguendam, funditus delendam natus esse videtur.

Perimere ac delere omnino. Cic. *Tusc.* 117. Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius, &c.

Ætas non deleuit quod olim lufit Anacreon. Hor. 4. *Od.* 9.

Ædificia deleta. Cic. 2. de *Leg. Agr.* 87.

Tempus deleuit amorem. Ovid. 3. *Trist.* 7.

Bella futura delere. Cic. de *Amicit.* 11.

Civem deleri. Sil. lib. 7. 550.

Copias delere. Cic. pro *Leg. Manil.* 20.

Exercitum & imperatorem. Cæf. 6. *Bell. Gall.*

Homines deleti. Cic. pro *Muræn.* 74. Quorum alteri uno adventu nostri exercitus deleti sunt, alteri nostri imperii, &c.

Homines hominum impetu deleti, id est, bellis aut seditionibus. Cic. 2. *Off.*

Morte deleti homines. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 90.

Vetustas delet famam operis. Ovid. 1. *Met.* 445.

Improbis extingui atque delere. Cic. 1. *Verr.* 26. Omnino improbitas (id quod Pop. Rom. jandiu expostulat) extinguenda atque delenda sit.

Infamiam judicii ex animis hominum delere. Liv. lib. 4. ab Urbe.

Nummulis acceptis jus ac fas omne delere. Cic. *Att. lib.* 1. 13.

Extincto Senatu, deletisque judiciis. Cic. 3. *Off.* 3.

Leges delere. Cic. pro *Sextio* 56.

Maculam bello aliquo susceptam. Cic. pro *Leg. Manil.* 7. Et quoniam semper appetentes gloriæ præter cæteras gentes, atque avidi laudis fuistis, delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta.

Memoriam immortalem beneficii alicujus. Cic. in *Parad.*

Memoriam discordiarum, oblivione sempiterna. Cic. 1. *Philipp.* 1.

Memoria nominis deleta. Cic. pro *Flacc.* 60. Nominis prope Romani memoriam cum vestigio imperii non modo ex ædibus Græcorum, verumetiam ex literis esse deletam.

Molestiam delere. Cic. *Q. frat. lib.* 3. 24. Delevit enim mihi omnem molestiam recentior epistola.

Nomen Pop. Rom. Cic. *Att. lib.* 10. 6.

Oblivio delet. Cic. pro *Deiot.* 13. Quæ unquam vetustas obruet; aut quæ tanta delebit oblivio?

Oblivione delere. V. **OBLIVIO**.

Opprobria delenda. Sil. lib. 16.

Religionem hominum delere. Cic. 1. de *Divin.* 8.

Rempub. Cic. Post redit. in *Senat.* 3.

Senatum. Cic. 13. *Philipp.*

Orbita iterata priores fulcos delet. Stat. 6. *Theb.* 415.

Veritatem. Cic. de *Amicit.*

Vestigia pedum. Stat. 1. *Achil.* 60.

Urbem. Lucan. lib. 3.

Urbem cruore & flamma. Cic. ad *August.*

Delere, pro Mitigare. Cic. *Att.* 1. Tamen habet quiddam profecto quod magis in animo ejus infederit, quod neque epistolæ tuæ, neque nostra legatio tam potest facile delere, quam tu præfens, non modo oratione, sed tuo vultu illo familiari tolles.

DELETIO, Verbale. [*ἐξάλειψις*] Lucil. lib. 26. Deletionem nostri ad unum exercitus.

DELEBILIS, Adj. [*ἐξαλειπτός*] Quod deleri potest. Martial. lib. 7. *Epigr.* 83.

Casibus hic nullis, nullis delebilis annis Vivet.

DELETOR, oris. [*ἐξαλείπτης*] & **DELETRIX**, icis. Qui vel Quæ delet & destruit. Cic. de *Arusp. Resp.* 23. Tum est illa in templo Castoris scelerata & pene deletrix hujus imperii fida deprehensa.

DELETILIS, Adj. [*ἐξαλειπτικός*] Dicitur non quod deletur, sed Quod delet. Varro *Modio*, Si displicebit tibi tam magnum, fumam spongiam deletilem.

DELETITIUS, Adj. ut Charta deletitia. Ulp. in l. Chartæ. D. de *Bonorum poss. secun. tabul.* Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam.

DELETUS, ūs. Tertull. *Advers.* Marc. 2. 24.

DELEPHAT, [*δελεφατ*] Veneris itella matutina, sic a Chaldeis dicta, quam alii Phosphorum vocant. De hac Cic. 2. de *Nat. Deor.* Apul. Martian. & cæteri.

DELETARIA Medicamenta, [*δηλητήρια φάρμακα*] A medicis appellantur Noxia, & mortifera, quæ scilicet, quum a calore nostro vinci non queant, neque concoqui, alia celerius, alia tardius mortem inferunt. V. Galen. lib. 3. de *Temperam.*

DELIUS, **DELIACUS**. V. **DEIUS**.

DELIADÆ, Sculptoris nomen apud Plin. lib. 34. cap. 8.

DELIASTÆ, [*δελιασταί*] Athenis homines dicebantur quidam, qui

Delphos ad consultanda oracula mittebantur, ut scribit Philochorus apud Sophoclis interpretem in *OEdip. Colon.* V. Hefych. Harpocr. Suid.

DELIBERO, [*βελονομα, γνάσκω, ἐμελεῖν, φιλοσοφῶ*] *äre*. a Libella, qua quid penditur, dictum est, authore Festo. Ter. *Adel.* 2. 1. 42. Delibera hoc, dum ego redeo leno.

Deliberare utrum. Cic. *Fam. lib.* 12. Deliberant utrum trahant legiones ex Africa, necne.

Statuere & deliberare. Cic. 3. *Verr.* 1. Ille certe statuerat ac deliberaverat non adeste.

Deliberandum & concoquendum. Cic. pro *Rosc. Com.* 45. Tibi vero Pifo diu deliberandum & concoquendum est, utrum potius, &c.

Amplius deliberandum censeo. Ter. *Phorm.* 2. 3. 17.

Noctem sibi ad deliberandum postulat. Cic. Post redit. ad *Quirit.* 12.

Spatium deliberandi habere. Cic. 1. *Off.* 33.

Delibero, Consulo aliquem. Cic. 2. de *Fin.* 34. extr. Qui voluptatem summum bonum esse decernit, non cum ea parte animi, in qua inest ratio atque consilium, sed cum cupiditate, id est cum animi levissima parte deliberat. Budaus.

Deliberare cum amicis. Cic. 2. de *Fin.*

Deliberare de absolvendo Apronio. Cic. 5. *Verr.* 28. &c.

DELIBERATUR, Imperf. Cæf. 7. *Bell. Gall.* 15. Deliberatur de Avarico in communi consilio, incendi placeret, an defendi.

Utri consulendum sit, deliberetur. Cic. 2. de *Invent.*

Deliberatum est, id est, Fixum, & decretum est. Cic. 7. *Verr.*

Certum est, deliberatumque. Cic. pro *Rosc. Amer.* 31.

Deliberatum est mihi. Cic. *Att. lib.* 15. Mihi vero deliberatum est, ut nunc quidem est, abesse ex ea urbe, in qua &c.

Statutum cum animo, ac deliberatum habere. Cic. 5. *Verr.* 95.

Deliberatum & constitutum est mihi. Cic. 1. de *Leg. Agr.* 25. Præferim quum mihi deliberatum & constitutum sit, ita gerere Consulatam, quo uno modo geri graviter & libere potest.

DELIBERATUS, Partic. [*βουλευόμενος*] ut Mors deliberata. Hor. 1. *Od.* 37. 29.

DELIBERATUS, [*βουλευτός*] Nomen ex Partic. Cic. *Fam. lib.* 5. 2. Neque illi quicquam deliberatus fuit, quam me, &c.

DELIBERATUM, i. n. [*βουλευμένον*] Cæf. 1. *Bell. Civil.* Illi deliberata respondent, scriptaque ad eum mandata per eos remittunt.

DELIBERATOR, [*βουλευτής*] Verbale. Cic. pro *Sextio* 34. extr. Illi interea deliberatori merces, longa interposita nocte duplicata est.

DELIBERATIO, Verbale. [*συμβολή, βέβησις*] Cic. 1. *Off.* 9. Triplex igitur est, ut Panætio videtur, consilii capiendi deliberatio.

Deliberatio & consultatio. Cic. 3. *Off.* 50. Sapientem & bonum virum fingimus, de ejus deliberatione & consultatione quarimus.

Deliberatio & demonstratio, genera sunt causarum. Cic. 1. de *Invent.* 12. V. **DELIBERATIVUS**.

Difficilis deliberatio. Cic. pro *Leg. Manil.* 27.

Ad deliberationes aliquos adhibere. Cic. 1. *Philipp.*

In deliberationem illud cadit. Cic. 1. *Off.* 9.

Ex deliberatione constans causa, ut belli. Cic. 2. de *Orat.* 1.

Consumere deliberationem in aliquid agendo. Cic. Post redit. ad *Quirit.*

Quæ deliberatio non in reddenda, &c. sed in augenda mercede consumpta est.

In deliberationibus omnem orationem consumere. Cic. de *Fato* 2.

Habere domi deliberationem de aliqua re. Cic. 1. *Philipp.* 2.

Habet res deliberationem. Cic. *Att. lib.* 7. 3. Habet enim res deliberationem, etsi ex parte magna tibi assentio.

Inciditur deliberatio. Cic. 2. de *Orat.* 336. Inciditur enim omnis jam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si &c.

Introducere deliberationem aliquam. Cic. 3. *Off.* 17.

Suscipere deliberationem alicujus. Cic. *Att. lib.* 14. 13. Suscipe nunc meam deliberationem, qua sollicitor: ita multa veniunt in mentem in utranque partem.

DELIBERATIVUS, Adj. [*συμβολικός*] ut Deliberativum genus orationis. Cic. 1. de *Invent.* 55. & Quintil. lib. 3. Ergo pars deliberativa, quæ eadem suaviora dicitur.

Causa deliberativa. Cic. 1. de *Invent.* 155.

Materiæ deliberativæ, judicialesque. Quintil. lib. 2. cap. 1.

DELIBERABUNDUS, Adject. [*βελούδης*] Deliberans. Liv. 2. ab U. C. 45. Consules velut deliberabundi capita conferunt, diu colloquantur.

DELIBERIUM, i. n. Gloss. Lat. Gr. idem quod Consilium.

DELIBO, [*λέβω, λειψάνομαι*] *äre*. Degustare, & primis labris attingere.

Contentus delibasse cibos. Claud. de *Bell. Get.* 26. 351.

Artes delibare. Ovid. 1. *Fast.* 169.

Quisque suas artes ob idem delibat agendo,

Totus ab auspicio ne foret annus iners. Id est leviter attingit & exercet primo anni die.

Novum honorem. Liv. 5. ab Urbe. Hoc est, velut Degustare magistratum recens institutum, vel eum gerere.

Causam narratione. Quintil. lib. 4.

Delibare, pro Decerpere. Cic. de *Senect.* 78. Audiebam Pythagoram Pythagoreosque, incolas pene nostros, qui essent Italici philosophi quondam nominati, nunquam dubitasse quin ex universa mente divina delibatos animos haberemus.

Flosculos orationis alterius delibare & carpere. Cic. pro *Sextio* 119.

Delibare de gloria alterius. Cic. de *Invent.* 2. 39. Id est, Auferre.

De honestate. Cic. 2. de *Invent.* 174. Quod sit in præsentia de honestate delibatum, virtute aliquando & industria recuperetur.

De laude jejuni hominis quicquam. Cic. *Fam. lib.* 10. 21.

Benefaciendi materiam. Plin. in *Paneg.*

Delibare, Violare, destruere, vitare. Columel. lib. 2. cap. 2. extr. Neve aut cornu bos ad stipitem vehementius offendat, aut extremo jugo truncum delibet, ramumque deplantet. Varro 2. de *R.* cap. 2. Ne toto die cursantes inter se teneri delibent aliquid membrorum.

Delibare honestatem. Gell. lib. 1. cap. 3. Rependitur quippe & compenfatur leve damnum delibatæ honestatis.

- Flos delibatus populi dictus est ab Ennio Cethegus, aut potius a Pop. Rom. Id est Eloquentia excellenti. Cic. de Clar. Orat. C. 15. Delibutus, alii legunt, alii illibatus.
- DELIBATIO**, onis. f. Florent. in l. Legatum est. D. de Leg. 1. Legatum est delibatio hereditatis, qua testator ex eo quod universum heredis foret, alicui quid collatum velit.
- DELIBITO**, are. Idem quod Delibo. Cic. Fam. 9. 16. Solebam enim antea delibitari oleis & lucanicis tuis, &c. Sic enim legit Turnebus, non delectari, hoc sensu, Tu me tua promulge antea delibabas, ac meam famem diminuebas illis primis ferculis, quam tibi integram & illibatam ad omnia cœnæ fercula afferam, neque primis illis missibus eam perdam & consumam, ac delibabo: sed ut integer & recens ad reliqua fercula veniam, principio cœnæ abstinebo. Ut autem ab Appello appellito, a Cœno cœnito deducitur, pari ratione a Delibo delibito derivatur. Hæc Turnebus. Advers. 6. 1. V. etiam Parci Lex. Crit. p. 674. & ad l. Viris Doctis notata. Est enim hic quoque locus valde vexatus.
- DELIBRO**, [ἀποφλοιῶ] are. Librum, id est, Corticem arbori detrhere. Columel. lib. 4. cap. 24. Cortex quoque aridus, fissusque per summa trunci dependens, corpore tenus delibrandus est.
- DELIBRO**, as. a Libra compositum, [συνδύωμαι] Ponderare. Gell. lib. 15. cap. 8. Quid relinquitur, nisi ut delibrari sibi cœnas jubeant, ne edendo defatigentur?
- Delibrare, Aquam fulco derivare. Festus. In MSS. Delirare. q. V. f. l. & infra LIRA.
- DELIBRATUM**, authore Nonio, Decorticatum: ut Deartuatum, Per artus discissum. Virg. 2. Georg. 77.
- udoque docent inolefcere libro. Hæc Nonius.
- DELIBUO**, ère. Madefacere, inungere. Cyrilli Gloss. Solin. 18. Unguentis etiam delibuit.
- DELIBUTUS**, Adj. ex Particip. [ἀληθευμένῃ] Unctus, quasi Oleo, aut alio liquore imbutus. Columel. lib. 7. cap. 4. Ubi per triduum delibuto tergo medicamina perbiberit. Martial. lib. 11. 99.
- Delibutus medicamentis. Cic. de Clar. Orat. 60. Qui devinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus.
- Delibutus capillus. Cic. pro Rosc. Amer. 46. Ipse vero quemadmodum composito, & delibuto capillo passim per forum volitet cum magna caterva togatorum, videtis Judices.
- Cruore Nefsi delibutus Hercules. Hor. Epod. 17. 31.
- Rubrica delibuta imago. Author ad Herenn. lib. 3.
- Sanie delibutum aliquid. Cic. 1. Tusc. 106. Ex antiquo quodam poeta.
- Dona delibuta veneno. Hor. Epod. 3. 13.
- Hoc delibutis ulta donis pellicem
Serpente fugit alite.
- Delibutus gaudio. Ter. Phorm. 5. 6. 17. Transtulit ad animum quod est corporis, inquit Donatus.
- Delibutus perjuriis. Sallust. in Cic. 1. Uxor sacrilega, ac perjuriis delibuta. Plaut. Pœnul. 1. 2. 56. & Trucul. 4. 4. 1.
- DELICATUS**, Adj. [πευφής, εὐφής] Mollis & deditus deliciis. Delicata dicebant Diis consecrata, quæ nunc Dedicata. Unde adhuc manet Delicatus, quasi Luxui (al. Lufui) dicatus. Festus. V. DEDICATUS. Cic. 6. Verr. Nostrum enim unusquisque, qui tam beati, quam iste est, non fumus, tam delicati esse non possumus. Et lib. 2. de Orat. 196. Filius delicatior.
- Adolescens delicatus. Cic. de Clar. Orat. 53. princ.
- Delicatissimus amnis, id est, Leniter fluens, cui opponitur Rapidus & violentus. Plin. Jun. in Epist. Sic Delicatum littus, Cic. 7. Verr. pro Amœno.
- Muliebris & delicatus ancillarum, puerorumque comitatus. Cic. pro Milon. 28.
- Delicatum convivium. Cic. Att. lib. 2. 14.
- Voluptaria & delicata disciplina. Cic. 1. de Fin. 37. Ut tollatur omnis error imperitorum, intelligaturque ea quæ voluptaria, delicata, mollis habeatur disciplina, quam gravis, quam continens, quam severa sit.
- Domus. Sen. Hippol. 2.
- Delicatissimum fastidium. Cic. 1. de Fin. 2. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitie est, aut fastidii delicatissimi.
- Libidinosa & delicata juvenus. Cic. Att. lib. 1. 16.
- Puella tenellulo delicatior hædo. Catul. ad Coloniæ 17.
- Puer lepidus & delicatus. Cic. 2. in Catilin. 23. Hi pueri tam lepidi ac delicati, non solum amare & amari, neque cantare & psallere, sed etiam ficas vibrare, & spargere venena didicerunt.
- Delicator & mollior ratio. Cic. 5. de Fin.
- Delicator sententia. Plin. lib. 15. cap. 2.
- Sermo delicatus & convivio dignus. Cic. 1. Off. Turpe enim valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum aut delicatum aliquem inferre sermonem.
- Delicatissimis versibus exprimere omnia conviviorum genera, cœnarumque, & adulteria. Cic. in Pison. 70.
- Delicata vita. Cic. 2. Tusc. 11.
- Delicatæ & obscenæ voluptates. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
- Molles & delicatæ voluptates. Cic. 1. de Nat. Deor. 40.
- Delicatus debitor, est quasi Luxui consecratus: quod enim nunc Dedicatum, prius Delicatum dixere. Ulp. de pig. act. in Fin. l. si servos. Igitur hæc, inquit, a iudice erunt dispendiendi, ut neque delicatus debitor, neque onerosus creditor audiat.
- Delicatus & Delicata dicitur etiam substantivè pro puero vel puella, cujusmodi Dominis in deliciis erant. V. Turneb. Adv. 22. 15. Torrent. ad Suet. Vesp. C. 3. Cafaub. ad Spartiani Adr. c. 41. Burm. ad Petr. C. 63.
- DELICATE**, Adv. [πευφής] ut Delicate cœnitare. Varr. 3. de R. R. cap. 4.
- Recubare molliter & delicate. Cic. 3. de Orat. 60.
- Delicate & molliter vivere. Cic. 1. Off. 30.
- Delicate vestiri. Columel. lib. 11. cap. 1. Cultam, vestitamque familiam utiliter magis habeat, quam delicate.
- DELICIUM**, ii. in plur. DELICIA, arum. [παίγνια] Oblectamentum quod nobis voluptati esse solet. Martial. lib. 13. 98.
- Delicium parvo donabis dorcada nato.
- Delicium domus. Martial. lib. 7. 49.
- Gloria conspicua delictumque domus. De Fonte.
- Delicium digamma, Formianum suum agrum intelligit Cicero, quod ab F digammate Ælio incipiat. Att. lib. 9. 9. In emendationibus ex scripto antiquissimo codice exemplaribus legitur, Deli tuum digamma videram. V. Grav. ad l.
- Delicia, æ. Plaut. Trucul. 5. 1. 29. conf. Rud. 2. 4. 13. & Pœnul. 1. 2. 152. At ego ad te ibam. s. ad me delicia? Sed antiquum est & inusitatum.
- Amor & delicia. Cic. 6. Verr. 2. Unde igitur potius incipiam, quam ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in deliciis fuit.
- Mel & delicia. Cic. Fam. lib. 8. 8. Scito C. Sempronium Rufum, mel ac delicias tuas, calumniam maximo plausu tulisse.
- Multarum delictiarum & magnæ pecuniæ locus. Cic. de Lege Agr.
- Multarum delictiarum comes est extrema saltatio. Cic. pro Muren. 13.
- Cogitatio suppellectilis ad delicias, aut epularum ad voluptates. Cic. in Paradox. 1.
- Votorum delicia. Juven. 10. Sat. 291.
- Alexandrinæ delicia. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Delicia meæ Dicæarchus, per appositionem. Cic. 1. Tusc. 77. Sic Catullus, Passer delicia meæ puellæ. 2. 1: 3. 4.
- Delicia pueri. Plaut. Perf. 2. 2. 22. Pagnium, delicia pueri, salve. Sic dictum est ut Delicias hominum a juvenale, Sat. 6. 46. pro Delicato homine. Budæus. [Homini rectius legitur, nec sensum assecutus est Bud. V. l.]
- Delicia nostræ. Virg. 9. Ecl. 22. Per delicias nostras, intelligit Communem amicam. Servius. Idem 2. Ecl. 2. Delicias domini. Hoc est, Qui domino in deliciis erat.
- Faciles delicia. Ovid. 13. Met. 831.
- Illepidæ atque inelegantes delicia. Catul. 6. 1.
- Loquaces delicia. Stat. 5. Sylv. 5. 67.
- Pueriles. Cic. 3. de Orat. 78.
- Regifica. Claud. 8. Paneg. 336.
- Luxu carentes. Stat. 1. Sylv. 3. 93.
- Alicujus delicias se dicere. Cic. pro Domo sua. 62.
- Dicere delicias. V. DICO.
- Excute delicias. Claud. 2. in Eutrop. significat Amovere. 20. 147.
- Facere delicias & libidines. Catul. 42. 23. Ovid. 2. Trist. 349.
- Delicias facere, pro Dissimulationibus jocularibus uti. Plaut. Men. 2. 3. 30. — eja delicias facis, mi Menæchme: quin amabo is in tro? hic tibi erit rectius. Id est quod vulgari sermone dicimus, Nimium est hoc frustrari & illudere, quod te tandiu rogari vis. Budæus.
- Fugare delicias animi. Catul. 68. 26.
- Habere in deliciis aliquem. Cic. Att. lib. 6.
- Implere aliquem deliciis. Ovid. 3. Amor. 13. 18.
- Inficere animum deliciis. V. INFICIO.
- Novis luxuriare deliciis. Ovid. 16. Epist. 192.
- Infantiam statim deliciis solvimus. Quintil. lib. 1. cap. 11.
- Esse in deliciis alicui. Cic. in Vatinius testem, 20. Illi autem quibus erat in deliciis, vix risum tenebant.
- Delicia, in malum, pro Morositate. Cic. Att. lib. 1. 12. Ecce autem alia delicia equitum, vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornavi. V. Quintil. 1. 11. p. 116. & 12. 8. princ.
- Delicia & ineptia. Cic. in Orat. 39. Quô magis sunt Herodotus, Thucydidesque mirabiles: quorum ætas quum in eorum tempora, quos nominavi, incidisset, longissime tamen ipsi a talibus deliciis, vel potius ineptiis abfuerunt.
- Delictiarum causa, ut Animi causa. Cic. 13. Verr. 26. Quos Antonius delictiarum causa loris in convivio cædi jubebat a suis publice.
- DELICIA** est tignum, quod a culmine ad tegulas angulares infimas versus fastigium collocatur. Unde tectum Delicatum, & tegula Deliciares. Hæc Festus. Sic dictæ, quod inde aqua Deliciatur. V. COLLICIA & DELIQUIA.
- DELICIOLE**, dimin. Cic. 1. Att. 7. Tulliola, deliciole nostræ, tuum munusculum flagitat, & me ut sponforem appellat.
- DELICIOLOM**, Sen. Epist. 12.
- DELICO**, [ἀναδέω] are. pro Dedicare ponebant veteres, inquit Festus.
- Delicare; Explanare, indicare. Accius Achilli, Qua re alia ex crimine inimicorum effugere possis, delica. Cæcilius Obolo fate, Imo vero hæc sol ante solitus sum, res delicat. Titinn. lib. 5. Quid istuc est, aut istuc tibi vult sermo? mater delica. Nonius. 2. 225. Antiquum.
- DELICO**, ère. Illicere, antiquis. Titinn. lib. 5.
- Quod ea parasitus habeat, qui illum sciat
- Delicere, & noctem facere posset de die. Nonius. 4. 12.
- DELICIES**, ei. f. Apul. Apol. 1. Critias mea delicias. Idem de Deo Socrat. Edit. Colvii p. 285. Ales viduata delicie.
- DELICIOR**, ari. Ruricius 2. Epist. 42. Volatilia delictiari, id est, Comedere cum delectatione.
- DELICIOSUS**, a, um. V. DELICIA.
- DELICIOSUS**, a, um. Plenus deliciis. Sedul. Orat. Dom. de Tent. Ambros. Serm. 67. extr. Sen. Epist. 12. Mart. Capell. lib. 7. p. 236. Rutil. Itiner. v. 378.
- DELICTUM**, V. DELINQUO.
- DELICTUS** Porcus qui dicatur, exponit Varr. 2. de R. R. cap. 4. his verbis, Quum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delicti appellantur, neque jam lactantes dicuntur.
- DELIGO**, [ἀεσθῆω] are. Idem ac Alligare, Varr. de R. R. lib. 1. cap. 47. Ea summa interagenda binis tabellis dextra ac sinistra deligatis, herbæque elidendæ.
- Deligare ad palum. Cic. 7. Verr.
- Naves ad anchoras. Cæf. 4. Bell. Gall. 29.
- Apud mensam. Plaut. Men. 1. 1. 13.
- Deligata in linteolo grana. Plin. lib. 22. cap. 25.
- Vulnus deligavit aliquis antequam hæc ars effet. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- DELIGO**, ēgi, ectum, [ἐπιλέγω, ἀπλέγω] ère. ex De & Lego compositum: Deligere est, quod magis idoneum ad rem agendam est, de multis

- de multis cernere & assumere. Liv. 1. ab Urbe, Deligere generum. Cæf. 3. Bell. Gall. Duces vero hi deliguntur, &c. Cic. pro Lege Manil. 22. Tum de imperatore deligendo esse dicendum.
- Bona deligere & Rejicere, contraria. Cic. de Legib. 60.
- Deligere aliquem ad extrema Reipub. discrimina. Cic. pro Domo sua 24. Nos quod nominatim rei maximæ pene jam desperatæ, summum virum sæpe ad extrema Reipub. discrimina delectum præfecimus, a te reprehendemur?
- Aliquem ad imitandum. Cic. 2. Off. 46. Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum.
- Comites delegi. Virg. 5. Æn. 191.
- Famulum sibi. Claud. 7. Paneg.
- Castris locum idoneum. Cæf. 1. Bell. Gall. 40.
- Lumina ipsa ex florentissimis ordinibus. Cic. pro Milon. 21.
- Magistratus deligit Populus Romanus, quasi Reip. villicos. Cic. pro Planc. 62.
- Multos ex suis annalibus posse deligere, quos velit & possit imitari. Cic. Q. fratr. lib. 1. 1. §. 3.
- Deligere ex omni numero. Cic. 4. Verr. 44.
- Sibi oppida maritima domicilio. Liv. 9. Bell. Maced.
- Deligere optimum virum ad sacra Idæa accipienda. Cic. 5. de Fin. 3.
- Ex Senatu aliquos in consilium deligere. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Qui ex civitate in Senatum, propter dignitatem, ex Senatu in hoc consilium delecti estis, propter severitatem.
- Unum ex cunctis deligere. Cic. de Lege Agr. 2. 23.
- In deligendo genere vitæ ratio habenda est. Cic. 1. Off.
- Potestas deligendi ex populo data. Cic. 2. de Lege Agr.
- Deligere, pro Colligere. ut, Ovid. 4. Epist. 30.
- Et tenui primam deligere ungue rosam.
- DELECTUS**, Partic. [*ἐπιλεγμένῳ*] ut, Delecti ad omne facinus coloni. Cic. de Lege Agr. 17.
- Ad rem aliquam delectus. Cic. pro Rosc. Amer. Ad eamne rem vos reservati estis, ad eamne rem delecti, ut eos condemnaretis, &c.
- Juventus delecta. Virg. 9. Æn. 162.
- Nativum & delectum malum. Cic. pro Domo sua; Nonne fuit eo major adhibenda medicina, quæ & illud nativum, & hoc delectum malum sanare posset?
- Ab omni ordine delecti Oratores. Virg. 7. Æn. 152.
- Delecti viri, Fortes & præcipui, vel Egregii. Cic. 1. Tusc.
- DELECTUS**, ūs. Verbale. [*ἐπιλογή*].
- Delectus, & discrimen. Cic. 4. Verr. 50. Omniumque rerum delectum atque discrimen pecunia sustulisset.
- Delectus & judicium. Cic. pro Cluent. 128. Quod idem facere censores in delectu dignitatis, & in judicio civium & in animadversione vitiorum, qui convenit?
- Delectus & notatio judicium etiam in nostris civibus haberi solet. Cic. 5. Philipp. 31.
- Dignitatis delectus in beneficentia fit. Cic. 1. Off. 45.
- Verborum delectus. Cic. de Clar. Orat. 72. Primoque in libro dixerit, Verborum delectum originem esse eloquentiæ.
- Virtutis delectus. Cic. pro Corn. Balb. 49.
- Sine ullo delectu, sine pop. notione, sine judicio Senatus addicere alicui aliquid. Cic. de Lege Agr. 56.
- Adhibere delectum. Cic. 5. de Fin. 90. Mihi quidem etiam lautius videtur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur.
- Delectu aliquo aut sapientia non ducitur ad judicandum populus, sed &c. Cic. pro Planc. 9.
- Judicio suo delectum habere aliquem. Cic. Q. fratr. lib. 1. 1.
- Habere delectum civis & peregrini. Cic. 1. Off. 149.
- Acceptorum beneficiorum sunt delectus habendi. Cic. 1. Off. 49.
- Nullum rerum delectum relinquere. Cic. 1. Off. Qui tamen haberent jus suum disputandi de officio, si rerum aliquem delectum reliquissent, ut ad officii inventionem aditus esset.
- Tenere delectum rerum. Cic. 1. de Fin. 33.
- Delectus militum proprie dicitur, cum de actu ipso milites conscribendi, tum de conscriptis recens militibus. Gr. τὴν στρατιωτικὴν καὶ ἀναγραφὴν. de quo V. Lipf. de Mil. Ro. l. 1. Dial. 2. seq. Sunt qui Delectus perpetuo scribendum contendunt. Cæf. 8. Bell. Gall. Nam Cn. Pompejus legionem primam, quam ad Cæsarem miserat, confectam ex delectu provincie, Cæsari eam tanquam ex suo numero dedit.
- Superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus exercitus. Cic. de Provinc. Consul. Hæc & seqq. de Milit. delectu.
- Agere vel habere delectum. V. **AGERE** & **HABERE**. Liv. 2. ab Urbe.
- Conficere delectum. Cæf. 6. de Bell. Gall.
- Decernere. Liv. lib. 3.
- Edicere. Liv. lib. 2.
- Facere delectum. V. **Facio**.
- Facere certum studiorum delectum nemo dissuaserit. Quintil. lib. 2. cap. 8. quam formulam tamen impugnat Valla, quem V. 5. 61.
- Instituere delectum. V. **INSTITUO**.
- Intermittere. Cæf. 1. Bell. Civil.
- Mandare. Liv. lib. 5. Bell. Pun.
- DELECTIO**, ōnis. f. Agratius Vet. Gramm. ait Alicujus rei examinata delectionem appellamus. Nam Diligi affectionis, Deligi judicii est. V. Vopisc. Aurel. cap. 40.
- DELECTOR**, ōris. Frontin. Strateg. 4. 1. 3. Pyrrhus delectori suo fertur dixisse: tu grandes elige, ego eos fortes reddam.
- DELIMO**, [*ἀπορρίπτω*] ære. De re aliqua limare. Plin. lib. 34. cap. 11. Alii delimatam æris scobem aceto spargunt.
- DELIMATIO**, ōnis. f. apud Apul.
- DELIMATOR**, ōris. Gloss. Cyrill.
- DELIMUM**, i. n. vel **DELIMA**, æ. f. Idem videtur esse, quod Lima apud Arnobium 6. p. 200. ubi simulacra vocat descobinata delimis. at Heraldus divini legit, de limis.
- DELINGO**, inxi, [*ἐκλεῖω*] ære. Idem quod Lingere. Plaut. Curcul. 4. 4. 6. Hic hodie apud me nunquam delinges falem. Idem Pers. 3. 3. 24. Nisi me hæc derendet, nunquam delinget falem. V. Erasmi. Chil. 3. 7. 33. & 4. 4. 27.
- Delingere plenum cochleare. Celf. lib. 3. cap. 22. Ita ut illius cyathus sorbeatur, hujus cochleare plenum paulatim delingatur.
- DELINIO**, pro Delenio, ivi, itum, [*κλέειν, ὁλεῖν*] ære. Idem quod Lenire.
- Delinire, per translationem, pro verbis Demulcere & Irritare. Plaut. Stich. 3. 2. 4. Ut eum advenientem meis dictis deliniam.
- Delinire animum suavitate. Cic. 4. Tusc.
- Delinire animos præda, pretio, sermone. Liv. 1. ab Urbe. Cic. 5. Verr. 157. & 2. Off. 48.
- Delinire atque corrumpere blanditiis. Cic. 1. de Fin. 33. Qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores, &c.
- Fovere hominum sensus, delinire animos, & adhibere voluptates. Cic. pro Muren. 74.
- Plebem largitione. Cic. pro Milon. C. 35. Ut non modo virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. i. e. Muneribus placaret, ut sequitur, plebem.
- Pellicere, capere & delinire. Cic. pro Cluent. 13. Animum adolescentis nondum consilio ac ratione firmatum pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest.
- DELINITUS**, Partic. [*πενηλυσμένος*] Titinn. Verum enim dotibus deliniti, ultro etiam uxoribus ancillantur. Nonius. 2. 26. Cic. 1. de Orat. C. 9. Genus hominum in montibus ac sylvis dissipatum, non prudentium consiliis compulsum potius, quam disertorum oratione delinitum, se oppidis, mœnibusque secessisse.
- Illecebris voluptatis delinitus. Cic. Fam. 15. 16.
- Non nuptialibus donis, sed filiorum funeribus delinita mulier. Cic. pro Cluent. 28.
- Delinitus, Mente alienatus, ut ait Nonius. 4. 115. Plaut. Amph. 2. 2. 214. Delinitus sum profecto, ita ut me qui sum, nesciam. Lucil. lib. 28. Concedat homini id quod vult, deliniat, corrumpat prorsus, ac nervos omnes. V. **DELINIMENTUM**.
- DELINITOR**, Verbale. [*ῥηκτὴρ*] Cic. de Clar. Orat. 70. Ut non cum adversario solum, sed etiam (quod mirabile esset) cum judicio ipso, cujus delinitor esse debet Orator, jurgio sæpe contenderet.
- DELINITIO**, Verbale. [*ῥηκσις*] Cic. 2. Off. 16. Ipsaque illa delinitio multitudinis ad breve tempus exiguumque duratura sit.
- DELINIMEN**, inis. Symmach. 3. Ep. 11. Delinimina aurium.
- DELINIMENTUM**, [*ῥηκτικόν, ῥηκτικόν*] Idem quod Delinitio. Liv. 4. ab Urbe, Aptissimum tempus erat, vindictis seditionibus, delinimentum animis, Volani agri divisionem objici. Idem 10. Bell. Pun. Vitæ delinimenta monstraveram tibi. Tacit. lib. 15. Agric. 21. 3.
- Delinimenta, pro Venenis, veneficiis, & poculis amatoriis. Afranius Vopisco, apud Nonium. 1. 1.
- Si possent homines delinimentis capi,
Omnes haberent nunc amatores anus.
Ætas, & corpus tenerum, & morigeratio,
Hæc sunt venena formosarum mulierum.
Mala ætas nulla delinimenta invenit.
- Liv. 1. 39. C. 11. Hispalæ concubitu carere eum x. noctes non posse; illius excetræ delinimentis & venenis imbutum, nec vitrici, nec parentis, nec Deorum verecundiam habere. Ita explicat utrumque locum Bræk. ad Tib. 1. 6. 7. V. **DELINITUS**.
- DELINIO**, [*ἀπορρίπτω*] ære. Linamenta formæ ducere. Plin. lib. 35. cap. 10. Arrepto carbone extincto & foculo, imaginem in pariete deliniavit. **DELINEO** & **Delineavi** scribendum est.
- DELINO**, ini, ivi & evi, itum, [*ἐπιλέγω*] ære. Fœdare, corrumpere. Cic. ad Calvum, Tuli moleste, quod literæ delitæ mihi ante redditæ sunt. Ex Priscian. lib. 9. sub fin.
- DELINQVO**, iqui, ictum, [*πληρωμένῳ*] ære. Proprie est Prætermittere quod non oportet præterire, inquit Festus. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ferretne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Plaut. Men. 2. 1. 46. Ne tu delinquas, neve ego irascar tibi.
- Aliquid delinquere. Cic. 2. de Lege Agr. 99. Sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me a vobis deprecentur.
- Delinquere erga aliquem. Plaut. Epid. 3. 3. 9.
- In ancilla siquis delinquere possit. Ovid. 2. Amor. 8. 9.
- In aliqua re delinquere. Cic. 2. de Invent. 33. Idem pro Cluent. Quare ne in bello propter hostium metum delinqueret, amplior ei mortis & supplicii metus est a majoribus constitutus. De milite.
- Delinquere in vita. Cic. 2. Tusc. 12. Artemque vitæ professus, delinquit in vita.
- Delinquere minus est quam Peccare, unde obligationes ex delictis privatis nasci dicuntur: accusationes ex criminibus. Cic. 2. de Invent. 34. Nam necesse est eum, qui velit peccare, aliquando primum delinquere.
- DELINQUOR**, pass. Papinian. in l. Si adulterium. §. Fratres denique. D. ad Legem Juliam De adulteriis, Adulterii crimen quod pubertate delinquitur, non excusatur.
- Siquid delinquitur, fit nescio quomodo, ut magis in aliis cernamus, quam in nobismetipsis. Cic. 1. Off. 41.
- Parum delictum est. Cic. pro Cæcin. In jure parum delictum esse, qui prohibitus sit, nisi ex eo loco, ubi vestigium impresserit, delicti neminem posse.
- DELIQUUM**, ii. [*ἐκλεψις, λεισθημῖα*] Defectus. Plaut. Capt. 3. 4. 93.
- Hoc si fecus reperies, nullam causam dico, quin mihi Et parentum & libertatis apud te deliquo sit.
- Id est, Diminutioni, quidam nominativum esse volunt.
- Deliquium folis, inquit Festus, a Delinquendo dictum, quod delinquat in cursu suo. Plin. lib. 2. cap. 12. Hinc quoque medici recentiores & Latini vocant animi deliquium pro affectu illo, quem quidam syncopen vocant. Falluntur itaque qui a Liqueundo deducunt. V. Varr. de L. L. 6. 5. & Voss. Etym. p. 291.
- DELIQUUM**, i. [*ἄπειρον*] Id est, Minus. Plaut. Caf. 2. 2. 33. Sine amet, sine quod lubet id faciat, quando tibi nil domi Deliquom'it. Id est, Nihil tibi desit propterea. conf. Fest. & Douz. ad loc. Plautin. Explan. l. 2. C. 2. & Viris Doctis not. ad Fest.

DELICTUM, i. [*πλημμελία*] Minus est quam Peccatum. Plaut. Bacchid. 5. 2. 52.

Sine hoc exorare me obsecro abs te, ut istud delictum

Desistas tantopere ire oppugnatum.

Atque etiam in delictis pœnam ipsam honorat. Plin. lib. 14. cap. 1.

Manifestus delicti. Tacit. lib. 2. 85.

Author, & reprehensor delicti. Ovid. 17. Epist. 219.

Liber a delictis. V. LIBER.

Terrarum delicta. Stat. 1. Theb. 214. i. e. humani generis.

Majus delictum. Cic. pro Cæcin. 7. Quo delictum majus est, eo pœna tardior.

Parvum. Cic. 1. Off. 13. Quæ autem parva videntur esse delicta, neque a multis intelligi possunt, ab iis est diligentius declinandum.

Coercere delicta suppliciiis. Hor. 1. Sat. 3. 79.

Commovent delicto suo. Cic. Fam. 5. 17. Et illud adjunges, homines sapientes turpitudine, non casu: & delicto suo, non aliorum injuria commoveri.

Defendere delictum. Hor. in Arte Poet. 442.

Domare delicta. Claud. 8. Paneg. 310.

Ob delictum expetunt pœnas ab aliquo dii. Cic. pro Marcel. 18.

Fateri delicta. Ovid. 2. Amor. 4. 3.

Luendum morte delictum. Sen. Hippol. 8.

Inque vicem illorum patiar delicta libenter. Hor. 1. Sat. 3. 141.

Piare delicta. Silius lib. 17.

Stringuntur pectora delicto. Ovid. 5. Trist. 6. 21.

DELINQUENTIA, æ. Tertull. de Refur. Carn. cap. 46.

DELICTOR, òris. Cyprian. Epist. 59. cap. 1.

DELIQUEO, cui, [*πικρῶς*] ère. neutrum. vel **DELIQUESCO**, delicui, ère. In totum resolvi & dissolvi. Ovid. 4. Met. 252.

Protinus imbutum cœlesti nectare corpus Delicuit.

Hæc ita coquantur, ut omnia poma deliquefiant cum musto. Columel. lib. 12. cap. 41.

Deliquefere, per translationem. Cic. 4. Tusc. 37. Nec sitienter quid expetens ardeat desiderio, nec alacritate futili deliquefcat. Hoc est, Mollescat, inquit Budæus.

Deliquefcat fors. Plaut. Catin. 2. 4. 28. vulgo Decolassit, vel Decoll. q. V.

DELIQUIÆ ut Colliquiæ, quæ stillicidia excipiunt in cavædio. Vitruv. lib. 6. cap. 3. Cavædia autem displuviata sunt, in quibus deliquiæ aquam sustinentes stillicidia rejiciunt. Aliqua exemplaria habent Arcam sustinentes. V. DELICIA.

DELIQUIUM, V. DELINQUO.

DELIQUO, [*ἐκχέω*] àre. a Liquore formatum, significat Effundere. Columel. lib. 12. cap. 39. Deinde post viginti vel triginta dies quum deferbuerit, in alia vasa deliquare, & confestim opercula gypfare, & pelliculare. V. Varr. de L. L. 6. 5.

DELIQUO, are. Vetus verbum est, quod valet Aperire, declarare, ut docet Nonius. Titinn. lib. 5. Quid istuc est, aut quid sibi vult fermo? mater deliqua. Lucret. lib. 1. 423.

At contra gravius plus in se corporis esse Deliquat, &c.

DELIRO, [*παρὰ ληΐν*, *παρὰ πᾶν*] àre. De recto recedere. Verbum ductum ab Arantium lira. V. Nonius 1. 62. Hoc alii non a Liris Rusticorum, sed a Græcorum *λήρις* deducunt; quos Plautus Latio donavit. Pœn. 1. 1. 9. Gerræ germanæ atque ædipol liræ, id est, Nugæ meræ. Liræ, ut Adelphæ, id est, Adelphi apud Terent. ex *Ἀδελφοί*. A liris ergo Lirare (quemadmodum apud Græcos a *λήρις* λήρειν) id est, Ineptire, & Delirare. Tò, De enim auget, cui originationi favent & Veteres Glossæ, in quibus sunt, Delerus, *ληρείν*, *παρὰ ληΐν*, Delerat, *παρὰ πᾶν*, *ληρείν*. E enim pro I antiquorum more positum, alteræ Græco-latinae clarius. *λήρις*, Delirus. Frustra igitur est qui inter Delerus & Delirus distinguunt. De *λήρις* etiam quædam ex Hefychio & Græcis Epigram. Scal. in Varronem notat.

Delirare, per translationem, A recto & æquo, & a communi sensu recedere. Hor. 1. Epist. 2. 14.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi.

Multos se deliros fenēs sæpe vidisse, sed qui magis quam Phormio deliraret, vidisse neminem. Cic. 2. de Orat. 75.

Desipere, delirare, dementem esse. Cic. 1. de Nat. Deor. 95. Summos viros desipere, delirare, dementes esse dicebas.

Delirare, & mente captum esse. Cic. 1. Off. 94. Omnique in re quid sit verum videre & tueri decet: contraque falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam delirare & mente captum esse.

In aliqua re delirare. Cic. 1. de Divin. 35. Utar igitur, nec abducatur rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut eandem gentem in fulguribus errare, aut fallaciter portenta interpretari.

Acumen delirat. Hor. 1. Epist. 12. 20.

Delirat linguaque, mensque. Lucet. lib. 3. 454.

DELIRANS, Partic. [*παρὰ ληΐν*] ut Delirans senex. Ter. Adel. 4. 7. 43.

Delirans in libris suis, quos scripsit. Cic. 1. de Nat. Deor. 95.

Delirantia dicta. Plaut. Amph. 2. 1. 38.

Somnia delirantium. Cic. de Nat. Deor. 1. 16. 42. Exposui fere non philosophorum judicia, sed delirantium somnia.

DELIRUS, Adject. [*παρὰ φρεν*] Qui delirat. Plaut. Amph. Adeo me istic hodie delirum fecit. Sic apud Cic. 2. de Orat. 18. Deliri fenēs.

Anus delira. Cic. 2. de Divin. 68. An tu censēs ullam anum tam delirani futuram fuisse, ut somniis crederet?

Scriptor delirus, & iners. Hor. 2. Epist. 2. 126.

DELIRATIO, Verbale. Plin. lib. 18. cap. 20. Hoc quoque ubi consuetudo patitur, crate dentata, vel tabula aratro adnexa quod vocant lirare, operientes femina: unde primum appellata deliratio est.

DELIRATIO, [*παρὰ φρεσίν*] Vitium peculiare senibus. Cic. de Senect. 11. Ista similis Stultitia (quæ Deliratio appellari solet) senum levium est, non omnium. Idem 2. de Divin. 43. O delirationem incredibilem.

DELIRAMENTUM, i. n. [*λήρημα*] Ipsa deliratio. Plaut. Amph. 2. 2. 64. Hæc quidem deliramenta loquitur. Idem Men. 5. 5. 21.

DELIRIUM, ii. n. Idem quod Deliramentum. Cels. lib. 5. cap. 27. Illa perniciofa est, quæ vel levi vulnere supervenit, vel ultra tempus inflammationis durat, vel delirium movet.

DELIRITAS, pro Deliratione. Laberius, Quænam mens, quæ deliritas vos suppilatores facit, &c. Nonius 8. 56.

DELIRIOSUS, a, um. Vet. Interp. Irenæi. 1. 9. Deliriofa loqui.

DELITEO, ui. a quo **DELITESCO**, ui, [*ἀγλάνθηναι*, *κατακρυπτασθαι*, *λυσσομεναι*, *ἐκφθεσθαι*] ère. Ejusdem cum suo simplici Lateo significationis. Plaut. Rud. 2. 5. 9. Amat hercle me, ut ego opinor: delituit mala. Plin. lib. 36. cap. 5.

Delitescere in ulva per noctem. Virg. 2. Æn. 135. Varr. 3. de R. R. cap. 12. Ubi interdiu lepores delitescunt, in virgultis atque herbis. Cæf. 4. Bell. Gall. 32. Noctu in fylvis delituerant.

Delitescere, & Se aperire, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 53. In quo cursu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo, tum retardando, tum vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis ferursum aperiendo, nihil immutat sempiternis seculorum ætatibus, quin eadem iisdem temporibus efficiat. De Saturni stella.

Delitescere & Profilire, contraria. Cic. pro Cælio 62. Constitui locum jussit balneas Xenias, ut eo mitterent amicos qui delitescerent: dein de repente, quum venisset Licinius, venenum traderet, proflirent, hominemque comprehenderent.

In aqua delitere. Ovid. 2. de Arte Am. 472.

In parva casa. Idem ibidem 240.

In cubilibus delitescunt bestię. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. extr.

Delituit cœlum. Stat. 3. Sylv. 1. 71.

Delituit cœlum, & subitis lux candida cessit

Nubibus.

Privato loco delituisse. Ovid. 3. Trist. 1. 80.

Occultata delituit virtus. Stat. 10. Theb. 477.

Exilio aliquem delituisse. Ovid. in Ibin. 12.

Delitere, vel Delitescere, per translationem. Cic. pro Cæcin. 61. Juris judicium quum erit, & æquitatis, cave in ista tam frigida, tam jejuna calumnia delitescas.

Delitescere in autoritate alicujus. Cic. 4. Acad. 15. Qui constitutam philosophiam everteret, & in eorum autoritate delitesceret, qui negavissent quicquam sciri, aut percipi posse.

Delitescere sub tribunitia umbra. Liv. 4. ab Urbe. Ubi illi partritiū spiritus, ubi subnixus & fidens innocentia animus esset, quærebat: sub tribunitia umbra Consularem virum delituisse.

DELITENS, Partic. [*ἀγλάνθων*] Plin. lib. 35. cap. 1. Non placet jam abaci, nec spatia montis in cubiculo delitentia. Delitescentia emendat. H. St.

DELITIGO, āvi, ātum, āre. Hor. de Arte Poet. 94.

Iratusque Chremes tumido delitigat ore. Hoc est, Vehementer litigat.

DELIUS, [*Δήλιος*] Adj. a Delo. V. DELOS.

DELIUM, [*Δέλιον*] Oppidi parvi nomen, in Tanagra regione; ut author est Stephanus.

DELLI, Lacus erant breviores, bullientibus aquis insignes, non longe a Catana, miræ profunditatis: quos incolæ Crateras vocant. Hos Poetæ fingunt fuisse fratres Palicos, Jovis & Thaliæ filios. Nam quum Thalia se videret ex Jove gravidam, metuens iram Junonis, optavit ut sibi terra dehisceret. Instante autem partus tempore, reclusa terra ea in parte, ubi nunc Delli lacus sunt, duo pueri emerferunt, quos Palicos fratres vocaverunt; *ἀπὸ τῆς πάλιν ἡμετέρας*, quod prius in terram demersi, denuo reveri sint. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quod per eos credantur in lucem esse reversi, & lacus ipsos Dellos vocant. Qui tanta olim veneratione habiti sunt, ut circa eos juramentum exigi solet, Siquis in furti suspicionem venisset, prius tamen accepto fidejussore, qui si juranti quid accidisset, præstaret quod exitus ostenderet.

DELMINIUM, vulgo DEMNA, Dalmatiæ oppidum est, apud Ptolomæum. lib. 2. cap. ult.

DELOS, [*Δῶλος*] Insula in Ægeο mari, omnium Cycladum clarissima, Apollinis templo & mercatu nobilis. Dicta Delos (ut docet Aristoteles) quod quum merfa esset, subito apparuit. Nam *δηλῶσαι*, Ostendō significat. Hæc primo Pyripile dicta ab igne ibi primum reperto. A quibusdam Cinthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynethum. Sed in primis Ortygia: quoniam in ea primum coturnices inventæ sunt, quas Græci Ortygias vocant. Hæc ex Plin. lib. 4. cap. 12. V. 3. Verr. 48. & Hygin. in Fabula 53.

Dele, vocativo, apud Statium legitur, lib. 3. Theb. 438.

— ipsa tua Mycone, Gyaroque revelli,

Dele, times.

Natalis Apollinis Delos. Hor. 1. Od. 21. 10.

Candida Delos. Ovid. 21. Epist. 82.

Erratica. Ovid. 6. Met. 333.

Hospita gentibus. Stat. 1. Achil. 206.

Latonia. Virg. 3. Georg. 6. Hoc est, in qua Latona enixa est Apollinem & Dianam: quam insulam ante vagam Apollo stabilem fecit, ut in tertio legimus, v. 76. Mycone celsa, Gyaroque revinxit. Servius.

DELIACUS, [*Δηλιακός*] Qui ex Delo est. Unde æs Deliacum, & Deliaci dicta sunt vasa ex ære pretioso, ab insula Delo, ubi fuit prima nobilitas æris. V. Plin. lib. 34. cap. 2.

Mercatus Deliacus. Idem lib. etiam 34. cap. 2.

Vasa Deliaci. Cic. pro Rosc. Amer. C. 46. Domus referta vasis Corinthiis & Deliacis.

Deliaci suppellex. In qua erant Triclinia, & lecti cum pedibus, & fulcris ex ære Deliaci factis. V. Bayfium.

De nave Deliaci Plutarch. lib. An seni gerenda Resp. p. 786. Gr. *ἡ Δηλιακός*. V. Reines. Var. Lect. 1. 3. C. 5. p. 424. Meurs. in Theseo C. 16.

Deliaci, fuere mercatores, qui Delum frequentabant, ubi nobilissimus erat mercatus. Cic. pro Cornel. Neque vero ornamenta ista vilarum, quibus L. Paulum, & L. Mummiū, qui rebus his urbem Italiamque omnem refererunt ab aliquo video perfacile Deliaci aut Syro potuisse superari.

Deliacos valde solerter curasse Gallinarum *ἀγνισθῆναι* & exinde magnos

magnos fructus percipisse docet Varro de R. R. 3. 9. ad quem locum V. Jof. Scalig. ubi & qui apud Petron. cap. 21. Recisi Deliaci manu sint interpretatur. Deliacorum etiam gallinariorum Columella meminit, l. 8. C. 2. & Cic. 4. Acad. 18. 85. V. Turneb. Adv. 19. 7. adde Erh. & Burm. ad loc. Petr. C. 23. p. 78.

DELIUS, [*Δελιός*] aliud Adj. Quod Apollini & Dianæ frequentius tribuitur.

Antra Delia. Stat. 5. Sylv. 3. 4.

Apollō Delius. Virg. 3. Æn. 162. Cic. 1. Verr. 47. de N. D. 88.

Ornatus foliis Delis Dux. Hor. 4. Od. 3. 7. Id est, Laureæ coronæ, Porphyr.

Dea Delia, Diana. Hor. 4. Od. 6. 33.

Nemoralis Delia, absol. Stat. 9. Theb. 627.

Vates Delius. Virg. 6. Æn. 12. Id est, Apollō fatidicus. & sic ait Delius, ut Lyciæ fortes, id est, Apollineæ. Servius.

DELPHACIA, [*Δελφικία*] Insula in Propontide, de qua Plin. lib. 6. cap. ult.

DELPHAX, acis. [*Δελφάξ*] Porculus est lactens, ut ostendit Epicharmus, ducto vocabulo a Delphis, quæ vox apud Pollucem Vulva est: unde & Adelphi, inquit, dicuntur fratres, qui ex vulva prodierint eadem. Sed proprie ex hoc delphax femellam signat, veluti quæ delphyn habeat, id est, vulvam. Delphacium vero, sunt qui vulgo temporalem dictum suem intelligant. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 7.

DELPHI, [*Δελφοί*] tam pro Oppido, quam pro Oppidanis, plurali tantum numero, sicut Gabii. Est autem civitas in Bœotia juxta Parnassum, dicta a Delpho Neptuni filio, ex Melantho Deucalionis filia suscepto. Ibi Apollō clarissimum templum habuit, & oracula reddebat. Hinc Delphicus dicitur. Ibi primo Tellus, dein Themis, tandem Phœbus responsa dedere, teste Pausania in Phocicis. Phœbum seu Apollinem Constantinus M. ex adyto suo extraxit, tripode Constantinopolin lato. Socrat. 1. 16. Hist. Eccles. ubi eum ævo suo fuisse scribit Priscianus lib. 1. Deletum funditus est Templum Delphicum terræ motu & fulminibus, nec postea unquam restitutum. V. de Oraculo Pythio Delphis erudita multa in l. de Divinat. gen. Peuceri. Et apud Van Dalium de Oraculis. Responsa ejus intricata & ænigmatica fuerunt, qua de re V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 210.

Delphi umbilicus orbis. Liv. 8. Bell. Maced. 38. 48. Etiam Delphos, quondam, commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli spoliaverunt.

Sortilegi Delphi. Hor. in Arte Poet. 219.

Insignes Apolline Delphi. Hor. 1. Od. 7. 3.

Taciti Delphi. Claud. 8. Paneg. 144.

DELPHICUS, Adject. [*Δελφικός*] ut Delphica laurus, quod victores Delphis ea coronarentur. Est & Viridior laurus. Plin. lib. 15. cap. 30. vel Delphica laurus, quod Apollini sacra esset. Claud. in Gigant.

Delphicus Apollo. Ovid. 2. Met. 543. & 677.

Pytho Delphica. Tibul. lib. 2. 3. 27. Pro ipsis Delphis. V. Broeckh.

Delphicus gladius, de re dicebatur ad diversos usus accommodabili; quemadmodum iisdem vasculis, & poculorum vice in conviviis, & clypeorum vice in bellis utebantur. Nam Delphicus gladius ad eum modum erat fabrefactus, ut eodem simul & sacras mactarent victimas, & nocentes afficerent supplicio. Meminit hujus gladii, cum Euripides in Tragædiis, tum Aristoteles Politicorum lib. 1. cap. 1. & de Partibus Animalium l. 4. cap. 6. Quadrabit in pauperes, qui ob penuriam eandem vestem aut aliam rem quampiam ad varios usus accommodant. Hæc & plura Erasim. in Chiliad. Alcianus tamen lib. 7. Parerg. cap. 6. Illud, inquit, non omiserim, gladium Delphicum simpliciter accipi, quia ad aram Apollinis Delphici Pyrrhus sit occisus: & nihil pertinere ad Delphicam machæram, cujus Aristoteles lib. 1. Politic. mentionem facit: quanvis aliter Paræmiographo visum sit. Erat illa machæra in supellectile, & prima tantum parte ferrea, ut pro ense esset: cætera lignea, ut aliis quoque usibus accommodaretur, quod Grammatici veteres tradiderunt. Delphicus vero gladius ad eos referri potest, qui eodem fato, eodemque vindice pereunt.

DELPHICA MENSA. Cælius lib. 8. cap. 6. Delphinida poculorum mensam vocat in Lexiphane Lucianus, his verbis: *ποτήλια δὲ ἐκείτο πάντῃα ἐπὶ τῆς δελφινίδος περὶ τῆς*. Id est, Pocula vero omnimoda jacebant in mensa Delphinide. Hanc Porphyrio Latine Delphicam vocavit, quum ait Hor. 1. Sat. 6. 116.

Cœna ministratur pueris tribus, & lapis albus

Pocula cum cyatho duo fustinet.

Lapis albus, id est;

Mensa marmorea, quam vocant Delphicam. Juvenal. item significavit 3. Sat. 205.

— & recubans sub eodem marmore Chiron. De his meminit & Plin. lib. 34. cap. 4. Ex aræ, inquit, factitavere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maxime Apollinis Delphici dicabantur. Sed & Paulus in l. 3. in princ. D. de supellectileg. Supellectile legata hæc continentur: mensæ, trapezophora, delphicæ, subsellia, scamna, &c. V. Cic. 4. Verr. 59. & Wow. ad Petron. cap. 22. p. 75. Burman.

Sic & Commentator a Cruquio editus p. 375. **LAPIS ALBUS**; Mensæ marmorea, quam Delphicam vocant, scilicet quæ pretii non est magni: *περικλῆς περὶ τῆς*. In Glossario: Abaci Delphica *μινιστέλιον*, *ὅς οὐ περιέχειται*. H. St.

DELPHICUM [*Δελφικόν*] vero, uti scribit Procopius, l. 3. erat locus in Palatinis ædibus, in quo versari ac cibum capere consueverunt principes: quod ex Græcæ linguæ usu factum arbitrat. Nam & ibi, inquit, stabat tripus, super quo ab regiis pincernis statuuntur pocula, & Latini mensam ejusmodi, Delphicam item nuncupant. Hæc Cælius. Ant. Lect. 8. 6.

Delphica vasa sunt, quorum nulla mutata forma, variis & multiplex usus est. Nanque ita erant facta, ut duplici facie diversis usibus inservirent, nunc poculorum vicem præstantia, nunc clypeorum usum: tam elaboratæ artis Delphi vasa habebant. Alex. ab Alex. Genial. Dier. lib. 1. cap. 10.

Delphica Sibylla quædam fuit, quæ ante Trojana bella vaticinata est, & pleraque Homerum operi suo carmina ex illius vaticiniis accommodasse ferunt. Alii Cumanam, quæ Amalthæa dicta est, dicunt fuisse Alex. Genial. Dier. lib. 3. cap. 16.

Delphici thesauri, ab authoribus ubique celebrati sunt, in quibus & lateres aurei a Cræso dicati visebantur, & pretiosa segmenta ab Helena & Eriphyle eidem affixa templo cernere licebat. Quæ quia sacrilegas admoventibus manus, aut omnino ausis gestare pessimum peperere exitium, proverbii sibi locum vendicant, non secus ac Tolosanum aurum, itemque Sejanus equus, apud Gellium. Historia vero sic habet, Bello sacro Delphica pecunia, & quicquid ibi pretiosius erat, cessit in prædam. Inter reliqua vero ipsa hæc, de quibus diximus, segmenta: quæ duorum ex Phocenibus ducum, qui id bellum gerebant, uxores, ut est muliebre ingenium, avide oblata arripuere, protinusque collo circumdedere, ut ipsis tum est visum, ornamenta præsignia: ut mox docuit eventus, interitum exitialem. Ea siquidem, cui Helenes monile obvenit, turpiter propositum corpore, pudicitia jactura & famæ dispendio, quæ bene sentientibus vita quoque comparatur, pœnas facinoris perpetrati luisse fertur. Alteram vero crudelior excepit perniciēs: nam furentis filii vecordia testis injecto igni, viva exusta est. Meminit Plutarch. lib. de Iis qui ferius a numine castigantur, & ex eo Cæl. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 13.

DELPHITICUS, a, um. apud Martial. lib. 11. 22.

DELPHIS, idis. f. Pro sacerdote Delphica usus est Martial. 9. Epigr. 43.

Nec Delphis tua mentiatu ulli.

Delphis autem m. idem qui Delphin, quia Dicatalectum Græcis. V. Avien. Phœnom. v. 700.

DELPHICOLA, æ. m. Apollō Delphis habitans. Aufon Technopœgn. C. de Histiis. v. 73.

DELPHIN, inis. vel **DELPHINUS**, ini. m. [*Δελφίν*] Genus piscis marini. Plin. lib. 9. cap. 8. Velocissimum omnium animalium, non solum marinorum est delphinus, ocyor volucres, ocyor telo: ac nisi multum infra rostrum os illi foret, medio pene in ventre, nullus piscium celeritatem ejus evaderet. Ab hoc autem pisce, ut ex Plutarcho accepimus, hujusmodi fertur adagium, Delphini in terra vis. Id in eos promptum videtur, qui quod nesciunt, judicant, & in quod minus valeant, toto conatu petunt, nec se intra pelliculam continent, supra crepidam aliquid ambitiosius affectantes. Cæl. l. 8. C. 6.

Curvi delphines. Ovid. 2. Met. 265.

— nec se super æquora curvi

Tollere consuetas audent delphines in auras.

Pandi delphines. Ovid. 3. Trist. 10. 43.

Tum neque se pandi possunt delphines in auras

Tollere, conantes dura coercent hyems.

Delphini se in portum conjicientes significant tempestatem. Cic. 2. de Divin. 145. Gubernatores quum exultantibus loligines viderint, aut delphinos se in portum conjicientes, tempestatem significari putant.

Delphina pelvis non capit, [*λεχὸν δελφῖνα ὄχι χωρεῖ*] Proverbium elegans, quo utimur innuentes re pretiosa quem videri indignum. Sicuti apud Seleuciam superbe pronuntiavit rhetor Amphicrates, quum amplius rogaretur, ut artis suæ documenta inibi promeret. Meminit Rhodig. Antiq. Lect. 21. cap. 9.

Delphinum cauda ligas, Delphinum natate decēs proverbialia sunt de operibus frustratis. T. Vespas. Imper. admodum amans utilissimi præcepti *σπεῖδε βραδέως*, Festina lente, adumbrari illud in publicis curavit numismatis figura Delphini ancoram complectentis, ut Delphinus festinationem, ancora, quia navem sistit, tarditatem repræsentaret. Probat & Gell. 7. 8. Delphinos *φίλων ἡρώπες*, id est, Hominum amantes; id quod multis ac variis probat exemplis Plutarchus in lib. de Indust. Animal. Quo pertinet & illa historia de Delphino, quam Plin. 9. Epist. 33. elegantissime exponit. adde Athen. lib. 13. p. 606. Ob hanc *φιλανθρωπίαν* hujus animalis, pro sacrilegio habitum videtur illius carne vesci Cafaub. ad Athen. 7. 7.

De Delphino in nummis Spanh. Diff. 4. p. 224. seq.

Delphinus, Genus vasis argentei cælati. Plin. lib. 33. cap. 11.

Delphinos quinis millibus sestertiis in libras emptos C. Gracchus habuit. L. vero Craßus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos sestertiis c.

Delphinus, Stella apud Varr. lib. 2. de R. R. cap. 5. Maxime idoneum tempus ad concipiendum a Delphini exortu usque ad dies XI. & paulo plus. V. Hygin. in fabula 194. & rursum lib. 2. & 3. conf. Plin. 18. 26. & 31.

Delphini ærei sunt pondera in organo Hydraulico, five Horologiis appensa, a forma sic dicta Vitruv. 10. 13.

DELPHINISCUS, [*Δελφινίσκος*] diminutiv. Parvus Delphin, Aristoteli; eadem forma, qua Cic. Divin. 1. 23. Paniscum, parvum Pana & Satyriscum, parvum Satyrum, appellat. Cæl. Antiq. Lect. lib. 8. cap. 6.

DELPHINI portus apud Ingaunos Ligures, non longe a fluvio, quem Feritorem vocant, collocatur a Plin. lib. 3. cap. 5.

DELPHINIA Diana. V. **DELPHINIUM** & **DELPHINIUS**.

DELPHIS, five **DELPHIN**, ut inquit Aristophanis interpres, Instrumentum est nauticum, tum plumbeum, tum ferreum, quod in bello navali pendens ex antenna, ubi se ostendisset occasio, in hostiles naves demittebatur, deprimentis causa. Erat autem animalis figura compactum, unde & nomen. Thucyd. lib. 7. navem delphinophoron vocat, ex qua propenderet delphin ejusmodi: meminit & Pherecrates. Julius Pollux delphina pro parte navis accipere videtur, quum ait: Carinæ affixum dicitur phalcis, five lesbium, aut clitopodium, cujus postrema pars ad proram vergens, parembolis, sub qua embolum, quo nomine quidam rostrum intelligunt. Medium vero inter proembolida & embolum, stira, id est carina. Super embolum stat, inquit, delphis, quando navis fuerit delphinophoros; nisi quis Pollucem quoque de instrumento sensisse videri malit. Nostri tamen temporibus celocium altius surrectum rostrum recurvum, vulgus nauticum delphina appellat. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 8. cap. 6. Adde Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 136.

DELPHINUM, Galli vocant aut natu maximum Regis filium, aut si filius non sit, designatum Regem, hoc est, Eum qui Regi successurus

rus est ob generis propinquitatem: ad hunc proprie pertinet ea Regio quæ Delphinatus dicitur. V. Conring. de Fin. Imp. Rom. Germ. cap. 24. & Berneg. ad Sueton. Cæs. cap. 79.

DELPHINIS, idis. Mensa V. DELPHICA mensa.

DELPHINIUM, [δελφίνιον] Herba est florem habens purpureum, violæ non dissimilem, sesquipedales ex una radice furculos emittens, folia autem divisa & prælonga, quæ Delphinorum effigiem repræsentant, unde tractum est nomen. Alterum præterea est Delphiniæ genus, quod Romani Buccinum vocant, superiori non dissimile, sed ramis longe gracilioribus. Utriusque meminit Dioscor. lib. 3. cap. 77.

DELPHINIUM, [δελφίνιον] Arx in Chio, & Templum Apollinis in Attica. Pollux. 8. 10. dicit forum esse iudiciale Athenis ab Ægeo constructum, Apollini Delphinio & Delphinæ Dianæ dedicatum; ubi iudicabatur de his, qui factum non negabant, sed jure factum agebant. Iudicium in eo primum Thefei factum est, dum interfectos quidem a se latrones fateretur, sed jure diceret interfectos. Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 6.

DELPHINIUS, [δελφίνιος] Portus, Sacer dictus, contra quem antiqua jacet Eretria in Eubœa, navigationem LX. stad. habens. Hæc Strab. lib. 9.

Delphinus Apollo cognominatus, non quia is in delphina deformatus classis ducem se præstitisset, sed quod delphinem emiserit, quem consequuti Cretenses Cirrham sint delati. Ex Plutarch. in Comment. Terrestria prudentiæ amplius sibi vendicent, an aquatica. Colebatur item Delphinia Diana, ut apud Jul. Polluc. lib. 8. observavimus. Fuit & apud Æginetas Delphinus mensis, Apollini Delphinio facer, quo etiam mense ei sacrificium & rem divinam faciebant. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

DELPHUSA, [Δελφύσαι] Fons est insignis apud Delphos, Sed

DELPHUSIA, Urbs Arcadiæ est. Utriusque meminit Steph.

DELTA, [Δέλτα] Ægypti insula in Nilo, non longe ab Alexand. ita dicta, quod literæ Græcæ Δ imaginem referat. Hirt. Bell. Alex. cap. 27. Steph.

Est Delta item nomen urbis, non procul a Syria, teste Steph.

Delta, Regio quædam est apud Argivos hoc nomine, in qua Dianæ cognomento Περσης facellum visitur, quod Hypermetra condidit, quum in iudicio patrem rejecisset, a quo illi facebatur negotium, quod Lynceo percussisset, contra quam proposuisset is. V. Rhodig. lib. 11. cap. 26.

DELTOIDES, [δελτοειδής] Medicis dicitur musculus in brachio, ea in parte quum brachii caput ambit, qua jam etiam totius manus initium est. Nominatur autem sic quod Δ literæ Græcorum figuram quodammodo repræsentet. Galen. lib. 3. de Anatom. Administ.

DELTOTON, [Δελτωτόν] Cic. in Arato, Andromedæ signum, Deltoton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma littera claret.

Aliis minorum siderum aliquod, quod Triangulum vocamus, inter Andromedam & Arietem, Deltoton est. V. Hier. Vital. Lex. Math. Manil. 1. 352. In Cicerone autem l. c. conjunctio Et, post signum, subaudienda. V. Hygin. lib. 2. & 3. Commentarios quoque in Aratum.

DELUBRUM, i. [τέμενον] Templum, præcipue Paganum. V. Barth. ad Claud. p. 867. Ita dictum quod ibi Dii ponantur: sicut Candelabrum dicitur ubi Candela ponitur. V. Plin. 36. 15. princ. Alii ea tantum Tempia appellari Delubra volunt, in quibus Labra sunt ad abluenda corpora. Alias derivationes V. infra. Locus item est, in quo dei simulacrum dedicatum est. Plin. lib. 13. cap. 16. Præcipuam autem esse eam arborem circa Ammonis delubrum. Cic. 1. de Nat. Deor. Virg. 2. Æn. 225.

Delubrum, inquit Festus, dicebant fustem delibratum, hoc est, decortcatum, quem venerabantur pro deo. V. ibi Dacer.

Delubrum, Locus ante aras, dictus a Deluendo. Religio enim sacrificii apud antiquos exigebat, ut ante sacrum, sacrificulus manus ablueret. V. Afcon. in Div. Cic. Verr. & Christoph. Coleri Parerg. cap. 2.

Delubrum dictum, inquit Servius, quod uno tecto plura complectitur numina: ut est Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno.

Aræ & delubra dei alicujus. Cic. 3. de Nat. Deor. An hæc quoque dea est? Vidimus enim ejus aras delubraque in Græcia.

Pro deorum templis atque delubris certamen. Cic. 3. de Nat. Deor. 95.

Est enim mihi tecum pro aris & focus certamen, & pro deorum templis atque delubris.

Alta deorum delubra. Virg. 4. Georg. 541.

Alta superum delubra vaporant. Stat. 5. Theb. 174.

Delubra sanctissimis religionibus consecrata. Cic. 1. Act. in Verr. 14. Neque hoc solum in statuis publicis, ornamentisque fecit, sed etiam delubra omnia sanctissimis religionibus consecrata depeculatus est.

Decora deum delubra. Lucret. lib. 2. 352.

Nam sæpe ante deum vitulus delubra decora

Thuricremas propter macatus concidit aras.

Ditia delubra donis. Ovid. 2. Met. 77.

Religiosissima delubra. Cic. Divin. in Verr. 3. Quod eorum simulacra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis sustulisset.

Sancta deum delubra. Lucret. lib. 6. 416.

Summa. Virg. 2. Æn. 225.

At gemini lapsu delubra ad summa dracones Effugiunt.

Musarum delubra colere. Cic. pro Archia 11.

DELUCTOR, [δελυκτός] āri. Idem quod Luctari significat. Plaut. Perf. 1. 1. 4. Cum avibus Symphalacis, cum Antæo deluctari mavelim.

DELUCTO, as. activ. Plaut. Trinum. 4. 1. 20. Quibus ærumnis deluctavi, filio dum divitiis quæro?

DELŪDO, ūsi, ūsum, [ἐπιπύω] ēre. Deridere, & decipere. Ter. And. 1. 2. 32. Ubivis facilis passus sim, quam in hac re me deludier. Cic. de Lege Agr. Deludi vosmetipfos diutius a Trib. plebis patiemini?

Deludere dolis. Ter. And. 3. 4. 4.

Teira deludet arantes. Propert. lib. 2. 15. 31.

Guttur delusum inani cibo. Ovid. 8. Met. 826.

Delusisse etiam dicuntur gladiatores, quum, ut in digladiando fit, aliquod membrum laxarunt aut laferunt, ut jam ludere non possint:

aut quum caufarii facti sunt, ut interquiescere cogantur, nec spectaculum sibi dare possint. Plinius, l. 36. C. 27. Luxatis potus medetur, ut licet videre gladiatores, quum deluserunt, hac juvari potione. Turnebus. l. 22. Adv. C. 5.

DELUDIFICOR, [δελυδικός] āri. Idem quod Deludere, Ludificari. Plaut. Mostel. 4. 3. 41. Deludificatus est me hodie in perpetuum modum. Item

DELUDIFICO, Plaut. Rud. 1. 2. 53.

DELUSIO, ōnis. f. Arnob. 4. p. 127.

DELUSOR, ōris. apud Firmic.

DELUENTINUS, Deus peculiaris Crustumenis fuit, quem ut patrum deum coluisse feruntur, ne quando hostili vastarentur incurfu. V. Alex. Genial. Dier. lib. 6. cap. 4. & Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 3.

DELUIT, Solvit, inquit Festus, a Græco δελύω. Gloss. Deluo δελύω.

DELUMBO, [ἀποφύω] āre. Lumbos extrahere, debilitare. Plin. lib. 28. cap. 4. Hoc sæpe delumbata quadrupede approbatur.

Delumbata radices. Plin. lib. 19. cap. 6. Nunc farculo leviter convelluntur radices, ut delumbata alant, neque distrahant.

Delumbare sententias, per translationem. Cic. in Orat. 69. Nec minutos numeros sequens concidat, delumbetque sententias. Id est, Enervet, decurtetque.

DELUMBIS, e. Quod lumbis caret; & ideo Debile: in lumbis enim, corporis virtus sita est. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix prægravem aut delumbem sese simulans.

Delumbe carmen, pro Molli & effœminato. Perf. 1. Sat. 104.

— summa delumbe saliva

Hoc natat in labris.

DELUO, ui, ūtum, [δελύω] ēre. Depurgare & diligenter lavare. Cato cap. 116. Laferpitium aceto deluito. Alii legunt Diluito. [Recte.

Deluere, Madefaciendo aliquid delere. Varr. Obortæque inter legendum lacrymæ literas deluebant. Fortasse legendum Delebant.

DELUS, Mons in Boeotia, apud quem erat Apollinis templum, & post illud duo mirabili suavitate fontes, copia aquarum ac frigiditate insignes: alterum Φοινίς, id est, Palmam vocant: reliquum Oleam, sicuti commemorat in libro, Cur oracula defecerint, Plutarchus: ubi & natum Apollinem narrant. V. & Plutarch. in Pelopida.

DELUTAMENTUM, i. n. a verbo Deluto. Cato, cap. 128. Terram quammaxime cretosam amurca infundito, paleas indito. Sinito quadruidum, fracescat: ubi bene fracuerit, rutro concidito: ubi concideris, delutato. Ita neque aspergo nocebit, neque mures caveas facient, neque herba nascetur, neque delutamenta scindent se.

DELUTATIO, Idem quod Lutatio apud Augustin.

DELŪTO, āre. Luto aspergere, vel tegere. Cato, cap. 99. Granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca omne quod delutaveris. Ubi aruerit, eo frumentum refrigeratum condito: curculio non nocebit. Sed hic alia exemplaria habent Lutaveris. Idem cap. 128. Habitationem delutare quum voles, terram quammaxime cretosam vel rubricosam fumito.

D E M

DEMĀDEO, ui, [νυτέω] ēre. Idem quod Madere. Ovid. 5. Trist. 4. 40. Et te fiente tuos demaduisse sinus. Sed V. Burman.

DEMADESCO, ēre. Scribonius Largus, Compos. 73. V. Barth. Adv. vers. 40. 4.

DEMĀDES, [Δημάδης] ex Remige (ut docet Quintil. 2. 16. p. 192. Burm.) Orator Atheniensis, plurimum potentia & opibus valuit: quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Remp. quæreret, ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit. Quumque esset ætate confectus, & luxu simul & avaritia perditus, in eum solebat Antipater cavillari, nihil ei, sicuti & cæsis victimis, præter linguam supereffe. Cic. hunc nihil scripsisse author est in Bruto. Plura apud Plutarchum in Vita Demosthenis.

DEMĀNĒTUS, Viri proprium nomen apud Plaut. in Afin.

Demænetus Parrhasius quum in sacrificio, quod Arcades Jovi Lyceo humana etiamtum hostia faciebant, immolati pueri exta degustasset, & in lupum esset conversus, idem decimo post anno restitutus, athleticè certavit in pugilatu, victorque Olympia reversus est. Refert Plin. ex Agriopa auctore lib. 8. cap. 22.

DEMAGIS, pro Minus, antiqui dicebant. Festus. [Sed Nonius Valde magis exponit, & Gloss. σφοδρώς. Unde probabilis conjectura Dacerius Nimis restituit.

Demagis, pro Valde magis. Lucil. lib. 16. Rex Cotus ille duos hos ventos Austrum atque Aquilonem novisse agebat, solos demagis istos ex nimbo austellos, nec nosse, nec esse putare.

DEMANDO, [ἐπιτείνω, ἐντείνω] āre. In totum committere.

Demandare alicui curam alicujus rei. Liv. 8. 36. Curam eorum nominatim Legatis Tribunisque & Præfectis demandabat. Idem 1. 33. pr. Ancus demandata cura sacrorum flaminibus, &c.

Aliquid demandare curæ alicujus. Liv. 5. 27.

Vicem suam demandare alicui. Sueton. in Calig. cap. 41. Et cuidam proximo collusori demandata vice sua, progressus in atrium domus, quum prætereuntes duos Equites Romanos locupletes sine mora corripere conficarique jussisset, exultans rediit, gloriansque nunquam se prosperiore alea usum. Apres qu'il eut baillé son jeu à jouer, &c.

DEMANDATIO, ōnis. f. Tertull. de Resurr. Carn. cap. 48.

DEMĀNO, [δυναμίζω] āre. Idem quod Manare. Catul. 52. 9.

Lingua sed torpet, tenuis sub artus

Flamma demanat, fonitu suoapte

Tinniunt aures, gemina teguntur

Lumina nocte. Item Gell. 17. 11.

DEMARĀTUS, i. m. [Δημάρετος] Lacedæmoniorum dux, quum exularet apud Athenienses, bellicque contra patriam cerneret apparatus, plus se debere patriæ, quam Atheniensibus existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Justin. 2. 10. 13.

Fuit & Demaratus, Tarquinii Superbi pater, qui Corintho in Hetruriam se recepit, quod Cypselum tyrannum ferre non posset, ut scribit Cic. 5. Tusc. 109. V. Liv. 1. 34.

- Alium Demaratum Rhodium vixisse temporibus Philippi Macedonis, auctor est Plutarch. in Vita Alexandri. [Phocionis fol. 256. ed. Gr. Bas. & Ælian. V. H. 1. 25.]
- Ex Demarato historico adduxit nonnulla Jo. Stobæus. V. Voss. de Hist. Græc. 3. p. 271.
- DEMARCHUS**, i. m. Princeps populi, aut Tribunus plebis dicitur. Spartianus in Vita Adrian. cap. 19. Fuit Demarchus in patria sua, Athenis Archon. Aristophan. interp. Demarchi, inquit, scribebant in diariis eorum nomina, qui Reipublicæ aliquid debebant: libellos item lexiarchicos penes se servabant, populumque ad leges accipiendas convocabant. Plaut. Curcul. 2. 3. 7.
- DEMARETIUM** Numisma, [Δημετρίον νόμισμα] Numisma est a Gelone Acragantinorum tyranno, ex Demarete uxoris mundo muliebri cufum apud Siculos, uti a Pindaricis interpretibus relatum est.
- DEMEÆ**, æ. Persona est apud Ter. in Adel. dura ac rustica. Unde, Demeæ, Homines rustici, duri & asperi dicti sunt. [Oratorem hoc nomine impudentem & vanum in Timone Lucianus inducit.]
- DEMEACULUM**, V. DEMEO, ære.
- DEMEMENTI**, isse. apud Martialem legitur pro Obliviscor, lib. 2. 59. Ipse jubet mortis demementisse Deus. Sed quoniam hoc verbum alibi non legitur, non defunt qui hoc in loco malint legere, Te meminit. [Nec aliter in emendatis codd. expressum. V. Rader.]
- DEMENS**, entis. Adj. [παρὰ φρον, παρὲνους] Sine mente, infanus. Ter. And. 3. 1. 10. Quid hoc? Adeone est demens ex peregrina? Compar. Cic. in Pison. 47. Ego te non vecordem, non furiosum, non mente captum, non tragico illo Oreste, aut Athamante dementiorem putem, qui sis ausus, &c.
- Superl. Inconsideratissima ac dementissima temeritas. Cic. de Arusp. Resp. 56.
- Scelere demens. Cic. 3. in Catil. 11. Tum ille subito scelere demens, quanta conscientiae vis esset, ostendit.
- Demens, Improvidus, qui non considerat. Virg. 6. Æn. 171. Sed tum forte cava dum personat æquora concha Demens, & cantu vocat in certamina divos.
- Actus furis Orestes demens. Hor. 2. Sermon. 3. 135.
- Animus demens. Sen. Hippol. 2.
- Cura. Valer. 6. Argon. 474.
- Discordia. Virg. 6. Æn. 280.
- Furor. Propert. lib. 1. 13. 20. Tantus erat demens inter utrosque furor.
- Impetus. Sen. Herc. fur. 11. — Compesce dementem impetum.
- Otium. Plin. lib. 2. cap. 23. Nec ut mensura (id enim velle, pene demens otii est) sed ut tantum, &c.
- Somnia dementia timidum terrent. Propert. 3. 8. 15.
- Streptus. Hor. 3. Carm. 13. 29. — audiat invidus Dementem strepitum Lycus.
- DEMENTIA**, æ. f. [παρρησία, παραφροσύνη] Idem ac Amentia. Cic. 3. Tusc. 5. Nec minus illud acute, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominaverunt amentiam, eandemque dementiam. Aspera dementia. Propert. 2. 6. 17. De certamine Centaur. & Lapith. Popularis turbulentaque dementia civium perditorum. Cic. in Brut. Robusta vetusque dementia. Claud. de Bell. Gild. 14. Dementiam vocat hoc loco Furorem & infaniam bellorum. Quæ te dementia cepit? Virg. 2. Ecl. 69.
- Depravatus dementia. Cic. 4. in Catil. 22. Qui autem ex numero civium dementia aliqua depravati, hostes patriæ semel esse ceperunt, &c.
- Solvere aliquem dementia. Hor. Epod. 17. 45.
- Operæ dementia. Plin. 17. 5. fin. Terram enim terra emendari (ut aliqui præcipiunt) super tenuem pingui injecta, aut gracili bibulæque super humidam ac præpinguem, dementia operæ est.
- DEMENTIO**, [παρὰ φρον] ire. Infanire, delirare, de mente exire. Lucr. lib. 3. 464. Sæpe animus dementit enim, deliraque fatur. Alii legunt, Dementia enim. Usus & Tertull. Apol. ubi Pamelium vide & mox DEMENTIO.
- DEMENTO**, [παρὰ φρον] ære. Idem. Apulejus de Magia, Confessa est, sese mea Magia in amorem inductam dementare. Lactant. de Mort. Persec. cap. 7. extr. Ita semper dementabat. Id est, Jo. Columbo interprete, Infaniebat, furiosus erat. Vetus Onomasticon, Demento, as. ἐξίστω.
- DEMENTER**, Adv. [ἀνοήτως] Infane. Cic. 3. in Catil. 22. Tanta res tam dementer credita. Uti dementer amoribus. Ovid. 4. Met. 259.
- DEMENSUM**, V. DEMETIOR.
- DEMENTIOR**, iri. Valde mentiri. Apul. Apol. Ex eo sacro coepisse dementiri. [Sed Elmenh. edidit Dementire p. 303. extr. Rectius puto, i. e. Delirare V. supra.]
- DEMO**, [κρημι] ære. Deorsum penetrare, descendere. Apulejus 6. Met. p. 180. Quæ suis pedibus ad Penitarum demere cogetur.
- DEMEACULUM**, i. n. Descensio ad loca subterranea. Apulejus lib. 6. Met. sub init. Et illuminatum Proserpinæ nuptiarum demeacula. subintel. Ivit. Vetus Onomasticon, Demeaculum, κρηματορία, id est, Descensus.
- DEMEŒO**, ui, itum, [κρηδάω, κρηπτομέω] ære. Lucr. Gell. lib. 1. cap. 8. Lais Corinthia, ob elegantiam, venustatemque formæ, grandem pecuniam demerebat. Plaut. Pseud. 4. 7. 90. Quid mercedis petasus hodie domino demeret?
- DEMEŒO**, itus sum, [φάτω] æri. depon. & DEMEŒO, ære. Act. significat Merito aliquo sibi alios constringere, inquit Valla in Raudensem: & accusativo jungitur. ut Ovid. 2. Epist. 138. Crimine te potui demeruisse meo. Plaut. Mostel. 3. 2. 2. Nec qui efcæ una sibi me demeruerit magis. Aliquem demereri. Quintil. lib. 9. cap. 1. Amantissimos sui pleniori obsequio demereri. Quintil. in proœm. lib. 1. Civitatem demereri beneficio. Liv. 3. 18. Deos cultu demereri. Ovid. ad Liviam v. 131. Uxorem demereri amœnitate aliqua. Columel. lib. 1. cap. 4. Jucundius utique viro, si etiam matrona comitabitur, cujus ut sexus, ita animus est delicatus: quamobrem amœnitate aliqua demerenda erit, quo patientius moretur cum viro.
- DEMÉRITUS**, a, um. ut, Demeritas dare lætities. Plaut. Pseud. 2. 4. 14. DEMÉRITUM, i. n. Scholasticis in malo sensu, idem ac Peccatum, culpa; ut Meritum in bono sensu.
- DEMERGO**, ii, fum, [καταδύω, καταπονέζω] ære. Idem quod Mergere, vel Immergere, & aqua obruere. ut, Demergere navigia dicuntur lolligines pisces. Plin. lib. 32. cap. 2. Obscœnam Ponto demergite puppim. Ovid. 5. Epist. 119. Caput demergit cornix per littora. Cic. 1. de Divin. 14. Semen demergere. Columel. lib. 3. cap. 18. In aqua demersi. Cic. 3. de Fin. 48. In palude demersus. Idem 2. de Finib. 105. In profundo demersa veritas est. Cic. 1. Acad. 12.
- DEMERSUS**, a, um. ut, In undis demersus. Ovid. 14. Met. 615. Ære alieno demersus. Liv. 2. 29. Totam plebem ære alieno demersam esse: nec sisti posse, ni omnibus consulatur: quin si alia aliorum sit conditio, accendi magis discordiam, quam fedari. Animus ex altissimo domicilio depressus & quasi demersus in terram. Cic. de Senect. 77. Domus demersa exitio. Hor. 3. Carm. 16. 13. h. e. Dejecta hiatu telurur. Acron. Leges demersæ opibus alic. Cic. 2. Off. 24. Quavis enim demersæ sint leges alicujus opibus, quavis timefacta libertas, &c. Patriam demersam extuli. Cic. pro Syll. 87.
- DEMERSUS**, ūs. m. Apul. Apol. p. 287. Levius sustentatui, gravia demersui.
- DEMERSIO**, ōnis. f. Idem. Macrobi. Somn. Scip. 1. 12. & Solin. cap. 43. Urbium demersio.
- DEMERSO**, ære. frequent. Martian. Capella lib. 8.
- DEMETER**, [Δημήτηρ] dicta est Ceres, quasi Gemeter, id est, Terræ mater. Hinc apud Galen. lib. 2. de Aliment. legimus, Demetria signa. id est, Cerealia, & frumentaria.
- DEMETIOR**, mansus sum, [Δημετέω] iri. Diligenter & quadam ratione metiri. V. DIMETIOR.
- DEMETITUS**, a, um. active & passive accipitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Atque ita demetita signa sunt, ut in tantis descriptionibus divina solertia appareat. Ibid. 155. Eorum enim cursus demetiti, maturitates temporum, & varietates, mutationesque cognovimus. Accuratior libri habent Dimetati. V. Parei Lex. Crit. p. 362. & Ol. Borrich. pro Voss. advers. Sciopp. p. 273.
- DEMENSUS**, a, um. Partic. [Δημεσπηνός] Mensuratus & æquatus. Plaut. Men. prol. v. 14. Nunc argentum vobis demensum dabo. Cic. in Orat. 38. Qui non infidiis, sed aperte ac palam elaboratur, ut verba verbis quasi demensa & paria respondeant. conf. Virg. 12. Æn. 116.
- DEMENSUM**, i. n. subst. [σπομίτης] Ter. Phorm. 1. 1. 10. Quod ille unciatim vix de demenso suo, suum defraudans genium, comparit miser, &c. Ubi Donatus, Servi quaternos modos accipiebant frumenti in mensē: & id demensum dicebatur. Et utrum a Mensē, an a Metiendo, incertum est. Apud Spart. Adrian. cap. 7. est Demensum in diem vitæ. [Imo Dimensum, patrimonium scilicet. V. loc.]
- DEMENSIO**, & DIMENSIO, ōnis. f. Cic. 1. Tusc. 57. Aufon. Epist. 5. 11.
- DEMETO**, messui, messum, [δμητέζω] ære. Idem quod Metere. Columel. lib. 7. Illud deinceps præcipiendum habeto, ut demessis segetibus jam in area futuro femini consulamus. Sole sub ardenti flaventia demetit arva. Catul. 64. 350. Flores demetere. Columel. lib. 10. 305. Et vos agrestes duro qui pollice molles Demetitis flores. Fructus demetere ac percipere. Cic. 2. de Nat. Deor. 156. Idem de Senect. 70. Reliqua autem tempora demetendis frugibus ac percipiendis accommodata sunt. Ense demetere aliquem. Valer. 3. Argon. 175. Ferro demetere aliquid. Hor. 1. Sermon. 2. 46. Seneca in Agam. in fine: Ægisthe, cessas impium ferro caput Demetere? H. St. v. est 986.
- DEMESSUS**, a, um. ut, Flos demessus pollice virgineo. Virg. 11. Æn. 68. Favi demessi. Columel. lib. 9. cap. 15. Segetes demessæ. Tacit. 14. Ann. 24.
- DEMETRIA**, pl. [Δημήτρια] Ludi Athenis in gratiam Demetrii Foliorcetæ, ut ἀλωρίζου instituti, qui quoties actitabantur in proscenio Demetrii nomen inscribi solebat.
- DEMETRIAS**, [Δημετριάς] vulgo *Demetriada*, Thessaliæ oppidum est, quod prius Pagasa dicebatur. Auctor Plin. lib. 4. cap. 8. Stephanus a Demetrio rege dictam putat, qui ea in ora regnavit, & civitates, quotquot sub Pelio erant, evertit. Idem alteram ejusdem nominis urbem in Macedonia collocat, & tertiam in Perseide juxta Arbelum.
- DEMETRIAS**, adis. [Δημετριάς] Tricelimus mensis apud Athenienses, dictus aliquando fuit a Demetrio Macedone, ut scribit Polemon. Demetrias Item Herba verbenaca. Apul. de Herb. cap. 3.
- DEMETRIUM**, [Δημετρίον] Locus in finibus Thessaliæ, circa campum Crocotum, & Amphrysum fluvium. Est præterea ejusdem nominis Civitas in Æolide, teste Stephano.
- DEMETRIUS**, i. m. Antigoni Macedoniae regis filius, cognomento Poliorcetes ob urbium capiendarum artem. Hic post Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, transmissio Euphrate, Babyloniam occupavit. Athenas Cassandri, Ptolemæique imperio liberavit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello navali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repulit. Postremo quum bellum adversus Antiochum suscepisset, infeliciter pugnans, in ejus potestatem venit: Chersonesque ab eo custodiæ traditus est, permissis tamen ei regio sumptu mollique victu, venationibus, omnibusque voluptatibus: quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur a Plutarcho in Parallelis. Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor, de quo abunde Cic. in Brut. 37. Hic primus inflexit orationem, eamque mollem teneramque reddidit: & suavis, sicuti fuit, videri maluit, quam gravis, &c. V. Quintil. 10. 1. p. 902. Hic a Cassandro Macedoniae rege Præfectus datus est Athenis, cum iis potitus est, de quo Strabo lib. 9. & Diog. Laert. qui & eccæ statuas ei positas tradit: quarum & me-

& meminit Nepos 1. 6. 4. Regem Ptolemæum hortabatur ut libros de regno scriptos emeret ac legeret; concessit Apophthegmata septem sapientum, quæ Stobæus exposuit. Extat ejus liber de Elocutione. Demetrius tamen Rhetorem alium fuisse a Phalereo comprobatur Voss. 6. Infit. Orat. p. 433. seq. aliique. Vide Fabric. Biblioth. Græc. & Galeum Editorem, necnon Hodium de LXX versione.

Demetrius alius, præter dictos, Syrus, Ciceronis præceptor, ut scripsit ipse in Brut. 315. Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum veterem, & non ignobilem dicendi magistrum, exerceri solebam.

Fuit præterea Demetrius, Pompeji libertus, qui ex sanguine Quiritium, & proscriptionum licentia, cum pluribus aliis suæ conditionis hominibus, ditatus est, ut refert Plin. lib. 36. cap. 18.

Alius etiam Demetrius Cynicæ Sectæ Philosophus fuit Vespasiano Imp. Sueton. Vespas. cap. 13. & Tacit. 16. Ann. 34. 2. ubi Lipsium vide & Voss. de Sect. Phil. lib. 2. p. 535.

DEMIGRO, [μετοικίζω] ære. est (inquit Valla lib. 5.) Domicilium mutare, & alio se ad habitandum conferre. Cic. 1. Tusc. 74. Vetat enim dominans ille in nobis Deus injussu hinc nos suo demigrare. Demigrare ex campestribus vicis agrisque. Liv. 38. 18.

Loco. Plaut. Amph. 1. 1. 85. Animam amittunt prius quam loco demigrent.

Ex agris in urbem. Liv. 1.

Ex oppido, & aras ac focos relinquere. Cic. in Pison. 91.

De oppidis. Cæf. 4. Bell. Gall. 19.

In loca quædam propter bonitatem. Cic. 2. de Lege Agr. 42.

Demigrare, per translationem: ut, Demigrare ex vita, pro Mori. Cic. pro Rabir. 30. Fortissimorum civium mentes quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse, testor, me, &c.

Demigrare de statu suo. Cic. 4. Att. 16.

Ab improbis. Cic. Paradox. 2. Mortemne mihi minitaris, ut omnino ab hominibus: an exilium, ut ab improbis demigrandum sit?

DEMIGRATIO, ōnis. f. [μετοίκισις] Nepos in Miltiade 1. 2. Quum magnus numerus esset, & multi ejus demigrationis peterent societatem.

DEMINUO, ūi, ūtum, [ἀπομεινών] ære. Idem quod Diminuere, Imminuere. Plaut. Truc. 2. 7. 10. Jam de hoc obsonio de mina deminui modo quinque nummos. Sed antiquum est. V. **DEMINUO**.

Deminutus capite appellatur, qui civitate mutatus est: & ex alia familia in aliam adoptatus: & qui liber alteri mancipio datus est: & qui in hostium potestatem venit: & cui aqua, ignique interdictum est. Festus. V. **DEMINUO**, cum Derivatis ab eodem. [Fere enim confunduntur hæc, ac promiscue utroque modo scribuntur. Videtur tamen hæc differentia intercedere, ut Deminuere sit parte aliqua minuere, Diminuere vero in minutas partes redigere.]

DEMIROR, [θαυμάζωμαι] āri. Valde mirari. Ter. Heaut. 2. 3. 121. At hoc demiror, qui tam facile potueris persuadere illi. Plin. 31. 6. Homerum calidorum fontium mentionem non fecisse demiror.

Demirari, pro Nescire: nam admirationem, inquit Donatus, ignorantia facit. Ter. Phorm. 1. 5. 5. Quid mihi dicent? aut quam causam reperient? demiror. Conf. Simpl. **MIROR**.

DEMIRANDUS, a, um. Gell. 16. 18.

DEMIRATUS, a, um. Gell. 1. 17. & 20. 10.

DEMIRATIO, ōnis. f. apud Martian. Capellam.

DEMISSE, **DEMISSIO**, **DEMISSUS**. V. **DEMITTO**.

DEMITIGO, [μετεπειράω] ære. Idem quod Mitigare. Cic. 1. Att. 13. Nosmetipsi, qui Lycurgei a principio fuissetus, quotidie demitigamur.

DEMITTO, misi, missum, [καθίμι, καθιμάω] ære. Deorsum mittere. Sallust. lib. 3. Hist. Cum machinis (al. machinato) strepitu demissum victoriæ simulacrum coronam capiti imponebat. Virg. 4. Ecl. 7. Jam nova progenies coelo demittitur alto.

Demittere in. Columel. lib. 12. cap. 6. Ubi dulcem caseum demiseris in eam.

Demittere equum in flumen. Cic. 1. de Divin. 73.

Demittere, Defodere. Virg. 2. Georg. 231. — alteque jubebis In folido puteum demitti, &c. Sic Deprimere q. V.

Imbecilla vina demissis in terram doliis servanda, valida expositis. Plin. lib. 14. cap. 21.

Robora demittere ferro, est Cædere arbores. Valer. 1. Argon. 94.

In adulationem demitti. Tacit. 15. Ann. 73. At in Senatu cunctis ut cuique plurimum mœroris in adulationem demissis, &c.

In alvum demittere. Ovid. 8. Met. 387.

Plusque cupit, quo plura suam demittit in alvum.

Per aurem demissa, i. e. Audita. Hor. in Arte Poet. v. 180.

In carcerem demittere. Liv. 34. 44. In inferiorem demissus carcerem est, necatusque. [Depressus enim carcer fuit. Ita Sall. Cat. 55. 5. In eum locum postquam demissus Lentulus, quibus præceptum erat, laqueo gulam fregere.]

In casum aliquem. Cic. 10. Fam. 8. Quum in eum casum me fortuna demississet.

In causam fe. Cic. 10. Att. 8. V. Græv. ad loc.

Censum in viscera. Ovid. 8. Met. 846. De consumpto per gulam patrimonio.

— tandem demisso in viscera censu,

Filia restabat, &c.

Corpora morti. Ovid. 3. Met. 695.

Corpus a cervicibus. Author ad Heren. lib. 3. 16.

Ensem in armos. Ovid. 12. Met. 491.

Equites in campum inferiorem. Liv. 27. 19. In hunc inferiorem campum posteriore die Afrubal, &c. equites Numidas, leviumque armorum Baleares & Afros demisit.

Ferrum in artus. Ovid. 4. de Ponto 16. 51.

Fistulam in iter urinæ demittere, est quod vulgo Chirurghi dicunt, *Syringam vel argaliā immittere*. Cels. lib. 7. cap. 26. Medicus autem a dextro latere sinistra quidem manu colem masculi continere, dextra vero fistulam demittere in iter urinæ debet.

Gladium in ima ilia. Ovid. 12. Met. 441.

Imbrem cælo. Virg. 1. Georg. 23.

Infontem neci. Virg. 2. Æn. 85.

Lacrymas demisit. Virg. 6. Æn. 455.

Letho aliquem. Valer. 7. Argon. 314.

Nomen demissum a magno Iulo. Virg. 1. Æn. 288.

Oculos. Ovid. 15. Met. 612.

Orco demissus. Hor. 1. Carm. 28. 11. — habentque Tartara Panthoiden iterum Orco Demissum.

In pectus aliquid. Sallust. in Jugurth. C. 102. 11. Postremo hoc in pectus tuum demitte, nunquam Pop. Rom. beneficiis victum esse: nam bello quid valeat, tute scis.

In pectora & animos vocem. Liv. 34. 50. Ut eas voces, velut oraculo missas, in pectora, animosque demitterent.

Vultum metu. Ovid. 7. Met. 133.

Ad minora me demittere non recusabo. Quintil. in proœm. lib. 1.

Metaph. ut, Animum demittere. Cic. 1. de Invent. 106. Qua oratione habita graviter & sententiose, maxime demittitur animus hominum, & ad misericordiam comparatur.

Animum contrahere, & demittere. Cic. 1. Q. frat. 1. 3. Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum.

Animo demitti & contrahi. Cic. 4. Tusc. 14. Est igitur ægritudo, opinio recens mali præsentis, in quo demitti, contrahique animo, rectum esse videatur.

Animos demittere & debilitari. Cic. 5. de Fin. 42. Si vincunt, efferrunt se lætitia: victi debilitantur, animosque demittunt.

Mentes demittere. Virg. 12. Æn. 609.

Demittunt mentes: ita scissa veste Latinus. Id est, Desperant; sicut e contra, Sperantes aliquid, Erigunt mentes. Servius.

Demissus somno. Propert. 2. 22. 29.

Talis visa mihi, somno demissa recenti. i. e. a Somno.

Vim dicendi tantis comparatam laboribus ad unum auditorem demittere, est quædam tacita designatio. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Demittere librum dicitur ulmus a Columel. lib. 5. cap. 6.

DEMISSUS, a, um. Partic. [καθήμενος] Plin. lib. 11. cap. 37. Tum siquidem inferiore labro demisso, ad, &c.

Aures demissæ. Virg. 3. Georg. 500.

— demissæ aures incertus ibidem Sudor.

Capilli. Ovid. 10. Epist. 137.

Caput. Catul. 83. 8.

Capite demisso. Cic. pro Cluent. 58. At C. Fabritius a subfelliis demisso capite discesserat.

Genus demissum ab Ænea. Hor. 2. Serm. 5. 63. id est, Deductum.

Humeris demissis virgo. Ter. Eun. 2. 2. 22. Ubi Donatus, Antiqui Græci etiam virginibus suis præbebant palæstram ad componenda corpora. vel, Demissis humeris, Liquide & molliter deductis, neque extantibus alæ in modum.

Labiis demissis homo. Ter. Eun. 2. 2. 44.

Læna demissa ex humeris. Virg. 4. Æn. 263.

Loca demissa & palustria. Cæf. 3. Bell. Civil. 49.

Manibus demissis fugere domum. Plaut. Epid. 3. 4. 16.

Pallia demissa. Ovid. 3. Amor. 2. 25.

Purpura demissa usque ad talos. Cic. pro Cluent. 111. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ripæ dimissiores. Plin. Epist. lib. 7.

Vestis. Hor. 1. Serm. 2. 95.

Voce demissa loqui. Virg. 3. Æn. 320. id est, Humili. Servius.

Demissus, Abjectus. Cic. pro Font. 23. Versari animo demisso, atque humili, ut solent ii, qui affecti injuriis, ad opem judicium supplices, inferioresque confugiunt?

Animus demissior. Liv. 4. 44.

Animo fracto ac demisso esse. Cic. 1. Fam. 9.

Animum demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluent. 58.

Humilis & demissus, cui repugnat Alacer & lætus. Cic. 2. Verr. 17.

Quum iste repente ex alacri atque læto sic erat humilis atque demissus, ut non modo Populo Rom. sed etiam sibi ipse condemnatus videretur.

Mœrens, demissus & afflictus. Cic. pro Syll. 74.

Tristis & demissus. Cic. pro Muræn. 45. Videsne tu illum tristem, demissum? jacet, diffidit, abjecit hætas.

Homo demissus. Hor. 1. Serm. 3. 57. id est, Vilis & ignavus.

Probus, demissus, non acer, non pertinax, non litigiosus. Cic. 2. de Orat. 182.

DEMISSIO, ōnis. f. [καθίσις] Cic. 3. Tusc. 14. Verisimile est igitur, in quem cadit ægritudo, cadere in eundem timorem & infractionem quandam animi, & demissionem.

DEMISSE, Adv. [καθεστώς] ut, Volare demissius. Ovid. 3. Trist. 4. 23.

Demississime atque subjectissime aliquid exponere. Cæf. 1. Bell. Civil. 85. Hæc quam potest demississime atque subjectissime exponit.

Suppliciter demisseque respondere. Cic. pro Flacc. 21. & pro Domo sua 93.

Suppliciter ac demisse gratias agere. Cic. ad Brut. 16.

Humiliter, demisseque sentire. Cic. 5. Tusc. 24. Non est ausus elate & ample loqui: quum humiliter demisseque sentiret.

DEMISSITUS, a, um. ut, Demissitiæ tunica. Plaut. Pœnul. 5. 5. 24.

DEMIUM, i. m. Gemma, Inscite, & ex corrupto Plinii loco proponitur. V. **DIONUM**.

DEMIURGUS, [δημιουργός] Magistratus nomen apud Græcos. Liv. 38. 30. Bell. Maced. Tum inter magistratus gentis (Demiurgos vocant, decem numero creantur) certamen nihilo segnus, quam inter multitudinem esse. Ibid. lib. 8. Demiurgis civitatem qui summus est magistratus, Ægium evocantibus, &c. In nonnullis codicibus legitur **DAMIURGUS**. q. V.

Demiurgus item Græcis Opificem, seu artificem sonat.

Item hoc nomine dicebatur mulier in nuptiis dulciariorum belliariorumque apparatus, quæque sponfam lavabat, & in nuptiis sacra parabat. V. Polluc. 1. 3. S. 41.

DEMO, pfi, ptum, [ἀφαιρέω, ἐξάγω] ære. Detrahere. Ter. Eun. 4. 1. 13. Inde aurum mulier sibi clam demit. Cic. 3. de Nat. Deor. 63. Idemque Æsculapii Epidauri barbam auream demi jussit.

Addere & Demere, contraria. Cic. 4. Acad. 49. Quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

- Demere** de re aliqua. Plaut. Trinum. 2. 2. 68. Liv. 7. ab Urbe, Æque impotens postulat fuit, ut de stipendio equitum æra demerentur.
- De capite demere.** Cic. 5. Verr. 80. Demit de capite medimna sexcenta.
- Ex offe demere.** Celf. lib. 8. cap. 4. His ita succurrendum est, ut tamen quam minimum ex offe dematur.
- Capita aliquorum demere.** Cic. de Petit. Consul. 7. Nam illis quos meminimus Gallis, qui tantum Titiniorum, ac Nanniorum, ac Tanusiorum capita demebant, Sylla unum Catilinam præfecerat.
- Demere foleas.** Plaut. Trucul. 2. 4. 16.
- Jam rediit animus: deme foleas; cedo vinum.
- Ungues.** Plaut. Aulul. 2. 3. 3.
- Demere & Tribuere,** contraria. Lucret. lib. 1. 800.
- Posse eadem demptis paucis, paucisque tributis.
- Amores.** Ovid. 2. de Rem. Amor. 557.
- Authoritatem pecuniæ.** Sallust. in Orat. ad Cæs. de Republica ordinanda, Ergo in primis authoritatem pecuniæ demito: neque de capite, neque de honore ex copiis quisquam magis aut minus judicaverit.
- Cibo aliquid. contr. Adjicere.** Celf. lib. 1. cap. 3. At vere paululum cibo demendum, adjiciendumque potioni. Id est, Vere non tantum cibi capiendum, sed paulo liberalius bibendum est. Idem lib. 6. cap. 5. Demere aliquid ex cibo.
- Commoda.** Ovid. 1. Amor. 2. 38.
- Curam & sollicitudinem.** Liv. 1. Bell. Maced.
- Dolorem.** Lucret. lib. 2. 21.
- Fenestras & ostia.** Julian. in l. habitator. D. de rei vendicat. Habetor in aliena ædificia fenestras & ostia imposuit. Eadem post annum dominus ædificiorum dempsit.
- Fidem demere alicui rei.** Ovid. 1. de Rem. Amor. 290.
- Deme beneficiis, carminibusque fidem.
- Demere fidem fabulis.** Sueton. de Clar. Orat. Sæpe fabulis fidem firmare, aut demere.
- Vero quoque & honesto fidem dempsit.** Tacit. 4. Ann. 9.
- Honorem alicui demere.** Ovid. 13. Met. 16.
- Demere ignominiam.** Liv. 2. ab Urbe. Hæc moverunt Veientes, ac pro se quisque Romano saltem duce ignominias demendas, belloque amissa repetenda minaciter ferunt.
- Juga equis.** Ovid. 4. Fast. 86.
- Aliquid laudi.** Ovid. 1. de Ponto 7. 20.
- Metum.** Tacit. lib. 18. Sibi quisque consuluere, donec missæ a Fabio Valente epistolæ demerent metum.
- Mœrorem e pectore.** Lucret. lib. 3. 921.
- Molestias.** Ter. Adel. 5. 3. 33.
- Lacrymis demenda mora est.** Ovid. 3. de Ponto 149.
- Odorem vini deteriorem.** Cato cap. 110.
- Otia.** Stat. 1. Sylv. 2. 182.
- Sollicitudinem.** Tacit. 2. Hist. 68.
- Nubem supercilio demere.** Hor. 1. Epist. 18. 94. Hoc est, Non tristem, & nimis severum se præbere. Porphy.
- Vitio aliquid.** Celf. lib. 5. cap. ult. de vitiliginis speciebus.
- DEMPUS, Partic. [ἐμψυγμένος.]** Plin. lib. 15. cap. 17. Demptis forcipe corruptioribus acinis.
- Pomum arbore demptum.** Ovid. 11. Met. 113.
- Carere aliqua re fine dempto.** Ovid. 1. Epist. 50.
- Virque mihi, dempto fine carendus, abes.
- Aliquid agere dempto metu.** Ovid. 2. Met. 866.
- Paulatimque metu dempto, nunc pectora præbet
- Virginea palpanda manu.
- Referre novam faciem, dempta pelle.** Tibul. lib. 1. 9. 46.
- Dempta æternitate, nihilo beator Jupiter, quam Epicurus.** Cic. 1. de Fin.
- DEMOCEDDES, Crotoniata medicus illustis, qui quum inter Darii captivos esset, & Darius ipse ob inversum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam septem noctes infomnis exegisset: nec a medicis suis vel parum juvaretur: ductus in medium Democedes, vinculus compedibus, Darii penitus liberavit: & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Author Herodot. lib. 3. 124. 129. &c. V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 13. p. 136.**
- DEMOCĤARES, Orator Atheniensis, Demosthenis ex forore nepos, missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex demisit in colorem: Vos (inquiens) cæteri renuntiate Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Hæc Seneca lib. 3. de Ira. 23. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere conscripsit. Author Cicero in Bruto, & lib. 2. de Orat.**
- Demochares alius S. Pompeji præfectus, de quo Suet. Aug. 16.**
- DEMOCLES, Adulator quidam dixit Dionysio tyranno, quod vitam beatissimam viveret. Tyrannus autem, ut beatitudinem suam illi declararet, induit eum habitu regio, & mensam copiose paratam ei apposuit, sed super caput ejus appendit tenui filo gladium districtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miseram esse intellexit. Valerius hanc historiam & elegantissime & copiosissime describit. Cic. 5. Tusc. 21. ubi Democlem vocat utique per primam vocalem.**
- DEMOCOON, Nothus fuit Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat: hunc Ulysses in bello interemit, ut est apud Homer. 4. Iliad. 499.**
- Democoon Megaræ filius, ab Hercule furore percito, una cum matre Megara, tribusque aliis fratribus, quorum hæc sunt nomina, Onites, Theremachus, Democoon, Creontiades, interemptus. Quanquam octo perfoßos canit Pindarus: aliis adjicientibus duos etiamnum Iphicli fratris. Vide Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 7.**
- DEMOCOPI, [δημοκόπης.]** Idem quod Demagogi, nisi quod hi concionibus, illi vero legibus agrariis, ac muneribus gladiatorii, & spectaculis multitudini lenocinari, & obrepere solent, aut epulum sæpe præbendo. Hinc
- DEMOCOPIA, Popularitas.** Budæus.
- DEMOCRATES, [δημοκράτης.]** Tarentinorum summus magistratus appellabatur, qui parem regiæ dignitati potestatem habebat, vitæ necisque imperium tenens. Ejusmodi fuit Dictator Romæ. Ex Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 23.
- DEMOCRATES, Architectus. V. DINOCHABES.**
- Fuit & Democrates Athleta, qui facto in stadio circulo consistens, a nullo dimoveri poterat. Author Ælian. de Var. Hist. 4. 15. extr.**
- Democrates item fuit, Medicus, qui testis citatur a Plin. 25. 8. & 24. 7.**
- DEMOCRATIA, [δημοκρατία.]** Principatus populi.
- DEMOCRATICI, [δημοκρατικοί.]** Qui foveant principatum populi, qui scilicet populari instituto viventes, dignitatem in libertate constituunt: a Latinis vocantur Populares. Oligarchici vero, qui dignitatem partim in censu & facultatibus, partim in generis nobilitate ponentes, paucorum gaudent principatu. Aristocratici autem, qui virtute dignitatem metientes, optimorum foveant statum. Author Budæus in Annot. in Pand. & hi dicuntur a Latinis Optimates. [V. potius Aristot. 1. 3. Polit. C. 7. & seq.]
- DEMOCRITUS, [δημοκρίτης.]** Abderites, ut Author est Diogenes, Pythagoræ imitator, non tamen auditor: quum duos haberet fratres majores natu, ab eis discedens hæreditatem suam accepit: quam in pecuniam redactam, brevi tempore peregrinando absumpsit. Nam primum ad Ægypti sacerdotem contendit, ab illis Geometriam accepturus. Inde Rubro mari emenso, ad Chaldaeos, & (ut quidam volunt) ad Gymnosophistas, in Indiam penetravit. Postremo Athenas rediit ad Socratem, ubi se gloriatur ignotum omnibus fuisse. Veni, inquit, Athenas, neque me ibi quisquam agnovit. Quod dictum refert Cicero lib. 5. Tusc. 104. ut sapientis viri & gloriam spernentis. Plura de Democrito V. ap. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 802. Voss. de Philos. Sect. & Baylium in Lexic. Hist. Extat & Jo. Chryf. Magneni Democritus redivivus. ed. Lugd. Bat. 1648.
- Idem iste Democritus luminibus oculorum se sponte privasse traditur, ne vivendi illecebris a contemplandi studio revocaretur. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait, malis bene esse ne videret civibus, ut ipse loquitur. V. Gell. 10. 17. Sed dubitat de eo Cic. de Fin. 5. 19. Plutarchus vero plane falsitatis arguit lib. de Curiosit. Hoc quoque commemoratur de Democ. scil. irrisisse humanas res, quas Heraclitus contra deflevit perpetuo. In quo Democritum rectius fecisse statuit Sen. de Tranquill. cap. 15. & de Ira. 2. 10. Fortuito omnia ex atomis facta asserere conatus est. V. Lactant. 1. 2. Et notum est huic Epicurum sua prope debere omnia. Odore panis calidi morti propinquam vitam per triduum extraxit, cum Cereris sacris interesse foror cogeretur. Mortuus tamen placide est 109. ætatis anno, ut Hipparchus ait. V. Diog. Laert.**
- Democritus, Physicus ornate loquutus est. Cic. 1. de Orat. 42.**
- Studiosus nobilitatis Democritus. Cic. 4. Acad. 125.**
- A Democrito propter discendi cupiditatem videmus ultimas terras esse peragratas. Quæ qui non vident, nihil unquam magna cognitione dignum amaverunt. Cic. 5. de Fin. 87.**
- Democritus vir magnus in primis, cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit. Cic. 1. de Nat. Deor. 121.**
- Democritus perpetuo ridens. Juvenal. 10. Sat. 34.**
- Perpetuo risu pulmonem agitare solebat
- Democritus.
- Democritus alius fuit Sicyonius, quem non solum hospitem, sed etiam valde sibi familiarem Cic. scribit. 13. Fam. 78.**
- DEMOCRITEUS, Adject. [δημοκρίτειος.]** Cic. 2. de Divin. 32. Verum sint sane ista Democritea vera, quando ea nos extis exquirimus, &c.
- DEMOCRITICUS, Cic. 1. de Orat. 10.**
- DEMODOCUS, Citharædus fuit, quem Homerus lib. 8. Odyss. inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsanter & simul canentem, ut est apud Virg. 1. Æn. 40. in convivio Didonis, — cithara cinitus Iopas**
- Personat aurata.
- Vossius sub hujus persona Homerum seipsum depingere putat, qui ait bonum arte malo datum divinitus; nam orbatum fuisse visu, & insignem arte musica. 1. Inst. Orat. p. 76. V. Bergl. Præf. ad Odyss.**
- Demodoci mentio fit apud Virg. 10. Æn. 413. & Ovid. in Ibin v. 272.**
- DEMÆ, [δῆμος.]** apud Atticos sunt, ut apud nos Pagi. Festus. De quibus peculiari libro Jo. Meurf.
- DEMOGORGUS, Magus tam excellens, ut præesse larvis dictus sit, & illas pro nutu coegisse.**
- DEMOLOCHUS, vel DEMOLOGUS, utroque enim modo corrupte scribitur. V. DINOLOCHUS.**
- DEMOLÆUS, & DEMOLEON, Græcus ad Ilium pugnans. Virg. 5. Æn. 260. 265. Ovid. 12. Met. 356. 368.**
- DEMOLIOR, iris, itus sum, [καταλύω, διασκορύνω.]** iri. A mole deductum, significat Diruere, dejicere. Cic. 3. Off. 66. Demoliti ea quorum altitudo officeret auspiciis.
- Partem muri demoliri. Cic. 12. Fam. 13.**
- Columnas. Cic. Q. frat. lib. 3. 17.**
- Domum. Cic. 1. Off. 138.**
- Parietem. Cic. in Topic. 22.**
- Robora demolitur. Ovid. 15. Met. 218.**
- Statuas. Cic. 4. Verr. 144.**
- Destruere ac demoliri jus. Liv. 4. Bell. Maced. Siquid cuiquam privatim officiet jus, id destruet, ac demolietur.**
- Demoliri culpam de se, pro Amoliri. Plaut. Bacch. 3. 1. 16. Id est, Se non esse in culpa ostendere.**
- DEMOLIO, īvi, itum, ire. Alphenus in l. Qui insulam in princ. D. Locat. Dominus insulæ, quia ædificia vitium facere diceret, demolierat eam.**
- DEMOLITUS, Partic. pass. Ulp. in l. Quid tamen. D. Quibus modis usufruct. amit. Verumetiam si demolitis ædibus testator alias novas restituerit.**

DEMOLITIO, onis. f. Verbale. [καταίρεσις, κατεσθλή] ut Demolitio statuarum. Cic. 2. Verr. 67.

Tollere demolitione aedus templorum. Cic. Post redit. in Senat. 31.

DEMONACTES, is. m. Praefectus Armeniae sub Claudio. Tacit. 11. Ann. 9. 1. [Ita quidem & in Indice Freinsh. Sed Demonacte ut ibi legitur, Sextus casus est a recto Demonax. Sequenti igitur hic alter addendus.

DEMONAX, fuit Adriani temporibus philosophus, qui non, ut plerique, solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitia: omnemque hominem sibi familiarem existimabat: nullum sibi unquam viaticum praeparavit, sed quum esuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quaeribat. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Apud Lucian.

Fuit & alter Demonax, de quo Plin. lib. 6. cap. 16. Transcendit eum annem (de laxarte loquitur) Demonax, Seleuci & Antiochi regum dux, quem maxime sequimur in iis, &c. [Sed DEMODAMAS scribendum planissime demonstravit Hard.

DEMONESUS, [Δημόνης] Insula est circa Chalcidone, in qua cyanus lapis, chryfocolla, & aurum invenitur, si Steph. credimus.

DEMONICA, Mulier quæ auri aviditate urbem Ephesum Brenno duci prodidit, ut est author Plutarch. in Parallelo.

DEMONSTRO, [δεικνύω, δεικνύμι, ἐπιδείκνυμι, δειφαίνω, ἐμφανίζω] are. Aperte & palam monstrare. Ter. Heaut. 4. 4. 5. Audistis? homo iste modo quam villam demonstravit? Idem Phorm. 2. 1. Aut ubi habitat demonstrat.

Docere & demonstrare. Cic. 4. Verr. 154. Legatos mittunt qui eum leges doceant, consuetudinemque omnium annorum demonstrent.

Demonstrare & exponere. Cic. 9. Fam. 24. Spurina quidem, quum ei rem demonstrassem, & vitam tuam superiorem exposuissem, magnum periculum summæ Reipub. demonstrabat.

Demonstrare & ostendere. Cic. 1. Att. 1. Demonstravi hæc Cælio, & illud ostendi, si ipse unus cum illo contenderet, me ei satisfacturum fuisse.

Demonstrat præceptor aliquid discipulo. Ulp. in l. Sed etsi quencunque. D. ad leg. Aquil. Sutor puero discenti, parum bene facienti quod demonstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus puero perfunderetur.

Demonstrare, pro Narrare. Cic. 1. de Orat. 143. Etiam illa cognoram & acceperam, antequam de re diceremus, initio conciliandos eorum esse animos qui audirent, deinde rem demonstrandam, postea controversiam constituendam, tum id quod nos intenderemus confirmandum, &c.

Breviter demonstrare. Quintil. in proem. lib. 1.

Se demonstrat incolumem esse non posse. Cic. 3. Verr.

Digito demonstrare. Cic. in Somn. Scip. cap. 8.

Demonstrare iter. Cic. in Catil. Plin. lib. 8. cap. 4.

DEMONSTRABITUR, [δemonstretai] Imperf. Cic. 4. Verr. Tamen vobis alio loco, ut se tota res habeat, quod ad eam civitatem attinet, demonstrabitur.

DEMONSTRATUS, Partic. [δemonstretus] ut Demonstratus locus. Cic. 1. de Divin.

DEMONSTRATIO, onis. Verbale. [δemonstresis] Quando necessariis & suis causis res explicatur: quales imprimis sunt demonstrationes geometricæ. Aristoteles censuit demonstrationem esse proprietatis de subiecto per causam propriam, ut esset risus de homine, si causa esset ulla. At nullum talis demonstrationis exemplum Aristoteles ipse proferre potuit.

Demonstratio Rhetoribus est, Genus causæ ad laudandum aut vituperandum. Cic. 1. de Invent. 12. Si deliberatio & demonstratio genera sunt causarum, non possunt recte partes alicujus generis causæ putari. V. DEMONSTRATIVUS.

Demonstratio & significatio. Cic. 3. de Orat. 218. Universam rem & sententiam non demonstratione, sed significatione declarans.

Conversam demonstrationem habere. Cic. 6. Verr. 132. Hi qui hospites ad ea quæ vivenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere, quos illi mystagogos vocant, conversam jam habent demonstrationem suam.

Demonstratio apud Jurisconf. plerumque rem factam, Conditio futuram ostendit, l. 1. D. de donat.

DEMONSTRANTIA, æ. Idem atque Demonstratio. Ut Demonstrantia raræ degenerisque herbæ. Plin. 17. 4. conf. Salmast. Exerc. Plin. p. 81.

DEMONSTRATOR, oris. m. Verbale. [δemonstretor] Columel. lib. 3. cap. 10. Itaque hujus rationis demonstratorem magis esse me, quam inventorem libenter profiteor. Cic. 2. de Orat. 153.

DEMONSTRATIVUS, [δemonstretivus] Adj. ut Demonstrativum genus. Cic. 1. de Invent. 7. Aristoteles tribus in generibus rerum versari Rhetoris officium putavit, Demonstrativo, Deliberativo, Judiciali. Demonstrativum est, quod tribuitur in alicujus certæ personæ laudem, aut vituperationem. Ita quidem in juvenili opere Tullius, sed Græci vocabuli vis & significatio Latino isti non respondet. Quam melius postea in Oratore C. 11. extr. periphrasi expressit: Quod Græce ἐπιδεικτικόν, inquit, nominatur, quod quasi ad inspicendum, delectationis causa comparatum est. Non potuit melius vis Græci vocabuli declarari. Quam nec Quintilianus æque affectus videtur. q. V. l. 3. C. 4. p. 228. Burm. Ἐπιδεικτικόν enim Speciminis exhibitionem potius, quam Ostentationem, ut illi placuit, significat.

Demonstrativus digitus, quem Græci δεικτικόν sive δεικτικόν appellant. Cæsar. Aurel. Tard. 5. 1.

DEMONSTRATIVE, Adv. Macrobi. in Somn. Scip. 1. 16. Hunc locum demonstrative terram dicens.

DEMONSTRABILIS, e. Apul. Modos demonstrabiles dixit.

DEMOPHON, vel DEMOPHOON, filius Thesei & Phædræ, ad Trojam profectus, qui inde rediens, tempestate delatus est in Thraciam: & a Phyllide, loci regina, hospitio exceptus. Hæc Perottus. V. Phyllidis ad Demophoontem, Ovid. 2. Epist. 2. conf. Virg. 1. Æn. 675.

DEMOPOLIS, & Neocles, Themistoclis filii, quum apud Athenienses mentionem fecissent legum quæ adversus exules latæ erant, a paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæsar. cap. 12. lib. 8.

DEMORDEO, di, sum, [δemondein] ère. Morfu decerpere. Plaut. Merc. 4. 5. 2. Aut angue demorfa cessavit turgida. Plin. lib. 28. cap. 4. Et e ligno fulgure icto, rejectis post terga manibus demorderi aliquid, & ad dentem qui doleat admoveri, remedio esse produnt.

DEMORSICO, are. frequentativ. Idem. Apul. 2. Met. Demorsicare os alicujus.

DEMORSICATUS, Idem. Apul. 3. de Aur. Afin. p. 140. Ros tantum demorsicatis exibis asinum.

DEMORSUS, Partic. Perf. 1. Sat. 106.

Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit ungues.

DEMORTOR, iris, vel èris, [δemonstretor] ori. Ejusdem cum simplici significationis. Columel. lib. 5. Sive enim caput demortuum est, duo induantur statim vimina.

Demoritur ea te, id est, Te deperit, & ardet amore tui. Plaut. Milit. 4. 1. 23.

DEMORTUUS, Partic. [δemonstretus] Cic. 4. Verr. 124. Nam quum esset ex veterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c. In demortuorum locum subfortitionem fieri. Suet. in Cæs. cap. 41. 7. Demortuæ potationes & cœnæ, per translationem. Plaut. Stich. 1. 3. 48.

DEMOROR, āris, ātus sum, [δemonstretor, ἀνέχομαι] āri. Morari & detinere. Plaut. Epid. 3. 2. 40. Diu me estis demorati. Columel. lib. 3. cap. 2. Prudentis magistri est, ejusdem nomenclationis aucupio, quo potiri nequeat, studiosos non demorari.

Demorari, Expectare. Virg. 10. Æn. 30.

Et tua progenies mortalia demoror arma. Id est, Expecto, sustineo. Servius.

Detinere & demorari aliquem. Cic. 12. Fam. 15. Nonnullis etiam ipsi magistratus veniebant in suspicionem, detinuisse nos, & demoratos esse, dum classis Dolabellæ certior fieret de adventu nostro.

Ne diutius vos demorer. Cic. 2. de Orat. 235.

Sermone longe petito demorari aliquem. Claud. de Bell. Get. 26. 385.

Demorari, pro Morari, seu Manere, vel Commorari. Ulp. in l. 2. §. omnes. D. de judic. Exceptis legatis, qui licet ibi contraxerint, non compelluntur se Romæ defendere, quandiu legationis causa ibi demorantur. Hinc Gallice dicimus Demourer.

Demorari, neutr. pro Tardare. Plaut. Rud. 2. 4. 27. Quid sacerdoti meæ dicam, hic demoratam tandiu?

DEMORATUS, pass. Gell. lib. 19. cap. 8. Hisque ipsis quæ jam dixi, demoratos vos video, alicui, opinor, negotio destinatos.

DEMORATIO, onis. f. apud Hieronym.

DEMORATOR, oris. m. apud Martian. Capell. cap. 1.

DEMOSTHÈNES [Δημόσθενης] Atheniensis, Græcorum Oratorum longe princeps: natus fuit patre Demosthene, quem cultellos vendidisse ait Val. Max. 3. 4. ext. 2. certe μεγαλειότητι vocatur ab Æschine Orat. περί μεγαλειότητος. Cum Platonis studiosissimus esset, dicendi artem didicit ab Isocrate, qui duas minas ei, cum plures solvere per tenuitatem non posset Demosthenes, pretium constituit. Naturæ & ingenii beneficiis, cum minus valeret, impedimenta multa diligentia quæ industria superavit. Nam & secreto in loco subterraneo se exercens, corporis gestum & vocem sibi formavit, & hæsitantiam linguæ qua ne primam quidem literam ejus artis, cui studeret, proferre recte posset, conjectis in os lapillis emendavit, ac vocem sibi curiendo, scandendo, pronunciandoque adeo confirmavit, ut planius ipso loqueretur nemo. Bis in exilium pulsus, quod habuit in insula Calauria juxta Træzenen, cum inde ad Antipatrum trahendus esset, venenum, quod in calamum quo scribebat, clam abdidit, fuxit, & paulo post exanimem se persecutoribus suis tradidit. Athenienses statum ei æream posuerunt cum hac Inscriptione. Si pares ingenio tibi vires fuissent, Demosthenes, Græciæ nunquam apud Macedonas imperium fuisset. Elogia ejus prope infinita sunt, inter quæ lectu dignum Quintil. 10. 1. p. 901. Burman. Plutarchus & Lucianus ex instituto vitam ejus scripserunt. De aliis suo more, id est, Exquisita diligentia, Fabr. Bibl. Græc.

Est & Demosthenes, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem.

Fuit & Demosthenes alius, genere Thrax, Grammaticus, qui Iliada Homeri, & Hesiodi Theogoniam in prosam orationem convertit.

De Demosthene Atheniensi Oratore. Cic. 1. de Orat. 260.

Eloquium ac fama Demosthenis. Juvenal. 10. Sat. 130.

Demosthenes unus eminet inter omnes in omni genere dicendi. Cic. in Orat. 110.

Demosthenes Platonis audiendi studiosus. Cic. 1. de Orat.

Et ipsum Platonem studiose lectitavisse & audivisse dicitur. Cic. de Clar. Orat. 121.

DEMOSTRATUS, Scriptoris nomen apud Plin. lib. 37. cap. 6.

DEMÓVEO, ôvi, ôtum, ère. De loco movere. Ter. Adel. 2. 1. 16. Cave nunc jam oculos a meis oculis quoquam demoveas tuos.

Demovere & Constituire, contraria. Cic. pro Sylla 62. Ita charus utrisque est, atque jucundus, ut non alteros demovisse, sed utrosque constituisse videatur.

Nomen, & effigies privatis ac publicis locis demovendas censebat. Tacit. Ann. 11. 38.

Demotus manu, & actus præceps. Cic. pro Cæcin. 49.

Alveo demoveri. Tacit. lib. 1. 79. Ne Clanis solito alveo demotus in amnem Arnun transferretur.

In insulas interdicto igni & aqua, demoti sunt. Tacit. lib. 5.

Demovere aliquem de sententia. Plaut. Perf. 3. 1. 46.

Dicat quod quisque vult, ego de hac sententia Non demovebor.

Nec terrore, aut minis demoveantur. Tacit. Hist. 4. Promissis. Idem Hist. 4. 58.

Cura rerum Pallantem demovet. Tacit. Hist. lib. 1.

Demoveri ex recto. Cic. 4. de Fin. Quibus in locis multo melius forassis legeretur Dimoveri.

Demovere gradu. Liv. 6. ab Urbe. Quantumque Romana se invexit acies, tantum hostes gradu demoti.

Sed Tiberius demoverat Syria Creticum Syllanum. Tacit. lib. 2. 43.

Severus tribunus demovere. Tacit. lib. 2.

Si priorem aetate, etiam labefactum demovisset. Tacit. lib. 4.

DEMPUS. V. DEMO.

DEMUGIO, ἰνι, [μυγόμαι] ire. Mugitu implere. Ovid. 11. Met. 370.

— sed omne

Vulnerat armentum, sternitque hostiliter omnes. Et 375.

— sanguine littus

Undaque prima rubet, demugitæque paludes.

DEMULCEO, si, sum, [καταμειλίω, πομπύζω] ēre. Valde vel Leniter mulcere: ut solet fieri catellis quum manibus attrēcantur.

Ideo & pro Delinire ponitur. Ter. Heaut. 4. 14.

— non possum pati, quin tibi caput demulceam. V. ibi Euphrasium. Liv. 9. ab Urbe. Ne nihil remissum dicatis, remitto, ne utique dorfum demulceatis quum ex equis descendetis.

Demulcere aures. Lactant. de Ira Dei cap. 7. Et tamen videmus in aliis animantibus quædam signa lætitiæ, quum ad lusum gestiunt, aures demulcent, rictum contrahunt, frontem serenant, oculos in lasciviam resolvunt. V. Turneb. Advers. 21. 22.

DEMUM, [τὸ τέλει, τὸ τελευταῖον] Adv. Id est, Tandem, Ad postremum, vel (ut ait Festus) Post. Ter. Adel. 5. 8. 15.

Ego novus maritus, anno demum quinto & sexagesimo

Fiam, atque anum decrepitam ducam? Idem Hec. 1. 2. 53.

Ibi demum ita ægre tulit, ut, &c.

Nunc demum, Modone demum, Signa tarditatis, inquit Donatus.

Ter. Heaut. 2. 3. 12. Vah, nunc demum intelligo. Idem And. 5. 3. 11.

Me miserum. s. modone id demum sentisti Pamphile?

Nunc demum literis tuis rescribo quas ad me misisti. Cic. 16. Att. 3.

Post demum. Plaut. Afin. 5. 2. 65.

At interea ut decumbamus suadebo, hi dum litigant:

Post eum demum huc cras adducam ad lenam, ut viginti minas Ei det.

Quantum demum. Cic. 5. Tusc. Jam vero exilium, si rerum naturam, non ignominiam nominis quærimus, quantum demum a perpetua peregrinatione differt, &c.

Tum demum quando vel ubi. Plaut. Milit. 4. 8. 55.

Ego enim dicam tibi tum demum, quando usus poscet.

Demum, Solum, tantummodo. Auctor de Viris Illustr. C. 46. Et quum moveri nullis viribus posset, ex libris cognitum est, castissimæ demum scæminæ manu moveri posse.

Demum, pro Solum, duntaxat, five pro Omnino: præcipue junctum cum Is, & cum Ita. Plaut. Capt. 5. 4. 3. Cic. in Sallust. Ea demum magna voluptas est, Crispe Sallusti, æqualem ac parem verbis vitam agere. Quintil. lib. 1. cap. 4. Possunt autem id demum quod in proximo est. Plin. lib. 7. cap. 7. Is demum profecto vitam æqua lance pensabit, &c. Quintil. lib. 4. Quod tamen rarum esse debet & ex necessitate demum.

Ita demum. Quintil. Declam. 10. Ita mihi demum satisfacies, si apud patrem fuisti. Hæc Valla lib. 6.

Demum quod, significat Post: apud Livium Demus legitur. Alii Demum, pro Duntaxat posuerunt. Festus. [Sic locus distinguendus est.]

DEMUS, pro Demum veteres posuerunt. Pacuv. Quid demus magis commodum est, quam ne tuum perduas injuriam pati? Perott.

DEMUSO, are. unde

DEMUSATA, [μεμυζμένη] Contumelia apud Apulejum lib. 3. legitur, pro Dissimulata, & cum silentio indignationeque transmissa.

Injuriis omnibus, quas pertulerat demussatis. Ammian. 1. 30. p. 493. v. 19. In Indice dicitur Demussare esse Tacite ferre. H. St.

DEMUTILO, [καταπηρόω] are. Idem quod Mutilare. Columel. de Arbor. 11. Cacumina virgarum, ne luxuriarentur, demutillato.

DEMUTO, [μεταβάλλω, μεταλλάττω] are. Idem quod Mutare. Plaut. Milit. 4. 3. 37. Nunquid videtur demutare?

Demutant ingenium mores. Plaut. Trinum. 1. 2. 36.

— aut si demutant mores

Ingenium tuum, neque eos antiquos servas.

Demutare animum de firma fide. Plaut. Trinum. 4. 4. 19.

Imperium alicujus. Plaut. Men. 5. 2. 218.

Aliquo orationem. Plaut. Milit. 4. 7. 8.

Sed eum Palæstrionem, stat cum milite:

Oratio illo mihi demutanda est mea.

Non demutabo. Plaut. Pseud. 1. 5. 142. Hoc est, Non revocabo quod pollicitus sum.

Placitum, instituto Flaminum nihil demutari. Tacit. 4. Ann. 16. 6.

DEMUTATIO, Verbale. [μεταβολή] Plin. lib. 28. cap. 8. de Chamæleonte, Nullum animal pavidius esse existimatur, & ideo versicoloris esse demutationis. Alii legunt Mutationis.

DEMUTATOR, oris. m. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 32. Argutissimi demutatores offium, &c.

DEMUTABILIS, &c. Prudent. Apotheof. v. 276.

Non convertibilis, nec demutabilis unquam

Est Deus.

Omnium natorum & factorum convertibilis & demutabilis est natura. Tertull. de Anima cap. 21.

D E N

DENARIUS, Adj. [δεκαδύτης] Quod decem continet. ut Denariæ fistulæ. Plin. lib. 31. cap. 6. de Ratione aquæ ducend. Fistulas denum pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinariæ erunt sexagena pondo pendere: si octonariæ, centena: si denariæ, centena vicina, ac deinde ad has portiones. Denaria appellatur, cujus laminæ latitudo, antequam curvetur, digitorum decem est: dimidioque ejus quinariæ.

Denariæ, Ceremoniæ dicebantur, & tricenariæ, quibus sacra adituri decem continuis diebus, vel triginta certis quibusdam rebus cavendum erat. Festus.

DENARIUS, ii. m. [δεκάδραχμον] Decem librarum nummus erat, cujus quarta pars sestertius: eo tempore scilicet quo denarius decussi valebat. Erat autem Denarius argenteus nummus quatuor & viginti siliquas pendens. Apud Priscian. ita legitur, Siliquæ tres obolum faciunt. duo autem oboli scrupulum. tria scrupula drachmam. ita duodeviginti sili-

quæ in drachma. sic quatuor drachmæ in tribus denariis, hoc est, duæ & septuaginta siliquæ. Budeus. Sextivum autem denarium dici lectum est, quia in sex uncias, hoc est, sex obolos, ut ait Celsus, dividitur drachma, quæ Latine dicitur Denarius. Cæli Rhodig. lib. 10. cap. 2.

Denarius Romanus quaternos sestertios nummos valebat, hoc est, quaternos caroleos nostros & binos denariolos turonicos. Ex eo Denarius dictus, quod pro Decem assibus æreis locaretur, & cederet in folium. Cic. 5. Verr. quum ita dixisset, Nam quum ex Sicilia & ex legibus frumentum & in cellam fumere liceret: idque frumentum Senatus ita æstimasset quaternis sestertiis tritici modium, binis hordei: iste numero ad summam tritici adjecto, tritici modios singulos cum aratoribus denariis ternis æstimavit. Hæc verba velut exponens, paulo post, ita subdit, Verum enimvero quum esset sestertius binis aut etiam ternis quibusvis in locis provinciæ: duodenos sestertios exegisti. Budeus.

Denarium nunc appellare possumus caroleum nummum argenteum, qui antiquorum sestertium valet. Budeus. [Cum Denarius dicitur, subintelligitur semper Nummus, quod nomen solitarium sæpius quoque adjectum legitur: ut ap. Liv. 8. 11. extr. Similiter in v. Quinarius, qui & Victorius. Quando primum signari cœperint denarii, docet Plin. H. N. 1. 33. C. 3. Argentum signatum est anno Urbis cdlxxxv. Q. Ogulnio C. Fabio cosl. v. annis ante primum bellum Punicum. Et placuit Denarium pro decem libris aris, Quinarium pro quinque, sestertium pro dupondio ac semisse. Hæc ille. De Denarii valore plenius Scriptores de Re monet. Vet. Bud. G. Agricola, Hotom. Hostus, Jos. Scalig. Er. Putean. Choquier. Salmast. & qui argumentum istud exhaustisse videtur J. F. Gronov. tr. de Sestert. tum qui luculenta brevitate omnia complexus est, Jo. Casp. Eifenschmidius l. de Pond. & Mens. Vet. &c.]

Spes denarii. Cic. 2. Att. 6. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarii. Quingenos denarios singulis militibus dare. Cic. 10. Fam. 32.

Emerere denario quod sit mille denarium. Cic. Off. 3. 92.

Ad denarios pervenire. Cic. 5. Verr. 196.

Ad denarium solvere alicui aliquid. Cic. pro Quintio 17.

Exigere quaternos denarios ab aliquo in singulas amphoras vini. Cic. pro Fontejo 9.

Denaria Philippea, in neutro, subaud. Numismata, dixit Plaut. Rud. 5. 2. 27.

DENARISMUS, i. m. Pensio denarii, tributū genus de agris five prædiis cujus mentio fit Leg. 107. & 123. Cod. Theodof. de Decurionibus, adde Gloss. Car. du Fresne.

DENARRO, [ἐξηραρώμαι] are. Ordine narrare. Ter. Phorm. 5. 7. 51. Hæc adeo ego illi jam denarrabo. Gell. lib. 2. Hæc nobis Favorinus summa cum elegantia verborum, totiusque sermonis comitate atque gratia denarravit. Hor. 2. Sat. 3. 315.

DENASCOR, ēris. [ἀποδύσκειν] alci. pro Mori. Cassius Hemina Annalium lib. 2. Quæ nata sunt, ea omnia denasci ajunt.

DENATIUM, ii. n. Medicina pro ægris denascentibus. Tertul. Apolog. cap. 23. Esculapius demorituris scordii & denatii & Asclepiadoti subministrato.

DENASO, [ἐκθάω] are. Nasum auferre. Plaut. Capt. 3. 4. 72. Nanque ædipol si adites propius, os denasabit tibi.

DENĀRO, [κατανήραμαι] are. Idem quod Natate, vel Enatare. Hor. 3. Od. 7. 28. Nec quisquam citus æque Thusco denatat alveo.

DENDA, Municipium civium Romanorum, in ora Macedonia collocatum a Plin. lib. 3. cap. 23.

DENDRACHĀTES, Gemma est velut Arbuscula insignis. Plin. 37. cap. 10.

DENDRĪTIS, idis. f. Gemma, quæ sub arbore defossa, non permittit securim hebetari. Plin. lib. 37. cap. 11.

DENDROCİSSOS, Hedera quæ sine adminiculo stat. Perott.

DENDROGALĒNUM, [Δενδρογάληνον] Vini species est apud Græcos, quod fit ex vite pulcherrima Bithyniæ, quæ Mersites dicitur, ut refert Cæli lib. Antiq. Lect. 28. cap. ult.

DENDROİDES, [δενδροειδής] Septima tithymali species, teste Plin. lib. 26. cap. 8. in petris nascens. Ampliter opacat, in cacumine frondosam spargens comam, succo lacteo prægnans, cauliculis rubentibus, foliis myrti tenuioribus, fructu characiæ. Ex Diosc. lib. 4. cap. 159. Theophrastus tamen tria tantum tithymalorum genera prodiit lib. 9. cap. 12. de Hist. Plant. ubi V.

DENDRŌPHŌRI, orum. m. plur. [δενδροφόρος] Collegium & corpus fuit, ut patet ex Inscript. Gruteri p. 194. n. 2. & p. 444. n. 2. & Sponii p. 55. 56. Quibusdam sunt lignorum venditores: at Salmast. in Spartiani Caracall. cap. 9. de sacro seu superstitione quodam ordine, ex l. 20. Cod. Theod. de Paganis, sac. & templ. interpretatur eo, Qui Dei cujusdam honori, Bacchi videlicet aut Silvani, aut similis, arbores evulsas gestabant. adde Jac. Gothofredi in illam legem, qua inter nomina & professiones gentilitias etiam Dendrophori censentur, not. V. accurate de his agentem Reines. ad Inscript. 1. 40. p. 75.

DENDROS, [Δένδρον] Insula Spiræo promontorio objacens. Plin. lib. 4. cap. 12.

DENĒGO, [ἐπαρνέμαι, ἀπαγορεύω] are. est Valde ac constanter negare. Plaut. Trinum. 5. 2. 47. Si tibi denegem, quod me oras. i. e. plane daturum me negem, vel dare recusem.

Dare denegabis. Ter. Heaut. 3. 1. 78.

Deferre, & Denegare, contraria. Cic. pro Flacco 1. Quod enim esset præmium dignitatis, quod Populus Rom. quum hujus majoribus semper detulisset, huic denegaret? Idem 2. de Orat. 126.

Denegarat, se commissurum mihi gnatam suam. Ter. And. 1. 5. 6.

In denegando. Ter. And. 4. 1. 78. Cic. 2. Q. frat. 9. Divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.

Denegare alicui auxilium adversus alterum. Cæli 8. Bell. Gall. 45.

Gaudia alicui. Ovid. 4. Met. 368.

— sperataque gaudia nympha

Denegat.

Honorem. Cic. 11. Philipp. 19. Suffragio meo, tanquam comitiis, homini honorem amicissimo denegavero.

Naturæ & necessitati omnia jucunda. Cic. 7. Verr. 35. Ut omnia semper, quæ jucunda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem.

Denegare,

Denegare, Sédulo negare se aliquid fecisse, aut sibi quid creditum esse. Plaut. Amph. 2. 2. 220.
 — atque his si denegat Facta, quæ tu facta dicis.
 Crimen denegare. Cic. pro Fontejo 8. Si hoc crimen optimis hominibus denegare possumus.
 Occupatio onus impositum denegat. Cic. 5. Fam. 12.
 Annis tibi denegat undas. Ovid. in Ibin 107.
DENEGATUS, a, um. Columel. præf. lib. 1. A natura sexum viris denegatum mentiri.
DENEGATIO, onis. f. Petron. P. 1. p. 44. Denegatione ardentior factus, me quoque sequebatur.
DENICALES Ferie colebantur, quum hominis mortui causa familia purgabatur. Græci enim *denon* mortuum dicunt. Hæc Festus lib. 4. Columel. lib. 2. cap. ult. Nos apud Pontifices legimus feriis tantum denicalibus mulos jungere non licere, cæteris licere. Denicales forte nomen habent a Denis diebus: id quod suspicari lubet ex his Justiniani verbis in novella Constitutione 115. sub fin. Sancimus, inquit, ut nemini prorsus defuncti hæredes, vel parentes, vel liberos, vel uxorem, vel agnatos, vel alios cognatos, vel aliqui affines ejus, vel fidejussores, ante novem dierum spatium, in quibus lugere videntur, actionem intentare liceat, aut quocunque modo negotium facefere, &c. [Immo a Nece appellatas esse docet Cic. 1. 2. de Legib. C. 22. 55. q. V.]
DENIGRO, [*μελάνω*] *āre*. Offuscare, nigrum facere. Plin. lib. 23. cap. 5. Capillum denigrat fuffitu. Varr. 1. de R. R. cap. 55. Non solum denigrat terram, &c.
 Honorem famamque alicujus denigrare. Firmic. lib. 5. cap. 10. sub fin.
DENIGRATIO, onis. f. ut, Denigratio capillorum, Th. Priscian. 1. 2.
DENIGRATURA, æ. f. Idem. apud Augustin.
DENIGRATOR, oris. m. apud Tertul.
DENIQUE, [*τέλος, ἐπὶ τέλος*] Adv. ordinis, inquit Donatus, & fere in fine sensus & in ultima sententia ponitur a Terentio, eodem auctore, pro Præterea & tandem. Ter. Phorm. 1. 2. 71. Quid sit denique? Ibid. 2. 1. 11. Vereor ne isthæc fortitudo in nervum erumpat denique. Cic. 5. Verr. Si ternos denarios qui cogit, erit absolutus: quaternos denos denique aut videnos coget alius, quæ erit reprehensio?
 Denique tum subjungimus, quum sunt multa enumerata, significantes hoc ultimum esse omnium, inquit Valla lib. 6. Ter. Phorm. 4. 3. 43.
 Ut ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias:
 Hæc denique ejus fuit postrema oratio,
 Ego, &c. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revocavit, non libido ad voluptatem, non amoenitas ad delectationem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique labor ipse ad quietem.
 Denique, inquit Donatus, ad finem dictorum ponitur pro Postremo.
 Nunc denique. In *NUNC*.
 Tum denique. Plaut. Capt. 1. 2. 39.
 Tum denique omnes nostra intelligimus bona,
 Quum quæ in potestate habuimus, ea amissimus.
 Quum excessisset e vita, tum denique viveret. Cic.
 Denique ad extremum. Cic. Post. rediv. ad Quirit. Primum vos docuit, &c. Tum in perorando posuit, &c. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogavit solum, verumetiam obsecravat.
 Denique, pro Tum demum. Cic. pro Milon. 36. Itaque Milonis consulatus qui vivo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique tentari coepit est. Id est, Confestim, vel potius Tandem & demum, inquit Budeus. Pro Tandem usus Lucret. lib. 3. 764.
 Quare dissolvi quoque debent posse per artus,
 Denique ut intereant una cum corpore cunctæ.
 Denique quæ pausa erit, & quando desinet, &c. Nepos in Fragm. de Corn. Gracch. matre.
DENNA, Oppidum, de quo Plin. in descript. sinus maris Rubri, Troglodytici, & Æthiopici, lib. 6. cap. 29.
DENNUS, [*δένος*] apud Persas Injuria est & probrium. Unde si cui ingeratur videri cum siemina fociorem, *δένος ἐστὶ μέγιστος*, inquiunt. Id est, Dennus est insignis, ut prodit Herodotus.
DENOMINO, [*παρανομάζω*] *āre*. Idem quod Nominare, five Nomen imponere. Grammaticis Denominare idem est quod Nomen aliud ex alio deducere. Quintil. lib. 1. cap. 10. Propria sunt verba, quum id significant in quod primum denominata sunt. Idem lib. 8. cap. 2. Multa sunt & Græce & Latine non denominata. Hor. 3. Od. 17. 1.
DENOMINATIO, onis. f. Quæ a propinquis & finitimis rebus trahit orationem, qua possit intelligi res, quæ non suo vocabulo sit appellata. Auth. ad Heren. 4. 43. [Hic pro Metonymia Rhetorum ponitur. V. l.]
DENOMINATIVUM, [*παρανομαζέον*] apud Grammaticos dicitur, quod a Nominis deducitur: ut a lapis, lapillus.
DENOMINATIVE, Adv. Idem. Martian. Capella 4. p. 114. Situs omnis denominative dicitur; ut federe a fessione, &c.
DENOMINATOR, oris. m. &
DENOMINATRIX, icis. f. apud Boethium.
DENORMO, [*παραρρημονώ*] *āre*. Hor. 2. Sat. 6. 9.
 — ὅς ἂν angulus itte
 Proximus accedat, qui nunc denormat agellum. Id est, Deturpat, & inæqualem facit, ut interpretatur Acron. *Qui est enclavé dedans mon champ*.
DENORMATUS, a, um. Ad normam formatus; ut Denormata linea; Aut. de Limit. Edit. Gœf. p. 252.
DENORMATIO, onis. f. apud Augustin.
DENOTO, [*σημαίνω*] *āre*. Idem quod Notare. Cic. pro Lege Manil. 7. Quod is qui uno die tota Asia, tot in civitatibus, uno nuntio atque una literarum significatione cives Romanos necandos, trucidandosque denotavit.
 Denotare creta pedes venalium mancipiorum, aut vinctorum. Plin. lib. 35. cap. 17.
 Denotare lineam aliquo conspicuo colore. Columel. lib. 3. cap. 15.

Denotatas habere res aliquas. Cic. 4. Acad. 18.
 Denotare, pro Infamare, ignominia notare. Pomponius in l. Turpia, D. de leg. 1. Turpia, inquit, legata, quæ denotandi magis legatarii gratia scribuntur odio scribentis, pro non scriptis habentur.
DENOTATUS, us. pro Denotatione. Tertul. in lib. de Pallio.
DENOTATIO, onis. f. Idem. Tertul. de Eccl. cap. 13. Bonum ipsa denotatione fui exultat.
DENOTATOR, oris. m. apud Hieronym.
DENS, dentis. m. [*δόντις*] Notum quid significet. Plaut. Curcul. 2. 3. 39. Os amarum habeo, dentes plenos.
 Dentium acies. V. in *DISTRICUS*. Dentium Varro dici ait, sine r. H. St.
 Cava dentium. Plin. lib. 30. cap. 3. Cavis dentium inditus miris prodest.
 Cavernis dentium in dolore inditum cera includi. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Crepitus dentium. Cic. 4. Tusc. 19. i. e. Stridor. in N. T. *βρυγμός τῶν ὀδόντων*.
 Dolores dentium cavere. Plin. lib. 28. cap. 4. Frigida aqua matutinis, impari numero, ad cavendum dentium dolores. Idem lib. 24. cap. 7. Teda, decocta in aceto, dentium dolores efficaciter colluunt. Idem lib. 20. cap. 7. Dolorem dentium prohibet.
 Dolori dentium profunt laricis folia. Plin. lib. 24. cap. 6.
 Dolores dentium sedat fuccus illitus. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Dolores dentium sedantur, ossibus draconis marini scarificatis gingivis. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Dolorem dentium tollunt carnes cucurbitæ. Plin. lib. 26. cap. 3.
 Evulsio dentis. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. de Æsculapio, Tertius Arhippi & Arinoæ, qui primus purgationem alvi, dentisque evulsionem (ut ferunt) invenit.
 Foramen dentium. V. Dentem eximere.
 Infirmitas dentium. Plin. lib. 23. cap. 4. Os quoque colluitur illo ad dentium infirmitatem.
 Labefactio dentium. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Mobilitates dentium. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Motus dentium stabilire. Plin. lib. 20. cap. 3. de Cucurbita. Decocta autem universæ fuccus, dentium motus stabilis, & dolores inhibet.
 Stabilitati dentium efficacissime subvenit amurca. Plin. lib. 23. cap. 3.
 Stridor dentium. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Acuti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Adversi. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Hos Plin. vocat Primores, lib. 7. c. 16. & 11. cap. 37. Anteriores vulgo nuncupant, & Incisorios. V. infra Celsi locum.
 Albi dentes lupi. Virg. 11. Æn. 681.
 Atri. Hor. Epod. 6. & 1. Epist. 18. 7.
 Avido dente convellere dapes. Ovid. 11. Met. 123.
 Boni. In *BONUS*.
 Calceati. In *CALCEO*.
 Candidi. Catul. Epigr. 37. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Candiduli. Cic. 5. Tusc. 46.
 Canini. V. *CANIS*.
 Cariosi & foetidi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Cavius dens inuritur putamine nucis juglandis. Plin. lib. 23. cap. 8.
 Concavi. In *CONCAVUS*.
 Continui dentes. In *CONTINUO*.
 Crinales dentes, periphrasis pectinis apud Claud. de Bell. Gild. V. Eburnus, Insecti.
 Curvus. V. Duriore offe dentes sunt.
 Defricatus urina. Catul. Epigr. 37. 20.
 Degener livoris. Sen. Hippol. 4.
 Domito dente frena premunt leones. Ovid. 10. Met. 704.
 Duriore offe dentes sunt: quorum pars maxillæ, pars superiori offi malarum hæret. Ex his quaterni primi, quia fecant, *πρῶτοι* a Græcis nominantur. Hi deinde quatuor caninis dentibus ex omni parte cinguntur. Ultra quos utrinque fere maxillares quaterni sunt, præterquam in his in quibus ultimi, qui fero gigni solent, non increverunt. Ex his priores singulis radicibus, maxillares utique binis, quidam etiam ternis quaternisve nituntur. fereque longior radix brevior dentem edit: rectique dentis recta etiam radix curvi flexa est: exque eadem radice in pueris novus dens subit, qui multo sæpius priorem expellit: interdum tamen supra infrave eum se ostendit. Hæc Cels. lib. 8. cap. 1.
 Duplices. Plin. lib. 11. cap. 37.
 De dentibus eboris extat epigramma apud Martial. lib. 14.
 Eburnus, pro Pectine eburno. Claud. 2. Paneg.
 Exerti. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Exigui. Sueton. in August. cap. 69.
 Expolitus. Catul. Epigr. 37.
 Feri. Lucret. lib. 5. de Apris.
 Foetidi & carioli. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Firmus. Sil. lib. 10.
 Genuini. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Jejuniis dentibus acer. Hor. 2. Epist. 2. 29. de Milite, quem iupo comparat.
 Immanes. Claud. 3. Paneg. 346. de Elephantis.
 Indi. Id est, Elephantini; ebur. Ovid. 8. Met. 288. & 11. 167.
 Indomiti sunt flammis dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Insecti dentes pectine. V. *PECTEN*. H. St. V. Supra Crinales.
 Intimi, qui & Genuini vocantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Invicti sunt ignibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Lasso dente piger. Sen. in Thyest. 8. de Leonæ.
 Lati. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Lividus. Hor. Epod. 5. 47.
 Luridi. Hor. 4. Od. 13. 10.
 Magnis insignia dentibus ora. Ovid. 8. Met. 429.
 Maledico dente carpere aliquem. Cic. pro Corn. Balb. 57.
 Maxillaris dens. V. *MAXILLA*.
 Mobiles stabilis myrrha commanducata. Plin. lib. 20. cap. 20.
 Mobiles dentes fistit fuccus colocynthidis cum aceto calefactus. Plin. lib. 20. cap. 3.
 Niger. V. Dens scaber.

Nigro dente turpior. Hor. 2. Od. 8. 3.
 Nigrescentes dentes dentificio ad colorem reducere. Plin. lib. 31. cap. 10.
 Niveus. Ovid. 18. Epist. 18.
 Numerosus. Id est, Pecten. Claud. 10. 102. de Nupt. Honorii.
 — hæc morfu numerosi dentis eburno
 Multifidum discrimen arat. V. Insecti.
 Obliquo dente timendus aper. Ovid. 4. Epist. 104.
 Plani. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Primores dentes septimo mense gignuntur. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Puerilium dentium lapsus. Sen. lib. 4. de Benef. cap. 6.
 Pullinos dentes jacere. Plin. lib. 8. cap. 44. de asina.
 Putridi. Cic. in Pison. 1.
 Rari. Sueton. in August. cap. 79.
 Rectus. opponitur Curvo. V. Duriore offe dentes sunt.
 Ruricolæ dentes dicuntur vomeres aratri. Lucan. lib. 7.
 Scaber dens, qua parte niger est, radendus est, illinendusque rosæ flore contrito. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Scabri rubigine dentes. Ovid. 8. Met. 802. hodie legitur Scabræ r. fauces.
 Serrati, & pectinatim coeuntes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Selquipedales. Catul. 95. Epigr. 5.
 Sicci. Stat. 10. Theb. de lupis esurientibus.
 Solidi, quibus opponuntur Concavi. Plin. lib. 11. cap. 7.
 Superiores. V. Dens movet dolores.
 Theoninus. In THEON.
 Timendi. V. Acuere dentes, In ACUO.
 Triti dentes in querno stipite. Ovid. 8. Met. 369.
 Vacui dentes dicuntur illius, qui non habet, quod edat. Valer. 3. Argon.
 Viperei. Ovid. 3. Met. 103.
 Uncis dentibus horrendus draco. Ovid. 7. Met. 151.
 Vulficos acuit dentes aper. Sen. in Hippol. 346.
 Acuere dentes timendos. Hor. 3. Od. 20. 10. de puella, quam lænæ comparat. Intelligit autem dentes acuere, pro Minari malum, aut exitium.
 Adurgendus dens digito. Cels. 1. 7. C. 12.
 Atterre dentes in damnum. In Afferro.
 Amittuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Atteruntur dentes usu. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Auxiliatur dentibus fucus radicis lapathi. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Cadunt dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Vermium terrenorum cinis exefis dentibus coniectus, ex facili cadere eos cogit. In CADDO.
 Circumpurgare dentem. Cels. lib. 7. C. 12. unde & sequentia excerpta sunt.
 Circumradere dentem.
 Comprehendit dentem forceps.
 Concutere dentem.
 Confringitur dens sub forcipe.
 Carpere dente injusto. Ovid. 3. de Ponto 4. 74.
 Cavantur dentes tabe pituitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Circumrodi Theonino dente. Hor. 1. Epist. 19. V. THEON.
 Circumscalpti dentes, dolore liberantur. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Circumscarificare dentem. Plin. lib. 30. cap. 3.
 Citare. V. Dentem eximere.
 Colluere. Plin. lib. 21. cap. 31.
 Conficiuntur dentes cibum. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Confirmat dentes inula a jejunis commanducata. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Confirmantur dentes labantes ossibus combustis. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Dens corruptus, aut fractus. Cels. lib. 6. cap. 13.
 Dentes crepuerè recti. Pers. 3. Sat. 101. Hoc est, Labris diductis aperti, cum stridore sonuerunt.
 Decidunt dentes anno septimo, alique sufficiuntur. Plin. lib. 7. cap. 16. & lib. 11. cap. 37.
 Denigrare dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Deficiunt multo primum in aliquibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Desuunt dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Dentes digerunt cibum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Direxit ad inguina dentes. Ovid. 8. Met. 400. de apro Calydonio, & Ancaë, qui cum ipso congredebatur.
 Dentes dividunt efcas morfu. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Dolet dens. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Edit brevior dentem longior radix. V. Duriore offe, &c. supra.
 Eroderunt dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.
 Erofi dentes. Idem lib. 24. cap. 10.
 Eruiere dentes. Idem lib. 28. cap. 8.
 Evellitur dens. V. Dens movet dolores, & Dens nascitur.
 Evellere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Hanc autem vel inveteratam cum cera celerrime dentes evellere tradunt.
 Exacuit dentes fus. Virg. 3. Georg. 255.
 Excidit dens. V. Dentem eximere, & Dens nascitur.
 Excipere dentem forcipe. Cels. 1. 7. C. 12.
 Excipere dentem manu. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Excussi dentes. Juven. 16. Sat. 10.
 Exesus. Cels. lib. 6. cap. 9. Si vero exesus est dens, festinare ad eximendum eum, nisi res cogit, non est necesse.
 Eximere dentem. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Extrahit dentes sine vexatione radius pastinacæ. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Extrahit dentes casuros amurca. Plin. lib. 23. cap. 3. ad fin.
 Facit origanum dentibus candorem. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Fatigare dentem in dente, est Comprimendo dentes atterere. Ovid. 8. Met. 825.
 Figere dentes in aliquid. Ovid. 3. Met. 84.
 Vulnere dat ferro, frangitque in acumine dentes.
 Findere dentem. Cels. 1. 6. C. 9.
 Firmat dentes commanducata lapathi radix. Plin. lib. 20. cap. 21. ad fin.
 Fovere dentem. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Frangit dentes & extrahit cedria. Plin. lib. 24. cap. 5.
 Fricare dentes melle. Plin. lib. 30. cap. 4.
 VOL. II.

Fuscat inertia dentes. Ovid. 3. de Arte Am. 197.

Quid si præcipiam ne fuscet inertia dentes?

Gignuntur dentes. Plin. lib. 37. cap. 39.

Hebetare dentem. Sil. lib. 8.

Dens hærens. Cels. 1. 7. C. 12.

Illidere dentes labellis. Lucret. lib. 4. 1073.

Incidere ferro dentes. Ovid. 8. Met. 245.

— ferroque incidit acuto

Pernitiosos dentes, & ferræ reperit usum. De Perdice puero, quem dicit fuisse inventorem ferræ; quod tamen Dædalo adscribit Plin. lib. 7. cap. 56.

Increfcent dentes. V. Duriore offe dentes sunt.

Infricare dentes cinere cornu cervini. Plin. lib. 28. cap. 11.

Irritare dentes. Cels. lib. 6. cap. 9. de doloris dentium curatione, Cibo quoque primo abstinendum, deinde eo modico mollique utendum, ne mandentis dentes irriteret.

Juvat dentes integros illitus cinis vermium terrenorum. Plin. lib. 30. cap. 3.

Labant dentes. Cels. lib. 7. cap. 12.

Laceffitus cruento dente. Id est, Conviciis, & ignominiosis verbis laceffitus. Hor. 2. Epist. 1. 150.

Laniare dentibus aliquid. Virg. 3. Georg. 514.

Lavare dentes. Catul. 39. 14.

Limare. Cels. lib. 7. cap. 12. Limandus dens est, si fit acutior.

Livent rubigine dentes. Ovid. 2. Met. 776.

Mandere aliquid sævo dente. Ovid. 15. Met. 72.

Mederi dentibus. Plin. lib. 23. cap. 6. Sic lib. 30. cap. 3.

Morderi invideo dente. Hor. 4. Od. 3. 16.

Moventur dentes. Cels. lib. 7. cap. 12. & 6. 15.

Mover dolores dens. Cels. lib. 7. cap. 12.

Mutat homo dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. Timarchus Nicoclis filius Paphii, duos ordines habuit maxillarum. Frater ejus non mutavit primores, ideoque prætrivit. V. Præterere.

Mutantur dentes homini, leoni, jumento &c. Plin. lib. 11. cap. 37.

Nascitur dens. Cels. lib. 7. cap. 12. Plin. lib. 11. cap. 37.

Nituntur dentes radicibus. V. Duriore offe dentes sunt.

Nocet dentibus & gingivis brassica. Plin. lib. 20. cap. 9.

Oriuntur dentes. Corn. Cels. lib. 2. cap. 1. Maximeque caninis dentibus orientibus male habent.

Perfricare dentes. Ovid. 3. de Arte Am. 216.

Petere dente. Hoc est, Invadere, vel Ferire. Hor. 2. Sat. 1. 52.

Petere aliquem auro dente. Hor. Epod. 6. 15. Hoc est, Maledico & obtreptatorio sermone.

Præterere dentes. V. Mutat homo dentes. [Sed locus merito suspectus est.]

Prodest dentibus. Plin. lib. 20. cap. 9.

Putrescunt dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.

Recrefcent dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Remedium dentium est, corticis platani in aceto decoctum. Plin. lib. 24. cap. 8.

Remedio dentibus sunt, panacum radix, &c. Plin. lib. 25. cap. 13.

Reficere dentes. Cels. lib. 6. cap. 15. [Refigi eos oportet. Lind.]

Renascuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Rubescunt senecta dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.

Rumpere dentes. Plin. lib. 25. cap. 13. Radix in dolore commanducata diutius, rumpit dentes.

Salierunt cuspidem dentes. Stat. 9. Theb. 132.

Sanat dentes radix anemonæ commanducata. Plin. lib. 21. cap. 23.

Scalpere dentes penna vulturis. Plin. lib. 30. cap. 4.

Scarificare dentes. Plin. lib. 28. cap. 11.

Servare dentem, &c.

Solvere dentem. V. Dentem eximere.

Stridere dentibus. Cels. lib. 2. cap. 6.

Triplici stant ordine dentes. Ovid. 3. Met. 34. de serpente Cadmeo.

Subit dens. V. Duriore offe dentes sunt.

Superbo dente tangere cibum, est Fastidire cibum. Hor. 2. Sat. 6. 87.

— cupiens varia fastidia coena

Vincere tangentis male singula dente superbo.

Candorem trahunt dentes quodam medicamine. Plin. lib. 7. cap. 16.

Vinciendi sunt dentes auro. V. Dentes labant.

Dens pro Clavi, quod in clavibus fere semper infertur velut dentes. Tibullus.

Seu referat fixo dente puella fores.

Germanicus in Arateo carmine,

Qualis ferrato subigens clavicula dente

Succutit, & foribus reddit vincula claustris. Turnebus.

Dens, Omne id quo aliquid teneri vel extrahi potest, solet appellari. Virg. 6. Æn. 3.

— tum dente tenaci

Anchora fundabat naves.

Dens aratri. Columel. lib. 2. cap. 4. Nam vel respuitur duritia soli dens aratri.

Curvus dens. Ovid. 3. Amor. 10. 4.

Et veterem curvo dente revellit humum.

Durus dens vomeris. Virg. 1. Georg. 262. Dens, id est, Acumen. Servius.

Uncus dens, Ligo incurvus. Virg. 2. Georg. 423.

Dentem Saturni pro Falce posuit. Virg. 2. Georg. 406.

— & curvo Saturni dente relicta

Persequitur vitem attondens, fingitque putando.

Dentes, pro Pectine V. supra Insecti, & Burn. ad Petron. p. 62.

DENTICULUS, i. m. dimin. Apul. Apol. p. 278. Que, malum, ratio est, linguam mundam & lotam, vocem contra spurcam & tetram polidire? viperæ ritu, niveo denticulo atrum venenum inspirare?

DENTIO, [ιδρυσιφω, ιδρυσιφω] ire. Verbum neutr. Emittere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Cinis eorum pueros tarde dentientes adjuvat cum melle. Et lib. 21. cap. 20.

- Dentire dentes dicuntur a Plauto, quum invicem atteruntur & concutuntur fame. Ut enim pueri dicuntur dentire, cum eis primum oriuntur: sic quibus cessant a terendo cibo, quia non deteruntur, grandescere videntur, atque dentire populari joco dicuntur. In Milia. 1. 1. 34. [Ita quidem Turnebus. Sed rectius Scaliger de crepitu seu stridore dentium exponit. q. V.]
- DENTITIO, ōnis. [δέντιον] Dentium emissio. Plin. lib. 28. cap. 19. Infantibus nihil butyro utilis per se & cum melle, privatim & in dentitione, & ad gingivas, & ad oris ulcera. Idem lib. 30. cap. 15. Ad dentitionem cerebrum pecoris utilissimum est.
- DENTATUS, [δέντατος] Adj. Qui habet dentes. Martial. lib. 1. Sic dentata sibi videtur Ægle, Emptis ossibus Indicoque cornu.
- Cornua bifidulis dentata forcipibus. Plin. lib. 11. cap. 28. de grandiorum scarabæorum cornibus.
- Dentatus, Dente politus, lævigatus. Sic Cic. Q. fratr. 2. 15. dentatam chartam dixit, ut recte interpretatus est Manutius. Male enim de acerba & mordaci scriptura Erasimus interpretatur.
- Sic tamen & H. St. visum est, qui hic Pontanum perstringit, quod Mordax ac dentatus, dixerit, Sed præcedere debuit, inquit, Dentatus: Quomodo enim mordeat, nisi prius sit dentatus?
- Dentata manus. Petron. cap. 18. Capillos ab aure descendentes dentata manu duxit. Id est, Manus digitis pectinatim explicatis.
- Male dentata puella. Ovid. 1. de Rem. Amor. 340.
- Dentatus, Qui magnos habet dentes. Plaut. Pseud. 4. 4. 3. Non ego te ad illum duco dentatum virum. Hinc Edentatus, Cui dentes sunt evulsi. Macrob. 7. Saturn. 13. Edentatæ belluæ morsus. Similiter Edentulus, Qui dentibus caret. q. V.
- DENTATUS, Cognomen fuit M. Curii, ut scribit Plin. lib. 7. cap. 16. quod cum dentibus natus fuerit. Hic consul fuit cum P. Cornelio, anno CDLXIII, ut author est Cassiodorus & Eutropius lib. 12. Bellum Samniticum gessit, & de Samnitibus, Sabinis & Lucanis triumphavit, ut author est Florus, lib. 1. cap. 15. Hic contra Pyrrhum missus cum eo pugnavit, & exercitum ejus cecidit, ipsum Tarento fugavit, & de eo triumphavit. Florus lib. 1. cap. 18.
- DENTICULATUS, Adj. [δέντιωπής] In formam dentium factus. Plin. lib. 9. cap. 31. Præterea bina brachia denticulatis forcipibus.
- Denticulatæ asperitatis venter terrestribus quibusdam animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Denticulatæ falces. Columel. lib. 2. cap. 21.
- Denticulatum olus. Plin. lib. 26. cap. 15. Item ophrys herba, denticulato oleri similis.
- DENTOSUS, a, um. Idem. Ovid. 6. Fast. 5. 229. — dentosa crinem depectere buxo.
- DENTALE, lis. n. [δέντιον] Lignum ad quod vomer includitur, inquit Servius: quod & dens a Varrone dicitur. Virg. 1. Georg. 172. Binæ aures duplici aptantur dentalia dorso.
- Vomer & dentale. Columel. lib. 2. cap. 2. Censet exiguis vomeribus & dentalibus terram subigere, quo minoris formæ bubus administrari id possit.
- DENTARIUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. δένταριος, forfex dentaria. Dicendum fuit Forceps. Matthiol. Herba dentaria. conf. Apul. de Herb. cap. 4. & 8.
- DENTARPAGAS, Quas Græci δένταργας vocant, Latine voluit appellari Varro Quinquatribus. Hic bipensiles forcipes dentarpagæ. Nonius, 2. 237.
- DENTIDUCUM, i. n. Cæl. Aurel. Tard. 2. 4. Gr. δέντιωζόν.
- DENTIFRICIUM, ii. n. [δέντιωφριμια] Medicamentum quo dentes fricantur, ut fiant candidi. Plin. lib. 28. cap. 11. de talo bubulo, Ejusdem cinis cum myrrha dentifricium est. De dentifricio V. Martial. lib. 14. 56. & plura Plin. 1. c.
- DENTISCALPIUM, i. n. [δέντιωσκαλπίον] Quo dentes scalpuntur & mundantur. Martial. lib. 14. 22. Idem lib. 7. 52. Bissenos triplices, & denticulata septem.
- DENTIFRANGIBULUM, i. n. [δέντιωφραγία] Quo dentes franguntur. Plaut. Bacchid. 4. 2. 14. Ita dentifrangibula hæc meis manibus gestiunt.
- DENTIFRANGIBULUS, i. m. Plaut. Bacchid. 4. 2. 23. Vale dentifrangibule. Pl. & tu integumentum vale.
- DENTILOQUUS, i. [δέντιωλόγος] Plaut. Capt. 4. 2. 18. Dentiloquos omnes mortales faciam, quemque offendero. Id est, Dentes loquentes faciam, hoc est, ex ore emittentes, verborum loco: quia illis adeo dentes concutiam, ut suis sedibus ejectos expuant. Aliqui codices habent Dentilegos, Id est, Dentes legentes; ut Sacrilegos, Sacra legentes. Sic Lamb. q. V.
- DENSELITÆ, Thraciæ populi, qui dextero latere amnem Strymonem accolunt, Mædis finitimi. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Macedoniæ populi. Cic. in Pison. 84. An iidem ac DANTHELETÆ? V. f. l.
- DENSUS, Adject. [δένσιος, δένσιος, πυκνός, συγνός] Spissum, a Dente quidam deducunt, quasi dentibus coactus: sed hoc paucis probatur. Plin. lib. 10. cap. 69. Liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denso atque furdo naturæ elemento.
- Densum & Rarum, contraria. Virg. 2. Georg. 227. Densa magis Cereri, rarissima quæque Lyæo. subintel. Terra.
- Aer densus. Hor. 2. Od. 7. 14.
- Agmen densum agere. Virg. 5. Æn. 834.
- Amores, id est, Crebri. Virg. 4. Georg. 347. Servius.
- Amplexus. Valer. 4. Argon. 325.
- Aquilo densus dicitur, quod nubes condenset. Virg. 3. Georg. 196. Qualis Hyperboreis Aquilo quum densus ab oris Incubuit. [Videtur potius ñ Densus exponendum δένσιος, confertus, simul omnis, vel totis viribus. V. mox Austris.]
- Armis densis circumfundi. Virg. 2. Æn. 383.
- Armis densis incurrere. Virg. 2. Æn. 409.
- Asperitas densa frigoris. Ovid. 4. Fast. 87.
- Austris densis nigerrimus imber. Virg. 5. Æn. 696.
- Buxus densa foliis. Ovid. 3. de Arte Am. 691. Nec densæ foliis buxi, fragilesque myricæ, Nec tenues cythi, cultaque pinus abest.
- Caligo densa. Virg. 12. Æn. 466.
- Caput cæfarie. Ovid. 3. Amor. 1. 32.
- Chaos. Sen. Herc. 10.
- Cohortes. Claud. 1. Paneg. 86.
- Corpora densissima duris fetis. Ovid. 13. Met. 846. de Polyphemo.
- Ficus densissima pomis. Ovid. 2. Fast. 253.
- Folia. Plin. lib. 12. cap. 7. Foliis parvis, densisque cyperi modo.
- Fremitu denso circumstare aliquem. Virg. 4. Georg. 216.
- Frondes. Virg. 9. Ecl. 61.
- Frutices. Ovid. 1. Met. 122.
- Funale densum lampadibus. Ovid. 12. Met. 247.
- Hostis. Ovid. 3. de Ponto 9. 4.
- In hostes denso fertur. Virg. 2. Æn. 511.
- Itibus densis pulsare aliquem. Virg. 5. Æn. 459.
- Imber. Virg. 1. Georg. 334.
- Juba densa. Virg. 3. Georg. 86.
- Labor densus, id est, Perpetuus, continuus. Valer. 5. Argon. 168.
- Lacus densus nube. Claud. de Aponi balneis 49. 31.
- Loca densa nemoris. Sen. Hippol. 4.
- Loca sylvestribus sepibus densa. Cic. 1. de Nat. Deor.
- Lucus juncis. Ovid. 6. Fast. 411.
- Luna imbribus. Valer. 2. Argon. 367.
- Malorum densorum turba. Ovid. 5. Trist. 6. 41.
- Milites densi acie. Virg. 10. Æn. 178.
- Mille rapit denso acie. Rapit, id est, Raptim ducit mille denso acie, hoc est, in acie constrictos & conjunctos. Servius.
- Nebula. Liv. 6. Bell. Pun. Ovid. 11. Met.
- Nemus trabibus. Ovid. 14. Met. 360.
- Nimbi. Ovid. 1. Met. 269.
- Nox. Ovid. 15. Met. 31.
- Nubes. Ovid. 11. Met. 572. — densis textit sub nubibus ora.
- Nubila. Virg. 6. Æn. 592.
- Pecudes. Stat. 5. Theb. 175.
- Pericula. Ovid. 4. de Ponto 7. 15.
- Pingue. Virg. 3. Georg. 124. Pingue substantivum est.
- Plagis densis extricata cerva. Hor. 3. Od. 5. 31.
- Sentes. Virg. 9. Æn. 382.
- Series densior gestorum. Claud. 1. Paneg. 138.
- Soboles densior. Virg. 3. Georg. 308.
- Densior hinc soboles, hinc largi copia lactis.
- Binos enim, inquit Servius, capellæ plerumque pariunt.
- Sues densæ, Quæ densas fetas habent. Columel. lib. 1. in præfat. 1. Nec eundem glabra sues, densæque cœli statum, nec eandem educationem, cultumve querunt. Sic lib. 7. cap. 9.
- Sylva densa & aspera. Cic. 12. Att. 16. Sic densissimæ sepes. Cæs. 2. & 3. Bell. Gall.
- Tela densissima. Virg. 9. Æn. 555.
- Tellus densior aere. Ovid. 1. Met. 29.
- Tenebræ densæ. Sil. lib. 12. V. Umbra.
- Densa & glutinosa terra in Asia & Mysia. Columel. lib. 1. in præfat.
- Densis terroribus aulam Fama quatit. Claud. in Eutrop. 2. 462.
- Trabibus densis umbrosa templa. Ovid. 11. Met. 360.
- Turba. Sen. Herc. 9.
- Umbra. Virg. 1. Georg. 342. — densæque in montibus umbræ.
- Quia, inquit Servius, arbores tunc incipiunt frondescere. Ovid. 1. de Ponto 9. Sic Tenebræ.
- Vortices. Ovid. 6. Fast. 502.
- Convictor, densoque domesticus usu. Ovid. 4. de Ponto 3. 15. i. e. frequenti f. multo usu.
- Vulgus densum humeris, id est, Arcte constrictum, & coactum ob magnam frequentiam. Hor. 2. Od. 13.
- DENSO, [πυκνόν, πυκνίζω] are. Spissum facere. Virg. 1. Georg. 419. — & Juppiter humidus austris
- Denfat, erant quæ rara modo, & quæ densa relaxat.
- Aer densatus & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9. ex eodem Virg. loco.
- Densatus agger. Liv. 10. ab Urbe.
- Catervas densare. Virg. 12. Æn. 264.
- Densatum lutum. Catō cap. 40.
- Capillum defluentem confirmare & densare. Plin. lib. 25. cap. 11. Frutice quoque major est: defluentem capillum confirmat & densat.
- Densati ordines. Liv. 10. Bell. Pun. Non tamen ita percussos iratosque in aciem accipere, sed densatis ordinibus, in cornu, vacuumque circa campum extra prælium ejicere.
- Densatis excipere scutis. Liv. 8. Bell. Pun. Subsidunt Hispani adversus emissā tela ab hoste. inde ad emittenda ipsi confurgunt. quæ quum conferti, ut solent, densatis exceperant scutis, tum pes cum pede collatus, & gladiis geri res cœpta est.
- Tenebræ densantur nocte. Virg. 1. Georg. 248.
- Densator, Comp. Macrob. lib. 7. Saturn. Faciliora enim ad coeundum videntur, quæ lævigatiora, densatioraque sunt.
- DENSEO, [πυκνίζω] ēre. Virg. 7. Æn. 794. — totis Agmina densentur campis. Ubi Servius, Denseo, densas dicimus, aliter non. V. tamen Pier. Cerd. Taubm. conf. ADDENSEO.
- Plin. lib. 20. cap. 14. Ipsa acescere, aut coire, denserique lac non patitur. De menta loquitur.
- DENSATIO, ōnis. f. [πυκνισμός] Plin. lib. 31. cap. 7. Prima densatio Babylone in bitumen liquidum cogitur.
- DENSATOR, ōnis. m. apud Statium.
- DENSABILIS, e. Densans, altringens. Cæl. Aurel. Acut. 2. 8. 36. Abinthium densabile. & 3. 22. Vaporatio densabilis. & Apul. de Herb. Herba virtutis densabilis.
- DENSATIVUS, a, um. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Densativæ virtutis esse.
- DENSITAS, ātis. f. [πυκνότης] Plin. lib. 11. cap. 3. Quanvis arcente spiritum densitate & altitudine humoris.
- Coire in densitatem. In COEO.
- DENSE, Adv. [πυκνῶς] Plin. lib. 16. cap. 37. de salice loquens, Cæsarque densus, innumero hærede profuit. Ovid. 1. de Ponto 9. 11. Nulla tamen subeunt mihi tempora densius istis. Hoc est, Frequentius.
- DENTALE, DENTATUS, DENTICULATUS. V. DENS.
- DENTEX, icis. A quibusdam appellatur piscis, qui a Græcis δέντις dicitur, in cujus cerebro invenitur gemma, quæ synodontides vocatur, teste Plin. lib. 37. cap. 10. Naturam ejus vide apud Ælian. lib.

lib. 11. cap. 40. Scribitur & Dentrix. Dentrix, pro multitudine & granditate dentium dictus. Ilid. 12. 6. 2. ubi de piscium nominibus.

DENUBO, pli, pium, [ἀνυβύνω] ēre. Coniungi matrimonio, de feminis propr. V. NUBO. Apuleius in Apolog. p. 319. At tu dum eam putas etiam nunc Claro fratri denupturam falsa spe inductus, filio quoque ejus Pontiano auctor assentiendi fuisti. Columel. lib. 10.

Semina depositis cupient denubere plantis. Alii codices habent Se nubere.

Denubere in familiam alicujus filia dicitur. Tacit. Ann. 6. 27. 1. Sueton. in Neron. cap. 29. Cui etiam sicut ipsi Sporū, ita ipse denupsit.

DENUDO, [ἀνυμύω] āre. Idem quod Nudare. Plin. 11. cap. 22. Ut denudet foeminas vestis bombycina. Varro 1. de R. R. cap. 41. Et eum sic evacuandum, ut non denudes medullam.

Artus denudare, est Carnem ab artubus auferre. Sen. Thyest. 8. Denudat artus durus, atque ossa amputat.

Denudari a pectore. Cic. 7. Verr. 32. Ne excitetur Verres, ne denudetur a pectore, ne cicatrices populus Rom. aspiciat.

Denudatis crudelissime civibus. Cic. 12. Fam. 15. Vastata provincia, correptis vectigalibus, praecipue civibus Rom. omnibus crudelissime denudatis ac divenditis.

Spoliare atque denudare scientiam juris civilis ornatu. Cic. 1. de Orat. 235.

DENUMERO, as. V. DINUMERO.

DENUNTIO, [παρρησιάζω] āre. Futurum aliquid nuntiare. Cic. de Senect. 18. Aut Senatui quæ sunt gerenda praescribo, & quomodo Carthagini male diu cogitanti bellum inferatur multo ante denuntio.

Denuntiare ante. Cic. 1. Verr. Huic ego homini jam ante denuntio, si a me causam hanc vos agi voveritis, rationem illi defendendi totam esse mutandam.

Denuntio, ante praedico. Cic. 6. Philipp. 5. Testificor, denuntio, ante praedico, nihil M. Antonium eorum quæ sunt legatis mandata, facturum.

Denuntiare palam & praedicare. Cic. pro Milon. 53. Mortem ab illo denuntiata palam Miloni & praedicatam.

Denuntiare periculum, aut pestem. Cic. pro Milon. 3. Plin. lib. 13. cap. 22.

Terrores. Cic. 14. Philipp. 8. Omnibus, quanquam ruit ipse suis claudibus, pestem, vastitatem, cruciatum, tormenta denuntiat.

Sol caeruleus pluviam denuntiat. Virg. 1. Georg. 453.

Horam nigram denuntiat Persephone. Id est, Tempus adest mortis. Tibull. lib. 3. Eleg. 5. 5.

Iras tristes denuntiare. Virg. 3. Aen. 366.

Necessitatem ultimam. Tacit. Ann. 15.

Armorum denuntiationem eleganter dixit. Liv. 5. Decad. lib. 5. pro Belli denuntiatione.

Monente te & denuntiante. Cic. 4. Fam. 3. Multo enim ante tanquam ex aliqua specula prospexi tempestatem futuram: neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis monente & denuntiante te.

Denuntiare alicui, quod vulgus corrupte, Facere scire, dicit. Latine alias significare dicitur. Cic. 1. Tusc. 118. Nos vero siquid tale acciderit, ut a Deo denuntiatum videatur ut exeamus e vita, Leti, & gratias agentes pareamus.

Domum denuntiare. Cic. pro Quintio 54. An quum Romæ domus ejus, uxor, liberi sint, domum potius denuntiem?

Denuntiavit ut adesset. Cic. 7. Verr.

De re aliqua denuntiare. Cic. pro Cæcin. 95. Postea cur Æbuti de isto potius fundo quam de alio (siquem habes) Cæcinæ denuntiabas, Si Cæcina non possidebat?

In iudicium denuntiare. Cic. pro Rosc. Com. 26. Quod temere commisit, in iudicium ut denuntietur, rogati ut ignesceret.

Cædem alicui. Propert. lib. 4. Eleg. 3.

Illa dies hominis cædem denuntiat agnis.

Alicui dimicationem. Cic. pro Domo sua 13. Ut equitibus Romanis mortem proscritionemque minarentur, me terrent, mihi cædem & dimicationem denuntiant.

Judicium alicui. Cic. pro Sextio 40. Nec mihi iudicium populi, nec legitimam aliquam contentionem, nec disceptationem, aut causæ dictionem, sed vim, arma, exercitus, imperatores, castra denuntiabat.

Testimonium alicui. Cic. 3. Verr. Non putasti me tuis familiarissimis testimonia denuntiatum, qui tuæ domi sæpe fuissent, ex quibus quærerem, signane scirent fuisse quæ non essent? Testimonium denuntiare Ciceroni non est Testificari, ut vulgo existimatur: sed est homini diem dicere dicendo testimonio. Fam. lib. 5. cap. 7. Duo sunt (inquit) genera testium: aut voluntariorum, aut eorum quibus iudex in publicis judiciis lege denuntiare solet. quorum altero utraque pars utitur: alterum accusatoribus tantummodo judiciis licuisse denuntiare testimonium: hoc est, invitum evocari ad remotum longinquumque tribunal. Hæc Budeus.

Denuntiare, absolute, pro Minari. Cic. 2. Att. 21. de Clodio loquens, Volitat, furit, nihil habet certi, multis denuntiat.

Denuntiare eleganter etiam est Arcessere, jubere, rogare, praesto esse, uti Græcis παρρησιάζειν, monente Gistano, accipitur. Sic Cic. 11. Fam. 2. Denuntiare veteranis, est Eos accire in urbem. adde 5. 11: 13. 77: & Att. 2. 22.

DENUNTIANS, antis. Partic. [παρρησιάζων] Cic. 4. Fam. 3. Neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis monente & denuntiante te.

DENUNTIATUS, Partic. [παρηγγελμένος] Cic. 1. Off. 36. Nullum bellum esse justum, nisi quod denuntiatum ante sit, & indictum.

DENUNTIATIO, onis. f. [παρρησία] Prædictio.

Significatio, & quasi denuntiatio calamitatum. Cic. 2. de Divin. 54. Quæ est enim ista a diis profecta significatio, & quasi denuntiatio calamitatum?

Denuntiatio, Minæ. Cic. 4. Att. Denuntiationem illam Memmii val-

de Cæsari displicere. Liv. 8. Bell. Maced. Hac denuntiatione conterritus, &c.

Denuntiatio & minæ. Plin. ad Priscum, lib. 6. Quanquam quid denuntiationibus & quali minis ago?

Belli denuntiatio. Cic. 6. Philipp. 4.

Denuntiatio testimonii a iudicibus, vel ab accusatore fiebat: ut planum sit ex sequentibus Plinii verbis lib. 6. Epist. Licinius (inquit) petendum censuit a consulis, ut referrent sub exemplo legis ambitus de lege repetundarum, an placeret in futurum ad eam legem adici, ut sicut accusatoribus inquirendi, testibusque denuntiandi potestas ex ea lege esset, ita reus quoque fieret. Cic. pro Flacc. 14. Adjunxit ille, ut eos qui domo exire volebant, testimonii denuntiatione terreret: qui domi stare non poterant, largo & liberali viatico commoveret. Budeus.

Denuntiatio, Civilis interpellatio, sive admonitio, olim observabatur quæ debitoribus in personam sollemniter fiebat, antequam convenirentur apud iudicem. Siquidem agens adversario hujuscemodi denuntiabat, CALI DIE ADSIS MECUM DISCEPTATURUS. A qua denuntiatione licet hodie recessum sit, conditionis tamen nomen, pro personali retentione est actione, ut monuit Theoph. in §. appellamus. Insit. de Action.

DENUNTIATIVUS, a, um. Cæl. Aurel. Tard. 2. 4. Denuntiativo motu.

DENUNTIATOR, ōris. m. Vet. Gless. Denuntiator παραγγέλις, & Vetus Inscript. apud Grut. p. 254. num. 4. DENUNCIATOIRES PVTEOLANI.

DENUO, Adv. [ἐξ ἰσχυροῦς] id est, Rursus, de integro, inquit Valla. Liv. 10. ab Urbe, Fabius in Hetruria rebellante denuo, quatuor millia & quingentos Perusinarum occidit.

Denuo seu De novo, De nouveau. Ex κενός V. Thef. H.St. Nempe t. 2. c. 9. Etiam denuo? Plaut. Amph. 1. 1. 238.

Denuo edificare aedes. Plaut. Mostel. 1. 2. 36. Donicum

Parietes ruunt, ædificantur aedes totæ denuo.

DENI, denæ, dena. [δέκα] Numerus distributivus, pro Decem. Plin. lib. 10. cap. 63. Vivunt Laconici annis denis. Cic. 4. Verr. Pueri annorum senum, septenumque denum.

Bis dena, Viginti. Plin. lib. 2. cap. 7.

Ter denæ naves. Virg. 10. Aen. 213. Id est, Triginta, pro ter decem.

Deni, duodenique homines. Cæs. 5. Bell. Gall. 14. Uxores habent deni, duodenique inter se communes. De Britannis loquitur.

Deni creabantur. Cic. 3. de Legib.

DEO, [Διὸς] Ceres inter alia cognomina a Græcis appellatur.

DEOIS, Proserpina cognominata est a Διὸς, id est, Cerere, forma patronymica. Ovid. 6. Met. 114.

Mnemofynen pastor, varius Deoida serpens.

Virgineas inter choreas Deoida raptam. Aufon. Epist. 4. 48.

Cæl. Rhodig. lib. 26. cap. 20. legit Theoida.

DEOCCO, [δωροχέτω] āre. Idem quod Occare. Plin. lib. 18. cap. 25. Vicia non sarritur, non stercoretur, nec aliud quam deoccur.

DEOCCATIO, ōnis. f. Idem quod Occatio. apud Columel.

DEONERO, [ἀπορροήζω] āre. Contrarium suo simplici, est Omnis deponere. Cic. 1. Verr. 46. Quid quum commiserari, conqueri, & ex illius invidia deonerare aliquid, & in te trajicere coepit? per translationem.

DEONERATUS, a, um. Ammian. 24. 6. Validiores naves deoneratas implevit armatis. conf. Ambros. Epist. 6. 36.

DEONERATIO, onis. f. apud Firmicum.

DEOPERIO, ire. pro Aperire Ambrosius dixit cap. 1. de Isaac & Anima (Tom. 4. f. 213.) sic & Celsus 8. 4. Os deoperite.

DEORARE, pro Perorare nonnulli usurparant. Et

DEORATUM, pro Peroratum, ut testatur Festus.

DEORSUM, Adv. [κάτω] Ejus contrarium est Sursum. Plaut. Amph. 5. 1. 56. Devolant angues jubati deorsum in impluvium duo.

Directo deorsum ferri. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. Ait atomum quum pondere & gravitate directo deorsum feratur, declinare paululum.

Deorsum cuncta feruntur pondera. Lucret. lib. 2. 190.

Deorsum. Ter. Adel. 4. 2. 34.

Nostin' porticum apud macellum hanc deorsum?

Deorsum ducere se de arbore, pro Descendere de arbore. V. DUCO.

Sursum deorsum currere. Ter. Eun. 2. 2. 47. Nescio (inquit Valla lib. 2.) an de Athenis hoc dictum sit, quibus portus in imo, urbs vero editiori loco sita est. Forte sic loqui deceat, pro sursum deorsumque, si de fortunæ mutabilitate dicatur, quæ nunc tollit, nunc deprimat. Hic vero modus loquendi a Græcis sumptus videtur: plerumque enim apud Demosthenem reperitur forma proverbiali dictum ἀνω καὶ κάτω, hoc est, sursum & deorsum. [Multam concurantem simpliciter denotat. Sic in Hec. 3. 1. 35. Currari rursus prorsum, eadem forma poeta dixit. Gall. Courir ça & là.]

Sursum deorsum, ultro citroque commere. Cic. 2. de Nat. Deor. 84. Naturis his ex quibus omnia constant, sursum deorsum, ultro citroque commeatibus, mundi partium conjunctio continetur.

Deorsum versum, vel deorsum versus, Versus inferiorem locum. Ter. Adel. 4. 2. 36. Clivus deorsum versus est, hac te præcipitate. Cato cap. 156. Postea ubi deorsum versus ibit.

Deorsum trissyllabum interdum ponunt poetæ, ut Lucret. lib. 2. 202. Quin vacuum per inane deorsum cuncta ferantur.

Interdum dissyllabum contractis e & o, ut Idem eodem lib. 217. Corpora quam deorsum rectum per inane feruntur.

DEORSUS, Apuleius dixit 8. Met. p. 207.

DEOSCULOR, [καταφύω] āri. Idem quod Osculari, vel Vehementer & arcte osculari. Martialis lib. 8. 81.

Hos amplectitur, hos deosculatur. Alibi Perosculatur legunt.

DEOSCLATUS, a, um. Partic. Gell. 1. 23. Senatus fidem atque ingenium pueri deosculatus, consultum facit. Apul. 3. Met. p. 390. Quam ego amplexus & deosculatus prius, &c. Idem 2. p. 127. Hujus diu manus deosculatus.

Deosculatus, pass. Idem Apul. 2. p. 119. Illa rursus me deosculato. & p. 121. Ac me pressum deosculato.

DEOSCULATIO, onis. f. apud Augustin. & Hieron.

DEPACISCOR, actus sum, [συνημιμα] acisci. Idem quod Pacisci. quidam Depaciscor scribunt.

Depacisci cum hoste. Cic. 2. de Invent. 72. Quidam Imperator, quum ab hostibus circumfunderetur, neque effugere ullo modo posset, depactus est cum eo, ut arma & impedimenta relinqueret, milites educeret. Depacisci partem suam cum aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 115. Non paulum nescio quid in rem suam convertit, sed hunc funditus evertit bonis: ipse tria pradia sibi depactus est, voluntatem Decurionum ac Municipum omnium tantidem, quanti fidem suam fecit.

Depacisci morte. Ter. Phorm. 1. 3. 14. Ubi Donatus, Depacisci, pactione transigere.

Depacisci honestissimo periculo. Cic. 9. Att. 7. Video tibi illud placere, me πολιτεύμε de pace suscipere: in quo non extimesco periculum. quum enim tot impendeant, cur non honestissimo depacisci velim? [Forte, Honestissime.]

Depacisci ad conditiones alterius. Cic. 5. Verr. 60. Equitem Romanum scitote biduum cibo tectoque prohibitum: biduum Leontinis in foro custodiis Apronii retentum atque servatum: neque ante dimissum, quam ad conditiones ejus depactus est.

DEPACTUS, Partic. a Depaciscor, Scribitur & Depectus. V. supra: & a Depango. V. DEPANGO.

DEPECTUS, [συνημιμα] Partic. a Depaciscor. Ulp. in l. Et generaliter. §. 1. D. de Calumniatoribus, Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui depectus est. Depectus autem dicitur Turpiter pactus. [Quod in universum verum haud est: nam & depacisci honeste licet. V. Cic. Att. l. c.] Quaedam exemplaria legunt Depactus. Annotavit H. St. Hanc expositionem, Ulpiani nempe, quam Lugdun. Lexicographus sequitur, reprehendere Perottum fol. 425. q. V.

DEPALO, are. Idem quod Palare, aut Deorsum palis affigere. Tertul. adverb. Hermog. cap. 19. princ. Incultis primo elementis depalans quodammodo mundum. Idem Apol. cap. 10. Civitas, quam depalaverat. Barbaram notionem, a Palam ductam, pro Manifestare, refutat Vossius de Vitiis Serm. lib. 4. §. conf. Junii Not. ad Tertul. p. 162. In Inscript. apud Fabretum p. 211. Depalare idem significat, quod Frontino Delimitare: ITA VT DEPALATVM EST.

DEPALATIO, onis. f. Vitruv. 9. 8. princ. Horologiorum depalationes. Diversas interpretum sententias vide in Vossii Etym. p. 365. & adde Inscript. Fabret. p. 245. HI TERMINI POSITI SVNT AB SCRIBONIANO ET PISONE FRVGI EX DEPALATIONE T. FLAVII VESPASIANI ARBITRI.

DEPALATOR, oris. m. Sic Tertulliano adverb. Marc. 5. 6. Paulus appellatur Architectus prudens & depalator disciplinæ divinæ, qui quasi palis positus sacris definivit & circumscriptis in publico.

DEPALMO, [συναίξω] are. Palma manūs percutere. Gell. lib. 20. cap. 1. Quencunque depalmaverat, numerari statim secundum XII. tabul. viginti & quinque asses jubebat.

DEPANGO, anxi & ēgi, [κατέπηνυμι] ēre. Plantare, defigere, in terram ponere. Plin. lib. 16. cap. 26. Sed in hoc quoque providens natura facile nascenti & depacto furculo incuriosius semen dedit. Columel. lib. 3. cap. 16. Quumque fat erit medio spatio quod vacat inter vites per imam lineam depangere.

Depacta in terram non extrahuntur. Plin. lib. 2. cap. 96.

DEPACTUS, a Depango; Idem quod Defixus. ut Depactus vitæ terminus. Lucret. lib. 2. 1085. Id est, Fixa vitæ meta.

DEPARCUS, Adj. [φειδωλός] pro Immodice parco. Sueton. in Neron. cap. 30. Sordidos putabat esse ac deparcos, quibus impensarum ratio constaret.

Ut Præparcus & Triparcus. Puto dici & verbum Deparco. H. St. Aberat enim ab ed. Lugd.

DEPARCO, ēre. Solin. cap. 10. (Salmaf. 4.) Hoc collectaneum deparcitur, ut sufficiant usui, ubi defecerint scaturigines. ita emendat Salmaf. in Solin. p. 72.

DEPASCO, avi, astum, [πασκω] ēre. Pascendo absumere. Columel. lib. 7. cap. 5. Si hoedi roscidas herbas depaverint. Plin. lib. 8. cap. 25. Agros depasci a pecore. Cic. 2. de Orat. 284. Quum ageretur de agris publicis, & de lege Thoria, & premeretur Lucullus ab iis qui a pecore ejus depasci agros publicos dicerent.

Depascere, aliter. Columel. lib. 2. cap. 11. Et si depascere sæpius volēs, usque in mensem Maium sufficit. Potest sic interpretari, Si vis boves depascere, vel si vis ut boves ea depascant pabula.

Depascere possessionem alienam, per translationem. Cic. 1. de Legib. 55. Depasci veterem possessionem Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus.

Stylo depascere luxuriam orationis. Cic. 2. de Orat. 96. Quod si hic noster Sulpitius faceret, multo ejus oratio esset pressior: in qua nunc interdum, ut in herbis rustici solent dicere, in summa ubertate inest luxuries quædam, quæ stylo depascenda est.

DEPASCOR, depastus sum. dep. [πάσχω, νέμασμαι] ut Belluæ depascuntur fata. Plin. lib. 9. cap. 3. Et lib. 11. cap. 19. Nam & papilio ceras depascitur.

Febris depascitur artus. Virg. 3. Georg. 458.

Sylvas depascitur quadrupes. Tibul. lib. 4. 1. 128.

Libare & depasci. Lucret. lib. 3. 12.

Floriferis ut apes in saltibus omnia libant:

Omnia nos itidem depascimur aurea dicta.

DEPASTUS, Partic. [πενεσταινέ] ut Depasta arbor. Plin. lib. 17. cap. 24. Depastam arborem turpi facie relinquunt. Quo in loco passivum accipitur.

Fronde depastus amaras sonipes. Claud. 4. Paneg. 239. Ubi active sumitur.

Sepes depasta florem. Virg. 1. Ecl. 55. Hypallage est, inquit Servius, pro Florem depastam habens. Depasta igitur hoc loco passivum est: unde crediderim verbum commune esse, non deponens. Sic Idem 5. Æn. 92.

Libavitque dapes, rursusque innoxius imo

Successit tumulo, & depasta altaria liquit.

DEPASTIO, onis. f. [πάστω] Plin. lib. 17. cap. 24. Similem rationem & depastio animalium habet.

DEPAVIO, ire. Idem quod simplex Pavio: unde

DEPAVITUS, a, um. usus est Solinus cap. 2. Parcius depavita levis vestigiis inviare.

DEPALEO, [παλεω] are. Pauperem facere, consumere. Varro, Prius quam domum depauperasset sumptu suo.

DEPECISCOR, **DEPECTES**. V. **DEPACISCOR**.

DEPECTO, xui, xum, [πείσσω] ēre. Idem quod Peccere. Columel. lib. 10. Punicea depexa coma, sed lactea crure est.

Crines depectere. Ovid. 6. Fast. 229.

Depectere frondium canitiem. Plin. lib. 6. cap. 17. & lib. 12. cap. 14. Quod in arbore hæsit, ferro depectitur.

DEPEXUS, [πείσσω] Partic. ut Jubæ depexæ. Ovid. 1. de Arte Am. 630. de equis.

Depexi crinibus Indi. Ovid. 3. Fast. 465.

Depexum aliquem reddere, per translationem, pro Involare in capillum, & percutere. Ter. Heaut. 5. 1. 77.

Adeo exornatum dabo,

Adeo depexum, ut dum vivat, meminerit semper mei.

Nonius, 1. 23. Depexum, Laceratum interpretatur. Perottus hoc loco Depeffum legit, a Pando vel a Patior, id est, Laceratum: Quod si depexum legamus, inquit: significabit cultum, & pexas vestes indutum: dictumque erit a contrario sensu. Eugraphius Compositum, pœnis & tormentis, interpretatur. V. **COMPOSITUS**. Cl. Bentlejus Adeo pexum edidit. q. V.

DEPECULASSO, ēre. pro Depaculari: Obsoletum verbum. Lucil. apud Nonium 2. 218. Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalauticare, eburno speculo depeculassere. At in Edit. Merceri legitur Depoculassere.

DEPECULOR, atus sum, ari. [κλέπτω τὰ δημόσια, ἀποσπείρω] A peculio deductum verbum, significat proprie Ea quæ ad Rempublicam, sive principem, sive sacra pertinent furari. Cic. 3. de Fin. 32. Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana depaculari, &c. Idem 6. Verr. 37. Apollonius Niconis filium Drepanitum qui nunc A. Clodius vocatur, omni argento optime facto spoliati ac depiculatus es. Hic de furto privata rei dixit.

Depaculari laudem alicujus. Cic. 6. Verr. 79. Cur pro isto, qui laudem honoremque familiæ vestræ depiculatus est, pugnas?

Passive, Cælius apud Priscian. p. 793. Ubi Senatus intellexit populum depaculari, id est, ἀποσπείρω. Hinc

DEPECULATUS, a, um. passive. Plaut. Epid. 3. 4. 82. Perdam potius, quam finam me impune irrisum esse habitum, depiculatum eis.

DEPECULATOR, oris. m. [κλέπτης] hujusmodi Fur. Cic. 2. Verr. 2. Depicator ærarii. Cic. in Pison. 96.

Depicator Veientanæ prædæ. Val. Max. lib. 5. cap. 3. de Camillo.

DEPECULATUS, us, m. subst. a Pecore dicitur: qui enim populum fraudat, peculatus poena tenetur. Festus. Apeculatu legunt Scalig. & Dacer.

DEPELLO, tili, ulsum, [ἀπώλυνω, ἐξώλυνω] ēre. Abigere, prohibere. Dimoveri, depelli, & deduci de loco. Cic. pro Cæcin. 49.

Depellere & dejicere. Cic. 3. in Catil. 19. Simulacra deorum immortalium depulsa sunt, & statuae veterum hominum dejectæ.

Aliquem manu. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium, inquit, currit, eniti & contendere debet quam maxime possit, ut vincat: supplantare eum quicum certet, aut manu depellere, nullo modo debet.

A se. Cic. 3. de Legib. Quid jam de Saturnini supplicio reliquisque dicam? quos ne depellere quidem a se sine ferro potuit Respub.

Aliud ab alio depelli. Cic. de Fato 20.

Aliquem vi, ferro, periculis, urbe, omnibusque patriæ præfidiis depellere. Cic. de Arusp. Resp. 58.

Depellere & Restituere, contraria. Cic. pro Cæcin. 22. Hoc opinor optaret, ut a quo loco depulsus esset, in eum se fortuna restitueret.

Aliquem ad calamitatem. Cic. Antequam iret in exil. 14. Me quem paulo ante fortuna exererat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem.

Falsas audiciones. Tacit. 4. Ann. 11. Mihi tradendi, arguendique rumoris causa fuit, ut claro sub exemplo falsas audiciones depellerem.

Cibum de pectore, Idem est fere quod Digerere. Cic. 2. de Divin. 57. Depulso enim de pectore & in omne corpus diviso & mitificato cibo, cantus edere quiete satiatos. De gallis gallinæis loquitur.

Copias depellere ac dissipare. Cic. pro Domo sua 15. Sed jam depulsis ac dissipatis tuis copiis, a Pop. Rom. universo, &c.

Curas vino. Tibul. lib. 1. Eleg. 6. 1.

Cursu recto aliquem. Hor. 2. Sat. 5. 78.

Dedecus patriæ. Sil. lib. 1.

Dolorem. Cic. 1. de Fin. 33. Omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus.

Exercitus. Tacit. 2. Ann. 1. Nam Phrahates quanquam depulisset exercitus, civesque Romanos cuncta, &c.

Famem cibo & potione. Cic. 1. de Fin. 37.

Frigus famemque. Hor. 1. Sat. 2. 6.

Ferrum flammamque focus depellere. Cic. pro Sextio 90.

Jaculum querit ad depellendos hostes. Claud. de Bell. Gigant. 102. Ictum alicui depellere, est Avertere ictum ab aliquo illatum alicui.

Valer. 6. Argon. 652.

Lethi causam. Ovid. 21. Epist. 175.

Molem mali a cervicibus aliquorum. Cic. 3. in Catil. 17.

Molestias omnes ratio depellit. Cic. 2. Fam. 15.

Morbum. Cic. 7. Fam. 27. extr.

Morbos depulsurus (hodie legitur Defensurus) Epidaurius. Claud. 3. Paneg. 171.

Mortem opinione mortis. Cic. pro Sextio 79.

Nubila cælo. Tibul. lib. 1. Eleg. 2. 49.

Periculum a se. Cic. pro Cluent. 17. Quum ad amici pericula depellenda adhiberet.

Pestem. Virg. 9. Æn. 328.

Ex potestate. Cic. de Lege Agr. Ut ex omni custodia vestræ libertatis,

ex

ex omni potestate, curatione, patrocinio vestrorum commodorum Cn. Pompeius depelleretur?

Sententia. Cic. 2. Tusc. 6. Oppositoque dedecore sententia depellere. De sententia vetere diuturnaque, malevolentissimis obreftationibus aliquorum depelli. Cic. 1. Fam. 7.

Quem de suscepta causa propositaque sententia, nulla contumelia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Cic. pro Ligat. 26.

Spe, & de spe. Liv. 31. 25. Cic. in Catil. 2. 14.

Suspicionem a se. Cic. 12. Philipp. Quid egit, nisi uti falsam a se suspicionem depelleret?

Tela. Cic. pro Quintio 8. Qui tela depellere & vulneribus mederi debeam

Terrores a capite alicujus. Cic. pro Fontejo, Sic ab hujus nunc capite Gallorum impetus, terroresque depellit

Tribunatu depelli. Cic. 3. de Orat. 11. Ex quibus C. Cotta, quem ille florentem reliquerat, paucis diebus post mortem Crassi depulsus per invidiam tribunatu, non multis ab eo tempore mensibus ejectus est e civitate.

Turpitudinem nefariam voluntaria morte. Cic. de Provinc. Conf. 6. Verbera depellere, & deicere cruciatum a civitate. Cic. 7. Verr. 161.

Via recta depelli. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Vim, scelus, furorem malorum, suo corpore opposito, a bonorum omnium cervicibus depellere. Cic. pro Domo sua 63.

Aquam de agro per hyemem. Cato cap. 155.

Agnum a matre, pro Ablactare. Varro 2. de R. R. cap. 2. Quum depulsi sunt a matribus agni, adhibenda diligentia ne desiderio fenescant.

Depellere lacte, vel a lacte. Idem. Suet. Tiber. C. 44. Infantes firmiores, necdum tamen lacte depulsos. Virg. 7. Ecl. 15.

— nec Phyllida habebam,

Depulsos a lacte domi quæ clauderet agnos.

Ab ubere matris depulsus equus. Virg. 3. Georg. 187.

Depellere foetus teneros simpliciter, pro A lacte remove. Virg. 1. Ecl. 22. Idem 3. Ecl. 82. Dulce satis humor, depulsis arbutus hædis.

DEPULSO, [ἀπωθῆναι] āre. Plaut. Stich. 2. 2. 13. Cubitis depulsa de via.

DEPULTUS, [ἀπωμένῃ] Partic. Antiquum pro DEPULSUS, quomodo pultare dicit Plautus & Terent. pro pultare. Author ad Heren. 4. 15. Nam qui perduellionibus vendit patriam, non satis supplicii dederit, si præceps in Neptunias depultus erit lacunas.

Depulsus & detrusus cibus in stomachum. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Atque is agitatione & motibus linguæ quum depulsus & quasi detrusum cibum accepit, depellit. De stomacho loquitur.

DEPULSOR, oris. [ἀπιθῶν] Qui depellit. Cic. 2. Philipp. 27. Depulsor dominatus, quam particeps esse maluit.

DEPULSIO, ōnis. [ἀπιθῆσις] Cic. 4. Acad. 51. Omnium deinde inanum visorum una depulsio est.

Doloris depulsio. Cic. 5. de Fin. 17.

Intentionis depulsio. Cic. 1. de Invent. 13.

Luminum depulsio. Cic. de Univerf. 42. Supina etiam ora cernuntur depulsione luminum, quæ convertens inferiora reddit quæ sunt superiora. De speculo.

Depulsio mali. Cic. 2. de Fin. 13. Nos beatam vitam non depulsione mali, sed adeptione boni judicemus.

Servitutis depulsio. Cic. 8. Philipp. 12. Quæ causa justior est belli gerendi, quam servitutis depulsio.

Depulsio, pro Responsione rei. La *response du defendeur*.

DEPULSUM, i. n. Ipse depellendi actus. Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. 1. Portentorum depulsa, Hetrusca disciplina explicari voluerunt.

DEPENDEO, di, sum, [κατακρημίζω] ēre. Deorsum pendere. Columel. lib. 3. cap. 6. Sed si per unumquemque pampinum major numerus uvarum dependet.

Dependent lychni laquearibus aureis. Virg. 1. Æn. 726.

Dependent illi collo binæ verruculae. Columel. lib. 7. cap. 6.

Dependent naribus ejus. Martialis. lib. 7.

Fides dependet adveniente die. Hoc est, Pendet de adveniente die. Id est, Habendane sit fides verbis, an non, declarabit craftina dies.

Ovid. 3. Fast. 356.

Difcedunt dubii, promissaque tarda videntur:

Dependetque fides adveniente die. De Numa Pompilio qui in concione Romanis promittebat, Jovem sequenti die pignus imperii futuri daturum illis. A veniente Burm. melius.

DEPENDO, di, sum, [κατῴω, κατὰ πηγήν, κατὰ δάμω] ēre. Solvere. Plin. lib. 33. cap. 3. Libralis, unde etiam libella dicitur, & dupondius, appendebatur assis. Quare æris gravis pœna dicta. Et adhuc expensæ in rationibus dicuntur. Item impendia & dependere.

Dependere mercedem. Columel. lib. 5. cap. 1. Pro quibus nulla merces dependitur. Apul. lib. 8. Depenso pretio, id est, Soluto.

Pecuniam dependere. Papinian. in lib. 2. D. de distract. pignori.

Solvere, & dependere. Cic. ad Brutum 18. Est rei familiaris jactura tolerabilis Reipub. quod spononderis quemadmodum solvas, nisi is dependi facile patitur, pro quo spononderis?

Pro capite pecuniam dependere. Sen. de Benef. lib. 2.

Caput felicibus armis. Lucan. lib. 8. — mallem felicibus armis

Dependisse caput, &c.

Operam. Columel. lib. 4. cap. 22. Nanque aliter incassum dependitur opera, &c.

Pœnas alio. Cic. pro Sextio 140. Omnes fere Reipublicæ pœnas aut præfenti morte, aut turpi exilio dependerunt.

Depensæ pœnæ. Ulp. in l. Pœnæ. D. de condict. indebit. Pœnæ non solent repeti, quum depensæ sunt.

Dependere tempus amori. Id est, Consumere tempus in amoribus. Lucan. lib. 10. 80. Tempora Niliaco turpis dependet amori.

Dependere pro Examinare. V. Scalig. Aufon. Lect. 1. 17.

DEPENDSIO, ōnis. f. JCT. in Dig.

DEPERDO, didi, ditum, [ἀπορῶ] ēre. Caius scribit deperditum dici, quod in natura rerum esse desit. Cic. 5. Tusc. 40. Qui timebit nequid ex his deperdat, beatus esse non poterit.

Deperdere sanguinem. Cic. de Clar. Orat. 283.

Deperdere folia dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 22.

Sensum vitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 526.

Linguæ usum deperdere. Ovid. 5. Met. 562.

Deperdere aliquid de jure, vel de libertate civitatis. Cic. pro Cæcin.

102. Quum de jure civitatis nihil potuerit deperdere.

Deperdere de existimatione. Cic. pro Fontejo 19. Verebatur enim videlicet, nequid apud vos populumque Romanum de existimatione sua deperderet.

Deperdere honestatem. Cic. de Provinc. Conf. 11. Non solum bona, sed etiam honestatem miseri deperdiderunt.

DEPERDITUS, [ἀποδεδωμένῃ] Partic. ut, Letho gnata deperdita mater, id est, Propter filiae mortem pessime affecta, ut & ipsam perisse putes. Catul. in Argon. 119.

Amore alicujus deperdita mulier. Sueton. in Domitian. cap. 3.

Deperditum intelligitur, Quod in rerum natura esse desit. l. 21. D. de hæred. petit.

DEPEREO, tvi, vel ii, itum, [ἀπέρωμαι, παραπόρωμαι] īre. Valde perire, inquit Festus V. PEREO.

Deperierunt naves, Idem quod Perierunt. Cæf. 5. Bell. Gall. 23.

Scheda nequa depereat. Cic. Att. lib. 1. 15.

Decor lacrymis deperit. Ovid. Epist. Sabin. 1. 52.

Deperire hæredi. Afric. in l. Si Servus. §. Qui quinque. D. de legat. 1. Quod si mortis tempore plena summa fuerit, & postea aliquid ex ea deperierit, sine dubio soli hæredi deperit.

Deperire, pro Mori. Cic. in Topic. 15. Si is, cujus usufructus legatus est, deperisset. De servo loquitur.

Deperire aliquam vel aliquem, [ὑπερφιλῆν] pro Vehementer amare. Plaut. Curcul. 1. 1. 46. Ea me deperit, ego autem cum illa nolo

facere mutuum.

Deperire aliquem amore. Plaut. Cistell. 1. 2. 12.

Deperire amore sponsæ, vel mulierculæ. Liv. 6. Bell. Pun. Et lib. 7. Et Bell. Maced. lib. 9.

Amore impotente deperire aliquem. Catul. ad libellum, 35. 12.

Deperit eum consilium. Plaut. Milit. 4. 2. 35.

Redeo nunc ad te, consilium quasi hunc depereat.

Deperit fapor. Plin. lib. 14. cap. 20.

DEPERITUS, [ἀπεστέμενῃ] Partic. Ovid. 2. Amor. 14. 10.

Gens hominum vitio deperitura fuit.

DEPESTA, V. LEPISTA. Sic enim scribendum est.

DEPETO, ēre. Tertull. advers. Marc. 4. 20. Nam depetunt ab alio, quod meminissent petendum sibi a Creatore.

DEPETITUS, a, um. Gellius 17. 9. tit. de Litteris ex vetere Historia depetit. al. Petitis.

DEPETIGO, inis. f. Gloss. Cyrilli: λέπτα, lepra, depetigo. Locum Lucilii V. infra in PETIGO. IMPETIGO Hinc

DEPETIGIOSUS, a, um. Qui eo morbo laborat. eadem Glossæ: λεπτός, leprosus, depetigiosus, & depetigofus. [Analogia postulat Depetiginofus.

DEPILIS, e. [ἀτρίχῃ] Qui est sine pilis. Varro lib. 1. de Vita Pop. Rom. Quod ludis Præfulis pueri essent glabri, ac depiles propter ætatem.

DEPILLO, āre. Lucil. apud Nonium 1. 163. Depilati omnes fumus. Vet. Gloss. Depilat, μιμῆα. Depilatus est, εμῆσθ. Apic. 6. 3.

Depilabis perdicem. Lipsius Epist. Qu. 1. 15. mavult apud Spartian. Adrian. cap. 4. Eum Delicatos sæpe pilasse vel depilasse, quam sepelisse. [Cassub. sæpe lisse. ex conjectura, quo modo deinceps editum fuit.

DEPILATUS, a, um, [κατεχιδέα] Adj. Qui nullos aut raros habet pilos, vel cui pili sunt detracti, apud Martialis. lib. 9. 23. Quum depilatos Chreste coleos portes. Scazon est. Nonius l.c. Depilati, rarefacti. Lucil. Nato quid actum est? depilati omnes fumus. V. Sen. lib. 2. de Tranquillitate Vitæ.

Depilata amygdalæ Apic. 2. 1. Nuces. 6. 5.

DEPILATIO, ōnis. f. Celsus tribuitur. [Falso, opinor.

DEPILATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. ἀρωπακίης Dropacista, colipilarius, depilator.

DEPILATRIX, icis. f.

DEPINGO, xi, ctum, [καταγράφω] ēre. est perfecte Pingere, aut etiam Describere, Cic. 3. de Orat. 78. Pamphilumque nescio quem finam in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias aliquas depingere.

Manus, obscenas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. Eleg. 6. 27.

Depingere verbis rem aliquam. Plaut. Pœnul. 5. 2. 154. Cic. 2. de Fin. 69. Pudebat te, inquam, illius tabulæ, quam Cleanthes sane commode verbis depingere solebat.

Facta alicujus. Ter. Phorm. 1. 5. 38. Cic. pro Rosc. Amer. 74. Vitam alicujus depingere.

Depingere cogitatione. Cic. 4. Acad. 48. Ut & ea declarant, quæ cogitatione depingimus. Idem 1. de Nat. Deor. 39. Magnam turbam congregat ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne conjectura quidem informare possimus, quum mens nostra quidvis videatur cogitatione posse depingere.

DEPICUS, a, um. [κατὰ γῆ. πίτῃ] Quintil. lib. 6. 2. Tabella depicta.

DEPLANGO, xi, ctum, [καταλόγησθαι] ēre. Idem quod Plangere, vel potius Multum & vehementer plangere. Ovid. 4. Met. 545.

— Cadmeida palmis

Deplanxere domum, scissis cum veste capillis. Ibid. 14. 580.

— & ipsa suis deplangitur Ardea pennis.

DEPLANO, as. [ἐξομαλῶν] Complano, planum facio. Lactant. lib. 4. 12. Ego ante ibo, & montes deplanabo.

Deplanare, idem est ac Explanare. Nonius 5. 63. quid interfit, Nigidius deplanavit.

DEPLANUM, i. n. ut, Runcinarum levigata deplanis, Arnob. lib. 6. p. 200.

DEPLANTO, [ἀποφυπῶ] āre. Plin. lib. 17. cap. 16. Quæ cortice nituntur tantum, vel levi aura, ocyssime deplantantur. Columel. lib. 2. cap. 2. Ne aut cornu bos ad stipitem vehementius offendant,

H 3

aut

- aut extremo iugo truncum delibet, ramumque deplantet. i. e. defringat. Varr. de R. R. 1. 43. Aut etiam de Cytiso duriore virgulæ deplantantur, & ita pangitur inferendo.
- DEPLANTATUS, a, um. Varr. de R. R. 1. 40. Videndum est, ut eo tempore sit deplantatum quo oportet. conf. Plin. lib. 17. 20.
- DEPLANTATIO, onis. f. Jct. in Cod.
- DEPLANTATOR, oris. m. apud Augustin.
- DEPLEO, ēvi, ētum, [ἐξαιτλῶ] ēre. Notæ significationis. Columel. lib. 12. cap. 50. Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Stat. 1. Achil. princ.
- Tu modo si veteres digno deplevimus haustu,
Da fontes mihi Phœbe novos.
- DEPLETIO, onis. f. apud Hieronym.
- DEPLEXUS, Partic. a verbo Deplecto. Lucret. lib. 5. 1330. de Leænis. Deplexæque dabant in terram vulnere victos
Moribus adfixæ validis, &c. Deplexæ, hoc est, Deligatæ & solutæ. Lambin. [Sed melius Turneb. Adv. 30. 22. extr. Deplexæ sunt de eis pendentes, eisque implicatæ. q. V.]
- DEPLORO, [δολιχῶς, δολιχόρομαι] are. Desilire.
- Deplorare, pro Conqueri. Cic. de Senect. 7. Nostri fere æquales deplorare solebant, tum quod voluptatibus, &c. Idem 1. Tusc. Sed quid necesse est, quum id agam ne post mortem miseros nos putemus fore, vitam etiam efficere deplorando miseriorem?
- Conqueri & deplorare. Cic. 7. Verr. 170. Si in aliqua desertissima solitudine ad faxa & ad scopulos hæc conqueri & deplorare vellem.
- Deplorare & lamentari. Cic. 4. in Catil. 4. Id est initum consilium, ut interfectis omnibus, nemo ne ad deplorandum quidem Pop. Rom. nomen, atque ad lamentandam tanti imperii calamitatem relinquatur.
- Eloquentia, vel tacita pietate deplorare aliquid. Cic. pro Cluent. 65. Te appello Oppianice, te T. Acti: quorum alter eloquentia damnationem illam, alter tacita pietate deplorat.
- De aliquo, sive De re aliqua. Cic. 5. Verr. 45. Tanta vis erat injuriarum, ut homines quidvis perpeti, quam non de istius pravitate & injuriis deplorare & conqueri mallerent.
- De suis incommodis apud patronos. Cic. 4. Verr. 65.
- Copiose dicere ac deplorare apud aliquem de miseriis aratorum. Cic. 5. Verr. 45.
- Calamitates. Cic. 11. Philipp. 6.
- Dolentius. Cic. pro Sextio 4. Necessario mihi de iisdem rebus esse arbitror, si non subtilius disputandum, at certe dolentius deplorandum.
- Deplorantur, pass. Cic. 2. de Orat. 211. Quæ de altero deplorantur, ad suas res revocare.
- DEPLORANS, [δολιχολῶν] Partic. Cic. v. Tusc. 115. Itaque augurum Tirefiam, quem sapientem fingunt poetæ, nunquam inducunt deplorantem cæcitatem suam.
- DEPLORATUS, [κατακλεωμένον] Partic.
- Deploratus, Cui ultimus luctus persolutus est. Liv. 5. 40. Ante omnia deplorati erant equites, non privato magis, quam publico luctu.
- Deploratum dicitur, de quo conclamatum est, neque ei aliquo remedio succurri potest, ut Deplorata Resp. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. Prodest, ut demonstrabimus suo loco, deploratis in phthisi.
- Domus deplorata. Ovid. 3. Trist. 5. 8.
Ausus es igne Jovis percussum tangere corpus,
Et deploratæ limen adire domus.
- Res est deplorata, hoc est, Desperata. Vulgus dicit, Nullum est remedium.
- Deploratus a medicis, vomicæ morbo. Plin. lib. 7. cap. 50.
- Vir deploratus. Ovid. 1. Trist. 3. 46.
- Vota. Ovid. 1. Met. 272.
- Vulnus. Claud. de Bell. Get. 562.
- DEPLORANDUS, [δολιχλωπτον] Qui debet deplorari. ut Deploranda calamitas. Cic. 1. Verr.
- DEPLORABUNDUS, pro Deplorans. Plaut. Aulul. 2. 4. 38. Homo ad prætorem venit deplorabundus. Nonius 10. 37.
- DEPLORATIO, onis. f. Tertull. Apol. cap. 1. Quid hæc mali est, quod naturalia mali non habet, timorem, pudorem, tergiversationem, pœnitentiam, deplorationem? Sen. ad Marc. cap. 9. Unde tanta nobis pertinacia in deploratione nostri? Idem Epist. 74. Ex hac deploratione nascitur, ut ingrati divinorum interpretes finis.
- DEPLUMIS, e. [ἀπτερόν] Quod nullas aut raras habet plumas. Plin. lib. 10. cap. 24. Inventæ sunt ibi nudæ atque deplumes. De hircinibus.
- DEPLUMO, are. Plumas detrahere. Legunt aliqui Deplumabis, pro Depilabis perdicem apud Apicium 6. 3.
- DEPLUMATIO, onis. f. Jct. in Cod.
- DEPLUMATOR, oris. m. apud Augustin.
- DEPLUO, ui, ūtum, ēre. Columel. lib. 10. cap. 21.
Inque sinus matris violento depluit imbre. Tibul. lib. 2. 5. 72.
Multus ut in terras deplueretque lapis.
- DEPOLIO, ūvi, ūtum, [καθαίρω] ēre. Perficere. Festus, Depolitum, perfectum: quia omnes perfectiones, antiqui Politiones appellabant. Depolire, Idem quod Polire. Plin. lib. 36. cap. 25. Si vero cotè depolitum est, nigri pavimenti usum obtinet.
- DEPOLITIO, ōnis. Varro, Quid mirum si ex agri depolitionibus ejiciuntur, hic in coenaculo polito recipiuntur? Antiquum. Nonius 1. 339.
- DEPOLITOR, oris. m. apud Augustin.
- DEPONO, [κατατίθημι, κατατίθειμι, παρθεκατατίθειμι] fui, sītum, ēre. Deorsum ponere. Plaut. Mostel. 2. 1. 35. Ecce autem hic deposuit caput, & dormit.
- Deponere malleolum in terram, Plantare. Columel. lib. 3. cap. 10. Comperimus cum malleolum qui quatuor uvæ tulerit, deputatum, & in terram depositum, a fecunditate materna sic degenerare ut, &c.
- Deponere in gremio alicujus. Plin. lib. 15. cap. 30. Ex his in gremio Jovis optimi maximi deponitur.
- Deponere femina sulco, Plantare. Columel. lib. 5. cap. 4. Omnium

- autem fatorum fere eadem est conditio. nam vel scrobe, vel sulco femina deponuntur. De vineis.
- Deponere in fylvas liberos, uxores, & sua omnia. Cæf. 4. Bell. Gall. 19. i. e. Abdere.
- Ædificationem deponere, pro Cessare ab ædificando. Cic. 13. Fam. 1. Nunc vero si audierit te ædificationem deposuisse, &c.
- Amicitias deponere, & suscipere inimicitias. Cic. de Amicit. 79. Cavendum erit ne non solum amicitia depositæ, sed inimicitia etiam susceptæ videantur.
- Amorem. Cic. de Amicit. Quod summi puerorum amores sæpe una cum prætexta toga deponerentur.
- Animam. Propert. lib. 1. Eleg. 13. 17.
- Arma. Plin. lib. 15. cap. 29. Cæf. 3. Bell. Civil. 10.
- Bellum. Cic. de Legib. 2. Sequitur enim de jure belli, in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, jus ut plurimum valet.
- Caput deponere & recondere stratis. Ovid. 11. Met. 649.
- Civitatem deponere & relinquere. Cic. pro Cæcin. 100.
- Cogitationem reparandæ classis. Hirt. lib. 4. Bell. Alex.
- Comam. Stat. 9. Theb. 596.
- Contumaciam. Columel. lib. 6. cap. 2.
- Corpora sub ramis deponunt arboris altæ. Virg. 7. Æn. 108. Id est, Discumbunt sub arbore.
- Crines. Martial. lib. 5.
- Curam. Ovid. 4. Trist. 7. 20.
- Curas animo. Virg. 4. Georg. 531.
- Curas doloresque in alicujus sermone & suavitate deponere. Cic. 4. Fam. 6.
- Nunquam deponere de manibus. Cic. 1. Acad. 3. Non te ea intermittere, sed accuratius tractare, nec te de manibus unquam deponere.
- Desideria rei alicujus. Cic. 7. Fam. 6. Tu modo ineptias istas & desideria Urbis & urbanitatis depone.
- Dictaturam. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Dolorem susceptum. Cic. 3. Tusc.
- Errorē suum. Cic. 8. Philipp. 23. Cæteris autem si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
- Exercitum. Cic. 8. Philipp. 25. Utranque provinciam remitto, exercitum depono, privatus esse non recuso.
- Famem. Ovid. 6. Fast. 530.
Hospita Carmentis fidos intrasse penates
Diceris, & longam deposuisse famem.
- Fastigia supplex deposui. Claud. de Nupt. Honor. 32.
- In fidem publicam pecuniam pupillarem. Liv. 24. 18. Pecuniæ quoque pupillares primo, deinde viduarum cœptæ conferri, nusquam eas tutius sanctiusque deponere credentibus qui deferebant, quam in publicam fidem.
- Formidinem. Virg. 3. Æn. 612.
Ille hæc deposita tandem formidine fatur.
- Furtim deponere. Hor. 1. Sat. 1. 42.
Quid juvat immensum te argenti pondus, & auri,
Furtim defossa timidum deponere terra?
- Falsa licet cupidus deponat gaudia livor. Propert. lib. 1. Eleg. 8. 29.
- Gloriam abjicere & deponere. Cic. 2. de Orat. 201.
- Imperium accipere & Deponere, contraria. Cic. 1. Off. 68. Nec vero imperia expetenda, ac potius aut non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam.
- Ineptias. Cic. 7. Fam. 6.
- Ingenia sylvestria, pro Mitescere. Columel. lib. 8. cap. 15. Sic enim exclusi, educatique pulli, deponunt ingenia sylvestria.
- Inimicitias susceptas Reip. nomine. Cic. 14. Att. 13.
- Invidiam. Cic. de Lege Agr. 68.
- Jus populi in fide judicium. Cic. pro Cæcin. 103. Derelinquo jam communem causam: populi que Romani jus in vestra fide ac religione depono.
- De levitate. Cic. 2. Att. 16. Ut ille esset melior, & aliquid de populi levitate deponeret. Id est, Cessaret a levitate.
- Magistratum. V. mox Officium.
- Memoriam. Cæf. 1. Bell. Gall. 18. Quod si veteris contumeliæ oblivisci vellet, num etiam recentium injuriarum, quod eo invito iter per provinciam per vim tentasset, quod Heduos, quod Ambarros, quod Allobroges vexasset, memoriam deponere posset?
- Memoriam doloris. Cic. pro Coelio 50.
- Ex memoria. Cic. pro Sylla 18. Quibus ego rebus Judices ita flectebat animo, atque frangebat, ut etiam ex memoria quas mihi ipsi fecerat insidias deponerem.
- Apud memoriam quodammodo deponere cogitatio dicitur. Quintil. lib. 11. cap. 2.
- Mentem, mentumque in gremio mimarum deponere. Cic. 13. Philipp. 24.
- Metum. Ovid. 5. Met. 363.
- Mororem atque luctum, gaudereque potius. Cic. 14. Philipp. 34.
- Molestias. Cic. 2. Off. Existimavi honestissime molestias posse deponi, si me ad philosophiam retulisset.
- Morbi partem. Hor. 1. Epist. 1. 35.
- Negotium. Cic. Att. lib. 7. Nec prius quidem quam nostrum negotium aut confecerimus, aut deposuerimus.
- Oculos in aliquem. Hor. 1. Od. 36. 18. Id est, Figere.
- Offensionem. Cic. 1. Att. 12. Quam mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offensionem, nihil attinet ad te qui ea nosti, scribere.
- Officium. Plin. in Paneg. cap. 87. Magistratum. Cæf. 7. Bell. Gall. 33.
- Imperium. Liv. 2. ab Urbe. Provinciam. Cic. 2. Att. 16. Quum provinciam deposui in concione.
- Onus. Cæf. 1. Bell. Civil. 80. Neque jumentis onera deponunt.
- Onus, per translationem. Cic. 7. Verr. Potero hoc onus tantum in hoc judicio deponere, aut diutius tacitus sustinere?
- Opinionem de aliquo deponere atque abjicere. Cic. 3. de Lege Agr.
- Pavorem. Ovid. 10. Met. 117.
- Pecuniam, pro Collocare apud sequestrum aut diviforem. Plin. lib. 6. Epist.

Personam accusatoris deponere. Cic. pro Quintio 45.
 Pudorem. Ovid. 17. Epist. 259.
 Rabiem deponere feræ. Claud. 8. Paneg. 121.
 Rationes Quæstoris deponere. Cic. 2. Fam. 16. Rationes mei Quæstoris, nec verum fuit me tibi mittere, nec tamen erant confectæ, eas nos Apamæ deponere cogitabamus.
 Religiones deponere, & suscipere religiones, contraria. Cic. 2. de Divin. 112. Valeantque potius ad deponendas, quam ad suscipiendas religiones.
 Rem susceptam. Cic. de Amicit. Neque enim est consentaneum, ullam honestam rem, actionemve, ne sollicitus sis, aut non suscipere, aut susceptam deponere.
 Inhumanæ Senium deponere camœnæ. Hor. 1. Epist. 18. 47. Id est, Severitatem.
 Severitatem. Martial. lib. 4. Paulum deposita severitate.
 Simultatem. Cic. 3. Att. 3.
 Sicim deponere. Ovid. 4. Met. 98.
 Soleas. Martial. lib. 3. 50.
 Spem deponas. Hor. 2. Sat. 5. 26.
 Aut spem deponas, aut artem illulus omittas.
 Studium pristinum. Cic. 1. Tusc. 7. Nobis placet nec pristinum dicendi studium deponere, & in hac majore & uberiore arte versari.
 Timorem. Cic. pro Milon. 40. Quamobrem adeste animis Judices: & timorem, si quem habetis, deponite.
 Vim suam deponunt venti. Ovid. 2. Trist. 152.
 Voluntatem. Cic. in Catil.
 Deponere aliquid apud aliquem [παρεκαπτήθωαι] Servandum dare, & fidei ejus committere. Plaut. Bacchid. 2. 3. 72.
 Nos ibi apud Theotimum omne aurum deposuimus.
 Apud amicos multa deposita. Cic. 6. Verr. 29. Idem 3. Off. 95. Si gladium quis sana mente apud te deposuerit, repetat infaniens, &c.
 Quicquid habes, age deponere tutis auribus. Id est, Dic tacituro. Hor. 1. Od. 27. 18.
 Deponere aliquid dicuntur certantes pignore. Virg. 3. Ecl. 31.
 De grege non ausim quicquam deponere tecum.
 Deponere, pro Deprimere ædificium. in l. 17. D. de servit. urb. præd. l. 6. D. Si servit. vend.
 Deponere, pro Transferre, l. si sponsus sponsæ. §. si maritus. D. de donat. inter vir. & uxor.
 Deponere, etiam Demoliri, & ad aream redigere, & solo æquare significat. l. 23. in fin. D. de usufruct. l. 8. D. Si servit. vendic. l. 83. §. facram. in fine. D. de verb. obligat. Ita depositionem ædificii accipe in l. 9. §. Item Pomponius. D. Quod met. caus.
 Deposivi pro Deposui præteritum legitur apud Catullum in Carmine Seculari, 35. 8.
 Quam mater prope Deliam
 Deposivit olivam. Id est, Enixa est. Απὸ γήκεται. H. St. V. Burma ad Phædri 1. 18. 5.
 Deponi etiam dicebantur, aut plane desperati ægri, aut recens mortui. Nam de sublimiore lectulo humi collocabantur: de quo Torrent. ad Hor. 1. Sat. 9. & Gonsal. ad Petron. cap. 134. p. 235. Vide & Plautinos interpretes, & infra DEPOSITUS. Similiter, Vino aliquem deponere. Plaut. Aulul. 3. 6. 28. Apud Cæsarem deponi ægri dicuntur & faucii, qui ab exercitu separati, in locis certis collocantur, ubi curari possint. Verba ejus 3. Bell. Civil. 65. hæc sunt: Præsidioque Apolloniæ cohortibus iv. Lyssi 1. 111. Orici relictis, quique erant ex vulneribus ægri, depositis.
 DEPONENTS, Partic. [ἀποπνέσας] Qui deponit.
 Deponens Verbum dicitur, quod in or finitum, vel activi significationem obtinet, ut Tueor, contempler, loquor: vel neutri, ut Philosophor, labor.
 DEPOSITUS, Partic. [ἀποπνέμεντος] ut
 Depositam pecuniam recuperare. Cic. de Lege Agr. 2. 41.
 Fastus depositus. Claud. 4. Paneg. 62.
 Visere deposito dignatus limina fastu.
 Poplite deposito. Id est, Flexo. Lucan. lib. 1. 613.
 Depositus, pro Desperato, five Desperatæ salutis. Cic. 3. Verr. 5. Itaque mihi videor magnam & maxime ægram, & prope depositam Reip. partem suscepisse. Virg. 12. Æn. 395.
 Ille ut depositi proferret fata parentis. Ubi Servius, Depositus, Desperati: nam consuetudo erat, ut desperati ante januas suas collocarentur: vel ut extremum spiritum redderent terræ: vel ut possent a transeuntibus forte curari, qui aliquando simili laboraverant morbo. Ovid. 2. de Ponto 2.
 Pandere urbem depositam. Stat. 1. Sylv. 4. 91.
 Depositus, Deploratus, Comploratus, Conclamatus. Βεβδ. H. St.
 DEPOSITUM, i. n. [παρεκαπτήθην, παρεκαπτήθωλη] Quod alicui commissum est, & datum ut servet. Ulp. in l. 1. D. Depositum, vel contra, Depositum est quod custodiendum alicui datum est. dictum ex eo quod ponitur. præpositio enim de, auget positum: ut ostendat totum fidei ejus esse commissum, quod ad custodiam rei pertinet.
 Depositum sospes erit. Juven. 13. Sat. 178.
 Clam depositum. Cic. 3. Tusc. 17. Qui propter avaritiam clam depositum non reddidit, quod est injustitiæ.
 Depositum abnegare. V. ARNEGO.
 Accipere depositum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Celare depositum alicujus. Id est, Conservare & abscondere. Claud. 3. de Rapt. Proserp.
 Reddere depositum. Ovid. 1. de Arte Am. 641.
 Reddere depositum legentibus. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Depositum in sequestre proprie dicitur, Quod a pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendumque traditur. l. 6. D. deposit.
 Depositum est Contractus, quo res aliqua ea lege apud alterum deponitur, ut is dolum tantum in ea reddenda, non culpam præstare debeat. l. 1. D. de oblig. & action.
 Depositum judiciale est, Quum res ea, de qua Controversia sit, apud officium, vel ubi iudex statuerit, deponitur. l. 16. in fine. D. de off. præf. l. 7. §. ult. D. Qui satisd. cog. l. 7. D. deposit.
 DEPOSITIO, onis. f. Actus ipse deponendi. Florent. in l. licet deponere. D. deposit.

DEPOSITOR, oris. m. Qui deponit, aut deposuit. Ulp. in l. 1. §. Apud Julianum. D. deposit.
 DEPOSITARIUS, ii. m. [συνθηκωφύλαξ] Custos depositi, vel Susceptor depositarum rerum. Ulp. l. 1. §. Si pecunia. D. depositi, Satisfactione autem non interveniente rem in ædem deponi, & omni actione depositarium liberari.
 DEPONTANI, orum. m. Romæ antiquitus dicebantur sexagenarii senes. Nam qui ætatis id essent, quod crederentur inutiles generandis rebus, de ponte deiciebantur in campo. V. in PONS. Festus, DEPONTANI SENES appellabantur, qui sexagenarii de ponte deiciebantur; id est, Suffragio privabantur, quod per Pontem ferebant; uti proverbiale locutionem inde factam exponit Varro de Vita Pop. Rom. apud Nonium 12. 12. & ex eo Sigonius de Antiq. Jure Civ. Rom. 1. 17. Varro apud Nonium in Casnares: Vix hæc fatus erat, cum more Majorum ultro Casnares arripiunt, de ponte in Tiberim deturbant. CASNAR Osca vox, Senem significat, ut ex Varone de L. L. 6. 3. Festo item & Nonio discimus. Hinc Ovid. 5. Fast. 623.
 Corpora post decies fenos qui credidit annos
 Missa neci, sceleris crimine damnat avos, &c.
 Adde de hoc ritu Petr. Victor. Varr. Lect. 18. 7. & Fest. in Sexagenariis cum not. Dacerii. Alludit huc Cic. pro Rosc. Amer. 99. Habeo etiam dicere, quem contra morem majorum, minorem annis LX. de ponte in Tiberim dejecerit.
 DEPOPULOR, [λαφυροποιέω, δηρώ, ἐκπνέθω] ari. Prædari, five depredari, passimque & quasi populatim diripere. Cic. 5. Verr. 84. Qui quum agros maximos ac feracissimos per seipsum, hoc est, per Apronium, Verrem alterum, depopularetur.
 Aves depopulantur dona Cerealia. Ovid. 1. Fast. 683.
 Humum depopulari. Ovid. 3. Trist. 10. 56.
 DEPOPULARE, active apud Auct. lib. de Bell. Hispan. cap. 42. extr. Agros, vestramque provinciam vestro impulsu depopulavit. Valer. 8. Argon. 532. Cæcilius Afoto, Jamdudum depopulat macellum. Ennius Ambracia, Agros audaces depopulant servi dominorum dominis. Nonius.
 DEPOPULATIO, onis. f. [πώλησις] ut Depopulatio prædiorum. Cic. pro Domo sua 146.
 Agrorum depopulatio. Cic. in Pison. 40.
 Ædium sacrarum, publicorumque operum depopulatio. Cic. 2. Verr. 12. Cujus prætura urbana, ædium sacrarum fuit, publicorumque operum depopulatio.
 Depopulationes & vastationes. Cic. 5. Philipp. 25.
 Inferre depopulationem agris. Cic. de Arusp. Resp. 3. Excisionem, inflammationem, everisionem, depopulationem, vastitatem eam, suam cum præda meis omnibus tectis atque agris intulerunt.
 DEPOPULATOR, oris. m. [δηρώτης] ut Depopulator fori. Cic. pro Domo sua 13.
 DEPORTO, [καταναγκάζω, ἀναγκάζω] are. De loco portare. Dicimus autem Deportare ad locum, & Deportare de loco.
 Deportare jumentis. Cic. 12. Att. 8. Quæ arma superabant, ea si Brundisium jumentis deportaveritis, vehementer Reipub. profueritis. Navibus. Cæf. 3. Bell. Gall. 12. Magno numero navium appulso sua omnia deportabant: seque in proxima oppida recipiebant.
 Deportare se, pro Se conferre. Cic. 16. Fam. 1. Mihi placebat, si firmior essem, ut te Leucadem deportares, ut ibi te plane confirmares.
 Ex aliquo loco. Cic. 6. Fam. 15. Mihi crede, nihil ex ista provincia potes quod jucundius sit, deportare. Plin. lib. 7. cap. 30. Philosophum deportavit ex Cypria legatione.
 Ad locum. Cic. 5. Verr. 36. Omnes decumas ad aquam deportatas haberent.
 In aliquem locum. Cic. 1. Att. 2. illa omnia in Tusculanum deportabo.
 In solas terras, pro In exilium mittere. Ter. Phorm. 5. 7. 85.
 Captivos Romam. Liv. de Bell. Pun. Videtur subaudiri ablativus Navi. Exercitum, est Exercitum in patriam reducere, ut ait Budæus. Liv. 3. Bell. Pun. Annibal victor in Africam hinc decedat, exercitumque deportet. Cic. pro Lege Manil. 61. Bellum in Africa maximum confecit, victorem exercitum deportavit. [Semper de transmarinis provinciis, & proinde πὸ Navibus subauditur.]
 Minore exercitu insignis captivos, eadem ducis, bellicque confecti famam deportarat. Tacit. 4. Ann. 26.
 Flagitium ac dedecus ex aliqua regione deportatum. Ubi quis non continenter vixerit. Cic. pro Muræ. 12.
 Deportavit humanitatem Athenis. Cic. de Senect. 1. Novi enim moderationem animi tui, & æquitatem: teque non cognomen solum Athenis deportasse, sed humanitatem & prudentiam intelligo.
 Literas deportare ex Sicilia in Verrem. Cic. Divin. in Verr. 28. ubi Ascon. Asportare aliquid, ut intereat, Deportare, ut mutet locum.
 Deportare triumphum. Cic. 1. Off. 78. Mihi quidem certe vir abundans bellicis laudibus Cn. Pompejus multis audientibus hoc tribuit, ut diceret frustra se tertium triumphum deportaturum fuisse, nisi meo in Kemp. beneficio, ubi triumpharet, esset habiturus.
 DEPORTATUS, Partic. [καταναγκασμένος] ut Deportatus Romam. Inter deportatos & relegatos. Ulp. l. relegatorum. D. de interdict. & releg. Hæc est differentia inter deportatos & relegatos: quod in insulam relegari & ad tempus, & in perpetuum quis potest. Deportatos autem eos accipere debemus, quibus princeps insulas adnotavit, vel de quibus deportandis scripsit. V. & l. 1. §. 2. D. de legat. & fideicom. lib. 32.
 DEPORTATIO, onis. f. [ἐξορισμός, καταναγκασίς] Cato cap. 144. De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleam legerit, qui deportarit, in singulas deportationes HS. N. II. deducuntur, neque id debebitur. Deportatio, est Perpetua in exilium, five insulam condemnatio, civium Romanorum poena, quæ successit in locum Aquæ & ignis interdictionis, quasi Circumscriptio, quum ei, qui damnatus est, certo spatio circumscribitur poenæ perpetuo pendendæ locus. l. inter poenas. D. de interdict. & releg. Unde Præfes aliquem civem deportare non poterat.
 Item Deportatio interdum Ultimam supplicium, & mors censetur §. publi.

- publicorum. Instit. de publ. judic. §. quum autem. Instit. quib. mod. jus pat. potest. solvit.
- Deportationis** nomen, quod multo relegatione gravius erat, natum ex eo est, quod Senatus censuit eos, qui ex Cannensi acie fugerant, ex Italia in Siciliam deportandos esse, nec ante inde reportandos in Italiam, quam Pœnus Italia depulsi esset. Eorum militum more in insulas pœnæ nomine rei amandabantur. Turneb.
- Deportatio** insulæ, In insulam relegatio. Ulp. l. inter pœnas. D. de interd. & releg.
- DEPORTATOR**, oris. m. unde
- DEPORTATORIUS**, a, um. l. i. Cod. de Veteranis : Deportatorio onere affici.
- DEPOSCO**, depôposci, depôscitum, [ἐξαιτέω] ēre. Vehementer poscere. Cic. 6. Verr. Ut illa flamma divinitus extitisse videatur, non quæ dederet Jovis Opt. Max. templum, sed quæ præclarius magnificentiusque depôsceret.
- Deposcere omnibus pollicitationibus ac præmiis. Cæs. 7. Bell. Gall. 1. Omnibus pollicitationibus ac præmiis deposcunt, qui belli initium faciant, & sui capitis periculo Galliam in libertatem vendicent.
- Non modo non recusare aliquid, sed etiam deposcere. Cic. pro Flacc. 97. Idem 3. Philipp. 33. Id modo non recusum, sed appetam etiam atque deposcam.
- Dextras**. Silius lib. 7. 234. — quum optabile tempus Deposcet dextras.
- Hofsem. Valer. 5. Argon. 634.
- Et Perfen simul & Minyas deposcimus hostes.
- Mandata alicujus. V. MANDATUM.
- Aliquem** ad supplicium. Cæs. 8. Bell. Gall. 38. Cic. pro Cœlio 70. Hac lege Cœlii adolescentia non ad Reip. pœnas, sed ad mulieris libidines & delicias depôscitur.
- Deposcere** in pœnam. Liv. 1. Bell. Pun. Ad ducem ipsum in pœnam fœderis rupti depôscendum.
- Morti deposcere, pro, ad mortem. Refertur autem Depôscendi verbum frequenter ad Supplicium. Tacit. 1. Ann. 23. Dum Centurionem cognomento Scirpicum illa morti depôscit.
- Pœlia** depôsces. Sil. lib. 17.
- Tene istas partes depôposcisse, ut, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 95.
- Vois deposcere pugnam. Lucan. lib. 2. 533.
- Supplicia fœva. Stat. 12. Theb. 460.
- Deposcere atque expetere imperatorem ad bellum. Cic. pro Lege Manil. 44.
- DEPOSCENS**, entis. Partic. [ἐξαιτών] Cic. 5. Att. 2. Hortensio depôscenti mandata mea, cætera universa mandavi.
- DEPOSITUS**, DEPOSITUM, DEPOSITARIUS. V. DEPONO.
- DEPOSTŪLO**, [ἐξαιτέω] āre. Vehementer postulare. Aucl. l. de Bell. Hispan. cap. 1. extr. Civitates contrariæ Pompejo auxilia sibi depôstulabant.
- DEPOSTULATOR**, ōris. Tertul. Apol. cap. 35. Depostulatores Christianorum, scil. ad Supplicium, seu accusatores.
- DEPRÆDOR**, [συνέω] ari. Idem quod Depopulari.
- DEPRÆDANS**, antis. Vulg. Interpr. Job. 24. 9. Vim fecerunt deprædantes pupillos.
- DEPRÆDATUS**, a, um. passive, ut Depopulatus. Diſt. Cret. Bell. Troj. 2. 16. Quæ pergebat, agri referti jugi pace deprædati. Anna Deprædari legendum conjicit.
- DEPRÆDATIO**, ōnis. f. Lactant. Epit. cap. 8. More latrocinii deprædatio & vastatio fiet. & l. Cod. de lucris advocat. Compulsor arguitur in deprædatione convictus. & Augustin. Civ. Dei 22. 22. Deprædatio & Captivitas.
- DEPRÆDATOR**, ōris. m. Prædo. Marcellinus August. Epist. 4. (inter Augustinianas) Quis Romanæ Provinciæ deprædatori non mala velit belli jure reponere? Ipse August. Epist. 199. Deprædatores putans.
- DEPRÆLIOR**, atus sum, [καταμάχουμαι] ari. Idem quod simplex Præliari, hoc est, Dimicare. Hor. 1. Od. 9. 11. Permite divis cætera, qui simul Stravere ventos æquore fervido Depræliantes, &c. Id est, Valde præliantes.
- DEPRÆLIATIO**, ōnis. f. apud Livium.
- DEPRÆSENTO**, are. Suet. Calig. cap. 58. Redire ac depræsentare spectaculum voluit. Ita legit Barthius. [Sed Repræsentare in editis rectius.]
- DEPRÆSENTIARUM**, eadem forma, quæ Impræsentiarum, legitur in fragmento Petronii Traguriano. cap. 74. Ut depræsentiarum intelligas. & cap. 58. Alioquin jam tibi depræsentiarum reddidissim. adde Tilebomeni notam. p. 86.
- DEPRĀVO**, [ἀσπείρω, ἀσπείρω, λωπάω] are. Pravum facere, corrumpere, vitare. Ter. Phorm. 4. 4. 16. Nihil est Antipho, quin male narrando possit depravarier. Cic. 3. de Fin. Eas non modo nihil adjuvare arbitror, neque affirmare quo meliores sumus, sed ipsam depravare naturam.
- Corrigere & Depravare, contraria. Cic. 1. de Fin. 6. Sed ita ut ea quæ corrigere vult, mihi quidem depravare videatur.
- Nimiarum omnium copiæ depravant aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 96.
- Nihil est tam sanctum, quod non soleant domestici depravare nunquam. Cic. 1. Philipp. 32.
- Multi ad depravandum parati. Cic. Bruto 18.
- Depravare hominem, pro Fractis vel debilitatis membris vitare. Sen. Epist. 102. Depraves licet, dum monstruoso & distorto temporis aliquid superfit.
- DEPRĀVATUS**, Partic. [ἀσπασμένος] ut, Depravati mores. Cic. 2. de Legib. 28. & Depravatæ opiniones. Idem 3. Tusc.
- Natura alicujus depravata mala disciplina. Cic. 2. de Fin. 33.
- DEPRĀVATIO**, ōnis. f. [ἀσπασμός] ut, Depravatio oris. Cic. 2. de Orat. 252.
- Distortio & depravatio. Cic. 5. de Fin. 35. In quibus si peccetur distortionem & depravationem quadam, aut motu, statuque deformi.
- Consuetudinum depravatio. Cic. 1. de Legib. 29.
- Depravatio & fœditas turpificati animi. Cic. 3. Off. 105.
- Depravatio verbi. Cic. in Partit. 127. Defensor autem & ea quam proposui, æquitate nitatur : & ea quum secum faciat, non re, sed depravatione verbi se urgeri queratur.
- DEPRĀVATE**, Adv. ut, Depravate & corrupte judicare, id est, Non recte. Cic. 1. de Fin. 71.
- DEPRĀVATOR**, oris. m. apud Livium.
- DEPRECIĀTUS**, V. DEPRECTIO, as.
- DEPRECOR**, atus sum, [ἐκκαλέωμαι, παρακαλέωμαι, κατηχέωμαι] ari. Vehementer precari. Catul. Epigr. 87.
- Cui ego quasi eadem totidem mox deprecor illi Assidue, verum dispeream nisi amo.
- Te lacrymæ fratris deprecantur. Cic. 4. Fam. 7.
- Authoritas, atque virtus alicujus deprecatur. Cic. Post. redit. ad Quirit. 7. At me C. Pisonis generi mei divina quædam & inaudita authoritas atque virtus, fratribusque mei miserimi atque optimi quotidianæ lacrymæ, fordesque lugubres a vobis deprecatae sunt. Id est, Reditum mihi ac restitutionem impetraverunt.
- Deprecari ab aliquo. Cic. 7. Verr. Tum deprecabitur a vobis, tum etiam pro suo jure contendet.
- Deprecari aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca ante erimus a vobis Judices deprecati.
- Deprecatum venit ad me, ut sibi ignoscerem. Cic. de Amicit. 11.
- Deprecor adjiciendum. Varro 1. de R. R. cap. 19. In hoc genere semivocalium adjiciendum deprecor. Emendati codices habent, De pecore.
- Deprecari aliquem ab altero. Cic. 2. de Lege Agr. 92. Quemadmodum quum petebam, nulli me vobis authores generis mei commendarunt : sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me a vobis deprecantur.
- Deprecari alicui ne vapulet. Plaut. Afin. Prolog. 5. Nunc si vultis deprecari huic feni ne vapulet, Remur impetrari posse.
- In hoc te deprecor ne, &c. Cic. 8. Fam. 1.
- Deprecari pro reditu alicujus. Cic. Post. redit. ad Quirit. 6. Non enim pro meo reditu, ut pro P. Popillii nobilissimi hominis adolescentes filii, & multi præterea cognati atque affines, deprecati sunt.
- Iratos aliquorum animos atque horribiles impetus. Cic. pro Fontejo 26.
- Pacem, cui opponitur Denuntiare bellum. Cic. 12. Fam. 24. Nondum legati redierant, quos Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad denuntiandum bellum miserat.
- Sibi exilium & fugam. Cic. 3. de Orat. 9. Quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum ut vita seipsum privaret.
- Vitam alicujus. Cic. pro Sylla 72. Quam multorum hic vitam a L. Sylla deprecatus?
- Precari & Deprecari, contraria. Ovid. 1. de Ponto 2. 59. Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem.
- Detestari ac deprecari querimoniam alterius a se. Cic. 1. in Catil. 27. Nunc ut a me p. c. quandam prope justam patriæ querimoniam detester ac deprecet, percipite quæso diligenter quæ dicam.
- Anteaacta. Tacit. 11. Ann. Circumsistunt Cæsarem, anteaacta deprecantes.
- Calamitatem ab fese. Cic. 3. Verr. 157. Id est, Amoliri, & precibus propulsare. Budæus.
- Avaritiæ crimina laudibus frugalitatis. Id est, Depellere, & ita orare ut nequis avarus existimetur, sed magis frugalis. Cic. 4. Verr. 192.
- Munus aliquod. Quintil. lib. 2. cap. 12.
- Odium summæ improbitatis excusatione summæ stultitiæ. Cic. pro Cæcin. 30. Idem pro Balbo 18. Quiddam de communi conditione omnium nostrum deprecandæ malevolentiae causa breviter memorandum videtur. Idem lib. 6. de Rep. Etiam Claudii invidiam, Gracchi charitas deprecabatur. Id est, Propulsabat & defendebat.
- Deprecari periculum, Averfari, Precari ne eveniat. Cic. 7. Verr. Mortem. Cæs. 7. Bell. Gall. 40.
- Periculum decreto deprecari. Cic. pro Sextio.
- Refugere periculum aut deprecari. Cic. 10. Fam. 31. Nec periculum est ullum, quod pro libertate aut refugiam aut deprecet.
- Deprecari pœnam. Liv. 10. Bell. Maced. Ego siquid impie in te pater, siquid scelerate in fratrem admisi, nullam deprecor pœnam. Si innocens sum, ne invidia conflagem, quum crimine non possum, deprecor. Verba sunt Demetrii ad Philippum patrem.
- Deprecari sanguinem & mortem innocentissimi civis. Cic. 7. Verr. 124.
- Deprecari supplicium & recusare. Cic. 2. Tusc. 52. Nullum genus supplicii deprecatus est, neque recusavit.
- Deprecari etiam idem est ac Veniam delictorum rogare. Cic. 11. Att. 6. Q. Fratrem audio profectum in Asiam, ut deprecaretur. Id est, Ut veniam a Cæsare peteret, quod cum Pompejo fuisset. Idem 5. Philipp. 3. Pacem vult M. Antonius? arma ponat, roget, deprecetur, neminem æquorem me reperiet. Val. Max. 4. 7. 1. Pro se deprecatum venire. V. Borrich. Vindic. p. 53. seq. ubi locupletissima hujus significationis assertio.
- DEPRECANUS**, antis. Vulg. Interpr. Gen. 16. 2. Cum ille acquiesceret deprecanti : & Sirac. 28. 2. Deprecanti peccata solventur. Liv. 37. 6. Deprecantes pro Ætolis.
- DEPRECATUS**, a, um. Qui vehementer expetiit. Cic. 2. de Orat. 201. Omnia semper pro amicorum periculis, nihil unquam pro seipso deprecatus. Apul. 9. Met. p. 127. Diras devotiones in eum deprecata uxor. passive Apul. 11. Met. p. 270. Depræcato summo numine.
- DEPRECTOR**, oris. m. [δενέτης, παρακαλετής] Qui pro reo deprecatur veniam. Cic. pro Corn. Balbo 42. Potuit magis de re judicare, quam quum ad vestrum judicium cives amplissimos legavit, testes hujus juris, vitæ laudatores, periculi deprecatores?
- Miseriarum deprecator. Cic. pro Flacco 1. Sperabam Judices honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum, quam miseriarum deprecatorem.
- Legatos & deprecatores mittere. Cic. pro Lege Manil. 35. Quum ad eum usque in Pamphiliam legatos deprecatoresque misisset.
- Deprecator mei, tui, sui. Cic. 11. Att. 8. Quintus misit filium non solum sui deprecatorem, sed etiam accusatorem mei.

Deprecator fortunarum alicuius. Cic. pro Planc. 102. Nec me solum deprecatorem fortunarum tuarum, sed comitem sociumque profitebor.

DEPRECATRIX, tris. f. Asconius ad l. 1. in Verr. de Præf. Urb. C. 5. extr. Sabinis deprecatricibus parentum bellum maritorumque finitum est. Et Tertul. aduers. Marc. 4. 12. Humanam opponit necessitatem, quasi deprecatricem.

DEPRECATORIUS, a, um. Vet. Interp. 1. Macab. cap. 10. 24. Scribam & ego illis verba deprecatoria.

DEPRECATIO, ōnis. f. [δέσπις, παραίτησις] Deprecandi actio. Cic. 10. Att. Non me hercule deprecationi locus.

Uti deprecatione. Cic. pro Cluent. 8. Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione Iudices qua mihi sæpius utendum esse intelligo, sic ut me auditis, &c.

Non ille deprecatione rediit. Cic. Post redit. ad Quirit. de Mario 7. Id est, Supplicatione amicorum.

Diræ deprecationes, pro Imprecationibus, in malum. Plin. lib. 28. cap. 29. Defigi quidem diris deprecationibus nemo non metuit. V. DEFIGO.

Deprecatio est etiam Recusatio & amolitio. Quintil. in Proœm. lib. 1. Sed qua ex causa faciliorem mihi veniam meæ deprecationis arbitrabar fore, hac accendebantur illi magis. Plin. lib. 28. cap. 2. Etiam parietes incendiorum deprecationibus conscribuntur. Hoc est, Certis verbis quæ vim habeant avertendi incendia ab ædibus.

Deprecatio, Recusatio, & repulsio accusationis & petitionis. Cic. 2. de Invent. 104. Deprecatio est in qua non defensio facti, sed ignoscendi postulatio continetur.

DEPRECATIUNCULA, æ. f. dimin. Salvian. lib. 3. contra Avar. post init. Deprecatiunculæ species.

DEPRECABUNDUS, a, um. [ἰκετεύων] pro Precante & petente. Tacit. 15. Ann. 53. Ut Lateranus quasi subsidium rei familiaris oraret deprecabundus, & genibus principis accedens.

DEPRECABILIS, e. Vulg. Interp. Pl. 89. 13. Deprecabilis esto super servos tuos.

DEPRECANEUS, a, um. Idem. Sen. Nat. Quæst. 2. 49. De nominibus fulgurum, quæ a Cæcina ponuntur. Fulmina deprecanea, quæ speciem periculi sine periculo afferunt. [Sic editio Romana, Sed contra omnes libros, in quibus DENTANEÆ. Unde Fortunatus Dempthaneæ, alii aliter. Forte Tentaneæ. Id enim nomen cum periphrasi adjecta convenit, & mutatione levissima a veteri lectione deflectitur. Ostentatorium idem fulminis genus Servius appellasse videtur ad 8. Æn. v. 429.]

DEPRECATIVUS, a, um. Idem Mart. Capell. 5. p. 147. Deprecativa qualitas veniali specie continetur.

DEPREHENDO, vel **DEPRENDO**, di, sum, [φωρίζω, χειραλωσάνω] ēre. & in carmine, Deprendo, is, ēre. est Quod barbari dicunt, Capere in ipse facto; ita ut nec fugere, nec inficari possit. ut Deprehendi in furto. Plaut. Afin. 3. 2. 17. Cic. 7. Verr. 110. Quasi esset in aliquo manifesto scelere deprehensus.

Deprehendi pro mœcho. Ter. Eun. 5. 5. 18. Quis homo pro mœcho unquam vidit in domo meretricia deprehendi quenquam?

Deprehendi cum aliqua muliere. Cic. 8. Fam. 7.

Apud aliquem aliquid deprehensum. Cic. 3. in Catil. 10. Qui paulo ante aliquid tamen de gladiis ac fisis, quæ apud ipsum erant deprehensæ, respondisset.

Manifeste deprehendi. Cic. 3. in Catil. 4.

In adulterio deprehendi. Cic. 2. de Orat. 275.

Deprehendere, est Per disputationem, seu inquisitionem & investigationem invenire. Hor. 2. Sat. 7. 43. Plin. lib. 2. cap. 8. Quam naturam ejus Pythagoras Samius primus deprehendit. Idem lib. 12. cap. 9. Sed deprehenduntur odore, colore, pondere, gustu.

Aliquid deprehendere mente. Lucret. lib. 3. 871.

Nec memori tamen id quimus deprehendere mente.

Manifesto deprehendere. Cic. in Orat. 219. Nec deprehendetur manifesto quid a nobis de industria fiat.

Animi tormenta in agro. Juven. 9. Sat. 18.

Arcanum alicujus. Claud. de Bell. Get. 103.

Facinora oculis. Cic. pro Cælio 14. Cujus ego facinora oculis prius quam opinione, manibus ante, quam suspitione deprehendi.

Furta. Ovid. 3. Met. 6.

— quis enim deprehendere possit Furta Jovis?

Verum. Stat. 8. Theb.

Deprehendere, pro Comprehendere. ut, Cursum feram deprehendere. Sen. Herc. 4.

Deprehendere tabellarios, & literas intercipere. Cic. 12. Fam. 12.

Turbine rapido deprendi. Ovid. 7. Epist. 66.

Finge age, te rapido (nullum sit in omine pondus)

Turbine deprendi, quid tibi mentis erit?

DEPREHENSUS, vel **DEPRENSUS**, Part. [φωρεσθεῖς] Juven. 9. Sat. 3. Quid tibi cum vultu, qualem deprensus habebat Ravola, &c.

Deprehensus, Qui in summa difficultate stupet animo, & inopia consilii oppressus est. Deprehensi enim dicuntur, Qui effugere nequeunt vel vitare, quum maxime cupiant, aut e re incommode nata se explicare & subducere. Quintil. lib. 12. cap. 2. Itaque reperire quosdam in disputando mire callidos: quum vero ab illa cavillatione secesserint, non magis sufficere in aliquo graviore actu, quam parva quædam animalia, quæ in angustiis mobilia, in campo deprehenduntur. Hoc est, Nullum in se aut in alio reperiunt præsidium: omni consilio, omnique ope defecta.

Deprehensus. Id est, ut vulgo dicitur, Captus in ipso facto. Cic. 2. de Fin. Occultum facinus esse potuerit, gaudebit: deprehensus omnem poenam contemnet.

Deprehensus cum veste muliebri. Cic. 1. Fam. 7. P. Clodium Appii filium te credo audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum sacrificium pro populo fieret.

Deprehensus, Cognitus. Plin. lib. 12. cap. 5. Ibi & spina similis, sed deprehensa vel lucernis, igni protinus transiliente.

Ars deprensa. Ovid. 2. de Arte Am. 513.

Si latet ars, prodest: affert deprensa pudorem.

Scelus manifestum atque deprehensum. Cic. 3. in Catil. 11.

Testis deprehensus, qui Varians vulgo, titubansque dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 7. p. 379. Burm.

Deprehensa, dicitur Genus militaris animadversionis, castigatione major, ignominia minor. Festus.

DEPREHENSIO, ōnis. f. [κατανήσις] Cic. pro Cluent. 50. Denique omnis accusatio varie graviterque tractata, ad extremum manifesta veni deprehensione conclusa.

DEPRESSUS, V. DEPRIMO.

DEPRETIŌ, are. Ad minus pretium redigere. Paul. in l. proinde. D. ad legem. Aquil. Et ejus ratio haberi debet, quo cætera corpora depretiata sunt.

DEPRETIATUS, a, um. Vilior factus. Paulinus Nolan. Carm. 22. five Epithal. Juliani v. 56.

Vilescit pretio, depretiatus homo.

Depretiata suas turpant figmenta figuras. Sidon. Carm. 22. 203.

DEPRETIATOR, ōris. m. Tertul. aduers. Marc. 4. 29. Depretiator operum & indulgentiarum.

DEPRIMO, essi, essum, [καταπίπτω, καταπίπτω, καταπνέω] ēre. Dejicere. Plin. lib. 2. cap. 38. Terrena in cælum tendentia deprimit siderum vis. Fluctus deprimit carinam. Ovid. 14. Met. 185.

Lanx in libra ponderibus impositis deprimitur. Cic. 4. Acad. 38.

Deprimere plantam, vel vitem in terram. Columel. lib. 11. cap. 3. Et lib. de Arboribus, cap. 7. Item Cato de R. R. cap. 32.

Deprimere naves. Vulgo dicunt, Mittere in fundum. Cæf. 2. Bell. Civil. 6. Cic. 2. de Divin. Si enim fatum fuit classes populi Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram a Pœnis depresso interire.

Extollere & Deprimere, contraria. Cic. Antequam iret in exil. 1. Nam quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum invidia indignissime oppressum deprimit ad supplicium.

Ædificium deprimere, cui opponitur Tollere. Ulp. in l. si arborem D. de servit. urban. præd. Interdum dici potest eum quoque qui tollit ædificium, vel deprimit, luminibus officere.

Deprimere & Adaugere, contraria. Author ad Heren. lib. 3. In quibus extranea causa conficiet deliberationem, in his ea ipsa erit causa adaugenda, aut deprimenda.

Locum deprimere, pro Depressiorem facere. Ulp. Ut locus deprimatur, pecoris appellandi gratia.

Deprimunt me quæ porto. Plaut. Merc. 4. 1. 9.

Simul hæc, etiam quæ mecum porto, deprimunt.

Deprimere, Præponderare. Cic. 5. de Fin. 91. Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. Budæus. Idem 5. Tusc. 51.

DEPRESSUS, Partic. [κατασπένδω] ut, Depressum ad mentum supercilium. Cic. in Pison. 14.

Depressus & demersus. In DEMERGO.

Superata ac depressa classis. Cic. pro Lege Manil. 21.

In altitudinem depressum faxum. Cic. 7. Verr. 67. Opus est ingens, magnificum, regum ac tyrannorum: totum est ex saxo in mirandum altitudinem depresso, & multorum operis penitus exciso.

Depressus & oneratus auro. Author ad Heren. lib. 4.

Aratrum depressum. Ovid. 15. Met. 618.

Convales. Virg. 3. Georg. 376.

Corpus. Ovid. 3. Met. 672.

Onere suo navis. Cic. 7. Verr.

Victæ, comminutæ, depressæque opes civitatis. Cic. 7. Verr.

Depressa veritas. Cic. pro Cluent. 183. Hoc uno modo Iudices sapientum multorum improbitate depressa veritas emergit.

Depressa & extincta virtus. Cic. 5. Verr.

Depressior locus. [καταρσός] Columel. lib. 1. cap. 5. Quum ex depressiore loco fuerint orsa fundamenta. Idem lib. 2. cap. 4.

Aqua depressior & Altior, contraria. Ulp. in l. 1. §. quod autem ait. D. ne quid in flumine publico, inve ripa ejus fiat. dum vel depressior, vel altior fiat aqua, ac per hoc rapidior sit cum incommodo accoleantur.

Vox depressa & inclinatus sonus. Author ad Heren. lib. 3. 25. In conquestione utemur voce depressa, inclinato sono, crebris intervallis, longis spatiis, magnis commutationibus.

Sedata & depressa vox. Author ad Heren. lib. 3. 21.

DEPRESSE, Adv. Idem. Compar. Depressius pastinare. Columel. 4. 1. & II. 3. Depressius specus fodere. Sen. ad Helv. 9.

DEPRESSIO, ōnis. f. Vitruv. 1. 3. Fundamenti ad solidum depressio. Macrobi. 1. Saturn. 20. Sol semper velut a quadam imæ depressionis Senecta in altitudinem suam ut in robur revertitur Juventutis.

DEPRESSITAS, atis. f. Devexitas: ut, Depressitas terræ. Apul. in Asclepio. Sed Elmenh. ex MSS. p. 79. Densitas.

DEPRŌMO, pli, ptum, [καταπνέω, καταπνέω, ἐκπίρω] ēre. Idem quod Promere. Plaut. Trucul. 3. 1. 2.

— ut bubus glandem prandio depromerem.

Benignius depromere merum. Hor. 1. Od. 9. 7.

Vinum depromere cellis. Hor. 1. Od. 37. 5.

Ex arca pecunia, ex virtute opera depromitur. Cic. 2. Off.

Sagittam depromere. Virg. 11. Æn. 858.

Dixit, & aurata volucrum Threissa sagittam Deprompsit pharetra, cornuque infensa tetendit.

Scientiam juris a peritis, vel de libris. Cic. 1. de Orat. 252. Juris utilitas ad quamque causam quanvis repente vel a peritis, vel de libris depromi potest.

De jure civili aliquid. Cic. 1. de Orat.

Argumenta e locis quasi thesauris. Cic. 4. de Fin. 10.

Ex sensu suo. Cic. in Parad.

Ex intima alicujus arte mirificum genus commendationis. Cic. 13. Fam. 6.

Verba domo patroni. Cic. 1. Verr. 555. Jam hoc cæde, concide: non verba domo patroni depromere videtur ad omne genus nequitie accommodata?

Ex intimo artificio verba gratissima. Cic. pro Cluent. 58.

DEPROMPTUS, Partic. [κατακαταρσένω] Cic. 2. de Otat. 219. Ita & momenti aliquid afferent, quum erunt pene ex intima defensione depromptæ, & apparebit eas, &c.

Maledicta deprompta ex recollectione impuditiæ & stuprorum alicujus, conjicere in eum. Cic. 3. Philipp. 15.

Deprompta ex arario pecunia. Cic. pro Lege Manil. 37.

DEPROPERO, [κατασπένδω] are. Valde properare. Plaut. Pœn. 1. 2. 108.

1. 2. 108. Deproperant sedulo sacrificare. Hor. 2. Od. 7. 24.
— quis udo

Deproperare apio coronas

Curative myrto? Id est, Festinanter afferre. Acron.

- DEPSO**, ui, itum, [δεψέω] ēre. Subigendo manibus aliquid molle & tenerum reddere. A Græco verbo δεψέω venit, teste Nonio. 2. 234. quod est subigo vel emollio, Cato cap. 90. Id ubi excoxeris depfito bene, oleo manum unguito, primum pusillum, postea magis depfes, oleo tangito, depfitoque dum poteris facere turundas. Varro Mysteriis, Sed tibi fortasse alius molit & depfit. ex Non. l. c. Obsoletum. In obscuro usu impudentius etiam dici Depfit. Vid. apud Cic. Fam. 9. 22.
- DEPSTUS**, a, um. Cato de R. R. cap. 40. Luto depfito oblinere. Idem cap. 135. Coria depfta.
- DEPSITICUS**, Adj. [δεψιτικός] Cato de R. R. cap. 74. Panem depfiticum sic facio, manus, mortariumque bene lavato, farinam in mortarium indito, aquæ paulatim addito, subigitoque pulchrè. ubi bene subegeris, defingito, coquitoque sub testu. Castigatione exemplaria habent Panem depfititum, [vel potius Depfticum].
- DEPUBER**, vel **DEPUBIS**, [ἀνιθεύς] dicitur Is qui ad pubertatis annos non potuit pervenire. Hinc depubem porcum (inquit Festus) lactantem, qui prohibitus sit pubes fieri.
- DEPUDET**, uit, ēre. [ἀναιδέυς] Pudorem abjicere. Ovid. 4. Epist. 155. Depuduit, profugusque pudor sua signa reliquit. Hoc est, omnem abjeci pudorem. Sen. de Tranquil. Vitæ. Si duritia oris ille hoc potuit, qui assiduis conviciis depudere didicerat. Depudet interdum simpliciter est quod Pudet. Vellei. 2. 73. 3. Cum cum non depuderet.
- DEPUDESCO**, is. Quo usus est Hieronym. ad Eustach. Non depudescio infelicitatis meæ. Item Apul. 10. Met. p. 253.
- DEPUDICO**, [ἀναγνέω] are, pro Stuprare, usus est Laberius in Mimis, teste Gellio, lib. 16. cap. 7. princ. Obsoletum.
- DEPUGNO**, [καταμάχουμαι] are. Idem quod Pugnare. Depugnavit Græcia apud Salamina. Plin. lib. 2. cap. 25. Cic. pro Cæcin. Non erit cur depugnare quisquam posthac possessionis causa velit. Peregre depugnare. V. PEREGRE.
- Depugna potius quam fervas. Cic. 7. Att. 7.
- Collatis signis depugnare. Plaut. Casin. 2. 5. extr.
- Verbis gladiis depugnare. Plaut. Casin. 2. 5. 36. Item, Depugnare classe. Plin. lib. 7. cap. 56.
- Depugnavit cum Gallo apud Anienem provocatus, voluptatis causa. Cic. 3. de Fin. 73.
- Depugnare ferro. Cic. 2. Tusc. 17.
- Depugnant inter se ferro. Hirt. 5. Bell. Afric.
- Depugnare cum animo suo. Plaut. Trinum. 2. 2. 24.
- Qui homo cum animo inde ab ineunte ætate depugnat suo.
- Depugnat voluptas cum honestate. Cic. 4. Acad. 140. Plin. lib. 21. cap. 8. Paria nunc componuntur, & natura atque luxuria depugnant.
- Depugnare feram quæ regioni nocet, apud Ulp. l. 1. §. sed si quis operas, D. de postulando.
- Modestinus l. 11. D. ad l. Cor. de Sic. Dominis potestas ablata est ad bestias depugnandas suo arbitrio feros tradere. H. St.
- DEPUGNATOR**, Imperf. [καταμάχεται] Plin. lib. 12. cap. 1. Depugnatur, mensuram fecundarum causa, cum feris. Cic. 16. Att. 11. Calend. Jan. erit fortasse præsidio: aut quidem ante depugnabitur. Depugnatum haudquaquam certamine ambiguo. Liv. lib. 7.
- DEPUGNATUS**, Partic. [καταμαχημένος] a Depugnor. Plaut. Men. 5. 6. 31. Sed metuo ne fero veniam, depugnato prælio.
- DEPUGNATIO**, onis. Jul. Firmic. in præf. lib. 4. In otio constitutus, & forensium certaminum depugnationibus liberatus.
- DEPUGNATOR**, oris. m. Idem ac Pugil. Jct. Cod.
- DEPUGNATRIX**, icis. f. V. Perott. p. 395.
- DEPULSIO**, DEPULSO, DEPULSOR, DEPULSUS. V. DEPELLO.
- DEPUIVĒRO**, are. Hinc
- DEPULVERANS**, antis. Plaut. Suppl. Aulul. ult. v. 25.
- O spes! O cor luctum depulverans meum!
- DEPURGO**, [καθαρεύω] are. Mundare, & nitidum facere. Cato cap. 112. Et si qua acina corrupta erunt, depurgato. Columel. lib. 12. cap. 9. Caules lactucæ ab imo depurgatos eatenus, &c.
- Depurgare locum aliquem ab herba. Cato cap. 151. Terram cum stercore bene commisceto, depurgato ab herba, graminibusque.
- Depurgare pisces. Plaut. Stich. 2. 3. 34.
- Alii pisces depurgate, quos piscator attulit.
- Crimina. Liv. 39. 35. Filium mittere Romam simul ad depurganda crimina, simul ad deprecandam iram Senatus statuit. Correcti codices habent Purganda.
- DEPURGATUS**, a, um. ut, Caules lactucæ ab imo depurgati. Columel. 12. 9. adde Caton. R. R. cap. 112.
- DEPURGATIVUS**, a, um. [καθαρευτικός] Cæl. Aurel. Acut. 3. 16. Depurgativæ virtutis clysteres.
- DEPURO**, are. Verbum compositum a Puro, & significat quasi Purum extrahere. Inde Depuratum dicimus. Defæcatum atque mundatum. Perott.
- DEPUTO**, [καταδύω] are. Verbum rusticum & agricolis proprium, velut Amputare & refecare. Cato cap. 50. Ubi vineam deputaveris, acervum lignorum, virgarumque facito.
- Falx deputat umbras. Ovid. de Nuce 63. Id est, Ramos umbram facientes.
- Deputare, [καταδικάζω] Per translationem est Censere, existimare, judicare. Plaut. Pseud. Prol. 19. Satis id dictum vobis puto jam atque deputo. Cic. 1. de Divin. 45.
- Proin vide ne quem tu esse hebetem deputes æque ac pecus, Is sapientia munitum pectus egregium gerat, Teque regno expellat.
- Deputat se indignum. Ter. Hec. 3. 5. 27.
- Deputare se dignum quovis malo. Ter. Heaut. 1. 1. 83. Cic. 3. Tusc. Malo se dignum deputat, nisi miser sit.
- Deputare alicuius operam parvi pretii. Ter. Hec. 5. 3. princ. Ubi Donatus, Deputat parvi pretii, quia sic scilicet abutitur. Deputat parvi eam, qui deputat eam in re nullius pretii consumendam.
- Deputare in lucro. Ter. Phorm. 2. 1. 16.
- Quicquid præter spem eveniat, omne id deputare esse in lucro. Hunc versum citat Cic. 3. Tusc.
- Deputare secum rationes. Ter. Adel. 2. 1. extr. Sed nemo dabit, frustra

- egomet mecum has rationes deputo. Sed est in optimis libris, Puto. Deputare postremæ ætatis scriptoribus est denique Destinare, delegare, e. g. apud Sulp. Sever. 2. 7. Deputari leonibus, est Damnari ad bestias. Et 2. Macc. cap. 4. In alios sumptus deputari.
- DEPUTATUS**, a, um. Macrobi. Saturn. 7. 14. Ad deputatum sibi a natura sedem proprii sensus recurrit. Sulp. Sever. 1. 53. Turba exercendis colendisque agris deputata. Sic vulgo Deputatos vocant, qui Delegati dicendi sunt. Vid. Vorst. de Lat. Mer. Susp. p. 150.
- DEPUVIO**, ire. Cædere. a Pavio primit. Lucil. — palmisque misellam Depuvit me. Id est, Verberavit me: quod ipsum ex Græco est παύω. Festus. V. Salmaf. in Solin. p. 41. Edit. iteratæ.
- DEPYGIS**, e. Parvis vel nullis natibus. Hor. 1. Sat. 2. 93.
- Depygis, nasuta, brevi latere, ac pede longo est.
- DEQUEŖOR**, estus sum, [καταμέφομαι] eri. Idem quod Queror. Valer. 5. Argon. 448.
- ante omnes secum dequeŖta labores.
- Stat. 1. Theb. 404. — eadem sub nocte sopora
- Lustra terit, similesque Notos dequeŖtus, & imbres, &c.

- DERADO**, si, fum, [ἀπαρώ] ere. Plin. 34. cap. 11. Nanque & e lapide ex quo coquitur æs, deraditur. Cato cap. 121. De virga lauri deradito. Celsus lib. 5. C. 26. §. 35. Sed ne illa quidem negligenda, ubi integra cute interior pars collisa est, aut ubi deraŖum quid, attritumve est. [Al. Detritumve, ut paulo infra, DeraŖo vero, detritoque imponendum &c.]
- DERADIOTES**, vel potius **DIRADIOTES**, [Διραδιώτης] Apollo cognominatus fuit. Valer. Harpocrat. Dirades populum esse Leontidis, a quo popularis Διραδιώτης formetur. Alii Diras Argivam regionem esse prodidere. Pausanias vero in Corinth. Diradiotem ait Apollinem a loco, cui nomen Διραδίας, dici, cujus vaticinium etiam sua tempestate durasse asserit: eoque ritu fieri, ut a viro mulier Vaidica fecubaret, & singulis mensibus noctu ut agna rem divinam faceret, cujus sanguine epoto, numinis Apollinei instinctu responsa daret.
- DERÆA**, [δέραμα] Ornamenta colli, ex Polluce, Hefychio, & Suida. Nam & δέρεη & δέη η collum est. V. PERIDERÆON.
- DERÆAMBUS**, [δεραιάμβος] Latum est corium apud Græcos, quo venaticorum canum armari collum adversus ferarum impetus solet. Author Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 26.
- DERANGÆ**, Populi ad Indum fluvium accolentes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 20.
- DERASIDÆ**, Insulæ juxta Magnesiam, Mæandri cognomine insignem, de quibus Plin. lib. 5. cap. 29.
- DEREE**, es. [Δέρη] Castellum est, & portus Ifauriæ, patria Timothei, qui D. Pauli discipulus fuit. Hinc
- DERBITES**, [Δερβιάντης] Gentile. Meminit Strabo lib. 12.
- DERBIA**, æ. f. Impetigo apud Medicos.
- DERBIOSUS**, a, um. Octav. Hor. 1. 10. Derbiosi oculi, quos Impetiginosos dicimus.
- DERBICES**, Populi sunt juxta Caucasum montem. Hi supra Stoicam severitatem minimum quodque delictum poena capitis puniunt: terram venerantur: foemininum animal neque edunt, neque sacrificant: qui lxx. annos exceŖerunt jugulant, cognatorum carnes vorant, anus strangulant, deinde sepeliunt: citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant, ut lib. 11. Strabo scribit.
- DERCE**, [Δέρκη] Veneris filia nonnullis dicitur, quæ in mare prolapsa, a piscibus in cælum mox tralatis servata fuit: quo nomine, Syri in mensam pisces non admittunt: sed ab his abŖinent. Alii eandem cum Derceto faciunt, de qua postea. V. Cæl. Rhodig. lib. 23. cap. 5.
- DERCE**, Fons est frigidissimus ætate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa fere Salonis amnis.
- DERCEA**, æ. f. Herba Apollinaris. Apul. de Herb. cap. 22.
- DERCETO**, ūs. ut Sappho Sapphus, Nomen cujusdam deæ, de qua Dioscor. lib. 3. Juxta AŖcalonem lacus est, ubi templum insignis deæ, quam Syri vocant Δερκετώ, muliebri specie: reliquum vero corpus figura piscis, cujus filia Semiramis, a columbis educata sit. De hac Plin. lib. 5. cap. 13. & 23. ubi dicit eam alio nomine Atargaten dici. Idem dicit Strabo lib. 15. ad fin. Ovid. Met. 4: a v. 45. Scribitur & Dercetis & corrupte Dircetis, a nonnullis etiam Dirce perperam. V. ATERGATIS.
- DERCYLLIDAS**, [Δερκυλλίδης] Lacedæmonius quidam fuit, qui quod vaŖer esset ac ferinus, Scythos est cognominatus. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 27.
- DERDÆ**, [Δέρδιαι] Populi Indiæ, Strab. lib. 15. Megasthenes de formicis ait, apud Derdas, quæ maxima natio est Indorum montanorum, ad orientem expositorum, collem quendam esse trium millium stadiorum ambitu, & sub eo aurifodinas, quas formicæ effodiunt, vulpibus magnitudine non minores, mira celeritate, victum ex venatione comparantes. Plura vide apud eundem.
- DERELINQUO**, iqui, ietum, [καταλιμπάνω, καταλείπω, ἀπολείπω] ere. Cic. pro Cæcin. 103. Derelinquo jam communem causam, populi Romani jus in vestra fide ac religione depono.
- Deferere & derelinquere. Cic. 3. Verr. 120. Permulti locupletes homines, magni & navi aratores agros latos (hodie legitur Latos) & fertiles defererent, totasque arationes dereliquerent.
- Animum in gravi derelinquere cæno. Catul. Epigr. 17. 25.
- DERELICTUS**, Partic. [καταλειφθείς] Plin. lib. 10. cap. 60. Irrita sunt ova, derelicta incubatione.
- Pro derelicto habere rem. Cic. 8. Att. 1. Hæc oppida, atque oram maritimam illum pro derelicto habere. Jabolenus l. quod servus D. de stipulat. fervor. Quod servus stipulatus est, quem dominus pro derelicto habebat, nullius est momenti: quia qui pro derelicto rem habet, omni modo a se rejecit.
- Derelictus ab omni spe. Cic. 1. in Catil. 25. Nactus est ex perditis, atque ab omni non modo fortuna, verum etiam spe derelictis conflata improborum manum.
- Incultum & derelictum solum. Cic. de Clar. Orat. 16.
- Derelicta & Celebris regio, contraria. Author ad Heren. lib. 3. 31. Item commodius est in derelicta, quam in celebri regione locos comparare.
- DERELICTUS**, ūs. [ἀπαλείφω] Gell. lib. 4. cap. 12. Sive quis arborum suam vineamque habuerat derelictū, non id sine poena fuit.

D E R E L I C T I O, ōnis. f. [*καταλειψις*] Cic. 3. Off. 6. Sed communis utilitatis derelictio contra naturam est: est enim injusta.

D E R E M I S T A E, Liburniae populi in conventu Naronae coloniae, sicut scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

D E R E P E N T E, [*ἐξήφνης*] Raptim, Una est dictio, (ut ait Donatus) adverbii enim praepositiones separati non adduntur. Ter. Hec. 4. 1. 3. Ita corripuit derепente tacitus sese ad filiam. Cic. pro Ligar. 13. Tu derепente irrupisses, & clamare coepisses. Cic. 1. de Divin. 66.

Sed quid oculis rapere visa est derепente ardentibus? Lambin. Rabere, q. V.

D E R E P E N T I N O, Etiam quasi adverb. Apul. Florid. 3. p. 353. Quid derепentino ab hoc splendidissimo conspectu vestro distulerim, &c. conf. ibid. p. 365. Sed rectius dividimus, De Repentino.

D E R E P O, Compositum ex De & Repo. Plin. lib. 8. cap. 36. Ingrediuntur & bipedes, arborem averli derепunt. De urtis.

D E R E T I N I, [*Δηρητινοί*] Liburniae populi in Naronam coloniam jura petentes, ut vult Plin. lib. 3. cap. 22.

D E R I D E O, ū, fum, ēre. [*καταγελῶ, καταμειδιῶ, ἐμμεντερίζω, ἐπειρωτεύω*] Donatus, Ridet qui simpliciter ridet: Deridet qui cum alterius irrisione & contemptu ridet. Cic. 7. Verr. 103. Derisum credo esse hominem amentem a suis consiliariis. Ovid. 5. Trist. 11.

Derident stolidi verba Latina Getae. Burn. Et rident, ex MSS.

Deridere atque contemnere. Cic. 3. de Orat. 51. Quare omnes istos me authore deridete atque contemnite.

Deridere & ludere. Cic. pro Flacco 76. Pergameni te deriserunt, quid tu? ludi te non intelligebas?

Derideri & Arrideri, contraria. Cic. de Opt. Gen. Orat. 11. Satis enim his res ipsa respondet, quum aut non adhibeantur ad causas, aut adhibiti derideantur: nam si arrideantur, esset idipsum Atticorum.

Deridere sententiam, pro Improbare seu opinionem confutare. Ulp. in l. fed an ultro. D. de Negot. gest.

D E R I S U S, Partic. [*καταγελασθείς*] ut, Derisum atque contemptum beneficium. Cic. 5. Verr. 215.

D E R I S U S, ūs. [*καταμειδιασμός*] Quintil. lib. 6. cap. 4. A derisu non procul abest risus.

Lenis derisus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

D E R I S I O, ōnis. f. Arnob. 7. p. 239. princ. Derisionis materia. Et Lactant. 4. 18. Si non credideritis ei, neque exaudieritis annuntiationem ejus, eritis derisio in gentibus. Scioppius Animadv. p. 11. superstitiosum putat Vossium, qui recte dici Derisionem neget, cum Irrisionem Cicero dixerit.

D E R I S O R, ōris. m. [*καταγελαστής*] Plin. 11. 52. Supercilia quibus juxta tempora inflexa, derisores significant. Pro Parasitis & scurris, qui dicitate & derisionibus aliorum dominos oblectabant, sibi quærentes victum, Plautus Derisores posuit. Capt. 1. 1. 3. & Hor. 1. Epist. 18. 11.

Alter in obsequium plus æquo pronus, & imi Derisor lecti.

Id est, Parasitus, qui in ima parte lecti ad pedes adsians domini scurratur. Nam accubantibus dominis servi stabant ad pedes. Atque hi ipsi scurræ & adulatores cum alios, tum dominos ipsos plerumque deridebant habebantque ludibrio. conf. Hor. 2. Sat. 6. 54. & in Arte Poet. v. 433. Sen. Epist. 27. Suasit illi Satelliis Quadratus stultorum divitum arrofor, & quod sequitur, arrisor, & quod duobus his adjunctum est, Derisor. Caligula Derisores vocabat, qui cum heredem se scripissent, perseverarent tamen vivere, quasi pro ludibrio haberetur, qui non statim adire posset hereditates, ut Suetonius in ejus Vita refert cap. 38. Et quia mimorum proprium deridere & subfannare, idcirco & hi Derisores appellati. Martial. lib. 1. Epigr. 5.

Qua Thymelem spectas, derisoremque Latinum,
Illa fronte, precor, carmina nostra lege.

Latinum autem istum scenicum sive mimum fuisse, ex ejusdem poetæ lib. 2. Epigr. 72. & lib. 9. Epigr. 29. clare constat.

D E R I S O R I U S, Adj. ut Derisoriae conditiones. Martian. in l. condiciones. D. de condit. institut.

D E R I D I C Ū L U M, i. n. [*καταμειδίασις*] Irrisio. Plaut. Pseud. 4. 5. 7. Quam mihi illum verba per deridiculum dare. Lucret. lib. 3. 778.

Corporis deridiculum. Tacit. 12. Ann. 49. Ignavia animi, & deridiculo corporis juxta despiciendus.

Deridiculo esse. Tacit. 3. Ann. 57. 3. Deridiculo fuit fenex foedissimæ adulationis.

Per deridiculum audiri. Tacit. 6. Ann. 2. Togonius Gallus, dum ignobilitatem suam magnis nominibus inferit, per deridiculum auditur.

Deridiculum est. Liv. 9. Bell. Maced. Varro 1. de R. R. Sequetur ut duos villicos & duas villicas habere debeat: quod est deridiculum.

D E R I D I C U L U S, a, um. Adj. [*καταγελαστός*] ut, Deridicula vanitas, apud Gell. lib. 10. cap. 12.

D E R I P I O, ui, eptum, [*καταρπάζω*] ēre. Idem quod Diripere. Immo non idem H. St. [Nimirum sæpe hæc duo verba confunduntur, licet differentia ex compositione utriusque manifesta sit. V. Broekh. ad Tibull. 3. 5. 40. & quos ibid. laudat. Plaut. Men. 5. 2. 117. Sed quis hic est qui capillo me huc de curru deripit? Deripere velamina. Ovid. 6. Met. 566.

Deripere, in bonum quandoque accipitur. Virg. 2. Georg. 242.
— tu spisso vimine qualos,
Colaque prætorum fumosis deripe tectis.

Puto apud Tibullum aut Ovidium legi:
Ah lapis est, ferrumque, suam quicumque puellam
Verberat, e caelo deripit ille Deus. H. St. Est ap. Tib. 1. 11. 59.

D E R E P T U S, a, um. Partic. ut, Dereptus cortex. Ovid. 1. Amor. 14. 13. & Derepta acus, ibid. v. 18. Derepta leoni pellis, Idem 3. Met. 52. quo loco plura Heinsius. Male in nonnullis libris legitur Direpta.

D E R I S, [*Ἑσυχ. δέριος*] Græci appellant Pelles nauticas, quas nos vocamus Segestria, Festus. V. Dacer.

D E R I V O, [*πυράγω, πυροχέτις*] are. Alio de rivo deducere.

Ab aliquo aquam derivare. Plaut. Trucul. 2. 7. 12. Columel. lib. 2. cap. 8. Et omnem humorem in colliquis, atque inde extra segetes derivemus.

Derivare aquam, Sulco deducere. Festus.

Ex fontibus derivata. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Hoc fonte derivata clades. Hor. 3. Od. 6. 19. de adulteriis.

Derivare, per translationem, ut Derivare iram alicujus in se. Ter. Phorm. 2. 1. 9. Atque in me omnem iram derivem senis?

Derivare crimen. Cic. pro Milon. 29. Fecerunt id servi Milonis (dicam enim non derivandi criminis causa, sed ut factum est) neque imperante, neque sciente, neque praesente domino, quod suosquisque servos in tali re facere voluisset. Derivatio, (inquit Donatus) dicitur Inflexio criminis ab eo ad quem pertinebat, ad eum ad quem non pertinet.

Derivare suam culpam in aliquem. Cic. 4. Att. 3. Habebat ille quidem difficile manifestamque causam, sed tamen causam: id poterat inficiari, poterat in alios derivare, poterat etiam aliquid jure factum defendere. Idem 4. Verr. 49. Quid est quamobrem putes te tuam culpam non modo derivare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse?

Derivata expectatio largitionis agrariae in agrum Campanum. Cic. 2. Att. 31. Omnis expectatio largitionis agrariae in agrum Campanum videtur esse derivata: qui ager, ut dena jugera sint, non amplius hominum quinque millia potest sustinere.

Derivare responsum alio. Cic. 3. Verr. 149. Hoc est, Ad rem non respondere recta.

Partem curæ & cogitationis in rem aliquam. Cic. 11. Philipp. 22. Tamen rerum natura cogit te necessario reficere animum aliquando ad Dolabellam persequendum, & partem aliquam in Asiam & Syriam derivare curæ & cogitationis tuæ.

Derivo, pro Avertio, interverto. Cic. 5. Tusc. 72. Transeat idem iste sapiens ad Rempub. tuendam, quid eo possit esse praestantius, quum contineri prudentia utilitatem civium cernat, justitia nihil in suam domum inde derivet? reliquis utatur tot, tamque variis virtutibus? Budæus.

D E R I V A T I O, ōnis. f. [*παρορμή*] Cic. 2. Off. 4. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum. Liv. 5. 15. Et Quintil. lib. 3. 7. Utenum proxima derivatione verborum.

D E R I V A T I V U S, a, um. apud Grammaticos & Vet. Gloss. Derivativum, *παρορμή*.

D E R I V A T O R, oris. apud Boethium.

D E R M A T I C U M, [*δερματικόν*] Vocabatur antiquitus Pecunia, quæ ex dividendis pellibus irrationalium supererat, teste Lycurgo Rhetore.

D E R M O P T E R A, n. plur. [*δερμοπτερά*] dicuntur Aristoteli Volucra, quibus cutis pro pennis est: cutipennia voces licebit.

D E R O D O, ū, fum, [*καταδιδράσκω*] ēre. Idem pro Rodere. Plin. lib. 11. cap. 37. Et cochleæ dentes habent: indicio est a minimis earum derosa vitis.

Deroso flore ederae. Plin. lib. 12. cap. 17. Et Cic. 1. de Divin. 44. Lanuvii clypeos a muribus esse derosos.

D E R O G O, [*ἀρμεύω, καταλύω, στερκαλύω, ὑποπιάζω*] are. quum Quid ex lege veteri, quo minus fiat, sancitur lege nova, inquit Festus.

V. A B R O G O. Cic. 3. Att. 23. Ex Rogationis tribunitiae formulae: Siquid in hac rogatione scriptum est, quod per leges plebisve facta, hoc est, quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, sine fraude sua non liceat, non licuerit, &c.

De lege aliquid derogari, aut legem abrogari, aut aliquid ex parte commutari indignius esse, quum populo cognoscendi, & probandi, aut improbandi potestas nulla fiat. Cic. 2. de Invent. 134.

Ex æquitate aliquid derogare. Cic. 2. de Invent. 136. Nam summa impudentia est, eum qui contra quod scriptum sit, aliquid probare velit, non æquitatis praesidio id facere conari. Siquid igitur ex hac ipsa quippiam accusator derogat, omnibus partibus justius & probabilius acculare videatur. [V. not. VV. DD. ad loc. Suspicio Cuipiam legendum.

De magnificentia alicujus. Id est, Detrahare, authore Festo. Cic. 2. de Invent. 175. Quare aut de magnificentia, aut de honestate quidam derogetur.

Aliquid ex lege factorum. Sen. in Praef. lib. 1. Nat. Quaest.

Sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 89. contr. Arrogare. Non enim mihi tantum derogo, (tamen nihil arrego) ut te copiosius, quam me putem posse dicere.

De fide testium adversarii. Cic. pro Cæcin. 3.

Fidem alicui. Cic. pro Flacco. 9. Non quo nationi huic ego unus maxime fidem derogem.

Gratiam alicui. Plin. lib. 7. cap. 28. M. Sergio, ut quidem arbitror, nemo quenquam hominum jure prætulit: licet pronepos Catilina gratiam nomini derogarit.

In commune nihil derogent. Tacit. 13. Ann. 27.

Derogatur legi, quum pars detrahitur, ait Modestinus: Abrogatur legi, quum prorsus tollitur, l. 102. D. de verb. signif. [Latinitas postulat, ut vel Abrogatur lex h. l. legatur, vel v. Legi deleatur, nisi peculiare quid obtinet ejus ætatis Latinitas.] Ctorum. V. A B R O G O.

D E R O G A T I O, ōnis. f. Auctor ad Heren. 2. 16. Cum duæ ieges inter se discrepant, videndum est primum, num qua obrogatio aut derogatio sit.

D E R O G A T O R, oris. m. Detractor. Sidon. 3. Epist. 13. Importunus petendi, derogator negati, æmulator accepti. & 3. Epist. 14. De cæteris studiis nostri derogatoribus, &c.

D E R O G A T I V U S, a, um. ut Praepositio derogativa, apud Diomed. Grammat. p. 325.

D E R O G A T O R I U S, a, um. Idem, ut, Derogatorium edictum, apud Ictos.

D E R O G I T O, are. frequent. Plaut. Afin. 2. 2. 60.
Placide ergo unumquodque derogita, ut acquiescam. Hoc est, Vehementer multumque roga & precare.

D E R O S U S, V. D E R O D O.

D E R R H A, [*Δέρρα*] Macedoniae oppidum, in sinu Thermaico, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

D E R R H I A T I S, Diana cognominata, ut Pausanias scribit, a Derrhio, non procul a Taygeto, cujus simulacrum sub dio constitutum ait. Hujus deæ templum etiam Stephanus commemorat: Ait enim Derrham, non Derrhium, locum esse Laconiae, unde sit Gentile DERRHÆUS, vel DERRHEATES, unde Derrheatidis Dianæ templum.

D E R S A I, live (ut alii legunt) D E R S E S, [*Δέρσαι*] Populi sunt Græcorum in litoribus Thraciæ, quorum meminit Herodot. lib. 7.

D E R T O N A, [*Δερτώνα*] Taurinorum urbs Ptolemao: hodie Tortona.

D E R T U S A N I, Hispania citerioris populi. Plin. lib. 3. cap. 3. Tarracōne discipuli populi XLIIII. quorum celeberrimi civium Romanorum Dertulani, Bisgargitani, &c.

DESCENSIO, onis. f. Idem. [κατάβασις] Plin. lib. 20. cap. 17. Item ad scabiem, pruriginem, pforas, in descensione balneorum. i. e. Infectione vel Semicupio medicato, ut medici vocant.
Descensiones facere. Liv. 22. 31. Prius quam in continentem descensiones facerent. Id est, Descenderent. Gronov. Excensiones.
DESCISCO, ivi, itum, [ἀφίστημι] ēre. ex De & Scifco compositum; est Ab imperio se, ductuque alterius subtrahere. ut Milites a duce, populi a domino, discipuli ab opinione magistri, quem prius sequebantur, præsertim ad alterius vel imperium vel sententiam se transferebant. Hæc Valla lib. 5. Liv. 2. 19. Præneste a Latinis ad Romanos descivit.
Ab excitata fortuna ad inclinatam & prope jacentem desciscere. Cic. 2. Fam. 16.
Desciscere a consuetudine parentum. Plin. 3. Epist. 20. Sic desciscere ab antiqua institutione. Cic. 4. de Fin. 19.
A natura. Cic. 3. Tusc. 3.
Ab opinione alterius. Gellius 3. 16. Eam rem Cæcilium non inconsiderate dixisse, neque temere a Menandro, atque a multorum opinionibus descivisse.
A Rep. Cic. pro Rabir. 23.
A se. Cic. 2. Att. 19. Neque unquam mihi veniet in mentem, Crasso invidere: neque poenitere quod a me ipse non desciverim.
Ab societate. Vell. 2. 100. 2.
A veritate. Cic. 4. Acad. 46.
A vita, Excedere e vita. Cic. 3. de Fin. 61.
A Populo Romano ad Illergetes. Liv. 28. 29.
Desciscere aperte. Liv. 1.
Desciscere in pratum. Plin. lib. 18. cap. 16. Si sit humidum solum, herbosumve, vincitur, & desciscit in pratum.
Apes descivere favis. Claud. de Sex. Conf. Hon. 261.
DESCISUM, [ἀφίστημι] Imperf. pass. Liv. 6. Bell. Pun. Quorum de sententia maxime descitum a Romanis constabat.
DESCOBINATUS, [καταρυσμένος] Saucius, abrasus, defectus. Varro Meleagr. apud Nonium 2. 236. Sin autem delectationis causa venamini, quanto satius est salvis cruribus in circo expectare, quam his descobinatis in sylva currere? V. Arnob. 6. p. 200.
DESCRIBO, psi, ptum, [ἀπαράφω, ἀφίστημι, ἀπαράφω] ēre. Proprie est, quod barbare vulgo Copiare dicitur Exemplare, vel Transfumere, aut Transcribere. Cic. 2. Att. Edicta ejus & conciones describunt, & legunt.
Describere librum ab aliquo, id est, ad exemplar quod aliquis habet. Cic. 13. Att. 21. Scripsit enim Balbus ad me, se a te quintum de Fin. librum descripsisse. Ibidem, Mirifice Cælia studio videlicet philosophiæ flagrans, describit a tuis.
Describere comœdias Græcas, pro Verbis Latinis eas exprimere, & ad exemplum earum similes, ejusdemque argumenti componere. Ter. in Prol. Eun. 7.
Qui bene vertendo, & eas describendo male,
Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas. V. MALUS adj.
Quamquam 2. Describere ibi pro Disponere dici potuit, ut Fr. Fabricius putat. [Eugraph. & Faern. ac Bentl. ex MSS. Et eadem scribendo male, ediderunt. q. V.
Hominum sermones moresque describere. Id est, Effingere imitando. Cic. in Orat. 138.
Describere rationes. Cic. 4. Acad. Hæc quum vera esse concessero, si adjiciam jusjurandum, sapientemne prius quam Archimedes eo inspetante rationes omnes descriperit eas, quibus efficitur multis partibus solem majorem esse quam terram, juraturum putas?
Describere, [ἀφίστημι] Videtur aliquando significare Definire, & parti, five Dividere & distribuere. Cic. 3. Verr. 215. Quod nisi omnis frumenti ratio, ex temporibus esset, & annona, non ex numero, neque ex summa consideranda, nunquam tam grati hi sesquimodii Q. Hortensii fuissent: quos tu quum ad mensuram tam exiguum rationem Populo Romano in capita descripsisses, gratissimum omnibus fecisti. Et 2. de Lege Agr. 84. Adjungit Stellatam campum in agro Campano, & in eo duodena describit in singulos homines jugera. Idem pro Rabir. Quæque multi homines necessarii secundis Posthumii rebus descripta sustinuerunt, nunc ejus afflictis fortunis universa sustinet. Id est, Inter se partita & divisa. Sic. Justin. lib. 16. 3. Quum Athenienses victis Persis, Græciæ tributum in tutelam classis descripsissent. Ex Budæo.
Describere officia. Cic. 4. Acad. 114.
Jura. Cic. 5. Verr. 27. Sic describere jussa populis, Apud eundem 2. de Legib.
Civitatis pro numero militum, pecuniarum summas. Cic. 5. Verr. 61.
Urbis partes ad incendia. Cic. 1. in Catil. 9.
In genera. Cic. 2. de Orat. 288. Sed hæc ipsa minus mihi videor multa in genera descripsisse. Plin. lib. 2. cap. 7.
Descriptus populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in suffragium consilii, quam fule in tribus convocatus. Cic. 3. de Legib. 44. Id est, Partitus & digestus.
Describere [καταγράφειν] est aliquando Exprimere, & proprietatibus quibusdam quasi quadam pictura, ante oculos ponere. Plaut. Aflin. 2. 3. 21.
Truculentis oculis, commoda statura, tristi fronte.
M. Non potuit pictor rectius describere ejus formam. Idem Milit. 3. 1. 165.
Bonus hercle ut malos descripsit mores.
Mulierem aut alium quempiam describere. Cic. pro Cælio 50.
Ingenii sui finibus aliquid. Cic. 1. de Orat. 214. Crassus vero mihi noster visus est Oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenii sui finibus immanis pene describere.
Definire & describere verbum aliquod. Cic. in Partit. Uter enim definiendo describendoque verbo, magis ad sensum judicis opinionemque penetrarit, &c.
Definire rem verbis & breviter describere. Cic. 1. de Invent. 11.
Naturam alicujus certis signis. Author ad Heren. lib. 4.
Describere aliquando est Notare & occulte indicare. Cic. pro Milon. 48. Videlicet me latronem ac sicarium abjecti homines & perditionem describebant.

Describere in deos. Plin. lib. 18. cap. 28. Neque est ei minor veneratio, quam descriptis in deos stellis.
Describere pecuniam, vel sumptum, aut vestigal. Id est, Hanc huic, hanc illi summam pecuniæ, quam solvere debeat, definire: id quod in exigentis tributis fieri solet. Cic. pro Flacc. 32. In quo igitur Prætoris est diligentia requirenda? in numero navium, & in descriptione æquabili sumptus? dimidium ejus quo Pompejus erat usus, imperavit, non potuit parcus. Descripsit autem pecuniam ad Pompeji rationem, quæ fuit accommodata L. Syllæ descriptioni: qui quum omnes Asiæ civitates proportionem in provinciis descripsisset, illam rationem in imperando sumptu & Pompejus & Flaccus sequutus est. Ad Pompeji rationem, id est, Secundum Pompeji descriptionem. Idem ad Q. frat. 1. 1. Nomen autem publicani aspernari non possunt qui pendere ipsi vestigal sine publicano non potuerint, quod is æqualiter Sylla descripserat.
Orbem radio describere. Virg. 3. Ecl. 41. Hoc est, Metiri. Proprium Mathematicorum verbum. Idem 6. Æn. 849.
— Cœlique meatus Describent radio. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus in studio dimetiendi cœli atque terræ C. Gallum, familiarem patris tui, Scipio. Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressus, quoties nox oppressit, cum cœpisset mane?
Describi, pro Transferri. Sen. Epist. 109. Non credis animas in alia corpora atque alia describi, & migrationem esse, quam nos dicimus mortem?
DESCRIPTUS, Partic. [καταγραφέν] ut, Descriptæ leges.
Ætatis partes descriptæ. Cic. de Senect. 5.
Dimensa atque descripta. Cic. de Senect. 59. Mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimensa & descripta. Id est, Concinne digesta. Mox subjicit, Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam itarum arborum mea manu sunt factæ.
Descriptum distributumque est. Cic. 3. in Catil. 8. Ut quum urbem ex omnibus partibus, quemadmodum descriptum distributumque erat, incendiissent, &c.
Jus civium generationem in ordines, ætatesque descriptum. Cic. 1. de Orat. 58.
Materiam orationis omnibus locis descriptam, instructam, ornatamque comprehendere. Cic. 2. de Orat. 145.
Ratio belli descripta. Cic. 2. in Catil. 13. Quemadmodum esset ei ratio totius belli descripta, docui.
Votiva pateat veluti descripta tabella. Vita senis. Hor. 2. Sat. 1. 33.
Compar. Naturâ nihil est aptius, nihil descriptius. Cic. 3. de Fin. 74.
DESCRIPTUM, i. n. Tacit. 6. Ann. 24. Recitare factorum dictorumque descripta per dies.
DESCRIPTÆ, Adv. Cic. 1. de Invent. 49. In præsentia confusæ & permixtæ, post descriptæ & electæ. Sed alii habent Discrete.
DESCRIPTIO, onis. f. [καταγραφὴ, ἀφίστημι, ἀπαράφω] ut, Descriptio & imago tabularum. Cic. 4. Verr.
Descriptio, Partitio, & digestio in ordines, aut familias, aut civitates, aut tribus, aut centurias.
Descriptio populi. Cic. pro Planc. 45. Decuriatio tribulium, descriptio populi, suffragia largitione devincta severitatem Senatus excitaverunt.
Civitatis. Cic. pro Sextio 137. Idem est: Partitio in ordines aut familias.
Urbis. Salubritatem, descriptionem, pulchritudinem urbis. Idem de Lege Agr. 2. 95.
Siderum. Idem de Nat. Deor. 2. 115.
Partium. Solers subtilisque descriptio partium. Idem ibid. 121.
Legionis. Sueton. Tiber. cap. 30. conf. Sallust. de Rep. Ordin. 2. 20.
Descriptio equitum peditumque. Cic. 4. Tusc.
Servorum vicatium tota urbe celebrare descriptionem. Cic. pro Domo sua 129.
Descriptiones temporum. Cic. 1. Acad. 9.
Descriptio pro Definitione. Author ad Heren. lib. 4. 52. Descriptio nominatur quæ rerum consequentium continet perspicuam & dilucidam cum gravitate expositionem. Cic. 1. de Orat. Philosophi denique ipsius, qui unus omnia pene proficitur, est tamen quædam descriptio, ut is qui studeat omnium rerum divinarum atque humanarum vim, naturam causasque nosse, & omnem bene vivendi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur. Idem in Topic. 83.
Descriptio, qualis sit avarus, qualis affertator, cæteraque ejusdem generis, in quibus natura & vita describitur. Et paulo ante additur etiam descriptio, quam Græci καταγραφὴν vocant. Sed V. Camerar. ad l.
Descriptionibus explicare. Cic. 1. Tusc. 38.
Descriptio, Subnotatio, Cognitio, Dispositio rationum, instrumentorumve differunt. Describimus, ea quorum exemplum accipimus. Subnotamus quum quali inventarium conficimus, l. fin. C. de bon. auth. judic. possid. adscribimusque quot corpora instrumentorum sint, & qua de re. Cognoscimus quum ea legimus, atque relegimus. Qui enim rationes recognoscit, verum est eum ipsas cognoscere, sicut qui reddit, dat, qui repetit, petit. Bartol. in Rub. D. solut. matrim. Dispungit rationes, qui data & accepta confert, excutitque & examinat. Unde & Dispositio pro Diligenti percunctatione, examinationeque accipitur. l. si statuliber poenæ. in fin. D. de statuliber. Ex Alciato.
DESCRIPTIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Suasor. 2. Celebres descriptiunculas subtexere.
DESCRIPTOR, ōris. m. Lactant. 5. 9. Seneca morum vitiorumque publicorum & descriptor verissimus & accusator acerrimus fuit.
DESECO, ui, ctum, [ἀφίστημι] ēre. Idem quod Secare five incidere. Cæc. 7. Bell. Gall. 4. Auribus defectis, & singulis offensis oculis domum remittit. Varro 1. de R. R. cap. 50. Hæc quum comprehendit, spicarum faciem defecat.
Defecare prata. Columel. lib. 11. cap. 1.
Agglutinare & Defecare, opposita. Cic. 16. Att. 6. extr. Tu illud defecabis, & hoc agglutinabis. Hoc est, In defecti loco glutinabis.
Defecare arborem ferra. Columel. lib. 5. cap. 6. Sed si fieri poterit, uno ictu arborem præcidi: sin minus, ferra defecari, & plagam falce allevari oportebit.

Defecare vitem. Varro 1. de R. R. cap. 41.
 Colium alicui. Virg. 8. Æn. 438.
 Gorgona defecto vertentem lumina collo.
 Crinem. Ovid. 2. Trist. 394.
 Ni patrium crinem defecuiſſet amor.
 Segetem, pro Demetere, apud Jurisconsult. in l. si servus servum. §. Si olivam. D. ad l. Aquilianam.
DESECANS, [ἀγρεύων] Partic. Cic. de Univerſ. 20. Partes rursus ex toto defecans.
DESECTUS, Partic. [περισμείω] ut, Defecta cum ſtramento ſeges. Liv. 2. 5.
 Cervix defecta. Propert. lib. 4. Eleg. 10. 37.
 Gramen. Ovid. 14. Met. 648.
 Defectis ſtramentis. Columel. lib. 2. cap. 10.
 Grajis penitus defecta metallis. Saxa. Stat. 2. Sylv. 2. 85.
DESECTIO, onis. f. [ἀφ' ὧν] Columel. lib. 6. cap. 3. Horum defectio cum pecori, tum agro eſt utilis. De ſtramentis loquitur.
DESECRO, as, [βεβηλόω] are. Proprie eſt Ex ſacro profanum facere, & quod vulgo dicitur Degradare. Perott. [Immo idem, ac Conſecro. V. DESACRO.]
DESECRATUS, Plin. lib. 28. cap. 8. Jungemus illis ſimillima & peregrina æque animalia, priuſque chamæleontem, peculiari volumine dignum exiſtimatum Democrito, ac per ſingula membra deſecratum, non ſine magna voluptate, cognitis, proditiſque mendaciis Græcæ vanitatis.
DESERO, are. Aperire. Apul. 1. Met. p. 108. Januæ ſua ſponte deſerata nocte fuerunt. Ita Elmenh. Pric. & alii Reſerata.
DESERO, evi, itum, [καταφύγω, καταλείπω] ēre. a Sero compositum. Varro 1. de R. R. cap. 23. Nam & in recentibus pomariis deſitis ſeminibus, in ordinemque arbuſculis poſitis, primis annis, ante quam radices longius procedere poſſint, alii conſerunt hortos.
DESERO, ui, ertum, [καταλείπω, καταλείπω, ἀποδίδωμι] ēre. Derelinquere. Ter. Heaut. 2. 3. 64. Mulier telam deſerit continuo. Patronus proprie dicitur deſerere, teſte Donato.
 Deſerere aliquem. Ter. And. 1. 5. 36. Tum autem hoc timet, ne deſeras ſe. Idem Eun. 2. 2. 7. Omnes noti me atque amici deſerunt.
 Deſerere & derelinquere. Cic. pro Planc. 13. Deinde ſitientem me virtutis tuæ deſeruisti ac dereliquisti.
 Deſerere amorem alicujus. Valer. 3. Argon. 181.
 Deſerere in malis. Ter. Heaut. 2. 3. 17. Et me in his deſeruisti malis.
 In ærumnis. Plaut. Capt. 2. 3. 45.
 — in tantis ærumnis tamen
 Neque me deſeruisti te, neque factis, neque fide.
 Deſeri a magna parte militum. Cæſ. 1. Bell. Civil. 15.
 Aura deſerit moribundos. Lucret. lib. 3. 233.
 Cauſam ſuam, vel litem. Papin. in l. liberto. §. litem. D. de negot. geſt.
 Litem in judicium deductam, & a reo deſertam fruſtratoris amicus ultro egit.
 Amici cauſam. Ovid. 1. Trist. 9. 65.
 Cauſam ſuam. Cic. de Fato 12. Vigila Chryſippe, ne tuam cauſam in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luſtatio eſt, deſeras.
 A conſiliis malitiæ deſeri. Cic. pro Cluent. 183. Aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta eſt, a conſiliis malitiæ deſeruntur.
 Conſuetudinem revertendi. Cajus in l. naturalem. §. cervos. D. de acquir. rer. domin.
 Exercitum. Cic. 5. Verr. 110.
 Fama deſerit aliquem. Cic. 1. Tuſc. 110. Multo autem tardius fama deſeret Curium, Fabritium, &c.
 Fidem in aliquem. Catul. 67. 7.
 Dic agedum nobis, quare mutata feraris
 In dominum veterem deſeruisti fidem.
 Deſeruit me res, fides, fama &c. Plaut. Moſt. 1. 2. 65. Nunc ſimul res, fides, fama, decusque & virtus deſeruerunt me.
 Fugam alicujus. Ovid. 1. de Ponto 5.
 At noſtram cuncti deſeruere fugam. Hoc eſt, me exulantem.
 Deſerunt hunc genua. Plaut. Merc. 1. 1. 13. Genua hunc curſorem deſerunt.
 Iter medium. Claud. de Sex. Conf. Hon. 411.
 Suum juſ. Cic. pro Cæcin. 103. Item Deſerere juſ amicitia.
 Litem. Papin. in l. liberto. D. de negot. geſt.
 Laborem imperfectum. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 269.
 A mente deſeri. Cic. 3. Att. 15. Ad primam tibi hoc ſcribo, me ita dolere, ut non modo a mente non deſerar, ſed id ipſum doleam, me tam firma mente ubi utar, & quibuſcumque, non habere.
 Ab oblectationibus & voluptatibus deſeri. Cic. 4. Att. 9.
 Suſceptum officium. Cic. 1. de Fin. V. OFFICIUM.
 Officium promiſſum deſerere. Cajus in l. ſi quis alicui. §. qui ſuſcepit. D. mandat.
 Opus. Ovid. 1. Faſt. 288.
 Neve ſuum præſta deſerat author opus.
 Pignus. Plaut. Capt. 2. 3. 76.
 Tuque te pro libero eſſe ducas, pignus deſeras.
 Preces alicujus. Cic. 3. Att. 19. Non deſeram, neque optimi atque unici fratris miſeras ac luſtuofas preces, nec Seſti cæterorumque promiſſa, &c. Ovid. 16. Epist. 260.
 Orantis medias deſeruere preces.
 Sedem. Virg. 3. Æn. 190.
 Deſerere optime meritos ſocios. Cæſ. 1. Bell. Gall. 45.
 Spem noſtram, terras deſeruitque ſimul. Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 6. 16.
 Spes deſerit. Cic. 2. de Invent. Si tum quum ſpes deſeruiffet, opitulatus ſit.
 Turpiter deſerere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Vadimonium. Cic. 2. in Catil. 5. Idem pro Quintio 48. Vadimonium ſibi ait eſſe deſertum. Olim & turpe erat & damnoſum, vadimonium deſerere: nec excuſabatur vadimonii promiſſor, niſi ob cauſas graves.
 Vires, vitæque corpori meum nunc deſerit omne. Cic. 1. de Divin. 40.
 Ex Ennio.
 Virtutis viam. Hor. 3. Od. 24. 44.

Vitam ſuam. Cic. pro Sextio 50. Nonne ſi meam vitam deſeruiffem, Rempub. prodidiſſem?
 Deſerere, proprie Militum eſt, Qui relinquunt locum in acie, aut ſine comitatu diſcedunt ex caſtris. Hinc Deſertor & Deſertio, de quibus ſæpe in lib. D. Nebriffenſis.
DESSERTUS, Partic. [ἀπολειφθεὶς, ἐρημωθεὶς, ὁρωθεὶς] ut, Deſerta ſigna. Liv. 2.
 Littus deſertum. Virg. 2. Æn. 24.
 Nox. Ovid. 3. de Arte Am. 70.
 Suis deſertus, pro, a ſuis. Tacit. 3. Ann. 20. Neque prælium omiſiſſe donec deſertus ſuis caderet.
 Teſqua. Hor. 1. Epist. 14. 19. V. TESQUA.
 Vela vento. Sen. Agam.
 Virgo neci deſerta. Valer. 2. Argon. 455.
 Deſerta promiſſio, Contempta, non obſervata. Ulp. l. 4. §. 2. D. ſiquis caut. Quæſitum eſt an poſſit conveniri, ne ulla exceptio in promiſſione deſerta, judicio ſiſtendi cauſa facta objiciatur: & ait Attilicinus conventionem iſtam non valere. Alciatus in Parergis Diſerta emendat, ſed quam recte, aliorum eſto judicium.
 Deſertæ ſolitudo. Cic. 2. de Divin.
 Deſertus ager. Plin. 18. 5. Nihil damnoſius deſerto agro.
 Domus. Ovid. 3. Trist. 8. 9.
 Homo deſertus, deſerta mulier. Ter. Adel. 5. 4. 19. Illum diligunt, apud illum ſunt ambo, ego deſertus ſum. Idem Phorm. 5. 1. 24. Ego autem quæ eſſem anus deſerta, egens, ignota.
 Locus deſertior. Cic. 13. Att. 22.
 Loci celebres & Deſerti, contraria. Cic. in Partit.
 Luſtra ferarum. Virg. 3. Æn. 646.
 Regio ſiti. Id eſt, Inhabitabilis ob ſiccitates & aquarum penuriam. Virg. 4. Æn. 42.
 Lebedos deſertior Gabiis vicus. Hor. 1. Epist. 11. 7.
 Reditus. Cic. in Piſon. 55. Sic iſte tanto exercitu, tanta provincia triennio poſt Macedonicus imperator in urbem ſe intulit: ut nullius negotiatoris obſcuriſſimi reditus unquam fuerit deſertior.
 Deſertius nihil. Cic. 3. Q. frat. 14. C. Memmius Trib. plebis cum L. Capitone ad urbem acceſſit ad xii. Calend. Octobris: nihil turpius ac deſertius. [Significat ab amicorum officio deſertum fuiſſe horum adventum, qui alias frequentes obviam prodibant. conf. in Piſon. 97.]
 — ſtipes deſertus in agris. Deſexus apud Tibul. 1. 1. 117. probante Broekhuſio.
 Via deſerta & inculta, atque intercluſa jam frondibus & virgultis relinquitur. Cic. pro Cælio 42.
DESSERTUM, i. [ἐρημω] Locum appellamus inhabitatum, quaſi ab hominibus derelictum, quem Græci ἐρημον & ἐρημον dicunt. In hoc numero frequens tritumque ſcriptoribus eccleſiaſticis, ut exempl. Tertull. Hieron. Prudentii oſtendit Cellarius Cur. Poſter. p. 399. Sed optimi quique Veterum non niſi plurali numero ſubſtantive utuntur, ut idem ibid. docet, ut Virg. 1. Æn. 384.
 Ipſe ignotus, egens, Lybiæ deſerta peragro,
 Europa atque Aſia pulſus.
 Colere deſerta, Verſari in locis deſertis. Claud. 3. de Rapt. Proſerp.
 Interveniuntibus deſertis. V. INTERVENIO.
 Deſertum, pro Neglecto. l. quilibet. de cenſit. lib. 11.
DESECTOR, ōris. m. Qui deſerit: ut, Deſector amicorum, cui Conſervator opponitur. Cic. 8. Att. 9. Sed obſecro te, quid hoc miſerius, quam alterum plauſus in ſœdiſſima cauſa quæſere, alterum offenſiones in optima? alterum exiſtimari conſervatorem inimicorum, alterum deſectorem amicorum?
 Deſectores ſalutis meæ. Cic. Poſt. reſcit. in Senat. 13.
 Deſector communis ſalutis, Qui communem ſalutem non curat. Cic. 3. de Fin.
 Deſector miles. [λεηποράτης] Cæſ. 6. Bell. Gall. 23. Qui ex iis ſequuti non ſunt, in deſertorum ac proditorum numero ducuntur.
 Liv. 3. Pro deſectore futurum cujus cauſam non probaſſent. Modestiſtus l. deſectorem. D. de re militar. Emanſor eſt, qui diu vagatus, ad caſtra revertitur: Deſector eſt, qui per prolixum tempus evagatus reducitur.
 Deſector Aſiæ, Exul. Virg. 12. Æn. 14.
 Aut hac Dardanium dextra ſub tartara mittam
 Deſectorem Aſiæ. Servius. [Immo Proditor, ut recte Donatus exponit.]
DESETRIX, icis. f. Tertull. de Habit. Mulier. cap. 1. Divinæ legiſ prima deſetrix.
DESETO, are. frequent. Accius, Quum me ſolum uterque parens deſertaſſent.
DESECTIO, ōnis. f. [ἐρημωσις] Liv. lib. 1. Decad. 5. Cur execrabilia iſta nobis ſolis veluti deſectio generis humani eſt?
DESEVIO, [ἀποσυρῶ, ἡρεπνύω] ire. Idem quod Servire, niſi quod aliquid auget præpoſitio DE: ut
 Deſervire amicis. Cic. pro Sylla 26.
 Deſervire cuius. Cic. 1. Off. 109. Itemque alii qui quidvis perpetiantur, cuius deſerviant dum quod velint confequantur.
 Alicui deſervire per multos annos. Ovid. 1. Amor. 3. 5.
 Bonis. Stat. 2. Sylv. 2. 129. — nos vilis turba, caducis
 Deſervire bonis.
 Corpori. V. DESERVIENTS.
 Rebus divinis. Cic. in Partit.
 Honoribus. Plin. Epist. Quis adeo expetitis honoribus, aut deſervit, aut ſufficit?
 Studiis. Plin. 7. Epist. 7. Te negotiis diſtineri ob hoc moleſte fero, quod deſervire ſtudiis non potes.
DESERVIENS, ut Corpori deſervientes. Cic. de Legib. 1. 39. Sibi autem indulgentes & corpori deſervientes, atque omnia, quæ ſequantur in vita, quæque fugiant, voluptatibus & doloribus ponderantes. Vulg. Interpr. Sap. 19. 6. Creatura deſerviens tuis præceptis.
DESESVITIO, ōnis. f. Vet. Interpr. Irenæi 4. 28. Legis ſtatueret deſervitionem.

DESICCŌ, [*ἐγκαίνω*] are. Idem quod Siccare. Plin. lib. 20. cap. 19. Veget. de R. V. 1. 28. Plaut. Trucul. 2. 7. 30. conf. Turneb. Advers. 24. 17.
DESICCATUS, Apul. de Herb. c. 49. n. 3. Herba deficcata & in pulverem redacta.
DESICCATIVUS, a, um. Virtutis esse deficcativæ. Pseudo Macer. 2. 10.
DESIDÆMONES, [*δεισιδαίμονες*] Græcis dicuntur Superstitiosi, ab inconfulta & absurda divinæ potentiae formidine. Hujusmodi meticulos, scrupulos nunc appellant, non inepto verbo, & inde superstitiosos, scrupulosos. Inest enim semper aliquid, quod eos male habeat, & tanquam lapillus, id est, Scrupulus in calceo, identidem punctitet. Budæus in Annotat. H. St. omnino induxit hæc, opinor, quod non suo loco posita esse putaret, nec sane Desidæmon, præterquam ap. Bud. Latine usquam sic positum invenies.
DESIDEO, ēdi, [*ῥαθυμῶν, ὀλιγοῦν*] ēre. Otiosum federe. Plaut. Pseud. 4. 7. Quid tu intus quæso defedisti? Idem Bacchid. 2. 3. 4. Nam meus formidat animus nostrum tandiu ibi desidere, neque redire filium. Ter. Hec. 5. 3. 2. Frustra ubi totum defedi diem. Sueton. in Cæs. cap. 2. A quo ad accersendam classem in Bithyniam missus, defedit apud Nicomedem. Desidere Honeste pro Ventrem exonerare. Celf. 4. 18. Quotiesque defedit, subluere aqua calida. Idem 2. 7. Quibus, cum voluntas desidendi est, venter nihil reddidit. [Nisi potius ad verbum **DESINO** hæc pertinent q. V. Motum enim res postulat, & Desurgere similiter dicebant, quod item V.
DESIS, idis. Adj. [*ῥαπὶς*] Qui nihil agit, & otiosus fedet. Liv. 1. ab Urbe, Desidem Romanum regem, inter sacella & aras acturum esse regnum rati. Idem lib. 3. 68. Sedemus desides domi, mulierum ritu inter nos altercantes.
 Annus deses vocatur, in quo nihil agimus. Stat. 3. Sylv. 41.
 Intermissa tibi renovat Tyrinthie sacra
 Pollius, & causas designat desidis anni.
 Cura deses. Id est, Remissa & negligens. Stat. lib. 6. Theb. 147.
 Passu deside ire. Stat. 5. Sylv. 2. 61.
 Somnus. Stat. 10. Theb. 87.
 Vita. Stat. 3. Sylv. 5. 85.
 Desidem ab opere suo aliquem facere. Columel. lib. 7. cap. 12. Tertium genus canum venandi gratia comparatur: idque non solum nihil agricolam juvat, sed & avocat, desidemque ab opere suo facit.
DESIDIA, [*ῥαπία, ῥαπῖς*] Otiositas & inertia, ignavia. Cic. 5. Tusc. 78. Sed nos umbris, deliciis, otio, languore, desidia animum inficimus, &c.
 Socordia atque desidia. Author ad Heren. lib. 2.
 Molles desidiæ. Claud. de Tert. Conf. Hon. 40.
 Horridus desidia. Id est, Incultus propter desidiam. Virg. 4. Georg. 94.
 Languori desidiæque se dedere. Cic. 1. Off. 123. Nihil autem magis cavendum est senectuti, quam ne languori se desidiæque dedat.
 Indormire desidiæ. In **INDORMIO**.
 Animum inficere desidia. In **INFICIO**.
 Marcescere desidia. In **MARCEO**.
 Homo desidiæ ac luxuriæ plenus. Cic. in Sallust. 8.
 Desidiam puer ille sequi solet: odit agentes. Ovid. de Rem. Amor. 149.
 Vitanda est improba Siren Desidia. Hor. 2. Sat. 3. 14.
DESIDIES, ei. Idem quod Desidia. Lucret. lib. 5. 48.
 Quidve superbia, spurcitia, ac petulantia, quantas
 Efficiunt clades? quid luxus desidiesque?
DESIDIABULUM, Locus desidiæ aptus. Plaut. Bacch. 3. 1. 8. ut celem patrem tua desidiabula. Nonius 2. 54. legit Despoliabula. V. **DISPOLIABULUM**.
DESIDIŌSUS, [*ῥαθυμῶν*] Qui nihil agit. Ovid. de Rem. Amor. 161.
 Queritur Ægisthus quare sit factus adulter:
 In promptu causa est, desidiosus erat.
 Desidiosa delectatio. Cic. 3. de Orat. 86. Sed si tota vita nihil velis aliud agere, ipsa tractatio & quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum desidiosa delectatione vestiges.
 Desidiosior. Varro in Proœm. lib. 2. de R. R. Sic qui in oppido fedarent, quam qui rura colerent, desidiosiores putabant.
 Inertissimum & desidiosissimum otium. Cic. 2. de Lege Agr. 90.
DESIDIŌSE, [*ῥαθυμῶν*] Adv. ut
 Agere ætatem desidiose. Lucret. lib. 4. 1129.
DESIDERO, [*ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐπιποθῶ, ἱμερῶ*] are. Desiderare (inquit Festus) a sideribus dici certum est, & est quasi siderum desiderio teneri. Item Postulare, rogare. Cic. de Senect. 47. Non caret is, qui non desiderat. Plaut. Trinum. 4. 2. 68.
 — Fieri istuc solet,
 Quod in manu teneas, atque oculis videas, id desideres.
 Desiderare & requirere. Cic. pro Quintio 55. Qui in vita rationem summi officii desideremus, & instituta bonorum virorum requiramus.
 Hæc longam desiderant orationem. Cic. 5. Att. 16. Dum hæc quæ longiorem desiderant orationem, summam tibi perscriberem.
 Nihil, pro Non desidero. Plaut. Stich. 4. 1. 10.
 Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil desidero. V. **NIHIL**.
 Non desiderare alicujus alicujus. Cæf. 3. Bell. Civil. 74. Exercitui quidem omni tantus incescit ex incommodo dolor, tantumque studium infamiæ faciendæ, ut nemo aut Tribuni, aut Centurionis imperium desideraret. Id est, Cuperet. [Vel potius, ut opus eo nemo haberet, quum per se munia obirent singuli injussi].
 Non magnopere desiderare aliquid. Cic. de Senect. 44. Quod ea voluptates nullas magnopere desiderat.
 Desiderare aliquid, pro Cupere. Cic. de Nat. Deor. Hæc enim scire desidero. Id est, Cupio.
 Aliquem. Ter. in Eun. 1. 2. 113. Dies noctesque me ames, me desideres.
 Non desiderare solum, sed etiam poscere & flagitare. Cic. 5. Verr. 70.
 Desiderare Ciceronis eloquentiam, est Dolere se non habere Ciceronis eloquentiam. Ea enim tantum quæ absunt, desideramus.
 Desideramus alicujus vires, quando ille non auxiliatur nobis. Cic. Sen. 32. Non curia vires meas desiderat, non rostra, non amici, non clientes. Quasi dicat, Curia non sentit me senio debilitatum, quum fungar meo munere perinde ac si integra ætate essem.
 Nunquam istam sententiam desideravi. Cic. Id est, Ea nunquam mihi defuit, ut ait Budæus.
 Animum alicujus desiderare ex ipsius libris. Cic. 7. Fam. 28. Intellexi

enim ex tuo fermone quodam, quum meam mœsticiam & desperationem accusares domi tuæ, dicere, te ex meis libris animum meum desiderare.
 Aliquid ab alio. Cic. de Amicit. Plerique perverse, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt: quæque ipsi non tribuunt amicis, hæc ab his desiderant.
 Desideratur a philosopho gravitas. Cic. 5. de Fin. Sed ea, quæ desideratur a magno philosopho gravitas, in eo non fuit.
 Desiderabo abs te aliquid. Cic. ad Q. frat. Id est, Non videris mihi facere quod debes, ait Budæus.
 Amorem desiderare ab aliquo. Cic. Att. Tu me consolari define: objurgare vero noli: quod quum facis, ut ego tuum dolorem amoremque desidero. Id est, Videris mihi non dolere vicem meam, & me amare, inquit Budæus.
 Sextilem totum mendax desideror. Hoc est, Absum, contra quam pollicitus eram. Hor. 1. Epist. 7. 2.
 Desiderari, per translationem, De his quæ casu quocunque amissa sunt, quod ea quæ deficient, quæque non habentur, desideremus, sive in nobis, sive in aliis. Cæf. 5. Bell. Gall. 23. Ac sic accidit, ut ex tanto navium numero, tot navigationibus, neque hoc, neque superiore anno, ulla omnino navis quæ milites portaret, desideraretur. Id est, Nulla navis periret. V. Bell. Civil. 1. 51. & 3. 53. & Curt. 3. 11. 27. Ita Cic. 4. Verr. 96. Nec quicquam ex eo fano, præter unum signum ex ære, desideratum est.
 Desiderare, pro Petere, & postulare in judicio. Ulp. in l. Si quis. §. pen. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Siquis a liberti liberto alie desideret: non debet audiri. Idem in l. 1. §. 1. D. De inspiciendo ventre, Post editum plane partum a muliere, jam potest maritus jure suo filium per interdictum desiderare exhiberi sibi. Idem in l. 2. in fine. D. Ubi pupillus educari debeat, Tunc enim imputabitur ei, cur non, adito Prætoris, desiderarit alimenta minui.
DESIDERANS, Partic. [*ἐπιποθῶν*] ut Desiderans quod fatis est, Id est, Nihil ultra ea, quæ vitæ necessitas exigit. Hor. 3. Od. 1. 25. Superl. Paulin. Epist. 4. extr. ad Augustin. Frater desiderantissime. [Nisi Desideratissime legendum].
DESIDERATUS, Partic. [*ἐπιποθῶμενός*] Cic. Post redit. ad Quirit. 4. Sed omnia desiderata magis, quam assidue perspecta delectant. Superl. Desideratissima promissa. Plin. 30. 1. conf. Capitol. in Alb. cap. 7. In Vet. Gloss. Desiderata, *λατρεῖα πλεῖστη*, est sacra synaxis, quod Catechumeni eam multis votis ac desideriis prosequerentur.
DESIDERIUM, ii. [*ἐπιθυμία, πόθος, ἱμερῶν*] est (inquit Cic. 4. Tusc. 21. Libido, ejus qui nondum adsit, videndi. Tacit. 15. Ann. 63. Desiderium mariti honestis solatiis toleraret. Id est, Absentiam, defectum, vel mortem, ut interpretatur Budæus.
 Satietas nostri, & Desiderium, contraria. Cic. 2. Att. 20. Cupio equidem & jampridem cupio Alexandriam reliquamque Ægyptum vivere, & simul ab hac hominum satietate nostri discedere, & cum aliquo desiderio reverti.
 Igniculus desiderii. Cic. 15. Fam. 20. Quo tolerabilius feramus igniculum desiderii tui, crebris nos literis appellato.
 Vis desiderii in voluntate alicujus. Cic. 15. Fam. 4. Huic meæ voluntati in qua inest aliqua vis desiderii, ad sanandum vulnus injuriæ, ut faveas adjutorque sis, &c. vehementer te rogo.
 Poculum desiderii. Hor. Epod. 17. 79.
 Possim crematos excitare mortuos,
 Desiderique temperare poculum. Desiderii poculum, Amoris potionem interpretatur Porphyrio.
 Incutere desiderium. In **INCUTO**.
 Oris desideria. Plin. lib. 22. cap. 24. Faucibus, tonsillis, anginae, omnibusque oris desideriiis utilissimum. De melle. Sic
 Desideria thoracis & præcordiorum. Plin. lib. 27. cap. 13. Exprimitur & succus radici, utilis foeminis, & thoracis præcordiorumque desideriiis: calfacit enim & concoquit, & purgat. De smyrnio.
 Pro desiderio corporum, prout Corpora desiderant, sive opus habent. Plin. lib. 11. cap. 50. Caudæ præter hominem ac simias omnibus fere animalibus, & ova gignentibus, pro desiderio corporum: nudæ hirtis, ut apris: parvæ villosis, ut ursis: prælongis fetosæ, ut equis.
 Ad desiderium. V. **AD PRÆPOSIT**.
 Naturalia desideria. In **NASCOR**.
 Scabendi desideria tollunt minutæ & latæ. Plin. lib. 30. cap. 14. De cochleis loquitur.
 Annus tertius accessit desiderio nostro. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Afficere desiderio. In **AFFICIO**.
 Agi desiderio. In **AGO**.
 Angi desiderio. In **ANGO**.
 Capere desiderium. In **CAPIO**.
 Effluere desideriiis nostris dicitur, Quem paulatim minus atque minus amamus. Ovid. de Rem. Amor. 646.
 Explere expectationem desiderii alicujus. Cic. 1. de Orat. 205. Ea si paulo latius dixeris, expleris omnem expectationem diuturni desiderii nostri.
 Facere aliquid alterius desiderio. Ter. Heaut. 2. 3. 66.
 Ut facile scires desiderio id fieri tuo.
 Ferre desiderium non posse. Cic. 9. Att. 12.
 Flagrare urbis desiderio. Cic. 5. Att. 11. Non dici potest quam flagrem desiderio urbis.
 Icta fidelibus desideriiis. Quærit patria Cæsarem. Hor. 4. Od. 5. 15.
 Incendi desiderio. In **INCENDO**.
 Indulgere desiderio alicujus. In **INDULGEO**.
 Insidet nobis desiderium rei alicujus. Lucret. lib. 3. 931.
 Laborare desiderio partus. In **LABOR**.
 Lenire desiderium. In **LENIS**.
 Mederi desiderio. Ulp. in l. ult. D. de mort. inferendo.
 Minuere. Cic. 5. Fam.
 Mori desiderio. Cic. 1. Att.
 Moveri alicujus desiderio. Cic. de Amicit. Ego si Scipionis desiderio me moveri negem, quam recte id faciam, viderint sapientes, sed certe mentiar.
 Oblanguere desiderio. Cic. 16. Fam. 10.
 Premi desiderio.

Relinquere desiderium sui apud aliquem. Cic. pro C. Rabir. 14. Et par desiderium sui reliquit apud Populum Romanum.

Relinquere desiderium triste. Cic. in Bruto princ. de Hortensii morte loquens, Vir egregius alienissimo Reip. tempore extinctus, & authoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat.

Renovare desiderium. Cic. Post. redit. ad Quirit. 8.

Esse desiderio magno, pro Magnopere desiderari. Ter. Heaut. 4. 4. 5. Ita magno desiderio fuit ej filius.

Sum in aliquo desiderio. Cic. de Amicit. Diutius in hoc desiderio esse non possum.

Sum in desiderio alicujus. Cic. 10. Philipp. 14. Erat enim in desiderio civitatis, in ore, in sermone omnium. De Bruto.

Tabescere desiderio. Cic. 1. in Catil. 6.

Teneri desiderio alic. rei. Cic. de Senect. 33. Moderatio modo virium adlit, & tantum quantum quisque potest, nitatur: nã ille non magno desiderio tenebitur virium.

Tenet me tui desiderium & memoria. Cic. Post. redit. ad Quirit. Ut aliquando vos, Patresque Conscriptos, Italiamque universam memoria mei, misericordia, desideriumque teneret.

Mem desiderium, Blandientis vox. Cic. 14. Fam. 20. Valet, mea desideria, Valere. Paulo ante, Hem mea lux, meum desiderium.

Desiderium, pro Petitione five petito proprie. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de postulando, Postulare, est desiderium suum, vel amici sui, in jure apud eum qui jurisdictioni præest, exponere: vel alterius desiderio contradicere. Idem in l. Si quis 7. 1. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Singulorum desideria pendere judicem oportet. Quemadmodum Desideria militum Sueton. dixit Aug. cap. 17. ubi videre licebit Casaub. Pro Supplici libello ibid. posuit cap. 53. & 94. Plin. Paneg. cap. 79. Videmus ut provinciarum desideris & singularum etiam civitatum precibus occurrat.

Proferre sua desideria. Id est, Porrigere libellum, in l. Nequicquam. D. de Offic. Proconsul. Mediocres desideria sua non proferant. Budæus.

DESIDERATIO, onis. f. [ἐπιποθήσις] Cic. de Senect. 47. At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus, credo: sed ne desideratio quidem. nihil autem est molestum, quod non desideres.

DESIDERATOR, oris. m. Jct. in Dig.

DESIDERATIVUS, ut Verba Desiderativa, quæ terminantur in urio, ut Moriturio, id est, Mori desidero. V. Augustin. de Grammat. p. 2002. a Prisciano vocantur Meditativa.

DESIDERABILIS, e. [μεζέλιος, ποθεις, ἐπιθυμητός] Cic. 1. de Fin. Nihil enim desiderabile concupiscunt. Liv. 24. 5. Tacit. 2. Hist. 76. compar. Sueton. Tib. 33. cap. 21.

DESIDERABILITER, Adv. Augustin. Epist. 143. Desiderabiliter concupiscendum.

DESIDO, edi, (nam præteritum a Sedeo mutuatur, teste Valla lib. 5.) [καθίστημι] ēre. Idem quod Sedere, sed cum motu. Cic. 1. de Divin. 78. Ut multa oppida corruerint, multis locis labes factæ sint, terræque defederint, fluminaque in contrarias partes fluxerint. Sic paulo post, Defederint, id est, Pessum ierint, & velut descenderint, subfederint. [Occurrit & Confidere, sensu eodem. V. Hadr. Cardin. Lactant. Inst. 7. 3. Possum enumerare, quoties repentinis quassatæ motibus vel hia-verint terræ, vel defederint in abruptum. Ubi perperam Descenderint olim editum fuit.

Hiatu aliquo desidero. Valer. 8. Argon. 329.
— vasto rursus defedit hiatu
Abrupta revolutus aqua.

Defidunt nares. Cels. lib. 8. cap. 5. In naribus vero, & os, & cartilago frangi solet, & quidem modo adversa, modo a latere, si adversa fracta sunt, alterumve ex his nares defidunt, difficulter spiritus trahitur.

Terra defidit. Liv. Decad. 4. lib. 2. Terra Velitris trium jugerum spatio caverna ingenti defederat.

Defidit tumor, quando imminuitur. Cels. lib. 7. cap. 18. Interdum ex toto defidit, interdum sic minuitur, ut in Scroto exiguae reliquiae maneant. de Enterocoele.

Vada defidunt. Stat. 3. Sylv. 2. 109.

Desido, honeste pro Caco V. in DESIDEO. Cels. 4. 18. Frequens defidendi cupiditas. Sed Dejiciendi dedit Lind.

DESIDENS, Partic. [ἀφιστάς] ut, Desidentes mores, pro Desciscentibus. Liv. in Præfat. Labente deinde paulatim disciplina, velut defidentes primo mores sequatur animo: deinde ut magis, magisque lapsi sint: tum ire coeperint præcipites. Quæ putantur castigatiora exemplaria, habent Dissidentes. Prior tamen lectio magis arridet. Pulchre enim hæc congruunt, Desidere, labi magis magisque, ire præcipites.

DESIDUO, pro Diuturne, Adv. antiquum & obsoletum. Varr. Corollar. Divitiæ mihi fuerunt, tam desiduo abuisse te. Nonius.

DESIGNO, [ἀποτυπώω, ἀποδείκνυμι, βυγιζέω, ἀποδείκνυμι] are. Describere, quasi per signa demonstrare. Cic. in Catil. 1. init. Notat & designat oculis ad cædem unumquemque nostrum.

Digitis vulgi designari. Ovid. 3. Amor. 6. 77.

Verbis aliquid. Cic. 1. de Orat. 109. Hæc ab hominibus callidis ac peritis animadversa ac notata, verbis designata.

Certum quiddam. Cic. 1. de Invent. 31. Ex qua certum quiddam designatur auditori, in quo animum debeat habere occupatum.

Templo Jovis fines. Liv. 1.

Consules & Prætores & Tribuni plebis creari solebant in annum proximum, tumque designati dicebantur, ante quam scilicet magistratum inissent: quod fieri solebat Cal. Jan. Sallustius Cat. C. 26. Catilina nihilominus in proximum annum Consulatum petebat: sperans, si designatus foret, facile se ex voluntate Antonio usurum. Cic. 3. Tusc. Designatus Prætor. Et ad Brutum. 1. Designatus Tribunus plebis.

Ἰστοῖσι ἀποδείκνυσθαι apud Dionem l. 36. p. 10. Designati coff. Xyl. Sed quod fuissent postea accusati, alii ἀνθρησθῆναι. H. St. V. Pitisci Lex. V. DESIGNARI.

Agrum feminario designare. Columel. lib. 3. Ipsum autem agrum quem feminario designaveris, planum & succosum.

Designatus Reipub. civis. Cic. pro Cluent. 32. Memoria teneo Milefiam quandam, &c. quæ spem parentis, memoriam nominis, subsidium generis, hæredem familie, designatum Reipub. civem sustulisset.

Res constituta & designata, quam Prædestinatam vocamus. Cic. 1. de Divin. 82. Neque non diligunt nos dii, neque ignorant ea quæ ab ipsis constituta & designata sunt.

Respublica ratione & disciplina designata. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Ut enim nec domus, nec Respub. ratione quadam & disciplina designata videatur, si in ea nec recte factis præmia extent ulla, nec supplicia peccatis.

Notare & designare. Cic. 2. de Orat. 236. Hæc enim ridentur vel sola, vel maxime, quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter.

Designare, inquit Donatus, est Rem novam facere in utramque partem, bonam & malam. Et designata, recte & prave facta dicebantur. Ter. Adel. 1. 2. 7. — nam illa quæ antehac facta sunt omitto: modo quid designavit! Apul. lib. 10. Post dies plusculos ibidem designatum scelestum & nefarium facinus memini. Budæus. Hor. 1. Epist. 5. 16.

Quid non ebrietas designat?

Designare & conficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem & modum, mentis infinitæ vi ac ratione designari & confici voluit.

Designare nota ignominia, pro Ignominiam inurere. Liv. 4. Bell. Pun. Hanc multam ita æquo animo feretis, si reputabitis nulla ignominia nota leviori designari vos potuisse.

DESIGNATE, Adv. Quam lepidè designateque dixerit. Gell. 2. 5.

DESIGNATOR, oris. m. [βραδύτης] Sunt qui Designatores esse putent (& recte nostra quidem sententia) Eos qui constituendæ funebri pompæ, aut etiam cuicunque præfunt, unicuique incedendi locum, ordinemque præscribentes: simili fere munere eorum qui Romæ magistrum ceremoniarum vocabantur. Plaut. Pæn. Prolog. 19. Non designator præteriens obambulet, &c. Budæus. Cic. 4. Att. 3. Desertus a suis vix jam Decimus designatorem, vix Gellium retinet. Hor. 1. Epist. 7. 6. Ulp. in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia, Designatores autem, inquit, quos Græci βραδύτης appellant, artem ludicram non facere Celsus probat: quia ministerium, non artem ludicram exercent. V. Lips. Antiq. Lect. 2. 9. item de Amphitheatro cap. 15. Pet. Fab. Agonist. 1. 23. Popm. ad Cic. 4. Att. 3. Torrent. & Marcil. ad Hor. 1. Epist. 7. 6. **DESIGNATOR SCENARUM** apud Gruter Inscript. p. cclxx. est Architectus qui scenas struit & ordinat. Sic in alia Inscript. apud Fabret. **DESIGNATOR OPERUM PUBLICORUM**. Conf. **DISSIGNATOR**. quomodo & ap. Grut. ac Fabrett. legitur.

DESIGNATIO, onis. f. [ἀποτύπωσις] Cic. 4. Att. 4. Si ad nos veneris, offendes designationem Tyrannionis, mirificam librorum meorum bibliothecam. Designationem, id est, Ordinem, quo bibliotheca mea digeratur a Tyrannione.

Designatio atque apparatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Omnem totius operis designationem atque apparatus.

Sine designatione personarum & temporum oratio. Cic. 1. de Orat. 138. Deinde esse omnem orationem aut de infinitæ rei quæstione sine designatione personarum & temporum, aut de re certis in personis ac temporibus locata.

DESILIO, iui & ui, ultum, [καταπίπτω, καθίσταμαι, ἀπηρσάμην] ire. Descendere. Plin. de Viris Illustr. Dum a templo Dianæ desiliit, talum intorsit.

Defilire ad pedes. Cæf. 4. Bell. Gall. 2.

Æthere defluit Juno. Valer. 4. Argon. 355.

Lecto defilire. Hor. 1. Sat. 2. 130.

Ab equo. Virg. 11. Æn. 499.
— portisque ab equo regina sub ipsis Defluit.

De navibus, de rheda. Cæf. 4. Bell. Gall. 5.

Ex effedis. Cic. pro Milon. 29.

Ex equo. Liv. 9. Cæf. 4. Bell. Gall. 2.

In arcum. Id est, Angustis se committere. Horatius metaphorice dixit in Arte Poet. 134. pro Intra arcus limites stylum cohibere, nec divagari.

De navi in scapham. Plaut. Rud. 75. Et apud Plin. lib. 8. cap. 8. Inde totius agminis novissimum speculati, extremas in clunes desiliunt. subaud. Elephantorum. De Troglodytis.

Perniciter desilire. In **PERNIX**.

Aqua desiliens ex alto. Ovid. 4. Fast. 427.

DESULTOR, oris. m. [κρίλας, ἀφιστάς] Qui desilit.

Desultores dicebantur, Qui duos equos absque ephippiis agentes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Hos Ælianus de aciebus instruendis ἀφιστάς appellat, de antistomo phalange loquens. Valet autem hoc (inquit) instruendæ aciei genus potissimum contra barbaros qui loca Histio anni vicina incidunt, quos Amphippos cognominant a mutatione equorum: ex aliis enim in alios transultare consueverunt. Hæc Budæus. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Peritis belli alios quos eligit, atque alit, ac docet: aliter quadrigarius, ac desultor. V. Cæf. lib. 21. cap. 29. & 30. & Torrent. ad Sueton. Cæf. cap. 39. Idem & Vertumni dicebantur: de quo suo loco. V. & Dempst. in Rosin. p. 490. Buleng. de Circo C. 50. & 57. Translate. Ovid. 1. Amor. 3. 15. — non sum desultor amoris.

DESULTRIX, icis. f. Desultrix Virtus. Tertull. ad Valentin. extr. libro.

DESULTORIUS, [κρίλας] Adj. per translationem, hoc est, identidem Ab alio in aliud commeans, & instabilis. Translatum a Desultoribus equitibus, quos Græci Amphippos appellant. De quibus Liv. lib. 3. Bell. Pun. Cic. pro Muræn. 57. Respondebo igitur Posthumio primum, qui nescio quo pacto mihi videtur Prætorius candidatus in Consularem, quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Apulejus in primo de Asino, Jam hæc quidem ipsa vocis immutatio, desultoria scientiæ stylo, quem accessimus, respondet. Ex Budæo.

Desultorii equi. Sueton. Cæf. 39. Quadrigas, bigasque & equos desultorios agitarunt nobilissimi juvenes.

Desultoria natura proverbialiter dicitur. Joannes Picus, Homo (inquit) variæ ac multiformis & desultoriæ naturæ animal. Desultoriam hominis naturam dixit, quasi Vertipellem, & subinde sese in aliam aliamque formam mutantem, ut Proteum factitasse fabulantur. A Martiano Capella hoc sumptum, qui levitatem desultoriam dixit lib. 1. Budæus. V. Cæf. l. c.

DESULTURA, [κελήπυρμα] Nam ego istam insulturam & desulturam nihil hic moror. Plaut. Mil. 2. 3. 9.

DESULTO, are. Tertull. de Anima cap. 32. Desultare mari. Desalto alia forma V. in suo loco.

DESINO, īvi & īi, itum, [λήγω, καταλήγω, παύομαι, λήθω] ēre. Cessare. Ter. Phorm. 2. 3. 72. — imo haud desinam, donec perfecero hoc. Desino, cum genitivo, Græcorum est: ut si dicam, Desine sermonis, παύσαι τῶν λόγων. Hos imitatus est Hor. 2. Od. 9. 17. — define mollium

Tandem querelarum.

Tarde desinare. Ovid. de Rem. Amor. 685.

Desino, Sileo, finem loquendi facio. Ter. Adel. 5. 3. 67. Ah pergisne? n. jam desino. Idem Eun. 5. 2. 45.

Define, jam conclamatum est. Ter. Eun. 2. 3. 54. & Heaut. 5. 6. 1.

Jam define deos, uxor, gratulando obsequere.

Define plura puer. Virg. 5. Ecl. 19. & 9. Ecl. 66. ubi dicere, utrobique subauditur, auctore Servio. Annotat H. St. Hanc etiam Elliplin dici. V. Rhetores.

Admirans illud, mirari jam desino. Cic. 2. de Orat. 59.

Definat ea se putare posse emere, quæ ipse semper habuit venalia. Cic. 3. Verr. 144.

Fieri definit. Cic. 1. Att. 14. Itaque conventus, qui initio celebrantur, jamdiu fieri desierunt.

Define ei succensere. Cic. 7. Verr.

Re aliqua desinare, pro Cessare de re aliqua. Cic. 4. Acad.

Timores desierant. Ovid. 5. Met. 285.

Desinunt tremores, quum ventus emerfit. Plin. lib. 2. cap. 82.

Desinere & Incipere, contraria. Plin. Paneg. cap. 57. Cic. 1. Off. 135. Et ut incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus.

Desinere gradatim. Plin. 2. Epist. 14. Sumus tamen solito rariores: quod initium est gradatim desinendi.

Desinere in orbem dicuntur Elenchi. Plin. lib. 9. cap. 35. Elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorum orbem desinentes.

Desinit in cacuminis fine effigies. Plin. lib. 2. cap. 3.

Desinere in violam dicitur fulgor gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 9. i. e. in violaceum colorem.

Desinunt caduca. Plin. 2. Epist. 10. Nam cætera fragilia & caduca, non minus, quam ipsi homines, occidunt, desinuntque.

Similiter desinare, & similiter cadere. Cic. 3. de Orat. 204. Nam geminatio verborum habet interdum vim, & leporem alias, & paulum immutatum verbum atque deflexum, &c. & illa quæ similiter desinunt, aut quæ cadunt similiter. Hoc est, Quæ finiuntur & terminantur iisdem syllabis, aut eodem sono & rhythmo.

Desinere pertinere ufum fructum accipimus, etiam si nec cœperit pertinere, quamvis legatus sit: & committitur nihilominus stipulatio, quasi desinat pertinere, quod nec cœpit. Ulp. in l. 3. §. 1. D. Ufuf. fruct. quemad. caveat.

Desinare artem, pro Relinquere, & arti renunciare. Sueton. in Tiber. cap. 36. Expulit & mathematicos: sed deprecantibus, ac se artem desituros promittentibus, veniam dedit. Cic. 7. Fam. 1. Quod si tam facilem populum haberem, quam Æsopus habuit, libenter mehercule artem desinerem, tecumque & cum similibus nostri viverem. Gell. lib. 15. cap. 16. Quum jam natu grandis, artem athleticam desisset.

Desinere bellum. Sil. lib. 12.

Desinitur, [παύεται] imperf. Ovid. 1. de Arte Am. 411.

Tunc bene desinitur.

Desitum est contra eos disputari. Cic. 2. de Fin. 43. Idem 2. de Divin. Si enim esset factitatum, non esset desitum.

In quo desitum sit, deinceps incipere. Cic. 1. de Invent. 28.

DESITUS, [πεπαυμένος] Partic. Cic. de Clar. Orat. 123. Nocuimus fortasse, quod veteres orationes post nostras, non a me quidem (meis enim illas antepono) sed a plerisque legi sunt desitæ.

Desitars, pro Derelicta. Gell. lib. 15. cap. 17. Cic. 9. Fam. 21. Post hunc tredecim fuerunt sella Curuli ante L. Papirium Crassum, qui primus Papisius esse vocari desitus.

DESINENDUS, Partic. Gell. lib. 2. cap. 12. Tum qui penitus atque alte usum ac sententiam legis introspexerat, non ad augendam, sed ad desinendam seditionem, legem hanc esse dicebat. Desinendam, id est, Finiendam, terminandam, sedandam.

DESITUDO, inis. f. Sulpit. Sever. præf. de Vitâ Martini. Et siquid ex his studiis olim fortasse libassem, totum id desitudine tanti temporis perdidissim. [Ex emendatione Gifellini, Sed quam merito in dubium vocat Vossius, cum lectio pristina Desuetudine etiam MSS. auctoritate firmetur. V. DISSITUDO.]

DESINO, are. Pro Desivare, apud Festum Scaliger legit. i. e. Desinare. Hinc

DESINATIO, onis. f. Sen. Epist. 117. Hac desinatione misericordiam captans. Alii Detestatione vel Destinatione. [Sed V. Scaliger & Dacer. ad Fest. l. c. Muret. & Grut. ad Senec. locus uterque enim valde vexatus. V. & infra DESIVO.]

DESIPIO, uī vel īvi, [παροφρονέω, ἀφρονέω] ēre. Cujus contrarium est simplex Sapere. Cic. 5. Verr. 122. Utrum ego desipio, & plus quam fatis est, doleo, in tanta calamitate miserieque sociorum? Et 2. Fam. 8. Senectute desipere. Cic. 1. Fam. 9. Quum offendisset populum Atheniensem prope jam desipientem senectute, quumque eum nec persuadendo, nec cogendo regi posse vidisset, quum persuaderi posse diffideret, cogi fas esse non arbitraretur.

Desipere, delirare, & dementem esse. Cic. 1. de Nat. Deor. 95.

Desipere intra verba. Celf. lib. 3. cap. 18. Ejus autem plura genera sunt, siquidem ex phreneticis alii hilares, alii tristes sunt, alii facilius continentur, & intra verba desipiunt, alii confurgunt, &c. Desipere intra verba, est nullo alio gestu, quam Absurdis sermonibus desipientiam prodere.

Dulce est desipere in loco. Hor. 4. Od. 12. 28.

Desipere mentis. Plaut. Epid. 1. 2. 35.

Desipiebam mentis, quum illas scriptas mittebam tibi.

Active est Saporem mutare. Tertull. de Pudic. cap. 13. & 18. Modicum fermentum totam desipit conspersione.

DESIPIENS, Partic. [ἐκφρων, παροφρων] Idem ac Insipiens. Cic. 2. de Divin. 51. Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse deum dicam, an hominem?

VOL. II.

Arrogantia desipiens. Cic. 2. de Nat. Deor. 16. Esse autem hominem qui nihil in omni mundo melius esse quam se putet, desipientis arrogantie est.

DESIPIENTIA, æ. Lucret. lib. 3. 498.

Desipientia fit, quum vis animi atque animai Conturbatur.

DESISTO, s̄titi, s̄titum, [ἀφίστημι] ēre. Stare in loco. Plaut. Mostel. Quid illic desististi obsecro tandiu?

Desistere, Cessare, desinere. Cic. 5. Verr. 101. Rogat ut id facere desistant. Idem pro Quintio, Auctionem velle facere desistit.

Incipere & Desistere, contraria. Cic. 1. Tusc. 117. Homines mortem vel optare incipiant, vel certe timere desistant.

Desistere ex toto. Celf. lib. 3. cap. 3. Neque ex toto in remissione desistit, sed tantum levius est.

Desistere ab aliquo, Secedere. Plaut. Men. 5. 2. 27.

Quid tu es tristis? quid ille abs te iratus

Desistit? Id est, Recedit.

Desistere bello. Liv. 7.

Causa. Cic. 3. Off. 112. Rem ad populum detulit, docuit cur sibi causa desistere necesse esset.

Conatu. Cæf. 1. Bell. Gall. 8. extr. Idem 3. Bell. Civil. 26.

Consilio. Cæf. 3. Bell. Civil. 21.

A defensione. Cæf. 2. Bell. Civil. 12.

Fuga. Cæf. 4. Bell. Gall. 12.

Incœpto. Liv. 25. 2. Virg. 1. Æn. 41.

Itinere. Cæf. 5. Bell. Gall. 11. Cæsar legiones, equitatumque revocari, atque itinere desistere jubet.

Litibus. Ter. Phorm. 4. 3. 29.

Desistere lite is videtur, non qui distulit, sed qui liti renunciavit in totum. Desistere enim, est De negotio abstinere, quod calumniandi animo instituerat, l. 10. D. de judic.

De aliqua mente. Cic. 5. Fam. 2. Misi ad Metellum communes amicos, qui agerent cum eo, ut de illa mente desisteret.

Negotio, & De negotiis. Cæf. 1. Bell. Gall. 45. Hirt. Bell. Afric. 45. Et te magnopere, ut de negotio desistas, adhortor.

Pugna. Varr. 3. de R. R. cap. 16.

Re aliqua. Plaut. Milit. 3. 1. 142.

Sententia, & A sententia, & De sententia. Cic. 4. Acad. Cœpit hortari, ut sententia desisterem. Idem 3. Off. 15. Itaque quum sint docti a peritis, facile desistunt a sententia. Idem 2. Tusc. 28. Rogatus a me, etiamne majus quam dedecus? verbo de sententia desististi.

Cura labori desistit. Id est, Laborem destituit. Stat. 5. Theb. 273.

Desistere, cum infinitivo. Cic. 2. Verr. 118. Atque ut aliquando de rebus ab isto cognitis, judicatisque, & de judiciis datis dicere desistamus.

Non desistit urbes Inflammare odiis. Stat. 3. Theb. 338.

DESISTENS, Partic. [ἀφίστης] Qui desistit.

Desistente autumno. Varro 2. de R. R. cap. 3. Quod ad foeturam attinet, desistente autumno, exigunt a grege e campis hircos in caprilla.

DESITIATES, [Δισιπότης] Liburni populi in conventu Naronensi, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 22.

DESIVO, V. DESINO, are. [Gothofredus quoque Desinare emendat. Sed fortassis apud Fest. nihil mutandum, ut enim a Juvo præf. contr. Juvi, sic a Sivo Sivi formatur, quod in Desino retentum est.]

DESOLŌ, [ἐρημώω, οἰέω] are. a Solus adj. derivatum: significat Solum relinquere, & auctore Nonio Destituere. 4. 120. ut Desolare agros. Columel. lib. 1. cap. 3. Nec magis quia superbum videbatur tantum loci detinere, quam quia flagitiosum, quos hostis profugiendo desolasset agros, novo more civem Romanum supra vires patrimonii possidendo deferere. Virg. 11. Æn. 870.

Disiectique duces, desolatique manipuli. Hoc est, Deserti signiferi. Servius.

Urbes desolavimus. Stat. 6. Theb. 914.

Penates desolati. Stat. 2. Sylv. 1. 67.

Loca. Stat. 10. Theb. 174.

Deserta & desolata absolute. Plin. lib. 10. cap. 12. Deserta incolit: nec tantum desolata, sed dira etiam & inaccessa. De bubone.

Agmen desolatum magistro. Stat. 9. Theb. 672.

Filius, Solus e liberis relictus. Plin. Epist. Domumque pluribus adminiculis ante fundatam, desolatus fulcit & sustinet. Budæus. V. mox in DESOLATIO notata.

DESOLATUS, [ἐρημωδής] Partic. ut apud Silium lib. 8. Gentes desolatæ virorum.

DESOLATIO, onis. f. Qui hoc vocabulo usi fere omnes Christiani sunt, nec certo constat an antiquioribus etiam receptum tritumque fuerit. Unde factum ut Vossius proscripserit de Vit. Serm. 3. 8. & 4. 5. Adde Cellar. Cur. post. p. 300. & 375. Antibarb. recogn. p. 29. & 163. [Sane videtur ubique nomen verbale, juxta ac verbum, significationem sequi originis suæ, ut Solitudinem perpetuo, Vastationem per se nusquam denotet, tametsi hæc sæpius, quasi Synonyma, jungantur, ut Vastitas & Solitudo; quia plerumque hæc illam consequitur. Ecclesiasticis vero scriptores videntur a propria significatione ad alteram flexisse exemplo Vulgati SSæ. interpretis, qui Græcum ἐρημωδής & ἐρημωδης his vocibus reddidit. V. Matth. 12. 25. & 24. 15. Luc. 11. 17. 21. 20. & passim in N. juxta ac V. T. ubi Desolare pro Vastare, destruere, & Desolatio pro Excidio liquido ponitur.]

Desolatio οἰότησις. Vet. Gloss. Zeno Veron. de Refur. cap. 40. Uxor viri amissione desolationem ferre non posse testatur. Salvian. de Gubern. Dei 6. p. 132. ex Jer. cap. 44. Facta est terra vestra in Desolationem.

DESOLATORIUS, Legitur in Onom. Vet. ubi ἐρημωδής vertitur & apud Vulg. Interp. Psalm. 120. 4.

DESPECTIO, DESPECTO, DESPECTUS. V. DESPICIO.

DESPERNO, ēvi, ētum, [καταφρονέω] ēre. Idem quod Spernere. Varro, Homo ridiculus, & ab omni pube despertus. Columel. 10. 298.

— ne Corydonis opes despernat Alexis.

DESPRETUS, valde Spertus. Festus. Hinc Gall. Despreses H. St. [Sed videtur potius a Latino Sequioris ævi Depretiare.]

DESPERO, [ἀπλπιζω, ἀπογνώσκω, ἀπαρξέω] are. Extra omnem spem esse. Varie construitur.

Desperare & Confidere, contraria. Cic. 1. Off. 73. Considerandum est, ne aut temere desperet, propter ignaviam, aut nimis confidat, propter cupiditatem.

K

Desperare

Desperare & diffidere rebus suis. Cic. in Pison. 88. Quid quod tu toties diffidens, ac desperans rebus tuis in fordibus, lamentis, luctuque jacuisti?

Ab aliquo desperare. Cic. in Pison. 12. Spem habere a Tribuno pleb. si tua consilia cum illo conjunxeris: sed a Senatu quidem desperasse.

Bene desperare salutem. Ovid. 3. de Ponto 7. 23. i. e. Nullam sperare.

Desperare de aliqua re. Cic. 3. Verr. Necesse est quum de toto ordine desperarit, aliud genus hominum, atque aliam rationem judiciorum requirat.

De regno. Cæf. 1. Bell. Gall. 18. Imperio Pop. Rom. non modo de regno, sed de ea, quam habeat, gratia desperare.

De Republica. Cic. 2. Fam. 4. Et 8. Att. 11.

De se. Cic. 10. Fam. 21.

Sibi. Cæf. 7. Bell. Gall. 50. A multitudine oppressus, ac sibi desperans, multis jam vulneribus acceptis, &c. Cic. pro Muren. 45. Alium faciam: quoniam sibi hic ipse desperat.

Suis fortunis. Cæf. 3. Bell. Gall. 12. Et Cic. Post redit. in Senat. 3.

Honores. Cic. 2. in Catil. 19. Honores, quos quieta Repub. desperant, perturbata consequi posse arbitrantur.

Nil. V. DESPERANDUS.

Quod est optimum, non est desperandum. Cic. in Orat. 6.

Desperare rei alic. Cic. in Pison. 84. Thessalonicenses, quum oppido desperassent, munire arcem coegerunt.

Pacem. Cic. 7. Att. 20. Breviloquentem jam me tempus ipsum facit: pacem enim desperavi.

Reditum in aliquem locum. Cic. in Somn. Scip.

Saluti. Cic. pro Cluent. 68. Promissis eum suis excitavit abjectum, & simul saluti desperare vetuit.

Salutem alicujus. Cic. de Amicit. & Att. Sed hæc jam nostra salus cum hac lege desperata erit.

Vitam alicujus. Cic. pro Milon. 57. In quo incensos ira, vitamque domini desperantes, quum incidisset, hæsit in his pœnis, quas ab eo servi fideles pro domini vita expetiverunt.

Temere desperare. Cic. 1. Off. 73.

Desperare, cum infinitivo. Cic. 2. de Divin. 48. Non equidem plane despero ista esse vera: sed nescio, & discedere a te volo.

Desperari, pass. Cic. 1. Q. frat. 3. Sive restituimur, sive desperamur, nihil amplius opus est.

Desperabantur promissi prælia Martis. Martial. lib. de Spect. 22.

Turpiter desperatur quicquid fieri potest. Quintil. lib. 1. cap. 10.

DESPERANS, Partic. [ἀπελπίζων] Cic. 1. de Fin. 61. Omnia semper desperantes.

Desperantia ulcera. Plin. lib. 22. cap. 24. Dolores nervorum mulcet, ulceraque jam desperantia cicatrice includit. [Sed MSS. Reg. & Colb. ulceraque, jam desperantia cicatricem, cludit. Quam lectionem merito præfert Harduinus.]

DESPERANTER, Adv. [ἀνελπίτως] Cic. 14. Att. 18. Servius proficiens, quod desperanter tecum loquutus est, minime miror: neque ei quicquam in desperatione concedo.

DESPERATUS, Partic. [ἀπεγνωσμένος] De quo nulla est spes. Cic. in Catil. 2. 10. Desperatorum hominum flagitiosi greges.

A seipso desperatus & relictus. Cic. in Pison. 99.

Desperatus ab omnibus. Cic. pro Rosc. Amer. 27.

Sed mehercule rursus tam abjectam compositionis spem non desperatissimam esse puto. Cic. 9. Att. 8.

Causa publica desperata. Cic. 7. Att. 23.

Collegium desperatum. Cic. 3. de Legib. 24. Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo e decem sana mente sit?

Fuga alicujus. Cic. 5. Philipp. 36.

Lustrum. Cic. 4. Att. 15.

Magnus & diuturnus, & jam desperatus Reip. morbus. Cic. pro Sylla 76.

Pecuniæ. Cic. pro Muren. 42. Ipse autem in Gallia, ut nostri homines desperatas jam pecunias exigerent, æquitate diligentiaque perfectit.

Desperatissimum perfugium. Cic. 2. Verr. 101. Postremo illo desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse.

Res pene desperata. Cic. pro Domo sua 24.

Desperata & ægrota Respub. Cic. Divin. in Verr. 76.

Respublica desperata sanari potest. Brutus Attico in Epist. ad Brutum 17.

Desperatissima spes. Cic. 9. Att. 9.

Desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. Cic. 16. Att. 15.

In perditis & desperatis habere. V. HABEO.

DESPERATE, Adv. ut Desperate follicitus. Augustin. Epist. 237. ad Celerem.

DESPERANDUS, Partic. [ἀπογνωσθησάμενος] Cic. 2. in Catil. 10. Quod si in vino & alea comestiones solum & scorta quærerent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. Hor. 1. Od. 7. 27. Nil desperandum, Teucro duce & auspice.

DESPERATIO, [ἀπείρνοια, ἀπείρνωσις] Cic. 4. Tusc. 19. Desperatio, ægritudo sine ulla rerum expectatione meliorum.

Amisio rerum, & desperatio recuperandi. Cic. 4. Fam. 3. Tanta est omnium rerum amisio, & desperatio recuperandi.

Imbecillitas & desperatio. Brutus Cic. 16. Ista vero imbecillitas & desperatio, cujus culpa non magis in te residet, quam in omnibus aliis, & Cæsarem in cupiditatem regni impulit, &c.

Rerum alicujus desperatio animos omnium occupat. Cic. 11. Att. 6.

Desperatio sapientiæ. Cic. 4. de Fin. Huic mori optimum esse propter desperationem sapientiæ.

Victoriæ desperatio. Cic. 12. Philipp. 10. His igitur omnibus victoriam sperantibus, pacis nomen afferemus, id est, desperationem victoriæ?

Vitæ desperatio propter conscientiam scelerum. Cic. 2. Philipp. 88.

Quum magna desperatione affectus essem, ecce tibi, &c. Cic. 14. Att.

Cum omnium rerum desperatione configit bona spes. Cic. 2. in Catil. 25.

A desperatione ad spem revocare. Cic. Post redit. in Senat. 22. Qui me a morte ad vitam, a desperatione ad spem, ab exitio ad salutem revocavit.

Quærere desperatione fugam, & maritimum opportunitatem. Cic. 8. Att. 8.

DESPERATOR, oris. m. Gloss. Lat. Gr. ἀπερημέντος.

DESPERABILIS, Vulg. Interp. Jer. 15. 18.

DESPICIO, exi, ectum, [ἐσπείρον, ἐσπείρω, ἐσπείρω] ēre. Deorsum aspicere. Plaut. Cistell. 4. 2. 25. Hoc inquam age, ad terram aspice, & despice, oculis investiga. Adde Non. 4. 141.

Despicere & aspicere. Cic. de Arusp. Resp. 33. Tollam altius tectum:

non ut ego te despiciam, sed tu ne aspicias urbem eam, quam deleri voluisti.

Despicere ad aliquem. Plaut. Milit. 2. 3. 16.

Fronte superba despiciere aliquem. Claud. in Sec. Conf. Stilich. 218.

De vertice montis in valles. Ovid. 11. Met. 504.

In terram. Columel. lib. 4. cap. 26.

In vias. Hor. 3. Od. 7. 29.

Prima nocte domum claude, neque in vias Sub cantu querulæ despice tibiam.

Irrisum vultu despicit. Ovid. 1. Fast. 420.

Despicere, pro Aspicere. Cic. 4. de Fin. 64. Quoniam catuli qui jam despecturi sunt, cæci æque ut hi qui modo nati. Idem pro Rosc. Amer. 22.

Despicere, pro Animadvertere. Cic. pro Sylla 40. Nec vero possum meo tantum ingenio dare, ut tot res, tantas, tam varias, tam repentinas in illa turbulentissima tempestate Reipub. mea sponte despexerim.

Despicere, per translationem, pro Contemnere, & quasi Infra se, & ad pedes suos projectum aspicere: quemadmodum & Suspiciere Venerari significat, quasi supra nos aspiciamus aliquem esse collocatum. Hæc Valla lib. 5. Cic. pro Fontejo 26. Quod si tantas auxiliorum nostrorum copias Induciomarus ipse despexerit. Tibul. 1. 1. 92.

Despiciam dites, despiciamque famem.

Despicere, ac pro nihilo putare. Cic. 3. de Fin. 29.

Contemnere ac despiciere. Cic. 4. de Fin. Sed neque magnum bonum, & præ rectis honestisque contemnendum & despiciendum, nec magnopere expetendum.

A suis despici. Cic. de Senect. 7.

Munera alicujus despiciere. Propert. 1. 14. 24.

Omnes despiciere, & hominem præ se neminem putare. Cic. pro Rosc. Amer. 135.

Et regum magnæ despiciantur opes. Tibul. 1. 9. 34.

Vulgi & imperitorum inficitiam. Cic. 3. Off.

Solitudinem, communemque alterius calamitatem nemo despexerit. Cic. 1. Q. frat. 4.

Vitam, mortem, divitias, paupertates excelfo animo, magnoque despiciere. Cic. 2. Off.

DESPICIENS, Partic. [ἐσπείρων] Cic. 2. de Orat. 364. Nemo unquam tam sui despiciens fuit, qui desperaret, aut melius, aut eodem modo se posse dicere.

Despiciens mare velivolum, terrasque jacentes. Virg. 1. Æn. 227. de Jove. Hoc est, Deorsum aspiciens. Servius.

DESPICIENDUS, Partic. [ἐσπείροντις] Ovid. 5. Fast. 642.

Tunc etiam pecori despiciendus eram. Et Gallus Eleg. 2. 20.

DESPICIENTIA, æ. [παρόρσις, ὑπερφία] Cic. in Partit. Despicientia in contemnendis honoribus.

Despicientia rerum humanarum. Cic. 1. Tusc. 95.

Animi despicientia. Cic. 2. Off. 38. Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit.

Rerum externarum despicientia. Cic. 1. Off. 66.

DESPECTUS, Partic. [ἐσπείρον, ἐσπείρω] Cic. in Pison. extr. Sed abjectum, contemptum, despectum a cæteris, &c. videre te volui.

Despectus tibi sum, nec quis sim quæris, Alexi. Virg. 2. Ecl. 19.

Consilia despecta. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 266.

Honos despectus pacis. Sil. lib. 3.

DESPECTUS, ūs. [ἐσπείροντις] Aspectus deorsum vergens. Cæf. 7. Bell. Gall. 79. Erat ex oppido Alexia despectus in campum. Ibid. lib. 3. 14. Colles & loca superiora, unde erat propinquus despectus in mare.

Despectus, Contemptus. ut, Ludibriō & despectui aliquibus opponi. Author ad Heren. lib. 4.

DESPECTIO, onis. f. [παρόρσις] Cic. apud Nonium 4. 141. Consolabitur eam magnitudo animi, & humanarum opinionem alta quædam despectio.

DESPECTOR, oris. m. Qui despicit. Tertull. adverb. Marc. 2. 23. Eligitur Saul, sed nondum despector prophetæ Samuelis.

DESPECTRIX, icis. Tertull. Apol. cap. 26. Judæa despectrix divinitatum. Idem de Anima cap. 23. Virtus despectrix mundi.

DESPECTO, [ἐσπείρω] are. Virg. 1. Æn. 396.

— nunc terras ordine longo

Aut capere, aut captas jam despectare videntur. Liv. 6. Bell. Maced. Tum regionem maxime eo despectat oppido, qua breve intervallum videtur.

Ex æthere despectat terras. Ovid. 4. Met. 622. de Perseo volante.

DESPECTANS, Prudent. Psychom. v. 182.

— tumido despectans agmina fastu.

DESPECTATIO, onis. f. Vitruv. 2. 8. Despectationes cœnaculorum. [In Cod. Iunt. legitur Despectiones.]

DESPECTATOR, oris. m. Despectatores divinarum sententiarum. Tertull. ad Uxor. 2. 8. princ.

DESPICIA, & Prospicia; Intenta & Contempla. Nævius Assitogiola, Ac sibi prosfica ac despica. Hæc Nonius. 2. 667. Despicus a Despicendo, Intentus, vigil: cujus exempla apud Apul. frequentissima sunt. [Sed cum Nonius addat. Potest ergo Prospicus ac Despicus dici, de nomine agi adjectivo apparet: pro Contempla proinde Contemplans legendum.]

DESPICOR, [ἐσπείρω] ari. Idem quod Despicere. Aur. Victor de Viris Illust. in Camillo cap. 23. Primum, ut deos venerati, deinde ut homines despicati, interfecere. Hinc

DESPICATUS, a, um. Adject. ex Partic. Sensu pass. Ter. Eun. 2. 3. 92. Quæ nos, nostramque adolescentiam habent despiciatam. ubi Donat. Contemptam atque Despectam, & est ἐπὶ νῆσις & μεταπλάσματος, vel certe alterius verbi declinatio ab εσ, quod est Despicor, ut Conspicor. Superl. ap. Cic. pro Sext. 36. Cessi tribuni pleb. despiciatissimi hominis furor. Gell. 15. 4. Ignobilissimos prius homines & despiciatissimos.

DESPICATUS, ūs. [ἐσπείρωσις] Contemptus.

Despicatui duci, est Contemni. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur, ut Myforum ultimus esse dicatur? Plaut. Men. 4. 3. 19. Despicatui habere.

DESPICATIO, onis. f. [ἐσπείρωσις] Cic. 1. de Fin. 67. Ut odia, invidiæ, despicationes, adversantur voluptatibus.

DESPICABILIS, Paulin. Nolanus Epist. 22. n. 2. Honorabiliter despiciabiles vocat qui munditium cultus & vestitus negligunt, intrinsecus autem pii & honesti ac propterea honorabiles quanquam vulgo despiciati sint.

Sunt Salvia. Epist. 1. Domo non despicabilis. Et lib. 2. cap. Avar. p. 68. Despicabilis vilitate. adde Ammian. 26. 8. Sidon. Epist. 4. 7. & 3. 9. Mart. Capell. 6. p. 192. compar. Sidon. 2. Epist. 10. Stipula despicabiliorum pronuntiare.

DESPONA, [*δέσπονα*] Latine Domina, hera. Accipitur pro Proserpina. Cael. lib. 10. cap. 17.

Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti. Virg. 6. Æn. 396.

DESPOLIABULUM. V. **DESIDIARULUM** & **DISPOLIABULUM**.

DESPOLIO, [*δεδούω, ἀποδούω*] are. Exuere. Plaut. Catin. 4. 4. 4. Vir te vestiat, tu virum despolies. Cic. 7. Att. 9. Quum ferret literas ad bustum Baïli, vulneratus & despoliatus est. V. **DISPOLIO**.

Despoliare digitos, pro Annulos ex digitis detrahere. Plaut. Milit. 4. 2. 57. Ab illa quæ despoliat suos, & tuos digitos decōrat.

Virgis dorsum alicujus. Plaut. Epid. 1. 1. 85. Depolire, in editis, Sed V. Boxhorn.

Templum. Cic. 3. Verr. 54. Qui in sua patria dux isti quondam & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit.

Misera & despoliata. Cic. 14. Fam. 2. Illud doleo, quæ impensa facienda est, in ejus partem te miseram & despoliatam venire. [v. 18 negant esse in MSS.] Petron. cap. 30. p. 114. & cap. 49. p. 246. de iis adhibet qui virgis cædendi exuuntur.

Despoliantur pro Despoliant notat Priscian. 8. p. 796.

DESPOLIATIO, onis. f. Tertull. de Refur. Carn. cap. 7. Despoliatio carnis.

DESPOLIATOR, oris. m. Plaut. Trinum. 2. 1. 14. Avarus, elegans, despoliator.

DESPONDEO, di, sum, [*μεινύνω, ἐξυμύνω. καὶ σπονδοῖν ἔμειναι*] ēre. Est Promittere a Spondeo q. V. frequentius de Nuptiarum promissione adhibetur, Qui Sponderat filiam, Despondisse dicebatur; quod de Sponte ejus i. e. voluntate exierat, inquit Varro de L. L. 5. p. 62. ed. Steph. Plaut. Cistell. 2. 3. 56.

Nempe istic est, qui Alcesimarcho filiam suam despondit in divitias maximas. Cic. pro Cluent. 179. Idem 1. Att. 3. Tulliolam C. Pisoni L. F. Frugi despondimus. In his exemplis Despondet pater puellæ. Ter. And. 1. 1. 72.

— hac fama impulsus Chremes,

Ultro ad me venit: unicam gnatam suam,

Cum dote summa filio uxorem ut daret.

Placuit, despondi, hic nuptiis dictus est dies. Hoc loco Despondet etiam pater adolescentis. Errant igitur, qui putant, Spondere puellæ patrem, Despondere adolescentis tantum.

Filiam alicujus sibi despondere. Cic. 8. Fam. 7. Cornificius adolescens Orestillæ filiam sibi despondit.

Bibliothecam suam alicui despondere. Cic. 1. Att. 10. Bibliothecam tuam cave cuiquam despondeas, quamvis acrem amatorem inveneris: nam ego omnes meas vindemiolas eo reservo, ut illud subsidium senectuti parem. Hoc est, Venditurum te promittas.

Dotem virgo desponderat hosti. Propert. lib. 3. Eleg. 17. 23. Hoc est, Promiserat.

Spes Reipub. despondetur tibi Consuli. Cic. 12. Fam. 9. Exigua enim spes est Reipub. nam nullam non libet dicere, sed quæcunque est, ea despondetur anno Consulatus tui.

Despondebitur. Ter. And. 5. 6. extr.

Ne expectetis dum exeant huc, iates despondebitur.

Despondere sibi domum alicujus, i. e. spe invadere. Cic. 11. Att. 6. L. vero Lentulus Hortensii domum sibi, & Cæsaribus hortos & Baias desponderat. Hoc est, Sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur sibi.

Despondere animum ille dicitur, qui Suxæ spontis statuit finem, auct. Varrone de L. L. 1. 5. p. 63. ed. Steph. usurpatur frequentius de eo qui quali ex Desperatione mori decrevit, [*ἀποθνήσκει, ἀπεπράξατο ἑχέειν*] Plaut. Milit. 4. 2. 62.

Nam nisi tu fers illi suppetias, jam illa animum despondebit.

Liv. 6. Bell. Pun. Ne desponderent animos.

Despondere, subaudio nomine Animum. Columel. de Turdis loquens, lib. 8. cap. 10. Difficulus in aliam regionem transferuntur: quia caveis clausi plurimi despondent, &c.

Despondere sapientiam. Columel. lib. 11. cap. 1. Quam probabilis ratio est obmutescendi, quia nequeas Orator esse perfectus: aut in socium compelli, quia desponderis sapientiam? Id est, Desperaris te posse assequi sapientiam.

DESPONSUS, Partic. [*ἐξυμνῶν, μεμνηστυμένον*] ut Desponsa puella.

Thalamo alicujus desponsa virgo. Stat. 10. Theb. 61.

Desponsa & destinata laus alicui. Cic. de Arusp. Resp. 6. Cui me præripere desponsam jam & destinatam laudem, quum ipse ejus opera & dignitatem & salutem recuperarem, valde est iniquum.

Connubia. Catul. 63. 26.

Provincia. Cic. de Provinc. Conf. 37. Habere provinciam debet is, ut eam desponsam, non decretam habere videatur. Idem 1. Att. 16. Desponsam homini jam Syriam adem.

DESPONSIO, onis. f. Cael. Aurel. Acut. 3. 18. pro Desponsione animi.

DESPONSO, are. frequent. Aurel. Vict. de Orig. Gent. Rom. cap. 13.

Filia jam ante desponsata Turno fuerat. Et Messala Corvin. p. 9. Filiam Turno Rutulorum regi desponsarat.

DESPONSATUS, [*μεμνηστυμένον*] Partic. Cic. 2. Q. frat. 11. Dederam ad te literas antea, quibus erat scriptum, Tulliam nostram Crassipedi pridie nonas Aprilis esse desponsam. Alia exemplaria habent Desponsim.

Desponsata, pro Desponsa. Sueton. in Cæsar. cap. 1. Dimissa Cossutia, quæ familia equestri, sed admodum dives prætextato desponsata fuerat, &c.

DESPONSATIO, onis. f. Promissio futurarum nuptiarum. Ita accip. l. 4. Decretal. tit. de clandest. desponsat. & l. 6. tit. de desponsatione impuberum. Tertull. de Virgin. Veland. cap. 11. Ad desponsationem velari.

DESPONSATOR, Promissor nuptiarum. Jct. in Cod.

DESPONSAUTÆ, Lacedæmonii dicebantur Servi quidam libertatē donati, qui classes conscenderent. V. Cael. Rhodig. lib. 25. cap. 20.

DESPREHUS, [*ἀπὸ τοῦ δέσπειν*] Valde spreus. V. **DESPERNO**.

DESPUMO, [*ἐκσπένδω*] are. Spumas extrahere. Plin. lib. 36. cap. 25. Fastigium vero fervari in pedes denos fescuncem, ac diligenter cote despumare, quænisque axibus contabulare. i. e. abstergere, æquare, polire. V. Hard. ad l.

Virg. 1. Georg. 296.

Et totus undam tepidi despumat aheni.

Despumare pro Decoquere, vel Concoquere, per translationem. Perf. 3. Sat. 3.

Sertimus indomitum quod despumare Falernum Sufficit.

Despumare, pro Spumando ejicere. Sen. Epist. 100. Quum aliquid lacrymarum affectus effuderit, & ut sic dicam, despumaverit.

Despumare, neut. Sen. 2. de Ira, Labios illos citra lassitudinem exerceat, ut minuatur non consumatur calor, nimiusque ille fervor despumet. Id est, quasi Ejecta spuma resideat. Conf. **DISPUMO**.

DESPUMANS, Vulg. Jud. Epist. 13.

DESPUMATUS, Despumatus mel. Plin. 22. c. 24. Cels. 3. 6. Faba. Apic. 5. 3. Libramentum cote Vitruv. 7. 4. eo sensu, quem supra ex Plin. in ipso verbo posui.

DESPUMATIO, Tertull. de Carne Christi cap. 19.

DESPUO, ui, ūtum, [*καταπίνω*] ere. Idem quod Squere.

Despuit in molles & sibi quisque sinus. Tibull. 1. 5. extr.

V. eund. 1. 2. 54. Schol. Juven. 7. Sat. 112. & per translationem,

Ridere, abominari. Plin. lib. 28. cap. 4. Eadem ratione terna despuere deprecatione in omni medicina mos est.

Mores alicujus despuere. Id est, Contemnere. Claud. de Conf. Hon. 4. 403.

Despuere in mores, Abominari. Perf. 4. Sat. 34.

Est prope te ignotus cubito qui tangat, & acre

Despuat in mores.

Despuere comitiales morbos. Plin. lib. 28. cap. 4. Despuimus comitiales morbos: hoc est, Contagia regerimus. Ubi Hard. V.

Preces alicujus despuere. Catul. 50. 19.

Despui, pass. [*καταπίνω*] Plin. lib. 10. cap. 23. Simulque comitiales propter morbum despui suetum.

Despuiter, [*καταπίνω*] imperf. Liv. 5. 40. Ubi nunc despui religio est.

DESPUTUM, i. n. Cael. Aurel. Acut. 3. 20. 195. Feruntur cum his

humoribus plerumque subalbida desputa. V. Barth. Adv. 39. 1.

DESPUTAMENTUM, i. n. Fulgent. Myth. 3. Scintillantis olei desputamento aliquem accendere.

DESQUAMO, vel, ut minus correcte scribitur, **DISQUAMO**. [*ἀπολεπίζω*]

are. Squamas avellere & auferre. Plaut. Aulul. 2. 9. princ. Dromo desquama pisces, &c.

Desquamare, etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 24. Etiam

subarator imprudens luxavit radices, corpusve desquamavit. Idem

lib. 23. cap. 7. Summo cortice desquamato.

Desquamare vestes. Plin. lib. 35. cap. 17. Primum abluit vestis Sarda,

dein sulphure sufficit, mox desquamatur cimolia, quæ est coloris veri.

DESQUAMATUS, a, um. nomen ex partic. Plin. 1. 29. C. 2. Succidam

imponunt & desquamatis, percussis, lividis &c. Sic. 24. 11. & 28. 4. &

22. ult. Quibus omnibus locis neutr. pl. substantivè ponitur, ut Ambusta, Percussa &c. Idem 1. 25. C. 8. Ita desquamato terreno servantur.

i. e. Dersa & rejecta terræ gleba. Hic est partic.

DESTERCŌRO, ut Destercore latrinas, id est, Stercoribus purgare.

Ulp. in l. Sed & liquid inædificaverit. §. 1. D. de usufructu, Desterco-

randis latrinis præponat. Haloander habet, Extergendis. Pandectæ

Florent. Stercorandis. Judicet lector.

DESTERRO, ui, ēre. Quod vulgus Gallicum dicit *Desfonger*. Perf. 6. Sat. 10.

Cor jubet hoc Enni, postquam destertuit esse

Meonides, quintus pavone ex Pythagoræo. Cor Enni, id est,

Sapientia Ennii, five Sapiens Ennius. Destertuit, Stertere desit a somno

excitatus, non amplius stertuit sanæ mentis effectus, desit somniare

juxta Pythagoræ palingenesiam, animam Homeri in suum corpus trans-

fisse, & ita fe factum esse poetam. Non desunt qui exponant Destertuit, Multum stertendo sibi visus est esse Meonides, id est, Accepisse

animam Meonidæ Homeri. Quæ interpretatio si recipitur, ironia erit

satyrica in dictione Cor, significatque Stultitiam.

DESTICO, are. Sorices dicuntur, ut ait author Philomela in fine ope-

rum Ovidii.

DESTICOS, [*δέσικος*] Insula est exigua, Thraciæ adjacens, non pro-

cul a Chersoneso, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

DESTILLARE, [*καταλείπειν*] pro Distillare legitur apud authores, ut apud

Columel. lib. 12. cap. 18. Cels. lib. 4. cap. 2. Destillat autem humor ex

capite interdum in nares. [Imo prorsus ita scribendum est. V. **DESTILLO**.]

DESTILLATIO, onis. f. [*καταρρέω*] Destillatio lachrymarum Marcell.

Empir. cap. 8. Cels. 2. 1. Seniores gravedines & destillationes male ha-

bent. conf. eund. 1. 2. & 5. 4. 4. Sen. Epist. 120. Plin. 23. 8. Scrib.

Larg. comp. 90. & 93. V. **DISTILLATIO**.

DESTINA, Vinculum quo ædificium continetur. Vitruv. 5. 12. Si de-

stinæ arcas non potuerint continere. Idem & Destinare inde pro Colli-

gare usurpavit. Alii per Columnas explicant, quæ ædificia sustinent:

quæ alia voce Telamones, Græcis Atlantes dicuntur. Vitruvii Incum-

bæ ad hanc vim pertinent. V. Barth. ad Claud. p. 517. Elementa ad Ar-

nob. p. 104. Arnob. 2. p. 92. Non post Theutim Egyptum, aut post

Atlantem, ut quidam ferunt, gestatorem. bajulum, tibicinem illum

ac destinam cœli. Corippus de Laud. Justin. 1. 17.

Et Thomas Libycæ nutantis Destina Terræ.

DESTINO, are. Id est, Destinis quæ alligat, vel, ut Riccius habet,

Certum terminum constituere, ultra quem progredi, aut intra quem con-

fici negotium non potest. Vitruv. 5. 12. Arcæ stipitibus robustis & cate-

nis incluse in aquam demittende, destinandæque firmiter. Cels. 3. Bell.

Gall. 14. Funes, qui antennis ad malos destinabant. V. Cerd. ad 2.

Æneid. v. 129. Ap. Cæsar. iunt, qui Distinebant legunt. Confer tamen

7. 22. & Civ. 1. 25. Inde Deliberare, assignare, deputare, addicere,

quasi stare facere. Plin. 3. Epist. 3. Destino enim (si tamen officii ratio

permiserit,) excurrere isto.

Destinare ades. Plaut. Mœchel. 4. 2. 58. — quid, eas quanti desti-

nat? Tr. Talents magnis totidem quot ego & tu fumus. Hic enim

& Perf. 4. 4. 115. Destinare est Emptione facta arrhabonem dare,

cæterum pretium in diem differre. ut observat Gronov.

Destinare aliquid agere. Cael. 1. Bell. Civil. 33. Inscelus iis, quæ age-

re destinaverat.

Destinare animo, & animis, & in animo. Liv. 1. Bell. Pun. Si hoc bene

fixum, omnibus, destinatumque in animo est, iterum dicam, vicistis.

Idem 7. ab Urbe, Adeo morte sola vinci destinaverant animis.

Destinare animo authorem cædis, pro Suspectum habere. Liv. lib. 3.

Decid. 4. Animis Leulapum omnes cædis authorem designabant.

Destinare de aliqua re. Sueton. in Cæsar. cap. 44. De ampliando imperio

piura aut majora hi dies destinabat. Id est, Parabat, constitueret. de-

K 2 libera-

- liberabat. Cajus l. ult. in princ. D. de verborum obligat. Si servus aut filius famil. ita stipulatus sit: Rem illam aut illam, utrum ego velim: non pater dominusve, sed filius servusve destinare de alterutra debet. **Destinati** Cenfores. Plin. 10. Epist. 83. Ego a destinatis Cenforibus, quid sentirem, interrogatus, eos, &c. i. e. Designatis
- Destinare** aliquem aræ, id est, immolationi, five ut immoletur. Virg. 2. Æn. 129. — & me destinat aræ.
- Destinari** foro. Quintil. lib. 2. cap. 8.
- Destinare** ægrum cibo. Cels. lib. 3. cap. 4. Asclepiades ubi ægrum tri-duo per omnia fatigarat, quarto die cibo destinabat. [Quantum diem edit. Lind.]
- Alicui** diem necis. Cic. 3. Off. 45. Et Plin. Epist. Dummodo jam nunc defines diem, quo & de illis, & de his coram exigere possimus.
- Collum** in furcas. Varr. 1. de R. R. cap. 20. Novellos quum quis emerit juvencos, si eorum colla in furcas destinata incluserit ac dederit cibum, &c. Castigator lectio ex vetusto exemplari, habet In furcas destitutas, &c.
- Adduntur** e servitiis gladiaturæ destinati. Tacit. 3. Ann. 43.
- Ictum** certum destinare. Claud. de Hyfrice 32.
- Aliquem** imperio. Ovid. 15. Met. 3.
- Arcus** destinat. Lucan. ad Pison. — non semper Cnossius arcus Destinatus, exempto sed laxat cornua nervo. Al. Arcu.
- Desponsam** & destinatam laudem alicui præripere. Cic. de Arusp. Resp. 6.
- Destinari** ad mortem. Liv. 2.
- Destinata** alicui pecunia, Promissa. Ulp. in l. A divo Pio. D. de re judicata.
- Destinare** alicui provinciam. Liv. 1. Bell. Pun. Afrubali fratri, viro impigro, eam provinciam destinat.
- Puellam**, pro Despondere. Plin. Epist. Jam destinata erat egregio juveni, jam electus nuptiarum dies.
- Destinare** sibi puellam minis triginta. Plaut. Rud. Pro. 45.
- Sermonibus** aliquem hostem. Liv. 5. Bell. Maced. Romæ destinabant quidem sermonibus hostem Antiochum, sed nihildum ad id bellum præter animos parabant.
- Spei** alicui destinatus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- Destinare** spe alicui futurum. Liv. 9. Bell. Pun. Qui enim convenire, quem modo civitas juvenem admodum unum recuperandæ Hispaniæ delegerit ducem, quem recepta ab hostibus Hispania ad imponendum Punico bello finem creaverit Consulem, spe destinaverit Africam subacturum, Annibalem ex Italia retracturum, &c.
- Servitiis** destinare aliquem. Valer. 2. Argon. 484.
- Tempus** & locum ad certamen. Liv. 3. Bell. Maced.
- Ufibus** publicis destinatus locus. Ulp. in l. ossa. D. de relig. & sumpt. funer.
- Destinatum** est mihi. & Destinatum est mihi in animo. Liv. 6.
- Destinare**, pro Mittere. Sueton. in Galba cap. 16. Statimque legationem ad Prætorianos cum mandatis destinaverunt, displicere imperatorem in Hispania factum, &c.
- Destinare** in provinciam. Ulp. in l. 2. §. legatis. D. de judic.
- Destinare**, pro Notare. Curtius lib. 9. 23. Dioxippus conjectum oculorum, quibus ut fur destinabatur, ferre non potuit.
- Destinare**, pro Scopum designare quem petas. Liv. 38. 29. Non capita solum hostium vulnerabant, sed quem locum destinassent oris. Hinc Destinatum apud Ambrosium Scopum significat.
- Destinare**, Attingere id quod petis & prendere. Cæf. 7. Bell. Gall. 22. Nam laqueis falces avertebant, quas quum destinaverant, tormentis introrsus reducebant. Ex Turnebi Adv. 14. 11. V. supra a princ. notata.
- Destinare**, pro Definire. Marcell. l. 94. D. de verb. oblig. Alioquin si, quum destinare genus, & modum vellet, non fecit, nihil stipulatus videtur.
- DESTINATUS**, Partic. Alligatus. Apul. 4. Met. p. 143. Arreptum me loro quum valido ad anfulam quandam destinatum, rursus cædendo confecissent. Idem 6. p. 184. Sidon. 1. Epist. 7.
- Destinati** ad certamen. Liv. 3. Bell. Maced.
- Certis**, destinatisque sententiis addicti. Cic. 2. Tusc. 5.
- Non est annus** hic tibi destinatus. Cic. 10. Fam. 25. Id est, Non est tibi legitimus ad petendum.
- Locus** alicui destinatus. Cic. pro Sextio 66. Qui locus orbis terræ jam non erat alicui destinatus.
- Destinatus**, pro Certo & definito. Fab. lib. 3. cap. 8. Judicalem in qua fere eadem: sed certis destinatisque personis quærantur.
- DESTINATO**, Adv. Sueton. Cæf. cap. 60. Prælia non tantum destinato fed ex occasione fumebat. Idem Calig. C. 43. Ex destinato. V. DESTINATUM.
- DESTINATE**, Adv. Ammian. 18. 3. Florentio & Lupicino destinate certantibus.
- Compar.** Idem 20. 8. Eum ad se prodire destinatus adigentes.
- DESTINATIO**, onis. f. [περίληψις] ut Destinatio mortis. Plin. lib. 36. cap. 14. & lib. 8. cap. 25.
- Destinatio**, pro Deliberatione. Plin. lib. 7. cap. 45. Pestilentia Urbis, fames, fitisque Italiæ, destinatio expirandi, & quadridui inedia, major pars mortis in corpus recepta.
- Certus** destinationis. Tacit. 12. Ann. 32. Ortæ apud Brigantes discordiæ retraxere ducem, destinationis certum, ne nova moliretur, nisi prioribus firmatis.
- DESTINATUM**, i. substantive. Ex destinato. V. modo DESTINATO
- Adv. Plur. Curt. 3. 8. 29.** Destinata salubriter, omni ratione potentior, Fortuna discussit. Plura Freinsh. in Ind. q. V.
- DESTITUITO**, ui, utum, [καταλείπω, καθήμι, ἐξαπαρτίω] Ære. ex De & Statuo; significat proprie Defigere, deponere. Sic Furcas destituere Varro dixit pro Infigere. V. Nonium 4. 120. Plaut. Rud. 3. 5. 43.
- Ita** duo destituit signa his cum clavis fenest. Liv. 7. 10. & alibi.
- Plura** Cujac. Observ. 10. 24. Deinde significat Derelinquere: ut Destituere rem inchoatam. Liv. 4. Bell. Maced.
- Destituere** aliquem, pro Deferere. Cic. 13. Att. 49. Ait illum me animi conscientia, quod Phameam destituissem, de se suspicari.
- Ab arte** destitui. Ovid. 6. Epist. 155.
- Destituor** prudens artis, ab arte mea.
- Pietas** & fides destituunt. Lucan. lib. 5. 298. Hoc est, Abeunt.
- Somnum** destituit imago. Ovid. Rem. Amor. 576.
- Spes** destituit. Tibull. lib. 1. Eleg. 1. 7.
- Nec spes** destituit, sed frugum semper acervos Præbeat.
- Destituere** spem. Liv. 1. 51. Inde illam absentis insectationem esse natam, quod morando spem destituerit. Columel. lib. 4. cap. 24. Quæ nec spem vindemiæ destituant, nec emacient stirpem suam. De palmis vitium. Rufus Liv. 1. 41. Destituit spes.
- Spe** destitui. Ovid. 3. Epist. 143.
- Comitem** destituere. Ovid. 8. Met. 176.
- comitemque** suam, crudelis, in illo Littore destituit.
- Sorti** fortunas. Cic. 5. Philipp. 33. Qui ne forti quidem fortunas nostras destituit, sed libidini cuiusque nos ita addixit, ut ne sibi quidem, &c.
- Incoepum** opus. Ovid. 3. Amor. 12. 18.
- Poma** destituunt famem. Sen. Herc. Hoc est, A famelico Tantalo fugiunt.
- Preces** destituere. Ovid. ad Liviam 198.
- Propositum**. Ovid. 3. Amor. 7. 14.
- Tam cito** me somnos destituisse queror. Ovid. 15. Epist. 136.
- Destituere** studia alicujus. Liv. 9. Bell. Maced. Gratias Pop. Rom. egit quod tanto studio, quotiescunque declarandæ voluntatis potestas facta esset, Prætorem fe voluisset facere: ea sibi studia civium suorum destituere non in animo esse.
- Destituere**, pro Fallere fidem, & promissum non præstare. Cic. pro Cluent. 83. Contrahit frontem, & queritur se ab Oppianico destitutum. Budæus.
- Decipere** ac destituere aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Ejusdem muneris, legationis, officii, mandatorumque socios induxit, deceptit, destituit.
- Destituere** navem anchoris, apud Navium, pro Statuere. Non. 4. 120.
- DESTITUENS**, Aufon. Technop. de Deis ult. Et nunquam in dubiis hominum, bona destituens Spes.
- DESTITUTUS**, [καταλειφθεῖς, ἀπερίστατος] Partic. Cic. 1. Off. Magisque ille cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur.
- Illulus** atque destitutus. Cic. pro Quintio 51.
- Destitutus** aliqua re. Id est, Carens ea. Quintil. lib. 12. 3.
- Destitutus** bonis. Cic. 1. Tusc. Sic Destitutus consiliis & promissis alicujus. Cic. 1. Q. frat. 3.
- Destitutus**, absolute, pro Desperans. Sueton. in Galba cap. 11. Accessit ad tanta discrimina mors Vindictis, qua maxime confternatus, destituitoque similis, non multum abfuit quin vitæ renuntiaret.
- DESTITUTIO**, onis. [ἀπώλει] Cic. pro Cluent. 71. Hos qui leviores erant, destituitioe iratos Oppianico redderet.
- DESTITUTOR**, Tertull. ad Nation. 2. 18. Tibull. in Carm. Priap. 83. v. 15.
- DESTOMACHOR**, aris, atus sum, ari. Dep. ut Defævire, Deservefcere, ponere iram. Donatus utitur. H. St. Verba Don. ad Adelph. 4. 7. 10. hæc sunt. Exanimato ob mœrorem non convenit inclementer ire obviam, quum possit in tempore objurgari, postquam destomachatus fuerit.
- DESTRINGO**, inxi, ictum, [ἀποξίω, ἀποτίμνω] Ære. Amputare, colligere, excidere. Columel. lib. 11. cap. 2. Tum & olea destringenda est, ex qua velis viride oleum efficere.
- Avenas** destringere. Cato cap. 37. extr. Frumenta face bis sarrias runcesque, avenasque destringas.
- Destringere**, pro Abradere. Plin. lib. 31. cap. 11. Et oculorum causa comburuntur in cruda olla, figulini operis, plurimum proficiente eo cinere contra scabritias genarum excrescentesque carnes, & quicquid opus sit ibi destringere, spissare, explorare.
- Destringere** & abraderet aliquid bonis alicujus, per translationem. Plin. Paneg. 37.
- Destringere**, pro Strigilibus radere. Plin. 3. Epist. 5. Dum destringitur, tergiturque, audiebat aliquid. Alii tamen Distringitur legunt.
- V. DISTRINGO.**
- DESTRICUS**, a, um. Sen. Epist. 101. Patibulo pendere destrictum.
- DESTRICTE**, Adv. Tertull. Advers. Marc. 1. 3. & l. 13. Dig. de Procurat. Destrictæ denegare.
- DESTRICIVUS**, Cæl. Aur. Acut. 2. 29. Adjutorii genus destrictivum. i. e. Stricturæ solvendæ destinatum, ut loqui Afer iste medicus Methodicus consuevit. Solet eadem etiam Mitigativa vocare.
- DESTRIGMENTUM**, Idem quod Strigmentum, five Ramentum. Plin. lib. 20. cap. 34. de cucurbita sylvestri. Et ignes sacros, destrigmentis, vel his impositis, vel feminibus. Alii legunt, vel Strigmentis his impositis.
- DESTRUO**, xi, ctum, [καταστράω, καταστρέφω, καταστρέφω] Ære. Quod structum erat corrumpere. Cujus crebriora sunt apud authores exempla, quam fuerit opus hic congerere.
- Construere** & Destruere, contraria. Cic. de Senect. 74. Ut navem, ut ædificium idem destruit facillime, qui construxit, &c.
- Ævum** destruit animos. Lucan. lib. 8. 28.
- sic** longius ævum
- Destruit** ingentes animos.
- Destruit** eum infamia. Plin. Paneg. cap. 83.
- Vetustas** destruit aram. Ovid. 5. Fast. 152.
- Ara** erat illa quidem Curibus, sed longa vetustas
- Destruit**, & faxo longa senectæ nocet.
- Fortunam** suam destrui Cæsar, imparemque tanto imperio rebatur. Tacit. 4. Ann. 18.
- Honores** destruere. Ovid. ad Liviam 249.
- Nec juvenis** positi supremos destrue honores.
- Mœnia** destruat. Virg. 4. Æn. 326.
- Destruere** testes. Quintil. lib. 5. cap. 7. Id est, Ostendere iis moribus eos esse, ut ad testimonium reddendum non sint recipiendi. V. Burm. ad Quintil. 2. 17.
- Opus** destruendi, ac confirmandi, hoc est, Confutatio, & confirmatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
- DESTRUENS**, Justin. 23. 3. 12. Fortuna destruens quæ cumulaverat. Petron. cap. 100. Repente quasi destruente fortuna constantiam.
- DESTRUCTUS**, Humana manu destructus. apud Ammian.
- Destructa** templa. Prudent. Apoth. 445.
- DESTRUCTIO**, onis. f. Murorum destructio. Sueton. Galb. cap. 11.
- Destructio** & confirmatio sententiarum. Quintil. 10. 5. conf. Tertull. de Cor. Mil. cap. 2.
- DESTRUCTOR**, oris. m. Tertull. Apol. cap. 46. Rerum ædificator & destructor. adde advers. Marc. 4. 7. Et in Inscript. Grut. p. cccxx. NON SVMVS TVSCIE DESTRUCTORES.
- DESTRUCTILE**, [φθαρτὸν] Quod destrui potest. Lactant. de Ira Dei, Destructilia sunt omnia, quæ manu fiunt. Alii legunt Destructibilia.
- Prudent** in Roman. 348. Solvi incapacem posse, nec destructilem.
- DESTRUCTIVUS**, Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Destructivum adjutorium. [Nisi Destructivum legendum est. q. V.]
- DESTRU-

DESUADEO, V. DISSUADEO. H. St.
DESUB, V. DE.
DESUBITO, Adv. [ἐξαίφνης, ἐξαπνός] Idem quod Subito & Celeriter.
 Plaut. Bacchid. 1. 1. 46.
 Quid si apud te veniat desubito prandium aut potatio. Idem
 Mostel. 2. 1. 63.
 Desubito & repente. Titinn. Quis desubito tam repente ad me ve-
 nisti? Nonius.
DESUBITO, are. Firmic. lib. 3. cap. 4. Sed nihilominus etiam si Ju-
 piter eas artes fuerit largitus, easdem crebra everfione desubitat.
 Locus enim sextus habet propriam malitiæ prærogativam.
DESUBULARE, [ἀφ' ὑποβύλου] a Subula deductum, significat Perfodere.
 Varr. Alterum Carneadem desubulasse bona corporis. Nonius 2. 238.
DESUDDO, [κυσσοδάω] a quo Desudafco, & imperf. Desudascitur. Plaut.
 Bacchid. 1. 2. 32.
 Quid ego metuum rogitas? homo adolescens
 Penetrem huiusmodi in palæstram, ubi damnis desudascitur? Id
 est, Valde sudatur. Stat. 3. Theb. 277.
 Illum ego perpetuis mihi defudare caminis
 Si jubeam, &c. Venus de Vulcano ad Martem.
 Defudare atque elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. 38. In his de-
 sudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desidero.
DESUDATUS, ut, Gracili balsama furculo desudata. Prudent. Cathem.
 5. 118.
 Desudata judicia. Claud. Paneg. Mallii Theod. 11. Post desudatas mi-
 litia excubias. Sidon. 6. Epist. 1.
DESUDATIO, onis. Scribonius Largus. comp. 253. Jul. Firmic. Nimia
 desudatione dissolvi. Mart. Capell. 6. p. 189.
DESUDATORIUM, ii. n. apud Celsum. [Suspect.
DESUEO, ēvi, ētum. Verbum antiquum auctore Nonio: ut Desuevi
 illum, pro Desuefeci, Consuetudinem ei abstuli. Titinnius Gemina:
 Parasitos amovi, lenonem ædibus absterrui, desuevi ne quo ad cœnam
 exiret extra consilium meum.
DESUESCO, [ἀνησώω, ἀνησέω] ēre. Neutr. Contrarium est verbo Con-
 fuescere sive Assuescere: & significat Morem suum intermittere. Liv. 8.
 Id aliquandiu æquavit pugnam, jampridem desueto Samnite clamorem
 Romani exercitus pati.
 Paulatim desuescit honori. Sil. lib. 3. 575.
 Gens ferri patiens, ac læta domare labores,
 Paulatim antiquo patrum desuescit honori.
DESUETUS, [ἀνήθης, ἀσυνήθης] A consuetudine remotus, inquit Valla
 in Poggium. Virg. 6. Æn. 814.
 — jam desueta triumphis Agmina.
 Desueta res. Liv. 3. Postquam audita vox in foro est præconis, Patres
 in curiam ad Decemviros vocantis, velut nova res (quia intermiserant
 jamdiu morem consulendi Senatus) mirabundam plebem convertit,
 quidnam incidisset cur ex tanto intervallo rem desuetam usurparent.
 Retractare verba desueta. Ovid. 5. Trist. 7. 63.
DESUESCENDUS, Adj. [ἀνηστέλλω] Quintil. lib. 3. cap. 8. extr. Hæc
 adolescentes sibi scripta sciant, aliter quam dicturi sint, exerceri velint,
 & in desuescendis morentur.
DESUETUDO, inis. [ἀνέθεια] Liv. 1. 19. Mitigandum ferocem popu-
 lum armorum desuetudine ratus, Janum ad inimum, &c.
 Resides, & desuetudine tardi. Ovid. 14. Met. 436.
 Abire in desuetudinem. Ulp. in l. Si servus. §. Hujus. D. ad l. Aquil.
 Hujus legis secundum quidem caput in desuetudinem abiit.
 Per desuetudinem tacito omnium consensu leges abrogantur. Julian. in
 l. De quibus causis. D. de legibus.
DESUEFACIO, ēci, actum, ēre. Consuetudinem prætermittere, vel
 relinquere. Cic. pro Cluent. 110. Multitudinemque jam desuefactam
 a concionibus ad veteris consuetudinis similitudinem revocaverat.
DESUEFIO, [ἀνέθω] ēri. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Duobus mensibus
 primis a partu non disjunguntur a matre, sed minutatim desuefunt.
DESUGO, xi, ēre. Idem quod simplex Sugo. Pallad. lib. 1. cap. 9. Et
 siqua fundentur ex poculis, velociter rapta defugent. De Pavimentis
 loquitur ex carbonibus, fabulone & favilla formatis, quæ injectum
 humorem celeriter imbibunt. Conf. Vitruv. 1. 7. C. 4. extr.
DESULTOR, V. DESILIO.
DESUM, defui, [ἐξάγω] deesse. Deest pecunia quando nulla est, De-
 ficit, quando est aliqua, sed tam pauca ut non sufficiat. Ter. Phorm.
 2. 1. 69. Non ratio, verum agentum deerat. Virg. 8. Ecl. 67.
 — nihil hic nisi carmina defunt.
 Deesse alicui opera, &c. Id est, non juvare. Cic. 1. Fam. 9. Tantum
 enitor, ut neque amicis, neque etiam alienioribus, opera, consilio,
 labore desim. Sic Deesse causæ communi. Cic. 6. Verr.
 Deesse & Abundare, contraria. Cic. 1. de Divin. 61. Sive deest na-
 turæ quippiam, sive abundat, atque effluit.
 Defuit ei animus ab initio. Cic. ad Brutum 10.
 Bello propter timiditatem deesse. Cic. 2. Philipp. 71. Cur ei bello tum
 propter timiditatem tuam & libidines defuisti?
 Defuit mihi in hac parte fides. Ovid. 10. Met. 302.
 Ingenium deesse alicui. Cic. 1. de Orat. 80. Quod si tibi tantum in
 nobis videtur esse, quibus etiam si ingenium, ut tu putas, non ma-
 xime defuit, doctrina certe & otium, & hercule etiam studium illud
 dicendi acerrimum defuit.
 Lingua palato non deest. Ovid. 15. Epist. 111.
 Deesse occasione. Liv. 7. Bell. Pun. Plin. lib. 11. cap. 25. Nulloque
 momento meditari cessat, nequando desit occasio.
 Officio suo & muneri. Cic. 3. Tuscul. 15.
 Tristi officio. Ovid. 12. Met. 4.
 Defuit officio Paradis præsentia tristi.
 Orationem ad alicujus rei disceptationem deesse. Cic. de Lege Agr. 40.
 Alicui prudentiam in consilio defuisse. Cic. 10. Fam. 17.
 Non deerit sapienti quod agat. Cic. 4. Acad. Sermo mihi deest abs te.
 Cic. 4. Att. 10. Nec metuo tamen ne mihi sermo desit abs te, quo
 magnopere delector.
 Deesse sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Mihi ausculta, vide ne tibi
 defis. Hor. 2. Sat. 1. 17. — haud mihi deero,
 Quum res ipsa feret. Non sibi deest is, qui facit & quod sibi
 opus est, & quod oportet. Acron.

Non tibi defuit cura aut studium in tanto officio. Cic. 9. Philipp. 1.
 Tibi nullum a me amoris, nullum studii, nullum pietatis officium de-
 fuit. Cic. pro Milon. 101.
 Deesse voluntati amici. Cic. 3. Att. In Trib. pleb. Def. reliqua spes
 est: quam si expectaro, non erit quod putes me causæ meæ, volun-
 tati meorum defuisse.
 Non animus eis, sed vires defuerunt. Cic. pro Flacc. 61.
 Deest paululum. V. PAULULUM.
 Deesse, pro Abesse. Cic. 2. Q. frat. 8. Huic convivio puer optimus
 Qu. tuus meusque, quod perleviser commotus fuerat, defuit.
 Non defunt qui interpretentur, hoc est, Quidam interpretantur. Plin.
 lib. 2. cap. 109. Nec defuere geometræ, qui interpretarentur signifi-
 care epistolam a medio terrarum orbe missam. Cic. contra Rull. 89.
 Verum arbitrabatur, non defore qui illa restituerent.
 Non deesse, non Cunctari. Tacit. 4. Hist. 11. Nec deerat ipse, stipatus
 armis, apparatu, incesflu, excubiis vim principis complecti. Idem 14.
 Ann. 39. Nec defuit Polycletus, quo minus &c. Paulo aliter Capitolin.
 Gord. tert. cap. 31. Nec defuit, ut Senatus de his rebus, quas non
 noverat, falleretur. Id est, Accidit, ut falleretur.
 Non deest, pro Licet. Sil. Ital. 6. 10. Nec cernere deerat.
DEFORE, V. suo loco.
DESUMO, mpsi, mptum, [λαμβάνω, ἀναίρωμαι] ēre. Idem quod Su-
 mere. Liv. 4. 55. Duo singuli singulos fidei Consules asservandos assi-
 dua opera defumunt. Hor. 2. Epist. 2. 81.
 Ingenium sibi quod vacuas desumpsit Athenas.
 Desumere sibi aliquem hostem. Liv. 6. 20. Idem 8. Bell. Maced. Recto
 itinere duxisti exercitum ad eos, quos tibi hostes desumpseras?
DESUPER, [ἀνω, ἀνωθεν] Adv. Idem quod Super, Ex loco superiori.
 Virg. 4. Æn. 121.
 His ego nigrantem commissa grandine nimbum,
 Dum trepidant alæ, saltusque indagine cingunt,
 Desuper infundam. Cato cap. 18. Aut binas pro singulis de-
 super ponito.
 Incurrere desuper. Tacit. lib. 2. 16. Soli Cherufci juga infederunt, ut
 præstantibus Romanis desuper incurrerent. Flor. 3. 3. 16. Liv. 24. 34.
DESUPERNE, Adv. Idem. Vitruv. 10. 22. Temperavit athena aquæ
 ferventis & picis desuperne contra capita hostium.
DESURGO, tressi, ēre. In secessum ire ad exonerandam alvum, ap. Scri-
 bon. Larg. Quoties desurrexerint terminosi. Idem, Tenebimus est ir-
 ratio ultimæ partis directi intestini: in quo sæpius libet desurgere
 sine causa. Proderit ad hoc quoties desurrexerit, vino austerissi-
 mo & aqua calida fovere. V. Turneb. 17. 17. Sic & Plin. 28. 14.
 Tenebimus, id est, Crebra voluntas desurgendi. Ita legit Hard. &
 Hor. 2. Sat. 2. 76. — Vides, ut pallidus omnis
 Cœna defurgat dubia.
DESURRECTIO, onis. f. Marcell. Empir. cap. 27.

D E T

DETEGO, xi, ætum, [ἀπαρτίζω, ἐκκαλύπτω] ēre. Denudare, & ape-
 rire. Plaut. Mostel. 1. 3. 7. Modestiam omnem detexit, tectus qua fui.
 Ensem detegere vagina. Sil. lib. 13.
 Detegere, per translationem. Liv. 10. Ite igitur: Dicite, inquit,
 detegant nequicquam conditas insidias.
 Laceros artus, & grandia detegit ossa. Ovid. 9. Met. 169.
 Facta detegere variis modis. Ovid. 2. Trist. 432.
 Imbelles animos. Lucan. lib. 5. 322.
 Furta. Ovid. 2. de Arte Am. 428.
 Flecte iter, & monitu detege furta meo.
 Orationis ossa. Quintil. in Proœm. lib. 1.
 Magicas vanitates. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Vultus. Ovid. 6. Epist. 40.
 Detegit ingenio vulnera facta suo.
DETECTUS, Partic. [ἀπεσπασμένος] ut Detecta fraus. Liv. 22. 43.
 Ædes detecta, Tecto spoliata. Nepos 25. 20. 3. Quum ædes Jovis
 Feretrii, vetustate atque incuria detecta, prolaberetur.
 Patefacta & detecta. Cic. 4. Acad.
 Detectus, pro Nudo. Ovid. 2. Fast. 301.
 Nunc quoque detecti referunt monumenta vetusti
 Moris, & antiquas testificantur opes.
 Caput detectus. Id est, Sine galea. Servius. Virg. 10. Æn. 133.
 Compar. Solin. Edit. Salmaf. cap. 30. Hyacinthus, propensa perspi-
 cuitate detectior.
DETECTIO, onis. f. Ulp. Detectio mortis. Tertull. advers. Marc. 4. 36.
 Descendisse Jesum ad detectionem Creatoris.
DETECTOR, oris. m. Tertull. advers. Marc. 4. 36. Detector Creatoris.
 Idem advers. Valent. cap. 3. extr. Detector totius conscientia.
DETENDO, [ἀποσκηνίζω] ēre. Caf. 3. Bell. Civil. 85. His constitutis re-
 bus, signo jam protectionis dato, tabernaculisque detentis. Liv. 41. 3.
 Nautici tabernacula detendunt.
DETENTIO, DETENTOR. V. DETINFO.
DETENTO, are. l. 16. Cod. Theod. de Tironibus. Servi quos militia
 armata detentat. Et Fortunatus lib. 11. Carm. 19.
 Nec volo nunc absens una detenter ut hora.
DETENTATIO, onis. f. Ulp. l. 5. Dig. de impensis in res dotal. Ma-
 nebit maritus in rerum detentationem, donec ei satisfiat.
DETENTATOR, oris. m. l. 2. Cod. de fundis limitroph. Si quis
 fuerit detentator inventus. Et l. 7. princ. Cod. de præscript. xxx.
 vel xl. ann. Extranei suppositæ rei detentatores.
DETER, Deterior, Deterrimus, V. DETERO.
DETERGEO, es, vel DETERGO, is, si, sum, [ἀποσφάριζω, ἀπομύρηνμι]
 ēre, vel ēre. Idem quod Tergere, Abtergere. Plaut. Men. 1. 1. 2.
 Mensam quando edo detergeo. Columel. lib. 3. Quoties falcem acue-
 ris, ea pelle aciem detergito.
 Fletus detergunt flamine. Claud. 2. in Eutrop. 375. Et apud Ovid.
 lib. 13. Met. 746. Lacrymas detergere.
 Detergere, per translationem: ut Detergere fastidia, pro Auferre.
 Columel. lib. 8. c. 10. Hor. 1. Od. 7. 15.
 Albus & obscuro deterget nubila cœlo
 Sæpe Notus,

- Somnum detergere pollice. Claud. in Epithal. Pallad. 27.
 Spurcit. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Nubila deterfi radiis. Claud. de Sext. Conf. Hon. 539.
 Numerum aliquem. Cic. 14. Att. 10. Quid queris? jamne ad centena Cluvianum? adventare videtur: sed primo anno LXXX. deterimus. jamne ad centena Cluvianum? subaud. Perducatur: nam epistola quæ sequitur proxima, sic ait, De Cluviano, res ad centena perducitur. Sensus est: Quod scire vis num hic Cluviana bona ita constituerim, ut ex his posthac centena fextertia quotannis capere possim: brevi futurum spero ut ita sit: & hoc ipso anno, quo Cluvianam hæreditatem adivi, LXXX. HS. cepi. Centena: Centum HS. in singulis annos: ut in lib. Paradox. Capit ille ex suis prædiis sexcenta HS, ego centena ex meis. Cluvianum: Cluviana res, quam ex Cluvii hæreditate acceperat. Adventare: Ad centena, fructum centenorum fextertiorum. Deterimus: Cepimus. sed venustius Deterimus quam Cepimus.
 Remos detergere [Gr. *παρασύρειν τὰς πηγὰς, ἀνακόπειν κάρπας*] pro Abscindere, Rostro auferre. Cæf. 1. Bell. Civil. 58. V. Baynum de Re Naval. & Parei Lex. Crit. p. 343. Freinsh. Ind. in Flor. Scheff. de Mil. Nav. 3. 6. p. 233. Conf. ARSTERGO. Sic pinnas Liv. 38. 5. 3. Afferibus falcatis detergebat pinnas.
 Rubigo deterfa. Sil. lib. 4. 12. conf. Petron. cap. 22. & 135.
 Detergere farmenta de arboribus putatis, & vineis. Cato cap. 37. extr. Sed sunt qui Degere legunt, pro Deterge. Sic Detergere palmites, pro Decerpere. Columel. lib. 4. cap. 27. extr. Gemmas. lib. 4. cap. 26.
 Detergere, pro Corrigit & emendare. Claud. de Conf. Mall. Theod. 190. — tu prima hominem sylvestribus antris
 Elicis, & fœdo detergis secula victu. Hoc est, Facis velut nitidiora, fœdum victum detergens.
DETERIÆ Porcæ, id est, Macilentæ. Festus.
DETERIOR, V. DETERO.
DETERMĪNO, [*ὁρίζω, μετρίζω*] are. Terminos imponere vel terminis, & veluti Limitibus quibusdam designare. Liv. 1. 18. Inde ubi prospectu in urbem agrumque capto, deos precatur, regiones ab oriente ad occasum determinavit, &c. Plaut. Pœnul. Prol. 48.
 Ejus nunc regiones, limites, confinia
 Determinabo: ei rei finitor factus sum ego. Plin. lib. 3. cap. 15.
 Determinant spatia. Plin. lib. 10. cap. 38. De aquilis.
 Determinare, pro Terminare. Sueton. in Galba cap. 15. Existimabatur etiam Senatoria & Equestria officia biennii spatium determinaturus, nec daturus nisi invitis ac recusantibus.
 Determinare, per translationem. Cic. 3. de Orat. 73. Et id quod dicit spiritu, non arte determinat. Plin. lib. 18. cap. 23.
 Determinare, pro Certo exprimere, Definire, seu Describere. 1. fin. D. de just. & jur. Quem locum, inquit Paulus, determinare hoc modo possumus.
 Iter determinare, & Viam determinare. Jabolenus in l. Certo generi. D. de servitut. rusticor. prædior.
 Tempus. Ulp. in l. Si finita. §. Siquid in via. D. de damno infect. Prætor causa cognita tempus pro conditione operis determinabat.
 Poena pro tempore determinata. Papinianus in l. Imperator. D. de postulando.
DETERMINATUS, Partic. [*καθαρσμένον*] ut Determinatus cursus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Nunc legitur, Cursus ordinatus definit.
DETERMINATIO, onis. f. [*πίεσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Extrema ora & determinatio mundi.
 Exitus & determinatio orationis Conclusio dicitur. Cic. 1. de Invent. 98.
DETERMINATOR, oris. m. Tertull. de Pudic. cap. 11. Spiritus Sanctus disciplinæ determinator.
DETERMINABILIS, e. Tertull. advers. Hermog. cap. 41. Materia determinabilis.
DETERO, ivi, itum, [*καταργίζω, ἀλλοῶω*] ēre. Valde terere. Columel. lib. 1. cap. 6. Area optima est silice confrata, quod & celeriter frumenta deterantur. Sic detritum milium. apud eundem lib. 6. cap. 12.
 Deterere calces. Plaut. Merc. 5. 2. 111. Clementer quæso, calces deteris. Ufu aliquid deteri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Deterere, Destruere, corrumpere. Plin. Nimia cura deterit magis, quam emendat.
 Deterere laudes alicujus, Imminuere. Hor. 1. Od. 6. 10.
 Laudes egregii Cæsaris & tuas
 Culpa deterere ingeni.
 Famæ alicujus, pro Detrahere. Sil. lib. 7.
DETRITUS, a, um. Partic. A catena collum detritum canis. Phædr. 3. 8. 16. transl. Gell. 15. 30. Ab alio vitæ genere jam detritus.
DETRIMENTUM, i. n. [*βλάπη*] a Detritu: quod ea quæ trita sunt, minoris pretii sint, ut ait Varro de L. L. 4. Ter. Hec. 2. 1. 37.
 Satis scio peccando detrimenti nihil fieri potest.
 Detrimentum & Emolumentum, repugnantia. Cic. 1. de Fin. 53.
 Incommodum & detrimentum. Cic. de Clar. Orat. 4. Nostro incommodo detrimentoque, si ita est necesse, doleamus.
 Detrimentum accipere. Cæf. 5. Bell. Gall. 50. Quod detrimentum culpa & temeritate legati sit acceptum.
 Providere nequid Resp. detrimenti accipiat. Cic. 5. Philipp. 34. In Solenni formula Scti, quo summa & absoluta in rep. potestas Coss. nunquam & aliis magistratibus, tribuebatur. V. Briffon. in formulis. adde ex Vett. Sallust. Cat. cap. 29. ibique Cort. & Liv. 3. 4. extr. Cæf. 1. Civ. 5.
 Dio reddit hanc formulam, Ne quid detrimenti resp. pateretur: *ὅς τε μετρίμην δαπάνην τῷ δημοσίῳ συμβάναι*. p. 26. Parif. marg. supr. H. St.
 Afferre detrimentum. In AFFERO.
 Capere detrimentum. Cic. pro Milon. 71. Videret nequid Respub. detrimenti caperet.
 Facere detrimentum. Cic. 4. Verr. 20. Idem significat, quod Accipere detrimentum.
 Importata publicis rebus detrimenta. Cic. 1. de Orat. 38. Huic opponit Adjumenta rebus publicis importata.
 Inferre detrimentum. In INFERO.
 Injungere detrimentum Reipub. In INJUNGO.
 Detrimenta atque damna cum maximis injuriis contumeliisque perferre. Cic. 5. Verr.
 Refarcire detrimentum. Cæf. 3. Bell. Civil. 67. Cupiens ejus diei detrimentum refarcire.
 Sarcire detrimentum. Cæf. 1. Bell. Civil. 45.
 Non sine magno Reip. detrimento. Cic. 6. Verr.
DETRIMENTOSUS, a, um. Adj. [*βλαβερός*] Quod adfert detrimentum. Cæf. 7. Bell. Gall. 33.
DETER, Deterior, Deterimus, [*κατὰ*] Cui aliquid deest, quasi Detritum, ne bonum sit. Ter. Heaut. 3. 1. 74.
 Deteriores omnes sumus licentia. Hor. 3. Od. 5. 30.
 Nec vera virtus, quam semel excidit,
 Curat reponi deterioribus.
 Deterius & Pejus, inquit Nonius, his sensibus discernuntur: quod sit Pejus a malo quod in usu est, & creberrime frequentatur: Deterius vero a bono, ut minoris sit meriti, quam id quod placeat. Virg. 4. Georg. 89.
 Deterior qui visus, eum ne prodigus obfit, Dede neci.
 Deteriores & repulsi. Cic. de Arusp. Resp. 53. Habent Hetrusci libri certa nomina, quæ in id genus civium cadere possunt: deteriores, repulsi (quod jam audietis) hos appellant, quorum & mentes & res sunt perditæ, longeque a communi salute disjunctæ.
 Author haud deterior. Cic. 2. de Legib. 15. At Theophrastus, author haud deterior, mea quidem sententia.
 Ætas deterior, Senectus. Ovid. 1. de Ponto 4. 1.
 Causa deterior. Cic. pro Cæcin. 46. Sic in judiciis deterior causa sit eorum qui fugerint, quam qui, &c.
 Deteriore conditione esse. Liv. 5. Bell. Pun. Nunc deteriore conditione sumus, quam apud patres nostros fuerunt captivi.
 Concoctio. Cels. lib. 3. cap. 2. Atque in longis quoque morbis, etiam tales notas non habentibus, scire licet increfcere, si somnus incertus est, si deterior concoctio.
 Facies. Ovid. 12. Met. 400.
 Deteriore jure esse. Cic. pro Cæcin. 18. Jam principio ausus est dicere, non posse hæredem esse Cefennia Cæcinam, quod is deteriore jure esset, quam cæteri cives, &c.
 Deteriorem odorem vino adimere. Cato cap. 110.
 Partes deteriores. Lucret. lib. 2. 507.
 Deterior res, & Fructuosior, contraria. Cic. 14. Att. 11. Ruina rem non fecit deteriorem, haud scio an jam fructuosior.
 Deteriore tempore, absens auctionatur. Cic. pro Quintio 20. i. e. contrario.
 Pertinaciter hærent, quæ deteriora sunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Vitiosus & deterius. Cic. 3. de Orat. 26. Quicquid aut addideris, aut mutaveris, aut detraxeris, vitiosus & deterius futurum.
 Deterius facere. Cic. 3. Verr. 133. Nisi hoc ita statuisses, in re tam manifesta, quicquid dixisses, te deterius esse facturum.
 Corrigit & Deterius facere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 87.
 In deterius referre. Tacit. Ann. lib. 13. Nec desuere, qui in deterius referrent. Neroni scilicet verba matris in deterius mutata referrent.
 Mutatus in deterius principatus. Tacit. 4. Ann. 6.
 Veraque, aut in deterius credita, ab uno judice facilius discernuntur. Tacit. 3. Ann. 10.
 In deterius cuncta Romæ audita Martianumangebant. Tacit. 4. Hist. 68.
 Deterimus homo. Cic. 2. Verr. 40. Sic Deterimæ mulierculæ. Cic. 3. Verr.
 Mortalium deterimus. Cic. de Arusp. Resp.
 Deterimus color. Virg. 3. Georg. 82.
 Quod optimo dissimillimum sit, id esse deterimum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 4.
 Deterima via. Cic. 9. Att. 11.
DETERIUS, Adv. At tu deterius palles. Perf. 3. Sat. 96.
 Deterius scripta. Cic. 1. de Fin. 8. De malis Græcis Latine scripta deterius. Sic DETERREME Apul. 2. Met. p. 272. Stew.
DETERIÖRO, are. Posterioris latinitatis verbum, Deterius facere. Claud. Mamert. de Anima 1. 3. Quicquid deteriorari potest, & corrumpi profecto potest. Idem 14. Ambros. Epist. 3. ad Simplician. adde Frontin. de Colon. Edit. Gœsli p. 133.
DETERIORATUS, Partic. ut Deteriorata rei æstimatio. Symmach. 4. Epist. 68.
DETERREO, ui, itum, [*καταπλήττω, ἀποτρέπω*] ēre. Idem quod Terrere, vel Terrore a sententia vel proposito (addit H. St. Avocata) avertere. Cic. 3. de Fin. 38. Nisi eos per se fœditate sua turpitudine ipsa deterreat. Ter. Heaut. 1. 1. 27. Rectum ut faciam, non ut deterream.
 Deterreere atque avocare a religione. Cic. de Arusp. Resp. 18. Qui his delectet, aut utar omnino lites, quæ animos nostros deterrent atque avocant a religione. Terrendo avocant H. St.
 Deterreere & Cohortari, contraria. Cic. 1. de Orat. 258. Vereor, ne majorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum.
 Pudore deterreor, commemorare nefarias ejus libidines. Cic. Act. in Verr.
 Sceleratos cives timore ab impugnanda patria deterreere. Cic. Bruto 15.
 Liberalitatem deterreere. Cic. 2. Off. 62. Omnes enim immemorem beneficii oderunt, eamque injuriam in deterrenda liberalitate sibi etiam fieri: eumque qui faciat, communem hostem tenuiorum putant.
 Ense pavidum deterreere. Ovid. 14. Met. 296.
 Ab amore deterreere. Hor. 1. Sat. 4. 111.
 — a turpi meretricis amore Quum deterreeret.
 A bello faciendo. Cic. pro Fontejo.
 A studiis. Cic. 1. de Fin.
 Ab industria. Cic. 1. de Fin.
 Nulla re deterreeri a proposito. Cic. Bruto 11.
 A scribendo. Cic. de Opt. Gen. Orat. 5. Nec vero Aristotelem in philosophia deterreuit a scribendo amplitudo Platonis.
 De sententia. Cic. 2. de Divin. 81. Num igitur eorum frequentia Stoici de sententia deterrentur?
 De statu suo aliquem contumeliis. Cic. 11. Fam. 11.
 Deterreere ne. Ter. in Prol. Phorm. 3.
 Maledictis deterreere, ne scribat, parat.
 Deterreere quin. Plaut. Amphit. 2. 1. 9.
 Tamen quin loquar hæc uti facta sunt,
 Nunquam ullo modo me potes deterreere.
DETERRĪPUS, [*δενπτειμι*] Partic. ut Deterritus pudore. Cic. 10. Ast. 13.

- Ab officio deterritus. Cic. 8. Fam. 6. Nemo enim necessitudine & amicitia te deterritum ab officio dicet. His conjunge Ovid. 10. Met. 600. Tibull. 1. 3. 13.
- DETESFOR**, [μωσπύρουσαι] āri. Vehementer testari. Plaut. Men. 5. 2. 60. — summum Jovem.
- Deosque detestor, me neque isti malefecisse mulieri, &c.
- Detestari, [μωσπύρουσαι, ἀφοσπύρουσαι, ἀνθεμωπύρουσαι, ἡμετέρας] pro Deprecari vel Abominari, Exsecrari: ut,
- Caput alicujus detestari hostili prece. Ovid. 15. Met. 505.
- Tanquam auspiciū malum detestari alicū. Cic. in Vatin. 39. Si vident, fugiunt, audire de te nolunt, quum viderunt, tanquam auspiciū malum detestantur, &c.
- Exitum belli detestari. Cic. 8. Philipp. 7. De proximo bello Civili non non libet dicere. ignoro causam: detestor exitum.
- Iram Deorum in caput infelicis pueri detestatur. Plin. 2. Epist. ult. De Regulo per salutem filii pejerante.
- A Rep. nomen alicujus. Cic. in Pison. 96.
- Detestari pro Vitare, & a se propulsare, five amoliri. Cic. 1. in Catil. 27. Nunc, ut a me p. c. quandam prope justam patriæ querimoniam detester ac deprecor, percipite quæso quæ dicam.
- Invidiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 123. Id est, Amovere.
- Avertere & detestari. Cic. 4. Philipp. 9. O dii immortales, avertite & detestamini, quæso, hoc omen.
- Detestari, est Absenti denuntiari, inquit Paulus in l. 39. §. 2. D. de verb. signif. Passive utitur Apul. p. 307. Neque gravius est in cubiculo despi, quam in splendidissimo cœtu detestari.
- Detestari Sacra ap. Gell. 6. 12. V. DETESTATIO.
- DETESTANS**, antis. Nep. 20. 1. 5. Eum impium, detestans, compellabat.
- DETESTATUS**, passive. Hor. 1. Od. 1. 24. Bella matribus detestata. Gaj. Jct. D. 50. t. 16. l. 238. §. 1. Detestatum est detestatione denuntiatum. Active Cæs. 6. Bell. Gall. 31. Omnibus precibus detestatus Ambiorigem.
- DETESTANDUS**, ut Tellus detestanda. Sil. 17. 438.
- Fraus. Tacit. 4. Ann. 69.
- Carmina. Idem ibid. 16. 28.
- DETESTABILIS**, [βδελυγός, βδελυκτός] Idem quod Abominabilis. Cic. 2. Philipp. 65. Non te execrandum Populo Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futuros scias. Idem 3. Tusc. 25.
- Quo detestabilior istorum immanitas qui lacerarunt omni scelere patriam. Cic. 1. Off. 57.
- Invidiosum, & detestabile. Cic. 1. Philipp. 33. Metui vero & in odio esse, invidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.
- Detestabile & pestiferum. Cic. de Senect. 41.
- Omni parte vitæ detestabilis homo. Suet. in Neron. cap. 5. Ex Antonia majore patrem Neronis procreavit, omni parte vitæ detestabilem.
- Omen detestabile avertat Deus. Cic. 11. Philipp. 11.
- Pestis detestabilis. Cic. 2. Off. 16. Nulla tam detestabilis pestis est, quæ non homini ab homine nascatur.
- Scelus. Cic. de Amicit. 27.
- Umbra. Sen. in Thyest. 1. 24. conf. Liv. 29. 17.
- DETESTABILITER**, Idem. Lactant. 5. 10. Quod nefarie, quod detestabiliter fecit.
- DETESTATIO**, onis. f. [βδελυγία] Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus quidem manifesto abdicat ignes crepitu & quadam detestatione; interaneorum etiam vitia & nervorum ligno torquente.
- Pro detestatione scelus aram consecrare. Cic. pro Domo sua 140.
- Detestatio apud Jurisconsultos, est (ut Ulp. l. 40. pr. D. De verb. signif. affirmat) Denuntiatio facta cum testatione.
- Detestatio, authore Festo lib. 13. erat, quum Deus testis in deteriorem partem vocabatur. V. ORTESTATIO. Invenitur & apud Gell. Detestatio sacrorum, lib. 15. cap. 27. Conf. 6. 12. de Sacris Detestandis. Ritus parum notus, de quo in Lipf. Thesaur. laudat C. G. Schwarzii Dissertatio.
- Detestatio, Testium abscissio. Utitur Apulejus lib. 7. Miles. p. 198. Vid. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.
- DETESTATOR**, oris. m. Cassiod. 1. Epist. reg. 4. Detestator criminis: amator æquitatis. Et Tertull. advers. Marc. 4. 27. Detestator legis.
- DETEXO**, ui, tum, [κατεργάζω, περιανέω] ēre. Texendo absolvere.
- Detexere telam, pro Texendo ad finem perducere. Plaut. Pseud. 1. 4. 7.
- Detexere aliquid viminibus. Virg. 2. Ecl. 71.
- Quin tu aliquid saltem, potius quorum indiget usus, viminibus, mollique paras detexere junco? Id est, Multum texere, finire, perficere. nam DE modo non minuētis est, sed augētis. Servius.
- Exordiri, detexere, retexere. Cic. 2. de Orat. 158. Et ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt, non modo ea, quæ jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam quibus ante exorfa, vel potius detexta prope retextantur.
- Ab exordio aliquid detexere. Author ad Heren. lib. 2. 42. ex vet. Poet. Linum detextum. Ulp. in l. Sicut lana. 68. D. De legat. 3. Festus locum allegat Plauti. Ego hominem detexam pallio. Id est, Exuam, spoliabo. [Ita quidem & in Lipfensi Thesaur. sed locum Festi frustra quæras. Sunt vero Servii verba ad X. Æn. 424. Dum texis, dum spoliari, inquit, Nam tempus præfens est, non præteritum ab eo, quod est Tego. Sic Plautus, Ego hunc hominem hodie texam pallio. Verum aut hæc ille ex deperdita Plauti fabula adduxit, aut memoria lapsus est. Extat vero jocus comici istius ejusmodi Amph. 1. 1. 138. Illic homo hoc denuo vult pallium detexere. Ubi V. Dous. Plaut. Expl. 1. 2. Qui tamen male, quasi ex Servio, Detexam, pro Texam, obtrudit.]
- DETEXENS**, entis. Cic. in Arat. v. 250.
- Hic non perpetuum detexens conficit orbem.
- DETINEO**, ui, entum, [κατέχω, κατέργω, ἔχω] ēre. Remorari, occupare. Ter. Eun. 2. 2. 49. Detineo te fortasse. Idem Bhorm. 4. 1. 8. Pol me detinuit morbus.
- Detinere alicū & demorari. Cic. 12. Fam. 15.
- Detinere alicū lepore. Cic. 4. Att. Item, Detinere inani spe. Columel. lib. 8. cap. 5.
- Alicū de suo negotio. Plaut. Pœn. 1. 2. 190.
- Detineri in alienis negotiis. Cic. 2. de Invent. 132.
- Animū studiis detineo. Ovid. 5. Trist. 7. 39.
- Compede detinere. Hor. 1. Od. 33. 14.
- Curas detinui, Cohibui. Ovid. 4. de Ponto 10. 6 7.
- Detinui, dicam, curas, tempusque fesselli. V. Heinf. ad loc. & Burman.
- Diem detinere sermone. Ovid. 1. Met. 682.
- Feras cithara. Martial. lib. 14. 166.
- De Pompejano saepe est electa theatro Quæ duxit sylvas, detinuitque feras.
- Fugam inceptam. Ovid. 3. Amor. 13. 20.
- Dicitur inceptam detinuisse fugam. Alii Destituisse.
- Jus. Liv. 1. ab Urbe. Ut non plus darent juris, quam detinerent. Id est, Sibi retinerent.
- Detinuere moræ. Ovid. Sabin. 2. 70.
- Alicū lenta mora. Martial. lib. 7. 92. 4.
- Detinet me hoc negotium. Plaut. Perf. 4. 3. 45.
- Itaque hic est, quod me detinet negotium.
- Majore aliquo negotio detineri. Author ad Heren. lib. 4.
- Detinent terras nives. Plin. lib. 18. cap. 7. Id est, Occupant, neque liquefunt.
- Carmina oculos detinent. Ovid. 2. Trist. 519.
- Et mea sunt populo saltata poemata saepe: Sæpe oculos etiam detinuere tuos.
- Detines me suspensum. Id est, Me diutius in dubio tenes. Cic. 10. Att. 1. Virgilius per verbum Teneo, idem dixit: ut in 6. Æn. 722.
- Dicam equidem: nec te suspensum nate tenebo.
- Vela detinere. Ovid. Sabin. 1. 18.
- Detineri ventis. Plin. Epist.
- DETINENS**, Hirt. Bell. Hispan. cap. 23. Nec detinentibus nostris, multis telis injectis, complures vulneribus affecere. [Desinentibus Glandorp. probabili conjectura. An Desistentibus?]
- DETENTUS**, Thessalonica detentus. al. Retentus. Cic. 3. Att. 19. Et Tacit. 2. Ann. 69. Adversa Germanici valetudine detentus.
- DETENTUS**, ūs. Tertull. advers. Valentin. cap. 32. Detentui obnoxius.
- DETENTIO**, onis. f. Ulp. l. unica extr. Dig. de Remissionibus, Non esse iniquum detentionem servitutis dari.
- DETENTOR**, oris. m. l. 10. Cod. Unde vi. Possessionis alienæ detentores.
- DETONDEO**, di, sum, [ἀποκείρω, ἀποξυρίζω] ēre. Prorsus tondere. Columel. lib. 7. cap. 4. Et est modus optimus considerare tempestates, quibus ovis neque frigus, si lanam detraxeris: neque æstus, si nondum detonderis, sentiat. Verum quum quæque detonsa erit, ungi debet tali medicamine.
- Detondere capillos. Martial. lib. 8. 52.
- Detondere virgulta vineæ. Columel. lib. 4. cap. 23. extr. Nec dubium, quin sit horum virgultorum natura talis, ut quanto maturius detonsa sint, plus materiæ: quanto serius, plus fructus afferant.
- DETONSUS**, a, um. — detonsis avecta est Cynchia mannisi. Propert. 4. 8. 15.
- Detonsi crines. Ovid. 6. Fast. 229.
- Arboribus redeunt detonsæ frigore frondes. Ovid. 3. Fast. 237.
- Sicambria detonsa. Claud. 1. in Eutrop. 383.
- DETONSO**, are. frequent. Fab. Pictor apud Gell. 10. 15.
- DETŌNO**, ui, [κατεργάζω, περιανέω] ēre. Tonare detinere. Quintil. lib. 12. cap. 9. Nam quum illa dicendi vitiosa jactatio inter plausores suos detonuit, refurgit vera & virtutis fortior fama.
- Ira detonare. Valer. 4. Argon. 293.
- Illum insperata turbatum fraude furentem Orbales, prima refugit dum detonat ira.
- DETORNO**, [πενεύω] ēre, Idem quod Tornare. Plin. lib. 13. cap. 9. Ex quo velares detornant annulos.
- DETORNATUS**, a, um. Metaph. Gell. 9. 8. Detornata sententia & verbis inclusa.
- DETORQUEO**, si, tum, & raro [Imo nunquam] sum, [καταρρέω, περιτρέω] ēre. Deflectere, five idem quod Torquere. Columel. lib. 5. cap. 6. Sed hæc ulmus autumnū tempore melius, quam vere disponitur, paulatimque ramuli ejus manu detorquentur.
- Detorlit a latere in dextram partem. Cic. de Univerf. 22.
- Detorquere in lævam, pro Declinare ad lævam. Plin. lib. 28. cap. 8. Quum fugiant venantem, declinare ad dextram. Et paulo post, At si lævam detorserit, deficientis argumentum esse.
- Cervicem ad oscula. Hor. 2. Od. 12. 25.
- Cornua antennarum torquere, & Detorquere, contraria. Virg. 5. Æn. 831. — una ardua torquent
- Cornua, detorquentque, ferunt sua flamina classem.
- Imminutæ & detortæ corporis partes, quibus repugnant Aptæ & integræ. Cic. 3. de Fin. 17. Aptas malit & integras omnes partes corporis, quam eodem usu imminutas & detortas habere.
- Curfus detorquere ad alicū. Virg. 4. Æn. 196.
- Labra dicentis ne detorqueantur. Quintil. lib. 1. cap. 11.
- Ab aliquo lumen detorquere. Ovid. 6. Met. 515.
- Oculos detorquere ad undas. Valer. 1. Argon. 120.
- Se alio detorquere. Hor. 2. Sat. 2. 56.
- Viam detorquere ad amnem. Valer. 5. Argon. 397.
- Detorquere vulnus. Virg. 9. Æn. 346.
- Detorquere, per translationem. Cic. 2. Off. 37. Nam & voluptates blandissimæ dominæ, sæpe majores partes animi a virtute detorquent.
- Detorquere recte facta. Plin. 1. Epist. 8. Atque ea demum recte facta minus detorqueamus & carpimus, quæ in obscuritate & silentio ponuntur.
- Prave detorta opinio. Columel. lib. 3. cap. 10. Atque hæc & fortitan pluribus dicta sunt, quam exigebat ratio veritatis: minus tamen multis quam postulabat prave detorta & inveterata opinio rusticorum.
- Flectere & detorquere voluntatem alicujus. Cic. pro Cælio 22.
- DETORTUS**, Partic. V. supra. Cic. 3. de Fin. 17. Columel. 3. 10. adde Apul. 5. Met. p. 163. Detorti digiti. & Hor. Arte Poet. 53. Verba parce detorta. conf. Tacit. Orat. 28. 9.
- DETORSUS**, Sueton. in Galba cap. 10. Ut detorsa navis appulit. [Sic ex corruptis codd. profertur & in Lipf. Thesaur. Sed emendati codices exhibent, Detorsam appulit, eamque lectionem pridem Viri Docti, ut verissimam, amplexi sunt.]

DETRAHO, xi, etum, [*καταργέω, ἀφαιρέω*] ēre. Auferre, tollere. Ter. Eun. 4. 4. 40. Charean' tuam vestem detraxit tibi? Detrahēre amiculum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Addere, & Detrahēre, contraria. Cic. pro Cluent. 179. Detrahēre aliquid alteri. Cic. 3. Off. 23. Detrahēre igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo suum augere commodum, &c. Idem 2. de Divin. 79. Eidemque detraxisset Armeniam a Senatu datam. Detrahēre de digito. Ter. Heaut. 4. 1. 37. Quum exponendam do illi, de digito anulum detraho. Aliquid de aliquo, quod sibi assumat. Cic. 3. de Fin. Aliquem pedibus e tribunali. Sueton. de Clar. Rhetor. Torquem hosti. Cic. 1. de Fin. 23. Et Detrahēre cruenta spolia. Cic. pro Rosc. Amer. Detrahēre [*ἀφαιρέω, καταργέω*] alicui. Id est, Famam ejus maledictis & oblocutionibus minuere. Ovid. 5. Trist. 14. 3. Detrahat authori multum fortuna licebit, &c. Sibi detrahēre. Cic. 4. Verr. 53. Et si quæritis, ut egomet mihi detraham, illos ego accusatores puto fuisse, &c. De absentibus. Cic. 1. Off. 134. Et pro Cæcin. De teste. Et pro Rabir. 20. De senatu. De autoritate Senatus: cui opponitur, Ornare Senatum multis laudibus. Cic. pro Cluent. De fama alicujus. Cic. 3. Fam. 8. Ad accusationem aliquem. Cic. pro Cluent. 179. Ut hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil ejusmodi cogitantem, ad hanc accusationem detraheret. Hoc est, Pertraheret. Detracto alumno suo sterilefcit illico mamma, ac refilit. Plin. lib. 11. cap. 40. De amore aliquid. Cic. 3. Fam. 12. Ne quid de summo meo erga te amore detractum esse videatur. Id est, Ablatum aut imminutum. Auxilia five legiones alic. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Hæc prius illi detrahenda auxilia existimavit, quam ipsum bello laceffendum. Aliquem de coelo, est de summa gloria eum dejicere. Cic. 2. Philipp. Calamitatem alicui. Cic. post. rediv. ad Quirit. 6. Tum in studiis vestris tanta animorum declarata est voluntas, ut non solum calamitatem mihi detraxisse, sed etiam dignitatem auxisse videamini. De causa aliquid. Cic. 6. Philipp. 15. Celeritas detracta de causa est: boni tamen aliquid accessit ad causam. De commodis suis. Cic. de Amicit. 57. Multæque res sunt, in quibus de suis commodis viri boni multa detrahunt, detrahique patiuntur. ut his amici potius, quam ipsi fruuntur. Crimen alicui. Lucan. lib. 8. 125. Hoc solum crimen merita bene detrahe terræ. Detrahēre & spoliare dignitatem alicujus. Cic. pro Coelio 3. Ut ad ea, quæ accusatores deformandi hujus causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, primum respondeam. Animis errore detrahe nostris. Ovid. 2. Met. 39. Detrahēre fastidium dicuntur lupini. Plin. lib. 22. cap. 25. Idem aviditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt. Fidem verbis alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 7. Nido foetus implumes. Virg. 4. Georg. 512. Amisos queritur foetus, quos durus arator Observans, nido implumes detraxit. Honorem debitum alicui. Cic. 4. Verr. 25. Senatorem Pop. Rom. si non invitaverunt, honorem debitum detraxerunt non homini, sed ordini, &c. Laudem. Cic. pro Lege Manil. Ab injuria aliquem. Cic. 5. Fam. 2. Quem quum comperissem omnem fui Tribunatus conatum in meam perniciem parare atque meditari, egi cum Claudia uxore tua, & cum vestra sorore Mucia, ut eum ab illa injuria detraherent. In judicium aliquem. Cic. pro Milon. 39. Ne P. Clodius quum in judicium detrahi non posset, vi oppressam civitatem teneret. De suo jure. Cic. 1. Verr. 25. Hoc si non utor, non tibi injuriam facio, sed de meo jure aliquid & commodo detraho. Invidiam noxæ. Ovid. 7. Epist. 106. De pecunia aliquid. Cic. 3. Verr. 181. Scribæ nomine de tota pecunia binæ quinquagesimæ detrahebantur. De pondere, & paulo minoris æstimare. Cic. 4. de Fin. Saltem aliquid de pondere detraxisset, & paulo minoris æstimavisset ea, quam Peripatetici. Aliquem ex possessione. Liv. 10. Bell. Pun. Hæc accusans, quærensque ex diutina possessione Italiæ est detractus. Detrahitur pretio, pro Minuitur pretium. Columel. lib. 8. cap. 17. Macies indicat, eum non esse libero mari captum, sed de custodia elatum: propter quod plurimum pretio detrahitur. Sic Plin. 36. 26. Metallus pretia detraherentur. Aliquem ex provincia suis sententiis. Cic. de Provinc. Conf. 19. At hi non modo illum inimicum ex Gallia sententiis suis non detrahebant, sed & propter rationem Gallici belli provinciam extra ordinem decernebant. Ex reditu. Columel. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri: nec sic ex pristino reditu detraxisse. Sacerdotem ab aris. Cic. de Arusp. Resp. 28. Sanguinem. Columel. lib. 6. cap. 14. Et ex diversa auricula sanguinem detrahemus. Cels. 1. 2. C. 10. & 11. V. Detrahitur de homine sensibus. Cic. 1. de Fin. 30. Detrahit sollicitudines philosophia. Cic. 2. Tusc. Efficit hoc philosophia, medetur animis, inanes sollicitudines detrahit. Detrahe menti spem fructus avidæ. Ovid. 2. de Ponto 3. 15. Ex summa. Cic. 10. Att. 5. De vivo. Cic. pro Flacc. Dat de lucro, nihil detrahit de vivo, minus igitur lucrifacit. Detracta opinione probitatis. Cic. 2. Off. 34. Quo enim quis verusior & callidior est, hoc inviolior & suspectior, detracta opinione probitatis.

DETRAHENS, entis. Cic. 3. Tusc. 41. Detrahens eas voluptates quæ sapore percipiuntur, detrahens eas quæ auditu & cantibus. Idem Acad. 4. 15. Socrates de se ipse detrahens. **DETRACTUS**, a, um. Pondere detractio. Nep. 11. 1. 4. Signo Epistolæ. Idem 4. 4. 1. Sanguis venis. Lucret. lib. 3. 443. Lumen folis. Idem lib. 5. 979. **DETRACTUS**, ūs. m. Sen. Suafor. 7. Detractu aut adjectione syllabæ. **DETRACTIO**, ōnis. f. Idem. [*ἀφαιρέσις, ὑφαίρεσις*] ut, Detractio alieni, hoc est, Ablatio & furtum rei alienæ. Cic. 3. Off. 30. Non igitur magis est contra naturam morbus, aut egestas, aut quid ejusmodi, quam detractio, aut appetitio alieni. Detractio confecti cibi. Cic. de Univerf. 16. Nec vero desiderabat aut alimenta corporis, aut detractiōnem confecti & consumpti cibi. Id est, Exonerationem alvi. Detractiones apud Plinium pro Vacationibus & inanitionibus pravorum humorum, lib. 16. cap. 44. Sustinere detractiōnem sanguinis. Cels. lib. 2. cap. 10. Facilius itaque illi detractiōnem sustinent: celeriusque ea, si nimium est pinguis, affigitur. Detractio sanguinis. Plin. lib. 17. cap. 26. Quintil. lib. 2. cap. 10. Detractio molestiæ. Cic. 1. de Fin. 37. **DETRACTOR**, Qui famæ alicujus derogare nititur. Tacit. 11. Ann. 11. Ipse haudquaquam sui detractor. V. infra DETRACTATOR. **DETRACTO**, vel **DETRACTO**, quam scripitionem præfert Pier. ad 3. Georg. 57. [*ἀναγορεύω, καταργέω, ἐξισχυαίω*] are. Vitare, fugitare, averfari, recusare. ut, Detrectare certamen, apud Tacit. lib. 20. Virg. 3. Georg. 57. Nec mihi displiceat maculis insignis & albo, Aut juga detrectans, interdumque aspera cornu. Laudes. Ovid. 5. Met. 246. Militiam detrectare. Ovid. 13. Met. 36. & Cæf. 7. Bell. Gall. 14. Officium suum. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et Rhetorice, cui nomen vis eloquendi dedit, officia sua non detrectet. Onus. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 155. Principem, pro Recusare & nolle ferre. Sueton. in Tiber. cap. 25. Taurus detrectat aratrum. Ovid. 3. de Ponto 7. 15. Detrectat administrare tutelam. Paulus in l. Ingratus. D. de jure patron. Detrectare, pro Detrahēre. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 53. Milites alius alium læti appellant, acta edocent atque audiunt: sua quisque fortia facta ad cælum ferre. Quippe res humanæ ita sese habent, in victoria, vel ignavis gloriari licet: adversæ res etiam bonos detrectant. Id est, Etiam boni in adversis ut male audiant, efficiunt. Benefacta maligne detrectare. Ovid. 13. Met. 270. Liv. 38. 49. Cæca invidia est, nec quicquam aliud scit, quam detrectare virtutes, corrumpere honores, ac præmia earum. Ingenium magni livor detrectat Homeri. Ovid. de Rem. Amor. 365. Detrectare, inquit Festus, est Male tractare. Detrectare, Diminuere. Macrob. 5. Saturn. cap. 11. In arboribus etiam & frugibus ad indolem vel detrectandam vel augendam, major plerunque vis & potestas est aquarum & terrarum, quæ alunt, quam ipsius quod jacitur feminis. Porro pro Detrectare habet Detractare Lactant. de Mort. Persecut. 9. 8. & 10. 4. Tertull. de Virg. Veland. cap. 8. & Manil. 2. 346. V. Cort. ad l. c. Sall. **DETRACTANS**, antis. Liv. 3. 49. Detrectantem arripere. Virg. V. supra, in ipso v. **DETRACTATUS**, a, um. Tertull. ad Uxor. cap. 2. Detractata & exserta sententia. **DETRACTATUS**, ūs. m. Tertull. de Spectac. cap. 3. Convertamur magis ad nostrorum detractatus. **DETRACTATIO**, & **DETRACTATIO**, [*ἀνέκδοσις*] Liv. 6. 28. Juniores Romani ad edictum sine detrectatione convenere. Detrectatio militiæ. Liv. 3. 69. **DETRACTATOR**, & **DETRACTATOR**, m. [*ἀναιδέτης*] Qui renuit. Liv. 34. 15. Cato ipse haud sane detrectator laudum suarum, multos casos ait, numerum non scribit. Sed Jac. Gronovius testatur in MSS. esse Detractor. Aufon. tamen Idyll. 2. 51. Ipse nec affectans nec detractor honorum, Præfectus magni nuncupor Illyrici. Sic Detractor ministerii, id est, Recusans onus. Petron. cap. 17. **DETRIMENTUM**, V. DETERO. **DETRIUMPHO**, are. Tertull. Apol. cap. 27. extr. Illos nunquam magis detriumphamus, quam cum pro fidei obstinatione damnamur. Gloss. Gr. Lat. *ἐν δολοφονίᾳ* Detriumpho. **DETRIUMPHATUS**, Minuc. Fel. p. 231. Ouzel. 28. Deos post cladem detriumphatos colere cœperunt. Id est, Devictarum gentium deos. [in Cod. Cellar. 25. 7. Triumphatos legitur.] **DETRUDO**, si, sum, [*καταρῶ*] ēre. Trudendo dejicere. Cic. pro Cæcin. 49. Potestne detrudi quisquam, qui non attingitur? Liv. lib. 2. Jam impetu conabantur detrudere virum. Dejicere & detrudere. Cic. pro Cæcin. Deceffi, unius hominis telo perterritus, dejectus, detrususque sum. Ad id quod facere possit, aliquem detrudere. Cic. 1. de Orat. 130. Detrudi de saltu, agroque communi. Cic. pro Quintio 28. barbære De possedari. Colonos rure detrudere. Claud. de Bell. Gild. 198. Ex aliquo loco detruserunt aliquem nives, frigora, imbres. Cic. 5. Fam. 10. In partem dextram aut lævam detrudere. Cic. de Univerf. 42. Id fit quum speculorum lævitas, hinc illincque altitudinem assumpsit, & ita dextra detrusit in lævam partem oculorum, lævaque in dextram. Corpus detrusum sub inania tartara. Ovid. 12. Met. 523. Detrudunt naves scopulo. Virg. 1. Æn. 145. Detrudere aliquem ad aliquem. Plaut. Aulul. 2. 5. 9. Huccine detrusisti me ad fenem parcissimum? Detrudi in luctum. Cic. 1. Q. frat. 4. Quoniam in tantum luctum & laborem detrusus est, quantum nemo unquam. Aliquem ad mendicitatem. Plaut. Men. 1. 3. 21. Detrudi morti. Plin. de Viris Illust.

Detruſit ad ea neceſſitas. Cic. 1. Off. 114. Sin aliquando neceſſitas nos ad ea detruſerit, quæ noſtri ingenii non erunt.

Detrudi ac compingi in piſtrinum. Cic. 1. de Orat. 46. A quibus omnibus una pene repelli voce Oratorem a gubernaculis civitatum, excluſi ab omni doctrina, rerumque majorum ſcientia, ac tantum in iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod piſtrinum, detrudi ac compingi videbam.

Detrudere in pœnam. Cic. pro Flacc. 94. Non putant ſatis converſam eſſe Rempub. niſi in eandem impiorum pœnam optime meritos cives detruſerint.

De ſententia. Cic. 14. Fam. 16. Quæ me ita conficiunt, ut ii voluerunt, qui me de mea ſententia detruſerunt.

Aliquem regno. Virg. 6. Æn. 594.

— ſuperisque Jovem detrudere regnis.

Detrudere comitia in adventum alicujus, pro Differre. Cic. 2. Q. frat. 15. Idem lib. 4. Att. 16. Quibus ſi non valuerit, putant fore aliquem, qui comitia in adventum Caſaris detrudat.

DETRUSUS, a, um. Partic. [κατωδής] Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Atque is agitatione & motibus linguæ, quum depulſum, & quaſi detruſum cibum accipit, depellit. De ſtomacho loquitur.

Ex prædio vi detruſus. Cic. pro Quintio 89.

Corpus ſub Tartara detruſum. Ovid. 12. Met. 522.

DETRUSIO, onis. Tertul.

DETRULLO, [μετρίλω] ære. De trulla in trullam deplere, quo uſus eſt Apicius, quod ipſum & Diffundere vocatur Plinio, ſicut in oleo Decapulare. Hermolaus, Gloſſ. in Plin.

DETRUNCŌ, [ἀποτμήνω, ἀποτμήνω, κηρύττω] ære. Decidere, fecare: ut Detruncare arborem. Liv. 21. 37. Quum cædendum eſſet ſaxum, arboribus circa immanibus dejectis, detruncatiſque, ſtruem ingentem lignorum faciunt.

Detruncare alam regi apum. Plin. lib. 11. cap. 17.

Caput detruncat. Ovid. 8. Met. 769.

Detruncare corpora. Liv. 31. 34. Poſteaquam gladio Hiſpanienſi detruncata corpora, brachiis abſciſſis, aut tota cervice deſecta &c.

Manu prenſum aliquem. Valer. 3. Argon. 145.

Vitem, pro Refecare. Columel. lib. 4. cap. 22. Tales vineas ſupra quartum pedem detruncant, nihil reformidantes ejusmodi reſectionem.

Ulmus detruncata. Plin. 17. 23. Pompejus detruncatus, id eſt, Decollatus. Lactant. 6. 6. 17.

DETRUNCATIO, [ἐκμήσις, ἀποτμήσις] ut Detruncatio ramorum. Plin. lib. 24. cap. 9. & lib. 17. cap. 24. Nam detruncatio, ut diximus, quibus prodeſſet.

DETULIT, præter. a DEFERO. q. V.

DETUMEO, ui, ære. [ἐξοιδέω] eſt Tumorem amittere. Stat. 5. Theb. 468. Detumere animi maris, & clementior Auſter

Vela vocat. Intelligit Mare non amplius irarſci, hoc eſt, Tranquillum eſſe cœpiſſe. [Nili potius adverbum ſequens pertinet. V. Voſſ. de Analog. 3. 43.]

DETUMESCO, ære. cum Tumor decreſcit. Petron. cap. 109. Odia detumefcunt. Prudent. in Rom. v. 145. de dignitatum inſignibus, Quibus tumetis, moxque detumefcitis.

DETUMESCENTIA, æ. f. ut Detumefcentia ſanguinis apud Medicos. DETURBO, ære. [ἀνατάσσω, παρατάσσω] Eſt (ut ait Valla lib. 5.) Deorſum cum violentia dejicere. Virg. 5. Æn. 175.

— puppi deturbat ab alta. Plaut. Rud. 1. 1. 5.

Ita omnes de tecto deturbavit tegulas. Ventus ſcil. Sic Deturbare ædificium. Cic. 3. Q. frat. 24.

Deturbare aliquem, equo tranſfixo. Liv. 5. Bell. Maced.

Aliquem ædibus, pro Ejicere. Plaut. Amphit. 4. 2. ſuppoſ. 55.

Tecto excluſum foribus, me deturbavit ædibus.

Deturbare, affligere, comminuere, diſſipare ſtatuam. Cic. in Piſon. 93. Illi autem ſtatuam iſtius perſimilem, quam ſtare celeberrimo in loco voluerat, ne ſuaviſſimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, diſſipant.

Agmina deturbat gladio. Sil. lib. 7.

De fortunis omnibus aliquem. Cic. pro Quintio 47. i. e. Detrudere, vi expellere.

Deturbare milites ex præſidiis & ſtationibus. Liv. 31. 39. Partim brevi circuitu, quum in jugum collis evaſiſſent, trepidos ex præſidiis ſtationibusque Macedonas deturbant.

In mare præcipientem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Æn. 175.

De tribunali. Cæſ. 3. Bell. Civil. 21.

Poſſeſſione, vel de poſſeſſione. Cic. pro Quintio, Debueris, aut potueris P. Quintium de poſſeſſione deturbare. Idem 12. Fam. 25.

De mente. Cic. in Piſon. 46. Sua quæque fraus, ſuum facinus, ſuum ſcelus, ſua audacia, de ſanitate ac mente deturbat.

Deturbari ſpe. Cic. 13. Fam. 25.

Ex ſpe. Cic. 5. Fam. 7. Sed hoc ſcito, tuos veteres hoſtes, novos amicos vehementer literis percuſſos, atque ex magna ſpe deturbatos jacere. Deturbavit illi verecundiam. Plaut. Moſtel. 1. 2. 60.

Hæc verecundiam mihi, & virtutis modum deturbavit.

DETURBATUS, a, um. Partic. Deturbatis, quæ interiora montium obſidebant, præſidiis. Curt. 3. 7. 7. Idem 6. 5. 12.

DETURGEO, ſi, ære. Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plin. lib. 9. cap. 58. Quippe, deturgente Nilo, muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ, terræque. Harduin. ex MSS. Detegente. alii Decedente. V. ejus. Emendat. n. 140. [Alioqui Latini ſermonis proprietates Deturſcente potius poſtulare videtur.]

DETURPO, ære. a Turpis nomine compoſitum. Sueton. in Calig. cap. 35. Pulchros & comatos, quoties ſibi occurrerent, occipitio raſo deturpabat. Plin. lib. 15. cap. 16. Aquilonis quoque afflatu poma deturpante rugis.

D E V

DEVA, [Δήνα] Fluvius Britannię Ptolemæo. Vulgo Dee.

DEVADÆ, Inſula prope Apitanos populos in Arabia, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

DEUANA, [Δευανα Ptolemæo] Urbs Britannię inſulæ: alio nomine Duana caſtra, vulgo Doncaſter.

DEVASTO, ære. [καταστρέφω, καταστρέφω] Deprædari, ſpoliare, vexare, Vol. II.

hoſtili clade proſtigare. Liv. lib. 22. 9. Ubi ſatis quietis datum, præda ac populationibus magis, quam otio aut requie gaudentibus; proſectus, Prætorianum Adrianumque agrum, Marſos inde, Marrucinosque & Pelignos devaſtat. Idem 23. 42. Ita ſumus aliquoties hac æſtate devaſtati, ut, &c.

Agmina ferro devaſtata. Ovid. 13. Met. 255.

DEVASTATIO, onis. f. Auguſtin.

DEVASTATOR, ōris. m. apud Eund.

DEVASTUS, Adj. Compar. Apul. 9. Met. p. 236. Devaſtior nodulus.

DEUCALION, ōnis. [Δευκαλίον] Promethei filius, rex Theſſaliæ, cum Pyrrha Epimethei filia matrimonio junctus. Ille diluvio quondam Theſſaliæ Parnaffi juga petiit, atque ibi ratibus ad ſe confugientes benigne fovit: inde reparator humani generis a Poetis fingitur. Fuit id Diluvium annis aliquot ante exitum Iſrahel ex Ægypto. Primus templum condidiſſe dicitur. Apollon. Argon. 3. 1087. V. & ibidem de pluribus Deucalionibus: & conf. Ovid. 1. Met. & THESSALIA. Maſch. Can. Chron. ad Sec. 9. a pr.

DEUCALIONÆUS, Adj. ut Undæ Deucalionææ apud Ovid. 7. Met. 357. Lucan. lib. 1. 653.

Deucalionæos fudiſſet Aquarius imbres.

DEVĒHO, xi, ctum, [κατίζω] ære. Idem quod Vehere, vel Deorſum vehere, vel De uno loco in alium vehere. Plin. 5. Epift. 6. Medios ille agros ſecat, navium patiens, omnesque fruges devehit in urbem, hyeme duntaxat & vere.

Devehi flumine. Tacit. 2. Hiſt. 59. & 3. Ann. 9: 4. 73.

Ad aſtra devehor. Propert. lib. 4. Eleg. 1.

Devexit Tiberis commeatum. Liv. 4. 52.

Devehuntur Liparas. Liv. 5.

Merces devehere trans æquora. Claud. 2. in Eutrop. 509.

Devehi quam molliſſime. Columel. lib. 1. cap. 2. Sic Devehere in ultimas terras. Liv. 1. Bell. Pun.

Devectæ materiæ vitium. Columel. lib. 5. cap. 5. At qui bonitati vini ſtudent, in ſummas arbores vitem promovent, ut quæque materiæ ſe devectæ in celſiſſimum quæque ramum extendunt, ſic, &c. [Si modo ſanus locus eſt. An Evectæ?

DEVECTUS, Partic. [καταχθής] Cic. 1. Philipp. 9. Atque ego ceſſiter Veliam devectus, Brutum vidi: quanto meo dolore, non dico.

DEVECTIO, Gloſſ. Vet. βασιγί.

DEVECTO, ære. frequent. Sedulius, — anne beati

Corporis ablatoſ velocius eſſe putavit

Solvere contextum, quam devectare ligatum?

DEVELLO, velli vel vulſi, vulſum, [ἐκπίλω] ære. Idem quod Evelere. Pennas develliſſe. Plaut. Pœnul. 4. 2. 50. Plin. lib. 21. cap. 11. E cæteris hyacinthus maxime durat, & viola alba, & ænanthe: ſed hæc ita, ſi devulſa crebro prohibeantur in ſemen abire.

Laceros devellere crines. Claud. de Gigant. 39.

DEVELO, [ἀποκαλύπτω] ære. Velum auferre ſignificat, & detegere: idemque fere quod Revelare. Ovid. 6. Met. 607.

Oraque develat miſeræ pudibunda fororis.

DEVELTUM, Plinio, [Δεέλτο Ptolemæo] Oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens ejusdem nominis. Utriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Vulgo Develto.

DEVENEROR, [σεβάω] ari. Idem quod Venerari. Ovid. 2. Epift. 18. Sæpe deos ſupplex, ut tu ſcelerate valeres,

Sum prece thuricremis devenerata focis. Tibull. 1. 5. 13.

Ipſe procuravi, ne poſſent ſæva nocere

Somnia, ter ſancta deveneranda mola.

DEVĒNIO, vēni, ventum, [κατέρχομαι] ære. Proprie eſt Ex editiore loco in humiliorem venire. ut Deveni in planum, Deveni in vallem. Virg. 4. Æn. 166.

Speluncam Dido, dux & Trojanus eandem

Deveniunt.

Devenire ad mare. Plaut. Pœnul. 3. 3. 14. Cæſ. 2. Bell. Gall. 21. Ad legionem decimam devenit.

In caſtra alicujus. Hirt. Bell. Afric. Interim nobiles homines ex ſuis oppidis profugere, in caſtra Cæſaris devenire. Ovid. 7. Met. 797.

Devenit in Scythiam.

In victoris manus. Cic. 7. Fam. 3. Diſceſſi ab eo bello, in quo aut in acie cadendum fuit, aut in aliquas inſidias incidendum, aut deveniendum iu victoris manus.

Devenit inter. Ovid. de Rem. Amor. 611.

Recidit, ut cupidos inter devēnit amantes.

Sine præpoſitione. Virg. 1. Æn. 365. Devenere locos, &c.

Devenire in aliquem, vel incidere. Cic. in Piſon. 70. Devenit aut potius incidit in iſtum eodem deceptus ſupercilio Græcus, atque advena.

In aliquam fortunam. Cic. 4. Fam. 5. Denique quoniam in eam fortunam devenimus, ut etiam huic rei nobis ferviendum ſit: noli committere ut quisquam te putet, &c.

In inſidias. Plaut. Men. 1. 2. 27.

Ad juris ſtadium. Cic. pro Muren. 29. Sic nonnullos videmus, qui Oratores evadere non potuerunt, eos ad juris ſtadium devenire. Id eſt, Delabi ad ſtadium, &c. V. Verba præced.

Devenit malum ad illum. Ter. Heaut. 4. 5. 2.

Miferet me tantum deveniſſe ad eum mali.

Devenire ad maturitatem. Columel. lib. 2. cap. 12. Octo diebus defloſceſcit, ac deinde grandefcit diebus quadraginta, quibus poſt florem ad maturitatem devenit.

In medium certamen atque diſcrimen. Cic. 1. de Orat. princ.

Ad Senatum, idem ſignificare videtur, quod vulgo barbare dicitur, Habere recurſum. Cic. 5. Verr. 126. Quo confugient ſocii? quem implorabunt? qua ſpe denique, ut vivere velint, tenebuntur, ſi vos eos deferitis? Ad Senatum devenit, qui de Verre ſupplicium ſumat? non eſt uſitatum, &c.

Devenit ſermo in alienas manus. Cic. 1. Att. 6. Nolebam illum noſtrum familiarem ſermonem in alienas manus devenire. i. e. Epiftolas incidere in alienas manus.

Devenire, idem quod Venire, vel Ire: ut Devenire domum. Plaut. Epid. 3. 2. 28.

Deveniam ad lenonem domum egomet ſolus.

DEVENUSTARE, [καταμυρύνει] Idem quod Deturpare. Gell. lib. 12. cap. 1.

cap. 1. Tanquam pulchritudinis sibi insignia devenustet. adde Symmach. 1. Epist. 79. Mamertin. Paneg. Julian. cap. 5. Aufon. præf. Monofyll. Sidon. 2. Epist. 2. & 1. Epist. 7. fin.
Devenustari verecundiam cepti operis temeritate. Sidon. Ep. 2. l. 9. H. St.
DEVERBERO, [*ἐνπιῶ, ἀποδῶ*] *äre*. Valde verberare. Ter. Phorm. 2. 2. 13.
Quot me censes homines jam deverberasse usque ad necem
Hospites, tum etiam cives?
DEVERGO, *äre*. vel **DIVERGO**. Apul. de Deo Socr. p. 46. Terrena
devergunt pondere.
DEVERGENTIA, *æ*. f. Inclination. Gell. lib. 14. cap. 1. Nam quanta, inquit, partium, circulorumque cæli ex divergentia & convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? V. Declinatio mundi, In DECLINO.
DEVERRO, *ri*, *rfum*, [*ἐντροπάζω*] *äre*. Probe verrere. Columel. lib. 7. cap. 4. Stabula vero frequenter everrenda, & purganda, humorque omnis urinæ deverrendus. Lucil. apud Nonium 4. 491. V. in v. seq.
DEVERRA, Dea ab antiquis putata est, de qua sic Augustinus ex Varone: Mulieri, inquit, foeta post partum tres deos custodes Varro commemorat adhiberi, ne Sylvanus deus per noctem ingreditur, & vexet: Eorumque custodum significandorum causa tres homines nocte circumire limina domus: & primo limen ferire securi, postea pilo, tertio deverre scopis, ut his datis culturæ signis, deus Sylvanus prohibeatur intrare: quia neque arbores caduntur ac putantur sine ferro, neque far conficitur sine pilo, neque fruges coacervantur sine scopis. Ab his autem tribus rebus tres nuncupatos deos: Intercidionem, a securis intercisione: Pilumnus, a pilo: Deverram, a scopis, quibus deis custodibus, contra vim dei Sylvani foeta conservantur. Hæc Augustin. de Civit. Dei 6. 9.
DEVERSUS, Veteres dicebant, quasi Deorsum versus. Festus.
DEVERTO, pro Diverto frequentissime apud Plautum legitur more veterum. V. DIVERTO. Quintil. lib. 2. 3. extr. Recto itinere lapsi plerunque devertunt.
In odium T. Junii deverterant. Tacit. 1. Hist. 12. alias Diverterant.
Active Aur. Vict. de Cæf. cap. 48. Arduum fatalia devertere. id est, Impedire. (Quamquam & pro Divertere Idem cap. 42. de Hannib. In Campaniam devertit) Sic Lucan. 6. 591.
— ventura suo devertere cursu.
DEVERTOR, Idem quod Diverto. Cic. pro Fontejo. 9. Si qui Cobiamacho deverterentur. Ovid. 9. Met. 62.
Inferior virtute meas devertor ad artes. Stat. 3. Theb. 45.
— haud aliter saltu devertitur orbus
Pastor ab agrestum nocturna strage virorum. Conf. Ovid. 2. de Arte Am. 425. & 4. de Ponto 14. 21. Cato apud Fest. in Prorsus.
DEVERSORIUS, Antiq. Plaut. Trucul. 3. 2. 29. In tabernam ducor deverforiam. Convenit cum Diverforius.
DEVERSORIUM, ii. n. Cic. 2. de Orat. 290. Hoc deverforio sermonis tui libenter acquieturum te esse dixisti. Idem 2. Philipp. 104. Studiorum non libidinum deverforium. Alii quidem Codd. Diverforium.
DEVERSOR, *ari*. Cic. 1. Verr. 64. Rubrium parum laute deversari dicit. Idem 2. Philipp. 68. Hac te in domo tam diu deversari non pudet? adde Tertull. de Pœnit. cap. 11. Apul. 8. Mer. p. 205.
DEVERSITO, Idem quod Devertere. Gell. 17. 20. Ad verborum venustates deversitandum.
DEVESTIO, *ivi*, *itum*, [*ἐκδύω*] *äre*. Veste exuere. Apulejus Met. lib. 3. p. 138. Jam primum omnibus laciniiis se devestit. Feudalium autem placitorum conditoribus Adimere significat, in princip. tit. 7. lib. 1. de Natura Feudi. Contrarium *is* Investire. Conf. Hierolex. Macr.
DEVETO, [*καλύω*] *äre*. pro Vetare. Quintil. 1. Declam. p. 31. Omnino summam calamitatem corporis occurrere delicatis uxoris devetaret. Alia exemplaria habent Vetaret.
DEVEXO, [*καὶ ἐκλύω*] *äre*. Valde vexo. Lactant. lib. 4. Et quum corpora hominum occupant, animosque devexant, adjurantur ab his, & nomine Dei veri fugantur.
DEVEXATUS, Cic. 10. Fam. 3. Per tot annos Repub. devexata.
DEVEXUS, Adj. [*καὶ ἐκλύω*] Declivis & deflexus. Columel. lib. 1. cap. 2. Parte campestri, parte alia collibus vel ad Orientem, vel ad Meridiem molliter devexis. Plin. 5. Epist. 6.
Devexus & planus. Plin. lib. 6. cap. 10.
Ætas devexa, non tamen præceps. Sen. Epist. 12. conf. Cic. 9. Att. 10.
Alpes devexæ. Lucan. lib. 2. 429.
Amnis devexus usque ab Indis. Virg. 4. Georg. de Nilo 293.
Arva. Ovid. 7. Met. 330.
Caput in dextrum humerum. Plin. lib. 28. cap. 6.
Dies devexior. Claud. 8. Paneg. 57.
Devexus in viam lucus. Cic. 1. de Divin. 101.
Lacus acclivis devexo margine. Ovid. 9. Met. 334.
Montes. Valer. 3. Argon. 687.
Mundus — premitur Libyæ devexus in Austros. Virg. 1. Georg. 241.
Ad terramque fluit devexo pondere cervix. Virg. 3. Georg. 524.
Rupes. Claud. de Aponi balneis. 51.
Absolute. Inter devexa. Tacit. 5. Hist. 11. Per devexa collium. Frontin. de Colon. Gæf. p. 121. Devexa montium. ibid. p. 146.
DEVEXITAS, *atis*. [*τὸ ἐκπνέειν*] Declivitas. Plin. 8. Epist. 8. Inde non loci devexitate, sed ipsa sui copia & quasi pondere impellitur. Plin. lib. 17. cap. 22. Pulvinatis a devexitate labris.
DEVIGESCO, *äre*. Marcescere. Tertul. de Anima cap. 27.
DEVINCIO, *xi*, *ctum*, [*ἐξαρτῶ, καταδῶ*] *äre*. Vehementer ligare & constringere.
Devinctus & constrictus omnibus vinculis. Cic. de Lege Agr. 16. Quam præsidii confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vinculis devinctam & constrictam teneretis.
Devincire ad. Plaut. Pseud. 1. 2. 65.
Cras te, quasi Dirce olim (ut memorant) duo gnati Jovis
Ad taurum devinxere, ita hodie te stringam ad carnarium.
Ad duas res devinciri. Cic. pro Cæcin. 92. Ad duas dissimiles res duo devincta interdicta sunt.

Urbem præsidii. Cic. de Lege Agr. Attellam, Cumas, Neapolin, Pompejos, Nuceriam suis præsidii devincient.
Una complexione multa. Cic. in Orat. 55. Non faciet Rempub. loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acervatim multa frequentans, una complexione devinciet.
Verba comprehensione. Cic. de Clar. Orat. 140.
Impediri, & regum dominatione devinciri. Cic. de Clar. Orat. 45.
Nec enim in constituentibus Rempub. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione devinctis, nasci cupiditas discendi solet.
Foederibus devincitur fides cum hoste. Cic. 3. Off. 111. Id indicant foedera, quibus etiam cum hoste devincitur fides.
Devincire se cupiditate. Ter. Heaut. 1. 2. 33.
Verum ubi animus semel se cupiditate devinxit mala,
Necesse est Clitipho consilia consequi consimilia.
Hominum inter homines societatem. Cic. 1. Off. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus devincire hominum inter homines societatem.
Se scelere. Cic. de Arusp. Resp. 5. Qui si sensit quo se scelere devinxerit, non dubito quin sit miserrimus.
Devincire sibi aliquem, per translationem. Cic. pro Milon. 89. Cn. Pompejum novo reditu in gratiam quasi devinctum arbitrabatur.
Alligare & devincire. Cic. pro Cluent. 179. Ut cum nuptiis alligatum simul, & testamenti spe devinctum possit habere in potestate.
Lenire imperitam multitudinem & præmiis devincire. Cic. 2. Philipp. 116. Muneribus, monumentis, congiariis, epulis multitudinem imperitam lenierat: suos præmiis, adversarios clementiæ specie devinxerat.
Affinitate sese alicui. Cic. de Clar. Orat. 98. Nam & cum summo illo Oratore Servio Galba, cujus C. filio filiam suam collocaverat, affinitate sese devinxerat, &c.
Beneficiis aliquem sibi. Plaut. Afin. 2. 2. 19. Cic. 16. Att. 17. Quod si feceris, me, quem voluntate & paterna necessitudine conjunctum semper habuisti, maximo beneficio devinctum habebis.
Beneficio hoc utrique ab utrisque devincimini. Ter. Heaut. 2. 4. 14.
Cautione, federe, execratione aliquem. Cic. pro Sextio 15. Hunc vir clarissimus, mihiq; multis repugnantibus, amicissimus, Cn. Pompejus, omni cautione, federe, execratione devinxerat, nihil in tribunatu contra me esse facturum.
Charitate homines devincit sanguinis conjunctio & benevolentia. Cic. 1. Off. 54.
Copiis aliquem. Cic. pro Cælio 36. Illum filiumfamil. patre parco ac tenaci, habere tuis copiis devinctum non potes.
Donis beneficiisque plurimis aliquem. Cic. 5. Verr.
Liberalitate aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
Officio summo & summa observantia sibi in perpetuum aliquem. Cic. 13. Fam.
Mentem hominis voluntate libera spoliata necessitate fati devincunt, qui introducunt causarum seriem sempiternam. Cic. de Fato 20.
Pignore devincire animos Centurionum, dixit Cæf. 1. de Bell. Civil. 39.
Societate. Cic. 2. de Nat. Deor. 148. Hæc nos juris, legum, urbium, societate devinxit. De eloquentia. Et 1. Off. Devinciri firma societate.
Sermone & familiaritate devincire. Cic. 1. Q. frat. 2. Primum Dionysipolitas, qui erant inimicissimi mei, lenivi: quorum principem Hermippum non solum sermone meo, sed etiam familiaritate devinxi.
Studiis devinciri. Cic. 3. Fam. 13. Præsertim in his studiis, quibus uterque nostrum devinctus est.
Templum religione. Cic. pro Domio sua 131. Præscribere enim se arbitrabatur, ut sine studiis disensionis sententiæ dicerentur, si sedem ipsam ac templum publici consilii, religione Concordiæ devinxisset.
DEVINCTUS, Partic. [*καταδεδεμένος*] Cic. pro Planc. 45. Ita putavit Senatus, quum reo tribus ederentur hæ, quas is largitione devinctas haberet, eosdem fore testes & iudices.
Devinctus colla catenis. Sil. lib. 11.
Devinctus fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum devinctus. Cic. in Bruto 217. Quod Cicero Devinctus, Quintil. lib. 11. cap. 3. Deligatus dixit, de eodem verba faciens.
Tempora devinctus lauro. Tibul. lib. 2. Eleg. 5. 5.
Amore devinctus alicui. Stat. 9. Theb. 808.
Devinctus metri necessitate. Plin. Epist.
Devinctam consuetudine domum tenere. Cic. pro Archia 5.
Legibus, jure certo, firma pace devinctæ nationes. Cic. de Provinc. Consul. 19. Domitæ sunt a Cæsare maximæ nationes, sed nondum legibus, nondum jure certo, nondum firma pace devinctæ.
Compar. Hor. 1. Sat. 5. 39. — nanque
Plocius, & Varius Sinuessæ, Virgiliusque
Occurrunt: animæ, quales neque candidiores
Terra tulit, neque quis me sit devinctior alter.
Superfl. Salvian. advers. Avarit. lib. 3. p. 286. Huic charissimo ac devinctissimo tuo nihil de tuo tribuis.
DEVINCTIO, *onis*. f. Tertull. de Spectac. cap. 2. Homicidium magicis devinctionibus perficere.
DEVINCO, *ici*, *ictum*, [*νίρω*] *äre*. Idem quod Vincere, superare.
Cic. de Senect. 44. Qui Pœnos primus classe devicerat. Cæf. 3. Bell. Civil. 87. Qui Galliam Germaniamque devicerat.
Devincere & capere urbem aliquam. Cic. 2. de Lege Agr. 89. Quibus Consulibus Capua devicta, atque capta est.
Devincere bello, prælio, vi. Cic. ad Brutum 15. & 2. de Nat. Deor. 6. adde Nep. 12. 2. 2. Idem 1. 2. 2.
DEVICTUS, Partic. [*νενικημένος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Qui rifu classis devicta multas ipsi lacrymas, magnam Populo Rom. cladem attulit.
Devictus animus. Ter. Hec. 1. 2. 93.
Devictus consuetudine & conjugio liberali. Ter. And. 3. 3. 30. Devinctus Lindenbrog. ex MSS. Sic & Faern. & Bentl. q. V.
Devictus lumina fomno. Catul. Nupt. Pel. & Thet. 122. al. Devinctus.
Vulnere amoris devictus. Lucret. lib. 1. 35.
Devicto serpente. Ovid. 6. Epist. 37.
Athenienses devicti. Nep. 9. 2. 2.

DEVICTIO, f. onis. Tertull. advers. Marc. 1. 5.
DEVICTOR, oris. m. Inscriptio M. Antonino dicata. **DEVICTORI OMNIUM GENTIUM BARBARARVM**. Gruter. cclviii. 6.
DEVIO, are. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. 15. In nonnullis paululum a gravitate Homerica deviauit. Idem in Somn. Scip. lib. 1. cap. 22. Ad Septentrionalem verticem deviare. Vox est posterioris latinitatis. Plura vide in Curis Potter. Cellarii. p. 207.
DEVIRGINO, are. Paulus in l. præfes. D. de Offic. præf. Præfes, quum cognoscit de servo corrupto, vel ancilla devirginata. V. Bynkersh. obs. Jur. Rom. 1. 25. p. 101. usus est voce Petron. cap. 25. Hygin. Fab. 23. V. Rhod. Lexic. Scribon.
 Devirginari dicebantur etiam pueri, qui ex ephebis excefferant, ut probat Nonius 6. 57. in Virgines, ex Vartone.
DEVIRGINATIO, onis. Scribon. Largus Composit. 18. Pueros vel virgines liberari post complexum & devirginationem. De Morbo Comitiali.
DEVIRGINATOR, Gloss. Vet. *ἀφαιρῶν τῆς*.
DEVITO, [*ἐυλαδίζωμαι, φυλάττωμαι, ἐξίστημι, παραπίπτωμαι*] are. Declinare, evitare. Ter. Phorm. 1. 4. 3. Quæ neque uti devitem scio, neque quomodo me inde extraham. Idem And. 3. 5. 5. Posthac incolumem sat scio fore me, nunc si hoc devito malum. Sic Devitare mortem. Cic. 2. Tusc.
 Subterfugere & devitare. Cic. Act. in Verr. 8. Ut quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret. Dolorem devitare. Cic. 2. Tusc. 62.
 Incommodum. Cic. 2. de Invent.
 Exiguum censum, turpemque repulsam devitare animi, capitisque labore. Hor. 1. Epist. 1. 44.
 Aliquem. Cic. 9. Att. 7. Si nec hic, nec illic eum videro, devitatum se a me putet.
 Devitare, Valde vitare. Festus.
DEVITATIO, onis. f. [*ἐυλαδία*] Cic. 16. Att. 2. Facilior enim & exploratior devitatio legionum fore videtur, quam piratarum, qui apparere dicuntur.
DEVIUS, [*ἐξω τῆς ὁδῆς*] Adj. Qui longe a via habitat, inquit Budæus. Cic. 2. Philipp. 106. Qui quum essent devii, obviam ei descenderunt, ut istum tanquam si esset Consul, salutarent.
 Devia & sylvestris gens. Liv. 4. Bell. Maced. Lacetanos, deviam & sylvestrem gentem, quum insita feritas continebat in armis, tum conscientia, &c.
 Devium iter. Cic. 1. Tusc. & 4. Att. 3. Nep. 18. 3. 5.
 Lustra. Ovid. 3. Met. 146. & 370.
 Montani. Liv. 4. Bell. Maced.
 Oppidum. Cic. in Pison. 89.
 Rura. Ovid. 1. Met. 676. & 2. Fast. 369.
 Saltus. Liv. 10. 4.
 Devium scortum dixit Hor. 2. Od. 11. 21. pro Vulgari & nimis prostituto. [Mira exegelis. Rectius in ed. Steph. Parif. 1536. Quod est a via remotum. Sic & Schol. Cruquian. Addit, Scortum devium, quod non prostat publice. Nec aliter Acro & Porphy. ac Lambinus. Locus tamen mendosus videtur, ac scribendum:
 Quis devia scortum eliciet domo
 Lyden?
 Avis devia. Id est, Bubo. Ovid. 2. Epist. 118.
 Devium tibi non erit. Cic. 2. Att. 4. Tu, si in Formiano non erimus (si nos amas) in Pompejanum venito: id & nobis erit per jucundum, & tibi non fane devium. i. e. non te multum a via abducat
 Flexibile & devium. Cic. de Amicit. 94. Quid potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus, qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?
 Consiliis præceps & devius. Cic. 5. Philipp. 37. Dubitaret credo homo amentissimus, atque omnibus consiliis præceps & devius, non solum cum exercitu suo, sed etiam cum omni immanitate barbariæ bellum inferre nobis, &c.
 Æqui devius. Sil. lib. 1. 57.
 Pectora devia recti. Sil. lib. 8. 317.
DEUNX, uncias. com. gen. [*ἐπιπενδάμοιρος*] Ponderis, five mensuræ species, undecim uncias continens, quasi dempta Uncia ab Asse. Frequentius occurrit de Hæreditate, quam similiter, ac Libram in xii. uncias dividebant. Juven. 1. Sat. 40. Unciolam Proculejus habet, sed Gillo deuncem.
 Ex deunce & femuncia aliquem hæredem facere. Cic. pro Cæcin. 17. Ut in pauca conferam, testamento facto mulier moritur. facit hæredem ex deunce & femuncia Cæcinam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, libertum superioris viri: Æbutio Sextulam adspersit. [Est autem Sextula Sexta pars Unciæ, ita ut tres femunciam reliquam efficiant, ad Assem, seu totam hæreditatem.
 Deunx, Mensura undecim cyathos capiens, vel cyathi undecim. Sextarius enim Romanus in duodecim cyathos, velut As vel libra in duodecim uncias, dividebatur. Martialis. lib. 12. 28.
 Poto ego sextantes, tu potas Cinna deunces,
 Et quereris, quod non Cinna bibamus idem. Deunces (ait Budæus lib. 5. de Asse) undenos cyathos intelligit, ut sextantes binos. V. Sextarius Romanus, In sex.
 Deunx, Undecim uncia jugeri. Hoc est, Jugerum integrum, una uncia, five una duodecima parte deimpta. Jugerum enim dividebatur, ut As, in uncias duodecim, hoc est in duodecim partes æquales, quæ vocabantur uncia. Columel. lib. 5. cap. 1. Partes duæ tertiæ & una quarta, pedes viginti sex millia & quadringentos, hoc est deunx, in quo sunt scrupula 264.
 Avidi deunces. Perf. 5. Sat. 150. — Pergant avidos sudare deunces. i. e. interprete J. F. Gronovio de Pec. Vet. l. 3. C. 13. extr. Pergant nummi deunces centesimarum fortis partium, usurarum nomine, elaborare. Quippe, ad usuras quoque mentruas eadem Assis in xii. uncias partitio fuit accommodata, ut idem ibid. post Salmasium, aliosque plenius docuit. Quid differant Deunx & Decunx docet. Rhemn. Fann. Carm. de Pond. v. 45. Uncia nam libra si deest, dixere Deuncem;
 At si sextantem retrahas, erit ille Deuncis.
DEVOCO, [*κατακαλῶ*] are. Deorsum vocare. ut Devocare cœlo Jovem. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Devocare de provincia ad gloriam. Cic. de Provinci. Consul. 29. Quare siqui hominem non diligunt, nihil est quod eum de provincia devocent: ad gloriam devocant, ad triumphum &c.

Ad auxilium. Liv. 1. 20.
 In dubium suas fortunas. Cæs. 6. Bell. Gall. 6.
 In suspicionem maleficii. Author ad Heren. lib. 2. 4.
 E cœlo philosophiam, per translationem. Cic. 5. Tusc. 10. Socrates autem primus philosophiam devocavit e cœlo, & in urbibus collocavit.
 Relixa cœlo devocare sidera. Hor. Epod. 17. 5.
 Devocare a tumulto. Liv. 1. Decad. lib. 4. Quum ab faucibus hostibus sciscitando comperisset castra Volscorum deserta esse, lætus a tumulto suos devocat.
DEVOLVO, [*καθίπτωμαι*] are. Deorsum volare. Liv. 27. 11. Et Priverni satis constat bovem locutum, vulturemque frequenti foro in tabernam devolasse. Devolare deorsum. Plaut. Amph. 5. 1. 56.
 De cœlo. Liv. 7.
 In aliquem locum. Plin. lib. 10. cap. 2. Cornelius Valerianus Phœnicem devolvissè in Ægyptum tradit. Lucret. lib. 6. 204.
 Devolat in terram liquidi color aureus ignis.
 Qui fortunis alicujus inducti amicitiam ejus secuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, devolant omnes. Author ad Heren. lib. 4. 25. Id est, Avolant, cito abeunt.
 Devolare, pro Festinare: ut Devolare de tribunali. Liv. 2. ab Urbe. Devolant de tribunali, ut lictori auxilio essent.
 Transfugere ab amicitia, & devolare ad aliam. Cic. pro Quintio 93. Fatetur se non belle dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflicta amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.
 In forum. Liv. 3. 15. In portum. Plin. lib. 35. cap. 10. At Protogenes victum se confessus, in portum devolvit, hospitem quærens.
DEVOLVO, vi, ūtum, [*κατακυλῶ*] ēre. Deorsum volvere: ut Devolvere rogos, devolvere trabes, devolvere faxa, Deorsum præcipitare. Hæc Valla lib. 5. Columel. lib. 1. cap. 5. Huic proxima fluens aqua e montibus oriunda, quæ per saxa præceps devolvitur.
 Corpora devolvunt in humum. Ovid. 7. Met. 574. de pestilentia.
 Pensa devolvere fulis. Virg. 4. Georg. 349.
 Verba. Hor. 4. Od. 2. 9. de Pindaro,
 Seu per audaces nova dithyrambos
 Verba devolvit.
 Devolvit ex sublimi. Plin. lib. 27. cap. 12. Datur & decoctum ejus bibendum duplici mensura ad rupta, convulsa, contusis, ex sublimi devolutis. i. e. his, qui ex loco superiori deciderunt.
 Jumenta cum oneribus, ruinæ modo, devolvere. Liv. 21. 33.
 Devolutus monte præcipiti torrens. Liv. 28. 6.
 Devolvi retro, per translationem. Liv. 1. 47. Faceffe hinc Tarquinius, aut Corinthum: devolvere retro ad stirpem, fratri similior, quam patri. Imperativi modi est.
 Devolvi ad otium & inertiam. Columel. in Proœm. lib. 1.
 Devolvi ad spem inanem. Cic. 7. Philipp. 13. Cui quum pridie frequenter esset assensus, postridie ad spem estis inanem pacis devoluti.
 Devoluta eo res est ut. Liv. 5. 11. Et eo devolvi rem, ut aut Patricii, aut Patriciorum affectu habendi Tribuni plebis sint.
 Et quoniam exacta procidunt & devolvuntur, inde Devolvere Catull. pro Exsecrare. Carm. 64. 4.
 Stimulatus ubi fuerente rabie vagus animi,
 Devolvit illa acuta sibi pondera lilice.
DEVOLUTUS, a, um. Partic. Phædr. 5. 8. 23. Devoluta tonitrua. Catull. 60. 4. Sen. Controv. 9.
DEVORO, [*καταφάγω, καταπίνω, λυφύσω*] are. Notæ significationis: pro Cibum non gustatum deglutire. Cato de R. R. cap. 78. Bos si ægrotare cœperit, dato continuo ei unum ovum gallinaceum, crudum, integrum facito devoret.
 Devorare, ad alia transfertur: ut Devorare pecuniam, pro Consumere. Cic. 1. 3. in Verr. 177. Devorare omnem pecuniam non dubitavit.
 Comedere & devorare. Cic. 11. Fam. 21. Segulium negligamus, qui res novas querit: non quo veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem, novam devoravit.
 Exhaustire & devorare. Cic. 13. Philipp. 3. Qui suis rebus exhaustis, beneficiis Cæsaris devoratis, fortunas nostras concupierunt.
 Patrimonia devorare. Catull. Carm. 29. 23.
 Patrimonium comescum & devoratum. Cic. in Sallust. 20.
 Spe & avaritia, bona & fortunas aliquorum devorare. Cic. pro Domo sua 60. Non enim arbitror, quum post meum discessum omnium locupletium fortunas, omnium provinciarum fructus, & Tetrarcharum ac regum bona, spe & avaritia devorasses, argenti & supellectilis meæ cupiditate cæcatum.
 Spe hæreditatem. Cic. 1. Att. 13.
 Spe lucrum. Hoc est, Tam ardentem affectare, ut jam consequutus esse videaris. Cic. pro Flacc. 57. Avulsus est enim præter spem, quod erat spe devoratum lucrum.
 Prædam spe & opinione. Cic. 1. Verr. 135.
 Hominum ineptias & stultitias. Cic. de Clar. Orat. 236. Id est, Patienter ferre & dissimulanter.
 Molestiam paucorum dierum, Patienter ferre & pati, quæ paucis diebus duratura est, molestiam. Cic. 6. Philipp. 17. Quapropter Quirites expectate legatorum reditum, & paucorum dierum molestiam devorate.
 Tædium. Quintil. lib. 11. cap. 2.
 Lacrymas introrsus obortas. Devorat. Ovid. 4. Fast. 846.
 Libros, Multa & ardentissimo animo legere. Cic. 7. Att. 3. Quid enim tibi faciam, qui illos libros devorasti?
 Devorare, pro Absumere, eripere. Accius Æneadis, Patrio exemplo, & me dicabo atque animam devorabo hostibus. Nonius, Devorabo melius legeretur.
 Nomen alicujus. Id est, Oblivisci nominis. Plaut. Trinum. 4. 2. 63. Tractum ab iis, qui aliquid in ore tenentes, id imprudentes devorant.
 Devorare dicta alicujus. Plaut. Afin. 3. 3. 59.
 Auscultate, atque operam date, & mea dicta devorate. Hoc est, tanta cum attentione advertite, ut dicta mea devorare videamini.
 Orationem alicujus, Libenti animo & cum magna voluptate audire, ut videatur is eam quasi devorare. Plaut. Pœn. 5. 2. 9. Sic Devorare verbum aliquod apud Cic. pro Sextio 23. Verbum ipsum omnibus modis animi & corporis devorabat.
 Orationem alicujus, pro Non satis animadvertere: & ut vulgus dicit, Non satis gustare, ut ait Budæus. Cic. in Bruto 282. Itaque ejus oratio nimia religione attenuata, doctis & attente audientibus erat illustris:
 a mul-

a multitudine autem & a foro, cui nata eloquentia est, devorabatur. Id est. Non intellecta transmittatur. Quæ significatio ducta est ab iis qui cibum non gustatum deglutunt, quasi stupente palato.

Verbum. V. paulo ante, Devorare orationem.

Dolor vocem lacrymasque devorat. Ovid. 13. Met. 540.

Devoratur vox. Plin. lib. 11. cap. 51. In theatrorum orchestris, scobe aut arena superjecta devoratur vox. i. e. intercipitur.

DEVORATUS, [καταπιμπν] Partic. Cic. in Pison. 90. In quo tu accepta tamen & devorata pecunia Utinachorum, centum talenta evomere non poterat. Pudore. Apul. Met. 2. p. 238. V. Plin. 30. 7.

DEVORATIO, onis. f. Tertull. de Refur. Carn. cap. 54.

DEVORATOR, oris. m. Idem ibid. cap. 32. Vet. Gloss. καταπιπν.

DEVORATORIVS, Tertull. de Idolol. cap. 1. Ambros. Epist. 5. p. 78.

DEVOTO & C. V. DEVOVEO.

DEVŌVFO, ōvi, ōtum, [κατὸννμ, καταρόμμ, ἀναμεκπίζω] ēre. Destinare, consecrare, vovere. Cic. 3. Off. 95. Quid? Agemnon quum devovisset Dianæ quod in suo regno pulcherrimum natum esset illo anno, immolavit Iphigeniam.

Devovere & constituere alicui hostiam. Cic. de Arusp. Resp. 6. Accedit etiam, quod expectatione omnium, fortissimo & clarissimo viro T. Annio devota & constituta hostia esse videtur.

Se amicitia alicujus. Id est, Dedere. Cæf. 3. Bell. Gall. 22. Neque adhuc hominum memoria repertus est quisquam, qui eo interfecto, cujus se amicitia devovisset, mori recuset.

Se pro populo. Id est, Morti sese addicere, ut morte sua populus sive Resp. fervetur. Cic. de Senect. Idem 2. de Fin. Liv. lib. 9. 4. Equidem mortem pro patria præclaram esse fateor, & me vel devovere pro Populo Romano legionibusque, vel in medios me immittere hostes paratus sum. Plin. lib. 22. cap. 5. Hic Decius postea se Consul, Imperiofo collega, pro victoria devovit.

Devovendi seipsum, aciemque hostium morem, ac ritus & verba, V. apud Liv. 8. 9. & 10. item 10. 28. 29. & de Urbium item Devotione & Evocatione Deorum Macrobi. 3. Saturn. cap. 9.

Se, fortunasque suas pro aliquorum incolumitate, otio, concordiaque devovere. Cic. post redit. in Senat. 1.

Se & caput suum aliqua conditione. Cic. pro Domo sua 145.

Se pro ære alieno. Cic. 11. Philipp. 13. Vidi etiam P. Decii auctionem, clarissimi viri: qui majorum suorum exempla persequens, pro alieno se ære devovit.

Se aris superiorum. Virg. 12. Æn. 234.

Devovere se pro Principibus Hispanorum, Gallorum & Germanorum mos fuit, (V. SOLDURI) qui sub Aug. Romam translatus, pro cuius salute se in senatu Sext. Pacuvius, Dione teste, devovit primus, & alii idem faciendi exemplum dedit. Hinc nata formula illa qua, veneraturi, fere per adulationem, principes, usi, dicere solebant DEVOTUS NUMINI MAJESTATIQUE TUÆ. V. DEVOTUS. De quo nonnihil Lipf. Antiq. Lect. 5. 8. Cafaub. ad Sueton. Calig. C. 14. Marcil. ad Hor. 2. Od. 17. De gladiatorum devotione Cuper. ad Petron. cap. 82. p. 405.

Devovere aliquem, pro Diris imprecationibus malum alicui optare. Ovid. in Ibin 93.

Illum ego devoveo, quem mens intelligit Ibin. Ibidem,

— devoveo teque tuosque modo.

Caput alicujus devovere. Ovid. 13. Met. 330. De hoc devovendi genere Plutarch. in Crafo & Appian. in Parth. V. DIRÆ. Devotionibus hujusmodi Athenienses solebant publice uti contra eos, quibus aqua & igni interdictum esset: solebantque hæ exsecrationes pilis lapideis inscribi. Nep. 7. 4. 5. Postquam autem se capitis damnatum bonis publicatis, audivit, & id quod usu venerat, Eumolpidas sacerdotes a populo coactos, ut se devoverent, ejusque devotionis, quo testator esset memoria, exemplum in pila lapidea incisum, esse positum in publico, Lacedæmonem demigravit.

Devovere, pro Excantare. Ovid. 6. Epist. 91.

Devovet absentes, simulacraque cerea figit. V. Tibull. 1. 9. 18.

Conf. DEVOTIO.

Speciatim in re Venerea usurpatur de frigore arte magica ei parti, qua Viri fumus, inducto Tibull. 1. 6. 5.

Tum me descendens devotum foemina dixit. &c.

DEVŌTUS, [καταρτ, δννν] Partic. ut Devota fica. Cic. 1. in Catil. 16. Quæ quidem (fica) quibus abs te initiata sacris, ac devota sit, nescio, quod eam necesse putas consulis in corpore defigere.

Caput devotum. Stat. 10. Theb. 788.

Perjuria. Catull. in Nupt. Pel. & Thet. 135.

Præcipue infelix pesti devota futuræ. Virg. 1. Æn. 712.

Varro, Tum devoto tibi animo utere.

Victima. Hor. 3. Od. 23. 10.

Pectora morti. Hor. 4. Od. 14. 18.

Sanguis. Hor. Epod. 16. 19.

Devoti, Qui in alterius amicitiam sese dederunt. Cæf. 3. Bell. Gall. 22. Atque in ea re omnium nostrorum intentis animis, alia ex parte oppidi Adcantianus, qui summam imperii tenebat cum sexcentis devotis, quos illi solduri appellat. Quorum hæc est conditio, ut omnibus in vita commodis una cum his fruantur, quorum se amicitia dediderunt, &c. V. SOLDURI.

Devotus, Deditus. Sueton. in Tiber. 67. Siquando, inquit, de moribus meis, devotoque vobis animo dubitaveritis, &c. Idem Calig. cap. 30.

Devotus alicui cliens. Juven. 9. Sat. 72.

Devotus & donatus studiis. Cic. 3. Tusc.

Devotus, Dirus & execrandus. Ovid. 6. Epist. 164.

Vivite devoto, foemina, virque toro. Hor. 3. Od. 4. 26.

Non me Philippis versa acies retro,

Devota non extinxit arbor.

Domus. Ovid. 9. Epist. 153.

Devoti, qui Professi vulgo vocantur. Religiosus & devotus olim in malam partem solum, at hodie solum in bonam. Alciat. in rubric. de verb. signif. V. Borrich. Cegit. p. 84.

Compar. Treb. Pollio in Div. Claud. C. 16. Claud. de Bell. Gild. v. 290. Salv. de Avar. p. 61.

Superl. Sen. de Benef. Sueton. Cæf. cap. 67. Quibus rebus & devotissimos tibi & fortissimos reddidit. Infeript. vet. DEVOTISSIMVS

NVMINI EJVS. V. Gruter. CCLIX. 1. CCLXIV. 2. & supra in ipso verbo.

DEVOTE, Adv. Compar. Ambros. Serm. 84. p. 383. Superl. Lactant. 2. 6. extr. Augustin. Epist. 86. fin.

DEVOTO, are. frequent. Cic. in Parad. 1. C. 3. Quæ vis Coclitum contra omnes hostium copias, tenuit in ponte solum? quæ patrem Decium, quæ filium devotavit, ac immisit in armatas hostium copias? In antiquis codicibus sic legitur. Minuc. Fel. cap. 28. V. Meurf. ad loc.

DEVOTATUS, Apul. de Herb. cap. 7. p. 276. Si quis devotatus, defixusque fuerit in suis nuptiis.

DEVOTURUS, [καταρτνρ] Quintil. lib. 4. Modus litis, propter quam devoturus seipso non fuerit.

DEVOTIO, onis. f. [κατν] Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Tu autem etiam Deciorum devotionibus placandos deos esse censēs. Idem pro Domo sua. Vita devotio. Cic. pro Rabir. Post. In devotione vitæ & in ipso genere mortis imitatus est P. Decium filius.

Devotio, Execratio [κατν] Sueton. in Calig. cap. 3. Lenis adeo & innoxius, ut Pisoni decreta sua rescindenti, non prius succensere in animum induxerit, quam veneficiis quoque & devotionibus impugnari se comperisset. conjunge Tacit. 12. Ann. 65. Apul. 1. Met. 83.

Idem ac Votum & Gratulatio. Apul. 11. Met. p. 713.

Christianis scriptoribus est Ardens atque intenta pietas, cui dediti Devoti etiam dicuntur. Hieron. in v. Hilarionis sub fin. & Lactant. 2. 12. Deo patri summa devotione servire.

DEVOTORIVS, Adject. ut Carmina devotoria apud Liv. & Macrobi. quibus homines urbesque devovebantur. [Hoc ipsum v. tamen cave putes apud alterutrum legi.]

DEVOTAMENTUM, Tertull. adverb. Gnostic. cap. 2. Ut devotamenta fierent universa ejus.

DEVŌRO, ussi, ustum, [κατακαίω] ēre. Idem quod Urere. Liv. 39. 2. M. Æmylius alter Consul agros Ligurum, vicosque, qui in campis aut vallibus erant, ipsis montes duos, Ballistam, Suismontiumque tenentibus, deussit, depopulatusque est. De frigore Liv. 40. 45. Hiems eo anno nive sæva & omni tempestatum genere fuit: arbores, quæ obnoxia frigoribus sunt, deussit cunctas.

Deurare morfu dicitur serpens, vel afflatu, quum inflammat. Sen. lib. 1. de Clementia.

Mons Cælius deustus. Tacit. 4. Ann. 64.

Pars Circi. Tacit. 6. Ann. 45. adde Cæf. Bell. Gall. 7. 25.

DEUS, i. [θεός, δαίμων, σίος] Constat ex Græco θεός esse dictum, aspiratione dempta, qui mos antiquis nostris frequens erat. Festus.

Dii pl. qui vel Majorum gentium, Selecti dicti, vel Minorum, Advēnæ & Adscriptitii appellati. Cic. 1. Tusc. 29. Ipsi illi majorum gentium dii qui habentur, hinc a nobis profecti in cælum reperiuntur. Quæ verba & iis connexa repetit, urget & illustrat Lactant. 1. 15. qui videatur. addi potest Coquejus ad Augustin. de C. D. 1. 4. p. 18.

Observandum Lat. Poetas ad imitationem Græcorum Dei vocabulum, tam foeminis, quam viris attribuisse. Ita Virg. 2. Æn. 632. & 7. 497. Venerem Deum, Junonem Deum. conf. Plaut. Pœn. 2. 2. 10. & 5. 3. 13.

Deus interdum idem est ac Genius. V. Turneb. Adverb. 19. 14.

Deus etiam pro Benefico & Servatore Ter. Phorm. 2. 2. 31. Ea qui præbet, non tu hunc habes plane præsentem Deum?

Deum suæ vitæ Lentulum vocat. Cic. Post redit. ad Quirit. 11. Hoc est, Servatorem, conservatorem. P. Lentulus, inquit, Consul, parens, deus, salus nostræ vitæ, fortunæ, memoriæ, nominis, &c.

Deum & parentem fortunæ & nominis sui alicquem statuere. Cic. pro Sextio, Video P. Lentulum, cujus ego patrem deum ac parentem statuo fortunæ ac nominis mei, fratris, rerumque nostrarum in hoc misero squalore & fordibus.

Porro Deus quoniam omnes in se perfectiones habet, quoties volumus ostendere virum alicquem esse singularem & eximium, Deum illum esse dicimus. ut Cic. 2. de Orat. 179. Quæ dispositio argumētorum, in qua tu mihi semper deus videri soles. Id est, Singularis ac summus artifex. Ter. in Adel. 4. 1. 19.

Laudarier te audit libenter: facio te apud illum deum:

Virtutes narro. Deum te facio, id est, Summis te laudibus effero. Socrates apud Platonem in Menone, ait hanc Laconum esse consuetudinem, ut quoties alicquem virum admirantur, dicant, θεὸν ἀννρ στν, id est, Divinus vir hic est. Quintil. lib. 1. C. 10. Virum omni laude cumulatam, numerisque omnibus consummatum, vulgo mortalem deum dici solitum indicat. Nam & sapientem, inquit, formantes eum, qui sit futurus consummatus undique, & (uti dicunt) mortalis quidam deus, non modo cognitione celestium vel mortalium putant instituendum, &c. Qui vero sese ingeniose rebus egregiis accommodant, eos lib. 1. de Orat. 115. Cicero quasi a Deo fictos vocat. Sunt autem, inquit, quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, ut non nati, sed ab aliquo Deo ficti videantur.

Deus sum. Serrno illius, qui sibi videtur summe fortunatus. Plaut. Curc. 1. 3. 11. Ter. Heaut. 4. 2. 15. Deorum vitam adepti fumus.

Sic Coenæ deum. Hor. 2. Sat. 6. 65. O noctes, coenæque Deum!

Dei nomen Impp. tributum in nummis V. Spanh. Diff. 12. p. 489. item Regg. Seleucidis &c. idem Diff. 7. p. 419. 19.

Introite: nam & hic Dii sunt Heracliti Ephesii dictum apud Gell. 20. cap. ult. De quo loco V. Salmast. Proleg. Exerc. Plin. p. 24. & Lambec. Prodrom. Luqubrat. Gellian. p. 109. 199.

Nulla gens est, neque tam immanifera, neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret, qualem habere deum deceat, tamen habendum sciat. Cic. 1. de Legib. 24.

Quis est tam vecors, qui aut, quum suspexit in cælum, deos esse non sentiat? Cic. de Arusp. Resp. 19.

Contemptor deum. Virg. 8. Æn. 7.

Genitrix deum, Cybele. Ovid. 14. Met. 536.

Interpres deum. Sen. Troad.

Mater deum, Cybele. Lucret. lib. 2. 658.

Radiantis ora dei, id est, Vultus Apollinis. Valer. 5. Argon. 408.

Rector deum, Jupiter. Ovid. 13. Met. 599.

Regina deum, Juno. Virg. 1. Æn. 9.

Regnator deum, Jupiter. Virg. 4. Æn. 269.

Rex deorum Jupiter. Hor. 4. Od. 4. 2.

Sator deorum atque hominum, Jupiter. Virg. 1. Æn. 254.

Simulacra deorum. Cic. 1. Act. in Verr. 3.
 Dis charus ipſis. Hor. 1. Od. 31. 13.
 Adverſis diis & fato ſiniſtro genitus. Juven. 10. Sat. 129.
 Adumbrati dii. In ADUMBRO.
 Æquorei dii. Ovid. 2. ex Ponto 10. 40.
 Æterni. Ovid. de Rem. Amor. 688. 3. Faſt. 804. &c.
 Alienigenæ. In ALIENIGENA.
 Aliger. Stat. 10. Theb. 296. Sic vocat Somnum.
 Alipes, id eſt, Mercurius. Ovid. 5. Faſt. 100.
 Arcitenens, Apollo vel Cupido. Ovid. 1. Met. 441.
 Armiger, id eſt, Mars. Sil. lib. 17.
 Aſper alicui. Valer. 3. Argon. 271.
 Aſperi. Sen. Hippol.
 Averſi. In AVERTO.
 Averruncus. In AVERRUNCO.
 Avidus, id eſt, Pluto, quod omnes ad ſe recipiat. Ovid. ad Liviam 440.
 Auſpices. Virg. 4. Æn. 45.
 Diis equidem auſpiciis reor, & Junone ſecunda
 Huc curſum Iliacas vento tenuiſſe carinas. Ubi Servius, Hoc
 dicit, Dii qui auſpices ſunt matrimonii, Æneam huc venire fecerant.
 Nuptiæ enim captatis fiebant auguriis.
 Bellicus, Mars. Sen. Agam.
 Benevolentes. In BENEVOLENS.
 Boni dii, boni quid porto, Exultantis vox. Ter. And. 2. 2. 1. Cic. pro
 Milon. Di boni, quid poteſt agi ſeverius?
 Cœleſtes. In CŒLUM.
 Cærulei, id eſt, Dei æquoris. Ovid. 2. Met. 8. 4. ex Ponto 16. 22.
 Faciles. Ovid. 9. Met. 755.
 Fatidicus, Apollo. Ovid. 2. Faſt. 262. & 5. 626.
 Ferales, id eſt, Infernales. Sen. Thyeſt.
 Immortalis. Hor. in Arte Poet. 464. Dii immortales! homini homo
 quid præſtat? Admirantis exclamatio eſt. Ter. Eun. 2. 2. 1. Cic. 2.
 de Fin. 93. Quos, dii immortales! ille, quum omnes artus ardere
 viderentur, cruciatus perferebat?
 Indigena. Ovid. 6. Met. 330.
 Inferni. In INFERI.
 Inverecundus, Bacchus apud Hor. Epod. 11. 13.
 Iratiſſimis diſ meis. Paut. Poenul. 2. 4. 1. Deus meus quum dicebant
 veteres, Genium ſuum intelligebant. Ter. Phorm. 1. 2. 24. Memini
 relinqui me, deo irato meo.
 Latonigenæ, Apollo & Diana. Sen. Agam.
 Magni. Hor. Epod. 15. & Ovid. frequenter. Dii magni, Admirantis
 eſt apud Catullum ad Calvum. 14. 12.
 Dii Manes. Cic. in Vatin. 14. Idem 5. Verr. 112. Jam illa præclara,
 non teſtium modo catervas, quum tua res ageretur, ſed tum a diis
 manibus innocentium pœnas, ſcleratorumque furias in tuum judi-
 cium eſſe venturas.
 Maris dii. Ovid. 1. Triſt. 2. 1.
 Meliora dii, Modus optandi, imperfecto ſermone: cui ſubauditur
 verbum Adferant, vel Dent. Cic. 8. Philipp. init. Ergo habet An-
 tonius quod ſuis polliceatur, quid nos? nunquid tale habemus? dii
 meliora. Virg. 3. Georg. 513.
 Dii meliora piis, erroremque hoſtibus illum.
 Minuti. In MINUO.
 Nativi. In NASCOR.
 Nemorum dii. Ovid. Hi ſunt, Fauni, Satyri, Panes, &c.
 Noctivagus, id eſt, Somnus. Stat. 10. Theb. 152.
 O dii. Cic. 9. Att. 21.
 Ogygius, id eſt, Apollô. Stat. 5. Theb. 513. Ovid. 10. Epift. 48.
 Opiter, Æſculapius, apud Ovid. 15. Met. 655.
 Opifex triſulci fulminis deus, id eſt, Vulcanus. Sen. Hippol. v. 189.
 Parvi. Hor. 3. Od. 23. 15.
 Patrii. Cic. 1. Verr. 7.
 Penates. Hor. 1. Epift. 7. 94.
 Penetrales, id eſt, Dii penates. Sen. Theb.
 Præpes, Cupido. Ovid. 8. Epift. 38.
 Princeps. Cic. Somn. Scip. 4. Nihil enim eſt illi principi Deo, qui
 omnem hunc mundum regit, quod quidem in terris fiat accep-
 tius, &c. Princeps ille Deus, parens rerum, fabricatorque mundi.
 Quintil. lib. 1. cap. 16.
 Propitii. Sen. Agam.
 Rectos deos habere, id eſt, Æquos & propitios. Hor. 4. Od. 4. 48.
 Sancti. Ovid. 3. Amor. 9. 43.
 Secundis diis agere aliquid. Virg. 8. Æn. 682.
 Summi. Ovid. 6. Met. 89.
 Superi. Hor. 2. Epift. 1. 138.
 Sylveſtres. Claud. in Epithal. Pallad. 19. Intelligit Faunos & Satyros,
 & hoc genus deos alios.
 Per deos. Cic. 2. Off. 5. Quid enim eſt, per deos, optabilius ſapien-
 tia? Idem 3. Philipp. 34. Hanc igitur occaſionem oblatam tenete,
 per deos immortales, Patres ſcripti, &c.
 Adhibere deos. In ADHIBEO.
 Appellare deum. In APPELLO.
 Averruncant dii. Cic. 9. Att. 2. Proponis, quam ſit turpe me adeſſe,
 quum quid de illo detraheretur, nefas eſſe aptobare. certe. contra
 igitur? dii, inquis, averruncant.
 Avertant omen dii. Cic. 3. Philipp. 35. Quod ſi jam (quod dii omen
 avertant) fatum extremum Reipublicæ venit, &c.
 Colere aliquem ut deum. Cic. de Senect. 81.
 Confugere ad deum. Cic. 1. de Nat. Deor. 53.
 Nihil eſt quod deus efficere non poſſit. Cic. 3. de Nat. Deor.
 Placatos deos pietas efficit & ſanctitas. Cic. 2. Off. 11.
 Evehi ad deos aliquem dicimus, καὶ εὐχόμεθα, quem Feliciffimum
 eſſe, & quaſi ſupra humanam conditionem poſitum ſignificare volumus.
 Hor. 1. Od. 1. 6. Conf. eadem Ode extr.
 Dii faciant: Optantis eſt, ſignificatque id quod, Utinam, quod & ſæpe
 jungitur. Cic. in Verr. Apud Comicos Faxint frequentius, ut Ter.
 Heaut. 1. 1. 109. utinam ita Di faxint.

Siquis deus id faciat, i. e. Si forte, ſi quo caſu id fiat. Hor. 1. 1. Sat. 15.
 Si qui Deus, en ego, dicat, Jam faciam quod voltis.
 Dii veſtram fidem, Admirantis adv. cum exclamazione, inquit Do-
 natus. Ter. And. 4. 3. 1.
 Genuit omnia deus. Cic. de Univerſ. 23.
 Gubernabit hæc deus aliquis. Cic. 6. Att. 3.
 Informare deos conjectura. In INFORMIS.
 Infringere deos precato, id eſt, Flectere precibus. Stat. 1. Achil.
 144.
 Inferere deos minimis rebus. In INSERO.
 Inſtigante deo, numine. In INSTIGO.
 Invitiſ diis hominibusque abſolutus. In INVITUS.
 Invocare omnes deos in auxilium. Quintil. in Proœm. lib. 4.
 Juvantibus diis. Cic. 3. Philipp. His authoribus & ducibus, diis ju-
 vantibus, nobis vigilantibus, &c.
 Moderantes cuncta dii. Ovid. 1. Met. 83.
 Obſecrare per deos & obteſtari aliquem. Hor. 1. Epift. 7. 94.
 Orare per omnes deos aliquem. Hor. 1. Od. 8. 2.
 Parent dei numini omnia. Cic. 1. de Divin. 120.
 Placare deos bove, vel quacunque re alia. Hor. 1. Epift. 16. 53.
 Si diis placet, Ironia. Cic. 2. de Fin. Ter. Phorm. 3. 3. 19. Eun. 2. 3.
 98. V. Briffon. de Form. p. 66. & 68.
 Plaudentibus diis & hominibus. Cic. 2. Q. frat. 4.
 Regi deorum immortalium numine omnia, gubernarique perſpeximus.
 Cic. de Aruſp. Reſp. 19.
 Dii illum in eam mentem impulerunt. V. MENS. H. St.
 Di mihi ſint teſtes. Ovid. 2. de Ponto 4. 5.
 Teſte deo credere. Ovid. 6. Epift. 30.
 Vix mihi, teſte deo, credita vita tua eſt.
 Teſtari deos. Virg. 4. Æn. 519. Cic. Antequam iret in exil. 28.
 Vereri deos. Cic. de Senect.
 Dii bene vertant. Ter. Adel. 4. 7. 10. In omnibus, quæ cupitè vene-
 rint, dici ſolet, ait Donatus.
 DEITAS, quæ & DIVINITAS dicitur [θεϊότης] Auguſtin. 7. de Ci-
 vit. Dei 1. Hanc divinitatem, vel, ut ſic dicam, deitatem: nam &
 hoc verbo uti jam noſtros non piget, ut expreſſius e Græco transferant,
 quod illi θεϊότης appellant, &c.
 DEUTERAGONISTA, æ. [δευτεραγωνιστής] Qui ſecundas partes
 agit, vel alteri ſubſervit, ſcenicus, qui ſecundas partes fabulæ agit.
 Budæus.
 DEUTERIA, æ. [δευτερίαι] Genus vini, quod fit ex maceratis aqua
 vinaceis, poſt multum acinis expreſſum. Latini Lorani vocant, &
 Secundarium vinum. De hoc Plin. lib. 14. cap. 10.
 DEUTERIAMBUS, i. Pes inter illos pedes quibus Clauſulæ decenter
 aptantur. Mart. Capell. lib. 5. p. 169. Alii Dithyrambum habent.
 DEUTEROLŒGI, [δευτερολόγοι] Cauſidici dicuntur qui adjuvare
 accuſatorem poterant, quos oportebat ſummiſſius agere, quam eum
 quem ſequebantur. Pædianus Divinat. in Q. Cæc. C. 15. Subſcripto-
 res a Cicerone appellari ait. Hujusmodi ſunt hodie, qui in cauſis
 illuſtribus perorandis ſolent adeſſe ei qui cauſam ipſam agit, & eum
 circumſtare, geſtuque & tacita admonitione ſe ab eo ſtare proſiteri.
 Budæus.
 DEUTERONOMIUM, [δευτερονόμιον] Legis iteratio vel repetitio,
 Quintus liber Pentateuchi ſive libror. Moſis. V. Tertull. adverſ. Marc.
 4. 15. Lactant. 4. 17. Sidon. 9. 9.
 DEUTEROPOTMUS, [δευτεροποτμος] Ita dicebatur, Cui jam quaſi
 mortuo juſta celebrabantur, & qui deinde præter omnium opinionem
 ſalvus rediret, ut ex bello, vel peregrinatione.
 DEUTERURGES, [δευτερυργής] Lænæ quoddam genus, quam poſte-
 riores etiam Epigraphon dixere, ſicut ejus artiſices Deuterurgos voca-
 runt. Significavit veſtem hanc in Bacchis Lyſippus. Cujus vero gentis
 fuerit hæc, parum compertum eſt. Ex Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10.
 Alex. Genial. Dier. 5. 18. V. Polluc. l. 7. C. 17. extr. ubi ἐπιγραφοῦν pro
 ἐπιγραφ. rectius legitur ex Emendato codice.
 DEUTORIX, [Δευτορίξ] Bætoritis filius magni apud Cheruſcos nominis
 ductus inter cæteros captivos Germanico Juniori clariffimum præbuit
 triumphum. Author Strab. lib. Geogr. 7.

D E X

DEXAMENÆ, pl. [Δεξαμενῶν] Ambraciæ regiuncula eſt, ita dicta
 a Dexamene Meſoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius
 fuiſſe perhibetur. Author Stephanus.
 DEXAMENE, [Δεξαμένη] Una ex nymphis marinis, a Recipiendo
 dicta.
 DEXICREON, ontis. [Δεξικρέων] Nauclerus quidam negotiandi cauſa
 enavigarat in Cyprum, cui jamjam onus in naves impolituro Venerem
 juſſiſſe ferunt, aquam tantum in navim imponeret, ſtatimque ſolveret.
 Ille vero dicto audiens comportata in navim aqua, proſectus ſumma
 tranquillitate, ſitientibus reliquis & mercatoribus & nautis, aqua ſin-
 gulis venundata multum inde argenti collegit, exque eo ſtatuum deæ
 poſuit, quam ex ſuo nomine appellavit. Hæc Cælius Rhod. lib. 29.
 cap. 18. V. Plutarch. in Quæſt. Græc.
 DEXIMONTANI, Carmanie populi, dexteram ripam Granii amnis ac-
 colentes. Author Plin. lib. 6. cap. 23.
 DEXIPPUS, [Δεξιππος] Orator Athenienſis fuit, ſub Valeriano, &
 Aureliano principibus.
 Fuit & alter hoc nomine Medicus, patria Cous, diſcipulus Hippocratis.
 Author Suidas. Dicitur & Dioxippus q. V.
 DEXTANS, antis. m. [δεξιπαις] dicitur quia Aſſi deest ſextans,
 Quemadmodum Duodeviginti & Deunx. Hæc Feſtus. Columel. lib.
 5. cap. 1. Pars dimidia & tertia vigintiquatuor millia, hoc eſt dex-
 tans, in quo ſunt ſcrupula 240. Quo in loco dextantem a deunce
 ſeparat: ſubdit enim poſtea deuncem valere ſcrupula 264. Eſt autem
 Dextans, idem quod Decem uncia. Dividebatur enim jugerum, ut
 As, in Duodecim uncias, hoc eſt, Duodecim partes æquales, ut ibi-
 dem planiſſime docet Columella.

Dextans, Decem cyathorum mensura. V. Sextarius Romanus, In SEX. Gloss. Vet. Dextans *δεξάνσιον*.
DEXTER, tra, trum; vel tera, terum. [*δεξιτερ*] Plerumque sine substantivo ponitur, subaudito Manus, Pars, Latus aut aliquid simile. Virg. 2. *Æn.* 291.
 — si Pergama dextra
 Defendi possent, etiam hac defensa fuissent. subaud. Manu.
 Dexter a procerior. Plin. lib. 11. cap. 43.
 Crudelis. Ovid. 10. *Epist.* 115.
 Dextra crudelis, quæ me, fratremque necavit.
 Fabrilis. Ovid. 4. *Met.* 175. De Vulcano.
 Ferox. Claud. 34. — dextra ferox in vulnere sævit.
 Fidissima. Valer. 5. *Argon.* 63.
 Funerea. Valer. 7. *Argon.*
 Hostilis. Virg. 10. *Æn.* 847.
 Tantane me tenuit vivendi, nate, voluptas,
 Ut pro me hostili paterer succedere dextræ
 Quem genui?
 Impia. Ovid. 7. *Epist.* 130.
 Non bene cœlestes impia dextra colit.
 Inermis. Claud. 5. *Paneg.*
 Invieta bello. Virg. 6. *Æn.* 879.
 Lassa. Stat. 10. *Theb.* 833.
 Letifera. Ovid. 12. *Met.* 606.
 Certaue letifera direxit spicula dextra.
 Strenua. Ovid. de *Medicamine Faciei* 64.
 Studiofa. Ovid. 15. *Epist.* 1.
 Supplex. Stat. 1. *Achil.* 361.
 — ultro etiam veneratur suplice dextra.
 Temeraria. Lucan. lib. 8. 795.
 Terribilis. Ovid. 2. *Met.* 61.
 Tremula. Ovid. 5. *Fast.* 511.
 — tremula dant vina rubentia dextra,
 Accipit æquoreus pocula prima deus.
 Venalis. Sil. lib. 5.
 Vivax. Lucan. ad *Pison.*
 Nunc quoque vivaci scrutaris pectora dextra, &c.
 Ultrix. Sen. *Herc.* 11.
 Abluere sanguine dextram obsoletam. Sen. *Agam.* 13.
 Affectare dextram. Virg. 3. *Æn.* 670.
 Verum ubi nulla datur dextram affectare potestas.
 Intendere, scilicet sic ut posset navem tenere. Servius.
 Afferre dextram ad omne facinus. Sen. *Med.* 12.
 Amplecti dextram. Sen. *Herc.* 4. — unde illum mihi
 Quo te tuamque dextram amplectar.
 Appetere dextram. V. *APPETO*.
 Assurgens dextra. Virg. 10. *Æn.* 797.
 Jamque assurgens dextræ, plagamque ferentia
 Æneæ subiit mucronem, ipsumque morando
 Sustinuit.
 Audendum dextra. Virg. 9. *Æn.* 320.
 — prior Hyrtacides sic ore locutus,
 Euryale, audendum dextra, nunc ipsa vocat res.
 Cedo dextram. V. *CEDO*.
 Committere dextram dextræ. Ovid. 2. *Epist.* 31. Sic multis in locis
 Jungere dextras, pro Pacifici & ferire fœdus. q. V.
 Compescere impiam dextram. Sen. *Herc.* 6.
 Computare annos dextra. V. *COMPUTO*.
 Conjungere dextras. Virg. 1. *Æn.* 514.
 — avidi conjungere dextras Ardebant.
 Victtricemque petunt dextræ conjungere dextram. Ovid. 3.
 Met. 421. V. mox Jungere.
 Conferere. Stat. 1. *Sylv.* 6. 60.
 Edunt vulnera, conferuntque dextras.
 Contingere. Ovid. 3. *Amor.* 8. 17.
 Qua periit aliquis, potes hanc contingere dextram?
 Copulari. V. *COPULO*.
 Dare alicui. Virg. 3. *Æn.* 610.
 Ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus
 Dat juveni: atque animum præsentis pignore firmat. Dextra
 enim consecrata est Fidei. Servius.
 Dare dextram dicimus, non modo manum præbere, sed etiam auxilium præstare. Virg. 6. *Æn.* 370. Da Dextram misero. V. *Tendere*.
 Deducere aliquem miti dextra. Sil. lib. 12.
 Fatigare oculis dextram. Tacit. 15. *Ann.* 71.
 Imbuere rudem dextram cruore. Sen. *Troad.* 4.
 Inhibere. Sen. *Oeth.* v. 1560.
 Parcite ô dices, inhibete dextras.
 Intendere ad statum. V. *INTENDO*.
 Interjungere dextras. V. *INTERJUNGO*.
 Jungere dextræ dextram: majorum enim hæc fuerat salutatio: cujus rei causam Varro, Callimachum secutus, exposuit: asserens omnem eorum honorem, dextrarum constitisse virtute: ob quam rem hac se venerabantur corporis parte. Hæc Servius. Virg. 1. *Æn.* 408.
 — cur dextræ jungere dextram Non datur?
 Jungere dextram ad fœdera. Valer. 6. *Argon.* 339.
 Jungere hospitio dextras. Virg. 3. *Æn.* 83.
 Movere prælia collata dextra. Ovid. 1. *Fast.* 569.
 Obarmare dextras. Hor. 4. *Od.* 4. 20. 21.
 Opposui dextram passuræ vulnera fronti. Ovid. 12. *Met.* 386.
 Dextram porrigere alicui ex Cic. pro *Deiotaro*, in *PORRIGO*. H. St.
 Precans dextra. Virg. 12. *Æn.* 930.
 Ille humilis, supplexque oculos dextramque precantem
 Protendens, Equidem merui, nec deprecor, inquit.
 Prehendere dextram. Cic. 1. de *Divin.* 59. Quumque te tua patria vultum esse dixisses, prehendiſſe eum dextram tuam, & bono animo te fuisset esse, &c.
 Refellere dextra dicta alicujus. Virg. 12. *Æn.* 644.
 Perpetiar? dextra nec Drancis dicta refellam? Id est, Virtute.
 Nam pro rei officio ipsam rem posuit, Dextram scilicet pro Virtute.
 Servius.

Renova dextras cupere. Tacit. 2. *Ann.* 58. Idem author (refertente Alciato) ostendit lib. 18. dextras concordie signa ultro citroque destinari ab exercitibus solitas.
 Reprimere dextram, pro Continere. Virg. 12. *Æn.* 939.
 Æneas volvens oculos, dextramque repressit.
 Tangere dextram. Virg. 7. *Æn.* 266.
 Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.
 Tendere. Cic. 10. *Philipp.* 9. Quæ quidem nunc M. Bruti imperio, autoritate, copiis non instructa solum, sed etiam ornata tendit dextram Italiae, suumque ei præsidium pollicetur. De Græcia. V. *Dare*.
 Viduare dextram ense. Sen. *Hippol.* 6.
 Dexteras antiqui venerabantur, per dextram jurabant, tanquam fidei sedem, & virtutis ministram.
 Testes fidei, dextræ. Cic. 11. *Philipp.* 5. Dextræ, quæ fidei testes esse solebant, perfidia sunt & scelere violatæ.
 Firmior non tam in bellis & in præliis, quam in promissis & fide dextra. Cic. pro *Deiot.*
 Fidem & dextram porrigere. Cic. Post *redit.* in *Senat.* 22. Qui mihi primus afflicto & jacenti, Consularem fidem, dextramque porrexit.
 Per hanc te dextram oro. Ter. *And.* 1. 5. 55. Ubi Donatus, Fœderis & fidei membrum erat dextra. Cic. pro *Deiot.* 8. Per dextram istam te oro, quam regi *Deiotaro*, hospes hospiti, porrexisti, &c.
 A dextra canere. Cic. 1. de *Divin.* 12. Jupiterne cornicem a læva, corvum a dextra canere jussisset.
 A dextra maris. Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio, a dextra maris, scopulis inaccesſa.
 Dextra, ablativus, pro In parte dextra. Plaut. *Amph.* 1. 1. 177.
 Hinc enim dextra vox aures ut videtur verberat. Sallust. in *Jugurth.* C. 11. Dextra Adherbalem adſedit.
 Dextra, læva. Liv. 4. Dextra montibus, læva Tiberi amne septus.
 Dextra, lævaque large amplectens montem. Plin. lib. 2. cap. 11.
 Dextra, sinistra. Cic. 3. *Acad.* 125. Supra, infra; dextra, sinistra; ante, post, &c.
 Ad dextram. V. AD præpositionem.
 Ad dextram & Ad lævam contraria. Cic. de *Univerſ.* 42. Nam & ante & pone, ad lævam & ad dextram, & sursum & deorsum, &c. Idem 12. *Philipp.*
 Dextrabus, pro Dexteris. Antiquum. Liv. *Odyſſ.* Deque manibus dextrabus. Nonius 8. 82.
 Dextrum cornu & sinistrum in acie tenere. Liv. 3. 70.
 Fores dextræ. Ovid. 2. *Met.* 18.
 Signaque sex foribus dextris, totidemque sinistris, &c.
 Manu dextra tenere pateram. Cic. 1. de *Divin.* 46.
 Dextra auspicia, Prospera. Festus.
 Dextrarum tibiæ genus est, quæ dextra tenentur. Fest. V. *TIBIA*.
 Dexterior, Comp. pro Positivo. Ovid. 12. *Met.* 303. — faucius armo Dexteriore Medon.
 Dexterior pars. Varro 2. de *R. R.* cap. 5. De taurorum compressu. Et fellam cubito dexteriore premit. *Martial.* lib. 5. 62.
 Dexter, Prosper, propitius. Virg. 8. *Æn.* 302.
 Et nos, & tua dexter adi pede sacra secundo.
 Adſit Domitianus dexter, ac volens. *Quintil.* in *Proem.* lib. 4.
 Dexter ades ducibus. alloquitur Janum. Ovid. 1. *Fast.* 67.
 Dexter, Aptus, conveniens, agilis, ab aptitudine dextræ manus. Stat. 4. *Sylv.* 7. 48.
 Signa frenatæ moderatus alæ
 Castore dextro. [Imo hoc quoque loco Dexter propitius interpretandus. Sequens locus vereor, ut sic extet ap. Livium.
 Dexter, pro Dextere. Adv. Liv. 9. Rem per se popularem ita dexter egit, ut rodendis corporibus, animi multo plus militum imperatori reconciliarentur. [Apud Virg. quoque 4. *Æn.* 294. Qui rebus dexter modus, de temporis opportunitate atque *εὐκαίρως* intelligi debet, ut jam Serv. docuit, q. V. Et apud Ovid. 2. *Art. Am.* v. 145. Dextra indulgentia, est Indulg. opportuna. Nusquam vero Dexter pro agili, solerti, habili ponitur, uti vulgo utuntur.
DEXTELLA, dimin. [*δεξιέλιον*] Cic. 14. *Att.* 20. Q. F. ut scribis, Antonii est dextella. per eum igitur, quod volumus, facile auferemus. Id est, Eo quasi dextra utitur Antonius, eundemque carissimum habet.
DEXTERE, Adv. Feliciter. [*δεξίως*] Liv. 1. 34. Notitiaque eum brevi apud regem, liberaliter, dextereque obeundo officia, in familiaris amicitia adduxerat jura. Hor. 1. *Sat.* 9. 45.
 Nemo dexterius fortuna est ufus.
DEXTERITAS, âtis. [*δεξιότης*] Aptitudo, convenientia. Liv. 1. 37. C. 7. extr. Multa in eo & dexteritas & humanitas visa. Idem 28. 18. Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexteritas, ut non Syphacem modo, barbarum, insuetumque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum, facunde alloquendo sibi conciliavit. Gellius 13. 16. Græcum v. *φιλαστροφία* significare dexteritatem quandam, dicit, benivolentiamque erga omnes homines promiscuam. [Posteriori loco felix quædam propensio conciliandi sibi animos hominum denotari videtur.
DEXTIMUM, [*δεξιότατον*] & Sinistimum, Antiqui pro Dextro & Sinistro dicebant, teste Festo. Varro *πρὸς λέγειον*, apud Nonium 2. 168. Primo compito dextimum viam munit Epicurus. Sallust. in *Jugurth.* C. 100. a pr. Sylva cum equitatu apud dextimos, in sinistra parte Aulus Manlius, cum funditoribus & sagittariis, præterea cohortes Ligurum curabat.
DEXTRALE, is. n. [*δεξιόλεον*] Ornamentum dextræ, commune viris & mulieribus. Ufus est Cyprian. lib. De Habit. Virgin. citans Eſaiam. Sarisb. 8. 20. Affumere Dextralia. Vid. *Salmast.* ad *Hist.* Aug. p. 248. Hujus Diminutivum **Dextrariolum**, i. n. Vulg. Interpr. *Judith.* 10. 3. In Gr. est *ψιχρίον*.
 Dextrariolum V. in **Dextrocherium**. Fortasse Dextraliolum. Sic Brachiarum & Brachialia. V. **BRACHIALE**. H. St.
Dextrarii, [*δξίται*] Equi, maxime bigarii dicuntur.
Dextratus, a, um. ut Ager dextratus, Pars dextrata. *Auct. de Limit.* Edit. *Goessii* p. 298.
Dextratio, onis. f. Motus qui fit a sinistra ad dextram. *Solin.* cap. 57. Quadriga Tarpejum Jovem trina dextratione lustravit. V. *Lex.* Pitisc. Circumactio vel circuitio explicari poterit, quod equi scilicet templum Capitolini Jovis dextrorsum ter circumierant.

DEXTRARE igitur est dextrorsum ire: sed vox est parum Latina.

DEXTROCHERIUM, [δεξιόχριον] Muliebre brachiorum ornamentum, quod ex auro in annuli lati formam gemmis pretiosissimis integebatur. Julius Capitolinus scribit Maximinum Thracem pollice fuisse ita vasto, ut uxoris dextrocherio uteretur pro annulo. V. Casaub. ad l. cap. 6. Meminit Caelius lib. 8. cap. 13. ubi docet Dextrariolum in lib. Judith, non aliud esse, quam Dextrocherium. V. Lex. Pitisc.

DEXTORSUS & DEXTORSUM, Adv. [ἐπὶ τὸν δεξιόν] Id est, A dextra parte, aut Versus dextram partem. Cic. 1. de Divin. 22. ex Accio. Dextrorsum orbem flammeum Radiatum solis linquier cursu novo. Plin. lib. 24. cap. 16. Efficacissimum remedium esse ajunt, si tres quoque trium nationum homines perungant dextrorsus. Liv. 6. Bell. Pun. 31. Hor. 2. Sat. 3. 50.

DEXTROVERSUM, Adv. Idem Plaut. Curc. 1. 1. 70. Si deos salutas, dextroversum cenfeo. V. ibi Taubm.

D I

DI & DIS, Præpositiones ejusdem significationis sunt, quia ambæ separativæ, & in compositiones solum reperiuntur. Modo negationem notant, ut Diffido, id est, Non fido: Modo Diversitatem, ut Dissentio, id est, Diversum sentio: modo Divisionem, ut Dissocio, disjunctio: modo augment sign. ut Discupio, i. e. Valde cupio, Diferurior, i. e. Valde crucior: modo idem sunt quod Male, ut Dispereo, id est, Male pereor. Di ac De in compositis sæpissime confunduntur a Librariis. Componitur autem Di, cum dictionibus incipientibus a D, ut Diduco: G, ut Digero: L, ut Diluo: M, ut Dimitto: N, ut Dinumero: J, ut Dijudico: R, ut Diruo: V, ut Diverto. f in Dis ante sp, st, tollitur, ut Dissipio, Disto. ante f mutatur in similem, ut Differo: ante voc. Di assumit r, ut ab Emo Dirimo. De his singulis V. f. l. Adnotarat h. l. quædam H. St. quæ cultro ablata fuerunt, quantum ex reliquis conjicere licet, videtur ex Græcorum penu quædam cum hac præp. composita verba arcessere, ut Διασκεπόμενος Discepto, Διαγινώσκω Dignosco &c.

D I A

DIA, [Δία] Deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliasios colebatur, eademque fuisse creditur cum Hebe Juventutis dea. V. Strab. lib. 8.

DIA, [Δία] Insula est maris Ægæi, una Cycladum, distans a Delo XVII. m. pass. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias a vini fertilitate. Author Plin. lib. 4. cap. 12. In hac Liber pater Ariadnen, a Theseo destitutam, uxorem duxit: Qua de causa etiam Baccho sacram esse volunt. Ovid. 1. de Arte Am. 528.

Qua brevis æquoreis Dia feritur aquis.

Est item Dia Thesaliæ urbs, ab Æaco condita. Alia item Thraciæ, ad Athon montem. Tertia, Eubœæ. Quarta, insula juxta Scyllæum Peloponnesi promontorium, oppidum habens ejusdem nominis. Quinta, Lusitaniæ, ad Oceanum. Sexta, Italiæ, juxta Alpes. Septima, Scythiæ, juxta Phasim. Octava, Cariæ. Nona, Bithyniæ, juxta Pontum. Author Stephan.

DIABATERIA, pl. [διαβατήρια] Sacrificia, quæ pro transitu vel trajectu fiunt. Horum meminit Plutarch. in Lucull. Gyrard. de Diis Synt. 17. Jul. Pollux. 2. 200.

DIABATHRA, æ. [διαβάθρα] Genus solearum Græcarum, ait Festus. Turnebus Muliebria calceamenta fuisse scribit Advers. 23. 17. Varro de L. L. 6. 3. ex Nevio. Diabathra in pedibus habebat, erat amictus epicroco. De homine dictum cultum muliebrem & molliorem gerente. V. Ferrar. de Re Vest. 3. 21.

Diabathra capiuntur etiam pro Gradibus pensilibus, seu Scalis. Βάσις enim Ascendo significat. Unde & Anabathra. Juven. 7. Sat. 46. Hinc

DIABATHRARI sunt, qui Latinis Coriarii. Plaut. in Aul. 3. 5. 39. Sedentarii, futores, diabathrarii.

DIABETES, etis. m. [διαβήτης] Transitus, ἀπὸ τοῦ διαβαίνεν. Unde & pro Siphone usurpatur. Columel. lib. 3. cap. 10. a pr. de vite, Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima, per medullam trunci, veluti per siphonem, quem diabetem vocant mechanici, trahitur in fumum.

Diabetes, Renum vel Vesicæ affectio quædam est, quam nonnulli Matellæ intercutem vocant: Urinæ profluvium alii: quidam Dipfacon. Sitim enim parit extra modum, unde dicitur Dipfacos, uti author est Paul. Ægineta lib. Medicinæ tertio. Definuit autem ab eo, πηχέα τὸ πινόμενον διεσθῆναι, id est, Perceler eorum quæ ebibita sunt transitus: unde & διαβήτης. Diabetes, nuncupatur, ἀπὸ τοῦ διαβαίνεν. Meminit & Galen. lib. 1. de Crisib. de L. Aff. 6. 3.

DIABETÆ, [Διαβήτη] Stephano] Insulæ quatuor in mari Carpathio citra Rhodum, quas recenset Plin. lib. 5. cap. 31.

DIABLINDI, [Διαβλινδοί] Galliæ Lugdunensis populi, quos commemorat Plin. lib. 4. cap. 18.

DIABOLE, [διαβολή] Latinis Obtrectatio, Criminatio, cui aras Athenienses consecrassent, testis est Theophrastus apud Diogenianum.

DIABOLUS, [διαβόλος] Erasmo Delatorem, aut Calumniatorem significare videtur: a verbo διαβάλλω, quod est Deferre, Traducere, sive Infamem reddere: Budæo autem Adversarium. V. Suic. Thef.

DIABROSIS, is. f. [διαβρωσις] i. e. Corrosio, qua exefa parte aliqua sanguis exit. Celf. 4. 7. 5.

DIACATHARTIA, [διακαθαρεία] Id Muneris est, quum Imperator privatis fundis concedit, ut purgentur διακαθαρίζω enim, idem est quod Purgo. Alciat. in l. Quicunque. C. de omni agr. desert. lib. 11. V. v. seq.

DIACATOCHÆ, [διακατοχή] Bonorum possessio dicitur: & **DIACATOCHUS**, Bonorum possessor. Reperitur hæc dictio in lege 7. l. Quicunque. Codic. De omni agro desert. sed corrupte. Diacatochiæ enim ibi legitur pro Diacatoches vel pro Diacatochi. Monuit Budæus in annotationibus.

DIACHETON, Spina alba est, magnitudine arboris modicæ, flore rosæ, cujus radix unguentis expetitur, alias Dipfacos dicitur. Plin. lib. 24. cap. 13.

DIACHYTON, [διαχύτων] Dulcis vini genus, quod fit, ut Plinius author est, uvis in sole siccatis loco clauso per dies septem, in cratibus,

totidem pedes a terra alte, noctibus a rore defensis, octavo die calcatis. Hæc ille lib. 14. cap. 9.

DIACODION, [διακόδιον] Medicamentum quod ex capitibus papaveris fit. Plin. lib. 20. cap. 19. Sane κόδιον caput papaveris significat.

DIACOLEA, æ. f. Chamæmelum. Apul. de Herb. cap. 23.

DIACONUS, i. m. [διακόνος] Ministrum significat, a verbo διακονέω, Ministro. Quanquam & mulieribus olim ad ministeria utebantur, quæ **DIACONISSÆ** appellabantur. V. Act. 6. 1. earum mentio quoque in C. 1. 9. de Episc. & Cler. item Amm. Marcel. ut & Ignat. Epist. 9. Talem Phœben indicat Apostolus Rom. 16. 1. V. Casp. Ziegl. de Diaconis & Diaconissis. adde Car. du Fresne ad Alex. Comm. lib. 15. f. 416. seq. & in Glossar. Med. Græc. p. 294. seq. ubi varii Diaconorum Ordines exhibentur. De Cardinalibus Diaconis adi Reines. de Palatinis Lateranens. p. 57. & 71. V. & Suic. Thef.

DIACO, onis. Alia flexione in Epist. 33. Ambros. ad Marcell. post pr.

DIACONISSA, æ. f. V. supra.

DIACONIUM, ii. n. **DIACONATUM** aliqui vocant. Sulp. Sever. de Mart. C. 5. item Sacrarium ubi sacra continentur vasa. V. Rhodig. 25. 23.

DIACOPE, es. [διακοπή] Intercitio, separatio. Diacope sive Diastole, apud Julium Rufinianum, Figura est, quum inter duo eadem verba diversum ponitur aliquod medium, ut, Duc, age, duc ad nos.

DIACOTENE, es. [διακοπή.η] Cappadociæ regio, ad Halym fluvium. Strabo lib. 12.

DIACOPI, [διακοπῆς] Vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, sive Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittabant in arva remotiora, segetibus destinata. Ulp. 1. penult. D. de extraord. crimin. Commata etiam & Diacopi, qui in aggeribus fiunt.

DIACOSMUM, [διακόσμον] Strabo accipit pro Instructione, aut etiam Catalogo, ut quum Homerum prodit meminisse in Paphlagonico diacosmo. V. Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 6.

DIACROMMYON, n. Apul. a κεράμειον, cepa. Medicamentum ex cepis.

DIACTOR, [διάκτωρ] quasi Internuntius, quod Nomen datum est Mercurio, quem deorum Internuntium Poetæ fixerunt.

DIADAPHNIDON, i. n. Emplastrum lauri baccas habens. Celf. 5. 19.

DIADEMA, atis. n. [διάδημα, μίτρα] Ornamentum capitis regum insignis. Tacit. lib. 6. C. 43. Surena patrio more Tiridatem insigni regio evinxit. Paulo post subdit, Si qui alii delectum capiendi diademati diem haud concelebraverant. V. Lips. ad C. 37. Reginæ quoque eo insigni ornabantur, ut docet Plutarch. in Lucullo p. 503. de Monima Milesia, altera Xerxis uxore, cujus magna fama & honor apud Græcos. Hæc Bayfius. Cic. 2. Philipp. 34. Diadema ostendis: gemitus toto foro. unde diadema? Martial. lib. 8. 55. De leone.

Cui diadema daret marmore picta Nomas. V. NOMAS.

Generis diadema. Claud. de Nupt. Honor. 259.

Regum diademata. Stat. 3. Sylv. 3. 51.

Imponere diadema. Cic. 2. Philipp. 85. Tu diadema imponebas cum plangore populi: ille cum plausu rejiciebat. Idem 3. Philipp. 12. Ut Collegæ diadema imponeret.

Diadema (inquit Cælius lib. 24. cap. 6.) erat Fascia candida, quæ regum capitibus obligabatur. Alexandrum Magnum legimus, quandoque sibi diadema detraxisse vulneri obligando quod in fronte acceperat Lyfmachus. (Discimus ex Appiano in Syriaca p. 89. Paris. in m. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον δασεῖα πλάκῃ, τὴν διαδήματι αὐτοῦ τὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ. H. St.) Quam rem protendisse illi regnum ferunt, quod & mox sit consequutus. Tradit Ammianus Marcellinus, invidiæ Pompejo datum ab obtrectatoribus, quod fascia obligatum crus circumferret ulceris causa, veluti novarum rerum affectionis prælagium id foret, unde illud est Ciceronis de Pompejo ad Att. lib. 2. 3. Mihi caligæ ejus & fasciæ cretata non placebant. In gente Turcarum reliquias etiamnum antiqui moris fervari palam est. Sueton. in Julio cap. 79. Quum sacrificio Latinarum, revertente eo, inter immedicas ac novas populi acclamationes, quidam & turba statue ejus coronam lauream candida fascia præligatam imposuisset, & Tribuni plebis Epidius Marullus, Cæfetusque Flavius, coronæ fasciam detrahi, hominemque duci in vincula jussissent: dolens, seu parum prospere motam regni mentionem, sive (ut ferebat) ereptam sibi gloriam recusandi, Tribunos graviter increpitos potestate privavit: neque ex eo infamiam affectati etiam regii nominis discutere valuit, quanquam & plebi regem se salutanti, Cæfarem se esse, non Regem responderit: & Lupercalibus, pro Rostris a consule Antonio admetum sæpius capiti suo diadema repulerit, atque in Capitolium Jovi Optimo Maximo miserit. Hactenus Sueton. Ideo Tribuni fasciam coronæ laureæ, quam quidam imposuerat statue Cæsaris, detrahi jusserunt, quia videbatur significare regiam potestatem: quod nomen apud Romanos erat invidiosissimum. Fascia enim candida nihil aliud est, quam Diadema: quod regum insignis primus invenit Liber pater, ut testatur Plin. lib. 7. cap. 56.

Non uno modo se habuerunt veterum Regum diademata. V. Briffon. de Regno Pers. lib. 1. p. 32. & Lindebrog. ad Ammian. nec non Lambin. ad Nepot. 15. n. 126. Camerar. Cent. 1. Hor. Subc. cap. 61. Bart. ad Stat. 2. Theb. p. 515. De Diadematis Augustorum Spanhem. de Usu & Præst. Num. Diss. 12. p. 385. De Imperator. Byzantin. diadematis, sive σιαδμοῖς, V. Goar. Observ. ad Codin. de Off. Aulæ Const. cap. 3. f. 47.

Erat etiam Diadema Poetarum & Sacerdotum ut præclare docet Cuperus in Consecr. Homer. p. 107. 138. Muliebri genere ὀρχαῖκός extulit Pomponius in Satyra Diademam: veluti Laberius in Cancro, qui Dogmam, Plaut. Milit. 2. 1. 70. Glaucoram eodem genere usurpat Apul. 10. Met. Caput stringebat diadema candida. V. Voss. 5. Instit. Orat. p. 258. & Lex. Pitisc.

DIADEMALIS, e. Adj. Dracont. 2. 31. in Nebuc.

Tum diademalem turparunt cornua frontem. at Theodulfus, cap. 3. v. 15.

Et diademali fat dignam pondere frontem.

DIADEMATUS, [διαδηματός] Diademate ornatus: ut Diadematus Apollo. Plin. lib. 34. cap. 8. Item Apollinem diadematum.

DIADEMATUS, Cognomen fuit L. Cæcili Metelli, cum ob causam ita appellati, quod frontem ex ulcere diu ligaverit fascia, quæ diadema Græce dicitur. Author est in Coriolano Plutarchus. Hic fuit Metelli

- Metelli Macedonici, qui quatuor reliquit liberos, filius: & postea a devictis Dalmatis est appellatus Dalmaticus. Epito. Liv. 62. & Eutropius lib. 4. Sigon. de Nom. Rom.
- DIADEMATĪCUS**, a, um. ut Diadematicum forum, scil. Pisæum, in quo victoribus diademata & coronæ tribuebantur. Liv. apud Nonium 3. 104. conf. Turneb. Advers. 15. 5.
- DIADES ATHENÆ**, [Διῆς, αἱ Διῆδες] Civitas ab Atheniensibus adificata, quæ freto incumbit ad Caunum. Sic Strabo lib. 10.
- DIADICASIA**, [Διδικασία] Latine Altercatio, quæ a continua oratione differt. Hujus præcepta Quintil. lib. 6. cap. 5. posuit: Bonus, inquit, altercator vitio iracundiæ careat. Nullus enim rationi magis obstat affectus, & fert extra causam, & plerunque deformia convicia facere ac mereri cogit, & ipsos nonnunquam iudices incitat. Budæus.
- DIADŌCHOS**, [Διδοχός] Gemma beryllo similis. Plin. lib. 37. cap. 10. Apud Athenienses autem Diadochi dicebantur οἱ πραιποσίτοι, hoc est, Quingenti viri, quorum decreto de rebus publicis privatisque statuebatur. Ita dicti quasi succedentes, ad differentiam Areopagitarum, quorum perpetuus erat magistratus.
- DIADUELLA**, [Διαδύελλα] Mons est Ætuatis proximus, in quo Rheni fluminis origo esse dicitur, Strab. lib. 4. [Alias Adulam montem vocat, ut & alii Geographi. Itaque locus sine dubio corruptus. V. Xyl. & Caf. not.]
- DIADUMENUS**, [Διδομένους] quasi Vittatus, diadematusque. Plin. lib. 34. cap. 8. Polycletus Sicyonius Ageladæ discipulus Diadumenum fecit, molliter juvenem, centum talentis nobilitatum.
- DIADUMENUS**, i. m. Filius Macrini Augusti, a patre statim, posteaquam imperium suscepit, Cæsar factus & Antoninus appellatus, adolescens fuit formosissimus, cum nasceretur quasi diademate insignitus, ut Lampridius c. 4. tradit, unde & nomen habuit. Dicitur etiam Diadumenianus, Διαδυμενιανός apud Herodian. 5. 4. extr. & sic in nummis expressum cognomen, quasi qui ante Diadumenus erat, Diadumenianus adoptione in Antoninorum familiam fieret, sicut ex Æmilio Æmilianus, ex Octavio Octavianus post adoptionem. V. Cafaub. in Lamprid. cap. 4. Vix XIV. mensibus Imperii exactis, cum patre occisus fuit. V. Capitolin. Lamprid. Herodian. Xiphil. Victor, Eutrop.
- DIADYSIS**, [Διάδυσσις] Frustratoria fugitatio, certamen rectum, legitimumque detrectantis. Budæus Comm.
- DIÆRESIS**, is. f. [Διαιρέσις] Latine Divisio. Cic. 6. Att. 1. Breve autem edictum est propter hanc meam διαιρέσιν, quod duobus generibus edicendum putavi, &c.
- Diæresis, Figura est Grammaticis, quum una syllaba dividitur in duas: ut, Olli respondit rex Albæ longæ, pro Albæ longæ: & Aulæ in medio libabant pocula Bacchi, pro Aulæ: &, Dives pictæ vestis & auri, pro Pictæ. Donatus.
- auræ simplicis ignem. Virg. 6. Æn. 747.
- DIÆTA**, æ. f. [διαίτα, διατροφή] Cœnaculum, quod & Cœnatio five Cœnatiuncula dicitur: a Conversatione & victu nomen habet. Apud Græcos enim διατροφήν significat Vivere & Conversari. Plin. Epist. Ex triclinio in diætā, five cœnatiunculā, transitus. (Hunc locum, qui affertur ex Plinio Juniore, Beroaldus in Suet. 186. b. ex Sidonio affert. H. St.) Sueton. Claud. cap. 10. In diætā, cui nomen est Hermæum, recesserat. Scævola de Legat. 3. Liberto meo ex domo mea, quam libertis meis dedi, diætā in qua habitavi. Varro, quod in ea per diem edatur, dici existimat. Diætā in hortis Habitationem significat amoenitatis & voluptatis causa extractā, l. 43. §. 1. D. de legat. 1. l. 13. §. ult. D. de usufruct. Meminit & Lamprid. in Heliogabalo, qui Zætas appellat more Græcorum, qui δα in ζα sæpe mutant, ut ζαβολός pro Διδοβολός apud Ecclesiasticos scriptores, & maxime Paulinum. (V. ZETA. Sic apud Phœbadium, puto, qui excusus est cum Athanasio verso a Beza. H. St.) V. & Laur. Pignor. de Servis p. 572. & Ant. Velfer. Epist. de Zeta. nec non Cafaub. ad Suet. p. 172. Dalechamp. ad Plin. 19. 4. p. 898. Apud Petron. cap. 115. Magistri navis cubile Diætā dicitur, ubi vide Interpretes, præfertim Gonsal. p. 187.
- Diætæ hypocaustæ. Ulp. in l. Ligni §. ligni autem legatis. D. de legatis 3.
- Diætā, Vivendi modus ac lex, Seu victus ratio [ἐκτροφή, διαίτα.] Cic. 4. Att. 3. Diætā curari incipio, chirurgiæ tædet. Sed hoc loci per metaphoram Cic. loquitur. De Clodio enim qui in se & suos impetum fecerat, sed fuerat repulsus, sic ait: Ipse occidi potuit. sed ego diætā, &c. Ipse inquam Clodius. Sensus est: Institui me tueri contra meos inimicos moderatione quadam: qua utens, spero fore, ut huic malo dies quotidie magis medeatur, sicuti solet diætā non recte se habentibus. Ferro ut res agatur, minime volo. Ab ægrotantibus sumpta tralatio.
- Diætā, Judicium, sed arbitrorum. Aristoteles enim ponit eandem differentiam inter Diætā & Dicafterion, quam Cicero ponit inter Arbitrium & Judicium. V. ARBITER.
- DIÆTŪLA**, æ. dimin. Plin. 5. Epist. 6.
- DIÆTARIĪ**, [Διαιτητοί] Ministri vocabantur diætæ servientes, quorum meminit Ulp. de fundo instructo l. 12. §. 42. Quæsitum est. Dicti & Zetarii, de quibus V. Pignor. l. c. & p. 487. & Lex. Pitisc.
- Diætarii Fures a Jureconsultis dicuntur, qui in aliena cœnacula furandi gratia se dirigebant, quos Ulp. scribit plus quam fures esse puniendos. Itaque aut ad tempus relegandos, aut in opus publicum dandos, aut fustibus cædendos. Tit. de extraord. crimin. l. Saccularii. Haloander legit Directarii. Cui lectioni favet verbum Dirigunt. Atque ita & Gothofr. q. V.
- DIÆTETA**, æ. m. [Διαιτητής] Arbitrator, vel Cognitor. Sic vocabantur Iudices, qui per singulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. V. Polluc. lib. 8. 91, 100, 126. & Bud. in Annot. Poster. & Comment.
- DIÆTETERION**, [Διαιτητήριον] Locus in quo judicant arbitri.
- DIÆTETICA**, [Διαιτητική] Medicinæ pars dicitur quæ victu morbis medetur, teste Celso lib. 1. in præmio, nempe quæ ex moderata victus ratione sanitatem tuetur: vulgus Regimen vocat. Et Medici qui hanc partem solam profectantur DIÆTETICI vocabantur.
- DIÆTULA**. V. DIÆTA.
- DIAGLAUCION**, Genus collyrii, ex Glaucio herba temperatum. Plin. lib. 27. cap. 10.
- DIAGLYPHICE**, es. [Διγλυφική] Ars est statuaria ad impressuram spectans: Anaglyphice vero, quum ita exculpsimus, ut promineant imagines. Ex Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 24.
- DIAGŌGE**, es. [Διαγωγή] Statio. Herodot. lib. 4.
- Est etiam Institutum vitæ, & Oblectamentum quo tedium vitatur, ut sunt Ludicræ actiones. Arist. Ethic. 10. & Strabo lib. ult.
- DIAGOGICA** Tributa, [διαγωγικά τέλη] Vectigalia, quæ in trajiciendo penduntur, cujusmodi sunt ad Rhenum hodie compluria. Strabo lib. 4.
- DIAGONDAS**, Nomen proprium viri. Cic. 2. de Legib. 37. Atque omnia nocturna, (Sacra viz.) ne nos duriores forte videamur, in media Græcia Diagondas Thebanus lege perpetua fustulit. Meurf. Pagondas legit.
- DIAGONIOS**, [Διαγώνιος] Linea recta ab angulo parallelogrammi ad oppositum angulum, quæ dicebatur etiam Diagonalis, ut dicit Vitruv. lib. 9. cap. 1. Ergo, quoniam id non explicatur numero in eo quadrato, longo & lato pedes decem, quæ fuerit linea ab angulo ad angulum diagonis perducatur, uti dividatur in duo trigona æqua magnitudine, singula aræ pedum quinquagenum, ad ejus lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur &c. Martianus Angularem vocat, quia ab angulo ad angulum pertinet. Budæus. Diagonios Structura. Idem 6. 11.
- DIAGONICUS**, a, um. Idem ibidem.
- DIAGŌRAS**, [Διαγόρας] Melius philosophus, & poeta Melicus, post Pindarum & Bacchilidem, quem Democritus ob physiognomiam, quum servus esset, emit mille drachmis, ut disciplinis erudiret. Vocatus est ἄθεός, quod nullos deos esse putaret. Sic præterea mysteria contempsit, ut etiam ea sectantes averteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. 1. de Nat. Deor. 23. & 3. 37. & Val. Max. 1. 1. ext. 7.
- Diagoras item Rhodius Olympionices gaudio exanimatus, de quo scriptum est apud Gell. cap. 15. lib. 3. & Cic. 1. Tusc. 46.
- DIAGRAMMA**, ātis. n. [διάγραμμα] Geometrica figura, vel alius generis linearis designatio. Vitruv. lib. 6. cap. 1. Uti in diagrammate musico, medianæ vocis habent sonitum. Adde eund. 5. 5. Sic Diagrammata appellantur Figuræ, quales ab Aristotele identidem describuntur in Organo.
- Est etiam Diagramma Perscriptio & brevium quoddam in publicis collationibus fieri solitum, ut ex censu tributa conferantur, ut Author est Suidas. Cic. in Verr. Scripturam vocat, h. e. Rationem mancipum, i. e. eorum, qui aut pascua publica, aut decumas quæstus sui causa redimebant. Cælius lib. 10. cap. 20. V. SCRIPTURA.
- Ab uno diagrammate. Locutio proverbialis. V. A & AB præpositiones.
- DIAGRAMMISMUS**, [διαγραμματισμός] Species fuit ludi tesserrarii veteribus, in quo, ut inquit Eustathius, adhibebantur calculi sexaginta, tum albi, tum nigri. Meminit Philemon, ut testis est Cælius Rhod. lib. 11. cap. 27. Hunc ludum Grammas quoque dixerunt, i. e. Lineas.
- DIAGRAPHE**, [διαγραφή] Descriptio: Antiquatio & peremptio rei ceptæ, vel jam peractæ. Bud. V. Henr. Steph. Thes. Gr.
- DIAGRAPHICE**, es. Plin. lib. 35. cap. 10. Et hujus autoritate effectum est Sicyone primum, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc est picturam in buxo docerentur, recipereturque ars ea in primum gradum liberalium.
- DIAGRAPHARIUS**, Qui publica repetit, teste Rhodig. lib. 18. cap. 20. &
- DIAGRAPHŒUS**, [διαγραφῆς] Qui censu conscribendo præfectus est. Rhodig. lib. 10. cap. 10.
- DIALECTICA**, æ. five DIALECTICE, es. [διαλεκτική] Ars bene differendi, διὰ τὴν διαλέγειν, quod est Differo & Disputo. Cic. in Topic. Judicandi enim vias diligenter persecuti sunt, ea scientia, quam Dialecticam appellant. Cic. 2. de Orat. 157.
- Dialectica, veri & falsi quasi disceptatrix & judex. Cic. 4. Acad. 28. 91.
- Dialectica, quasi contracta & astricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu, Brute, judicasti te illam justam eloquentiam, quam dialecticam dilatam esse putant, consequi non posse. Cic. de Clar. Orat. 309. Hoc discrimen ab Aristotele & Zenone jactatum deridetur a Cic. 2. de Fin.
- Dialectica infantie garrula disciplina. Author ad Heren. 2. C. 11. q. V.
- Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 32.
- Similis pugno dialectica. Cic. 2. de Fin. 17. 18. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compressius. Idem in Orat. 32.
- Dialectica habet rationem, ne cui falso assentiamur, neve unquam captiosa probabilitate fallamur. Et paulo post de eadem, Nam sine hac arte quemvis arbitramur a vero abduci, fallique posse. Cic. 3. de Fin. 72.
- Dialectica primo progressu festivo tradit elementa loquendi, & ambiguum intelligentiam, concludendique rationem: tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum sane & periculosum locum. Cic. 4. Acad. 92.
- DIALECTICA**, orum. pl. n. [τὰ διαλεκτικά] Cic. 14. Att. 12. Accubans apud Vestorium hominem remotum a dialecticis, in arithmetice fatis exercitatum.
- In dialecticis omnem curam consumere. Cic. de Clar. Orat. 119.
- DIALECTICE**, Adv. [διαλεκτικῶς] ut Dialectice dicere. Cic. 1. Acad. 8.
- Dialectice disputare. Idem 2. de Fin. 6.
- Probare dialectice. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- DIALECTICUS**, i. m. [διαλεκτικός] Qui dialecticam tenet. Cic. in Orat. 32. Disputandi ratio & loquendi Dialecticorum sit: Oratorum autem, dicendi & ornandi.

Acumen dialecticorum. Cic. 1. de Orat. 127.
Mina merces dialecticorum. Cic. 4. Acad. 98.
Quid sit verum aut falsum, dialecticus judicabit. Cic. 4. Acad.
Ad dialecticum deferenda sunt fortes ambiguae. Cic. 2. de Divin.
 115. Stoicis hoc attributum ita nomen, ut, cum Dialecticus dicere-
 tur, Stoicus intelligendus esset, uti notat Turnebus adverb. 20. 20.
 & 15. 11. q. V.
Dialecticus, est, ut interpretatur in Cratylo Plato, Qui interrogare,
& ad interrogata apte respondere novit. Budæus.
DIALECTICUS, Adj. [διαλεκτικός] Quod ad dialecticam pertinet. ut
 Captiones dialecticæ. Cic. 2. de Fin. 17.
 Disputationes dialecticæ. Quintil. lib. 5. cap. 14.
DIALECTUS, i. f. Idioma sermonis apud diversos diversum quia una-
 quæque Lingua aliquid peculiare habet. Lingua, si velimus accurate
 distinguere, est Modus loquendi diversarum gentium. Dialectus vero
 Modus loquendi in diversis provinciis unius gentis una Lingua utentis.
 Sic apud Græcos alia Dialectus est Attica, alia Ionica, alia Dorica,
 alia Æolica, alia communis. Sic ap. Suet. in Tiber. C. 56. Zenonem
 quendam exquisitius fermocinantem, quum interrogasset, quænam illa
 tam molesta dialectos esset, & ille respondisset, Doridem &c.
DIALEUCON, [διαλευκόν] Croci fativi genus, in medio candidum,
 unde & nomen accepit. Plin. lib. 21. cap. 6. Est, inquit, & per se
 genus fativi blandissimum: vulgo, quum sit medio candidum, dia-
 leucon vocant.
DIALIS, quasi Jovialis, Adject. δῶτ' τῇ Διὶ, quod Jovem significat.
 ut Dialis flamen, Liv. 5. Et lib. 6. Apex dialis. 41. V. Gell. 10. 15.
 Et Alex. ab Alex. G. D. 6. 12.
Flaminica Dialis. Tacit. lib. 4. 16. Sed lata lex, qua Flaminica Dia-
 lis sacrorum causa in potestate viri, cætera promiscuo fœminarum
 jure ageret.
Dialia Sacra, quæ Jovi faciebant flamines Diales. Tacit. 3. Ann. 58. 3.
 V. Lex. Pitisc.
Neptuni Dialectem præ se ferre videtur Inscriptio vetus apud Reines. 1.
 97. qui tamen, p. 137. conjunctim legi vult NEPTVNIDIALIS,
 vel Neptunialis.
DIALIA, V. DIASIA.
DIALIS, e. V. DIES.
DIALITHON, [διαλίθον] Inter ornamenta muliebria positum, Polluci
 lib. 7. cap. 22. ubi Gualterus vertit Gemmatum.
DIALLAGÉ, [διαλλαγή] Consummatio a Latinis transfertur. Figura est
 quum plura argumenta ad unum effectum deducuntur. Author Quinti-
 l. lib. 9. cap. 2. non procul a fine. Ibidem quoque cap. 3. Cum
 multa idem & diversum significantia accumulatur, eodem nomine
 vocari eam figuram docet.
DIALOGUS, i. m. [διαλογος] Latine Disputatio: a διαλέγεσθαι, quod
 est Disputo. Oratio est in qua disputantes introducuntur, quotquot
 authori libuerit: ut Dialogus Ciceronis de Amicitia. Exemplum habes
 apud Cic. 13. Att. 15. cujus hæc postrema verba, Feliciter velim, in-
 quam, teque laudo. Sed quando? Nihil ad me inquit, de tempore:
 quoniam rem probo. At ego, inquam, censeo prius, quam profici-
 ficeris, ita patri quoque morem gesseris. Faciam, inquit, ut censes.
 Hic dialogus sic conclusus est. Hæc Cicero.
 Sermonem Platonis alibi solet vocare pro Dialogo. H. St.
 Includere in dialogos aliquem. Cic. 13. Att. 40.
 Dialogus, ut inquit Diog. Laërt. in Plat. Sermo est ex interrogatione,
 & responsione compositus, de ea re, quæ vel Philosophiam, vel Rei-
 pub. partes attingeret, disceptans, cum apposita verborum, perso-
 narumque expressione.
 Proprium Philosophorum Dialogum fuisse Lucianus auctor est. Sic
 Apul. cap. 2. Florid. V. & Scalig. Poet. 1. 3. De artificio eorum
 Himmerius apud Photium & Sturmius Part. Dialect. 4. 18. agunt. Est
 præclarus liber de Dialogo a Car. Sigonio erudite & eleganter scriptus
 editusque Venet. 1562. ex quo Dialogorum ratio hauriri egregie potest.
 Diog. Laërt. in vita Platonis S. 48. auctor est Zenonem Eleatem primum
 scripsisse Dialogos, perfecisse Platonem. V. ad loc. Menag. & Athen. 11. 15.
DIALOGUS, Gregorii II. cognomen, qui vixit A. C. 726. quod ille,
ut ait Cedrenus, ob suas lucubrationes est adeptus.
DIALOGISMUS, [διαλογισμός] A Rufiniano refertur inter schemata
 διανοίας, quum scilicet Quis secum rem aliquam volutans, tanquam
 cum altero colloquens, interrogat & respondet. Exemplum inigne
 est illud Ter. Eun. 1. 1. 2. Quid igitur faciam? non eam, ne nunc
 quidem, quum accerfer ultro? an potius ita me comparem, non per-
 peti meretricum contumelias? Exclussit, revocat: redeam? non, si
 me obsecret. V. Libellos de Schematibus.
DIALOGISTA, [διαλογιστής] Qui artem differendi, usumque optime
 callet. Sic enim in Avidieno Cassio cap. 3. Vulcatus scribit: Non
 deerant qui illum Catilinam vocarent, quum ita se appellari gauderet:
 addebat, Se futurum Sergium, si dialogistam occidisset, Antoninum
 philosophum significans. Ex Cæl. lib. Antiq. 7. cap. 30.
DIALUTENSIS, e, ut Dialutense genus purpure. Plin. lib. 9. cap. 37.
 Est longe optimum purpuris dialutense, i. e. vario soli genere pastum.
 [Sed merito vocabulum id suspectum est. V. Hard. ad l.]
DIALŪMA, ætis. n. [διάλυμα] Figura sententiæ, Divisio scil. quæ rem
 fæmovens ab re, utramque absolvit ratione subjecta. ut Cur ego nunc
 tibi quicquam objiciam? Si probus es, non meruisti; sin improbus
 non commoveris. Cognata est Argumentatio, quæ Dilemma dicitur.
 [Imo ita scribendum videtur, Prior vox nihili.
DIALŪSIS, f. [διάλυσις] Latine Dissolutio dicitur. Est etiam Figura,
 de qua In DIALYTON.
DIALŪTON, [διάλυτον] Dici potest Dissolutum. Figura est contraria
 Polyfyndeto, carens conjunctionibus: ut
 Ferte citi flammis, date vela, impellite remos. Donatus.
 Dicitur & Afyndeton.
DIAMASTIGOSIS, [διαμαστίγωσις] Solennitas fuit maxima apud Lace-
 dæmonios, cujus cum alii meminere, tum Tertullianus in Agologe-
 tico, & in lib. ad Martyres: Nam, inquit, hodie apud Lacedæmo-
 nios solennitas maxima est Diamastigosis, i. e. flagellatio; in quo
 sacro ante aram nobiles quoque adolescentes flagellis affliguntur,
 astantibus parentibus & propinquis, & uti perseverent adhortantibus.

De hac etiam Philostratus in vita Tyan. Apoll. & Nazianz. Greg. &
 Lucia. in Anacharsi.

DIAMETER, i. m. vel DIAMETRUS, i. f. [διάμετρος] est Recta
 linea per centrum inscripta, figuramque ex æquo fecans. Latini Di-
 metientem vocant, Nam Græcis διάμετρος, παρὰ τὸ διαμετρεῖν, i. e.
 a Dimetiendo dicitur. Columel. lib. 5. cap. 10. Est area rotunda,
 cujus diametros habeat pedes septuaginta. conf. Macrob. Somn. Scip.
 1. 20. Vitruv. 10. 14. a pr. ubique fœminine effertur. Hinc & illæ lo-
 cutiones sunt Græcis & Latinis receptæ, Ex diametro distare, ἐκ διαμέ-
 τρου & καθ' ἀπὸ διάμετρον, Juxta diametrum, de rebus a sese mutuo alienis
 & inter se maxime pugnantibus. conf. Delechamp. ad Plin. 2. 23.
 Ubi de nobili Quæstione, quoties Diametrum continet Circum-
 ferentia.

DIAMETER, a, um. Adj. Firmic. lib. 4. cap. 1. Si istum Lunæ cur-
 sum, Mars vel Saturnus quadrata, seu diametra radiatione respexerit.
 Sic alibi frequenter.

DIAMORON, [διαμόρον] Medicamentum σκουπιδόν, id est, ori gra-
 tum, quod mororum succum recipit. Author Galen. lib. 1. de Ali-
 men. Facult.

DIANA, [Ἄρτεμις] a Διὸς, quasi Joviana, Jovis filia ex Latona, quæ & Lu-
 na; aliis sic dictam placet, quod quasi Diem noctu efficiat: vel quod No-
 ctu sola luceat, quasi Lucens una. Quapropter & Noctiluca in Palatio
 invocabatur, quod ibi noctu templum ejus luceret. Vel quasi Deviana,
 quia venantes per sylvas deviare solent. Ab ea Dianus dicebatur lo-
 cus ei consecratus. Eandem esse Lucinam dicunt & Junonem. Juno-
 nem, a Juvando: Lucinam, quod Partum in lucem producat, quam
 in pariendo invocant. Virg. 4. Ecl. 10.

Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Sive (ut Plinius sentit) quod Oculis præsit & luci. Sive a Luco
 quem Romæ in Exquilis habebat, Dicta est & Proserpina. Et Di-
 ctyнна, de quo suo loco. Vel ex Diva & Jana, ut observat Scalig.
 lib. 2. De Emend. Temp. conf. Voss. 4. Instit. Orat. p. 11. & Isidor. 8.
 18. Varia vide nomina ejus in Apul. 11. Miles. post princ. V. etiam
 Callimachi Hymn. in eam, & Mytholog. & Lex. Pitisc. Præterea He-
 cate dicta fuit, vel quod Centum victimis placaretur, vel quod Cen-
 tum annos errare faceret infepultos. Plures Dianæ fuisse Cic. 2. de
 Nat. Deor. 68. & 3. 58. scribit, Sed illa nominatissima est, quæ eodem
 partu cum Apolline ex Jove & Latona nata est. Hæc ob virginittatis
 amorem fertur hominum confortia fugisse, & ut a se libidinis pruritus
 amoveret, venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu
 contenta. Arcum ferebat & pharetram, alte succincta semper & co-
 thurnata incedens; quam ob causam sylvarum & nemorum dea puta-
 batur. Dicta & Fæcelis, a Fæce lignorum, ubi ejus simulacrum ab-
 ditum erat, quod occiso Thoante Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia
 Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.
 Itaque ut apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, sic apud nostros
 Junonem Lucinam in pariendo invocant, quæ eadem Diana Omni-
 vaga dicitur, non a Venando, sed quod In septem numeratur tan-
 quam vagantibus. Diana dicta, quia Noctu quasi diem efficere. Adhi-
 betur autem ad partus, quod ii maturefcunt aut septem nonnunquam,
 aut ut plerumque novem lunæ cursibus, qui quia mensa spatia conhi-
 ciunt, Menses nominantur. De eadem Idem in Arato.

Ut quondam Orion manibus violasse Dianam

Dicitur, &c.

Alphernia Diana. V. ALPHERNIA.

Amarusia. V. AMARUSIA.

Armata. Stat. 9. Theb. 604.

Clara. Valer. 3. Argon. 645.

Jaculatrix. Ovid. 2. Fast. 155.

Incincta. Ovid. 4. Epist. 87.

Quid juvat incinctæ studia exercere Dianæ?

Inferna, i. e. Hecate. Valer. 5. Argon. 238.

Integra, h. e. Incorrupta, casta. Hor. 3. Od. 4. 70.

Testis mearum centimanus Gyges

Sententiarum, notus & integræ

Tentator Orion Dianæ,

Virginea domitus sagitta.

Limenetis Diana. Tacit. 4. Ann. 43. Audita dehinc Lacedæmo-
 niorum & Messeniorum legationes de jure templi Dianæ Lime-
 netidis.

Lucifera, i. e. Luna. Valer. 7. Argon. 179. vulg. Lætifera.

Nocturna. Ovid. 15. Met. 196.

Nec par, aut eadem nocturnæ forma Dianæ

Esse potest unquam.

Omnivaga. V. OMNIVAGUS.

Tria virginis ora Dianæ. Virg. 4. Æn. 511. Alludit ad tria nomina
 Dianæ.

Sylvarum potens. Hor. in Carm. secul. 1.

Scythica. Ovid. 14. Met. 331.

Quæque colunt Scythicæ stagnum nemorale Dianæ.

Succincta. Ovid. 3. Amor. 2. 31.

Torva. Ovid. 6. Met.

Verecunda. Ovid. in Ibin. 481.

DIANŪS, Adj. Quod est Dianæ. Ovid. 5. Fast. 141.

Exagitant & Lar, & turba Diania fures,

Pervigilantque Lares, pervigilantque canes.

Turbam

Dianiam appellat canes Dianæ dicatos, utpote quibus utitur Diana
 venatrix.

DIANARIA, Herba quæ Græce est Artemisia, ut est apud Vegetium
 in mulomedicina, 2. 2. 6.

DIANENSES, Hispanie ceterioris populi, in conventu Carthaginensi,
 de quibus Plin. lib. 3. cap. 3.

DIANOIA, [διάνοια] Ratiocinatio, Mens, five Intellectus, vel Sen-
 sus, vel Sententia. V. Quintil. 9. 1.

DIANIUM, [Διάνιον] vulgo *Denia*, Oppidum est Hispaniæ Tarraco-
 nensis, in ora maris Balearici. Ptolem. inter Edetanorum oppida enu-
 merat, lib. 2. cap. 6.

Est & hoc nomine Insula, quam Artemisiam vocant, contra Cofanum
 litus, in Corsica. Plin. lib. 3. cap. 6.

M

DIANIUS,

DIANIUS, Locus Dianæ sacrus. Festus. al. **DIANIUM**, Liv. 1. 48. V. & Guther de Vet. Jur. Pont. 3. 4. V. **ÆSCULAPIUM** supra.

DIANOME, es. f. [*διανομή*] i. e. divisio, Portio cuique distributa. Hanc vocem Cafaubonus restituit in Plin. 10. Epist. 117. & 118. olim leg. Diamone.

DIAPARTHENIA, [*διαπαρθένια πύ*] Munera, quæ sponfæ pro delibata virginitate dantur. Cæl. lib. 11. cap. 60. [V. Juvenal. Sat. 6. 204.]

DIAPASMA, ātis. n. [*διάπασμα*] Inspergimen, quo ad sudores coercendos utimur: cujusmodi sunt quæ siccis odoribus constant. a verbo *διαπύσσω*, quod est inspergo. Plin. lib. 21. cap. 19. Diapasmata inde fiunt ad sudores coercendos. De rosis aridis & expressis loquitur. Martial. lib. 1. 88.

Quid, quod olet gravius mistum diapasmate virus? Plin. lib. 13. cap. 2. Siccis odoribus constant, quæ diapasmata vocantur. V. Lex. Pitisc. & Gorræi Defin. h. v.

DIAPASON, [*διά πασών*] Musicæ artis symphonia constans ex quinque tonis & duobus semitonis, i. e. ex Diapente & Diatessaron. Plin. lib. 2. cap. 22. Ab eo ad Jovem dimidium, & ab eo ad Saturnum dimidium, & inde sesquiplum ad Signiferum: ita septem tonos effici, quam Diapason harmoniam vocant, hoc est universitatem concentus. V. Vitruv. 1. 5. C. 5. Erafin. Chil. 1. 2. 63. ubi de Adagio *dis dia pason*, Macrob. in Somn. Scip. 2. 1. Vulgo Octavam vocant.

DIAPENIDION Magnum, Madicamentum est asthmaticis, arthriticis, phthificis, peripneumonicis & pleuriticis salutare, cujus compositionem vide apud Galen. lib. 2. de Dynamidiis.

Est & alterum Diapenidion minus, quod facit ad vulnera, quæ intrinsecus sunt, maturanda, de quo idem Galen. ubi supra.

DIAPENSIA, nonnullis Sanicula appellata, Quarta pentaphylli, seu quinquefolii species est, apud Mathiol. in Diosc. lib. 4.

DIAPENTE, [*διά πέντε*] Symphonia, seu concentus Musicus, tribus constans tonis & semitonio minore. Vulgo Quinta, consonantiarum omnium suavissima. Macrob. Somn. Scip. 2. 1.

DIAPHANES, [*διαφανής*] Fluvius est Ciliciæ, ea in parte, qua Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. V. Plin. lib. 5. cap. 27.

Sic etiam Lapis quidam vocatur, quod transluceat, de quo Lucian. in Pseud.

DIAPHANUM, [*διάφανον*] Latine dicitur Transparens. Julian. ex Phœnicum & Jamblichi doctrina ait lumen esse purum actum: diaphanum vero actus ejusmodi vehiculum, & id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitibus, quanvis per ea diffusum omnia. V. Cæl. lib. 15. cap. 1.

DIAPHORA, Latine Differentia, [*διαφορά*] Schema est Oratoribus, quum verbum iteratum Aliam sententiam significat ac significavit Primo dictum. i. e. Hujusmodi, In universum mulierem quid potius dicam, aut verius quam mulierem? Rutilius Lupus. At hæc ambiguitas figuram nullam facit.

DIAPHORĒSIS, [*διαφώρησις*] Digestio dicitur Galen. & Distractio Evaporatio sive Evacuatio quæ fit per poros. V. Th. Prisc. de Diat. cap. 14. Est etiam Defectio & Dissolutio virium. Cæl. Aurel. Acut. 1. 15. 143. Alii Migrationem interpretantur apud Cic. 16. 18. Fam. Non defunt tamen, qui ibidem *διαφώρησιν*, hoc est declamationem malint legere. [Perperam. Apud Cælium Aur. fere ponitur pro sudore nimio, quem professores nostri Colliquativum appellant. Conf. Cæl. Rhod. 1. 6. C. 4. ubi inficite Diphoreticus & Gr. *διφορέαζ* expressum.]

DIAPHORĒTICA Medicamenta, [*διαφωρητικὰ φάρμακα*] A Latinis vocantur Discussoria, quum scilicet in ulceribus collectiones non ad pus & saniem perducantur (quod Græcis *πυαίνουσιν*, i. e. maturare dicitur) sed disjiciuntur, ut sine suppuratione aliqua solvantur, & evanescant. Id enim Græci *διαφωρέειν* dicunt. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 28.

Remedia diaphoretica, i. e. Sudorem moventia Th. Prisc. 10. & 15.

Diaphoretica solutio Cæl. Aurel. 1. 17. 166. Idem 2. 10. 74. Macer. 4. 19. 14.

DIAPHORON, i. n. Differentia.

DIAPHRAGMA, ātis. n. [*διάφραγμα*] Omne medium: a verbo *διαφράττω*, quod est distinguo & separo. Unde a Galeno sumitur, pro parte illa corporis, partim membranosa, partim musculoſa, quæ superiora viscera, nempe cor & pulmones, ab inferioribus distinguit ac separat: quæ a Celfo Septum transversum appellata est. Celf. lib. 4. cap. 1. & in Proœm. 1. 1.

DIAPHRATTONTES, [*διαφράττοντες*] Græcis Membranæ dicuntur in corpore humano, quæ rectæ ad jugulum usque perferuntur. Intercipientes Latine dixeris. Galen. lib. 5. de Anatomic. Administ.

DIAPNOE, [*διαπνοή*] Medicis est Aeris attractio, citra nostrum Propositum, a naturali calore per superficiem. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 20.

DIAPONI, [*διαπόνει*] Cretici canes sunt, quorum in venando gloria plurima. Noctes enim addunt labori, sæpeque feris assidentes dormiunt, mox orta luce depugnant. Ex Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 28.

DIAPONTIUS, a, um. [*διαπόντιος*] Qui per pontum sive mare transit. Plaut. Mostel. 2. 2. 66. Ego transmarinus hospes sum diapontius. [Scribitur majuscula Diapontius, ut sit nomen proprium.]

DIAPORĒSIS, [*διαφώρησις*] Latine Addubitatio dicitur. Figura est qua utimur quum propter res aliquas volumus videri dubitare, quo potissimum genere orationis utamur. Quale est Cic. pro Cluent. Proœm. Equidem quo me veram Judices nescio. negem fuisse illam rem, &c. vocant etiam *διπρόσθεον* V. Mart. Capell. 5. p. 171.

DIAPSALMA, ātis. [*διάψαλμα*] Commutatio rhythmī, aut Vicissitudo canendi, ut quidam volunt. Alii Paufationem spiritus interpretantur: alii Alterius sensus exordium: alii Rhythmī distinctionem: alii vero cujusdam musicæ varietatis silentium. Author Hieronym. in Epist. ad Marcell. cujus initium, Quæ acceperis, &c. 138. Meminit Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 20. item Iidor. 6. 19.

DIAREUSA, Infula Chio finitima, cujus meminit Plin. in descriptione insularum ante Asiam, &c. lib. 5. cap. 31.

DIARIUM, ii. n. [*ἐφ' ἡμέρας*] Victus quotidianus, vel Præmium laboris diurni. Martial. lib. 11. Epigr. ult.

Sed Lupus usuram, puerique diaria possunt.

Urbana diaria. Hor. 1. Epist. 14. V. Torrent. ad Loc. & Pignor. 60. Servis. p. 160. Conf. Diurna in **DIURNUS**.

Diarium, dicitur Græce Ephemeris: vulgo Registrum vocatur, nimirum Liber quo res quotidianæ continentur. V. **COMMENTARIUS** & Lex. Pitisc.

Sic etiam febrim, quæ a Galeno Ephemera dicitur, Latini Diariam febrem vocant, nempe quæ quolibet die semel aut bis apprehendit.

DIARRHŒA, [*διάρρεια*] Alvi fluxus. Cic. 7. Fam. 26. In cœna augurali apud Lentulum tanta me diarrhœa arripuit, ut hodie primum videatur cœpisse consistere.

DIARRHOICUS, apud Th. Prisc.

DIARRYTON, [*διάρρυτον*] Græcis significat Aquosum, palustre: quo cognomine etiam Hipponem, Aphricæ Zeugitanæ oppidum, ab Hipponem regio (quod oppidum est Numidiæ) distinxerunt: quos & Romani imitati, Hipponem dilutum vocaverunt. Author Plin. lib. 5. cap. 4. V. Hermol. Barb. ad loc. V. potius Hard. qui ex Antonini Itin. Zarytum profert. MSS. Dirutum.

DIARTHROSIS, [*διάρθρωσις*] Dearticulatio, ossium structura dicitur, quorum motus evidens est. Hujus tres species facit Galen. lib. de Ossib. quem vide.

DIAS, Sophista Ephesius Philippi Macedonis tempore commemoratur a Philostrato.

DIAS, adis. [*Διάς*] Lyciæ oppidum, a Diade quodam conditum, a quo & nomen accepit. Author Stephan.

DIAS, adis. [*Διάς*, a *dis*, bis] Numerus binarius. ut Monas est Unitas, ita Dias Dualitas apud Mart. Capell. lib. 6. p. 228. & 7. p. 238.

DIASATYRIUM, [*διασατυρίον*] Compositio quædam medicorum ad excitandam venerem: ita dicta, quod satyrium herbam recipiat, excitando veneris appetitui imprimis efficacem.

DIASCŌNES, [*Διάσκωνες*] Pannoniorum populi sunt, quorum imperium Bato tenuisse fertur, authore Strab. lib. 7.

DIALIA, [*διάλια*] Milichii Jovis sacra fuerunt, Athenis celebrata, ut Suid. & Lucian. in Charidemo ac Tim. docent. Meminit & Aristoph. dicta *ἀπὸ τῆς διαφυγῆς αὐτῆς ἐνχαῖς τὰς αἰσας*. Scribit Hefych. Dialia celebritatem fuisse Athenis, quæ cum quadam tristitia ageretur. Alex. ab Alex. Dialia vocat, atque his in festis Athenienses extra urbem non veras victimas, sed commode effictas offerre solitos. V. Genial. lib. 3. cap. 12. Vocantur & *πάνδια* Gr. & *Διήπολια*. V. & Pitisc. Lex. V. **DIALIA**.

DIASPHEMDŌNE, [*διασφενδύνη*] Supplicii genus, quod antiquis in usu fuit, quum videlicet arborum duarum incurvatis cacuminibus, obligatum hominis corpus emittitur. Hujus meminit Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 5. Alii Diasphendomena vocant. V. infra.

DIASTĒMA, ātis. [*διάστημα*] A Græcis dicitur pro Spatio, intercapedine, seu intervallo. Uritur hac voce Sidonius Apollinaris, qui tamen in hoc falsus est, quod Carm. 15. 64. penult. syllabam corripuit, quæ apud Græcos per *n* longam vocalem scribitur;

Sic placidam Paphien fervare diastema quintum. Add. Cenforin. de D. N. C. 10. & 13. ubi V. Lindenbr.

DIASTEMATĪCUS, a, um. Divisus. ut Vox Diastematica. [*διασηματική φωνή*] Intervallata vox est, h. e. quam canendo suspendimus. In qua non tam sermonibus, quam modulis infervimus: estque Vox ipsa tardior, & per modulandas varietates quoddam faciens intervallum, non taciturnitatis, sed suspensæ ac tardæ potius cantilenæ. Huic opponitur *συνεχὴ*, quæ continua est. Ex Cæl. Antiq. lib. 9. cap. 5. V. Sidon. 8. 11. & Mart. Capell. cap. 9. p. 321.

DIASTŌLE, [*διαστολή*] Distinctio. Figura quum una dictio vel sententia ab alia distinguitur: vel quum brevis syllaba producitur.

Diaſtolen cordis & arteriarum vocat Galenus quum dilatantur cor & arteriæ in longum, latum & profundum: quemadmodum etiam systolen vocat, quum contrahuntur: quæ duo simul pulsus efficiunt.

DIASTYLUS, [*διαστήλη*] Quum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. Vitruv. 3. 2. V. Bald. p. 38.

DIASYRMOS, [*διασύρμος*] Elevatio vel Irrisio dicitur, ut apud Cic. Div. in Verr. Est adhuc (id quod vos omnes admirari video) non Verres, sed Quintus Mutius. V. Mart. Capell. 5. p. 172.

DIASYRTICUS, a, um. a *διασύρνω*, Distraho, convicior. Spartian. Carac. cap. 10. Diasyrcticum quiddam in eum dictum.

DIATESSES, [*Διατῆσσεις*] Montanorum populi in Sardinia, quam etiam frequenter populantur, qui antea Iolenſes nominabantur. Memoriam enim proditum est, Iolaum plerosque adducentem Herculis filios, huc applicuisse, & cum insulæ accolis Barbaris cohabitasse, qui natione Thufci erant. V. Strab. lib. Geogr. 5.

DIATESSARON, [*διά τεσσαρων*] De quatuor: quia quatuor voces habet. Est autem Diatessaron authore Macrob. Somn. Scip. 1. 6. & 1. 2. Musicæ mensura, constans duobus tonis, & semitonio minore. Vitruv. 5. 4. & Baldi Lex. p. 38.

DIATETIGON, [*διά τεττάρων*] Medicamentum est ad renum vitia valde utile, de quo Paul. Ægin. ut refert Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 19. ex Cicadis.

DIATHECA, æ. [*διαθήκη*] & **DIATHECA**, orum. pro Testamento ponitur, & pro Hereditate quæ testamento obvenit. Budæus Comm. Quum autem Testamentum significat, pluraliter plerumque effertur. Martial. lib. 12. 70.

O quantum diathea valent, & quinque comati!

Vulgo Diatreta. sed alii Diatecta V. Turneb. Advers. 27. 31. & **DIATRETA** infra.

DIATHĒSIS, is. f. [*διάθεσις*] Dispositio. Talis in architectura, rerum apta collocatio, ut definit Vitruv. 1. 2.

DIATHYRON, [*διαθυρόν*] Obicem significat transversarium ductilem, aut versatilem, i. e. Repagulum e materia compactum, quod & vehicula & equos a vestibulo ædium arcet, qualia multa Lutetiæ videntur. Usus est hoc verbo Vitruv. 6. 10. V. Bud. in Annotat. & Bald. Lex. p. 38.

DIATONI Lapidēs. V. in **FRONTANI**. & Vitruv. 2. 4.

DIATONUM, [*διατόνον*] Unum est ex melodiæ generibus, quæ tria recensentur a Macrobio, Enarmonicum, Diatonum, & Chromaticum. Primum quidem, inquit, propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit; Tertium vero est infame molliæ; Unde Medium, i. e. Diatonum, mundanæ musicæ, doctrina Platonis ascribitur. Hæc ille

ille, Somn. Scip. 2. 4. & ex eo Cael. lib. 9. cap. 3. V. Etiam Vitruv. 5. 4.

DIATONICUS, Idem. Mart. Capell. 9. p. 321.

DIATÖRUS, a, um. [*Διάτορος*] Penetrans. Vitruv. 2. 8. Lateres utraque parte frontati, quos Diatoros appellant. Sunt Codices qui legunt Diatonos. V. Bald. in Lex. Vitruv. p. 39.

DIATRĒRUM, [*Διάτρειον*] Foratile, pertusum, tornatile; aut torno factum significat: a verbo *Διάτρεω*. Sunt igitur calices diatretri cælati, & tornatiles, quæ Toreumata verbo Græco dicuntur Sallust. Cic. Tranquil. Martil. lib. 12. 70.

O quantum diatretra valent, & quinque comati:

Tunc quum pauper erat, non sicebat Aper. Aliter tamen legitur ab interpretibus. Ulpian. ad Leg. Aquil. l. si servus, Si calicem diatretrum faciendum dedisti, siquidem imperitia fregit, damni injuria tenebitur.

DIATRETARIUS, [*Διατρηταριών*] Cælator, qui tornata opera perficit. Ejus mentio fit in l. 1. de excus. artif. lib. 10. Cod. V. & Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 7. & 22. 26. & Pitisc. Lex.

DIATRĒBA, æ. vel **DIATRĒBÆ**, es. f. [*Διάτρειβή*] Conversatio. Item Exercitium, exercitatio, studium. Ufurpatur & pro loco disputationis & exercitii, live Auditorio, a Gell. lib. 1. cap. 16. & lib. 10. cap. 5: 17. 20: 18. 13. V. Panciroll. de Magistr. Munic. cap. 22. & Cæl. Rhod. Antiq. Lect. 20. 30.

DIATRION PIPEREON, [*Διάτρειον πιπέριον*] Medicamentum est, quod ex tribus Piperis generibus conficitur, additis aniso, thymo & zingibere, ut ostendit Galen. lib. 4. de sanit. tuend.

DIATRITARIUS, [*Διατρηταριός*] Medici quidam nuncupati sunt deridiculi causa, quoniam cibi abstinentiam initio morbi in diem tertium prorogabant. Proinde subfannans Galenus identidem *τρισπύστην Διάτρηταριν* appellat Therapeutices octavo. V. Cæl. Rhodig. lib. 22. cap. 9. [Hi sunt Methodici, e quibus Cælius Aurelianus fuit, apud quem ista Diatrīto & Diatrītæo tempore nil frequentius.

DIATRYGIUM, [*Διατρυγιον*] Fructiferum nonnullis intelligitur apud Homerum. Alii Loca inter vites, quæ feruntur, vel Partem, ubi maturuerint uvæ, hoc nomine significari putant. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 26.

DIATUREI, vel potius **Diaturei** [*Διατρυγείς*] Custodes navis sunt, qui non pretio conducti, sed solo victu navem custodiebant. Vox est composita *διὰ τῆς διαίτης*, i. e. victus, *τῷ ἐγγύς*, quod custodem notat Alciat. in l. 1. r. D. naut. caup. stab.

DIATYPÖSIS, [*Διατύπωσις*] Formatio, descriptio, statutum. Est item Rhetoribus Schema, ubi rebus delectis, personarum & formas ipsas, & habitus describimus & exprimimus. Author Roman. Aquila de figuris. Mart. Capell. 5. p. 172.

Est etiam Phycis Prima delineatio foetus in utero post conceptionem.

DIULIUM, [*Διούλιον*] dicebatur, Quum in scena tacentibus omnibus, solus intus caneret tibicen. Cæl. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 7. Barthol. de Tib. cap. 10.

DIULODRÖMI, [*Διουλοδορόμι*] sunt Qui cursum Circensem peragunt, i. e. *διώδιδον*, qui quum ad metam pervenerant, stectentes eo rursus recurrerant unde cursum inierant. Bud. in Annot. V. & Lex. Pitisc.

DIULONIUM, [*Διουλόνιον*] n. & plur. Diaulonia, Locorum sunt angustæ, & fauces, in quibus cothurnices, aliaque aves illaqueantur. Bud. in Annot. & Comm.

DIULUS, [*Διούλος*] Spatium duorum stadiorum. Stadium enim, ut Hieronymo placet, pedes in longitudinem sexcentos habet, diaulus mille ducentos, milliarius itadia octo. dolichus stadia duodecim. Vitruv. lib. 5. 2. In palæstris, inquit, peristylia quadrata, sive oblonga ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitum, quod Græci vocant *διούλον*.

Item Diaulus, Viri nomen, qui ex medico factus est cadaverum funerator, de quo Martial. 1. 31.

Chirurgus fuerat, nunc est vespillio Diaulus. V. Lex. Pitisc.

DIULAN vocat Apul. de Herb. cap. 93. Nepetam montanam.

DIAXYLA, [*Διάξυλα*] Dicuntur Græcis Quæ intus probiore sunt materia, solidioreque, velut in medio lignea prorsum. Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 18.

DIAXYLOS, i. n. Aspalathus in Diosc. Suppof.

DIATRUGMĒNON, i. n. Disjunctum, cum diversis redditionibus verborum cola disjungimus: vel ubi singulis membris, singula diversa redduntur. Utriusque Exempla V. apud Mart. Capell. cap. 5. p. 176.

DIATRŪMA, ætis. n. Præcinctio, balteus, cinctus intermedius. De præcinctionibus in Extructione Theatrica Vitruv. 5. 7. Gradus; diatrōmata, pluteos. V. Lex. Vitruv. p. 92.

D I B

DIBALO, ære. Verb. Antiq. Varro lib. 6. de L. L. 5. Multa ab animalium vocibus translata in homines. partim quæ sunt aperta, partim obscura. Perspicua, ut Ennii, Animus cum pectore latrat. Cæcilii, Tantam rem dibalare, ut pro nihilo habuerit. conf. Scalig. Conjec. p. 165. Ed. Henr. Steph. pr. & post. 155.

DIBAPHUS, a, um. [*Διβήφους*] Adj. Bis tinctus. Dibapha Tyria, Purpura bis tincta. Plin. lib. 9. cap. 39. Huic successit dibapha Tyria, quæ in libras denariis mille non poterat emi. Et paulo post, Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpura tinguntur. V. ibi Hard.

Dibapho strumam vestire, proverbialiter dicitur de iis, Qui scelera, turpitudinem, sordesque suas, honorum fastigio occultant, aut honestare nituntur. Struma enim, tumor foedus in cervice & pectore. V. f. l. Cic. 2. Att. 16. Deinde Vatinius strumam sacerdotii dibapho vestiant, &c. i. e. Veste purpurea, & bis tincta. Dibapha enim, vel Dibaphus Græcis est Purpura bis tincta, a *δί* & *βάφω*. Utebantur autem purpura sacerdotes & magistratus: Unde lepidissime Cic. 2. Fam. 16. Curtius, inquit, noster *διβάφον* coarctat: sed eum infector moratur. V. Salmast. in not. ad Tertul. de Pallio cap. 3. & Oët. Ferrar. de re Vestiar. lib. 2. cap. 7. Virgil. 3. Æn. 405.

VOL. II.

Dibapham purpuram fuisse vulgariter dictam, apparet ex Enarratoribus Horatii in locum illum Od. 16. l. 2.

— Te bis Afro murice tinctæ Vestiuſt lanæ. Nam & Commentator anonymus exp. Purpura dibapha. H. St.

DIBACH, [*Διβήχης*] Oppidum Paraportamiæ regionis, quæ Tigri proxima est. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

DIBOLIA, [*Διβόλαια*] Tela sunt cupidius duplicis, cujus erant modi Cimbrorum jacula. Probat Cæl. Rhodig. ex Plutarch. lib. Antiq. Lect. 11. cap. 16.

DIBUCING, arc. Verbum quod in exemplum affert Papiianus Grammaticus apud Cassiodorum de Orthogr. p. 25. inter ea, quæ sunt composita ex Præpos. d. i. s. H. St. [An Dibuccino legendum? V. RUCCINAE. locus est C. 4. p. 970. Ed. Aurel.]

DIBUTADES Sicyonius, fuit singulus Corinthi, qui primus ex creta docuit fingere, primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. V. Plin. lib. 35. 12.

D I C

DICA, [*Δίκη*] Dea judiciorum præses dicitur: quæ dictio etiam Jus significat, & ob id Græce dicta, quia lites & contentiones dirimat: ejusque deæ diaconi & ministri, *δικασταί*, i. e. judices dicuntur, quasi litium diremptores. Budæus.

DICA, æ. [*δική*] ut, Acte Acta, Calliope Calliopa, ut ait Donatus, & Latine significat Causam & judicium. Budæus.

Dicas, vel dicam fortiri. Cic. 2. Verr. 37. Advenit dies, quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas fortitum Syraculis iste edixerat. i. e. Sortitione causas cogniturum. Budæus.

Dicam grandem impingere alicui. Ter. Phorm. 2. 3. 92. i. e. Gravi actione agere. Est enim Dica, Actio qua contra aliquem in judicio experimur.

Dicam scribere, idem. nimirum, Formulam intendere, & certa lege agere apud judicem. Plaut. Aulul. 4. 10. 30. Idem Poen. 3. 6. 5. Cras subscribam homini dicam. Ter. Phorm. 1. 2. 77. Ego te cognatum dicam, & tibi scribam dicam. Cic. 2. Verr. 37. Scribitur Heraclio dica.

Dicam scribere, a Jurisconsultis Dictare actionem dicitur, seu intendere. Item Judicium dictare, teste Budæo. V. Lex. Pitisc.

DICACITAS, **DICACULUS**. V. DICO, is.

DICÆA, [*Δικαία*] Urbs Macedoniæ, in Thermanico sinu, a Dicæo Neptuni filio. Author Plin. lib. 4. cap. 10.

DICÆARCHIA, [*Δικαρχία*] Urbs quæ nunc Puteoli dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 5. & aliis: Sic dicta quod ea civitas quondam justissime regebatur, ut Festus author est. Quidam Dicæarcheam scribunt, quidam Dicæarchæam propter Græcam *αι*. Poetæ 2dam & 3am syll. contrahunt, aut si mavis, elidunt 2dam, & Dicarchiam, vel Dicarcheam efferunt.

Profundum Dicarcheum, pro Mari Dicarcheo. Stat. 2. Sylv. 1.

Celsa Dicarchei speculatrix villa profundi.

Urbs Dicarchea. Sil. lib. 13. 385.

Sinus Dicarchei. Stat. 2. Sylv. 2. 110. V. Drakenb. ad Sil. 8. 534.

Portus Dicarchei. Stat. 3. Sylv. 5.

DICÆARCHUS, Sculus e Messana, Aristotelis auditor, Philosophus, Orator & Geometra; scripsit de Republica Spartitarum, quem librum quottannis prælegere in loco publico cautum est, juvenesque auditum convenire. Hujus Dicæarchi multis locis meminit Cic. e. g. 2. Att. 12. extr.

Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus Aristarchi auditor. Suidas. **DICÆODOTES**, [*Δικαιοδοτός*] juris dator, justitiam exhibens. Qui rectorus provinciam mittitur, is vicem principis obtinet: sub eo est is qui *δικαιοδοτός* dicitur, i. e. jura reddens, & jurisdictionem habens. Hæc Bud. in Annotat.

DICÆUS, [*Δικαίους*] i. e. justus. Hoc nomine Apollo cultus & appellatus est, quod quum Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum a fugiente conditum, in sinu ejus celatum esset. Author Plin. lib. 34. cap. 8.

Idem cognomen tulit Aristides, teste Plutarch. & Nep. 3. 1. 2.

DICÆOGENES, Poeta, scripsit Tragedias & Dithyrambos. Author Suidas.

DICÆOLOGĒA, [*Δικαιολογία*] Justificatio dicitur. Rutilius, Dicæologia, schema est, quod fieri solet, quum æquitatem causæ quam maxime brevi sententia complectimur. Hic elocutionis schema nullum est.

DICASSIS, **DICASSIT**. V. DICO.

DICASTERIUM, ii. n. [*Δικαστήριον*] Locus judicii.

DICASTICUM, [*Δικαστήριον*] dicebatur Merces, quæ judicibus dabatur pro opera judicandis controuersis impensa, h. e. Sportulæ judiciales, sportularia pecunia. Bud. in Annot. Poster.

DICAX, V. DICO, is.

DICÆÆ, [*Δικαίαι*] Thraciæ oppidum, in Bistonum gente, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

DICELICÆÆ, [*Δικελικαίαι*] Dicebantur apud Loconas, Qui Comicos lusus obibant. Fuit enim, inquit Cælius, quod scitu dignum est, apud Spartanos Comici lusus species, verum studii non magni, frugalitatem in eo quoque affectante civitate. Dicendi prætenus erat formula, argumentum non aliud fere, quam pomorum furta, & id genus pleraque. Qui ejusmodi ludos obirent, ab Laconibus Dicelictæ nuncupabantur, velut Scenopæos dicas, & Mimetas, i. e. Imitatores. Hæc ille lib. 6. cap. 17. ex Athen. lib. 13.

DICELLA, [*Δικέλλα*] Instrumentum rusticæ generis utrinque scindens. Nam, ut prodit Theon, Macella est, quæ uno tantum cædit mucrone. At Dicella, quæ duobus. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 16. Latine Bidens q. V.

DICHALCUM, [*Δικάλκον*] Quadrans oboli dicebatur apud Græcos, ut author est Alex. Genial. lib. 11. cap. 24. Meminit & Cæl. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 2. & Vitruv. 3. 1. conf. Baldi Lex. Vitruv. p. 39.

DICHASTERES, [*Δικαστήρες*] dicuntur Quatuor dentes anteriores, qui in meditullio constituti habentur, a divisione nomen sortiti. Insequuntur hos duo *κυνόδοντες* appellati, sive canini, quoniam in acutum producti caninos præferant dentes. Adjacent qui dicuntur

Gomphii, seu Molares: quibus adnumerantur quos Mylos nuncupant: post quos postremo Sophronisteres, sic enim Cleanthes vocabat: Avicenna dentes Sensus, vel Intellectus. Vide de his plura apud Cæl. Antiq. Lect. lib. 4. cap. 1.

DICHOMENION, i. n. Nom. herbæ, quæ alias Pæonia, Apul. de Herb. 64.

DICHONÆUTUS, a, um. [διχόνευτος] Bis conflatus. ut Æs dichonæutum. Theod. Cod. 11. 2.

DICHOREÛS, [διχόρευσ] Genus pedis, de quo sic Cic. in Orat. 212. Infitit autem ambitus modis pluribus, e quibus unum est secuta Asia maxime, qui Dichoreus vocatur, quum duo extremi chorei sunt, i. e. de singulis longis & brevibus, alias Ditrochæus, i. e. duo trochæi ut ~ ~ v. g. Cōmprobāvīt. V. Ruffin. de Metris Comicis p. 2722. seq.

DICHOTŌMIA, æ. f. Divisio bimebris, duobus membris constans, ut cum homo dividitur in Corpus & Animam.

DICHOTOMUS, [διχότομος] Apud nos idem est quod Dimidiatus, sive Per medium sectus, qualis septimo quoque die post plenum orbem Luna videtur. Cyrill. & Ammon. & Macrobi. Somn. Scip. 1. 6.

DICHUS, [διχός] Mensura est Attica capiens heminas sedecim, ut vult Aristoph. interpres. Alii Choa duodenas cotulas capere tradunt, ut jam Dichus vigintiquatuor cotularum esse debeat, idemque cum Bicongio, quod & Plin. voluit. Athen. lib. 10. de temulentia loquens, hujus mensuræ meminit, quum ait Alexandrum illa provocasse Proteam, & cætera quæ ibi videre poteris.

DICES, [δίκης] Vermes appellantur, qui sunt in virentibus lignis, ac humectis, sicut qui in aridis thrypes, qui in vitibus ices: cornuum ipes: leguminum troges: vestium δίκης: & in chartis qui adnascuntur, vocantur tilphæ. Author Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 1.

DICABULUM, i. vel DICIBULUM, & DICIBILIS &c. V. post DICO, Ære.

DICIS Causa, Dicis gratia, Loquendi formulæ, vetustæ & elegantes. Cic. l. 4. in Verr. 53. Attamen ut possit se dicere emisit, Archagatho imperat, ut aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis causa daret. Cajus in l. sape D. commodati. Sæpe etiam ad hoc commodatum pecuniæ, ut dicis gratia numerationis loco intercedant. Ulp. D. de senatus. Silania. l. 1. sub finem, Excusantur autem servi, qui auxilium tulerunt sine dolo malo. Nam si finxit se quis auxilium ferre, vel dicis gratia tulit, nihil hoc commentum ei proderit. quibus locis Haloander & alii multi scribunt Ditis. Alciat. lib. 4. Dispunct. cap. 15. suspicatur legendum Dantis. Læl. Taurellius, Ant. Augustinus, Pet. Victorius, & alii scribendum omnino censent Dicis. sic enim habent Pandectæ Florentinæ. neque aliud existimant Dicis causa significare, quam quod Jureconsulti Perfunctorie, aut Defunctorie, aut Translativæ appellant. h. e. Ut defungi suo munere viderentur, *par manere d'acquit*. Apud Cic. illa verba, Ut possit se dicere emisit, præclare elegans hoc dicendi genus declarant. Varro lib. 5. de L. L. 7. recensens ducta a verbo Dico, Hinc, ait, antiqua illa, dicitur in imo, & dicis causa, & adductus. Idem lib. eodem pene in extremo, de veteri vocabulo Indicium disputans, Hoc nunc aliter fit atque olim, quod Augur Consul adest, tum quum exercitus imperatur, ac præit quid eum dicere oporteat: Consul Auguri imperare solet ut indicium vocet, non Accenso aut Præconi. Id inceptum credo quum non adest Accensus: & nihil intererat, cui imperaret: & dicis causa fiebant quædam, neque item facta, neque item dicta. Sic enim ex vetustissimo exemplari hunc locum reposuit Victorius. Charif. lib. 1. videretur indicare Dicis genitivum casum esse, quum enim doceret quædam nomina unius tantum casus esse, exempla protulit Inficias, suppetias, pedum, sponte, dicis, ergo, nequam, nihili, frugis. Hujus loquendi formulæ originem ignorare se ingenue fatetur Ant. Augustinus. at Connanus rem totam mihi videtur his verbis feliciter explicasse. Δίκη, inquit, id est iustitia, aut iudicium, vel judicialis actio, & δίκαιος, jus, vel iustum: quod nomen Latinis pro eo quandoque ponitur, quod perfectum est, & omnibus suis numeris absolutum: velut quum Ulpian. scribit, Testamentum esse iustum defuncti sententiam, id est legum regulis congruentem, sic ut nullum solenne juris omisum sit aut neglectum. Eodem modo apud Cajum dicis causa datur pecunia, ut contractus sit iustus, & ex legis præscripto. Cujus exemplum sumi potest in omnibus imaginariis, quos appellamus, contractibus, ut olim in emancipationibus. Naturalis enim pater a fiduciario patre unum aut duos nummos accipiebat pretii loco, ad simulationem emptionis, quasi adeo re vera, & nummo illo filium suum vendidisset, alienassetque a se. Idque ipsum observabatur in testamentis, quæ per as & libram fiebant, atque adeo in omnibus abalienationibus, quæ mancipatione fiebant & nexu. Nullum enim illi veteres contractum, præter emptionem, putabant idoneum esse, qui dominium transferre posset. quare in cæteris omnibus alienationibus, seu testamentis fierent, seu contractu, pretium adhibebant, quod speciem emptionis induceret, non ut vere pretium esset, fieretque accipientis, hoc est ejus qui venditoris gereret personam, sed dicis causa, quod vulgo dicitur ad iustificandum actum, & pro forma. Ideo si quis hujusmodi ficto emptori, aut fiduciario patri nummos aliquot dederit, quos daret patri naturali ad solennia & iusta emancipationis peragenda, non mutasse ei, sed commodasse videbitur. nec enim ut ejus fierent, & in usus suos consumeret dedit, sed ut uteretur tantum ad emancipationem ex legum formulis perficiendam, & essent numerationis loco. quare nec hic in patrem fiduciarium, nec fiduciarius pater in patrem naturalem dominium transtulit nummorum: quia fiduciario patri dedit ad cæremonias emancipationis. quod vero cum patre naturali actum est de numeratione, totum illud fictum actum est & simulate, sic ut veri solidique juris nihil habere possit. Hoc loquendi genere usus est Cic. l. 4. in Verr. 53. V. supra. Ut aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis causa daret. hoc est, ut iuste fecisse videretur: nec dono vel vi accepisse, quod utrumque lex prohibebat, sed emisit putaretur. Ulpianus, l. 46. locati: Siquis conduxerit nummo uno, conductio nulla est, quia & hoc donationis instar inducit. Et Sueton. in Jul. cap. 50. Bello civili super alias donationes amplissima prædia ei nummo addidit. In hisce contractibus nummus dicis causa datus dicitur, nempe ut contractus jure initus esse videatur, nec con-

tra legem factus, quæ donationes prohibet. Quod translativum est hodie apud nos, dum quidam fraudibus suis prætextum querunt, & obtentu emptionis vim legum vitant. Hoc modo & Ulp. ad senatusconsult. Silani. Qui auxilium dicis causa tulit, hoc est leviter & perfunctorie, tantum ut officio suo functus esse videatur, & senatusconsulti poenam effugiat. Utrumque enim in hoc exemplo dici potest, & perfunctorie, & dicis causa: quia senatusconsulto illo fraudem capitalem committit servus, si non pro virili dominum defenderit. At si amicus in amici periculo idem peccasset, non dicerem eum dicis causa defendisse, quum nulla eum lex teneat, quam elusisse dici possit, sed perfunctorie, hoc est in speciem, & (ut Galli loquuntur) *per acquitum*. quod verbum omnibus iis convenit, qui simulatam præstant operam, & fictum officium. quod etiam in solo officii nomine nonnunquam surpatur, ut apud Ovid.

Officium præstet nulla puella mihi. Hoc est, quod mea causa facit, non faciat gravate aut fictæ, & tanquam necessitate officii adducta, sed libenter & ultro. Hoc pacto est accipiendum quod ait Ulp. l. aut qui, quod vi aut clam. Neque quidem perfunctorie aut obscure dicere, aut denuntiare debet. Et Pap. ad illud s. c. Silani. l. propter, ad finem, Hæredibus qui non defunctorie debitum officium impleverant. At dicis causa dicitur factum, quod vitandi iudicii, & tegendi criminis gratia factum est. Itaque iidem Græci aliud loquendi genus repperunt, quod etiam ea comprehendere, quæ non criminis, sed vituperationis, & malæ hominum existimationis vitandæ gratia fiunt, ἀποσπασίας & οἰσίας ἐνέχυρον ποιῶν πῖ, hoc est, ad verbum, pietatis & sanctitatis causa facere aliquid. Latini perfunctorie, aut defunctorie, & levi brachio dicunt, non vere, neque ex animo. At ne quis miretur dicis nomen in usu fuisse Latinis, iidem ab eodem verbo Dicam finxerunt: unde illa, Dicam alicui impingere, aut scribere. illo Terentius utitur, hoc Tullius non semel in orationibus contra Verrem, & item Dicis fortiri. Hæc ex Connano. Hoc l. adjecit H. St. Sed videtur dicendum fuisse, Dices causa, δίκης χάριν, ut νόμῳ χάριν, in Epigr. Gr. Epigr. primo, ἀς ῥήτορας:

Πλὴν ἡ χάρις μνησθῆναι νόμῳ χάριν. Consuetudinis gratia. Hactenus H. St. V. etiam Pet. Pithœum Advers. 2. 13. & And. Schott. Obsv. Hum. 5. 23. Est etiam peculiaris C. S. Schurzheischii de hac formula Diff. 1703. habita. Usus est Nepos 25. 8. 5. Ubi Lamb. V. & Indicem Vortii & Elmenhorst. ad Apul. p. 38. & Lex. Pitisc.

DICO, [λέγω, ἀνατίθημι] Ære. Tradere. Cic. ad Cæsarem. Balbum quanti faciam, quanquam me ei totum dicaverim, ex ipso scies. Ex Nonio 4. 139.

Conjugio dicare aliquem alicui. Valer. 3. Argon. 535.

Quem tibi conjugio tot designata dicavi

Nympha procos, &c.

Donum alicui dicatum atque promissum. Cic. 5. Verr. 183.

Operam dicare aliquam alteri. Ter. Phorm. 1. 2. 12. Ergo ausculta. n. hanc operam tibi dico. Ubi Donatus, Plus est dico quam do: Dicatur perpetuo, Datur ad tempus.

Se dicare alicui. Cic. 3. de Orat. 11. Non vidit eorum ipsorum, qui tum adolescentes Craffo se dicarant, horribiles miserosque casus.

Se alicui in clientelam. Cæs. 6. Bell. Gall. 11. Se Rhemis in clientelam dicabant.

Se alicui in servitutem. Cæs. 6. Bell. Gall. 12. Plerique quum aut ære alieno, aut magnitudine tributorum, aut injuria potentiorum premuntur, sese in servitutem dicant nobilibus.

Se in aliquam civitatem. Cic. pro Balb. 28. 30. Peritus vero nostri juris ac moris nemo unquam qui hanc civitatem retinere vellet, in aliam civitatem se dicavit. Dicimus & Dicare se civitati, V. in DICATIO.

Studium suum laudi alicujus. Cic. 2. Fam. 6. Hoc a te peto, ut subvenias huic meæ solitudini: ut huic meæ laudi, vel (ut verius dicam) prope salutem tuum studium dicas.

Totum hunc tibi dicamus diem. Cic. 2. de Legib. 7. i. e. Totum hunc diem occupabimus in te audiendo.

Aliquid Deo, pro Consecrare, & dedicare. Plin. lib. 12. cap. 1. Cic. 1. Tusc. 73. Dicati Apollini cygni. Plin. Paneg.

Annos suos vitæ cælibi. Sen. Hippol. 2.

Dona. Stat. 4. Sylv. 6. 81.

Proprium aliquid, h. e. Ad obsequium dare. Virg. 1. Æn. 73. V. Conjugio dicare & PROPRIUS.

Templa dicata deis. Ovid. 1. Fast. 706.

Vota dicare. Sil. lib. 7. 77.

Junoni Pallam, conceptaque vota dicabant.

Opus vel Volumen alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 68. Idem lib. 12. cap. 22. Sane enim dicamus & de junco, quamvis alio herbis dicato volumine.

Dicare bibliothecam, Publicare. Plin. lib. 35. cap. 2. & 3. Suorum clypeos in sacro vel publico privatim dicare primus instituit. V. & DEDICO.

DICATIO, ōnis. f. [ἀνάθεσις] Ipse dicandi actus. Cic. pro Balb. 28. Duarum civitatum civis esse nostro jure civili nemo potest. Non esse hujus civitatis civis, qui se alii civitati dicarit, potest. Neque solum dicatione (quod in calamitate clarissimis viris Q. Maximo, &c. vidimus accidisse) sed etiam postliminio potest civitatis fieri mutatio.

DICATURA, æ. Idem quod Dicitio. Plin. Præf. p. 4. Nec fiducia operis hæc est, sed in dicatura. Ubi habent quidem editi, etiam utraque Harduini Indicatura. Sed certe multo concinnior sententia si divisim legas. [Tuum iudicium est, Lector. V. interim ad locum Hard. Quod si vocabulum hoc maxime, ut Cl. Facciolatus, visum esse Lipsiensis Thesauri concinnator indicat, non contemnendum, neque antiquis libris incognitum est, non video tamen, qui hoc loco conveniat, nisi inducta præpositione legeris, *Sed dicature*.

DICATUS, a, um. Virg. 5. Æn. 60. Templa dicata. Vet. Inscript. Grut. p. 258. n. 6. & 273. n. 5. &c. NVMINI MAIESTATIQUE EIVS SEMPER DICATISSIMVS. Devotionis erat verbum, quo antiqui Imperatores prosequerantur, quomodo per sæpe habent monumenta, iisdem posita & dicata. Urfat. de Not. Rom. Thef. Antiq. Rom. Grav. Tom. 11. p. 673. C.

DICO, xi, ctum, [λέγω, φημι, ἀγγελλω, ἔπω, ἔειπα, φασίζω] Ære. Notæ significationis. Ter. Eun. 5. 5. 20. Dico, edico vobis nostrum esse illum herilem filium.

Dixi pro **Dixisti**, frequens apud authores. Cic. 4. Att. 5. Si quibus sententiis dixi, quod & ipsi probarent, letati sunt tamen, me contra Pompeii voluntatem dixisse. Frequentius tamen apud Comicos, quam vel Poetas vel Oratores reperitur. Atque hic locus Ciceronis mea sententia intelligendus est per Jocum: quo dicendi more frequenter cum Attico ludit. [Dixi Verburg. Atque ita plane legendum est. Loquitur enim de invidis suis Cicero, qui licet eundem cum ipso sensum in rep. haberent, letabantur tamen, ipsum sententiis dicendis principes offendere. Conf. 1. Fam. 9. p. 41. Verburg.]
Dicit te accurare, pro **Dicit** ut accures. Plaut. Men. 1. 3. 25. At te accurare dicit. M. accurabitur.
Dic, **dic**, quæso, clarius. per emphasim & vehementiam quandam a Cic. dicitur. 1. Verr. 143.
Dico factum. Ter. And. 3. 2. 22. Quasi tu dicas factum id consilio meo.
Dixi venturam. Ter. Heaut. 4. 4. 4. Aut quum venturam dixerō, & constituerō: quum is certe renuntiavit. Plaut. Amph. 3. 2. 27. Qui tragediam dixi futuram hanc?
Dicitur is venturus nunc peregre. Plaut. Trucul. 1. 1. 66.
Dico tibi, an non? Ter. And. 4. 5. 23. quasi dicat, Non putas me tibi loqui, & ad te pertinere quod dico?
Dicisne, an non? Interrogantis est & urgentis. Plaut. Trucul. 1. 2. 27. Ter. Eun. 1. 2. 20.
Dic mihi hoc primum, potin' est hic tacere?
Dic mihi, aufugistine? Ter. Eun. 5. 2. 12. Bone vir Dore salve, dic mihi aufugistine? Interrogantis cum joco particula.
Dicere, proprie est Oratorum, & eleganter, facundeque loquentium. Quintil. lib. 10. cap. 7. Nam mihi ne dicere quidem videtur, nisi qui disposite, ornate, copioseque dicit. Cic. 1. Off. Ut non modo Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum, & ad judicandum. i. e. In Oratoria arte, & in Philosophia. Hæc Valla lib. 5.
Non idem loqui esse quod dicere. V. LOQUOR.
Dicere apud **judices**. Cic. 2. Off. Multique in nostra Repub. adolefcentes & apud **judices**, & apud **Senatum** dicendo laudem assequuti sunt.
Pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. 81. h. e. Ad aliquem defendendum orationem habere.
Accurate dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Ab aliquo. V. AB, In A præpositione.
Ad aliquid. Cic. 2. de Divin. Dicendum est mihi igitur ad ea, quæ sunt a te dicta.
Adversus aliquem. Plaut. Amph. 2. 2. 118.
Ad judicem. Cic. de Clar. Orat. 80.
Ad ætatem alicujus. Cic. 5. de Fin. 27. Ita prorsus, inquam, etsi ea quidem, quæ adhuc dixisti, quamvis ad ætatem recte isto modo dicerentur. [i. e. ad cujusvis ætatis homines. Ineptæ hæc phrasæ concepta est, ut aliæ quam plurimæ, quas reliquimus, adjecta correctione. Quamvis conjunctionem esse putavit.]
Æqui bonique partem aliquam. Ter. Phorm. 4. 3. 32. Nam fat scio, si tu aliquam partem æqui bonique dixeris.
Dic age, Hortantis adverbium est. Virg. 6. Æn. 343.
Aliorum dicere. Plaut. Aulul. 2. 4. 8.
Atqui ego isthuc, Anthrax, aliorum dixeram,
Non isthuc, quod tu infirmulas dicere. i. e. Alio animo dixeram, atque tu interpretaris.
Alernis dicere. Virg. 5. Ecl. 59.
Amice dicis. Plaut. Pseud. 1. 5. 106. Bene atque amice dicis.
Amores dicere dicitur fistula. Virg. 10. Ecl. 6.
Vestra meos olim si fistula dicat amores.
Amplius paulo dicam. Cic. 2. Verr. 176.
Animo præsentis, i. e. Audacter, & sine ullo timore ac prompto animo. Ter. Eun. 4. 6. 32.
Ex animo. Ter. Eun. 1. 2. 4.
Utinam isthuc verbum ex animo, ac vere diceres.
Anguste & exiliter. Cic. in Bruto 23.
Antique nimis & dure. Hor. 2. Epist. 1. 66.
Apposite ad persuadendum. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Apte. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Argumenta alicui rei. Plaut. Mostel. 1. 2. 2.
Anna, i. e. Bella describere. Hor. 1. Epist. 19. 7.
— nunquam nisi potus ad arma Profuit dicenda.
Attenuate præsequere dicere, cui opponitur **Sublate ampleque dicere**. Cic. in Bruto. Oratorum bonorum duo genera sunt: unum attenuate præsequere, alterum sublate ampleque dicentium.
Audacter, & aperte. Cic. pro Rosc. Com. 16.
Astrictius aut effusius. Plin. Epist. 20. lib. 1. Optimus tamen modus est, quis negat? sed non minus non servat modum qui infra rem, quam qui supra: qui astrictius, quam qui effusius dicit.
Bene Latine dicere. Cic. 2. de Fin. 10. Sed tu isthuc dixi bene Latine, parum plane.
Carmina dicere. Virg. 6. Æn. 74.
Carmen deductum. Virg. 6. Ecl. 5.
Carmine aliquem. Virg. 2. Georg. 45.
Causam dicere, dicitur reus, quum accusationibus respondere cogitur. Plaut. Men. 4. 2. 23. Apud ædiles prædiis factis plurimisque, pessimisque dixit causam. Cic. pro Rosc. Amer. 12. Ea nos hoc tempore utimur, qui causam dicimus. Cæf. 1. Bell. Gall. 4. Orgetorigem ex vinculis causam dicere coegerunt. Et subdit, Die constituta causæ dictionis. Liv. de Bell. Maced. 38. 50. Scipio jussu dicere causam, orationem magnificam de rebus ab se gestis exoritur. V. CAUSA.
Causam apud aliquem. Cic. 1. de Fin.
Causam contra aliquem apud judices. Cic. 2. de Orat. Quod ego maxime potui judicare in ea causâ, quam ille contra me apud Centumviros pro fratribus Cossis dixit.
Causam iniqua conditione. Cic. pro Cluent. In Fausto tamen illi judices statuerunt, iniqua conditione reum causam dicere, quum adversario ejus ad jus accusationis summa vis potestatis accederet. V. CONditio.
Causam pro aliquo, **Defendere**. Plaut. Bacchid. 3. 3. 16.

Sed tu, qui pro tam corrupto dicis causam filio,
 Eademne erat hæc disciplina olim, quum tu adolescens eras?
Causam dicere de incesto. Liv. Virgo Vestalis de incesto causam dixit.
De Ambitu. Cic. pro Sext. 83.
Causam beneficii dicat adultera. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Causam non dico quin, i. e. Non renuo. Ter. Phorm. 1. 5. 42. Non causam dico, quin quod meritis est ferat.
Causam dicere nescio quam. Ter. Hec. 1. 2. 109.
Ubi illic est dies complures, accersi jubet:
Dixere causam tunc nescio quam; iterum jubet. Hic Causa pro colore, vel prætexto ponitur.
Circuncise dicere. V. CIRCUNCIDO.
Clanculum, i. e. Sine arbitro, insciis aliis. Plaut. Pæn. 4. 2. 91.
Vale, & hæc cura clanculum ut sint dicta.
Clare, i. e. Aperte rem eloqui. Plaut. Catin. prol. 6. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Clementer & moderate. In CLEMENS.
Coenam. Plaut. Stich. 5. 2. 14. Nanque ædepol cœna dicta est, locus liber datus est mihi.
Coloris loco aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Commode dicere. In COMMODO.
Commode dictum & breviter. Cic. de Amicit. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breviter & commode dicta, memoriæ mandabam.
In commune. Plin. lib. 23. cap. 1.
Composite. In COMPONO.
Conatu magno nugæ. Ter. Heaut. 4. 1. 8.
Næ ista hercle magno jam conatu magnas nugæ dixerit.
Concinne. In CONCINNUS.
Conditiones pacis. Liv. 9. Bell. Pun.
Congruenter. In CONGRUO.
Consules dicere. V. CONSUL post CONSILIUM. Sic infra Dictatorem.
Contorte. In CONTORQUEO.
Contra aliquem dicitur advocatus dicere. Cic. pro Quintio 8. Qui hoc judicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.
Contra aliquem ad populum. Cic. de Clar. Orat. Quum quidem eo ipso anno contra Servium Galbam ad populum summa contentione dixisset: quam etiam orationem scriptam reliquit.
Contumeliam. Ter. Phorm. 2. 3. 29.
Absenti tibi te indignas, seque dignas contumelias
Nunquam cessavit dicere hodie. Liv. 5. Bell. Pun. Ea pronuntiata Campanis, atque ita spreta, ut ultro dicerent contumelias, minarenturque.
Contumeliose aliquid dicere. In CONTUMELIA.
Contumeliose & aspere dicere in adversarios permixtum est. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Credibiliter dicere de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 11.
De. V. infra.
Decies dixi. In DECIES.
Delicias. Catul. 68. 26.
Gellius audierat patrum objugare solere,
Siquis delicias diceret, aut faceret.
Dicta. Cic. 2. Philipp. Sed materia facilis, in te & in tuos dicta dicere.
Dictatorem, pro Creare. Liv. Nam neque id vitium nostri facile fuisse, quum Consul oriente noctis silentio, diceret Dictatorem. Idem, Quod plebejus Dictator sit dictus, id vitium Auguribus visum. Hæc Budæus. V. Consules dic.
Diem alicui, est Certam diem reo constituere ut accusetur. Cic. pro Milon. Diem mihi (credo) dixerat, multam irrogat. Liv. 3. Accusatore primum Virginium, & Appium reum deligunt. Quum diem Appio Virginio dixisset, Appius stipatus patritiis juvenibus, in forum descendit. Idem Bell. Maced. Scipioni Africano duo Q. Petilii diem dixerunt. Cic. 1. Q. frat. 2.
Diem capitis, vel rei capitalis, est Vadimonio capitali obstringere. Liv. 3. Virginio ex collegio unus Cæsoni capitis diem dicit. Ibid. Rei capitalis diem Posthumio dixerunt. Sueton. in Cæf. cap. 12. Subornavit etiam qui Cajo Rabirio perduellionis diem diceret. Budæus.
Diem creditæ pecuniæ dicere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 10. Dies præterea reddendo beneficio non dicitur, sicut pecuniæ creditæ.
Diem juris. Plaut. Men. 4. 2. 16. Juris ubi dicitur dies, simul patronis dicitur.
Diem nuptiis, vel operi, quod & Præstitueret dicitur, est Certam diem nuptiis constituere & assignare. Ter. And. 1. 1. 75. Hic nuptiis dictus est dies.
Diem dicunt, qua ad ripam Rhodani omnes conveniant. Cæf. 1. Bell. Gall. 6. extr.
Dolo non dicam. Plaut. Men. 2. 1. 3.
Dotem & doti, filio vel filiæ omnia sua bona, i. e. Promittere in dotem, inquit Budæus. Ter. Heaut. 5. 1. 64. Cic. pro Flacco, Doti, inquit, Valeria pecuniam omnem suam dixerat. Ibid. Nisi ostenderis illam in tutela Flacci non fuisse. si fuit, quæcunque sine hoc authore est dicta dos, nulla est. Hæc Budæus. V. Salmast. de Modo Usurarium cap. 16.
De scripto. Cic. pro Planc. Reciteturque oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est. V. in DE, De scripto dicere.
De seipso pauciora dicit, & parcius. Quintil. lib. 4. cap. 1.
De se, & de suo ingenio. Cic. de Amicit. Sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. Idem 1. Verr. 30. Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neque est quod possim dicere: neque si esset, dicerem.
De loco superiore, vel E loco superiore. Cic. 4. Verr. 42. Primum ipse in Sicilia sæpe & palam de loco superiore dixerat, & in fermone multis demonstrat, licere nomen recipere absentis. Deloco superiore dixit, pro eo quod est, de Sella Prætoris, & pro Tribunali sedens. Supra enim dixerat, Palam de sella tribunali.
E superiore loco, significat Pro Rostris & ad populum loqui. ut ex inferiore loco est ad judices loqui, qui ex locis editoribus sedebant. V. Lex. Pitisc.
Effusius dicere; V. paulo ante Astrictius dicere.

Egregie dicere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Exiliter. Cic. in Bruto 106.
 Ex industria. Quintil. lib. 1. 5. Mastrugam, quod Sardum est, illudens Cicero ex industria dixit.
 Ex tempore dicere. Cic. de Clar. Orat. 219.
 Facile. Sen. Thyest. 8.
 Nec facile dicam corpora, an flammæ gemant.
 Fastidiculus, i. e. Historiam conferbere. Virg. 4. Ecl.
 Falsum, i. e. Mentiri. Plaut. Amph. 1. 1. 279. Per Jovem juro me esse, neque me falsum dicere.
 Fide bona dicere, h. e. Revera, & certo. Plaut. Pœn. 1. 3. 30.
 Ita me dii amabunt, vin' bona dicam fide,
 Quod hic inter nos liceat?
 Fortius dicere videantur indocti. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Graviter & lente. Plin. 2. Epist. 14.
 In aurem nescio quid puero, &c. Hor. 1. Sat. 9. 10.
 Gravius in aliquem. Ter. Adel. 1. 1. 41.
 Ipse sentiet posterius: nolo in illum gravius dicere.
 Identidem. V. IDEM.
 Impetu dicere se, & viribus uti gloriantur. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Inclementer vel acerbe in aliquem, Verbis duris corripere aliquem: injuriis afficere. Plaut. Amph. 2. 2. 110. Cic. 11. Att. Et si multa, præfens in præsentem acerbe dixerat & fecerat.
 Inclementer dicere literis, Vituperare. Plaut. Pseud. 1. 1. 25.
 Cur inclementer dicis, lepidis literis,
 Lepidis tabellis, lepida conscriptis manu?
 Inculte dicere, V. INCULTE, IN INCULTO.
 Inducias. Plaut. Capt. 2. 2. 92. Inducias occæpi dicere.
 Industrie apud populum. Cic. pro Domo sua 27. Quis apud Populum Rom. de illius dignitate industrius, quis Senatui sapius dixit?
 Inepte. Cic. in Bruto.
 Injuste alteri. Plaut. Pseud. 2. 2. 18.
 Non soles respicere te quum dicas injuste alteri.
 Inter. Plin. lib. 12. cap. 3. Quæ ex his incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas.
 Inter nos dictum fuit. V. INTER.
 Invenuste dicere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Joco, vel per jocum. Plaut. Amph. 3. 2. 25.
 Et quidem joco illa dixeram dudum tibi. Et paulo post, 35.
 — siquid dictum est per jocum,
 Non æquum est id te serio pravortier.
 Jus dicere, i. e. Æquum. Sed proprie est Magistratum. Unde jocus ex ambiguo Plauti Epid. 1. 1. 23. — te volo
 Percontari, operam da, opera reddet tibi. r. jus dicis. &c. Cic. 2.
 Verr. Audistis ob jus dicendum, Q. Varium dicere, procuratores suos isti centum & triginta millia nummum dedisse. Idem de Provinc. Conf. Emisti grandi pecunia, ut tibi de pecuniis creditis jus in liberos populos, contra Senatusconsultum, & contra legem generi tui dicere liceret.
 Jus dicere alicui. Cic. de Provinc. Conf. Perseveravit jus publicano non dicere.
 Jus de pecunia credita. Liv. ab. U. C.
 Jus anno ante Romæ dixerat. Cic. pro Flacco.
 Jura dicere. Ovid. 4. de Ponto 5. 17.
 Laudes. Virg. 6. Ecl. 6.
 Legem, est Præscribere quid opus sit facto. Hor. 2. Epist. 2. 18.
 Prudens emisti vitiosum, dicta tibi est lex. Aliquando additur datus rei. Liv. lib. 3. Decad. 5. Legem censui censendo dicturos esse.
 Legem fullonibus, & similibus. Plin. lib. 35. cap. 17. Quum lex Metella extet fullonibus dicta.
 Legem iustis dicere. Stat. 5. Sylv. 3. 217.
 Legem sibi dicere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 18. Animum in potestate habent, & legem sibi, quam volunt dicunt, & quam dixerunt servant. Ovid. 13. Met. 72.
 Lente dicere. Plin. 2. Epist. 14. ad Maxim.
 Levissime dicere. In LEVIS.
 Libere dicere. In LIBER.
 Liberius aut jocofius aliquid dicere. Hor. 1. Sat. 4. 103.
 Liquido dicere. In LIQUOR.
 Longum est dicere. Cic. 1. Verr. 156. Jam vero, in bonis Q. Opimii vendendis, quas iste prædas, quam aperte, quam improbe fecerit, longum est dicere.
 Luculente dicere. In LUCULENTUS.
 Magis dicas, vel diceres. In MAGIS.
 Magnifice dicere. In MAGNUS.
 Magnifice, miserabiliter, invidiose, graviter, dulciter, urbane dicere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Magnopere in aliquem. In MAGNUS.
 Mala plurima dicit. Catul. 68. 140. i. e. Conviciatur.
 Male dicere. In MALUS.
 Melius dicere. In MELIUS.
 Membratim, cœsimque dicere. In MEMBRUM.
 Mendacium, Mentiri. quanvis proprie differant Mentiri, & Mendacium dicere: ut declarant Nonius & Gellius. Plaut. Amph. 1. 1. 43. Si dixerò mendacium, solens meo more fecero. Idem Bacch. 3. 4. 30.
 Modice dicere. In MODUS.
 Multa Antiqui tum dicebant, quum ad populum & in comitio multa disceptanda irrogabatur: quod ipsi Centum multam dicebant. Liv. lib. 5. secundum Bell. Pun. Excitatur tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Carvili quum rem invisam, infamemque cernerent, ducentum nullum annis multam M. Posthumio dixerunt. Cujus certandæ quum dies advenisset, conciliumque tam frequens plebis adesset, ut multitudinem area Capitolii vix caperet: perorata causa, spes una videbatur esse, si C. Servilius Casca Tribunus plebis, qui propinquus erat, cognatusque Posthumio, prius quam ad festinatum triduum vocaretur, intercessisset. Idem paulo post, Hæc quum ob optimo quoque pro atrocitate rei acta essent, vimque eam contra Rempub. pernicioso exemplo, factam Senatus decerneret, eundem Carvili Tribunus plebis, omissa multæ cœtatione, rei capi-

talis diem Posthumio dixerunt: ac ni vades daret, prehendi a viatore, atque in carcerem duci jussissent. His verbis apparet moris fuisse, ut Tribuni plebis multam dicerent: quæ postea populi suffragiis vel irrogaretur, vel abrogaretur, vel etiam remitteretur, quo tempore multa certari dicebatur: non enim Tribuni damnare multæ poterant, sed tantum rogare populum: apud quem quum reus non jure multatum se contenderet, lis illa multatitia disceptabatur. Sic fit hodie, quum judicum edicta gestantes viatores, jubent, vetantque quid fieri, multam dicentes, ni edicto pareatur. Cui si non paruerint si, ad quos ea res pertinet, diem tum ad iudices dicunt, a quibus edicta manarunt, quo die commissam esse multam pronuntiatione judicum amplius audituri sunt: Id est, se incurrisse poenas, ut nunc dicimus. Cic. 11. Philipp. 18. Crassus Consul Pontifex maximus, Flaccus collega Flamini Martiali multam dixit, si a sacris discessisset. quam multam Pop. Romanus remisit, Pontifici tamen Flaminem parere jussit. Plin. 4. Epist. penult. Licinius nepos Prætor, acer & fortis, multam etiam dixit Senatori: egit ille in Senatu causam suam sic ut deprecaretur, remissa est multa. Budæus.

Multationem, five multam pecoris. Plin. lib. 18. cap. 3. Multatio quoque non nisi ovium boumque impendio dicebatur. Varro apud Gell. lib. 11. cap. 11. Sed quum ejusmodi multa pecoris armentique a magistratibus dicta erat, adigebantur oves, bovesque.

Musam alicujus. Virg. 8. Ecl. 5.

Damonis musam dicemus, & Alphesibœi.

Nervose dicere. In NERVUS.

Nihil dixit tum. In NIHIL.

Non dico. In NON.

Non satis uno dicere verbo, sed facere. Catul. 62.

Nomen alicui, pro Imponere. Liv. 1. Brevi stirps quoque virilis ex novo matrimonio fuit, cui Ascanium parentes dixerunt nomen.

Nomine crudelem dicere. Virg. 4. Georg. 356.

Nugas. Plaut. Casin. 3. 6. 22. Nugas istuc dicere licet: vapulo herele ego invitum tamen.

Nummos vel pecuniam dicere, i. e. Promittere. Pompon. in Pictoribus, Nummos certos dicas. Dico quinquaginta millia. Sallust. lib. 1. Hist. Quibus potuit pecunias dictas coegit. Ex Nonio.

Obnoxie dicere. In OBNOXIUS.

Obscene. In OBSCÆNUS.

Obtuse. In OBTUSUS.

Odiose. Cic. in Bruto.

Officiose. In OFFICIOSUS.

Orationes dicere. Cic. in Bruto, Scribebat tamen orationes, quas alii dicerent.

Oratorie & pulchre. V. Oratorie, In ORO.

Ordine. Virg. 4. Georg. 376.

Ab Origine. Virg. 1. Æn. 286. — a prima dic hospes origine nobis.

Ore duro. Ovid. 3. de Arte Am. 587.

Palam. Plaut. Aulul. 2. 4. 4.

Me quidem hercle, dicam palam, non divides.

Partem in utranque. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi ut in utranque partem dicendo & audiendo eliciant, &c. Quintil. lib. 3. cap. 11. In utranque partem, vel plures de re aliqua dici credibiliter potest.

De peccatis alicujus. Ter. prol. Heaut. 33.

De illius peccatis plura dicet, quum dabit

Alias novas, nisi finem maledictis facit. Item Eun. prol. 12.

Pereleganter. In PERELEGANS.

Persuasibiliter. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Plane dicit quod intelligam. Cic. 1. de Fin. 15.

Plenius ac melius. Hor. 1. Epist. 2. 179.

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,

Plenius ac melius Chrylippo, & Crantore dicit. De Homero.

Prælia. Hor. 2. Od. 12. 9.

— tuque pedestribus

Dices historis prælia Cæsaris

Mæcenat melius.

Pressè, subtiliter, asperè dicere. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Pretium muneri. Hor. 4. Od. 8. 12.

Priore loco causam. Cic. pro Quintio 31.

Probra alicui. In PROBRUM.

Prologum. Ter. in prol. Phorm. 14.

Vetus si poëta non lacerasset prior,

Nullum invenire prologum potuisset novus,

Quem diceret, nisi haberet cui malediceret.

Pro sententia. Liv. 2. Bell. Maced. Et quando nemo vestrum qui in hoc concilium advocati estis, pro sententia quicquam dicere vult, aut audet, orationes Legatorum hesternò die pro sententiis dictas percenseamus. Dicere pro sententia, & Dicere sententiam, idem: ut Dicere testamentum, & Pro testimonio.

Proprie. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 27. Hic quater millies sestertium suum vidit: proprie dixi, nihil enim amplius quam vidit.

Publice, h. e. Nomine publico civitatis ab legatis. Cic. 5. Verr. 55. Hoc navarchi reliqui dicunt, hoc Netinorum foederata civitas publice dicit.

Pure ac solute dicebat Corta. Cic. in Bruto 110.

Putide. Cic. in Bruto 238.

Quid, quoque flexu, quid lentius, concitatus, celerius, lenius dicendum, demonstrari, nisi in ipso opere, non potest. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Quod videtur dico. Ter. Heaut. 3. 3. 21. Plaut. Amph. 1. 1. 98. Dico quidvis, non nocebo. Ter. Heaut. 5. 2. 33. Ego dicam quod mihi in mentem: tu dijudica.

Repudium dicere. Tacit. 3. Ann. 22. Quirinus post dictum repudium adhuc infensus, quanvis infami, ac nocenti miserationem addiderat.

Res ipsa dicit tibi. Plaut. Epid. 5. 2. 48.

Rem ipsam dicere, i. e. Ut res ipsa se habet. Ter. And. 5. 3. 2.

Rem potius ipsam dic, at mitte male loqui.

Sacramento dicere, dicebatur milites, quum Ad iurandum adigebantur Rempublicam se non deserturos. Liv. lib. 5. Bell. Pun.

Siqui

Siqui roboris satis ad ferenda arma habere viderentur, etiam si nondum militari ætate essent, milites fierent: Tribunus plebis, si eis videretur, ad populum ferrent, ut qui minores decem & septem annis sacramento dixissent, iis perinde stipendia procederent, ac si viginti annorum, aut majores, milites facti essent. Liv. lib. 4. Hoc decreto Consul armatus, quum paucis appellantis Tribunum, collum torfisset, metu ceteri sacramento dixere. Budæus.

Sacramentum. Hor. 2. Od. 17. 9.

— non ego perfidum

Dixi sacramentum. Tacit. 4. Hist. 31. Dixit sacramentum, non vultu neque animo satis affirmans. Liv. 4. Bell. Pun.

Salse. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Salvere eis dicebat. Sueton. in Galba, cap. 4.

Salutem dicere alicui. Cic. 5. Att. Cicero meus modestissimus & suavissimus puer tibi salutem dicit.

Sedulo. Ter. Phorm. 2. 2. 81. Ego sedulo hunc dixisse credo.

Semel. Plin. lib. 12. cap. 9. Quod semel dixisse & in ceteros odores satis fit.

Sensim & cursim. Cic. 2. Philipp. 42. Ille sensim dicebat, quod causæ prodesset: tu cursim dicis aliena.

Sententiam: quum quis (ut inepte dicunt) Vocem suam dat, vel opinionem suam dicit, & proprie quidem de his, quæ ad senatum, vel collegium aliquod referuntur: Votare etiam barbare dicunt. Cic. 4. Verr. 143. Mos est Syracusanus, ut si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur. Idem, Ut quisque ætate & honore antecederet, ita sententiam dixit ex ordine.

Sententiam libere dicere. Cic. 4. Philipp.

Singulares sententias. Cic. 4. Philipp.

Sententiam dicere existimatur arbitri, qui ea mente quid pronuntiat, ut secundum eam discedere eos a tota controversia velit. 1. 18. §. 1. D. de recep. arbit.

Sententiam dicere, etiam de iudice dicitur. Ulpian. in l. si filiusfamilias. D. de iudiciis, Iudex tunc litem suam facere intelligitur, quum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Idem Ulpian. in l. iudex. D. de re iudicata, Iudex posteaquam semel dixit sententiam, iudex esse definit. Paulo post, Quidam consulebant, an valeret sententia a minore vigintiquinque annis iudice data: sed æquissimum est tueri sententiam ab eo dictam, nisi minor decem & octo annis sit.

Significanter, ornateque. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Solute & suaviter. Cic. in Bruto, 110. Neque enim refert videre, quid dicendum sit, nisi id queas solute & suaviter dicere.

Sono concordii dixere. Ovid. 5. Met. 664.

Sublate dicere. Vide paulo ante Attenuate pressaque dicere.

Testes dicuntur dicere. Cic. 1. Verr. 86. Alii amentiam mirari, stultitiam alii, &c. cui comperendinato quum tam multi testes dixissent, quicquam illorum veniret in mentem?

Testimonium & testimonia, Testificari & probare. Dicimus autem, Dicere testimonium in aliquem, Contra vel adversus aliquem, de ambitu, de conjuratione. Cic. de Orat. Num igitur placet, quum de eloquentia præcipias, aliud etiam de testimoniis dicendis quasi in arte tradere? Idem 3. Q. frat. 20. Quum testimonium secundum fidem & religionem gravissime dixissem. Idem pro Sylla, 38. Qui testimonium de conjuratione dixi in alios. In Verr. Qui priore actione ita testimonia graviter, vehementerque dixerunt, &c. In Eund. Idem absens & de istius scelere, improbitate, audacia testimonium dicat. Idem pro Planc. 55. Multi etiam communes inimici reorum omnium, qui ita semper testimonium de ambitu dicunt. Idem 3. de Nat. Deor. 83. Contra deos testimonium dicere. Liv. ab V. C. Quod falsum adversus se testimonium dixisset.

Pro testimonio dicere, quod nunc dicimus Deponere, inquit Budæus. Cic. 5. Verr. Dicet is pro testimonio, de missione nautarum, de fame, &c. & l. 1. in Verr. 14. Eques Ro. L. Flavius pro testimonio dixit, securi esse percussum.

Turpiter, aut impotenter aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Tute dicere possis. Lucret. lib. 3. i. e. Tu ipse.

Vale sub noctem dixere. Ovid. 4. Met. 79.

Valere sibi dici jubebat. Sueton. in Galba, cap. 4. V. Vale, in VALERO.

Vera dicis. Plaut. Pseud. 1. 5. 106.

Verba amantia dixit. Ovid. 6. Fast. 113.

Verba consolantia dixerunt. Ovid. 15. Met. 491.

Verba digna rubore dicere. Ovid. 5. Fast. 69.

Verba excusantia dicit. Ovid. 9. Met. 215.

Verba lugubria. Ovid. in Ibin. 99.

Verba novissima. Virg. 4. Æn. 650.

Verba precantia dixit. Ovid. 7. Met. 590.

Vere dicere. Cic. 2. de Legib.

Verecundius de re aliqua dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Versus dicere. Virg. 5. Ecl. 2.

Vitiose. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Voce. Ovid. 3. Amor. 5.

Ad Voluntatem alienius. Cic. de Amicit. 98. Semper auget assentatio, id quod is cuius ad voluntatem dicitor, vult esse magnum.

Urbane. Quintil. lib. 6. cap. 1. Cicero pro Vareno multa dixit urbane.

Dicam ut. Ter. And. 3. 4. 15. Domum modo ibo: ut apparentur dicam, atque huc renuntio.

Nihil dixit tum. Ter. Eun. 4. 5. 9. Nihil dixit tum, ut sequerere sese? Ut res est dico. Plaut. Merc. 2. 3. 17. h. e. Rem ipsam, ut est & ut se habet exprimo. [Alias, Quod res est.

Ut dicitur. Cic. 3. de Orat. 160. Quavis sphaeram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphaera fornicis similitudo non potest inesse.

Dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 54. Quartus is, quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperisse dicitur. De Solibus.

Dicis, si facies modo. Plaut. Trin. 2. 4. 65.

Dic, fodes. Horat. Epist. 1. 1. 62. V. SODES.

Nunquam audivi dici. Ter. Eun. 4. 3. 22.

— norasne eum prius?

Non. Non, nec quis esset, unquam audieram dicier.

Diceret: pro Dicere posset. Ter. And. 1. 1. 112.

Nec satis ad objurgandum causæ: diceret,

Quid feci? quid commerui, aut peccavi pater?

Dicere volui. Correctionis genus est, quum quis in loquendo falsus est, & verbum unum pro altero protulit. Plaut. Mil. 3. 2. 7.

→ sorbet dormiens.

† A. Quid sorbet? i. e. illud, stertit volui dicere:

Sed quia consimile est, quod stertas, quasi sorbeas.

Idem simplicius Truc. 2. 2. 9. Iram dixi. i. e. Iram dicere volui. At nesciebam id dicere illam: i. e. Intelligere quod hæc ea vellet. Ter. Eun. 4. 5. 10.

De prandio tu dicis: debetur, dabo. Plaut. Poen. 5. 6. 13. Sic

De fallacia dicis? Ter. Heaut. 3. 3. 35.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. 2. Att.

Dixi. Asconius in Proëm. Act. Verr. sub. fin. Moris fuit, quum satis visum esset fluxisse verborum, hanc sibi necessitatem finiendæ orationis imponere, ut dicerent ad ultimum Dixi: quod etiam ab utraque parte oratione consumpta, ut in consilium dimitterentur, Præco foret pronuntiare Dixerunt. Hæc ille. Quintil. lib. 11. Iudex, inquit, in privatis, Præco in publicis Dicere de causa jubet. Nam ut initio pronuntiabat Dicite, sic in extremo Dixerunt.

Dixi Phormio: veluti comminantis & terrorem incutientis: quasi quod dixit, subito fieri velit. Ter. Phorm. 2. 2. 90.

— nisi tu properes mulierem.

Abducere, ego illam ejciam. dixi Phormio.

† Si tu illam attigeris, secus quam dignum est liberam.

Dicam impingam tibi grandem. dixi Demipho. Ubi Donatus,

Dixi, solent dicere perorata causa, & mire comminationem & ferocitatem Demiphonis imitatus est Phormio simili verbo.

Dixine ego, in hoc esse vobis Atticam eloquentiam? Ter. Eun. 5. 9. 33.

Dices, Quid postea, si Romæ assiduo fui? Cic. pro Rosc. Amer.

Dicet aliquis. Cic. 3. Tusc. 46. Dicet aliquis, Quid ergo tu Epicurum existimabas voluisse?

Ne dixis istuc, Genus est negandi, quod quis dixerit, quasi quis dicat, Non ita est ut dicis. Plaut. Asin. 1. 1. 48. Syncope est pro Dixeris.

Dicere, Nominare. Virg. 1. Æn. 530.

Est locus, Hesperiam Graji cognomine dicunt.

Nimius fortasse, avidusque doloris dicor. Stat. 5. Sylv. 5. 56.

Diceris. Martial. de Spect. 3. 11.

Quum verus patriæ diceris esse pater. i. e. Existimaris.

Dicor tibi frater ex Iberis. Martial. lib. 10. 65. 3.

Dici vix potest, quam multa sint, quæ respondeatis ante fieri oportere. Cic. pro Quintio.

De Ellipti verbi Dicere. V. Burm. Quintil. Decl. 305. p. 590. Dicere ac Ducere confundunt Librarii. V. Drakenb. ad Sil. 12. 221. De Syncope vel Contractione Dixi & similia. V. quos laudat Burm. ad Quintil. 9. 3. p. 806.

Dicassis, pro Dicas, apud Comicos frequens. Plaut. Curc. Haud in male meditantem male dicassis.

Legendum putatur, Dicax sis. H. St.

Dicebo, futurum antiquum, pro Dicam. Nævius Pathicis, Primum quod dicebo, recte, secundum quod dicebo, eo melius. Nonius.

Dice, pro Dic, etiam apud Comicos. Plaut. Rud. 4. 4. 112. Tu siquid opus est, dice. Varro 1. de R. R. cap. 9. Tertium illud de modis dice.

Deformia dictu vapulantibus sæpe dolore, vel metu accidunt. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dictu nihil facilius, De re difficili: per ironiam. Ter. Phorm. 1. 5. 70.

Verum argentum deorat. n. fumeret

Alicunde. c. alicunde? nihil est dictu facilius. h. e. Facillime id quidem dicitur, sed difficilior multo fietur.

Facilia dictu. Plin. lib. 3. cap. 1.

Horrendum dictu. Virg. 8. Æn. 565.

Mirabile dictu. Virg. 2. Georg. 30.

Parva dictu. Plin. lib. 2. cap. 7.

Prodigium dictu nefas. Virg. 3. Æn. 366.

Pudendum dictu. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Calles dicenda, tacendaque. Pers. 4. Sat. 5.

Cum pondere aliquo hæc dicenda sunt. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Temporibus Augusti dicendis non defuere decora ingenia. Tacit. lib. 1. Acutissimum & subtilissimum dicendi genus. Cic. 2. de Orat.

Attificum dicendi. Cic. 1. de Orat. 74.

Facultas dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Forense, atque declamatorium dicendi genus. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Gloria dicendi. Cic. in Bruto.

Pressum, limatumque genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Incunabula dicendi. Quintil. lib. 1. in Proëm. Non inutiles fore libri videbantur: quos ab ipsis dicendi velut incunabulis per omnes artes ad summam ejus operis perducere destinabamus.

Magister dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Officina dicendi. In OFFICINA.

Opus elaboratum dicendi. Cic. in Bruto. i. e. Facultas dicendi, ars dicendi, eloquentia.

Ornamenta dicendi. Cic. in Bruto, Cæsar ad hanc elegantiam verborum Latinorum, adjungit illa oratoria ornamenta dicendi.

Primordia dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Ratio dicendi. i. e. Modus. Quintil. lib. 1. in Proëm.

Rudimenta dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Rudis dicendi. Tacit. lib. 1. 29.

Veniam dicendi ante alios exposcit. Tacit. lib. 12. 5.

Virtutes dicendi, & Processus dicendi. Cic. in Bruto, Nec vero tam de virtutibus dicendi tuis, quæ cum omnibus, tum certe mihi notissimæ sunt, quam quod gradus tuos, & quasi processus dicendi (tudeo cognoscere. V. VIRGUS, GRADUS, &c. i. e. Tua initia, tuos progressus, tuæ eloquentiæ velut quandam educationem, ut Cornelius Tacitus in dialogo de Oratoribus quali interpretatur.

Vis dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Vis stricte, robusteque dicendi. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Dicundi, do, dum. pro Dicendi, &c. apud antiquos. Plaut. Rud.

Imo etiam amplius: nam si non dat, dominum dicendum cenfeo.

DICENS, Partic. Hor. 3. Od. 13. 14. Cæf. 2. de B. C. 33.

DICENTARIUS, ii. m. Orator, in Gloss. Gr. Lat. λέκτορας. Al. Gloss. ῥήτορας, δικάζοντες. [Sed Analogiæ ratio & consuetudo sequioris ævi postulat, ut

DICENDARIUS scribatur, per Mediam literam a Gerundio enim deflectitur. Sic etiam Referendarius dicebant. V. Glossariorum Collectores.

DICIBILIS, e. Adj. In iisd. Gloss. Dicibile. λεκτὸν, ῥητόν.

DICIBULUM vel DICABULUM, i. n. Nenia, vel fabella puerilis. Tertull.

ditatus infamiam abiit. V. Scalig. ad Manil. l. 5. p. 360. ed. Argent. a Dico tamen derivat Cicero apud Macrobi. 2. Saturn. 1. V. Voss. Etym. Lex.

DICTO, are. frequent. a Dico. Cic. 3. Off. C. 14. Dictabat se hortulos aliquos emere velle. Alii codices habent Dictitabat.

Dictare, [ὑφινάδω] Dicere, ut si alter scribens excipiat, & manu styloque notet: inquit Valla. Cic. 2. Att. 23. Testatur se epistolam sua manu non scriptisse, sed recreande voculae causa ambulantiem didicisse. Idem 2. Q. frat. 6. Parvula leviitudine adductus sum, ut dictarem hanc epistolam: & non, ut soleo, ad te ipse scriberem.

Graviter ornatque dictare. V. ORNATE, IN ORNO.

Actionem dictare, a Jurisconsultis dictatur, quod a Terentio, Dicam impingere vel dicere. Budæus. V. DICA. Paulus in l. non distinguemus. §. illud. D. de recept. arbit. Sed hoc tale erit, quale si actionem velit dictare. h. e. Actionem instituere, formulam intendere, cum aliquo experiri apud judicem.

Judicium dictare. Paulus in l. si servus. D. de noxal. act.

Orationem alicui. Cic. 4. de Fin. 62. Tu idem qui illis, orationem dictavisses.

Rationem dictare, quod barbari; Facere computum, dicunt. Plaut. Amph. 2. 2. 38. Lambin. Ductare.

Sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Testamentum alicui, pro Suo arbitrio disponere. Plin. 1. Epist. ult. in fin. Vota dictat facerdos. Valer. 1. Argon. 685.

Dicitur etiam, Ratio dictat, quale est illud Plinianum in epistola quadam, O sylva, ô litus quam multa componitis, quam multa dictaris. Et illud Boethii, Ecce mihi laceræ dictant scribenda Camœnæ. Verum hic manifesta ratio subest. nam Camœnæ, litus, ac solitudo tacite nobis suggerunt quod scribamus: ita & ratio loquitur quod nos scribendum putemus: & ratio dictat quod in alterum effundamus. Hæc Valla in Raudens. Plin. lib. 26. cap. 4. Igitur demonstratarum priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adjiciemusque quas ratio dictaverit.

Ratio ita videtur dictare. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Fugam lucis, & tedium pudor dictat. Quintil. lib. 1. cap. 3. extr.

Rebus ipsis dictantibus. Pompon. in l. 2. D. de origine juris, Novissime sicut ad pauciores juris constituendi via transisse, ipsis rebus dictantibus, videbatur: per partes evenit, ut esset necesse Republicæ per unum consuli. Hactenus ille. Certe sicut dictari censetur ea, quæ non nostro affectu, sed alio præeunte verba scribimus: ita & quæ vicissitudo rerum, volente Deo, suggerit, ea excipimus, & volentes nolentes sequimur, quia natura dictat. non prorsus ab simile est illud Columellæ lib. 4. cap. 24. Modus itaque materiarum is erit, quem dictabit humi, atque ipsius stirpis lætitia.

Dictare, pro Scribere. Zeno l. dictantibus. C. de testam. Dictantibus testamenta, vel aliam quamlibet ultimam voluntatem, legatum testatorem posse relinquere, minime dubitandum est.

Dictare, pro Edicere seu Polliceri. Quintil. lib. 11. cap. ult. Aut cum sodalibus jocantur, aut nonnunquam ad libentarios suos ita respiciunt, ut sportulam dictare videantur.

Dictata, orum. n. Quæ præceptor pueris describenda dictavit. Cic. 3. Q. frat. 17. Meam in illum orationem pueri omnes, tanquam dictata perdificant.

Dictata reddere. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Ista enim a vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. Pers. 1. Sat. 29.

Ten' circulatorum centum dictata fuisse

Pro nihilo pendas? Hor. 1. Epist. 19. 13.

Ut puerum sevo credas dictata magistro Reddere.

Nec in literis tantum, sed in aliis quoque artibus dictata dicuntur, velut Regulæ & Præcepta. Juven. 5. Sat. 122.

— donec peragat dictata magistri Omnia. i. e. Omnes gestus obsoniorum cum decore incidendorum, quos a magistro didicerit. Sueton. in Cæs. cap. 26. Ut disciplinam singulorum fusciperent, ipsique dictata exercentibus darent. De gladiatorum disciplina ac præceptis agit.

Dictatum, pro Epistola poni Barth. observat. ad Claudian. p. 1216. V. Lex. Pitisc.

Dictamen, inis. n. Gloss. Φωή.

Dictator, as. alterum frequentat. Leviter dicto. Cic. 1. Fam. 9. Quem post reditum dictitant fracto animo & demisso fuisse. Plin. lib. 29. cap. 1. Ter. prol. Heaut. 22. — tum quod malevolus poeta dictitat,

Repente ad studium hunc se applicasse musicum.

Dictitare in sermonibus. Cic. 1. Fam. 9. Appius in sermonibus antea dictitabat, postea dixit etiam in Senatu palam.

Dictitare causas. Cic. 2. de Orat. 56. Atqui ne hunc quidem ex numero accepimus eorum, qui causas dictitarunt.

Dictitatio, onis. f. apud Mart. Capell.

Dictitator, oris. m. apud Eundem.

Dictio, onis. f. [ῥήσις, φάσις, λέξις] Enuntiatio. Ter. Phorm. 2. 1. Servum hominem causam orare leges non sinunt, neque testimonii dictio est. i. e. Non licet ei testimonium dicere.

Causæ dictio. Val. Max. lib. 7. cap. 2. Cæs. B. G. 1. 4.

Sententiæ dictio. Cic. 2. de Invent.

Dictio, pro Vocabulo five Verbo accipitur. Valla lib. 5. cap. 10. Et Quintil. lib. 1. cap. 10. & lib. 9. cap. 1.

Dictio, Oratoria & facunda oratio. ut Dictioni operam dare. Cic. 2. Tuscul.

Dictio, pro Oratione. Cic. de Clar. Orat. 257. Malim mihi L. Crassi unam pro M. Curio dictionem, quam castellanis triumphos duos. Idem 1. de Orat. 157. Educenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in castra atque aciem forenses. Budæus.

Dictio popularis. V. POPULARIS, IN POPULUS.

Extemporales dictiones. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dictionem, pro Actione causæ videtur posuisse. Tacit. de Orat. 34. Juvenis ille, qui foro & eloquentiæ parabatur, deducebatur ad eum Oratorem, qui principem locum in civitate haberet, hunc sectari, hunc proficui, hujus omnibus dictionibus interesse, utque sic dixerim, pugnare in prælio discere. Vides ut Dictiones vocet Prælia, distinguas a fictis declamationibus. [Nisi Actionibus scripsit.

Dictio, pro Oraculo. Liv. 1. Decad. lib. 8. 24. Eodem anno Alexandrium in Ægypto proditum conditam: Alexandrumque Epeiri regem

VOL. II.

ab exule Luciano interfectum sortes Dodonæi Jovis eventu affirmasse. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari. V. Pacuv. apud Turn. 31. 1.

DICTIONARIUM, ii. n. [λεξιόν] Improbatur Voss. de Vit. Serm. 1. 17.

Dictiosus. V. post. DICAX.

DICAX, acis. Adj. [σοφιστής, φιλοσοφώμενος, ἐπιδραπέλος] Qui sermone aliquem cum sale incescit & ridet. Cic. 2. de Orat. 221. Quod est hominibus facietis & dicacibus difficillimum.

Homo est venustus, & dicax, & urbanus.

Catull. ad Varum. 2.

Facetus & dicax. Cic. pro Cœlio 67. Et in Orat. de Demosthene, Quo quidem mihi nihil videtur urbanius, sed non tam dicax fuit quam facetus.

Urbanus & dicax. Quintil. lib. 6. cap. 4. Demosthenem urbanum fuisse dicunt, dicacem negant.

Dicax in aliquem. Cic. 2. Philipp. 76. Populum in te dicacem etiam reddidisti.

In conviviis & sermonibus multi dicaces. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Dicaces sunt, Qui acuti sunt in dicendo, & acriter adversarios figunt: Faciet vero, Qui cum suavitate quadam orationis risum movent. Dicacitas acrius ingenium postulat, quod celeriter & ex tempore possit adversarium mordere: Facietia autem, majus & uberius ingenium & artem requirunt.

DICACULUS, a, um. [σκαπύλλος] dimin. Plaut. Afin. 3. 1. 8. Satis dicacula es amatrix.

DICACULE, Adv. Apul. l. 8. & l. 1. Miles. p. 106.

DICACITAS, [ἐπιδραπέλεια, σῆλοι] proprie significat Sermonem cum risu aliquos incessentem, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 2. de Orat. 218. duo genera facietiarum nominat, Cavillationem & Dicacitatem.

Facetia & dicacitas. Cic. in Orat. 87. Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum quantum valent, quorum duo genera sunt, unum facietiarum, alterum dicacitatis.

Scurrilis & scœnica dicacitas. [βαρμολογία] Quintil. lib. 6. cap. 3.

Scurrilis Oratori dicacitas magnopere fugienda est. Cic. 2. de Orat. 244.

DICENTARIUS. V. post DICERE.

DICTIOSUS, pro Dicace antique dictum probat Varro lib. 5. L. L. 7. quem vide.

DICTO AUDIENS, & **DICTO AUDIENTIA**. Vet. Interpr. Irenai 4. 79. V. DICTUM & AUDIENS.

DICTATOR, oris. m. [ὑφιστάτης] Is est qui dictat.

Dictator, [δικτάτωρ] Romæ, dicebatur Magistratus extraordinarius cum summo imperio ad tempus creatus: dictus quod a Consule dicebatur, five crearetur noctis silentio: vel quod aliis omnibus possit dictare, i. e. Imperare ac præcipere. Dictator, inquit Varro lib. 4. de L. L. dictus, quod a Consule diceretur, cujus dicto audientes omnes essent. Liv. 1. Decad. lib. 9. Noctis silentio (ut mos est) Fabius L. Papirium Dictatorem dixit. Sex tamen mensibus lege fiebat is magistratus. Et quia summa potestas erat Dictatoris in populum, is quoque Magister populi appellatus est, ut scribit Varro. Cic. 3. de Fin. 22. Rectius magister populi (is enim est Dictator) quam Sylla. Ejus summa erat potestas habebatque jus animadvertendi in cujuscunque civis Romani caput, nec ab eo provocandi ius erat. Nec alio pacto creari solebat, quam quum vis aliqua major repente oborta, ingens reip. periculum minitari videretur. Dictatori adjunctus fuit Magister equitum, quo de f. l. Juvenal. 8. Sat. 8. De Imaginib. loq.

Fumosos equitum cum Dictatore Magistros.

Dictator, cujus in urbe Roma summum jus, ac plane regia potestas fuit, lege lata, ut opinor, T. Lartio Flavo 111. Q. Cælio cosl. sine provocatione creatus, & de consularibus lectus. Porro, quum de consularibus eum legi lex juberet, sequebatur, ut de patriciis crearetur: consules enim tunc, & per annos deinde multos, patricii fuerunt: nec prius de patriciis legi dictator desist, quam creati duo consules patricii deserunt; non enim consul patricius dictatorem quenquam de plebe dixisset; itaque qui primus de plebe dictator fuit, C. Marcius Rutilus, is a M. Popilio Lanate consule Plebejo dictus est. Ita communicata plebi dictatura, anno ab urbe condita cccc i. c. idque contra veterem consuetudinem, non tamen contra legem factum est. non enim lex dictatorem de plebe fieri venerat, sed de consularibus jussit; at C. Marcius consularis: satisfecit igitur legi Popilius, quum consularum hominem dictatorem dixit, patriciis non satisfecit, quia consularum de plebe dixit, quum omnes antea de patriciis dici consuevissent. Eadem fortasse lege sancitum est, (legem certe, quæ hoc sanxerit, nominat Plutarchus in Fabio) ne dictator equo possit uti, idque vel ob eam causam, quod, quum plus inesse roboris in pedestribus copiis putaretur, propterea in legione permanere, nec locum deferere deberet imperator; vel quod, quum ad alia omnia dictatoris esset singularis potestas, in hoc uno voluerunt eum populo inferiorem videri. Senatus tamen potenti Fabio Maximo Verrucoso contra veterem legem concessit, ut equo veli possit; datamque id hominis virtuti, ac temporis, quum casus ad Cannas Romanis, in uno Fabio, dictatore creato, melioris fortunæ spes reposita videretur. Dictaturæ spatium semestrem fuisse, nec longius esse per leges potuisse, satis constat. Duo tamen, cupiditatem potentia legibus ac libertati antepponentes, L. Sylla, & C. Cæsar, uterque patricius, perpetuam dictaturam armis invadere. Verum Sylla modestior: dictatorem enim sponte deposuit, solusque, aut cum paucis comitibus in publico vestitus fuit; Cæsar vero jactasse tenet: Syllam nescivisse licet, qui dictaturam deposuerit. quum ejus inscitiam imprudentiamque in eo facto notare vellet. Hæc fere Manut. de Legib. Roman. Propter invidiam Cæsaris, perpetui Dictatoris, ea potestas lege M. Antonii Consulis in perpetuum fuit sublata. De hoc dignitate & Officio V. Latum & Fennestellam. Extat de eadem accuratissimus & plenissimus locus apud Vellej. 2. 28. 2. in quem vide copiose Boecler. p. 141. seq. & Zevecot. ad Flor. p. 207. 208. conf. l. 2. §. 18. ff. de O. I. & ad eam Rupert. Muret. ad Tacit. p. 19. & Spanh. de Usu & Præst. Num. diss. 10. p. 171. seq.

Etiam Latine quædam Urbes & Municipia Dictatores vocantur Magistratus suos, ut Dictator Lanuvinus Cic. pro Milon. 10. Sic Spartian. Hadr. cap. 19. Per Latina oppida & Dictator & Edilis, & Duumvir fuit. De officio Dictatoris V. etiam Lex Pitisc. Scribitur per Compendium D. 1. In monumentis antiq.

N

Antiquus

- Vitiosus dictator. i. e. Vitio creatus. Liv. 3. Decad. lib. 2.
 Arrogare dictatorem. V. ARROGO.
- DICTATRIX**, icis. [*ῥήγνις*] Quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Pers. 5. 1. 18. Tu hic eris dictatrix nobis.
- DICTATORIUS**, Adj. [*δικτατορικόν*] Quod ad Dictatorem pertinet, seu Quod est Dictatoris. Liv. 6. 39. Postremo Dictatorium fulmen in se intentatum. Cic. pro Cluent. 44. Dictatorius gladius. Dictatorius juvenis, pro Dictatore patre natus. Liv. 1. Decad. lib. 7.
- DICTATIO**, ōnis. Actus ipse dictandi. Paulus in l. Lucius. D. de militari testam. Lucius Titius miles notario testamentum scribendum notis dictavit, & ante quam literis perferberetur, vita defunctus est: quæro, an hæc dictatio valere possit? Symmach. 6. 4. conf. Sidon. 9. Epist. 9.
- DICTATURA**, æ. Dictatoris dignitas seu potestas. Cic. 2. Off. Alter enim qui in illa Dictatura scriba fuerat, in hac fuit Quaestor urbanus. Dictatura, Ipsa dictandi actio. Suet. in Jul. Cæs. Syllam nescisse literas, qui Dictaturam depofuerit. Alludit tamen ad Dictatoris dignitatem. Imperiosa Dictatura. V. IMPERO.
- Dictaturam solo æquare. V. æQUO.
- Dictaturam gerere. Cic. 2. Off. 112. Quod is paucos sibi dies ad Dictaturam gerendam addidisset.
- Deponere Dictaturam. Quintil. lib. 5. cap. 10.
- Sumebantur Dictaturæ ad tempus. Tacit. lib. 1. 9.
- DICTOR**, ōris. m. Augustin. de Doctr. Christ. 4. 19. Doctor ipse debet rerum dictor esse magnarum.
- DICTURIO**, ire. Dicere molior. Macrob. 7. Saturn. cap. 2. Sed perge Aviene, ne ultra te dicturientem retardem.
- DICONDYL**, [*διγόνδυλοι*] dicuntur Digiti qui duplicem commissuram habent, cujusmodi sunt omnes, dempto pollice, qui monocondylus est. V. Alex. Genial. lib. 4. cap. ult. & Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3.
- DICOPIA**, æ. [*δικωπία*] Remigium, scapha. Lucian. V. Bayf. de R. Naval.
- DICROTUM**, [*δικοτόν*] Biremis dicitur. De dicroto Julius Pollux lib. 1. 9. Dicrota sunt naves; quæ duobus gubernaculis pariter a prora reguntur & puppi. Cic. 5. Att. 11. ἡφερέστε Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, & aliud ἐπικύπτον. Idem lib. 16. Nam & ipse Domitius bona plane habet dicrota.
- DICTAMUS**, om. gen. vel **DICTAMUM**, i. n. [*δικταμύον*] Herba qua lacertæ se refovent, quotiescunque cum serpentibus pugnam habuerint. Virg. 12. Æn. 411.
- Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Quod ex loco legendum putant Hermolaus & docti omnes **DICTAMNUM**, interposita n. litera: alioqui versus non stare. Cui orthographiæ adscriptulari etiam videtur Theophrasti locus & Galeni, in quibus semper Dictamnum legas. V. Plin. lib. 8. cap. 27. Et lib. 26. cap. 14: Cic. 2. de Nat. Deor. 4. Capras auditum est in Creta feras; quum essent confixæ venenatis fagittis, herbam quærere, quæ dictamnus vocaretur: quam quum gustavissent, fagittas excidere dicunt e corpore. Idem dicit Plin. lib. 26. cap. 14. Dicta est hæc herba etiam Artemidium, a Diana quam Græci Artemida vocant; quoniam vulneratæ capræ & cervæ, ejus herbæ pastu sanarentur. V. Ruell. lib. 3. cap. 27.
- Dictamnus florens. Stat. 1. Sylv. 4. 102.
- Idæa profert quam Creta sub umbra
 Dictami florentis opem.
- Dictamnus, seu potius Dictamnium a Dictæ Cretensi Montē appellaturū videtur, quod ibi Cervi vulnerati primum offenderint. de Dictamno in Nummis. V. Spanh. diff. 6. p. 361.
- DICTAMNITES**, æ. m. Vinum ex pulegio confectum. Diosc. 5. 38.
- DICTATOR**, **DICTATURA**. V. DICO, is.
- DICTE**, es. [*Δίκτης*] Mons est insulæ Cretæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. & Straboni lib. 10. Sic dictus a Dictæ nympha quæ illic colebatur, ut ait Servius. Hinc
- DICTÆUS**, Adj. [*Δικταῖος*] Unde Jupiter Dictæus dictus est, quod in eo fuerit nutritus, ut tradit Servius. Virg. 2. Georg. 536.
- Ante etiam sceptrum Dictæi regis, &c.
- Antrum Dictæum. Virg. 4. Georg. 152.
- Dictæo cæli regem pavere sub antro. De apibus loquitur.
- Arva Dictæa. Virg. 3. Æn. 171.
- Astra coronæ Dictææ: i. e. Ariadnes. Claud. in Sec. Consul. Stil. 208.
- Seu tibi Dictææ plauerunt astra coronæ.
- DICTERIUM**, **DICTIO**, **DICTITO**, **DICTO**, **DICTUM**. V. DICO.
- DICTYNNA**, [*Δικτυννα*] Dianæ (ut quidam putant) cognomen est, propterea quod retia invenerit, quæ Græce dicuntur *δικτυα*. Scribit Diodor. lib. 6. Dictynnam ex Jove genitam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissime esse usam: quæ res causam præbuit ut quidam Dictynnam, Dianam esse existimarent. Hoc item cognomine *βερτυννην* deam appellant Cretenses, quod quum Minos ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia, capiendis demissa piscibus, se præcipitem dederit. V. Etiam Diod. Sic. 5. 78. Antonin. Liber. F. 40.
- Dictynna Diana, quam esse Lunam putabant, dicta quod fulgore suo noctu omnia ostendat. Festus. [a v. Gr. *δεικνύναι*, non a Lat. Dico, ut putabat Dacerius.
- Mitis Dictynna, i. e. Diana. Stat. 9. Theb. 632.
- DICTYNNA**, [*Δικτυννα*] Cretæ insulæ urbs: a quo mons Dictynnæus dictus est Straboni. Et Plin. 4. 12. V. Harduin.
- DICTYNNEUM**, [*Δικτυννεον*] Dictynnæ Dianæ templum in monte Cretæ, cui nomen est Tityrus: cujus meminit Strabo lib. 10.
- Dictynneum & Phœbeum, Loca sunt prope Spartam, de templis puto eorum deorum dicta. Author Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 6.
- DICTYOTA**, [*δικτυοτά*] Opera, quæ Latini Reticulata vocant: ita dicta, quod in hoc ædificii genere tessellæ, macularum, quæ in reti conspiciuntur, similitudinem referant. Plin. lib. 36. cap. 22. extr.
- Dictyoton vocant reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ fruint; rimis opportunam. Ubi tamen in vulgatis codicibus legitur Dictyotheton. [Vocem vero hanc exulare jussit Harduinus, qui Plinii textum ex MSS. longe aliter restituit. q. V.
- DICTYS** Cretensis, peritus Phœnicum literarum, Socius Merionis & Idomenei, filiorum Deycalionis, scripsit Bellum Trojanum: in quo ipse militavit, Phœnicum literis. Reversus in patriam, moriens mandavit ut liber arca plumbea sepulcro ejus inferretur oculus. Anno de-

inde tertio decimo Neronis principatus ob terræ motum revulso sepulchro arca apparuit: delataque ad Rutilium Rufum illius insulæ præsidem, & ab illo ad Neronem transmissa est. Librum Nero in Græcam linguam converti jussit, bibliothecæque dicavit, qui ad nostrum ævum pervenit conversus in Latinum sermonem a quodam Q. Septimio Romano. ut ejus indicat epistola. Hujus autem quæ hodie extat Descriptio, quemadmodum & Daretis Phrygii, suspecta est, vel potius supposititia. V. Voss. de Hist. Gr. 4. 1. p. 342. & de Hist. Lat. 4. 2. & Cl. Perizonii Dissertationem edit. Amst. 1702. præfixam, de Dictyæ Cretensi.

Dictys, Unus ex Centauris fuit, Pyrrhoi manu interfectus, ut videre est apud Ovid. lib. 12. Met. 334. &c.

Dictys, Piscator quidam qui Perseum educavit. de quo Stat. 2. Sylv. 95. Fluctivagus volucrum comibat Persea Dictys.

DICTYROS, [*δικτυρος*] Camelus est gibbi duplicis, densiore pilo, viribus prævalidis, adeo ut duplicato onere incedat onusta. Hanc vero dici Bactrianam, quod in Bactris nata primum sit, ex Didymo refert Cælius lib. 7. cap. 18.

D I D

DIDACTRON, [*διδάκτρον*] Docentis præmium nuncupatur, sicut quod militi tribuitur Epinicion, niceterion: quod medico, Soterion, iatreon, & sic de cæteris. V. Rhodig. lib. 13. cap. 30. [Add. Theod. Marcil. ad Suet. Vesp. C. 8. Et plenius talia persequentem J. A. Fabric. Bibl. Antiq. C. 16. §. 5. ubi de Largitionib. & Salariis.

DIDASCALUS, [*διδασκαλος*] Latine dicitur Præceptor, magister, a *διδάσκω* doceo. Cic. 9. Fam. 7.

DIDASCALIA, æ. Doctrina. Cic. 8. Fam. 3. Genere tamen, quod ad nos pertineat, & *διδασκαλίαν* quandam, ut versetur inter manus, habeat. Petit opus aliquod literarium sibi a Cicerone dedicari, celebre quidem illud, & quod propter doctrinam crebro ab hominibus tractetur.

DIDASCALICUS, a, um. Aufon. Epist. 17. Didascalicum aliquod opusculum mittere.

DIDIA Lex; a Didio latore, post Fanniam legem duodeviginti annos secuta est: cujus ferendæ duplex ratio fuit: Prima, ut non solum urbs Romana, sed universa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, ut non modo qui convivia majore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur. Macrob. 3. Saturn. cap. 17. V. P. Manut. de Legib. Roman. p. 215.

DIDIUS, Nom. gent. Ro. Cic. in Pison. 7. 25. T. Didius ex Macedonia triumphavit. Gentis Didie Denarios & historiam V. apud Fulv. Ursin. p. 98. (Scribitur & Deidius per dipt.)

DIDO, ōnis. [*Διδώ*] vel per declinationem Græcam Dido Didus, in accusativo Didoa, & per contractionem Dido. Elisa proprio nomine vocabatur, sed cognomento Dido dicta est, i. e. Virago, quia virile aliquid fecit, se in ignem præcipitando, inquit Servius. Beli fuit filia, & soror Pygmalionis, cujus scelus, quod maritum suum Sichæum vi oppressisset, averfata, Tyro relicta in Africam profugit, & Carthaginem condidit. Hiærbæ regis Mauritanorum, ad postremum nuptias fugiens, gladio vitam finivit. Nam quæ Virgilius de ea prodidit conflictata omnia sunt. Neque enim se invicem Dido & Æneas per temporis rationem potuerunt videre, cum ab Ilia excidio ad natalem Carthaginis anni sint. 299. V. Voss. 1. Instit. Orat. p. m. 122.

Infelix Dido. Virg. 4. Æn. 68.

Regina Dido. Virg. 1. Æn. 496.

Phœnissa Dido. Virg. 1. Æn. 670.

Pulcherrima Dido. Virg. 4. Æn. 496.

Sidonica Dido. Virg. 1. Æn. 446.

DIDO, dididi, itum, [*Διδωμι*] ēre. Distribuire significat & diggerere. Dictumque videtur Dido quasi Divido, ablata media syllaba: Hor. 2. Sat. 2. 67.

Albuti feris exemplo dum munia didit. Didit, i. e. Dividit. Porphyrius.

Cibus in venas diditur. Lucret. lib. 2. 1134.

Solatia didita per gentes. Lucret. lib. 5. 20. & lib. 4. 241.

Nunc ea quæ dico rerum simulacra, feruntur

Undique: & in cunctas jaciuntur didita partes.

Dididerunt, pro Diviserunt posuit. Lucret. lib. 6. 2.

Primæ frugiferos fœtus mortalibus ægris

Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ.

DIDORON, [*διδωρον*] Duorum palmorum. Plin. lib. 35. cap. 14. Genera eorum tria, Didoron, quo utimur; longum sesquipedale, latum pede, alterum Tetradoron. Vitruv. 2. 3. [Imo vero Spuriam hanc vocem esse, & apud utrumque auctorem Lydion restituendum docuit ad Plin. Harduinus q. V.

DIDRACHMUM, i. n. [*διδραχμήν*] Nummus est duas drachmas continens, & valet tantum quantum septem solidi nostri turonici, teste Budæo. Tertull. de Præscript. cap. 11. [Apud Evangelist. Matth. c. 17. Pl. τὴν διδραχμὴν, ubi æquiparatur dimidio Stateri, vel Semifido Hebræorum. Quanquam aliquam differentiam intercedere, ratione ponderis docet Cl. Eifenschmidius. de Pond. S. 1. C. 4. Est & nomen Penderis, ut Drachma.

DIDUCO, xi, ctum, [*διδωμι*] ēre. In diversas partes & diversa loca ducere, five Dirimere, dividere, & distinguere. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 33. Dimittendæ plures manus, diducendique erant milites. Columel. lib. 6. cap. 2. Posthæc diductis malis, educito linguam. De bobus domandis.

Diducere & Contrahere, contraria. Cic. 4. Acad. Itaque & lumen mutari sæpe volumus, & situs earum rerum quas intuemur, & intervalla aut contrahimus, aut diducimus &c.

Comprimere & Diducere digitos, similiter contraria. Cic. in Orat. 113. Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam ajebat ejusmodi esse: quum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.

Aciem diducere in cornua. Liv. 5.

Aquam diducere in vias. Cato cap. 155. Quum pluvie incipiet, familiam cum ferreis sarculis exire oportet, & incilia aperire, aquam diducere in vias.

litem in centum partes diducere. Hor. in Arte Poet. 326.

Argumenta diducere in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 1. Argumenta diducet in digitos, & propositionum ac partitionum captabit leporem. Complexus diducere. Propert. 1. 13. 19. i. e. Divellere.

Non ego complexus potui diducere nostros.

Curas. Virg. 5. Æn. 720.

Tum vero in curas animum diducitur omnes.

Græca figura :

ut, Mentem læsus. Servius.

Fauces immani diducit hiatu. Sil. lib. 3. de serpente quodam.

Flumina in rivos diducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Humum continuam diduxit. Ovid. 8. Met. 587.

Matrimonium diductum. Suet. in Othone, cap. 3. i. e. Diremptum.

Nubem diducere auris subitis. Cic. in Arat. 201.

Ni parte ex Aquilonis opacam pellere nubem

Cœperit, & subitis auris diduxerit Ara.

In partes contrarias diducere aliqua. Cic. 2. de Invent. 51. Atque hi quidem, & siqui ejusmodi ex proprio argumento communes loci nascuntur, in contrarias partes diducuntur.

Rictum diducere. Juven. 10. Sat. 230.

Rifu diducere rictum auditoris. Hor. 1. Sat. 10. 7.

In species rursus hæc omnia diducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 14.

In studia Senatuum diduxerat. Tacit. 4. Hist. 16.

Summa vestem diduxit ab ora. Ovid. 3. Met. 480.

Diducere ac Deducere confunduntur sæpe in MSS. V. Drakenb. ad Sil. 15. 187. adde Ovid. 11. Met. 477. ubi leg. Carbasa diducit, i. e. Expandit.

DIDUCTIO, ònis. f. Sen. Nat. Quæst. 2. 8. & 3. 13.

DIDUCTUS, Partic. [διελημμένον] Cic. 3. de Orat. Rivis est diducta oratio, non fontibus.

Arva diducta a propinquis jugis. Sil. lib. 1.

Britannia diducta mundo. Claud. 8. Paneg. 17. 51.

Civitatem diductam incufabat. Tacit. 4. Ann. 17. i. e. Scissam in partes.

Colores diducti. Celf. lib. 1. cap. 8. Quantoque magis mistos, neque inter se diductos colores habet, tanto deterius. i. e. Separatos inter se.

Cornua diducta. Liv. 8. Decad. 3. Cornua exercitus intelligit.

Divisionem in digitos diductam nonnunquam Cicero leviter eludit. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Militem diductum lascivire prætendebat. Tacit. 4. Ann. 2.

Ordines diducti. Tacit. in vita Agricola.

Studium audientium diductum in partes. Plin. Epist. 43.

Tetræ diductæ, h. e. Divisæ, apertæque. Tacit. 2. Ann. 47.

Tunica diducta. Quintil. lib. 2. cap. 15.

DIDURI, [Διδυροί] Populi in confinio Albanie, prope Labienos, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 10.

DIDYMA, Diana a Pindaro cognominata in Pythiis, illo carmine, πῆρ' ἔνθ' ἔχει διδυμῶν; quod & comment. observant. Didymia vero, ut reor, quia cum Apolline ex Latona genita, διδυμοί enim, ut infra dicebatur, gemini appellantur.

DIDYMAE, Ærum. Africae insulæ, quæ Ægypto adjacent, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 5.

DIDYMAÏON, ònis. Armorum artifex eximius. Virg. 5. Æn. 359.

Et clypeum afferri jussit, Didymaionis artes,

Neptuni sacro Danaïs de poste refixum.

DIDYME, es. [διδυμή] Herba alio nomine Cynosorchis, five testiculus canis dicta, a gemina radice nomen adepta, apud Hippocrat. V. Galeni Gloss. Helychio diminutiva forma διδυμῖον.

DIDYMBE, es. Insula in mari Siculo una ex Æoliis. Pompon. lib. 2.

DIDYMÆUS, [Διδυμαῖος] & DIDYMÆUS. Apollo dictus est, quod geminam speciem sui numinis præferat, illuminando formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino fidere spatia diei & noctis illustrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17.) Solem Didymeï Apollinis appellatione venerantur. Hinc dictum est

DIDYMÆUM [Διδυμαῖον] templum Apollini dicatum apud Miletum, quod prius oraculum Branchidarum (ut author est Plinius 5. 29.) appellatum est. De hoc templo sic scribit Strab. lib. 14. p. 436. Post Possidium Milesum est oraculum Apollini Didymeo sacrum apud Branchidas ad decem & octo stadia ascendenti. Id a Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Ephesio excepto. Postea Milefii templum construxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissime honoratum. Meminit Suet. in Calig. C. 21.

Appian. in Syr. χερσίδον ἐν Διδυμαῖῳ γένεσθαι, non Διδυμῖνῳ, ubi & verbum affert. H. St.

DIDYMON XYLON, [διδυμὸν ξύλον] a Græcis exponitur, pro eo quod Romani Furcam vocant, veluti ex duobus modo lignis constaret: nam Didymon, Geminum dicunt. V. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 8.

DIDYMUS [διδυμῶν] Lat. Geminus. Nom. propr. Græcis.

Didymus, Tibicen quidam fuit, quem, ut Laërtius Diogenes refert, in adulterio deprehensum, ἐν τῷ ἀδελφῷ κρέμασθαι, i. e. Ex nomine suspendi suo, quod significat ex testiculis, dignum esse dicebat Cynicus. διδυμοί enim Græcis etiam Testes vocantur. V. Alex. Genial. lib. 4. cap. 1. & Cæl. Antiq. lib. 4. cap. 7. Vel potius Diog. Laërt. 6. 51.

Didymus, Grammaticus, genere Alexandrinus, Cicerone & Antonio Consulibus natus, tempore Augusti Romæ profitebatur, cognomine Chalcenterus, ob studium infatigabile: sicuti a Demetrio Træzenio, ut scribit Athenæus, dicebatur Bibliolatha, i. e. librorum oblitio, ex voluminum numerositate. Dicitur enim scripsisse libros ter mille quingentos. V. Sen. Epist. 87. & Quintil. 1. 13. Macrobius 5. Saturn. cap. 22. vocat hunc grammaticorum omnium quique fiat, quique fuerint, instructissimum. Chalcenterus autem dictus est ab intestinis æreis, veluti prædurus. χαλκός æs, seu ferrum, & ἐντέρας viscera, inde χαλκέντερος. Ex Hieronymo, Erasmo, Volaterrano, Cælio, Athenæo.

Didymus Alexandrinus, Præsul Cæsariensis, captus oculis a puero, & ob id elementorum quoque ignarus, tantum miraculum sui omnibus præbuit, ut Dialecticam quoque & Geometriam, quæ vel maxime visu indiget, perfecte didicerit. Is plura opera & nobilia conscripsit, quorum nomina recenset Hieronymus, cujus tempore floruit. Excessit annum ætatis octogessimumtertium. V. Hieron. Vol. 11.

onym. in Catalogo Scriptor. Eccles. & lib. 11. Hist. Eccles. cap. 7. & Hist. Tripartit. lib. 8. cap. 8.

DIECHE, [διήχη] Aristotelis interpretibus est, Qua strepitus ad auditum provehitur, quasi Personiam dixeris, quod veterina sit ac vehicularis soni. Author Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4.

DIECULA, V. DIES.

DIEGERTICA, [διεγερτική] Epithalamia veteribus dicta sunt, quæ matutino tempore canebantur, sicut quæ vespere in noctem mediam recitabant, καὶ ἀνδριμνητὸς vocabantur. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 15.

DIELCYSTINDA, æ. [διελκυσίνδα] Ludus puerorum quum duæ inter se divisæ partes, altera alteram manibus junctis ad se retrahere contendit.

DIENSES, Populi Macedoniæ. Horum meminit Paul. de censib. In Macedonia, inquit, juris Italici sunt Dieneses, &c. V. Plin. lib. 4. cap. 10. & supra in DIA.

DIRECTUS, Adj. [ευθετής] dicitur, inquit Nonius, Crucifixus, quasi ad diem erectus. Varro Eudæmonibus, Apage in directum a domo nostra istam ad sanitatem. Plaut. Caf. 1. 15. Abi directus tuam in provinciam. Idem Capt. 3. 4. 104. Quin tu quiescis directum, cor meum, ac suspense te. Idem Bacch. 4. 1. 7. Festus, Directum dicebant per antiphrasin, volentes significare malum diem. Antiquum est. Sed Salmas. ad Capt. 3. 4. 103. Abi directus, idem vult esse ac ἀπὸ τῆς ἀντιφράσεως, i. e. ἀντιφράσεως, &c. Cui subscribit Dacer. ad Fest. q. V.

DIES, ei. m. & f. in sing. [ἡμέρα, ἡμέρα] in pl. vero tantum m. V. Varr. apud Charif. 1. Gramm. c. de Nomine. Alconius in 2. Verr. c. 2. Dies foeminino genere tempus dicitur: & ideo diecula, breve tempus & mora. Dies horarum XII. m. gen. est: unde Hodie adverbium, quasi hoc die.

Dies nomen habet ab Jove, quem Græci Δία vocant. tradit enim Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 15. Jovem esse lucis authorem, unde & Lucetium Salii in carmine canunt, & Cretenses Δία τὸν ἡμέραν vocant. ipsi quoque Romani Diespitrem appellant, ut dici patrem. Idem quoque cap. 23. plurimis testimoniis confirmat eundem esse Jovem ac Solem, quo loco rem fusissime exequitur. V. etiam Festum in DIES, & Lex. Pitisc.

Dies, m. Martial. lib. 1. 3. 20.

Quartus dies est, in schola poetarum

Dum fabulamur. Plin. lib. 9. cap. 59. Eademque hora per aliquot dies continuos piscator enavigat.

Dies, f. pro longiori tempore. Virg. 11. Æn. 425.

Multa dies, variusque labor mutabilis ævi

Reclut in melius. Et. 2. Æn. 132. Juven. de Priamo loquens, 10. Sat. 205.

Longa dies igitur quid contulit? i. e. Quid ei longævitas profuit? Hæc Budæus, Jurisconsulti Annua, bima, trima, quadrima, die, pro Anni tempore, biennii, triennii, quadriennii usurpant. Cic. 1. Fam. 6. Et ipsa die, quæ debilitat cogitationes & inimicorum & proditorum. Confunditur tamen hæc differentia.

Dies, f. pro die horarum XII. Cic. 3. Q. frat. 17. In qua primum erat, quod antiquior dies intus fuisset adscripta literis, quam in Cæsaris.

Dies in patrio casu hodie declinat Diei; Virg. 9. Æn. 156.

— melior pars acta diei est.

Plaut. Pseud. 4. 7. 59. Diei jam multum est.

Veteres habuerunt in genitivo Dies, Die, Dii. Ut

Dies in XVI. Ennii apud Gell. 9. 14.

Postremæ longinqua dies confecerit ætas.

Testatur & Gellius se ita scriptum invenisse in Cic. pro Sext. Equites vero daturos illius dies poenas. Addit insuper Gell. ut facile eis credat, qui scripserunt idiographum Librum Virgilii sese inspexisse, in quo ita scriptum est. 1. Georg. 208.

Libra dies fomnique pares ubi fecerit horas. i. e. Libra diei sed in hodiernis exemplaribus ibi legitur Die; nulla tamen Apocope, (ut quidam volunt) Sed genitivo regulari antiquo, ut ait Serv. q. V. ut & Pierium. Sic Hor. 3. Od. 7. 4. Constantis juvenem fide. V. Bentlei Not. Et Ovid. 6. Met. 506.

Utque fide pignus dexteras utriusque poposcit.

Neque ab hoc scribendi genere Auctores profaici abhorruerunt. Sallust. Jugurth. Vix decima parte die. Sunt Codices, in quibus legas diei per æ diphthongum veluti alii habent Dii per Synopen pro Diei, vel Dii pro Die, quia e & i indifferenter in fine usi sunt antiqui.

Dii. Sic Virg. 1. Æn. 636. Munera lætitiæque dii. In quo loco (ait Gellius 9. 14.) nihil dubium est, quin Dii scripserit pro Diei. Et si Servius, & quidam alii Dei (scil. Bacchi) scribunt. Sed Dies Dii a veteribus declinatum est; ut Fames, fami; Acies, acii. V. plura apud Gell. in l. c.

Abl. Die, vel Diu. Sallust. Diu noctuque labora.

Dies, alius naturalis, alius civilis.

Dies naturalis, est Tempus ex oriente sole ad solis occasum. Hunc aliqui Artificialem dicunt, alii Hemisphaericalem. Cujus contrarium tempus est Nox, i. e. umbra terræ: videlicet ab occasu solis usque ad ortum.

Dies civilis vocatur Tempus quod fit uno cœli circumactu, i. e. inter unum solis ortum & alium: quo & verus dies, i. e. lux & nox continetur: ut quum dicimus Aliquem dies triginta tantum vixisse: noctes etiam comprehendimus. Nox enim teste Servio, pars est diei: sed diem dicimus a parte, quam constat esse meliorem. Unde usus obtinuit ut sine noctis commemoratione, dierum numerus exprimitur. Hæc ex probis authoribus. Plinius tamen his verbis rem explicat lib. 2. cap. 77. Ipsum diem inquit, alii aliter observare. Babylonii inter duos solis ortus: Athenienses inter duos occasus: Umbri a meridie in meridiem: vulgus omne a luce ad tenebras: Sacerdotes Romani, & qui diem definire civilem, item Ægyptii, & Hipparchus, a media nocte in mediam. V. Macrobi. 1. Saturn. cap. 3. & Gell. lib. 3. cap. 2. Plut. Quæst. Ro. 83.

Diem incipiunt Hebræi a vespere, quod tenebræ ante creatam lucem fuerunt, ut est Genes. 1. cap. quod idem olim fecisse Gallos tradit

Cæsar l. 6. de B. G. c. 18. & Germanos Cornel. Tacit. de Germ. 11. Ubi Kirchmajer. V. & Bernegger. Quæst. in Tac. 53. ut alios, qui ibid. laudantur, omitam.

Post reperta Horologia Romani diem in 24. horas partiti sunt; sed apud antiquissimos horarum nomen incognitum erat; nec in 12. Tabulis inveniuntur unquam horæ nominatæ.

Diei, i. e. Lucis, partes ex Varrone: Mane, Ortus, Meridies, Occasus. De Divisione Dierum. V. Censorin. & ejus interpr. Lindenbrog. C. 23. tum Macrobi. l. c.

Dies alius judicat de alio. Plin. lib. 7. cap. 40. Ista nimirum bona, si cui inter illa, hora in gaudio fuit. Ita est profecto: alius de alio judicat dies: & tamen supremus de omnibus, ideoque nullis credendum est.

Dies, pl. Quoties, inquit Nonius, per accusativum casum annos vel dies loquimur, juges annos, vel dies significamus: quoties per ablativum, per intervallum, interjectis aliquibus annis vel diebus. Itaque qui optantes multis annis dicunt, multos annos melius dixerint. Plaut. Trinum. Quia ruri dum sum ego unos sex dies, Me absente, &c. V. plura apud Nonium 12. 30.

Die craftini. pro Die craftino. Plaut. Most. 4. 1. 25. Hanc rem die craftini quum herus resciverit. Idem Men. 5. 9. 94. Mane sane, die septimi venibunt servi. Ita loquitur veteres docet Macrobius 1. Saturn. cap. 4. Sed nec diecraftini, inquit, a doctissimo viro, sine veterum autoritate prolatum est, quibus mos erat modo diequinti, modo diequinte pro adverbio copulate dicere. Cujus indicium est, quod syllaba secunda corripitur, quæ natura producitur, quum solum dicitur die. Quod autem diximus extremam istius vocis syllabam tum per e, tum per i scribi, consuetum id veteribus fuit, ut his literis plerumque in fine indifferenter uterentur, sicut Pristine & pristini, Proclive & proclivi. Et rursus: Diepristine eodem modo dicebatur, quod significabat die pristino, i. e. priore, quod nunc pridie dicitur, converso compositionis ordine, quasi Pristino die. Nec inficias eo, lectum apud veteres Die quarto. Sed invenitur hoc de transacto, non de futuro positum: Nam Cn. Matius in Mimiambris pro eo dicit, quod Nudiusquartus nos dicimus. Hoc igitur intererit, ut die quarto quidem de præterito dicamus, Die autem quarte de futuro. Hæc & plura in eandem sententiam Macrobius. Gemina leges apud A. Gellium l. 10. C. 24. Adde Non. Marc. 2. 650. v. Proximi.

Accessus & defectus dierum ac noctium. V. ACCEDO.

Die decies. Plaut. Mil. 3. 2. 40.

Medio diei. Tacit. 1. Hist. 62. Medio diei temulentus.

Per medium diei nudus repertus est exercitando corpori. Tacit. 14. Ann. 59.

Pars melior diei acta. Virg. 9. Æn. 156.

Ad diem. V. AD præpositionem.

Ad diem pecuniam solvere. Cic. 16. Att. 24.

Ad hanc diem. V. AD præpositionem.

Ad multum diem. V. MULTUS.

Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas. h. c.

Ad paucos dies habiturus eram. Cic. 5. Att. 17.

Ad ferum usque diem Vitelliani faxis, pilisque subeuntes arcebant. Tacit. 3. Hist. 82.

Ante diem cadere vel mori. Virg. 4. Æn. 620.

De die, pro Interdiu. Sueton. Domit. cap. 21. Lavabat de die.

Curt. lib. 5. De die inibat convivia, quibus fœminæ intererant. Idem lib. 8. 5. 12. V. DE.

In diem abiit malum. Ter. Phorm. 5. 2. 16. V. in ABEO, Abire in diem.

In hanc diem. V. IN.

In diem determinare. V. IN.

In dies. V. IN.

In dies vitium crevit. Cic. Topic. 62.

In paucos dies. V. IN.

In eum diem. V. IN.

In dies singulos. V. IN.

In qua die. V. IN.

In his diebus. V. IN. Ζητησιον quomodo exp. soleat. Deinde Aliquem dici Mori, non Illo die sed plural. Illis diebus, videtur ineptum. Iisdem diebus Ennecus Gevara Comes Arianensis, vir multis artibus, & in primis fide clarus, morbo correptus diem obit. Pontanus de bello Neapol. l. 4. 561. H. St.

In diebus pauculis. V. IN.

In diem penas præsentis fraudis dii reservant. Cic. pro Coelio 59.

Incidere in diem. V. INCIDO.

In diem vivere. V. IN.

Inter paucos dies. V. INTER.

Intra viginti dies. V. INTRA.

Dies sine fæce. Martial. lib. 8. 14.

Hibernis objecta Notis specularia puros

Admittunt soles, & sine fæce diem.

Dies noctesque, vel Dies & noctes. Plaut. Rud. 2. 3. 49. Ter. Eun. 1. 2. Dies noctesque me ames, me desideres. Cic. pro Rosc. Amer. Dies noctesque parentum poenas a consceleratissimis filiis repetant.

Noctes atque dies, i. e. Semper. Lucret. lib. 2. 12. Et Virg. 6. Æn. 127.

Diem noctemque, vel Diem ac noctem. Cic. pro Lege Agr. Qui paulo ante diem noctemque Tribunitium nomen horrebant. Idem 2. de Divin. 59. Quasi vero quicquam interfit, mures diem ac noctem rodentes, scuta an cibra corroserint.

Diei multum jam est, i. e. Multum diei jam præterit. Plaut. Pseud. 4. 7. 59. Vides jam diei multum esse? V. Multo die, infra.

Tela lucida diei. Lucret. lib. 1. 148.

Non radii solis, neque lucida tela diei.

Dies curiæ. Cic. 1. de Orat. 27. Eaque esset in homine jucunditas, & tantus in jocando lepos, ut dies inter eos curiæ fuisse videretur convivium Tusculanum. Etsi scio a doctissimis hominibus diem curiæ, diem fenatus exponi propter gravitatem superioris orationis, quo profecto sermone non perinde uti videntur esse homines illius seculi, tamen diem curiæ, diem quo curiales rem divinam in curia sua facie-

bant, hilariterque epulabantur, accipio: moestus enim & tristis sermo inde exulabat, & inauspicatus infaustusque habebatur, & a re divina alienus. De sacris autem curialium & epulis vide apud Dionysium lib. 2. Hæc ex Turnebo; apud quem plura. In eandem sententiam concedit Lambinus.

Quinquennii die, pro Quinto anno. Proculus in l. Atilicinus. D. de Pactis dotalibus, Quum inter virum & uxorem pactum conventum ante nuptias factum esset, ut quibus diebus dos data esset, iisdem divortio facto redderetur: post quinquennium quam nuptiæ factæ sunt, uxor viro dotem dedit. divortio, quæro utrum quinquennii die vir uxori dotem reddet, an statuto legibus tempore?

Annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno promittere aliquid reddere. Alfenus in l. Aliud. D. de Pactis dotalibus, Aliud est si pater pro filia dotem promisit, ut annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno a se redderetur, &c. Conf. Vallam 4. 80.

Almus dies. Virg. 8. Ecl. 17. V. ALMUS.

Angusta dies. Stat. 1. Theb. 56.

Annua dies. V. ANNUUS.

Antiqua dies. V. ANTIQUUS.

Anteacta dies. Lucret. lib. 1. 234.

Aprica dies. Valer. 1. Argon. 844. V. APRICUS.

Atra dies, i. e. Infausta. Virg. 6. Æn. 429. V. ATER.

Austrinus dies. V. AUSTER.

Benignus dies. Stat. 5. Sylv. 1. 22.

Bonus, Felix. Hor. 3. Od. 21. 6.

Brevior. Virg. 1. Georg. 312.

Cæco die emere aliquid. V. CÆCUS.

Calidus. Claud. 2. in Pr. Conf. Stil. 257.

Candida. Lucan. ad Pison.

Celeberrimus. V. CELEBRIS.

Centesimus. V. CENTESIMUS.

Certa. V. CERTUS.

Clara. Virg. 5. Æn. 43.

Comperendini dies, quibus Vadimonium liceret dicere. Macrobi. 1. Saturn. 16.

Compitalitius. V. COMPITUM.

Continuus. Claud. in Sec. Conf. Stil. 190.

Craftinus. V. CRAS.

Criticus. V. CRITICUS.

Cupitus dies, Optatus. Sen. Hippol. 7.

Damnosa dies. Horat. 3. Od. 6. 45.

Dura dies. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 1.

Exemptiles dies. Cic. 3. Verr.

Extremo jam die sua quisque in tentoria dilaberetur. Tacit. Hist. 3.

Feriatius dies. V. Feriatus, In FERIE.

Festæ licentiæ dies. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Festus dies, vel Festa dies. Hor. 3. Od. 8. 1. Ovid. 1. Fast. Tacit. 13. Ann. 41.

Formosi dies. Ovid. 15. Epist. 124.

Geniales. Juven. 4. Sat. 67.

Hilares. Juven. 15. Sat. 41.

Hodiernus dies. Cic. 3. de Orat. 78. Et 3. in Catil. 20. In qua locutione pleonasmus est.

Hostilis, Inimica, noxia. Stat. 2. Sylv. 1. 55.

Immotus & ferenus dies, i. e. Quietus a vento. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Impetrabiles. V. IMPETRO.

Incertus dies. Columel. lib. 11. cap. 2. Idibus Novembris dies incertus, sæpius tamen placidus.

Infestæ. Lucret. lib. 3. 912.

Innubis. Sen. Oeth. 4.

Inquietus ventis dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Instauratiæ dies. V. INSTAURO.

Jucunda. Valer. 7. Argon. 336.

Iusti dies dicebantur triginta, quum exercitus esset imperatus, & vexillum in arce positum. Festus. [De hoc ritu plura Lipsi. de Milit. Ro. l. 1. Dial. 3. Adde Fragm. Actorum Diurnor. populi, a Grævio ad Suet. Jul. C. 20. allat.

Labens. Virg. 4. Æn. 77.

Lætus. Virg. 1. Æn. 732.

Laxa. V. LAXUS.

Legitimi dies. V. LEX.

Lepidus dies. V. LEPIDUS.

Longa dies: pro Æstiva. Virg. 2. Georg. 201. Aliter Hor. 1. Epist. 1. 20. Ut nox longa, quibus mentitur amica, diesque

Longa videtur opus debentibus.

Lucidus dies. Sen. Hippol. 10. & 4.

Luculentus dies. V. LUCULENTUS.

Lustricus dies. Suet. in Neron. cap. 6. Ejusdem futuræ infelicitatis, signum evidens die lustrico extitit. i. e. Quo lustrum fiebat. [Imo

V. LUSTRICUS.

Medius dies, Meridies. Ovid. 15. Met. 309.

Medium diem pro Plaga meridionali dixit Virg. 3. Georg. 303.

Et stabula a ventis hyberno opponere soli,

Ad medium conversa diem.

Moestus dies. Sen. Troad. 4.

Multo denique die. V. MULTUS.

Multo adhuc die, vallum ingressus. Tacit. 2. Hist. 44.

Natalis dies. Ovid. 1. de Arte Am. 405.

Nefastus dies. Hor. 2. Od. 13. 1.

Negotiosi dies. Tacit. 13. Ann. 41. C. Cassius, si pro benignitate fortunæ diis grates agerentur, ne totum quidem annum supplicationibus

sufficere differuit, eoque oportere dividi sacros, & negotiosos dies, quis divina colerentur, & humana non impedirent.

Nitidus. Sen. Hippol. 11.

Nivalis. Hor. 2. Sat. 6. 25. V. NIX.

Nuptialis. Sen. Medea 12.

Operarius. V. OPERARIUS.

Otiosus. V. OTIOSUS.

Pandicularis. V. PANDICULOR.

Parentalis. Ovid. 2. Fast. 548.
 Pecuniarum dies. Columel. lib. 1. cap. 7. Sed nec dominus in unaquaque re cui colonum obligaverit, tenax esse juris sui debet, sicut in diebus pecuniarum, ut lignis & cæteris parvis accessionibus exigendis.
 Perendinus. V. PERENDINUS.
 Perexiguus. V. PEREXIGUUS.
 Placidus. Ovid. 11. Met. 745.
 Postero Idum die redeuntem a cœna Othonem, &c. Tacit. 1. Hist.
 Præceptus dies. Senat. Agam. 6.
 Præcipiti jam die, Livius elegantissime dixit lib. 4. Decad. 1. quo modo Curtius vocat Præcipitem senectutem. V. PRÆCEPTUS & PRÆCIPITO.
 Præliares dies appellantur, quibus fas est hostem bello laceßere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Festus.
 Primus quæstionis dies contemptus. Tacit. 15. Ann. 57.
 Profecti dies. Hor. 2. Od. 3. 144.
 Proximis superioribus diebus. Cic. 2. de Nat. Deor.
 Pudibunda dies. Stat. 5. Theb. 296. i. e. Rubicunda, quod qui pudore suffunduntur, erubescant.
 Pulchra dies. Hor. 1. Od. 36. 10. Et, Pulcher dies in ea significatione, apud eund. 4. Od. 4. 40.
 Purpureus dies. Sen. Oeth. 14.
 Ratio dierum. Cic. 8. Att.
 Sacer dies. Hor. 2. Od. 12. 19. Tacit. 13. Ann. 41.
 Sacrifici dies. Ovid. 13. Met. 590.
 Sæva dies animi. Stat. 1. Theb. 10. Lux conscientiæ atque furiarum. Sua enim facinora, conscientia arguente, semper cernebat. Laetantius.
 Salvus & compositus dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Senecta dies. Plin. lib. 2. cap. ult.
 Sicci dies, Ætivi. Hor. 3. Od. 29. 20.
 — jam Procyon furit,
 Et stella vespæ leonis,
 Sole dies referente ficos.
 Solidus dies, Integer & perfectus. Stat. 4. Sylv. 3. 36.
 At nunc quæ solidum diem terebat,
 Horarum via facta vix duarum.
 Partem solido demere de die. Hor. 1. Od. 1. 20.
 Stati dies. Tacit. 4. Hist. 81. Status porro dies vocatur, qui iudicii causa est constitutus cum peregrino. Plaut. Curcul. 1. 1. 5. Si status, conditus cum hoste intercedit dies. Festus.
 Summa dies. Virg. 2. Æn. 324.
 Venit summa dies, & ineluctabile tempus
 Dardaniæ: fuimus Troes, &c.
 Suprema dies. Hor. 1. Od. 13. 20.
 Tarda dies. Ovid. 15. Met. 868.
 Tepidi & insolati dies. V. INSOLO, as.
 Volucris dies. Hor. 3. Od. 28. 6.
 Abit dies. Cic. 11. Fam.
 Abscondit nubes diem pulvere. Sen. 2. Theb.
 Absumere diem. V. ABSUMO.
 Absumere & decipere diem. Ovid. 4. Trist. 10. 114.
 Absumpta dies querelis. Sil. lib. 13.
 Adimere diem. V. ADIMO.
 Adest dies. V. ADSUM.
 Admittere diem. V. ADMITTO.
 Afferit dies, & hora potius, nisi provisum est, magnas sæpe clades. Cic. in Tusc.
 Adscribere diem. Cic. 3. Fam. 23.
 Agere, vel Agitare diem. V. AGO.
 Agitare dies festos. Virg. 2. Georg. 527.
 Amittere diem. Stat. 8. Theb. 422.
 Aperire diem. V. APERIO.
 Proximus dies faciem victoriæ latius aperuit. Tacit. in Vita Agric. 38.
 Appetebat iudicii dies. V. APPETO.
 Auferre diem. Cic. Siquem tibi item unum alterumve diem abstulerit, Cedunt dies. V. CEDO.
 Celebrare dies. V. CELEBRO.
 Commutare diem. Cic. ad Q. frat.
 Componere diem. V. COMPONO.
 Condere diem in collibus. Hor. 4. Od. 5. 29. Finire, explere. Acron.
 Conficere diem. V. CONFICIO.
 Conferere diem nocti. Ovid. 3. Amor. 6. 10.
 Contactus religione dies. V. CONTINGO.
 Conterere diem verbis. Sen. Troad. 8. V. CONTERO.
 Constituire in diem, & diem alicui rei. V. CONSTITUO.
 Consumere diem. Sulpic. Cic. 4. Fam. 12. Quum ab Epidauro Piræum navi advectus essem, ibi Marcellum collegam nostrum conveni, eumque diem ibi consumpsi, ut cum eo essem.
 Consumere totum diem in vino. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Consumpta dies epulis. Stat. 2. Achil. 251.
 Crescit dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum. Horti proximam partem umbra sua temperat: quæ ut dies crevit decrevitque, modo brevior, modo longior cadit.
 Decedens dies. Virg. 4. Georg. 466.
 Decrescente die. V. DECRESCO.
 Dedo tibi hunc diem. V. DEDO.
 Deducere dies. V. DEDUCO.
 Degere diem. Ter. Adel. 4. 1. 6.
 Destinare diem. Cic. 1. Off. 45.
 Detinere diem sermone. Ovid. 1. Met. 682.
 Dicere diem alicui propter injurias. Cic. Div. in Verr. C. 21. Nuper Cn. Domitium scimus Decimo Silano diem dixisse propter unius hominis Egritomari paterni amici, atque hospitii injurias. V. DICO, is.
 Dicere diem operi. Cic. 1. Verr. 149. Opus in acceptum retulit quadriennio post, quam diem operi dixerat.
 Differre diem. Cic. 2. Verr.
 Dissindere diem. Liv. 9. Ulp. 1. 2. D. Si quis cautionibus.
 Discernere diem noctemque. Virg. 3. Æn. 201.
 Disperlit diem in undas Phœbus. Valer. 2. Argon. 76. i. e. Lucem reduxit.

Dare diem alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Sed quoniam advesperascit, dabis nobis diem aliquem ut contra ista dicamus.
 Dare liberum diem alicui. Sen. Thyest. 1.
 Donare diem imbellem Lyæo. Sil. lib. 11.
 Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Æn. 802.
 Ducere diem fomno. Sen. Thyest. 5. h. e. Totum diem dormire.
 Effluunt optimi dies vitæ. Sen. Hippol. 450.
 Eripiunt nubes diem ex oculis. Virg. 1. Æn. 92.
 Eximere diem. Cic. 2. Q. frat. 10. Cato concionatus est comitia haberi non siturum, si sibi cum populo dies agendi essent exempti. V. EXIMO.
 Exoritur dies. Lucan. lib. 1. 233.
 Expectare diem ex die. Cic. 7. Att. ult. Tibi autem crebro ad me scribenti de ejus officio, nihil rescripti, quod diem ex die expectabam ut statuerem quid esset faciendum.
 Expectata dies aderat. Virg. 5. Æn.
 Explevit supremum diem. Tacit. 1. Ann. 6.
 Extrahere diem. Cæc. 1. de B. C. 32. Catone pristina consuetudine, dicendi mora, diem extrahente.
 Facere nobilem diem. Sen. Oeth. 11.
 Festinata dies fati, i. e. Mors præmatura. Lucan. lib. 5. 660.
 Finire extremum diem. Sen. Oeth. 9.
 Flexo in vespem die, apud Tacit. 1. Ann. 16. Huc pertinet solennis illa Livii locutio, pro Cœpta nocte, Primis tenebris.
 Fœdare diem nube. Claud. 1. de Rapt. Proserp.
 Fuscare diem nube. Valer. 1. Argon. 396.
 Honoratus dies. Claud. 5. Paneg. 24. 79.
 Illuxit dies. Sen. Oeth. 1.
 Illuxit lætissimus dies civitati. Cic. ad Brut. 15.
 Impendere diem in re aliqua. Sen. Herc. 1.
 In cuius ortu mundus impendit diem.
 Impertire diem festum. V. IMPERTIO.
 Implere diem longis sermonibus. Ovid. 7. Met. 662.
 Incestare diem. Stat. 11. Theb. 120.
 Inclinat dies. V. INCLINO.
 Incurrere diem. V. INCURRO.
 Induere diem. Tacit. 5. Ann. Qualem diem Tiberius induisset.
 Indicere diem pugna. V. INDICO.
 Infanda dies. Virg. 2. Æn. 132.
 Infecere diem volumina nigri fumi. Ovid. 13. Met. 602.
 Insequens dies. V. INSEQUOR.
 Insolati dies. V. INSOLO.
 Instare diem. Cic. 2. de Invent.
 Instaurare diem donis, vel ludis, vel voluptatibus. Virg. 4. Æn. 63.
 Intercessit dies, vel nox. V. INTERCEDO.
 Interfusa dies. Claud. 5. Paneg. 5. V. INTERCIDO.
 Interjectis paucis diebus. V. INTERJICIO.
 Intermittere diem. V. INTERMITTO.
 Intercalares dies interponere mensibus. V. INTERPONO.
 Interpositis aliquot diebus. V. INTERPONO.
 Involvère nimbi diem. Virg. 3. Æn. 198.
 Lacerare diem. V. LACERO.
 Lapsis paucis diebus. V. LABOR.
 Memoranda dies. Stat. 1. Sylv. 3. 13.
 Miseranda dies. Sen. Octav. 3.
 Morari diem. Virg. 5. Æn. 766.
 Obducere diem. V. OBDUCO.
 Obire diem aliquem. V. OBEO.
 Obrepiet dies. V. OBREPO.
 Obtingit dies. V. OBTINGIT.
 Onerare diem commoditatibus. V. ONERO.
 Optata dies. Ovid. 2. Epist. 43.
 Orta dies. Virg. 7. Æn. 149.
 Pallet dies. Lucan. lib. 7.
 Pandere diem discussa nube, dicitur sol. Sen. Oeth. 13.
 Pati sævum diem. Valer. 8. Argon.
 Permittere diem precibus alicujus. Stat. 4. Sylv. 1. 30.
 Ponere diem in aliqua re facienda. Cic. de Clar. Orat. 87.
 Postulare diem in Siciliam inquirendi. Cic. Act. in Verr. 6. Quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulavisssem.
 Præcipitante in occasum die. Tacit. 3. Hist. 86. Legitur & Præcipiti.
 Præfinire diem. Cic. Fam. 37.
 Premitur dies vicina nocte, i. e. Vesperascit. Sen. OEdip. 12.
 Proceßit dies. Virg. 3. Æn. 356.
 Jamque dies, alterque dies proceßit, & auræ Vela vocant &c.
 Producere diem in 4. Idus Feb. Cic. 2. Q. frat. 7. Dixit Marcellus a me rogatus: honeste discessimus: producta dies est in quantum Idus Februarii.
 Proferre diem. Cic. 13. Att. 14.
 Projicere diem, est Mori, apud Stat. 2. Theb. 658.
 Prolatare diem. Sallust. in Catil. C. 43. Illos dubitando, & dies prolatare magnas opportunitates corrumpere.
 Promissa dies aderat. Virg. 9. Æn. 107.
 Promit sol diem curru & celat. Hor. in Carm. Secul. 9.
 Prorogare diem. Cic. 1. Verr. 98.
 Raptus a sole dies, i. e. Obscurus & tenebrosus. Stat. 5. Theb. 364.
 Reducit aurora diem. Virg. 1. Georg. 249.
 Refert sol diem, conditque relatum. Virg. 1. Georg. 458.
 Reluxit dies cæco. Tacit. 4. Hist. 81.
 Renatus dies. Sen. Oeth. 7.
 Referata dies, id est, Aperta. Nox enim diem claudit. Stat. 5. Theb. 479.
 Statuere laxam diem. Cic. 6. Att. 1. Diem statuo fati laxam, quam ante si solverint, dico me centesimas ducturum: si non solverint, ex pactione.
 Dies eorum est. Cic. 8. Att. Respondit, &c. alios non-solvere, aliorum diem nondum esse. In his exemplis est Dies solutionis.
 Sumere diem. Cic. 7. Fam. 24.
 Surgens dies. Virg. 3. Georg. 400.

Surgens in medium, Meridies. Lucan. lib. 4. 115.

— donec decreveret umbra

In medium surgente die. h. e. Sole attollente se in medium cœli. Usque ad meridiem, quo tempore breviores sunt umbræ.

Surripere diem. V. SURRIPIO.

Sustinere extremum diem fati. Ovid. 1. Epist. 114.

Terere diem questu. Sen. Herc. 633.

Tollere diem. Diem tollere, putat Budæus idem esse quod Diem eximere, seu extrahere. V. Diem dicendo eximere, In EXIMO. Cic. 3. de Legib. C. 18. Senatori iusta tria sunt. ut adlit: nam gravitatem res habet, quum frequens ordo est. ut loco dicat: id est rogatus. ut modo: ne sit infinitus. Nam brevis non modo Senatoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententia. Nec est unquam longa oratione utendum, nisi aut spectante (al. peccante) Senatu (quod fit ambitione sapissime) nullo magistratu adjuvante, tolli diem utile est: aut quum tanta causa est, ut opus sit oratoris copia vel ad hortandum, vel ad docendum.

Truditur dies die. Hor. 2. Od. 18. 5.

Vendere die. Cato de R. R. Die lanam & agnos vendat. Die, i. e. Quo tempore bene ista vendi possunt. Non enim veretur Cato ne noctu id fiat, sed præcipit ut tempore vendat: ut certo idoneoque tempore commode potius vendantur quam incommode & alieno tempore: ita plus questus erit, quam si vendat in vilitate. Hæc Turnebus.

Venire in diem, pro Nasci, five In lucem prodire dicit Solinus cap. 4. Quod excisus utero in diem venerat, primus Romanorum Cæsar dictus est.

Venit dies. Catul. in Epithal. Juliae 59. 88.

— nequa foemina pulchrior

Clarum ab Oceano diem

Viderit venientem.

Vergens dies in noctem. Sen. Thyest. 9.

Vesperascente die, sitim haustu gelidæ aquæ sedavit. Tacit. 2. Hist. 34.

Videre diem. Cic. 14. Fam.

Violare diem flatu. Claud. 1. in Ruff. 63.

Umbrare diem telis. Claud. 2. in Ruff. 122.

Dies atri dicebantur, quibus legiones educere, aut acies cum hostibus committere, vel quicquam Reip. agere, religio non finiebat. Alex. ab Alex. Genial. Dier. lib. 2. cap. 5.

De superstitiosa observatione dierum apud Rom. vett. aliasque gentes V. Plutarch. Camill. p. 138. item in Quæst. Rom. 25. & Dionys. Halicarnass. Præcept. Rhet. p. 83. E junioribus Casaub. ad Suet. Aug. cap. 92. item in Append. in Othon. cap. 6. & summatim Lex. Pitisc.

Dies legitimi, ut Budæus author est, vocantur, quos nunc Dilationes ordinarias appellant. Dies autem legitimi, secundum Asconium, dabantur viginti ad accusandum, totidemque defensori ad respondendum. Dierum judicialium, i. e. Certorum, meminit quoque Capitol. in M. Anton. Philof. [Imo Judicialiorum. Videtur enim locus hic esse C. 10. Fastis dies judiciares addidit; ita ut cccxxx. dies annuos rebus agendis, litibusque disceptandis constitueret.

Diem actionis cedere dicitur, cum Id quod in pactum deductum est, coepit deberi: etiam si nondum agi possit, ut quod debetur, præstetur. Diem vero venire, est, quando res incipit perfecte deberi, obligatione, actioneque efficaciter, & vere orta. V. Alciat. ad l. 213. de V. S. Duaren. ad l. 3. de Legat. & Fid. Com. p. m. 482.

Dies actionis exiit, pro Finitum est tempus actioni præscriptum. Paul. in l. Sciendum. D. ex quib. caus. major.

Dies aut festi sunt, aut profesti, aut intercisi. Festi diis dicati sunt, Profesti hominibus, ob administrandam rem privatam, publicamque concessi. Intercisi deorum hominumque communes sunt. Festis insunt sacrificia, ludii, epulæ, feriæ. Profestis, fasti, comitiales, comprehendendi, statim, præliares. Intercisi, in se, non in alia dividuntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est jus dicere. Fasti dies sunt, quibus licet fari Prætori tria verba, Do, dico, addico. His contrarii sunt Nefasti. Comitiales sunt, quibus cum populo agi licet. Et fastis quidem lege agi potest, cum populo non potest: comitialibus utrunque potest. Compendini, quibus vadimonium licet dicere. Stati, qui iudicii causa cum peregrino instituantur. Macrob. lib. Saturn. 1. cap. 16. V. Lex. Pitisc.

DIESCIT, Dies fit: sicut Noctescit, nox fit; quibus solum utimur in tertiis personis absoluit, & impersonaliter. Veteres malunt Lucefcit, Dilucefcit, &c. V. Barth. ad Gu. Briton. p. 495. Rejicit Voss. de vit. Serm. 4. 6. p. 704.

DIE TIM, Adv. pro Quotidie vel In singulos dies. Barbarum censetur Vossio ibid. 1. 21. p. 108.

DIECULA, dimin. [ἡμερίδιον] Breve tempus & mora, inquit Asconius. Plaut. Pseud. 1. 5. 88. Ter. And. 4. 2. 27.

Eho tu impudens, non satis habes quod tibi dieculam addo? Ubi Donatus, Dieculam, horam. & est ὥρη ἐλαφύς, dieculam, i. e. tempusculum. & sumitur ab eo quod est Hæc dies.

Diecula, Mora, & quasi Parva dies. Cic. 5. Att. 21. sub fin. Commemorat quid olim mali C. Julius fecerit, quum dieculam duxerit, nunquam Resp. plus. V. Grav. ad h. l.

DIESPITER, [ἡεσπεριτης] dicitur Jupiter, i. e. Diei pater, ut ait Varro lib. 4. de L. L. 10. & 8. 46. Serv. ad Æn. 9. 570.

Diespiter igni corusco nebula dividens. Hor. 1. Od. 34. 5. Hoc cognomen Plutoni tribuit Ilidorus 8. 11. & Lactant. 1. 14. V. JUPITER.

DIALIS, e. Unius diei. Unde jocus ap. Macrob. 7. Saturn. 3. Tullii in Consulem qui uno tantum die Consulatum peregit: Solent, inquit, esse Flamines diales, modo Consules diales habemus. Conf. supra DIALIS.

DIURNUS, Adj. [ἡμερησιος] Quod in die fit. Cic. de Senect. 82. An censes (ut de meipso aliquid more senum gloriæ) me tantos labores diurnos, nocturnosque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c.

Aqua diurna & nocturna. Paulus in princ. leg. Si prius. D. de aqua pluvia arcent.

Quies diurna & nocturna. Cic. 2. de Lege Agr. 9. Versantur enim Quiritæ in animo meo multæ & graves cogitationes, quæ mihi nullam partem neque diurnæ neque nocturnæ quietis impatiunt.

Diurna stella. Plaut. Men. 1. 2. 62. Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus.

Spatium diurnum & nocturnum. Cic. 1. de Invent. 39.

Acta urbis diurna. Tacit. 13. Ann. 31.

Scriptura actorum diurna. Tacit. 3. Ann. 3. Non apud auctores rerum, non diurna actorum scriptura reperio.

Diurni commentarii, pro Libro, in quo singulorum dierum rationes describuntur. Suet. in Aug. cap. 64.

Diurnum, i. subst. Idem in Claud. cap. 41. extr. Extat talis scriptura, in plerisque libris, ac diurnis, titulisque operum. Juven. 6. Sat. 483. Longi relegit transversa diurni.

Diurna Populi Romani per provincias, per exercitus curatius leguntur, ut noscatur quid Thrasea non fecerit. Tacit. 16. Ann. 22. Hic ponitur per ellipfin, pro Actis diurnis Urbis. V. ACTA post AGO.

Diurnum dicitur etiam Quod servis in diem dabatur demensum. Sen. Epist. 80. Diurnum accipit, in centunculo dormit. V. DIARIUM.

DIURNALIS, e. Gloss. Lat. Gr. ἡμερησιος.

DIURNARIUS, ii. m. Theod. Cod. 8. 4. Subscribendarii, Tabularii, Diurnarii, &c.

DIESIS, [δiesis] Perfusio, percolatio.

Est etiam verbum musicum: significat enim Quum sonus primum sensu percipi potest principiumque est musicis & elementum, ut punctum Geometris & monas Arithmeticis. Arist. 6. Metaph. Bud. Vitruv. 5. 3. & 4. Mart. Capell. 9. p. 315. 316.

DIETERIS, [διετηρ] Tempus duorum annorum, sicut Trieteris, trium annorum, vel certe (ut eleganter docet Censorinus cap. 18.) quod tertio quoque anno recurrit. Nam apud veteres Trieteris constabat ex quinque & viginti mensibus, h. e. ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menses, alter tredecim. Sic etiam Penteteris dicitur tempus hoc duplicatum, h. e. quadriennii spatium: ita dictum, quod quinto quoque anno recurrit.

DIETHUSA, [Διέθυσσα] Insula est Thraciæ adjacens, non procul a Cherronefo, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

DIUCHES, Medici nomen, Plin. lib. 20. cap. 5.

DIU, & DIUTINUS, & DIUTURNUS. V. suo ordine in DIU.

DIUS, pro Dies antique. Plaut. Merc. 5. 2. 21. Non concedam, neque quiescam usquam noctu, neque inter dius. Citat & Nonius 2. 230.

Diu pro Die ex Titinnio & Plaut. Negat vero a recto casu Dius esse Scalig. ad Fest. v. Dium. V. INTERDIU.

D I F

DIFFAMO, [ἀποφημιζω] are. Tacit. 15. Ann. 49. A Nerone probroso carmine diffamatus, contumelias ultum ibat.

Adulterium diffamatum. Ovid. 4. Met. 236.

In bonam partem. August. usus est de Moribus Eccles. Cathol. cap. 14. de Deo loquens: Quanto melius atque diffusius diffamatur, tanto diligitur & amatur ardentius. V. DEFAMO.

DIFFAMATIO, onis. f. Violatio famæ. Augustin. Quæst. vet. Test.

DIFFAMATOR, oris. m. in Cod.

DIFFAMIA, æ. f. Damnum famæ. August. 1. c.

DIFARREATIO, Sacrificii genus, quod apud antiquos inter virum & uxorem fiebat, quasi Dissolutio: dicta Diffarreatio, quia fiebat farreo libo adhibito. Hujus contrarium est Confarreatio. Festus. conf. Lex. Pitisc.

DIFFERCIO, si, tum, [σπληνίζω] ire. a simplici Farcire; Implere significat. Hor. 1. Epist. 6. 158.

Differtum transire forum. Idem 1. Sat. 5. 4.

Odoribus differtum corpus conditur. Tacit. 16. Ann. 6. 3. De Poppæa.

DIFFERO, distuli, dilatum, [ἀποφέρω] differre. In diversas partes ferre. Plaut. Rud. 2. 3. 39. Nos cum scapha tempestas dextroversum differt.

Differre, pro Diducere. Hor. Epod. 10. 6.

Niger rudentes Euris, inverso mari,

Fractosque remos differat. h. e. Cessare faciat. Acron. Non male tamen exposueris, huc illuc disjiciat, dissipet, in diversas partes ferat.

Aquilo differt nubila. Virg. 3. Georg. 197. Id est, Dissipat. Servius. Differre, pro Distrahere, huc illuc ferre. Hor. Epod. 5. 99.

Post infepulta membra different lupi,

Et Esquilinæ alites.

Castra in plano sita, vi fluminis differebantur, h. e. jactabantur. Tacit. 5. Hist. 23. extr.

Differre, [μετασθίμι] pro Auferre, extrahere, & alio transferre. Varro 1. de R. R. cap. 4. Cythium feritur in terra bene subacta, tanquam semen brassicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur.

Columel. lib. 11. cap. ult. Rutam Autumnno femine fatam, mense Martio differre oportet in aprium, & cinerem aggerare, runcarique donec convalescat. Differre, i. e. Transplantare. Paulo post, Beta, florente Punico malo, femine obruitur, & simul atque quinque foliorum est, ut brattica, differtur; æstate, si riguus est hortus, at si siccanseus, autumnno, cum jam pluviae inceserint, disponi debet.

Differre ulmos in versum, pro In ordinem mittere vel ponere. Virg. 4. Georg. 144.

Ille etiam feras in versum distulit ulmos. hoc est, Transtulit. Servius.

Differre aliquem, Disturbare, & in diversum ferre, inquit Donatus. Ter. And. 2. 4. 5. Orationem sperat invenisse se, qua differat te.

Plaut. Pseud. 1. 3. 125. Jam ego te differam dictis meis.

Variis rumoribus aliquid differre. Tacit. 1. Ann. 4. 2. Pars multo maxima imminenteis dominos variis rumoribus differebant.

Differre rumorem, [ἀποφημιζω] pro Divulgare, inquit Donatus. Ter. in prol. Heaut. 15. Nam quod rumores distulerunt malevoli, &c.

Remittit h. l. ad marginem Thesauri Paris. H. St.

Differre famam aliquam alicui. Plaut. Trin. 3. 2. 63.

— nolo ego mihi te

Tam prospicere, qui meam egestatem leves: sed ut inops Infamisve sim, ne mihi hanc famam differant, me

Germanam meam sororem in concubinatum tibi sine dote Dedisse magis, quam in matrimonium.

Differre, Distare [ἀποφεύγειν]: cui contrarium est Idem esse. Varie autem construitur.

Differunt inter se, & Copulata sunt, contraria. Cic. 4. Tusc. 4. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re vero copulata sunt.

Differre,

Differre; & Idem esse, contraria. Cic. 1. de Invent. 40. Quare quum genere idem sit, fit aliud quod parte quadam & specie, ut diximus, differat.

Differre, & Similes esse, contraria. Cic. 2. de Orat. 94. Itaque & illi Theopompi, Ephori, Phylisti, Naucratae, multique alii naturis differunt: voluntate autem similes sunt inter sese.

Distare & differre. Cic. Topic. 34. Quamquam enim vocabula prope idem valere videantur: tamen quia res differebant, nomina rerum distare voluerunt.

Interesse & differre. Cic. 3. de Orat. 195. Mirabile est, quum plurimum in faciendo inter sit doctum & rudem, quam non multum differat in iudicando.

Differre a. Plaut. Trucul. 3. 2. 18. Cic. pro Cæcin. 39. Qui hoc ab illo differt? Sic Differre plurimum a bestiis, Cic. 2. de Fin. A cæteris differt robore. Plin. in quadam Epist. Sic Differre vestitu ab aliquo. Cic. 8. Philipp. 32. Et sine Præpositione, ut Conchæ conchis differunt. Plin. 9. 35.

In candore differunt. Plin. lib. 9. cap. 35.

Inter se differunt. Cic. 3. Verr. Ea res, quam ego dico, & ea quam tu fecisti, inter se genere injuriæ, non magnitudine pecuniæ differat. Idem 3. de Fin. 33. Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

Inter locum & locum multa plurimum differunt. Cic. de Fato 7. Inter locorum naturas quantum inter sit videmus, alios esse salubres, alios esse pestilentes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis excitatos atque aridos, multaque sunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.

Nihil, aut non fere multum differunt ætates vestrae. Cic. de Clar. Orat. 150.

Nominibus differre. Cic. 1. Acad.

Paulum differre. V. PAULUM.

Paulum pedibus simiæ differunt. Plin. lib. 11. cap. 44.

Res cum re differt. Cic. 2. de Invent. 51. Deinde quid res cum re differat, demonstrabitur, ut non idem videatur de utraque existimari oportere.

Titulo differre. Ovid. 1. de Ponto 1. 17.

Rebus idem, titulo differt.

Differre, [ἀνασάλλον, παραμένον] Prorogare, & spatium temporis extendere vel potius in aliud tempus remittere. Martial. lib. 10. 44.

Gaudia tu differs, at non & stamina differt Atropos.

Differre & procrastinare. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Primo rem differre quotidie ac procrastinare isti coeperunt.

Differre & reservare. Cic. 2. Q. frat. 9. Sed cætera (ut scribis) præfenti sermoni referuntur: hoc tamen non queo differre.

Ad aliquod tempus aliquid differre. Cic. in Vatin. 28. Tua fraus, tuum malefium, tuum scelus illud est, te id quod promulgasses misericordiz nomine, ad crudelitatis tempus distulisse.

In annum differre aliquid. Hor. 1. Epist. 2. 39.

— differs curandi tempus in annum.

Differre in posterum diem, in aliud tempus, in mensem. Cæf. 7. Bell. Gall. 11. Martial. lib. 7. 94. Cic. 10. Fam. 12. & lib. 5. 12. Differre aliquem. Martial. lib. 13. 55. De Petasone.

Musteus est: propera, charos nec differ amicos. q. d. Dum recens est petaso, amicos vocare propera.

Aliquem in aliud tempus differre. Cic. 5. Fam. 12. Sin autem differs me in tempus aliud, coram tecum loquar.

Differre in alium sermonem. Cic. de Univers.

In posterum sermonem differre. Cic. 8. Att. 205.

Distulit in feram commissa piacula mortem. Virg. 11. Æn. 569.

In ultimum differre aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Animum differre, i. e. Iram & impetum. Stat. 5. Theb.

— differte animos, festinaque tela Ponite.

Bellum differre. Lucan. lib. 3. 52.

Certamina differre. Ovid. 6. Met. 53.

Diem de die. Liv. 5. Bell. Pun. Quum is diem de die differret.

Diem edicti differre. Cic. 3. Philipp. 20. Diem edicti obire neglexit, & ante diem quartum Calendarum Decembris distulit.

Disputationem differre in adventum alicujus. Cic. 2. Fam. 2. Quare omnem hanc disputationem in adventum tuum differo.

Dolorem differre. Lucan. lib. 2. 39.

Nunc laniate comas, neve hunc differte dolorem.

Gaudia sua differre. Ovid. 6. Met. 514.

Honorem. Plin. in Paneg. Magnum est differre honorem, gloriam majus.

Iter differre. Claud. de Sext. Conf. Hon. 459.

Mandata differre. Propert. 3. 16.

At si distulero nostro mandata timore, &c.

Mortem differre per multa secula, i. e. Vivere multa secula. Juvenal. 10. Sat.

Opus differre. Ovid. 1. Fast. 74.

Paulisper differre. V. PAULISPER.

Pœnam differre. Claud. de Bell. Get. 394.

Se differre in horas venturas. Ovid. 1. de Rem. Amor. 93.

Sicim differre. Plin. 1. Epist. 22. Mirareris si interesses, qua patientia hanc ipsam valetudinem toleret, ut dolori resistat, ut sitim differat, ut incredibilem febrium ardorem immotus opertusque transmittat.

Sicim distulit ira. Ovid. 6. Met. 366.

Tempus in aliqua causa differre. Cic. 4. de Divin. In hac mea causa tempus dilaturum putas?

Tempora differre. Ovid. 9. Met. 724.

Vadimonia differre Jus dicentium magistratum erat, nec nisi magnis ex causis fiebat, ut in luctu publico & ubi iustitium indicebatur, & hujusmodi causis. Juven. 3. Sat.

Si magna Asturici cecidit domus, horrida mater, Pullati proceres, differt vadimonia Prætor. Hæc Budæus.

Erat etiam litigatorum. Cic. pro Quintio 23. Deinde Romæ dies xxx. fere Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat vadimonia differt, ut expeditus in Galliam proficisci posset. Idem. 2. Att. 7. In

hominem ire cupiebam, non mehercule. ut differrem cum eo vadimonium; nam mira sum alacritate ad litigandum.

Distulerunt vadimonia chartæ, per translationem. Martial. lib. 8. 67.

Cum modo distulerint raucæ vadimonia chartæ. Alii legunt Cera, i. e. libelli forenses. Distulerint vadimonia, i. e. Peregerint judicia. Domitius. [Vadimonia dilata dixit, poetica licentia, cum vix transactum esse jurisdictioni ac litibus audiendis destinatum tempus intelligi vellet.

Differor, dilatus sum, differri, pass.

Differri, & Differri doloribus, idem. Plaut. Cistell. 2. 1. 5. Miser exanimor, feror, differor, distrahor, diripior &c. Ter. Adel. 3. 4. 40. Miseram me, differor doloribus, i. e. Divellor, disruciior, dilaceror. Donatus.

Differri amore vel cupiditate, aut lætitia. Plaut. Mil. 4. 4. 27. Item in Trucul. 4. 1. 3. Dii magni ut ego lætus sum, & lætitia differor.

Invidia differri æterna. i. e. Traduci. Propert. 1. 16. 48.

Differens, [ἀλλοφύων] Partic. Cic. de Fato 8. Quoniam igitur, inquit, tantum natura a natura distat, quid mirum est has dissimilitudines ex differentibus causis esse factas?

Differens, & Congruens, contraria. Cic. 1. de Legib. 38. Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, secuti sunt.

Differens & Par, contraria. Cic. 1. de Legib. 30. Etenim ratio, qua una præstatum belluis, &c. certe est communis, doctrina differens, docendi quidem facultate par.

Differens subit. Quatenus Proprio opponitur. Quintil. 1. 6. C. 3. p. 549. & l. 7. C. 3. p. 620. Burm.

Differenter, Adv. Solinus cap. 1. Inferuimus etiam pleraque differenter congruentia.

Differentia, æ. f. [ἀλλοφύων] Cic. 4. Acad. Quod videretur esse quædam in visis differentia.

Differentia & dissimilitudo in rebus. Cic. 5. de Fin. 19. Ita fit ut quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo.

Differentia angusta. Plin. lib. 21. cap. 5. Ita odor colorque duplex, & alius calycis, alius flaminis, differentia angusta.

Differentia, pro Dilatione. Citatur ex Quintil. lib. 7. Sed vereor ut recte.

Differentias, ætis. f. Idem. Lucret. lib. 4. 640.

Tantaque in his rebus distantia, differentiasque est. Arnob. lib. 2. p. 54.

Dilatus, [ἀνασάλλον] Partic. Cic. 2. Verr. 75. Quasi metueret ne Petilius privato illo iudicio transacto, aut dilato, cum cæteris in contilium reverteretur.

Merces dilata officiis, Officia non statim compensata. Claud. de Mall. Theod. Conf. 256.

Pœna dilata in tempus mortis. Ovid. 3. Trist. 3. 33.

Vindicta dilata. Ovid. 12. Met. 8.

Pars laborum dilata. Ovid. 3. Met. 174.

Dilatio, ðnis. f. [ἀνασάλλον] Prorogatio. Plin. lib. 18. cap. 2. Nec ulla segetum minus dilationem patitur.

Comitiorum. Cic. 2. Att. 30. & pro Lege Manil.

Temporis dilatio. Cic. 3. Philipp. 2. Quæ est igitur expectatio, aut quæ minima dilatio temporis?

Dilationem non patitur. Liv. 21. 52.

Petere dilationem. Plin. Epist. 18. Scribis te perterritum somnio: vereri, nequid adversi in actione patiaris. Hinc rogas ut dilationem petam, & pauculos dies.

Per dilaciones bellum gerere, i. e. Pedetentim & per intervalla. Liv. lib. 5.

Dilator, ðris. m. [ἀνασάλλον] Hor. in Arte Poet. 172. de senibus, Dilator, spe longus, iners, avidusque futuri.

Dilatorius, a, um. Adj. ut Exceptiones dilatoria. Ulpian. in l. 2. D. de exceptione. & Cajus in l. 3. eod. tit.

Difficilis, [δυσχερής] ære. est Fibulis dissolvere. Stat. 6. Theb. 570.

Tandem expectatus volucris super agmina saltu Emicat, & torto chlamydem diffibulat auro. De Parthenopæo Atalantes filio, qui abjecta chlamyde ad cursus certamen se parabat.

Difficilis, e. [δυσχερής, δυσχερής, δύσκολος, ἀμυχανός] Ter. Heaut. 4. 2. 8.

Nihil tam difficile, quin querendo investigari possit. Idem. And. 1. 3. Cui verba dare difficile est.

Nec grave, nec difficile. Cic. 2. de Invent. 130. Nec fuisse ei grave, nec difficile, eam causam excipere, quam adversarii proferant.

Aditus difficiles. Ovid. de Rem. Amor. 120.

Amor difficilissimus & carissimus ab meretrice avara. Ter. Eun. 5. 4. 4.

Fervens difficilis bile tumet jecur. Hor. 1. Od. 13. 4.

Homo difficilis, Morosus, vel Qui non facile obsequitur roganti. Ter. Heaut. 3. 2. 24.

Atque hunc difficilem invitum fervaret senem. Cic. de Senect. 7.

Moderati enim, nec difficiles senes.

Difficilis & morosus. Cic. in Orat. 104. Ut usque eo difficiles ac morosi simus.

Janua difficilis filo est inventa relecto. Ovid. 8. Met. 173.

Labor difficilis. Ovid. 2. de Arte Am. 538.

Locus scopulifolus, difficilisque. Cic. Div. in Verr. 36.

Nugæ difficiles. Martial. lib. 2. 86.

Obitus difficiles, i. e. Mors ægre quæsitæ. Virg. 4. Æn. 694.

Parens difficilis in liberos. Cic. 3. de Nat. Deor. 72.

Parentem habere avarum, illepidum, in liberos Difficilem, qui te nec amet, nec studeat tui. Ex quodam poeta.

Res arduæ & difficiles. Cic. 2. de Invent. 16.

Res contortæ & difficiles. Cic. 1. de Orat. 250.

Res difficilis & multum sæpe quæsitæ. Cic. 3. de Legib. 33.

Res difficiles & obscuræ. Cic. 1. Off. 19.

Res obscura, & difficiles explicatus habens. Cic. 3. de Nat. Deor. 94.

Hæc fere dicere habui de natura deorum, non ut eam tollerem, sed ut intelligeretis, quam esset obscura, & quam difficiles explicatus haberet.

Scopuli difficiles. Virg. 5. *Æn.* 865.
 Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat.
 Difficiles quondam.
 Tempus Reip. difficillimum. Cic. 5. Philipp. 36. & Difficillimum solutionis tempus, Cic. pro Cæcin. 11.
 Terræ difficiles primum, collesque maligni. Virg. 2. Georg. h. e. Contumaces & duræ.
 Transitus difficilis. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Erat inter Labienum atque hostem difficili transitu flumen, ripisque præruptis. Sic difficilis locus, Sallust. in Jugurth. Cæf. 8. Bell. Gall. 40. pro Impedito.
 Via difficilis. Ovid. 3. Amor. 12. 227.
 Alicujus precibus esse difficilem. Ovid. 2. de Ponto. 2. 20.
 Aditu difficilis provincia. Tacit. lib. 11.
 Collectu difficilis. Plin. lib. 12. cap. 19. Ipse frutex gignitur in planis, sed densissimis in vepribus rubisque, difficilis collectu.
 Dictu difficile. Cic. 1. Fam. 7. Quod scire vis qua quisque in te fide sit, & voluntate, difficile dictu est.
 Dicere est difficile. Cic. 4. Acad. Ut difficile sit de temeritate eorum, perinde ut causa postulat, dicere.
 Est difficile ad fidem tam in antiqua re, quot pugnaverint, ceciderintve, exacto affirmare numero. Liv. 3.
 Res difficilis ad credendum. Lucret. lib. 2. 1026.
 Difficile ad eloquendum. Cic. 1. Off. 126. Difficilius est ad eloquendum, sed satis erit intelligi.
 Difficul antiqui dicebant pro Difficile. unde Difficultas videtur ducta. Author est Nonius. 2. 331. qui adducit testimonium Varronis Bimargo. Quod utrum sit, magnum, an parvum, facul an difficul. V. Facul in FACILIS.
DIFFICULTAS, âtis. [*δυσκολία*, *δυσκολία*, *δυσκολία*, *δυσκολία*] Plaut. Epid. 2. 2. 105. Nequa ob eam suspicionem difficultas eveniat.
 Difficultas & dolor. Cic. 8. Att. 3. In utraque enim re summa difficultas erit, summus animi dolor.
 Difficultas & labor. Cic. pro Cluent. 2. Prospicio quantum in agendo difficultatis, & quantum laboris sit habitura.
 Difficultas & magnitudo rei. Cic. 1. de Orat. 16. Quid enim aliud in maxima discentium multitudine, &c. esse causæ putet, nisi rei quandam incredibilem magnitudinem ac difficultatem?
 Dicitur res aliqua esse Magnæ diffic. vel Ingentis. Quod ipsum ingentis difficultatis erat. Livius l. 44. de Perseo loq. p. 559. edit. Feyrab. H. St. Est C. 6. sub fin.
 Pericula & difficultates. Cic. Antequam iret in exil. 11. Si Quirites eundem in caterorum periculis haberemus animum, quem in nostris difficultatibus, &c.
 Domestica difficultas & turpitudine. Cic. 1. in Catil. 14. Ad illa venio, quæ non ad privatam ignominiam vitorum tuorum, non ad domesticam tuam difficultatem ac turpitudinem, sed ad summam Reipub. atque omnium nostrum vitam, salutemque pertinent.
 Maxima difficultas quod. Plin. Epist. 157. Una, sed maxima difficultas, quod hæc æquare dicendo arduum.
 Nulla difficultas a me erit vobis, &c. Ter. Hec. 4. 4. 45.
 Nummaria difficultas, & rei nummarie, i. e. Paupertas, ut ait Asconius: & inopia. Cic. 4. Verr. 11. Num tanta difficultas eum rei nummarie tenuerit. Idem 2. Verr. 69. Et simul ostendit, se in summa difficultate esse nummaria. V. NUMMUS.
 Summa difficultas ob rem aliquam. Cæf. 4. Bell. Gall. 24. Erat ob has causas summa difficultas, quod naves propter magnitudinem, nisi in alto constitui non poterant, &c.
 Annonæ difficultas, summaque inopia rei frumentariæ. Cic. pro Domo sua 12.
 Corporis difficultas. Celsus lib. 2. cap. 2. ad fin. Nunquid sæpius horum aliquid eveniat, ac neque ideo corporis ulla difficultas subsequatur.
 Locorum difficultates eluctatus. V. ELUCTOR. H. St.
 Spirandi difficultas. Celsus lib. 2. cap. 1. ad finem, Obesi plerumque acutis morbis & difficultate spirandi strangulantur. subitoque sæpe moriuntur. Quod in corpore tenuiore vix evenit. Sic Plin. lib. 20. cap. 17.
 Spiritus difficultas. Cels. lib. 5. cap. 25. 3. Sive autem capitis dolores, sive ulcera, sive lippitudo, sive dentes, sive spiritus difficultas, sive intestinorum tormenta, &c.
 Urinæ difficultas. Plin. lib. 20. cap. 11. Difficultatibus urinæ semen ejus decoctum ex mulsio potum medetur.
 Nullis difficultatibus Pop. Rom. & Navium difficultas. Cic. 5. Verr. 50. Quod tum recentibus suis officiis, integra re, nullis Pop. Rom. difficultatibus a majoribus nostris foedere assequi potuerunt, id nunc nullo officio suo tot annis post, jure imperii nostri quotannis usurpatum ac semper retentum, summa in difficultate navium, a C. Verre pretio affecti sunt.
 Absunt a nobis hæ difficultates. V. ABSUM.
 Affectata difficultas. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Afferre difficultatem magnam voluntati ac diligentie alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1. V. AFFERO.
 Affer summam rei difficultatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Afficere difficultate. V. AFFICIO.
 Affici atque affigi difficultatibus. Cic. pro Quint. 10. Tot tantisque difficultatibus affectus atque affictus, &c.
 Circumventus difficultatibus. V. CIRCUNVENIO.
 Constrictus multis per eos dies difficultatibus. Liv. lib. 10. Decad. 4.
 Delabi in difficultates aliquas. Cic. de Fato 59. Dum autem verbis utitur suis, delabitur in eas difficultates.
 Exorere difficultatem. Cic. pro Muren. 19. Præsto fuit multis, multorum stultitiam perpeffus est, arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuivit.
 Habere difficultatem. Cic. 13. Att. 33. De nomine tu videbis cum Cuspicio: sed si Plancus destinat, tum haberes difficultatem.
 Incurrere in magnam aliquam difficultatem. Cic. 4. Fam. 2. Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem. V. INCURRO.
 Infringere difficultatem alicujus rei. V. INFRINGO.
 Perrumpere difficultatem. V. PERRUMPO.
 Pertimescere difficultatem alicujus rei. Cic. 1. de Orat. 120. Ut enim quisque optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem variosque eventus orationis hominumque pertimescit.

DIFFICILE, Adv. [*δυσκολός*, *δυσκόλως*, *δυσκόλως*] Plin. lib. 27. cap. 12. Cic. 2. de Invent. 169. Difficile autem fieri, quod quanquam laboris, sumptus, molestiæ, longinquitatis indiget, &c. Vell. 2. 63. 3. sibi difficile consentiens.
DIFFICULTER, difficiliter, difficillime. Adv. usitatus. Plin. lib. 11. cap. 53. Difficiliter autem periculi omnia in cibis acria, nimia, & avidè hausta, & in æstate, quam hyeme difficiliter.
 Difficiliter atque ægre fiebat. Cæf. 1. Bell. Civil. 62. Huc jam rem deduxerat, ut Equites, etsi difficiliter atque ægre fiebat, possent tamen atque auderent flumen transire.
 Difficiliter ambulare. Plin. lib. 10. cap. 19.
 Haud difficiliter persuadere Latinis. Liv. 1.
 Difficillime. Plin. lib. 16. cap. 33. Cupressus advena, & difficillime nascentium fuit.
DIFFICILITER, Non dici, docet Valla in Poggium: legitur tamen apud Columellam (ni mendosus sit locus) lib. 5. cap. 3. His igitur velut primordiis talis ratiocinii perceptis, non difficiliter menturas inibimus agrorum.
 Difficiliter internoscere aliquid. Cic. 4. Acad. 49. Cur non etiam ut valde verisimile? cur deinde non ut difficiliter a vero internoscatur? Et statim, Quomodo autem fumis, ut siquid, cui simile esse possit, sequatur ut etiam difficiliter internosci possit?
DIFFICULTO, are. Gloss. Gr. Lat. *δυσκολεύω*.
DIFFIDO, ifus sum vel fui, ifum, [*ἀπιστώ*] ere. Credulitatem depone, sive Desperare.
 Diffidere sibi. Plaut. Rud. prol. 82.
 Valet, ut hostes vestri diffidant sibi.
 Diffidere alicui. Cic. 4. Fam. 5. Plura me ad te de hac re scribere pudent, ne videar prudentiæ tuæ diffidere.
 Defatigari, & diffidere in prohibendis malis. Cic. 16. Fam. 17. Te Cicero rogo atque hortor, ne defatigere, neu diffidas semper in præfentibus malis prohibendis.
 Dubitare, & sibi ipsi diffidere. Cic. 2. de Divin. 8. Quæram omnia dubitans plerumque, & mihi ipse diffidens.
 Jacere, & diffidere, Destitutum spe esse. Cic. pro Muren. 45. Videsne tu illum tristem, demissum? jacet, diffidit, abjecit hastas.
 Dictis alicujus diffidere. Lucret. lib. 1. 268.
 Ingeniis diffidere. Cic. pro Rosc. Amer.
 Memoriae diffidere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Perpetuitati bonorum suorum diffidere. Cic. 2. de Fin. 86. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser.
 Rebus suis diffidere. Liv. 1. 2.
 Sententiæ alicui diffidere. Cic. 5. Tuscul. 3.
 Sibi, ac suis diffidere fortunis. Cic. Antequam iret in exil. 12.
 De aliquo diffidere. Cic. 12. Att. 42. De Othone diffido fortasse, quia cupio.
 Diffido posse. Cic. in Orat. 97. Sed hanc eloquentiam, quæ cursu magno, sonituque ferretur, quam suspicerent omnes, quam admirarentur, quam se assequi posse diffiderent. Idem 1. Q. frat. 1. Ut rem posse confici non diffiderem. Idem 4. Acad. Invenire se posse quod cuperent diffidi sint.
 Diffidere causæ alic. Quintil. Decl. 287. Omnes dixissent, causæ patris diffidisset vir fortis. [Sed locus vix sanus est. V. not. Videtur legendum ac distinguendum hoc modo: Omnes dixissent, causæ patris diffidisse. Vir fortis nihil aliud egissem quidem &c. vel Et vir fortis. Diffidere, cum participio. Cæf. 6. Bell. Gall. 36. Diffidens Cæsarem de numero dierum fidem servaturum. Id est, ut Cæsar servaret quod promiserat de suo redditu.
DIFFISUS, Partic. [*ἀπιστός*] ut, Diffisus fidei alicujus. Cic. Act. in Verr.
 Ingenio suo diffisus. Cic. pro Muren. 63. Fatebor enim Cato me quoque in adolescentia diffisum ingenio meo, quæsisse adjumenta doctrinæ.
 Diffisus viribus. Lucan. lib. 4. 145.
DIFFIDENS, entis. Partic. [*ἀπιστός*] Qui desperat. Plaut. Merc. 5. 2. 15. Eundem ex confidente actutum diffidentem denuo. Idem Epid. 1. 2. 9.
 Diffidens & desperans rebus suis. Cic. in Pison. 88.
DIFFIDENTER, Adv. [*ἀπιστως*] Cic. pro Cluent. 4. Altera tantum modo consuetudinis causa timide & diffidenter attingere. Liv. 2. Bell. Maced. Miramini cur diffidenter Cleomedon legatus Philippi, ut pro rege arma caperemus, modo egerit.
DIFFIDENTIA, r. [*ἀπιστία*] Cui oppositum est Fidentia & Confidentia. Cic. 4. Tuscul. 80. Et si fidentia, id est firma animi confisio, scientia quædam est & opinio gravis, non temere assentiens, metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 1. de Invent. 165.
DIFFINDO, idi, ifum, [*ἀφίσσω*] ere. In diversas partes findere. Virg. 9. *Æn.* 589.
 Et media adversi liquefacto tempora plumbo
 Diffidit, ac multa porrectum extendit arena. Hor. 3. Od. 16. 16.
 — diffidit urbium Portas vir Macedo.
 Diffindere in longitudinem. Cic. de Univers. 21. Hanc igitur omnem conjunctionem duplicem, in longitudinem diffidit, mediæque accommodans medium, quasi decussavit.
 Diem diffindere. Gell. lib. 13. cap. 1. Liv. 9. 38. C. Papirius Junius Bubulcum magistrum Equitum dixit, atque ei legem Curiatam de imperio ferenti, triste omen, diem diffidit. Quibus ex locis coningere facile possumus diffindere diem id esse aut olim fuisse, quod nos rem in crastinum continuare dicimus, vel remittere. Tria enim erant apud antiquos pronuntiandi genera: aut enim dies diffindebatur, id est res in posterum diem rejiciebatur: aut comperendinabatur, id est in tertium diem differebatur: aut judex non liquere pronuntiabat. Ulpian. l. 2. Siquis cautionibus, Et ideo etiam Lex XII TAB. si judex, vel alteruter ex litigatoribus morbo fontico impediatur, jubet diem judicii esse diffisum. Budæus. [Immo V. Schol. Horat. ad Serm. 2. 1. 79. Polit. Misc. C. 41. Bud. in Pand. p. 128. ed. Episcop. qui potius Diffundere perperam legendum contendit.
 Medium diffindere. Cato cap. 41. Vitem sic inferito, præcidito quam inferes, eamque mediam diffindito per medullam.
 Minute diffindit humum. Columel. lib. 2. cap. 4. Quædam exemplaria legunt diffundit.

Ramus diffusus. Varro 1. de R. R. cap. 40.

Saxum diffusum. Cic. 1. de Divin. 23.

D I F F I S I O, ōnis. Prorogatio, dilatio. Gell. 14. 2. In rerum Diffisionibus & comperendinationibus. Ubi V. Gronov.

D I F F I N G O, inxi, ictum, [μετεπλάττω, διαμερίζω] ēre. Corruptere & destruere quod fictum & formatum est. Hor. 1. Od. 35. 39.

— ō utinam nova

Incude diffingas retusum in

Massagetas, Arabasque ferrum. Quidam hic interpretantur, In novam formam fingere. Sic enim ait Acron, Diffingas, confusum reformes. Nam sicut fingere, formare dicitur: sic & diffingere, est Quasatum reformare. Non retusum in Massagetas (ait Porphyrio) accipiendum, sed in Massagetas diffingas. Sensus enim est, ut ferrum quod retudimus in corporibus nostrorum bello civili, diffingas, id est refabriques adversus barbaros. Retusum, civilibus bellis hebetatum. [Diffingas legit Cuning. cum quibusd. codd.] Idem Hor. 2. Sat. 1. 79.

— equidem nihil hinc diffingere possum. i. e. Non possum

negare, rem sic se habere.

Diffingere, insectumque reddere. Hor. 3. Od. 29. 47. — neque

Diffinget, insectumque reddet,

Quod fugiens femel hora vexit. i. e. Confundet, immutabit, sive convellet. Acron.

D I F F I T E O R, [ἀπαρνέμεται] ēri. Infatari, Negare. Cic. 10. Fam. 7. Itaque nunquam diffitebor, multa me, ut ad effectum horum consiliorum pervenirem, & simulasse invitum, & dissimulasse cum dolore. Ovid. 3. Amor. 13. 28.

Et pudor obscenum diffiteatur opus. Et Quintil. lib. 6. Quid diffitendum?

D I F F L E T U S, a, um. Apul. lib. 1. Milef. p. 104. Diffletis pene ad extremam cecitatem oculis.

D I F F L O, [ἀγμίω] āre. Platu prosternere, sive disturbare. Plaut. Mil. 1. 1. 17. Cujus tu legiones distlasti spiritu, quasi ventus folia.

D I F F L O R, ari. pass. Solinus cap. 13. Ara est in cacumine Jovi dicata, cujus altaribus fiqua de extis inferuntur, nec distantur ventosis spiritibus, nec pluvis diluuntur.

Odor diffiatur, i. e. Dissipatur, diffunditur. Virg. in Rosis, seu (ut alii malunt) Aufonius,

Forfan & unus odor: sed celsior ille per auras

Diffiatur, spirat proximus ille magis.

D I F F L U O, xi, xum, [ἀγρίνω] ēre. In diversas partes fluere. Humor diffluit. Lucret. lib. 3. 436.

— quoniam quassatis undique vasis

Diffuere humorem & laticem discedere cernis. &c.

Sudore diffuere, quod Celso Sudore digeri. Plin. lib. 21. cap. 13. Qui edere, abijciunt se humi, refrigerationem quærentes: nam & sudore diffuunt. De melle venenato.

Diffuere otio, sive luxuria, sive lascivia: veluti Laxis habenis quadam luxuria lascivire, luxuriari, prodigum esse. Cic. 1. Off. 106. Idem 3. de Orat. 129. Illi nati in literis, ardentesque his studiis, otio diffuunt, non modo nihil acquisierint, sed ne relictum quidem & traditum & suum conservaverint.

Animus diffuit luxuria & lascivia. Ter. Heaut. 5. 1. 71.

— ut ejus animus, qui nunc luxuria & lascivia

Diffuit, retundam, redigam, ut quo se vortat, nesciat.

D I F F L U E N S, Partic. [ἀγρεύων] Diffuens ac solum. Cic. in Orat. 133. Aut si alicujus inconditi arripas dissipatam aliquam sententiam, eamque ordine verborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffuens ac solum.

D I F F L U U S, a, um. Idem apud Attilium Fortunat.

D I F F L U E N T I A, æ. apud August.

D I F F R I N G O, ēgi, actum, [καταρύνω] ēre. In varias partes frangere. Plaut. Afin. 2. 4. 68. Crura hercle diffringuntur.

D I F F U G I O, ūgi, itum, [ἀφείνω] ēre. Huc & illuc fugere. Cic. 3. Off. 114. Qui periculo mortis diffugiunt. Cæf. 8. Bell. Gall. 35. Ille repentino malo perterriti diffugiunt ad sua præsidia.

Nives diffugere. Hor. 4. Od. 7. 1.

Stellæ diffugiunt. Ovid. 2. Met. 114.

Terrores animi diffugiunt. Lucret. lib. 3. 16.

Diffugere ex castris. Hirt. Bell. Afr. Idem significat quod Fugere.

Diffugere domum. Liv. 8. Bell. Pun. In proximas delapsi sylvas, inde domos diffugerunt.

Diffugere, pro Vitare. Cic. 3. Verr. Diffugerunt enim permulti, id quod ostendam. [Nisi legend. Defugerunt.]

Diffugere, idem quod Refugere, & renuere. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Nec tamen diffugio, quin dicam quæ scio de fuillo pecore. Corretiora exemplaria habent Defugio.

D I F F U G I U M, ii. [ἀφουγή] Tacit. 1. Hist. 39. 4. Turbavere consilium trepidi nuntii ac proximorum diffugia, languentibus omnium studiis, qui primo alacres &c.

D I F F U L M I N O, āre. Sil. lib. 5. 277.

— furit, & diffulminat omnem

Obstantum turbam. h. e. Dissipat inlitar fulminis. [Vel potius instat apri, qui ut ait Ovid.]

Fulmineo celeres dissipat ore canes.

D I F F U N D O, ūdi, ūsum, [ἀποδίδωμι, ἀλέω] ēre. Spargere. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Quæ neque congelaret frigoribus, neque nive pruinaque concreveret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa diffunderet.

Undantique animam diffundit in arma cruore. Virg. 10. Æn. 908. h. e. Effundit animam & vitam una cum cruore.

Anima diffunditur. Lucret. lib. 3. 438.

Animus alicujus diffundere, est Exhilarare aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 218.

Diffundetque animos omnibus ista dies.

Comam diffundere ventis dare. Virg. 1. Æn. 319.

Crimen paucorum diffundere in omnes. Ovid. 3. de Arte Am. 9.

Dolorem diffundere. Ovid. 9. Met. 142.

Iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61. i. e. egerere. V. Burm. ad l.

Jubar aquis. Valer. 3. Argon. 560. i. e. Splendorem late spargere.

In latitudinem se diffundit lactuca. Columel. lib. 11. cap. 3.

VOL. II.

In maria interiora diffunditur Atlanticus Oceanus. Plin. lib. 3. in Procem. In ora virum passim diffundere aliquid. Virg. 4. Æn. 195.

Morbis diffunditur a capite. Plin. Epist. 87. Utque in corporibus, sic in imperio gravissimus est morbus, qui a capite diffunditur.

Oratio diffunditur in immensum. Plin. in Paneg. Quo fit ut prope in immensum diffundatur oratio mea, & necdum de biennio loquor.

Vinum diffundere, E dolio in diversos cados fundere. Ovid. 5. Fast. 517.

Quæque puer quondam primis diffuderat annis,

Promptit fumoso condita vina cado. Plin. lib. 14. cap. 14.

V. Vinum in dolio placens, In VINUM. & infra Diffusum vinum, & Hard. ad loc.

Semen terra diffundit. Cic. de Senect. 51. Deinde tepefactum vapore & complexu suo, diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. Diffundit legit Guilhelm. probante Grut.

Virtus diffunditur & contrahitur. Cic. de Amicit. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt: quæ quidem est tum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, ut ex bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. h. e. Gaudio afficiatur, & tristitia.

Vim suam diffundere longe lateque. Cic. 1. de Divin. 79.

Vitem Diffundere in orbem. Columel. lib. 5. cap. 5. Atque ita totam vitem omni parte in orbem diffundi.

Vultum diffundere, est Latum & hilarem exhibere se. Ovid. 4. de Ponto 4. 9. Idem 14. Met. 272.

Vastis ramis diffunditur ficus in India. Plin. lib. 12. cap. 5. Et Cic. 1. de Orat. 28. Diffusa ramis patulis platanus.

D I F F Ū S U S, Partic. [ἀγχευθείς] In omnes partes fusus, ut Cic. 3. de Orat. 199. Non fuco illitus, sed sanguine diffusus color.

Campi diffusi. Martial. lib. 3. 31.

Comæ diffusæ. Ovid. 5. Epist. 114.

Error diffusus longe lateque. Cic. 2. de Fin. 115.

Jus civile diffusum & dissipatum. Cic. 2. de Orat. 142. Est enim heri nobis ille hoc, Catule, pollicitus, se jus civile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facile reducturum.

Laus alicujus longe lateque diffusa. V. LAUS.

Large diffuso lumine ridet Æther. Lucret. lib. 3. 22.

Prædia vel Patrimonia late diffusa diversis disjunctisque in locis sita. Paul. 1. Decreto. 24. D. de Adm. Tut. Imper. 1. Testam. 11. 6. de Exc. Tutor. & Ulpian. in l. 1. §. Si quis in Villa. D. de S. C.

Sinus diffusa Sidereos. Valer. 2. Argon. 104. de Venere.

Sus diffusa. Plin. lib. 16. cap. 6. sub fin. i. e. Pinguis.

Vinum diffusum, h. e. Transvasatum quod dicitur. Veteribus enim mos erat primum in cuppis vinum per aliquod tempus relinquere, donec deferbuisset. deinde vero in cados & dolia diffundere. unde

Diffusum vinum appellatur. Cic. 2. de Fin. 23. V. supra in ipso verbo.

Vox diffusa per auras. Lucret. lib. 4. 573.

Vultus diffusus. Stat. 4. Sylv. 2.

Compar. Diffusiora conspecta non solum pluris ædificamus, sed etiam impensis majoribus tuemur. Columel. lib. 1. cap. 4.

Diffusus meritum. Plin. in Paneg. Adjice quod imperatoris nostri non aliud amplius ac diffusius meritum est, quam quod insectari malos principes tutum est.

D I F F Ū S E, Adv. [ἀγχευμένως] Cic. 1. de Invent. 98. Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dictæ, unum in locum coguntur.

D I F F Ū S I O, ōnis. f. [ἀγχευσις] ut, Diffusio animi, pro Dilatatione. Sen. de Vita Beata cap. 5. opp. Animo contracto. V. in ipso verbo.

D I F F U S O R, ōris. m. ut, Diffusor olearius, i. e. Venditor olei. Inscr. Gruteri. p. 466. n. 7. REGVLIANO E. R. DIFFVS. OLEARIO EX BAETICA. Reinehus DIFFVSORI legebat.

D I F F U S I L I S, e. Lucret. 5. 468. Levis ac diffusilis Æther.

D I F F U N D I T O, are. freq. a Diffundo, Plaut. Merc. 1. 1. 56. Rationem pessimum esse, ea amoris vi diffunditari. V. ibi Taubm. Ammian. 16. 23. Ubique sese diffunditans.

D I G A M M A, Nom. indecl. Duplex Gamma. Ita enim Dionys. Halic. Antiq. Rom. 1. 20. Τὸ πρῶτον ἡν ἡσπερ γάμοι διττοὶς ἐπὶ μίαν ὁρὴν ἐπιζυγνύμενοι ταῖς πλαγαῖς ὡς Φελήνη, καὶ Γάναξ καὶ Γαῖον, &c. Notam

hanc olim excogitarunt Æoles ante vocales inferendam, & Vau nomen dederunt ab ipsius Voce profectum teste Varrone & Didymo apud Prisc. 1. 4. deinde autem comprobavit usus ut Digamma a Forma sc.

vulgo audiret. Varia autem operaungebatur apud Æolas: potissimum vero (1) Consonæ simplicis, unde apud Homer. frequentissime brevis syllaba producitur ante vocem a vocali incipientem, ἵπταν ὄρου-θες αἰς, vel Γαῖς. Οἰόμεθα Φελήνην. (2) Consonæ duplicis. Φιλὰ ἐκκρεῖ δεινός τε. quasi Φιλὰ FFεικρὲς & alibi Νέστωρ δὲ Εὐ πεινδός. (3) usur-

pabatur quotidie loco aspirationis, a qua Æoles semper abhorrebant. (4) denique minori cum necessitate, sed ut hiulcæ voci mederi possint. Ita enim scriptum reperit Priscian. in vetustis quibusdam monu-

mentis C. Poleos. Δημοφάων. Λαυγφέων. Hunc igitur usum ab Æolis a quibus plurima acceperunt Romani & V consonam veteribus incognitam in Alphabetum recepere. V enim, ut inq. Priscian. 1. c. loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos quam apud Æolas Digamma F. Et (1)

Quæcunque voces cum V consona proferuntur ad morem Æolum dici putandum est. Sic ab ἔλθω Græcorum sec. Dionys. 1. c. de-

fluxit Velia Romanorum quasi Ουέλια cum s loco consonæ (2) in præteritis temporibus 3tiæ & 4tæ conjugat. interferitur V pro consona duplici vel priore syllabam producente. Cupii. Cupivi;

Audieram, Audiveram. &c. (3) Quod ad Spirituum asperitatem longius processerunt Romani & non solum Vesta, Vesper, sed etiam tenui præposuerunt & Vicus, Vinum &c. dixere. (4) Hiatus etiam simili modo declinaverunt & Davus, Pavo, Ovis, Bovis, &c.

efferre sunt soliti. Latini porro non usum modo, sed & figuram quoque introduxerunt quæ in verbis Fama, Fanum, Factum, &c. visitur, ei sc. Sono & usui consulentes qui per φ Græcorum præ-

statur, sive p cum aspiratione; Adeo ut Romanorum digamma ex æquo respondeat potestate quidem τφ Vau Æolico, figura vero φῖ

communium Græcorum.

Hujus figuram recte olim contendebat Cæsar apud Prisc. hoc modo a

exprimi, quod quamvis illi recte visum est, tamen consuetudo an-

O

tiqua

- tiqua superavit, ut ait Idem. Hodie visuntur marmora tali conformatione CAMERINVS. A. JETELLIVS. Gruter. CXIX. 2. Ita, AMPLIAT, TERMINATQ. Id. CXCVI. 4. & alibi frequenter occurrunt similia.
- Digamma Attici vocat Cic. 9. Att. 9. ejus Formianum, quia ab F litera incipit nomen, ut quidem putant nonnulli Commentatores.
- Caterum plura quære apud Quintil. 1. 4. & 7. Burman. ad loc. Gell. 14. 5. Terentian. Maur. &c.
- Romano Alphabeto primus adjunxit Claudius Cæs. ut patet ex Quintil. 1. 7. Priscian. & Sueton. in vita ejus C. 41.
- DIGAMUS, [διγάμος] Qui duas duxit uxores. Hieronym. contra Jovian. 1. 8. Non damne digamos. Sic Digama mulier eidem Ep. 2. extr. dicitur, Quæ duos habuit maritos. Add. Tertul. Exh. ad Castitat. cap. 7.
- DIGAMIA, æ. Hieron. contra Jovian. 1. 8. Tertul. de Monog. cap. 6. & 8.
- DIGRA, [Διγρᾶ] Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26. Est etiamnum oppidum Mesopotamiæ in ripa Tigris, circa confluentes, quod vocant Digbam.
- DIGRIA, æ. Rivi nomen Horatianæ villæ proximi. de quo ipse in 1. Epist. 18. 104.
- Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.
- DIGERO, si, itum, [διγέρω, διγορεύω] ēre. Confusa in suum locum gerere & distribuere. Plin. Epist. 137. Hæc ab omni latere perspicitur, eadem aqua pariter suspensa & mersa. interdum junctæ copulatæque, & continentis similes eunt: interdum discordantibus ventis digeruntur: nonnunquam destituta tranquillitate fluitant. Martial. lib. 12. 34.
- Et si calculus omnis huc & illuc, Diverfus, bicolorque digeratur.
- Digeri & Coire, contraria. Cels. lib. 5. cap. 18. 11. Fertur etiam ad digerenda quæ coeunt sub auctore Medo, &c. [In recentioribus medicibus perperam legitur Dirigenda.
- Artus digerere. Lucan. lib. 8. 88.
- Corpora tum solvit tabes, & digerit artus. Sulpitius exponit, Dissipat: Beroaldus, Consumit: Alii, Dissolvit. V. infra Corpus, Hominem digerere.
- Digerere, [διατάττειν] Ordinare, disponere, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 446.
- Quæcunque in foliis descripsit carmina virgo, Digerit in numerum. Sic Digerere in pastillos, Plin. lib. 12. cap. 27. & lib. 2. cap. 7. Digerere in partes.
- Argumenta digerere in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Manus sinistra nunquam sola recte gestum facit: dextræ se frequenter accommodat, five in digitos argumenta digerimus, five averfis in sinistram palmis abominamur, &c.
- Acta five Tempora digerere. Liv. 2. Tanti errores implicant temporum, aliter apud alios ordinatis magistratibus, ut nec qui Consules secundum quosdam, nec quid quoque anno actum sit, in tanta vetustate non rerum modo, sed etiam auctorum digerere possis.
- Cibum digerere. Quintil. lib. 10. cap. 1.
- Cibus & potio in omnes membrorum partes digeruntur. Cels. in Proœm. Cibum digerunt dentes lati & acuti. Plin. lib. 11. cap. 37. Digerunt, h. e. (ut ego quidem interpretor) Dividunt. Sic enim ait Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus. Eorum adversi acuti morfu dividunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini vocantur. Adversos dentes appellat Cicero, quos Plinius Primores.
- Corpus digerere. Cels. in Proœm. Cognito igitur eo quod ex istis est, si corpus adstrictum est, digerendum esse: si profluvio laborat, continendum: si mistum vitium habet, occurrendum subinde vehementiori malo.
- Crines digerere. Columel. lib. 10.
- tu cinge comam, tu digere crines.
- In genus quodque ex copia digerere. Cic. 1. de Invent. 49. Numeros & modos & partes argumentandi confuse & permiste dispersimus: post discrete & electe, in genus quodque causæ, quid cuique conveniat, ex hac copia digeremus.
- Exortus & occasus siderum digerendi in suos dies. Plin. lib. 18. cap. 24.
- Hominem digerere. Cels. lib. 2. cap. 15. de Gestationis generibus, Ne aut imbecillum hominem nimis digerant, aut humili obliant. i. e. debilitent moru. V. Sudore dig.
- Humorem digerere. Cels. lib. 2. cap. 17. de sudore. Utiliaque hæc genera sunt, quoties humor intus nocet, isque digerendus est. Hoc est resolvendus.
- Jus civile digerere in genera. Cic. 1. de Orat.
- Materiam digerere. Cels. lib. 2. cap. 14. de frictione sub fin. Et opus est quamplurimum materiæ digeri, five id ipsum membrum, five per id aliud levamus.
- Pœnam digerere in omnes. Ovid. 14. Met. 469.
- Quam metuit pœnam solus, digessit in omnes.
- Rempub. digerere. Cic. pro Rabir. Posth. 23. Demetrium & ex Repub. Athenis, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, &c. [Sed Gesserat in emendatis codd. alii Diu gesserat.
- Sudorem digerere. Cels. lib. 2. cap. 9. ad finem, Calor concoctionem prohibet, somnum aufert, sudorem digerit, obnoxium morbis pestilentibus corpus efficit. [In libris emendatis legitur Sudore. Idque & Latinitas postulat, & Celsi consuetudo. Sic enim & aliis locis, ut in Proœm. Aliud sudore digeri, aliud tabe consumi.
- Tabulas digerere. Cic. 1. Verr. 60. Habeo & istius & patris ejus accepti tabulas omnes, quas diligentissime legi, atque digessi.
- Tempora digerere. Ovid. 1. Fast. 1.
- Digerere, Interpretari. Virg. 2. Æn. 182.
- ita digerit omina Calchas. Servius.
- Digerere, [διαφορεύω] pro Resolvere, dissipare: quod coierat disgregare. Cels. lib. 2. cap. 17. ad finem, His omnibus commune est digerere id quod vel præcordia onerat, vel fauces strangulat, vel in aliquo membro nocet. Sic
- Digerere abscedentia. Cels. lib. 5. cap. 18. Satisque omnia abscedentia digerit murex combustus & bene contritus, aceto subinde adjecto. V. paulo supra, Humorem & Materiam digerere.
- DIGESTUS, Partic. [διαττυγμένος] ut, Res artificiose digestæ. Cic.
1. de Orat. 186. Nulli fuerunt qui illa artificiose digesta generatim componerent.
- Capilli digesti. Ovid. 1. Amor. 7. 11.
- Ergo ego digestos potui laniare capillos.
- Nomina in codicem accepti & expensi digesta habere. Cic. pro Rosc. Com. 9.
- DIGESTUM, i. vel DIGESTA, orum. apud Jctos, pars juris civilis, quæ & alio nomine Pandectæ dicitur, ex Gr. πανδέκται. q. V.
- DIGESTIM, Adv. ut, Digestim aliquid scribere. Prud. Peristeph. 2. 129.
- DIGESTIBILIS, e, [ἐνπιπίσιμος] Cæl. Aurel. 1. Chron. 5. Cibus digestibilis. Apicius 1. 34. Oxygarum digestibile.
- DIGESTIVUS, a, um. Macer. 1. 18. Vis digestiva.
- DIGESTORIUS, a, um. ut, Digestorium Medicamentum. Plin. Valer. 2. 8. Digestorium embamma. Marc. Emp. cap. 20.
- DIGESTUS, ūs. Stat. 3. Syl. 3. 86.
- jam creditur uni
- Sanctarum digestus opum. i. e. Committitur dispositio & distributio, [vel Dispenfatio potius.
- DIGESTIO, ōnis. f. [διγέστισις] Ordinatio. Plin. lib. 3. cap. 5. Itaque interiori in parte digestionem in literas ejusdem nos secuturos. h. e. ordinem alphabeti. Cic. 3. de Orat. 205. Similitudo & exemplum, digestio, interpellatio &c.
- Digestione circularum dignoscere terras. Plin. lib. 18. cap. 25.
- Digestio potius quam declamatio. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius, quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamavit, sitim quærens. Hæc enim causa esse solet declamandi.
- Concoctio & digestio, [πίσις & διαδογμός] Cels. in Proœm. Sive hac de causa concoctio incidat, five de illa: & five concoctio sit illa, five tantum digestio.
- DIGERIES, [διγέστισις] Digestio, dispositio. Macrob. 1. Saturn. 16. Nec mirum si digerjes morum reprehensionis evasit. conf. Sen. Epist. 85.
- DIGERI, [διγέσθαι] Thraciæ populi, Strymonem lævo latere accolentes, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.
- DIGITUS, i. [δύκτυλος] a Digerendo deducitur, ut nonnulli putant, quod natura miro ac decentissimo ordine digitos digesserit, hoc est disposuerit.
- Argutiæ digitorum. V. ARGUTIA IN ARGUO.
- Aurora digitos, pro elegantissimis ponit Claud. de Nupt. Honor.
- Auroræ vincis digitos, humerosque Dianæ. [Nempe, quia Græcis ποσειδάωνος ἦνός.
- Gestus digitorum. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Parietum & digitorum pigmenta. Plin. lib. 33. in Proœm. i. e. Gemmas, ornamenta digitorum.
- Vincula digitorum. Ovid. 9. Met. 77.
- Dixerat, & summo digitorum vincula collo
- Injicit: angebar ceu guttura forcipe pressus.
- Vincula digitorum frangere, i. e. Connexas manus dirimere. Stat. 6. Theb.
- Digni digiti Baccho. Ovid. 3. Met. 431.
- Durati digiti. Ovid. 4. Met. 558.
- Exiles digiti. Ovid. 6. Met. 143.
- Infamis digitus. Perf. 2. Sat. 33.
- Longi digiti. Catul. in amicam Formiani. 3.
- Medio digito porrecto, supremum contemptum significant veteres. Martial. lib. 2.
- & digitum porrigito medium. Nam hunc digitum Martialis impudicum vocat, lib. 6. 70. ad Martianum,
- Ostendit digitum, sed impudicum. Juv. 10. Sat. 53.
- cum Fortunæ ipse minaci
- Mandaret laqueum, mediumque ostenderet unguem. ubi vet. Schol. Cum Fortunam contemneret, nihil dicens se habere, ab ea quod expectaret: quinimo infami digito ei turpiter insultaret. Persius infamem. 2. Sat. 33. ubi vide Cafaub.
- Infami digito, & lustralibus ante salivis. Erasim. in Chiliad.
- Minimus digitus. V. MINOR.
- Minusculus digitus. V. MINOR.
- Molles digiti. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 217.
- Nudum digitum vocat Juvenalis, qui Non est indutus annulis, 11. Sat. 43.
- Pingues digiti. Ovid. 3. de Arte Am. 256.
- Cui digiti pingues, & scaber unguis erit.
- Remissi digiti. Ovid. 18. Epist. 197.
- Rubentes digiti. Ovid. 2. Met. 375.
- digitosque ligat junctura rubentes.
- Teneri digiti. Catul. de Berecinth. 2. 10.
- Quatiensque terga tauri teneris cava digitis.
- Teretes digiti. Ovid. 1. de Arte Am. 622.
- Transversum digitum non excedere. Plaut. Aulul. 1. 1. 18.
- Isthic adeo: si hercle tu ex isthoc loco
- Digitum transversum, aut unguem latum excefferis, &c. i. e. Minimo spatio. V. paulo post digitum ab aliq. re non discedere.
- Admittere digitos. V. ADMITTO.
- Attingere digito cælum. V. CÆLUM, & ATTINGO.
- Attingere digito aliquid. h. e. minuta levique injuria aliquid afficere. Cic. 5. Tuscul. 55. Lælius si digito quem attigisset, pœnas dedisset. at Cinna collegæ sui Consulis Cn. Octavii præcidi caput iussit.
- Attingere uno digito. Ter. Eun. 4. 6. 2. Atque si illam digito attigerit uno. Ubi Donatus. Moris comminantium est ad exiguum revocare commissa, quæ se ulturos prædicant.
- Attingere digitis extremis aliquod genus vitæ. i. e. Breviter five Leviter attingere: quod alias A limine salutare dicitur. Cic. pro M. Cælio.
- Coëunt digiti. Ovid. 2. Met. 670.
- Tum digiti coeunt, & quinos alligat ungues
- Perpetuo cornu levis ungula. i. e. concrescunt.
- Computare digitis. V. COMPUTO.
- Concrepare digitis. V. CONCREPO.
- Condere digitos in oculos alicujus. Ovid. 13. Met. 561.
- Contrahere aut remittere digitum. Plin. lib. 11. cap. 26.
- Demonstrare digito. Quintil. lib. 6. cap. 3. Digito demonstravit imaginem Galli in scuto Mariane Cimbrico pictam.

Digerere argumenta in digitos. V. DIGERO.

Dimetiri digitis. V. DIMETIOR.

Digitum ab aliqua re non discedere, Proverbialiter usurpatum. Cic. 4. Verr. 33. Oculos de ipso nusquam deicere, neque ab argento digitum discedere.

Digitum nusquam a sententia. Cic. 7. Att. 3. Mihi certum est ab honestissima sententia digitum nusquam. V. DISCEDO. & paulo supra Transversum digit.

Incidere digitos. Ovid. 4. de Ponto 14. 19.

Ergo, ne scribam, digitos incidere cunctor?

Inquinare digitum. Catull. ad Furium 23.

Insistere digitis. V. INSISTO.

Intendere digitum ad fontes. V. INTENDO.

Manus intentis digitis, i. e. Extentis vel potius rigidis. Claud. de Bell. Get. 257.

Livefcunt digiti in pedibus. Lucret. lib. 3. 527.

Loquuntur digiti cum voce. Tibul. lib. 3. 4. 41. Quando & voce & cithara canit citharædus.

Loqui digitis & nutu. Ovid. 2. Trist. 453.

Micare digitis. V. MICO.

Mittere in digitos, pro Accurate supputare. V. Cælium lib. 23. cap. 13.

Monstrari digito, h. e. Insignem esse. Hor. 4. Od. 3. 22.

Mori in digito, Proverbiali figura dici potest de iis, quibus nullo ferè negotio mors infertur, tracto ab animalibus adagio, quorum genitalia, vel corporis partes aliæ opportuna, digitis veneno litis contactæ, mortem inferunt. Cic. pro Scauro, Libertus patronum non occidit, sed duobus digitulis gulam oblitvit. Plinius, Sed antiquorum curam & diligentiam quis possit satis venerari? quum constet, omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, & tactis quoque genitalibus foemini sexus animalium, eodem die inferre mortem. Hoc fuit venenum, quo interemptas dormientes uxores a Calphurnio Bestia, M. Cæcilius accusator objecit: hinc illa atrox peroratio ejus, In digito eas mortuas. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 23. cap. 13. [Sed viderit Cælius an recte divinarit. In Cic. Fragm. Oblitit legitur rectius. ap. Plin. l. 27. C. 2. In digitum, edidit ex MSS. sublata diff. Hard. q. V.]

Notata charta digitis meis. Ovid. 1. Epist. 62. i. e. manu mea.

Hoc quid interlit, si tuos digitos novi, certe habes subductum. Cic. 5.

Att. Epist. ult. h. e. Si novi, quam sis peritus supputator.

Objiciendi digiti intus. Cels. lib. 7. cap. 20.

Ostendere aliquem digitis. Ovid. 2. de Arte Am. 629.

Porrigere vel Proferre digitum, de actione minima dicitur. Cic. 3. de Fin. 38. Chrysippus ne digitum quidem ejus causa porrigendum dicebat. Idem pro Cæcin. 52. Qua digitum proferat, non habet.

Scalpere caput uno digito. Mollicelli & impudici hominis indicium. Juven. Sat. 9. 133. V. ibi Interp. & Voss. 4. Instit. Orat. p. 159.

Tollere digitum. Cic. l. 1. in Verr. 141. Itaque renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores, digitum tollit Junius patruus. isti color immutatus est, vultus, oratio, mens denique excidit. Digitum tollit, i. e. Significat sese redemptorem. Hoc ipse alibi Digito liceri vocat. In emptione enim antiquitus post licitationem digitum levabatur, significans quenquam emptioni allubescere. Martial.

Jam mea res digitum fustulit hospitibus. Unde manceps est appellatus, qui quidpiam conducens manum tollebat, se significans emptorem. Hoc erat apud Veteres micare, per digitorum levationem distrahere. Budæus. V. Scal. ad Manil. p. 118. v. 27. & Hotom. ad l. Cic.

Tollere digitum, est etiam Favere, suffragari. Hor. 1. Epist. 18. 66.

Fautor utroque tuum laudabat pollice ludum.

Venire ad digitos. V. AD.

Vocare aliquem ad digiti sonum. Tibul. lib. 1. 2. 34. ubi Broekh. V.

Digitus, [δακτύλος μικρός.] Mensura, tam latus est, quam sunt lata quatuor hordei grana. Est autem Digitus Decima pars pedis. Pes enim dividitur in duodecim uncias, i. e. pollices duodecim, qui xvi. digitos faciunt. V. Frontin. de Aquæd. l. 2. & de Qual. agr. p. 35. & Rigalt. p. 329.

Digitus, Modulus aquarius: cujus diametros digitalis est. Frontin. de Aquæ duct. l. c. Digitus rotundus habet diametri-digitum unum. Omnis autem modulus aquarius, colligitur aut diametro, aut perimetro.

Digitus, Numerus. Numerorum enim alius dicitur Digitus, alius Articulus, alius Compositus. Digitum appellant numerum omnem denario contentum. Articulus est numerus omnis, quem possis in denas parti partes æquales, nullo redundante, ut Decem, viginti, triginta. Compositus numerus ex digito & articulo constat, ut Quatuordecim, quindecim. Hæc Cæl. Antiq. Lect. lib. 22. cap. 15. De Computo Vett. per digitos V. Taubm. ad Plaut. Epid. l. 1. 50. & cap. 7. Woveriani tractat. de Polymathia. Quibus adde Bedæ Lib. de Ratione computandi per digitos. Lilius Gyrard. Dial. 2. Voss. Instit. Orat. 2. Mart. Capell. lib. 7. Scip. Gentil. in Apol. Apul. p. 429. Bernegg. ad Sueton. Cæs. cap. 33. Petrus Possinus Spicilegio Evangelico suo subjecit ex MS. Nic. Smyrnæi περί δακτυλικῆς μέτρης Libellum. Herodot. in Thalia vocat ἰπὶ δακτύλων ἡμιμέτρους, unde moris antiquitas colligitur. Add. Fabric. Bibl. Lat. l. 4. C. 6. S. 12. & quos ibi commemorat auctores.

DIGITULUS, i. m. [δακτυλικός] dimin. Plaut. Rud. 3. 4. 25. Ter. Eun. 2. 2. 53. — sine biduum hoc prætereat,

Qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus.

Duobus digitulis concrepare. Hieron. in Epist. ad Rustic. Monach. Testudineo Grunnius incedebat ad loquendum gradu, & per intervalla quedam, vix pauca verba carpebat: ut eum putares singultire, non proloqui. Et tamen quum mensa posita, librorum exposuisset struem, adducto supercilio, contractisque naribus, ac fronte rugata, duobus digitulis concrepabat, hoc signo ad audiendum discipulos provocans. Tum meras nugæ fundere, & adversus singulos declamare. Erasmi. Adag. Ad digiti crepitum, Qui arrogantius fastuosiusque jubent quippiam, inquit, digituli crepitu significare dicuntur. Martial. lib. 3. 82. in Zoilum.

Digituli crepantis signa novit eunuchus. V. plura apud eundem.

DIGITELLUS, five DIGITELLUM, [ἀκτιζών] Herba est, quæ alio nomine Sedum, five Scempvivum majus appellatur. V. Plin. lib. 18. cap. 17. & lib. 25. cap. 13.

VOL. II.

DIGITALIS, e. [δακτυλικός] Quod est Digitorum, aut unius digiti. ut Digitalis crassitudo, Plin. lib. 12. cap. 20.

Digitalis gracilitas. Plin. lib. 14. cap. 3.

DIGITALIA, omn. n. pl. [δακτυλική] Tegmenta digitorum dicuntur. Varr. 1. de R. R. cap. 55. Olea manu fricta, melior ea quæ digitis nudis legitur, quam illa quæ cum digitalibus.

DIGITATUS, Adj. [δακτυλῆς] Qui digitos habet. Plin. lib. 11. cap. 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

DIGLADIOR, [διγλαδιόω] Ari. Dictum est Dissentire & Dissidere, ductum a Gladiis. Non. 1. 331. q. V. Cic. 4. Tusc. 46. Digladiantur illi per me licet, cui nihil est necesse, &c.

Digladiantur inter se. Cic. 3. de Legib. 20. C. vero Gracchus ruinis & iis ficiis, quas ipse se projecisse in forum dixit, quibus digladiarentur inter se cives, nonne, &c.

DIGLADIABILIS, e. Prudent. 3. 14. Digladiabile discidium.

DIGLITO, appellatur Tigris fluvius, ubi tardior fluit, hoc est usque ad Medorum fines. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

DIGMA, ætis. n. [δῆγμα] i. e. Specimen Jct. in Cod. unde Paradigma Item pars Pyræi, cujus meminere Xenophon ἐκκ. lib. 5. & Polyænus 6. 2. 2. V. Meurf. in Piræo.

DIGNATIO, DIGNE, DIGNITAS, DIGNOR. V. DIGNUS.

DIGNOSCO, õvi, õtum, [διγνώσκω] õre. Idem quod Agnoscere vel Cognoscere, aut Discernere. Columel. lib. 2. cap. 2. Dignoscere terram sapore. Sic Plin. lib. 28. cap. 30.

Dignosci vix potest a mastiche vera. Plin. lib. 12. cap. 17.

Non qui civem dignosceret hoste. Hor. 1. Epist. 15. 29.

Curvo rectum dignoscere. Hor. 2. Epist. 2. 44.

Scribitur & DIGNOSCO, minus recte, quia derivatur ab exol. Gnosco.

DIGNUS, Adj. [ἄξιος, δίκαιος, ἀντάξιος] Qui meretur: ut Dignus præmio. Ter. Heaut. 1. 1. 55.

Et me ignoras Clinia, ego te meum esse dici tantisper volo,

Dum quod te dignum est, facias.

Dignus, genitivo junctum. Plaut. Trin. 5. 2. 29. Non ego sum dignus flutis. Nonius. adde Drakenb. ad Sil. 11. 318. Phædr. 4. 20. 3. V. Vechner. Hellenol. l. 1. C. 18. sub fin.

Suscipere curam & cogitationem dignam suæ virtutis. Balbus ad Cic. 8. Att. 15. Obsecro te, Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, ut Cæsarem & Pompejum perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas. sed frequentius ablativo conjungitur.

Dignus domino servus. Plaut. Amph. 2. 2. 227.

Abin' hinc a me, dignus domino servus?

— Non te dignum, Cherea,

Fecisti. nam si ego digna hac contumelia

Sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. Ter. Eun. 5. 2. 27.

Amicitia dignus. Hor. in Arte Poet. 436.

Amore dignus. Valer. 8. Argon. 29.

Apolline munus dignum. Hor. 2. Epist. 1. 216.

Argento dignus. Ovid. 3. de Ponto 8. 3.

Auro dignior. Idem ibid.

Authoritate dignissimum. Cic. 5. Verr.

Auribus res digna. Catul. ad Catonem. 2.

Cognitione & hospitio dignus. Cic. pro Archia 5. Omnes qui aliquid de ingeniis poterant judicare, cognitione atque hospitio dignum existimaverunt.

Diis vita digna. Lucret. lib. 3. 323.

Expectatione aliorum dignum aliquid efficere. Cic. 10. Fam. 7. Dum perducerem eo rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra expectatione efficerem.

Favore digna. Ovid. 2. Epist. 64.

Homine nobili digna. Cic. 4. Acad. 75.

Imperii gloria dignus. Cic. de Arusp. Respon. 51. Sed ne id viros optimos diutius delectet, legant hanc ejus concionem, de qua loquor, in qua Pompejum ornat, an potius deformat? certe laudat, & unum esse in hac civitate dignum hujus imperii gloria dicit, & significat se illi amicissimum esse.

Joco digna verba. Ovid. 4. Fast. 868.

Laude omni digna. Cic. pro Domo sua. Hor. 4. Od. 8. 28.

Dignum laude virum Musa vetat mori.

Luce dignum aliquem non putare. Cic. in Pison. 3. Quum hoc non recusares, quin hi, a quibus dicebare Consul, te luce dignum non putarent, nili nequior quam Gabinus exitisses.

Miraculo digna res. Plin. lib. 12. cap. 1. Ac ne quid desit speluncæ imagini, faxæ intus crepidinis corona muscosos complexa pumices: tam digna miraculo, ut Licinius Mucianus prodendum etiam posteris putarit.

Majoribus suis præbere se dignum. Cic. 2. Fam. 17. Qui si dignum se majoribus suis præbuerit (ut spero & opto) tua laus ex aliqua parte fuerit, &c. Idem 2. de Fin. 61. Et 2. de Orat. Item 3. Philipp. 25.

Morte dignum facinus. Sen. Hippol. 12.

Odio dignissimus. Cic. 1. de Fin. 15.

Opprobriis dignus. Hor. 2. Sat. 1. 85.

Patre digni juvenes. Hor. in Arte Poet. 24. Cic. 1. Fam. 7. Quem nos & quia tuus, & quia te dignus est filius, & quia nos diligit, semperque dilexit, in primis amamus, charumque habemus.

Promissis dignum. Hor. 2. Sat. 3. 6.

Repub. dignus. Cic. 1. Philipp. Ne unus modo Consularis, quod tum accidit, dignus illo honore, dignus Repub. inveniretur.

Vita. Ovid. 4. Met. 108.

E quibus illa fuit longa dignissima vita.

Plautus etiam cum accusativo junxit Capt. 5. 2. 16. Non me censet scire, quid dignus siem? Potest tamen & Ellipsis esse, & subaudiendum Ferre, vel Pati. Dignus, i. e. Commeritus.

Dignus ad. Plaut. Mil. 4. 1. 21. Ad tuam formam illa una digna est.

Dignus præ aliis ut, &c. Plaut. Mil. 4. 4. 4.

Quid enim non sum dignus præ te, ut figam palum in parietem?

Dignus qui imperet. Cic. 3. de Legib. 5. Qui modeste paret, videtur qui aliquando imperet, dignus esse.

Dignus cui aliquid committatur. Ter. And. 1. 4. 3.

Sane pol temulenta est mulier, & temeraria,

Nec satis digna, cui committas primo partu mulierem.

Dignus qui faceres. ut ex Ter. paulo supra, Indignus.

O 2

Serius

Serius quam dignum est, i. e. quam Par est. Cic. 6. Philipp. 19. Venit tempus Quirites serius omnino, quam dignum Pop. Romi. fuit.
 Dignus nihil est, quod ametur. Ter. Eun. 5. 9. 21.
 Satis credo, nihil est Thaide tua dignius, quod ametur.
 Digna forma. Plaut. Rud. 5. 2. 19.
 — ædēpol una litera plus sum quam medicus. G. tum tu
 Mendicus es? 1. tetigisti acu. G. videtur digna forma.
 Construitur aliquando cum infinitivo more Græcorum. ut
 Dignus amari. Virg. 5. Ecl. 85.
 Rependere digna. Stat. 11. Sylv.
 Dignum est credere. Virg. 3. Georg. 391. Sic & oratores. Plin. Paneg. cap. 7. Dignus alter eligi, alter eligere.
 Dignum memoratu. Plin. lib. 21. cap. 12. Sic Digna dictu, Plin. lib. 11. cap. 51.
 Dignus, absolute interdum pro Eo qui malo aut contumelia dignus est. Sallust. in Orat. Cæf. Catil. C. 51. Sed ubi imperium ad ignaros cives, aut minus bonos pervenit, novum illud exemplum ab dignis & idoneis ad indignos & minus idoneos transfertur. Hic dignos supplicio & malo historicus intellexit. Eodem etiam modo usurpatur in Antonii edicto, quod Cicero reprehendit & irridet. Hæc Turneb. Sed V. de loci Tulliani sententia omnino J. F. Gronov. Obf. 3. 8.
 Dignum, Substantive pro Dignitate. Tacit. 15. Ann. 14. Adjecisse deos, dignum Arfacidarum, simul & de legionibus Romanis statuerent. Neque enim arbitror (inquit Rhenanus) Græcam constructionem voluisse Tacitum referre: digne Arfacidis, hoc est, pro merito Arfacidarum.
DIGNE, Adv. [*ἀξίως*] i. e. Honeste, uti Honestum decet. Plaut. Mil. 3. 2. 58. Quam digne ornata incedit, haud meretricie.
 Aliquem digne deslere. Sen. Herc. 13.
 Digne laudare aliquid. Cic. de Senect. 2. Nunquam igitur satis laudari digne poterit PhiloSophia.
 Digne loqui de aliquo. Cic. post red. in Senat. 10. Quis de tali cive satis digne unquam loqueretur?
 Peccare cruce dignus. Hor. 2. Sat. 7. 47.
 Peccat uter nostrum cruce dignius?
DIGNITAS, ātis. [*ἀξιώτης, ἀξίωμα, ἀξίωσις, ἀξία, ἀξιοχρησία*] est Existimatio, quæ satis claret rebus gestis, magnificaque opinio. Cic. 2. Att. 19. Dices fortasse dignitatis ātis tanquam *ἀξίως*. saluti, si me amas, consule. Quibus verbis allusit ad adagium Græcum, h. e. Satis gloria, magnificæque existimationis tibi comparasti: nunc habeto potius salutis rationem, quam quid te deceat, tantopere videas. Idem 1. de Fin. Genus hoc scribendi etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negant.
 Dignitas est alicujus honesta & cultu, & honore, & verecundia digna autoritas. Cic. 2. de Invent. 166.
 Amplificator dignitatis. Cic. 10. Fam. 12.
 Fautor dignitatis. Cic. 10. Fam. 12.
 Imago dignitatis. Cicero, Quicquid imago veteris meæ dignitatis, &c.
 Reliquæ dignitatis. Cic. 4. Fam. 14.
 Dignitas & amplitudo. Cic. 3. Fam. 9.
 Dignitas & Deformitas, contraria. Cic. 10. Fam. 6.
 Dignitas, Magistratum administratio & honor. Cic. 13. Fam. 54. Ut omnibus in rebus ei te commodos, quoad fides, dignitasque patietur.
 Dignitatem tueri. Cic. 1. Fam. 2.
 Domus dignitas, pro Magnificencia. Cic. pro Domo sua. Budæus. 1. de Off. C. 39.
 Dignitas oris & vultus. Oris probitas, morumque præstantia in facie eminens: virilis pulchritudo. Dignitatem enim & Venustatem inquit Nonius, discerni voluit Cicero, ut Dignitas viris: Venustas foeminis sit attribuenda. Off. 1. 130. Cum autem pulchritudinis duo genera sint, quorum in altero venustas sit, in altero dignitas: Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem. In Oratore autem Perfecto utrumque conjunxit: Vultus vero, (inquit) qui secundum vocem plurimum potest, quantam affert, tum dignitatem, tum venustatem? Plin. in Paneg. Trajan. 8. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, nonne longe lateque principem ostentant? i. e. Indoles morum in ore conspicua. Budæus. Agretius grammaticus, Pulchritudo formæ, in viris Dignitas; unde Cic. pro Cælio 8. Quis non possit huic ætati atque huic dignitati petulanter, etsi sine suspitione, at non sine argumento maledicere? Nomen dignitatis ex omnibus expulsum libris nusquam comparet, credo quod non satis huic loco convenire videretur, quum dignitas hominibus deterioris seculi in hac notione ignoraretur. Monuit Turnebus. V. ibi Abram.
 Dignitas sermonis, est Oratio cum aliqua gravitate & vocis remissione. Author ad Heren. lib. 3. 23.
 Sexus dignitas. Ulpian. de Senator. Major dignitas est in sexu virili.
 Commendat dignitas periclitantem. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Accedere quid ad dignitatem. Cic. 6. Att. 3. Quibus nihil, aut non multum ad dignitatem posset accedere.
 Acquirere dignitatem. V. ACQUIRO.
 Adimere dignitatem. V. ADIMO.
 Adjungere dignitatem. V. ADJUNGO.
 Amplissimos gradus dignitatis adeptum esse. Cic. 10. Fam. 6. Crede igitur mihi Plance, omnes quos adhuc gradus dignitatis consecutus sis (es autem adeptus amplissimos) eos honorum vocabula habituros, non dignitatis insignia.
 Afferre dignitatem. Cic. 1. Off. 69. Ut tranquillitas animi & securitas adfit, quæ adfert tum constantiam, tum etiam dignitatem.
 Afferre dignitatem ad aliquid adipiscendum. Cic. pro Muren. 22. Qui potest dubitari, quin ad Consulatum adipiscendum multo plus afferat dignitatis rei militaris, quam juris civilis gloria?
 Afferat dignitatem fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Agere cum dignitate & venustate. Cic. 1. de Orat. 141.
 Amittere dignitatem. V. AMITTO.
 Amplificare dignitatem. V. AMPLIFICO.
 Ascendere in sedem dignitatis atque honoris. Cic. pro Sylla, 5. Quorum ego opera illum in locum, atque in hanc celsissimam sedem dignitatis atque honoris, multis meis ac magnis laboribus & periculis, ascendissem.
 Attingere dignitatem alicujus contumelia. Cicero, Sperare videor, tan-

tum abfuturam esse orationem meam a minima suspitione offensionis tuæ, te ut potius objurgem, quod iniquum in discrimen adducis dignitatem tuam, quam ut ego eam ulla contumelia coner attingere.
 Augere dignitatem. V. AUGEO.
 Colligere dignitatem. Cic. ad Q. frat. 15.
 Conciliare dignitatem. Hirt. de Bell. Afr. 22.
 Consulere dignitati, vel fervire. Cic. 9. Fam.
 Contineri dignitate. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Decerpere ex dignitate. V. DECERPO.
 Deesse dignitati. Cic. 10. Fam. 12.
 Defendere dignitatem ab inimicis. V. DEFENDO.
 Deformare dignitatem. Cic. pro Sylla 7.
 Detrahare dignitatem. Cic. pro Cælio 3. Ut ad ea, quæ accusatores deformandi hujus causæ, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, &c.
 Deponere dignitatem. Cic. 1. Philipp.
 Dimovere de dignitatis gradu. Cic. 2. Tusc. 19.
 Diminuere dignitatem. Cic. de Orat. 1. Interitu talis auguris dignitatem nostri collegii diminutam dolebam.
 Discedere a dignitate sapientis. Cic. 1. Off. 67. Et ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita fortunæque versantur, ita ferre, ut nihil a statu naturæ discedas, nihil a dignitate sapientis, robusti animi est, magnæque constantiæ.
 Esse dignitatem alicujus amplissimam. Cic. 10. Fam. 12.
 Esse dignitati & honori parentibus. Cic. de Amicit. 72. Ut si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeant opes, eisque honori sint & dignitati. Hoc est, quod vulgus dicit, Faciunt parentibus honorem propter dignitatem.
 Favere dignitati. Cic. 10. Fam. 12.
 Frangere dignitatem. Cic. 9. Fam. 16.
 Habere admirabilem dignitatem. Cic. pro Muren. 23. Omnes enim artes, quæ nobis Populi Rom. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam utilitatem debent habere. Summa dignitas est in iis, qui militari laude antecellunt.
 Infringere dignitatem alicujus. V. INFRINGO.
 Labefactare dignitatem. Cic. pro Rabir. Posth. 44.
 Læsa dignitas. V. LÆDO.
 Locatum esse in altissimo amplissimoque gradu dignitatis. Cic. 1. Philipp. 14.
 Metiri omnia dignitate. V. METIOR.
 Obtinere dignitatem. V. OBTINEO.
 Oppugnare, vel Impugnare dignitatem alicujus. Cic. Frag. Epist.
 Orbare dignitatem. V. ORBO.
 Pervenire ad dignitatem. Cic. 1. Att. 17.
 Præditi dignitate. Cic. 2. de Invent. 111.
 Reperire dignitatem. Cic. 1. de Orat. 193. Multique præterea, qui, cum ingenio sibi authore dignitatem reperissent, &c. MSS. Peperissent.
 Reddere dignitatem. Cic. Post. red. in Senat. 1.
 Restituere dignitatem. Cic. Equestri ordini restituit non solum dignitatem, &c.
 Recipere dignitatem. Cic. 6. Fam. 9.
 Retinere facti alicujus pulcherrimi splendorem verbis, dignitatemque. Cic. pro Domo sua, 94.
 Servare suam dignitatem. Cic. 2. de Orat. 221. Parcebat enim adversarii dignitati, in quo ipso servabat suam.
 Spoliare dignitate. Cic. 3. de Orat. 11. Quibuscum conjunctissime vixerat, hos in tribunatu instituit spoliare omni dignitate.
 Suffragari dignitati. Cic. 10. Fam. 7.
 Sustinere Reip. dignitatem. Cic. pro Domo sua, 5.
 Tenere summum in aliquo magistratu gradum & dignitatis & gratiæ. Cic. pro Planc. 32.
 Tribuere alicui dignitatem. Cic. 5. Tusc. 45. Ergo etiam dignitas ei tribuenda est, quod si ita est, laudabile sit necesse est. Bonum igitur omne laudabile.
 Tueri dignitatem consularem. Cic. in Bruto, Pono satis in eo fuisse orationis atque ingenii, quo & magistratus personam, & consularem dignitatem tueretur, i. e. Sustineret, conservaret.
 Violare dignitatem. Cic. 1. Fam. 7.
 Dignitatum genera quatuor postremorum Imperatorum ætas fecit. Alii namque Perfectissimi, Clarissimi alii, superiores Spectabiles, supremi Illustres appellabantur. Perfectissimus dignitas prima erat, ad quam cuivis, nisi qui fordida conditione esset, aditus patebat, ut ex lib. C. 11. tit. 33. intelligitur. Clarissimus autem dignitatem inferiorem Spectabilitate fuisse Theod. 1. 5. de prox. sac. lib. 10. C. demonstrat. Itaque Clarissimi a Spectabilibus distinguuntur, 1. unic. C. de annon. & cap. item & ab Illustribus, 1. 1. C. ubi Senat. vel clar. Quicumque non Illustri, inquit Constantinus, sed Clarissima tantum dignitate præditus, &c. Spectabiles porro Magistratus erant, ut Proconsoles, Augustales, Comites Orientis. ut constat ex l. 32. C. de appell. Illustribus autem eos inferiores fuisse Imperatores dicta l. 32. demonstrant, ubi appellari a Spectabilibus sententiis ad Illustres personas jubent. Hac Illustri nota major nulla est: nam etsi Consules & Patricii superiores essent, nulla tamen iis nota dignitatis attribui solebat. Itaque Justinianus eos hoc modo significat, Qui supra Illustres sunt, ut videre est ex l. 26. C. de usur. Illustres autem erant, qui sententiæ in Senatu dicendæ jus habebant, 1. ult. D. de Senat. Auctores, qui de Dignitatibus utriusque Imperii pleniori tractatione egerunt recensent Fabric. in Biblioth. Antiquaria C. 14. S. 15.
DIGNITOSUS, Adject. *ἀξιώματος* in Gloss. Philox. Petron. cap. 57. Homo dignitosus, cujus plurius erat unguis, quam tu totus es. V. de hujus notæ vocabulis Gell. 4. 9. & Cangii Gloss. in h. v.
DIGNO, [*ἀξίω*] are. Dignum putare. Pacuvius apud Nonium 2. 227. Quis deos infernos, quibus cœlestis dignet decorare hostes? V. eund. 7. 17. Aufon. 16. Epist. 59. de Libro. Cuique vigiles luminum Vacare dignabunt *ἡσέμεν*; ubi Vinetum inspicias.
DIGNOR, [*ἀξιώνμαι*] Etiam in significatione activa; h. e. Dignum puto sive judico. Virg. 1. Æn. 335.
 Tum Venus: Haud equidem tali me dignor honore.
 Dignari aliquem Venia. Ovid. 3. Trist. 14. ad finem,
 Qualemcunque legas, venia dignare libellum.

Dignor, cum infinitivo. Hor. 1. Epist. 19. 40.

Non ego, nobilium scriptorum auditor & ultor,
Grammaticas ambire tribus & pulpita dignor.

DIGNARI, pass. [ἀξιωματικός] Dignum haberi, sive judicari. Virg. 3. Æn. 475.

Conjugio Anchisa Veneris dignitate superbo. Cic. OEcon. 1.

Homo ex eo numero hominum, qui apud nos hoc nomine dignantur.

Idem 3. de Orat. 25. Quæ tamen confimili laude dignentur.

Cultu & honore dignari. Cic. 2. de Invent. 161. Observantia, est per quam homines aliqua dignitate antecedentes cultu quodam & honore dignantur.

Honore dignatus. Sil. lib. 11.

Ipse deum cultu, & sacro dignatus honore.

Memoria dignari. Gell. 19. 11. Celebrantur versiculi multorumque doctorum memoria dignantur, i. e. Digni æstimantur.

DIGNANS, antis. Hinc Superl. Salvian. de Gub. Dei munus dignantissimæ visionis.

DIGNANTER, Adv. posterioris ævi. Vopiscus in Tacit. cap. 8. Loquentem dignanter audite. Symmach. 5. 65. Dignanter impertias. Sidon.

4. 7. Intuitu nostri dignanter admissus.

DIGNANDUS, [ἀξιωματικός] Cic. 1. Acad. 36. Quæ autem secundum naturam essent, ea fumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat: contraque contraria.

DIGNATIO, ñnis. f. est Quod Græci ἀξίωμα dicunt, i. e. Dignitas & amplitudo propter honores gestos aut magistratum, vel propter oris morumve majestatem. Unde πρὸς ἀξίωμα πρὸς Græci vocant, venerandam oris majestatem, qualis in Pompejo fuit, quam Cicero dignitate vocare solet. Plin. lib. 21. cap. 20. Polio Musæus & Hesiodus perungi jubent dignationis, gloriæque avidos. Cic. 10. Att. 9. Cælii quidem epistolam scriptam miserabiliter, non sine magno fletu legerunt pueri nostri, etsi meus quidem est fortior, eoque ipso vehementius commovet, nec quicquam nisi de dignatione laborat. i. e. Nullius rei tantam rationem habendam nobis censet, idque agit, ut existimationem antea collectam tueamur. & ne quid agamus quod indignum sit rebus a nobis gestis. Hæc Budæus.

Dignatio, pro Dignitate. Sueton. in Domit. cap. 2. Expeditionem quoque in Galliam Germaniasque, neque necessariam & dissuadentibus paternis amicis inchoavit, tantum ut fratri se, & operibus & dignatione adæquaret. Idem in August. cap. 46.

In dignationem pervenire. Liv. 2. Appius inter patres lectus haud ita multo post in principum dignationem pervenit. Et Sueton. de Clar. Gram. cap. 5. Sævius Nicanor primus ad famam dignationemque docendo pervenit.

Dignatio, pro Reverentia. Sueton. in Calig. cap. 24. Reliquas forores, nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit, ut quas sæpe exoletis suis prostraverit.

Propria viri dignatio auxit invidiam, &c. Tacit. 3. Hist. 80.

Modicus dignationis. Tacit. 4. Ann. 52.

Assignant etiam principis dignationem adolescentulis. Tacit. de German. 6. 13.

Gliscit dignatio sacerdotum. Tacit. 4. Ann. 16.

Imponere alicui dignationem Imperatoris. Tacit. 1. Hist. 52. Vitellio tres patris Consulatus, Censuram, collegium Cæsaris, imponere jampridem Imperatoris dignationem.

Agros secundum dignationem inter se partiuntur. Tacit. de Germ. 26.

Retenta dignatio Burro ope Senecæ. Tacit. 13. Ann. 20.

Veterem, ac olim partam dignationem fubitæ felicitati submittere. Tacit. 13. Ann. 42.

DIGREDIOR, effus sum, [ἀπαλλάττομαι, παρεκδύνω] digredi. Discedere. Liv. 1. 26. Priusquam inde digrederentur, roganti Mettio ex fœdere ictu, &c.

Congredi cum aliquo, & Digredi, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Luna autem, &c. iisdem spatii vagatur quibus sol: sed tum congruens cum sole, tum digrediens, &c.

Primo carmine digredi. Catull. Argon. 116.

Digredi ab aliquo. Cic. 12. Fam. 18. Etli periniquo patiebar animo te a me digredi.

Digredi ad pedes. Liv. 9. Bell. Pun. De Hispanis equitibus loquitur qui ex equis descenderant ad pugnam pedestrem. Sed hic legendum est, Equitibus ad pedes degressis, non digressis. Degredi enim idem valet, quod Descendere.

A causa parumper digredi. Cic. 1. de Clar. Orat. 322.

De causa digredi. Cic. 1. de Invent. 97. Nobis autem non placet hanc partem in numero reponi, quod de causa digredi, nisi per locum communem displicet.

Paululum digredi de cursu in reliqua oratione. Cic. in Partit. 14.

Digredi in latus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Paulum digredi. Ovid. 9. Met. 42.

Digredimur paulum, rursusque ad bella coimus.

Digreditur oratio, per metaphoram. Cic. 4. Verr. Verum uti Lilybæum unde digressa est oratio, revertatur. Idem 3. Verr. 163.

Iracundia longius digredi, quam sapientis ratio postulat. Cic. de Arusp. Resp. 3. Heiterano die dolore me elatum & iracundia longius prope digressum arbitrabantur, quam sapientis hominis cogitata ratio postulasset.

Digredi, cum accusativo sine præpositione. Hirt. de Bell. Afr. 37. Inde parvulam proclivitatem digressus, sinistra parte campi propter mare legiones ducit. [Forte Parvulum proclivitate degressus: vel Parvulam per clivitatem deg. Ut Clivitatem pro Clivo dixerit.]

DIGREDIENS, Partic. [ἀπαλαττομένης] Virg. 3. Æn. 492.

Hos ego digrediens lacrymis affabar obortis.

DIGRESSUS, Partic. [ἀπὸ τοῦ ἀπὸ] Cic. 1. Acad. 36.

Digressa dicitur Quæ divortium cum marito fecit. Sueton. in Cæf. cap. 43. Diremit nuptias Prætorii viri, qui digressam a marito post biduum statim duxerat, quamvis sine probri suspitione. V. DIVORTIUM.

DIGRESSUS, ùs. [ἀπὸ τοῦ ἀπὸ] Digressus. Utrumque conjunxit. Cic. de Senect. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum, non quod æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.

Accessus & Digressus contraria. Cic. 2. Tusc. Tenuissimum lumen facit proximus accessus ad solem, digressus autem longissimum.

Congressus & Digressus, contraria. Cic. 1. Q. frat. 3. Deinde congressus nostri lamentationem pertimui: digressum vero non tulissim.

Digressus a proposito, apud Quintil.

Fundere dicta digressu supremo. Virg. 8. Æn. 482.

A digressu alicujus venire aliquo. Cic. 1. Att. 3. Ut primum a tuo digressu Romam veni.

DIGRESSIO, ñnis. f. [ἀπὸ τοῦ ἀπὸ] Cui contrarium est Congressio. Cic. 1. Q. frat. 3. Minus acerbum, minus miserum fuit, quam fuisset tum congressio, tum vero digressio nostra.

Digressio a proposito, [παρέκβασις] Cic. 3. de Orat. 203.

A proposito oratione digressio. Cic. de Clar. Orat. 291.

DIAMBUS, [διαμβύς] Pes est ex duobus iambis constans: ut Amœnitas.

DII MANES. V. in MANES.

DIOVIS, Jupiter appellatus est. V. DIESPITER.

DIIPOLIA, [διπόλια] Celebritas fuit, quæ Athenis agebatur ab Jove Polio dicta, cui Athenienses rem sacram faciebant bove. Author Hesychius. Eadem ac Buphonia, de q. V. f. l.

DIIRONOXENI, [Διαιρωνοξένοι] Nuncupantur a Comicis Lacedæmonii, i. e. Per simulationes & ironiam fallentes hospitem: quanquam scribit Herodotus a Laconibus ἔθνος peculiariter barbaros intelligi. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 5.

DIIS, Diutinis ac jugibus, inquit Neni. Varro, ὄντι λύρας: Quam mobilem Divum liram Sol harmoge quadam gubernans, motibus diis veget. Antiquum. V. DIUS.

DIJUDICO, [διζυκέω, διαδικάζω] are. Judicare, Discernere, vel Diligenter judicare. Ter. Heaut. 2. 2. 8.

Pergin' istuc prius dijudicare, quam scis quid veri fiet?

Dijudicare inter. Cic. 1. Tusc. 23. Utrum igitur inter has sententias

judicare malum, an ad propositum redire?

Summum bonum & malum, utra voluptate dijudicabit, stante, an mo-

vente? Cic. 2. de Fin. 31.

Dijudicare vera & falsa. Cic. 4. Acad. 107.

Vera a falsis, verisimilia ab incredibilibus dijudicare & distinguere.

Cic. in Partit. 139.

Dijudicare, uter utri virtute antefendus sit. Cæf. 5. Bell. Gall. 43.

Dijudicare controversiam videtur id significare, quod Appunctare barbare dicimus. Cic. 3. de Fin. 6. Attendes igitur, ut soles, eamque controversiam dijudicabis. Idem 14. Att. Nostras contentiones Resp. dijudicavit.

Dijudicare acri intentione. Plin. Epist. 203. Omnis enim advertit quod eminet & extat: sed acri intentione dijudicandum est, immodicum sit, an grande, altum an enorme.

Sorte dijudicari. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Dijudicare, pro Decernere. Cic. 3. in Catil. 25. Atque illæ tamen omnes diffensiones, quarum nulla exitium Reip. quæsit, ejusmodi fuerunt ut non reconciliatione concordia, sed internecione civium dijudicata sint. Budæus.

DIJUDICATUS, Partic. [διαδικασθείς] ut, Dijudicata res. Cic. in Partit. 99. Hisne verbis sit actio quæritur: quæ etiam si ante quam res in iudicium venit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non sunt, tamen in ipsis judiciis permagnum sæpe habent pondus.

Relinquere negotia, dijudicata lite. Hor. 3. Od. 5. 54.

DIJUDICATIO, ñnis. f. [διαδικασία] Cic. 1. de Legib. 56. Nam ista quidem magna dijudicatio est.

DIJUDICATRIX, icis. f. Apul. de Dogm. Plat. p. 15. Virtus spectatrix & dijudicatrix omnium rerum, prudentia.

DIJUGO, vel DISJUGO, are. Sejungere. Arnob. 5. Quem pietas dijugare ab infando non valuit appetitu.

DIJUGATUS, vel DISJUGATUS, a, um. Partic. Arnob. 1. 7. prope init. Qui sunt ab his longe natura & beatitudine disjugati.

DIJUGATIO, ñnis. Separatio. Arnobius lib. 2. adversus gentes, Animarum a corporibus dijugatio.

DIJUNGO, V. DISJUNGO. [διαζυγώνω] Cic. 7. Att. 1. Redeamus domum, diungere me ab illo volo.

Jumenta diungere. Cic. 2. de Divin. 77.

DIJUNCTUS. Idem quod Disjunctus. Tacit. 4. Ann. 67. Insula freto ab extremis promontorii dijuncta. Cic. 13. Att. 11. Postea quam sum a te dijunctor. adde Quintil. 2. 15. pr. Edit. Burm.

DIJUNCTIO. Idem quod Disjunctio. Cic. 4. Acad. 91. Judicare quæ conjunctio, quæ dijunctio vera sit. Utrumque ex Gruteri scriptura. adde Arnob. 1. 3. & Gell. 2. 7. extr. ibique Gronov.

D I L

DILĀBOR, apfus sum, [διολιθύνω] ābi. est in diversas vel in omnes partes labi; item Diffugere, discedere, sive elabi. ut, Dilabi in agros vel oppida. Liv. 3. 4.

Dilabitur oratio. Cic. in Lælio, Jam enim a sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra dilabitur oratio. i. e. Descendit sive Decurrit. Legitur Delabitur in codd. emendatis. Sic 1. Tusc. 10.

Male dilabi. Cic. 2. Philipp. 66. Male parta, male dilabuntur.

Dilabi memoria. Cic. 13. Philipp. 11. Sunt alii plures fortasse, sed mea memoria dilabuntur. i. e. Excident.

Fortuna dilabitur. Author ad Heren. lib. 4. 25. Qui fortunis alicujus inducti amicitiam ejus secuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, devolant omnes.

Dilabuntur vectigalia negligentia. Liv. 3. Bell. Maced.

Dilabitur vestis condita situ, & corrumpitur. Columel. lib. 12. cap. 3.

Dilabitur vetustate navis putris. Liv. 5. Bell. Maced.

Dilabi & Crescere opposita. Sallust. in Jug. C. 10. 6. Concordia parvæ res crescunt, discordia maximæ dilabuntur.

DILABENS, Partic. [διολιθύνων] Hor. 3. Od. 29. 34.

— nunc medio alveo

Cum pace dilabentis Hetruscum In mare. [In emendatis

libris Delabentis, & quis dubitet quin rectius?

DILAPSUS, Partic. [διολιθνητός] ut, Dilapsus rapide fluvius. Cic. 2.

de Legib. 6.

Amor cum forma dilapsus. Claud. 1. in Eutrop. 75.

Curæ dilapsæ. Ovid. 4. de Ponto 4. 21.

At mihi dilapsis inter nova gaudia curis.

Glacies liquefacta & dilapsa. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Quæ neque congelaretur frigoribus, neque nive pruinaque concreveret, nisi eadem se admisso calore liquefacta & dilapsa diffunderet.

Dilapsa multitudo. Liv. 3. & 9. Bell. Maced.
 Dilapsus ornatus mundi occidit. Cic. 4. Acad. 119.
 Dilapsa res. Cic. 7. Fam. 28.
DILAPSIŌ, ōnis. f. Aug. de C. D. 22. 12. De dilapsionibus corporum mortuorum.
DILABIDUS, [διδυμερός] Adj. Quod facile diffuit. Vestes, propter brevitatem pili dilabidae, quæ facile dilabuntur. Plin. lib. 8. cap. 55.
DILACERO, [διλασσομαι] are. Idem quod Lacerare. Per translationem significat Consumere, dilapidare & disperdere. Cic. pro Milon. Et annum integrum ad dilacerandam Remp. quæreret.
 Artus dilacerare. Sen. Oeth. 7.
 Dilacerantur opes. Ovid. 1. Epist. 90.
DILACERANDUS, [διλασσομενός] Catull. in Argon. 152.
 Pro quo dilaceranda feris dabor alitibusque Præda.
DILAMINO, are. In duas laminas dividere. Ovid. de Nuce 73.
 Poma cadunt mentis non interdicta secundis,
 Et condit lectas parca colona nuces.
 Has puer aut rectus certo dilaminat ictu,
 Aut pronus digito bisve femelve petit. Sic enim legit
 Erasmus. Cujus conjecturam firmant MSS. Dilaminare autem dixit, pro In duas laminas diducere. Id fit, quoties solutis commissuris finitur nux in duas partes. Unde paulo post laminam vocat putamen filile. v. 95.
 Lamina mollis adhuc tenero dum lacte quod intra est. Est quiddam in nuce, quod discriminat partes nuclei.
DILANCINO, are. Lacerare a Lancea. Prudent. Hymn. Vinc. v. 156.
 Membra dilancinata interficis.
DILANIO, [διλασιω] are. Idem quod simplex, vel In diversas partes laniare. Cic. pro Milon. 34. Nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.
DILANIATUS, Partic. Ovid. 3. Amor. 9. 52.
 — inornatas dilaniata comas.
DILAPIDO, [διλαψω] are. Proprie est Lapidibus purgare vel Lapidem dissipare. Cato cap. 46. Locum bipalio vortito, dilapidatoque. h. e. Lapidem auferto. Castigatiora exemplaria habent Delapidato.
 Dilapidare, [διλασσομαι] per translationem, pro Disperdere, ut ait Donatus. Dictum autem est a Lapide, in quo Præcones, qui auctione vendebant stabant: unde proverbium apud Cic. in Pison. 35. De Lapide emptus. Ter. Phorm. 5. 7. 4.
 — conveniendus Phormio est,
 Prius quam dilapidet nostras triginta minas. Cic. ad Octav. Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. Hotomannus hanc verbi notionem a Lapide deducit, in quo adstabat Præco, rem venalem & distrahendam proponens. Sed aliis probabilius videtur dictum ab eo, quod Lapidem sine cura sæpius temere solemus jacere & ita disperdere.
DILAPIDANS, Partic. Colum. 1. 10. v. 329.
 Sæpe ferus duos jaculatur Jupiter imbres,
 Grandine dilapidans hominumque, boumque labores.
 Hoc est disperdens, vel potius, valde seu vehementer lapidans, & grandine velut lapidibus feriens & atterens. [contundere & verberare grandine id vocant V. GRANDO.]
DILAPIDATUS, Partic. apud Firmicum.
DILAPIDATIO, ōnis. apud Livium. Dilapidatio bonorum. Cod. Theod. 1. 4. tit. 20.
DILARGIOR, itus sum, [διδωρμενός] iri. Diversis largiri, dare. Sueton. in Cæs. cap. 2. Cætera item quæ cuique libuissent, dilargitus est, contradicente nullo. Cic. pro Lege Agr. 80. Nec L. Sylla, qui omnia sine ulla religione, quibus voluit, est dilargitus, agrum Campanum attingere ausus est.
DILARGITIO, ōnis. Jct. in Cod.
DILARGITOR, ōris. Jct. in Dig.
DILATIO, V. DIFFERO.
DILATO, [διλατιω, διευρυνω] are. Latum facere, latius extendere. Plin. lib. 33. cap. 3. Nec aliud laxius dilatur, aut numerosius dividitur.
 Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 102.
 Dilatare aciem. Liv. 1. Bell. Maced. Et Plin. lib. 10. cap. 23. A tergo sensim dilatante se cuneo porrigitur agmen. V. ACIES.
 Gloriam dilatare. Cic. in Somn. Scip. 16. Cernis profecto quantis in angustiis vestra se gloria dilatarum velit.
 Literas dilatare. Cic. de Clar. Orat. 259.
 Manum dilatare. Cic. in Orat. 113.
 Minima dilatare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 7. Omnes sua extollunt, omnes etiam minima, quæ in alios contulere, dilatant.
 Orationem dilatare. Cic. pro Flacco 12. Sed non dilatabo orationem meam: etenim potest esse infinita, si mihi libeat totius gentis in testimoniis explicare vanitatem.
 Ex verbo dilatare orationem, & In verbum contrahere, contraria. Cic. in Partit. 23. Est itaque id genus totum situm in commutatione verborum: quæ simplicibus in verbis ita tractatur, ut aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio.
 Rictus dilatare. Ovid. 6. Met. 378.
 Fundi quodammodo, & quasi dilatari. Cic. 3. de Fin. 49. Sed quam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen utrumque eorum fundi quodammodo & quasi dilatari putant.
DILATATUS, Partic. Dilatata lex in cunctum ordinem, coangustari potest. Cic. 3. de Legib. 32.
DILATATIO, ōnis. Tertull. de Præscr. 47. Occludere superiora dilatatione. conf. eund. de Anima cap. 37.
DILATATOR, ōris. apud Boethium.
DILATOR, Dilatus. V. DIFFERO.
DILAUDO, [διαινω] are. Variè vel potius multum laudare. Cic. 6. Att. 2. Et ego audebo legere unquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, si tale quid fecero?
DILEMMA, atis. [διλημμα] Syllogismus utrinque feriens, sive constringens adversarium; unde veteres Cornutum dixerunt. [Vulgo quidem id fertur, Sed aliud esse ratiocinationis Sophistica genus, quod περιπλην vel περιπλην vocarunt, ex Menagii Comment. ad Laërt. 2. 108. cognoscas licet.]
DILIGENS, Diligentia, Diligenter. V. DILIGO.
DILIGO, exi, ectum, [διχομαι] etc. Minus est quam Amare atque idem ac Benevolam esse, iudice Valla lib. 5. Cic. ad Brut. Frag. Sic

igitur facies, & me aut amabis, aut que contentus sum, diliges. Idem 9. Fam. 14. Quis erat, qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? Tantum accessit, ut mihi nunc denique amare videar, antea dilexisse.
 Diligere & charum habere. Cic. pro Balb. 59. Speroque, Iudices, uos qui principes fuerunt conservandæ salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habetis: sic quæ, &c.
 Colere & diligere aliquem. Cic. 3. de Legib. 5. Nec vero solum ut obtemperent, obedientque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligentque præscribimus.
 Ante omnes aliquem diligere. Ovid. 10. Met. 167.
 Admodum diligere. Cic. 4. Fam. 13.
 Utrunque affectu pari diligere. Sen. Theb. 2.
 Arcte familiariterque aliquem diligere. Plin. lib. 2. Epist. 13.
 Benevolentiam alicujus mirifice diligere. Cic. 12. Att. 33. Tuam quidem & in agendis nostris rebus, & in consiliis ineundis, mihi que dans in ipsis literis quas mittis, benevolentiam, diligentiam, prudentiam mirifice diligo.
 Fraternali amore fodes diligere. Ovid. 1. Trist. 3. 65.
 Ex æquo omnes diligere. Lucan. ad Pison.
 Furtim diligere. Ovid. 6. Fast. 555. Al. Furto. i. e. amore furtivo.
 Fidem alicujus complecti, officia observantiamque diligere. Cic. pro Balb. 63.
 Mirifice ab aliquo diligi. Cic. 1. de Nat. Deor. 58.
 Se diligere, i. e. Plus satis admirari, vel Sibi adblandiri. Cic. pro Roscio Com. 5. Usque eone te diligis, & magnifice circumspicis, ut pecuniam non ex tuis tabulis, sed adversarii petas?
 Stulte aliquem diligere. Hor. 2. Epist. 1. 260.
 Valde diligere. Cic. 3. Fam. 1.
 Unice diligere. Cic. 5. Fam. 8.
 Diligitur nemo nisi cui fortuna secunda est. Ovid. 1. de Ponto 3. 23.
 Diligere, Dividere. Plaut. Curcul. 3. 54. — quidni noverim?
 Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Titinnius, Perna totam diligit. Nonius. [Difficilè editum ap. Plaut. ubi Salmast. Dirigendum contendit. q. V.]
DILECTUS, Partic. [διεκτιμένος, ἐραστηνός] Magno amore alicui dilectus. Virg. 1. Æn. 344.
 Suis officiis dilectus. Ovid. 9. Met. 308.
 Mihi dilectus per multos annos. Virg. 9. Æn. 85.
 Sodales dilecti. Ovid. 4. Trist. 5. 1.
 Premere dilectos visus, h. e. Oculos. Stat. 2. Sylv. 1.
 Dilectissimus. Stat. 8. Theb. 99.
 Augur Apollineis modo dilectissimus aris.
 Testor inane Chaos, &c.
DILECTUS, ūs. m. Idem quod Delectus. Ita constanter veteres scribunt. Dilectus militum & is, qui significatur amatus, a Legendi dicti sunt. Festus. Ita Sen. de Benef. 2. 18. conf. Parei Lex. Cri. & quos laudat Drakenb. ad Sil. 7. 43. V. DELECTUS.
DILECTIO, ōnis. f. Gloss. Vet. ἐραστία. Tertull. adv. Marc. 4. 27. Olufcula decimantes (Pharisæi) & dilectionem Dei prætereuntes.
DILECTOR, ōris. m. Apul. 2. Flor. Atque ego me dilectorem tuum profiteor. Tertull. contra Marc. 4. 23. Puerorum dilector. Ambros. Ep. 84.
 Dilectores hujus mundi. Aug. Ep. 32. Fratrem & dilectorem meum.
DILIGENS, entis. Partic. [διεκτιμών] Qui diligit.
DILIGENS, Adj. [ἐπιμελής, σπουδαστικός, ἀκρίβης, ἐμμελής, κηδυστικός] Studiosus: quod eorum quæ amamus, sumus studiosi. Cic. de Amicitia Idem 4. Verr. Diodorus homo frugi ac diligens qui sua fervare vellet. Vulgo dicitur Bonus œconomus.
 Diligens & attentus in re hereditaria. Cic. 1. Verr. 126. Qui in re adventitia atque hereditaria tam diligens, tam attentus esset.
 Studiosus ac diligens. Cic. 4. Acad. 98. Homo & acutus, ut Pœnus & valde studiosus ac diligens.
 In omni genere diligens. Cic. 12. Att. 32. Et medici assiduitas, & tot domus in omni genere diligens me rursus id suspicari vetat.
 Diligens temperamenti. Plin. in Paneg. Tam diligens temperamenti nec Consul officium. Princeps, nec Principis Consul appeteret [i. e. Observans, sive, ut Baudius expo. Exactus observator temperamenti, ut mox officii diligens. Potest tamen etiam accipi, pro particula a verbo Diligo, Amans, studiosus temp. ut apud Nepotem quoque 15. 3. 1. Veritatis diligens, φιλαλήτης].
 Manus diligens. Sen. in Medea 7.
 Negligentia diligens. Cic. in Orat. 78.
 Diligentissimus rei familiaris. Sueton. de Clar. Gram. 23. Cic. 4. de Fin. 32. Omnis enim est natura diligens sui. Et apud Plin. lib. 34. cap. 8. Diligentissimus artis.
 Officii diligentissimus. Cic. pro Cluent. 71. Q. Pompejo Proconsul contubernalis, castissimo viro atque omnis officii diligentissimo.
 Naturæ diligentissimus. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Diligens, in malam partem, pro Nimis curioso. V. Conferre ad aliquem finistram diligentiam, In CONFERRO.
 Diligens ad. Cic. 1. in Catil. 19. Quem tu videlicet, & ad custodiendum te diligentissimum, & ad suspicandum sagacissimum, & ad vindicandum fortissimum fore putasti.
 Diligens & Negligens de suo, de alieno, &c. contraria. Plin. lib. 4. Epist. 13. ad Corn. Tacit. Nam qui fortasse de alieno negligentes, de suo certe diligentes erunt.
 Diligens in tuendo. Plin. in Paneg. Idem tam parcus in ædificando, quam diligens in tuendo.
DILIGENTIA, [ἐπιμέλεια, σπουδή, ἀκρίβεια, ἐξεργασία] Studium, cura. Plaut. Rud. 3. 5. 40. Curate hæc sultis magna diligentia. Cic. 2. de Orat. 148.
 Diligentia quandoque opponitur Avaritiæ, & Profusioni, ut ad Heren. lib. 4. 36. Non est ista diligentia, sed avaritia; ideo quod diligentia est accurata conservatio suorum, avaritia, injuriosa appetitio alienorum.
 Assiduitas & diligentia. Cic. 2. Att. 15. Terentiæ pergrata est assiduitas tua & diligentia, in controversia Mulvina.
 Diligentia & industria. Cic. 1. de Orat. 260. In quo tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, ut primum impedimenta naturæ diligentia industriaque superaret. De Demosthenes.

Perversitas diligentiae. Quintil. lib. 1. cap. 6. Inherent tamen quidam molestissima diligentiae perversitate, ut audaciter potius dicant, quam audacter.

Accuratissima diligentia. V. ACCURO.

Acris diligentia. V. ACER.

Inanis diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Sinistra diligentia. V. Conferre ad aliquem sinistram diligentiam, in CONFERRO.

Solicita nimium diligentia. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Diligentia in Rempub. Cic. pro Muren. 86. Vos pro mea summa & vobis cognita in Rempub. diligentia, moneo.

Adhibere diligentiam. V. ADHIBERE.

Adimere diligentiam. V. ADIMO.

Adjungere diligentiam. V. ADJUNGO.

Affectare diligentiam. V. AFFECTO.

Affervare diligentia. V. ASSERVO.

Comparare diligentiam. V. COMPARO.

Conferre diligentiam ad aliquid. Cic. 10. Fam. 2. Tantum tuæ dignitati ita favemus, ut omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. V. CONFERRO.

Consequi diligentia aliquid. V. CONSEQUOR.

Consumere diligentiam in re aliqua. V. CONSUMO.

Excitanda animadversio & diligentia, &c. Cic. 1. Off. 103.

Habenda ratio & diligentia omni in re. Cic. de Amicit. 91.

Labi diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Remittere de diligentia. Cic. 11. Fam.

Rident diligentiam nostram. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Scribere magna cum cura atque diligentia. Cic. 1. de Invent. 70.

Diligentia apud Jurisconsultos, est quæ Culpæ e regione respondet. I. si cum. D. de contrah. empt. Ea autem triplex est, infima, mediocris, & summa. Infima respondet e regione culpa lata; mediocris, culpa levis; summa, culpa levissima. V. l. contractus. D. de reg. jur. & l. 5. D. commod. cum similibus.

DILIGENTER, Adv. [ἐπιμελῶς] Studiose, cum cura & sollicitudine. Ter. Eun. 2. 1. 1. Fac ita ut jussi; deducantur isti. P. faciam. P. H. at diligenter. P. fiet.

Affervare aliquid diligentia. Catul. 17. 16.

Affervanda nigerrimis diligentius uvis.

Curare studiose diligenterque. Cic. 16. Fam. 16. Ego quæ te velle, quæque ad te pertinere arbitror, studiose diligenterque curabo.

Accurate & Diligenter. V. ACCURATE. H. St.

Exponere aliquid diligenter. Cic. 2. Verr. 179. Et 1. Acad. 4. Diligentissime Græcis literis explicata.

Eram hic diligenter, i. e. Summo studio & cura considerabam, & animadvertēbam quæ agebas. Plaut. Mil. 1. 1. 28.

Venire diligentius paratiusque. Cic. pro Rosc. Amer. 72. Si hunc apud bonorum emptores ipsos accusares, eique judicio Chryfogonus præesset, tamen diligentius paratiusque venisses.

DILUCHOS, i. f. [διλοχός] Dianæ vel Lunæ epitheton, vel quod venatrix cum sit, duplicem hastam ferat; vel a duplici nomine, suo, & Solis.

DILOGIA, æ. f. [διλογία] Figura est, quum ambiguum dictum duas res significat. Asconius in 2. Verr. Figura tamen eloquutionis hic nulla est.

DILORES, um. f. pl. Vestes dicuntur, quæ duobus neuntur loribus: sic & Pentelores, & Monolores, quod ad inficiendi rationem referunt alii, dictionibus ex Græco & Latino confatis. V. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10.

DILORICO, [διλορικόν] ære. Discindere, inquit Nonius. Cic. 2. de Orat. 124. Qui in causa peroranda non dubitavit excitare reum Confularem, & ejus diloricare tunicam, & judicibus cicatrices adversas senis imperatoris ostendere? Alibi idem exemplum memorans, dixit, Tunicam a pectore discidit. Ut intelligamus idem esse Diloricare & Discindere: sed hoc magis proprie, illud autem metaphorice dictum putaverim. Apul. 6. Met. Involat in eam, vestemque diloricat. V. Indic. Elmenh.

DILORICATUS, a, um. Partic. Apul. 7. Met. Diloricatis statim pan-nulis.

DILORSUS, i. m. Ales oscinum mitior. Mart. Capell. 2. p. 42.

DILUCRO, xi, [διλάκρυμα] ære. Distincte, sive Perfec-te lucere. Hor. 1. Epist. 4. 12.

Omnem crede diem tibi diluxisse supremum. [Videtur a v. Dilucefco esse q. V.]

Dilucere res dicitur, per translationem, cum Clara & aperta est. Liv. 3. 16. pr. Dilucere res magis patribus atque coss. conf. Idem 25. 29.

DILUCIDUS, a, um. [καθαφάνης, καθαφανής] Adj. Plin. lib. 9. cap. 39. Sic gignitur laudatus ille pallor saturitate fraudata, tantoque dilucidior, quanto magis velleria esuriunt. conf. Cic. in Orat. 20.

Dilucida oratio. Cic. 3. de Finib. 3. Nec enim in Torquati sermone quicquam implicatum, aut tortuosum fuit: nostraque, ut mihi videtur, dilucida oratio.

DILUCIDE, Adv. [καταφάνως, σαφώς] i. e. Clare & perspicue. Ter. Phorm. 2. 3. 52. Dilucide expedivi; quibus me oportuit, judicibus. Plin. lib. 18. cap. 28. Dilucide atque perspicue.

Dicere dilucide planeque. Cic. in Orat. 79.

Diluere dilucide. h. e. Aperte & manifeste. Cic. 3. de Finib. 19. Et 2. Verr. 191. Dilucide diluere crimina.

Docere dilucide. Liv. 39. 47. Cic. 4. Acad. 56.

Explicare dilucide. Cic. 1. de Divin. 117.

Compar. Tractata quæstio dilucidius. Ulp. in l. hinc quæritur. D. de peculio.

DILUCIDO, [διαφωτίζω, σαφινίζω] ære. Declarare. Auctor ad Heren. lib. 3. 8. Nam quod in docendo rei dilucidandæ causa dolum appellavi-mus, id in dicendo honestius consilium appellabimus.

DILUCESCO, [δπαλάμπω] ære. Diem fieri incipere. Pro quo antiqui Diluculascere scripserunt. Cic. 3. Catil. 6. Ipsi comprehensi ad me, quum jam dilucesceret, deducuntur.

Discussa est illa caligo, diluxit, patet, videmus omnia. Cic. 12. Philipp. 5.

Jam dilucefcebatur, cum signum Consul dedit. Liv. 36. 34.

DILUCULUM, i. n. [ὄρετρον, περίορετρον] a Die: quod tum dies lucefcere incipiat. Plaut. Amph. 2. 2. 105. Primulo diluculo abiisti ad legiones. Cum diluculo abire. V. CUM.

Primo diluculo venire. Cic. pro Rosc. Amer. 19. Et quum post horam primam noctis occisus esset, primo diluculo nuntius hic Ameriam venit. Idem 16. Att. 13.

DILUCULO, Adv. [κατ' ὄρετρον] i. e. Summo mane. Ante lucem. Cic. 16. Att. 13. Quum ante lucem de Sinuessano surrexissē, venissēque diluculo ad pontem Tretium.

DILUCULO, [ὄρετρον ποιέσθαι] ære. est Diluculum fieri. Gell. lib. 2. cap. 29. Diē crastino ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges veniant. Antiquum est & obsoletum. conf. Gell. 7. 1.

DILUCULASCIT, V. DILUCESCO.

DILUDIA, orum. n. pl. Hor. 1. Epist. 19. extr.

Diludet iste locus, clamo, & diludia posco. Ubi Acron, Diludia, tempora sunt quæ gladiatoribus conceduntur, ut intra quinque dies pugnent. Porphy. Diludia, intermissio ludorum vel dilatio.

DILUO, ui, ūtum, [καθαρεύω, κλύω] ære. Lavare, purgare, temperare, Solvere, dissolvere. Cæf. 2. Bell. Civil. 10. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immissa lateres diluere possēt.

Aceto diluere. Celsus lib. 5. cap. 20. Hunc oportet diluere aceto, sic ubi vulnus glutinandum est, illinere.

Color diluitur. Ovid. 4. de Ponto 10. 62.

Quinetiam stagno similis, pigræque paludi, Cæruleus vix est, diluiturque color. V. DILUTUS.

Labores boum diluere ingenti pluvia. Virg. 1. Georg. 325.

Pectora sudor diluerat. Valer. 3. Argon. 557.

Diluere, est Aquam vel alium liquorem miscere. Virg. 1. Georg. 344.

Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret: Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho. i. e. Cui tu liba de lacte, melle, & vino. Servius. Et Perf. 5. Sat. 100. Diluis helleborum, dixit, pro eo quod est, Medicamentis temperas. Plin. lib. 34. cap. 12.

Unguenta lacrymis diluere. Ovid. 1. de Ponto 10. 53.

Diluit & lacrymis mœrens unguenta profusus.

Diluere aliquid in pastillos. Plin. lib. 25. cap. 12. ad finem.

Diluere, per translationem, pro Expedire, declarare, explicare. Cic. pro Cluent. 6. Quum ego unaquaque de re dicam, & diluam.

Cura diluitur mero. Ovid. 1. de Arte Am. 238.

Cura fugit, multo diluiturque mero. i. e. Aufertur & velut abstergitur.

Diluere, & falsa esse docere. Cic. pro Cælio 35. Quæ tu, quoniam mente nescio qua effrenata atque præcipiti in forum deferri judiciumque voluisti, aut diluas oportet, & falsa esse doceas &c.

Infirmare & diluere. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Ego res tam leves quæ ratione infirmem ac diluam, reperire non possum.

Auctoritatem diluere, pro Minuere. Sen. Epist. 29. Hoc non existimo magno viro faciendum, diluitur ejus auctoritas, nec habet apud eos satis ponderis, quos possēt minus obsoleta corrigere.

Crimen diluere, pro Purgare & refellere. Cic. 5. Verr. 76. Quo facilius crimen inimicorum diluere possim. Idem 2. de Nat. Deor. 20. Nam ut profuens amnis, aut vix, aut nullo modo, conclusa autem aqua facile corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur.

Crimina inferre & Diluere, contraria. Auctor ad Heren. 4. 48. Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare.

Tantum facinus quæ diluet ætas? Claud. 2. in Eutrop. 23.

Hora fera diluitur mero. Ovid. 18. Epist. 14.

Molestias extenuare & diluere. Cic. 3. Tusc. 34. Quæ cogitatio una omnes molestias extenuat & diluit.

Peccata diluere. Ovid. de Rem. Amor. 695.

Vitium ex animo diluere. Propert. lib. 3. 15. 6. ad Bacchum, Tu vitium ex animo dilue Bacche meo.

DILUTOR, pass. Auctor ad Heren. 2. 38. Ex simplici parte reprehenden-tur, si ex duplici conclusione alterutra pars diluitur.

DILUTUS, a, um. Partic. [καταμείνω] Quod est mistum & temperatum. Unde Vinum aqua mistum, dicitur Dilutum. Martial. lib. 1. 177. — raram

Diluti bibis unciam Falerni.

Dilutus color dicitur, Debilis, quum veluti aqua adhibita minus est intensus. Gell. lib. 2. cap. 26. Luteus contra rufus color est dilutior. Quidam legunt Dilucidior.

Abfynthia diluta. Lucret. lib. 4. 224.

Guttæ. Perf. 3. Sat. 14.

Dilutas querimus geminet quod fistula guttas.

Labella diluta multis guttis. Catul. ad Juventium 7.

Mella Falerno diluta. Hor. 2. Serm. 2. 16.

Potio diluta. Cels. lib. 1. cap. 3. Post hæc omnibus fatigatis aptum est cibum fumere: eoque humido uti: aqua, vel certe diluta potione esse contentos.

Rubor dilutus. V. RUBEUS.

Urina diluta. V. URINA.

Compar. Cic. Fragm. apud Ammian. 15. 29. Gallos posthæc dilutius esse poturos, quod illi venenum esse arbitrabantur.

Superl. Cels. 1. 3. Potio quam dilutissima. i. e. multa aqua temperata.

DILUTE, Adv. quidam laudant ex Macrobi. 7. Saturn. 13. Sed al. Sordidatum pallium meum in mari diutule lavi.

DILUTUM, i. n. [ἀπὸ βεβρυχίας] Id liquidum est in quo aliquid certo tem-pore infusum fuit. ut si in vas vini appositum abfynthium fuerit, deinde post interjectum tempus abstractum, id vinum, Abfynthii dilutum dicitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Bibitur & madefacti abfynthii dilutum. Ita enim appellatur hoc genus.

DILUVIO, [κατακλύζω] ære. Diluvie & inundationibus commiscere & conturbare; inundare. Lucret. lib. 5. 388.

Tantum suppeditant amnes, ultroque minantur, Omnia diluviare ex alto gurgite ponti.

DILUVIUM, i. n. [κατακλυσμός] Quod varie diluit. Nam diluvium, diversorum purgamentum fuit, omnia diluens, quando scilicet immo-dicis imbris vel vexatur terra, vel obruitur: quæ & Inundatio dicitur. Plin. 8. Epist. 17. Hic affluæ tempestates, crebra diluvia.

Tellurem diluvio miscere. Virg. 12. Æn. 205. i. e. Aquæ superfusione univerfa perturbare. Servius.

Diluvium pro Vastitate, auctore Servio, apud Virg. 7. *Æn.* 228.

Diluvio ex illo tot vasta per æquora vecti, &c. De Trojæ excidio loquitur, quod tempestate comparavit, unde liquet allegoriam esse.

DILUVIES, Æ. f. [*κατακλυσίς*] Idem. Lucret. lib. 5. 256.

Pars etiam glebarum ad diluviem revocatur Imbribus. Hor. 4. Carm. 14. 28.

— horridamque cultis

Diluvium minuitur agris. i. e. Inundationem. Acron.

Fera diluvies quietos irritat amnes. Hor. 3. Carm. 29. 40.

Eructans diluviem. Plin. 9. 4.

DILUVIALIS, e. Adj. Solinus cap. 14. Quippe quas folas diluvialis irruptio, quum universa obduceret humido, situ inaccessas reliquit.

D I M

DIMACHÆ, arum. m. pl. [*διμάχαι*] Equites quidam sunt ab Alexandro instituti, quos a duplici genere pugnae sic appellabat. Hi enim ex equo pugnabant peritissime: ubi vero exigeret necessitas, & foret regio equitum inepta, mox desilientes ex equis congregiebantur, ut pedites, ne omnino forent pugnae expertes, & Lydium paterentur incommodum. Ex Cæl. lib. 21. cap. 31. Meminit & Alex. Gen. Dier. lib. 6. cap. 22. Usus est Q. Curtius, 5. 13. 8. apud quem tamen olim Dimichæ mendose lectum est. V. Mauffac. ad Harpocr. p. 27. & ad Curt. Rader. ac Freinsh.

DIMACHÆRUS, i. m. Gladiator, qui duobus gladiis pugnavit. Artentid. 11. 33. & ex eo Lips. Sat. 2. 13.

DIMADEO, Ære. Lucan. lib. 6. 479. Dimadueret nives. h. e. Resolutæ sunt, aut Dissolutæ. [Nisi a verbo Dimadefco est.]

DIMANO, [*ἀποδύνω*] Ære. Desfluere. Per translationem, Cic. pro Cælio 6. Equidem (ut ad me revertar) ab his fontibus profluxi ad hominum famam; & meus hic forensis labor, vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum, paulo latius commendatione & iudicio meorum. pro Pervenit.

DIMANATIO, Ænis. f. apud Augustin.

DIMASOS, [*Δίμαςος*] Insula circa Rhodum, inquit Plin. lib. 5. cap. 31.

DIMETRA, tra, trum. ut, Versus dimeter, Duo metra, seu duas metras habens, h. e. Pedes quatuor. hinc

DIMETRIA, æ. f. Huiusce versus mensura. Aufon. Epist. 16. 104. Volucris pes dimetria.

DIMETIRI, mensus sum, [*Διμετρίω, ἐμετρίω*] Æri. Idem quod Metiri. V. **DEMETIOR**. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus in studio dimetiendi pene cæli atque terræ C. Gallum familiarem patris tui, Scipio.

Dimetiri & describere. Cic. de Senect. 59. Mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimensa & descripta. Dimensam & exadificatam animo habere domum alicujus. Cic. 1. Att. 4.

Dimetiri digitis peccata. Cic. in Parad. 3.

Dimetiri & dinumerare syllabas. Cic. in Orat. 147.

Passive, Vitruv. 3. 3. & 5. 9.

DIMETIENS, entis. Partic. [*Διμετῆς*] ut, Dimetiens linea, i. e. Diameter. Plin. lib. 2. cap. 23.

DIMENSUS, a, um. Partic. [*Διμεμεσπηνέν*] Cic. de Senect. 59. Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus. Quo in loco sumitur active.

Campum ad certamen dimensi. Virg. 12. *Æn.* 116.

Omnia sint paribus numeris dimensa viarum. Virg. 2. Georg. 284.

Orbis certis partibus dimensus. Virg. 1. Georg. 231. i. e. auctore Servio, Annus divisus in quatuor tempora. Hic passive sumitur.

Ratio fensum dimensa. Cic. in Orat. 183. Neque enim ipse versus ratione est cognitus, sed natura atque sensu, quem dimensa ratio docuit, quid acciderit.

DIMETITUS, a, um. pro Dimensus. V. **DEMETIOR** & **DIMETOR**.

DIMENSUM, i. n. Idem quod Dimensum. Spart. in Adrian. cap. 7. Senatoribus, qui non vitio suo decoxerant, patrimonium pro liberorum modo Senatoriæ professionis explevit, ita ut plerisque in diem vitæ suæ dimensum sine dilatione restituerit. V. Dimensum, post **DEMETIOR**.

DIMENSIO, Ænis. f. [*Διμεσίσις, Διμεσίσις*] Cic. 1. Tusc. 57. Pulsionem quandam Socrates interrogabat quædam Geometrica de dimensione quadrati.

DIMENSOR, Æris. m. apud Livium.

DIMETOR, [*διμετρίω*] Æri. Cic. 2. de Nat. Deor. 155. de sideribus, Eorum enim cursus dimetati, maturitates temporum, & varietates, mutationesque cognovimus. Alii legunt, Dimetiti.

DIMICO, ui & avi, atum, [*διμικίζωμαι*] Ære. Pugnare, sed proprie est, Sorte ac micatione finem imponere controversiæ. Cæf. 7. Bell. Gall. 35. Ne contra suam voluntatem dimicare cogereetur. Ovid. de Rem. Amor. 27.

Vitricus & gladiis & acuta dimicet hasta,

Et victor multa cæde cruentus eat.

Hac tibi sit pugna dimicuisse satis. Ovid. 2. Amor. 13. 28.

Acie dimicare, vel prælio. Liv. 2. 49. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.

Quum A. Posthumius Dictator cum Octavio Mamilio Tusculano prælio dimicaret.

Acie tota dimicare. V. **ACIES**.

Acies mille modis tua dimicat. Lucan. ad Pison. 198.

Cum causa dimicare. Cic. 2. de Finib. 56. Sic vester sapiens magno aliquo emolumento commotus, cum causa, si opus fuerit, dimicabit. De omnibus fortunis Reipub. dimicare. Cic. 8. Att. 16.

De imperio dimicare cum aliquo. Cic. 1. Off. 8. Cum Latinis, Sabinis, &c. de imperio dimicabatur.

De potentia sua dimicant homines hoc tempore periculo civitatis. Cic. 7. Att. 12.

Inter se dimicant. Plin. lib. 8. cap. 7. Et lib. 7. in proem.

Pro altero dimicare. Cic. 2. Philipp. 34. An tu Narbonæ in mensas hospitum quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania dimicaret?

Pro re aliqua dimicare. Plin. lib. 12. cap. 25. Contra defendere Romanis, & dimicatum pro fructe est.

Pro legibus, pro libertate, pro patria dimicare convenit. Cic. 4. Tusc. 42.

Dimicandum omni ratione ut incolumes conserventur. Cic. 1. Verr. 72.

Dimicare in iisdem lineis, dixit Tertullianus, pro In eodem gradu: quia sic interdum collato pede pugnabatur, ut lineæ ductæ pedem semper insistere oporteret, nec inde referri, hocque genere exercitationis utebantur.

DIMICANS, antis. Partic. [*διμικνίζων*] Cic. pro Sext. 1. De capite, de fama, de civitate, de fortunis, de liberis dimicantes. Justin. 3. 66. Nepos 13. 4. 3.

DIMICATIO, Ænis. f. [*διμικνισμός*] Liv. 2. 13. Et subeunda dimicatio toties, quot superessent conjurati.

Discrimen & dimicatio fortunæ. Cic. pro Sylla 77. Si in extreme discrimine ac dimicatione fortunæ deseruerit.

Capitis dimicatio, famæ, &c. h. e. Periculum, ut ait Budæus. Cic. pro Rabir. 5. Quod in tanta dimicatione, capitis, famæ, fortunarumque omnium fieri necesse est. Sic de Provinc. Conf. 23.

Fortunarum dimicatio. Cic. pro Planc. 31.

Prælii dimicatio. Cic. 1. Q. frat. 1. Nullas (ut opinor) insidias hostium, nullam prælii dimicationem, &c. pertimescimus.

Solers dimicatio. Plin. lib. 10. cap. 17.

Vitæ dimicatio. Cic. pro Planc. 77. Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Re publica, nec pro me defugiendas putavit.

Artifex dimicatio. V. **ARTIFEX**.

Periculosa dimicatio. V. **PERICULOSUS**.

Inter ipsam dimicationem. h. e. In ipsa dimicatione, Inter dimicandum, Tempore dimicationis. Ex Livio.

Quærere dimicationem. Liv. de Bell. Pun.

Subire. Liv. 2. 13.

Venire in aciem dimicationemque. Cic. in Orat. 42.

Dimicatio cum. Plin. lib. 9. cap. 46. At cum caniculis atrox dimicatio

DIMICATOR, Æris. m. apud Lactant.

DIMIDIUS, a, um. Adj. five **DIMIDIUM**, i. n. [*ἡμίσιος, ἡμίσιον*] a Dimensione dicitur, teste Donato. Alii a Medius deducunt, quasi Per medium divisus. Est autem Dimidium, Pars dimidiati altera. Gell. lib. 3. cap. 14. Dimidium vero est, non quod ipsum dimidium est, sed quod ex dimidiato pars altera est. Plaut. Bacch. 5. 2. 71. Dimidium auri datur, accipias. Idem Pseud. 1. 5. 37. Bonus animus in mala re, dimidium est mali. Plin. lib. 2. cap. 59. Certe nisi sole adverso non sum nec unquam nisi dimidia circuli forma. De arcu cælesti loquitur.

Dimidia pars. Plaut. Rud. 4. 4. 79. Nunc demum istuc dicis, quoniam jus meum esse intelligis, dudum dimidiam petebas partem. Idem Curc. 3. 77.

Ex parte dimidia hæres. Cic. 13. Fam. 30.

Dimidius modius. Liv. 3. 12. pr. Ad fidem deinde tam lætarum rerum, effundi in vestibulo curiæ iussit annulos aureos: qui tantus ævus fuit, ut metientibus dimidium super tres modios expleffe sui quidam auctores.

Decoquere ad dimidias. V. in præpositione **AD**.

Dimidias clepsydras dixit Plinius in Epist. pro Dimidiatis, teste Budæo.

Dimidiasque nates Gallica palla tegit. Puto, pro Tantum dimidia. H. St. versus est Martial. 1. 1. Ep. 60.

Dimidium facti, qui coepit, habet. Hor. 1. Epist. 2. 40.

Constabit aliquid dimidio minoris. Cic. 13. Att. 28.

Curare pecuniæ dimidium alicui. Cic. 2. Q. frat. 8.

Donare dimidium. Martial. lib. 1. 76.

Dimidium donare Lino, quam credere totum,

Qui mavult, mavult perdere dimidium.

Solvere dimidium. Quintil. lib. 5. cap. 10. Lata lex est, ut argentum dimidium ex eo, quod debebant solverent, creditum suum totum exigerent.

Dimidium quam. Liv. 35. pr. Ut vix dimidium militum, quam quo acceperat, successori tradiderit.

Dimidio, ablativus: ut, Dimidio carius, quam æstimatur aliquid emer. Cic. pro Domo sua, 115.

Dimidio minus, & Dimidio minoris. Plaut. Afin. 2. 4. 35. Cic. 13. Att. 29. V. **MINOR**.

Minus dimidium, pro Dimidio minus. Cic. 1. Verr. 123. Jurarent iuratos, ut ex sua cuiusque parte ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proscriptum perveniret. Budæus.

Dimidio plus & plurius. Cic. 9. Att. 11. Idem 3. Verr. 144. Addidit medimnis m. m. dimidio fere plurius, quam superiore anno.

Dimidio stultior. Cic. pro Flacc. 46. Habebat enim Rhetor iste adulescentes quosdam locupletes, quos dimidio redderet stultiores, quam acceperat. De hac voce V. Gell. 3. 14.

DIMIDIO, Ære. Tertull. de Carne Christi, cap. 5. Quid dimidias mendacio Christum?

DIMIDIATUS, a, um. Partic. [*ἡμιτέμντος*] dicitur Id quod in duas partes divisum est: ut, Dimidiata hora, Dimidiatum pomum. Plaut. Men. 1. 2. 45. Dies quidem jam ad umbilicum est dimidiatus mortuus. Ennius, Sicuti si quis ferat vas vini dimidiatum. Dimidiatum mensem dixit Cic. 2. Tusc. 37. Et Plin. lib. 16. cap. 39. Nisi inter menses luna atque dimidiata, ne tangas materiam.

Partes dimidiatae. Cic. 5. Tusc. 66. Apparebat epigramma exesis posterioribus versiculorum, dimidiatis fere. Conf. **DIMIDIUS**.

DIMIDIATIM, Adv. [*ἡμιτέμνως*] Plaut. Milit. 3. 1. 64. Sed percellunt sed perducunt dimidiatim dum appetunt. i. e. Sibi volunt dari dimidiam partem. V. Turneb. Advers. 7. 6.

DIMIDIATIO, Ænis. f. Tertull. adv. Marc. 1. 24. Unde hæc dimidiatio salutis?

DIMINUO, ui, ūtum, [*μεινών, ὀλιγών, ἐμμενών, ὑποσπανίζω*] Ære. Idem quod Minuere, vel diversas vel potius minutas in partes confingere & attenuare. Ter. Eun. 4. 7. 33. Diminuat ego caput tuum hodie, nisi abis. Idem Adel. 4. 2. 32. Diminuetur tibi quidem jam cerebrum. Cæf. 3. Bell. Civil. 2. Longumque iter ex Hispania magni numerum diminuerat. 1. Deminuerat in emendatis. V. **MINUO**.

Detrahere & diminuere de re aliqua. Cic. 2. de Invent. 33. Quantum enim de honestate & auctoritate ejus qui arguitur, detractum est tantum de facultate totius est defensionis diminutum. Hic quoque Diminutum legitur rectius.

Auxilio diminui. Cic. de Arusp. Resp. 40. Monent ne per optimatum discordiam, diffensionemque, patribus, principibusque cedes, periculaque creentur, auxilioque diminuti deficiantur. Hic quoque alii l. **Deminuti.**

Ira diminuitur. Ovid. 1. Trist. 4. 44.

Diminui si qua numinis ira potest. Hic quoque al. **Deminui;** notante Burm.

Diminutum negotio. Author ad Heren. lib. 1. 27. Veruntamen mirabimur, & quod nostro negotio diminutum fuerit, exequabimur indistincta.

Diminuere de vel ex. Cæs. 1. Bell. Gall. 53. Liv. 2. Quam quod diminutum quicquam sit ex regia potestate. His quoque locis emendati libri præferunt **Demin.** Idem de sequentibus censeas.

De bonis alicujus diminuere. Cic. 1. Q. frat. 2.

De præfidiis diminuere. Cic. pro Sylla 2. Sed ut ille, iudices, quantum de mea autoritate diripuisset, tantum se de hujus præfidiis diminuturum speravit.

Verbo unius de tempore sermonis alterius diminui. Cic. 3. de Orat. 187. Sed eo te ne laudandi quidem causa interpellavi, nequid de hoc tam exiguo sermonis tempore verbo uno meo diminueretur.

Interdum idem quod Alienare, uti docet Paresus Lex. Crit. p. 332.

DIMINUTUS, Partic. [μεμεινός] Cic. 3. de Orat. 132. Distributione partium ac separatione magnitudines sunt artium diminutæ.

Dignitas collegii interitu alicujus diminuta. Cic. de Clar. Orat. 1.

Prædia diminuta. Cic. pro Sylla 56.

Diminuta ex parte & infirmata sententia. Cic. pro Cæcin. 38.

Diminutum de hæreditate intelligitur, siquid usucaptum est, & ob id de hæreditate exiit. l. 21. D. de hæred. petition.

Diminutus Capite. Cic. Top. 29. V. in **DEMINUTUS**, & paulo post **DIMINUTIO.**

DIMINUTIVUS, Adj. [μεινερής] Charisius lib. 2. Sunt diminutiva, quæ ab absolutis nominibus, adjecta in novissima parte aut litera aut syllaba, capiunt diminutionem, ut **Parvus**, **parvulus**. Vox est Grammaticis frequens & familiaris.

DIMINUTIVUM, i. n. *a mieux dire* **DEMIN.** Sucula ut Bucula. V. post **SUS.** H. St. V. & **DEMINUO.**

DIMINUTIVE, Adv. [μεινερῶς] Charisius lib. 1. Pistrinum neutro dicitur, sed Lucilius fœminine exulit. Media e pistrina. Nam & Terentius diminutive Pistrillam dixit.

DIMINUTIO, ōnis. f. [μείωσις, ἀπομείωσις, ἡπλάγη] ut, Diminutio luminis. Cic. 1. Tusc. 68. & Diminutio familiæ. Plin. lib. 34. cap. 13.

Accretio & Diminutio, contraria. Cic. 1. Tusc. 68. Solem lunamque accretione & diminutione luminis quasi fastorum notantem & significantem dies.

Civium diminutio. Cic. 3. in Catil. 24. Quanta deminutione civium, & quanta calamitate reip. Sic ed. Verb.

Libertatis diminutio. Cic. 2. de Lege Agr. 6.

Vectigalium diminutio. Cic. 1. de Lege Agr. 21.

Diminutio capitis apud Jurisconsultos, est Prioris status mutatio, ut testatur Cajus Tit. De cap. minutis. l. 1. Cic. de Provinc. Consul. V. CAPUT. Antiqui tamen Oratores de capite diminuere, & de capite demere dicebant. Cic. 5. in Verr. 81. Unum hoc aliud Senatusc. reprehensum, secretumque est, ut quibus ille de capite dempsisset, ne pecunias in ærarium referrent. Cæs. 2. Bell. Civil. 2. Relinquitur nova religio, ut eo neglecto sacramento, quo nunc tenemini, respiciatis illud quod deditioe ducis & capitis diminutione sublatum est.

Diminutio de. Cic. 2. Off. 73. Neque de bonis privatorum publice diminutio fiat.

Facta de imperio diminutio. Cic. 4. Fam. 5.

Multari diminutione provinciæ inperatorem, contumeliosum est. Cic. de Provinc. Consul. 8.

DIMITIGO, V. DEDITIGO.

DIMITTO, is, issum, [ἀφίημι, ἀπολύω, μεθέμεναι, παρίημι] ēre. Idem quod simplex **Mittere**, vel in diversas partes mittere, vel a se mittere. ut, **Dimittere domum.** Liv. 8. Bell. Maced. Virg. 1. Æn. 576.

— equidem per littora certos — **Dimittam.**

Dimittere boves in pascua. Columel. lib. 6. cap. 26.

Dimittere literas in alias urbes. Liv. 8. Bell. Maced.

Dimittere pueros circum amicos. Cic. pro Quint. 25. Nævius ipse pueros circum amicos dimittit.

Dimittere folia dicitur arbor, quum decidunt. Plin. lib. 12. cap. 1.

Dimittere, pro In diversas partes mittere. Liv. lib. 5. Decad. 5. Per omnes civitates cohortes dimisit. Sueton. in Cæs. cap. 4. Nam comites ferosque cæteros in initio statim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiserat.

Dimittere, pro Deorsum mittere. Plin. lib. 11. cap. 37. Alterum sinum, in quem ex eo dimittunt concoctione maturata. Dimittunt codd. Castigatiores, ut & in locis protinus ex Cæs. & Liv. subjectis.

Dimittere se in valles, vel agmen in æquum. Cic. 1. Bell. Civil. 79. Liv. 7. Postquam neque in æquum dimitti agmen vidit.

Dimittere, Permittere abire, Sinere. Ter. Eun. 4. 7. 44. Jam dimitto exercitum? THER. ubi vis. Sic apud Cæs. 7. Bell. Gall. 71. Dimittere equitatum. Cic. 1. Off. 36. Quum autem Pompilio videretur unam dimittere legionem. [Dicitur proprie de Exercitu, vel Militibus, quibus Missio datur. V. MISSIO.]

Dimittere & Retinere, contraria. Cic. 4. Vert. 6. Cum quæstu compendioque dimittit, partim retinet.

Æquos & placatos aliquos dimittere. Cic. in Orat. 34.

Aliquem a se dimittere. Cic. 1. de Orat. 126.

Aliquem cum bona gratia dimittere. Cic. de Fato 7.

Aliquem cum pace dimittere. V. PAX.

Dimittere, Permittere, in potestatem dare. M. Tullius de Repub. lib. 1. Tum annui Consules, tum dimissi populo fasces. Nonius. [Sed aut vitioso usus est codice Nonius, aut ipsius verba corrupte leguntur. Nam fasces h. l. Submissi intelliguntur populo, & proinde **Demissi** legendum, ut jam monuerunt Sigon. & Patric. V. SUBMITTO.]

Aculeum dimittere. V. ACULEUS.

Amicitias dimittere. Cic. de Amicit. 78. Est etiam quasi quædam calamitas in amicitis dimittendis nonnunquam necessaria.

Animum dimittit in artes ignotas. Ovid. 8. Met. 188.

Dimittere se ad aurem alicujus. Cic. 4. Verr. 69. Erat hominum conventus maximus, summum silentium, summa expectatio, quonam

effectus ejus cupiditas eruptura. crebro dimittebat se accensus ad aurem Timarchides. tum iste aliquando, Age, dic, inquit, &c. Al. **Demittebat.** Sic mox ap. Virg. **Demittere.**

Bellum dimittere. Stat. 16. Theb.

Cætum dimittere. Cic. 1. in Catil. 10.

Comitia dimittere. Cic. 1. Att. 9.

Debitorem dimittere. V. Debitor, in **DEBEO.**

Dicta. Virg. 4. Æn. 428.

Cur mea dicta negat duras dimittere in aures? emendati libri **Demittere.**

Discedentem non sine magno dolore dimittere. Cic. 12. Att. 19.

Dimittere se in comparisonem alterius, Comparare se alteri. Suet. de Clar. Rhet. cap. 6. Suscepit eas partes: etque ita complevit, ut Plinco silentium imponeret, non audenti in comparisonem se dimittere.

Ubi fortasse legendum **Demittere. [Quomodo e lidir Gronov]**

Concilium dimittere. Cic. 1. de Orat. 121. Adolescentulus vero sic in initio accusationis exanimatus sum, ut hoc summum beneficium Q. Maximo debuerim, quod continuo concilium dimiserit, simul ac me fractum ac debilitatum metu viderit. [Lege Vidit, vel Viderat.]

Concilia instituta dimittere, vel habita rescindere. Cic. 2. de Legib. 31.

Consilium dimittere & ablegare. Cic. 4. Verr. 73. Causam sese, dimisso atque ablegato consilio defensorum negavit.

Dimittere ex concilio. Cæs. 3. Bell. Gall. 18. His rebus adducti, non prius Viridovicem reliquosque duces ex concilio dimittunt, quam ab his sit concessum arma uti capiant.

Contumeliose dimittere. V. CONTUMELIA.

Creditorem dimittere, i. e. Ei satisfacere, Se ab eo liberare. Paulus in l. quæris. D. de pactis dota.

Curam dimittere. Cic. 14. Att. 17. Ovid. 1. Met. 209.

Curam dimittere ex animo. Liv. 10. Bell. Pun. 3. Inter hæc ne Syphacis quidem reconciliandi curam ex animo dimiserat.

Custodiam capitæ alicujus dimittere. Cic. pro Planc. 2.

Debitorem dimittere, i. e. Liberare acceptilatione. Ulp. in l. ambitiosa. D. de decretis ab ordine faciendis, Ambitiosa decreta Decurionum rescindi debent: siue aliquem debitorem dimiserint, siue largiti sint. Budæus.

Dimittere in discrimen. Liv. 3. Dimissa jam in discrimen dignitas ea ætate, hisque honoribus actis.

Dolor non dimittit aliq. Cels. lib. 4. cap. 19. Harum ingens dolor esse consuevit, isque hominem sæpe debilitat, & quosdam non dimittit.

Facultatem rei gerendæ dimittere. Cæs. 1. Bell. Civil. 28. Cæsar scalas parari, militesque armari jubet: ne quam rei gerendæ facultatem dimittat.

Febris dimittit. Cels. lib. 1. cap. 7. Si febris non dimittit, eaque interdum lenior est, noctu incrementum, multus sudor oritur, &c.

Filium dimittere de potestate. Cajus in l. liberum D. de adop.

De gravitate aliquid, aut multum de cupiditate dimittere. Cic. 13. Philipp. 2.

E complexu. Cic. 1. Q. frat. 3.

Judicium dimittere. Cic. 4. Verr. 70.

Jus suum retinere & Dimittere, contraria. Cic. pro Balb. 31. Hæc sunt enim fundamenta firmissima nostræ libertatis, sui quenque juris & retinendi & dimittendi esse dominum.

Lacrymas in alicujus casus dimittere. Ovid. 1. Trist. 7. 19.

Libertatem non dimittere. Cic. pro Planc. 94.

Dimittere e manibus. Cæs. 3. Bell. Civil. 49. Prius se cortice ex arboribus victuros, quam Pompejum e manibus dimissuros.

E manibus non dimittere aliquem authorem. Cic. in Orat. 105. Quum esses Athenis, totum diligentissime cognovisti: neque eum dimittis e manibus, & tamen nostra etiam lectitas.

Matrimonium dimittere, pro Solvere, vel Rescindere, apud Sueton. in Calig. cap. 25.

Dimissa e matrimonio, pro Repudiata. Sueton. in Tib. Cæs. cap. 49. Qui dimissam eam e matrimonio, post vicesimum annum veneni olim in se comparati arguebat.

Sed alibi & sine hac adjectione, ut Cap. 10. ejusdem Tiberii: Quam neque criminari aut dimittere auderet, neque ultra perferre posset. Et potest illa adjectio, (E matrimonio) esse suspecta, an sit glossema. H. St.

Milites dimittere. Cic. 3. Fam. 3.

Moras dimittere. Valer. 8. Argon. 105.

Murmura venti dimittunt. Sil. lib. 7.

Notitia nominis dimissa in populos, pro Dispersa. Sen. Epist. 31. Fama non facit, nec ostentatio, nec in populos dimissa nominis tui notitia.

Occasionem dimittere. Cæs. 5. Bell. Gall. 37. Hortaturque, ne sui in perpetuum liberandi, atque ulciscendi Romanos, pro his, quas acceperint injuriis, occasionem dimittant.

Osculo dimitti. Plin. in Paneg. Gratum erat cunctis, quod Senatum osculo exciperes, ut dimissus osculo fueras.

Patrimonium dimittere. Cic. pro Cæcin. 75. Patrimonium unius incommodo dimittitur, jus amitti non potest sine magno incommodo civitatis.

Potestate aliquem dimittere, pro Manumittere. Cajus in l. liberum D. de adoption. Liberum arbitrium est ei, qui filium & ex eo nepotem in potestate habebit, filium quidem potestate dimittere, &c.

Remiges dimittere. Cic. 7. Verr. 101.

Reum dimittere, est Crimine solvere & vinculis. Plinius ad Trajanum. Budæus.

Scholam dimittere, Cessare a docendis juvenibus. Sueton. de Clar. Gram. cap. 18. Dimissa repente schola, transit ad Q. Septimii Philosophi sectam.

Senatum dimittere, &c. Cic. de Amicit. 12. Senatu dimisso, domum reductus ad vesperam est a Patribus Conscriptis. Et Cæs. 1. Bell. Gall. 33. Liv. 4. Bell. Pun. Gracchus, prælio in posterum diem pronuntiato, concionem dimisit.

Dimittere a se. Cic. 8. Att. Morem gessi, dimisi a me. Idem 3. Q. frat. Dimitto autem a me, & ut a magistris ne abducam, & quod, &c. Cæs. 2. Bell. Gall. 5. His mandatis eum a se dimittit.

Dimitto, pro Relinquo, ad ultimas voluntates pertinet. Auth. de Eccl. tit. 5. siquis uni sanctarum.

Sanguinem e capite dimittere. Varro 2. de R. R. cap. 1. Si hoc genus rebus non proficitur, dimittitur sanguis, maxime e capite.

De summa dimittere, quod & Remittere dicitur. Cic. 5. Verr. 82.

Illum viris fortissimis iudicarunt p. c. dimittere de summa non potuisse: te mulieri deterrimæ recte remisisse Senatores iudicabunt.

Tempus dimittere, idem quod dimittere occasionem, sive Omittere. Cic. 2. de Orat. 72. Vidi statim indolem: neque dimisi tempus: & eum sum cohortatus, ut forum sibi ludum putaret esse ad dicendum.

Ufum aliquorum dimittere. Cic. 9. Fam. 1.

Uxorem dimittere, pro Repudiare. V. Dimissa e matrimonio, supra.

Eo rem dimittit Epicurus. Cic. 4. Acad. 79. Al. Demittit.

Commemoratio nominis nostri non dimittenda. Cic. pro Archia 26.

Dimitto & Demitto a Librariis confunduntur. Quare omnino utrumque v. conferendum.

DIMISSUS, Partic. [*ἀφαιρεμένος, ἀφ' ὧν, παρεχόμενος*] Cic. 4. Acad. 11. Philonem audierat, homo sane in ista philosophia, quæ nunc prope dimissa revocatur, probatus & nobilis.

Arma dimissa. Lucan. lib. 3. 367.

Sed si solus eam dimissis degener armis, &c.

Lues cælo dimissa. Stat. 11. Theb. An Dimissa?

DIMISSIO, ōnis. f. [*ἀφαισις, ἀφ' ἧς*] Cic. 7. Verr. 85. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum.

Dimissio pro Amandatione. Cic. in Parad. 6. Dimissiones libertorum ad defœnerandas, diripiendasque provincias.

DIMISSOR, ōris. Tertull. advers. Marc. 4. 10.

DIMISSORIA Literæ, [*ἀφαιρητὰ γράμματα*] inquit Modestinus de Verb. Signif. sunt quæ vulgo Apostoli dicuntur. Dimissoriae autem dictæ sunt, quod per eas causa ad eum, qui appellatus est, dimittitur. Sic Marcellus de Libellis dimissorius.

DIMIRUS vel potius **DIMOERUS** numerus, Gr. *διμοιρετός*, idem, quem Bessum vocant duobus trientibus constans. Vitruv. 3. 1.

DIMORON, n. ita Pulegium vocatur apud Apul. de Herb. cap. 92.

DIMOVEO, ōvi, ōtum, [*διακινέω, διακινέω*] ēre. Idem significat quod Removere, Amovere, Demovere q. V. vel Loco suo mutare.

Dimovere & depellere, pro Submovere. Cic. pro Cæcin. 49. Dimoveri enim & depelli de loco necesse est eum, qui dejiciatur. Budæus.

Aqua dimota. Ovid. 18. Epist. 80.

Nullaque vox unquam nostras veniebat ad aures,

Præter dimotæ corpore murmur aquæ.

Bonum & malum dimovere, i. e. Discernere. Sallust. de Repub. Ord.

1. 5. pr. Primum id quæso considera, qualis sit de quo consultas: ita bonis malisque dimotis, patenti via ad verum perges.

Causam dimovere in rem aliquam. Cic. 2. de Invent. 12. Sin autem non in hominem certum, sed in rem aliquam causa dimovebitur. h. e. Rejicietur. V. paulo post, Intentionem dimovere.

Corpus dimovere. Cels. lib. 3. cap. 22. Si navigationem aliqua res prohibet, lectica, vel alio modo corpus dimovendum est.

De suo cursu dimovere. Cic. pro Sext. 101. Qualis nuper Q. Catullus fuit, quem neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit unquam de suo cursu aut spe, aut metu dimovere. al. Demov.

Custodias dimovit, perfregitque poena. Plin. in Paneg.

De dignitatis gradu vel loco dimovere. Cic. 2. Tusc. 19. Idem in Parad. 1. Item, Loco, & certo de statu dimovere, Cic. pro Cæcin. 42.

E vel De possessionibus. Cic. 2. pro Lege Agr. 80.

Intentionem dimovere in. Cic. 2. de Invent. 86. Remotio criminis est, quum ejus intentio facti quod ab adversario infertur, in alium, aut in aliud dimovetur. V. Causam Dimov.

Labem a Republica dimovere. Cic. pro Domo sua 68. Hominis enim sceleris & furore notato, similis a Repub. labes in posterum dimovebatur.

Molestiam dimovere ab aliquo. Cic. 1. Verr. 4.

Moras vocis dimovere. Sen. Hippol. 4.

Obstantes propinquos dimovere. Hor. 3. Carm. 5. 51.

Suspicionem dimovere. Cic. Anteq. iret in exil. 21. Sed illud queror, quod non jam ad unius perniciem, sed ad univerforum instruitur calamitatem: conqueri, commiserari, dicere, expurgare, suspicionem dimovere, tamen diluere non licere, ore oppresso cervicis esse præbendas.

Aurora polo dimoverat umbram. Virg. 4. Æn. 589.

Terram dimovere aratro. Virg. 2. Georg. 513.

Agricola incurvo terram dimovit aratro.

DIMOTUS, Partic. [*διμοιρηθείς*] ut, Parietes dimoti. Tacit. 5. Ann. 24. & 2. Hist. 49. 1. Dimotis omnibus.

DIMOTIO, ōnis. Hieron.

DIMURI, [*διμυρεῖν*] Plin. lib. 6. cap. 20. Hinc deinde accolunt Indum adversum evidenti demonstratione, Amatæ, Bolingæ, Gallitalutæ, Dimuri, &c.

DIMYXOS, [*διμυξός*] Lucerna duo habens ellychnia. *μύξαι* enim Græcis nares dicuntur, & canaliculi in lucerna narium modo eminentes, quibus ellychnia inferi solent. Unde & Polymixos lucernæ quoddam genus dicitur, ab ellychniorum multitudine.

D I N

DINÆA, Socrus Opianici, ab eo interfecta. Cic. pro Cluent. 33.

DINARETUM, Promontorium, inter quod & Acamanta, quod est ad occafum, Cyprus insula jacet. V. Plin. lib. 5. cap. 31.

DINARCHUS, Corinthius, jussu Polypercontis jugulatus est. Author Plutarchus.

DINDARI [*Δινδαρίαι*] Liburniæ populi, in Naronensi colonia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

DINDYMUS, in sing. m. in pl. n. **DINDYMA** [*Δινδύμων, Δινδύμα*] Mons Phrygiæ, ubi colebatur Cybele sive magna mater deum, Virg. 9. Æn. 617.

Ululantia Dindyma. Valer. 3. Argon. 332. V. Steph. Hinc

DINDYMENE, & **DINDYME**, [*Δινδυμένη*] dicitur Cybele: quod in Dindymo monte ejus sacra fierent. Martial. lib. 8. Epig. penult.

DINDYMENUM, V. **DIDYMEUS**.

DINDYMS, [*Δινδυμῖς*] Oppidum Milesiorum, postea dictum Cyzicum, quum ab initio Arconnesos, & Dolionis, & Dindymis vocitaretur. Hæc Plin. lib. 6. cap. ult.

DINIA, Oppidum Ebroduntiorum, qui sunt provinciæ Narbonensis populi, teste Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie *Digne*.

DINO, vel **DINON**, ōnis. Nobilis statuarius, Polycleti discipulus, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

DINON, Celebris author historiæ Persicæ. V. Ælian. de Animal. 17. 10. Var. Hist. 7. 1. Plin. 10. 49.

DINOCHÆRES, [*Δινοχάρης*] Architectus pluribus modis memorabili ingenio, quique Alexandriam urbem est metatus, ut videre est apud Plin. lib. 5. cap. 10. Alio tamen loco, nimirum lib. 7. cap. 37. Dinocratem vocat. V. Hard. ad loc.

DINOCHÆTES, Messenius, Romæ in convivio temulentus, muliebri saltavit habitu. postera die quum ab Achæorum imperio Messanam ad defectionem sollicitare vellet, peteretque propterea præsidium a Tito Flaminio, De his, respondit Flaminius, videbimus. Te vero miror vina tractare, saltare, & foeminam mentiri posse, quum res hujusmodi moliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.

DINOLOCHUS, [*Δινολόχος*] Syracusanus Comicus, Epicharmi filius, docuit fabulas xiv. lingua Dorica. Suid.

DINOMACHES, is. [*Δινομάχης*] Peritus pugnae. Pers. 4. Sat. 20.

— I nunc

Dinomaches ego sum, fuffla.

DINOMÈNES, is. [*Δινομήνης*] Statuarius insignis, cujus opera Protetilaum, & Pythodemum luctatorem commemorat Plin. lib. 34. cap. 8.

DINOS, [*δῖνος*] Poculi genus: quamquam eodem nomine Saltatio quædam etiam vocetur. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. eod.

DINOS, [*δῖνος*] i. e. Vertigō. Affectio est, quum caput circumagi videtur: fitque ob inordinatam spiritus flatuosi motionem, qui vel in capite localem habet generationem, vel sursum ex infernis fertur partibus. Author Galen. in lib. Hipp. de vict. ration. comment. 4.

DINOSCO. V. **DIGNOSCO**.

DINOSIS, f. [*δίνωσις*] i. e. Indignatio. Mart. Capel. 5.

DINTRIO, ire. Author Philomela v. 61.

— velox mustelaque dintrit.

DINUMERO, [*Διναμέριον*] are. Idem significat quod Numerare, vel Pernumerare, ut, Dinumerare exercitum. Plin. lib. 4. cap. 11. Dinumerare centurias. Cic. 16. Att. 9. Dinumerare stellas. Cic. 1. Off. 154.

Dinumerare horas. Plin. lib. 2. cap. 73. Alii scribunt Denumero per secundam vocalem: ut Paulus in l. Jurisconsultus. D. de gradibus.

Noctes dinumerat. Ovid. 11. Met. 574.

Dinumerare & dimetiri syllabas. Cic. in Orat. 147. De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetiendis loquimur.

Tempora dinumerat. Virg. 6. Æn. 691.

Dinumerare pecuniam, pro Dissolvere, sæpissime accipitur. Cic. 7. Verr. 17. Ter. Adel. 5. 7. 119. Jube nunc jam Dinumeret Babylo illi viginti minas. Dinumeret, quasi Multum numeret, inquit Donatus.

DINUMERATIO, ōnis. f. [*διναμέρισις*] Cic. 3. de Orat. 205. Improvifum quiddam & dinumeratio, & alia correctio & disputatio, &c. Quintil. 9. 3.

DINUMMIUM, ii. Species vectigalis in Cod. Theod. l. 14. tit. 20.

DINUS Mugellanus, Jurisconsultus, Bononiæ jus civile professus est, circiter annum 1300. Commentarios in eam disciplinam complures scripsit, in quibus doctrinæ puritatem cumprimis secutus traditur. Hotomanus.

D I O

DIO, Gr. *Δίον*. Nom. Viri proprium. Cic. 4. Verr. 19. Dio Halesinus, Q. Metelli beneficio civis Romanus factus. V. **DION**.

DIOBESI, [*Διοβήσι*] Thraciæ populi, quos Nestus amnis præterfluit, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

DIOLARIS, Adj. [*διολαρεῖς*] Diobolaris meretrices, inquit Festus, quæ duobus obolis ducuntur. Plaut. Pœn. 1. 2. 58.

Servulorum fordidulorum scorta diobolaria?

Diobolaria scorta dixit, tanti prostantia, quanti solidus noster est & sextans. Budæus in Asse lib. 5. [V. Diog. Laert. 6. 4. & 86.]

DIOCESARĒA, [*Διοκαισαρείαι*] Cappadociæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 3.

DIOCHÆRES, [*Διοχάρης*] Cæsaris libertus. Meminit Cic. 11. Att.

DIOCLEA, sive **DOCLEA**, Urbs Dalmatiæ. Plin. 3. 23. Item nomen matris Diocletiani Imperatoris. Aur. Vict. Epit. cap. 39.

DIOCLEUS, Atheniensis, Comicus poeta, antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Item medicus Carystius, Darii Histaspis tempore, reliquit & ipse commentarios. Suidas. V. Cels. 7. 5. 31 & Plin. 26. 2.

Diocles item quidam fuit Centuripinus, qui ob Verris injurias se suspendit. Author Cic. 5. Verr. 93.

Fuit præterea Diocles cognomine Popilius a Q. Verre spoliatus. Idem 6. Verr. 35. De variis hujus nominis hominibus. V. Voss. Hist. Gr. 3. p. 274.

DIOCLEFIANUS, C. Valerius Diocletianus, Salonis, vel ut aliis placet Diocleæ Dalmatiæ oppido, obscuris parentibus ortus, a pueritia incertum a matre, an a patria, Diocles appellatus, posteaquam, Caro fulminis ictu, & Numeriano Apri Præfecti Prætorio infidiis sublati, ducum consilio, Domesticos tum regens, Imperium suscepit, Grajum nomen in Romanum convertit. Carino mox devicto, variis motibus agitato imperio, cum animadvertisset vir prudens, consorte Imperii sibi opus esse, Maximianum Herculeum Cæsarem primum, brevique post Imperatorem fecit, mox etiam Julium Constantium Chlorum & Galerium Maximianum Cæsares creavit. Ita divisus in tuenda rep. partibus, in magna inter suos veneratione habitus, multis hostibus imperii Ro. præclarè devictis, eodem die, quo cum collega Herculo, inclytum triumphum egit, una cum hoc, ægre in eandem sententiam transducto, imperio se abdicavit, & in vico Salonis privatus consenuit. Post mortem tamen inter divos relatus est. Ex Idat. Eutrop. Vict. & ejus Epit. Euseb. Zof. Orof.

DIOCLEUS, Orisilochi filius, teste Homero, habitabat in Phæra loco insigni.

DIODORUS, [*Διοδώρος*] cognomento Cronus, Dialecticus ex Jasso Cariz civitate fuit, ut Strabo est author, Platonis tempore, Euclidemque audivit. Dicitur Cronus ab Apollonio Crono ejus præceptore, cujus ut famam obscuravit, ita cognomen usurpavit. Hic apud Ptolemaem Soterem commemorans, quum olim inter epulas a Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplo nequiverisset solvere, ob id a rege per contumeliam Cronus [*Κρόνος*] appellatus, convivium deseruit. Scriptoque de ea propositione libro, ex animi moerore extinctus est. Author Diogenes Laertius. 2. 111. [Probabiliter autem Menagius ad loc. conjecit, ubi de Scommate Ptolemæi R. pro *κρόνος*, *οὐκ* legendum, i. e. *afimus*.]

Diodorus

Diodorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, ut in Bruto scribit ipse, 309. Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui quum habitavisset apud me, mecumque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: a quo cum in aliis rebus, tum studiosissime in dialectica exercebar, quæ quasi contracta & stricta eloquentia putanda est, &c. V. eundem i. de Nat. Deor. 6. Alii scribunt Diodotus. [ut sane legendum est, & in codicibus quoque legitur emendatis.]

Diodorus, Comicus poeta, cujus comœdiæ enumerat Athenæus.
Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philosophi, ejus qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos e Lydia Tiberii tempore Strabo commemorat, ambos Oratores.

Diodorus Siculus scripsit historiam, quam Bibliothecam inscripsit. continet autem res Romanas & varias in libris xli. (ut Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.) sed de his omnibus supersunt tantum quindecim. V. Voss. Hist. Gr. 2. 2. & Fabric. Biblioth. Græc. Vol. 2. p. 769. qui ibid. subiecto Catalogo, reliquos enumerat Diodoros.

Diodorus Tarsensis, Præful, cujus meminit Hieronymus.

Diodorus Thebanus tibicen fuit, qui quum antea tibia quatuor habuisset foramina, pluribus perforavit, obliquos spiritui meatus aperiens. Author Pollux lib. 4. cap. 10.

DIŌCĒSIS, is. f. [διοκρησις] Gubernatio, administratio, sive jurisdictio, a διοκν, gubernō, tueor. Cic. 3. Fam. 8. Ut me omnium illarum diocesium, quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus, legationesque convenirent. Idem 5. Att. 21. Tu autem sæpe dare tabellariis publicanorum poteris per magistris scripturæ, & portus & nostrarum diocesium. Idem 13. Fam. 53. Deinde liquid habebit cum aliquo Hellespontio controversiæ, ut in illam διοκρησιν rejicias. [Meminit διοκρησιν sapius Strabo. Plinius Jurisdictiones appellat: Quin etiam Conventus, & Juridicos Conventus, ut ex l. 5. S. 25. 29. 30. 33. apparet. V. CONVENTUS.]

De Diocesium post Constantini M. tempora V. Henr. Vales. ad Euseb. Vit. Const. 4. 36.

De Diocesium Ecclesiasticis & Episcopis Diocesani V. Salmaf. Ep. De Region. & Ecclef. Suburbicar. & de Episc. Domin. & Car. Macri Hierolexicon, Du Fresne in Gloss. utroque, Suiz. Thesaur.

DIŌCĒTES, æ. [διοκρητης] Qui procuracionem & quasi dispensationem regiam suscepit. Cic. pro Rabir. Posth. 22. At Diocetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & vita ejus oblata pœnæ est. Ibid. 28. Id autem facere non poterat nisi Diocetes: hoc enim nomine utitur, qui a rege esset constitutus.

DIŌGĒNES, is. [διογενης] Cynicus Philosophus, qui patriam habuit Sinopen civitatem Ponti; vixit Alexandri M. ætate, quem dixisse ferunt, ut prodidit Diogenes Laert. Nisi Alexander esset velle sese esse Diogenem. Philosophiam didicit Athenis apud Antisthenem: habitavit in dolio, ac pro sectæ, cujus auctor fuit, instituto, risit ac reprehendit omnia. Unde & Canis dictus est; & Canem, tituli loco, sepulchro insculptum habuit: de quo Aufonii Epigramma est, Epitaphiis Heroum n. 31. Mortuus est annos natus 90. Corinthi, ubi Xeniadæ ejusdam liberorum pædagogus fuit. Historiolam de dolio ejus, quod subinde versavit, etiam Lucianus narrat in Libro, Quomodo sit scribenda Historia. Effigiem viri atque dolii vides apud Sponium in Miscell. sect. 4. p. 125. Laudat nimis Diogenem Bartoli in Charact. hominis literati. p. 8. Irridet & exagitat Lucianus in Auctione vitarum.

Fuerunt alii quatuor Diogenes, unus Apolloniates Physicus Anaximenis auditor, temporibus Anaxagoræ. Alter Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit. Tertius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob viciniam dictus fuit. V. Quintil. l. 1. 1. Quatuor Tarsensis quæstionum poetarum scriptor. Quintus his accedit ipse Diogenes Laertius, cujus est de vita & moribus Philosophorum opus præclarum, unde hæc fere petita sunt. V. Voss. de Hist. Gr. 2. cap. 13. p. 182. & 3. p. 275. Fabric. in Bibl. Græc. Vol. 3. p. 600.

DIŌGĒNIANUS, ex Heracla Grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte grammatica. Suidas.

DIŌGMA, atis. [διωγμα] Mysticum quoddam sacrum & arcanum, quod in Theosophiis solæ mulieres obibant. Dictum forte quod arcerent inde viros.

DIŌGMITÆ, m. pl. Levis armaturæ milites. Ammian. 27. 20. Valesius cap. 9. Quidam scribunt Diocmitæ, sed cum g malunt Valesius, & Turnebus Advers. 25. 18.

DIŌGNĒTUS, & **DIŌGNETUS**, i. Scriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plin. lib. 6. 17. se sequi testatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi. Tertius pictor, M. Aurelii Imp. magister, cujus meminit Capitolinus. C. 4. Διόγνητος syncopa est pro Διογένητος. Interpretari licet autem a Jove genitus, generosus, Jovi cognitus.

DIŌMĒDA, Homer. 9. Iliad. Phorbantis filia, quam Achilles e Lesbō abduxerat: & quacum post raptam Briseida dormire confueverat.

DIŌMĒDES, [Διομεδης] Tydei filius, qui ad Trojam cum Ænea congressus Venerem adjuvantem Æneam percussit, & Martem, ut scribit Hom. Iliad. 6. Hinc Horat. 1. Carm. 6. 16.

Tydidem superis parem. Id quod ipse quoque Diomedes testatur. Virg. 11. Æn. 277.

— quum ferro cœlestia corpora demens
 Appetit, & Veneris violavi vulnere dextram.

Diomedes, alter rex Thraciæ, qui quum equos suos humana carne aleret, ab Hercule equis ipsius ad devorandum objectus est. Diod. 4. 15. Ovid. in Ibin,

Ut qui Threicii quondam præsepia regis
 Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Crudus Diomedes. Ovid. 9. Epist. 67.

Fortis Diomedes. Hor. 1. Serm. 5. 92.

Qui locus a forti Diomede est conditus olim.

Geticus Diomedes. Sat. 6. Theb.

Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in divisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt. Festus.

Fuit & Diomedes Grammaticus, magni ingenii vir.

DIŌMĒDES, a, um. Adj. ut Diomedea insula, in qua Diomedes sepultus est, excedens Italia, inquit Festus. Unius tantum meminit etiam Aristor. de Mirab. audit. & Pomp. Mela. Verum a Ptolemæo l. 3. quinque, a Strabo l. 11.

bone l. 6. & Plin. l. 1. C. 26. memorantur duæ in mari Adriatico, quæ e Gargani regione sunt: quarum altera habitatores habet, altera est deserta, in qua apparere desiisse Diomedem quidam affirmant, & in coelum sublatum: & fictos ejus ob dolorem in aves conversos: quæ & ipse ob id Diomedem vocitata sunt: has Juba Cataractas vocat, inquit Plin. lib. 10. cap. 44. V. Ovid. 14. Met. fab. 10. Virg. 11. Æn. & ibid. Serv. 243. Ælin. Hist. Anim.

Arces Diomedæ. Stat. 3. Sylv. 3.

Equi Diomedei. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in præf. 12. V. etiam Virgilium & Servium, 1. Æn. 752.

DIOMEDIA, [διομεδεια] Sententia Jovis.

DIOMEDON, ontis. Cyzicenus, quo Artaxerxes Persarum rex ad corrumpendum Epaminendam volebat uti, nequicquam ejus abstinentia tentata. V. Corn. Nep. 15. 4.

DION, Lat. DIO, Syracusanus, Hipparini F. sororem habuit Aristomachen, Majori Dionysio nuptam, cujus & ipse filiam, ex eodem matrimonio natam, Areten duxerat. Itaque cum intimus esset Dionysio, facile ab ipso impetravit, ut Platonem, cujus audiendi studio flagrabat, Tarento Syraculas arcefferet. Præceptis hujus egregie imbutus, tamen tyrannum, ut propinquum, coleret, multisque meritis obstrictum sibi redderet, tyrannidi tamen minus favebat. Itaque defuncto eo, quamquam & apud Minorem Dionysium filium ejus, plurimum gratia atque auctoritate polleteret, tamen, quia & amplis facultatibus erat præditus, & naturali ingenii bonitate, moribusque multum a tyranni sævitia abhorrentibus, amorem populi sibi conciliaverat, veritus ille, ne sui opprimendi aliquando occasione daret, in exilium mittere decrevit. Nave igitur triremi Corinthum devectus est. Hic Dion, quam primum potuit, manu comparsa, Dionysio bellum intulit, & incredibili felicitate tyrannum percussit, victorque Syraculas ingressus, reddita libertate civibus, eundem Sicilia excedere coëgit. Sed ea felicitas Dionis haud diuturna fuit, siquidem, vix degustata ea, Callipi Atheniensis scelere circumventus perit. Hæc ex Diod. Plut. Corn. Nep.

Dion Cassius, patria Nicæus Historicus, scripsit Romanam historiam libris lxxx. præterea res gestas Trajani principis, vitam Arriani Philosophi. Suidas.

Dion Pruseus, Sophista & Philosophus, ob eloquentiam cognomento Chrysostomus dictus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus fuit familiaris, eodemque curtu dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros 1111; De virtutibus Alexandri Magni decem, Præterea an mundus esset interiturus, De comæ laudibus, De laudibus Herculis. Hæc Suidas. Exstant hodie ejus Orationes aliquot de Regno, de Tyrannide, de Virtutibus, &c.

Fuit & Dion quidam Tragicus, cujus meminit Pollux lib. 2. V. de Utroque Dion Coccejanus Fabric. Biblioth. Gr. l. 4. c. 10. Vol. 3. p. 305. ubi & pleniorum elenchum aliorum Dionum ad calcem subjecit.

DIŌNCŌSIS, [διογκωσις] Distentio, intumescitio. Methodici ita vocabant corporum distentionem, vel a coactis excrementis factam, vel diffusis humoribus, ac velut inundantibus, unde & πῶς cadere dicebatur, cui opponitur στένωσις, apud Galen.

DIŌNE, [Διώνη] Nymp harum una Oceani & Tethyos filia, ex Jove Mater Veneris. Unde & ipsa Venus sæpe sic vocatur, ut ap. Stat. Sylv. 1. 1. 86. Aufon. Epigr. 79.

Aut restingue ignem, quo torreo, alma Dione.

DIONÆA, Adj. [Διοναία] Quod ad Venerem pertinet. ut Dionæi flores. Columel. lib. 10. 27.

Mater Dionæa. Virg. 3. Æn. 15.

Sacra Dionææ matri, divisque ferebam. i. e. Veneri. Servius.

Columbæ Dionææ. Stat. 3. Sylv. 5. 80.

Columbulus Dionæus. Catul. in Jul. Cæsarem, a Venere ortum. Virgil. 9. Ecl. 47.

Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.

Fraus Dionæa. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 5.

DIONYSIA, Insula Ætolia adiacens. Plin. lib. 4. cap. 12.

Est & altera Lycii Maris insula, prius Caretha dicta. V. Plin. lib. 5. cap. 31.

DIONUM, ii. n. Genus gemmæ Sardæ. Plin. 37. 7. extr. al. corrupte Demium. V. Hard. ad loc.

DIONYSUS, i. m. [Διόνυσος] Bacchi apud Poetas, præsertim Græcos cognomen. Διὸς υἱὸς καὶ Νύκτις, a Jove patre & educationis ontro, sive urbe Arabiæ, Nyfa. Diod. Sicul. Authore 4. 2. Sed Macrobius 11. Saturn. 18. inquit, Dionysus dictus, quasi Διὸς υἱός. Alias etymologias affert Suidas. q. V. Dionysus quinque commemorat Cic. de N. D. 3. 58. Sæpe etiam corrupte scribitur Dionysius.

DIONYSIA, orum. pl. n. [Διονυσία] Festa Bacchi, quæ & BACCHANALIA ac LIBERALIA vocantur, quæ Græci triennio quoque celebrabant. Ter. Heaut. 1. 1. 110. Dionysia hic sunt, hodie apud me sis. Vocantur etiam Brumalia. Ea erant duplicia: altera vetustiora, quibus sacra fiebant in Acropoli (ubi antiquissimum erat Dionysii templum, quod in Limnis dicebatur) idque duodecimo die mensis, quem illi Anthestersona vocabant: Altera recentiora, quæ & Atycia dicebantur, hoc est urbica, quæ in nova urbe celebrabantur, quæ sub Acropoli sita fuit. [Plura V. de Dionysiis apud If. Casaub. Comment. ad Theophr. Char. C. 4. περί ἀφροδισίων. Scalig. lib. 1. de Emendat. Temp. ubi de mensibus Atticis agit. Menag. Discours Sur l'Heu. uons. de Ter. S. 11. p. 71. Van Dale Diff. 8. de Gymnarch.

DIONYSIA, æ. f. Nom. propr. Saltatricula ap. Cic. pro Q. Rosc. Com. 23. Gell. l. 1. c. 5.

DIONYSIAS, Gemma est Plinio, mistis rubentibus maculis, lib. 37. cap. 10. V. & Isidor. 16. 4.

Est & insula, quam aliter Naxum vocant, a vinearum fertilitate sic dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. [Virgilio Donyfa. V. infra f. l.]

DIONYSIACI, Demones quidam sunt asperi & immites, quos alii nuncuparunt Covalos. V. Cæf. Antiq. lib. 2. cap. 7.

Dionysiacy artifices dicuntur, authore Aristot. & Gell. lib. 20. Homines scenici, in quibus sunt comœdi & tragœdi, id est fabularum actores, mimi, pantomini, archimimi, ethologi, ethopœi, & omnes uno nomine hypocritæ, id est alienæ personæ simulatores dicti. Budæus in Annotat.

DIONYSIARCHUS, [διονυσιαρχος] Cic. 6. Verr. 50. Dionysarchum ad se Proagorum, hoc est summum magistratum vocari jubet, Alii Pardiorum corrupte. V. ad l. Horom. & Fulv. Urfin.

Dionysiarthus Magistratus apud Carthaginienses (immo Catinenfes) erat,

P 2 in quo

in quo ius maiestatis & totius imperii fuit, cujusve ductu & auspicio respublica gerebatur. Alex. Genial. Hier. lib. 4. cap. 23.

DIONYSIDES, [Διονυσίδης] ut inquit Strabo, ex Tarso civitate optimus Poeta tragicus, ex his qui memorantur, fuit. V. Strab. lib. 14.

DIONYSIOPOLIS, vel potius **DIONYSOPOLIS**, Urbs est Thraciæ, auctore Plin. lib. 11. cap. 4. & Pomp. Mela, lib. 2.

DIONYSOPOLITÆ, Populi Dionysopolim habitantes. Plin. 4. 29. Cic. 1. Q. frat. 2. Dionysopolitas, qui erant inimicissimi mei, lenivi, &c.

DIONYSISCI, [Διονυσισκοί] Medicis Officæ sunt eminentiæ, quæ prope tempora nascuntur, dicuntur & κίρκη i. e. Cornua, detorto a cornigeris animalibus nomine. Galen. lib. Finit. Medic. Sic dicuntur a Baccho, quem poetæ cornutum fingunt, inquit Gortæus.

DIONYSIUS, [Διονύσιος] Siciliæ tyrannus, pater & filius, de quibus fulsime Justin. lib. 20. & 21. Solertissimum in rebus gerendis & cum iudicio audacissimum hunc vocat P. Scipio apud Polybium lib. 15. extr. V. & Cic. 5. Tusc.

Dionysius Dialecticus e Bithynia commemoratur Strab. lib. 11.

Dionysius Corinthius, ut Suidas scribit: ut alii, Afer, ex Byzantio civitate temporibus Augusti, scripsit Geographiam versib. hexametris.

Dionysius Alexandrinus, Grammaticus, pervenit ad Traiani tempora, cui a bibliotheca & epistolis fuit: præceptorem habuit Chæremone Philosophum. Cui in schola Alexandrina etiam successit. Auctor Suidas. Hic duos confundi a Suida Dionysios arbitratur Fabric.

Dionysius Milesius, Historicus, scripsit res Persicas, & quæ post Darii secuta sunt, aliaque a Suida commemorata. Philostratus huius vitam pluribus verbis inter Sophistas describit: eum dicit Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, a quo Satrapes factus, adscriptusque inter Equites.

Dionysius Halicarnassæus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam, ut Suidas testatur: scripsit etiam de characteribus antiquorum Oratorum. Præterea de compositione Orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrici, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem convertit. [De hac Gazæ opusculorum Rhetoricorum Dionysii Halic. versione nihil Fabric. Sed meminit Gesn.]

Dionysius, Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnavit, ut auctor est, Strab. lib. 16.

Dionysius Areopagita, Præful Atheniensis, Pauli discipulus, ut scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante e Philosophis qui aderant, credidit. Hic quum esset in Ægypto, quo se disciplinæ causa contulerat, videretque eclipsim præter rationes astronomorum, quum **CHRISTUS** passus esset accidisse, una cum Apollonæ sophista præceptore suo, dixit, Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina dissolvitur. Scripsit ad Timotheum Præfulem Ephesi, de Divinis nominibus, lib. 12. de Hierarchia cœlesti, De cœlestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, ut auctor est Suidas. Sed V. Fabric.

Dionysius, Corinthiorum Episcopus & Martyr sub M. Antonino, doctrina, sanctitateque clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas, ut auctor est Hieronymus.

Dionysius, Præful Alexandrinus, Origenis discipulus, ejus operum meminit Hieronymus.

De Dionysio extat Jo. Meurfii libellus T. 10. Antiq. Gr. Gronov. insert. conf. Voss. de Hist. Gr. 2. 3. Fabric. Bibl. Gr. 1. 3. C. 32.

Fuit idem Servile nomen admodum usitatum, ut ex Horat. 1. Serm. 6. 38. apparet. Add. Cic. Fam. 5. 10. 13. 77.

DIONYSODORUS, [Διονυσόδωρος] Patria Melius, Geometrica scientia nobilis, cujus in sepulcro inventa fertur epistola ad superos scripta, de qua late Plin. lib. 2. cap. ult.

Fuit item Dionysodorus alter statuarius, Critiæ discipulus, ejus meminit etiam Plin. lib. 34. cap. 6.

Dionysodori quoque Colophonii, pictoris non ignobilis mentio fit ab eodem ipso Plin. lib. 35. cap. 11.

Dionysodorus præterea quidam Syracusanus, de quo Cic. 4. Verr. 50.

DIONYSOPHYAS, adis. Herba magica, Cassignete aliter dicta: Est autem hoc nomen adepta, quod vino mire conveniat. Plin. lib. 24. cap. 17.

DIOPETES, V. **DRYOPHITES**. Ranarum species. Plin. 24. 17.

Diopetes, de homine dicitur opportuno, quasi Cœlitus delapsus: a signo Dianæ Ephesiæ cœlitus delapsus, quod ita dictum est. [V. Act. 19. 35. & ibid. Pric. Nec hoc solum simulacrum, sed alia quam plurima **Διοπέτης**, i. e. e cœlo vel a Jove delapsa veterum iactavit superstitio, de Palladio Rom. V. Herodian. 1. 11. ac de lapide Emefeno, cui Bassianus Sacra faciebat. 5. 3. Inde factum, ut Epicuri Canonem, five **περί κερμητῶν** librum, discipuli ejus **Διοπέτης** pariter vocarent, auctor Plut. contra Colot. Ciceroni quoque 1. 1. de N. D. c. 16. extr. Cœleste Epicuri de regula & iudicio Volumen. Conf. de Fin. 1. C. 19.]

DIOPHANES, [Διοφάνης] Nomen viri Bithynici, de quo Columel. Diophanes, inquit, Bithynus Uticensis totum Dionysium Pœni Magonis interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Conf. Elench. Medicor. Verr. Fabricii in Biblioth. Gr. vol. 13.

Diophanes item Mitylenæus, Rhetor fuit insignis, Græcorum præceptor. Cic. de Clar. Orat. 104. Fuit Græchus diligentia Cornelie matris a puero doctus, & Græcis literis eruditus. Nam semper habuit exquitos e Græcia Magistros: in eis jam adolescens Diophanem Mitylenæum, Græciæ, temporibus illis, disertissimum.

DIOPHANTUS, [Διοφάντης] Lacedæmonius, qui condidit Libros antiquitatis XIV. teste Fulgentio.

Diophantus Syracusanus, Philosophus quidam Pythagoreus.

Diophantus Alexandrinus, Algebrae Inventor, qui scripsit de Arithmetica Libros 13. V. Voss. de Hist. Gr. 3. Eund. de Scient. Mathem. cap. 13. §. 3. Plenius & accuratius Fabric. Biblioth. Gr. p. 12. seq. de hoc & aliis Diophantis.

DIOPHI, [Διοφί] Reges, five Duces vocantur, quod commonstrat Æschylus, sicut Adiopi dicuntur, qui principe carent. Plutarchus autem in Romulo, Diopos regios, aut dispensatores accipit, aut villicos. Nam de Romulo & Remo, Præfectos, inquit, ac regios diopos contemnebant, & pecoris magistros: vel, ut ipse ait, **αρχαρχαί**. Sed interpretes diopos dici legatos putat, & perperam, ut Cælio videtur Antiq. Lect. lib. 8. cap. 1. quem vide.

DIOPOLIS, [Διόπολις] Civitas Emporionibus vicina, quam murus, inquit Strab. dividit, quosdam ex Indictis inquilinos prope se habens, qui etsi per se suam agerem remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis, tutelæ gratia, voluerunt. Hæc ille. lib. 3.

DIOPTRA, æ. [διόπτρα] Instrumentum Opticum, ab explorando perspicendoque dictum. In qua significatione utitur (Pollux) & Plin. lib. 2. cap. 69. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posseprehenderunt & dioptra, quæ vel maxime id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus, occasusque cernatur, & solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vitruvius autem lib. 8. cap. 6. accipit pro Regula ad librandas aquas apta, quum ait, Libratur aqua dioptris. [Hard. ad Plin. Horologium interpretatur ex Marciano Capella q. V. Non displicet tamen Jac. Milichii ad l. nota, qui de Regula astronomica exponit. conf. & Dalechamp. ad l. & Cæl. Rhod. 1. 12. C. 9.]

DIOPTRICE, es. f. Ista pars Optices, quæ mediorum, radios lucis refringentium, docet proprietates. Nonnulli & omittunt, & scribunt **DIOPTRICE**.

DIOPRES, Proprium viri, quem Turnus interemit, apud Virg. 12. Æn. 509. Idem lib. 5. 297.

Regius egregia Priami de stirpe Diore.

DIORTHOSIS, [διόρθωσις] Correctio: Proprie quando quis lapsabundus quippiam apprehendit, quo se erigere potest, aut quum semetipsum erigit. Budæus Comm.

DIORTHOTÆ, [διόρθωται] Athenis vocabantur, apud quos causa falsæ & ementitæ legationis dicebatur. Demosthenes.

DIORTHOTICUM Jus, dicitur quasi Emendativum, quod in commerciis versatur. Budæus in l. jus civile. D. de Just. & jur.

DIORYCTUS, [διόρυκτος] Locus est Acarnaniæ, trium stadiorum longitudine, ubi Leucadia insula olim opera accolarum a continenti fuit abscissa, eidemque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulanti. Auctor Plin. lib. 4. cap. 1. Ubi V. Hard.

DIORYX, ygis. m. [διόρυξ] Fossa est manu facta, teste Hermolao in 4. Plin. Pomp. Mela lib. 3. 8. in sinu Arabici descriptione, Ultra Arinoen, & alia Beronice: tum sylva quæ hebenum odoresque generat: & manu factus amnis, ideoque referendus, quod ex Nili alveo dioryge abductus extra sinum. De huiusmodi alveis e Nilo & in Nilum ductis, passim lib. ult. Strabo. Fiebant autem propter fertilis Nili aquas in agros derivandas, interdum etiam ut commodior esset navibus in pleaque loca transitus.

DIOS ENCEPHALUS, [Δίος ἐγκεφαλός] Opiparum quoddam edulium, Jovis cerebrum vocabatur, ut testatur Pausan. apud Eust. 9. Iliad.

DIOS TECNOSIA, [Δίος τεχνοςία] Fons miræ naturæ. Plin. lib. 2. cap. 103. In Andro insula templo Liberi patris fontem Nonis Januarii semper sapore vini fluere Mucianus ter cos. credit: Dios tecnosia vocatur. Δίος τεχνοςία Hard. ex MSS.

DIOSCOLION, [διόσκαλιον] Locus ubi sistebatur mactandum pecus vel in quo ii qui lustrabantur, pedem sinistram collocabant.

DIOSCORIDES [Διοσκουρίδης] Anazarbeus, Medicus, M. Antonii & Cleopatras familiaris, scripsit libros XXIV. **αἰεὶ τὴν ἀπλὴν φαρμάκων**, i. e. De simplicibus Medicamentis. Suidas. Fertur ejusdem duos Libros Græcos de Curatione morborum a Capite ad Pedes usque, in Bibliotheca Augustana latere.

Dioscorides alius de Rep. Lacedæmoniorum scripsit. V. Voss. de Hist. Gr. 3. Alius scriptor, Augusti cœtaneus. Plin. 37. 1.

Alius missus ad Achillam Legatus a Ptolemæo interficitur. Cæs. 3. Bell. Civil. 109. V. Fabric. Biblioth. Græc. Vol. 3. p. 88. de hoc & alii ejusd. nominis.

DIOSCORIDU, Insula. Plin. lib. 6. cap. 28. Nec minus altera clari in Azanio mari Dioscoridu, distans a Syagro extimo promontorio CCLXXX. m. pass.

DIOSCORIUS, Myræus, Grammaticus, Præfectus Prætorio Leoni imperatoris, ac præceptor filiarum ejus. Auctor Suidas.

DIOSCURI, m. pl. [Διοσκουροί] apud Græcos (inquit Cicero lib. 1. de Nat. Deor. C. 21.) multis modis nominantur, Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquissimo, & Proserpina nati, Triptolemus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Jove tertio nati, ex Leda Castor & Pollux. Terti dicuntur a nonnullis Alco (Alio, al.) & Melampus, Emolus, (al. Eumelus) Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Sunt etiam Ignis seu Fulgures marini, malis aut antennis, omni felici prosperæ navigationis, si simul appareant, insidentes. Plin. 2. 37. Stellas Castoris appellat. Græci hoc **μυτιόρον**, **πολυδύκεα** vocant; recentiores ignem præcedentem & sequentem. V. Comment. in lib. 2. Plini Jac. Milich. præcipue vero Voss. de Idol. 1. 13.

DIOSCORON, [Διοσκουρον] Insula est in finibus Italiæ, e regione Lacini promontorii. Plin. lib. 3. cap. 10.

DIOSCURIAS, adis, vel **DIOSCURIADA**, æ. Urbs in Colica regione nunc deserta, quondam adeo clara, ut nonnulli prodiderint, in eam trecentas nationes quæ dissimilibus linguis uterentur, descendisse, & postea a Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse Plin. lib. 6. cap. 5. Et Strab. lib. 11. lib. 15. 1.

DIOSCYAMOS, V. **HYOSCYAMOS**.

DIOSHIERITÆ, [Διοσιήριται] Aitæ populi, Epheso finitimi, ubi & con venire dicuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 29.

DIOSHIERONITÆ, [Διοσιήρωνιται] Cappadociæ populi numerantur a Plin. lib. 5. cap. ult.

DIOSMOS, [Διοσμός] Aristotelis interpretibus appellatur, quâ odore perferuntur ad odoratum, ac si Perolatiam vocaris, quod sit odori velut vehiculum. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 4.

DIOSPAGE, [Διοσπάγη] Mesopotamiæ oppidum, in campestribus situm V. Plin. lib. 6. cap. 26.

DIOSPHYRA, plur. n. [Διοσφύρα] Fructus quoddam genus apud Galen lib. 2. de Alimen. quasi Jovis tali. A quibusdam dicuntur Diospyri.

DIOSPNEUMA, atis. n. Rosmarinus. Apul. de Herb. cap. 79.

DIOSPOLIS, [Διόσπολις] q. d. Jovis civitas, Urbs Ægypti, quæ & **THEBÆ**. q. V. & Plin. lib. 5. cap. 9.

DIOSPOLITES, [Διοσπολίτης] Una ex Ægypti Præfecturis, quas Nomos vocant, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 9.

DIOSPOLITICON, [Διοσπολιτικόν] Medicamentum est leviter desiccata alvo utile, utique quum pari cum reliquis pondere nitrum immistum habet. V. Galen. lib. 6. de Sanit. tuend.

DIOSPYROS, [Διοσπύρος] Herba, Lithospermon Dioscoridi & Plini dicta, ut putat Hermolaus. Jovis flammam interpretatur Theodorus quum Jovis triticum debuisset, quando & plebecula Solis granum dici V. Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 26. Plin. 27. 11. Dios

ΔΙΟΤΑ, [διότα] Diotæ sunt Vasa seu Dolia sicilia, duas ansas habentia, ad fervanda vina accommodata. Hor. 1. Carm. 9. 8.

Deprome quadrimum Sabina,
O Thaliarche, merum diota.

ΔΙΟΤΙΜΑ, æ. Nomen mulieris proprium, quæ, ut ex Luciano comperitur est, illustravit philosophiam. Meminit Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 1. Plato in Sympof. Lucian. in Eunuch. Max. Tyr. Diff. 8.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, Navarchus Atheniensium appellus Neapolim, ex oraculo Parthenopæ rem divinam obiit, ac cursum peregit Lampadicum, quem mox quotannis celebrarunt Neapolitæ. Refert Cæl. ex Siculo Timæo. lib. Antiq. Lect. 11. cap. 27.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ, [Διοτίμος] Strombichi filius, historicus quidam fuit, qui legationes Atheniensium enarrans, e Cilicia per Cydnum in Choaspen flumen adnavigasse, quod præter Sufa defluit, & quadragesimo denum die, ad Sufa se pervenisse scribit. Author Strab. lib. 1. Plures Diotimos enumerat Jonf. Philof. 2. 15. Extr. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 2. p. 403.

ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ, [Διοτρεφής] Sophista clarus fuit, ex Antiochia urbe oriundus, quem Hybreas maximus Strabonis tempore orator, audit, ut idem ipse testatur lib. 13.

ΔΙΟΧ, Genus piscis, frequens in Ponto. Festus.

ΔΙΟΧΙΠΠΟΣ, Athleta nobilis, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 11. Alius ejusdem nominis, Poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. conf. Voss. de Hist. Gr. 3.

Alius, Miles Alexandri magni, mira fortitudine provocatus a Corrago milite item Macedone, clava eum cecidit. Author Ælianus. Hist. Var. 10. 22.

Alius, inter veteres Medicos nobilis. Gell. 17. 11. V. **DEXIPPUS**.

D I P

ΔΙΠΕΧΑΙΡΕ, es. f. [διπεχαιρή] Pars est bicubitali spatio. Id enim sonat διπεχαιρῶς. V. Vitruv. 1. 2. & Baldi Lex. p. 40.

ΔΙΑΦΑΛΑΝΓΙΑ, æ. [διφαλαγγία] Ordo quidam instruendæ aciei. Latinis est Ala.

ΔΙΦΗΛΟΣ, [Διφήλος] Architectus fuit in perducendis ad finem operibus tardissimus, adeo ut locum fecerit proverbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. 3. Q. frat. 1. cap. 1. Apud herum recte erat: in Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiorum. Locus erit proverbio, quoties volumus significare Aliquem natura tardum, magnum solitæ negligentia cumulum adjecisse. Plures ejusdem nominis recenset Vollius de Hist. Gr. 3. adde de Poet. Gr. cap. 8. & Juven. 3. Sat. 120.

ΔΙΠΗΡΕΤΙΚΟΣ, V. **DIAPHORESIS** & **DIAPHORETICUS**.

ΔΙΦΗΡΟΣ, [Διφήρος] Bis anno fructus gerens. Sic Biferas ficus Latini dicunt. Diphoros syllogismos Dialectici vocant, in quibus eadem propositionibus est conclusio: ut, Si dies est, dies est: sed dies est, igitur dies est.

ΔΙΦΗΡΗΣ, Gemma est Plin. lib. 37. cap. 10. duplex, candida ac nigra, mas, ac foemina; genitale utriusque sexus distinguente linea. Harduinus leg. Diphyses.

ΔΙΦΡΥΧ, vel potius **ΔΙΦΡΥΓΕΣ**, [διφρυγές] quid sit, declarat Plin. lib. 34. cap. 13. ubi de ærariis officinis, & præparatis ex ære. Facile ab ea discernitur, quam in iisdem officinis diphrygem vocant Græci, ab eo quod bis torreatur, &c. conf. Cels. 5. 7. & 22. Dioscor. 5. 120. Scribon. Larg. 227. 247.

ΔΙΠΘΕΡΑ, æ. Pellis Amalthæ capræ, in qua res humanas scribere dicitur Jupiter. Item Operculum libri. Est & Pastoricium ex pellibus indumentum, quod quidam vocant Rhononem: nonnulli etiam Betam appellant. Scribit Herodot. Jonas βίβλος dicere διφθέρας, quod aliquando ob penuriam papyri pellibus uterentur, tum caprinis, tum ovillis. Hinc est illud proverbium, Diphtheram fero Jupiter inspicit. & Antiquiora Diphthera. V. Erasmus in Chilibad. Polluc. 7. 15. Ælian. Var. Hist. 9. 3.

ΔΙΠΘΕΡΙΑ, æ. f. pro Libro seu membrana Pergamena ex Dipthera seu pelle facta. Sic Cic. 15. Att. 24. Quatuor διφθέρας sunt in tua potestate. Ita meliores Libri. Sed nonnulli διφθέραν hoc in loco legunt, quod explicat Manutius in Comment. ad loc. V. Bos. ibid.

ΔΙΠΘΗΝΓΟΣ, i. f. [διπθηνγός] Conglutinatio duarum vocalium in eadem syllaba, vim suam retinentium, ut æ, œ, &c. Isid. 1. 15.

ΔΙΠΗΥΣ, is. f. [διπηύς] Biformis, herba. Apul. de Herb. cap. 47.

ΔΙΠΛΑΣΜΟΣ, [διπλασμός] Duplicatio. Sic & Grammatici vocant figuram, ubi consonans in medio duplicatur, quod Iones faciunt, & Poetæ. ut ἐννεπε pro ἐννεπε.

ΔΙΠΛΑΝΓΙΟΝ, ii. n. Vas duplex. Priscian. 1. 19. Amurea diplangio cocta. V. Reines. Var. Lect. p. 512. & infra **DIPLOMA**.

ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ, Duplum. V. Vitruv. 3. 1. Mart. Capell. 2. p. 265. Diplasio conficitur, i. e. Uno duobus collato.

ΔΙΠΛΕ, es. f. Nota est quam scriptores veteres apposerunt in Libris ad distinguenda loca notabilia ab aliis. V. Isid. 1. 20. Cic. 8. Att. 2. Animadvertito locum, ubi erit Diple. In quibusdam codicibus Gr. scribitur διπλη. V. ibi Malaspin.

ΔΙΠΛΕΘΡΟΝ, [διπλεθρον] Spatium est ita præfinitum, ut ex quoquo latere pedes ducentos & quadraginta efficiat. Sic etiam duo plethra continebit, unde & nomen habet. V. Plura apud Alex. Genial. Dier. lib. 2. cap. 20. Strab. lib. 7. Diplethrum, inquit, stadii est pars tertia, nimirum jugera duo. Hæc ille ex Polybio.

ΔΙΠΛΗΝΘΙΟΣ, Adj. Constans duorum Laterum ordine, ut paries Diplinthius. Vitruv. 2. 9. conf. Baldi Lex. p. 40.

ΔΙΠΛΟΙΣ, idis. [διπλοῖς] Vestis duplicis genus, ut ex ipso statim etymo apparet, quidpiam duplicato compositum significante. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. conf. Isid. 19. 24. & Apic. 4. 2.

ΔΙΠΛΟΙΔΙΟΝ, [διπλοειδιον] Vestis genus mulieribus proprium, cujus meminit Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. Pollux item lib. 7. cap. 13.

ΔΙΠΛΩΜΑ, ætis. [διπλωμα] est quas, Patentes literas, appellamus: cujusmodi sunt Edicta & Mandata principum regio signa sancta, & quas, Bullas Pontificias, vocant. Cic. 6. Fam. 12. Diploma statim non est datum. De literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quidpiam duplicato compositum significans, aut complicatum, ut Lintheum, quod & πινθημα dicitur. Macrobi. 1. Saturn. 23. Consulunt hunc deum & absentes, missis diplomatibus consignatis, rescribitque ordine ad ea quæ consultatione abdita continentur. Diplômata appellat Chartulas complicatas, & lino trajectas, obsignatasque: quo in loco, Codicillos etiam Latine vocat. Cic. in Pison. 90. Mitto diplomata tota in provincia passim data: mitto numerum navium, sum-

manque prædæ. i. e. Edicta quibus naves exigendas mandabas, quum provincie præfess. Inde fit ut Diplomata vocati sint Codicilli qui dabantur cursoribus, ut liceret eis uti equis & vehiculis publicis. Cic. 10. Att. 19. De diplomate admiraris, quasi nescio cujus te flagitii infimularum, &c. Ex Budæo.

Diplomata esse videntur quæ Evectiones vocantur, per totum titulum de Cursu publico, lib. 12. C. Latine, ut arbitror, Duplices tabellæ dicuntur. Venulejus in 1. Continuus. §. Quum ita stipulatus sim. D. de Verborum obligationibus, Ut qui Ephefi daturum se sponderit, neque diplomate diebus ac noctibus, & omni tempestate contempta iter continuare cogatur. Et paulo post, Quod si diplomate usus, aut felici navigatione maturius quam quisque pervenerit Ephefum. Modestinus in 1. eos qui. D. ad legem Corneliam de falsis, Qui se pro milite gessit, vel illicitis insignibus est usus, vel falso diplomate vias comœavit: pro admitti qualitate gravissime puniendus est. Simile erat apud Persas ἀγχαρῶν δρόμημα, i. e. ut Herodotus inquit lib. 8. cursus celerrimus equitum: quales in Gallia Postas vocant. Hi Latine Pegasarii dici possunt. Antiqui Veredarios vocaverunt. Budæus.

Reviviscunt diplomata. Tacit. 2. Hist. 54. V. Alcibi. Annotat. in Tacitum. Diploma etiam Græcis medicis vocatur Duplex vas, idem ac **DIPLANGIUM**, de quo supra, quo nihil hodieque myropolii familiaris est: nimirum quum vas quod pharmaca habeat, in aliud vas sive lebetem aqua plenum imponitur, quod ipsum sit prunis impositum. Vox est Galeno frequens. Huic respondet in arte Destillatoria, quod Vulgo Balneum Mariæ vocant.

ΔΙΠΝΙΤΙΣ, idis. [διπνιτις] Cœnatoria vestis Latine verti potest, quæ videlicet in cœnis utebantur veteres. Dion in Adrian. Cornelius, inquit, Fronto perveperit quandoque ab cœna domum repetens, officium cuidam præstiturus in veste dipnitide judicium est ingressus, ac judices ita salutavit, ut non matutino uteretur verbo χαῖρες, id est ave: sed vespertino ὄριαντε, quod salve interpretantur. In codicibus Latinis Senatoria vestis pro Cœnatoria legitur nonnunquam, sed mendose, ut liquet. Conf. **TRECHEDIPNA**.

ΔΙΠΝΟΛΟΓΙΑ, [διπνολογία] Cœnandi ratio Græcis dicitur, aut de cœnis sermo: sic Gastronomia, Ventris lex, unde & Gastronomi. Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 25.

ΔΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΑ, æ. m. [διπνιτισφιστής] Qui inter cœnandum philosophatur. xv. Dipnosophistarum Libri ab Athenæo conscripti largum eruditionis apparatus continent.

ΔΙΠÆΝΟΣ, Marmorarius, qui Medis imperantibus, priusque quam Cyrus apud Persas regnare inciperet, Olympiade circiter quinquagesima secunda, primus omnium marmore sculpendo inclaruit. Plin. 36. 4.

ΔΙΠΟΛΙΣ, [Διπόλις] Lemnus sic vocatur: habet enim in se Hephestiam & Myrinam. Etymol.

ΔΙΠΟΔΙΟΝ, [διποδιον] Genus calceamenti Critiæ memoratum apud Pollucem, lib. 7. cap. 22. qui ea dicit esse, quas ἐπιδοκρεπίδας vocant.

ΔΙΠΟΝΔΙΟΝ, & **ΔΙΠΟΝΔΙΟΣ**, vel **DUPONDIO** & **DUPONDII**, ii. [διπώνδιον] a duobus ponderibus dicitur. Nam ut Varro docet, l. 8. de L. L. p. 132. Steph. Duos asses pendebat. Aliis duos sextantes nostros valuit, i. e. Denarios quatuor. Dupondium igitur valebit octo denarios nostros. Quare Cic. pro Quint. 52. Dupondium pro Pecuniola posuit, Si dupondius (inquit) tuus ageretur Sexte Navi, si in parvula re captionis aliquid vereretur, non statim ad Cajum Aquilium, aut ad eorum aliquem qui consuluntur, cucurrisses? Ex Budæo. In Orat. pro Quint. legitur ex verustissimo codice, Si de prædiis tuis ageretur Sexte Navi. Plin. lib. 33. cap. 3. Librales, (unde etiam nunc Libella dicitur, & Dupondius) appendebantur asses. Sen. Epist. 18. Dupondio satur, i. e. vili cibo & parvo, duobus assibus sc. parando. V. Vet. Schol. ad Pers. 2. Sat. 59.

Dupondium, Duorum pedum mensura. Veteres enim pedem pro asse sive Pondo habuerunt, quod in duodecim æquas partes dividebatur, nimirum in duodecim uncias, sive pollices. Columel. lib. 6. cap. 19. Habet in longitudinem pedes novem, & in latitudinem pars prior dupondium femissem, pars posterior quatuor pedes.

ΔΙΠΟΝΔΙΑΡΙΟΣ, Adj. [διπνώνδιος] Plin. lib. 34. cap. 2. Et aurichalci bonitatem imitatur in festertis dupondiaris, Cypro suo assibus contentis. Dupondiaris orbiculus. Columel. lib. 4. cap. 30.

ΔΙΠΣΑΚΟΝ, Spina alba, quæ & Aspalathus & Diacheton vocatur, ut ait Plin. lib. 24. cap. 13. Latini Cacabum vel labrum Veneris vocant: Profert autem carduum lanis purgandis idoneum. Ruell. lib. 1. cap. 20. Dipfacum nomen invenit quasi titulosi, quod concavo alarum sinu rorem vel imbrem concipiat, quo velut ad abigendas sitis injurias abutatur. Labri Veneris nomenclationem & carinato foliorum habitu contraxit, quæ se anfractuosa sinuant ambage, pelvim vel lavacrum exprimentia, semperque rorulenti laticis aut pluvii fidelis modo tenacia.

Dipfacos, Herba, quæ folia habet lactucæ, bullasque spinosas in dorsi medio, caulem duum cubitorum, iisdem spinis horridum, genicula ejus binis foliis amplectantibus, concavo alarum sinu, in quo subsistit ros falsus. In cacumine capitula sunt echinata spinis. Plin. lib. 27. cap. 9.

ΔΙΠΣΑΚΟΣ, i. Renum quædam affectio. V. **DIABETES**.

ΔΙΠΣΑΣ, Nomen est lenæ, quam Ovidius insectatur, quod puellam suam meretricia arte instrueret. Sic enim scribit 1. Amor. 8. 2.

Est quædam (quicunque volet cognoscere lenam,

Audiat) est quædam nomine Dipfas anus. Forfan ducitur a

DIPFAS, ædis. f. [διψάς] Serpens, sic dicta quod ii quos mordicus apprehenderit, siti inarefeunt vehementius, ad potumque effervescent, ac inde incessanter haurientes dissiliunt mox. Cæl. lib. 25. cap. ult. Et Dioscor. lib. 8. cap. 119. ex Hermolai versione, Dipfasis morsus comites sunt tumor quidam solutus, sitis contenta, vehementer, nunquam explebilis, nunquam interquiescens. Ob id ipsa dipfas, ab aliquibus prester, ab aliis caufos vocata est. Lucan. lib. 9. 610.

— in mediis sitiebant dipfades undis. Ibid. 738. hujus

veneni vim multis verbis elegantissime describit,

Signiferum juvenem Tyrheni sanguinis Aulom

Torta caput retro dipfas calcata momordit, &c. Meminit

Plin. lib. 23. cap. 8. [Ceterum Dipfas lena sine dubio nomen ab vitiobuit familiari huic generi. Διψάς enim Græcis & Bibulam denotat.

DIPSETICA, [διψητική] Dioscorides nuncupat quæ nimium aurent, sic ut Adipfa, quæ minuunt, & Acræpala, quæ ebrietatem prohibent. Refert Cæl. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 28.

DIPSONTES, [*διψόντες*] i. e. Sitientes, authore Philostrato dicebantur, qui clepsydrii auscultationibus interesse poterant, quibus Adrianum Tyrium ascriptum refert ab Herode Attico. tanquam rei maxime arcanæ. Item Pausaniam Cappadocæ unum ex iis fuisse scribit qui clepsydrii participes forent. Ex Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 39.

DIPSON, ontis. Fluvius est Ciliciæ, ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8. 255. — Tauroque videt Dipsona cadentem, &c.

DIPTERUS, Adj. Duas quasi alas habens; ut, Ædes dipteræ, duplicem columnarum ordinem habentes. Vitruv. 3. 1.

DIPTOTA, [*διπλωτα*] dicuntur Nomina duos tantum casus habentia. V. Gram. e. g. Iliad. 1. 6.

DIPTYCHUS, a, um. Adj. a Gr. *διπλῦχος* ex *dis* bis, & *πλῶσεν* plicare. V. Etymologic. Magn. q. d. duplex vel bis plicatilis. Tribuitur modo Vestibus, modo Tabellis epitheton, sed frequentius hisce. V. Polluc. 1. 4. S. 18. qui ex Herodoti Polymn. extr. *διπλῶν διπλῶν* affert. Tabellas ligneas convertit Iustinus 1. 2. C. 10. V. & Suid. ac Hesych. h. v. Sequiori ævo frequentius n. pl. Substantive utuntur *DIPTYCHA*, orum. ut ex Schol. Cruqv. Horat. ad Epod. 12. 2. & Schol. Juvenal. Sat. 9. v. 36. cognoscere licet. V. Iliad. & Schurzfl. Scribebant etiam Diptyca, omiſſa aspirata. Olim Latine potius Pugillares Duplices, vel Duplices tabellas vocabant, sicut Triplices *τρίπληχες*, ut ex Martialis Apophoretis Ep. 3. & seq. videre licet. Ovid. de Rem. Am. 667.

Et manus, & manibus duplices cecidere tabellæ.

V. Heinf. Cur. Sec. ad Amor. 1. 12. 27. Suet. Aug. C. 27. Rutgerf. V. L.

6. 18. Salmaf. ad Hist. Aug. p. 16. & inprimis Du Fresne in Gloss. Lat. h. v. Conf. **DUPLEX** infra

Diptycha alius generis Consulium, aliorumve Magistratum nominibus inscripta, & imaginibus exornata, ex ebore potissimum affabre facta, & fortassis pugillaribus condendis destinata, quæ sportulæ loco amicis mittere consueverant. De his quoque V. Cangium ibid. tum in Syntagm. de Nummis Imp. Clol. a princ. Eleganter describuntur a Claud. I. 3. de Laudib. Stilic. 345.

Tum virides pardos & cetera colligit Austri

Prodigia, immanesque simul Latonia dentes:

Qui secti ferro in tabulas, auroque micantes,

Inscripti ruilum cœlato consule nomen,

Per procures & vulgus eant.

Diptycha alia rursus Ecclesiastica, quorum tria genera commemorat Cælius, Episcoporum, Vivorum, & Mortuorum. q. V. ut & Hierolex. Domin. & Car. Macri. De toto genere extat Dissert. C. A. Saligii. Halæ 1731. Translate eleganter usus est Ambros. Hexaem. 5. 8. de Cancr. marini astutia in ostreis capiundis: Explorat, si quod ostrem remotis in locis ab omni vento, ad solis radios diptychum illud suum aperiat, & referet claustra testarum, &c.

D I R

DIRA, [*Διρα*] Strabo lib. 16. Angustiæ Æthiopiam versus a promontorio sunt, quod Dira nominatur, & oppidum eodem nomine, quæ loca ab Ichthiophagis habitantur. Hæc ille.

DIRADIO, are. In radios componere. Columel. lib. 5. cap. 6. Validam ergo vitem in ramos diducere cenſeo, & traducibus dispergere atque diradiare.

DIRADIATIO, ōnis. apud Vitruvium.

DIRADIOTES, V. **DERADIOTES**.

DIRARO, arē. Rarum aut Tenuem facere. Cæl. Aurel. Acut. 1. 11. 48.

DIRÆ, arum. V. infra **DIRUS**.

DIRCA, Oppidum a Syene & prius Arabiæ latere, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29. Al. Dirca.

DIRCE, [*Διρκη*] Mulier Babylonia & formosa, quæ quoniam Palladi consecrata fuerat, quum se lavaret, versa est in piscem. V. **DERCETO**. Alia fuit Dirce, uxor Lyci regis Thebarum, quam accepit repudiata Antiopa Zethi & Amphionis matre. Hi ad ulciscendam injuriam matri factam, tauro indomito Dircen alligaverunt, eamque sic extinxerunt, ut est apud Propert. lib. 3. 15. 37.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam

Vinxerunt Dircen sub truci ora bovis.

DIRCÆUS, Adj. Thebanus.

Amphion Dircæus. Virg. 2. Ecl. 24.

Cohors Dircæa. Lucan. lib. 4. 550.

Campus Dircæus. Stat. 6. Theb. 904.

Cygnus Dircæus ab Horatio Pindarus nuncupatur; 4. Carm. 2. 25.

DIRCENNA, Fons est gellidissimus in Hispania Tarraconensi, non procul a Bilbili. Martial. lib. 1. 50. 17.

Avidam rigens Dircenna placabit sitim.

DIRCETIS, f. Lapithonia Nympha. Stat. Theb. 7. 298. V. **DERCETO**.

DIRECTARIUS, **DIRECTE**, **DIRECTIO**, **DIRECTUS**. V. **DIRIGO**.

DIREPTIO, **DIREPTUS**. V. **DIRIMO**.

DIREPTIO, **DIREPTOR**, **DIREPTUS**. V. **DIRIPIO**.

DIRIBEŌ, ēre. Distribuire. Sunt qui Diribo, ēre proferunt, sed nullo exemplo. Passivum Diribeor restituit etiam Valerius 9. 12. 7. Steph. Pighius: Dum sententiæ diriberentur. ubi MSS. Dirivarentur, vel Diruarentur. Est enimvero in eorum numero hoc verbum, quæ propter inſcitiam librorum plerumque corrupta leguntur in MSS.

Diribere, & **Dirimere**, illud tabellarum, hoc suffragiorum video proprium verbum fuisse: neutrum autem, satis fuisse manifestum. **Diribere** tabellas significat, distribuere. diribebantur autem iis, qui suffragium laturi essent. de quo sic Cic. in oratione in Pisonem 36. Hoc certe video, vos rogatores, vos diribitōres, vos custodes fuisse tabellarum. & in ea, Post reditum in Senat. 28. Quando illa dignitate tot rogatores, diribitōres, custodesque vidistis? loquitur autem Cicero de lege pro ipsius reditu comitiis centuriatis lata. Nec dubito, quin legendum sit, Diribeantur, non Diripiuntur, in ea in Pisonem 96. in eo loco: An ego expectem, dum de te *LEX*, tabellæ diripiuntur? ita hoc verbum non in comitiis solum, verum etiam in iudiciis usurpatum patebit. nam hoc proximum exemplum satis plane iudicium, quod Pisoni Cicero minatur, significat. Plin. autem ad alias res transit hic hoc verbum. ait enim sic lib. 36. cap. 15. En hic est ille terrarum victor, & totius domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit. Quod autem in oratione pro Planc. 14. vir diligens & eruditus legendum putat, pro **Direptio**, **Diribitio**: rectius opinor sensisset, si **Direptio** reponere voluisset. quum enim populus, aut iudices tabellas; voluntatis indices, in citas deposuerant, tum ut intelligeretur, quæ

tabellæ legem probarent, quæ rejicerent, aut quæ seum abſolverent, quæ condemnarent, omnes dinumerari, & separari necesse erat: id autem, **Dirimere**, eaque actio **Direptio** vocabatur. id ita esse, plane demonstrat Varro de R. R. lib. 3. C. 2. Comitiis, inquit, ædilitiis, quum ego atque Axius suffragium tulissemus, Axius mihi, Dum dirimuntur. inquit, suffragia, vis potius Villæ publicæ utamur umbra, quam privati candidati tabellæ? sic enim scriptum est in veteribus libris, non, ut a quibusdam, hujus verbi vim ignorantibus, nimis temere est intrusum, **Diribentur**. In epistola quoque 4. lib. 3. ad Q. frat. Cato, inquit, **diruptis** tabellis de circulo se subduxit. ubi, **Direptis** legi malim: perspicue autem hujus verbi sententiam demonstrat Lucan. lib. 5. in illo versu

Et non admittæ dirimit suffragia plebis.

pro Dinumerat & discernit. Hæc ex observationibus P. Manut. V. Vossii Etymol. p. 183. Græv. ad loc. Cic. in Pison. 36. In primis vero Nic. Cruchium de Comitiis Ro. 1. 1. C. 3. & seq. ut & Car. Sigonii binas reprehensiones & ad has ejusdem Responsiones.

DIRIBITOR, ōris. m. [*διρεπτορ*] Minister, distributor. Apul. lib. 2. de Asin. Diribitores pluculi, splendide amicti, fercula copiosa scitule subministrata. Verum proprie sic vocantur, ut paulo ante dictum est, quod vel in iudiciis, vel in comitiis populi Ro. tabellas diribebant, vel, ut Cælius ait 1. 7. C. 6. Ant. L. qui suffragia candidatorum in digitos mitterant. Alias Cicero Distributores vocat. Fuisse autem honesti ordinis plerumque viros plenissime Gruchius docet q. V. Cic. Post redit. in Senat. 27. Quando illa dignitate rogatores, diribitōres, custodesque vidistis? Cic. in Pison. 36. & 96. V. & Pitisci Lexicon Rom. Antiq. Hinc

DIRIBITORIUM, ii. Edificium ad Diribitorum munus serviens, & qui dem apud Septa, regione Circi Flaminii, ut Victor tradit, de quo Dio 1. 55. ad Ann. 757. Sueton. Claud. C. 18. Plin. H. N. 1. 16. C. 40. Imaginationem ejus exprime studuit Nobiliss. Architectus Car. Fontana in libello cui tit. *Descorso sopra il Monte Citorio etc.* fol. Rom. 1694. ed. Sed vere ut fat bene, siquidem edificium *παραπύργον* exhibet, cum Dio p. 553. disseritis verbis doceat, ingens illud edificium unum fastigium habuisse.

DIRIBITIO, ōnis. Cic. pro Planc. 14. Nihil jam est quod populo supplicetur, nihil quod diribitio, nihil quod supplicatio magistratum, re nuntiatio suffragiorum expectetur, &c. Sic vulgo profertur; sed Gruterus ait veteres editiones, & MSS. omnes habere **Direptio**. Defendi tamen Gruchii conjecturam Græv. ex Cod. Erfurt.

DIRIGEŌ, ui, [*πηνυμαι*] ēre. [Scribitur & **Derigeo**, eamque scriptionem non spernendam puto.] Præ frigore aut timore, aut alio casu viribus destitui. Virg. 8. Æn. 475.

Diriguit visu in medio, calor ossa reliquit.

i. e. Dum me cernit, obstupuit, inquit Servius.

Hirsutæ dirigere comæ. Ovid. 3. Fast. 332. h. e. Riguerunt, sive Erectæ sunt. Virg. 3. Æn. 259.

At focus subita gelidus formidine sanguis Diriguit.

DIRIGO, exi, ectum, [*ειρύω, διαρύω, ὠρύω, συντείνω*] ēre. Oblisum emendare. Plin. in Paneg. Nam vita principis censura est, eaque perpetua: ad hanc dirigimus, ad hanc convertimur: nec tam imperi nobis opus est, quam exemplo.

Ad similitudinem alterius aliquid dirigere, i. e. Referre. Cic. 1. d. Orat. 9. Idem in Orat. 9. Ipsi in mente infidebat species pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius similitudinem, artem & manum dirigebat.

Ad aliquid se dirigere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Et ad ea se quisque dirigebat effingenda, quæ poterat.

Acies dirigere; pro Ordinare. Virg. 7. Æn. 281. Hirt. 5. Bell. Afric. 13. Interim Cæsar aciem dirigit simplicem propter paucitatem, sagittario ante aciem constituit.

Acies diriguntur pari utrinque spe. Tacit. 2. Ann. 45.

Acies oculorum ad aliquem dirigere. V. **ACIES**.

Affatus dirigere alicui. Claud. Epist. ad Olybr. 1.

Quid rear, affatus quod non mihi dirigis ullos.

Arcu dirigere tela. Hor. 4. Carm. 9. 18.

Artes dirigere ad voluptatem. Cic. 2. de Fin. Sic dirigere solertiam ac cœli cujusque mores. Plin. lib. 17. cap. 2.

Cogitationes suas ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 65.

Cacumen ramuli dirigere ad cœlum. Varro 1. de R. R. cap. 40. extr. Ejus autem ramuli, quem inseret, cacumen ut directum sit ad cœlum, curat Conjectura ad veritatem sæpissime dirigit. Cic. 1. de Divin. 25.

Cursum suum dirigere aliquo. Cic. pro Sext. 98. Quid est igitur propositum his Reip. gubernatoribus; quod intueri, & quo cursum suum dirigere debeant?

Cursum huc dirigere. Virg. 5. Æn. 194.

Eam direxit a media linea ad lævam. Cic. de Univ. 42.

Frontem aciei dirigere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Quid si enim præcipias Imperatori, quoties aciem instruet, dirigat frontem, cornua utrinque promoveat, equites pro cornibus locet?

Gressum dirigere. Virg. 1. Æn. 401.

Perge modo, & qua te ducit via, dirige gressum.

Hastam in aliquem dirigere. Ovid. 8. Met. 66.

Hastile certo ictu dirigere. Virg. 12. Æn. 490.

Jaculum dirigere totis viribus. Sen. Hippol. 6.

Iter dirigere. Cæs. Civ. 3. 30. Ipsi iter secundum eas terra direxerant.

Iter dirigere ad locum aliquem. Cic. 10. Fam. 11. Sic dirigere cursum ad littora. Cæs. 3. Bell. Civil. 25.

Iter navis dirigere. Ovid. 1. Fast. 4.

Judicium ad aliquid dirigere. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Judicium suum aliquo dirigere. Cic. in Orat. 237.

Judicium suum flectere & dirigere. Brut. ad Cic. Ep. 16. extr. Idem Cicero si deflexerit adversus alios iudicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio, &c.

In manum dirigere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 16.

Leges hominum ad naturam diriguntur. Cic. 2. de Legib. 13.

Literas ad aliquem dirigere. Modestinus.

Norma aliquorum quædam dirigere. Cic. 3. de Orat. 188.

Opus vatis dirigere. Ovid. 6. Fast.

Officium utilitate dirigere. Cic. 3. Off. 89. Sed tamen ad extremum utilitate, ut putat, officium dirigit, magis quam humanitate. i. e. Magis ad utilitatem quam ad humanitatem refert.

Oratio omnis dirigenda est, ad animi bona vel mala. Cic. Topic. 89.

Ordines arborum in quincuncem dirigere. Cic. de Senect. 59. Quum autem

autem admiraretur Lyfandei & pröceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum fubactam atque puram, &c. Pappim dirigit. Lucan. lib. 3. 592.

Regiones lituo direxit Romulus. Cic. 1. de Divin. 30.

Similitudo dirigitur ad. Plin. lib. 37. cap. 8. De Topazio praföide gemma. Ejus enim tota similitudo ad succum porri dirigitur.

Spicula dirigere dextra. Ovid. 12. Met. 606.

Vela in medio freto dirigere. Ovid. 1. Fast. 469.

Vifus dirigere ad aliquem. Claud. 2. in Eutrop. 134.

Voluptate omnia dirigere. Cic. 2. de Fin. 71. Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes, aut tueri aut retinere virtutem.

Vulnera dirigere. Virg. 10. Æn. 139.

Te quoque magnanimæ viderunt, Ifmare, gentes Vulnera dirigere, & balamos armare veneno. Ubi Servius, Aut vulnus pro sagitta posuit: ut 2. Æn. — insequitur infesto vulneré Pyrrhus: aut acerrime expreffit inevitabiles sagittas, dicens eum vulnera, non tela dirigere. V. Drakenb. ad Sil. 2. 92.

Utilitas dirigenda est honestate. Cic. 3. Off. 83.

Dirigere apud Plautum invenitur, pro Difcedere, inquit, Festus. Difcendere Scaliger, Difcidere emendat ex Vet. Cod. Dacer. Locum autem respici putant, qui est in Curc. 3. 5. 4.

Clypeatus elephantum ubi machara dirigit. al. Difficit. adde Burn. ad Quintil. 2. 5. p. 154. V. DILIGO ad extr. & Salmaf. ad Vopifci Prob. C. 19.

DIRIGENS, [διδύκων] Partic. Cic. 2. de Fin. 71.

DIRECTUS, Partic. [διδύκων] Cato cap. 18. Arbores ad ftipitem primum directos pedes sedecim. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. de auditu loquens, Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Idem pro Cæcin. 28. Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.

Acies directa. Virg. 2. Georg. 281. V. ACIES.

Judicium directum, quod vulgo Principale vocamus: quo scilicet recta agitur, & principaliter. Ulp. in l. 3. §. ibidem. D. ad exhib. Limes directus. Stat. 2. Sylv. 2. 84.

Quæ tibi Parthenopen directo limite ponti Ingerit. Loci in vitia directi. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Membrana directa plumbo. Catul. ad Varum 8.

Oratio directa, Quæ ambagibus caret. Liv. 1. Bell. Pun. Hæc directa percontatio ac denuntiatio belli magis ex dignitate populi Romani visa est. Passu invicem directo contendere. Tibul. lib. 4. 1. 93.

Sermo directus & Averfus, contraria. Quintil. lib. 2. cap. 13. Ad judicem omni sermone directo, an aliquando averfo per aliquam figuram dicendum sit.

Viæ directæ. Lucret. lib. 4. 613.

At simulacra viis directis omnia tendunt.

Viæ ductæ & directæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Succus is quo alimur, perminat ad jecur per quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adhærent.

DIRECTUM, i. n. [ἐπὶ τὴν] Cic. in Partit. 130. Æquitatis autem vis est duplex, cujus altera directi, & veri & justi, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur.

DIRECTE, five **DIRECTO**, Adv. [ἐπὶ τὴν, ἐπὶ τὴν] Cic. in Partit. 46. Alterum ad fidem directo spectat. Ibid. 24. Ut quum semel dictum sit directe. Idem 4. Acad. 66. Eoque directius gubernant quod eam teneant? Ferri directo deorsum. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. Ait atomum, quum pondere & gravitate directo deorsum feratur, declinare paululum.

Directo aliquid optare, pro Simpliciter, opponitur Sub conditione. Sen. Epist. 67. Illa bona directo optamus nobis: hæc, si necesse erit.

Directo libertatem accipere. Ulp. in l. idem est D. de militar. testam. Sed perinde habendum esse, ac si eidem servo libertas simul & hæreditas directo data esset.

DIRECTIM, aliud Adv. Macrobi. 7. Saturn. cap. 14. Id oculorum domesticum profluvium, si reperit in circumfuso nobis aëre lucem, per eam directim pergit, quandiu corpus offendet.

DIRECTIO, onis. f. [διδύκω] ut directio ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap. 7. in fine.

Rationis directio ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap. 6. Virtruv. 7. 1.

DIRECTarii, qui appellantur, h. e. hi, qui in aliena conacula se dirigunt furandi animo: plus quam fures puniendi sunt. Ulp. l. Saccularii. D. De extraord. crimin. V. Diætarii fures. conf. Parei Lex. crit. p. 363.

DIRIMO, emi, emptum, [διαιρέω, διαιρῶ, ἀπαρτῶ] ère. ex Di vel Dis, & Emo emis compositum; significat Separare five Dividere, quum quis se medium opponit inter concertantes, five aliud quidpiam quomodocumque componit, aut separat. Plaut. Amph. 1. 1. 99.

Sed prælum id tandem diremit nox inventu suo.

Prælum dirimere. Cæf. 1. Bell. Civil. Hirt. Bell. Alex. cap. 46.

Dirimere atque diftrahere. Cic. 3. de Nat. Deor. 29. Corpus autem immortale nullum esse, ne individuum quidem, nec quod dirimi diftrahere non possit.

Actionem dirimere. Plin. Jun. Actionem meam, ut prælia solet, nox diremit. i. e. Interruptit, & in alium diem rejecit ejus exitum. Budæus.

Affinitatem Claudius diremit. Tacit. 13. Ann. 23.

Arma dirimere. Lucan. lib. 1. 104. — sic ubi fæva Arma ducum dirimens miserando funere Craffus.

Auspicia dirimi dicuntur, quum Rata esse nequeunt, h. e. Irrita fiunt, dissolvuntur, discutuntur, disturbantur. Plin. lib. 8. cap. 82. Nam foricum occentu dirimi auspicia annales refertos habemus. Budæus.

Bellum sanguine dirimi. Virg. 12. Æn. 79.

Certamina dirimere. Ovid. 5. Met. 314.

Cedemus sylvis, dirimant certamina Nymphæ.

Charitatem dirimere, & Dirimere veterem conjunctionem cum aliquo. Cic. de Amicit. 27. Idem 3. Fam. 10. Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias suscepisset, veterem conjunctionem diremiffem, quam novam conciliaffem.

Colloquium dirimere. Cæf. 1. Bell. Gall. 46.

Conjunctionem civium dirimere. Cic. 3. Off. 23. Hoc enim spectant leges, hoc volunt, incolumem esse civium conjunctionem: quam qui dirimunt, eos, morte, exilio, vinculis, damno coercent.

Connubium dirimere. Liv. Decad. 1. lib. 4.

Consilium dirimere. Sallust. in Catil. C. 18. extr. Quia nondum frequentes armati convenerant, ea res consilium diremit.

Controversiam dirimere; est Dijudicare, seu Finem imponere controversiæ. Ovid. 6. Fast. 98. Cic. 3. Off. 119. Quo magis reprehendendos Calliphonem & Dinomachum judico, qui se dirempturos controversiam putaverunt, si cum honestate voluptatem tanquam cum homine pecudem copulavissent i. e. Ad concordiam inter se contentendentes philosophos adducturos. Sic Dirimere litem, inquit Cicer. 1. e. Dissolvere & decidere. Budæus.

Controversia dirimit omnia. Cic. 2. de Legib. 54.

Irās & Altercationes dirimere. Liv. 1. 3.

Litem dirimere. Ovid. 1. Met. 21.

Nox diremit. Cic. 2. Q. frat. 13. Actum est eo die nihil, nox diremit.

Pacem alicujus dirimere. Cic. pro Cælio 34. Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, ut tu amerum turpissimorum quotidie fœdera ferires?

Prælia voce diremit. Virg. 5. Æn. 467.

Res dirimenda alicujus arbitrio. Ovid. 6. Fast. 98.

Rem susceptam dirimere, pro Interpellare, obturbare, dissolvere. Cic. 2. de Legib. 1. Quid enim majus est, si de jure quærimus, quam posse a summis imperiis, & summis potestatibus comitiatus, & concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere? quid gravius quam rem susceptam dirimi, si unus Augur ALIUM dixerit?

Rixam dirimere. Plaut. Amph. 1. 1. 99.

Sententias dirimere. Plin. Epist. 167. Quid lex? non aperte docet dirimi debere sententias occidentis & relegantis, quum ita discessionem fieri jubet? Idem est ac DIVIDERE SENTENTIAS. V. in utraque v.

Simulates dirimere. Liv. 8.

Societatem humani generis dirimere. Cic. 3. Off. Hi dirimunt communem humani generis societatem. h. e. Dissolvunt, diffociant. Budæus.

Societatem coire cum aliquo, & Dirimere, contraria. Cic. 2. Philipp. 24. Utinam, Cn. Pompeji, cum C. Cæsare societatem aut nunquam coiffes, aut nunquam diremiffes.

Societatem officiorum dirimere. Cic. pro Sylla 6. Non enim jam se ullo officio cum illo conjunctum arbitrabatur, quum ille tanto scelere commisso, omnium officiorum societatem diremiffet.

Suffragia dirimere. Varro de R. R. lib. 3. cap. 2. in ipso pene initio, Vis, inquit, dum dirimuntur suffragia, potius villæ publicæ utamur umbra, quam privati candidati tabella? i. e. Dum ex fumis suffragiorum collectis, constituetur quis plurima puncta tulerit. In vestustioribus tamen codicibus legitur Diribentur. Hæc Budæus in Foenfib. V. DIRIBEO.

Tempus dirimere, & Proferre diem, cognata sunt verba. Cic. 1. de Divin. 85. Quid enim habet aruspex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? i. e. In alium diem id quod agendum instabat, rejiciat. Budæus. V. DIFFINDO.

Dirimuntur oppida unius diei itinere: i. e. Distant inter se unius diei itinere, five absunt inter se. Plin. Epist. 94. lib. 6.

DIREMPTUS, Partic. [διελημμένον] Lucret. lib. 1. 115. Mors dirempta.

Dirempta mari gens. Plin. in Paneg. Qui diremptam mari gentem, ut partem aliquam populi plebisque Romanæ aleret ac tueretur. i. e. Separatam, & disjunctam. Liv. 5. Bell. Pun. Una profecti ambo duces, exercitusque, Celtiberis prægredientibus, ad urbem Anitorgin in conspectu hostium, dirimente amne, ponunt castra.

DIREMPTUS, ūs. [διελημμένον] Separatio. Cic. 1. Tuscul. 71. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur. Legitur & Direptus.

DIREMPTIO, ōnis f. [παράτασις] Productio temporis vel magistratus in aliud tempus. Cic. pro Planc. 14. Nihil jam est quod populo supplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod supplicatio magistratum, renuntiatio suffragiorum expectetur. V. DIRIBITIO.

DIRINI, Populi in secunda regione Italiæ a Plinio collocati. lib. 3. cap. 11.

DIRIPIO, ui, eptum, [δικοπιζω, ἀρῶ καὶ φέρω, ἡρπίζω] ère. Omnia in diversas partes rapere, ut fit in urbium expugnatione. Gellius, Nam quum oppidum Tholosanum in Italia Q. Cæpio Consul diripuisset, multumque auri in ejus oppidi templis fuisset. Cic. 16. Fam. 12. Domos nostras & patriam ipsam, vel diripiendam vel inflammandam reliquimus. Sic Diripere urbes, diripere bona, diripere prædam. Cæf. 3. Bell. Civil. 31.

Divexare omnia, & diripere. Cic. 11. Philipp. 4. Alteri se Brutus objecit, impetumque furentis, atque omnia divexare, & diripere cupientis vitæ suæ periculo colligavit, a progressu arcuit, a reditu refrenavit.

Expilare & diripere focos & provincias. Cic. pro Lege Manil. 57. Quum cæteri ad expilandos focos, diripiendasque provincias, quos voluerunt, legatos eduxerint.

Diripere & vastare. Cic. 5. Att. 20. Ibi dies quinque morati, direpto & vastato Amano, discessimus.

Aras diripere, Dejicere, dissipare. Virg. 12. Æn. 283. Servius.

Dapes diripere. Virg. 3. Æn. 227.

Domum diripere. Cic. Post red. in Senat. 17.

Ensem diripere. Ovid. 13. Met. 386. In emendatis codd. Adripit enssem, Equis diripi. Ovid. 5. Fast. 310.

Hippolyte infelix, velles coluisse Dionen, Quum consternatis diriperis equis.

Opes diripiuntur. Ovid. 3. Trist. 10. 58.

Diffugiunt alii, nullisque tuentibus agros Incustoditæ diripiuntur opes.

Patrimonium dignitatis diripere. Cic. 3. de Orat. 3. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis.

Tunicam diripui. Ovid. 1. Amor. 5. 13. [Deripui in emendatis V. DERIPIO. Sæpissime enim hæc confusa, & sequens sane Valerii locus voreor, ut recte habeat.

Victoriam diripere, pro Eripere. Valer. lib. 3. cap. 2. de Fortitudine ext. 4.

Vestem a pectore diripere. Ovid. 9. Met. 635.

Diripere aliquem & loco, pro Vi abstrahere. Cic. de Provinc. Consul. 13. Hos de provinciis si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis? [Et hic Deripiendos cum melioribus libris legendum, & sequenti quoque loco Deripuisset. ubi Græv. V.

Diripere de autoritate alicujus, per translationem. Cic. pro Sylla 2. Sed ut ille, Judices, quantum de mea autoritate diripuisset, tantum se de hujus præfidiis diminuturum speravit.

Est & Diripere, Cupide emere. Vetus auctor vitæ Persii, quem docti Suetonium putant: Editum librum continuo mirari homines & diripere ceperunt.

DIREPTUS, a, um. Partic. [διεπταμένον] Cic. 1. de Fin. 43.

- Domus direpta. Virg. 2. *Æn.* 563.
 Membra direpta manibus nefandis. Ovid. 3. *Met.* 540.
 Mœnia direpta. Lucan. lib. 6. 35.
 Opes direptæ. Claud. 1. in *Eutrop.* 168.
 Pellis direpta. Ovid. 3. *Met.* 52.
DIREPTUS, ūs. m. Cicero pro *Destructione ac solutione conjunctorum* posuit, 1. *Tusc.* 71. Est, inquit, interitus quasi discessus, & secretio ac direptus earum partium, quæ ante interitum vinctione aliqua tenebantur. Spartian. Severi vitæ cap. 19. Res Romana prædonibus direptui fuit.
DIREPTIO, ōnis. f. [*ἀρπάζω*] Cic. 2. *Off.* 79. Tanta sublati legis & iudiciis expilatio, direptioque fociorum, ut imbecillitate, &c. Sic 1. in *Catil.* 18. Direptio & vexatio fociorum.
 Bonorum direptiones & naufragia. Cic. 4. *Fam.* 13. Verforque in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.
 Direptioni & incendiis relicta urbs. Cic. 4. *Fam.* 1.
DIREPTOR, oris. m. [*ἀρπακτής*] Cic. 3. *Philipp.* 27. O præclarum custodem ovium (ut aiunt) lupum, custodie urbis, an direptor & vexator esset Antonius?
 Prædator & direptor. Cic. 2. in *Catil.* 20. Quos ego utrosque Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumque pono.
DIRIS, V. *DYRIS*.
DIRUMPO, ūpi, uptum, [*ἀφρήνυμι*] ēre. Frangere, scindere. Plaut. *Curcul.* 2. 1. 7. Geminus in ventre videor habere filios: Nihil metuo nisi ne medius dirumpar miser.
 Dirumpere ludum, Impedire ne perficiatur. Plaut. *Pœn.* 1. 1. 7.
 Plausu alicujus dirumpi. Cic. 12. *Fam.* 2. Itaque jam non studiosus ludorum, infinitoque fratris tui plausu dirumpitur. Invidia scilicet.
 Se dirumpere. Cic. 7. *Fam.* 1. Dirupi me pene in iudicio Galli Caninii familiaris tui. Clamore scilicet.
 Societatem Dirumpere. al. *Dirumpere*. Cic. 3. *Off.* 21. Et apud Eund. in *Amicit.* 87. Dirumpere amicitias.
 Tabellas dirumpere. Cic. 3. *Q. frat.* 4. Is diruptis tabellis de circulo se subduxit.
 Dirumpi dolore, dixit Cic. 7. *Att.* 12. *Ter. Adel.* 3. 3. 14.
 Collaudavit filium: mihi qui dedissem consilium, egit gratias.
 Dirumpor. Cic. 4. *Att.* 86.
DIRUPTUS, a, um. Partic. [*διρρηγμένος*] ut, Diruptus homo. Cic. 13. *Philipp.* 26. Fraudator creditorum Trebellius, & homo diruptus, dirutusque Quintus Coelius. i. e. Tum herniosus, tum dissipato patrimonio expeculatus, atque omni ære exhaustus. Lulit enim Cicero per paronomasiam Dirupti, i. e. Herniosi, & diruti. Budæus. V. in *Æs.* *Ære* dirutus: Dirupta rupes, pro Abruptis. Liv. 8. *Bell. Pun.* Pars maxima inermes per invia & rupes diruptas præcipitantes fugerunt. V. **DERUPTUS**, ubi idem locus affertur, quæ lectio sine dubio verior est.
DIRUPTIO, ōnis. f. ut, Corporum diruptio. Sen. 2. *Nat. Quæst.* 15.
DIRUNCINO, V. **DERUNCINO**.
DIRUNCIO, teste Festo, Idem quod Depurgo. Verbum agriculturæ antiquum, a Runca deductum, quod instrumentum est excidendis dumetis idoneum. [At nemo hujus instrumenti meminit, Verum Runconis & Runcinæ, de quibus f. l. V. ad *Fest. Dacer.*]
DIRUO, ūi, ūtum, [*καταίρω, καταλύω, ἐρείπω, κατασκάπτω*] ēre. Deicere significat & Evertere atque Destruere. *Ter. Adel.* 5. 7. 10. Hanc in horto maceriam jube dirui. Liv. lib. 1. 29. Jam fragor tectorum, quæ diruebantur, ultimis urbis partibus audiebatur. Plin. lib. 34. cap. 3. Diruit Corinthum Mummii victoria.
 Diruere, Ædificare, contraria. Cic. pro *Domo sua* 137. Everso atque ejecto Senatu, dirueris, ædificaris, &c.
 Arcem diruere. Sil. lib. 5. — Coriti nunc diruat acrem.
 Fores diruere. Propert. lib. 4. 9. 14. Furis & implacidas diruit ira fores.
 Urbes diruit. Ovid. 12. *Met.* 551.
 — & immeritas urbes, Elinque, Pylumque Diruit.
DIRUTUS, a, um. Partic. [*κατελόμενος*] Deiectus.
 Diruta & desertæ urbes. Cic. 1. *Q. frat.* 1. Multas abs te esse liberatas urbes, complures dirutas, ac pene desertas.
 Regna diruta. Propert. lib. 2. 18. 54.
 Ære diruti. Cic. 7. *Verr.* 35. V. *Æs.*
 Dirutum ære militem dicebant antiqui, cui stipendium ignominie causa non erat datum: quod æs diruebatur in fiscum, non in militis sacculum. Festus.
DIRUS, a, um. Adj. [*ἐπίρατος, πιδαιμένος*] Dei ira natus, inquit Festus. Sunt qui a deo dirum deductum existimant, hoc est, crudele, infestum, & quasi deorum ira immissum. Virg. 3. *Georg.* 469.
 — prius quam
 Dira per incautum serpent contagia vulgus.
 Injusta, nefaria, vitiosa, dira. Cic. 2. de *Legib.* 21.
 Aconita dira. V. **ACONITUM**.
 Amores excutere diros. Ovid. 10. *Met.* 426.
 Cædes dira. Ovid. 15. *Met.* 802.
 Caput dirum. Sen. Octav. 5.
 Cometæ diri, i. e. ominis pessimi. Virg. 1. *Georg.* 488.
 Contagia dira. Virg. 3. *Georg.* 469.
 Cruciatu diri. Ovid. 9. *Met.* 179.
 — diris cruciatibus ægram,
 Invisamque animam, natamque laboribus, aufer.
 Cupido dira. Virg. 6. *Æn.* 373.
 Deprecationes diræ. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Detestatio dira nulla expiatur victima. Hor. *Epod.* 5. 90.
 Dextra dira. Stat. 5. *Theb.*
 Execratio. Liv. 6. *Bell. Pun.* 8.
 Facies dira viro. Ovid. 1. *Fast.* 553.
 Facti diri manus conscia. Ovid. 8. *Met.* 550.
 Fames dira. Virg. 3. *Æn.* 256.
 Fata dira. Sen. *Hippol.* 12.
 Forma dira. Claud. 1. de *Rapt. Proserp.* 82.
 Funus dirum. Virg. 11. *Æn.* 56. — nec sospite dirum
 Optabis nato funus pater.
 Funeribus diris iras deorum contrahere. Liv. lib. 10. de *Decio*.
 Furor dirus. Sen. *Hippol.* 4.
 Furie diræ sunt. Virg. 4. *Æn.* 174.
 Gens dira. Virg. 3. *Æn.* 235.
 — & dira bellum cum gente gerendum.
 Grando dira. Hor. 1. *Carm.* 2. 1.
 Hydrops dirus. Hor. 2. *Carm.* 2. 13.
 Crescit indulgens sibi dirus Hydrops.
 Illuvies dira. Virg. 3. *Æn.* 593. i. e. Sordēs tetra. Servius.
 Iudicis diri domus. i. e. Paridis. Sen. *Troad.* 1.
 Libido dira. Lucret. lib. 4. 1040.
 Irritata tument loca femine: fitque voluntas
 Ejicere id, quo se contendit dira libido.
 Lues dira. Ovid. 7. *Met.* 523.
 Dira lues ira populis Junonis iniquæ
 Incidit, exosæ dictas a pellice terras.
 Mens dira. Virg. 2. *Æn.* 519.
 — quæ mens tam dira, miserrime conjux,
 Impulit his cingi telis?
 Mœror dirus. Plin. lib. 36. cap. 4.
 Mors ante oculos dira vagatur. Sen. Octav. 6.
 Magitus diri. Ovid. 7. *Met.* 597.
 — mugitus victima diros Edidit.
 Natura dira. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Naufragia dira. Sen. Octav. 4.
 Necessitas dira. Hor. 3. *Carm.* 24. 6. [Dura alii, eaque lectio Rob. Benti-
 lejo & Cuningamio potior visa est. Verum tamen cum Valer. Max. 1. 7.
 C. 6. modo Abominandam, modo Teterrimam Necessitatem appellet;
 Quid ni ab Horatio simili opinione imbuta Dira vocetur, præsertim
 ubi mortis metu terret? Alioquin utrumque adjectum Dirus ac Durus,
 sæpe confundi notum est, ac proxime docuit ad Sil. 14. 126. Drakenborch:
 Nefas dirum. Virg. 4. *Æn.* 563.
 Nubes dira. Plin. lib. 11. cap. 29.
 Omen dirum mortalibus. Ovid. 5. *Met.* 550.
 Fœdaque fit volucris, venturi nuntia luctus,
 Ignavus bubo, dirum mortalibus omen.
 Oppidum dirum. Plin. lib. 4. cap. 11. Diomedis equorum stabulis dirum.
 Ostentum dirum. Plin. lib. 10. cap. 12.
 Pestis dira. Virg. 11. *Æn.* 793.
 — hæc dira meo dum vulnere pestis
 Pulsa cadat, patriam remeabo inglorius urbem.
 Pugna dira. Virg. 10. *Æn.* 50.
 Serpentis sanguine diræ. Ovid. 2. *Met.* 652.
 Sitis sanguinis dira. Sen. Octav. 4.
 Spes dira. Sen. *Hippol.* 2.
 Extingue flammæ, neve te diræ spei
 Præbe obsequentem.
 Spiritus dirus. Sen. Octav. 5.
 En ipse diro spiritu savi ducis
 Polluitur æther.
 Supplicia dira. Virg. 6. *Æn.* 499.
 Tempus dirum. Cic. 1. de *Divin.* 18.
 Quod ferme dirum in tempus cecinere Latini,
 Tyrannus dirus. Claud. 3. de *Rapt. Proserp.* 34.
 Venena dira. Hor. *Epod.* 5. 62.
 Volucres diræ. Sil. lib. 13.
 Vox dira. Virg. 3. *Æn.* 228.
 — tum vox tetrum dira inter odorem.
 In dira & in vitiosa incurre. Cic. 1. de *Divin.* 28. Itaque sinistra dum
 non exquirimus, in dira & in vitiosa incidimus.
 Dirus, pro magno aliquando accipitur. Virg. 8. *Æn.* 349.
 Jam tum religio pavidos terrebat agrestes
 Dira loci. i. e. Magnus metus. Servius.
 Dirior, compar. Cic. 2. de *Divin.* 36. Quum enim tristissima exta sine
 capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, &c.
 Dirissimus, a, um. superl. Nonius: dirissimum, Severum. Varro Bi-
 margo, Scena quem fenem Latina vidit dirissimum?
DIRÆ, arum. [*ἀραι*] Execrationes & Imprecationes sunt, quæ in male
 volos effundebantur horrendæ, deos quoddam inauditos compellantes
 quibus quicumque devotus erat, credebatur maximo affici infortunio
 Cic. 1. de *Fin.*
 Puto dici per ellipsin Diras, & subaudiri Pœnas. Tibull. (2. 7. 35).
 Tunc tibi, lena, precor diras. Sic Plin. Jun. Imprecari diras pœnas
 V. **IMPRECOR**. Potest & Preces subaudiri, alioquin & Dira precari, ut
 Tu me mihi dira precari Cogis.
 Puto apud Tibullum. H. St. Extat 1. 2. El. 5. 15.
 Sunt etiam Diræ inferorum Furie, quibus præcipue hi, qui sceleris alicu-
 jus sibi sunt conscii, credebantur exagitari. De quibus ita Virg. 12. *Æn.* 845
 Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ,
 Quas, & Tartaream nox intempesta Megeram
 Uno, eodemque tulit partu.
 Compositas Diras imprecabatur. Tacit. 6. *Ann.* 24.
 Diras observabant aruspices, ut & signa, quæ ex igne existerant. Stat.
 4. *Theb.* 468. & Plin. 28. 2.
DIRITAS, atis. [*ἀπότης*] Crudelitas. Cic. in *Vatin.* 9. Quanquam si
 omni diritate atque immanitate teterrimus.
 Diritas & Comitas, contraria. Cic. de *Senect.* Intelligi potest ex iis fra-
 tribus, qui in Adelphis sunt, quanta in altero diritas, in altero comi-
 tas. Sic legit Nonius. Sic & MSS. In plerisque tamen codd. Durita
 excusum. Est autem Diritas, Feritas quoddam ingenii atque immanitas
 Unde Hannibal ab Horatio 3. 6. 36. appositè Dirus appellatus est. V.
 Quintil. 1. 8. C. 2. p. 672. & ibi Burm.
 Morum diritas. Sucton. in *Tiber.* cap. 21. Nec illud quidem ignore
 aliquos tradidisse Augustum palam nec dissimulanter morum ejus dirita-
 tem adeo improbasse, ut nonnunquam remissiores hilarioresque ser-
 mones superveniente eo abrumperet. Idem Ner. C. 8. Diei diritatem
 pro Inauspicatissimo tempore posuit.

DIS, Præpositio, [*δι*] quæ semper componitur, & modo diversita-
 tem significat, ut Dissideo. Modo divisionem, ut diffocio, disjunctio
 diffemino, dispono, dispereo. Modo valde, ut Discrecio, discipio
 Componiturque cum c, ut Discumbo. Cum f, ut diffundo, ubi f mutatur
 in s, euphonie causa. Cum p, ut Disputo. Cum q, ut Disquiro. Cum
 ut Disrumpo. Ubi plerumque s omittitur. Cum s, ut Dissimulo. Cum
 ut Disturbo. Cum t, ut Disjunctio.

his verbis, Qui hæc sentitis, ite in hanc partem: qui alia omnia, in illam. Quæ verba legitima erant, & solennia, magistratus diceffionem fieri jubentis: quod tum scilicet accidebat, quum in sententiam pedibus ire, & Senatusconsultum per diceffionem fieri, non lingulos sententiam verbis dicere oportebat. Plin. 8. Epist. 14. Idem 2. Epist. 11. Erant in utraque sententia multi, fortasse etiam plures in hac vel solutior vel molliore. nam quidam ex illis quoque, qui Cornuto videbantur assensu, hunc qui post ipsos censuerat, sequebantur: sed quum fieret diceffio, qui sellis Consulium assiterant, in Cornuti sententiam ire coeperunt: tum illi, qui se collegæ adnumerari patiebantur, in diversum transierunt. Sen. de Vita Beat. Nec est quod mihi diceffionum more respondeas. Hæc pars major est, &c.

Facere diceffionem. Cic. 1. Fam. 2. Intendere cœpit ante se oportere diceffionem facere quam Consules. De Lupo Tr. pl.

Diceffio facta in ejus sententiam. Cic. pro Milon. 14. Idem 6. Verr. 145. At vero quum jam non solum diceffio facta esset, sed etiam prescriptum, atque in tabulas relatum, Prætor appellatur. Idem 12. Att. 21.

DICESSUS, ūs. [ἀπαγωγὴς] Abitus. Cic. 1. Fam. 9. Ut nuper tuum post diceffum, &c.

Adventus & Diceffus, contraria. Plin. lib. 25. cap. 8. Cic. 12. Att. 49. Ut me levari tuus adventus, sic diceffus afflavit.

Digressus & diceffus. Cic. de Senect. 85. Sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & diceffum fore.

Animi diceffus a corpore. Cic. 1. Tusc. 18.

Cœli diceffus, i. e. Chasma, hiatus & subita velut disruptio. Cic. 2. de Divin. 60. Ita te nec terræ fremitus, nec cœli diceffus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec trajectio stellæ, nec faces visæ terre bunt. Conf. DISCEDERE.

Solis accessus & diceffus. Cic. 2. de Nat. Deor. 9.

Subitus diceffus & præceptio profectio. Cic. 9. Att. 12. Ego vero in præsentia subitum diceffum, & præcipitem profectioem, tum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculofam puto.

Diceffus ab omnibus bonis. Cic. 1. Tusc. 83. Illud angit, vel potius excruciat, diceffus ab omnibus his, quæ sunt bona in vita.

Diceffus latronis, vel potius desperata fuga. Cic. 5. Philipp. 30.

Diceffus e vita. Cic. 1. de Divin. 47. O præclarum diceffum (inquit) e vita.

Diceffu a suis moveri. Cic. 5. de Fin. 32. Qui etiam quum decreverit esse moriendum, tamen diceffu a suis, atque ipsa relinquenda luce moveatur.

DICESSUS, a, um. passivæ. Cæl. apud Priscian. 9. p. 869. Custodibus diceffis multi interficiuntur.

DICESSURUS, a, um. Partic. [ἀπαχρηστών] Plin. lib. 20. cap. 24. Sed diceffuri ab hortensibus, &c. h. e. Priusquam discedamus ab hortensium herbarum tractatione.

DISCEPTO, [ἀγχεῖν, ἀμφισβητῶ] are. Disputare, contendere. Disceptare, frequentativum est a Dissepio; ire. Siquidem actionum remediis unusquisque jus suum retinet, velut sepe ab aliquo distinctum. Inde separari lites pulchra metaphora dicuntur, h. e. Dirimi, tolli e medio, tribuendo unicuique quod suum est. Oldend. [Quasi scriberetur Discepto. Sed sine dubio rectius alii a Capiō derivant.]

Disceptare de. Cic. 1. Acad. 32. Has ad omnia de quibus disceptabatur, adhibebant.

De controversiis disceptare armis. Cæf. 3. Bell. Civil. 107. Idem 8. Bell. Gall. 55. Quoad sibi spes aliqua relinqueretur, jure potius disceptandi, quam belli gerendi. Cic. 4. Fam. 14. Videbamque, quanto periculo de jure publico disceptaretur armis.

De fœderum jure verbis disceptare. Liv. Hæc directa percunctatio ac denuntiatio belli, magis e dignitate populi Romani visa est, quam de fœderum jure verbis disceptare Sagunto excisa.

Rei sunt omnes, quorum de re disceptatur. Cic. 2. de Orat. 183.

Disceptare inter aliquos. Liv. 4. Bell. Maced. Responderi legatis utriusque partis placuit, missuros se in Africam qui inter populum Carthaginiensem & regem in re præsentis disceptarent.

Iuste sapienterque aliquid disceptare. Cic. pro Milon. 23.

Disceptando decertare. Cic. pro Planc. 87. Sed erat non jure, non legibus, non disceptando decertandum.

Conditionibus disceptare, aut armis. Cic. 8. Att. 14. Ego conditionibus, quod idem te intellexeram velle, illi armis disceptari maluerunt.

Æqua conditione disceptare. Cic. pro Cluent. 94.

Æquo jure disceptare cum aliquo. Cic. 4. Verr. 38. Heraclius cum advocatis adit, & postulat ut sibi cum Palæstritis, hoc est cum populo Syracufano æquo jure disceptare liceat.

In uno prælio omnis fortuna Reipubl. disceptat. Cic. 10. Fam. 10. Disceptare, cum genitivo. Callistratus in l. capitalium. §. incendiarii. D. de pœnis. Ut qui jactura adfectus est, damni disceptet, vel modice vindicetur.

Disceptare causam [ἀγχεῖν] pro Arbitrari. Pomponius in l. sed si compromissum. D. de receptis arbitris. Sed si compromissum sine die confectum est: necesse est arbitro omnimodo diem statuere, partibus consentientibus: & ita demum causam disceptare. Budæus.

Disceptare controversias aliquorum, Componere & dijudicare. Cic. 4. Tusc. 6. h. e. Disceptando de controversiis differere, aut controversias disceptationibus solvere.

Disceptare, pro Convenire, quod & Refortiri vocant. Plin. lib. 2. cap. 3. Tarracone disceptant populi XLIIII. Idem lib. 5. cap. 29. Disceptant eodem foro Othronienses, Halidienses, &c. Ex Budæo i. e. Illuc jura petunt, ut alias loquitur Plin.

DISCEPTATOR, ōis. m. [ἀγχευτής] Qui litem & controversiam dirimit & componit: Judex vel arbiter. Cic. in Partit. 10. Nam aut aufcultator est modo qui audit: aut disceptator, id est rei sententiæque moderator. Idem 3. de Legib. 7. Juris disceptator. Idem pro Cæcin. 6. Et per sæpe disceptatore domesticō dijudicatur.

Disceptator, pro Arbitro. Ulp. in l. 3. §. tametsi D. de arbitris, Quoniam non debeant decipi qui eum quasi virum bonum disceptatorem inter se elegerunt. Budæus.

Disceptator & arbiter. Cic. 13. Fam. 27. Ut omnibus in rebus & quæ in aliquam controversiam vocarentur, te arbitro: & quod commodum tuo fieri posset, te disceptatore uterentur. [In populorum controversiis is est, quem Mediatorem vulgo vocant. V. Valer. Max. 2. 10. 4. Liv. 35. 45. ab init. Pro Judice ponitur in Epit. Victor. C. 12. Jurgiorum

disceptator & scientissimus & frequens fuit. i. e. Jus dixit & scientissime & frequenter.

DISCEPTATRIX, ōis. f. [ἀγχευτρίς] Cic. 4. Acad. 91. Dialecticam inventam esse dicitis, veri & falsi quasi disceptatricem & judicem.

DISCEPTATIO, ōis. f. [ἀγχευσις] Causa & lis. Cic. 2. de Divin. 150. Cum quibus omnis fere nobis disceptatio contentioque est.

Judiciorum disceptationes. Cic. 1. Off. 32. Contentio disceptationibus tribuatur judiciorum, concionum, Senatus.

Juris disceptatio. Cic. pro Milon. 23.

Disceptatio & cognitio veritatis. Cic. pro Flac. 24.

Forenses disceptationes judiciorum aut deliberationum. Cic. 1. de Orat. 22.

Duo genera decertandi, unum per disceptationem, alterum per vim. Cic. 1. Off. 34.

In disceptationem cadere. V. CADO.

Constituere disceptationem. V. CONSTITUO.

Causa in Disceptatione versatur. Cic. pro Deiot. 5.

Vinci disceptatione. Cic. 1. Off. 64. Ex quo fit ut neque disceptatione vinci se, nec ullo publico ac legitimo jure patiantur.

Vocari in disceptationem dicendi, & controversiam. Cic. 2. de Orat. 291. Nulla enim fere res potest in dicendi disceptationem aut controversiam vocari.

Disceptatio, pro Arbitratu & cognitione. Ulp. in l. quum ii. §. si cui D. de transactionibus, Hæc omnia habent disceptationem Prætoris: & pro utilitate alimentarii accipienda sunt. Budæus.

DISCEPTATIUNCULA, æ. f. dimin. Gell. 20. cap. ult. quod aliis Præfationis loco, recte habetur. Tempus ad colligendas memoriarum disceptatiunculas conferre.

DISCERA, [Διοκρεα] Natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum plerisque aliis duxit in triumpho. Author Plin. lib. 5. cap. item 5.

DISCERNO, crēvi, crētum, [ἀγχεῖν, ἀγχνώσκειν] ēre. Dividere, separare. Plin. lib. 12. cap. 19. Est & alia fama, cum Sole dividi, ternasque partes fieri, dein forte gemina discerni, quodque soli cesserit relinqui, ac sponte conflagrare.

Litem discernere. Virg. 12. Æn. 898.

Saxum antiquum, ingens campo qui forte jacebat

Limes agro positus, litem ut discerneret arvis.

ut ἀγχνώσκειν. H. St.

Tumultum veterem discevit. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 248.

Discernere, Distincte cognoscere, distinguere. Ter. Adel. 4. 2. 5. Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo fatis discernere. Cic. 4. Acad. 85.

Qua igitur notione discerneres?

Alba & atra discernere. Cic. 5. Tusc. 114. Democritus luminibus amissis alba scilicet & atra discernere non poterat.

Discernere alium ab alio. Cic. pro Font. 13. Quid est igitur ubi elucere possit prudentia? ubi discerni stultus auditor & credulus ab religioso & sapienti judice?

Diem & noctem discernere coelo. Virg. 3. Æn. 201.

Fas atque nefas discernere. Hor. 1. Carm. 18. 11.

Discernere utra pars justiore habeat causam. Cæf. 1. Bell. Civil. 35.

Discernere vera a falsis. Plin. lib. 37. cap. 12.

Articulatim verba discernere. Lucret. lib. 4. 559. i. e. Explanate.

DISCERNENS, entis. V. mox DISCRETUS. Hinc

DISCERNENTER, Adv. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Discernerenter ajunt hoc adjutorii genus adhibendum.

DISCERNIBILIS, e. Augst. Enchir. cap. 90. Creatoris in effigie sua cujusque proprietas & discernibilis similitudo servatur: in cæteris autem corporis bonis æqualia cuncta redduntur.

DISCERNICULUM, i. est (ut ait Varro lib. 4. cap. 29. de L. L.) Quo discernitur capillus. Nonius 1. 155. Discerniculum, acus quæ capillos mulierum ante frontem dividit: dictum a discernendo. Lucil. lib. 30.

Euplocamo digitis, discerniculumque capillo.

Discerniculum, Differentia atque discrimen. Gell. lib. 17. cap. 15. Tum comperi duas species hellebori esse, discerniculo coloris insignes, candidi & nigri.

DISCRETUS, a, um. Separatus, divisus. Vossius de Vit. Serm. 1. 33. p. 145. Discretus, scribit, veteribus semper passivum de iis, quæ secernantur: ut, Discreta femina. Lucret. lib. 6. 790. & Columel. 3. 21. Nunquam vero activum pro eo, qui rerum momenta discernit, quomodo dicunt, Virum discretum. Quod si Plautus (Quin & Phædrus) tamen active Notos pro iis dixit, qui noverunt, Suspectum pro suspicace Dionysius Cato in Distichis; non absurde adeo Discretus, pro eo qui discernit, dici videatur? Tales tamen, h. e. qui eo habitu præditi sunt, qui Discretio appellatur, de quo mox etiam monebimus; Discernentes dici Jovianus Pontanus malit: cum Discretos appellare vulgare & fordium sit. Veteribus enim semper notat Separatus. Plin. 4. Epist. 19. Discreta velo. Hæc ex Liptienfi Thef. V. Cellar. Cur. Post. p. 375. Antib. p. 165.

Ager discretus saxo. Stat. 5. Theb. 559.

Mors discreta. Ovid. 11. Met. 699. Nec mors discreta fuisset. Duorum scil. Ordo discretus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sedes discretæ piorum. Apud Inferos scil. Hor. 2. Carm. 13. 23. Quidam codd. Descriptæ.

Tellus divisa & discreta. Lucret. lib. 5. 1440.

DISCRETE, Adv. [ἀγχευεαμένως] Distincte, cujus contrarium est Confuse & permixte. Cic. 1. de Invent. 49. In præsentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuse & permixte disperimus: post discrete & electe in genus quodque causæ, quid cuique conveniat, ex hac copia digeremus.

DISCRETIM, Adv. Idem significans. Varro 1. de R. R. cap. 3. Quoniam discretim de his rebus dicendum est. Legitur & Discretum, quod bene congruit, si Scaligeri disputationem adhibeamus. Apul. Florid. p. 347. Sigillatim ac discretim. V. & 6. Met. p. 173. Ammian. 27. 1. & 20. 6.

DISCRETIO, ōis. f. Discriminatio, divisio. Tryphon. l. 62. §. 1. ff. de usufr. Discretio difficilis. Augst. de Genesi ad Lit. 2. 8. Discretio terrarum atque aquarum. Prudent. Hamartig. v. 26. Cumulum discretio carpit. Et Avienus Arateis v. 31. Infociabilium discretio iusta Deorum. adde ibid. v. 300. & imprimis Pallad. t. 4. Tertull. ad Uxor. 2. 9. & de Anima cap. 12. Lactant. 4. 29. Diomed. 2. p. 431. Discretio est Perplana expositio, &c. Est & Innominati habitus apud Veteres, recentius nomen, a quo Discreti novo & ipso nomine, qui eo præditi sunt, appellantur. Quint. Decl. Trib. Mar. p. 77. Edit. Burm. Patiatur & tua divina virtus, & Romanæ militiæ pia discretio. Verum Scioppius in Infamia Famiani p. 212. & seqq.

& seqq. observat. Ciceronem pro eo, quod Discretionem nonnulli hodie vocant, Delectum & Discrimen, Ulpianum vero Ingenium dixisse. Verba [C]ri lege 9. §. 4. D. de Offic. Proconf. ista sunt: Circa advocatos patientem esse oportet, sed cum ingenio, ne contemptibilis videatur; cum ingenio, i. e. cum Discretionem, ut loquerentur hodie nonnulli.

DISCRETOR, ōris. m. Vulg. Interpr. Hebr. 4. 12. Discretor cogitationum. V. & Saresb. 2. 28. Sed & Stat. 3. Theb. 79. [Si ūdes Fabiano Lexico.]

DISCRETORIUS, a, um. Quod ad discernendum vel separandum pertinet. Cael. Aurel. Tard. 2. 12. Discretorium diaphragma. [Imo substantivè utitur manifeste hac voce: Ex Diaphragmate, inquit, quod nos jam dudum Discretorium diximus. Alias Discrimen appellat, ut 2. Tard. 11. & 13. & 5. 10.]

DISCRETIVUS, a, um. Idem; ut, Coniunctiones discretivæ, Priscian. 16. p. 1030.

DISCRIMEN, [Διζέμασις, Διζέμασις] Separatio, differentia. Cic. 2. de Fin. 44. Totumque discrimen summi boni, in ea rerum comparatione positum putat.

Nulla discrimine. Virg. 1. Æn. 574.

Tros, Tyriusque mihi nullo discrimine agetur. Cic. 4. Acad. 133.

Vera a falsis nullo discrimine separantur. Hoc est, facile. [An pro Exiguo? Rerum discrimen atque delectus. Cic. 3. Verr. 123. Ille qui omnia jura pretio exæquasset, omniumque rerum delectum atque discrimen pecunia fustulisset.]

Ingeniorum discrimina. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Vocum discrimina. Virg. 6. Æn. 646.

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Compositum discrimen. Ovid. 2. de Arte Am. 303.

Confusum discrimen. Liv. 1. Quum in tanta multitudo hominum, discrimine recte an perperam facti confuso, facinora clandestina fierent.

Ingens discrimen. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Obscurum discrimen. Hor. 2. Carm. 5. 23.

— Gnidiisque Gyges;

Quem si puellarum infereres choro,

Mire sagaces falleret hospites

Discrimen obscurum, solutis

Crinibus, ambiguoque vultu.

Custodire discrimina ordinum. V. CUSTODIO.

Committunt omne discrimen. Quintil. Inst. Orat. 6. 4.

Dabat discrimina fexus, i. e. Dignoscatur fexus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 29.

Remove delectum ac discrimen. Cic. 4. de Fin. 69. Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto.

In discrimine est res. Cic. 4. Acad. 132. Erit igitur res in discrimine.

In discrimine est utrum. Liv. 9. Bell. Pun. In discrimine est nunc humanum omne genus, utrum vos, an Carthaginienses principes orbis terrarum videat.

Tollere discrimen. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.

Discrimen, Certamen. Virg. 5. Æn. 154.

— post hos æquo discrimine Pristis

Centaurusque locum tendunt superare priorem. Discrimine,

i. e. Interficio. Servius.

Ambiguum discrimen. Stat. 8. Theb.

Dubium discrimen. Claud. 1. Paneg.

Surdum discrimen. V. SURDUS.

Maturare discrimen. Tacit. 5. Hist. 15. Hæc res utrunque ducem diversis animi motibus ad maturandum fumæ rei discrimen erexit.

Mittere in discrimen, quasi in aleam, apud Tacitum, teste Budæo.

Venire in contentionem aut discrimen. Cic. pro Planc. 5. Etenim verébantur credo angustias, quasi res in contentionem, aut in discrimen aliquod posset venire.

Discrimen, Periculum. Virg. 1. Æn. 205.

Per varios casus, per tot discrimina rerum

Tendimus in Latium. Plin. Epist. 139. Cæf. 6. Bell. Gall. 37.

Videt imminere hostes, atque in fummo rem esse discrimine.

Discriminum & periculorum cōmes. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.

Maximum periculum & extremum pene discrimen. Cic. 7. Philipp. 1.

Adducta est enim p. c. res in maximum periculum & extremum pene discrimen.

Lethale discrimen. Claud. in 2. Conf. Stilich. 102.

Adire discrimen. V. ADEO.

Adducere in discrimen. Cic. 3. Philipp. 29. Quapropter quoniam res in id discrimen adducta est, utrum ille poenas Reipub. luat; an nos serviamus. V. ADDUCO.

Adducere in capitis discrimen aliquem. Cic. pro Deiot. 2.

Adducere in propinquum discrimen. Cic. 5. Fam. 21. Videtur enim mihi res in propinquum adducta discrimen.

Adduci in fortunæ discrimen. Cic. pro Muren. 55.

Adducere salutem in discrimen. Cic. 6. Fam. 13.

Committere in discrimen. V. COMMITTO.

Conferre in discrimen. Cic. 2. Fam.

Delectus vir ad extrema Reipub. discrimina. Cic. pro Domo sua, 24.

Desertum esse in extremo discrimine, ac dimicatione fortunæ. Cic. pro Sylla 77.

Dare in discrimen aliquid. Tacit. 2. Ann. 11. Cæsar nisi pontibus, præstidisque impositis dare in discrimen legiones haud imperatorium ratus

Habere discrimen in alicujus capite. Cic. 6. Fam. 2. Et ille quum omnis Resp. in meo capite discrimen esset habitura, magnum quiddam spectavit.

Incidere in discrimen. V. INCIDO.

Offerre se in discrimen pro re aliqua. Cic. pro Sext. 1. Qui auderent se, & salutem suam in discrimen offerre, pro statu civitatis & pro communi libertate.

Pati discrimina. Valer. 8. Argon. 388.

Tentare discrimen sui. Claud. de 4. Conf. Honor. 434.

Venire in discrimen dicitur res. Cic. 3. Verr. 140. Venerat res in iudicium atque discrimen.

Venire in discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 71.

Veniunt fortunæ alicujus in discrimen. Cic. 9. Fam. 13.

Verfari in discrimine. Cic. Brut. 12.

Vocare in discrimen. Cic. pro Rabir. 12.

Discrimen, alio significato, nimirum quum in medio fincipite in diversum coma discernitur. Ovid. 3. de Arte Am. 136.

VOL. II.

Longa probat facies capitis discrimina puri. Purum autem caput dicitur pars capitis anterior ad discrimen nulla re ornata, nulloque nodo conficta, quum in aurum non sunt ea parte nodati crines, nec in reticulum collecti.

Per translationem de terra in horto dixit Columel. 1. 10. his verbis,

Verum ubi jam puro discrimine pectita tellus,

Deposito squalore nitens, sua femina poscit.

Vide omnino Cael. Burth. ad Ovid. de Arte Am. 2. 303.

DISCRIMINALE, is. n. Acus est quæ crines dividit ad concinnandum caput, Græce κηλαρίς: ut apud Esaiam, Discriminalia, & periscelides, & murænulas, & olfactoriola. V. Hieron. adv. Ruffin. 3. cap. ult. Salmast. Exerc. Plin. p. 535. Supra ACUS.

DISCRIMINO, [διορίζω, διαγίγω] Ære. Dividere. Cic. 12. Philipp. 23. Hetruriam discriminat Cassia. De via Cassia loquitur.

Ordo discriminat potestates. Claud. du Bell. Get. 39.

Ratio discriminat omnia. Lucret. lib. 2. 717.

Sed ne forte putes animalia sola teneri

Legibus his: quædam ratio discriminat omneis. i. e. Distinguit, separat, dividit ab hoc catholico.

DISCRIMINATUS, [διηγμένον] Partic. Liv. 21. 4. Vigiliarum somnique nec die nec nocte discriminata tempora.

DISCRIMINATIM, Adv. [Διζέμασις] Differenter. Varro lib. 1. de R. R. cap. 7. Eadem de causa sunt quæ non possunt vivere nisi in loco aquoso, aut etiam aqua: & id discriminatim: ut alia in lacubus, ut arundines in Reatino: alia in fluminibus, ut in Epiro arbores alni.

DISCRIMINATIO, ōnis. f. Diomed. Gramm. 1. p. 306. Propria discriminatio.

DISCRIMINATOR, ōris. m. Qui discernit. Tertull. ad Nation. 1. 10. Discriminatores impendere, i. e. Judices, qui rem examinent. Apul. de Mundo Edit. Stew. p. 233. Divisor & discriminator mundi. Elmenh. Discriminator. p. 57.

DISCRIMINATRIX, icis. f. Nazar. Paneg. cap. 7. Majestas fandi ac nefandi discriminatrix.

DISCERPO, pfi, ptum, [Διζερπίζω, Διζερπάω] Ære. Distrahere, discindere, dilaniare. Liv. 1. 16. Fuisse tum quoque aliquos, qui discerpem regem patrum manibus taciti arguerent. Varro, Duabusque admotis quadrigis, alligatum corpus, equis in diversum iter concitatis discerpere.

Discerpere ac dilacerare. Cic. 1. de Nat. Deor. 27.

Discerpi & distrahi. Cic. 1. Tusc. 71. Quod quum ita sit, certe nec fecerim, nec dividi, nec discerpi, nec distrahi potest, nec interire igitur.

In parvas partes discerpitur aurum. Lucret. lib. 2. 828.

Rem propositam in membra discerpere. Cic. Topic. 28. Atque etiam definitiones aliæ sunt partitionum, aliæ divisionum, partitionum, quum res ea quæ proposita est, quasi in membra discerpitur.

DISCERTUS, Partic. [διεσπασμένον] Cic. 3. de Orat. 24. Quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius divulsa & quasi discerpta contrectant.

Membra discerpta. Hor. 2. Serm. 8. 86.

DISCESSIO, DISCESSUS. V. DISCEDO.

DISCEUS, [δισκοῦς] Genus cometæ esse videtur Plinio, quum inquit lib. 2. cap. 25. Easdem breviores & in mucronem fastigiatas, xiphias vocavere, quæ sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladii nitore, ac sine ullis radiis: quos Disceus, suo nomini similis, colore autem electro, raros e margine emittit.

DISCIDIUM, V. DISCINDO.

DISCINDO, idi, isum, [Διζγίζω, Διζσπάω, διασπένδυμι] Ære. Idem quod Scindere significat, aut Minutim scindere. Ter. Adelph. 4. 2. 20. Hem! vide ut discidit labrum. Idem Eun. 4. 3. 4. Vestem omnem misere discidit.

Amictus discindere. Virg. 12. Æn. 602.

Amicitias discindere. Cic. de Amicit. 76. Tales igitur amicitie sunt remissione usus eluendæ, & (ut Catonem dicere audivi) diffuendæ magis quam discindendæ.

Coelum discindere. Virg. 9. Æn. 20.

— unde hæc tam clara repente

Tempestas? video medium discindere coelum. Chasma dicit factum, i. e. Subitam æeris disruptionem. Servius. [Sed Discedere in emendatis codd. idque confirmant Pier. & Taubm. V. DISCEDO.]

Aliquid ferro discindere in partes. Lucret. lib. 3. 659.

Serpentis caudam, procero corpore utrinque,

Sic libitum in multas partes discinditur ferro.

Idem ibid. v. 669. de Anima animantium,

In multas quoniam partes discinditur æque.

Cotem discidisse novacula, refert Liv. Accium Navium augurem, lib. 1. 36. Item Cic. 1. de Divin. 32. Quod prodigii loco habitum est.

DISCISSUS, Partic. [διεσπασμένον] ut Artus discissi. Virg. 3. Georg. 514. Muri discissi. Stat. 1. Sylv. 1. 11.

Hunc neque discissilis cœpissent Pergama muris.

Vulnus discissum. Celf. lib. 5. cap. 26. Aliquid in vulneris genere, figuraque est. Nam pejus est quod etiam collisum, quam quod tantum discissum est, adeo ut acuto quoque, quam retuso telo vulnerari commodius sit.

DISCISSIO, ōnis. f. Augustinus de Fide & Symbolo cap. 10. Schismatici discissionibus iniquis a fraterna caritate diffiliunt. Et Epist. 261. Plebis discissione.

DISCISSURA, æ. f. Idem. Ambrosius Serm. 13. Maria ita concepit Dominum, ut toto corpore haureret, nec ejus discissuram corporis pateretur.

DISCIDIUM, n. n. Disjunctio, dissolutio: vox a Discindo neta, quæ sepe utitur Lucretius, ut, 1. 220. Discidium parere partibus: & 3. 348.

Discidium ut nequeat fieri sine peste maloque. adde 1. 452: & 2. 119. & 6. 292. & Catull. Carm. 67. 22. Fratribus flebile discidium. Plaut. Mil. 3. 1. 59. Per vinum exoritur discidium. conf. Pseud. 1. 1. 68. Sic, Justin. 23. 3. 11. Regia fletibus tam crudelis discidii impleta. V. Faerni not. ad Ter. And. 4. 2. 14. Addi præterea potest Cic. 15. Att. 29. Sen. de Constant. cap. 8. & 6. Qu. Nat. 20. & Epist. 30. Broeckh. ad Tibril. 1. 5. 1. & ad Propert. 2. 19. 16. & 4. 11. 35. Ubi docet fere Discidium & Diffidium in libris Veterib. confundi.

DISCINGO, nxi, nctum. [διζωννύω] Ære. Contrarium est suo simplici. Martial. lib. 9. 103.

Peltatum Scythico discinxit Amazona nodo.

Dolos ratione discingere. Sil. lib. 7. 153.

Discinxit ratione dolos, fraudesque refolvit. [Sed non immerito ea lectio Cel. Drakenb. suspecta est. q. V.]

Discingi. Cic. 2. Q. frat. 13. Mihi crede in sinu est, neque ego discingor. i. e. In potestate mea est, vel in occulto est, neque est metus, ne mihi excidat, & indicio meo prodeat.

Aliquem armis discingi. Sil. lib. 8.

Discingere, quæ in disceptationem veniunt. Metaph. Sidon. 2. 7.

DISCINCTUS, a, um. Partic. [ἀντιστοιχῶν] Iners & negligens, &

Qui rem & famam parum tuetur. Perf. 3. Sat. 31.

Non pudet ad morem discincti vivere Nattæ? Hinc,

Nepos discinctus, i. e. Omni luxuria diffuens. Hor. Epod. 1. 34.

Otia discincta. Ovid. 1. Amor. 9. 41.

Ipse ego segnīs eram, discinctaque in otia natus.

Discincti, etiam dicebantur Exauctorati, & missi, cum ignominia, militia. Talibus enim & arma & cingulum adimebatur. Vulcat. Gallican. Avid. cap. 6. Ad signa edici iussit & programma in parietibus fixit, ut, si quis cinctus inveniretur apud Daphnen, discinctus rediret. V. Cingulum in cINGO. Servius ad illud Virg. 8. Æn. 724. Discinctos Afros; Discinctos, inquit, inhabiles militiæ. nam omnes qui militant, cincti sunt.

DISCIPLINA, DISCIPULUS, DISCIPLINOSUS. V. DISCO.

DISCLŪDO, si, sum, [ἀποδιδῶ, διδῶ, ἀποδιδῶ] ēre. Disjungere, separare. Cæf. 7. Bell. Gall. 8. Mons Gebenna Arvernos ab Helvetiis discludit. Idem 4. Bell. Gall. 17. de ponte super Rhenum ab se conftructo, Hæc utraque insuper, bipedalibus trabibus immisissis, quantum eorum tignorū junctura distabat, binis utrinque fibulis ab extrema parte distinebantur. Quibus disclusis, atque in contrariam partem revinctis, tanta erat operis firmitudo, &c. Fibulas vocat disclusas, quæ essent divaricatæ, quomodo discluduntur divaricanturque brachia circini, vel quibus disclusis, i. e. tignis, ut disclusio illa ad tigna referatur, non ad fibulas, ut multi putant. V. Lips. Poliorc. 1.2. Dial. 5. extr. Lucretius de confusa illa informique mole elementorum omnium loquens, quod Chaos appellant, e cujus partibus segregatis, mundum in hunc quem videmus ordinem dispositum multi putarunt Philosophi (quemadmodum & Ovid. locupletissime scripsit 1. Met.) sic ait, lib. 5. 438.

Diffugere inde loci partes cœpere, paresque

Cum paribus jungi res: & discludere mundum,

Membraque dividere, & magnas disponere partes

Omnigenis e principis, &c. Virg. 6. Ecl. 53. de mundi originē

Tum durare solum, & discludere Nerea ponto

Cœperit; & rerum paulatim fumere formas. In quem locum

sic ait Macrob. 6. Saturn. 4. Ferit aures nostras hoc verbum discludere, ut novum.

Partes semotæ & disclusæ a mente. Cic. 1. Tusc. 80.

Spatiis disclusus iniquis. Inclusus, & coarctatus. Virg. 4. Georg. 147. i. e. Constrictus spatiis angustis, & brevitate carminis. Ex Servio.

Discludere, Semovere. Cic. 1. Tusc. 20. Duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Hi loculatas habent piscinas, ubi dispartes disclusos habent pisces. i. e. Separatim & seorsum ab aliis clausos.

DISCLUSIO, ōnis. f. Apul. de Deo Socratis, p. 96. Loci disclusio, i. e. Separatio, discretio.

DISCO, didici, [μαθήσασθαι, μαθήσασθαι, δίδωμι] ēre. Proprie est Rem ignotam assequi, quod vel meditando fit, vel alio docente. Plaut. Truc. 4. 2. 33. Literas didicisti: quando scis, sine aliis discere.

Discere ab, vel ex, aut de. Ter. Adel. 1. 2. 45. Pater esse discere ab aliis, qui vere sciunt. Eun. 2. 2. 31. Ut sibi liceret discere id de me. Plin. Epist. 9. lib. 3. Indicavimus Senatui, nos ex Norbano didicisse publicam causam.

Animadverti & didici ex tuis literis, te, &c. Cic. 3. Fam. 5.

Per me discuntur amores. Ovid. 3. de Arte Am. 27.

Cito discere. Cic. 3. de Orat. 144. Quod eum negasti, qui non cito quid didicisset, unquam omnino posse perdiscere.

Liquido discere. V. LIQUOR.

Serio discere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Discere auribus & oculis. Plin. Epist. 14. lib. 8.

Discere & meminisse. Hor. 2. Epist. 1. 262.

Discit enim citius, meminitque libentius illud.

Artes fideliter didicisse. Ovid. 2. de Ponto 9. 47.

Causam discere. Cic. 2. de Orat. 247. Virg. 6. Æn. 488.

— & veniendi discere causas. i. e. Cognoscere.

Cultus terrarum generatim discere. Virg. 2. Georg. 35.

Dolorem discere. Virg. 12. Æn. 146.

Discere tuum, ne me incuses, Juturna, dolorem.

Eventum formæ discere timere tuæ. Propert. lib. 3. 25. 18.

Facere didici. i. e. Solitus sum. Plaut. Curc. 4. 3. 2. ubi vide interpretes.

Fidibus discere. Cic. de Senect. 26.

Justitiam discite moniti. Virg. 6. Æn. 620.

Literas discere apud aliquem. Cic. 9. Fam. 10. Nec committam, ut si ego eum condemnare, tu restituas, ne habeat Plancus Bursa, apud quem literas discat. Item Discere absolute, est, Literas discere, erudiri literis artibusque liberalibus. Cic. Brut. 249. de M. Marcello oratore. Vehementer placet: nec vero sine causa. Nam & didicit, & omisiss cæteris studiis, unum id egit.

Partes discere Actores fabularum dicebantur. Ter. Prol. Heaut. 10.

Nunc quamobrem has partes didicerim, paucis dabo.

Pericula sua discere. Stat. 6. Theb.

Spes discere. Virg. 3. Æn. 103. i. e. cognoscere.

Audite ô proceres, ait, & spes discite vestras.

Vultus venientum discere. Virg. 6. Æn. 755.

Disci, passivè posuit Nepos de Epaminond. 3. 2. Studiosus audiendi. Ex hoc enim facillime disci arbitrabatur. Sen. Epist. 76. princ. In illo loco, quo vir bonus discitur, paucissimi sedent.

DISCENS, Partic. [μαθήσας] Quintil. lib. 2. cap. 3. Summittere se ad mensuram discantis. i. e. Accommodare se ad captum ejusdem.

Fractis discensent currere remis. Virg. 5. Æn. 222.

Fatigare discensentem per ambages. Quintil. lib. 3. cap. 11.

DISCENDIA, æ. f. [μαθήσεις] Discendi actus. Discendias reminiscen-

tias esse vel fieri. Tertull. de Anima 1. 23. & 24. Sic eadem voce πρόμαθησι utitur Cæl. Rhod. 10. 6.

DISCIPLINA, æ. f. [μαθήσις, παιδεία, μαθητή, ἀγωγή] dicitur in discipulo, sicut Doctrina in magistro: est enim proprie Eruditio, quam a præceptore discipulus accipit. Plaut. Bacch. Tua disciplina nec mihi prodest, nec tibi.

Disciplinæ & artes Græcorum. Cic. 1. Acad. 4. Sin a Græcorum artibus & disciplinis abhorrent, ne hæc quidem curaturos, quæ sine eruditione Græca intelligi non possunt.

Disciplina & scientia Magorum. Cic. 1. de Divin. 91. Nec quisquam rex Perfarum potest esse, qui non ante Magorum disciplinam scientiamque perceperit.

Disciplina intelligendi, & dicendi. V. Vera & absoluta eloquentia, in FLOQUENTIA.

Disciplina, pro Instituto. Plaut. Afin. 1. 3. 49. Eadem nos disciplina utimur.

Disciplina & consuetudo. Cic. pro Rabir. 28. Adeone ignarus es disciplinæ, consuetudinisque nostræ?

Institutio atque disciplina. Cic. 1. Q. frat. 1. Hæc institutio, atque hæc disciplina, potest sustinere in rebus statuendis, discernendisque eam severitatem, qua, &c.

Mores & disciplina. Cic. pro Flacc. 11. Idem pro Deiot. 28. Imitari potius Castor avi tui mores disciplinamque debebas.

Disciplina, Bene vivendi, & bonorum morum observatio, ut Militaris disciplina, pro Observatione bonorum morum inter milites. V. Valer. Max. qui huic Caput 7. libri 2. destinavit, aliud vero, nempe 3. ejusd. 1. Militaribus Institutis. Hæc sæpissime Disciplina simpliciter vocatur, ut ap. Suet. Aug. C. 23. Flor. 2. 18. Redacto in disciplinam milite. Alias & Majorum disciplina. Sall. Jug. 44. 3. Et Disciplina rei militaris. Liv. 4. 37. Sic Domestica disciplina apud Suet. in Cæf. 48. Cato de R. R. cap. 1. Caveto ne alienam disciplinam temere contemnas.

E pueritiæ disciplina in militiæ disciplinam proficisci. Cic. pro Lege Manil. 28. Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse debuit, qui e ludo atque pueritiæ disciplina, bello maximo, atque acerrimis hostibus ad patris exercitum atque in militiæ disciplinam profectus est?

Familiæ gravis & constans disciplina. Cic. 1. Q. frat. 1.

Disciplina temporum. Cic. de Senect. C. 16. Admirari satis nequeo, vel hominis continentiam, vel temporum disciplinam. i. e. Bonos mores, & eorum observationem.

Disciplina meretricia. Cic. 5. Verr. 6. Ter. Heaut. 2. 3. 59.

Nam disciplina est eisdem, munerarier

Ancillas primum, ad dominas qui affectant viam.

Disciplinam, pro Secta Philosophorum ponit Cic. 5. Tusc. 90. Omnes fere Philosophi omnium disciplinarum. Idem 1. de Nat. Deor. 16. Tres enim trium disciplinarum principes convenistis. Idem 1. de Fin. 12. In quibus quantum potuimus, non modo quid nobis probaretur, sed etiam quid a singulis Philosophiæ disciplinis diceretur, persecuti sumus.

Doctus ex disciplina Stoicorum. Cic. de Clar. Orat. 94.

Consultus universæ disciplinæ. V. CONSULO.

Incorruptum genus disciplinæ. V. INCORRUPTUS.

Contra disciplinam. V. CONTRA.

Res quarum est disciplina, i. e. quæ regulis & præceptis comprehenduntur. Cic. 2. de Divin. 10. Eadem in literis ratio est, reliquisque rebus, quarum est disciplina.

Disciplina dicendi. Cic. de Clar. Orat. 163.

Multarum artium disciplina. Cic. Orat. 4.

Disciplina juris civilis homo omnium eruditissimus. Cic. 1. de Orat. 180.

Antiqua disciplina milites habuerat. Tacit. 12. Ann.

Ingenuæ disciplinæ. V. INGENUUS.

Jucundior disciplina. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Mollis disciplina. V. MOLLIS.

Morata bene disciplina. V. MOS.

Navalis disciplina. Cic. pro Lege Manil. 55. Non Rhodiorum, quorum usque ad nostram memoriam disciplina navalis & gloria remansit.

Ordinata disciplina. V. ORDINATUS. H. St.

Severa disciplina. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Vetustissima disciplina. Tacit. 11. Ann. 15.

Abstrahere a disciplina. V. ABSTRAHO.

Accipere disciplinam. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Inde Anaxagoras, qui accepit ab Anaximene disciplinam, primus omnium, &c. V. ACCIPIO.

Adhærescere ad aliquam disciplinam. Cic. 4. Acad. 8.

Adjicere disciplinæ aliquid. V. ADJICIO.

Capere disciplinam. V. CAPIO.

Colere disciplinam. Cic. 1. de Clar. Orat. 117.

Dare disciplinam. Cic. 3. de Nat. Deor. 91.

Deducere ad disciplinam. V. DEDUCO.

Depravari mala disciplina. Cic. 2. de Fin. 33. Ferarum natura non est illa quidem depravata mala disciplina, sed natura sua.

Eductus fervera patris disciplina. Tacit. 1. Ann. 41.

Erudire aliquem ad civitatis disciplinam. Cic. 5. Verr. 161. Eos instituire atque erudire ad majorum instituta atque civitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.

Exercitatus disciplina bona. Cic. in Orat. 200.

Exolefcit disciplina. Tacit. 11. Ann. 15. Ne vetustissima Italiæ disciplina per desidiam exolefceret.

Formare disciplinam. Quintil. in procem. lib. 4. Contenti fore domestico usu videbamur, ut tui meique filii disciplinam formare, fatis putaremus.

Habere e disciplina. Cic. de Clar. Orat. 267. M. Piso quicquid habuit, habuit ex disciplina. i. e. Didicit, non a Natura obtinuit.

Increbuit disciplina. V. INCREBESCO.

Labante deinde paulatim disciplina. V. LABOR.

Perdiscere disciplinam ruris. V. PERDISCO.

Suescere disciplina & imperiis. Tacit. 2. Ann. 52. Divisusque exercitus, ut Tacfarinas lectos viros, & Romanum in modum armatos castris attineret: disciplina & imperiis suesceret.

Tenere disciplinam. Cic. pro Flacc. 15. O morem præclarum, disciplinamque, quam a majoribus accepimus, siquidem teneremus.

Tradere

Tradere in disciplinam. V. IN.
 Per manus tradita disciplina militaris. V. MANUS.
 Studia & artes quæ sunt nobis Græciæ monumentis discipulisque tradita.
 Cic. 1. Q. frat. 1.
DISCIPLINABILIS, e. Adj. [*μαθητός*] Author ad Heren. lib. 3. 4.
 Aut si qua in re cohortabimur aliquem, cuius rei aliquam disciplinabilem scientiam poterimus habere, &c. Alii legunt Disciplinalem. Est autem Disciplinabile, ut Turneb. explicat, Quod præceptionibus & institutionibus, arteque & ratione aliqua doctrinaque continetur.
DISCIPLINALITER. Adverb. Sarisb. 6. 15. Disciplinaliter eruditus populus.
DISCIPLINOR, ari. Dep. apud Augustinum.
DISCIPLINATUS, & **DISCIPLINATOR**. Vulg. Siracid. 10. 25. Vir prudens & disciplinatus. Gr. *ἐπισήμων*. Sic Jac. 3. 13. Alcim. Avit. 1. 4. 46. de terra inculcata:
 Disciplinatos diffuecit promere fructus. [Legendum Desuecit, tamen si iis temporibus sic vulgo pronuntiasse videntur.
 Compar. ap. Tertull. in lib. de Fuga in persecutione. C. 1. Fides disciplinator in jejuniis.
DISCIPLINATIO, ōnis. f. Augustin.
DISCIPLINOSUS, Idem ac Disciplina imbutus. Disciplinosus, inquit Nonius 6. 84. etiam pessima arte dici potest. Cato de Re militari: Quam gladiator disciplinosus. Conf. Gell. 4. 9.
DISCIPULATUS, ūs. m. Tertull. de Præscript. adversus Hæreticos cap. 22. Quis enim integræ mentis credere potest aliquid eos ignorasse, quos magistros Dominus dedit, individuos habitos in comitatu, in discipulatu, in convictu?
DISCIPULUS, i. [*μαθητής, φοιτητής*] Qui discit. Cic. 2. Off. 3. Orator parum vehemens, dulcis tamen, ut Theophrasti discipulum possis agnoscere. Dicendi discipulus. Cic. 9. Fam. 16. Hirtium ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, cœnandi magistros.
 Auditor & discipulus Platonis. Cic. 1. de Divin. 46.
 Melius instituti discipuli. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Melior magistro discipulus. Juven. 14. Sat. 214.
 Rudis discipulus & integer. V. INTEGER.
 Instruere discipulos lectione orationum. V. INSTRUO.
 Discipuli quoque dicuntur illi, qui in tabernis vel officinis mercatorum servant, & qui mercenariorum disciplinam addiscunt. Coquorum discipuli. Plaut. Pseud. 3. 2. 76.
DISCIPULA, æ. [*μαθήτρια, μαθήτριας*] Quæ discit. Plin. lib. 10. cap. 20. Audit discipula intentione magna, & reddit. De Luscinia.
 Discipulam cruci dedere. Plaut. Aulul. 1. 1. 20. Continuo hercle ego te dedam discipulam cruci.
 Discipularum cathedræ. Hor. 1. Sat. 10. extr. ubi alii Discipulorum legunt. Discipularum inter jubeo plorare cathedras.
DISCOBOLUS, V. DISCUS.
DISCOLOR, ōris. Adj. [*ἀλλόχροστος, ἐπεχρόστος*] Qui est diversi coloris. ut Discolor cutis. Plin. lib. 28. cap. 12. Ubi ex vetustissimo codice legitur Decolor. Ovid. 3. Amor. 2. 78.
 Evolat admittis discolor agmen equis. Et Martial. lib. 14. 17.
 Calculus hic gemino discolor hoste perit.
 Dispar & discolor. Hor. 1. Epist. 19. 3.
 Ut matrona meretrici dispar erit atque
 Discolor, infido scurræ distabit amicus. h. e. Quemadmodum
 Matrona differt a Meretrice, sic Amicus ab infido scurræ & adulatore.
 Anhelitus discolor. Claud. de Rapt. Proserp. 192. de afflatu equorum Plutonis. Rutilos obscurat anhelitus axes Discolor.
 Indus discolor. Propert. lib. 4. 3. 10. Decolor Brækh. q. V.
 Miles discolor, pro Calculo. Ovid. 2. Trist. 477. de Laterculo, ludi genere.
 Sanguis discolor. Lucan. lib. 10. 128.
 Discolor hos sanguis, alios distinxerat ætas.
 Signum discolor. Cic. 2. Verr. 40. Hoc factum esse in hac civitate, quum Senatorius ordo judicaret, ut discoloribus signis, juratorum hominum sententiæ notarentur. i. e. Tabellæ & ceræ non ejusdem coloris. Supra autem dixerat, nulla nota, nullus color, nullæ fordes videbantur his sententiis adlini posse. Budæus.
 Variis floret via discolor armis. Valer. 5. Argon. 564. Male Decolor in quibusd. libris.
DISCOLORIUS, & **DISCOLORUS**, a, um. Idem. Petron. cap. 57.
 Discoloria vestis. Mart. Capell. 1. p. 19. Florida discoloraque vestis. Prudent. Perist. 10. 302. Quos luna terret discolora in stipite.
DISCONVENIO, ōni, entum, [*ἀσυνέχω, διαίττωμαι*] ire. Dissidere, discordare. Hor. 1. Epist. 1. 99.
 — & vitæ disconvenit ordine toto.
 Disconvenit inter me & te. Hor. 1. Epist. 14. 18.
 Non eadem miramur, eo disconvenit inter Meque & te.
 Horatio puto Præliari. H. St. falso.
DISCONVENIENS, entis. Inconveniēns. Lactant. de Ira Dei cap. 3. Est disconveniēns, ut ejusmodi potestate sit præditus, qua noceat & oblit; prodesse vero & benefacere nequeat.
DISCONVENIENTIA, æ. f. Tertull. de Testim. Anim. cap. 6. Suspectam habe convenientiam prædicationis in tanta disconvenientia conversationis.
ISCOQUO, xi, ctum, [*διέψαω*] ere. Idem quod Coquere, vel Valde decoquere. Plin. lib. 22. cap. 25. Nostri præcipiunt arietinum in aqua cum sale discoquere. Ibid. Alvum sistit in cibo, magisque discocta cœlesti aqua.
DISCORS, ordis. Adj. [*διόφωνος, ἐπερογνώμων, ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος*] Qui corde, h. e. Animo dissidet, ut, Secum ipsa discors. Liv. 2. 23. Non ambitione, non contentione discordes. Cic. 2. de Lege Agr. 90.
 Arma discordia. Virg. 2. Georg. 459. i. e. ut interpretatur Servius, Plena jurgio & rapinis,
 O fortunatos nimium, sua si bona norint,
 Agricolas: quibus ipsa, procul discordibus armis,
 Fundit humo facilem victum justissima tellus.
 Concordia discors. Ovid. 1. Met. 433.
 Quumque sit ignis aquæ pugnax, vapor humidus omnes
 Res creat, & discors concordia foetibus apta est.
 Concordia rerum discors. Hor. 1. Epist. 12. 19.
 Quid velit, & possit rerum concordia discors.

Dextræ discordes. Stat. 6. Theb.
 Gloria discors. Ovid. 2. Amor. 12. 11.
 Modi discordes. Stat. 5. Sylv. 5. 25. modos muscos intelligit.
 Motus discordes. Stat. 10. Theb. 575.
 Mundus discors. Plin. lib. 30. cap. 1.
 Pectora discordia. Lucan. lib. 10. 12. & Sil. 2. 380.
 Inferri Romana suis discordia fenit Pectora.
 Sententia discors. Sil. lib. 13.
 Sententiæ discordes medicorum. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Symphonia discors. Hor. de Arte Poet. 374.
 Venti discordes. Ovid. 2. Amor. 10. 9.
 Errat, ut a ventis discordibus acta phaselus.
 Vefania discors. Hor. 2. Serm. 3. 174.
 Extimui, ne vos ageret vefania discors.
 Viri discordes. Ovid. 3. Amor. 8. 48.
 Quid tibi discordes addere in arma viros?
 Discordis, antiquitus dicebatur. Pompon. in Sat. Blanda, fallax, impotens, superba, discordis. Ex Priscian. lib. 6. p. 726.
DISCORDO, [*διαφωνέω, διαφερομαι, διαχρηστέω*] ære. Dissidere, dissentire. Plaut. Merc. 2. 1. 7. Neu discordarent si ambæ in uno essent loco.
 Eternum discordare cum aliquo. Tacit. 12. Ann. 28. 2. Illi metu ne hinc Romanus, inde Cherusci, cum quibus æternum discordant, &c.
 Parcus discordat avaro. Hor. 2. Epist. 2. 194.
 Discordant inter se. Ter. And. 3. 3. 43. Cic. 1. de Fin. 44. Sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant.
 Discordare adversus aliquem. Quintil. lib. 5. & lib. 8. Discordare ab aliquo.
 Animus a se ipse dissidens, secumque discordans. Cic. 1. de Fin.
 Discordantia corda. Sil. lib. 16.
DISCORDIA, æ. [*ἀσφονία, διχόνοια, διαχρησσία*] Ira acerbior intimo odio & corde concepta, inquit Cic. 4. Tusc. 21.
 Dissensiones atque discordiæ. Cic. de Amicit. 82. Quanta vis amicitiae concordiaeque sit, ex dissensionibus atque discordiis percipi potest.
 Mentis discordia. Ovid. 9. Met. 445.
 Dixit, & incertæ tanta est discordia mentis.
 Demens discordia. Virg. 6. Æn. 280.
 Gliscens discordia. Tacit. 4. Ann. 17.
 Nutrix belli discordia. Claud. 1. in Ruff. 30.
 Præceps discordia. Stat. 1. Theb.
 Haud fecus indomitos præceps discordia fratres Asperat.
 Tetra discordia. Hor. 1. Serm. 4. 60.
 Seditionem ac discordiam concitare. Cic. pro Muren. 85. V. CONCITO.
 Contrahere amicitiam, & dissipare discordiam. Cic. de Amicit. 24.
 Exoritur trepidos inter discordia cives. Virg. 12. Æn. 583.
 Impendet discordia. Cic. 8. Fam. 14. Si alter eorum in bellum Parthicum non eat, video magnas impendere discordias, &c.
 Incaffit discordia duobus regibus. Virg. 4. Georg. 68.
 Inducere discordiam. Cic. 1. Off. 85.
 Mitescent discordiæ intestinæ. V. MITIS.
 Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ, bella nascuntur. Cic. 1. de Fin. 44.
 Hinc ortæ discordiæ. Cic. 1. Off. 86. In quibusd. codd. deest partic.
 Pasci discordia. V. PASCOR.
 Sedare discordiam. Cic. 1. Philipp. 1.
 Tollere discordiam. Cic. 3. Fam. 8.
 Discordia, [*ἔρις*] Dea existimata a gentibus, quam Aristides ita describit: Discordia & seditio, inquit, supino est capite, labris lventibus, oculis strabis putridis, tumefactis, lacrymis subinde fluentibus, manibus incontinentibus mobilibusque, gladium intus ad pectus ferens, tenuibus & obliquis innixa cruribus & pedibus, eam, ceu rete, caligo & tenebræ circumvolvunt, &c. Illud quidem de hac ipsa dea notissimum, ut scilicet in convivio pomum injecit in nuptiis Pelei & Thetidis, quum ad eas nuptias ipsa non vocata fuisset: in quo pomum erat inscriptum ἡ καλὴ λαβείτω, i. e. pulchra capiat. Unde natum est proverb. Pomum Discordiæ. V. Lucian. Sympos. p. 649. & in Dial. Mar. p. 246.
DISCORDABILIS, e. [*διαφωνητός*] Quod discordat & disconvenit. Plaut. Capt. 2. 3. 42. Me hic valere, & tute audacter dicito, Tyndare, inter nos fuisse ingenio haud discordabili. Antiquum.
DISCORDIALIS, e. [*διαχρηστικός*] Qui lites generat & parit. Plin. lib. 37. cap. 10. Nam hyænæ pelli fimilem abominantur, discordialem domibus.
DISCORDIOSUS, Adj. [*διαφωνόδης*] Iratus vel pronus ad discordias. Sallust. in Jugurth. cap. 66. Nam vulgus, uti plerunque solet, & maxime Numidarum, ingenio mobili, seditiosum atque discordiosum erat, cupidum novarum rerum, quieti & otio adversum.
 Utitur Sidonius Apoll. H. St. V. Waff. & Cort. ad Sall.
DISCORDITAS, pro Discordia, antiquum. Pacuv. Hermion. Quamtamque ex discorditate cladem importem familiæ. Nonius.
DISCORDATIO, ōnis. f. apud Boeth.
DISCREPO, ui & ōvi, ctum, [*σπασσω, διαφωνία*] ære. Diverso modo crepare, i. e. Sonare & crepitum ac sonum emittere. Cic. 1. Off. 45.
 Ut in fidibus aut tibiis, quanvis paululum discrepent, tamen id a sciente animadverti solet.
 Discrepare, per translationem, pro Dissidere, disconvenire. Cic. 4. Verr. 129. Ut nonnunquam liquid discrepet, eximant unum aliquem diem.
 Discrepuit. Hor. de Arte Poet. 219.
 Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.
 A consiliis alicujus discrepare. Cic. 10. Fam. 4. Non est ignotus mihi sensus tuus, neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis esset, unquam a tuis consiliis discreparem.
 A meis rationibus discrepant tuæ. Cic. 5. Fam. 20.
 Discrepat ab eo, quod. Cic. 2. Acad. 1. Discrepabat etiam ab iisdem, quod nullo modo arbitrabatur quicquam, &c.
 Ab humanitate discrepare. Cic. 1. Off. 145.
 Opinionum dissensione ab aliquo discrepare. Cic. 2. Fam. 13. Ex eo quidam suspicati fortasse sunt, animorum contentione, non opinionum dissensione me ab eo discrepare. i. e. Dissimilitudinem sententiarum habere, Discordem esse. Budæus.
 Ab opinione populari discrepare. Cic. Parad. 1. In qua dicuntur ea, quæ non multum discrepent ab opinione populari.
 Discrepant facta cum dictis. Cic. 2. de Fin.

- Medium primo, medio discrepat ultimum. Hor. de Arte Poet. 152.
 Vox & ratio mea longe discrepat istis. Hor. 1. Serm. 6. 92.
 De re aliqua discrepare. Cic. 4. Tusc. 61. Admovenda curatio, & talis quidem, quæ possit esse omnium etiam de cæteris rebus discrepantium Philosophorum.
 Discrepare in re aliqua. Cic. 3. de Orat. 117. Nihil sane ad rem pertinet, siqua in re discrepavit ab Antonii divisione nostra partitio. Idem 7. Verr. 122. Eadem dicit, nulla in re discrepat.
 Discrepat inter autores. Liv. 2. Bell. Pun. Mirari magis adeo discrepare inter autores, quam, &c. Ibid. lib. 6. Æque & alia inter autores discrepant.
 Inter se discrepare. Cic. 2. de Invent. 144. Ex contrariis autem legibus controversia nascitur, quum inter se videntur duæ leges, aut plures discrepare.
 Discrepant hæc judicia inter eos. Cic. pro Cluent. 122. Quare qui vobis in mentem venit hæc appellare judicia, quæ a Pop. Rom. rescindi, ab iratis iudicibus repudiari, a magistratibus negligi, ab iis qui eandem potestatem adepti sunt commutari, inter Collegas discrepare videatis? Sibi discrepare. Cic. 3. de Orat. 194. Ut a multitudine & populo non modo cætervæ atque conventus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes ejiciantur.
 DISCREPANS, Partic. [διαφωνῶν] Contr. Congruens. Cic. 1. de Legib. 30. Interpretæ est mentis oratio, verbis discrepans, sententiis congruens.
 DISCREPANTIA, æ. [διαφωνία] Cic. 1. Off. 111. In actiones, omnemque vitam, nullam discrepantiam conferre debemus. Idem 3. de Fin. 41.
 DISCREPATIO, ōnis. f. Idem, apud Tertull. adv. Marc. 5. 10. ut Froben. & Pamel. legunt, id quod in annotationibus Fr. Junius contra Rhenani conjecturam, Disceputationem (ut, Rigaltius etiam expressit) non inerudite tuetur. sed & apud Liv. 10. 18. Cum ea ipsa inter consules P. R. discrepatio fuerit.
 DISCREPITO, [διαφωνήσας] āre. frequent. Lucret. lib. 2. 1017.
 — verum positura discrepant res.
 DISCREPITANS, Partic. Lucret. lib. 3. 804.
 DISCRETIO, DISCRETUS, DISCRIMEN, DISCRIMINO. V. DISCRINO.
 DISCRUCIO, [ἀνιάω] āre. a quo passivum,
 DISCRUCIOR, [δυσδραστην] āri. Valde cruciari. Cic. 13. Philipp. 37. Ut ille Trebonium, & si posset, etiam Brutum, discruciatos necaret. Idem pro Rosc. Com. 31. Quod enim ipse celeriter arripuit, id quum tarde percipi videt, discruciat.
 Discrucior animi, pro animo, more Græco. Plaut. Aulul. 1. 2. 27. Ter. Adel. 4. 4. 1. Discrucior animi: hoccine deimproviso mali mihi obijci, &c.
 Discrucior animum etiam dicimus, & animo, teste Diomede.
 DISCRUCIATUS, ūs. m. Prudent. Hamartig. v. 834.
 Vermibus & flammis & discruciatibus ævum
 Immortale dedit.
 DISCUBITORIUS, V. DISCUMBO.
 DISCUBO, ui, itum, [κατάκειμαι] āre. Idem quod Cubare. Cic. 2. de Invent. 14. Cœnati discubuerunt ibidem. Plaut. Merc. Prol. 99. Discubito noctu ut imus, ecce, &c. [Nisi hæc potius ad verbum Discumbo pertinent. V. ad ACCUBO notata.]
 DISCUBITUS, ūs. m. Valer. Maxim. 2. 1. 9. Invitati ad cœnam diligenter quærebant, quinam ei convivio essent interfuturi, ne senioris adventum discubitu præcurrerent. Vulg. Interp. Marc. 13. 39. & Luc. 20. 46. Primos discubitus in conviviis, reddit Græcum πρῶτον πρὸς τὴν εἰσοδὸν.
 DISCUMBO, cubui, cubitum, [ἀνακλινόμενος, ἀναπαύω] ēre. Idem quod Accumbere. Cic. 5. Att. 1. Discubuimus omnes præter illam. Mensis discumbere. Stat. 4. Sylv. 2.
 Toris discumbere. Ovid. 8. Met. 155.
 Discubere toris Theseus, comitesque.
 Discumbitur, imperf. [ἀνακλινέται] Cic. 3. Verr. 66. Mature veniunt, discumbitur. Virg. 1. Æn. 700.
 Stratoque super discumbitur ostro.
 Apud cœnam Favorini Philosophi, quum discubitu fuerat, coeptusque apponi cibus, servus assistens mensæ legere incoepabat. Gell. 3. 19.
 DISCUBITORIUS, [ἀνακλιντικός] lectus, apud Plin. in quo vel super quo discumbebant antiqui cœnaturi, ut differret a triclinari, & cubiculari lecto. [Locum hunc non invenimus.]
 DISCUNEO, āre. Immisso cuneo diffindere, apud Apul. Hinc
 DISCUNEATUS, a, um. Adj. [διασπινόμενος] quasi Immisso cuneo apertus ac patens: sicut ligna ducta fiunt & hiantia adactis cuneis. Plin. lib. 9. cap. 30. Illæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ. De Conchis loquitur marinis, quibus polypi, imposito lapillo, ne claudi possint, insidiantur.
 DISCUPPIO, ūvi, itum, [ἐπιθυμῶ] ēre. Valde cupere. Plaut. Trinum. 4. 2. 87. Lubet audire, nisi molestum est. s. quin discuppio dicere. Cic. 8. Fam. 15. Peream si minima causa est properandi isto mihi, quod te videre, & omnia intima conferre discuppio.
 DISCURRO, curri, cursum, [διατρέω] ēre. In diversas partes currere. Plin. lib. 11. cap. 37. Ex hoc fonte duæ grandes venæ in priora & terga discurrunt. Liv. 1. 9. Signo dato juvenis Romana ad rapiendas virgines discurret. De raptu Sabinarum.
 A media in utranque partem discurrens. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Ad aliquem locum discurrere. Virg. 12. Æn. 577.
 In fluvium discurrere. Virg. 4. Georg. 292. hic de Nilo loquitur.
 In montibus discurrere. Ovid. 2. Fast. 285.
 Undique discurrere. Tibul. lib. 3. 1. 3.
 Et vaga nunc certa discurrunt undique pompa.
 Equo discurrere. Valer. 6. Argon. 203.
 Fama discurret. Curt. lib. 4. Fama, ut solet, strenue totas urbes discurret. Strenue, i. e. Celeriter.
 Discurrere, etiam semibarbaris est Differere. invenitur tamen apud Amm. Marcell. 17. 6. Super quo nunc, quia tempestivum est, pauca discurram. Marcellinus, natione Græcus, cum sciret Græcum διαδῶν tali significatione usurpavi, Latinum quoque Discurrere eadem significatione sumi posse credidit. V. Vorst. de Latinit. Mer. Sufp. cap. 14. p. 103.
 Actus ejus discurrere per epilogos breves. Marcellinus 1. 30. 499. in medio. H. St. [Marcellinus eo modo posuit, quo Cic. Percurrere, nec est idem ac Differere apud hunc quoque auctorem.]

- DISCURSIO, ōnis. f. [διαδρομή] Lactant. de Opif. Totos dies in hujusmodi discursione confumunt.
 DISCURSUS, ūs. m. [διαδρομή] Ipse discurrendi actus. Cæf. 8. Bell. Gall. 29. Magno clamore discursusque passim se fugæ mandant. Et apud Plin. lib. 2. cap. 36. Discursus stellarum: Quintil. lib. 4. Discursus amicorum.
 Totius diei discursus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Lascivi discursus. Claud. 2. in Eutrop. 100.
 Latis vallem discursibus implent. Ovid. 2. Fast. 223.
 Vani discursus. Valer. 3. Argon. 220.
 Discursus, vulgo est Sermo, dissertatio; sed absque auctoritate veterum, nisi quod Lindebrog. in Comm. 13. ad Ammian. 17. 6. affert. lege 1. Cod. Theod. Rap. Virg. Redemptique discursus pœna immineat. conf. Cellarii Antib. p. 166. & Cur. post. p. 325.
 DISCURSO, [διατρέχω] Frequent. Quintil. lib. 6. Manlius multum in agendo discursans.
 DISCURSATIO, ōnis. Lactant. de Opific. Dei, cap. 3. Avium per aërem libera discursatio.
 DISCURSATOR, ōris. m. proprie Qui discurret. Dein militum genus Discursatores, V. Amm. 16. 26. Iisdem sparsum miscuere pedites discursatores & leves. & 29. 23. Hostem caperet discursatorem & repentinum insidiisque potius clandestinis, quam præliorum stabilitate confisum.
 DISCURSITATIO, ōnis. Sen. de Brevit. Vitæ cap. 3. Officiosa per urbem discursitatio. Alii legunt Discursatio.
 DISCURSIM, Adv. Macrobi. 7. Saturn. cap. 1. Primis mensis post epulas jam remotis, & discursim variantibus poculis minutioribus, &c.
 DISCUS, i. m. [δίσκος] Vas latum, (& rotundum H. St.) ut Julius Pollux inquit, ad portandas carnes aptum. Apul. Cœnarum reliqui discus ornatus.
 Discus, Rotunda moles faxea, vel plumbea, five ferrea, cujus jactu juvenes inter se certabant, fortior judicandus, qui aut altius in sublimem, aut longius in tractu ultra designatum spatium projecisset. ita & missilibus contendebant. Hor. 1. Carm. 8. 11.
 — sæpe disco,
 Sæpe trans finem jaculo nobilis expedito.
 Verisimile est Discus dictum fuisse primum de illa rotunda mole δίσκος τὸ δίσκον, i. e. a Jaciendo, deinde ad ejus similitudinem & vas illud. Suid. λεγόμενον δίσκος, ἐκ τὸ δίσκω, τὸ βάλλω. V. quæ adscripti margini Thesauri. H. St.
 Disci jaculatione Ulysses certat apud Phæaces, quos omnes superat uti refert Homerus 8. Odyss. Exercuisse etiam istum ludum Spartanas Virgines refert, ex Plutarcho, ut apparet, Alex. ab Alex. 2. 25. Discum quam Philosophum audire malle, est, Delectationes levissimas & ineptias utilitati gravissimæ anteferre, quod apud Cic. 2. de Orat. 21. de Philosophorum auditoribus Crassius queritur V. Chiliad. Hinc
 DISCIBOLUS, i. m. [δισκοβόλος] Qui discum in sublime jaculabatur, i. e. Lapidem rotundum ac pertusum, ut inquit Ammonius Quintil. lib. 2. cap. 14. Quid tam distortum & elaboratum, quam est ille discobolus Myronis? Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & caner & discobolon, & Persea. De Artemone artifice ærario. V. omnino de Disco & Discobolis Hieron. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 2. C. 12.
 DISCUTIO, ūi, ūsum, [ἀνασπείρω, διασπείρω, διαφύω] ēre. In diversas partes quaterere & dejicere, disturbare: ut Discutere lateritium murum. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Liv. Tribus arietibus aliquantulum muri discussit.
 Caput discutere. Sil. lib. 6.
 — magnoque fragore
 Discussit trabs acta caput, &c.
 Tempora vituli discussit malleus. Ovid. 2. Met. 625.
 Lactentis vituli dextra libratus ab aure
 Tempora discussit claro cava malleus ictu.
 Discutere, per translationem, pro Auferre, & Tollere: ut Discutit ebrietates porrum. Plin. lib. 20. cap. 6. & lib. 23. cap. 1. Discutere fastidium. & lib. 28. cap. 7. Discutere metum. Item lib. 2. cap. 62. Discutere tristitiam.
 Advocationem liquorum discutere. Cic. pro Domo sua, 54. Quum eos qui conventu virorum bonorum verba de salute mea fecerant, adesse jussisti, eorumque advocationem manibus, ferro, lapidibus discussisti.
 Aëra discutere. Lucret. lib. 6. 832.
 Caligo discussa est illa, quam paulo ante dixi: diluxit, patet, videmus omnia. Cic. 12. Philipp. 5.
 Captiones discutere. Cic. 4. Acad. 46. Oportet igitur & ea, quæ pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere, de quibus jam diximus, & esse armatos, ut occurrere possimus interrogationibus eorum, captionesque discutere.
 Cogitationes tristes discutere. Cels. lib. 3. cap. 18. De Insania curatione: Quorundam etiam intempestivus risus objurgatione & minis prohibendus est: quorundam discutiendæ tristes cogitationes: Ad quod symphoniarum & cymbala, strepitusque proficiunt.
 Cunctationem discutere. Cic. 10. Fam. 33. Omnem enim cunctationem ejus discussissem, præsertim adjutore Planco.
 Ea discutienda sunt quæ obscurant. Cic. 3. de Orat. 213.
 Febrem discutere. Cels. lib. 3. cap. 15. Idem in Proœm. Protinus febrem fomno & sudore discussit.
 Horrorem febris discutere. Cels. lib. 3. cap. 15. Balneum neque ante febrem, neque post eam tentandum erit: nisi interdum jam horrore discusso.
 Languor & nausea sæpe etiam discutitur, si integrum gallinaceum crudum ovum jejunis faucibus inferas. Columel. lib. 6. cap. 4.
 Malum discutere. Cels. lib. 1. cap. 8. Quos tamen ita mors sequitur, si id malum non est febre discusso.
 Morbum discutere. Cels. lib. 3. cap. 2. Per hæc enim sæpe instans gravis morbus discutitur.
 Nubila vultu discutit Mercurius. Stat. 3. Theb.
 Periculum discutere & comprimere consilio. Cic. pro Muren. 84. Hoc quod conceptum Respub. periculum parturit, consilio discutiam & comprimam.

Discutiendæ tamen oratione hujusmodi scenæ. Quintil. lib. 6. cap. 1. Somnum sibi discutere lymphæ puræ. Propert. lib. 3. 10. 13. ubi V. Brækh. Discutere interdum est Digerere, Refolvere, Diffilare, & quod Græci dicunt *Ἀπορροῦν*. Cels. lib. 5. cap. 11. Ad discutienda vero ea, quæ in corporis parte aliqua coierunt, maxime possunt abrotōnum, heleenium, &c.

Discuti matrimonium, apud Paul. in l. 2. D. de donat. inter vir. & uxor. pro Disturbari & dissolvi.

DISCUSSUS, a, um. [*Ἀπορροῦν*] ut, Discussa rerum caligo. Stat. 2. Sylv. 2. 138.

Fides discussa, i. e. Dissoluta. Lucan. lib. 1. 119. Morte tua discussa fides, bellumque movere Permissum ducibus, &c.

Formidine discussa. Valer. 4. Argon. 700.

Nox discussa. Lucan. lib. 5. 175.

Nubibus discussis purgatus nitet æther. Sil. lib. 12.

Plebs discussa. Stat. 5. Sylv. 3. — umbramque fenilem

Invitet ripis discussa plebe supremis Vector.

Terrores discussi. Lucret. lib. 4. 994. Donec discussis redeant terroribus ad se.

Umbra discussæ. Virg. 12. Æn. 669. Ut primum discussæ umbræ, & lux reddita menti est.

DISCUSSÆ, Adv. Compar. Mart. Capell. 8. p. 302. Explorare discussiūs.

DISCUSSIO, ōnis. f. Examinatio; ut, Discussio pecuniæ, l. 14. Cod. Theod. de jure fisci. & l. un. Cod. de ratiocin. operum, Discussio vel Ratiocinium. August. Epist. 44. Sub fin. Quære aliquid nostra discussione dignum. Juvenc. de edicto Augusti Cæsaris: Novi capitum discussio census. adde Firmic. 3. 2. Sidon. 2. Epist. 2. Macrobi. 1. Saturn. 16. Idem ac Quassatio. Sen. Quest. Nat. 6. 19. In dolio cantantis vox per totum cum quadam discussione percurrit ac resonat.

DISCUSSOR, ōris. m. Qui rationes tractatas ab aliis cognoscit atque discipulat. Ita hac voce uti Imperatores in Codice 10. tit. 30. de Discussoribus. Item Cassiod. 4. Epist. 38. & 9. Epist. 10; Symmach. 5. Epist. 76. & 10. Epist. 54. Vet. Gloss. *λογιστής*, Ratiocinator, Discussor, Disputator. Discussum enim dicitur, quod est examinatum & judicatum. Ad alias quasvis examinationes transfertur. Macrobi. Somn. Scip. 1. 21. Diligens rerum discussor inveniet, quod requirat. Ennod. 4. Epist. 13. Novit Deus, discussor sensuum. Claud. Mamert. de Statu An. 1. 1. extr. Quis ferat cogitata sua, si discussor absit, adstruere, si adsit, operire.

DISCUSSORIUS, a, um. Adj. [*Ἀπορροῦν*] Quod discutit. Plin. 30. cap. 8. Et per se cinis inanum cochlearum ceræ mistus, discussoriam vim habet.

Discussoria medicamenta dicuntur, quæ Græci Diaphoretica vocant. exempla apud autores obvia sunt.

DISERTIONES, Divisiones patrimoniorum inter confortes. Festus. Alii Dissortiones. V. ad locum F. Urlin. Scalig. Dacer. & infra DISSORTIO.

DISERTUS, DISERTIM. V. DISSERO.

DISGARGALIS. V. DYSGARGALIS.

DISJICIO, ōci, ectum, [*διασπείρω, κατασπῆλω, διαρρίπτω*] ēre. In diversas partes jacere. Virg. 1. Æn. Disjecitque rates. Dede, ac disjice, per me licebit. Cic. pro Coel. 37. Agmina disjicere. Valer. 3. Argon. 161. Capillos disjicere. Ovid. 11. Met. 385. — & nondum totos ornata capillos, Disjicit hos ipso.

Nubes pondere disjicere. Ovid. 10. Met. 179. Nubila disjicit Jupiter. Ovid. 1. Met. 328. Rem aliquam disjicere. Liv. 2. Ac primo tentata res est, si dispositis clientibus absterrendo singulos a concionibus conciliisque, disjicere rem possent.

DISJECTUS, a, um. Partic. ut, Agmina disjecta. Virg. 12. Æn. 689. — & disjecta per agmina magna Voce vocat. Agmina disjecta per agros. Valer. 3. Argon. 222. Classis disjecta. Virg. 1. Æn. Disjectam Æneæ toto videt æquore classem. Comas disjecta. Ovid. 12. Epist. 63. Disjectamque comas, averaque in ora jacentem Invenit, &c. Manus disjecta. Pompejus ad L. Domitium, 8. Att. 12. Nos disjecta manu pares adversariis esse non possumus. Membra disjecta. Sen. Hippol. 12. Nubes disjectæ. Plin. lib. 2. cap. 49. Res sparsæ, & vage disjectæ. Author ad Heren. lib. 4. 3. Postremo hoc ipsum est summum artificium, res varias & dispartes in tot poematibus & orationibus sparsas, & vage disjectas, ita diligenter eligere, ut, &c. Respublica disjecta eo tempore, quo te custodem habebat. Sallust. in Cic. Tecta disjecta. Hor. 2. Carm. 19. 14. — tectaue Penthei Disjecta non lesi ruina.

DISJECTUS, ōis. m. Idem quod Dissectio, dissipatio. Lucret. lib. 3. 941. Major enim turbæ disjectus materiai Consequitur leto, &c.

DISJECTO, ōvi, ōtum, [*καταρρίπτω*] āre. frequent. Lucret. lib. 2. 553. Sed quasi naufragiis magnis, ventisque coortis, Disjectare solet magnum mare transfra, carinas, Antennas, proram, &c. Usus etiam Ammianus est, 16. 4.

DISJUGO, DISJUGATUS, DISJUGATIO. V. DIJUGO.

DISJUNGO, vel DIJUNGO. q. V. nxi, nctum, [*διασπέννω, διαίρημι*] ēre. Separare. Ter. Hec. 1. 2. 86. Atqui ea res multo maxime disjunxit illum ab illa. Cic. 1. Fam. 9. Nam ab orationibus disjungo me fere: referoque ad manfuetiores Mulas. al. Dijungo. Idem 1. Tusc. Quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamusque nos a corporibus, i. e. consueamus mori.

Disungere & Conjugere, contraria. Cic. 2. de Fin. 45. Quæ & causas rerum & confecutiones videat, & similitudines transferat, & disjuncta conjugat.

Disungere boves ab opere. Columel. lib. 2. cap. 3. Ab amicitia alicujus disungere alterum. Cic. 2. Philipp. Opera mea Pompejum a Cæsaris amicitia esse disjunctum.

A familiaritate alterius aliquem disungere. Cic. 2. Philipp. 23. Ipse enim Pompejum a mea familiaritate disjunxit.

Honestæ a commodis, non nomine, sed genere toto disjungunt Stoici. Cic. 1. de Nat. Deor. 16.

Intervallo locorum & temporum disjungi. Cic. 1. Fam. 7. Quoniam intervallo locorum & temporum disjuncti fumus, per literas tecum quam sæpissime colloquar.

Disungere a mamma agnos. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Fere ad quatuor menses a mamma disjunguntur agni.

Natura & genere disjungi. Cic. 7. Verr. 181.

Italis longe disjungimur oris. Virg. 1. Æn. 252.

Quamquam longis disjungimur oris. Valer. 2. Argon. 562.

DISJUNCTUS, a, um. Partic. [*διασπέννω*] ut, Disjunctus Populus a Senatu. Cic. de Amicit. 41.

Disjuncti in jure civili appellantur, qui re non etiam verbis conjuncti sunt. Et disjunctim relictum, quod duobus separatim & diversis orationibus relictum est, in hunc modum, Titio hominem Stichum do lego, Sejo hominem Stichum do lego. §. Si eadem res. Instit. de legat. Disjuncti es fredo ab Italia. Cic. 3. Verr. 154.

Disjuncta & conjuncta contraria. Cic. pro Rosc. Am. 39. Quæ vita maxime disjuncta a cupiditate & cum officio conjuncta.

Bos disjunctus. Hor. 1. Epist. 14. 28. — bovemque Disjunctum curas, & strictis frondibus explet.

Insula disjuncta mari periculofo ab Sicilia. Cic. 6. Verr. 118.

Longissime disjuncta comprehendere. Cic. in Pison. 3. V. LONGUS.

Quod longissime sit ab imperitorum intelligentia sensuque disjunctum, in cæteris id maxime excellit. Cic. 1. de Orat. 12.

Loci disjunctissimi. Cic. pro Lege Manil. 9.

Terræ disjunctissimæ, pro Diremptæ, & Non vicinæ. Cic. pro Marcel. 5. Nec vero disjunctissimas terras citius passibus cujusquam potuisse peragrari, quam tuis non dicam cursibus, sed victoriis lustratæ sunt.

Disjunctissimas terras lustrare. Plin. in Paneg.

Disjunctius nihil ab aliq. Cic. 4. Acad. 66. Nihil est enim ab ea cogitatione, quam habemus de gravitate sapientis, errore, levitate, temeritate disjunctus.

Mores longissime a scelere disjuncti. Cic. pro Coel. 53. Possum dicere mores M. Coeli longissime a tanti sceleris atrocitate esse disjunctos. V. DIJUNCTUS.

DISJUNCTUM, i. n. Gell. 5. 11. Favorinus non ratum id neque justum disjunctum esse ait, quoniam non necessarium est, alterum ex duobus, quæ disjunguntur, verum esse. Dialecticorum verbum. Vulgo Disjunctionem vel Enunciationem disjunctivam dicunt.

DISJUNCTIO, ōnis. f. [*διασπέννω*] Separatio: cui contrarium est Conjunctio. Cic. 4. Acad. Idem. Neque enim non potest mihi non molestissima esse disjunctio nostra in tanta rerum omnium varietate.

Amicorum disjunctio. Cic. pro Lege Agr. 14.

Sententiæ disjunctio. Cic. de Provinc. Conf. 40. Ita dissensi ab illo, ut in disjunctione sententiæ, conjuncti tamen amicitia maneremus.

Disjunctionem facere. Cic. de Amicit. 78. Nisi quædam admodum intolerabilis injuria exarserit, ut neque rectum, neque honestum sit, neque fieri possit ut non statim alienatio, disjunctioque faciendæ sit.

De disjunctione Rhetorica, vide apud Cic. in Topic. 56. V. DIJUNCTIO.

DISJUNCTÆ, Adv. apud Festum, quod recentiores Disjunctivæ, Ulp. 30. tit. 1. l. 34. princ.

DISJUNCTIM, aliud Adv. Paulus 1. 5. D. de condit. institut. Si hæredi plures condiciones conjunctim datæ sint, omnibus parendum est, quia unus loco habentur: sed si disjunctim sint, cui libet.

DISJUNCTIVUS, a, um. Adj. African. in l. Si ita quis stipuletur. D. de verb. oblig. Quum ex duabus disjunctivis conditionibus altera defecerit. V. SUBDISJUNCTIVUS.

DISOMUM, Vas est duorum corporum capax, quod pertinet ad jus Sepulchrorum. Inscrip. apud Guther. de jur. vet. Pont. 1. 24. P. AELIVS. VENERIANVS HOC. VAS. DISOMVM. SIBI. ET FELICITATI. SVÆ POSVIT.

DISPALOR, āri. Idem quod Palari, vagari. Sifenna apud Nonium 2. 250. Tanto plures passim dispalantur. Ammianus 31. 2. Absque lege vel lege aut ritu stabili dispalantur. Idem 15. 4. Incomposito agmine milites huc & illuc dispalantes.

DISPALATUS, a, um. Gell. 1. 11. Sparfi dispalatique. Sallust. de Rep. Ord. 2. 13. Multitudo in artes vitasque varias dispalata. Nepos 6. 1. 2. Dispalati in agris. Apud eundem 23. 5. 2. Multitudinem juvenum dispalati in agris immisisse Hannibal dicitur. Passive Ammianus 16. 22. Dispalato terrore.

DISPALESCO, [*διασπέννω*] ēre. Diffeminari, divulgari, omnibus notum fieri. Plaut. Bacch. 4. 9. 123. Si plus perundum sit, peritius suavius est, Quam illud flagitium vulgo dispalescere. Antiquum.

DISPANDO, andi, ansum, vel ansum, [*διασπέννω*] ēre. Extendere. Plaut. Dispeffis, per e secundam vocalem scripsit: Plin. autem Dispansam arborem dicit. Plaut. igitur in Milite sic habet, 2. 4. 7. Credo ego istoc exemplo tibi esse eundem actum extra portam Dispeffis manibus, patibulum quum habebis. V. Gell. 15. 15. Plin. lib. 9. cap. 4. In Gaditano oceano arbor, in tantum vastis dispansam ramis, ut ex ea, &c.

Dispansæ vestes. Lucret. lib. 1. 306. Denique fluctifrago suspensæ in littore vestes Uvescunt, eadem dispansæ in sole ferescunt.

DISPAR, āris. Adj. [*ἀνιστός, ἀνόμοιος*] Dissimile. Cic. pro Font. O fortunam longe disparem M. Fonteii, &c.

Par & Dispar, contraria. Cic. pro Muren. 43. Et quoniam ostendi, Judices, parem dignitatem ad Consulatus petitionem, disparem fortunam provincialium negotiorum, &c.

- Dispar & Idem, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 88. Quinque autem stellæ eundem orbem tenentes, aliæ propius a terris, aliæ remotius, ab eisdem principiis, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt.
- Dispar & Similis, contraria. Cic. 2. de Divin. 90. Etenim geminorum formas esse similes, vitam atque fortunam plerumque disparem.
- Varium & dispar. Cic. 7. Verr. 48. An hoc probabis, in æqua causa populorum sine pretio varium jus & disparem conditionem fuisse?
- Longe dispar. V. LONGUS.
- Ætatibus disparibus, non eadem officia tribuuntur. Cic. 1. Off. 122.
- Avenæ dispares. Ovid. 8. Met. 192.
- Fistula disparibus paulatim surgit avenis.
- Calami dispares. Ovid. 1. Met. 711.
- Atque ita disparibus calamis compagine ceræ
Inter se junctis nomen tenuisse puellæ.
- Causa tua est dispar. Ovid. 13. Epist. 77.
- Certamen dispar. Ovid. 2. Amor. 2. 61.
- Cur dispar certamen in?
- Cicute dispares, Inæquales. Virg. 2. Ecl. 36.
- Est mihi disparibus septem compacta cicutis
Fistula. h. e. Inæqualibus cannis compacta: nam & harmonia inæqualis est. Servius.
- Color dispar. Cic. 2. de Fin. 10.
- Forma dispar. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 45.
- Fratres dispares viribus. Liv. 1.
- Ingenio dispar. Ovid. in Ibin, 348.
- Mores dispares disparia studia sequuntur. Cic. de Amicit. 76.
- Motus inter se dispares. Cic. 1. Tusc.
- Rebus, & ordine dispar. Hor. 1. Epist. 2. 29.
- Temperat Archilochi Musam pede mascula Sappho,
Temperat Alcæus, sed rebus & ordine dispar.
- Par studiis, ævique modis, sed robore dispar. Stat. 1. Achil. 176.
- Sui dispar atque dissimile. Cic. de Senect. 79.
- Dispar animorum dicitur, cui cum aliis non convenit, aut qui non est animo æque forti. Sil. lib. 8. quum numerasset quosdam qui Scipionem ad bellum sequebantur, addit etiam istos, Brutius haud dispar animorum. i. e. Animo non minus magno & præsentis quam quos jam recensui.
- DISPARILIS, ē. [ἀνιστός] Idem quod Dispar. Cic. 1. de Divin. 79.
- Quæ omnia fiunt ex cœli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum. Varro 2. de R. R. cap. 11. Et pabulum disparile non usquequaque idem fit.
- DISPARILITAS, ātis. f. Varr. de L. L. 9. 2. Disparilitas vocis. Gell. præf. sive epilogus: Facta est in his commentariis rerum disparilitas. i. e. Varietas, mixtura. Idem 7. 3. Disparilitas collationis. Salvian. 2. de Gubern. Dei p. 50. Meritorum disparilitas.
- DISPARILITER, Adv. Varro de R. R. lib. 1. cap. 6. Hæc atque hujusmodi tria fastigia agri ad colendum dispariliter habent momentum.
- DISPARO, [διαζώνω] āre. Separare significat & sejungere. Plaut. Rud. prol. 10. Is nos per gentes alium in alia disparat. Gell. lib. 11. cap. 11. Tot sententias in eandem rem, quasi aliud atque aliud diceret, disparavit.
- DISPARATUS, a, um. ut, O pura, O sancta, atque ab omni turpitudinis labe disparata atque abjuncta divinitas. Arn. 3. p. 105.
- Disparatum est id, quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur, hoc modo sapere & non sapere. Cic. de Invent. 1. 42.
- Dialectici species inter se prorsus adversas & contrarias Disparata vocant; ut Homo, Bos.
- DISPARATIO, onis. f. Separatio. Vitruv. 2. 9. Ad disparationem procreationis.
- DISPARASCO, ēre. Claud. Mamert. 1. 9. Quod a nobis disparascere arbitraris.
- DISPARTIO, ivi, [διαμερίζω] īre. quod & Dispartio per e secundam vocalem dicitur. V. suo loco. Plaut. Aul. 2. 4. 3. Apud forum edixit mihi ut dispartirem obsonium hic bifariam.
- Dispartiri & dividi a diis immortalibus fœmnia. Cic. 2. de Nat. Deor. 93. Idem vultis a diis immortalibus hominibus dispartiri ac dividi fœmnia.
- DISPILLO, ūli, ulsum, [διακρίνω] ēre. Huc atque illuc pellere, segregare, disjicere. Liv. 4. Et equitem passim liberi frenis dispulissent equi. Cic. 7. Att. 7. Idem quod pecudes quæ dispulsæ, sui generis sequuntur greges. Virg. 1. Æn. 516.
- Teucrorumque alios, acer quos æquore turbo
Dispulerat, penitusque alias advexerat oras. i. e. Disjecerat, sive Segregaverat.
- Dispellere & Compellere, contraria. Plaut. Afin. 3. 3. 148. Qui hosce amores nostros dispulso compulit.
- Ærata dispellens æquora prora Pelias. Stat. 5. Theb. 335.
- Caliginem dispellere ab animo. Cic. 1. Tusc. 64. Eademque ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.
- Umbras dispellere. Virg. 5. Æn. 839.
- DISPENDO, di, sum, [ἀναδίδωμι] ēre. Expendere, distribuere.
- Dispendere curam. Columel. lib. 8. cap. 2. Parandi autem modus est, ducentorum capitum, quæ pastoris unius dispendant curam. Hinc
- DISPENDIUM, ii. [ἀνάλωμα] Quod incuria vel negligentia aut immoderate & inconsulte expendimus & infumimus. Plaut. Men. 3. 2. 20. Minore nusquam bene fui dispendio. i. e. Minoribus sumptibus.
- Idem ac Damnum. Ter. Hec. 5. 2. 29. Idem Eun. 5. 4. 7. Quam amabat, eam confeci sine molestia, sine sumptu, sine dispendio.
- Columel. lib. 4. cap. 24. Quicquid ex his omittitur, magnum affert domino dispendium.
- Plus dispendi. Lucret. lib. 2. 1126.
- Et plus dispendi faciant, quam vescitur ætas.
- Famæ dispendia. Claud. Sext. Conf. Hon. 452.
- Moræ dispendia. Virg. 3. Æn. 453.
- Hic tibi ne qua moræ fuerint dispendia tanti.
- Reparare dispendia. Claud. Conf. Mall. Theod. 120.
- Dispendium, pro Via obliqua, & quæ per ambages eo ducit quo intendimus: dictio contraria Compendio, quod viam breviorē significat. Lucanus in initio libri octavi.
- Jam super Herculeas fauces, nemorosæque Tempe,
Æmonia desertæ petens dispendia sylvæ, &c.
- DISPENDIOSUS, a, um. Adj. [βλαβώδης] Damnosum, quod afferat damnum. Columel. lib. 2. cap. 21. Nam dispendiosa est cunctatio primum quod, &c.
- DISPENSO, [δανέωμαι, δέπω] āre. Distribuire. Columel. lib. 3. cap. 13.
- Coelestes admittat imbres, eosque alendis feminibus dispenfet, ac suis omnibus partibus ad educandam novam prolem conspiret. Sic dispendare succum æqua portione, Idem lib. 4. cap. 24. Proportionare vulgus barbarorum vocat.
- Dispendare atque disponere inventa momento quodam atque judicio. Cic. 1. de Orat. 142. Deinde inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispendare atque disponere.
- Dispendare aliquid in varias partes. Sen. in Consolat. ad Martiam. Et in metus, & in dolores humanum pectus dispendandum.
- Fata dispendare. Ovid. 12. Epist. 3.
- Tunc, quæ dispendant mortalia fata sorores.
- Oscula dispendat. Ovid. 6. Met. 278. — & ordine nullo
- Oscula dispendat natos suprema per omnes.
- Fortuna arbitriis tempus dispendat iniquis. Ovid. ad Liviam 371.
- Res domesticas dispendare. Cic. 11. Att. 1. Ex quo scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissime afflictor quod qui eas dispendavit, neque adest istic, neque ubi terrarum sit, scio.
- Dispendare & Omnia simul profundere, contraria. Plin. in Paneg.
- Pietas dispendata. Stat. 5. Sylv. 2. 75. — pietasque per omnes Dispendata domos.
- Dispendare, Dare potestatem obtinendi aut faciendi aliquid. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 10. Nunc in petulantiam & audaciam erumpe male dispendata libertas.
- DISPENSOR, pro Dispenso, esse vetustissimis ait Priscian. p. 796.
- DISPENSATOR, ōris. m. Servi genus qui domini rationes atque pecunias curat & disponit, sive dispendat. Cic. apud Nonium 3. 18.
- Quid? tu, inquam, foles, cum rationem a dispensatore accipis, & æra singula probasti, summam, quæ ex his confecta est, non probare? Passim Dispensatorum mentio, cum apud alios, tum apud Suetonium, itemque in Lapidibus vetustis. Vetus Scholiastes Persii ad 2. Sat. 59. Fuit assis libralis & dipondius, quod hodie in usu remansit, & solebat pensari potius, quam numerari, unde & Dispensatores dicti Prorogatores. Nimirum qui tum Prorogatores appellabantur, hos ante Dispensatores dictos significat. Neque vero Dispensatores pecunias tantum, sed & alias res Dominorum tractabant. Nam & conservis πσιμιστρον, sive πηροφον, hoc est demensum præstare solebant. Unde Zeno Veronenfis Serm. 1. ad Neophytos: Joseph promotus, ad mensuram prorogat cunctis annonam. Neque vero Dispensatores in privatis duntaxat familiarum, sed & in Palatinis, h. e. Principum ministeriis erant. Cujusmodi munere apud Domitianum functus Hetrustus, de quo Statius 3. Silv. 3. 86.
- Jam creditur uni
Sanctarum digestus opum, partæque per omnes
Divitiæ populos, magnique impendia mundi, &c.
- Cum itaque omne patrimonium principis curarent Dispensatores, facile licet conjicere, lucrosum admodum id muneris genus fuisse. Qua de causa nescio quis servus Othoni, cujus opera apud Galbam impetraverat, decies fœstertium, h. e. 25000. coronat. dedit, ut Suetonius refert Othonis vita cap. 5. Atque hi Dispensatores ordinari vocantur Suet. Galb. cap. 13. V. Torrent. Othon. dicto loco, itemque Statianos interpretes Gevartium & Crucium, necnon Pignorum de Servis. De dispensatore rationum privati extat Inscript. apud Gruter. p. 597. Provinciarum quoque erant Dispensatores, quemadmodum Claudii quandam servum Plinius 33. 11. Dispensatorem Hispania citerioris vocat. Ubi V. Hard. & ad C. 3. S. 13. Idem 7. 39. Armeniaci belli dispensatorem, quem Nero n. s. CXXX. manumisit. De dispensatore capitolii, castrorum, ad censum Provinciæ Lugdunensis, V. Fabret. p. 293. conf. Interpretes Petronii, imprimis Gonsal. cap. 30. Apud Festum Dispensatores dicti, Qui as pensantes expendebant, non adnumerabant. Neque tamen in sola erogatione, sed etiam in exactione Dispensatorum munus versabatur, quod exigendæ pecuniæ facultatem haberent, uti patet ex l. Dispensatori §1. Dig. de solut. & liberat. [Sed Festus vocis tantum etymon indicare voluit. Legendum autem Quia pro Qui.]
- DISPENSATIO, ōnis. f. [δανείσις, δανείσις] Munus Dispensatoris. Sueton. in Othon. cap. 5. Ante paucos dies servo Cæsaris pro impetrata dispensatione, x fœstertium expresserat. Cic. 15. Att. 15.
- Curatio & dispensatio regia. Cic. pro Rabir. Posth. 28. Hæc una ratio a rege proposita Posthumo est servandæ pecuniæ, si curationem & quasi dispensationem regiam suscepisset.
- Ærarii dispensatio. Cic. in Vatin. 36. Eripueras provinciæ decetendæ potestatem, imperatoris deligendi judicium, ærarii dispensationem.
- DISPENNO, ēre. inquit Nonius, est Expandere. tractum a Pennis & volatu avium. Plaut. Mil. 5. 1. 14. Ubi lubet, dispennte hominem divorsum, & distendite. Quædam exemplaria pro Dispennite, legunt Dispendite. Antiquum & inusitatum.
- DISPERDO, idi, itum, [ἐξολοθίζω, δόκωμι] ēre. Idem quod Perdere, sive Consumere significat. Plaut. Trin. 2. 2. 53. Pater præterea aliquantum animi causa in delitiis disperdidit. Idem. Caf. 2. 3. 32. Imo age ut lubet, ede, bibe, disperse rem.
- Disperdere ac dissipare possessiones. Cic. 1. pro Lege Agr. 1. Videte nunc proximo capite, ut impurus helluo turbet Rempub. ut a majoribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.
- Cives disperdere. Cic. 5. Fam. 10. Qui tot ingenuos, matresfamil. cives Romanos occidit, arripuit, disperdidit, regiones vastavit?
- Carmen disperdere. Virg. 3. Ecl. 27.
- non

— non tu in triviis indocte solebas

Stridenti miserum stipula disperdere carmen?

Color disperditur. Lucret. lib. 2. 830.

DISPERDITUS, a, um. Partic. [ἐξολοθρευτής] Plaut. Poen. 4. 2. 96. Di immortales meum herum servatum volunt, & hunc lenonem disperditum.

DISPERDITIO, ōnis. f. [ἐξολοθρευσις] Cic. 3. Philipp. 31. Cum exercitu Romam sit ad interitum nostrum, & ad disperditionem urbis venire conatus.

DISPEREO, ūvi & ii, ūtum, [ἀπολλύμι] ire. Idem quod Perire, aut Disperdi, & Corrupti. Varro 1. de R. R. cap. 11. Fructus solent disperire. Idem lib. 3. cap. 16. Providendum vehementer ne propter aestum, aut propter frigus disperiant.

Fundum disperire patitur. Cic. 2. de Lege Agr. 79. Unumne fundum pulcherrimum populi Romani, caput vestrae pecuniae, pacis ornamentum, subsidium belli, fundamentum vectigalium, horreum legionum, solatium annonae, disperire patimini?

Labores dispereunt. Catul. 14. 11.

Dispeream, Jurantis vox. Martial. lib. 2. 69.

Si non mentiris, Claſſice, dispeream.

Dispeream ni. Hor. 1. Serm. 9. 47.

Hunc hominem si velles tradere, dispeream ni

Summosſes omneis.

Disperii, idem quod Perii, vel Interii, vel Occidi, vel Actum est de me, vel Nullus sum. Ter. Heaut. 2. 4. 24. Idem Adelph. 3. 3. 1. Disperii, Ctesiphonem audivi filium, &c. Formula desperantis.

DISPERGO, si, sum, [ἀσπερδίζω, κατασπερδίζω, ἀσπείρω, διασπείρω] ēre. In diversas partes spargere. Cic. 4. Acad. 120. Cur mortifera tam multa pernicioſa terra marique disperferit. Ter. Adel. 5. 2. 7. An tibi mavis cerebrum dispergam hic?

Interferere & dispergere in causa exornationes. Auth. ad Heren. 4. 33.

Varie dispergere. Auth. ad Heren.

Corpus passim per agros dispergere. Cic. 3. de Nat. Deor. 67.

Puerum interea obruncat: membraque particulatim dividit,

Perque agros passim dispergit corpus, &c. Ex antiquo poeta, de Medea.

Ignis fervorem dispergit. Sil. lib. 7.

Membratim partes rei gestae dispergere in causam. Cic. 1. de Invent. 30.

Membratim oportebit partes rei gestae dispergere in causam, & ad unamquamque confestim rationem accommodare.

Vitam dispergere in auras. Virg. 11. Aen. 617.

DISPERSUS, a, um. Partic. [διασπαρμένον, διασπαρμένον] Cic. pro Sext. 91. Quodam tempore homines, nondum neque naturali, neque civili jure descripto, fusi per agros ac dispersi vagarentur.

Multos ex fuga dispersos excipiunt. Cael. 6. Bell. Gall. 34.

Dispersa & dissipata. Cic. 1. de Orat. 187. Omnia fere quae sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, ut in musicis numeri & voces & modi.

Dispersum atque infinitum. Cic. de Petit. Conf. 1. Ut ea quae in te dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub uno aspectu ponerentur.

Interjectus & dispersus. Auth. ad Heren. 2. 3. In causa conjecturali, narratio accusatoris, suspiciones interjectas & dispersas habere debet, &c. Agmina dispersa per agros. Sil. lib. 16.

Bellum longe lateque dispersum. Cic. pro Lege Manil. 35. Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longe lateque dispersum.

Clamor dispersus. Lucret. lib. 4. 183.

Clamor in aetheriis dispersus nubibus austri.

Collectio membrorum dispersa. Cic. pro Lege Manil. 22. Medea illa quondam profugisse dicitur, quam praedicant in fuga, fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipavisse, ut eorum collectio dispersa, moerorque patrius celeritatem retardaret.

Comas incultas dispersa. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 55.

Fama dispersa per auras. Tibullus.

Scilicet ista fuit populi dispersa per auras

Fama, quod admittis nuper amant erat.

Incendia dispersa. Virg. 10. Aen. 406.

Dispersa immittit sylvis incendia pastor.

Tecta madent dispersa cerebro. Sen. Herc. 11. i. e. Respersa.

Cogere dispersa. Cic. 1. de Orat. 187. Atque interea tamen dum haec quae dispersa sunt, coguntur, vel passim, licet carpentem & colligentem undique, &c.

DISPERSUS, ūs. m. [διασπαρμένος] Cic. 9. Att. 11. Quod Consules laudas, ego quoque animum laudo, sed consilium reprehendo. dispersu enim illorum actio de pace sublata est, quam quidem ego meditabar. Legitur & Discessu & Dispersione.

DISPERSE, five DISPERSIM. Adv. [διασπαρμένως] Cic. 6. Verr. 116. Nunc jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt. Varro de R. R. lib. 1. cap. 1. Qui Graece scripserunt, dispersim alius de alia re, sunt plus quinquaginta.

Separatim ac dispersim. Varro 3. de R. R. cap. 2. Et alii quid separatim ac dispersim in libris reliquerunt.

Disperse & diffuse res dictae. Cic. 1. de Invent. 98. Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dictae, unum in locum coguntur.

DISPERSIO, ōnis. f. [διασπορά] Dissipatio. Augustin. Confess. 12. 16. Colligas totum, quod sum, a dispersione & deformitate hac. Tertull. adv. Judaeos cap. 10. Dispersio vobis obvenit. Et cap. 13. In dispersiones gentium. conf. eund. de Refurr. cap. 30. Veget. R. Mil. 3. 8. Isidor. 18. 2.

DISPERTIO, ūvi, ūtum, [διαμερίζω, διαμερίζω, διαμερίζω] ire. quod & Dispartire deponentis forma dicitur: ex Dis & Partior compositum: V. DISPARTIO. In diversas partes dividere: ut Dispartire cerebrum alicui. Plaut. Cael. 3. 5. 19.

Dispartire exercitum per oppida. Liv. 9. Bell. Pun.

Dispartire fortunas parricidis. Cic. 8. Philipp. 12.

Dare & dispartire initia vitae. Cic. 7. Verr. 186. A quibus initia vitae atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis exempla hominibus, & civitatibus data, ac dispartita esse dicuntur.

Dispartivisti injuria. Plaut. Aul. 2. 5. 5. i. e. Injuste, inaequaliter.

In genera dispartire. Cic. 3. de Orat. 114. Redeunt rursus ad conjecturam, eamque in quatuor genera dispartiunt.

Vol. 11.

In infinita dispartiri aliquid. Cic. 2. de Legib. Saepē quod positum est in una cognitione, id in infinita dispartitur.

In minima res aliquas dispartire. Cic. 4. Acad. 17.

Membra eorum generum dispartire. Cic. 1. de Orat. 190. Deinde eorum generum quali quadam membra dispartiat, tum propriam cujusque vim definitione declarat.

Orationem dispartire in membra quadam. Cic. de Clar. Orat. 162. Et in membra quadam, quae καὶ Græci vocant, dispartiebat orationem lubentius.

Pecuniam dispartire. Cic. pro Cluent. 69. Illo absoluto, pecuniam illam aut judicibus dispartendam, aut ipsi esse reddendam.

Prædam æquabiliter dispartire. Cic. 2. Off. 40. Ille autem qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam dispartiat, aut occiditur a focis, aut relinquitur.

Tempora voluptatis laborisque dispartire. Cic. pro Muren. 74. Neque vero Cretes, quorum nemo gustavit unquam cubans, melius quam Romani homines, qui tempora voluptatis laborisque dispartiunt.

Tirones dispartire inter legiones. Hirt. Bell. Afr. 46.

DISPERTIOR, iris. pass. Lucret. lib. 3. 702.

Dispartitur enim per caulas corporis omnes, &c. Et Nepos 18. 2. 1. Alexandro Babylone mortuo, cum regna singulis familiaribus dispartirentur. V. DISPARTIOR.

DISPERTITUS, Partic. [διαμερισμένος] Cic. 9. Att. 12. Ego vero in praesentia subitum discessum, & praecipitem profectionem cum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculosam puto, & satius existimo vos dispartitos & in speculis esse.

Genera herbarum dispartita. Lucret. lib. 1. 889.

Officium cum aliquo dispartitum. Cic. 5. Fam. 2. Quod quum dicerem, illud adjunxi, mihi tecum ita dispartitum officium fuisse in Reipublica salute retinenda, &c.

DISPERTITIO, ōnis. f. Tertull. advers. Herm. cap. 31. Eadem ratione non potest pati dispartitionem & demutationem.

DISPESCO, ūi, ūtum, [διασώζω] ēre. ex Dis & Pasco; Est proprie Pecus a passione deducere, inquit, Festus, ut Compescere Una pascere, & in uno loco continere. [Sed melius Dacer. in v. Compescere, exp. Gregem segregare, ita ut pars seorsim pascat.

Dispscere, Separare & dirimere. Plin. lib. 5. cap. 9. Inde Africam ab Aethiopia dispescens. [Neutraliter apud Apul. positum est: Cum & habitacula summa ab infimis tanta intercapedine fatigii dispescant, pro Dissent, si fides Prisciano l. 10. f. 126. Ald. Sed rectius in cod. Elmenh. p. 44. de Deo Socr. editum: Intercapedo f. dispescat.

DISPHENDOMENA, Supplicii genus est inhumanum, quo Derbices Persarum gens in delinquentes utebantur. Nam proceris curvatis arboribus, & criminosis in deflexis cacuminibus alligato, illis repente laxatis, lacerum corpus in diversa distrahebant. Ex Alex. Genial. Dier. lib. 3. cap. 5. Metuo autem ut ipsa vox, uti legitur apud Alexandrum, sit probata satis, ac non potius temere conficta ex Plutarcho in Alex. p. 690. B. Edit. Paris. de Bessii supplicio, Βίαν διασφενδόνειαν ἐρδίων δένδρων εἰς λατὸν καμψύντων, ἐκ τέρου μέθ' ἀποσπάρτησιν τὰ σώματα, ἐπὶ μέθ' ἐκ τέρου δὲ ἀριστερῶν ῥάμην φερόμενον τὸ πρὸς ἄλλον αὐτὴν μέθ' ἐνέμεδον. [Nisi summae incitiae damnare velis Genialium Dier. Scriptorem, Saltem Diasphendonema Gr. διασφενδόνημα apud ipsum legendum est, ut in typotheatam transferatur sphalma, quod miror non vidisse Tiraquellum. διασφενδόνειαν alii vocant. V. Casaub. ad Vopiscii Aurelian. C. 7. p. 311. Ed. Paris. 1603. Diasphendonem minus recte Cael. Rhodig. quo de V. f. l. 1.

DISPICIO, exi, ectum, [διασκέπτεται, διασκέπτεται] ēre. Diligenter in omnem partem videre significat. Cic. 2. de Fin. 97. Simul atque ipse gravi vulnere exanimari videret se, ut primum dispexit, quæſivit salusne esset clypeus.

Dispicere, per translationem, est ut ait Valla lib. 5. Providere & circumspicere mente, tanquam in omnem partem lumina mentis intendere, omniague discernere. Ter. And. 3. 5. 16. Sed paululum sine ad me ut redeam, jam aliquid dispiciam. Cic. 1. Q. frat. 3. Ego quid sperem, non dispicio. Et 1. Tusc. 45. Tamen acie mentis dispicere cupiebant.

De conditione institoris dispicere. Ulp. in l. 1. principio D. de exercit. action.

Dispicere & sentire quid simus. Cic. 5. de Fin. 41. Quum autem dispicere cœperimus, & sentire quid simus, & quid animantibus cæteris differamus, tum ea sequi incipimus ad quae nati sumus.

Verum dispicere imbecilli animi non possunt. Cic. 2. de Divin. 81.

DISPEX, ūis. Gloss. Vet. ἀνέλεπτης, Displex. [Ut Prospex, Auspex. An potius Dispicax legendum?

DISPECTUS, ūs. m. [καὶ ἀσπύνη] pro Discretionē, vel Respectu, Dialectu. Sen. 2. de Ira. Quid si pueris, quod neglecto dispectu officiorum, ad lusus & ineptos aequalium jocos spectent, quis irascatur, &c. Dispectus, pro Consideratione vel Contemplatione. Sen. Epist. 110. Quibus dispectum utilitatis, timor in periculis excutit.

DISPECTOR, ōis. m. Tertull. ad Uxor. 2. g. princ. Dispectores divinarum sententiarum, ex Rigaltii quidem lectione. Froben. Despectatores. Sed & alibi vox Dispector Tertulliano placuit: ut de Anima cap. 15. Scrutator & dispector cordis Deus: & Apol. cap. 45. Incontemptibilis Dispector; itidem Deum intelligens.

DISPECTIO, ūis. f. Idem quod Dispectus. Tertull. de Refurr. cap. 19. princ. Hac dispectio tituli & praconii ipsius.

DISPECTO, āre. Arnob. 1. p. 13. Non ex gratia, sed ex vero disceptationis hujus dispectare momenta.

DISPICIENTIA, a. [περισκεψίς, ἀσπείψις] Circumspectio & providentia & consideratio diligens, atque discretio.

DISPLICEO, ūi, ūtum, [ἀπειρέστω] ēre. Contrarium est suo simplici. Ter. Heaut. 4. 2. 28. Prius quæſo discere quid sit vivere: ubi scies, si displicebit vita, tu isthoc utitor. Cic. 2. Att. 18. Displiceo mihi, nec sine summo scribo dolore. Cic. pro Domo sua, 53. Nonne fieri poterat, ut populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret? Aridre aliquid & displicere, contraria. Cic. 13. Att. 21. Irridere illud tuum, quod valde mihi arriſerat, vehementer displicet.

Displicens fui. Sen. de Brevitae Vitae cap. 2.

DISPLICENTIA, a. [ἀπειρέστω] Sen. de Tranquill. Vitae cap. 2. Hinc illud tedium & displicentia fui, & nusquam residentis animi volutatio.

DISPLICĪNA, æ. Quæ displicet. Plaut. Cist. 1. 1. 18. Confectum vocabulum more Plauti. Scal. Boxh. & Gronov. legunt Disiplina. Atque ita deinceps editum.

DISPLICIUS, a, um. ut, Displicita insolentia & insuavitas. Gell. 1. 21.

DISPLICŌ, ui & āvi, itum & ātum, [διασπιδίζω] āre. Contrarium est suo simplici Plico.

Displicatas volucres, per translationem dixit Varro lib. 3. de R. R. cap. 16. pro Disregatas & Dispersas, de apibus loquens, Siquando inquit, displicatae sunt, cymbalis & plauibus numero reducunt in locum unum.

DISPLICATIO, ōnis. f. Augustinus.

DISPLŌDO, ōsi, ōsum, [διασπείρω] ēre. Sonitus edere. Varro 2. de R. R. cap. 9. Pedibus magnis & altis qui ingredienti ei displodantur: digitis discretis.

Displōsa sonat quantum vesica. alii Diplosa legunt. Hor. 1. Serm. 8. 46. h. e. Rupta percussione: vel Compresu manuum, quum sit plena venti, rupta. Ex Acrone & aliis interpretibus.

Displōsis naribus. i. e. Dilatatis. Arnob. 3. p. 108.

DISPLOSIO, ōnis. f. apud Arnob.

DISPLUVIATUS, a, um. Utrumque pluviam dimittens; ut Tecta displuviata, Vitruvius 6. 3. dixit, quæ sunt trabium junctis capitibus, & imis partibus divaricatis, ut in diversas partes aqua pluvia defluat.

DISPOLIO, [δισπώω, διασπείρω] Idem quod Spoliare. Ter. And. 4. 5. 21. Tum ipsam dispoliare non libet. **DESPOLIO**: utrunque enim legitur. Cic. 6. Verr. 42. Ut etiam cum cæteris Siculis dispoliaretur. Dispoliari honore. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non dispoliabuntur honore.

Ut deponens usurpavit Afran. apud Nonium, 7. 100. Quos impune depopulatur & dispoliatur dedecus.

DISPOLIATUS, a, um. Apul. Apol. p. 323. Pudore dispoliato. Et Sen. ad Marciam cap. 24. Dispoliatus oneribus alienis.

DISPOLIATIO, ōnis. f. Paulinus Nolanus Epist. 29. (al. 10.) cap. 1. De primorum patrum dispoliatione cognoscimus.

DISPOLIABŪLUM, i. n. [ἀφιμάτωμα] Dictum videtur ut Venabulum, ut mendicabulum, ut exorabulum; quæ tamen nec locum, nec instrumentum significant. Plaut. Bacch. 3. 1. 9.

Egone ut hæc clusa gestem clanculum, ut calem patrem, Pistoclere, tua flagitia, aut damna, aut dispoliabula, &c. i. e. Scortationes & nequitias. In MSS. Desidiabula, eamque scripturam expressit Gronov. V. f. 1.

DISPONDĒUS, [δισπώνδευς] vel **DISPONDĒUS**, [δισπώνδευς] Pes qui constat ex quatuor syllabis longis, ut orātōres. Cic. in Orat. [Ibi quidem Cic. C. 64. de Spondeo loquitur, nusquam, quod quidem meminī, de Dispondeo. Sed V. Diomed. 1. 3. p. 476.]

DISPŌNO, fui, sētum, [διατίθημι, διακρίνω, διατάσσω, διατάσσω, διακρίνω] ēre. Ordinare. Plin. lib. 9. Epist. 213. Quæris quemadmodum in Tuscois diem ætate disponam. Evigilo, &c. i. e. Officia diei ordinem. Sic Disponere suo quidque ordine, Columel. lib. 12. cap. 2.

Describere & disponere cuique munus suum. Cic. de Petit. Conf. 17. Fac ut plane iis hominibus, quos devinctos tenes, descriptum ac dispositum suum cuique munus sit. Minus correctæ exemplaria legunt Depositum.

Disponere atque dispensare. V. **DISPENSO**.

Paulo significantius aliquid disponere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Classē disponere. Cæf. 3. Bell. Civil. 3.

Comas disponere. Martialis lib. 12. 79.

Insidias. Hirt. 8. Bell. Gall. 12.

Libros confusos disponere. Cic. 3. de Orat. 135.

Locis omnibus dispositi. Cic. 10. Fam. 31.

In ordinem disponere aliquid. Sen. Hippol. 12.

Otium disponere. Plin. lib. 4. ad Pomponium Bassum, Epist. 88. Quum ex communibus amicis cognovi, te, ut sapientia tua dignum est, & disponere otium, & ferre, habitare amoenissime, &c.

Pocula disponere. Ovid. 3. Fast. 50.

Plenaque odorati disponit pocula Bacchi.

Præsidia disponere. Cæf. 1. Bell. Gall. 8.

Remedia nusquam non disposuit homini Natura. Plin. lib. 24. cap. 1.

Signa disponere ad, in &c. Cic. 3. Verr. 50. Quæ signa nunc Verres ubi sunt? illa quæro, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylva denique disposita sub divo vidimus.

Studia sua disponere ad honorem. Cic. pro Muren. 30. Sed nunc de studiis ad honorem dispositis, non de insita cuiusque virtute disputo. [Locus hic an sanus sit non facile dixerim.]

Tempus disponere. Martialis lib. 5. 21.

Si disponere tempus otiosum,

Et veræ pariter vacare vitæ, &c.

Tormenta disponere in muris. Cæf. 1. Bell. Civil. 17.

Verba disponere, ut pictores varietatem colorum. Cic. in Orat. 65.

Vias disposuit. Tibull. lib. 2. 3.

Vigilias disponere per urbem. Liv. 9. Bell. Maced.

Vites disponere. Claud. 2. Eutrop. 197.

Hortensē verbum est, ut Differre. Columel. 11. 3. Beta simulatque quinque foliorum est, ut brassica differtur æstate, si riguus est hortus; at si siccaneus, autumnio disponi debet. Ita passim hoc cap.

In Vet. Gloss. Disponit, διακρίνω exponitur, quod est regere & gubernare; videturque hoc verbum junioribus Latinorum, sicut & Ordinare (quod idiotismo Itatorum & Gallorum colligitur, ubi ordire, ordonner, & ordonnance de imperiis frequenter usurpatur) poni aliquando folium.

Hinc & Dispositio, de qua postea. De isto huius v. usu apud Sequioris ævi scriptores H. St. observato V. in **DISPOSITIO**.

DISPOSITUS, a, um. [διατεθειμένος] Ordine positus, ut Disposita myrto folia, concava buxo, inordinata pomis. Plin. lib. 16. cap. 24.

Aptum & ratione dispositum aliquid habere. Cic. pro Rosc. Amer. 133.

Dispositi in turmas. Stat. 5. Theb.

— magnasque in prælia mentes

Dispositi in turmas rursus.

Disposita in omnem fortunam consilia. Liv. 2. Bell. Maced. Consilia in omnem fortunam jam disposita habebat.

Opus dispositum. Claud. de Sext. Conf. Hon. 225.

Vir dispositus. Plin. 2. Epist. 11. ad Arrianum, Postero die dixit la Mario Salvius Liberalis, vir subtilis, dispositus, acer, discretus, h. e. In orando singula suis locis aptans & distribuens.

Vita hominum disposita, pro Bene constituta, & quæ non fluctuat. Plin. 3. Epist. 1.

DISPOSITUS, ūs. m. [καταχρηστικός] pro Dispositione. Tacit. 2. Hist. 4. Dispositu, provisuque rerum civilium peritus.

DISPOSITE, Adv. [διατεθειμένος] idem quod Commode. Cic. 6. V. 87. Non possum disposite istum accusare, si cupiam, &c.

DISPOSITIO, ōnis. f. [διάθεσις] Columel. lib. 12. cap. 2. Quis enim dubitet nihil esse pulchrius in omni ratione vitæ dispositione atque ordine? Plin. lib. 5. Epist. 6. Hanc dispositionem, amoenitatemque ætorum late longeque præcedit hippodromus.

Dispositio apud Rhetores, est Rerum inventarum in ordinem distributio. Cic. 1. de Invent. De hac multa Quintil.

Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 179. Qui ordo t placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua mihi semper Deus videri soles.

Dispositio, pro Cura, administratione, item Præcepto, edictive nititur. Capitol. Gordiano tertio, in oratione ipsius Gordiani ad Septimium: cuius ductu & dispositione, & hæc transegit, & cæteris transegit. Siderius cum alibi, tum 3. Epist. 6. Vestrum est, & expectationem nostram competentibus dispositionibus munerari. Sic Notitia utriusque Imperii, itemque in Novellis: Sub dispositione v illustris Præfect. Prætor. &c. non femel legas. Vetus Inscriptio Romæ QVAE FORMA INTERDICTI ET DISPOSITIONIS SVB GL DII PERICVLO CVSTODIENDA MANDATVR.

Dispositio recentioribus auctoribus etiam dicitur Provisio annonaria Capitol. in Gordiano Tertio: Cujus viri tanta in republ. dispositio fuit ut nulla esset unquam civitas limitanea, quæ non posset exercitu pop. Rom. ac principem ferre. V. Cafaub.

Dispositio recentioribus, & pro Consilio, seu Ratione usurpatur. Veget. de Re militari 3. 26. extr. Magna dispositio est, hostem fame magis urgere quam ferro. Sic Imperatorias dispositiones Eumenius rhetor dixit pro Restaur. Schol. cap. 5.

Disponere & Dispositio apud recentiores Scriptores, ut Gall. dicitur *Disposer de quelque chose*. 9. Statuere pro arbitrio. Capitol. in Vero Imperatore 162. Frob. (C. 8.) Multa sine fratre disposuit. Sic Lamprius in Alex. Severo 228. Et quia de publicandis dispositionibus mentis & Vopisc. in Aureliano (C. 47. in Aurel. Epist.) Nunc tuum est officium, Arabiane jucundissime, elaborare, ne meæ dispositiones in irritum veniant. H. St.

DISPOSITURA, æ. f. Idem, ex veteri forma. Lucret. lib. 1. 1025. — deveniunt in tales disposituras. Conf. lib. 5. 193.

DISPOSITOR, ōris. m. [διαθέτης] Sen. lib. 5. Nat. Quæst. Nimirum in hoc providentia, ac dispositio ille mundi Deus aëra ventis exercere dum dedit, &c.

DISPOSITRIX, icis. f. Fortunatus 7. Carm. 6. Floret & egregia dispositrice domus.

DISPUDĒT, uit, itum est, [αἰδῶμαι] ēre. Bis pudere, vel Valde pudere. Plaut. Bacch. 3. 3. 77. Ter. Eun. 5. 1. 6. Dispudet mihi sic dati esse verba. Ovid.

Quos Veneris furti dispuduisse ferunt.

DISPULVĒRO, āre. Dissolvere, In pulverem redigere. Nævius Gymnasticus, Saxa, fylvas, lapides, montes, disjicis, dispulveras. Nonius.

DISPULVERATIO, ōnis. f. Beda.

DISPŪMO, [διαφύω] āre. Spumas ejicere, spumis purgare. Pallad. Febr. 25. Aliqui aquam falsam dispumant. Conf. Columel. 12. 38. & ex Virg. Gell. 2. 3. extr. [V. **DESŪMO**. Quomodo perpetuo scribendum id verb. videtur.]

DISPUMATUS, a, um. Columel. 12. 34. Ad tertias dispumat. Pallad. Oct. t. 17. Mel non dispumat.

DISPUNGO, nxi, nctum, [διασπείρω] ēre. Expungere, Amovere. [Ita quidem Steph. Sed an usquam hoc sensu positum legerit, ipse viderit.]

Dispungere & recensere vitæ dies, quasi Puncto notare. Sen. de Brevit. Vitæ, Dispunge & recense Vitæ tuæ dies: paucos & ridiculos refedis apud te videbis.

Dispungere rationes, est Computum (ut nostri dicunt) examinare. Papinianus in l. Cognoscere. D. de Verborum significatione, Dispungere est conferre accepta & data. Idem de Statuliberis. l. Si statulibera, Percontandas, atque examinandas rationes, & dispungendas atque excutiendas. Budeus.

Vellej. l. 1. C. 13. de Scipione: Neque enim quisquam hoc elegantius intervalla negotiorum otio dispunxit.

DISPUNCTUS, a, um. ut, Animæ prompta humatione dispuncta. Tertull. de Cor. cap. 57. Et, Specialis medicinæ dispuncta prophetia. Idem adverb. Marc. 4. 10.

DISPUNCTIO, ōnis. f. Ulp. 42. Dig. t. 5. l. 15. Utrum semel an etiam sæpius recognitio & dispunctio concedenda sit creditoribus, videamus, &c. Eleganter Tertull. adv. Marc. 5. 12. Dispunctionem boni & mali operis vocat, cum manifestati ante Christi tribunal, quisque recipiemus, quæ per corpus admisimus, sive bonum, sive malum. Idem de Test. Anim. adverb. Gent. cap. 4. Dispunctionem vitæ vocat mortem.

DISPUNCTOR, ōris. m. Idem Tertull. contra Marc. 4. 17. Index & dispunctio meritorum. Gloss. Gr. Lat. διασπείρω Dispunctio.

DISPŪRO, [διαφύω] āre. a Putando, quod valet purum facere, inquit Varro l. 5. de L. L. Est autem Disputare, per translationem, Disceptare & differere. Martialis lib. 9. 79.

Quod optimum sit disputat convivium

Facunda Prisci pagina. Cic. 7. Verr. 7. Dicere omnes, & palam disputare. Idem de Amicit. Catonem induxi senem disputantem, quia nulla aptior videbatur persona, quæ de illa ætate loqueretur.

Argumentari, differere, ac disputare. Cic. 1. de Fin. 31. Sed & argumentandum, & accurate differendum, & rationibus conquisitis de voluptate & dolore disputandum putant.

Accurate & exquisitè disputare de aliquo crimine. Cic. in Brut. 276.

Acute disputare. Cic. 5. Tusc. 28. Acute autem disputantis illud est, non quid quisque dicat, sed quid cuique dicendum sit videre.

Leniter disputare. V. **LENIS.**

Lentius disputare. V. **LENTUS.**

Disputare aliquid alicui. Plaut. Men. prol. 50.
Ut hanc rem vobis examussum disputem.

Ad aliquid non incite disputare. Cic. 3. Tusc. 18. Itaque non incite Heracleotes Dionysius ad ea disputat, quæ apud Homer. Achilles queritur, &c.

De aliqua re disputare. Cic. 13. Philipp. 12. Eas dum recito, dumquæ de singulis sententiis breviter disputo.

De omni re disputare in contrarias partes. Cic. 1. de Orat. 158.

De iure omni in commune disputandum semper. Quintil. lib. 7. cap. 2.

In eam sententiam disputo. Cic. 1. de Orat. 117. Neque hæc in eam sententiam disputo, ut homines adolescentes, siquid naturale forte non habeant, omnino a dicendi studio deterream.

In ullam partem disputare. Cic. 7. Verr. 7. Durum hoc fortasse videatur, neque ego ullam in partem disputo.

Per alicujus personam disputare. Cic. 7. Fam. 3. Nisi cætera quæ sunt a me in secundo libro de Oratore per Antonii personam disputata de ridiculis, *ἰντροχνα* & arguta apparebunt, ut sacramento contentas mea non esse.

Ratione & via disputare. Cic. in Orat. Quicquid est igitur de quo ratione & via disputetur, id est ad ultimam sui generis formam specientque redigendum. Ratione & via, quod Græci dicunt *Methodo*.

Rationem disputare cum aliquo. Plaut. Aulul. 3. 5. 55.

Ubi disputata est ratio cum argentario.

Etiā plus ipse ultro debet argentario. i. e. ad liquidum perducta, V. Scalig. ad loc.

Verbis disputare in utranque partem. Cæf. 1. Bell. Civil. 86.

Verbis multis aliquid disputare. Cic. 3. Fam. 8. Idque arbitror me Synnadis pro tribunali multis verbis disputavisse.

Verbis pluribus disputare de re aliqua. Cic. 3. Verr.

Disputatur, imperf. Cic. 2. de Fin. 19. Perpetua oratione contra disputatur.

DISPUTANS, antis. Partic. [*ἀφελοςόμῳ*] Cic. 5. Tusc. 28. V. Acute disputare in ipso v.

DISPUTATUS, a, um. V. item supra in **DISPUTO.**

DISPUTATIO, ōnis. f. [*ἀφελος, συζητησις*] ut Disputatio de re aliqua. Cic. 4. Acad. 30.

Disputatio & dialogus de Oratore. Cic. 1. Fam. 9. Scripsi igitur Aristoteleo more (quemadmodum quidem volui) tres libros in disputatione & dialogo de Oratore. V. **DIALOGUS.**

Copiofa disputatio. V. **COPIA.**

Infinita, concertationumque plenæ disputationes. Cic. 1. Orat. 194.

Liberior in utranque partem disputatio. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Litigiosa disputatio. V. **LIS.**

Non ita longa disputatio. V. **NON.**

Conferre disputationes. V. **CONFERO.**

Ducere disputationem a capite. V. **CAPUT.**

Ingređi disputationem. V. **INGREDIOR.**

Disputationis nomine etiam vocata Concio. August. de Sanct. Tract. 6. 89. Quia hæc disputatio jam est claudenda. V. ejusd. Confess. 5. 13. & Hieron. Epist. 22. ad Eustach.

DISPUTATIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Epist. 117. Disputatiunculis inanibus subtilitatem vanissimam agitare.

DISPUTATOR, ōris. m. [*ἀφελος*] ut Disputator subtilis. Cic. 1. Off. 3.

DISPUTATRIX, icis. f. [*ἀφελος*] a Quintil. lib. 2. cap. 20. Dialectice dicitur Virtus disputatrix.

DISPUTABILIS, e. [*ἀμφισβητήσιμος*] Sen. in Epist. ad Lucil. Res disputabilis in utramque partem.

DISPUTATORIUS, a, um. unde

DISPUTATORIE, Adv. Idem. ut Disputatorie argumentosus. Sidon. 9. Epist. 9.

DISQUAMO, DISQUAMATUS. V. DESQUAMO.

DISQUIRO, sivi, itum, [ἐξεντάζω] ēre. Diligenter quærere & investigare. Hor. 2. Sermon. 2. Verum hic impranſi mecum disquirite.

DISQUISITIO, ōnis. f. [*ἐξέρεσις*] Ipse disquirendi actus.

Disquisitio rursus est judicium per opiniones; ut nunc loquimur, quum opinionem vel sententiam omnes rogantur. Cic. de Arusp. Resp. 13. Idem pro Sylla 79. Sed in magnis disquisitionibus repentinis periculis vitam uniuscujusque esse testem. Budæus.

Venire in disquisitionem. Liv. Decad. 3. lib. 6. Sed non quid ego fecerim, in disquisitionem venit, sed quid isti pati debuerint. i. e. Non rogantur sententiæ de me.

Ad disquisitionem populi vocare, Suet. Cæf. cap. 16. est Postulare, accusare ap. pop. V. ibi Calaub. [Sic, Ad disquisitionem senatus Ner. 2. Vitiosum est, pro argumento sumere, quod in disquisitione positum est. Auth. ad Heren. lib. 2. 41.]

DISRĀRO, [διαρῥῶω] āre. Verbum rusticum; significat Castrare, & diversis modis quod spissum est, Rarum facere. Columel. lib. 4. cap. 32. Sed illud de integro refodi debet: hoc potest intercidi & disrārāri: quod opus rustici castrationem vocant.

DIRUMPO, V. DIRUMPO.

DISRUPIO, vel DISRUVIOR, [ἀφελος] āri. Est valde Suaviari. Cic. 16. Fam. 27. Ego vos ad 111. Kal. videbo, tuosque oculos, etiamsi te veniens in medio foro videro, disflaviabor. [Forte pro Desflaviari.]

DISSECO, ui, ectum, [διατείνω, διατρίω] āre. In varias partes secare. Plin. lib. 11. cap. 37. Tercio capto Lacedæmonii pectus dissecuere causa videndi. Sic lib. 25. cap. 5.

DISSECTUS, a, um. ut, Unio dissectus. Plin. lib. 9. cap. 35.

DISSECTIO & DISSECATIO, ōnis. f. apud Celsum.

DISSECTOR, ōris. m. pro Anatomico apud Celsum. [Utrumque quidem ex Lipsienſi Theſauro huc descriptum, sed apud Celsum non extat, qui perpetuo Incidere corpora, Dissecare nusquam posuit. Et illud fane Græco ἀνατέμνειν melius respondet.]

DISSEMINO, [διασπείρω, κατασπείρω] āre. Spargere, divulgare. Cic. 4. in Catil. 6. Latius opinione disseminatum est malum.

Disseminare; & spargere sive dispergere. Cic. pro Plan. 56. Idem pro Arch. 30. Ego vero omnia quæ gerebam, jam tum in agendo spargere me ac disseminare arbitrabar in orbis terræ memoriam sempiternam.

DISSEMINATIO, ōnis. f. ut, Evangelii disseminatio. Tertull. de Fuga in Persecut. cap. 6. Extimescere malevolorum disseminations. Apul. Met. 11. P. 272. extr.

VOL. II.

DISSENTIO, si, sum, [διαφωνία, διαφωνία] īre. Discordare, diverſum ab alio sentire. Cic. de Amicit. 31. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe dissentimus.

Longe dissentire. V. **LONGUS.**

Manifestus dissentire. Tacit. 2. Ann. 57. Atrox, ac dissentire manifestus.

Liberius ab aliquo dissentire. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Non timide ab aliquo dissentire. Quintil. lib. 3. cap. 8.

In eo plures dissentierunt. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Dissentire in re aliqua ab altero. Cic. pro Lege Manil. Sed in hoc ipso ab eo vehementissime dissentio. Idem 1. de Orat. 5. Soleſque nunquam hac de re a me in disputationibus nostris dissentire.

A cæterorum more ac natura dissentire. Cic. pro Font. 20.

De veritate ab aliquo dissentire. Cic. 2. de Fin. 80. Qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt.

A seipſo dissentire. Cic. 4. Tusc. 29. Vitiositas autem est habitus aut affectio in tota vita inconstans, & a seipſa dissentiens.

Cum aliquo dissentire. Cic. pro Sylla 60. Qui ita de ambitione & de suffragiis suis cum colonis dissentierunt.

Voluntas dissentit scriptoris cum scripto. Auth. ad Heren. lib. 1. 19. Ex scripto & sententia nascitur controversia, quum videtur scriptoris voluntas cum scripto ipſo dissentire.

Inter se dissentiunt. Cic. 2. de Fin. 19.

Dissentire, cum dativo. Sen. Epist. 20. Ne orationi vita dissentiat.

DISSENTIOR, īri. (ut Assentior) pro Dissentio. Cælius apud Priscian. 8. p. 801. Qui intelligunt, quæ faciunt, dissentiuntur.

DISSENTIENS, entis. Partic. [*διαφωνών*] ut Gravissime dissentientes cives. Cic. 12. Philipp. 27.

DISSENSUS, a, um. Censorin. de Die Nat. C. 4. Pauculis exceptis ab Empedocle dissensus, &c.

DISSENSUS, ūs. m. [*διαφωνία*] Idem quod Dissensio.

Acerbus dissensus. Claud. de Bell. Gild. 300.

Civilis dissensus. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 86.

Dissensu alitur rumor. Claud. 1. in Ruffin. 70.

Vario dissensu scindunt urbem. Stat. 10. Theb. 552.

DISSENSIO, ōnis. f. [*διαφωνία, διένονια*] Discordia. Cic. de Amicit. Ex dissensionibus atque ex discordiis percipi potest.

Discidium & Dissensio. Cic. pro Sylla 60. Ut hoc discidio ac dissensione facta oppidum in sua potestate posset, & Pompeianos habere.

Tumultus atque dissensiones. Cic. 2. de Lege Agr. 191.

Dissensio a superioribus. Cic. 1. Acad. 14.

Commovere novam dissensionem. Cic. 3. de Lege Agr. 4.

Extinguere dissensionem. Cic. 11. Fam. 27.

Facere dissensionem. Cic. de Lege Agr. 14. Non potestatum dissimilitudo, sed animorum disjunctio dissensionem facit.

Mollire dissensiones. Paterc. lib. 2. 121. Quum accensas plebis Viennensium dissensiones, coërcitione magis quam pœna molliſſet.

In magna sunt varietate & dissensione. Cic. 1. de Nat. Deor. 2.

Summa dissensio est inter magnos homines. Cic. 4. Acad.

DISSENSOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. *ἐπεροχρήματι*, Dissensor.

DISSENTOR, are. frequent. Plaut. Men. 5. 2. 58. Dic mihi istuc, quod vos dissentatis. al. Dissertatis. q. V. ibidemque Taubm. p. 737. & Meurf. Crit. Exerc. part. 1. p. 148.

DISSENTANEUS, a, um. Adj. [*ἀνομόλογος*] Dissentiens, non conveniens. Nigidius, Eum locum facit dissentaneum. Cic. in Partit. 7. Aut consentanea, aut dissentanea.

DISSEPIO, pli, ptum, [ἀφελος] īre. Quod septum erat dirimere & disjicere. Stat. 10. Theb. 874.

— abſiliunt pontes, tectique tremantis
Saxea frena labant, disſeptoque aggere rursus
Utitur, & truncas rupes in templa, domosque
Præcipitat.

Aër dissepit collēs, atque aëra montes. conf. Parei Lex. Crit. p. 371.

DISSEPTUM, i. n. [*ἀφελος*] ut Disſepta faxea domorum. Lucret. lib. 6. 951. Apud Macrobi. in Somn. Scip. 1. 6. Intestinatorum unum Disſeptum vocatur, quod ventrem & cætera intestina secernit. Conf. DISSIPIUM.

DISSEPIMEN, inis; & DISSEPIMENTUM, i. n. Membranula quæ est in medio nucis. Festus.

DISSERENO, [διασπείρω] āre. Serenum esse vel fieri. Liv. 9. Bell. Maced. Quum undique disſerenasſet. Legitur & Conferenasſet. Plin. lib. 18. cap. 35. Si cacumina pura ſient, disſerenabit.

DISSERO, ēvi, itum, [διασπείρω, κατασπείρω] ēre. Varie feminare & digerere. Columel. lib. 11. cap. 3. Panax utroque tempore lævi & subacta terra rarissime disſeritur. Sic etiam capite præcedenti. Varro de L. L. Nam ut holitor disſerit in areas ſui cuſuſque generis res, ſic in oratione qui facit, disſertus dicitur.

DISSERO, ui, ertum, [διαλογίζομαι, διαλέγωμαι, φράζω] ēre. Orationem contexere & disputare.

Aggredi de re aliqua disſerere. Lucret. lib. 6. 940.

Qua de disſerere aggredior, firmare neceſſe eſt.

Commode disſerere. V. **COMMODOUS.**

Varie disſerebat de magnitudine imperii. Tacit. lib. 1. 11.

Disſerere interdum ponitur absolute. Cic. 1. de Fin. 31. Sed & argumentandum & accurate disſerendum, & rationibus conquiſitis de voluptate & dolore disputandum putant.

Aliquid disſerere. Cic. 3. de Nat. Deor. 96. Idem 2. Fam. 7. Quod autem & in Senatu pluribus verbis disſerui; dixi in concione, in eo velim fidem meam liberare.

De re aliqua disſerere. Cic. pro Flacc. 42. Sed de hoc teſte, totoque Mithridatico diſſeruit & ſubtiliter & copioſe Q. Hortenſius.

Cum aliquo disſerere. Cic. 1. de Orat. 57. Hæc ego cum ipſis Philoſophis tum Atheniſis diſſerebam.

Cum aliquo de re aliqua disſerere. Cic. 2. de Orat. 11. Per multa de eloquentia cum Antonio diſſeruiſſe, & tanquam in ſchola prope ad Græcorum conſuetudinem diſputaviſſe.

In utranque partem, vel in contrarias partes disſerere. Cic. 9. Att. 32. In his ego me conſultationibus exercens, & diſſerens in utramque partem, tum Græce tum Latine, & abduco parumper animum a moleſtiis. Idem 1. Tusc. In utranque partem multa diſſeruntur.

Inter eos differitur, Cic. 2. de Fin. 3. Ibid. 1. 19. An partus ancillæ sitne in fructu habendus, differetur inter principes civitatis P. Scævola, Marcumque Manilium.

Differuntur hæc inter eos. Cic. de Amicit. 33. Audite vero viri optimi ea quæ sepiissime inter me & Scipionem de amicitia differebantur.

Quum Adriani differit vitam. Lamprid. in Alex. Severo. 214. Francf. An est legendum Edisserit? H. St.

DISSERTIO, ōnis. f. Idem quod Dissertatio. Gell. lib. 19. cap. 12. In ea differtione hujusmodi sensus est.

DISSERTOR, ōris. m. Apud Nonium 4. 253. Interpres dicitur obscuri differtor. Gloss. Lat. Gr. Differtor, *σφισης*.

DISSERTO, āre. Contendere. Plaut. Men. 5. 2. 58. Dic mihi istuc, Menæchme, quod vos differtatis ut sciam. [Ubi tamen alii Dissentatis. q. V. locus varie tentatus, nec inepte Discertatis legeres, quanquam id verbi alibi, quod recordor, non occurrit.] Gell. Quum de antiquitate quorundam verborum differtarenus. h. e. Dissertationibus contenderemus.

DISSERTATIO, ōnis. f. Plin. lib. 10. cap. 68. Quapropter ingenium prædictorum, & reliqua subtexat dissertatio.

DISSERTABUNDUS, a, um. Qui differtit. Gell. Eumque in corona assantium differtabundum invenimus.

DISERTUS, a, um. Adj. [*λόγιος*, *εὐφραδής*, *αἰμύλος*] Qui probe differtit, eleganterque narrat, non qui differitur. Varro de L. L. 5. p. 61. Steph. Nam ut holitor differtit in areas sui cujusque generis res, sic in oratione qui facit, differtus dicitur. Cic. 10. Att. 1. Celer tuus differtus est magis, quam sapiens.

Differunt Disertus & Eloquens. Disertos me cognosse nonnullos scripsi, eloquentem adhuc neminem: quod eum statuebam differtum, qui posset satis acute atque dilucide apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere: eloquentem vero, qui mirabilius & magnificentius augere posset, atque ornare quæ vellet, omnesque omnium rerum quæ ad dicendum pertinerent fontes animo ac memoria contineret. Verba sunt Antonii apud Cic. 1. de Orat. 94. Sensus est: Differtum eum statuebat, qui ex communi sensu ornate posset & copiose dicere: Eloquentem vero, qui non tantum ornate, sed etiam sapienter & docte de omnibus rebus verba facere posset. Quas autem res eloquentem tenere oporteat: postea Crassus exponit, nimirum dialecticam, ethicam, physicam, historiam, poeticam, jus civile, antiquitates, gentium mores, & alia id genus. Eloquens igitur harum artium fontes, capita, & principia, non codice, sed animo & memoria tenebit, ut quum opus fuerit, ex tempore & e vestigio depromat.

Differtum a Docto distinguit Cic. in Orat. 13. Ita & doctis eloquentia popularis, & disertis elegans doctrina defuit. Doctos, Philosophos appellat, qui popularem eloquentiam negligunt: Disertos vero vocat Oratores, qui tantum forensi eloquentia instructi, Philosophiam non attigerunt.

Disertus etiam dicitur, Quicumque copiose loquitur, etiam si nullam habeat scientiam. Hor. 1. Epist. 5. 19.

Fœcundi calices quem non fecere disertum? Aristot. lib. De natura animantium octavo, Psittacum loquaciorum fieri putat, si vinum biberit. Cic. pro Coel. 21. Ad vinum disertos appellat, qui ad serias causas agendas inepti, inter pocula multa garriunt, ubi nihil opus. Ter. Eun. 5. 7. 10. At etiam primo callidum & disertum credidi hominem. Hic Daceria monet, Disertum non esse Eloquentem, sed Astutum, qui non facile falli potest.

Epilogus disertus. Cic. 4. Att. 14.

Literæ disertæ. Cic. 3. Fam. 11.

Negligentia diserta. Cic. 1. de Divin. 106. Difficultas laborque discendi disertam negligentiam reddidit.

Disertus puer Leporum ac facietiarum. Catull. 12. 9. [Disertus legit verisimili conj. H. Voff.]

Oratio diserta & oratoria. Cic. 1. de Orat. 231. Sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.

Umbra diserta. Ovid. 2. de Ponto 2. 100. i. e. Anima patris tui, oratoris eloquentissimi.

DISERTISSIMUS, [*λογιώτατος*] Catull. 47. 1. Disertissime Romuli nepotum.

Epistola disertissima. Cic. 7. Att. 1.

DISERTE, Adv. [*εἰροσήμεως*] Facunde & eloquenter. Cic. 1. de Orat. 44. Denique ut prudentibus differte, stultis etiam vere dicere videaris. Differte, pro Clare, specialiter, expresse. Liv. lib. 31. Quum in Luctatii fœdere diferte additum esset, id ita ratum fore, si populus censuisset. V. Alcium *παρεργων* lib. 2. cap. 27.

DISERTIM, pro Diserte dixerunt antiqui, authore Festo.

DISERTITUDO, inis. f. Eloquentia. Hieron. Epist. 61. ad Pamach. cap. 4. Nisi tibi disertitudinis tuæ fluxius inundasset. Idem Epist. 51. ad Domn. Det nobis occasionem respondendi disertitudinis suæ.

DISSIDEO, ēdi, essum, [*ἀσπείρομαι*, *δίσταμαι*, *ἀφηνιάζω*] ēre. Dissentire significat & discordare. Cic. de Amicit. 2. P. Sulpicio utebare multum, quum is Tribunus plebis capitali odio a Q. Pompejo, qui tum erat Consul, dissideret. Idem pro Cluent. 223. Eodem Q. Cæponem referrem, nisi nimis Equestri ordini deditus, a Senatu dissidisset. Non consiliis solum & studiis, sed armis etiam & castris dissidebamus. Cic. pro Marcell. 31.

Animo & voluntate dissidere ab aliquo. Cic. 7. Verr. 181.

Odio quodam atque dissidio dissidere ab aliquo. Cic. pro Balbo 50.

Dissidere, cum dativo. Hor. 2. Carm. 2. 18. Redditum Cyri folio Phraaten, Dissidens plebi, numero beatorum Eximit virtus.

A seipso dissidere, secumque discordare. Cic. 1. de Fin. 58.

A veri fide dissidere. Ovid. 3. Fast. 662. Hæc quoque, quam referam, nostras pervenit ad aures Fama, nec a veri dissidet illa fide.

Multis rebus cum illo dissidet. Cic. 4. Acad. 143.

Cum causa dissidere. Cic. 11. Philipp. 15. Ex quo judicare debetis, me non cum homine solere, sed cum causa dissidere.

De re aliqua dissidere. Cic. 4. Acad. 132. De qua qui dissident, de omni vitæ ratione dissident.

In re aliqua dissidere a. Cic. 7. Att. 6. Non rectum me in tantis rebus a Pompeio dissidere.

Inter se dissident & discordant. V. DISCORDO.

Leviter inter se dissident. Cic. 1. Att. 10.

Dissidere, ad inanimata translato. Plin. lib. 37. cap. 4. Adamas dissidet cum magnete lapide in tantum, ut juxta positus ferrum non patiatu abstrahi. Idem lib. 24. cap. 1. Quercus & olea tam pertinaci odio dissident, ut altera in alterius scrobe depactæ moriantur.

DISSIDENS, entis. [*δυστάμενος*] Partic. ut Opiniones dissidentes. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Quorum opiniones, quum tam variæ sint, tamque inter se dissidentes, &c.

DISSIDIUM, ii. n. [*δυστάσις*, *διεξις*] Segregatio, discordia, dissensio. Ter. And. 4. 2. 14. Valeant qui inter nos dissidium volunt. i. e. Divortium, inquit Donatus ad Hec. 5. 2. 16. Unde liquet Dissidium ipsum legisse. V. Faern & Benth. ad Andr. Cic. 1. de Fin. 44. Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ. Et 1. Att. 4. Non dissensione ac dissidio vestro.

Divortia, atque affinitatum dissidia. Cic. pro Cluent. 190. Itaque apud ceteros novis inter propinquos susceptis inimiciis, sæpe fieri divortia atque affinitatum dissidia vidimus.

Amicorum dissidia. Cic. de Amicit. 80. Danda opera est, ne qua amicorum dissidia fiant.

Corporis atque animæ dissidium. Lucret. lib. 3. 851. i. e. Separatio. [Hic sine dubio Dissidium legendum cum emendatis codd. ut & in loco huic subiecto, Quin & apud Plaut. & in plerisque Cic. &c. locis haud aliter optimi libri exhibent. Quare accuratius de singulis locis dissidendum est.]

Materiæ dissidium. Lucret. lib. 1. 250.

Voluptatum dissidium venit. Plaut. Pseud. 1. 1. 68.

Desiderium dissidii. Cic. 2. Philipp. 45. Ipse autem amore ardens, confirmabat, quod desiderium tui dissidii ferre non posset.

Civile dissidium. Claud. de Bell. Gild. 242.

Crebra dissidia. Lucret. lib. 2. 119.

Crudelissimum dissidium. Cic. pro Coel. 31. Magnum rursus odium vi deo cum crudelissimo dissidio extitisse.

Flebile alicujus dissidium. Catul. 64. 22.

Iusta dissidia. V. JUSTUS.

Perniciæ dissidium. Lucret. lib. 1. 453.

Conjunctum est id, quod nunquam sine pernicali Dissidio potest esse seungi, seque gregari. i. e. Separatione.

Dare dissidium. Propert. lib. 1. 11. 28. Alii legunt Dissidium.

Nascuntur dissidia. V. NASCOR.

Parere dissidium. Lucret. lib. 1. 221. Dissidium Lamb. q. V.

Differunt Dissidium & dissidium; quod Dissidium est Distractio corporum, vel quasi corporum cum vel sine dissensione animorum: Dissidium autem Dissensio animorum cum vel sine distractione corporum. V. copiose Gronov. ad Liv. 25. 18. adde Parei Lex. Crit. in Dissidium p. 367. & quæ supra in V. DISSIDIUM.

DISSIDENTIA, æ. f. [*ἀσπείρεσις*] Discordantia. Plin. lib. 29. cap. 7. Domante eadem illa rerum dissidentia.

DISSIGNO, āre. pro Designare, aliquando scribitur, etiam in derivativis. Arnob. 1. p. 39. Nec imputandum putavit, quid illorum dissignasset audacia. conf. lib. 7. p. 215. & Symmach. 10. Epist. 2. Stat. 1. Theb. 310. Nec mora, sublimis raptim per inane volatus Carpit, & ingenti dissignat nubila gyro. i. e. Disperscit, ut orbita in iis appareat. Ita autem emendat Barthius in Comment. p. 94.

DISSIGNATIO, ōnis. f. apud Arnob. 7. p. 217.

DISSIGNATOR, ōris. m. Plaut. Pœn. prol. 19. Neu dissignator præter os obambulet. V. ibi Taubm. Pareo idem est qui Locarius. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 270. 6. DISSIGNATOR SCAENAR. In Tertulliano de Spectac. cap. 10. quod Frobenius Dissignator edidit, Rigaltius Designator expressit; & ita vetus Scholiastes ad Hor. 1. Epist. 7. 6. q. V. ut & Torrent. ac Marcell. Plura quare V. in V. DESIGNATOR.

DISSILIO, ti, & tvi, ultum, [*ἀσπασμός*] ire. Loco moveri. Apul. Vertibulo ossa dissilierant. i. e. articulo exciderant luxata.

Dissilire, proprie in diversas partes falire. Virg. 3. Æn. 416. Hæc loca vi quondam, & vasta convulsa ruina Dissiluiffe ferunt. h. e. Disjuncta fuisse, & separata.

Ignis dissiluit. Sil. lib. 16.

Corpora dissiluere. Lucret. lib. 1. 386.

Dissilit omne solum. Ovid. 2. Met. 260. h. e. Finditur præ siccitate & Dehisce.

Dissilire, Crepare, frangi. Virg. 3. Georg. 363. Æraque dissiliunt vulgo, i. e. Passim crepant. Nam tam nimio frigore quam calore ara rumpuntur.

Dissilire, cito descendere. Virg. 11. Æn. 500. — portisque ab equo regina sub ipsis Dissiliit. Sed hic legitur Dissiliit, & quidem rectius, ut apud Ovid. 15. Epist. 172. — nec saxo dissiliisse time.

DISSULTO, āre. Plin. lib. 37. cap. 4. Incudibus hi deprehenduntur, ita respuentes ictum, ut ferrum utrinque dissultet, incudisque etiam ipsæ dissiliant. Virg. 12. Æn. 923. — nec fulmine tanti Dissultant crepitus.

Splendor aquæ radiatus lampade Solis Dissultat per tecta. Sil. lib. 7. Concurrere, coire, & dissultare vicissim. Lucret. lib. 3. 396.

DISSIMILIS, e. [*ἀσέμειος*] Idem quod Assimilis. Ter. prol. And. 11. Non ita dissimili sunt factæ ac stylo. V. ORATIO.

Ætas dissimilis. Tacit. 2. An. 39.

Animantes extrinsecus dissimiles. Lucret. lib. 4. 650.

Effigie formarum dissimiles. Lucret. lib. 4. 103. Al. Consimiles.

Figura dissimilis. Lucret. lib. 2. 101.

Forma dissimilis. Tacit. 2. Ann. 39. Nam ætate, & forma haud dissimili in dominum erat.

Mens dissimilis. Ovid. 20. Epist. 165.

Nos quoque dissimili certamina mente subimus.

Modus dissimilis. Lucret. lib. 2. 432.

In dissimiles incidere naturas. Cic. 2. de Divin. 93. Eos qui nascuntur eodem tempore, posse in dissimiles incidere naturas propter cœli dissimilitudinem. Quid

Quid est tam dissimile, quam Demosthenes & Lyfias? Cic. de Clar. Orat. 284.

Nihil tam dissimile quam Gotta Sulpicio. Cic. de Clar. Orat. 204.

Dissimilis, genitivo jungitur aliquando. Cic. 4. Verr. 4. Veruntamen fuit tum sui dissimilis: nostis os hominis.

Sui dissimilis vultus in senectute. Juven. 10. Sat. 192.

Dissimilis, dativo. Cic. 4. Acad. 105. Dissimileque est proximo ei continenti.

Suo generi dissimilis. Sen. in Phoeniss. 81.

Non dissimile atque. Cic. 2. Att. 8. Aut quiescendum, quod est non dissimile, atque ire in Solonium, aut Antium.

Dissimilia inter se. Varro 1. de R. R. Cic. de Clar. Orat. 294. Quum sint ipsi dissimillimi inter sese.

In re aliqua multum dissimiles. Hor. 1. Epist. 10. 2.

Dissimilis in illum, pro Illius, vel Illi. V. Forma dissimilis.

Dissimilior, & dissimillimus, ut Dissimilior illarum. Cic. 4. Acad. Dissimillimi suorum, Cic. pro Cluent. 28.

DISSIMILITER, Adv. [ἀνομοίως] Cic. 4. Tusc. 22. Cæterique dissimiliter morbi, ægrotationesque morborum nascuntur.

Dissimiliter atque si sub custodia mea sit. Paulus in l. 3. §. Nerva. D. de acquirend. possess.

Haud dissimiliter navibus sine gubernaculo vagis. Liv. 27. 48. Dein decrefcente certamine & clamore, impotentes jam regi, inter duas acies versari, velut incerti quorum essent, haud dissimiliter navibus sine gubernaculo vagis.

DISSIMILITUDO, is, f. [ἀνομοιότης, ἀνομοιότης] denom. Cic. 4. Acad. 14. Tum similitudines, dissimilitudinesque. Sio Dissimilitudines studiorum. Cic. 5. Verr. 35.

Naturæ morumque dissimilitudines. Cic. 1. Off. 109. Innumerabiles aliæ dissimilitudines sunt naturæ morumque, minime tamen vituperandorum.

Dissimilitudines & varietates. Cic. 1. Off. 107. Ut enim in corporibus magnæ dissimilitudines sunt: alios enim videmus, &c. sic in animis existunt majores etiam varietates.

Rerum dissimilitudines. Cic. de Fato 8. At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent, &c.

Habere dissimilitudinem ab aliqua re. Cic. 1. de Orat. 252. Hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem.

Habere dissimilitudinem cum re aliqua. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione provinciarum.

DISSIMILARES PARTES, [συνετα μέρη, ἀνομοιομερῆ] A medicis appellantur Partes corporis compositæ, quæ scilicet ὁμοιομερῆς, h. e. Similares non sunt, sed ex his constituuntur, & in eas possunt resolvi.

DISSIMULO, [ἐκρυπνόμεναι, ὑποκρύπτωμαι] are. est fingere id non esse quod est. Plaut. Milit. 4. 2. 2. Dissimulabo hos quasi non videam. Idem Pœn. prol. 112. Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens se scire. Sic Dissimulare ægritudinem animi. Liv. 1.

Dissimulare silentio acceptam injuriam. Quintil. lib. 5. 13. Cic. pro Sext. 35. Eaque non silentio Confulum dissimularentur, sed & voce & sententia comprobarentur.

Fingere, dissimulare, obtegere. Cic. 1. Att. 13. Nihil mihi nunc scito tam deesse, quam hominem eum, quocum omnia quæ me cura aliqua afficiunt, una communicem, qui me amet, qui sapiat, quicum ego conloquar, nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegant.

Obscure ferre & dissimulare. Cic. pro Cluent. 74. Neque id obscure ferebat, nec dissimulare ullo modo poterat.

Cum dolore dissimulare. Cic. 10. Fam. 8. Itaque nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum consiliorum pervenirem, & simulasse invitum, & dissimulasse cum dolore.

Capillos dissimulare. Ovid. 2. Met. 374.

Dedecus dissimulare. Ovid. 3. Amor 7. 84.

Facta dissimulanda. Ovid. 9. Epist. 84.

Factaque narrabas dissimulanda tibi.

Gaudia dissimulare. Ovid. 6. Met. 653.

Dissimulare nequit crudelia gaudia Progne.

Odium adverbum illustres dissimulatum ad præfens, & mox redditum. Tacit. 16. Ann. 5.

Dissimulare, pro Convenire, in l. divus. D. de offic. præsid. Aliter dixit Paulus, Dissimulare de sua conditione, in l. 4. Quib. ad libert. proclam. non lic.

DISSIMULATUS, a, um. Partic. [σιγνώδης] ut, Amor dissimulatus & celatus. Ter. And. 1. 1. 105.

Pietas dissimulata ira. Ovid. 6. Fast. 90.

Dixit, & in litem studio certaminis issent, Atque ira pietas dissimulata foret.

Virtus dissimulata. Ovid. 2. Fast. 843.

Sed quodammodo deponentialiter sonat Ovid. 1. de Arte Am. 690. de Achille, Veste virum longa dissimulatus erat.

DISSIMULATE, Adv. Cic. 1. de Invent. Dissimulate aliquid defendere.

DISSIMULATOR, ōris, m. [εἰρων, κρυφιστής] Cic. 2. de Orat. Ut qui dissimulatores studiorum fuerint. Quintil. lib. 2. cap. 18. Quod non ideo ut pro vero accipiamus est positum: sed ut Antonii persona fervetur, qui dissimulator artis fuit.

Amoris veri non dissimulator. Ovid. 5. Met. 61.

DISSIMULATIO, ōnis, f. [ἐκρυπσία] Cic. 3. Off. 60. Ex omni vita simulatio, dissimulatioque tollenda est.

Integumenta dissimulationis. Cic. 2. de Orat. 350. Libenter enim te cognitum jam artificem, aliquando evolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nudatumque perspicio.

Urbana dissimulatio. Cic. 2. de Orat. 269. Urbana etiam dissimulatio est, quum alia dicuntur ac sentias, &c.

Abrumpitur dissimulatio. V. ABRUMPO.

Veste servili in dissimulationem fui compositus. Tacit. 13. Ann. 25.

Eximere dissimulationem. Tacit. 13. Ann. 15. Quia dissimulationem nox, & lascivia exemerat.

Dissimulatio pro Ironia. Cic. 4. Acad. 15. Libenter uti solitus est ea dissimulatione, quam Græci ἐκρυπσίαν vocant.

DISSIMULANTIA, æ, f. Idem quod Dissimulatio. Cic. 2. de Orat. 270. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longe lepore & humanitate omnibus præstitisse.

DISSIMULAMENTUM, i, n. Idem. Apul. lib. 1. Flor. p. 341. Musæ cum Minerva, dissimulamenti gratia, iudices additere.

DISSIMULANTER, Adv. [ἐκρυπνόν] Cic. de Clar. Orat. 273. Non aperte, nec eodem modo semper, sed varie dissimulanterque conclusis. Facere aliquid dissimulanter. Cic. 2. de Orat. 149. Id tamen dissimulanter facere, ne sibi ille aliquid proficere videatur, prudentia est.

DISSIMULATIM, [κατ' ἐκρυπσίαν] Adv. apud Quintil. lib. 10. cap. 1. Sæpe præparat dissimulatim insidias Orator.

DISSIMULABILIS, e. [ἐκρυπτός] unde Indissimulabilis apud Gell. lib. 10. cap. 22. Cum quadam indissimulabili veritate differuit.

DISSIPIUM, Intestinum Macrob. 1. in Somn. Scip. 6. Intestina principalia tria: unum dissipium vocatur, quod ventrem & cætera intestina discernit: alterum medium, quod Græci μεσεντέρον dicunt: tertium, quod veteres hiram vocarunt. Ex Cæl. lib. 4. cap. 14. DISSIPITUM vel Disseptum in emendatis codd. q. V. f. l.

DISSIPPO, [ἀποσπένδωμι, σπένδω, διασπένδω, διασπίνδωμι] are. Dispergere, disjicere. Columel. lib. 2. cap. 10. Sin autem proximæ messis occupandum erit restibile defectis stramentis, quatuor & viginti vehes stercoreis in iugerum disponemus, dissipabimusque.

Eripere, auferre, dissipare. Cic. Post red. ad Quir. 19. Mihi quod potuit vis & injuria & sceleratorum hominum furor detrahere, eripuit, abstulit, dissipavit.

Connectere dissipata. Cic. in Orat. 235. Facilius est enim apta dissolvere, quam dissipata connectere.

Disperfum ac dissipatum. Cic. 1. de Orat. 187. Omnia fere, quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, ut in musicis numeri & voces & modi.

Dissipare, Disrumpere, & lacerare. Cic. 15. Att. 11. Profrus dissolutum offendi navigium, vel potius dissipatum.

Dissipari, extingui, dissolvi. Cic. 1. Tusc. 17.

Disturbare ac dissipare. Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Idemque quocunque invasit, cuncta disturbat ac dissipat.

Discordia dissipat omnia. Cic. de Amicit. 24. Quæ in rerum natura totaque mundo constarent, quæque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.

Amplexus dissipare. Stat. 3. Sylv. 2. 56.

Sævus ubi e puppi longo clamore magister Dissipat amplexus, atque oscula fida revellit.

Classis dissipata. Cic. 12. Fam. 14. Quandoquidem classis dissipata est adventus nostri timore: milites, ducesque effugerunt.

Curas edaces dissipare. Hor. 2. Carm. 11. 17.

Famam alicuius rei dissipare. Cic. 14. Philipp. 15. i. e. Divulgare.

Fortunas dissipare. Cic. 4. Fam. 13.

Fructus ipsos effundere ac dissipare. Cic. 2. de Lege Agr. 88.

Hostes dissipare ac perterrere. Cæl. 6. Bell. Gall. 34. Et apud Liv. 7. Bell. Pun. Dissipati fuga per agros.

Humorem dissipare, est quod verbo alio dicitur, Digessere humorem. Cels. lib. 5. cap. 28.

Jus civile diffusum ac dissipatum. Cic. 2. de Orat. 142. Pollicitus se jus civile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum.

Maledictum late dissipatur. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam volucre quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Membra per agros dissipare. Ovid. 3. Trist. 9. 27.

Atque ita divellit, divulsaque membra per agros Dissipat, in multis inveniendi locis.

Nexus dissipare. Valer. 7. Argon. 626.

Patrimonium dissipare conviviis. Cic. pro Flacc. 90. Sic Dissipare pecuniam. Cic. 1. Q. frat. 3.

Possessiones disperdere ac dissipare. Cic. de Lege Agr.

Rem familiarem dissipare. Cic. 4. Fam. 7.

Rumores dissipare. Cic. 14. Philipp. i. e. Divulgare.

Statuam deturbare, affligere, comminuere, dissipare. Cic. in Pison. 93. Scribitur & DISSUPPO. q. V.

DISSIPANS, antis. Vulg. Interpr. Ezech. 7. 11. Ventum percelle dissipantem. conf. Prov. 18. 9.

DISSIPATUS, a, um. [διασπασμένος] ut, Hostes dissipati, Cic. 2. Fam. 9. Interea cum meis copiis omnibus vexavi Amanienfes hostes fempiternos: multi occisi, capti, reliqui dissipati.

Copis hostium depulsis ac dissipatis. Cic. pro Domo sua, 15.

Exercitus dissipatus. Cic. 15. Att. 4.

Homo fractus ac prope dissipatus. Cic. Post red. in Senat. 23. Vos decrevistis, ut cuncti ex omni Italia, qui Rempub. salvam vellent, ad me unum hominem fractum & prope dissipatum restituendum & defendendum venirent.

Homines dissipatos unum in locum congregare. Cic. pro Sext. 91.

Homo in cogitando tardus, in instruendo dissipatus. Cic. de Clar. Orat. 216.

Liberi dissipati. Cic. pro Sext. 145. Everfa domus est, fortunæ vexatæ, dissipati liberi, raptata conjunx, &c.

Oratio dissipata, & inculata, & diffuens. Cic. in Orat. 133. h. e. Dissoluta, nulloque ornamento culta, sed quæ quasi male præcincta mulier, diffuit. De oratione loquitur, quæ non est numerorum similis.

DISSIPATIO, ōnis, f. [διασπασμός, διψασμός] ut, Dissipatio prædæ, Cic. 13. Philipp. 10.

Interitus & dissipatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 71. Idem facit in natura deorum, dum individuorum corporum concretionem fugit, ne interitus & dissipatio consequatur, negat esse corpus deorum, sed tantumquam corpus, &c.

DISSIPATOR, ōris, m. Qui dissipat. Prudent. præfat. Psychom. v. 34. Abram triumphi dissipator hostici.

DISSIPABILIS, e. [σπένδω] Quod dispergi aut separari facile potest Cic. 3. de Nat. Deor. 34. Ignis vero & aer omni impulsu facillime pellitur, naturaque cedens est maxime & dissipabilis.

DISSIPUS, a, um. Adj. [ἀπαχθής, ἀπύχων] Procul situs, remotus, distans. Apul. in Flor. a princ. Homines neque longule distita, neque proxime adfita possumus cernere. Add. Met. l. 9. p. 224. Elm. Pars animæ per totum distita corpus. Lucret. lib. 3. 144. i. e. Distributa, distenta.

DISSITUDO, inis. f. Ita in Præf. Sulp. Sev. de Vit. Mart. emendat Barthius Advers. 12. 18. Sed V. **DESTITUDO**.

DISSOCIO, [διασχω, διασχω] are. Dissolvere, & a societate disjungere ac separare. Cic. de Amicit. 76. Disparis enim mores disparia studia sequuntur, quorum dissimilitudo dissociat amicitias. Copias dissociat. Tacit. 12. Ann. 55. Legionem a legione dissociant. Tacit. lib. 1. Partes arctas dissociare. Lucrēt. lib. 3. 810. Tironem a veterano dissociant. Tacit. 1. Ann. 28.

DISSOCIATUS, a, um. Disjunctus, separatus. Ovid. 1. Met. 25. Dissociata locis concordia pace ligavit. Nepos 25. 2. 2. Dissociatis animis civium.

DISSOCIATIO, ōnis. f. [διασχωσις] Plin. lib. 22. cap. 21. Aquas respuit, perfusum merumve sicco simile est, tanta dissociatio deprehenditur. Idem lib. 7. cap. 13.

DISSOCIATOR, ōris. m. Arnob.

DISSOCIABILIS, e. [διασχωτός] Quod sociari, conjungique non potest, seu insociabile. Tacit. in Vita Agric. 3. 1. Et quanquam primo statim beatissimi seculi ortu res olim dissociabiles miscuerit, principatum, & libertatem. Oceanus dissociabilis. Hor. 1. Carm. 3. 22. at ibi Bentlejus legit Terras dissociabiles, non, Oceanus dissociabili, ut vulg. Dissociabile Cuning.

DISSOLVO, vi, lutum. [διαλύω, κατελύω, παραλύω] ēre. Discingere, religare, liberare ac solvere quod conjunctum fuit. Plaut. Pœn. 1. 1. 20. Si auctoritatem postea defugeris, ubi dissolutus tu fies, ego pendeam. Coagmentare & Dissolvere, contraria. Cic. de Senect. 72. Opus ipsa suum eadem quæ coagmentavit, natura dissolvit. Conglutinare & Dissolvere, contraria. Cic. de Senect. 72. Ut navem, ut ædificium idem destruit facillime qui construxit: sic hominem eadem optime quæ conglutinavit, Natura dissolvit. Contextum dissolvere. Lucrēt. lib. 1. 244. Acta alicujus dissolvere. Cic. 1. Philipp. 18. In maximis vero rebus, id est legibus acta Cæsaris dissolvi, ferendum non puto. Æs alienum dissolvere. Cic. 2. Off. 35. Nunquam nec majus æs alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolutum est. Et apud Ter. Phœm. 4. 3. 50. Qui dissolverem quæ debeo?

ALICUI dissolvere. Cic. 5. Verr. 174. Sed frumento probato & accepto pecuniam publicam tenueris omnem, neque quicquam ulli dissolveris civitati. Pecuniam ex Senatuscons. & ex lege dissolvere. Cic. 7. Verr. 52. Amicitias dissolvere, idem quod Dissociare. Cic. de Amicit. 32. Nam si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolveret. Causam dissolvere. Lucrēt. lib. 4. 503. i. e. reddere. Consilia dissolvere. & perdere. Cic. 2. pro Lege Agr. 34. Confortionem humanam dissolvere. Cic. 3. Off. 26. Ut eadem sit utilitas uniuscujusque & universorum: quam si ad se quisque rapiet, dissolvitur omnis humana confortio. Frigus dissolvere. Hor. 1. Carm. 9. 5. i. e. pellere. Glaciem dissolvere. Lucrēt. lib. 6. 963. Interrogationem dissolvere. Cic. 4. Acad. 46. Quum eas dissolvere non possunt, desciscunt a veritate. Leges dissolvere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 63. Membra dissolvuntur. Lucrēt. lib. 4. 917. Nubila dissolvit Phoebus. Claud. de Quart. Conf. Hon. 174. Pectora dissolvienda. V. Dissolvere cum Genet. infra. Per partes dissolvi. Quintil. lib. 5. cap. 13. Perjurium dissolvere. Cic. 3. Off. 113. Fraus enim astringit, non dissolvit perjurium. Pœnam dissolvere. Cic. 1. Tusc. 100. Ego vero illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multaverit, quam sine mutuatione, & sine verfura possem dissolvere. Positura principiorum dissolvuntur. Lucrēt. lib. 2. 946. Puppes in mediis aquis dissolvi. Ovid. 4. Trist. 8. 18. Religionem dissolvere, pro Infirmare vel Tollere. Liv. 40. 20. Lectis rerum summis, quum animadvertisset pleraque dissolvendarum religionum esse, &c. Scopas dissolvere. V. **SCOPE**. Se dissolvere, Explicare a negotiis. Ter. Heaut. 3. 1. 112. Dissolvi me ocyus, operam ut tibi darem. Severitatem dissolvere. Cic. pro Muren. 65. Misericordia commotus ne sis in dissolvenda severitate. Stamina non ulli dissolvienda Deo. Tibul. lib. 1. 8. 2. Sic & 40. Notat H. St. per Dialis dictum, ut & 1. 11. 62. Sit satis ornatus dissolviſſe comæ. Quæ in hoc verbo frequens. V. mox ad fin. Vota novo munere dissolvere. Catul. 64. 38. Dissolvere aliquem, idem quod Absolvere, paucis verbis & statim dicere quod volumus, non diu suspensum tenere. Plaut. Merc. 1. 54. Obsecro dissolve jam me, nimis diu animi pendeo. Dissolvere, more Græcorum, constructum cum Genet. Tib. 1. 8. 40. Pectora tristitia dissolvienda dedit. Ubi V. Brækh. Voff. de Constr. C. 26. Vechner. Hellenolex. 1. 1. C. 24. 5.

DISSOLUTUS, a, um. Partic. [διαλυμένος, διαλυτός, ἀραιωμένος] ut, Dissolutis capillis. Plin. lib. 28. cap. 7. Cic. 2. de Fin. 100. Quod dissolutum sit, id esse sine sensu. Dissolutum & dissipatum. V. **DISSIP**. Vincitum & Dissolutum, contraria. Cic. in Orat. 195. Alterum nimis est vincitum, ut de industria factum appareat: alterum nimis dissolutum, ut pervulgatum ac vulgare videatur. Non solum arrogans, sed etiam omnino dissolutus. Cic. 1. Off. 99. Nam negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti. i. e. nihil omnino curantis. Adolescens perditus ac dissolutus. Cic. 4. Tusc. 55. Aliquid dissolutum mala consuetudine. Cic. pro Cæcin. 7. Quod est gravius, & cujus rei causa maxime judicia constituta sunt, id jam mala consuetudine dissolutum est. Comitas dissoluta. Quintil. lib. 2. Consilia dissolute acque perdit. Cic. 2. de Lege Agr. 54. Consuetudo aliquorum dissoluta, licentiaque impudens. Cic. pro Flacc. 20. Criminibus dissolutis. Cic. pro Sylla, Jam enim faciam, criminibus omnibus fere dissolutis, contra atque, &c. h. e. Purgatis.

Institutum aliquod negligentia dissolutum. Cic. 2. de Legib. 29. Quod institutum perire a Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est. Judicium dissolutum, perditum, numinarium. Cic. 5. Verr. 131. Ecquod judicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam nummarium fore putasti, quo ex judicio te ulla Salus servare posset? Navigium dissolutum vel potius dissipatum. i. e. infirmum, & minus bene compactum. Cic. 15. Att. 11. Negligentes ac dissoluti si cupiamus esse, qui possumus? Cic. Verr. 6ta, ubi de sacris loquitur, quæ Græca dicebantur. H. St. Locus est C. 51. extr. Sane hæc duo frequentissime Cicero, ut Synonyma conjungit. Negligentia dissoluta. Ulp. in l. Si fidejuss. ff. Mandati. Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur. Plin. lib. 20. cap. 7. Resolutos Celsus vocat. Dissoluta, pro Discussa. Quintil. lib. 6. cap. 4. Eaque urbanitate tota est invidia criminis dissoluta. De juvenibus Tarentinis, & Pyrrho rege loquitur. Dissolutos etiam dicimus, Qui moribus, legibusque a se soluti, luxum vitæ sequuntur, quos Græci ἀσώτους dicunt. V. Suic. Thef. v. αἰσώ. Cic. 5. Verr. 162. Quoniam pater tam negligens ac dissolutus est. Idem 5. Verr. 129. Tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimusque semper fuisti. Sic Dissolutus in re familiari. Cic. pro Quint. 38. Liberalitas dissolutior. Cic. ad Brut. 3. Illudque consideres, ne tua liberalitas dissolutior videatur.

DISSOLUTE, Adv. [ἀνεμύνως] Cic. pro Cæcin. 123. Dissolute remittere. Cic. ad Brut. 4. Neque crudeliter quicquam eripui, neque dissolute remitti. Dissolute vendere, cui Permagno vendere opponitur. Cic. 5. Veir. 90. Itane dissolute decumas vendidisti, ut quum, &c. Rem aliquam dissolute conficere. Cic. 6. Philipp. 7. Res enim ex Cal. Januar. agitata, paulo ante confecta est: minus quidem illa severe quam decuit, non tamen omnino dissolute. Clementer & Dissolute factum, opposita. Cic. 7. Verr. 19. Non agam tam acerbe, non utar ista accusatoria consuetudine, siquid est factum clementer, ut dissolute factum criminer.

DISSOLUTIO, ōnis. f. [διάλυσις, κατελύσις, παραλύσις] Cujus contrarium est Conjunctio. Cic. in Partit. 21. Constructioque verborum, tum conjunctionibus copuleretur, tum dissolutionibus relaxetur. Animi remissio & dissolutio. Cic. 5. Fam. 2. Cognosce nunc humanitatem meam, si humanitas appellanda est in acerbissima injuria, remissio animi ac dissolutio. Criminum dissolutio. Cic. pro Cluent. 3. Judiciorum dissolutiones. Cic. 6. Verr. 133. Commercium istarum rerum cum Græcis hominibus non fuisse, his qui post judiciorum dissolutiones Ædiles facti sunt, fuisse. Legum dissolutio. Cic. 1. Philipp. 21. Hæc utrum tandem lex est, an legum omnium dissolutio? Naturæ dissolutio, Mors. Cic. 1. de Legib. 31. & 2. de Fin. 101. Quæro autem quid sit, quod cum dissolutione, id est morte, sensu omnis extinguitur. Stomachi dissolutio. Plin. lib. 20. cap. 22. & lib. 9. cap. 4. Resolutio Celsi.

DISSOLUTOR, ōris. m. Theod. Cod. lib. 3. tit. 16. Dissolutor sepulchrorum. [Qui Græcis, opinor; Τυμβωρυστός una voce.]

DISSOLUTRIX, icis. f. Tertul. de Anima cap. 42. Mors dissolutrix corporis.

DISSOLUBILIS, e. [λυτός] Quod dissolvi potest. Cic. 3. de Nat. Deor. 29. Mortale igitur omne animal & dissolubile. Compar. August. de Genesi ad lit. cap. 8. Quoniam cælum firmamentum vocavit, non absurde intelligitur, quicquid infra æthereum cælum est, mutabilis esse & dissolubilis.

DISSONUS, a, um. Adj. [διαφωνός] Discordans: ut Dissonus clamor. Liv. 21. 33. Dictator autem parte altera subsidia & secundam aciem adortus, circumagenti se ad dissonos clamores ac subitos tumultus, hosti undique objecerat victorem peditem equitemque. Idem 1. Bell. Pun. Barbaries dissona ritu. Claud. de Conf. Mall. Theod. 249. Curfus cœli dissonus. Plin. lib. 36. cap. 10. Item Dissonus crepitus apud eundem. lib. 2. cap. 12. Gentes sermone & moribus dissonæ. Liv. 1. 18. Moles sparsa ac dissona. Stat. 1. Achil. Murmura dissona. Claud. de mulabus Gallicis, 1. 3. Ora vulgi dissona. Lucan. lib. 3. 289. Turba dissona linguis. Claud. in pr. Conf. Stil. 152.

DISSONO, ui, itum. [διαφωνία, ἀπείδω] are. Discordare. Columel. lib. 1. cap. 1. An universa quæ majores proderunt, hujus temporis cultura respondeant, an aliqua dissonent.

DISSONANS, Partic. Idem ac Dissonus. Quintil. lib. 8. A quibus hæc quidem dissonantia sunt. Hinc

DISSONANTIA, æ. f. Discrepantia. Hieron. de Script. Eccles. in Petro; Propter stili dissonantiam. & in Paulo; Epistola quæ fertur ad Hebræos, non ejus creditur propter stili sermonisque dissonantiam. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 21. Dissonantia contrariorum corporum.

DISSORS, ortis. sine participatione. Ovid. 2. Amor. 12. 11. — ab omni milite dissors Gloria. h. e. Duci propria August. de Grammaticis p. 93. Dissors dicitur dissimilis fortis. Sic Ovid. 8. Met. 132. de Pasiphaë. Dissortemque utro fertum tulit. Ubi Heinf. V.

DISSORTIO, ōnis. f. Fæsto Dissortiones sunt divisiones patrimoniorum inter cōsortes; subductis scil. examinatisque cujusque rationibus. V. Salm. in Solin. p. 891. Vulgo editur **DISSERTIONES** q. V. supra.

DISSUADEO, si, sum. [δισσώπειν, παραπειρώ] ēre. Contrarium est suo simplici. V. quæ infra H. St. ad v. Dissuasor notavit. Plaut. Ciste. 2. 1. 10. Modo quod suasis, dissuadet; quod dissuasit id ostentat. i. e. Dat spem potiunde rei quam ante dissuaserat. Cic. 6. Verr. 53. extr. Voluit Romæ repetere Archagathus: Cn. Lentulus Marcellinus dissuasit. Non modo non censere aliquid agendum, verum etiam dissuadere. Cic. 3. Off. 101. Qui non modo non censuerit captivos redimendos, verumetiam dissuasit. De M. Regulo. De re aliqua dissuadere. Cic. 3. Off. 116. Cur igitur ad Senatum proficiscebatur, quum præsertim de captivis dissuasurus esset? Bellum frustra dissuaserat Augur. Ovid. 12. Met. 307. Legem dissuadere. Cic. 2. de Lege Agr. 100.

- DISSUADENS**, entis. Cæf. 7. Bell. Gall. 15. Dissuadente primo Ver-
cingetorige, post concedente.
- DISSUASIO**, ōnis. f. Cic. pro Cluent. 140. Legationis dissuasio. Sen.
Epist. 94. Sic & consolationes nega proficere dissuasionesque.
- DISSUASOR**, ōris. m. [δυσσέας] Qui dissuadet. Cic. de Clar. Orat.
261. Ipse etiam Piso & causas egit, & multarum legum aut author aut
dissuasor fuit.
Gladius dissuasor iusti. Lucan. lib. 4. 248.
Boni pravique suasor ac dissuasor admodum prudens. Marcell. in fine li-
bri 30. Videtur autem non minus hic De scribendum, pro Dis, quam
in Demoveo aliisque. H. St.
- DISSUAVIOR**, V. DISSAVIOR.
- DISSULCUS**, Porcus dicitur, quum in cervice fetus dividit. Festus.
conf. Voff. Etym. p. 502.
- DISSULCO**, ōre. Venant. Fortunat. l. 4. de v. Mart.
Molliter aërio dissulcans nubila lapsu.
- DISSULTO**, V. DISSILIO.
- DISSUO**, ui, ūtum, [δύω] ēre. Dissolvere.
Diffuere amicitias, per translationem. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur
amicitiæ sunt remissione usus levandæ: & ut Catonem dicere audiui,
dissuendæ magis, quam discindendæ sunt. Idem 1. Off. 120. Ut ami-
citiæ quæ minus delectant, & minus probentur, magis decere cen-
sent sapientes sensim diffuere, quam repente præcidere.
- DISSŪTUS**, a, um. Ovid. 1. Fast. 408.
Altera dissuto pectus aperta sinu. Vulg. Interpr. Levit. 13. 45. Ha-
bebit vestimenta dissuta.
- DISSŪPO**, ōre. Idem ac Dissipo. q. V. Lucret. lib. 2. 210.
Sol etiam summo de vertice dissipat omnes
Ardorem in partes, &c. Utitur & Cic. in Læl. 24. Ea contrahere
amicitiā, dissipare discordiam.
- DISTABEO**, ēre. & **DISTABESCO**, ēre. Colliquefcere, dissolvi. Cato
de R. R. cap. 24. Sinito cum musto distabescat. August. Confess. 3. 3.
In iniquitates distabui. Jecur cum distabuit in coquendo. Festus in
Monstrum.
- DISTÆDET**, uit & æsum est. [ἐξαιπρέμει] Multum aut Valde tædet.
Plaut. Amph. 1. 3. 5.
— pol haud quod tui me, neque domi distædeat. Ter. Phorm.
5. 8. 42.
Demipho, te appello, nam me cum hoc ipso distædet loqui.
- DISTISUM** & Pertisum antiqui dicebant, quod nunc Distæsum & Per-
tæsum, Festus.
- DISTANTIA**, V. DISTO.
- DISTECTUS**, a, um. pro Detectus. Alcimus Avitus lib. 4. 408. de Cha-
mo, Noachi nuditate prodente.
Distectum petiit misero spectamine patrem.
- DISTEGA** [δίστρα] & Tristega in sanctis literis Bicamerata & Tricame-
rata interpretatur Hieronymus adversus Jovinianum primo. Sunt qui a
contignationum numero ita dici opinentur. Distegum domicilium ap-
pellat Dioforides quoque. Ex Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 10. V.
TRISTEGUM.
- DISTEGIA**, æ. Edificium duas contignationes habens.
- DISTENDO**, di, tum & sum, [διατενω, υπερέδωκεν] ēre. In diver-
sas partes tendere. Columel. lib. 7. cap. 5. Ovis toto ventre disten-
ditur, contrahiturque. Plaut. Caf. 4. 1. 19. Ut ipse solæ ventres di-
stendant suos.
Brachia nexa distendere. Ovid. 4. Met. 491.
Copias Hostium distendere. Liv. 3. 23. Reliquo exercitu haud procul
moenibus Tusculi confidunt, ut distenderent hostium copias. i. e.
Distinerent, quod & habent alia exemplaria.
Rictum distendere. Quintil. lib. 1. cap. 11. Observandum erit etiam,
ut recta sit facies dicentis, ne labra detorqueantur, ne immodicus
hiatus rictum distendat.
Distendere, Implere. Virg. 4. Georg. 164.
— & dulci distendunt nectare cellas. Servius.
Distendere translatus ad animum. ut, Curas hominum distendere.
Liv. 27. 40. pr. Consules diversis itineribus profecti ab Urbe, velut in
duo pariter bella distenderant curas hominum, &c.
Distendit ea res Samnitium animos. Liv. Dec. 1. lib. 9. i. e. In diversas
partes intendit. B. Ancipiti cura intendit. H. St.
- DISTENTUS**, a, um. Partic. [διωτεμένῳ] Plenus. Plin. Paneg. 49.
6. Distentus solitaria cœna.
Pabulo distentus. Quintil. lib. 2. cap. 10. Impleat se declamator ali-
quando, dum sciat, ut quadrupedes quum viridi pabulo distentæ
sunt, sanguinis detractioe curantur, &c.
Capellæ distentæ lacte. Virg. 7. Ecl. 3.
Pecudes distentæ. Lucan. lib. 4. 314.
Uber distentum. Ovid. 13. Met. 826.
Uber distentius. Hor. 1. Serm. 1. 110.
- DISTENTUS**, a Distineor, V. DISTINEO.
- DISTENTUS**, ūs. m. Subst. Plin. lib. 8. cap. 38. Alia solertia in me-
tu melibus: sufflatæ cutis distentu ictus hominum & morsus canum
arcent.
- DISTENTIO**, ōnis. f. [αἰσχυρῆς] Idem; ut, Distentio nervorum,
Celf. 2. 1, 7, 10. & 7. 29. & 3. 23. Vulgo Convulsio.
- DISTENSIO**, ōnis. f. Idem, ab altero Supino. Augustin. Confess. 11.
23. Video tempus quandam esse distensionem; quæ repetit cap. 26:
& ibid. cap. 29. Ecce distensio est vita mea.
- DISTENTO**, [διωπειν] ēre. frequent. Virg. 9. Ecl. 31.
Sic cytho passæ distentent ubera vaccæ.
Distentet spicis horrea plena Ceres. Tibul. 2. 5. 84.
Sed veteres libri habent Distendant. H. St. [V. Pier. ad Virg. & apud
Tibull. sane rectius Distendit excusum. Nullum igitur v. Distento.
- DISTERMINO**, [διαιρέω] ēre. Dividere. Plin. lib. 12. cap. 21. Arabia
Judæam ab Ægypto distermminat. Cic. in Arat. 94.
Quas intervallum binas distermminat unum. Lucan. lib. 1. 216.
— Et Gallica certus
Limes ab Aufoniis distermminat arva colonis.
- DISTERMINATUS**, a, um. Plin. 4. 20. Disterminatis ab Asturia
Vettonibus, a Lusitania Gallæcis. De Durio amne.
- DISTERMINATIO**, ōnis. f. Liv.
- DISTERMINATOR**, ōris. m. Apul. de Mundo p. 57. Axis, divisor
& disterminator mundi, orbem terræ in medietate constituens.
- DISTERMINUS**, a, um. i. e. Disterminatus, separatus. Sil. 5. 400.
Audit Tartessus, latis disterminata terris. Barth. Advers. 10.
24. extr. Glossarium allegat, quo Disterminus exponitur Longe
abscedens.
- DISTERO**, ivi, itum, [κατατρέπω] ēre. Crebro vel Multum terere. Cato
de R. R. cap. 75. Libum hoc modo facito: Cæsei pondo 11. bene diste-
rat in mortario: ubi bene distriverit, farinæ siliginæ libram &c.
- DISTRITUS**, a, um. Sidon. Carm. 9. 336. Valet distritum bonus
applicare theta; al. Districtum.
- DISTICHIA**, [διστίχια] Oculorum affectus quidam est, quum alterius
pilorum ordinis in genæ margine exortus sit præter naturam. V. Galen.
lib. Finit. Medic. [Varie scribitur Distichia & Distichialis, & Districhialis,
& Ditrichialis. V. Gorr. Def. & Foëfii Oecon. v. Τριχίαις.
- DISTRICHON**, [διστριχόν] Geminus versus. dis, bis: τριχόν, versum Græ-
ci dicunt. Martial. lib. 13. 3.
Hæc licet hospitibus pro munere disticha mittas.
Distichum hordeum. Columel. lib. 2. cap. 9. Alterum quoque genus
hordei est, quod alii Distichum, Galaticum nonnulli vocant, ponde-
ris & candoris eximii, adeo ut tritico mistum, egregia cibaria familiæ
præbeat. V. Ruellium.
- DISTILLO**, [ἀπιδείβω, ἀποτρέπω, κατερίβω] ēre. Paulatim fluere signifi-
cat. Virg. 3. Georg. 281. — lentum distillat ab inguine virus. Colu-
mel. lib. 12. cap. 41. Hoc autem erit, quod distillaverit ante quam
nimium calcetur uva.
Distillant per pectus aquæ. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 222.
Lacrymam distillare. Plin. lib. 15. cap. 19. Senescunt in arbore, anu-
que distillant gummi modo lacrymam.
Tempora distillent nardo. Tibull. lib. 2. 2. 7. [In hoc & aliis supra ad du-
ctis locis meliores libri Destillandi verbum exhibent. V. ad Virgil. Pier.
Atque ita sane scribendum videtur, ut Græcorum quoque consuetudi-
ni respondeat.
- DISTILLATIO**, ōnis. f. [κατερίβω] Fluxus humoris a capite. Plin. lib.
20. cap. 6. Sanguinem vero excreantibus & phthificis, distillationibus
longis, vel succus, vel ex ipso cibus prodest. conf. Sen. Epist. 75. &
Sueton. Aug. cap. 81. V. paulo ante in DISTILLO. not. & f. l. DE-
STILLATIO.
- DISTILLATOR**, ōris. m. Apud Celsum. [Ubi, & quo sensu?
- DISTILLARIUS**, ii. Concinnator, five Venditor distillationum. i. e.
exponente Cœlio Rhod. l. 30. C. 19. liquaminum, seu embammatum.
Sen. Epist. 56. Jam libarii varias exclamationes, & botularium, & di-
stillarium, & omnes popinarum infitores, mercem suam quadam infi-
gnita modulatione vendentes. Libri meliores habent Crustularium.
- DISTINEO**, ui, entum, [ἀεωπείω] ēre. Occupare est, & distin-
gere, inquit Budæus. Cic. 11. Philipp. Nos alio bello distineri putat.
Alii legunt Detineri. Liv. 1. Bell. Pun. Oppidani ad omnia tuenda,
aque obeunda, multimoda arte distineri cœpti sunt. Cic. 12. Fam. 30.
Negotiis & occupationibus distineri. Et pro Planc. 79. Distineri occu-
pationibus & dolore.
Distinere. Lucret. lib. 5. 204.
Et mare, quod late terrarum distinet oras. i. e. Occupat & tenet.
Pax distinetur. Cic. 12. Philipp. 28. Nonne metuendum est, ne im-
perita militum multitudo per me pacem distineri putet? i. e. Impedi-
ri, tardari.
Pacem distinere. Liv. 2. Alium hinc, seu bello opus est, seu quiete,
exilio quærant locum, ne quid meam vobiscum pacem distineat.
Occupari & distineri. Cic. 1. Att. 9. Vereor ne putidum sit ad te scri-
bere quam sim occupatus: sed tamen ita distinebar, ut vix huic tantu-
lum epistolæ tempus habuerim.
Distinere, est etiam Diversis partibus tenere. Cæf. 1. Bell. Civil.
25. Rates quaternis ancoris ex quatuor angulis distinebat, ne flucti-
bus moverentur.
- DISTENTUS**, a, um. Occupatus, curis distractus. Cic. 15. Att. 18.
Intelligo te distentissimum, qua de Buthrotiis, qua de Bruto. Sic,
Mens distenta opponitur non occupatæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 39.
- DISTINGUO**, nxi, nctum, [διαστέλλω, διίστημι, διατίζω] ēre. Dividere,
separare. Columel. lib. 1. cap. 6. Sed & lacubus distinguuntur grana-
ria, ut separatim quæque legumina ponantur. Sic Martial. lib. 2. 5.
Sed duo sunt, quæ nos distinguunt, millia passum.
Distinguere atque dividere. Cic. in Pison. 69.
Distinguere ac separare. Cic. 6. Verr. 88. Sed ea, quo pacto distinguere
ac separare possum, nescio.
Secernenda distinguere. Cic. in Topic. 31.
Apertius aliquid distinguere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Distinguere a, vel ab. Cic. 4. Acad. 22. Qui distinguat artificem ab
inficio? Ibid. 24. Simili in errore versantur, quum convicti, ac vi
veritatis coacti, perspicua a perceptis volunt distinguere.
Caput distinguere acu. i. e. Capillos. Claud. in Nupt. Hon. 284.
Falsum distinguere vero. Hor. 1. Epist. 10. 29.
Historiam distinguere varietate locorum. Cic. 2. de Orat. 54.
Numero aliquos distinguere. Cic. pro Cæcin. 58. Ut servos non numero
distinguant, sed appellent uno familiæ nomine.
Opera graviosa distinguere lulis jocosque. i. e. Variare, & quasi
Alternare, ut ait Budæus. Plin. Epist. 174.
Orationem distinguere & illustrare. V. ILLUSTRO.
- Pocula distinguere gemmis**. Cic. 6. Verr. 62. Exponit suas copias omnes,
multum argentum, non pauca etiam pocula ex auro, quæ ut mos est
regius, & maxime in Syria, gemmis erant distincta clarissimis.
Turbam aliquam distinguere dissimili ex genere. Cic. pro Muren. 49.
Quam turbam dissimillimo ex genere distinguebant homines percussi
Syllani temporis calamitate.
Vera a falsis dijudicare atque distinguere. Cic. in Partit. 119. Vera a
falsis, verisimilia ab incredibilibus dijudicare & distinguere.
Vocem distinguere lingua, est Loqui, & Articulatim verba enuntiare.
Sil. lib. 1.
Distinguere, Notulis quibusdam notare. Plin. lib. 8. cap. 18. Albis
maculis rutilum colorem distinguuntibus. [i. e. Variegantibus, ποικίλ-
λων Græci vocant.
Colore vario distinguere aliquid. Ovid. de Nuce, 31.

- DISTINGUOR**, pass. [*διασέχωμαι*] Cic. 4. Acad. 33. Quia nulla nota verum distinguebatur a falso.
Genera simiarum distinguuntur inter se caudis. Plin. lib. 8. cap. 54. Simiarum quoque genera hominis figuræ proxima, caudis inter se distinguuntur.
Intervallis distingui. Cic. 3. de Orat. Distinctio æqualium & sæpe variorum intervallorum percussio numerum conficit: quem in cadentibus guttis, quod intervallis distinguuntur, notare possumus.
- DISTINCTUS**, a, um. Partic. [*διασπένδω*] ut, Argumenta perspicua & distincta. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Continuatio verborum articulis membrisque distincta. Cic. 3. de Orat. 184.
Herbæ distinctæ floribus. Ovid. 5. Met. 266.
Intervalla distincta & interpuncta. Cic. in Orat. 53. Distincta alios & interpuncta intervalla, moræ, respirationesque delectant.
Littora distincta tectis & urbibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.
Omnia distincta lepore vario. Lucret. lib. 5. 1375.
Oratio composita & ornata & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat. 50.
Sermo dilucidus ac distinctus. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Soni intervallis distincti. Cic. in Somn. Scip. 12.
Via distincta castris & notata. Cic. de Provinc. Consul. 4. Ut via illa nostra, quæ per Macedoniam est usque ad Hellepontum militaris, non solum excursionibus Barbarorum sit infesta, sed etiam castris Thraciis distincta ac notata.
- DISTINCTUS**, ùs. m. [*διασπένδω*] Tacit. 6. Ann. 28. Ore ac distinctu pennarum a cæteris avibus diversum. De Phœnice. Stat. 1. Sylv. 5. 41.
- DISTINCTE**, Adv. [*διασπένδω*] Separatim, divisim: ut, Distincte scribere. Cic. 2. Tusc. 7. Plin. Epist. 155. Ex ipsis etiam quos non una (ut dicitur) pertica, sed distincte, gradatimque tractavi. Cic. 1. de Invent. 4. Distinctius dicendum.
Distincte, explicate, abundanter, illuminate & rebus & verbis dicere. Cic. 3. de Orat. 50.
- DISTINCTIO**, ònis. f. [*διασπένδω*] Divisio, separatio. Cic. 4. Acad. 77. Quia nulla appareat in visis distinctio. Ibid. 43. Et earum tenuis & acuta distinctio.
Distinctio quæ vera, quæ falsa habet. Cic. 2. de Divin. 27. Quæ est tandem ista distinctio, quæ vera, quæ falsa habet?
Causarum distinctio ac dissimilitudo. Cic. de Fato, 43.
Iustorum injustorumque distinctio lex est. Cic. 2. de Legib. 13.
Siderum distinctio. Cic. 2. de Nat. Deor. 15.
Veri distinctio a falso. Cic. 1. de Fin. 64.
Facilis & expedita distinctio. Cic. 1. de Fin. 33.
Distinctio Orationis, & omnium membrorum seu partium, quæ accuratissime observanda est, ut periodi, membra & commata sive incisa recte fecernantur.
- DISTINCTOR**, òris. m. Gloss. Cyrill. Distinctor, *διασπένδω*. Ammian. 22. 3. Judices iustorum injustorumque distinctores. Adde eundem 18. 1. & 28. 4.
- DISTO**, [*διασπένδω*, *ἀπέχω*, *διαλέπω*] Ære. Abesse. Plin. Quod circiter quinquæ millia passuum distat ab Vrbe. Idem lib. 2. cap. 68. Ut c. xv. m. passuum Arabicus sinus distet ab Ægyptio mari.
Carinæ nimium distant foro. Hor. 1. Epist. 7. 48.
Curfu longo distare. Virg. 3. Æn. 116.
Laxe distare. V. LAXUS.
Meta utraque distare. Ovid. 3. Met. 145.
Et sol ex æquo meta distabat utraque.
Nihil distat. V. NIHIL.
Spatioque pari distat utrinque, i. e. In medio erat utriusque. Ovid. 10. Met. 175. de Sole meridiano.
Distare, Differre. Cic. 4. Acad. 59. Quum a veris falsa non distent. Idem 2. Off. 15. Quibus rebus exulta hominum vita tantum distat a victu & cultu bestiarum.
Mores distant a carmine nostri. Ovid. 2. Trist. 353.
Ab re ipsa atque veritate distare. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Vides; Eruci, quantum distet argumentatio tua ab re ipsa atque a veritate.
Inter se distant. Cic. 5. Tusc. 69. Sideraque viderit innumerabilia cælo inherencia cum ejus ipsius motu congruere, certis infixæ fedibus, septem alia suos quæque tenere cursus, multum inter se altitudine aut humilitate distantia.
Inter se distant & diversi sunt. Cic. 1. de Orat. 215. Multum inter se distant itæ facultates, longeque sunt diversæ atque sejunctæ.
Nihilum distare. Hor. 2. Serm. 3. 210.
Stultitiane erret, nihilum distabit an ira.
Paulum distare, cum dativo. Hor. 4. Carm. 9. 29.
Paulum sepultæ distat inertie
Cælata virtus. V. Vechner. Hellenolox. 1. 25. 3.
Distare, pro Distingui. Plin. lib. 5. Epist. 3. Non hi quidem Senatores: sed sanctitas morum non distat ordinibus. [i. e. Nihil differt a dignitate ordinum, vel Ordinis dignitatem compensat.]
- DISTANS**, Partic. [*ἀπέχων*] ut Loci distantes. Cic. 2. Philipp. 67.
Inter se distantes ternis pedibus. V. INTER.
Longe distantia. Lucret. lib. 2. 334.
Spatio æquali distantia. Ovid. 8. Met. 248.
Studia distantia. i. e. Diversa. Ovid. 3. Trist. 12. 23.
Tempus distans. Tacit. 3. Ann. 34. At enim haud multum distanti tempore Calphurnii Pisonem, Æmilii Lepidum amiserunt.
- DISTANTIA**, æ. f. [*ἀπέχων*, *ἀπόστασις*] Differentiam aliquando significat. Cic. de Amicit. 76. Nec ob aliam causam ullam boni improbis, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumque distantia. Lucret. lib. 2. 373. Interdum etiam Longitudinem & Spatium illud significat quo aliquid ab alio distat. V. Plin. 2. 15.
- DISTITO**, [*διασπένδω*] Ære. frequent. Columel. lib. 7. Distitent inter se aliquanto spatio, ne in colluctatione alter alteri noceat.
- DISTITIUM**, ii. n. Joseph. Iscan. de Bell. Troj. Distitiis acies vicina propinquis.
- DISTORQUEO**, si, tum, [*διασπένδω*, *στρεβλώω*] Ære. Ejusdem fere cum suo simplicis significationis. Ter. Eun. 4. 4. 3. Ah, illud vide, os ut sibi carnifex distorfit.
- Oculos distorquens. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Ora distorquere. Ovid. 3. de Arte Am. 287.
- DISTORTUS**, a, um. [*ἀσέροφος*] Cic. pro Muren. 61. Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos: si mendicissimi, divites. V. PUMILIUS.
Crura distorta. Hor. 1. Serm. 3. 47. Et distortus vultus, geluque Quintil. 6. 3.
- DISTORTIO**, ònis. f. [*διασπένδω*] Cic. 4. Tusc. 29. & 5. de Fin. 35. In quibus si peccetur distortionem, & depravationem, aut motu, statu deformi, &c.
- DISTRAHO**, xi, ctum, [*διασπένδω*, *διασπένδω*, *διασπένδω*, *πείσσω*] Ære. Dividere, dilaniare. Liv. 1. Ut igitur paulo ante animum inter Fidenatem Romanamque rem ancipitem gessisti, ita jam corpus passim distrahendum dabis.
Divellere ac distrahere. Cic. pro Planc. 102. Nemo erit, &c. qui a me mei servatorem capitis divellat ac distrahat. Et pro Sylla, 59. Ut ab his membra divelli ac distrahi posse diceret.
Lacerare atque distrahere. Cic. pro Quint. 50. Si funus id habendum sit, quo non amici conveniunt ad exequias cohonestandas sed bonorum emptores ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas.
Cohærentia distrahere. Cic. 3. Off. 11. Itaque accepimus Socratem execrari solitum, eos qui primum hæc natura cohærentia, opinione distrahissent.
Exercitus distrahere in diversissimas regiones. Liv. 6. Bell. Pun.
In partes minutas distrahi. Lucret. lib. 2. 826.
Voces distrahere. Cic. in Orat. 152. Sed Græci viderint: nobis, ne si cupiamus quidem, distrahere voces conceditur.
Distrahere aliquem ab altero, Separare, & segregare, & fere alienare. Ter. Phorm. 1. 4. 24. Quid si eo meæ fortunæ redeunt, Phanium, abs te distrahar. &c. Ubi Donatus, Vide verbum vim cohærentis ostendere. Idem Hec. 3. 5. 42. Quandoquidem illam a me distrahit necessitas. Sic Distrahi ab amicitia, Cic. pro Domo sua, 98. Ter. Phorm. 3. 2. 33. Tum præterea horum amorem distrahi poterin' pati?
Excludere, distrahere, & segregare aliquem a Repub. Cic. 5. Philipp. 16. Animi distrahantur in contrarias sententias. Cic. 1. Off. 9.
Distrahi a complexu suorum. Cic. pro Domo sua, 98.
Filatim distrahi. Lucret. lib. 2. 830. i. e. Per fila minuta discerpi.
Industriam distrahere hominis in plura studia. Cic. 1. de Orat. 25.
Societatem distrahere cum aliquo, est Renuntiare societati. Sen. Epist. 66. Quum visum fuerit, distraham cum illo societatem: & nunc quum hæremus, non erimus æquis partibus focii?
Distrahere: Vendere. Ulpian. de Transact. Si uni, pluribusve fundus ad alimenta fuerit relictus, velintque eum distrahere, necesse est Prætorem de ejus distractione & transactione arbitrari. Sueton. in Vesp. cap. 16. Coemendo quædam, tantum ut pluris postea distraheret.
- Controversias distrahere. i. e. Componere, vel dirimere lites. Sueton. in Cæs. cap. 75. Cic. pro Cæcin. 6.
Rem aliquam distrahere, Differre. Cæs. 1. Bell. Civil. 33. Subjicitur etiam L. Metellus Trib. pleb. ab inimicis Cæsaris, quæ hanc rem distrahat, reliquasque res quascunque agere instituerat, impedit. i. e. Intercessione turbetur.
Distrahit mediam Asiam Taurus mons. h. e. Separat. Plin. lib. 5. cap. 27.
Distrahit: tum hoc mihi probabilius, tum illud videtur. Cic. 4. Acad. 134.
- DISTRACTUS**, Partic. [*ἀσπένδω*, *ἀσπένδω*] Plin. de Viris Illust. Anima distracta in toto corpore. i. e. Diffusa per totum corpus. Lucret. lib. 3. 800.
Distracta & extincta vis. Cic. pro Domo sua, 67. Ex quo judicare potestis quanta vis illa fuerit oriens & congregata, quum hæc Cn. Pompejum tæruerit, jam distracta & extincta.
Aliqui perfidia hominum distracti. Cic. 8. Att. 15. Obsecro te Cicero fuscipe curam & cogitationem dignissimam virtutis, ut Cæsarem & Pompeium perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas.
- DISTRACTOR**, Lucret. lib. 4. 958.
Et divisior inter se ac distractior intus.
- DISTRACTISSIMUS**, superl. Per omne belli tempus nemo e nobis imbecillus fuit, cujus salus ac valetudo non ita sustentaretur Cæsaris cura tanquam distractissimus ille tantorum onerum mole huic uni negotio vacaret animus. Vellej. 2. 114.
- DISTRACTIO**, ònis. f. [*ἀσπένδω*, *ἀσπένδω*] Separatio, alienatio. Plaut. Pseud. 1. 1. 68. Harum mihi voluptatum omnium atque itidem tibi distractio, diffidium, vastities venit. Cic. 3. Off. 32. Nulla enim nobis cum tyrannis societas, sed potius summa distractio est. Distractio apud Jctos. modo Venditio est, modo Divortium.
- DISTRACTOR**, òris. m. [*ἀσπένδω*] Gloss. Gr. Lat. Nonius 1. 267. Servus qui venundatus ob aliquod vitium aut malefactum a distractore recipiatur. Male ibi Distractore legitur. Justin. Cod. 8. tit. 14.
- DISTRACTUS**, ùs. m. Apud Jctos. est Resolutio contractus. Justin. Inst. 3. t. 28.
- DISTRIBUO**, ui, ùtum, [*ἀσπένδω*, *ἀσπένδω*, *ἀσπένδω*, *ἐκδίδωμι*] Ære. Separatim disponere, & suum cuique tribuere. Ter. Adel. 3. 3. 17. Id distributum sane est ex sententia.
Beneficia distribuere per gentes & populos, pro inter gentes. Sen. de Benef.
Concinne distribuere. V. CONCINNUS.
Causam distribuere. h. e. Partiri. Cic. pro Rosc. Amer. 122. Meministi me ita distribuisse initio causam in crimen, cujus, &c.
Exercitum latius, & in plures civitates. Cæs. 5. Bell. Gall. 24. Legio nesque in plures civitates distribuere.
In ministeria. Plin. Epist. Distribuamus illos in ea ministeria, quæ non longe a pœna sint.
In singulos. Cic. pro Cluent. 74. Hæc quadraginta millia nummum in singulos judices distributa.
In numeros milites. Plin. Epist. 10. 38. Ipse enim dubito ob hæc maxime, quod ut jam dixerant sacramento militari, nondum distributi in numeros erant.
Partibus distribuere. Cic. 1. de Orat. 109.
Tempora peregrinationis commode distribuere. Cic. 2. Att. 1.
- DISTRIBUTUS**, Partic. [*ἀσπένδω*] ut, Causarum divisio in duas partes distributa. Author ad Heren. lib. 1. 19.
Orbem terrarum, imperiis distributis, ardere bello. Cic. 4. Fam. 2. Orta

Ortae leges & distributæ ab Atheniensibus in omnes terras. Cic. pro Flacc. 6.

DISTRIBUTE, Adv. [*ἀλλοτρίως*] Cic. 2. Tusc. 7. Sed quia profitentur ipsi illi qui eos scribunt, se neque distincte, neque distribute, neque eleganter, neque ornate scribere. Idem 2. de Invent. 177. Sin distributius tractare quis volet, partiatur in animum & corpus, & extraneas res, licebit.

DISTRIBUTIM, Adv. Idem apud Orosium.

DISTRIBUTOR, ōnis. m. [*μεταδότης*] Cic. in Pison. 36. Hoc certe video quod indicant tabulæ publicæ, vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuisse tabularum. Sed Turnebus hic legit, Diribitores. V. DIRIBE & DIRIBITOR.

DISTRIBUTIO, ōnis. f. [*μετάδοσις, ἀλλοτρίωσις, διαίρεσις, ἀλλοτρίωσις*] Cic. pro Cluent. 1. Itaque mihi certum est, hanc eandem distributionem, invidia & criminum, &c. Idem 5. de Fin. Distributio sensuum.

Distributio apud Rhetores, dicitur Figura (quæ a Græcis *μεταμορφωσις* vocatur) cum genus per species, corpus per membra, totum per partes declaramus, magna cum gratia & utilitate. Cic. de Petit. Conf. 8. At ne videar aberrasse a distributione mea, qui hæc in hac populari parte petitionis disputem, hoc sequor.

DISTRIGILLO, ære. Gloss. Lat. Gr. Distringilla me, *πείζουσάν με*.

DISTRINGO, inxi, ictum, [*ἀπείρσιψα, ἀπείρασάω, ἀπείρνω*] ère. Valde stringere, five Diversis locis alligare atque sic extendere. Cic. 3. Off. 113. Fraus enim distringit, non dissolvit perjuriū. Al. Astringit. Distringit cura rusticos. V. CURA.

Distringi, Impediri, occupatum esse, & distineri negotiis. Plin. lib. 5. Epist. 5. Quamvis agendis causis distringere. Idem lib. 1. Epist. 10. Nam distringit officio, ut maximo, sic molestissimo.

Distringi iudicio. Neratius in l. ex iudicatum solvi. D. iudic. solvi, Neque enim æquum est aut iudicio distringi, aut ad inficiationem compelli eum, qui sine iudicio dare partem paratus est.

Distringere, pro Pungere, seu Leviter ferire. Ovid. 10. Met. 526. Tuscus extanti distinxit arundine pectus. [Destinxit Burmanniana, itemque in subjectis locis. V. Scheff. ad Phædr. 1. 29. 2. Cuper. Observ. 4. 5. ubi differentiam utriusque v. expromit. Drakenborch. ad Sil. 17. 164.]

Arundo distinxit fumum corpus. Ovid. 8. Met. 383.

Carmine mordaci distringere aliquem. Ovid. 2. Trist. 563.

Distringere, Defricare, seu Radendo fordes detergere. Martial. lib. 14. 51. de Strigilibus, Pergamus has misit curvo distringere ferro. V. STRIGILIS.

Distringere & eradere. Columel. lib. 4. cap. 24. Jam vero muscus qui more compedis crura vitium devincta comprimit situque & veterino macerat, ferro distringendus & eradendus est.

Distringere crustam panis, Gallice dicitur *Chapeler du pain*. Ex Budæo.

Distringere, Decerpere. Columel. lib. ult. Sereno cælo manibus distringi olivam oportet. Sic Plin. lib. 19. cap. 9. Semen ejus quum est maturum, ab æquinoctio Autumni distringitur. Fortasse legendum Distringitur per secundam vocalem in prima. V. DISTRINGO.

Ramos distringere. Lucan. lib. 4. 318.

Distringere, pro Confringere, comminuere. Columel. lib. 12. cap. 8. Deinde exiguum aridi thymi & cunilæ aridæ super lac distringito.

Distringere gladium, E vagina educere. Cic. 3. Off. 112. At ille ut ingressus est, confestim gladium distinxit, juravitque se illum statim interfecturum. conf. Tacit. 12. Ann. 51. 4. & Flor. 2. 2. 17. ubi tamen maluit viri docti Destringere.

Distringitur feveritas; Sen. lib. 2. de Ira, h. e. Exeritur: Ducta metaphorâ a gladio.

Distringere amaritudinem carminum. Plin. lib. 36. cap. 5. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse.

DISTRINGENS, Partic. [*ἀπείρων*] Qui strigili, vel manibus fordes corporis & sudorem in balneo absterget. Hic enim erat mos veterum. Plin. lib. 34. cap. 8. de Polycleto loquens, Fecit, inquit, & distringentem se, & nudum talo inclinentem. h. e. Sudorem abstergentem, quem Græci, ut idem author explicare videtur, *ἀπείρων* vocant. Idem eodem loco, de Dædalo, Dædalus & ipse inter fictores laudatus, pueros duos distringentes se fecit. Quibus in locis antiquissimus codex legit Destringentes. V. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 7.

DISTRICUS, Partic. [*ἀπείρων*] Cic. de Arusp. Resp. 60. Suffragia districta tenentur a paucis.

Ensis districtus. Hor. 3. Carm. 14. 17.

Districtos in Remp. gladios retudimus. Cic. 3. Catil. 2.

Districta dentium acie scindens. Ammian. lib. 14. 311. circa finem. H. St.

Districtus, In angustias coactus. Cic. 2. Fam. 15. Districtus enim mihi videris esse, quod & bonus civis, & bonus amicus es. quasi dicat, Nescis utrum faveas Reip. partibus, an amicorum tuorum, qui eam perturbant.

Ambitionis labore vita districta. Cic. 3. de Orat. 7. Nam quandiu Crassi fuit ambitionis labore vita districta, tandiu privatis magis officiis & ingenii laude floruit, quam fructu amplitudinis, aut Reip. dignitate.

Solicitudine districtus. Hor. 2. Serm. 8. 67.

Districtus & obligatus. Cic. 2. Verr. 24. Idem 2. Q. frat. 15. Sic enim habeto, nunquam me a causis & judiciis districtiorem fuisse.

Districtus, pro Non molli aut soluto. Tacit. 4. Ann. 36. 4. Ut quis districtior accusator, velut sacrosanctus erat: leves, ignobiles, poenis adiciebantur. Sic Districtam foeneratricem dixit Valer. lib. 8. 2. 2. pro Acerba & nihil remittente.

DISTRICUS, ūs. m. a Distringendo, sicut Territorium a Terrendo nomen sumptisse videri potest: quo nomine quidam significari putant quicquid ultra territorium suum ex alieno ditiois suæ cives addunt, vel virtute bellica partum, vel quaque alia ratione. Tameſi, Alciato teste, Districtus vocabulum apud antiquorum neminem reperiatur. Ceterum notat Spiegel, quatuor nomina apud juris interpretes ejusdem esse intellectus, Territorium, Comitatus, Districtus, Dioecesis. [Pro Districtu antiqui Tractum ponunt fere. V. Cellar. Antib. p. 31. & Speelm. ac Du Fresne in Glossar.]

DISTRICTE, Adv. [*ἀπείρων*] Cic. 2. Philipp. 32. Non enim fortasse fatis quæ districtius dicuntur, intelligis. Ex vetusto exemplari legendum Distinctius.

Districte minari. Plin. lib. 9. Epist. 1. Jungam tamen tanto plenius & effusius, quanto ipsum acrius severiusque corripui, districte minatus, nunquam me postea rogaturum.

Vol. II.

Districte denegare. Ulp. in l. sed hæc. D. de procur. Sed hæc neque passim admittenda sunt, neque districte deneganda, sed a Prætoris causa cognita temperanda.

DISTRICATIO, ōnis. f. [*ἀδυναμία*] Difficultas, anxietas, impedita ratio Paulus l. 16. D. de recept. arb. Quod sine ulla districtione ipsius interdum futurum est.

DISTRUNCO, [*ἀφαιρέσις*] ære. Idem quod Truncare. Plaut. Trucul. 2. 7. 53. Ego te hic agnum faciam, & medium distruncabo.

DISTRUO, xi, ctum, [*διασπείρω*] ère. Seorsum vel Separatim struere. Vetus verbum. Sueton. in Calig. 41. Distructisque & instructis, pro loci dignitate, compluribus cellis. Alii legunt Destructis, vel Districtis, emendati vero libri exhibent Distinctis. Prudent. Apoth. v. 445.

— distructaque templa

Imperio cecidisse Ducum. V. Heinſ. ibi, qui & inscriptionem adfert de ponte Salario, A NEFANDISSIMO TYRANNO TOTILA DISTRUCTVM. [Ita Sequiori ævo scribebant, pro Destructum, quomodo & apud Prudent. legendum est.]

DISTURBO, [*ἀναστρέω*] ære. Dissipando, diruendoque disjicere, inquit Valla lib. 5. Cic. pro Domo sua 98. Et jam se videre distrahi a complexu suorum, disturbari tecta, diripi fortunas.

Disturbare & dejicere. Author ad Heren. lib. 1. 21. Cum viris bonis impetum facit, pontes disturbat, cistas dejicit, &c.

Disturbare & diripere aliquid. Cic. pro Domo sua 114. Quibus spectantibus domus mea disturbaretur, diriperetur.

Disturbare ac dissipare cuncta. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.

Ædes suas disturbare. Lucret. lib. 2. 1101.

Domum alicujus disturbare. Cic. pro Domo sua 114.

Freta disturbat auster. Sen. Hippol. 10.

Judicia vi & armis disturbare. Cic. pro Sylla 71.

Legem aliquam concione disturbare ac pervertere. Cic. 2. de Lege Agr. 100.

Locum aliquem sententiis & manibus disturbare. Cic. pro Domo sua 103. Quam porticum pro amore quem habetis in Rempub. & semper habuistis, non modo sententiis, sed si opus esset, manibus vestris disturbare cuperetis.

Multo disturbat sanguine pacem. Lucan. lib. 4. 210.

Societatem vitæ disturbare. Cic. pro Rosc. Amer. 111. In his operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur: quam qui lædit, oppugnat omnium commune præsidium: & quantum in ipso est, disturbat vitæ societatem.

Disturbare, Impedire ne quid fiat. Cic. 11. Fam. 21. Disturbavi rem, totamque vobis integram reservavi.

DISTURBANS, Partic. Lucret. lib. 1. 559. Tempus omne disturbans dissolvensque.

DISTURBATUS, Partic. [*ἀνεστραμμένος*] ut, Disturbata porticus, h. e. Effracta & diruta.

DISTURBATIO, ōnis. f. [*ἀναστρέωσις*] Cic. 3. Off. 46. Sed utilitatis specie in Repub. sapissime peccatur, ut in Corinthi disturbance nostris.

DISULCUS, V. DISSULCUS.

D I T

DITESCO, V. DIS, ditis.

DITHYRAMBUS, [*Διθύραμβος*] Bacchi apud Græcos cognomen; unde Dithyrambus etiam dicebatur Hymni genus, quod Baccho cani solebat. Nam quod a quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuit, idque invenit, dictum volunt nonnulli, approbari non potest. Nam si ita se haberet res, Pindarus certe inter cæteras patriæ suæ laudes hoc inventum non tacuisset. Tantum vero abest, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum Corinthiis diserte ascribat. Erat autem hoc carminis genus ita compositum, ut inventionem, dictionem, & numeris a castigata ratione abiret longius & miram licentiam audaciamque cum tumore quodam referret, adeo ut non tam a sanis & sobriis, quam furore Bacchico concitatis videretur scriptum, naturamque Dei istius, cujus laudes celebraret, imitaretur. Unde Hor. 4. Carm. 2. 10.

Seu per audaces nova Dithyrambos

Verba devolvit, numerisque fertur

Lege solutis. Ubi vide Interpp. itemque Scal. Poet. 1. 44. necnon & Eraſm. Schmidium in Diatribæ de Dithyrambis, quam Pindari commentario subjunxit. Et ante hos Procli Chrestomath. p. 8. & ad eum loc. A. Schotto notata.

DITHYRAMBICUS, Adj. [*διθύραμβικός*] ut, Poema dithyrambicum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 1.

Dithyrambicus intellectus, Proverbium de re obscura dici solitum, nec cuius pervia. Illorum enim peculiare fuit, verbis uti compositis, & πολυπλόκοις, i. e. Nodosis, implicitisque, sed & tumentibus. V. Cal. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 15.

DITHYRAMBIOS, Herba Symphoniacæ, vel Hyocyamos. Apul. de Herb. cap. 4.

DITIO, ōnis. f. [*ἐπιπρότερον*] a Ditior comparativo nominis Dis ditis; significat Imperium. Plaut. Mil. 4. 1. 8. Loquere: aureis meas profecto dedo in ditionem tuam.

Negant Servius ad 1. Æn. 740. Priscianus, & plerique Grammatici nominativum Ditis in usu esse, nisi in compositione.

Cadere sub imperium ditionemque alicujus. Cic. pro Font. 2. V. CADO. Concedere in ditionem. V. CONCEDO.

Dedere in ditionem. V. DEDO.

Geruntur res ditione atque numine deorum. Cic. 2. de Legib.

Gubernari alicujus nutu ac ditione. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Nunc ego te Jupiter optime maxime, cujus nutu ac ditione sola terrarum gubernantur, &c.

Premere magna ditione terram aliquam. Virg. 10. Æn. 53.

— magna ditione jubeto

Carthago premat Aufoniam.

Qui mare, qui terras omni ditione tenerent. Virg. 1. Æn. 236. id est, Omni potestate, pace, legibus, bello. Servius.

Ditioni, iudicio, potestati aliorum permittere & condonare gentes, nationes, provincias, regna. Cic. 2. de Lege Agr.

Redigere in ditionem. Plin. lib. 9. cap. 35. Cic. de Provinc. Consul. 32. Bellan-

Bellandum esse duxit, sed totam Galliam in nostram ditionem esse redigendam. V. REDIGO.

Redire in ditionem domini. V. REDEO.

Redigere. Cic. 2. de Lege Agr. 7. Populi Romani vectigalibus atque omnibus copiis ipsum pop. Rom. coerceas? opprimas? redigas in istam Decemviralem ditionem & potestatem?

Respirare contra nutum ditionemque alicujus. Cic. pro Quint. 94.

Subactus ditione Latia. Claud. 1. Ruff. 292.

Terminus Romanæ ditionis. Claud. Conf. Stil. 160.

Sub imperium ditionemque pop. Rom. urbes aliquas subjungere. Cic. 3. Verr. 55.

In ditione ac potestate alicujus esse. Cic. pro Quint. 6.

Tenere regionem aliquam ditione. Virg. 1. Æn. 236.

— genitor tum Belus opimam

Vastabat Cyprum, & victor ditione tenebat. Ubi Serv. a Dicendo vocem arcescere videtur. Potestate, inquit, omnis enim potestas dictis constat, i. e. imperio. V. Voss. de Anal. 1. 22. & 48.

Accusare aliquem, & ipsum in sua potestate & ditione tenere. Cic. 3. Verr. 97.

In ditionem venire. Pompon. in l. 2. §. Capta deinde Sardinia. D. de Origine juris, Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hispania, deinde Narbonensis provincia: totidem Prætores, quot provinciae in ditionem venerant, creati sunt.

DITIOR, DITISSIMUS, DITO. V. DIS, ditis.

DITIS CAUSA. V. DICIS causa.

DITROCHÆUS, [διτροχαιος] Pes constans ex duobus trochæis, hoc est, ex longa & brevi, & iterum longa & brevi, ut Cantilēnā. Author Diomed. Gram. 2. p. 467.

DITTANI, [Διτανιοι] Populi Hispaniæ, ab Austro Celtiberis proximi, ut refert Strabo lib. 3.

D I U

DIU, Adv. [διῆ, διῆρον, ἐν πάλει, διὰ μακρῆ, πολλὸν χρόνον] i. e. Per dies: notat Continuationem dierum. Ter. Eun. 2. 3. 4. Una hæc spes est, ubi ubi est, diu celari non potest.

Diu & Subito, contraria. Cic. 11. Fam. 13. extr. Copias, quas diu simulatione Reipub. comparabant, subito ad patriæ periculum converterunt. Hoc ipsum diu. Cic. pro Marcel. 28. Quid enim est hoc ipsum diu, in quo est aliquid extremum?

Diu collecta improborum vis & inveterata. Cic. pro Domo sua 63.

Diu aliq. demorari. Plaut. Epid. 3. 2. 40.

Sed nimis longum loquor, diu me estis demorati.

Diu aliquid perdiscere. Plin. in Paneg. Jam tunc præmonente Fortuna, ut diu penitus perdisceres, quæ mox præcipere deberes.

Diu vitam vivere. Plaut. Mil. 3. 1. 34.

Tamne tibi diu videor vitam vivere?

Diu vitam dari. Id. ibid. 129.

Huic homini dignum est divitiis esse, & diu vitam dari.

Diu ferre. Tacit. 6. Ann. 49. Aliaque in eundem dolore mœsta & miseranda diu ferret. i. e. Diceret.

Diu fit. Plaut. Curcul. 1. 2. 27. At jam bibes. I. e. diu fit.

Diu est, quod miseram accersitum eum. Plaut. Merc. 19.

Haud diu est, quum dentes exciderunt. Plaut. Merc. 3. 1. 44. Nam illi quidem haud fane diu est quum dentes exciderunt.

Minus diu. V. post MINOR.

Diu, multum, sine copula. Cic. pro Sylla 73. Hæc diu, multum, & multo labore quæsitâ una eripuit hora.

Multum diuque, vel Diu multumque. Cic. de Senect. Quum multum diuque vixeris. Sic in Orat. 1. Diu multumque dubitare.

Nimis five Nimium diu. V. NIMIS.

Sæpe & diu ad pedes jacuit stratus. Cic. pro Quint. 96.

Satis diu, & fatis multos annos. Cic. pro Cluent. 202.

Neque enim diu huc commigrarunt. Ter. Adel. 4. 5. 15. Liv. 1. Nec diu pax Albana mansit.

Diu, pro Die: unde & Interdiu dicitur. Titinnius Fullonibus: Nec noctu, nec diu licet fullonibus quiescant. Plaut. Casin. 4. 4. 5. Noctuque & diu ut viro subdola fies. Nonius.

Diu pro Diuturne. Cic. de Senect. Ille vult diu vivere, hic diu vixit.

Diu, Ulpianus interpretatur non minus decennio, in l. 16. §. Aristot. D. de fideicom. libert. Et ita in l. 3. §. si servus. D. de acquir. possess. Hinc Diuturnum tempus & Diuturnam possessionem ad decennium referri vulgo obtinuit. I. 1. §. ult. D. de aqu. & aqu. pluv. arcend.

DIURNO, ære. Diu vivo, teste Nonio. Est autem verbum a Die deductum, sicut Perennare ab Anno. Neque optimum inter nos sinunt diurnare. V. Gell. lib. 17. cap. 2. Vox inusitata.

DIURIUS, compar. a Diu. [διὰ μακροτέρως] Ter. Phorm. 4. 1. 30. Postquam videt me ejus mater esse hic diurius. Cic. 4. Acad. Didicit apud Philonem tandiu, ut constaret diutius didicisse neminem. Idem 6. Verr. 109. Non obtundam diutius aures vestras.

Quanto diutius, tanto, &c. Ter. Heaut. 3. 1. 15. Quanto diutius abest, magis cupio tanto, & magis desidero.

Multo diutius. Cic. de Clar. Orat. 26. Tamen multo diutius Athenæ jam erant, quam est Roma ad hodiernum diem.

Tibine hæc diutius licere speras facere, me vivo patre? Ter. Heaut. 1. 1. Diutius anno. Cic. 7. Att. Ne diutius anno in provincia essem.

Diutius enim jam in hoc desiderio esse non possum. Cic. de Amicit. Nec diutius quin. Sallust. in Catil. 39. Neque illis qui victoriam adepti forent, diutius ea uti licuisset, quin defessis & exanguibus, qui plus posset, imperium atque libertatem extorqueret.

DIURISIME, superl. [πλεονεχέστερον, διὰ μακροτέστα] Longissimo tempore. Cic. de Amicit. 4. Varro 2. de R. R. cap. 6. Utique ut quam diutissime fructum ferre possit. Cic. in Pison. 90. Mitto aurum coronarium, quod te diutissime torset.

DIUTULE, Adv. dimin. [ἐν ὀλίγῳ] Aliquandiu. Gell. lib. 5. cap. 10. Quum diutule tacitus cogitando fuisset. Apul. in Florid. At non itidem major meus Socrates, qui quum decorum adolescentem & diutule tacentem conspicatus foret, &c.

DIUTILE, Adv. Macrobian. 7. Saturn. cap. 11. Quumque diutule tacen-

tem crebris hortatibus excitaret, &c. Et cap. 13. Sordidatum palliurum in mari diutule lavi. Sic alibi frequenter apud eundem: sed alii legunt Diutule, & sic Jo. If. Pottan.

Puto ex errore Diutule, aut certe alterum Diutule falsum. H. St.

DIUTINUS, Adj. [διήρης] i. e. Continuus vel potius Longinquus, longi temporis. Cic. 11. Fam. 8. Tantis ardor occupavit animos hominum libertatis desiderio, tædioque diutinæ servitutis. Sic Cæf. 2. Bell. Civ. 13. Diutinus labor. Liv. 5. Bell. Pun. Diutinum bellum.

DIUTINE, Adv. [διήρως] Plaut. Rud. 4. 7. 15. Ille qui consulte, docte, atque astute cavet, Diutine uti bene licet partum bene.

DIUTURNUS, [χρόνιος, πολυχρόνιος, χρόνιος] Idem quod Diutinus. Cic. de Senect. 26. Quas quidem sic avidè arripui, quasi diuturnam fitim explere cupiens.

Nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. Cic. 2. Off. 43.

Bellum diuturnum. Cic. pro Lege Manil. 35.

Delectatio diuturna. Cic. 3. de Orat. 98. Quanvis claris sit coloribus picta vel poësis, vel oratio, non posse in delectatione esse diuturnam.

Error diuturnus. Cic. 1. Off. 113. Quam multa passus est Ulysses in illo errore diuturno, quum & mulieribus, &c.

Mala diuturna. Ovid. 4. Trist. 6. 50.

Morbis diuturnis & desperatis. Cic. pro Sylla 76. Ex magnis & diuturnis, & jam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit.

Observatio diuturna. Cic. 2. de Divin. 28.

Pace diuturna se recreare. Cic. de Provinc. Conf. 5.

Perpeffio diuturna ac voluntaria rerum arduarum ac difficilium, honestatis & utilitatis causa. Definitio est Patientiæ, Cic. 2. de Invent. 165.

Simulatio diuturna. Cic. 7. Att. 1. Quam non est facilis virtus, quam vero difficilis ejus diuturna simulatio!

DIUTURNIOR, compar. Ovid. 4. Met. 472.

Hic qui diligitur, vellem diuturnior esset. Idem 6. Fast.

Diuturnus. Liv. 1. Quo diuturnius Servii regnum esset.

DIUTURNE, Adv. Cic. 6. Fam. 10. Tibi istam acerbiter & injuriam non diuturne fore. Sic optimi Cod. MSS. vulgo Diuturnam legitur. comp. Sidon. Epist. 9. 9.

DIUTURNITAS, ætis. [χρονιότης] Cic. de Senect. Nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Sic Diuturnitas belli. Cæf. 1. Bell. Gall. 40. Cic. 2. de Fin. 87. Diuturnitas temporum.

Celeritas & Diuturnitas, contraria. Cic. 1. de Fin. 40. Quod mors sensu crearet, dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis soleat esse, ut ejus magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio confoletur.

Dominationis & victoriæ diuturnitas. Cic. 7. Att. 21.

Imperii diuturnitati modus statuendus. Cic. pro Lege Manil. 26.

Memoriæ diuturnitas. Cic. 1. de Orat. 129. Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quam id in quo aliquid offenderis.

Pacis diuturnitas otium confirmavit. Cic. 1. de Orat. 14.

Temporis diuturnitate non confirmaretur opinio, nec una cum seculi ætatisque hominum inveterare potuisset. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Extabescere diuturnitate fictas atque novas opiniones videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Diuturnitate non vanescere animi labes, nec manibus ullis elui potest. Cic. 2. de Legib. 24.

Diuturnitas maximos luctus vetustate tollit. Cic. 5. Fam. 16.

Diuturnitates dixit Arnob. lib. 6.

DIVAGOR, [πλανήτης] Oberro, huc illuc vagor. Lactant. lib. 5. Ubi animus in multa dispersus huc atque illuc divagatur. Quidam legunt Devagatur.

DIVAGATIO, ònis. Tertull.

DIVAGABILIS, e. Augustin.

DIVALIA, òrum. Feriæ Divæ Angeroniæ, cui Pontifices in facello Volupiae sacrum faciebant. Dicebantur etiam Angeronalia. Græv. Thef. Rom. Antiq. Tom. 8. p. 12. & Tom. 11. p. 675.

DIVARICO, [δισημι] ære. est, auctore Nonio, Distendere: dictum ab iis qui vitio natura ita sunt pedibus discretis, ut eos in diversum habeant separatos. Cic. 6. Verr. 86. In ea Sopatrum hominem tum domi nobilem, tum summo magistratu præditum, divaricari ac deligari jubet. Varro 2. de R. R. cap. 5. de bubus, Nec cujus ungulæ divaricant. Cato cap. 45. Si in scrobibus aut in fulciferes, ternas tales ponito, easque divaricato.

DIVARICATUS, Partic. Prudent. Perist. 5. 252. Divaricatis cruribus.

DIVARICATIO, ònis. f. August.

DIVELLO, velli & vulsi, vulsum, [δισπαίω] ære. Idem quod Avellere. Sallust. Catil. 51. Rapi virgines, pueros, divelli liberos a complexu parentum.

Aliquid mordicus divellere. Hor. 1. Serm. 8. 27.

Amplexu dulci divelli. Virg. 8. Æn. 568.

Artus divellere morfu. Ovid. 8. Met. 877.

Commoda civium. Cic. 2. Off. 83. Eaque est summa ratio & sapientia boni civis, commodum civium defendere, non divellere, atque omni æquitate eadem continere.

Corpus divellere. Virg. 4. Æn. 600.

Conglutinationes divellere. Cic. de Senect. 72. Sic dissolutam & divulsam rem congrutinare, apud eundem 1. de Orat. 188.

Consensus divulsus. Cic. de Arusp. Resp. 60. Consensus ordinum est divulsus.

Dolore divelli. Cic. pro Planc. 79.

Magnos manibus divellere montes. Lucret. lib. 1. 202.

Nodos divellere manibus. Virg. 2. Æn. 220.

A voluptate nec divelli nec ditrahi potest. Cic. 1. de Fin. 50.

Non facile divelli a Polemonis & Peripateticorum finibus. Cic. 4. Acad. 132.

DIVULSUS, Partic. [δισπαυδής] ut, Membra divulsa. Ovid. 3. Trist. 9. 27. Unda divulsa remis. Ovid. 8. Met. 138. V. in ipso v.

DIVENDO, di, ditum, [διανομαι] ære. Huic & illi vendere. Liv. 1. 53. Quum divendita præda xl. talenta argenti aurique recepisset. Sic ibid. lib. 3. 13.

Bona dividere. Cic. 1. de Lege Agr. 7. Hic permittit sua lege Decemviris, ut in quibus commodum sit tenebris, ut in qua velint solitidine, bona populi Romani possint dividere.

DIVERBERO, [διχρήμιω] ære. Verbere dividere, Scindere. Virg. 5. Æn. 502.

Primæque

Primaque per cœlum nervo stridente sagitta

Hyrtacidae juvenis volucres diverberat auras. Servius.

Ictu diverberare aliquid. Lucret. lib. 1. 223.

Ferro diverberat umbras. Virg. 6. Æn. 294.

Sol aërias diverberat undas. Lucret. lib. 2. 151.

DIVERBIUM, ii. n. [δὲρβιον] Eit, inquit Servius, Primus actus Comœdiæ. nam quælibet Comœdia dividitur in Prologum, Protasin, Epitafin, & Catastrophem.

Diverbia, Partes comœdiarum, ubi plures personæ versantur, a personarum varietate dicta. Liv. 7. 2. Inde ad manum cantari histrionibus cœptum, diverbiaque tantum ipsorum voci relicta. Sunt qui Diverbia, Notabiles sententias vocari magis existunt. Nam de histrionibus loquitur, qui ad manum cætera cantabant: ea tantum pronuntiabant, quæ volebant observari a populo. Aufonius de studio puerili. Edyll. 4. 60.

Ad nova vix memorem diverbia toge senectam.

Donatus in Prolegomenis Terentianis, quæ Histriones pronunciabant, non cantabant. **DIVERBIA**, inquit, Histriones pronunciabant; **CANTICA** vero temperabantur modis non a Poëta, sed a perito artis musicæ factis. V. & Diom. 1. 3. p. 489.

DIVERGIUM, ii. n. Amnis in diversum vergens. Frontin. de R. Agr. p. ed. Keuch. 278. Gœf. 121. Sic. Flacc. de Cond. Agr. Territoria alia fluminibus finiuntur, alia summis montium jugis ac divergiis aquarum. Aggen. Comm. in Front. de lim. Agr. p. 45. Gœf. Vel divergiis aquarum, quæ aut loci natura aut folers procuravit antiquitas. Conf. **AQUIVERGIUM**, **DIVERTICULUM** & **DIVORTIUM**.

DIVERSICOLOR, ōris. m. Mart. Capell. 1. p. 6.

DIVERSE, Adv. Ter. And. 1. 5. 25. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt.

DIVERSITO, [δὲρσιτὸν] āre. frequent. a Diverto pro Desfecto. Gell. lib. 17. cap. 20. Non ad vocularum ejus amoenitatem, nec ad verborum venustates diversitandum. sed in nonnullis exemplaribus invenitur, Deversitandum.

DIVORSOR, [δὲρσὼρ] āri. modo Diverto, modo Converter significat. Cic. 3. Verr. 69. Apud quem diversatus es. Idem 5. Tusc. 22. Quum Athenis apud eum diversarer.

Diversari laute. Cic. 3. Verr. 64. Rubrum, delicias suas in omnibus hujusmodi rebus adjutorem suum & conscium parum laute diversari dicit, ad Philodamum deduci jubet.

In domo aliqua diversari. Cic. 3. Verr. 69. Omnes ad eam domum in qua iste diversabatur, profecti sunt.

DIVERSANS, antis. Partic. Gell. lib. 12. cap. 11. Diversans in quodam tugurio extra urbem.

DIVORSOR, ōris. [δὲρσὼρ] Qui in hospitium divertit, hospitandi gratia. Cic. 2. de Invent. 15. Caupo non multo post contulavit hominem esse occisum, & cum quibusdam diverforibus illum qui ante exierat consequitur.

DIVORSORIUM, ii. n. [δὲρσὼριον] Idem quod Diverticulum, q. V. vel potius locus ad divertendum. Cic. de Senect. 84. Commorandi enim natura diverforium nobis, non habitandi dedit. Idem 2. de Orat. 234. Requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diverforio.

Commoratio & diverforium. Cic. 6. Fam. 19. Nam & villa & amoenitas illa, commorationis est, non diverforii.

Per metaph. Diverforium flagitiorum, & officina nequitiae. Cic. pro Rosc. Amer. 134.

Sermonis diverforium. Cic. 2. de Orat. 290. Sed jam tu Antoni qui hoc diverforio sermonis tui libenter acquieturum te esse dixisti, &c.

Studiorum, non libidinum diverforium. Cic. 2. Philipp. 104. Studiorum enim fuorum Marcus Varro voluit esse illud, non libidinum diverforium.

Diverforium, Villa & quasi hospitium, quo nos recipimus. Cic. 7. Fam. 23. Næ ego multo libentius emerim diverforium Tarracinæ, ne semper hospiti molestus sim.

DIVORSORIOLUM, dimin. [δὲρσὼριόλον] Cic. 12. Fam. 20. Nisi quod Sinuessanum diverforiolum contempnisti.

DIVORSORIUS, Adj. [δὲρσὼριος] ut Taberna diverforia. Plaut. Men. 2. 3. 81. Suet. Neron. cap. 27. Dispositæ per littora & ripas diverforiæ tabernæ.

DIVORSORIARIUS, i. m. [δὲρσὼριος] Gloss. Gr. Lat.

DIVERSUS, a, um. Adj. [δὲρσὼς, πορευθείς] Qui deflexit de itinere. Cæf. 2. Bell. Gall. 24. Quum Numidas diversos dissipatosque in omnes partes fugere vidissent. Quo diversus abis? Virg. 5. Æn. 166.

Diversus, pro Contrario, vel Opposito, & Adverso plerumque ponitur: pro etiam nonnunquam dissimili & vario: ut sequentia declarant. V. Drakenb. ad Sil. 1. 264.

Diversa vitia videntur dici pro contrariis. V. in **VITIUM**. H. St.

Quæ commodis, utilitate, & prope natura diversa sunt, voluntate conjungere difficile est. Cic. 1. Q. frat. 1.

Diversus a. Cic. 4. Acad. 101. Certa igitur cum illo qui a te totus diversus est. Idem de Clār. Orat. 307. Hæc videntur esse a proposito ratione diversa.

Inter se diversi. Cic. in Somn. Scip. 15. Cernis autem eandem terram, quasi quibusdam redimitam & circumdatam cingulis: e quibus duos maxime inter se diversos, & coeli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos, obriguisse pruina vides.

Longe diversus ab aliis. Cic. Topic. 53. Deinceps est locus Dialecticorum proprius ex consequentibus & antecedentibus & repugnantibus, qui etiam ab adjunctis longe diversus est. Idem 5. Philipp. 49. Longissime diversa ratio.

Diversus quam. Plin. lib. 19. cap. 8. Eruca diversæ est, quam lactuca naturæ. ut Dicitur Alius quam &c. H. St.

Diversus & dissimilis. Cic. 1. de Invent. 33. Hoc igitur vitandum est, ne cuius genus posueris, ejus secum aliquam, sicuti diversam & dissimilem partem ponas in eadem partitione.

Acies diversa. Tacit. 14. Ann. 30. Stabat pro littore diversa acies. V. **ACIES**.

Animos diversos ducere, i. e. Diversa cogitare. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 119.

Cædes diversæ. Virg. 12. Æn. 500.

Diversa de causa. i. e. Proflus alia & contraria. Varro, Itaque institutum diversa de causa, ut ad alius Dei aram ex caprino genere hostia adduceretur, ad alius non sacrificaretur.

Curæ diversæ vocant animum in contraria. Virg. 12. Æn. 487.

Diversi, subaudi. Homines. Cic. 2. Philipp. 93. Sunt ea quidem innumerable, quæ a diversis emebantur non insciente te.

Author in diversum. Tacit. 12. Ann. 69. Mox nullo in diversum auctore, quæ offerebantur secuti sunt.

Afficere aliquem in diversum. Tacit. 11. Ann. 19. Cæterum is terror milites hostesque in diversum affecit.

In diversum concitati equi. Liv. 1. 28. Exinde duabus admotis quadrigis, in currus earum distentum illigat Metium, deinde in diversum equi concitati, lacerum in utroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membra portantes.

In diversum curvari. V. **CURVO**.

In diversum sterni. V. **IN**.

Iter diversum quisque sequimur. Ovid. 2. de Ponto 10. 18.

Loca diversa. Cic. de Clār. Orat. 258. Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinate loquentes ex diversis locis.

Loca disjunctissima maximeque diversa. Cic. pro Lege Manil. 9. Ut quum duobis in locis disjunctissimis, maximeque diversis, uno consilio, ab unis hostium copiis bellum terra, marique gereretur.

Diffugere passim per diversa loca. Virg. 5. Æn. 676.

Loca diversa petimus. Ovid. 1. Trist. 9. 49.

Longinqua & diversa loca. Cic. pro Lege Manil. 46. Quod ex locis tam longinquis, tam diversis, tam brevi tempore omnes una huic se dederunt.

Partes diversæ dicuntur Quæ inter se decertant. Ovid. de Rem. Amor. 50. Suet. de Clār. Grammat. cap. 9. Interrogatus dñu a Varrone diversæ partis advocato, quidnam ageret, & quo artificio uteretur.

Provincia pars diversa. Plin. Epist. 10. 42. Quum diversam partem provinciæ circumirem, Nicomediæ vastissimum incendium, multas privatorum domus, &c.

Studia varia & diversa. Cic. 1. de Orat. 262. Cætera quæ collegisti ex variis & diversis studiis, & artibus, tametsi es omnia consequutus, tamen ab Oratoris proprio officio atque munere sejuncta esse arbitror.

Diversus, pro E regione. Lucan. lib. 3. 327.

Telaque diversi prohibentes spargere fratres. h. e. In altera acie. Budæus.

Ex diverso cœli, i. e. Ex secreto montium, ut ait Servius. Virg. 3. Æn. 232.

Rursum ex diverso cœli, cæcisque latebris

Turba sonans uncis prædam circumvolat alis.

Diversi interrogabantur. i. e. Seorsim. Tacit. 15. Ann. 56. Budæus.

Animi diversus, modo numen pavescere, modo minis, &c. Tacit. 4. Hist. 84.

Agere diversos aliquos, i. e. In diversum agere & dissipare. Virg. 1. Æn. 70.

Aut age diversas, & disjice corpora ponto.

Convehere ex diverso. V. **CONVEHO**.

Diversum distrahi. Plaut. Merc. 2. 4. 2.

DIVERSIOR, compar. Plin. lib. 12. cap. 19. Pretia nulli diversiora. Populus diversior nunquam confluit. Claud. lib. 1. in pr. Conf. Stil. 153.

Diversissimus Superl. Liv. 21. 4. Nunquam ingenium idem ad res diversissimas, parendum atque imperandum, habilius fuit.

DIVERSITAS, atis. [δὲρσιότης] Contrarietas. Plin. Epist. 7. 30. Sed tamen imitaretur & sequeretur quantum aut diversitas ingeniorum, maximi & minimi, aut causæ similitudo pateretur.

Diversitas & differentia. Plin. lib. 11. cap. 37. Oculi in homine numerosissimæ diversitatis & differentiae. Ex antiquo exemplari legitur Varietatis. Vulgare dictum est; Diversitas morum odium parit, de cuius sensu V. Barth. ad Stat. 5. Theb. p. 240.

DIVERTICULUM, [δὲρτικὸν, ἀπὸ δὲρσι, ἀπὸ δὲρσι] est ubi Iter de via flectitur. Et proprie diverticula dicuntur in via domicilia, ad quæ de itinere divertendum sit. Ter. Eun. 4. 2. 7. Ubi ad ipsum veni diverticulum, confiti. Hæc Donatus. Sic & Eugraph. & Vet. Gloss. Κατὰ δὲρσιον Diverforium, Diverticulum.

Diverticula (inquit Servius ad Æn. 9. 379.) sunt Semitæ transversæ quæ sunt a latere viæ militaris. Plin. lib. 14. cap. 3. Decimi lapidis ab Urbe diverticulum.

Diverticulum fluminis. Martian. in l. si quisquam. D. de divers. præscrip. Si quisquam in fluminis publici diverticulo pluribus annis piscatus sit, &c. V. **DIVERGIUM**.

Diverticulum, pro Diverforio. Liv. 1. 51. Quum gladii abdi ex omnibus locis diverticuli protraherentur, &c. Diverforium paulo ante dixerat.

Diverticulum, etiam dicimus unde nos a proposito recessimus. Juven. 15. Sat. 72.

A diverticulo repetatur fabula primo.

Fraudis & insidiarum diverticulum. Cic. pro Rosc. Com. 51. Hoc quum sentit Satrius esse apertum, resistere & repugnare contra veritatem non audet: aliud fraudis & insidiarum in eodem vestigio diverticulum reperit.

Diverticulum querere peccatis, aut dolis. Plaut. Capt. 3. 3. 8. Apud Quintil. lib. 9. C. 2. Hæc diverticula & anfractus suffugia sunt infirmitatis. Cic. in Partit. 136. Ne diverticula peccatis darentur. Idem in Pison. 53. Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diverticula, flexionesque quæfisti?

DIVERTO, ti, sum, [δὲρσὼ, ἀπὸ δὲρσι, ἀπὸ δὲρσι] ēre. vel **DIVERTOR**, ēris, ti. dep. Deflectere. Apud comicos legitur & Devorto, sive Devortor. Divorterat ad Terentiam salutatum. Cic. 10. Att. 18. Idem 5. Verr.

Locusque ei publice, quo diverteretur, datus est.

Ad alia divertere. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ad artes alias diverti. Ovid. 2. de Arte Am. 425.

Ad hospitem divertere. Cic. 1. de Divin. 57. Quum duo quidam Arcades familiares una iter facerent, & Megaram venissent, alterum ad cauponam divertisse, ad hospitem alterum, &c.

Diverti ad aliquem in hospitium. Plaut. Pœn. 3. 3. 60. Ut divortatur ad me in hospitium optimum.

Divertere apud aliquem. i. e. Recipere se in hospitium alicujus. Liv. lib. 2. Decad. 5. Domus eorum hospitibus patebant, apud quos ipsis diverti

mos esset. Plaut. Mil. 2. 1. 57. Advolat adolescens, atque in proximo divertitur apud hospitem paternum.

Divertere in tabernam. Cic. 2. de Invent. 14.

Divertere in funus alicujus. Ovid. 2. Amor. 6. 9. Alitis in rare miserum divertite funus. Invitat aves ad funus psittaci mortui.

Diverto huc ad Doripam. Plaut. Merc. 4. 7. 54.

Divertor huc in tabernam tertiam. Plaut. Pseud. 2. 2. 63.

Divertere in villam. Cic. 2. Off. 64. Et 2. de Orat. 90. Tanquam in Pontinum diverteris.

Divertor domum. Ter. Phorm. 2. 1. 81. Cic. pro Deiot. 17. Quum, inquit, in castellum Luceium venisses, & domum regis hospitis tui divertisses.

Masiliam divertere. Cic. 13. Philipp. 13. Nuntient se Pompeji conveniendi causa divertisse Masiliam, eumque cognovisse, &c.

Divertere via, i. e. Discedere de via. Plin. in Paneg. c. 52. extr. Ingentes hostiarum greges per Capitolinum iter, magna sui parte velut intercepti, divertere via cogebantur. Quintil. lib. 2. Et recto itinere lapsi plerumque divertunt.

Divertere, A proposito discedere. Plin. lib. 2. cap. 7. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.

Redeamus illuc unde divertimus. Cic. 12. Fam. 25.

Divertere, activa significatione. Lucan. lib. 2. 469. — victor cedentibus infat,

Divertitque acies. i. e. Avertit, abducit.

Divertunt mores virgini longe ac lupæ: i. e. Multum differunt inter se mores virginis & meretricis. Plaut. Epid. 3. 3. 22.

De usu verbi Divertere, quem sequitur nomen Divortium V. in DIVORTIUM. Puto Divortium hinc esse, quasi Divertium. H. St.

DIVERTENS. Partic. Columel. lib. 1. cap. 5. Hæc autem prætereuntium viatorum populationibus, & assiduus hospitibus divertentium infestat rem familiarem.

DIVORTIUM, [διώριον] Separatio omnium rerum dicitur. Cic. 2. Fam. 9. Quum venissem ad Amanum, qui mons mihi cum Bibulo communis est, divisus aquarum divortii: Cassius noster, &c. Sic 5. Att. 20. Inde ad Amanum contendi, qui Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit. Aquarum divortio (ait in eum locum Paulus Manutius) dividi montes dicuntur, quum in eos imbres delapsi, quia consistere in summo jugo non possunt, bifariam dividuntur, & deorsum præcipitant. Idem etiam in superiorem illum Ciceronis locum ex Epist. Familiar. sic ait, Non dixit Cicero, divisus fluvio, aut divisus aquis, sed divisus aquarum divortii. Divortium autem aquarum ita fit: Cadunt in montem aquæ pluviae. is mons quum sit proclivis, utrinque defluant & decurrant necesse est. Ita fit, ut dividantur, & earum quasi divortium fiat. Itaque dixit 3. de Orat. 66. Ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium jugo, sunt doctrinarum facta divortia. i. e. (ut interpretatur Strebæus) Diductæ contrariæ sectæ. Liv. 4. Decad. lib. 8. de Cn. Manlio: Admoverit tamen exercitum, & prope ipsis jugis ad divortia aquarum castra posuisset. i. e. (ait Paulus) Ad eum locum, unde aquæ duas in partes divisæ incipiunt defluere. A quo igitur loco ex Amano monte Ciliciam versus aquæ dilabebantur, ad eum usque locum Cilicia pertinebat. & ex altera montis parte, eadem Syriæ, quam Bibulus regebat, erat ratio. Terminum enim habebat eum locum, unde in eam ex Amano defluere aquæ incipiebant. Virg. 9. Æn. 379.

Objiciunt equites sese ad divortia nota. i. e. Ad viarum flexus.

V. supra DIVERGIUM & DIVERTICULUM. Turneb. Adv. 14. 11. sub fin.

Divortia, atque affinitatum discidia. Cic. pro Cluent. 190. Itaque apud ceteros novis inter propinquos susceptis inimiciis sæpe fieri divortia atque affinitatum discidia vidimus.

Divortium, ut ait Cajus, De divortii, l. Divortium, a diversitate mentium dictum est: vel quia in diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium.

Beroald. in. Suet. Domit. c. 10. scribit, Divortium autem dictum est vel a diversitate mentis, vel potius quia in diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium. Sed non dubium est, quin divortium dicatur, quod mulier divertat a marito, id est Digrediat. Ut loquitur Suet. in Julio Cap. 43. Digressam a marito, quasi alludens ad verbum Divertere, quod ipsum dictum fuit hac de re. H. St.

Divortium inter virum & uxorem fieri dicitur, Repudium vero sponsæ remitti videtur, quod & in uxoris personam non absurde cadit. Modest. l. 101. D. de Verb. Sign. §. 1. Claud. 1. in Eutrop. 65.

Quæ gemuit! quanto planxit divortia luctu!

Divortium facere. Plaut. Aulul. 2. 2. 56.

Divortium facere cum uxore, vel amica. Suet. in Tito cap. 4. Cic. 2. Philipp. 69. Cujus ex omni vita nihil est honestius quam quod cum mima fecit divortium.

Facere divortium doctrinarum. Cic. 3. de Orat. 66. Hæc autem ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium jugo sunt doctrinarum facta divortia.

Divortia itinerum. Tacit. in Vita Agric. 19. Lucan. lib. 2. 402. de Apennino.

Fontibus hic vastis immensos concipit amnes, Fluminaque in gemini spargit divortia ponti.

Artissimo inter Europam, Asiamque divortio Byzantium in extrema Europa posuere Græci. Tacit. 12. Ann. 65.

DIVES, divitis. Adj. [δύστης, πολυκτήμων] quid significet, declarat Cicero his verbis in Parad. 6. Quem intelligimus divitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Opinor in eo cui tanta possessio est, ut ad liberaliter vivendum facile contentus sit. Varro 4. de L. L. 17. Dives, a Divo: qui, ut Deus nihil indigere videtur. Hinc Plaut. Trin. 2. 4. 89. Dei divites sunt, Deos decet opulentia.

Copiosus & dives, cui opponitur Inops & pauper. Cic. in Parad. 6.

Improbi autem & avari, quoniam incertas atque in casu politas possessiones habent, & plus semper appetunt, nec eorum quisquam adhuc inventus est, cui quod haberet esset satis: non modo non copiosi ac divites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt.

Ex pauperrimo dives factus. Cic. in Vat. 30.

Dives, genitivo junctum. Plaut. Amph. 1. 1. 16. Dives operis, & laboris expers. Virg. 2. Georg. 468.

Dives opum variarum, & latis otia fundis. Idem 9. Æn. 26.

— dives pictæ vestis, & auri. Sil. lib. 3.

Pecoris dives. Virg. 2. Ecl. 20.

Rerum multarum dives. Hor. 2. Epist. 2. 31.

Dives ager frugum. Claud. de Bell. Gild. 509.

Dives, ablativo. Cic. 2. Off. 53. P. Crassus tum cognominé Dives, tum copiis, functus est Ædilitio maximo munere. Stat.

— ut fatis ostro dives & auro.

Auri congesto pondere dives. Ovid. 17. Epist. 224.

Dives agris, ad antiquum morem dictum, teste Servio. Virg. 7. Æn. 537.

— Aufoniisque olim ditissimus arvis. Hor. Serm. 2. 3. 168.

Dives antiquo censu.

Dives agris, dives positus in scœnore nummis. Hor. de Arte Poët. 421.

Mantua dives avis, Majoribus præpotens. Virg. 10. Æn. 201.

Ecce venit magno dives Philomela paratu:

Divitior forma. Ovid. 6. Met. 452.

Pecore dives. Hor. Epod. 16. 19.

Tellure multa dives. Hor. Epod. 15. 19.

Dives triumphis terra. Virg. 4. Æn. 37.

— quos Africa terra triumphis

Dives alit. i. e. Bellicosa. Servius.

Dote dives filia. Ovid. 11. Epist. 100.

Marmore dives opus. Ovid. 1. de Arte Am. 70.

Animus hominis dives. Cic. in Parad.

Aurum dives. Tibull. lib. 1. 9. 31.

Cultus dives. Ovid. 16. Epist. 189.

Cultu divite luxurians Parthus. Claud. Epigr. 84. de Phœnice.

Epistolam divitem vocat Ovidius, quæ multa pollicetur & magna. 17. Epist. 65.

Munera tanta quidem promittit epistola dives.

Fortuna dives. Propert. 3. 1. 59.

Gemma dives. Idem 4. 4.

Ingenium dives, i. e. Fecundum. Ovid. 2. Trist. 335.

Divitis ingenii est, ingentia Cæsaris acta Scribere.

Lingua dives. Hor. 2. Epist. 2. 121.

— Latiumque beabit divite lingua.

Mensæ divites. Hor. 2. Serm. 4. 87.

Munus dives. Ovid. 2. Fast. 535.

— pietas pro divite grata est Munere.

Dives & præpotens regnum. Valer. lib. 2. Dives & præpotens natura regnum ferutatus, injiciam stylum, &c.

Spes dives, i. e. Quæ magna nobis promittit. Hor. 1. Epist. 15. 19.

Dives, pro Homine divite, substantive cum apposito adjectivo positum ab Ovid. 3. Amor. 7. 50.

Quid mihi fortunæ tantum? quid regna sine usu?

Quid, nisi possedi dives avarus, opes? [Incertum vero utrum vocabulum adjecti locum teneat, quin probabilius substantive poni in Avarus.

DIVITIOR, compar. Plaut. Pseud. 5. 2. 24. Nam hinc nunquam eris nummo divitior. Cic. 3. de Orat. 183. Inde ille licentior & divitior fluxit Dithyrambus. Martial. lib. 1. 77.

Romanum propius, divitiusque forum.

Divitoris secta. Lucret. lib. 5. 1114.

Divitoris enim sectam plerumque sequuntur.

DIVITISSIMUS. superl. usus est Cic. de Divin. 1. Itemque C. Nepo. 1. 19. Sed frequentioris usus est Ditissimus.

DIVITO, [δύωμι] are. Divitem facere. Accius, cujus versus alicubi citat Cicero,

Nihil credo auguribus, qui aureis verbis divitant

Alienas, suas ut auro locupletent domos. Turpilius Thrasyll.

Dii me divitant. Nonius 2. 201. sed DIVITO frequentius & receptius est, quod vide.

DIVITIÆ, arum. f. pl. [δύστης, ἀφειρημένη] Cic. 1. Off. 21. Expetunt autem divitiæ tum ad usus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates.

Sing. Divitia ex Accio est ap. Non. 7. 64. Æternabilem divitiarum partitient.

Asiæ divitiæ. Propert. lib. 1. 6. 14.

Arabum divitiæ, pro Maximis dicuntur. Stat. 5. Sylv. 1.

Grandes divitiæ. Lucret. lib. 5. 1117.

Improbæ divitiæ. Hor. 3. Carm. 24. 63.

Luculentæ divitiæ. V. LUCULENTUS.

Miseræ divitiæ. Hor. 2. Serm. 8. 18.

Molles divitiæ. Juven. 6. Sat. 299.

Operosæ divitiæ, i. e. Quæ curam multam & laborem exigunt. Hor. 3. Carm. 1. 48.

Cur valle permutem Sabina Divitias operosiores?

Opportunæ divitiæ ut utare. Cic. de Amicit. 22.

Potentes divitiæ Arabum. Stat. 5. Sylv. 1.

Pulchræ divitiæ. Hor. 2. Serm. 3. 94.

Regales divitiæ. Hor. 1. Epist. 12. 5.

Sepositæ divitiæ. Stat. 2. Sylv. 2.

Non tibi sepositas infelix stragulat arca Divitias.

Abundare divitiis. Ter. Heaut. 3. 2. 17.

Adoptare in divitiis. V. ADOPTO.

Afluere divitiis. Lucret. lib. 6. 13.

Angi divitiis. V. ANGO.

Augere divitiis aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 67.

Auctus divitiis & honoribus. Ovid. 2. Trist. 45.

Cogere divitias, i. e. Accumulare. Juven. 14. Sat. 135.

Conduplicare divitias. Lucret. lib. 3. 71.

Congerere divitias auro. Tibull. lib. 1. 1. 1.

Crescunt divitiæ. Juven. 14. Sat. 139.

Extractæ in altum divitiæ. Hor. 2. Carm. 3. 20.

Divitias facere ex re aliqua. Plaut. Pers. 4. 4. 100.

Inclytum divitiis templum. V. INCLYTUS.

Incumbere repertis divitiis. Virg. 6. Æn. 610.

Ministrare divitiis alicui. Ovid. 3. Amor. 6. 94.

Parare. Ter. And. 4. 6. 2.

Parere divitiis. Hor. 2. Serm. 3. 95.

Suggestere divitias alicui. Ovid. 15. Met. 81.

Superare affluentem divitiis. Proverbialiter usurpatum. Cic. 1. Att. 4.

Quod si assequor, supero Crassum divitiis, atque omnium vicos & præter contemno.

In divitiis esse. V. IN.
DIVITIARIUM, ii. n. Thesaurus. Ambros. de Off. Sapienti & iusto totus mundus divitiarium est. V. Barth. Advers. 35. 22.
DIVITATIO, ōnis. f. Genus divitationis sibi non displicere confessus est. Petron. cap. 117. Al. Divinationis. V. loc.
DIVITIACUS Aedus, ex ordine Druidarum, hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem sibi notam esse profitebatur, & partim auguriis, partim conjectura quæ essent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Divin. 90. Fratrem habuit Dumnorigem. De utroque Cæsar passim in Comment.
DIVEXO, [διεξεῖν] āre. Vehementer vexare.
 Divexare rem suam, Consumere. Plaut. Pers. 5. 2. 4.
 Divexare & diripere omnia. Cic. 11. Philipp. 4. Alteri se Brutus objecit, impetumque furentis, atque omnia divexare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligavit.
 Divexare agros civium. Cic. 13. Philipp. 21.
DIVEXATIO, ōnis. f. August.
DIVIANA, æ. f. Diana appellata apud Varr. 4. de L. L. 10. quasi Divia quod in altitudinem & latitudinem simul feratur, Sed Nigidio ap. Macrob. quasi D'iana, adjecta D. litera decoris causa. V. Turneb. & Scalig. ad Varr.
DIVIDIA, **DIVIDICULA**, V. **DIVIDO**.
DIVIDO, īfi, īsum, [διαιρέω, διαιρεῖσθαι, διαιρεῖσθαι, μεῖλιν, μέριμνα, ἀναιρέω] ēre. Separare. Scaliger de causis L. L. cap. 34. opinatur esse a *dis* bis, & *idē* videre; quia Quæ divisa sunt, sunt Bis visa. Vossius autem censet conflari ex *Di* vel *Dis*, & Hetrusco verbo, *Iduo*, i. e. Partior. unde *Idus* quis mensem partiuntur, unde & *Vidua*, quæ est a Marito sejuncta: & sic antique *Dividuo*, pro *Divido* dictum. Cæf. 3. Bell. Civil. 97. Cæsar copias suas divisit, partemque legionum in castris Pompeji remanere iussit, &c.
 Dividere in libros. Sueton. de Clar. grammat. cap. 2. Sic Cic. 2. de Legib. 6. Dividere æqualiter in duas partes. Et 1. Acad. 37. In naturam & mores dividebantur.
 Secare ac dividere. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Omne animal secari ac dividi potest.
 Partiri ac dividere. Cic. in Orat. 117. Idem 1. de Fin. 21. Tollit definitiones: nihil de dividendo ac partiendo docet.
 Dividere aliquid in omnes provincias. Cic. pro Syll. 42. Describi ab omnibus statim libraribus, dividi passim & pervulgari, atque edi Pop. Romano impetravi: divisi toti Italiæ, divisi in omnes provincias.
 Dividere inter se. Plaut. Pœn. 3. 5. 30. Ut eo me privent, & inter se dividant.
 Agros viritim dividere. Cic. de Senect. 11. C. Flaminio Trib. pleb. quoad potuit, restitit, agrum Picenum & Gallicum viritim contra Senatus auctoritatem dividenti.
 Animum dividere nunc huc, nunc illuc. Virg. 4. Æn. 285.
 Bona dividit tripartito. Cic. 5. Tusc. 40.
 Caput divisum humeris. Sil. lib. 4.
 Dextras dividere complexibus. Stat. 3. Theb. 166.
 — non dextras miseris complexibus aum
 Dividere, & tanti confortia rumpere fati.
 Factum dividere cum aliquo. Plaut. Stich. 5. 4. 15. Factum ego hoc tecum divido, vide utram tibi lubet etiam nunc capere, cape provinciam.
 Horas dividere, pro Assignare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 16. Quam invenies tam miseram, tam fordidam, ut illi satis sit unum adulterorum par? nisi singulis divisit horas, &c.
 Infortunium dividere. Plaut. Milit. 3. 2. 52.
 Quæso tamen tu meam partem infortunii,
 Si dividetur me absente, accipito tamen.
 Medium aliquem dividere securi. Hor. 1. Sermon. 1. 99.
 Mentem & aures alio dividere. Catul. 60. 15.
 Nos alio mentes, alio divisimus aures. Valet, & Animum aliis rebus intendimus & advertimus, & Aures aliis sermonibus præbuimus. Turneb.
 Mons regionem a regione dividit. Cic. 5. Att. 20. Inde ad Amanum contendit, qui Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit, qui mons erat hostium plenus sempiternorum.
 Muros dividere. Virg. 2. Æn. 234.
 Nummos viris. Cic. 1. Att. 3. Sextus pater ejus nummos vobis dividere solebat.
 Numos in viros. Plaut. Aulul. 1. 2. 30. — Nostræ qui est magister curiæ
 Dividere argenti dixit nummos in viros.
 Oscula dividere fœdalibus. Hor. 1. Carm. 36. 6.
 Charis multa fœdalibus,
 Nulli plura tamen dividit oscula
 Quam dulci Lamia.
 Sententiam dividere. Aconius, in Or. pro Mil. C. 6. Quum aliquis in dicenda sententia duas pluresve res complectitur, ex li non omnes probantur, postulat ut dividat, id est de rebus singulis referat: Non est ei, qui hoc postulat oratione longa utendum, ac ne consurgendum quidem utique est. Multi enim sedentes hoc unum Verbum pronuntiant, Divide. Quod cum auditum est, liberum ei, qui fecit, orationem dividere. Sic locum paulum intricatum lego ac distingo. Verba autem Ciceronis hæc sunt: Divisa sententia est, postulante nescio quo (nihil enim necesse est me omnium flagitia proferre) sic reliqua auctoritas Scnatus empti intercessione sublata est. Ubi V. ibi Abram. & Fest. in, Numeræ Senat. Plin. 8. Epist. 14. Conf. SENTENTIA.
 Subtilius & copiosius dividere. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Dividere, obsceno sensu pro Pædicare. V. paulo post **DIVISOR**.
DIVISIBILIS, e. Improbatur Vossius de Vit. L. L. 3. 9. pro quo elegantissimus quisque dixit **DIVIDUUS**, quod vide. sed inde est Indivisibilis. Quin & Tertull. de Anim. cap. 14. Anima non est divisibilis.
DIVISUS, a, um. Partic. [διεσπασμένος] Virg. in Epig.
 Divisum imperium cum Jove Cæsar habet. Ter. And. 3. 1.
 Non fat commode divisa sunt temporibus tibi Dave hæc.
 Maligne divisus ager. V. MALUS.
 Corpus divisum in membra. Sen. Thyest. 8. Intelligit omnia membra a corpore separata & decisa, ut corpus jam nullum restet.
 Scorfum divisa omnia. Lucet. lib. 4. 491.
DIVISOR, compar. Lucet. lib. 4. 958.
 — atque foras ejectus largior ejus,
 Et divisor inter se, ac distractor intus.
DIVISUS, ūs, [διωδυσμένος] Liv. 33. 46. Vectigalia publica partim ne-

gentia dilabebantur, partim prædæ ac divisi principum quibusdam & magistratibus erant.
DIVISIO, ōnis. f. [διαίρεσις] Separatio. Cic. 4. Acad. 148. Duo placet esse Carneadi genera visorum. in uno hanc divisionem: alia visa esse quæ percipi possint, alia quæ percipi non possint.
 Quadripartita divisio. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Quadripartita, inquit, fuit divisio tua. Primum, ut velles docere deos esse, &c.
 Scrupulose in partes secta divisio. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Divisio cur in obscœnis locetur V. in **DIVISOR**.
DIVISOR, ōris. m. [μερῆς] Qui partitur & dividit.
 In furis ac divisoris disciplina educatus. Cic. 5. Verr. 16.
 Divisor, Redemptor pecuniarum quæ tributum dividebantur a candidatis ad suffragia corrumpenda. Sæpe enim eveniebat ut tributum pecunie dividere ad candidatis ad aucupanda suffragia egentium. Quam ob causam redemptores hujusmodi operis perficiendi, quique pretio corrumpenda plebis suffragia suscipiebant, divisores vocabantur. Cic. 2. de Orat. 257. Etiam interpretatio nominis habet acumen, quum ad ridiculum convertas quamobrem ita quis vocetur: ut ego nuper Nummum divisorem ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen invenisse. Quibus verbis significat Nummum ob divisionum ministerium, quas in campo factitabat, Divisorem cognomento dictum. Et 1. Att. 11. Consul autem ille deterioris histrionis similis suscepisse negotium dicitur, & divisores habere. Et Sueton. Aug. cap. 3. Ut equidem mirer hunc quoque a nonnullis argentarium, atque etiam inter divisores, operasque campestris proditum. Hos divisores, Plautus Aulul. 1. 2. 30. Curia magistros vocat: quia curiæ, etiam tribus appellabantur. Hæc Budæus in reliquis annot. in Pandectas, quo in loco plura de hac re videto. Cic. pro Planc. 48. Quam tibi commodum est unam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem sequerem, quo divisore corrupta sit. V. ad Suet. Torrent.
 Divisor, obscœnum verbum. Cic. 9. Fam. 22. Quid enim, non honestum verbum est divisor? At inest obscœnum: cui respondet intercapedo. Hinc est illud Plauti in Aulul. 2. 4. 4. Me quidem hercle, dicam palam, non divides. V. P. Manut. ad loc. Cic. Grævius tamen ex MSS. Divisio edidit, & aliter explicat, secutus Quintilianum ipsum, Scaligerum, Vavassorem. q. V.
DIVISURA, æ. [τμήμα] Idem quod Divisio. Plin. lib. 12. cap. 26. Idem lib. 14. cap. 3. Folio parvo & rotundo, sine divisuris. Quas incifuras multis aliis locis appellat.
DIVIDUS, a, um. Separatus. Accius Andromed. Nosque ut seorsum dividos leto offerres. Nonius 2. 105. Obsoletum.
DIVIDUUS, Adj. [διχόμορος] Quod est separatum & divisum. Plin. lib. 2. cap. 18. Dividua est in quadrato folis. Ibid. cap. 67. Dividuus globus. Plaut. Rud. 5. 3. 52. Dividuum talentum faciam. Cic. de Univers. 19. Ex ea materia quæ individua est, & quæ semper unius modi, fuisse similis, & ex ea quæ corporibus dividua gignitur, &c. Ter. Adel. 2. 2. 33. Potius quam venias in periculum, Sannio, fervesne an perdas totum, dividuum face.
 Aqua dividua. Ovid. 1. Fast. 292.
 Insula dividua quam premit amnis aqua. i. e. Quam ambit fluvius ab utraque parte.
 Coma dividua. i. e. Discreta in summo vertice & utrinque demissa. Ovid. 1. Amor. 5. 10.
 Candida dividua colla tegente coma.
 Crines dividui. Stat. 8. Theb. 489.
 Munus dividuum. Hor. 1. Epist. 17. 49.
 Et mihi dividuo findetur munere quadra.
 Sulci dividui. Claud. 5. Paneg. 102.
 Dividua ferarum viscera, pro Dissectis quibus carnarii in Africa vescuntur. Plin. lib. 5. cap. 1.
DIVIDIA, æ. [δυερεῖα] Tedium & molestia, ut interpretatur Nonius. 2. 214. q. V. Discordia, ut Festus. Plaut. Bacchid. 4. 6. 1. Nimio illæc res est magnæ dividia mihi. Antiquum.
 Fulgentius de Prisco sermone n. 34. per Tristitiam exponit ex Propertio. Dividias mentis conficit omnis Amor.
DIVIDICULA, antiqui dicebant, quæ nunc sunt Castella, ex quibus a rivo communi aquam quisque in suum fundum ducit. Festus.
DIVIDUITAS, atis. f. Cajus in l. Si is qui. D. Ad Leg. Falc. Hæc itaque legata quæ dividuitatem non recipiunt, tota ad legatarium pertinent. Aliqui legunt, Dividitatem.
DIVIDUE, Adv. Quod Gallico sermone dicitur *Par la moysie*. Plaut. in Cas. 2. 2. 10. Nam quod tibi ægre est, idem mihi est dividue. Alii legunt, Dividiæ. V. ibid. Grut. H. St. delenda hæc omnino censuit, adjecta nota.
DIVINITUS, **DIVINO**, **DIVINUS**. V. DIUS.
DIVISIO, **DIVISOR**. V. **DIVIDO**, supra.
DIVITIÆ, **DIVITO**, as. V. DIVES.
DIUM. V. DIUS.
DIUNT, pro Dant, apud Plaut. & Lucret. V. DO, das.
DIVORTIUM. V. DIVERTO.
DIURNO, as. V. DIU.
DIURNUS. V. DIES.
DIURETICUS, a, um. [διουρητικός] Urinalis ab ἔρον, urina. Cæf. Aurel. Tard. 1. 4. 117. Medicamina diuretica. Th. Prisc. de Diæta. cap. 9. Triplaca herba calida & diuretica.
DIUS, Adj. [διογενής] Aliquis ab Jove genus ducens, inquit Festus. Generosus, divinus, διὸς τὰ θεῶν, i. e. A Jove. Virg. 11. Æn. 657.
 — quas ipsa decus sibi dia Camilla Delegit.
 Otia dia. Lucret. lib. 5. 1386.
 Per loca pastorum deserta, atque otia dia. i. e. Divina.
 Pabula dia. Lucret. lib. 5. 942.
 Multaque præterea novitas tum florida mundi
 Pabula dia tulit, miseris mortalibus ampla,
 Sententia dia. Hor. 1. Sermon. 2. 32.
 Dius, [Διὸς] Homero Jovis amicus intelligitur, ut Eustathius auctor est.
 Dius item est, Qui inter homines Jovis quadam imagine præcellit: nam & Clytemnestra, Dia quoque dicitur, pulchritudinis ratione: sicuti ob magnitudinem, Mare dium, & Dia Charybdis. [Immo Dira. V. f. l.]
 Dium mensem pro Novembri accipiunt Græci: sic enim in Collectaneis rei rusticæ apud Græcos legitur, Democritus & Apulejus talem expectari hyemem ajunt oportere, cujus fuerit modi festus dies quem
 S 3
 brumam

- brumam vocant Romani. Est autem quarta & vicesima Dii mensis, qui est November. Ex Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 24.
- Dius fidius explicatur in antiquo lexico *δῖος υἱός, ἡγεμὼν*, per quem qui jurabant, sacramento sanctissimo se obligabant. Plaut. Afin. 1. 1. 8. Per dium fidium quæris, jurato mihi
- Video necesse esse eloqui quicquid roges. Turneb. V. FIDIUS.
- DIVUM**, fubst. [*div*] Quod sub cælo est extra tectum, ab Jove, inquit Festus. Inde Sub dio vitam agere, Hor. 3. Carm. 2. 10. Cic. 3. Verr. 50. Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas omnibus etiam intercolumniis, in sylva denique disposita sub dio vidimus.
- Sub dium rapere. Hor. 1. Carm. 18. 13. Hoc est proferre in publicum. Porphy. Al. Divum.
- Dium fulgur appellabant antiqui Diurnum, quod putabant Jovis, ut nocturnum Summani. Festus.
- DIVUM**, i. n. Idem. Lucret. lib. 4. 212. — sub divo splendor aquarum Ponitur. Hor. 2. Carm. 3. 23. — sub divo moreris
- Victima nil miserantis orci. Sic legit Cl. Bentlejus; sed nonnulla exemplaria exhibent Dio. Celf. 1. 2. Ambulatio melior sub divo, quam in porticu. Gr. *ὕπαιρθε*.
- DIVUM**, [*Δίον*] Cretæ oppidum, in mediterraneo situm, de quo Plin. lib. 4. cap. 12.
- Est & Divum Eubœæ oppidum, teste eodem Plin. ibid.
- DIVUS**, Adj. [*div*] Deos inquit Serv. ad 12. Æn. 139. æternos dicimus: divos vero qui ex hominibus fiunt. Cujus appellationis honorem Cæsari primum contigisse observat Idem ad 5. Ecl. 56. sic Divus Cæsar, Divus Augustus. Frequentius tamen antiqui pro Diis ponunt, ut Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Itaque & in nostro populo, & in cæteris deorum cultus, religionumque sanctitates, existunt in dies majores atque meliores; idque evenit non temere, nec casu, sed quod præsentiam sæpe divi sui declarant.
- Effigies sacræ divum. Virg. 3. Æn. 148.
- Interpres divum, Mercurius. Virg. 4. Æn. 559.
- Numina divum. Virg. 2. Æn. 777.
- Pater divum. Virg. 1. Æn. 65.
- Pax divum. Virg. 3. Æn. 370.
- Responso divum. Virg. 6. Æn. 799.
- Sacra divum. Hor. 1. Serm. 3. 117.
- Et qui nocturnus divum sacra legerit.
- Diva Virgo, i. e. Diana. Senec.
- Æquorei divi. Valer. 1. Argon. 138.
- Benigni divi. Hor. 4. Carm. 2. 51.
- Imi divi, Infernales. Valer. 7. Argon. 498.
- Immortales divi. Lucret. lib. 5. 54.
- Manes divi. Lucret. lib. 3. 52.
- Et nigras mactans pecudes, quas Manibu' divi Inferias mittunt.
- Penates divi. Hor. 2. Serm. 3. 176.
- Auguriis agimur divum. Virg. 3. Æn. 5.
- Carentes gelida morte divi. Hor. 2. Carm. 8. 11.
- Colunto divos, & eos qui cœlestes semper habiti. Cic. 2. de Legib. 19.
- Das epulis accumbere divum. Virg. 1. Æn. 79. h. e. Tu me deum facis.
- Placavi sanguine divos. Hor. 2. Serm. 3. 206.
- Superare divos is dicitur, quem ipsis etiam cœlitibus feliciorum esse intelligi volumus. Catul. ad Lesbiam, 49. 2.
- Armipotens diva, Minerva. Virg. 2. Æn. 425.
- Armifona diva, Pallas. Sil. lib. 13.
- Castra diva, Pallas. Stat. 10. Theb. 58.
- Creatrix diva, Venus. Virg. 6. Æn. 367.
- Cythereis diva, Venus. Ovid. 4. Met. 288.
- Potens Cypri diva, Venus. Hor. 1. Carm. 3. 1.
- Triformis diva, Hecate vel Diana. Valer. 7. Argon. 395. Hor. 3. Carm. 22. 4.
- Divi fratres, quorum in jure civili sapissime fit mentio, fuerunt M. Aurelius Antoninus, & L. Ælius Verus Commodus. Menim Antoninus eximie doctrinæ, ac probitatis princeps, hunc Commodum fratrem suum ex adoptione Pii Antonini Principis, imperii conforem fecit: & primi omnium imperatorum bini regnare cœperunt anno salutis 163. quos deinde multi sunt imitati, adeo ut terni nonnunquam imperarent. Sed Marcus, Commodus non multo post mortuo, cum filio Commodus imperavit, homine pessimi ingenii, & omnibus incommodo. Hæc ex Jul. Capitol.
- Divipotes dei, quos, ut Varro de L. L. 4. scribit, Augurum libri scriptos habent, sunt pro his, qui in Samothrace *θεοὶ διπῶτες*, vel ut Latini codices habent, Theodynatores: hæc duo cœlum & terra, quod anima & corpus, humidum & frigidum.
- Divos, Jureconsulti appellant Imperatores qui post obitum a Senatu Rom. Consecrati vel in deorum numerum relati erant, ea *δοσιθεωρίας* solennitate, quam Herodian. lib. 3. describit: postquam & templis eis constitui, & sacerdotes ac sodales creari, & ludi fieri, omnesque divini honores decerni solebant, ut ex Dione item, Tacito, Tranquillo, Spartiano, Capitolino, & aliis authoribus discimus. V. CONSECratio & APOTHEOSIS.
- DIVINUS**, Adj. [*div*, *ἀνέθε*, *θεωσιος*, *ἡγαιος*] Quod est dei, vel quod ad deum pertinet. Ter. Eun. 3. 3. 7.
- Ait rem divinam fecisse, & rem feriam
- Velle agere mecum.
- Divinæ rei operam dare, & Divinam rem facere, est Sacrificare diis. Cato cap. 14. dixit Divina verba facere, pro Sacrificare, vel Deos precari, quum inquit, Si de cœlo villa tacta fiet, de ea re verba divina uti fiant procuret. In aliis exemplaribus hæc duo vocabula defunt, divina procuret.
- Res divinas apud deum facere. Cic. 6. Verr. 18. Res illum divinas apud deos in suo sacrario prope quotidie facere vidisti. Cato de R. R. cap. 83. Sueton. in August. cap. 1.
- Homo divina & incredibili fide. Cic. pro Milon. 92.
- Admurmuratio divina Senatus frequentis in æde Bellonæ. Cic. 7. Verr. 40.
- Amor divinus. Virg. 8. Æn. 373.
- Animi hominum divini. Cic. de Amicit. 13. Apollinis oraculo sapientissimus est judicatus, qui non tum hoc, tum illud, ut in plerisque,
- sed idem dicebat semper, animos hominum esse divinos.
- Aura divina. Hor. 2. Serm. 2. 79. Animum dicit, ut interpretatur Acron.
- Authoritas atque virtus alicujus divina quædam & inaudita. Cic. post red. ad Quirites, 7.
- Condimentum divinum, quo utuntur dii. Plaut. Pseud. 3. 2. 37.
- Quid tu divinis condimentis utere,
- Qui propagare vitam possis hominibus,
- Qui ea culpes condimenta?
- Consilium divinum. Cic. pro Lege Manil. 10.
- Decor divinus. Virg. 5. Æn. 647.
- Domus divinas. i. e. Imperatorias, Alciatus interpretatur in 1. Ad instructions. C. de sacros. eccles.
- Fontes divini. Propert. lib. 1. 18. 27. Di, vivi, Brœkh. cum Scalig. q. V.
- Homo divinus, ad laudem refertur. Virg. 5. Æn. 48.
- divinique ossa parentis
- Condidimus terræ. Idem 3. Ecl. 37.
- divini opus Alcimedontis. Sic, Homo divinus in dicendo.
- Cic. 1. de Orat. 40.
- Lacus divini, i. e. Consecrati. Virg. 3. Æn. 442. Servius.
- Legio cœlestis & divina. Cic. 5. Philipp. 28. Tum illas cœlestes divinasque legiones, Martiam & Quartam, &c.
- Locus divinus, Diis consecratus. Plaut. Mostel. 5. 1. 55.
- Tum consilia firmiora sunt de divinis locis.
- Manus divina. Plaut. Bacchid. 4. 9. 2.
- Quum Priami patriam Pergamum divina moenitum manu.
- Memoria divina. Cic. 4. Acad. 2.
- Mens divini. Hor. 1. Serm. 4. 43.
- Ingenium cui sit, cui mens divini, atque os
- Magna sonaturum, des nominis hujus honorem.
- Mens divina. Virg. 4. Georg. 220.
- Motus divinus. Ovid. 6. Met. 158.
- Numen divinum. Lucret. lib. 6. 56.
- Odor divinus. Virg. 1. Æn. 403.
- Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem **Spiravere.**
- Ope divina. Ovid. 3. Fast. 22.
- Et sua divina furta fefellit ope. De Marte.
- Os divinum. Virg. 3. Æn. 373.
- Poeta divinus. Virg. 10. Ecl. 45.
- Potentia divina. Ovid. 4. de Pont. 3. 49.
- Ludit in humanis divina potentia rebus.
- Rus divinum. Virg. 1. Georg. 168.
- Si te digna manet divini gloria ruris.
- Sors divina. Cic. 3. Philipp. 26. Qui sunt igitur reliqui, quos fors divina delectet?
- Voluptas divina. Lucret. lib. 3. 28.
- Urna divina. Hor. 1. Serm. 9. 30.
- Confice. nanque instat fatum mihi triste, Sabella
- Quod puero cecinit, divina mota anus urna. Bentr. & Cruq.
- Mota divina, ut adjectum ad Anum referatur.
- Habere aliquid in animis præfagiens atque divinum. Cic. 1. de Divin. 81.
- Aristoteles quidem eos etiam qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censebat habere aliquid in animis præfagiens atque divinum.
- Divinum esse in aliqua re agenda. Cic. 2. Q. frat. 9. Idibus Ma. Senatus frequens divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.
- Divinus etiam dicitur Ariolandi sive divinandi peritus. [*αἰολης*] Hor. 3. Carm. 27. 10.
- Imbrium divina avis imminentium. Et 1. Serm. 9. 30. V. Urna divina. Item 1. Serm. 6. 114. Affisto divinis, i. e. Ariolis.
- Martial. 3. 71.
- Non sum divinus, sed scio quid facias. Ita & Manilius 1. 1.
- Astrologiam artem divinam dixit. V. Interpp. ad Petron. cap. 7. Divinam putabam.
- Vide Divinus, in SORTILEGUS. H. St.
- DIVĀLIS**, e. Idem. Spartian.
- DIVIGĒNA**, æ. [*θεωγῆνης*] Gloss. Gr. Lat.
- DIVINATOR**, ōris. m. apud Firm.
- DIVINATRIX**, icis. f. Tertull.
- DIVINILŌQUUS**, Adj. Mantuan. Diviniloquæ Sibyllæ.
- DIVINIPŌTENS**, [*θεοδυναμικός*] Qui in divinis potestatem habet. Apul. Met. 1. Saga & divinipotens cœlum deponere.
- DIVINO**, [*θεωνόμενος*] ære. significat Augurari. Proprium enim Dei est futura prædicere. de hominibus etiam dicitur. Ter. Hec. 4. 4. Plane hic divinat: nam id est. Cic. 2. de Legib. 32. Disciplina vestra quasi divinare videatur prorsus posse.
- Divinare de aliqua re. Cic. ad Brut. 18. Sed ego a principio quum divinare de belli diuturnitate possem, &c.
- DIVINANS**, Partic. Divinans & præsentiens. Cic. 1. de Divin. 47. Est profecto quiddam in barbaris gentibus præsentiens atque divinans.
- Futura divinans animus. Ovid. 4. Trist. 8. 29.
- Animo divinante timere aliquid. Ovid. 11. Met. 694.
- Hoc erat hoc animo quod divinante timebam.
- Divinans, Nom. ex Partic. [*θεωνόμενος*] Cic. 2. de Divin. 48.
- Nam quum mihi quædam casu viderentur sic evenire, ut prædicta essent a divinantibus, dixisti multa de casu, &c.
- DIVINĀTUS**, Partic. [*θεωνόμενος*] Ovid. de Nuce, 80.
- Est etiam par sit numerus qui dicat, an impar
- Ut divinat as auferat Augur opes.
- DIVINATIO**, ōnis. f. [*μαντήα, μαντική, μάντις, θεομαντία*] Cic. 1. de Divin. 1. Versari quandam inter homines divinationem, quam Græci *μαντική* appellant. i. e. Præfensionem & scientiam rerum futurarum.
- Divinationem Chrysis definit his verbis, Vim cognoscentem & videntem & explicantem signa, quæ a diis hominibus portendantur.
- Officium autem esse ejus, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significant, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. ex Cic. 2. de Divin. 130. Divinationis duo sunt Genera juxta Cic. Unum naturale, quod raptu animi & divino quodam instinctu constat: Alterum artificiosum, ex Conjectura & observatione diuturna. De utroque tractat Cic. 1. & 2. de Divin. & 6. Fam. 6.

Divinatio in Judiciis videtur esse, quæ judicii constitutionem præcedit. Cic. 3. Q. frat. 2. Postridie ejus diei apud Catonem erat divinatio in Gabinium futura inter, &c. Quintil. lib. 3. Sicut divinationes quæ sunt de accusatore constituendo, & nonnunquam inter delatores uter præmium meruerit. Gell. lib. 2. cap. 4. Budæus. V. Quintil. 3. 10. & Gell. 2. 4. Ascon. Argum. Orat. Cic. in Q. Cæciliam.

Conjecturæ divinationum. Cic. 1. de Divin. 78.

Permotus nescio qua divinatione. V. PERMOTUS.

DIVINITAS, ætis. f. [ἰεότης] Plin. lib. 19. cap. 12. Opus ingens, occultumque divinitatis.

Ex divinitate animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus. Cic. 2. de Divin.

Theophrastus a divinitate loquendi nomen invenit. Cic. in Orat. 62.

Aristoteles menti tribuit omnem divinitatem. Cic. 1. de Nat. Deor. 33.

DIVINE, Adv. [ἰεῖως] i. e. Divino quodam consilio & ingenio, sive a Deo profecto. Cic. 2. Att. 21. Et 1. de Divin. 124. Satis est non modo plura, sed etiam pauciora divine prehenſa & prædicta reperiri. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quæ Tullius in Oratore divine, ut omnia, exequitur. i. e. Divina quadam præstantia.

DIVINITUS, Adv. [ἰεοῦ] Cic. 2. de Orat. Multa memini divinitus a Platone disputata. Virg. 1. Georg. 415.

Haud equidem credo, quia sit divinitus illis

Ingenium. Cic. 5. Verr. Atque in eam fraudem mihi videtur divinitus incidisse.

Accidit divinitus. V. ACCIDO.

DIUTINUS, DIUTISSIME, DIUTIUS, DIUTURNUS. V. DIU.

DIVULGO, [ἐκφύω, ἡρῶ, ἀποκλύω] ære. quasi Commune omnibus facere. Cic. 6. Fam. 11. Quare visum est occultius agendum, neque ullo modo divulgandum. Sic

Divulgare consilium alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 20.

Divulgare librum. Cic. 12. Att. 39. Mihi librum ad Muscam, ut tuis librariis daret, volo enim eum divulgari. Et 12. Att. 40. Hirtii librum, ut facis, divulga. Idem in Orat. 112. Hunc librum etiam si minus nostra commendatione, tuo tamen nomine divulgari necesse est.

Sermonibus aliquid divulgare. Cic. pro Font. 10. Vel maxime enim inimici hanc rem sermonibus divulgare voluerunt.

Divulgata vetus ad cælum gloria fertur. Lucet. lib. 6. 8.

Tempus ætatis ad omnes libidines divulgatum. Cic. Post rexit. in Senat. 20. Cujus primum tempus ætatis palam fuisset ad omnes libidines divulgatum.

DIVULGATUS, Partic. [ἡρῶμενος] Unde Divulgatissimus & levissimus magistratus. Cic. 10. Fam. 26.

DIVULGATIO, ònis. f. Tertull. de Anim. cap. 5.

DIVULSUS. V. DIVELLO.

DIXO. V. DIUS.

DIXO, unde Dixis ap. Plaut. Cave dixis. H. St. Syncope est pro Dixeris.

D O

DARE, pro Domus, per Apocopen, dixit Ennius. Diomedes lib. 2. Apocope est ablatio de fine dictionis, Propareplepi vel Paragoge contraria, quum aut litera detrahatur, vel syllaba. Litera, ut

Afpicere num image sit nostrum penetrabile telum. pro Magis. Syllaba, ut in Do suam, pro Domum. Aufon. Edyll. 12. 12.

Unde Rudinus ait, Divum domus altitonum cœl.

Et cujus de more quod adstruit inde suam do.

Et quod nonnunquam præsumit, lætificum gau. Gau; i. e.

Gaudium; Cœl; Cœlum. V. DOMUS.

DARE, dædi, datum, [δίδωμι, δέδωκα, πόρω, δδωκα] dare. Plaut. Afin. 3. 1. 24. Qui dant, eos derides.

Inter Dare & Dedere hoc interest, quod Dare, est quod repetas: Dedere est ad perpetuum. Damas & amicis: Dedimus tantum hostibus.

Donat. ad And. 1. 2. extr.

Dare atque donare. Cic. 6. Verr. 29. Apud amicos multa deposita, multa aliis data atque donata.

Dare & impertire. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Commoda quibus utimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus.

Tantum boni a diis immortalibus oblatum & datum. Cic. pro Lege Manil. 49.

Da te mihi. Ter. Heaut. 4. 3. 10. Idem Adel. 5. 3. 52. Tace non fiet, mitte jam isthæc, da te hodie mihi. Ubi Donatus, Da te mihi, Accommoda te ipsum voluntati meæ, nam in animum transtulit quod est corporis, ut in Eunuchio, Mihi sese dare, sermonem querere. Si non vis, inquit, propter te, vel propter me mitis esto. Cic. 1. Att. 9. Dabimus hoc Pompeio. i. e. Pompeii causa faciemus. Et. 16. Att. 9. Amabo te da mihi & hoc.

Tu Oppios Terentiæ dabis. Cic. 10. Att. 4. h. e. Tu Oppios Terentiæ conciliabis; ut illi præsto sint, siquid ei opus erit.

Da te homini. Cic. 1. Fam. 8.

Dabo te exornatum. Ter. Heaut. 5. 1. 78. Si vivo, adeo exornatum dabo, adeo depexum, ut dum vivat, meminerit semper mei.

Dare aliquid ad. Cic. 2. de Orat. 220. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni fetas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Dare aliquid alicui. Cic. 4. Acad. 50. Quis enim tibi dederit aut deum omnia posse, aut ita facturum esse si possit? Sic Varro 2. de R. R. cap. 1. i. e. Concedet.

Ab altero alicui dare. Cic. 14. Att. Puero quoque hoc a me dabis si tibi videbitur.

Dare & concedere. Cic. 5. Verr. 218. Sed do hoc vobis & concedo, esse multos, &c.

Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore morientur: da patriæ, ut siqua in re opus sit, opera & consilio tuo uti possit. Cic. 4. Fam. 5.

Dare se ad docendum. Cic. in Bruto, 306. Ego autem juris civilis studio multum operæ dabam, Q. Scævola P. F. qui quanquam

nemini se ad docendum dabat; tamen consulentibus respondendo studiosos audiendi docebat.

Dedi me protinam, i. e. Confestim discessi. Plaut. Curcul. 2. 3. 84.

Dare, Dicere. Ter. Prol. Heaut. 10. Nunc quam ob rem has partes didicerim: paucis dabo. Virg. 1. Ecl. 19.

Sed tamen iste deus qui sit da Tityre nobis. Et 6. Æn. 66.

— Tuque o Sanctissima vates,

Præcia venturi, da, non indebita posco. Nonius.

Cic. 1. Acad. 10. Sed da mihi nunc, satine probas, imo vero, &c.

Dare ferias, pro Observare, in l. si in aliquam. D. de Off. Proconf.

Dare, Facere. Ter. Adel. 3. 4. 4. — O Æschinæ pol haud

paternum istud dedisti. i. e. Non didicisti a Patre talia facere. Donatus. Dedisti, deest facinus: & dedisti pro fecisti. Sed sic dicitur in re magna, ut

— dabit ille ruinas

Arboribus, stragemque fatis.

Dare, simpliciter pronuntiatum apud Jurisconf. denotat Domini trans-

lationem. Instit. de actio. §. Sic itaque discretis. l. Ubi autem. §. fin.

D. de verb. oblig. [ut in Formula Do, lego.

Dabo statum faciendum. Plaut. Curcul. 1. 2. 50. Sic apud Cic. 4.

Tusc. 84. Dare se philosophiæ excolendum. Et 2. Att. 1. Dare

librum perferendum ad aliquem.

Do ferre, pro Do ferendum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Virg. 5. Æn.

248. — & argenti magnum dat ferre talentum. Græcum est, duo

verba conjungere, ut paulo post, Donat habere viro. Servius.

Datur hæc sexaginta minis. Plaut. Perf. 4. 4. 13. Martial. lib. 12. 37.

Amphora vigessis, modius datur ære quaterno.

Ut res dant sese. i. e. Pro re, tempore, & loco, ut occurrunt res,

ut sese offerunt. Ter. Hec. 3. 3. 20. Profecto hoc sic est, ut puto:

Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus.

Liv. 8. Bell. Pun. Pollicitus, prout res, ac tempus se daret, &c.

Ut se dederint initia. Cic. 3. Att. 23.

Do, pro Concedo, fateor. Cic. 4. Acad. 68. Primum Epicurus non

dat. vos quibuscum res est, id quoque conceditis.

Quod datur accipio, Loquendi modus paroemiæ accommodatus. Cic.

2. de Orat. 137. Si se dant, & ut ante dixi, sua sponte, quo impelli-

mus, inclinant atque propendent, accipio quod datur: & ad id un-

de aliquis status ostenditur, vela do. Idem 2. de Fin. 82. Hoc etsi

multis modis reprehendi potest, tamen accipio, quod dat: mihi

enim satis est, ipsis non satis.

Do, Dico, Addico. Omnis Prætorum potestas quæ modo esset in ju-

dicis, tribus his verbis notabatur. Primum dandi judicis significat

potestatem, secundum juris dicendi, & ferendæ sententiæ, tertium

judicati faciendi, & exequendi. Nam Addicere, inquit, Festus,

est proprie Idem dicere, & approbare dicendo: alias Addicere, Dam-

nare est. Ad enim præpositio verbis adhibita additionis nota est,

quod videre licet in his verbis Adhibere, addere, adjicere, adscri-

bere, adtipulari, quorum duo postrema idem significant quod alteri

assentire. Sic Judex quod dixerat, postea addicebat, id est idem quod

dixerat in sententia, dicebat iterum, & approbat, ut executioni

mandaretur, hoc est adjudicabat. Inde Addicti vocabantur Debitores,

qui, quod solvendo non essent, creditoribus suis dabantur in servi-

tutem. Hæc Connanus lib. 7. cap. 9.

Dare actionem dicitur judex, quando actorem ad intendendam actio-

nem admittit. Dicitur & Dare judicium, Ulp. in l. prima. D. de

his qui dejec. vel effud. Prætor ait, qui dejecerunt vel effuderunt in

eum locum quo vulgo iter fiet, &c. quantum ex ea re damnum

datum factumve erit, in eum qui ibi habitavit, in duplum judicium

dabo. Cic. 4. Verr. Siquis eum pullasset, edixit se judicium injuria-

rum non daturum: quicquid ab eo peteretur, judicem de sua cohorte

daturum. Ipsi autem nullius actionem rei sese daturum. V. Actio-

nem dare in AGO.

Acie dare. V. ACIES.

Actum & factum dare. Quintil. lib. 2. cap. 13. Flexus ille, & ut sic

dixerim, motus dat actum quandam & factum. De statuis & picturis.

Ad carnificem dare. Plaut. Bacch. 4. 4. 37.

Ad languorem dare. Plaut. Afin. 3. 2. 28. & Ter. Heaut. 4. 6. 3.

Ad literas dare, pro Rescribere. Cic. 5. Att. 2. Ad quas ego eo ipso

die dederam.

Ad ludendum dant se. Cic. 5. de Fin. 42.

Ad mortem dare. Plaut. Amph. 2. 2. 177.

Ad partes populi dare. Cic. 2. de Lege Agr. 19.

Ad pistoris dare. Plaut. Afin. 3. 3. 119.

Ad remum. Liv. 4. Bell. Maced.

Ad salutem communem aliquid dare. Cic. 6. Verr. 52.

Ad sepulturam datum corpus. Cic. 2. Philipp. 17.

Ad diem in servitutem dari pauperem. Ter. Phorm. 4. 3. 48.

Ad supplicium dedit servum. Cic. pro Cluent. 181.

Ad terram dare, pro Proferre. Suet. in August. cap. 96.

Aditum. Colum. lib. 5. cap. 9. Alia fossa circumdederis, ne aditus

pecori detur. V. Aditus in ADEO, adis.

Aditum oculis. Ovid. 15. Epist. 248.

Adjumentum. Plaut. Epid. 3. 1. 15. Nec mihi plus adjumenti das,

quam ille qui nunquam etiam natus est.

Adjutricem & comitem alicui dare. Cic. de Amicit. 85. Virtutum

amicitia adjutrix a natura data est, non vitiorum comes.

Adjutorem ad rem aliquam. Ter. Phorm. 3. 3. 28. Sed opus est mihi

Phormionem ad hanc rem adjutorem dari.

Æs dare. Hor. de Arte Poet. 20.

— si fractis enatat exspes

Navibus, ære dato, qui pingitur?

Amplexus. Virg. 8. Æn. 405. — Optatos dedit amplexus.

Animam dare, de Apibus. Virg. 4. Georg. 204.

— ultroque animam sub falce dedere. h. e. Mortuæ sunt.

Animos dare. Virg. 9. Æn. 143.

Fossarumque moræ, leti discrimina parva,

Dant animos. i. e. Animosiores faciunt.

Animum suum alicui, quod vulgus, Ponere suam affectionem, dicit.

Plaut. Afin. 4.

Animum dare mœrori. Cic. 2. Att. 8. i. e. tradere.

Annos dare venatibus, i. e. Consumere venandi studio. Valer. 3. Argon. 242.
 Anfas ad reprehendendum, pro Dare occasionem. Cic. de Amicit. 60. Quinetiam necesse erit cupere & optare ut quam sapissime peccet amicus, quo plures det sibi tanquam anfas ad reprehendendum.
 Anfas dare sermonis. Cic. pro Sext. 22. Denique etiam sermonis anfas dabat, quibus reconditos ejus sensus tenere possemus.
 Aquam dare in alvum, pro Injicere. Cels. lib. 4. cap. 15. ad finem.
 Aquam dare manibus. Plaut. Trucul. 2. 5. 28.
 Arbitros. Cæf. 5. Bell. Gall. 1. Cic. 1. de Legib. 53. Ego plane vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.
 Argentum ad nuptias. Ter. Heaut. 4. 5. 29.
 — Argentum dabitur ei ad nuptias,
 Aurum, atque vestem qui, tenesne?
 Argumentum aliud dat controversia. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Augurium dare. Virg. 3. Æn. 89.
 Da Pater augurium, atque animis inlabere nostris. Augurium, modo oraculum: sed usurpative. Servius.
 Auribus alicujus. h. e. Assentari, blandiri. Cic. 16. Fam. 7. Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare.
 Aures dare, est Audire & obsequi. Sen. Hippol. 4. Amare discat, mutuos ignes ferat, det facilis aures.
 Aures suas alicui. Cic. 1. Att. 4. Etenim quum multos dies aures meas Acutilio dedissem, cujus sermonis genus, &c.
 Auspiciū pugnae dare. Sil. lib. 17.
 Authorem dare rem. Plaut. Trinum. 1. 2. 70. V. AUTHOR.
 Auxilia. Liv. 8. Bell. Maced. Auxilia Nicomedi dant, &c.
 Bellum ipsa dedi. Stat. 12. Theb. 336.
 Beneficiū, pro Facere rem gratam. Cic. 13. Fam. 13. Quo in munere ita se tractavit, ut accepisse ab eo beneficiū viderer non dedisse.
 Bibere: quod aliqui improprie Propinare dicunt: quum propinare proprie præbire sit, vel prægustare. Ter. And. 3. 2. 4. Post deinde quod jussi, ei date bibere. Ubi Donatus, Date bibere, consuetudine magis, quam ratione dixit, pro Date ei potionem. Lucilius in sexto, Date bibere summo. Nam duo verba activa nullam habent significationem sine nomine aut pronomine, ut si dicas, Dic facere. Cato de R. R. cap. 89. Bis in die farciat, & meridie bibere dato. De gallinaceis & anseribus farciendis loquitur.
 Boni multum alicui. Plaut. Men. 3. 2. 10.
 Brachia dare ad. Ovid. 3. Met. 679.
 Alter ad intortos cupiens dare brachia fines,
 Brachia non habuit.
 Brachia cervici. Horat. Carm. 3. 9. 2. i. e. Cervicem amplecti.
 Caliginem. Liv. 7. Bell. Maced. Nebula matutina crescente die, levata in nubes, caliginem dedit.
 Campo se dare. Virg. 9. Æn. 56.
 — Teucrum mirantur inertia corda,
 Non æquo dare se campo.
 Cantus dare. Vir. 1. Æn. 398.
 Et coetu cinxere polum, cantusque dedere. Si mox Clangores:
 Casus Michridati datus est occupandi Armeniam, vi militis Romani ad excidenda castellorum ardua &c. Tacit. 11. Ann. 9.
 Causam recusandi. Cic. 2. de Orat. 233. Non committam ut si defugerim, tibi causam aliquam irrevocabilem dem recusandi.
 Causam dicendi justam & necessariam dare. Cic. de Arusp. Resp. 10.
 Causam peccandi dare. Ovid. 2. Trist. 281.
 Cibus ovibus. Varr. 3. de R. R. cap. 9.
 Cibo, pro In cibum. Plin. lib. 14. cap. 16. Et si prius quam tota uva maturecat, incocta detur cibo gallinaceo generi, fastidium gignit uvas appetendi.
 Civitatem alicui. Cic. 3. de Fin. 40. Itaque mihi videris Latine docere Philosophiam, & ei quasi civitatem dare: quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur. h. e. Civem facere.
 Clamorem ad altra dare. Sil. lib. 6.
 Clangores dare dicuntur aves. Plin. lib. 18. cap. 35. Et quum terrestres volucres contra aquam clangores dabunt. V. Cantus.
 Claritatem alicui. Plin. lib. 13. cap. 22. Nero Cæsar claritatem ei dedit initio imperii.
 Cœnam alicui. Ter. Heaut. 3. 1. 16. Nam ei unam cœnam atque ejus comitibus dedi. Plaut. Men. 1. 1. 25. Cereales cœnas dat, ita mensas extruit. Cic. 9. Fam. 20. Sed vide audaciam, etiam Hirtio cœnam dedi sine pavone.
 Ad cogitandum aliquid dare. Cic. 15. Att. 8.
 Cognitionem consulis dat lex. Cic. 16. Att. 18.
 Cognomen. V. COGNOMEN.
 Colla lacertis dare. Stat. 2. Achil.
 Colla dare retro, pro Retro flectere. Ovid. 3. Met. 89.
 Læsaque colla dabat retro, plagamque federe
 Cedendo arcebat, nec longius ire sinebat.
 Colloquium alicui. Liv. 2. Bell. Maced. Neque colloquium postea Philippo dedit.
 Colorem dare alicui rei. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Colorem deformibus dare. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Comitem se alicui. Liv. 3. Jam caput fieri libertatem repetentium, si se plebs comitem Senatui det.
 Commeatum militi. Liv. 3. V. COMMEATUS.
 Commeatum remeatumve exuli nemo dare potest, nisi Imperator. Marcell. 1. Relegati. D. de penis.
 Commoda alicui dare. Hor. 2. Serm. 8. 75.
 — tibi di, quæcunque preceris
 Commoda dent.
 Connubia gentibus dare. Ovid. 3. Fast. 195.
 Externis dantur connubia gentibus.
 Consilium, Consulere. Ter. Eun. 2. 3. 85. Dixti pulchre, nunquam vidi melius consilium dari. Cic. de Amicit. 44. Consilium verum dare gaudeamus libere. Idem 4. Acad. Quid consilii datis?
 Consilia pulcherrima dare. Virg. 5. Æn. 728.
 Consilium de aliqua re. Ter. Adel. 3. 4. 53. Is quod mihi de hac re dederit consilium, id sequar.

Consilium ut aliquid fiat. Ter. Eun. 5. 9. 15. Illum qui mihi dedit consilium ut facerem, an me qui ausus sim incipere?
 Copiam dare. Tacit. 11. Ann. 2. Neque data Senatus copia, intra cubiculum auditur.
 Copiam dare, pro Sinere, permittere. Ter. prol. Heaut. 28. Virg. 9. Æn. 484.
 Affari extremum miseræ data copia matri. Et 1. Æn. 590.
 Postquam introgressi, & coram data copia fandi.
 Crepitum dare. Lucret. lib. 6. 108.
 Dant etiam sonitum patuli super æquora mundi,
 Carbasus ut quondam magnis intenta theatris,
 Dat crepitum, malos inter jactata, trabeisque, &c.
 Crimini, i. e. Vertere vitio. Plin. de Viris Illust. Cic. de Clar. Orat. 276. Quinetiam memini, quum in accusatione sua Q. Gallio crimini dedisset, sibi eum venenum paravisse. Idem 7. Verr. 72. Calamita tem crimini dare.
 Cruci contubernalem aliq. Plaut. Mil. 2. 2. 28.
 Nisi quidem illa nos vult qui servi fumus,
 Propter suum amorem omnes crucibus contubernales dari. i. e. suspendi.
 Curam. Cic. 3. de Legib. 47. Hæc detur cura Censoribus. h. e. Negotium hoc illis committatur.
 Curatorem dare. Hor. 1. Epist. 1. 101.
 Infanire putas solennia me, neque rides,
 Nec medici credis, nec curatoris egere
 A prætore dati.
 Cursum navibus. Liv. 9. Bell. Pun.
 Cursum dare dicuntur venti. Virg. 3. Æn. 337.
 Sed tibi qui cursum venti, quæ fata dedere?
 Damnum; Afferre incommodum, nocere. Ter. And. 1. 1. 115.
 Nam si illum objurges, vitæ qui auxilium tulit,
 Quid facies illi qui dederit damnum aut malum?
 De tuis summis deliciis da mihi. Plaut. Trucul. 5. 48.
 Decus. Plin. lib. 16. cap. 4. Liv. 7. Bell. Pun. Vos illi hodierno di primum fugati exercitus dedistis decus.
 Defensionem, pro Permittere reo, ut se defendat. Suet. in Claudio cap. 29. Confocerum suum, incerto crimine, nec data defension occidit.
 Defraudandum. Plaut. Rud. 5. 3. 31. Jam te ratus nactum hominem quem defraudandum dares.
 Dextras dare, Promittere. Plaut. Merc. 5. 4. 4. Virg. 4. Æn. 308.
 Nec te noster amor, nec te data dextera quondam,
 Nec moritura tenet crudeli funere Dido?
 De manu dare: cui opponitur Foris. Columel. lib. 7. cap. 9. de fructibus, Nam quidem cultus ager opimas reddit suos, quum est graminosus, & pluribus generibus pomorum confusus, ut per anni diversa tempora; mala, pruna, pyrum, multiformes nuces, ac fructum præbeat: nec tamen propter hæc parceret horreis: nam sæpe de manu dandum est, quum foris deficit pabulum: propter quod plurima glans vel cisternis in aquam vel fumo tabulati recondenda est. Seipsum exponit Columella, quid intelligat per De manu dare, quum dixit ante, Nec tamen propter hæc parceret horreis.
 Dextram dare misero, Auxiliari. Virg. 6. Æn. 370.
 Da dextram misero, & tecum me tolle per undas.
 Dextras & fidem. Liv. 1. Sed date dextras, fidemque, haud impun adultero fore.
 Dare debere, est Facto suo dominium retro transferre. V. Alciat. in 1. mutuum. D. si cert. pet.
 Dicta dare, pro Loqui. Liv. 2. Bell. Pun. Virg. 2. Æn. 790.
 Hæc ubi dicta dedit.
 Dicta dulcia. Plaut. Truc. 1. 2. 78. Corda in felle sunt sita, atque acerbo aceto: linguis dicta dulcia datis.
 Diem. Cic. 1. Att. 6. Tulliola tibi diem dat, sponforem appellat. Idem lib. 4. Vestitorio dandi sunt dies.
 Diem luculentum. Plaut. Epid. 3. 2. 5. Pro dii immortales, mihi hunc diem dedistis luculentum.
 Documentum. Cic. pro Milon. 22. Liv. 5. Bell. Pun. Idem 5. Decad. lib. 5. Et documentum eloquentiæ dare voluit.
 Dolorem alicui. Cic. 7. Att. 13. Qui, ut aliud nihil, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem.
 Dolores ingentes dare. Hor. 2. Serm. 3. 288.
 Juppiter ingentis qui das, admissique dolores.
 Dolori se. Plin. lib. 3. Epist. 60. Deinde quum diu cohibita lacryma vincerent, prorumperentque, egrediebatur, tunc sese dolori dabat.
 Dominatum, & principatum dare alicui. Cic. 11. Philipp. 36. Animadverti p. c. dici jam a quibusdam exornari etiam nimium a me Brutum, nimium Cassium ornari: Cassio vero sententia mea dominatum & principatum dari.
 Dono dare. Virg. 2. Ecl. 37. Plaut. Amph. 1. 3. 40. Liv. 3. Bell. Pun. Lætoque juveni promissis, equum eximium dono dat. Sic 3. ab Urbe.
 Dotem. Ter. Phorm. 5. 7. 36. Plaut. Trin. 2. 4. 107. Est ager sub urbe: hic vobis eum dabo dotem forori.
 Dubitationem alicui. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. His Cæsar ita respondit, eo sibi minus dubitationis dari, quod eas res, &c.
 Duras alicui. Ter. Heaut. 2. 4. 22. Imo ut patrem tuum vidi esse habitum, diu etiam duras dabit. subaudi Poenas. [Ineptæ quasi poenas pater filio daturus sit. An igitur Dabis legendum? An potius subaudiendum Partes? ut in Eun. 2. 3. 62. Duras fratris partes prædicas. Quod plane expressit Bentl.]
 Epulas oculis, Pascere oculos. Plaut. Pœn. 5. 4. 2. Oculis epulas dare, delubrum qui hodie ornatum eo visere venit.
 Esui. Plin. lib. 29. cap. 17. Percussis esui dare decoctum.
 Exceptionem alicui. Cic. 2. de Fin. 121. Et tamen quid attinet luxuriosis ullam exceptionem dari, aut fingere aliquos, qui quum luxuriose viverent, a summo, &c.
 Excidio ac ruinis opus aliquod. Liv. 1.

Excruciatum da me. Plaut. Mil. 2. 6. 84.
 Exercitum ducendum. Liv. 7. Bell. Pun. Urbanum veterem exercitum Fulvius Consul C. Fulvio Flacco legato in Hetruriam dedit ducendum.
 Exilium dare alicui. Tacit. 15. Ann. 71. Glitio Gallo atque Annio Polioni infamatis magis, quam convictis, data exilia.
 Exitio dare. Tacit. 11. Ann. 34. Ne indefensa conjux exitio daretur.
 Exitum belli. Liv. 10. Bell. Pun. Vos laceffisse & tuipe fateris, & dii testes sunt qui & illius belli exitum secundum jus fasque dederunt, & hujus dant & dabunt.
 Expectationem, pro Movere expectationem. Cic. 2. Att.
 Experimentum artis, apud Suet. in Neron. C. 22.
 Exuvias ad hostes: Ab hostibus dispoliari. Plaut. Epid. 1. 1. 36. Id modo videndum, ut materies suppetat scutariis, Si in singulis stipendiis, is ad hostes exuvias dabit.
 Fabulam. Cic. 1. Tusc. 3. Annis enim fere ccccx. post Romam conditam Livius fabulam dedit. Donat. in prol. Hecyr. Ita dicitur, data est fabula, ut data est cœna, datum est prandium. Et, Dari dicitur fabula, quum agitur: Stare, quum placet.
 Factum. Plaut. Catin. 2. 8. 3. Ita fieri oportet. o. l. factum & curatum dabo.
 Facere. Cic. 3. Off. 66. Arbitrum illum adegit, quid sibi dare facere oporteret ex fide bona. Vet. formula.
 Facultatem. Ter. And. 1. 4. 6. Di date facultatem obsecro huic pariundi.
 Facultatem ad. Cic. 6. Att. 2. His ego duobus generibus facultatem ad se are alieno liberandas aut levandas dedi.
 Facultas data est mihi, ut meo arbitratu facerem. Cic. 1. de Fin. 72.
 Facultatem res dabit. Cic. 11. Att. 7. Sed siquid res dabit tibi facultatis, id me maxime consolari poterit.
 Famæ aliquid dare. Hor. 2. Serm. 2. 94. Das aliquid famæ? h. e. Putas hoc ad famam pertinere? Acron. [Immo Famæ quoque rationem habendam esse putas, Bonæ famæ aliquid tribuis.
 Famæ dare, pro Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 7. Dabat & famæ, ut vocatus, electusque potius a Repub. videretur, quam per uxorium ambitum, & senili adoptione inreplisse. [i. e. Tribuebat id etiam famæ, vel, ut in Paraphrasi est Freinsh. faciebat melioris famæ causa.
 Famam celeritatis. Plin. lib. 35. cap. 11. Quamobrem arti daturus & celeritatis famam, absolvit uno die tabellam, &c.
 Fato dari. Ovid. 3. Fast. 614.
 Anna, per hanc juro, quam quondam audire solebas
 Tellurem fato prosperiore dari.
 Sat fatis, Venerique datum est. Virg. 9. Æn. 135.
 Fidem, Jurare, confirmare, spondere, inquit Donatus. Plaut. Milit. 2. 5. 45. Ter. Eun. 5. 9. 30. Do fidem ita futurum. Idem Hec. 1. 2. 38. Si mihi fidem das te taciturnam, dicam. P. N. ad ingenium redis: fidem do, loquere. Cic. de Senect. 75. Non M. Atilium, qui ad supplicium est profectus, ut fidem hosti datam conservaret.
 Fidem & jusjurandum. Cæs. 1. Bell. Gall. 4. Hac oratione adducti, inter se fident, & jusjurandum dant.
 Fiduciam. Liv. 2. Bell. Maced. Achæi portus & dant fiduciam postulantis, & demunt.
 Flammas. Ovid. 2. Met. 810.
 — spinosis ignis supponitur herbis,
 Quæ neque dant flammæ, &c.
 Fluctibus dare se, pro Navigare. Valer. 7. Argon. 36.
 Fœnore. Plaut. Curc. 4. 1. 19. Sub Veteribus, ibi sunt qui dant, quique accipiunt fœnore.
 Fœnori pecunias dare. Tacit. 11. Ann. 13. Et lege lata, fœvitiam creditorum coercuit, ne in mortem parentum pecunias filiis familiarum fœnori darent.
 Foras se dare. Lucret. lib. 1. 1106. Hac se turba foras dabit.
 Foras vestem. Plaut. Men. 4. 2. 96.
 Equidem ecaffor tuam nec chlamydem do foras, nec pallium
 Quoiquam utendum. Mulierem æquum est vestimentum muliebre
 Dare foras, virum vtile.
 Formam humanam Deo dare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Sicut Epicurus qui humanam Deo formam, locumque inter mundos dedit.
 Fortuna data de improvviso. Ter. Phorm. 5. 6. 45. Tantam fortunam de improvviso esse his datam?
 Frenos. Liv. 1. 34. 2. Date frenos impotenti naturæ & indomito animali. significat Laxare frenos. sequitur enim, Et sperate ipsas modum licentiæ facturas, nisi vos faciatis. De mulieribus loquitur. Sic Habenas.
 Fragorem dare. Ovid. 8. Met. 341.
 Sternitur incurfu nemus, & propulsa fragorem
 Sylva dat.
 Fructum meliorem. Columel. de Arborib. cap. 16. Fructumque meliorem dabunt.
 Fugam, stragemque. Liv. 1. Bell. Pun. Qui si valles occultiores infedissent, coorti in pugnam repente ingentem fugam, stragemque dedissent.
 Fugam dare navigantibus dicuntur venti. Virg. 7. Æn. 24.
 Fuga & in fugam. Cic. 7. Att. 22.
 Gaudia pacta dare. Ovid. 3. de Arte Am. 462.
 Si bene promittunt, totidem promittite verbis:
 Si dederint, & vos gaudia pacta date.
 Gemitum dare. Virg. 2. Æn. 53.
 Insonuere cavæ, gemitumque dedere cavernæ.
 Gemitum dare pectore ab imo. Virg. 1. Æn. 485.
 Gemitui se. Cic. 2. Tusc. 57.
 Gemmas digitis dare. Ovid. 10. Met. 264.
 Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo.
 Gratia alicujus dare aliquid. Liv. 8. Postremo ne id se gratiæ dare Q. Fabii crederet, se jusjurandum dare paratos esse, non videri, &c.
 Gustum, pro Specimen præbere. Sen. Epist. 11. Dedit enim nobis gustum, ad quem respondebit.
 Yros dare. Virg. 3. Georg. 115.
 Habenæ. Virg. 1. Æn. 63.
 — regemque dedit, qui fœdere certo
 Et premere, & laxas sciret dare jussus habenas. V. Frenos.
 Habere dare. Virg. 9. Æn. 362.
 — ille suo moriens dat habere nepoti.
 Vol. II.

Hilarem se alicui, Hilariter cum aliquo versari. Plaut. Afin. 5. 1. 21.
 Quin te ergo hilarem das mihi?
 Historiæ se dare. Cic. 2. Att.
 Honori alicujus aliquid dare. Sen. de Benef. lib. 6. Plato quum flumen nave transiret, nec ab illo quicquam portitor exegisset, hoc honori suo datum credens, dixit, &c.
 Honores alicui dare. Hor. 1. Serm. 6. 16.
 — qui stultus honores,
 Sæpe dat indignis, & famæ servit ineptus.
 Hospitium dare. Ovid. 2. Epist. 108.
 Quæ tibi Demophoon longis erroribus acto
 Threiciis portus, hospitiumque dedi.
 Hostem dari. Tacit. in Vita Agric. cap. 33. Quando dabitur hostis?
 Quando acies?
 Jacturam. Plaut. Stich. 5. 4. 6. [Locus admodum obscurus, ad q. V. Gronov.
 Immunitatem muneris alicujus. Cic. 4. Acad. 121. Negas sine Deo posse quicquam, ecce tibi e transverso Lampfacerius Strato, qui det isti Deo immunitatem magni quidem muneris.
 Imperium forte datum. Virg. 1. Æn. 138.
 Non illi imperium pelagi, fœvumque tridentem:
 Sed mihi forte datum.
 Impetum, pro Facere. Liv. 5. Subsidia in averfos, transversosque impetum darent.
 Impetum dare in. Tacit. 2. Ann. 16. Primus Cæsar cum Prætoris cohortibus capto vallo dedit impetum in sylvas. Sic
 Impressionem. Liv. 4. Hæc locutum, exequentemque dicta, redintegrato clamore secuti dant impressionem.
 Improbe dare, & injuste adimere. V. IMPROBUS.
 Impunitatem. Cic. 8. Philipp. 33. Cæteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
 In adoptionem aliquem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicaverat.
 In æquor se dare. Virg. 4. Georg. 528.
 Hæc Proteus, & se jactu dedit æquor in altum.
 In alvum aquam dare, pro Injicere. Cels. lib. 4. cap. 15. ad fin.
 In luctus animum dare. Ovid. 2. Met. 384.
 In antecessum dare. Ut aliquid In solum dari dicimus, ita eleganter dicimus Dari in antecessum, quod quidem est dari & solvi antequam deberi incipiat, aut peti possit, quod nos, Ante manum dari dicere consuevimus. Eo genere dicendi aliquoties Seneca utitur & Jurisconsulti. Nos uno libri 4. c. 32. de Benef. loco contenti erimus, Ego, inquit, quod cui debeam scio: aliis post longam diem repono, aliis in antecessum, aut prout occasio & rei facultas tulit. i. e. Aliis etiam antequam debeam, solvo. Turneb. Adv. 12. 9. Add. 30. 3. Conf. ANTECESSUS.
 In aurem dare, pro Infundere, instillare. Cels. lib. 6. cap. 7. 8. De sonitu aurium. In aurem dandus radiculae fuccus cum rosa, vel cum succo radicis ex cucumere agresti, vel castoreum ex aceto, & lauro oleo.
 In bella se dare. Virg. 12. Æn. 632.
 O foror, & dudum agnovi, quum prima per artem
 Fœdera turbasti, teque hæc in bella dedisti.
 In casum se dare. Liv. lib. 3. Decad. 5. Secunda fortuna in conditione honestæ pacis uteretur potius, quam spe vana evectus in casum irrevocabilem se daret.
 In casum dare rem, prælioque experiri statuit. Tacit. 12. Ann. 14.
 In caveam dabo te. Plaut. Capt. 1. 2. 15.
 In concubinatum forem. Plaut. Trinum. 3. 2. 65.
 — ne mihi hanc famam differant, me
 Germanam meam forem in concubinatum tibi sine dote
 Dedit magis quam in matrimonium.
 In conspectum: h. e. Ante oculos ponere. Ter. Phorm. 1. 5. 30. ipsum gestio dari mihi in conspectum. Ubi Donatus, Non dixit venire, ut filium: sed dari, ut reum. Liv. 3. Insequens dies hostem in conspectum dedit.
 In conspectum alicujus se dare. Cic. 7. Verr. 85. Et 1. de Divin. 41. ex Ennio. Sic in custodiam, In delicias &c. H. St.
 In consuetudinem vel familiaritatem alterius se dare. Cic. in Pison. 68. Dedit se in consuetudinem, sic ut prorsus una viveret. Et dare se in societatem, Liv. 6.
 In creditum dare pecuniam alicui. Julianus in l. non omnis. & l. si tibi. D. si certum petatur.
 In custodiam vel custodias. Liv. 1. 4. Sacerdos vincita in custodiam datur. Et apud Cic. 7. Verr. 68.
 In custodiam se. Cic. 1. in Catil. 19.
 In delicias se dare. Sen. Epist. 115. Si disciplina civitatis laboravit, & se in delicias dedit, argumentum est luxuriæ orationis lascivia.
 In discrimen legiones dare. Tacit. 2. Ann. 11. Cæsar nisi pontibus, præfidiisque impositis dare in discrimen legiones haud imperatorium ratus, equitem vado tramittit.
 In divitiis filiam. Plaut. Trin. 3. 1. 4. Sine dote, ille illam in tantas divitiis dabit?
 In domum dari. Ter. Eun. 2. 3. 73. O fortunatum istum Eunuchum, qui quidem in hanc detur domum.
 In exilium dare. Julius Firmic. lib. 3. cap. 5. Sed & ego scio, multos in exilium datos, & bene & strenue Respublicas administrasse.
 In fœnus. Varro 3. de R. R. cap. 5. Sexaginta millia quanvis statim in fœnus des licebit.
 In fugam se, Fugere. & Dare aliquem in fugam, pro Fugare, sive convertere in fugam. Cæs. 5. Bell. Gall. 49. Celeriter hostes dat in fugam. Cic. 6. Verr. 95. Dant sese in fugam istius præclari Imperatoris nocturni milites.
 In gradum militiæ extremum dari. Ter. Clemens in l. ult. D. de custod. reor.
 In mandatis aliquid, est Aliquid faciendum vel dicendum committere: quod & Mandare dicitur. Plaut. Amph. prol. 81.
 In vota alicujus victas manus dare. Ovid. 21. Epist. 240.
 Doque libens victas in tua vota manus.
 In manu dari. Cic. 2. Off. 60. Quanquam enim quod præsens tanquam in manu datur, jucundius est, tamen, &c. Al. In manum.
 Aliquid

In manum aliquid. Ter. Phorm. 4. 3. 29. Eho dic quid velis dari tibi in manum, ut herus desistat litibus? Ubi Donatus, Datur ei in manum, qui separatim accipit, sine arbitro aut interprete: ut prævaricator aut iudex corruptus. Tacit. lib. 4. Datus in manum milites.

In manus hominum aliquid, est Aliquid edere, quod in manus hominum perveniat. Plin. Epist. 137.

In manum alicui virginem dare. Ter. And. 1. 5. 63. Ubi Donatus, Confirmata sunt legitimæ nuptiæ per in manum conventionem.

In matrimonium. Liv. 7. Bell. Maced. Cæf. 1. Bell. Gall. 2. Ei filiam suam in matrimonium dat.

In nervum ac supplicia corpus. Liv. 6. An placeret fœnore circumventam plebem, ni potius quam fortem creditam solvat, corpus in nervum ac supplicia dare?

In nuptias, idem quod dare in matrimonium. Ter. And. 5. 1. 9. Ah rogitas? perpulisti me ut homini adolescentulo In alio occupato amore, abhorrenti ab re uxoria, Filiam darem in seditionem atque incertas nuptias.

In potestatem. Liv. 8. Pactoque reditu promissum est regem aut vivum aut mortuum in potestatem daturus.

In præceps, Præcipitare. Liv. 7. Bell. Pun. Se, collegamque & prope totam Remp. in præceps dederat.

In præmium. Liv. 4. Proditori præter libertatem, duarum familiarum bona in præmium data.

In publicum aliquid dare. Plin. Epist. 156. Ideo nunc contra istum librum faveo orationi, quam nuper in publicum dedi.

In quæstionem dare servos dicebatur dominus. Author ad Heren. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Quod a nobis oppugnari video, ne in quæstionem dentur, suspiciosum est. h. e. Torqueantur & Afficiantur suppliciis. Immo V. QUÆSTIO.

In reliquis data venia. Tacit. 12. Ann. 32.

In ruborem dare. Plaut. Capt. 5. 2. 9. At ego faciam ut pudeat: nam in ruborem te totum dabo.

In stipendium pecuniam. Cæf. 1. Bell. Civil. 23. Etsi eam pecuniam publicam esse constabat, datamque a Pompejo in stipendium.

In iram tempus dare. Ovid. 1. Amor. 8. 81. Sed nunquam dederis spatiosum tempus in iram.

In verba dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 69. Quærebant quæ in verba recuperatores daret: respondebat, si pateret adversus edictum fuisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.

In viam se, pro Itineri se accingere. Cic. 14. Fam. 12. In viam quod te des hoc tempore, nihil est.

Incommodum. Cic. 5. de Fin. 50. Non intelligunt idcirco ea esse propter se expetenda, quod nulla utilitate objecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiam si incommoda data sit, gaudeant.

Indicia. Cic. 5. de Fin. 48. Videamus partes quarum est aspectus illustrior, quæ quo sunt excellentiores, eo dant clariora indicia naturæ.

Inducias. Liv. 1. Agri parte multatis, in centum annos induciæ data.

Indulgentiam suam alic. pro Indulgere illi. Plin. Epist. 243. Rogo ergo ut ipse apud te pro dignitate ejus precibus meis faveas: cui & siquid mihi credis, indulgentiam tuam dabis.

Initium orandi conditoribus Urbium, ac Legum latoribus dedit Cicero. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Initium dicendi dedit natura, initium artis observatio. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Infidias alicui, Infidari, decipere. Plaut. Aul. 4. 5. 2. Idem Bacch. 2. 3. 52. Is nostræ navi lembus infidias dabat.

Inventum. Ter. And. 4. 1. 60. n. At jam hoc tibi inventum dabo.

Iter. Liv. 8. Bell. Pun. Sic apud Cæf. 1. Bell. Gall. 10. Negat se more & exemplo pop. Romani posse iter ulli per provinciam dare.

Jucunditati se dare. Cic. 2. Off. 122.

Judex datus in hanc causam, i. e. Constitutus. Plin. Epist. 167. Fingamus tres omnino iudices in hanc causam datos esse, horum uni placuisse perire liberos, alteri relegari, &c.

Judicem dare rei judicandæ, vel æstimandæ. Ulp. in l. proinde. D. ad leg. Aquil.

Judicium ex edicto in libertum dedit. Cic. pro Flacc. 88.

Jugulum. Cic. 2. Tusc. 33. Sane si nudus es, da jugulum.

Jugulum alicui. Cic. pro Milon. 31. Certe optabilius Miloni fuit dare jugulum P. Clodio, non semel ab illo, neque tum primum petutum.

Jus alicui. Plin. Epist. 248. Quum jus mihi dederis referendi ad te de quibus dubito.

Jus aliquid faciendi de. Tacit. 12. Ann. 64. Jus statuendi etiam de procuratoribus dederat.

Jura. Leges. Virg. 1. Æn. 292. Cana Fides & Vesta, Remo cum fratre Quirinus Jura dabunt.

Jura gentibus. Liv. 10. Bell. Pun. Roma an Carthago jura gentibus daret, ante crastinam noctem scituros.

Jusjurandum, Juramento promittere. Plaut. Amph. 3. 2. 50. Ter. Adel. 2. 1. 11. Jusjurandum dabitur te esse indignum injuria hac, indignis quum ego sim acceptis modis. Victor. de Vir. Illust. 40. Dato jurejurando, ut si non impetrasset, ita demum rediret.

Jussa dare. Ovid. 3. Amor. 8. 34. i. e. Postquam jussa est dare, vel Dedit id quod jussa est dare.

Labem dare. Lucret. lib. 2. 1145. Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi Expugnata dabunt labem, putreisque ruinas Omnia.

Labori se. Cic. 7. Verr. 17. Quum rofam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur: dabat se labori atque itineribus.

Lacrymas dare. Virg. 4. Æn. 370. Num lacrymas victus dedit?

Lacrymas fidei agenti oculis dabit. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Largius dat nemo, Nemo liberalior est. Ter. Eun. 5. 9. 48. Principio & habet quod det, & dat nemo largius. Ubi Donatus, Dat largius ut liberalis.

Laudem alicui rei. Plin. lib. 36. cap. 16. Æthiopis laus summa datur.

Laudi. Cic. 1. Off. 71.

Laxamentum legi. Cic. pro Cluent. 89. Ne legi quidem quicquam per Tribunal pleb. laxamenti datum est.

Leges. Virg. 8. Æn. 322. Composuit, legesque dedit. Sic Cic. 3. de Legib. 10. Dare legem & disciplinam vivendi populis. Virg. 4. Georg. 487.

Legem dare ne, &c. Ovid. 2. Met. 55. Et legem dederat, sua ne secreta viderent.

Leges loci dare. Virg. 4. Æn. 213. Cuique loci leges dedimus, connubia nostra Reppulit.

Do lego. Jabolenus De stat. liberis, l. Stichum, Titio do lego Paul. ad l. Falcidiam; l. prima, Easque res quibusque dare legare volet. Non plus significat Do lego, quam si Do solum, vel Lego dixisset.

Leporem dictis dare. Lucret. lib. 1. 29. Quo magis æternum da dictis, Diva, leporem.

Leto dare. Virg. 5. Æn. 806. i. e. Morti. Ovid. 3. Met. 120. Libellos de re aliqua dare. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Libertatem dare, pro Manumittere. Claud. 1. in Eutrop. 310.

Licentiam pueris ludendi. Cic. 1. Off. 103.

Linamentum dare in plagam, est, ut vulgus chirurgorum dicit, Impungere carptum, quod Græci *ἰμύσσειν* appellant. Celsi lib. 7. cap. 9.

Lintea ventis dare. Ovid. 7. Met. 40. Ut per me sospes, sine me det lintea ventis. V. Vela.

Litteras alicui per aliquem. Cic. 5. Att. 15. Tu autem sæpe dare libellis rursus publicanorum poteris per magistris scripturæ, & portus, &c.

Litteras alicui, pro Reddere. Cic. 5. Att. Ac binas quidem tuas Bene venti accepi, quarum alteras Funifulus multo mane mihi dedit alteras scriba Tullius.

Litteras alicui ad aliquem. Cic. 12. Fam. 19. Idem 7. Att. Ut ab Urbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin aliquid ad te literarum darem.

Literis se. Cic. 1. Acad. 11. Quamobrem da quæso te huic etiam gneri literarum.

Locum. Plaut. Rud. 1. 4. 35. Cic. 2. Att. Is quærit ex me num co suevissem Siculis locum gladiatoribus dare.

Locum dare, pro Cedere. Ter. Heaut. 3. 3. 26.

Locum dare & cedere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Quacunque enim imiquacunque movemur, videtur quasi locum dare & cedere.

Locum proximum alicui rei, pro Eam proxime describere. Plin. lib. 37. cap. 6.

Locum dubitationis. Cic. pro Balb. 16. Cujus igitur audita virtus dubitationibus locum non daret? Sic Dare locum respondendi, Cic. de Nat. Deor. 19.

Locum dolis dare. Ovid. 2. Amor. 19. 44.

Locum tituli tibi dat. Ovid. 4. Trist. 3. 81.

Locum & tempus cunctationi. Liv. 25. 40. Sed nullum neque locum neque tempus cunctationi, consiliove dedit Mutines.

Lucem dari. Virg. 1. Æn. 310. At pius Æneas per noctem plurima volvens, Ut primum lux alma data est, exire locosque Explorare novos, &c.

Ludum delitiæ filio suo. Plaut. Bacch. 4. 10. 7. — ego dare me ludum meo gnato Institui, ut obsequium animo fumere possit: æquom puto. Sed nimium nolo delitiæ ei dare ludum.

Ludum amoris dare. Hor. 3. Carm. 12. 1. Miserarum est, neque amoris dare ludum, neque dulci Mala vino lavare.

Lumen dare eloquentiæ, & præceptis. Quintil. lib. 3. cap. 1. Prociuum vero lumen, sicut eloquentiæ, ita præceptis quoque ejus dedit unicum apud nos specimen orandi, docendique oratorias artis M. Tullius.

Magistros rerum esse dedit. i. e. Magistros militum fecit. Virg. Æn. 173. Quos pater Æneas, siquando adversa vocarent, Rectores juvenum, & rerum dedit esse magistros.

Malum alicui. Ter. And. 2. 5. 22. Renuntiabo, ut pro hoc malo mihi det malum. Idem Eun. 3. 2. 27. Cic. 4. Verr. 2. Cohors tota illa tu quæ plus mali Siciliæ dedit, quam si centum cohortes fugitivorum fuissent.

Mammam, Lactare. Ter. Adel. 5. 9. 18. Et quidem tuo nepoti huius filio hodie primam mammam dedit hæc.

Mancipio, vel mancupio, est Rem ita dare, ut evictionem præstatur nos spondeamus. Plaut. Pers. 4. 4. 40. Mancipio neque promittit neque quicquam dabit. Idem Mil. 1. 1. 23. Me tibi habeto, & e me illi mancupi dabo.

Mancipio vitam dare. Lucret. lib. 3. 984. Vitæque mancupio nulli datur: omnibus usui. V. MANCIPIUM.

Mandata, Mandare, Præcipere. Cic. 7. Att. 13. Quid tantis de rebus huic mandata dederit. Virg. 6. Æn. 116. Idem orans mandata dabat.

Mandata alicui ad aliquem. Cic. 8. Att. 19.

Manum alicui, Consentiendi signum & veluti confirmationis eorum quæ a nobis vel petuntur vel proferuntur. Plaut. Aul. 2. 1. 16. mihi optima fœmina manum. s. ubi ea est? Idem Afin. 4. 1. 3. Virg. 11. Æn. 568. — neque ipse manus feritate dedisset. Servius.

Manus alicui, Fateri se victum. Plaut. Pers. 5. 2. 72. Cic. 2. Att. 1. Ajebat illum primo sane diu multa contra, ad extremum autem manus dedisse, & affirmasse nihil se contra ejus voluntatem esse facturum. Eidem, lib. 16. 3. Sapienter igitur quod manus dediti, quodque iam ultro gratias egisti. Idem de Amicit. 99. Atque ad extremum manus, vincique se patitur.

Manus fidei dare. Sen. Thyest. 8. Tantum ora servat: & datas fidei manus.

Manus intus dare. Celsi lib. 7. cap. 29. Qua ratione partus emittus ex utero eximatur. ad cujus rei facultatem multum confert & rignitudo vulvæ, & vis nervorum ejus, & corporis totius habitus, mentis etiam robur, quum præsertim intus nonnunquam etiam manus dari debeant.

Manu plena dare. Sen. de Benef.
Manibus alterius, est Umbri mortuorum in solatium mortis. Alioqui simpliciter Dare manibus, est diis inferis: quemadmodum Dare leto. Liv. 1. Decad. lib. 1. Idem 4. ab Urbe, Jam ego hanc mactatam victimam (si modo sancti quicquam in terris esse dii volunt) legatorum manibus dabo.
Materiam invidiæ. Cic. 11. Philipp. 21.
Materiam dolis dare. Ovid. 2. Amor. 19. 44.
 Mordeat ista tuas aliquando cura medullas,
 Detque locum nostris, materiamque dolis.
Medicamentum super. Cels. lib. 7. cap. 7. Ubi tota exempta est, committendæ oræ, fibulaque his injicienda, & super medicamentum glutinans dandum, i. e. imponendum. Conf. Unguentum.
Memoriæ, pro Tradere. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est, præcinente ac præmoderante cithara gressibus.
Mentem dare. V. MENS.
Mercedem alicui. Plaut. Amph. 2. 2. 15.
Merita. Cic. de Amicit. 26. Ut in dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet.
Modum alicui dare. Hor. 2. Serm. 2. 36.
 — quo pertinet ergo
 Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
 Majorem natura modum dedit, his breve pondus. Quintil.
 lib. 2. cap. 4. Nos suum cuique professioni modum demus.
Morti alicum dare. Ovid. in Ibin 651.
 Quam quos cum Rutulo morti Rhamneta dederunt, &c.
Mores suos alteri. Plin. lib. 10. cap. 50.
Motus incompósitos dare. Virg. 1. Georg. 350. i. e. Saltationem aptam religioni, nec ex ulla arte venientem. Servius.
Munus magnificum. Plin. de Viris Illust. Marcus Livius Drusus genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Ædilis, munus magnificentissimum dedit.
Muneri, apud Fabium lib. 1. cap. 17.
Murmura dare. Ovid. 2. Met. 788.
Mutuam, Mutuare. Ter. Heaut. 3. 3. 40. Huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuam. Cic. 10. Att. 13. Non reddit quæ dedi ejus filio mutua, & utitur excusatione temporis.
Mutuam pecuniam. Cic. 11. Att. 3. Cui magnam dedimus pecuniam mutuam.
Natalia. Cic. 2. Philipp. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalia in hortis.
Neci dare. Virg. 3. Georg. 480. V. NEX.
Negotium. Ter. And. 3. 2. 40. Postremo id mihi da negotii. Cic. 4. Verr. 173. Dat amico suo cuidam negotium, qui tum magister erat ejus societatis, ut diligenter caveret. Cic. 5. Fam. 20. Non habui, cui potius id negotii darem, quam tibi.
Negotium dare & imperare. Cic. 6. Verr. 50. Audistis sibi istum negotium dedisse atque imperavisse, ut Centuripinis, &c.
Nequam dare. Plaut. Pœn. 1. 1. 31. Vin' tu illi dare nequam nunc? A. G. Cupio. M. En, me dato. Nequam veteres usurpabant pro Nequitia & Malo, quum etiam pro homine malo & improbo poneretur: unde jocus Plautinus. Ludit enim hic ex ambiguo: quum dixisset, Vin' illi dare malum & incommodare, ut qui respondet intellexit: quasi tamen de se improbo sermo loquutus, præter expectationem subjecit, En me, dato, qui nequam sum.
Nomen militiæ, & ad militiam, est Ad delectum sese exhibere. Liv. 5. Cic. 7. Att. 12. Re & veritate nobis milites sine ulla recusatione, summo etiam cum studio nomina dant. h. e. Seipsos scribendos offerunt, & curant nomina sua inscribenda. Budæus.
Nomen in, vel ad coloniam aliquam. Liv. 4. Bell. Maced. Ut Latini qui in coloniam Romanam nomina dedissent, cives Romani essent. Plaut. Pseud. 4. 6. 38. Quid ego cesso Pseudolum facere, ut det nomen ad molariam coloniam?
Nomen & tempora longa dare suo auctori dicitur libellus. Ovid. 3. Trist. 3. 79.
 Quos ego confido, quanvis nocuere, datus
 Nomen & auctori tempora longa suo. h. e. Famam diuturnam.
Nomen alicui rei. Plin. lib. 11. cap. 37. Postea Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Liv. 1. Celebre ad posteros nomen summi dedit. Hor. 1. Epist. 17. 12.
 Fons etiam rivo dare nomen idoneus, &c.
Nomina data. Ovid. 2. de Ponto, 2. 40.
 Digna parente suo nominibusque datis.
Novitatem vestustis, novis auctoritatem. Plin. in Præf. Res ardua vestustis novitatem dare, novis auctoritatem.
Nummos pro corpore dare. Hor. 1. Serm. 9. 43.
 — fugiens hic decedit acrem
 Prædonum in turbam: dedit hic pro corpore nummos.
Nuptum filiam, idem quod Dare in matrimonium. Plaut. Perf. 3. 1. 55.
 Ter. Adel. 3. 2. 47. Perit: pro virgine dari nuptum non potest. Idem And. 2. 1. 1. Quid ais Birria? daturne illa hodie Pamphilo nuptum? s. sic est. Liv. 10. Bell. Pun.
Nuptum ad virum. Plaut. Stich. 1. 2. 83.
 Hostis est uxor pater, invita quæ ad virum nuptum datur.
Oblivioni. Liv. 4. Aut in perpetuum arma bellumque oblivioni danda, jugumque accipiendum.
Oblivioni & negligentia. Liv. 5. Quæ auspiciato agimus omnia fere intra pomerium, cui oblivioni, aut cui negligentia damus?
Obsides. Cæf. 1. Bell. Gall. 3.
Obsidio datus alicui. Tacit. 11. Ann. 10. Multi ad Gotarzen inelina-bant, quidam ad Meherdatem prolem Phrahatis obsidio nobis datum.
Obviam dari. Ter. Adel. 3. 2. 13. Nihil est quod malim, quam illam totam familiam dari mihi obviam.
Occasionem. Plaut. Capt. 1. 2. 8. Cic. 7. Att. 17. Alterum Consulatum a Rep. ne data quidem occasione repulimus.

Omen dare. Ovid. 4. de Ponto, 9. 54.

Detque bonum voto lucidus omen apex.

Operam, Eniti & laborare. Ter. And. 2. 1. 29. Idem Eun. 2. 3. 69. Faciam sedulo, ac dabo operam, adjuvabo.

Operam alicui dare, Adjuvare, inservire, operam suam impendere, authoribus Donato & Valla. Ter. Heaut. 3. 1. 95. Ibo, ac dicam ut dixeram: operam daturum me, hodie non posse his dare. Plaut. Aulul. 2. 1. 22. Da mihi operam amabo. Sic Dare operam amico unguenta ementi, pro Juvare in emendis unguentis. Plaut. Cæs. 2. 3. 24. Cic. pro Cæcin. 18. Liceretur is quem Cæsennia dare operam nemo miraretur. Ter. Eun. 2. 2. 60. Tum tu igitur paulum da mihi operæ, fac ut admittar ad illam.

Operam alicui rei. Plaut. Bacchid. 1. 2. 26.

Aurum hercle auferre voluere, ei rei operam dabant.

Operam ne. Plaut. Perf. 4. 5. Idem Milit. 4. 5. 9.

Ne te abduceret operam dedi.

Operam ad. Plaut. Cæs. prol. 22.

Vos omnes opere magno oratos esse volo,

Benigne ut operam detis ad nostrum gregem.

Operam abortioni, Conari abortum facere. Plaut. Truc. 1. 2. 99.

V. ABORTIO.

Operam amori & desidia. Plaut. Merc. prol. 62. Experiar, quæ capiti, quæ ventri operam det, quæque suæ rei. Ter. Heaut. 1. 1. 58. Ego isthuc ætatis non amori operam dabam, &c.

Operam aurium, idem quod Auscultare significat. Plaut. Bacch. 4. 9.

72. Ubi lubet recita, aurium operam tibi dabo.

Operam auscultando, Auscultare. Plaut. Amph. 3. 4. 23. Jam ille hic deludetur probe, siquidem vos vultis auscultando operam dare. Sic Dare operam fabulæ, Plaut. Capt. prol. 54.

Operam auspicio, Capere auspicium. Liv. 8. Bell. Maced. Tertio die quum auspicio operam dedisset, dein immolasset, in quatuor divinas copias educit.

Operam Platoni, & cæteris, pro Discipulum ei esse, inquit Valla in Raudensem. Cic. 4. Acad. 17. Jam Clitomacho Philo vester operam multos annos dedit. Ibid. 12. Dedi Antiocho operam diligentius, ut causam ex eo totam cognoscerem.

Operam veteri domino, Servire. Plaut. Capt. 2. 3. 3.

Vult te novus herus operam dare

Tuo veteri domino, quod is velit, fideliter.

Operam assiduam foro. Plaut. Afin. 2. 4. 22.

Operam furtivis rebus, i. e. Furari. Plaut. Amph. 1. 3. 12. Ædepol ni illa furtivis rebus te sciat operam dare, ego, &c.

Operam id do. Ter. And. 1. 1. 130. Et nunc id operam do, ut per falsas nuptias, &c. Ibid. 2. 1. 8. Ah quanto satius est te id dare operam, qui istum amorem ex animo amoveas tuo, quam, &c.

Operam in. Cic. 1. Tusc. 7. In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, ut, &c.

Operam iræ, Irasci. Plaut. Pœn. 3. 6. 20. Domos abeamus nostras sultis nunc jam: quando id, quod iræ operam dedimus, impe-travimus.

Operam laudabilem. Plaut. Perf. 4. 5. 1. Ædepol dedisti virgo operam laudabilem.

Operam liberis. Cic. 1. Off. 128. Liberis dare operam, re honestum est, nomine obscenum. h. e. Liberis procreandis.

Operam malam alicui. Plaut. Capt. 3. 5. 43. Sed mihi ægre est me huic dedisse operam malam, qui nunc propter me meaque verba victus est.

Operam mutuam. Gell. lib. 2. cap. 29. Roges veniant, operamque mutuam dent, & messem hanc nobis adjuvent.

Operam optimam. Plaut. Aulul. 2. 2. 22.

Operam promissam. Plaut. Afin. 2. 2. 99. Jussit vel nos atriensem, vel nos uxorem suam defraudare: dixit sese operam promissam dare.

Operam rei, Laborare in acquirendis bonis. Ter. Adel. 1. 2. 15. Denique si conferendum exemplum est, non fratrem videt rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?

Operam Senatui aut clientibus. Plaut. Afin. 5. 2. 21. Ego censeo eum etiam hominem Senatui dare operam, aut clientibus.

Operam fermoni. Cic. 2. de Legib. 1. Sermoni reliquo demus operam sedentes.

Operam fermoni alicujus, pro Auscultare quid dicat. Plaut. Epid. 2. 2. 54. Dissimulabam me harum fermoni operam dare.

Operam somno, Dormire. Plaut. Pseud. 1. 2. 42. Liv. 3. Bell. Pun. Corpora curare, somneque operam dare, &c.

Operam juris civilis studio. V. Dare Se ad docendum.

Operam stylo, pro Scribere vel Componere. Sueton. in Domit. cap. 20. Nunquam tamen historiis carminibusve cognoscendis operam illam, aut stylo vel necessario dedit.

Operam tonforibus, apud Sueton. in August. cap. 79. pro Tonderi.

Operam virtuti. Cic. de Amicit. Quod quum optimum maximumque sit, si id volumus adipisci, virtuti opera danda est: sine qua neque amicitiam, neque ullam rem expetendam consequi possumus.

Operam ut. Plaut. Truc. 4. 2. 10. Sed obsecro da mihi operam, ut narrem quæ volo. Ter. Eun. 1. 1. 18. Quam si des operam ut cum ratione insanias. Cic. 4. Verr. 19. Dedit operam ut inueniret ad se, &c.

Opera dabitur, Curabitur, fiet diligenter. Plaut. Rud. 1. 2. 33. Pausis percontarier volo ex te. d. dabitur opera, atque in negotio.

Operas in portu. Cic. 4. Verr. 176. His pro rebus quod portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canulejum, qui in portu operas daret.

Operas in scriptura pro magistro. Cic. 13. Fam. 65. Cum P. Terentio Hispano, qui operas in scriptura pro magistro dat, mihi summa familiaritas, consuetudoque est. V. SCRIPTURA.

Data opera. i. e. De industria, consilio. Ulp. in l. 1. §. Quid si vulnera i. D. de Senatusconf. Silan. Nisi aut ipsi sibi vulnera ista fecerunt data opera, ne punirentur.

Opportunitate data. Cæf. 3. Bell. Gall. 17. Nisi æquo loco, aut opportunitate aliqua data, legato dimicandum non existimabat.

Optionem. Liv. 6. Bell. Pun. Nam quum extra sortem Collegæ optionem dare provinciæ iniquum fuerit, quanto, &c.

Orationem alicui. Plaut. Rud. 4. 4. 20. G. Alienon' prius quam tuo dabis orationem?

Orationem dare. Respondere. Plaut. Mil. 2. 5. 56.
Neque eques, neque pedes, profecto quisquam tanta audacia,
Qui æque faciat confidenter quicquam, quam quæ mulieres
Faciunt, ut utrobique orationem docte edidit.

Oratorem, Mittere legatum. Plaut. Amph. prol. 34. Iustam rem & facilem esse oratum a vobis volo, nam iuste ab iustis sum orator datus.

Osculum, Osculari. Ovid. 10. Met. 281.
Incumbensque toro dedit oscula.

Oscula ex animo dare. Ovid. 2. Amor. 5. 51.

Otium dare alicui rei. Tacit. 16. Ann. 25. Segnes & pavidos supremis suis secretum otium dare.

Otio se, Quiescere, cessare a laboribus. Plaut. Trin. 4. 1. 19. Certum est otio me dare, satis partum habeo.

Pacem. Plaut. Amph. 1. 1. 54. Pacem atque otium date illis.

Pacem mortalibus dare. Sil. lib. 7.

Palnam dare. Ovid. 2. de Arte Am. 734.
Finis adest operi, palnam date grata juvenus,
Sertaque odorata myrtea ferte comæ.

Palma danda docto oratori. Cic. 3. de Orat. 141. Plin. lib. 28. cap. 9. Masurius palnam lupino adipi dedisse antiquos tradit. i. e. Pluris fecisse.

Palnam do huic consilio. Ter. Heaut. 4. 3. 31. Huic equidem consilio palnam do, hic me magnifice effero. i. e. Consilium illud prævalet cæteris.

Partes alicui, vulgus, Dare officium, dicit. Liv. 4. Bell. Pun. Quia custos corporis erat, partes datæ sunt, ut quum appropinquaret januæ rex, per causam aliquam, &c.

Partem in aliquam se. Cic. 3. de Orat. 56. Eloquentia varietate, copia quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps.

Patronum alicui. Cic. 2. de Orat. 280.

Pausam conciliis dare. h. e. Quietem & cessationem congregationibus. Lucret. lib. 2. 118. — pugnasque
Edere turmatim certantia: nec dare pausam
Conciliis, & dissidiis exercita crebris.

Pectus dare enfibus. Sen. Hippol. 5.

Pectora ferro dare. Virg. 12. Æn. 540.

Pecunias in sumptum. Ter. Adel. 3. 3. 17. V. Dare in.

Perniciem alicui dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 66.
— atque illi perniciem dabo,

Mihi mœrores, illi luctum, exitium illi, exitium mihi. Ex poeta.

Pignus. Cic. 8. Att. 9. Crebro enim illius literæ ab aliis ad nos commeant. Sed me illorum sententiæ minus movebant, minus multa dederant illi Reipub. pignora. Ovid. 2. Met. 91. Sen. in Medea. 7.

Pignus cum aliquo. Plaut. Bacchid. 20. Næ ego cum illo pignus haud ausim dare, tantas turbellas facio.

Pignus da, ni nunc pejeres. Plaut. Epid. 5. 2. 34. Ain' tu lubuit? e. aio, vel da pignus ni ea sit filia.

Pignori. Plaut. Mostel. 4. 2. 62. Quid ais? emit ædeis vicini hic proximas? d. non aio. t. quadraginta etiam dedit hucusque pignori.

Plagas. Plaut. Afin. 2. 2. 10. Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. i. e. Lubens sufferam plagas. Quemadmodum & Dare poenas quis dicitur, pro Ferre supplicium.

Plangorem dare. Ovid. 8. Met. 447.
Quum videt extinctos fratres Althæa referri,
Quæ plangore dato, moestis clamoribus urbem Implet.

Plausum, Applaudere, plausu quodam vel manuum vel pedum favere. Plaut. Capt. Cic. de Senect. 6. Quibus quum a cuncto confessu plausus esset multiplex datus. Hor. 1. Carm. 20. 4.

Plausum pennis dare. Virg. 5. Æn. 215.

Poculum alicui. Cic. pro Cluent. 30. Qui uxori suæ Cluentiæ quum ipse poculum dedisset, subito illa in media potione exclamavit, &c.

Pœnas, Puniri. Ter. Phorm. 4. 3. 22. Virg. 4. Æn. 405.
— dabis improbe pœnas. Cic. 5. Tusc. Si digito quem attigisset, pœnas dedisset. Plin. Epist. 16.

Pœnas incesti, aut temeritatis. Liv. 2.

Pœnas Populo Romano. Cic. 12. Philipp. 24. Itaque ipsi (ne dicam mihi) Populo Romano pœnas dederunt: me saluum adhuc Resp. conservavit.

Pœnas sanguine, pro Mori. Virg. 2. Æn. 366.
— nec foli pœnas dant sanguine Teucri. h. e. Moriuntur indigne. hoc enim proprie significat. Servius.

Portiones. Plin. lib. 12. cap. 14. Idem cap. 15. Non dant ex myrrha portiones deo.

Potestatem, est (inquit Valla lib. 4. cap. 18.) Rem alterius arbitrio committere. Plaut. Pers. 4. 4. 52. Ter. Phorm. 5. 6. 40. Ait uterque sibi potestatem ejus habendæ dare. Idem in prol. Heaut. 35.
Adeste æquo animo: date potestatem mihi
Statariam agere ut liceat per silentium.

Potestatem, honorem, auctoritatem, ornamentum. Cic. 7. Verr. 82.

Potestatem, ut. Plaut. Capt. 5. 1. 14. Dii potestatem dabunt, ut beneficium bene merenti nostro merito numeres.

Potui dare. Cels. lib. 1. cap. 13. Illud scire oportet, omne huiusmodi medicamentum, quod potui datur, non semper ægris prodesse, semper sanis nocere.

Potui datur ad jecinerum vitia. Plin. lib. 21. cap. 20. Sic Columel. lib. 8. cap. 5.

Potum arenti folo. Plin. lib. 17. cap. 26.

Præcipitem. Ter. And. 3. 4. 27. Utinam mihi esset aliquid hic quo nunc

me præcipitem darem. Ibid. 1. 3. 9. Præcipitem me in pistrinum dabit. Hor. 1. Serm. 2. 51.
Hic se præcipitem tecto dedit.

Præceps datus trucidabatur. Tacit. 1. Ann. 44.

Præcepta dare. Virg. 4. Georg. 398.
Nam sine vi non ulla dabit præcepta: neque illum
Orando flectes.

Præceptum, pro Præcipere. Liv. 10. Bell. Pun.

Præcepta ad rem aliquam. Cic. 2. de Fin. 84. Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur.

Prælia dare. Virg. 3. Georg. 265.

Præfens dare, tanquam in manu. Cic. 2. Off. 60. Quod præfens, tanquam in manu, datur, jucundius est.

Præstare, dare. Scævola de Statu liberis, 1. Stichus: Jubeo det præstet filio & uxori meæ.

Prandium. Plaut. Amph. 2. 2. 33. Domi daturus nemo est prandium advenientibus.

Precibus alicujus dare, Facere quod quis a nobis petit. Plin. Epist. 22. Dandum enim precibus uxoris, dandum filiæ lacrymis, dandum etiam nobis amicis, &c.

Primas, secundas, tertias alicui rei. Cic. 3. de Orat. 211.

Principatum. Cic. 2. Off. 66. Huic quoque ergo a maioribus nostris est in toga dignitatis principatus datus. V. PRINCEPS.

Principium. Ter. Eun. 3. 2. 4. Quam venuste? quod dedit principium adveniens?

Principium alicui rei dare. Lucret. lib. 2. 262.
Nam dubio procul his rebus sua cuique voluntas
Principium dat.

Progeniem vitiosorem daturi. Hor. 3. Carm. 6. 48.

Prolem dare. Virg. 1. Æn. 274.
— donec regina sacerdos
Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.

Promissa, Spondere. Catul. Argon. 139.
At non hæc quondam blanda promissa dedisti?
Voce mihi. Virg. 9. Æn. 45.
Non hæc Evandro de te promissa parenti
Discedens dederam.

Provincias magistratibus, aut iis qui magistratu abierunt. Cic. 1. de Fin. 19. Nam si omnes atomi declinabunt, &c. primum eri hoc quasi provincias atomis dare, quæ recte, quæ oblique feruntur.

Provinciam alicui dare. Cic. 6. Verr. 51. Ferebat graviter illam sibi alio istam provinciam datam.

Pugnam. Plaut. Pseud. 1. 5. 111. Dabo aliam pugnam claram & com memorabilem. Ter. Eun. 5. 2. 60. Crede hoc meæ fidei, dabit hic aliam pugnam denuo. Ubi Donatus, Dabit autem proprie pro Inducet: ut, Magnam dabit ille ruinam.

Quietem dare. Tacit. 4. Hist. 79. Nec in longum quies militi data.

Quietem membris dare. Virg. 10. Æn. 217.
— neque enim membris dat cura quietem.

Quieti se dare ex diurno labore. V. paulo post, Somno se dare.

Quieti corpora. Liv. 9. Curati cibo, corpora quieti dant.

Rationem, Docere rationem & modum quo quid fieri possit. Plaut. Milit. 1. 1. 47.

Receptum facilem aut celerem. Cæf. 1. Bell. Civil. 82. Si prælium committeretur, propinquitas castrorum, celerem superatis ex fug receptum dabat.

Recessum. Cæf. 5. Bell. Gall. 42. Recessumque primis ultimi non dabant.

Recursum dare. Ovid. 6. Epist. 59.
Abstrahor Hypsipyle, si dent modo fata recursum.

Reditum gloriosum alicui dare. Cic. in Parad. 4. Reditum mihi gloriosum injuria tua dedit, non exitum calamitosum.

Regem dare. Virg. 1. Æn. 62.
— regemque dedit, qui fœdere certo, &c.

Remedium. Cæf. 1. Bell. Civil. 81. Præfenti malo aliis malis remedia dabantur.

Requiem nullam dare. Plin. in Paneg.

Responsum. Cic. 1. Att. Virg. 1. Ecl. 45.
Hic mihi responsum primus dedit ille petenti.

Risus alicui dare. Hor. 1. Serm. 5. 98. h. e. Occasionem ridendæ dare.

Ruborem oculis dare. Ovid. 8. Met. 466.
Sæpe suum fervens oculis dabat ira ruborem.

Ruinam dare. Virg. 2. Æn. 310.
— jam Deiphobi dedit ampla ruinam
Vulcano superante domus.

Saltus. Ovid. 2. Met. 165.
Sic onere affueto vacuos dat in aëra saltus.

Salutem alicui. Cic. pro Deiot. 40. Sed maxime eorum incolumitates quibus salutem dedisti.

Salutem advenienti, Salutare advenientem. Plaut. Epid. 4. 2. 2.

Satietas datur. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Quænam unquam ob mortem Myrtilli pœnis luendis dabitur satietas supplicii?

Sceptra dare. Virg. 4. Æn. 596.
Infelix Dido nunc te fata impia tangunt,
Tum decuit, quum sceptras dabas.

Se alicui dare. Ter. Eun. 5. 9. 9.

Se ad legendos libros, & Philosophiam pertractandum. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.

Se facilem dare. Ovid. 16. Epist. 195.

Se in pedes, Fugere. Plaut. Capt. 1. 2. 12. Si non est quod dem, mene vis dem ipse in pedes? Ter. Eun. 5. 2. 5.

Se quoque det populo mulier speciosa videndam. Ovid. 3. de Arte Am. 421.

Se alicui ad docendum. Cic. de Clar. Orat. 306. Qui quanquam nemini se ad docendum dabat, tamen, &c. Sic, Dare se in disciplinam alicujus Philosophi. Gell. lib. 5. cap. 10.

Senatum legatis, est Legatos in Senatum admittere, & postulata audire.

audire. Liv. lib. 2. Decad. 3. Cic. 2. Q. frat. Eodem igitur die Tyriis est Senatus datus frequens.
Sententiam. Cic. 1. de Legib. 43. Quam igitur sententiam demus?
Sententiam pro. Permittere jus sententiæ dicendæ, vel ferre iudicem. Sen. Epist. 14. Initium omnium rerum sapiens, non exitum spectat. Initia in potestate nostra sunt, de eventu fortuna iudicat, cui de me sententiam non do.
Sequestrum aut arbitrum. Plaut. Rud. 4. 3. 65. Tu isthunc hodie non feres, nisi das sequestrum, aut arbitrum, cuius hæc res arbitrato fiat.
Sermonem alicui, pro Dare causam obloquendi. Cic. 9. Fam. 3. Dabimus sermonem iis qui nesciunt, nobis, quocunque in loco simus, eundem cultum, eundem victum esse.
Se sermonibus vulgi. Cic. in Somn. Scip. 18. Neque sermonibus vulgi dederis te, neque in præmiis humanis spem posueris rerum tuarum.
Se in sermonem. Cic. 13. Att. 23. Quare da te in sermonem, & perfecta & confice. Cic. pro Lege Agr. 12. Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ac darem, celabar, excludabar.
Servandum. Ter. Eun. 5. 2. 64.
Signum. Ter. Eun. 4. 7. 11. Tu hosce instrue, hic ero post principia: inde omnibus signum dabo.
Signa dare. Virg. 1. Georg. 438.
 Sol quoque & exorients, & quum se condet in undas,
 Signa dabit.
Signum oculis. Plaut. Mil. 2. 1. 45.
Signum tuba. Cæf. 7. Bell. Gall. 81. Eodem tempore clamore exaudito dat tuba signum suis Vercingetorix, atque ex oppido educit.
Signum, vel Dare signum receptui. Liv. 4. Bell. Pun. Ibid. lib. 3. Gracchus prius quam se hostes ab repentino pavore colligerent, receptui signum dedit, ac suos intra muros recepit.
Signum vexillo. Cæf. 3. Bell. Civil. 89. Totique exercitui imperavit, ne iussu suo concurreret: se, quum id facere vellet, vexillo signum daturum.
Signum, Indicare, palam facere, innuere. Cic. 3. Verr. 7. Quo tempore quidem signi satis dedit, siquid esset quod posset dicere, se tacere non posse.
Signum pudoris & ingenii dicitur puer. Cic. 3. de Fin. 9. Addo etiam illud, multa jam mihi dare signa puerum & pudoris & ingenii.
Silentium, Silere. Ter. prol. Hec. 55.
 Mea causa causam hanc accipite, & date silentium.
Solatia. Cic. 4. Att. 16. Unum omnia posse, distumpuntur ii, qui me aliquid posse doluerunt, multa mihi dant solatia.
Somno se. Cic. 1. Tusc. 113. Sic, Dari somno, apud Plin. lib. 8. cap. 25. de crocodilo. Sic, Dare se quieti, Cæf. 2. Bell. Civil. 13. Alius ex diuturno labore in ipsis operibus quieti se dedisset.
Sonitum, pro Facere. Virg. 12. Æn. 267.
 — sonitum dat stridula cornus.
Sonum dant arma. Virg. 3. Georg. 83.
 — tum, siqua sonum procul arma dedere. V. Verberationem.
Sopori alicuem, pro Occidere, apud Plaut. Amph. 1. 1. 150.
Sopori membra dare. Hor. 2. Serm. 2. 80.
 Alter, ubi dicto citius curata, sopori
 Membra dedit, vegetus præscripta ad munia furgit.
Sortem dare. Hor. 1. Serm. 1. 2.
 Qui fit Mæcenæ, ut nemo quam sibi fortem
 Seu ratio dederit, seu Fors objecerit, illa
 Contentus vivat?
Spatium & veniam dare. Ovid. 2. Epist. Sabin. 67.
 Da spatium, veniamque, peto.
Spatium conglobandi se, respirandi, aut docendi alicuem: & ad se colligendum, & deliberandum. Liv. 6. & 10. Item Cic. pro Cæcin. 6. Liv. 4. Bell. Maced. Columel. lib. 11. cap. 1.
Speciem hosti exercitus abeuntis dedit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Speciem ludentis dabit. Hor. 2. Epist. 2. 124.
Specimen dare. Virg. 2. Georg. 241. i. e. Dignam probationem. Servius.
Specimen indolis clarum, h. e. Futuræ probitatis signum ostendere. Plin. Epist. 21.
Specimen sui, h. e. Optimam de se expectationem præbere. Liv. 7. ab Urbe. Et 9. Bell. Pun. Dare virtutis specimen. Cic. 1. Verr. 27.
Spectandum. Plaut. Perf. 3. 3. 35.
Spem. Ter. Heaut. 4. 1. 23. Verbis mortem simulare, re ipsa spem vitæ dare. Cic. pro Syll. 39. Qui negare noluit esse in eodem numero Syllam, quo plus spei Gallis daret.
Spem menti dare. Virg. 4. Æn. 54.
 His dictis incensum animum inflammavit amore,
 Spemque dedit dubiæ menti, solvitque pudorem.
Spiramentum. Plin. lib. 12. cap. 3. Tentavere gentes transferre ad sese propter remedii præstantiam, fistilibus in vasis dato per cavernas radicibus spiramento.
Stipendium duplex in pedites, & triplex in equites. Liv. 9. bell. Maced.
Stragem, pro Facere. Liv. 8. Per arma, per viros late stragem dedere. Virg. 3. Georg. 247.
Studium, pro Impendere. Quintil. lib. 12. cap. 3. Nonne ad id instrui ab aliis qui plus studii in hoc dederunt, oportet?
Studium arti alicui, & incrementum dat utilitas, summam ratio & exercitatio. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Studii plurimum in literis. Quintil. lib. 12. Et apud Columel. lib. 1. cap. 1. Studium agricolationi dare.
Studiis annos septem dedit. Hor. 2. Epist. 2. 32.
Suavium. Plaut. Afin. 5. 2. 41. Cic. 16. Att. 11. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suavius des.
Successus prosperos dare. Liv. in præf. ab Urbe. V. Orsus in ORDIO.
Supplicium dare. Catull. 113. 8.

Supplicium alicui de se, Puniri. Plaut. Afin. 2. 4. 76. Dabitur pol
 supplicium mihi de tergo vestro. L. E. Væ te. tibi quidem suppli-
 cium carufex de nobis detur? Ter. Heaut. 1. 1. 86. Interea usque
 illi de me supplicium dabo. Idem Eun. 1. 1. 25. Et dabis ei ultro
 supplicium.
Supplicium necis paternæ. Martial. de Spectac. 7.
Suspicionem timoris. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Et quo facilius hostibus
 timoris det suspicionem, majore strepitu, &c. Sic apud Sueton. in
 Tiber. 72. Dare suspicionem infirmitatis.
Symbolum. Ter. And. 1. 1. 61.
Tacitum, pro Committere arcanum. Sen. Epist. 84.
Tecta dare. Ovid. 2. de Arte Am. 622.
Tempus, menses, diem alicui rei. Cic. 5. Att. 62. Erat mihi in animo
 recta proficisci ad exercitum, æstivos menses reliquos rei familiari
 dare, hybernos jurisdictioni. Ovid. 2. de Arte Am. 367.
 Cogis adulterium, dando tempusque, locumque.
Tempus raro se dat. Plaut. Bacch. 4. 4. 25.
Tempus datur. Ter. And. 3. 3. 24. Hem, id te oro ut ante eamus,
 dum tempus datur.
Tempora parva quieti dare. Ovid. 3. Amor. 6. 9.
 Quid properasse juvat? quid parva dedisse quieti Tempora?
Tempora data studiis. Ovid. 2. de Ponto, 9. 50.
Temporis aliquid ad ludum dare. Cic. pro Cæel. 28. Postremo quum
 paruerit voluptatibus, dederit aliquid temporis ad ludum ætatis
 atque ad inanes hæc adolescentiæ cupiditates, revocet se ali-
 quando, &c.
Terga. Liv. 4. Dataque mox terga hostibus forent, ni, &c. Virg. 4.
 Georg. 85. — dum gravis aut hos,
 Aut hos, versa fuga victor dare terga coegit. Sic Ovid. 13.
 Met. 224.
Terga dare metu. Valer. 3. Argon. 738. Metu, Ob metum.
Tesseram. Liv. 9. Quod postquam Consuli nuntiatum est, extemplo
 tesseram dari jubet.
Testamento aliquid. Liv. 9. Bell. Maced.
Testem alicui rei dare. Ovid. 1. Amor. 8. 21.
 Fors me sermoni testem dedit.
Testes in alicuem. Cic. 6. Verr. 100. Is accusatur, ficti testes in eum
 dantur.
Testem Jovem. Plaut. Capt. 2. 3. 66.
Testimonium. Cic. 2. Att. Sibi enim bene gestæ mihi conservatæ Rei-
 pub. dat testimonium.
Tinnitus dare. Sen. Hippol. 6.
Transitum. Liv. 1. Bell. Pun. Ne Pœno bellum Italiæ inferenti, per
 agros, urbesque suas transitum darent.
Tribunali reliquam partem diei. Plin. in Paneg. Reliqua pars diei
 tribunali dabatur: ibi vero quanta religio æquitatis, quanta legum
 reverentia?
Tumulo dant corpora. Ovid. 2. Met. 326.
Turbas. Plaut. Perf. 5. 2. 70.
Vadem. Cic. 2. de Fin. 79. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro
 amico.
Ubera dare. Ovid. 4. Met. 324.
 Si qua tibi soror est, & quæ dedit ubera nutrix.
Vela dare. Ovid. 6. Epist. 57.
 Tertia messis erat, quum tu dare vela coactus
 Implesti lacrymis talia verba tuis.
Vela in altum. Liv. 4. Bell. Pun. Virg. 1. Æn. 35.
 — in altum Vela dabant læti.
Vela dare per undas. Virg. 5. Æn. 797.
 Quod superest, oro, liceat dare tuta per undas
 Vela tibi: liceat Laurentem attingere Tybrim.
Vela, per translationem. Cic. in Orat. 75. Ingredientibus confide-
 randum fuit quid ageremus: nunc quidem jam quocunque feremur,
 danda nimirum vela sunt.
Vela ad. Cic. 2. de Orat. 187. Et ad id unde aliquis flatus ostenditur,
 vela do.
Vela indignationi. Plin. Epist. 119. Dedimus vela indignationi, de-
 dimus iræ, dedimus dolori, & in amplissima causa, quasi magno
 mari, pluribus ventis fumus vecti. i. e. Uti fumus exaggeratione &
 totis viribus nixi, dum indignabamur novercas & privignos aliena
 invadere.
Venenum alicui. Cic. pro Cluent. 30.
Veniam, Condonare, indulgere, inquit Donatus. Ter. And. 5. 3. 30.
 Æquum postulat, da veniam. Cic. de Amicit. 62. Est enim quatenus
 amicitia dari venia possit. Ter. Adel. 5. 8. 14. Age, quid siquid te
 majus oret? m. quasi hoc non sit maximum. D. age, da veniam.
 Ubi Donatus, Da veniam, præsta beneficium, concede quod petitur.
 Virg. 4. Æn. 435.
 Extremam hanc oro veniam (miserere sororis)
 Quam mihi quum dederis, cumulatam morte remittam.
Veniam hanc da mihi. Cic. pro Arch. 3. Quæso a vobis ut in hac cau-
 sa mihi detis hanc veniam, accommodatam huic reo, &c. i. e. Indul-
 geatis, concedatisque mihi hoc, si forte peccavero. ut interpretatur
 Valla lib. 4.
Veniam dare amori. Sen. Hippol. 2.
Veniam alicujus diei. Liv. 6. Bell. Pun. Quod ubi sensit Asdrubal,
 mittit ad Neronem qui in posterum diem colloquium differret, &c.
 Quum data esset venia ejus diei, extemplo Asdrubal cum equita-
 tu, &c.
Veniam in anteauctum dare. Ulpian. in l. j. §. j. D. de servis fugit.
Veniam scriptis dare. Ovid. 3. de Ponto, 9. 55.
Venia data in reliquos. Tacit. 12. Ann. 32.
Veniam dare, significat etiam Precibus cedere. Sueton. in Tiber. cap.
 10. Neque aut matri suppliciter precanti, aut vitrico deferi se etiam
 in Senatu conquerenti, veniam dedit.
Venustatem. Plaut. Mil. 3. 1. 62.
Verbera ponto dare. Ovid. 18. Epist. 23.
 Aptior illa quidem placido dare verbera ponto.
Verberationem, pro Verberare: ut apud Lucret. lib. 6. 107. Dare
 sonitum, pro Sonare; Dare crepitum, pro Crepare. Cic. 16. Fam. 27.
 T 3 Mirificam

Mirificam mihi verberationem cessationis epistola dedisti. Monuit Turnebus.

Verba dare alicui, pro Concedere alicui ut loquatur, apud Valer. 7. Argon. 435. — sed nec prima pudor dat verba timentis.

Verba novissima dare. Stat. 1. Achil.

Verba alicui, Decipere, circumvenire. Plaut. Aulul. 1. 1. 23. Ter. Eun. 4. 5. 1. Idem And. 1. 3. 6. Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitutor, hujus minas, cui verba dare difficile est. Donatus, Dare verba, Decipere est, quia qui rem expectat, & nihil præter verba invenit, deceptus est. Cic. 15. Att. 16. Vel verba mihi dari facile patior in hoc, meque libenter præbeo credulum. Hor. 1. Serm. 3. 22.

Verba dare & decipere. Cic. 13. Philipp. 13. Scilicet verba dedimus: decepimus: ignorabat legio Martia quarta, nesciebant veterani quid ageretur.

Verba dare sine verbis. Quadrigarius apud Gell. lib. 17. cap. 2. Cominius qua ascenderat, descendit, atque verba Gallis dedit. Cominium, inquit Gellius, verba dedisse Gallis dicit, qui nihil quicquam cuiquam dixerat. Neque enim eum Galli, qui Capitolium obfidebant, ascendentem aut descendentem viderant. Sed Verba dedit, haud secus posuit, quam si tu dicas, Latuit atque obrepit.

Viam. Plaut. Curc. 2. 3. 1. Virg. 10. Æn. 49. Et quancunque viam dederit fortuna sequatur.

Viam dare, per translationem, idem quod Dare rationem & modum quo quid possit fieri. Plaut. Epid. 2. 2. 9. Cic. 2. de Divin. 123. Nulas dant vias nobis ad significationum scientiam.

Victum. Plaut. Amph. 1. 1. 146. Hor. 1. Epist. 17. 48. Quid dicit, clamat, victum date.

Vindicias dare secundum servitutem: ab libertate in servitutem contra libertatem: Loquutiones veteribus, pro Decernere eum de quo agitur, tantisper servum esse. Liv. lib. 3. Judicem te ab libertate in servitutem vindicias non dedisse. Asconius in Cornelian. Quis fuerat ille ex Decemviris, qui contra libertatem vindicias dederit? V. VINDICIÆ.

Vir perpetua lege datus uxori. Ovid. 6. Fast. 232. Non tetigisse virum, quanvis Jovis ille sacerdos, Quanvis perpetua sit mihi lege datus.

Vires dare. Virg. 5. Æn. 415. — his ego suetus, Dum melior vires sanguis dabat, æmula necdum Temporibus geminis canebat sparsa senectus.

Vitam alicui. Plaut. Mil. 3. 1. 129.

Vitam æternam dare. Virg. 12. Æn. 879. — hæc pro virginitate reponit? Quo vitam dedit æternam? h. e. Immortalitatem.

Vitio, Vituperare, culpæ, inquit Donat. Ter. prol. And. 8. Nunc quam rem vitio dent, quæso animum advortite. Cic. 2. Off. 58. Ne Marco quidem Sejo vitio datum est, quod in caritate affe modicum populo dedit.

Unguentum dare in caput. Cels. lib. 3. cap. 18. Prodest crocinum unguentum cum irino in caput datum. V. Medicamentum supra.

Voces dare. Ovid. 9. Met. 563. Linguaque vix tales isto dedit ære voces.

Voluptatem alicui. Plaut. Amph. 2. 2. 7. Atque ipsa de me scio cui voluptas parumper data est.

Voluptatibus se dare. Cic. de Senect. 43. Quod ex eo audientes, M. Curium & T. Coruncanium, optare solitos, ut id Samnitibus, ipsique Pyrrho persuaderetur, quo facilius vinci possent, quum se voluptatibus dedissent.

Usum nominis dare. Ovid. 2. Met. 26. Phœbe pater, si das usum mihi nominis hujus, &c.

Usuram unius horæ ad vivendum. Cic. 1. in Catil. 29. Ego si hoc optimum factu judicarem, p. c. Catilinam morte multari, unius usuram horæ gladiatori isti ad vivendum non dedissem.

Usuram lucis dare. Cic. 7. Verr. 74. Ipsi piratis lucis usuram tam diuturnam dedisti.

Utendum aliquid dare. Plaut. Afin. 2. 4. 38. Scyphos, quos utendos dedi Philodamo, retulitne? Idem Trin. 5. 2. 7.

Utilitatem alicui dare. Lucret. lib. 5. 871.

Vulnera ferro dare. Ovid. 3. Met. 84. — furit ille, & inania duro Vulnera dat ferro, frangitque in acumine dentes.

Uxorem alicui. Ter. And. 1. 1. 74. Cum dote summa filio uxorem ut daret. Idem Phorm. 1. 2. 52. Illene indotatam virginem atque ignobilem daret illi? Ubi Donatus, Filius familiæ non tam ducit uxorem, quam a patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in hujusmodi conditionibus quam marito.

Datum est mihi, ut. Ter. Eun. 3. 1. 5. Et isthuc datum profecto, ut grata mihi sint quæ facio omnia. Ubi Donatus, Datum, fato, decretoque concessum: ut Non dabitur regnis, esto, prohibere Latinis.

Datum 111 Idus Junii. Cic. 14. Fam. 7. Sic 16. Fam. 11. Datum pridie Idus Junii. Et 2. Q. frat. Accepi literas tuas datas Placentiæ.

Datum ire. Plaut. Pœnul. 3. 1. 9. Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?

Datui, vetuste pro Datum iri. Ulpian. 1. 38. §. 15. D. de verb. oblig. Si quis stipulatus a Mævio fuerit fundum Titio datui.

Datur cernere. Plin. Epist. 10. Quantum mihi tamen cernere datur, multa in Euphrate sic eminent, &c.

Si dabitur, pro Si licebit. Quintil. Item Virg. 7. Æn. 313.

DANAM, danit, danunt, dane; pro Dabo, dat, dant, da: antique apud Plaut. Caf. 1. 6. 22. Perf. 2. 3. 4. Most. 1. 2. 48. & 3. 1. 30. Truc. 2. 2. 19. V. supra DANO.

DUM, dui, duit, duint; pro Dem, des, det, dent: antique a Plauto & Terentio dictum est. At tibi Dii dignum factis exitum duint. Ter. And. 4. 1. 43. Exstat & apud Cic.

DATUS, Partic. ut Data pecunia. Reddere data. Ovid. 1. de Arte Am. 433.

Corripere data fraudando. Catul. 107. 6.

Data opera, pro De industria, consulte. Ulpian. in l. fed & qui data. D. ex quib. causis major.

DATUM, i. n. [δῶν] Cic. de Amicit. 58. Hoc quidem est nimis exigue & exiliter ad calculos vocare amicitiam, ut par sit ratio acceptorum & datorum.

DATUS, ūs. m. [δῶν] Plaut. Trin. 5. 2. 15. Is mille nummum se aureum meo datu tibi ferre & gnato Lesbonico ajebat meo.

DATO, [δῶν] ære. frequent. Plaut. Most. 3. 1. 73. Tu solus credo fenore argentum datas. Antiquum. Plin. lib. 25. cap. 5. Themison binas non amplius drachmas datavit, sequentes & quaternas dedere.

DATOR, ōris. m. [δῶν, δῶν] Virg. 1. Æn. 734. Adsit lætitiæ Bacchus dator, & bona Juno.

DATIO, ōnis. f. [δῶν] Varro 3. de R. R. cap. 9. Si in faciendi nimio cibo fastidiunt, remittendum in datione, proportionem: sic ut, &c. Cic. pro Lege Agr. 50. Cujus judicium legumque datio, captorum agorum ipsius virtute cognitio tollitur.

Datio judicis. Paul. in l. 2. D. quæ sentent. sine appell. rescind.

Datio signi. Plin. lib. 7. cap. 56.

DATARIUS, Adj. Quod dandum est, aut quod datur. Plaut. Pseud. 4. 2. 13. Eho an non prius salutas? s. nulla est salus mihi dataria Sumitur etiam nove: sed non ineleganter, pro Eo qui in postulationibus ac literis manu Pontificum subscriptis, diem ac locum notat quibus data sunt literæ.

DATATIM, Adv. Datatim ludere, Invicem dando: quemadmodum qui pila lulant, quæ vicissim mittitur & remittitur. Plaut. Curcul. 2. 3. 17. Datatim ludere, ut hoc addam, erat Pila ludere, propterea quod dabatur: unde quidam Datores dicebantur in lusu pilæ, qui pilam dabant: alii autem Factores, qui faciebant, id est qui feriebant & ludebant, quique in factiones erant divisi, id est, ut dicimus, in partes. Inde illa translatio Ennii de muliere quæ sui copiam faciebat quum etiam alioqui mulieres impudicæ dare dicerentur, ut ex Martiale notum est. V. Turneb. Advers. 7. 7.

DATIVUS, Adj. ut, Dativus tutor. Dativi tutores dicebantur, a thore Ulpian. in Instit. titul. 11. Qui testamento dati erant. Dati vos tamen & Testamentarios tutores separat Modestinus in l. 7. D. rem pup. fal. for. Quemadmodum dativam tutelam a testamentariis & legitimis Justinianus separat in l. 40. C. de episc. & clericis. Dati vosque idem Imperator in l. ult. C. de leg. tut. accipit, qui a ju dice dantur.

DATIVUS, i. m. [δῶν] Quintil. lib. 1. Nam quum dico hasta percussit, non utor ablativi natura, nec si idem Græce dicam, Δάτω τῆς δόξης. Non est proprie subst. sed subintelligitur Casus. Dicitur & Tertius & Dandi casus.

D O B

DOBERIENSES, [Δοβριῆναι] Macedoniæ populi apud Plin. lib. 4. cap. 10.

D O C

DOCANA, pl. [δῶν, δῶν] Sepulcra quædam in Lacedæmone sic appellata, in quibus Tyndaridarum Castoris & Pollucis cineres fuerant conditi. Etym.

DOCEO, ui, ctum, [διδῶναι, μαθησῶν] ēre. Cognitionem dare. Derivatur enim, auctore Varrone lib. 5. de L. L. a Do, das: quod, nihil aliud sit Docere, quam Disciplinæ, aut alterius cujuscunque rei cognitionem dare. Cic. de Senect. 29. An ne eas quidem vires senectuti relinquimus, ut adolescentulos doceat, instituat, ad omne officii munus instruat? Idem 2. de Orat. 233. Et docebo fus (ut ajunt) oratorem eum, quem quum Catulus, &c.

Erudire atque docere. Cic. 1. Off. 156. Neque solum vivi atque præsentibus studiosos discendi erudiunt atque docent.

Docere & explanare. Cic. 2. de Orat. 82. Docilem autem non quum polliceor me demonstraturum, sed tum quum doceo & explano.

Docere & instituere. Cic. 3. de Orat. Quis enim de isto genere non docuit, non instituit, non etiam scriptum reliquit?

Docere, delectare, & permovere animos audientium. Cic. de Opt. gen. Orat. 3. Optimus est enim Orator, qui dicendo animos audientium & docet, & delectat, & permovet.

Docere & Dedocere, contraria. Cic. 2. de Orat. 72. Quum aut docendus is est, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus, &c.

Docere aliquem aliquid. Plaut. Pseud. 4. 7. 97. Præceptor tuus qui te hanc fallaciam docuit.

Docere aliquem literas. Plaut. Most. 1. 2. 45. Cic. in Pison. 73. Quid nunc te affine literas doceam? non opus est verbis, sed fustibus.

Docere aliquem literas mercede. Cic. 2. Philipp. 8. Jam invideo magistro tuo, qui te tanta mercede, quantam jam proferam, nihil sapere docuit. Juven. 7. Sat. 150. — tenta Chryfogonus quanti doceat, vel Pollio quanti. Cic. 1. de Orat. 126. Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, &c.

Docere aliquem fidibus. Cic. 9. Fam. 22.

Frustra docere. Virg. 1. Æn. 392. Ni frustra augurium vani docuere parentes.

Judices docere. Quintil. lib. 9. cap. 1. Docendi interim quoque judices quid rogantibus respondere debeant.

Docere aliquem Latine. Plin. Epist. 124. Cic. 2. de Fin. An sum etiam nunc vel Græce loqui, vel Latine docendus?

Literis docere aliquid. Cic. 16. Att. 8. Docui literis, id nec opus esse, nec fieri posse.

Exemplo multa docere. Ovid. de Rem. Amor. 52.

Docet te male. Ter. Heaut. 4. 1. 35. Male docet te mea facilitas multa. i. e. Multorum malorum causa est tibi. V. MALUS.

Docebo hæc omnia esse vera. Cic. 5. Verr.
 Paucis docere. Virg. 4. Æn. 116.
 — nunc qua ratione, quod instat,
 Conferri possit, paucis (adverte) docebo.
 Sero docere. Cic. 7. Verr. 159. Producam etiam Costano's municipales
 illius ac necessarios, qui te nunc fero doceant.
 Docere, absolute. Virg. 5. Æn. 523. — docuit post exitus ingens.
 Docere, Commonere, sive commonefacere aliquem. Cic. 3. Fam. 6.
 Ne literas quidem ullas accepi, quæ me docerent quid ageres, aut
 ubi te visurus essem.
 Docere & commonefacere. Cic. 5. Fam. 3. Ut is vos doceret & com-
 monefaceret.
 Docere aliquem de. Cæf. 1. Bell. Civil. 3. Qui de his rebus eum
 doceant.
 De injuriis alicujus docere aliquem. Cic. 6. Verr. 113. Uti de ejus in-
 juriis iudices docerent.
 De magnis rebus docere. Lucret. lib. 1. 930.
 Collegium Pontificum de religione docere. Cic. pro Domo sua, 33.
 Quid est enim aut tam arrogans, quam de religione, de rebus divinis,
 cæmoniiis, sacris, Pontificum collegium docere conari?
 Non ignarus docendi. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Artem docendi tradere. Cic. pro Flacc. 42.
 Docens, entis. Partic. [διδάσκων] Ovid. 5. Fast. 668.
 Quo didicit culte lingua docente loqui.
 Sanctitas docentis. Quintil. lib. 2. cap. 2. Teneriores animos ab in-
 juria sanctitas docentis custodiat.
 Docrus, Partic. [διδρασκων] Cic. 3. Off. 15.
 Ad legem doctus. Cic. pro Milon. 10. Est enim hæc iudices non scripta,
 sed nata lex: &c. ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed
 imbuti sumus.
 Doctus in aliquo. Plaut. Perf. 4. 3. 11.
 Doctus iter melius. Hor. in Arte Poët. 68. loquens de Amne, qui cur-
 sum mutavit.
 Ex disciplina Stoicorum doctus. Cic. de Clar. Orat. 94.
 Cantare doctus. Hor. 1. Serm. 10. 19.
 Nil præter Calvum & doctus cantare Catullum.
 Fallere mentes Doctus, & unanimes odiis turbare fodales. Claud. 1.
 in Ruffin. 105.
 Doctus vincere, doctus ferire. Martial. lib. 5. 25.
 Doctus ad malefaciendum, & ad malitiam. Plaut. Epid. 3. 2. 42. Nimis
 es doctus ad malefaciendum. Ter. Hee. 2. 1. 6. In eodem omnes mihi
 videntur ludo doctæ ad malitiam.
 Difertus & doctus. Cic. in Orat. 13. Ita & doctis eloquentia popularis,
 & difertis elegans doctrina defuit.
 Eruditus & doctus. Cic. 1. de Orat. 102. Quid mihi nunc vos, inquit
 Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto
 atque erudito quæstunculum, de quo meo arbitratu loquar, ponitis?
 Intelligens & doctus. Cic. de Clar. Orat. 185. In quo nunquam fuit
 populo cum doctis intelligentibusque dissensio.
 Prudens & doctus homo. Cic. in Orat. 1. Qui vereretur reprehensio-
 nem doctorum atque prudentium. Hic distinguuntur Docti a Pruden-
 tibus: licet idem aliquando sit, & prudens & doctus. Docti enim
 dicuntur, qui scientiam aliquam vel multas præceptionibus & usu
 æquiverunt: Prudentes vero proprie, qui naturali præstant intelli-
 gentia. Prudens, inquit Donatus in Eunuchio, est, qui intelligentia
 sua aliquid sentit.
 Perurbanus & doctus homo. Cic. 1. de Orat. 72. C. Lucilius homo do-
 ctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, &c.
 Doctum & Peritum, quum simile videatur, a M. Tullio discretum est,
 ut sit peritum plus, quam quod doctum. 3. de Off. 15. Itaque quum
 sunt docti a peritis, defuit facile sententia. Nonius. [Nugatur Gram-
 maticus. Quamvis enim Doctus & Peritus adjective posita alioquin inter
 se differant; ut ille doctrina, hic usu potissimum eruditus intelligatur:
 Peritos tamen Cicero h. l. artem, qua de disputat, doctos & præceptor-
 um ejus gnaros intelligit, & Doctos eum dixit commonefactos intelli-
 givit: Nam perinde est, ac si Admoniti a peritis, dixisset, estque Partic.
 Rudis & doctus, contraria. Cic. 1. Off. 5. Magnum adjumentum at-
 tulimus hominibus nostris, ut non modo Græcarum literarum rudes,
 sed etiam docti, aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum,
 & ad judicandum.
 Mediocriter doctus. V. **MEDIOCRIS**.
 Fandi doctissima Cymodocea. Virg. 10. Æn. 225.
 Doctus Græce & Latine. Sueton. de Clar. Gram. 7. Fuisse dicitur ingenii
 magni, memoriæ singularis, nec minus Græce quam Latine doctus.
 Literis Græcis & Latinis doctus. Cic. de Clar. Orat. 169.
 Artes doctæ. Ovid. 9. Met. 743.
 Dicta docta. Lucret. lib. 2. 986.
 Doli docti. Plaut. Milit. 2. 1. 69. Idem Bacchid. 5. 1. 9. Is me scelus
 auro usque attondit doctis indoctum dolis.
 Dolus nimis doctus. V. **NIMIS**.
 Facies doctus &c. Ovid. 2. Amor. 17. 12.
 O facies oculos docta tenere meos. Nata, in melioribus
 libris.
 Gens humana & docta, cui contrarium est Immanis & barbara. Cic. 1.
 de Divin. 2. Gentem quidem nullam video, neque tam humanam
 atque doctam, neque tam immanem, tamque barbaram, quæ non
 significari futura, &c.
 Manus docta. Ovid. 1. de Arte Am. 518.
 Sit coma, sit docta barba reflecta manu.
 Manus docta moderandis frenis. Sen. Hippol. 12.
 Ora docta. Ovid. 2. Amor. 6. 62.
 Ora fuere mihi plus ave docta loqui. de Pſittaco.
 Pectus doctum. Martial. lib. 9. 79.
 Poeta suavis & doctus. Cic. 1. de Nat. Deor. 60. Simonidem arbitror
 (non enim poeta solum suavis, verumetiam cæteroqui doctus sapiens-
 que traditur) quia, &c.
 Pollex doctus. Ovid. 9. Met. 170.
 Prece docta blandus. Hor. 2. Epist. 1. 135.
 Cœleste implorat aquas docta prece blandus.
 Vox docta. Ovid. 2. de Ponto, 5. 52.

Doctus, cum genitivo. Gell. lib. 13. cap. 12. Juris civilis doctum.
 Literarum Græcarum doctus. Cic. 1. Off. 5.
 Docte sermonis utriusque linguæ. Hor. 3. Carm. 8. 5. Sermones
 melius in libris emendatis; Nam certe Accusativus est casus.
 Doctissimus Grammaticæ artis. Plin. lib. 25. cap. 2.
 Artis lanificæ doctissimus. Claud. 2. in Eutrop. 281.
 Compar. Catul. Carm. 36. 12. Musa doctiorem dixit puellam.
 Docte, Adv. [δεδωμένως] i. e. Scite & eleganter. Plaut. Epid. 2. 2.
 95. Ubi erit empta, ut aliquo ex urbe amoveas: nisi quid tua fecus
 sententia est. P. imo docte.
 Docte & diligenter. Plaut. Capt. 2. 1. 30.
 Docte & delicate. Cic. 3. de Orat. Tum ad te ludibunda docte &
 delicate detulit.
 Docte accurare rem aliquam. Plaut. Capt. 2. 1. 30.
 Docte & perite facere. Cic. in Sallust. 9.
 Docte atque astu filias quærit suas. Plaut. Pœnuli. prol. 111.
 Docte expedire fallaciam. Plaut. Capt. prol. 40.
 Doctiuscule, Adv. Gell. 6. 16. Verbum deprecor doctiuscule posi-
 tum in Catulli Carmine.
 Docendus, Partic. [διδάκτεσθαι] Ovid. 4. Fast. 418.
 Plura recognoscas, pauca docendus eris.
 Docilis, e. [ευκλῆς; πεινός] Qui facile docetur. Proprium est,
 inquit Cicero, & præcipuum Oratoris institutum, attentos & dociles
 auditores reddere aut facere.
 Docilis est is, qui attente vult audire. Author ad Heren. 7.
 Docilis, cum genitivo. Hor. 4. Carm. 6. 43.
 Reddidi carmen docilis modorum
 Vatis Horati.
 Fallendi docilis. Sil. lib. 3.
 Saltandi docilis. Claud. 2. in Eutrop. 341.
 Docilis ad rem aliquam. Cic. 7. Fam. 20. O medicum suavem, meque
 docilem ad hanc disciplinam. Plaut. Bacch. 1. 2. 56. Nimio es tu ad
 istas res discipulus docilior.
 Atque hic tam docilis ad cetera, natæ nesciit. Suet. in Calig. C. 54.
 in fine. H. St.
 Ad rem accipiendam iudex fiat conciliator, docilior & intentior.
 Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Dociles lusciniæ Græco & Latino sermone. Plin. lib. 10. cap. 42.
 Animi dociles. Hor. in Arte Poët. 336.
 Percipiant animi dociles teneantque fideles.
 Ingenium docile. Quintil. lib. 1.
 Os docile. Ovid. 3. de Arte Am. 344.
 Se docilem præbere. Cic. 2. Tusc. 15. Dehinc ad hanc enervatam,
 muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit.
 Docilitas, âtis. f. [ευκλεία] Aptitudo, qua quis facile docetur.
 Plin. lib. 8. cap. 1. de elephantis. Nam quod ad docilitatem attinet,
 regem adorant. Ibid. cap. 42. Cic. 5. de Fin. 36. Et pro Sext. 9.
 Dociliter, Adv. apud Diomed. Grammat.
 Doctrina, æ. f. [διδασκαλία, διδασκαλία] Modo pro Actu
 ipso docendi accipitur, modo pro Disciplina. Cic. pro Arch. 15. Ego
 multos homines excellenti animo & virtute fuisse, & sine doctrina, na-
 turæ ipsius habitum prope divino, per seipsos & moderatos & graves ex-
 titisse fateor. etiam illud adjungo, sæpius ad laudem atque virtutem,
 naturam sine doctrina, quam sine natura valuisse doctrinam.
 Ars & doctrina liberalis. Cic. 4. Fam. 4. Nam etsi a prima ætate me omnis
 ars & doctrina liberalis, & maxime Philosophia delectavit, &c.
 Disciplina & doctrina rerum & verborum. Cic. in Orat. 17. V. Vera
 & absoluta eloquentia, in **ELOQUOR**.
 Rerum honestarum doctrina. Cic. 1. Off. 15.
 Instructor doctrinis. V. **INSTRUO**.
 Ex doctrina nobilis & clarus. V. **NOBILIS**.
 Pretium doctrinæ. Ovid. 2. de Ponto, 10. 16.
 Doctrinæ pretium triste magister habet.
 Ingenii & doctrinæ princeps Plato. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Prudentiæ doctrinæque possessio. Cic. 3. de Orat. 120. Quædam exem-
 plaria legunt, Professio.
 Repertores doctrinarum, atque lepōrum. Lucret. lib. 3. 1049.
 Studia doctrinæ nunquam intermittere. Cic. in Orat. 34. Idem pro
 Rosc. Amer. 46.
 Studiosus doctrinarum omnium. Cic. 4. Fam. 3.
 Elegans doctrina. Cic. in Orat. V. Rhetorica duplex, in **RHETOR**.
 Liberalis doctrina. V. **LIBER**.
 Liberalis & digna homine nobili doctrina. Cic. 4. Acad. 1.
 Doctrina magistra recte faciendi & bene dicendi. Cic. 3. de Orat.
 Doctrina non moderata nec mitis, & paulo asperior & durior, quam aut
 veritas aut natura patitur. Cic. pro Muren. 60.
 Serena doctrina. Lucret. lib. 2. 8.
 Subtilior doctrina. Cic. 2. de Orat. 256.
 Abundare doctrina & ingeniis. Cic. 3. de Orat. 56.
 Abundans doctrina homo. V. **ABUNDO**.
 Adhibere doctrinam. V. **ADHIBE**.
 Adjutus doctrina vel usu. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Constituit doctrina politos. Lucret. lib. 3. 368.
 Erudiri Græcis doctrinis. Cic. de Clar. Orat. 236.
 Evertere civitates malis studiis malisque doctrinis. Cic. 2. de Legib. 39.
 Vetus illa Græcia longe providens, quam sensim perniciēs illapsa civium
 animos, malis studiis malisque doctrinis repente totas civitates everteret.
 Excolere doctrina animum, & eadem relaxare. Cic. pro Arch. 12. An
 tu exiltimas aut suppetere nobis posse quod quotidie dicamus in tanta
 varietate rerum, nisi animos nostros doctrina excolamus? aut ferre ani-
 mos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadem relaxemus?
 Fovere propria naturæ bona, doctrina. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Institui liberaliter educatione doctrinaque puerili. Cic. 3. de Orat.
 Instruētus mediocriter aliquis a doctrina. Cic. de Clar. Orat. 233.
 Summatim percipi sine doctrina potest jus civile. Cic. 1. de Orat. 252.
 Ornatissimus omni doctrina & virtute homo. Cic. 5. Verr. 204.
 Præcipit ratio atque doctrina. Cic. 2. de Orat. In quibus hoc præci-
 pit ratio atque doctrina; ut vis ejus rei quam definias, sic expri-
 matur, &c.
 Quærere adjumenta doctrinæ. Cic. pro Muren. 6.

Redolere doctrinam exercitationemque puerilem. Cic. 2. de Orat. 109. Doctrina relinquit Naturæ cujusque animæ vestigia prima. Lucret. lib. 3. 308.

Tradere doctrinam aliquam. Cic. 1. de Orat. 208.

Usurpatio & renovatio doctrinæ. Cic. in Brut. 250. Maxime laudandus est, qui hoc tempore ipso, quum liceat, in hoc communi nostro, & quasi fatali malo confoletur se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam usurpatione & renovatione doctrinæ. Sensus est: Dicit nunc etiam, & sic doctrinam usurpat: & quæ olim didicerat, in memoriam revocat, & sic doctrinam renovat.

DOCUMENTUM, i. n. Experientiam significat [διδασκαλία, ἐμπειρία] Plaut. Capt. 3. 5. 94. Ego illis captivis aliis documentum dabo. Sallust. Cat. 9. Quorum rerum ego maxima documenta hæc habeo, quod sapius vindictum est in eos, qui contra imperium in hostem pugnauerant &c. Ubi Curt. docet expressisse Græcum παράδειγμα Thucyd. 1. 2. Sallustium. Plin. lib. 7. cap. 23. Patientia corporis, ut est crebra fors calamitatum, innumera documenta peperit. Homo omnium scelerum flagitiorumque documentum. Cic. pro Domō sua, 126.

Documentum humanor. casuum. Sed non Perseus tantum per illos dies documentum humanorum casuum fuit, in catenis ante currum victoris ducis per urbem hostium ductus; sed etiam victor Paulus, auro purpuraque fulgens. Liv. 1. 45. C. 40. H. St.

Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. Cic. pro Rabir. Posth. 27.

Capere documentum ex aliqua re. Cic. 11. Philipp. 5. Ex quo nimirum documentum nos capere Fortuna voluit, quid esset victis extimiscendum.

Constituere documentum. V. CONSTITUO.

Dare documentum. Liv. 1. Cic. pro Milon. 22. Dederas enim quam cōtemneres populares infanias, jam ab adolescentia documenta maxima.

Habere aliquem documento. Cic. pro Lege Agr. 27. Habeat meipsum fidi documento, quem Equestri ortum loco Consulem videt.

Statuere documentum, pro Exemplo. Cic. ad Brut. 5. Et in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam vellet imitari.

Sum, ut, Esse documento reliquis. Cæf. 7. Bell. Gall. 4.

DOCTOR, ōris. m. [διδασκαλός, παιδευτής] Qui docet. Plin. in Paneg. Quem honorem docendi magistris, quam dignitatem sapientiæ doctoribus habes.

Artifices dicendi & doctores Græci. Cic. 1. de Orat. 23.

Doctor & Discipulus opposita. Cic. 1. de Divin. 6. Sed a Stoicis vel principibus ejus disciplinæ Posidonii doctor, discipulus Antipatri degeneravit Panætius.

Doctores & præceptores. Cic. 3. de Orat. 54. Neque disjuncti doctores, sed idem erant vivendi præceptores atque dicendi.

Autoritas doctoris summa. Cic. 1. Off. 1.

Doctore nullo aliquid facere. Plin. lib. 10. cap. 2.

Artis doctores. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Cynicæ institutionis doctor. Tacit. 16. Ann. 34. Maximè intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori.

Sapientiæ doctores, pro Philosophis. Tacit. 14. Ann. 16. Etiam sapientiæ doctoribus tempus impartiebat.

Doctores blandi. Hor. 1. Sermon. 1. 26.

Doctor rhetoricus, Doctor meus. Cic. 1. de Orat. De qua nihil rhetorici isti doctores in præceptis suis reliquissent. Idem 4. Acad. Cum Cleanthe doctore suo.

Pexus, pinguisque doctor. Quintil. lib. 1. cap. 5.

DOCTORCULUS. Vincentius Obsopæus in Epigr. Græca, p. 256. Indolentissimis doctorculis, barbarissimis legulejis &c. Sic Amatorculus ex Plauto. H. St.

DOCHI, [Δόχι] Africæ populi, ultra Criterenses a Plinio collocati, lib. 6. cap. 30.

DOCHYMUS, [Δόχμος] Genus pedis apud Oratores quinque syllabarum, brevis longæ, longæ brevis, longæ, ut, reipublicæ, de quo Cic. in Orat. 218.

DOCIMASIA, æ. [Δοκιμασία] Latine Experientia. Est etiam genus Accusationis, aut Postulationis, quum aliquem nec recte nec ordine probatum esse contendebat, sed vel gratia, vel fordibus, vel obreptione, qualis est accusatio Æschinis contra Timarchum. Budæus Comment.

DOCIMIA, [Δοκιμία] Vicus est Phrygiæ, ubi Synnadici lapidis lapicidina est: sic enim eum Romani appellant: indigenæ vero Docimiten & Docimeam. Vena in initio parvas glebas emittebat, sed nunc propter maximos Romanorum sumptus, columnæ integræ & ingentes extrahuntur, & varietate alabastræ lapidi proximæ. Hæc Strab. lib. 12.

DOCIMUS, C. Verris familiaris, teste Cic. 5. Verr.

DOCLÆA, Liburniæ urbs [Δόκλεια] Ptolemæo, hodie, Antibaris.

DŌCUS, i. m. [δοκός] Latine tignum vel trabs. Plin. lib. 2. cap. 26. Emicant & trabes simili modo, quas docos vocant.

DŌCUSINI, [Δοκυσίνοι] Populi ad radices montium Armeniorum habitantes, si Straboni credimus lib. 11.

D O D

DODECADES. [δωδεκάδες] h. e. Duodenaria sacrificia, a Græcis nuncupata, quæ ex duodecim animalibus fiebant.

Fuit & festum apud Athenienses, quod & ἑορτα, ut Hesychius notat, appellabant. Dicebatur & δωδεκαίς, ut quidam putant, a duodecim mensibus.

DODECAEDRUM, [δωδεκαεδρον] figura est solida, quæ duodecim pentagonis æqualibus, æquilateris & æquiangulis continetur. Euclid. 11. element. unde in 13. element. probl. 5. sic ait, Dodecaedrum constituere, eademque sphaera qua & antedictas figuras complecti, atque probare dodecaedri latius irrationalem esse lineam, quæ vocatur Residuum. Et in 15. element. probl. 5. in dato icosaedro dodecaedrum inscribere.

DŌDĒCĀTĒMŌRIUM, ii. n. [δωδεκατημέριον] Pars signi duodecies computata. V. Manil. 2. 672. sqq. cum Com. Scalig. p. 163. & 168. ed. Arg.

DODECATHEOS, [δωδεκαθεός] Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 4.

Ab ea maxima autoritas herbæ est, quam dodecatheon vocant, omnium deorum majestatem commendantis. Folia habet septem, lactucæ foliis simillima, a lutea radice exeuntia.

Dodecatheos Cœna, Duodecim deorum. Suet. in August. cap. 76. Cœna quoque ejus secretior in fabulis fuit, quæ vulgo δωδεκαθεός vocabatur.

DŌDŌNA, [Δωδώνη] Urbs in Chaonia, Epiri regione, juxta quam insigne nemus, ubi Jovis Dodonæi templum fuisse narratur, in quo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. V. historiam hanc apud Herodot. lib. 2. 57. Steph. Byzant. fragm. de Dodone cum Exercit. Jac. Gronovii, & Jac. Triglandi Conjectaneis. Tom. 7. Thef. Antiq. Gr.

Dodonem duarum Urbium nomen affert Philoxenus: quarum alteram Theffaliæ tribuit, alteram Theprotis in Epiro. Sed utranque unam putat Stephanus, Oceani nymphæ, vel amni propinquo cognominem, sive (quod placet Eustathio) Jovis & Europæ filiæ Dodonæ. Nam Dodon & Dodone seu Dodona indifferenter enuntiatur. Homeri carminibus & Jovis oraculo clara, columbis (ut ferunt fabulæ) responsa reddentibus. Sed aliter historiæ fidem tradit Herodotus. V. Parrhasium in Claud. de Rapt. Proserp. 1. 31. Virg. 1. Georg. 149.

— & victum Dodona negaret. Lucan. lib. 6. 427.

Nec quæsisse libet primis quid frugibus alitrix

Ore Jovis Dodona sonet.

Celsa Dodonæ. Claud. 3. Conf. Hon. 117. Ovid. 4. Trist. 8. 43.

Hoc mihi si Delphi Dodonaque diceret ipsa

Esse videretur vanus uterque locus.

DŌDŌNÆUS, Adj. [Δωδωνεύς] Virg. 3. Æn. 466.

— dodonæosque lebetas.

Inde Proverbium, Ære Dodonæo loquacior. V. Erasmi.

Agmina Dodonæa. Claud. de Bell. Get. 136.

Quercus Dodonæa. Cic. 2. Att. 4. Quid quæris? præter quercum Dodonæam nihil desideramus, quo minus Epirum ipsum possidere videamur. V. Herodot. 1. 2.

DŌDŌNIUS, Adj. [Δωδωνίος] Claud. 1. de Rapt. Proserp. 30.

Unde datæ fruges populis, & glande relicta

Cesserit inventis Dodonia quercus aristis. Ovid. 8. Met. 758

— gemitumque dedit Dodonia quercus.

Deoria alii

V. DECIDUUS.

DŌDŌNIS, idis. f. Adj. [Δωδωνίς] Valer. 1. Argon. 302.

— Dodonida quercum Ingredior. conf. Ovid 13

Met. 716.

DŌDŌNIDES, [Δωδωνίδες] Nymphæ dicuntur, Liberi patris nuntices, a Dodona Epiri civitate. V. Hygin. lib. 2. & Comment. in Aratum.

DŌDŌNIGĒNA, æ. m. Incola Dodonæ. Sidon. 6. Epist. 12.

DODRANS, antis. m. [δωδράνιον] Unciæ novem, quasi dempto quadrante, inquit Varro 3. de L. L. Martial. lib. 8.

Solvere dodrantem nuper tibi Quinte volebat.

Dodrans, Novem cyathorum mensura; h. e. Terni sextarioli, sive Terni femisextarii pintæ Parisiensis. V. Sextarius Romanus, in SEX.

Dodrans, Jugeri partes tresquartæ, h. e. Novem unciæ. Dividitur enim jugerum, ut As, in uncias duodecim. Columel. lib. 5. cap. 1. Partes tresquartæ, pedes unum & viginti millia & sexcentos, h. e. Dodrans.

Dodrans agri. Liv. 8. Bina in Latino jugera, ita ut Dodrantem ex Privernati complerent, data: terna in Falerno, quadrantibus etiam pro Longinquitate adjectis.

Dodrans ædificii. Cic. 1. Att. 11. Vereor ne putidum sit: Quintus frater, qui Argiletani ædificii reliquum dodrantem emit h. s. DCCCXXV, Tusculanum vendit: ut si possit, emat Pacilianam domum. Sane universa hæreditas nomine Assis significatur. Et quia dodrans novem unciarum est, factum ut novem hæreditatis partes dodrante significentur. Ergo Argiletani ædificii hæres erat Quintus ex quadrante, quæ quarta pars est ut in libra sive asse, sic in hæreditate: reliquum dodrantem, h. e. Reliquas novem partes emit a cohæredibus.

Ex dodrante hæres. Nep. 25. 5. 2. V. Gronov. de Pecun. Vet. 3. 10.

Dodrans horæ. Plin. lib. 2. cap. 14. Lunam haud dubium est lucere dodrantes semuncias horarum, ab secunda adjicientem usque ad plenum orbem, detrahentemque in diminutionem. Cujus dicti sensus est, Lunam quum a coitu (quod interlunium dicitur) emergit, id quod sit secunda statim die, lucere primum tres partes unius horæ nocturnæ, & insuper quartam & viceliamam horæ partem, seu mavis, undeviginti vicelimas quartas horæ: a secunda deinceps ad plenilunium die quolibet tantundem incrementi lucendo adiacere: & rursus a plenilunio eadem ratione eodemque modo decrementi lucere minus minusque quotidie usque ad intermetrem lunam, quo tempore cum sole coit. Budæus.

Dodrante minor. Columel. lib. 3. cap. 19. V. Assem Budæi. Plin. lib. 9. cap. 5.

Dodrans operæ. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed jugerum talis agri quatuor operis expeditur: nam commode profcinditur duabus, una iteratur, tertiatur dodrante: in liram statim redigitur quadrante operæ: Dodrantem operæ pro tribus partibus diei artificialis dixit, ut quadrantem pro quarta: hoc est pro novem horis & pro tribus. Budæus.

Dodrantem etiam ἀσθημὴν appellari. Idem auctor est lib. 1. de Asse, h. e. Mensuram novem digitorum, intervallum sc. inter pollicem & digitum minimum ductos seu palmum majorem. Sueton. Aug. cap. 79. Statura ejus quinque pedum & dodrantis fuit.

DŌDRANTĀLIS, e. [δωδραντάλιος] ut, Dodrantalis altitudo. Columel. lib. 11. cap. 3. Et Dodrantalis stirps, Columel. lib. 5. cap. 6.

Sulcus dodrantalis. Plin. lib. 18. cap. 19.

DŌDRUS, a, um. Adj. Quod ex novem rebus factum est. Ausonius Epigr. 85. cui titulus est, De Dodra potionem,

Dodra ex dodrante est: sic collige jus, aqua, vinum,

Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem.

Conf. 86, 87.

DŌGA,

DOLIA, *α. [δολια]* Vasis cuiusdam nomen. Vopiscus in Aureliano, cap. 48. Facta erat ratio dogæ cupparum navium & operum. Hæc Turnebus ex antiquo lexico. V. Pitisc. Lex. & Salmast. ad loc.

DOLMA, *αtis. n. [δολμα]* Lat. Placitum & decretum. In Philosophia Dogmata sunt uniuscujusque sectæ decreta. Cic. 4. Tusc. 46. Quoniam id enim habent Academici decretum (fentitis enim jam hoc nunc Dogma dicere) nihil posse percipi, &c. Idem 4. Acad. 27. Sapientia vero quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis, quæ Philosophi vocant Dogmata. Græce etiam Psephisma & Arefton dicitur, teste Budæo. [Quum pro Decreto ponitur populi videlicet, vel Senatus.

DOLMATYCUS, *a, um.* Aufon. Idyll. 17. 16.
Dogmaticas agit placido certamine lites.
DOLMATIZO, [*δολματίζω*] *äre.* Augustin.
DOLMATISTES, *α. m. [δολματιστής]* Hieron.

D O L

DOLABELLA, DOLABRA. V. DOLO.

DOLABELLA, [*Δολαβέλλα*] Cognomen gentis Corneliæ. Ex qua familia fuit P. Dolabella, gener Ciceronis, & amicus C. Cæsaris, cui in quinto Consulatu successus, M. Antonium collegam habuit. Ex eo honore in Syriam cum exercitu missus & a Senatu hostis judicatus, postremo Laodiceæ a C. Cassio obfessus & ad extremam desperationem redactus, capta urbe Servili implorato ministerio occubuit. Dio. Cass. lib. 45. & 47. Vellej. 2. 69.

DOLABELLIANA Pyra, longissimi pediculi, ab insitore Dolabella sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 15. Columel. lib. 5. cap. 10.

DOLATES, Populi Italiæ, in sexta regione, cognomine Salentini dicti, ut refert Plin. lib. 3. cap. 14.

DOLENTIA, DOLEO. V. DOLOR.

DOLICA, [*Δολίκα*] Insula antea Dulichium dicta, jacetque ad OEniadas, & ad Acheloi ostium, teste Strab. lib. 10.

DOLICÆ, [*Δολιχά*] Insulæ in Arabia, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

DOLICHE, [*Δολίχη*] Vulgo *Nicaro*, Insula est XVII m. pass. a Naxo distans, tantundem ipsa in longitudinem patens cum oppidis duobus, tertio Amiso, quæ prius Icaros dicebatur: unde nonnulli nomen mari inditum putant potius, quam ab Icaro Dædali filio. Ea etiam Macris & Ichthyoesia aliquando vocata est. Plin. lib. 4. cap. 12.

DOLICHISTE, Insula est e regione Chimæræ Lycii montis, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

DOLICHODROMI, [*Δολιχόδρομοι*] Antiquis dicebantur, Qui sexies, ut quidam putant, stadium curriculo obibant. Budæus in Annotat. V. Pitisc. Lex.

DOLICHUS, [*Δολίχος*] Mensura est duodecim stadiorum, vel, ut Suidas tradit, vigintiquatuor. Julius Pollux Dolichon in gymniciis certaminibus decet fuisse Curriculum omnium maximum, in quo qui decertabant, Dolichodromi dicebantur. V. Pitisc. l. c.

Est præterea Dolichus, Leguminis genus, caule tenerrimo; sed si periticam adjunctam habeat, in miram altitudinem ascendente, alioqui vitiosum, & infrugiferum. Alii Cicerculam interpretantur, alii Phaseolum. V. Galen. lib. 1. de Alim. Facult.

DOLIONIA, [*Δολιωνίς*] Regio est circa Cyzicum Meletopolim versus, a qua Doliones populi dicti, de quibus passim Strab. ut lib. 12. & 14.

DOLIONIUS, *a, um.* Adj. ut, Dolionius rex. Val. Flacc. 5. 7.

DOLIONIS. V. DINDYMIS.

DOLIUM, *ii. [δολιον, κέρας]* a Dolo, as; derivatur, quod antique habuit Dolutum in supino. Significat autem Vas grande, quo vinum reconditur. Ter. Heaut. 3. 1. 51. Relevi dolia omnia, omnes serias. Plaut. Casin. 1. 34. Veteres dolia fictilia in cellis vinariis adservabant, quæ si duas aures habuissent, Diotæ dicebantur. Ita enim Jurisconsulti scribunt, in l. penult. D. de tritic. vino vel oleo legato, Vino legato cum vasis dolia legata non sunt: quia scilicet ea mente vinum in dolia condimus, ut ex his postea in amphoras vel cados diffundamus. Et hoc est vinum quod diffusum nominatur. Juven. 5. Sat. 30.

Ille capillato diffusum Consule potat. Cic. de Clar. Orat. 287. Num igitur qui hoc sentiat, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet? Sen. Epist. 36. Vinum enim fieri bonum quod recens, durum & asperum: non pati ætatem quod in dolio placuit.

Dolium, Vas cujusvis materiæ & mensuræ, rei præterea cujusvis capax. Julianus l. 26. D. de intr. vel instr. legat. Dolia fictilia, item plumbea, quibus terra adgesta est, & in his viridaria posita, ædium esse, Labeo & Trebatius putant. Et Proculus l. 15. D. de trit. & vin. dolia in vasis vinariis non esse, ex Trebatii sententia fatetur.

DOLA DOLIA. Tibul. lib. 1. 3. 79.

DULEARE DOLIUM. V. CULEUS.

DURTA DOLIA. Lucret. lib. 4. 1020. i. e. Decurtata, fracta parte.

FUSA DOLIA. Claud. 27. 12.

Atque tuam vincant dolia fusa sitim.

LANE DOLIUM. Hor. 3. Carm. 11. 27.

PATENTISSIMI ORIS DOLIUM. V. PATEO.

PERTUSUM DOLIUM. Plaut. Pseud. 1. 3. 135.

ABLUERE DOLIA. Columel.

ALLIGARE DOLIA. Cato.

CONMUNDARE DOLIA. Columel.

CONTRUDERE IN DOLIA. V. CONTRUDERE.

DEACINATA DOLIA. V. DEACINATUS.

FLUERE DOLIA. Columel.

Haurire de dolio sibi. Cic. de Clar. Orat. 287.

Promens vina dolio. Hor. Epod. 2. 47.

VINCERE DOLIA. Cato.

DOLIOLUM, dimin. [*δολιον*] Columel. lib. 12. cap. 43. Sacra Romanorum in eodem loco doliolis illis desossa fuerunt a flamine Quirinali.

DOLIOLA NOVA sine pice in sole siccant. Liv. 5. 40.

DOLIOLA, Locus in Urbe sic vocatus, quia in adventibus Gallis Senonibus Urbem, sacra in eodem loco doliolis reposita fuerunt. Qua de causa in eodem loco ne despuere quidem alicui licebat. Ex Festo: V. Varr. 4. de L. L. 32. & authores quos laudat Pitiscus in Lex.

DOLIARIUS, [*δολιαριος*] Qui dolia facit & componit. Plin. lib. 3. cap. 6. Ænaria insula, a statione navium Ænæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non a Simiarum multitudine (ut aliqui existimaverunt) sed a figlinis doliariorum.

DOLIARIUS, vel **DOLEARIUS** Servus. Marm. vet.
A. TERENTIUS M. L. CHRYSOGONUS
SER. DOLEAR.

H. S. E.

V. Pignor. de Serv. p. 550.

DOLIARIUM, *ii. n. [δολιαριον]* Cajus in l. Quod sæpe §. Sed & si. D. de Contrahenda emptione & venditione, Sed & si ex doliario pars vini venierit (veluti metretæ centum) verissimum est (quod & constare videtur) antequam admetiatur, omne periculum ad venditorem pertinere. i. e. Apotheca vel Hypogeo. Budæus.

DOLIARIS, *e. [δολιαριος]* Quod ad dolia pertinet.

Doliaris anus, Cujus venter tumet in modum dolii. Plaut. Pseud. 2. 2. 64.

Vinum doliare, Quod adhuc in dolio est, necdum diffusum. Ulp. l. 1. §. ult. D. de peric. & commod. Si doliare vinum emeris, nec de tradendo eo convenerit, &c. V. VINUM.

Vita doliaris: qualis fuit Diogenis. V. Chil. Erasim.

DOLLO, *avi, ætum* (& itum apud veteres) [*δολλον, γαστήρ*] *äre.* Fabrorum verbum, quum materiæ complanatur asperitas. Percadere vel Abradere, vel Effodere Varro in Agathone, Numinam cælatus in manu dextera scyphus, Cælo dolitus, artem ostentat Mentoris? Cic. 4. Acad. 100. Non enim est e saxo sculptus, aut e robore dolatus. Hæc Nonius. 2. 235. Plin. lib. 16. cap. 39. Caveto ne per rorem trahas, aut doles. Columel. lib. 11. cap. 2. Materies si roborea est, ab uno fabro dolari ad unguem per quadrata debet pedum x x. Et apud eundem lib. 8. cap. 3. Dolare perticam in quadrum.

Materiem dolare. Lucret. lib. 5. 1266.

Dolare opus aliquod. Cic. 2. de Orat. 54.

Cadere, dolare robur. Cic. 2. de Divin. 86. Quis robur illud cecidit, dolavit, inscripsit?

Dolare dolum. Plaut. Mil. 3. 3. 64. Si hodie hunc dolum dolamus.

Lumbos fuste dolare. Hor. 1. Sermon. 5. 22.

Falce dolatus. Propert. lib. 4. 2. 59.

Puellas sensu obicæno. Martial. lib. 7. 66. 3. Alii Vorat pro Dolat legunt, idque rectum.

Uxorem. Pompon. apud Nonium.

Casca lingua materiæ dolere pro dolare usurpat Lucret. lib. 3. 1266. [Versus hic est, ex emend. Lambini:

Materiam lavare, dolare & raderè tigna.

Sed Pareus legit: Materiamque dolere.

DOLATUS, & DOLITUS. Partic. V. DOLC. Dolato confusus ligno. Juven. 12. Sat. 57.

DOLATUS, *ūs. m.* Prud. Pſych. v. 837.

— multoque forata dólato.

DOLATIO, *onis. f.* Idem. Augustin.

DOLAMEN, *inis. n.* Idem. Apul. Flor. princ. Truncus dolamine effigiatur. Sed hic videtur idem esse ac Dolabra.

DOLATOR, *ōris. m.* Gloss. Vet. *πελοποιος*.

DOLATORIUM, *ii. n.* Hieron. Epist. 135. ad Sun. & Fretell. est Ferramentum quo lapides dolantur. Apud novissimos, Officina dolatoris.

DOLATILIS, *e.* Quod facile dolatur. Venant. Fortunat. & Aut. de Limit. Gœfii. p. 270. Scutanei sunt h. e. dolatiles. Alias Scutellati.

DOLABRA, *æ. f. [δολαβρα, σμινον]* Instrumentum quo dolantur ligna. Columel. lib. 3. Quæ falce amputari non possunt, acuta dolabra abradito. Liv. 9. Juven. 8. Sat. 37. de Mario.

Si lentus pigra muniret castra dolabra.

Dolabra, inter instrumenta lanionum ponit Paulus in l. Cum de lanionis. D. De instruct. vel instrum. leg.

Est etiam Instrumentum militiæ ad muros subruendos. Tacit. 3. Hist. 20. §. Converteris ad singulos numi secures dolabrasque & cætera expugnandis urbibus secum attulissent, rogabat. Liv. 9. 37.

Dolabræ calonibus dividuntur ad vallum prouendunt. V. Autt. de Re Militari.

Instrumentum etiam in sacris quo hostias deglubebant. Dolabræ pontificalis meminit Fest. V. Saubert. de Sacrific. cap. 17.

DOLABRATUS, *a, um.* Cæs. 7. Bell. Gall. 73. Truncis arborum, aut admodum firmis ramis abscissis, atque horum dolabratis atque præacutis cacuminibus.

DOLABELLA, [*δολαβέλλα*] dimin. a Dolabra. Columel. lib. 4. cap. 24. Semper circa crus dolabella dimovenda est terra.

DOLOMENA, [*Δολομένη*] Assyriæ regio, cujus meminit Strabo lib. Geogr. 16.

DOLON, [*Δολων*] Trojanus, Speculator missus in castra Græcorum, a Diomede & Ulysse interfectus est, qui & ipsi speculatum venerant. Author Servius. V. RHÆSUS.

Imbellis Dolon. Ovid. 13. Met. 98. Dolon Plautus vocat. Pseud. 4. 8. 7. Superavit Dolon Trojanum atque Ulysem Pseudolus.

DOLON, *ōnis. m. [δολων]* Flagellum inquit Servius in 7. Æn. intra cuius virgam latet periculis, aut secundum Varronem, ingens cornus cum ferro brevissimo. Dolones autem a Dolo dicti sunt, quod decipiant ferro, quum speciem ligni præferant. Sueton. in Claud. cap. 13. Reperiti & Equestris ordinis duo in publico cum dolone ac venatorio cultro, præstolantes, alter ut egressum theatrum, alter ut sacrificantem apud Martis adem adoriretur. Virg. 7. Æn. 664.

Pila manu sævosque gerunt in bella dolones.

Alphenus in l. Si ex plagis §. Tabernatius. D. ad Legem Aquiliam, Ille flagello quod in manu habebat, in quo dolon inerat, verberare tabernarium coeperat, &c. Budæus. V. DOLUS.

Dolo terminatio Latina. Apud Amm. Marc. lib. 30. pag. 493. Francf. v. 38. Expedito dolo adfurgens. ubi lego Dolone. H. St.

Dolonem pro Aculeo muscæ dixit Phæd. 3. 7. 3. Vide ne dolone collum compungam tibi.

Dolones accipi videntur pro Armamentis aut Velis navalibus apud Liv. 37. 30. Cæterum posteaquam prætoriam navem Polyxenidæ relictis focis vela dantem videre: sublati raptim dolonibus (ut erat

erat secundus petentibus Epheſum ventus) capeſſunt fugam. Pol-
lux, Hermolus & Bayſius dicunt eſſe Minimum velum navis. V.
ACATIUM. & Author. apud Pitife. Inprimis Scheffer. de Milit.
Nav. 2. 5.
Doleneſ, inquit Donatus, Tela quædam bellica. V. DOLUS.
DOLONCI, [Δολόνται] Populi Thraciæ, ita dicti a Dolonco fratre
Bithyni. Author Stephan.
DOLONIA, [Δολωνία] a Grammaticis vocatur Decimus liber rhap-
ſodiarum Homeri, in quo de Dolone exploratore ab Ulyſſe interempto
agitur. Euſt. Iliad. 2.
DOLOPES, [Δολοπες] Populi Theſſaliæ, authore Lucano lib. 6. Plinius
vero ſcribit eſſe populos Ætoliæ, lib. 4. cap. 2.
Dolopes, Pyrrhi focii, ut Myrmidones Achillis apud Trojam. Author
Servius enarrans illud Virg. 2. Æn. 7.
Myrmidonum Dolopumve, &c.
Superbæ Dolopum fedes. Virg. 2. Æn. 29.
DOLOPEIUS, Adj. Valer. 2. Argon. 10.
— vidiffe putant Dolopeia buſta. id quod a poeta dicitur
propter Dolopis Neptuni filii in Magnelia extincti ſepulcrum.
DOLOR, oris. m. [ἄλγος, ἄλγος, ἄλγος, ἄλγος, ἄλγος, ἄλγος] Animi
vel Corporis cruciatus. Dolor (inquit Donatus) ex miſeria deſcendit.
Ter. And. 5. 1. 12. Ejus labore atque ejus dolore gnato ut medicarer tuo.
Cic. 2. Tuſc. 35. Dolor autem motus aſper in corpore, a ſenſibus alie-
nus. Ibid. lib. 4. 18. Dolor, ægritudo crucians.
Avidus doloris. Stat. 5. Sylv. 5. 56.
Comes fociusque doloris alicujus. Stat. 2. Sylv. 1. 28.
Ferox dolore. Ovid. 3. Met. 68.
Imitamenta doloris. Tacit. 13. Ann. 4. Meditata ad memoriam virtutis
carmina, & laudationes & lachrymas, vel doloris imitamenta.
Impatiens doloris. Ovid. 14. Met. 716.
Impetus doloris. Celf. lib. 2. cap. 14.
Ingenium grande doloris. Ovid. 6. Met. 575.
— grande doloris
Ingenium, miſerisque venit ſolertia rebus.
Medicamenta doloris. V. MEDICO.
Monumenta ſavi doloris. Virg. 12. Æn. 945.
Morſus doloris acer. Cic. 2. Tuſc. 53.
Senſus doloris. Celf. lib. 5. cap. 28. Finisque adurendi eſt, dum ex
omni parte ſenſus doloris eſt.
Animi dolor. Ovid. 6. Faſt. 356. Summa difficultas & fummus animi
dolor. Cic. 8. Att. 3. In utraque enim re fumma difficultas erit, fum-
mus animi dolor.
Articulorum dolores. Cic. 1. Att.
Injuriam dolor. Cic. 9. Att. 11. Tanto plus apud me valere beneficii
gratiam, quam injuriæ dolorem volo.
Laterum dolor, i. e. Pleuritis. Hor. 1. Sermon. 9. 32.
Dolor & luctus. Cic. pro Sext. 49. Cædem a vobis liberisque veſtris,
vaſtitaſtem, incendia, rapinas meo dolore luctuque depuli.
Acer dolor. V. ACER. Virg. 11. Æn. 709.
Acerbiſſimus animi ſenſus & dolor. Cic. pro Cluent. 10. Huic autem
pro quo dicitur, nihil poſſit offenſionis accedere ſine acerbiffimo animi
ſenſu ac dolore.
Acutus lateris dolor. Celf. lib. 2. cap. 7.
Ægri dolores. Lucret. lib. 3. 918.
Cæci dolores. Sen. Oeth. 11.
Certus dolor, i. e. Conſtans. Hor. Epod. 15. 16.
Conſolabilis dolor. Cic. 4. Fam. 3. Eſt omnino vix conſolabilis dolor:
tanta eſt omnium rerum amiſſio, & deſperatio recuperandi.
Cruentus. Sen. Oeth. 4.
Durus. Virg. 5. Æn. 5.
Ferus. Ovid. 2. de Arte Am. 490.
Flagrans dolor, i. e. Vehemens. Juven. 13. Sat. 11.
Ponamus nimios gemitus: flagrantior æquo
Non debet dolor eſſe viri, nec vulnere major.
Fœmineus. Ovid. 9. Met. 151. i. e. Zelotypia.
Frendens dolor. Sen. Herc. fur. 9.
Furtivus. Stat. 12. Theb. 392.
Ignavus. V. IGNAVUS.
Immenſus. Sen. Theb. 2.
Immitis. Sen. Octav. 2.
Impatibilis. V. IMPATIBILIS.
Incautus dolor. Claud. Epift. 1. 6.
Incertus. Sen. Hippol. 4.
Indifferens. V. INDIFFERENS.
Inflexibilem dolorem (opithotonon vocant) levat urina capræ auribus
infuſa. Plin. lib. 28. cap. 12.
Ingens. Virg. 5. Æn. 172.
Ingenuus dolor. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 5.
Inopinus. Stat. 1. Theb. 249.
Inſanabilis. Quintil. in proœm. lib. 6.
Inteſtinalis dolor. Cic. 4. Fam. 5. Quid eſt, quod tantopere te commo-
veat tuus dolor inteſtinalis? Dolebat autem Cicero de morte filiae. Inte-
ſtinalis, i. e. Domelticus. Sic enim dictum eſt, quomodo Bellum inte-
ſtinalis, i. e. Quod domi & in civitate noſtra ſit.
Intollerabilis. Celf. lib. 2. cap. 10.
Inveteratus dolor. V. INVETERO.
Juſtus. Ovid. 12. Epift. 133.
Lateralis dolor. Plin. lib. 21. cap. 21.
Lentus. Celf. lib. 3. cap. 2.
Longus. Celf. lib. 2. cap. 8.
Mediocris. Celf. lib. 7. cap. 20.
Mœſtus. Ovid. 4. Trift. 3. 21.
Mortiferus. V. MORIOR.
Municipalis. V. MUNUS.
Odioſus. V. ODIIUM.
Officioſus. V. OFFICIUM.
Pertinax. Sen. Oeth. 14.
Querulus. Ovid. 3. Trift. 8. 32.
Rabidus. Stat. 6. Theb. 83.
Solicitus. Ovid. 3. de Arte Am. 374.

Subitus. Ovid. 3. de Arte Am. 702.
Tacitus doloribus uri. Ovid. 3. Faſt. 489.
Tener dolor. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 323. i. e. Puellaris.
Totus in vultu dolor. Sen. Med. 7.
Vetuſtus dolor. Celf. lib. 4. cap. 2.
Virilis dolor. Cic. 11. Att. 23. Videremur aliquid doloris virilis ha-
uiſſe.
Abjicere dolorem præceptis & monitis alicujus. Cic. 5. Fam. 13.
Abolere dolorem & iram. V. ABOLEO.
Abſtergere dolorem. V. ABSTERGO.
Abſtruſus animi dolor. V. ABSTRUDO.
Accedit dolor. Cic. 1. Att. 10. Quæris ex me, dolor acceſſit boni
viris.
Accendit dolor animum deſidioſiſſimum. Sidon. Apollin. 4. Epift. 11.
Accidit alicui dolor. Cic. 6. Verr. 135.
Accipere dolorem. V. ACCIPIO. Accipere magnum & incredibilem
dolorem. Cic. pro Domo ſua, 97.
Adhibere dolorem. V. ADHIBEO.
Adimere dolores. V. ADIMO.
Adjungere ad dolorem. Cic. 4. Fam. 5. Hoc uno incommodo addito
quid ad dolorem adjungi potuit?
Afferre dolorem. V. AFFERO. Celf. lib. 5. cap. 28.
Affici dolore. Lucret. lib. 3. 918. Cic. 6. Fam. 19.
Agitari furis doloris. Ovid. 6. Met. 56.
Amplificare dolorem. V. AMPLIFICO.
Anxi quodam præcipuo dolore. Cic. 4. Fam. 3. V. ANGO.
Ardere dolore. Cic. 9. Att. 4. V. ARDEO.
Ardet duris dolor oſſibus. Virg. 9. Æn. 66.
Aſcitus dolor. V. ASCISCO.
Aſſumere dolorem. Quintil. lib. 6. cap. 2. Nec agamus, rem quaſi ali-
nam, ſed aſſumamus parumper illum dolorem.
Aſtricta dolore pectora. Ovid. 1. de Arte Am. 361.
Attingi dolore. V. ATTINGO.
Avertere dolorem. Virg. 4. Æn. 537.
Auferre periculum doloris. Cic. pro Cluent. 83. Illi in quem dicitur
damnatio omne ignominiae periculum jam abſtulit, mors vero etiam
doloris.
Augere alicui dolorem & facere. Cic. 11. Att. 8.
Capere dolorem. Lucan. lib. 5. 760. Cic. pro Cœl. 33. V. CAPI.
Capere dolorem ex aliquo. Ter. And. 4. 3. 4. Verum ex eo nunc
fera, quem capio dolorem.
Carere dolore. V. CAREO. Senſu doloris carere. Cic. 9. Fam. 2.
Caſtigare dolores. Lucan. lib. 8. 71. V. CASTIGO.
Caſtigatus animi dolore. V. CASTIGO.
Cecidit expulſus dolor. Sen. Oeth. 13.
Cedit fractus dolor. Sen. Oeth. 7.
Claudit animam dolor. Lucan. lib. 8. 59.
Collapse dolore. Ovid. 7. Met. 826.
Commovere dolorem. V. COMMOVEO. Magnum & acerbum dolore
commovere. Cic. 6. Verr. 47.
Compeſcere dolores vino. Tibul. lib. 1. 2. 1.
Concitus dolor a læſo amore. Ovid. 2. Trift. 388.
Conſictari doloribus capitis. Celf. lib. 2. cap. 7.
Conſolari dolorem. Cic. 4. Fam. 6. Nec eum dolorem, quem a Repu-
b. capio, domus jam conſolari poteſt.
Conſueſcere dolori. V. CONSUESCO.
Continere tantum dolorem. V. CONTINEO.
Contrahitur dolor mortiferus vel vino, vel cruditate, vel frigore, &
Celf. lib. 4. cap. 2.
Corripi aliquo dolore. V. CORRIPIO.
Crescit dolor. Celf. lib. 4. cap. 3. Si vero etiam vehementius dolo-
reſcit, admovendæ cervicibus cucurbitulæ ſunt.
Cruciare dolore. Celf. lib. 7. cap. 7. Sicut evenit in iis, quæ & tunc
increſcunt, & dolore non cruciant.
Dare alicui dolorem. Cic. 6. Att.
Debilitat dolor. Celf. lib. 4. cap. 22. Coxarum ingens dolor eſſe con-
ſuevit: iſque hominem ſæpe debilitat & quosdam non dimittit.
Deduci a dolore. V. DEDUCO.
Demere dolorem. Lucret. lib. 2. 21.
Depellere dolorem. Cic. 12. Fam. 1.
Deponere curas & dolores in ſermone, & ſuavitate alicujus. Cic. 12.
Fam. 6.
Deſcendit dolor. Celf. lib. 5. cap. 26. §. 11. Renibus vero percuſſi
dolor ad inguina, teſticulosque deſcendit.
Deſinunt dolores. Celf. lib. 2. cap. 6. & 7.
Detrahere dolorem. Cic. 1. de Fin. 27.
Diffundere dolorem ſiendo. Ovid. 9. Met. 143.
Diſcutere dolorem. Celf. lib. 4. cap. 2. Sæpe enim dies unus aut alte-
totum dolorem hac ratione diſcutit. Paulo poſt, Si diſcuſſus ex tot
dolor eſt.
Diſrumpi dolore. Cic. 7. Att. 11.
Divelli cum ſummo dolore ab aliquibus. Cic. pro Domo ſua, 145.
Dolere dolore alicujus. Virg. 1. Æn. 673.
— & noſtro doliſti ſæpe dolore.
Domare dolorem. Stat. 2. Sylv. 1. 14.
Duplicat ſævus dolor vires. Sil. lib. 13. 233.
Efficiunt dolorem quaſi morſu quodam recordationes. Cic. 12. Att. 19.
Dum recordationes fugio, quæ quaſi morſu quodam dolorem efficiunt
refugio a te monendo.
Emergere. Cic. 9. Att. 4.
Eripere dolorem alicui. Cic. 9. Att. 4. Quamobrem obſecro te mi Tite-
eripe mihi hunc dolorem: aut minue ſaltem aut conſolatione, au-
conſilio, aut quacunq; re potes.
Eviſtus dolore. Virg. 4. Æn. 474.
Exarſit dolor oſſibus. Virg. 5. Æn. 172.
Exſaturare dolorem damnis. Stat. 6. Theb. 83.
Exciderunt animo dolores. Virg. 1. Æn. 29.
Excitat iras dolor. Virg. 2. Æn. 594.
Excitare dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. Aquilo tuſſim movet, horrore
excitat, item dolores lateris, & pectoris.

Excussit sensus mihi nimius ille impulsus dolor. Sen. OEth. 10.
 Exercere dolorem ferro. Ovid. 12. Met. 524.
 Nec prius abstinitus ferro exercere dolorem,
 Quam data pars letho, partem fuga, noxque removit.
 Exhaustire dolorem alicui. Cic. 5. Fam. 16. Non facile exhaustiri tibi
 istum dolorem posse universum puto.
 Exoritur dolor. Celf. lib. 4. cap. 23. Quum in humeris, aliisve com-
 missuris dolor aliquis exortus est.
 Exulcerare dolorem. V. EXULCERO.
 Exundat dolor. Sen. OEth. 12.
 Exuperat dolor. Lucret. lib. 2. 1275.
 Exurgere supra dolores. Ovid. ad Liv. 353.
 Alta mane, supraque tuos exurge dolores:
 Infragilemque animum quo potes usque tene.
 Exurgit gravior dolor. Sen. Med. 1.
 Facere dolorem. Cic. Octav. 1. Nulla enim remedia quæ vulneribus
 adhibentur, tam faciunt dolorem quam quæ sunt salutaria.
 Facere capitis dolorem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Nec si capitis dolorem
 facit, inutilis hominibus sol est.
 Fatigant dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. Præter hæc graciles, viscerum,
 & laterum dolores fatigant.
 Ferre dolorem. Virg. 6. Æn. 464.
 Finire dolores. Pers. 5. Sat. 161. Finire dolores lateris. Celf. lib. 5.
 cap. 25. Finire dolorem. Celf. lib. 2. cap. 7. Finiuntur dolores. Idem
 lib. 2. cap. 8. & 4. 8.
 Fit item lævitas intestinorum, quæ lienteria vocatur, coxæ dolores,
 morbi comitiales. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Fovere dolorem. Cic. 12. Att. 19.
 Frangere dolorem. Cic. 12. Philipp. 9.
 Frenare undantes dolores. Sil. lib. 8.
 Furere dolore. Ovid. 12. Met. 478.
 Geminare dolores. Ovid. 2. Amor. 10. 11.
 Gignere dolorem alicui. Lucret. lib. 4. 332.
 Habere capitis dolorem. Quintil. lib. 2. cap. 17. An dolorem capitis
 habeat, qui hos se pati dicet. Dolorem habere continuum. Celf. lib. 2.
 cap. 4. Cic. 1. Att. 5.
 Habere magnum dolorem. Cic. pro Muren. 89. At habet magnum do-
 lorem, unde cum honore decesseris, eodem cum ignominia reverti.
 Requiem habere doloris. Ovid. 2. de Arte Am. 490.
 Imminuit se dolor. Ovid. 11. Epist. 51.
 Immittere dolorem. V. IMMITTO.
 Impediri dolore. Cic. 4. Fam. 6.
 Imperare dolori. V. IMPERO.
 Impertire dolorem suum alicui. V. IMPERTIO.
 Incessit dolor. Cæf. 3. Bell. Civil. 74. Exercitui quidem omni tantus
 incessit ex incommodo dolor, &c. i. e. Invasit exercitum.
 Incensus dolore. Virg. 11. Æn. 709. & Nép. 6. 3. 1.
 Inclusit lacrymas dolor. Stat. 12. Theb. 318.
 Increvit dolor. Ovid. 9. Met. 703.
 Incurfabit in te dolor meus. V. INCURRO.
 Incutere dolorem. Cic. 1. Att. 13.
 Indipisci dolorem in cogitando. V. INDIPISCO.
 Indulgere dolori. Ovid. ad Liviam, 417. V. INDULGEO.
 Inferre dolorem. V. INFERO.
 Infixus animo hæret dolor. V. INFIGO.
 Inhibet dolorem pectoris, ac ventris pulegium. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Infidet pedibus dolor. V. INSIDEO.
 Intenditur dolor. Celf. lib. 4. cap. 8. Dolorque modo finitur, modo
 intenditur.
 Intercludi dolore. V. INTERCLUDO.
 Invasit dolor. V. INVADO.
 Inveteravit dolor. Celf. lib. 4. cap. 23. Omnes autem ejusmodi dolores,
 ubi inveteraverunt, vix citra unctionem finiuntur.
 Inurere alicui dolorem. Cic. 11. Philipp. 38. Tertio vero generi non
 militum veteranorum, sed importunissimorum hostium cupio quam
 acerbissimum dolorem inurere. V. INURO.
 Irritare dolores dicitur hyems. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Laborat e dolore puerpera. V. LABORO.
 Lapsus dolor ad ima ossa. Virg. 3. Georg. 457.
 Lassatus malis dolor. Sen. OEth. 10.
 Lenire dolorem. Celf. lib. 4. cap. 12. Lenire dolores colloquiis. Claud. 2.
 in Ruff. 87. Lenire dolores requie. Ovid. 13. Met. 317.
 Levare dolorem. Celf. lib. 2. cap. 7. Colemque extendendo dolorem
 levant. V. LEVIS. Levare dolorem somno. Celf. lib. 5. cap. 25.
 Liberare dolore. Cic. 6. Fam. 4.
 Manet dolor. Celf. lib. 2. cap. 7. & 8. V. Remanet.
 Mersus in corde dolor. Stat. 5. Sylv. 1. 219.
 Minuere & mollire dolorem. Cic. 4. Fam. 5. Nullus est dolor, quem
 non longinquitas temporis minuat atque molliat. Minuit vindicta do-
 lorem. Ovid. 1. Amor. 7. 63.
 Mitigare dolores. Quintil. lib. 6. cap. 1. Veros dolores mitigat tempus.
 V. MITIGO. Mitigantur vetustate dolores. Cic. 3. Att. 15.
 Mollire dolorem. Cic. 4. Fam. 5.
 Movere dolores. Ovid. 2. Met. 778. Celf. 1. 7. cap. 12. Si vero dens do-
 lores movet, &c. Idem lib. 2. cap. 1. Auster aures hebetat, sensus
 tardat: capitis dolores movet.
 Mulcere vivos dolores. Stat. 5. Sylv. 5. 39.
 Mulcere dolores alloquio. Sil. lib. 13.
 Obducere callum quoddam dolori. V. OBDUCCO.
 Obductus dolor. Virg. 10. Æn. 64.
 Oblitus doloris. Stat. 12. Theb. 369.
 Obmutuit dolore. Ovid. 13. Met. 538.
 Obstat dolor artibus. Ovid. 12. Epist. 195.
 Nunc vellem facunda forem, dolor artibus obstat,
 Ingeniumque meis substitit omne malis.
 Occurrit dolori per quietem ejusmodi catapotium. Celf. lib. 5. cap. 25.
 Opprimi doloribus. V. OPPRIMO.
 Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, &c. Celf.
 lib. 2. cap. 1. Et iterum ibidem paulo post.
 Ortus est subitus dolor capitis. Celf. lib. 2. cap. 8.

Parere dolori. Cic. de Provinc. Conf. 2.
 Pascere dolorem. Sen. OEth. 4.
 Patet medicinæ ut, Omnis dolor minus medicinæ patet, qui sursum pro-
 cedit. Celf. lib. 2. cap. 8. [Paret cum emendatis libris legendum est.
 Pati dolorem corporis. Cic. 7. Verr. 111.
 Pellit. ut, Interiores omnes dolores pellit pulegium. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Percipere dolorem, vel accipere. Cic. 14. Fam. 1.
 Percutitur dolore. Sen. Hippol. 12.
 Percussit me dolor. Cic. in Brut. Sed me cupidissimum audiendi pri-
 mus dolor percussit, Cotta quum est expulsus. Extremo dolore per-
 cussus. Valer. 7. Argon. 475.
 Perferre dolorem. Virg. 9. Æn. 96. V. PERFERO. Æternum perferre
 dolorem. Lucret. lib. 3. 1003. Acerbitates, dolores, cruciatusque
 perferre. Cic. 4. in Catil. 1.
 Perpeti dolorem. V. PERPETIOR.
 Pervenit dolor a temporibus ad oculos. Celf. lib. 6. cap. 6. Idem lib. 7.
 cap. 18. Dolor ad inguina, atque ilia pervenit.
 Plangere dolores. Sen. Herc. fur. 12.
 Portare secum dolorem. Stat. 11. Theb. 508.
 Premere dolorem. Stat. 11. Theb. 632. Premit altum corde dolorem.
 Virg. 1. Æn. 213.
 Premi doloribus capitis vehementibus, & assiduus. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Privatus doloribus. Lucret. lib. 3. 918.
 Proceffit in vultus dolor, i. e. Apparet in vultu. Sen. OEth. 4.
 Prolusit dolor per ista noster, i. e. Hæc tantum sunt proludium, & spe-
 cimen quoddam doloris, & furoris mei. Sen. Medea, 12.
 Pungit leniter eos animi dolor. V. LENIS.
 Pulsus corde dolor. Virg. 6. Æn. 382.
 Quiescit dolor. Celf. lib. 4. cap. 13. Si dolor non quiescit. Et paulo
 post, Ubi dolor, & febricula quierunt.
 Rapiunt dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. At si a prima hyeme Austri ad ulti-
 mum ver continuarunt, laterum dolores, & infania febricitantium
 quam celerrime rapiunt. i. e. Tollunt, occidunt.
 Recruduit soporatus dolor, i. e. Sopitus. Curt. lib. 7. non procul ab
 initio.
 Refricare oratione dolorem. Cic. 2. de Orat. 199. Sic & eorum dolo-
 rem, qui lugebant suos, oratione refricabam.
 Relevari dolore. Ovid. 9. Met. 674.
 Remanet dolor. Celf. lib. 4. cap. 2. & 6. V. Manet.
 Remittit se dolor. Celf. lib. 4. cap. ult. Potest quidem aliquis esse secu-
 rior his temporibus, quibus dolor se remittit.
 Remiserunt dolores pedum. Cic. de Clar. Orat. 130. Atque etiam in-
 genio, & fermone eleganti, valetudine incommoda C. Sextius Calvi-
 nus fuit, qui etsi quum remiserant dolores pedum, non deerat in cau-
 sis, tamen id non sæpe faciebat. i. e. Quum minores erant, & remif-
 siores facti.
 Renovare dolorem. Virg. 2. Æn. 3.
 Resistere dolori. Cic. 4. Fam. 6. Sed opprimor interdum & vix resisto
 dolori.
 Revertit dolor. Celf. lib. 7. cap. 20. Per ea vero quæ supra scripta
 sunt, levato malo, si quando alias dolor reverterit, eadem erunt
 facienda.
 Revertitur dolor. Celf. lib. 2. cap. 8. Si sine causa longus dolor capitis
 est, & in cervicis ac scapulas transit, rursusque in caput revertitur, aut
 a capite ad cervicem, scapulasque pervenit, perniciosus est.
 Saturata dolorem. Virg. 5. Æn. 608.
 Scindere dolorem suum. Cic. 3. Att. 15. Nolo commemorare, quibus
 rebus Em spoliatus, non solum quia non ignoras, sed etiam ne scin-
 dam ipse dolorem meum. i. e. Augeam. Tractum a vulneribus, quæ
 scissa recrudescunt.
 Sentire dolorem. Celf. lib. 6. cap. 7. Ergo ubi primum dolorem aliquis
 sensit, abstinere & continere se debet.
 Sepelire dolorem. Propert. lib. 1. 17. 19.
 Servire dolori. Propert. lib. 1. 7. 7.
 Solvuntur dolores. Celf. lib. 2. cap. 8. Humerorum dolores, qui ad
 scapulas, vel manus tendunt, vomitu atræ bilis solvuntur.
 Soporatus dolor. V. Recruduit.
 Stabilire, & inhibere dolores. V. INHIBEO.
 Stimulans dolor. Sil. lib. 6. & 7.
 Suadet dolor. Hor. 1. Epist. 2. 60.
 Subest dolor. Celf. lib. 2. cap. 15. Si nullus tumor, nulla durities,
 nullus dolor visceribus, aut capiti, aut præcordiis suberit.
 Substat dolor. Celf. lib. 2. cap. 7. Vel nullo dolore subitante, somnus
 ereptus, continuataque nocte & die vigilia.
 Succumbere dolori. Cic. 1. de Fin. 38.
 Sum. ut, Esse dolore. Cic. 4. Fam. 3. Quanto fuerim dolore memi-
 nisti. Esse alicui dolori. Ovid. 3. Amor. 957. In cursu dolor est,
 i. e. In vigore. Ovid. 4. de Ponto, 11. 18. In dolore & mœrore esse.
 Cic. 11. Philipp. 1.
 Succurrere dolori alicujus. Propert. lib. 2. 16. 13.
 Succurrit in jecinoris dolore febris. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Summoventur dolores. Celf. lib. 2. cap. 8. At dolores capitis, quibus
 oculorum caligo, & rubor cum quadam frontis prurigne accedunt,
 sanguinis profusione, vel fortuita, vel etiam petita summoventur.
 Superat virtute dolores. Ovid. 8. Met. 517.
 Suppressus dolor. Lucan. lib. 6. 228.
 Suscipere dolorem. Cic. 1. de Fin. 24.
 Sustinere dolorem. Cic. pro Domo sua, 145.
 Tabescere dolore. Ter. Adel. 4. 2. 11. Nam & illi animum jam rela-
 vabis, quæ dolore, ac miseria tabescit.
 Tacent pectora dolore. Ovid. 15. Epist. 198.
 Tangit dolor illum. Virg. 9. Æn. 96.
 — non solos tangit Atridas. Iste dolor.
 Tegere dolorem alta mente. Lucan. lib. 6. 228.
 Tenere dolorem, i. e. Comprimere. Cic. 12. Att. 37.
 Tendit dolor deorsum. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Tentari dolore. Lucret. lib. 3. 148.
 Tollitur dolor. Celf. lib. 8. cap. 11.
 Trahit dolorem a renibus semen crethmi. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Transeunt dolores ad viscera. Celf. lib. 2. cap. 6.

Venit in morem meus dolor, i. e. Affluevi jam semper dolere. Ovid. 2. de Ponto, 7. 39.
 Veniunt graviores dolores. Celf. lib. 3. cap. 2.
 Vincere graves dolores. Sen. Octav. 4.
 Vicit dolor invictum virum. Ovid. 13. Met. 386.
 Ulcisci dolorem. Celf. Bell. Afric. 87.
 Urget dolor. Celf. lib. 4. cap. ult.
 Urgeri gravi dolore. Celf. lib. 3. cap. 2.
 Urit dolor amantes. Ovid. 4. Met. 278.
 Vulgare dolorem obductum. Virg. 10. Æn. 64. i. e. Celatum & diuturna jam cicatrice coopertum. Servius. Obductus dolor est, quem tegit patientia dissimulantis. Donatus Vulgare, In publicum proferre.
DOLOROSUS, a, um. Veget. 4. 2. Dolorosi loci. Cael. Aurel. Tard. 4. 5.
DOLORIFICUS, a, um. Onomast. vet. ἀλγερὸς.
DOLFO, ui, itum, [ἀλγῶ, ἄλγω, ὀδυνομαι, ὀδυάομαι] ēre. a Dolore derivatur, h. e. Dolore cruciari vel affici.
 Dissimulare, & non dolere. Cic. Octav. 5. Quis hujus urbis nomini, ac sedibus usque adeo est inimicus, ut ista dissimulare possit, aut non dolere?
 Ingemere & dolere. Cic. in Vatin. 21. Quis tum non ingemuit: quis non doluit Reip. casum?
 Dolere & queri. Cic. pro Flacco. 57. Non enim omnia quæ dolemus, eadem jure queri possumus.
 Doleo me, dixit Plaut. in Trucul. 2. 6. 45.
 Dolet caput. Plaut. Amph. 5. 1. 7.
 Dolet mihi cor. Plaut. Mostel. 1. 2. 71.
 Dolet a sole caput. Plin. lib. 24. cap. 5.
 Dolent ab ictu aures. Plin. 28. cap. 7.
 Dolere, plus etiam est quam Ægre ferre. Plaut. Trin. 2. 2. 9. Ter. Phorm. 1. 3. 10. Aliis quia desit quod ament, ægre est: tibi quia superest, dolet. Ubi Donatus, Laboravit ut ostenderet (dolet) plus esse quam ægre est.
 Dolet mihi. Ter. Adel. 2. 4. 8. Sed hoc mihi dolet, nos pene fero scisse, &c. Ubi Donatus, τῇ ὀδυσσῳ, Mihi dolet, pro Doleo.
 Dolet mihi quod tu nunc stonacharis. Cic. ad Brut. 17.
 Doleo ab animo, & ab oculis. Plaut. Cistell. 1. 1. 62.
 De aliquo dolere, i. e. Dolere propter adversam alicujus fortunam. Ovid. 4. Trist. 10. 84.
 Sum miser, & de me quod dolere nihil. Cic. 6. Att. 3. Dici-mus etiam & Pro aliquo dolere. Sen. Consol. ad Helv. cap. ult. In mea tamen persona non tantum pro te dolet.
 De febricula alicujus dolere. Cic. 12. Att. 11.
 Dolere ex aliquo. Cic. 16. Fam. 21. Quod igitur tum ex me doluisti, nunc, &c.
 Doleo ex animo. Plaut. Capt. 5. 1. 7. Satis jam dolui ex animo.
 Dolet animus. Plaut. Merc. 2. 3. 54.
 Casum luctumque alterius dolere. Cic. pro Sext. 145. Quia meum casum luctumque doluerunt.
 Dummodo doleant aliquid, doleant quidlibet. Cic. 16. Att. 2.
 Dolet hoc cordi meo. Plaut. Amph. 3. 2. 41.
 Dolere sua culpa. Quintil. in proem. lib. 6.
 Damnis dolere. Claud. 45. De piis fratribus.
 Dolet dictum imprudenti adolescenti. i. e. Quod dixeris imprudenti. Ter. Eun. 3. 1. 40.
 Injurias alterius & dolere & ulcisci. Cic. 8. Fam. 12. A te peto ut meas injurias proinde doleas, ut me existimas & dolere, & ulcisci tuas folere.
 Dolet interitum illius. Cic. 12. Philipp. 25. Quis bonus non luget mortem Trebonii? quis non dolet interitum talis & civis & viri?
 Laude aliena dolere. Cic. 5. Fam. 8. Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.
 Levius dolere. Ovid. in Ibin. 257.
 Dolent hac re oculi mihi. i. e. Non libenter hæc video. Ter. Phorm. 5. 8. 64.
 Successu alicujus dolere. Ovid. 6. Met. 130.
 Dolere vicem alterius. Cic. 12. Fam. 23. Idem 6. Att. 3. Curionis & Pauli meorum familiarium vicem doleo.
 Dolet vehementer. Ter. Adel. 4. 5. 48. Ut me hoc delictum admisisse in me id mihi vehementer dolet.
 Dolet illi illud quia. Plaut. Capt. 1. 2. 49. huic illud dolet; Quia nunc remissus est edendi exercitus.
 Dicere quod doleat. Plaut. Cistell. 2. 1. 20.
 Facile fit illi quod doleat, i. e. Minima re commovetur, & ad iram provocatur. Ter. Eun. 3. 1. 58.
 Dolendum est tibi. Hor. in Arte Poet. 102.
 In tam gravi vulnere dolendum est. Cic. Brut. 9. — Qui dicere legem. Fletibus aut fines audet censere dolendi. Stat. 5. Sylv. 5. 61.
 Dolitus est, pro Doluit. Vett. Inscript. apud Gruter. DE QVA NIHIL ALIVD DOLITVS EST NISI MORTEM. DCCCLXXXIII. 4. et DCCCLXXXIII. 4.
DOLENS, Partic. [ἀλγῶν] Cic. 2. de Fin. 37. Nec haberent ulla ex parte aliquid aut dolens aut ægrum, i. e. aut Malum. Sallust. in Jugurth. 84. Dictitare sese consulatum ex victis illis quasi spolia cepisse: alia præterea magnifica pro se, & illis dolentia.
 Damna dolens aliena. Stat. 5. Sylv. 5. 47.
 Soli igitur hoc contingit sapienti, ut nihil faciat invitus, nihil dolens, nihil coactus. Cic. in Parad. 5.
 Auriculæ collecta forde dolentes. Hor. 1. Epist. 2. 53.
 Plus nimio dolens. Hor. 1. Carm. 33. 1.
 Lenire dolentem folando. Virg. 4. Æn. 393. Cic. 5. Fam. 8. Quædam pestes hominum laude aliena dolentium.
 Usurpatur & Dolens in ævo tamen sequiori. Ita in Vet. Christian. Inscript. apud Fabrett. p. 572. IVLIANICAE PATER ET MATER DOLIENS FECERE.
DOLITURUS, [ἀλγῶσαν] Liv. 9. Bell. Maced. Ignominiane sua quenquam doliturum censeret?
DOLENDUS, Adject. Cic. 12. Fam. 23. Quæ ulciscenda etiam si non sunt dolenda. Ovid. 5. Epist. 8.
 Quæ venit indignæ pœna dolenda venit.

DOLENTER, Adv. [ὀδυνηρῶς] Cic. 10. Fam. 24. Sed quicquid tibi scribo, dolenter meherculè magis, quam inimice facio. Sic pro Domo sua, 98.
DOLENTIUS, compar. Ovid. 4. Met. 246.
 Nil illo fertur volucrum moderator equorum
 Post Phaëntes vidisse dolentius ignes. Et Cic. pro Sext. 4.
 At certe dolentius deplorandam.
DOLENTIA, æ. f. pro Dolore. Arnob. Nævium etiam dixisse memorat Gell. 19. 7. conf. Borrich. cogit. de L. L. p. 91.
DOLESCO, ēre. Idem quod Dolere. Gloss. Gr. Lat. ὀχθοναι, doleo, dolesco.
DOLIDUS, a, um. Cael. Aurel. Acut. 3. 3. Omnis motus dolidus est humore oppressis. Idem 3. 6.
DOLITO, āre. frequent. Cato de R. R. cap. 157. Uno verbo omnia sana faciet, intro quæ dolitabunt.
DOLUS, i. [δολος] a Lædendo (inquit Donatus in Ter. Eun. 3. 3. 9.) dictus, id est a Dolando, id est minuendo; nam & δολος Græce, læsio dicitur: & Dolones, tela quædam bellica: & dolare, fabri lignum est ascia cædere. Hæc Donatus. Est autem Fraus sive Machinatio quæ fit ad fallendum aliquem. Plaut. Capt. 2. 1. 26. Doli non doli sunt nisi astu colas. Ter. And. 3. 3. 26. Prius quam harum scelera & lacrymæ confictæ doli, &c. Ibid. 1. 1. 133. Simul sceleratus Davus, si quid consilii habet, ut consumat nunc, quum nihil obfint doli.
 Malitiosus doli. Author ad Heren. lib. 4. 67.
 Veneni doli. Catul. 21. 10. i. e. Venenum per dolum exhibitum, ut eo pereas.
 Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque, num sine ratione esse potuerunt?
 Calumnia, fraus, dolus. Cic. pro Domo sua, 36. Illud in primis nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeatur.
 Anceps dolus. Virg. 5. Æn. 590.
 Ut quondam Creta fertur labyrinthus in alta
 Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
 Mille viis habuisse dolum.
 Blandi doli. Propert. lib. 3. 23. 18.
 Caut doli. Sen. Oeth. 5.
 Inanes doli. Virg. 4. Georg. 400.
 Dolus malus. Cic. 3. Off. 61. Nondum enim Aquilius Collega & familiaris meus pertulerat de dolo malo formulas, in quibus ipsis quum ex eo quærerem quid esset dolus malus, respondebat, quum esset aliud simulatum, aliud actum. Idem 3. de Nat. Deor. 74.
 Dolus malus & Bona fides, contraria. Cic. Topic. 40. Illi enim dolum malum, illi fidem bonam, illi æquum bonum, &c.
 Taciti doli, i. e. Secreti. Valer. 1. Argon. 64.
 Doli vocabulo, inquit Festus, nunc tantum in malis utimur: anti qui autem etiam in bonis rebus utebantur. Unde adhuc dicimus Sine dolo malo: nimirum quia solebat dici & Bonus. Hactenus Fest. Ter. Eun. 3. 3. 8. Jam tum erat suspicio dolo malo hæc fieri omnia. Ulpianus de dolo malo. l. 1. in princ. Dolum malum Servius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi causa, quum aliud agitur, & aliud simulatur. Et paulo post Labeo sic definit, Dolum malum esse omnem calliditatem, fallaciam, machinationem, ad circumveniendum, fallendum, decipiendum alterum adhibitam. Labeonis definitio vera est. MALUM dolum adjecit. Veteres enim Bonum dolum dicebant, & pro Solertiis hoc nomen accipiebant, maxime si adversus hostem latronemve quis machinetur.
 Inter dolum & fraudem. Dolus fit alterum circumveniendi causa. Fraus vero proprie dicitur, etiam si decipiendi consilium non adfuerit, sed is qui deceptus est a seipso, vel ex eventu fraudatus est. Dolum item quidam in faciendū, Fraudem in verbis dicunt a φρεσίν, quod est loqui. Alciat. de verb. signif. V. FRAUS.
 Adhibere dolum. V. ADHIBEO.
 Capere aliquem doli. Virg. 1. Æn. 673.
 Capi doli. V. CAPIO.
 Carent successu doli. Ovid. 1. Epist. 18.
 Castigare dolos. Virg. 6. Æn. 567.
 Certare doli. Sil. lib. 5.
 Circunducere aliquem per dolos. V. CIRCUNDUCO.
 Commoliri dolum, aut machinam ad aliquem. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.
 Neque quo pacto fallam, quid inde auferam,
 Nec quem dolum ad eum aut machinam commoliar, &c. Ex Synephebis Cæciliæ.
 Comparare dolum. V. COMPARO.
 Confingere dolum. V. CONFINGO.
 Confutere dolos. V. CONSUO.
 Convertere se ad dolos. V. CONVERTO.
 Decipi dolo. V. DECIPIO.
 Deficiunt artes, deficiuntque doli. Tibul. lib. 1. 4. 82.
 Deludere doli. Ter. And. 3. 4. 4.
 Ego dudum nonnihil veritus sum Dave abs te, ne faceres idem
 Quod vulgus fervorum solet, doli ut me deluderet.
 Deregere dolos. Sen. Thyest. 3.
 Discingere dolos. Sil. lib. 7.
 Discinxit ratione dolos, fraudesque resolvit.
 Factum doli. Ter. And. 3. 2. 29. Ne tu hoc posterius dicas, Davi factum consilio, aut doli.
 Frangere dolos alicujus. Virg. 4. Georg. 400.
 Incessere aliquem doli. V. INCESSE.
 Instructus doli. Virg. 2. Æn. 152.
 Latens doli. Stat. 10. Theb. 237.
 Ludere doli aliquem. V. LUDUS.
 Movere dolum arte. Stat. 12. Theb. 183.
 Nectere dolos. Sen. 1. Theb. V. ΝΕΚΤΟ.
 Operti doli. Valer. 5. Argon. 248.
 Patent doli. Valer. 1. Argon. 64.
 Struere dolum. Tacit. 4. Ann. 68. Strueret dolum, cæteri testes adessent.
 Sublatis doli aperire aliquid, i. e. Referre sine doli. Virg. 12. Æn. 26.
 Suspecti

Suspecti doli. Valer. 1. Argon. 245.
Tendere dolos. Hor. Epod. 2. 34.
Versare dolos in pectore. Virg. 4. Æn. 563.
Versare doium. Lucret. lib. 2. 558.
DOLUSUS, Adj. [δολος, δολος, δολομετης] Fraudulentus. Plaut. Epid. 3. 2. 16. Ego aliquam parabo dolosam fidicinam, nummo conducta quæ sit.
Amici Ferre jugum pariter dolosi. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Artes dolosæ. Ovid. 15. Met. 473.
Consilia dolosa. Cic. pro Rabir. Post. 4. Pulsus interea regno Ptolemaus dolosis consiliis (ut dixit Sibylla, sensit Posthumus) Romanum venit.
Gens dolosa. Ovid. 14. Met. 92.
Illecebræ dolosæ. Claud. 2. de Laud. Stilich. 136.
Mulier dolosa. Hor. 2. Serm. 5. 70.
Nummus dolofus. Plaut. Perf. prol. 12.
DOLOSE, Adv. [δολος] Cic. 3. Off. 61. Quum dicitur inter bonos bene agier: quicquam agi dolose aut malitiose potest?
DOLOSITAS, atis. f. V. Interp. Sirac. 37. 3.

D O M

DOMIC. COS. XIII. LVD. SAE. F. C. Domicius Consul tertium decimum ludos sæculares faciendum curavit. [Immo DOMIT. Domitianus. V. Sert. Urfr. Fragmentum Inscriptionis male descriptum videtur, ac COS. XIII. LVD. SAE. F. vel SAE. FEC. id est, Ludos Sæculares fecit, ut in nummis Domitiani constanter expressum legitur, scribendum. V. Mediobarb.]
ДОМА, atis. n. [δωμα] Tectum. Hieron. V. Barth. Adv. 33. 8.
DOMABILIS, DOMATOR. V. DOMUS. DOMO.
DOMADA, Oppidum Hemuatarum Arabiæ populorum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.
DOMANETICA, [Δωμανητις] Ponticæ provinciæ regio satis ferax, per quam Amnias flumen illabitur. V. Strab. lib. 12.
DOMAZANES, Arabiæ populi, de quibus Plin. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, & lib. 6. cap. 29.
DOMESTICATIM, & DOMESTICUS. V. DOMUS.
DOMICILIUM, DOMICOENIUM, DOMIDUCUS, DOMINOR, DOMIPORTA, DOMINUS, DOMITIUS Deus V. post DOMUS.
DOMITIA Gens inter nobilissimas Romanas gentes, variis cognominibus in familias distincta fuit. Celebrantur tamen sub libera republica præcipue Domitii Calvini & Ahenobarbi. De quibus post Fastos & rer. Rom. Scriptores V. Suet. in Nerone C. 1. ad 6. & Fulv. Ursin. in Fam. Rom. De aliis Domitiis Afro, Balbo, Cæciliano, Celere, Corbulone, Pollione, Sabino &c. V. Tacit. De Domitio Marfo, Augustæ ævi poeta plenius Brœkhuf. ad Tibull. 4. 15.
DOMITIANUS, T. Flavii Vespasiani filius minor, post mortem Titi fratris imperium adeptus, inter initia salubrem & clementem principem egit: Sed brevi post, ad pristinam ingenii pravitatem reversus, dum optimi cujusque cæde & rapinis grassatur, omnibus exorsus a cubiculariis suis, non sine conscia uxore Domitia, xv. imperii anno occisus est. Sueton. Tacit. Xiphil. Aur. Victor.
DOMITIANUS, a, um. Adject. ut Domitiana quæstio. i. e. Stulta. Originem quære l. 27. ff. qui test. fac. poss. f. l. 28. tit. 1.
DOMITOR, DOMITRIX, DOMITURA, DOMITUS. V. DOMUS.
DOMOTONUS, i. f. Pagus Galliæ in Medulis. V. Scalig. Aufon. lect. 2. 12.
DOMO, as. V. DOMUS.
DOMUS, us & i. f. [οἶκος, οἶκος, δῶμα, δῶμα, δῶμα] Proprie est ædificium ad habitandum factum.
Domus, Templum. Virg. 6. Æn. 81.
Ostia jamque domus patuere ingentia centum Sponte sua. V. Nonium 6. 73.
Domus, familia: continens pro contento. Virg. 5. Æn. 121.
Sergeitusque, domus tenet a quo Sergia nomen. Ter. Adel. 4. 7. 42. Domus sumptuosa. Ubi Donatus, Domus, i. e. Homines. Unus ex nostra domo. Cic. 13. Fam. 46. Eum tibi igitur sic commendo, ut unum ex nostra domo. Idem ibid. 5. 8. Ut domus tua tota me tibi amicissimum esse cognosceret. Idem ibid. 15. 11. Tacit. Vita Agric. 19. 2. Domum suam coercere plerisque haud minus arduum est quam provinciam regere. conf. Hor. 4. Carm. 12. 6. Virg. 2. Æn. 702. apud Reines. p. 122. IN. H. D. D. i. e. In honorem divinæ domus.
Domus, Gens una tota. Virg. 1. Æn. 284.
Quum domus Affarici Phthiam, clarasque Mycenæ Servitio premet. —
Volens intelligi Romanos, qui ab Affaraco per Trojanos originem ducunt.
Domus pro Patria unde aliquis oritur, non raro reperitur usurpata in Inscript. & alibi. Sueton. Vitell. cap. 11. Cæterum P. Vitellius domo Nuceria. Virg. 10. Æn. 183.
Qui Carere domo. Gruter. CDXXX. 4. C. TERENTIVS PHILETVS DOMO ROMA.
Domus avium, pro Nidis. Virg. 2. Georg. 209.
Antiquasque domos avium cum stirpibus imis Eruit.
Pecorum domus. Stat. 1. Theb. 367.
Domus omnipotentis Olympi. Virg. 10. Æn. 1.
Domos fluviiorum appellarunt Græci Urbes cognomines fluviis vel etiam iis vicinas. Quos sequitur, ut Heinsio placet, Hor. 1. Carm. 7. 12. — domum Albunæ resonantis. Nemus Albunæ Nymphæ consecratum exponit Schol. Antiq. V. Lil. G. Gyrard. Hist. Deor. Syntagm. 1. p. 69.
Domus fedes, aræ, foci, dii penates. Cic. pro Domo sua, 41. Idem pro Deiot. 8.
Aeriæ domus. Hor. 1. Carm. 28. 5. i. e. Cælum.
Æterna passim in Inscript. pro Sepulchro. V. Brœkh. ad Tib. 3. 2. 23.
Ætheria. Hor. 1. Carm. 3. 29.
Alta. Virg. 2. Georg. 461.
Ambigua. V. AMBIGUUS.

Ambitiosa. Ovid. 1. Trist. 8. 18.
Amœna. Claud. 1. Laud. Stilich. 189.
Ampla. Cic. 1. Off. 139.
Antiqua. Virg. 2. Georg. 209.
Ardua. Stat. 1. Sylv. 1. 7.
Attonitæ domus. V. ATTONITUS.
Beata. Catul. 59. 156.
Casta. Hor. 4. Carm. 5. 21.
Confusa OEdipodæ. Stat. 1. Theb. 17.
Conterinina domus nostræ domui. Ovid. 1. Met. 774.
Contiguæ domus. Ovid. 4. Met.
Delicata. Sen. Hippol. 2.
Devota. Ovid. 9. Epist. 153.
Egregia. Hor. 2. Serm. 3. 24.
Elysiæ. Ovid. 14. Met. 111.
Exilis domus est, ubi non & multa supersunt. Hor. 1. Epist. 6. 45.
Ferina. Ovid. 15. Met. 458.
Fatalis. Sen. Troad. 1.
Fertilis. Stat. 4. Sylv. 8. 23.
Flavam domum vocat Stat. 10. Theb. 572. Apiarium.
Frondifera. Lucrēt. lib. 1. 19.
Funeſta. Sen. Hippol. 12.
Honestæ. Hor. 2. Epist. 1. 149.
Horrenda. Stat. 9. Theb. 798.
Horrida, Impolita, & rustica. Juven. 10. Sat. 299.
Humilis. Juven. 11. Sat. 169. Hor. 3. Carm. 1. 22.
Illustres. Tacit. 3. Ann. 24.
Impia. Ovid. 8. Met. 485.
Incustodita. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 146.
Infamis domus. Sen. Hippol. 2.
Inops. Ovid. 2. Met. 822.
Littorea. V. LITRUS.
Locuples. Hor. 2. Serm. 6. 102.
Magnifica. V. MAGNUS.
Maritæ. V. MARITUS.
Miseræ. Ovid. 2. Epist. Sab. 58. Catul. 65. 24.
Mœſta. Valer. 1. Argon. 753.
Multiplex domus, i. e. Quæ conclavia multa habet, & habitantibus aut fecesibus accommodata loca. Sen. Hippol. 4. Ovid. 8. Met. 158.
Destinat hunc Minos thalamis removere pudorem.
Multiplicique domo, cæcisque includere tectis. De Labyrintho.
Natalis. Valer. 3. Argon. 321.
Nativa. Sen. Hippol. 4.
Nigra. Stat. 5. Sylv. 1. 19.
Nivalis domus Boreæ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 323.
Nobilis. Sen. Theb. 1.
Opaca. Virg. 3. Æn. 619.
Patria. Virg. 3. Æn. 85.
Da patriam Tymbrææ domum, da moenia fessis. h. e. Da nobis ut aliquando in patriam concedamus. Virgilianum hoc carmen 3. Æn. sic legit Servius. Da propriam Tymbrææ domum, &c. Propriam (ait idem Servius) Perpetuam: ut Propriamque dicabo. Et bene post experimentum male conditæ civitatis, perpetuas postulat fedes. Domum, Familiam: ut, Domus tenet a quo Sergia nomen. Hactenus ille.
Patriciæ. Claud. de 6. Conf. Hon. 61.
Perhospitalis. Cic. 6. Verr. 3.
Plebeja. Sen. Hippol. 11. Stat. 4. Sylv. 6. 86.
Plena. Hor. 4. Carm. 12. 24.
Plutonia. Hor. 1. Carm. 4. 17.
Polluta. Lucan. lib. 2. 252.
Potens. Catul. 59. 156. Hor. 1. Carm. 35. 24.
Præpotens. Sen. Octav. 2.
Pudica. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Purior. Hor. 1. Serm. 9. 49.
Regalis. Ovid. 1. Met. 171.
Regia. Sen. Agam. 10. & Hippol.
Regnatric. Tacit. 1. Ann. 4.
Ruinosa. Ovid. 1. Epist. 56.
Sacra. Ovid. 11. Met. 618.
Sancta. Juven. 14. Sat. 68.
Simplex. Stat. 3. Sylv. 1. 32.
Socratica. Hor. 1. Carm. 29. 14. V. SOCRATES.
Splendida. Virg. 1. Æn. 641.
Stellata, i. e. Cælum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 8.
Sterilis. Propert. lib. 4. 12. 62.
Superæ. Ovid. 1. Fast. 298.
Tranquilla. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 202.
Vacua. Claud. 2. in Eutrop. 93.
Vagæ. Hor. 3. Carm. 24. 10.
Vidua. Ovid. 1. Fast. 36.
Per totidem menses a funere conjugis uxor, Sustinet in vidua trititia signa domo.
Undosa Eridani. Claud. 6. Conf. Hon. 146.
Abdita domus in imis vallibus antri. Ovid. 2. Met. 762.
Accipere in domo. V. ACCIPIO.
Admittere in domum. V. ADMITTO.
Æquata solo domus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Affligere domum alicujus. Cic. pro Domo sua.
Carere domo. V. CAREO.
Celebrare domos. Ovid. 10. Met. 118.
Claudere nocte domum. Ovid. 2. Amor. 19. 38.
Clausa domus pudori. V. CLAUDO.
Complanare domum. V. COMPLANO.
Commigrare in domum. V. COMMIGRO.
Concidit domus. Sen. Oeth. 3. Tibi cuncta domus concidit uni.
Conjungere duas & magnas & nobiles domos. Cic. pro Domo sua, 115.
Conjungere domum. V. CONJUNGO.
Consumere domum luxu & flagitiis. Claud. in Curetium.

Instus domesticus. Ovid. 13. Met. 578. & Cic. in Vatin. 31.
Malum Occultum, intestinum, ac domesticum. Cic. 3. Verr. 39.
Parietes. Cic. pro Deiot. 5.
Præconium. Cic. 2. de Orat. 86.
Sensus domesticus natusque. Cic. de Arusp. Resp. 19. Nec robore Gal-
 los, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique hoc ipso
 hujus gentis ac terræ domestico nativoque sensu Italos ipsos ac Latinos,
 sed pietate ac religione, &c. omnes gentes nationesque superavimus.
Testimonium. Auth. ad Herenn. lib. 4. 2.
Tricæ. Cic. 10. Att. 7.
Ufus & consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Domestici, Qui ex eadem domo sunt; & nobiscum habitant.
Domestici & Alienigenæ, contraria. Cic. pro Font. 22.
Convictor, densoque domesticus usu. Ovid. 4. de Pont. 3. 15.
Domestica, quæ ad nos proprio & privato nomine pertinent. Cic. 5.
 Fam. 13. Ergo & domestica feremus, ut censes: & publica paulo
 etiam fortius quam tu ipse qui præcipis.
Judicia domestica, Privata sunt & revera præsumptiones.
Vestis domestica apud Romanos erat vilior: contra quæ sumptuosior
 Forensis. Cic. 2. de Fin. 77. Aut, ut vestitum, sic sententiam ha-
 beam aliam domesticam, aliam forensis. Ammian. 31. 2. Nec est
 alia illis domestica vestis alia forensis. conf. Suet. Vitell. cap. 8. Sen.
 de Tranquil. cap. 1. V. FORENSIS.
Tabellarii domestici. Cic. 2. Fam. 6. Paucis enim diebus eram missus
 domesticos tabellarios. i. e. Privatim, & meo nomine. Hic enim
 refert ad publicos nuntios, qui erant (ut ita dicam) ordinarii.
Domestica furta vocantur, Quæ servi dominis, vel liberti patronis,
 vel mercenarii his apud quos degunt, subripiunt. l. respiciendum.
 D. de præn.
Domestici oculi eleganter & nove apud Valer. Max. 1. 6. 1. Servio Tul-
 lio etiam tum puerulo dormienti circa caput flammam emicuisse dome-
 stici oculi annotaverunt.
Domestici, Absol. Græcis quoque *δῆμιος*, in Cod. Theod. lib. 1. tit. 13.
 & passim in historia Augusta, milites dicuntur, Qui circa principes sunt
 eosque sequuntur & a latere non temere recedunt. V. Jac. Gothofr.
 Dissq. Hist. ad l. Quisquis Cod. ad l. Jul. Majestatis c. 11. & Casaub. ad
 Vopisc. Numerian. c. 13. Ita *ἡγεμόνες* antiquiores Græci vocabant *οἰκῶνα*.
 V. Lys. Orat. c. Theomnestum. Schott. & Anna ad Aurel. Vict. c. 39.
Domesticorum schola, in l. 3. C. ubi Senator. & apud Nicephor. cap.
 18. lib. 7. Domestici autem tam equites, quam pedites fuere, ut ex
 Casiod. lib. 1. Variar. videre est. Suidas domesticos interpretatur *τῶν*
βασιλέων ἱππῶν, οἱ καὶ βασιλεὺς οἰκονομῶσι διατάττει. Luitprand. lib. 3. de
 Reb. per Europam gestis cap. 7. Focam vero Domesticum Majorem,
 hoc est, terrestri ducem exercitus fecit. Idem & Megadomesticus,
 Magnus Senescallus & Major Domus. V. Glossarior. Scriptores Speelm.
 & Gang. & Hierolex. Macror. fratr.
DOMESTICE. Adv. Symmach. 10. 36. Libellus domesticæ confectus.
Tertull. de Pall. cap. 4. Domestice & secrete.
DOMESTICATIM. Adv. [*κατ' οἴκους*] Per varias domos, five Per dome-
 sticos. Suet. in Cæs. cap. 26. Quorum ut quam maxima expectatio ef-
 fet, ea quæ ad epulum pertinerent, quamvis macellariis oblocata,
 etiam domesticatim apparabat. In domibus, paulo post ibid.
DOMESTICITAS, ætis. f. Vet. Interp. Irenæi 3. 20.
OMICŒNIUM, ii. n. [*οἰκὸδένιον*] Cœna domestica, five quæ fit
 domi. Martial. lib. 5. 79.
 Si tristi domicœnio laboras,
 Torani, potes esurire mecum. Idem lib. 12. 78.
 — sed ipse divum
 Offensus genitor, trinoctiali
 Affecit domicœnio clientem.
OMICILIIUM, [*οἰκητήριον, οἰκημα*] Habitationem significat longi tem-
 poris. Cic. 7. Verr. 30. Sedem antiquam, divinumque domicilium
 nocturno latrocinio atque impetu compilavit.
Ædes & Domicilium contraria. Cic. pro Domo sua, 128. Consecrantur
 ædes, non privatorum domicilia, Sed quæ Sacræ nominantur.
Domicilium plebis pro Carcere per euphemismum. V. Alex. ab Alex. 3. 5.
 [Immo potius per Sarcasum, & ludibrium, ut ex Virginii oratione
 apud Liv. 3. 57. apparet. Conf. Cic. l. 5. in Verr. 143].
Imperii & gloriæ domicilium. Cic. 1. de Orat. 105.
Domicilium illustre ac nobile. V. ILLUSTRIS.
Domicilium sermonum, aures. Cic. in Pison. 76. Quæ familiaritatis
 licentia suorum improbiſſimorum sermonum domicilium in auribus
 ejus impulsu vestro collocaverunt.
Superbiæ domicilium. Cic. 2. de Lege Agr. 69. Capuæ in domicilio
 superbiæ atque in sedibus luxuriæ collocati.
Gloriæ domicilium eleganter dixit. Cic. pro Corn. Balb. 13. Pompeji
 gloriæ domicilium communis imperii finibus terminatur.
Sedes ac domicilium collocare. Cic. 4. Verr. 6.
Comparare domicilium. V. COMPARO.
Animus cœlestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in
 terram. Cic. de Senect. 77.
Habere domicilium. Cic. pro Arch. 7. & 9.
OMICULA, æ. f. [*οἰκίδιον*] Parva domus apud Frontinum. V. infra
 DOMUNCULA.
OMIDUCUS, Deus, ut ex Varrone scribit August. 6. de Civ. Dei. 9.
 quum domum ducenda erat quæ nubebat, colebatur: quamvis & Do-
 miduca eadem causa Juno vocabatur. V. eund. Augustin. ibid. 12. 3.
 & Mart. Capell. 1. de Nupt. Philolog. & Mercur.
OMIFICO, ære. ut Edificare. Varro.
OMINIUM. V. DOMINOR.
OMIPORTA, æ. f. [*ομφειρα*] Cochleæ Epitheton. Cic. 2. de Divin. 133.
OMISEDA, æ. f. [*οἰκῆδος*] Fabrett. Inscript. p. 252. HIC SITA EST
 AMYMON PVLCHERRIMA, LANIFICA, PIA, PVDICA,
 FRVGI, CASTA, DOMISEDA.
OMUITIO, ōnis. f. [*οἰκὸδύσις*] Dictio composita ex Domo & Itio;
 Reversio ad domum. Apul. Milet. l. 3. p. 138. Elm. Denique nec la-
 rem requiro, nec domuitionem paro. Cic. 1. de Divin. 68. Sed Rho-
 diorum classi propinquum reditum ac domuitionem dari. Sed ex MSS.
 Gruter. & Gronov. inspect. legendum disjunctim, Domum itionem,
 atque ita concordabit cum loco Cæsaris 1. Bell. Gall. 5. modo allato,
 Domum reditionis spe sublata. At

DOMIREDTIO, ōnis. f. apud Hygin. Fab. 125. a principio. Sed ibi
 quoque Domum reditionis legit, adnotante & comprobante Scheffero,
 J. F. Gronov. Observ. ad Scriptt. Ecclef. C. 14. p. 153. V. ibid. & Mun-
 cker. & And. Schotti Nod. Cic. 4. 10. Plenissime Voff. de Confr. C. 8.
 Conf. infra DOMUTIO.
DOMO, ui, itum, [*δομοῦ, ἀποδομοῦ, τέρω*] ære. proprie est Vi atque
 armis imperio suo subijcere, A Græco *δομῆζω*, (*δομῶ, δομῶ*, H. St.)
 ejusdem significationis. Aliter Domo significat Manufectio, & quasi
 Domesticum reddo. Per Metaphoram tamen accipimus pro Vincere
 & superare. Plaut. Casin. 2. 3. 34. Sed quid ais? jam domuisti
 animum, potius ut quid vir velit fieri, &c. Plin. de Viris Illust.
 Prætor Galliam domuit, Consul Hispaniam, altero Consulatu Sar-
 diniam.
 Non debuit hic poni sed debuit sequi DOMINUS. V. DOMINUS
 post DOMUS. H. St.
Conterere, compellere, domare nationes. Cic. de Provinc. Conf. 33.
Animum rigentem domare. Sen. Hippol. 4.
Armis domare aliquem. Sil. lib. 17.
Carnem ferventibus undis. Ovid. 8. Met. 650.
Corda dura domare. Ovid. 4. Epist. 156.
Crimina domare. Claud. Epigr. Paschal. 4.
Crines domare certo ordine. Stat. 1. Achill. 328.
Dolorem domare. Stat. 2. Sylv. 1. 15.
Equos domare. Cic. 1. Off. 14.
Fortunam domuit virtutibus. Claud. de laude Prob. & Olyb. 39.
Gentes domare armis. Claud. de laude Seren. 59. Cic. pro Marcell. 8.
Lumina domare somno. Stat. 2. Theb. 31.
Mentem domat respectus honesti. Claud. 4. Conf. Hon. 267.
Nationes domare, & frangere. Cic. de Provinc. Conf. 32.
Cives, Hostes, Servitia &c. virtute victoriæ domare. Cic. pro Sext. 67.
 Non est passus ille vir, qui sceleratissimos cives, qui acerrimos hostes,
 qui maximas nationes, qui reges, qui gentes feras atque inauditas,
 qui prædonum infinitam manum, qui etiam servitia virtute victoriæ
 domuisset, qui omnibus bellis terra marique compressis, &c.
Spemque metumque domare magno pectore. Stat. 2. Sylv. 2. 125.
Spiritum avidum domare. Hor. 2. Carm. 2. 9.
 Latius regnes avidum domando
 Spiritum, quam si, &c.
Terram aratro, vel rastris. Columel. lib. 6. cap. 22. Virg. 9. Æn. 608.
 i. e. Colere. V. Burm. ad Petron. cap. 99.
Terrore domandus. Claud. in Epithal. Pallad. 133.
Tigres domat obsequium. Ovid. 2. de Arte Am. 183.
Ante domandum, i. e. Antea quam domentur. Virg. 3. Georg. 206.
 de equis.
Interdum ad Conatum potius spectat quam Effectum. Liv. 3. 69. Do-
 mando asperiores facere multitudinem.
Domaverunt pro Domuerunt aliqui legunt. Flor. 3. 22. 6. Sed V.
 Bræckh. ad Tibull. 4. 1. 116.
DOMATUS, Partic. Petron. cap. 74. Curabo domata sit Cassandra.
 Usitatus.
DOMITUS, [*δομιτιος*] Partic.
Subacti & bello domiti. Cic. pro Font. 2.
Manu Herculeæ domitus. Hor. 2. Carm. 12. 6.
Amor domitus. Ovid. 3. Amor. 11. 5.
Belluæ domitæ & condocesfactæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
Boves domiti. Plaut. Perf. 2. 3. 7. Nam herus meus ad me jam misit
 domitos boves uti sibi mercarer.
Dente premunt domito Cybeleia frena leones. Ovid. 10. Met. 704.
Gentes domitæ. Cic. de Provinc. Conf. 5. Atque hanc Macedoniam
 domitis jam gentibus finitimis, Barbariaque compressa, pacatam ipsam
 per se & quietam.
Hostis domitus. Ovid. ad Liviam, 338.
Libidines habere domitas. Cic. 1. de Orat. 194. Sed autoritate nu-
 tuque legum domitas habere libidines, coercere cupiditates, &c.
Oculi, manus, & oratio. Plaut. Mil. 2. 6. 81. Hominem servom suos
 Domitos habere oportet oculos, & manus, Orationemque.
Orbis domitus. Virg. 2. Georg. 114.
Orion Sagitta domitus. Hor. 3. Carm. 4. 72.
Ora domita frenis ligare. Sen. Hippol. 10.
Orbis domitus cultoribus. Virg. 2. Georg. 114.
 Apice & extremis domitum cultoribus orbem. Ubi Servius,
 Intuere etiam extremum orbem cum suis cultoribus domitum.
Parthi triumpho iusto domiti. Hor. 1. Carm. 12. 54.
Thebæ bello domitæ. Ovid. 2. Epist. 71.
Urbes domitæ. Virg. 3. Georg. 30.
DOMITUS, ōs. m. [*δομιτος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Efficimus etiam
 domitu nostro quadrupedum vectiones.
DOMITOR, ōris. m. [*δομιτήρ*] Qui domat.
Armorum domitor. Cic. pro Milon. 36.
Curarum domitor. Sen. Agamemn. 2.
Equorum domitor. Cic. 2. Off. 90. Virg. 7. Æn. 189. 651. 691.
Ferarum domitor. Sen. Oeth. 17.
Freti domitor Tiphys. Sen. Medea, 1.
Gentium domitor. Sen. Octav. 8.
Malorum domitor. Sen. Herc. fur. 12.
Maris. Virg. 5. Æn. 79.
Mundi domitor. Lucan. lib. 7. 250.
Orbis domitor. Sen. Herc. fur. 9.
Potestatis infinitæ domitor. Plin. Paneg.
Rheni domitor. Martial. lib. 9. 7. 1.
Serpentium domitor. Plin. lib. 25. cap. 2.
DOMITRIX, icis. f. [*δομιτρα*] Plin. lib. 26. cap. 16. Sen. Troad. 819.
Equorum domitrix Epidaurus. Virg. 3. Georg. 44.
DOMATOR, oris. [*δοματωρ*] Idem quod Domitor. Tibull. lib. 4. 1. 116.
 Te duce, non alias conversus terga domator.
DOMATIO, [*δοματος*] Actus ipse domandi & DOMITIO. Hoc apud
 Ascon. illud apud Plin. occurrere dicitur. [ubi?]
DOMABYLIS, e. [*δομαβυλς*] Qui domari potest. Hor. 4. Carm. 14. 41.
 Te Cantaber non ante domabilis
 Miratur. Ovid. 9. Met. 253.

DOMITURUS, Partic. [*δομιτωρ*] Virg. 4. Georg. 102.
Dulcia mella premes: nec tantum dulcia, quantum
Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. Claud. in
Gigant. 14.
O pubes domitura deos.
DOMITO, [*δομιτω*] are, frequent. ut, Boves domitare. Virg. 1.
Georg. 285.
Domitant in pulvere currus. Virg. 7. Æn. 163.
Elephantos in Africa domitant. Curt. 8. 9. 17.
Furores domitare. Sil. lib. 7.
Populos domitare. Sil. lib. 3. 101.
DOMITATIO, onis. f. in Gloss.
DOMITURA, æ. [*δομιτωρ*] Plin. lib. 8. cap. 45. Domitura boum in tri-
matu, postea fera, ante præmatura. Columel. lib. 6. cap. 2. Curandum
ne in domitura, bos calce, aut cornu quenquam contingat.
DOMEFIO, eri. pro Domari. Hinc,
DOMEFACTUS, a, um. Petron. cap. 99. Terra aratro domefacta
nitet.
DOMINUS, i. [*κύριος, δεσπότης, κοσμογός, αὐθέντης*] Dicitur quasi
Qui domi præest, & domi imperat. Et dicitur is proprie qui domui
præest, & qui domus imperium habet, cuique omnis familia paret.
Dominus dicitur cui servitur. Nonius. Ter. Eun. 3. 2. 33. Apparet ser-
vum hunc domini esse pauperis.
Dominus Jupiter. Ovid. — & domino solvere vota Jovi.
Dominus, Cui servitur, & cui populi subsunt. Martial. in Spe-
ctac. 2.
Deliciæ populi, quæ fuerant domini. A qua tamen appel-
latione boni principes sedulo abstinerunt. V. Sueton. Aug. cap.
53. Tertull. Apolog. 54. Tacit. 2. Ann. 87. 3. Lampr. Sev.
cap. 4. Primus ex Romanis Imp. Caligula usurpavit hoc nomi-
nis, ut Aurel. Victor observat de Cæs. cap. 3. Eusebius Domi-
tiano tribuit, V. Suet. in vit. C. 13. Barth. ad Claud. p. 472.
Rhod. ad Scribon. Larg. p. 12. Iq. & Spanheim. de Ufu Numism. diff.
12. p. 482. Iqq.
Dominus ac rex aratorum. Cic. 5. Verr. 71. Accipite nunc quid
imperarit, & dissimulate vos, si potestis, vos intelligere ipsum Præ-
torem, quod tota Sicilia perspexerit, redemptorem decumarum,
atque adeo aratorum dominum ac regem fuisse.
Astrorum dominus Sol. Sen. Troad. 5.
Canum domini. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Canum vero tam fida custo-
dia, tamque amans dominorum adulatio.
Comitiorum dominus. Cic. 2. Verr. Interea comitia nostra, quo-
rum iste se, ut cæterorum hoc anno comitiorum, dominum esse arbi-
trabatur, haberi cepta sunt.
Senatus, dominus publici consilij. Cic. 3. de Legib. 28.
Dominus epuli. Cic. in Vatin. 31. Quum ipse epuli dominus Q.
Appius ablatus esset, &c.
Regni dominus. Sen. Hippol. 5.
Regni tristis dominus. i. e. Pluto. Sen. Medea, 1.
Rerum domini. Virg. 1. Æn. 282.
Stygis dominus, Pluto. Sen. Oeth. 4.
Iustitia summi rectoris ac domini numen. Cic. 4. de Fin. 11.
In discordia dominorum, domus beata esse non potest. Cic. 1. de
Fin. 58.
Ancilla & dominus relativa. Cic. 2. de Orat. 276. Ut illud Naficæ,
qui quum ad Poetam Ennium venisset, eique ab ostio querenti En-
nium, ancilla dixisset, Domi non esse, Nafica sensit illam domini
jussu dixisse, & illum intus esse.
Dominus & imperans. Cic. de Univ. 19. Deus autem & ortu & virtu-
te antiquiorem genuit animum, eumque ut dominum atque impe-
rantem obedienti præfecit corpori.
Dominus & moderator. Cic. 2. de Legib. 15. Sit igitur hoc jam a
principio persuasum civibus, dominos esse omnium rerum ac mode-
ratores deos.
Victor & dominus. Cic. 6. Philipp. 12. Sed quis unquam tantis opibus,
tantis rebus gestis fuit, qui se Pop. Rom. victoris dominique omnium
gentium tutorem dicere auderet?
Dominus in suos. Cic. pro Rosc. Amer. 78. Ne tandiu quidem dominus
erit in suos, dum ex iis de patris morte queratur.
Dominus simpliciter appellatur in Jure civili is, Qui quoquo tempore
usu cœpit. l. si finita. §. Julian. D. de damn. infect.
Domini quoque appellatio ad eos extenditur, Qui rei alicujus proprie-
tatem habent, etiam si usufructus alienus sit. Abusive tamen & Fi-
liusfamil. & cæteri liberi, qui in potestate sunt, & usufructuarii do-
mini dicuntur. Hæc ex Ulpiano. Cic. pro Rosc. Amer. Amplissimæ
pecuniæ dominus. Virg. 3. Ecl. 16.
Quid domini facient audent cum talia fures? Apul. 9. Met.
p. 233. Ed. Elmenh. Quidam pauper, modicæ casulæ dominus.
Sunt etiam amantium verba Dominus & Domina, blanditiis apta.
Ovid. 8. Epist. 8.
Hæc tibi sub domino est Pyrrhe puella suo. Et iterum,
Nam furor in dominam temeraria brachia movit. Sunt &
conjugatorum inter se. Ovid. 3. Trist. 3. 23.
Nuntiet huc aliquis dominam venisse refurgam. Tibull. 1.
2. 7. Janua difficilis domini. i. e. Mariti, ut Scaliger exponit.
Ita Suidas in illa voce præconis mulierem Athenis in jus vocan-
tis Aspasia & Dominus ejus citatur; Dominum, Maritum expli-
cat. V. Petron. cap. 67. p. 336. Ovid. 3. Amor. 7. 11. Alia
exempla notat Marcell. ad Hor. 2. Carm. 12. V. Barth. ad Cal-
purn. p. 344. & ad Stat. Silv. p. 47. Rittersh. ad Salvian. p. 266.
Ieqq. Adde & Nonium 4. 25. Dominum Æneam in regna recepit.
Virg. 4. Æn. 214.
Dominus, Qui in potestate habet. Cic. 3. Tusc. 11. Qui ita sit af-
fectus, eum dominum esse rerum suarum vetant xii tabulæ. i. e.
Rerum administrationem habere.
Res Veneræ tanquam dominus agrestis & furiosus. Cic. de Senect.
47. Bene Sophocles quum ex eo quidam jam confecto ætate quære-
ret uterturne rebus Veneris, Dii meliora, inquit: Libenter vero
istinc tanquam a domino agresti & furioso profugi.
Acres domini. Lucret. lib. 5. 88. V. ACRES.

Bonus, assiduusque dominus. Cic. de Senect. 56. Sæpser enim
boni assiduique domini referta cella vinaria.
Brevis dominus. i. e. Qui non diu rerum potitur. Hor. 2. Carm.
14. 24.
Immites domini. Sen. Herc. fur. 7.
Justus dominus alicujus rei. V. JUSTUS.
Potens dominus. Virg. 6. Æn. 621.
Superbi domini. Virg. 12. Æn. 236.
Ignorare dominum nostrum. Cic. 4. Acad. 126. Ita cogimur dissen-
sione sapientum dominum nostrum ignorare.
Imponere dominum alicui. Cic. 13. Philipp. 17. Etiamne in nostros
liberos dominum & tyrannum imponebat?
Sui quemque juris & retinendi & dimittendi esse dominum. Cic. pro
Corn. Balb. 31.
Velle esse dominum in alicujus bonis. Cic. pro Domo sua, 107.
Una iusta illa rogatione sua vir bonus dominum se in meis bonis esse
voluisset.
Dominus, Qui gladiatores seu munus gladiatorium emerendi fa-
voris causa dabat populo. Cic. 2. Att. 19. Populi sensus maxime
in theatro & spectaculis perspectus est, nam gladiatoribus qua domi-
nus, qua advocati sibilis conficci.
Domini factionum, qui in factionibus aurigariis equorum vel, ut
aliis placet, agitatorum greges subministrabant. Sueton. Ner. cap. 22.
V. Torrent. & Beroald. ad loc.
Deum κατ' ἐξοχὴν appellari dominum. S. Litt. propria ratio est. Sed
& Ethnicorum Dii appellantur Domini. Ovid. Hor. 4. 12.
— in dominos jus habet ille deos. conf. Apul. Met. p.
192. Gruter. DVI. 1. DOMINO AESCVLAPIO.
DOMINA, æ. [*δυναστα, κυρία*] ut Cupiditas honoris, dura do-
mina. Cic. in Parad. 5. Domina rerum omnium virtutes. Virg.
3. Æn. 113.
Et victi currum dominae subire leones. h. e. Cybeles.
Herilis domina. Claud. 5. Paneg.
Una quædam virtus omnium domina & regina virtutum. Cic. 2.
Off. 28.
Inprimis Deæ dictæ sunt Dominae, ut Venus, Petron. cap. 85. Juno,
Virg. 3. Æn. 438. Iis, Gruter. LXXXIII. 2. Deinde iisdem
notionibus ac Dominus, gaudere solet. Nam uxores suas etiam ple-
bei Dominas vocabant. V. paulo ante in DOMINUS, Heinl. ad
Petron. cap. 66. p. 330. Spanheim. de Ufu & Præst. Num. diff. 12.
p. 487. Inprimis Heræ, Matronæ, Filiaquefam. hoc nomine auge-
bantur, & post annum 14. ætatis Dominarum nomen puellis Romanis
datum. Tiraq. notat ad Leg. 5. Connub. cap. 11. 12. Paul. Cyp. 2.
de jure Connub. 2. 8. Epict. Enchir. cap. 55. Notetur Dominus pro
Dominabus apud Curt. 3. 12. 8.
DOMINICUS, Adj. [*κυριακός*] Ad dominum pertinens. Sen. Epist.
47. Adjice obsonatores, quibus dominici palati subtilior notitia est.
Petron. cap. 31. Vinum dominicum: & cap. 28. Quisquis servus
sine dominico jussu foras exierit.
Dominica fides. Paul. in l. cum de lanionis. §. dum de villico. D.
de instruct. vel instrum. leg.
Dominicæ habitationes. Columel. lib. 9. cap. 1. Et Rationes Do-
minicæ pecuarias conficere. Varro 2. de R. R. cap. 10.
Pecunia dominica. Ulpian. in l. servus. D. de fidejussoribus, Si vero
extra causam peculii fidejusserit: quod ex pecunia dominica solverit,
æque vindicabitur: quod ex peculio, condici poterit.
Dominicæ res appellantur Res Cæsarum, tit. Ne rei dominic. vel
templ. C. Et sic Dominici coloni, in l. 7. C. ubi caus. fiscal. Im-
peratores enim Domini appellabantur, l. 3. D. de his quæ in te-
stam. delent. V. DOMINUS.
Sacro usu, quod ad Deum, Dominum emphatice dictum pertinet.
Sic Dominicus dies, Dominica cœna. Hinc
Dominicum, subst. pro Cœna dominica, seu Comunione eucharistiæ.
Cyprianus in tractatu de Eleemosyna, Locuples & dives dominicum
celebrare te credis, quæ corbanam omnino non respicis, quæ in
dominicum sine sacrificio venis, quæ partem de sacrificio, quod
pauper obtulit, sumis. Ex Erasmo in Cyprian. Item Tempora
Christianorum. D. Hilar. ad Constantin. extr. lib. Verentes igitur
illi populi judicium e Dominico ad palatium transeunt. V. Gloss.
Speelm. Du Fresne & Hicrolex. Macri.
DOMINICALIS, Idem. ut, Dominicales Curia. Jct. in Dig.
DOMINULUS, dimin. apud Scævolum juxta Noricum textum, in l.
uxorem. §. testamento. §. de leg. 3. D.
DOMINULA, æ. f. Salvian. l. 4. p. 309.
DOMINOR, [*κυριεύω, δεσπόζω, αὐθεντώ, ἀποικισθέν, κρατῶ, ἱπικρατῶ*]
ari. Imperium gerere, & præesse.
Florere & dominari. Cic. 1. de Orat. 30. Hæc una res in omni
libero populo, maximeque in pacatis tranquillisque civitatibus præ-
cipue semper floruit, semperque dominata est.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 126. Cleanthes qui quasi
majorum est gentium Stoicus, Zenonis auditor, solem dominari &
rerum potiri putat.
Dominari alicui regioni. Cic. pro Rabir. Posth. 126. Dominatus est
enim (inquit) Alexandria, imo vero in superbissimo dominatu fuit.
Victis dominabitur Argis. Virg. 1. Æn. 288.
Dominari in aliquem. Ovid. 1. Met. 77.
Sanctius his animal, mentisque capacius altæ
Deerat adhuc, & quod dominari in cætera posset. Cic.
de Senect. 37. Si usque ad extremum spiritum dominatur in
suos.
Dominari in re aliqua. Cic. 4. Fam. 12. Casus & natura in nobis do-
minatur. Virg. 2. Æn. 32.
— incensa Danaï dominantur in urbe. Cic. pro Quint.
94. Non usque eo tamen ut in capite fortunisque hominum hone-
stissimorum dominantur hi, qui, &c.
In affectibus dominari. Quintil. lib. 2. cap. 5. Potentia domina-
tur in civitate. Cic. pro Cæcin. 71. Denique nimia ista quæ do-
minatur in civitate potentia, in hoc solo genere quiescit. Ufus
dicendi in omni pacata & libera civitate dominatur. Cic. 2. de
Orat.

Orat. 33. Consilium dominatur in corpore. Lucret. lib. 3. 193. Fortuna in Repub. dominatur. Cic. 1. Q. frat. 13. Neque enim ejusmodi partes Reip. geris, in qua fortuna dominetur, sed in qua plurimum ratio possit & diligentia.

Dominari inter aliquos. Cæf. 2. Bell. Gall. 31. Ovid. 3. Amor. 6. 63.

Tu centum aut plures inter dominabere Nymphas.

Deus dominatur tota mente. Sen. Hippol. 2. Deum dicit amorem.

Dominor, aliquando passive capitur. Cic. 1. Off. 139. O domus antiqua, heu quam dispari dominare domino. Et Nigid. apud Priscian. 1. 8. p. 791. Ea natura est ut curari & dominari possit.

DOMINANS, Partic. [κυελεύων] Cic. 2. de Fin. 117. Maximas vero virtutes facere omnes necesse est voluptate dominante.

Fame dominante. Cic. pro Cluent. 67. Ut etiam bestiae fame dominante plerumque ad eum locum, ubi pastae aliquando sunt, revertantur.

Libidine dominante non est temperantiae locus. Cic. de Senect. 40.

Nullo dominante ruunt equi, i. e. Nullo regente eos. Sen. Hippol. 10.

Dominans ille in nobis deus. Cic. 1. Tusc. 74. Vetat enim dominans ille in nobis deus injussu hinc nos suo demigrare.

Nomina dominantia. Hor. in Arte Poet. 234.

DOMINANTIOR, compar. [κυελεύων κρείσσων] Lucret. lib. 3. 397.

Et magis est animus vitae claustra coercens,

Et dominantior ad vitam, quam vis animai.

DOMINATUS, a, um. Partic. Imperium habens. Virg. 2. Aen. 363.

Urbs antiqua ruit multos dominata per annos.

DOMINATUS, ūs. [κυεσθένς] Principatus. Cic. 4. de Fin. 58. Idem 4. Tusc. Dominatu regio Repub. liberata.

Dominatus & principatus. Cic. 11. Philipp. 36. Cassio vero sententia mea dominatum & principatum dicari. Ceterum Dominatus & Principatus differunt. Illud est Imperium despoticum: hoc cum libertate conjunctum. Plin. Paneg. 45. Scis ut sicut diversae naturae dominatio & principatus ita non aliis esse Principem gratiorem quam qui maxime Dominum graventur. Huc pertinet dictum Tiberii; Dominum se

Servorum, Imperatorem militum esse, ceterorum Principem. Ita, Dominatus & Servile imperium synonyma sunt Donato ad Ter. And.

1. 1. 9. [Nempe pro Dominatu Servitutem posuisse Terentium adnotat. Mallem diceret, Servitutem justam & clementem, pro Servitute sub justo & clementi domino.]

Potestas & dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 29. Itaque necesse est illud in quo sit totius naturae principatus, esse omnium optimum, omniumque rerum potestate dominatuque dignissimum.

Cupiditatis dominatus. Cic. in Parad. 5. Quid cum cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominus exortus ex conscientia peccatorum timor?

Domia, opes, majestas, dominatus. Cic. 5. Tusc.

Impotens dominatus. V. IMPOTENS.

Superbissimus dominatus. Cic. pro Rabir. Posth. 39.

Dominatu, in dativo dici Gellius ex Caesare author est: Sic enim ait, C. etiam Caesar, gravis author linguae Latinae in Anticato: Unius, inquit, arrogantiae, superbiaeque, dominatuque. Hæc ille lib. 4. cap. 16.

labere dominatum. Cic. in Parad. 5. Judex vero quantum habet dominatum!

Locari in dominatum. V. LOCUS.

Occupare dominatum. Cic. 5. Tusc. 57. Duodequadraginta annos tyrannus Syracusanorum fuit Dionysius, quum v. & xx. natus annos dominatum occupavisset.

Terrenorum commodorum omnis est in homine dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.

Jovo dominatu pulsum esse. Cic. pro Domo sua, 68.

Rudeli dominatu ab aliquo teneri urbs dicitur. Cic. 1. de Divin. 53. Quæ erat urbs in Thessalia, tum admodum nobilis, ab Alexandro autem tyranno crudeli dominatu tenebatur.

DOMINATOR, oris. m. [κυελεύων] ut, Dominator rerum deus. Cic. 2. de Nat. Deor. Plin. lib. 36. cap. 15.

reti sævus dominator, Neptunus. Sen. Hippol. 1159.

otens dominator. Sen. Herc. fur. 13.

DOMINATRIX, icis. f. [κυελεύουσα] Cic. 1. de Invent. 2. Cæca ac meraria dominatrix animi cupiditas.

ominatrix Creta freti. Sen. Hippol. 85.

DOMINATIO, ōnis. f. [κυελεύσις] Cic. 5. Verr. Qua impudentia putis eum in dominatione fuisse, qui in fuga tam improbus sit?

contactus dominationis. Tacit. Vit. Agric. 30. Oculos quoque a contactu dominationis involatos habebamus.

upidines dominationis. Tacit. 16. Ann. 26. Quæ cunctis malis dominationis cupidinibus flagrans, &c.

inturnitas victoriae & dominationis. Cic. 8. Att. 21.

agitia dominationis. Tacit. 14. Ann. 11. Cuncta ejus dominationis lagitia in matrem transtulit.

es dominationis. Tacit. 4. Ann. 7. Et consiliis ejusdem ad spem dominationis uteretur.

iena dominatio. Tacit. Vit. Agric. 32.

udelis, superba, ignominiosa, flagitiosa dominatio. Cic. 3. Philipp. 4. Nemo est tam stultus, qui non intelligat, si dormierimus hoc

empore, non modo crudelem, superbamque dominationem nobis, sed ignominiosam etiam & flagitiosam esse ferendam.

rma & moderata dominatio. Cic. 2. de Invent. 163.

ipotentissima dominatio. Liv. lib. 4. Decad. 4. Si audire juvat vera dominationis impotentissimæ crimina.

efanda dominatio. Vellej. 2. 60. 4.

mia atque aspera dominatio. Pompon. in. l. 2. §. & quum placuisset.

ipisci dominationes. Tacit. 6. Ann. 45. Dum adipisceremur dominationes multa charitate.

ptare dominationem. Tacit. 4. Ann. 1. Quo facinore dominationem captaverit, expediā.

mparare sibi novam dominationem. Cic. 1. de Lege Agr. 19.

mprobare dominationem. Liv. lib. 4. Decad. 4. Et ipsum velut comobata dominatione firmiorem futurum, &c.

ncupivit sibi dominationem. Tacit. 4. Hist. 73.

fiditus dominationibus. Tacit. 13. Ann. 1. Segnis & dominationis aliis fastiditus.

Vol. II.

Habere dominationem in aliquem. Author ad Heren. lib. 4. Non sunt omnia committenda fortunæ, ne magnam nimis in nos habeat dominationem.

Quærere dominationem. Cic. 8. Att. 11.

Dominationem dici observavi, quum filius Familiæ jus patriæ potestatis exit, sui que domini & juris, paterque familiæ efficitur. Id quia rarum est, idoneum censui quod hic infererem. Festus, Regalia exta appellantur, quæ potentibus inperatum honorem pollicentur: privatis & humilioribus hereditates: filiofamiliæ dominationem. Ex Turnebo.

DOMINIUM, [δουμνιον] Imperium & principatus. Varro 2. de R. R. cap. 6. In mercando item (ut cætera pecudes) emptionibus, traditionibus, dominium mutant. Suet. in Tiber. cap. 59. ubi tamen ex MSS. Impatientibus remediorum, pro, Romæ domini in Codd. corr.

Dominium, jurisconsultis jus est de re corporali perfecte (quod salva legum prohibitione fiat) disponendi. Alciatus in l. traditionibus. C. de pactis. Dividitur autem dominium in directum & utile, l. j. §. fin. si ager vectig. Item in proprietatem & usufructum, l. qui usufruct. D. de verb. oblig. Sed & alias in jure inveniri domini species indicat Alciat. in Parerg. quem vide.

Dominium a Possessione differt. Dominium jus illud significat, quo rem facimus nostram, nobisque propriam: Possessio, in detentione & occupatione rei spectatur. Illud in jure, quod habemus de ipsa libere disponendi, positum est: hæc in usu rei, & detentione magis veratur: ipsa quidem dominio prior & antiquior, si rerum originem aspicias, sed juris ordine, autoritateque posterior. Ex Connano, lib. 3. cap. 3.

Domina, Convivia hilariora sic dicta a Domino convivii exhibitore. V. Varr. & alios apud Gell. 2. 24. & Nonium 4. 125.

DOMNUS & DOMNA, per sync. in Commodiani Instru. 59. 1.

DOMNULUS & DOMNULA, dimin. V. Sidon. Epist. 15. 38. & Salvian. Epist. 4.

DOMNADIUS, i. m. pro Dominædius, i. e. Dominus ædis. Gloss. Lat. Gr. Domnædius. Coenacularius, *καταλύματιον*. Hinc vocem autori Rhetoricæ ad Heren. restituit Salmaf. de jure Attico p. 73. Paulinus Nolanus Epist. 1. &c. S. Felicem sæpe vocat Domnædius.

DOMUNCULA, æ. f. Parva domus. Symmach. 5. 66. Apul. 4. Miles. p. 146. Vitruv. 8. 10. Ulp. Dig. l. 47. t. 12. l. 3. §. 11.

DOMUSCULA Idem Apul. 4. Miles. p. 154. Mecum primis ab annis nutritus & adultus individuo contubernio domusculæ, imo vero cubi- culi torique sanctæ caritatis affectione mutuo mihi pignorat.

DOMUTIO, ōnis. f. Idem ac Domuitio, apud Nonium 2. 209. ex Pacuv. & Lucil.

D O N

DONABILIS, e. Plaut. Rud. 3. 1. 40. Infortunio hominem prædicas donabilem. Ambros. Serm. 59. Tertull. de Pudic. cap. 22.

DONACESA, [Δονακισσα] Phthoridis mons, cujus meminit Plinius l. 4. cap. 8.

DONARIA, DONATIVUM. V. DONUM.

DONATUS, Cognomen virile Romanum. Notus Ælius Donatus V. C. Grammaticus doctissimus, qui fuit divi Hieronymi præceptor, orator Romanus, cujus extant in Terent. Commentaria.

Alius ab hoc, & junior eo Ti. Claudius Donatus, cujus commentarii in Virgil. leguntur, & alia.

De Donato Episc. Carthag. & denominatis ab eo Donatistis V. Scriptores Hist. Eccles. & Patres.

DONAX, [δοναξ] Calamus crassiore ligno, & tenui foramine, quem totum fungosa replet medulla, fruticosissimus, & non nisi in aquaticis natus, sagittariis aptissimus, longissima habet internodia; & dum calefactus est, facile flectitur. Ex Plinio lib. 16. cap. 36.

Est item Donax, Piscis genus, cujus meminit Plin. lib. 32. cap. ult.

DONEC, Adv. [ὥς, ὥφρα, ἕως, ἕως, ἕως] i. e. Quoad, vel Quousque. Cic. 5. Fam. 12. Ad prooperationem meam quiddam interest non te expectare donec ad locum venias. Plaut. Amph. 2. 1. 50. Neque ita di me ament, credebam primo mihi met Sofiæ, donec Sesiæ ille egomet fecit sibi uti crederem.

Usque donec. Plaut. Mil. 2. 2. 114. Ter. Adel. 4. 6. 6. Certum obfidere est usque, donec redierit.

Usque adeo donec. Plaut. Cistell. 2. 3. 40. Ter. And. 4. 1. 37. Nunquam destitit orare usque adeo, donec perpulit.

Donec effecero, sive perfecero. Ter. Phorm. 4. 1. 24. Virg. 1. Aen. 274. — donec regina sacerdos

Marte gravis geminam partu dabit Iliæ prolem

Donec perventum est ad hæc tempora. Liv. Virg. 6. Ecl. 85.

Cogere donec oves stabulis, numerumque referre Jussit.

Donec, pro Quandiu. Ovid. Donec eram Iospes. Idem 1. Trist. 8. 5.

Donec eris felix, multos numerabis amicos. Liv. 4. 60.

Nemo, donec quicquam virium superesset, corpori aut sanguini suo parceret.

DONICUM, [δώνικον] Idem significat quod Donec, Quandiu, vel Quoad. Plaut. Capt. 2. 2. 89. Ego me amitti, donicum ille huc redierit. Idem Trucul. 2. 7. 57. Cato cap. 149. Donicum pecuniam satisfecerit, aut delegarit, pecus & familia quæ illic erit, pignori sunt. Corn. Nep. 22. 1. 4. Donicum aut certe vicissent, aut victi manum dedissent.

V. Sosp. Charif. 2. p. 178. & Gifan. Ind. Lucret.

DONO, as. V. DONUM.

DONUM, i. [δῶρον, δῶμα] Plin. lib. 35. cap. 10. Græci enim (ait) antiqui doron palmum vocabant: & ideo dora munera, quia manu darentur. Ter. Eun. 5. 9. 27. Quodvis donum & præmium a me optato, id optatum feres. Ubi Donatus, Donum, præmium est: & munus præmium: sed donum, præmium diis datur: munus, præmium hominibus. Nam separatim, donum deorum est, præmium virorum est fortium, munus hominum. & donum munusque tam ante factum quam post factum datur: præmium, non nisi post factum est. Donum, voluntarium: præmium debetur. Alii ergo *ἀντιδότην* pronuntiant: primo donum: & sic præmium, quasi unam partem orationis.

Donum est divinum rationis & consilii. Cic. 3. de Nat. Deor. 75.

Mufarum dona. Hor. 2. Epist. 1. 243.

Donum atque munus. Cic. pro Arch. 18. Quare suo jure noster ille Ennius sanctos appellat poetas: quod quasi deorum aliquo dono atque munere

munere commendati nobis esse videantur. Idem pro Cluent. 66.
 Tantum donis datis muneribusque perfecerat, ut, &c.
 Agreste donum. Sil. lib. 13.
 Amplissima imperatorum dona. V. **AMPLUS**.
 Breve donum exigui temporis. Sen. Hippol. 6.
 Cerealia dona, i. e. Panis. Sil. lib. 7. 183.
 Ditia dona. Stat. 10. Theb. 338.
 Dulcia dona. Claud. 82. 1.
 Exitiale donum. Virg. 2. Æn. 31.
 Feralia dona. Ovid. 9. Met. 213.
 Grandia dona. Ovid. 3. Epist. 30.
 Gravia dona auro. Virg. 3. Æn. 464.
 Jugalia dona. Ovid. 3. Met. 309. — donisque jugalibus arsit.
 Lenæa dona, Vinum. Stat. 4. Sylv. 6.
 Leviora dona. Ovid. 13. Met. 702.
 Militaria. Suet. Aug. cap. 25. Tacit. 2. Ann. 9. 4. Cic. pro Muren.
 Nuptialia dona. Cic. pro Cluent. 28. V. **NUBO**.
 Prælargata dona. Claud. de Sext. Conf. Hon. 73.
 Pretiosa dona. Sen. Med. 10.
 Prodigia dona. Stat. 2. Sylv. 1. 157.
 Regale donum interverfum. V. **INTERVERTO**.
 Regia dona. Virg. 1. Æn. 696.
 Rustica dona. Ovid. 2. de Arte Am. 264.
 Suspecta dona. Virg. 2. Æn. 36.
 Tristia dona. Virg. 3. Æn. 301.
 Uberiora dona. Ovid. 17. Epist. 222.
 Venerabile donum. Virg. 6. Æn. 409.
 Vile donum. Claud. de Laud. Seren. 29. 3.
 Votiva dona. Sen. Hippol. 2.
 Abnuere dona. Sen. Thyest. 6.
 Abstinere dono & pactione. V. **ABSTINEO**.
 Accedent tibi a me dona. V. **ACCEDO**.
 Accumulare donis aliquem. Virg. 6. Æn. V. **ACCUMULO**.
 Addere dono. V. **ADDO**.
 Adolere altaria donis. Lucret. lib. 4. 1231.
 Afferre Reip. donum. Cic. 1. Philipp. 32. Non intermittebas quasi donum aliquod quotidie afferre Reip.
 Celebrari honore & donis. Virg. 8. Æn. 268. Proprium est decorum.
 Colere templa donis votivis. Sen. Hippol. 2.
 Conferre dona. V. **CONFERO**.
 Congesta dona undique. Sil. lib. 13.
 Corruptentia sensus dona. Claud. de Tert. Conf. Hon. 188.
 Deamata dona. V. **DEAMO**.
 Dare dona & munera. Cic. pro Cluent. 66. Tantum donis datis muneribusque perfecerat, ut, &c.
 Dare dono & Dona. Ter. Eun. 4. 6. 10. Hanc tibi dono do. Ibid. 1. 2. 55. Nam solus dona dat?
 Empta pax donis. Lucan. lib. 10.
 Exigere dona. Stat. 10. Theb. 338.
 Expectata dona laborum. Valer. 7. Argon. 417.
 Infecta dona facere. V. **INFECTUS**.
 Illitum veneno donum. V. **ILLINO**.
 Ornari donis honestis. Hor. 2. Epist. 2. 32.
 Peragere dona, Donare quod promiseras. Virg. 5. Æn. 362.
 Post ubi confecti cursus, & dona peregit. V. **PERAGO**.
 Rependere dona alicui. Stat. 9. Theb. 659.
 Sacrata dona templorum. Valer. 7. Argon. 48.
 Superare aliquem supplicibus donis. Virg. 3. Æn. 419.
 Junoni cane vota libens, dominamque potentem
 Supplicibus supera donis.
 Tribuere dona alicui. Ovid. 9. Met. 403.
 Donum honorarium, i. e. Quod datur patrono: ab Honore dictum, quod hujusmodi muneribus clientes patronos suos soleant honorare. Neque enim ut hodie, ita olim patroni mercede conducti clientum negotia suscipiebant, quod illo tempore ignominiosissimum putabatur. Grati tamen clientis erat, acceptum a patrono beneficium munusculo aliquo remetiri, quod illi donum honorarium vocabant. Budæus. V. **HONORARIUM**.
 Donum & Munus, ait Ulpianus, sic differunt, ut genus & species. Nam genus esse donum Labeo, a donando dictum: munus speciem. Nam munus esse donum cum causa, ut puta, natalitium, nuptialitium, l. 194. D. de verb. oblig.
DONO, [*δωκεναι, χαρίζομαι*] are. Munus dare. Plaut. Aulul.
 Ab eo donatur auro, uxore, & filio.
 Inferi quidem & donari ab arte non possunt omnia; sunt enim illa dona naturæ. Cic. 1. de Orat. 114.
 Dono tibi hanc rem. Cæf. 7. Bell. Gall. 11. Prædam militibus donat.
 Dono te hac re, Dono te munere. Cic. pro Arch. 5. Itaque si civis Romanus Archias legibus non esset; ut ab aliquo Imperatore civitate donaretur, perficere non potuit? Suet. Aug. cap. 51. Et ne enumerem quot & quos diversarum partium venia & incolumitate donatos. Corn. Nep. Attic. C. 2. extr. Auxit hoc beneficium alia quoque liberalitate: nam universos frumento donavit.
 Donare alicui multa large & effuse, h. e. Honorifice præmiari. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Non pauca suis adjutoribus large effuseque donabat.
 Circumspectius donare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 14. Hoc enim ipsum fecuti sunt qui nullam legem huic constituerunt, ut circumspectius donaremus, circumspectius eligeremus eos in quos merita conferuntur.
 Donare aliquem æternitate. Plin. lib. 2. cap. 7.
 Auro donari. Propert. lib. 3. 23. 21.
 Corona donari. Cic. 5. Fam. 12. 3. Verr. 183. de Opt. Gen. Orat. 19.
 Donare aliquem dono. Plaut. Stich. 5. 2. 8. Sic, Donare aliquem præmiis, apud Cic. pro Rosc. Amer. 23. Et Donare militem donis, apud Liv. 4. Bell. Pun.
 Culpa gravis precibus donatur. Ovid. 2. de Ponto, 7. 51.
 Fugam donare alicui. Sil. lib. 15. — & quot funera Pœnis
 Donarunt pravi suffragia tristia campi!
 Gaudiis donare aliquem. Plaut. Aul. 5. 1. 1.
 Immortalitatem alicui donare. Cic. in Pison. 7. Mihi pop. Rom. uni-

versus illa in concione non unius diei gratulationem, sed æternitatem immortalitatemque donavit.
 Mentem utinam tibi istam dii immortales donarent. Cic. 1. in Catil. 22.
 Munere aliquem donare. Virg. 5. Æn. 282.
 Sergeffum Æneas promisso munere donat. Ovid. 2. de Arte Am. 261.
 Nec dominam jubeo pretioso munere dones. Virg. 5. Æn. 361.
 Hoc juvenem egregium præstanti munere donat.
 Munera donare alicui. Cic. 5. Tusc. 90.
 Nomine donare. Lucret. lib. 1. 95.
 Quod patrio princeps donarat nomine regem.
 Puellam juveni donare. Catul. 60. 23.
 Salute donare aliquem. Tibul. lib. 3. 1. 21.
 Sed primum nympham larga donate salute.
 Vacatione donare. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
 Dono te ob istuc dictum ut expers sis metu. Plaut. Afin. 1. 1. 31.
 Honoribus donandus infans. Stat. 5. Theb. 741.
 Lauream donandus Apollinari. Hor. 4. Carm. 2. 9.
 Donate dicimus pro Condona. i. e. Ignoscere. Sen. lib. 5. Controv.
 Multa donanda ingenis puto: sed donanda vitia non portenta sunt.
 Inde Justin. 32. 2. 5. Donare filio patrem. i. e. Ignoscere patri propter filium. Suet. Aug. cap. 5.
 Donare est etiam remittere aliquid in gratiam alterius. Cic. 5. Fam. 4.
 Tuas inimicitias ut Reip. donares. V. Gron. Observ. 3. 23. Burm. ad Quintil. Decl. 1. 9. p. 22. & Drakenb. ad Sil. 15. 603.
 Interdum significat Remittere laborem, &c. Sil. 1. 487.
 Pyrenen Alpesque tibi mea dextera donat. V. Drakenb. ad loc.
DONATUS, Partic. [*δωδωμένος, δωδωτός*] Cui aliquid dono datum est. Virg. 5. Æn. 305.
 Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.
 Æs alienum alicui ab aliquo donatum. Cic. Brut. 6. Neque Dyrrhachii inficiantur, sed sibi donatum æs alienum a Cæsare dicunt.
 Homo quasi divino munere donatus Reip. Cic. de Arusp. Resp. 6.
 Donati incolæ Latio. Plin. lib. 3. cap. 20.
 Toro aliquo donata virgo. Claud. Epithal. Pallad. & Celer. 51.
 Promisso donata est munere pubes. Sil. lib. 16.
 Divinitus æterna donata salute. Lucret. lib. 5. 1214.
DONATIO, onis. f. [*δωρεῖς*] Donationem proprie dici existimat Ulpianus, quum quis ea mente dat, ut statim velit accipientis fieri, nullo casu ad se reverti; & propter nullam aliam causam facit, quam liberalitatem & munificentiam exerceat: quod si sub conditione fit non est donatio. Cic. in Orat. 19. Ut corona aurea donaretur, ea quoque donatio fieret in theatro, populo convocato.
 Bonorum donatio. Cic. 4. Philipp. 9. Quos non bonorum donatio non agrorum assignatio, non illa infinita Pompeji hasta satiavit.
 Donatio, pro Immodica & vitiosa largitione. Cic. pro Rosc. Amer. 2.
 Rapinæ, furta, donationes. Idem 3. Verr. 185. Quæ tua donatio singulari impudentia prædita.
 Donatio mortis causa, est, quum Quis habere se mavult, quam eum cui donat: magisque eum, cui donat, quam hæredem suum, l. D. de donat.
 Donatio honoris causa, est, Quam uxor marito ad honorem ac dignitatem aliquam consequendam facit. Cujus l. 42. D. de donat. in vir. Nuper ex indulgentia principis Antonini recepta est alia causa donationis, quam dicimus Honoris causa, ut ecce, si uxor viro l. clavi petendi gratia, donet, vel ut equestris ordinis fiat, vel dorum gratia.
 Donatio propter nuptias dicitur, Quæ tum ante, tum post contractas nuptias a viro in mulierem confertur: ait Imper. §. 3. de donat. & 20. C. de donat. ante nupt.
DONATOR, ōris. m. Hieron. ad Ctesiph. cap. 3. Semper largitus semperque donator Deus est. adde Sen. Hippol. 1212. & Symmach. 10. Epist. 8.
DONATRIX, icis. f. Prudent. Hippol. passione v. 171.
DONARIUM, ii. n. [*δωρεῖον, δωρητήριον*] Donum est, non locus ubi ponitur donum, inquit Valla lib. 1. Contrarium tamen dicit Servius Perottus, Donaria, ipsa dona, quæ diis offeruntur, & sacras munus atque aras ornant. Macrobius. Ornamenta vero sunt clypei, coronæ & hujusmodi donaria. Justin. Imp. Instit. §. 8. de rer. di. Donaria sunt ea quæ ad ministeria Dei dedicata sunt. V. Thomam librum de hoc ipso argumento.
 Contingere manibus donaria. Ovid. 3. Fast. 335.
 Et sua placandis nectunt donaria divis. Coripp. 4. n. 11.
 Donaria, abusive ipsa Tempia in quibus donaria offeruntur. Virg. Georg. 533. — ductos alta ad donaria currus. Gell. lib. 1. cap. 10. Ubi reponi solent signa vetera, quæ ex eo templo collata essent, & alia quædam religiose donariis consecrata. Apul. 2. Flor. Ibi donarium dæ perquam opulentum, plurima auri & argenti rariorum in lancibus, speculis, poculis & hujusmodi utensilibus. Difficile est utram notionem secutus sit Lucan. lib. 9. 517.
 Non illic Libycæ posuerunt ditia gentes
 Tempia nec Eois splendent donaria gemmis. Vet. Gloss. l. naria; δωρεῖον, ναοί, πρεσβύτης, ἱερὸν ἀναθήματα.
DONATARIUS, Cui quid dono datur, præfenti vel absenti. l. etiam l. absenti. D. de donat. l. nec ambigi. C. eod. tit.
DONATIVUS, Adj. Qui donare potest. Paulus, Si duobus debitor mortis causa donativus creditor, uni acceptum tulit, & conluerit: eligere potest utri condicet. §. pen. l. Senatus censuit. D. de mort. caus. donat. Haloander hanc vocem non agnoscit, sed pro Donaturus reposuit.
DONATIVUM, i. n. [*δωδωτός*] Munus quod a principe vel imperatore donatur militibus: ut ob victoriam, aut adoptionem Cæsaris, & auspiciis imperii. Dabatur & per ambitionem, captandi gratia. Suet. Domit. cap. 2. Patre defuncto, diu cunctatus, an duplum donativum militi offerret. Idem in Neron. cap. 7. Populo congiarium, militi donativum proposuit. Observes Congiaria populo, Donativa militi: confundit quidem Curtius: distinctionem observant alii. Tacit. 12. A. 41. 3. Additum nomine ejus Donativum militi, congiarium plebi. Plin. Paneg. cap. 35. Datum congiarium populo & datum totum, cum nativi partem milites accepissent.

Pronuntiare donativum. Sueton. in Calig. cap. 45. Pronuntiatque militi donativo, centenis viritum denariis, quasi omne exemplum liberalitatis supergressus: Abite (inquit) laeti, abite locupletes.

DONATICUS, a, um. Adj. Donaticæ coronæ, [δωρητικοὶ στέφανοι] Quibus victores in ludis donabantur: quæ postea magnificentiæ causâ institutæ sunt super modum aptatarum capitibus, quali amplitudine sunt quum lares ornantur. Festus. Ubi Scalig. V.

DONOSUS, a, um. Liberalis. Plaut. Epid. 2. 3. 14. & Truc. 1. 1. 64. Alii Damnosus legunt. Quibusdam placere video Danosus quasi a Dano. V. Taubm. ad Truc. 1. 2. 44.

DONIFER & DONIFERUS, a, um. Idem apud Augustin.

DONIFICO, arc. Hygin. fab. 112. Ajax cum Heclore donificantes discessere. V. Muncker.

DONUS, i. [δῶν] Ponderis genus quoddam est, libram unam & duodecim uncias continens. Sic Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 6.

DONUSA, [Δώνω] Insula Cycladarum una, cujus meminit Virg. 3. Æn. 125. — viridemque Donyfam.

D O R

DORA, [Δόρα] Fons inclytus Arabiæ, non procul a Daulote alio quoque fonte, de quo vide Plin. lib. 6. cap. 28.

DORACE, [Δόραξ] Insulæ nomen in sinu Persico, cui Mazena quidam præfuit, a quo Mithropastes Satrapa, Darium fugiens hospitio acceptus est, navigationis ducem postea sese illi præbens, quo in patriam, quod quærebat, remearet. Ex Strab. lib. 16.

DORCAS, adis. f. [δωρίς] Latine Dama dicitur. Martial. lib. 13. 88. Delicium parvo donabis dorcada nato. Plin. lib. 28. cap. 8. Dorcadis pelle collo suspensa.

DORCÆDES, um. f. Insulæ sunt maris Æthiopici quas Gorgones habitasse feruntur.

DORCATION, i. n. Herba eadem quæ Dracontea vel Dictamnus. Apul. de Herb. cap. 14. & 62.

DORCIDION, i. n. Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

DORDRACUM, i. n. Urbs Hollandiæ. *Dordrecht*. V. Rutgerf. V. L. 3. 13.

DORELLA, **DRODA**, sive **DRODELLA**, Semen est aurei coloris, quod plerique legitimum referre Myagrum falso existimant. Siquidem foliis rubiam non æmulari, sed sylvestrem erucam, ut quæ laciniata spectentur: nec semen profert fœnogræco simile, sed papaveris modo exile. Author Marthiol. ad Dioscor. lib. 4.

DORICUS, V. **DORIS**.

DORIDES, [δωρίδης] ut ex Ælio Dionysio refert Cælius, Mensæ quædam coquinariæ sunt: sic dictæ ἀπὸ τῆς Δέρας, quod signat polire: unde etiam inficitur *δεν*, quo nunc hasta significatur, nunc simpliciter omne lignum. V. Rhodig. lib. 8. cap. 15. extr.

DORII, & **DORIENSES**, sive **DORES**, [Δωριεῖς] V. infra **DORIS**. Sunt & ejusdem nominis Populi in Asia; Caribus vicini ad Carpathium mare, a superioribus oriundi, quorum frequens est mentio apud Herodot. lib. 1.

DORILÆI, vel potius **DORYLÆI**, [Δωρυλαῖοι] Phrygiæ populi, in conventu qui a Synnada accipit nomen, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 29.

DORION, [Δόριον] Oppidum est Messeniæ, juxta quod Thamyra citharædus Musas ad cantus certamen provocavit. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucan. lib. 6. 353. — Pteolosque & Dorion ira
Nobile Pieridum. Al. Flebile.

Est & ejusdem nominis Oppidum in Magnesia, apud eundem lib. 4. cap. 10.

Tertium item in Ionia, minoris Asiæ regione, apud eundem lib. 5. cap. 29.

DORIS, idis. f. [Δωρίς] Regio est Græciæ juxta Maliacum sinum, cujus a tergo mons est OËta, a qua Dorii sive Dorienfes, sive Dores appellati. Ab his etiam Dorica lingua. Cic. pro Flacc. 64. Ubi Græv. V. Doris item urbis ejus regionis. Dorios Plato l. 3. de LL. appellatos existimat a Dorico quodam, a quo exules restituti sunt, quum prius Achi-vi nominarentur. Servius vero a Doro Neptuni filio nominatos affirmat. Sunt etiam qui a Doride Nympha Oceani & Tethys filia nomen putent sumpsisse: quam Nereo fratri uxorem dedit, & ex qua magnus nympha- rum numerus procreatus est. Quæ quoniam maris dea est, aliquando pro mari a poetis usurpatur.

Amara Doris. Virg. 10. Ecl. 5.

Doris amara suam non intermisceat undam.

Cœrula Doris. Ovid. 13. Met. 742.

Formosa Doris. Propert. lib. 1. 17. 25.

Glaucia Doris. Stat. 4. Sylv. 2. 28.

Spumosa Doridos antra vitrea. Stat. 3. Sylv. 2. 16.

Doris Locrensis, uxor Dionysii Syracusani. Cic. 5. Tusc.

DORICUS, Adj. [Δωρικὸς] ut, Dorica castra. Virg. 2. Æn. 27. Genus Doricum. Sen. Agamem. 6.

Nox Doricum. Val. Flacc. 2. Argon. 573.

DORIS, Nympha. V. supra in **DORIS**, Regio.

DORIS, idis. Herba est anchusæ similis, lanuginosior tamen, & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum: & in hoc ab anchusa distinguitur. Hæc Plin. lib. 22. cap. 20.

DORISCUM, [Δωρισκόν] Promontorium in Attica, a Pyræo XLII. M. pass. distans, tradente Plin. lib. 4. cap. 7.

DORISCI, [Δωρίσκοι] Arianae regionis populi, de quibus Plin. lib. 6. cap. 23.

DORISCUS, [Δωρίσκος] Thraciæ locus est. Plin. lib. 4. cap. 11. Doriscus cxx. millium hominum capax, ita Xerxes ibi dinumeravit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adsimilis, quo conferto quantum militum esset dignosci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non suppetebat. Id quod pluribus. lib. 7. Herodot. persequitur.

DORIUS, [Δωρίος] Fluvius Hispaniæ, qui Lusitaniam a Gallecia separat. Ptolem. Hunc Plin. appellat Turium. V. **TURIUS**.

DORIUS, Adj. [Δωρίος] Idem quod Doricus, ut Carmen Dorium. Hor. Vol. II.

Epod. 9. Ubi Schol. V. & Elmenh. in Indice in Apul.

Erat autem Dorium, Cantilena ad virtutem incitans. Unde proverbium, A Dorio ad Phrygium. V. Erasim. in Chiliad. Mart. Capel. l. 9. p. 317. & Apul. 1. Florid.

DORIXANUM, i. n. Flumen Indiæ aurum vehens. Curt. 8. 9. 18. Propert. 4. 5. 21.

Si te Eoa, Dorixanum, juvat aurea ripa. Turneb. & Brœkh. placet Doroxanum.

DORMIO, ivi, itum, [εἰδω, καθεύδω, κοιμῶμαι, δωρῶνα, ὑπνίω] ire. Cic. 2. de Divin. 119. Contrahi autem animum Zeno & quasi labi putat, atque concidere, & ipsum esse dormire. Plaut. Trin. 3. 2. 100. Dormibo placide in tabernaculo. Hic est futurum antiquum, quod & apud Catonem legitur, cap. 5. Et valebit rectius, & dormibit libentius.

Dormire sine omni cura. Plaut. Trin. 3. 1. 20.

Altum dormire. Juven. 1. Sat. 17.

Ex lassitudine arctius dormire. Cic. 2. de Invent. 14. Arcte & graviter. Idem 1. de Divin. 59.

Exiguum dormire. Plin. lib. 10. cap. ult.

Dormire in dexteram aurem, fiducia alterius, est Securus & incurium esse. Plin. Epist. penult. lib. 4.

Dormire otiose in utramvis aurem, est Animo otioso, securo, vacuoque esse. Ter. Heaut. 2. 3. 101. Ademptum tibi jam faxis omnem metum, in aurem utramvis otiose ut dormias.

Viduo cubili dormire. Ovid. 2. Amor. 10. 17.

In medios dormire dies. Hor. 1. Epist. 2. 30.

Dormit ad horam tertiam. Cic. 10. Att. 15. Puella ejus mane primum dormit ad horas tres.

Ad lucem dormire. V. AD præpositionem.

In lucem dormire. Hor. 1. Epist. 19. 34.

Dormire totum mane. V. MANE.

Tam multum dormiens. Cic. 2. de Divin. 140. Nec tam multum dormiens ullo somno sum admonitus tantis præsertim de rebus.

Noctes longas dormire. Hor. 1. Carm. 25. 7.

Nox est perpetua una dormienda. Catul. 5. 6. [Forte, Perpetuo.

In utramvis dormire oculum. Plaut. Pseud. 1. 1. 121. Sensum habet eundem cum eo, Dormire in utramvis aurem.

Non dormire alicui, dicitur is qui non infervit ei, neque per omnia gerit morem. Cic. 7. Fam. 25. Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: Sic ego, Non omnibus, mi Galle, servio. Plutarchus in libro cui titulum fecit *εἰσπικρ*, fabulam super hac re non illepidam narrat. Quum Galba quispiam (aliis Cabbas, aliis Calbas vocatur) convivio Mæcenatem exceperisset, sentiretque jam e nutibus hominem inflammatum in uxorem suam, sensum demisit caput, perinde quasi dormiret. At quum interea famulus quispiam ad mensam accedens, vinum clam tolleret, ibi jam vigil & oculatus: Infelix, inquit, an nesciebas me soli Mæcenati dormire? V. Erasim. in Proverb. Non omnibus dormio. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 16. V. etiam **PARARENCHO**.

Dormit Sol. Plaut. Amph. 1. 1. 126.

Proficisci ad dormiendum. Cic. 2. de Divin. 122.

Ire dormitum. Hor. 1. Serm. 6. 119.

Item Otiosum, quietum esse. Martial. lib. 10. 62. Plaut. Afin. 2. 4. 24. Dum reperiri qui quærentem argentum in fœnus, hic vos dormitis interea domi. Ter. Heaut. 4. 4. 8. Dormiunt, pol ego istos commovebo.

DORMIENS, Partic. [εἰδων] Qui dormit. Significat etiam Cessantem sive Cessatorem. Ter. Adel. 4. 5. 59.

Quid? credebas dormienti hæc tibi confecturos deos?

Dormientes, pro Cessatoribus, incuriis, & negligentius sua agentibus. Hinc vulgatum illud, Vigilanti & non dormienti jus civile scriptum est. l. pupillus. in fin. D. quæ in fraud. credit. Vigilantes autem accipimus, qui suarum rerum satagunt.

DORMITIO, ōnis. Varro Sexag. O stulta nostri pectoris dormitio vigilabilis. Et alio loco idem, Quid mihi cum somno, si dormitio tollitur? Nonius 2. 39. Utuntur hac voce passim Patres, & sapissime de Morte intelligunt. Usque ad diem dormitionis suæ. Hieron. Epitaph. Paul. cap. 7. V. Callimach. Epig. 14.

DORMITO, [εὑπνίω] are. Leviter dormio. Cic. 2. Att. 16. Crenato mihi & jam dormitanti pridie Calend. Maias epistola illa est reddita. Hor. in Arte Poet.

— quandoque bonus dormitat Homerus. h. e. Negligenter scribit. Quandoque errat bonus poeta. Acron.

Dormitandum tibi non est: h. e. Non cessandum, non negligenter curandum & agendum. Plaut. Epid. 1. 2. 59.

Ofcians & dormitans sapientia. Cic. 2. de Orat. 144.

Dormitare videtur pro Dormire accipi. Cic. 1. de Divin. 59. Ad lucem denique arcte & graviter dormire cœpisse. [Nisi legendum Dormire. H. St.

DORMISCO, [νυθίζω] ere. Idem quod Dormire. Plaut. Curc. 2. 3. 81. Caput deponit: quum dormiscit, ei subduco annulum. Sed pro Quum dormiscit, Condormiscit alii, quod fatius.

DORMITOR, ōris. m. Martial. lib. 10. 4.

Quid tibi dormitor proderit Endymion?

DORMITATIO, ōnis. f. Apul.

DORMITATOR, ōris. m. [εὑπνίω] Qui solet dormire, & omnia negligentius agere. Plaut. Trin. 4. 2. 20.

DORMITORIUS, Adj. [κοιμητικός] ut Dormitorium cubiculum, ubi dormitur. Plin. 5. Epist. 6. Adhæret dormitorium membrum, transitu interjacente. Idem 2. Epist. 17.

Carruca dormitoria. V. Carruca, in **CARRUS**.

DORMITORIUM, ii. n. Subst. [κοιμητήριον] Locus in quo dormimus. Plin. lib. 30. cap. 6. Post hæc jubent eum in pariete dormitorii ejus tectorio includi, & obsignari anulo. [Ibid. p. p. Cubiculum dormitorium. i. e. In quo tum dormire consuevit, qui plurimum habebant cubi- cula & fere pro singulis anni temporibus aliis utebantur.]

DORMITURIO. Apul.

DORON, [δωρον] Palmum significat, & munus. Plin. lib. 35. cap. 14. Græci antiqui doron palmum vocabant; & ideo dora munera: quia manu darentur.

- DORON**, [Δωρον] Ciliciæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 27.
Est item Doron, Flumen Phœnices, auctore eodem Plin. lib. 5. cap. 19.
- DORONICUS**, i. Ita vulgus officinarum nominat radicem, quam imprimis commendant Arabes, & præsertim Avicenna ad cordis affectus, contra venena & deleteria medicamenta. Plantam, cujus hæc sunt radices, hætenus non vidimus: quanquam afferit Ruellius foliis esse fere acuti rumicis. Alii vero ea leucoio familia esse volunt.
- DORONICUS** Actuario Carnabadium dicitur. Afferitur ex Alexandria Ægypti, & ex Gargano Apuliæ, sed viribus longe infirmior. V. Matthioli. in lib. 2. Dioscor.
- DOROTHEUS**, [Δοροθέου] Pictor insignis fuit, Neronis principatu, qui Anadyomenen, quam tabulam Augustus dicaverat, carie confescentem, renovavit, aut potius aliam pro ea sua manu substituit, ut refert Plin. lib. 35. cap. 10.
- Alius fuit Dorotheus medicus, de quo idem Plin. lib. 22. cap. 22.
- DOROTHEI** cujusdam meminit. Cic. 2. Verr.
- DORSENIUS** Fabius, Poeta comicus, cujus testimonio & versibus utitur. Plin. lib. 14. cap. 13.
- DORSUM**, i. n. & **DORSUS**, i. m. [νότον, μετόπισθον, ὀσχεύς] Dicitur tota posterior corporis pars, quod ea devexa sit dorsum, ut inquit Festus. Plaut. Mil. 2. 4. 44. Timeo quid rerum gefferim, ita dorsum totus prurit.
- Curvum dorsum. Sen. Oedip.
- Subire onus dorso. Hor. 1. Serm. 9. 21.
- Educto surgit in aëra dorso. Lucan. lib. 2. 428.
- Pandum dorsum. Sen. Agam.
- Recurva dorsa campi. Claud. de Aponi balneis, 54.
- Crepidolongi dorso. Stat. 1. Achil. 448.
- Duplici dentalia dorso. Virg. 1. Georg. 172. De Aratro.
- Dorsum in mari. Virg. 1. Æn. 114. Dorsum immane mari summo. Idem 10. Æn. 303.
- Nanque inflicta vadis, dorso dum pendet iniquo.
- Significat duriorē arenam, ut ait Servius, quæ remeantibus fluctibus & euntibus densatur, & in modum saxi indurefcit: quod a nautis pulvius dicitur. conf. Nonium 6. 61. Aliter dorsa gurgitis Paulin. Jamb. ad Cyther. 69. & Avien. Perieg. 217. Obliqua maris dorsa. Intelligunt enim superficiem maris five summa fluctuum ut Prudent. vocat.
- Dorsum**, Promontorium. Plin. Epist. 184. Hæc lacu propius, illa latius utitur, hæc unum sinum molli curvamine amplectitur: illa editissimo dorso duos dirimit. Dorso, i. e. Promontorio in lacum prominente. Imo de omni editori tractu intelligendum est. Dorsum nemoris, Hor. 2. Sat. 6. 91. Dorsum urbis. Liv. 1. 3.
- Dorsum** antiqui dicebant, quod nunc Dorsum dicimus. Inde Dorsuaria jumenta a Varrone dicta, 2. de R. R. cap. 10. quæ dosso vehunt, Ad quam rem (inquit) habent jumenta dosuaria domini, alii equas, alii pro his quid aliud, quod onus dorso ferre possit. Hinc Ital. *Dosso*, Gall. *Dos*. V. **DORSUARIUS**.
- DORSUALIS**, e. Apul. Met. 1. 1. p. 266. Elm. Nota dorsualis. Solin. cap. 22. Delphini Spinæ dorsuales. Ammian. 22. 15. Ferarum dorsuales crustæ. Idem 19. 8. & absol. Dorsuale sc. jumentum.
- DORSUALIA**, Abf. [ἐπιωπία] Tegumenta, quibus equi & boves teguntur. Treb. Poll. in Gallien. cap. 8. Procefferunt centeni albi boves, cornibus auro jugatis, & dorsualibus sericis discoloribus præfulgentes. V. Salmaf. in Capitolin. Ver. cap. 9. Hug. de Milit. Equestr. 1. 4.
- Dorsualia**, Budæo dicuntur, quæ igni opponuntur quum accumbimus.
- DORSUARIUS**, vel **DOSSUARIUS**, Adj. [ὀσφύριος] ut, Dossuaria animalia, quæ dorso aliquid portant. Varr. 2. de R. R. cap. 6. in fine, Greges fiunt fere mercatorum, ut eorum qui e Brundisino aut Apulia asellis dosuariis comportant ad mare oleum, aut vinum, itemque frumentum, aut quid aliud. Conf. **DORSUM**, ad fin.
- DORSUOSUS**, Adj. Solin. cap. 40. Ita incertis motibus nunc in brevia rescinditur dorsuosa, nunc æstibus inundatur inquietis. & Ammian. 22. 20. Pontus confurgit in brevia dorsuosa.
- DORSIFER**, Occurrit de mula dictum apud Ferret. Mus. Lapid. p. 344.
- DORSO**, Cognomentum gentis Fabiæ, ut Labeo, Mento. V. Sigon. de Cogn. Rom. cap. 5. De C. Fabio Dorsone, qui capta a Gallis Urbe per medios hostes in collem Quirinalem, Gabino cinctu, sacra manibus gerens, ad statum sacrificium gentis suæ per medias hostium stationes penetravit incolumis, & inde in Capitolium reversus est. V. Liv. 5. 46. pr.
- DORTICUM**, Ptolem. cap. 9. lib. 3. Mysiæ superioris civitas, juxta Danubium amnem.
- DORUS**, Neptuni filius, qui regnavit in parte Græciæ, a quo Dori dicti, auctore Servio apud Virg. 2. Æn. 27.
- Meminit & Dori cujusdam Diod. lib. 6. a quo Dorienses dictos ait.
- Dorus** item gentile pro Doricus. Propert. 3. 7. 44.
- Et cecinisse modis, Dore poeta, tuis. MSS. Dure. Scalig. Pure. Beroald. Coe substituit. Brœkh. tamen Scriverii autoritate motus Dore retinendum suadet.
- DORYCLUS**, [Δορύκλος] Filius nothus Priami, quem Ajax in bello Trojano interfecit, ut scribit Homer. lib. 11. Iliad.
- Doryclus** alter, frater Phinei regis Thraciæ, de quo Virg. 5. Æn. 620. Fit Beroe Ismarii conjux longæva Dorycli.
- DORYCNIUM**, [δορύκνιον] Strychni genus Theophrasto, radice candida, longa, cubitali, cavaque, folio eruca majusculo, caule quadricubitali, capite gethyi majore, pilosioreque, pilulæ platani non absimili. Drachmæ pondere datur, ut sibi quis placeat, & pulcherrimum se existimet: duplicatum pondus majorem insaniam creat, spectris vanis animo obversantibus. Triplicatum perpetuas gignit furias, cui ponderi liquid adjiciatur, præsentem necem affert. Ab his effectibus a quibusdam Solanum manicum appellatur.
- Doryenium** item dictum putatur, quod lancearum cuspides in prælio eo tingerentur. Meminit & Plin. lib. 22. cap. 31.
- DORYLAS**, [Δορύλας] ponitur ab Ovid. 5. Met. 129. in his, qui in Persei cum Andromeda nuptiis ceciderant. distilimus agrestis opulentia.
- Alius Dorylas Centaurus apud Ovid. 1. Met. 380.
- DORYLÆUM**, Ptolem. cap. 2. lib. 5. magna Phrygiæ civitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorylam vocat, juxta quam oritur Hermus amnis.

- DORYLAUS**, rei militaris peritissimus, magna familiaritate Mithridati Evergetæ devinctus, ut ait Strabo lib. 10.
- Fuit & alter Dorylaus legatus Deiotari regis ad Cæsarem. Cic. pro Deiot.
- DORYLENSES**, Populi. Cic. pro Flacc. 48.
- DORYPETRON**, [δορύπετρον] Herba, quam alii Leontopodion vocant, cujus radix alvum sistit, purgatque bilem, in aquam mulsam addito pondere denariorum duum. Nascitur in campestri & gracili solo. Plin. lib. 26. cap. 8.
- DORYPHORUS**, [δορύφορος] Latine Armiger, Spiculator vel Satelles dicitur, portans lanceam. Plin. lib. 34. cap. 8. Ctesilaus doryphoros & Amazonem vulneratam. Cic. de Clar. Orat. 296. De horum laudibus tibi prorsus assentior: sed tamen non isto modo, ut Polycleti Doryphorum sibi Lyfippus ajebat; sic tu suasionem legis Serviliæ tibi magistratam fuisse.
- Tantæ autem erant Doryphori dignationis ut sæpe exercitibus præficerentur qui Impp. hanc operam navarant. Magistri etiam militiæ & duces exercituum sæpe habebant suos doryphoros. Procop. Vandal. 11. Moris erat Romanis omnibus ab antiquo neminem ducis alicujus doryphorum constitui quos prius sanctissimum sacramentum dedisset fidei suæ & benevolentia erga ducem, maxime erga Imperatorem.
- DORYPHORIANUS**, i. m. Marcellin. 28. 12. Nomen five proprium five officii.

D O S

- DOS**, dōtis. f. [δῶς, πρεβή, φερὴ, ἰπιδῶς] Proprie pecunia dicitur, quæ marito ab uxore datur, & translate quicquid homini datum est vel a natura vel ab hominibus. Ter. And. 5. 4. 47. Dos est Pamphile, decem talenta. P. accipio. Idem Adel. 4. 7. 41. Uxor sine dote veniet: intus psaltria est.
- Filia dives dote. Ovid. 11. Epist. 100.
- Formæ dos. Ovid. 9. Met. 716.
- Ingenii dotes. Ovid. 2. de Arte Am. 112.
- Naturæ & fortunæ dotes. Plin. Epist. 3. 3. Adest enim adolescenti nostro cum cæteris naturæ fortunæque dotibus eximia corporis pulchritudo.
- Opes dotis. Ovid. 12. Epist. 103.
- Oris dos. Ovid. 5. Met. 562.
- Verborum. Cic. 1. de Orat. 234.
- Adventitia dos apud JCtos est ubi aliquis certam quantitatem patre donaverit ut hanc pro filio daret. Tituli ex corpore Ulpian. t. 5. Rhodig. 9. Antiq. Lect. 28. 24. Hæc autem dos semper apud maritum remanet mortua uxore, contra ac ea quæ Profectitia dicitur: præterquam si is qui dedit ut sibi redderetur stipulatus fuerit.
- Dapsiles**. V. **DAPS**.
- Grandis dos. Hor. 1. Serm. 4. 50.
- Inofficiosa: apud JCtos, cum in fraudem Legis Papiæ amplius dordante marito secundo datur, extantibus liberis ex priore matrimonio, 1. 2. de inoff. dot. Cod. Theod. Augustin. de Legg. in Papiæ Poppæa.
- Magna dos. Hor. 3. Carm. 24. 21.
- Profectitiam dotem intelligunt JCTi, quæ a patre vel parente profecta est de bonis ejus. Rhodig. Antiq. Lect. 28. 24. Demst. Paral. ad Antiq. Rom. Rolin. 5. 37. V. Adventitia paulo ante.
- Raræ dotes. Ovid. 3. Trist. 7. Secundam dotem appellat. Ter. Adel. 3. 2. 47. Castitatem virginis intemeratam.
- Receptitia apud JCtos quam extraneus dans ut ea sibi redderetur stipulatus fuerit. Cajus. 1. mortis causa 31. §. 2. Sed & Dos D. de mort. caus. donat. quam quis in mortem mulieris a marito stipulatur capiti sine mortis causa, cujus generis dotes Receptitiæ vocantur. V. Hotom. de Rit. Nupt. cap. 8. & Dempst. ad Rolin. 5. 37.
- Summa dos. Ter. And. 1. 1. 74. Unicam gnatam suam cum dote summa filio uxorem ut daret.
- Uxoriam dos. Ovid. 2. de Arte Am. 155.
- Accipere dotem. Cic. 11. Philipp. 12. His, quasi præter dotem quam in civilibus malis acceperant, agrum Campanum est largitus Antonius.
- Accipere populos in dotem. Ovid. 7. Epist. 149.
- Conficere dotem filiæ nubili. V. **CONFICIO**.
- Deferre dotem viro. V. **DEFERO**.
- Despondere dotem alicui. Propert. lib. 3. 19. 23.
- Hanc igitur dotem virgo desponderat hosti.
- Dicere doti. Cic. pro Flacc. 86. Doti inquit Valeria pecuniam omnem suam dixerat. Dicta dos. Cic. pro Flacc. 36. Quæcunque sine hoc auctore est dicta dos, nulla est. V. **DICO**.
- Meruit dote virum. V. **MEREO**.
- Promittere doti, & Doti dicere, idem est. Venulejus in l. si rer. aliquam. §. ultimo. D. de novationibus, Alioquin quid dicemus si unus delegaverit creditor communem debitorem, isque ab eo stipulatus fuerit: aut mulier fundum jussit doti promittere viro, vel nuptura ipsi doti eum promisit? nam debitor ab utroque liberabitur. V. **DICO**.
- DOTALIS**, e. [δοτική] ut, Dotalia bona, & Dotalia fundi, hoc est ad dotem spectantes, & in quibus dos mulieris collocatur, vel quas vir accepit pro dote mulieris. Plaut. Mil. 4. 4. 30. Nisi modo unum hoc, hæc adeis dicas dotalia tuas. Idem Afin. 1. 1. 72. Dotalium servum Sauriam uxor tua adduxit. Ubi de Dotalibus servis Doufam V. & Taubm. Videtur idem, quem Gell. 17. 6. Receptitium de Catonis sententia vocat, qui in mariti potestate non erat, sed matronæ peculiaris.
- Dona dotalia. Liv. 6. Bell. Pun. Super dotem quam accepturus a focero es, hæc tibi a me dotalia dona accedent.
- Agri dotalia. Ovid. 5. Fast. 209.
- Matrimonium. Cic. ad Octav.
- Prædia. Cic. 15. Att. 20.
- Regnum. Ovid. 6. Fast. 593.
- Tellus. Ovid. 4. Epist. 163.

DOTAVITUM, i. n. Idem quod Dos apud Jctos.
DOTATIO, **DOTATOR**, Vocabula ex eadem disciplina profecta.
DOTO, [*δοτω*] āre. Unde pass. Dotor, a quo Partic. Dotatus. Manil. lib. 5. 710.

Tertia Pleiades dotabit forma forores. Sueton. Vesp. 14.
 Vitellii hostis sui filiam splendidissime maritavit dotavitque etiam! & instruxit.

Olea dotatur lacryma. Plin. lib. 12. cap. 17. In Arabia & olea dotatur lacryma, qua medicamentum conficitur a Græcis enhæmon dictum, singulari effectu contrahendis vulnerum cicatricibus.

Dotanda toto mari. Claud. de 4. Conf. Hon. 646.

DOTATUS, Adj. [*δοτατός*] Cic. 14. Att. 12. Dotata Aquilia.

Dotata conjux. Hor. 3. Carm. 24. 19. i. e. ampla dote superbiens.

Crimine dotata. Ovid. 6. Epist. 138.

Triumphis dotata mulier. Claud. de Laude Seren. 43.

Dotata ulmus vite. Plin. lib. 18. cap. 28. Ulmum vite dotatam habes.

Dotatissima forma. Ovid. 11. Met. 302.

Nata erat huic Chione, quæ dotatissima forma

Mille procis placuit, bis septem nubilis annis.

Dotata, cognominata est Megullia, Romana quædam fœmina. Nam quum pricis seculis apud Romanos decem millia æris dotes non excederent, postea corruptis moribus, ad quadraginta millia supergressæ sunt, in tantum, ut Megullia, quod quingenta æris millia dotem dederat, Dotatæ, ut diximus, nomen tulerit. Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 8. ex Valer. 4. 4. 10.

OSCI, [*δοσκι*] Populi sunt ex Mæotis, ut inquit Strabo lib. 11. quem vide.

OSIS, [*δosis*] Latine Datio, Largitio. Hac voce nostri hodie Medici utuntur pro Quantitate vel simplicium medicamentorum, quæ compositionem ingrediuntur, vel quæ ægro porriguntur.

OSON, [*δοσαν*] Cognominatus fuit Antiochus ex Macedonum regibus quidam, quod multa promitteret, pauca impleret, quasi daturus.

V. Erafm. Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 11. conf. **ANTIOCHUS**.
OSSENIUS, Cognomentum gentis Rubriæ in Nummis æreis & argenteis, apud Fulv. Urfin. q. V.

D R A

R. vel DRU. Drusus.

RABE, es. [*δραβή*] Herba est cubiti altitudine, gracilibus virgulis, quarum latera utrinque vestiunt folia, quæ plane Lepidii viderentur, nisi teneriora essent, candidioraque. In cacumine sambuci umbellam gerit, in qua candidi flores emicant. Hanc nonnulli herbarum periti, Orientale nasturtium; alii Babylonium vocaverunt. V. Ruell. lib. 2. cap. 89.

RABUS, Fluvius. V. **DRAUS**.

RACA, æ. f. Dracæ articuli & unguis sunt canum amplissimi. Columel. 7. 12.

RACENA, [*δράκαινα*] Draconis fœmina dicitur. V. Serv. ad Virg. 2. Ecl. 63.

RACENIS. V. **DRACUNCULUS**.

RACANUM, [*δρακονιον*] Promontorium, distans a promontorio Salmiorum, quod Cantherium vocant, stadiis octoginta, in quo inest Dianæ templum, quod de nomine promontorii Dracanum etiam dicitur. Strab. lib. 14.

RACCUS, Achæorum dux, a L. Mummi Romano dux victus, de quo Epit. Liv. lib. 52. Cum Achæis (inquit) qui in auxilio Bæotos & Chalcidenfes habebant, Q. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit, quibus victis, dux eorum Critolaus, veneno sibi mortem confecit. In cuius locum Draccus dux creatus, apud Isthmon a L. Mummi victus est, &c. Emendati Codices habent **DIÆUS**.

RACHMA, æ. f. Ponderis nomen, Romanis Græcisque Medicis iuxta usitatum, uncie pars octava. Binæ drachmæ ponderis. Plin. lib. 11. cap. 37. deinde Pecunie Atticæ respondentis fere valore ac pondere Denario Romano. Denarius enim pendebat argenti filiquas 24, drachma duodeviginti. Itaque tres denarii pendebant drachmas quatuor. V. On. Panvin. Imp. Rom. lib. 22. Rob. Cenal. de Pond. & Mens. Rat. in Græv. Thef. T. xi. & qui de eodem argumento accuratius scripserunt Bud. de Affe. Gronov. de Pec. Vet. tum novissime Jo. Casp. Eifenschmid. l. de Pond. & Mens. ed. Arg. 1708. in 8vo. Cic. 1. de Divin. 132. Quibus divitias pollicentur ab his drachmis ipsi petunt. Idem pro Flacc. 34. Dixit publice datum Drachmarum cc. & sex millia. Ter. And. 2. 6. 20. Vix drachmis obsonatus est decem. Drachmæ Olympicæ. Plaut. Trin. 2. 4. 23. De Drachma Æginæa 10. obolor. & propterea *παιχία* crassa dicta Pollux l. 9. S. 76.

RACHMALIS Usura, Græcis dicebatur, quam Latini Centesimam appellant. Est enim drachma centesima pars minæ. Sic fit ut centesima usura æquæ fortem dicatur, quia centesimo mense drachma in minam evadit. Ut enim Romani ab assibus, sic Græci a drachmis usuras denominarunt. V. Bud. lib. de Affe.

RACO, ðnis. m. [*δράκων*] Antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipse, præter quam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit, propter severitatem. Nam una omnis poena constituta erat, ut etiam qui desideræ damnati essent, aut qui plera furripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse. V. Gell. lib. 11. cap. 18. Rhodig. 18. 19.

RACO, Mons Atiæ nobilissimus, Mastusæ conterminus, & in Tmolum desinens. V. Plin. lib. 5. cap. 29.

RACO, ðnis. m. [*δράκων*] Genus animalis venenosi. Solinus cap. 43. tribit veris draconibus ora parva esse, & ad morsus non dehiscencia, sed arcas fistulas, per quas trahunt spiritus, & linguas exerunt. Apud Indos & Æthiopes dracones sunt viginti cubitorum. V. Plin. lib. 8. cap. 11. 12. & 13. Cic. 13. Philipp. 12. An is non reddet qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco? &c. De Dracone vide Ælianum, Nicandrum, & Aristotelem, & Proverb. in Chiliad. Serpens ni edat serpentem draco non fiet.

ligeri dracones. Valer. 7. Argon. 120. Virg. 2. Æn. 225.

ubatus draco. Auth. ad Heren. lib. 4. 63.

Infomnis draco. Ovid. 9. Met. 190.

Infopitus draco. Ovid. 7. Met. 36.

Sævi dracones. Valer. 1. Argon. 68.

Squamofus draco. Virg. 4. Georg. 408.

Terribilis specie tortuque draco. Cic. 2. de Divin. 63.

Vidimus immani specie tortuque draconem

Terribilem. Ex poeta.

Vastus draco. Ovid. 4. Met.

Vigil draco. Valer. 2. Argon. 382.

Convoluti in semet dracones. V. **CONVOLVO**.

Dracones, dicti *ἀπὸ τοῦ δράκοντος*, quod est videre. Clarissimam enim dicuntur habere oculorum aciem: qua ex causa incubantes eos thesauris finxerunt antiqui. Ideoque Æsculapio attribuuntur, quod vigilantissimi generis putantur, quæ res medicinæ maxime necessaria est. Festus.

In deliciis habitos fuisse apud veteres docet Casaub. ad Sueton. p. 153. De Draconibus in nummis V. Spanh. diff. 4. p. 211. De pugna eorum cum Elephantis Philo docet de Incompact. mund. p. 744. & Plin. l. c.

Draco marinus, Piscis est litoralis quem & Araneum Plin. vocat, lib. 9. cap. 48. conf. Idid. 18. 3. Aristot. & Ælian. V. **DRACUNCULUS**.

Dracones etiam ex tortuositate similitudine sunt Palmites in vitibus emeriti & per multos annos durati. Plin. lib. 17. cap. 23. Columel. lib. 5. cap. 5.

Draconis etiam in orbe sidereo caput & caudam vocant Astronomi, duo puncta, in quibus Orbita Lunæ Ecclesiasticam intersecat. V. Procl. de Sphær. Dalechamp. ad Plin. lib. 2. cap. 10. & Vitruv. 6. 6.

Draco præterea, Vas fistulatum in myliario tubæ instar per declivem myliario circumdatum, cujus usum V. apud Baccium de Therm. cap. 9.

Dracones deinde inter signa militaria erant, de quibus consulas scriptores rei milit. & quos præterea laudat Pitisc. in Lex. Ammian. 16. 10. Alios purpureis subteminibus texti circumdedere Dracones hastarum aureis gemmatisque summatibus illigati, hiatu vasto perflabiles & ideo velut ira perciti sibilantes, caudarumque volumina relinquentes in ventum. Idem 6. 30. Claud. in Ruff. 11. 365.

Manfuescunt varii vento cessante dracones. Idem 4. Conf. Hon. 543.

Vix comites alæ vix te suspensa sequuntur

Agmina, ferventesque tument post terga dracones. Idem 3.

Conf. Hon. 178.

Hi volucres tollunt aquilas, hi picta draconum

Colla levant, multusque tumet per nubila serpens

Iratus stimulante noto. Sidon. Carm. 5. 409.

— textilis anguis

Discurrit per utramque aciem cui guttur adactis

Turgescit Zephyris.

Unicuique cohorti suus erat draco. Dracones per singulas cohortes a draconariis feruntur ad prælium. Veget. 2. 13.

DRACUNCULUS, i. m. dimin. Lampr. in Alex. cap. 14. Mater ejus pridie quam pareret somniavit se purpureum dracunculum parere. Herba genus, quæ major, minor & hortenſis est. Plin. lib. 24. cap. 16. & 25. 2. Ruell. 2. 96.

Piscis item, idem ac Draco marinus, ut visum Plin. l. 32. C. 11. ubi Herm. Barb. V. & Hard. Athenæus 7. 20. *δρακονίδου* vocat.

Ulcus denique apud Medicos & vermiculus in cute latens

DRAONARIUS, ii. m. Signifer qui draconem portat. Modest. de Vocab. Milit. Dracones per singulas cohortes a Draconariis feruntur. conf. Veget. lib. 2. cap. 7. & Pitisc. in Lex. Aliquando milites ipsi sic dicebantur, qui sub hisce signis merebant; si fides sit Alex. ab Alex. Genial. Dier. 4. 2.

DRAONIGENA, [*δρακονογενής*] a Poetis dicebatur Urbs Bæotie Thebæ: quia a Cadmo cum quinque viris, ex dracone, ipso interfecto, natis constructa fuit. Ovid. 3. Fast. 865.

Inque draconigenam nymphis comitantibus urbem

Desiluit, & natos eripit inde suos.

DRAONITES, [*δρακονίτης*] live **DRAONTIAS**, Gemma est, quæ fit ex cerebro draconum, sed non nisi viventibus abscisso gemmescit, invidia animalis mori se sentientis. Quapropter mos est amputare caput dormientibus. Est autem colore translucido, nec poliri potest, aut artem admittere. Plin. lib. 37. cap. 10.

DRAONON, Thraciæ insula, non longe a Cherroneſo, de qua Plin. lib. 4. cap. 12.

DRAONFARIUM, ii. n. Genus coronæ Tertul. de coron. Mil. cap. 16. Quid caput trophæolo aut draonfario damnas?

DRAONTEA, æ. f. Herba colubrina. Apul. de Herb. cap. 14.

DRAONTIUM, [*δρακοντίον*] Medicis Affectus quidam est, de quo sic Galen. lib. introduct. seu medic. Dracontia varicibus similia sunt, magnum vero dolorem dum paululum prominent moventur, concitant. Oportet autem divisis, ut varicibus, summam cutem detrudere, sicque præcidere.

DRAONTIUM, [*δρακοντίον*] Herba hortenſis est, teste Dioscoride, folio hederæ, magno, & candidis notis insigni, caule recto, bicubitali, vericoline, maculis resperſo purpureis, ita ut anguem plane reserarat. Officinæ Serpentiariam & Colubrinam appellant. Plin. lib. 24. cap. 16. Est etiam hoc nomine Vitis genus apud Columel. lib. 3. cap. 2. quod vini generositatē cum amineis conferri possit: Unam, inquit, vitem præcoquam, nobis ante hoc tempus incognitam, Græca consuetudine Dracontium vocari comperimus, quæ fecunditate, jucunditateque, arcellatæ, basilicæque, & bituricæ comparari possit: generositatē vini, amineæ.

DRAGANTUM, i. n. Species gummi. Veget. 1. 32. & Theod. Med. de Diet. cap. 9. Rectius Tragacantha. q. V.

DRAGMA, atis. [*δράγμα*] Apud Græcos dicitur, quod nos Rapinam, aut Manipulum dicimus, hoc est quantum una manu comprehendere possumus. a v. *δράω* Apprehendo.

DRAHONUS, i. m. Fluvius *Dron* qui Mosellæ infunditur. teste Aufon. v. 365. Mos. V. Scal. Aufon. Lect. 1. 2. pr.

DRAÏMA, atis. n. [*δράμα*] Rei representatio, Actus Comœdiarum vel Tragicæ.

Tragediarum, Fabula. Unde Dramaticum opus vel poema in quo solae personae agunt, absque poetæ interlocutione. V. Hieron. super Cantic. & Voss. Instit. Poet. 2. 2.

Drama decertare ad corollas, Proverbium ductum ab histrionibus, quibus non nisi dramate absoluto datur corona. Hoc recte utemur, ubi quis in primo haudquaquam deficiens pulvere, nec veluti cantherius in fossa, patienter integrum rei cuiuspiam laborem subit, nec definit prius, quam umbilico summam addiderit manum. Sic usurpat Plutarchus, ut refert Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 19.

DRAMATICUS Stylus dicitur, qui Mistus non est, ubi poeta nusquam loquitur, ut sunt Comædiæ & Tragediæ: Exegematicus, in quo solus poeta; Mistus, ubi promiscue & poeta & persona. Dictus Dramaticus, quasi activus, a δράω, facio. V. Platon. 3. de Repub. Opus vel Poema dramaticum.

DRAMASA, Austrinum polum Indi vocant. Plin. 6. 19.

DANCES, [Δράκων] Orator fuit Latini regis, infestissimus Turno Rutulorum regi, ut est videre apud Virg. 11. Æn. 335. Tum Drances idem infensus, &c.

DRANGÆ, [Δράγας] Arianae regionis populi, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

DRANGIANA, Provincia in Asia majori: de qua vide Ptolem. lib. 6. cap. 19.

DRAPETA, æ. m. [δραπέτης] Servus fugitivus. Plaut. Curc. 2. 3. 11. Conferunt sermonem inter se drapetæ.

DRATIANA, [Δρατιάνη] Regio est Ariæ contermina, usque in Charmania protendens, de qua Strab. lib. 11.

DRAUCUS, i. m. Qui alterius libidini obsequens, præpostera venere mares init, a verbo Græco δράω, i. e. Ago. Qui vero ab his subagitari gaudet, Pathici appellantur, δὲ τὸ παθεῖν, hoc est a patiendi. Martial. lib. 1. 97. ad Scazontem suum de fellatore quodam,

Una lavamur, aspicit nihil furtum,

Sed spectat oculis devorantibus draucos,

Nec otiosis mentulas videt labris. i. e. Avidissime intuetur bene

mentulatos, & optat. Qui etiam turpiter obsecundat pædiconi, Cinædus vocatur.

DRAUS, [Δραύς] Pannoniæ fluvius violentior, e Noricis ortum habens & in Danubium semper navigabilis defluens. Author Plin. lib. 3. cap. 25. Scribitur & Dravus, Straboni Drabus δράω. l. 7. & Justin. l. 32. 3.

DRAUSI, Thraciæ sunt populi, qui, ut scribit Herodot. lib. 5. ubi editus puer est sedentes plorant, & quascunque necesse fit illi qui vitam ingressus est, perpeti calamitates recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt.

D R E

DRECANUM, [Δρέκανον] Promontorium Co insulæ ab occidente, cuius meminit Strab. lib. 14.

DRENDO, ære. Vox cygnorum. Auctor Philomela, 23. — cygni prope flumina drenfant.

DREPANE, Insula est eadem cum Corcyra, quam Homer. etiam Schemiam, & Phæaciam vocat. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

DREPANIS, Avis, cuius meminit Plin. lib. 11. cap. 47.

DREPANUM, [Δρεπανον] Civitas Siciliæ est non longe a monte Eryce trans Lilybæum. Virg. 3. Æn. 707. Hinc

DREPANITANUS, Adj. Cic. l. 4. in Verr. 37. Apollonium Niconis filium Drepanitanum omni argento optime facto spoliasti.

D R I

DRILON, [Δρέλαν] Ptolemæo, lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluvius, qui a Scardo monte profluit, juxta medium superioris Myfiæ, vulgo Drino. V. Strab. lib. 7.

DRILOPOTA, vel DRILLOP. æ. m. [δριλοπότης] Qui e vitreo Priapo bibit apud Schol. Juven. ad 2. Sat. 14. sicut δριλοπότη poculum vere trit figura. Gloss. Philox. V. Salmaf. ad Hist. Aug. p. 552. Gonsal. ad Petron. p. 429. Rugerf. V. L. 6. p. 506. Barthius tamen quasi Vertrillopotas dici autumat, & vulgi cacoethe syllabam primam demptam. Hæc ad Juven. Schurzfl. Add. Rhod. de Acia p. 58.

DRIMATI, [Δριμάτι] Arabiæ populi, non longe a Mizis majoribus & minoribus distantes. Plin. lib. 6. cap. 28.

DRIMO, [Δείμων] Una ex Alcyonei gigantis filiabus, quæ cum reliquis ex Pallenes promontorio in mare dans se præcipitem, ab Amphitrite in avitiam gentem est cooptata; ut Pausanias tradit, quem vide. ex Cæl. Rhodig. l. 14. C. 11.

DRIMYPHAGIA, [δριμυφαγία] Medicis dicitur, quum ciborum accrementa, five, ut ait Palladius, acredines quærentur, quibus obturbetur stomachus, atque ad vomitum fiat proclivior. Meminit Rhodig. lib. 21. cap. 9. V. Marcell. Virg. lib. 2. Comm. Dioscor. Cæl. Aurel. 3. Tard. cap. 1. Reines. Lect. Var. 3. p. 407.

DRINDIO, Ære. Vox mustelæ, Auctor Philom. 61.

— mustelaque drindit.

DRINIUS, [Δρίνιος] Illyrici fluvius, cuius meminit Plinius lib. 4. cap. ult. Forte idem ac Drilon.

D R O

DROMAS, ædis. [δρομάς] i. e. Camelus. Liv. 30. 40. Ante hunc equitatum falcatae quadrigæ, & cameli, quos appellant dromadas. Dromades cameli erant velocitatis eximiae, iidem qui Dromedarii. q. V. Dromas, Nomen canis apud Ovid. 3. Met. 217.

DROMAS, ædis. [δρομάς] Piscis apud Aristot. Gaza vertit Curforem. Plin. lib. 32. cap. ult. Dromonem vocat, a pernecitate appellatum.

DROMEDARIUS, ii. m. Camelus a velocitate cursus, idem qui Dromas. Hieron. in vita Malch. sub fin. Transacta die egredimur ad vesperam vidimusque camelos, quos ob nimiam velocitatem Dromedarios vocant.

DROMICUS, [δρομικός] Inter athletas dicitur, Qui ad cursus certamen præcipue aptus natus est. Latine Curfor verti potest. Author Cæl. Antiq. Lect. l. 13. cap. 30. ex Arist. de Categ. C. 8. & Rhet. l. 1. C. 5.

DROMISCOS, [δρομικός] Insula Mileto nunc juncta, auctore Plinio lib. 2. cap. 89.

DROMONES, [δρομῶνες] Navigia sunt celerrima, quasi Curforia. Cassiodorus

lib. 5. Ep. 16, 17, 18. eorum meminit, ut opportunorum ad refectamentariam conveyendam & ab his Dromonarios vocat, eorum naviularios. Meminit & Dromonum Procopius lib. 3. de Bell. Goth. qui & eis a Belisario propugnacula addita ad arcendos hostes ait, quum obsessis a Totila Romanis opem ferret. Justin. in l. 2. C. de Off. Præf. Præf. Afric. Milites, inquit, constituas, qui possint & ipsum trajectum servare, & omnia, quæ in partibus Hispaniæ, vel Galliæ, five Francorum aguntur, viro spectabili duci denuntiare. In quo trajecto etiam dromones quantos provideris, ordinari facias. Idem. 9. 1. Buleng. de Imp. Rom. 6. 7. Cang. Gloss. Pitisc. Lex. Zon. in Maur. T. 3. p. 64. Forner. ad Cassiod. Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. p. 97.

DROMONARI, & corrupte Dromanarii, Remiges navium istarum cursus riarum. Cassiod. Varr. 2. 31. & 4. 15. Comperimus dromonarios viginti & unum de constituto numero mortis incommodo fuisse subtractos. ubi V. Forner. Buleng. ut ante. Guther de Offic. Dom. Aug. 3. 14.

DROMOS Achilleos, Peninsula. Plin. lib. 4. cap. 12. Insula Achillis tumulo ejus viri clara. Et ab ea centum triginta quinque millia passuum peninsula, ad formam gladii in transversum porrecta, exercitatione ejusdem cognominata Dromos Achilleos, cujus longitudinem octoginta millium passuum tradidit Agrippa.

DRÖPAX, æcis. m. [δρόπαξ] Martial. lib. 10. 65. Levis dropace tu quotidiano:

Hirsutis ego curribus, genisque.

Idem lib. 3. 74.

Est autem δρόπαξ, unguenti, vel potius emplastri genus, vim habent depilandi, quo nomine veteribus cuncta illa intelliguntur, quibus in balneo, aut alibi, ad depilandam corpora utebantur. quanquam simplicissime Dropax nihil aliud sit, quam Picatio appellata, consistit ex pice sicca paucissimo oleo liquata, velut Aëtius 3. cap. 190. & Paulus lib. 7. cap. 19. tradunt. V. Jun. de Com. cap. 2. Keuchen. a Q. Seren. p. 196. & qui plenius Zarott. de Medica Mart. tract. p. 198. seq.

DROPACISMUS, [δρωπακισμός] Medicis appellatur, Dropacis inspersio, quæ medendi usu rationem habet plerumque ad evocand in corporum superficiem, quæ altius insinuata latent, nocentque V. Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 11.

DRÖPACISTA, æ. m. Depilator.

DRÖPACO, ære. Depilare, dropace involvere. Oct. Horat. 4. Linieus est, ita tamen, ut ante hydropicus toto corpore dropacetur.

D R U

DRUENTIA, Fluvius. Plin. lib. 3. cap. 4. Unde dictus multo Galliarum fertilissimus Rhodanus fluvius, ex Alpibus se sapiens per Lemanum lacum, segnemque deferens Ararim, nec minus seipso torrentes Isaram, & Druentiam. Vulgo Durance.

DRUGERI, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut vult Plin. lib. 4. cap. 11.

DRUIDÆ, five DRYIDÆ, [Δρυίδαι] Gallorum magi, vel potius Sacerdotes. Lucan. lib. 1. 446.

Et vos barbaricos ritus, moremque sinistrum

Sacrorum, Druidæ, positis repetitis ab armis. Cic. 1. de I.

vin. 90. Siquidem in Gallia Druidæ sunt, e quibus ipse Divitiacum Heduum cognovi, qui & naturæ rationem, quam Physiologiam Græci appellant notam esse sibi profitebatur: & partim auguriis partim conjectura, quæ essent futura, dicebat. Plin. lib. 30. cap. 1. Nam Tiberii principatus Druidas Gallorum sustulit.

DRUIDES, um. [Δρυίδες] Iidem qui & Druidæ. Cæs. 6. Bell. Gall. 1. Sed de his duobus generibus alterum est Druidum, alterum Equitum Paulo post. His autem omnibus Druidibus præest unus, qui summa inter eos habet auctoritatem. Ibidem, Druides a bello abesse coeuerunt. Nomen habere putantur a dictione δρῦς, quæ quercus significat, sed & omne genus arboris. Plin. lib. 16. cap. ult. ad finem. Nihil habent Druidæ (ita suos appellant magos) visco & arbore in quibus signatur (si modo sit robur) sacratus. Jam per se roborum eligi lucos, nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt: ut inde appellatur quoque interpretatione Græca possint Druidæ. V. ibidem plura. I. his nonnulla Marc. Donat. ad Tacit. l. 4. Ann. 30. & Cluv. Antiq. Germ. l. 27. Cæterum non virorum solum hoc nomen verum & fatidicarum foeminarum. Vopisc. Aurel. cap. 44. Dicebat quodam tempore, Arelia Gallicanas consuluisse Druidas.

DRUNGUS, i. Globus. Veget. lib. 3. 16. Scire dux debet contra quod drungos, hoc est globos hostium, quos equites oporteat ponere. Hæc nus Drumos mendose lectum est. Hæc vox hodieque integra visum apud Vopisc. in Prob. cap. 19. nisi quod ita excusa est, ut populi nomen esse videatur, quum tamen Globum significet: Ejus verba sunt Triumphavit de Germanis & Blemis, omnium gentium drungos usque ad quingenarios homines ante triumphum duxit. Tinebus. V. Vopisc. Salmaf. & Casaub. ad Veget. autem Stewechium.

DRUPÆ, seu DRUPPÆ olivæ [δρυπῆς] sunt nondum edules & teneræ, neque olearium modo, sed alias quoque baccas ita vocant Hermol. in Castig. Plin. lib. 15. cap. 1. & 7. Item lib. 12. cap. 2. V. Nonn. de Re Cib. l. 1. c. 42. & C. Hofman. Var. Lect. 5. 1.

DRUSIANIENSES. V. DRUSUS.

DRUSILLA, Cognomentum fœm. Rom. Livia Drusilla, Livii Drusi Cæli filia, Tiberio Claudio Neroni primum, deinde Augusto Cæsari cedente Nerone, nupta, ex priori conjugio Tiberium Neronem, quod postea imperavit, & Drusum Germanicum filios habuit, quos ante Augustus adoptavit. Cum quo tanta concordia vixit, ut unice probetur, perseveranterque dilectam testamento quoque suo non tantum parte tertia hæredem instituerit, verum etiam in familiam nomenque suum adoptaverit; Unde Julia quoque in Nummis & a Scripioribus vocatur. Tiberio filio non perinde chara, decessit LXXXVI. æt. ann. Renitente eodem, ne protinus divini ipsi a fenatu honores decerneretur, a Claudio demum nepote consecrata fuit. Quem honorem Ovidius adulatione potius, quam divinatione quapiam vivæ prædixit. 1. Fast. 536. Sic Augusta novum Livia numen erit. Plura apud Dion. Vellej. Suet. Plin. Tacit.

Drusilla alia Germanici & Agrippinæ filia, Caligulæ soror, & ejus in celum amore quoque infamis, L. Cassio prius nupta, a quo vi abductam Lepido postea tradidit, defunctamque divinis honoribus prosecutus est V. Suet. Tacit. Dion. Senec. Consol. ad Polyb. Drusi

Drusilla alia Herodis Agrippæ prioris filia, posterioris soror, Azizo Emezenorum Regi primum, eoque turpiter relicto, Felici Claudii Cæs. liberto Judææ præpositio nupsit, coram quo, præsentem eadem, causam dixit Paulus apostolus. Act. 24. V. Suet. Tacit. Joseph.

RUSILLANUS, nomine Rotundus, servus Claudii Imperatoris, dispensatorque Hispaniæ citerioris, quingentariam lancem ex argento habuit; cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat: & comites ejus, octoquinquaginta librarum. Verba sunt Plinii lib. 33. cap. 11. ubi de lan- cibus immodicis agit.

RUSOMAGUS, [Δρυσομαγος]. Ptolemæo urbs Rhetiæ. hodie Campidona, vulgo *Kempten*.

RUSUS, Cognomen fuit Liviorum. Hoc primum M. Livius duce hostium Drauso cominus trucidato sibi ascivit, & ad posteros propagavit, ut Suet. author est in Tiber. cap. 3. Traditur idem pro prætoris ex Gallia provinciæ retulisse aurum Senonibus olim in obsidione Capitoli datum, auctore eod.

Fuit hoc cognomine dictus ejus abnepos quoque M. Livius, qui ob eximiam adversus Gracchos operam patronus Senatus appellatus est; ut scribit eodem in loco Suet. & Cic. in Brut.

Fuit item Drusus illius filius, qui Nobilissimus, sanctissimus & eloquentissimus a Patreulo dicitur. Hic Senatui judicia, quæ lege Semproniana ad equites translata erant, restituere conatus est, quod beneficium quum sperni a Senatu videret, ad plebem se contulit, & varias seditiones excitavit, propter quas tandem in atrio domus suæ rediens e foro occisus est. Vell. lib. 2. Suet. in Tiber. Cic. in Bruto. App. lib. 1. Victor, de Vir. Ill. C. 66.

Nero Claudius Drusus Augusti privignus, Tiberii Cæs. frater, ab Aug. pariter cum ipso adoptatus, Germanici, Claudique Imperatoris pater, qui primus a devictis nonnullis Germaniæ populis appellatus est Germanicus. Ab eo Drusiana fossa, de qua Tacit. 2. Ann. 8. & Geographi V.

Drusus denique Tiberii fil. ex Viprania, qui mortuo Germanico cum patre tribunitiam potestatem accepit, ingenio immitis & asper, Sejani & Livillæ uxoris fraudibus veneno sublati. Tacit. 3. Ann. 75. 1. & 1. 76. 4. Ab hoc dicti sunt Drusiani enses, quod petulantia insignis adeo immitis & sanguinaria fuisset natura, ut scribit Dion, ut enses præacuti ab eo coeperint dici. Quibus cum angeretur Tiberius, Me, inquit, super- stite, nihil efficies violentum, ἡδὲ ὑβριστικόν; quod si ausus fueris, ἡδὲ τελευτήσαντ. Meminit Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 13.

RUSIANUS, a, um. Adj. V. in **DRUSUS**.

D R Y

RYADES, [Δρυάδες] Nymphæ sunt (inquit Servius) quæ inter arbo- res habitant. Hamadryades autem, Nymphæ sunt quæ cum arbori- bus nascuntur, & pereunt.

Dryades puellæ. Virg. 1. Georg. 59.

Procaces Dryades. Claud. in Epithal. Palladii, 17.

Semideæ Dryades. Ovid. 4. Epist. 761. Calpurn. 2. Ecl. 14.

Adfuerant sicco Dryades pede, Naiades udo.

RYANTIADÆ, [Δρυαντιάδης] Dictus est Lycurgus Thraciæ rex, a patre Dryante. Ovid. in Ibin, 345.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti.

RYMÆ, Achivorum colonia, teste Herodot.

RYOPES, [Δρυοπες] Populi sunt Epirotici, de quibus Plin. scribit in præf. lib. 4.

Sunt & Dryopes, authore Servio, Populi juxta Parnassum. Virg. 4. Æn. 146.

Cretesque, Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi.

Dryope etiam est nomen mulieris apud Ovid. & Vall. Flacc. Nymphæ apud Virg. 10. Æn. 551.

RYINAS, aut, ut quidam vocant **DRYINOS**, [δρυῖν & δρυῖνας] Animal est in quercuum radicibus hærens, quod ad perniciem adeo potest, ut supergressu tantum excidat pedum cutis, intumescantque insigniter crura tota. Id vero mirabilius, si quis mederi velit, manus itidem exoriantur. Quod si interimere adoriatur quispiam, pessimo inficitur odore, itemque odoratur aliud nihil. Dryinas autem appellatur a loco, ubi viciat fere. Hæc ex Paul. Ægineta, lib. 3. ἰατρικὴς πραγματείας, refert Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 28. V. & Dioscorid. lib. 4.

RYITES, Gemma, e truncis arborum dicta, quæ & ligni modo ardet, ut Author est Plin. lib. 37. cap. 11.

RYLON, V. **DRILUM**.

RYMÆA, [Δρυμαία] Regio, postea Daulis appellata, teste Plin. lib. 4. cap. 3. ubi de Locris agit.

RYMUSA, [Δρυμύσσα] Asiæ insula, Samo & Lesbo finitima, ut refert Plin. lib. 5. cap. 31.

RYOPHΘON, Herba. Plin. lib. 27. cap. 9. V. Ruell. lib. 2. cap. 135.

RYOPHYTES, Genus ranarum apud Plin. lib. 32. cap. 7. & cap. 10. Jecur ranæ dryophytis, vel calamitæ in pellicula gruis alligatum. Incorruptiores codices legunt, Jecur ranæ diopetis. Certe videtur certis locis tantus ranunculorum pluvius, ut cum imbre delapsi, vel certe ex imbre provenisse videri possint. Hos opinor hic Diopetes vocari, quod Græci *διοπετις* nominent, quicquid est ex aëre delapsum, quasi a Jove demissum.

RYOPTERIS, filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum sub- ducium incisura, radice hirsuta. Plin. lib. 27. cap. 9. V. Ruell. lib. 3. cap. 155. Nonnulli eam esse putant quæ vulgo Osmunda regalis vocatur.

RYOS HYPHEAR, [ρύος ὑφ᾽ ἑαρ] Genus visci est, copiosissime in quercu nascens, unde & nomen accepit. Est autem sui generis Planta fruticosa, fesquipedalis, lenta, semper virens, gravis odoris, buxi folio, baccis exiguis, sine flore, tactum sequens, nunquam in terra nascens. V. Plin. lib. 16. cap. ult.

RYPETES, [δρυπετῆς] Olivæ sunt maturæ, & adultæ: ita dictæ, quasi jam ex arbore decidentis. Plin. lib. 15. cap. 1. Cæl. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 11. V. **DRUPÆ** supra.

RYUSA, [Δρυύσσα] Insula, quam eandem esse cum Samo ex Aristotele tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

D U A

UA [δυο] pro Duo apud Veteres. Cic. in Orat. 156. Video sepulchra dua duorum corporum. Ex Accio. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virtutibus

& vitiis orationis, Duapondo & Trepondo usque ad nostram ætatem ab omnibus dictum est, & recte dici Messala confirmat.

DUALIS, e. [δυναμικός] Servius in Virg. 2. Æn. 1. Conticuere omnes. Conticuere (inquit) pro Conticuerunt. Nec est ut quidam dicunt, dua- lis numerus: qui apud Latinos nusquam penitus invenitur. V. Quintil. lib. 1. cap. 5. ubi de Solæcisimo. p. 63. Burm.

DUALITER, Adv. apud Grammaticos.

D U B

DUBENUS, i. m. [δευσις] Dominus antiquis dicebatur, Pacuv. Tum dubenus servos legatos pessime verberat. Ex Festo. Sed locus fortasse vitiosus. V. Scalig.

DUBIAT, pro Dubitat, Obsoletum. Festus.

DUBIS, [δύεις] Strab. & Ptolemæo, Galliæ fluvius. Vulgo *Le Doux*. Aliis dictus Alduadusius, aliis Alduabis, aliis Adduasdubis. Hic Vefontionem Sequanorum oppidum pene totum cingit. V. Cæs. 1. Bell. Gall. 38.

DUBIUS, Adj. [ὑποδύς, ἀπερηγός, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβόλος] Qui quum duas vias habeat, utram eligat nescit. Liv. 4. Quum equites pro- cul visi non sine terrore ab dubiis quinam essent, mox cogniti, &c.

Dubium & controversum. Cic. 2. de Divin. 106. Tantum fat est intel- ligi, id fumere istos pro certo, quod dubium controversumque sit.

Dubium & incertum. Cic. 1. de Orat. 92. Hæc autem omnia quæ tra- ctarentur ab Oratoribus, dubia esse & incerta.

Dubiis opponuntur Certa & concessa. Cic. 2. de Divin. 106. Vi- desne igitur quæ dubia sint, ea sumi pro certis atque concessis? Lucret. lib. 4. 479.

Et dubium certo quæ res differre probat.

Perspicuum & Dubium, contraria. Cic. 4. de Fin. Utrum igitur tan- dem perspicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tolluntur?

Facere aliquid dubium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Dubio procul. Lucret. lib. 1. 812.

In dubio ponere. V. **IN**.

Num dubium est, quin si in re ipsa nihil, &c. Cic. 4. de Fin. 67.

Dubiumne id est? Ter. Eun. 1. 2. 49. Ne hoc quidem tacebit Par- meno. P. oh, dubiumne id est?

Haud, vel Non dubium est quin. Ter. And. 3. 2. 49. Idem Eun. 5. 6.

27. Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum. Cic. 8.

Att. 20. Dubium nemini est quin, &c. Idem Att. 15. Et nunc credo esse dubium quin tu id commissurus non fueris.

Sine dubio. Ter. Eun. 5. 9. 14. Cic. 2. Q. frat. 2. Sine dubio res a Len- tulo remota videtur esse.

De hac re mihi dubium non est. Cic. 11. Att. 6. De Pompeji exitu mihi dubium nunquam fuit.

Dubium est ut. Plin. in Paneg. An dubium est ut dare non posset im- perator, qui reverentiam amiserat?

In dubio esse. Ter. And. 1. 5. 3. Dum in dubio est animus, paulo mo- mento huc illuc impellitur. Ovid. 3. Fast. 839.

Nominis in dubio causa est, capitale vocamus

Ingenium solers, ingeniosa dea est.

Non est in dubio. Plin. lib. 25. cap. 5.

Venire in dubium, quod & Venire in discrimen dicit Cic. pro Quint. 67. Ter. Adel. 3. 2. 41. Tua fama & gnata vitæ in dubium veniet.

V. **VENIO**.

In dubium venire de forte, &c. Ter. Adel. 2. 2. 35. Hei mihi, etiam de forte nunc venio in dubium miser.

Res vocatur in dubium. Cic. 2. de Orat. 145. In generum causis atque naturis omnia sita esse, quæ in dubium vocarentur.

Quæ constant & Quæ dubia sunt, contraria. Cic. 1. de Invent. 67. Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus: horum quæ dubia sunt, rationes afferemus.

Facere dubium aliqua re animum alicujus. Cic. pro Lege Manil. 27. Quæ res est quæ cujusquam animum in hac causa dubium facere possit?

Feror dubius. Lucan. ad Pison. 2.

Affectus dubii. Ovid. 8. Met. 473.

Argentum dubium. h. e. Pecunia de cujus pondere vel bonitate dubitari potest. Plaut. Epid. 5. 1. 40.

Casus dubii varique. Cic. pro Cluent. 58. Respicite Judices hominum

fortunas, respicite dubios variosque casus.

Cælum dubium. Virg. 1. Georg. 252.

Cœna dubia. Ter. Phorm. 2. 1. 28.

Prior bibas, prior decumbas, cœna dubia apponitur.

6. Quid istuc verbi est? P. Ubi tu dubites quid sumas potissimum.

Hor. 2. Serm. 2. 77. Surgere de cœna dubia. i. e. Lautæ, luxuriosa, ut ait Vet. Schol. Dubiam cœnam, opiparam, variisque instructam ferculis appellat. Erasmi.

Fama dubia. Ovid. 3. de Arte Am. 453.

Fortuna dubia. Ter. in prol. Hec. 16. Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.

Lanugo dubia. Martialis. lib. 2. 61.

Quum tibi vernarent dubia lanugine malæ.

Lux dubia, i. e. Crepusculum. Sen. Hippol. 1.

Mars dubius. Virg. 2. Georg. 283.

Mens dubia. Virg. 4. Æn. 55.

Spemque dedit dubiæ menti, solvitque pudorem.

Mons dubius ascensu. Propert. lib. 4. 4. 83.

Mons erat ascensu dubius, festoque remissus.

Opinio dubia. Cic. pro Domo sua, 11. Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia, atque ante oculos, proposito periculo.

Pavor dubius. Claud. Conf. Prob. Olyb. 11.

Pericula dubia. Lucret. lib. 3. 55.

Pes dubius. Ovid. 4. de Ponto, 3. 32.

Prælium dubium. Liv. lib. 5. Decad. 4. Aliquandiu dubium prælium fuit.

Rates dubiæ. Ovid. 2. de Arte Am. 414.

Nec semper dubias adjuvat aura rates.

Res dubia. Plaut. Epid. 1. 2. 10. Is amicus est, qui in re dubia, re juvat, ubi re est opus. Cic. 10. Att. Quem dubiis rebus lædere noluisse.

Res apertas a dubiis fecernere. Lucret. lib. 4. 460.

Res dubiæ. Virg. 6. Æn. 196.

— tuque ô dubiis ne defice rebus.

- Rumores dubii. Plin. Epist. 190.
 Salus dubia. Cic. 6. Fam. 14. Hanc in opinionem discessi, ut mihi tua salus dubia non esset.
 Sententia dubia. Ovid. 3. de Ponto, 4. 87.
 Sidera dubia, Juven. 5. Sat. 22. adventante crepusculo: Quibus opponuntur Certa. Hor. 2. Carm. 16. 4.
 — neque certa fulgent
 Sidera nautis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.
 Spes non dubia. V. NON.
 Tempora dubia & secunda contr. Hor. 4. Carm. 9. 36.
 Tempora Reip. dubia. Cic. pro Font. 34.
 Timores dubii. Stat. 5. Theb. 319.
 Via dubia. Ovid. 18. Epist. 154.
 Vires dubia. Ovid. 7. Met. 508.
 Voluntas dubia. Tacit. 4. Hist. 6.
 Urbes dubia. Lucan. lib. 2. 447.
 Dubium nifui. Sallust. in Jugurth. C. 94. Quæ dubia nifui videbantur, potissimum tentare. Nifu Cort. q. V.
 Nec fum animi dubius. Virg. 3. Georg. 289.
 Dubius prædicii. Sen. de Benef. Me tempestas occupavit, portus ac prædicii dubium.
 Vitæ dubius. Ovid. 3. Trist. 3. 25.
DUBIE, Adv. [ἀμφισβόλιος] Cic. 1. de Divin. 124. Potest accidere ut aliquod signum dubie datum, pro certo sit acceptum.
 Nec dubie. Liv. 2. Nec dubie ludibrio esse miseras suas.
 Gaudere dubie. Ovid. 10. Met. 659.
 Non dubie. V. NON. Papin. in l. cum pater. §. 1. D. de leg. 2.
DUBITAS, ætis. f. Dubitatio. apud Eutrop. Ammian. & sequioris ætatis scriptores.
 Pontanus in Actio. V. Perplexio H. St.
DUBIOSUS, Adj. [ἀμφισβητισμός] Gell. lib. 3. cap. 3. Idem lib. 5. cap. 10. Dubiosum hoc, inexplicabileque.
DUBITO, [δοτέω, ἀποτέω, ἀμύσσω, ἀμύσσω, ἀμύσσω, ἀμύσσω] are. a nomine Dubius. Juven. 8. Sat. 212.
 — quis tam

Perditus, ut dubitet Senecam præferre Neroni?

- Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. 52. Ne violenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrii: dubitant, hæsitant, revocant se interdum, &c.
 Dubitare cum Inf. Quid istuc dubitas dicere? Plaut. Epid. 2. 2. 75. i. e. Times? Cic. de Amicis. 6. Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem. Idem de Senect. 16. Non dubitavit dicere illa quæ verbis persequutus est Ennius.
 Nec dubito te quoque eadem agitatione teneri. Plin. Jun. Epist. 100. H. St.
 Dubitare de fide alicujus. Cic. Tamen usque eo timui, ne quis de mea fide atque integritate dubitaret, &c.
 Dubitat de, vel quid. Cic. 13. Fam. 46. Nam de tua erga me voluntate non dubitat. Idem 4. Acad. 32. Tum vero dubitabit quid sit extremum.
 De authore dubitari non potest. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 De indicando dubitare. Cic. pro Sylla 52. Sed quoniam Cornelius ipse etiam nunc de indicando dubitat, ut dicitis, informat ad hoc adumbratum indicium, filium.
 Ne dubita. Virg. 3. Æn. 316.
 Non dubito quin. Ter. And. 2. 4. 2. Cic. de Senect. Quod si acciderit, non dubitat quin brevi Troja sit peritura. pro Quin, Corn. Nep. infinit. substituit; non dubito fore plerosque Attice. V. Lambin.
 Hæc dum dubitas, menses abierunt decem. Ter. Adel. 4. 5. 57.
 Dubitare an & utrum. Plaut. Capt. 2. 3. 95. Cic. 5. Verr. Infinite dubitare utrum sit utilius, propter multos improbos uni parcere, an, &c.
 Aliquid dubitare. Cic. 3. Off. 77. Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidem dubitent? Quintil. 12. 1. p. 1055. At hoc nemo dubitabit. ubi Burman. plura loca Autorum congestit.
 Dubitare, pro Cogitare. Virg. 9. Æn. 191. — percipe porro
 Quid dubitem, & quæ nunc animo sententia furgat. i. e. Cogitem. Omnis enim cogitatio in dubitatione est ante sententiam. Servius.
 Cic. pro Rosc. Amer. 18. Restat Judices, ut hoc dubitemus, uter potius Sext. Roscium occiderit. i. e. Cogitemus, consideremus.
 Dubitatur, imperf. [ἐνδιδύσκει] Plin. lib. 11. cap. 17. De his video dubitari. Cic. 4. Verr. Præsertim aliorum autoritate confirmatum dubitabitur?
DUBITANS, Partic. [ἀμφισβητών] Cic. pro Domo sua, 140. Identidem se ipse revocando dubitans, timens, hæsitans, omnia aliter ac vos in monumentis habetis, & pronuntiarit & fecerit.
DUBITATUS, Partic. [ἀποδοκιμασμένος] Ovid. 2. Met. 20.
 Venit, & intravit dubitati tecta parentis. Idem ad Liv. 84.
 Dubitatus amor.
DUBITATIO, [δοτέα, ἀποδοτέα, ἀμύστω] ut, Dubitatio de re aliqua. Cic. 3. Off. 18.
 Dubitatio & hæsitatio. Cic. 2. de Orat. 202. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio tractusque verborum?
 Obscuritas atque dubitatio. Cic. pro Cluent. 73. In ea obscuritate atque dubitatione omnium, &c. placuit repente Judices pronuntiare.
 Scrupulus & dubitatio. Cic. pro Cluent. 76. Hic tum injectus est hominibus scrupulus & quædam dubitatio, quidnam esset actum.
 Sine dubitatione, lactuæ foliis similis. Plin. lib. 27. cap. 8.
 Indigna homine dubitatio. V. INDIGNUS.
 Accidit dubitatio. V. ACCIDO.
 Addere dubitationem. V. ADDO.
 Adducere in dubitationem. Cic. 3. Fam. 5. Quod itinerum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere visurusne me sis in provincia: ea res sic habet.
 Afferre dubitationem. Cic. 4. Fam. 7. Sic enim intellexi nihil aliud esse quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, &c. Dubitationem afferre quin. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Ni forte tanta ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus, dubitationem affert quin hominibus folis ea natura donaverit.
 Dari dubitationem. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. His Cæsar ita respondit, eo tibi minus dubitationis dari: quod eas res, &c. V. DO.

- Esse dubitationem, ut, Dubitatio nulla in re erat. Cic. 5. de Fin. 26.
 Eximere dubitationem. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Habere dubitationem. Cic. 5. de Fin. 27. Quod quanquam dubitationem non habet (est enim, &c.) Hic locus nihil habet dubitationis, quin, &c. Cic. 2. Off. 17.
 Injicere dubitationem. Cic. pro Cluent. 76.
 Relinquere dubitationem. Cic. 15. Fam. 21. Nullam enim dubitationem apud me reliquisti quantum me amares.
 Tollere dubitationem. Quintil. lib. 5. cap. 9. V. TOLLO. Dubitationem omnem alicui tollere. Cic. 12. Att. 7.
 Dubitatio, Color quidam Rhetoricus, Græce ἀσπρόχρους.
DUBITANTER, Adv. [ἐνδοιαστῶς, ἐνδοιαστῶς] Cic. 2. de Invent. 10. Simul quærentes dubitanter unumquodque dicemus. Cic. 10. Fam. 31. Plane pericula non dubitanter adii. V. eund. de Clar. Orat. 87. & ad Octav.
DUBITATIM, Adv. Idem quod Dubitanter. Cæf. Annal. lib. 3. Imperator conclamat de medio, ut velites e sinistro cornu removeantur, & Gallis non dubitatum immittantur. Ex Nonio. q. V.
DUBITATOR, oris. m. Tertull. adv. Hæret.
DUBITABILIS, e. [ἐνδοιαστῶς] Ovid. 13. Met. 21.
 Atque ego, si virtus in me dubitabilis esset. Idem 1. 223.
 — nec erit dubitabile verum.
DUBITATIVUS, Adject. ut, Dubitativa conjunctio. Diomed. Gram. Sensus. Tertull. adv. Marc.
DUBITATIVE, Adv. Tertull. de Carne Christi.

D U C

- DVC**, **DVC**. Ducum ductore, vel Ductorum ductor. **DVL**. Dulcissimus.
DUCATUS, &c. V. DUCO.
DUCENTI, [αὐχέσις] Plin. lib. 14. cap. 4. Durantque adhuc vina ducentis fere annis. Cic. 2. Q. frat. Sane frequentes fuimus, omnino ad ducentos.
DUCENTIES, Adv. [αὐχέσις] Liv. 8. Bell. Maced. Potius quadragies quam ducenties quadragies item æstimatam. Cic. 2. Philipp. 40. Ego enim amplius ducenties acceptum hæreditatibus retuli. Martial. lib. 5.
DUCENTESIMUS, a, um. Unde
DUCENTESIMA, æ. f. ut Centesima, Vectigal. Affertur ex Suet. Calig. cap. 16. Ducentesimam auctionum Italiæ remisit. Sed Turneb. & Casaub. ex Dione & MSS. Centesimam legunt. Dicitur autem eadem forma, ac Decuma, Quadragesima &c. & subauditur Pars. Tacit. 2. Ann. 42. 7. Cæsar ducentesimam in posterum statuit. V. plura apud Pitisc.
DUCENUS, Adj. distrib. sed sæpius Bis centum: ut Duceni pedes. Plin. lib. 6. cap. 26. Columel. lib. 5. cap. 2. Sic multiplicabis, centies vicies ducenti quadragenii fiunt viginti octo millia. Sic Duceni armati, Liv. 2. Bell. Pun. Et, Ducena quinquagena millia capitum, 9. ab Urbe.
DUCENA, æ. f. Gradus vel Dignitas erat. L. 3. Cod. Theod. de cohortal. princip. cornicul. Primpilaribus post emeritam militiam perfectissimatus vel Ducenæ vel Centenæ vel Egregiatu dari dignitas potest.
DUCENARIUS, Adj. [αὐχέσις] ut, Ducenaria pondera. Plin. lib. 7. cap. 20. h. e. Ducentarum librarum.
 Ducenarius, dicebatur etiam Qui duas centurias, i. e. ducentos milites ducebat in acie secunda, qui primus hastatus appellabatur. Veget. lib. 2. cap. 8.
 Ducenariorum judicum decuria. Suet. in August. cap. 32. Ad tres judicum decurias quartam addidit ex inferiore censu, quæ ducentariorum vocaretur, judicaretque de levioribus summis. Quam appellationem, non a causarum æstimatione, sed a censu potius ortam esse, opinantur nonnulli: ut fuerint ducentarii judices, qui dimidium census equestris possidebant. Budeus.
 Ducenarii etiam dicebantur, Qui ducentesimam exigebant, quæ vectigal erat. L. 1. C. de exact. tribut. Ducenarii & Centenarii five Sexagenarii non prius debent aliquem ex debitoribus convenire. V. Urfat. de Not. Rom. v. DUC. Turneb. Advers. 19. 16. [Potius ex Stipendii modulo appellationem fortitos docuit Casaub. ad Suet. Claud. C. 24. ubi & Torr. V. & Scalig. ad Manil. p. 150. extr. ed. Arg.]
DUCENARIA, æ. f. Ducenariorum dignitas. Apul. Met. 7. p. 190. Elm. Turneb. l. c.
DUCO, xi, etum, [ἄγω, ὀδηγῶ, ἡγέομαι, ἡγεμονεύω, πορεύω] etc. Ducimus eum qui sponte sequitur. Ter. And. 4. 6. 23. Duc me ad eam, quando huc veni ut videam. Cic. 1. Tusc. Qui maximas copias duxit ad Trojam.
 Ducuntur omnia dei nutu. i. e. Reguntur. Plaut. Merc.
 Ducere se ad aliquem: pro Ire & proficisci. Plaut. Amph. 4. 3. 8. Nam jam ad regem recta me ducam, remque ut facta est, eloquar.
 Ducere se ab ædibus: Exire domum, vel egredi. Plaut. Bacch. 4. 2. 11.
 Ducere se deorsum de arbore, Descendere de arbore. Plaut. Aul. 4. 8. 8.
 Ducere ad credendum. Cic. 2. Tusc. 42. Ita me ad credendum tua ducit oratio.
 Duci ad cognitionis cupiditatem. Cic. 1. Off. 18. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.
 Facillime ad consentiendum homines ducuntur experimentis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Ad id responsum, quod eliciendum erit, per gradus ducet. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Ad pejora juvenes laude ducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Per parva aliquem ducere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Per omnia aliquem ducere. Virg. 6. Æn. 565.
 Ipsa deum poenas docuit, perque omnia duxit.
 Per singula duci. Stat. 2. Sylv. 2. 43.
 Ætas septima ducitur. Virg. 4. Georg. 207.
 Ætatem ducere. Hor. 2. Epist. 2. 202.
 Non tamen adversis ætatem ducimus Austris.

Ætatem in literis. Cic. 1. de Fin. 43. Quo studio Aristophanem putamus ætatem in literis duxisse.

Ævum. ut, Deus duxit ævum per suos gradus. Sen. Hippol. 2. 452.

Agmen ducere, Ducem esse. Plin. lib. 10. cap. 44. Cic. 2. Tusc. Quum æstu magno agmen ducebat, laborabat.

Alvum ducere. V. ALVUS.

Amores nostros in longum ducis. Virg. 9. Ecl. 56.

Anhelitum ex cursura. Plaut. Afin. 2. 2. 61.

Animam, pro Vivere. Liv. 6. In tenebris obnoxiam carnificis arbitrio ducere animam?

Animam ducere de cœlo, h. e. Anhelitum seu spiritum trahere ex aëre. Cic. in Orat. 107. Ita vivunt, dum possunt, ut ducere animam de cœlo non queant. De patricidarum supplicio loquitur, qui insuti culleo abjiciebantur in aquam.

Anima ducitur spiritu. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Excipiatque animam, eam quæ ducta sit spiritu, eandemque a pulmonibus respiret & reddat.

Animos in rem presentem ducere. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. ANIMUS.

Annum ducere. Virg. 1. Georg. 6.

— vos ô clarissima mundi
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres. i. e. Quorum cursu tempora computantur.

Nam per Lunam, mensis: per Solem annus ostenditur. Servius.

Aquam. Cic. 3. Q. frat. Aquamque quam ii ducebant non longe a villa, belle sane fluentem vidi. Per fundum alterius. Idem ibid. 3. 1. V. AQUEDUCTUS.

Argentum. Virg. 7. Æn. 634.

Aut leveis ocreas lento ducunt argento. i. e. Flexili argento extendunt. Servius.

Argumenta ex ipsis positionum vitis ducimus. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Bellum cum aliquo. Virg. 8. Æn. 55.

Hi bellum assidue ducunt cum gente Latina. Quod tamen frequentius ponitur pro Producere, Protrahere. V. infra.

Benevolentiam a personis ducimus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Cœlum. ut, Ipse qui cœlum, nebulasque ducit. i. e. Jupiter. apud Sen. Hippol. 3. Ducit, regit.

In carcerem. Cic. 7. Verr. 76. Quum de foro in Capitolium currum flectere incipiunt, illos duci in carcerem jubent. Sic Ducere in vincula. Cic. 4. in Catil. 7.

Carmen. Ovid. 5. Trist. 12. 63. ut dicitur Lanam ducere, unde petitur hæc formula;
Ad mea perpetuo deducite tempora FILO. V. Brœk. ad Tibul. 2. 1. 51. Conf. Versus, infra.

Cicatricem. Columel. lib. 3. cap. 18. Liv. 9. Bell. Pun. Ubi primum ducta cicatrix, patique posse visa est jactationem. Ovid. 1. de Ponto, 3. 15.

Tempore ducetur longo fortasse cicatrix.

Oblorem, pro Attrahere. Virg. 9. Ecl. 49.

Altrum quo segetes gauderent frugibus, & quo Duceret apricis in collibus uva colorem. Juven. 2. Sat. 81.

Uvaquæ conspecta livorem ducit ab uva. h. e. Bibere, haurire.

V. plura infra, & Casaub. ad Pers. p. 274.

Colore aureo pelles. Plin. lib. 28. cap. 9.

Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & scelere ducere. Cic. pro Deiot. 2.

Conjecturam modo huc, modo illuc ducere. Cic. 2. de Divin. 145.

An ea quæ dixi, & innumerabilia quæ collecta habent Stoici, quicquam significant, nisi acumen hominum ex similitudine aliqua conjecturam modo huc, modo illuc ducentium? Conjectura ducitur ex hac re. Cic. 2. de Divin. 147. Ex quibus conjectura quædam ducitur, si quemadmodum, &c.

Consilia in pejus ducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Id credendum. Cic. 2. Tusc. 42. Ita me ad credendum tua ducit oratio. In crimen ducere. Tacit. 6. Ann. 5. Neu convivalium fabularum simplicitas in crimen duceretur, postulavit.

Crimen ducere. Virg. 5. Æn. 528.

— crimemque volantis sidera ducunt. At 2. 694. Facem ducit: Stella facem ducens.

Juram ex animo, pro Abjicere. Plaut. Casin. 2. 6. 25.

Declinatio ducitur per casus. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Diem ducit Lucifer, i. e. Adducit. Virg. 2. Æn. 802.

Diem somno ducere. Sen. Thyest. 5. i. e. Transfigere.

Effigiem ducere. Virg. 8. Ecl. 75.

His vagina. Sil. lib. 8. h. e. Educitur.

In errorem ducere. Ovid. 8. Met. 161.

Ducit in errorem variarum ambe viarum, &c.

Exequias. Plin. Epist. 60. V. paulo post, Funus alicui.

Exercitum in Sabinos. Caf. 1. Bell. Gall. 12. Cic. pro Muren. 20.

Exercitum in quæ vult, ducit. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Exordium. Cic. 1. de Legib. A lege ducendum est juris exordium.

Idem 5. de Fin. 18. A qua totius vitæ ducat exordium.

acem. V. Crinem.

idem ducere. Lucet. lib. 2. 477.

— pergam connectere rem, quæ
Ex hoc apta fidem ducit.

Figuram ducere veri, i. e. Apparere tanquam res vera. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 43. Loquitur de tela Proserpinæ.

ossam. Liv. 3. Clamore sublato ante se quemque ducere fossam & jacere vallum.

tena manu ducere. Ovid. 15. Met. 519. h. e. Reducere.

Figus ab umbra ducere. Ovid. 10. Met. 192.

— & arborea frigus ducebat ab umbra.

Inem ducere. Hor. 1. Epist. 10. 48.

mus alicui. Plin. lib. 2. cap. 109. Idem lib. 8. cap. 42. Rex defuncto ei duxit exequias. Virg. 4. Georg. 256. Cic. pro Quint. 50. Juven. 1. Sat. 146. etiam absolute Pers. 2. Sat. 14.

— Nerio jam tertia ducitur uxor. [Inepte, quasi Ducere
1. fit Sepelire, cum potius Nerio invidet, qui, duabus jam elatis,
etiam ducat uxorem domum.

mitus de pectore. Virg. 2. Æn. 288.

onus ab aliquo ducere. Ovid. 6. Met. 427.

Et genus a magno ducentem forte Gradivo.

VOL. II.

Hora blandis ducitur dolis. Propert. lib. 3. 23. 18.

Horas nos flendo ducimus. Virg. 6. Æn. 539.

Horas extremas. Martial. lib. 4. 73.

Quum gravis extremas Vestinus duceret horas. h. e. Propinquus esset morti.

Ilia ducere. Hor. 1. Epist. 1. 9. Gallæ dicimus, *Hallet, & battre les sans comme un cheval poussif, ou qui est hors d'aleins.*

Initium. Cic. 9. Att. 11. Nec vero dubito quin exitiosum bellum impendeat, cujus initium ducetur a fame.

Initium ducere ex aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Ita ex quatuor temporum mutationibus, omnium quæ terra marique gignuntur, initia causæque ducuntur.

Initium rerum suarum alicunde ducere. Cic. 2. de Lege Agr. 17. Hic quæro quam ob causam initium rerum ac legum suarum hinc duxerit.

In jus. Ter. Eun. 4. 6. 30. Si vim faciet, in jus ducito hominem.

Laminam ducere. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Lanam. Nere. V. Burm. ad Petron. cap. 133. p. 635. Ovid. 4. Met. 33.

Lateres ducere, pro Formare: ut Opus ductile apud Vitruv. lib. 2. cap. 3.

Lineam. Plin. lib. 35. cap. 10. Apelli fuit alioqui perpetua consuetudo, nunquam tam occupatam diem agendi, ut non lineam ducendo exerceret artem: quod ab eo in proverbium venit.

Lina duo ducit acus. Celf. lib. 7. cap. 7.

Litera ducitur. Ovid. 4. de Ponto, 2. 34.

Ducitur & digitis litera rara meis.

Lucem. Stat. 4. Sylv. 1. 26.

— lucemque a Consule ducit Omnis honos.

Ludos, & inania honoris, modo rationis atque abundantia duxit. Tacit. in Vita Agric. 6.

In ludum (literarium) ducere, & reducere. Ter. Phorm. 1. 2. 35.

Restabat aliud nil, nisi oculos pascere, Sectari, in ludum ducere & reducere.

Mancipium. Solennis Romanorum formula. Cic. 2. de Orat. 255.

Quanti addictus? mille nummum: nihil addo, ducas licet. Sponsionis sc. forma, ad quam videtur adducere Sen. de morte Claud. Ad summum tria verba Silo dicat & servum me ducat. V. Schott. Nod. Cic. 2. 14.

In matrimonium. Cic. pro Cluent. 125. & 126. Saffiam in matrimonium ducere, Habiti matrem illam, &c.

Mendacium ducere & confare. Cic. pro Rosc. Com. Unde hoc totum ductum & confatum mendacium est.

Mucronem: pro Educere. Virg. 12. Æn. 378.

Ille tamen clypeo objecto, conversus in hostem
Ibat, & auxilium ducto mucrone petebat.

Mulierem aliquam in concubina locum ducere. Cic. 1. de Orat. 183.

Muros, i. e. Struere & erigere. Virg. 1. Æn. 423.

Noctem ducere ludo. Claud. in Epithal. Pallad. 97.

Noctem ducere querelis. Sen. Hippol. 43.

Noctem jucundis sermonibus. Plin. Epist. 117.

Nomine ab authoris ducunt libamina nomen. Ovid. 3. Fast. 733.

Nomen ex re aliqua. Cic. 1. Acad. 40. Ex quo etiam nomen hoc duxerat.

Notam ducere. Hor. 4. Carm. 2. 59.

Nubilum. Quintil. lib. 11. cap. 3. Sed in ipso vultu plurimum valent oculi per quos maxime animus emanat, ut citra motum quoque & hilaritate enitescant, & tristitia quoddam nubilum ducant. i. e. Obducant & obtendant.

Oblivia ducere poenæ. Valer. 4. Argon. 657. Sic Hor. 2. Serm. 6. 62.

O rus quando ego te aspiciam? quandoque licebit
Nunc veterum libris, nunc somno & inertibus horis
Ducere sollicitæ jucunda oblivis vitæ? i. e. Oblivisci vitam
solicitam & curas.

Opes ducere ab aliquo. Hor. 4. Carm. 4. 54.

Opinione duci. Cic. pro Muren. 62. Non re ductus es, sed opinione.

Oracula ducere æquatis fortibus. Cic. 1. de Divin. 34. Cujus generis oracula etiam habenda sunt non ea quæ æquatis fortibus ducuntur, sed illa quæ instinctu divino afflatuque funduntur.

Orationem ducere ab eodem verbo. Cic. in Orat. 135. Aut ab eodem verbo ducitur sæpius oratio.

Ordines & ordinem ducere. V. ORDO. Cic. 2. Philipp. 20. Prioris partis duxit ordinem. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Ordine ducere. Virg. 7. Æn. 276.

Omnibus extemplo Teucris jubet ordine duci. i. e. adduci, viz. eqnos.

Rerum ordine ducar. Ovid. 13. Met. 161.

Originem authore ab illo ducis. Hor. 3. Carm. 17. 5.

Ortus ab Elide ducimus. Ovid. 5. Met. 494.

Os exquisitis modis. Quintil. lib. 4. cap. 3. V. OS, oris.

Otia ducere. Ovid. 1. de Ponto, 5. 43.

Parietem per vestibulum alicujus ducere. Cic. pro Milon. 76. Qui parietem sic per vestibulum fororis instituit ducere, sic agere fundamenta, ut fororem non modo vestibulo privaret, sed omni aditu & lumine.

In partes ducere, i. e. In factiones. Tacit. 15. Ann. 51. Accingeretur modo, navaret operam, & militum acerrimos duceret in partes.

Pectus alicujus in contraria ducere. Ovid. 3. Amor. 11. 33.

Pedes ducunt eum rus. Plaut. Merc. 3. 4. 8. Nec pedagricus, nec articularius est, quem rus ducunt pedes.

Penfa manu ducere. Juven. 12. Sat. 65.

Piscem hamo ducere. Ovid. 18. Epist. 587.

Pocula ducere. Propert. lib. 2. 9. 21.

Quineriam multo duxisti pocula luxu. V. plura infra.

Pompam ducere. Ovid. 12. Epist. 699.

Præmia, Ovid. 10. Met. 680. Duxit sua præmia victor. i. e. Accepit.

Principium a re aliqua. Cic. 3. de Fin. 16. Ex quo intelligi debet principium ductum esse a se diligendi fui.

In probationem aliquid ducere. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Progeniem Trojano a sanguine duci Audierat. Virg. 1. Æn. 23.

Provincias ducere. Tacit. lib. 3. Ann. 58. Porro si hi duxissent provincias, cur Dialibus id vetitum? i. e. Provinciis præfuisse.

V. Pugnum

Pugnum ducere, Cadere pugno. Paul. 1. 4. D. de injuriis, Si quum ferve meo pugnum ducere vellem, in proximo te stantem invitus percussis injuriarum non teneor.

Questiones omnes ex persona petitoris ipsius duximus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Rationem ducere. Cic. 8. Att. 5. Inde suscepto bello, quum pacis conditiones ad te afferri, a teque ad ea honorifice & large responderi viderem, dixi rationem meam, quam tibi facile me probaturum pro tuo in me beneficio arbitrabar. Idem 3. Verr. 126. Cic. 8. Fam. 5. Hanc autem nemo ducit rationem, sed omnia desiderantur ab eo tanquam nihil denegatum sit. Non ullius rationem fui commodi ducit. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Officii rationem ducere. Cic. pro Sext. 23. Dignitati esse serviendum, Reipub. consulendum, officii rationem in omni vita non commodi esse ducendam. Rationem salutis. Cic. 7. Fam. 3. Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meæ rationem ducere. i. e. Habere.

Ducere rationem curandi, pro Deducere. Cels. in procem. lib. 1. Ex his enim similibusque sæpe nova curandi ratio ducenda est.

Remos ducere. Ovid. 1. de Ponto, 6. 40.

Nil tibi cum pelagi dicit fore naufragus undis,
Et ducit remos, qua modo navit aqua.

Retia ducere. Ovid. 13. Met. 922.

Nam modo ducebam ducentia retia pisces.

Ruinam ducere. Sen. Oeth. 13. De quercu quadam cæsa ab Hercule.

Sacra ducere. Virg. 8. Æn. 665.

— castæ ducebant sacra per urbem,

Pilentis matres in mollibus.

Ducere autem sacra, & ferre sacra dicuntur, qui res sacras, & quæ ad sacrum utilia sunt, remque divi-
nam ferunt. Turneb.

Senectam ducere. Virg. 10. Æn. 182.

Sententiam ducere in id quod velit, est orationis judicialis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Sentinam ducere dicuntur in navi foramina, quæ aquam recipiunt, unde sentina conficitur. Sen. de Ira, lib. 2.

Sermonem a re quapiam. Cic. 2. Tusc. 10. Est igitur ambulantis ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & a tali quodam ductus exordio.

Sessum. Plaut. Pœn.

Similitudinem e re aliqua. Cic. in Orat. 9.

Situm ducere. Quintil. lib. 1. cap. 2. Excitanda mens, & attollenda semper est, quæ in hujusmodi secretis aut languescit & quendam velut in opaco situm ducit, aut contra tumescit inani persuasione.

Somnos, Dormire. Virg. 4. Æn. 560.

Nate dea potes hoc sub casu ducere fomnos?

Somnium ducit imago. Hor. 3. Carm. 27. 42.

Soporem ducere. Tibul. lib. 1. 1. 65.

Sortem ducere, pro Statuere, apud Virg. 9. Æn. 268. Servius.

Sortem, Sortiri. Virg. 6. Æn. 22.

— stat ductis fortibus urna. Cic. 1. de Divin. 34. At enim idipsum habet aliquid divini, quæ cuique hostia obtingat, tanquam in fortibus quæ cui ducatur.

Spiritum per ficcas fauces, Respirare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 8. Author ad Heren. lib. 4. Itaque anhelans ex imis pulmonibus præcura spiritus, ducebatur.

Spiritum, Attrahere: & per translationem, Vivere. Author ad Heren. 4. 45. Nam hoc quidem, si spiritum ducit, vivit, &c. Cic. 10. Fam. 1. Ducere spiritum naribus. Varro 2. de R. R. cap. 3. Liv. lib. 4. Decad. 5. Pulmones & cor extrinsecus spiritum ducunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 18.

Stamina ducere. Ovid. 3. Met. 221.

Sub signum. Plaut. Casin. 3. 6. 1.

Sulcos. Plin. lib. 17. cap. 22. Ultro citroque sulcos perpetuos ducito.

Suspiria. Martial. lib. 11. 40.

Corripis, observas, quereris, suspiria ducis. Ovid. 1. Met. 656.
— alto tantum suspiria ducis Pectore.

Suspicionem. Cic. 2. de Invent. 29. Ex facto autem ipso suspensiones decenter, si, &c. i. e. Concipere.

Tempus. i. e. Moras necere. Cic. 3. Verr. 30. Deinde ita tempus ducetur, ut a M. Glabrione Prætoris, & a magna parte horum Judicum, ad Prætorem alium Judicesque alios veniremus. V. infra, Ducere, Protrahere.

Thura naribus ducere. Hor. 4. Carm. 1. 21.

Triumphum. Plin. lib. 34. cap. 3. Primum invexisse triumpho suo quem duxit Urbis anno 567.

In triumpho. Plin. lib. 12. cap. 125. Clarumque dictu a Pompejo magno in triumpho arbores quoque duximus.

Ducere in triumpho, vel per triumphum V. TRIUMPHUS. Quod Græci *πρωτο*. V. *πρωτο* in Thef. H. St.

Turmas ducere. Virg. 5. Æn. 550.

Vallum & fossam ducere. Liv. 5. Vallum, fossamque, ingentis utramque rem operis, per tantum spatii duxerunt.

Vasa ducere e luto. Quintil. lib. 2. cap. 17. i. e. Fingere.

Verbum aliquod in longius. Cic. de Clar. Orat. 92. Nec vero ullum aut durum, aut insolens, aut humile, aut in longius ductum, ac non propria verba rerum, sed pleraque translata, &c. Verba in longam ducere moram. Propert. lib. 1. 10. 6.

Versus ducere. Ovid. 5. Trist. 12. 63.

Viam, pro Sequi. Quintil. lib. 3. cap. 9. Sed non una per hoc opus via ducitur. Virg. 1. Æn. 401.

— & qua te ducit via dirige gressum.

Vitam & spiritum, Vivere. Cic. pro Lege Manil. 33. Quum vestros portus, atque eos portus quibus vitam & spiritum ducitis, in prædonum potestate fuisse sciat. Virg. 2. Æn. 641.

Me si coelicolæ voluissent ducere vitam.

Vitam dulcem ducere. Lucret. lib. 2. 66.

Ad umbilicum ducere. Hor. Epod. 14. 8. Legitur Adducere in omnibus codd.

Umbram ducere. Lucret. lib. 4. 140. De nubibus loquitur.

Voces ducere. Hor. in Arte Poët. 318. In fletum. Virg. 4. Æn. 464.

Utilitatem ex re aliqua. Cic. 5. de Fin. Quid quum fictas fabulas, e quibus utilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus?

Vultum, pro Contrahere rugas. Martial. lib. 1. 41.

Qui ducis vultus, & non legis ita libenter,

Omnibus invidens, livide, nemo tibi.

— vivos ducent de marmore vultus.

Aliter Virg. 6. Æn. 849.

h. e. Exprimere vi-

vos vultus in marmorea effigie.

Uxorem, pro Accipere. Cic. pro Sext. 6. In uxore ducenda, in liberis procreandis. Ter. Eun. 5. 2. 49. Emoriar si non hanc uxorem duxero. Plaut. Aulul. 2. 6. 4. Vult hanc Megadorus indotatam ducere.

Ter. Adel. 4. 7. 11.

Uxor tibi ducitur. Virg. 8. Ecl. 29.

Ducere uxorem, pro Ducere uxorem domum. Veteribus enim mos fuit nuptam e patris domo noctu tædis ardentibus prælatis velatam in maritum deduci. Pompon. 1. Mulierem. D. de ritu nupt. Mulierem quæ abesset, duci a marito non posse. Deductione enim opus est in Mariti, non in uxoris domum, quasi in domicilium matrimonii. Ducere uxorem proprie dicitur paterfamilias: ad filiusfam. non tan ducit uxorem, quam a patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in hujusmodi conditionibus, quam marito. Hæc Donatus in Phorm. Ter.

Ducere, verbum, pertinet ad usurarum rationem. Cic. 6. Att. 3. Magnam pecuniam confeceram ut solverent centesimis sexennii ductis cum renovatione singulorum annorum. Eid. ibid. Sed centesimis ductis a proxima quidem syngrapha, nec perpetuis, sed renovatis quotannis numerabantur pummi. Ductis, i. e. Supputatis & imputatis. Et paul post, Nisi forte id volumus armis efficere, ut fœnus quaternis centesimis ducant. i. e. Dependant. Budæus.

Duci autoritate, pro Excitari. Cic. 4. Acad. Ut qui audient, rationem potius quam autoritate ducantur.

Cogitatione duci aliò. Cic. 3. de Orat. Vel quod is qui audit, ali ducitur cogitatione.

Conjectura. Cic. de Clar. Orat. 56. Nihil sane mihi legisse videor, tantummodo conjectura ducor ad suspicandum.

Despicatui. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tantum tritum atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur, i. e. Myforum ultimus esse dicatur?

Dictis phaleratis, Blando verborum lenocinio irretiri. Ter. Phorm. 3. 2. 14.

Adeone te esse incogitantem atque impudentem Phædria,

Ut phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis?

In diversa duci. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Dolis doctis. Plaut. Perf. Hunc ego hominem hodie in transfennam ductis ducam dolis.

Errore duci. Cic. 1. Off. 148. Nec quenquam hoc errore duci oportet ut siquid Socrates, &c.

Gaudio falso. Ter. And. 1. 2. 9. Ubi Donatus, Ducere, est Expectatione longi temporis malum prolatum: vel Induci, ut Feræ in retia.

Gloria. Cic. 1. 2. in Verr. 143. Quod si quem statum magnopere delectant, & si quis earum honore ac gloria ducitur. i. e. Si quis nobilibus & famam adeptis statui delectatur.

Ineptis ac Fabulis. Cic. pro Cluent.

Cura. Claud. in Sec. Conf. Stil. 4.

Laude. Cic. in Orat. 115. Ergo eum cenfeo, qui eloquentiæ laude ductatur, non esse earum rerum omnino rudem.

Libo fumante, i. e. Delectator. Hor. 2. Serm. 7. 182.

In loco & numero hostium duci. Cic. 7. Verr. 124. At nunc perripioliati, nave a prædonibus abducta, ipsi in hostium numero locoque ducimini.

Mercede duci. Cic. 2. Off.

Natura. Quintil. lib. 9. cap. 4. V. ORGANUM.

Odio duci. Cic. 1. Att. 11.

Pramio. Cic. 2. Off.

Quæstu & lucro duci. Cic. 5. Tusc. 6. Alii emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur.

Ratione aliqua duci. Lucret. lib. 4. 597.

Spe posteritatis fructuque duci. Cic. pro Rabir. 29. Neque quisquam nostrum in Reipub. periculis cum laude ac virtute versatur, quin spe posteritatis, fructuque ducatur.

Ventre, pro Delectari cibis pretiosis, ventris & gulæ causa: i. e. Ventri & gulæ deditum esse. Hor. 2. Serm. 7. 38.

Voluptate ad fidem ducitur. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Utilitate duci. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Ducere, Protrahere. Cic. 1. Fam. 6. Ne res duceret fecimus, ut Hercules Antiaris in alium locum transferretur. Idem Brut. 18. Omnia jam tempora (bellum enim ducetur) integram sibi causam reservamus. V. Supra Ducere bellum, Tempus.

Ducere bellum. Cic. 7. Fam. 3. Dein quum ab ea sententia Pompei valde abhorreret, suadere instituit ut bellum duceret.

Ducere rem per altercationem. Liv. 4. Itaque quum res diu ducta per altercationem esset, coss. deos hominesque testantibus, &c.

Ducere diem ex die. Cæs. 1. Bell. Gall. 17. Diem ex die ducere Hedi conferri, comportari, &c.

Ducere aliquem, pro Eludere, moras necendo. Cæs. 1. Bell. Gall. 1. Ubi se diutius duci intellexit Cæsar.

Ducere, Haurire, bibere. Hor. 1. Carm. 17. 21.

Pocula Lesbii ducis sub umbra. V. Lucan. 10. 124. Juve

6. Sat. 426. — de quo sextarius alter

Ducitur ante cibum. h. e. De quo, ænophoro, bibuntur de sextarii jejuno stomacho.

Duco, pro Dux sum, absolute Exercitui præsum. Cic. 7. Att. 2. Cohortes ex Piceno, Lentulo & Thermo ducentibus, cum Domitii exercitu junctas esse. Virg. 2. Æn. 632. Ducente deo.

Duci etiam dicebantur Addicti. Creditores enim debitores, qui si vendendo non erant, domum ducebant. Legg. 12. Tab. Schott. No

Cic. 2. 14. Salm. de Modo Usur. cap. 18.

Ducere, Existimare, judicare, putare. Et tunc ex Græco deducitur, quod illi dicunt *δύω*, teste Festo. Cic. de Amicit. 7. Ha

esse in te sapientiam existimant, ut omnia tua in te posita esse ducunt humanofque casus virtute inferiores esse putent. Idem 1. Fam. 6.

Animo, Cogitare apud se. Virg. 6. Æn. 690.

Sic equidem ducebam animo, rebarque futurum.

Ducere infra se omnia humana. Cic. 3. de Fin. 29. Atque iste vir altus & excellens, magno animo vere fortis, infra se omnia humana ducens.

Ducere inter. Plin. lib. 2. cap. 63. Inter crimina ingrati animi & hoc duxerim, quod naturam ejus ignoramus.

Inter prospera aliquid ducere. Tacit. 4. Ann. 1. Nam Germanici mortem inter prospera ducebat.

Nihil ducere in bonis præter virtutem. Cic. 3. de Fin.

Ducere damno. Plaut. Bacch. 5. 1. 17.

Gloriæ ducere alicui quidpiam. Cic. in Sallust. Neque te tui piget homo levissime quum ea culpas, quæ in historiis gloriæ mihi ducis?

Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6. Plerique in gloria ducunt, plurimis horis perpeti calorem earum.

Ducere honori. Sallust. in Jugurth. C. 11. Dextra Adherbalem adfedit, ne medius ex tribus (quod apud Numidas honori ducitur) Jugurtha foret.

Ducere laudi. Ter. in prol. Adel. 5. — Vos eritis iudices, Laudine an vitio duci factum id oporteat.

Magnum ducere. Hor. 1. Sermon. 6. 62. — magnum hoc ego ducō, Quod placui tibi.

Ducere minoris, Minoris existimare vel æstimare. Sallust. in Jugurth. C. 32. extr. Privatum præterea fidem suam interponit: quam ille non minoris, quam publicam ducebat.

Ducere officii. Suet. in Tiber. cap. 11.

Ducere parvi. Cic. 2. de Fin. 24. Sed quia parvi id duceret.

Ducere post honorem alterius suam necessariam. Sallust. in Jugurth. 1. e. Magis curare alterius honorem, quam sua necessariam.

Ducere præ se neminem. Auth. ad Heren. lib. 4. 29.

Ducere pro falsis. Sallust. in Cat. C. 3. Ubi de magna virtute atque gloria bonorum memores, quæ sibi quisque facili factu putat, æquo animo accipit, supra ea, veluti ficta pro falsis ducit.

Ducere aliquid pro nihilo. Cic. 5. Tusc. Divitias, honores, opes contemnere, eaque quæ his sunt contraria pro nihilo ducere.

Ducere aliquid alicui probro: h. e. Exprobrare, Dare vitio alicui. Plaut. Amph. 1. 2. 31. Nemo id probro profecto ducet Alcumena.

Ducere aliquem ex ære: h. e. Vultum alicujus ære repræsentare. Plin. lib. 7. cap. 37. Idem hic imperator edixit, nequis ipsum alius quam Apelles pingeret, quam Pyrgoteles sculperet, quam Lysippus ex ære duceret.

Ducere se, Vetus locutio fuit, pro Latenter abire ac discedere. Ter. Hec. 4. 1. 7. Uxor, inquit, ubi me ad filiam ire sensit, se duxit foras. Plaut. Aul. 4. 8. 8. Ego me deorum ducō de arbore. Et Cic. 10. Fam. 32. Balbus quæstor magno pondere auri, majore argenti coacto de publicis exactionibus, ne stipendio quidem militibus reddito, duxit se a Gadibus.

Duce pro Duc. Plaut. Mostel. 1. 4. 11. Epid. 3. 3. 18. Trin. 1. 2. 42. UCIENS, Partic. ut, Pecunia ducens ad se cuncta. Hor. 4. Carm. 9. Gemitus imo de pectore ducens. Virg. 2. Æn. 288.

Stella facem ducens, multa cum luce cucurrit. Virg. 2. Æn. 694.

Tempora ducens. Lucan. lib. 5. 733.

UCIUS, Partic. [αὐχιστός]

Sorte ductus, Qui forte obtigit. Tacit. in Vit. Agric. 28. Eo ad extremum inopiæ venere, ut infirmissimos suorum, mox sorte ductos, viderentur.

Benevolentia ductus. Cic. de Clar. Orat. 190. Mihi benevolentia, credo, ductus tribuebat omnia. i. e. Adductus.

Compendio ductus. Quintil. lib. 2. cap. 13. Itaque & stratum militari labore iter sæpe deferimus, compendio ducti.

Ductus misericordia pro Excitatus Ulp. 1. Et eleganter §. Idem Labeo. D. de Dolo.

Ducta laus ab humili venit ad summum. Cic. 2. Tusc. 5.

In hanc persuasionem quidam ratione ducti, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Verbum a verbo ductum, i. e. Deductum. Cic. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fidens: quoniam confidens, mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum a confidendo: quod laudis est.

Ductæ & directæ viæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Permanat ad jecur per quasdam a medio intestino, usque ad portas jecoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adherent.

Ductus, apud Cic. Derivatus, procedens, descendens. 1. Tusc. 71. Contumacia a magnitudine animi ducta non a superbia. 5. Tusc. A quibus ducti deinde omnes. pro Rosc. Com. 48. Unde hoc totum ductum & constatum iudicium est. de Clar. Orat. 21. Hinc tum, Pompei, ductus est sermo, quod &c. Ibid. 218. Omnisque ille sermo ductus e percontatione filii quid in Senatu esset actum.

UCTUS, ūs. [αὐχιστός] Ipsa ductio vel deductio rei alicujus. Unde Aquæ ductus dicuntur Deductiones aquarum. Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum. Idem 2. de Legib. 2. V. AQUEDUCTUS.

Literarum. Plin. lib. 8. cap. 3. Quintil. lib. 1. cap. 3. Quum jam vero ductus sequi poterit. i. e. Formas & tractus literarum. Idem lib. 10. cap. 2. Literarum ductus ut scribendi fiat usus, pueri sequuntur.

Oris. Cic. 5. de Fin. 47. Quomodo quis ambulet, fideat, qui ductus oris, qui vultus, &c.

Macularum. Plin. lib. 37. cap. 12.

Rei credibilis ductus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Est autem quidam etiam ductus rei credibilis, qualis in comœdiis etiam, & in mimis.

Equalis ductus. Lucret. lib. 4.

Applicare se ad ductum alterius. V. APPLICO.

Per ductus velut fulcos ducatur stilus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Ductu alterius aliquid facere: h. e. Alio suadente & ducente. Liv. 4. Cic. de Arusp. Resp. 3. Quique suo ductu & imperio cruento illo atque funesto supplicia, &c.

Ductus de officio Imperatoris & imperio bellico optime & frequenter dicitur. Cic. pro Lege Manil. 61. Pompejus rem optime ductu suo gessit. Nep. 4. 1. 3. Sui ductu barbaros esse deletos. conf. Vellej. 2. 79. 4. Ceterum notetur aliud esse rem gerere Ductu, aliud Auspicio. Nam ut ductu dicatur necesse est interit prælio Imp. majus est

quiddam quod dicitur auspiciis. V. Pitisc. Lex. supra in AUSPICIUM.

Reperiuntur aliquando conjuncta.

DUCTIO, ōnis. f. Ulp. in l. Deinde. D. de liber. exhibend. item ducend. Hoc autem interdictum pertinet ad ductionem: ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis.

Ductio alvi. Cels. lib. 4. cap. ult. Alvi ductione uti.

Aquæ ductio. Pomp. 1. 3. D. De aqua quotidian. Si aquam ex flumine publico duxeris, & flumen recesserit, non potes subsequi flumen: quia ei loco servitus imposita non sit, quamvis is locus meus sit. Sed si alluvione paulatim accesserit fundo tuo, subsequi potes: quia locus totus fluminis serviat ductioni.

Aquarum ductiones. Vitruv. 1. 1.

Rudentum ductio, Reductio. Idem 10. 19.

DUCTO, [δύκω] āre. Quintil. lib. 8. cap. 3. ait, Ductare exercitum, mala consuetudine obscœnum intellectum habere. V. Burman. ad loc.

Ductare aliquem frustra, pro Dare illi verba, aut Verbis perducere ad fallaciam. Plaut. Men. 4. 3. 20. Nisi feres argentum, frustra me ductare non potes.

Ductare aliquem dolis. Plaut. Capt. 3. 4. 109.

Ductare amicam & mulierem, pro Scorto potiri. Plaut. Afin. 1. 3. 13. Ter. Phorm. 3. 2. 15. Ut phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis. Plaut. Afin. 1. 3. 37. Nunc quia nihil habes, male dictis eam ductare postulas.

Cornua ductare nervo. Valer. 6. Argon. 376. Significat arcum tendere.

Ductare pro nihilo. Plaut. Perf. 4. 4. 85. Omen ego pro nihilo esse ducto quod fuit, quando fuit.

Ductare restim. Ter. Adel. 4. 7. 34. Tu inter eas, restim ductans, saltabis. i. e. manu confertos choros ducens. V. Donat.

DUCCO, āre. Gubernare. Varro, Ab eo quod sit ducare, qui est dux aut ductor, qui ita inducit ut doceat. Hæc Calepinus corrupte. Ex Varr. de L. L. lib. 4. legendum, Ab eo quod scit ducere, qui est dux, &c.

DUCTATUS, ūs. [δύκω] Onus & administratio imperii. Suet. in Neron. cap. 35. Privignum Rufinum Crispinum, Poppæa natum, impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia ludere, mergendum mari, dum piscaretur, servis ipsius demandavit. Idem in Tiber. cap. 19. Confidens (ut ajebat) ostento sibi ac majoribus suis in omni ducatu expertissimo. i. e. Quoties pro imperio aliquid gerendum esset, vel Quoties bellum suis auspiciis gererent. Existat apud Spartian. in Pescen. Nig. Capitol. in Pertinac. Epitom. Livian. Justin. Curt. & Manil. 5. 360. Vet. Gloss. Ducatus. δὴκωσία. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 150. Stewech. in Veget. 1. 13. Ducatum præbere sceleris, Ducem esse sceleris. Florus lib. 3. cap. 21.

DUCCATIO, ōnis. f. ut Ducatio necessitatis. Tertull. de Ceron. Mil. cap. 11.

DUCTOR, ōris. m. pro Ductor. 1. 29. D. ad Leg. Aquil. §. 4. Tertul. adv. Jur. cap. 13.

DUCTATRIX, icis. f. Apul. de Doctr. Plat. 1. 2. post princip. Vitiorem ducatrices iracundia & libido.

DUCTALIS, e. Gloss. ἀρχαῖος. [Imo Ducale, Ἀρχαῖος ὁ τῶν κατὰ αὐτὸν.]

DUCTALITER, Adv. Sidon. 5. Epist. 13. Ducaliter antecessurus. i. e. In modum ducis. Et compar. 8. Epist. 6. pr. Nullum rem militare præstabilius, nec ducaliter administrasse.

DUX, dūcis. [δὴκω] Qui vel quæ ducit. Virg. 1. Æn. 364. — dux foemina facti. Cic. pro Corn. 9. An ingenium? quum etiam ipse casus eventusque rerum non ducens, sed comites ejus consiliorum fuerint. Ibid. 64. Videte ne utilius vobis & honestius sit illis ducibus errare, quam hoc magistro erudiri.

Dux & præfectus classis. Cic. 7. Verr. 88. Sed tunc inopes relictī a duce præfectoque classis, eundem necessario cursum tenere coeperunt.

Armenti dux. Ovid. 8. Met.

Attorum dux. i. e. Sol. Sen. Thyest. 9.

Gregis dux, pro Tauro, apud Ovid. 1. de Arte Am. 326.

Impietatis. Cic. de Amicit. 42.

Ingenii dux. Ovid. 2. de Ponto, 3. 78.

Malorum dux & scelerum artifex. Sen. Hippol. 4.

Scelerum ducens. Lucan. lib. 2. 249.

Sectarum diversarum ducens. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Superem dux. i. e. Juppiter. Stat. 4. Sylv. 2. 55.

Vitæ dux dia voluptas. Lucret. lib. 2. 172. Sic Venerem vocat.

Vivendi recte dux natura. Cic. de Amicit. 19.

Mors in claris viris & foeminis dux in cœlum solet esse. Cic. 1. Tusc. 27. Mortem non interitum esse omnia tollentem atque deletam, sed quandam quasi migrationem commutationemque vitæ, quæ in claris viris & foeminis dux in cœlum solet esse.

Dux ac princeps in illa multitudine scariorum. Cic. pro Rosc. Amer. & de Arusp. Resp. 57.

Achilles dux Theſſalis. V. ACHILLES.

Tanta autoritate dux. Cic. 7. Att. 7.

Dux & author. Tacit. 3. Hist. 71. Nova cupientibus auferatur dux & author. Cic. 10. Fam. 6. & 2. 6.

Author, dux & princeps. Cic. 3. de Orat. 60. Quem authorem publici consilii, & regendæ civitatis ducem, & sententiæ atque eloquentiæ principem in Senatu, in populo, in causis publicis esse volumus.

Dux & comes. Cic. pro Marcello 11. Idem de Amicit. 37. Nec se comitem illius furoris, sed ducem præbuit.

Dux & magister. Cic. 5. Verr. 54. Idem 1. de Fin. 71. Magistra & dux natura.

Prator, dux, [πρωτοβουλος] & imperator. Cic. pro Flacc. 27. An vestri Pratores, vestri duces, vestri imperatores?

Duces & signiferi. Cic. pro Plancio 74. Statuissentque eos solum nominare, qui causæ nostræ duces & quasi signiferi fuissent. Idem pro Muren. Dux & signifer calamitosorum.

Clarus dux. Hor. 3. Carm. 14. 7.

Improvidi & negligentes duces. Cic. 7. Att.

Invictus dux. Sil. lib. 7.

Magnanimi duces. Virg. 4. Georg. 4.

Magni duces. Hor. 2. Carm. 1. 21.

Creare ducem. V. CREO.

Habere rationem ducem, non superstitionem. Cic. 2. de Divin. 83. Quando enim ista observans quieto & libero animo esse poteris, ut ad rem gerendam non superstitionem habeas, sed rationem ducem?

Præbere se ducem bonis. Cic. 10. Fam. 6. Deinde & Senaui bonisque omnibus autorem, principem, ducem præbeas.

Præficere duces populo. Cic. pro Domo sua, 89. Cui populo duces Lentidrios, Lollios, Sergios præfeceras.

Sequere naturam vitæ ducem. Sen. Hippol. 4.

DUCTOR, ōris. [ἡγούμενος, στρατηγός] Dux. Virg. 2. Æn. 13.

— fracti bello fatisque repulsi

Ductores Danaum. Cic. 1. Tusc. 89. Quoties non modo ductores nostri, sed universi etiam exercitus, ad non dubiam mortem concurrerunt?

Aquarum ductor Tybris. Stat. 3. Sylv. 5. 111.

Classis ductor. Virg. 6. Æn. 334.

Deorum ductor. Sen. Herc. fur. 4.

Ducum ductor, i. e. Imperator exercitus. Sen. Agam. Sic vocat Agamemnonem.

Fluviorum ductor. Stat. 4. Theb. 118.

Gregis indomiti ductor, pro Tauro, apud Sen. Hippol. 1.

Armipotens ductor. Sil. lib. 13.

Delecti ductores. Lucret. lib. 1. 87.

Fulmineus ductor, pro Hannibale. Sil. lib. 17.

DUCTRIX, icis. f. l. i. §. 12. D. de exerc. Actio.

DUCTARIUS, Adj. [ἀγωγός] Qui ducit. Unde, Ductarius funis, quo in trochleis utimur & qui per orbiculos trochleæ trajicitur. Apud Catonem, & Vitruvium lib. 10. cap. 2. & 3. & 5.

DUCTARIE, Adv. Plaut. Fragm. Frivol.

DUCTABILIS, e. Hinc

DUCTABILITAS, atis. f. Acc. apud Non. 2. 623.

DUCTILIS, e. [ἀγώγιμος, ἑλατός] Quod facile ducitur, attenuaturque in laminas. Unde Æs ductile appellatur, quod malleis obsequitur, tenuaturque in laminas. Plin. lib. 34. cap. 8.

Ductile flumen. Martial. lib. 12. 31.

— hoc riguæ ductile flumen aquæ.

DUCTIM, Adv. Cum mora. Plaut. Curc. 1. 2. 13. Immergere in me liquores tuos sino ductim.

Ductim opus facere in vinea. Columel. lib. 4. cap. 25. Major autem pars operis in vineam ductim potius quam cæsim facienda est. i. e. Ductu falcis potius quam ictu.

DUCTITIUS, a, um. [ἑλκτός] Quintil. lib. 6. Ferrum ductitium.

DUCTITO, are. ex frequent. frequentativum. Plaut. Rud. 2. 6. 26. Venales illic ductitavit.

DUCTONA, [Δύκωνα] Ptolemæo, Cadurcorum in Gallia urbs. vulgo Cabors.

D U D

DUDINI, Liburnorum olim populi, nunc Illyrico juncti, authore Plin. lib. 3. cap. 21.

DUDUM, [παρὸν] Adv. de Parvo tempore dicitur, unius horæ, aut duarum triumve horarum, aut certe brevissimi temporis, authore Valla lib. 2. C. 34. Incerti temporis. Donat. ad Ter. And. 3. 4. 3. Cic. 4. Att. 5. Dudum enim circumrodo quod devorandum est.

Dixi dudum materiam aliam esse joci, aliam severitatis. Cic. 2. de Orat. 263.

Quæ dudum ad me, & quæ etiam antè bis ad Tulliam de me scripsisti. Cic. 11. Att. 22.

Dudum & Nunc, opponuntur. Cic. de Clar. 138. Ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem, sic nunc ad Antonium Crassumque pervenimus.

Dudum huc accersita sum. Plaut. Stich. 5. 3. 3.

Non dudum ante lucem. Plaut. Pœn. 1. 2. 105. Quia jam non dudum ante lucem ad ædem Veneris venimus.

Quando? Dudum. Plaut. Perf. 4. 3. 29.

Quam dudum? h. e. Quam longo tempore, quanto temporis intervallo? & plerumque interrogantis est. Ter. And. 5. 2. 9. Modo introii. s. quasi ego quam dudum rogem. Plaut. Amph. 2. 2. 60. Quam dudum istuc factum est? AL. tentas? jampridem modo.

Rus mane dudum hinc ire me jussit patet, ut bubus, &c. Plaut. Truc. 3. 1. 2.

Quasi dudum. Plaut. Amph. 2. 2. 51. Sic salutas, atque appellas, quasi dudum non videris?

Dudum, pro Antea. Ter. Phorm. 2. 3. 19. Incertior multo quam dudum. Idem Eun. 4. 5. 4. Quis est? ehem Pythias, vah quanto nunc formosior videre mihi quam dudum.

Dudum, etiam de Longinquo tempore dicitur. Ter. And. 5. 1. 5. Quam maxime abs te postulo, atque oro Chreme, ut beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobēs. Ter. And. 3. 4. 3. Ego dudum nonnihil veritus sum Dave abs te, ne faceres idem quod vulgus servorum solet. Idem Eun. 4. 4. 16. Ita visus est dudum, quia varia veste exornatus fuit. Cic. de Clar. Orat. 252. Ut dudum de Læliorum & Mutiorum familiis audiebamus.

De futuro adhibet. Virg. 2. Æn. 103. Jam dudum sumite poetas. ubi V. Taubm.

D U E

DUELLA, Tertia pars uncie, dicta a duabus sextulis una junctis. Rhemn. Fann. de Pond. v. 23.

Sextula cum dupla est, veteres dixere duellam. V. Luc. Pat. de Rom. & Græc. Pond. p. 48. & apud Græv. in Thef.

DELLONAM, [ἑνὴν] Bellonam antiqui appellabant, teste Varrone lib. 4. de L. L. 10. conf. 6. 3. V. BELLONA.

DELLUM, i. [πολέμου] inquit Festus, Bellum est, in quo a duabus partibus de victoria contententibus dimicatur. Inde & Perduellis, Qui pertinaciter retinet bellum. Plaut. Amph. 1. 1. 34. Cic. in Orat. 153. Quid vero licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahant, quo essent aptiora? nam ut duellum bellum, & duis bis,

sic Duellum cum qui Pœnos classe devicit, Bellum nominaverunt, quum superiores semper appellati essent Duellii. Liv. 6. Bell. Maced. Quod populus Romanus ex tempore duellum jussisset cum rege Antiocho esse. Idem 2. Bell. Pun. Hisce duellis datum donum duit pop. Rom. Quiritium, quod duellum pop. Romano cum Carthaginensi est. Cic. 2. de Legib. 45. Nam as atque ferrum duelli instrumenta non favi. Idem ibid. 21. Quique agent rem duelli quique populare auspicium, præmonento.

Thuscum duellum. Ovid. 6. Fast. 201.

Lentum duellum. Hor. 1. Epist. 2. 7. Usurpant etiam Idem 2. Epist. 1. 253. Plaut. Amph. 1. 1. 33. V. Quintil. 1. 4. Scalig. Poet. 3. 89. & Barth. ad Briton. Aram. p. 674.

Quod vulgus Duellum hodie vocat, dicitur Singularis pugna. Eutrop. 2. 2. & Sulp. Sever. 1. 34. Singulare certamen Vopisc. in Prob. cap. 9.

DELLUS, ut ex Duello Bellum factum est, ita quoque Bellus Duellus ab antiquis dicebatur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Liv. apud Non. Lenti calido, duella rapula, rumice. Nam Duella rapula quid aliud est, quam rapula bella?

DELLATOR, ōris. [πολεμιστής] pro Bellatore. Plaut. Capt. prol. 68. Valet judices iustissimi: domi, bellique duellatores optimi.

DELLICUS, Adj. [πολεμικός] ut, Ars duellica. Plaut. Epid. 3. 4. 14. Proles duellica. Lucret. lib. 2. 660.

DELLIS, e. i. e. Hostis. Arnob. lib. 1.

DELLIUS, [Δελλίου] vel potius DUILLIUS nom. gent. Rom. Ex qua imprimis celebratur C. Duillius Cos. qui primus Romæ navali certamine triumphavit, A. U. C. 494. Biliam virginem duxit uxorem, tantæ pudicitie, ut illo quoque seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium. Is jam senex & trementi corpore, in quodam jurgio audivit exprobari sibi os foetidum: & tristis se domum contulit. Quumque uxori questus esset, quare nunquam se monuisset, ut huic vitio mederetur? Fecissem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere. Laudanda in utroque pudica & nobilis femina, & si ignoravit vitium viri, & si patienter tulit: & quod maritus infelicitatem corporis sui, non uxoris fastidio, sed maledicto sensit inimici. Hactenus Hieronymus lib. 1. advers. Jovinianum. Plutarchus tamen hanc historiam refert ad Hieronem. Columna ejus victoriæ navalis causa a pop. Rom. ipsi posita fuit captarum navium rostris ornata, in foro, cujus basia vetustis literis inscriptam, in Capitolinis urbis ruinis repertam suppleverunt & commentariis explicaverunt plurimi, eruditissime Pet. Ciaconius. V. Cic. Orat. 153. Liv. Flor. Valer. Max. Aurel. Victor. &c. V. BILIUS.

D U I

DUICENSUS, dicebatur, Cum altero, id est cum filio, census. Festus. DUIDENS, Hostia ab antiquis appellata est, quam nos Bidentem dicimus. Festus.

DUIGÆ, arum. f. Bigæ. Varr. 7. de L. L. 30.

DUINI, Bini. Idem ibid.

DUITAS, atis. f. est quam vulgo Dualitatem, Græci διυδία vocant. Jabolenus in l. 242. D. de verb. signif. Viduam non solum eam, quæ aliquando nupta fuisset, sed eam quoque quæ virum non habuisset, appellari ait Labeo: quia vidua sic dicta est, quasi vecors, vefanus, qui sine corde aut sanitate esset: similiter viduam esse dictam sine dualitate. Hic videtur Jabolenus Duitatem appellare Matrimonium, in quo sunt duo, vir & mulier.

DUITÆ, arum. m. Hæretici qui duos deos fingeant. V. Prudent. Hamart. præf. v. 37.

D U L

DULCACIDUS, a, um. [δύσγλυκος] Vox est Q. Sereno familiaris, pro eo quod Mistum quandam saporem ex acido & dulci, cujusmodi sunt quedam ex malorum Punicorum genere, significat. V. Keuchen. Not. p. 126. extr. & p. 243. pr.

DULCĀMĀRUS, Adj. [γλυκύπιπρος] Melissus Dulcamaram aquam vocat Lachrymas. Dulcamara Herba est Matthiolo. At Plaut. Cist. 1. 1. 71. Pseud. 1. 1. 61. & 2. 4. 1. Truc. 2. 3. 25. Dulce amarum, ut Dulce atque amarum Disjuncte.

DULCIS, e. [γλυκὺς, γλυκερός, γνῆδυς] Plaut. Truc. 1. c. Nunc postquam scio dulce atque amarum quid sit ex pecunia, &c. Proprie usurpatur de Sapore: tralate pro Jucundo, amabili.

Dulcia & Amara, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 32. Omne enim animal sensus habet: sentit igitur & calida & frigida & dulcia, & amara.

Dulcissime frater. Cic. 3. de Legib. 25. Nostra autem causa, quæ optime & dulcissime frater, incidit in Tribunitiam potestatem, nihil habuit contentions cum Tribunatu.

Languide dulcis. Plin. lib. 13. cap. 4. Et in Arabia languide dulces traduntur esse palmæ.

Agellus dulcis. Lucret. lib. 5. 1366.

Alloquia dulcia. Hor. Epod. 13. 27.

Alumni dulces. Hor. 3. Carm. 23. 8.

Amicus dulcis. Hor. 1. Serm. 3. 69.

Amores dulces. Martial. Spectac. 25.

Anplexus dulcis. Virg. 8. Æn. 568.

Animas dulces reddere. Virg. 3. Georg. 495.

Aqua dulcis. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Virg. 1. Æn. 47.

Arva dulcia. Virg. 1. Ecl. 3.

Aura dulcis. Virg. 4. Georg. 417.

Aures dulces. Plaut. Pœn. 5. 2. 9. Quam orationem hanc aures dulces devorant. Dulcem codd. correctiores.

Camœnæ dulces. Hor. 1. Epist. 20. 5.

Conditio dulcis. Hor. 1. Epist. 1. 51.

Conjux dulcis. Virg. 4. Georg. 465.

Cultura dulcis. Hor. 1. Epist. 19. 86.

Cupidines dulces. Hor. 4. Carm. 1. 4.

Curæ dulces. Stat. 2. Sylv. 1. 71. vernula Domino.

Dolium dulce. Hor. Epod. 2. 47.

Epistola dulcissima. Cic. 15. Att. 13. Longiori epistolæ superiorique respondi: nunc breviori, propiorique quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam?

Epulæ dulces. Hor. 3. Carm. 8. 6.

Esca dulcis. Virg. 4. Georg. 17.

Flumen dulce. Hor. 2. Carm. 6. 11.

Fluvii dulces. Virg. 3. Georg. 445.

Foetus dulces. Lucret. lib. 2. 1159.

Fortuna dulcis. Hor. 1. Carm. 37. 17.

Furta dulcia. Virg. 4. Georg. 346.

Gaudia dulcia. Ovid. 3. de Arte Am. 798.

Gemitus dulces. Ovid. 1. de Arte Am. 724.

Hæres dulcis. Juven. 6. Sat. 38.

Ignis. Propert. lib. 3. 8. 29. de Amore.

Illecebræ dulces. Virg. 3. Georg. 217.

Ingenium dulce. Martial. de Spectac. 20.

Juventa dulcis. Hor. 1. Carm. 16. 23.

Labor dulcis. Ovid. 8. Fast. 661.

Latebræ dulces. Hor. 1. Epist. 17. 16.

Lucellum dulce. Hor. 1. Epist. 19. 102.

Lyæus dulcis. Hor. Epod. 9. 33.

Malum dulce, Amor. Sen. Hippol. 2. Ovid. 2. Amer. 9. 145.

Mella dulcia. Claud. 2. in Ruff. 462.

Merum dulce. Hor. 3. Carm. 13. 2.

Munus dulce. Sen. Hippol. 5.

Musæ dulces. Virg. 2. Georg. 475.

Mustum dulce. Virg. 1. Georg. 295.

Nati dulces. Virg. 2. Georg. 138.

Nefas dulce. Stat. 5. Theb. 162.

Nomen dulce patris. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 36.

Novitas dulcis. Ovid. 4. Met. 234.

Orator dulcis. Cic. 1. Off. 3.

Oscula dulcia. Virg. 1. Æn. 687.

Periculum dulce. Hor. 3. Carm. 25. 18.

Poma dulcia. Hor. 2. Serm. 5. 12.

Reditus dulces. Hor. Epod. 16. 35.

Salus dulcis. Ovid. 5. Trist. 8. 3.

Sapor dulcis. Hor. 3. Carm. 1. 56.

Soles dulces. Valer. 4. Argon. 332.

— dulcesque iterum mihi surgere soles Nunc restat

Solatia dulcia. Lucret. lib. 5. 21.

Somnus dulcis. Virg. 4. Æn. 342.

Sonus dulcis. Hor. 2. Carm. 13. 38.

— five per flores novos

Fugiente dulcis murmurat rivo sonus.

Sopor dulcis. Hor. Epod. 5. 56.

Streptus dulcis. Hor. 4. Carm. 3. 18.

Vinum dulce. Hor. 3. Carm. 12. 2.

Umbra dulcis. Virg. 1. Æn. 694.

Undæ dulces. Virg. 2. Georg. 243.

Ambrosia dulci dulcius. Catul. 96. 2.

Aura nectare dulcior. Claud. Idyll. Hystr. 99.

Melle dulcior. Ovid. 5. Trist. 5. 29. — ô dulcior illic

Melle, quod in ceris Attica ponit apis.

Dulcior thymo Hyblæ. Virg. 7. Ecl. 37.

Magis dulcius. V. MAGIS.

ULCIA, pl. Placentæ dulces. Lamprid. Heliog. cap. 27. Sic, Apic. 1. 14. Dulcia de melle. Idem 7. 11. Dulcia piperata. V. Iiid. 20. 2.

Pitisc. in Lex. & mex DULCIARIA.

ULCICULUS, [γλυκύδι] dimin. Plaut. Poen. 1. 2. 177. Hujus co-
lostra & ulciculus caseus, mastigia. Cic. 3. Tusc. 45. Demus scutel-
lam ulciculæ potionis, aliquid videamus & cibi.

ULCEDO, inis. [γλυκύτης, γλυκύτης] Ovid. 1. de Ponto 54. 35.

Nescio qua natale solum dulcedine captos

Ducit, & immemores non finit esse sui. Cic. 2. de Fin. 114.

Alma dulcedo. Lucret. lib. 2. 950.

Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.

Dulcedine corruptelæque mores depravati. Cic. 2. de Legib. 38.

Interpellata dulcedo alicujus rei. V. INTERPELLO.

Movet maxima dulcedine sensum voluptas. Cic. 2. de Fin. 39.

Amicitia dulcedo. Sen. Epist. 9.

Avium. Auct. ad Heren. lib. 4. 30.

Cantus. Apul. Met. lib. 5.

Carminum. Vellej. lib. 1.

Glória. Cic. pro Arch. 24.

Iracundiæ. Cic. 1. Q. frat. 2.

Lingua. Ovid. 3. de Ponto.

Orationis. Cic. 3. de Orat. 159.

Pecuniæ & Honoris. Cic. 11. Fam. 28.

Somni. Stat. 10. Theb. 79.

Vivendi. Cic. in Bruto, 16.

Voluptatis. Cic. 1. de Legib. 47.

ULCITAS, âtis. [γλυκύτης] Idem. Accius Tereo, Suavem linguæ
sonitum, ô dulcitas conspirum animæ. Nonius 2. 215. Antiquum.

Apul. de Mund.

ULCITUDO, inis. [γλυκύτης] Idem. Cæcilius, Tanta huic invasit
in corda dulcitus. Hæc Nonius. Cic. 3. de Orat. 97. Quinestiam
gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime voluptarius, quique
dulcitudine præter cæteros sensus commovetur. Inscript. apud Gruter.

DECLII. 3. CVM QVA VIXIT ANNIS XIII CVM MAGNA
DVLICITVDINE.

ULCIARIA, ðrum. n. [πυρρα, μελιτόμα] V. Hospin. de Orig.
Fest. f. 55. Apic. 7. 11. Dulcia domestica quæ dulciaria vocant. [Dici-
tur & pistorium opus, de ejus confectione V. Corn. Cels. 1. 2. c. 18.
Cato de R.R. C. 74. seq. Ælian. V. H. 3. 20. Torrent. ad Suet. Tib. C. 34.
Conf. supra DULCIA.

ULCIARIUS, [πυρραποις] ut, Dulciarius pistor, Qui panes &
nellita concinnat edulia. Lampr. Heliog. c. 27. Dulciarios & lactarios
ales habuit, ut quæcumque coqui de diversis edulibus exhibuissent,
vel structores, vel pomarii, illi modo de dulciariis, modo de lacta-

ris exhiberent. Jul. Firmic. lib. 8. cap. 11. tradit Dulciarios, condi-
tores, & his similes viros nasci sub fidere Spicæ, quæ in Virginis par-
te decima exoritur. V. Martial. lib. 14. 222. Apul. 10. Met. p. 244.
Pitisc. Lex.

DULCESCO, [γλυκαίνω] ère. Dulce fieri. Cic. de Senect. 53. Primo
uva est peracerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Plin. lib. 3.
cap. 18. Dulcescente mari. Idem 14. 1. & 31. 6.

DULCIO, ire. pro Dulcescere. Lucret. lib. 2. 473.

DULCE, Adv. [γλυκώς] Plaut. Mil. 2. 2. 58. Hercle astitit & dulce
& comedice. Cic. de Clar. Orat. 77. Tum historia quædam Græca
scripta dulcissime.

Loqui dulce. Hor. 1. Epist. 7. 24.

Magis dulce. V. MAGIS.

Profari dulce. Stat. 1. Sylv. 2. 63.

Ridens dulce. Catul. 49. 5.

Qui sedens adversus identidem te
Spectat, & audit dulce ridentem. Hor. 1. 22. 23.

DULCITER, Adv. [γλυκερός] Cic. 2. de Fin. 18. Aut enim eam vo-
luptatem tueretur, quam Aristippus, id est qua sensus dulciter ac ju-
cunde movetur. Quintil. 12. 10. Apul. 2. Met. Compar. Cic. Orat. 158.
Superl. de Clar. Orat. 77.

DULCIFER, Plaut. Pseud. 5. 1. 18. Cantharum dulciferum.

DULCIFLUUS, a, um. [γλυκύρρεος] Quod dulciter & suaviter fluit.
Dracont. Hexæm. 49.

DULCILOQUUS, [μελιγερής] Dulciter loquens. Apul. Apol. 1. p. 129.
Sidon. 8. Epist. 11.

DULCILOQUIUM, ii. n. Sarisb. Epist.

DULCİMÖDUS, a, um. Prudent. Psychem. 667.

DULCINERVIS, Idem. Mart. Capel. 9. p. 30.

DULCIORILQUUS, a Nævio usurpatum, ut nimis poeticum, & ab
usu remotius, explodendum censet Gellius lib. 19. cap. 7. quem vide.

DULCIÖLUS, dimin. Apul. 4. Met. 515. Mellitis dulciolis ventrem
faginare. [Videtur neutrum substantivè positum, Mellita dulciola,
ut assolet, diminutive, pro Dulcia, seu Dulciaria, q. V.]

DULCISONUS, [γλυκύφωνος] Suaviter sonans. Sidon. Carm. 6. 5.
Apul. Asclep. p. 407. Mart. Capel. lib. 9.

DULCO, ære. [γλυκαίνω] Dulce efficio. unde Particip. DULCATUS,
Sidon. 2. Carm. 105. Idem Sidon. ad Agric. Pareo libens, laudaturus
vixæ tam dulcatæ folicitius ingenuitatem. Hinc Edulcō, as, q. V.

DULCOR, ðris. m. Tertul. Adv. Marc. 3. 5. & Theod. Prisc. de Diat.
cap. 12.

DULCÖRO, ære. Idem quod Dulcare. Sarisb. 816. conf. Vulg. Prov.
27. 9. Apud Ecclesiasticos reperiri notarat H. St.

DULCORATUS, a, um. Ambros. de Instit. Virgin.

DULCORATIO, ðnis. f. apud Afranium.

DULCORARIUS, ii. m. Sarisb. 8. 13.

DULCIS PORTUS, [γλυκὺς λιμὴν] quem intrat amnis Acheron, ex
Acherusia palude profluens, compluraque suscipiens flumina, quibus
sinus ipse dulcis efficitur. Verba sunt Strab. lib. 7.

DULCIS RADIX, [γλυκύριζα] Fruticosa est, ramis binum cubitorum
altitudine assurgentibus, foliis lentis, densis, pinguibus, tactuque
gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum platanî magnitudinis,
asperiorè, qui Eliquas lentium modo habet rufas, & parvas. Officinæ
Græcum nomen corruptentes, vel potius barbaros sequuntæ, *Liquiritiam*
vocant. V. Dioscor. lib. 3. cap. 5. Meminit & Plin. lib. 22. cap. 9.
ubi inter aculeatas numerat, sed falso, ut usus quotidie comprobat.

DULICE, Adv. [δωλικός] Serviliter. Plaut. Mil. 2. 2. 58. Aditare
dulice.

DULICHIMUM, [Δωλίκιον] (inquit Servius) Insula est, ubi mons est
Ithacus, in quo fertur habitasse Ulysses, eoque & ipse Dulichius,
& Dulichias habuisse rates dicitur. Hæc Servius. Dulichium, inquit
Vadianus Melæ interpres, Ulyssî paruit, a quo ipse Dulichius cogno-
minatus: Ithacensis a patria. Hor. 1. Epist. 6. 63.

— remigium viciosum Ithacensis Ulyssî. Virg. 3. Æn. 271.

Dulichiumque, Sameque, & Neritos ardua saxis.

DULICHIVS, Adj. Virg. 6. Ecl. 76. Dulichias vexasse rates. h. e.
Ithacenses. Servius. Ulysses, Dux Dulichius vel Princeps. H. St.

DULOCRATIA, [δωλοκρατία] Latine Servorum dominatus & impe-
rium, quam sanxisse videtur C. Imperator, permitta passim servis li-
centia dominos accusandi, siquid vellent, unde ingens illata orbi ter-
rarum calamitas. Meminit Cæl. Antiq. Lect. lib. 7. cap. ult.

DULOPOLIS, [Δωλοπόλις] Oppidum circa Indum fluvium, alio nomine
Acanthus dictum, de quo Plin. lib. 5. cap. 27.

Fuit item Oppidum in Libya, quod id juris habuit, ut qui servus eo
aufugisset, omni nexu solveretur. Alex. Genial. lib. 3. cap. 20.

D U M

DUM, [ὡς ὅτε, ὥστε] Adv. temporis, varia significat.
Virg. 1. Æn. 5.

Multa quoque & bello Passus, dum conderet urbem.

Respondet significatione τῷ Quod vel Donec: & jungitur his fere ver-
bis, Moror, Operior, Expecto. Liv. Paucos morati dies, dum focii
venirent. Ter. Heaut. 3. 2. 32. At nunc quid expectat Syre? an dum
hinc denuo abeat. Cic. 7. Att. 1. Expecta, amabo te, dum Atticum
conveniam. Eidem, Ego in Arcano operior dum ista cognosco.
Eidem, Quod si totum tibi persuadere non possum, saltem dum quid
de Hispanis agamus scitur, expecta.

Dum, pro Modo, five Dummodo. Ter. Eun. 4. 6. 3. Usque adeo ego
illius ferre possum ineptias & magnifica verba, verba dum sint. Idem
Heaut. 3. 1. 56. Decretum est pati dum illum modo habeam. Idem.
Sallust. Cat. 5. Neque id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum
pararet, penſi quicquam habebat. Ter. Hec. 4. 4. 12. Dum ne re-
ducam, turbent porro quam velint. Cic. 5. de Fin. Dum res ma-
neant, verba fingant arbitrato suo.

Dum, Quandiu. Ter. Heaut. 2. 2. 10. Nosti mores mulierum, dum
moliuntur, dum comuntur, annus est. Idem And. 2. 6. 12. Dum
licitum est ei, dumque ætas tulit, amavit. Cic. 5. de Fin. 9. Sed
tamen jam infici debet his artibus, quas si, dum est tener, combi-
berit,

berit, ad maiora veniet paratior. Dum quæro, Dum studeo, Dum sum fidelis. Ter. Heaut. 3. 1. 83. Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meīs, dum id quæro, tibi qui filium restituerem. Idem And. 5. 1. 7. Dum studeo obsequi tibi, pene illusi vitam filiæ. Idem Phorm. 1. 2. 26. Seni fidelis dum sum, scapulas perdidit. Dum exeo. Ter. And. 5. 6. 13. Ne expectetis dum exeat. Sic Virg. 9. Ecl. 96. Tityre dum redeo (brevis est via) pasce capellas. Ter. And. 1. 1. Dum tempus ad eam rem tulit. Cic. pro Rosc. Amer. Dum hominum genus erit qui accuset eos non deerit. Dum civitas erit iudicia fient.

Dum, Postquam. Martial. lib. 1. 4.

Audieris dum grande sophos, dum Easias captas. i. e. Postquam audieris. Sed in plerisque libris priori loco *Cum* excusum, recte.

Dum, pro Quoad. Columel. lib. 2. cap. 11. Paulum aqua maceratur, dum inlentescat. Idem lib. 3. cap. 3.

Dum, pro Usque eo. Catul. Epithal. 45.

Sic virgo dum intacta manet, dum chara fuis est. Quo in loco nonnulli legunt, Tum chara, &c. sed ii redarguuntur autoritate Quintiliani hunc locum, etiam ipso versu citato, sic exponētis lib. 9. cap. 3. Prius *DUM*, significat Quoad: sequens, Usque eo.

Elegantè præponitur alia particula.

Tantisper. Ter. Heaut. 1. 1. 54. Ego te meum dici tantisper volo; dum quod te dignum est facis. Plaut. Mostel. 3. 1. 157. Ego hic tantisper dum exis, te opperiar.

Ne. ut, Nedum. Ter. Heaut. 3. 1. 44. — Satrapa si fiet

Amator, nunquam sufferre ejus sumptus queat Nedum tu possis. Val. Max. 3. 2. 26. Ornamenta etiam legioni nedum militi satis multa.

V. NEDUM.

Neque dum, pro Et nondum. Celsus, pertinet autem ad rem quam calidissimum esse imum ventrem, neque dum inflammationem cœpisse. Liv. 21. 6. & alibi sæpius.

Nihil dum. i. e. Nihil adhuc. Cic. 12. Fam. 12. Interim ad me venit Munatius noster, ut consueverat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dum enim sciebat. Idem 12. Fam. 7.

Vix dum, h. e. Vix adhuc. Cic. 12. Fam. 4. Vix dum triginta dies in Syria fuisses. V. VIX.

Dum, aliquando *παρρησιάζομαι* est, est enim productio & adjectio syl- labæ: ut Ehodum ad me, Adestum. Hæc Donat. Ter. Hec. 5. 4. 14. Manedum fodes. Ubi Donatus, *DUM* abundat, inquit. Sic Primumdum. Plaut. Bacch. 2. 3. 25. item Agedum, Usquedum; de quibus suis in locis.

Dummodo. Liv. 1. Juvén. 8. Sat. 260.

Malo pater tibi sit Theristes, dummodo tu sis Æacidae similis, Vulcanique arma capeffas. Cic. 3. Off. 82.

Quid? qui omnia recta & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur, nonne idem faciunt, &c. Dummodo ne quid hæc ambitiosa festinatio imminuat ejus gloriæ. Cic. 10. Fam. 25. 7. Att. 7. 12. 44. & 3. de Orat. 183.

Dum ne. Cic. 8. Att. 11. Ego si cui adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar non laboro. Cic. 11. Fam. 10. Interpellent me, quominus honoratus sim, dum ne interpellent quominus Respublica a me commode administrari possit.

Dum tamen. Columel. præf. de R. R. cujus præcepta si vel temere ab indoctis, dum tamen agrorum possessoribus antiquo more administrarentur, minus jacturæ paterentur res rusticæ. conf. Cels. 3. 4.

DUMANA, Aliæ oppidum a Syene, & prius Arabiæ latere, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

DUMNA, Insula in Britannia, Scandiæ proxima, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 16.

DUMNOTONUS, Locus Aquitaniæ. Aufon. 4. Epist. 52. & alibi. V. Scal. lect. 2. 12.

DUMNOTONUS, Adj. ut Dumnotona domus. Aufon. 7. Epist. 55.

DUMUS, i. m. [*δύμω*] dicitur Omnis spina. Cic. 5. Tusc. 65. Animadverti columellam non multum e dumis eminentem, in qua inerat sphaeræ figura, & cylindri.

Amantes ardua dumi. Virg. 3. Georg. 315.

Aspera rura dumis. Virg. 4. Æn. 526.

Excelsi dumi. Virg. in Culice, 153.

Horrida dumis sylva. Virg. 9. Æn. 348.

Rubentes dumi. Claud. de locusta, 3.

Silentes dumi. Virg. 9. Æn. 393.

— dumisque silentibus errat.

Solidus dumus. Ovid. 12. Met. 356.

— Solidoque revellere dumo, &c. Locus suspectus est.

Spissi dumi. Sil. lib. 10.

Sylvestres dumi. Virg. 8. Æn. 348.

Hinc ad Tarpejam sedem, & Capitolia ducit

Aurea nunc, olim sylvestribus horrida dumis.

Creare dumos dicitur terra. Quintil. lib. 5. cap. 11. Terra neglecta fentes, atque dumos, exulta fructus creat.

DUMOSUS, Adj. [*δύμωδης*] Spinosus, vepribus plenus: vel, ut ait Festus, Frondosus. Admonet idem legi Dufmosum locum apud Livium, pro Dumoso, Antiqui enim interferebant s litteram; & dicebant Cosmittere pro Committere; & Camœnæ, pro Camœnæ. Columel. lib. 4. cap. 33. Nisi si dumosi, glareosique montes. Virg. 1. Ecl. 77.

Non ego vos posthac viridi projectus in antro

Dumosa pendere procul de rupe videbo. Ubi Servius, Dumosa, i. e. Rigida, spinosa.

Arva dumosa. Virg. 2. Georg. 180.

Avia dumosa. Sil. lib. 7.

Invia dumosa. Sil. lib. 4.

DUMALIS, e. Idem. Mart. Capel. lib. 3.

DUMECTA, Antiqui (inquit Festus) quasi Dumiceta appellabant, quæ nos Dumeta.

DUMETUM, i. [*δύμωτον*] Locus dumis & spinis confitus. Cic. 5. Tusc. 64. Septum undique & vestitum vepribus & dumetis.

Confragra dumeta. Lucan. lib. 6. 127.

Denfa dumeta. Sil. lib. 3. 295.

Ceu pernix quum denfa vagis latratibus implet

Venator dumeta Lacon.

Horrida dumeta. Sen. Oeth. 2.

Parvis dumetis vulsa fraga. Sen. Hippol. 4.

Pinguia dumeta. Virg. 1. Georg. 15.

Dumeta Stoicorum, per translationem. Cic. 4. Acad. 112. Quum sit enim campus in quo exultare possit oratio, cur eam tantas in angustias & Stoicorum dumeta compellimus?

DUMICOLA, æ. m. Habitans inter domos. Avien. Perieg. 895.

DUMIA, Tribus. V. in TRIBUS.

D U N

DUNIUM, [*Δύνιον*] Ptolemæo autore, Urbs insulæ Britanniæ: Vulgo *Dorchester*.

DUNTAXAT, Adv. [*δύνω*, *δύνω*] Idem quod Solum. Etymon quare apud Priscian. Cic. pro Deiot. 1. Quod ipsum etiam non iniquum est, in tuo duntaxat periculo. Plin. lib. 10. cap. 29. Rostrum quoque anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Cic. ad Brut. 3. Confules duos bonos amissimus, sed duntaxat bonos. Idem 2. de Orat. 119. Hæc artem quidem & præcepta duntaxat requirunt. Idem de Amicit. 53. Celsuntur autem simulationes amicitiae duntaxat ad tempus. Idem 4. Att. 3. Nos animo duntaxat vigemus. Et 2. de Fin. 21. Ec nomine duntaxat cætera caverent.

Non duntaxat, pro Non solum. Liv. lib. 46. Nec animum nobis duntaxat fidelem ac bonum præstitit, sed omnibus interfuit bellis quæ gestitis. Paulus C. lib. 3. de testam. tutel. Quum tutor non rebus duntaxat, sed etiam moribus præponatur.

Duntaxat, pro Non magis. Papin. l. 95. §. 3. D. de solut. & lib. Nam si reus duntaxat fuit obligatus, fidejussor liberabitur. i. e. Non plenius quam fidejussor, duntaxat ut fidejussor. [Videtur post v. fidejussor distinguendum.]

Duntaxat, idem quod Scilicet, *δηλαδὴ*. Sueton. Aug. cap. 66. Non tantum virtutes ac merita cujusque digne profectus, sed vitia quoque & delicta duntaxat modica perpeffus. Vel Saltem, minimum, u Græv. ad Cic. 5. Att. 10. p. 496. Valde me Athenæ delectarunt urbs duntaxat & urbis ornamentum &c. [Nisi fortassis negatio ibi desideratur: Non urbs duntaxat & urbis ornamenta. Sequitur enim Disjunctiva: Sed multum & Philosophia. In loco Suet. *n* Duntaxa ponitur in usitatori significatione pro Tantummodo.]

D U O

Duo, duæ, duo. pl. [*δύο*, vel *δύοι* Attice] Aliquando accusativus masculinorum similis est nominativò: proferturque in o more Græco Hor. 1. Serm. 7. 15. — duo si discordia vexat inertes. Cic. 3. Fam. 4. Duo enim duarum ætatum plurimi facio, Cn. Pompejum filiæ tuæ focerum, & M. Brutum generum tuum. Idem 2. Verr. 25. Horum pater abhinc duo & viginti annos est mortuus. Et 9. Att. 11. Vos duò delegi. Virg. 11. Æn. 285.

Si duo præterea tales Idæa tulisset

Terra viros. V. omnino Pier. ad loc. atque hanc terminationem defendunt Gronov. ad Liv. 35. 21. Græv. ad Sueton. Claud. cap. 14 & Stewech. ad Arnob. lib. 3. p. 93. Quamquam liquido constat vetere promissæ dixisse Duo & Duos, sicut & Ambo & Ambos.

Dua antique in neutro. Quintil. lib. 1. cap. 10. Accius apud Cic. i. Orat. 156.

DUODECIM, [*δωδεκά*] Cic. 2. de Legib. 59. Dicebamus enim puer duodecim, & carmen necessarium. Compendium est loquendi, quod significabantur Leges duodecim tabularum. Idem 1. de Legib. pr. ple nius Duodecim tabulæ.

DUODECIES, Adv. [*δωδεκίς*] Cic. in Sallust. Ne causam diceret festario duodecies cum Cæsare paciscitur. Liv. 38. 8.

Duodecies h. s. Cic. 4. Verr. 185.

DUODECIMUS, a, um. [*δωδεκάμωτος*] numer. ordin. ut, Duodecimus Legio. Cæf. 2. Bell. Gall. 23. Tacit. 15. Ann. 6. 23. Vet. Auct. Argum in Æn. Virg. quadrifyll. prima producta, facit.

Duodecimo Turnus divinis occidit armis.

Duodecima hora ædificare; Adagium in eos torqueri solitum, quum jam ad vitæ pervenerint umbilicum, de futuro tamen, quod fallacissimum est, multa sibi pergunt polliceri, adeo ut & struendi ædificiis invigilent. Porro quod ad horas attinet, ut tollatur, si qui inest apud indoctiores nodus, Duodecima intelligitur diei ultima. Cæterum huic proverbio locum dedit M. Crassus, qui Parthiis in hians opibus, quum exercitum per Galatiam duceret, Deiotarum re gem extrema jam senectute confectum, novam ædificare urbem com perit. Quod quum mirari satis nequiret, scommate in illum ita ludit Quid hoc, inquit, rei est, duodecima jam tibi tantum non insta hora, & novam nihilominus urbem ædificare pergis? Plura Cæl Rhod. lib. 12. cap. 9.

DUODECENNIS, e. Sulp. Sever. Dial. 3. 2. Paterfam. duodecennem ab utero mutam puellam Martino cœpit offerre. Idem Dial. 1. 10. contracte Duodenis; atque ita in MSto reperiri Vorstius adnotavit.

DUODENI, Adj. numer. Distributiv. Idem quod Duodecim. Cic. pro Lege Agr. 84. Duodena jugera. Apud Liv. 1. Duodeni pedes. Plin. lib. 2. cap. 8.

Altra duodena. Virg. 1. Georg. 232.

Signa duodena. Ovid. 13. Met. 618.

DUODENARIUS, a, um. Varr. 4. de L. L. 4. Multa Antiqui duodenarii numero finiebant.

DUODEVIGINTI, [*δωδεκίς* *δύοις* *δύοις*] pro Octodecim. Hanc dicend consuetudinem (inquit Festus) a Gracis traxisse videmur, qui si enuntiant *δωδεκίς* *δύοις*. Cic. 4. Acad. Amplius duodeviginti partibus confirmant majorem. Liv. 30. 18. Plaut. Pœn. 4. 2. 75.

DUODEVIGESIMANI, Milites, Romæ quondam sic dicti, a legionibus Duodevigesima. V. Alex. Genial. lib. 6. cap. 22. & LEGIO.

DUODEVICENI, ñrum. ut Duodeviceni denarii. Liv. 21. 41. i. e. Octodecim.

DUODEVICESIMUS, Plin. lib. 35. cap. 8. Duo enim de vicissim olympia interit Candaules. Idem lib. 2. cap. 73. Bis anno absum umbras, sole duodevicesimam Tauri partem obtinente. Tacit. i. Hist. 55. 3. Gell. 1. 7.

DUODEVIGINTESIMUS, a, um. Idem. exstat adverbialiter in Monum. Ancyraho. V. Gronov. comment.
DUODETRICIES, Cic. 5. Verr. 163. Ita in frumentum imperatum h. s. duodetricies in annos singulos Verri decernebatur.
DUODETRIGINTA, Varr. 1. de R. R. cap. 1. Quod res dispersas comprehendit libris duodetriginta. Liv. 28. 18. Sueton. Aug. cap. 46.
DUODETRIGESIMUS, a, um. Varr. apud Gell. 3. 20.
DUODEQUADRAGENI Pedes. Plin. lib. 36. cap. 2.
DUODEQUADRAGINTA Annis. Cic. 5. Tusc.
DUODEQUADRAGESIMUS Annus. Liv. 1. 40. pr.
DUODEQUINQUAGESIMUS Annus. Cic. de Clar. Orat. 162. Et apud Plin. lib. 4. cap. 22. Duodequinquaginta. & Columel. 9. 14.
DUODEQUINQUAGINTA. Columel. lib. 12. cap. 5. & 9. 14.
DUODESEXAGINTA. Plin. lib. 11. cap. 9. Duodefexaginta annis nihil aliud agere.
DUODESEXAGESIMUS, a, um. Vellej. 2. 53. 3. Duodefexagesimum annum agens.
DUODECOTOGINTA, Plin. lib. 3. cap. 5.
DUODENAGINTA, Plin. lib. 3. cap. 16.
DUOTRICESIMUS, a, um. Gell. 5. 4. Duotricesimo anno postquam Galli Romam ceperunt. Cæterum de hac compositione V. Perizon. Animadv. Hist. cap. 10. p. 450.
DUOTRICESIMANUS, a, um. Miles Legion. XXIIdæ Tacit. 5. Hist. 1. 3.
DUONUM, Veteres pro Bono dixerunt, sicut Duellum pro Bello. Festus. Simul duona eorum portat ad naves. Plaut. Pseud. 1. 3. 94. V. Marm. apud Gaffend. in Vit. Peiresc. Gloss. Duonus *ἀγαθός*.

D U P

DUPĒLĀRIS, e. Macrobi. Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. Timæus Platonis, fabricatorem mundanæ animæ Deum, partes ejus ex pari & impari, id est duplari & triplari numero, intertextuisse memoravit: ita ut a duplari usque ad octo, a triplari usque ad vigintiseptem faret alternatio numeri. Idem 1. 2. C. 1. Duplaris numerus est, cum de duobus numeris minor bis in majori numeratur, ut sunt quatuor ad duo.
Duplariæ, sive Duplares actiones dicuntur a Jurisconsultis quæ in duplum dabantur: sicut Quadruplariæ, quæ in quadruplum.
Duplares milites in veteri militia dicebantur, qui torque aureo ob virtutem donati, duplam annonam accipiebant, quemadmodum Simplicil, qui simplam, præter eam quæ in singula militum capita distribuebatur, ita dicti, quod duplam & simplam annonam extra ordinem accipiebant. Hinc
Duplaris armatura, Inscriptio vetus Romæ, T. AELIVS. T. F. POP. HEDISCVS. MIL. DVPLAR. ARMATVR. VIXIT. . . . Veget. 2. 7. Armaturæ, inquit, duplares, quæ binas consequuntur annonas, Simplicares quæ singulas. & p. p. Torquati simplares, quibus torquis aureus solidus virtutis præmium fuit, quem qui meruisset, præter laudem interduo duplas consequeretur annonas: Duplares duas, simplares unam. Erant & secundum annonam Candidati duplares, Candidati simplares. Hæc ille, ubi Stewec. V. & Lex. Pitisc. & infra DUPLICARIUS.
DUPĒLATIO, apud Jctos. Dupla poena.
DUPLEX, icis. Adj. [*διπλός*, *διπλόος*] Cui duæ sunt partes. Virg. 1. Æn. 659. — & duplicem gemmis auroque coronam. Idem 3. Georg. 87.
 At duplex agitur per lumbos spina. Ubi Servius, Aut re vera duplex, aut lata: ut 1. Georg. 172.
 — duplici aptantur dentalia dorso.
Duplex, pro Duobus aliquando accipitur. Virg. 1. Æn. 93.
 — & duplices tendens ad sidera palmas.
Amictus duplex. Virg. 5. Æn. 421.
Amiculum. Nep. 14. 3. 2.
Argentum. Plaut. Men. 3. 3. 22. Ego pol tibi reddam duplex.
Causa duplex iræ. Ovid. 6. Fast. 43.
Comœdia. Ter. prol. Heaut. 5. — integram comœdiam
 Hodie sum acturus, Heautontimorumenon:
 Duplex quæ ex argumento facta est simpliciter.
Cursus. Cic. 1. Tusc. 72. Itaque differuit duas esse vias, duplicesque cursus animorum e corpore excedentium.
Damnum. Plaut. Casin. 3. 6. 3.
Modus in singulis pedibus orationis aut sesquipleus, aut duplex, aut par. Cic. in Orat. 193.
Ordo. Plin. 11. cap. 40.
Panno duplici velatus. Hor. 1. Epist. 18. 25.
Pes, ut, duplex pes primus foeminæ cancrorum, simplex mari. Plin. lib. 9. cap. 31.
Stipendium. Liv. 4. Bell. Maced.
Spes. Ter. Phorm. 4. 2. 13. Commodius esse arbitror duplici spe utier.
Spolia. Plaut. Bacch. 4. 4. 2.
Duplex quam. Columel. lib. 1. cap. 8. Duplicia quam numerus servorum exigit. Plin. lib. 19. cap. 13. Duplex pretium quam cæteris.
Duplicia judicia olim dicebantur, quum Duo consilia ad unam cogebantur hastam, unumque tribunal, sicut Quadruplicia, quæ ex quatuor judicium consiliis & decuriis, quæ in Julia basilica sedebant, coacta erant. Quintil. lib. 11. C. 1. Succurret etiam, inquit, si apud alios judices agatur, ut in secunda assertione, aut in centurialibus judiciis duplicibus parte victa. ubi V. Turneb. De quadruplicibus meminit lib. 12.
Duplicia judicia sunt Jurisconsultis, Familiæ erescundæ, Communi dividundo, Finium regundorum: quia par utriusque litigatoris in his conditio est, nec quisquam præcipue reus vel actor intelligitur, sed unusquisque tam rei, quam actoris partes sustinet. Instit. de judic. §. tertia divisio. in fin.
DUPĒLICES, [*διπλόος*] Subst. m. plur. Pugillarum, sive Tabellarum genus est, in quibus literæ scribi solebant, quæ & Diplomata Græca voce dicuntur. Nam *διπλός* Græci duplum dicunt. Sueton. In diplomatibus, libellisque & epistolis signandis, initio Sphinge usus est, mox imagine magni Alexandri, novissime sua. Hujusmodi tabellæ

aliquando triplices erant, in quibus res amatoriarum scribi solebant. Martial. lib. 14. 6.
 Tunc triplices nostros non vilia dona putabis,
 Quum se venturam scribet amica tibi.
 Aliquando quincuplices. Idem lib. 14. 4.
 Cæde juvencorum domini calet area felix,
 Quincuplici cera quum datur altus honor. V. plura in V.
DIPTYCHA.
DUPĒLICITAS, ātis. f. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Deus aures duas esse voluit: quarum duplicitas incredibile est quantam pulchritudinem præ se ferat. Ibid. cap. 10. de Nafi foramine, Id velut pariete per medium ducto intersepsit, atque divisit, fecitque ipsa duplicitate pulcherrimum.
DUPĒLICITER, Adv. [*διπλώς*, *διχράδιος*, *διπλῶς*] Duobus modis. Plaut. Mil. 2. 3. 24. Cic. 9. Fam. 20. Dupliciter delectatus sum tuis literis, & quod, &c.
Dupliciter & bipertito, cui contrarium est Simpliciter & singulari modo. Author. ad Heren. lib. 1. Ut ostenderet id quod oportuisset simpliciter & singulari modo docere, illos distribuisset dupliciter & bipertito.
Carere culpa dupliciter. Cic. 9. Fam. 16. Nihil esse sapientis præstare, nisi culpam: qua mihi videor dupliciter carere, & quod ea fenserim quæ rectissima fuerunt: & quia quum viderem, &c. Idem 4. Acad. 104. Brut. 17. & 8. Fam. 10.
DUPĒLIO, ōnis. Verbum duodecim tabularum, quo duplex vel pecuniæ vel capitis multa injungitur alicui: quemadmodum Talionis, talis poenæ dicebatur condemnatio, cujus aliquis alium affecerat. Plin. lib. 18. cap. 3. Noxamve duplionemve Prætoris arbitratu decerni. Duplionem antiqui dicebant, quod nos Duplum. Venit autem a Græco *διπλόν*. Festus.
DUPĒLUS, Adj. [*διπλόος*] Bis tantum: ut, Dupla pars. Cic. de Univerf. 20. Deinde quartam quæ secundæ dupla esset. Plaut. Poen. 5. 6. 14. AG. Duplum pro furto mihi opus est. Sic Plin. lib. 2. cap. 21.
Dupla agnina. Plaut. Capt. 4. 2. 38. Qui concinnant liberis orbas oves, qui locant cadundos agnos, & duplam agninam danunt. i. e. Qui sub nomine agninæ carnis, ovillam quoque vendunt: & ita duplam, hoc est duplicatam & duorum generum agninam præbent, mentientes totam agninam esse.
Duplo & triplo intervallo dispares septem orbes moventur. Cic. de Univerf. 20.
DUPĒLA, æ. f. Subst. ubi subauditur Summa. Hinc
Duplam stipulari, h. e. Ut pretium emptori in duplo reddatur, si res fuerit evicta. Quæ stipulatio olim fuit frequentissima, ad reprimendam venditorum temeritatem. 1. 4. §. si is qui. D. de verb. oblig. Sic & Ulpianus dicit, Duplari poenam, in l. qui tabulas. in princip. D. de furt.
Duplæ appellatione interdum quadruplum continetur. 1. inter eos. §. quod diximus. D. de furt.
DUPĒLUM, i. n. [*διπλόος*] ut, Condemnari dupli, ea forma dictum qua Condemnari capitis. Cato de R. R. in præfat. Majores enim nostri sic habuere, & ita in legibus posuere, furem dupli condemnari, foeneratorem quadrupli. i. e. Ut bis tantum reddat quantum furatus est. Sic Poena dupli, apud Cic. 3. Off. 65.
Duplo major. Plin. lib. 11. cap. 16.
Ire in duplum. Cic. pro Flacc. 49. Frater meus pro sua æquitate prudentiaque decrevit, ut si judicatum negaret, in duplum iret. i. e. Dupli condemnaretur.
Reddere duplum. Plin. lib. 33. cap. 1.
Dupli fur. Plaut. Poen. 1. 1. 56.
DUPĒLICO, [*διπλοσιάζω*] ære. ut, Duplicare numerum. Cic. 1. de Nat. Deor. 42.
Duplicare, Augere. Virg. 1. Ecl. 67.
 Et fol crescentes decedens duplicat umbras. Ubi Servius, Variavit: nam dixerat 1. Ecl. v. ult.
 Majoresque cadunt altis de montibus umbræ. Duplicat autem, Auget. Hactenus Servius. Sic, duplicare opinionem de se. Cic. 16. Fam. Et Duplicare imperium. Plin. lib. 11. cap. 37.
Geminare & duplicare. Cic. in Partit. 11. Et geminata atque duplicata, vel etiam sæpius iterata ponantur.
Acies duplicare. Sil. lib. 15.
Aliquem duplicare dolore. Virg. 11. Æn. 645.
 — duplicatque virum transfixa dolore. Magnus enim dolor nos duplicat & curvat. Turnebus. Ita apud Val. Max. 5. 1. ext. 1. Duplicatum frigore corpus, est Flexum, incurvatum. V. Gronov. Obl. 4. 19. & mox Duplicato poplite.
Bellum duplicare. Tacit. 4. Hist. 54. Audita interim per Gallias, Germaniasque mors Vitelli, duplicaverat bellum.
Exercitum duplicare. Cic. 5. Att. 18. Expedito ad mutandum locum parvo exercitu, &c. quem nos Deiotari adventu cum suis omnibus copiis duplicaturi eramus.
Materiam duplicare. Quintil. lib. 2. cap. 4. Comparatio, quanquam versatur in ratione simili, tamen & duplicat materiam, &c.
Sollicitudines duplicare. Cic. 5. Fam. 14. Non intelliges duplicari sollicitudines, quas elevare tua te prudentia postulat?
Verba. Liv. 27. 11. pr. Siueffia natum ambiguo inter marem & foeminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus, ut plerique faciliore ad duplicanda verba Græco sermone appellat. i. e. Componenda.
Duplicare & iterare verba. Cic. in Orat. 135.
Vires. Liv. 8.
Vota duplicare. Virg. 8. Æn. 556.
DUPĒLICIUS, Partic. [*διπλοσιάζων*] Cic. pro Demo sua, 95. Ad id nec propositum ullum fuit: & si fuisset, duplicata gloria discessisset.
Imago duplicata noctis. Ovid. 11. Met. 550.
Iterata & duplicata verba. Cic. in Partit. 20.
Poplite duplicato. Virg. 12. Æn. 927. i. e. Flexo, incurvato. V. in ipso v.
DUPĒLICATIO, Adv. [*διπλοσιάζων*] Plin. lib. 2. cap. 17. Rursus Saturni & Jovis duplicato digrediuntur.

- DUPPLICATOR**, *δισ. m.* Qui duplicat. Sidon. 3. Epist. 13. Sinistiarum opinionum duplicatores.
- DUPPLICATION**, [*διπλασιασμός*] Sen. Nat. Quæst. Horum duplicatio proxima a terris calefacit. Paul. in l. quod ait. D. de noxa. acti. Certe non tantum duplicationis, sed & conditionis rationem habendam Julianus putat.
- DUPPLICARIUS**, *ii.* Qui duplici in militia meret stipendio. Liv. 2. 59. extr. V. Rosin. p. 972. Varr. 4. de L. L. 16. Legitur tamen in quibusdam Livii exemplaribus Duplicariosque. V. Supra **DUPPLARIS**.
- DUPLO**, *ἀρε.* Paul. in l. ut tantum. D. de servo corrupt. In hac actione extra rem, duplum est. Id enim quod damni datum est, duplatur.
- DUPONDII**, *δρμ.* Justin. in Epist. ad Antecessores, Cujus auditores non volumus vetere tam frivolo, quam ridiculo nomine dupondios appellari, sed Justinianos novos nuncupari. Hæc ille, deducta scilicet appellatione a Dupondio, quasi duobus asibus æstimarentur. V. Pitisc. Lex.
- DUPONDIIUS**. V. **DIPONDIIUS**.

D U R

- DURA**, *α.* [*Δῶρα* Stephano] Oppidum Mesopotamiæ, cujus incolæ dicuntur Dureni.
- DURABILIS**, **DURAMEN**, **DURAMENTUM**, **DURACINI**, **DURATRIX**, & **DURATUS**. V. **DURUS**.
- DURANUS**, *i.* m. Mons & fluvius Cebennicus. V. Aufon. Idyll. 3. 463. & Sidon. Carm. 22. 103.
- DURATEUS** & **DURIUS**, [*δωρεῖται*, *δύρεται*] Ligneus. Lucret. de Equo Trojano, lib. 1. 476.
Nec clam durateus Trojanis Pergamæ partu
Inflammasset equus nocturno Grajugenarum. V. Paræi Lex. Lucret.
- Nox duria, *i. e.* Nox illa qua durius seu durateus equus a Trojanis exceptus fuit, & in urbem admittus. Valer. 2. Argon. 573. Sic exponit Ægidius Maserius. V. Taubm. ad Virg. 6. Æn. 513. Auctor. de Orig. Urb. Romæ, pr.
- DURETA**, Hispanica vox est, qua illi significare solent Vas illud amplum in balneis, in quo sedentes lavamur: Latini Solium vocant. Sueton. in August. c. 82. At quoties nervorum causa marinis, albulisque calidis utendum esset, contentus hoc erat, ut insidens ligneo solio (quod ipse Hispanico verbo Duretam appellabat) manus ac pedes alternis jactaret.
- DURICORDIUM**. V. **DURUS**.
- DURICORIUM**, & **DURICORIA**. V. **DURUS**.
- DURINE**, [*Δωρίνη*] Oppidum in sinu Persico, quod Alexandri Magni tempore interit, & ex quo idem Alexander colonos deduxit in Characem urbem a se primum ædificatam. V. Plin. lib. 6. cap. 27.
- DURIS** Samius, Historici nomen, qui cum plura alia, tum de pyramidibus Ægyptiis scripsit, citaturque sæpissime a Plinio, ut videre est lib. 36. cap. 12. lib. 8. cap. 46. & aliis pluribus in locis.
- DURIUS** L. Valla, Medicus, qui repentina morte, dum mulsi potionem hauriret, extinctus est, authore Plin. lib. 7. cap. 53. L. Tuccius Valla edidit Hard. q. V.
- DURIUS**, [*Δωρεῖται* Ptolemæo] Hispaniæ fluvius circa Numantiam per Vacceos fluens, qui Galliciam separat a Lusitania. Hermolaus Turium legi oportere contendit apud Plin. lib. 3. cap. 3. Ex Sallust. Phoca Grammatico, & ceteris. Durius dicitur, & Silio lib. 1. v. 234.
Hic certant Pactole tibi, Duriusque, Tagusque. Olivarius in Melam dicit nunc vocari *Guada Laviar*, & *Duero*.
- DURMIA**, Gens Rom. qua de V. Urfin. & Patin.
- DURO**, *as.* V. **DURUS**.
- DUROCOTTORUM**, [*Δωροκόττορον*] Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo. Vulgo *Reims*. Strab. lib. 4. Duricortoram vocat. Durocot-
torum Caf. l. 6. 44.
- DURUS**, *a, um.* [*δωρεός, σκληρός, δόκιμος, ἀπρόκτος, ἀπόκτος*]
- D** Quod est solidum ac firmum. Virg. 4. Æn. 366.
— sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.
Durus, ferreus, & inhumanus. Cic. 7. Verr. 120. Quis tam fuit illo tempore durus, & ferreus, quis tam inhumanus, præter unum te, &c.
Durum etiam Quicquid affligit & premit, ut Casus, Mors, Poena, &c. de quibus infra.
- Durus ad studia. Cic. pro Arch. 19. Nam & Cimbricas res adolescens attigit, & ipsi illi C. Mario, qui durior ad hæc studia videbatur, jucundus fuit.
- Durus usurpatur & de Avaro, ad rem nimis attento. Hor. 1. Epist. 7. 91. V. Matth. 25. 24. Vulg. Interp.
- Durus, pro Impudens. Caf. 3. Bell. Civil. 20. V. infra, Os durum.
- Durus & oratione & moribus. Cic. 4. de Fin. 78.
Ut vita, sic oratione durus, incultus, horridus. Cic. de Clar. Orat. 117.
- Durum etiam non inelegerit dicitur pro Parum concinno, pro eo quod Rude & sine arte est; ut contra Molle pro Culto & Exquilito. V. infra, Poëta durus, Pictor, &c.
- Acetum durum. Seren. cap. 4. *i. e.* Acre. Sic infra Muria.
- Acheron durus. V. **ACHERON**.
- Agræstes duri. Virg. 1. Georg. 160.
- Alvus. Plin. lib. 28. cap. 9. Hor. 2. Serm. 4. 27.
- Amica dura. Ovid. 1. Amor. 9. 19.
- Amor durus. Virg. 3. Georg. 259.
- Animus. ut, Duro animo es, *i. e.* Non potes vinci. Ter. Heaut. 4. 1. 51.
— Ut præter spem evenit! quam timui male,
Ne nunc animo ita effes duro, ut olim in tollendo, Chreme! conf. Ingenium.
- Annona dura. Cic. pro Domo sua, 15. Jam pene belli depulso metu commutatam annonam esse dicebant, quæ quia rursus in meo reditu facta erat durior, &c.
- Arator durus. Virg. 4. Georg. 512.
- Arva dura. Virg. 2. Georg. 341.
- Cafus durus. Virg. 2. Æn.
- Catena dura. Ovid. 10. Epist. 89.
- Cautes duræ. Ovid. 4. Met. 671.
- Claustra durissima. Claud. in Conf. Prob. & Olybr. 106.
- Conditio durior. Cic. pro Rabir. Posth. 15. Providete, ne duriozem

- vobis conditionem statuatis, ordinique vestro, quam ferre possit.
- Duriores legum conditiones. Cic. pro Cluent.
- Corda dura. Ovid. 4. Epist. 156.
- Cotes duræ. Virg. 4. Georg. 43.
- Crinis durus sanguine, *i. e.* Concretus. Stat. 11. Theb.
- Cubile durum. Virg. 9. Æn. 715.
- Curæ duræ. Virg. 4. Æn. 488.
- Cutis dura. Ovid. 8. Met. 803.
- Dolores duri. Virg. 5. Æn. 5.
- Domina dura cupiditas. Cic. in Parad. 5.
- Fames dura. Hor. 1. Serm. 2. 6.
- Fata dura. Sen. Troad. 12.
- Fortuna durioze conflictari. Cic. 10. Att. 4.
- Frigus durum. Plaut. Men. 5. 6. 10. Lucret. lib. 5. 816.
- Gens dura. Virg. 6. Æn. 730.
- Glebæ duræ. Virg. 7. Æn. 747.
- Homo durus, Rudis, & immitis, ac moribus difficilibus. Durus item homo, Qui pudore non movetur, nec flectitur precibus ullis. trans. Iato ab corpore ad animum nomine. Ter. Adel. 1. 1. 39. Cic. 2. Off. 50.
- Duri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis.
- Homo vehemens atque durus. Cic. pro Cæl. 37.
- Hyems dura. Virg. 4. Georg. 239.
- Ilia mestorum. Hor. Epod. 3. 4.
- Imperium durum. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus duro imperio habitum probra, ac verbera intentabat. Dura imperia exercere. Virg. 2. Georg. 369.
- Ingenium durum atque inexorabile. Ter. Phorm. 3. 2. 12.
Adeone ingenio te esse duro atque inexorabili,
Ut neque misericordia, neque precibus molliri queas? V. Animus
- Iter durum. Virg. 6. Æn. 688.
- Iussa dura. Ovid. 7. Met. 14.
- Labor durus. Virg. 4. Georg. 412.
- Lacerti duri. Claud. de Nupt. Hon. 139.
- Lapides. Plin. lib. 36. cap. 24.
- Lex dura, Iniqua, Quæ non facile fertur. Plaut. Merc. 4. 6. 1. Eca-
stor lege dura vivunt mulieres, Multoque iniquiore miseræ quam viri.
- Mala dura. Hor. 3. Carm. 13.
- Messor durus. Ovid. 14. Met. 643.
- Ministeria dura. Ovid. 11. Met. 625.
- Mors dura. Virg. 3. Georg. 68.
- Muria dura. *i. e.* Sale ad maturitatem imbuta. Columel. lib. 12. cap. 6.
V. omnino Lud. Nonn. de Re Cib. l. 3. c. 45. supra Acetum.
- Natura rerum dura. Hor. 1. Serm. 10. 57.
- Nomen durum & Molle, contraria. Cic. 1. Off. 57. Quid ad hanc man-
suetudinem addi potest, eum quibum bellum geras, tam molli nomine
appellari? Quanquam id nomen durius jam efficit vetustas.
- Oculi duri. Plaut. Men. 5. 5. 24. Dic mihi hoc etiam, solent tibi
unquam oculi duri fieri?
- Opus durum. Lucret. lib. 5. 1359.
- Os durum. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra a quibus brocci, labcones
dicti, & os probum duriusve, animal generantibus.
- Os durum, *i. e.* Impudens. Ovid. 5. Met. 451. ab Os oris. Duri
oris vir. Liv. 2. Bell. Pun. Ter. Eun. 4. 7. 36. Sic, Frons dura pas-
sim, ut Ferreum os. Sueton. Neron. cap. 2.
- Partes duræ. Ter. Eun. 2. 3. 62. Duras fratris partes prædicas.
- Pater durus. Ovid. 14. Met. 587.
- Pauperies dura. Hor. 4. Carm. 9. 49.
- Pericla dura. Hor. 1. Serm. 2. 40.
- Pictor durus in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11.
- Pœnæ duræ. Ter. Heaut. 2. 4. 22. Imo ut patrem vidi esse habitum,
diu etiam duras dabit. subaud. Pœnas: V. in **D O Dare duras**.
- Poëta durissimus. Cic. 14. Att. 22.
- Præcordia dura. Ovid. 7. Met. 559.
- Prælia dura. Hor. 3. Carm. 20. 3.
- Provincia dura. Ter. Phorm. 1. 2. 22. O Geta, provinciam cepisti duram.
- Quies dura. Virg. 10. Æn. 745. de morte,
Olli dura quies oculos, & ferreus urget Somnus.
- Sapor Bacchi durus. Virg. 4. Georg. 112.
- Senex durus ac pene agrestis. Cic. pro Cæl. 37. Idem in Orat. 148.
Quis tamen se tam durum agrestemque præberet, qui hanc mihi non
daret veniam?
- Sententia judicis. Liv. 6. Bell. Pun.
- Servitus dura. Plaut. Amph. 1. 1. 12. Cic. in Parad. 5.
- Servitium durius. Tacit. 11. Ann. 12. Atque interim Gotarzes pœni-
tentia concelli regni, & revocante nobilitate, cui in pace durius ser-
vitium est, contrahit copias.
- Sorores duræ. *i. e.* Parææ. Sil. lib. 13.
- Sortes duræ. Ovid. 13. Met. 184.
- Strata dura. Ovid. 1. Amor. 2. 1.
- Studia dura. Claud. de 14. Conf. Hon. 319.
- Tempora dura. Cic. pro Corn. Balb. 5. Duris enim quondam tem-
poribus Reipub. nostræ, &c. Durissima Reipub. tempora. Cic. pro
Domo sua, 93.
- Valetudo dura. Hor. 2. Serm. 2. 88.
- Verbum durum, cui Molle opponitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 96. At
ista five beatitas, five beatitudo dicenda sit (utrunque omnino durum,
sed usu mollienda nobis verba sunt) verum, &c.
- Vinum durum, est Asperum, & adhuc insuave, neque potui tempesti-
vum maturumque. Ei opponitur Vinum molle, quod maturum est
potui, mitemque adeptum est saporem. Virg. 1. Georg. 341.
Tunc agni pingues, tunc sunt mollissima vina. Sic Græci, ut
Theophrastus & Athenæus, *σκληρόν* & *μαλακόν* οἶνον dicunt.
- Vis dura. Virg. 4. Georg. 399.
- Vita dura, Ingrata, & molestiis atque ærumnis oppleta. Ter. Adel.
5. 4. 6. Nam ego vitam duram, quam vixi usque adhuc prope jam
excurso spatio, mitto.
- Ulysses. Ovid. 5. Trist. 5. 51.
Si nihil infesti durus vidisset Ulysses. *i. e.* Patiens, obfirmatus.
- Unde & Laboriosum appellat Hor. Epod. 17. 16. aliter apud Virg. 2.
Æn. pr.

DUR, pr. —duri miles Ulyssis. Non Laboriosi, sed Crudelis, ut placet Servio.
Inque duro faucibus. Claud. in Epithal. Pallad. 122.
Iustus durus. Ovid. 16. Epist. 11.
Dura viarum, i. e. Via dura. Claud. de 4. Conf. Hon. 434.
Tolerare dura. Sen. Hippol. 4.
Præbere se durum miseræ & afflictæ fortunæ alicujus. Cic. 14. Att. 13.
Huic opponit Facilem se præbere.
Superior & durior: cui contrarium est Moderatus & mitis. Cic. pro Muren. 60. Doctrina non moderata nec mitis, sed ut mihi videtur paulo asperior & durior, quam aut veritas aut natura patiatur.
Durior conditio, Pro Difficilior, ut si quis deteriore habeat patronum l. generaliter. §. fin. D. de fideicom. libert. Sic durior adversarius in l. i. C. de alienat. jud. mut. caus. fact.
Terro durior. Propert. lib. 1. 16. 30.
DURUM, Adv. Martial. lib. 3. 89. Durum cacans.
URIUSCULUS, dimin. Plin. in præfat. Ille enim, ut scis, permutatis prioribus syllabis duriusculum se fecit. i. e. Paulo duriores. & Plin. Epist. 6. Duriusculos versus.
DURER, sive DURITER, [αλλῆρως] Adv. Ter. And. i. 1. 47. Primum æ pudice vitam, parce ac duriter agebat. Ubi Donatus, Duriter contra rationem regulæ: debuit enim dicere dure, ab eo quod est durus. Et tamen est differentia. Est enim Duriter, sine sensu laboris; dure autem, crudeliter: illud ad laborem, hoc ad sævitiam relatum est. ed Dure in alterum, Duriter in nos aliquid facimus. Adel. 1. 1. 20.
Uxorem nunquam habui: ille contra, hæc omnia, Ruri agere vitam, semper parce ac duriter se habere.
Accipere aliquid durius. Cic. 1. Att. 1. Durius accipere hoc mihi visus est quam vellem. i. e. in partem deteriore.
Advertere durius. Tacit. 1. Ann. 4. Fecerant curam, ne princeps antiquæ parsimonie durius adverteret.
Dicere dure. Hor. 2. Epist. 1. 66.
Differere durius. Cic. ad Brut. 3. Equidem nihil differui durius, quum nominatum de C. Antonio decernerem.
Dure fecisti. Plin. 1. Epist. 15. Interpres exponit Inurbane: promiserat enim ad coenam, nec venerat.
Decedere durius. Ovid. de Rem. Amor. 337.
Duriter factum. Ter. Adel. 4. 5. 30.
— factum a vobis duriter
Immisericorditerque: atque etiam si est, pater, Dicendum magis aperte, illiberaliter. Ubi Donatus, Non dure & crudeliter: sed quasi Dura mente, i. e. Inflexibili, & quod Græci dicunt ἀπεινός.
Durius quam a te facta sunt nonnulla proferuntur. Cic. 11. Fam. 27.
erba duritèr translata. Author ad Heren. lib. 4. Superl. Tertull. de Pudic. cap. 1. extr. Durissime infamantes. adde Columel. lib. 2. cap. 8. & Pallad. Jun. t. 3.
**DURITAS, ātis. [δυστημία] Idem quod Duritia. Cic. in Orat. 53. Alii duritatem & severitatem quandam verbis, & orationis quasi mœstitiam quuntur. de Senect. 65. Quanta in altero duritas, in altero comitas? DURITAS, æ. [αλγρότης] Firmitas & soliditas. Plin. lib. 9. cap. 36. tanta duritia aculeo est. Idem lib. 13. cap. 9. Lignum intus grandis armæque duritiæ. Plaut. Mostel. 1. 2. 74. Victitabam volupe parsimonia & duritia.
Emilius Probus (vel potius Nepos Cornelius) de Alcibiade p. 90. (C. 11.) Eundem apud Lacedæmonios, quorum moribus summa virtus in patientia ponebatur, sic duritiæ se dedisse, (al. Duritiei se dedidisse) ut parsimonia victus atque cultus omnes Lacedæmonios vinceret. H. St.
duritia, Asperitas & crudelitas. Ter. Heaut. 3. 1. 26. Cic. in Partit. Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis.
duritia oris. Inverecundia. Sen. de Constant. cap. 18.
duritia alvi. Sueton. in Neron. cap. 34. V. Dura alvus, in DURUS.
nimi duritia sicut corporis, quod cum uritur non sentit, stupor potius est quam virtus. Cic. pro Domo sua, 87.
uperii duritia. Tacit. 1. Hist. 23.
adamantina duritia. Plin. lib. 37. cap. 11. Chalazias grandinum & coorem & figuram habet, adamantinæ duritiæ.
arenacea duritia. V. ARENA.
apidea duritia. V. LAPIS.
irilis. Cic. 5. Tusc. 74.
operare ferrum duritia. Ovid. 2. Epist. 137. plur. Duritias emollit. Plin. 24. 6. & Tertull. ad Nation. 1. 6.
atientia & duritia. Cic. 3. de Orat. 59.
DURITIES, ēi. [αλγερικα] Idem significat quod Duritia. Plin. lib. 13. ap. 15. Duritie & maturitate incorrupta pispinari.
nimi durities. Cic. pro Domo sua, 101. An ego tantam aut animi duritiem habere, aut oculorum impudentiam possim, ut, &c.
ixi durities. Lucret. lib. 4. 286.
reare duritiem. Celf. lib. 2. cap. 14. Et mollitur, eo detracto quod duritiem creabat.
sponere duritiem. Ovid. 4. Epist. 85.
duere duritiem contra sensum. V. INDUO.
duritiem lapidescere. V. LAPIS.
mere duritiem. i. e. Mollescere. Ovid. 1. Met. 401.
DURITUDO, pro Duritia, Antiquum. Cato in Vetur. Qui illius, inquit, impudentiam norat, & duritudinem. Ex Nonio. 2. 244. V. & Gell. 1. 17. cap. 2.
DURABILIS, e. [αλγερικα] Quod diu durat. Ovid. 4. Epist. 89. Quod caret alterna requie, durabile non est. Plin. 16. 43. Durabilia ac scetilia quæ modice humida. Compar. Apul. Apol. p. 314.
DURABILITAS, ātis. f. Pallad. 1. 36. & 12. 7.
DURAMENTUM, pro Confirmatione & firmitate. Sen. de Tranquill. p. 1. Dices tenera esse virtutum principia, tempore ipsis duramentum & robur accedere. Valer. lib. 2. 7. 10.
uramentum etiam Brachium vitis dicitur. Columel. lib. 4. cap. 22. upervagatam partem duramenti recidere. & lib. 4. cap. 21. Plin. ciam lib. 17. cap. 23.
DURAMEN, inis. n. de Vitis brachio dixit Columel. lib. 4. cap. 22. Duramen aquarum. Lucret. lib. 6. 529. de glacie.**

DURACINUS, a, um. Adj. Plin. lib. 14. cap. 1. Uva non alibi gratior callo, ut inde possit invenisse nomen duracini. Durus acinus. Ni MAVIS legere Duracinæ, ut ad uvam referatur. (Duracina Hard. probe.) Sueton. August. cap. 76. Dum lectica ex regia domum redeo, panis unciam cum paucis acinis uvæ duracinæ comedi. V. Torrent. Sic autem Duracina uva, ut Ficus duricoria dicitur.
Duracina Perfica dicuntur, quorum corpus ligno adhæret, avellique nequit. Plin. lib. 15. cap. 12. [Sic Cerasa duracina C. 25. extr. An errant igitur, qui ab Acino derivant?
DURICORDIUM, ii. usurpat Tertull. lib. 5. ad Marc. 4. pro Duritie cordis.
DURICORS, ordis. Sarisb. Epist. 182. Habitare apud duricordes.
DURICORIA, dicuntur, Quæ sunt duri corii: unde Ficus duricoriæ, quæ habent durum corticem, quorum meminit Plin. lib. 15. cap. 18.
DURO, [αλγερικα] āre. Durum facere & firmum. Columel. lib. 6. cap. 37. ad fin. Annicula mula recte a matre repellitur, & amota montibus aut feris locis pascitur, ut ungulas duret, sitque postea longis itineribus habilis. Cæf. 6. Bell. Gall. 27. Hoc se labore durant adolescentes.
Durare & Mollire, contraria. Celf. lib. 2. cap. 14. Qui dixit frictione si vehemens sit, durari corpus: si lenis, molliri.
Durare ad. Plaut. Trin. 2. 2. 13. Ego ad hoc genus hominum duravi. Vide apud Virgil. Natos gelu duramus, si bene memini. H. St. Est Æn. 9. 603.
Durum a stirpe genus: natos ad flumina primum Deferimus, sævoque gelu duramus & undis.
Ad plagas durari. Quintil. lib. 1. cap. 3. Is etiam ad plagas, ut pessima quæque mancipia durabitur.
Durari in grana. Plin. lib. 12. cap. 19. Radicem cinnamomi vidimus in palatii templo, ex qua guttæ editæ omnibus annis in grana durabantur.
Animum durare. i. e. Obfirmare. Ovid. ad Liviam, 198.
Mentem durare. Tacit. 3. Ann. 15. Quod reus postquam sibi exitiabile intelligit, an adhuc explicetur dubitans, hortantibus filiis durat mentem.
Vitia durantur. Quintil. lib. 1. cap. 1. Multa linguæ vitia, nisi primis eximuntur annis inemendabili in posterum pravitate durantur.
Durare, Tolerare, patienter ferre. Virg. 1. Æn. 211.
Durate, & vosmet rebus servate secundis. h. e. Duri estote ad sustinendos labores. Servius.
Durare, cum accusativo, apud Poetas. Hor. 1. Carm. 14. 8.
Vix durare carinæ. Possint imperiosius Æquor. i. e. Sustinere vim æquoris.
Laborem durare. Virg. 8. Æn. 577.
— patiatur quemvis durare laborem. h. e. Sustinere. Servius.
Durare cor, pro Patienter ferre, accipi videtur. Plaut. Pseud. 1. 3. 6. Crucior. p. cor dura. c. non possum.
Durare, pro Confirmare. Quintil. lib. 1. Multa, inquit, linguæ vitia, nisi primis eximuntur annis, inemendabili in posterum pravitate durantur. i. e. Confirmantur.
Durare, [επιμένειν] Peristere, perseverare. Hoc verbum (inquit Donatus) perferendis malis convenit. Ter. Adel. 4. 2. 15. Non hercle hic quidem durare quisquam, si sic fit, potest.
Durare non queo. Plaut. Curc. 1. 3. 19. Sed enim nequeo durare, quin ego herum accusem meum.
Durare, pro Vivere. Plin. lib. 11. cap. 54. Durasse & ultra undecimum plerosque certum est. Et Quintil. lib. 3. Et ultra Socratem usque duravit. Pertinacissime durare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Æternum durabit. Stat. 12. Theb. 347.
In æternum durare. Quintil. lib. 5. cap. 11. Neque enim durassent hæc in æternum, nisi vera omnibus viderentur.
In longum durare. h. e. Diu. Patere. lib. 2. Prima occupat fugam Cleopatra. Antonius fugientis reginæ quam pugnantis militis sui comes esse maluit: & imperator, qui in desertores sævire debuerat, desertor exercitus sui factus est. Illis etiam detracto capite, in longum fortissime pugnandi duravit constantia: & desperata victoria, in mortem dimicabatur.
In longum ævum durare. Ovid. 4. de Ponto, 8. 7.
Durare alicui diu. Plaut. Afin. 1. 3. 24.
Amicitia usque ad senectutem firmissimæ durant. Quintil. 1. 2.
Duravit hic illi animus usque ad extremum. Plin. Epist. 111. lib. 5.
Durare per annos. Virg. 2. Georg. 100.
— cui non certaverit ulla
Aut tantum fluere, aut totidem durare per annos.
In extremum durare. Ovid. 7. Epist. 111.
Horam durare. Hor. 1. Epist. 1. 82.
Sub Jove durare. Ovid. 2. Fast. 299.
Ira manet, duratque dolor. Valer. 3. Argon. 384.
In longum durare. Stat. 4. Sylv. 7. 41.
In longas moras durare. Ovid. 2. de Ponto, 6. 36.
In occasum durat. Plin. lib. 2. cap. 31. Semel in meridie conspecti, in Bosphoro produntur, qui a matutino tempore duraverunt in occasum. Sic apud eund. lib. 18. cap. 34.
Senecta turpi durare. Valer. 6. Argon. 809.
In feras durant sermonibus umbras. i. e. Colloquuntur usque ad multam noctem. Valer. 2. Argon. 350.
Durante ibi antiquorum memoria. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 24. Legerat in provincia quosdam veteres libellos apud Grammatistam, durante adhuc ibi antiquorum memoria, necdum omnino abolita.
DURATUS, Partic. [αλγερικα] Plin. in Paneg. cap. 22. Quum Danubius ripas gelu jungit, duratusque glacie ingentia tergo bella transportat, &c. Bellis durati. Liv. lib. 2. Decad. 5. Ipsi a pueris eruditi artibus militiæ, tot subacti atque durati bellis.
Duratus malis, laboribus, usu armorum. Liv. 7. ab Urbe. Et 8. Bell. Maced. Et Columel. in proem. lib. 1.
Coria durata calore. Lucret. lib. 6. 969.
Cutis durata. Ovid. 3. Met. 675.
Mens durata malis. Lucan. lib. 5. 798.
Frigore duratus Pontus. Ovid. 4. de Ponto, 9. 85.
DURATIO, ōnis. f. Liv.
DURATOR, ōris. m. Pacat. Paneg. Theod. cap. 33. Ingentium corporum durator Ister.

DURATRIX, f. Plin. lib. 14. cap. 1. Additque acinis eandem quam in doliis amphorisve duratricem illam firmitatem austeritas picis infusa pediculo.

DURESCO, durui, [αδύρηνου] ēre. Durum fieri. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Itaque & aquilonibus, reliquisque frigoribus adjectis durefcit humor. Ovid. 2. Met. 830.

Oraque duruerant, signumque exangue sedebat.

Coire & durefcere. Plin. lib. 11. cap. 38. Sanguis taurorum celerrime coit atque durefcit, ideo pestifer potu maxime.

In lectione alicujus durefcere. Quintil. lib. 2. cap. 5. Nequis eos antiquitatis nimius admirator in Gracchorum, Catonisque, & aliorum similibus lectione durefcere velit.

Situ durefcit campus. Virg. 1. Georg. 72.

Limus durefcit igni. Virg. 8. Ecl. 80.

DUSARITIS, Myrrhæ species, de qua Plin. lib. 12. cap. 16.

DUSII, Gallis Dæmones quidam dicuntur, Augustinus teste, de Civ. Dei, 15. 23. qui improbi sæpe extiterint mulieribus, earumque appetiverint, ac peregerint concubitus, Sylvanorum, Faunorumque illorum more, quos incubos vocant. V. Cæsar. Rhodig. lib. 2. cap. 6.

DUSMOSUS. V. **DUMUS**.

DUMVIRI, ōrum. m. pl. Magistratus erant Romæ ordinarii qui quæstionibus, rebus capitalibus ac carceribus præerant. Liv. 1. 26. Fenest. Læt. de Magistr. Rom. cap. 6. Alex. Genial. Hier. 1. 3. c. 16. Hotoman. & Sigon. Duravit hæc autoritas stante Rep. Nam C. Rabirius a C. & L. Cæff. Duumviris perduellionis damnatus est. V. Sueton. Jul. 12. 1. Duumvirorum iudicium. Cic. Orat. 156. Planeque Duorumvirorum iudicium, aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus iudicandis dixi nunquam. Al. Duumvirorum.

Sunt & Collegia ad tempus certæ rei agenda constituta, sc. Ædis locandæ, faciundæ vel dedicandæ. Liv. 35. 41. Quam L. Furius Purpureo prætor Gallico bello voverat, dedicavit Q. Marcius Ralla duumvir. Idem 7. 28. pr. Senatus Duumviros ad ædem ædificandam creare iubet. Hinc temporibus subinde postulantibus legimus de Duumviris navalibus. Liv. 41. 1. Adversus Illyriorum classem creati Duumviri navales erant qui tuendam viginti navibus mari superiore Anconam veluti cardinem haberent. Idem 9. 30. Et duo imperia eo anno dari cœpta per populum utraque pertinentia ad rem militarem: alterum ut Duumviros navales clasfis orandæ reficiendæque causa idem populus juberet. Lator hujus plebisciti fuit M. Decius Trib. plebis.

Duumviri in municipiis dicebantur qui summo loco civitati præerant & publicas res administrabant. Cæf. 1. Bell. Civil. 30. In Hispaniam proficisci constituit, Duumviris municipiorum omnium imperat ut naves conquirant Brundisiumque deducendas curent. Cic. 2. de Lege Agr. 92. de Campanis, Cum venissem Capuam coloniam, deductam L. Confidio & Sext. Saltio (quemadmodum ipsi loquebantur) Prætoribus, & p. p. Nam primum, id quod dixi, cum cæteris in coloniis Duumviri appellantur, hi se, Prætores appellari volebant. Quibus primus annus hanc cupiditatem attulisset, nonne arbitramini paucis annis fuisse Consulatum nomen appetituros?

Duumviri Sibyllini curabant sacra librorum Sibyllinorum. Institutos fuisse accepimus a Tarq. Superb. Dionys. Halic. 4. 62. quanquam alii aliter. Manserunt ad annum U. C. 388. cum ex patribus quinque, totidem ex plebe creati coeperunt. Inde A. 675. facti sunt Quindecimviri. V. Gell. 1. 9. & voc. QUINDECIMVIRI.

DUMVIRALIS, e. ut Confularis, &c. l. 1. ff. de alb. scrib.

DUMVIRALITAS, âtis. Leg. 1. C. de Nat. liberis. &

DUMVIRATUS, ūs. m. Munus Duumviri. Plin. 4. Epist. 22. pr. Paul. in l. Honores ff. de Decurionibus.

DUMVIRATES, ium. m. vel **DUMVIRATES**, (nam utroque modo scribi verisimile est indifferenter omnes voces de quibus modo egimus ut ex Infeript. liquet) videntur fuisse a Consiliis Duumviris, vel jam exautorati. Ita Marm. Neapol. apud Gruter. CCVII. HOC OPVS OMNE FACITO ARBITRATV DVO VIR ET DVOVIRATIVM QVI IN CONSIPIO ESSE SOLENT. In eadem tabula, DVVMVIRVM ARBITRATV & DVO. VIR. ARBITRATV promiscue ut modo submonuimus.

DUX. V. **DUCO**.

D Y A

DYAS, âdis. f. [δυάς] Numerus binarius. conf. Salmast. ad Solin. p. 699.

DYASAR, five **DYASARES**, [δυάσαρ] Deus est, quem Arabes summum habent, & ut maximum venerantur. Alex. Genial. lib. 6. cap. 4.

DYMA, vel **DYMÆ**, [δυμή] Civitas una est ex decem Achaici conventus, quæ sunt Patræ, Dymæ, Phara, Tritæa, Lenotia, Ægira, Pellena, Ceraunia, & Carinia. Quorum suffragiis quæstor unus, & dux unus eligebatur. Alex. Genial. Hier. lib. 3. cap. 28. [At hic 1. x. tantum Civitates. XII. commemorat Strabo. l. 8. totidemque Polyb. l. 2. c. 41. V. Mart. Schoockii Remp. Achæor. c. 1. Plin. lib. 4. cap. 5. Ultra Patras oppidum Olenum, colonia Dymæ, loca Buprasium, &c.]

DYMAS, antis. m. Pater Hecubæ. Ovid. 11. Met. 761. Virg. 2. Æn. 394. Hinc

DYMANTIS, idos. f. Hecuba. Ovid. 13. Met. 620.

DYME. V. **DYMA**.

DYMON, [δυμων] Unus ex diis Laribus, quos simul atque in lucem editus fuisset homo, illius pervigilem curam agere opinantur Ægyptii, quatuorque fuisse putant, quorum nomina sunt Dymon, Tychis, Eros, & Anachis. Alex. Genial. lib. 6. cap. 4.

DYNAMIS, f. [δυναμις] Potentia, vis. Plaut. Pseud. 1. 2. 77. Olivi Dynamini domi habent maximam. conf. Arnob. 2. p. 60.

DYNASTES, æ. m. [δυναστης] Quicumque magistratus, qui potestate fungitur in civitate, veluti hi qui sunt in imperio, optimas, primas, præfectus. Cic. 11. Philipp. 31. Idem si cæteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent, &c. Idem 2. Att. 9. Si erit iste nebulo cum his dynastis in gratia. Et apud Cæf. 3. Civ. 3. Erat & Dynastes summus Paphlagonum magistratus, qualis Romæ Dictator fuit. V. Alex. Genial. Hier. lib. 4. cap. 23. Athen. l. 4. p. 144. F. [Fere Regibus & Tetrarchis Dynastæ junguntur, & apud Nepotem in Datame Thyus idem Rex & Dynastes appellatur, c. 2. 3. Itaque pro Regulis haberi convenit Dynastas.]

DYOTA, æ. f. [δυωται] Vinarium vas est, ut exponunt Horatii interpretes, habens duas ansas, tanquam duas aures, unde nomen accepit. Hor. 1. Carm. 9. 8. — atque benignius

Deprome quadrimum Sabina,

O Thaliarche, merum dyota.

DYRIODORIS, Fluvius ad portas Caucasus fluens, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 11.

DYRIS, [δυρίς] Mons Mauritaniæ. Strab. lib. 17. Extra columnarum fretum procedenti ad sinistram, mons est in Lybia, quem Græci Athlitem vocant, Barbari vero *Dyrim*. Conf. Plin. l. 5. c. 1.

DYRRHACHIUM, [δυρράχιον] Macedoniæ nobilis civitas & port. olim Epidamnus, autore Pomponio Mela, unde proximus in Itali. trajectus. Dyrrhachium sibi delegit exilio Cic. ut scribit 14. Fam. extr. Dyrrhachium, vulgo *Durazo* Italici, vel *Duraz*. V. Dion. C. 1. 4. Appian. 2. de Bello Civil.

DYRRHACHINUS, [δυρράχινος] Incola Dyrrhachii. Cic. 3. Att. Et quod mei studiosos habeo Dyrrhachinos, ad eos perrexi.

DYSCOLUS, [δυσκολος] Prævus, asper, difficilis. Vulg. 1. Pet. 2.

DYSENTERIA, [δυσεντερία] dici potest Intestinorum exulceratio, difficultas. Celfo Tormina q. V. l. 4. c. 18. Cic. 7. Fam. 27. Sa dysenteriam pertinueram.

Ad dysenteriam bibitur cum absinthio. Plin. lib. 22. cap. 25.

Datur in vino austero ad dysenteriam. Plin. lib. 27. cap. 10.

In dysenteria lens efficacior in tribus aquis cocta. Plin. 22. 25.

Dysenterias emendat pota & infusa. Plin. lib. 26. cap. 8.

Dysenteria & vomitis estur portulaca ex aceto, vel bibitur cum cumini. Plin. lib. 20. cap. 20.

Infestari dysenteria. Plin. lib. 22. cap. 21.

Dysenteria infunditur aloë. Plin. lib. 27. cap. 4. Sic lib. 28. cap. 9.

Elatine cum lini semine cocta, forbitionis usu dysenteria liberat. Plin. lib. 27. cap. 9.

Dysenteria medetur stœbe infusa. Plin. lib. 22. cap. 11.

Aizoi succus alvum fistit & dysenterias. Plin. lib. 26. cap. 8.

Sanant epinyctidas & dysenteriam oum suis nucleis. Plin. 23. 1.

Si urat dysenteria. Plin. lib. 28. cap. 9.

DYSENTERICUS, [δυσεντερικός] Qui torminibus vexatur. Plin. lib. 20. cap. 4.

Vituli quoque jus vulgariter datum, inter auxilia dysentericorum dunt. Plin. lib. 28. 14.

Auxiliatur dysentericis semen cucumeris. Plin. lib. 20. cap. 2.

Dysentericos curant potu vino. Plin. lib. 20. cap. 21.

Datur & dysentericis denarii pondere in vino. Plin. lib. 23. cap. 9.

Senectus anguium dysentericis & tenebris in stanneo vase decoqui cum rosaceo. Plin. lib. 30. cap. 7.

Multi super omnia laudant ad deploratos dysentericos Quinquæfolium. Plin. lib. 26. cap. 8.

Dysentericos emendat in vino austero bis die potus. Plin. 24. 10.

Dysenterici exulcerati. Plin. lib. 22. cap. 22.

Fit & dysentericis remedium singulare, ovo effuso in fictili novo, & Plin. lib. 29. cap. 3.

Dysentericis etiam illinitur, vel ipsa glans. Plin. lib. 24. cap. 3.

Dysentericis imponitur lini semen ex aceto. Plin. lib. 20. cap. 22.

Decoctum eorum veteres dysentericos juvat, & potione & potu. Plin. lib. 23. cap. 1.

Dysentericos liberat semen hippolopathi in vino potum. Plin. 20. 21.

Medetur dysentericis beta injecta. Plin. lib. 20. cap. 8.

Corticis melle decocti usus in medicina ad dysentericos præcipuus betur. Plin. lib. 12. cap. 8.

Prodest dysentericis beta sylvestris. Plin. lib. 20. cap. 8.

Dysentericos recreant femina pecudum decocta cum lini semine aqua pota. Plin. lib. 30. cap. 7.

Revocantur dysenterici a morte. Plin. lib. 23. cap. 6.

Sanat & dysentericos in vino rubro tusa. Plin. lib. 26. cap. 8.

Eadem forbetur a dysentericis in vino austero. Plin. lib. 24. cap. 15.

Quinque ovorum lutea in vini hemina cruda forbentur dysentericis. Plin. lib. 29. cap. 3.

Sanguis caprinus decoctus cum medulla dysentericis subvenit. Plin. lib. 28. cap. 14.

Valet ad dysentericos fimum, &c. Plin. lib. 28. cap. 8.

Dysentericis veteribus dari ex aqua mulsa radicem staphylini jubet Clephantus. Plin. lib. 20. cap. 5.

Dysentericis utile est semen bunii. Plin. lib. 20. cap. 4.

DYSERUS, [δυσερος] Infelix in amore. Aufon. Epig. 90. v. 7.

DYSGARGALIS Equus apud Xenophontem, qui est difficilis, ne tact quidem, seu irritationis patiens, quam γαργαισμός Græci dicunt. Cæsar. Rhod. l. 21. c. 24. V. Henr. Steph. Thes. Gr.

DYSOSMUS, [δυσοςμος] Ita vocatur Scordium male olens. Apul. c. Herb. 70.

DYSPEPSIA, [δυσπεψία] est Ægra difficilisque ventriculi concocti quam Plin. Cruditate appellat, δὲ τὴν πέψιν, i. e. Coquo. V. Cæsar. de R. R. 127.

DYSPHEMIA, [δυσφημία] Infamia, maledicentia. Suet. in Aug. 9. Nihil in hoc quidem devitans, quam dysphemiam nominis. [i. e. m. lum omen.]

DYSPHILUS, [δυσφίλος] Amicus parem sincerus. Juven. 3. Sat. 11. Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat

Protogenes aliquis, vel dysphilus. Exempl. castig. Diphilus.

DYSPHORICUS, [δυσφορικός] Firmic. 8. 12. Dysphorici, ac miser infelicitate moriuntur. Cæf. lib. 10. cap. ult. Firmico, Dysphorici felices intelliguntur: & Dysphora dicuntur Difficilia.

DYSPNOEA, [δυσπνοία] Spirandi difficultas. Plin. 23. 1. Nec singulis entibus, nec si cum febre dyspnœa sit. Celf. 4. 4. Est etiam circa fauces matum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prot se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque ex toto strangulat, dyspnœa appellatur, Cum, & Dyspnœas lenit oleum balsaminum. Plin. lib. 23. cap. 4.

Dyspnœa medetur centaurium majus. Plin. lib. 26. cap. 7.

DYSPNOICUS, [δυσπνοικός] Qui dyspnœa laborat. Plin. 24. 6.

DYSTRAPELI, [δυστραπέλοι] Qui in ira vel affectione aliqua immobile perseverant, nec ulla vi ab instituto queunt revelli: Rhodig. 12. 19.

DYSURIA, æ. f. [δυσουρία] Difficultas urine. Cic. 10. Att. 10.

DYSURICUS, [δυσουρικός] Adj. Cic. 7. Fam. 26.

DYSURIACUS, Adj. Qui tali morbo laborabat. Firmic. 4. 8.

E

LITERA vocalis. Gr. E, ε, & Η, η. cujus opera utuntur consonæ universæ ad prolationem, postpositæ quidem in Mutis, Be, Ce, &c. in Liquidis vero præfixæ, ut El, Em, En. Hebræi pariter ut Græci E dupliciter pro ratione quantitatis efferunt, per punctum sc. quod vocatur Tzere, & Sægol, breve hoc, illud vero longum. Imo breviusculum adjece- runt, quod Scheva vocant, quod pro Consonarum copula solummodo jure haberi potest: & hujusmodi aliquid hodie in linguis Gallica & Anglicana deprehenditur, quibus E foemininum

vel quiescens accrescit. Romani utramque quantitatem una figura exprimi- unt, nisi quod Metri in Latio in tab. lapidea & admodum vetusta E longum per duplex EE efferatur in voce SEEDES, Gruter CLXXI. 8.

Permutantur A & E. ut, a Reor, Ratus; Sero, Satum. Ita scriptita- bant Veteres, Efcendere, Efcipere: pro Ascendere, Aspicere. Palm. Spicileg. 6. p. 711. Sic Damno, Sacro: Condemno, Confecro. Sic CESSIANE, pro Cassiana. Inscript. vet. apud Gruter. DCXCIX. 1. adde quæ a Græcis foemininis deduxere Latini; ut φῆμι Fama.

E & E. ut apud Gruter. passim. sed hoc apud sequiorem ætatem, quæ pro diphthongo Æ simplex E non modo scribebat, verum corripiebat, ut Sphæra, Hæresis, Enigma. apud Prudent. &c. Porro immanem inscriptionem in quibusdam monumentis videre licet, sc. FHICIT, pro Fecit. Item BIINI MIIRIINTI, pro Bene merenti.

In Diphthongis confociandis præmittitur E duabus, I & U, ut hei, heu. & totidem subjungitur, A & O, Ædes, OEstrum.

In Inscriptionibus. E. Ennius, Edilis, Est, Ergo, Exactor, Exacto, Ejus, Ætas, Eredit, Expressum. E. B. Ejus bona. E. C. Ejus causa, Erigi curavit. E. C. F. Ejus causa fecit. E. CVR. Erigi cu- ravit. E. D. Ejus domus. E. F. Egregia foemina, Ejus filius. E. H. Ejus hæres. E. L. Edita lex. E. M. V. Egregiæ memoriæ viro. E. N. Etiam nunc. E. P. E. Pretio. E. S. E. suo. E. R. E. V. E. Repub. esse videbitur. E. T. Ex testamento. E. T. F. I. S. Ex testamento fieri jussit sibi.

I & E. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quid? non E loco I fuit? ut Menerva, Leber, & Magester, & Dijove & Vejove, pro Dijovi & Vejovi? V. eund. lib. 9. c. p. 4. Morhof. de Patavinis. Liv. p. 38. Turneb. Ad- vers. 3. 5. Ita Genetrix, Pontificum, Concedit & infinita pene hujus- cemodi exempla apud Gruter. in marmoribus: quod & monuit Pier. ad Virg. Georg. 563. cum Vergilius aliquando pro Virgilius legitur. V. Gronov. ad Vit. Virg. per Donat. Etiam hodie sunt promiscua; ut dicimus Heri vel Here, Vespere vel Vespere. In compos. & deriv. Antistes; Cribrum; Undecim; Emo, Redimo; Lego, Eligo; & rur- sus ab Eligendo, Elegans. V. Gell. lib. 11. cap. 2.

O & E. ut Dermio, Pellictor antique; & vicissim, Advorsus, Vortex, Vortat. Ita a Tego fit Toga, & rursus a Vos fit Vester.

U & E. Pello, pepuli; Media tellus, Meditullium: & mutuo Dejero, Pejoro, a Juro.

E & Ex, Præpositiones sunt, quæ & separantur & componuntur. Sepa- ratæ modo temporales sunt, ut, Ex illo celebratus honos: h. e. Post illud tempus: modo locales, ut, Ex cœlo. Composita quandoque privationem indicant, ut Elinguis, Exanguis; quandoque vehemen- tiam vel perfectionem, ut, Eludo, Exoro: quandoque extra, ut Educo, Excludo. Componitur autem E cum B. ut Ebibo, D. ut Edu- co, G. ut Egredior, J. ut Ejicio, L. ut Eludo, M. ut Emitto, N. ut Enitor, R. ut Erigo, V. ut Eveho: Ex vero componitur cum A. ut Exaudio, C. ut Excurro, E. ut Exeo, F. ut Efficio, O. ut Exoleo, P. ut Expello, Q. ut Exquiro, S. ut Exsequor, T. ut Extendo, U. ut Exuro. Verum quando post Ex sequitur R. mutatur X. in F. ut Effero, Efficio, Effundo: in aliis integra manet. V. tamen infra EFFERO, EFFUSIO.

E præpositio [ex vel ē] ablativo casui servit. ut E servo libertus. Ter. And. 1. 1. 10.

Abiit e. Ter. Phorm. 5. 8. 30. Ea mortem obiit, e medio abiit. V. Hec. 4. 3. 14.

Aspicere, e. Plin. Epist. 102. Placuit egredi in littus, & e proximo aspicere, ecquid jam mare admitteret.

Audi e prædonibus. Ter. Eun. 1. 2. 34.

Candicans e rufo. Plin. lib. 12. cap. 13.

VOL. II.

Sic e nigro rutilum. Sueton. initio Neronis. H. St. [Apud Plin. 1. c. legitur potius, E rufo candicans, nec eodem modo dicitur ac ap. Sve- ton. E nigro in rutilum. ubi coloris mutatio indicatur, ut illic Mixtus e rufo & candido color.

Dedit e. Plaut. Trin. 4. 2. 57. E manibus dedit mihi ipse in manus.

Fabrefactum e ferro. Plaut. Rud. 5. 2. 117. Nam hoc quidem pol e rubi- gine, non e ferro fabrefactum est. Ita sculptus e faxe. Cic. 4. Acad. 110.

Fugere e conspectu. Ter. Hec. 1. 2. 107.

Gravida e Pamphilo est. Ter. And. 1. 3. 11.

Haurire e. ut, E fontibus abditis & conditiis hauriri artium studia.

Cic. 1. de Orat. 267.

Languere e via. Cic. 1. Philipp. Qui quum mihi mos notus esset,

quumque e via languerem, & mihi met displicerem, &c.

Laborare e dolore. Ter. And. 1. 5. 33. Quid agit? m. rogas? laborat e dolore.

Laborat e renibus. Cic. 2. Tusc. 60.

Peperit e Pamphilo. Ter. And. 3. 2. 17.

Petere e. Ter. Eun. 3. 2. 38. E flamma te petere cibum posse arbitror.

Scire e. Plaut. Mostel. 3. 2. 58. E me, ne quidem metuas, nihil sciet.

Tollere e. ut, Solem e mundo tollere videntur qui amicitiam e vita

tollunt. Cic. de Amicit. 47.

E contraria parte. Cic. 4. Acad. 124. V. E regione.

E contrario. Plin. lib. 10. cap. 38. Multæ aves e contrario semper in

volatu silent. Cic. Anteq. iret in exil. 26.

E diverso. Plin. lib. 12. cap. 21. E diverso Arabica glans viridis ac tenuior.

E diverso, pro E contrario. Plin. lib. 4. cap. 4. E diverso irumpentia.

E facili, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3. E facili cadere eos cogit.

Alia exemplaria habent Ex facili.

E libello. ut, Sermones non nisi in scriptis & e libello habebat. Suet.

in Aug. cap. 24.

E longinquo. Plin. lib. 12. cap. 22. V. in LONGUS.

E Maris. Cic. in Brut. 169. Atque etiam apud socios & Latinos orato- res habiti sunt Q. Vectius Vectianus e Maris, quem ipse cognovi, &c.

Sic videtur posse dici, Petrus e Campania. Sic, Eunuchi e Syria Ægy- ptioque. Cic. in Orat. 232.

Vicinus e proximo. Plaut. Aul. 2. 4. 11.

E natura, Secundum naturam. Cic. de Fin. Hunc statum corporis

maxime expetit qui est e natura maxime.

E re nata. Ter. Adel. 3. 1. 8. Et re nata melius fieri haud potuit, quam

factum est, hera. sed Cl. Bentl. ibi legit E re natæ. q. V. [Verum

cum Vir Celeberr. E re natæ exponat Ex commodo filiæ tuæ, ipse vide- rit, an istud Latine dictum sit, Melius ex commodo, pro Magis. Certe

dum tautologiam, uti perhibet, vitare studet, in manifestam plane de- lapsus est. Istud enim Melius fieri, utique tantundem est, ac Commo- dius fieri, petatum ex trita & Comicis familiari formula Factum bene,

qua repentina atque insperata felicitas exprimi consuevit. Quare cum

perspicuum sit, nutriculam indicare velle, Cum magno incommodo,

quando quidem Pamphilæ vitium oblatum sit, magnum tamen conjun- ctum esse incommodum, magnamque esse, ut in misero casu, felicitate,

quod id factum ab Æschino sit potius, quam ab alio adolescente

nequiore, prorsus causæ nihil video, cur a Donati ac Faëni sententia

discedendum sit. E re nata idem est, ac Pro re nata. Quo de V. in

REB. Vulgo dicunt, Pro præsentis rerum conditione, ac circumstan- tiis, in quibus nunc sumus. *ωστε αὐτὸς τὸ παρόν, μὴδὲν ἄν γενόμενον*

γένετο, Græce dixeris. Pro meo casu Cic. 3. Att. 23. & Sall. Catil. 35.

in re simili usurparunt.

E regione, Ex adverso. Cic. 4. Acad. 123. Nonne etiam dicitis, esse

e regione nobis e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent con- tra nostra vestigia? Idem de Fin. 19. Si omnia deorsum e regione fer- rentur, & ut dixi ad lineam, nunquam fore ut atomus altera alteram

posset attingere. Budæus. adde Cic. Topic. 47. 3. Q. frat. 1: de Fa- to, 18: de Univers. 21.

E regione, cum genitivo. Cic. 2. de Divin. 17. Vident e constantissi- mo motu lunæ, quando illa e regione solis facta incurrat in umbram

terræ, quæ est meta noctis, ut eam obscurari necesse sit. Budæus.

adde 2. de Nat. Deor. 103.

E Repub. i. e. Pro Reipub. utilitate, vel In commodum Reipub. Plin.

Epist. 109. Prolata lege de Senatu habendo, jurare coegit e Repub.

esse quod censuisset. Liv. Faceret quod e Repub. fideque sua duceret.

Cic. 3. Philipp. 30. Duobus aut tribus Senatusconsultis e Repub. bene

factis reliquas res ad lucrum prædamque revocavit. Idem 10. Philipp.

25. Brutum Proconsulem bene & e Repub. & ex sua majorumque suo- rum dignitate consuetudineque Reipub. bene gerendæ fecisse. conf.

Nep. 25. 6. 2. Cic. in Orat. 158. & 13. Fam. 8.

E vestigio, pro Confestum, properanter. Plin. Epist. 90. lib. 6. Aut

profectum e vestigio subsequi. Cæf. 4. Bell. Gall. 5. Cic. 4. Fam. 12.

Z. 2

Repente

Repente e vestigio. Cic. 1. Verr. 57. Sed repente e vestigio ex homine, &c.
 Puto esse, quod Græci παρὸς πόντος V. VESTIGIUM H. St.
 Dicitur etiam E somno. i. e. Post somnum. Tacit. de Germ. lib. 22. cap. 1. E meo animo. i. e. Secundum meam sententiam. Plaut. Aul. 3. 6. 3. E more. i. e. Pro more. Suet. Cæs. cap. 6.

EA, vel EADEM, Ea re. V. 18.

EALÉ, Pera est in Æthiopia nascens, magnitudine equi fluviatilis, cauda elephantis, colore nigra & fulva, maxillas habens apri, & majora cubillibus cornua, mobilia, quæ alterna in pugna fistit, variatque infesta aut obliqua, utcunque ratio monstravit. Plin. lib. 8. cap. 21. Solin. cap. 55.

EANUS, A veteribus dictus est, qui postea Janus, qui ineunti anno credebatur præsidere. Macrobius. 1. Saturn. 9. Sæpe enim antiqui secundam vocalem pro tertia usurpaverunt, ut dictum est supra.

EAPSE, Ea ipia. Festus. Eampse Plaut. in Pœnulo Act. 1. Sc. 2. H. St.
 EARINUS, Adj. Vernus. ex Græco ἑαρινός. Tertull. de Habit. Mulier. cap. 8. Earinæ oves. i. e. Vernæ. Item nomen pueri delicatuli. apud Martialis. lib. 9. 12. Nomen (ut ait ille) cum violis rosisque natum, Nomen nobile, molle, delicatum, &c.

EARITES, [αἰεΐτης] Lapis est, alio nomine Hæmatites dictus. Eariten autem appellari scribit Rhodiginus, quod αἶμα, apud Nicandrum, sanguinem significet, quoniam vere plurimum exundet. Hæc ille lib. 3. cap. 12.

EASO, onis. Promontorium Pyrenæi montis. Item oppidum Vasconum. Utriusque author Ptolem. lib. 2. cap. 6.

EATĒNUS, Adv. [ἐπὶ πρῶτον] Hastenus, Tandiu vel Usque ad id. Plaut. Mostel. 1. 2. 48. Ad legionem quam itur, adminiculum eis danunt tum jam aliquem cognatum suum: eatenus abeunt a fabris.

Eatenus quoad, [πρὸς τὸν ὅσον] Cic. 1. Q. frat. 1. Quorum si quis fortè est fordior, ferres eatenus quoad per se negligeret eas leges quibus est attritus. Idem 1. de Legib. 14.

Eatenus qua. Columel. lib. 12. cap. 9. Caules lactuæ ab imo depurgatos, eatenus qua tenera folia videbuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Eatenus quatenus. Cajus de Institoria actione, Eatenus dabitur in eum actio, quatenus ea re locupletior factus est. Idem in l. 1. D. quod cum eo. Eatenus introduxit actionem, quatenus in rem ejus versum fuerit.

Celf. lib. 2. cap. 10. Eatenus sanguis sequitur, quatenus emittitur.

Eatenus ut, [πρὸς τὸν ἵνα] Cic. de Opt. Gen. Orat. 23. Verba persequens eatenus, ut ea non abhorreant a more nostro. Columel. lib. 5. cap. 1.

Si eatenus progreditur, ut dicat qua quidque ratione faciendum.

E B A

EBACCHOR, ari. Lamprid. Heliog. cap. 7. Adeo ebacchatus est ut typum eriperet. Sed in emendatis codicibus Taurobolatus est, legitur. q. V.

E B E

EBENUS V. HEBENUS.

E B I

EBYBO, [ἐκπίνω] ère. Exhaustire. Plin. lib. 5. cap. 15. Asphaiten lacum dirum natura perit, a quo postremo ebibitur, aquasque laudatas perdit pestilentibus mixtas. De Jordane amne. Ter. Heaut. 2. 3. 14. Quid comedent? quid ebibent?

Ebibere cum vino imperium heri sui. Plaut. Amph. 2. 1. 84. i. e. In vino oblivisci.

Sanguinem alicui, h. e. Exugere. Plaut. Curcul. 1. 2. 64.

Subilite obsecro, & mittite isthanc foras, Quæ mihi misero amanti ebibit sanguinem.

Ubera ebibere. Ovid. 6. Met. 342.

Uberaque ebiberant avidi lactantia nati.

Exhibere etiam habet Plaut. Milit. 3. 2. 19.

EBISCUS. V. HIBISCUS.

EBÏTO, ère. Exire. Plaut. Stich. 4. 2. 28.

Non it, non it: quia tanto opere fuades ne ebitat.

E B L

EBLANDIOR, [ἐλαττωμένω, ἐκλιπτερίω] Iri. Blanditiis elicere, & impetrare. Cic. 16. Att. 18. Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut Plancus, quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua. Plin. lib. 9. cap. 8. de Arione, Eblanditus ut prius caneret cithara.

Eblandiri suffragia, Precibus, & blanditiis emere & aucupari. Cic. pro Planc. 10. In quo primum illud debes putare, comitiis præsertim ædilitiis, studium esse populi, non iudicium, eblandita illa, non enucleata esse suffragia. Sic apud Plin. lib. 16. cap. 27. Cœlo fecunditatem omnem eblandito.

Eblandiri solitudines ruris, dicuntur in passiva significatione. Columel. lib. 8. cap. 11. Sed ne hæc tamen aliena est agricolæ captantis undique voluptates acquirere, quibus solitudines ruris eblandiantur.

Eblanditæ preces, Blandis precibus impetrata testimonia. Plin. in Paneg. cap. 70. Volo ergo qui provinciam rexerit, non tantum codicillos amicorum, nec urbana conjuratione eblanditas preces: sed decreta coloniarum, decreta civitatum alleget.

Eblandita alicui aspectu rosa. Plin. lib. 25. cap. 2. Nuper cujusdam militantis in Prætorio mater vidit in quiete, ut radicem fylvestris rosæ, quam cynorrhodon vocant, eblanditam sibi aspectu pridie in fruteto, mitteret filio bibendam. Sed hic omnino legendum est Blanditam: ut habent codices emendati.

EBLITEI, Montes in Arabia, in gente Omanorum, non procul ab Ichthyophagis, de quibus Plin. lib. 6. cap. 28. in Descript. Arabiæ.

E B O

EBODE, Oppidum Helmodenorum in Arabia, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 8.

EBORA, Oppidum Lusitaniæ, juris veteris Latii, quod item Liberalitas Julia dicebatur, auctore Plin. lib. 4. cap. 22. Nunc Evora V. Urfat.

apud Græv. Tom. 11. p. 782. C. & Olivar. ad Melam 3. 1. Ptol. scribitur Εβόρα.

EBORACUM, [Εβόρακον] Britannia civitas Ptolemæo. Vulgo York. V. Urfat. l. c. p. 629. C.

EBORARILS. V. EBUR.

E B R

EBRIUS, [μέθυς, οἰνοαγής, οἰνοφλνξ, μεθύων] Qui nimio potu alienatus est mente; ex Bria, quod est vas vinarium. V. Voss. Etym. Brækh. ad Tib. 1. 7. 28. Cic. 9. Fam. 17. Habuisti enim in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses. Infans & ebrii multa falsâ videntur. Cic. 2. de Divin. 120.

Tralate pro Mentis inops; ut contra Sobrius pro Sanus. Plaut. Cist. 4. 1. 15. Alia mulier isto pacto dicat, dicam esse ebriam. Elegantissime Hor. de Cleopatra quam nimia fortuna de sana mente exturbaverat, Fortunaque dulci ebria. 1. Carm. 37. 10. Eodem sensu dixit Lucret. lib. 3. 106. Curis ebrius.

Plenus, Infectus. Martialis. lib. 4. 54.

Ebria Sidonia cum sim de sanguine conchæ.

Jam tonfiles tapetes ebrii furo. Cn. Mattius in Mimiamb. ap. Gell. 20. 9. Amnis ebrius. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 250.

Mella ferant sylvæ, jam profluat ebrius amnis,

Mutatis in vina vadis.

Anus ebria. Ovid. 2. Fast. 582.

Cœna, pro Opipara, & quæ nimis deliciis veluti ad ebrietatem convivas invitet. Plaut. Casin. 3. 6. 18. Facite cœnam mihi, ut ebria sit lepide, nitideque volo. nihil moror barbarico ritu.

Conviva ebrius. Ovid. 5. Fast. 337.

Gradus ebrius. Sen. Med. 2.

Ocelli ebrii. Catul. 43. 11. Amore scil.

Et dulcis pueri ebrios ocellos

Illo purpureo ore suaviata, &c.

Turba ebria. Propert. lib. 4. 4. 78.

Verba ebria. Tibul. lib. 3. 7. 4.

Vestigia ebria trahere. Propert. lib. 1. 3. 9.

EBRIOLUS, dimin. Plaut. Curcul. 1. 3. 36. Quid ais propudium? Tun' etiam cum nocturnis oculis odium me vocas? Ebriola, persolæ nugæ. Ibid. 2. 3. 15. Tristes atque ebrioli incedunt.

EBRIOSUS, Adj. [μεθύσκος] Qui sæpe fit ebrius. Plin. lib. 30. cap. 15. Ebriosus ova noctuæ per triduum data in vino, tedium ejus adducunt. Cic. de Fato, 10. Stilponem ferunt & ebriosum & mulierosum fuisse.

Inter Ebrium & Ebriosum hoc interest, quod Ebrius actum præsentem designet: Ebriosus habitum & proclivitatem. Potest enim quis esse ebrius, qui natura tamen & consuetudine ab hoc vitio maxime abhorreat: & contra ebriosus quis esse potest etiam tunc, quum vini nihil gustaverit. V. Sen. Epist. 83.

Ebriofior. Catull. 25. 4.

Ut lex Postumiæ jubet magistræ

Ebriosa acina ebriofioris. V. H. Voss. ad loc.

EBRIOSITAS, [οἰνοφλυγία] Cic. 4. Tusc. 27. Ut inter ebrietatem & ebriositatem interest, aliudque est esse amatorem, aliud amantem. V. supra in EBRIOSUS. & Non. 5. 90.

EBRIETAS, ætis. [μεθύσκει, μεθύ] Plin. lib. 30. cap. 15. Ebrietatem arceat pecudum assus pulmo præsumptus. Ebrietas turpissima, quæ labefacere & minuere hominum mentes solet.

Gell. lib. 15. cap. 2.

Arcanum demens detegit ebrietas. Virg. de Venere & Baccho, v. 6.

Solvitur ebrietas. Celf. lib. 2. cap. 6.

Ebrietas geminata libidine regnat. Ovid. 12. Met. 221.

EBRIÛLO, [μεθύσκω] Ebrium facio. Laberius, Ebriulati mentem hilarem accipiunt. Nonius 2. 306. Item Ebriolo. Unde Plaut. fragm. Homo ebriolatus somno.

EBRIACUS, Idem quod Ebrius. Plaut. Aul. fragm. Homo ebriacus somnoinari solet. Ex Nonio. V. Taubm. ad fragm. Plaut. p. 1489. Gloss. Gr. Lat. Ebriacus μεθύσις. [Sed forte Ebriatus legendum, ut apud Non. Passeratius legit, probante Mercero.]

EBRIO, ære. Macrobius. 7. Saturn. 6. Mulieres raro ebriantur.

EBRIAMEN, [μεθύσμα] Tertull. de Jejun. cap. 9. Vinum & ebriamen non bibet.

EBRODUNTII, Alpini populi, a Galba Imperatore Narbonensi provinciæ adjecti, teste Plin. lib. 3. cap. 4. Sed Bodiontici legitur in codd. emendatis.

E B U

EBÛCUS, Sic male apud Fest. quidam scribunt, pro EUCUS q. V.

EBUDES, Insulæ sunt quinque numero in Oceano Britannico, angusto freto divisæ, quarum incolæ (ut scribit Solinus) lacte solum & piscibus vitam agunt. A Plinio Hæbudes dicuntur. A Stephano Αἰβυδαί, diphthongo non aspirata.

EBULLIO, [αναζωω, ἀναθρόσσομαι, ἀναφλνξ] Ite. Effervesce. dictum a Bullis, ut ait Nonius, quas emittit aqua dum fervet. Cat. cap. 105. Ubi ebullit vinum, ignem subducito.

Ebullire, per translationem. Cic. 5. de Fin. 180. Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam. i. e. Vi veritatis incitatus dicere. Idem 3. Tusc. 42.

Qui si virtutes ebullire volent & sapientias. i. e. Cum ostentatione & pompa efflare, & quali Pleno ore detonare, vel crepare. Animam ebullire pro Mori dixit Petron. cap. 42. & 62.

EBULLITIO, onis. f. [ἀνάζεις] Fervor.

EBULLO, [παφλάζω] ære. Erumpere, crepare: a Bulla, quæ æstivo tempore in aqua pluvia subinde elevatur in formam rotundam, ac statim evanescit. Pers. 2. Sat. 10. — ô si

Ebullet patrum præclarum funus. i. e. Ad bullæ similitudinem exeat, & erumpat. Alii legunt Ebullit. V. Casaub.

EBÛLUM, live EBÛLUS, [ῥαυταίοειχα] Herba est producens baccas rubras & veluti sanguineas ad similitudinem sambuci. Unde Virg. 10. Ecl. 27. Sanguineis ebuli baccis. Columel. lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 25. cap. 10. Ebuli quoque (quem nemo ignorat) fumo fugantur serpentes.

EBUR, live EBOR, oris. n. [ἐλέφας] Elephantis dens: quasi e Barro, i. e.

E. e. Elephanto productus, teste Servio. Cic. 4. Acad. 100. Non enim est e saxo sculptus, aut ebore dolatus. Plin. lib. 8. cap. 3. de Elephantinis dentibus. Hoc solum, inquit, ebur est.

Ebur, pro Vasis, aut aliis rebus ex ebore dolatis. Hor. 2. Carm. 18. 1. Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cic. 4. Verr. 35. Omne ebur ex ædibus sacris, &c. auferret.

Ebur, pro Elephanto. Juven. 12. Sat. 112.
— mora nulla per Histum
Pacuvium, quin illud ebur ducatur ad aras. Contra Virg. 6. Æn. 896. Elephantum dixit pro Ebore. V. Elephantus, in **ELEPHAS**. Una opera ebur atramento candefacere postules. Est Genuinæ formæ cultum atque ornatum externum inducere, quo decus illud nativum obscuretur magis quam illustretur. Plaut. Mostell. 1. 3. 102.

Pulcherrimum ex ebore signum Minervæ. Cic. de Clar. Orat. 257.

Asperum signis ebur. Sen. Hippol. 8.

Affyrium ebur. Ovid. 2. Amor. 5. 40.

Candens ebur. Ovid. 3. de Ponto, 3. 98.

Conspicuum ebur. Ovid. 4. de Ponto, 5. 18.

Curule ebur. Hor. 1. Epist. 6. 53. h. e. Sella curulis eburnea, non nisi summis magistratibus concessa. V. **CURULIS**.

Indicum ebur. Hor. 1. Carm. 5. 1. 6.

Nitidum ebur. Ovid. 2. Met. 3.

Niveum ebur. Ovid. 10. Met. 247.

Phidiacum ebur. Juven. 8. Sat. 103.
Phidiacum vivebat ebur. i. e. Statuæ eburneæ sculptæ a Phidia tanto artificio, ut vivere viderentur.

Regale ebur. Sen. Hippol. 9.

Sectile deliciis India mittit ebur. Ovid. de Medic. Fac. 10.

Splendidum ebur. Sen. Thyest. 5.

EBURNEUS, [ἐβυρνέος, ἐβυρνέου] Adj. Quod ex ebore est.

Costa eburnea. Plin. lib. 28. cap. 4.

Jovem fecit eburneum. Idem lib. 36. cap. 5.

Pectines eburnei. Apul. 11. Met.

Quadrigæ. Suet. in Neron. cap. 22.

Sellæ. Liv. 5. 4.

Signum. Cic. 4. Verr. 1.

Item instar eboris album, ut Cervix eburnea, Eburnea colla apud Ovid. 3. Met. 422.

EBURNEOLUS, dimin. Cic. 3. de Orat. 225. Quem servum sibi habuit ille ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula, qui staret occulte post ipsum cum concionaretur. Gell. tamen lib. 1. cap. 3. hic legit Eburnea.

BURNUS, Adj. idem, quod Eburneus ap. Poetas.

Decus eburnum. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 272.

Ensis. Virg. 11. Æn. 11.
— atque ensē collo suspendit eburnum.

Digit eburni. Propert. lib. 2. 1. 9. i. e. Candidi.

Gradus eburni. Lucan. lib. 2. 356.
— gradibusque acclivis eburnis.

Morsus eburnus numerosi dentis. Claud. in Nupt. Honor. 102.
— largos hæc nectaris imbres
Frigat, hæc morsu numerosi dentis eburno
Multifidum discrimen arat. Pectinem eburneum intelligit.

Plectro modulatus eburno. Tibull. 3. 4. 39.

Porta. Virg. 6. Æn. 898.

Sceptrum eburnum. Ovid. 1. Met. 178.

Templum eburnum. Propert. lib. 4. 2. 5.

BÖREUS, Adj. Idem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quum in triumpho Cæsaris eborea oppida essent translata. Plin. lib. 7. cap. 53.

Codices eborei. Ulp. in l. librorum. §. 1. D. de leg. 3.

BURATUS vel **EBORATUS**, [ἐβουράτος, ἐβουράτου] Adj. Quod ebore tectum est. Plaut. Stich. 2. 2. 53. Lectos eburatos, auratos.

Sella eborata. Lamprid. Heliog. cap. 4. V. Borrich. Cogit. p. 94.

BORARIUS, Eboris artifex. Eborarii autem inter artifices numerantur, qui a Principibus vacationem munerum obtinent. l. 1. C. de excusi. artif. lib. 10. Inscript. apud Gruter. p. LXXV. L. PLOTIO. SABINO. EBO-

RARIO. Dicitur & Eburarius. Inscript. Florent. apud Spon. Misc. Erud. Ant. Q. CONSIDIVS. EVMOLPVVS. FABER. EBVRAR.

BURA. V. **EBORA**.

BURA alia Cerealis in Bætica prov. de qua Plin. 1. 3. c. 1. ubi Hard. V.

BURINI, Lucanorum populi in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

BURONES, [Ἑβυρνέες] Populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condrusis, Menapiis, Aduaticis, Treveris (quorum clientes erant) & sylvæ Arduennæ finitimi: iidem & Tungri nunc Leodienfes dicti apud Gallos. Plin. lib. 4. cap. 18. populos Galliarum Lugdunensis ait quondam Aulercos appellatos, nunc vero Eburones. V. Cæf. & Scal. Lect. Aufon. 2. 14. p. 126.

BUROVICS, Populi sunt inter Celtas, Aulercis, Lexoviis, & Unellis, reliquisque maritimis civitatibus vicini. Marlianus in Cæsarem. V. Plin. lib. 4. cap. 18. [Eburovices pars altera Aulercorum civitatis, quæ in duos populos divisa fuit Aulercos Eburovices & Cenomanos; quibus quidam tertium addunt Diablinthes. Illorum oppidum Eburovicæ, hodie *Eureux*. Præter Geographos V. Andr. Morell. Specim. univ. rei Numm. Tab. 26. 2.

BURUM, [Ἑβυρνόν] Ptolemæo urbs Germaniæ, vulgo *Olmütz* Moraviæ regia.

BÛSUS, [Ἑβυσός] Vulgo *Bizza*. Insula est in mari Balearico, altera Pityufarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrarum parit: ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum ejusdem nominis, a Phœnicibus (ut putant) conditum, aut certe a Pœnis, qui a Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3. 363.

Jamque Ebusus Phœniiffa movet, jamque Artabrus arma.
Nunc *Ayiusfa* vulgo vocatur, ut scribit Olivar. in Melam. V. Gévert. ad Stat. 1. Silv. 6. 15.

BUSTANUS, Adj. Plin. lib. 3. cap. 5. V. etiam Melam lib. 2. cap. ult. ad fin.

BURIUS. V. **EBURIA** Gens.

Ec, Particula ab Ecce interrogativis adhærens. ut *Ecquis*, *Eccur*, *Ecquando*, *Ecquo*, *Ecquonam*, *Ecquisquam*, *Ecsiquid*, &c.

ECANTO. Gloss. Gr. Lat. ἐκῶν.

ECASTOR, & **MECASTOR**. Adv. jurandi. h. e. Ita me deus Castor servet. Per Castorem & Pollucem, inquit Donatus, ornativa sunt jurandi, apta fœminis. ad Andr. 3. 2. 6. Ubi fateor me quid istuc Ornativa sibi velit ignorare. Plaut. Amph. 2. 3. 10. Ecastor te exuperior quanti facias uxorem tuam. Ter. And. 3. 2. 6. Per, Ecastor, scitus puer natus est Pamphilo. Hoc nomine non jurabant viri. Gell. lib. 11. cap. 6. V. Jo. Bapt. Hansen. & cæteros scriptores de Jurandi formulis Vett.

Ecastor, **Edepol**, &c. non **Ecastor**, **Edepol**, &c. V. Voss. Etym. Meurf. par. 1. Exerc. crit. ad Capt. cap. 4. p. 80.

ECATONPHONEMA, [ἐκατονφώνημα] Sacrum appellabatur, apud Athenas Marti sacrificari solitum. Si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, quod sacrificatum est a duobus Cretenfibus, & uno Locro, sicut Socrates scribit. Sed postea hoc Atheniensibus displicuit, cœperuntque porcum offerre castratum, quem nefrendem vocabant, quasi sine renibus. Hæc Fulgentius ad Chalcidum.

E C B

ECBASIS, eos. [ἐκβάσις] Digressio a proposito.

ECBATANA, n. pl. [Ἑκβάταινα] Metropolis est Mediæ: vel ut quidam existimant, Regionis magnæ nomen. Strab. lib. 11. Media in duas partes divisa, quarum alteram, majorem vocant: cujus metropolis fuit Ecbatana civitas, & Medici imperii caput: nunc etiam Parthi regia utuntur. Cic. pro Lege Manil. 9. Legatos Ecbatanis misit. Ubi V. Grav.

ECBOLAS, adis. [ἐκβολάς] Uxæ genus in Ægypto proveniens, ejciendo foetui idoneum, παρὰ τὸ ἐκβάλλειν, quod expellere & ejicere significat. Plin. lib. 14. cap. 18. Ægyptus & ecbolada habet, abortus facientem.

ECBOLÆ, es. f. [ἐκβολή] Jaculum. ut Ecbolas quassant. Pacuv. apud Varr. 6. de L. L. 6.

ECBOLIA, orum: five **ECBOLINÆ**, arum: aut, **ECBOLAS**, dis. [ἐκβολία] Medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis, quæ & phthoria dicuntur. Verba sunt crebra apud Dioscoridem. Latine Ejectoria & Ejectrices medicinæ dici possunt.

E C C

ECCE, Adv. demonstrandi; [ἰδὲ, ἤν, ἤνδε] Repentinum aliquid, Insuperatumve significans. Cic. 2. de Fin. 96. Ecce miserum hominem. Ter. Adel. 4. 7. 3. Fero alia flagitia ad te ingentia boni illius adolescentis. m. ecce autem. Ubi Donatus, Ecce dicitur quum repente triste aliquid rebus intervenit lætis, aut certe quum aliud agitur, aliud emergit novum. ut Virg. 2. Æn. 403.

Ecce trahebatur passis Priameia virgo
Crinibus. Ter. Phorm. 1. 5. 34. Ecce autem similia omnia, omnes congruunt. Ubi Donatus, Ecce autem, vox est apta his quæ nova & improvisa animo accidunt.

Ecce autem nova turba atque rixa, &c. Cic. 6. Verr. 148.

Ecce autem repente ebrio Cleomene, esurientibus cæteris, nuntiatur piratarum naves esse in portu Edissæ. Cic. 7. Verr. 87.

Ecce, dicitur & de re non repentina neque nova. Plin. lib. 36. cap. 27. Adeo in rebus damnatis quoque ac jam nullis, sunt aliqua remedia, ut in carbone ecce & cinere. i. e. Ut vides in carbone.

Ecce, interdum risus & contemptionis gratia ponitur. Cic. in Orat. 30. Ecce autem aliqui se Thucydidos esse proferunt, novum quoddam imperitorum & inauditum genus.

Ecce, nunc nominativo, nunc dativo jungitur: alias etiam accusativo, quanquam refragetur Valla lib. 2. cap. 15.

Ecce Antonius. Cic. 14. Att. Veruntamen ecce autem Antonius accepta grandi pecunia, &c. Eidem lib. 7. 23. Ecce postridie ad Cassium literæ Capua a Lucretio familiari ejus.

Ecce tibi, frequentissimum apud Cic. pro Cluent. 75. Ecce tibi ejusmodi fortitio, ut in primis Bulbo, &c. Idem 2. Att. 14. Quum hæc maxime scriberem, ecce tibi Sebosus.

Ecce alterum, ecce me. Ter. Eun. 2. 3. 6. Ecce autem alterum. Sed Valla contendit legendum hic esse Alter, non Alterum. Ter. Adel. 5. 9. 38. Ecce me, qui id faciam vobis. Sic apud Plaut. Men. 2. 3. 50. Prandi in navi: inde huc sum egressus: te conveni, BR. ecce rem. Sed V. **ECCERE** infra.

ECCUBI, [ἑκϋβι] per duplex c. componitur ex Ecce & Ubi, idemque significat quod Nuncubi. Calepinus.

ECCUM, eccam, eccos, eccas. Eccum, i. e. Ecce hic eum, subintellige virum de quo agebamus. Eccam, Ecce hic eam, subintellige fœminam de qua mentio erat. Valla lib. 2. cap. 15.

Eccum ipsum. Plaut. Amph. 3. 4. 22. Et eccum ipsum video, &c. Ter. Eun. 5. 3. 9. Virum bonum eccum Parmenonem incedere video.

Eccum Juppiter. Plaut. Amph. prol. 120.

Eccum adest. Ter. Eun. 4. 7. 6. Ubi centurio est Sanga, & manipulus furum? p. eccum adest.

Atque eccum. Plaut. Stich. 4. 1. 71. Atque eccum tibi lupum in sermone. Ter. And. 5. 5. 1.

Sed eccum. Ter. Eun. 2. 3. 12. Sed eccum Parmenonem, salve. Ibid. 4. 5. 12. Sed eccam ipsam.

Eccam, locum signat ubi ea excidit. Plaut. Cistell. 4. 1. 3.

Eccos. Plaut. Men. 1. 4. 1. Ter. Heaut. 2. 3. 15.
Sed video, eccos quos volebam. Pro Ecce hic eos quos volebam.

Eccum etiam absentibus accomodari observavit Taubm. ad Plaut. p. 614. 841.

ECCILLUM, Antiquum verbum contractum, pro Ecce illum. Plaut. Perf. 2. 2. 65. Eccillum domi, & hanc, &c. & Aul. 4. 10. 57.

ECCISTAM, Plaut. Curcul. 5. 2. 17. Certe eccistam video. Pro Ecce istam. Antiquæ.

ECCENTROS, [ἐκκεντρος] Quod est extra centrum. Mart. Capell. 8. p. 287. Terra solaris circuli non est centrum, sed eccentros habetur.

ECCENTRICUS, Idem. apud Astron.

ECCERE, Adv. jurantis. [ἐκ τὴν δὲ μὲνται] ac si dicatur Per Cererem. Plaut.

Plaut. Amph. 2. r. 4. Forere, jam tuatim facis, ut tuis nulla apud te fir fides. Aliis placet duas esse dictiones, quasi dicas Ecce rem, id est Re vera. Ter. Phorm. 2. 2. 5. V. Fest. & Interpp. in Plaut. Lindenbr. ad Ter. l. c.

ECCHĒUMA, ātis. n. [*ἐκχέυμα*] Effusio. Plaut. Pœn. 3. 3. 88. Te replebo usque unguentorum eccheumatis.

ECCLĒSIA, Latine dicitur Crētus & Congregatio. *ἐκκλησία*.

ECCLĒSIASTES, æ. Concionator, *ἐκκλησιαστής*.

ECCLĒSIASTĪCUS, Adj. Ad ecclesiam pertinens. ap. Christianos Scriptt. Item Ecclesiasticus, subst. dicitur Filius Siraci & ejus liber.

ECCOPE, [*ἐκκόπη*] Divisio est calvæ, qua os offensum refractum est, teste Galen. lib. Finit. Medic.

ECCEŪTUS, Adj. Selectus. In Petron. cap. 63. pro Cacritus habet Reines. in Schol. ad Fragm. p. 92.

ECCEUM. V. ECCE.

E C D

ECDOCŪI, [*ἐκδοῦναι*] Sunt quos Jurisconfulti Defensores civitatum appellant, qui in municipiis Tribunorum plebis instar erant, & plebem ab injuria optimationum tuebantur. Unde tractatus est apud Justinianum lib. 1. C. de Defensoribus civitatum, & in novellis constitutionibus x v. Cic. 13. Fam. 56. Dixerat mihi Euthydemus, quum Ephesi essem, se curaturum ut Ecdici Mylasii Romam mitterentur. Id factum non est. Legatos audio missos esse: sed malo Ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut & eos & Alabandenses jubeas Ecdicos Romam mittere. V. Græv. ad loc. Plin. 10. Epist. 3. Ecdicorum autem munus erat judicio experiri contra eos qui pecuniam Reip. deberent. Ecdicus verti potest, Defensor, ultor, vindex. Dicitur & Syndicus; In Gloss. Cognitor, de quo V. Gronov. de Pec. Vet. 4. 3.

ECDIPPA, Oppidum in Phœnice, juxta Ptolemaidem Claudii Cæsaris coloniam, quæ quondam Ace vocata est. Author Plin. lib. 5. cap. 19.

E C E

ECESTENSES, Siciliæ populi, inter Stipendiarios a Plinio commemorati, lib. 3. cap. 8.

E C F

ECFFERO, pro Effero. V. Plautin. Lex. Parei, qui ita legit in aliquibus locis Plauti; & Cic. 9. Fam. 2. & 8. Att. 3.

ECFODIO, pro Effodio. Tacit. 11. Ann. 20. 3.

E C H

ECHĒA, ōrum. n. pl. [*ἡχῆα*] Vitruv. lib. 1. cap. 1. & lib. 5. cap. 5. exponit Sonituum discrimina.

ECHEÆ, [*ἡχῆα*] Civitas in Græcia, cujus meminit Strab. lib. 8. illamque Teleclum inhabitasse scribit.

ECHEMYTHIA, [*ἡχεμυθία*] Latine Taciturnitas dicitur, & Auscultatio. Unde Echemythos a Græcis dictos putat Budæus Auscultatores & censendi immunitatem habentes in Senatu. Idem alio loco interpretatur Echemythos Cunctatores, & sermonis homines parcissimos, qui aures duas habere se, unicam linguam in causis etiam publicis meminerint. V. Gell. lib. 1. cap. 9.

ECHENEIS, idis. [*ἡχηνίς*] Latine Remora dicitur. Plin. lib. 9. cap. 25. & lib. 32. cap. 1. Est parvus admodum piscis, assuetus petris, echeneis appellatus. hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoris beneficiis infamis est, & judiciorum ac litium mora, &c. Lucan. lib. 6. 674.

Nec puppim retinens Euro tendente rudentes
In mediis echeneis aquis.

ECHEŪLE, es. [*ἡχέλη*] Rectum illud lignum est, quod inter arandum manu continet arator, totumque aratrum permovet: ubi vero infigitur, dicitur Alya. Ex Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 5.

ECHEŪLION, In navigio Locus est, in quo pisces colligunt piscatores: dici & Vivarium potest, quod *ζωρεῖον* nuncupatur Græcis. Author Cæl. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 5.

ECHIDNA, [*ἡχιδνα*] Latine Hydra, ea potissimum quæ ab Hercule interfecta est. Ovid. 5. Fast. 405.

Sanguine Centauri Lerneæ sanguis echidnæ
Mistus ad auxilium tempora nulla dabat.

Virus echidnæ. Ovid. 9. Met. 158.

Tumidæ echidnæ. Ovid. 10. Met. 313. [*ἡχιδνα* proprie Viperam fœminam denotat. V. Suic. Thef. & Scriptores Hist. Animal.

ECHIDNA, Nympha, dimidia sui parte puella speciosa, in quâscunque partes oculos reflectens: reliqua vero dimidia, qua serpens immanis erat, in caverna diversans, & cruda mandens. Hæc cum Typhone mixta peperit Orthum canem, Cerberum, & Hydram. Author Hesiod. in Theogon.

ECHIDNION, i. n. Herba viperina. Apul. de Herb. cap. 5.

ECHINADES, [*ἡχινάδες*] Insulæ sunt in Epiro, contra Ambracium sinum, natæ Acheloi impetu, arenaque limo convectis, sicut pars Ægypti Nili cœno. Lege Plin. lib. 2. quibus locis maria cesserint. & Thucyd. lib. 2. ubi de Acheloo. Ovid. 8. Met. involucri fabulæ verum occultuit, & ex Naiadibus factas insulas tradidit, quoniam hæc terræ fluvio aggestæ fuerunt. v. 587. Partesque resolvit
In totidem, mediis quot cernis Echinadas undis.

ECHINÆ, Eadem insulæ. Sen. Troad. 838.

ECHINÆIS, Insula in Ægæo. Cic. in Arat. 426. Sed variant scripturæ.

ECHINOMETRÆ, [*ἡχινόμετρα*] Echinorum genus, quorum spinæ longissimæ, calyces minimi, nec omnibus iidem, rufus & vitreus color. Plin. lib. 9. cap. 31.

ECHINON, Thraciæ urbs est ad Pegaseum sinum. Pomp. Mela, lib. 2. in descriptione Thraciæ.

ECHINOPHORA, Genus conchæ. Plin. lib. 32. cap. 11.

ECHINOPUS, ōdis. Herba quædam aculeata Dioscoridi, quod sciam, non memorata. Plin. lib. 11. cap. 8. Ceras ex omnium arborum fatorumque floribus confingunt, excepta rumice & echinopode. Echinos podis mentio est in veteri disticho, apud Athen.

Ὡς ἂν ἡχινόποδες, ἢ ἂν τὴν ἡχινάδα
Φυτῶν ἡχινάδων αὐτὰ λελύκων.

ECHINUS, i. [*ἡχίνος*] Tegmen spinosum quo fervantur castaneæ. *ἡχίνος* enim hirtum significat. Unde Castaneæ echinatae. Plin. lib. 15. cap. 23. Nuces vocamus & Castaneas, quamquam accommodatiores glandium generi: armatum his echinato calyce vallum est. conf. Calph. Eclog. 2. 83. Bald. Lex. Vitruv. p. 42.

Ab hujus tegminis similitudine, Echinus dictus est Piscis quidam ex cancrorum genere. Plin. lib. 9. cap. 31. Ex eodem genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his in orbem volvi. itaque detritis sæpe aculeis inveniuntur. Martial. lib. 13. 86.

Iste licet digitos testudine pungat acuta,
Cortice deposito mollis echinus erit.

Marinus echinus. Hor. Epod. 5. 28.

Echinus, apud Græcos Terreſtre animal, cui apud nos *Hericio* nomen, ab hærendo deductum: & æque hirsutus est atque marinus echinus.

Echinus, Ornamentum circa manus carpum. Bartholin. de Armillis Vett. §. 1.

Echinus, Genus vasis ænei est in quo calices lavantur: alii Ampullam dicunt esse vitream. Turnebus Adv. 9. 19. extr. putat Vas esse aquarium rotundum, lagenæ simile, aut ampullæ, ut guttum vinarium, ut Varro, inquit, de L. L. 4. docet. Nomen autem habere videtur a rotunditate echini se in pilam colligentis. Hor. 1. Serm. 6. 117.

— Lapis albus
Pocula cum cyatho duo sustinet, astat echinus
Vilis cum patera guttus, Campana supellex.

Athenis etiam Echini nomine intelligebatur Scrinium forense, in quo dicta testium & totius litis acta conjiciebantur: unde in Echinum conjicere dicebant, pro eo quod est, Acta in judicio proferre.

Echinus quoque inter placentas recensetur apud Athenæum, ut refer Cæl. lib. 9. cap. 16.

Echinus etiam, Pars ventris boum, & aliarum pecudum ruminantium conf. Cæl. Rhodig. 4. 5.

Echinus. Herba etiam exsiccatoriæ facultatis. Galen. lib. 6. Simpli.

Echinus Oppidum ad Maliacum sinum in ora Phthiotidis. Ptolem. 3. 13.

Est etiam Stephano Oppidum Acarnaniæ non procul ab ostio Achæloi quod Echinadibus insulis nomen fecisse putatur. Meminit Plin. lib. 4. cap. 1.

ECHINATUS, Adj. [*ἡχινώδης*] ut, Echinata castanea. Plin. lib. 2. cap. 9. In cacumine capitula sunt echinata spinis.

Folia echinata. Plin. lib. 22. cap. 9.

ECHINUSSA, Insula Eubææ vicina, quæ postea Cimolus dicta est, referente Plin. lib. 4. cap. 12.

ECHION, [*ἡχίων*] Unus fuit e sociis Cadmi, primi regis Thebarum & pater Penthei regis: qui ab eo dicitur Echionides & Echionius i. e. Thebanus, ut notat Servius in Virg. 12. Æn. 515.

Nomen Echionium, matrisque genus Peridiæ.

Arces Echioniae. Ovid. 5. Trist. 5. 53.

Plebs Echionia. Stat. 1. Theb. 169.

Thebæ Echioniae. Hor. 4. Carm. 4. 64.

ECHION, [*ἡχίων*] Pictor insignis. Plin. lib. 35. cap. 7. Quatuor coloribus folis immortalia illa opera fecere, ex albis Melino, ex silace Attico, ex rubris sinopide Pontica, ex nigris Atramento, Apelles Echion, Melanthius, Nicomachus, clarissimi pictores, cum tabulæ eorum singulæ oppidorum venient opibus.

Fuit & alter Echion, Statuarius, qui centesima septima Olympiad floruit, teste eodem Plin. lib. 34. cap. 8.

ECHION, [*ἡχίων*] Alii Doriada, nonnulli Alcibiadion vocant: Spinol herba est, quæ non modo a serpente commorlis cum vino pota auxiliatur: sed præfumentes quoque ex ictu nihil molestum pati sinit. Hæc Paulus lib. 7. V. & Dioscorid. lib. 4. cap. 25.

ECHION, five ECHIUM, Medicamentum quoddam oculorum. Plin. lib. 29. cap. 6. Viperam vivam in fictili novo comburere, addito foeniculi succo ad cyathum unum, & thuris manna una, atque ita suffusiones oculorum & caligines inungere, utilissimum est. Medicamentum id, Echion vocatur.

ECHIONIUS, V. ECHION.

ECHIS, is. m. Idem quod Echion. Plin. lib. 22. cap. 20.

ECHITE, es. [*ἡχίτη*] Herba est similis scammonio, de cujus natura confule Plin. lib. 24. cap. 15.

ECHITES, [*ἡχίτης*] Gemma est colore viridi, subobscura, quandam viperæ similitudinem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.

ECHO, ūs. f. [*ἡχώ*] est Vocis vel Soni percussio. Plin. lib. 36. cap. 19.

Eadem in urbe, juxta portam quæ Thracia vocatur; turres vii acceptas voces numeroſiore percussu multiplicat, nomenque huius miraculo, Echo est a Græcis datum. In porticu item Olympiæ septie redditam vocem tradit Plutarch. lib. de Garrul. pr. Plin. lib. 2. cap. 4.

Montium vero flexus, crebrique vertices, & conflexa cubito, aut conſtracta in humeros juga, concavi vallium sinus, ſcindunt inæqualitate resultantem aëra, quæ causa etiam voces multis in locis reciprocas facit. Ovid. 3. Met. 507.

Planxerunt Dryades, plangentibus affonat echo. h. e. A
voces plangentium resonat. Aufonius in pictorem deæ Echus,
Vane quid affectas faciem mihi ponere pictor,
Ignotamque oculis sollicitare deam?
Aëris & linguæ fum filia: mater inanis,
Indicii vocem quæ sine mente gero.
Extremos pereunte modos a fine reducens,
Ludificata sequor verba aliena meis.
Auribus in vestris habito penetrabilis Echo,
Et si vis similem pingere, pingere sonum. Martial. lib. 2. 86
Quod nec carmine glorior supino,
Nec retro lego Sotaden cinædum,
Nusquam Græcula quod recantat Echo, &c. Innuit epigrammatarius poeta vericulos ita factos, ut in extremis responſiones ponantur ex Echus persona, sententiam explentes, illius morem tuentes ultima regerendi. Tales sunt Gauradæ Græci poetæ antiqui in hanc sententiam,
Echo amica mea, audi aliquid. Quid?
Amo puellam. etiamne me ipsa amat? Amat.

At facultas potiundi non datur. Datur.

Ipſa igitur ei dicas quod amo. Amo.

Et ei mercedem promitte. Mitte.

Quid reliquum, niſi ut voti ſiam compos? Compos.

Tale eſt

illud Jambicum Alciati, cui interroganti reſpondet Echo.

Echo, unde ſit liber iſte, neſcio. Scio.

Dic igitur, anne vatiſ eſt Stoæ? Stoæ.

Erras. id Erato fecit, haud Stoa. Stoa.

Echo, in poëtaſ iſta non cadunt. Cadunt.

Proſe atque verſo hic ere num valet? Valet.

Ergo poëtiſ præſtat omnibuſ. Omnibuſ.

An Varro noſtro tempore ædepol eſt? Pol eſt.

Codex hic igitur omnia in ſe habet. Habet.

Reſonabilis Echo. Ovid. 3. Met. 358.

Nec prior ipſa loqui didicit reſonabilis Echo.

Reparabilis Echo. Perſ. 1. Sat. 102. i. e. Quæ reſpercuſſu ſeu reverberatione reparatur & reſarcitur. vel, Quæ repetit voceſ.

Turbida Echo. Auſoniuſ Section. 3. in Invitatione ad Paulum.

CHOÏCUS, Elegi Echoici, quorum principiuſ & finiſ idem eſt. Ita emendavit Sirmond. & Elmenhorſt. ad Sid. Epift. 8. 11.

E C L

ELECTA, ōrum. n. [ἐκλεκτά] authore Budæo lib. 3. de Aſſe, ſunt Adnotata, & ἐκλογαὶ adnotationeſ, & ἐκλεγεῖν ea quæ legendo adnotamus Plin. 3. Epift. 5. de Plinio avunculo, Perire omne tempuſ arbitrabatur quod ſtudiuſ non impartiretur. Hac intentione tot iſta volumina peregit, electorumque commentarioſ cæ. mihi reliquit, opithographoſ quidem, & minutiffime ſcriptoſ. Quo in loco non Electorum, quæ Latina dictio eſt, ſed Electorum legendum eſſe contendit Budæuſ.

ELECTICI, [ἐκλεκτικοί] Philoſophorum genuſ, qui ex omni diſciplina optima, quæque excerpebant: conditore Potamone, ut eſt apud Lært. lib. 1. pr. V. Clem. Alex. lib. 1. Strom. p. 211.

ECLIGMA, ætiſ, ſive ECLEGMA, [ἐκλεγμᾶ] vulguſ medicorum Electuarium vocat. Plin. lib. 20. cap. 22. At phthiſin utiliſſime ſemine ſunt ecligmata. Idem lib. 21. de Thymo. Ab eo nomen habet, quod linctuſ, non voratuſ abſumatur. παρὰ τὸ ἐκλέχειν, hoc eſt, a delingendo.

ECLIPSIS, [ἐκλειψις] Latine Defectio. eſt enim defectuſ quidam neceſſariæ dictioniſ, quam deſiderat præciſa ſententiæ: ut, Hæc ſecum deeſt Loquebatur. Ter. Adel. 2. 1. 4. Ego iſtam omnibuſ invitiſ. Idem And. 1. 5. 66. Verbuſ unuſ cave de nuptiis. deeſt Dicat. Alias Ellipſiſ, ἑκλειψις, frequentiuſ dicitur, ab ἐκλείπω.

Eclipſiſ lunæ. h. e. Defectuſ lunæ, nempe dum ſol per interpoſitionem terræ ita lunæ opponitur, ut luna ipſa lumine ſuo proprio carere videatur. Plin. lib. 2. cap. 12.

Eclipſeſ in plurali. Author ad Heren. lib. 3. cap. 36. Soliſ exortuſ, curſuſ, occaſuſ nemo admiratur, propterea quod quotidie ſunt. at eclipſeſ ſoliſ mirantur, quia raro accidunt: & ſoliſ eclipſeſ magiſ mirantur quam lunæ, propterea quod hæ crebrioreſ ſunt.

ECLIPŒICUS, Adj. [ἐκλειψικός] Plin. lib. 2. cap. 16. Convenit ſtellaſ in occaſu velpertino proximæ eſſe terræ & latitudine & altitudine, exortuſque matutinoſ in initio ejuſque fieri: ſtationeſ in mediis latitudinum articuliſ, quæ vocant ecliptica.

ELOGA, [ἐκλογία] Latine dicitur Electio, delectuſ, explanatio, annotatio. Dicitur & Sermocinatio ſeu colloquiuſ. Unde Eclogæ Virgili. Hinc

ELOGARIUS, ii. Cic. 16. Att. 12. De gloria miſi tibi: cuſtodieſ igitur, ut ſoleſ: ſed notentur eclogarii, quos &c. Eclogarioſ Cicero homineſ eruditoſ appellat, authore Turnebo, qui olim quicquid ſere legebant librarioſ, ex iſi excerpebant breviarium quoddam. Sic Eclogæ reperiuntur e Diodoro, e Polybio, e Cteſia, e Theophrasto, e Strabone. Unde & Poëmatia imitata Eclogæ vocantur, ut Bucolica Maroniſ e Theocrito: ac proinde etiam ſine imitatione poematia, quod imitatorum brevitateſ & ſimilitudinem habeant. Sed & loci inſigneſ ἐκλογαὶ vocantur, quod excerpti notarique potiſſimuſ ſoleant. Alii Eclogarioſ interpretantur Colloquutoſ, ſermocinatoſ.

ELOGARIUM, ii. n. Breviarium. Ita Auſoniuſ vocat partem quandam ſui operiſ.

E C N

ENEPHIAS, [ἐνεφίαι] Procellæ genuſ eſt, teſte Plin. lib. 2. cap. 48. quæ ex ſciſſæ nubis diſſiſſione erumpit, hoc eſt ſine pluviis. Nam quæ cum imbribuſ nubeſ frangunt, exhydriæ vocantur. Sen. Quæſt. Nat. 5. 12. & Apul. lib. de Mundo.

E C O

CONIA, Civitaſ in Græcia, ad ſinuſ Maliacum: de qua ſic Plin. lib. 4. cap. 7. Poſtea Maliacuſ ſinuſ ab incolis dictuſ, in quo oppida Halcyone, Conia, Phalarum. Hæc ille in deſcriptione Græciæ & Atticæ.

CONTRA. De Contra dixi in CONTRA H. St.

CONTRARIO, [ἐξ ἐναντίας] V. E præpoſitionem.

E C P

PEŒTALA, ōrum. Pecula latiora ſec. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 6.

PHANTUſ, [ἐκφαντός] Syracuſiuſ Philoſophiaſ profelluſ, qui Deuſ mentem & animuſ eſſe exiſtimavit, ut Origeneſ ſcribit.

PHORA, æ. f. Projectura. Vitruv. lib. 6. cap. 2. Columnarum projecturæ mutulorum ecphoræ. conf. eund. lib. 3. cap. 3.

PHRAſiſ, [ἐκφρασις] eſt Mera puraſque enarratio, ἀπὸ τῆς ἐκφρασεως, quod eſt exprimere, clare & evidentè explicare. Heſychiuſ λέγειν φρασίν, h. e. Sermonem evidentè interpretatur.

Phraſiſ autem, ut Cælio placet, a Narratione diſſert: quod hæc nudam habeat reruſ expoſitionem, illa tantum non etiam oculiſ audientium ſubjiciat. Præterea Narratio univerſim inquiriſ: ſicuti, in Athenienſeſ a Lacedæmoniſ eſſe bellatuſ. Ecphraſiſ autem, per parteſ, uti quo genere belli, quibuſque machinaruſ tormentiſ. Hæc ſic Antiq. Lect. lib. 13. cap. 19.

EOPHYADES, [ἐοφυάδες] dicuntur Intefſtinorum appendiceſ. V. ſupra in APOPHYADES.

EPIESMA, ætiſ. [ἐπιέσμα] Medicis eſt Calvariæ in multas parteſ diſſectio, ſimul ubi intruſæ offiſ parteſ in inuſ decubuerint, ac membranam innixu ſuo premant. Galen. lib. Finit. Medic.

ECPLEXIſ, [ἐκπληξις] Latine Conſternatio, eſt Emotio mentiſ, quæ ex repentina aliqua perturbatione extrinſecus advenit. V. Galen. lib. Finit. Medic.

E C Q

ECQUÆNAM. V. ECQUIS.

ECQUANDO, [ἢ ποτε] Quando. Cic. pro Lege Agr. 2. 17. Quæro a populari Tribunoplebiſ ecquando niſi per xxxv. tribuſ creati ſint. Idem 7. Verr. 44. Vell. 2. 14. Liv. 3. 67. Volunt nonnulli ex Et & Quando formatuſ. In Terent. & Virg. Membranis vetuſtiſſimiſ reperitur Etquiſ, Etquid, ſi quid poteſt exinde colligi. Agroet. Vet. Gram. pr. lib. de Orthogr. Ecquando, increpando vel inquirendo adverbium eſt: Etquando, ſimpliciter loquentiſ.

ECQUIS, a, od & id. [ἢ πῃ] Num aliquiſ. Ter. Eun. 5. 8. 1. O populares, ecquiſ vivit me hodie fortunatioſ? Cic. 4. Verr. Ecquam exiſtimatiſ unquam ulla in provincia, &c. Cic. 9. Fam. 15. Ecquem autem, &c.

Ecquo de homine. Cic. 4. Verr. 67.

Ecqua. Cic. 4. Verr. 152. Ut videant & inveſtigent ecqua virgo ſit, an mulier, &c. Idem 7. Att. 8. Quod quæriſ ecqua ſpeſ pacificationiſ ſit, &c. Idem pro Lege Manil. Ecquam putatiſ civitateſ p. eam fuiſſe quæ locupleſ ſit?

Ecquod. Cic. 5. Verr. 131. Ecquod judiciuſ Romæ tam diſſolutuſ, &c. Sic Liv. 1. A pleriſque rogitantibuſ dimiſſi, ecquod fo-

miniſ quoque aſylum aperuiſſent.

Ecquid. Ter. Heaut. 3. 3. 35. Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi?

Ecquid te pudet? Ter. And. 5. 2. 30. Cic. 2. Att. 2. Voco, quæro, ecquid literaruſ? negant. Idem 1. in Catil. 20. Quid eſt Catilina? ecquid attendiſ? ecquid animadvertiſ horuſ ſilentiuſ? patiuntur: tacent.

Ecquid, pro Aliquantumne. Ter. Eun. 3. 2. 3. Ecquid noſ amas, de ſidicina iſta? h. e. Quantum noſ amas, &c.

Ecquid ſit, pro eo quod dicunt, Quicquid ſit. Plant. Caſin. 2. 6. 52. Obelo notavit H. St. in emendatiſ libris extat, Ecquid ſit?

Ecquid eleganter pro An, num. Cic. 7. Fam. 16. Quid agatiſ & ecquid in Italiaſ venturi ſitiſ, ſac plene ſciam. Plaut. Curcul. 2. 3. 62.

Interrogat ecquem Lyconem noverim. pro Num norim. Cic. 2. Att. 2. Sed tu ecquid vidiſ Calendaſ venire?

ECQUISNAM, ænam, odnam & idnam. [μὴν πῃς] Cic. in Topic. 66. Ecquidnam honeſtuſ ſit, Ecquid æquuſ re vera, an hæc tantum opinione ſint. Idem in Vatin. Ecquiſnam tibi dixerit? Idem 10. Philipp. 19. Ecquodnam principiuſ putatiſ libertatiſ capeſſendæ? Idem 4. de Fin. 67. Ecquænam fieri poſſit acceſſio? Catul. 26. 7.

Ecquidnam in tabuliſ patet luceſſiſ Expenſuſ? Cic. Partit. 48. Quid illa? ecquonam modo, ecquonam loco artiſ indigent?

ECQUO, Adv. Cic. 13. Philipp. 24. Ecquo te, tua virtuſ provexiſſet? quo genuſ?

ECQUOMODO, i. e. Quomodo? Ecquo modo.

E C R

ECRECTICE, [ἐκρεκτική] Regio eſt non procul a Suanibuſ populis in Themicyrena regione, ut reſert Plin. lib. 6. cap. 4.

ECRYſIſ, [ἐκρυσις] Effluſio, quo nomine Ariſtoteleſ lib. 7. de Nat. Animalium, eaſ conceptuſ corruptioneſ vocari ſcribit, quæ intra ſeptimuſ diem ſunt: abortioneſ uſque ad quadageſimuſ vocitari. Ex Bud. in Annot. in Pand.

E C S

ECSTASIſ, iſ. [ἐκστασις] eſt Affectuſ eoruſ qui mente ſunt emota, ut inquit Lactant. lib. 1. cap. 4. quos Pliniuſ Mente commotoſ appellat, lib. 23. cap. 1. i. e. Fanaticuſ. Eſt igitur Ecſtaſiſ, Percuſſio, ſtupor, mentiſ emotio, mentiſ raptuſ.

ECSTATICUſ, Qui mente facile commovetur, attonituſ, fanaticuſ, numine aſſatuſ.

E C T

ECTASIſ, iſ. f. [ἐκτασις] Productio, qua ſyllaba naturaliter correpta produciſ. ut, Italiaſ fato profuguſ: quum Italiaſ prima correpta dicere debeam.

ECTHLIPſIſ, f. [ἐκθλιψις] Eliſio, figura ſcanſioniſ: item Anguſtia.

ECTHYMATa, Papulæ per cutem erumpenteſ. Vex medica.

ECTINI, Populi inter Alpinas genteſ a Plin. commemorati lib. 3. cap. 20.

ECTOMON, Ita Harduin. ad Plin. 25. 5. Vulg. Entomon. Hellebori genuſ.

ECTRAPÊLGOſ, [ἐκτραπέλα] quaſi Horrenſ & averſariſ communem & uſitatuſ naturaſ modum. Plin. lib. 7. cap. 16.

ECTROMA, Abortuſ. apud Tertull.

ECTROMATICUſ, Adj. Plin. lib. 14. cap. 16. Vinuſ ectromaticuſ vocant quoniam abortuſ facit.

ECTROPA, æ. f. Diverticulum. Varr. apud Noniuſ 4. 422. conf. Turneb. 29. 2. Rhodig. 28. 25.

ECTROPIUM, ſive ECTROPIA, æ. [ἐκτροπίον ἢ ἐκτροπία] dicitur Diviſio palpebraruſ, quum ſcilicet inferior palpebra non ſatiſ ſurſum attollitur, ſed pendens hiât, nec cum ſuperiore committitur. Lagophthalmuſ vero quum ſuperior palpebra non deſcendit. Cæl. lib. 16. cap. 1. V. Celf. 7. 7. 10. Galen. Def. & Æginet. 3. 22.

ECTYPUſ, a, um. Adj. [ἐκτύπη] Quod ex typo formatuſ eſt exp. Steph. Sen. de Benef. 3. 26. imaginem Tiberii Cæſariſ habent ectypam eminente gemma. Vulgo Cameo. Ectypaſ ſculpturaſ dixit Plin. lib. 37. cap. 10. conf. 35. 12. & Salmaſ. Plin. Exercitat. p. 736. Sed V. ad utruſque Plinii loc. Harduin.

ECULBUſ,

ECULEUS, Stipes erat cui velut equo imponebantur rei, ac varie torquebantur, cruciabantur, & distendebantur. Id e Prudentio apparet: quum enim in D. Romani martyrio scripsisset, 109.

— iusserat

Eviscerandum corpus eculeo eminus
Pendere, & uncis, vinculisque crescere: Subjicit,
Jubet amoveri noxialemque stipitem. Alii tormenti genus esse
putant in equi formam, in quem conjiciebantur rei. Cic. 5. Tusc. 12.
Hæc etiam in eculeum conjiciuntur, quo vita non aspirat beata.
Idem 11. Philipp. 17. pro Milon. 58. & 3. de Fin. 42. V. Juret. ad
Paulin. de vita B. Martini 5. 47. Turneb. Advers. 15. 16. Barth. ad Stat.
Sylv. p. 175. Eculeo longior factus. Sen. Epist. 8. quoniam rei fidu-
culis extendebantur ita ut officium compago resolveretur. Scribitur &
Equuleus. Add. Sigon. l. 3. de Judic. P. R. Ant. Gallon. de Martyr.
cruciatib. C. 3. Et inprimis Hier. Magii de Equuleo lib. postum. cum
not. Goth. Jungermanni ed. Amst. 1664.

E D

ED. Edictum. **E.D. C.** Ædilis Curulis. Edicto cavetur. **E.D. P.L.** Ædi-
lis Plebis. **ED V. P. D.** Edulium populo dedit. [Imo EPV. Epulum.

E D A

EDACITAS, EDAX. V. **EDO**, es.

E D D

EDDANA, [Ἐδδανα] Urbs est ad Euphratem, a Phoenicibus habitata:
ita dicta ab Eddano duce. Stephan.

E D E

EDEATRÆ, Qui præfunt regiis epulis: dicti ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων. Festus.
Scribendum **EDEATROE**, ut monuit Dacer. q. V. & Hesych. iidem
sunt qui Prægustatores.

EDECIMO, & **EXDECIMO**. Excerpo. Symmach. Equos edecument.
Exdecimare Festo Decimum quemque eligere. Hinc

EDECUMATUS, vel **EXDECIMATUS**. Partic. Idem. Symmach. 3.
Epist. 51. Edecumata honestatis. Macrob. 1. Saturn. 5. Edecumatos
sodales. **EDECIMATA**, Electa. Festus.

EDENATES, Alpini populi, quos cum pluribus aliis a Romanis devictos
scribit Plin. lib. 3. cap. 20.

EDENTARE, i. e. Dentes excutere, & rumpere. [ἐδεντῆν] Plaut.
Rud. 3. 2. 48. Nimis velim homini improbissimo malas edentaverint.

EDENTATUS, Partic. Macrob. 7. Saturn. cap. 13. Sunt alia scommata
minus aspera, quasi edentata belluæ morsus.

Ut dicuntur Exarmata quadam feræ. H. St.

EDENTATIO, apud Cels. [Ex Lipsiens. Thef. descriptum. Sed vellent
Celli locum proferrent.

EDENTARIUS, Qui dentes eximit.

EDENTULUS, [Ἐδεντός, ἀνόδης] Qui sine dentibus est. Plaut. Casin. 3. 2.
20. Propter operam illius improbi edentuli.

Vinum edentulum, h. e. Vetus, & cui omnis mordacitas asperitasque
præ vetustate abierit, saporeque sit amœnissimo. Plaut. Poen. 3. 3.
86. Ubi tu Leucadio, Lesbio, Thasio, Coo, vetustate vino edentulo
ætatem irrigas. V. Paræi Lex.

EDEPOL. V. **ÆDEPOL.**

EDERA. V. **HEDERA.**

EDEPSUS, [Ἐδύψος] Civitas Straboni, in qua terræ motu illo univer-
sæ Græciæ, aquæ calidæ triduo retentæ rursus effluerunt. V. eum lib.

EDESSA, Arabiæ civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. lib. 5.
cap. 24.

EDESSA, [Ἐδεσσα] Civitas est Mesopotamiæ, sive, ut Plin. mavult,
Syriæ Coeles, olim Rhages dicta, teste Hieronymo de traditionibus
Hebraicis. In hac Agbarus Toparchus regnavit, de q. f. l. dictum.
Hæc olim etiam Bambyce dicta est. Strabo, Trans Euphratem est
Bambyce, quam & Edessam & Hierapolim vocant, in qua Atergati
Syriam deam colunt. Item civitas Macedoniæ. De utraque Spanh.
de Ufu Numism.

EDESSÆI, [Ἐδεσσαῖοι] Dicti sunt Edessæ cives.

EDETANIA, Hispaniæ citerioris regio. Plin. lib. 3. cap. 3. Regio Ede-
tania amœno prætendente se stagno ad Celtiberos recedens.

E D I

EDICO, xi, ctum, [ἐδίκησα, παρὰ δίκην] Ære. Jubere, decernere,
edicto vetare: & proprie est magistratum. Cic. 11. Fam. 6. Quum Tri-
buniplex edixissent, Senatus adesset ad XIII. Calend. Januar. habe-
rentque, &c. Liv. 2. Concioni deinde edicto addidit fidem, quo
edixit nequis civem Rom. vincum aut clausum teneret.

Edicere, pro Denuntiare. Ter. Hec. 4. 1. 50. Ibo intro, atque edi-
cam servis, ne quoquam efferri sinant. Idem Eun. 5. 5. 20. Dico,
edico vobis nostrum esse illum herilem filium.

Comitia edicere. Cic. 2. Q. frat. 6.

Concilium. Gell. 15. 27.

Conventum. Liv. 6. Bell. Pun. & 3. ab Urbe.

Diem. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. 2. Verr. 141.

Justitium. Cic. 6. Philipp. 2. Justitium edici, faga fumi, dixi pla-
cere. Item de Arusp. Resp. Justitium edici oportere, Jurisdic-
tionem intermittere.

Legem. Cic. 2. de Legib. 24.

Multam damnato. Liv. 2. 52. extr.

Prædam militibus. Liv. 8. 36. extr.

Senatum. apud Sueton. Cæs. C. 80. extr.

Edicere, pro Prædicere, & præmonere. Creati Prætores priusquam jus
dicerent, ut cuique notum esset quemadmodum anno suo jus dicturi
essent, solebant in albo edicta constituere, atque proponere, quæ ab

edicendo, id est ante denuntiando ac prædicendo dicta sunt: quasi
tanto ante populo denuntiarent, quæ essent in jure dicendo observa-
turi. Id autem inito magistratu, habitu concione, & jurati in leges,
faciebant. Cic. 2. de Fin. 74. Quid enim mereri velis jam quum ma-
gistratum inieris, & in concionem ascenderis (est enim tibi edicendum,
quæ sis observaturus in jure dicendo: & fortasse etiam si tibi erit vi-
sum, aliquid de majoribus tuis, & de teipso dices more majorum)
quid merearis igitur, ut te dicas in eo magistratu omnia voluptatis
causa facturum esse?

EDICTUS, Partic. [ἐδίκηται] ut, Edicto mercatu vendere.
Plin. lib. 12. cap. 19.

EDICTO, [ἐδίκηται] Ære. Plaut. Epid. 1. 2. 2. Idem Amph. 2. 2. 184.
Tute edictas facta tua. i. e. Dicis, narras, recensces.

EDICTUM, i. [ἐδίκηται, ἀπὸ δίκης] Jussum principis, vel magi-
stratus. Cic. pro Quint. 60.

Edicta & decreta. Cic. 3. Verr. 93. Non hi qui decretis, edictisque
tuis, in te concitati, infestique sunt.

Edictum aliud est perpetuum, aliud temporale. Perpetuum est, quod
jurisdictionis perpetuæ causa proponi dicitur, in l. 7. D. de jurisdic-
tionum jud. nimirum edictum illud, quod Prætores magistratu inito
proponerant, quo civibus denuntiabant, quemadmodum anno suo
jus dicturi essent. Temporale vero est, quod certi negotii oborti cau-
sa proponitur, ut illud Verris, ut Calend. Decemb. addit Sthenius
Syraculis. item, nequis frumentum ex area tolleretur, &c. ut illud quod
citorum ac peremptorium Jureconsulti appellant in l. 68. & aliquot
insequentibus. D. de jud. De superiore sic loquitur Asconius in Cor-
nelianæ argumento, Aliam, inquit, legem Cornelius, etsi nemo re-
pugnare ausus est, multis tamen invitis tulit, ut Prætores ex edictis
suis perpetuis jus dicerent: quæ res tum gratiam ambitiosis Prætori-
bus, qui varie jus dicere assueverant, sustulit. Hujus etiam memini
Cic. 1. Verr. Verum edictum perpetuum etiam alia significatione di-
citur, quod unum ac simplex in omnes annos, atque in perpetuum
compositum est. Nam Prætores olim arbitrato suo edicta, quæ lege
erant annuæ, scribebant. id eorum honori tribuebatur, ut in annum
suum jus constituerent. Itaque quo edicto superioris anni Prætor usu-
fuerat, insequens fere non utebatur: alioqui ejus edictum Transla-
titium dicebatur. Sed postea diminuta cum illa populi Romani magi-
stratum quoque potestate, constitutum est ut edictum unum compo-
neretur, ex quo edicto omnes in posterum tempus Prætores perpetui
jus dicerent, quod idcirco perpetuum est appellatum. Hujus rei au-
thorem fuisse D. Adrianum Justinian. in l. 2. C. de veter. jur. enuo-
testatur. Edicti vero scriptorem C. Salvium Julianum. Eutrop. lib.
8. cap. 9. Post eum Didius Julianus Rempublicam invasit, vir nobil-
& jure peritissimus, nepos Salvii Juliani, qui sub D. Adriano perpe-
tuum composuit edictum.

Edicta Principum dicuntur, quibus non ad certam aliquam controversiam
de qua consultus sit, respondet, sed generaliter de re quapiam, qua
novam aliquam legem constituit, ut l. Hac edictali. C. de incest. nup.
Erat Edictum Prætoris olim maximum. Cic. pro Quint. 60. Ex edict
Prætoris bona alicujus possidere. Ibid. Quod Prætor ex edicto fu-
fieri jubet. Idem ibid. 28. Edicto Prætoris de saltu agroque communi
& servis communibus detruditur. Idem 1. Verr. 109. Qui plurimum
tribuunt edicto Prætoris. pro Flacc. 67. Flaccus sanxit edicto ne fru-
mentum ex Asia exportari liceret.

De Edictis plura disputat Pitisc. in Lexico quem videas, ubi occur-
rit Edictum Prætoris, Edictum Ædilium Curulium; Edictum Carboni-
um, Peremptorium, Repentinum, Translativum, &c. [Sed pe-
functorie satis, cum plusscula Edicta prætermiserit, ut Edictum Præ-
torum Ærarii, de quo Suet. in Claud. c. 9. extr. Censorium, de quo
Idem de Cl. Rhet. c. 1. Nep. in Cat. c. 2. Gell. l. 15. c. 11. Consulari
quoque, de quo Suet. in Jul. c. 20. & 49. Calig. c. 26. Cic. passim
Gell. l. 13. c. 15, & 3. 18.

Immite & minax edictum. Ovid. 2. Trist. 135.

Inimicum edictum. Cic. pro Lege Manil. 58. Neque me impedit ci-
jusquam, Quirites, inimicum edictum, quominus fretus vobis, vi-
strum jus, beneficiumque defendam.

Peculiare edictum. V. **PECULIARIS**.

Provinciale. Cic. 3. Verr. 118.

Translativum edictum. V. **Translativum**, in **TRANSFERO**.

Edictum circumducere, Decretum irritum facere & abolere. Quo ver-
Ulpiam. usus est in l. Et post edictum, de Judiciis.

Edicto audiens. V. **AUDIO**.

Componere edictum. Cic. 2. Off. 80.

Conscribere edictum. Cic. 3. Off.

Dare edicta terris. Claud. Conf. Mall. Theod. 34.

Habere edictum. Cic. 6. Philipp. 17.

Jacere edicta in populum. Tacit. 3. Hist. 73. Quod edicta in populum
pro Vespasiano magnifica, probro adversus Vitellium jecerat.

Vetare edicto. Hor. 2. Epist. 1. 239.

Edictum, etiam privati hominis dicitur. Ter. Heaut. 4. 1. 10. Primum ho-
te oro, nequid credas me adversus edictum tuum facere esse ausum.

EDICTALES, Hoc nomine decorabantur qui annum unum in legum fi-
dio versati, alterum etiam adjugebant: ducta scilicet appellatione
edicto, cui cognoscendo tum operam navabant. Imper. in epist. 1.
Antecessor. §. 3. In secundo autem anno, per quem ex edicto eis
men antea positum, & a nobis probatur, &c.

Edictalis bonorum possessio, quæ edicto deferretur, l. 30. §. 1. D. de
acquir. hæred. l. 1. §. 1. D. Si tabul. testam. Edictalis Lex: Edicta
programma apud JCros.

EDICTIO, onis. f. [ἐδίκησις] Plaut. Capt. 4. 2. 31. Basilicas edicti-
nes atque imperiosas habet.

EDIM, V. **Commedim**, in **COMMEDO**. & **EDO**.

EDISCO, edidici, [ἐδιδάχην] Ære. Memoria complecti. Cic. 2. Tus-
27. Ita sunt deinde dulces, ut non legantur modo, sed etiam ediscantur.

Non hæc artes contenta paternas. Edidicisse fuit. Ovid. 2. Met. 63.

Lauri ediscunt. Virg. 6. Ecl. 83.

Audiit Eurotas, jussitque ediscere lauros. i. e. resonare d-
cuit, ut in Ecl. 1. 5.

Linguas ediscere. Ovid. 2. de Arte Am. 121.

Cura fit & linguas edidicisse duas.

Usum ediscere. Ovid. 7. Met. 99.

ultis alicujus edificare. Valer. i. Argon. 368.
Nec potuit similes, voluitve edificare vultus. i. e. Non potuit
dignoscere filiorum formas.
inter lusum locos ex poetis maxime edificare licet. Quintil. lib. i. cap. i.
difficendus ad verbum libellus. Cic. 4. Acad. 135.
ISSA. Cic. 7. Verr. 86. Ediffa portus in Sicilia.
ISSERO, ui, ertum, [ἐδίζημι, ἐδιδίχημαι, ἐπίζημι] ēre. Ordine ex-
primere, explanare, declarare. Cic. de Clar. Orat. 316. Quis in do-
endo; edifferendoque subtilior? Liv. 4. Bell. Maced. Plaut. Capt. 5.
14. Jam animadvorte: hæc mihi quæ dicam, ediffere. Pacuvius.
differe fabulam hanc. Cic. 2. de Legib. 55.
era ediffere. Virg. 2. Æn. 149.
— mihi quæ hæc ediffere vera roganti.
ISSERTO, are. frequent. [ἐξωδίζω] Plaut. Amph. 2. i. 51. Ordine
mine ut quicquid actum est, dum apud hostes sedimus, ediffertavit.
dde Liv. 22. 54.
ISSERTATUS, Partic. Arnob. Mortalibus ediffertata sermonibus.
ertull. de Resurr. Carn. cap. 33. Parabolam ediffertatam. Rhenan.
umen legit Ediffertam.
ISSERTATIO, ōnis. f. Plin. lib. 10. cap. 68. uti plures MSS. Codd.
abent, notante Harduino loco τὴ Differtatio.
ISSERTATOR. Aufon. Lud. Sap. prol. alii leg. Edifferator. V. Barth.
dverf. 8. 13.
ISSERTUS, Partic. Explanatus. V. in EDISSERTATUS.
ITIO, EDITITIUS, EDITUS. V. EDO.
IVERSO, [ἐξ ἐναντίας] V. E præpositionem. Plin. lib. 6. cap. 4.
Lib. 23. cap. 4.

E D O

es, est, vel edis, edit, edi, esum vel estum, [ἐδω, ἐκτιστεύομαι]
dere, vel esse. Vesci, Comedere. Virg. 4. Æn. 66.
— Est mollis flamma medullas. Cic. 13. Att. 50. Itaque &
dit & bibit ἀδύς & jucunde, opipare sane & apparate.
di, præ. Cic. 5. Tusc. 97. Nec esuriens Ptolemæus ederat.
dere de patella. Cic. 2. de Fin. 22. Reperiemus afotos primum ita
non religiosos ut edant de patella: deinde, &c.
vide edere. Ovid. 3. de Arte Am. 659.
gellos edit pecus. Hor. 1. Epist. 12. 12.
dim, Futurum antiquum pro Edam. Pompon. Prostibulo, Ego quæ-
ro quod edim, has quærere qui parcant, certum est. Nonius.
blivia non edunt laudem. Sil. 13. h. e. Laus non datur oblivioni.
dere pugnos, per translationem, pro Percuti pugnis. Plaut. Amph.
1. i. 153. Eadem translatione, Sermonem, Plaut. Aul. 3. 6. i. &c.
7. Burman. ad Quintil. Decl. 268. p. 508.
de, pro Comedere. Val. Max. lib. 4. cap. 3. Diogenes Syracensis,
juum olera ei lavanti Aristippus dixisset, Si Dionysio adulari velles,
ita non esses: Imo, inquit, si tu ista esse velles, Dionysio non adu-
areris. Auct. ad Heren. 4. 39. Esse oportet, ut vivas, non vivere ut
das. Cic. 2. de Nat. Deor. 8. Mergi pullos in aqua jussit ut biberent,
quoniam esse nollent. Plaut. Capt. 4. 2. 70. bene esse.
aud Terent. in Andr. Act. 1. Sc. 1. 53. — Filium
Perduxere illuc, secum ut una esset, meum. H. St. Sed errat
Stephanus, siquidem isthæc formula ad cœnam invitandi est a verbo
Substantivo. Juvenal. Sat. 5. v. 17.
Tertia ne vacuo cessaret culcita lecto,
Una sinus aït. a Græcis petita. V. Cæsaub. ad Diog. Laërt.
Aristipp. S. 76.
fetur, pro Comederetur, antiquum. Varro, Libum, quod ut liba-
etur, priusquam essetur, erat coctum. Ait libi partem primum soli-
os veteres libare, reliquum deinde comesse, atque ex eo a libatione
iomen adeptum esse. Turnebus.
bi esuri sumus? pro Ubi pransuri vel cœnaturi? Plaut. Men. 1. 2. 38.
& Pœn. 3. 1. 32. Edere de alieno.
rit ardor edendi. Ovid. 8. Met. 828.
abies edendi. Virg. 9. Æn. 63.
lor, edëris, estur, esus. [ἐδδμαι] Plin. lib. 20. cap. 9. Et in Ægy-
pto, propter amaritudinem non estur. De brassica loquitur. Columel.
lib. 2. cap. 10. Ovid. 1. de Ponto 1. 69.
Estur, ut occulta vitiata terebine navis.
lin. 1. 20. cap. 9. & passim, ut & Celsus.
tur, imperf. [ἐδεται] Plaut. Mostel. 1. 3. 78.
— Diesque, noctesque estur,
Bibitur, neque quisquam parisoniam adhibet. Sen. de Ira. 3. 15.
INDUS, Partic. [ἐδισα] Cic. de Amicit. 67. Multos modios salis
cul edendos esse ut amicitiae munus expletum sit.
ERO, [ἐσχευός ἐδω] are. frequent. Cato cap. 157. Lotium confer-
to ejus qui brassicam esitaverit. Gell. lib. 4. cap. 11: Pythagoram
philosophum non essitavisse ex animalibus.
STRATUS, apud Columel. Gell. 1. 4. c. 11. Videtur autem de cyamo
in esitato causa erroris fuisse.
STATIO, ōnis. f. apud Cels. [ubi?]
STATOR, ōris. m. apud Firmic.
SIUM, ESITIATUS. V. ISITIUM.
EX, acis. Adj. [ἐδδκαίος, πολυκαίος, βορός] Vorax & consum-
pr. ut, Edax hospes. Cic. pro Flacco. 41. Ter. Phorm. 2. 2. 21. Alere
runt hominem edacem. Idem in prol. Eun. 38. Edax parasitus.
Ives multi cibi edaces. Columel. lib. 6. cap. 2.
Cræ edaces. Hor. 2. Carm. 11. 18.
Iis edax. Ovid. 4. Fast. 785.
Iber edax. Hor. 3. Carm. 30. 3.
Ior edax. Ovid. 1. Amor. 15. 1. Martial. lib. 11. 34.
Ictus edax, maciesque malis comes addita morbis. Sil. lib. 13.
Iasiti edaces. Hor. 2. Epist. 1. 173.
Impus edax rerum. Ovid. 15. Met. 234.
Irdi edaces. Hor. Epod. 1. 34.
Iustas edax. Ovid. 15. Met. 872.
Ius edax. Ovid. 5. Fast. 403.
Iutur edax. Ovid. 1. Trist. 6. 11.
Ierl. Edacissimus. Sen. Epist. 65.
VOL. II.

ESTRIX, icis. f. [ἐδίστρια] Ea est quæ devorat cibos. Plaut. Caf. 4. 1. 20.
Ego novi ambas illas estrices, corbitant ubi comesse possunt.
EDACITAS, atis. f. [ἐδδκαίος] Voracitas, consumptio. Cic. 3.
Q. frat. 9. Edacitatem pueri pertimesco. Idem 7. Fam. 26. Morbum
edacitatis putant.
EDACULUS, i. m. Idem quod Edax. Cathol.
EDIBILIS, Esculentus. Gloss. Lat. Gr. βράσιμον.
ESURIO, ivi, [πεινάω] ire. Cupio edere. Plaut. Curcul. 3. 11. Qui
homō mature quæsit pecuniam, nisi eam mature parsit, mature esurit.
Martial. lib. 7. 26. Vilis esurio.
Esuribo, pro Esuriam. Pomponius Augure, Imo mane non esuribus
diutius, quare roga. Nævius Mortis & vitæ judicio, Ita vobis otio-
sus sum: mihi albeo, & mihi esuribo. apud Nonium 7. 90.
Facile esurire. Cic. 8. Fam. 17. Vestras copias non novi: nostri valde
depugnare, & facile algere & esurire consueverunt.
ESURIOR, pass. Ovid. 1. de Ponto, 10. 10.
Nil ibi quod nobis esuriatur, erit.
ESURIENS, Partic. [πεινάων] Ovid. de Rem. Amor. 631.
Non facile esuriens posita retinere mensa.
Esuriens dominus, de Avaro. Hor. 2. Serm. 3. 113.
— neque illinc
Audeat esuriens dominus contingere granum. adde eund. 1. 2.
115. & 1. 3. 93. Ebrio Cleomene, esurientibus cæteris. Cic. 5. Verr. 37.
Nunquam sitiens biberat, nec esuriens ederat. Idem 5. Tusc. 97. Si
esurientibus pullis res geri poterit. Idem 1. de Divin. 77.
ESURITURUS, [πεινάσων] Ter. Heaut. 5. 2. 28. Modo liceat vivere,
est spes. CL. quæ? s. nos esurituros fatis.
ESURIENTER, Adv. Apul. lib. 10. p. 246. Esurienter escas appetere.
ESURIALES Feriæ, [πεινική ἑορτή] Quibus ab edendo feriatur. Plaut.
Capt. 3. 1. 8.
ESURIO, ōnis. [πεινήτης] Qui esurit. Plaut. Perf. 1. 3. 23.
O Saturio, opportune advenisti mihi.
s. Mendacium ædæpol dicis, atque haud te decet:
Nam esurio venio, non advenio Saturio. Antiqua verba.
Immo potius puto ab illo ficta. H. St.
ESURITOR, ōris. m. [πεινήτης] Qui sæpe esurit. Martial. lib. 3. 14.
Romam petebat esuritor Tutius.
ESURIES, ei. f. [πεινήτης] pro Fame. Cic. 8. Fam. 1. Misereretur ejus
esurie.
ESURITIO, ōnis. f. [πεινήτης] Idem. Martial. lib. 1. 100. Quam solet
esuritionem.
Corpus aridum sole, frigore, esuritione. Catul. 21. 14.
Pater esuritionum, Valde famelicus. Catul. 19. 1.
Aureli, pater esuritionum,
Non harum modo, sed quot aut fuerunt,
Aut sunt, aut aliis erunt in annis.
Esuritionem depellere. Gell. lib. 16. cap. 3.
ESURIGO, inis. f. Idem. Varro, Ubi lubet, ire licet accubitus, acce-
do strenuofus, stimulus quod esurigo fidebat costas. Nonius 2. 291.
ESUS, ūs. [ἐδσ] Plin. lib. 20. cap. 7. Stomachos dissolutos utili-
me adjuvant, uti ne eo esu alluantur. h. e. Comestione. Quædam exem-
plaria legunt, Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur, in eo usu, &c.
Gell. 4. 1. Quæ esui & potui forent.
EDULIS, [ἐδδμαι] pluraliter edilia: vel EDULIS, per quintam vo-
calem, dicuntur Omnia quæ ad esum pertinent. Gell. 17. 11. Quod
ex salutis usu foret, ut edilia quidem omnia defenderet ab arteria, de-
pelleretque in stomachum & pulmonem.
Capræ edules. Hor. 2. Serm. 4. 43.
Vinea summittit capreas non semper eduleis.
EDULIUM, [ἐδδμα] (inquit Valla in Raudensæ) est Quicquid edi-
mus, aut quicquid ad prandium cœnamque edendi gratia nobis appo-
nitur & sumimus. Nonius, Edulium ab edendo, dicitur prægustativa
comestio. V. Suet. Calig. cap. 40. Gell. 17. 9. & Ammian. 30. 4.
Edulia, um. n. pl. Lamprid. Heliog. cap. 27. Quæcunque coqui de
diversis edulis exhibuissent.
Edulium caritas. Apul. sub fin. lib. 1. de Afino. Ulpian. in fin. 1. solet.
D. de offic. Proconf.
EDULITAS, acis. f. Largitio rerum edulium. Lamprid. in Alex. Sever.
cap. 22. ed. Sylb. Sed emendati codd. Vilitatem proposuit.
EDULICA, æ. f. Dea quæ escam præbet. Aug. de Civ. Dei, 4. 11.
Edulia. Pitisc. quem vide in voce.
EDUSA, æ. f. Eadem Dea. Varr. apud Nonium 2. 310.
EDO, ōnis. [φάγω] Nonius, Edones & Phagones, ab edacitate: unum
Latinum, & alterum Græcum. Varro περὶ Μενίππου: Edones Romani,
& turba incendunt annonam; sed propter phagones fcedulam pinguem
aut turdum nisi volantem non video.
EDO, idi, [ἐδδδμαι] ēre. est Emittere, & quasi Extra dare. Plin. lib.
10. cap. 52. Fœminam edunt quæ rotundiora gignuntur ova.
Edidit CCCCLXV. vasa hæc vitis. Suet. de Clar. Gram. cap. 23.
Edere & exponere. Cic. 3. de Legib. 47. Apud eosdem qui magistratu
abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint.
Pervulgare atque edere tabulas, &c. Cic. pro Sylla 42. Non occul-
tavi, non continui domi: sed describi ab omnibus statim librariis,
dividi passim & pervulgari atque edi pop. Romano imperavi. sub-
audi, Tabulas.
Audacter & licenter edere. Catul. 51. 15.
Edere, apud Jurisconsultos, quod nunc, Per scriptum dare, vel Per
declarationem, dicunt. Budæus.
Edit quisque quod potest: i. e. Proferat & agit, Præstat. Plaut. Amph.
1. 1. 77.
Natus & in lucem editus. Cic. 1. de Legib. 16. Quantam vim rerum
optimarum mens humana contineat, cujus muneris colendi efficien-
dique causa nati, & in lucem editi sumus.
Edere adionem, est Copiam deferendi facere, vel in libello com-
plecti & dare, vel dictare: item Adversarium nostrum ad album pro-
ducere, & demonstrare quid dictaturi sumus, vel id dicendo quo uti
velimus. 1. 1. D. de edend.
Animam, pro Mori. Cic. pro Sext. 87. At si tum P. Sextius, Judi-
ces, in templo Castoris animam quam vix retinuit, edidisset: non
dubito quin, &c.

Annales. Cic. 2. Att. 16. Ut annales suos emendam & edam.
Annos. Ovid. 3. de Arte Am. 5. 61.

Dum licet, & veros etiam nunc editis annos.

Authorem alicujus doctrinæ. h. e. Proferre, & in medium afferre.
Liv. 1. 18. Authorem doctrinæ ejus quia non extat alius, falso Samium
Pythagoram edunt.

Cædem. Liv. 5. Insequuti victores ingentem ediderunt cædem.
Cantus edere. Cic. 2. de Divin. 27.

Certamen. Liv. 1. Bell. Pun. Sæpe & contemptus hostis cruentum
certamen edidit.

Clamorem. Cic. 2. de Divin. 50. & Liv. 6. Bell. Pun.

Corpus edere super equum. Tibul. lib. 4. 1. 114. i. e. Attollere.

Ipse tamen velox celerem super edere corpus. Audet equum.

Diem, Jureconsultis, est vel Dictare, vel Tradere libellum, vel Co-
dicem proferre, l. 6. §. 6. D. de edend.

Dignum aliquid hominum auribus efficere, atque edere. Cic. 1. de
Orat. 120.

Exemplum. Cic. 1. Q. frat. 2. Quoniam Smyrnæ duos Myfos insuisses
in culeum, simile in superiore parte provinciæ edere exemplum feve-
ritatis tuæ, & idcirco Teuxim elicere omni ratione voluisses. Exem-
pla fœda in socios per fœdam avaritiam. Liv. 9. Bell. Pun. & Cæs. 1.
Bell. Gall. 31. Exemplum avaritiæ. Liv. 5. Bell. Pun. Quum multa
iræ, multa invidiæ, avaritiæque fœda exempla ederentur.

Facinora. Liv. 3. Bell. Pun. Idem 10. ab Urbe.

Fœtus. Cic. 2. de Orat. 131. Subactio mihi ingenio est opus, ut agro
non semel arato, sed novato & iterato, quo meliores fœtus possit &
grandiores edere. Liv. 8. Bell. Pun. Et insuetos fœtus animalia edere.
Virg. 4. Georg. 199.

Frondem. Columel. lib. 5. cap. 6.

Fructum. Columel. de Arbor. cap. 21. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.

Funera. Liv. 9. Sic fortuna exercuit opes, ut insignes utrinque clades,
& clara ipsorum ducum ederet funera.

Gemitus doloribus edere. Lucret. lib. 4. 1009.

Gladiatores edere. Tacit. 13. Ann. 5. Ne designatis quidem Quæsto-
ribus edendi gladiatores necessitas esset. V. Ludos. [Sic Leones. Ca-
pitul. in Ant. Pio. c. 10. extr.

Herbas. Columel. lib. 2. cap. 4.

Hinnitus edere. Ovid. 2. Met. 669.

Ignem. Liv. de Bell. Maced. Editus ab Hannibale ex composito
ignis est.

Indicium. Cic. pro Sylla 44. Sed tamen abs te, Torquate, quæro,
quum indicatus tuus inimicus esset, & esset ejus rei frequens Senatus,
& recens memoria testis, tibi meo familiari & contubernali prius
etiam edituri fuerint indicium scribæ mei si voluisses, quam in codi-
cem retulissent?

Judicium, est Proferri & enuntiare qua actione ufuri sumus. Julian.
l. 22. §. 4. D. rem rat. haber. Si procurator judicium de hæreditate
ediderit, deinde dominus fundum petierit, &c.

Justitiam. Justin. 2. 2. 9. Hæc continentia illis morum quoque justi-
tiam edidit. i. e. Peperit.

Leges. Cic. 2. de Legib. 18. Leges autem a me edentur non perfectæ:
nam esset infinitum.

Librum. Cic. 4. Acad. 12. Nec se tenuit quin contra suum doctorem
librum etiam ederet. In aliquem libros edere. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Et editi in competitores, in L. Pisonem, & Clodium, & Curionem
libri, vituperationem continent.

Luci. Cic. 2. de Divin. 64. ex antiquo poeta,

Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem Abdidit, &c.

Ludibrium. Liv. 10. Bell. Pun. Hoc quoque ludibrium fortuna an-
casus ediderit, ut cum patre tuo Consule ceperim arma, &c.

Ludos. Suet. in Jul. Cæs. cap. 39. Edidit spectacula varii generis,
munus gladiatorium, ludos etiam regionatim urbe tota. Proprio sum-
ptu ludos edere. Tacit. 1. Ann. 15. Sic Gladiatores, Munus, Spe-
ctacula &c.

Mandata alicui, Exponere suam commissionem, ut vocant. Liv. 5.
Bell. Maced. Idem 5. ab Urbe, Quibus postquam mandata edide-
runt, in concilio Gallorum datur responsum.

Motus edere. Lucret. lib. 3. 559.

Munus gladiatorium. Liv. 8. Bell. Pun. Scipio Carthaginem ad vota
solvenda diis munusque gladiatorium, quod mortis causa patris pa-
truique paraverat, edendum rediit. Supra in Ludos.

Murmur. Ovid. 14. Met. 280.

Nefas. Stat. 8. Theb. 68.

Nomen, pro Imponere. Liv. 1. 34. Domicilioque ibi comparato, L. Tar-
quinius Priscum edidere nomen. Est etiam Edere nomen, Curare
nomen inscribendum & veluti ejus nomen profiteri in actis, quem
manu missuri sumus: id quod fiebat ante cognitionem Consulibus. Edere
nomina, hodie dicere possumus eos Provocatores, qui apud acta cu-
riæ præsentari dicuntur. Hæc Budæus. Cic. 4. Verr. Quibus ego tes-
timonium denuntiavi, quorum nomina edidi Metello. Nomen al-
terius alicui edere & injicere. Cic. pro Domo sua, 14. Meum no-
men operariis ediderat, imperitis injecerat.

Operam annuam. Liv. 5. An si ad calculos eum Resp. vocet, non
merito dicat, Annua æra habes, annuam operam ede?

Opera virorum fortium. Liv. 3. Castigati, fortium statim virorum opera
edebant: tantumque hos pudor, quantum aliorum laudes excitabant.

Operas edere, dicitur libertus, pro Dare, præstare, præbere operas.
Ulp. l. 9. D. de oper. libert. Proprietas earum & in edentis persona,
& in ejus cui eduntur, consistit. Javolen. l. 21. D. eod. tit. Operæ
loco edi debent, ubi patronus moratur, sumptu & vectura patroni.

Oracula sapientiæ edere. Cic. 2. de Fin. 20. In alio vero libro in quo
brevis comprehensis gravissimis sententiis, quasi oracula edidisse sa-
pientiæ dicitur.

Ordinem. Liv. 7. Bell. Pun. Q. Cælius triplicem rei gestæ ordinem
edit.

Ovum. Plin. lib. 10. cap. 41. Gallinæ inhorrescunt edito ovo.

Partum. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Quum in terra partum ediderint,
obruere ova.

Partu edere. Tacit. 2. Ann. 54. Ubi Agrippina novissimo partu Ju-
liam ediderit.

Planctus edere. Juven. 10. Sat. 261.

Ploratum virginali ore, Muliebriter lugere. Cic. 2. Tusc. 21. Ho-
est ita effingere, vel talem vocem emittere, ut virginalis ploratu
videatur, non viri.

Postulata. Cic. 4. Verr. Hoc commoti dolore, postulata Consulibus
quæ non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt
Per translationem.

Prælium, five Pugnam. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. 1. Att. 13. Dii in
mortales quas ego pugnas, & quantas strages edidi. Prælia & pugna
edere. Lucret. lib. 2. 118.

Pugnæ aliquid edere. Plaut. Capt. 3. 4. 54.

Puerperium edere. Plin. lib. 7. cap. 11.

Questus edere. Ovid. 4. Met. 587.

Rationes, quod vulgus dicit, Facere computum cum aliquo. Cic.
Att. 3. Sed ego mihi ab illo non rationes expectabam quas tibi edidi
Edere & Reddi rationes, multum differunt, ait Pompon. Nec
qui edere jussus sit, reliquum reddere deberet: nam & argentarii
edere rationem videtur, etiam si quod reliquum sit apud eum non sit
vat, l. 89. D. de verb. Signif.

Rationem alicujus rei alicui edere. Cic. 5. Att. 13. Ego præterea
tionem Philogeni permutationis ejus, quam tecum feci, edidi.

Responsum oraculo. Liv. 9. Bell. Pun.

Risus. Cic. 2. Q. frat. 9. Memini enim miros risus nos edere, &c.

Ruinæ. Cic. 1. de Legib. 39. Nam si invaserit in hæc quæ satis se
nobis instructa & composita videntur, miras ruinas edet.

Scelus, h. e. Committere & patrare. Cic. 13. Philipp. 21. Postea quæ
scelus, quod facinus parricida non edidit? Idem pro Sext. Tam
illi scelere quod in me illorum immanitas edidit, haud scio an hoc
ete proximum esse dicam.

Scriptum. Cic. 6. Verr. Ede mihi scriptum, quid argenti in provin-
Sicilia pararis. Et subdit, Nec scriptum habeo, nec possum edere
Quod vulgus dicit, Producere scripturas.

Signum. Liv. Editio e speculis signo.

Socium. Cic. pro Quint. 76. & 88. i. e. Declarare, Indicare.

Sonos. Ovid. in Ibin, 224.

Funereoque graves edidit ore sonos. Plin. lib. 17. cap. 24.

Spicas edere dicitur culmus. Columel. lib. 2. cap. 16.

Spiritus extremum, pro Mori. Cic. 12. Philipp. 21. Cujus in co-
plexu libenter vitæ extremum spiritum ediderim.

Strages. Liv. 7. Bell. Pun. & Cic. 3. de Legib. 12. Idem 11. Att. 1.
Strepitum. Columel. lib. 12. cap. 21. Sic Edere stridorem dicunt
locustæ. Plin. lib. 11. cap. 29.

Tabellas. Cic. pro Cluent. Nam tabellæ quæstionis plures proferun-
quæ recitata, vobisque editæ sunt.

Tactus edere. Lucret. lib. 2. 164.

Sed variis formis varianteis edere tactus.

Testes, h. e. Proferre, & ut dicit Cicero, Producere. Liv.
Jamque editis testibus, quum tribus vocari, & populum inire su-
gium oporteret.

Trepidationem. Liv. 1. Bell. Pun. Ibi urgentes inter se, cedent
extremis ab aqua, trepidationem aliquantum edebant.

Verba edere. Tibul. lib. 3. 4. 9.

Edidit hæc tristi dulcia verba modo.

Verba. Cic. pro Quint. 63. Judicium quin acciperet in ea ipsa vi-
quæ Nævius edebat, non reculasse.

Victoriam edere. Tacit. Vita Agric. 34. Et extremo metu corpora
fixere in his vestigiis, in quibus pulchram, & spectabilem victori-
am ederetis.

Vitam. Cic. 5. de Fin. 4. Nec ad hospitem ante divertisse, quam
Pythagoræ ipsum illum locum ubi vitam ediderat, sedemque viderim.

Voces. Cic. 2. Tusc. 20. Quas hic voces apud Sophoclem in Tra-
nisiis edit?

Urinam, pro Meiere. Plin. lib. 28. cap. 4.

Vulnera edere. Stat. 1. Sylv. 6. 12.

Edi tribus ab accusatore. Cic. pro Planc. 37. Non intelligo qui-
obrem Senatus hoc uno in genere tribus edi voluerit ab accusatore,
neque eandem editionem transfulerit in cæteras causas.

Editum est. Cic. 1. de Orat. 186. Pervulgari artem suam noluit
deinde postea quam est editum, &c.

Annotavit & ad h. v. quædam H. St. Sed iis cultro resectis, hæc tam
leguntur in cod. Genev. Tituli de errore quorundam p. 224. Mal-
tur vulgo Edere. Sic autem passim, cum ab aliis; tum a Gesnero
bitur, ut in Ambr. Calep. prima editio, quam mihi videre con-
videtur tantum vitiosam per diphthongum inscriptionem reprehendi-

ENITUS, Partic. ut, Editus Jovis fatu. Cic. 1. Off. 118.

Edita in vulgus. Liv. 6. Cæs. 3. Bell. Civil. 29. Quæ opinio erat ita
in vulgus, ante quam Cæsar ad insequendum facultatem haberet.

Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta, nihil potest esse verus.
Cic. Bruto, 2.

In lucem editus, i. e. natus. Cic. 2. Tusc. 115. Ibid. lib. 3. 2. In-
autem simul atque editi in lucem & suscepti sumus, &c.

Facinora edita. Liv. lib. 9. Decad. 4. Nec omnia, in quæ conjur-
ruat, edita facinora habent.

Indicium expositum atque editum. Cic. 3. in Catil. 11. Post autem
quanto toto jam indicio exposito atque edito surrexit.

Judices editi. Cic. pro Planc. 42. Hunc judicibus editis, qui
idem esse possent, absolutum putarem.

Editus, pro Altus.

Editi atque asperi colles. Cæs. 3. Bell. Civil. 43.

Editum in altitudinem cacumen. Liv. 8. Bell. Pun.

Arx edita. Sen. Octav. 7.

Locus præcelsus atque editus. Cic. 6. Verr. 107.

Immensum editus. Tacit. 5. Hist. 11. Nam duos colles imme-
ditos claudebant muri per artem obliqui.

Edita, plur. opponuntur Planis. Tacit. 15. Ann. 27. 5. Plana, (152)
validos invalidosque pari metu complet.

Edita montium. Idem 4. Ann. 46. 1.

Compar. Tumulus paulo editior. Cæs. 1. Bell. Civil. 43. Ib. 7.
Hor. 1. Serm. 3. 110.

— editor viribus homo.

Superl. Locus editissimus. Hirt. Bell. Alex. cap. 31. Editissima villa. Tacit. 14. Ann. 9. 2. Tumulo editissimo. Liv. 3. Bell. Pun. Editum, etiam Edictum. Ovid. 11. Met. 647.

Qui peragat Thaumantidos edita.

EDITUS, ūs. ut Editus boum, pro Excremento & stercore. Ulp. in l. ligni. §. in quibusdam. D. de legat. 3.

EDITUS, Adj. [ἐδῖτος] Judex edititius, quem una pars eligit. Author Servius in Virg. 3. Ecl. 50. Cic. pro Planc. 56. Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi edititios iudices est secutus. Idem pro Muren. 47.

EDITIO, [ἐδῖσις] pro Emissione. ut, Editio librorum.

Precipitare editionem libri. Quintil. Tryphoni, Usus deinde Horatii consilio, qui in arte poetica suadet, ne precipitetur editio.

Honor editionis. Quintil. in proem. lib. 1.

Editio Consulium & magistratuum. Liv. 4. Cic. pro Planc. 39. Quid enim potest dicere, cur ista editio non summam habeat acerbitem, remota ratione illa, quam in decernendo secuti sumus?

Editiones etiam dicuntur ludorum & spectaculorum. Tacit. 3. Ann. 37. Drusus diem editionibus noctem conviviis trahebat. Inscript. Neapol. HIC OBLITERATO MVNERIS SPECTACVLO IMPE- TRATA EDITIONE AB INDVLG. MAX. PRINCIPIS DIEM GLADIATORVM ET OMNEM APPARATVM PECVNIA SVA EDIDIT.

Editio, pro Nativitate, ortu. Ulp. l. 2. §. 1. D. de Decur. Si conceptus sit a plebejo, mox ante editionem pater ejus Decurionatum adeptus, ante editionem amiserit, &c.

Editio est etiam verbum forense, scil. Formula actionis unde Reo innōtescat quali actione petitor uti vellet. l. non videtur. 33. D. de Judic. Editio fit ut sciat Reus utrum cedere an contendere debeat.

EDITOR, ōris. Lucan. lib. 2. 423. — delabitur inde Vulturusque celer, nocturnæque editor auræ Sarnus.

Inscript. vet. Gruter. CCCXLIII. EDITOR MVNERIS. Abso- lute pro eod. Capitolin. in Marco Antonino. c. 23. Absens po- puli Romani voluptates per ditissimos editores curari vehementer præcepit.

EDOCERO, ūi, [ἐδιδάσκω] ēre. Idem quod Docere, aut Diligen- ter docere. Plaut. Trin. 2. 2. 91. Pol ego istam volo me rationem edoceas.

Plene docere, Exacte docere. H. St.

Edocere ut res se habet. Plaut. Trin. 3. 3. 20.

Quem Minerva omnis artes edocuit. Sallust. in Cic. 7.

Cœlestia edocere aliquem. Stat. 3. Theb. 195.

— non te cœlestia frustra Edocuit, lauroque sua dignatus Apollo est.

Imperitos edocere. Cic. Post rexit. in Senat. 28. Qui causam eam im- prudentibus commendavit, imperitos ordine edocuerit.

Edocere omnia ordinae. Liv. 24. 4.

Idem edocet. Cic. 4. Tusc. 80. Edocuit tamen ratio, ut mihi quidem videtur, &c.

Senatum edocet de itinere hostium. Sallust. in Catil. c. 48. 4.

Edoctus omnia per legatos. Idem, ibid. c. 45. 1.

Edoctæ militiam legiones. Liv. 6.

Edoctus belli artes sub magistro. Liv. 5. Bell. Pun.

DOCENTER, Adv. Gell. 16. 8. Edocenter & explanate scriptum.

DOLARE, [δολάζω] āre. Idem significat quod Dolare. Nonius, Edolare, fabrorum est verum verbum, quum materiæ complan- natur asperitas. Uti sunt eo verbo laudandi scriptores vetustatis etiam ad alias fabricas rerum. Varro Bimargo, Quum tot co- mœdias sine ulla fecerimus, ego unum librum non edolem, ut ait Ennius? Hactenus Nonius. Cic. 13. Att. 45. Quod in manibus habebam abjeci, quod jufferas edolavi. h. e. Rude opus quasi do- labra polivi.

DOLATUS, Partic. Columel. lib. 8. cap. 2. Partes summæ lingulas edolatas habent.

DOLATIO, apud Augustin.

DOLATOR, apud Plin.

DOM, Esau dictus est, ob coctionem rusæ lentis, cujus edulio primo- genita perdidit. Hebræi namque, ut Joseph. lib. 2. scribit, Edom, rubeum dicunt. Unde & regio in qua regnabat Esau, Edom dicta est, quam Græci, delixeo nonnihil nomine, Idumæam, Ἰδουμαίαν denominaverunt. Hæc nunc regio, inquit Hieronymus, Gebalena dicitur, quæ est in finibus Eleuthoropoleos, ubi habitabant ante Chorrhæi, qui interpretantur liberi: unde & ipsa urbs postea sortita vocabulum est. Nunc viculus Palæstinæ est a conditore sic imposito nomine.

DOMO, ūi, [ἐδομάζω] āre. Idem quod Domare significat: nisi quod præpositio aliquid fortasse addit. Cic. pro Sylla, Improbi ac per- diti cives, edomiti atque victi. Idem de Fato, 10. Scribunt vitiosam naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, ut, &c. Plin. lib. 17. cap. 19. Omni interim tempore edomari meditatione curvandi.

Nefas edomare. Hor. 4. Carm. 5. 21.

Mos, & lex maculosum edomuit nefas.

Alpes edomitæ. Claud. 2. in Ruff. 1.

Equi edomiti. Claud. 6. Conf. Hon. 379.

Orbis edomitus. Ovid. 3. de Arte Am. 114.

Pastinaca edomita, i. e. Sativa. Columel. lib. 9. cap. 4. Tum agre- stis pastinaca, & ejusdem generis edomita, quam Græci Staphylinon vocant.

DOMATOR, Idem quod Domitor. Tertull. de Pall. cap. 6. Primus informator literarum, & primus edomator vocis.

DOMUS, Mons est prope Pangæum in finibus Thessaliæ.

DON, ōnis. m. [ἔδων] Mons est Thraciæ, teste Servio in 12. Æn. 365. Hic Edonus quoque dicitur Plin. lib. 4. cap. 11.

DONI, sive EDONII, Thraciæ populi, vel certe Macedoniæ quæ proxima est Thraciæ. Solin. cap. 14. Qui Edonii olim populi, quæque Mygdonia erat terra, aut Pierium solum, vel Emathium, nunc omne uniformi vocabulo Macedonica res est: & partitiones quæ specialiter ante se jungebantur, Macedonum nomini contributæ, factæ sunt cor-

pus unum. Hermolaus in Plin. lib. 4. cap. 11. de montibus Thraciæ loquens, Edonus, a quo Edoni quoque populi, & Edonis ibi regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Edonos facit Thraciæ populos. Edones vero in- ter Scythas connumerat.

EDONES, V. EDONI.

EDONIS, idis. f. Æolidis urbs. Plin. lib. 5. cap. 30. Rurfus in litore Antandros, Edonis prius vocata. In quem locum sic ait Hermolaus: Testis est Aristoteles Antandron prius dictam a Thracibus colonis Edonida.

Edonis, Thraciæ regio. V. EDONI.

EDONIS, idis. [ἔδωνις, vel ἑδωνίς] patronim. fœm. quo interdum utimur pro possessivo. Hinc Edonides dicuntur Menades, seu Bac- chi sacerdotēs, quæ furore divino agitatæ mysteria Bacchi celebra- bant, passis capillis more furentium huc illuc cursitantes. Propert. lib. 1. 3. 5.

Nec minus assiduis Edonis fessa choreis. Ovid. 11. Met. 69.

Protinus in sylvis matres Edonidas omnes,

Quæ videre nefas, torta radice ligavit. h. e. In arbores con- vertit ob necem Orpheï. Lucan. tamen corripuit lib. 1. 674.

— nam qualis vertice Pindi

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo,

Talis & attonitam rapitur matrona per urbem.

Sed hic putat

Servius fystolen esse. V. Cellarius ad Sil. 4. 778.

EDONIVS, Adj. cujus secundam syllabam corripit plerique putant, ci- tantes illud Ovid. ex lib. Rem. Amor. 593.

Ibat, ut Edonio referens trieterica Baccho

Ire solet fufis barbara turba comis.

Sed hic multi codices

habent Æmonio, non Edonio. Adde quod Servius contenderet le- gendum Edono, ut apud Virg. Edoni Boreæ: & Statium, Edonas hyemes. V. MOX EDONUS.

EDONUS, [ἑδωνός] Mons Thraciæ. V. EDON.

EDONUS, Adj. [ἑδωνός] Virg. 12. Æn. 365.

Ac velut Edoni Boreæ cum spiritus alto

Infonat Ægæo, &c. Servius, Edoni, i. e. Thraciæ. Nam

Edon mons est Thraciæ. Sane sciendum hoc loco errasse Donatum, qui dicit Edonii esse legendum, ut DO brevis sit, secundum Luca- num, qui dicit

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Namque certum est fysto-

len fecisse Lucanum. unde Edoni legendum est, ut sit, hic Edonus, hujus Edoni. Statius & Virgilium & artem sequutus ait,

Tristius Edonas hyemes, Ebrumque nivalem:

non Edonias.

Hactenus ille.

Hyemes Edonæ. Claud. 1. Conf. Stil. 123.

EDOR, ab antiquis appellatum fuit Far, quod postea Ador vocaverunt, teste Festo. Dictum ab edendo, eo quod populus Romanus trecentis propemodum annis ex omni frumenti genere, solo farre usus fuerit, ut ex Verrii sententia refert Plin. lib. 18. cap. 7.

EDORMIO, ūi, [ἐδωρμίζω] īre. Dormiendo absolvere, vel po- tius Dormire ad fatietatem. Cic. 4. Acad. 52. Quumque edormive- runt, illa vifa quam levia fuerunt, intelligunt. De dormientium somniis.

Edormire vinum five crapulam, est Dormiendo perficere, & ex- coquere. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam inquam & exhala- Gell. 6. 10.

Dicitur & tempus edormiri. Sen. Epist. 100.

EDORMISCO, [ἐδωρμίζω] ēre. Idem quod Edormire.

Edormiscere somnum. Plaut. Amph. 2. 2. 65. s. o. Paulisper mane dum edormiscere unum somnum. A. M. quæ nã vigilans somniat.

Edormiscere crapulam: i. e. Somno & dormitione crapulam conco- quere. optima enim concoctio, inquit medici, per somnum fieri solet: veluti in id unum opus conspirantibus & consentientibus omni- bus facultatibus. Plaut. Rud. 2. 7. 28.

Edormiscere villum, Idem. Ter. Adel. 5. 2. 3. Quid ego nunc agam? nisi dum hæc fufcunt turbæ, interea in angulum aliquo abeam, atque edormiscam hoc villi?

EDOSA, Oppidum in sinu maris Troglodytici, ex Africæ latere, dicen- te Plin. in descriptione sinus Rubri maris Troglodytici, & Æthio- pici, Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompfos altera, five pars prioris: Magora, Sea, Edola, Pelenatia, &c. Hæc ille lib. 6. cap. 29.

E D R

EDRI, Ptolem. lib. 2. cap. 2. Insula est juxta Orientalem plagam Hy- berniæ, Andros Plin. lib. 3. cap. 16. dicta.

EDRON, [ἔδρων] Portus ad Padum fluvium. Plin. lib. 3. cap. 16. de Athesi & Togifono fluminibus loquens, Pars eorum, inquit, & proximum portum fecit Brundulum, sicut Edronem. Medoaci duo, ac fossa Clodia.

E D U

EDŪCO, [ἐδύκω, ἐδυνέω] āre. Nutrire, vel potius Nutriendo augere & provehere: ut mox patebit in Educere. Martial. lib. 13. 20.

Hos Amiternus ager felicibus educat hortis.

Liv. 2. Pauperes

fatis stipendiū pendere si liberos educant. Cic. 3. de Fin. Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenue, non, &c. Ter. Adel. 3. 4. 49. Una a pueris parvuli fumus educati. Varro de Liberis edocandis; Educit enim obfetrux, educat nutrix, instituit pædagogus. Ovid. 6. Fast. 437.

Alere & educare. Plaut. Men. 1. 1. 22. Hic homo convivas non alit, sed educat. V. Nonium 5. 5. Alere, inquit ille, est Victu tem- porali vitam sustentare: Educare autem Ad fatietatem perpetuam educere.

Aër educat. Ovid. 8. Met. 830.

Nec mora, quod pontus, quod terra, quod educat aër,

Poscit, & appositis queritur jejunia mensis.

Educare mammis foetum. Plin. lib. 9. cap. 13.

Oratorem educare. Quintil. in proem. lib. 1. Nec aliter quam si mihi tradatur educandus orator, studia ejus formare ab infantia incipiam.

Terra malos homines nunc educat. Juven. 15. Sat. 70.
 Uvas educare. Ovid. 1. de Ponto. 3. 51.
 In sermone alicujus educatus. Cic. de Clar. Orat. 211. Legimus epistolas Corneliae matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quam in sermone matris.
 Educatus ad turpitudinem. Cic. 5. Verr. 60. Atque ab Apronio Judices homine in dedecore nato, ad turpitudinem educato.
 Susceptus & educatus. Cic. 7. Verr. 122. Qui a parentibus spe nostri imperii nostraeque aequitatis, suscepti educatique sunt.
 Ut in gignendo, in educando. Cic. 2. de Fin. 109.
 Ingenue educatus. V. INGENUUS.
 Liberaliter educatus. V. LIBERALITER.
 Libere educatus. V. LIBER.
 Eloquentia nutrimentis epideictici generis educata. Cic. in Orat. 42.
 Educari inter aliquos. Quintil. lib. 1. de pueris.
EDUCATOR, ōris. m. [εὐκοφύς, πηνός] Cic. pro Planc. 81. Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, &c. Idem 2. de Nat. Deor. 86. Omnium rerum factor, educator & altor. Tacit. 14. Ann. 3. 4. Educator pueritiae Neronis. Fuit Ministerium domesticum. V. Pignor. de Serv. p. 381.
EDUCATRIX, f. [ἐρεπεία, πηνή] Columel. lib. 8. cap. 12. Et Cic. 1. de Legib. 62. Parens educatrixque sapientia.
EDUCATIO, ōnis. f. [ἀγωγή, πηνήσις, ποφή] Nutritio. Cic. 3. de Fin. 62. Atque etiam in bestiis vis naturae inspicitur: quarum in foetu & educatione laborem quum cernimus, naturae ipsius vocem videmur audire. Idem pro Rosc. Amer. 63. Partus & educatio ferarum.
 Corporum fortissimorum educatio. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Mollis illa educatio quam indulgentiam vocamus, nervos omnes & mentis & corporis frangit. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Institutus liberaliter educatione doctrinaque puerili. Cic. 3. de Orat. 123.
 Educatio & disciplina. Cic. 3. de Legib. 29. Repetam a te istum de educatione & de disciplina locum.
 Educatio & perfectio rerum quas terra gignit. Cic. 5. de Fin. de stirpibus loquens, Earum etiam rerum quas terra gignit, educatio quaedam & perfectio est.
EDUCATUS, ūs. Idem quod Educatio. Tertull. de Resur. Carn. fin. Decessuro concubitu, & foetu, & educatu. adde Fulgent. 3. Myth.
EDUCO, [ἐξάγω] ēre. Extrahere, quasi Extra ducere, emittere.
 Educere e custodia. Cic. 1. Tusc. 71.
 Annos educere. i. e. Vivere. Propert. lib. 2. 9. 47.
 Aram educere caelo. i. e. Erigere. Virg. 6. Aen. 178.
 Colores educere. Catul. 62. 90.
 Copias educere in aciem, vel in expeditionem exercitum. Liv. 5. Bell. Pun. Cic. 1. de Divin. 73.
 Dictiones in aciem forenses. Cic. 1. de Orat. 157.
 Dorfum eductum. Lucan. lib. 2. 428.
 Longior educio qua surgit in aera dorso.
 Gladium e vagina. Cic. 2. de Invent. 14.
 Hirneam meri eduxi. Plaut. Amph. 1. 1. 273.
 In jus educere aliquem. Cic. 5. Verr. 3. Quum in jus ipsum eduxi, expressi ut conficere tabulas fe negaret.
 Lacus emissus & eductus. Cic. 1. de Divin. 102.
 Legiones educere. Plaut. Amph. 1. 1. 63. Caes. 1. Bell. Civil. 13. Cic. 10. Fam. 30.
 Leto educere aliquem, i. e. Liberare morte. Valer. 7. Argon. 453.
 Molem caelo. Virg. 2. Aen. 185.
 Naves ex portu. Caes. 2. Bell. Civil. 22.
 Noctem educere ludo. Valer. 1. Argon. 251. h. e. Traducere.
 Oculos educere. Sen. Theb. 1.
 Oratorem educere ex angustiis. Cic. 3. de Orat. 24. Quantam copiam Crasse complexus es, quantisque ex angustiis Oratorem educere ausus es, & in majorum suorum regno collocare.
 Rus educere aliquem. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Somnos educere. Sil. lib. 11. 406.
 Ille sub hyberno fomnos educere caelo
 Jactator, tectis malis consumere noctes.
 Telum educere corpore. Virg. 10. Aen. 744.
 Tribus fortiri, & educere quas velis. Cic. 2. de Lege Agr. 21.
 Turrim. Virg. 12. Aen. 674.
 Educere, Verbum est forense apud Cic. 5. Verr. 152. Aditum est ad Metellum: eductus est Apronius: eduxit vir primarius. C. Gallius Senator a L. Metello, ut ex edicto suo iudicium daret in Apronium quod per vim ac metum abstulisset. Budaeus.
 Educere, [τρέφειν, πηνάν] Nutrire, educare. Ter. Eun. 1. 2. 76.
 Eduxit mater pro sua. Ibid. 4. 6. 10.
 Educta ita uti teque illaque dignum est. Idem Heaut. 2. 1. 14. And. 5. 4. 8. & Adel. 1. 1. 23.
 Educere & Educare, inquit Nonius, hanc habent distantiam. Educere est. Extra trahere: Educare, Enutrire vel Provehere. Varro de Liber. Educand. Educit enim obstrictrix, educat nutrix, instituit pædagogus, docet magister. Hæc ille.
 Procreare & educere. Cic. 2. de Orat. 124. Neque enim boni est neque liberalis parentis quem procreavit & eduxerit, eum non & vestire & ornare.
 Foetum educere, pro Educare. Claud. in præf. 3. Conf. Hon. 1. Virg. 4. Georg. 163.
 Educere foetum, pro Ducere. Plin. lib. 10. cap. 54. Aestate undevice-simo die educunt foetum. Exclufum viz. de Pullitie.
EDUCTUS, Partic. [παραγωγός] proprie Emissus, extractus. Cic. 1. Att. 22. Per manus servulæ fervatus & eductus. Conf. 1. de Divin. 102. deinde Educatus; ut, Libere educti adolescentuli. Ter. And. 5. 4. 8.
 In contubernio eductus. Tacit. 1. Ann. 41. Jam infans in castris gignitur, in contubernio legionum eductus.
 Disciplina eductus. Tacit. 6. Ann. 15. Cassius plebei Romæ generis, verum antiqui, honoratque, & severa patris disciplina eductus, facilitate sæpius commendabatur.
EDUCTIO, ōnis. f. Catul. apud Fest. Tertia e Castris eductio.

EDUL, V. HEDUL.
EDULCO, [μελίσσω] āre. Dulce reddere. Cn. Mattius, in Mimiambis. Quapropter edulcare convenit vitam, Curasque acerbis sensibus gubernare. Ex Gellio 15. 25.
 Ubi sunt Theologi, ut vides apud Dadraem in Simil. pag. 1. b. ex Interprete Basilii: Condit atque edulcat. H. St.
EDULIS, EDULIUM. V. Edilis, in EDO.
EDURO, [σκληρώω] āre. Valde durum facere, & quasi Ad laborem assuefacere. Columel. lib. 11. cap. 1. Quare docendus, & a pueritia rusticis operibus edurandus futurus villicus. Hoc loco nunc legitur Educandus.
 Edurare, Neutr. [ἐπιμένειν] pro Perdurare. Sen. de Brevit. Vitæ, Ajunt animalibus tantum indulgisse naturam, ut quina aut dena secula edurent. Educere quidam MSS. V. Lipf. Gell. 14. 1. Ut tanto avo poterint edurare. adde Tacit. de Germ. 45.
EDURATIO, ōnis. f. apud Cels.
EDURUS, a, um. Non durum, quasi Extra durum. Virg. 2. Georg. 65. Plantis eduræ coryli nascuntur. Quædam vetera exemplaria legunt, Plantis & duræ. Utramque lectionem Servius agnoscit. Plin. lib. 11. cap. 3. In pergulis vero feruntur escariæ appellatæ, eduræ acinis: albæ, nigræque.
 Edurus, Valde durus. Virg. 4. Georg. 144.
 Eduramque pyrum, & spinos jam pruna ferentes. h. e. Nimmium duram, validam. Servius. [Hanc significationem videtur perpetuo obtinere.]
EDURE, Adv. [δυστάμεις] Ovid. 3. de Arte Am. 476.
 Nec tamen edure, quod petit ille, nega. Sed Heinf. ex MSS.
 Eduro, quod petit, ore nega. q. V.
EDURESÇO, ēre. apud Cæl. Aurel. Acut. 2. 34.

E E

EE, & **EE**. Effē.
ETIŌN, ōnis. [ἑτίων] Pater fuit Andromaches, & focer Hectoris. Hom. 12. Iliad. Hinc deducitur,
ETIŌNEUS, Adj. Ovid. 12. Met. 110.
 Etioneas implevi sanguine Thebas.
ETIŌNEA, Adject. [ἑτιόνεια] Alterum ex Pyraei promontorii Stephanus, Suid.

E F F

EFFATILATUM, Exertum, quod scilicet omnes exerto brachio sin Exhlati, id est, extra vestimentum filo contextum. Fest. Ubi Scalig & Dacer. V. & Voff. Etym.
EFFARCIO, si, tum, [ἐκπληρώω] īre. Farciendo maxime implere. Caes. 7. Bell. Gall. 23. Ea autem quæ diximus intervalla, grandibus in fronte faxis effarciuntur. Item Effercio. Plaut. Most. 1. 1. 62.
EFFARTUS, vel **EFFERTUS**, Partic. ut, Effertus fame. Plaut. Capt. 3. 1. 6. Superl. Idem 4. 1. 8. & Afin. 2. 2. 16.
EFFARI, [σπένδειν, ἐκφαίνω] proprie est Eloqui. Liv. 1. Foedus multisque id verbis, quæ longo effata carmine non operæ est referre peragit. Virg. 8. Aen. 443. Nec plura effatus. Cic. pro Domo sua 141. Neque verbum ullum soleenne potuit effari. Idem 3. de Orat. 151. Effari dicitur Latine.
 Effari aliquid. Virg. 4. Aen. 456. — non ipsi effata forori.
 Aperte effari aliquid. Sen. Hippol. 7. & 8.
 Ordinem gestæ rei alicujus effari. Sen. Hippol. 10.
 Ore effata. Virg. 2. Aen. 524. — sic ore effata recepit
 Ad sese, & sacra longævum in sede locavit.
 Secum multa effatus. Sen. Hippol. 10.
 Honestè aliquid effari. Cic. in Sallust. 22. Ut ea dicami, siqua honestè effari possum.
 Effari templum. Cic. 13. Att. 40. Ecce tibi orat Lepidus, ut veniam (opinor Augures nihil habere) ad templum effandum Saturni. αὐσανδρῶ. Varro 5. de L. L. Effata dicuntur, quod Augures finem auspiciorum celestium extra Urbem agris sunt effati. Hinc Effata templa dicuntur, quum ab Auguribus effantur qui in his fines sunt Et Fana nominata, quod Pontifices in sacrandò fati sint finem. Et Liv. Decad. 1. lib. 10. in pugna ad Luceriam facta Jovis Statori ædem scribit votam, ut Romulus ante voverat: sed fanum tantum id est locus templo effatus jam sacratus fuerat. V. Briffon. de Fomulis, 1. p. 122.
 Effari preces dicitur sacerdos sacris operans, cui chorus respondet Amen.
 Effari & Effata, a Fando, quod ipsum ex Græco φάσθαι, inquit Festus.
EFFATUS, Adj. Effata, n. pl. [ἐκφανήματα] sunt Ultimæ præcationes augurum, quas post fines auspiciorum extra urbem sunt effati: i. Varro & Servius autumant.
 Ager effatus. Servius in illud 6. Aen. 197.
 — sic effatus vestigia pressit. Proprie (inquit) effata sunt augurum preces. Unde Ager post pontificia, ubi captabantur auguria dicebatur Effatus. V. etiam Gell. lib. 13. cap. 14.
 Effati fines urbis. Gell. lib. 13. cap. 14. pr.
 Templa effata. Cic. 2. de Legib. 21. Urbemque & agros, & templa liberata & effata habento.
 Effata, Elocuta. Festus.
EFFATUM, Enuntiatio dialectica. Cic. 4. Acad. 95. Nempe fundamentum dialecticæ est quicquid enuntietur (id autem appellant αἰτίαι) quod est quasi effatum) aut verum esse, aut falsum.
EFFABILIS, Adj. [ἐκφαντός] ut, Dictu effabilis. Virg. 3. Aen. 621. Nec visu facilis, nec dictu effabilis ulli. Al. Affabilis. V. Pie & Taubm. Conf. Apul. Apol. Nemini effabilis.
EFFAMEN, īnis. n. Idem. Mart. Capel. pr. lib. 4.
EFFACO, Defæco. Hinc
EFFACATUS, Partic. Apul. 2. Dogm. Plat. p. 22. Effacata voluptas animi.
EFFASCINO, [καταρσινεύω] āre. Idem quod Fascinare. Solinu. Quæda

Quædam in terra Africa hominum familie sunt, voce atque lingua effascinant: quæ si impensius forte laudaverint pulchras arbores, segetes lætiores, infantes amœniores, egregios equos, pecudes pastu atque cultu opimas, emoriantur repente. Plin. lib. 7. cap. 2. Esse ejusdem generis in Triballis & Illyriis adjicit Ifigonus, qui visu quoque effascinant, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Et paulo ante, In eadem Africa familias quasdam effascinantium Ifigonus & Nymphodorus tradunt, quarum laudatione intereant probata, arescant arbores, emoriantur infantes. Idem, Fœminas quidem omnes ubique visu nocere, quæ duplices pupillas habeant, Cicerò quoque apud nos author est. conf. Gell. 9. 4.

FASCINATIO, ònis. f. [καταρσάντης] Plin. lib. 37. cap. 10. & 19. 4.

FATA. V. EFFARI.

FAXILLO, òre. ab Axilla fit, & significat Exero: quod exerto brachio axilla ostendatur. Festus. [Immo Effasilo. V. locum integrum supra V. EFFASILATUM. ab Axilla analogia Exaxillo postulare.]

FECTION, EFFECTOR, EFFECTRIX, EFFECTUS. V. EFFICIO.

FERATUS. V. Effero, as, in EFFERUS.

FERO, extuli, elatum, [ἐφέρω, ἐκφέρω, ἐξάγω, ἐξενέγκω] efferre. Varias obtinet significationes, sc. Extra ferre, Extollere, Sepeire, Commoveri, Palam facere, Fructus producere, &c. de quibus in ordine. Extra ferre. Ter. Adel. 2. 4. 1. Nunquidnam effert? occidi.

Efferre immunditias ex piscina. Cato cap. 2. Et Plaut. Amph. Sed vide efferantur ex navi.

Efferre ex acie faucios. Cic. 2. Tusc. 38.

Efferre pedem domo, vel porta. Cic. 6. Att. 8. Sic Plaut. Bacch. 3. 3. 19.

Efferre pedem aliquo, Ire. Plaut. Capt. 2. 3. 97.

Efferri pedibus. Plin. lib. 7. cap. 8. h. e. Ad sepulturam ferri. V. Harduin. ad loc. mox Efferre cadaver.

Efferre de custodia. Columel. lib. 8. cap. 17. Macies indicat eum non esse libero mari captum, sed de custodia elatum.

Efferre de custodia arvis. Sen. Medea, 11. h. e. Exire.

Efferre de custodia arvis. Cic. 7. Fam. 18. Jam ista tua culpa est, qui verecundiam tuam extuleris, & non hic nobiscum reliqueris.

Efferre, Provehere, extollere. Liv. 7. Bell. Pun. Virg. 8. Æn. 2.

Ut belli signum Laurenti Turnus ab arce

Extulit. Nonius Ostendit interpretatur.

Sublime pennis elatus. Liv. 1. Bell. Pun. Eos ipsos quos cernant, legatos, non pennis sublimem elatos, Alpes transgressos.

Caput efferre altius. Virg. 3. Georg. 553.

Efferre caput undis. Columel. lib. 10.

Efferre clamorem. Plaut. Amph. 1. 1. 73. Clamorem utrinque efferunt.

Efferre se alveo Nilus. Plin. in Paneg. Hæc inopina siccitate usque in injuriam sterilitatis exaruit: quia piger Nilus cunctanter alveo sese ac languide extulerat.

Ora efferre. Virg. 5. Æn. 368.

Nec mora, continuo vallis quum viribus effert

Ora Dares, magnoque virum se murmure tollit.

Patriam demersam efferre. Cic. pro Sylla, 87. Reipub. præcipitanti subveni, patriam demersam extuli.

Efferre aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil. 28.

Quæ res extulit eum? una commendatio hujus. Cic. pro Rosc. Com. 31.

Fortuna efferre aliquem dicitur. Cic. pro Corn. Balb. 18. Quos aut fortuna extulit, aut ipsorum illustravit labor & industria.

Id gloriam aliquem efferre. Cic. de Arusp. Resp. 17. Si me tantis laboribus pro communi salute perfunctum, efferret aliquando ad gloriam in refutandis maledictis hominum improborum animi quidam dolor, quis non ignosceret?

Efferre laudibus, vel summis laudibus in cœlum. Cic. 4. Acad. 61. Quum tantis laudibus philosophiam extuleris. Idem 9. Fam. 14.

Plin. lib. 20. cap. 3. Diocles magnis laudibus extulit.

Virtus aliquem efferre ad laudem dicitur. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Nam me quem paulo ante fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, &c.

Verbis aliquem efferre. Cic. 3. de Orat. 49. Nemo extulit eum verbis, qui ita dixisset, &c.

Efferre sese, quod vulgus Se elevare dicit, h. e. Sese vel verbis, vel factis extollere. Cic. 1. Off. 124. Privatum autem oportet æquo & pari cum civibus jure vivere, neque summum & abjectum, neque se efferentem. Sic Efferre se insolentius. Cic. 4. Tusc. 39. Ter. Haut. 4. 3. 31. Hic me magnifice efferro.

Immodicos insolentia dominatus efferre. Cic. pro Domo sua, 141. Gloriano se & prædicatione efferre. Cic. in Parad. 1. An quisquam in potius volutibus gloriano se & prædicatione effert?

Efferre sese sermonibus & verbis. Cic. 3. de Fin. Efferre cadaver. Efferro, plerumque Extra fero significat. Hinc tractum quidam existimant ut efferri cadaver dicatur, dum celebratur funus, vel dum sepelitur, quasi extra domum ferri, sed falsum est.

Efferri enim dicitur, quasi Provehi & extolli: quoniam cum pompa ferri solebat, humeris clarorum virorum feretro suppositis, quod nunc quoque fieri videmus. Perottus. Quem falli contendo. Eo enim consilio dicitur Efferri, quoniam obtinuit apud Romanos, ut nemo fere, nisi maximi honoris causa, in Urbe sepeliretur, quod rarissime accidit, sed extra portam exportaretur unusquisque mortuus. V. Kirchm. de Fun. Rom. 2. 1. p. 115. Plaut. Afin. 3. 3. 25.

Ter. And. 1. 1. 90. Effertur. imus. Liv. 2. Nihil aliud ad eum nuntium a proposito averfus, quam ut cadaver efferri juberet. Cic. pro Flacc. 41. Quum efferretur magna frequentia. (Funeraretur. βυδ. H. St.) Idem 15. Att. 1. Cn. Lucullus familiaris noster matrem efferrebat. Idem 2. de Legib. 65. Ante lucem enim iussit efferri. i. e. Ad sepulturam.

Efferri funere, & cum funere, h. e. Cum pompa exequiarum. Cic.

14. Att. 10. Idem 2. de Orat. 125. Quum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Junia.

Efferre se, Commoveri, irasci. Cic. 5. Fam. 20. Te certe in pecunia exacta ita efferre ex meis rationibus relatis non oportuit. Sensus est: In pecunia a te exacta non æquum fuit, ex eo quod ego meas rationes retulerim, ut ita te efferres: ita mecum insolenter & iracunde ageres.

Efferri iracundia, odio, dolore. h. e. Valde commoveri, & velut extra se ferri. Cic. 5. de Fin. Item de Arusp. Resp. 3.

Læsi dolent, irati efferuntur. Cic. pro Coelio, 21.

Cupiditatibus infinitis efferri. Cic. in Sallust. 13.

Gaudio incredibili sum elatus. Cic. 10. Fam. 12.

Lætitia. Cic. 5. de Fin. 42. Idem pro Deiot. 26. Ait hæc lætitia Deiotarum elatum. Hæc me lætitia extulerunt. Cic. 2. Fam. 10.

Studio videndi aliquem efferri. Cic. de Senect. 83.

Voluptate cantandi saltandique efferri. Sueton. Calig. cap. 54.

Efferre, pro Portare. Liv. 5. Bell. Pun. Ne scuta quidem secum extulerant.

Efferre in humeros. Cic. 1. de Orat. 228. Reprehendebat igitur Galbam Rutilius, quod is C. Sulpicii Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse pene in humeros suos extulisset.

Efferre in terram de nave. Liv. 9. Bell. Pun.

Efferre, Divulgare, palam facere. Ter. Adel. 4. 4. 16. Nunc quid faciam? dicam fratris esse hanc? quod minime est opus usquam efferri.

Ineptias alicujus efferre. Cic. 1. de Orat. 111. Dicam equidem quoniam institui, petamque a vobis (inquit) ne has meas ineptias efferatis. i. e. Proferatis.

Efferre foras peccatum alicujus. Ter. Phorm. 5. 7. 65. Vides tuum peccatum esse elatum foras: neque jam id celare posse te uxorem tuam.

Efferre malum aliquod, pro Superare & vincere. Cic. 4. Tusc. 47. ex Poeta.

Efferre dicitur ager. i. e. Producere. Cic. 5. Verr. 113. & 198.

Ager qui multos annos quievit, uberiores efferre fruges solet. Cic. de Clar. Orat. 16.

Efferre, pro Proferre, loqui, & pronunciare; ut, Non indecenter aliquid efferre. Quintil. lib. 1. cap. 5. In cæteris, quæ poterunt utroque modo non indecenter efferri, qui Græcam figuram sequi malit, non Latine quidem, sed citra reprehensionem loquetur.

Efferri in amorem. Plin. lib. 37. cap. 1. His initiis coepit autoritas, in tantum amorem elata, ut, &c.

EFFERENS, Partic. [ἐξάγων] Plin. lib. 26. cap. 14. Per se onothera efferentia sese ulcera sanat. h. e. Ulcera quæ vocant Græci phlegmonode, nempe ob inflammationem & humorum copiam turgentia.

Efferantia, Hard. quem videas.

ELATUS, Partic. [ἐξηέντω]

Elatus e conspectu. Liv. 7. Corvus e conspectu elatus, orientem petit.

Elatis verbis intensa oratio. Cic. in Orat. 124.

Elatus & inflatus. Cic. 2. de Lege Agr. 96. Quibus illi rebus elati & inflati fortasse non continuo, &c.

Elatus arrogantia, superbia, insolentia. Cæf. 3. Bell. Civil. 59. Liv. 5.

Levitare elatus. Cic. 5. Tusc. 16. Quid elatus ille levitate, inanique læticia exultans & temere gestiens, nonne, &c.

Dicitur & frequenter de loco, idque maxime in Compar. grad. Columel. 12. 4. Modo in elatiora, modo in depressiora clivi. Superl. apud Tertul. Apol. cap. 35. Elatissimæ lucernæ.

Item Sepultus, Divulgatus, &c. ut Verbum.

ELATE, Adv. [ἐκπρεσβύς] ut, Elate dicere, h. e. Graviter, & quod Virgilius vocat Alto cothurno. Cic. in Orat. 10. Ita fit ut Demosthenes certe possit summisse dicere, elate Lyfias fortasse non possit. Compar. Elatius se gerere. Nep. 4. 2. 1. Fama elatius inflatusque multo quam res erat gesta, percrebuerat. Cæf. 3. Bell. Civil. 79.

ELATIO, ònis. [ἐπαύρις, ὑψιφροσύνη] ut, Elatio animi, pro Nimia læticia. Cic. 4. Tusc. 13. Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa læticia gestiens, vel nimia dici potest: quam ita definiunt, sine ratione animi elationem.

Elatio atque altitudo orationis alicujus. Cic. de Clar. Orat. 66. h. e. Grave & grande genus dicendi.

Elationes onerum. Vitruv. lib. 10. cap. 8.

Elatio & magnitudo animi. Cic. 1. Off. 64.

Elatio & Submissio, contraria. Cic. in Topic. 71.

Gestientis animi elatio voluptuaria. Cic. 3. de Fin. 35.

ELATORIE, apud Ascon. in Divin. pro Iactabunde.

ELATIVUS, Gloss. Gr. Lat. Elativa ἐκφογική.

EFFERO, as. V. EFFERUS.

EFFERVEO, sive EFFERVO, vi, & bui, [βρῆσθαι, ἐκζέω] ēre, & ēre.

Vehementer fervere. Virg. 1. Georg. 471.

— quoties Cyclopus effervere in agros

Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam? Ibid. lib. 4. 556.

EFFERVENS, Gell. 2. 27. Cum gaudio efferventiore.

EFFERVESCO, [ἐκφροσύνω] ēre. Columel. lib. 13. Ne in condiendo, cum medicamento effervescat & defluat. i. e. Ne ebulliendo circumfundatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. In his aquis quæ effervescunt subditis ignibus.

Effervescere, per translationem, pro Ebullire & impetu quodam atque æstu maximo fervere. Cic. pro Planc. 15. Si campus atque illæ undæ comitiorum ut mare profundum & immensum, sic effervescunt quodam quasi æstu.

Effervescere atque erumpere aliquo. Cic. de Provinc. Conf. 6. Totumque Pontum armatum effervescētem in Asiam atque erumpentem, ægre repulsum & cervicibus interclusum suis sustinerent.

Effervescere in dicendo, stomacho & iracundia. Cic. de Clar. Orat. 249. Celeriter sane verba volvens, nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quam non hebes, sed effervescens in dicendo, stomacho sæpe iracundiaque vehementius. adde eund. pro Coelio, 77.

Gratulatio effervescit. Cic. 9. Fam. 2. Latendum tantisper ibidem, dum

dum effervescat hæc gratulatio. i. e. Refrigescat. Bodrus. ut Exsiccare pro Saviendi finem facere. Alii Detervescat. V. Grav. ad loc.

Inconjugue mens facile effervesceit in ira. Lucret. lib. 3. 296.

EFFERVESCENS, Partic. [*εφρυσσων*] Sil. lib. 3. 312.

Quique atro rapidas effervescente veneno
Dipladas inmensis horrent Garamantes arenis.

EFFERVESCENCIA verba. Cic. 2. de Orat. 88.

EFFERVESCENCIA, re. f. apud Cels.

EFFERUS, Adj. [*εφερος*, *αφερος*] Valde ferus & crudelis. ut
Corda efferat. Valer. 1. Argon. 798.

Facinus efferum. Sen. Theb. 264.

Ira efferat. Valer. 5. Argon. 516.

Juventus efferat flevit. Virg. 8. Æn. 6.

Laniatu efferro dispersa membra. Sen. Hippol. 12.

Motu efferro recutere huc & huc. Sen. Medea. 6.

Pecus efferum. Sen. Hippol. 2.

Virtus efferat. Valer. 2. Argon. 648.

Vis animi efferat. Virg. 10. Æn. 898.

EFFERO, [*αφερω*] are. Crudelem instar feræ facere. Plin. lib. 10. cap. 63. Fœminæ suæ in tantum efferantur, ut hominem lacerent. Liv. 2. 23. Adhuc promissa barba & capilli efferaverant speciem oris. Sen. Theb. 1.

Efferare animos assuetudine mali. Liv. 25. 26.

Immanitate efferatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 62. Equidem arbitror multas esse gentes sic immanitate efferatas, ut apud eas nulla suspicio deorum sit.

Efferatis militia animis. Liv. 1.

Efferatus odio, iraque. Liv. 5. 27.

Efferata & immania. Cic. 4. Tusc. 32.

Efferari dicitur terra belluis. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Quid jam de hominum genere dicam, qui quasi cultores terræ constituti non patiuntur eam nec immanitate belluarum efferari, nec stirpem asperitate vastari?

Voces efferatæ. Sen. Herc. fur. 397.

EFFERATUS, [*αφερατος*] Partic. V. **EFFERO**.

Compar. Liv. 34. 24. Linguam tantum Græcorum habent, sicut speciem hominum, moribus, ritibusque efferatioribus, quam ulli barbari, imo quam rapacissimæ belluæ utuntur.

Superl. Sen. Epist. 121. Affectus efferatissimos inhibere.

EFFERATE, Adv. Lactant. 5. 20.

EFFERATIO, ōnis. f. Tertull. de Pœnit. cap. 12.

EFFERESCO, ēre. Ammian. 18. 17. Efferefcere immanius.

EFFERITAS, atis. f. Lactant. 9. 2. Efferitas a Romano sanguine aliena.

EFFICAX. V. **EFFICIO**.

EFFICIO, ōci, ectum, [*αποτελεσμα*, *αποτελεσμα*] ēre. Perfectionem denotat. & opponitur *τὸ* Institui. Cic. 16. Att. 13. V. infra. Ter. And. 5. 1. 6. Dum efficias id quod cupis. Sic in Eun. 5. 9. 28. Si hoc efficiō, postulo, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 53. Ut innumerabiles natura mundos effectura sit, efficiat, effecerit.

Efficere, vulgo Perducere ad effectum. Cic. 2. de Orat. 121. Qui hoc primus in nostros mores induxit, qui maxime auxit, qui solus effecit. Idem 13. Att. 1. De pecunia vero video a te omnem diligentiam adhiberi, vel potius jam adhibitam: quod si efficias a te hortos habebō.

Ut enim non efficias quod vis: tamen mors ut malum non sit, efficias. Cic. in Tusc. V. infra Efficitur.

Conflari & effici. Cic. 1. Off. 14. Quibus ex rebus conflatur & efficitur id quod quærimus honestum.

Quantum efficere & consequi possumus. Cic. 1. Q. frat. 1. Caveamus quantum efficere & consequi possumus, ut nequod in nobis insigne vitium fuisse dicatur.

Dignum aliquid hominum auribus efficere atque edere. V. **EDDO**.

Effingere atque efficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hinc quodcunque in solum venit. (ut dicitur) effingis atque efficias.

Elaborari & effici. Cic. 9. Fam. 16. Quicquid elaborari & effici potuerit ad istorum benevolentiam conciliandam & colligendam, summo studio me consecuturum esse.

Omnino efficias quod cupis. Catul. 95. 6.

Instituere & efficere aliquid. i. e. Incipere & perficere. Cic. 16. Att. 13. Quæ quidem nec institui nec effici potest sine tua ope.

Majus opus institutum quam effici potuerit. Cic. in Orat. 228.

Efficere admirationes in aliquibus. V. **ADMIROR**.

Aurum alicui. Plaut. Bacch. 2. 2. 55.

Inde ego hodie aliquam machinabor machinam,
Unde ego hodie aurum efficiam amanti herili filio.

Clades. Lucret. lib. 5. 49.

Quidve superbia, spurcicia, ac petulantia, quantas
Efficiunt clades?

Clamores. Cic. 3. Q. frat. Clamores efficiam, si eum mecum habuero otiosum.

Columnam novam ab integro. Cic. 3. Verr.

Epistolam efficere ad aliquem. Cic. 13. Att. 27. Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem.

Facinora magna. Plaut. Pseud. 2. 1. 16. Facinora illa mirabilia effecit. Cic. 2. Philipp. 109.

Familiaritatem. Cic. 5. de Fin. Usus progrediens familiaritatem efficit.

Iussa alicujus efficere. Ovid. 14. Epist. 54.

Legiones decem efficere. Liv. 2.

Mandata alicujus. Cic. 1. Att. 11. Tu mandata effice quæ recepisti.

Morbos varios dicitur aqua efficere. Hirt. Bell. Alex. 5.

Munus colere & efficere. Cic. 1. de Legib. 16. Cujus muneris colendi efficiendique causa, nati & in lucem editi sumus.

Nuptias alicui efficere. Ter. And. 3. 4. 16.

Officium suum. Plaut. Truc. 4. 2. 1.

Opus. Cæf. 4. Bell. Gall. 18. Omni operè effecto. Opus suum efficere. Cic. in Topic. 62.

Paupertatem ferendo efficere levem. Ovid. 8. Met. 633.

Pollicita. Ter. Phorm. 4. 1. 24. Neque desisteris unquam ego experiri, donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.

Processum. Cic. de Clar. Orat. 271.

Propositum. Cic. in Parad. 1. Neque dilatat argumentum, sed minuti interrogatiunculis & quasi punctis quod proposuit efficit.

Rationem. Cic. 1. de Fin. 22. Non quomodo efficiatur concludaturque ratio tradit.

Sapientes efficere. Cic. in Topic. (ubi testimonia sunt plurima hujus verbi) sapientia efficit sapientes sola per se: Beatos efficiat necne sola per se quaestio est.

Satis efficere in usuram menstruari. Cic. 6. Att. 1. Idem ibid. Ea in foenus Pompeii quod satis sit efficiunt.

Senatum frequentem efficere. Cic. 8. Fam. 5. Neque adhuc frequentem Senatum efficere potuit.

Similitudinem panis. Cæf. 3. Bell. Civil. 48. Id ad similitudinem panis efficiebant: ejus erat magna copia. h. e. Efficiebant instar panis eo utebantur vice panis.

Sonum venti effecerunt in arundine. Ovid. 1. Met. 708.

Summam, numerum, longitudinem, & similia. Plin. lib. 4. cap. 1. Quæ summa efficit XIII. XXXVI. M. Idem lib. 13. cap. 4. Quater cubitorum longitudinem efficiunt. Cic. 11. Fam. 10.

Successionem. Cic. 1. de Fin. 37. Doloris amptio successionem efficit voluptatis.

Viam ac ordinem efficere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Ars est potest viam, ac ordinem efficiens.

Vicem, pro Æque prodesse & loco alicujus esse. Plin. lib. 23. cap. Nuclei palmarum cremati in fictili novo, cinere loto, spodii vicem efficiunt.

Votum efficere alicui. i. e. Facere quod optarat. Lucan. lib. 7. 99.

Efficere ut. Cic. 2. de Fin. Quum efficere non possit, ut cuiquam, & Plaut. Pseud. 1. 1. 110.

Eniti & efficere, ut. Cic. de Amicit. 59. Non est igitur amici talis esse in eum, qualis ille in se est: sed potius eniti & efficere, ut adjacentem animum excitet, &c.

Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut, &c. Cic. Att. 18.

Aliquando pro ut, &c. infinitiv. Vitruv. 2. 6. Vehementer efficit coire. V. Borrich. Vind. p. 73.

Efficitur, imperf. Cic. 4. Acad. Rationes omnes descripserit eas, & bus efficitur multis partibus solem majorem esse quam terram, i. e. Argumentis probatur. Est enim quali argumento concludenti verbum. Idem 1. Tusc. 23. Efficiet ratio, ut quæcunque vera sit rum sententiarum quas exposuit, mors, &c.

Effectum est ut. Cic. 1. Off. 25. Quibus rebus effectum est, ut infu pecuniæ cupiditas esset.

Effexis, pro effeceris: Antiquum. Plaut. Casin. 3. 5. 63. Effexis hoc, ego soleas tibi dabo, & anulum in digito aureo & Pœn. 1. 3. 19.

EFFICIENTIS, Partic. Cic. in Topic. 59. Causa autem efficiens ut, &c.

Causa & ratio efficiens magnos viros. Cic. 1. Off. 69.

Res efficientes voluptatum. Cic. 2. de Fin. 21. Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu, docerentque quæ essent fines cupiditatum, non hæreremus.

Res efficientes, i. e. Causæ. Cic. in Topic. 58. Proximus est locorum efficientium, quæ causæ appellantur: deinde rerum effectuum ab efficientibus causis. Idem 1. Acad. 24. Philosophi naturam debant in res duas, ut altera esset efficiens, altera autem quasi huius præbens, eaque efficeretur aliquid.

Virtus efficiens est voluptatis. Cic. 3. Off. 116.

Virtus efficiens utilitatis. Cic. 3. Off. 12.

EFFICIENTIA, æ. [*εφερις*] ut, Efficientia solis. Cic. 2. de Nat. Deor. 95. Asperiscentque solem, ejusque cum magnitudinem, & christudinemque, tum etiam efficientiam cognovissent, quod is dies efficeret toto cælo luce diffusa.

Naturalis efficientia. Cic. de Fato, 19. Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohibentes in se efficientes naturalem.

EFFICIENTER, Adv. [*εφερις*] Cic. de Fato, 34. Non causa intelligi debet, ut quod cuique antecedit, idem causa: sed quod cuique efficienter antecedit.

EFFECTUS, Partic. [*αποτελεσμα*] ut
Iter effectum jam est. Ovid. 6. Met. 519.

Res maxima effecta. Virg. 11. Æn. 14.

Effectos syllogismos vocat Plin. lib. 2. Epist. 3. Bene formatos, & syllogismi circumscripti & effecti: quod stylo quoque assequi magni est. V. **SYLLOGISMUS**.

Urbs effecta ex latere & cæmento. Cic. 2. de Divin. 98.

Dare effecta. Claud. 4. Conf. Hon. 353.

Hæc effecta dabo. i. e. Efficiam. Ter. Eun. 2. 1. 7. Effectum id quid reddere. Ter. And. 4. 2. 20. tradere. Plaut. Curc. 3. 15.

Effectum etiam dicitur, Quod exquisitissimo artificio elaboratum est. Apul. Florid. 2. p. 350. Inde ante aram Bathili itacua a Polycratæ ranno dicata qua nihil videor effectius cognovisse.

EFFECTE, Adv. Perfecte. Ammian. Marcell. 16. 6. Cum hæc effepleneque colligeret.

EFFECTUS, ōs. [*εφεσμα*] Plin. in Paneg. Perge modo Cæsar: vim effectumque censuræ tuum propositum, tui actus obtinebunt. Cic. 2. de Divin. 47. Radicum quarum causam ignoramus vim & effectum videmus.

Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. Cic. 2. Tusc. 3.

Non caret effectu quod volvere duo. Ovid. 2. Amor. 3. 16.

Adducere aliquid ad effectum. V. **ADDUCO**.

Ad effectum vires dare alicui, i. e. Juvare ut perficiat quod ante conceperat. Propert. lib. 3. 9. 27. Nam ut peccatum est patri prodere, parentes violare quæ sunt in effectu: sic timere sic in libidine esse, peccatum est etiam sine effectu.

Effectu, ablac. in libris Jctorum significat Facto ipso, Re ipsa, Vi ipsa, l. Is qui. D. de leg. præst. Quia effectu, inquit, fratris aufert partem dimidiam. & in l. 5. §. 1. D. Quod cum esse. Effectu enim quodammodo hæres est.

EFFECTUM, i. n. Absol. Quintil. lib. 7. cap. 4. De finitione, Ex antecedentibus, consequentibus, adjunctis, repugnantibus, causis, effectis, similibus. Ibid. Cicero initia, causas, effecta, &c.

EFFECTIVUS, ut, Causa effectiva apud Plin.

EFFECTIVE, Adv. Quintil. 2. 18.

EFFECTOR, òris. m. [παιστής] Cic. 2. de Divin. 55. Magna stultitia est earum rerum deos facere effectores.

Conditor & effector alicujus rei. Cic. 1. Tusc. 70. adde de Univerf. 14. & 35.

Effector, ac magister dicendi præstantissimus stilus. Cic. 1. de Orat. 150.

EFFECTRIX, icis. f. [παιστρία] Cic. 1. de Fin. 67. Amicitia non modo faultrices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis quam sibi.

EFFECTIO, ònis. f. Cic. 3. de Fin. 24. Effectio artis. Idem 2. de Fin. 45. Sic recta effectio, κατὰ φύσιν enim ita appello.

EFFICAX, acis. Adj. [ἀντιπύξ, δραστική, ενεργός] dicitur Quod ad aliquid agendum vim habet, & maxime conducit. Plin. lib. 24. cap. 15. Efficacibus exemplis non maria plus temerata conferre mercatori, quam sedulum ruris larem.

Efficax ad. Plin. in Paneg. cap. 84. Utrum sit efficacius ad recte vivendum bene institui, aut feliciter nasci.

Efficaces ad muliebre ingenium preces. Liv. 1. 9. extr. Accedebant blanditiæ virorum factum purgantium cupiditate atque amore: quæ maxime ad muliebre ingenium efficaces preces sunt.

Efficax adversus serpentes. Plin. lib. 24. cap. 15. Adversus serpentes, ac privatim aspidēs, ex aceto pota efficax.

Efficax contra. Plin. lib. 13. cap. 21. Contra sagittarum ictus efficacissimum tradunt.

Cum infin. Amara curarum eluere efficax. Hor. 4. Carm. 12. 20.

Efficacissima auxilia. Plin. lib. 20. cap. 10. Radix quoque miscetur radici marathri inter efficacissima auxilia. Liv. 1. 19. Res ad imperitam multitudinem efficacissima. Plin. Paneg. cap. 70. Efficacissimum genus est rogandi gratias agere.

Parum efficax homo. Cic. 8. Fam. 10. Nosti Marcellum quam tardus & parum efficax sit: itemque Servius quam cunctator.

Efficax vir, pro Robusto & valido. Hor. Epod. 3. 17.

Nec munus humeris efficacis Hercules

Inarfit æstuosus. Efficacem vocat Herculem quia facile efficere & implere potuit quicquid voluit.

EFFICACIA, æ. [ἐνέργεια] Plin. lib. 11. cap. 5. Quos efficaciaz, industriaeque tantæ paremus nervos? Vet. Inscript. Gruter. CDLXV. 5. DECVRIONES ET PLEBS COLONIAE ASCVLANORVM PROPTER HVMANITATEM, ABSTINENTIAM, EFFICACIAM.

EFFICACITAS, [ἐνέργεια] Idem. Cic. 4. Tusc. 31. Itemque viribus corporis & nervis, & efficacitati similes, similibusque verbis animi vires nominantur.

Ars & efficacitas. Cic. de Petit. Conf. 8. Qui tantum habet audaciæ, tantum nequitia, tantum denique in libidine artis & efficacitatis, ut, &c.

EFFICACITER, Adv. [ἐνεργῶς] Plin. lib. 28. cap. 11. Capitis ulcera manantia, urina tauri efficaciter sanat. Idem lib. 20. cap. 20. Sic lib. 18. cap. 6. Id efficacissime contingit. adde 26. 12.

EFFIGIES, ei. f. [εἰκονή, εἰκόν, εἰκονισμός] Figura ad vivam alterius similitudinem, vel ad veritatis imaginem efficta, tam in picturis, quam in sculpturis: inquit Valla lib. 5. 43. Plin. lib. 10. cap. 44. Unde origo fabulæ, Diomedis focios in earum effigies mutatos.

Effigies & simulacrum alicujus. Cic. 4. Verr. 159.

Antiquitatis effigies in XII tabulis. Cic. 1. de Orat. 193.

Eloquentiæ. Cic. in Orat. Perfectæ eloquentiæ speciem animo videmus, effigiem auribus quærimus.

Hominis effigies & imago. Cic. 1. de Nat. Deor. 104.

Humanitatis. ut, Effigies humanitatis & probitatis patris filius. Cic. 2. de Fin. 58.

Ingenii. Liv. 1. Tulisse donum Apollini dicitur, per ambages effigiem ingenii sui.

Lupi. Plin. lib. 8. cap. 19.

Numinum. Tacit. 1. Ann. 10. Quum se templis & effigie numinum per Flamines, & sacerdotes coli vellet.

Cerea effigies. Hor. 1. Serm. 8. 30.

Diffimiles effigies formarum. Lucret. lib. 4. 104.

Honora effigie cælestis clypeus. Sil. lib. 8.

Indiscretæ effigies. V. INDISCRETUS.

Mirabiles fama effigies. V. MIROR.

Muta effigies. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quæ enim est actoris infantia, qui mutam illam effigiem magis, quam orationem pro se putet locuturam?

Sacræ effigies divum. Virg. 3. Æn. 148.

Torva effigies. Stat. 4. Sylv. 6. 50.

Vasta effigies. Valer. 5. Argon. 232.

Veneranda effigies. Valer. 5. Argon. 208.

Cælare effigies. Sil. lib. 17. 402.

Complexi effigiem alicujus in auro. Ovid. 1. Trist. 6. 7.

Conformata caminis Effigies. Stat. 1. Sylv. 1. 4.

Eminens effigies virtutis. Cic. 3. Tusc. 3. Confectaturque nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.

Habere effigiem thuris. Plin. lib. 25. cap. 7. Humor lactis videtur effluere: siccatus quum coit, thuris effigiem habet.

Ostendere effigiem diei in se. Plin. lib. 2. cap. 25.

Relinquere consiliorum ac virtutum nostrarum effigiem nonne multo malle debemus summis ingeniis expressam & politam? Cic. pro Arch. 30.

Ad effigiem dicimus, pro Instar. Aufon. Parental. 6.

Ad effigiem Macedonicæ chlamydis. Plin. lib. 5. cap. 10.

Ad effigiem justii imperii. Cic. 1. Q. frat. 1. Cyrus ille a Xenophonte non ad historiæ fidem scriptus, sed ad effigiem justii imperii.

In effigiem pelagi exundabat lacus. i. e. In modum pelagi. Sil. lib. 5. pr.

Effigie columnæ. Plin. lib. 2. cap. 11. Namque quum sint tres umbrarum figuræ, constetque si par lumini sit materia, quæ jactat umbram, columnæ effigie jaci, nec, &c.

Effigies etiam pro Umbra, manes. V. Drakenb. ad Sil. lib. 13. 779.

EFFIGIA, æ. [εἰκονή] Idem. Plaut. Rud. 2. 4. 3. Pro dii immortales, Veneris effigia hæc quidem est. Afranius Vopisc. Cujus te fuscitat imago? cujus effigia cognatus patre? & apud Lucret. aliquoties.

EFFIGIO, ære. usurpant Sidonius & Prudentius.

Effigiare apud Pontanum in Ægidio Dialogo p. 310. & alibi. H. St.

EFFIGIATUS, Apul. Apol. Imagines variis artibus effigiatæ. Idem pr. Florid. & Ammian. 26. 7. Nummi effigiati in vultum principis.

EFFIGIATIO, ònis. f. Adumbratio. Apul. &

EFFIGIATUS, ùs. m. Ejusdem est. Florid. 2. Magna vis æris vario effigiato.

EFFIGIATOR, òris. m. Augustin.

EFFINGO, inxi, ictum, [ἀπεικίζω, ἀφαικίζω, ἀμυγίζω] Ære. Ad alterius formam fingere, & quodam modo fingendo representare, ut ait Valla lib. 5. Cic. 1. Tusc. 61. Quæ porro tam imensa magnitudo, quæ illa tam multa possit effingere?

Effingere & efficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hinc quodcumque in solum venit (ut dicitur) effingis atque efficis.

Effingere ex. Plin. lib. 4. Epist. 93. Cic. 4. Acad. 18. Visum igitur impressum effectumque ex eo unde esset. An Expressum? V. mox Formam. H. St.

Animo effingere aliquid. Cic. 2. de Orat. 354. Itaque iis qui hanc partem ingenii exercent, locos esse capiendos, & ea quæ memoria tenere vellent, effingenda animo, atque his locis collocanda.

Casus aliquos effingere in auro. Virg. 6. Æn. 32.

Diffimilia. ut, Sui dissimilia effingere natura non potest. Cic. 3. de Nat. Deor. 22.

Figuras varias effingere. Lucan. lib. 5. 713.

Formam corporis exprimere & effingere verbis. Auth. ad Heren. lib. 4. 64.

Lineamenta. Cic. 1. de Divin. 23. Aspersa temere pigmenta in tabula oris lineamenta effingere possunt.

Mores. Cic. 1. de Legib. 26. Tum speciem ita formavit oris, ut in ea penitus reconditis mores effingeret. Mores oratoris effingit oratio. Cic. 2. de Orat. 184. Formas & mores ab aliquibus effingere. Cic. 2. de Divin. Quis enim non videt & formas & mores, & plerosque status ac motus effingere a parentibus liberos?

Senem effingit signum illud. Plin. Epist. 50. Hoc tamen signum (ego quoque intelligo, est enim nudum: nec aut vitia siqua sunt, celat: aut laudes parum ostentat) effingit senem stantem: ossa, &c.

Verba effingere imitando conabitur. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Vim alicujus effingere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nam mihi videtur M. Tullius, quum se totum ad imitationem Græcorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platonis, jucunditatem Isocratis.

EFFICTUS, Partic. [ἀπεικισθῆς] Cic. pro Rosc. Amer. 47. Etenim hæc conficta arbitror a poetis esse, ut effictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. adde 4. Acad. 18.

EFFICTIO, [ἀφαικτισμός] Auth. ad Heren. lib. 4. 64. Effictio est, quum exprimitur & effingitur verbis, corporis cujuspiam forma, quoad fatis sit ad intelligendum.

EFFILATUM, vel ENFILATUM, dicimus Quod extra vestimentum filo contextum est, quod Erectum quoque a quibusdam dicitur.

EFFIO, Æri. [ἐνίομαι] Plaut. Pers. 5. 1. 9. Ut fiant quorum opera hæc mihi facilia facta sunt, quæ volui effieri.

EFFLAGITO, [ἐξαιτέω] Ære. est Vehementer, & plus quam postulare, inquit Valla lib. 5. Virg. 12. Æn. 758.

Ille simul fugiens, Rutilos simul increpat omnes, Nomine quemque vocans: notumque efflagitat ensẽ.

Ab aliquo aliquid efflagitare. Cic. 3. Verr. 63. Accidit quum iste a Cn. Dolabella efflagitasset ut se ad regem Nicomedem, regemque Sada lam mitteret.

Auxilium ab alienis efflagitare. Cic. Anteq. iret in exil. 10. Auxilium ab alienis efflagitabitis, quum cives vestros deferatis?

Efflagitare convicio. Cic. 2. Q. frat. 10. Epistolam hanc convicio efflagitarunt codicilli tui.

Non requirere & contra Efflagitare misericordiam alicujus. Cic. pro Milon. 93. Eorumque nos magis miseret, qui nostram misericordiam non requirunt, quam qui illam efflagitant.

EFFLAGITATUS, Partic. [ἐξαιτηθεὶς] Cic. 1. Verr. 8. Judiciorum desiderio Tribunitia potestas efflagitata est.

EFFLAGITATUS, ùs. [ἐξαιτητός] pro Vehementi postulatione. Cic. 7. Verr. 74. In judicio, coactu atque efflagitatu meo producere ad ignotos, &c.

EFFLAGITATIO, ònis. f. [ἐξαιτησις] Cic. ad Brut. 16. Quia neminem magis decet Remp. amare, libertatisque defensorem esse, vel ingenio, vel rebus gestis, vel studio atque efflagitatione omnium. Efflagitatio ad coeundam societatem. Cic. 5. Fam. 19.

Insulsa efflagitatio. Cic. 10. Fam. 24.

EFFLEO, [ἐκκλίσσω] Ære. ut Efflere oculos, pro Flendo consumere. Quintil. Decl. 6. Audita mea calamitate rari uxor exempli, & prorsus talis filii mater, efflevit oculos. Nam cæca fuerat facta præ nimio fletu.

EFFLIGO, [τελευτεύω] Ære. Idem significat quod Affligere. Plaut. Asin. 4. 2. 9. Quam tu propediem (nisi quidem illa ante occupasset

cupasset te) efflges scio. Idem Cistell. 2. 1. 50. V. Græv. ad Cic. 9. Att. 19.

EFFLICTUS, Percussus, ut restituit Salmast. ad Capitolin. in Vero cap. 4.

EFFLICTE, Adv. Symmachus. Efflicte diligere. Apul. Met. 5. Efflicte cupere. At Pricæus ad loc. mavult.

EFFLICITIM, [*πυλαιπύρεος*] Adv. pro Valde & Vehementer, inquit Nonius. Plaut. Amph. 1. 3. 19. Sic efflictim amare perinde ut hic te efflictim deperit. Idem Casin. prol. 49. adde Nonium 2. 280.

EFFLICITO, are. Idem atque Afflicto. Plaut. Stich. 4. 2. 26. Non tu scis quam efflictentur homines noctu heic in via.

EFFLO, [*ἐκφύω*] are. Extra spirare, emittere. Plin. lib. 34. cap. 13. Levissime hæc efflatur, & ocyus, evolatque e fornacibus. Varro 1. de R. R. Præterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est, quod & bestiolæ siquæ prope nascuntur, aut inferuntur, aut efflantur, aut aritudine cito pereunt.

Animam efflare, Mori. Cic. pro Milon. 49. Quem pridie hora tertia animam efflantem reliquisset. & Nep. 4. 5. 4. & huic sensui accommodare per jocum, Plaut. Truc. 4. 4. 23. Efflavit spes animam. conf. Cic. 1. Tusc. 19. & dicitur Efflare aliquando absolute. V. EFFFLANS, modo.

Colorem, i. e. Deperdere colorem. Lucret. lib. 2. 831.

Halitum extremum. Cic. 2. Tusc. 22. ex Poeta, Frendens efflavit graviter extremum halitum.

Nimbos in sublime. Plin. lib. 9. cap. 6. fin. Ora balenæ habent in fronsibus: ideoque summa aqua nantes, in sublime nimbos efflant.

Vitam efflavit anhelo pectore. Sil. lib. 17.

EFFFLANS, Partic. [*ἐκφυσών*] Cic. 1. de Divin. 106. Abjicit efflantem & laceratum affligit in unda. Ex quodam poeta.

EFFFLATUS, a; um. Partic. Suet. Aug. cap. 100. Ante efflatam animam.

EFFFLATUS, us. m. Sen. Nat. Quæst. 9. 5. 14. Subterraneæ nubes apertum ad hos efflatus iter occupant. Alii Afflatus.

EFFFLORESCO, [*ἐκφύω*] are. & **EFFFLOREO**, are. Flores producere: & per translationem pro Crescere videtur accipi, & Abundare, aut Produci. Cic. de Amicit. 101. de utilitate. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis. Idem 5. Tusc. Hinc illa cognitio virtutis existit, efflorescunt genera partesque virtutum. Idem pro Cael. 76. Efflorescere ingenii laudibus.

Efflorescere & redundare. Cic. 1. de Orat. 120. Etenim ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. ut & in Partitionum peroratione, Expositæ sunt tibi omnes oratoriæ partitiones, quæ quidem e media illa nostra Academia effloruerunt: i. e. Exierunt & emanarunt.

Post Anapæstus procerior quidam numerus effloruit. Cic. 3. de Orat. 185.

Plenumque miraculi & hoc, pariter utrasque artes effloruisse medicinam dico magicenque. Plin. lib. 30. cap. 1.

Cum autem usus progrediens, familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum ut etiam si nulla sit utilitas ex amicitia tamen ipsi amici propter seipsum amentur. Cic. 1. de Fin. 69. Nec nostris efflorent talia campis. Tertull. de Judic. Dom. cap. 8. ni sit Cyprianus.

EFFLUO, [*ἐκρέω*] are. Extra fluere, effundi. Cato cap. 111. Si habebit aquam, vinum effluet, aqua manebit. De vasis hederaceis loquitur.

Effluxit de. Varro 1. de R. R. cap. 61. Ejus conditio, cum expressa olea, quod statim effluerit de ea, decoquuntur duæ partes. quod & sic legitur: Ejus conditio, quum expressa effluxit, quod statim de ea decoquuntur duæ partes, & refrigeratum conditur in vasa.

Ex animo effluere. Cic. 2. de Orat. 300. Ut intelligere possimus, nihil ex illius animo, quod semel efflet infusum, unquam effluere potuisse.

Ex disciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permanere. Cic. pro Domo sua, 121.

Abundare & effluere: quibus opponitur Deesse. Cic. 1. de Divin. 60. Quorum utrumque perstringere aciem mentis solet, sive deest naturæ quippiam, sive abundat atque effluit.

Desiderio alicujus effluere. Ovid. de Rem. Amor. 646. Parce queri: melius sic te ulciscere tacendo, Dum desiderii effluit illa tuis.

Ætas effluit. Cic. de Senect. 5. Præterita enim ætas quamvis longa quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem.

Ætas. Cic. 12. Att.

Dicta animo. Catul. ad Ortal. 60. 4.

Genitura valetudinis morbo, i. e. Extra fluit, sive sua sponte & nobis nolentibus fluit. Plin. lib. 20. cap. 8.

Humor lactis. Plin. lib. 25. cap. 7.

Imber lactis. Cic. 1. de Divin. 98.

Mens effluit. Cic. de Clar. Orat. 219. Huic minime mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem.

Vires lassitudine. Liv. 7. 33.

Vita cum sanguine. Cic. 2. Tusc. 49. Num tu ingemuisse Epaminondam putas, quum una cum sanguine vitam effluere sentiret?

Voluptates præteritæ. Cic. 1. de Fin. 41.

Effluet, per translationem, pro Vulgabitur, & palam omnibus fiet: de eo qui nihil tacere posset. Ter. Eun. 1. 2. 41.

Utrumque hoc falsum est, effluet. Dixerat enim paulo ante: Sin falsum audierim ac fictum, continuo palamst: Plenus rimarum fum, hac atque illac perfluo.

Præterit, & effluxit. Cic. de Senect. 69. Sed mihi ne diuturnum quidem quicquam videtur, in quo est aliquid extremum. quum enim id advenit, tum illud quod præterit, effluit. Effectus Urfin. probe.

Effluere aliquid alicui dicitur, quod ipse oblitus est & memoria excidit. Cic. 6. Verr. 57. Nullo modo possum omnia illius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. Genera ipsa cupio

breviter attingere: ut hoc modo me communuit Pisonis annulus, quod totum effluerat.

EFFLUENS, entis. [*ἐκρέων*] Partic. Cic. de Univerf. 41. Itemque in eo influente atque effluente animo divino, ambitus illigabant.

EFFLUENTER, Adv. Apul. Met. 2. p. 313. pro quo Affluenter alii.

EFFLUENTIA, æ. [*ἐκροή*] Plin. lib. 26. cap. 10. Illita quoque radix genitalibus, inhibet non solum Venerem, sed effluentiam genituræ. Alii Affluentiam.

EFFLUUS, a, um. dixit Avienus, non semel. — si flammis emicet ignis Effluus. & alibi, — in pontum cadit effluus amnis.

EFFLUVIUM, ii. [*ἐκρυσίς*] Plin. lib. 7. cap. 51. Profundi humoris e corpore effluviū.

Effluviū lacus, quo exundat, & se exonerat. Tacit. 12. Ann. 57. Quum & convivium effluviū lacus appositum magna formidine cunctos affecit: quia vis aquarum erumpens proxima trahebat, &c.

EFFLUXIO, ōnis. f. Jct. D. 43. t. 10. pr. Effluxiones non noceant domibus.

EFFŒCO, [*ἀπαύχω*] are. Idem quod Suffocare. Sen. de Brevit. Vitæ, cap. 2. Aspice illos ad quorum felicitatem concurrunt, bonis suis effocantur.

EFFŒDIO, ōdi, ossum, [*ἐξορύττω, κατασκάπτω*] are. Extra fodere, sive Fossam facere, vel Aliquid terra exerere. Martial. lib. 13. 60. Gaudet in effossis habitare cuniculus antris. Plin. lib. 9. cap. 51. Mus marinus in terra scrobe effossa, parit ova, & rursus obruit terra.

Effodere e terra, pro Extrahere. Cic. 2. Off. 13. Argentum effodetur penitus abditum. Ovid. 1. Met. 140. Effodiuntur opes irritamenta malorum.

Effodere ex terra. Plaut. Pseud.

Effodere alicui oculos, pro Confodere, & excavare. Plaut. Trin. 2. 4. 62. Ter. Eun. 4. 6. 2. Oculi ilico effodientur. Cæf. 7. Bell. Gall. 4. & Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Thesaurum effodere. Pompon. in l. Thesaurus. D. ad exhibend.

Effodit illius memoria pectus meum. Cic. pro Marcell. 10. i. e. Gravissimum dolorem mihi infligit, quasi pectore penetrato, aperto, & vulnerato.

Effodiri, quartæ conjugationis legitur apud Plaut. Mil. 2. 3. 44.

EXFODIO, pro Effodio. Plaut. Aul. 4. 8. 9. V. Taubm.

EFFOSSUS, Partic. [*ἐξορυχθείς*] ut, Oculi effossi. Sen. OEdip. 12. Catul. in Siconium, 103. & Aurum effossium, Sil. lib. 1. Effossis latebris. Virg. 4. Georg. 42. Alterum imperii lumen, Vell. 2. 52. 2. V. in ipso v.

EFFOSSIO, ōnis. f. ut, Laboriosæ effossiones. Cod. 11. t. 6. l. 3.

EFFOSSOR, in Digestis.

EFFODARE, pro Effodere placet nonnullis in Plaut. Capt. 3. 5. 66. uti Festus, Fodare pro Fodere.

EFFŒDICO, are. apud Hieron.

EFFODICATIO, ōnis. f. apud Augustin.

EFFŒCUNDŌ, are. Idem quod Fœcundare. Vopisc. in Prob. cap. 21. Cum Sirmium venisset ac solum patrium effœcundari cuperet & dilatar.

EFFŒMĪNO, [*ἐκμηλύνω*] are. In molliem muliebrem atque lasciviam convertere: cujus passivum est Effœminor. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Effœminarunt autem eum, Junonique tribuerunt, quod nihil eo mollius. h. e. Aërem fecerunt velut fœminam, Junonem appellantes. Idem 1. Tusc. 95. Cogitationibus molestissimis effœminamur. Cæf. 4. Bell. Gall. 2. Remollescere homines atque effœminari ea re arbitrantur.

Fortitudinis quædam præcepta sunt, ac pene leges, quæ effœminari virum vetant in dolore. Cic. 2. de Fin. 94.

EFFŒMINATUS, Partic. [*ἐκτεθηλαμένος*] ut, Homo effœminatus. Cic. pro Milon. 90. Impurus, impudicus, effœminatus. Cic. 3. Philipp. 12. Cum autem omnis servitus misera, tum vero intollerabile est servire impuro, impudico, effœminato, nunquam ne in metu quidem sobrio.

Effœminatum & molle. Cic. 1. Off. 129. Quibus in rebus maxime sunt fugienda, nequid effœminatum aut molle, & nequid durum aut rusticum sit. Idem 4. Tusc. 64. Nam videndum est in utrisque nequid humile, summissum, molle, effœminatum, fractum, abjectumque faciamus.

Effœminatæ artes. Plin. in Paneg. Idem ergo populus ille scenici aliquando imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoque adversatur, & damnat effœminatas artes.

Effœminata opinio ac levis. Cic. 2. Tusc.

Effœminatæ vocēs. Plin. in Paneg. Et quis jam locus miseræ adulationis manebat, quum laudes imperatorum ludis etiam & comestationibus celebrarentur, saltarenturque, atque in omne ludibrium effœminatis vocibus, modis, gestibus frangerentur? sed, &c.

Vox effœminata nefariis stupris. Cic. pro Planc. 86. Furiæ illa vox nefariis stupris, religiosis altaribus effœminata, secum & illos Confules facere acerbissime personabat.

Compar. Val. Max. 9. 1. 7. Effœminatior fuit multitudo Cypriorum. Superl. Cic. 16. Fam. 27. Effœminatissimus animus. & Sen. Epist. 70. Effœminatissima vox.

EFFŒMINATE, Adv. [*θηλυδελος*] Cic. 1. Off. 14. Cavetque nequid indecore, effœminateve faciat.

Molliter & effœminate. Sen. ad Polyb. cap. 36.

EFFŒMINATIO, ōnis. f. Firmic. lib. 7. cap. 16. Omnium libidinum impuritates, cum extrema corporis effœminatione decernunt. Tertull. de Spect. cap. 25. & Apol. cap. 15.

EFFŒTUS, a, um. [*ἀποκύμων, ἐξάντηλητος*] Quod fœtum emisit. Columel. lib. 7. cap. 12. Primus effœtæ partus amovendus est, quoniam tiruncula nec recte nutrit.

Effœtus, i. e. Emisus. Columel. lib. 8. cap. 5. de gallinis, Postero die quum grex fuerit effœtus hoc modo deponitur. i. e. Quum totus pullorum grex fuerit exclusus. Effectus Urfin. probe.

Effœta gallina, Quæ amplius non parit, quasi Frequenti partu delafata. Plin. lib. 10. cap. 53. Columel. lib. 7. cap. 3. Effœtus senectutis grex. Sic lib. 6. cap. 24.

Ætas effœta. Lucret. lib. 2. 1150. [Immo Fracta.

Ager & effectum solum. Virg. 1. Georg. 81.

Effœtos cinerem immundum iactare per agros. Ubi Servius. Effœtos, Continua fertilitate lassatos: sicut etiam frequenti partu effœta dicitur mulier. Columel. in præfat. Quod existiment ubertate nimia prioris ævi defatigatum & effectum solum, nequire pristina benignitate præbere mortalibus alimenta.

Corpus. Cic. de Senect. 29. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia effectum corpus tradit senectuti. h. e. Laxum & debile, ac libidinibus confectum. Ovid. 7. Met. 314.

Effœta veri senectus. Virg. 7. Æn. 440. & 452. i. e. Delira.

Tellus effœta. Lucret. lib. 2. 1150. Tellus calore effœta. Lucret. lib. 6. 843.

Vinitor effectus. Virg. 2. Georg. 417.

Vires effœtæ. Virg. 5. Æn. 396.

---- fed enim gelidus tardante senecta

Sanguis hebet, frigentque effœtæ in corpore vires. Effœtæ, i. e. Exhaustæ: & est translatio a mulieribus quas frequens partus debiles reddit. Servius. item Liv. 5. Vires corporis effœtæ, vel ut habet Cod. antiq. Affectæ.

Compar. Effœtior. apud. Apul. Florid.

EFFŒRE, Adv. [ἐξαντλήτως] Martial. lib. 2. 27.

Effœte, graviter, cito, nequiter, euge, beate. Al. Effecte.

EFFOR, V. EFFARI.

EFFORO, [ἐκπτερόω] are. Idem quod Perforare. Columel. lib. 9. cap. 1. Erit filis stipes, compluribus locis per latus efforatus.

EFFRACTARIUS, EFFRACTOR, EFFRACTURA, EFFRACTUS. V. EFFRINGO.

EFFRENATUS, [ἀνέχων, ἀπειπής] dicitur Qui cohiberi, & pro arbitrio nostro agi non potest, quasi Freno carens, vel freno reluctans, aut frenum non metuens. [Puto esse Particip. a verbo Effreno vel Efreno, Frenum detraho, abjicio, ut Elaqueo.

Effrenatus & furiosus. Cic. 1. in Catil. 25. Quo te jampridem tua ista cupiditas effrenata ac furiosa rapiebat.

Languens & Effrenatus, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Ejusdem & languentis populi incitatio, & effrenati moderatio.

Aninus effrenatus. Cic. 7. Verr.

Audacia, vel cupido. Cic. 1. in Catil. 25.

Cupiditas. Cic. 3. Verr. 62. Projecta & effrenata cupiditas. Cic. pro Domo sua, 15. At videte hominis intollerabilem audaciam, cum projecta quadam & effrenata cupiditate.

Cupiditates. Cic. 3. de Fin. Quis unquam fuit aut avaritia tam ardentis, aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, &c.

Furor alicujus effrenatus & præceps. Cic. de Arusp. Resp. 2. Pisonis, cujus ego de effrenato & præcipiti furore quid dicam?

Libido. Cic. pro Cluent. 15. O libidinem effrenatam & indomitam!

Rabies Scytharum effrenata. Firmic. lib. 1. cap. ult.

Violentia hominis effrenata. Cic. 12. Philipp. 26.

Effrenatus fertur, aut libidine, aut iracundia. Cic. 3. Tusc. 10.

Homines fecundis rebus effrenatos, & sibi præfidentes, tanquam in gymnasium rationis & doctrinæ duci oportere, ut perspicerent rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortunæ. Cic. 1. Off. 92.

Compar. Cic. de Orat. 203. Vox quadam libera atque etiam effrenator. Liv. 3. 50. Quo impunitior libido, eo effrenator est.

Superl. Sen. Epist. 85. Quantum sapienti damus si imbecillimis, fortior est, & mœlissimis lætior, & effrenatissimis moderatior? Et rursus Epist. 88.

EFFRENATE, [ἀπειπής] Adv. Cic. 14. Philipp. 26. Idem 4. Tusc. An propter infinitum odium tyranni effrenatus in Aruntem invaserit. h. e. Petulantius.

Temere & effrenate incitari ad potiundum. Cic. de Senect. 39. Nullam capitaliorem pestem quam voluptatem corporis hominibus dicebat a natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad potiundum incitarentur.

EFFRENATIO, [ἀναδεδέω] Cic. 5. Philipp. 22. Quæ effrenatio impotentis animi?

EFFRENUS, Adj. [ἀνέχων, δούλη] Cui frenum detractum est. Liv. 4. 33. Effreno equo in medios ignes infertur.

Amor effrenus. Ovid. 6. Met. 465.

Gens effrena. Virg. 3. Georg. 382. i. e. Sæva, rectorem recusans. Servius.

Impetus effrenus. Sen. Agam. 12.

Juventa effrena. Stat. 1. Achil. 277.

Licentia effrena. Claud. de Bell. Ger. 369.

Mors effrena. i. e. Violenta. Sen. Hippol. 2.

EFFRICO, [ἀποτρέφω] are. pro Fricando excutere. Sen. Epist. 95. At illis, aut hebetibus & obtusis, aut mala consuetudine obsessis, diu rubigo animorum effricanda est.

Fricando eximo, extergo. Bud. ex hac Epist. Senecæ. H. St.

Scribitur & Exfricare. Apul. Met. 1. princip.

EFFRINGO, ēgi, actum, [ἀσθρήνυμι] ēre. Idem quod Frangere, vel Vi quadam & maximo impetu concutere & disrumpere. Ter. Adel. 1. 2. 7. Fores effregit, atque in ædes irruit alienas. Cic. 6. Verr. 52. & pro Coel. 38.

Animam effringere. Sen. Oeth. 11. Utinam liceret stipite ingesto impiam effringere animam.

Corpus effringere. Sen. Theb. 1.

Thesaurum. Plin. lib. 34. cap. 7.

Effringere dicuntur agricolæ, quum excitatæ grandiores glebæ franguntur. Author Varro. Imo vero Offringere, utique per quartam vocalem. V. Varron. lib. 1. cap. 29.

Notabile illud Sili lib. 1. 647.

Spumeus hic medio qui surgit ab æquore fluctus

— vestras effringet in urbes. V. Drakenb. ad loc.

EFFRACTUS, Partic. [δυσπρεπής] Cic. pro Muren. 33. Eamque urbem sibi Mithridates Asiæ januum fore putavisset, qua effracta & rellata, tota pateret provincia.

Effractus fame, per translationem dictum, pro Consumptus. Plaut. Capt. Neque jejuniorem, neque magis effractum fame vidi.

Cerebrum effractum. Virg. 5. Æn. 480.

Jista effracta. Hor. 1. Epist. 17. 54.

VOL. II.

Valvæ. Cic. 4. Verr. 94. Convulsis repagulis, effractisque valvis.

Urbs effracta. Stat. 9. Theb. 556.

EFFRACTOR, ōris. m. [καταβροχτής] Paulus in l. 3. D. de Officio præfecti vigillum, Cognoscit præfectus vigillum de incendiariis, effractoribus, furibus, &c. Idem in l. Finali D. de effractoribus. In effractores varie animadvertitur. Ulp. eodem tit. l. 1. Sed enim divus Marcus effractorem equitem Romanum, qui effracto perforatoque pariete pecuniam abstulerat, quinquennio abstinere jussit provincia Africa unde erat, & urbe, & Italia.

EFFRACTARIUS, [ἀσθρήνυς] Idem. Sen. Epist. 68. Vile videtur quicquid patet: aperta effractorius præterit.

EFFRACTŪRA, æ. Ipse effringendi actus. Paulus in l. 3. D. de Offic. præf. vig. Effractoriæ sunt plerumque in insulis horreisque, ubi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt.

EFFRONDESCO, ēre. Vopisc. Prob. cap. 19. Circus gratia novi viroris effronduit.

EFFRONS, quasi Sine fronte. Vopisc. in Numeriano cap. 13. Consilii semper alti, nunquam tamen effrontis, sed pudentis.

Effrons. Effronté. Gabriel Prateolus, qui scripsit Comment. in Despaut. ubi de Generibus nominum. Paris. 1567. H. St. Desiderabatur hæc vox in edit. Lugdun.

EFFRUTICO, āre. Tertull. ad Nation. 1. 5. Necessè est in corpore & quantum velis integro aut puro, ut nævus aliquis effruticet, aut verrucula exsurgat aut lentigo tordescat.

EFFUGIO, [ἐκφυγῶ, ἐξάλυσσω, ἐκκλίνω, ἀλείρω] ēre. ejusdem cum suo simplici significationis.

Longe effugere. Lucret. lib. 3.

Nunquam hodie effugies. Virg. 3. Ecl. 49.

Nihil te effugiet, atque omne quod erit in re, occurret atque incidet, si modo rerum usum percullueris. Cic. 2. de Orat. 147.

Effugere ex urbe. Plaut. Trin. 2. 4. 196. Et apud Cæf. 8. Bell. Gall. 24. Effugere ex agris.

Effugit rex e manibus. Cic. pro Lege Manil. 22.

Effugere de prælio. Cic. 2. Philipp.

Per manus infestas effugere. Ovid. 6. Fast. 344.

Effugere mari. Cic. 7. Verr. Neque mari effugere ullo modo.

Effugit fors ex fitella, quum nomen alicujus in fitella, vel cistella potius, conjectum, perit & evanescit. Plaut. Casin. 2. 6. 44.

Effugere patria. Plaut. Merc. 3. 4. 75. Clam patrem patria hac effugiam, ut aliquid capiam consilii.

Effugit memoria. Plaut. Bacch. 1. 1. 2. Ubi me effugerit memoria, ibi tu facito ut subvenias foror.

Voluptas effugit. Stat. 1. Sylv. 6. 52.

Effugere, pro Vitare ponitur, vel (ut ait Donatus) In totum fugere.

Aciei oculorum effugere. V. ACIES.

Amorem alicujus effugere. Ovid. 13. Met. 745.

Calumniam. Cic. pro Cluent. 163.

Catenas, aut vincula. Hor. 2. Serm. 3. 71.

Crimen aliquod effugere. Ovid. 7. Met. 71.

Crimen inconstantia. Cic. 5. de Fin. Et Crimen ineptiarum. Cic. 3. de Orat.

Cruciatus. Quintil. in proem. lib. 6.

Diem aliquem. Cic. 4. Verr. 115. Sperabat Heraclius, si illum effugisset, ante alteram, &c.

Dolores intolerabiles effugere. Cic. 1. Q. frat.

Incursum alius effugere. Lucret. lib. 3. 750.

Infamiam crudelitatis. Cic. pro Lege Agr. 90.

Maculam aliquam. Ter. Adel. 5. 8. 31.

Maledictum omne effugere. Cic. pro Flacc. 7.

Manus. Cic. in Somn. Scip. 3.

Mortem non effugunt. Virg. 11. Æn. 881.

Nuptias. Ter. And. 2. 1. 32.

Offensionem. Cic. 3. Verr. 102. In quibus non dubito quin offensionem negligentia vitare atque effugere non possim. & 4. Fam. 4.

Peccata effugere. Ovid. 2. de Arte Am. 173.

Pericula effugere. Lucan. lib. 1. 116. Periculum. Cæf. 4. Bell. Gall. 35.

Plagam. Cic. 7. Att.

Pœnas. Cic. 3. de Nat. Deor.

Scelus aliquod effugere. Ovid. 10. Met. 342.

Speciem alicujus effugere. Cic. de Clar. Orat. 172.

Vincula effugere. Hor. 2. Serm. 3. 71.

Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus.

Vifus alicujus effugere. Ovid. 3. Fast. 406.

Vituperationem. Cic. 16. Att. 7.

EFFUGIENS, Partic. [ἐκφυγών] ut, Anima effugiens. Lucan. lib. 3.

EFFUGIENDUS, [ἐκφυγέμενος] Ovid. 2. de Arte Am. 52.

Hac nobis Minos effugiendus ope. Cic. 1. de Fin. 36. Dolorem effugiendorum gratia. Idem 1. Q. frat. 4. Quo ad effugiendos intolerabiles dolores fuit aptissimum.

EFFUGIUM, [ἐκφυγή, λυσιφυγή] Locus vel Via fugæ, ut, Mali unicum effugium. Sen. Hippol. 253.

Assequi effugium. Cic. 7. Verr. 165. Eum civem Romanum esse diceret: apud te Prætorum si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque usurpatione civitatis assequi potuerit?

Habere effugium. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum.

Insidere effugia. Tacit. 3. Ann. 42. Qui effugia infederant. i. e. Loca per quæ effugere poterant.

Patet effugium. Liv. 26. 24. Ut, si effugium patuisset in publicum, impleturæ urbem tumultu fuerint.

Præcludere effugium alicui. Lucret. lib. 1. 973. i. e. Iter quo effugere possunt.

Pro Fuga usurpavit Virg. 2. Æn. 140. secund. Servium.

EFFUGIA, æ. f. Hostia quæ effugit. V. Serv. l. c.

EFFUGO, In fugam ejicere apud Augustin. &c.

EFFULCIO, [κατασφύζω] īre. Idem quod Fulcire: nisi quid addat præpositio. Virg. 7. Æn. 93. de Latino,

Centum lanigeras mactabat rite bidentes;

Atque harum effultus tergo, stratisque jacebat Velleribus

Atria effulta montibus. i. e. Marmore exciso e montibus. Stat. 1. Theb. 145.

Fulmina effulta metallis. Stat. 3. Sylv. 1. 5.
EFFULGEO, si, tum, [εκχέω] ēre. Idem quod vehementer fulgere. Occurrit apud Poetas & in tertia forma, **EFFULGO**, ēre. Liv. 28. Nisi ex vehemēti sole, qualis inter graves imbre nubes effulget, &c. Virg. 9. *Æn.* 110. Effulsi oculis lux. Et lib. 8. 677.

— instructo Marte videres

Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.

Ex hoc effulsi illud. Plin. lib. 4. cap. 1. Omnis Græciæ fabulositas, sicut & literarum claritas, ex hoc primum sinu effulsi.

Ostro effulgens Lælius. Sil. lib. 16.

EFFUNDO, [ἐκχύνω, ἐκχέω, ἀποχέω] ēre. Fundendo in terram spargere. Plaut. *Afin.* 1. 3. 65. Effundit cibum: aves assuescunt.

Redundare & effundi dicitur mare. Cic. 2. de Nat. Deor. 116. Eademque ratione mare quum supra terram sit, medium tamen terræ locum expetens, conglobatur undique æquabiliter, neque redundat unquam, neque effunditur.

Effunditur amnis in Atlanticum oceanum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Effundi usurpatur ab Arnobio de Partu, pro Excludi.

Effundi dicitur de feminibus. Quintil. lib. 1. 3. pr. Quæ summo solo sparsa sunt femina celeriter se effundunt.

Effundere se dicitur civitas. Cic. ad Brut. Timore quodam perculsa civitas tota ad te se cum conjugibus & liberis effundebat. Liv. 34. Aliquanto major frequentia mulierum postero die sese in publicum effudit. Effuderant se ex omni provincia legationes ad famam adventus ejus. Liv. 25. ita plane. Virg. 1. Georg. fin.

Ut, cum carceribus sese effudere quadrigæ.

Effundere ararium. Cic. 3. Tusc. 48. Idem pro Lege Agr. 15. Spoliamus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ararium.

Animam effundere. Virg. 1. *Æn.* 97.

— mene Iliacis occumbere campis

Non potuisse? tuæque animam hanc effundere dextra?

Copiam. Cic. de Clar. Orat. 36. Hæc enim ætas effudit hanc copiam oratorum. i. e. Produxit, emisit.

Crines effundere vertice. Lucan. lib. 1. 188.

Fortunas per luxuriam. i. e. Consumere. Cic. pro Rosc. Amer. 6.

Fletus. Virg. 2. *Æn.* 271.

Fruges. Hor. 4. Carm. 7. 11.

Furem vinolentum in aliquem effundere. Cic. 12. Fam. 25. Sic sum in Antonium invecus, ut ille non ferret, omnemque suum vinolentum furem in me unum effunderet.

Gratiam collectam. i. e. Perdere. Cic. 2. Fam. 16.

Herbas effundunt inimicissimas frugibus segetes fecundæ & uberes. Cic. in Orat. 48.

Honores in mortuum. Cic. ad Brut. 15.

Impetum. Liv. 38. Si primum impetum, quem fervido ingenio & cæca ira effundunt, sustinueritis, &c.

Iram. Liv. 39. Infensus omnibus in Maronitas iram effundit.

Ira effundi. Valer. 7. Argon. 34.

Lachrymas. Cic. pro Planc. 101.

Minas effundere. Lucan. lib. 5. 263.

Odium. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum inclusum illud odium multarum in me injuriarum, quod ego effudisse me arbitrabar, residuum tamen, &c. i. e. Deponere.

Patrimonium, Prodigere, consumere. Ter. Adel. 5. 9. 34. Cic. 2. Off. 54. Multi enim patrimonia effuderunt inconsulte largiendo. Idem 3. Philipp. 3.

Pavorem. Liv. 10. Incompositisque adversus equestrem procellam subitum pavorem effundit [Nisi legendum Offundit.

Querelas effundere. Lucan. lib. 2. 44.

Questus effundere pectore. Virg. 5. *Æn.* 780.

Rabiem. Sil. lib. 11.

Remedia Reipub. Cic. 2. Att. Qui omnia remedia Reipub. effuderunt.

Sanguinem effundere pro Rep. Cic. pro Milon. 101.

Spiritum extremum. Cic. 14. Philipp. Qui extremum spiritum in victoria effudistis.

Sumptus. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Verba effundere. Ovid. 1. Trist. 3. 45. Dolor effudit verba. Sen. Med. 7.

Verecundiam. Sen. Epist. 7. i. e. Amittere.

Vim telorum ingentem in inimicos. Liv. 27.

Vires in ventum. Virg. 5. *Æn.* 446.

Entellus vires in ventum effudit.

Vitam effundere. Ovid. 7. Epist. 181.

Vocem in turbam. Cic. pro Flacc. 68. A iudicibus oratio avertitur, vox in coronam, turbamque effunditur.

Effundere quæ tacueramus. Cic. 16. Att. 7. Dii immortales, quam valde ille reditu, vel potius reversione mea lætatus, effudit illa omnia quæ tacuerat. Pro eo quod dicimus Effutire, largiter copioseque dicere. Ita, Cic. 1. de Orat. 159. Effudi vobis omnia quæ habebam.

Idem pro Flacc. 41. Testis effudit quæ voluit omnia.

Effunditur stomachus in vomitiones. Plin. lib. 23. cap. 1. De iis quibus stomachi facultas, quam retentricem vocamus, est corrupta aut imbecilla, vel iis qui facile nauseant.

Effundere ac profligare peditatum. Sallust. Effuso ac profligato peditatu paulatim retrocedere cœperunt.

Effundi ad luxuriam dixit eleganter Liv. lib. 34. 6. Sine qua lege cum per tot annos matronæ optimis moribus vixerint, quod tandem, ne abrogata ea effundantur ad luxuriam, periculum est? Ita pæne Cic. Parad. 3. An temperantem eum dices qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? In luxum & epulas, &c. Tacit. 4. Hist. 36.

Effundi in questus, lacrymas, vota, &c. Tacit. lib. 1. 11. ita Liv. 45. Ad preces lacrymasque effundi.

EFFUSUS, Partic. [ἐκκεχυμένος] Plin. lib. 9. cap. 29. Effuso atramento quod pro sanguine his est infuscata aqua absconduntur.

Effusus etiam eleganter dicitur pro Animi affectione & ingenii dispositione. Cic. 4. Att. 9. Pompeius in nos suavissime est effusus. Tacit. 1. Ann. 54. Dum Mæcenati obtemperat, effuso in amorem Ba-

thylli. Liv. 29. Effusi in Venerem Numidæ.

Effusus equo pro eo quod est Delapsus. Liv. 10. 11. pr.

Effusa nuper corpora pro Infantibus recens natis apud Prudent. Ca-

them. quo sensu usurpatur etiam Effundo ab Ecclesiasticis: quod vide in suo loco.

Effusi in fugam. Liv. 2. Bell. Maced. Pars in fugam effusi sunt pars, &c.

Nos contra effusi lachrymis. Virg. 2. *Æn.* 651.

Amnis effusus super ripas. Liv. 1. 4.

Aquæ effusæ. Ovid. 2. Amor. 16. 27.

Civitas effusa obviam. Vell. 2. 45. 5.

Currus effusi carcere. Virg. 3. Georg. 104.

Cursus effusus. Liv. 28. 7. Attalus inermis atque incompositus, cursu effuso mare ac naves petit.

Fuga. Liv. 7. & 1.

Fructibus effusis ac dissipatis. Cic. 2. de Lege Agr. 88.

Grandine effusa præcipitant nimbi. Virg. 10. *Æn.* 803.

Honores effusi. Nep. 1. 6. 2.

Imber effusus nubibus. Virg. 4. Georg. 312.

Italia effusa. Cic. pro Deiot. 11.

Jubæ effusæ per colla. Sil. lib. 16.

Juventus agris. Virg. 7. *Æn.* 222.

Largitiones effusæ. Nep. 25. 6. 2.

Lætitia. Liv. 35. 43. Exceptus ingenti favore multitudinis, cœm plausibus, clamoribusque, & quibus aliis lætitia effusa vulgi significatur.

Licentia effusa. Liv. lib. 4. Decad. 5.

Multitudo effusa velut ad spectaculum. Liv. 30. Plin. lib. 8. cap. 40.

Opes. Plin. lib. 7. cap. 25.

Rifus effusus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 210.

Protinus effuso lætam se fingere risu.

Sinus. Liv. 21. 18. Et quum is iterum sinu effuso bellum dare dixisset accipere se omnes responderunt.

Compar. Cic. pro Coel. 23. Quis in largitione effusior? i. e. Magis prodigus. Effusior fuga. Liv. 3. 5.

Superl. Effusissimis habenis invadere hostem. Liv. 37. 20. Effusissimum studio. Suet. Neron. cap. 40.

EFFUSUS, Adv. [ἐκκεχυμένως] Abundanter, aut Prodigaliter. Cic. pro Coel. 38. Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuse, libid-

nosa meretricio more viveret. Effuse invehentem sese hostem absterruit. Liv. 10. Bell. Pun.

Effuse aliquem diligere. Plin. Epist. 150.

Large effuseque donare. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Non pauca suis adiutoribus large effuseque donabat.

Effuse exultat animus. Cic. 4. Tusc. 13.

Effuse fugere. Liv. 3.

Effuse petulans. Cic. in Pison. 10.

Effuse vastare agrum nobilissimæ fertilitatis. Liv. 7. Bell. Pun.

Compar. Effusius dicere. Plin. 1. Epist. 20. Prædari. Liv. 34. 1. Flere. Curt. 9. 3. 3.

Superl. Effusissime diligere. Plin. Paneg. cap. 84.

EFFUSIO, ōnis. f. [ἐκχυσις] ut, Effusio aquæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 1.

Effusiones hominum ex oppidis. Cic. in Pison. 51.

Effusio animi, cui Contractio opponitur. Cic. 4. Tusc. 66. Eode enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.

Effusio, Prodigalitas. Cic. pro Rosc. Amer. 77. In hac vita, iudice quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis?

Effusio pecuniarum. Cic. 2. Att.

Effusio in aliquem. Cic. 7. Att. 3. Illud probe iudicas, neque tuis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione, illum in me libe-

lem fuisse. i. e. Liberalitate. Inducta effusio. Liv. lib. 4. Decad. 5. Nondum hac effusione indu-

bestiis omnium gentium Circum complendi.

Liberalitatem effusio imitatur. Cic. in Partit. 81.

EFFUSORIE, Adv. Ammian. 31. 16.

EFFUSORIUM, Gloss. ἐκχυτήριον.

EFFUTIO, [καλῶν] ire. Imprudenter & impræmeditate loqui nulla habita temporis, verborum, aut personarum ratione. T-

Phorm. 5. 1. 20. Eo perperam olim dixi, ne vos forte imprudenter foris effutiretis. Ubi Donatus, Effutiretis, Eloqueremini, evac-

retis, exinaniretis: ab eo quod est Effundere. Translatio est a va-

Futuli nomine: quod patulo ore, fundo acuto instabile, nihil pro-

continet. Unde Futilis dicitur ejusmodi, ut nihil intra se continet & semper inanis sit. Hor. in Arte Poët. 231.

Effutire leves indigna tragœdia versus.

Effutire aliquid ex tempore. Cic. 5. Tusc. 88.

Temere de re aliqua effutire. Cic. 2. de Nat. Deor. 94. Certe ita temere de mundo effutunt, &c.

Effutire (inquit Nonius) est Cum mendacio dicere. Cic. 5. Tusc. Nec hæc sic agit, ut ex tempore quasi effutire videatur. Lucan. lib. 5. 908.

Multa licet simili ratione effutiat ore. Nonius. **EFFUTIENS**, Partic. [καλῶν] Cic. 1. de Nat. Deor. 85. Qui bellum erat, Vellei, confiteri potius nescire quod nescires, quam ista em-

tientem nauseare, atque ipsum sibi displicere. **EFFUTITIUM**. Vide in EVAX. H. St.

EFFUTITUS, Partic. [κακοφωνήν] Cic. 2. de Divin. 113. Quorum partim ficta aperte, partim effutita temere, nunquam ne mediocriter cuiquam, non modo prudenti probata sunt.

EFFUTUO, Particip. vel **EXFUTUO**, Scortando dilapidare. V. St. in Cæs. cap. 51. Hinc

EXFUTURUS. Partic. Quod V. f. l.

EG. Eger, Egit, Egregius, Ergo, Erga, EGM. Ejusmodi. **EG. Sh.** M. F. Erga se bene merito fecit. V. Grut. DCCCLXXVII. 9.

EGELASTA, æ. [ἐγέλασα] Oppidum est citerioris Hispaniæ, & tibi falis fodinis nobilitatum. Plin. lib. 31. cap. 7. In Hispania quo-

citeriore Egelastæ creditur sal glebis pæne translucentibus. qui jampridem palma inter omnia talis genera a plerisque medicis perhibetur.

GELASTANI, Hispaniæ citerioris populi, in conventu Carthaginiensi, inter stipendiariorum celeberrimos a Plin. numerati, lib. 3. cap. 3. ubi V. Hardum. Nomen utroque modo scribitur per a. & per e.

GELIO, ære. Cal. Aurel. Tard. 3. 5. Cum ex aliqua parte corporis frigidus torpor visus fuerit egelari. i. e. Intepescere.

GELATUS, apud eund. 4. 3.

GELIDOR, [*χλιδαρος*] æri. Gelu dissolvi. Sidon. 4. Epist. 1. Fibræ glaciales procul dubio emolliuntur, egelidarentur. [i. e. Intepescerent.]

GELIDUS, Adj. [*χλιαρός*] Quod non est calidum neque frigidum, Tepidum. Servius pro Valde frigido exposuit. Virg. 8. Æn. 610.

Ut procul egelido secretum flumine vidit.

Aqua egelida. Suet. Aug. cap. 82. Unguebatur sæpius, sudabat ad flammam: deinde perfundebatur egelida aqua vel sole multo tepefacta: adde Cels. 1. 8: 4. 2. & 11.

Notus egelidus. Ovid. 2. Amor. 11. 10.

Et gelidum Borean, egelidumque Notum.

Tepores egelidi. Catull. 44. 1.

Ver egelidum. Columel. lib. 10. 282.

Nunc ver egelidum, nunc est mollissimus annus.

Vinum egelidum. Cels. lib. 3. cap. 22. Tum vinum, si tussis non est, potui frigidum dandum: si vero est, egelidum.

GEO, ui, [*γεω*, *ὕψιστος*] ære. Aliqua re opus habere. Et tam genitivo quam ablativo jungitur. Cic. 2. de Fin. Qui consumptis patri- moniis egeant. Antiqui cum accusa. usurarunt. Plaut. Men. 1. 2. 12. Nec quicquam eges. Cato apud Gell. 13. 23. &c.

Æris egere. Hor. 1. Epist. 6. 39.

Autoritate egerē. Cic. de Clar. Orat. 238. C. Macer autoritate sem- per eguit.

Auxilii. Cæf. 6. Bell. Gall. 10. Auxilio alicujus egere. Cic. 2. Fam. 17. Quidvis se perpeti malle quam videri eguisse auxilio meo.

Bibliothecis Græcis. Cic. 2. Tusc. 6.

Contilii & consilio. Cic. 7. Att. 21. Egeo consilii: quod optimum fa- ctu videbitur, faciet. V. **CONSILIUM**.

Consolatione. Cic. 5. Fam. 16.

Copiis. Eorum qui copiis egent, infinita est multitudo. Cic. 1. Off. 52.

Humanitate. Plin. lib. 5. Epist. 114. Cui tanto major humanitas exhibenda est, quanto illa magis eget homo probus, officiosus, literatus.

Interpretatione non eget. Plin. lib. 6. Epist. 115. Ita hoc sæpe refe- rebat, præcipere solum suscipiendas esse causas, aut amicorum, aut destitutas, & ad exemplum pertinentes. Cur amicorum? non eget interpretatione.

Literis de philosophia, non egere. Cic. 2. de Divin. 5. Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum, ut Græcis de philo- sophia literis non egeant.

Medicinæ. Cic. 2. Fam. 3.

Mentis egere. Ovid. 2. Trist. 395.

Moderamine egere. Ovid. 2. Met. 67.

Monitoris egere. Hor. 1. Epist. 18. 67.

Oculis ad cernendum egere. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Quum ocu- lis ad cernendum non egeremus, ut qui tanquam involuti quies- cerent.

Officio. Ovid. 5. Fast. 232.

Ope egere. Ovid. 1. Trist. 2. 66.

Pudoris. Plaut. Amph. 2. 2. 187. Saltem tute si pudoris egeas, su- mas mutuum.

Rationis. Martial. lib. 6. 25.

Bella velint Martemque ferum, rationis egentes. Aliter Ratione egere res dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Quæ non modo ut fierent, ratione eguerunt, sed intelligi qualia sint sine summa ratione non possunt.

Rebus omnibus egere. Cic. 11. Att. Et si egeo rebus omnibus.

Senatu, &c. Eget ille Senatu, Equitibus Romanis, populo, urbē, ærario, vectigalibus, cuncta Italia, provinciis omnibus, exteris na- tionibus. Cic. 2. in Catil. 25.

Tempore egere. Cic. 3. Q. frat. 5. Incredibile est, mi frater quam egeam tempore.

Voce egere. Ovid. 6. Fast. 356.

Absolute etiam. Egere, Egenum & inopem esse. Cic. ad Brut. 15. Siquidem etiam Themistocli liberi eguerunt. i. e. Ad extremam pau- pertatem redacti fuerunt. Budeus. Plaut. Merc. 5. 4. 60. Et per nos quidem hercle egebit qui suum prodegerit. Cic. pro Rosc. Com. 22. Egebat? imo locuples erat.

Eget foris. Plaut. Mil. 3. 1. 43. Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris. Scil. Exemplo, i. e. Non est quod quæras foris.

Indigne egere. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Quondam amicorum mul- tum præfidio munitus, nunc partim ab invidis, partim ab inimicis circumventus eget indigne.

Egetur, Imperi. Plaut. Pseud. 1. 3. 39. Quid agitur Callidore? c. ama- tur, atque egetur acriter.

GENS, [*γενος*, *ἀπὸ γενος*] Dicitur, inquit Festus, velut Exgens, cui ne gens quident sit reliqua. Inscite. cum sit Partic. ab Egeo. Est vero proprie Egens, Cui desunt necessaria ad vivendum. Ter. Phorm. 2. 10. Egens relicta est misera: ignoratur parens. Cic. de Amicit. 23. Quocirca & absentes adfunt, & egentes abundant, & imbecilli valent.

Servi & egentes. Cic. 14. Att. 10. Servique & egentes in tecta nostra cum facibus immisisti.

Egens æque est is qui non satis habet, & is cui nihil satis potest esse. Auth. ad Heren. lib. 4. 25.

Egentes, inanesque discederent. Cic. 4. Verr. 25.

Compar. & Superl. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius. Cic. 6. Att. 1. Ad eund. lib. 9. 7. Egestates tot egentissimorum homi- num. Idem pro Sext. 111. Plura quam dicendum fuit in egentissi- mum ganeonem.

Egentissimus in sua re est, insolens in aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Construitur ut Verbum.

Animo egens. Catull. Epigr. 61. 31.

VOL. II.

Artis egens. Stat. 6. Theb. 673.

Coloris egens tellus. Ovid. 5. Fast. 222.

Prima per immensas sparsi nova semina terras.

Hujus egens tellus ante coloris erat. Hanc vero lectionem hodierna Exemplaria haud agnoscunt, sed prorsus diversam, scil. Unius tellus ante coloris erat.

Consilii. Plaut. Bacch. 4. 4. 8. Nequius nihil est, quam egens con- silii servus, nisi habet pectus multipotens.

Deliciarum. Hor. 4. Carm. 3. 10.

Fortuna egens homo. Cic. pro Flacc. 35. Quid ergo unus Ascle- piades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c. [i. e. Quoad fortunam, ratione fortunæ. Non igitur hic casus a par- ticipio regitur, sed Egens absol. pro Egeno.]

Fructu amoris egens. Propert. lib. 3. 20. 30.

Frugis egens. Ovid. 11. Met. 120.

Lucis egens aer. Ovid. 1. Met. 17.

Opum. Plaut. Rud. 1. 5. 16. Nunc tibi amplectimur genua egentes opum.

Rebus omnibus egens. Cic. 6. Fam. 22. Necquid tibi pollicerer, ipse egens rebus omnibus, &c. reperiēbam.

EGENUS, Adj. Pauper. Liv. 9. Omnium egena corpora humi pro- straverunt.

Lucis egenus. Lucret. lib. 3. 1024.

Rerum cunctarum egenus. Sil. lib. 8. 12.

Decoris & frontis egenum corpus. Sil. lib. 6.

Nulla viro species decorisque, & frontis egenum Corpus.

Egenæ res. Plaut. Pæn. 1. 1. 2.

Sape ego res multas tibi mandavi, Milphio,

Dubias, egenas, inopiosas consilii. Idem Capt. 2. 3. 45.

Neque me unquam deseruisse te factis, neque fide, rebus in dubiis, egenis. Virg. 8. Æn. 365.

— & te quoque dignum

Finge deo, rebusque veni non asper egenis.

In rebus egenis supplex. Virg. 6. Æn. 91.

EGENULUS, Adj. Paul. Nolan. 29. Epist. 12.

EGERI, Pauperes apud Romanos. Ita vocabatur Demarati filius ad quem nulla hæreditas erat ventura. V. Liv. 1. 34. & Dion. Halic. lib. 3.

V. Scriptores de Nominibus, Familiis & Gentibus Romanorum apud Græc. &c.

EGESTAS, ætis. f. [*ἀπορία*, *ἀχρημοσύνη*] Indigentia. Virg. 1. Georg. 146.

— labor omnia vincit

Improbis, & duris urgens in rebus egestas. Cæf. 6. Bell. Gall. 23. Cic. 4. de Fin.

Inopia atque egestas. Cic. 2. in Catil. 25.

Egestas ac mendicitas. Cic. in Parad. 6. Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem & mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti.

Animi egestas. Cic. in Pison. 24. Non capiunt angustiae pectoris tui, non recipit levitas ista, non egestas animi, non infirmitas ingenii sustinet, non insolentia rerum secundarum tantam personam, tam gravem, tam severam.

Copiarum egestas. Tacit. 4. Hist. 35. Nihil æque exercitus nostros, quam egestas copiarum fatigabat.

Linguae egestas. Lucret. lib. 1. 140.

Sermonis patrii egestas. Plin. 4. Epist. 17. In deterius quidem accidit hoc: primum imbecillitate ingenii mei: deinde inopia, ac potius egestate patrii sermonis.

Acris egestas. Lucret. lib. 3. 65. V. **ACER**.

Crudelis egestas. Valer. 4. Argon. 459.

Dira egestas. Juven. 15. Sat. 96.

Feralis egestas. Claud. 1. Epist. 23.

Gravis egestas. Lucan.

Non sibi, sed gravis est domino quæ servit egestas.

Infelix egestas. Claud. 1. in Ruff. 36.

Ingeniosa egestas rerum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 31.

Mortalis egestas. Virg. 3. Georg. 319.

Proclivis sceleri egestas. Sil. lib. 13.

Sordida egestas. Virg. in Ætna, v. 370.

Non est divinis tam sordida rebus egestas.

Tristis egestas. Sen. Thyest. 3.

Turpis egestas. Virg. 6. Æn. 276.

Afferre egestatem. V. **AFFERO**.

Amittere egestatem. V. **AMITTO**.

Degere vitam in egestate. Cic. pro Rosc. Amer. 44.

Esse in egestate. Cic. 1. de Invent. 88. Si propter inopiam in egestate estis pecuniam non habetis, &c.

Sustentare egestatem. Cic. Post redit. in Senat. 10. Egestatem & luxu- riam domesticis lenocinio sustentavit.

Tentat enim dubiam mentem rationis egestas. Lucret. lib. 5. 1210.

Urgens egestas. Virg. 1. Georg. 146.

EGESTUOSUS, & **EGESTOSUS**, Adj. Aur. Vict. Epit. cap. 24. Am- brof. Sermon. 81. p. 380. Augustin. Epist. 254.

EGERIÆ Nymphæ, inquit Festus, sacrificabant prægnantes, quod eam putabant facile conceptam alvum egerere. V. **ÆGERIA**.

EGERMINO, [*ἐκ γερμίνων*] ære. Idem quod Germinare. Columel. lib. 5. cap. 5. Bipedaneis scrobibus malleolus deponitur: qui quum egermi- naverit, ad unam materiam revocato. Idem lib. 4. cap. 17. Quæ infra trunci caput egerminaverint.

EGERMINATUS, apud Augustin.

EGERMINATIO, apud Hieron.

EGERO, si, stum, [*ἐκ γερμίνων*, *ἐκ γερμίνων*] ære. Extra gerere, five por- tare. Columel. lib. 2. Avium primum habetur stercus quod ex colum- bariis egeritur. Cato cap. 37. Et Plin. lib. 2. cap. 106.

Aquam egerit fons. Plin. lib. 5. Epist. 101. Idem 8. Epist. 20. Idem lacus in flumen egeritur.

Censum in exequias. Quintil. 5. Declam. 17. De profusis sumptibus. V. **Burm**.

Dapes egerere. Ovid. 6. Met. 664.

Et modo si posset, referato pectore diras
Egerere inde dapes, emerlaque viscera gessit.
Dies egeritur querelis & questu. Valer. 8. Argon. 454. h. e. Transigi-
tur, exigitur.
Dolor egeritur. Ovid. 4. Trist. 3. 38.
Gaza egeritur. Lucan. lib. 3. 166.
Tunc Orientis opes, captorumque ultima regum
Quæ Pompeianis prælata est gaza triumphis,
Egeritur.
Iras egerere. Stat. 4. Sylv. 4. 79.
— fractas ubi Vesbius egerit iras
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.
Prædam egerere ex hostium tectis. Liv. 6. 3.
Puerperia egesta. Plin. lib. 7. cap. 11.
Sermones, pro Disponere. Sen. Epist. 67. Multi nobis sermones fue-
runt, quos subinde egeram, & ad te permittam.
EGESTUS, Partic. [*ἐγεστος*] Columel. lib. 2. cap. 2. Sed & si velis
scrobibus egestam humum recondere, &c.
Tellus egesta scrobibus. Ovid. 7. Met. 243.
EGESTUS, ūs. m. [*ἐγεστος*] Sen. 3. Nat. Quæst. 30. Quemadmodum
corpora nostra ad egestum venter exhaurit, &c.
EGESTIO, ōnis. f. [*ἐγεσις*] Plin. 8. Epist. 6. Hoc tunc votum Se-
natus, hoc præcipuum gaudium populi, hæc liberalitatis materia gra-
tissima, si Pallantis facultates adjuvare publicarum opum egestionem
contingeret.
EGRIES, ēi. f. Solinus cap. 53. Quum in fugam vertitur, proluvie
citi ventris finem egerit per longitudinem trium jugerum: cujus
ardor quicquid attigerit, adurit: ita egerie noxia fummovet infe-
quentes.
EGERSIMON, Excitatorium. Mart. Capell. 9. p. 308.
EGESINUS, [*ἡγεσίης*] Philosophus, Evandri auditor, cujus meminit
Cic. Acad. lib. 2. & 4. 16.
EGESTA, [*ἐγέστα*] civitas in Sicilia quam Æneas condidit, & ab
Acestis matre Egesta sic nominavit. Plin. lib. 31. cap. 6. Hæc nunc
Segesta dicitur, præposita ei litera s, ne obsceno appellaretur nomine.
Ita Fest. meminit oppidi. Cic. 6. Verr. 72. Oppidum, inquit ille,
pervetus in Sicilia.
EGESTA, [*ἐγέστα*] Filia Hippotæ Trojani, quam, ne marinæ belluæ
ob perjuriam Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pa-
ter impositam naviculæ misit quo fors tulisset: quæ tandem ad Siciliam
delata, a Criniso fluvio in canem converso compressa, Acesten edidit.
V. Serv. in 5. Æn.
EGESTAS. V. EGEO.
EGGYNA, Civitas in Sicilia. Cic. 5. Verr. 103. rectius Engyina. V. ENGUINI.
EGIGNO, Effero, produco. Lucret. lib. 2. 702. Egigni ramos vivo
corpore.
EGILIUS, Viri proprium, de quo Cic. 2. de Orat. 277. Egilius homo
festivus.
EGINIUM, [*ἡγεσίης*] Tymphæorum oppidum, Ethiciæ confine etque
Tricæ. Author Strab. lib. Geogr. 7.
EGLECPALA, æ. f. Verbum Celticum. Plin. lib. 17. cap. 8. Colum-
binam terram Galliæ suo nomine Eglecopalam appellant.
EGNATIA, [*ἐγνατία*] Ptolemæo, Apulorum urbs Ionio pelago, hodie
Juvenatium, teste Olivario in Melam.
EGNATIA, Nympha in Apulia celebrabatur, a qua & loci nomen, ubi
deam cultam fuisse proditum est, in cuius ara lignis superpositis ex-
tructisque, ignis sua sponte excitari accendique ab antiquis existima-
batur. Plin. lib. 2. miraculi meminit, non autem nymphæ. V. He-
siod. in Theogon. & Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17.
EGNATIUS, Cic. pro Cluent. 135. Cn. Egnatius a Censoribus Senatu
motus. De Gente Egnatia V. Fulv. Urfin. Fam. Rom.
EGNATIUS Mecennius, Romanus quidam fuit, qui uxorem, quod vi-
num bibisset & dolio, interfecit, quumque cædis postularetur, a Ro-
mulo est absolutus. Author Plin. lib. 14. cap. 19.
EGNATULEIUS, Nom. gent. Rom. Cic. 3. Philipp. 6. L. Egnatuleius
Quæstor, cum quarta legione ab Antonio ad Octavium defecit. V. Fulv.
Urfin. in hac gente.
Ego, mei, mihi, me, a me. [*ἐγώ, ἐμὲ, ἐμὲ*] Pron. tractum a Græcis.
Ego, in principio narrationis. Ter. And. 1. 1. 8. Ego postquam te emi
a parvulo, &c. Cic. 1. Fam. 1. Ego omni officio, ac potius, &c.
Semper gravis est inceptio orationis (inquit Donatus) quæ exordium
sumit a prænomine Ego.
Emphatice apud Poetas. Vidi ego cum geminas. Sil. lib. 2. 340.
V. Drakenb. ad loc. & Broekh. ad Tib. 1. 4. 29.
Ego sum Æschinus, aperite. Ter. Adel. 4. 4. 24.
Dico ego mihi infidias fieri. Ter. Eun. 3. 3. 26.
Sed quid ego? cur me excrucio? Ter. Eun. 5. 3. 15.
Nunc ego & illam scelestam esse, &c. Ter. Eun. 1. 1. 25.
Volo ego adeste hic advocatos nobis, &c. Ter. Eun. 4. 6. 27.
Et quidem ego. Ter. And. 5. 6. 3.
Quis igitur eum ab illa abstraxit, nisi ego? Ter. And. 3. 2. 38.
Imo ego te obsecro. Ter. Eun. 3. 5. 14.
Ego vero. Cic. 11. Att. 7. Quod te excusas: ego vero & tuas causas
nosco: & mea interesse puto, te istuc esse. Ibid. Quod rogas, ut
in bonam partem accipiam, siqua sint in tuis literis quæ me mor-
deant: ego vero in optimam.
Ego vero maneo. Ter. Eun. 5. 2. 55.
Ego vero istuc ago. Per ironiam dictum. Ter. And. 1. 2. 15.
Ego, tu: Discretive. Ter. And. 5. 6. 4. More hominum evenit, ut
quod sim nactus mali, prius rescisceres tu, quam ego quod tibi eve-
nit boni.
Ego faxim, & ego faciam: Ratio est loquendi seculi prisca, pro Fiet,
eveniet. Plaut. Capt. prol. 65. Si erit, ego faciam, ut pugnam in-
spectet non bonam. Et in Aul. 3. 5. 21. Ego faxim multi pretio qui
superant equos, sient viliores Gallicis canteris. Turnebus.
Ego, pro Quod ad me attinet. Sallust. in procem. Catil. Sed multi
mortales dediti ventri atque somno, indocti, incultique, vitam
sicuti peregrinantes transegere. Quibus profecto contra naturam cor-
pus voluptati, anima oneri fuit. Eorum ego vitam mortemque juxta
æstimo. Quasi dicat, Hæc est mea sententia.

Ego ille. V. ILLE.
Ego sum ille Consul, cui, &c. Cic. 4. in Catil. 2.
Ego idem dixi. Cic. 1. in Catil. 7. Dixi ego idem in Senatu, creden-
te optimatum contulisse in ante v. diem Calend. Novemb.
Idem ego. Cic. pro Sylla 20. Atque idem ego neque P. Syllam sup-
plicem ferre, &c. potui.
Egomet. Plaut. Merc. 5. 2. 11. Egomet mihi comes, clavator, &c.
Idem Mostell. 2. 1. 20. Egomet inquam vidi. Ter. Adel. 4. 3. 13.
Egomet narrabo quæ mihi dixti. Cic. 7. Verr. 44. Eam navem nup-
egomet vidi Velæ.
Vidi egomet. Virg. 3. Æn. 623.
Egomet jam hic ero. Plaut. Stich. 1. 2. 10.
Egomet mecum cogitare, &c. Plaut. Aul. 2. 8. 9.
Egomet, memet verberavi. Plaut. Amph. 2. 1. 60.
Egomet sum hic: animus domi est. Plaut. Aul. 2. 2. 4.
Egomet, pro Solus. Plaut. Amph. 3. 2. 49. Ibo egomet, comiter
mihi pudicitiam duxero.
Egomet. Plaut. Poen. 1. 3. 33. Si nequeo facere ut abeam, egome
abire volo.
Egomet mihi. Cic. 7. Verr. Statui egomet mihi tum modum or-
tioni meæ.
Egomet quoque ejus causa in funus prodeo. Ter. And. 1. 1. 88.
Egone? Ter. Eun. 5. 8. 1. Quid cæptas Thrafo? r. egone, ut Thais
me dedam, &c.
Egone debacchatus sum in te, an tu in me? Ter. Adel. 2. 1. 31.
Egone quid velim? Ter. Eun. 1. 2. 111. Nunquid vis aliud? r.
egone quid velim?
Egone illam? quæ me? quæ illum? Ter. Eun. 1. 1. 20.
Egone istuc dixi unquam? n. ita. Plaut. Bacch. 4. 7. 8.
Egone feram? Plaut. Curc. 1. 1. 10.
Egone, egone? Conduplicatum aliquid habet venustatis in interr-
gando. Plaut. Poen. 1. 3. 19. Meum est istuc magis officium, qua-
tuum. A. egone, egone? si istuc lepidè faxis, &c.
Mihi pulchra fatis est. Plaut. Stich. 4. 1. 4.
Mihi sum. Plaut. Mostell. 4. 2. 4. Mihi molestus ne sis. r. vide
fastidit simia. d. mihi sum, sic sum.
Mihi tu dederis pallam? Admirative, & negative simul. Plau-
Men. 4. 3. 9. Mihi tu dederis pallam & spinter? nunquam factu
reperies.
Mihi esurio, non tibi. Plaut. Capt. Esurire mihi videre. r. mi-
quidem esurio, non tibi.
Mihine? Ter. And. 5. 2. 8. Quid istuc tibi negotii est? c. mihine
s. ita. c. mihine? s. tibi ergo. Ibid. 3. 1. 19. Quid credas? qu-
non tibi renuntiata sint hæc sic fore. s. mihine quisquam?
Mihimet. Plaut. Amph. 2. 1. 50. Neque, ita me dii ament, cred-
bam primo mihimet Sofiæ.
Me vivo. Plaut. Stich. 1. 2. 75. Vosne ego patiar cum mendicis n-
ptas me vivo viris?
Me vide. Plaut. Trin. 3. 3. 79. Nihil de signo quod vereare, i-
vide.
Me miseram, Blandimentum mulierum, cum exclamatione quada-
Ter. And. 4. 5. 49. & Adel. 3. 2. 7. Me miseram, quidnam est qu-
sic video timidum & properantem Getam?
Mene quærit? s. verum. Ter. Adel. 4. 2. 4.
MI, MIHI, NOS. V. suis locis.
EGOVARRI, [*ἡγεσάρρι*] Hispaniæ populi, in conventu Luceni
dicente Plin. lib. 5. cap. 20. Et deinde conventus Lucensis a flum-
ne Navilubione, Cibarci, Egovarri, cognomine Namarini, &
doni, &c.
EGRA, [*ἡγεσ* Stephano] Oppidum Arabiæ, ad sinum Elaniticum.
EGREDIOR, [*ἐκβαίνω, ἐξέρχου*] edi. ab Ex & Gradior compositum
& significat Exire. Ter. And. 5. 2. 2. Unde egreditur? Egreditur
ea, i. e. De domo ejus. Ter. And. 1. 3. 21.
Egredi ex castris. Cæf. 1. Bell. Civil. 81.
Eportu egredi. Cic. 6. Att. 8.
Ex provincia egredi. Cic. 15. Fam. 2. Erat enim magna suspici-
Parthos, si ex Syria egredi, atque irrumpere in meam provinciam
conarentur, &c.
Extra fines & terminos egredi. Cic. pro Quint. 35. Ibid. 36. Ex-
cancellos egredi.
Extra præscriptum egredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Egreditur subito. Ter. Eun. 4. 2. 14.
Egredi pedem e villa. Cic. 13. Att. 16. Quo facilius sustentari n-
possemus, pedem e villa adhuc egredi non sumus.
Egredi obviam alicui. Liv. 1. ab Urbe. Et 3. Bell. Pun.
Domo egressus ad bellum. Cic. pro Ligar. 4. Domo est egressus no-
modo nullum ad bellum, sed ne ad minimam quidem suspitione
belli.
Porta egressus. Cic. 1. Tusc. 13.
Tectis egredi. Ovid. 11. Met. 182.
Urbe egredi. Cic. 2. in Catil. 2. Ipsum egredientem urbe prosequi
sumus.
Egredi suo officio. Ter. Phorm. 4. 5. 8. Dicat eam dare nos Pho-
mioni nuptum. Et paulo post, Nos nostro officio nihil egressi
esse.
A proposito egredi. Cic. de Clar. Orat. 82. Ut egrederetur a propo-
siti causa, ut delectaret animos, ut permoveret, ut auger-
rem, ut miserationibus, ut communibus locis uteretur. Egredere-
i. e. Digrederetur: quo verbo Cicero frequenter utitur.
Cum accusativo. ut, Terminos egredi. Tacit. 4. Hist. 51. Tanqua-
terminos ætatis, & concessa filio egrederetur. atque ita Plin.
Epist. ult.
Absolute etiam sæpe invenitur sensu nautico. Cæf. 4. Bell. Ga-
23. Hunc ad egrediendum nequaquam idoneum arbitratus locum
&c. Plene Cic. in Vatin. 12. Egredi e navi. Egressi navibus J-
stin. 2. 8. 3.
EGREDIENS, entis. [*ἐκβαίνων*] Partic. Cic. de Arusp. Resp. 2. Qui
egredientem insequi cœpissim. Et 2. Catil. Ipsum egredientem ur-
profecuti sumus. Ter. Heaut. 1. 2. 8.
EGRESSUS, Partic. [*ἐκβέβηκός*] ut, Rates egressæ. Ovid. 1. Trist. 10.
Propert. lib. 1. 20. 18. Sexu

Sexum egressa. Tacit. 16. Ann. 10. Et Quintil. lib. 5. Juvenes nondum scholam egressi.
 Virtus egressa modum. Stat. 10. Theb. 828.
 Tecta altitudinem mœnium egressa. Tacit. 3. Hist. 30. 4.
 Cum Senatum egressum vidi ad complectendum conservatorem suum. Cic. in Pison. 52.
 An tu egressus porta Capena. Cic. 1. Tusc. 13.
 EGRESSUS, ūs. m. [ἐξέσσις] Cic. in Pison. 31. Itaque credo, si minus frequentia sua vestrum egressum ornando atque celebrando.
 Dare egressus. Ovid. 2. de Arte Am.
 Tentare egressus. Sen. Agam. 10.
 Rarus egressu Cæsar, domo, aut hortis clausus, ad ludicra Cîrci ventitabat. Tacit. 15. Ann. 53. 1.
 Egressus, pro Egressione, seu Digressione, aut Parecbasi. Tacit. 4. Ann. Annales nostros cum scriptura eorum contenderit (i. e. contulerit) qui veteres populi Romani res composuere, Ingentia illi bella, expugnationes urbium, fufos captosque reges, aut discordias Consulū adversus Tribunos, agrarias frumentariasque leges, plebis & optinium certamina libero egressu memorabant. Nobis in arcto & inglorius labor. Quintil. lib. 4. cap. 3. Parecbasin Græci vocant, Latini egressum, vel egressionem.
 EGRESSIO, Idem quod Egressus. maxime apud Vulg. Interpr. S. S.
 GREGIUS, Adj. [ἐξοχός, ἐξοχίμους, ἐξοχόχους] Excellens: quasi Ex toto grege electus, inquit Festus cum Donato in Hec. 1. 1. 9. ut, Egregius juvenis, Plin. Epist. 246.
 In bellica laude egregius. Cic. de Clar. Orat. 84.
 In procuratione civitatis egregius. Cic. 1. de Orat. 215.
 Lingua egregius. Sil. lib. 5. de Corvino.
 Animæ egregiæ. Virg. 11. Æn. 24.
 Author egregius. Virg. 10. Æn. 778.
 Color egregius, integra valetudo. Cic. 2. de Fin. 64.
 Corpus egregium. Hor. 1. Serm. 6. 67.
 Decus egregium. Sil. lib. 4.
 Domus egregiæ. Hor. 2. Serm. 3. 24.
 Exercitatio egregia. Cic. 3. de Fin.
 Facies egregiæ. Lucret. lib. 5. 1169.
 Facinus egregium audere. Liv. 8. 24.
 Forma egregia. Ter. And. 1. 1. 45. i. e. eminenti, præstantique, inquit Donat.
 Gens egregia. Virg. 1. Æn. 445.
 Indoles egregia & præclara ad dicendum. Cic. 1. de Orat. 131. In vobis egregiam quandam ac præclaram indolem ad dicendum esse cognovi.
 Labor egregius. Sen. Troad. 1. 2.
 Laudem egregiam referre. Virg. 4. Æn. 93.
 Memoria egregia. Tacit. 4. Ann. 12.
 Operam egregiam dare alicui. Cic. 4. Att. 3.
 Opus magnum & egregium. Cic. 1. de Nat. Deor. 101.
 Os egregium. Virg. 4. Æn. 150.
 Pax egregia. Claud. in Nupt. Hon. 333.
 Progenies egregia. Virg. 7. Æn. 258.
 Saporis egregii oleum. Columel. lib. 5. cap. 8.
 Virtutes egregiæ. Catul. in Argon. 62. 348.
 Compar. Lucret. lib. 4. 468.
 Nam nihil egregius quam res fecernere apertas
 A dubiis. Sed antiquum est, ab Egrev. q. V.
 Superl. Cat. apud Prisc. lib. 3. & Gell. 14. 5.
 Egregium publicum, peculiari usu, est Decus vel Bonum publicum. Tacit. 3. Ann. 70. Capito insignitior fama fuit, quod humani divinique juris sciens, egregium publicum & bonas domi artes dehonestavisset. V. Colerum ad loc. Pet. Fab. Semestr. 20. 12. & Sulp. Sever. Hist. Sac. lib. 2. fin.
 Egregia, substantivè, pro Virtutibus. Tacit. 14. Ann. 60. Postquam cuncta scelorum suorum pro egregiis accipi videt.
 EGREGIE, Adv. [ἐξοχῶς] Excellenter. Plin. in Paneg. 61. Egregie Cæsar, quod lachrymas parentum vectigales esse non pateris. Quasi dicat, Pauci sic facerent.
 Egregie præter. Ter. And. 1. 1. 31. Horum ille nihil egregie præter cætera studebat. Ubi Donatus, Hic Egregie, Valde, nimis, significat. Non est ergo ad laudem positum, hæc inquit, ut cætera similiter studebat.
 Egregie chara. Ter. And. 1. 5. 38. Cic. 15. Fam. 14. Sed tamen quod ab eo egregie diligere sensi multo amior ei sum factus.
 Cordatus homo. Cic. 1. de Orat. 198.
 Fidelis. Cic. 1. Q. frat. 14.
 Fortis & bonus Imperator. Cic. 2. de Orat. 268.
 Gratus. Cic. 2. Att. 22. Quod egregie non modo iis qui utuntur opera, sed etiam in vulgus gratum sentimus.
 Factum. Hor. 2. Serm. 5. 106. Egregie ferramenta. Cic. 6. Verr. Gestæ res. Perf. 6. Sat. 49.
 Instructa & armata classis. Liv. 6. Bell. Pun.
 Loqui Græce. Cic. 2. de Fin. Quum uterque Græce egregie loquatur.
 Munitum oppidum. Cæf. 2. Bell. Gall. 29.
 Natus ad miseriam. Ter. Heaut. 3. 1. 11.
 Pingere egregie. Cic. de Clar. Orat. 257. Præsertim quum pauci pingere egregie possint, aut fingere.
 Placere valde & Egregie alicui. Cic. 14. Att. 22. Dolabellam valde placere tibi video, mihi quidem egregie.
 Subtilis scriptor atque elegans. Cic. de Clar. Orat. 35.
 REGIATUS, ūs. m. Dignitas Sequioris ævi. V. l. 3. Cod. Theodof. de Cohortal. princ. cornicular. Du Fresne Gloss. Guth. de Offic. Dom. Aug. 1. 4.
 REGX, egis. Egregius, Eximius, Isidor. Gloss.
 RESSUS. V. EGREDIOR.
 RETUS, & Adgretus, ait Festus, ex Græco sunt ducta, a surgendo & proficiscendo: Unde & Nyctegresia, quasi Noctisurgium. Ibi Dacer. V.
 RUTURI, Alpinorum populi enumerantur a Plin. lib. 3. cap. 20.
 RULA, æ. Genus sulphuris, lanis suffitu molliem candoremque inlucens. Plin. lib. 35. cap. 15. Tertio quoque generi unus tantum est

ufus ad suffiendas lanas, quoniam candorem tantum molliemque confert. Egula vocatur hoc genus.

EGURGITO, [ἐγυρῖσθαι] ære. significat Exhaustio. Plaut. Epid. 4. 2. 12. Atque argentum egurgitem domo prorsum. adde Nonium 2. 265.
 Perdam & stulte consumam ingentes summas. ß. H. St.
 EGURGITATIO, apud Augustin.
 EGURGITATOR, apud Hieron.

E H E

EHEM, [εἴ] Interjectio est ejus qui commotus sit nova re aliqua. Ter. Adel. 3. 3. 19. Ehem, Demea, haud aspexeram te: quid agitur? Idem Eun. 1. 2. 6. Quis hic loquitur? ehem, tunc eras hic mi Phædria?
 EHËU, [ἤ] Lamentantis, & lachrymantis interjectio. Ter. Heaut. 1. 1. 31. Quæso quid de te tantum meruisti? m. ehëu. c. ne lachruma: atque istuc quicquid est, fac me ut sciam.
 Ehëu conditionem hujus temporis. Cic. Anteq. iret in exil. 30.
 Ehëu quid volui misero mihi. Virg. 2. Ecl. 58.
 EHO, Interjectio vocantis & quærentis responsum, perinde ac si diceremus, O dic, vel ô dic mihi, Græce ὦ εἴπῃ vel ὦ εἴπῃ μοι. subauditur enim verbum Dic, vel Veni, vel aliud simile. Ter. Hec. 2. 2. 25. Quæ res te facere id prohibet? ehô, nunquidnam accusat virum?
 Ehô, Conturbatæ mentis interjectio. Ter. And. 4. 5. 41. D. coactus legibus eam uxorem ducet. m. ehô obsecro, an non civis est? Ter. Heaut. 3. 2. 22. Nonne accedam ad illos? c. ehô quæso una accedundi via est.
 Animadversionem in se poscentis, aut repente cernentis. Ter. And. 4. 5. 9. Ehô Myfis, puer hic unde est? quisve huc attulit?
 Admirantis. Ter. And. 3. 2. 20. Ehô an tute intellexti hoc assimilari? Ibid. 5. 4. 49. Propero ad filiam. ehô mecum Crito. Hic admiratio est intentionis ad id quod dicturi sumus.
 Interrogantis. Ter. Heaut. 3. 2. 26. Ehô quæso, laudas qui heros fallunt?
 Intentionem audientis exposcens. Ter. And. 4. 1. 42.
 Ehô, dic mihi, si omnes conjectum hunc in nuptias inimici vellent, quod nisi hoc consilium, darent?
 Vocantis. Plaut. Mostell. 3. 2. 155. Ehô, istum puer circunduce hasce ædeis, & conclavia.
 Ehô tu impudens. Ter. And. 4. 2. 27. Et Eun. 4. 4. 24. Ehô tu num ego te?
 Ehô, tu Glycerium hinc civem esse ais? Ter. And. 5. 4. 5.
 Convocantis, cum quadam celeritate. Plaut. Merc. 1. 77.
 EHODUM, similiter Interjectio vocantis & simul quærentis ut respondeatur vel aliquid aliud fiat, Græce ὦ εἴπῃ μοι, vel εἰπῃ μοι. Ter. And. 1. 2. 3. Dave? n. hem, quid est? s. ehodum ad me. i. e. O veni ad me.
 Ehodum, bone vir, quid agis? Ter. And. 3. 5. 10. V. Donat.
 Vocantis est cum indignatione amara. ß. H. St.
 Ehodum dic mihi. Ter. And. 2. 1. 24. Hic, Dic mihi, exprimitur, quod intelligitur superioribus exemplis.

E J

EID. APR. Idus Aprilis. EID. MAR. Idus Mart. EIM. & EIMO. Ejusmodi.
 EI, dativus ab Is, ea, id; aliquando habet qualitatis vim. Ter. And. 1. 5. 29. Eine ego ut adverter? h. e. Tali, tam bono. In metro plerumque monosyllaba dictio est, sicut Cui & huic: licet quandoque etiam duarum syllabarum reperiatur, ubi e modo corripitur, modo producit. Juven. 14. Sat. 122.
 — juvenes hortantur ut illam
 Ire viam pergant, & eidem incumbere sectæ. Lucret. lib. 6. 674.
 Scilicet & fluvius, qui visus maximus ei. V. 18. f. l.
 EJA, [εἴα] Adverbium est Correctionem aliquando significans. Ter. Eun. 5. 9. 35. Peristi. g. eja, haud sic decet. Idem. Hec. 2. 2. 8. Nunc video in illarum potestate esse te. p. eja vero.
 Eja, ne. Ter. Phorm. 3. 2. 23. Eja, ne parum leno fies, nunquid hic confecit?
 Eja, ut. Ter. Heaut. 5. 5. 19. Non possum pater. ch. eja ut elegans est.
 Eja, Reprehendentis. Plaut. Merc. 5. 4. 38. Pergin' tu autem eja superbe invehere?
 Eja, Hortantis. Plaut. Epid. 2. 2. 77. Eja vero age dic.
 Eja autem? Repetentis. Plaut. Amph. 3. 2. 19. Inimicos ausa sum semper obtuerier. l. eja autem inimicos?
 Eja, eja. Plaut. Perf. At pol multi esse ita sciunt. p. eja. s. eja.
 Eja, In principio epistolæ positum. Plin. Epist. 94. Eja tu, quum proxime res agatur, &c.
 Eja age rumpe moras, quo te spectabimus usque? Virg. 4. Æn. 569.
 EJACULOR, [ἐξακοντίζω] āri. dep. vel, EJACULO, activ. Idem quod Longe vel Eminus jaculari. Plin. lib. 37. cap. 9. Species & colores arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur. Gell. lib. 16. cap. 19. Se in salum ejaculaverat.
 In autem ejaculatus. Ovid. 6. Met. 259.
 Repentinas ejaculatus aquas. Ovid. 1. Fast. 270.
 Fistula aquas ejaculatur. Ovid. 4. Met. 124.
 EJACULATIO, ōnis. f. Veget.
 EJACULATOR, ōris. m. Idem.
 EJECTAMENTUM, EJECTIO, EJECTIVUS, EJECTO. V. EJCIO.
 EJERO & Deriv. V. EIURO.
 EJICIO, [ἐκβάλλω, ἐκβάλλω] ēre. Proprie est Excludere, & quasi Extra jacere.
 Ejicere & excludere. Cic. 14. Fam. 3. Ejicere nos magnum fuit, excludere facile est.
 Expellere, exterminare, ejicere. Cic. pro Milon. 102. Hæc tanta virtus ex hac urbe expelletur, exterminabitur, ejicietur?
 Admittere & ejicere contr.
 Turpius ejicitur, quam non admittitur hospes. Ovid. 3. Trist. 7.
 Retinere & Ejicere, contraria. Cic. pro Milon. Memoriam Milonis retinebitis? ipsum ejicietis, & erit dignior locus, &c.
 EJCIO

Ejicere foras. Ter. Adel. 1. 2. 29. Lucret. lib. 4. 915.
Ejicere foras ædibus. Plaut. Afin. 1. 2. 1.
Ejectus hinc. Ter. Eun. 2. 2. 45. — Hoc nunc dices,
 Ejectos hinc nos; omnium rerum heus vicissitudo est.
Ejicere e vel ex Senatu. Cic. de Senect. 42. Invitus quidem feci, ut
 fortissimi viri T. Flaminii fratrem C. Flaminium e Senatu ejicerem.
 Idem pro Cluent. Ejectus ex Senatu a Censoribus.
Ejicere aliquem a suis diis penatibus. Cic. pro Quint. 62.
Ejicere in exilium. Cic. in Parad.
Arenæ in litus ejectæ. Ovid. 11. Met. 615.
Extrudere & **ejicere** in viam. Cic. 2. de Orat. 234. Atqui, inquit Ju-
 lius, non nimium liberale hospitium meum dices: nam te in viam,
 simul ac perpaululum gustaris, extrudam & ejiciam.
Ejicere navem in terram. Cæf. 3. Bell. Civil. 28.
Ratis ejecta. Ovid. 7. Epist. 172.
Ejicere se in agros. Liv. 6. Cic. 7. Verr. Jam sese in terram e navi
 ejecerat.
Ejicere sese ex oppido vel silvis. Liv. 8. Bell. Pun. Frequentes ex
 oppido sese ejecerant.
Se ejicere, suosque secum educere. Cic. 1. in Catil. 30.
Ejectus e mari. Plaut. Rud. 2. 7. 4.
Ejectus apud Andrum navi fracta. i. e. Naufragium passus est. Ter.
 And. 5. 4. 21.
Ejicere animum patris de aliquo. Ter. Heaut. 5. 2. 2.
Ejicere ex animo amorem inlitum. Cic. pro Rosc. Amer. 53.
Ejicere animi mollietiem. Ter. Eun. 2. 1. 16. Ejiciunda hercle hæc
 mollietis animi, nimis me indulgeo.
Ejicere ex animis memoriam alicujus. Liv. 8. Bell. Pun.
Ejiciam ex eis crepitum polentarium. Plaut. Curc. 1. 3. 16.
Ejicere dicitur mulier, subaudi Partum. Ulpian. in l. Si servus servum.
 §. Si mulier pugno. D. Ad legem Aquiliam, Si mulier pugno, vel
 equa ictu te percussa ejecerit: Brutus ait Aquilia teneri quasi rupto.
 ἐκπύματα, unde Vulva ejectitia.
Ejectum, Extensum Nonio. Virg. 10. Æn. 894.
 — ejectoque incumbit cernuus armo.
Ejectus, Projectus, nullo funere elatus. Cic. in Pison. 19. Ab
 hoc ejecto cadavere quicquam mihi opis expectabam. Idem pro Rosc.
 Amer. 6. Damnatus & ejectus. Dixit idem in Pison. 82. Abiectum
 hoc cadaver.
Eicit, pro **Ejicit**: Eicit autem dissyllabum est, ut Reice apud Virg.
 3. Ecl. 96.
 Tityre pascentes a flumine reice capellas. Lucret. lib. 3. 890.
 Nec radicatus e vita se tollit, & eicit. Idem lib. 4. 1267.
 Eicit enim fulci recta regione, viaque Vomere, &c.
ΕΙΣΤΟ, [ἐῖστω] ære. frequent. Plaut. Merc. 1. 111. Ne hic te
 opprimeret imprudentem, atque ejectaret.
Arenas ejectare. Ovid. 5. Met. 352.
Cruorem manantem ex ore ejectare. Sil. lib. 10. 277.
Favilla ejectata. Ovid. 2. Met. 231.
EJECTIO, Ænis. f. [ἐκβολή] Cic. 2. Att. 18. Sed mortem & ejectio-
 nem, quasi majora timemus, quæ multo sunt minora.
EJECTIUNCULA; æ. f. Marcell. Empir. cap. 10.
EJECTATIO, Ænis. f. apud Sidon.
EJECTITIUS, Adj. [ἐκβολιμῶς] ut, Vulva ejectitia. Plin. lib. 11.
 cap. 27. Vulva ejecto partu melior quam edito: ejectitia vocatur illa,
 hæc porcaria.
EJECTAMENTUM, [ἐκκείμενον] pro Excremento, vel Re ejecta. Tacit.
 de Germ. 45. Diu quinetiam inter cetera ejectamenta maris jacebat.
 De succino loquitur. Etiam Apul. Apol. p. 297.
EJECTUS, Æs. m. Lucret. lib. 4. 957.
 Altior, atque foras ejectus largior ejus,
 Et divisor inter se, ac distractior intus.
EJECTUS, a, um. Partic. V. in ipso v. Ejecta, Absolute apud Juriscon-
 sultos dicuntur, Quæ vel levandæ navis gratia mari committuntur, do-
 nec fors ea salvata restituitur: vel quæ incendii causa sub dium emit-
 tuntur priori domino, qui ea abiecit restituenda, ut qui animo ea
 possidere interim non destitit, ut vulgatis legibus sub titulo ad leg.
 Rhod. de jact. & de acquir. rer. domin. constat.
EICOSÆDRUM, [ἐικοσάεδρον] Figura est solida, quæ triangulis viginti
 æqualibus & æquilateris continetur Euclid. 2. Element. & 13. Probl. 4.
 Vicenorum fessuum exponit Bud. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Scribitur
 & Icosaedrum.
EION, Ænis. [Ἴων] Locus est in Taurica Cherroneso, cujus meminit.
 Plin. lib. 6. cap. 6.
 Stephano item Eion, Oppidum est Macedoniae juxta Pieriam, quæ alio
 nomine Amphipolis dicitur.
EIONES, [Ἰώνες] Vicus quidam erat, quam ejectis incolis Mycenæi
 navium receptaculum instituerunt: quo deinde vastato, ne statio quidem
 ipsa manet. Hæc Strabo lib. 8.
EIONEUS, [Ἰωνεύς] Unus e Græcorum princip. qui ad Trojam pro-
 fecti sunt ab Hectore interfectus, teste Homero.
 Alter fuit ejusdem nominis Thrax, & pater Rhœsi regis, qui noctu
 a Diomede & Ulyssæ interfectus est, eod. Hom. teste, lib. 10. Iliad.
EJULO, [ἐνὶ ὄρεσιν, κλαυθμυρίζουσα] ære. est Voce sublata flere:
 quod magis mulierum est proprium. Plaut. Aulul. 2. 4. 39. Quinam
 homo hic ante ades nostras, ejulans conqueritur mœrens? Cic. 2.
 Tusc. 19. Ipsum enim Herculem viderat in Oeta magnitudine dolo-
 rum ejulantem.
EJULATIO, Ænis. f. [κλαυθμυρία] Ploratus rationis expers. Plaut.
 Capt. 2. 1. 7. Ejulatione haud opus est, oculis multa misera cuditis.
 Lugubris ejulatio. Cic. 2. de Legib. 59. V. LUGEO.
 Virilis ejulatio. Hor. Epod. 10. 17.
EJULATUS, Æs. m. [κλαυθμυριστός] Idem. Cic. de Arusp. Resp. 39.
 Non fuit illi ejulatus & gemitus Philoctetæ, &c. Idem 2. Tusc. 55.
 Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque raro: ejulatus
 vero ne mulieri quidem.
 Hunc ejulatum quem gemis, cuncti gemunt. Sen. Oeth. 74.
EJULABILIS, Apul.
EJULITO, ære. frequent. Lucil.

EJUNCIVUS, Adj. Debilis, gracilis, languidus, & valde junceus.
 Varro 1. de R. R. cap. 31. Ejuncidum enim sarmentum propter in-
 firmitatem sterile.
Mulier ejuncida. Varro 2. de R. R. cap. 10. Audii te dicere,
 quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamilias eorum,
 afferre ligna, & simul pueros quos alerent, alias singulos, alias bi-
 nos, quæ ostenderent foetas nostras quæ in conopeis jacent dies
 aliquot, esse ejuncidas ac contemnendas. Sic enim legunt docti.
 ubi codd. Leuncidas, Lenuncidas, vel Luridas mucidas, vel Leni-
 mucidas.
Vitis ejuncida. Plin. lib. 17. cap. 22. Alias festinatione pariendi gra-
 cilis & ejuncida, ni cohibeatur castigatione tali, in foetum abeat tota.
 Ubi vulgo legitur Emucida. Est autem Vitis ejuncida, Gracilis, lan-
 guida, debilis, macra.
EJUNCESCO, ære. Plin. lib. 17. cap. 22. Vitis ejuncescit. Ita Har-
 duin. olim Evanescit. V. ipsum ad loc.
EJURO, & **EIËRO**, [ἐξορκίζω, ἀποβάλλω] ære. Est quod vulgo di-
 citur Renuntiare. Plin. lib. 1. Epist. penult. Et quasi ejurato magistra
 tu privatum me facerem.
Ejurare judicem, pro eo quod, Recusare judicem, barbære dicitur
 vel tanquam Jurejurando testari se recusare. Cic. 5. Verr. 138. Ne
 gotiatores putant esse turpe id forum sibi iniquum ejurare, ubi nego-
 tiantur: Prætor provinciam suam totam sibi iniquam ejurat. Cic. 2.
 de Orat. 185. Placet etiam mihi illud Scipionis illius qui T. Grac-
 chum perculit, quum & M. Flaccus multis probis objectis P. Mucium
 judicem tulisset, Ejero, inquit, iniquus esse. quum esset admu-
 nistratum, Ah, inquit, p. c. non ego mihi illum iniquum ejero, ve-
 rum omnibus. Quo loco non defunt qui legant Dejero.
Imperium ejurare. Tacit. 3. Hist. 68. 7. Prævenerat rumor, ejura-
 ab eo imperium.
Liberos. Sen. Consol. ad Marc. cap. 19.
Magistratum ejurare. Tacit. 12. Ann. 4. i. e. Deponere.
Militiam. Plaut. apud Festum in Ejuratio.
Pompam diaboli, ap. Ecclesiasticos. Tu si diaboli pompam ejerasti
 Tertull. de Idol. c. 18.
Ejurare bonam copiam, est Jurare sibi copiam non esse æris alie-
 dissolvendi. Cic. 9. Fam. 16. Tu autem quod mihi bonam copiam
 ejures, nihil est. Tum enim quum rem habebas, quæsticulis te f-
 ciebam attentorem. Unde apud Varr. 6. de L. L. extr. Restitue
 dum verbum putaverim, quod unius literæ ademptione omnem sensu
 gratiam perdidit. Sic enim ait, Liber qui operas suas in servitute p-
 pecunia quam debeat dat, nec solveret, nexus vocatur, ut ab æ-
 Obærat: Hoc C. Popilio rogante, Sylla Dictatore sublaturum, i-
 fieret, & omnes qui bonam copiam jurarent, ne essent nexus diss-
 luti. Quod multo planius erit, si ejurarent, legas, ut sit sensu
 Si jurejurando negarent sibi facultatem dari eo se ære liberandi, atq-
 mecum sentit Manutius ad loc. Cic. laud. Victorius contra Cicer-
 nem ex Varrone corrigi malit.
EJURATOR vel **EJERATOR**, Jct. in Dig.
EJUSMODI, [μοῦδος] Nomen indeclinabile, compositum ex Ejus
 Modi. Ter. And. 1. 1. 66. Nam qui cum ingeniis conficitur ejus-
 modi, &c. Cic. 1. Acad. Nihil enim ejusmodi celare possumus.
 Genus belli est ejusmodi quod maxime vestros animos excitare atque i-
 flammare debet. Cic. pro Lege Manil. 6.
Ejusdem modi: cui opponitur Dissimilis. Cic. 4. Acad. 77. Alios d-
 similes, alios ejusdem modi mundos esse.

E L A

EL. Elata, Elatus. **EL. EST**. Elata est.
ELÆBOR, [ἐλαϊόβανον, ἀσπεύρω, διεκρίπτω, ἐκπερικύπτω] abi. Effuge
 Virg. 2. Æn. 526.
 Ecce autem elapsus Fyrrhi de cæde Polites. Cic. 10. Fam. 24.
 Magno cum dolore parricidarum elapsus sum iis.
Elabi & **abire**. Cic. 1. de Divin. 46. Nam quum dormienti ei sol-
 pedes visus esset, ter eum scribit frustra appetivisse manibus, qui
 se convolvens sol elaberetur & abiret.
Excidere casu aliquo & elabi. Cic. 1. in Catil. 16. Idem pro I-
 mo sua, 104. Ex isto ore, religionis verbum excidere aut el-
 potest, &c.
Cum vinculis elapsus. Stat. 6. Theb. 884.
Pugnam, aut vincula elapsi. Tacit. 1. Ann. 61.
Custodias Vitellii elapsum. Tacit. 3. Hist. 59.
Elabi, de, vel e, five ex manibus. Cic. 1. Att. 13. Elapsus e soc-
 manibus ac ferro. Idem pro Muren. 85.
Elapsus ex prælio. Cæf. 5. Bell. Gall. 36.
Elabi inter tela & gladios alicujus. Liv. 1. 53. Et lib. 8. Bell. P.
 Elabi inter tumultum.
Sinuoso flexu elabi. Virg. 1. Georg. 244.
E memoria elabi. Author ad Heren. lib. 3.
Elabi ex criminibus. Cic. 4. Verr. 142. Idem 3. Verr. Idcirco te
 hoc crimine elapsum esse arbitrabare?
Elabi suspitione. Cic. 3. Verr. 102. Satis te elapsurum omni sus-
 cione arbitrabare, si quibus pecuniam credebas, iis expensum m-
 ferres?
Ex confessione inficitæ suæ non potuit urbanus elabi. Quin-
 lib. 2. cap. 11.
Elabitur mos & disciplina de manibus. Cic. pro Flacc. 15. O mori
 præclarum, disciplinamque quam a majoribus accepimus, siquid i-
 teneremus: sed nescio quo pacto de manibus elabitur.
Elabitur assensio. Cic. 1. Tusc. 25. Sed nescio quo modo dum le-
 assentior: quum posui librum, & mecum ipse de immortalitate
 morum cœpi cogitare, assensio illa omnis elabitur.
ELAPUS, [ἐλαφιοδότης] Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Qui
 quum ex utero elapsus excidit.
 Anguis elapsa ex oculis hominum. Liv. 6. Bell. Pun.
 Animi elapsi corporibus. Cic. in Somn. Scip. 22. Nam eorum ani-
 qui se corporis voluptatibus dederunt, &c. corporibus elapsi
 cum terram ipsam volutantur.

Liber elapsus dicitur Quintiliano, qui præ festinatione excidit. V. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Spes elapsa. Plaut. Capt. 3. 5. 101.
 Verba elapsa reprehendere. Ovid. 11. Epist. 53.
 Vita. Lucret. lib. 3. 971.
 Imperfecta tibi elapsa est, ingrataque vita.
 ELAPSIUS, Jct. in Dig.
 ELAPYLIS, apud Sidon.
 ELABORO, [*ἐλαβόρῃ*, *ἐλαβόρῃ*, *ἐπεξεργάζομαι*, *ἐπεξεργάζομαι*] Ære. Summo labore & diligentia eniti, conari. Cic. Nihil mihi ita elaborandum est, quam ut consilia nemo intelligat.
 Elaborare & elucubrare. Cic. de Clar. Orat. 212. Deinceps inde multæ quas non minus diligenter elaboratas etiam quam elucubratas afferebamur.
 Elaborare & efficere. Cic. 9. Fam. 16. Sed tamen quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorum benevolentiam conciliandum & colligendum, summo studio me consequutum esse, &c.
 Eniti & elaborare, ut. Cic. 16. Att. 18. Apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potius eblandire, effice, ut Plancus quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua.
 Elaborare ut pro sis alicui. Cic. 2. de Orat. 295. Non tam ut pro sim causis, elaborare soleo, quam ut nequid ob sim.
 Elaborare ad iudicium alterius. Cic. 1. de Fin. Sed neque tam docti tunc erant, ad quorum iudicium elaboraret.
 Ex tempore elaborare. Cic. de Petit. Conf. 20. Tamen ex tempore elaborare ejus causa cui debent & volunt, facile possunt.
 De industria, non ex insidiis, sed aperte ac palam elaborare. Cic. in Orat. 38.
 Elaborare in re. Cic. 1. Off. Ad quas igitur res aptissimi erimus, in his potissimum elaborabimus.
 Elaborare in disciplinis, & illis studere. Cic. 1. Verr. 30. Si optimis a pueritia disciplinis atque artibus studuisses, & in his elaborasses: si, &c.
 Elaborare in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 8. p. 158. Burm.
 In literis elaborare. Cic. de Senect. 26.
 Desudare & elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. 38. Hæ sunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis, in his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desidero.
 Contentione & dimicatione in aliqua re elaborare. Cic. 2. Fam. 5.
 In re aliqua separatim elaborare. Cic. 1. de Orat. 9.
 Elaborare aliquid, pro Artificio excolere. Plin. lib. 34. cap. 3. Sic Elaborata ars apud eundem lib. 25. cap. 12.
 Elaborare saporem dicuntur epulæ. Hor. 3. Carm. 19.
 Instituire & elaborare orationem. Cic. pro Coel. 45. Oratio & bonis artibus instituta, & cura & vigilis elaborata.
 Elaborari dicitur locus, qui ædificiis ornatur. Plin. Epist. 17.
 LABORATUS, [*ἐπεξεργασμένος*] Partic. Cic. de Clar. Orat. 26. Hæc est a Græcis elaborata dicendi vis atque copia. Cic. pro Lege Manil. Statueremque nihil huc nisi perfectum ingenio elaboratum industria afferri oportere.
 Ars elaborata. Plin. lib. 25. cap. 12.
 Concinnitas elaborata. Cic. in Orat. 84. Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifesto deprehensum appareat.
 Curriculum industriæ alicujus elaboratum. Cic. 7. Philipp. 7. Omne enim curriculum industriæ nostræ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est.
 Imperio elaborato a parentibus. Justin. lib. 1. de Nino juniore. i. e. Magnis laboribus quaesito & parto.
 Munus. Cic. 13. Att.
 Res non elaboratus. Hor. Epod. 14. 12.
 Qui per sæpe cava testudine fleuit amorem
 Non elaboratum ad pedem.
 Ornati & elaborati versus. Cic. in Orat. 36. Omnes apud hunc ornati elaboratique sunt versus.
 LABORATIO, Ænis. f. [*ἐκπύρσις*] Author ad Heren. Aliquid sine elaboratione & operæ consumptione invenire.
 LABORATUS, Ænis. m. Idem. apud Apul.
 LABOTAS, [*ἡλαβότας*] Strabeni fluvius est, per Antiochiæ campum, qui Pagris subjacet, fluens. V. lib. 16.
 LACATA, æ. vel ut apud Festum legitur, ELACATENA, Genus assamenti, quod appellatur vulgo *Malandrea*. Columel. lib. 8. cap. 17. Cum scombri charcharique, & elacatæ ventriculo: & ne per singula numerem assamentorum omnium purgamenta, &c.
 LACATÆUM, [*ἐλακταῖον*] Mons Thessaliæ, Jovis Elacatæi templum habens. Stephan.
 LACTESCO, [*ἐκλακταίνω*] Ære. h. e. In albedinem lactis converti, & lacteum colorem præ se ferre. Plin. lib. 20. cap. 21. Mirum, quam radice ea addita addeffari sub dio, atque elactescere. Ex vetusto codice legitur Lactescere.
 LÆA, [*Ἰλῆα*] Urbs est Asiæ in Æolia, Pergameorum navale, quæ Ildanis nominata fuit, posita a Menestheo.
 Læa & alia urbs Elea Italiæ, quæ & simpliciter scribitur, unde dicuntur Eleatæ vel Elitæ: illi vero, Elaitæ. V. f. l.
 Læa & Elæa Phœnicum urbs inter Tyrum & Sidonem, tanquam amicorum.
 Læaterea Elæa navale Bithyniæ juxta Myfiam.
 Læstremo & lacus quidam Æthiopiæ, & hoc nomine tres insulæ. Stephan. de Urbibus.
 LEMPORIA, [*ἐλαμπυρία*] Olei coemendi cura. l. ult. §. 19. ff. de un. & hon.
 ELÆDES, [*ἐλαϊάδες*] Oleaginum, unguinosum. Cels. 5. 24. 2. & 26. 20.
 ELÆGARUM, [*ἐλαϊάρον*] Apic. 7. 3.
 ELÆMOLŌCHE, [*ἐλαϊομολόχῃ*] Herba Ibiscus sive Bismalva. Apul. de herb. cap. 38.
 ELÆMELI, [*ἐλαϊόμελι*] Olei species, e quodam arboris caudice mans in Syriæ Palmyris, melle crassior, sapore dulci. Ejus naturam & vires vide apud Dioscor. lib. 1. cap. 37. Plin. l. 15. c. 7. extr. Idem lib. 3. cap. 4. Elæomeli, quod in Syria ex ipsis oleis manare diximus, ipore melleo, non sine nausea, alvum emollit.

ELÆON, [*ἐλαῖον*] Latini Oleum vocant.
 ELÆON, [*ἐλαῖον*] Olivetum, item Cella olearia. Tertull. adv. Marc. 4. 39. Ad noctem in Elæonem secedebat.
 ELÆONVS, [*ἐλαίωνης*] Curator oleo coemendo. Arcad. l. ult. D. de munerib. & honor. Cura quoque emendi frumenti, olei. Nam harum specierum curatores, quos *σπῳῆς* & *ἐλαϊῶνες* appellant, creari moris est.
 ELÆOPHYLLUM, [*ἐλαϊόφυλλον*] Diosc. 3. p. 140.
 ELÆOTHESIU, [*ἐλαϊοθέσιον*] Latine Unctorium, & sumitur pro Loco ubi unctores corpora ungere solebant post lavationem. Vittuv. lib. 5. cap. 11.
 ELAGABALUS. V. HELIOGABALUS.
 ELAIS, Una ex tribus filiabus Anii, Apollinis & Rhoëo filii, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum statim vertebatur. Author Cæl. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 15.
 ELAINOS, [*ἐλαῖνον*] Montis nomen, prope Phigaliam Arcadiæ urbem, stadiis plus minus triginta, in quo Cereri sacrum antrum quam *Μελαῖαν* cognominant, i. e. Nigram, pullatamve. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 31.
 ELAITICA Præfectura, [*ἐλαίτης νομός*] Una est ex Ægypti præfecturis, ad dextram Canopicæ fossæ, a fratre primi Ptolemæi appellata: non ab heroe, ut quidam volunt, e quibus est Artemidorus. Verba sunt Strab. lib. 17.
 ELAITICUS Sinus, [*ἐλαίτικος κόλπος*] Cui ex adverbo Lesbiorum insula confurgit. Strab. lib. 13. Post Cumam, inquit, sunt Adæ, deinde post stadia XL promontorium nomine Hydra, quod ad adversum promontorium Hermatuntem, Elaiticum sinum efficit. V. & lib. 12. ubi de eo fit mentio.
 ELAMITÆ, [*ἐλαμίται*] Dicti sunt Persarum principes, ab *Elam* filio *Sem*, ut ait Josephus. 1. 14. conf. Reinec. Hist. Jul. Vol. 2. f. 14. seqq. Strictius autem sumpti Elamitæ Parthis opponuntur. Efr. 4. 9. Act. 2. 9.
 ELANA, [*Ἰλῆα*] Urbs est in altero recessu Arabici sinus, qui apud Gazam est, nomine Elaniticus. V. Strab. lib. 16. Al. Læana & Elana. unde Elanitæ q. V.
 ELANGUEO, [*ἐλαιοθραίνω*, *ἀδυνεύω*] Ære. Languore confici & quodammodo contabescere. Plin. de Viris Illust. Quumque urbem capere posset, in Campaniam divertit, cujus deliciis elanguit. Valer. 4. Argon. 527.
 Hæsit uterque polo, dubiisque elanguit alis.
 Elanguit cura hominum. Liv. 3. Bell. Pun. h. e. Segnis & vana fuit. Differendo deinde elanguit res. Liv. 5. ab urbe. [Videntur hæc omnia ad v. seq. referenda.]
 ELANGUESCO, [*ἐλαυοσθύνω*] Ære. Valde infirmum fieri. Liv. 1. Ut elanguescendum aliena ignavia efficit. Gell. lib. 2. In quibus eorum omnis vigor animi, corporisque elanguescit, & quod Salustius ait, effoeminatur.
 Dictis elanguescere. Stat. 11. Theb. 382.
 Cornus elanguescens, & jam casura. Sil. lib. 4.
 ELANGUIDUS, Fortun. 1. Mart.
 Paullatimque fœcis elanguida ligna reforbet.
 ELANITICUS, Sinus in Arabia, cui ELANITÆ vel Leanitæ populi, qui ipsum incolunt, nomen dedere. Quidam Elaniticum al. Læaniticum scribunt. V. plura apud Plin. lib. 6. cap. 28. conf. ELANA, & ELANA.
 ELAPE, Genus serpentis. Plin. lib. 32. cap. 5. Salsamentorum cibus prodest a serpente percussis, & contra bestiarum ictus, mero subinde hausto, ita ut sub vesperam cibus vomitione reddatur. Peculiariter a Chalocide, Cerafte, aut quos Cepas vocant, aut Elape, Dipfaveve percussis.
 ELAPHÉBOLIA, [*ἐλαφῆβόλια*] Festa quæ celebrabantur mense Februario ab Atheniensibus, in quibus cervi Dianæ Elaphebolæ sacrificabantur, unde & mensis ipse Elaphebolion dictus.
 ELAPHEROLIŌN, [*ἐλαφῆρολίον*] Mensis nomen est apud Græcos, qui nostro Decembri fere respondet: ita dictus, a cervorum venatione, qui ex consuetudine Dianæ eo mense offerebantur. Gaza tamen Februarium vertit.
 ELAPHIÆA, æ. f. Diana. V. Pausan. lib. 6.
 ELAPHITES, Insulæ sunt numero tres, XII. m. pass. a Melita (a qua Melitei canes Callimacho dicuntur) distantes, Chioque ac Samo finitimæ. Author Plin. lib. 3. cap. ult. & lib. 5. cap. 31.
 ELAPHOEOSON, [*ἐλαφοῦσσην*] Herba de qua Plin. lib. 22. cap. 22. Hanc herbam monstrare cervæ, ut ait idem lib. 25. cap. 8. Officinæ & herbarii Gratiani Dei vocant.
 ELAPHONNESUS, [*ἐλαφόννησος*] Insula Asiæ. Plin. lib. 5. cap. ult. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiufa, Acanthus, &c.
 ELAPHOSCŌRŌDON, i. n. [*ἐλαφοσκόρδον* & *ἐλαφίσκορδον*] Genus allii de quo Diosc. lib. 2. cap. 182.
 ELAPHUS, [*ἐλαφός*] Cervus, item Placentæ genus est, in elaphebolis confici solitum ex sesamo & farinæ flore. V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 10.
 ELAPHUSA, [*Ἰλῆα*] Insula est ante Corcyram, non procul ab his duabus quæ Paxæ vocantur, ad Leucadiam sita. Author Plin. lib. 4. cap. 12.
 ELAPIDO, [*ἐλάιδον καθαίρων*] Ære. Lapidibus purgare terram, vel Lapidem amovere. Plin. lib. 17. cap. 47. At in Syracusano agro advena cultor elapidato luto sole perdidit fruges. Budæus legit, Elapidato solo lutofo.
 ELAQUEO, Laqueo, vel Nexibus expedire. Prudent. & Sidon.
 ELAQUEATUS, Partic. Murcellin.
 ELARGIOR, [*ἐλατίζωμαι*] Iri. Idem quod Largiri: nisi quod compositio aliquid addit vehementiæ. Liv. 3. 1. Possessores & magna pars patrum Tribunitiis se jactare actionibus, principem civitatis, elargiendo de alieno, popularem fieri quærentes al. Et largiendo.
 Elargiri patriæ, clarisque propinquis. Perf. 3. Sat. 70.
 ELARGITIO, in Cod.
 ELARGITOR, in Dig.
 ELASSESCO, [*ἐλαττειν*] Ære. Lassum fieri, vel Lassitudine deficere. Plin. lib. 16. cap. 25. In arboribus tamen nimia germinatio elassescit.
 ELATE.

ELATE. V. EFFERO, effers.

ELATE, es. f. [ἐλάτη] Genus palmæ. Plin. lib. 23. cap. 5. Palma, sive elate, sive spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem. Involucrum novi fructus palmæ arboris sec. Dioscor. & Theophrast.

ELATE, Civitas in Locris, non procul ab Opunte, ut scribit. Plin. lib. 4. cap. 7.

ELATERIUM, [ἐλατήριον] Plin. lib. 20. cap. 1. Cucumim sylvestrem esse diximus multo infra magnitudinem fativi. Ex eo fit medicamentum quod vocatur elaterium, succo expresso e femine. Succus est expressus ex eo agresti cucumere, qui vulgo cucumer asininus dicitur. V. Diosc. lib. 4. cap. 149.

ELATINE, es. f. Herba, quæ folia helxinæ habet, pusilla, pilosa, rotunda, femipedalibus ramulis quinque fenisve: a radice statim foliosis: nascitur in segetibus: acerba gustu. Plin. 27. cap. 9. Diosc. 4. 38.

ELATIO, ōnis. V. EFFERO.

ELATITES, Lapis. Plin. lib. 36. cap. 20.

ELATIUM, Civitas. Plin. in descriptione Hierapolis lib. 5. cap. 26. Ultra Palmyram quoque ex folitudinibus iis aliquid obtinet Hemefa, item Elatium, dimidio propior Petræ quam Damascus.

ELATRIA, [ἐλάτριά] Civitas non longe a Cichyro. Strab. lib. 7.

ELATRO, [ἐξυλακτῶ] ære. Compositum a Latrare. Hor. 1. Epist. 19.

Sit mihi prima fides; & vere quod placet, ut non

Acriter elatrem. i. e. Omni rabie vociferem ac defendam.

Porphyr. adde Tertull. de Pallio, cap. 5.

ELATRATIO, apud Firmic.

ELATRATOR, in Dig.

ELATUM, Flumen in Arcadia, quod mulieribus conceptus repræsentare creditur, ut author est Plin. lib. 31. cap. 2.

ELATUS, Mons nobilis in Zacyntho insula inter Achaïam & Cephaleniam, quem montem circa Arginufam cervos non excedere, auribus etiam in monte fissis, scribit Plin. lib. 9. cap. penult. V. & lib. 4. cap. 12.

Elatus item Cænei pater. Unde

ELATEIUS, Cæneus apud Ovid. 12. Met. 497.

ELAUDO, ære. Plus quam Nominare. Festus.

ELAUDATIO, apud Sidon.

ELÄVO, ävi, ötum, [ἐλῶ] ære sive ère. Idem quod Lavare, vel Perfecte lavare significat. Columel. lib. 12. cap. 50. Sed quum fuerit oliva elota, reliqua, sicut supra præcepimus, fieri debebunt.

Elavare se bonis, est se denudare, spoliare, exhaustire: ita ut sese quispiam lavasse videatur. Plaut. Afin. 1. 2. 9. Translatio ducta est a balneis, in quibus luxu lavandi nonnulli nequiores rem profligabant & edebant. Comestum, expotum, exutum, elutum in balneis. Inde heluo, inquit Verrius, qui intemperanter bona sua consumit, ab eluendo, quæ vox aspiratur, ut aviditas magna exprobetur. V. ELUO.

ELAUTUS, Antiq. Pure lautus. Plaut. Rud. 3. 3. 37. Mulieres elautæ opera Neptuni. conf. Pœn. 1. 2. 22. V. ELUTUS.

E L B

ELBIA, M. Annei Senecæ Cordubensis uxor fuit, cui liberos peperit in Hispania, L. Anneum Senecam, Junium Anneum Gallionem, & Anneum Melam.

ELCÆRUS, [ἐλκῆρ] Ptol. Galliæ urbs. Vulgo hodie Sletstad.

ELDAMARI, Mesopotamiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 26.

ELDANA, [ἐλδανὰ] Ptolemæo Hispaniæ urbs, Donia alio nomine. Vulgo Duennes.

E L E

ELEA, [ἐλαία] Strab. lib. 6. Civitas est Lucaniæ, a Phocenibus condita, Parmenidis & Zenonis Pythagoricorum patria, quæ & Helia, & postremo Velia dicta est. V. VELIA.

ELĒA, [Ἠλεα] Diana cognominata fuit, cujus templum situm est circa Helos, sive paludem, juxta Halorium, Arcadiæ subiectum. Nam Arcades ejus sacerdotium gerebant. Author Strab. lib. 8.

ELĒA, [Ἠλεία] Peloponnesi regio, eidem l. c. V. ELIS.

ELĒATÆ, Populi Lucaniæ, Eleam urbem incolentes.

ELĒATICI, Philosophi. Cic. 4. Acad. 129. Eleatici philosophi a Parmenide & Zenone nominati, qui iidem & Megarici.

ELĒEBRÆ Argentariæ, dictæ sunt ab antiquis meretrices, teste Festo, ab Eliendo argento. Locus est apud Plaut. Men. 2. 3. 26. adde Truc. 1. 2. 81. Bacch. 4. 9. 20.

ELECTARIUM, seu Electuarium, Medicamentum est Syrupo & Eclegmate crassius ad mellis consistentiam accedens, Medicis Junioribus. V. Borrich. Ling. Pharmacop.

ELECTE, ELECTIO, ELECTOR. V. ELIGO.

ELECTO, as. V. ELICIO.

ELECTRA, [Ἠλεκτρά] Hesiōdo nympha est, Oceani & Tethys filia, uxorque Atlantis: cujus filia quædam etiam Electra dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Virg. 8. Æn. 135.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author, &c.

Electra, fuit etiam Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cælibem ad multum ætatis vitam egit: unde etiam ab Helena apud Euripidem, πολυχρόνιον παρθένον h. e. Annosa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi ἀλεκτρεα, h. e. Sine thalamo: quanquam aliis magis placet a flavo colore, electrumque referente ita fuisse appellatam. V. Ovid. 2. Trist. 395. Hor. 2. Serm. 3. 139. & Sophoclis Tragœdiam nomine ejusdem inscriptam.

ELECTRYON, [Ἠλεκτρύων] Amphitryonis frater, & filius Alcæi, ut testis est Hesiod. in Aspide.

ELECTRIUS, Adj. [Ἠλεκτρῖος] ut, Tellus Electria, i. e. Sator:

fortita nomen ab Electra Dardani matre, filia Atlantis. Valer. 2. Argon.

ELECTRIDES, [Ἠλεκτρίδες] Steph.] Maris Adriatici insulæ, sic a Græcis appellatæ, quod electrum in illis provenire putarunt, vanitatis Græcæ certissimo documento, ut scribit. Plin. lib. 37. cap. 2. Inde

ELECTRUM, i. [Ἠλεκτρον] Gemma nigri coloris, quæ vulgo ἀμβρόδιον dicitur, quanquam & croceum & album invenitur. Dictum electrum, quod apud veteres Græcos sol Elector dicebatur. Perottus ex Plinio fere, lib. 37. cap. 2.

Electrum lacrymosum. Virg. in Ciri, non ita procul a fine,

Dives corallo fragili, & lacrymoso electro.

Electra pinguis. Virg. 8. Ecl. 54. Pinguis, quia sunt resinacea.

Stillata electra. Ovid. 2. Met. 364.

Electrum, Metalli genus mistum, nempe quoties in auro quinta argenti portio commista est, hoc autem, modo naturale est, modo cur fit: quod si quintam portionem excedat, incudibus non resistit. Plin. lib. 33. cap. 4. & 9. 41. ad Virg. 8. Æn. 402. Cerd. & Taubm. ad loc. item 8. Æn. 624. & Ovid. 15. Met. 317.

ELECTREUS, Adj. ex Electro factus. Lamprid. Alex. Sev. cap. 25. adde Herald. ad Tertull. Apol. p. 174.

ELECTRINUS, Idem. Trebell. Poll. in vita Quiet. Et l. 32. §. 5. de Aur. Arg. &c.

ELECTRIFER, Adj. Claudian. Fescen. 55.

Et Padus electriferis admoduletur alnis.

ELECTUS. V. ELIGO.

ELEEMÖSYNA, æ. f. [ἐλεημοσύνη] Misericordia, ab ἐλεῶ, quod miseracionem significat, item Munus quod inopi datur. Verbum Ecclesiasticis notissimum.

ELEGANS. V. ELIGO.

ELEGATUS, i. m. Pifcis genus capi solitum ex Garumna flumine Aufon. Epist. 4. 59. Scalig. ad loc.

ELEGIA, Armeniæ civitas, quam præterfluit Euphrates, occurrenti illi apud eam Tauro monte, nec resistente, ut tradit Plin. lib. cap. 24.

ELEGIA, Arundo vocatur obliqua, non in excelsitatem nascens, si juxta terram fruticis modo se spargens, suavissima in teneritate animilibus. Verba sunt Plin. lib. 16. cap. 36.

ELEGIA, æ. [ἐλεγεία] quum ut Græca dictio ponitur, ultimam locum habet: quum vero ut Latina, corripit eandem: cujus rei rationem grammatici docent. Dicitur autem Elegia, quasi Miserabilis & misera. Romani autem id genus carminum quod cum lamentatione adcanitur mortuis, Nænam nuncupaverunt. Unde tractum, ut e taphia quoque defunctorum, elegis versibus conscribantur. Scribitur & per Ἀλέξανδρον Elegeia. Ovid. 3. Amor. 9.

Flebilis indignos Elegeia solve capillos: &c. Idem,

Blanda pharetratos Elegeia cantat amores. Stat. 1. Sylv. 2. 7.

Quas inter multum petulans Elegia propinquat.

ELEGIACUS, Adj. ut, Elegiacum carmen.

ELEGIOGRAPHUS, Elegiarum scriptor, qui scilicet poemata conficit alternis versibus, hexametris & pentametris, quo in genere primam apud Græcos palmam meritus est Callimachus: apud Latinos, Ovidius. V. Mart. Capel. lib. 5. p. 168. Ovid. Am. 1. 1. 3. item 27. seqq.

ELEGION, i. n. [ἐλεγίων] Aufon. Epigr. 94. V. Henr. Steph. Theol.

ELEGIA, orum. pl. [ἐλεγεία] pro Carminibus elegis. Plaut. Merc. 2. 3. Occident noctu ad ostium, meæ impleantur carbonibus elegiorum fores. Alii Elegiorum. V. ELOGIUM.

ELEGIDION, i. n. [ἐλεγίδιον] dimin. Perf. 1. Sat. 51.

— non siqua eligidia crudi

Dictantur proceres.

ELEGIDARION, [ἐλεγιδάριον] alterum Dim. Petron. cap. 109. Cæ capillorum elegidarion dicere.

ELEGUS, [ἐλέγος] Hor. 1. Carm. 33. 3.

Albi ne doleas plus nimio memor

Immitis Glyceræ, neu miserabiles

Decantes elegos.

Velis eunt elegi. Ovid. 2. Fast. 3.

Nunc primum velis elegi majoribus itis.

Exigui elegi. Hor. in Arte Poet. 77.

Imbelles elegi, genialis Musa, valete. Ovid. 3. Amor. 14. 19.

Leves elegi. Ovid. 2. Amor. 1. 21.

Componere elegos. Ovid. 3. Amor. 15. 3.

Emittere elegos. Hor. in Arte Poet. 77.

Quis tamen exiguos elegos emisit author,

Grammatici certant, &c.

Refumere elegos. Ovid. 2. Amor. 1. 21.

ELĒI. V. ELIS.

ELĒLEIS, idis. [ἐλεληίς] Mulier bacchans, quæ Thyas & Ma dicitur. V. Dict. seq. Ovid. 4. Epist. 47.

Nunc feror, ut Bacchi furiis Eleleides actæ,

Quæque sub Idæo tympana colle movent. alii Eleides.

ELĒLEUS, trium syllabarum, [ἐλελεῖς] Unum e Bacchi nominibus, ab ἐλελεῖν adhortantis interjectione seu acclamatione, qua in Oratu atque in bellis uti solebant. Sane ἐλελεῖω clamo, in bello dicitur. Ovid. 4. Met. 15. in Catalogo nominum Bacchi,

Nycteliusque, Eleleusque parens, & Iacchus, & Evan.

crobi. 1. Saturn. cap. 17. hoc nomen tribuit etiam Apollini.

ELĒLISPHACOS, [ἐλελισφακος] Herba est notissima, Latini Salvia vocant. V. in SALVIA.

ELĒLISPHACITES, æ. [ἐλελισφακίτης οἶνον] Vinum ex fal. Diosc. 5. 71.

ELEMENTUM, i. [στοιχείον] Principium omnium rerum. Ab elementis res omnes sumunt incrementum, & in ea resolvuntur. Cic. Acad. 26. de aqua, igni, aëre, & terra loquens, Ergo illa initia & ut e Græco vertam, elementa dicuntur.

Elementa sunt quatuor, ignis, aer, aqua, terra. Plin. lib. 15. c.

27. Et dicuntur elementa, ut quibusdam placet, ab alendo. Alii quasi Elevamenta dici volunt, eo quod ex ipsis cetera originantur, initia videlicet & fundamenta creaturarum. Alii, me.

mentā per i literam, quasi fabricamenta, ex eo quod est Elimo, elimas, quod ex eis fabricata sint omnia.

Elementa. Literarum notæ, eo quod sint principia orationis, nam ex literis syllabæ, ex syllabis dictiones, ex dictionibus orationes conficiuntur. Inde Elementa puerorum. Cic. 1. de Orat. 163.

Molestiæ elementorum. Quintil. lib. 2. cap. 3. Mediocris præceptoris ad suscipiendas elementorum molestias minus superba.

Primæ indolis elementa. Stat. 2. Achil. 173.

Acuta elementa. V. ACUTO.

Grandia elementa. Ovid. 1. Met. 29.

Prima elementa. Hor. 1. Serm. 1. 26.

Prima literarum elementa. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tractare prima elementa. Quintil. in proem. lib. 1.

Irarum elementa mearum. Sil. lib. 3.

Elementa loquendi. Cic. 4. Acad. 92.

Rationis elementa inire. Lucret. lib. 1. 82.

Vitiorum elementa. Juven. 14. Sat. 12.

ELEMENTARIUS, [ἐλεментарίος] Quod ad elementum pertinet.

Elementariæ literæ: pro Literis alphabeti. Julius Capitolinus, Puer literis elementariis & calculo imbutus. pr. vit. Pert.

Elementarius fenex, Qui adhuc in primis elementis instituitur. Sen. Epist. 36. Turpis & ridicula res est elementarius fenex.

ELENCHITUS, Adj. Tertull. de Anima, cap. 32.

ELENCHUS, i. m. [ἐλεγχος] Unionis genus. Plin. lib. 9. cap. 35.

Et procerioribus sua gratia est, elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniori orbem desinentes. Hos digitis suspendere, & binos ac ternos auribus, foeminarum gloria est. Juven. 6. Sat. 457.

— turpe putat nil

Quum virides gemmas collo circumdedit, & quum

Auribus extensis magnos commisit elenchos. V. Rigalt. ad Artemidor. p. 64. & Phædri Fab. 3. 12. Martial. p. 624. Salmat. de Molo usurar. p. 670. Et l. 32. §. 8. ff. de Aur. Arg. leg. Lex. Pitisci

Elenchus Græce idem fere quod συλλογισμός, i. e. ut in Epist. ad Att. scribit Cicero, quasi Comprehensio; sed Latine Index, ὁ δὲ τῶ ἐλεγχῶν, quod significat arguere ac patefacere: id quod solent Indices, ab indicando nominati. Hæc vox reperitur in principio primi libri Plinii, ubi sic legitur ex vetustis exemplaribus, statim post Præfationem, C. Plinii Secundi historiæ mundi elenchos librorum omnium. Hæc Hermolaus. Errat igitur Henr. Steph. qui c. 8. Admonit. de Abusu Ling. Græc. negat recte Elenchum Indicem Latine dici.

elenchus apud Logicos est Contradictio seu Reprehensio mera. Cujus ratio optime fortasse patebit ex hoc loco Luciani in Demonacte. Epicteto monenti ut uxorem duceret ἐλεγκτικὰ ἄπειράνκτο, δὲς ἀγὶ μίαν τὴ συντὴ θυγατέρα.

ELENCTICUS, Adj. [ἐλεγκτικός] Unde Elenctici libri. Quintil. lib. 2. ap. 6. Sed alii sunt ejus sermones ad coarguendos qui contra disputant, compositi, quos ἐλεγκτικὸς vocant, alii ad præcipiendum, qui γρηγορικός appellantur.

ELENIUM. V. HELENIUM.

ELEV, ēvi, ētum, [ἐρύπων] ēre. Maculare. Si hic vestimenta elevit to, ab eo risum magnum ac cachinum imprudens subjicit. Nonius, 273. Alii Emaculare exponere satagunt.

ELEVON, [Ἐλέων] Boeotiarum oppidum in ora infra Thebas, cujus meminit in lib. 4. cap. 7.

Et aliud oppidum hoc nomine in Macedonia, haud longe distans

sinu Thermaico, de quo idem Plin. lib. 4. cap. 10.

ELOSELINUM, [ἐλεοσέλινον] in humentibus & palustribus locis nascitur, caule & foliis sativo apio majoribus, rarioribusque: a nonnullis ludapium nominatum. Ex Mathiol. ad Dioscor.

EPHA, Poculi species apud Damaxenum, referente Cæl. Rhodig. lib. 1. cap. eod.

EPHANTIA, æ, five ELEPHANTIASIS, is. f. [ἐλεφαντίασις] seu Lepre quoddam genus, elephantorum cuti simile. Plin. lib. 20. p. 16. Eadem in aceto decocta, contra ephantiam proficit. Idem l. 26. cap. 1. Diximus ephantiasin ante Pomp. Magni atatem non incidisse in Italia, & ipsam a facie sæpius incipientem: in nare prima luti lenticula, mox invalescente per totum corpus, maculosa, varis floribus, & inæquali cute, alibi crassa, alibi tenui, dura ceu scabie opera, ad postremum vero nigrescente, & ad ossa carnes apprimente tumefcentibus digitis in pedibus manibusque. Egypti peculiare hoc idum. V. Cels. lib. 3. cap. 25.

ephantia alba. Plin. lib. 25. cap. 5. Medetur ita comitialibus moris, vertigini, melancholicis, infanientibus, lymphaticis, elephantiaz bæ, lepris, &c. conf. ELEPHAS.

ELENTHIACUS, Adj. Firmic. lib. 8. cap. 19. Vicefima tertia pars ætis si in horoscopo fuerit inventa, frumaticum faciet, exulcerata marum labe possessum, vel certe ephantiaca contagione maculatum.

ELENTHIACUS, Qui ephantia laborat. Firmic. lib. 8. cap. 28. Sita pars Capricorni si in horoscopo fuerit inventa, homines faciet tandem miserabiliter ephantici moriantur. [Nisi Elephantiaci moriantur.]

ELENTHINUS. V. ELEPHAS.

ELENTHIUSUS, Adj. Idem. Augustin. de Genes. conf. Veget. Ver. 1. 19. Theod. Priscian. 1. 3.

ELENTHIS, Nili insula est. Plin. lib. 5. cap. 9. Elephantis insula nova novissimum catarracten, navigationis Egyptiæ finis. Ibi Æthiopæ conveniunt naves, namque eas plicatiles humeris transferunt, quæ ad catarractas ventum est. Strab. ELEPHANTINA. q. V.

E & Elephantis, poetriæ nomen, cujus meminit Martial. lib. 12. Sabellum,

Nec molles Elephantidos libelli. V. Suet. Tiber. cap. 43.

ELENTHISTES, ELEPHANTOPHAGUS. V. ELEPHAS.

ELHAS, Arabiæ mons in mare expositus prope Daphnum portum, & quivalem regionem, quæ Apollinis dicitur. V. Strab. lib. 16.

ELPHAS, antis; & ELEPHANTUS, i. m. [ἐλέφας] Maximum animalium terrestrium, inquit Plin. lib. 8. cap. 1. Cic. 5. Philipp. 45. Elephantorum belluarum nulla prudentior. Cic. 1. de Nat. Deor. 98.

Elephantorum acutissimi sensus. Cic. 2. de Nat. Deor.

Anguimani elephantis. Lucret. lib. 2. 537. Sic dicti, quod manum five proboscidem flectunt ac contorquent ut angues propria corpora. Manus enim vocatur proboscis, seu rostrum oblongum, quo utitur vice manus. V. MANUS.

Getulus elephas. Lucan. lib. 6.

Indicus elephas. Mart. Capel. lib. 9. Elephantes Indicos organica permultos detineri voce compertum.

Libycus elephas. Lucan. lib. 6. 205.

Nigrantes elephantis. Sidonius in Burgo Pontii Leontii.

Elephantis corio circumtegi, proverbiali figura pro Nihil sentire. Nam cum elephantis corium durissimum sit & crassissimum, proinde fit ut elephantis minus sentiant. Plautus, Mil. 2. 2. 80. Herus meus elephantis corio circumtectus est, non suo. i. e. Herus meus nihil sentit. Turneb. Al. Circumjectus vel Circumtentus.

Elephantus, quandoque per Synecdoch. pro Ebore, five Elephantis dente ponitur, more Græcor. Virg. 3. Georg. 27.

In foribus pugnam ex auro solidoque elephantis. Idem 3. Æn. 464. V. EBUR.

Elephantus candens. i. e. Ebur candidum. Virg. 6. Æn. 896.

Sunt geminæ Somni portæ, quarum altera fertur

Cornea: qua veris facilis datur exitus umbris:

Altera candenti perfecta nitens elephantis.

Elephas etiam pro Morbo elephantiasi. Lucret. lib. 6. 112. Q. Seren. & Apul.

ELEPHANTINUS, a, um. possess. [ἐλεφαντινός] ut, Pellis elephantina. Penultimam corripuerunt Græci. V. Borrich. in Parnass. & Co. git. de L. L. p. 314.

Elephantinum emplastrum describit Cels. lib. 3. cap. 19. Sic autem dicitur, eodem teste, quod sit percandidum.

Elephantini Libri, triginta quinque numero erant, in quibus tribuum & tribulium continebantur nomina. Scribit tamen in Tacito Flavius Vopiscus cap. 8. in libris hoc genus solita perscribi senatusconsulta quæ ad principem pertinerent. In Ulpiana vero bibliotheca servabantur. Ex amplitudinis autem ratione ab Elephantis hoc nomen sortitos putat Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 22. Ex intestinis elephantis factos vult Scal. ad Guiland. p. 16. seq. At verius Salmat. ad Vopisc. l. c. docet ex Ebore sectili factos fuisse, atque ideo Codices eboreos ab Ulpiano vocari.

ELEPHANTINUM, i. n. Genus coloris factitii. Plin. 35. 6. Apelles commentus est ex ebore combusto facere quod elephantinum vocant.

ELEPHANTINA, Insula Nili supra Syenen, oppidum habens ejusdem nominis, & puteum ad Nili ripam ex eodem saxo, in quo Nili incrementa solent incidi. V. Strab. lib. 17.

ELEPHANTISTES, [ἐλεφαντιστής] Aristoteli Elephantorum moderator, quem Plutarchus Elephantarchen vocat, teste Cæl. Rhodig. lib. 13. cap. 18.

ELEPHANTOPHAGI, [ἐλεφαντοφάγοι] Asiæ Populi, elephantorum venationem exercentes, de qua & quo pacto fiat, vide Strab. lib. 16.

ELEPTI, [Ἐλέπτι] Thraciæ populi, Plin. lib. 4. cap. 11.

ELEVON, [ἐπάρεω, αἰνέω] ære. In altum tollere pro quo sensu adducitur Plautus. Capedum lapidem hunc, atque eleva. [Sed locum non invenimus.]

Elevare, [ἐμφαυρίζω, ἐνπλίζω] Minuere, extenuare, & res gestas verbis deprimere. Vilem item, levemque aliquem verbis demonstrare. Liv. lib. 3. Major, si vana nostra p. c. autoritas ad plebem est, vos elevatis eam. Idem lib. 28. Q. Fabius res gestas in Hispania elevavit. Cic. de Amicit. 90. Est enim varius & multiplex usus amicitiaz, multaque causæ suspicionum offensionumque damnantur: quas tum evitare, tum elevare, tum ferre sapientis est. Valer. lib. 8. tit. 15. Quoniam ipsis voluminibus nomina sua diligenter adjiciunt, ut quod professione elevant, usurpatione memoriæ consequantur. Elevant, i. e. Aspernandum dicunt. Hæc Budæus.

Lepore elevare id quod est ab alio objectum. Cic. 2. de Orat. 230. Erat autem tanta gravitas in Domitio, tanta autoritas, ut quod esset ab eo objectum, lepore magis elevandum, quam contentione frangendum videretur.

Adversarium elevare. Cic. 2. de Orat. 236. Quod frangit adversarium, quod impedit, quod elevat, quod deterret, quod refutat, &c.

Ægritudinem. Cic. 3. Tusc. 34. Nihil est enim quod tam obtundat, elevetque ægritudinem, quam, &c.

Autoritatem elevare. Liv. lib. 7. Decad. 4. Cujus autoritatem perpetuo tenore vitæ partam, toga candida elevabat.

Famam elevare. Tacit. lib. 4. Simul elevat famam adversæ pugnae.

Elevare verbis famam urbis captæ. Liv. 20. 1. extr.

Ignominiam. Liv. 4. Itaque triumphus negatus: ceterum ob Sempronianæ cladis elevatam ignominiam, ut ovans urbem intraret, concessum est.

Index, indiciumque elevabatur. Liv. lib. 6. Decad.

Invidiam elevare. Quintil. lib. 5. cap. 13. Nonnunquam elevandæ invidiæ gratia, quæ asperius dicta sunt, eluduntur.

Multitudinis noxam elevabat. Tacit. 5. Ann. 11.

Sævitiā elevare, pro Minuere. Tacit. 14. Ann. 63. Et præsentem sævitiā melioris olim fortunæ recordatione elevabant.

Solicitudines elevare. Cic. 5. Fam. 14. Non intelliges duplicari solitudines, quas elevare tua te prudentia postulat?

Testimonia elevare. Quintil. lib. 5. cap. 7.

ELEVATIO, ōnis. f. [ἐντελής] Quintil. lib. 9. Et illæ elevationes, videlicet, O dii boni.

ELEVAMENTUM, i. n. apud Augustin.

ELEVATOR, ōris. m. Ibid.

ELEUS, Adj. [Ἑλῆς] ab Elide. V. ELIS.

ELÆUS, untis; five potius Eleus, [Ἐλαῖος Stephano] Oppidum est in Thracia Cherroneso, non procul a Mastusia promontorio. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Eleuntia, hujus incolæ dicuntur, five Elæusii, Ἐλαῖοι.

ELÆUSA, five potius ELÆUSA, [Ἐλαῖουσα] Insula est Ciliciæ adjacens, non procul a Cyprio, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

- ELEUSIN**, inis. Vicus in Ægypto sic vocatus, ubi Grammaticam docuit Callimachus. Suidas in ejus vita, πρὶν δὲ συζητηναι τῷ βασιλεῖ, χαίροντα ἰδύσασκεν ἐν Ἐλευσίνι καμυδῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.
- ELFUSIS**, & **ELFUSIN**, [Ἐλφούσις] Demus, seu populus Atticæ, Hippothoontidos tribus, & Oppidum, non longe ab Athenis, in quo regnavit Eleufis, quem Ceres docuit omnem agriculturam: in eo mytheria Cereris & Proserpinæ celebrabantur. Ex Strab. lib. 9. Attica Eleufis. Sen. Oeth. 5. Cerealis Eleufis. Ovid. 4. Epist. 67.
- ELEUSINIA**, [Ἐλευσινία] Sacra apud Athenienses in honorem Cereris nobilissima fuere, de quibus, Augustino teste l. 7. De Civ. Dei, Varro nihil interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit. Vide plura apud eundem Augustin. lib. eod. Pausan. in Attic. Eleusina sacra sunt Justin. 2. 7. 1. De his extat Jo. Meurfii libellus. ed. Lugd. Batt. 1619.
- ELEUSINUS**, Adj. [Ἐλευσίνιος] ut, Mater Eleusina Ceres. Virg. 1. Georg. 163. Sinus Eleusinus. Strab. lib. 8. Al. Eleusinius & Eleusiniacus.
- ELUTHERA**, [Ἐλευθερία] Oppidum Bœotici, inter Megaram & Thebas, ex quo Myron ille bucula tantopere nobilitatus, ortum traxisse fertur. Author Plin. lib. 4. cap. 7. & lib. 34. cap. 8.
- ELUTHERIA** [Ἐλευθερία] libertas. Idem Eleutheria, orum. [τὴν Ἐλευθερίαν] Libertatis solennia. Plaut. Perf. 1. 1. 29. Basilice agito eleutheria.
- ELUTHERIUS**, [Ἐλευθέριος] Latine dicitur Liberalis, ingenuus, servator, liberatorque. Eleutherius Jupiter, [Ἐλευθέριος Ζεὺς] quem apud Latinos tum Liberatorem, tum Liberalem, & Libertatis authorem interpretatum legimus, ideo vocatus est, quod Athenienses a Medis liberavit. Hic tamen & Syracusis cultus fuit, & a Tarentinis, & a Platæensibus, & in Caria. Hyperides orator aliunde dictum existimat. Sic enim inquit, O viri Judices, hæc quidem Jovis appellatio facta est, ut Eleutherius vocetur, propterea quod Ἐλευθερίος, id est liberti, porticum construxere propinquum. Et certe Plato in Theag. Athenis Eleutherii Jovis porticum fuisse ostendit, quum ibi Socratem & Demodocum colloquentes inducit. Templi vero, imo etiam porticus mentio est in OEconomico Xenophontis. Eleutherius Liber, i. e. Bacchus, apud Arnob.
- ELUTHERNÆ**, Cretæ insulæ oppidum, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.
- ELENTHROCILICES**, [Ἐλενθροκίλικες] Asiæ populi. Cic. 5. Att. 20. Eleutheroçilices populi in Amanio monte, qui ne regibus quidem unquam paruerant. Idem 15. Fam. 4. V. Diodor. lib. 3. p. 188. ubi Originem nominis indicat.
- ELEUTHEROS**, [Ἐλευθέριος] Flumen est juxta Orthosiam urbem, quæ est in radice Libani montis. Plin. lib. 9. cap. 10. Testudines in Phœnicio mari ultro veniunt, statuto tempore anni in aminem Eleuthero effusa multitudine.
- ELEUTHO**, [Ἐλευθώ] Dea est parturientibus assistere solita, ut Pindaro placet in Olymp. ubi eam & Parcas Apollo jubet adesse Evadne parturienti. De eadem Eleutho meminit & Phurnutus, & Hesychius his verbis, Eleutho una est Ilithiarum, & Cereris cognomen apud Tarentinos & Syracusanos.

E L I

- ELIBO**, apud Tacit. Effundere.
- ELIBATIO**, adducitur ex Plinio. Verum de neutro fatis constat.
- ELIBRO**, ære. ex Dig.
- ELICE**, Oppidum in sinu Corinthio, quod a mari una cum Bura altero quoque oppido, haustum refert Plin. lib. 2. cap. 92.
- ELICE**. V. HELICE.
- ELICHRYSUM**. V. HELIOCHRYSON.
- ELICIO**, vi, itum. [ἐλίσσω] Ære. Educere, extrahere. Plaut. Bacch. 3. 1. 17. Ut eum ex lutulento cœno prope hinc eliciat foras. Domo aliquem elicere. Hor. 2. Carm. 11. 21. Quis devium scortum elicit domo Lyden? V. DEVIUS. Alvum elicere. Plin. lib. 19. cap. 5. Sapor autem asper, & medicamenti instar ad eliciendas alvos. Animas inferorum elicere. Cic. in Vatin. 14. V. Manes. Arcana. Liv. lib. 40. 23. Aquas pluvias elicere. Ovid. in Ibin, 400. h. e. A Deo impetrare. Causam immutatæ voluntatis. Cic. 1. Att. 7. Ita 1. de Divin. 13. Causas præfensionum elicere. Chelyn elicere. Stat. 1. Achil. 186. Favorem elicere. Tacit. 15. Ann. 53. Comitante Antonia Claudii Cæfaris filia, ad eliciendum vulgi favorem. Ferrum elicere ex terræ cavernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Fontem. Plin. lib. 4. Epist. 95. Nam nescio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum est, fuscitat & elicit fontem: quum repletur, moratur, & strangulat. Ignem conflictu & ictu lapidum. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Iras elicere. Sil. lib. 7. Nequicquam nostras demens, ait, elicis iras. Lacrymas. Plaut. Trin. 2. 2. 12. Ovid. ad Liv. 466. Denique laudari sacro Cæfaris ore Et merui, lachrymas elicuique deo. Literas ab aliquo elicere. Cic. 9. Att. 2. & 7. 12. Tuas volo elicere literas, maximeque consilium. Manes sepulchris elicit. Tibul. lib. 1. 2. 48. V. Animas. Opportunitatem. Cic. 1. de Invent. 40. Prodigia ex mentibus divinis. Liv. lib. 1. Sanguinem elicere. Cic. 1. Tusc. 116. Iphigenia Aulide duci se immolandam jubet, ut hostium sanguis eliciatur suo. Sententiam alicujus. Cic. 7. Att. 1.
- Sonos nervorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 250. Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad nervorum eliciendos sonos, &c.
- Sudorem. Plin. lib. 25. cap. 11.
- Suspicionem. Cic. 2. de Invent. 42.
- Verbum ex aliquo. Cic. 1. de Orat. 97.
- Verum. Plaut. Perf. 3. 1. 30.
- Ululatum. Cic. 2. Tusc.
- Vocem. Idem ibid. & pro Cæl. 60.
- Conquirere, & elicere blanditiis. Cic. 1. Q. frat. 2. Conquiri vero & elici blanditiis (ut tu scribis) ad judicium necesse non fuit.
- Elicere multa ab aliquo & cognoscere, &c. Cic. 2. Att. 22. Multa ab ipso Publio elici, multa cognosci, &c.
- Elicere & tanquam exprimere aliquid. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostra disputationes quicquam aliud agunt, nisi in utramque partem dicendo & audiendo eliciant & tanquam exprimant aliquid, quod aut verum sit aut ad id quam proxime accedat.
- In quaque re quod probabile videri possit, eliciendum. Cic. 1. de Orat. 158.
- Elicere & invitare, ut. Plin. Epist. 195. Qui elicis & invitas, ut quar plurima communicare tecum velim.
- Propositis præmiis elicere optimum quemque. Cic. pro Corn. Balb. 22. Idem 5. Tusc. 20. Nos vellem præmio elicere possemus, qui vob aliquid attulisset, &c.
- Elicere ad colloquium. Liv. 5. 15. Ad colloquium vatem elicit. Ad certamen. Idem 23. 27.
- Aliquem ad disputandum elicere. Cic. 2. de Orat. 13. Quem ego toti omni ratione tentans, ad disputandum elicere non potuissim.
- Elicere præmio, five præmiis. Cic. pro Corn. Balb. 57. Potestne igit nostra majestas a Gaditanis benigne conservari, si ad eam retinenda Gaditanos præmiis elicere non possumus?
- Elicere ad pugnam. Liv. 34. 19. i. e. Pertrahere, five Adducere. Ca. 3. Bell. Civil. 38.
- Elicere in. Cæf. 5. Bell. Gall. 48. Idem lib. 8. 12. Eodemque equi postero die mittunt, qui primum nostros elicerent in infidias, dein circumventos aggredierentur. Suet. Galb. 19. 4. Elicerent eum publicum.
- Elicite gaudio lacrymæ. Patere. lib. 2.
- Voce mea voces eliciente Dei. Ovid. 1. Fast. 256.
- Acribus est stimulis eliciendus amor. Ovid. 2. de Arte Am. 444.
- Elicienda est responsio. Cic. 1. de Invent. 54.
- ELECTO**, [ἀφελκύνω] Ære. Idem quod Elicere, ut ait Fest. Pl. Afri. 2. 2. 2. Quæ illæc præda est? ibo advorsum, atque electo quicquid est. Magis in usu est Illecto. adde Merc. 1. 2. 111.
- ELIX**, icis. m. [ἐλμα] Sulcus aquarius qui in fegetibus fit. Colum. lib. 2. cap. 8. Sed quamvis tempestive sementis confecta erit, & bitur tamen ut patentes liras, crebrosque sulcos aquarios, quos n nulli elices vocant, faciamus, &c. Festus, Elices sulci sunt aquæ per quos aqua collecta educitur e liris. conf. Salmast. Plin. Exer. p. 512. & Serv. ad Virg. 1. Georg. 109.
- ELICIUS**, Adj. [ἐλίσσω] ut, Jupiter Elicius ab eliciendis prodigiis. Ovid. 3. Fast. 327. Eliciunt cælo te Juppiter: unde minores Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant. adde 1. 20. & 31.
- ELICO**, Helvetius quidam fuit, de quo Plin. lib. 12. cap. 1. Proci Alpibus coercitas, & tum inextuperabili munimento Gallias, h. e. primum habuisse causam superfundendi se Italiæ, quod Elico ex lictu vetitis civis earum, fabrilis ob artem Romæ commoratus, sicum & uvam, oleique ac vini præmissa remeans secum tulisset.
- ELIDO**, si, fum, [ἐλιδω] Ære. ex E & Lædo compositum; Effugere, dissipare. Plaut. Pœn. 2. 46. Hercle tuum jam elidam ca. Liv. 1. Bell. Pun. Caput pecudis saxo elisit. Animam elidere. Lucil. & Apul. Miles. 9. Angues. Virg. 8. Æn. 288. — ut prima novercæ Monstra manus geminosque premens eliserit angues. Prælat. verit, Serv. ad loc.
- Fauces elidere. Ovid. 12. Met. 142. — quæ pressa subdita mento Elidunt fauces: & respiramen, iterque Eripiunt animæ.
- Fœtus elidere. Columel. lib. 7. cap. 9. Quum sint pariter in foetu super alias aliæ cubant & fœtus elidunt. De suis.
- Herbas elidere. i. e. Comminuere & tundere. Varr. 1. de L. lib. 4. cap. 47.
- Ignem e silice. Plin. lib. 11. cap. 37. Ceteris offibus leonis est duritia, ut ignis elidatur, velut e silice.
- Leonem clava elidere. Suet. in Neron. cap. 53. Præparatumque rorem ajunt, quem vel clava, vel brachiorum nexibus in amphitheatro arena spectante populo nudus elideret.
- Morbum nervis. Hor. 1. Epist. 15. 6.
- Naves. Cæf. 3. Bell. Civil. 27.
- Nervos virtutis. Cic. 2. Tusc. 27.
- Nubes. Stat. 5. Theb. 394. Ut vero elisit nubes Jove tortus ab alto Ignis, & ingentes patuere in lumine nautæ, &c. V. ELIDERE modo.
- Oculos alicui elidere. Plaut. Rud. 3. 2. 45. i. e. Extrahere.
- Pactum elidere. Paul. in l. si unus §. pactus. D. de pactis.
- Pontum elidere. Lucan. lib. 6. 56.
- Sibulum elidere. Celf. lib. 4. cap. 4. His communia sunt, quoniam propter angustias per quas spiritus evadit, sibilum elidit.
- Sonum. Plin. lib. 11. cap. 51. Elephas circa nares, ore ipso similitudo tamento similem elidit sonum.
- Spiritum elidere. Celf. lib. 4. cap. 4. Opus est deinde fomentis in pedibus: nam sicca spiritum elidunt.
- Spumam. Virg. 3. Æn. 567. Ter spumam elisam, & rorantia vidimus astra. Servius interpretatur Exclufam.

Stipite alio, elidere. Curt. lib. 9. 7. Stipitem intentans, elifurusque eo victum, nisi prohibitus esset a rege. de Dioxippo puerile.
 Stirpes aegritudinis elidere. Cic. 3. Tusc. 84. Atqui stirpes sunt aegritudinis quoniam multae, quam amaræ, quæ ipso trunco everfo, omnes elidende sunt.
 Vivacemque animam missis elidite sylvis. Ovid. 12. Met. 508.
 Elidi & exanimari. Sueton. in Cæs. cap. 39.
 Suffocari & elidi. Flor. 3. 3. 17.
 Elidi aegritudinibus. Cic. 5. Tusc. 16.
 Elidere, Dejicere. Cic. 2. de Repub. ut scribit Nonius, Ut auriga indoctus e curru trahitur, operitur, laniatur, eliditur.
] **ELISUS**, Partic. [ἐλεπθαι] ut,
 Aër elius. Ovid. 1. Met. 456. — eliso percussis aëre pennis.
 Artus elisi. Ovid. 14. Met. 196.
 Guttura elisa. Lucan. lib. 2. 154.
 Hic laqueo fauces elisae guttura fregit.
 Ignes elisi. Ovid. 6. Met. 696.
 Exilantque cavis elisi nubibus ignes.
 Nubes elisa. Sen. Agam. 6. Et nube dirum fulmen elisa micat.
 Venter elisus. Lucan. lib. 3. 657.
] **ELISIO**, ònis. f. Exclusio, apud Sen. Epist. 99.
] **ELIGO**, ēgi, ectum, [ἐλέγω, αἰρέω, ἐπιλέγω, αἰρετέζω, παραλέγω] ēre. est E multis, quorum fiat optio, aliquid assumere. Cic. 4. Acad. Quam potissimum sententiam & disciplinam melius eliget?
 Optionem alicui facere ut eligat utrum velit. Cic. 1. Verr. 45.
 Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis.
 A multis eligere commodissimum quodque. Cic. 2. de Invent. 5.
 Quod si in ceteris quoque studiis a multis eligere homines commodissimum quodque, quam sese uni alicui certo vellent addicere, minus in arrogantiam offenderent, &c.
 De Varro de R. R. De afinis quemque amplissimum & formosissimum quem possunt eligunt. De tribus eligere quem velis. Cic. 10. Philipp. 5.
 Ex ut, Elegit ex multis Hocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus Peripateticus. Cic. in Orat. 198.
 Ad. Eligere ad munus aliquod. Cic. 4. Tusc. Nunquam profecto scholasticis essent excitati, neque ad illud munus electi.
 In. Eligere in. Cic. Populus elegit sibi in principem Octavium.
 In usum locum eligere. Virg. 4. Georg. 296.
 Exiguus primum, atque ipsos contractus in usum. Eligitur locus.
 [Al. Ad, & refertur ad Contractus, non ad v. Eligitur.
 Stulte eligere. Ovid. 16. Epist. 167.
 Nec piget, aut unquam stulte elegisse videbor.
 Opus eligere. Ovid. 1. de Pont. 9. 54. Idem 13. Met. 365.
 — pugnandi tempora mecum. Eligat Atrides.
 Levius malum eligendum. Cic. Octav. E duobus autem malis quum majus fugiendum sit, levius est eligendum.
] **ELCTORUS**, Partic. [ἐλεκτορας] Plin. lib. 15. cap. 29.
 Coloni conquiriti & electi. Cic. 2. contra Rull. V. CONQUIRO.
 Feræ electæ. Ovid. 12. Met.
 Loci electi ex orationibus. Quintil. lib. 2. cap. 7.
 Princeps electus. Sueton. Galb. cap. 14.
 Verba. Cic. 1. de Fin. Electis verbis dictatæ res.
 Compar. August. de Civ. Dei, 20. 29. Potest sensus alius idemque electior inveniri.
 Superl. Praceptor electissimus. Cic. de Orat.
 Scripta. Catull. Carm. 3. 6.
 Verba. Cic. 3. de Lin. 19.
 Viri. Electissimi viri civitatis. Cic. pro Quint. 55. pr. conf. Veget. de Re Militari 2. 6.
] **LECTA**, orum. n. Liber rerum excerptarum. Plin. 3. Epist. 5. Electorum commentarios mihi reliquit.
] **LECTUS**, ūs. m. [λεκτα] Ovid. 2. Epist. 144.
 In necis electu parva futura mora est.
] **LECTOR**, ōris. m. [λέκτορ] Qui eligit. Author ad Herenn. lib. 4. 7. Postremo in eo vim artificii consumant, ut ipsi ab aliis potius eligendi, quam aliorum boni electores existimentur.
] **LECTIO**, ōnis. f. [λεκτή, αἵρεσις] Cic. in Orat. 68. Id autem est iudicium electioque verborum. Idem 4. de Fin. 46.
 Optionem dare potius [dicendum,] quam Electionem. H. St. [Immo differunt. Nam dicitur Optio eligendi. V. OPTIO, supraque in ipso verbo.
] **LECTRIX**, ūis. f. ut, Electrix adolescentula. Plaut. Mil. 3. 1. 194.
] **LECTUS**, [ἐλέκτορ] Adv. Cic. de Invent. 49. Electe digerere.
 Compar. Gell. 18. 7. Veteres qui electius locuti sunt.
] **LECTILIS**, e. Plaut. Most. 3. 2. 41. Vino & victu & piscatu probò & electili vitam colitis.
] **LECTIBILIS**, e. Idem. Apul. 10. Met.
] **LECTUARIUM**, i. n. Dicitur ab Electione rerum quibus conficitur. [Immo a Gr. ἐλεγχμα, Electuarium. V. ELECTARIUM & Iridor. 4. 9.
] **ELEGANS**, antis. [ἐλεγχμα, ἐπιλεγεπτος, ευκαλὺς] Quidam Participium ab Eligo esse volunt. Ita Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Dictos esse elegantes ex eligendo. Ita Donat. V. modo, Regem elegantem. utcumque tamen sit, Elegans significat Cultum, ornatum, politum. ut, Elegans oratio. Cic. 1. de Fin. 19. Elegans homo (inquit Gell. lib. 11. cap. 2.) non dicebatur cum laude, sed id fere verbum ad ætatem M. Catonis, vitii, non laudis fuit. est namque hoc animadvertere, cum in quibusdam aliis, tum in libro Catonis qui inscriptus est Carmen de moribus, ex quo libro verba hæc sunt, Avaritiam omnia vitia habere putabant: sumptuosus, cupidus, elegans, vitiosus, irritus qui habebatur, is laudabatur. Ex quibus verbis apparet, elegantem dictum antiquis, non ab ingenii elegantia, sed qui nimis lecto, amœnoque cultu, victuque esset. Postea elegans reprehendi quidem desit, sed laude nulla dignabatur, nisi cujus elegantia erat moderatissima. Sic M. Tull. de Clar. 148. L. Craffo & Q. Scævola non meram elegantiam, sed multa parsimonia mistam laudi dedit. Craffus (inquit) erat parcissimus elegantium, Scævola parcorum elegantissimus. Hactenus Gell. Inter convicia etiam profertur a Plauto. Trin. 2. 1. 13. Harpago, Mendax, Cuppes,
 Vol. II.

Avarus, Elegans, Despoliator. V. Casaub. ad Theophrast. Charact. p. 16. & 162. Columel. lib. 7. cap. 2. Tum etiam casei, lactisque abundantia non solum agrestes saturat, sed etiam elegantium mentas jucundis & numerosis dapibus exornat. Cic. 6. Verr. Vide ne ille non solum temperantia, sed etiam intelligentia te atque istos qui se elegantes dici volunt, vicerit.
 Mundus & elegans. Cic. 2. de Fin. 23.
 Elegans non magnificus. Nep. 25. 13. 5.
 Elegans & Parcus, contraria. V. Parcus, in PARCO.
 Facetum, elegans, oratorium. Cic. 2. de Orat. 241.
 Artes elegantes & ingenuæ. Cic. 3. de Fin. 49.
 Eloquentia elegantior. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Jocandi genus elegans, urbanum, ingeniosum, facetum. Cic. 1. Off. 104.
 Ingenium jucundum & elegans. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Ironia. Cic. de Clar. Orat. 291.
 Lingua elegans. Catul. 41. 4.
 Oratio polita urbana & elegans. Cic. de Clar. Orat. 248.
 Regem elegantem narras. Ter. Eun. 3. 1. 18. Hui regem elegantem narras. Ubi Donatus, Elegantem, qui ipse sciat eligere aut ipse sit eligendus.
 Scriptor egregie subtilis atque elegans. Cic. de Clar. Orat. 63. Acuti sunt, elegantes, faceti, breves.
 Spectator formarum. Ter. Eun. 3. 5. 18. Quum ipsum me noris quam elegans formarum spectator siem? Ubi Donatus, Elegans spectator est, qui sit cunctantis & fastidiosi iudicii, cui non quid placet facile. cui interpretationi favet. Eun. 5. 5. 19. &c. Eja, ut elegans est. Angl. Nice.
 Elegans in cibo. Cic. in Orat. 83.
 In dicendo elegans. Cic. de Clar. Orat. 239.
 Elegans in omni iudicio. Cic. 7. Fam. 23. Plane enim intelligo te non modo studio, sed etiam amore usum, quæ te delectarint, hominem (ut ego semper iudicavi) in omni iudicio elegantissimum: quæ me digna putaris coemisse.
 Compar. Catul. 13. 10. Seu quid suavius, elegantiusve est.
 Elegantior vocis sonus. Gell. 13. 20.
 Superl. Nep. 25. 12. 4. Elegantissimus poëta. & Cic. pro Rosc. Amer. 120. Elegantissima familia. Pueri ex elegantissimis familiis lecti.
] **ELEGANTIA**, [ευκαλεια, φιλοκαλία] Cultus & ornatus, dicta quod sit selecta & separata a vulgari opinione. Plin. lib. 26. cap. 14. Cicatrices cum elegantia ad colorem reducit ladanum.
 Materies crispioris elegantiae. Plin. lib. 13. cap. 9. De Ligno Cuci.
 Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 76. Fucati vero medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit.
 Differendi elegantia. Cic. 2. de Fin. 27.
 Hominis elegantia. Cic. 1. Att. 5. Quæ tibi ejus loci, & nostri studii & tuæ elegantiae esse videbuntur.
 Morum elegantia. Tacit. 3. Hist. 39.
 Linguae subtilitas & elegantia. Cic. 2. de Orat. 28.
 Loquendi elegantia. Cic. de Clar. Orat. 157.
 Sermonis. Cic. 7. Att. 3.
 Vita. Corn. Nep. 25. 19. 2. Ita Tacit. 14. Ann. 19. 2. Servilius diu foro, mox tradendis rebus Romanis celebris, & elegantia vitæ, quam clariorem effecit ut par ingenio ita morum diversus. forte Vitii non laudis nomen ut Gell. supra in ELEGANS, conf. Tacit. 16. Ann. 18. 3. Erudito luxu & assumptus Neroni elegantiae arbiter.
 Elegantia tinctus. V. Tinctus, in TINGO.
 Accurata & diligens elegantia. Cic. in Brut. 157. Latine loquendi accurata, & sine molestia diligens elegantia. Sine molestia dicit: nam molesti esse solent nimis diligentes, ut qui manum de tabula (quod ajunt) tollere nesciant.
 Exculta elegantia. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Politior elegantia. Cic. 3. de Fin. 4. Agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia.
 Cum summa elegantia atque integritate vivere. Cic. pro Sylla, 79.
 Elegantia apud Rhetores, est Quæ facit ut unumquodve pure & aperte dici videatur. Hæc distribuit in Latinitatem & explanationem. Author ad Heren. lib. 4. 18.
] **ELEGANTER**, Adv. [ἐλεγχμα, φιλοκαλως] h. e. Polite & proprie: ut Eleganter disputare. Cic. 2. de Fin. 100. Hoc ipsum elegantius poni, meliusque potuit. Et ad Brut. 15. Tibi is exponet qui & optime omnia novit, & elegantissime expedire, & deferre ad te potest.
 Eleganter acta vita. Liv. 35. Zeno ex principibus unus, magnæ cum ob eleganter actam vitam autoritatis, tum quod, &c.
 Eleganter acceptus, h. e. Laute & opipare. Cic. 13. Att. 50. Libertis lautis, fervisque nihil desuit: nam lautiores eleganter accepti.
 Eleganter copioseque colligere. Cic. 5. Fam. 13. Ad consolandum autem cum illa valent, quæ eleganter, copioseque collegisti.
 Accurate elegantique dicere. Cic. de Clar. Orat. 86.
 Latine loqui elegantissime omnium. Cic. de Clar. Orat. 252. Audio illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantissime.
 Neque distincte, neque distribuite, neque eleganter, neque ornate scribere. Cic. 2. Tusc. 1.
 Saltare elegantius quam necesse est probæ. Sallust. Catil. cap. 24.
] **ELII**, [ἐλεῖν] Populi sunt circa Aitaboram & Aitapam fluvios incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quod ex adjacente palude evulsis radicibus massulas conficiunt, & ad solem coctis vescuntur. Author. Strab. lib. 16.
] **ELIMINO**, [ἐξορίζω] ære. Ejicers, & veluti Extra limen trudere, efferre. Ennius Medea, Exule antiqua herilis, fida custos corporis, quod sic extra aedes eliminatur. Accius Phœnicis, Egredere, exi, offer te, elimina urbe. Varro Serano, Occipitium Arino deo ostendo, ex oraculo elimino me. Nonius.
 Dicta foras eliminare. Hor. 1. Epist. 5. 25.
 — ne fidos inter amicos
 Sit, qui dicta foras eliminet.
 Eliminare gradus, de qua locutione Fabius, lib. 8. cap. 3.
 C c 2

ELIMINATUS, Partic. Gloss. Gr. Lat. ἐξορκισμένος. Sidon. 4. Epist. 10.
ELIMINATIO, ōnis. f. Jct. in Cod.
ELIMO, [ἐλῖμοι] āre. De aliqua re limare. Plin. lib. 34. cap. 18.
 Alii elimatam scobem in fictili crudo coquant in caminis, donec percoquantur figulorum. Hard. Limatam. Ovid. 4. Met. 178.
 Elimare per translationem. Cic. 16. Att. 7. Velim ἐλῖμον aliquid elimes ad me, οἱ οὐκ ἔστιν ἵνα id facere. Idem 4. Acad. 66. Rationes latiore specie non ad tenue elimatæ. Gell. 17. 10.
 Commodius aliquid elimare. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Utuntur quoque hac voce Patres quasi profecta ex Limus, ut quibusdam placet. Sic Tertull. de Penit. c. 11. Pulverem dentibus elimandis. Siquidem limus vocatur illa scabrities seu fordes quæ dentibus adhæret.
 • [Imo Elimare significat Expolire, Purgare etiam h. l.]
ELIMATUS, Partic. Expolitus. V. in ELIMO.
 Compar. Augustin. Epist. 37. Elimatiores.
ELIMATE, Adv. apud Gell.
ELIMATIO, ōnis. f. Elimatio ligni. Marcel. Empir. 4. 10.
ELIMATOR, ōris. m. Tertull. Christus elimator humanarum macularum.
ELIMOTÆ, [ἐλμῖοται] Populi Macedonibus vicini, & ab illorum parte stantes, ut refert Strab. lib. 9.
ELIMOS, Tibiæ genus ex buxo fieri solitæ, quam inventam a Phrygius author est Cæl. Rhod. lib. 9, cap. 7.
ELINGUIS, e. [ἐλῖγγις] Qui sine lingua est.
 Elinguis, Qui mutus est, & loqui non potest, etiam si linguam habeat. Cic. pro Flacc. 22. Convicit, & elinguem, reddidit. Idem de Clar. Orat. 100. Præsertim quum Fannius nunquam sit habitus elinguis.
 Elinguis curia. Plin. Epist. 167. Idem prospeximus curiam, sed curiam trepidam & elinguem.
ELINGUARE, [ἐλῖγγειν] Linguam amputare. Plaut. Aul. 2. 2. 72. Si hercle ego te non elinguendam dederò usque a radicibus, &c.
ELINGUATIO, γλωσσοτομία. Gloss. Gr. Lat.
ELIQUO, [ἐλῖκω] āre. Liquidum facere: quod idem Colliquare dicitur, ut quum aurum, aut argentum dissolvitur.
 Eliquare, pro Ad liquidum purgare. Sen. 3. Nat. Quæst. 26. Est in Cherfoneo Rhodiorum fons, qui post aliquantum intervallum temporis fœda quædam turbidus ex intimo fundat, donec liberatus eliquatusque est. Columel. lib. 12. cap. 12. Deinde quum sæpius eam in alia vasa transfuderint, & eliquaverint.
 Vinum a facibus eliquatum diffundere. Columel. lib. 12. cap. 27.
ELIQUATORES, vel **ELICATORES**, ὑδροκόποι, Gloss. Gr. Lat.
ELIQUESCO, [ἐλῖσκω] ēre. Liquidum fieri, five Liquefieri. Varr. 1. de R. R. cap. 55. Alia ad cibum eligitur: alia ut eliquescat, ac non solum corpus intus ungit, sed etiam extrinsecus. De olea loquitur.
ELIQUAMEN, [ἐλῖγμα] Quod eliquatum est ex re aliqua, ut carne aut piscibus: id autem vulgus vocat Salmuriam vel Muriam. Columel. 9. cap. 14. Abstineatque fere ab omnibus redolentibus esculentis, ut sunt salsamenta, & eorum omnia eliquamina, &c.
ELIQUUM, ut, Eliqua irrupentis oceanii. Solin. V. Salmas. p. 151.
ELIS, [Ἠλῖς] Urbs & Regio eidem adjecta in Peloponneso. Cic. 1. de Divin. 91. Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Janundarum unam, alteram Glutidarum, aruspiciæ nobilitate præstantes. Celebris certamine quod ibi exercebatur in honorem Jovis Olympici. De Elide scribit Plin. in descript. Achaïæ, lib. 4. cap. 5. Strabo l. 1. Notarunt Grammatici aliter flecti nomen Urbis, quod secundum casum primo similem habet, aliter Regionis urbem circumjacentis quod secundum casum auget. h. p. Elis, idis. V. Victor. ad Cic. 13. Fam. 26.
 Refupina Elis. Stat. 4. Theb. 237.
 Elim, Messeniaque arva colebas. Ovid. 2. Met. 679.
 Elidis fluvius, Alpheus. Virg. 4. Æn. 694.
 — Alpheum forma est huc Elidis amnem,
 Occultas egisse vias subter mare.
 Scribitur & Regionis nomen **ELĒA**, Ἠλῖα.
ELĒUS, Adj. [Ἠλῖος] Virg. 3. Georg. 202.
 Hic vel ad Elei metas, & maxima campi
 Sudabit spatia, & spumas aget ore cruentas.
 Carcer Eleus. Tibul. 1. 4. 27.
 Quam jacet infimæ venere ubi fata senectæ,
 Qui prior Eleo est carcere missus equus. Ovid. 18. Epist. 166.
 Ut celer Eleo carcere missus equus.
 Labores Elei. Stat. 4. Sylv. 4. 31.
 Eleus sonipes. Lucan. 294.
ELIADES equæ, [Ἠλιάδης ἵπποι] Virg. 1. Georg. 59.
 — Eliadum palmas Epiros equarum. Epirus creat equas optimas, quæ apud Elidem palmas merentur in Jovis Olympici curuli certamine. Servius.
ELISA, [Ἐλισά] Nomen fuit Didonis. Nam Dido lingua Phœnicum Virago interpretatur. Quum enim Iarbas Libyæ rex eam vellet uxorem ducere, illa vero negaret, Carthagini bellum intulit. cujus timore quum cogeretur a civibus, petiit ut ante placaret manes mariti: & exadificata pyra se in ignem præcipitavit: ob quam rem Dido, i. e. Virago dicta est, quæ virile aliquid fecit. Hactenus Servius in illud 4. Æn. 36.
 Non Libyæ, non ante Tyro despectus Iarbas. Idem 4. Æn. 335.
 — nec me meminisse pigebit Elisæ,
 Dum memor, &c.
ELISĒUS, Adj. Sil. lib. 6. 346.
 At nova Elisei jurato fœdera patres
 Consultant mandare duci. i. e. Carthaginenses, ab Elisa Didone.
ELISSO, five **ELISSA**, [Ἐλισσών] Fluvius est in Peloponneso, in Elidis & Pissæ terminis labens, de quo Strabo lib. 8.
ELIX, V. ELICIO.
ELIXA, a Liquore dicta. Festus.
ELIXO, [ἐλῖξω] āre. Aqua coquo. Laur. Valla, Quod in prandio carnes quasdam parum elixasset.
 Avem elixare. Apic. 6. 6. conf. eund. 5. 5: 3. 6. &c.
ELIXATUS, Partic. ut Elixata radix. Macer. 1. 10. 7. Coliculus elixatos mediabis. Apic. 3. 9.

ELIXATIM, Adv. Apic. 5. 8. Elixatim sumpto femine. Alii rectius Elixati. Sic & 4. 3. Elixatum, pro Elixatim.
ELIXUS, a, um. Adj. [ἐλῖξος] dicitur Quod aqua coctum est. Plaut. Mostel. 5. 1. 66. Nam elixus esse quam assus soleo suavior. Idem Poen. 1. 2. 67. Assum apud te eccum. AG. at ego elixum volo. Non. Marcell. 1. 309. Elixum, quicquid aqua mollitur vel decoquitur. nam Lixam aquam veteres esse dixerunt. Unde & Lixæ dicti, qui militibus aquam ad castra vel ad tentoria solent ferre. Varro, In pavimento non audes facere lacunam: at in humu calceos facis elixos i. e. Madefacis calceos.
 Balneator elixus. Martialis. lib. 3. 7.
 Herba elixa. Ovid. 4. Fast. 371.
 Candidus elixæ miscetur caesus herbæ.
 Sorbum. Columel. lib. 8. cap. 17.
 Vervex elixus. Juven. 3. Sat. 294.
 Miscere elixa assis. Hor. 2. Sermon. 2. 73. — at simul assis
 Miscueris elixa, simul conchyliis turdis.
ELIXURA, vel **ELIXATURA**, æ. f. ut Coctura. Apic. 9. 1. & Macer. 1. 22.

E L L

ELLEBORINE, **ELIEBORITES**, **ELLEBORUM**. V. HELLIBORUM.
ELLUM, Adv. demonstrantis apud Comicos inquit Donatus, pro Eccillum. Plaut. Curc. 2. 2. 28. Parasitum tuum video currentem: ellum usque in platea ultima. Ter. And. 5. 2. 14. Nescio quis fenex mod venit: ellum, confidens, catus. V. Vallam 2. 15.
ELLYCHINIUM, i. [ἐλῖχινιον] Dicitur Funiculus ille papyraceus sive sparteus canabinusve, aut stupeus, qui stans in oleo perurit. Plin. lib. 23. cap. 4. Ellychnia ex uva (cicis) fiunt claritatis præcipua. Idem lib. 35. cap. 15. de sulphure loquens, Quarto autem ad ellychnia maxime conficienda. Stat. 4. Sylv. 9. 29.
 Non ellychnia sicca, non replictæ
 Bulborum tunicæ. conf. Vitruv. 8. 1.

E L M

ELMINTHES, [ἐλμίνθες] Vermes ex genere lumbricorum. Sunt autem in duplici differentia, teretes & lati, ut docet Galen. lib. ult. Met. cap. ult. Nominativus singularis est Elmis. Scribitur & Helmis.
ELMON, Thessaliæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 8. In Thessalia autem Orchomenus antea dictus, Minyeus, & oppidum Almon, ab al Elmon, &c. Sed Hard. ex Mss. Salmon. q. V. Sic igitur & in ALMON restituendum.

E L O

ELÖCO, āre. Loco movere, five Sedibus pellere. Cic. pro Flacc. 6. de Judæorum gente loquens, Quam chara diis immortalibus esset, dicit, quod est victa, quod elocata, quod servata.
 Plerumque idem ac Simpl. Locare, vel Foras locare. Elocare sese c. randum. Plin. lib. 26. cap. 1. Siquidem certum est Manilium Cornutum ex Prætoris legatum Aquitanie provinciæ, h. s. c. c. elocasse eo morbo curandum sese.
 Boves elocare. h. e. Alteri locare, ut inde lucrum accipiamus, quem admodum de equis fieri solet. Columel. lib. 1. cap. 7. Et maxime vexant servi, qui boves elocant, eosdemque & cetera pecora mæpascunt.
 Fundum elocare: h. e. Fundum alteri committere & locare. Cic. Verr. 55. Ad se pertinere negabat: fundum elocatum esse dicebat.
 Funus elocare. Plin. lib. 21. cap. 3. Affes ergo contulit populo & funus elocavit. h. e. Funus faciendum alicui dedit, nem pompam funebrem.
ELOCUTIO, **ELOCUTRIX**. V. ELOQUOR.
ELOGIUM, i. Testificatio de aliquo, honoris vel vituperationis causa. V. Scalig. ad illud Culicis, Tum fronte locatur elogium. Pignori. Miscell. Torrent. & Casaub. ad Suet. Calig. cap. 24. extr. Salmas. Exer. Plin. p. 858.
 Vituperationis: ut Quintil. lib. 7. cap. 5. Si exheredatum a se si pater testatus fuerit elogio, propterea quod is meretricem amaret. Modestinus in l. desertorem. D. de re militari, Desertore auditum, ad suum ducem cum elogio Præses mittet. i. e. Cum vituperatione. [Immo Cum declaratione criminis. V. infra.]
 Honoris causa. Cic. 2. de Fin. 116. Non elogia monumentorum id significant, velut hoc ad portam, Uno ore cui plurimæ co-fentiunt gentes, populi primum fuisse virum? Et iterum Tusc. 31. Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia significant, nisi nos futura etiam cogitare? Idem in Pison. 7. Valla lib. 4.
 Elogium, Simplex suæ sententiæ testificatio. Cic. de Senect. 73. Solus quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam morte dolore amicorum lamentisque vacare. Idem Valla lib. 4. [Lego ἐλῖξω Græce, i. e. Distichon. Quod ipsum extat in collect. Poët. Gnor Elogia, pro Testamentis morientium, l. 20. C. de jure delib. l. 33. l. 35. C. de inoff. testam.]
 Elogio etiam pro Notoriis, & indicis criminum, quæ vulgo Ora & Informationes dicimus, l. 6. & l. 11. D. de cust. rec. Tranquill. in Calig. cap. 27. Custodiarum seriem recognosce nullius inspecto elogio, stans tantummodo intra porticum media a calvo ad Calvum duci imperavit. Elogium quoque edicto subjectam clausulam appellat Ulp. in l. 38. §. jumentorum. D. de ædilit. edic.
 Elogium, pro Causæ adjectione. Afric. l. 14. §. 8. D. de lib. posth. Non enim videri quasi filium exheredatum esse, quod elogium pater, quum filium exheredaret, proposuisset. i. e. Eheredationis causam. pro Famoso carmine usurpat Plaut. Merc. 3. 74. Impleantur mææ fores elogiorum carbonibus. conf. Parei Le Crit. p. 409.

LOGIO, are. Cæl. Aurel. Tard. 5. 4. 66. Signa elogiavimus.
LOGIATUS, Partic. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. Nomina specialiter elogiata. i. e. Descripta, imposita.
LONA, [Ἰλάνη] Perrhæborum urbs, quæ in Lemonem nomen permutavit, hodie diruta jacens. V. Strab. lib. Geogr. 9.
LONGO, [ἐπιμηκύνω] are. Idem quod Prolongare, & prolatare, ac differre. Plin. Quo maxime tempore dies elongantur. Ita Forum Romanum, sed perperam. Attamen agnoscit Glossarium Cyrilli, *μῆ-περυν*, Elongo. Onomastic. ἀφιστημι.
Pro Remove, cum quo junctum reperitur. Sarisb. 7. 16. A confortio divinitatis aliquem remove & elongare. adde Fulgent. Epist. 4. ad Niob. [Videtur eadem notione in Glossario utroque positum. Forte tamen Elonginquo legendum, cujus v. etiam simplex Longinquo occurrit.]
LOPS, [ἑλός] Piscis V. **ACIPENSER**. conf. Ovid. Halieut. 96. Gell. 7. 16. Varr. 2. de R. R. 6. Diverfum ab Acipensere facit Lud. Nonnius de Re Cib. 1. 2. c. 20. q. V.
Est & Centauri nomen proprium, apud Ovid. 12. Met.
Item Serpentis genus. Plin. lib. 3. cap. 5. & Nicander in Theriac.
LOQUOR, [ἐξουδῶν, ἐρμηνεύω, ἐρμηνεύω] ōqui. Dicere, efferre. Plaut. Amph. prol. 51. Argumentum hujus eloquar tragœdiæ. Cic. 3. Off. 51. de venditore & emptore, Uterque si ad eloquendum venerit, non plus quam semel eloquetur.
Eloquere uno verbo. Plaut. Truc. 4. 2. 43.
Perge eloqui. Ter. Phorm. 4. 3. 96.
Quod veni eloquar. Ter. Heaut. prol. 3.
Cum hero pauca eloquar. Plaut. Mil. 4. 8. 43.
Ipse eloquar nomen meum. Plaut. Amph. prol. 18.
Unum elocutus. Cæf. 2. Bell. Civil. 34. Ille unum elocutus, ut memoria tenerent milites ea, quæ pridie sibi confirmassent, sequi sese jubet.
Monstrum eloqui. Sen. OEth. 6.
Verba simillima veris eloquor. Ovid. 15. Epist. 130.
Eloqui, pro Loqui. Virg. 3. Æn. 39. Eloquar, an fileam?
Eloqui, quod ad oratores spectat, est, ut ait Cicero, Apte, ornate, & eleganter dicere. Unde idem Cic. 1. de Orat. 64. Disertos me cognosce nonnullos, eloquentem adhuc neminem.
Compositæ, ornate, copiose eloqui. Cic. 1. de Orat. 48. Copiose eloqui, modo prudenter: melius est, quam vel accutissime sine eloquentia cogitare. Cic. 1. Off. 156.
Digne eloqui. Sen. Thyest. 8.
Polite eloqui. Cic. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest ut recte quis sentiat: & id quod sentit, polite eloqui non possit.
Præclare eloqui cogitata. Cic. de Clar. Orat. 253.
Vis eloquendi. Quintil. lib. 2. cap. 1. Vis eloquendi maxima soli oratori tribuitur. Cic. in Orat. Domina rerum eloquendi vis quam est præclara, quamque divina. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
Active habet Enn. apud Gell. 12. 4.
LOQUENS, Partic. [λογίζω, λεκτικός, ἐρμηνεύων, ἀποφραγός] Qui in dicendi ratione perfectus est. Cic. pro Cæcin. L. Crassus homo longe eloquentissimus. Idem in Orat. 102. Erit igitur eloquens is, qui in foro causisque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat.
Paucitas eloquentium. Cic. 1. de Orat. 19. Quamobrem mirari desinamus, quæ causa sit eloquentium paucitatis, quum ex iis rebus universis eloquentia constet, quibus in singulis elaborare permagnum est.
Eloquens suavis & ornatus. Cic. 1. de Orat. 6. Si item Aristoteles, si Theophrastus, si Carneades in rebus iis de quibus disputaverunt, eloquentes & in dicendo suaves atque ornati fuerunt, &c.
Eloquens is est qui & humilia subtiliter, & magna graviter, & mediocria temperate potest dicere. Cic. in Orat. 100.
Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcumque decebit, poterit accommodare orationem. Cic. 1. in Orat. 8.
Eloquens & muta res. Author ad Heren. lib. 4. 67.
LOQUENTIA, æ. [λογιότης, ἀρετή] Bene & recte eloquendi scientia. Ter. Phorm. 4. 3. 24. Eja fudabis fati, si cum illo incœptas homine: ea eloquentia est. Idem Eun. 5. 9. 63.
Eloquentia nihil aliud est, nisi copiose loquens sapientia. Cic. in Partit. 79.
Abundans sonantibus verbis uberibusque sententiis eloquentia. Cic. 1. Tusc.
Eloquentia & Infantia, opponuntur. Cic. in Topic. 82. Possitne eloquentia commutatione aliqua converti in infantiam.
Prudentiam cum eloquentia jungebat Aristoteles. Cic. 1. Tusc. 7.
Arma, & tympana eloquentiæ dare. Quintil. lib. 5. cap. 12. Nos qui Oratorem studemus effingere, non arma, sed tympana eloquentiæ demus?
Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. Cic. 2. Tusc. 3.
Fontes eloquentiæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Imago eloquentiæ. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Lumen eloquentiæ Tullius. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Ornamentum eloquentiæ. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Vires eloquentiæ. Quintil. proœm. lib. 1.
Adulta eloquentia. V. **ADOLESCO**.
Alumna eloquentia. Cic. de Orat. V. **ALUMNUS**.
Artificiosa eloquentia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Attica eloquentia. Quintil. in proœm. lib. 6.
Coacta eloquentia. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Consummata. Idem proœm. lib. 1.
Forensis eloquentia. V. **RHETOR**.
Libidinosa eloquentia. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Locuples. Quintil. lib. 6. cap. 14.
Lucrosa & sanguinans. Tacit. de Orat. 12. Nam lucrosæ hujus & sanguinantis eloquentiæ usus recens & malis moribus natus, atque (ut tu dicebas) in locum teli repertus. V. **SANGUINO**.
Mediocris eloquentia. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Paterna eloquentia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Pauper eloquentia. V. **PAUPER**.
Popularis eloquentia. V. **Rhetorica duplex, in RHETOR**.
Speciosa. Quintil. lib. 6. cap. 14.

Vera & absoluta eloquentia. Cic. in Orat. 17. Quo fit ut veram illam & absolutam eloquentiam nemo consequatur, quod alia intelligendi, alia dicendi disciplina est: & ab aliis rerum, ab aliis verborum doctrina quaritur.
Corruptere eloquentiam. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Effingere eloquentiam. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Expulsa eloquentia civitate Lacedæmoniorum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Facere eloquentiam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 2. Ira nonnunquam indoctis quoque eloquentiam faciat.
Formare eloquentiam. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Inclinare eloquentiam. V. **Orationem inflectere, in INFLECTO**.
Locupletare eloquentiam. V. in **LOCUS**.
Obmutuit eloquentia. Cic. in Bruto, 22.
Occultare eloquentiam. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Perfuadere eloquentia aliquid alicui. Cic. in Orat.
Timere eloquentiam ac gratiam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
LOQUIUM, [ἀμυλία, λόγος] Sermonem aliquando significat, aliquando Facundiam. Plaut. Dulci ac blando eloquio amicam solatus. Apul. Platonis eloquio monitus, non nobis folis natos esse.
Eloquium, pro Facundia. Juven. 10. Sat. 114.
Eloquium ac famam Demosthenis aut Ciceronis. & mox 118.
Eloquio sed uterque perit Orator.
Cultum eloquium. Aufon. Section. 2. in Epicedio in patrem, Sermone impromptus Latio, verum Attica lingua Sufficit culti vocibus eloquii.
Fertile eloquium. Claud. ad Olibr. 20.
Infolitum eloquium. Hor. in Arte Poët. 217.
Liquidum eloquium. Aufon. Section. 3. Ad amicum, ut quamprimum ad se veniat.
Sic tibi sint Musæ faciles, meditatio prompta
Et memor, & liquidi mel fluat eloquii.
Melleo delibutus eloquio jam tertiæ Nestor ætatis. Aufon. in Gratiarum actione pro Consulatu.
Potens eloquium. Stat. 4. Sylv. 4. 65.
Vernans eloquium. Sidon. ad Claud. lib. 4. Vernantis eloquii flore melliti.
Vocale eloquium, pro Carmine grandi & sonoro. Juven. 7. Sat. 19.
— necit quicumque canoris
Eloquium vocale modis, laurumque momordit.
Decus partum eloquio. Sil. lib. 3.
Vincere aliquem eloquio. Ovid. 13. Met. 63.
Nitor eloquii domesticus. Ovid. 2. de Ponto, 2. 51.
ELOCUTIO, [φράσις, ἐρμηνεία, ἐξαυδής, ἀποφραγή] Sermonis expressio. Plaut. Mil. Quam Græci φράσιν vocant, Latine dicimus elocutionem. Quintil. lib. 8. cap. 1. pr.
Elocutio est Idoneorum verborum & sententiarum ad inventionem accommodatio. Cic. 1. de Invent. 9.
Tenera cutis elocutionis. Quintil. lib. 5. cap. 12. Et illam vim stricte robusteque dicendi, tenera quadam elocutionis cute operimus.
Inanis & pene puerilis elocutio. Cic. 1. de Orat. 20. Ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio: quæ nisi subest, res ab oratore percepta & cognita, inanem quandam habet elocutionem, & pene puerilem.
Elocutio ad commodum oratoris accommodata, tres in se res debet habere, elegantiam, compositionem, dignitatem. Author ad Heren. lib. 4. 8.
Circumscribere elocutione rem simplicem. Author ad Heren. lib. 4. 44.
Circuitio, est oratio rem simplicem assumpta circumscribens elocutione.
Elocutio, ut pars Rhetorices. Quintil. in proœm. lib. 1. Quatuor (scil. libri) elocutioni, in cujus partem memoria, ac pronuntiatio veniunt, dabuntur.
Institutionum quadam genera ad eloquentiam præparandam, ut problemata, periphrases, elocutiones. Suet. de Clar. Gram. 4. 6.
ELOCUTORIA, [ἐρμηνευτική] V. **ELOCUTRIX**.
ELOCUTOR, ōris. m. Ennod. 1. 1. Blandus elocutor.
ELOCUTRIX, icis. f. [ἐρμηνευτρίς] Quintil. lib. 2. cap. 15. Nam oratoria sic efferetur, ut elocutoria: oratrix, ut elocutrix.
ELOCUTILIS, e. Copia elocutilis facundia. Apul. 11. Met. p. 240.
ELÖQUAX, pro Loquax. Cat. apud Cic. de Senect. 31. ubi alii Loquax. V. Gronov. ad loc. & Parei Lex. Crit. p. 410.
ELORINI, Populi Siciliæ, ut author est Cic. 5. Verr. 103. ab Eloro. q. V.
ELORONUM, est Galliæ civitas. V. Scal. Aufon. Lect. 2. 7.
ELÖRUS, vel HELÖRUS, [Ἐλῶρ, Ἐλῶρος] Siciliæ urbs, ab Eloro amne qui campis superfunditur dicta; proxime Pachynum. Meminit Plin. lib. 3. cap. 8. Et lib. 32. cap. 2. Silius 14. 270.
Sidonios Drepane, atque unda clamoribus Elorus. Ovid. 4. Fast. 477.
Hinc Camarinan adit, Thapfonque & Eloria Tempe. quamquam mendose legitur Oloria, quasi ab oloribus. Virg. 3. Æn. 698.
— præpingue solum stagnantis Helori.
ELOS, [ἑλός] Vitium tuniculæ oculi, quæ dicitur Rhagoides, erosione proveniens, aut scissura ceratoidis: sic cognominatur ἑλός, i. e. Clavus, si obdurescat calli imagine. Plura Cæl. lib. 12. cap. 5.
ELÖTÆ. V. **HELOTÆ**.
ELÖTUS. V. **ELAVO**.

E L P

ELPIÆ, [Ἐλπίαι] Civitas, quam Rhodii apud Daunos condiderunt, teste Strab. lib. 14.
ELPĒNOR, ōris. [Ἐλπηνῶρ] Unus e sociis Ulyssis, quem Circe mutavit in porcum. Homerus tamen in Odyss. 10. extr. scribit, de scalis delapsum periisse. Juven. 15. Sat. 22.
— aut tenui percussum verbere Circes,
Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis.
Miser Elpenor. Ovid. 3. Trist. 4. 19.
At miser Elpenor tecto delapsus ab alto. adde Martial. lib. 11. 82.
ELPIS, [Ἐλπίς] Samius, qui ad Africam nave delatus leonem demerebatur os ex dentibus eximendo. Plin. lib. 8. cap. 16.

ELPIS, Nomen proprium Boëti uxoris: de qua hoc extat epitaphium:

Elpis dicta fui, Sicula regionis alumna,
Quam procul a patria conjugis egit amor.
Quo sine moesta dies, nox anxia, hebilis hora:
Cumque viro solum spiritus unus erat.
Lux mea non clausa est tali remanente marito:
Majorisque animæ parte superflus ero.
Porticibusque sacris, jam nunc peregrina quiesco,
Judicis æterni, testificata thronum.
Neve manus bustum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

E L U

ELUCEO, xi, [*ἐκφαίνωμαι*] ēre. Lucidum esse: & per translationem, Manifestum, & apparens. Cic. 1. de Divin. Ut illa tertia pars rationis & mentis eluceat. Virg. 4. Georg. 28.

— elucet aliæ, & fulgore coruscant.

Elucere & **Occultari**, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 86. Tenuitas hominis ejusmodi est, ut dissimulari non queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.

In causis atque foro elucere. Cic. 2. de Orat. 155. Nemo enim fludet eloquentiæ nostrorum hominum, nisi ut in causis atque in foro eluceat.

Amicitia magis elucet inter æquales. Cic. de Amicit. 101.

Constantia, ut, Ex animo elucebit omnium constantia omnisque moderatio. Cic. 1. Off. 101.

Eruditio elucet in ipsa pictura. Plin. lib. 35. cap. 11.

Excellentia animi elucet magnitudoque in despiciendis opibus. Cic. 1. Off. 17.

Honos elucet. Cic. 10. Fam. 10.

Ignis eluxit. Tibull. lib. 4. 1. 134.

Lætior eluxit fructus super ignis acervos.

Ingenium in eo elucet. Cic. pro Cœl. 45.

Lumen tuum elucet. Cic. 12. Fam. Nunc autem opto ut ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.

Sanctitas, & prudentia, & dignitas illius quasi lumen aliquod extinctis ceteris elucet. Cic. 4. Fam. 3.

Significatio virtutis elucet. Cic. de Amicit. 49.

Spes in pueris elucet. Quintil. lib. 1. cap. 1.

ELUCENS, Partic. [*ἐκφανόμενος*] Cic. in Somn. Scip. 8. Inter flammæ circulus elucens splendidissimo candore.

ELUCESCO, [*παύειν φαίνω*] ēre. significat Magis lucidum fieri. Hicronym. Quod ut clarius eluceat, fumamus exemplum ab his corporalibus sensibus. Item Augustin. Retract. 1. 13. & Chrysol. Serm. 156. Sed exemplis antiquioribus defendi non potest. V. Voss. de Vitiis Serm. 1. 23. Sciopp. Animadv. ad Voss. p. 12. Cellar. Cur. Postter. p. 302.

ELUCIDO. Vulgat. Sirac. cap. 24. 31. V. Voss. de Vit. L. L. 4. 7.

ELUCIFICARE, Antiquum verbum, a Luce. Laberius.

— sic ego

Fulgentis splendore pecuniæ volo

Elucificare exitum atatis meæ. Hæc verba Laberii leguntur apud Gell. lib. 13. cap. 17. Elucificare habet Nonius 2. 293. in eodem dicto Laberii. ubi Merceus Elucificare ex Mff.

ELUCTOR, [*ἀντὶ πύλων*] āri. quasi Luctando superiorem esse & vincere. Plin. lib. 34. cap. 10. Tenuissima est in ipso fornacium ore, qua flammæ eluctantur. i. e. Vi quodammodo exeunt, & quasi luctando Virg. 2. Georg. 244.

— aqua eluctabitur omnis. i. e. Cum mora egredietur, inquit Servius. Liv. 4. Bell. Pun. Tenentibusque quum tot ac tam valida eluctandæ manus essent, sese eripuerunt.

Locorum difficultates eluctatus. Tacit. in Vit. Agric. 17. 3.

Eluctari per multa impedimenta. Sen. lib. 6. Controverf.

Nives eluctari. Tacit. 3. Hist. 59. 3. Et vix quieto agmine nives eluctantibus, patuit, quantum discriminis adeundum foret.

Vox eluctata furorem est. Stat. 1. Achil. 525.

Eluctavi, pro Eluctatus sum. Plaut. Trin. 4. 1. 20. Cum hisce ærumnis eluctavit. Nonius.

Eluctantia verba. i. e. Impedita & coacta. Tacit. 4. Ann. 31. 3. Quin alias compositus, & velut eluctantium verborum, solutius promptiusque eloquebatur, quoties subveniret.

ELUCTATUS, Partic. [*πυλωμένος*] Lucan. lib. 2. 219.

Tandem Tyrrenas vix eluctatus in undas, &c.

Tandem eluctatus obstantia, in vastam altitudinem subito destitutus cadit. Sen. 4. Nat. Quæst.

ELUCTATIO, ōnis. f. Lactant. 3. 11. Eluctatio adversus mala.

ELUCTABILIS, e. Sen. 6. Nat. Quæst. 8. Lacus non pediti eluctabilis nec navigio.

ELUCUBRO, [*νυκτορραζέω*, *φωλονέω*] āre. & **ELUCUBEROR**, āri. Deponens. Vigilare, & aliquid ad lucernam scribere. Lucubrando elaborare. Cic. 7. Att. 19. Nihil habeo quod ad te scribam, quin etiam eam epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Columel. lib. 10. cap. 1. Quare quicquid est istud quod elucubravimus, propriam, &c.

ELUCUBRATUS, a, um. Cic. de Clar. Orat. 312. Deinceps inde mætae, quas non minus diligenter elaboratas etiam, quam elucubratus afferebamus. Valer. Max. 3. 7. ext. 1. Cunctante itylo elucubratum opus.

ELUCUM, significat Languidum ac semisomnum, vel hallucinatorem, aut nugarum amatorem, sive halonem, h. e. hesterno vino languentem quem *ἐωλον* vocitant Græci. Author Festus. Dicitur etiam de gravedine capitis ex ebrietate. Apul. Apol. p. 507. An, quod verius, ex crapula haluco (ita enim quoque legitur) attentatur. Tertull. de Cor. cap. 7. Hederæ natura est cerebrum ab heluco defendere. Et rite fortasse apud Tibull. lib. 1. 11. 51.

Rusticus elucoque vehit male sobrius ipse

Uxorem plautro progeniemque domum. Alii autem E luco divise. V. Scal. & Broekh. ad loc. Scribitur & Helucus aspirate. V. Fest. & Scal. ac Dacer. not.

ELUDO, si, sum, ēre. Definere ludere. ut Donat. ad Ter. Eun. 1. 1. 10. Ita Apul. Jctus. apud Cic. in Topic. 12. Litus definit, Quæ fluctus eludat. h. e. Defineret ludere, i. e. Reciproco motu lustrare & resiliere. adde Turneb. Advers. lib. 22. 5. ac l. 96. & 112. D. de verb. signif. litor. 14. 8. & Interp. Quintil. lib. 5. cap. 14. p. 489. Ita gladiatores dicuntur Eludere cum ludo finem imponunt. Ter. 1. c. Eludet ubi te victum esse fenserit. Plaut. Curc. 5. 2. 30. Annulum quem paratus te eludit, i. e. Quem in ludo vincendo ademit. Propt. 4. 1. 139.

Nam tibi victrices quascunque labore parasti

Eludet palmas una puella tuas. Ita Eludere gloriam aliqujus. Liv. 28. Ad hunc sensum forte respexit Cic. in Catil. 1. 1.

Eludere etiam est verbum Gladiatorum, sed deflexo sensu: cum sc. ictus adversariorum declinatione corporis effugiunt. Manil. 5. 163.

Ille cito motu rigidus eludere cæstus. V. Turneb. Advers.

28. 15. Thyf. de Glad. p. 233. Dicitur de Cervo ap. Phædr. 1. 12. Curfu levi canes elusit.

Ita Hor. 1. Epist. 17. 18. Mordacem cynicum sic eludebat. V. Lambin. ad loc. Hinc pro Elabi positum reperitur. Ita fortasse Cic. in Divin. Te vero Cæcili quemadmodum sit elusus quam omni ratione jactature, videre jam videor. Unde frequentissimè significatione ponitur pro Illudere, Decipere, Frustrari, ut Cic. 4. Acad. 123. Sed & vos ab illo irridemini, & ipsi illum vicissim eludit.

Leviter aliquid eludere. Quintil. lib. 4. cap. 5. Cujus tamen divi sionem in digitos diductam nonnunquam Cicero leviter eludit.

Venuste eludere. Quintil. lib. 5. cap. 13. Quod factum venuste temporibus nostris illisit Vibius Crispus.

Facilius eludi ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Nosque ab ista nebulone facilius eludemur.

Alicui eludere. Cic. de Opt. gen. Orat. 17. Quasi rudibus ejus eludit oratio. Immo Rudibus sexto casu, a subst. RUDIS. q. V.

Animos consiliis eludere. Claud. in Gigant. 36.

Magnas accusatoris minas, magnamque judicii expectationem ad nostrum arbitrium libidinemque eludere. Cic. 2. Verr. 30.

Seges eludit messem fallacibus herbis. Tibull. lib. 2. 1. 19.

Ratione aliqua quempiam eludere. Ovid. 3. de Arte Am. 611.

Qua vafer eludi possit ratione maritus.

Rempubicam in suis cogitatis & favoribus eludere. Cic. pro M. lon. 32.

ELUDENS, Partic. [*καταπαίζων*] Cic. 2. de Divin. 145. Quæ e ars conjectoris, eludentis ingenio.

ELUSUS, [*καταπαυμένος*] Partic. Cic. 2. Philipp. Nihil queror Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus.

Imagine alicujus rei elusus. Ovid. 6. Met. 104.

Mæonius elusum designat imagine tauri

Europam. Hor.

Epist. 1. 47.

ELUSIO, Vet. Gloss. *ἐμπαιγμός*.

ELUDIFICOR, āri. Ludificari. Plaut. Mostel. 4. 3. 46. ubi alii Ludificator legunt.

ELUGEO, xi, etum, [*πυθύνω καταλήγω*] ēre. Luctum deponere. Liv. 34. 2. Quid aliud in luctu quam purpuram, atque aurum deponunt? Quid aliud quum eluxerunt, sumunt? Gell. 7. 7. Kirchm. Fun. 4. 10. Guther. de Jur. Man.

Elugere, Lugendo deffere. Cic. 9. Fam. 20. Patriam eluxi jam & gravius & diutius, quam ulla mater unicum filium.

ELUGEROR, Passiv. Ulp. in l. liberorum. D. de iis qui notantur infam. Prætor ad id tempus se retulit, quo vir elugeretur: qui solet elugeri propter turbationem sanguinis.

ELUMBIS, e. [*ἐξωσφυσμένος*] Evulso lumbo, inquit Festus: qui præ lumbi debilitate sese erigere non potest.

ELUI, [*ἐλύνω*] Aquitaniam populi, inter Garumnæ & Ligerim adjacentes, de quibus Strab. lib. 4. Alii Gallia Narbonensi attribuitur. Nomen varie scribitur, frequentius cum aspirata Helvii, Helvi, Illi. Quorum civitas Alba Augusta, postea Vivarium, *ἑλβύριον*.

ELVINA, dicta est Ceres, ab Elvio oppido, vel ab Elvide fluvio, quo colebatur. Juven. 3. Sat. 320.

Me quoque ad Elvinam Cererem, vestramque Dianam. V. H. E. VINUS.

ELUO, ui, ūtum, [*ἐκλύω*, *ἐκλύω*] ēre. V. ELAVO. Iavar seu Lavando purgare, sive Exhaustire. Cato cap. 86. Lavesque bene corticemque deterat bene, eluatque. Columel. Semel atque iterum eluantur.

Eluere ex aqua. Cels. lib. 7. cap. 21. Deinde eluendum id ex aqua vel sale adjectum, vel nitrum habeat.

Corpus eluere. Ovid. 11. Met. 141.

Maculam vestium eluere. Plin. lib. 20. cap. 8. Aquæ e radice coacta maculas vestium eluere dicuntur.

Sanguinem profusum eluere. Cic. 12. Philipp. 12. Ut Centurionum legionis Martiæ Brundisii profusus sanguis eluatur, num elui prædictio crudelitatis poterit?

Sordes vitæ & animi labe, per translationem. Cic. in Sallust. 3. & de Legib. 24. Animi labe, nec diuturnitate vanescere, nec manibus ullis elui potest.

Crimen eluere. Ovid. 11. Met. 141.

Subde caput, corpusque simul, simul elue crimen.

Curas eluere. Hor. 4. Carm. 12. 20.

Nardi parvus onyx eliciet cadum,

Qui nunc Sulpitiis accubat horreis,

Spes domare novas largus, amaraque

Curarum eluere efficac.

Labem pudoris eluere. Sen. Hippol. 8.

Maculas furtorum suorum, sanguine sociorum. Cic. 5. Verr. 12. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum sociorum innocentium sanguine eluere bitrabare.

ELUTUS, Partic. [*ἐκλυτός*] ut, Eluta & siccata vinacia. Columel. lib. 6. cap. 3. Et Eluta alica, Plin. lib. 22. cap. 24. Celfo Elota.

Compar. Hor. 2. Serm. 4. 16.

— irrig

— irriguo nihil est elutius horto.

EURIO, ōnis. f. Cael. Aurel. Tard. 1. 1. Panis calida solutione purus.

EURIA, orum. teste Plin. lib. 34. cap. 16. dicuntur Metalla auraria, quibus aqua immixta elutis sordibus metallum ostendit. Aluta Hard. x MSS.

ELUVIES, ēi. vel **ELUVIO**, ōnis. f. [ἐκλυσις] Proprie dicitur quod expurgatur, praesertim aquarum fluxu: quamvis & alterius humoris dici possit immundities. Cic. in Somn. Scip. 16. Propter elutiones, exustionesque terrarum. Idem 2. Off. 16. Collectis ceteris causis eluvionis, pestilentiae, vastitatis. Eluvionem vocat aquarum iluvium.

Iluvies pro Voragine, seu Terra vi imbrium exhausta. Sic enim exponit Erasmi. Curt. lib. 6. Torrentesque & eluvies iter morabantur.

Iluvies, sive Eluvio, per translationem, pro Morbo pestifero omnia corruptente, ac si diceret cloacam. Cic. pro Domo sua, 53. Idcirco tu ad illam labem, atque eluviem civitatis sine summa vi pervenire potuisti?

Eluviem Plin. accipit pro Egestionem sordium ex urbe, qualis est quæ fit per cloacas publicas, lib. 2. cap. 82. Quod in certis notatur oppidis: quæ minus quatiuntur crebris ad eluviem cuniculis cavata.

Voragines & Eluvies simul junxit. Liv. 8. pro fossis vi imbrium excavatis, Ab altera parte voragines eluviesque perruptæ sunt.

UACRUM Labrum dixit Cato de R. R. cap. 10. & 11. V. **LABRUM**.

UTRIO, [μεταγίω] are. est De vase in vas transferre: quod quidem & Transvasare dicitur Latine, sed rarius. Plin. lib. 14. cap. 17. Suffervefactis decies, mox elutriatis, atque ita inveteratis. Idem ib. 9. cap. 38. Decimo ferme die liquata cortina vellus elutriatum nergitur in experimentum. Gell. 16. 7.

UTUS, **ELUVIES**, **ELUVIO**, V. **ELUD**.

USCO, are. οὐτιφλω Gloss. Gr. Lat. Legitur apud Jctos. Ulp. 1. 3. D. de condit. triticar. l. 5. §. ult. D. ad Leg. Aquil. & Marcel. l. 27. D. de pignorib. vel hypoth.

USCATIO, ōnis. f. λουσις Gloss. Cyrill.

UXATUS, [ἐξεβαρύνειν] Idem significat quod simplex. Plin. lib. 20. cap. 9. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores revocari, quæque discuti opus sit. Hard. Et luxata & humores evocari.

UXURIARI, [κατασπαρῆν] Idem quod Luxuriari: ad arbores translatus. Columel. de Arbor. cap. 3. Quod si pingui agro validas vites deposueris, pampinis magis luxuriabuntur: & qualemcunque fructum tulerint, ad maturitatem non perducent.

E L Y

LYMAIS, Plin. lib. 6. cap. 25. Regio Persidi vicina.

LYMBI, [ἑλυμαῖοι] Indiæ populi versus Austrum incolentes, teste Plin. lib. 7. cap. 2.

LYMUS, [ἑλυμα] Galen: Ex leguminum genere est, milio specie similis, facultate certe pauci nutrimenti, & exsiccatoria. Siftit quoque nonnihil ventris fluxus, seu ipsum etiam milium. Si vero foris illinatur, exsiccatur atque refrigerat. Hæc ille, lib. 6. de Simpl. medic. facult.

LYSIUM, [ἡλύσιον πεδίον] secundum poetas, est Locus inferorum, voluptatibus plenus: ubi dicuntur esse animæ bonorum. Virg. 5. Æn. 735.

— sed amœna piorum

Concilia, Elysiūque colo. Idem lib. 6. 744.

— per amplum Mittitur Elysiū.

LYSIUS, Adj. [ἡλύσιος] ut,

Elysi campi. Virg. 1. Georg. 38.

Quamvis Elysiis miretur Græcia campos.

Colle sub Elysiō nigra nemus ilice frondet. Ovid. 2. Amor. 6. 49.

Domus Elysiæ. Ovid. 14. Met. 111.

Vallis Elysiā. Ovid. 3. Amor. 9. 60.

E M

EMERITUS, Emit. **EM**. **AL**. Emeritus alæ. **EMA**. & **EMS**.

EMISSA. **EMP**. Empta, Emptor. **EM**. **VR**. Eminens vir.

EM, pro Eum; & Emem, pro Eundem, apud Festum.

MACERO, V. **EMACROR**. Sen. ad Marc. cap. 10. Alios morborum variis generibus emaceratos, diu inter vitam mortemque medios detinebit. Hic est οὐκ ἔστιν ἔσθ'.

MACESCO, ēre. Cels. lib. 2. cap. 2. Ubi aliquis contra consuetudinem emacuit & colorem decoremque amisit. [Al. Emacruit. An Emacruit?

MACIO, [ἐξίχνησιν] are. Macie conficere. Columel. lib. 2. cap. 14. Sed ex iis quæ retuli seminibus, idem Saferna putat aliis stercoreari, & juvari agros, aliis rursus peruri & emaciari. Ibidem cap. 10. Emaciatæ vineæ. Et lib. 4. cap. 24. Quæ nec spem vindemiæ destituant, emacient stirpem suam.

MACITAS, V. **EMO**.

MACRESO, ēre. Valde macrescere. Cels. lib. 2. cap. 4. Morbi signum est nimis celeriter emacrescere. Idem lib. 2. cap. 5. Ubi æger pro spatio parum emacrescit.

MACROR, [ἰχθυόμααι] ari. Macrum fieri, & macie confici. Plin. lib. 18. cap. 10. extr. Terram emacrari hoc fatu existimantes. Tenuis tamen est hæc unica auctoritas cum ibi in Codd. MSS. reperiatur & Emaciari, & Emactari, & Emacerari. V. Harduin.

MACULO, [ἀπομαίω] are. Maculam auferre. Plin. lib. 21. cap. 19. Nigras vitilignes emaculat. Apul. Apol. Exotico pulvere dentes emaculare.

MACULATUS, Partic. Gell. 6. 5. Argentum emaculatum. Ammian. 29. 1. Domus emaculata odoribus Arabicis.

MANCIPIO, sive **EMANCUPO**, [ἀπαλλάττω, ἐκποιῶ] are. Manu-

mittere & liberare, proprie de filiis: ut, Manumittere de servis. etiam si hoc non sit perpetuum. Cic. pro Domo sua, 37. Id autem scire & videre omnes, non ut ille filius instituatur, sed ut e patriciis exeat, ut Tribunus plebis fieri possit, idcirco adoptari? neque id obscure: nam adoptatum emancipari statim, ne sit ejus filius qui adoptarit. Plin. Epist. 67. Hunc Regulus emancipavit, ut hæres matris existeret.

EMANCIPARE agrum, est Alienare: **E** mancipio, i. e. Dominio & possessione sua emittere, & alteri possidendum tradere. Plin. Epist. 7. 18. Nam pro quingentis millibus nummum, quæ in alimenta ingenuorum, ingenuarumque promiseram, agrum ex meis longe pluris actori publico emancipavi: eundemque vectigali imposto recepi. (Al. Mancipavi.) Plin. Emancipare, non pro Vendere posuit, sed pro Alienare, quum enim vellet vectigal publice donare in alimenta puerorum: i. e. Rentam constituere (ut verbis vulgi loquar) fundum suum imaginaria venditione Reipublicæ donavit, & subinde vectigalem recepit. Suet. in Othon. 4. Cuidam etiam de parte finium cum vicino litiganti adhibitus arbiter, totum agrum redemit, emancipavitque. i. e. Suum jam factum mancipio tradidit illi. Ex Budæo.

EMANCUPO me tibi, i. e. Me tuæ potestati trado. Plaut. Bacch. 1. 1. 59. Nunc mulier tibi me emancupo, tuus sum, tibi do operam.

EMANCIPARE in. Cic. 1. de Fin. 24. Quum eam severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipaverat, ut, &c.

EMANCIPATUS, [ἀπαλλαγίς, ἀντιέσσις, ἐκποίησις, ἐκδοσις] Particip. Cic. de Senect. 37. Ita senectus nimis honesta est, si seipsam defendit, si jus suum retinet, si nemini emancipata est, si usque ad extremum spiritum dominatur in suos. Alii legunt Mancipata. Apul. lib. 10. Et assumpto statim nequissimo & ad omne facinus emancipato quodam dotali servulo, perfidia suæ consilia communicat.

Miles emancipatus sceminæ. Hor. Epod. 9. 12.

EMANCIPATI (inquit Festus) duobus modis intelliguntur: aut ii qui ex patris jure exierunt, aut ii qui aliorum fiunt domini: quorum utrumque fit emancipatione.

EMANCIPATIO, ōnis. f. Theophilus, Emancipatio, inquit, id est, actus, tres emancipationes, & tres manumissiones, vel unam emancipationem, & unam manumissionem complectens. §. 6. Quib. mod. jus patr. Instit. conf. l. 6. C. de Emanc. Ulp. l. 1. §. 4. D. Heinecc. Antiq. ad Instit. 1. 12. 6.

EMANCIPATOR, ōris. m. Ex Gloss. & Prudentio.

EMANCO, are. pro Manus præcidere, mancum facere. Labien. apud Sen. Controvers. 33. fin. Cedo lora, gaudeo me non omnes emancasse.

EMANEO, si, sum, [ἐκείνω] ēre. Extra manere. Et est militum diu extra castra manentium, ἐκκοιτῆς, Gloss. Vett. in Aliis ἀγρόθεν. παννυχέως. Modestin. in l. Desert. §. 1. D. de re militari, Is qui in exploratione emanet hostibus insistentibus, aut qui a fossa tunc recedit: capite tunc puniendus est.

EMANSIO, ōnis. f. [παννυχισμός] in Vet. Gloss.] Emanatio vero minus est delictum desertione: sicut fugitivi deteriores sunt erroneis. V. Dig. de Re Milit. l. 4. §. 14.

EMANSOR, ōris. m. [ἐκμαντής] est Miles qui diu vagatus, ad castra revertitur. Modest. in l. Desert. §. Emanfor. D. de Re Militari.

EMANO, [ἐκβάω, ἐκβάλλω] are. Emitti atque exire. Columel. lib. 5. Et sale cum adipe defricatur, dum faniei vis emanat. Lucret. lib. 3. 582.

Emanare perpetim. V. **PERPETIM**.

Fons emanat. Cic. 2. de Divin. 63.

Ex fonte emanare. Cic. 2. de Invent. 7.

Ex generibus emanant partes. Cic. 1. de Orat. 189.

Emanare faniem. Plin. lib. 23. cap. 3.

Mala istinc emanant: boni autem hinc quod expectes, nihil est. Cic. 7. Att. 21.

Emanare res aliqua dicitur, quum rescitur, & spargitur in vulgus. Cic. 3. Att. 12. Sed ita compresseram, ne nunquam emanaturam putarem. Quomodo exciderit nescio. Idem 1. de Legib. Sed quod metuatur, ne emanet: id est ne malum habeat.

Emanavit fama. Cic. 3. Verr. 1.

Exit & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 3. pr. Gratia quidem & potentia revocata restitutaque matris usque eo floruit, ut emanaret in vulgus, missos &c. Suet. in Neron. cap. 6.

Sermo emanat. Cic. in Brut. 231. Vereri te arbitror, ne per nos hic sermo tuus emanet.

Emanare indicia. Liv. 3.

EMANANS, Partic. Plin. lib. 23. cap. 3. Succus ex oleæ foliis utilis faniem emanantibus. Sed Harduin. Sanie manantibus.

EMANANTIA, æ. f. apud Arnob.

EMANATIO, ōnis. f. Idem. Interp. Vulg. Sæ, Sap. 7. 25

EMANATOR, ōris. m. Casiod. Div. Lect. cap. 20. Ambrosius lactei fermenis emanator.

EMANUEL, Hebraica dictio, quam si interpreteris, nobis sonat, Nobiscum deus. Alii scribunt Emmanuel, al. Immanuel.

EMARCEO & **EMARCESO**, Idem quod simplex Marceo. Plin. lib. 15. cap. 29. Marisco bello languida auctoritas patrum facta est, ac paulatim in sterilitatem emarcuit majestas. Cels. lib. 2. cap. 8. Si subito mamma emarcuerunt.

EMARCUM, teste Columel. lib. 3. cap. 2. est Genus uvæ, a Gallis sic appellata. V. Plin. lib. 14. cap. 2.

EMARGINO, [ἐκμαρμαίνω] are. Crustas & pulvillos in oris ulcerum amittere, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 28. cap. 9. Item equarum, præter quam virginum, erodit, & emarginat ulcera.

EMASCULO, [ἐνισχυῶ] Castro, & virilitatem aufero. Servius ait, apud quosdam populos sacerdotes solitos se quibusdam herbis emasculare, ut venerem arcerent, & coire non possent. Apul. 7. Met. Possum amatorem istum disfectis femoribus emasculare, & quovis vervece mitiorem efficere.

EMASCULATOR, ὄρις. m. Apul. Apol. p. 321. Emasculatoribus suis ad omnia nefanda morigerus.

EMATH, Nomen fuit duarum Syriae urbium, quarum major Antiochia, minor appellatur Epiphania: unde etiam hodie proficiscentibus in Mesopotamiam, prima mansio, Emas dicitur, corrupto quidem vocabulo, sed pristini nominis vestigia retinente.

Hemath vero, in principio aspiratum, Regio Allophylorum est.

EMATIA, [ἠμαθία] (inquit Servius) Theffalia est, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georg. 491.

Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro

Emathiam, & latos Æmi pinguefcere campos. Pharfalia alio nomine dicitur. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

EMATHIUS, Adj. [ἠμαθίου] ut Emathii campi. Lucan. lib. 1. 1.

EMATURESCO, ui, [ἐματύνω] ēre. Maturum fieri. Plin. lib. 15. cap. 4. Nonnunquam ante candidum rufescit, si non ematuruit, improbaturque. Gell. 2. 29. Dominus postea fegetum illarum filium adolescentem vocat, &, videſne, inquit, hæc ematuruisse?

Ematurefcere, pro Relinquere acerbiter. Ovid. 2. Trist. 123.

Atque ea sic lapsa est, ut furgere, si modo læsi

Ematuruerit Cæsaris ira, queat.

EMATURO, activ. Eumenius Paneg. Constant. Fruges calor ematurat.

EMAX, V. EMO.

E M B

EMBÆNETICA, æ. Ars navicularia. ab ἐμβάνειν, in navim ascendere, ut ἐκβάλλειν, de navi exire. Cic. 8. Fam. 1. Ego qui scirem Q. Pompeium Baulis embæneticam facere, & usque eo, ut ego misererer ejus esurie, non sum commotus. i. e. Artem naviculariam exercere. Verum quia Analogiæ non respondet, quæ Embæneticam posceret, alii legunt, Schœnobaticam, id est artem funambulorum, quæ per auxesim, & cum contemptu potest accipi pro qualibet vili opera. Turnebus legit Empereticam. V. suo loco.

EMBAMMA, ætis. n. [ἐμβαμμα] Condimentum quod ad condienda obſonia fit, Intinctus ad excitandam orexin. Columel. lib. 12. cap. 55. Hoc sinapi ad embammata non solum idoneo, sed etiam specioso uteris. ἐμβαπτειν enim intingere est. Ulp. de Tritico, vino, & oleo legato, l. Siquis, Embamma, aceti numero fuit. Plin. lib. 20. cap. 14.

EMBASICETAS, æ. [ἐμβασικητης] V. Petron. cap. 24. & 26. Stuprator, Tori violator. Etiam poculi genus apud Athen. l. 2. V. Burman. ad Petron. l. c.

EMBATA, [ἐμβάτα] Græcis Tragica sunt calciamenta, sicut Embades Comica, ut scribit Cæl. ex Ammon. lib. 5. cap. 13. Sed V. Henr. Steph. Theſ. Gr. To. 1. col. 646. Fere hæc confunduntur.

EMBATER, ēris. m. [ἐμβατήρ] Balistæ foramen. Vitruv. 1. 2. V. Bald. Ind.

EMBATRUTICUM Jus, [ἐμβατρυτικόν] Alciat. Parerg. lib. 1. cap. 36. Id interpretatur, quod ad quandam detentationem respicit, & rei possidendæ facultatem, tametſi proprietas vera ad alium pertineat, quale est jus superficiarii, vel ejus qui fundum vectigalem possideat, ἀπὸ τῆς ἐμβατρυτικῆς, quod est ingredi, & intro pedem ferre. Ulp. l. 3. §. 4. D. de Reb. eor. qui sub. Si jus ἐμφυτεύτην vel ἐμβατρυτικὴν habeat pupillus, videamus an distrahi hoc a tutoribus possit. Hæc Alciatus.

EMBLĒMA, ætis. n. [ἐμβλημα] Vermiculatum opus tessellis infistitiis aptum atque confertum. Inde illud Ciceronis in Bruto 149. de Marci Calidii oratione, Nullum nisi loco positum, & tanquam in vermiculato emblemate, ut ait Lucilius, structum verbum videres. Et 3. de Orat. 199. de collocatione verborum loquens, ex Lucilio,

Quam lepide lexis compositæ, ut tessellæ omnes,

Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Lexis (inquit) id est dictiones in oratione tam lepide compositæ, quam in pavimenti vermiculato opere factis tessellæ. Budæus. Vermiculatum enim dicebatur, minutissima & elegantissima varietate cælatum, translatione ducta a vermiculis, qui lignum erodentes, effigies & species ingenti varietate notant.

Emblemata etiam in vasis argenteis, aureisque & Corinthiis ornamenta erant apud antiquos exemptilia, quum libitum erat. Cic. 6. Verr. 52. Vasa autem ad Verrem deferuntur: Cibyrate fratres vocantur: pauca improbant: quæ probantur iis crustæ aut emblemata detrahuntur. sic Haluntini excussis deliciis cum argento puro domum reverterunt. Quod unquam Judices hujusmodi everriculum ulla in provincia fuit? Et paulo post, (§4.) Tum illa ex thuribulis & patellis quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, illa apte in scyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata esse diceret. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 12. Ulyſſes & Diomedes erant in phialæ emblemate, Palladium furripientes. Cic. 6. Verr. 46. Quum inspiciendum poposcisses, avulso emblemate remisisse. Varro 3. de R. R. cap. 2. V. Suet. Tib. cap. 71. & Pitisc. ad loc.

Emblema, Infertum quid & insitum significat, injunctumque: ideo factum, ut Emblema pro ornatu temporario & exemptili ponatur. Inde Fabius lib. 2. de locis communibus loquens, cap. 4. Ut quoties esset occasio, extemporales eorum dictiones his velut emblematis exornarentur. Budæus.

EMBOLA, [ἐμβόλα] In l. Jubemus. C. de Sacros. eccles. Jubemus nullam navem ante felicem embolam, vel publicarium specierum transvectionem, publicis utilitatibus subtraham excusari posse. Transvectio mercium.

EMBOLICUS, Adj. ut, Embolicæ species, de quibus apud Vopiscum in Aureliano C. 45. his verbis, Aurelianus nitri, chartæ, lini, stuppæ, atque embolicas species æternas constituit. Sunt autem hæc species, ut Turnebus interpretatur, quibus oneratæ naves quotannis Romani mittebantur ex Ægypto annuo vectigali. Ambolicas in editis legitur, quas in Anabolicas, vel Anatolicas quidam convertunt, & orientales intelligunt: sed hæc Turnebi lectio mihi magis probatur, præsertim, quum de embole in Codice multa mentio fiat. Cui etiam Casaubonus adstipulatur.

EMBOLIMUS, **EMBOLIMÆUS**, & **EMBOLISMALIS**, Adj. Infer-tus, insititius, intercalaris. Aufon. Ecl. de rat. dier. v. 13.

Menſe Numæ extremo nomen caput embolimæi. V. Scilicet lib. 1. de Emendat. Temporum.

EMBOLISMUS, i. [ἐμβολισμός] dicitur Intercalatio. V. Solin. cap. 1.

Macrobi. 1. Saturn. 13. Meursi. ibi & Gronov. Salmaf. in Solin. p. 14.

EMBOLIARIUS, **EMBOLARIUS**, Adj. ut, Emboliaria mulie Plin. lib. 7. cap. 48. l. e. Scenica. V. **EMBOLIUM**. Harduin. a loc. Plin. cit. Scalig. in Manil. §. 27. Salmaf. in Hist. Aug. p. 384. Aleman. ad Procop. Anecdota cap. 9. p. 33.

EMBOLIUM, i. [ἐμβόλιον, ὅπου τὸ ἐν, & ἐάλλω] ab In & Jacio quasi Argumentum & ingressus quidam scenicus, quale sub Domitiano representatum est, si Martiali credimus, lib. de Spectac. 5.

Junctam Paphæen Dictæo, credite, tauro

Vidimus: accepti fabula præſea fidem. Cic. 3. ad Q. F. 13.

Itaque mirificum embolium cogito in secundum librorum meorum includere. Idem pro Sext. 115. Cur ille ipse maxime ludius non solum spectator, sed actor & acroama, qui omnia fororis embolia navit, qui in coetum mulierum pro psalteria adducitur, nec tuos ludas aspexit, in isto ardenti tribunatu suo? Ubi pro Epifodiis accipitur V. not. ad loc.

EMBOLUM, i. n. [ἐμβόλον] & **EMBOLUS**, i. m. Paxillum. Cune vel aliquid hujusmodi quod se immittitur. Sic in Machinis hydraulicis Embolus erit cujus motu reciproco sursum attollitur aqua. V. Vitruv. 10. 12. Bald. Lexic. Item Rostrum navis. Petron. cap. 30. Fascium partem quasi embolum navis æneum finiebat. V. Fr. Pith. C. lectanea. ibid. Scheff. de Milit. Nav. 11. 5.

Et Acies in rhombi modum instructæ nominantur Embola, si fidem Hermolao.

Ex prima quoque notione Fibula rotarum quæ axibus firmandis immittitur. V. Gloss. Gr. Lat. Hanc rustici Claviculam appellant.

EMBRACTUM, i. n. Genus intriti. Apic. 9. 14. Alii Emphractum.

EMBREGMATA. [ἐμβρέγματα] Medicis dicuntur Insersiones, hæc quæcunque fronti aut temporibus ratione medica insperguntur. Dicitur & ἐμβροχή, Embroche, & Embrochatio.

EMBRYON, i. n. [ἐμβρυον] Imperfectus partus dicitur. Nuper genit infans, vel crudus & indigestus, inquit Suidas.

EMBRYORECTES, [ἐμβρυορῆκτες] Instrumentum ad extrahendum foetum in utero mortuum. V. Tertull. de Anima, cap. 15. Dicitur Embryothlactes, ἐμβρυοθλάτης. Quo frangitur embryon, ut per partum extrahatur.

E M E

EMEO, ære. Marcellin. 29. 5. Emeato mari cum classe.

EMATUS, æs. m. verbale. Idem 17. 4. Nilus sub emeatus sui diffundit. Nonnulli libri habent Meatus.

EMEDULLO, [ἐμμεύλω, ἐξενπείρω] ære. Medullam extrahere. Plin. lib. 22. cap. 22. Item graveolentiam alarum emendat radicis emedullatæ uncia in vini Falerni heminis tribus decocta.

Emedullare, per translationem, Declarare. Plaut. Narra jam res nobis omnem, atque emedulla.

EMENDICO, [ἐμμεύω] ære. More mendicantium aliquid petere. Suet. Aug. cap. 91. Stipem a populo emendicare. Idem in Cæſ. 5. In Hispania a Proconsule & a focis pecunias accepit emendicat in auxilium æris alieni. In l. Singuli. C. de Accusationibus, Si guli univertique judices cognoscant in publicis criminibus non optere emendicatis suffragiis decretorum, aut relationibus a publicis personis destinandis credere. Et in l. Sciniis, de Palatinis sacrarum largitionum.

Honos emendicatus. In lege prima. C. Ubi quis de curiali vel curiali, penitusque emendicati honoris præſcriptione submoti judice, &c.

EMENDO, [ἐπινοεῖν] ære. Corrigenere, & velut Extra mendam pungere. Plin. lib. 6. Epist. 116. Quis autem hic est qui emendet publicos mores? Cic. 2. Att. 16. Ita rursus remittit, ut me roget, ut a me suos emendem & edam.

Corrigi & emendari. Cic. 3. de Legib. 30. Ut enim cupiditatem principum & vitii infici solet tota civitas, sic corrigi & emendari continentia.

Animum. Propert. lib. 3. 20. 25.

Illic vel stadiis animum emendare Platonis. Incipiam.

Antiquitatem. Cic. in Orat. 155. Atque etiam a quibusdam sero jam emendatur antiquitas, qui hæc reprehendunt.

Consilium aliquod emendare. Cic. pro Muren. 60. Ego tuum consilium Cato propter singulare animi mei de tua virtute judicium, vituperare non audeo, nonnulla in re fortitan, conformare & leviter emendare possum.

Consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. Cic. de Clar. Orat. 261.

Fortunam emendaturus arte. Hor. 2. Serm. 8. 85.

Res Italas legibus. Hor. 2. Epist. 1. 2.

Succos. Autor de Medicam. Faciei.

Urbes judiciis emendare. Quintil. in proem. lib. 1.

Emendare, Auferre, curare, sanare maxime. Plin. lib. 24. cap. 1. Succus hederæ, tædia narium graveolentiamque emendat, præcipue albæ fativæ. Martial. lib. 11. 100.

Emendare cupis vitium deformare: docebo,

Lesbia nec fargas cenſeo, nec ſedeas.

Alopecias emendat cinis e radice aphodeli. Plin. lib. 22. cap. 22. Aluvium citam emendat flos hederæ, in vino austero bis die potus. Plin. lib. 24. cap. 10.

Dolores capitis emendantur contrito nasturtio. Plin. lib. 2. cap. 13.

Epiphoras, & siqua in oculis vitia sunt, emendat. Plin. lib. 2. cap. 12.

Furfures emendant pityusæ folia in aceto decocta. Plin. lib. 2. cap. 6.

Gravitas aurium emendatur nasturtio trito, imposito auribus. Plin. lib. 20. cap. 13.

Scabiem palpebrarum emendat fici succus lacteus. Plin. lib. 23. cap. 1.

EM E

ENDATUS, Partic. [*ἐπανορθωθείς*] Cic. de Amicit. 62. His, ergo nibus utendum abitor, ut quum emendati morēs amicorum sint, ut sit inter eos omnium rerum, consiliorum, & voluntatum sine ul- exceptione communitas.

correcta & emendata. Cic. 1. Acad. 13. Certe enim recentissima quæque sunt correctæ & emendata maxime.

emendata & Latina loquutio. Cic. de Clar. Orat. 258.

apiens & emendatus. Hor. 2. Epist. 16. 30.

velocitas emendata. Quintil. lib. 1. cap. 1.

ir emendatus. Plin. lib. 3. Epist. 3. Vir est emendatus, & gravis.

compar. Petron. 126. Mulier omnibus simulacris emendatior.

uperl. Lactant. 2. 4. Emendatissimi libri.

ENDATE, Adv. [*ἐπανορθωμένως*] Cic. de Opt. gen. Orat. 4. Per- ciendum est ut pure & emendate loquentes, quod est Latine. Quin- il. lib. 8. cap. 1. Emendate loqui. Vitruv. lib. 10. cap. 11. Emen- ate describere.

compar. Plin. lib. 34. cap. 8. Emendatius facere.

ENDATOR, ōris. m. [*ἐπανορθωτής*] Cic. pro Corn. Balb. 20. O reclarum interpretem juris, autorem antiquitatis, correctorem atque mendatorem nostræ civitatis.

emendator & corrector. Cic. 2. Philipp. 43. Jam enim quoniam cri- ninibus ejus satis respondi, de ipso emendatore & correctore nostro uadam dicunda sunt.

emendator sermonis. Cic. de Clar. Orat. 259.

ENDATRIX, f. [*ἐπανορθώτρια*] Cic. 1. de Legib. 58. Quoniam itiorum emendatricem legem esse oportet. Sic. 4. Tusc. 69. Emen- latrix vitæ poetica.

ENDATIO, ōnis. f. [*ἐπανορθώσις*] Cic. 4. de Fin. 21. Hæc videli- et est correctio philosophiæ veteris, & emendatio.

everitas emendationis. Quintil. lib. 2. cap. 4.

incipere aurius emendationem. Quintil. lib. 2. cap. 6.

obstare emendationi. Quintil. lib. 1. cap. 2.

ENDABILIS, e. Qui corrigi potest. Liv. 44. 10. In errorem mendabilem lapsus. conf. Sen. de Clem. 2. 7.

ENDATORIUS, Augustin. Epist. 109.

ENSUS, V. EMETIOR.

ENTIOR, [*ἐνδοιμα*] iri. Apertè & palam dicere, vel Effinge- quod non est. Cic. pro Domo sua, 80. Quid desperatius, qui ne mentiendi quidem potueris autorem adumbrare meliorem? Ovid. 5. Met. 188.

— qui se genitum septemplex Nilo

Ementitus erat.

mentiri & fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 127. Ego hæc omnia Chryfogonum fecisse dico, ut ementiretur, ut malum civem Roscium fuisse fingeret.

mentiri atque criminari aliquid. Cic. 4. Verr. Eum autem inimicif- simi Sthenii domum suam statim invitant, ut animum ejus in Sthe- nium inflammarent, ementiendo aliquid & criminando.

aliquos ementiri. Cic. in Partit. 50. Alii ementiti sunt in eos quos oderant.

uspicia ementiri. Cic. 1. de Divin. 15. Liv. 21. 63.

uthoritatem alicujus ordinis. Cic. pro Domo sua, 50. Satisne tibi videtur a Senatu judicatum, me non modo non ementitum esse au- thoritatem ejus ordinis, sed etiam, &c.

tenus suum ementiri. Cic. pro Corn. Balbo 5. Non enim furatus est civitatem, non genus suum ementitus.

egationem ementiri. Cic. de Opt. gen. Orat. 21. Itaque causa fuit Æschini, quoniam ipse a Demosthenē esset capitis accusatus, quod legationem ementitus esset.

laufugia. Liv. 25. 3.

tirpem. Liv. 9. 18.

ENTIENS, Partic. [*ἐνδοιμαίνων*] Cic. 1. de Divin. 15. Videmus æc signa nonnunquam fere ementientia.

ENTITUS, Partic. [*ἐνδοιμαίνων*] ut, Ementita opinio. Cic. 3. Tusc. 58.

ENTUM, Gloss. Isid. Excogitatio. ab Eminiscor.

ERCOR, [*ἐνδοιμα*] ōris. Tacit. 12. Ann. 14. 1. Missis corruptionibus xuendam ad fidem hostes emercari. Idem 12. Ann. 45. 5. Avaritiam ræfecti emercatur.

passiv. Ammian. 21. 6. Emercabantur donis.

ERCATUS, Partic.

Et. Tacit. 16. Ann. 1. 2. Principis aditum emercatus.

aff. Ammian. 26. 2. Emercati multitudinis clamores.

ERCATIO, ōnis. f. Jct. in Dig.

ERCATOR, ōris. m. in Dig.

EREO, ui, itum, [*παραίτησις*] ēre. Idem quod Merere significat.

laut. Aul. 4. 10. 5. Quid ego emerui adolescens mali, &c. Frequentius

EREO, [*παραίτησις, παραδοχή, παραδοχή*] Si Vallam audias l.

. c. 99. Idem pene est quod Mereor. [Plerumque tamen exantlatum

iborem merendo indicat, & peractum aliquatenus ac completum. Cic.

. Att. 2. Annuæ enim mihi operæ ad 111 Calend. Sextil. emerentur.

Ovid. 3. Art. Am. 409.

Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,

Contiguus poni, Scipio magne, tibi. H. St.

enerofos honores emere. Propert. lib. 4. 12. 61.

Et tamen emerui generofos vestis honores.

udicium hominum emereri. Quintil. in procem. lib. 1. Altior solici- tudo, quale iudicium hominum emererer, accessit.

cus emerita. V. ACUS.

nni. Martial. lib. 7. 62.

Emeritos Musis & Phœbo tradidit annos. h. e. Jam effœctos.

pēs. Plin. lib. 11. cap. 11.

ratrum emeritum. Ovid. 1. Fast. 665.

Rusticus emeritum palo suspendit aratrum.

rma. i. e. Victricia, & finem bellis imponentia. Plin. in Paneg. 15. 3.

Ovid. 4. Trist. 8. 21. Ubi tamen Annis Heinfl. q. V.

Miles ut emeritis non est satis utilis armis. i. e. Emeritis stipendiis.

oves emeritos Virg. per translationem appellat, pro Defessis & opere

ac labore solutis.

anes emeriti. Stat. 3. Sylv. 1. 58.

VOL. II.

Currus emeriti. Sen. Thyest. 9. Jubet emeritos solvere currus.

Curfus, apud Ovid. 3. Fast. 43. pro Justo & completo.

Equi emeriti. [*ἄφρονι ἵπποι*] Ovid. 4. Fast. 688.

Dempferat emeritis jam juga Phœbus equis.

Honor emeritus. Ovid. 5. Fast. 596.

Rite deo templumque datum nomenque bifultor,

Emeritus voti debita solvit honor. Heinfl. Bis ulto, tum Et

meritus votis.

Jugales emeriti. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 319.

Latus. Ovid. 3. Amor. 11. 14.

Invalidum referens emeritumque latus.

Miles, Qui jam a militia absolutus est. Lucan. lib. 1. 344. Isid. 9. 3.

Emeriti dicuntur Veterani, solutique militia, qui jam in usu prælii non sunt, quia Mereri militare dicitur, a stipendiis, sc. quæ merentur.

V. Vall. 1. c.

Militia emërta. Suet. in Calig. cap. 44. Commoda emeritæ militiæ ad sexcentorum millium summam rescidit.

Mors emerita. Lucan. lib. 3. 619.

Telaque multorum leto casura suorum,

Emerita jam morte tenet.

Nomen emeritum. Claud. de Torped. 2. i. e. Meritum.

Senes [*ἄφρονι γέροντες*] vocantur, Qui solent habere alios qui pro se la- borent: si dicuntur pro alio opus agere. Valla lib. 5.

Stipendium, passivè dicitur quod peractum est, quum jam milites missionem ut veterani impetraverunt, inquit Budæus. Plaut. Mostel.

1. 2. 51. Unum ubi emeritum est stipendium. Liv. 39. 19. Ut P. Æbutio emerita stipendia essent, ne invitaret. Emerita stipendia libi-

dinis. Cic. de Senect. 49. At illa quanti sunt, animum, tanquam emeritis stipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum,

cupiditatum omnium, secum esse, secumque (ut dicitur) vivere.

Tempus emeritum. Cic. 6. Att. 5. Eth annuum tempus prope jam emeritum habebamus (dies enim xxxiii erant reliqui) sollicitu-

dine, &c. h. e. Absolutum & finitum, confectum, terminatum.

Loquitur de annua provinciæ administratione.

EMERITUM, i. n. Pecunia quæ dabatur militia defunctis. Modest. l. 3. D. de Re Militar. Qui militia tempus in desertione implevit, eme-

rito privatur. Idem ibid. Et si expleto tempore militia redeat ut Ve- teranus restituatur & emerita accipiet. V. Lips. ad 1. Ann. Tacit. Tor-

rent. in Suet. Aug. cap. 24. Plene de hoc disputat Pitisc. in Lex. quem vide.

EMERGO, si, sum, [*ἐμείβομαι*] ēre. Extra mergere, & quasi Ex loco ubi submersus fueram, vel delitueram, exire, & in lucem prodire.

Liv. 1. 13. Primum profunda emerfus palude. Cic. 3. de Fin. 48. Si non longe absunt a summo, ut jam jamque possint emergere. Ter.

Eun. 3. 5. 7. Quid gestiam, aut quid lætus sim, quo pergam, unde emergam. Ubi Donat. Proprie dixit Unde emergam: ut ex lustris at-

que inhonestis locis, utpote meretricis domo.

Delitescere & Emergere se, contraria. Cic. de Arusp. Resp. 55. Jam ista sperens, quæ hic delitescit, tum se emergit, & fertur illuc, &c.

Mergere & Emergere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Legi etiam scriptum esse avem quandam quæ Platanea nominaretur, eam sibi cibum quærere advolantem ad eas aves quæ in mari mergerent:

quæ quum emerfissent, piscemque cepissent, usque eo premere ea- rum capita mordicus, &c.

Oblitescere & Emergere, contraria. Cic. de Univerf. 32. Quisque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emerfi errorem in- cutiant rationis expertibus, &c.

Respirare & emergere a fluctibus servitutis. Cic. de Arusp. Resp. 84. Idem, posteaquam respirare vos a metu cædis, emergere authorita-

tem vestram a fluctibus illis servitutis, revivificare memoriam ac desi- derium mei vidit, &c.

Emergunt a septenis partibus illæ stellæ. Plin. lib. 2. cap. 14. Ab aliquo loco emergere. Cic. 1. de Divin. 73. Quum ille in agro Nola-

no immolaret ante Prætorium, ab infima ara subito anguis emergeret.

Emergere de. Liv. Quum tandem de paludibus emerfisset.

Emergere in. Patere. 2. 65. 1. Emergere in fastigium & attolli.

E flumine emergere. Cic. 2. de Divin. 67.

Emergere e patrio regno. Cic. pro Lege Manil. 7. Ita regnat ut se non Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, sed emergeret e pa-

trio regno, atque in vestris vectigalibus, hoc est in Asiæ luce versari.

Ex alto emergere. Cic. 4. de Fin. 64.

Emergere ex judicio peculatus. Cic. 3. Verr. 12.

Emergere ex malis. Ter. And. 3. 3. 30. Dehinc facile ex illis sese emerfurum malis.

Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatin. 23. Qui in eo magistratu non modo emerferis ex mendicitate, sed etiam divitiis nos jam

tuis terreas.

Emergere ex aliquo negotio. Cic. 5. Att. 10.

Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic. 5. Verr. 162.

Emergere incommoda valetudine. Cic. 5. Att. 8.

Emergere ex urbe aliqua. Cic. 2. Att. 8. Emerferam commodè ex Antio in Appiam ad Tres tabernas, ipsis Cerealibus, quum in me

incurrit Roma veniens Curio meus.

Emergere extra terram. Plin. lib. 19. cap. 5.

Emergere super. Columel. lib. 11. cap. 3. Nam si super terram emer- ferit, dura & fungosa fiet.

Alte emergere. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.

Ut sese ostendens emergit scorpis alte. Ex quodam poeta.

Tenebris pulsus emergere. Claud. de Bell. Get. 316.

Æs alienum emerfit post multum tempus. Ulp. in l. 2. D. de condict. indebit. Dicitur de ære quod latebat & ignotum erat.

Amor emergit. Cic. 9. Att. 12. Nunc emergit amor, nunc deside- rium ferre non possum, nunc mihi nihil libri, nihil literæ, nihil do- ctrina prodest.

Animus per tanta negotia emergit. Claud. Conf. Mall. Theod. 212.

Aqua emergit. Ulp. in l. 1. §. caput. D. de Aqua cotid. & æstiv.

Bellum emergit. Cic. 6. Verr. 130. Quum tam multa ex illo mari bella emerferint, tam multa porro in Pontum invecta sint, &c.

Civitates emergunt. Cic. 6. Att. 2. Hac autem re incredibile est quan- tum civitates emerferint.

Creditores emergunt. i. e. Innotescunt, apparent, quum ante la-
tuerint. Ulp. in fine legis Procuratoris. D. de tribut. action.
Debitum aliud si emerferit. Ulp. in princ. l. illud. D. de tribut.
action.

Falcidia emergit. Ulp. in princ. l. 2. D. de Condit. indebit.

Infans. Plin. lib. 11. cap. 51.

Insula e mari. Plin. lib. 2. cap. 81.

Lux Olympo. Valer. 5. Argon. 1.

Oratio e vadis. Cic. pro Coel. 51. Sed quoniam emerfisse jam e va-
dis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reli-
quus cursus ostenditur.

Ventus. Plin. lib. 2. cap. 82. Desinunt autem tremores, quum ven-
tus emerfit.

Veritas. Cic. pro Cluent. 183. Hoc uno modo iudices, saepe multo-
rum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio in-
terclusa respirat.

Emergere, & se ad frugem bonam recipere. Cic. pro Coel. 28. Equi-
dem multos & vidi in hac civitate, &c. qui totam adolescentiam vo-
luptatibus dedissent, emerfisse aliquando: & se ad frugem bonam,
ut dicitur receperunt, gravesque & illustres fuisse.

Ad fummas emergere opes, rerumque potiri. Lucret. lib. 2. 13.

Emergere se ex malis, activum. Corn. Nep. in vita Att. c. 11. pr.
Quibus ex malis ut se emerfit, nihil aliud egit &c. Tale est illud
Cic. de Arusp. Resp. 55. Tum se emergit, & fertur illuc. V. Schott.
ad Nep. Heinfr. & Drakenb. ad Sil. 7. 413. Bof. & Kirchmeij. Ind.
ad Nep.

Sic erumpere se. H. St.

Emergi, imperf. Ter. Adel. 3. 2. 4. Tot res repente circumvallant,
unde emergi non potest. Ubi Donat. Unde emergi non potest:
quum impressio est hostium, sic dicitur, ut Sallust. Pressi undique mul-
titudine. Cic. Qui semper premuntur, & nunquam emergunt. Et
emergi nove: nam emergo dicitur, non emergor. Sed ideo est usus,
quia extra compositionem & mergo & mergor dicitur.

EMERSUS, Partic. [ἐμμερσμένος] Cic. de Divin. 140. Tibi autem de me
cum sollicitudine cogitanti subito sum visus emerfus e flumine.

Emerfus ab admiratione animus, i. e. Qui se recepit. Liv. 8.

Nox emerfa. Ovid. 3. Fast. 399.

Tertia nox emerfa suos ubi moverit ortus.

E cœno emerfus homo. Cic. in Vatin. 17.

Ex diuturnis tenebris lustrorum ac stuprorum emerfus homo. Cic. pro
Sext. 20.

EMERSUS, ūs. Plin. lib. 18. cap. 25. Exortus occasusque binis modis
intelliguntur. Aut enim adventu Solis occultantur stellæ & conspici
desinunt, aut ejusdem abscessu proferunt se. Emersum hoc melius
quam exortum consuetudo dixisset: & illud occultationem potius
quam occasum. adde Eundem lib. 22. cap. 22. & 18. 26. Vitruv. lib.
10. cap. 22.

EMERSURUS, Partic. [ἐμμερσούρ] ut Emerfura virtus ex omni sævitia
fortunæ. Liv. 5. Bell. Pun.

EMERITA Augusta, [Ἐμερίτα Ἡμερίτα] Urbs Hispaniæ Lusitanæ.
Strabo Augustam Emeritam vocat. Est hæc urbs cocco celebris, quod
est rubrum granum, cujus succo vellera tinguntur, Tyrio splendori
neutiquam cedentia, ut Plin. scribit lib. 9. cap. 41. Nunc vulgo vo-
catur Merida le grande. Testis Olivar. in Melam. Hinc

EMERITENSIS, e. Nomen gentile. Aufon. Epist. 24. 74.

Emeritenfis Anæ latæque fluentia Garumnæ.

EMERITUS, V. EMEREO.

EMETIOR, [ἐμετιόω] Tri. Idem quod simpl. Metiri vel comp. alt.
Permetiri significat.

Laborem diversum emetiri. Sil. lib. 4.

Emetiri iter. Liv. 25. Virg. 7. Æn. 160.

Emetiri iter vehiculis. Plin. lib. 7. cap. 20.

Emetiri uno die ingens spatium. Liv. 31. 24.

Oculis spatium emensus. Virg. 10. Æn. 772.

Voluntatem emetiri. Cic. de Clar. Orat. 16. Ego autem voluntatem
tibi profecto emetiar, sed rem ipsam nondum posse videor, &c. i. e.
Cumulate præstabo.

Lego Remetiar. H. St. V. Grut. ad loc. not.

EMENSUS, Partic. [ἐμμενσμένος] ut Labores emensus aulae.

Claud. in Epithal. Pallad. 67.

Emensus est sol ardua. Plin. lib. 18. cap. 28. Emendati codices ha-
bent. Per ardua enisus.

Emensus, passivè. Liv. 21. 31. Postquam multo majorem partem iti-
neris emensam cernant, &c. Virg. 1. Georg. 450.

— emenso quum jam decedet Olympo. De sole loquitur. h. e.

Percurso & perlustrato cœlo, quum jam descendet ad occasum. Hæc
Servius. V. Drakenb. ad Sil. 1. 636.

EMETRO, [ἐμετρέω] ēre. Idem quod Metere. Hor. 1. Epist. 6. 21.

Ne plus frumenti dotilibus emetat agris.

EMEUM, Oppidum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptio-
ne sinus Maris rubri, Troglodytici & Æthiopici.

E M I

EMICO, ui & avi, [ἐμικόω] āre. Effulgere, resplendere. Plaut. Ex
oculis quasi radii emicant foliis.

Emicant & faces, nonnisi quum decidunt visæ. i. e. Repente existunt
& lucentes apparent. Plin. lib. 2. cap. 26.

Emicare ex incendio flamma dicitur. Sen. 2. de Benef. cap. 27.

Ignis emicuit. Claud. 4. Conf. Hon. 186.

Sol emicuit super terras. Valer. 4. Argon. 97.

Emicare in jugum, pro Attollere sese & erigere. Columel. lib. 4. cap.
20. Plaut. Aul. 4. 3. 4. Continuo meum cor cepit artem facere ludi-
cram, atque in pectus emicare. h. e. velut Subfultare.

Emicat Euryalus. Virg. 5. Æn. 337. & 6. Æn. 5.

— juvenum manus emicat ardens

Littus in Hesperium.

In fata alicujus emicare. Valer. 6. Argon.

Emicat in partem sanguis, unde icimur ictu. Lucret. lib. 4. 1043.

In prælia victor emicat. Sil. lib. 16.

Eurythus evadit juvene, atque in prælia victor

Emicat & galeæ fert donum inigne coruscæ.

Al. Ad præmia.

Emicare de. Plin. lib. 11. cap. 37. Dracones emicuisse de extis.

Emicare ex. Idem lib. 27. cap. 8. Multis calamis ex una radice

emicantibus.

Emicare, pro Excellere. Plin. lib. 35. cap. 11. Post eum emicu

longe ante omnes Euphranor Isthmius. Legitur in aliis codd. r

ctius Eminuit.

EMICANS, Partic. V. in EMICO. Curt. 9. 5. 10. Magna vi fangu

nis emicante.

Compar. Tertul. adverf. Hermog. Terra emicantior facta est arida.

EMICATIO, Apul. Emicationes silvarum.

EMICATIM, Adv. ut, Emicatum profillire. Sidon. 2. Epist. 13.

EMIGRO, [ἐμμεναι, ἐμμεναι] āre. Idem quod Migrare significa-
auctore Valla: ut, Emigrare domo. Cic. 4. Verr. 89. Plaut. Most.

2. 2. 40. Pedem nemo intro tetulit, semel ut emigravimus.

Emigrare finibus suis. Plin. lib. 6. cap. 17.

Emigrare e vita. Cic. 2. de Legib. 48.

Emigrare, Jureconsulti dicuntur, qui ante finitum conductionis ter-
pus habitationem derelinquunt, l. 28. §. 1. D. locat. Sic & Emigrati

in l. 28. D. de Damn. infect.

Emigrare, pro Ejicere. Titinn. Veliter. Quot pestes senio & jur

sesemet diebus emigrarunt. Ex Nonio. Al. Senia.

EMIGRANS, Partic. [ἐμμεναι] ut, Emigrans populus. Stat.

Sylv. 8. 47.

EMIGRATIO, apud Jct. in Dig.

EMINIO, ui, [ἐμμεναι, ἐμμεναι] ēre. quasi Extra alios, h.

Præ aliis manere: is enim Eminere dicitur, qui ceteris altior est. N

lius cum Daudio de Radd. amissis L. L. ab antiquo verbo Mineo, qu

idem ac Prominere significat. Plin. lib. 16. cap. 31. Esculus quanti

corpore eminet, tantum radice descendit. Cæf. 2. Bell. Civil. 9.

Eminere & apparere. Cic. pro Rosc. Amer. 121. Quo studiosius ab iq

opprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparet.

Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. 69. Quo magis id erit illumi

tum, extare atque eminere videatur.

Eminet illius audacia, & projecta est. Cic. pro Cluent. 183.

quorum eminet audacia atque projecta est, a consiliis malitiæ

feruntur.

Eminere extra terram. Plin. lib. 17. cap. 21.

Eminere supra terram. Julian. in l. Si gemina. D. arbor. furt. cæ

Si gemina arbor sit, & supra terram junctura ejus emineat, una ar

videtur esse.

Eminet antè oculos quod petis ecce tuos. Ovid. 3. Fast. 250.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 21. Idque ocyus faciet, si jam t

quum erit inclusus in corpore, eminebit foras: & ea quæ extra er

contemplans, quam maxime se a corpore abstrahet.

Eminere in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 3. Nemo sic in majori

eminet, ut eum minorā deficiant.

Leviter eminere. V. LEVIS.

Magnopere eminere. V. MAGNUS.

Inter omnes in omni genere dicendi unus eminet Demosthenes. (

in Orat. 104.

Eminere quatuor digitos transversos. Plin. lib. 17. cap. 18.

Animus eminet maxime in contemnendis doloribus. Cic. 2. Tusc. 6

Arbor in arvis eminet. Ovid. 3. de Ponto, 1. 19.

Ardor militum. Tacit. Agric. 35. 1.

Atrocitas sceleris eminebat in voce. Curt. lib. 8.

Crudelitas. Cic. 7. Verr. 160.

Ferrum per costas. Liv. 8.

Hausta eminere in ambas partes dicitur, quæ per medium trajecta i

corpus. Ovid. 5. Met. 139.

Globus terræ eminebat e mari. Cic. 1. Tusc. 63. Cæf. 7. Bell. Gall.

Ita ut non amplius quatuor digitis ex terra eminerent.

Indignatio eminet. Curt. lib. 4.

Ira. Liv. 2.

Oratio. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Eminet aliquis, qui ceteris excellit. Liv. 1. Necdum a singulis, c

nemo magnopere eminebat in novo populo, pervenerant factiones

Emineo, cum accusativo, active. Curt. lib. 4. 2. 21. Jamque i

lulum moles aquam eminebat, & simul aggeris latitudo crescebat

&c. i. e. Excedebat, sive super aquam eminebat extabatque. [

Aqua sexto calu legendum est.

EMINENS, [ἐμμεναι] Partic.

Eminens animus in futura, pro Imminens. Sen. de tranquil. vitæ.

Expresum & eminens. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Illud video pugre

te, species ut quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nil

solidi, nihil expressi, nihil eminentis, sitque pura, levis, perluc

Incisum, eminens, lacunofum. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quid e

pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa

tinet? quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis pot

nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil

lacunofum?

Ædes eminentes, i. e. Excellæ. Flor. 1. 9. 4.

Color eminens fūco. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Effigies virtutis eminens. Cic. 3. Tusc. 3.

Forma eminens. Sen. Octav. 4.

Genæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.

Ingenium. Quintil. lib. 6.

Oculi eminentes. Cic. in Vatin. 4.

Saxa. Curt. 5. 3. 20.

Statura. Columel. lib. 3. cap. 8.

Trabes. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Has trabes paulo longiores atque i

mentiores, quam extremi parietes erant, effecerunt.

Eminentissimus, titulus dignitatis, qui Præfectis Prætorio tribuitur &

magistris militum, & patriciis. §. Ad istum. Epist. de Justin. Cod. m

fir. Unde Eminentissimas Præfecturas legimus in l. 6. de exact. trib

lib. 10. C. Hodie Cardinalium ecclesiasticæ dignitati tribuitur.

Eminentissimus in eloquentia. Quintil. in Proem. lib. 4.

Autores eminentissimi. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Mons eminentissimus. Flor. 4. 12. 49.

MINENTER, Adv. Sidon. 1. 11. Non eminentius quam municipaliter natus.

MINENTIA, æ. [*ἐξοχή, προσηχία*] Cic. 1. de Nat. Deor. 106. Nam si tantummodo ad cogitationem valent, nec habent ullam soliditatem, nec eminentiam, &c.

Eminentia in pictura. Cfr. 4. Acad. 20. Quam multa vident pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non videmus?

Habere eminentias similes verrucis. Plin. 37. 10.

MINULUS, [*ἐπὶ μικρὸν ἐξέρχων*] Adj. dimin. Parum eminens. Varro 2. de R. R. cap. 5. Ut habeat inferiorem partem frequentibus pilis subcrispam, compactis cruribus: potius brevioribus quam longis, rectis genibus & eminulis, distantibus inter se. Ibid. de Canibus, cap. 9. Spina neque eminula, neque curva.

MINOR, [*ἀπειροχία*] Æri. Idem quod Minari, seu significatu magis aducto. Plaut. Capt. 4. 2. 11. Eminor, interminorque nequis obstitit obviam. Utitur & Flor. 2. 12. 7.

MINATIO, ònis. f. [*ἀπείλησις*] Plaut. Capt. 4. 2. 19. Quæ illæc eminatio est?

MINISCOR, Antiquæ pro Commisisci. V. Gloss. Isidor.

MINUS, Adv. [*πρόσθεν*] E longinquo, inquit Valla. cui opponitur Cominus. Cic. de Senect. 19. Nec enim excursionem, nec saltu, nec eminus hastis, aut cominus gladiis uteretur. Cæf. 1. Bell. Civil. 26. Sic quotidie utrinque eminus fundis, fagittis, reliquisque telis pugnabatur.

MIROR, [*ἐπιθαυμάζω*] Æri. Valde mirari. Hor. 1. Carm. 5. 6.

— & aspera

Nigris æquora ventis Emirabitur in solens.

MISCHABALES, Fons Arabiæ, de quo Plin. lib. 6. cap. 28. Agacturi in montibus, oppido xx. m. pass. in quo fons Emischabales, quod significat Camelorum oppidum.

MISENI, Populi in Emisena regione Syriæ. Paul. de censib. Imperator noster Antoninus civitatem Emisenorum coloniam juris Italici fecit. Ex Nebriff. Ab Emisa oppido. Sic in nummis id nomen scribitur, alias varie. V. Cellar.

MISSARIUS, **EMISSITIVUS**. V. **EMITTO**.

MITTO, ìli, ìssum, [*ἐκτίπτω, ἐξαπείσσω, ἐξελώνω*] Ære. Extra mittere. Unde emitti a deo. Cic. 1. Tusc. 74. Emittat ad me Publius qui obsequens: jurabo, &c. Cic. 2. Att. 24. Emittere de manibus. Cic. pro Cael. 66. & 7. Verr. 23. Liv. 21. Emittere e manibus. Liv. 28. E manibus tuis in Italiam emisisti. Emitte e carcere. Cic. pro Planc. 30. Emitte e custodia, & levare vinculis. Cic. 1. Tusc. 118. Ex vinculis emitti. Cic. 1. Tusc. 75. Emittunt noctu per vallum. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Emitte in hostem equites. Liv. 4. Bell. Pun. Actionem equidem solam in hoc tempus emiseram. Quintil. lib. 7. cap. 3. h. e. Edideram, invulgaram. Aculeos emittere in hominem. Cic. pro Cael. 29. Sed vestra sapientia Judices est, non abduci reo: nec quos aculeos habeat severitas gravitasque vestra, quum eos accusator erexerit in rem, in vitia, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum. Animam emittere pro Mori. Ita Codd. non Amisurum, quod obinet vulgo. Nep. 15. 9. ut Emittere spiritum. Marcian. 1. 18. D. Ardor se emittit. Cic. 2. de Divin. 44. Si autem nubium conflictu ardor expressus se emisit, id esse fulmen. Aliquid dignum suo nomine emittere, i. e. Edere. Cic. 7. Fam. 33. Ut etiam si quando aliquid dignum nostro nomine emisimus. Fulmina & jacula. Cic. 2. de Divin. 44. In auras jaculum emittere. Virg. 9. Æn. 52. Ecquis erit mecum o juvenes, qui primus in hostem? En, ait: & jaculum intorquens emittit in auras. Lacrymas emittere. Ovid. 11. Met. 458. Libellos emittere. h. e. Edere, publicare. V. Libellus, in **LIBER**. Maledictum emittere. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam volere quam maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur. Manum, est Cautionem propria manu facere. Modestinus in l. Quidam quasi. D. de probat. & præsumpt. Quærebant, an cum eo de hereditate fratris propter emissam ab eis manum possint quasi cum filio agere. Oculos. Plaut. Merc. Gradus grandit, emittit oculos, circumfert se. Ova emittere dicitur gallina. Plin. lib. 11. cap. 24. Rudentes puppe emittere. Stat. 2. Achil. 18. Sagittas emittere arcu. Plin. lib. 9. cap. 8. Cic. de Arusp. Resp. 2. Descocher une fleche. Sanguinem venis. Plin. lib. 25. cap. 5. Saturitatem. Plin. lib. 10. cap. 33. i. e. Purgare ventrem. Vocem. Liv. 1. 54. Seu ira, seu odio, seu superbia insita ingenio, nullam eum vocem emisisse. Emittere vocem cum querimonia. Cic. 4. Verr. Emittere manu aliquem, pro Manumittere, & in libertatem asserere. Plaut. Aulul. 5. 15. Volo me emitti manu. l. egone emittam manu? Emittere est etiam Aquam per fistulas deducere. V. **EMISSARIUM**. Sueton. Claud. cap. 20. Fucinum lacum aggressus est non minus compendii spe quam gloriæ, cum quidam privato sumptu se emissuros promitterent. adde cap. 21. extr.

MISSUS, Partic. [*ἐξαπείσσω*]

Evocatus atque emissus. Cic. 1. Tusc. 74. Sed tanquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a deo evocatus atque emissus exierit. Ex urbe emissus. Cic. 1. in Catil. 27. Ut abs te non emissus ex urbe, sed inmissus in urbem esse videatur. Agmen emissum. Virg. 4. Georg. 58. Dictum. ut, Facete dictum emissum hæreere debet. Cic. 2. de Orat. 216. Dies. ut, Vixdum emissæ dies. Stat. 2. Sylv. 229. Hyems emissæ. Virg. 1. Æn. 128. Emissamque hyemem sensit Neptunus, & imis Stagna refusa vadis. i. e. Tempestatem ab Æolo emissam antro. Alludit ad v. 85. & seq. Ortus solis emissus. Claud. 4. Conf. Hon. 388. Ratio emissæ. Argumentum enim ratio ipsa confirmat, quæ simulatque emissæ est, adhærescit. Cic. 2. de Orat. 214. Tela emissæ. Lucan. lib. 3. 545. In puppim rediere rates, emissæque tela Aëra texerunt.

Tisiphone. Virg. 3. Georg. 551.

— in lucem Stygiis emissæ tenebris Pallida Tisiphone.

Venti emissi. Ovid. 11. Met. 433.

Verbum emissum. Hor. 1. Epist. 18. 11.

Et semel emissum volat irrevocabile verbum.

Vox emissæ cælo. Liv. 5.

Item, ut verbum, de aquarum ductu. Lacus Velinus a M. Curio emissus. Cic. 4. Att. 14.

EMISSUS, ùs. m. Lucret. lib. 4. 205.

— emissum res nulla moratur.

EMISSIO, ònis. f. [*ἀφίσις, ἐξέλασις*] pro Jaculatione & vibratione: ut Emissiones tormentorum. Cic. 2. Tusc. 5. Ut enim balistæ lapidum, & reliqua tormenta telorum eo graviore emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius. Sagittæ emissio. Vitruv. 10. 22. Emissio pro Dimissio, Ego autem miror, si emissio foeminae anguis mortem afferebat Ti. Graccho; emissio autem maris anguis erat mortifera Cornelie, cur alterutram emisit. Cic. 2. de Divin. 62.

EMISSARIUS, i. Qui paratus est emitti & invehi in aliquem: Calumniator & vexator, summissus & subornatus ab inimicis. Cic. 7. Fam. 2. Per suaferatque nonnullis invidis meis se in me emissarium semper fore. Excurfor & emissarius. Cic. 4. Verr. 22. Præcurfor & emissarius. Idem 7. Verr. 107. Emissarios Domitiani vocat Sueton. in Domit. cap. 11. quorum opera ad delationes abutebatur. Emissarius, ut Alconius docet, Furtorum conciliator, atque internuntius, quæ a magistratibus committuntur. Cic. 5. Verr. 91. In eund. 4. 22. Petit Nævius Turpio quidam istius excursor & emissarius, homo omnium ex illo conventu quadruplatorum deterimus. Emissarii factionis, qui ad facinus patrandum destinantur. Vellej. 1. 18. 6. Q. Pompeji cos. filium per emissarios suæ factionis interfecit. Emissarius equus, aries, & hujusmodi. Qui emissus sit in solitudinem, vel qui ad generandam sobolem emittitur. Hæc Valla in Rauden. Plaut. Mil. 4. 3. 19. — Abi sis hinc: nam tu quidem Ad equas fuisti scitus emissarius, Qui confectare, qua mares, qua foeminas. Gronov. edit. Admissarius, recte. Emissarius palmes. Plin. lib. 17. cap. 23. Ex his emissi palmites proximo anno imis ingerantur scamnis, ac per singulos annos ad superiora scandant, relicto semper duramento in singulis tabulatis, & emissario uno qui fubeat usquequo placuerit. i. e. Novello palmite cui in putatione parcurit, ut interpretatur Harduinus.

EMISSARIUM, i. [*ἐξαχώριον*] Locus per quem aqua e lacu aut stagno emittitur. Sueton. in Claud. Cæf. cap. 20. Item emissarium Fucini lacus, portumque Ostiensem. Cic. 16. Fam. 18. Helico nequissimus h. s. m. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa.

EMISSIBILIS, e. Quod emitti potest. Vet. Interp. Irenæi.

EMISSIVUS, Adj. [*ἐκβάλλων*] Quod emittitur. Cic. 3. de Legib. 20. C. vero Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se projecisse in forum dixit, &c. fed variant libri. V. Turneb. & Gronov. ad loc. Emissitii oculi, Qui huc & illuc aspectant, & veluti sese ejaculantur. Plaut. Aul. 1. 1. 2. Circumspectatrix cum oculis emissitiis. confer Gruter. Inscript. DCCCXXXVII. 6.

EMMÄNES, is. f. herba Hyoscyamus. Apul. de Herb. cap. 4.

EMMAUS, i. f. [*ἐμμαῶς*] Ptolemæo Judææ urbs, eidem alio nomine Nicopolis, ubi cognitus Christus in fractione panis. Plin. lib. 5. cap. 14. Hiericentem palmetis confitam, fontibus irriguam Emmaum. V. Joseph. lib. 12. Antiq. cap. 10.

EMMELIA, [*ἐμμέλεια*] Saltationis species, quam pacatam vocat Plato lib. 3. de leg. δύο δὲ τῶ ὀρχήσαν τῶ καλῶν εἶδη, τὸ μὲν πολυμήκων, περιέρχον, τὸ δὲ ἐφηνικόν, ἐμμέλειαν ἐπινωμόσαν. Duo, inquit, saltationis honestæ genera: unum quidem bellicum, quod Pyrrhichen: alterum pacatum, quod Emmelian appellaverunt. V. Bud. in Annot. in Pandect.

EMMOTA, Medicamenta quædam sunt, in quorum venit usum quandoque quod Iis nuncupatur, cerote permixta. Horum meminit Galen. lib. 2. ad Glauconem, a quo & Pyulca nominantur. V. Rhodig. 26. 22. Reinef. Var. Lect. p. 515. [Hæc vox vel vulneribus tribuitur, quæ ἀλγὶ τῶν μετῶν i. e. Linfamentis conceptis per plagam dispositis, curantur: vel hominibus, qui tali modo curantur. V. Celf. 1. 5. c. 26. passim & Cæfii Oecon. Hipp.

E M O

EMO, mi, ptum, [*ἐνέομαι, ἀγοράζω, ἐκπείλωμαι*] Ære. Pecuniis, vel gratia aut præmio, vel alio quovis modo aliquid sibi comparare. Cic. pro Cæcin. Suum esse, seque sibi emisse. Emere (inquit Festus) quod nunc est Mercari, antiqui accipiebant pro Sumere sive Accipere, quam significationem retinent ex Compositionis nonnulla. Adimo, Eximo, &c. Emerere de. Cic. 2. Q. frat. Emerat de Cosconio & Pomponio bestiarior. Et 13. Att. 31. Is c. c. jugera de M. Filio emit. Bene emere. Cic. 1. Att. 8. Quod ea emptione & nos bene emisse judicari sumus. [Sic Melius, ap. Suet. Jul. c. 50. extr. Contr. Male. q. V. Quanti minoris empturus, pro Quante minoris, ut dicitur Multo & minoris. Vid. Quantus. H. St. V. mox seq. Care emere. Hor. 2. Epist. 1. 238. Male emere, i. e. Nimio emere. Cic. 2. Att. 4. Mihi maxime placet, ea quæ male empta sunt, reddi. conf. Bene. Salubriter emere. Plin. lib. 1. Epist. ult. Rogo cures quanti æquum est emat: ita eum delectabit emisse, ego tibi debitor, si prædolum istud quod commendatur istis dotibus, tam salubriter emerit, ut poenitentia locum non relinquat. i. e. Tam justo pretio. Argento emere sibi aliquem. Plaut. Afin. 1. 3. 46. Dimidio carius emere aliquid quam æstimatur. Cic. pro Domo sua, 115. Fide bona emere. Plaut. Most. 3. 1. 140. Magno. Cic. 5. Verr. 144. Ovid. 2. de Arte Am. 626. Atque emitur magno nil, nisi posse loqui. Minimo emit. V. **MINOR**. Pondere. Plin. lib. 12. cap. 7. Piper pondere emitur, ut aurum & argentum.

Precibus emere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 1. Nulla res gravius constat, quam quæ precibus empta est.
 Pretio. Ter. in prol. Hec. 57. Mihique ut discere novas expediat posthac pretio emptas meo. Ubi donatus, Pretio meo, æstimatione a me facta quantum ædilis daret.
 Virtute. Claud. 3. Conf. Hon. 188.
 Tanti, quanti, &c. Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples tanti quanti Pythius voluit.
 Quanto minoris emere. Ulp. duobus locis in l. Julian. D. de actio. empt.
 Emere aliquem donis. Liv. 6. Bell. Maced.
 Emere aliquem vita. Virg. 9. Æn. 206.
 Emere aliquid in publicum, i. e. Ea lege ut publicum fiat. Liv. lib. 44. 16. Lanienasque & tabernas conjunctas in publicum emit: basilicamque faciendam curavit. Conf. 39. 44.
 Custodem emere. Ovid. 3. de Arte Am. 652.
 Citharas emere. Hor. 2. Serm. 3. 104.
 Gaudia emere. Stat. 9. Theb. 56.
 Perjurum diadema peto, quo gaudia tanti Empta mihi?
 Generum sibi emere. Virg. 1. Georg. 31.
 Inimicum. Plaut. Trin. 4. 3. 49. Nam ego talentum mutuum quod dederam, talento inimicum mihi emi, amicum vendidi.
 Litigium. Plaut. Amph. Novi te hominem molestum, quive emas litigium.
 Metum emere. Lucan. lib. 3. 56. — namque asserit urbes
 Sola fames, emiturque metus.
 Mortem emere. Propert. lib. 3. 16. 22.
 Talis mors pretio vel sit emenda mihi.
 Spem pretio. Ter. Adel. 2. 2. 11.
 Ad sententias emendas dedisse pecuniam. Cic. pro Cluent. 101.
EMPTUS, Partic. [ἐμψτος] ut, Pax empta donis ingentibus. Lucan. lib. 10. 107.
 Magno, ut, Turno tempus erit, magno quum optaverit emptum
 Intactum Pallanta, & quum spolia ista diemque
 Oderit. Virgil. H. St. locus est Æn. 8. 503.
 Decus perenne ingenti clade emptum. Claud. de Piiis fratribus, 48.
 Fœdera empta multis cladibus. Claud. 4. Conf. Hon. 455.
 Judicium emptum constupratumque. V. CONSTUPRO.
 Pulmenta laboribus empta. Hor. 1. Epist. 18. 48.
 Voluptas. Hor. 1. Epist. 2. 55.
 Sperne voluptates, nocet empta dolore voluptas.
 Ex empto aut vendito fieri aliquid contra fidem. Cic. 3. de Nat. Deor. 74.
 Reliqua quæ ex empto aut vendito, aut conducto, aut locato contra fidem fiunt.
 Emptus de lapide, Olim dicebatur servus non frugi bonæ, sed qui noxæ deditus sit, ideoque venditus. Columel. 3. 3. Vel de lapide noxium posse comparari putat. Lapis autem locus eminens erat, & tanquam suggestus, unde præco prædicabat atque vendebat. Inde Emptos de lapide tribunos, ut fervos venales, dixit contumeliose Cic. in Pison. 35. & Plaut. Bacch. 4. 7. 17. In eo ipso atas lapide, ubi præco prædicat. Turnebus.
 Emptum & Paratum hoc differunt apud Jurisconsultos, quod in empto paratum inest: in parato non continuo emptum continetur. l. 47. §. 1. D. de leg. & fideic. lib. 32. Paratum ergo generis nomen est: Emptum speciei.
EMPTIO, ònis. f. [ἐμψρεσις, ἐμψ, ἐμψις] Cic. 12. Att. 3. Quid Cæsar? tres habet conditiones: aut emptiones ob hastam, &c.
 Emptio, est Contractus juris gentium de quantitate cum corpore commutanda, sola inter se pactione contrahentes obligans. l. 2. D. de obl. & act.
 Emptionis verbo, lex duodecim tabularum omnem alienationem complexa est, ait Pompon. l. 29. §. 1. D. de stat. liber. Itaque animadvertere est Varronem in libris de R. R. acquisitionem omnem emptionis verbo comprehendere.
 Mancupi emptio. V. MANCEPS.
 Abire ab emptione. V. ABEO.
 Emptione facta. Cic. pro Cæcin. 17.
EMPTIO, òre. Frequent. Idem quod Emere. Plin. lib. 33. cap. 1. Ita enim (ut opinor) commercia victus gratia inventa alios coriis boum, alios ferro, captivisque rebus emptitasse tradit. Columel. lib. 8. cap. 10. Tacit. 14. Ann. 41. Pro eo
EMPSITARE, quidam legunt apud Plaut. Catin. 2. 5. 39. Non ego istud verbum empfitem titivilitio.
EMPTURIO, [ἐμψρεσις, ἐμψι] ìre. Varro in procem. lib. 2. Propterea quod te empturientem in campos macros adducunt crebro pedes.
EMPTOR, òris. m. [ἐμψρετής] Qui emit. Cic. 3. Off. 57. Nequid omnino quod venditor norit, emptor ignoret. Idem 2. Philipp. 97. Omnino ullius rei nemo fuit emptor, cui defuerit hic venditor. Et 3. Off. 54. Si hoc emptoribus venditor non dixerit.
 Emptorem hiantem inducere dicitur res. Hor. 1. Serm. 2. 88.
 Dedecorum pretiosus emptor. Hor. 3. Carm. 6. 32. i. e. Incestuum, ut ait Acron. Qui dedecora, i. e. Adulteria magno pretio emit, inquit Porphyrio.
EMPTRIX, òis. Modest. in l. Herenn. D. De evict. & dupl. postul. Quum emptrix non provocaverit. Paulo post: Nihil proponi, cur emptrici adversus venditorem actio non competat.
EMPTIONALIS, e. [ἐμψρετικός] Qui frequens est in emptionibus & proscritionibus bonorum. Cic. 7. Fam. 29. Quod quidem si inter vos fenēs emptionales venale proscrisperit. Quo in loco antiquissima exemplaria legunt Coemptionales. V. eruditiss. Græv. ad loc.
EMPTITIUS, Adj. [ἐμψτός] Qui emptus est, cui Gratuitus opponitur. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Hic aprum glans quum pascit emptitia, facit pinguem: illic gratuita, exilem. Ibid. cap. 17.
 Emptitius miles, Mercenarius, inquit Perottus: Quem Festus Emptitium appellat. [Immo Emptivum. i. e. Conductitium].
EMAX, òis. [ἐμψτικός] Qui libenter, & sæpius emit, vel qui emendi est cupidissimus. Cic. in Parad. 6. Non esse cupidum, pecunia est: non esse emacem, vectigal est.
 Domina emax. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Institor ad dominam veniet discinctus emacem.

Nam quum esset pecuniosus, nemo illo minus fuit emax, minus adificator. Nep. Att. cap. 25. init.
EMACITAS, òis. f. [ἐμακίτης] Facilitas & inclinatio voluntariæ emendi. Columel. lib. 4. cap. 3. Quosdam emacitas in armentis, quosdam exercet in comparandis mancipiis cura: de tuendis nulla cura tangit. Plin. Epist. 3. 7. Erat ἐμακίτης, usque ad emacitatis reprehensionem
EMODULOR, [ἐμωδύω] òri. Idem quod Modulari. Ovid. 1. Amor. 1. 30 Musa per undenos emodulanda pedes.
EMODULATIO, **EMODULATOR**, apud Boeth.
EMODUS, [ἐμωδός] Mons qui circa finem Indiæ in duos ramos dividitur. Alteri Otorocoras nomen est: alteri Semantinus. V. Ptolem. lib. 6. cap. 15.
EMOLIO, [ἐμώω] òri. Excitare, expellere. Celf. lib. 4. cap. 6. d. pleuritide, Interdum ficca tussis est, quæ nihil emolitur.
 Urinam manu, Celsus l. 7. Res vero interdum cogit emoliri manu urinam, cum illa non redditur. H. St. Locus est a princ. C. 26.
 Emoliri pituitam per nares. Columel. lib. 8. cap. 5. Dum eas amartudo cogat, per nares emoliri pituitæ nauseam.
 Item Emolior, Moliendi finem facere, molitiones ad exitum perducere. Plaut. Bacch. 4. 5. 1. Infanum magnum molior negotium multo ut hodie possim emolirier.
 Aliter etiam Sen. Agam. 478. Venti fretum emoluntur. i. e. Commivent, in molem attollunt.
EMOLIMENTUM, i. n. L. 19. Cod. Theodof. de operibus publicis.
EMOLLIO, [ἐμμολλάω, ἐκμολλάω] òre. Idem quod Mollire, & frictione aut subactione molle reddere. Liv. 37. Humor arcus, fuidasque, & jaculorum amenta emollierat.
 Emollire alvum, Laxare & lenire. Plin. lib. 20. cap. 9. Alvum leniter emollit lapsana.
 Emollire hominem. Liv. 27. 3. Idem 38. 49. Degener & emollit amœnitatem Asiæ hostis.
 Artibus mores emollire. Ovid. 2. de Ponto, 9. 48.
 Pax emoluit ferociam. Tacit. in Vita Agric. 11. Plus tamen feroc Britanni præferunt, ut quos nondum longa pax emollierat.
EMOLLIDUS, Adj. [ἐμωλιδός] Idem quod Mollis. Liv. 34. 47. Lab & æstus emollida & fluida corpora Gallorum & minime patientia sit quum decedere pugna coegisset, &c. Vetusiora exemplaria legunt Mollia.
EMOLLIS, e. Barth. Adv. 28. 16. ex Avien.
 Hi celeri emolles currunt pede semper arenas.
EMOLLESCO, Celf. 5. 28. Sine ulla vi clavus emollefcit.
EMOLO, Idem ac Molo. Perf. 6. Sat. 26. — granaria, fas est, Emo
EMOLITUS, Partic. Veget. 3. 24. Emolitur hordeum.
EMOLUMENTUM, [ἐμωλύμα, ἐμωλύημα] Utilitas quam ex opera labore, & (ut ita dicam) molimine nostro assequimur. Plaut. Tr. 3. 2. 68. Et si sine dote duxeris, tibi sit emolumentum honoris, m quod objectant fiet.
 Detrimentum & Emolumentum, contraria. Cic. 1. de Fin. 53. Plusque in ipsa injuria detrimenti est, quam in his rebus emolumenti qui pariuntur injuria. Idem 3. de Fin. 69. Emolumenta & detrimenta quæ ἐμωλύματα & βλάμματα appellant.
 Fructus atque emolumentum. Cic. 5. Verr.
 Dicere aliquid ob emolumentum suum. Cic. pro Font. 17.
 Facere emolumentum. Patere. lib. 2. 105. Anni ejus æstiva usque in mensem Decembrem producta, immanis emolumentum fecere victoria.
 Boni nullo emolumento impelluntur in fraudem. Cic. pro Milon. 32.
 Largiri aliquid emolumenti. Lucret. lib. 5. 167.
 — quid enim immortalibus, atque beatiss
 Gratia nostra queat largiri emolumenti?
 Proponere emolumentum alicui. Cic. pro Font. 19.
 Laus suscepta sine emolumento ac præmio. Cic. 2. de Orat. 346.
 Emolumento esse alicui. Cic. 1. de Orat. 34. & 7. Fam. 10.
EMONERO, [ἐμωνεύω] òre. Idem quod Monere. Plaut. Afin. 2. 17. Hunc politare, illam expilare jam emone. V. tamen Gronovius qui aliter legit.
EMORIOR, [ἐμωρίσκω] òmori. Omnino planeque mori. Ter. Hea. 5. 5. 18. Emori cupio. Cic. 3. Off. Ut esset insitum militibus nostris aut vincere aut emori. adde 1. de Orat. 143. Qui excogitasset nã prius oportere quam emori. 1. Tusc. 15. Emori nolo sed me esse mortuum nihili æstimo. Ibid. 97. Dii boni quid lucri est emori?
 Amor emoritur. Ovid. de Rem. Amor. 654.
 Perque gradus molles emoriatur amor.
 Quorum laus emori non potest. Cic. in Parad. 2.
 Emoritur membrum. Celf. lib. 5. cap. 26. in cap. de Curatione granæ.
 Emoriri. Ter. Eun. 3. 1. 42. Rifu omnes qui aderant, emoriri.
EMORTUALIS, e. [ἐμωρτικός] ut Emortualis dies, in quo quis mortuus est, sicut Natalis, in quo natus. Plaut. Pseud. 4. 7. 136.
EMORTUUS, Adj. Plaut. Pœn. 4. 2. 18. Emortuo verba facere. bo
 Aul. 4. 5. 1. Pseud. 1. 3. 105. Epid. 1. 2. 14. V. Serv. ad Virg. 2. Æn. 4.
EMORIENTUS, apud Celf. [Sed cum locum non afferant, meri suspectum est, licet Analogiæ respondeat].
EMOVEO, [ἐμωκίω] òre. Ex loco movere. Liv. 6. 38. Tum pœcitus ira Camillus, lictorem qui plebem de medio emoveret, misit Sic emovere e foro multitudinem. Liv. 25. 1.
 Emovere herbas. Columel. lib. 8. cap. 3.
 Emovere, pro Exercere, seu In apertum producere. Ovid. 3. Fast. 34.
 Dum loquitur, totum jam sol emoverat orbem. Variant Cod.
 Emerferat Heinfr.
EMOTUS, Partic. [ἐμωκίτης] ut, Axis a cardine emotus. Stat. Theb. 349.
 Emotus ultra juga Tauri. Liv. 42. 50. uti Gronovio placet. Vult Remotus.
 Cura emotæ. Virg. 6. Æn. 382.
 His dictis curæ emotæ: pulsusque parumper
 Corde dolor tristi.
 Postes cardine emoti. Virg. 2. Æn. 493.
 Emotis deinde curia legatis. Liv. 30.
 Emotum solum. Columel. lib. 3. cap. 18.
EMOTIO, ònis. f. Jct. in Dig.

EMPANDA, Paganorum dea fuit, teste Festo, ita dicta quod patentibus pagis, non clausis urbibus præfesset. V. Rosin. Ant. Rom. lib. 5. cap. 4.

EMPEDOCLES, [*Ἐμπεδοκλῆς*] Philosophus & Poeta Agrigentinus de rerum natura verbus scripsit, ut apud Romanos Lucretius. Discipulus fuit, ut quibusdam placet, Pythagoræ, & inventor Rhetoricæ. Is noctu a focis clam discedens, in ardentem caminum montis Ætnæ se demisit, ut deus immortalis haberetur: sed æneæ ejus crepidæ ex camino per flammam rejectæ, rem patefecerunt. V. Hor. in Arte Poet. 465. Diog. Laërt. in Vit. Gell. lib. 4. cap. 11. & 17. 21. Cæ. lib. 11. cap. 18. Fabr. Bibl. Gr. 2. 12. Simulatam perpetuam cum aliquibus exercuit: Unde Proverbium de quo Suidas, *ἐμπεδοκλῆος ἔχθρα*. Empedoclis simulas. Empedocles Physicus, idemque poeta optimus. Cic. 1. de Orat. 217. adde de Amicit. 24. Idem quatuor elementis omnia constare ait, Cic. 4. Acad. 118.

EMPEDOCLES animum esse censet, cordi suffusum sanguinem. Cic. 1. Tusc. 41. De eodem, V. 1. de Nat. Deor.

EMPEDOCLEUS, Adj. [*Ἐμπεδοκλεῖος*] Cic. 2. Q. frat. 10. Quum veneris, virum te putabo: si Salustii Empedoclea legeris, hominem non putabo. conf. 1. Tusc. 41.

EMPENETICA, Esuritionis ars. Cic. 8. Fam. 1. Ego, qui scirem Q. Pompejum Baulis empeneticam facere, &c. Embæneticam alii legunt, cui vocabulo nullus est nec in Latina, nec in Græca lingua locus, est Græcam refert originem, sed derivatione falsa. Non enim hujusmodi nomina a verbis orta formantur a præfenti: & alioqui hoc sententiæ parum convenit. Proinde Turneb. Advers. 13. 20. Empeneticam legit, ut eum dicat esurientem esuritionis artem Baulis facere, & usque eo ut esurie ejus misereatur. Ut enim Græce dicitur *ἐνπαρῆν* pro *παρῆν*, Attico more, & *ἐμπαῖν* pro *παῖν*, & *ἐμπαρῆν* pro *παρῆν*, quidni etiam dicatur *ἐμπαῖν* pro *παῖν*, præsertim quum etiam in verbo quæsitâ sit arisio fortasse e vicinitate vocis, quod non faciat embaticam, sed empeneticam. V. supra **EMBÆNETICA**. & conf. Salmas. ad Solin. 1. 707. & Viris Doct. not. ad loc. vexatissimum.

EPETRON, [*ἑμπετρον*] Herba quam nostri Calcifragam vocant: nascitur in montibus maritimis, fere in faxo: quo propius mari fuit, minus alta est. Plin. lib. 27. cap. 9. Ea, inquit Ruellius lib. 3. cap. 85. acile putaretur esse quæ mediis faxis erumpit, officinis Parisienfibus *alvia vicia* dicta: primo quod e mediis faxis emicet, & frangere faxa videatur: partim quod calculos mire frangat.

EPHÆSIS, [*ἑφῆσις*] Figura est Rhetorica, qua majus aliquid intelligitur quam verbis exprimitur. V. Quintilianum l. 8. c. 3. sub fin. Auctori d. Herenn. 67. Significatio.

Emphasis quoque cum una in oratione aut plures voces graviori & significantiori tono proferuntur. V. Voff. Infit. Orat. p. 232. &c.

EMPHRACTA, Nonnulli dici putaverunt Naves tectas, citantes illud Ulpian. ex l. 2. D. de exercitor. act. Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, emphracta sunt. Quo tamen in loco castigatiora exempla *ἐπιβάτες*, aut certe *ἐπιβαπιδες*, non Emphracta legendum locent. Naves autem tectas, sive contratas, Græco vocabulo *κρυπταῖς* vocari, suo loco ostendimus.

EMPHRAGMA, ætis. n. Septum, cancellus. Veget. 1. 47.

EMPHYLISMUS, [*ἐμφυλισμός*] Inoculationis species est, quum inter ignem & corticem *ἐνδερμῶ* inseritur. *ἐμφυλίζειν* enim id agere est. Ex Cæ. Rhod. lib. 6. cap. ult.

EMPHYTEUSIS, [*ἐμφύτευσις*] Latine Infectionem significat, sive Plantationem, a verbo Græco *ἐμφυτῶναι*, quod est infero, vel confero. Inde Fundum in Emphyteusim dare, frequens est apud Jurisconsultos, pro eo quod est, Ea conditio alicui tradere fundum, ut accipiens eum reddat meliorem, & ex sterili fertilem efficiat. Ab initio sterilia autem & inculta hoc contractus genere concedebantur. Hinc Emphyteutes, sive Emphyteuta dicitur, Qui fundum agrumve ea lege a domino accipit, ut eum conferat, melioremque efficiat. Ex Cæ. Rhod. lib. 7. cap. ult.

Emphyteusis, Contractus est a Zenone Imperat. primum nominatus, quum ager ea lege fruendus datur, ut quandiu merces solvatur, nunquam ad dominum reveratur, l. 1. C. de jur. emphyt. ubi Zeno ait, Jus emphyteuticarium neque conditionis, neque alienationis esse titulis adiiciendum: sed hoc jus tertium esse, ab utriusque memoratorum contractuum societate separatum, conceptionemque ac definitionem habere propriam.

Emphyteuticum agrum possidere. Macer. in l. penult. in princip. D. Qui satisdare cogantur.

EMPHYTEUTA, æ. m. Qui tali conditione prædium acquirit. l. 4. Cod. de Jur. emphyteutico.

EMPHYTEUTICUS, Adj. ut, Emphyteuticum prædium. V. sup. in **EMPHYTEUSIS**.

EMPHYTEUTICARIUS, Lib. 6. Pandectarum juris titulus est, Si ager æctigalis, vel emphyteuticarius petatur. V. Justinian. lib. 3. Infit. tit. De location. & conduct. Etiam quandoque idem atque Emphyteuta. l. 1. Cod. de Mancip. & Colon. Emphyteuticarios gravant coloni.

EMPHYTEUMA, ætis. n. Ad alios suum jus vel emphyteumata transferre. l. 4. Cod. de Jur. emphyteutico.

EMPIRICE, [*ἐμπειρικῆ*] Una ex tribus sectis medicinæ, quæ experientia tantum nitebatur. Plin. lib. 29. cap. 1. Alia factio ab experimentis e cognominans empiricen, cœpit in Sicilia. V. Celf. in Proœm.

EMPIRICUS, Adj. [*ἐμπειρικός*] Celf. in præfat. Qui se empiricos ab experientia nominant. Cic. 4. Acad. 122.

EMPLASTRUM, i. n. [*ἐμπλαστρον*, *εὐπλαστρον*] Latine Fictum vel Formatum: Quod ex diversis rebus confingi & conformari consuevit, quod nunc vulgo Unguentum dicitur. Id vero quod vulgo Emplastrum dicitur, a doctis Cataplasma vocatur. V. Plin. lib. 22. cap. 24. Celf. lib. 5. cap. 17.

Emplastrum in arboribus quomodo fiat, & quid sit. V. Plin. lib. 17. cap. 16. ibidemque Harduin. & mox **EMPLASTRATIO**.

EMPLASTRO, [*ἐμπλαστῶ*] Verbum, cujus passivum usurpavit Columel. lib. 11. cap. 2. Possunt, inquit, si jam librum remittunt, inferi oleæ, vel emplastrari, ceteræque pomiferæ arbores eodem emplastrationis genere inferi. V. **EMPLASTRATIO**.

EMPLASTRATURUS, Partic. quo Columel. usus est lib. 5. cap. 11. Delibrato, inquit, item alteram arborem, quam emplastraturus es.

EMPLASTRATIO, ðnis. f. [*ἐμπλαστῆρις*] In arboribus dicitur quum

cortex eximitur inoculationis gratia, ut aptari queat cortex par ex altera arbore, ut ait Plin. lib. 17. cap. 16. Columel. lib. de Arbor. cap. 26. & lib. 5. cap. 10. Tertium, quum gemmam cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit: quam vocant agricolæ emplastrationem, vel, ut quidam, inoculationem.

EMPLECTON, [*ἐμπεκλήων*] Structuræ genus, tantummodo frontibus politis. Reliqua fortuito collocant. Author Plin. lib. 36. cap. 22. conf. Vitruv. 2. 8.

EMPOLÆUS, [*Ἐμπολαῖος*] Mercurius dictus & cultus est, quod in auctionibus & mercimoniis præsit. *Ἐμπολαῖος* enim mercator, & *ἐμπολαῖος* mercatorius & negotiator vocatur. Cauponatorem sunt qui vertant, ut apud Plutarchum in eo qui inferibitur, An principem oporteat maxime philosophum differere. Empolæi præterea meminit Phurnutus & Hefychius.

EMPONEMA, [*ἐμπόνημα*] Græcis, quæ Melioratio nostris dicitur. Et est jus quod Emphyteuta acquirit. Primum enim sic cœpit contractus emphyteuticus, ut sterilia tantum concederentur, in meliorem statum plantationibus reddenda. Extat vox apud Justinianum in l. ult. C. de jur. emphyteut.

EMPORIÆ, [*Ἐμπορίαι*] Urbs Hispaniæ Tarraconensis Ptolemæo. Vulgo *Castellon Dempurias*. Alii *Ampurias* pronunciant. Phocæicæ Emporiæ. Sil. lib. 3. Est & urbs Sardiniae, Liv. 21. 60: 28. 42. &c.

EMPORIUM, [*Ἐμπόριον*] Oppidum est a Massiliensibus ædificatum, a Pyrenæis montibus stad. m. 1111. intervallo, & Hispaniæ finibus ad Galliam distans: a quo Emporienfes populi dicti sunt, ut videre est apud Strab. lib. 3.

EMPORIUM, i. n. [*ἐμπόριον*] Locus in quo res venales exponuntur, ab *ἐμπορίω*, lucror, negotior. Plaut. Amph. 4. 1. 4. Apud emporium, atque in macello, in palæstra, atque in foro. Cic. 5. Att. 2. Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. adde Plin. 5. 9. Liv. 41. 26.

EMPORETICUS, [*ἐμπορετικός*] ut, Emporetica charta, i. e. Mercatoria. Plin. lib. 13. cap. 12.

EMPORICUS Sinus, [*Ἐμπορικὸς κόλπος*] in Libya ad Austrum jacet, & habitationes mercatorias habet ex palma confectas. V. Strab. lib. 17.

EMPORITANI, Populi sunt, quos ex loci natura & coeli climate imbelles & barbaros esse tradit Alex. lib. Genial. diæ. 4. cap. 13. Degunt autem, ut idem auctor est, in ora minoris Syrtis, juxta Afros Numidasque, in agro ubere & fertilis soli. Emporitani, Liv. 34. 16. ex urbe in inf. Sardinia. V. Supra in **EMPORIÆ**.

EMPORUS, i. m. Mercator. Aufon. Epist. 22. 28. Novus emporus.

EMPROSTHOTONUS, [*ἐμπροσθότονος*] Affectus est cervicis, in quo ex rigore nervorum mentum pectori adnectitur. V. Celf. l. 4. c. 6. Cæ. Aurel. Acut. Morb. 1. 3. c. 6.

EMPROSTHOTONIA, æ. f. Idem. Cæ. Aurel. Acut. 3. 6. vertitur Raptus pronus. V. Barth. Advers. 38. 12.

EMPROSTHOTONICUS, i. m. Qui hoc morbo laborat. Th. Priscian. 2. 10.

EMPTIO, **EMPTITIUS**, **EMPTITIO**, **EMPTOR**, **EMPTURIO**, **EMPTUS**. V. **EMO**.

EMPŪSA, [*ἐμψυσα*] Phantasma quod sese infelicibus ingerat, multifariamque demutet formam, ac se meridie plurimum ostendet, quum inferis parentatur. Sunt qui easdem Empusas cum Hecate statuunt: id quod *ἐν παρρησίαις* Aristophanes significat. Nominis ratio est, ut Eustathius placet, quia uno incedant pede. Verum nec desunt qui alterum interpretentur habere æneum pedem, & inde appellatam Empusam. Cæ. lib. 6. cap. 38. Aristoph. Ran. 295. Philostrat. de Vit. Apollon. 2. 2.

EMPHYI, [*ἐμψυοί*] A medicis dicuntur, Qui abscessu thoracis laborantes pus excreant, quorum affectus etiam Empyema appellatur: nos Purulentam excretionem dicere possumus. Qui vero hunc morbum patitur, Empyicus dicitur. Meminit Cæ. lib. 30. cap. 14. & lib. 21. cap. 24.

EMPHYRIUM vel **EMPHYREUM** Cælum, [*ἐμψυρῖον*, *ἐμψυρῆος*] Appellatur a Theologis (nam Philosophi cæli hujus nusquam meminerunt) undecimum cælum, primum mobile ambitu suo complectens, Dei & beatorum sedes: ita dictum, quasi Ignitum, non quod revera tale sit, sed quod puritate sua reliquis cælis, ut ignis ceteris elementis, antecellat.

E M U

EMUCIDUS, Adj. ut, Vitis emucida. Plin. lib. 17. cap. 22. Simili modo & secundo anno reciditur, viresque concipit, & intra se pascit suffecturas oneri, alias festinatione pariendi gracilis, ac emucida (ni cohibeatur castigatione tali) in foetum exeat tota. Ejuncida Harduin. q. V. supra.

EMUGIO, [*ἐμυγιόμορος*] ire. Proprie est boum. Et per translationem, Cum mugitu proferre & enuntiare. Quintil. lib. 2. cap. 12. Nam & clamant ubique, & omnia levata (ut ipsi vocant) manu emugiunt.

EMULGATOR, ðris. m. in Cod. Idem ac Promulgator, qui promulgat, palam facit.

EMULGEO, si vel xi, [*ἐμυέλω*] ère. Idem quod Mulgere. Columel. lib. 7. cap. 3. Sed priusquam hoc fiat, exiguum emulgendum est, quod pastores colostram vocant.

EMULSUS, Partic. Catull. 69. 109.

Siccari emulsa pingue palude solum.

EMUNDARE, [*ἐμυδαίνω*] Idem quod Simplex. Columel. 2. 15. Bubilia & Ovilia debent emundari. Ulpian. quoque l. 25. §. 10. de auro arg. &c.

EMUNDANS, Partic. Vulg. Malach. 3. 3.

EMUNDATUS, Partic. Columel. 3. 15. pr. Emundata pastinatio.

EMUNDARE, Adv. apud Augustin.

EMUNDATIO, ðnis. f. Tertull. sæpius & Vulg. Interp.

EMUNGO, nxi, nctum, [*ἐμυγνῶ*] ère. Idem quod Mungere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Emungere alicui oculos. Plaut. Cæ. 2. 6. 39.

Emungere aliquem, translate, pro Despoliare. Plaut. Epid. 3. 4. 57. Ter. Phorm. 4. 4. 1. Emunxi argento senes. h. e. Abstuli illis suas pecunias. Metaphora sumpta ab iis quibus nares emun-

- guntur. Nonius in hunc locum Emungere, Sine labore tollere interpretatur.
- Cubito se emungere, Proverbialis ironia in hominem fordidi quæstus, & conditionis abjectæ. Author ad Herenn. lib. 4. 68. Tota res relinquitur in suspitione: ut si falsamentarii filio dicas, Quiesce tu, cujus pater cubito se emungere solebat. V. Chiliad. Erasmi. Menag. ad Laërt. l. 4. S. 46.
- EMUNCTUS**, Partic. [ἐμμυκτός] ut, Emunctæ naris homo. i. e. Facetus & elegans, apud Horat. de Lucilio, inquit Donatus in Phorm. Ter. 4. 4. 1. Emunctæ naris homo, (inquit Erasmus in Chiliadibus) Acridi, exactoque judicio, quasi purgatis naribus, mucoque emunctis. Hor. 1. Serm. 4. 8.
- Emunctus Simo, metaphorice, pro Spoliato. Hor. de Arte Poet. 238. Ut nihil interfit, Davusne loquatur, an audax Pythias, emuncto lucrata Simone talentum.
- EMUNCTIO**, ònis. f. [ἐμμυκτός] Quintil. lib. 11. cap. 3. de gestu loquens, Quum emunctio etiam frequentior, non sine causa reprehendatur.
- EMUNCTOR**, òris. m. Deceptor in Dig.
- EMUNCTORIUM**, i. n. [ἐμμυκτορίου] Instrumentum ad emungendum. Vulg. Exod. 25. 38.
- EMUNIO**, [ἐμμυκτός] ñe. Idem quod Munire significat: ut, Emunitus in modum arcis. Liv. 24. 21. extr. Tacit. in Vit. Agric. cap. 31. Corpora ipsa, ac manus, filvis, ac paludibus emuniendis verbera inter, ac contumelias conterunt.
- Emunire vites ab injuria pecoris. Columel. lib. 5. cap. 6.
- Obice postes. Virg. 8. Æn. 228. Translate. Sen. Controv. 17. Adversus metus emunire animum.
- Emunita. Seneca 172. in Epist. H. St.
- EMUNITOR**, apud Veget.
- EMUNITAS**, Idem fere ac Immunitas. Tertull. de Resurrect. cap. 58. V. Rigalt.
- EMUSCO**, [ἐμμυκτός] ñre. Purgare & muscum adimere, quod proprie de arboribus dicitur. Columel. lib. 11. cap. 2. lisdem diebus, ubi gelidum & pluvium coelum est, oleæ putantur & emuscantur.
- EMUSSITATUM**, Ad amussim factum. Festus, Dacerio non probante.
- EMUTIO**, [ἐμμυκτός] ñre. Tanquam mutus signum facere, vel strepitum. Plaut. Merc. 5. 2. 55. E. Etiam emutis? omnia monstrabo. Al. Metuis.
- EMUTO**, [ἐμμυκτός] ñre. Idem quod Immutare. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quidam emutatis in perversum dictis de figuris, idem vitium consequuntur. Manil. 5. 147.
- appositis caput emutare capillis.

E M Y

- EMYDES**, [ἐμυδες] Græcis Testudinum genus dicitur, quod in aqua dulci vivit, quarum sanguine instillato crebros capitis dolores sedari, item strumas, author est Plin. lib. 32. cap. 5. apud quem plura.

E N

- EN**, Endotercifus, h. e. Intercifus nisi dicatur Entericifus pro Intercifus. ut Vett. frequenter usurpabant En pro In Ita in Columna Rostrata.
- EN SICELIAD**, V. Ciacon. ad eam Columnam apud Græv. Thef. Tom. 4. p. 1814.
- EN**, [ἐν] Adv. demonstr. quod interdum nominativo & rectissime ut ait Serv. ad 4. Æn. 597. aliquando accusativo jungitur: nonnunquam etiam verbis. Ter. Hec. 1. 1. 5. Ut quisvis facile posset credere, nunquam illa viva ducturum uxorem domum: En duxit. Virg. 1. Æn. 467.
- En Priamus, sunt hic etiam sua præmia laudi. Cic. 3. Verr.
- En cui tuos liberos committas.
- En crimen, en causa, cur regem fugitivus, dominum servus accuset. Cic. pro Deiot. 17.
- En hoc illud est quod ante dixi, mulier abundat audacia, &c. Cic. pro Cluent. 184.
- En hic ille est. Cic. 13. Fam. 16. En hic ille est de illis maxime qui ridere atque objurgare me solitus est, quod, &c.
- Accus. Plaut. Amph. En tectum, en tegulas, en obductas fores, en ludificatum herum, &c.
- En, inquit Donatus, vim habet indignationis post enarratam injuriam. Ter. Phorm. 2. 2. 1. En unquam cuiquam contumeliosius audistis factam injuriam, quam hæc est mihi?
- En Interrogat. ut, En unquam pro Ecquando. Fest. Liv. 9. 20. En unquam futurum ut congredi armatis cum Samnite liceat? i. e. Unquamne. adde Virg. 1. Ecl. 66.
- Item Optantis, Virg. 8. Ecl. 7. — en erit, unquam
- Ille dies mihi cum liceat tua dicere facta. ut interpret. Serv. ad loc. Conf. ENNAM.
- En ut pultat propudium. Plaut. Bacch. 4. 1. 7.

- ENEMA**, V. ENEMA & ENHĒMA.
- ENĒOREMA**, V. ENĒOREMA.
- ENAGORA**, Insula in Asia, VIII. m. pass. contra Chimæram, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.
- ENALUS**, [ἐναλός] Lesbius adolescens, qui quum servandæ puellæ cujusdam gratia se in mare abjecisset, opera delphinum servatus, una cum illa ad continentem transvectus est. Auth. Plutarch. in Sympof.
- ENARGIA**, æ. f. [ἐναργία] Quintil. lib. 8. cap. 3. Itaque ἐναργίαν, cujus in præceptis narrationis feci mentionem, quia plus est evidentia, vel ut alii dicunt, repræsentatio, quam perspicuitas: & illud quidem patet: hæc se quodammodo ostendit: inter ornamenta ponamus. Idem lib. 6. cap. 2. Insequetur ἐναργία, quæ a Cicerone illustratio & evidentia nominatur: quæ non tam dicere videtur, quam ostendere: & affectus non aliter quam si rebus ipsis interfusus, sequetur. Corrupte legitur in quibusdam exemplaribus hoc loco, Energia per r: quemadmodum & apud Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil esset clarius ἐναργεία, ut Græci, nos si placet, perspicuitatem aut evidentiam nominemus. Budaus.
- ENARRO**, [ἐναρρό] ñre. Idem quod Narrare, nisi quod præpositio consummationem indicat. Ter. Adel. 3. 3. 11. Omnem rem modo feni

- quo pacto se haberet, enarravimus ordine. Plin. lib. 17. cap. 5. Pl. dixit una significatione, quam possit ulla copia enarrari. Cic. pro Ma cell. 4. Nulla dicendi aut scribendi tanta vis tantaque copia, quæ nec dicam exornare, sed enarrare, C. Caesar, res tuas gestas possit. Idem 1. Divin. 55. cumque Senatui somnium enarravisset pedibus suis salvas vertit. adde 1. de Invent. 28. Enarratu difficile. Plin. lib. 2. cap. 93.
- ENARRATE**, Adv. cujus Compar. aliquoties usurpat Gell. ut 10. Tiro enarratius scripsit. adde 13. 12.
- ENARRATIO**, ònis. f. [ἐναρρήσις] ut, Authorum enarratio. Quintil. lib. 1. cap. 9.
- Exigitur a Grammaticis Poëtarum enarratio. Idem lib. 2. cap. 5.
- Diligens enarratio. Idem lib. 1. cap. 8.
- Usque ad supervacuum laborem occupata enarratio. Idem ibid.
- ENARRABILIS**, e. [ἐναρρήσις] Quod enarrari potest. Quintil. lib. cap. 4. Motu animi quodam nescio an enarrabili, indicatur.
- ENARTHROSIS**, [ἐναρθρώσις] Diarthrofeos, quæ est ossium structura species est, definiturque Galeno, quum excipiens cavum altum admodum est, caputque, quod in id inferitur, oblongum. V. eum Osib. in proëm.
- ENASCOR**, [ἐνασκόμαι] aſci. Idem quod Nasci. Varr. 1. de R. cap. 41. Simili de causa oleæ semen quum sit nucleus, quod ex tardius enascebatur colis, quam ex taleis: ideo, &c. Idem 2. de R. cap. 9. Enatis duobus dentibus, dextra & sinistra, &c. de Canib. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 11. Att. 2. Ex multis meis miserrimis cum est una enata. Levata Lambin.
- ENATUS**, Partic. Tacit. 2. Ann. 14. 3. Enata humo virgulta. Colum. lib. 2. cap. 10. Radices enatorum seminum.
- ENATO**, [ἐνατίζω] ñre. Compositum ab Ex & Nato; est Ita nata ut jam ad eum locum in quem pertendimus, deveniamus. Hirt. lib. cap. 18. Seque per molem in mare præcipitaverunt, & ostingentor passum spatio ad oppidum enataverunt. Cic. 5. Tusc. 87. Reliqui bere se videntur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, & h. e. Evadunt, sese explicant.
- Enatare dicitur de iis qui naufragium evitant. Phædr. 4. 21. & Ap. Miles lib. 2.
- ENAVIGO**, [ἐναυγίζω] ñre. Navigio trajicere. Plin. lib. 6. cap. Proditur Alexandrum magnum nullo die minus stadia 100. navigasse Indo, nec potuisse ante menses quinque enavigare.
- Enavigare, Navigio vel aliter evadere. Cic. 4. Tusc. 33. E quibus tamquam e scrupulosis cotibus enavigavit oratio.
- Enavigare aliquo, pro Eo navigio pervenire. Sueton. in Tiber. 11.
- ENAVIGANDUS**, Partic. [ἐναυγίζω] Hor. 2. Carm. 14. Enaviganda unda.
- ENAVIGATUS**, Partic. [ἐναυγίζω] Plin. lib. 9. cap. 3. Sinus decem dierum & noctium renigio enavigatus Ptolemæo regi.
- ENAVO**, [ἐναυγίζω] ñre. Idem quod Navare. Tacit. 3. Hist. 74. Et præmia enavatæ operæ petebant. Est autem elegans vocabulum Enavatus, ab Enavo. Ubi & consummationem significat, ut in ve Evinco. V. Ryck. ad loc.

E N C

- ENCANIA**, [ἐγκαίνια] Innovatio. August. Encania festivitas erat dedicationis templi. Græce enim καίνιον dicitur novum. Quandocumque enim Novum aliquid fuerit dedicatum, Encania vocatur. V. Suid.
- ENCANTHIS**, [ἐγκανθίς] Morbus oculorum, quum in majori ipsorum angulo tuberculum enascitur, quod palpebras parum patitur diduci. Nomen habet a situ. Nam Græci oculorum angulos, ἑγκανθίους appellat. Cæd. Rhod. lib. 6. cap. 7. V. Celf. 7. 7. 5.
- ENCARDIA**, [ἐγκαρδία] Gemma est, a cordis effigie sic dicta. Ejus enumerantur genera, primum in quo nigra effigies cordis eminet: secundum viridi colore cordis effigiem repræsentans: Tertium, nigra cor ostendens, reliqua sui parte candidum. Auth. Plin. lib. 37. cap. 1.
- ENCARPUS**, i. m. [ἐγκαρπός] V. Vitruv. lib. 4. cap. 1. Encarpus ait Philander, Græcis fructuosum significat: apud Vitruvium autem namentum est, hoc est florum frondiumque & pomorum implexus atque contextus, coronario luxu foliis flores & fructus intercurrentibus cujusmodi sunt quæ ferta & corollas triumphales nostri vocant, ἡ γορλάνδας & festones a festivitate appellant. Turneb. Advers. 11. 4.
- ENCAUSTICE**, es. f. [ἐγκαυστική] Genus picturæ, quod adhibito igne fingitur. Apulejus, Encausticen oppido exercens, se & duos filios sustentabat. V. Plin. lib. 35. cap. 11. Salmas. ad Hist. Aug. p. 393. Exerc. Plin. p. 164. Cæd. Rhodig. 29. 24. Pitisc. in Lex.
- ENCAUSTES**, æ. m. [ἐγκαυστής] Qui encausto pingit. Vitruvius, Qui facere ab encaustice didicerat.
- ENCAUSTUS**, Adj. [ἐγκαυστός] Encausto pictus. Martial. lib. 4. 1. Encaustus Phaethon tabula depictus in hac est.
- Quid tibi vis, dipylon qui Phaethonta facis?
- ENCAUSTUM**, [ἐγκαυστόν] Materia inusta ad picturam apta. Plin. lib. 36. cap. 25. Figlinum opus encausto pinxit.
- ENCAUSTICUS**, Adj. [ἐγκαυστικός] ut, Encaustica pictura. Plin. lib. 33. cap. 11. Sed aliquanto vetustiores encausticæ picturæ extiterunt.
- ENCĒLADUS**, [ἐγκέλαδος] Gigas, Terræ filius fulmine ictus a Jove, & sub Ætna monte sepultus. Virg. 3. Æn. 578.
- Fama est, Enceladi semustum fulmine corpus, &c.
- Ferox Enceladus. Sen. Oeth. 9.
- Jaculator audax. Hor. 3. Carm. 4. 56.
- evulsisque truncis
- Enceladus jaculator audax.
- ENCENTRIS**, idis. [ἐγκέντρις] dicitur Inhærens calcaneo stimulo, quo excitari equos novimus, autore Eustathio. Erant & suæ furis encentrides, quibus per parietes obrepebant, velut factitasse Corceles dicitur apud Pausaniam. Hæc Cæd. Rhod. lib. 21. cap. 24.
- ENCHELEÆ**, [ἐγκηλέαι] Stephanus] Oppidum in Illyride, juxta quod Cadmus & ejusdem uxor in serpentes versi sunt. Lucan. lib. 3. 2. — & nomine pisco
- Encheleæ versi testantes funera Cadmi. Meminit hujus oppidi & Plin. lib. 3. cap. 21.
- ENCHIRIDION**, i. n. [ἐγκηρίδιον] A manu dictum, quasi Promptuarium, & quod ad manum semper haberi debeat, seu in ense capuli

quem ita Græci nominant, ut & Pagonem: Unde ad librorum titulos translatum est, cujus inscriptionis cum alii, tum Gellius quoque meminit in præf. Noctium. Hermol. V. Simpl. pr. Comm. ad Epict. Enchiridion vocari Partem illam remi, quam nautæ manu comprehendunt, Julius Pollux tradit.

ENCHRIDES, [ἐγκρίδης] qui & Tegeniæ vocantur, in generibus panis recensentur, qui dum in fartagine coquerentur, infundebatur caseus, oleum, mel, sesama. Author Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 7.

ENCHRISTA, [ἐγκρίστα] Medicamenta sunt liquida, quæ inde nomen habent apud Græcos, quod illinuntur. V. Cels. l. 5. c. 24.

ENCHUSA, [ἐγκύσα] Herba est similis anchusæ (unde & Pseudanchusa nominatur) sed lanuginosior & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus: radix non fundit oleum, sed rubentem succum, qua nota ab anchusâ discernitur. Author Plin. lib. 22. cap. 20.

ENCHYTUM, Placentæ species quædam, cujus mentio est apud Athenæum. Hæc placentæ fœum quoddam operimentum habet, quod dicitur κρηπίς, nam κρηπίς, ut ait Hefych. λεγεται τὸ ἐπίστρωτὸν ἐγκύτων πλάκων. Veteres libri Encytm habent sine aspiratione, quum eam dictionibus Græcis sæpe Latini detrahant, qui tamen aspirant, probabiliores sunt, sequunturque originem Græcam. Enchytm autem dicitur, quod infunderetur, quum esset aliquanto liquidius. Nam infundebatur in calicem pertusum in unguine positum. Hæc Turneb.

ENCLASTRIDIA, [ἐγκλαστρίδια] Genus ornamenti muliebris, a Comici usurpatum, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

ENCLIMA, ætis. n. Idem fere quod Clima. Vitruv. 9. 9. V. Bald. Lex. ENCLISIS, f. [ἐγκλισις] Latine dicitur Inclination, unde Encliticæ particula, quæ in quamvis partem inclinatur. Immo Quæ rejecto in præcedentem vocem accentu suo, in eam quasi ἐγκλίην i. e. inclinare ac recumbere videntur.

ENCNISMA, [ἐγκνισμα] Sacrificii genus fuit apud Argivos, quod defunctis exhibebatur. Nam quum aliquis cognatorum aut familiarum defunctus fuisset, statim post luctum Apollini sacrificabant. Post vero trigelimum diem Mercurio: mortuorum enim corpora ut a Tellure, sic animas a Mercurio suscipi putabant. Apollinis autem sacerdoti hordeum dantes, carnem pro eodem accipiebant, ignemque quasi pollutum extinguentes, & rursus accendentes, carnem coquebant, quod sacrum Encnisma appellabant. Plutarch. auth. in Problem.

ENCOLPIÆ, [ἐγκολπίαι] ut ait Aristoteles, Venti sunt qui e mari veniunt per sinus. Nam κόλπον Græci sinum vocant. V. Apul. de Mund. & Sen. Nat. Quæst. 5. 8.

ENCOLPISMUS, i. m. [ἐγκολπισμός] Clyster uterinus. Th. Priscian. 3. 5. V. Reinef. Varr. Lect. p. 515.

ENCOMBOMATA, [ἐγκομβώματα] teste Nonio, Vestes sunt puellares, quemadmodum & Parnasides. Varro de Liberis Educand. Ut puellæ habent potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnasidas, quam togas. Perottus Encimibota scribit. Alii Enchimibomata. Est autem encomboma genus suppari, aut cincti fœminei, Varino descriptore, aut fœvilis etiam. De encombomate consule Etymologici auctorem, & Pollucem lib. 4. cap. 18.

ENCOMIASTES, [ἐγκομιάστης] dicitur Laudator, qui alterius celebrat encomium.

ENCOMIASTICE, [ἐγκομιαστική] Cantilenæ species. In veterum siquidem monumentis adnotatum est, apud heroas cantilenæ species fuisse quinque: sophronisticen, cujusmodi Clytemnestræ accinebat cantor: encomiasticen, qua præstantium virorum præcinebantur laudes, ab Achille celebratam: threneticen, i. e. Lugubrem: orchematicen, i. e. Saltatoriam: & denique pænanicen: de quibus plura apud Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 26.

ENCOMIUM, i. n. [ἐγκόμιον] Laus vel præconium alicujus, & proprie quod ex multis ejus virtutibus compingitur. Nam quæ unam tantum singularemque spectant virtutem, ut huius Aristidem justum prædicet, Græci ἐπαινός potius appellant. Solent autem encomia cani, vel dici victoribus (quæ inde etiam epinicia dicebantur) in quibus occasione recentis meriti repeti solet quicquid illi in vita laude dignum gessissent. V. Cæl. lib. 7. cap. 5.

ENCOYLE, es. f. [ἐγκόυλη] Lusus nomen est, quo victi victorum genua manuum excipientes cavitate, gestabant. Cæl. lib. Antiq. Lect. 27. cap. 27.

ENCRATITÆ, [ἐγκρατίται] Hæretici quidam apud Hieronymum: sic dicti a carnis abstinentia. Author Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 7. V. Sueri Thef.

ENCRINOMENOS, [ἐγκρινόμενος] Vocatur qui athletic adnumeratur, i. e. Qui in eorum numerum recipitur: unde & ἐγκροισις ἀθλητῶν dicitur. Plin. 34. 8. Alcamenes Phidiæ discipulus, & marmorea fecit, & æreum pentathlum, qui vocatur encrinomenos. Sic Turneb.

ENCRITOS, [ἐγκριτός] A Græcis appellatur, Qui in ordinem numerumque redactus est, h. e. Vilis & vulgaris, ut inquit Priscianus. Contra vero, numero exemptum eccriton, ἔκκριτον, i. e. Eximium & præcipuum appellant. Budæus.

ENCRYPHIS, [ἐγκρυφίαι] dicitur Panis subcineritius, ἀπὸ τῆς ἐγκρυφίας, quod dum coquitur, sub cineribus abscondatur. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 7. V. & Athen.

ENCYCLERÆ, Machinæ lignæ genus, subjectis rotis, de qua Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 19.

ENCYCLIOS, [ἐγκύκλιος] Circularis Latine dici potest. Unde Encyclios pædia, vel Doctrina encyclios, i. e. Orbis omnium disciplinarum. Vitruv. lib. 6. in Præfatione, Itaque ego maximas infinitasque parentibus ago atque habeo gratias, quod Athenienium legem probantes, me arte erudiendum curaverunt, & ea, quæ non potest esse probata sine literatura, encycloque doctrinarum omnium disciplina. i. e. Eruditione circulari, hoc est, omnibus numeris perfectissima. Siquidem constat ex Geometrarum disputatione, omnium figurarum circulum esse perfectissimum, utpote omnibus aliis capaciores, & qui neque initium neque finem aliquem ostendat. Unde & apud Ægyptios, veluti testatur Horus in lib. de sacris Ægyptiorum notis, Æternitatis est symbolum. Tum etiam Geometræ omnium figurarum rationem in circuli natura inclusam docent. Propterea nexus ille capacissimus omnium disciplinarum, cujus vel ingressum, vel exitum vix deprehendas, veteres Græci ἐγκυκλοπαιδείαν, i. e. Circula-

rem eruditionem vocaverunt. κύκλος enim circulus, & ἐγκύκλιος circularis, παιδεία eruditio. V. Wower. Polymath. cap. 3. & 24. Schott. Observ. Poet. 2. 1.

ENCYCLIAS Commentationes, [ἐγκύκλιαι, ἐξωπερικύκλιαι] Aristoteles in Ethicis eas intelligit, quas Gellius Extrarias, h. e. Exoticas vocat, Martianus Cyclicas: cujusmodi & problematum sunt libri, & quæ populares a Cicerone ac Themistio Quæstiones appellantur, quod de rebus omnibus tanquam in circulo passim quæreretur.

ENCYCLOPÆDIA, [ἐγκυκλοπαιδεία] Fabius lib. 1. Ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quem Græci encyclopædian vocant. Inde illud Vitruvii lib. 1. cap. 1. Quum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum & communicationem habere, fieri posse facile credent. Encyclios enim disciplina, ut corpus unum, ex his membris est composita.

ENCYCLON, [ἐγκύκλιον] Vestis quædam muliebris circularis, apud Ælianum lib. 7. De Varr. Hist. c. 9. & apud Pollucem lib. 7. cap. 22. & ante hos apud Aristophanem in Theoph. & ab eo apud Clement. lib. 2. cap. 12. Pædagog. An eadem ac Cýclas? qua de f. l.

E N D

ENDELECHIA. V. ENTELECHIA.

ENDEMI, & ENDEMII, [ἐνδημοί, ἐνδημιοί] Morbi Græcis dicuntur, qui in certis grassantur regionibus: Epidemii vero, vel Epidemii, qui temporibus quibusdam plures eodem infestant loco. Author Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14. V. Fœlii OEcon. Hipp. & Gorrhæi Def.

ENDERA, [Ἐνδέρω] Indiæ locus. Strab. lib. 16.

Fuit etiam Endera, quædam interius Gymnetarum hominum habitatio, qui arcu & arundineis sagittis præstus utuntur. Plura apud eundem.

ENDERUDINI, Liburniæ populi, quos a Græcis nomen habentes, sua jam ætate concidisse scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

ENDIADYS, vel HENDIADYS, Figura Grammatica. Virg. l. Æn. 65.

— molemque & montes insuper altos. i. e. Molem montium. Et est figura Endiadys, ut una res in duas dividatur, metri causa, interposita conjunctione: ut alibi.

— pateris libamus & auro. i. e. Pateris aureis. Hæc Servius. Sic in impressis codicibus: quum legendum sit Hendiadyo, vel potius ἐν δύο διό, i. e. Unum per duo. Cujus legitur contraria figura apud Donatum in Ter. And. 1. 4. 3. δύο δι' ἑνός, i. e. Duo per unum.

ENDIVIA. Vide Intybus. H. St.

ENDO, Præpositio apud antiquos, pro In. Cic. 2. de Legib. ex xii.

Tabulis, Et illos quos endo coelo merita vocaverint, i. e. In cœlum. Omnibus endo locis, Efin. Endo mari magno, Idem. Endo manu, Lucret. 2. 1094. conf. Aufon. Idyl. 12. 11. p. 497. Reperitur frequentius in Compolitione, ut Endogredior, Endoploro, &c.

Sumptum ex ἔνδον, ut puto. Vide apud Lucretium. In quibusdam locis fuit depravatam aliam in vocem, ut apud Lucilium, citante Cicerone, de Oratore,

Quam lepide lexeis compositæ? ut tessera omnes

Endo pavimento, atque emblemate vermiculato. H. St. Vulgo, Arte pavimento. V. Fulv. Urfin. ad loc. qui est l. 3. 171.

ENDOGREDIOR, Antiq. pro Ingredior. Lucret. 1. 83. & 4. 319.

ENDOITUM, Antiq. pro Initium. Fest.

ENDOMUNIRE Legendum putat Lipsius apud Livium Vid. Comm. in

Tacit. p. 295. H. St. Locus Tac. est l. 11. Ann. 19. 2. Liv. l. 5. c. 39.

ENDOPEDITA, Antiq. pro Impedita. Lucret. 2. 458: 6. 452. & 1008.

ENDOPEDITE, Adv. Idem. Lucret. 1. 241.

ENDOPERATOR, pro Imperator. Lucret. 5. 1226.

ENDOPLORO, pro Imploro. Antique. Fest.

ENDRÖMIS, idis. f. [ἐνδρόμις] Vestis genus ita dictum, quod ea veste antiqui ἐν δρόμῳ, id est in cursu & palestra uterentur: quam pinguem, hirsutamque, & villi longioris fuisse constat ex Martial. lib. 4. 19.

Sordida, sed gelido non aspernanda Decembri

Dona, peregrinam mittimus endromidem, &c. Juven. 6. Sat. 245. taxat mulieres Romanas, quæ endromide purpurea uterentur, ad cursum,

Endromidas Tyrias, & fœmineum ceroma

Quis nescit? Bayfus.

ENDROMIDATUS, a, um. Endromide vestitus. Sidon. 2. Epist. 1.

ENDYMION, [Ἐνδυμιών] Quidam pastor, quem quum Luna adamaret, ut semel dormientem posset osculari, sopivit eum in Latino monte Carix per aliquot annos, unde natum proverbium Endymionis fomnum dormire, de quo videto Erasim. in Chiliad.

Endymion, multa ad Lunæ motum pertinentia primus deprehendit, ut tradit Plin. lib. 2. cap. 9. & ob id amore ejus captus fama traditur. Ovid. 3. de Arte Am. 83.

Latmius Endymion non est tibi Luna rubori. Endymionis meminit & Cic. 1. Tusc. 92.

Fuit hic Endymion longe formosissimus, Unde pro Specioso juvene occurrit apud Juven. 10. Sat. 381. & Apul. 1. Met.

ENDYMIONÆUS, Adj. Aufon. Idyll. 6. 41.

Endymioneos solita affectare sopores.

ENDYMIONES, Varronis satyra quædam fuit hoc nomine, qua inscriptione somniculosos & veteranos homines reprehendebat. Eam inscriptionem apud Nonium fere in Eudamones degenerasse animadverti. Hæc Turneb. [Non confundi debet cum ejusdem Eumenidibus, ut sæpe fit, propter vocis similitudinem, Endymionibus.]

E N E

ENËCO, ui, avi, ectum & ætum, [ἐνέκω] ære. Interficere, suffocare, & neci dare. Plaut. Amph. 5. 1. 67. Puer ambo angues enicat. Columel. lib. 11. cap. 3. Ne herbis enecetur ruta.

Enecant alveos aranei. Plin. 11. 19.

Eneco, pro Obtundo, Terent. Eunuch. δόκοναίω, λυπῶ. H. St. Idiotismus est hominis de molestia queritantis, ut docuit Casaub. ad Theoph. Charact. Ter. Phorm. 2. 5. 37. Eho tu sobrinum tuum non noras? d. Enecas. Conjunge Andr. 4. 1. 36. Sic Rogitando aliquem enecare dixit Idem, Eun. 3. 5. 6.

Enico antique per i apud Plaut. aliquoties.

ENECTUS, Partic. [*ἐνεκτός*] Non tam mortuus, quam propemodum mortuus. Valla lib. 6. cap. 28. ut Enectus fame. Cic. 2. de Divin. 73.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Divin. 142. Nonnullas etiam valetudinis significationes, ut hoc ipsum pleni enective sumus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicunt. subaudi Medici.

Inopia enectus. Cic. 1. de Divin. 61. Ea parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti.

Enecta fame & siti provincia. Cic. 6. Att. 1. Livius, Fame, frigore, illuvie, squalore enecti, confusi, ac debilitati.

Siti enectus. Cic. 1. Tusc. 10. Mento fummo aquam attingens siti enectus Tantalus.

Enectus, Mortuus. Plin. lib. 7. cap. 9. Auspiciatus enecta parente gignuntur.

ENECATIO, apud Firmic.

ENECATRIX, apud Tertull.

ENĒMA, & **ENĪMA**, ātis. n. [*ἐνema* vel *ἐνema* a verbo *ἐνίμω*] Id quod per clysterem alvo immittitur. Cels. 5. 19. Th. Prisc. 2. 2. V. Reines. Var. Lect. 2. 8. p. 200. [Male huc Celsus trahitur, apud quem *ENĒMA* *ἐνema*, Emplastra vocantur, quæ cruentis vulneribus injiciuntur. V. mox **ENHĒMUM**.

ENEMION, i. n. Papaver Silvaticum. Apul. de Herb. cap. 53.

ENENTHIUS, Deus vel Dæmon fuit Phœnicum. Lampridius in vita Heliogabali, Pallia, inquit, deo Enanthio fuisse, vel (ut Giraldu Gregorius legendum putat) Eventhio. Hujus dei Sachoniathon in historia Phœnicum meminit, & Philon Byblius, ut docet Eusebius in Præpar. Evangel. V. Hist. Deor. Synt. 1. p. 60.

ENĒOREMA, rectius **ENĒOREMA**, [*ἐναιόρεμα*] A medicis vocatur, Illud quod in urina circa mediam matulæ partem innatat, quemadmodum quod in fumma matulæ parte cernitur, Nubes, sive Nébula dicitur: quod vero in fundo subsidit, Hypostasis. Nomen accepit a verbo *ἐναιόρεμα*, quod ad medium matulæ sublatur, ibi quodammodo maneat suspensum.

ENERGĒMA, ātis. n. [*ἐνέργημα*] Opus, Effectus operationem sequens. Tertull. de Præscript. cap. 30.

ENERGĪA, [*ἐνέργεια*] Latine dicitur Actus, actio, & efficacia.

ENERGŪMENUS, [*ἐνεργούμενος*] dicitur, Ab immundo spiritu vexatus, sive a dæmone obsessus, ut nonnulli existimant, ab *ἐνεργείας*, quod detineri significat ac impediri. quanquam & lunatici eo intelliguntur nomine, velut in eos agat luna, id est *μην*. Valla ab *ἐνεργείας* verbo ducit, quod Agor significat & agitor. Cæl. lib. 2. cap. 13. V. Suic. Thef.

ENERVO, [*ἐνervώω*] āre. Debilitare, & veluti Nervos auferre, & contundere. Cic. de Senect. 32. Sed tamen ut vos videtis, non plane me enervavit, non affixit senectus. Idem in Orat. 229. Enervatur Oratio.

Animos enervare. Ovid. de Rem. Amor. 753.

Animus amore enervatus. Patere. lib. 2. 86.

Manus enervare. Claud. 4. Conf. Hon. 322.

Vires enervare. Hor. Epod. 8. 2.

ENERVĀTUS, Partic. [*ἐνervώμενος*] ut,

Enervati & exangues homines. Cic. pro Sext. 24.

Languidus & enervatus philosophus. Cic. 1. de Orat. 226.

Mollis & enervata ratio & oratio alicujus. Cic. 4. Tusc. 38.

Enervata & muliebris sententia. Cic. 2. Tusc. 15.

ENERVUS, a, um. & **ENERVIS**, e. [*ἐνervός*] Sine viribus. Plin. in Paneg. C. 33. pr. Visum est spectaculum inde non enerve, nec fluxum, nec quod animos virorum molliret & frangeret. Apul. lib. 1. Afini aurei, Puer in mollitiem decorus infurgit: inque flexibus tortuosis enervam & exoffam saltationem explicat. Quintil. lib. 9. cap. 4. fin. Effœminata & enervis compositio.

Vita enervis. Val. Max. lib. 6. cap. 4.

ENETE, [*ἐνέτη*] *παρα τὸ ἐνέσθαι*, hoc est ab immittendo, Fibula est qua Junonem se ornasse tradit Homer. lib. 14. Iliad.

E N G

ENGADDUM, In tribu Judæ, ut scribit Hieronymus, vocatur usque hodie Vicus prægrandis Judæorum, juxta mare mortuum, ubi opobalsamum provenit, quas vineas Engaddi Solomon in Cantico nominat. Idem alibi, Engaddum ager est terræ Judææ, non tam vineis quam balsamis florens. Plin. Engadda oppidum esse scribit, palmetis nobile, ut videre est lib. 5. cap. 17.

ENGASTRIMYTHI, [*ἐνγαστρίμυθοι*] Vates quidam Græcis dicuntur, quasi Ventriloqui, i. e. Qui dæmonis afflatu aliquid præfagirent. Plutarchus in commentatione quæ est, Cur oracula defecerint: Fatuum, inquit, ac omnino puerile censendum est, arbitrari deum ipsum, perinde ac engastrimythos, olim Eurycleas, nunc vero Pythonas nuncupatos, insinuantes se prophetarum corporibus, ore illorum eloqui. Hactenus Plutarch. Eustathius etiam Pamphylius librum de engastrimytho concinnavit adversus Originem. V. Suic. Thef. Et Fœsli OEcon. Hipp. Cæl. Rhodig. l. 8. c. 10.

ENGIBATA, orum. pl. n. [*ἐνγίβατα*] Inter hydraulica organa recensentur a Vitruv. V. Bald. Lexic.

ENGISŌMA, ātis. [*ἐνγισμός*] Pertusio est ossis, quum pars affecta in profundum descendit, ac super illæsum os corrui. Galen. lib. Finit. medic.

Engisomata, Medicis vocantur inter fracturas cranei vehementissimas, quæ parte sui media, meningi, i. e. panniculo innituntur. Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 23. V. Gorrhæi defin. Med.

ENGŌNĀSIS, [*ἐνγονάσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 108.

Id autem caput

Attingens defessa velut mœrentis imago Vertitur.

quam quidem Græci

Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur. De Nixō fidere.

Ex poeta. Firmicus latine vertit Ingeniculum. V. Manil. 5. 340.

Hygin. lib. 2. & 3.

ENGŌNĀTON, Inventum horologii solaris. Vitruv. lib. 6. cap. 9.

ENGUINI, [*ἐνγυῖν*] Latine conditionis populi in Sicilia, apud Plin. lib. 3. cap. 8. Cic. 6. Verr. 97. Quorum oppidum **ENGYON**, *Ἐγγυόν*, teste Ptolem. & Diod. V. **EGGYNNA** supra.

E N H

ENHĒMUM, [*ἐναιήμω*] Medicamentum quoddam est, quod, ut ex Hippocrate 4. Therapeut. inquit Galenus, *καλὴν ἀσπιρίαν καὶ ἀναιήμω*. Nam & primo Problematum Aristoteles, supprimi ab eo sanguinem scribit, ac materia inutilis confluxum reprimere. Itaque enim efficit ut vulnus simul & inflammatione careat, & unitati sit opportunum. V. & Plin. lib. 12. cap. 17. Cels. lib. 5. cap. 19. Fœsli OEcon. Hippoc.

ENHYDRA, [*ἐνυδρα*] Oppidum in Tyro, olim Insula, non procul a Carthagine, ut author est Plin. lib. 5. cap. 19.

ENHYDRIÆ, [*ἐνυδρίαι*] Flatus ab Aristotele dicuntur, qui cum aqua tumultuose profusa, inhorrentes & fragosi feruntur. V. Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 19.

ENHŪDRIS, idis. [*ἐνυδρίς*] Coluber in aqua vivens, unde nomen accepit, inquit Plin. lib. 32. cap. 7. adde 30. 3.

ENHYDRUS, i. Idem. Solin. cap. 45. Quod enhydrus conspiciatus, alterum Ichneumonum genus, penetrat belluam.

ENHYDROS, [*ἐνυδρός*] Lappilus absolutæ rotunditatis, & cum candore lævitatē habens, liquorem intus continens ad motum fluctuantem, ut albumen in ovis. Plin. lib. 37. cap. 11. conjung Solin. 37. 67.

E N I

ENIANDOŌS, Ciliciæ oppidum, quod antea Epiphania vocabatur, a thore Plin. lib. 5. cap. 27.

ENICONIÆ, [*Ἐνικονίαι*] Castellum est in insula Corsica, cujus meminit Strab. lib. 5.

ENIM, [*ἐν*] Causalis conjunctio, ferme secundo loco ponitur. Cic. de Nat. Deor. 29. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia constarent, divinas esse vult.

Enim, copulativa. Cic. de Senect. 32. Nec enim unquam sum affusus illi veteri laudatoque proverbio, quod monet, mature fieri fener si diu velis esse fener.

Attendite enim diligenter. Cic. 4. Verr. 82.

Enim, affirmativa, primo loco posita. Plaut. Trin. 5. 2. 10. Eni me nominat. Idem Pers. 2. 2. 54. Enim non ibis nunc visis nisi scio. Ita Tacit. 4. Hist. 11. 7. Asiaticus (enim is libertus) & V. Gifan. Ind. Lucret.

At enim. Ter. Eun. 2. 3. 89. At enim isthæc in me cudetur fat. Cic. 3. Verr. 148.

Enim certe. Cic. de Senect. 74. Moriendum enim certe est, & incertum an eo ipso die.

Certe enim scio. Ter. And. 3. 2. 23.

Nihil enim. Ter. Adel. 4. 5. 22. Quid istas censes? nihil enim Commenta mater est, &c.

Profecto enim. Cic. 4. Att. Profecto enim aliquid egissem.

Quoque enim. Liv. 37. M. Valerius Levinus (ei quoque enim annum prorogatum imperium est) classem quæ ad Siciliam ex navium LXX. obtineret.

Verum enim. Ter. Adel. 2. 1. 47. Verum enim quando bene promruit, fiat, suum jus postulat. Cic. 3. de Orat. 51.

Imo enim quam maxime abs te postulo atque oro Chreme, & Ter. And. 5. 1. 4.

Enim eleganter abundat. Virg. 8. Æn. 84.

Quam pius Æneas, tibi, enim tibi, maxima Juno. ut ait S. vius. Alii nescio quam religionem in ea forma subodorari vident. Ita Plaut. Amph. 2. 2. 62. Quid enim censes? Ita sapissime in interrogatione tali. V. Lamb. ad Hor. 1. Serm. 1. 7.

ENIMVĒRO, [*ἐν μὲν δὲ*] id est Certe, in principio positum. Cic. Verr. 65. Enimvero est ridere ac mirari. Idem 3. Verr. 66. Enimvero ferendum hoc non est. Ter. Heaut. 5. 5. 1. Enimvero Chremes nigravit, &c.

Enimvero inquit. Cic. 1. de Orat. 105.

Enimvero, pro Exadverso. Liv. 26. Blactius de prodictione Dasi appellabat. Enimvero ille, ut in manifesta re, exclamat: sub oculis Hannibalis secum de prodictione agi.

Enimvero, postpositum, in responsione indignanti accommodatum & ferociter respondentis. Interdum sine indignatione, & in affirmatione. Plaut. Amph. 2. 2. 127. Tunc te abiisse hinc negas? A. Nego enimvero. Cic. 7. Verr. 101. Illi enimvero se ostendunt qui vellet esse facturos. Idem 6. Verr. 140. Ille enimvero negat.

Immo enimvero. Ter. Eun. 2. 3. 37. P. Incommodum hercle. c. n. imo enimvero infelicitate.

Nunc enimvero, ego occidi: eunt ad te hostes, Tyndare. Plaut. Capt. 3. 4. 2.

ENINGĪA, [*ἐνίγεια*] Insula est in sinu Codano, non longe a Scadinavia altera insula: ambæ magnitudinis incomptæ. Plin. lib. 6. cap. 13.

ENIOPEUS, [*Ἐνίοπος*] Hectoris auriga fuit, a Diomede lancea confixus. Author Homer. 8. Iliad.

ENĪPEUS, [*Ἐνίπιδος*] Fluvius Thessaliæ, juxta quem fuit prælium inter Cæsarem & Pompejum. Lucan. lib. 7. 116.

Sanguine Romano quam turbidus ibit Enipeus.

Est & alter hujus nominis fluvius in Elide, in Alpheum illabens, a recentiore nomine Barnichius dicitur, teste Strab. lib. 8.

Altus Enipeus. i. e. Profundus. Virg. 4. Georg. 368.

Virginius dilectus Enipeus. Claud. de Bell. Get. 183.

Magnus Enipeus. Valer. 5. Argon. 208.

Pulcher Enipeus. Claud. 3. Conf. Hon. 116.

Segnior Enipeus. Valer. 1. Argon. 357.

Thessalicus Enipeus. Propert. lib. 3. 19. 14.

Tumidus Enipeus. Valer. 1. Argon. 83.
 NIPPI, Natio in Cyrene, a Corn. Balbo devicta, & in triumpho cum plerisque aliis oppidis & gentibus, ducta, ut refert Plin. lib. 5. cap. 5.
 NISPR, Oppidum Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.
 NISUS. V. ENITOR.
 NITRO, [νιτρον] ēre. Resplendere, & nitidum ac politum & ornatum esse. Tibull.
 Et quantum faciles enituere deæ. [Locum hunc frustra quæras.
 Acumen quoddam singulare enitet in aliquo. Cic. 2. de Orat. 125.
 In quibus hoc non maxime enituit, quod tibi omnes dant, acumen quoddam singulare.
 Tantum egregio decus enitet orci. Virg. 4. Æn. 150.
 Fruges enitent. Cic. 2. Tusc. 13. Fruges tamen ipsæ suapte naturâ enitent.
 Opus enitere dicitur. Cic. 2. de Invent. 5. Ac si par in nobis hujus artis, atque in illo picturæ, scientia fuisset, fortasse magis hoc suo in genere opus nostrum, quam ille in sua pictura nobilis eniteret.
 Oratio enitet. Cic. de Clar. Orat. 215. At Crassi magis enitebat oratio.
 In Inclarescere. β. H. St.
 Enitere, Celebrem esse. Cic. 2. Att. 1. Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerit illi tuus civis Demosthenes. Liv. 1. In eo bello & virtus & fortuna enituit Tullii.
 Enitent Athenæ cunctis gentibus. Cic. pro Flacc. 17. Quum illæ non solum in Græcia, sed prope cunctis gentibus enitebant.
 Virtus alicujus enitet in re aliqua. Cic. pro Muren. 32. Quo quidem in bello virtus enituit egregia M. Catonis proavi tui.
 Enitere & Obsolescere, contraria. Cic. 1. de Invent. 4. Quare mihi videntur postea cetera studia recta atque honesta per otium celebrata ab optimis, enituisse: hoc vero a plerisque eorum defertunt obsolevisse.
 NITESCO, Idem. Quintil. lib. 2. cap. 5. Tum noster hic cultus clarius enitescet. Gell. 17. 21. Jam fama virtusque felicitatis Romanæ apud exteras gentes enitescere incoepabat. Auth. ad Heren. 4. 57. Quæ (gloria) cum summa laude prodita, vetustate quotidie magis enitescit.
 NITOR, īsus & īxus, [πειρασμός, φιλοπείραμος] īti. Idem quod Niti, vel significantius paulo. Cic. 9. Att. 18. Tu nunc omni amore enitere, ut nos cura tua & providentia juves. Ter. And. 3. 4. 17. Corrige mihi natum porro enitere
 Eniti & contendere. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium (inquit) currit, eniti & contendere debet, quammaxime possit, ut vincat. Cic. 9. Fam. 13. Quod ut enitare contendasque, vel potius ut perficias (posse enim te, mihi persuasi) vehementer te etiam atque etiam rogo.
 Eniti & efficere. Cic. de Amicit. 59. Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est, sed potius eniti & efficere, ut amici jacentem animum excitet.
 Facere & eniti. Cic. 2. Philipp. 23. Nihil prætermisi, quantum facere, enitique potui, quin, &c.
 Eniti in re aliqua. Cic. 2. de Orat. 295.
 Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut, &c. Cic. 16. Att. 18. Illud pugna & enitere, nequid temporis nobis prorogetur. Cic. 3. Fam. 10.
 Aggerem eniti. Tacit. 2. Ann. 20. Pars objectum aggerem eniteretur. In æquum eniti. Tacit. 2. Ann. 80. Non ultra dubitatum, quam dum Romanæ cohortes in æquum eniterentur.
 Omni ope atque opera eniti. Cic. 14. Att. 15.
 Remis eniti. Valer. 4. Argon. 680.
 Viribus eniti. Virg. 2. Georg. 360.
 Quantum viribus eniti, consilio providere, autoritate movere potuero. Cic. 10. Fam. 4.
 Eniti, Cum difficultate aliquo ascendere. Plin. lib. 18. cap. 28. Sol ipse ad Aquilonem scandens, ac per ardua enifus, ab ea meta incipit flecti, &c. Cic. 1. de Orat. 14. Nemo fere laudis cupidus adolescens non sibi ad dicendum studio omni enitendum putavit.
 Ad Consulatus & honores eniti, i. e. Ascendere. Patere. lib. 2. sub fin. Raro eminentes viri non magnis adiutoribus ad gubernandam fortunam suam usi sunt: ut duo Scipiones duobus Læliis, quos per omnia æquaverunt sibi: ut D. Augustus, M. Agrippa, & Statilio Tauro, quibus novitas familiæ haud obstitit, quominus ad multiplices Consulatus triumphosque, & complura eniterentur sacerdotia.
 Eniti, [δυσχεύειν] Parere. Plaut. Amph. 5. 1. 36. Geminus Alcmena enitur. Plin. lib. 28. cap. 8. Et Quintil. lib. 5. Quæ quum anno vidua fuisset, enixa est.
 Eniti partum, Eniti puerum. Liv. 40. 4. Varro 2. de R. R. cap. 10.
 Eniti ova dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 11.
 NISUS, Partic. [πειρασμένος] Cic. 3. Q. frat. 9. Angit unus Milo, sed velim finem afferat Consulatus: in quo enitar non minus quam sum enifus in nostro. Tacit. 1. Ann. 65. 6. Enifæ legiones in aperta & solida. Idem 1. Ann. 70. 5. Vitellius in editiora enifus.
 NIXUS, [νιχτός] aliud Partic.
 Partus enixa. Liv. 40. 4. Et apud eum plures enixa partus. Et Tacit. 3. Ann. 33. Concordem sibi conjugem, & sex partus enixam.
 Enixæ dicuntur fœminæ, Nitendi, h. e. Conandi & dolendi labore perfunctæ, a Nixis, quæ religionum genera parientibus præfunt; Sed elegantior intellectus, ut ex hoc dictæ esse credantur, quod vinculis quibusdam periculi, quibus implicarentur, fuerint exolutæ. Hæc Nonius. Idem alio loco, Enixa, partu levata dicitur. Virg. 3. Æn. 391.
 Triginta capitum fœtus enixa jacebit. Idem alio loco, Enixas non in partu solum possumus dicere, sed etiam omni labore exercitas, authore Virg. 3. Æn. 327.
 Stirpis Achillææ fastus, juvenemque superbum
 Servitio enixæ tulimus. [Subjugatæ, superiori loco exponit.
 At Donatus, Enixæ adverbium esse docet, teste Pierio. q. V. Ego vero non dubito, quin hic quoque Enixæ sensu receptissimo positum sit. Hoc enimvero ad Andromaches calamitatem acceperat, quod in servitio non solum Pyrrhi victoris superbiam ac lubricitatem perferre coacta est, verum etiam, quod semel partus dolores tam

dura conditione sustinuit. Ac rarius sane, hoc participium aliter verteretur, ac de partu usurparunt, præterquam ubi Adjective ponitur. Affertur ex Taciti Ann. 14. 28. extr. Ne graviore pœna afficeretur, Vibii Crispi fratris opibus enixus. Ubi tamen alii Enifus.
 Sus enixa fœtus. Virg. 3. Æn. 391.
 Passive Justin. 43. 2. 7. Pueri in luo Martis enixi sunt.
 Enixior opera. Plin. lib. 9. cap. 8. Sed enixioris operæ, quam in unius diei præmium consilii sibi, operiuntur in postremum. i. e. Majoris & laboriosioris.
 ENIXUS, ūs. m. Ipse enitendi seu pariendi actus. Plin. lib. 10. cap. 63. Equæ post unum annum ab enixu utiliter admittuntur.
 ENIXE, Adv. [φιλοπείρας] Cum conatu. Cic. pro Sext. 38. Meam causam Senatus palam, Equester ordo acerrime, cuncta Italia publice, omnes boni proprie enixeque susceperant.
 Enixe juvare aliquem. Cæf. 3. Bell. Civil. 35.
 Enixe ob stare plebi. Liv. 4. adde 23. 7. 26. 47.
 Compar. Eo enixius ad bellum adjuverunt. Liv. 29. 1.
 Superl. Suet. Cæf. cap. 5. Enixissime juvare.
 ENIXIM, pro Enixe. [ἐντίμως] Sifen. lib. 4. Hist. Ego illos malos & audaces semper enixim contra fortunas atque honores hujus ordinis omnia fecisse ac dixisse censeo.
 ENIVEUS, Adj. Manil. 5. 708.
 Eniveum rubro vultum suffusa pyropo. Ita Barth. Advers. 8. 8. pro Fœmineum scriptum existimat.

E N N

ENNA, ENNENSIS, ENNEUS. V. ÆNNA supra.
 ENNAM, antiqui dixerunt, pro Etiamne, teste Festo. [Forte Ennum scribendum. Sic Ennumquam pro Etiamne unquam. q. V. in EN.
 ENNEACRŪNOS, [ἐννεάκρυνος] Nomen fontis salientis apud Athenas, a Pisistrato extructi, & a numero fistularum dicti, quos Græci πρῶτος appellant, q. d. Novem fistularum. Idem Καλὴρὸν dictus.
 ENNEAPHARMACUM, [ἐννεαφάρμακον] Ex novem constans medicamentis, ut Enneapharmacum emplastrum ad pus movendum. Cels. lib. 5. cap. 19. Alterum, inquit ad idem Enneapharmacum nominatur, quod magis purgat. Constat ex novem rebus, cera, melle, fevo, resina, myrrha, rosa, medulla vel cervina, vel vitulina, vel bubula, celypo, butyro.
 ENNEAPHTHONGOS, [ἐννεάφθογγος] Quod novem edit voces, ut, Enneaphthongos chelys apud Mart. Capel. 1. p. 17. Pro eodem etiam ἐννεάφωνος dicunt Græci.
 ENNEAPHYLLON, [ἐννεάφυλλον] Herba est, quæ longa folia novena habet, causticæ naturæ. Imponitur lana circumdata, ne urat latus: continuo enim pustulas excitat, lumborum doloribus & coxendicum utilissima. Plin. lib. 27. cap. 9.
 ENNEAS, [ἐννεάς] Numerus est novenarius, sicut Decas denarius.
 ENNEATICUS, Adj. unde, Enneatici anni. V. ANDRODAS
 ENNEATERIDES, [ἐννεατηρίδης] Celebritates fuere apud Delphos numero tres, quarum unam ἐννεατήριον vocabant, quæ in imitatione pugna videbatur, quam Apollo adversus Pythonem habuisse dicitur: alteram Heroidem: tertiam Charilam appellabant: de quibus omnibus lege Plutarch. in Quæst. Græc. ubi eas exponit.
 ENNIUS, [ἐννίος] Q. Ennius Poeta, quem Rudia genuere vetustæ, ut ait Silius 12. 395. Rudia, Civitas est Calabria: sed Eusebius Tarentinum eum facit, dicitque a Catone Quæstore Romam translatus, in Aventino habitasse, ac unius ancillæ ministerio contentum fuisse. conf. Nepot. Cat. cap. 1. extr. Sequutus est M. Fulvium Nobiliorem ad bellum Ætoliæ, cujus filium erudit. Ab hoc & Cato senex dicitur Græcas literas didicisse. Scripsit plurima inter quæ Annales: Bellum Punicum secundum hexametris, quæ sane non extant. ex iis nonnulla Macrobius, quæ Virgilius ab eo est mutuatus, manifestat. Nam dicere solebat, se aurum ex Ennii sterquilinie colligere. Elogium ejus sepulchri scribit Cic. 1. Tusc. 34.
 Aspicite, o cives, senis Ennii imaginem formam.
 Hic vestrum panxit maxima facta patrum.
 Vixit annos LXX. Cic. de Senect. 14. De ejus sepulchro Cic. pro Arch. 22. Charus fuit Africano superiori noster Ennius: Itaque etiam in sepulchro Scipionum putatur is esse constitutus.
 Ennius natus est post Romam conditam anno quadringentesimo-decimo. Cic. de Clar. Orat. 36. Idem fuit Livio Andronico æqualis. Ibid.
 Ennius ingenio maximus, arte rudis. Ovid. 2. Trist. 424.
 Sapiens Ennius. Hor. 2. Epist. 1. 50.
 Ab Homero locos quosdam transtulit Ennius. Cic. 1. de Fin.
 Ennius somniavit sibi visum adesse Homerum poetam. Cic. 4. Acad. 50.
 De Ennii paupertate V. infra v. EPITUS. Vita ejus scripta extat ab Hier. Columna. Cui junge Crinit. de Poëtis & Voss. de Hist. Litt. Fabric. Bibl. Lat. l. 4. c. 1. & Append.
 Ennius alter filius Grammaticus, qui duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit, ut author est Tranquillus de Ill. Grammat. c. 1. extr.
 ENNIANUS, Adj. ut Ennianus populus. Gell. 12. 2. i. e. Magnus numerus Ennii admiratorum, & Ennium hemistichium. Et neutr. pl. absol. Enniana.
 ENNIANISTA, æ. m. Ennii sectator. Cell. 18. 5.
 ENNOSIGÆUS, [ἐννοσίγαιος] Neptuni epitheton apud poetas, quasi Terram concutiens. Juven. 10. Sat. 182. de Xerxe loquens, Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum.

E N O

ENO, [ἐνὸν] ēre. Idem ac Enato. Extra nare, & Nando aliquo pervenire. Liv. 33. 41. Multæ naves ejectæ, multæ ita haultæ mari, ut nemo in terram enaverit.
 Enare e concha. Cic. 3. de Fin. 6. At illa quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui enat e concha, qui, &c.
 Orbem. Valer. 5. Argon. 316. — Tantumque fretis enavimus orbem.
 E e Enare

- Enare in aëris auras. Lucret. lib. 3. 590. De anima.
 Enare transl. de Volatu. Virg. 6. Æn. 16. de Dædalo,
 Infuetum per iter gelidas enavit ad Arcos.
ENŌDO, [ἐνδοῦ, ἐκκαλῶν] āre. Nodis exsolvere, inquit Nonius.
 Vet. Gloss. ἐκκαλῶν δὲ τῶν ἀλ.
 Enodari dicuntur arbores, quum nodi eis amputantur. Cato cap. 33.
 Columel. lib. 5. cap. 6. Quæ ulmus a positione bene provenierit ejus
 summae virgæ falce debent enodari.
 Enodare, [ἐξηγεῖσθαι, ἀναπλῶσαι, ἐκδηλῶν] Explicare, authore Nonio,
 Cic. 3. de Nat. Deor. 62. In enodandis autem nominibus, quod mi-
 serandum sit, laboratis. Turpilii Demetrio, Ab initio ut res sit gesta,
 enoda mihi.
 Ennodare & explicare. Accius Euryface.
 Tu autem quod quæro abs te enoda, & qui sis explica.
 Voluntatem contrariæ legis enodare. Auth. ad Heren. lib. 2. 14. Deinde
 contrariæ legis enodabimus voluntatem, & eam trahemus ad nostræ
 causæ commodum.
 Enodare juris laqueos. Gell. 13. 10. & 1. 4. V. Heinss. ad Phædr.
 3. 10.
 Enodare fortes. Apul. Met. 4.
ENODATUS, [ἐναποπύργμενος] Partic. Cic. 2. de Invent. 6. Præcepta
 magna conquistata cura perspicue conscripsit, atque enodata diligenter
 exposuit. de Arborib. Cat. cap. 33. Vitis bene enodata.
ENODATIO, ōnis. f. [ἐναποπύργμενος] Explicatio. Cic. in Topic. 31. Ea
 est infita & ante percepta cujusque formæ cognitio enodationis in-
 digens.
 Explicatio, & enodatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. Quid vos delectat
 illa explicatio fabularum, & enodatio nominum?
ENODATE, Adv. [ἐναποπύργμενος] Cic. 5. de Fin. 27. Hæc igitur nobis
 explicanda sunt: sed si enodatius, vos ignoscetis. Idem 1. de Invent.
 30. Sua diligenter & enodate narrando.
 Superl. usurpavit Augustin. Enodatissime expedire.
ENŌDIS, e. [ἐνδοῦ] Quod sine nodo est. Plin. 12. 14. Quibus credi
 potest, matrem quoque terete & enodi fruticare trunco. Virg. 2.
 Georg. 78. Trunci enodes.
 Enode etiam dicitur Quod sine difficultate est. Plin. Epist. 17. lib. 5.
 Recitabat ἱερωνικαίριον, eruditam sane, luculentamque materiam.
 Scripta elegis erat fluentibus, & teneris, & enodibus, sublimibus
 etiam verbis, ut poposcit locus.
ENOPE, [Ἐνὸπη Stephano] Urbs Peloponnesi, in tractu Messeniaco,
 juxta Pylum, sub ditione Agamemnonis, Homer. 9. Iliad.
ENOPLIA, Saltatio inventa fertur in Creta: nonnulli a Laconibus ad
 res bellicas facile obeundas, ut armati levi flexu & saltu, nunc se con-
 trahendo, nunc in altum exiliendo, nunc declinando, tela & plagas
 vitant, disciplinamque ediscerent. Tranquillus Trojam dixit: idque
 a Rômulo institutum, ut cum armis saltarent milites, saltatione, quam
 bellicrepani nuncupavit. Author Alex. ab Alex. 6. 19.
ENORCHIS, [ἐνόρχης] Gemma est candida, quæ divisa fragmentis,
 testium effigiem repræsentat. Plin. lib. 37. cap. 10.
ENORMIS, e. [ἐνὸρμος, ἐνὸρμος] Magnum, sine mensura, quæ norma
 a quibusdam dicitur. Plin. Epist. 203. Sed acri intentione dijudican-
 dum est, immodicum sit an grande, altum an enorme. Plin. lib. 17.
 c. 12. Umbrae enormes cerasis, lauris.
 Colossi enormes. Stat. 1. Sylv. 3. 51.
 Enorme etiam, Quod non est ad certam regulam directum. Tacit. 15.
 Ann. c. 38. Remedia anteit velocitate mali & obnoxia urbe artis itine-
 ribus, hucque & illuc flexis atque enormibus vicis. De incendio sub
 Nerone.
ENORMITER, Adv. [ἐνὸρμος] Plin. lib. 37. cap. 6. Simili modo si ex
 alio colore in se admittat aliquid enormiter.
ENORMITAS, ātis. f. Qui rusticitatis enormitate incultique sermonis
 ordine fauciant, immo deformant examullum normatam orationis in-
 tegratam. Diom. Grammat. in Præf. Enormitas stipendii Spartian. Ca-
 rac. c. 2. conf. Get. 6.
ENORMATE, Adv. Cui addi minus nihil potest. Gloss. Isid. Ex Thef.
 Lips.
ENŌSIS, [Ἐνὸσις] Insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7. in descriptio-
 ne Sardiniae, Habet & a Gorditano promontorio duas insulas, quæ vo-
 cantur Herculis, a Sulcensi Enolim, a Caralitano Ficariam.
ENOTESCO, [ἐνὸτεσθαι] ēre. Notum fieri. Plin. 2. Epist. 10. Eno-
 tuerunt quidam tui versus, & invito te claustra tua refrugerunt. Suet.
 in Othon. cap. 10. Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis,
 tertiædecimæ legionis tribunus angusticlavus: is mox referre crebro
 solebat (rem usque adeo enotuisse,) Othonem etiam privatum usque
 adeo detestatum Civilia bella, ut memorante quodam inter epulas de
 Cassii Brutique exitu, cohorrerit. Sed verba uncinulis inclusa deli-
 derantur in codd. MSS. Tacit. 3. Hist. 34. Quod ubi enotuit.
ENŌTO, āre. Idem quod Memoria causa notare. Plin. lib. 1. Epist. 6.
 Ad retia fedebam: erat in proximo non venabulum aut lancea, sed sty-
 lus & pugillares: meditabar aliquid, enotabamque, ut si manus va-
 cuas, plenas tamen ceras reportarem.
ENŌTATUS, apud Apul.
ENOTATIO, apud Hieron.
ENOTATOR, apud Macrobr.
ENOTABILIS, apud Augustin.
ENŌTION, [ἐνὸτιον] Latine Inauris. q. V. Hoc in mundo muliebri
 posuit Pollux lib. 5. cap. 16.
ENŌTOCETÆ, [ἐνὸτοκεται] Populi sunt qui aures ad talos usque de-
 pendent habent, ut super eis indormiant, adeo fortes, ut arbores
 evellant, & nervum frangant. Author Strab. lib. 15.
ENŌVO, [ἐκνέω] Idem quod Novo. Cic. 1. Acad. 11. Enovare aliquid
 ne obsolescat. i. e. Exercere ne in desuetudinem & oblivionem abeat.
 Alii Renovare.
ENRHYTHMUS & ENRHYTHMICUS, apud Mart. Capell. ut,
 Genus numerorum enrhythmmon. Enrhythmica tempora.

ENS, entis. [τὸ ἐν] V. SUM. Quintil. lib. 2. Et hæc interpretatio
 non minus dura est, quam illa Plauti Essentia atque Entia. V. Id.
 lib. 2. cap. 3.

ENSIS, is. m. [ἐπίσ] Idem quod Mucro, spatha, gladius. Virg. 1.
 Georg. 508.
 Et curvæ rigidum falces conflantur in enfem. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 159.
 Aufaque funestum prima est fabricarier enfem.
 Acutus enfis. V. ACUO.
 Alacres enfes. Claud. 2. in Eutrop. 281.
 Bellator enfis. Sil. lib. 13.
 Bellatorem alacer per pectora transigit enfem.
 Cæcus enfis. Stat. 9. Theb. 198.
 — cæcum rotat irrevocabilis enfem, &c.
 Crudus enfis. V. CRUDUS.
 Dirus. Sen. Octav. 6.
 Falcatus. Ovid. 1. Met. 717.
 Fatifer. Virg. 8. Æn. 621.
 Feri. Ovid. 13. Met. 343.
 Ferreus. Lucret. lib. 5. 1292.
 Fidus. Virg. 7. Æn. 640.
 Habiles brevibus mucronibus enfes. Sil. lib. 8.
 Hosticus. Hor. 1. Serm. 9. 31.
 Impius. Ovid. 14. Met. 802.
 Inimicus. Virg. 2. Æn. 600.
 Lethalis. Ovid. 13. Met. 392.
 Nefandus. Virg. 2. Æn. 155.
 Nitidus. Ovid. 10. Met. 475.
 Nudus. V. NUDUS.
 Perjurus. Stat. 4. Sylv. 6. 77.
 Pugnax. Ovid. 5. Trist. 7. 48.
 Quietus. Stat. 1. Sylv. 1. 43.
 Rigidus. Virg. 1. Georg. 509.
 Scaber. Lucan. lib. 1. 243.
 Sceleratus. Ovid. 15. Met. 776.
 Validus. Virg. 10. Æn. 815.
 Violentus. Ovid. 11. Epist. 97.
 Uncus. Valer. 6. Argon. 400.
 Vulnificus. Stat. 4. Theb. 87.
 Abdere enfem lateri. Virg. 2. Æn. 554.
 Abscondere enfem in vulnere. Sen. Thyest. 8.
 Accincti enfes lateri. Stat. 1. Theb. 429.
 Accommodare enfem lateri. Sil. lib. 5.
 Acuere enfem in aliquem. Ovid. 15. Met. 776. V. ACUO.
 Adigere enfem in pectus. V. ADIGO.
 Agitatus hinc illinc enfis. Sen. Thyest. 7.
 Aptare enfem. Virg. 12. Æn. 89. — simul aptat habendo
 Enfemque, clypeumque, & rubra cornua cristæ.
 Avellere enfem dextra alicujus, i. e. Auferre e dextra. Stat. 3.
 Theb. 299.
 Cinctum ense latus. Ovid. 3. Amor. 8. 14.
 Clausus enfis. Lucan. lib. 5. 245.
 Condere enfem in pectore alicujus. Virg. 9. Æn. 347.
 Cruentatus enfis. Stat. 5. Theb. 317.
 Dare terga enfibus, est Fugere enfes, aut fugiendo tergum præber
 ictibus. Ovid. ad Liv. 312.
 Detegit enfem vagina. Sil. lib. 13.
 Tum strictum propere vagina detegit enfem.
 Deripere enfem vagina. Ovid. 10. Met. 475.
 Districtus enfis. Hor. 3. Carm. 1. 17.
 Ducere enfem, Educere. Sen. OEdip. 12.
 Eductus enfis vagina. Sil. lib. 13.
 Eat per artus enfis exactus meos. Sen. OEdip. 7.
 Eripere enfem vagina. Virg. 10. Æn. 786.
 Exerti enfes. Ovid. 3. Fast. 814.
 Enfisbus exertis bellica lata dea est.
 Exigere enfem per medium aliquem. Virg. 10. Æn. 815.
 Exuere enfem humero. Virg. 9. Æn. 303.
 Exuere enfem vagina. Stat. 9. Theb. 76.
 Ferire aliquem ense. Virg. 6. Æn. 251.
 Fidere enfis. Sil. lib. 1.
 Gestati scapulis enfes. Claud. pr. Conf. Stil. 91.
 Hæsus jugulo enfis. Ovid. 1. Trist. 1. 44.
 Imbuere enfem. Stat. 11. Theb. 685. subauditur, Sanguine.
 Imbuti enfes scelere. Lucan. lib. 5. 248.
 Impellere enfem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 208.
 Infecti cædibus enfes. Stat. 5. Theb. 353.
 Infecti jugulis civilibus enfes. Claud. in nupt. Hon. 329.
 Inferere enfem alicui. Stat. 5. Theb. 230.
 Jugulari ense. Ovid. 12. Met. 484.
 Liberare enfem vagina. Ovid. 6. Met. 551.
 Madens ense. i. e. Cæde madens. Stat. 3. Theb. 230.
 Obliquare enfem in latus. Ovid. 12. Met. 485. i. e. Obliquo ictu
 tus ferire.
 Peremptus ense. Sen. Troad. 4.
 Polluti enfes sanguine. Lucan. lib. 2. 536.
 Prostratus jacet adacto ense. Sil. lib. 17.
 Pudendo ense debellati. Stat. 5. Theb. 32.
 Quiescit enfis vagina. Stat. 4. Sylv. 5. 51.
 Receptus enfis pectore. Sen. Thyest. 8.
 Recidendum vulnus ense. Ovid. 1. Met. 191.
 Recludere enfem. Virg. 4. Æn. 646.
 Referre enfem vaginæ, i. e. Recondere. Sil. lib. 7.
 Reprimere enfem. Stat. 9. Theb. 309.
 Retegere enfem, Evaginare. Lucan. lib. 9. 833.
 Rotare enfem. Stat. 9. Theb. 198.
 At ferus Hippomedon quamquam jam sentit inane
 Auxilium, & feram raptu pro corpore pugnam,
 It tamen, & cæcum rotat irrevocabilis enfem.
 Rotare enfem fulmineum. Virg. 9. Æn. 441.
 Serviant legibus enfes. Claud. pr. Conf. Stil. 167.
 Spumans cruore enfis. Virg. 4. Æn. 664.
 Stringere enfes vetitos. Claud. de Bell. Gild. 294.

stricti enses. Virg. 7. *Æn.* 526.
 inciditur feges ense. Sil. lib. 15.
 Sectus ensis vagina. Hor. 2. *Serm.* 1. 46.
 Frangere enses per pectora alicujus. Sil. lib. 13.
 Transmissus ens per latus, stridet. Sen. *Oeth.* 9.
 Transverberare aliquem ense. Sil. lib. 15.
 Ensis ponitur poetice pro Vagina. Virg. 4. *Æn.* 261.
 — stellatus inspicie fulva Ensis erat.
 Ensis etiam, pro Imperio cuius est Insigne. Lucan. lib. 5. 61.
 — favum in populos puer accipit enses.
ENSICULUS, dimin. [*ἐνσικλόν*] Plant. Rud. 4. 4. 113. In eo ensiculo
 iterarum quid est?
ENSIFER, & **ENSIGER**, [*ἐνσifer*] Ovid. 2. de *Arte Am.* 36.
 Ensisfer Orion aspiciendus erit. Alii Codd. Ensigner, uti & apud
 und. 4. Fast. 388.
 Ensigner Orion æquore merfus erit.

E N T

ENTASIS, f. Intensio. Vitruv. 3. 2.
ENTATIOS, Herba Satyrion. Apul. de *Herb.* cap. 15.
ENTELA, vel **ENTELLA**, [*Ἐντελα* u. *Ἐντελλα*] Siciliæ urbs a Cam-
 panis habitata, Carthaginienfium primi belli Punici tempore socia:
 Steph. Vulgo *Casiro vetrano*. Hinc Ethnicon
ENTELINI, [*Ἐντελινῶν*] vel **ENTELLINI**, [*Ἐντελλινῶν*] Siciliæ popu-
 li, & Latine conditionis, apud Plin. lib. 3. cap. 8. Cic. 5. *Verr.* 200.
 Serv. ad Virg. 5. *Æn.* 73.
ENTELCHIA, [*ἐντελέχεια*] Perfectio, energia, vis ex se movens.
 Iaza agitationem vertit. Hermolaus continuatam quandam & peren-
 tem motionem interpretatur. Sunt autem qui *ἐντελέχεια* scribi vo-
 unt, sed per τ scriptum pluribus arridet, ut est videre apud Bu-
 æum l. 1. de *Asse*, qui dici putat quasi τὴ ἐντελέχεια αὐτοχρῆν, i. e. Per-
 acti corporis comprehensionem. Lucianus ludens quodam in loco,
 10 more, ait eam quæ prius dicta fuit *ἐντελέχεια*, *ἐντελέχεια* dici
 cepisse. Cic. 1. *Tusc.* 2. Plura apud Politian. *Misc.* c. 1. in *Gruter.*
 amp. Tom. 1.
ENTELLINI. V. **ENTELA**.
ENTERIONE, es. [*ἐντερών*] Lignorum quorundam medulla, quæ ti-
 lis faciendis, aut id genus aliis, eximi plerunque solet. Cæl. lib.
 1. cap. 14.
ENTEROCÆLE, [*ἐντεροκάλη*] Dicitur quum intestinum cæcum dila-
 tur in scrotum: Epiploocæle, quum omentum: Hydrocæle, quum
 alterum e testibus humor confluit. Omnesque has species nostri
 vocant Hernias, ut inquit Cels. lib. 7. cap. 18. Ramices vero qui se-
 untur, Porocæla quum ex abscessu aliquo circa scrotum, materia
 induruit: Sarcocæla, quum in ipso scroto concrevit caro: Circocæla,
 uum venæ intumuerunt tunicis testium integris vel in ipso scroto;
 el quum Bubenocæla dicitur in inguine. Est tamen ubi Plinius En-
 terocælam dixerit Ramicen, ut in medicinis cupressi. Hæc Hermo-
 laus. Plin. lib. 26. cap. 8. Symphyti radix illita, enterocælas cohibet.
 1. *Martial.* lib. 10. 56. & 11. 85.
ENTEROCFLICUS, [*ἐντεροκλήκτις*] Qui enterocæla laborat. Plin. lib.
 6. cap. 8. Enterocelcis datur ex aqua, & illinitur vesicæ vitii.
ENTERON, [*ἐντερον*] Latine Intestinum, Hinc quidam Exenterare,
 10 Eviscerare, & intestina detrahare deduci putant. V. suo loco.
ENTHEOS, Adj. [*ἐνθεός*] i. e. Numine divino plenus: spiritu Dei
 distinctus. Sen. Med. 382. Incerta qualis entheos cursus tulit, &c.
 lat. 1. *Sylv.* 2. 227.

Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro
 Tempora; Minoa crinem premit ille corona.
 enthea tecta Sibyllæ fatidicæ. Stat. 3. *Sylv.* 5. 97.
 ates enthei. Firmic. lib. 8. cap. 20. in princip. & cap. 21.
ENTHEASTICI [*ἐνθεαστικοί*] Deo pleni, divinitusque inspirati vocan-
 tur. Quo nomine merito ac vere vocitari possunt vates nostri, i. e.
 prophetae, qui adventum Lucis æternæ in mundum prædixerunt.
 1. *Agnetæ* lib. 1. de mania & melancholia loquens, Sunt qui videantur,
 1. quit, a maioribus quibusdam potentis regi, & futura prædicere,
 1. itar eorum qui numine afflati dicuntur, quos etiam peculiari nomine
 theasticos appellant.
ENTHEATUS, a, um. Divino numine afflatus: ut, Entheata vatum
 ædora, apud *Martial.* lib. 6. Idem l. 12. 57.
 Nec turba cessat entheata bellonæ.

ENTHECÆ, [*ἐνθεκαί*] Imposita Instrumenta, sive dotes prædiorum.
 ap. l. 2. §. 1. de instrum. vel instruat. Dotes prædiorum, quæ Græco
 vocabulo *ἐνθεκαί* appellantur, quum non instructa legantur, legatario
 on præstantur. Ulp. l. 68. §. 3. D. de leg. & fideic. Prædiis cum iis
 thecæ, quæ in ea possessione sunt relictis, &c.

ENTHEMATÆ, [*ἐνθεματῶν*] A medicis vocantur, Quæ vulneribus recen-
 sus imponuntur ad reprimendum sanguinem, & humorum fluxum.
 1. infisionibus item enthemata vocantur Surculi qui in fissuram trunci
 feruntur. Ex Cæl. lib. 7. cap. ult.

ENTHONISTICÆ, pro Intronisticæ reponendum apud Justinianum in
 onst. de sanctiss. episc. §. si quis autem episcoporum. Sunt autem
 thedralia, ut nunc vulgo dicuntur, a Græco *ἐνθρονίζων*, quod est in
 dem ponere. Barbari dicunt Installare. Ex Spieg. [*Immo Enthron-*
 1. itica. V. Suic. Thef.

ENTHUSIASMUS, [*ἐνθουσιασμός*] a v. *ἐνθουσιάζω*, est Fanatica perculsio,
 u Afflatio numinis. Medicis affectus est, velut quum quidam mente
 sacris faciendis capiuntur, si qua viderint: aut si tympana, vel ti-
 as, vel signa audierint. V. Galen. lib. de Finit. med.

ENTHYMEMA, ātis. n. [*ἐνθύμημα*] Commentum vel commentationem
 uintil. lib. 5. cap. 10. interpretatur, quod mentis actio omnis atque
 ntentia enthymema nominetur. conf. Eundem lib. 8. cap. 5. Cic.
 op. 5. Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi en-
 ymemata appellant.

enthymema Dialecticis est Syllogismus imperfectus, quod rhetoribus at-
 ribunt, tanquam syllogismis plenius utatur dialecticis, enthymematis
 orator: at Demost. & Cic. plenius syllogismis, Aristot. ac Plato en-
 ymematis utuntur.

enthymema. Juven. 6. Sat. 449.

Vol. II.

Non habeat matrona, tibi quæ juncta recumbit,
 Dicendi genus, aut curtum fermone rotato
 Torqueat enthymema. Curtum vocatur, quod a nonnullis di-
 catur syllogismus imperfectus. Alteram scil. præterit propositionem,
 & duabus tantum syllogismi partibus constat. Quintil. lib. 5. cap. ult.
 Enthymema ab aliis oratorius syllogismus, ab aliis dicitur pars syllo-
 gismi. [Apud Juvenal. Curvum expressum in emendatis codd. Eaue
 lectio sine dubio præferenda est, licet alteram *M. Ant. Majoragius*
 contra Nizolium l. 2. c. 5. tueatur. q. V. Talia enimvero Græcos
 quoque *ἀγκύλα* vocasse apparet ex Luciani *Hermotimo* p. 505. *Ἐν-
 θυμῶν δὲ τῶν ἀγκύλων συντιθέσθαι, ἢ σκεμμενὸν σοφιστικὸν ἀναφροντίζαν*. Sic Ci-
 cero de *Fato* 16. Contortiones orationis, & Distortius enuntiandi
 genus, dixit.

ENTHYMEMATION, i. n. dimin. Commentatiuncula. Gell. 16. 1.
ENTHYMESIS, is. f. [*ἐνθύμησις*] Cogitatio, inventum. Tertull. adverf.
 Val. cap. 9. & 14. Idem de *Præscript.* cap. 7.

ENTOCUS, [*Ἐντοχός*] Statuarius nobilis, cujus opera recenset Plin.
 lib. 36. cap. 5.

ENTOMA, [*ἔντομα*] A Græcis appellantur quæ nos vocamus Insecta,
 cujusmodi sunt Muscæ, crabrones, apes, & ejusmodi, ratione no-
 minis, inde, ut opinor, ducta, quod pleraque ex his circa medium
 sui incisæ sint, adeo ut posterior pars tenui admodum discrimine ad-
 hæreat priori. Calepin. V. **INSECO**.

ENTOMON, i. n. [*ἐντομόν*] Unum ellebori genus, quod nigrum vocant,
 purgans per inferna. Quidam Polyrhizon nuncupant. Plin. lib. 25.
 cap. 5. Harduin. *Ectomon*.

ENTRIBÆ, [*Ἐντρίβαι*] Populi Thraciæ. Steph.

ENTROPHA, [*ἐντροφα*] quasi dicas Innutrita. Hæc muliebribus orna-
 mentis annumerat. Pollux lib. 5. cap. 16. Ubi alii *ἐντροπία* reponunt.

ENTROPIDES, Genus calceamentorum ex Lexico. Entropon autem
 ponit Pollux l. c. in mundo muliebri: ubi Gualtherus vertit Velum.

E N U

ENUBILO, ære. Tertull. adverf. Marc. 4. 36. Idem *Apol.* cap. 35.

ENUBILATUS, a, um. Paulin. *Jamb.* ad Cyth. v. 667.

ENUBILANDUS, a, um. Tertull. de *Anima*, cap. 3.

ENUBO, pfi, ptum, [*ἐνυβρίζω*] èré. Nubere extra gentem vel ordi-
 nem. Liv. 10. 23. Virginiam Auli filiam patritiam, plebejo nuptam L.
 Volumnio c. o. s. matronæ, quod e Patribus enupisset, sacris arcuerunt.

ENUPTIO, ònis. f. [*ἐνυπτίσις*] ut, Enuptio gentis, pro Jure nuptia-
 rum extra gentem. Liv. 39. 19. Ut Hispanæ Feceniæ datio, diminutio,
 gentis enuptio, tutoris optio ita esset, quasi ei vir testamento dedisset.
 V. ibi Gronov. & conf. Turneb. *Adverf.* 30. 25. Guther. de *Vet. Jur.*
 Pont. 11. 7. & omnino Lex. Pitisc. in *DARE*.

ENUCLEO, [*ἐνυκλεῖω*, *ἐνυκλεῖν*] ære. Nucleum est Aperire, & nucleum
 a putamine extrahere. Apic. 4. 5. Duracina enucleabis.

Enucleare, per translationem, pro Declarare & explanare. Cic. 3. de
 Orat. 32. Et ex omni parte causæ septum, acre, acutum, enuclea-
 tum, in unaquaque re commemorans. i. e. Quod aperte & dilucide cau-
 sam explicat. Idem in *Partit.* 57. Nec quicquam in amplificatione
 nimis enucleandum est. h. e. Cum nimia cura tractandum.

ENUCLEATUS, a, um. [*ἐνυκλεωμένος*] ut, Enucleata uva. Th.
 Priscian. l. 20. Baccæ enucleatæ. Marcell. *Emp.* cap. 20. Translate
 utitur Cic. pro *Planç.* 10. Eblandita illa, non enucleata esse suffragia.
 i. e. Non magna acrimonia mentis & judicii facta, non ex animo ex-
 prompta & explicata.

ENUCLEATE, Adv. [*ἐνυκλεωμένως*] Purgate, (inquit Nonius) exqui-
 site, & sine asperitate aut duritia: ab eo quod nucibus separatis, i. e.
 Testis, nucleorum utilis usus habeatur. Cic. de *Clar. Orat.* 35. Nihil sub-
 tiliter dici, nihil pressè, nihil enucleate, quo fieri aliquid possit limatius.
 Enucleate & polite dicere. Cic. de *Clar. Orat.* 115.

Eleganter enucleateque dicere. Cic. in *Orat.* 28. Enucleate, i. e. Pure
 & dilucide, aperte.

Enucleate aliquid perscribere. Cic. 3. *Q. frat.* 3. Præterea de aqua devia
 nihil prætermisi quadam epistola, quin enucleate ad te perscriberem.

ENUCLEATIO, ònis. f. Explanatio. Augustin.

ENUCLEATOR, òris. m. Explanator. Jct. in *Cod.*

ENUDO, [*ἐνυδίζω*] ære. Idem quod Nudare. Et per translationem
 Exponere, ac veluti intellectui aperire: h. e. Interpretari. Cic. 1. de
 Legib. 29. Et rerum plurimarum obscuras intelligentias enudavit. Al.
 Enodavit.

ENUDATIO, ònis. f. Jct. in *Dig.*

ENUDATE, Adv. & **ENUDATUS**, a, um. Augustin.

ENULA, [*ἐνυλα*] Gingivæ intimæ vocantur, sicut extimæ, Ula. Cæl.
 Rhod. lib. 4. cap. 1.

Enula campana, Herba est, qua de V. in **HELENIUM**.

ENUMERO, [*ἐνυμερίζω*] ære. Idem quod Multas res simul numerare
 & recensere. Cic. 4. *Verr.* Dixi jam antea me non omnia istius, quæ
 in hoc genere essent, enumeraturum.

Enumerare per singula. Columel. lib. 8. cap. 17. Et ne per singula
 numerem falsamentorum omnium pergamena.

Enumerare, Aliter. Ter. *Adel.* 2. 2. 28. Jamne enumerasti quod ad
 te redditum putes?

Quæ ne singula enumerem, totam tibi domum cōmendo. Cic. 13. *Fam.* 19.
 Fundo enumerare plurima. Virg. 4. *Æn.* 331.

Dicere atque enumerare causas omnes. Cic. pro *Rosc. Amer.* 53.

Magnitudinem multitudinemque beneficiorum enumerare, aut conse-
 qui posse. Cic. Post *redit.* ad *Quir.* 5.

Pretium enumerare. Cic. pro *Rosc. Amer.* 113.

Enumerat miles vulnera, pastor oves. Propert. lib. 2. 1. 44.

ENUMERATIO, ònis. f. [*ἐνυμερίσις*] Cic. 3. de *Legib.* 23. Sed est
 iniqua in omni te accusanda prætermisilis bonis malorum enumeratio,
 vitorumque selectio.

Enumeratio apud Oratores est, In qua pluribus rebus expositis, & cete-
 ris infirmatis, una reliqua necessario confirmatur. Cic. 1. de *Inven.* 45.

Enumeratio [*ἐνυμερίσις*] est per quam res disperse & diffusæ dictæ,
 unum in locum coguntur, & reminiscendi causa sub aspectum subji-
 ciuntur. V. Fab. 6. 1.

Rerum ordine collata enumeratio. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Verfari in enumeratione aliquorum. Cic. de Clar. Orat. 118. Quam multi enim jam Oratores commemorati sunt, & quamdiu in eorum enumeratione versamur?

ENUMERATUS, a, um. Liv. 3. 58. Septem & viginti enumeratis stipendiis.

ENUNQUAM, Ecquando: Antiquum. Festus. V. EN.

ENUNTIO, [ἐννέω, ἀπὸ ἐνός] āre. Pronuntiare, declarare. Cic. 2. de Fin. 34. Breviter enuntiata sententia. Idem 3. de Orat. 166. Videntis profecto genus hoc totum, quum inflexo commutatoque verbo res eadem enuntiat, ornatus.

Orationem enuntiare. Auth. ad Heren. lib. 3. 23.

Enuntiare verbis. Cic. 1. Acad. 6.

Enuntiare, Significare. Cic. 1. Att. Et amans tui visus est, & talis qualem esse eum tuæ mihi literæ enuntiant.

Enuntiare, Divulgare, exponere. Cic. 10. Fam. 8. Non enim præteritam culpam videri volo redemisse, sed optimæ mentis cogitata jampridem maturo tempore enuntiare.

Enuntiare confilia amicorum adversariis. h. e. Retegere. Cic. pro Rosc. Amer. 11.

Enuntiare mysteria dicendi. Cic. 1. de Orat. 206.

Enuntiare commissa. Cic. 2. Tusc. 31.

Enuntiare apud homines, quod tacitum erat. Cic. 1. de Orat. 118.

Distortum enuntiandi genus. Cic. de Fato, 16. conf. Nep. 4. 4. 6. & Plaut. Trin. 1. 2. 106.

ENUNTIATUS, a, um. [ἐννέω] ut, Sermo rectus & secundum naturam enuntiatus. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Per indicium enuntiata res. Cæf. 1. Bell. Gall. 16.

ENUNTIATUM, i. n. [ἐννέω] est oratio verum aut falsum significans. Cic. de Fato 19. Nec si omne enuntiatum, aut verum aut falsum est, sequitur ilico causas esse immutabiles. Vulgo Propositio.

ENUNTIATIVUS, a, um. Adj. [ἐννέω] Sen. Epist. 118. Sequuntur deinde motus animorum, enuntiativi corporum. Ibid. Enuntiativum quiddam de corpore, quod alii effatum vocant, alii enuntiatum, alii edictum.

ENUNTIATIVE, Adv. i. e. Declarative, apud Jctos.

ENUNTIATURA, æ. f. Idem ac Enuntiatio apud Auctt. de Re Agrar. V. Gæf. Indic.

ENUNTIATIO, ōnis f. [ἐννέω] Idem quod Enuntiatum. Cic. de Fato 1. Explicanda vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἐννέω vocant, quæ de re futura, quum aliquid dicunt, deque eo quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est. Propria & dilucida, & breviter comprehensa verbis enuntiatio. Quintil. lib. 7. cap. 4.

ENUNTIATOR, ōris. m. apud Jctos in Dig.

ENUNTIATRIX, icis. f. [ἐννέω] Quintil. lib. 2. cap. 15. Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatix. conf. Prudent. in Romano v. 770.

ENUTRIO, ivi, itum, [ἐντρέφω] īre. Idem quod Nutrire. Plin. lib. 12. cap. 1. Tantum postea honoris increvit, ut mero infuso enutrientur. Columel. lib. 3. cap. 3. Deinde fata non ita enutrient, ut ante convalescant, & profoliant, quam retorrescant.

ENUTRITUS, a, um. Vitruv. 2. 1. Origines ædificiorum, quibus rationibus enutritæ & progressæ sunt.

ENYALIUS, [ἐνυάλιος] Unum est ex Martis & Bacchi cognominibus, teste Macrobi. 1. Saturn. cap. 19. qui Enyalios dicitur, quali *Ενυάλιος*, h. e. Bellonæ filius. Accipitur & pro Bellicofo. [V. Henr. Steph. Thes. Gr.

ENYDRIS, idis. f. & **ENYDRUS**, i. m. [ἐνύδρις] Coluber in aqua vivens. Plin. lib. 32. cap. 7. & 30. 3.

ENYO, ūs. [ἐνύω] Nomen quo Bellona dea belli, Martis soror vocitata est. Martial. lib. 6. 31.

Quum dubitaret adhuc belli civilis Enyo. Ibid. Spectac. 24.

— ne te decipiat ratibus navalis Enyo.

Martia Enyo. Stat. 5. Theb. 155. conf. Theb. 658. & Sil. Ital. lib. 10. 203.

ENYPOSTATA, æ. m. [ἐνυπώστης] Revera in rerum natura existens. Hieron. Epist. 25.

E O

EO. Eorum.

EO, abl. pronom. Is, ea, id: Adverbiali forma multis modis enuntiat, ut in sequentibus videre est.

EO, [ἐν τῷ] pro In tantum, interprete Donato. Ter. Phorm. 1. 3. 6. Neu me cupidum eo compulisset, quod mihi principium est mali. Liv. in præf. Quæ ab exiguis profecta initiis, eo crevit, ut jam magnitudine laboret sua.

EO insolentia furorisque processit. Plin. Paneg. 29. conf. Liv. 25. 8. Tacit. 4. 10. 3. & Flor. 3. 12. 6.

EO, [ἐν τῷ] Propterea. Ter. Hec. 2. 1. 41. Enim lassam oppidum tui aiebant: eo ad eam non admissa sum. Eun. 1. 2. 17. conf. ejusd. Heaut. 3. 1. 99. & 3. 2. 43. Plaut. Truc. 2. 2. 24. Is nunc dicitur venturus peregre, eo nunc commenta est dolum, pèperisse simulat sese, ut, &c.

EO cum Compar. seq. quod, vel quia. Cic. 7. Fam. 3. Eo fuit mirabilis, quod ab eo non expectabatur, &c. Liv. 1. Imo eo impensius, quia de agro plebis adversum patrum voluntatem fenserat agi, &c. conf. Ter. Eun. supra. V. Eo fecius, & seq.

EO ut, i. e. Ideo, vel Ob id. Cic. 16. Fam. 3. Marionem ad te eo misi, ut aut tecum ad me quamprimum veniret. Idem 13. 70. Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut intelligeres, &c. conf. Liv. 3. 71. & 23. 19.

Non eo quin. Plaut. Afin. 5. 1. 16. Ea res me male habet: ac non eo, quin tibi non cupiam quæ velis.

Non eo dico quin. Plaut. Trin. 2. 2. 60. Non eo hoc dico, quin quæ tu vis ego velim & faciam lubens.

Non eo dico quo, vel quod. Ter. Heaut. 3. 2. 43. Neque eo nunc dico quod quidquam illum fenserim. Cic. pro Quint. 5. Non eo dico, quo mihi veniat in dubium.

EO dico, ne putes, &c. Plaut. Aul. 2. 2. 63. Eo dico, ne me thesaurum reperisse censeas.

EO fit, quia. Ter. Heaut. 3. 1. 99. Cic. 5. de Fia. 23. Eo separandi fuit ab hac disputatione, quia ista animi, &c.

EO fit, ut. Hor. 1. Serm. 6. 89.

EO fecius. Suet. de Clar. Gram. cap. 20. Nec eo fecius plurimos docuit: fuitque familiarissimus Ovidio poete.

EO, pro Tanto. Plaut. Aul. 2. 8. 5. Atque eo fuerunt cariora, æs non erat. Idem Pœn. 4. 2. 60. Tu autem siquid tu adjuvas, eo facilius facere potest.

EO magis. Plaut. Trin. 2. 1. 36. & Nep. 18. 4. 2.

Quanto, eo. Cic. 2. Att. Quanto enim magis appropinquare adversarius coepit, eo tibi celerius agendum erat.

Et eo magis quod. Cic. de Amicit. 8. Meministi enim profecto (ut op. nor) Attice, & eo magis, quod P. Sulpitio utebarè multum. Cic. 19. Att. 3. Ille confidebat, & eo magis, quod, &c.

Eoque magis quod. Cic. de Amicit. 8. Quoniam pacto mortem Africani feras, eoque magis, quod, &c. i. e. Præsertim.

Atque eo etiam magis. Cic. 4. Verr. 77. Idemque hoc amicis ejus defensoribus videbatur, atque eo etiam magis, quod iste, &c.

Eo minus scilicet. Cic. 11. Att. 15. Alii capti, alii interclusi non veniunt in dubium de voluntate, eo minus scilicet, quum se expulsi viderint.

Et eo minus. Cic. 5. Fam. 10. De Dionysio tuo adhuc nihil extrici & eo minus quod me frigus Dalmaticum, quod illinc ejecit, etiam hic refrigeravit.

Eo, plus. Cic. 16. Att. 18. Nunc mi Capito, eo plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, &c.

Plus eo. Ter. Hec. 3. 4. 7. Idem Heaut. 1. 1. 11. Aut quid quæris annos sexaginta natus es, aut plus eo ut conjicio.

Eo, quo. Cic. 2. Tusc. 57. Balistæ lapidum & reliqua tormenta telorum eo graviores emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius.

Eo, Adv. loci, Ad eum locum. Ter. Adel. 2. 2. 23. Nisi eo ad mecatum veniam, damnum maximum est.

Eo, pro In eum statum. Cic. Eo redactæ res erant, ut nulla amplius spes esset.

Usque eo, quo opus erit, &c. Auth. ad Heren. lib. 1. 14. V. m. eousque & usque. f. l.

Eo loci, [ἐν τῷ] pro In eo statu. Cic. pro Sext. 68. Res erat causa nostra eo loci, ut erigere oculos, & vivere videretur, &c.

Eo loci, In eo loco, vel in loco. Ulp. de Judiciis, l. Sed etsi, Si res quæ per fideicommissum relicta est, eo loci sit, dicendum est non debere præscribi. Plin. lib. 11. cap. 37. In Oriente quidem & vi aurum gestare eo loci decus existimatur. Ulp. de Judiciis, l. Hæc Defendere se eo loci debet. i. e. In eodem loco.

Res eo recidit. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Eo pertinet, vel spectat ut. Cic. 5. Fam. 10. Hoc eo pertinet, ut non existiment tam esse difficile, quod, &c. Idem 13. Fam. 4.

Eo ad, dum: pro Donec. Apul. Apol. 2. p. 194. Variis frustrationibus nuptias eludit eo ad, dum avus fato concessit.

Eodem, pro Ad eundem locum. Cæf. 5. Bell. Gall. 49. In silvas ludescque confugit, suaque eodem conferunt.

Eodem vos pono. Plaut. Curc. 4. 2. 20. Eodem unde erat profectus recepit. Nep. 13. 3. 4.

Eodem loci: i. e. In ipso loco. Plin. Paneg. C. 1. 5. Quippe in aras & altaria, eodemque loci, quem deus ille tam manifestus accipiens, quam cælum ac sidera infedit. Suet. in Calig. cap. 53. P. nuntiatio quoque & vox, ut neque eodem loci præ ardore confisteret & exaudiretur a procul stantibus.

Eodem loci, pro Eodem statu. Cic. 1. Att. 10. Res eodem loci est, & reliquisti.

Eodem pertinentia. Liv. 1. Hæc atque alia eodem pertinentia.

Eone, interrog. pro Ideone. Ter. Eun. 3. 1. 25. Eone es ferox, quæ habes imperium in bellis?

Eoque, pro Ideoque. Paterc. lib. 2. 60. 5. & 67. 3.

Eousque, [ἐν τῷ] Donec. Val. Max. lib. 1. cap. 7. ubi de Cy Natam vitem eousque crevisse, donec cunctas dominationis suæ partibus inunbraret. V. usque eo.

Eousque dum. Columel. lib. 6. cap. 6. Tum concitate agitur peius eousque, dum anhelet.

Eousque ut. Hirt. de Bell. Afric. 56. Caesar brachiis perfectis, per motisque eousque, ut telum ex oppido adjici non posset, &c. conf. Tac. 3. 13. 3.

Eo, is, ivi & ii, itum, [ἐν τῷ] īre.

Eo, is, ire dicitur eques, vel qui sella gestatur, aut lectica vehitur. Paulus in l. Qui sella, & l. Inter actum. D. de Servit. rust. præd.

Ire & Redire, contraria. Martial. lib. 6. 10.

Et Capitolas itque redireque vias.

Advorsum ire patrice, magnifice, amice. V. patrice.

Altius ibunt, qui ad summam nitentur. Quintil. in proœm. lib. 1.

Celeriter isti & redisti. Cic. 2. Philipp. 78.

Disimulanter huc illuc ire. Ovid. 19. Epist. 130.

Leniter ire. Ovid. 1. Amor. 6. 7.

Magnifice ire advorsum. V. magnificus.

Melius ire. V. Melius in bonus.

Modestius ire. Ovid. 15. Epist. 99.

Si tam certus eras hinc ire, modestius iisses.

Passim atque ordinatim ire. Cic. 11. Fam. 7. V. ordo.

Gradibus grandibus ire. Plaut. Epid. 1. 1. 11.

Itineribus alicujus ire. Cic. 3. Q. frat. 3. Quare neque ego imperatoris iter, atque illam disciplinam volo, & ipse puer magis & declamatorio genere duci & delectari videtur. In quo quoniam & quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus; eodem erant perventurum esse confidimus.

Navibus instructis ire. Virg. 2. Æn. 254.

Et jam Argiva phalanx instructis navibus ibat.

Navigio ire. Cic. 10. Att. Navigio esse te iturum trans mare credere non possum.

Ordine belli ire. Lucan. lib. 2. 223. — hoc ordine belli Ibid. Pedibus ire. Plaut. Stich. 2. 1. 20. Nam pedibus ire non queo. Res

ectis sensibus ire. Cic. 13. Philipp. Si me rectis sensibus euntem dii immortales, ut spero, adjuverint
re cum accusativo loci. Virg. 1. Ecl. 65.

— sitientes ibimus Afros. Idem 3. Æn. 254.

Ibitis Italiam, portusque intiare licebit.

adiceam ire. Cic. 3. Fam. 6. V. Sanct. Min. 1. 2. c. 5. & 4. 6.
domum ire. Plaut. Rud. prol. 41. Adolescens quidam civis hujus At-
ticus, eam vidit ire e ludo fidicinio domum.
inficias ire, Negare. Plaut. Men. 2. 3. 45. Ter. Adel. 3. 2. 48. Hoc
reliquum est, si inficias ibit, testis mecum est annulus quem amiserat.
Quintil. lib. 7. cap. 1. Neque inficias eo quædam esse, quæ demon-
strari possint.

obviam ire. Plaut. Mostel. 3. 1. 9. Num non vis me obviam hisce ire
anime mi? Nep. 1. 4. 8.

ias ignotas ire. Valer. 4. Argon. 371.

iam longam ire. Virg. 4. Æn. 467.

re cum onere. Plaut. Amph. 1. 1. 174.

Lassus sum hercle e navi, ut vectus huc sum: etiam nunc nauseo.
Vix incedo inanis, ne ire posse cum onere existimes.

re ad arma contra aliquem. Cic. 3. Verr. 63. Miramur ad arma con-
tra istum hominem Lampfacenos isse?

re ad cœnam. Ter. Eun. 2. 2. 35. Eamus ergo ad cœnam, quid
stas?

id opus ire. Ovid. 4. Fast. 167.

Semustamque facem vigilata nocte viator
Ponet, & ad solitum rusticus ibit opus.

id saga ire. Cic. 6. Philipp. 10.

bam ad te. Ter. And. 3. 4. 1.

re ad tonforem. Plaut. Afin. 2. 3. 14.

re in aciem, pro Militare. Quintil. lib. 9. cap. 2. Qui aliquando
fortiter fecerat, & alio bello petierat ut militia jacaret ex lege,
quod quinquagenarius esset, adversante filio ire in aciem coactus
deseruit.

n aciem ire, aliter. Tacit. lib. 2. Hist. 46. Ire in aciem, excitare
partium fortunam furore quodam, & instinctu flagrabant.

re in alia omnia, pro Dissentire. V. in ALIUS, conf. mox Ire in
partem, Ire in sententiam.

re in aliquem, pro Irruere. Ovid. 5. Fast. 713.

re in articulum dicitur seges. Plin. lib. 18. cap. 17. Si in articulum
seges ire incœperit. V. ARTICULUS.

t in auras. Ovid. 10. Epist. 121.

Spiritus infelix peregrinas ibit in auras.

re in bona alterius jubet Prætor, quum in possessionem mittit Actorem.
In principio 1. 2. D. Quib. ex caus. in poss. eat.

re in colloquium ad Celtiberos. Liv. 4. Bell. Maced.

re in consilium judices dicuntur, quum aut capita conferunt, aut
in interiore consilio instrumenta litis percensere aggrediuntur, quum
Processus esse super Burellum dicitur, i. e. In medium positus.
Cic. pro Cluent. 74. In consilium ituri judices triginta duo, senten-
tiis decem & sex absolutio confici poterat. Budæus. V. Mittre in
consilium, in MITTO.

n corpus ire, i. e. Pinguescere. Quintil. lib. 2. cap. 10. Themata
juvenibus pertractare permittentus, ut expatiatur, & gaudeant
materia, & quasi in corpus eant. V. Butm. in loc. & CORPUS. f. 1.
re in creditum. Africanus in l. tutor. §. quum haberes. D. ad Sena-
tusc. Velleian.

n crucem. Plaut. Afin. 5. 2. 41. Ite domum. PH. da suavium etiam
prius quam abis. c. i in crucem. Sic In malam rem, Quo dignus es,
infra.

re in duplum. Cic. pro Flacc. 49. Frater meus pro sua æquitate pru-
dentiaque decrevit: ut si judicatum negaret, in duplum iret. i. e.
Alterum tantum penderet, quam fuerat judicatum.

n exemplum ire. Tacit. Neque interfectus in exemplum ibit. In
dispari sensu Ovid. 5. Trist. 3. 27. habet Exemplis ire.

— si fas est exemplis ire deorum. i. e. Me diis conferre.
At. 3. de Arte Am. 87.

Ite per exemplum, genus o mortale, Dearum. i. e. Deas
imitamini.

re in exilium. Cic. 10. Att. 16. Unum illud firmissime asseverabat,
si damnati restituerentur, in exilium se iturum.

re in fastidium, pro Incipere haberi fastidio. Sen. de Benef. lib. 1.

n hominem ire. Cic. 2. Att. 7. Equidem antequam legi tuas literas,
in hominem ire cupiebam. Pro, Hominem invadere. Locus tamen
suspectus est. V. Grav.

re in hostem. Stat. 10. Theb. 252.

re in jus ad aliquem. Auct. de Viris illust. c. 72. P. Decium Prætorem
transeunte ipso sedentem, jussit assurgere, eique vestem scidit, fel-
lam concidit, nequis ad eum in jus iret, edixit.

n jus ire de re aliqua. Nota forma. V. Brisson. de Formul. 5. pr.

n lacrymas ire. Stat. 11. Theb. 193.

Ibant in lacrymas, veluti quum vere revero

Bitonia tepuere nives. conf. Virg. 4. Æn. 413.

n litem ire. Ovid. 6. Fast. 89.

Dixit, & in litem studio certaminis isse.

in malam rem. Plaut. Poen. 1. 2. 59. ut In crucem.

re in matrimonium sine dote dicitur puella. Plaut. Trin. 3. 3. 4.
Namque hercle honeste fieri ferme non potest ut eam perpetiar ire in
matrimonium sine dote.

n melius it valetudo Tacit. 12. Ann. 68. Crebroque vulgabat ire in me-
lius valetudinem principis, quo miles bona in spe ageret. conf.
Cic. 14. Att. 15.

re in nervum. Ter. Phorm. 4. 4. 15. Ceterum quum argen-
tum repetent, nostra causa scilicet in nervum potius ibit. i. e.
Mitti se potuerit.

re in opus alienum. Plaut. Mil. 3. 3. 6. Stultitia magna atque infi-
pientia, non fallacia hæc sit, me ire in opus alienum, aut tibi meam
operam pollicitari.

re in orbem. V. ORBIS.

n ora alicujus ire. Valer. 7. Argon. 294.

Vix animos, dextramque tenens, quin ipsa loquentis

Iret in ora deæ: tanta pudor æstuat ira. V. Ire in vultus.

In partem ire. Plin. 8. Epist. 14. Lex — ita secessionem fieri jubet.

Qui hæc sentitis, in hanc partem: quia alia omnia, in illam partem
ite, qua sentitis. V. loc. conf. Ire in Alia omnia.

In poenas ire. Ovid. 6. Met. 200.

Ibimus in poenas, & qua vocat ira, sequemur.

Ire in possessionem. Cic. 3. Verr. 125. Dicebat iste, nisi cum muliere
decideretur, in possessionem se ire iustiorum. V. Ire in bona.

Ire in regna. Ovid. de Rem. Amor. 482.

In mea Therites regna licebit, eat.

In rixam non ibimus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

In scelus ire. Ovid. 6. Fast. 526.

— & furiis in scelus isse pudet.

Ibit in secula nomen tuum. i. e. Memoria tui erit sempiterna.

Plin. Paneg. cap. 55. Ibit in secula fuisse principem, cui florenti
& incolumi, nunquam nisi modici honores, sæpius nulli decer-
nerentur. Sil. lib. 12. 311. — factoque in secula ituro.

Claud. Conf. Mall. Theod. 114. — nascentes ibant in secula libri. V.
ibi Barthium p. 120.

Ire in sententiam alicujus, vel Pedibus ire in sententiam. est Alte-
rius sententiæ, non verbo, sed corpore accedere. Liv. 1. 32. &
5. 9. Idem 7. ab Urbe, Qui hoc sentitis, in dexteram partem pedi-
bus transite. quæ major pars erit, eo stabitur consilio. deinde fre-
quenter omnes in dexteram partem pedibus transierunt. Cic. 11.
Philipp. Dixit tamen, si quis eorum qui post se rogati essent, gravio-
rem sententiam dixisset, in eam se iturum. Nos hodie id Idem
dicere, vocamus. Hæc ratio inventa est, quod nonnunquam est
plus satis longum audire singulos dum plurimi sunt: vel duo ca-
pita sententiarum sunt: ut res expeditiores fiant. Aliquando ne
pedibus quidem præ multitudine in sententiam ire possumus;
ideoque manu sententiam significamus. Quod Quintil. intelligit,
ubi ait, Manibus, pedibusque imus in sententiam necessitatis.
V. Gell. lib. 3. cap. 18. Et Erasim. Chil. in prov. Pedibus in sen-
tentiam discedere. & Lips. ad Tacit. p. 515. Supra Ire in alia
omnia.

Ire in fomnum. Plin. lib. 26. cap. 8. Datur & in fomnum euntibus.

V. Dormitum.

Ire in subsidium. Cic. 8. Att. 7. Item, Ire subsidio. Cæf. 7. Bell. Gall.

& Nep. 1. 8. 2.

Ire in suffragium. Plin. lib. 18. cap. 6. Quum in suffragium tribus
oporteret ire.

In thalamos ire. Lucan. lib. 8. 88.

O utinam in thalamos invisi Cæsaris issem.

Ire in vigiliam. Plaut. Pseud. 4. 7. 84.

Noctu in vigiliam quando ibat miles, tum tu ibas simul?

In vultus virginibus. Ovidius. H. St. Locus est 1. Am. 7. 63. ubi
puellam potius alloquitur amator:

At tu ne dubita (minuet vindicta dolorem)

Protinus in vultus unguibus ire meos. conf. Ire in ora.

Ire per. Liv. lib. 2. Decad. 5. Neminem eorum per Italiam ire lic-
turum. [Suspecta sunt.

Ire per amnes. Ovid. 14. Met. 591.

— satis est inamabile regnum

Aspexisse semel, Stygios semel isse per amneis.

Ire per annos fratris. Ovid. ad Liviam, 413.

Perque annos diuturnus eas fratrisque tuosque.

Per attentam aurem ire. Hor. 2. Serm. 1. 19.

Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem.

Ibit per gladios, (heu mihi) noster amor. Ovid. 17. Epist. 246.

Per medium ire. Quintil. lib. 4. cap. 2. Tanquam necesse sit longam,
aut brevem esse expositionem: nec liceat ire per medium.

Ire per moras. Ovid. 2. de Arte Am. 46.

Bellaque per turpes longius isse moras.

Per singulas causarum judicialium partes ire. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Per omnes & personas & affectus Comœdia it. Quintil. lib. 1.
cap. 8.

Per omnes rerum species artes eunt. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Sub amplexus ire alicujus. Ovid. 16. Epist. 94.

Sub furcam ire. Hor. 2. Serm. 7. 66.

Comitem alicui ire in. Lucan. lib. 9.

Ire comitem marito. Ovid. 3. de Arte Am. 17.

Respice Phyllaciden, & quæ comes isse marito Fertur.

Ibis nuntius. Virg. 2. Æn. 547. — & nuntius ibis

Pelidæ genitori.

Ire aliorum verborum supinis junctum, meram facit periphrasin,
ut

Ire accersitum. Ter. Eun. 3. 2. 53. Idem Heaut. 2. 3. 74. Hoc vide,
in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus.

Ire consultum male aliquem, pro Incommodare alicui. Plaut.
Bacch. 3. 6. 36. Occiperes tute amare, & me ires consultum
male?

Eunt depressum, pro Deprimunt. Plaut. Cist. 1. 1. 39. Suas pellices
esse ajunt, eunt depressum. i. e. Deprimunt, vituperant.

Ire datum operam amico, pro Juvare amicum. Plaut. Poen. 3. 1. 9.
Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?

Sic passive Iri. Ter. And. 1. 2. 6. Postquam audierat non datum iri
filio uxorem suo. V. infra Iri.

Ire dormitum. Plaut. Curc. 4. 3. 23. Sic, Ire cubitum. Cic. pro Rosc.
Amer. 64. In fomnum supra.

Ire ereptum aliena bona. Plaut. Perf. 1. 1. 12.

Ire habitum honorem alicui, pro Honorare. Plaut. Cist. 1. 1. 4. Tu
atque hæc, foror si mea esses, qui mihi magis potueritis ire honorem
habitum nescio.

Ire opitulatum, Opitulari. Plaut. Mil. 3. 1. 26. Mihique amanti ire
opitulatum.

Ire oppugnatum, Oppugnare. Plaut. Bacch. 5. 2. 52. Ut istuc deli-
ctum delistas tantopere ire oppugnatum.

Ire perditum, pro Perdere. Liv. 2. Bell. Maced. Neu pertinacia sua gentem universam perditum iret. Ter. And. 1. 1. 107. Cur te is perditum? Dies it, pro Præterit, & elabatur. Plaut. Plaud. 1. 3. 12. It dies: ego mihi cello: i præ puere.
Dies it nostro omine. Plaut. Catin. 2. 8. 74. Pulchre prævortat viros, nostro omine it dies jam, victi vicimus.
Fluvius it. Virg. 3. Æn. 726.
— Euphrates ibat jam mollior undis.
Lucrum it ad me. Plaut. Poen. 3. 3. 70. Bonam dedistis mihi operam. I. it ad me lucrum.
Luna it per cælum obtusis cornibus. Virg. 1. Georg. 433.
Pura, nec obtusis per cælum cornibus ibit.
Mores eunt præcipientes, h. e. In perniciem declinant. Liv. Præf. Labente deinde paulatim disciplina, velut desidentes primo mores sequatur animo: deinde ut magis magisque lapsi sint; tum ire cœperint præcipientes, donec, &c.
Puppis it per fluctus. Stat. 2. Achill. 2. 454.
Jamque per Ægeos ibat Laertia fluctus Puppis.
Res it, pro Succedit. Cic. 14. Att. 22. Dolabella & prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum videtur, prorsus ibat res. Ibid. 16. Incipit res melius ire quam putaram. Sic Sen. Epist. 5. Miror ista sic ire.
Semina eunt æqualiter in agros. Ovid. 3. Amor. 10. 33.
Seminaque in latos ierant æqualiter agros.
I tu hinc quo dignus es, quam pene tua me perdidit protervitas. Ter. Heaut. 4. 6. 10. V. Ire in crucem.
Eo hinc. Plaut. Amph. 1. 3. 3. Mihi necesse est ire hinc.
I nunc, & Ite nunc formula increpantium. Virg. 7. Æn. 425.
I nunc ingratis offer te irrisse periculis. Juven. 12. Sat. 57.
I nunc & ventis animam committe. Sen. Medea, 650. Ite nunc fortes, perarate pontum. Petron. cap. 115. Ite nunc mortales & magnis cogitationibus pectora implete, ite cauti, &c. V. quos laudant Pithæus & Burm. ad Petron. p. 534.
I præ, pro Præi. Plaut. Curc. 4. 2. 1. Ter. And. 1. 1. 144. Eamus jam nunc intro. s. i. I præ, sequar.
Ibo quo profectus sum. Plaut. Aul. 1. 2. 41. Nunc quo profectus sum ibo, postidea domum me rursum quantum potero, tantum recipiam.
I sane. Plaut. Epid. 1. 1. 73. Abi a me in malam rem maximam cum isthac conditione. s. i. sane siquid festinas magis.
Ire, cum infinit. Stat. 4. Sylv. 4. 61.
Forssitan Aufonias ibis frenare cohortes.
Eamus visere. Ter. Phorm. 1. 2. 53. Voltisne eamus visere?
Ire, pro Venire. Ter. Adel. Quæso ut una mecum ad matrem virginis eas. Idem Adel. 3. 3. 7. Sed ecceum Syrum ire video. V. Donat. Virg. 2. Æn. 375.
— vos celsis nunc primum a navibus itis. V. Serv. Idem 6. Æn. 392. Sen. Medea, 684. Stat. 7. Theb. 229. Plaut. Cist. 5. 2. 3. Here unde is? Ex Senatu.
Ire inter funebria verba refert Donatus ad Ter. And. 1. 1. 90. Effertur, imus.
Ire pro Esse. Curt. 4. 14. 25. Ite alacres & spe pleni. Sen. Oeth. 282. Non ibo inulta. Claud. de 4. Conf. Honor. 109. Qui vindicet ibit. i. e. Erit.
Itur imperf. Virg. 6. Æn. 179. Itur in antiquam Silvam. Ter. And. 1. 5. 16. Ea quoniam nemini obtrudi potest, itur ad me. Virg. 9. Æn. 641.
— sic itur ad astra. conf. Sen. Epist. 73.
Æternas itur in usque moras. Claud. ad Probin. 6.
Illuc publice itur. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loc. public.
Ibitur. Plaut. Truc. 3. 1. 21. Idem Trin. 2. 4. 177. Cic. 2. Q. frat. Ibatur in eam sententiam: quum Clodius rogatus diem dicendo eximere cœpit.
Eatur. Sen. Medea. 7. Idem Thyest. 5.
Iretur, Papinian. in l. Pupill. D. De fidejuss. tuto. Judice defuncto, prius quam ad eum iretur.
Iri. Cic. 2. Att. Item ante non esse itum obviam, ne tum quidem quum iri maxime debuit.
Debitum iri. Scavola in l. Respic. D. Si certum petatur, Respicendum enim est, an (quantum in natura hominum sit) possit sciri eam debitum iri. [Sic in omnibus verbis, ut ex Grammaticis notum est, fut. inf. pass. formatur. Itaque talia huc accumulare nihil attinet.
Viæ eundæ & vitandæ. Claud. 2. in Eutrop. 420.
Itum est. Ovid. 1. Met. 138.
Nec tantum fegetes, alimenta que debita dives
Poscebatur humus: sed itum est in viscera terræ. Ad Arma
itum est. Patere. 2. 48. 2. Celf. in l. Nam satis est, fundi nomine itum esse. D. Quemadmodum servit. amit. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. Si a parent. quis manu fuerit.
IENS, euntis. [ἐπεισιν] Qui huc & illuc proficiscitur: quem Peregrinum vocant. Plaut. Mil. 3. 1. 81. Deum virtute euntem hospitio accipere, apud me est comitas.
Oculi euntes. Stat. 5. Theb. 483.
Prosequimur visu, donec lassavit euntes Lux oculos.
Incidere eunti & euntem. V. INCIDO.
Cic. 1. Att. 16. Neapoli apud Latium ante diem IIII. Calend. Maii, iens in Pompejanum bene mane hæc scripsi. Anni euntes. Hor. 1. Serm. 10. 58. Versiculi. Idem 2. Epist. 2. 55.
ITURUS, a, um. [ἐπιστρέφω] Cic. 3. Verr. 50. De te in consilium iturum putasti.
ITUS, us, m. [ἐπίδομος] Cic. 12. Att. 5. Quis porro noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? Suet. in Tiber. cap. 38. & Nonium 2. 419.
ITIO, ōnis. f. [ἐπίδοσις] Ter. Phorm. 5. 8. 24. Hæcine erant itiones crebræ, & mansiones diutinae Lemni?
Obviam itio. Cic. 11. Att. 16. De obviam itione ita faciam ut suades. Idem lib. 13. 48.
Dare itionem domum. Cic. 1. de Divin. 68. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore, sed Rhodiorum classi propinquum reditum, ac domum itionem dari. V. Domuitio in DOMUS.
ITRO, [φοιτῶ] Ære. frequent. Frequenter ire. Sueton. de Clar. Rhet. cap. 1. Majores nostri qui liberos suos discere, & quos in ludos itare vellent, instituerunt. Cic. 9. Fam. 24. Te ad cœnas itare desisse moleste fero. conf. Plin. 9. 8. & Plaut. Most. 1. 2. 48.

Apud Varr. de Lingua Lat. lib. 6. Ab eo veteres poetæ nonnunquam milites appellant latrones, quod itent uti milites cum ferro. Ubi tamen mea editio habet Item; Sed tunc addendum erit verbum finant aliud. H. St. locus est p. 75. tertia ed.
ITIRO, Ære. Aliud frequent. ut, Exequias ititare. Nævius.

E O D

EODAE, [Ἠὼδαῖ] Partes quædam Caucaſi montis a Barbaris vocantur, Strab. lib. 11.
EODANDA, Ichthyophagôn insula deserta in Arabia, Plin. lib. 6. cap. 2.

E O N

EONÆ, es. f. Arbor. Plin. lib. 13. cap. 22. Alexander Cornelius arborem eonem appellavit, ex qua facta esset Argo, similem robori viscerenti, quæ nec aqua, nec igni posset corrumpi, sicuti nec viscer nulli alii cognitam, quod equidem sciam.

E O S

Eos, Montis nomen in sinu maris rubri, Azaræis populis Arabiæ finimus. Plin. lib. 6. cap. 29.
Eos, is. i, a. si per n. Eos si per e. V. Voss. [Ἠὸς & Ἑὸς] Auroræ Ovid. 3. Fast. 877.
Tres ubi luciferos veniens præmiserit Eos. Idem 4. Fast. 38.
Proxima victicem quum Romam inspexerit Eos.
Eōus, [Ἠῶς] Oriens dicitur: ab Ἠὸς, quod est mane & aurora. Capitur etiam adjective pro Orientalis, primamque habet indifferenter quia interdum per n scribitur, interdum per e psilon, ut Fluctus Eois Virg. 3. Æn. 533.
Portus ab Eoo fluctu curvatus in arcum. Lucan. lib. 4. 352.
Tradimus Hesperias gentes, aperimus Eoas. i. e. Oriental. Propert. lib. 2. 3. 44.
Sive illam Hesperii, sive illam ostendet Eois:
Uret & Eoos, uret & Hesperios. Idem 3. 12. 15.
Cælum Eoom. Ovid. 3. Met. 197.
Equi Eoi. Virg. 2. Æn. 417.
Confligunt Zephyrusque Notusque, & lætus Eois
Eurus equis. Servius: Nam Eurus ab Oriente flat.
Gelu Eoom. Propert. lib. 1. 16. 24.
Frigidaque Eoo me dolet aura gelu.
Mare Eoom. Tibul. lib. 2. 2. 16.
Opes Eoæ. Ovid. 1. de Arte Am. 202.
Orbis Eous. Ovid. 3. Fast. 466.
Partes Eoæ. Ovid. 1. Fast. 140.
Eous, i. m. [Ἠῶς] Unus ex equis Solis: quasi Lucifer ac orientalis quod mane affurgens orbem illuminet. Ovid. 2. Met. 153.
Interea volucres Pyrois, Eous, &c.
Eous, pro Lucifero. Virg. 1. Georg. 288.
Aut quum sole novo terras irrorat Eous. De quo etiam Cir in Smyrna sic ait,
Te matutinus flentem conspexit Eous,
Et flentem paulo vidit post Hesperus idem. conf. Sil. lib. 180. & 11. 517.
Eousque. V. EO Adv.

E P A

EPACRIA, [ἐπακρία] Attici agri oppidum, unum ex his quæ a (crope in civitatis formam sunt redacta. Steph.
EPACTA, æ. vel EPACTÆ, arum. verti potest Intercalatio, ἐπιῆρησις, intercalati dies. ἐπάρω, intercalo & intrinsecus addo. Quid astrologi sic definiunt: Epacta est numerus triginta non excedens, pveniens ex superabundantia anni solaris, ad annum lunarem commnem. Officium Epactæ est ostendere ætatem Lunæ: nulla autem æ Lunæ est major quam triginta dierum, non debet igitur Epacta ma esse. V. Casp. Schott. Curf. Math. p. 313. Munker. de intercal. 3. vel Lex. Pitisc.
EPACTRA, [ἐπακτρα] dicuntur Piscatoria navigia: nam & Piscato nuncupantur Epacteres quandoque. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 18.
EPAGERITA, Populi regionis Colchicæ tractu, a tergo Pityus oppulentissimi ab Heniochis direpti. Plin. lib. 6. cap. 5.
EPAGO, ōnis. m. vel on, ontis. [ἐπαγωγή] A Græcis vocatur Armon navis, sive Trochlea, qua funes ductarii, & cetera navis mamenta explicantur, quaque majora onera ex portu in navem tolluntur. Vitruv. Ergatas videtur appellare. V. 10. 5. vel Ba Lex. p. 46.
EPAGÖGE, es. f. [ἐπαγωγή] Figura est Rufiniano lib. de Figur. Se quæ fit ex rerum similium collatione vel argumentorum. Ubi tam Rhetoricæ elocutionis nulla est figura. V. INDUCTIO. id enim I tinum nomen hujus argumentationis, de qua V. Arist. Anal. Pr. 2. & Topic. 1. 12. Diog. Laert. in Plat. S. 53. Quint. 5. 10. p. 419.
EPAGÖGIA, orum. n. [ἐπαγωγία] Apud Græcos scite admodum nuncupantur Præputia, ducto inde, ut Cælius putat, vocabulo, quia fuerit collibitum inducuntur, retroque agantur. V. lib. 4. cap. 6.
EPAGRIS, [ἐπαγρίς] Insula una ex Cycladibus, quæ notiore nomine Andros appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.
EPAMINONDAS, [ἐπαμεινondas] Thebanorum dux præstantissimus, cum quo (inquit Justin. lib. 6.) Thebanorum gloria & nata & tincta est. Tandem apud Mantineam cum Lacedæmonis congressi, vicit, & cecidit, ut scribit Cic. 5. Fam. 12. De Epaminonte Nepos in Vita, Plutarch. in Paralell. conf. Ælian. Var. Hist. 2. 1 & 13. 42.
EPANADIPLOÏSIS, is. f. [ἐπαναδιπλωσις] Figura Rhetorica, quum idem verbum in eadem sententia, & primum est, & ultimum, ut
Ante novis rubeant, quam prata coloribus, ante. Rufini.
Epanalepsis est aliis. Exempla sunt ap. Juven. 14. Sat. 138. Virg. Æn. 754.

ANALEPSIS, is. f. [*ἐπανάληψις*] est eorundem verborum simul porum, eiusdemque sententiae post multa interjecta, cum aliqua periodo conclusione facta repetitio. ut, Virg. 2. Georg. 4.

Huc pater o Lenæe, tuis hic omnia plena
Muneribus, &c.

Huc pater o Lenæe veni. conf. Aucl. ad Herenn. 4. 14. Quintil. 9. 3. & Mart. Capell. 5. p. 174.

ANALEPSIS in Plat. quum resumuntur jam dicta, velut per Anacephalasin. Vide Annot. nostras in Platonis vitam apud Diog. In calce roco & Resumptionem. H. St. [V. ejusd. Thef. Græc. Sed hæc, apud ipsos Rhetoras confusa, prolixioris disquisitionem postulant.

ANAPHORA, æ. f. [*ἐπαναφορὰ*] Figura est, quum ab eodem verbo ures inchoatæ sententiæ incipiunt. ut, Virg. 10. Ecl. 42.

Hic gelidi fontes, hic mollia prata Licori:

Hic nemus, hic ipso tecum confumerer ævo. Rufinian. conf. 4.

n. 369. V. ANAPHORA.

ANASTROPHE, es. f. [*ἐπανάστροφῃ*] Repetitio: scil. Cum verum repetitur in fine præcedentis sententiæ & principio sequentis. Virg. 8. Ecl. 55. — fit Tityrus Orpheus,

Orpheus in Silvis.

ANGELIA, æ. f. [*ἐπαγγελία*] dicitur, Quum quis accusatur, quod ater leges concionetur, aut rempublicam capeffat. Cæl. Rhod. 8. cap. 4.

ANODOS, i. f. [*ἐπινόδος*] Figura est quum duabus brevibus, uribusve propositis, ad singularem enarrationem recurritur: ut, rg. 2. Æn. 434. — divellimur inde

Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus ævo

Jam gravior. Rufinian. Dicitur etiam Ploce.

ANORTHOSIS, is. [*ἐπανορθώσις*] Correctio qua interdum verbum, terdum sententia tollitur. Rutilio vocatur *μετανοσία*. Cic. pro Planc. Brundisium veni, vel potius ad mœnia accessi. Idem 2. Off. 22.

ANTEMON, i. n. Herba quæ & Chamælæa & Lacteris dicitur. al. ipantheon. V. Apul. de Herb. cap. 111.

APHERESIS, is. f. [*ἐπαφαιρέσις*] Repetita ablatio. Martial. 8. 52. — facitque longam Detonsis Epaphæresin capillis.

APHRODITUS, [*Ἐπαφρόδιτος*] Grammaticus fuit, patria Cheroius, Archiæ grammatici alumnus & discipulus, quem Modestus Ægypti præses sibi emit, & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam ididit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. aliqua vide apud Suidam.

APHUS, i. m. [*Ἐπαφός*] Filius Jovis ex Io vel Ifide. Ovid. 1. et. 748. quum fabulam Ius enarrasset, de Epapho hæc subjungit,

Hinc Epaphus magni genitus de femine tandem

Creditur esse Jovis, perque urbes juncta parenti

Templa tenet.

ARCHIA, æ. f. [*ἐπαρχία*] A Græcis dicitur, quam Latini Provinciam, sive Præfecturam appellant: Unde & Eparchus, Provincia præs, & Eparchiotes, Provincialis

ARMATA, orum. [*ἐπάρματα*] Hippocrati dicuntur Tumores, fendum aures præter naturam in ægrotantibus exorti. Galen. in 6. ppoc. de Morb. Vulg.

ASTUS, Partic. pass. ab Epasfor, ëris. Idem quod Pastus. Ovid. Halieut. 119.

Ut Scarus epastas solus qui ruminat herbas.

EPARIUS, EPATICUS. V. HEPAR.

EPULIA Dona, [*ἐπὺλῖα δῶρα*] dicebantur, Quæ Græcorum more striduo nuptiarum die sponsæ pater, pompæ cujusdam imagine adam sponso proferebat, ducto inde vocabulo, quod in sponsi auri tunc primum divertisset sponsa. Erant autem hæc munera aurea eraque, smegmata, pectines, alabastrum, sandalia, thecæ, myrrastra. Sunt tamen qui Epaulia, Diem ipsum post nuptias secundum pellari opinentur. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 18.

E P E

EPICLIA, [*Ἐπικλεία*] ut ex Appione ac Diodoro refert Cælius, Tragedia vocantur, quæ post cœnam dari consueverunt. V. Lect. Antiqu. 27. cap. 17.

EPICLI, [*ἐπικοί*] Populi in occidentali ora Peloponnesi, alio nomine ii dicti, Plin. lib. 4. cap. 5. cujus sententiæ etiam Steph. subscribit. merus tamen in Catalogo navium, Epeorum urbem diversam facit Elide, quam videtur Epeorum juri subjicere. V. Strab. lib. 8.

EPINETE, es. f. Piscis modicus est, in Sequanæ ostio frequens Romagum usque, squamis argenti modo nitescens, cujus si in proquo astes, putes violis te circumfufum. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 7.

EPINTHESIS, [*ἐπὶνthesis*] est Appositio quædam literæ vel syllabæ ad ediam dictionem, ut productior fiat vel quantitate, vel una syllaba. teræ vel syllabæ, ut Reliquias pro Reliquias. Virg. 1. Æn. 30.

duperator, pro Imperator. Hanc autem alii Epenthefin, alii Parenthesin vocant. Juven. 10. Sat. 138. Mavors pro Mars. Virg. 1. Æn. 630.

avita pro Nauta. Ovid. 2. Amor. 11. 25. Propert. 2. 1. 43.

EPITINI, [*ἐπιτινί*] Liburniæ populi, qui in Salonom coloniam jurant, ut refert Plin. lib. 3. cap. 22.

EPUS, [*ἐπὺς*] Endymionis filius, & Pæonis frater, a quo Epæa vitas in Græcia. Hic Trojani equi faber fuit. Virg. 2. Æn. 264.

— & ipse doli fabricator Epeus. conf. Justin. 20. 2. 1.

EPHEGESIS, is. f. [*ἐφεγησις*] Appositio. Figura Syntaxeos. ut lbs Roma.

E P H

EPHEMATOR, ðris. m. Salvator. Firmic. 8. 15. Petaminarius, Ephalator, orchestropalarius. V. PETAMINARIUS.

EPHEPTIS, idis. [*ἐφεπτίς*] Clem. Alex. lib. Pædag. 2. cap. 10. inter res muliebres ponitur. Est autem (ut nonnullis placet) Læna prætor. V. Pollux 4. c. 18. Scal. Poët. 1. 16. & Lex. Pitisc.

EPHEMOTÆ, Cretensibus Servi dicti sunt, sicut Lacedæmoniis lotæ, peculiari illo nomine nunquam aliis quam servis attriburo. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

EPHEBATUS, EPHEBIA &c. V. post EPHEBUS.

EPHEBUS, [*Ἐφεβός*] Qui ad pubertatis annos pervenit, quasi *ἐπὶ βῆσι*: i. e. In pubertate, sive qui excessit pueritiam. Postquam ephebus factus est. Nep. 15. 2. 4. i. e. Ad pubertatem venit. Ter. And. 1. 1. 21. Nam is postquam excessit ex ephebis, Sofia. Idem Eun. 5. 1. 8. Quis fuit istur? p. iste Chærea. r. qui Chærea? n. iste ephebus frater Phædriæ. Cic. pro Flacc. 51. Quem tu cum ephebum Temni cognoscies, quoniam te nudus delectat &c. Et 1. de Nat. Deor. 79. Athenis quum essem, e gregibus epheborum vix singuli reperiebantur. [Appellatio sine dubio ex Gymnasio petita, ubi pueri nudi exercebantur, quam etiam de puellis dici tradat Hesych.]

Animus ephebis ætate exiit, dixit Plaut. Merc. prol. 40.

Principio atque animus ephebis ætate exiit,

Atque animus studio amotus puerili est meus.

Amans ephebus. Hor. 2. Epist. 1. 271.

EPHEBATUS, a, um. Annum agens decimum quintum. Varr. apud Nonium 2. 552. Ephebatum mulieravit. [Sed Vett. codd. Effebitum, vel Effebetum: Quod est verbale *ἐφεβήτης*. An forma diminutiva Ephebiton scripsit Varro?

EPHEBIA, æ. [*ἐφεβία*] Pubertas. Ephebia prima ætas adolescentiæ est, inquit Donat. ad Ter. And. 1. 1. 24.

EPHEBICUS, a, um. ut, Ephebica Chlamyda, i. e. Puerilis. Apul. 10. Miles. p. 253.

EPHEBICUM, n. Abf. [*Ἐφεβικόν*] Locus in theatro constructus, ubi juvenes ludos spectarent, nullique alii usui deserviens. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 16. V. Polluc. 2. S. 122. & Henr. Steph. Thef. Græc. qui pro ipsis Ephebis, consuetudine Græcorum, accipit, locum vero spectandi masc. gen. effert *ἐφεβικόν*.

EPHEBIUM & **EPHEBÆUM**, [*ἐφεβίον*] Pars ea palæstræ in qua ephebi exercebantur. Vitruv. 5. 11. In duplici porticu collocantur hæc membra: ephebiium medio, hoc autem est exhedra amplissima. V. Lex. Pitisc. Delachamp. ad Plin. lib. 16. cap. 44. & Cæl. Rhod. Var. Lect. 88.

Ephebia etiam appellantur a Medicis, Ea omnia quæ sunt a pube usque ad ilia. V. Cæl. Aurel. Acut. 3. 17. 140. Rectius Ephebæa, *ἐφεβία*. teste Polluc. 1. 2. S. 170. conf. not. ad loc. & Henr. Steph. Thef. Gr.

EPHECTICUS, [*ἐφεκτικός*] Ephectici dicebantur Academici, quod nihil certo neque pronuntiare neque constituere de re aliqua volebant, more aliorum philosophorum: sed sententiam suam animo continebant, semperque se melius consultaturos dicebant: unde & Sceptici alio nomine vocati sunt. Budæus Cunctatores & Hæsitatores dici posse autumat, *διὰ τὴν ἀνέχουσαν*, quod assensionem retinere significat, Auth. Cic. V. SCEPTICA.

EPHECTON, i. n. [*Ἐφεκτόν*] Septenarium, quod continet Senarium & unitatem impositam. Vitruv. 1. 1. conf. Bald. p. 46.

EPHEDEA, [*ἐπὶπυδία*] Diosc. Herba est aliis nominibus Caucon & Anabasis appellata. Nascitur ventoso fere tractu, scandens arbores, & ex ramis propendens, folio nullo, cirrhis numerosis, qui sunt junci geniculati. Plin. lib. 26. cap. 7. Eidem lib. 26. cap. 13. Ephedros. Hac mulierculæ utuntur ad vasa lignea emundanda, pectinumque opifices ad buxi scabritiem expoliendam. Vulgo Prælam vocant.

EPHEGESIS, [*ἐφεγησις*] Causæ vel judicii genus, quum accusabatur is cui regione aliqua interdictum erat, ut exuli aut homicidæ. Calepin.

EPHELICIS, idis. f. [*ἐφελίς*] Medicinam professis Crustula dicitur, quam extrahit plerumque tussis vehementior: sed & in ulceribus ephelida intelligit Galenus. V. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 8.

EPHELIS, idis. f. [*ἐφελίς*] Tuberculum, seu Aspredo cutis in facie, ex ardore solis prognata. Calep. conf. Cels. lib. 6. cap. 5.

EPHELMATOR. V. supra EPHELMATOR.

EPHEMERA. V. EPHEMERUS.

EPHEMERIS, idis. f. [*ἐφημερίς*] Actuum diurnorum & impenfarum recensio. V. COMMENTARIUS & DIURNUS. Nep. 25. 13. 6. Scimus non amplius, quam terna millia æris in singulos menses ex ephemeride eum expensum sumptui ferre solitum. Ovid. 1. Amor. 12. 25. Memorat Ephemeridas,

In quibus absumptas ceu pingua fuccina tritas

Cernis ephemeridas. Ubi Schol. vet. V. Ephemerida vocat illud corpusculum carminum quibus diurnos actus complectitur. Vocatur & Calendarium & Diurnum. V. Sen. Epist. 14. extr. & 123. Propert. lib. 3. 23. 20. Duræ ephemerides. Cic. pro Quint. 57. Difcedens in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem revertitur, invenitur dies profectiois.

Ephemeris pro Memoria, seu Commentario vitæ alicujus. Trebell.

Poll. Gallieno extr. conf. Vopisc. Aurel. c. 1. Prob. c. 3.

Ephemeris mathematica. Plin. lib. 29. cap. 1. Ad siderum motus ex ephemeride mathematica cibos dando, horasque observando. Juven. 6. Sat. 573.

In cujus manibus ceu pingua fuccina tritas

Cernis ephemeridas. Ubi Schol. vet. V.

EPHEMERON, i. n. [*ἐφεμέρον*] & Monemoron. Animal ortum apud Hippanin fluvium apud Bosphorum, Aristot. lib. 5. Hist. Animal. Cic. in Tusc. & Plutarch. Consol. ad Apollon: *ἐφεμέρον* appellat Plin. 11. 41. eodem scil. quo natum est die moriens. V. Ælian. H. A. 2. 4. & lib. 5. 43. & Erasim. in proverb. Ephemerum vita.

Ephemerum, Genus herbæ, folia habens lilii, sed minora, caulem parem, florem cœruleum, semen supervacuum. Plin. lib. 25. cap. 13. conf. Diosc. 4. 83. al. Iris silvestris.

EPHEMERUS, a, um. [*ἐφεμερος*] Quod est unius diei, ut Febris ephamera apud Medd. quam & Latini Diariam appellant, eo quod diei unius (quantum in ipsa est) spatio terminetur. De hac V. Galen. lib. 2. Aphorism. Hippocr.

EPHESTIÆDES. V. HEPHESTIÆDES.

EPHESTII, [*ἐφεστῖοι*] A Græcis Dii appellantur, qui a nobis Penates & Lares, quod aris & focis præsidere putarentur. Appellatione enim *τῶς ἐστῖος*, Græci focum seu larem intelligunt.

EPHESTRIA, [*ἐφεστρία*] Thebis Festa fuerunt ob Tiresiam constituta, in quibus ipsius simulacrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur: moxque illis adeptis, iterum virilia imponebant, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam, de qua poetæ & Græci & Latini adeo multa. Dicta vero sunt Ephestria, *διὰ τὴν ἐφεστρίαν*, i. e. a superiore veste, qua induebatur.

EPHESTRIIS, idis. [*ἐφεστρίεις*] vestis quæ supra arma indui solet. Bayhius putat eandem fuisse, quam Romani Paludamentum appellant.

EPHESTUS,

EPHĒSUS, i. f. [*Ἐφεσός*] Ioniz urbs, insignis quondam famæ, & Dianæ spectatissimo templo (Plin. 36. 14.) tum & clarorum virorum, quorum genitrix fuit, dignitate: ab Androclo Codri Atheniensium regis filio condita, ut ex Pherecyde scribit Strabo. Justin. lib. 2. 4. 15. ab Amazonibus conditam scribit, quod ipsum & Plin. lib. 5. cap. 29. confirmat. Inde dictam Ephesum, quod eam terram Amazonibus Hercules concesserit, scribit Heraclides de Politis. fuit inter primas Asiæ proconsularis urbes. V. Spanh. de Usu & Pr. Numm. diff. 9. p. 608. fq. Petit. de Amazonib. cap. 30. Ejus alumnus Heraclitus fuit de quo V. f. l. V. Strab. l. 14. Cic. 5. Att. 13. Liv. 1. 45.

EPHĒSINUS, a, um. ut, Ephesina mulier. Cic. 3. Philipp.

EPHĒSIUS, a, um. [*Ἐφεσίου*] Cic. 1. de Divin. 47. Qua nocte templum Ephesiæ Dianæ deflagavit. conf. Plin. 36. 14.

Literæ Ephesiæ, notulæ erant magicæ & superstitiosæ, quibus utentes in omni negotio victores evasuros sese non dubitabant. His usum Croesum in rogo tradit Eustath. in Homer. De iisdem Act. 19. 19. V. Clem. Alex. Strom. 1. & 5. & Athenæum lib. 12. conf. Kircher. Oed. To. 2. p. 469. fq. Cuper. de Consecr. Hom. p. 270. & Schurtz. fleisch. Dissert. peculiari.

Minium Ephesium Plin. 33. 7.

Vinum, Idem 14. 3.

EPHĒSIA, æ. f. Herba: vel Artemisia vel Aristolochia, Apul. de Herb. cap. 10. & 19.

EPHĒSIUM, Arx olim Massiliensium dicta. Alex. Geniæ. Dier. lib. 6. cap. 11.

EPHĒTÆ, arum. pl. [*Ἐφέται*] Judices Athenis, ab *ἑφήμε* appello. Suid.

EPHIALTES, [*Ἐφιάλτης*] & Oetus, Neptuni filii (inquit Servius) novem digitis singulis crescebant mensibus, qua freti altitudine cœlum voluerunt evertere: sed confixi sunt sagittis Apollinis & Dianæ. Virg. 1. Georg. 282. Idem Cul. 235. V. ALOECUS

Fuit præterea Ephialtes quidam, qui in pauperrimo tenuissimoque cultu semper vixit, omnium tamen optimus atque iustissimus. V. Alex. Alexandrin. lib. 3. cap. 11.

EPHIALTES, æ. m. [*Ἐφιάλτης*] Lat. Incubus, quasi dicas Insultor. Macrob. Somn. Scip. lib. 1. cap. 3. Phantasma, h. e. Visum: quum inter vigiliam & adultam quietem, in quadam (ut ajunt) prima somni nebula adhuc vigilare se existimans, qui dormire vix cœpit, aspiciere videtur irruentes in se, vel passim vagantes formas, a natura seu magnitudine seu specie discrepantes, variasque tempestates rerum vel lætas, vel turbulentas. In hoc genere est Ephialtes, quem publica persuasio quiescentes opinatur invadere, & pondere suo pressos ac sentientes gravare. Diosc. lib. 3. cap. 157. de Pæonia, Ex Pæoniæ gravis quæ nigro colore sunt, nocturnis præfocationibus, quas Ephialtes vocant, numero quindecim pota subveniunt: Sic enim vertit Marcellus. Hermolus vero sic: Ex Pæoniæ gravis quæ sunt nigra, Faunorum in quiete ludibriis atque suppressionibus medentur. Idem in Coroll. Pæoniam, inquit, & Ephialtion vocabant antiqui, utpote contra suppressiones Incuborum Faunorumque nocturnas valentem. In Græco est, *πῆσι τις ὑπὸ φιάλης πνιγμὸς*. Laudata multum, inquit Marc. Virgilius, antiquis ob varias & multas utilitates Pæonia est, & inter cetera contra phantasmata quæ Græci Ephialtes vocant: qui Ephialtem hunc vel ab hujus nominis homine dictum putant, vel ab eo quod credat aliquis invadi se tunc ab aliquo, id enim *ἐφάει* invadere & infilire alteri est. Themison tamen a suffocando Pnigalionem (*πνιγλίωνα*) nominavit. Fit hoc malum in continua crapula, & stomachi cruditate: acciditque in eo constitutis, difficilis motus: torpidus in somno sensus: suffocationis in mente observatio: & veluti ingruentis alicujus mali occupatio: sequiturque clamoris & vocis frustratio, aut incertus & indifcretus sermo. Quidam eos qui in se irruunt audire etiam se credunt, & ab eis venerunt exigere, mox illos fugere. Hæc Marcellus. August. de Civ. Dei lib. 15. cap. 23. Et quoniam creberrima fama est, multique se expertos, vel ab eis qui experti essent, de quorum fide dubitandum non est, audisse confirmant, Silvanos & Faunos, quos vulgo Incubos vocant, improbos sæpe extitisse mulieribus, & earum appetisse ac peregisse concubitus: & quosdam dæmones, quos Dufios Galli nuncupant, hanc assidue immunditiam & tentare & efficere, plures talesque asseverant, ut hoc negare impudentiæ videatur: non hic aliquid audeo diffinire, &c. Ephialtem Plin. vocat Faunorum ludibria, lib. 25. cap. 4. Hæc medetur & Faunorum in quiete ludibriis. de Pæonia loquitur. V. & Cæl. lib. 27. cap. 14. Ephialtem vulgus Gallicum vocat *Chauchemars*, Picardi *Cauquemare*. V. FAUNUS. Videtur illusionem hanc expressisse Virg. 12. Æn. 908. &c. conf. Voss. de Idololatr. 3. 35. extr.

EPHIPPIUM, i. n. [*Ἐπιππίον*] Ornamentum equorum est: proprie Tegmina seu stragula significans, quibus equi inferuntur, vel sellæ equis ad insidendum impostæ. Hor. 1. Epist. 14. 44.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Gell. lib. 5. cap. 5. Equitatum frenis, ephippiis, monilibus, phaleris præfulgentem. Non. 2. 312. Ephippium tegmen equi ad mollem vecturam paratum. V. Lex. Pitisc.

EPHIPPIARIUS, i. m. Qui ephippia conficit. Et

EPHIPPIARIUS, a, um. ut Ephippiarii equi, quibus sellæ imponuntur, propter molliorem vecturam. Calep. Rectius

EPHIPPIATI, [*Ἐπιππίαι ἄγοντες*] Qui ephippia habent in equis. Cæl. 4. Bell. Gall. 2. de Suevis. Neque eorum moribus turpius quidquam aut inertius habetur, quam ephippiis uti: itaque ad quemvis numerum ephippiatorum equitum, quamvis pauci, adire audent.

EPHIPPOS, [*Ἐπιππος*] Latine Equestris, Veneris cognomentum, quod ab Ænea filio prorepisse videtur, qui diuturna fessus navigatione demum inscenderit equum, atque ea effigie coli matrem instituerit. V. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 18.

EPHODI, orum. pl. [*Ἐφῶδι*] Firmic. lib. 6. cap. 32. titulus est, Generales cujusque gentis ephodi, i. e. Ingressiones, initia, & institutiones.

EPHŌRUS, i. m. [*Ἐφῶρος*] Historicus fuit Cumæus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi: cujus vitam & scripta, V. apud Suidam. conf. Quintil. 10. 1. 901. Burm.

EPHORI, [*Ἐφῶροι*] Magistratus Lacedæmoniorum, a γ. *ἑφῶροι*. Enim ephori tales apud Lacedæmonios, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui a Theopompo sic oppositi regibus sunt, ut apud mannos Consulibus Tribuni. Ut enim Romæ a Consulibus ad Tribunos provocare quisque poterat: sic Lacedæmone a Regibus ad Ephoros. Satis constat ab Ephoris Reges ejectos, alios fugisse, alios teremptos. Olim pro ministris regum fuerunt, paulatim deinde omnem potentiam in se transferentes, ad id licentiæ pervenerunt ut sensim a rege magistratum proprium constituerint, nomine Ephoriam. V. Cic. 3. de Legib. 16. De eorum numero fuit Lyfander, dam, ut testatur idem Cic. 2. Off. 80. Ac propter hoc injurias Lacedæmonii Lylandrum Ephorum expulerunt. Add. Nep. 4. Aristot. Polit. 2. 7. Nic. Crag. de Rep. Laced. 2. 4. & Ubb. Emm. Græc. vet.

EPHTHOPOLIUM. V. HEPHTHOPOLIUM.

EPHYDOR, m. [*Ἐφύδωρ*] dicebatur Apparitor, qui clepsydræ ætatem custodiret, ut scribit Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 39. Memin. Bud. in Annotat. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

EPHYDRON, [*Ἐφύδρον*] Herba, quæ Equiferum, & Hippuris, & basis appellatur. Vulgus *Prelam* vocat. V. HIPPURIS.

EPHYRA, æ. & EPHYRE, es. f. [*Ἐφυρα*] Nympha Oceani & thyos filia. De qua Virg. 4. Georg. 343. Stat. 4. Theb. 59. conf. Int. ad Sil. 14. 656.

Ephyra item, sive Ephyre, urbs Achaïæ, quæ postea Corinthus dicta est, in qua pulcherrima & artificiosissima ex ære fiebant. Ovid. 2. Met. 240.

— quærit Boeotia Dircen,

Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas. Corinthus a

Ephyra dicta, Plin. 4. 4.

Fuerunt & aliæ nonnullæ hoc nomine urbes, quas vide apud Steph.

Ephyre, Insula est in sinu Argolico. Plin. lib. 4. cap. 12.

EPHYREIAS, ædis. [*Ἐφυρείας*] Quæ est ex Ephyra. Claud. de Get. 629.

Scilicet Argolicas, Ephyreïadesque puellas
Cœperat & pulchras jam fastidire Lacanas. i. e. Corinth.

EPHYRÆUS, vel EPHYRÆUS, a, um. Adj. [*Ἐφυραίος*] Lib. 6. 17.

Infedit castris: Ephyraeque moenia servat. conf. Sil. 14. 1.

EPHYRÆIUS, [*Ἐφυραίος*] Adj. Virg. 2. Georg. 464.

Illusasque auro veltes, Ephyreïaque æra. conf. Stat. Theb. 207.

EPHYRI, [*Ἐφύροι*] Plin. lib. 4. cap. 2. Ætolorum populi Athenes, Tymphæi, Ephyri, &c.

E P I

EPI vel **EP**. Epistola. **EP. M.** Epistolas mist.

EPĪA, æ. [*Ἐπία*] Oppidum Achaïæ, Strab. Inde

EPĪI, Populi, quibuscum bellum gessit Nestor adhuc juvenis: i. e. Helli dicti sunt.

EPĪĀLOS, i. m. [*Ἐπιάλος*] Genus febris est ex pituita quidem frigiditate, putrefactaque: nomen ei dedit placidi pellacia pontica dola, quam Græci vocant *ἄλος ἡπιότατος*. Hermol.

EPĪADES, um. f. [*Ἐπιάδες*] Naves. Ulp. in l. 1. §. 12. D. de exercitoria actione, Quædam enim naves onerariæ, quædam (ut ipse dicit) *ἐπιάδες* sunt. Bayhus, Epibades, dictæ ut opinor, quia pilatides, ad epibatas solum, i. e. Vectores trajiciendos. Et hoc legendum apud Jurisconf. Epibatides. V. Actuariæ naves, in N. 1. 1.

EPĪBĀTA, æ. m. pl. Epibata. [*Ἐπιβάταις*] Milites classarii dicuntur. h. e. Milites in navibus merentes. Hirt. de Bell. Alex. cap. 11. Cæsar una hostium quadriemis, depressa est altera, deinde omnes epibatis dictæ. Idem de Bell. Afric. cap. 42. Ibique (classem) Getulis remis, epibatisque complet. Add. c. 20. pr. Apud Græcos Epibata per vectoribus etiam accipiuntur. V. omnino Lex. Pitisc.

EPĪBĀTĒGI, [*Ἐπιβάτης*] Naves eadem quæ vectoriæ, i. e. Vectorum ductrices: juncto nomine ex *ἐπιβάτης*, i. e. Vector, & *ἄγω* duco. Ulp. l. 1. §. 5. D. de exercit. actio. Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, *ἐπιβάτης* sunt, & plerosque audare scio ne vectores recipiant, & sic ut certa regione, & certa mari negotietur.

EPĪBĀTĒRIOS, [*Ἐπιβάτης*] Apollinis cognomentum, cui templum in Troezena dicavit Diomedes, quod in reditu ab Ilionea fisset tempestatem, qua Græcorum afflictæ sunt opes. Cæl. Iod. lib. 11. cap. 24.

EPĪBĀTHRA, æ. f. [*Ἐπιβάθρα*] Scalæ nauticæ, quibus in navem onscenditur. V. Vitruv. 10. 19.

EPĪBLĒMA, ætis. n. [*Ἐπιβλήμα*] Vestimentum exterius, amicum, stragulum torale, apud Galen. *πῦμα πὶ ἐπὶ ἀδερμῇ, πὶ ἐπὶ αὐτῇ*. Bud. Comm. Ling. Gr. Hoc autem Genus vestimenti inter alibi bria ponit Pollux lib. 7. cap. 13. ubi Paludamentum perperam *ἐπὶ βλήμα* Gualtherus.

EPĪCATAPHORAM, [*Ἐπικαταφορά*] vocant cœlestium peritiæ portam: quippe loca nuncupant quædam pigra in cœlo, ejectæque, quia nulla cum horoscopo societate jungantur. Cæl. Iod. lib. 11. cap. 2.

EPĪCAUMA, ætis. n. [*Ἐπικαύμα*] Oculi ulcus crustosum, sordidum & impurum, humore fœdo jugiter effluente: ita dictum a quâdam adustionis similitudine. Galen. lib. Finit. medic.

EPĪCEDĪUM, i. n. [*Ἐπικεδιον*] Carmen fenebre, Nænia vel modicum. Servius in Virg. 5. Ecl. 20. Epicedion est, quod dicitur cadaveri conditum sepulto: Epitaphion autem, post completam sepulturam dicitur. Inde Statii epicedia in patrem & filium 5. Sylv. V. Scalig. Poët. 5. Guther. de Jur. Man. l. 18. & Voss. Lex. Etym.

EPĪCĒPHALIUM, i. n. [*Ἐπικεφάλιον*] Tributum in singula pira imperatum. Cic. 5. Att. 16. Audivimus nihil aliud, nisi imrata *ἐπικεφάλια* solvere non posse. Idem 3. Fam. 8. Exactionem cauit vocat. Principes, inquit, civitatum a me postularunt, ne in conditionem tributorum, & illam acerbissimam exactionem capitem ostiorum, inducerentur sumptus minime necessarij. Similis est

lumnarum evactio, hoc est tributi in singulas aedium columnas imperati. V. suo loco.

PICERIDES, is. m. [*Πικερίδης*] Vir Cyrenensis, qui ob singularem suam in populum Atheniensem liberalitatem, amplissimis victimis ab illo honoribus est affectus. V. Demost. in Orat. adv. Leptin.

PICHARIS, is. f. [*Πικάρης*] Mulier libertina fuit, quam in conjuratione Pisoniana, iussu Neronis per omnia fœda exempla cruciatam, non verbera, non ignes, non torquentium ira pervincere potuit, ut se conficiam fateretur. V. Alex. Genial. Dier. lib. 1. cap. ult.

PICHARMUS, i. m. [*Πικάρμος*] Siculus poeta Comicus & Philosophus, Pythagore auditor, scripsit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert Cic. 1. Tusc. 15. Emori nolo: sed me esse mortuum nihil aestimo. Hor. 2. Epist. 1. 57.

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi. conf. Cic. 1. Att. 19. Diog. Laert. in ejus vita, & in Platone. Fabric. Bibl. Græc. vol. I. in Catal. Tragicor.

PICHARMUS, a, um. [*Πικάρμος*] Cic. de Petit. Conf. 30. Epicharmum illud teneto, nervos atque artus esse sapientiæ, non temere credere.

PICHÉREMA, rectius EPICHIREMA, âtis. n. [*Πικέρημα*] Quintil. lib. 5. cap. 10. Epichierema Valgius aggressionem vocat; Celsus autem indicat non nostram administrationem, sed ipsam rem, quam aggredimur, i. e. Argumentum quo aliquid probatur sumus, etiam si nondum verbis explanatum, jam tamen mente conceptum, epicherema dici. Quidam Epicherema Rationem appellaverunt. Cic. 2. ad Heren. 2. melius ratiocinationem: quamquam & ille nomen duxisse magis a syllogismo videtur, nam & statum syllogisticum, ratiocinativum appellat, exemplisque utitur Philosophorum. Et quoniam est quædam inter syllogismum & epicherema vicinitas, potest videri hoc nomine recte abusus. Ibid. cap. 14. conf. Sen. 1. Controv. p. 75. & Isidor. 2. 9. Scalig. de Re Poet. 3. 71. [Aristoteli Top. 8. 11. est Syllogismus Dialecticus. h. e. qui ex probabilibus concludit.

PICHIMASIS, [*Πικίμασις*] a v. *Πικίμασθαι*, hybernare, cum tardius post sideris tempus hyberna tempestas venit, uti Prochimalis, cum maturius præcurrit. V. Plin. 18. 25. pr. ibidemque Hard.

PICHRISTA, orum. [*Πικρίστια*] Apud Galenum in eundem fere usum accipiuntur quo Circumlitiones, quas Diosc. *περίχρυστα περιελείψεως* appellat, a circumliniendo, quod est expolire. Nam & in pictura circumlitionem vocat ipse, quum operibus jam perfectis, manus quædam salutatix admoveat ultima, quæ illa ipsa properante lambenteque penicillo circumlegat, atque revivificet. Hermol.

PICHYSIS, is. f. [*Πικύσις*] Vasis genus est. Varr. 4. de L. L. 26. c. Græcia primum adjectum, nomen habens *πίς* τὸ *Πικύσιον*, h. e. ab infundendo. Unde nonnulli etiam Infundibulum hoc nomine appellant. Plaut. Rud. 5. 2. 32. Sinus, Epichysis, cantharus, gaulus, cyathusque. V. Turneb. Advers. 22. 30. & Scalig. ad Varr. supra.

PICHLIDES, [*Πικχλίδης*] Genus carminis, quod in Homerum refertur auctorem a quibusdam: sic dictum, quoniam quum id pueris præcineret, turdis donabatur, quos Græcorum quidam Cichlas appellant. Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 2.

PICITHARISMA, âtis. n. [*Πικιθάρισμα*] Ultima pars fabulæ. Ter-tull. adv. Val. cap. 33.

PICLINTÆ, m. pl. ab *Πικλίνω*, inclino. Terræ motus. Apul. de Mundo p. 398. Ed. Colv.

PICNEMIDI, [*Πικνημιδοί*] Græciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 7. de Græcia & Attica, Locri, inquit, deinde Picnemidii cognominantur, olim Leleges appellati, per quos annis Cephissus defertur in mare.

PICNENUM, [*Πικνήιον*] Latine Promiscuum dicitur. Sunt nomina apud Grammaticos, in quibus obscurior discretio est altero sæpe genere: utrumque sexum confundit usus: appellavitque huiusmodi voces, promiscui generis, Græci *Πικνήιον* vocant: ut passer, milvius, quæ sub masculino: aquila, mustela, quæ sub fœminino utrumque genus comprehendunt. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec statim diligentem puta-bo qui promiscua, quæ Epicœna dicuntur, ostenderit: in quibus sexus uterque per alterum apparet.

PICOMIA, [*Πικρία*] Laudationes dicebantur, quæ in comessationibus post victoriam concinebantur. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 13.

PICOMBIA, Missilia, quæ per aliquem senatorii ordinis in populum sparguntur die quo Imperator exit e templo. Buleng. de Imp. Rom. 2. 1. 2.

PICOPANON, [*Πικρόπανον*] Mensa coquinaria Polluci est: quod verbum extare in Menandri Messenia idem asseverat. Quin & apud Juris-conf. Florent. D. de supellect. leg. id verbum reperias notione quam præstruimus. Cæl. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 12.

PICOPUS, [*Πικωπος*] Adj. Qui est in procinctu navigationis. Cic. 14. Att. 16. pr. Quinto nonas confcendens ab hortis Cluvianis in Phaselum epicopum, has dedi literas. Alii legunt Epicopum. Epicopum remigabilem, ut ita dicam: i. e. Qui jam in eo erat, ut remis impelleretur. Immo *Πικωπος* navigia sunt. Quæ remis aguntur, cujusmodi erant bello destinata. V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. a pr.

Epicopi, Dicuntur remis appositi & gubernaculis, velut epibatæ Atticis sunt, in navibus depugnantes. Quamquam & qui aliena iter navi faciunt, sic dicantur quoque, quos Homerus item Emporos vocat. Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 25. [Sic apud Polluc. 1. 1. S. 95. vocantur ipsi Remiges simpliciter, quod Miror fugisse Schefferum. 1. 2. c. 3.]

PICRASIS, is. f. [*Πικρασις*] Verbum est medicorum scholis frequens. Dicitur autem eo nomine aura *πικραχυμίας*, quum sensim quod malum est educitur, reponiturque itidem quod bonum. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18.

PICRATES, is. m. [*Πικρατής*] Atheniensium princeps. Cic. 16. Fam. 21.

Fuit præterea Epicrates Bôdinus, a C. Verre bonis everfus, ut idem Cic. probat in 4. Verr. 9.

Epicrâtes, Verti potest, Omnia tenens: quo nomine Cic. 2. Att. 3. videtur Pompejum significare: siquidem eo tempore princeps erat in Republica Pompejus. V. Cn. Pompejus, in POMPEJI.

PICROCUM, i. n. Genus vestimenti, croceo colore infectum, tenue & pellucidum. Festus. Hinc Næv. apud Varr. 6. de L. L. 3. Erat amictus epicroco. conf. Nonium 4. 227. & Plaut. Perf. 1. 3. 16.

PICROTOS, [*Πικρότος*] Terra dicitur pavita & complanata, ubi incubet testudo. Cæl. Antiq. lib. 10. cap. 2.

EPICRĒTUS, [*Επίκρητος*] Philosophus Stoicus, qui ex Hierapoli Phrygiæ urbe originem ducens, Romæ Epaphroditum quidam Neronis liberto servivit, atque ad Marci usque Antonini tempora, si fidem Suidas meretur, pervenit. Domitiano autem imperante ejus dominatu orisensus, Roma Nicopolin migravit, ratus verum esse quod est tragicam, patriam esse cujusque ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Epicrēti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus auctoritatem, venisse tradat, lib. adv. Indoct. p. 386. Græv. Ex hujus dogmatibus Enchiridion conscripsit Arrianus, opus Stoicæ disciplinæ præstantissimum, quod Angelus Politianus Latinum fecit. item Jo. Cafelius. De Hoc plura V. apud Gell. 2. 18: 17. 19. & 19. 1.

EPICRĒTOS, [*Επίκρητος*] Latine Post quæstia, Ætolia pars. Bifariam enim divisa erat: nam & Antiquam, & Epicrēton dicebant. Antiquam ab Acheloo usque ad Calidonis litus longe intra mediterranea pertinentem, planam & fructuosam, ubi Stratus est ac Trachinium, optimam tellurem habens. Epicrēton, seu Post quæstiam, Locris affinem, usque Naupactum & Eupalium, asperam sane sterilemque tenus Oetæ, Athamanibus, & deinceps montibus atque gentibus, jam in arcton vergentibus. Strab. lib. 10. Hanc vocem Ciceroni Fam. 3. 10. med. restituit Victorius.

EPICRĒTUS, [*Επίκρητος*] Apollo dictus est, Bassæque (qui locus est in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia) celebratus, ubi & templum extructum habebat, nato inde cognomine, quod in pestilenti morbo tulisset opem. Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 1. Ex Paus. Arcad.

EPICŪRUS, i. m. [*Επίκουρος*] Atheniensis, e tribu Ægeide, oppido Gargeto, annos natus quatuordecim, Philosophari cœpit in hortis, ut est author Demetrius Magnesius: summum bonum non ut Aristippus in voluptate corporis, sed in doloris vacuitate ponebat. Dialecticam dam-nabat, quando Philosophia simplicibus ac propriis rerum vocabulis comprehendendi posset. Deos & providentiam & officium in vita tollebat. Metrodorum Lampfacenum unicum in vita comitem & familiarissimum habuit. Auditor fuit Xenocratis. Cum Aristippo eum componit Cic. 2. Off. 115. A Democrito pleraque hausit, uti patet ex Cic. 5. de Fin. & 2. de Nat. Deor. extr. A Discipulis ita colebatur ut ejus imaginem in annulis, tabulis & poculis venerarentur, & tantum non haberent pro Deo. V. Cic. 1. Tusc. 21. & 5. de Fin. Plin. 25. 6. Lucret. 5. 50. conf. Diog. Laert. 1. 10. & Pet. Gassend. in Vita. Obiit Athenis calculi doloribus, ann. nat. 72. De Epicuri Decretis V. Barth. Adv. 20. 20. & ad Stat. Sylv. p. 110. Voss. de Sect. Phil. cap. 8. Buchner. vol. 1. Program. p. 568. sq. Pinguis ego & nitidus Epicuri de grege porcus. Hor. de Semetipso, 1. Epist. 4. 15.

Doctus Epicurus. Propert. lib. 3. 21. 26.

Gargetius Senior. Stat. 1. Sylv. 3. 94.

Oscitans Epicurus. V. OSCITO.

EPICURĒUS, Subst. m. [*Επίκρητος*] Epicuri Sæctor, item Voluptarius. Cic. 3. Tusc. 21. & 1. de Nat. Deor. 15. Idem 2. de Divin. 19. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse. Epicureis, subaudi Hominibus. Sidon. Epithal. Potem. 15. 125.

Ast Epicureos eliminat undique virtus.

EPICUREUS, a, um. Adj. Quod ad hanc sectam pertinet. Cic. 2. de Fin. c. 7. extr. Doloris medicamenta illa Epicurea. Item n. abs. Fam. 3. 9. Nam id quidem Epicureum est.

EPICUS, a, um. [*Επίκος*] Adj. est ab Epos. Hinc Epicus versus dicitur, qui & Heroicus, & Hexameter, & Pythius, ac Bucolus, & ab Ennio Longus. Diomedes lib. 3. V. etiam Cæl. lib. 17. cap. 20.

Carmen epicum. Quintil. 10. 1.

Poeta epicus. Cic. de Opt. Gen. Orat. 2. Itaque licet dicere & Ennium summum epicum poetam, si cui ita videtur, & Pacuvium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum.

Epicum poema. Cic. de Opt. Gen. Orat. 2. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, quod magis est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis.

EPICYCLUS, i. m. [*Επίκυκλος*] Parvus circulus. Mart. Capell. lib. 8. p. 297.

EPIDAMNUS, i. m. vel EPIDAMNUM, i. n. [*Επιδάμνητος*] Civitas Siciliæ ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eo coloniam deducunt, ut ait Plin. lib. 3. cap. 23. Dyrrhachium dici maluerunt propter inauspicatum nomen Epidamni: tanquam a damno dicatur. Ad hoc usus Plautus Men. 2. 1. 42. quum ait: Ne mihi damnum in Epidamno duas. Tanquam nomen inditum sit Epidamno, quod illuc nemo sine damno divertatur. De hac Lucan.

Ad campos, Epidamne, tuos. Appianus sic habet: Epidamnus rex urbem condidit, quæ ab ipso nomen assumpsit. Hujus ex filia nepos Dyrrhachus portum urbi adiecit quod Dyrrhachium appellatur. locus est 1. 2. Bell. Civ. p. 221. ed. Henr. Steph. Græc. q. V.

EPIDAPHNE, es. f. [*Επιδάφνη*] Urbs insignis Syriæ, ad Orontem fluvium, una earum quæ Tetrapolim efficiunt, alio nomine Antiochia appellata, ab Antiocho Seleuci, Nicanoris patre: Epidaphne vero dicta, a Daphne vicino suburbio, quod lucum habebat amœnissimum, 80. stadiorum, & sanum Apollinis cum Dianæ delubro. Jul. Capitol. in M. Ant. Philos. cap. 8. Verus quidem posteaquam in Syriam venit, in deliciis apud Antiochiam & Daphnem vixit. Ammian. 1. 19. extr. Apud Daphnem amœnum illud & ambitiosum Antiochiæ suburbanum. [Qui Epidaphnes urbis meminerit, ita ut hic absolute id nomen ponitur, antiquorum neminem invenies. Verum fuit illud Antiochiæ Syriæ cognomen adjectum, teste Plinio 1. 5. c. 21. ut ab aliis nominis ejusdem urbibus distingueretur, *Ἀντιόχεια ἢ ἐπὶ Δάφνης* vel *ἡ πρὸς Δάφνην*, i. e. Antiochia quæ ad Daphnen est, quemadmodum *ἡ ἐπὶ τῷ Ὄροντι πόλις* eadem dicebatur. V. ANTIOCHIA & DAPHNE.

EPIDAUURUM, sive EPIDAUROS, [*Επιδάυρος*] Achaiæ urbs supra Corinthum sita. Plin. lib. 4. cap. 5. In Saronico Epidaurum oppidum, Æsculapii delubro celebre. Vetustas ei dicavit anguem, quod multa huic animali remedia insint. Plin. lib. 29. cap. 4. Atqui anguis Æsculapii Epidauro Romam advectus est. De quo Valer. in miraculis lib. 1. Epidaurus hodie vocatur *Limeræ*. Fuit autem serpentum ferax, unde ab Hor. 1. Serm. 3. 27. serpens Epidaurius, pro quovis serpente dicitur.

Domitrix Epidaurus equorum. Virg. 3. Georg. 44.

- Hoc etiam nomine dicta fuit insula, vel potius urbs & Rom. Colonia, juxta Dalmatiam, in Illyrico mari sita, de qua Lucan. lib. 2.
 Illyris Ionias vergens Epidaurus in undas. Hodie resp. *Iōera* est, vocaturque *Ragusa*.
- EPIDAUURIUS**, Adj. [*Ἐπιδάουρος*] Ad Epidaurum spectans. Ovid. 1. de Pont. 3. 21.
 Afferat ipse licet cunctas Epidaurius herbas. i. e. Æsculapius.
 Rura Epidauria. Stat. 4. Theb. 123.
 Tellus Epidauria. Ovid. 7. Met. 436.
 Littora Epidauria. Ovid. 15. Met. 643.
- EPIDEMETICI**, de quibus titulus est apud Justinianum, sunt Hospitiorum metatores in urbe, h. e. Qui in valvis januarum faciunt inscriptiones, quibus significatur quis in ea domo sit hospitaturus. *ἐπιδημεῖς* idem valet quod Ad civitatem in rem præsentem venio. Vulgus *forreiros* vocat. Alciat. in tres post. lib. Cod. conf. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14.
- EPIDEMIA**, æ. f. est Accessus ad civitatem aliquam observari plerunque solitus. Bud. in Pand.
 Epidemiam vocant medici Morbum populariter vagantem, five populariter sparsum. [Dicendum potius Morbos tales Epidemios, *ἐπιδήμια νοσήματα*, a Medicis vocari. V. in dictione ENDEMI.]
- EPIDERMIS**, idis. [*ἐπίδερμις*] Cuticula est exterior in corpore nostro, alteriusve animalis, e vera cute veluti efflorescens, adeo tenuis, ut vel atterendo, vel scalpendo facile possit lacerari. Nomen inde habet, quod *ἐπὶ τῷ δέρματι*, h. e. Super veram cutem sita sit.
- EPIDICON**, i. n. [*ἐπίδικον*] vocant Græci Quod etiamnum sub iudice versatur: hinc eleganter *ἐκπὶν ἐπίδικον* dicimus, quæ incerta sit ac dubia. Sic & Puella nuncupatur *ἐπίδικον*, ubi ambigi contingit cui habet potissimum. Cæl. Ant. Lect. 23. cap. 16.
- EPIDICTICON**, i. n. [*ἐπιδεικτικόν*] dicitur Demonstrativum. Cic. in Orat. 37. Dulce igitur orationis genus, & solum & effluens, sententiis argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere. V. DEMONSTRATIVUS.
- EPIDIDYMIS**, idis. [*ἐπιδιδυμίς*] Est Pars quædam corp. animalis, Testis capiti superimposita, id quod nomen ipsum præ se fert, ex qua multæ fistulæ seroso quodam humore plenæ ad testem permeant. Galen. lib. 1. de Semine. Græcis enim *ἰδύμης* testiculi.
- EPIDIMĖROS**, five EPIDIMĖROS, [*ἐπιδίμορος*] Bes alter, seu Decussis. Vitruv. 3. 1. V. DIMĖRUS.
- EPIDIPNĖDES**, [*ἐπιδίπνιδες*] h. e. Epulæ quæ in extrema cœna vel prandio adferuntur. Martial. lib. 11. 32. 7.
 Has cœna tibi tertia reponet,
 Hinc feras epidipnidas parabit. Phaleucium est. Nominativus Sing. *ἐπιδίπνις*.
- EPIDIRES** Berenice, oppidum Troglodytices. V. BERENICE.
- EPIDIUS**, Nom. gent. Ro. C. Epidii meminit Plin. in cuius commentariis arbores aliquando locutas reperire est. lib. 17. cap. 25.
 Epidius, alius quidam fuit, qui quum in Sarni fluentia esset præcipitatus, mox cum cornibus extitisse proditum annalibus est, ac momento evanuisse: sed & numinis vice cultum. V. Cæl. Antiq. Lect. 3. cap. 23.
- EPIDIXIS**, is. f. [*ἐπίδειξις*] demonstratio. Occurrit in Inscript. vet. Patav. illustr. a Reinesio.
- Epidixes**, *ἐπιδέξεις*, non de folis Poetarum & Rhetorum recitationibus, sed & de oranium generum ludis & artificijs, quorum publice specimen exhibetur, accipi ostendit Luc. Holsten. Ep. apud Joh. Rhod. ex Cresollio.
- EPIDROMIDES**, um. pl. [*ἐπιδρομίδες*] Plagarum funiculi discurrentes appellantur, quibus retia panduntur contracta, & contrahuntur expansa. Author Pollux l. 5. §. 29. qui epidromos, *ἐπιδρόμος*, tamen & peridromos vocat, ut & Plin. lib. 19. cap. 1. Vidimus plagas tantæ tenuitatis, ut annulum hominis cum epidromis transirent. Budæus.
- EPIDROMOS**, i. m. [*ἐπιδρόμος*] Velum in navi quod retrorsum panditur, autore Polluce. Cato cap. 13. V. ACATIUM. Sic interpretatur etiam Bayfius. conf. item Salmuth. in Panciroll. P. 1. Deperd. t. 5. Idor. 19. 3. & Scheffer. de Mil. Nav. 2. 5.
 Turnebus Epidromum intelligendum putat Funem quo lectus subtendatur, in quo servus cubet: nam Lecti subteni Stratis opponuntur. V. EPIDROMIDES præced.
- EPĖS**, Maximus deorum interpretes apud Ægyptios. Huic deo attribuebant accipitris caput, aliaque permulta superstitiona, ut meminit Zoroastres, & pluribus ostendit Eusebius.
- EPĖGAMIA**, æ. f. [*ἐπιγᾶμία*] Connubium, affinitas cum alijs gentibus.
- EPĖGASTRION**, i. n. [*ἐπιγαστήριον*] A rei anatomica peritis vocatur Extima totius ventris pars, totumque illud quod intestina tegit ex cute, adipe, musculis octo, & peritonæo compactum: totum illud spatium comprehendens quod est a cartilagine mucronata, nothisque costis, usque ad ilia, atque ad ipsum usque os pubis. Celf. lib. 4. cap. 1. extr. Abdomen appellat.
- EPĖGNES**, [*ἐπιγνής*] Nomen Philosophi Byzantini.
 Item Poëtæ cujusdam comici, cujus fabulæ recensentur a Suida.
- EPĖGLOSSIS**, is. f. five EPĖGLOTTIS, idis. [*ἐπιγλωττίς*] Minor lingua a Plinio dicitur lib. 11. cap. 37. (Hard. Sect. 66.) Tonsillæ (inquit) in homine, in sue Glandulæ. Quod inter eas, Uvæ nomine, ultimo dependet palato, homini tantum est. Sub ea minor lingua Epiglossis appellata, nulli ova generantium. Opera ejus gemina, duabus interposita fistulis. Interior earum, appellatur arteria, ad pulmonem atque cor pertinens. Hanc operit in epulando: ne spiritu ac voce illac meante, si potus cibuse in alienum deerraverit tramitem, torqueat. Altera exterior appellatur gula, qua cibus atque potus devoratur, &c. Ceterum epiglottida vulgus ligulam vocat, quæ est cartilago, laringis seu trachæ arteriæ meatum operiens: ne, dum cibus affumitur, per oesophagum quidquam in pulmones deerret. De Epiglottide habes multa apud Macrobi. 7. Saturn. cap. 15.
- EPĖGONI**, [*ἐπιγόνυ*] Dicti sunt Authores secundi belli Thebani, quasi foetus illorum qui primum confecerant bellum. Græce enim *ἐπιγόνυ* generis instauratio appellatur, & qui post gignitur *ἐπιγόνυ*. V. Diodor. 4. 6. Inde Euripides tragicus tragœdiam, de hoc argumento compositam, Epigonen inscripsit, quæ agi exposcebat voce magna scenicorum & sonora, ut docet Cic. 1. Off. 114. Qui voce, inquit, fresti sunt, Epigonos, Medumque: qui gestu, Menalippam, Clytemnestram.

- Epigoni etiam dicti sunt Successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperant, quæ soboles, ut historici memorant, nomen habuit Epigonen, qui in castris nati, in armis educati, a parvula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorsus invicti extiterunt. V. Justin. 12. 4. 11.
- EPĖGRAMMA**, ætis. n. [*ἐπίγραμμα*] Latine dicitur Inscriptio, vel Superscriptio. Unde nota illa, litteræque quæ fugitivis inurebantur, fugitivorum Epigramma dicitur, Petron. cap. 103. Nep. 4. 1. 3. Cum ex præda tripodem aureum Delphis posuisset, Epigrammate scripto in quo erat hæc sententia. Quoniam vero inscriptiones versu plerunque conceptæ & breves essent, hinc nomen istud ad quævis alia carmina rotundiora & paucis versibus absoluta transferebatur; Quali Catullus, Martialis alique dedere. Cic. pro Arch. 25. Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis. conf. Petron. cap. 115. Cic. 1. Att. 13. Epigrammatis tuis quæ in Amaltheo posuisti, contenti erimus. conf. Martial. præf. Pernobile epigramma Græcum. Cic. 6. Verr. 127. Tum epigramma Græcum pernobile incifum habuit in basi. Nobile epigramma. Quintil. lib. 1. cap. 5. Qua de re Catulli nobile epigramma est.
- EPĖGRAMMATIUM**, i. n. dimin. [*ἐπιγραμμάτιον*] Varro 6. de L. L. 3.
- EPĖGRAMMATICUS**, a, um. ut, Martialis epigrammaticus poeta. Spartianus in Ælio Vero pag. ult. (cap. 5.) Puto a Beroald. in Suet vocari & Epigrammatarium. H. St.
- EPĖGRAMMATĖRIUS**, i. m. Qui epigramma scribit. Vopisc. in Florian. cap. 3. De qua quidam epigrammatarius ita lufit. [Male Quidem excusum] & in Saturnin. c. 7. Verificatores, epigrammatarii.
- EPĖGRAMMISTA**, æ. m. Idem. Sidon. Apol. 4. Epist. 1. [Nisi legendum Epigrammatista.]
- EPĖGRAMMA**, Fontis nomen in Bœotia, non procul a Dirce alter quoque fonte. Plin. lib. 4. cap. 7. [Immo Epicrane.]
- EPĖGRĖPHE**, es. f. [*ἐπιγράφη*] Titulus, inscriptio: item Censur i. e. Dinumeratio civium, & lustrum.
- EPĖGRUS**, i. m. Clavus quo lignum ligno adhæret. Sen. 2. de Bene 12. extr. Nisi in os Senatoris ingessisset Imperator epigros suo Ita restituit Gronov. V. ejus Not. p. 628. & Gataker. in Cinno 2. 1. p. 273.
- EPĖI**, Populi sunt qui Elidentes postea dicti sunt, Auth. Tortelli [Error videtur pro Elidenfes V. Steph. V. *Ἠλίδες*.]
- EPĖLEPSĖA**, æ. f. [*ἐπιληψία*] Quædam corporis totius convulsio unde nomen Epilepsie a comprehensio & illigatis sensibus affecto cerebro, aut ejus ventriculis. Hermol. Vulgus vocat *morbum S. Joann* qui & *caducus* & *Sacer* appellatur, & *Herculanus*, V. Chil. Erasim. Con Lampr. Heliog. cap. 20. Morbus fonticus dicitur a Plin. 36. 19.
- EPĖLEPTĖCUS**, [*ἐπιληπτικός*] Comitiali morbo laborans. Scribon. Lar Sanat morbo comitiali correptos, quos Epilepticos Græci vocant. Fimic. lib. 7. cap. 27. frequenter utitur.
- EPĖLIMMA**, inquit Festus, Genus vilissimi unguenti. Docti pride Epalimma ex Græco *ἐπαλινμμα* emendarunt.
- EPĖLOGISMUS**, [*ἐπιλογισμός*] Ratio est, quæ id quod ab intelligentia divertit, in firmam certamque notitiam adducit. Galen. li Finit. medic.
- EPĖLOGUS**, i. m. [*ἐπίλογος*] Conclusio, peroratio, & novissim pars orationis. Cic. 4. de Fin. 22. Patronusne causæ in epilogo pareo dicens, negaret esse malum exilium, publicationem bonum, &c.
 Conclusiones apud Græcos *ἐπίλογος* nominantur. Auth. ad Herod. lib. 3. 47.
 Epilogus, Peroratio dicitur. Cic. de Clar. Orat. 27.
 Leniores epilogi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 In epilogo misericordiam movet Orator. Cic. 2. de Orat. 278.
- EPĖMĖCHUS**, [*ἐπίμηχος*] Nomen viri proprium.
- EPĖMARANĖTÆ**, Populi in Arabia, flumini Canis propinqui. Plin. lib. 6. cap. 28.
- EPĖMEDES**, Unus ex Idæis dactylis, qui iidem & Curetes erant quos quinque commemorat Cæl. Herculem videlicet, Peonæum, Epimædem, Jasium, & Idam. V. lib. Antiq. Lect. 13. cap. 17.
- EPĖMEDION**, [*ἐπιμήδιον*] Caulis est non magnus, hederæ folijs dnis duodenisve, neque florem neque fructum ferens, radice tenui nigra, gravi odore. Romani Vindicam appellant. Diof. lib. 4. ca 19. Matthiolus legit Epimidium. conf. Plin. 27. 9. al. Epimenidium.
- EPĖMELAS**, antis. m. Gemma candida est, nigricante superne color Plin. lib. 37. cap. 10.
- EPĖMELĖA**, æ. f. [*ἐπιμήλεια*] i. e. Cura, assiduitas. Mart. Capell. li 2. p. 37. Epimelia & Agrypnia dilecta Philologiæ mancipia.
- EPĖMELIS**, [*ἐπιμήλις*] Mespili genus est, mali magnitudine, fol tantum minore, pomum ferens rotundum, esculentumque, fume in latitudinem resumo, asringentis naturæ, & tarde maturefcent Galenus *τελέμακρον* vocari testatur, a tribus granis five ossibus qu in se continet.
- EPĖMELITÆ**, [*ἐπιμεληταί*] Curatores. Ulp. l. 46. §. 1. D. de adminit. Sempronii bona Resp. iussu Præfidis possedit, quorum bonum magistratus Reip. tres curatores constituerunt, qui apud Græcos *ἐπιμεληταί* vocantur.
- EPĖMENIDES**, [*ἐπιμενίδης*] Cretensis tempore Pythagoræ, ut Apri scribit. 2. Florid. missus a patre Agæfarcho in agrum ad custodiendum pecus, in quodam antro obdormivit annos LXXV. (secundum Lae & Plin. 7. 52. annos LVII. sec. alios XLVII.) Tandem a fomno excitatus, quum videret omnia mutata, domum reversus a fratre omr didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Atheniensibus per lentia laborantibus dixit civitatem purgari expiarique oportere. Itaque quum rogatus eo venisset, iussit oves albas atque nigras apud Arepagum immolari. Revertens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam accipere renuit. Meminit hujus Plat. in 1. & 3. de Legib. Suid item de ipsius fomno mentionem facit, indeque manasse proverbium V. Max. Tyr. Diff. 28. & Diog. Laërt.
- EPĖMENIDIUM**, [*ἐπιμενίδιον*] Bulbi genus est, cujus meminit Plin. lib. 19. cap. 5. ubi de bulbis inter alia hæc refert, Duo genera n dica: masculus albis folijs, fœmina nigris: & tertium genus est citratum

atum: epimenidium vocatur, angustius folio, ac minus aspero. Iven. 7. Sat. 120. de canalicis.

Quod vocis pretium? ficcus petasunculus, & vas.
Pelamydum, aut veteres, Afrorum epimendia, bulbi. Contraxit vocabulum exclusa litera propter metrum. alii legunt Epimenia, bulli, ab MENIUM, i. n. [ἐπιμένειν]. Stipendium militis in mensem. Gloss. ἑπινία, cibaria. conf. Salmast. de Mod. Usur. cap. 4. & Voss. Lex. tymol. Sic & Schol. Ant. Juvenal.

MERISMUS, i. m. [ἐπιστάσιμος] Distributio. Mart. Capel. 5. p. 186. METAFICA, dicebantur Inscriptiones foribus impingi solitæ, quas innotescebat cuinam destinata foret domus, seu foret miles, seu opes quoque. Metata enim partes sunt domus, militibus (uti affo- rit) in urbe, vel alibi, gratia hospitii assignatæ a menforibus. Cæl. hod. lib. 25. cap. 20.

METHEUS, quadrifyll. [Ἐπινηθεύς] Filius Iapeti, & frater Pro- iethei, maritus Pandora, & ex ea Pater Pyrrha. Proverbialiter, Qui post ictum sapit. V. Claudian. 2. in Eutrop. 490. sq. Apollod. l. 1. Hy- in. fab. 142.

METHIS, idis. f. Pyrrha, Epimethei filia. Ovid. 1. Met. 390. METRON, [ἐπικράτης] sive Interpretium, dicitur Augmentum illud quod capiebant fusceptores ultra vectigal. V. Burm. Diss. de Vect. cap. 9. MÖNE, es. f. [ἐπινεμῶν] Latine dicitur Perfeverantia: figura quan- do ad maiorem certitudinem in eadem dictione perseveratur. ut Virg. Æn. 660.

— sic sic juvat ire sub umbras. conf. 9. Æn. 428. Hæc tiam Epizeuxis vocatur.

MYTHIUM, [ἐπιμύθηον] est Quod fabulæ additur: ut quum apologi- onem & sententiam auctores mythologici attexunt; ut sunt apud Esopum appendices fabularum, quasi affabulationes. Budæus.

NA, [Ἐπεινα] Una est ex octo civitatibus Pisanae regionis, juxta Nymphiam, & per quam Parthenias excurrit amnis, ubi ad Phyræam descendit. Strab. lib. 8.

INEPHRIDIUM, i. n. [ἐπινεφρίδιον] Pinguedo, quæ est in renibus. ulg. 2. Myth.

INICIUM, i. n. [ἐπινίκιον] Celebritas pro parta victoria. Epinicia elebrantur apud nos quum supplicationes decernuntur, obsecratio- esque solennes, & quum canticum palmarium & laureatum ob partam ictoriam canitur. Budæus.

INICIA, Lucianus pro Epulo posuit, victoriae causa dato. Sueton. Ne- ron. cap. 43. Affirmavit se lætum inter lætos cantaturum epinicia, quæ jam nunc sibi componi oporteret. Budæus. conf. Voss. Inst. Orat. 3. p. 417. Lex. Pitisc. & infra SUPPLICATIONE & NICETERIA.

INYCTIS, idis. f. [ἐπινυκτις] Pustula est modice humescens, & plena sanguinis, ut ait Pollux, in tibiis & pedibus fere, noctu maxime nfestans, a quo nomen. Hermol. Plin. 23. 8. & 36. 9. V. Cels. l. 5. 28. 15. Est & Ulcus in oculo. Plin. lib. 20. cap. 6. Illitis foliis fan- iantur & ambusta & epinyctides: ita vocatur hulus, quæ & Syce, in ngulo oculi perpetuo humore manans.

INPYCTIS, Commentarius est rerum nocturnarum, quod Nocturnum dici potest, ut Ephemeris Diurnum. Budæus.

IODIUM, sive EPIODIUM, i. n. [ἐπιοδίων] Canticum quod dici- ur cadavere nondum sepulto.

IPACTIS, [ἐπιπακτις] Herba ab aliis Elleborine dicta, exiguis foliis, ecinoris vitiiis utilis, & contra venena pota. Diosc. lib. 4. cap. 104. conf. Plin. lib. 13. cap. 20.

IPEDONICUS, a, um. quod est ἐν ἐπιπέδῳ, in loci superficie, ut Germinus epipedonicus. Front. de Col. Geof. p. 112. & 133.

IPENTAMOROS, [ἐπενταμόροσ] Udenarius numerus. Vitruv. 4. 1.

IPETROS, i. m. [ἐπιπέτρος] Herba est, Acinus aliter dicta, quæ nunquam floret, & sponte provenit. Plin. lib. 21. cap. 15.

IPHANENSES, [Ἐπιφανείς] Populi Asiae in Cœle Syria regione. Plin. lib. 5. cap. 23. ab Epiphanea oppido, de quo mox.

IPHANES, [Ἐπιφανής] Cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam Syriae urbem condidit, quæ etiam a cognomine ejus Epiphania appella- ta est. Dictus Epiphanes, quasi Illustris, a rerum gestarum claritate. V. Vaillant. in Num. Antiochi vi. & viii. & Spanh. diff. 7. p. 425. sq. Est etiam Ptolemæus Epiphanes cognominatus, quintus Lagidarum Egypti regum Strab. lib. 17. Alius item Rex Epiphanes, Antiochi Comageni filius apud Tacit. 2. Hist. 25.

IPHANIA, [Ἐπιφάνεια] Oppidum Syriae Commagenes. Plin. lib. 5. cap. 24. in descriptione Euphratis, Oppida alluuntur Epiphania & An- tiochia, quæ ad Euphratem vocantur.

Epiphania, etiam, sive Epiphanea, Urbs Ciliciæ sub Aman monte. Cic. 15. Fam. 4. & Plin. 5. 27.

Epiphania tertia ad Orontem fluvium posita in Cœlesyria, cujus incolæ Epiphanenses. V. supra. conf. Steph. qui iv. hoc nomine civitates commemorat.

IPHANIA, æ. f. [ἐπιφάνεια] Latine dicitur Apparitio seu Manifesta- tio. Inde apud Christianos Natalitia festa, Epiphania dici consueve- runt, quod in his (ut ait Gregorius Nazianzenus) deus homo apparue- rit. V. Dofch. Pentatecad. diff. 3. §. 13. De Epiphaniis deorum gen- tilium plurimis Jo. Gothofr. diff. de Myst. Pietat. p. 105. sq. V. Suic. Thef. IPHANIUS, i. m. [Ἐπιφάνιος] Salaminis in Cypro Episcopus, scriptis clarus. Hieron. August. Euseb.

IPHONEMA, ætis. n. [ἐπιφώνημα] Genus sententiæ, Fabius, Accla- mationem appellat: ea est, inquit, rei narratæ vel probatæ acclama- tio. l. 8. c. 5. Narratæ, ut apud Virg. 1. Æn. 37.

Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Probatæ, apud Cic. pro Ligar. Quorum igitur impunitas Cæsar tuæ clementiæ laus est, eorum te ipforum ad crudelitatem acuet oratio? Neque tamen quodvis epiphonema continuo sententia est, etiam si plerunque est: verum quic- quid in clausula argute additum ferit aurem, epiphonema dici potest: quod genus proprium est epigrammatis. Unde apud Martialem sæpenu- mero carmen epiphonemate clauditur. Hæc Erasmus. Martial. 2. 43.

Das nihil, & dicis, Candide κενὰ φιλῶν.

PIPHORA, æ. f. [ἐπιφορὰ] Affectus oculorum, quem vulgo Lacrymam vocant, quum descensus humoris cujusdam mordacis oculos male angit. Plin. lib. 20. cap. 2. Caro peponum, Epiphoris oculorum aut dolori- bus imponitur. Cic. 16. Fam. 23. Veruntamen Balbus ad me scripsit tanta se epiphora oppressum, ut loqui non possit. Plin. lib. 20. cap. 5.

Epiphora dicitur & de aliis membris ἀπὸ τῆς ἐπιφορῆς: h. e. ab Interferendo dicta. Idem lib. 20. cap. 13. Testium vero epiphoris cum ramis laute æ teneris, &c. Idem l. 28. c. 14. Ad omnes epiphoras ventis illini ca- seum mollem suadent. Est igitur epiphora, non peculiaris morbi oculo- rum nomen, sed omnium humorum ad quasunque corporis partes im- petuosius impressio, & influxus: & propterea loci ad quos ejusmodi flu- xiones impressionem faciunt, aliquando adjici solent. conf. Cels. 7. 7. Epiphora species est etiam παρεκβάσις apud Rhetores. V. Voss. 3. Inst. Orat. p. 463.

Est etiam schema oratorium, quo repetitio fit in clausulis, quod & Epi- strophe, Lat. Conversio. Plaut. Trin. 1. 2. 168.

Qui omnia se simulant scire, nec quidquam sciunt. Quod quisque in animo habet, aut habiturus est, sciunt, &c.

EPIPHOREMATA, um. n. pl. [ἐπιφορηματα] dicuntur Omnia quæ mensis secundis inferri erant solita antiquitus. Siquidem priusquam ingrederentur convivæ, sua unicuique apponebatur portio super men- sam: posterius vero multa inferebantur varique: unde & epiphorema- ta dici cepta. Hinc Philyllius, Amygdala, caridia, epiphoremata. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 17. ex Athen. l. 14.

EPIPHYLLIDES, [ἐπιφυλλίδης] Botriunculi sunt majoribus incumben- tes, qui & Botrydia nuncupantur. Callistratus tamen ab aliis Seque- stratos intelligere maluit. Appellatur autem sic, quia foliis obtegantur. Hinc facetissime loquaces incessens poetas Aristophanes, ἐπιφυλλί- δης inquit, sunt, ac σωμαὺν κρύπτει. Alii quæ adnascuntur palmitum cacu- minibus in superna foliorum parte, hoc nomine accipiunt. V. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 6. & Erasmus. Adag.

Epiphyllis dicitur & Racematio. V. Henr. Steph. Thef. Græc. Quo sen- su Jac. Nic. Loënsi Miscellanea sua critica Epiphyllidon libros inscripsit.

EPIPHYSIS, [ἐπιφύσις] h. e. Adnata appendix, Galeno dicitur, ubi os cum osse ad unionem coit, differtque ab Apophysi, quæ est totius ossis pars. V. lib. de Oss. a pr.

EPIPOOCÈLE, [ἐπιποοκήλη] est Interaneorum, sive Omenti, quod Græci Epiploon vocant, descensus: nostri communi nomine Herniam appellantur. V. ENTEROCÈLA.

EPIPOOMPHALON, [ἐπιποομφαλον] Omenti est in umbilicum de- cursus. Gal. lib. Finit. medic.

EPIPOLÆ, arum. f. [Ἐπιπολαί] Præruptus est locus Syracusas contin- gens, cujus meminit historia sexta Thucydides, & Stephanus non omi- sit, nec Liv. 25. 24. V. de hoc plura apud Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 6.

EPIPTERON, i. n. [ἐπιπτερον] Lens palustris. Matthiol. conf. Diosc. 4. 84. & Dav. Kyberi Lexic. rei herb. ed. Argent. 1553.

EPIREDIUM, [ἐπιρέδιον] Vehiculi genus. Quintil. lib. 1. cap. 5. extr. Quum sit ἐπὶ præpositio Græca, rheda Gallicum; nec Græcus tamen, nec Gallus utitur composito: Romani suum ex alieno utroque fecerunt. Juven. 8. Sat. 66.

— tritroque trahunt epirhedias collo. Segnipedes. V. Quintil. lib. 1. cap. 10. & infra v. EPIROGIUM. Coras. Misc. 3. 20. 5. Voss. de Vit. Serm. 1. 2. & Scheffer. de Re Vehic. 2. 32.

EPIROPIA, Insula est contra Hermionium agrum, non longe ab Argo- lico sinu in Asia. Plin. lib. 4. cap. 12.

EPIRUS, i. f. [Ἠπειρὸς] Regio quæ Molossia dicta est: & a Chaone Heleni fratre Chaonia, nunc vero Albania vocatur. Terminatur Epirus a Sep- tentrione Macedonia, ab Oriente Achaia, ab Occidente Ionio mari. Cic. 3. Att. 3. Ut quum ex Italia profecti effemus, sive per Epirum iter esset faciendum, tuo tuorumque præsidio uteremur. Herbida Epirus. Ovid. 8. Met. 282.

Misit arum, quanto majores herbida tauros Non habet Epirus, sed habent Sicula arva minores. conf. Liv. 45. 34. Epiri duæ fec. Sext. Ruff. cap. 8. extr. conf. Sigon. de Ant. Jur. Prov. 1. 9.

EPIROTA, æ. m. [Ἠπειρώτης] Liv. lib. 42. c. 38. pr. Marcius & Atilius ad Gitanas Epiri oppidum decem millia ab mari quum ascenderent, concilio Epirotarum habito, cum magno omnium assensu auditi sunt. Idem lib. 45. c. 34. Ut liberi Epirotæ sicut Macedones essent. Idem 29. 12.

Pyrrhus Epirota, ὁ Ἠπειρώτης. Memno n. 92. H. St. Innuit Memno- nis fragmenta a se edita, cum aliis. 8. Paris. 1557. & 1594.

EPIROTICUS, Adj. [Ἠπειρωτικός] Cic. 12. Att. 52. Nisi te Epiroticæ literæ impediunt, quas ego non interpello.

Boves Epirotici, qui in Epiro inveniuntur, vel qui ex Epiro sunt. Varro 2. de R. R. cap. 5. Plin. lib. 4. cap. 10. de Macedonia; Hæc ad Epiroticas gentes in folis occasum recedens.

Mala Epirotica dicuntur (inquit Perottus) Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. V. Plin. 15. 14.

Possessiones Epiroticæ. Nep. 25. 14. 3.

Signa Epirotica. Sil. lib. 1. 628.

EPISCENIUM, [ἐπισκηνίον] Pars scenæ superior. Vitruv. 7. 5. Præterea, inquit, supra eam episcenium, in quo tholi, pronæ, semistagias, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus. conf. Bald. Lex. p. 46.

& Buleng. de Theatr. præf.

EPISCENOS, i. f. Pars quæ scenæ superadditur. Vitruv. 5. 7.

EPIS, Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione Sinus maris rubri, Fuit quon- dam & Epis Oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet, de- letum.

EPISCHIDION, [ἐπισχίδιον] Apud Vitruv. 10. 17. accipitur pro Cuneo quo ligna funduntur. Nam χίζειν, Græcis est findere. V. Bald. Ind. p. 46.

EPISCIROSIS, [ἐπισκίρωσις] Quoddam sacrificandi genus, cujus me- minit Strab. lib. 9.

EPISCOPUS, i. m. [ἐπίσκοπος, ἐφορῶν] Superintendens, custos, spe- culator dicitur, & qui summum arbitratum habet. V. Lud. Viv. ad Aug. de Civ. Dei, cap. 1. 19. Episcopus, inquit Perottus, non significat Pontificem, ut nunc vulgo existimatur, sed ut Arcad. Digest. de Muner. & Hon. lib. 18. §. 7. scribit, si proprie dicuntur episcopi, qui præfunt panī & ceteris venalibus rebus, quæ civitatum populis ob quotidianum victum necessaria sunt.

Episcopus oræ Campanæ fuit Cicero, ipso teste, 7. Att. 11. Vult enim (inquit) me Pompejus esse, quem tota hæc Campana & maritima ora habeat episcopum, ad quem delectus & negotii summa referatur. So- lebant nempe reges ac civitates ad sibi subiectos populos mittere, qui aut eorum res inspicerent, aut ordinarent & cum imperio præfessent.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

de Vita Constant. 1. 31. & 4. 24. Speciatim vero hoc nomen obtinent Apostolorum successeores, Ecclesiis præpositi: qui & hodie plurimis in locis Latine vocantur Superintendentes. V. Suiceri Thef.

EPISCOPALIS, e. Adj. Ad Episcopum pertinens. Prudent. in Cyprian. 33. & in Martyr. Tarrac. 11.

EPISCOPALITER, Adv. Augustin. Confess. 5. 13.

EPISCOPATUS, ūs. m. Episcopi munus. Ammian. 27. 3. (Grut. 6.) V. Valef. p. 480. Tertul. de Præscript. cap. 30. & de Baptismo cap. 17.

EPISCOPOR, ari. Sarisb. 7. 8.

EPISCOPIUS, Adj. [*ἐπισκοπιος*] i. e. Exploratorius. ut, Navis episcopia. Cic. 14. Att. 17. Quinto Non. conscendens ab hortis Clunianis in phaselum episcopium. i. e. Navem exploratoriam. al. Episcopum. V. supra.

EPISCOPIUM, [*ἐπισκοπιον*] Episcopi Habitatio dicitur, sicut Prætorium appellatur ubi Prætor jus reddit. Calep.

EPISCOPOS Diana dicta, cujus templum legimus fuisse in Elide, quod Aristarchum diceretur. Id quum expulisset Sambicus, cruciabiliter per annum in questionibus habitus interit, nata inde parcemia, Sambico graviora pati. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

EPISCYNIUM, [*ἐπισκυνιον*] Latine Supercilium. Hoc verbo usus est Tertull. de Pall. c. 4. quum ait, Cenforiæ intentionis episcynio disperso. V. Turneb. Advers. 7. 20. conf. Salmaf. not. p. 342.

EPISIBRIUM, Oppidum Hispaniæ, inter Bætim fluvium & oram Oceani in mediterraneo situm. Plin. lib. 3. cap. 1.

EPISITII, [*ἐπισιτοι*] Parasiti quibusdam dicuntur, nimirum quia cibi modo gratia subserviunt, laborantve: nam & Epistitia vocamus, quæ in alimoniam dantur. Cæl. lib. 12. cap. 1.

EPISPASTICA, [*ἐπισπαστική*] Medicamenta, quæ pertinent ad ulcus purgandum, pusque extrahendum: dicta a verbo Græco *ἐπισπᾶω*, quod idem est, ac attraho. Cels. 5. 18. pr.

EPISTALMA, atis. n. [*ἐπιστάλμα*] i. e. Commissio principis per mandati subscriptionem facta. Alciat in l. pactum. Cels. de pact.

EPISTATES, æ. [*ἐπιστάτης*] dicitur Procurator ac præpositus rei faciendæ. Budæus in lib. de Asse.

Epistata villica, Quæ præest villæ & familiæ rusticanæ. Cato cap. 58.

Familia cibaria: ubi opus facient, per hyemem tritici modios quaternos: per æstatem modios quaternos semis: villico, villicæ epistatæ, opilioni modios ternos. Budæus tamen sic interpungit: villico, villicæ, epistatæ, opilioni, &c. Epistates vero eodem auctore, curatorem operis significat. Apud Athenienses Epistates dictus unus e Senatoribus qui templum custodivit. V. Suid.

EPISTATHMI, [*ἐπιστάθμιοι*] appellantur li qui super hospitia sunt in comitatu principis, aut legati ducisve exercitus: & *ἐπιστάθμιοι* hoc munere fungi. Hodie *Mareschalli hospitiorum* vocitantur: qui eorum ministerio utuntur, quos Designatores mansionarios Latine appellare possumus, & Cretarios designatores, a creta qua utuntur. Hinc

EPISTATHMIA, f. [*ἐπιστάθμια*] Cic. 13. Att. 52. Hospitium sive epistathmiam odiosam mihi duxi, non molestam. V. Budæus in Annot.

EPISTOLA, æ. f. [*ἐπιστολή*] Græcum vocabulum est, ἀπὸ τοῦ ἐπιστέλλειν, quod est Mittere, quia ad absentes mittitur. Cic. 1. Fam. 1. 3. Illud quod est epistola proprium, ut is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat prætermittendum esse non puto.

Epistola ad aliquem. Cic. 2. Off. 48. Extant epistolæ & Philippi ad Alexandrum, &c.

Diligentia epistolarum, vel negligentia. Cic. 8. Att.

Fasciculus epistolarum. Cic. 2. Att. 11.

Frequentia epistolarum. Cic. 4. Att. 15.

Adventoria epistola. V. Adventorius, in ADVENIO.

Anxia præcipiti venisset epistola penna. Juven. 4. Sat. 149.

Crudelis epistola. Ovid. 15. Epist. 219.

Dives epistola. Ovid. 17. Epist. 65. V. DIVES.

Inanis epistola. Cic. 8. Att. 22. Nec cum epistola inani volui ad te venire Metrodorum.

Insignes amoris notis epistolæ. V. INSIGNIS.

Intempestiva epistola. V. INTEMPESTIVUS.

Interior epistola. V. INTRA.

Licentior epistola. V. LICET.

Longior epistola. Ovid. 10. Epist. 241.

Loquax epistola. V. LOQUOR.

Minuscula epistola. V. MINOR.

Ponderosa epistola. Cic. 2. Att. 12. Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modo actorum, sed etiam opinionum tuarum.

Puella epistola. Cic. 6. Att. 1.

Quotidianæ epistolæ. Cic. 8. Att. 22.

Recens epistola. Cic. 8. Att. 23.

Secretæ, & familiares epistolæ. Quintil. lib. 1. cap. 1. Quare semper & ubique tum præcipue in epistolis secretis, & familiaribus delectabit, ne hoc quidem reliquisset.

Subtiles epistolæ. Cic. 5. Att. 14. Habes epistolam plenam festinationis & pulveris, reliquæ subtiliores erunt. h. e. Scriptæ diligentius.

Verbosa & grandis epistola. Juven. 10. Sat. 71.

Accipere epistolam. Cic. 5. Fam. 20.

Afferre epistolam. Cic. 11. Fam. 17.

Claudere mandato aliquo epistolam. Ovid. 13. Epist. 165.

Committre epistolam. Cic. 1. Att. 10.

Complicare epistolam. V. COMPLICO.

Concerpere epistolam. V. CONCERPO.

Concludere epistolam. V. CONCLUDO.

Continet epistola. V. CONTINEO.

Dictare epistolam. Cic. 8. Att. 16.

Dare epistolam. Cic. 2. Att. 12.

Efficere epistolam. Cic. 13. Att. 27. Heri effeci epistolam ad Cæsarem. i. e. Uberrime scripsi.

Elicere epistolam. Cic. 9. Att. 2.

Elucubrare epistolam. Cic. 7. Att. 18.

Exarare epistolam. Cic. 15. Att.

Expectare epistolam, vel Requirere. Cic. 2. Att.

Facere longiorem epistolam. Cic. 6. Att. 4.

Impingere epistolam alicui. V. IMPINGO.

Inscripta epistola alicui. V. INSCRIBO.

Lacessere epistola. Cic. 12. Fam. 30.

Mittere epistolam. Cic. 2. Att. 4.

Momorderunt me epistolæ tuæ de Attica nostra: eadem tamen fam. verunt. Cic. 13. Att. 3. Scripserat Atticam ægrotare, sed putare valetudinem non fore diuturnam.

Narrat epistola. V. NARRO.

Obsignare epistolam. Cic. 5. Att. 19.

Obtundere epistolam. Cic. 8. Att. 1.

Perfolvere epistolæ, i. e. Respondere. Cic. 14. Att. 22. Perfolvi mæ epistolæ, venio ad secundam.

Reddere epistolam. Cic. 2. Fam. 7.

Rescribere epistolæ. Cic. 1. Att. 8.

Resignare epistolam. Cic. 11. Att. 9.

Respondere. ut, Ei nunc epistolæ literis his respondeo. Cic. 1. Att.

Scribere epistolam. Cic. 9. Att. 18.

Solvere epistolam. i. e. Aperire. Cic. 11. Att. 9. conf. Nep. 23. 3. & 4.

Texere. ut, Epistolas quotidianis verbis texere solemus. Cic. Fam. 21.

Tradit epistolam tabellarius alicui. Cic. 2. Philipp. 77. Confes ad eam, cujus causa venerat, deducitur, eique epistolam tradi. i. e. Reddidit: subaudi, Tabellarius.

Tradere sermonem epistolis in posteros. Quintil. lib. 1. cap. 1. N. Gracchorum eloquentiæ multum contulisse accepimus Corneliam trem, cujus doctissimus sermo in posteros quoque est epistolis tradit.

Venire epistolam. Cic. 2. Att. 1.

Justinus fere hoc proprium habet, ut Epistolas pl. num. dicat, pro f. sicut Literæ. V. 1. 61. & 11. 12. 3. item 17. 2. 9. & 20. 5. 12.

Ab epistolis dicitur Minister vel Servus qui epistolis præest. Suet. Clæ cap. 28. Frequens hoc in vetustis inscriptionibus: V. Gruter. p. 4. n. 5. T. VARIO CLEMENTI AB EPISTVLIS AVGVSTOR. Id. p. 566. n. 4. AVG. LIB. AB EPISTVLIS. Veteres enim Epistolæ ac Epistolam scripsere. V. A vel AB. præp.

Epistola, pro Cautione. Scævola l. ult. D. de const. pecun. l. Ti. Sejourum debitor decessit: Hi persuaserunt P. Mævio quod hærec ad eum pertineret, & fecerunt ut epistolam in eos exponat, debrem se esse quasi hæredem patris sui consentem: qui & addidit stolæ suæ, quod in rationes suas, &c.

Epistola, Juriconsultis est Rescriptum Principis, ad relationem mstratus alicujus, de re quapiam dubia emissum, ait Theoph. §. 5. jur. natur. in Instit. Ulpian. de Off. Quæst. §. ult. conf. Lex. Pitif. De Epistolis Adventoriis, Evocatoriis, & Formulis V. eundem Pitif. De quinque solennibus in Epistolarum clausulis V. eundem in Epistola.

EPISTOLIUM, i. n. dimin. [*ἐπιστάλιον*] ut, Conscriptum lacrymis stolum. Catull. 66. 2.

EPISTOLARIS, e. Adj. [*ἐπιστολικός*] ut, Epistolaris charta. Mar. lib. 14. 11.

Epistolares Principis dicuntur, Qui acta in sacro auditorio excipi, ut apparet ex l. 36. C. de appellat. Habebant enim Imperatores scriba facrarum epistolarum, ut ex l. 3. de temp. appellat. & aliis liquet.

EPISTOLARIUS, i. m. Qui epistolam adfert. Salvian. 5. de Gub. l. 174. (Baluz. 110.) Novi epistolarii a summis sublimitatibus missi.

EPISTOLICUS, a, um. ut, Epistolica quæstiones. Gell. 14. 7. In in præf.

EPISTOMIUM, i. n. [*ἐπιστόμιον*] Ærumentum quo ora fontium salient obturantur & laxantur quum opus est, dum manu ducitur vertibus illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo do versatur: epistomium enim Græcum est, quasi Oris obturacum dicas. Hoc ad hauriendum in quotidianum usum vinum in hypogeis mur, Fontem appellantes. Alii Cannulam vocant: sunt qui Spiritu. Vitruv. lib. 10. cap. 13. de hydraulicis organis loquens, Singulis item canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis cincta, quæ manubria quum torquentur, ex arca patefaciunt nare canales. Idem paulo post, Motione vero vectum vehemientiore, ritus frequens compressus epistomiorum aperturis influit, & replema canales. Epistomium accepit pro Eo obturaculo quod in muris organis spiritum continet & laxat ut opus est. Sen. ad Lucil. lib. 1. Epist. 1. Nisi aquam argentea epistomia effuderint: & adhuc plebs fistulas eloquor. Varro 3. de R. R. cap. 5. Quum & aqua calida & gida ex orbe ligneo menfaque quam dixi in primis radiis esse, epistomis versis ad unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Exemplaria habent, Epitonis versis ad unumquemque, factum sit ut in in convivium. Epitonis enim sunt epistomiorum Vertibula seu verticula. V. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 30. 18. vel potius Lex. Pitif.

EPISTROPHE, [*ἐπιστροφή*] Rutiliano Figura est *πείρα*, quum eadem in verba plures desinunt sententiæ. V. Voss. Inst. Orat. lib. 5. p. 25.

EPISTROPHEUS, [*ἐπιστροφικός*] A rei anatomica pericis dicitur Pna ex septem colli vertebis, omnium ut latissima ita & tenuissima, plicem habens concavitatem, capitis convexitatem, sive proceras recipientem, cujus articulationis beneficio, caput ad latera circumagitur. A quo usu vertebra hæc Epistropheus appellatur, a verbo (*ἐπιστρέφω*), quod inter cetera significat converto, circumago. Rhod. lib. 4. cap. 2.

EPISTYLUM, i. n. [*ἐπιστύλιον*] Columnella quædam quæ super aliam columnam majorem collocatur in ædificiis: vel ut alii volunt, capitulum dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 5. In limine, in lateribus dextra & sinistra porticus sunt primoribus columnis lapideis intermediis apiculis humilibus ordinatæ, quum a summa macerie ad epistylum tæta porticus sit rete canabina, & ab epistyllo ad stylobatē hæc sunt av omne genus oppletæ. conf. Plin. 35. 14. & 26. 14. Vitruv. 1. 1. 12. item 3. 3. adde Bald. p. 47. vel Pitif. p. 718.

EPISYNALOPHE, es. f. [*ἐπισυναλωπία*] Figura est dictionis, eadem cum Synaresi, qua duæ syllabæ iisdem literis remanentibus, in unum conglutinantur: ut Æripedem cervam, apud Virg. pro Æripedi. Huic opponitur Diarefis, qua una syllaba in duas resolvitur, ut Siætriffl. apud Hor. pro diffyl. Silvæ. Inter Epifynalœphen & Synalœphen hoc interest, quod Synalœphe proprie fiat in diversis dictionibus, prima sequentis dictionis vocali ultimam præcedentis absumens, ut Charthag' Italiam. Epifynalœphe vero, non nisi in eadem fit.

tionē, nulla litera pereunte, sed duabus tantum in unam coalescentibus. V. Charisium. p. 249.

EPITAPHIUM, [ἐπιτάφιος] proprie dicitur Inscriptio, quæ sit supra sepulcrum in laudem defuncti. V. Scal. Poet. 3. 121. Virg. 1. cl. 42.

Et tumulum facite, & tumulo superaddite carmen,
Daphnis ego, in silvis, hinc usque ad sidera notus. Cic. 5. usc. 36. Quid vero in epitaphio, quomodo idem?
Et etiam Carmen quod dicebatur ad tumulum. Scalig. Poet. 1. 50. Serv. ad 5. Ecl. n. 44.

EPITAPHISTA, æ. m. Epitaphiorum scriptor Sidon. 1. Epist. 9.

EPITASIS, is. f. [ἐπίτασις] in Comœdia, Vehementissimus actus, ut catastrophæ præcedit, in quo omnia quasi fervent & æstuant inter spem & metum. Apud Grammaticos etiam pro Exaggeratione umitur.

EPITERPUM, [ἐπίτερπον] Oppidum est prope Ravennam: quod quum minus a paludibus vexetur, modicis fursum navigationibus mari cinum est. Strabo lib. 5.

EPITHALAMIUM, [ἐπιθάλμιον] dicitur Sacer hymnus, qui in nuptiis canitur, quasi Juxta thalamum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Catull. Carm. 62. Barth. Advers. 35. 8.

EPITHECA, æ. f. [ἐπιθήκη] Additio, adjectio. Plaut. Trin. 4. 3. 18. Nisi etiam laborem ad damnum epithecā insuper. conf. Cæl. Rhod. 22. 13.

EPITHEMA, ætis. n. [ἐπιθήμα] Operculum.
Epithemata apud medicos Medicamenta sunt, quæ parti affectæ foris adhibentur, panniculo aut linteo illita: ita dicta a verbo Græco ἐπιτίθειν, quod est imponere. Scrib. Larg. Compos. 160. Post epithemate uti oportet. conf. Isidor. 4. 9. Alii Epithematia. Theod. Priscian. 2. 20.

EPITHESIS, [ἐπίθεσις] Præter vulgatas illas apud Græcos significatōnes, quibus pro Impositione five aggreffione sumitur, apud Jurisconsultos etiam usurpatur pro Inscriptione quadam apposita, in contumeliam fraudem alicujus facta. Ulp. 1. 5. lex Cornel. D. de injur. & famos. libel. §. 10. Eadem pœna ex Senatusconsulto tenetur is qui epichesin, aliudve quid, five scripturam in aliorum notam produxerit.

EPITHETON, i. n. [ἐπίθετον] est Nomen adjectivum. De Epithetis, V. Macrob. 1. 4. conf. Idem 6. 5. & Quintil. lib. 8. cap. 2. & 8. 6. & 9. 1. Ubi Latine Appositum reddit: Suppositum Isidor. 1. 6. & supra positum 36. Nisi quid vitii subest.

Exemplum occurrit in Tibull. 1. 8. 17. ubi tria Epitheta uni substantivo sunt adjecta;

— ut volitat crebras intacta per urbes

Alba Palæstino sancta columba Syro. conf. Brœckh. ad Tib.

EPITHIDES, um. f. pl. Suprema membra coronidis, quæ fastigio summo superimponuntur. Vitruv. 3. 3. Bald. Lex. p. 47.

EPITHYMOIDIPNI, [ἐπιθυμοειδῆναι] Græcis vocantur Qui rerum multarum curis districti, nihilominus cœnæ cupiditate vocatoribus non negant, etiam si ad præscriptum adesse queant minus. Cæl. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 24.

EPITHYMI, æ. f. [ἐπιθυμία] Latine dicitur Concupiscentia, desiderium; a verbo ἐπιθυμῶ, quod est concupisco.

EPITHYMON, i. n. [ἐπιθυμῶν] h. e. Thymi cuscuta. Cuscuta enim si ramos thymi apprehenderit, sese ita circumligat, ut etiam ab ipsa eadem radice thymi nutrimentum accipiat, & floreat quemadmodum thymus, quod idem in falvia & satureia efficit. Plin. lib. 26. cap. 8. Epithymon qui est flos e thymo satureiæ simili. [Epithymum officinarum planta est aphyllis, folis confans filamentis, sed tenuioribus, quam Cuscuta & subrufis, in quibus flosculi exigui hærent. Veteres falso florem Thymi putarunt. V. Diof. 1. 4. c. 179. & ejusd. Interpp.]

EPITIMIA, æ. f. [ἐπιτιμία] Modest. in l. 21. §. 2. D. de tut. & curat. Sed & si quis a parentibus prohibitus fuerit tutor esse; neque creari hunc oportet. Et si creatus sit, nec recusaverit; prohiberi eum esse tutorem, manente epitimia. Alciat. lib. 2. Parerg. cap. 29. Accipitur ἐπιτιμία inter cetera pro μὴ ἀπείμια: μὴ non ἀπείμια ignominia, infamia, dedecus. Voluit igitur filium quidem submoveri, sed tamen non ideo notari infamia aliqua, vel dedecore, quo suspecti remotique tutores afficiuntur. Non enim talis fuit mens parentum, ut filio suo vellent ullam notam inurere. Removebitur igitur manente epitimia, i. e. Illabefacta nominis honorisque sui fama. Cæl. lib. 30. cap. 18. legit Manente epitimio, i. e. Mandato patris mordaci jurgatorioque. Epitimon enim Græci quandoque pro Objurgatione capiunt. Sed V. Henr. Steph. Thef. Græc. hac voce.

EPITOGIUM, i. n. [ἐπιτόγιον] Genus pallii quod super togam ferebatur.

Epitogium. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virt. & Vit. Orat. Junguntur autem aut ex duobus Latinis integris, ut superfui, subterfugi; quamquam ex integris an composita sint, queritur; aut ex integro & corrupto, ut Malevolus; aut ex corrupto & integro, ut Noctivagus; aut duobus corruptis, aut Pedissequus; aut ex nostro & peregrino, ut Biclinium; aut contra, ut Epitogium, & Anticato; aut ex duobus peregrinis, ut Epirhedium.

PITOME, es; & **EPITOMA**, æ. f. [ἐπιτομή] Breviarium Latine dicitur, & compendium, five opus concisum. Nec unquam dicitur neutro genere, Epitomata Flori; nisi ab indoctis; teste Budæo. Cic. 12. Att. 5. Conturbor enim epitome Bruti Fanniana: an Bruti epitoma Fannianorum? Idem 13. Att. 8. Epitomen Bruti Cœliatorum velim mihi mittas.

Epitomas & Epitomatores, aliqui laudant, alii vituperant. qua de re V. Rupert. ad Flor. p. 5. seq. J. Gothofr. Proleg. ad Philoſtorg. p. 48. Reines. Epist. p. 324. & Salmaf. præf. ad L. Ampel.

PITOMO, are. uli sunt sequioris ævi scriptores. V. Treb. Poll. de Zenob. 30. Historiam epitomare.

PITOMATOR, oris. m. Vulgo usurpant etiam docti.

PITOMATUS, a, um. Veget. de Re Mil. cap. 8. extr. Quæ dispersa sunt velut epitomata conscribo. V. Rubric. Leg. 14. Dig. de peris. & comm. rei vend.

PITONIA, [ἐπιτομία] ab ἐπιτίμια, i. e. Intendi, sunt Instru-

menta quibus funes intenduntur: Qualia plerisque in Germaniæ locis cernuntur, rota instructa, & puteis applumbata eo ordine, ut terni & quaterni simul aquam eodem ex puteo haurire possint, funiculo per rotam demisso. Ulp. 1. 17. §. 8. D. de act. empt. Castella plumbea, putea, opercula puteorum, epitonia fistulis applumbata, aut quæ terra continentur, quamvis non sint affixa, ædium esse constat. conf. Varr. 3. de R. R. 5. Alii legunt Epistomia, ut est in Vitruv. 9. 9. & 10. 13. V. Bud. Annotat. ad Ulp. legem. p. 230. ed. Episcop.

EPITOXIS, idos. f. Nux ballistæ. Vitruv. lib. 10. cap. 15. & 17. V. Bald. Lex. p. 47. & Turneb. Advers. 2. 4. Qui Crenam, seu sinum interpretatur, cui sagitta imponitur.

EPITRAGI, [ἐπιτραγί] Vermes vitibus infesti: ita dicti quod hircorum morè vitium frondes prærodant.

EPITRAGIA, [ἐπιτραγία] Venus culta & celebrata fuit, teste Plutarcho in parallelis, hac ratione. Nam quum respondisset Apollo Delphicus Theſeo, navigationis in Cretam ducem sibi feligeret Venerem, ac is ad mare capram deæ immolaret, e vestigio in marem ea est deformata. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 18.

EPITRAPEZIA, [ἐπιτραπέζια] Dicuntur generaliter mensis apta, quæ sunt Vascula & potoria, & escaria.

EPITRITUS, i. m. [ἐπιτρίτης] Lat. Sesquitertius, Pes ex quatuor syllabis constans, quod supra tres syllabas longas brevem unam habeat. Ejus quatuor genera sunt. Primus epitritus est, qui primam syllabam brevem habet, ceteras longas: secundus, qui secundam: tertius, qui tertiam: quartus, qui quartam.

Epitritus etiam Proportio dicitur, continens aliquem numerum, & ejus partem tertiam, ut quatuor epitriti proportionem habent ad tria, duodecim ad novem: quadraginta ad triginta. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. ult. Gell. 18. 14. Vitruv. 3. 1. & Salmaf. de Modo Usur. p. 17.

EPITROCHASMUS, [ἐπιτροχασμός] Figura est sententiarum, teste Aquila, qua plura inter se distantia velociter percurrimus, eo consilio ut adversarium perturbemus: a verbo ἐπιτροχάζω, quod est velociter percurro. Tale illud Cæsaris, Suet. cap. 35. Veni, vidi, vici.

EPITROPE, es. f. [ἐπιτροπή] Schema est ἀλγοῦρας, teste Rutilio, quum rei alicui vehementer confidentes, Judici permittimus, ut quemadmodum illi visum fuerit constituat, eique nos parituros pollicemur. Rufinianus epitropen esse ait, quum alicui figurate permittimus, ut faciat quod velit, quum tamen id minime sentiamus: profertque exemplum ex 4. Æn. 381.

I, sequere Italiam ventis, pete regna per undas.

Ibi enim Dido quamvis liberum Æneæ profectionis arbitrium permittere videatur, re tamen ipsa maxime dehortatur, difficultatem ei & pericula ob oculos ponens. Latine Concessionem vocare possumus.

EPITUS, [ἐπιτός] Mons in sinu Thermaico, Plin. lib. 4. cap. 10.

EPITUS, Poeta, qui primus Latinorum heroica attigit, adeo victu tenui fuisse fertur, ut in Aventino domuncula, & unius ancillæ ministerio contentus fuerit. Alex. Genial. diar. lib. 3. cap. 10. At hic Epitum per errorem poni pro Ennio recte tradit Gesner.

V. ENNIUS.

EPITUS, EPITYDES. V. ÆPYTUS.

EPITYRYM, i. n. [ἐπιτύρον] Vocabulum est cibi (inquit Varro lib. 6. de L. L. p. 79.) quo frequentius Sicilia quam Italia usa est, (ab ἐπιτύρος, caseus.) Verum huic etymologiæ reclamant autoritas Catonis cap. 119. quin & Columel. lib. 12. cap. 47. Videtur enim appellari epityrum a confracta oliva, quæ Græce dicitur πίτυρας.

Plaut. Mil. 1. 1. 24.

Me sibi habeto, & ego me illi mancupio dabo,

Si unum epityrum edam apud illum esurians infane bene.

V. Interpp. [Verba quæ uncinulis inclusimus apud Varronem non leguntur. Falso itaque hic ei affinguntur. Neque tamen usque eo absurdum est alterum etymon, quin forte Epityron dici possit, quia ἐπιτύρον ad caseum adjiciebatur, probante Salmaf. ad Plaut. Ceterum Henr. Stephanus docet ἐπίτυρον in vet. lib. apud Hesych. ἐπιτύρον τὸ ἐλαιῶν reddi, ubi vulgo, ut & ap. Phavorin. ἐπιτύρον legitur. Modum conficiendi epityri docet Cato cap. 119. Columella quoque lib. 12. cap. 47.]

EPIMUM, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

EPITURUS, i. m. [ἐπίτορος] prima notione Custos, Inspector, dein Paxillus, cujus usus est in rebus compingendis & conservandis ne dissipentur. Pallad. 12. 7. de pruno; Oleastri epituri terebratæ infige radici. Al. Cuneum. V. not. ad l.

EPIXENUM, [ἐπίχηνον] Stipes est, super quem carnes concidere confueverunt coqui: unde exit Aristophanium illud, in Acharn. ὡς ἐπὶ ἐπὶ χηνῶν θάλασσαν τὴν ἀφ' αὐτῶν ἔχον λέγειν. Quo significatur, si vera non dixerō, abscondatur caput mihi. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

EPIZEPHYRII, [ἐπιζεφύριοι] Populi in extrema ora Italiæ, quæ olim magna Græcia dicta est, a Locris qui Crissæum incolunt sinum originem trahentes. Dicti Epizephyrii, quod supra Zephyrium promontorium habitarent. V. Strab. lib. 6.

EPIZEUXIS, [ἐπιζεύξις] Combinatio: Figura, quum dictio in versu absque medio aliarum combinatur. Virg. 9. Æn. 427.

Me me, adsum qui feci. Et apud Ter. And. 1. 5. 48.

O Myſis, Myſis.

EPIZYGIS, Foramen in quod nux ballistæ inseritur. Vitruv. lib. 10. cap. 15. & 17.

E P O

EPOBELIA, [ἐποβελία] Verbum est satis frequens apud Oratores Græcos, ex hoc dictum, quod in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo multaretur, quum seni essent oboli in drachma. Erat autem Multa, quam dependebant actores, qui perperam aliquem in judicium vocassent, aut essent calumniati. V. Budæus lib. de Afſe.

EPOCH, æ. f. Initium certum aliquod, unde a Chronologis anni numerantur, quodetiam Æra appellatur, rectius Era. V. Epochas collectas a Jos. Scal. lib. 6. de Emend. Temp.

EPOCHE, es. f. [ἐποχή] Academicorum doctrina, quasi dicas Suspend-

fam sententiam, nihilque definitentem, quod est, nulla de re pronuntiare, nec asseverare certo. Galen. lib. de Opt. docend. gener.

EPODES, is. m. [*ἐπῶδες*] male olens. Genus Piscis. Plin. lib. 32. cap. ult. Mediam corripit Ovid. Halicut. 126.

Tunc Epodes lati, tunc molles tergoe ranæ.

EPŌDOS, i. m. [*ἐπῶδος*] ab Epi, i. e. post & Ode, quia liber ille ab Horatio post Odas scriptus est. Post enim quatuor libros Odarum, adiecit librum hunc quintum, quem ob id inscripsit Epodon. Alii interpretantur genus esse carminis, quum singulis versibus singulæ clausulæ subjiuntur; cujusmodi sunt apud Horatium.

Epodium, [*ἐπώδιον*], quod ode accinitur, ut *ἐφύμνιον*, quod hymno accinitur. Vulgo Versiculum vocant. Budæus. Aufon. Epist. 10. ad Paul.

Dactylicos, elegos, choriambum carmen, epodos,
Socci & cothurni musicam,
Carpentis impone tuis. Sidon. in Paneg. ad Fel. frat.

Sermonumque sales, novumque epodon. Carmen est hendecasyllabum.

Epodi, inquit Diomed. Grammat. lib. 3. dicuntur Versus quolibet modo scripti, & sequentes clausulas habentes particularum; quales sunt Epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ accinuntur. ut Od. 15. 1.

Nox erat, & cælo fulgebat Luna sereno
Inter minora fidera. Et Od. 16. 1.

Altera jam teritur bellis civilibus ætas,
Suis & ipsa Roma viribus ruit. & quicunque sunt similes.

Dicti autem Epodi *συνεκδοχικῶς* a partibus versuum, quæ legitimis & integris versibus accinuntur. Hæc Diomedes.

Epodos cur hic liber vocetur, ait Muretus in Horatium, non equidem satis intelligo, ac vidi veterem librum in quo hic quintus Odarum liber inscribatur. Quæ ad hanc inscriptionem confirmandam afferuntur a Grammaticis, levia sane sunt, & huiusmodi ut nullo negotio refelli possint. De hoc V. Bernardinum Lauredanum in suis ad Cic. de Lege Agrar. commentariis, Mureto subscribentem. conf. Scalig. Poet. 1. 44. & Turneb. Advers. 21. 6. [Forte tamen ob materiam titulum hunc libro suo dedit Flaccus, quia revera Invectivi argumenti omnes odæ sunt, licet in nonnullis prima fronte non appareat. Ut autem Latinis Occentare, ita Græcis *ἐπῶδειν* de eo genere cantilenarum usurpatum fuit, ut sit *ἐπῶδη*, vel *ἐπῶδης*, Carmen, quod occentatur.

EPOLONOS dicebant antiqui, quos nunc Epulones dicimus. Datum autem est his nomen, quod epulas indicendi Jovi, ceterisque diis potestatem haberent. Festus.

EPOMEUS, [*ἐπόμευς*] Collis in medio Pithecusæ insulæ situs, qui per quosdam terræ motus incendia evomuisse traditur, & terram intermedium in pelagus ignes non paucos ejectasse. V. Strab. lib. 5.

EPOMIS, idis. f. [*ἐπώμις*] dicitur Musculus superiorem humeri partem occupans, ut ostendit Galen. lib. de Dissect. venar. conf. Polluc. 2. 4. n. 29. & 31.

Est item Vestimenti species, Auth. Favorino in Lex. V. & Polluc. lib. 7. cap. 13.

EPONA, [*ἐπώνα*] Dea quædam olim fuit, equorum curam habens. Sic enim Plutarch. in Parallel. p. 312. Prudent. Apoth. 197.

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ super astra deabus. Juven. 8. Sat. 157.

Selam Eponam, & facies olida ad præsepia pictas. Sic enim legendum contendit Turneb. Advers. 24. 4. Equonam vero Barth. Advers. 37. 1. V. Lex. Pitisc. Vulgo Hippona.

EPŌPE, es. [*ἐπὶ* Stephano] Corinthiorum arx, quæ & Acrocorinthus dicitur. Epope dicta a verbo Græco *ἐπιπύειν*, hoc est inspicere. Illinc enim fertur Sisyphus Jovem conspexisse Æginam rapientem.

EPŌPEUS, Piscator quidam fuit, qui quum a Delphinorum Pompilorumque, quos sacros pisces esse dicebant, captura abstinere nollet, ab irruente ceto devoratus periit. Cæl. lib. 12. cap. 12.

Epopeus alius, Gubernator navis. ap. Ovid. 3. Met. 619.

— qui requiemque modumque
Voce dabat remis, animorum hortator Epopeus.

EPŌPS, ōpis. c. [*ἐπὶ*] Avicula fordidissima est, eaque cristata, unde & *ἀλεκτρὺν ἄγριον* a Græcis appellatur. Latini, a sono quem edit, conficto nomine Upupam vocant. Pollux 5. 13. n. 2. de Avium vocibus. conf. Ovid. 6. Met. 674. & Virg. Cul. 253.

EPŌPTÆ, [*ἐπὶ*] In sacris dicebantur Mystæ, qui totum jam annum initiati, ad spectanda sacra admittebantur. A verbo *ἐπιπύειν*, quod est spectare sive inspicere: unde & sacrorum inspectionem, *ἐπιπύειν* Græci appellant. V. Scalig. ad lib. 3. Tibull. & lib. 5. de Emend. Temp. & Casaub. ad Athenæum.

EPŌPTICUS, a, um. ut, Disputationes epopticæ, quas Chalcidius in Timæum Plat. opponit Naturalibus. V. eum p. 220. & 370.

EPŌREDIA, [*ἐπὶ* Ptolemæo] Salassiorum oppidum in Gallia Transpadana; olim ex Sibyllinorum librorum oraculo a Romanis conditum, ab Eporediis (eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabant) nominatum, ut non obscure innuit Plin. lib. 4. cap. 17. Hodie *Ivrea*. conf. Strab. 4. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 3. 6. vel Lex. Pitisc.

EPŌS, [*ἐπὶ*] Latine dicitur Verbum, versus, poema.

Epos, ut scribit Diomedes, Græce dicitur carmen hexametron, divinarum rerum & heroicarum humanarumque comprehensio. V. Cæl. Rhod. 7. 4. Martial. lib. 12. 94.

Scribebamus epos, cœpisti scribere: cessi. Hor. 1. Serm. 10. 43.

— forte epos acer
Ut nemo, Varius ducit. Persius Robustum carmen dixit.

EPOSTRACISMUS, i. m. [*ἐποστρακισμός*] Lusus puerorum, quo testulam (*ὀστράκον*) seu lapillum distingunt super aquæ æquor, numerumque saltuum quos facit, ineunt. V. Min. Fel. cap. 3. & Polluc. 9. 7.

EPŌTIDES, [*ἐπὶ*] dicebantur Projecturæ navium, velut aures prominentia tigna, ad eludendos rostrorum ictus. Schol. Thucyd. 7. p. 508. Strab. 3. V. Scheffer. de Mil. Nav. 2. 5. & If. Voff. de Trirem. confr.

EPŌTO, [*ἐπὶ*] are. Potando exhaurire. Martial. lib. 2. 29.

Quæque Tyron toties epotavere lacernæ. Verbum rarius occurrit extra Particip. contract. Plin. lib. 28. cap. 14. Succo epoto.

Epoto medicamento. Liv. 8. 18. Cic. pro Cluent. 168. Epoto poculo.

EPŌTUS, Partic. pro Epotatus. [*ἐποτῶν*] ut aqua epota. Ovid. de Rem. Amor. 740.

Venenum epotum. Cic. pro Cluent. 163.

Epotus equus, pro Sanguine equi epoto. Martial. lib. de Spectac. V. Plin. lib. 18. cap. 10.

EPPIA Gens, in Tribu Cornelia censebatur. Urfin. & Patin. Fam. Rom. V. Lex. Pitisc. in GENS.

EPPIA Gens, V. Ferret. Mus. Lapid. 2. 39.

E P S

EPSETHIA, [*ἐψήθια*] Polluci Ima dicitur in pane crusta, sicut superiorem Attaragum vocat, ut refert Cæl. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 21. S. V. Viris Doctis ad Polluc. 1. 7. S. 23. not.

E P U

EPULÆ, arum. tantum pl. [*ἐπὶ*, *ἐπὶ*] Cibi ministerio hominum & in nostrum usum comparati. Cic. 1. de Fin. 51. Nec libidinum nec epularum, &c. Idem 3. Philipp. 20. Vino, & epulis retenti & alea est: si epulæ potius quam popinæ nominandæ sunt. V. Va. 4. 23. Epulam antiqui sing. posuere, teste Festo.

Epulæ, pro Ipso convivio accipiuntur, & lautis mensis quæ in convivio offerri consueverunt. Unde, Amplissimæ epulæ apud Cæl. Bell. Gall. 28. Cic. pro Flacc. 95. Sepulchrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audacissimorum atque domesticorum hostium conventu, epulisque celebratum est. Virg. 6. Æn. 604.

— epulæque ante ora paratæ

Regifico luxu.

Carmina in epulis cantitata a singulis convivis de clarorum virorum laudibus. Cic. de Clar. Orat. 74.

Cogitationum bonarum epulæ. Cic. 1. de Divin. 61.

Discendi epulæ. Cic. in Topic. 25. Translatio est. Pascitur enim minus animus doctrina, quam corpus cibo.

Libationes, epulæque ludorum. Cic. de Arusp. Resp. 21. Tui sacdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludis, libationes, epulæ ludorum publicorum.

Regum epulæ. Hor. 2. Serm. 2. 45.

Carnifices epulæ. V. CARNIFEX.

Dulces. Hor. 3. Carm. 8. 6.

Geniales. Claud. 2. de Rapt. Prof. 327.

Lutiores. Stat. 1. Sylv. 6. 32.

Liberales. Tacit. 15. Ann. 55.

Nocturnæ. Lucret. lib. 2. 26.

Regales. Ovid. 6. Met. 488.

Sacræ. Virg. 7. Æn. 175.

Solennes. Tacit. 1. Ann. 50.

Tristes, i. e. Inspidæ. Sil. lib. 3.

De epulis Adjicialibus, Albanis, Capitolinis, Funebribus, Genialibus, Militaribus, Natalitiis, Nundinariis, Pontificalibus, Saliaribus, Triumphalibus V. Lex. Pitisc. in vocibus EPULÆ & CœNA.

Accipere epulis apparatus. V. ACCIPIO.

Accumbere epulis. V. ACCUMBO.

Adhibere fides ac tibias veterum Romanorum epulis moris f. Quintil. lib. 1. cap. 10. p. 106.

Adhibere aliquem epulis. V. ADHIBEO.

Adire epulas, i. e. Ad convivium. Ovid. 1. Amor. 4. 1.

Apponere in epulis. V. APPONO.

Celebrare largius epulas. V. LARGE.

Decerpere noctes primas epulis. Pers. 5. Sat. 42.

Distingere epulas. Sil. lib. 7.

Dare epulas alicui. Virg. 4. Æn. 484.

Dare ad epulas. Cic. 2. de Fin. 101.

Dare leges epulis. Ovid. 2. Trist. 488.

Effusi in luxum, & epulas, & nocturnos coetus. Tacit. 4. Hist. 36.

Extruebantur mensæ exquisitissimis epulis. Cic. 5. Tusc. 62.

Instaurare epulas. Virg. 7. Æn. 146. V. INSTAURO.

Instituere epulas. Sil. lib. 11.

Instruere epulas. V. INSTRUO.

Instructæ epulæ. Sen. Agam. 10.

Invitare ad epulas. V. INVITO.

Marcere gravibus epulis. Claud. 2. in Eutrop. 434.

Onerare mensas epulis. Virg. 2. Georg. 378.

Paratæ epulæ luxu regifico. Virg. 6. Æn. 604.

Ponere epulas. Ovid. 4. Fast. 545.

Profusæ epulæ. Cic. pro Muren. 76.

Recipere aliquem ad epulas. Cic. in Topic. 25.

Rimari epulis, pro Pasci epulis, Auth. Serv. apud Virg. 6. Æn. 599.

Saturata mens bonarum cogitationum epulis. Cic. 1. de Divin. 61.

Struere epulas. Tacit. 15. Ann. 55.

Epulæ, etiam Bestiarum cibus quotidianus dicitur. Virg. 4. Æn. 48.

— epulasque draconi. Quæ dabat.

Tinearum epulæ. Hor. 2. Serm. 3. 119. — cui stragula vestis

Blattarum ac tinearum epulæ, putrescat in arca.

EPULUM, i. n. [*ἐπὶ*] significat Solenniores cibos: & propriè Publicum convivium in propatulo numerosis civibus exhibitum, in dedicatione templi, sive in triumpho, sive in funere, sive ludorum causa, quale imperatores exhibebant apud Romanos, & quale factum esse constat a pluribus qui testamento legaverunt epulum quotannis sepulchrum rosis & variis respersum odoribus, pro hereditatum facultatibus exhibendum. Ex Valla lib. 4. Juven. 3. Sat. 229.

Unde epulum possit centum dare Pythagoreis. Gell. lib. 1.

Solenni die Jovi epulum libaretur. Cic. pro Muren. 75. Is quum epulum Q. Max. Africani patris sui nomine populo Romano daret, relictus est, &c.

Funebre epulum. Cic. in Vatin. 30. Ita enim illud epulum est funebre, ut munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis.

Accumbere in epulo. Cic. in Vatin. 30. Qua mente feceris ut in epulo.

Q. Ariti familiaris mei cum toga pulla accumbes.

Dare epulum populo. Hor. 2. Serm. 3. 86. conf. Liv. 5. 52. pr. Sil. Cæl. cap. 38. Liv. 33. 42. Lex. Pitisc. & Salmaf. in Vopisc.

EPULO, ōnis. [*ἐπὶ*] Conviva. Apul. 2. Milef. V. Bibo, &c.

in BIBO. & Elmenh. Indic. h. v.

Epulones etiam dicebantur tres, quos Pontifices propter sacrificiorum multum

multitudinem esse voluerunt, ut ludorum epulare sacrificium facerent, uth. Cic. 3. de Orat. 70. Liv. 33. 42. Cic. de Arusp. Resp. 21. Patres conscripti, vosque Pontifices, ad quos Epulones Jovis Opt. Max. iquid est prætermisum aut commissum, asserunt, &c. V. Fest. supra. EPULONOS. Primum III. viri, postea facti VII. viri. V. SEPTEMVIR. LO, Nomen viri. apud Virg. 12. Æn. 459. EPULONUS, i. m. Idem ac Epulo. Apul. 9. Met. Inter Epulones ca- am dividere. [Nisi Epulones legendum est. EPULONIUS, a, um. Idem. Scriban. de pass. Christ. cap. 18. EPULOR, [ἐπὺλον] āri. Laute & splendide edere, aut convivari. v. 25. 12. extr. Vulgo apertis januis in propatulo epulati sunt. Idem. 16. Cic. 2. de Fin. 16. Quum in voluptate sint qui epulentur. ilare epulatus. Tacit. 11. Ann. 3. lispas excubias epulari. Claud. de Nupt. Hon. 196. odice epulari. Cic. de Senect. 45. Epulabar igitur cum sodalibus mino modice, sed erat tamen quidam fervor ætatis. liarem in modum epulari. Cic. 5. Att. 9. V. Saliaris in SALII. ipibus epulamur opimis. Virg. 3. Æn. 224. es exquisitissimæ ad epulandum. Cic. 2. de Fin. 90. Negat enim te- missimo victu, i. e. Contemptissimis escis & potionibus majorem vo- upatatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum. timere jus epulandi. V. ADIMO. LANDUS, Partic. [ἐπιγαστήριον] ut, Corpora epulanda. Ovid. Met. 110. ribus ferisque epulandum aliquem trahere. Sen. Thyest. 751. LARIS, e. [ἐπιπνεύς] Quod ad epulas pertinet, ut Epulare sacri- am. Cic. 3. de Orat. 70. Item epularis sermo, Qui fit in convivio. ul. Met. 2. p. 123. Jam illatis luminibus epularis sermo percrebuit. cubatio epularis. Cic. de Senect. 45. Bene enim majores accubatio- em amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium no- rinant. ularis dies dicitur, quo epulum præbatur. Suet. in Domit. cap. 13. t Epularis apparatus, vel cœna epularis. Budæus. ularis etiam vocabantur, Qui in quibusdam ludis nocte epulabantur, igit Ffest. Varro, Dum epulares nocte epularentur. LATIO, ōnis. [ἐλάσις] Columel. lib. 12. cap. 9. Quæ ad mensam otidianam aut epulationem pertinent. conf. Petron. cap. 141. & Suet. lig. cap. 18. item Lucil. Sat. lib. 14. LATITIUS, Qui epulis dat operam. Gloss. Isidor. LATORIUS, Idem ac Epulo, apud Augustin. LATORIUS, a, um. Quod aptum est ut in epulis comedatur. Perott. LATUS, a, um. Partic. [πρὸς ἡμέραν] Cic. 2. Tusc. 113. Post ulatos cum matre adolefcentes somno fe dedisse. ns epulata novem dies. Virg. 5. Æn. 762. LIS, idis. [ἐπὺλῖς] Dicitur quoties juxta dentes caro excrevit. ulus Ægineta parvum abcessum esse ait circa gingivas, qui nisi cutiatur, suppuratur. Cæl. Rhod. 4. 1. LOTICA, [ἐπὺλωτική] Medicamenta appellantur quæ cicatricem ūcant. Nam ἐπὺλῶν Græcis est, ad cicatricem perducere. Galen. & Cæl. lib. 3. cap. 14. ANAXA, Syennensis Cilicum regis uxor, quam in harmamaxa fedisse ibit primo Ἀναβάσας Xenophon. V. plura apud eum, & Cæl. Rhod. 18. cap. 3. rus, i. m. Albæ rex. Ovid. 4. Fast. 44. alii Epitus. conf. Stat. 10. heb. 397. Alius Æpytus, de quo V. f. l.

E Q

Equester ordo, vel Equestris ordinis. EQ. AVG. N. Eques Augusti stri. EQ. AVR. Eques auratus. EQ. M. SP. POM. Equitum ma- ter Sp. Pomp. EQ. P. Equalis, vel Equestris persona, vel Equus blicus. EQ. R. Eques Romanus. APIUM, Nonnulli appellaverunt herbam, quam quidam Oulus atrum minant, existimantes ita transferri posse Græcam vocem ἐπιπνεύον, am nomenclaturam apud idoneum scriptorem non facile reperias: que ἐπιπνεύον tam Equinum, quam Magnum, aut prægrande apium nat. Nam ἐπιπνέω & πνέω in compositione sæpe vocabulorum signifi- ta intendunt, amplitudinemque & magnitudinem demonstrant. Me- nit Galen. de Alim. facult. A, EQUARIA, EQUARIUS, EQURS, EQUESTER. V. EQUUS. ICERVUS, [ἐπιπνεύον] Animal in Oriente, habens cornua & ju- s per collum descendentes usque ad scapulas, & barbam sub mento, gulas & corpus ad cervi quantitatem. Utitur hac voce Aristotelis in- pres lib. de Animal. Al. Alce. IDEM, [ἐπὺρα] Conjunctio affirmativa pro Certe. Cic. de Senect. quidem non video cur quid ipse sentiam de morte, non audeam dicere bis. Idem 3. Q. frat. 1. Nam mihi uno die tres sunt redditæ, equi- em ut videbantur, eodem abs te datæ tempore. Idem 13. Att. 26. quidem videtur alicubi esse Ego quidem certe, velut: Ad me quidem certe quod attinet. H. St. [Puto posterius Certe abesse debere. Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innu- terabilia. Cic. 2. de Divin. 26. Quod demiror equidem. Cic. 14. Att. 15. quidem certe idem sum, qui semper fui. Plaut. Amph. 1. 1. 291. Certe equidem audieram, &c. Virg. 9. Ecl. 7. quidem ecastor. Plaut. Amph. 2. 2. 66. Equidem ecastor vigilo, & gilans, id quod factum est fabulor. quidem hercle. Plaut. Merc. 3. 3. 5. Quid cogitem? equidem hercle ous hoc facto existimo. quidem pol in eam partem accipioque & volo. Ter. Eun. 5. 2. 37. quidem ego, & ego equidem. Sallust. ad Cæl. de Rep. Ord. 1. 3. Idem Jugurth. C. 10. Equidem ego regnum vobis trado firmum, si boni itis: si mali, imbecillum. Thuc equidem valde me pœnitet. Cic. 3. Att. 1. Equidem diligentius, sæpiusque ista loquemur inter nos. Cic. 3. de Fin. 9. quidem cum verbo secundæ personæ. Perf. 5. Sat. 45. Non equidem hoc dubites amborum fœdere certo Consensisse dies.

Equidem, cum tertia persona conjunctum. Perf. 1. Sat. 110. — per me equidem sint omnia protinus alba. EQUIRINE, Jusjurandum per Quirinum. Festus. ut Ecastor, per Castorem. EQUISELIS, corrupte legitur, pro Equisetis apud Plin. V. EQUISE- rum infra. QUUS, [ἐπὺς] Medicis Oculorum affectus quidam est, quum nullo tempore manere possunt requieti, sed in modum intremiscentium subin- de nictant. Galen. 1. Def. med. & Comment. primo in Prognost. Hippocr. QUUS, i. m. [ἐπὺς] Animal notum. Argumenta generosi equi pro- ponit. Virg. 3. Georg. 75. Fabula de cervo & equo. Hor. 1. Epist. 10. 34. Acer equo. Virg. 5. Æn. 668. — sic acer equo turbata petivit Castra. Agitator equorum. Ovid. 3. Amor. 2. 7. O quicumque faves felix agitator equorum. Anfractus levioris equi. Valer. 6. Argon. 240. i. e. Discursus nunc in hanc partem, nunc in illam. Aptus equis. Hor. 1. Epist. 7. 41. Dives equum. Virg. 9. Æn. 26. Domitor equorum. Virg. 7. Æn. 651. Equi & armorum exercitatio. Vide Suet. in Tiberio 13. Equi quoque & armorum solitas exercitationes omisit. Nisi tamen legendum Equitandi, ut in Julio cap. 57. Armorum & equitandi peritissimus. H. St. Insignis equis. Virg. 10. Æn. 21. Moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48. Proles duellica equorum. Lucret. lib. 2. 660. Solis equi. Ovid. 2. Met. 154. Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon Solis equi, quartusque Phlegon. Quadrijuges equi solis. Ovid. 3. Amor. 2. 66. Quadrijuges æquo carcere misit equos. Radiantes equi solis. Ovid. 8. Epist. 105. Quum tamen altus equis Titan radiantibus instat. Vis fortis equi. Lucret. lib. 3. 763. Usus equorum. Virg. 3. Georg. 211. Acer equus. Ovid. 3. Met. 704. Virg. 4. Æn. 157. — mediis in vallibus acri Gaudet equo. Æmonii equi. Ovid. 2. de Arte Am. 136. — Æmonios dum vigil optat equos. Ætherei equi. i. e. Solis. Ovid. 3. de Arte Am. 388. Virginis æthereis quum caput ardet equis. Alatus equus, i. e. Celer. Sil. lib. 6. Ovid. 3. Fast. 416. Phœbus, & alatis æthera carpet equis. Albus equus. Ovid. 8. Met. 33. Ales equus. Ovid. 3. Amor. 12. 24. Victor Abantiades alite fertur equo. Alipedes equi. Virg. 12. Æn. 484. Alipedumque fugam curfu tentavit equorum. Anhelii equi. Ovid. 15. Met. 419. Virg. 1. Georg. 250. Nosque ubi primus equis Oriens afflavit anhelis. i. e. Curfu anhelantibus. Servius. Ardentes equi. V. ARDEO. Arduus equus Trojanus. Virg. 2. Æn. 329. Arduus armatos mediis in mœnibus astans Fundit equus. Asper equus. Ovid. 1. Amor. 2. 15. Asper equus duris contunditur ora lupatis. Assidui equi. Ovid. 6. Met. 819. Assiduus pullatus equis. Atrati equi. Propert. lib. 3. 5. 34. Solis & atratis luxerit orbis equis. Attoniti equi. Ovid. 2. Epist. Sabin. 62. — cecidit miserabilis ille Præceps attonitis per freta raptus equis. Bellator equus. Ovid. 15. Met. 368. Pressus humo bellator equus, crabronis origo est. Bipedes equi marini. Valer. 2. Argon. 508. Orion bipedum statu mare tollit equorum. Bipedes equi Protei. Virg. 4. Georg. 389. Candentes equi. Claud. 1. conf. Stilich. 370. Cæspitatores equi. V. CÆSPES. Cœrulei equi Thetidis. Stat. 1. Achil. 78. Cornipedes equi. Ovid. 1. de Arte Am. 280. Virg. 7. Æn. 779. Curules equi. V. CURULIS. Discordes equi. Sil. lib. 16. Dividui equi. Ovid. 2. de Arte Am. 488. In furias agitantur equæ, spatioque remoto Per loca dividuos amne sequuntur equos. Durior oris equus. Ovid. 2. Amor. 9. 30. Ut rapit in præceps dominum spumantia frustra Frena retentantem durior oris equus. Eoi equi. Virg. 2. Æn. 418. V. EOS. Feri equi. Hor. 1. Serm. 5. 56. Frenati equi. Virg. 5. Æn. 554. Fremens equus. V. Fundere equum. Generosissimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11. Ignipedes equi Solis. Ovid. 2. Met. 392. Tunc sciet, ignipedum vires expertus equorum, Non meruisse necem, qui non bene rexit illos. Impiger. Hor. 4. Carm. 3. 4. Inanis equus. V. INANIS. Indomitus equus. Hor. 2. Serm. 2. 9. Inobsequentes equi. Sen. Hippol. 1068. Insignis phaleris equus. Virg. 5. Æn. 310. Intractatus & novus. Cic. de Amicit. 70. Atqui in ipso equo (cujus modo mentionem feci) si nulla res impediatur, nemo est qui non eo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & novo. Lacertosus equus. V. LACERTUS. Lucentes equi Solis. Stat. 1. Theb. 98. Luciferi equi Lunæ. Ovid. 11. Epist. 46. Magnanimi equi. Virg. 3. Æn. 704.

Mites equi. Claud. 1. in Ruff. 254.
 Nobiles equi. Ovid. 3. Amor. 2. 1.
 Numidici equi. V. NUMIDIA.
 Optimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Pavidus equi. V. PAVIDUS.
 Pennatus equus. V. PENNA.
 Pernix equus quam maxime. V. PERNIX.
 Primus equus in certamine. Hor. de Arte Poët. 84.
 Publici equi. Plin. lib. 33. cap. 1. V. ORDO.
 Pulverei equi, i. e. Pulverulenti. Valer. 4. Argon. 608:
 — ludo volitans quum turma superbo
 Pulvereis exultat equis.
 Purpurei solis equi. Ovid. 21. Epist. 86.
 — quum jam prope luce peracta
 Demere purpureis sol juga vellet equis.
 Rapidi equi. Ovid. 9. Epist. 28.
 Sitque focer, rapidis qui tonat altus equis.
 Recentes equi. Ovid. 2. Met. 64.
 — & qua vix mane recentes Enituntur equi.
 Regalis equus. Claud. 6. Conf. Hon. 516.
 Rosei equi. Ovid. 1. Amor. 8. 4.
 — nigri non illa parentem
 Memnonis in roseis sobria vidit equis.
 Rubentes equi Phœbi. Claud. in Gigant. 10.
 Semianimes equi. Virg. 11. Æn. 635.
 — permitti cæde virorum
 Semianimes voluntur equi.
 Sequax equus. Ovid. 4. Epist. 46.
 Torquentem frenis ora sequacis equi.
 Spumans equus. Sil. 1. 3.
 Strigosus equus. V. STRIGILIS.
 Supinus equus. Hor. 2. Serm. 7. 50.
 — aut agitavit equum lasciva supinum. De libidine tur-
 pissima.
 Tenax equus. Ovid. 3. Amor. 4. 13.
 Vidi ego nuper equum contra sua frena tenacem
 Ore reluctanti fulminis ire modo.
 Tener equus. V. VETULUS EQUUS.
 Tonantes equi Jovis. Hor. 1. Carm. 34. 8.
 Plerumque per purum tonanteis Egit equos.
 Trepidi equi. Ovid. 16. Epist. 206.
 — qui trepidos a dape vertat equos. Id est Confternatos.
 de Atrei scelere loquitur & Solis equis.
 Veloces equi. Ovid. 8. Met. 554. — nec fortibus illic
 Profuit armentis, nec equis velocibus esse.
 Velocissimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Venator equus. Claud. de Nupt. Hon. 5.
 Vetulus equus, cui opponitur Tener equus. Cic. de Amicit. 69. Ut
 equis vetulis teneros antepone refolemus.
 Victor equus. Virg. 3. Georg. 499.
 Virides equi Neptuni. Claud. 3. Conf. Hon. 198.
 Volans equus. Stat. 2. Silv. 2. 38.
 Volucres equi. Ovid. 2. Met. 153.
 — arbitrio volucrum raptatur equorum.
 Volucer equus, i. e. Pegusus qui fingitur alatus. Ovid. 6. Met. 120.
 — te sensit equum crinita colubris
 Mater equi volucris.
 Utiles bello equi. Ovid. 14. Met. 321.
 Rex fuit utilium bello studiosus equorum.
 Abundat equis Asia. Ovid. 16. Epist. 354.
 Nec minor est Asia quam vestra copia terræ,
 Illa viris dives, dives abundat equis.
 Accendere equum stimulis. V. ACCENDO.
 Addere equos. Virg. 3. Æn. 470.
 Addit equos, additque duces.
 Admittere equum. V. ADMITTO.
 Admovere equum. V. ADMOVO.
 Adornati venatui equi. Tacit. 12. Ann. 13. Per quietem monet facer-
 dotes, ut templum juxta, equos venatui adornatos sistant.
 Advhere equo. V. ADVEHO.
 Advectus equo. Cic. 1. de Divin. 58.
 Agere sive agitare equum. V. AGO.
 Agitare spumantem equum. Virg. 6. Æn. 882.
 Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
 Anhelantes equi. Sen. Oeth. 9.
 Apprendere equos. Sil. lib. 16. — nifusque apprehendere primos
 Panchates animosus equos.
 Armantur equi bello. Virg. 3. Æn. 540.
 Bello armantur equi, bellum hæc armenta minantur.
 Ascendere in equum. Cic. de Senect. 34. Quum ingressus iter pedibus
 sit in equum omnino non ascendere: quum equo, ex equo non de-
 scendere. V. ASCENDO.
 Aspirare equis. V. ASPIRO.
 Assistere equos. Stat. 3. Theb. 299.
 Attribuere alicui equum. V. ATTRIBUO.
 Cadere de, vel ex equo. V. CADDO.
 Calcari equo. Claud. 1. in Ruff. 376. — calcabitur asper
 Phasis equo, pontemque pati cogetur Araxes.
 Cogere verbere equum anhelum. Claud. 6. Conf. Hon. 226.
 Comere equos. Stat. 4. Theb. 43.
 Concitare equum. V. CONCITO.
 Concutere acres equos. Virg. 8. Æn. 3.
 Conscendere equum. Ovid. 14. Met. 820. V. CONSCENDO.
 Confternantur equi. Ovid. 2. Met. 314.
 Corrupti equi macie. V. CORRUMPO.
 Corruit equus. Sil. lib. 17.
 Curare equos. Virg. 8. Æn. 607.
 Decidere equo, vel ex equo. V. DECIDO.
 Eludere infantem equo. Sil. lib. 6.
 — alato ni Regulus arte regendi
 Infantem elusisset equo.

Enituntur equi. V. Recentes equi.
 Exercere equos campis. Claud. de Bell. Get. 251.
 Exhortari equos fientes. Ovid. 5. Met. 402.
 Equos exhortari. Virg. 11. Æn. 610.
 Exhortari equos pressos. Ovid. 12. Met. 78.
 Exspatiantur equi. Ovid. 2. Met. 202.
 Expedire tela, & equos. Liv. lib. 8. Decad. 4. Quum tela equosq
 expedissent.
 Expeditus in equo. Cic. pro Milon. 28. Obviam fit ei Clodius ex
 ditus in equo.
 Exsternati equi. Ovid. in Ibin, 432.
 Exultantes equi ferocitate. Cic. 1. Off. 90. Ut equos propter creb
 contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus trad
 soleant.
 Fertur equis auriga. Virg. 1. Georg. 514.
 Ferri equis Trinacriis. Virg. 5. Æn. 574.
 Fingere. Hor. 1. Epist. 2. 64.
 Fingit equum tenera docilem cervice magister
 Ire viam, quam monstrat eques.
 Flectere equum sciens. Hor. 3. Carm. 7. 25.
 Frenare equum auro. i. e. Lupatis aureis, aut freno aureo. Claud.
 Phœn. 86.
 Fundere equum. Virg. 1. Georg. 13.
 — Tuque ô, cui prima fremement
 Fudit equum magno tellus percussa tridenti, Neptune.
 Gaudere equis. Hor. de Arte Poët. 162.
 Gignuntur ad cursum equi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Habitus male equus. Gell. lib. 4. cap. ult. i. e. Macer & n
 curatus.
 Harere equo & in equo. Hor. 3. Carm. 24. 54.
 — nescit equo rudis Harere ingenuus puer.
 Hortari terribiles equos. Ovid. 5. Met. 421.
 Immittere equum ad. V. IMMITTO.
 Imperitare equis. Hor. 1. Carm. 15. 25.
 Incitare equos. V. INCITO.
 Insidere equo. V. INSIDEO.
 Infilire in equum. V. INSILIO.
 Instratus equus ornato regio. V. INSTRATUS.
 Interjungere equos. V. INTERJUNGO.
 Invehi equo. Virg. 3. Georg. 358. 5. Æn. 571. Idem
 — pulcher lulus
 Sidonio est invectus equo. V. INVEHO.
 Invectus quatuor equis. Virg. 6. Æn. 587.
 Jungere equos. Virg. 3. Georg. 113.
 Jungere equos curru, & ad currum. Virg. 5. Æn. 817. I
 Georg. 113.
 Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
 Jungere equos. V. JUNGO.
 Labans equus. Valer. 6. Argon.
 Mercari equos. Hor. 1. Serm. 2. 86.
 Merere equo. Plin. lib. 33. cap. 1. Unde mos bullæ duravit, u
 rum qui equo meruissent filii, insigne id haberent, ceteri lo
 V. MEREO.
 Obliquare equos. Stat. 12. Theb. 749. — ille paventes
 Obliquavit equos.
 Ovantes equi. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 307.
 — hæc fatus ovantes
 Exhortatur equos, & tartara mitior intrat.
 Pascuntur equi soluti per campum. Virg. 6. Æn. 653. V. PASCO.
 Patens equus vulnere. V. PATEO.
 Præteragere equum locum aliquem. Hor. 1. Epist. 15. 11.
 Mutandus locus est, & diverforia nota
 Præteragendus equus. Rectius divisim scribitur, Præter
 Plaudere equum. V. PLAUDO.
 Prævertere equos. Stat. 8. Theb. 598.
 Fallit Atys, prævertit equos, curruque citato Desistit.
 Proculcare aliquem equo. Stat. 8. Theb. 661.
 Prorumpit vis equorum. Lucret. lib. 2. 264.
 Prospectare equo. Stat. 1. Achill. 235. — jam jamque latentes
 Erecto prospectat equo.
 Provehi equo. Virg. 7. Æn. 166.
 Quum provectus equo longævi regis ad aures Nuntius.
 Pugnare ex equis. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
 Religati equi. Virg. 9. Æn. 353. — & religatos rite videbat
 Carpere gramen equos.
 Residere equo. Sil. lib. 11. — sæpe citato
 Dum residet sub casside equo.
 Retentare equos. Ovid. 2. de Arte Am. 414.
 — ut in curru modo det fluitantia rector
 Lora, modo admissos arte retinet equos.
 Ruens equus. Sil. lib. 7. — fufusque ruentis vulnere equi.
 Sedere in equo. Cic. 7. Verr. 27. Ut eum nemo in equo sede
 videret.
 Senescens equus. Hor. 1. Epist. 1. 8.
 Solve senescentem mature sanus equum.
 Stans equus. Lucret. lib. 4. 424.
 Stantis equi corpus transversum ferre videtur Vis.
 Sustinere equos. Cic. 4. Acad. 94. Ego enim ut agitator callidus, i
 quam ad finem veniam, equos sustinebo, eoque magis si locus i
 ferentur equi, præceps erit.
 Tollere aliquem in equum. Cic. pro Deiot. 28. Deiotarum cam
 plures in equum sustulissent, quod harere in eo posset, adr
 solebamus.
 Transmittere equis fluvium. Cic. 16. Att. 6. Duo sinus fuerunt, i
 tramitti oportet, Pæstanus & Vibonensis, utrunque pedibus, u
 transmisimus.
 Turbati equi. Virg. 9. Æn. 124. — conterritus ipse
 Turbatis Messapus equis.
 Vehunt auroram Phaethontis equi. Virg. 5. Æn. 105.

Expectata dies aderat, novamque ferena
Auroram Thæthontis equi jam luce vehebant.
Ehi in equo. Cic. 2. de Divin. 40. Quod equus, in quo vehebar,
necum una demersus rursus apparuerit.
quo vehi, inquit Festus, flammæ diali non licebat, ne si longius di-
grederetur, sacra negligerentur.
ertere equum. Virg. 11. Æn. 619. — versique Latini
Rejiciunt parmas, & equos ad moenia vertunt. Ovid. 1. de
Arte Am. 330.

— curruque retorto
Auroram versis Phœbeus adiffet equis. Hor. 1. Carm. 19. 11.
Et versis animosum equis Parthum dicere.
incentes equi. Hor. 1. Serm. 1. 115.
olare citatis equis. Claud. 4. Conf. Hon. 440.
quus, Signum cœlestis. Cic. 2. de Nat. Deor. 11.
Huic equus ille jubam quatiens fulgore micanti
Summum contingit caput albo, stellasque jungens Una. Ex
Arato.

quus Trojanus, Proverb. Cic. pro Muren. 78. Intus intus, inquam,
est equus Trojanus, a quo nunquam me Consule dormientes oppri-
memini. De Catil.
quis & quadrigis: i. e. Omni conatu. Cic. 2. Q. frat. Sic ego qui in
lito homine colendo tam indormivi diu, te me hercule, sæpe exci-
tante, cursu corrigam tarditatem, cum equis, tum vero (quoniam
scribis poema ab eo nostrum probari) quadrigis poeticis.
elis, equisque, ut dicitur. Cic. 3. Off. 116. Cum his velis equisque
(ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est. decertan-
dum est.

quus, Machina bellica. Plin. lib. 7. cap. 56. Equum, qui nunc aries
appellatur, in muralibus machinis Epeum ad Trojam. subaudi, Inve-
nisse dicunt. conf. Barth. ad Stat. Sylv. p. 17.
equis Agminalibus, Avertariis, Circensibus, Curfualibus, Desul-
loriis, Fluvialibus, Funalibus, Jugalibus, Octobribus, Paribus,
Publicis, Quadrijugis, Sagmaris, Sejugis, Sellaribus, Singularibus
atque Triumphalibus: nec non Æneis & Ligneis. V. omnino
Lex. Pitisc.

UA, æ. f. [ἵππος] Plin. lib. 11. cap. 49. Non ostentabat her-
aphroditas subjugas carpento suo equas.
qua, teste Priscian. lib. 7. cap. De dat. & abl. plur. primæ decl.
quibus facit in dat. & abl. plur. Idem tradit Valla lib. 1. cap. 1.
Frequenter tamen legimus Equis genere fœm. pro Equabus. Varro 2.
de R. R. cap. 1. In Lusitania ad Oceanum in ea regione ubi est oppi-
dum Olyssippo monte Tagro, quædam e vento concipiunt certo tem-
pore equæ. Sed ex his equis qui nati pulli, non plus triennium vi-
vunt. conf. Plin. 3. 41. De equis Lusitanicis. V. Plin. 7. 42. Sil. 3.
80. & Virg. infra. Columel. lib. 6. cap. 37. Sic nutritus admistrarius
equas diligere condiscit. Interdum etiam, quamvis materno lacte sit
educatus, potest a tenero conversatus equis, familiariter earum con-
suetudinem appetere. De asino admistrario loquitur, qui equas init-
nutorum generandorum gratia.
octus equæ pullus. Lucret. lib. 3. 763.
onus equæ. Ovid. 2. Met. 667.

Mox nec verba quidem, nec equæ sonus ille videtur.

mentalis equa. V. ARMENTUM.

sta quadrigis equa. Hor. 2. Carm. 16. 31.

obiles equæ. Ovid. 2. Met. 690.

— herboseque pascua Nelei,

Nobiliumque greges custos servabat equarum.

otniades equæ Glauci. Ovid. in Ibin, 557.

Potniadam morsus subeas, ut Glaucus equarum.

rima equa. Hor. 3. Carm. 11. 9.

— latis equa trima campis,

Ludit exultim, metuitque tangi.

qua equam non amat. Ovid. 9. Met. 730.

Nec vaccam vaccæ, ne equas amor urit equarum.

quas vento Zephyro concipere. Virg. 3. Georg. 275.

EILA, Idem quod Equa: Antique. Varro, Lege Mænia, Nemo est
m negligens, quin summa diligentia eligat alinum, qui suam saliat
quilam. Nonius.

EJES, itis. i. [ἵππης, ἵππων, ἵπποισι, ἵππων] Proprie Qui in-
let equo. Plaut. Milit. 2. 5. 54.

Neque eques, neque pedes profecto quisquam tanta audacia.

ues pro Equitandi perito. Hor. 3. Carm. 12. 7.

Eques ipso melior Bellerophonte.

ues qui equo meret, seu militiæ equestri, ut
equis equitum. Tacit. 4. Hist. 71. Equitum aciem in collem eri-
geret.

ercitus equitum. Hor. 11. Æn. 598.

urmæ equitum. Hor. 2. Epist. 1. 190.

arius eques. Tacit. 12. Ann. 27. V. ALA.

regii equites. Juven. 10. Sat. 95.

frenati equites. V. INFRENATUS.

ricati equites. V. LORICA.

ducere equites in pugnam. V. INDUCO.

ocare equites pro cornibus. Quintil. lib. 2. cap. 13.

ues, qui Equestri ordini ascriptus est, nomen dignitatis, ab equestri olim
militia arcessitum, cujus auctor Romulus. V. Lex. Pitisc. Suet. Cæs.
cap. 39. Ludis Decimus Laberius Eques Romanus mimum suum egit:
lonatusque quingentis festeriis & annulo aureo, sessum in quatuor-
decim ex scena per orchestram transiit.

uites ordini Senatorio dignitate proximi. Cic. pro Cluent. 152.

uem tu si ex censu spectas, Eques Romanus est. Cic. pro Rosc.
Com. 42.

ecus equitum. Hor. 3. Carm. 16. 20.

rtute equitum nomen Romanum victoriam cum laude possidet con-
unctam. Cic. Anteq. iret in exil. 29.

elfus eques. Stat. 1. Silv. 4. 42.

agnus eques. Hor. Epod. 4. 15.

umerofus ubique Fulget eques. Claud. in Eutrop. 2. 74.

verus eques. Ovid. 3. Amor. 8. 56.

VOL. II.

Trabeati equites. Valer. Max. 1. 2. c. 2. extr. In Solenni scilicet trans-
vectione Idibus Quirail. de qua Dionys. 1. 6. Liv. 9. 46. extr. Aurel.
Vict. de V. 1. cap. 32. Aliis per solennibus diebus.

De distinctione Equitum in Illustres, Insignes atque Splendidos V. Pi-
tisc. p. 725.

Eques: tria genera loquendi Latini scriptores usurpant, Eques, Eque-
stris ordinis, Equestri loco natus. quæ utrum idem significant, an ve-
ro differant, & quatenus differant, considerandum. Eques & Equestris
ordinis, idem sunt, nam & Eques quicumque est, & dicitur, idem
Equestris ordinis, & est, & dicitur: & contra. quod si Eques patre
natus est qui nunquam senator fuerit, is Equestri loco natus dicitur:
sin patre natus est senatore, Eques quidem, sed non Equestri loco na-
tus, qui porro, quum eques fuisset, in senatum est allectus, Eques
non amplius dicitur, sed assumpto nobilioris ordinis nomine, Senator:
ornamenta tamen retinet equestria, annulum aureum, & equum pu-
blicum, itaque M. Cicero, quum equite Romano natus esset, nun-
quam, posteaquam in senatum pervenit, Eques appellatur, sed Sena-
tor, atque ipse suis in scriptis, quum de ordine Senatorio loquitur,
nostrum appellat, quum de Equestri, non item, is igitur non Eques,
neque Equestris ordinis, sed Senator, & Senatorii ordinis jure diceba-
tur. Ac mihi venit in mentem, quod in quadam epistola scripsit M.
Cœl. ad Cic. Nostri, inquit, equites nisi acutius vidissent. Nostri,
ob eam causam dixit, quia uterque patre equite Romano natus erat.
Potest igitur esse eques Equestri loco natus, & Eques non equestri loco
natus. itemque potest esse Senator equestri loco natus, & Senator non
equestri loco natus, cujus vero pater Eques fuit, is, si Senator factus
est, definit appellari eques, & equestris ordinis: eadem tamen retinet
insignia, nisi si ea, ignominia causa notatus a Centurionibus, amittit.
Ex observationibus P. Manutii. conf. omnino Lex. Pitisc. & Gronov.
in Liv. 5. 7.

Equites etiam Judices vocabantur, quia judicum decuriæ ex Equestri
ordine deligebantur. Budæus Annot. ad l. ult. D. de Senatorib. Qui
plenius idem persequitur argumentum ad l. ult. D. de Muner. & ho-
norib. §. Defensores quoque. p. 74. & 368. ed. Episcop.

De Equitibus Prætorianis. Promotis, Sacculariis & Singularibus V.
Lex. Pitisc.

Eques, pro Equo ipso aliquando ponitur. Virg. 3. Georg. 116.

Impositi dorso, atque equitem docuere sub armis

Insultare solo, & gressus glomerare superbos. V. Philarg. in

loc. Gell. lib. 18. cap. 5. Macrobi. lib. 6. cap. ult. Propert. 4. 3. 38. Min.

Fel. Oct. cap. 7. conf. Hor. Epod. 16. 11. & Cæs. 2. Bell. Civil. 39.

Eques num. Sing. per Synecdochen pro Equitatu. Tacit. 1. Ann. 60. 3.

Flor. 2. 6. 3. & 3. 17. 4.

Sic pro Ordine equestri Martial. l. 8. Ep. 50. 7. de Epulo Domitiani:

Vescitur omnis eques tecum, populusque, patresque.

EQUESTER, tris, tre. [ἵππος] Quod pertinet ad equitem.

Voce Equestris, pro Equestris artis perito, quod ἵππος Grace, utitur
apud Xen. Lewncl. & Phil. H. St. Nec non Joach. Camerarius p. 401.
ed. Steph.

Æs equestre, inquit Festus, Quod equiti dabatur.

Agmen equestre. Ovid. 9. Epist. 100.

Census equester. Cic. 1. Q. frat. 2. Ecce supra caput homo levis ac

fordidus, sed tamen equestri censu Catiæus. V. Pitisc. Lex. v. CENSUS.

Copia equestres. Cic. 2. de Fin. 112.

Cunei equestres. Stat. 3. Sylv. 3. 143.

Curfus equestres ducere. Virg. 5. Æn. 667.

Dignitas equestris. Nep. 25. 1. 1.

Disciplina equestris. Cic. 6. Verr.

Loco equestri ortus. Cic. 1. de Lege Agr. 27. V. paulo ante in EQUES.

Ludi equestres. V. Pitisc. Lex. in LUDI & Interpr. ad Sil. lib. 16. 355.

Ordo equestris. Plin. lib. 33. cap. 3.

Ordinis equestris princeps. Cic. 11. Fam. 16. Idem pro Cluent.

Pes equestris, i. e. Equinus. Sen. Phœniss. 396.

Prælium equestre. Cæs. 3. Bell. Gall. 20.

Pugna equestris. Cic. 6. Verr. 122.

Splendor equestris. Cic. pro Planc. 21.

Equestris ordo, indicavit Cic. pro Plancio. H. St. [Sane ut Senatorius
ordo Amplissimus, ita Equestris proprie Splendidissimus vocari con-
suevit. V. in Dict. ORDO. Equestrem splendorem Cic. pro S. Rosc.
Am. 140. dixit, pro Plancio vero loc. Splendidissimos homines, ubi
sine dubio Equites Ro. intelligit.

Statua equestris. Cic. 6. Philipp. 12. Aspicite a sinistra illam equestrem
statuam inauratam.

Turma equestris. Claud. de Bell. Get. 579.

EQUESTERIS, [ἑσπερὶς Ptolemæo] Civitas Equestris in Sequanis col-
locatur. vulgo Neufschafel, vel potius Nyon ad lacum Laufonium.

EQUESTRIA, um. n. pl. [ἵππων] Quatuordecim gradus, in quibus
equites sedebant, vocat Sen. de Benef. 7. 12. Equestria omnium Equi-
tum Rom. sunt. Item, Habeo in Equestribus locum: non ut vendam:
non ut locem, non ut habitem, sed tantum ut spectem. conf. Suet.
Calig. cap. 26. Lips. de Amphit. C. 14.

Equestria item pro Locis theatralibus equitum, & modificatis verbis, pro
Equitibus usurpavit Petronius, quum scripsit, Nunquam tamen nisi in
equestribus sedeo. i. e. Nunquam est mihi res nisi cum iis qui sedent
in quatuordecim gradibus. V. Turneb. Advers. 4. 19. & 18. 33.

EQUIRO, [ἵππευω, ἵππων] ære. Equo uti. Hor. 2. Serm. 3. 248.

Ludere par impar, equitare in arundine longa. Cic. 2. Tusa.

62. Apud quos autem venandi & equitandi laus viget, qui & c.

Equitare, & Homo urens equo, & Equus sub homine gradiens, dice-
batur. Lucilius namque, vir appime linguæ Latinæ sciens, equum &
currere & equitare dixit his versibus,

Queis hinc currere equum nos atque equitare videmus,

His equitat curritque: oculis equitare videmus,

Ergo oculis equitat. Gell. lib. 18. cap. 5. Macrobi. lib. 6. cap. ult.

In orbem equitare. i. e. In circulum. Ovid. 12. Met. 468.

In equileis equitare. V. mox Equitare pro Ostentare se.

Equitare. antiqui dicebant Equo publico mereri. Fest. Pomp.

Equitare, pro Ostentare, jactare se. Cic. 6. Verr. 42. Jactabit se & in
his equitabit equuleis. i. e. Se ostentabit: qua in significatione verbo
equitandi etiam usum esse Arnobium alicubi Turnebus scribit. Adv. 8. 10.

EQUITARI, pass. [*ἰσπιζέειν*] Plin. lib. 8. cap. 18. Omnes autem in iis terris jumentorum dorso funguntur, atque etiam equitantur in praeliis. De camelis. Flor. 3. 4. 5. Dum periculum glacie flumen equitatur. [Forte, Per infidum &c. ut Equitatur forma dicatur Imperf.]

EQUITATIO, ōnis. f. [*ἰσπισ*] Plin. lib. 28. cap. 4. Equitatio stomacho & coxis utilissima.

EQUITATUS, ūs. [*τὸ ἰσπικόν, ἢ ἰσπικόν*] Equitum manus. Cic. Fam. Equitatum habet magnum. Idem pro Font. Magnos equitatus ad ea bella, &c. Claud. de Laud. Seren. 62.

— dat Gallia robur

Militis, Illyricis sudant equitatibus alæ.

Valere equitatu. Nep. 18. 3. extr.

Victor equitatus. Tacit. 3. Hist. 18.

Abducere ab aliquo equitatum. V. **ABDUCO**.

Exiit portis equitatus. Virg. 8. Æn. 585.

Instruere aliquem peditatu, equitatu, copiis. Cic. 5. Philipp. 6.

Orbare equitatu. V. **ORBO**.

Equitatus, Actus equitandi. Plin. lib. 28. cap. 15. ad finem, Femina atteri, adurique equitatu notum est. i. e. Equitatione.

EQUARIUS, i. m. Subst. Idem ac Equifio. Solin. cap. 57. de Bucephalo. Cum ab equario suo alias etiam molliter federetur. Gloss. Gr. Lat. *ἰσπορευός* Equarius, Equi pastor.

EQUARIUS, a, um. Adj. [*ἰσπικτός*] Quod ad equum pertinet, ut, Equarius medicus. ex Gr. *ἰσπικτός*, qui Alias Mulomedicus. Valer. Max. 9. 15. 2.

Equaria pecuaria. Varro in proœm. lib. 2. de R. R. ad fin. Quod & ipse pecurias habui grandes, in Apulia oviarias, & in Reatino equarias.

EQUIFERUS, i. m. [*ἰπποῦ ἄρειος*] i. e. Equus non domesticus. Plin. lib. 28. cap. 13. In primis efficax equiferorum sanguis. & cap. 10. De equiferis non scripserunt Græci.

EQUILE, is. n. [*ἰσπισσία*] Stabulum equorum. Varro lib. 2. cap. 7. suadet frenos in equili suspendere. Cato de R. R. cap. 14.

EQUIMENTUM. V. **ÆQUIMENTUM**.

EQUIMULGA, æ. m. [*ἰππομυγός*] Sidon. 4. 1. Equimulgæ Geloni. al. Equimulgi.

EQUINUS, [*ἵππιος*] Adj. possess. Hor. Arte Poët. 1.

Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit.

Caudæ equinæ pilos vellere. Hor. 2. Epist. 1. 45.

Cornu equinum. i. e. Pes corneus equi. Valer. 5. Argon. 153.

Crista equina Galeæ. Virg. 10. Æn. 869.

Ære caput fulgens, cristaque hirsutus equina.

Juba equina. Plin. lib. 2. cap. 25. Ovid. 12. Met. 88.

Nervus equinus. Ovid. 1. de Pont. 2. 21.

At femel intentus nervo levis arcus equino.

Pecus equinum. Varro 2. de R. R. 7. Columel. lib. 6. cap. 27.

Pedibus equinis conculcare. Ovid. 12. Met. 374.

— pedibusque virum conculcat equinis.

Sanguis equinus. Ovid. 9. Epist. 142.

Semivir occubuit vi, Lerniferoque veneno

Nessus, & infecit sanguis equinus aquas.

Seta equina. Cic. 5. Tusc. 62.

Ubera equina. Hor. Epod. 8. 8.

EQUIO, [*ἰππομυγός*] ÿre. De coitum appetente equo, sicut Suire, de sue. Plin. lib. 10. cap. 63. Equas domitas LX. diebus equire.

EQUIRIA, orum. [*ἰπποδρόμια*] Ludi quos Romulus Marti instituit per equorum cursum, qui in campo Martio exercebantur. Festus. V. eundem v. Martialis campus. Ovid. 2. Fast. 859.

Ex vero positum permanfit equiria nomen. conf. Varr. 5. de

L. L. 3. & late in Lex. Pitisc.

EQUISĒTUM, i. ab Equus fit; Herba est quæ Græce *ἰππεύς* dicitur: h. e. Cauda equina: nostri a similitudine setæ equinæ nomen imposuerunt: est enim pilus terræ. V. Plin. lib. 26. cap. 13. vocatur & Equifetis Plin. 18. 28. *ἱερὰν* vulgus Gallicum vocat.

EQUIISO, ōnis. [*ἰπποκρίσις, ἰπποδρόμος*] Equorum domitor. Varr. apud Non. 2. 288. Nam ut equus, qui ad vehendum est natus, tamen traditur magistro, ut equifio doceat totum incedere. Idem Marcip. Neque furem equuleum infans equifio exhibeat maris fluctibus. conf. Val. Max. 7. 3. ext. 2.

Equifones, veteres vocabant Omnes quibus alicujus rei regimen committebatur: ut Nautici equifones, ex Varr. Marcip. Nonius.

EQUITABILIS, e. [*ἰπποσύνη*] ut, Locus equitabilis, in quo facile equi inambulare possint. Liv. Opportuna explicandis copiis regio erat, equitabilis, & vasta planities. conf. Curt. 4. 9. 10.

EQUITATURA, æ. f. Sarsb. Ep. 285. Equitaturas & expensas præparare.

EQUITIUM, i. [*ἰπποδρόμος*] Equorum armentum. Ulpian. in l. 12. Plenum. § Equitii. D. De usu & habitatione. Equitii quoque legato usu, videndumne & domare possit, & ad vehendum sub jugo uti. adde l. 1. §. ult. Dig. de rei vindicat.

EQUITIUS, i. m. Cognomen familiæ Romanæ ab equino pecore deductum, auctore Varr. 2. de R. R. 1.

EQUITIARIUS, i. Equitii custos, vel præfectus. Gallice *harassier*. Firmic. lib. 8. cap. 13. Centauro oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, vel eorum exercitator, aut mulomedicus, vel equitarius. Gloss. Lat. Græc. Equitarius, *ἰπποκομῆς*.

EQUULEUS, i. dimin. [*πῦλον*] Pullus equinus & novellus. Cic. Hortensio. Ut fame debilitetur equuleorum nimis effrenata vis. Liv. 23. 31. Ad Sinuessam bos equuleum peperit.

Exagitantur tactu equulei freno injecto. Cic. 3. Tusc. 67.

Equuleus, Tormenti genus. V. **ECULEUS**.

EQUULUS, i. m. [*ἰπποδρόμος*] Parvus equus. Cic. 2. de Nat. Deor. 38. Omnia in perfectis & maturis docet esse meliora, ut in equo quam in equulo, in cane quam in catulo, in viro quam in puero.

EQUULA, æ. f. [*ἰππάριον*] Parva equa. Varro apud Nonium 2. 290. Nemo est tam negligens, quin summa diligentia eligat asinum, qui suam saliat equulam. Al. Equilam. Plaut. Cist. 4. 2. 88. Adhinnire equulam.

EQUUS TUTICUS, Apuliæ oppidum a Diomede post excidium Trojæ conditum, auctor Serv. in 8. Æn. 9. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 4. 523.

ER. Erunt, vel Erit, vel Ærarii. **ER**. COL. Ære collato. **ER**. Ære publico. **ER**. LEG. Erogatori Legionis.

ERADICO, [*ἐραδίζω*] ære. Extirpare, Avellere. Ter. And. 4. 5. 2. Di te eradicent, ita me miseram territas. Idem Heaut. 3. 3. 28.

Eradicare aures alterius, pro Obtundere narrando aliquid. Plaut. Epi. 3. 4. 23.

— Pugnis memorandis meis

Eradicabam hominum aures, quando occæperam. conf. Ru.

5. 2. 59. & Aul. 2. 4. 21. &c.

ERADDO, si, sum, [*ἐραδίζω*] ære. Notæ significationis. Columel. lib. Poltea furculos, quos inferere voles eradito tam alte quam cuneum commisit. Idem lib. de Arbor. cap. 9.

Albo Senatorio aliquem eradere, i. e. Delere. Tacit. 4. Ann.

Cæsar Apidium Merulam, quod in acta divi Augusti non juraverat albo Senatorio erasit.

Eradenda elementa pravi cupidinis. Hor. 3. Carm. 24. 51. Sen. Epi. 11. Eradere vitia.

ERASUS, Partic. [*ἐξαλειφθῆς*] Plin. in Paneg. cap. 25. n. 3. Datum iis qui post edictum tuum in locum eorum subditi fuerant. Erasoru i. e. Deletorum e numero eorum qui accipiebant congiarium. Budæ Genæ erasæ. Propert. lib. 4. 8. 26.

Qui dabit immundæ venalia fata saginæ,

Vincet ubi erasas barba pudenda genas.

Timor erasus ex animo. Sen. Thyest. 517.

ERÆA, [*Ἠραία*] Civitas Græciæ, non longe ab Orchomeno & Mantineæ, quam suo jam tempore concidisse, ac vix ullum ipsius apparuit vestigium scribit Strabo lib. 3.

ERANA, Oppidum in Amano monte, a Cicerone captum. Cic. Fam. 4. Eranam autem quæ fuit non vici instar, sed urbis, &c.

ERANA, [*Ἠρᾶνα*] Urbs est Peloponnesi, media inter Pylum & Cypseliam, circa quam Pamisus amnis effluit, & quam nonnulli Arenam quondam crediderunt. Strab. lib. 8. in Descr. Eleæ & Messen.

ERANIA [vel potius Eranica] Pecunia quid, & corrupte hactenus Erantia apud Jurisconf. in l. Creditor. D. de solut. lectum esse, Alcibiades ostendit lib. Dispunct. 2. cap. 25.

ERANOS, Collectio pecuniæ privata, in usus hetæriæ vel amicorum. V. 12. Att. 5. p. 291. Græv. Catanaus apud Plin. 10. Epist. 93. 94. vocatur Eranos, [Immo *ἐρασιπύς*] interpretatur, Exactores collationum, dicitur sic Pollucem, Athenæum, & eos secutum Ammonium interpretari. c. Buchner. ibid. Nep. Epamin. c. 3. Casaub. ad Theophr. Char. c. 15. Eranos, five Eranios, i. m. Gemma, Jaspis borea Agricola, [*ἀνελύματα*]. Vulgo Turcica.

ERANTHĒMON, [*ἐρανθήμων*] Unum ex nominibus anthemidis heræ sic dictum, quod vere floreat. Plin. lib. 22. cap. 21.

ERANUSA, Insula in Locris Italiæ fronte. Plin. lib. 3. cap. 10.

ERAPHIŌTES, [*Ἐραφίωτης*] Bacchus dictus est, ab inducenda corruptione, quoniam vinum iram atque certamen inducit. *ἔρις* enim contentio, & *φάρις* ostendere significant. [Hoc quid monstri sit nescio.]

ERAPHIUS, [*Ἐραφίος*] Ægypti rex, qui obeliscum unum posuit e notis quadragenarum octonarum cubitorum, ut refert Plin. lib. 36. cap. 10.

ERASINĀDES, is. m. [*Ἐρασιναῖος*] Dux quidam, qui, ut Suidas refert, Arginufam obsederat. Infeliciter autem pugnatum est, ad internecionem extinctis tum aliis, tum ipso duce. Hinc vulgo de eo cui res utriusque male procedunt, dicitur, Militavit cum Erasina. V. Ad.

ERASINUS, i. m. [*Ἐρασίνος*] Achaia fluvius, in sinu Argolico, ut scribit Mela, 2. 3. 85. Is terras subit, rursusque redditur: sicut in Lycus, in Mesopotamia Tigris. Plin. 2. 103. Ovid. 15. Met. 276.

Redditur Argolicis ingens Erasinus in agris. conf. Herc.

lib. 6. & Stat. 1. Theb. 357.

ERASISTRĀTUS, [*Ἐραστράτος*] Medicus Dogmaticus eximius & familia Aristotelis natus, in quem sapius invehitur Galenus. Memini ejus multis in locis Plin. ut 28. 15. V. Fabric. in Elencho Medicorum.

ERATE, es. [*Ἐρατώ*] al. **ERATO**, Nympha Oceani & Tethyos, ἀπὸ τῆς ἔρατος, h. e. Ab amore nomen habens. V. Hygin. F. 182. filia Iodora l. 1. Nerei & Doridis filia, quos Oceanus genuit.

ERATO, [*Ἐρατώ*] una Musarum quam ἀπὸ τῆς ἔρατος, h. e. Ab amore nomen habere innuit Ovid. 2. de Arte Am. 16.

Nunc mihi, fiquando, Puer, & Cytherea favete:

Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes. Eadem de causa

illam in tertio Argonauticōn invocant Apollonius. Diodor. vero lib. 4. cap. 1. id nominis sortitam Erato ait, quod docti homines ab omni amentur. Fulgentius dictam existimat quasi *εὐράν ὀρεῖον*, h. e. Sile inveniens: quia post scientiam & memoriam, justum est ut aliqui de nostro simile inveniamus. At vero Cornutus ab interrogando & respondendo, i. e. *ἐρεσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι*. hæc enim duo maxime disputibus & ejus facultatis studiosis convenire videmus. Saltatricem Itho Ausonius Eid. extr. noto versiculo describit:

Plectra gerens Erato saltat pede, carmine, vultu. Quæ ipsam saltandi rationem invenisse, Græci quidam prodidere: alii nesciunt. At Proclus qui in Hesiodum commentarios reliquit, poeseos inventionem attribuit. Eadem & Thamyra mater perhibetur, qui auctor primus cecinit. Nonnunquam pro Calliope, vel quacunque ponitur, ut Virg. 7. Æn. 37.

Nunc age, qui reges, Erato, &c. Servius.

Arcades Erato inter Musas non connumerant: sed vatem quam fuisse ajunt, quæ Arcadi Callistis filio nupsit, & per eam mortuus Pana oracula dedisse. V. Pausan. in Arcad.

ERATOSTHĒNES, Cyrenæus, Aristonis Chii & Callimachi poetæ discipulus, Plato minor a quibusdam ob doctrinam vocitatus, præ bibliothecæ regiæ Alexandrinæ. Scripsit præter philosophica poemata, historias, astronomica, de sectis dialogos. Suidas. Quintil. lib. 1. c. 1. adde Cic. 2. Att. 6. Varr. 1. de R. R. 2. Cæf. 6. Bell. Gall. 23. Plin. 208.

ERATUM, [*Ἠράτων*] Urbs Sabinorum, quam vicum potius quam vicum cenferi debere tradit Strabo lib. 5.

ERATYRA, [*Ἐρατυρά*] Illyrici civitas, imperio Cadmi nepoti, & Hermiones aliquando subiecta, de qua V. Strab. lib. 7.

ERAVISCI, Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

ERCINIA. V. **HERCYNIA**.

ERCISCROB, eri. Verbum compositum a Coercendo & Ciendo. Flu.

erctum citumque fit inter confortes, ut in libris legum Romanarum legitur. Erctum a coercendo dictum: unde & Erciscundæ & Ercisci. itum autem est Vocatum, a Ciendo. Haftenus ille. Unde Erciscundæ milia iudicium dicitur, quod fit in bonorum divisione. V. Lex. Pis. in Familia. p. 758. Alii ab ἐρεῖς, quod interfecere & dividere significat, deduci contendunt: ideoque aspirandum dicunt. Potius erisco vel Erciscor tertiæ conjug. quum legamus Erisfundæ partic. ut icundæ, legundæ, quod idem in secunda conjug. non fit.

erbis ercisceri. Cic. 1. de Orat. 237. V. Strebæum, qui non probat Erciscere, legitque Herciscere. [Verba Cic. hæc sunt, ut olim quidem edebatur: Idcirco qui, quibus verbis ercisceri oporteat nesciat, idem erciscundæ familiæ causam agere non possit. Sed Victorius Var. Lect. 35. 1. probantibus consensu doctis viris, reposuit, Erctum cieri.]

offulare aliquem familiæ erciscundæ. Cic. pro Cæcin. 19.

erciscundi Stoici. Servius in illud Virg. 3. Æn. 68.

— animamque sepulchro

Condimus. Legimus, inquit, in sexto, infepulorum animas vagas esse: & hunc Polydorum constat non legitime sepultum fuisse. Rite ergo reddita legitima sepultura, redit anima ad quietem sepulchri, quam Stoici erciscundi, id est medium sequentes, tam diu durare dicunt, quandiu durat & corpus. Paulo post, Ideo autem Stoicos medium sequi diximus, quia Plato perpetuum dicit animam, & ad diversa corpora transitum facere statim pro meritis vitæ prioris. Pythagoras vero non μεταμύθωσιν, sed μεταρρίσσειαν esse dicit, hoc est redire, sed post tempus. V. Apul. 6. Met. p. 186. & 9. p. 229. extr. Elm. & Burn. ad Petron. cap. 141. p. 664. Inter Steph. Morini Differtat. una est de Herciscundis. V. etiam Rosin. Ant. Rom. 1. 8. p. 794. Salmaf. Exerc. Plin. p. 891. b. P. Victor. Var. Lect. 35. 1. & Cujac. Observ. 9. 36. Scalig. & Dacer. ad Fest.

ERCTUM, pro Arctum ab Arceo dixerunt veteres. [Nusquam, nisi arte locus Festi, in Ercisci allatus huc trahitur.]

E R E

ERBINTHINUS Dionysus, i. e. Bacchus [Ἐρεβίνθινος Δίονυσος] in contumeliam & derisum dicebatur (quod & in proverbium transit) dicere videlicet legumine, vel a pudendo, quando id utrunque ἐρεῖς indicat. Helychius ἐρεβίνθινος δίονυσος usurpat pro Eo qui nullius si homo sit, nec tanti, juxta proverbium (inquit) ac Cicerinum jus, ut tamen ad multa medici utuntur. V. Erasim. in Adag. Cicerinus acchus. Sunt qui Erebinthinum Dionysum ideo dictum putent, quod & leguminibus ab antiquis vinum conficeretur, sicut zythus Ægyptio, celia Hispanorum, cervisia Gallorum: qui potus, inopia vini apertus fuit in his regionibus quæ minus vitem ferunt.

ERBINTHUS, [Ἐρεβίνθος] Legumen est flatuosum, copiosi nutrimenti, alvo movendæ habile, ciendæ urinæ idoneum, lacti & semini generando aptum: prolicet vero & menses. V. plura apud Galen. lib. 6. e Simpl. medic. facult. & Dioscor. 2. 95. conf. CICER.

ERBINTHUS, [Ἐρεβίνθος] Insulæ nomen, apud Plin. lib. 5. cap. ult. collocat autem eam in Bithynia ultra Heracleam.

ERBUS, i. m. [Ἐρεβός] Erebum Virgilius interdum Obscuritatem uandam esse describit apud inferos, quum ait 6. Æn. 404.

— imas Erebi descendit ad umbras. Interdum Flumen ejusdem loci dicens, 6. Æn. 671.

— & magnos Erebi tranavimus amnes. Varro vero Erebo nam noctem ait, Unde est & illud, Erebo creata, fuscis crinibus, Nox te avoco. Festus. Sed errat, cum ap. Virg. utroque loco Erebus Inferorum regionem denotet. V. not. ad l. Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Senectus, Mors, Tenebræ, Miseria, Querela, Gratia, Fraus, Pertinacia, Parca, Hesperides, omnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

Deæ Erebi, Furia. Sen. Octav. 17.

Regina Erebi, Proserpina. Ovid. 5. Met. 543.

Ripa profundi Erebi. Stat. 1. Theb. 298.

Sedes imæ Erebi. Virg. 4. Æn. 26.

Umbræ imæ Erebi. Virg. 6. Æn. 404.

EREBUS, Adj. [Ἐρεβός] Ovid. in Ibin 227.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

ERECTHÆUM, seu ERECTHÆUM, [Ἐρεχθίδειον] Delubrum Neptuni in Achaia, cujus hoc fertur memorabile, ut aqua in puteo lente Austro fluctuet, ceteris vero perflantibus ventis jaceat immota. V. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2. Pausan. Att.

ERECTHÆUS, trisyll. [Ἐρεχθίδης] Rex Atheniensis: cujus filia virgines noctem pro patria contempsisse dicuntur. Cic. pro Sext. 48. Mortem quam etiam virgines Athenis, regis opinor Erecthei filia, pro patria contempsisse dicuntur: ego vir Consularis tantis rebus gestis timerem? dem 5. de Fin. 62. & 1. Tusc. 116. 3. de N. D. 50. V. Meurf. Reg. Ath. 1. 2. tem pater Orithyia, quam Boreas rapuit. V. Ovid. Met. 6. Fab. 9. infra v. ORITHYA. male ERYTHÆUS in ed. Lugd.

ERECTHIS, idis. f. [Ἐρεχθίδης] Procris, Erecthei filia. Ovid. 7. Met. 726.

ERECTHIDES, æ. [Ἐρεχθίδης] Erecthei filius. m. pl. Erechthidæ; Athenienses, ab Erechtheo dicti. Ovid. 7. Met. 430.

ERECTHÆUS, a, um. [Ἐρεχθίδειος] ut, Arces Erechtheæ. i. e. Athenæ. Domus Erechthea. Ovid. 5. Fast. 204.

ERECTUS. V. ERIGO.

EREMBI, [Ἐρεμβοί] Populi in Arabia, qui prærupta faxa nudi inhabitant. Strab. lib. 16.

EREMIGO, [Ἐρεμίγος] ære. Enavigare, emetiri. Plin. lib. 2. cap. 67. Circa Caspium quoque multa Oceani littora explorata, parvoque brevius, quam totus, hinc aut illinc Septentrio eremigatus. Sil. 14. 192.

— pedibus tacitas eremigat undas.

EREMODICIUM, [Ἐρεμὸν δίκην] Vadimonium desertum dicitur a Demosthene. Unde uno verbo Eremodicium dicitur, quod in Pandectis, tit. de Minoribus, in l. Ait prætor. §. Idem in eremodiciis. & C. de iudiciis. l. Properandum. §. Sin autem. Hermodicium corrupte legitur. Dicitur quasi Desolatum ac desertum, seu Desertio causæ, absentia, seu negligentia partium facta. Budæus. V. Proverb.

EREMUS, i. f. proprie Adj. & quando in form. usurpamus subauditur ἡ, quando in masc. ὁ. [Ἐρημός, Att. ἔρημος] Solitudo: Vox Eccle-

siasticis usitatio. V. Tertull. de Idol. cap. 5. & adv. Jud. cap. 2. Sidon.

7. Epist. 9. Mantuan. Parth. 1. 393. Hinc

EREMICOLA, æ. m. Hieronym.

EREMIPETA, æ. m. Tertull.

EREMITA, æ. m. [ἔρημῖτης] Qui eremum, h. e. Locum solitarium, religionis ergo incolit, passim apud Eccles.

EREMITICUS, a, um.

EREMITIS, idis. f. Sidon. 9. Epist. 3. Congregationis eremitidis. ubi

Savar. V.

ERĒPO, pli, ptum, [ἔρεπω] ère. Rependo emergere, vel Difficulter loca aspera & edita scandere: tanquam opus sit repere majus, quam ambulare. Plaut. Aul. 4. 4. 1. Foras lumbrice, qui sub terra ereplisti modo. Varro 3. de R. R. cap. 15. Ne ex ea erepere possit. Hor. 1. Serm. 5. 79.

Sen. Epist. 53. Stat. 2. Silv. 2. 30. Sil. lib. 13. 332. V. Heinf.

EREPTO, are. frequent. Idem. Sen. Epist. 101. Circa paupertatem plurimam moram habet, dum ex illa ereptat.

EREPTOR, EREPTIO, EREPTUS. V. ERIPIO.

ERES, is. m. Erinacius. Nemesian. Cyneg. 57.

Implicitumque sinu spinosi corporis erem Ferre Domum. V. Ulit. ad loc. Barth. & Reines. Var. Lect. 2. 8. p. 18. & infra HERINACIUS.

ERESICHTHON. V. ERISICHTHON.

ERESII, [Ἐρεῖοι] Populi in Æolide, Rhyndaco amni finitimi. Plin. lib. 5. cap. 30. Erezii Hard. q. V.

ERESOS, [Ἐρεσός, Ἐρεσός] Urbs in Insula Lesbo, de qua Plin. Restant Erefos, Pyrrha, & libera Mitylene annis m. d. potens. Hæc ille lib. 5. cap. pen.

ERETRIA, æ. f. [Ἐρετρία] Oppidum est Eubœæ insulæ, circa quod effoditur terra in medicinæ usu præstantissima, quam ab ea Eretriam vocant. Ejus Diosc. duas facit species, unam vehementer albam: alteram ad cineris colorem vergentem. Plin. etiam Eretriam terram inter pictorum colores enumerat lib. 35. cap. 6. V. mox ERETRIUS. Hujus urbis meminit & Homer. 2. Il. in Catal. Nav. conf. Plin. 2. 12. & Pomp. Mel. 2. 7. Hinc

ERETRIACUS, a, um. [Ἐρετριάκος] Unde Eretriaci philosophi. Cic. 4. Acad. 129. Eretriaci philosophi a Menedemo Eretriate sic appellati, qui & Megarici. Horum, ut idem inquit, omne bonum in mente positum, & mentis acie, qua verum cerneretur. V. MENEDEMUS.

ERETRIENSIS, e. [Ἐρετρίεως] Prov. Eretrienfium Rho, in homines præcipites & violentos. V. Adag. Erasim.

ERETRIUS, a, um. [Ἐρετρίος] Eretria terra. Plin. 35. 16.

Eretria creta. Idem 35. 6. conf. Vitruv. 7. 13. Cels. 5. 15. Diosc. 5. 171. Supra in ERETRIA.

ERĒTUM, i. n. [Ἐρετὸν] Vicus Sabinorum supra Tiberim. Virg. 7. Æn. 711. Ereti manus omnis, &c. V. Solin. cap. 8. Brœckh. ad Tibull. 4. 8. 4. Hinc

ERETINUS, a, um. ut Eretinus ager. Tibul. 4. 8. 4. Sed Eretinæ hominum mentes, Fulgent. de Serm. priscl. sunt stupidæ & quasi argillacæ. V. Turneb. 10. 16. Reines. Var. Lect. 3. 1. V. ARETINUS.

ERETALION, [Ἐρετάλιον] Viri proprium, quem Nestor interemit, dixitque illum cum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuum in bello Pyliorum & Arcadum fuisse. Il. 7. 149.

ERUTHRODANUM. V. ERYTHRODANUM.

E R G

ERGA, [ἐς, πρὸς, ὑπὲρ] Præp. accus. casui servit, & pro In, vel Contra, aut Adversus sumitur. Cic. 1. Fam. 1. Ego omni officio,

ac potius pietate erga te, ceteris satisfacio omnibus. Ter. Heaut. 1. 2. 15. Timet omnia, patris iram, & animum amicæ se erga ut sit suæ, &c.

Affecti erga amicum simus eodem modo quo erga nosmetipsos. Cic. de Amicit. 56.

Animos eorum, apud quos agitur, conciliari quammaxime ad benevolentiam, cum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicet orator.

Cic. 2. de Orat. 181.

Facere erga aliquos aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 60.

Benevolentiam erga aliquos habere. Cic. 1. Off. 47.

Officium & studium erga propinquum habere. Cic. pro Quint. 78.

Erga pro E regione. Plaut. Truc. 2. 4. 52. — tonstricem Suram

Novisti nostram, quæ modo erga aedes habet. Gronov. Quæ me erga aedes ecce h.

ERGANES, is. Rex fuit Æthiopiæ, qui quum in Meroe Jovis sacerdotes adeo superstitione impleissent animos, ut nonnunquam missio nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detrectante, aut mandatum jussionemque abnegante, re audita & nuntio, sacerdotes omnes occidit, & sacerdotium sustulit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 8.

ERGASIME, es. f. Species myrrhæ omnium pessima. Diosc. 1. 69.

ERGASTERIA, orum. [Ἐργαστήρια] Vicus insignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis & quadraginta stadiis a Pergamo distans, metallorum fodinis nobilis, a quibus & nomen accepit, ab officinis videlicet metallorum. Celebratur hic vicus a Galeno lib. 9. Simpl. medic.

ERGASTERIUM, i. [Ἐργαστήριον] Officina ubi aliquid operamur, ut est in Decretis dist. 44. Nulli clerico liceat tabernam aut ergasterium habere. conf. Isidor. 15. 16.

ERGASTICUS, a, um. [Ἐργάστηκος] Mart. Capell. 6. p. 231.

ERGASTICUS, i. m. Operarius. Jct.

ERGASTULUM, i. n. [Ἐργαστήριον ἀνδραπόδων] Locus in quo mancipia deteriora in vinculis opus facere cogeantur, ut metallarii servi solent, ut ait Budæus. Juven. 8. Sat. 180.

Quid facias talem sortitus, Pontice, servum?

Nempe in Lucanos, aut Tusca ergastula mittas. Accipitur interdum pro Iphis mancipiis quæ in custodia alligabantur. Juven. 14.

Sat. 24. Quem mire afficiunt inscripta ergastula. Varro, Misitque mox eo nuntium, qui tota ergastula donaret libertate. Liv. 2. ab Urbe.

Columel. lib. 1. cap. 6. Optime solutis servis cellæ merid em æquinoctialem spectantes fient: Vincitis quam saluberrimum subterraneum ergastulum, plurimis, idque angustis, illustratum fenestris. Cic. pro

- Cluent. 21. Inter sicarios damnatus est, manus incidit, & apud eum fuit in ergastulo.
- Compedes & ergastulum. Cic. pro Rabin. 20. Quum Saturninus Capitolium teneret, armatus esset una C. Glaucia, C. Saufeius, etiam ille ex compedibus, atque ergastulo Gracchus.
- Solvere ergastula. Cic. 11. Fam. 13. Quacunq; iit, ergastula solvit, homines arripuit, constitit nusquam, priusquam ad vada venit.
- Ergastulorum historiam scripsit Lippius lib. 2. Elector. 15. & Pignorius de Servis, p. 257. V. etiam Lex. Pitisc.
- ERGASTULUS, i. [ἐργαστήριον, ἐργαστήριον] Mancipium in ergastulo. V. Columel. 11. 1. & Plin. 18. 6. Est etiam Custos poenalis loci. Lucil. lib. 15. Non ergastulus unus & alius iudicem apposuit, ut nemo sententiam libere magis, quam ergastulus dicere possit. Ergastilus ap. Nonium 5. 102. q. V. & Lex. Pitisc.
- ERGASTULARIUS, i. m. [ὁ τῶν ἐργαστηρίων ἐπιστάτης, ἐργαστηριάρχης] Qui praestit ergastulo & mancipiis. Unde Columel. lib. 1. cap. 8. docet quomodo mancipia ab ergastulariis tractari debeant.
- ERGASTULARIUS, a, um. Ad ergastulum pertinens. Ammian. 14. extr. Et Eunus quidam ergastularius servus ductavit in Sicilia fugitivos. i. e. ex ergastulo.
- ERGASTULARIS, e. Idem. Sidon. 7. 9. In tenebris ergastularibus constitutus.
- ERGASYLUS; Nomen viri proprium Tortelio.
- ERGATA, æ. [ἐργάτη] Machina est tractoria, axe recto, quæ non brachiorum ductu, sed ambientibus & obnitentibus vectariis versatur. Ea mire facit ad exoneranda navigia, prægrandibus faxis, quæ manus humanæ moliri non possint, onusta. Vulgo vocant *un singe*. V. Vitruv. lib. 10. cap. 4. & Bald. Lex. p. 48.
- ERGAVICA, [ἐργαυική] Oppidum Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Vasconum, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Plin. lib. 3. cap. 3.
- ERGETIUM, [ἐργέτιον] Oppidum Siciliæ, cuius incolæ dicuntur Ergetini. Plin. lib. 3. cap. 8.
- ERGINUS, Clymeni fil. Minyarum Tyrannus fuit, Orchomeni fedem habens, qui ab Hercule, quum tributum a Thebanis exigeret, occisus fuit. Apollod. 1. 2.
- Erginus Thraciæ fluvius, Auth. Plin. & Pomp. Mela lib. 2.
- ERGO, [ἐν, πρᾶξεν, πρᾶρται] Illativa five completiva conjunctio: & minoribus conclusionibus competit: poniturque in principio pro Itaque. Plaut. Amph. 1. 1. 20. Virg. 2. Æn. 26.
- Nos abiisse rati, & vento petiisse Mycenæ:
- Ergo omnis longo solvit se Teucra luctu. Cic. de Amicit. 47.
- Ergo hoc proprium est animi bene constituti & lætari bonis rebus, & dolere contrariis.
- Tace dum tabellas pellego. c. ergo quin legis; Plaut. Pseud. 1. 1. 38.
- Ipfus inquam Carmides sum. s. ergo ipfusse es? Plaut. Trin. 4. 2. 146.
- Ergo secundo loco positum: ut, Tibi ergo. Ter. 5. 2. 9. D. Mihine? s. tibi ergo. Cic. pro Quint. Quid ergo est? Primum magnitudo periculi, &c.
- Ergo, dum nullum fastiditur genus, in quo eniteret virtus, crevit imperium Romanum. Liv. 4.
- Ergo etiam pretium aliquanto quam cetera gravius atque atrocius fuit. Liv. 2.
- Non ergo. V. NON.
- Num ergo is excæcat nos aut orbat sensibus? Cic. 4. Acad. 74.
- Ergo, tertio loco positum. Liv. 1. 27. Nec manere ergo, nec transire aperte ausus, sensim ad montes succedit.
- Ergo, producte, inquit Festus, idem quod *χαρὶν*, hoc est Gratia, quum scilicet Gratia intelligitur pro Caula. Virg. 6. Æn. 670.
- illius ergo
- Venimus, & magnos Erebi tranavimus amnes. V. Serv. in loc. Cic. 3. Att. 23. Siquid contra alias leges ejus legis ergo factum sit. Idem. de Opt. Gen. Orat. 19. Eum donari virtutis ergo, benevolentiaque. conf. Nonius 2. 300. Semper cum genet. constituitur.
- Ergo, pro Et sane: ut sit confirmandi nota, non concludendi. Cic. pro Quint. 50. Ergo hercule cujus bona ex edicto possidentur, hujus omnis fama & existimatio cum bonis simul possidetur. Ibid. 61. Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est? quum proscribebas. Ergo affuit, non passus est. Plaut. Epid. 3. 4. 39. MIL. Quæ te intemperia tenent? quas tu mihi tenebras cedis? quin fidicinam produci intus jubes? PERIPH. hæc ergo est fidicina: hic alia nulla est. Idem. Bacch. 1. 3. 17. LYD. Non hic placet mihi ornatus. PIST. nemo ergo tibi hoc apparavit: mihi paratum est, cui placet.
- Ergo pro Deinde ponitur fec. Gesner. in Propert. 3. 2. 29. V. Bræckh.
- Pro At, Atvero, in Albinov. de Ob. Mæcen. 113.
- Redditur arboribus florens revirentibus ætas
- Ergo non homini; quod fuit ante, redit. V. Scalig. in loc.
- Aliquando mera est completiva fec. Priscian. lib. 17. ut in Virg. Cir. v. 29. Ergo Palladiæ texuntur in ordine pugna.
- Ergo igitur, pleonastice Plaut. Trin. 3. 3. 27. Apul. lib. 1. Miles. pr. V. plura exempla in Indice Elmenhorst.
- ERGOLABUS, i. m. [ἐργολάβος] Operarius, manceps, operarum redemptor. ἐργολάβειον, opus faciendum conduco, operam loco, rem perficiendam fuscipio, redempturas facio, & inde lucrum facio: ἐργολάβεια, merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis, & conductio, vel locatio. In Cod. Justin. tit. de Monop. Ædificiorum quoque artifices, vel ergolabi, aliorumque diverforum operum professores, penitus arceantur pacta inter se componere, ut ne quis quod alteri commissum sit opus impleat, aut injunctam alteri sollicitudinem alter interscipiat.
- Ergolabi etiam ab Oratoribus dicti sunt Sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes, qui compendia sua comparant ex alienis dispendiis, atque calamitatibus: Interpretes etiam & sequestres, qui iudiciis corrumpendis, aut ejuscemodi maleficiis fuscipiendis operam suam locant. Cic. Sequestres appellat. q. V.
- ERIA, [ἑρία] Græcis Sepulchra dicuntur, ut Theocriti interpret scri-
- bis in Pharmaceutria, *πρὸς τὴν ἐπιχρησμένην τῆς νέκρους ἑρίαν*, id est ea quæ mortuis injiciatur terra, quam vocant *ἑρίαν*.
- Sunt qui Eria opinentur dici, non surrecta, sed jacentia sepulchra Plura Cæl. lib. 17. cap. 20.
- ERIOEA, [ἑρῖοια] Macedoniæ urbs Ptolemæo, vulgo *Pressa*.
- Eriboea item dicitur Juno, Mercurii noverca, apud Homer. lib. 5. Iliad.
- ERICA, æ, five ERICE, es. [ἐρίκη] Frutex non multum a myce differens, colore rorismarini & pæne folio. Plin. lib. 24. cap. V. ERIX. Hinc
- ERICÆUS, a, um. [ἐρικαῖος] ut
- Mel ericæum, Tertium genus mellis vocatur, minime probatum, silvestre. Convehitur post primos autumnii imbres, cum erice flores in silvis, ob id arenoso simile. Plura Plin. lib. 11. cap. 16.
- ERICETUM, i. n. Locus abundans ericis.
- ERICATES, Viri cujusdam Lycaonii nomen, a Messapo Turni cominterfecti, ut Virg. placet 10. Æn. 749.
- Cædicus Alcathoum obruncat, Sacrator Hydaspem
- Messapus Cloniumque, Lycaoniumque Ericaten.
- ERICHTHÆUS. V. ERECHTHEUS.
- ERICHTHO, [ἑριχθῶ] Mulier Theffala, multis veneficiis famosa De qua abunde Lucan. lib. 6. 508. seq. De hac & Ovid. in Ep. Sapph. 139.
- Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impulit.
- ERICHTHONIUS, [ἑριχθωνίος] de quo sic Servius, Vulcanus impetrato a Jove Minervæ conjugio, illa reluctante, effectum libidinis percipit in terram: inde natus est puer draconis pedibus, qui appellatur Erichthonius, quasi de terra & lite procreatus. nam *ἑρῖς*, est lis: *χθών*, terra. Hic ad tegendam pedum fœditatem, junctis equis utitur curru, quo tegetur sui corporis turpitudinem. Virg. 3. Georg. 11.
- Primus Erichthonius currus, & quattuor ausus
- Jungere equos: rapidisque rotis insistere victor. Idem f.
- Athenarum rex, & argenti inventor fec. Plin. 1. 7. c. 56. V. Hyg. Fab. 166. conf. Ovid. 2. Met. 553.
- ERICHTHONIUS, a, um. Adj. ut Populus Erichthonius, Atheniensis
- ERICIS Portus, Ptolem. Liguriæ oppidum. Plin. Delphini portus
- Vulgo *porto Fino*. [Nisi potius Ricina tab. vet. Vulgo *Recco*. V. Cell.
- ERICIUS, i. m. Idem ac Erinaceus. Gloss. Philox. *ἐρίκιος*, erici
- V. Varr. apud Non. 2. 292. & Isidor. 12. 3.
- Est etiam Machina militaris, scil. Trabs ferreis aculeis munita, quæ transversim portæ prætenfa inaccessam faciebat. Cæf. 3. Bell. Civ. 1.
- V. Lips. Poliorc. 1. 5. Dial. 4. extr. Turneb. Advers. 4. 8. Victor. V. Lect. 24. 1. & cl. J. Waffe in Sallust. Fragm. Nonius v. Verutum.
- ERICLIMENUS, i. m. Filius Neptuni. V. Hygin. Fab. 157.
- ERICUSA, vel ERICUSSA, [ἑρικῦσσα, ἑρικῦσσα] Una ex septem insulis Lipareis, quam ab arbutis vocatam, & ad pascua prorsus onfam tradit Strabo lib. 6. Meminit & Plin. lib. 3. cap. 9.
- ERIDANUS, i. m. [ἑριδανός] (inquit Servius) Solis filius fuit; l a patre impetratum currum agitare non potuit. Et quum ejus error mundus arderet, fulminatus, in Italiæ fluvium cecidit; & tunc a h ardoris sui Phaethon appellatus est, & pristinum nomen fluvio dec Unde mista hæc duo nomina inter Solis filium & fluvium invenim Postea ejus sorores, flendo in populos arbores versæ sunt. Hæc Se ad Virg. 6. Æn. 659.
- Inter odoratum lauri nemus, unde superne
- Plurimus Eridani per silvam volvitur amnis. V. PADI
- Conf. Lucan. 2. 409. Stat. 12. Theb. 423.
- Et gemina auratus taurino cornua vultu Eridanus. Virg. Georg. 372.
- Maximus Eridanus. Ovid. 2. Met. 324.
- Pater Eridanus. Sil. lib. 12. 217.
- Fluviorum rex Eridanus. Virg. 1. Georg. 482.
- Venerus Eridanus. Propert. lib. 1. 12. 4.
- Eridanum nonnunquam pro Rhodano poni probare vult Rutgerf. V. Lect. 6. 4.
- Eridanum in cælo etiam Aratus esse dicit, Constellationem Arieti pro mam. Cic. in Arat. V. Hygin. Astron. 2. 32.
- Stellifer Eridanus, sinuatis fluctibus errans
- Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
- Gurgite fidereo subterluat Oriona. Claud. 6. conf. Hon. 175.
- ERIGERON, ontis. m. [ἑριγέρων] Herba, a nostris vacatur Senecio trixaginis specie & mollitia, cauliculis subrubicundis: nascitur & in gulis & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit Caput ejus numerosa dividitur lanugine. Plin. lib. 25. cap. 13. A quibusdam per aspirationem scribitur: significat autem vox ipsa vernu senem, quod cito in pappum & lanuginem abeat. Vulgus Gallicum vocat *du fenelon*.
- ERIGIDUS, a, um. Petron. Fragm. p. 681.
- Erigidus strictis qui regnat in ossibus horror. [Forte Frigidus sit. vel Frigidus astrictis.]
- ERIGO, exi, ectum, [ἐρύσσω, ἐρύσσω] ēre. ab Ex & Rego; signific Elevare. Cic. pro Rosc. Amer. 19. Quem simul atque attigi, statim homo se erexit.
- Abjicere & Erigere, contraria. Cic. 1. de Legib. 26. Nam quæ ceteras animantes abjecisset ad pastum, solum hominem erexit & ad cæli, quasi cognitionis domiciliique pristini conspectum excitavit
- Erigere ad gloriam & efferre. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Nam n quem paulo ante fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad la dem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitati depulit ad calamitatem.
- Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Planc. 33. Ubi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa Civilibus extollere jam caput, & al quando recreata se erigere debebat?
- Erigere ad spem, & in spem. Cic. pro Domo sua, 25. Civitatemque fractam malis, mutam, debilitatam, abjectam metu, ad aliquam spem libertatis, & pristinae dignitatis erexit. Liv. 30. 15. extr. I honoribus mollitus regis animus, erectusque in spem propinquam sublati Syphace, omnis Numidiæ potiundæ.
- Erigere in gradus. Columel. lib. 8. cap. 15.
- Aciem erigere. Liv. 3. 18. Hunc ducem secuti, nequicquam relictis mantibus Tribunis, in clivum Capitolinum erigunt aciem.
- Aculec

Aculeos iudicum erigere in rem, in vitia, in mores, in tempora.

Cic. pro Cœl. 29.

Afflictum erigere. Cic. pro Lege Manil. 23. Diffidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreavit.

Aliquem erigere; Ad divitias & honores extollere. Lucan. ad Pison. 227.

Mæcenas tragico quatientem pulpita cæstu Erexit Varum.

Animum erigere, & spem afferre. Cic. 5. Philipp. 1. Atque ut oratio Consulum animum meum erexit, spemque attulit non modo salutis conservandæ, verum etiam dignitatis pristinæ recuperandæ.

Animum erigere, & respirare a metu. Cic. pro Cluent. 200. Qui nunc primum post illam flammam, aliorum facto & cupiditate excitatam, spe vestræ æquitatis erigere animum, & paulum respirare a metu cœpit.

Animum demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluent. 38.

Animos erigitur expectatione rerum bonarum. Cic. 2. de Legib. 28.

Animos erigere. Cic. 1. Att. Quamobrem p. c. erigite animos, retinete vestram dignitatem.

Animos erigere ad audiendum. Cic. 4. Acad. 11.

Arces erigere. Stat. 3. Sylv. 1.

Aures erigere, & animum attendere. Cic. 3. Verr. 28. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animumque attenderet.

Caput expergefatum erigere. Lucret. lib. 5. 1207.

Caudam erigere falcata in sublime. Plin. lib. 10. cap. 21.

Cupiditates omnium erigere, & acuire industriad. Auth. ad Herenn. lib. 4. 2. Nam quum res probabiliores, tum hominum studia ad imitandum alacriora reddit, imo erigit omnium cupiditates, & acuit industriad.

Expectationem alicujus erigere. Plin. Epist. 156. Exegi expectationem tuam, quam vereor ne destituat oratio in manus sumpta.

Fumus erigitur ad sidera. Virg. 9. Æn. 239.

Gradum erigere. i. e. Altius tollere, ut solent qui ascendunt clivum aliquem. Sil. lib. 3.

Quoque magis subire iugo, atque evadere nisi
Erexere gradum, crescit labor.

Iras erigere. Sil. lib. 4. 279.

Tantus semifero Cryxus sub pectore murmur
Torquet, & horrifonis ululatibus erigit iras.

Jubam erigere. Sen. Hippol. 10.

Cœrulea taurus colla sublimis gerens
Erexit altam fronte viridanti jubam.

Mentem erigere, Forti animo esse. Lucan. lib. 8. 76.

— erige mentem.

Et tua cum fati pietas decertet.

Mentes erigere auresque, & attendere. Cic. pro Syll. 53. Erigite mentes auresque vestras, & me de invidiosis rebus, ut ille putat, dicentem attendite.

Oculos erigere. Ovid. 4. Met. 146.

Ad nomen Thisbes oculos in morte gravatos

Pyramus erexit. Cic. pro Sext. 68.

Patriam erigere. i. e. Celebrem reddere. Claud. Conf. Mall. Theod. 150.

Pectus erigere. Stat. 1. Achil. 543.

Perditam provinciam erigere & recreare. Cic. 5. Verr. 212.

Plebem ad se erexit, i. e. Faventem sibi reddidit. Flor. 3. 17. 5. V. Grav. in loc.

Rempubliam erigere. Cic. 8. Att. 19. Possumus etiam nunc Rempubliam erigere, si communi consilio negotium administrabimus.

Scalas erigere ad mœnia & ad murum. Liv. 2. Bell. Maced.

Se erigere. Cic. 2. de Orat. 54. Paululum se erexit, & addidit historiæ majorem sonum vocis vir optimus Crassi familiaris Antipater, &c.

Se rursus erexit Macedonia, i. e. Rebellaivit. Flor. 2. 12. 1. conf. Idem 2. 17. 5.

Se erigere, & ab omni sollicitudine abstrahere. Cic. pro Deiot. 38. Non dubito quin tuis literis, quarum exemplum legi, quas ad eum Tarracone huic Blefamo dedisti, se magis etiam erexerit, ab omni sollicitudine abstraxerit.

Se erigere & confirmare. Cic. 1. Q. frat. 3. Erige te & confirma, siquæ subeunda dimicatio erit.

Se erigere & parare ad. Cic. in Orat. 122. In quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut paret se ad dicendum.

Exfurgere, & erigere se. Cic. 2. de Lege Agr. 86. Hæc quæ procul erant a conspectu imperii, non solum affligerunt, sed etiam nequando recreata exfurgere atque erigere se possent, funditus, ut dixi, sustulerunt.

Sese erigere e partibus infernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

Hic sese infernis e partibus erigit hydra. Ex quodam poeta.

Se contumacius erigere. Quintil. in proœm. lib. 6. Sed vel propter hoc nos contumacius erigemus.

Serpens erigitur. Ovid. 15. Met. 737.

Series ususque laborum erigit. Lucan. lib. 1. 124. i. e. Evehit ad summam nobilitatem.

Studia prima se erigunt ad imitationem condiscipulorum. Quintil. lib. 2. cap. 3. Non excidit mihi, scripsisse me in libro priore, quum petitionem in scholis eruditionem esse, quam domi dicerem, libentius se prima studia, tenerosque profectus ad imitationem condiscipulorum, quæ facilior esset, erigere.

Silvas erigere. i. e. Ligna in pyram exstruere. Lucan. lib. 7.

Undas erigit pontus in scopulos. Lucan. lib. 5. 600.

Vultum erigere. Ovid. 14. Met. 107.

— illa diu vultum tellure moratum Erexit.

Erigi. Cic. 4. Acad. 127. Erigimur, altiores fieri videmur, humana despiciamus, cogitantesque supera atque cœlestia, hæc nostra exigua & minima contemnimus.

In aliquem erigi. Ovid. 12. Met. 374.

In digitos erigi. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Sub auras erigi. Virg. 8. Æn. 25.

Contra aliquem erigi. Stat. 8. Theb. 693.

Bonis erigi. Cic. 1. de Fin. 57. Sed ut his bonis erigimur, quæ expectamus, sic lætamur his quæ recordamur.

ERECTUS, Partic. [ἐρετός]

Crinis erectus. V. Drakenb. ad Sil. lib. 2. 668.

Erectus expectatione. Lib. 2. ab Urbe. Quum plebs in foro erecta expectatione staret. animo scil.

ERECTUS. Græci simpliciter, ἑρέτος, At Lat. Erecti expectatione. H. St.

Ardens & erectus ad libertatem. Cic. 4. Philipp. 11. Ego vos ardentes & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor.

Celfus & erectus. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Primum eos humo excitatos, celfos & erectos constituit, ut deorum cognitionem cœlum intuentes capere possent. Cic. 1. de Orat. 148. Hæc igitur & horum similia jura suæ civitatis ignorantem, erectum & celfum, alacri & prompto ore, ac vultu hoc atque illuc intuentem, &c.

Liber & erectus. Hor. 1. Epist. 1. 69.

An qui fortunæ te respondere superbæ

Liberum & erectum præfens hortatur & optat?

In auras erectus. Sil. lib. 4. — erectus in auras

It fonipes. Ovid. 3. Met. 43.

In spem erectus. Tacit. 1. Hist. 4.

Animus alacer & erectus. Cic. de Senect. 75.

Animus erectus & minime perturbatus. Cic. 10. Att. 17.

Animus magnus & erectus. Cic. pro Deiot. 36.

Capillo erecto evolare ex aliquo loco. Auth. ad Heren. lib. 4. 69.

Crinis erectus horret. Sen. Oeth. 6.

Cristæ erectæ. Sil. lib. 7.

Equus in armos erectus. Stat. 6. Theb. 502.

Mens erecta. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Pectore erecto ambulare. Claud. 1. in Eutrop. 306.

Proræ erectæ. Stat. 1. Theb. 375.

Pyra sub auras erecta. Virg. 4. Æn. 504.

Status erectus & celfus. Cic. in Orat. 59.

Via erecta in arcem. Liv. 4. Perfossa a castris monte, erecta in arcem via est.

Votum erectum. Stat. 6. Theb. 756.

Quem vinci haud quisquam, sævo nec sanguine tingi

Malit, & erecto timeat spectacula voto. Erecto voto, i. e.

Suspensio favore propter incertum victoriæ exitum.

Vultus erectos ad sidera tollere. Ovid. 1. Met. 86.

ERECTOR, Nomen ex Partic. [ἐρετωρ] Compar. Cic. ad Brut. 10.

Erectior Senatus erat, non sententiis solum nostris, sed cohortationibus excitatus.

Minor & Erectior, contraria. Claud. de Aponi Baln. 11.

Animi erectus, i. e. Erecto & excelso animo. Sil. lib. 13.

ERECTUS, Adv. cujus compar. apud Ammian. 15. 10. Erectius jam loquebatur. i. e. Liberius.

ERECTIO, ōnis. f. Vitruv. 10. 5. extr. Sine tignorum erectionibus. Augustin. Serm. 1. in Vig. Pent. De summa erectione, ultima dejectione damnatus est.

ERIGONE, es. [Ἐρίγων] Filia Icarii Atheniensis, & soror Penelopes: quæ patrem suum a rusticis ebriis occisum ita luxit, ut seipsam præ dolore suspenderit. Sed miseratione deorum mutata fuit in cœlestē signum, quod Virgo & Justitia dicitur. Serv. ad Virg. 1. Georg. 33.

Qua locus Erigonen inter, Chelasque sequentes

Panditur. V. Hygin. Fab. 130. Apollod. 1. 3.

Flebilis Erigone. Stat. 11. Theb. 645.

Erigonen a Baccho compressam fuisse in uvam mutato docet Ovid. 6. Met. 125.

Liber ut Erigonen falsa deceperit uva. conf. Ampel. de 12. Signis & Min. Fel. 21. 16.

ERIGONEIUS, Adj. [Ἐρίγωνιος] ut, Canis Erigoneius. Ovid. 5. Fast. 723. i. e. Canis, fidus cœlestē. V. Hygin. Fab. 130.

ERIGON, [Ἐρίγων] Fluvius, qui multis acceptis amnibus ex Illyricis montibus, & a Lyncestis, & Brigibus & Deuriopis, aliisque compluribus in Axiam irrumpit. Strabo lib. 7.

ERIGONUS, Pictor insignis. Plin. lib. 35. cap. 11. Namque Erigonus, inquit, tritor colorum Nealcæ pictoris intantum ipse profecit, ut celebrem etiam discipulum reliquerit Pasiam, fratrem Æginetæ pictoris.

ERIMANTHUS, & ERIMANTHIUS. V. ERYMANTHUS.

ERINACIUS. V. HERINACIUS.

ERINEOS, & ERINOS, [Ἐρίνιος, Ἐρίνος] Herba quam describit Plin. 23. 7. Sic etiam Græci vocant Caprificum. Unde & locus Troadis a caprifico dictus est Erineus, Ἐρίνιος, ut author est Strabo l. 13. Ceterum Galenus hanc herbam non Erinum, sed Echinon appellat, ut videre est lib. 6. Simplic. conf. Diosc. 4. 29.

ERINEOS, Achaia oppidum. Plin. lib. 4. cap. 5.

ERINNA, æ. vel ERINNE, es. [Ἐριννα] Teia, vel, ut alii volunt, Lesbia, vel Tenia, vel Rhodia, poëtria fuit, carmine illustris, Sapphus contemporanea, ac, ut nonnullis placet, amica. Scripsit Elacaten, i. e. Colum, Æolica & Dorica lingua versibus trecentis. Decem & novem annorum mortuam virginem ferunt. Meminit hujus Eustathius in Navium Catal. apud Homer. repetit in temporibus Eusebii. V. Suid. Steph. in πῶς. conf. Plin. 34. 8. In Erinna elegans est in Anthol. 1. 67. 14. epigramma, cujus hi duo sunt postremi versus,

Σαπφῶ δὲ ἑλένης ὅσον μελίαν ἀμύνων,

Ἠρίννα σαπφῶς πόσον ἢ ἐξαμύτραις.

i. e. Quanto Erinna in Lyricis Sappho præstantior, tanto Sapphus gloriam Erinna hexametris præcellit. Meminit & Propert. lib. 2. 3. 22, ut quibusdam placet, sed

V. quæ v. EQUUS a pr. notavimus.

ERINNYs, [Ἐριννύς] Furia infernalis: dicta quod humanam corrumpat mentem. Gen. facit Erinnyos & Erinnyis, Latine, & per synæresin Erinnyis: accus. Erinnya & Erinny; plur. Erinnes, & Erinnyes.

Crudelis Erinnyis. Stat. 8. Theb. 686.

Fera regnat Erinnyes. Ovid. 1. Met. 241.
 Feralis Erinnyes. Lucan. lib. 10. 59.
 Flammifera Erinnyes. Sen. Herc. fur. 11.
 Horrificæ Erinnyes. Ovid. 1. Met. 725.
 Protinus exarsit, nec tempora distulit iræ,
 Horrificamque oculis, animoque objecit Erinnyen.
 Improbæ Erinnyes. Sil. lib. 13.
 Infana regnat Erinnyes. Ovid. 11. Met. 14.
 Nocturna Erinnyes. Valer. 3. Argon. 19.
 Me pronuba duxit Erinnyes. Cornelia Pompeji uxor lamentando, ita
 sortem suam detestatur in conjugis fuga, apud Lucan. lib. 8. 90.
 Sæva Erinnyes. Sen. Octav. 4.
 Tragica. Propert. lib. 2. 16. 29.
 Tum me vel tragicæ vexetis Erinnyes.
 Tristis Erinnyes. Virg. 2. Æn. 337. Sen. Octav. 1.
 Ultrix Erinnyes succincta anguibus. Sen. Octav. 5.
 Atræ Erinnyes. Ovid. 11. Epist. 103.
 Civilis Erinnyes, Furor belli civilis. Lucan. lib. 4. 187.
 Patriæ communis Erinnyes. Virg. 2. Æn. 573. De Helena.
 Erinnyes est etiam Cereris epitheton. V. Reines. Inscript. Cl. 1. 35.
 p. 62.
ERIOPHORUS, i. m. [*ἐριόφορος*] Theophrasto teste, Bulbi genus est
 circa ripas amniū nascens, cujus inter summum corticem, eamque
 partem qua vascuntur, lanea natura est, ex qua impilia, vestesque
 quædam conficiuntur. refert Plin. lib. 19. cap. 2.
ERIOXYLON, i. n. [*ἐριοξύλον*] Lana est seu Lanugo xyli. Ulpian.
 in Lege. Si cui lana legetur. D. de Leg. tert. Lana legata etiam
 leporinam lanam & asnerinam & caprinam credo contineri, & de
 ligno, quam Græci *ἐριοξύλον*, h. e. ligneam lanam appellant. V.
 Plin. 19. 1.
ERIPHA, Equæ nomen Marmacis cujusdam, qui primus venit Hippo-
 damiæ proci, antequam alios ab Oenomaō necatus est. Sed & equas
 ejusdem jugulavit, Eripham nimirum & Partheniam, quas postea ius-
 sit sepeliri. V. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 22.
ERIPHIA, [*Ἐρίφια*] Veneficæ & fascinatricis cujusdam nomen fuit,
 de qua vide Erasim. in Adag.
ERIPHIA, Herba est, septem lanuginosis ramulis apii modo foliata,
 purpureo flore, & eo quidem perenni, femine fabaceo, totidem radi-
 culis quot ramis. Hanc Magi prodidere in avena scarabeum habere,
 sursum deorsumque decurrentem cum sono hædi: unde & nomen ac-
 cepit. V. Plin. lib. 24. cap. 18.
ERIPHYLE, es. f. [*Ἐρίφύλη*] Uxor Amphiarai, & soror Adraſti.
 Hæc accepto monili aureo latentem maritum prodidit Polynici: cum
 quo in prælium proficisci coactus, hiatu terræ periit: cujus filius Al-
 cæon postea matrem necavit, & est Orestis furore correptus. Hæc
 fere Serv. ad Virg. 6. Æn. 445. &c.
 His Phædræ, Procrinque locis, mœstamque Eriphylen,
 Crudelis nati monstrantem vulnera cernit. Cic. 1. de Invent. 94.
 Dicimus etiam Latine Eriphyla, æ. Cic. 6. Verr. 9. Eriphylam acce-
 pimus in fabulis ea cupiditate, ut quum vidisset monile, ut opinor,
 ex auro & gemmis, pulchritudine ejus incensa salutem viri proderet.
 V. Brœckh. ad Propert. 2. 13. 29.
ERIPHYLÆUS, Adj. [*Ἐριφύλαϊος*] Stat. 4. Theb. 211.
 Sic Eriphylæos aurum fatale penates
 Irrupit, scelerumque ingentia femina movit.
ERIPHYZA, [*Ἐριφύζα*] Insula una ex Æoliis. Strabo lib. 6.
ERIPPIO, ui, eptum, [*ἐρίππιον*] ère. Est ut ait Pomp. Jurisc. De
 manibus alicujus quidpiam auferre per raptum. Ter. Heaut. 4. 2. 6.
 Crucior bolum tantum mihi ereptum tam subito e faucibus. Eripio
 (inquit Valla lib. 5.) quoties habet cum accus. dat. fere in mal-
 lam partem accipitur, ut Eripuisti mihi omnes bene vivendi facul-
 tates. Quoties vero abl. cum præp. A vel Ab, five Abs, plerumque
 in bonam: ut, Eripuisti me a periculo. Interdum in malam: ut
 Eripuisti a me filia. Ter. Heaut. 4. 3. 39. Unus est dies dum argen-
 tum eripio.
 Eripi & evolare ex insidiis aliquorum. Cic. pro Muren. 82. Qui lo-
 cus Judices, quod tempus, qui dies, quæ nox, quum ego non ex
 istorum insidiis ac mucronibus non solum meo, sed multo etiam magis
 divino consilio eripiar atque evolem?
 Eripere & Relinquere, opposita. Ovid. 6. Met. 196.
 Multaque ut eripiat, multo mihi plura relinquet.
 A morte contra fatum aliquem eripere non posse. Cic. 2. de Divin. 25.
 Ab igne eripere aliquid. Ovid. 8. Met. 457.
 Eripere de. Cic. 7. Verr. Siqua vis istum de vestra severitate eripuerit.
 i. e. Liberaverit.
 Ex custodia eripere aliquem. Cic. Brut. 6.
 Ex omni impetu urbem eripere & conservare. Cic. pro Arch. 21.
 Populi Romani laus est, urbem amicissimam Cyzicenorū ejusdem
 consilio ex omni impetu regio ac totius belli ore ac faucibus ereptam
 esse atque conservatam.
 Ex periculo aliquem eripere. Cic. pro Cluent. 70. Cæf. 4. Bell. Gall.
 cap. 12.
 Per carmen & herbas aliquem eripere furiis. Ovid. 15. Met. 326.
 Per flammæ aliquem humeris suis eripere. Virg. 6. Æn. 111.
 Illum ego per flammæ & mille sequentia tela
 Eripui his humeris, medioque ex hoste recepi.
 Per tela. per ignes aliquem eripere. Virg. 2. Æn. 665.
 Curis eripere aliquem. Valer. 4. Argon. 539.
 Damno eripere. Ovid. 11. Met. 133.
 Dolis alicujus aliquem eripere. Ovid. 3. de Arte Am. 176.
 — Phryxon & Hellen
 Diceris Inois eripuisse dolis.
 Domino aliquem eripere. Ovid. 8. Met. 85b.
 Flammis eripere. Ovid. 2. Met. 630.
 — natum flammis uteroque parentis
 Eripuit. De Phœbo, qui Æsculapium ex cæso utero matris jam
 rogo impolite servavit.
 Jugo turpi colla eripere. Hor. 2. Serm. 7. 91. i. e. Repellere a se
 servitute.

Jugo se eripere luctantur sonipedes. Sen. Hippol. 10.
 Jugo colla eripiunt equi. Ovid. 2. Met. 315.
 Conſternuntur equi, & saltu in contraria facto
 Colla jugo eripiunt, abruptaque lora relinquunt.
 Letho eripere res alicujus. Virg. 5. Æn. 690.
 — da flammam evadere classi
 Nunc pater, & tenues Teucrum res eripe letho. Acyrologi
 est, inquit Servius.
 Letho se eripere. Virg. 2. Æn. 134.
 Eripui (fateor) letho me, & vincula rupi.
 Lupo eripere agnum. Plaut. Poen. 3. 5. 32.
 Litibus implicitum eripere. Hor. in Arte poet. 424.
 Malis aliquem eripere. Virg. 6. Æn. 365.
 Moræ se eripere, Non esse in mora, Festinare. Hor. 3. Carm. 29. 5.
 Moribus canis lepus eripitur. Ovid. 1. Met. 538.
 Morti aliquem eripere. Virg. 12. Æn. 157.
 Accelera, & fratrem, liquis modus, eripe morti.
 Tormento aliquem eripere. Plin. Epist. 87.
 Aliquem in medio versantem turbine lethi eripere. Catul. 62. 149.
 Aliquem domo eripere. Ter. Adel. 2. 1. 44. Domo me eripuit
 verberavit.
 Alicui eripere aliquid per oppressionem. Ter. Adel. 2. 2. 31.
 Hoccine illo dignum est? hoccine incipere Æschinum,
 Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet?
 Adimere, & eripere. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Quum ademerit ne
 bis omnia quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ
 communis est, eripere cupiat.
 Eripere & extorquere. Cic. 2. de Lege Agr. 19. Id totum eripere vo-
 bis, atque e manibus extorquere conatus est.
 Eripi & furripi. Cic. in Parad. 6. Quanti est æstimanda virtus, quæ
 nec eripi nec furripi potest. De vi illud, hoc de fraude.
 Alimenta alicui eripere. Ovid. 9. Met. 184.
 — favoqe alimenta parentis Antæo eripui.
 Amicum eripere alicui. Cic. 11. Fam. 28. Eos qui mihi amicum er-
 puerunt, carpando me, efficere conari, ne quos velim diligam?
 Animam. Ovid. 6. Met. 540.
 Quin animam hanc (ne quod facinus tibi perfide restet)
 Eripi?
 Membris alicujus animam eripere. Ovid. 15. Met. 845.
 Conſtitit alma Venus nulli cernenda, sui que
 Cæſaris eripuit membris, nec in æra ſolvi
 Paſſa recentem animam, cœleſtibus intulit aſtris.
 Annos eripere mihi Muſæ, i. e. Ætatem meam conſumpſi in literarū
 ſtudiis. Claud. Conf. Mall. Theod. 139.
 Arbitrium ſecreta loquendi alicui eripere. Ovid. 4. Met. 224.
 — famulæ diſcedite, neve
 Eripite arbitrium matri ſecreta loquendi. Vulgo Arripite.
 Auxilium ſolitum alicui eripere. Virg. 9. Æn. 129.
 — his Juppiter ipſe Auxilium ſolitum eripuit.
 Cauſam aliquam eripere alicui. Cic. 1. Fam. 5. Sed vereor ne aut er-
 piatur cauſa regia nobis, aut deferatur.
 Cælum ex oculis eripiunt nubes. Virg. 1. Æn. 92.
 Eripiunt ſubito nubes cælumque diemque
 Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra. ut Lucem.
 Conſpectum Senatus eripere alicui. Cic. pro Rabir. Poſt. 48. Vos of-
 fecro, Judices, ut huic optimo viro, quo nemo melior unquar-
 fuit, nomen equitis Rom. & uſuram hujus lucis, & veſtrum conſpe-
 ctum ne eripiat.
 Conſulatum alicui. Cic. 2. de Fin. Ut adoleſcentulus eriperes P. Syllæ
 Conſulatum.
 Ex crimine aliq. eripere. Ter. Phorm. 2. 1. 9. Quid ages? p. quid vis
 niſi ut maneat Phanium, atque ex crimine hoc Antiphonem eri-
 piam, &c.
 Curas. Ovid. de Rem. Amor. 810.
 Dolorem eripere aut minuere conſolatione. Cic. 9. Att. 4.
 Enſem vagina eripere. Virg. 4. Æn. 579. Et 10. Æn. 896.
 Facultatem. Cic. 5. Fam. 3. Quam facultatem ſiquis caſus eripe-
 rit, mea tamen in te omnia officia conſtabunt, non ſecus ac ſi tu
 vidiffem.
 Ferrum vagina eripere. Virg. 6. Æn. 260.
 Fidem alicui, Derogare fidem. Ovid. 15. Met. 283.
 — niſi vatibus omnis Eripienda fides.
 Formam. Virg. 9. Æn. 101.
 Mortalem eripiam formam, magnique jubebo
 Æquoris eſſe deas. De navibus Æneæ, quas Cytele mutavi
 in deas marinas.
 Fugam. Virg. 2. Æn. 618.
 Eripe nate fugam, finemque impone labori. i. e. Accelera
 raptim fac. Serv.
 Imperium ſemestre. Cæf. 1. Bell. Civil. 9.
 Ex infamia ſe eripere. Cic. 5. Verr.
 Jocos &c. anni eripuerunt. Hor. 2. Epist. 2. 56.
 Singula de nobis anni prædantur euntes,
 Eripuerunt jocos, venerem, convivia, ludum,
 Tendunt extorquere poemata.
 Jus. Plaut. Rud. 3. 4. 6. Jus meum ereptum eſt mihi.
 Laudem. Cic. 2. Tuſc. 35. Quamobrem hortor omnes qui facere id
 poſſunt, ut hujus quoque generis laudem jam languenti Græciæ eri-
 piant, ut perferant in hanc urbem.
 Libertatem. Plaut. Capt. 2. 2. 61.
 Liberos ex ſinu parentum. Cic. 7. Verr. 118.
 Linguam alicui. i. e. Evellere. Ovid. 2. Faſt. 608.
 Lucem. Cic. 4. Acad. 30. Nam quid eum facturum putem de abdiis
 rebus & obſcuris, qui lucem eripere conetur?
 Lucem eripere, & noctem quandam rebus offundere. Cic. 1. de Nat.
 Deor. 6. Multis etiam ſenſi mirabile videri eam nobis potiſſimum
 probatam eſſe philoſophiam, quæ lucem eriperet, & quaſi noctem
 quandam rebus offunderet.
 Lucem eripiunt tenebræ. Sil. lib. 10. Conf. Cælum.
 Mentem

Mentem. Hirt. Bell. Alex. 18. Terror hominibus mentem consiliumque eripit.
 Mentem confusam alicui eripere. Virg. 2. Æn. 736.
 A miseria se eripere. Cic. 9. Fam. 13. Nulla ratione ab illa miseria se eripere posset. h. e. Eximere.
 Mortem alicui eripere. i. e. Moriendi facultatem. Sen. Theb. 1.
 Nefas oculis eripere. Sen. Thyest. 8.
 Necem eripere. Stat. 3. Theb. 69.
 Noctem eripiunt flammæ. Sil. lib. 11.
 Notitiam alicujus rei alicui eripere. Ovid. 2. de Pont. 10. 5.
 Nubem, quæ mortales hebetat visus, alicui eripere. Virg. 2. Æn. 605.
 Oculos. Ter. Adel. 3. 20.
 Oculos eripiet quivis citius mihi quam, &c. Hor. 2. Serm. 5. 35.
 Opes partas eripit ignis. Tibul. lib. 2. 4. 40.
 Ornamenta eripere ex urbibus. Cic. 7. Verr.
 Orationem ex ore alicujus. Plaut. Merc. 1. 2. 64. Orationem ex ore tu quidem mihi eripis, &c.
 Oscula. Hor. 2. Carm. 12. 27.
 Pacem. V. PAX.
 Potestatem aliquid faciendi. Cic. de Amicit. 89. Cæs. 1. Bell. Civil. 3.
 Præmia eripere. Ovid. 5. Met. 25.
 Pudicitiam. Cic. pro Milon. 9. Pudicitiam quum eriperet militi Tribunus militaris in exercitu C. Marii propinquus ejus imperatoris, interfectus ab eo est cui vim afferebat.
 Rates ab infimis æquoribus eripere, i. e. Servare a naufragio. Hor. 4. Carm. 8. 32.
 Clarum Tyndaridæ fidus, ab infimis Quaslas eripiunt æquoribus rates.
 Respiramen, iterque eripere animæ. Ovid. 12. Met. 143.
 Responiones uno verbo. Plaut. Most. 3. 1. 63.
 Salutem. contr. Dare. Ovid. 2. Trist. 169.
 Eripit interdum, modo dat medicina salutem.
 Sanguinem vitamque. Cic. pro Quint. 77. Non pecuniam modo, verumetiam hominis propinqui sanguinem vitamque eripere conetur.
 Sensus omnes alicui eriperes. Catul. 49. 6.
 Spem nuptiarum. Ter. Heaut. 4. 3. 35. Cic. 4. in Catil. 8. Eripit etiam spem, quæ sola hominem in miseriis consolari solet.
 Tempus cibi eripere. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Tempora certa alicui rei eripere. Hor. 1. Serm. 4. 57.
 Timorem alicui. Cic. 3. in Catil. 1.
 Vires omnes animo formosus & alea eripiunt. Ovid. de Rem. Amor. 146.
 Virginem eripere vi ab aliquo. Ter. Eun. 4. 6. 14.
 Vitam. Cic. pro Lege Manil. Vos vitam ereptam negligetis?
 Vitam per crimina alicui eripere. Ovid. 2. Fast. 807.
 — eripiam, dixit, per crimina vitam. Burm. Pro Crimine.
 Vocem ab ore loquentis eripere. Virg. 7. Æn. 119.
 Voluntatem alicui. Cic. 3. Verr. 114. Eripias tu voluntatem mortuis, bona vivis, jus omnibus.
 E complexu patriæ conspectuque aliquorum se eripere. Cic. pro Sext. 53.
 Te hinc eripe. Sen. Medea, 7.
 Posse loqui eripitur. Ovid. 2. Met. 483.
 Vix eripiam quin hoc potius velis. Hor. 2. Serm. 2. 23.
 Eripere, simpliciter usurpatum, pro De periculis eripere. Virg. 3. Æn. 560.
 Hos Helenus scopulos, hæc faxa horrenda canebat,
 Eripite ô focii, pariterque insurgite remis.
 Tunc hinc spoliis indute meorum Eripiare mihi? Virg. 12. Æn. 948.
 Honor eripitur. Ovid. 1. Fast. 621.
 Currendi vires eripiente metu. Ovid. 3. Amor. 6. 70.
 Verbis alicui eripere. Tibull. lib. 1. 10. 35.
 Illis eriperes verbis mihi, fidera coeli
 Lucere, & puras fluminis ire vias. i. e. Negares & infringeres ea quæ sunt certissima. Gfner.
 Eripere vocabant in Circo quando primus nimio spatio metam evitavisset, & qui tum sequebatur auriga inter metam & priorem breviori spatio delatus, ex secundo primus efficiebatur. Panvin. de Lud. Circ. 1. 14. V. Sil. 16. 389. & Salmaf. Exerc. Plin. p. 635.
 ERPTUS, Partic. [ἐρεπτός] Cic. pro Ros. Amer. 149. Ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perfecit, ut S. Roscii vita erepta, de manibus sectorum, sententiis judicum permitteretur.
 Equor Ereptum. V. Sil. Ital. supra.
 Ab undis ereptus. Virg. 1. Æn. 600.
 Annis in primis ereptus. Valer. 3. Argon. 316.
 Enses per medios ereptus. Propert. lib. 1. 21. 7.
 Fato ereptus. Virg. 2. Æn. 738.
 Fluctibus ereptus. Hor. 4. Carm. 8. 25.
 Oculis ereptus. Ovid. 10. Epist. 43.
 Periculis ereptus. Virg. 3. Æn. 711.
 Pugna ereptus. Sil. lib. 17.
 Rebus humanis ereptus. Curt. 10. 5. 10. De Alexandri morte.
 Ruinis alicujus civitatis ereptus. Virg. 3. Æn. 476.
 Thalamis alicujus fœminæ ereptus. i. e. Liberatus illius conjugio. Sen. Med. 2.
 Amor ereptus. Propert. lib. 2. 8. 36.
 Tantus in erepto favit amore dolor.
 Conjux erepta. Virg. 3. Æn. 330.
 Fata erepta. Stat. 3. Theb. 85.
 Honor dolo ereptus alicui. Virg. 5. Æn. 342.
 Ereptumque dolo reddi sibi poscit honorem.
 Jus ereptum restituere. Ovid. 1. Fast. 626.
 Juventa prima fato erepta alicui. Virg. 7. Æn. 51.
 Laus erepta alicui. Sen. Oeth. 7.
 Littora erepta. Sil. lib. 7. i. e. Ab hostibus occupata.
 Locus ereptus. Ovid. 4. Trist. 2. 58.
 Merces erepta laborum. Lucan. lib. 1. 340.
 Munera erepta ruinis. Virg. 1. Æn. 651.
 Munera præterea Iliacis erepta ruinis Ferre jubet.
 Pellis erepta juvenco. Virg. 11. Æn. 679.

Cui pellis latos humeros, erepta juvenco
 Pugnatori, operit.
 Ratis erepto campis deferta profundo. Sil. lib. 3. 56.
 Regnum alicui ereptum. Lucan. lib. 5. 64.
 Sensibus ereptis mens excidit. Catul. 64. 25.
 Solatia sibi erepta lugebant Nymphæ. Claud. Præf. 2. de Rapt. Proserp. 3.
 Sirps erepta, Mortua. Ovid. ad Liviam 65.
 Vidimus erepta moerentem stirpe fororis.
 Tempus ereptum ex fummis occupationibus. Cic. 1. Att. 11. Ita distinebar, ut vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim, atque id ereptum ex fummis occupationibus.
 Venia scelerum erepta populo nocenti. Lucan. lib. 4. 193.
 Virginitas erepta. Virg. 12. Æn. 141.
 Voluptas urbis alicui erepta. Ovid. 1. de Foto, 8. 39.
 Ereptus, Mortuus. Idem ad Liviam, 200.
 Obvia turba ruit, lacrymisque rigantibus ora
 Consulibus erepti publica damna refert.
 EREPTOR, oris. m. Qui eripit. Cic. pro Quint. 30. Iste, homo acerrimus, bonorum possessor, expulso, ereptor.
 Ereptor civitatis. Cic. pro Domo sua, 81.
 Tyrannus atque ereptor libertatis. Cic. pro Sext. 109.
 Terrarum ereptores. Tacit. 13. Ann. 55. extr.
 EREPTIO, ōnis. f. Cic. 6. Verr. 10.
 ERICE. V. ERIX.
 ERIS, is. Nomen est herba in Ægypto nascentis, aro similis, nisi quod minor est, & minoribus foliis ac radice, quæ tamen grandis olivæ magnitudinem implet. Hermol.
 ERIS, [Ἔρις] Fluvius, quem antea Cleanin vocare, labiturque superne de Apenninis collibus, & agro Vestino, præter vicum Fregellas, clarissimam olim urbem. Excurrit autem in Lucum sacrum, quem magnis honoribus Minturnenses celebrant, oppido incumbentem. Strab. lib. 5.
 ERIS Pamphilus, Harmonii filius, quem revixisse cum mortuus esset dixit Plato de Rep. 10. Meminere etiam. Plut. Sympot. 9. 5. Macrob. in Somn. Scip. 1. 1. Augustin. Civ. Dei 22. 28. conf. Huet. Dem. Evang. 9. 142. §. 11.
 ERIS, idis. [Ἔρις] Discordiæ dea. De pomo Eridis V. in DISCORDIA.
 ERISTICUS, a, um. [ἐριστικός] Litigiosus. De Sophistis sic dictis V. paulo infra.
 ERISICHTHON, ōnis. [Ἐρισίχθων] Vir fuit Theffalus, qui quum Cereri nemus consecratum, præcipue vero quercum unam in qua Nympha quædam habitabat, succidisset: irata Ceres, Famem ad eum misit: quæ toto exhausto patrimonio, eo coegit etiam, ut membra denique propria absumeret. Fabulam habet Ovid. 8. Met. 823. seqq. Conf. ERYCHTHON.
 ERISMA. V. ANTERIS.
 ERISMÆ, [ἔρισμα] Pilæ sunt ædificiorum, quæ procurrunt ab imo, mox gradatim contrahuntur. V. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 11.
 ERISTALIS, Gemma est, teste Plinio, quæ cum candida sit, ad inclinationes rubescere videtur. Plin. lib. 37. cap. 10. MSS. Eristilla.
 ERISTICI, [ἐριστιγί] dicti sunt Sophistæ quidam. Duo enim genera Sophistarum fuerunt olim, unum simile Oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit: alterum simile Dialecticorum, eorum qui Eristici vocabantur; a quibus Eristicis Dialectica profecta videtur, si Laertii auctoritas id ut credamus meretur, quod mihi quidem videtur. Hos autem Sophistas, qui concertationes consecabantur, in libello contra Sophistas infectatur Isocrates, sed & alteros quoque, qui civiles orationes amplectebantur. Turneb. 4. 2. V. Menag. ad Diog. Laërt. 2. S. 106.
 ERITHACE, es. f. [ἐριθάκη] Apum dum operantur cibus, vel Gluten quo favos compingunt. Varr. 3. de R. R. 16. Plin. 11. 7.
 ERITHACUS, [ἐριθάκος] Avis est solitaria, formam & colorem mutans cum nomine. Nam hyeme tantum Erithacus, æstate Phœnicurus appellatur, a puniceo caudæ colore. Plin. lib. 10. cap. 29. Theod. ex Aristot. Rubeculam vertit, alii Ruticillam. V. Gefner. & Proverb.
 ERITHALES, [ἐριθάλης] Herba est semper virens, quæ alio nomine Sedum five Sempervivum minus appellatur. V. Plin. lib. 25. cap. 13. conf. Apul. de Herb. cap. 123.
 ERITHERÆ, [ἐριθέραι] Servi libertate donati a Lacedæmoniis dicti sunt, ut refert Alex. Genial. Dier. lib. 3. cap. 20.
 ERITHYNI, [ἐριθύναι] Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri vocantur, a colore sic nominati, quorum meminit Homer. in Catal. Nav. V. Strab. lib. 12.
 ERITIUS. V. ERICIUS.
 ERITUDO, Servitudo. Festus. Ab antiquo Gr. ἔρετος, Erus, Servus. V. Laurenb. Antiq. p. 156. [At in Gloss. διαφορά redditur. Forte hoc tantum innuit Festus, veteres, ut Servitudinem pro Servitute, Sic Heritudinem pro Herili statu dixisse. Nam Erus & Herus promiscue scribi notum est.]
 ERIVO, ære. Rivis factis educere, evacuare. Plin. lib. 17. cap. 26. Ceterum majore in parte orbis etiam pluvias Autumnæ aquas erivari convenit.
 ERIUNUS, Mercurius [Ἐριῦνος Ἐριῦνος] cognominatus, quod valde profuit hominibus ad lucra: ἔρις enim valde utilis interpretatur. Aristoph. in Ranis inducit Euripidem & Æschylum de Tragœdia certantes, ubi & Eriuni Mercurii mentionem fecit. Meminit & Phrynæus, ὁ δὲ τὸ ἔριον, i. e. a juvando dictum scribens.
 ERIX, icis. Idem ac Erica. Plin. lib. 24. cap. 9. [Ericen Accus. Græc. est a recto Erice, ἔριον. Sic l. 13. c. 21. Erices Genet. Nulla igitur planta Erix.]

E R O

ERO, vel potius Hērō, [Ἡρώ] Puella formosissima fuit ex Sexto Thraciæ urbe, ad Hellepontum sita, & Veneris sacerdos, cujus mutuo amore correptos Leander Abydenus adolescens, noctu ejus causa Hellepontum solebat trajicere. Verum quum aliquando nimio amatae desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, viribus destitutus submersus est. Hujus cadaver quum fluctuum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatentia ex editissima sese specula in mare præcipitavit. V. Musæum, qui horum amores elegantissimo carmine exequitur. Accus. Hero apud Ovid. 2. Amor. 16. 31. addituente Burman.
 ERO,

ERO, ōnis. m. Erones, inquit Turnebus, Texta quædam sunt storiarum. & tegetum more, in quibus interdum pauperes dormiebant, & fruges reponabantur: sed & Vasa sic viminea vocabantur, tegetibus similia & cophinis: *ερωρες* a Græcis dicuntur. Hæc obliuimus, subdit idem, testimonio interpretis Terentiani, cuius hæc verba sunt, Phormio non a formula, sed phormione dicitur sparreo, quem nos eronem dicimus trivialiter & pro consuetudine. Vetus criticus Eronem interpretatur *ερώς*. Ex his quod in Vitruv. Plin. & Jctis Berones vel Perones quidam legunt, Turnebus Erones legendum contendit. Quem vide Adv. 2.4. 2.

ERODIUS, [*ερώδης*] Avis est quæ in coitu sanguinem exudat: qua ex causa argumentantur impositum nomen *ον ερωδης*. nam Ear quandoque sanguinem dicit. Ciconiam putat Suidas, aut Ciconiæ similem: dictamque quod in paludibus versetur, quasi Elodion. Fulicam transfert Augustinus: Ardeolam Theodorus. Cæl. *Un heron*. Bud. conf. Plin. 10. 44. Antonin. Liberal. F. 7.

ERODUS, si, fum, [*ερώδης, απορώς*] Idem quod Rodere. Plin. lib. 11. cap. 29. Omnia vero morfu erodentes. Columel. lib. 10. v. 323.

Nec solum teneras audens erodere frondes. conf. Celf. 5.28. 19. Erofa fide caro. Plin. lib. 9. cap. 31.

ERÖGENIUS, a, um. ab *εγος* & *γενος*. Theod. Cod. 16. 10. nullus ignem Erogenium Penates odore veneratus accendat.

ERÖGENNETON, [*εραγεννητον*] Herba est sic dicta, quod amatoriis conveniat. *ερα* enim gigno, & *εως* amor dicitur. [a quo?]

ERÖGITO, [*ερωγειν*] ære. Vehementer rogare. Plaut. Capt. 5. 1. 32. — Interibi ego ex hac statua verbere volo

Erogitare, meo minore quid sit factum filio. conf. Sil. lib. 10. 475.

ERÖGO, [*ερωδαμι*] ære. Distribuire, & quasi Rogatoribus effundere. Plin. Epist. 240. Deinde quam ipsi erogare in oleum soliti, parati sunt in operibus balinei conferre.

Erogare pecunias ex ærario. Cic. in Vatin. 29. Erogarisne pecunias ex ærario tuis legibus.

Pecunias alicui erogare in rem aliquam. Cic. 7. Verr. 47. Multas pecunias isti erogatas in operum locationes falsas atque inanes esse perscriptas.

Erogare pecuniam in classem. Cic. pro Flacc. 30.

Unde in eos sumptus pecunia erogaretur. Liv. 1. 20.

ERÖGATUS, Partic. [*ερωδης*] ut, Pecunia publica ex ærario erogata. Cic. 5. Verr. 165.

ERÖGATIO, ōnis. f. [*ερωδης*] Distributio: ut, Erogatio pecuniæ. Cic. 15. Att. 2. Plin. in Paneg. Ut tot impendiis, tot erogationibus sola sufficiat. Atque hic in malum sumitur, quemadmodum apud Suetonium plerisque in locis, nempe pro Largitionibus & Profusionibus pecuniarum. Papin. in l. Seio. D. de annuis legatis, Ea videntur relicta, quæ certam formam erogationis annuæ, non incertam liberalitatis voluntatem habuerunt. Idem Papin. in l. liberto. D. de negotiis gest. Est item Remotio, abolitio, quasi Exrogatio ab Exrogò. Fest. in h. v. Tertull. de Idol. cap. 5. Erogatio Legis. [i. e. Abrogatio.]

ERÖGATOR, ōris. m. Qui erogat, ut, Erogator virginis. Tertull. de Pudic. cap. 16. h. e. *ερωγος*.

ERÖGATORIUS, a, um. Frontin. de Aquæduct. p. 233. opponit Erogatorium modulum, Acceptorio.

ERÖS, ōtis. [*ερος*] Comœdus fuit, cuius meminit Cic. pro Rosc. Com. 30. Quod item nuper (inquit) in Erote Comœdo usu venit: qui postea quam e scena non modo sibilis, sed etiam convicio explodebatur, sicut in aram confugit in hujus domum, disciplinam, patrocinium, nomen. Idem Servos hujus nominis producit, 12. Fam. 26. item 10. Att. 15: 12. 5. & 18. itidem 15. 5. Est & nomen proprium apud Martial. lib. 10. 80.

ERÖSUS. V. ERÖDO.

ERÖTĒMA, ātis. n. [*ερωτημα*] Interrogatio Latine dicitur: ut Virg. 2. Æn. 322.

Quo res summa loco Panthu? conf. Mart. Capell. 5. p. 171.

ERÖTEMA, Figura quædam est Aquilæ, quam Cicero Interrogatum vertit, qua utimur ubi exacerbando aliquid interrogamus, ut exaugeamus rei invidiam. Differt autem a Pylmate, h. e. Quæsito, quod ad Erotema una voce responderi possit negando, vel confitendo: ad Pylma vero, non nisi pluribus.

ERÖTICUS, a, um. [*ερωτικος*] Amatorius. ut, Carmen eroticum. Subst. Gell. 19. 9. *Ερωτικα* quædam erotica dulcia & venusta accinerunt.

ERÖTIUM, i. n. [*ερωτιον*] Mulierculæ nomen est apud Plaut. Men. per diminutionem *ερωτη* h. e. Ab Amore detortum. Item Puellæ apud Martial. lib. 5. 55. & 38. & lib. 10. 61. Erotium item Græcis, Cupidinis imagunculam significat.

ERÖTÖPÆGNIUM, i. n. [*ερωτοπαγνιον*] est Ludicrum opus vel Poëma de amore: *ερος* enim amor, *παγνιον* ludus. Plin. lib. 5. Epist. 17. Nuntio tibi, fuisse me hodie in auditorio Calphurnii Pisonis: recitabat *ερωτοπαγνιον*. Aufon. Centon. Nupt. sub fin. Quid antiquissimi poetæ Livii (alii legunt Lælii) erotopægnion libros loquar? Gell. lib. 2. cap. 24. Hujus legis Lælius poeta meminit in Erotopægniis. Priscian. lib. 2. cap. De temp. & reformat. Partic. Livius erotopægnion quarto, Meminens Varro corde volutat.

ERÖTUNDATUS, a, um. Sidon. 9. Epist. 7. Structura (orationis) modis omnibus erotundata.

ERÖTYLOS, i. m. [*ερωτυλος*] Gemma eadem quæ Amphicomos & Hieromnemon dicitur, a Democrito præcipue laudata in argumentis divinationum. Plin. lib. 37. cap. 10. Sed V. Hard.

ERPHOUM, [*ερφον*] Oppidum ad Euphratem. Strab. lib. 14.

E R R

ERRANOBOAS, Fluvius est navigabilis, qui in Gangem influit. Plin. lib. 6. cap. 18.

ERRO, [*αλλοι, αληπειος, πηανόμας, σάδω, πλαιν, ἀμπακιν*] ære. Huc atque illuc ire, Vagari. Cic. 3. Tusc. 63.

Qui miser in campis moerens errabat Aleis.

Vagari & errare. Cic. 1. de Orat. 209. Ne vagari & errare cogatur oratio.

Huc & illuc errare. Ovid. 11. Met. 357.

A sedibus suis errare. Claud. 6. Conf. Hon. 408.

— laribus sejuncta potestas

Exulat, imperiumque suis a sedibus errat.

Ad flumina errare. Virg. 6. Ecl. 64.

Ad lacus errare. Tibul. lib. 1. 10. 40.

Circum littora errare. Virg. 3. Æn. 690.

Circum omnia maria errare. Virg. 1. Æn. 36.

Circum villulas errare. Cic. 8. Att. 9. Ego Arpini volo esse pridie

Kalend. deinde circum villulas nostras errare.

In annis multis errare. Ovid. 1. Trist. 5. 59.

Ille brevi spatio multis erravit in annis

Inter Dulichias, Iliacasque domos.

In Silva errare. Virg. 6. Æn. 451.

Inter quas Phœnissa recens a vulnere Dido

Errabat silva in magna.

In undis errare. Virg. 3. Æn. 200.

Excutimur cursu, & cæcis erramus in undis.

Inter audaces lupus errat agnos. Hor. 3. Carm. 18. 13. [Securita

tem & metus remotionem indicat vox hæc, ut

Per agros errat. Propert. lib. 2. 21. 25.

Per herbas teneras armentum errat. Ovid. 15. Met. 14.

Per ignotos errant animalia montes. Virg. 6. Ecl. 40.

Per undas errare. Ovid. 5. Met. 462.

Per ignotas urbes errare. Tibull. lib. 4. 1. 52.

Cum temporis mentione. Ovid. 10. Met. 479. de Myrrha circumvagante

Perque novem erravit redeuntis cornua Lunæ.

Subter supraque errare. Stat. 9. Theb. 433. — omnis anhelat

Unda nefas, subterque animæ supraque recentes Errant.

Procul avius errat. Lucret. lib. 2. 739. V. PROCUL.

Ignari hominumque locorumque Erramus. Virg. 1. Æn. 322.

Vagus errat. Cic. pro Cluent. 175. Quum vagus & exul erraret, atque

undique exclusus, &c.

Toto passim vagus errat in orbe. Ovid. 14. Met. 680.

Cursu sollicito errare. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 29.

Passibus non certis errare. Ovid. 3. Met. 175.

Passibus ambiguis errare. Idem 5. Trist. 8. 15.

Passibus ambiguis fortuna volubilis errat.

Pelago errare. Virg. 3. Æn. 204.

Via errare. Virg. 2. Æn. 739.

Urbibus errare. Virg. 1. Æn. 582.

Errare, pro Pasce aliquando usurpatur: quod pecudes errando pasce

soleant. Virg. 2. Ecl. 21.

Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Idem 1. Ecl. 9.

Ille meas errare boves (ut cernis) &c. [V. supra, Errare Inter & Per]

Carmina errant. Tibul. lib. 4. 1. 106.

At non per dubias errant mea carmina laudes.

Colores varii sæpe errant in vultu folis. Virg. 1. Georg. 452.

Dolor errat per omnes. Lucan. lib. 2. 21.

Tunc questus tenuere suos, magnusque per omnes

Errabat sine voce dolor.

Flamma per medullas errat. Ovid. 14. Met. 351.

Fluvius errat. Virg. 3. Georg. 14.

— tardis ingens ubi flexibus errat Mincius.

Fulmen errare in aliquos dicitur. Sen. Med. 7.

Halitus. Virg. 4. Æn. 684.

— extremus super halitus errat.

Manus errat circum aures & tempora. Virg. 5. Æn. 435.

Multa cavo lateri ingeminant, & pectore vastos

Dant sonitus; erratque aures & tempora circum

Crebra manus, duro crepitant sub vulnere malæ.

Navis errat amissio magistro. Virg. 5. Æn. 866.

Oculi errant, pro Dormitant. Stat. 10. Theb. 144.

Orbes cœli in quos erret planeta. Virg. 1. Georg. 337.

Quos ignis cœli Cyllenius erret in orbes: Ordo est, in quo

orbes cœli erret Cyllenius ignis. Et bene ERRRET: nam plane

vocantur *δωδεκάθετος*, i. e. Ab errore. Nam interdum ad A

strum, interdum ad Septentrionem, plerunque contra mundum

nonnunquam cum mundo feruntur. Servius. Conf. Errans Lu

infra.

Spes sollicitæ, trepidique metus errant. Sen. Herc. fur. 3.

Tempora errant. Ovid. 3. Fast. 155.

Sed tamen errabant etiam tum tempora.

Vires errant. Ovid. ad Liviam, 49.

Nec vires errasse tuas campoque foroque. i. e. Ubique spem

ta tua constans virtus.

Errare, Labi a vero: quoniam vagando, sæpe a recta via deflectimus

Cic. 12. Philipp. 5. Cujusvis est hominis errare: nullius nisi in

pietis, perseverare in errore. Idem 5. Verr. Erravit, an potest

infanivit Apronius?

Errare & Erudiri, contraria. Cic. pro Corn. Balb. 64. Honestius

illis ducibus errare, quem hoc magistro erudiri.

Errare & Vera sentire, contraria. Cic. 1. Tusc. 39. Errare mehercule

malo cum Platone, &c. quam cum istis vera sentire.

Cum aliquo errare. Cic. 1. Tusc. 39.

In amicitia errare. Hor. 1. Serm. 3. 41.

Licenter errare. Cic. in Orat. 77. Ut ingredi libere, non ut licent

videatur errare.

Licentius errare. Ovid. 4. de Pont. 10. 29.

Longe errat. V. LONGE.

Magnopere errare in re aliqua. Lucret. lib. 1. 712.

Stultitia errare. Hor. 2. Serm. 3. 210.

Probe & vehementer errare. Plaut. Amph. 3. 3. 20. Cic. 4. Ac

Ait vehementer errare eos, &c.

Procul errare, Vehementer falli. V. PROCUL.

Propemodum erro. Cic. pro Rosc. Amer. 83. Intelligo me ante te

pus Judices, hæc scrutari, & propemodum errare, qui, &c.

Non ultra verba, ac voces errare. Tacit. 1. Hist. 18.

Erras, si id credis. h. e. Falleris. Ter. Heaut. 1. 1. 53. & Cæf.

Bell. Gall. 40. Errare eos dicunt si quicquam ab iis præsidii sperare

Err

Errare in aliquam partem. Cic. 8. Fam. 11. Denique malo in hanc partem errare, ut quæ non desideres, audias.
 Errare in aliquam rem, pro Declinare. Liv. 1. Bell. Maced.
 Errare de verbis alicujus, Non assequi aut intelligere quid velit, aut dicat. Ter. Heaut. 2. 3. 22. Hic de nostris verbis errat videlicet, quæ hic fuimus locuti.
 Ne erres. h. e. Ne temere putes aut existimes. Ter. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.
 Scio quid erres. Plaut. Epid. 4. 2. 8. Ter. And. 3. 2. 18. Teneo quid erret: quid ego agam habeo.
 Cælo toto errare. V. Adag. Erasim.
 Re tota errare. Cic. 2. Philipp. 23. In eo non tu quidem tota re, sed (quod maximum est) temporibus errasti.
 Via tota errare. Ter. Eun. 2. 2. 14. Quid tu in his rebus credis fieri? tota erras via.
 Animus sæpe in corporis morbis errat. Lucret. lib. 3. 464. i. e. Delirat. Errare de illicitis amoribus dici apud Ecclesiasticos traditur in Theodoro Lipsi. Adducunturque inter alia hæc Hier. advers. Vigilant. Et tamen paucorum culpa non præjudicat religioni: qui & absque vigiliis possunt errare, vel in suis vel alienis domibus. [Dixerim potius Errare hoc & alii ejusmodi locis *ἐν τῇ* Peccare positum: ut Error & Erratum sapissime pro Peccato.
 Error, Ari. pass. Cic. 5. Fam. 20. Quæ cum viderem tot vestigiis impressa, ut in his errari non posset. Forma Imperf.
 Erratur in nomine. Cic. 4. de Fin. 60. Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine.
 Errans, Partic. [*ἀγνοῶν*] Ter. Heaut. 2. 3. 16. Dum ego propter te errans, patria careo demens, tu interea loci, &c. Virg. 1. Æn. 326. Vidistis siquam hic errantem forte fororum.
 Terris omnibus & fluctibus errans. Virg. 1. Æn. 760.
 — nam te jam septima portat
 Omnibus errantem terris & fluctibus æstas.
 Digitis errantibus scindere chelyn. Stat. 5. Sylv. 5. 32.
 Domus errantes. Lucan. lib. 1. 253.
 — melius fortuna dedisses
 Orbe sub Eoo sedem, gelidæque sub Arcto,
 Errantesque domos. Alludit ad Scytharum domos, quas plauris trahi dicit Hor. 3. Carm. 24. 10. [Scrib. Gelidavæ, Errantesve. Gradum errantem in recta deflectere. Sen. Theb. 1.
 Greges errantes. Hor. Epod. 2. 14. conf. Curt. 5. 6. 15.
 Fæderæ errantes. Virg. 4. Ecl. 19. i. e. Passim vagantes: unde antiqui Lyrici dixerunt Flexipedes hederas: quod hac atque illac vagantur. Servius.
 Locum tutum erranti dare. Ovid. 4. de Ponto, 14. 517.
 Lumina errantia. Propert. lib. 3. 14. 27.
 Luna errans. Virg. 1. Æn. 746. Quia (inquit Servius) *ἐλαττωμένη*, i. e. Obliquo incedit cursu, non recto ut sol, scilicet ne incidat in centrum terræ, & frequenter patiatur eclipsin. Vicinus est enim ejus circulus terræ. V. in ERRO, Orbes cæli in quos &c. mox Sidera err. & ERRATICUS.
 Opinio errans. Cic. 2. de Fin. 71.
 Sententia errans & vaga, cui opponitur Stabilis & certa. Cic. 2. de Nat. Deor. 2. De diis immortalibus habere non errantem & vagam, ut Academici, sed ut nostri, stabilem certamque sententiam.
 Sidera errantia, Errantes stellæ. Plin. lib. 2. cap. 6. Et Cic. 1. Tusc. 62. [Et 63. Quinque errantes, absolute, subaud. *τῶ* Stellæ.
 Turmæ errantes sine præside. Stat. 10. Theb. 12.
 Errantia, æ. f. [*ἐκκενῶν*] Idem quod Error. Accius Neoptolemo, Satis jam dictum est, neque ego errantia animi præve morigabor. Nonius 3. 86. Antiq.
 Erratus, Partic. [*ἀλλοτρίως*] Ovid. 3. Fast. 655.
 Protinus erratis læti vescuntur in agris. i. e. Quos errando ustraverant.
 Littora errata. Virg. 3. Æn. 690.
 Talia monstrabat relegens errata retrorsum
 Littora Achæmenides. Errata (inquit Servius) participium sine verbi origine. non enim facit Error. Sed V. supra ex Cic.
 Orbis erratus. Ovid. 1. Epist. Sabin. 104.
 Orbis erratus diversis casibus. i. e. Pererratus. Valer. 4. Argon. 447.
 Erræ erratæ. Ovid. 1. Fast. 573.
 — immensum est erratas dicere terras.
 Active quidam capi volunt in illo Cic. 2. de Lege Agr. extr. Cui errato nulla venia, recte factæ exigua laus, non dubitanti fidele consilium ostenditur. Sed præterquam quod Palat. Cod. habet Cujus errato, &c. Si Cui legas non est *ἐκκενῶν*, sed abl. absol. Si erratum sit, &c. V. Urf. Inst. L. L. Tom. 1. p. 418. conf. Dacer. ad Ter. Hec. 5. 1. 11.
 Erratum, i. n. [*σφάλμα, πλάσμα*] Idem quod Error. Minus est Vitio. Cic. pro Cluent. 133. Nullum ob totius vitæ non dicam vitium, sed erratum. Erratum & Recte factum, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 5. Cui errato nulla venia, recte factæ exigua laus. V. paulo ante de h. l. not. Errata ætatis. Cic. 16. Fam. 21. Tantum enim mihi dolorem, cruciatumque attulerunt errata ætatis meæ, ut non solum animus a factis, sed aures quoque a commemoratione abhorreant.
 Commune erratum. Cic. 6. Att. 1. Nam illud de Flavio & factis, si secus est, commune erratum est.
 Obterege errata. V. ORTEGO.
 Errare veniam errato alicujus. Cic. pro Sylla 64.
 Erratus, ñs. m. Idem. Plin. lib. 37. cap. 5. Vitia demonstrari oportet in tam proclivi erratu. Theodulf. 3. Carm. 607.
 — proque meis orare erratibus opto
 Erratio, ñis. f. [*ἀληθείας, ἀληθεία*] Proprie est pedum, Error autem animi. Ter. Adel. 4. 2. 41. Sane hac multo propius ibis, & mihi est erratio. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest: contraque omnis ordo, veritas, ratio, constantia. Idem de Univerf. 19.
 Errabundus, a, um. [*παραλύδης*] Vagabundus. Liv. 1. 29. Nunc i. liminibus flarent, nunc errabundi domos suas, ultimum illas viui, pervagarentur.
 Errato dispersæ atque errabundæ naves. Hirt. Bell. Afr. 2.
 Errabundus, pro Errans. Auth. Nonio. Virg. 6. Ecl. 58.
 VOL. II.

Siqua forte ferant oculis sese obvia nostris
 Errabunda bovis vestigia. conf. Suet. Cæs. cap. 31. Apul. 5. Met. p. 171. Elm. Errabundo gradu.
 Errabiles, e. Idem. ut, Errabiles soni. apud Lactant.
 Erraticus, a, um. [*παραπληνής*] Qui errat & vagatur. Gell. lib. 2. cap. 2. Interibi aliquot ex iis qui aderant, erraticum esse hominem dicere & nullius rei, incolamque sordentium ganeorum. Cic. de Senect. 52. de vite loquens, Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coerces ars agricolarum.
 Delos erratica. Ovid. 6. Met. 333.
 — quam vix erratica Delos
 Errantem accepit tunc, quum levis infula nabat.
 Herba erratica. i. e. Agrestis, & non sativa, verum passim nascens. Plin. lib. 19. cap. 8. Est & erraticum intubum, quod in Ægypto cichorium vocant. Sic, Erratica brassica, apud Columel.
 Stellæ erratice, Planetæ. Gell. 3. 10. 14. 1. V. ERRO verb. & nom.
 Erraticus, a, um. Qui errare solet. Fronto Gr.
 Errator, ñis. m. apud Tertull.
 Erratrix, icis. f. Fronto Gr.
 Error, ñis. m. [*ἀλή, σφάλμα, πλάσμα, ἀμωπεία, πλάνη*] Ignorantia. Cic. 1. Acad. & pro Marcell. 13. Et si aliqua culpa tenemur erroris humani, a scelere certe liberati sumus.
 Error & infania. Hor. 2. Epist. 2. 118.
 Hic error tamen & levis hæc infania quantas
 Virtutes habeat, sic collige.
 Virtus & Error opponuntur. Hor. Arte Poet. 308.
 Quid deceat, quid non, quo virtus, quo ferat error.
 In magnis tenebris erroris & inscientiæ. Cic. pro Sylla 40. Vos denique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen prætulisti menti meæ.
 Nebulæ erroris. Juven. 10. Sat. 4.
 Vulgus errori similis. Hor. 2. Serm. 3. 63. — huic ego vulgum
 Errori similem cunctum insanire docebo.
 Rabies erroris, Furor culpæ. Sil. lib. 4.
 Error alicujus rei, Deceptio. Virg. 2. Æn. 48.
 Mentis alienatæ error. Quintil. in proem. lib. 6.
 Nominum error. Liv. 1. 24. Tamen in re tam clara nominum error manet, utrius populi Horatii, utrius Curiatii fuerint.
 Ambiguus error. Stat. 5. Theb. 437.
 Cæcus error. Sen. Herc. fur. 12. Error cæcus quo cœpit eat.
 Dulcis labantibus error. Valer. 4. Argon. 473.
 Falsus error. Plin. lib. 15. cap. 3. Et error hominum falsus, existimantium maturitatis initium, quod est vitii proximum.
 Fanaticus error. Hor. in Arte Poet. 453.
 Felicissimus error. Plin. 7. Epist. 28. ad Septit. Quis invidet mihi felicissimum errorem?
 Feri errores nemorum. Stat. 1. Theb. 230.
 Gratissimus mentis error, Voluptas in stultis rebus. Hor. 2. Epist. 2. 140.
 — cui sit extorta voluptas
 Et demptus per vim mentis gratissimus error.
 Gravis error. Sen. Octav. 7.
 Honeustus error. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 27. Burman.
 Incomprehensus & irremediabilis error Labyrinthi. Virg. 5. Æn. 591.
 Inexplicabilis viarum error. V. INEXPLICABILIS.
 Inextricabilis error. Virg. 6. Æn. 27. V. INEXTRICABILIS.
 Infandus error. Valer. 5. Argon. 574.
 Ingens error. Quintil. lib. 3. cap. 6. Inde vero ingens male interpretantibus innatus est error.
 Inobservabilis error Labyrinthi. Catull. 63. 115. V. INOBSERVABILIS
 Irrevocandus error. Claud. de Bell. Get. 123.
 Longi errores. V. Longis agi err.
 Malus error. Virg. 8. Ecl. 41.
 Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error. Definitio est amoris, inquit Servius. Nam amor errare plerumque compellit.
 V. Teneri err.
 Magnus. V. Sunt in err. & Versatur err.
 Nocens error. Sen. Herc. Oeth. 900.
 Novus. V. Deceptus n. err.
 Prophanus error animi. Claud. 1. in Ruff. 75.
 Sacri vatum errores. Sil. lib. 8.
 Simplex error. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Summus. V. Versari in.
 Temerarius error. Ovid. 12. Met. 59.
 Turbulenti errores. Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Quæ res genuit falsas opiniones erroresque turbulentos, & superstitiones pene aniles.
 Vagus error. Valer. 5. Argon. 115.
 Vanus error. Stat. 12. Theb. 582.
 Adjuvare alterius errorem. V. ADJUVO.
 Afferre alic. V. Depellere err.
 Afficere mentis errore. V. AFFICIO.
 Attributus est error suus cuique. Catul. 20. 20.
 Auferre errores alicujus, Rem alicui aperire, Eripere falsam opinionem. Ovid. 5. Fast. 362.
 Quum sic errores abstulit illa meos.
 Captus errore. Cic. 12. Philipp. Unde autem est ista suspicio? ex pacis patrocinio repentino, quod subito suscepit eodem captus errore quo nos.
 Carere errore. Cic. de Amicit. 22.
 Coarguere errorem alicujus. Cic. 1. Acad. 13. V. COARGVO.
 Commendatum esse falsa opinione errore hominum. Cic. pro Sext. 21.
 Confiteri errores suos. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Errorem creat similitudo. Cic. 2. de Divin. 55.
 Decipit error. Ovid. 4. Trist. 1. 23.
 Scit quoque cum perii, quis me deceperit error.
 Deferri in errorem. V. DEFERO.
 Demere alicui mentis errorem. Hor. 2. Epist. 2. 140.
 Depellere errorem. Cic. 2. de Divin. 60. Eumque errorem, quem tibi rei novitas attulerit, naturæ ratione depellito.
 Deponere errorem suum. Cic. 8. Philipp. 31. Ceteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
 H h Detra-

Detrahare errorem alicui. Ovid. 4. de Pont. 8. 20.
 Duci errore. Cic. pro Corn. Balb. 30. Quo errore ductos vidi egomet
 nonnullos imperitos homines, &
 Effugere errorem aliorum. Lucret. lib. 4. 822.
 It error ante oculos alicujus, Decipitur specie. Ovid. 3. Fast. 383.
 Eripere errorem alicui. Cic. 10. Att. 4. Si vera sunt, ignoscas: si
 falsa, me libente eripies mihi hunc errorem.
 Evellere aliquem ab errore. Cic. 3. Off. 83. [Ita MSS. Al. Avellere
 vel Divellere. Malim Revellere. En locum, Aut quo potius convicio
 a tanto errore coner evellere? Una literula repeti debuit.
 Exsolvere errorem. Ter. Hec. 5. 2. 26.
 Extorquere errorem. Cic. de Senect. 86.
 Factum aliquid imagine erroris. Ovid. 2. de Ponto 2. 57.
 Num tamen excuses erroris imagine factum.
 Fessus errore viarum. Sil. lib. 15.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. lib. 4. 1071.
 Fluitans errore. Lucret. lib. 3. 1065.
 Atque animo incerto fluitans errore vagaris.
 Illud it error. Hor. 2. Serm. 3. 51. — unus utrumque
 Error, sed variis illudit partibus.
 Imbutæ mentes pravitatis erroribus. Cic. 5. Tusc. 78.
 Implicat urbem fævis erroribus. Valer. 3. Argon. 31.
 Implicari erroribus. V. IMPLICO
 Inducere imperitos in errorem. Cic. de Clar. Orat. 292. V. INDUCO.
 Induci in errorem. Cic. in Pison. 59.
 Inflatus errore. Cic. 4. Acad. 116. Estne quisquam tanto inflatus er-
 rore, ut sibi se illa scire persuaferit?
 Inest quantum erroris animis. Ovid. 2. Fast. 789.
 Lapsus errore. Quintil. lib. 4. cap. 2. Vis te dicam vino impulsam,
 aut errore lapsum?
 Lapsus esse per errorem. Cic. 3. Q. frat. 9.
 Levare errorem. Cic. 2. de Orat. 268.
 Liberare animos errore. V. LIBER.
 Mederi erroribus. V. MEDEOR.
 Natus error. V. NASCOR.
 Nocens scelerum errore. Stat. 12. Theb. 508.
 Objectus error alicui. Cic. pro Cæcin. 5. Sed ne, siquis vobis error
 in tanta re sit objectus, omnes potius me arbitrentur causæ, quam
 vos religioni vestræ defuisse.
 Pendere ex errore imperitæ multitudinis. V. PENDEO.
 Rapimur in errorem opinionibus vulgi. Cic. 2. de Legib. 43.
 Recipere errorem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Sublato errore. Lucan. lib. 3.
 Suggestere errorem. Cic. 3. Tusc.
 Suximus errorem cum nutricis lacte. Cic. 3. Tusc. 2.
 Sunt in magno errore qui sandareson vocant. Plin. lib. 37. cap. 7.
 Tardare errorem aliqua re. Propert. lib. 1. 20. 48.
 Et modo, formosis incumbens nescius undis,
 Errorem blandis tardat imaginibus.
 Tenet error amantem. Ovid. 3. Met. 447.
 Teneri malo errore. Virg. 10. Æn. 110.
 Trahi aliquo errore. Ovid. 2. Met. 69.
 Utque viam teneas, nulloque errore traharis, &c.
 Versari in summo errore, atque in maxima rerum ignorance. Cic. 1.
 de Nat. Deor. 2.
 Versatur magnus error. Cic. 2. de Lege Agr. 6.
 Error, pro Dolo: ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Virg. 2. Æn. 48.
 Aut aliquis latet error: equo ne credite Teucris.
 Error, pro Vagatione etiam accipitur. ut, Errores Ulyssis. Cic. 1.
 Off. 148. Proprie Erratio appellatur.
 Error viarum. Liv. 24. 17. Id errore viarum, an exiguitate temporis
 Nero exequi non potuerit, incertum est.
 Longis agi erroribus. Ovid. 4. Met. 566.
 — longisque erroribus actus,
 Contigit Illyricos profuga cum conjugæ fines.
 Diffugiunt quo quemque agit error. Ovid. 3. Fast. 555.
 Pelagi erroribus actus. Virg. 6. Æn. 532.
 Viæ errore actus. Virg. 7. Æn. 199.
 Deceptus novo errore veterum locorum. Virg. 3. Æn. 181. Ubi Ser-
 vius, Aut per contrarietatem sermonum declaravit, aut Novo pro
 Magno posuit.
 Ducere in errorem. Ovid. 8. Met. 161.
 Dædalus ingenio fabrix celeberrimus artis,
 Ponit opus, turbatque notas, & lumina flexu
 Ducit in errorem variarum ambage viarum.
 Implicita errore via. Lucan. lib. 8. 5.
 Palantes error in filvis certo de tramite pellit. Hor. 2. Serm. 3. 49.
 Error, apud Jurisconsultos duplex est, Juris & Facti. In jure errat,
 qui existimat sibi aliquid per leges licere quod non licet, vel versa
 vice, falso sibi quid non licere existimat. l. 32. §. 1. D. de usufructu.
 In facto vero errat, qui factum vel non factum aliquid errore ductus
 credit. l. 1. §. 1. D. de Jur. & Fact. ignor.
 Poetis omnis velocior cursus est error. V. Barth. ad Claudian. p. 19.
 Error ac Terror sæpe a librariis confunduntur. V. Burm. ad Quintil.
 Decl. 17. p. 334.
 ERRO, ònis. m. [ἔρρος, ἔρρα] Ulp. in l. 17. quis sit fugitivus.
 D. de ædilit. edict. Errones appellantur Servi, qui non quidem fugiunt,
 sed frequenter sine causa vagantur, & temporibus in res nugatorias
 consumptis, serius domum redeunt. Arrius Men. l. 4. D. de Re Milit.
 Levius itaque delictum emanforis habetur, ut erroris in servis: defer-
 toris gravius, ut in fugitivis. Plin. Epist. 34.
 Fugitivus & erro. Hor. 2. Serm. 7. 112.
 — teque ipsum vitas fugitivus & erro,
 Jam vino quærens, jam somno fallere curam Frustra.
 Admittere errorem. Ovid. 15. Epist. 53. V. Heinf. not. ad loc.
 Vocare errorem sub sua signa. Tibul. lib. 2. 6. 6.
 Errones P. Nigidius vocat eas stellas, quas multi Erraticas appellant.
 Gell. 3. 10. & 13. 1.
 ERRONEUS, [ἑρρόνιος] Idem quod Erro. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Maxime autem debent in custodia vigilantes conspici, nec erronei, sed
 assidui, & circumspecti magis quam temerarii. De canibus. Ulpian.

in l. Ædiles. D. de ædilit. edicto, Si aleator, erroneus vel vinarius
 factus. Vet. Gloss. Erroneus, ἑρρόνιος, ἑρρόνιος.
 ERRONEUS, a, um, Adj. Vulgo usurpant pro Falso, sed nullo vete
 præeunte auctore.

E R U

ERUBEO, ui, ère. Jos. Iscan. de Bell. Troj.
 Erubeo sexum, minus hic quam fœmina possum. Idem. v. 1.
 — sterilisque vetustas Erubeat.
 ERUBESCO, erubui, [ἐρυθρίδα, ἑρταχύνωμαι] ère. Rubore & vere-
 cundia suffundi. Ter. Adel. 4. 5. 9. Erubuit falva res est. conf. Lam-
 prid. Heliog. cap. 11. Cic. 2. de Fin. 28. Deinde ubi erubuit (v.
 enim est permagna naturæ) confugit illuc ut neget.
 Erubuit, iramque pudore repressit. Ovid. 1. Met. 755.
 Erubuisse, expalluisse, titubasse, incontinenter locutum esse. Autl.
 ad Heren. lib. 2. 8.
 In aliqua re erubescere. Cic. 1. de Legib. 41. O rem dignam, inq.
 non modo docti, verum etiam agrestes erubescant.
 Epistola non erubescit. Cic. 5. Fam. 12. Quæ nunc expromam abs-
 audacius: epistola enim non erubescit.
 Genæ erubuer. Ovid. 2. Fast. 828.
 Jura fidemque alicujus erubescere. Virg. 2. Æn. 524.
 Ora alicujus erubescere. Cic. in Sallust. 15. Confessus est vobis
 adientibus adulterium: nec erubuit ora vestra. h. e. Non veritus e-
 vestrum conspectum.
 Preces erubescere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 68.
 Posce Jovem, dabitur conjux. Vix ille pepercit:
 Erubuitque preces. i. e. Erubuit supplex esse & precari.
 Voluptates non erubescere. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
 Erubescere, cum infin. Sen. Oeth. 1706.
 Sed ire ad illos umbra, quos vici, deos, Pater, erubesco.
 Erubescere loqui. Cic. 1. de Legib. 50. Erubescunt pudici etiam lo-
 quere pudicitia.
 Erubescere, cum genitivo. Curt. lib. 5. 5. 17. Dignum esse omni mal-
 qui erubesceret fortunæ. Sed codd. emendd. Fortuita.
 Erubescere, cum ablativo. Sen. 3. de Benef. Nunquid jam illa
 pudio erubescit? &c.
 Genis erubuit. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
 Sensit te totis erubuisse genis.
 Malis alterius erubescere. Ovid. 5. Trist. 11. 6.
 Teque reor nostris erubuisse malis.
 Saxa roratis rosis erubuerunt. Ovid. 2. de Ponto 1. 36.
 Viro erubescit uxor. Ovid. 4. Trist. 3. 64. Al. Virum. Sed V. Burm.
 ERUBESCENDUS, 2, um. [ἐρταχύνωμαι] ut Amor erubescendus, i.
 Turpis. Sen. Controv. 9. Hor. 1. Carm. 27. 14. Ignis erubescendi.
 ERUBESCENS, entis. Partic. [ἐρταχύνωμαι] Cic. 1. de Nat. Deor.
 112. Epicurus voluptates quidem non erubescens, persequitur omne
 nominatum.
 ERUBESCENTIA, æ. f. Tertull. de Pœnit. cap. 10. pr. Cum ei
 becencia sua pereunt. Idem ad Nation. 1. 16. Exemplum erubescen-
 tiæ scelerum.
 ERUBRIS, is. m. Fluvius in Mosellam se exonerans, hodie Rur.
 V. Aufon. Scal. Lect. 1. 2. pr.
 ERUCA, æ. f. [ἐρύκα] ab Erudendo dicta; Vermis genus, Campe a
 nomine dicti, qui in olerum folia repit, abroditque præsertim brassicæ
 Columel. lib. 11. cap. 3. Ubi vero apricis regionibus, post plu-
 noxia incesserunt animalia, quæ a nobis appellantur erucæ, Græce
 tem ἑρταχύνωμαι nominantur, vel manu colligi debent, vel matutinis temp-
 ribus frutices olerum concuti. Sic enim dum adhuc torpent nocturno
 frigore, si deciderint, non amplius in superiorem partem prærepunt.
 Eruca, si Apuleio creditur, ab Hærendo venit, quoniam rebus quæ
 occupat, tenaciter inhaereat. [Hæc unde sint nescio.]
 Eruca, [ἐρύκα] Herba est quædam virtutis calidæ, Venerem excitat
 unde Salax appellatur. Columel. lib. 10. 171. conf. Martialis lib. 3.
 Excitet ut Veneri tardos eruca maritos. Gallice De la roquette
 Juven. 9. Sat. 134.
 Salaces erucæ. Ovid. de Rem. Amor. 402.
 Virides erucæ. Hor. 2. Serm. 8. 51. V. RUZOMOS.
 ERUCIUS, Roscii accusator, incerto patre natus, a literis non ab-
 rens, de quo multa Cic. pro Roscio Amer.
 ERUCTO, [ἐρύσσω, ἐρύσσειν, ἐρύσσειν] ère. frequent. ab Erug-
 is; proprie Extra ructum mittere. Festus, Erugere semel factum fig-
 ficat, quod Eructare sæpius. Cic. in Pison. 13. Unde nos cum im-
 bissime respondendo, tum turpissime eructando ejecisti.
 Eructare, Foras mittere, ejicere. Sic Varr. 1. de R. R. cap.
 Eructare odorem pestilentem. Et Cic. 2. in Catil. 10. Eructare
 monibus eadem bonorum.
 Locum hunc affert Commentator Horatii in Arte (457.)
 Hic dum sublimis versus ructatur. H. St. [Affert & Serv. ad
 Æn. 575.]
 Rigidus eructat Bosphorus amnes. Valer. 4. Argon. 345.
 Arenam eructare fluvii dicuntur. Virg. 6. Æn. 297. de Acheronte,
 — vasta que voragine gurgis
 Æstuat, atque omnem Coccyto eructat arenam.
 ERUCTANS, antis. Partic. [ἐρύσσειν] ut, Lucret. lib. 3. 1026.
 Tartarus horribiles eructans faucibus æstus.
 Saniem eructans. Virg. 3. Æn. 612.
 — sanem eructans, ac frustra cruento
 Per somnum commissa mero. De Polyphemo.
 Scopulos erigit eructans Ætna. Virg. 3. Æn. 575. Ubi Servius; Rud-
 ructas tantum facit &c. [Lege Eructo, eructas. Nam simplex & c.
 ponentis forma flectitur.]
 ERUCTATIO, ònis. f. Apul. de Mundo p. 60. extr. Exhalatio terre
 eructationibus surgit.
 ERUCTUS, a, um. pro Eructatus. Eructum vinum, est Vinum den-
 ex vinaciis expressum apud Gell. 11. 7. [Nisi potius ex fœcibus per-
 latum intelligit, seu fœculentum.]
 ERUDERO, [ἐρύπτω, ἐρύπτειν] ère. Rudus ejicere. Sidon. 5. Epist.
 Aures fufurronum fœce completas eruderat. i. e. Expurgat.
 ERUDERATUS, a, um. Sidon. 5. Epist. 15. Volumen de Supervacuo
 sent.

sententis eruderatum. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Solum oportet esse eruderatum, & proclivum: ut everri facile possit.
ERUDIO, [ἐρῶ, ἐρῶν, ἐρῶν] ire. Ex rudi doctum facere. Cic. pro Rosc. Com. 31. Non solum ut Roscii discipulus fuisse diceretur, domum recepit, sed etiam summo cum labore, stomacho, miseriaque erudit. Erudire atque docere. Cic. 1. Off. 156. Studiosos discendi erudiunt atque docent.
 Rhetoricis quibusdam libris aliquem insequi ut erudias. Cic. 2. de Orat. 10. Nec vero te charissime frater atque optime, rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor ut erudiam.
 Scripta erudiunt. Ovid. 2. Trist. 242.
 Ad deorum cultum erudire. ad jus hominum, &c. Cic. 1. Tusc. 64. Hæc nos primum ad illorum cultum, deinde ad jus hominum, quod situm est in generis humani societate, tum ad modestiam magnitudinemque animi erudit.
 De omni Republ. erudire. Cic. 2. Fam. 12. Obviæ mihi velim sint literæ tuæ, quæ me erudiant de omni Repub. ne hospes plane veniam.
 In aliqua re erudire. Cic. 1. de Orat. 253. Oratorem erudire in jure civili.
 In aliquam rem erudire. Ovid. 1. Epist. 111. V. **ERUDIENDUS**.
 Artes aliquem erudire. Ovid. 8. Met. 215.
 — damnosasque erudit artes.
 Aves infirmas mater erudit artes. Ovid. 2. de Arte Am. 66.
 Institutis & præceptis suis aliquem erudire. Cic. de Amicit. 13.
 Instituire atque erudire filios ad majorem instituta. Cic. 5. Verr. 161.
 Laboribus juventutem erudire venando, currendo, &c. Cic. 2. Tusc. 34.
 Puerum erudire artibus. Liv. 1. 39. Cic. 1. Fam. 7. Lentulum nostrum eximia spe, summæ virtutis adolescentem cum ceteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum inprimis imitatione tui fac erudias.
 Oculos erudire. Ovid. de Rem. Amor. 690.
 Neve puellarum lacrymis moveare caveto:
 Ut flerent, oculos erudiere fuos.
 Ufus erudit te. Cic. 1. Q. frat. 7.
 Erudio, cum infinitivo. Sil. lib. 11. 351. — an tristia vincla
 Et Decius non erudiunt componere mentem? Idem lib. 7.
 387.
 Si factis nondum, Minuci, te cauta probare
 Erudit Fortune meis. Ovid. 3. Fast. 294.
 — qua possint erudit arte capi.
 Erudire etiam dicuntur res inanimatæ. Ovid. 1. Amor. 14. 30.
 Erudit admotas ipse capillus acus.
 In scholis erudiri. Quintil. lib. 1. cap. 2.
ERUDIENDUS, Partic. [ἐρῶν] Ovid. 1. Epist. 112.
 — qui mollibus annis
 In patrias artes erudiendus erat. Idem 3. de Arte Am. 48.
 Pro Patriis artibus. H. St.
ERUDITUS, Partic. h. e. Edoctus, sciens. ut, Eruditus Græcis literis. Cic. 2. de Orat. 28. Et 1. de Fin. 1. Eruditus omni doctrina.
 Id nimiam assentionem eruditi. Cic. 1. Q. frat. 13. Sic vero fallaces sunt permulti, & leves, & diuturna servitute ad nimiam assentionem eruditi.
 Leviter eruditus. V. Leviter in LEVIS.
 Perfecte planeque eruditus. Cic. in Bruto 281. Erat C. Curio cum institutus optime, tum etiam perfecte planeque eruditus.
 Liberaliter eruditus. V. Liberaliter, in LIBER.
 Subtiliter eruditus. Cic. de Provinc. Consul.
 Disputationibus alicujus eruditum esse. Cic. 3. de Orat. 137. Nonne Socraticis erant disputationibus eruditi?
 Doctrina atque optimarum artium studiis eruditi. Cic. 1. Q. frat. 18.
 Institutionibus Græcis eruditus. Cic. 1. de Nat. Deor. 8.
 Literis primis eruditus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Homo de schola, atque a magistro & Græcis literis eruditus. Cic. 2. de Orat. 28.
 Literis aut musicis eruditus. Cic. 4. Att. 16.
 Tipendiis & legationibus bellicis eruditus. Cic. pro Corn. Balb. 47.
 Multis experimentis eruditus. Plin. lib. 1. Epist. 5. ad Voconium, sub fin. Vir est gravis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui futura possit ex præteritis providere.
 Eruditus Græcas res. Gell. 2. 12.
 Ceteras Græcorum vocemque senex jam eruditus. Tertull. de Pall. cap. 3. extr.
ERUDITUS, [ἐρῶν] Nomen ex Partic. ut, Erudita operatio, h. e. site & composita facta. Plin. lib. 11. cap. 24.
 Civitas disciplinis erudita. Auth. ad Heren. lib. 4. 67.
 Reculo otioso & loquaci & fortasse docto atque erudito. Cic. 1. de Orat. 102.
 Alibi, puto, Eruditus & Doctus, quod Eruditus sit minus. Neque ab hac orationis turpitudine eruditi homines refugerant. pro M. Coelio 500.
 Videtur pro Literatis simpliciter dici. H. St. Locus est S. 41. ed. Verbo.
 Eruditus, pro Docto hom. absol. Non satis politus his artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. Cic. 1. de Fin. 26.
 Disciplina juris civilis eruditissimus. Cic. 1. de Orat. 180.
 Oculos eruditos habere. Cic. in Parad. 5.
 Ratio erudita. Cic. in Parad. 1.
 Datum eruditum. Columel. lib. 8. cap. 16. Hoc igitur perjurium nultorum subtiliorem fecit gulam, doctaque & erudita palata fastidire docuit fluvialem lupum.
 Tempora Ciceronis erudita. Cic. 12. Att. 19.
 Compar. Eruditior ad ledendum. Ammian. 29. 1.
 Eruditior quam Piso. Cic. in Pison. 62.
 Situendi genus paulo eruditius. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Superl. Eruditissima Græcorum natio. Idem 2. de Orat. 4.
ERUDITE, Adv. [ἐρῶν] Cujus gradus sunt usitiores.
 Compar. Cic. de Senect. 3. Qui si eruditius videbitur disputare. Quintil. lib. 1. cap. 5. Illud eruditius queritur, an, &c. Columel. lib. 1. cap. 1. Volumina de vineis Julius Græcinus composita facietius, eruditius, posteritati tradenda curavit.
 Superl. Plin. 1. Epist. 9. Attilius noster eruditissime simul & facetissime dixit. Cic. in Orat. 174. Literæ eruditissime scriptæ.

ERUDITULUS, i. [μικροεῦδους] dimin. Catul. 58. 7.
 Morbofi pariter, gemelli utrique,
 Uno in lectulo, erudituli ambo.
ERUDITRIX, tris. f. Florus lib. 2. cap. 6. 38. Illam Annibalis eruditricem.
ERUDITIO, ōnis. f. [ἐρῶν, ἐρῶν, ἐρῶν] Doctrina. Cic. 1. de Fin. 71. Nullam eruditionem esse duxit, nisi quæ beatæ vitæ disciplinam juvaret.
 Sine eruditione Græca intelligi non possunt. Cic. 1. Acad. 4.
 Homo præclara eruditione atque doctrina. Cic. 1. Off. 110.
 Homo ingenio præstanti & eruditione perfecta. Cic. 2. de Divin. 130.
 Omnis eruditionis expertus atque ignarus. Cic. 2. de Orat. 1.
 Altissima eruditio, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Liberalis eruditio. V. LIBER.
 Attendere eruditioni. Suet. Calig. 53. 1.
 Potior eruditio in scholis, quam domi. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Exercere eruditionem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Intendere eruditionem suam. V. INTENDO.
 Repletus homo eruditione varia. Suet. Aug. cap. 89.
 Plur. Eruditiones aliquoties dixit Vitruv. ut lib. 1. cap. 1. Abundans eruditionibus variis ac pluribus. Ibid. extr. Officium architecti omnibus eruditionibus debet esse exercitatum.
ERUDITUS, ūs. m. Tertull. adv. Valent. cap. 29.
ERUDITOR, ōris. m. Tertull. de Pall. cap. 4. Claud. Mamert. 1. 2. B. Hieron. Vit. Hilar.
ERUDIBILIS, e. Fulgent. de Contin. Virg.
ERUDIMENTUM, i. n. Vet. Interp. Iren. 2. 30.
ERUGO, ire. V. ERUCTO.
ERUGO, [ἐρύσσω] ære. quasi Rugas auferre. Plin. lib. 13. cap. 12. Iterum constricta erugatur, atque extenditur malleo. Idem lib. 23. cap. 1. Tunditur ipsa radix cum pingui fico, erugatque corpus si statim bina stadia ambulentur.
 Erugare cutem. Plin. lib. 26. cap. ult. Cacaliæ grana mista ceræ liquida, extendunt cutem in facie, erugantque.
ERUGATIO, ōnis. f. [ἐρύσσω] ut, Erugatio cutis.
ERUGO, ūnis. V. ERUGO.
ERVILIA, æ. f. [ἐρύλα] Genus est leguminis, folio quam faba longiore, flore apibus gratissimo: ideo rei rusticæ scriptores circa alvearia feri præcipiunt. Columel. lib. 1. Saserna putat agros stercoreari lupino, faba, vicia, ervilia. conf. Varr. 1. de R. R. 32. & Non. 3. 88. Festus Ervum, & Ervilia a Græco sunt dicta, quia illi Ervum ἐρύλα, Erviliam ἐρύλας appellant. conf. Seren. 587.
 De Ervilia ejusque pinsendi ratione. V. Plin. lib. 18. cap. 7. & 10.
 Scribitur & ERVILLA. q. V. post ERVUM.
ERULI. V. HERULI.
ERUMNA. V. ERUMNA.
ERUMPO, ūpi, uptum, [ἐρύσσω, ἐρύσσω, ἐρύσσω] ære. Cum impetu exire. Cæf. 1. Bell. Civil. 59. Quo paratiores essent ad insequendum omnes, sive noctu, sive interdiu erumperent.
 Ad pugnam erumpere. Columel. lib. 9. de apibus.
 Ad fugam erumpere. Pompon. in l. focium. D. pro socio.
 Ab aliquo loco erumpere. Ovid. in Ibin, 155.
 — Stygiis erumpere nitar ab oris.
 Scatere atque erumpere plano campo. Lucret. lib. 5. 950.
 Ex proposito erumpere. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Conjunctio ex latebris atque ex tenebris erupit. Cic. pro Sext. 9.
 In actum erumpere. Cic. pro Domo sua 65. Omnem impetum discordiarum, omnem diu collectam vim improborum, quæ inveterata compresso odio atque tacito jam erumpebat in actum, tam, &c.
 In aliquem erumpere. Stat. 4. Sylv. 4. 36.
 — positus erupit in Hectora plectris.
 In rem aliquam erumpere. Lucan. lib. 3. 545.
 Dum cupit in sociam Giareus erumpere puppim.
 Effervescere atque erumpere aliquo. V. EFFERVESCO.
 In hoc tempus erumpit, in hos dies. Cic. pro Muren. 47. Omnia quæ per hoc triennium agitata sunt, jam ab eo tempore quo a L. Catilina & Cn. Pisone initum consilium Senatus interficiendi scitis esse, in hos dies, in hos menses, in hoc tempus erumpunt.
 In affectum erumpere. Quintil. lib. 8. cap. 3. Sed velut mente captos, & quo in loco essent ignaros, erupisse in hunc voluntatis affectum.
 In omnium perniciem erumpere. Liv. 34. 61. Aristonem quemdam Tyrium advenam, instructum mandatis ab Annibale & ab Antiocho rege venisse, certos homines cum eo secreta consilia ferere, & in occulto colloqui, quod mox in omnium perniciem erupturum esset.
 Active sæpe usurpatur. ut, Inter nubila sese erumpunt radii. i. e. Scindit se nubes. Virg. 1. Georg. 446. conf. 4. Georg. 368.
 Lucret. lib. 4. 1110.
 Tandem ubi se erupit nervis conjuncta cupido,
 Parva fit ardoris violenti pausa parumper.
 Erumpunt se portis foras. Cæf. 2. Bell. Civil. 14. conf. Ter. & Tibul. infra. & Min. Oct. 16. 6.
 Erumpere per castra hostium. Plin. lib. 22. cap. 6.
 Foras erumpere. Lucret. lib. 6. 888.
 Loco aliquo erumpere. Cæf. 3. Bell. Civil. 44. Neque loco erumperent Pompeiani, & nostros post tergum adorirentur, timebant.
 Portis erumpere. Virg. 4. Georg. 78.
 Erumpunt portis, concurrunt.
 Subito clamore erumpunt. Virg. 11. Æn. 609.
 Illustrantur & erumpunt omnia. Cic. 2. in Catil. 6. Si neque nox tenebris obscurare cœtus nefarios, nec privata domus parietibus continere vocem conjunctionis tuæ potest: si illustrantur, si erumpunt omnia, muta jam itam mentem, &c.
 Sed certe videntur hæc aliquo eruptura. Cic. 2. Att. 22. extr.
 Hæc quo eruptura sint, timeo. Cic. 2. Att. 20.
 Odiæ erumpere in aliquem dicuntur. Cic. pro Muren. 47. Ut odiæ occulta civium, quæ tacitis nunc discordiis continentur, in fortunas optimi cujusque erumperent.
 Abiit, excessit, evasit, erupit. Cic. 2. in Catil. 1.

Clades erumpit. Ovid. 7. Met. 562.
 — inque ipsos fœva medentes
 Erumpit clades, obfuntque authoribus artes.
 Hæc dominatio quorsum eruptura sit, horremus. Cic. 2. Att. 21.
 Erumpit furor & indignatio. Liv. 4. Cic. 2. Q. frat. Erumpet amentis
 hominis furor.
 Gemitus erumpunt. Stat. 11. Theb. 385.
 Ignis ex Ætnæ vertice erumpunt. Cic. 7. Verr. 106.
 Erumpit ignis ex vaporario. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Ignis erumpit oculis. Sen. Hippol. 4.
 Erumpit lacryma, Erumpit fœtus, Erumpit liquoris plusculum. Plin.
 lib. 10. cap. 55: 12. 17. & 16. 10.
 Malum erumpit ad perniciem civitatis. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 Erupturum illud malum aliquando, si impunitum fuisset, ad perni-
 ciem civitatis.
 Mugitus erupit fluvio. Sil. lib. 6.
 Ritus repente erumpit. Cic. de Orat. 235. Quid sit ipse ritus, quo
 pacto concitetur, ubi sit, quomodo existat, atque ita repente erum-
 pat, ut eum cupientes tenere nequeamus.
 Sagittæ nervo pulsante erumpunt. Virg. 4. Georg. 313.
 Donec, ut æstivis effusus nubibus imber,
 Erupere, aut ut nervo pulsante sagittæ. De apibus.
 Sermones iniquorum in tuum nomen erumpunt. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Sentire potuit sermones iniquorum in suum potissimum nomen
 erumpere.
 Sortes perfractio saxo eruperunt. Cic. 2. de Divin. 85.
 Terra fontibus erumpit liquores. Tibul. lib. 4. 1. 86.
 Fontibus ut dulces erumpat terra liquores. V. Brœckh. ad loc.
 Ventus erumpit. Lucan. lib. 3. 460.
 Vincula erumpere. Ulpian. in l. fiquis. §. subvenitur. D. de Senatusc.
 Silan. Si tamen ita vincit, ut omnino erumpere vincula, & auxilio
 esse non poruerint, &c.
 Undæ per fontem erumpunt. Lucret. lib. 6. 895.
 Vera & me digna vox aliquando erumpat. Cic. 10. Philipp.
 Vulgus attonitum erumpit subita formidine. Sil. lib. 17.
 Erumpere stomachum in aliquem. Cic. 16. Att. 3.
 Sic Erumpere se. Apud Cic. 1. 8. puto, Epistol. Fam. Erumpere cum
 Accusativo Se: Sed ibi alia exemplaria tollunt hunc Accusativum. H. St.
 Erumpere gaudium. Ter. Eun. 3. 5. 2. Jamne erumpere hoc licet mihi
 gaudium? Donatus, Erumpere, quasi activum verbum posuit pro neu-
 trali, ut sit, Licetne mihi erumpere hoc gaudium? Aut erumpere,
 quasi Exire, Mihi, pro a me. Et paulo post, Utrum me erumpere,
 pro emittere posuit? aut erumpere pro exclamare? ut Erumpere vocem
 dicitur qui exclamat. [Forte pr. legend. Erumpere in h. g.]
 Erumpet in nervum isthæc fortitudo. Ter. Phorm. 2. 2. 10. O vir fortis
 atque amicus: verum hoc sæpe, Phormio, vereor, ne isthæc fortitudo in
 nervum erumpat denique. Ubi Donatus, Ex consuetudine Romana
 dixit: quia sæpe in nervum conjiciebantur ex aliquo maleficio in car-
 cerem missi. An proverbium a sagittariis natum est, quod immoderata
 plerumque vires, adducendo arcu non telum incitent, sed ner-
 vum rumpant? an ex eo, quod sæpe fortius ferientes, nervum sibi ali-
 quem lædant? Ergo fortitudine nimia sæpe vinci, sæpe decipi contingit.
 Erumpere, Repente digredi a proposito. Quintil. 4. 3. extr. V. Egre-
 di, pro Digredi, in EGREDIOR.
 Passi. Lucret. lib. 6. 581. — incita cum vis
 Exagitata foras erumpitur. Scrib. Larg. Comp. 84. Erumpi co-
 gunt sanguinem.
ERUMPENS, entis. Partic. [ἐρηπών] Cic. de Provinc. Consul. 6.
 Byzantii totum pontum armatum, effervescentem in Asiam, atque
 erumpentem, ægre repulsum & cervicibus suis interclusum sustinuerunt.
 Patere. 2. 66. 3. Erumpens animo & pectore indignatio. conf.
 Lucret. lib. 5. 459.
ERUPTUS, a, um. Emisus. Scrib. Larg. Comp. 84. Eruptus sanguis.
 Lucret. lib. 1. 724. — faucibus eruptos vis evomit ignes.
ERUPTIO, ōnis. f. [ἐρηπσις, ἐρηπτις] Exitus cum impetu. Plin.
 lib. 16. cap. 10. Carbonem repente exspuunt cum eruptionis crepitu.
 conf. Sen. 2. Q. Nat. 56.
 Eruptiones dicuntur quando vel Exercitus e castris, vel Præsidia ex
 urbibus in hostes impetum faciunt. Cæs. 1. Bell. Civil. 21. Non
 solum ab eruptionibus caveant, sed etiam singulorum hominum oc-
 cultos exitus asserent. & Cic. ad Brut. 2.
 Inopinatæ eruptiones. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Facere eruptionem. Cæs. 7. Bell. Gall. 73.
 Pugnare velut eruptione. Quintil. lib. 4. cap. 5. conf. Nep. 8. 4. 4.
 Flor. 3. 20. 14. Tacit. 2. Ann. 7. 1.
ERUPTIO, [ἐρηπτις] Locus quidam in Ægypto, qui jam inde a
 Strabonis ætate obrutus est, ut idem ipse scribit lib. 16.
ERUPTOR, ōris. m. Qui erumpit. Ammian. 24. 5. Eruptores perterriti
 reverterunt.
ERUNCO, [ἐρυνίζω] Ære. Verbum rusticum a Runca instrumento ru-
 stico deductum: h. e. Runca avellere, quod proprie de herbis dicitur
 Exherbare. Columel. lib. 2. cap. 11. Omnes alterius generis herbas
 eruncato. Idem 11. 3. Altera vice dimidias areas eruncet.
ERUO, ui, ūtum, [ἐρύω, ἐρύειν] Ère. Extrahere. Columel. lib. 7.
 cap. 5. Subluviis & intertrigo pice per se liquida, vel alumine & sul-
 phure atque aceto mistis rite eruantur.
 Eruere & offendere populis aliquid. Lucan. ad Pison. 228.
 Eruere atque proferre in lucem. Hor. 2. Epist. 2. 115.
 Obscurata diu populo, bonus eruet, atque
 Proferet in lucem speciosa vocabula rerum.
 Protrahere & eruere aliquid in luminis oras. Lucret. lib. 5. 1388.
 Sic unum quidvis paulatim protrahit ætas
 In medium, ratioque in luminis eruit oras.
 Eruere ex tenebris. Cic. 1. de Lege Agr. 3.
 Media turba aliquem eruere. Hor. 1. Serm. 4. 125.
 Prudenter aliquid eruere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Hoc quoque tan-
 quam occultum & a se prudenter erutum tradunt.
 Bipennibus arborem eruere. Virg. 2. Æn. 628. i. e. Dejicere: & est
 Acyrologia. Serv.
 Aurum terra eruere. Ovid. 3. Amor. 5. 83.

Censum conditum templo eruere. Lucan. lib. 3. 156.
 — tunc conditus imo
 Eruitur templo multis intactus ab annis
 Romani census populi.
 Civitatem eruere. i. e. Evertere. Tacit. 4. Hist. 72. Avido militi
 eruendæ civitatis.
 Curam eruere. Plaut. Catin. prol. 23.
 Domos antiquas avium cum stirpibus imis eruere. i. e. Arborea. Virg.
 2. Georg. 53.
 Flatibus eruant Boreæ quercum. Virg. 4. Æn. 442.
 Ac veluti annosam valido cum robore quercum
 Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc
 Eruiere inter se certant.
 Genas ungue eruere. Propert. lib. 4. 5. 16.
 Herbas & limum eruere. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Latus hasta eruere. Ovid. 12. Met. 477.
 Extentum cursu missa latus eruit hasta,
 Qua vir equo commissus erat.
 Lumina eruere. Sen. Theb. 1. Et Quintil. lib. 6.
 Memoriam eruere alicujus rei. Cic. pro Muren. 16. Itaque non e
 sermone hominum recenti, sed ex annalium vetustate eruenda el
 memoria nobilitatis tuæ.
 Obrutum eruere. Cic. 4. de Fin. 10.
 Oculum eruere. Plin. lib. 11. cap. 37. Certe nulli sine redundatione
 ejus (stomachi) eruitur oculus.
 Oculos eruitur, Synecdoche. Ovid. 12. Met. 269.
 Figitur hinc duplici Gryneus in lumina ramo,
 Eruiturque oculos.
 Opes & regnum eruere. Virg. 2. Æn. 628.
 Trojanas ut opes & lamentabile regnum
 Eruerint Danaï.
 Segetem ab radicibus imis eruere. Virg. 1. Georg. 112.
 Semina fus rostro eruit. Ovid. 15. Met. 113.
 Silvas manu eruere. Virg. 2. Æn. 329.
 Urbem aut aliquem virum eruere. Virg. 6. Æn. 838.
 Eruiet ille Argos, Agamemnoniasque Mycenæ
 Ipsumque Æaciden, genus armipotens Achilli. De Cæsare.
 Urbem a sedibus eruere. Virg. 2. Æn. 612.
 Fundamenta quatit, totamque a sedibus urbem Eruiet.
 Eruiere, pro Perferutari & investigando elicere. Stat. 3. Theb. 555.
 Eruius quæ prima dies, ubi terminus ævi, &c.
 Scrutari vetera, & ex his ea quæ scriptores Græciæ prodiderunt
 eruere. Cic. 1. Tusc. 29.
 Cura & cogitatione aliquid eruere. Cic. 2. de Orat. 174.
 Argumenta eruere. Cic. 2. de Orat. 146. Scrutari locos ex quibus
 gumenta eruamus.
ERUTUS, Partic. [ἐρύτος] Cic. 1. de Divin. 57. Mortuum erutu
 esse: cauponem re patefacta pœnas dedisse.
 Eruta genas ungue. Stat. 10. Theb. 811.
 Aqua eruta remis canet. Ovid. 5. Epist. 54.
 Aurum erutum. Stat. 4. Silv. 7. 15.
 Cæpa eruta. Ovid. 3. Fast. 340.
 Cædenda est hortis eruta cæpa meis.
 Freta eruta. Ovid. 3. Amor. 8. 43.
 Non freta demissi vertebant eruta remi.
 Oppida eruta convulsis muris. Sil. lib. 3.
 Radicibus eruta pinus. Virg. 5. Æn. 449.
 Sacra eruta priscis annalibus. Ovid. 1. Fast. 7.
 Tempora cum causis annalibus eruta priscis. Ovid. 4. Fast. 11.
ERUPTIO. V. ERUMPO.
ERUS, i. m. Antique pro Servus. Fest. [Immo pro Herus. nec Fe
 hæc sunt. V. ERITUDO.
ERUSCUS, i. m. Idem ac Rubus. Apul. de Herb. cap. 87.
ERUTUS. V. ERUO.
ERVUM, i. n. [ἐρύω] Leguminis genus: dictum ab Eruendo: qu
 manibus eruatur & vellatur. Plaut. Catin. 1. 38. Post autem nisi ruri
 ervum comederis, &c. vulgo Acervum. Idem Most. 1. 1. 59. Erui
 daturin' estis bubus quod feram? Dioscor. lib. 2. cap. 119. Ervum p
 vus frutex, omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, femina in v
 vulis habens: e quibus farina fit nomine ervina, ad multos meder
 usuf conveniens. Ubi Hermol. Ervum, Herbumve, aliud candidu
 aliud rufum. In filiquis grana sine septo habet, quæ se invicem qu
 tangant, ut in Piso: filiquæ forma teres, & ad rationem grani cyl
 dracea, ut item piso. Patientissimum vetustatis est atque cicer. Ger
 est & Ervilia leguminis, quam nonnulli falso Durellam vulgo dictam
 terpretantur: propterea quod hodie quoque in Umbria vocant Ervili
 agricolæ, quod in Gallia & Venetia provincia Doram, Durellamque
 folio crasso, & oblongo leontopodii, sed majore, capitulis semen
 cludentibus minutum, simile nasturtio, tantum exilius flore candi
 Scopas ex ea ruri faciunt. Ad Ervilia, Silvestris herba est, amaritu
 nis eximie, colore & folio cicerulæ, quanquam minore. Plin. lib. 1
 cap. 15. Hoc leguminis genere plurimum abundans Delphinat
 vocant autem illi vulgo Des erz. V. ERVILIA & ERVILLA.
 Frefum & aqua maceratum ervum bubus dare convenit. Colum.
 lib. 6. cap. 3.
 Gravedinofum ervum, quod bubus gravedinem faciat. Plin. lib. 18. c
 15. in fine, Ervum Martio mense satum, noxium esse bubus aj
 Item autumnò gravedinofum. Innoxium autem fieri primo vere sat
 Pingue ervum. Virg. 3. Ecl. 100.
 Eheu quam pingui macer est mihi taurus in ervo.
 Tenue ervum. Hor. 2. Serm. 6. 117.
 — me silva cavusque
 Tutus ab insidiis tenti solabitur ervo.
ERVILLA, æ. f. Idem quod Ervum. Varro apud Nonium 3. 88. 9
 ut is erat hæc legumina arte parva pauca cicer, ervillam, ac pare
 alia spiria ceteris. [Sic edit. Merc. Sed locus vix sanus videt
 V. ERVILIA, & ERVUM. Porro hoc sine dubio ex Gr. ἐρύω, Bc
 Digamma Æolico permutato.

ERYANNOS, [ἐρύαννος] Æolidis fluvius. Plin. lib. 5. cap. 30.
ERYCIN.

ERYCINUS, Gracchi servus fuit, qui domino cum populo agenti, eburneola fistula modos incinebat. Cael. lib. 9. cap. 1.

RYCUS, i. m. Mons est Siciliae, Cic. 4. Verr. 22. Itaque apponit qui petat Veneri Erycinæ illam hæreditatem: non enim Quæstor petit (ut est consuetudo) is qui Erycum montem obtinebat, &c. [Sed verifimilius est Erycinum Tullium scripsisse, ut doctis placet. V. ERYX.]

RYMANTHUS, [Ἐρυμανθός] est Mons silvofus Arcadiæ, ubi ingentem aprum Hercules cepit. Apollodor. 1. 2.

Erymanthi meminit Virg. 6. Æn. 802.

Fixerit æripedem cervam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, &c.

Cupressifer Erymanthus. Ovid. 9. Epist. 87.

Ut Tegeus aper cupressifero Erymantho Incubat, &c.

Monstrifer Erymanthos. Stat. 4. Theb. 298. V. Barth.

Juga densa Erymanthi. Sen. Herc. fur. 4.

Nigra silvæ Erymanthi. Hor. 1. Carm. 21. 7.

Phocæicus Erymanthus. Ovid. 2. Met. 244.

Est etiam fluvius ab illo monte in Alpheum defluens. Plin. lib. 4. cap. 6.

RYMANTHÆUS, [Ἐρυμανθαῖος] Adj. ut, Monstrum Erymanthæum. Valer. 1. Argon. 374.

Quique Erymanthæi sudantem pondere monstri
Amphitryoniadem, &c. De apro Erymanthæo.

RYMANTHIUS, [Ἐρυμανθίος] aliud Ad. ut, Aper Erymanthius. Cic. 6. Verr. 95. Idem 4. Tusc. 49. Iraturne censes conflixisse cum Erymanthio apro, aut leone Nemeæo?

Pestis Erymanthia. i. e. Aper, quem in Erymantho Hercules interfecit. Sil. lib. 3.

RYMANTHIS, ἴδος. [Ἐρυμανθίς] patronym. Arcadia. Ovid. 2. Met. 500.

Nexilibusque plagis silvas Erymanthidos ambit.

Erymanthis urfa dicta est Callisto Lycaonis filia, quæ versa est in ursam, ut docet Ovid. 2. Met. 499. Stat. 9. Theb. 549.

— ut forte jugis longo defessa redibat

Venatu modo rapta ferox Erymanthidos urfæ

Ora ferens. Erymanthidos. i. e. Arcadicæ.

Custos Erymanthidos Urfæ, Arctophylax. Ovid. 1. Trist. 3. 103.

Stellæ Erymanthidos Urfæ. Ovid. 3. Trist. 4. 47.

RYMNE, [Ἐρύμνη] Oppidum in Magnesiâ, non longe ab Æantio promontorio. Plin. lib. 4. cap. 9.

RYNGE, es. f. five **ERYNGION**, [Ἐρύγιον] Herba aculeatæ mordacitatis, spinosa veluti carduus, sativa in cibis probatur, radice tantum, quæ melle, cinnamomo & garyophyllo condita, gustui non injucunda est. Plin. lib. 22. cap. 7. Et lib. 21. cap. 15. Columel. lib. 6. cap. 5.

Vulgus Hispanorum, inquit Interpolator Diof. S. 24. vocat hoc cardui genus Centum capita a multitudine capitum in quibus semen reconditur. Pharmacopolæ autem vocant *irringorum* corrupte.

YSICHTHON, male ponitur in **ERISICHTHON**. H. St. [Ita quidem Pausanias id nomen scribit: Sed alium ille Eryfichthona memorat, Cecropis nimirum filium. V. eum in Att. Callym. Hymn. in Cer. P. Leopard. Emend. 1. 13. c. 19.]

YSIMUM, i. n. [Ἐρύσιμον] Semen est sesamo corporis substantia quodammodo affine, sed in cibo est insuavius, corporique alimentum parcius exhibet, prædictoque omnino est deterius. V. plura apud Galen. lib. 2. de Aliment. Facult. conf. Celf. 5. 18. §. 25. Diof. 2. 188: 3. 24. & Plin. 22. 25.

YSIPYLÆ, arum. f. [Ἐρυσιπύλας] Morbus. Celf. lib. 5. cap. 26. §. 31.

Omnis cancer non solum id corrumpit quod occupavit, sed etiam serpit: deinde, aliis aliisque signis discernitur. Nam modo super inflammationem rubor ulcus ambit, isque cum dolore procedit, *ερυσιπύλας* Græci nominant. Apud eund. Celf. paulo post, §. 31. titulus sic habet, Curatio erysipelarum. Ubi forte pro Erysipelarum, legendum est Erysi-pelatum. Video enim ab aliis passim Erysi-pelata genere neutro vocari Sacros ignes, utique a nomin. Erysi-pelas, atis. Non ignoro tamen quin & Celsus & Galenus diversum faciunt Sacrum ignem ab Erysi-pelate: quamvis Plin. Erysi-pelas interpretetur Sacrum ignem. Sed nobis de voce tantum est disceptatio. [Ex errore est in Vetusioribus Celfi codd. excusum Erysi-pelarum, emendati pridem Erysi-pelatum exhibent. Græce autem rectius scribitur Ἐρυσιπύλας, Acc. in antepen. propter finalem syllab. brevem.]

YSISCEPTRUM, Frutex. Plin. lib. 24. cap. 13. Sed & frutex humilior æque spinosus in Nilyro & Rhodiorum insulis, quem alii Erysi-sceptrum, alii Adipatheon, five Diphacon, five Diacheton vocant. Optimus, qui minime ferulaceus, rubens, & in purpuram vergens, detracto cortice. Nascitur pluribus locis, sed non ubique odoratus.

YSITHALE, es. f. Herba est flore luteo, foliis acanthi, bibiturque vino. Plin. lib. 26. cap. 13.

YTHACE. V. **ERITHACE**.

YTHACUS. V. **ERITHACUS**.

YTHÆUS. V. **ERETHÆUS**.

YTHÆA vel **ERYTHIA**, æ. f. [Ἐρυθία] Corrupte Erythræa. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatam dicit, Plin. lib. 4. cap. 12. quoniam Tyrii aborigines eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. In hac, inquit, Geryones habitasse a quibusdam existimantur, quorumumenta Hercules abduxerit.

Iunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrantur, eodemque nomine quondam ibi appellatam. V. Melam. lib. 3. cap. 6.

Ibi scribitur in omnibus fere codicibus apud Ovid. 1. Fast. 543. Erythreidas boves, ibidem legendum videtur, Erythreidas ab Erythia, five Erythea hac Gaditana insula patria Geryonis, cujus meminit Steph. & Strabo lib. 3. Propert. lib. 4. 10. 1.

Amphitryoniades qua tempestate juvencos
Egerat a stabulis, ô Erythia, tuis. Sil. lib. 16. 195.

— Hercules Erythia ad litora Gades. V. Drakenb.

YTHÆIS, idis. f. patronym. Ovid. 5. Fast. 649.

Victor abijt secumque boves Erytheida prædam Abstulit.

YTHIBIUS, Apollo cultus est apud Rhodios, quoniam Erythiben appellat ipsi, quam *ερυσιβιον* alii, id est Rubiginem, cui arcendæ hunc eum præfiebant. Cael. lib. 6. cap. 7. & Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

YTHINI, [Ἐρυθινός & Ἐρυθίνος] Pisces sunt, qui ulvas habere credun-

tur, in quorum nimirum genere non sit mas, quum omnes ovis gravidæ capiantur. Plin. lib. 9. cap. 16. & 52. Legunt & Erythricus, ab *ερυθρίς* V. RUBELLIO.

ERYTHRÆ, arum. f. [Ἐρυθραία] Vulgo *Cabo bianco*, Civitas Joniæ, ad Aleon fluvium, non longe a Chio, ex qua Sibylla fuit, quam a patria Erythræam nominaverunt: antiqua fane mulier, & divinatric tempore Alexandri. V. in dictione seq. Erythis Aleos annis pilos gignit in corporibus. Plin. lib. 32. cap. 2.

De aliis hoc nomine nobil. urbb. V. Steph. Hinc

ERYTHRÆUS, a, um. Adj. [Ἐρυθραίος] ut Sibylla Erythræa, de qua Servius in illud Virg. 6. Æn. 36. Deiphobe Glauci. Ducitur tamen Varro (inquit) ut Erythræam credat scripsisse libros Sibyllinos, in quibus fata Romana scripta erant: quia post incensum Apollinis templum in quo fuerant apud Erythram insulam, inventa sunt carmina. Idem de eadem paulo post, explicans *TUAS SORTES*, Sibyllina responsa: quæ, ut supra diximus, inquit, incertum est cujus Sibyllæ fuerint: quamquam Cumana Virgilius dicat, Varro Erythræa.

ERYTHRÆA, Inf. & **ERYTHRÆIS**. V. **ERYTHÆA**, **ERYTHÆIS**.

ERYTHRÆUM Mare, [Ἐρυθρὰ θάλασσα] quod Rubrum dixere nostri, Græci Erythræum a rege Erythra. Curt. 8. 9. 14. & 10. 1. 13. aut, ut alii, solis repercussu talem reddi colore existimantes: alii ab harena terraque, alii tali aquæ ipsius natura. Plin. lib. 6. cap. 23. V. Prolixam Raderi & Freinsh. disquisitionem de hoc nomine ad Curt.

Alga Erythræa. Martial. lib. 10. 16.

Gemma Erythræa. Claud. 4. Conf. Hon. 605.

Lapilli Erythraei, Uniones. Stat. 4. Sylv. 6. 18.

Nox & Erythraei Tethydis signanda lapillis,
Et memoranda diu. Proverbialiter dictum.

Littus Erythræum. Tibul. lib. 3. 3. 17.

Quidve in Erythræo legitur quæ littore concha,
Tinctaque Sidonio murice lana juvat?

Smaragdi Erythraei. Claud. 6. Conf. Hon. 563.

ERYTHRAICON, i. n. [Ἐρυθραίων Ἐρυθρίων] Altera est Satyrii herbæ species, semine viticis majore, lævi, duræ radice, cortice rubro intus album includente, sapore subdulci. Invenitur fere in montosis. Plin. lib. 26. cap. 10.

ERYTHRANOS, i. m. Ciffes Erythranos, species herbæ. Plin. 24. 10. & 16. 34.

ERYTHRICUS. V. **ERYTHINI**.

ERYTHROCOMOS, Punici mali species. Plin. lib. 13. cap. 19.

ERYTHRÖPUS, ödus. m. [Ἐρυθρόπους] Herba est, rubram habens radicem, qua tinguntur lanæ. Latini Rubiam appellant. Vulgus *Garenciam*. V. Plin. lib. 24. cap. 11.

ERYTHRODAON, ödus. m. Gallus urus. Quibusdam Tetrax vel Tetrax. **ERYTHRÖPUS**, ödus. m. [Ἐρυθρόπους] Avis sic appellata a pedum rubore.

ERYTHROS, [Ἐρυθρός] Frutex, alio nomine Rhus appellatus, cujus folio coriarii in condepfandis pellibus utuntur: unde & Excoriarium fruticem quidam appellarunt. V. Plin. lib. 24. cap. 11. Galli *Pernam* vocant. conf. Diof. 1. 147.

ERYTHROTAONES, [Ἐρυθροτάωνες] Ex anserum genere Volucres in quibus nitor eximius, absolutaque nigritia, & in superciliis cocci rubor: ita dicti, quasi *ερυθροί ταῖνες*, h. e. rubri pavones.

ERYTHRAUS, Idem qui Erythras. Rex qui Rubro mari nomen dedit. V. **ERYTHRÆUM** mare.

ERYX, ycis. [Ἐρύξ] Butæ & Veneris filius: secundum alios, Neptuni & Veneris. Servius in illud Virg. 5. Æn. 24.
— nec littora longe
Fida reor fraterna Erycis, portusque Sicanos. Idem 1. Æn. 574.

Sive Erycis fines, regemque optabis Acestem. Eryx (inquit) Veneris & Butæ filius fuit, qui occisus ab Hercule, monti ex sepultura sua nomen imposuit. In quo matri fecerat templum quod Æneæ adscribit poeta, dicens, 5. Æn. 759.

Tum vicina astris Erycino in vertice sedes
Fundatur Veneri. In hoc autem monte dicitur Anchises sepultus: licet secundum Catonem in Italiam venerit.

Cæstibus fractus suis Eryx. Sen. Herc. fur. 6. Ipsi opus est cæstibus fractus suis Eryx, & Eryci junctus Anteus Libys. Ipsi opus. subaudi Herculis. Nam Eryx in Sicilia regnans, vir corporis præstant viribus, legem hospitibus dederat, ut cum ipso cæstibus certarent: qui tandem ab Hercule redeunte ex Hispania victus occubuit, & in summo montis propinqui Drepano sepulturæ datus, monti nomen dedit.

Terga Erycis, Cæstus. Virg. 5. Æn. 419.

Æquemus pugnas, Erycis tibi terga remitto,
Solve metus, & tu Trojanos exue cæstus.

Acer Eryx. Virg. 5. Æn. 402.

— quibus acer Eryx in prælia fuetus
Ferre manum, duroque intendere brachia tergo.

Æneæ germanus Eryx. Virg. 5. Æn. 412.

Hæc germanus Eryx quondam tuus arma gerebat. Conf. BUTRÆ.

ERYX, Mons in Sicilia, de quo modo dictum est. Sen. Medea 707. Quæcunque generavit inivus faxis Eryx. In hoc monte celebre templum habuit Venus: unde Erycina est appellata. conf. Suet. Claud. cap. 25. Strab. lib. 6. & Steph. Polyb. 1. 1. c. 55. Liv. 22. 9. Virg. 12. Æn. 701.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Altus Eryx. Ovid. 2. de Arte Am. 420.

Zephyro semper apertus Eryx. Ovid. 4. Fast. 478.

ERYCINUS, a, um. Adj. ut, Concha Erycina. Propert. lib. 3. 13. 6.

Littus Erycinum. Virg. 10. Æn. 36.

Mons. V. **ERYCUS**.

Templa Erycina. Stat. 1. Silv. 2. 160.

Venus. V. **ERYX**.

Vertex Erycinus. Virg. 5. Æn. 759.

ERICYNÆA, per Elliptin pro Venere, ubi subaudi. Dea. Catull. Argon. 72.

Spinofas Erycina ferens in pectore curas. Hor. 1. Carm. 2. 23.

Sive tu mavis Erycina ridens.

- ESAI**, [*Ἐσάϊ*] Una ex tribus religiosioribus Judæorum sectis, quæ omnino tres erant, teste Josepho, Phariseorum, Essæorum, & Sadduceorum. Ex his Esai, uxoribus, & vino, & carnibus abstinebant, quotidianumque jejunium vertebant in naturam. Meminit Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 12. Plin. Essenos vocat. V. Salmaf. Exerc. Fuller. Misc. Sacr. 2. 3. Petit. Var. Lect. 4. 9. & 2. 7.
- ESAIAS**, Prophetæ V. T. a quibusdam dictus Evangelista. V. Augustin. T. 5. p. 1078. Vox trifyll. ut, Sanctus Esaias. Prudent. Apoth. 663. conf. Tertull. ad. Marc. Carm. 3. 163.
- ESALON**. V. *ÆSALON*.
- ESAR**, [*Ἐσάρ*] Ægyptiorum, qui Psammethicum fugerunt, oppidum, dierum duodecim itinere a Meroe distans, in quo produntur annis trecentis habitasse. Plin. lib. 6. cap. 30.
- ESAU**, Nomen filii Hæac, qui & Edom, h. e. Rufus, & Seir, quod Pilosum significat, appellatus est.

E S B

- ESRONITÆ**, Populi, de quorum nomine & Catabanum, & Scenitarum Arabia illa sterilis vocatur. Plin. lib. 5. cap. 10.

E S C

- ESCA**, Arabiæ civitas, quam Gallus, Augusti Cæsaris legatus in Arabiâ diruit. Plin. lib. 6. cap. 28.
- ESCA**, æ. f. [*ἔσκα*, *ἔσκα*, *βράμα*] ab Edendo dicta; significat Cibum hominum, ac ceterorum animalium. Plaut. Most. 3. 2. 2. Melius hoc anno non mihi fuit domi, nec qui esca una sibi me demeruit magis.
- An Esca quasi Vesca a Vescor? An Vescor a *βέσσω*. H. St. Contemptissimæ esca. V. *CONTEMNO*.
- Dulcis esca. Virg. 4. Georg. 17. Ovid. 2. Amor. 19. 26.
- Pinguis amor, nimiumque potens in tædia nobis Vertitur, & stomacho dulcis ut esca, nocet.
- Mollicula esca. Plaut. Caf. 2. 8. 56. Sed lepide volo molliculas escas, ut ipsa mollicula est.
- Simplex esca. Hor. 2. Serm. 2. 72. — memor illius escæ, Quæ simplex olim tibi federit.
- Temperatæ escæ, modicæque potiones. Cic. 1. de Divin. 115. Qui quia vixit ab omni æternitate, versatusque est cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum sunt, videt, si modo temperatis escis modicisque potionibus ita est affectus, ut sopito corpore ipse vigilet. De animo.
- Hoc est esca mihi. Ovid. 2. Amor. 6. 31.
- Nux erat esca tibi, caufæque papavera fomni.
- Conficere escas. V. *CONFICIO*.
- Vesci escis. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. At quibus bestiis erat is cibus, ut alius generis escis [bestiis, codd. em.] vescerentur.
- Escis & potionibus non vescuntur dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
- Esca, Pactus & cibus animantium. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Sus vero quid habet præter escam?
- Ignis esca. Liv. 5. Bell. Pun.
- Esca, Quæ datur avibus, piscibusve ad decipiendum. Cic. de Senect. 44. Divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat, quod ea videlicet homines capiantur, ut hamo pisces. conf. Plaut. Merc. 5. 3. 2.
- ESCALIS**, e. Paulus in l. 8. cum quidam. D. supell. leg. Escale autem vel potiorum argentum non deberi. Escale Vulnus. Petron. in Pseudepigraph. p. 220.
- ESCARIUS**, Adj. [*ἔσκαριος*] Quod ad escam pertinet. ut Escaria vasa. Plin. lib. 36. cap. 26. Pro Patinis Escaria absolute dixit Juven. 12. Sat. 46.
- Escariæ mensæ, Quadratæ vocantur, vel in quibus homines epulantur. Festus Pom.
- Escarium argentum, apud Jurisconsultos est, Quod ad epulandum in ministerio habetur, i. e. Ad esum ac potum, i. cum aurum. D. de aur. arg. leg.
- Argentum escarium & potiorum. Pompon. in l. in argen. potior. D. de aur. & arg. legat. Quum alteri argentum potiorum, alteri escarium legatum esset.
- Vitra escaria & potoria in supellectili sunt, sicut fectilia. Paulus in l. 3. D. de supellectile legata. [Sic lego.]
- Vincula escaria. Plaut. Men. 1. 1. 18.
- Escariæ Vites vel uvæ dicuntur, Quas in pergulis feri moris est, e duracinis, albæ nigræque. Plin. lib. 14. cap. 3.
- ESCATILIS**, e. Tertull. de Patient. cap. 5. extr. conf. adv. Marc. 1. 1.
- ESCATIO**, onis. f. Pabulatio. Augustin.
- ESCIFER**, a, um. Dapifer. Paulin. Nolan. Natal. Fel. 4. 223. de corvis Eliæ, Esciferæ volucres.
- ESCULENTUS**, Adj. [*ἔσκλητος*, *ἔσκλητος*] Quod ad edendum pertinet, vel Quod edi potest. Varro Catone, vel de liberis educandis, ap. Non. Fortuna se illos non natura præstare, siquid his datum sit esculentum. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta. Animalia esculenta, Quibus vescimur. Plin. lib. 8. cap. 55. Benigna circa hoc natura, innocua & esculenta animalia fecunda generavit.
- Frustra esculenti. Cic. 2. Philipp. 63. Is vomens frustis esculentis vinum redolentibus gremium suum & totum tribunal implevit.
- Merx esculenta. Columcl. lib. 11. cap. 3. At si esculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptum semen ferendum erit.
- Os esculentum, Quod plenum est esca. Plin. lib. 8. cap. 25. de crocodilo. Hunc satum cibo piscium & semper esculento ore, in, &c.
- Esculentus & Abstemius contr. Sidon. 6. 1. Quis esculentus abstemium competenter arguerit?
- Compar. Tertull. de Jejun. cap. 5. extr. Tam ingratis gratiora & esculentiora quæque detracta sunt. Hieronym. Epist. 22. de Custod. Virg. cap. 5. pr. A vino & esculentioribus abstinere.
- Esculentum, absolute: pro Esca ipsa. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Jam gustatus, qui sentire eorum quibus vescimur genera deberet, habitat in ea parte oris, qua esculentis & potulentis iter natura patefecit.

- Nihil esculenti. Plin. lib. 10. cap. 10. de milvis, Notandum in his rapacissimam & famelicam semper alitem nihil esculenti rapere ut quam ex funerum ferculis.
- ESCO**, ære. Solin. cap. 53. extr. Noceris eis, omnibus quidem loci nefas ducunt, sed in Theffalia vel maxime, ubi serpentum immancopia est: quos dum escandi gratia infectantur, regionibus Theffalicis pluvium mali detrahunt. De ciconiis.
- ESCAMUS**, [*Ἐσκαμῶ*] Mœsiæ flumen, ex Hæmo profluens. Plin. lib. 3. cap. ult.
- ESCENDO**, ère. pro Ascendere, vel Conscendere, sæpius veteres atque classici authores usurparunt, sed quod plerisque in locis immutatum fuit. Id tamen ex MSS. Gruterus alique iis restituerunt. v. g. Liv. 10. & 29. 11. V. Gronov. & in Not. ad lib. 2. 28. & 8. 17. & Nepot. 2. 8. 6. V. Observ. J. A. Bos. Sic Cic. Escendere pro rostris. Sen. Plin. Escendere equum, in Schurtzfl. Orthogr. p. 14. conf. Tacit. 1. Ann. 59. 1. & Sen. de Tranquill. cap. 11.
- ESCENSUS**, a, um. Partic. ut, Escensis navigiis. Ammian. 16. 12.
- ESCENSUS**, us. m. Tacit. 13. Ann. 39. 7. Capta escensu munimenta.
- ESCHARA**, [*ἔσχα*] proprie Focus, seu Craticula. V. Polluc. l. 1. S. 1. Mechanicis est Basis. V. Vitruv. 10. 16. & 22. conf. Bald. Lex. p. 48. Medicis dicitur Crusta, sive Durities illa, quæ vulneribus per cauter quædam induci solet, quum sanguis aliter fisci non potest. Pollux. S. 192. Celf. Medic. lib. 5. cap. 26. Post exustionem putris ulcers superponendæ sunt, quæ crustas a vivo resolvant. Eas *ἔσχα* Græci vocant. Al. *ἀπαραισθητὰ* Gr. v. conf. Scrib. Larg. Comp. 25.
- ESCHARITES**, [*ἔσχαρις*] Panis genus est, de craticula sic dictum apponi solitum sub coenæ finem. Hinc Plautus Escharulas mulier appellat, de panificii ratione. [ubi?] Hujus panis meminit Athenæus l. 3. Cæl. Rhodig. lib. 26. & Pollux 6.
- ESCHAROTICA**, [*ἔσχαρῶτα*] Medicamenta dicuntur Caustica, quæ vim habent escaram, h. e. crustam inducendi. Galen. lib. 5. de Simplic. Medic. Facult. Cæl. Aurel. Chron. 1. 1. 50. V. *ESCHARA*.
- ESCHATOCOLION**, i. n. id est *ἔσχατον κῶλον*, ultimum membrum scil. Schedæ. Martial. lib. 2. 6.
- ESCIT**, antique pro Erit. Festus. Plaut. Amph. 1. 1. 14. Lucret. lib. 1. 61.
- ESCUA**, [*Ἑσκα*] Hispaniæ civitas in Tarraconensi provincia, inter Bætium fluvium & Oceani oram in mediterraneo sitam. Plin. 3. 2.
- ESCULETUM**, *ESCULUS*. V. *ÆSCULUS*, &c.

E S E

- E. S. ET LIB. M. E.** Et sibi & liberis, vel libertis, monumentum erexit.
- ESERNINI**, Populi in quarta regione Italiæ a Plinio collocati lib. cap. 12. V. *ÆSERNIA*. Sic & apud Livium perpetuo scribitur V. 10, 31. 16, 48. 27, 10.

E S I

- ESIONENSES**, [*Ἐσιονῆς*] Populi Asiæ, quorum meminit Strabo lib. 13.
- ESIS**, Umbriæ fluvius, de quo Plin. lib. 3. cap. 13. V. *ÆSIS*.
- ESITERIA**, [*Ἐσιτήρια*] Dies celebris & festus Athenis fuit, in quo omnes, qui in magistratu erant, procedebant, unde & nomen fuit. Hanc vero anni primam diem Athenienses existimabant. Meminit Demosthen. in Orat. *ὅτι τῆς παρασκευῆς*.
- ESITO**. V. *EDO*.

E S O

- ESORIA**, Sedilia. Festus. Plaut. Truc. 2. 8. 5. Quo pacto excludis quos esopiis planius. V. Meurs. Exerc. Crit. 1. 4. & Guberl. de Saliis.
- ESOPIS**, [*Ἐσῶπις*] Civitas in Locris, in quodam montis supercilio sita ut refert Strabo lib. 6.
- ESOPON**, Lactuæ genus in arvis nascens, cujus folia trita, & cuipolenta illita vulneribus medentur. Plin. lib. 20. cap. 7. Harduin legit Cæfapon.
- ESOX**, Piscis est Rheno fluvio peculiaris, magnitudine insigni. Plin. lib. 9. cap. 15. conf. Gesner.
- ESQUILIA**. V. *EXQUILIA*.

E S S

- E. S. S. P. Q. R.** Ex sententia Senatus populi que Romani. *ES VDD. MM. R.* Esse vendendum, vel videndum, monumentum regis.
- ESSÆI**. V. *ESÆI*.
- ESSE**, infin. a Sum, es, est. V. *SUM*.
- ESSE**, infin. ab Edo. V. *EDO*.
- ESSEDONES**, [*Ἐσσηδῶνες*] Plin. lib. 4. cap. 12. Populi sunt Asiæ utramque Scythiam incolentes, super Mæotim lacum, non procul Rhiphæis montibus, quibus, teste Herodot. lib. 4. Histor. mos fuit perentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis, cadavera ipsorum pecudum admixtis carnibus, comedere: es autem capitis, quod Ciconum vocamus, auro cingere, & ad poculi usum afferre.
- ESSEDONIS**, a, um. ut, Essedoniæ phalanges. Val. Placc. 6. 751.
- ESSEDUM**, i. n. [*Ἐσσηδῶν*] Vehiculi genus velocissimi ab equis tractu Gallorum Britannorumque, apud Belgas primo repertum. *Un car* V. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. & Tacit. Agric. cap. 12. Cic. 6. Att. 1. H. Vedius venit mihi obviam cum duobus essedis & rheda equis junctis & lectica, & familia magna. Idem 2. Philipp. 58. Vehabatur in essedo Trib. pleb. Virg. 3. Georg. 204.
- Belgica vel molli melius feret esseda collo. De equo. *cor Philarg.*
- Britanna esseda. Propert. lib. 2. 1. 86.
- Multifonora esseda. Claud. de mulabus Gall. 13.
- Stridentia esseda. Sidon. lib. 2. ad Hesp.
- Stridentum hinc moderator essedorum,
- Curvorum hinc chorum helciariorum.
- Festinant esseda. Hor. 2. Epist. 1. 192.
- Tradit equus esseda. Sil. lib. 3.

Ufos fuisse hoc vehiculi genere Imperatores Rom. ostendit Suet. Calig. cap. 26. Galb. cap. 6. & 18. conf. Bræckh. ad Propert. 2. 1. 86. & Lex. Pitisc.

Effeda, etiam gen. fœm. legitur apud Sen. Epist. 57. In iis quæ me sine avocatione circumstrepunt, effedas transcurrentes pono.

ESSEDARIUS, [ἐσσηδάρης] Qui effeda regit. Cic. 7. Fam. 6. Tu qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis capiaris, caveto. V. Manut. in loc. Cæf. 5. Bell. Gall. 9. Equites hostium, essedarii que acriter prælio cum equitatu nostro in itinere confixerunt.

Essedarii, Gladiatorum genus, ex effedis pugnans. V. Suet. Calig. cap. 35. Lipf. Saturn. 2. 12. & Lex. Pitisc.

ESSENI. V. ESÆI.

ESSENTIA, æ. f. [ἐσσία] Quintil. lib. 8. cap. 3. Quorum dura quædam admodum videntur, ut Ens, & Essentia, quæ cur tantopere aspernemur non video: nisi quod iniqui iudices adversus nos sumus; ideoque paupertate fermonis laboramus. Idem lib. 2. 14. Et hæc interpretatio non minus dura est, quam illa Plauti Essentia atque Entia. V. Burm. Sen. Epist. 58. Sidon. Epith. Pol. Carm. 14. & 15. conf. Voss. 4. Inst. Orat. p. 19. & Parei Lex. Crit. p. 427.

Seneca utitur, in Epist. 58. quæ incipit *Quæntia*. Sed male in Vulg. edit. Quid sentiam, pro Essentiam. H. St. [In edit. Grut. est 59. Cupio, inquit, si fieri potest, propitiis auribus tuis, Essentiam dicere, &c. V. Muret. c. ult. Var. Lect. 15.]

ESSENTIALIS, e. passim apud Philosophos.

ESSENTIALITER, Augustin. de Trinit. 7. 2.

E S T

ESTIOTIS, [ἐστιώτης] Thessaliæ pars, continens occiduas regiones. & quæ intra Pindum, Macedoniamque superiorem sunt. V. Strabo lib. Geogr. 9.

ESTIMO. V. ÆSTIMO.

ESTO. V. SUM.

ESTOR, òris. [ἐστω] Clavus est, quo temoni coaptatur jugum. Meminit in Alex. Plutarch. & Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 5.

ESTRIX. V. EDO, es.

E S U

UBIANI, Populi, qui inter Alpinos a Romanis superatos numerantur a Plin. lib. 3. cap. 20.

UROPES, [ὑροπέης] Rex Colchorum fuit, qui terram virginem natus, plurimum auri & argenti eruisse dicitur in gente Sannorum, & alioquin velleribus aureis inclyto regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argentæ trabes narratur, & columnæ atque parastatæ, victo Sesostris Ægypti rege, tam superbo, ut prodatur annis quibusque sorte reges singulos & subjectis jungere ad currum solitus, sicque triumphare. Plin. lib. 33. cap. 3.

ÛLA, æ. f. Oppidum inter Tibur & Præneste. Hor. 3. Carm. 29. 6. Al. Æsula per dipht.

Ûsula, est & Officinarum medicarum nomen, quo omne Tithymalorum genus vocant.

URIO, ESURITIO, ESURITOR. V. EDO, es.

US, Gallorum Deus. V. HESUS.

E T

T. Ex testamento. Est, Etiam.

[&] Conjunctio copulativa, atque ideo a Græcis Enclitica appellata: conjungit enim duos casus inter se similes: ut, Cicero eloquens fuit, & philosophus. Cic. pro Cluent. 86. Quod tam expositum & ejectum est, nunc retulisse demiror. [Encliticæ dictiones quæ vocentur in v. ENCLISIS dictum est, in quarum numerum Copulativam hanc *encliticam*, præter hujus Lexici auctorem, quis retulerit nescio.]

Et, duo substantiva ad eandem pertinentia dividens; ut Molem & montes, pro Molem montis. Virg. 1. Æn. 65. Sic ibid. 115. In vada & fyrtes, pro, In vada fyrtium. V. ENDIADYS.

Et duplicatur interdum, ac completiva est in diversis rebus: ut, Te admirantur & cives & hospites. Virg. 1. Æn. 7.

— multum ille & terris jactatus, & alto. Ter. Eun. 1. 1.

25. O indignum facinus, nunc ego & illam scelestam esse, & me miserum sentio: & tædet, & amore ardeo. Cic. pro Quint. 3. Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæpe versatus.

Et copiose & graviter dicere. Cic. pro Cæl. 33.

Et multiplicatum. Hor. 1. Epist. 7. 57.

Et properare loco, & cessare, & querere, & uti

Gaudentem parvisque fodalibus, & lare certo

Et ludis, &c. Cic. 1. Off. 109. Quod in Catulo, & in patre, & in filio, itemque & in Q. Mutio Mancino vidimus. conf. Ter. And. 1. 1. 22. V. POLYSYNDETON. & in fine hujus dictionis.

Que & Et junguntur. Cic. 5. Tusc. 75. Academici balbutire desinant, aperteque & clara voce audeant, dicere, &c.

Et, adversativa. Ovid. 4. Met. 613. Virg. 3. Ecl. 61. conf. Stat. 1. Achill. 529.

Et, causalis, pro Etiam. ut Virg. 2. Æn. 425.

— quorum Iphitus ævo

Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulyssi. Virg. 6. Æn. 90.

Natus & ipse dea. Ex Valla lib. 2.

Et, interrogativa, seu expletiva. Virg. 1. Ecl. 27.

Et quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi?

Et, indignativa, ut apud Græcos *etiam*. Virg. 1. Æn. 52.

— & quisquam nomen Junonis adoret

Præterea? i. e. An justum videretur, ut &c.

Et, confirmativa. Virg. 6. Æn. 806.

Et dubitamus adhuc virtutem extendere factis? Cic. 10. Att.

Et dubita, si potes, quin ille, seu victus, seu victor redierit, cædem facturum sit.

Et, deservit etiam affectui, & quasi interrogandi vim habet. Cic. pro Milon. 92. Et sunt qui de via Appia loquantur, taceant de curia? Valla lib. 2.

Et, pro Id est. Plaut. Annos natus sexaginta, & senex.

Et, pro Nam, vel Quia. Virg. 9. Ecl. 11.

Audieras, & fama fuit. Quintil. lib. 1. cap. 1. Has primum audiet puer, harum verba effingere imitando conabitur: & natura tenacissimi fumus eorum quæ rudibus annis percepimus. Ter. Eun. 2. 2. 60. Non temere est, & properans venit. Ex Valla lib. 2. cap. 58.

Et, plerunque sententiarum initiis competit. Quintil. cap. de Officio Grammatici, Et finitæ quidem sunt partes duæ: quas hæc professio pollicetur. Ex Valla lib. 2. Ter. Phorm. 1. 3. 19. Et si tibi res sit cum eo lenone, quocum mihi est, tum senties. Ubi Donatus, Et modo non connexiva, sed inceptiva conjunctio est. conf. Virg. 1. Ecl. 27. & 1. Æn. 52. & 6. 806. ubi pro Et, Tamen ponitur.

Et, pro Deinde, ordinandi adv. Virg. 6. Æn. 219.

— corpusque lavant frigentis, & ungunt. i. e. Deinde ungunt.

Et, pro Quamvis. Cic. Defendi legem Voconiam magna voce, bonisque lateribus, & videtis annos meos. i. e. Quamvis sim ita senex. Valla lib. 2. Et videtis annos meos. Ac si dixisset, Defendi legem Voconiam juvenili voce, atque lateribus, & videtis annos meos, & sum ita senex. Locus Cic. qui a Valla citatur, est in libello de Senectute, 15. quo loco, hæc verba, Et videtis annos meos, non leguntur in emendatioribus codicibus, quin & reliqua aliter paulo leguntur.

Et, subauditum ante Si. Ter. Eun. 5. 2. 26. Nam si ego digna hac contumelia sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. i. e. Etsi ego digna.

Et id scio, quasi dicat, inquit Donat. Nihil est. Ter. And. 2. 2. 12.

Et ni, pro Si non. Ter. Adel. 3. 4. 8. Et ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent. Ita legit Donat. Ubi in omnibus fere exemplaribus legitur solum Ni, sine Et.

Et, pro Sed etiam. Ter. Adel. 5. 5. 5. Servum haud illiberalem præbes te, & tibi lubens bene faxim. Donatus, Et, adjectum est, ut ostendat hanc esse sententiam, Non solum te laudo, sed etiam juvo: illud dicendo, hoc faciendo.

Et, pro Similiter. Hor. 2. Carm. 13. 1.

Illum, & nefasto te posuit die

Quicumque primum, & sacrilega manu, &c.

Illum & parentis crediderim fui

Fregisse cervicem, &c.

Et, redundans. Virg. 1. Æn. 9. Multa quoque & bello passus. V. Et quoque.

Et ille, pro Tunc. Varr. 1. de R. R. cap. 49. Dic, inquit Agrius, de fructibus maturis capiendis. Et ille, primum de pratis summissis, &c.

Et autem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et Demosthenis autem ad Æschinem orationem in præmio convertit. conf. Lucret. lib. 1. 1077. & Suet. Aug. cap. 73.

Et certe. Ter. Eun. 5. 6. 4. Sed estne ille noster Parmeno? & certe ipse est. Cic. pro Marcell. 6. Et certe in armis, militum virtus, locorum opportunitas, &c. multum juvant.

Et ecce. Virg. 5. Æn. 167. — & ecce Cloanthum

Respicit instantem tergo.

Et item. Lucret. lib. 2. 575. Et superantur item.

Et jam. Virg. 1. Æn. 227.

Et jam finis erat, quum, &c. Idem 4. Æn. 584.

Et jam prima novo spargebat lumine terras.

Et etiam, In his duobus videtur compositionis quædam inconcinnitas: ideoque aliquid solet interponi. Cic. 9. Fam. 23. Ut & viderem te & visserem, & cœnarem etiam.

Et, & etiam. Cic. 9. Fam. 25. Autoritate tua nobis opus est & consilio, & etiam gratia.

Et hercle. Cic. de Amicit. 37. Et hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.

Et non, pro Nec vel Ne quidem. Cic. in Topic. 53. Non & legatum argentum est, & non est legata numerata pecunia. Liv. 21. 41. Utinam pro decore tantum & non pro salute esset certamen. V. Varr. 3. de R. R. 14. Pallad. 6. 7. & Cic. frequenter.

Et quidem. Cic. de Amicit. 65. Rarum genus, & quidem omnia præclara rara. Idem 1. Acad. Et eam quidem plenam ac refertam.

Et id quidem, in principio periodi. Cic. 1. Off. Et id quidem nemini Græcorum video adhuc contigisse. conf. 14. Att. 11. & 15. 18.

Errabas, Verres, & vehementer errabas. pro Et quidem. Cic. in Verr. Act. ult. 207. Lamb. Nihil addi jam videtur, iudices &c. posse: Et recte nihil videtur. Quidam vero putant totum hoc supposititium. Lamb. 206. H. St. [Locus prior 7. Verr. 115. posterior, 121. utroque loco, Et *ἀπαρῆς*, pro Et quidem, ponitur.]

Et, parenthesi sequente cum Ut. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur amicitia sunt remissione usus levandæ: & (ut Catonem dicere audivi) diffundendæ magis, quam discendendæ sunt.

Et quod. Ter. Eun. 1. 1. 19. Et quod nunc tute tecum iratus cogitas, &c. Et quod dicendum nunc fiet. i. e. Et ut verum dicam: vel Quum jam dicendum sit id quod res est. Ter. And. 2. 6. 23.

Et quoque. Liv. 41. 24. Ne interdictione finium & nos quoque regno arceamus.

Et sæpe alias, & maxime. Cic. 1. de Orat. 58. Quorum pater, homo prudens & gravis, haudquaquam eloquens, & sæpe alias, & maxime Censor salutis Republicæ fuit.

Et tamen. Lucret. lib. 2. 331.

Et tamen est quidam locus altis montibus, &c. Ita Cic. frequenter.

Et vero. Cic. 8. Att. 36. Sæpe præsens & illi ostendisti, & vero etiam mihi.

Et vero etiam. Cic. pro Muren. Magnum est enim te comparare ea, quibus possis hominem & civitate, præsertim non inopem, neque infirmum exturbare, qui & per se, & per suos, & vero etiam per alienos defendatur.

Et vero etiam ex Cic. Sic Obstat vero etiam Livius. Vide in VERO. H. St.

Et vero, in initio sententiæ. Cic. in Brut. 107. Vester etiam D. Brutus & dicere non inculte solebat, & erat cum literis Latinis, tum etiam Græcis, satis eruditus. Quæ tribuerat Accius etiam Q. Maximus L. Pauli nepoti. Et vero ante maximum illum Scipionem, Lentulus

Lentulus ille princeps, ad Rempublicam duntaxat quod opus esset, fatis habuisse eloquentiæ dicitur. Rursus lib. eod. 164. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quæ capita rerum, & orationis commentarium paulo plenius, nulla est enim altercatio clamoribus unquam habita majoribus. Et vero fuit in hoc & popularis dictio excellens. Idem in Orat. 136. Sed sententiarum ornamenta majora sunt, quibus quia frequenter Demosthenes utitur, sunt qui putent idcirco ejus eloquentiam maxime esse laudabilem. Et vero nullus fere ab eo locus sine quadam conformatione sententiæ dicitur. Rursus in Brut. 212. Quid Crassum, inquam, illum censet istius Liciniæ filium, Crassi testamento qui fuit adoptatus? Summo iste quidem dicitur ingenio fuisse, inquit. Et vero hic Scipio collega meus mihi sane bene & loqui videtur, & dicere.

Et, in eadem periodo duodecies repetitum. Liv. lib. 22. paulo post init. ubi de Prodigis. Deciessexies repetitum apud eundem lib. 27. 10. Signini fuere, & Norbani, Saticulanique, & Brundisini, & Fregellani, & Lucerini, & Venuſini, & Adriani, & Firmiani, & Ariminenses: & ab altero mari, Pontiani, & Pæſtani, & Cossani: & Mediterranei, Beneventani, & Æſernini, & Spoletani, & Placentini, & Cremonenses.

Et cum It permutatur in MSS. Item cum E præp. V. Drakenb. ad Sil. 3. 57. Cum Ut V. idem ad 3. 78. cum Est V. idem ad 5. 157.

E T A

ETERA Venus. V. HETERA.

ETAXALOS, [Ἐτάλας] Insula est juxta sinum Persicum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

E T E

ETENIM, [καὶ γάρ] Conj. causalis, quæ plerumque initio ponitur. pro Quia, vel Certe. Plaut. Amph. prol. 26. Ter. And. 2. 6. 11. Etenim eam secum rem recta reputabit via. Cic. 6. Verr. 129. Etenim est primus civitatis. & 7. Verr. Etenim tacite magis, &c.

Etenim, Similiter etiam. Ter. Eun. 5. 9. 44. Cogita modo, tu hercle cum illa Phædria & libenter vivis, etenim bene libenter victitas. Hor. 2. Serm. 5. 60.

Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.

Etenim dicere bene nemo potest, nisi qui prudenter intelligit. Cic. de Clar. Orat. 23.

Etenim, mulieres? i. e. quod vulgo dicitur, De mulieribus quid? Plaut. Most. 3. 2. 121.

Etenim, pro At. Ter. Phorm. 5. 7. 89. Assequere ac retine, dum ego huc servos evoco. c. Etenim nequeo solus, accurre huc.

Etenim, pro Nunc. Cic. 5. Verr. 53. Etenim quoniamummam & numerum injuriarum, Judices, vobis non possum exponere.

Etenimvero. Plaut. Amph. 1. 1. 110. Etenimvero quoniam formam cepi hujus in me & statum, &c.

Etenim quoniam, pro Namque quoniam. Cic. 1. de Fin. 30. Etenim quoniam detractis de homine sensibus reliqui nihil est, &c.

Etenim si. Cic. 4. Verr. 169. Etenim si C. Verres, &c.

Etenim deinceps videamus, Herbitensis civitas honesta, &c. Cic. 5. Verr. 47.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2. 547.

Quippe etenim fumant oculi, &c.

ETROBUTADÆ, Viri fuere nobiles & perillustres Athenis, a Bute sacerdote propagati, ex qua familia sacerdotes producebantur, umbellamque ferre soliti erant, unumquemque fummonentes tacite, tempus ædificandi, & tectum aliquid sibi subſtruendi jamjam appetere. Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 13.

ETEOCLES. V. ETHEOCLES.

ETEOCRETES, um. m. pl. [Ἐτεόκρητες] Cretensium populus indigena, Australem oram incolentes, quorum Praefus (Al. Præſus) est puſillum sane oppidum, ubi Dictæi Jovis fanum extat. V. Strabo lib. 10. conf. Interpp. Sil. 14. 41. Meurf. in Creta.

ETEOŒOS, i. Oppidum Bœotiæ. Stat. 7. Theb. 269.

ETEOŒICUS, i. m. [Ἐτεόωνικός] Dux Lacedæmoniorum, de quo Polyænus 1. 45.

ETESIACA, Uvæ genus est fallax, quæ quo plus tulit, eo laudabilius fundit: mirumque, fecunditate cessat. Plin. lib. 14. cap. 3.

ETESIA, [Ἐτησία] Venti qui certo anni tempore flant, quos Strabo lib. 3. Subſolanos vocat, h. e. Euros. Hi quotannis in vigore æstatis perflant xl. diebus post Caniculæ exortum. Dicti Etesia, i. e. Anni, sive anniversarii. ἔτησις enim annus; ἔτησιος, annuus; quod ex omnibus ventis hi maxime stati flint, & singulis annis eodem tempore redeant. V. Gell. 2. 22. & Sen. Quæst. Nat. 5. 10. 11. & 18. Cic. 6. Att. 7. Inde quam primum Athenas, etsi Etesia valde reflant. Idem 2. de Nat. Deor. 132. Et rursus Plin. lib. 5. cap. 9. Vulgus nautarum hos ventos vocat Embattes.

Nomin. Sing. Etesias [Ἐτησίας] V. ETESIUS. Adj.

Dies Etesiarum. Cic. ad Brut. Ep. 15. Itaque in medio Achaico cursu quum Etesiarum diebus Auster me in Italiam, quasi dissuasor mei consilii, retulisset, &c.

Veliferæ Etesia. Sen. Thyest. 2.

Morantur Etesia aliquem. Cic. 2. Fam. 15. extr. Ego nisi quid me Etesia morabuntur, celeriter (ut spero) vos videbo.

ETESIUS, a, um. Adj. [Ἐτησίος] ut, Flabra Etesia. Lucret. lib. 6. 716. De Etesia ventis, vide eundem lib. 5. 741. Dicit autem Etesia flabra Aquilonum, propterea quod idem sunt venti Etesia & Aquilones. Plin. lib. 18. cap. 34. Contrarius Aquilo Africo fiat. Nec tamen eum toto anno in prædictis timet agricola. Mollit sidera æstate media, mutatque nomen, & Etesias vocatur.

ETESIUS, [Ἐτησίος] Lapis mortuorum. Plin. lib. 36. cap. 22.

ETESTICULATIO, ōnis. f. Castratio. apud Celsum. [At locum prolatum velim.

E T H

ETHANION, [Ἐθάνιον] Vasis ænei genus, quo Ægyptii uti consue-

verunt. Nam, teste Athenæo, in Ægyptiorum omnibus pene domibus, tria erant vasa ænea, cyathus, phiala, & ethanion.

ETHECUSA, Insula est in ora Carie, non procul ab Argis insulis. Plin. lib. 5. cap. 31. [Verior lectio Hyetussa, ex Gr. Ἰητούσα.]

ETHELBUM, Fluvius minoris Asiae, olim Troadis & Myſia terminus. Plin. lib. 5. cap. ult.

ETHELONTES, [Ἐθελόντες] Thebanis dicebantur Histriones, qui comice in lusu, cujus apud eos frequens erat usus, operam navabant. Hæc Lacedæmonii Dicelictas nuncupabant. Cæl. lib. 6. cap. 17.

ETHELUS, i. m. Cyzicenus, ingentis stature ab Ancæo interfectus. Val. Flacc. 3. 138.

ETHEMON, ōnis. m. Nomen viri proprium. Virg. 10. Æn. 126.

Et clarus Ethemone Lycia comitatur ab alta. Nisi forte legendum quis putet apud Virg. Clarus & Ethemone. Ovid. tamen primam corripuit, secunda producta, 5. Met. 169.

— instabat parte sinistra

Chaonius Molpheus, dextra Nabathæus Ethemone.

ETHEOCLES, is. m. [Ἐπεικλῆς] Filius Oedipi regis Thebarum, quum Polynice fratre suo ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Sed Etheocles anno finito, fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adrastum regem Argivorum focerum suum, & alios principes Achaia armavit contra Etheoclem. In quo bello quum multi utrinque occisi essent, tandem fratres ipsi mutuis se vulneribus confecerunt. Quorum cadavera quum eidem rogo essent imposita, flammæ divisa sunt tanquam illorum nondum cessarent odia.

Rectius sine aspiratione scribitur Eteocles. Id quod aperte docet ipsa compositionis ratio. Nomen enim habet a vera gloria. ἔτιος verus dicitur Etheoclis nefas. Stat. 3. Theb. 214.

— multumque nefas Etheoclis acervat,

Crudelem, infandumque vocans, poenasque daturum.

Sævus Etheocles. Stat. 12. Theb. 91.

ETHICS, es. f. [ἠθικός] Pars philosophiæ ad mores pertinet. Cic. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores, quos ἠθικὰ Græci vocant, nos eam partem philosophiæ DEMORIBUS, appellare solemus, sed decem augmentem linguam Latinam, nominare Moralem.

ETHICS, a, um. Adj. [ἠθικός] Quod circa moralia versatur. Cic. in Orat. 128. Quod Græci ἠθικόν vocant, ad naturam, & ad mores: & ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum. Sidon. Epist. 8. 1. Dictio ethica, i. e. Morata.

ETHICUM, [ἠθικόν] Fabularum genus unum dicitur, in quo brutorum exprimimus mores, sicut Logicum aliud, ubi agere hominem quipiam comminiscimur. Cæl. apud quem plura lib. 18. cap. 7.

ETHINI, [ἠθίνι] Africæ populi, apud Plin. lib. 5. cap. 4.

ETHNICUS, a, um. [ἠθνικός] Latine dicitur Gentilis. V. J. Vorſt. & Sulp. Sever. p. 4. & Suic. Theſ.

ETHNICALIS, e. Idem. Tertull. de Spect. cap. 5. pr.

ETHNICE, Adv. [ἠθνικῶς] Tertull. de Pudic. cap. 9.

ETHNICISMUS, i. m. Prudent. Pass. Laurent. 498.

ETHOLOGUS, [ἠθολόγος] Morum effictor. Cic. 2. de Orat. 24. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscenitas, &c. V. Lex. Pitisc.

ETHOLOGIA, æ. f. Quintil. lib. 1. cap. 9. Ethologia personis continetur. Est autem morum, ac effectuum cujusque personæ effictio. A legunt Ætiologia. q. V. f. 1.

Ethologia Rutilio Lupo Figura est sententiarum, cum verbis sonoque vocis exprimitur, ac describitur hominis alicujus consuetudo & mores. V. Idor. 2. 14. Conf. dict. seq.

ETHOPŒIA, [ἠθοποιία] inquit Budæus, idem sunt, ut opinor, atque Ethologi: i. e. Histriones qui mores imitantur ejus personæ quam ſtinent. Suid. Unde Ethopœia Quintil. lib. 9. i. e. Morum alienorum imitatio: cujus exempla licet apud eundem videre. Meminit Prifeian. in Præexercitum. Item Sen. Epist. 2. Conf. dict. antec.

ETHRURIA, ETHRUSCUS. V. HETRURIA.

ETHUSA, Insula olim fuit in mari Myrtoo, quæ deinde continenti apud Myndum accevit. Plin. lib. 2. cap. 89. Rectius Æthusa per Æ. q.

E T I

ETIAM, Conj. [ἔτι] pro Quoque. Cic. de Clar. Orat. 261. Vocem motu, forma etiam magnifica.

Quoque etiam. Ter. Hec. 5. 1. 8. Ego pol quoque etiam timida fur quum venit mihi in mentem quæ sim.

Stultus atque etiam infans. Hor. 2. Serm. 3. 156.

Etiam pro Adhuc. Ter. And. 1. 1. 89. Egomet quoque ejus cauſam in funus prodeo, nihil suspicans etiam mali. Ibid. 3. 2. 23. Ne fatis me pernoscit etiam qualis sim. Simo. V. Donat. conf. Virg. Æn. 485.

Adhuc etiam. Cic. 3. Verr. 194. Sed fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum.

Aut etiam. Cic. 1. de Orat. 174. Quinquere me autem, aut etiam majores gubernare didicisse.

Post etiam. Cic. 1. de Orat. 172. Ceteros vero non dubitabo primum inertia condemnare sententia mea, post etiam impudentia.

Jam nunc, mox etiam. Hor. 2. Epist. 1. 127.

Torquet ab obscenis jam nunc sermonibus aurem,

Mox etiam pectus præceptis format amicis.

Primum, mox etiam. Hor. 2. Epist. 2. 96.

— aspice primum, &c.

Mox etiam, si forte vacas, sequerè, &c.

Etiam minus. Hor. 1. Epist. 18. 107.

Sit mihi quod nunc est etiam minus, ut mihi vivam.

Etiam, non solum. Liv. 1. 3. c. 7. Interim Hernici, Latinique pude etiam, non misericordia solum moti.

Si ulla ratione etiam nunc efficere potes. Cic. 8. Att. 20. Da operam, si ulla ratione etiam nunc efficere potes, ut te explices, hanc quamprimum venias.

Etiam, hortantis. Ter. And. 5. 2. 8. Etiam tu hoc responde. Ubi Donatus, Etiam aut hortatio est, aut conjunctio. Serv. Sulp. 1. 4. Fam. Ep. 5. Etiam tu ab hisce rebus animum ac cogitationem tuam avoca.

Etiam, Præterea. Ter. And. 2. 2. 31. Etiam puerum abiens conueni Chremis. Ibid. 4. 1. 31. Imo etiam, quo tu minus scis ærumnas meas, hæ nuptiæ non apparabantur mihi. Donat.

Etiam, pro Præterea. Cic. 1. Att. 13. Novi tibi quidnam scribam? quid? etiam. Messala Consul Autronianam domum emit, &c. quasi diceret, Etiam est quod scribam præter superiora. Et est genus quoddam familiariter scribendi, multis locis usurpatum, ut 2. Att. 6. De muro, statue quid faciendum sit. Aliud quid? etiam. quando te istinc proficisci posse putas, fac ut sciam. quasi diceret, Aliud quid est, quod ad te scribam? unum hoc reliquum est, quando te proficisci, &c. [Rectius itaque qui post Etiam his locis punctum omittunt.]

Etiam, pro Tamen. Cic. 5. Att. 19. Appii tabellarius mihi tuas literas reddidit: ex quibus non dubito, quin, ut Pompejum expectaris, dum Arimino rediret, etiam in Epirum profectus sis. i. e. Etiam si Pompejum expectaris, tamen in Epirum, &c. Malasp. Et jam, q. V.

Etiam, pro Et. Hor. 1. Epist. 16. 15. [Immo pro Quin etiam, ut & in sq. duob. locis.]

Hæ latebræ dulces, etiam (si credis) amcenæ.

Etiam, pro Quin potius. Plin. in Paneg. 77. Nullius ab eo magistratus jus, nullius auctoritas imminuta est, aucta etiam.

Etiam, pro Contra. Cic. in Orat. 236. Ut ea qui utantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerumque prudentes.

Etiam, responsio pro Ita. Plin. lib. 4. Epist. 13. Studes inquam? Respondit etiam. Valla lib. 2.

Etiam, Adv. affirmantis, [τοι] cui Non opponitur. Cic. pro Rosc. Com. 8. Si non, quomodo tabulas conficis? si etiam, quamobrem quum cetera nomina in ordinem referebas, &c. Idem 4. Acad. 97. Quasi aut etiam, aut non, non modo verum esse, sed etiam necessarium. V. Borrich. Cogit. adv. Voss. p. 95. sq.

Etiam mehercule, pro Deinde. Cic. 4. Fam. 4. Uno te vicimus, quod de Marcelli Collegæ tui salute paulo ante quam tu cognovimus, etiam mehercule, quod quemadmodum ea res ageretur, vidimus. [Et hic Quin subaud.]

Jam vero etiam. Cic. de Clar. Orat. 263. Probabilis orator, jam vero etiam probatus, &c.

Et vero etiam. Cic. 16. Att. 17. Et illi ostendisti, & vero etiam mihi. Idem pro Muren. 45.

Vide in VERO. H. St.

Etiam, Increpantis particula. Plaut. Perf. 6. 4. 4. Scelerate etiam respicis? item 19. Etiam scelus male loquere? Petron. cap. 95. Scelerate etiam minalis? item cap. 137. Etiam loqueris?

Etiam rides? Ter. Eun. 5. 7. 16. Idem Andr. Etiam sententias loqueris carnufex?

Etiam clamat carnufex? Plaut. Amph. 1. 1. 26.

Etiam negas? Plaut. Merc. 4. 4. 23.

Etiam denuo? Plaut. Amph. 4. 2. 9.

Etiam repetit dictionem. Lucret. lib. 2. 5.

— cernere suav' est.

Suave etiam belli certamina magna tueri, &c.

Etiam, geminatum. Virg. 2. Ecl. 9.

Nunc etiam pecudes umbras & frigora captant,
Nunc virides etiam oculant spineta lacertos. Idem 6. Æn. 760.

Idæumque etiam currus, etiam arma tenentem.

Etiam atque etiam, Valde, summo, diligenter. Ter. Eun. 1. 1. 11.

Proin tu, dum tempus, etiam atque etiam hoc cogita.

Quare etiam atque etiam. Lucret. lib. 3. 293.

Quare etiam atque etiam simili ratione necesse est.

Qualem commendes etiam atque etiam aspicere. Hor. 1. Epist. 18. 76.

Diligenter etiam atque etiam facere aliquid. Cic. 1. de Divin. 7.

Etiam atque etiam te hortor ut, &c. Cic. 8. Att. 12.

Te proflus vehementer etiam atque etiam rogo. Cic. 1. Q. frat. 2.

Etiam, sæpenumero ita ponitur, ut in eo intelligatur Non solum. Cic. 10. Fam. 32. Quumque ea contentio mihi magnum, etiam foris, fructum tulisset. h. e. Non solum domi, sed etiam foris. Quasi dicat; Non solum in urbe, sed etiam extra urbem, i. e. Apud externos.

Etiam dum. Plin. lib. 26. cap. 12. Tuberibus illinuntur, quæ etiamdum discuti possunt. Ter. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali non pridem inveni, neque etiam dum scit pater. Plaut. Pseud. 4. 2. 2. Nam nihil etiamdum harpagavit. Idem, Rud. 5. 3. 25. Ni dolo malo instipulatus sis, nive etiam dum siem &c. [In Terentianis istis & Plautinis videtur particula Dum cum Negativa, potius, quam cum Etiam conjungenda, ut sit Neque dum, Nihil dum, Nive dum, quia frequentius hæc junguntur. V. dum. Sic] Idem etiam. Ter. Heaut. 3. 3. 36.

Repetisti tibi quod placeat, an nondum etiam?

Etiam insuper. pro Quin etiam. Ter. Adel. 2. 2. 37.

Præterea colaphis tuber est totum caput:

Etiam insuper defrudet?

Etiamne? Ter. Eun. 1. 2. 53. Sed ego quantum suspicor, ad virginem animum adjecit. P. H. etiamne amplius? r. nihil. Cic. 10. Att. Etiamne Balbus in Senatum venire cogitet? Idem 5. Verr. 202. Etiamne trumentum pro empto gratis dare? etiamne in cellam quum cupiant gratis dare ultro, pecuniam grandem dare? etiamne, &c.

Etiam pro Nondum dixit Plaut. Pseud. 1. 3. 46. Idem Perf. 2. 4. 7.

Etiamne dicis ubi sit, venefice?

Etiamne si. Cic. de Amicit. Etiamne inquam, si in Capitolium faces ferre vellent?

on etiam. V. NON.

Etiamnum, ponitur pro Usque tunc, vel Usque ad id tempus. Plaut. Pœn. prol. 99. Neque quicquam cum ea fecit etiamnum stupri? Idem Trucul. 2. 5. 58. Perii miser, jam auro contra constat filius, etiamnum nihil pendit. Varro de R. R. Quum etiamnum platanus novella esset.

Etiam ponitur absolute pro Etiam num. Plaut. Pseud. 1. 3. 111. Etiam quindecim hic habeo minas. conf. Virg. 6. Æn. 485.

Etiam nunc, pro Usque nunc, usque ad hoc tempus. Ter. And. 1. 5. 47. Memor essem? o Myfis Myfis, etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. pro Muren. 27. Homines tam ingeniosos per tot annos etiam nunc statuere non potuisse, &c. Idem in Orat. 189. De materia loquor orationis etiam nunc, non de genere ipso dicendi.

Etiam etiam nunc in provincia esset. Cic. 10. Fam. 32. Epitola-

VOL. II.

quam Balbo, quum etiam nunc in provincia esset, scripsi, legendam tibi misi.

Etiam nunc hic stas Parmeno? Ter. Eun. 2. 2. 55.

Etiam nunc, geminatum, pro Nunc nunc: extemplo. Plaut. Aulul. 1. 1. 16. Abscede hinc etiam nunc; etiam nunc, etiam ohe istic adesto. Ibid. 2. 2. 77. Quid? nunc etiam mihi despondes filiam.

Etiam quod. Plaut. Milit. 2. 6. 83. Si post hunc diem mutivero, etiam quod ego me certo sciam, &c.

Etiam si, pro Quamvis, licet. subjunctivo junctum. Cic. de Amicit. 101. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequitur sis.

Facere omnia aut voluptatis causa, etiam si eam non consequaris: aut non dolendi, etiam si id assequi nequeas. Cic. 5. de Fin. 19.

Etiam si, tamen. Cic. 11. Fam. 21. Etiam si timidi essemus, tamen omnem timorem abjiceremus.

Etiam si, attamen. Plin. lib. 7. cap. 27. Quæ mihi omnia, etiam si non prius, attamen clarius fuisse in Scipione Æmiliano videntur.

Etiam & si. Plaut. Trin. 5. 2. 49. Ego ducam pater, etiam & si quam aliam jubebis.

Etiam tu here, istinc amoves abs te, atque ipse me aggredire? Plaut. Afin. 3. 3. 124.

Etiam tum, pro Usque tunc, vel usque ad illud tempus. Ter. Hec. 1. 2. 70. Me educit foras: narratque ut virgo ab se integra etiam tum sit. Cic. 2. de Orat. 193. Omnes etiam tum etiam retinebant illum Periclis fucum.

Etiam tum. Cic. 4. Verr. 97. Quum isti etiam tum de Sthenio integra tota res esset.

Etiam ut, Etiam si. Cic. 5. Att. 5. Ille quidem periculi causa, quod sibi etiam fuisse dicit: ego autem etiam ut nullum periculum sit.

ETINI, [Ἐτινός] Siciliæ populi, a Plinio inter stipendiarios numerati, lib. 3. cap. 8.

ETRURIA. V. HETRURIA.

E T S

ETSI, Conj. [ἐάν] i. e. Quamvis, indicativo jungitur. Ter. And. 2. 2. 37. Bene mones, ibo: etsi hercle sæpe jam me spes hæc frustrata est. Idem Heaut. 4. 1. 11. Vin' me istuc tibi (etsi incredibile est) credere? Idem Hec. 3. 3. 44. Etsi amor me graviter consuetudine tenet.

Etsi essem. Cic. de Amicit. 104. Etsi illis plane orbatus essem, magnum tamen afferret ætas ipsa mihi solatium.

Etsi pluribus datis tutoribus, unius autoritas sufficiat: tamen, &c. Pompon. in l. 4. D. de auth. tutor.

Etsi, cum interrogatione. Cic. 9. Att. 12. Do, do poenas temeritatis meæ, etsi quæ fuit illa temeritas?

Etsi quamvis. Cic. 16. Att. 7. Etsi, quamvis non fueris suafor & impulsor profectionis meæ, approbator certe fuisti.

Etsi tamen, pro Tametsi. Cic. 12. Att. Etsi tamen ubicunque sum, illa sunt mecum. V. TAMETSI.

E T Y

ETYMOLOGIA, [ἔτυμολογία] Latine Veriloquium interpretatur. Cic. 1. Acad. 32. Verborum etiam explicatio probatur, id est qua de causa quæque essent ita nominata, quam etymologian appellabant. Idem in Topic. 35. Quintil. lib. 1. cap. 6. Etymologia quæ verborum originem inquirat, a Cic. dicta est notatio, quia nomen ejus apud Aristotelem invenitur ὑποκείμενον, quod est nota: nam verbum ex verbo ductum, id est veriloquium, ipse Cicero, qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originationem vocent. V. Notatio, in nota.

Etymologia a Varr. dicitur Nominalis Origo, Vide in NOMINALIS quæ scripsi. Vide etiam apud Gell. libri 1. cap. 18. ubi de etymologia vocis Lepus: Aliquot verborum antiquorum Græcorum reddidit causas falsas; pro Etymologias. H. St.

ETYMON, i. n. [ἔτυμον] Idem quod Etymologia. Varro 1. de R. R. cap. 48. Videtur vocabulum etymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum. De Gluma. V. Geli. 18. 4.

ETYMOLOGUS, i. m. [ἔτυμολόγος] Qui rationem verborum indagare solitus est.

ETYMOLOGICUS, a, um. [ἔτυμολογικός] ut, Ratio etymologica. Gell. 1. 18.

ETYMOLOGICE, Adv. Varr. 6. de L. L. 1. Causæ omnium verborum non possunt dici etymologice.

E V

E. V. Egregio viro; Ejus. E. V. A. Ejus vota accēpimus.

EV, [ἐὺ] Particula approbantis, seu Laudantis. V. Plaut. Most. 1. 4. 26.

EVA, æ. f. Prima mulier: mater viventium. Tertull. de Virg. Veland. cap. 5. Prudent. Hamart. 743.

Traxerat Eva virum prima ad consortia culpæ.

EVACUO, [ἐκκεῖνω] ære. Exinanire significat: ut, Evacuare alvum. Plin. lib. 20. cap. 6. & lib. 32. cap. 9.

EVACUATUS, a, um. i. e. Sublatus. ut, Evacuata obligationis vires reparare. l. 4. C. de Solut.

EVACUATIO, ōnis. f. ut, Fidei evacuatio. Tertull. adv. Marc. 4. 24.

EVACUOFACIUS, a, um. Idem quod Vacuefactus. Hieron.

EVADNE, [Ἐβάνη] Martis filia ex Thebe uxore Æsopi, uxor Capanei ducis, quem adeo dilexit, ut in rogam ejus se miserit, & cum illius cadavere fuerit exusta. Virg. 6. Æn. 447.

His Phædrum, Procrinque locis, moestamque Eriphylen
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit,
Evadnenque, & Paliphaen.

Fida Evadne. Propert. lib. 3. 13. 24. conf. Propert. 1. 15. 21.

EVADO, si, sum, [ἐκφεύγω, ἀποδύωμαι, διαπίπτω] ære. quasi Extra vadere, & effugere. Donat. Evadere, est Per quamcunque difficultatem ad aliquid pervenire. Plin. Epist. 25. Cæsares, quibus suspectus, atque etiam invisus virtutibus fuerat, evasit. Cic. 4. de Fin. 78. Tamen illud in ea causa est, a quo abesse velis, donec evaseris.

Ab improbis iudiciis evadere. Cic. 1. Tusc. 98.
 Evadere ad vel in muros, pro Ascendere. Liv. 4. ab Urbe. & lib. 5. Bell. Pun.
 E custodia evadere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nec vero Theopompus
 Lacedæmonius, quum permutato cum uxore habitu e custodia ut mul-
 lier evasit, falsam de se opinionem habuit.
 Ex hoc aëre animus evasit. Cic. 1. Tusc. 43. & de Senect. 80. Quum
 ex insipienti corpore evasisset.
 Ex iudicio aliquo evadere. Cic. 3. Verr. 13.
 E manibus hostium evadere. Liv. 22. 49.
 E morbo evadere. Cic. 2. de Divin. 13.
 In cacumina vites evadunt. Quintil. lib. 1. cap. 2. Ut vites arboribus ap-
 plicatæ inferiores prius apprehendendo ramos, in cacumina evadunt.
 In muros evadere pro Ascendere. Liv. 25. 23. extr. Curt. 10. 5. 10.
 In summum evadere. Liv. 7. 34. Idem 28. 20.
 In terram evadere. Liv. 9. Bell. Pun. Injussu Imperatoris scaphis haud
 secus quam naufragos milites sine armis cum ingenti tumultu in terram
 evasisse.
 In tutum evadere. Liv. 26. 17.
 Abiit, excessit, evasit, erupit. V. ERUMPO.
 Aliquid, sicut prædictum est, evasit. Cic. 2. de Divin. 109. i. e. Ve-
 rum evasit, ut ibid. loquitur.
 Annem evadere. Tacit. 12. Ann. 35. h. e. Transire.
 Ardua evadere. Liv. 2.
 Cafum evadere. Virg. 4. Georg. 485.
 — casus evaserat omnes. Item Tacit. 14. Ann. 6.
 Claustris evadere. Valer. 7. Argon. 570.
 — claustris evasit uterque Taurus.
 Cursus evadere pugna. Virg. 11. Æn. 702.
 Custodiam nostram evasit. Cajus in l. 3. D. de acquir. rer. domin.
 Discrimen evadere. Tacit. 14. Ann. 10. Quod discrimen improvisum,
 & matris facinus evasisset.
 Facinus. V. Discrimen.
 Divos iniquos evadere. Sil. lib. 15.
 Flammam evasit classis. Virg. 5. Æn. 689.
 Furto evadere. Valer. 8. Argon. 155.
 Gradus altos evadere. Virg. 4. Æn. 685. i. e. Ascendere. Servius.
 Hostes evadere. Virg. 9. Æn. 386.
 — jamque imprudens evaserat hostes.
 Loca mortis evadere. Ovid. 14. Met. 126.
 Manus alicujus evadere. Virg. 9. Æn. 560.
 — nostrasne evadere demens
 Sperasti te posse manus?
 Pestem evadere belli. Virg. 10. Æn. 55.
 Sermonem malignorum evadere, pro Non esse obnoxium sermonibus.
 Plin. Epist. 144. Ac primum conspicuus forma omnes sermones mali-
 gnorum & puer & juvenis evasit.
 Tela evadere. Sil. lib. 7.
 Valetudinem perpetuam evadere, pro Liberari a perpetuo morbo. Plin.
 Epist. 12. Scio evasit perpetuam valetudinem: scio decessit supersti-
 tiis suis, &c.
 Vincla evadere. Sil. lib. 7.
 Et captiva paras moriendo evadere vincla.
 Undis evadere. Virg. 9. Æn. 99.
 — olim quæcunque evaserit undis. i. e. De undis exierit;
 ad eum locum, de quo navigatura jam non fit. Servius.
 Voces alicujus evadere. Valer. 7. Argon. 299.
 Evado, pro Vado. Virg. 2. Æn. 458.
 Evado ad summi fastigia culminis. Nam (inquit Servius)
 E vacat, ut Emortuus.
 Evadere adversus aciem. V. ACIES.
 Omnem viam evadere. Virg. 2. Æn. 730.
 Lapis non evasit spatium. Virg. 12. Æn. 902.
 Tum lapis ipse viri vacuum per inane volutus,
 Nec spatium evasit, totum nec pertulit ictum. i. e. Evacuatus est
 impetus ipsius spatio longiore. Serv. [An distinguendum post v. totum?
 Vana evasit spes. Liv. 5. Bell. Pun. Alia subinde spes, postquam hæc
 vana evaserat, excepit.
 Evasit fomnium verum. Cic. 2. de Divin. 146. Siquando aliquod
 fomnium verum evaserit.
 Evasit pestilentia in morbos longiores. Liv. 7. Bell. Pun. Eo anno pe-
 stilentia gravis incidit in urbem, agrosque, quæ tamen magis in mor-
 bos longos, quam perniciosas evasit.
 Evasit, per sync. pro Evasisti. Hor. 2. Serm. 7. 68.
 Evasit? credo, metues doctusque cavebis. adde Non. 4. 157.
 Evasset, pro Evasisset. Sil. lib. 15.
 Forfan & evasset rapidi freta sæva pericli.
 Evadere ante oculos, pro Apparere. Virg. 2. Æn. 531.
 Ut tandem ante oculos evasit & ora parentum. i. e. Pervenit.
 Servius. Apparuit. Nonius.
 Evadere, Pervenire. Virg. 6. Æn. 128.
 — superas evadere ad auras.
 Evadere ad superos. Sen. Herc. fur. 7.
 Evadere, Fieri. Cic. de Clar. Orat. 131. Perfectus Epicureus evaserat.
 Idem 5. Verr. 161. Nisi hoc forte deterior est, si fieri potest, quod tu
 ejusmodi evasisti, non in hominis luxuriosi, sed tantum in furis ac di-
 visoris disciplina educatus. Idem, An verebar ne non putarem po-
 tuisse probum evadere?
 Minutatim evadere. Cic. de Petit. Conf. 27. Minutatim ex commu-
 nibus proprii, ex fucosis firmi suffragatores evadunt.
 In dicendo pauci digni nomine evadunt. Cic. de Clar. Orat. 299.
 E Philosophorum scholis tales fere evadunt. Cic. in Orat. 95.
 Summus evasit. Cic. de Clar. Orat. 175.
 Nunquam evades ne te sacrificem. Plaut. Amph. 3. 3. 28.
 Quo evadat nescio. Plaut. Pœn. 1. 1. 44. Intelligo hercle: sed quo evadas
 nescio. h. e. Ad quid illud dicas, vel quorum hæc dicas, & quid velis as-
 sequi verbis tuis. Ter. Phorm. 4. 3. 21. Quid hic cœpat? aut quo evadat?
 Quorum evadat. Cic. 9. Att. 12. Videamus hoc quorum evadat. Idem
 7. Att. 16. Sed hæc paucis diebus ex illius ad nostra responsa respon-
 sis intelligentur, quorum evasura sint. Ter. And. 1. 2. 5.
 Et heri semperlenitas verebar quorum evaderet.

Huc evasit. Ter. Eun. 3. 3. 11. — ubi friget, huc evasit,
 Quampridem pater mihi & mater mortui essent?
 Evadere in. Ter. Adel. 3. 4. 64. Profecto evadet in aliquod magnum
 malum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 In infinitum evadit quæstio. Quintil. lib. 2. cap. 17. Itaque potenti-
 mis eorum breviter occurrat, ne in infinitum quæstio evadat.
 EVASUS, a, um. ut, Evasa mors, apud Alcim. Evasi fulguris ictus.
 — Juven. 12. Sat. 17.
 EVASIO, ōnis. f. Vulg. Interpr. Judith. 13. 20.
 EVEMON, [Εὐέμων] Pater fuit Eurypyli, qui cum Græcis ad Trojam pro-
 fectus, cum quadraginta navibus præfuit Ormeniis. Hom. Catal. Nav. 244.
 EVANETUS, [Εὐανέτος] Nomen regis Lacedæmoniorum, qui ad cu-
 stodendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, una cum Themistoclē
 Atheniensium duce, a Græcis constitutus fuit. Herodot. lib. 7.
 EVAGINO, ære. Vulg. Interpr. Exod. 15. 10. Judith. 13. 8.
 Evaginare frequens apud Ecclesiasticos scriptores. Beroald. in Suetonium
 cap. 53. fol. 178. a. H. St. Desiderabatur hæc vox cum deriv. in edit. Lugd.
 EVAGINATUS, a, um. Justin. 1. 9. 8. Ipse gladio sua sponte evagi-
 nato vulneratus. Hygin. Fab. 164. Aliquem evaginato persequi gladio
 conf. Veget. de Re Milit. 1. 18.
 EVAGINATION, ōnis. f. Arnob. 1. p. 30. Contumaciam canceris sæ-
 ad subeundam cicatricem circumscriptis evaginationibus compulerunt
 V. Meurf. & Desid. Herald. in loc.
 EVAGON ex familia eorum, qui Ophiogenes (ὀφιογενής) in Cypro ve-
 cantur, cum legatus Romam venisset a Consulibus in dolium serpentium
 coniectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum
 præbuit. Plin. l. 28. c. 3. Quidam corrupte scribunt Exagon.
 EVAGOR, [Ἐβήγορος, Ἐβηγορέω] ari. Idem quod Vagari. Liv. 1.
 Bell. Pun. Frontibus enim adversis concurrendum erat, quia nullo cir-
 ad evagandum relicto spatio, &c.
 Evagantur fluvii. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines molem continu-
 tione nidorum evaganti Nilo inexpugnabilem opponunt.
 Evagatur ignis. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si fornicarius. l.
 Ad legem Aquiliam.
 Evagatur longius appetitus. Cic. 1. Off. 102.
 Evagatur in luxuriam prævalens vitis. Columel. lib. 5. cap. 6. Idem 8.
 Evagatur capparitis per agros. Plin. lib. 19. cap. 8.
 Evagata est late vis morbi. Liv. 3. 7.
 Evagari, Extra propositum aliquid dicere. Quintil. lib. 2. cap.
 Verum hæcenus evagari satis fuerit.
 EVAGATIO, ōnis. f. [Ἐβηγορία] Plin. lib. 2. cap. 17. Ac spai-
 longitudinis latitudinem evagatione pensant. Sen. Epist. 66. Hæc
 bertas ejus est, hæc evagatio.
 EVAGATUS, a, um. Columel. 8. 5. Juxta cibus ponendus, ne lo-
 gius evagatæ refrigerent ova.
 EVAGATOR, ōris. m. apud Senec.
 EVAGATRIX, icis. f. apud Tertull.
 EVAGABUNDUS, a, um. apud Augustin.
 EVAGORAS, æ. m. [Εὐαγόρας] Cypri Rex. apud Nep. 12. 2. 2. &
 fin. 5. 6. 10.
 Evagoras Laco, alius qui Olympionicos Equos magnifice dedit ad
 pulchram. V. Ælian. Hist. Anim. 13. 40.
 EVALEO, ui, [δυναμαι] ēre. Idem quod Valere & posse. Stat.
 Silv. 2. 78. — tibine illa nefanda
 Pocula, letalesque manu componere succos
 Evaluit? Lucan. lib. 1. 500.
 EVALESKO, evalui, [ἐπαύω, ἐπιβήννυμαι] ēre. Validum fieri. Pl.
 lib. 15. cap. 29. Quintil. lib. 2. cap. 9. Adjuta cura natura magis e-
 lescit. Idem lib. 17. cap. 15. Quum evaluissent flagella pedes bin-
 i. e. Excreviscent. conf. Macrobr. 3. Saturn. 17. & Tacit. 14. Ann. 58.
 EVALIDUS, a, um. Sil. 1. 549. Evalidam hastam. al. Et valida
 V. ibi Drakenb.
 EVALLO, [ἐκχαράσσω] ære. Extra mittere, excludere; quasi Ex-
 vallum projicere. Titinn. Præl. Qua ego hodie extorrem hanc doi-
 faciam pilatricem, pallia evallavit, ô pulchre. Varro, Donec fo-
 nos intus evallaverunt. Non. 2. 259. conf. Salmaf. in Solin. p. 907.
 EVALLO, [ἐβλημι] ēre. Purgare frumentum, non etiam frange
 Plin. lib. 18. cap. 10. Et ipsa quæ evalluntur, variam pisturarum
 tionem habent. Et paulo ante, Triticum autem perfundi aqua mu-
 jubet, postea evalli, deinde sole siccatum pilo repeti.
 VALLEFACIO, ēre. Varro apud Non. 3. 158. V. Salmaf. supra cit.
 EVAN, antis. [Εὐάν] Bacchi nomen. Ovid. 4. Met. 15.
 Lucidus Evan. Stat. 5. Theb. 675. Hinc
 Evantes Orgia circum Ducebat Phrygiæ. Virg. 6. Æn. 517. Evan
 (inquit Servius) i. e. Bacchantes, a Libero qui Evan dicitur.
 Circum & Evare. H. St. [Græcum certe verbum ἐβαλζεν usitatum fi-
 inde noster Lat. EVARE deducit. V. Theſ. ejus Græc. v. Εὐάν.
 Non ille Evantis Maffylæ palluit iras. Sil. lib. 1. 101. Ubi Heinſ. V.
 Thyades Evantes. Catul. in Argon. 62. 391.
 EVANDER vel EVANDRUS, i. m. [Εὐάνδρος] Arcas fuit, ne-
 Pallantis regis Arcadiæ. Hic patrem suum occidit, suadente ma-
 Nicostrata (quæ etiam Carmentis dicta est, quia carminibus vaticin-
 batur) dimissa provincia sua venit ad Italiam: & pulsus Aborigi-
 bus tenuit loca, in quibus nunc Roma est, & modicum oppidi
 fundavit in monte Pallatino. Hic autem mons, Pallatinus secun-
 dum Virgilium a Pallante avo Evandri est dictus: secundum Varronem
 & alios a filia Evandri Pallantia ab Hercule vitata, & postea illic
 pulta: vel certe a Pallante ejus filio illic sepulto. Hæc fere Servius
 Virg. 8. Æn. 51.
 Arcades his oris, genus a Pallante profectum, &c. Dici-
 etiam nomin. Evandrus in eodem lib. 558.
 Tum pater Evandrus dextram complexus euntis Hæret.
 Boves Evandri. Propert. lib. 4. 1. 4.
 Atque ubi navali stant sacra palatia Phœbo,
 Evandri profugæ concubuerunt boves.
 Mœnia Evandri. Ovid. 14. Met. 456.
 — neque Æneas Evandri ad mœnia frustra, &c. Venerat
 Veteres Penates Evandri. Stat. 3. Silv. 4. 48.
 Sedes Evandri. Virg. 9. Æn. 9.
 Sceptra Palatini, sedemque petivit Evandri.

Arcas Evander. Ovid. 5. Fast. 643.
 Arcadis Evandri nomen tibi sæpe refertur.
 Fidus Evander. Stat. 2. Sylv. 1. 93.
 Rex Evandrus Romanæ conditor arcis. Virg. 8. Æn. 313. i. e. Conditor Pallantæ, ubi nunc palatium est, quod non est re vera arx, sed tenet rerum omnium principatum. Servius. conf. Justin. 43. 1. 6. & Liv. 1. 7. V. etiam Nardin. Rom. Vet. 1. 1. & Lex. Pitisc.
 Cum Evandri matre loqui, est Antiquæ & obsolete loqui. Gell. 1. 10.
 Evander alius cælator ac plastes Atheniensis, quem ferunt a M. Antonio Alexandriam perlatum, & inde inter captivos Romam venisse: ut refert Acron in illud Hor. 1. Serm. 3. 90.
 — mensave cætilum
 Evandri manibus tritum deiecit. i. e. Calicem nobiliter cælatum. [Sic & Schol. Cruquianus. Verisimilius Lambinus de Calice vestustate nobili exponit. Miror Cuningamii audaciam, qui Tortum reponit, quasi id verbi usquam ea notione lectum sit, pro Tornato scilicet.]
 Evander Aulianus, Sculptor insignis, qui signo Dianæ, quod Timothei manu effectum erat Romæ in Palatio, Apollinis delubro, caput reponit. Plin. lib. 36. cap. 5.
 VANDRIUS, [Εὐάνδριος] Adj. ut, Regna Evandria. Sil. lib. 7. 18.
 Evandrius ensis. Virg. 10. Æn. 394. Sic Evandria cura pro Romana, apud Prudent. in Symmach. 1. 551.
 VANESCO, evanui, [ἀφαισίζωμαι, ἀφαισίζω, ἀναθυσμα] Ære. Inanem fieri, & in nihilum redigi. Plin. lib. 9. cap. 51. Vere pectines, limaces, hirudines eodem tempore evanescunt.
 Evanescere ac defluere. Plin. lib. 13. cap. 1.
 Evanescere inter ineptias. Quintil. lib. 1. cap. 7. Verum hæc etiam inter ipsas ineptias evanuerunt.
 Cœpit evanescere. Ovid. 13. Met. 888.
 — rubor evanescere cœpit.
 Ex oculis evanuit in tenuem auram. Virg. 4. Æn. 278.
 In auras tennes evanescere. Ovid. 2. Fast. 509.
 — in tennes oculis evanuit auras. In tenuem ex o. e. auram.
 Heinf.
 Paulatim evanescere. Lucret. lib. 2. 827. — ut cernere possis,
 Evanescere paulatim, stinguere colorem.
 Actio furti evanescit. Pompon. in l. Si vendidero. §. Si Titius. D. de furtis.
 Evanuerunt & exaruerunt amnes. Cic. 1. de Divin. 38.
 Ardor animi evanuit. Ovid. 1. Amor. (2. Amorum Elegia 9. est Revanuit ardor. Sed videtur legendum Evanuit. H. St. Al. Relanguit.
 Cornua extremæ lunæ evanescunt. Ovid. 2. Met. 117.
 Dolor evanescit. Ovid. in Ibin, 41.
 Quam dolor hic unquam spatio evanescere possit.
 Flos Bacchi evanuit. Lucret. lib. 3. 222.
 Quod genus est Bacchi quum flos evanuit, aut quum Spiritus unguenti suaves diffugit in auras.
 Jus pignoris evanuit. Scævola. in l. lex vectigali. D. de pignor.
 Memoria omnis eorum sensum obscurata est & evanuit. Cic. 2. de Orat. 95.
 Nubes incipiunt evanescere. Ovid. 1. Amor. 2. 107.
 Opera ejus evanuerunt, pro Interciderunt. Cic. de Clar. Orat. 106.
 Isque & orationes reliquit, quæ jam evanuerunt.
 Pignus evanescit conditione existente. Martian. in l. Grege. §. 1. D. de pignoribus
 Præterita evanescunt. Cic. ad Brut. Ep. 16. extr. Non modo reliqui temporis gloriam eripuerit sibi, sed etiam præterita evanescere coget.
 Pruina evanuit, ac colliquefacta est glacies. Varr. 2. de R. R. 4.
 Rubor evanuit. Ovid. 6. Met. 47.
 — subitusque invita notavit
 Ora rubor, rursusque evanuit.
 Sententia evanescit. Cic. 5. Tusc. 85. Hæ sunt sententiæ, quæ stabilitatis aliquid habeant: nam Aristonis, Pyrrhonis, Herilli, nonnullorumque aliorum evanuerunt.
 Spes extenuatur & evanescit. Cic. 3. Att. 14. Postquam extenuari & evanescere spem nostram vidi, mutavi consilium.
 Virtus herbarum evanuit. Ovid. 14. Met. 356.
 Vetustate evanescere aliquid dicitur. Cic. 1. de Divin. 39.
 Homo evanescere dicitur. Cic. de Clar. Orat. 323.
 EVANESCENT, Partic. [ἀφαισίζων] ut, Evanescens memoria alicujus rei, quæ effluit. Sen. 1. de Benef. 12.
 EVANITURUS, a, um. Lactant. 5. 4. extr. Evanituras brevi religiones falsas.
 EVANIDUS, Adj. [ἐβανίδος] Inane, caducum, & cito perituum. Columel. de Arbor. cap. 17. Nam quæ in proceritatem extenduntur, evanidæ fiunt, parum fructus ferunt. Plin. lib. 37. cap. 5. Ovid. de Rem. Amor. 653. — in tennes evanidus exeat auras.
 Pectoraque in tennes abeunt evanida rivos. Ovid. 5. Met. 435.
 Leve & evanidum gaudium. Sen. Epist. 35.
 EVANGELIUM, i. n. [εὐαγγέλιον] Latine Bonum nuntium dicimus. Alcim. 3. 383.
 Clara Evangelii verbique ardente lucerna. Primam perperam corripit Tertull. Carm. cont. Marc. 2. 47.
 Tradit Evangelium Paulus, sine crimine mundum.
 Evangelium dicitur etiam Merces allati jucundi nuntii. Pl. Cic. 2. Att. 12.
 O suaves epistolas tuas uno tempore mihi datas duas, quibus εὐαγγέλιον quæ reddam, nescio, deberi quidem plane fateor. Ulpian. in l. Falsus. §. Qui alienum quid, De furtis, Ergo si ea quæ dicunt Græci evangelia petat, i. e. Mercedem pro rei inventæ vel repertæ nuntio. Sunt qui hoc loco Menytra (μηνύτρα) legendum existiment: h. e. indicii præmium. conf. Diod. Sic. 15. 74.
 ANGELIA, orum. pl. n. [εὐαγγέλια] dicuntur Sacrificia & Supplicationes, quæ pro jucundo nuntio decerni quondam consueverunt. V. Ichn. Steph. Thef. Græc. ut & Suic. Thef.
 ANGELUS, i. m. Vitruv. lib. 10. 7. Honores ei decreverunt, & nomen mutaverunt, ut pro Pixodoro Evangelus nominaretur.
 ANGELICUS, a, um. Tertull. contra Marc. 39. Prudent. Apoth. 5. Paulin. Carm. 19. 155.
 ANGELISTA, æ. m. [εὐαγγελιστής] Scriptor historiæ Evangelicæ. Prudent. Cathem. 6. 77. Idem Perist. 10. 16.
 ANGELIZO, [εὐαγγελίζω] Ære. Verbum frequens apud Ecclesiast.

EVANGELIZATOR, Æris. m. Tertull. de Corona, cap. 9. Idem de Præscript. cap. 4.
 EVANNO, [ἐβαννίζω] Ære. Ventilare, vel Movere. a Vanno, in quo legumina ventilantur. Pompon. Paninuc. Dixi ego illud futurum in prima valva est, vix hæret misera, evannentur, & mea oculus opera ut fiat, fecero. V. Non. 1. 69. Varro 1. de R. R. cap. 52. Ita fit ut quod levissimum est in eo, atque appellatur acus, evannetur foras extra aream.
 EVANTHES, [Εὐάνθης] Nomen authoris satis laudati apud Plin. lib. 8. cap. 22.
 EVANTHIA, [Εὐάνθια] teste Plin. Civitas Asiæ, Trallis quoque & Seleucia dicta, quam allui Eudone amne, ibique Pygmaeos habitasse refert idem lib. 5. cap. 29.
 EVAPORO, Ære, vel EXVAPORO. Solin. cap. 8. Calor olim acrior exhalatus per tempora evaporavit. Tertull. de Pallio, cap. 5. Has purulentias civitatis quis eliciet & exvaporabit? [Exsuppurabit Salmast. q. V. f. l. Passive Gell. 19. 5. Id in ea levissimum est quod evaporatur. Idem paulo post, Dissili atque evaporari ex nive.]
 EVAPORATIO, Ænis. f. [ἀναθυσμα] Sen. 1. Nat. Quæst. 1. Nec mirum si terris omnis generis & varia evaporatio est. Idem 3. 24. Nec trahit saporem evaporatio, quia clausa perlabitur. Sic Macrobi. 7. Saturni. cap. 12.
 EVAPORATIVUS, a, um. Cæ. Aurel. Acut. 3. 8. Evaporativæ virtutis paroptesis.
 EVARCHUS, [Εὐαρχος] Fluvius est Scythiæ Europææ. Valer. 6. Argon. 102. — Taras, niveumque ferax Evarchus olorum.
 EVARES, [Εὐαρες] Latine Execrabiles, quo nomine dicti sunt Scythæ quidam, eo quod, quum templum in Ascalone expilassent, ira numinis in eos cum posteritate omni foeminæ morbus sit immisus. Herod. Hist. lib. 1. Nominativus est Evaris. [Immo Enares, ἐνάρης, Pl. ἐνάρης vel ἐνάρης. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Append.]
 EVASTO, [ἐβαστάω] Ære. Idem quod Vastare. Liv. 10. 15. Ibi duo Consulares exercitus, diversis vagati partibus, omnia quinque mensium spatio evastaverunt. Idem lib. 8. & 5. 5. Sil. lib. 15. 184.
 — bellorum dira creatrix
 Evastanda tibi tellus.
 EVAX, Nomen regis Arabum, quem de virtutibus Simplicium scripisse ad Neronem cod. quidam Plinii referunt, l. 25. 2. Sed in melioribus desideratur, teste Hard. ad loc. & Salmast. Prol. ad Hom. hyl. jat. p. 15. Circumfertur quidem sub hujus regis nomine libellus de Gemmis. Verum is est Marbodei, de quo f. l.
 EVAX, [εὐαξ] Interjectio exultantis; nihil significat, inquit Varro de analogia: sed effusum naturaliter est, ut apud Ennium Hehe. Plaut. Bacch. 2. 3. 13. Evax aspersisti aquam. Idem Cæ. 4. 4. 13. Evax, nunc pol demum ego sum liber.
 EVAZÆ, [Εβάζαι] Sarmatarum populi, a Medis orti, & Tanain fluvium accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

E U B

EUEAGES, um. Strabo lib. 4. Οὐάγες. Gallorum vates, scrutantes seria & sublimia naturæ. Ammian. 15. 9. Valef. ibi legit Eubages. Eubages vero nomen habent, a Persico Bach. i. e. Sanctus, ut Ravinus monuit. Paneg. 2.
 EUBIUS, Scriptor incertum quis fuerit, cujus meminit Ovid. 2. Trist. 416. Nec qui descriptit corrumpi semina matrum
 Eubius, impura conditor historiæ.
 EUBŒA, [Εὐβοία] inquit Plin. cap. 12. lib. 4. Insula avulsa Bœotia, tam modico interfluente Euripo ut ponte jungatur: A meridie promontorii duobus, Geræsto ad Atticam vergente, & ad Hellepontum Caphareo insignis, a Septentrione Cenæo, nusquam latitudinem ultra xlii. passuum extendit, &c. De Eubœa V. Solin. cap. 18. Eubœa hodie Nigri ponti insula dicitur. V. ABANTIS. Ceterum ipsam Eubœam Bœotia continentem fuisse dicit Plin. 2. 18. §. 90. & 4. 12. §. 21. pr. conf. Bonifac. Hist. Lud. 6. 22.
 EUBŒUS, Adj. [Εὐβοῖος] ut, Plebs Eubœa. Stat. 5. Silv. 3. 136.
 — stupuit primæva ad carmina plebes Eubœa.
 EUBOICUS, aliud Adj. [Εὐβοῖος] ut, Carmen Euboicum Ovid. 4. Fast. 257. i. e. Cumæum, Sibyllinum.
 Aquarum cultor Euboicus. Ovid. 14. Met. 4.
 Gurgis Euboicus. Ovid. 9. Met. 226.
 Nunc quoque in Euboico scopulus brevis eminet alte
 Guigite, & humanæ servat vestigia formæ.
 Littus Euboicum. Propert. lib. 2. 26. 38.
 Euboicum mare, duplex esse dicitur, aliud in Ægeo, aliud in Campano, seu Thufco. Quod in Ægeo, Eubœæ adjacet insula, a qua denominatum est: quod autem in Thufco, Cumarum, Baiarumque aluit oram, ab Euboicis advenis, & Cumarum conditoribus nuncupatum. V. Drakenb. ad Sil. 11. 293.
 Montes Euboici. Valer. 6. Argon. 321.
 Ora Euboicæ Cumarum. Virg. 6. Æn. 2. Obi Servius, a Colonia, inquit, Cumas appellavit. Nam Eubœa insula est, in qua Calchis civitas est, de qua venerunt qui condiderunt civitatem in Campania quam Cumas vocarunt.
 Penates Euboici. Stat. 3. Silv. 5. 58.
 Anne quod Euboicos fessus remeare penates
 Auguror, & patria senium componere terra?
 Rupes Eubœica. Virg. 6. Æn. 42. de Antro Sibyllæ Cumanæ, Excisum Euboicæ latus ingens rupis in antrum,
 Quo lati ducunt aditus centum, ostia centum,
 Unde ruunt totidem voces, responsa Sibyllæ. Rupem Euboicam exponit Servius Cumanum montem, quem Euboici habitaverunt. Est autem (inquit ille) Acyrolugia: Colonia enim Epithetum, rei dedit immobili.
 Sibylla Euboica. i. e. Cumanæ. Stat. 1. Silv. 2. 177.
 — Euboicæ carmen legit ille Sibyllæ.
 Sinus Euboicus. Ovid. 1. Epist. Sabin. 76. & in Ibin, 340.
 Viscera sic aliquis scopulus tua figat, ut olim
 Fixa sub Euboico Græcia fuere linu. Hanc historiam confir-
 mat Propert. lib. 2. 26. 38.
 Quicunque & venti miserum vexastis Ulyffen,
 Et Danaûm Euboico litore mille rates.

Unda Euboica. Sen. Herc. fur. 6.

Priusque multo alternis vicibus fugax

Euripus unda stabit Euboica impiger. Nam Euripus est angustum mare inter Phocidem Boeotiae partem, & insulam Euboeam. Ovid. 9. Met. 218.

Mittit in Euboicas tormento fortius undas.

Urbs Euboica, Cumæ. Ovid. 14. Met. 155.

Euboicum Talentum, auctore Festo, nummo Græco, septem millium & quingentorum cistophorum est, nostro, quatuor millium denariorum. V. Eifenschmid. de Pond. S. 1. c. 3.

EUBOICE, es. f. Herba. Alias Ebulus. Apul. de Herb. cap. 91.

EUBULE, Filia fuit Leonis ejusdam, Orphei filii (sicut nonnulli existimant) quam cum Phasitheia & Theope fororibus civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementius premebat, finem secundum oracula caperet. Cæd. Rhod. lib. 13. cap. 7. conf. Ælian. Var. Hist. 12. 28. & ibi Periz.

EUBULEUS, i. m. [Εὐβούλευς] inter Anaces Athenis ex Jove, Rege Antiquissimo & Proserpina natos. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.

EUBULIA, [Εὐβουλία] Latine Consultatio bona: aliis etiam Promptitudo. Est autem Eubulia Cælio, Directio secundum utilitatem, & secundum id cuius opus est, & ut, & quando. V. eum lib. Antiqu. Lect. 11. cap. 9.

EUBULIDES, is. m. [Εὐβουλίδης] Milesius, sectæ Megarensium Philosophus, Euclidis discipulus, præceptor Demosthenis. V. Diog. Laert. in Euclide S. 108. Et Athen. lib. 8. Aliorum hujus nominis meminit. Cic. 3. Verr. 23. & 5. Verr. 42. & Laert. in Vita Diog. & Socrat.

EUBULUS, i. m. [Εὐβούλος] Nom. propr. Atheniensis civis fuit, contrarias fere Demostheni in Reip. administratione partes fovendis; & interpretatur, Prudens, consultus, boni consilii.

Fuit & Eubulus mediæ Comædiæ Poeta, ut scribit Suidas. conf. Athenæum. Eubulus præterea nomen fuit Historici, qui historiam Mitræ multis voluminibus explicuit. Hieron. lib. 2. adv. Jovin.

Item Philosophus Alexandrinus, Euphranoris discipulus, Ptolemæi magister. V. Diog. Laert. in Timone extr. lib. 9.

EUBURIATES, um. Celeberrimi Ligurum populi, citra alpes habitantes. Plin. lib. 3. cap. 5. Flor. 2. 3. 5.

EUBURO, Oppidum Lusitaniz. Plin. lib. 4. cap. 21.

E U C

EUCÆRIA, [Εὐκαιρία] Opportunitas dicitur. Cic. 3. de Fin. 45. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellamus eucæriam) non fit major productione temporis. Idem 1. Off. 142. Occasionem interpretatur. *εὐκαιρίας* Opportune habet Idem 13. Att. 9. & *εὐκαιρότερον* Opportunius 4. Att. 7.

EUCARPENI, [Εὐκαρπηνεῖς] Populi ad Laodiceam, in conventu qui a Synnada accipit nomen. Plin. lib. 5. cap. 29. Ab

EUCARPIA, [Εὐκαρπία] Urbe Phrygiæ, in qua racemi feracitate ac magnitudine spectabiles sunt: unde & nomen, quasi Uber fructuum proventus. Meminit hujus oppidi Strabo lib. 11.

EVCH. Euchius. i. e. Bonus filius. Sarain. Manut.

EUCHADIA, [Εὐχαδία] Villa in Macedonia, cujus meminit Cic. in Pison.

EUCHARIS, Adj. [Εὐχάρις] Gratosus. Vulg. Int. Sir. 6. 5.

EUCHARISTIA, æ. [Εὐχαριστία] Gratiarum actio. Ita vocatur Cæna Dominica ab Irenæo aliisque. conf. Cyprian. 1. Epist. 21. V. Suic. Thef.

EUCHARISTICUS, a, um. ut, Eucharisticum sacrificium, passim apud Ecclesiast.

EUCHARISTICUM, i. n. Subst. [Εὐχαριστικὸν] Stat. ad Imp. Aug. Germ. Dom. Silv. 4. 2. Subaudi Carmen.

EUCHATÆ, [Εὐχάται] Scythiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 17.

EUCHETÆ, [Εὐχέται ἢ εὐχίται] Hæretici quidam erant, quorum dogma nefarium in Syria propagatum fuit. Horum fuit hæresis posse humanam virtutem ac scientiam, non ad Dei modo similitudinem pervenire, sed perfectionem quoque ac æqualitatem, adeo uti sit *μοῦ ἀναμάρτητος*, id est, ut sic dicam, impeccabilis, quoniam ne cogitatione quidem aut inscitia ubi perfectionis fastigium contigerit, queat delinquere. Ceterum hoc nomen illis inditum tradunt de orationis assiduitate, quod increduliter, ut inquit Augustinus, perpetuo faciebant, adeo ut monachos fovendæ vitæ gratia quidpiam facere impium ducerent, quia interpellaretur orandi facultas. Porro quam scelestissima obire soliti essent cum Gnosticis sacrificia, & quo tempore, V. apud Cæd. Rhod. lib. 2. cap. 16. conf. August. de Hæret. cap. 58. Suic. Thef.

EUCHIUS, [Εὐχίος] Ita Bacchum cognominant Poetæ, *ὁπὲρ τῆς εὐχῆς*, i. e. a voto, ut notant Grammatici, inter quos Perottus. [Sed inscite & falso hanc, aliasque similes exsculpunt Bacchi appellationes ex dict. Evius, *εὐχῶ*, de qua f. l. V.]

EUCHIR, Statuarii nobilis nomen. Plin. lib. 34. cap. 8.

Fuit & alter Euchir, Fictor. Plin. lib. 35. cap. 12.

EUCHYLA, [Εὐχύλα] dicuntur Quæ sunt boni succi, ut carnes avicularum montanarum, & piscium sexatilium. His opponuntur *κακὰ χυλά*, Quæ malum generant, ut Caseus vetus, & salsamenta. *χυλός* enim Græcis succus est, sive liquor.

EUCHYMA, [Εὐχυμα] Græcâ appellatione dicuntur pariter, Quæ boni sunt succi, sive præstantis saporis. Nam *χυμός* Græcis modo succum significat, modo saporem.

EUCLABRIS, dicebatur Mensa quam mactata victima Flamen aut Sacerdos instrui faciebat. Et hinc Vasa sacrificiis inservientia nominabantur Euclabria. V. Choul. de Relig. Vet. Rom. p. 261.

EUCLIA, Dea: de qua sic Alex. Genial. Dier. lib. 1. cap. 24. Boeotiis & Locris nihil erat in sponalibus firmum, nisi sponsus & sponsa in ara Eucliz virgini dicata, prius libarent, haud aliter, nisi more solenni antea libassent, matrimonium esse rati.

EUCLIDES, is. m. [Εὐκλείδης] Megarensis philosophus, auditor Socratis, qui e patria Athenas veniebat, ut Socratem audiret, & tempore belli vestitu muliebri induebatur ne nosceretur. V. Historiam apud Gell. 6. 10. Auctor fuit sectæ Megaricæ. Ejus effigiem exhibet Spon. Misc. Ant. p. 140. adde Sidon. Carm. 2. 176. Hujus meminit Cic. 4. Acad. 129. Alter Euclides Elementorum Geom. author tempore Ptolemæi 2di. V. Sidon. in laudibus Narb. Carm. 23. 115. De hoc alisque ejusdem nominis Fabric. B. G. lib. 3. cap. 4.

EUCLIO, ònis. m. Avari tenis apud Plaut. in Aul. nomen, quod ad omnes ejusmodi homunciones vulgo transfertur.

EUCRASIA, [Εὐκρασία] Latine Temperamentum bonum, quam Galen. lib. 1. de Sanit. tuend. facit duplicem: Alteram, quæ in animalium saltem corpore cogitatione potius usurpetur, quam vere subsistat: Alteram, quæ in sanis omnibus est, atque apparet.

EUCRATIDIA, [Εὐκρατίδεια] Civitas Bactrianæ regionis ab Eucratide imperante sic cognominata. Strabo lib. 11.

EUCRATIS, idis. Bactrianorum rex fuit. Hic, quum ingentes Demeetri copias parva manu fudisset, Indiamque exterminato hoste, magno consilio subegisset, dum Bactra peteret, a filio impuro & flagitioso, quem socium regno asciverat, ut solus potiretur imperio, imprudens ex infidiis occupatur, turpique nece in via trucidatur: qui patris cæde non contentus, pari scelere & audacia per corpus vulneribus affectum currum agere, & sanguine aspersus paterno, insensibilem abicere non dubitavit, ausus facinus, quod in nulla unquam Scythia tyrannus admittit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 6.

EUCTERIA, [Εὐκτήρια] Loci in quibus orationes actaque provinciarum continentur. Alciat. in l. immunitatis. C. de agric. & censit. lib. 11. [Locus est precandi. V. Oratorium in o. r. o. H. Steph. & Suic. Thef.]

EUCTICI, [Εὐκτικὴ] Hymni dicuntur, qui votum habent & preces sicut Apeuctici, rejicientes deprecationem, quorum exempla passim suppetunt ex poetis. V. Cæd. Rhod. lib. 7. cap. 5.

E U D

EUDÆMON, ònis. m. [Εὐδαίμων] Ægyptius grammaticus, teste Suida patria Pelusiotes, Libanii sophistæ contemporaneus. Scripsit varia poemata: item artem grammaticam, & de dictionum orthographia.

Græcis *εὐδαίμων*, felicem significat: unde etiam Mela 3. 8. 35. illarum Arabiæ partem, quæ inter sinum Arabicum & Persicum in pelagus excurrit, servato Græco nomine Eudæmona appellavit, quam nos verbum verbo reddentes, Felicem appellamus.

EUDÆMONIDAS, Nomen viri proprium Tortelio.

EUDAMIDAS, æ. m. [Εὐδαμίδης] Nomen filii Archidami, & fratris Agidis Lacedæmoniorum regis, Plutarch.

EUDAMUS, [Εὐδαμος] Vir quidam fuit professione Philosophus, quem annulos quosdam solitum conficere memoriæ proditum est, quorum videretur esse mira adversus dæmonia: item serpentium morsus, & id generalia pleraque. Inerat iis quoque contra fascinationes virtus præclaræ. Cæd. Antiqu. Lect. lib. 6. cap. 12.

EUDÆMIA, [Εὐδαμία] Insula in Pagasico sinu, non longe a Scyro Cladum extima. Plin. lib. 4. cap. 12.

EUDÆMUS, [Εὐδαμῆς] Orator fuit Megalopolitanus, Philopœmer præceptor. Plut. in Vita Philop.

Alterius Eudæmi meminit Cic. 1. de Divin. 53. quem ad Syracusas perliantem occidisse scribit.

Eudemus Naxius, conditor historiæ Astrologicæ, quem eundem faciunt cum Eudemo Pario. V. Voss. de Hist. Gr. 3. p. 283. & de Mathem. cap. 1.

Eudemus, Medicus Liviz uxoris Drusi, adulterii inter illam & Senum internunciatus. V. Plin. 29. 2. & Tacit. 4. Ann. 3.

EUDIÆON, [Εὐδαῖον] Lineum filum, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod *κλύσμις* emittitur, inquit Festus. Sic Græci vocant Foramen in navi, per quod emittitur sentina: unde & per translationem, ut opinor, medici in clysterio, id est instrumento quo alvum perluitur, sic vocarunt. ab *εὐ* & *δαῖον* humecto. Hæc Dacer. ad l. Suida. V. & Hesych. ac Pollux, qui masc. *εὐδαῖον* efferunt, ut in si dict. ex Cæd.

EUDIÆUS, [Εὐδαῖος] dicitur Clavus in navium carinis, quo exemplum effluit aqua, ne computrescant. Vocatur & Chimaros. Cæd. Rhod. lib. 13. cap. 9.

EUDIÆLUS, [Εὐδαῖλος] submutato nomine Aspledion civitas postea dicta est, a bono crepusculo, quod Græcis *δαῖλον* vocatur. Plin. Strabo lib. 9.

EUDORA, [Εὐδώρα] Nympha, Oceani & Tethyos filia, ut placet Hesiod. in Theog.

Item una ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexora, Pitho, Tyche. Cæd. duodecim fuisse scribit, inter quas & hanc connumerat lib. 16. cap. 1.

EUDORUS, [Εὐδωρος] Mercurii filius fuit, ex Polymela Phylantis filii, qui Achillem ad bellum Trojanum secutus est. Hom. 2. Iliad.

Eudorus, alius Statuarius & pictor fuit, scena depicta, & signis ex æ fabricatis. Plin. lib. 35. cap. 11.

EUDOXIA, æ. f. [Εὐδοξία] Latine Bona fama dicitur. Cic. 3. de Fin. De bona autem fama, quam enim appellant *εὐδοξίαν*, aptius est hoc loco bonam famam appellare, quam gloriam. Est & propr. fœm. ut Eudoxia prius Athenais dicta, Theodosii 2di In Conjux.

Eudoxia, cogn. Licinia, Uxor Arcadii, quæ Chrysostomum pepulit. Alia erat filia Imp. Theod. Jun. Uxor Valentiniani 3tii.

EUDOXUS, [Εὐδόξος] Æschini filius, patria Gnidius, Geometra, Astrologus, summus Medicus, Socratis auditor, qui primus annus composuit. Hujus meminit Cic. 2. de Divin. Item Lucan. 10. 1. Plin. 6. 31. Petron. cap. 88. Diod. Sic. 3. 13. & Mela 3. 10. conf. Voss. de Hist. Gr. 1. 6. p. 26.

Fuit & alius Eudoxus, Rhodius Historicus.

Alius Siculus filius Agathoclis, Poeta comicus.

E V E

EVECTICE, es. f. [Εὐεκτική] Medicinæ pars est, quæ exacte periculisque valentem accipiens, in hoc ipsum gradu conservat: sic dicitur quasi Boni habitus servatrix. Galen. lib. ad Thrasib.

EVEHO, xi, ctum, [ἐβῆρα, ἐκχυρίζω] ère. Extra vehere. Varro de R. R. 16. Aut flumina propinqua, qua navigari possit, quibus utrisque rebus evehi atque invehi ad multa prædicia scimus. [An Multa ad?]

Evehere angusto tramite. Plin. lib. 12. cap. 14.

Evehere suas merces. Plin. lib. 6. cap. 19.

Evehere aquas ex planis locis. Liv. 1.

Evehi equo. Liv. 1. Evectus extra aciem equo.

Evehere, [ἐβῆραν] Extollere, ut Ad æthera virtus evehit. Virg. 6. Æn. 14. In altum evehere. Liv. 25. 27. Ubi primum tranquillitas maris altum evehisset.

n cœlum evehere aliquem. Juven. 1. Sat. 38. i. e. Ad summum beatitudinis gradum perducere, ut velut deus habeatur.
 n Consulatum aliquem evehere. Patere. 2. 30. 3.
 Id Deos evehere. Hor. 1. Carm. 1. 6. V. In cœlum.
E CUS, Partic. [ἐξήγμενος] ut, Eloquentia evecta e Peireo. Cic. le Clar. Orat. 51. Nam ut semel e Peireo eloquentia evecta est, omnes peragravit insulas, &c.
 n auras æthereas evectus. Claud. de Paschal. 18.
 Confragosis atque asperis evecti, tota pandere possumus vela. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Jæruleis evectus equis. Sen. Herc. fur. 2.
 Joftris evectum & asportatum esse. Cic. 3. Verr. 53. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam spectantibus omnibus plostris evecta, asportataque esse.
 Evectus [ἐξαρθός] elatus. Spe vana evectus. Liv. 42. 62.
 n summum evecti fastigium. Patere. 2. 56. 3.
E CUS, ūs. [ἐκφορμις] h. e. Vectio & portatio quæ fit vel navibus vel curribus in aliquem locum. Plin. lib. 18. cap. 5. Ut operariorum opia prope sit, oppidumque validum: ut navigiorum evectus vel iterum: ut bene ædificatus & cultus. De agro.
E CIO, ōnis. f. [ἐξαγωγή] Apul. 5. Met. Sublimis evectio.
 Evectiones (inquit Budæus) dicuntur Diplomata, sive Chartulæ signo principis obsignatæ. In tractatu, de Cursu publico, cod. Evectiones ab omnibus postulantur: & tam iudices quam custodes, &c. V. Savar. ad Sidon. Epist. 5. 20. Bergier. de Viis. Mil. 4. §. 15. 1. & Lex. Pitisc.
E CTO, are. frequent. Gloss. Vet. Evecto ἐπιχέμω.
E LATUM, Veteres dixere pro Eventilato. Unde Velabra dicuntur, quibus frumenta ventilantur. Festus. pro Ventilabris scil. V. tamē V. is Dd. ad l. not.
E LLO, velli, (vulsi,) vulsum, [ἐκπύω, ἐκπύω] ēre. Vi quadam vellere, sive extrahere: ut, Evellere sibi capillum luctu. Cic. 3. Tusc. 2. 15. Att. 4. Excisa enim est arbor, non evulsa: itaque quam fruticetur vides.
 Evellere sese ex cœno. Plin. lib. 8. cap. 42.
 Evellere ex complexu. Cic. 3. Att. 9. Versabatur mihi tempus illud ante oculos, quum ille aut lictores dimitteret, aut evelleretur ex complexu meo.
 Evellere arborem radicitus. Ulpian. in l. furtim. §. 1. D. Arbor. furtim caesarum.
 Castra obfessa evellere. Sil. lib. 7. 335. h. e. Castra obsidione liberare.
 Remur puellæ pulex evellit. Ovid. de Pul.
 Linguam alicui evellere. Cic. pro Sext. 60. Idem 3. de Orat. 4. Hæc tibi lingua excidenda est, qua vel evulsa, &c.
 Plantam cœno evellere. Hor. 2. Serm. 7. 27.
 Radices evellere. Cic. 10. Att. 13.
 Tela confixis membris evellere. Lucan. lib. 6. 255.
 Evellere, per translationem: ut, Evellere sibi scrupulum ex animo. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Ex memoria evellere. Cic. pro Sext. 33. Si appellandi sunt Consules, quos nemo est qui non modo ex memoria, sed etiam ex fastis evellendos non putet.
 Evellere ex intimis mentibus. Cic. 1. de Orat. 230. Omnem eorum importunitatem ex intimis mentibus evellisset vis orationis tuæ.
 Evelli ex ordine. Cic. 4. de Fin. 78. Verba tenent mordicus. Quæ rursus dum sibi evelli ex ordine nolunt, horridiores evadunt, asperiores, duriores & oratione & moribus.
 Evellere aculeum feveritatis. V. ACULEUS.
 Mala radicitus evellere. Lucret. lib. 3. 311.
 Odorem e thuris glebis evellere. Lucret. lib. 3. 328.
 Opinionem aliquam evellere ex animis hominum. Cic. pro Cluent. 4.
 Inferere novas opiniones, evellere infitas. Cic. in Orat. 97.
 Spinæ animo evellere. h. e. Vitia. Hor. 1. Epist. 14. 5.
 Certemus, spinas animone ego fortius, an tu evellas agro, & melior sit Horatius, an res.
 Evellit in præterito habet Curtius 4. 6. 17. Phædrus 2. 2. 10.
 Canos puella, nigros anus evellerat. conf. Cic. de Orat. supra cit.
 Præter. Evulsi barbarum censetur. V. Heinf. ad Ovid. 6. Epist. 104. & 8. Met. 584. quod confirmat Burm. ad Quintil. Decl. 12. 8. p. 248.
 [Sane, si analogiam respicias, a Vello præteritum antiquum aut Evulsi fuit, ut Pello, pepuli, Tollo, tetuli; aut Vevelli, ut Fallo, fefelli, unde per arsin Velli, euphoniæ causa. Si nullum verb. 3tiæ cum l geminatio addiscit. Neque enim Perculsi recte dicitur, neque alia idgenus.]
E VULSUS, Partic. [ἐκκαυθός] ut, Sinu matris evulsi hlii. Sen. Med. 949. Avulsi MŌS.
 Excisa, non evulsa arbor. Cic. 15. Att. 4.
 Trunci evulsi. Hor. 3. Carm. 4. 55.
E VULSIO, ōnis. f. [ἐκκαύσις, πύσις] ut, Evulsio dentis. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. Qui primus purgationes alvi, dentisque evulsionem invenit. De Æsculapio.
E VEMERUS. V. EUEMERUS.
E VENETUS. V. EVANETUS.
E VENDOR, [ἐνδύω] Pictor fuit illustri Parrhasii pater & præceptor maximi pictoris, floruitque nonagesima Olympiade. Plin. 35. 9.
E VENIO, ēni, entum, [ἐκπαίνω, συµβαίνω] ire. Idem quod Venire, & accedere, redire. Plaut. Casin. 2. 8. 1. Sine modo rus eveniat, remittam ad te virum.
 Evenire, Accidere, Contingere. Ter. Heaut. 1. 1. 105. Quod si esset factum, hæc nunquam evenissent tibi. Plaut. Afin. 3. 3. 130.
 Accidere & evenire. Cic. 6. Fam. 21. Timebam enim ne evenirent ea quæ acciderunt.
 Evenire & Cadere, fere pro eodem. Cic. 1. de Divin. 125. Ut quum evenerit, ita cadat ut prædictum sit.
 Evenit ex sententia. Ter. Heaut. 4. 5. 17.
 Evenit præter sententiam & spem. Plaut. Merc.
 In aliquid evenire. Cic. 2. Fam. 9. Ex quo vereor ne idem eveniat in meas literas. h. e. Meis literis, vel in mearum literarum perniciem, ne videlicet negligentia tabellariorum tibi meæ non reddantur, quemadmodum nec tuæ mihi sunt redditæ.
 Aliter evenire. Ter. prol. And. 4.
 Bene atque feliciter evenire. Cic. pro Muren. 1. Ut ea res mihi ma-

gistratuique meo, populo, plebique Romanæ bene atque feliciter eveniret.
 Contra evenit. Hor. 1. Serm. 3. 28. — at tibi contra
 Evenit, inquirant vitia ut tua rursus & illi.
 Omnia fere contra, ac dicta sunt, evenisse. Cic. 2. de Divin. 53.
 Facile evenit. Liv. 1.
 Forte evenit ut. Cic. 2. de Orat. 224. Forte evenit ut in Privernatî effemus.
 Male evenire, cui opponitur Optime evenire. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
 Dies deficiat si velim numerare, quibus bonis male evenerit: nec minus si commemorem, quibus improbis optime.
 Male illis eveniat. Plaut. Curc. 1. 1. 39.
 Prospere evenire. Cic. 3. Fam. 12. Ego vero velim mihi, Tulliæque meæ (scit tu amicissime & suavissime optas) prospere evenire ea quæ, &c.
 Evenit ut moreretur ille. Cic. 1. Tusc. Sic de Amicit. 80. Sin tale aliquid evenerit, ut extinctæ potius amicitia, quam oppressæ videantur.
 Ut plerumque evenit. Cic. pro Planc. 15. Nihil, ut plerumque evenit, præter opinionem accidet.
 Eveniunt ea a me tibi. Plaut. Capt. 2. 3. 55.
 Non hæc sine numine divum eveniunt. Virg. 2. Æn. 778.
 Id evenit ob eam rem, quod, &c. Cic. 16. Att. 6.
 Quare evenit ut, &c. i. e. Quare fit. Cic. 1. de Invent. 60.
 Nihil adversi evenit. Cic. ad Brut. 4. Nihil jam neque opinantibus aut patientibus nobis, adversi evenire potest, in quo non cum omnium culpa, tum præcipue tua futura sit.
 Auspicia secunda evenerunt. Cic. 1. de Divin. 27.
 Amorem alicui evenire. Tacit. 14. Ann. 52. Obiciebant enim eloquentia laudem uni sibi adsciscere, & carmina crebrius facitare, postquam Neroni amor eorum evenisset. Al. Venisset, probe.
 Commodum evenit illi. Ter. Heaut. 4. 3. 7.
 Damnum maximum illi. Plaut. Stich. 1. 3. 57.
 Discessio. Ter. And. 3. 3. 36.
 Divitiæ illi evenere maximæ. Plaut. Men. prol. 67.
 Habitatio bona, fausta, felix, fortunataque eveniat. Plaut. Trium. 1. 2. 3.
 Homo alicui evenire dicitur. Propert. lib. 3. 8. 20.
 Hostibus eveniat lenta puella meis.
 i. e. Eveniat habere lentam. H. St.
 Incommoda eveniunt improbis. Cic. 1. de Fin. 53.
 Iter ut esset in Lemnum senibus ambobus evenit. Ter. Phorm. 1. 2. 15.
 Numinibus secundis evenire. Tacit. 15. Ann. 34. Illic, ut plerique arbitrabantur, triste, ut ipse, providum potius, & secundis numinibus evenit.
 Occasio. Plaut. Mil. 2. 1. 31.
 Odio omnibus evenire. Plin. lib. 28. cap. 8. Rursus tali finistri cinere decocto cum sanguine mustelæ perunctos omnibus odio evenire. Legitur & Venire.
 Optata eveniunt. Ovid. 6. Met. 370.
 Partus ut eveniat clam patrem. Ter. Hec. 3. 3. 36.
 Potestas alicujus rei faciundæ. Plaut. Cist. 1. 2. 18.
 Ufu venire & evenire alicui. Cic. pro Quint. 49. Nam quid hominî potest turpius, quid vero miserius aut acerbius usu venire? quod tantum evenire dedecus, quæ tanta calamitas inveniri potest?
 Ufu hoc evenit, ut, &c. Cic. 5. de Fin. Ego autem tibi Piso assentior, usu hoc evenire, ut acrius aliquanto & attentius de claris viris locorum admonitu cogitemus.
 Evenire, Evadere. Plaut. Mostel. 2. 1. 48. Hei mihi, quam isthæc blanda dicta quo eveniant, madeo metu! Idem Epid. 3. 1. 2. Expectando exedor miser, atque exenteror, quomodo mihi Epidici blanda dicta eveniant.
 Pulchrior evenit. i. e. Evadit. Hor. 4. Carm. 4. 65.
 Merfes profundo, pulchrior evenit. i. e. Emergit.
 Evenit, pro Sorte contigit. Sallust. Jugurth. c. 43. Q. Metellus & M. Silanus Consules designati provincias inter se paraverunt, Metelloque Numidia evenerat. [i. e. Concessa ultro a collega fuerat, non Sorte obtigit. V. Cort. ad loc.]
 Evenit, imperf. pro Ita cecidit. Ter. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas insolens? c. evenit.
 Evenat, pro Eveniat: Antiquum. Ennius Hecuba,
 Senex sum: utinam mortem oppetam,
 Priusquam evenat quod in pauperie mea
 Senex graviter gemam. Nonius.
E VENTURUS, [ἐκπενδύμενος] Partic. ut, Eventura precor. Tibul. lib. 2. 1. 25. i. e. Certe evenient quæ precor.
 Videre procul eventura. Tibul. lib. 2. 5. 11.
E VENTUS, ūs. m. [ἐκπύσις, σύμβασις] Quod casu aut fortuna nobis evenit. Plaut. Rud. 2. 1. 11. Cic. 2. de Legib. 43. Scleris est pœna tristis, & præter eos eventus qui sequuntur, per se ipsa maxima est.
 Liv. 10. Eventus comitorum incertus. Ovid. 2. Epist. 86.
 — careat successibus opto
 Quisquis ab eventu facta notanda putat.
 Eventus accidit. V. ACCIDO.
 Eventu aliquid conjectare. V. CONJECTO, in CONJICIO.
 Non sine eventu. Plin. lib. 5. Epist. 20. Egi ego pro Varenio, non sine eventu: bene an male, liber indicabit. i. e. Prospero successu.
 Casus eventusque rerum. Cic. pro Corn. Balb. 9. Quum etiam ipsi casus eventusque rerum non duces, sed comites ejus consiliorum fuerint.
 Amorum eventus incertus. V. INCERTUS.
 Formæ eventum timere. Propert. 3. 25. 18.
 Eventum formæ disce timere tuæ.
 Orationis eventus. Cic. 1. de Orat. 20. Ut enim quisque optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem variosque eventus orationis hominumque pertimescit.
 Rerum eventus. Cic. 1. de Divin. 58. Mihi quæ a peritis in Asia prædictum est fore eos eventus rerum qui acciderunt.
 Senectutis eventus. Cic. 2. de Divin. 22. Si ab adolescentia scisset quos eventus senectutis esset habiturus.
 Temporis eventus. Ovid. 5. Fast. 266.
 Poma quoque eventum temporis hujus habent. Sed sanior lectio videtur, quæ jam in vulgatis editionibus reperitur,
 Pomaque proventum temporis hujus habent.

Cæci eventus. Virg. 6. Æn. 158. — cæcosque volutat
Eventus animo secum.
Deterior eventus. Ovid. 2. de Pont. 2. 32.
Nam timor eventus deterioris abeat.
Fatalis eventus. Cic. de Arusp. Resp. 6. P. ille Scipio natus mihi videtur ad interitum exitumque Carthagini, qui illam, &c. quasi fatali eventu solus evertit.
Felix eventus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 42.
— nunquam felicior arti
Contigit eventus.
Gravis eventus. Ovid. 13. Met. 506.
Eventuque gravi finita est publica clades.
Hyberni eventus. Tacit. in Vita Agric. 22. Soliti plerumque damna æstatis hybernis eventibus pensare, tum æstate, atque hyeme juxta pellebantur.
Judicii eventus. Plin. lib. 4. Epist. 19. Disponit qui nuntient sibi quem eventum judicii tulerim. i. e. An secundum me, an vero contra me judicatum sit.
Incerti rerum eventus. Sil. lib. 8.
Secundus eventus. Stat. 6. Theb. 802.
Varii belli eventus. Virg. 10. Æn. 160.
Hic magnus sedet Aeneas, secumque volutat
Eventus belli varios.
Animus deprehenditur eventu. Quintil. lib. 4. cap. 2. Semper tamen eum habuisse animum, qui sit eventu deprehensus.
Confilia primum, deinde acta, postea eventus expectantur. Cic. 2. de Orat. 63.
Fortiter quemvis eventum ferre. Cic. 9. Att. 4. Quemvis eventum fortius feram, quam hunc dolorem.
Ad eventum festinare. Hor. in Arte Poet. 148.
Habere eventum, idem est quod Exitum habere. Cic. 8. Fam.
Meruisse aliquos eventus. Ovid. 13. Met. 575.
— ut & ipsa Jovis conjunxque fororque
Eventus Hecubam meruisse negaverit illos.
Paratus sum ad omnem eventum. Cic. 6. Fam. 21.
Ponderari non eventis, sed factis, cujusque fortunam. Cic. in Pison. 98.
Procedere dicendi eventum non fatis ex sententia. Cic. 1. de Orat. 123.
Reservare spei fructum eventui. Cic. 14. Philipp. 5.
Scire rerum eventus. Lucan. lib. 5.
Secundare eventus. Virg. 4. Georg. 397.
Pugna eventu suspensum esse. Sil. lib. 3. & 5. Virg. 8. Æn. 16.
Boni Eventus simulacrum Romæ visitur in Capitolio, quod Praxiteles fecit, dextra pateram, sinistra papaver ac spicam tenens. Meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 36. cap. 5. Varro 1. de R. R. 1. [Ejus Dei imaginem ex Nummis Getæ, Severi & Titi Vesp. exhibet Oisfel. Tab. 41. n. 6. 7. 8. q. V. ut & Vaillant. in numm. arg. Galbæ, & in alio PACIS EVENT. Vespas.]
EVENTUM, i. n. [ἐνέχυρον] Cic. in Partit. Si cujusque facti & eventus causa ponetur. Idem 9. Att. 4. Semper causæ eventorum magis movent, quam ipsa eventa. Idem in Hortens. Tu me & alias nonnunquam, & paulo ante adhortatus es, aliorum facta & eventa conquirere. Idem de Orat. Ex aliorum factis, aut dictis, aut eventis. Idem 5. Fam. 12. Fabulam rerum, eventorumque meorum. Idem 1. Fam. 7. Ut te ex nostris eventis communibus admonendum putarem.
Prædicta aliquorum, re & eventis refelluntur. Cic. 2. de Divin. 99.
Videre rerum eventa. Lucret. lib. 1. 451.
EVENTILO, [ἐκλεμύω] Ære. Idem quod Ventilare. Plin. lib. 31. cap. 3. Fit & sine his vitis altitudine ipsa gravior aer, quem emendant assiduo linteorum jactatu eventilando.
EVENTILATUS, Partic. Frumenta area filice confrata eventilata mundiora sunt. Columel. 1. 6. extr. adde Justin. 44. 1. 10.
EVENTILATIO, ñis. f. apud Augustin.
EVENUS, [Εὐηνός] Ætolie Fluvius est, non procul a Calydone, ut author est Plin. lib. 4. Ovid. 9. Met. 104.
Venerat Eveni rapidas Jovè natus ad undas. Hunc fluvium poetæ quandoque Centaurum vocant. Dictus antea fuit Lycormas V. LYCORMAS.
Evenus item Philosophus, qui ignem optimum ciborum condimentum esse dicere solebat, ut refert Plutarchus.
Fuerunt item Eveni duo Parii elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas. V. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 449. not.
Evenus, Apolloniæ, quæ est in sinu Ionico, civis nobilis, cui quum sacras Soli oves noctu non procul ab urbe custodiret (moris enim erat ut delecti viri, divitiis & genere inter populares splendidissimi, singulis annis singuli eas custodirent) oppresso somno & edormienti, contrucidari ovium plerasque lupis grassantibus contigit. Quo facto, publico Apolloniatum decreto, quum se is minus tueri quivisset, est exoculatus. V. Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 17.
EVENINUS, Adj. ab Eveno fuv. Ovid. 8. Met. 527.
— matres Calydonides Eveninæ. V. Heinf. ad loc.
EVERBERO, [ἐκτείνω] Ære. Idem quod simplex Verberare. Quintil. lib. 2. cap. 4. An credibile sit super caput Valerii pugnantis fessisse corvum, qui os oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret. Virg. 12. Æn. 866. — Clypeumque everberat alis.
Sen. 5. Nat. Quæst. 12. His intervallis tenuis includitur spiritus, qui majus desiderat spatium, quum everberatus cursu parum libero incaluit.
EVERGETES, [Εὐεργέτης] Cognomen Ptolemæi Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, a maximis ejus in Græcas civitates meritis impositum. Nam εὐεργέτης a Græcis dicitur, quem nos Beneficum, vel Benemeritum appellamus.
Evergetæ item dicti sunt Populi Scythiæ, qui & Arimaspi, quod benefici fuerint in Argonautas, maris tempestate ad eorum litora delatos.
Item Gens Asiæ cognomentum hoc a Cyro propter beneficium aliquod insigne promerita. V. Historicos Justin. Curt. & Diod.
EVERGO, [ἐκβαλλω] Ære. Emittere. Liv. 44. 33. Montes quia nullos apertos evergerent rivos, occultos continere latices, spem faciebant.
EVERRO, ri, sum. [ἐκκαρῶ] Ære. Verrendo nitidum facere. Columel. lib. 7. cap. 4. Stabula frequenter everrenda, & purganda. Cic. 4. Verr.

52. O Veirea præclara, quoquam si accessisti, quo non attuleris istud diem. etenim quam tu domum, quam urbem adiisti, quod sanum denique quod non everfum quædæ extersum reliqueris? Varro 3. de R. R. 8.
Everrite ædes. Titinn. apud Non. 4. 491.
Everrere sermones, pro Curiose excutere. Sen. 3. de Ira.
EVERRIATOR, dicitur Qui jure accepta hæreditate, iusta facere defuncto debet: quæ si non fecerit, seu quid in ea re turbaverit, suo capite luit. Id nomen ductum a Verrendo. Nam Everræ, sunt Purgat quædam domus, ex qua mortuus ad sepulchram ferendus est, quæ per everriatorem, certo genere scoparum adhibito, ab extra verrendi dictæ. Hæc Fest. V. Kirchm. de Funer. Lomej. Epimenid. c. 13.
EVERRICULUM, i. n. [σαγήνη] Rete est piscatorium, Sagena a Græcis dictum: Et a Verrenda aqua sic appellatum. V. Non. 1. 146. Ubi in l. injuriarum actio. D. de injuriis & famof. libell. Si quis me prohibeat in mari piscari, vel everriculum, quod Græci σαγήνη dicunt ducere. Varro 3. de R. R. cap. 17. Quum neque everriculo illi in littore educere possent vivam saginam plebeia cœnæ pisces.
Translate Cic. 6. Verr. 53. Quod unquam, judices, hujusmodi everriculum ulla in provincia fuit? Alludens ad Verris nomen, & ad significationem verbi. Idem 3. de Nat. Deor. 74. Actionem de dolo, Everriculum malitiarum omnium appellat, quæ scilicet everruntur fraudi hominum & vita civili. est enim hæc actio prodita ad terrorem hominum subdolorum, qui ignominiam ejus judicii formidant.
EVERTO, ti, sum, [καταστρέφω, ἀνατρέπω, καθαιρεῖν, ἀναστρέφω, ἐκβαλλω] Ære. Destruere. Cic. 1. Off. De evertendis autem diripiæ disque urbibus valde illud considerandum est, nequid, &c. Sic Att. 16. Eversæ funditus provinciæ.
Ab imo evertere summa. Lucret. lib. 5. 164.
Sua confirmare, adversaria evertere. Cic. in Orat. 122.
Evertere aliquem bonis, fortunis, i. e. Spoliare. Cic. 3. Verr. 13. Ne per summam injuriam pupillum Junium fortunis patriis conet evertere. Idem 1. Verr. 21. Evertere aliquem omnibus fortunis, p. Rosc. Amer. 115. Sed hunc funditus evertit bonis. adde Plaut. Tri. 1. 2. 176. Cic. 5. Fam. 2.
Æquora ventis evertere. Virg. 1. Æn. 47.
Amicitiam. Cic. 2. de Fin. 80.
Arces. Sil. lib. 17.
Civitates miseras funditus evertere. Cic. in Pison. 86.
Odiis atque dissidiis civitas funditus evertitur. Idem de Amicit. 2. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti?
Definitionem evertere, cui opponitur Definitionem retinere. Cic. Acad. 18. Ut retineamus eam definitionem, quam Philo voluit evertere Dialecticam. Cic. 4. Acad. 94. Totam enim evertit dialecticam. h. Corruptit.
Domum evertere. Sen. Agam. 7. Juven. 10. Sat. 7.
Firmamenta Reipub. evertere. Cic. 1. Att. 15. Ille annus duo firmamenta Reipub. per me unum constituta evertit.
Leges. Cic. 4. Verr. 36. Everte leges, testamenta, voluntates mortuorum, jura vivorum: num etiam patriis Heracleum bonis exturba oportuit?
Naviculam evertere. Cic. 1. de Orat. 174. Qui duorum scalmore naviculam in portu everterit. Idem in Parad. 3. Auri navem everte gubernator, an palæx, in re aliquantum, in gubernatoris inscitia nil interest. V. NAVIS.
Nemora ignava evertere. Virg. 2. Georg. 208. i. e. Arbores inutile & nullum fructum afferentes funditus eruere.
Opes evertere. Virg. 2. Æn. 603.
— verum inclementia divum
Has evertit opes, sternitque a culmine Trojam.
Pietatem evertere. Lucret. lib. 3. 84.
Pinum in silvis evertere, i. e. Excidere. Virg. 1. Georg. 256.
Puppm evertit fluctus. Lucan. lib. 5. 647.
Rationem. Cic. 1. de Fin. Homines optimi non intelligunt totam rationem everti, si ita res habeat.
Rempublicam. Cic. 16. Fam. 14.
Res & gentem evertere. Virg. 3. Æn. 1.
Postquam res Asiæ Priamique evertere gentem
Immeritam visum superis, &c.
Statuum. Cic. Brut. 15.
Virtutem. Cic. 3. de Fin. 10. Quasi virtutis lumen extinxeris & virtutem penitus everteris.
Vitam. Cic. 4. Acad. 3. Hæc ipsa eripiunt vel instrumenta vel ornamenta vitæ, vel potius totam vitam evertunt funditus.
Urbes. Ovid. 2. Fast. 689.
EVERSUS, Partic. [καθελόμην, ἀνέστρεφον] h. e. Destructus.
Eversa urbs. Plin. lib. 15. cap. 18. Eversus bonis. Cic. pro Quint. 9.
Aqua eversa. Ovid. 7. Epist. 42.
Aspice ut everfas concitet Eurus aquas.
Campus everfus. Valer. 7. Argon. 75.
— everfo jacias dum femina campo. Everfo campo subauditur Vomere, vel Aratro.
Cervices alicujus everfas dicuntur, Cujus cervices non amplius erectæ sunt, sed depressæ. Ter. Heaut. 2. 3. 131.
Ego te autem novi quam esse soleas impotens,
Inversa verba, everfas cervices tuas.
Columen everfum. Sen. Troad. 1.
Domus everfa impetu fortunæ. Sen. Octav. 2. Domus funditus everfa. Sen. Agam. 11.
In everfum cuspide equum fusus hostis. Propert. lib. 4. 11. 8.
Fasces everfi. Ovid. ad Liv. 142.
Quos primum vidi fasces, in funere, vidi,
Et vidi everfos, indiciumque mali. Solebant insigni
atque arma defunctorum, in funere inverti. Sic & Virg. 11. Æn. 92.
— tum mœsta phalanx, Teucrique sequuntur,
Tyrrenique duces, & versis Arcades armis. h. e. inquit
Servius, Lugentum more mucronem hastæ contra terram tenentes V. mox Phærra.
Foci everfi gentis alicujus. Propert. lib. 2. 1. 29.

Yomo everfus. Sen. Herc. fur. 477. Teuthrantis everfi domus. Sic Phryges everfi. Idem Troad. 864.

haretra everfa. Ovid. 3. Amor. 9. 7.

Ecce puer Veneris fert everfamque pharetram,
Et fractos arcus, & sine luce facem. V. Heinf. ad loc. super.

ex Eleg. ad Liv.

Provincia perdita & plane everfa. Cic. 5. Att. 16. & 1. Verr. 7. Populata, vexata, funditus everfa provincia.

Quercus. Plin. lib. 10. cap. 31.

latus everfa. Sen. Agam. extr.

eculum everfum. Virg. 1. Georg. 500.

Hunc faltem everfo juvenem succurrere feclo

Ne prohibete.

pes everfa. Ovid. 13. Met. 623.

Non tamen everfam Trojæ cum mœnibus effe

Spem quoque fata sinunt.

Irbs excifa & everfa. Cic. pro Sext. 35. Ruinæ urbis everfa. Sen. Troad. 41.

ERSIO, ðnis. f. [ἐκπύσησις, ἀναστροφή, καὶ ἀφύπναισις] ut, Everfiones echiculorum. Plin. lib. 22. cap. 17. & Cic. 1. Philipp. 5. Everfio illius xsecrata columnæ. Atque hæc proprie, Quæ fequuntur, non item.

erum publicarum everfiones. Cic. de Senect. 40.

verfio vitæ. Cic. 4. Acad. 99. & 5. de Fin. 28.

xcifionem, inflammationem, everfionem, depopulationem, vastitatem tectis & agris inferre. Cic. de Arusp. Resp. 3.

ERFOR, ðris. m. [ἐκφύρεσις] ut, Everfor civitatis. Cic. pro Domo ia, 101. Et in Partit. 106.

ecoris everfor. Sen. Hippol. 8. Quis, ède, nostri decoris everfor fuit? nperii. Cic. pro Sext. 17.

ris humani. Plin. lib. 28. cap. 1. Tecum enim res erit, everfor juris humani, monftrorumque artifex, qui primus ea condidisti, credo ne vita tui oblivifceretur.

egnorum everfor. Virg. 12. Æn. 545.

— Priami regnorum everfor Achilles.

verfor, pro Prodigio, nepote, diffoluto, qui patrimonium fuum profundit. Cajus lib. Inftit. 1. tit. 8. Sub curatore funt minores ætate, majores everfores, infani. Qui everfores, aut infani funt, omni tempore vitæ fuæ sub curatore effe jubentur. [Quod forte a v. Everro est.]

ESTIGIO, [ἐπιτήρησις] V. E præpofitionem.

ESTIGO, are. Gloff. Gr. Lat. ἐπιτηρεύω. Unde

ESTIGATUS, Partic. Sen. Controv. 2. 9. Post eveftigata fugitivo arma ditiffimus.

EXIPPE & Theano, filia Scedafi fuerunt, qui fortuna pauper Leuctra qui vicus erat prope Thefpias in Bœotia) habitabat. Hæ quum a juvenibus quibusdam Spartanis confutratæ effent, moxque interemptæ, puteum quandam dejectæ funt. Quæ re per patrem intellecta, quum acedæmone, quo fe contulerat, conatu judicatuque excidiffet, Diris invocatis, ad filiarum tumulum feipfum confecit. Hinc fequentibus temporibus eodem loco Leuctrica pugna Spartani Græciæ imperium niferunt. Hæc ex Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 8. Meminerunt Antiquorum Plut. in Pelopida, Pausan. in Bœot. qui eas Molpian (al. Miletia) Hippo vocat, Hier. 1. 1. in Jovin.

E U G

GALACTON, [ἐὺγαλακτὸν] Herba, Glaux poftea dicta, cytifo & anticulæ foliis fimilis: averfa candidiora. Rami in terram ferpunt uini, fenive, admodum tenues ab radice. Flosculi purpurei exeunt. invenitur juxta mare. Coquitur in forbitione fimilaginis, ad excitandam ubertatem lactis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 9.

GANEI, [Εὐγάνεοι] Italiæ populi, qui ad Mare Adriaticum quoniam, Venetorum fedibus locati, mox ab Antenore pulfi, ad Alpes refferunt. de quibus Plin. lib. 3. cap. 20. Strabo, Liv. 1. 1. Cluver. ignor. Orig. Patav. &c.

uganei, Montes fupra Patavium Iftriam verfus, abundantes pecudibus molliffimas lanas ferentibus.

GANEUS, Adj. [Εὐγάνεος] Juven. 8. Sat. 15.

— Euganea quantumvis mollior agna.

ollis Euganeus, dictus ab Euganeis populis, quod ibi olim habitarunt. Lucan. lib. 7. 192.

Euganeo (fi vera fides memorantibus) augur

Colle fedens, &c.

ellus Euganea. Sil. lib. 8. 604.

Tum Trojana manus, tellure antiquitus orti

Euganea, profugique facris Antenoris oris.

GE, [εὕγε] Interjectio Græca laudantis, vel exultantis, & affentientis five congratulantis.

audantis. Plaut. Mostel. 3. 1. 59. Idem Epid. 1. 1. 8. Euge, corpulentior videre, atque agilior.

xultantis. Plaut. Capt. 2. 2. 24. Euge pol Thalem talento non emam Milefium. Ter. Adel. 5. 7. 13. Euge jam lepidus vocor.

uge, aliter: quafi Obftupescens vox. Plaut. Amph. 4. 1. 10. Sed ædeis occluserunt: euge hoc fit pariter atque ut alia facta funt.

GERÆ, Plaut. Amph. 4. 1. 10. & alibi.

GENIÆ, [εὐγενείαι] Uvæ quædam funt, a generofitate fic dictæ. olumel. lib. 3. cap. 2. Frigidum solum, ac rofidum cœlum commoiffime fuftinent, ficut eugenix, dum funt in Albano colle. Nam multo loco, vix nomini fuo respondent. conf. Plin. lib. 14. cap. 2.

GIUM, [εὐγίην] Pellicula quædam in pudendo virginis, quam primo ditu rumpi nonnulli ex antiquis putaverunt. Quamvis revera confitet anatomix rei peritos, pelliculam ejusmodi commentitiam effe, in virginum diffectionibus non inveniri. Nonius, 2. 304. Eugium, iquit, pars media inter naturalia muliebria. Nævius, Sine eugio puellam invenit. Laber. in Centenario. Quare tam arduum afcendis? An concupifci eugium fcindere? [Locus is Nævii non est ap. Non. Sed alius ucilli, & plane unde fit nescio.]

GOA, [Εὐγώα] Oppidum in finu maris Æthiopici, ex Africæ latere, tradit Plin. lib. 6. cap. 29.

GRAMMUS, [Εὐγραμμος] Plin. lib. 35. cap. 12. Demaratum vero, quit, ex eadem urbe profugum, qui in Hetruria Tarquinius Prifcum

regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira & Eugrammus: ab iis Italiæ traditam platticen.

E U H

EUHĒMERUS, i. m. [Εὐήμερος] Antiquus auctor Euhemerus, inquit Lactant. 1. 1. c. 11. qui fuit ex civitate Meffene, res gefas Jovis & ceterorum, qui dii putantur, collegit; hiftoriamque contexuit ex titulis & infcriptionibus facris, &c. Hanc hiftoriam interpretatus eft Ennius, & fecutus. V. 1. Alii Agrigentinum, alii Tegeatem faciunt. Inter ævius a veteribus relatus eft, quia in hiftoria fua Græcorum Deos homines fuiffe demonftravit. V. Voff. de Hift. Græc. 1. 1. c. 11. & quos ibi teftes adducit. Add. Alex. ab Alex. 1. 6. c. 26.

EUHIPPA, [Εὐίππη] Civitas Magnesiæ, quam aluit Lycus fluvius, Pelopia aliquando, nunc Thyatira nominata. Author Plin. lib. 5. cap. 29.

EUHOR, [εὐὸρ] Vox Bacchantium. Plaut. Men. 5. 2. 82. Euhoe, Evie, Romie quo me in filvam venatum vocas? Fortaffe rectius scriberetur Evohe. [Immo vera fcriptio eft Eu hœ, ex Gr. εὐὸς, pofteriori fyllaba afpirata, ut docet Apollon. Syntaxi. 1. 4. c. 5. p. 314. ed. Sylb. V. & Henr. Steph. Thef. Græc. Hinc

EUHYUS, [Εὐῡος] Bacchus cognominatur poetis, & interpretatur Bonus filius. Hor. 2. Carm. 11. 17.

Diffipat Euhys curas edaces. Sic autem dictus eft, eo quod quum dii bellum cum gigantibus gererent, primus in leonem converfus occidit gigantem. Ex quo facto eum Jupiter ita laudavit, Euhye, hoc eft Bone fili. Græce enim εὖ, Latinis Bene dicitur, ὧς autem filius. Hactenus Acron. Scribitur & Evius, Evous. V. Heinf. ad Ovid. 1. de Arte Am. 563. Burman. ad Petron. cap. 41. Supra in EUCHYUS.

Tener Euhys. Stat. 2. Theb. 72.

Et tunc forte dies noto signata tonantis

Fulmine, prærepti quum te, tener Euhye, partus

Transmifere patri.

EUHYAS, ædis. [Εὐῡας] Baccha, Sacerdos Bacchi. Hor. 3. Carm. 25. 9.

— non fecus in jugis

E fomnis fupet Euhyas,

Hebrum propiciens & nive candidam Thracen. Al. Evias.

E V I

EVIANES, Populi, apud quos Bacchi fefta celebrantur, in quibus ludiones primo, mox fpectatores multo vino epoto, ad arma concurrunt. Hæc Alex. Genial. Dier. lib. 6. cap. 19.

EVIAS. V. EUHYAS.

EVIBRO, [ἐπιβροῦ] ære. Gell. lib. 1. cap. 11. Excitarentur, atque evibrarentur animi. Ammian. lib. 14. Adverfando jurgandoque cum parum congrueret, eum ad rabiem potius evibrabat.

EVICTIO, EVICTUS. V. EVINCO.

EVIDENS, Adj. [ἐπαρής] Quod videtur aperte, & intelligitur: non Quod videt & intelligit. Cic. de Univerf. 28. Atque ut effet menfura quædam evidens, quæ in iſtis octo curſibus celeritates, tarditatesque declararet.

Siquid eft evidens de quo inter omnes conveniat. Cic. 3. de Nat. Deor. Evidentiſſimum id fuit, quod quacunq; &c. Liv. 8.

Quid enim eft hoc illo evidentiſ? Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Argumentum. Plin. 2. c. 52. pr.

Authores evidentiſſimi. Plin. lib. 19. cap. 3.

Effectus evidentiſſimus. Celf. 7. præf.

Menfura evidens. Cic. de Univerf. 28.

Narrationes evidentes, i. e. Dilucidæ. Cic. in Topic. 97.

Natura evidentiſ. Plin. lib. 24. cap. 11.

Profectus evidentiſ. Celf. 1. c.

Ratio evidens. Plin. lib. 2. cap. 17.

Res in aliquo evidens. Cic. de Amicit. 27. Quod in homine multo eft evidentiſ. Perſpicuæ & evidentes res. Cic. 4. Acad. 44.

EVIDENTIA, æ. f. [ἐπαρεια] Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil clarius ἐπαρεια, ut Græci: perſpicuitatem aut evidentiam nos, fi placet nominemus, fabricemusque fi opus erit, verba. Quintil. lib. 6. cap. 2. Infequitur ἐπαρεια, quæ a Cicerone illuſtratio, & evidentia nominatur: quæ non tam dicere videtur, quam oftendere.

EVIDENTER, Adv. [ἐπαρῶς] Quintil. lib. 8. Liv. 6. 26. Vel fateri nobis ea, quum tam evidenter pœniterit, tutum cenſemus.

Compar. Paul. Jct. 1. 11. ff. de lib. & poſth.

Superl. Auguſtin. de Civ. Dei, 20. 29.

EVIGESCO, ère. Vigorem amitto, Marceſco. Tertull. de Anim. cap. 38. Quæ cibis fuſtineatur, denique derogatis eis evigefcat.

EVIGILO, [ἐκνήφω] ære. Expergifici. Plin. 1. Epift. 5. Evigilaveram: nuntius a Spuria, &c. Catul. [ubi?

Et duce ſtant acies evigilante fuo.

Evigilare in ſtudio, Vehementer vigilare, ſeu attentum effe. Cic. Ep. ad Brut. 15. Tanta autem induſtria eft, tantumque evigilat in ſtudio, ut non maxima ingenio (quod in eo ſummum eft) gratia habenda videatur.

In quo evigilaverunt curæ & cogitationes mæ? Cic. in Parad. 1.

In undis evigilare. Stat. 5. Silv. 3. 128.

— Graius qua puppe magiſter

Excidit, & mediis miſer evigilavit in undis.

Evigilare, Act. pro Elucubrare. Ovid. 1. Trift. 1. 107.

Quos ſtudio cunctos evigilavit idem.

Nox evigilanda multis modis. Tibul. lib. 1. 8. 64. h. e. Vigilandò tranſigenda.

Evigilata confilia. Cic. 9. Att. 14. At quam honeſta, at quam expedita tua confilia? quam evigilata tuis cogitationibus, qua itineris, qua navigationis, &c.

EVIGORATUS, Adj. Vigore privatus. Tertull. de Pall. cap. 4. Exuvia mollitæ & evigoratæ & exeduratæ. Idem Apol. cap. 17.

EVILESCO, ui, [φαιλιζομαι] ère. Deſpicatum fieri. Suet. Claud. cap. 15. Propter quæ uſque eo eviluit, ut paſſim ac propalam contemptui eſſet. adde Valer. Max. 5. 4. 7.

EVINCIO, nxi, nctum, [ἀνέλω] ère. Virg. 8. Æn. 268.

— evincti tempora ramis.

Inſigni regio aliquem evincire. Tacit. 6. Ann. 42. extr.

EVINCTUS,

EVINCTUS, Partic. [ἐννικτός] ut, Vitta crines evinctus. Ovid. 15. Met. 676.
 Caput foliis evinctus, Habens caput circumdatum foliis. Virg. 5. Æn. 774.
 Ducuntur, Evincti geminas ad sua terga manus. Ovid. 3. de Ponto, 2. 72.
 Vitis, coronisque evinctus. Tacit. 4. Hist. 53.
 Tempora evinctus taniis. Virg. 5. Æn. 269. i. e. Vitis roseis. Servius.
 Comæ evinctæ. Ovid. 3. Amor. 6. 56.
 Palmis evinctis brachia attollere. Virg. 5. Æn. 365.
 Nunc si cui virtus, animusque in pectore præsens
 Adsit, & evinctis attollat brachia palmis. i. e. Si adsit quis plenus animi. Servius.
 Suræ evinctæ Cothurno. Virg. 7. Ecl. 32.
EVINCO, ici, ictum, [ἐπικρατέω] ēre. Idem quod Vincere. Liv. 2. 4.
 Oīane id tempus cum conjuratis consultando absumunt: evincuntque instando, ut literæ sibi ad Tarquinius darentur. h. e. Pervincunt, & multa importunitate impetrant. Valer. 1. Argon. 248.
 — dubiisque evincite rebus Quæ meminisse juvet.
 Precibus evincere aliquem. Sen. Med. 4.
 Frerum evincere. Ovid. 15. Met. 706.
 Jura Stygis evincere. Sen. Herc. fur. 7.
 Evincas utinam jura feræ Stygis,
 Parcarumque colos irrevocabiles.
 Moles. Virg. 2. Æn. 497. — quum spumeus amnis
 Exiit, oppostasque evicit gurgite moles.
 Morbum. Columel. lib. 6. cap. 5. Evincendi sunt autem quamvis pestiferi morbi, & exquisitis remediis propulsandi.
 Nemus. ut, Arbor celfo vertice evincit nemus. Sen. Hippol. 4.
 Nubes. ut, Solis imago nubes oppositas evincit. Ovid. 14. Met. 769.
 Ratio evincit. Hor. 2. Serm. 3. 250.
 Sic puerilius his ratio esse evincet amare.
 Somnos evincere. Ovid. 1. Met. 685.
 Plantanus evincit ulmos. Hor. 2. Carm. 15. 5.
 Evincere, Rem meam ab eo cuius non erat, alteri aut datam, aut venditam, in judicio repetere, & ab emptore per iudicis sententiam ad eam mihi restituendam condemnato extorquere, & abducere. Ulp. l. 1. D. de eviction. Sive tota res evincatur, sive pars, habet regressum emptor ad venditorem.
 Evincere aliquid ab alio. Pompon. l. evicta re vendita. D. de eviction. Ignorantibus nobis, quamdiu eum servum habiturus essem: & an futurum esset, ut eum quisquam aut a me, aut ab eo cui vendidissem, cuive similiter promississem, evinceret.
EVICTUS, pro Convicto. [ἐπικρατημένος] Cic. 1. Verr. 1. Qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus evictus.
 Dolore evictus. Virg. 4. Æn. 474.
 Lacrymis alicujus evictus. Sen. Med. 7. Virg. 4. Æn. 548.
 Longo tempore evictum esse. Ovid. 3. Trist. 1. 76.
 Forsitan & nobis olim minus asper, & illi
 Evictus longo tempore Cæsar erit.
 Equora evicta. Ovid. 19. Epist. 155.
 — evicta per aquora vectus.
 Arbor vulneribus paulatim evicta, Vehementer concussa. Virg. 2. Æn. 630.
 Virtus paulatim evicta fenescit. Sil. lib. 3. 581.
EVICTIO, ōnis. f. Est autem Evictio Jureconsulti, ejus rei quam adversarius legitimo jure acquisierat, per iudicem recuperatio. l. non tamen. D. de evict. Quod ut intelligamus, illud scire oportet, olim moris fuisse, ut si res non Quiritium, sed gentium jure abalienaretur, is qui eam acquireret duplam aut simplam stipularetur sibi ab auctore dari, si ea sibi iudicio adimeretur, quemadmodum Varro 11. de R. R. cap. 10. significat. Quum autem mancipio res venierat, tum iudicii periculum præstabat is qui eam vendiderat. Itaque Varronis locus intelligendus est, quum ait, Si mancipio non datur, i. e. Si res non acquiratur per jus Quiritium, h. e. Per mancipationem & nexum. Nam si mancipio res erat data, aut usu capta, aut in jure cessa, nunquam evinci poterat, i. e. Iudicio a possessore auferri.
EVIRATIO. V. EVIRO.
EVIRESCO, [ἐννικτός] ēre. Viride fieri. Varro Promethæo, Atque exfanguinibus dolore evirescat colos. Ex Nonio 2. 258.
EVIRO, [ἐννικτός, ἐννικτός] āre. Virilitatem auferre, & effeminare. Varro Marciopore, Spatula eviravit omnes Venerivaga pueros. Ex Nonio 1. 223.
EVIRATUS, [ἐννικτός] Adolescens apud Plautum, pro Molli. Martialis. lib. 5. 42.
 Spadone quum sis eviratio fluxu.
EVIRATIO, ōnis. f. [ἐννικτός] ut, Eviratio pilorum. h. e. Deglabratio & virilitatis ablatio, per pilorum abrasionem. Plin. lib. 29. cap. 1. Potus deinde jejunorum ac vomitiones, & rursus perpotationes, ac pilorum eviratio instituta resinis eorum.
 Eviratio bonæ spei. Sen. de Vita beat.
 Il fuit live Ejuratio, licet Eviratio sit in Frob. & in Herv. H. St.
EVISCERO, [ἐννικτός] āre. Viscera extrahere. Virg. 11. Æn. 723.
 Compressamque tenet, pedibusque eviscerat uncis. V. Serv. ad loc. videtur pro Dilaniare, Excarnificare dictum.
 Amnes, excepto Nilo, terras abluere & eviscerare, dicit Sen. de Rem. Fortuit. & 4. Nat. Quæst. Quia scilicet humorem exedunt.
EVISCERATUS, Partic. [ἐννικτός] Cic. 2. de Divin. 133. Eviscerata, inanima, cum animali sono. De testudine. Ex Pacuvio.
 Eviscerata corpora. Quintil. Decl. 12. Vidit nos sol vulneribus pastos, & ad eviscerata corpora illuxit. Cic. 1. Tusc. 107. ex Ennio,
 Ipse fummis faxis fixus asperis Evisceratus latere pendens.
 Idem in Pison. 43.
EVIRO, [ἐννικτός] āre. Vitam eripere, vel Vita spoliare. Verbum vetus, & plane poeticum. Cic. 3. de Orat. 215.
 Hæc omnia vidi inflammari: Priamo vi vitam evitari. Hæc etiam adducit Idem 1. Tusc. 85. & 3. 45. Apul. 3. Met. Nec enim verisimile est hominem solitarium tres tam validos evitasse juvenes. V. Pric. ad loc.
EVIRO, [ἐννικτός, ἐννικτός] āre. Idem ac Simpl. Vitare, Devitare, Fugere. Cic. de Amicit. 90. Est enim varius & multiplex usus amicitiae, multaque causæ suspitionum offensionumque damnantur, quas tum evitare, tum elevare, tum ferro sapientis est. Idem 8. Fam. 5. Periculo-

sum & gravem illam dimicationem evitarent. Sic Evitare casum, Cæsar. Bell. Gall. 20. Hor. 1. Carm. 1. 3.

Metaque fervidis Evitata rotis.
 Fugere & evitare. Cic. in Orat. 194. Ut versum fugimus in Oratione sic hi sunt evitandi continuati pedes.
 Dolorem evitare. Cic. 5. de Fin. 20. Ne vitationem quidem doloris ipsam per se quisquam in rebus expetendis putavit, ne si etiam evitare posset Personam, quæ officit, evitare. Hor. 1. Serm. 2. 61.
 Pugnam evitare. Ovid. 1. de Ponto, 5. 37.
 Saucius evitat pugnam gladiator. Al. Ejurat.
 Amictu evitare tela alicujus. Catul. Epig. 113. 7.
EVITATIO, ōnis. f. [ἐννικτός, ἐννικτός] Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Malorum evitationem, &c.
 Incommodorum. Auth. ad Heren. 2. 3.
 Fastidii. Vopisc. Aurel. cap. 22.
EVITABILIS, Adj. [ἐννικτός] ut, Evitabile telum. Ovid. 6. Met. 23.
EVUS. V. RUHYUS.

E U L

EULABES, [ἐυλαβής] Negotiorum susceptorem significat, ut est apud Suidam. Monuit Alciat. in tit. C. de præpos. labor. lib. 12.
EULAEUS, [ἐυλαίος] Fluvius Mediæ, Plin. lib. 6. cap. 27.
EULOGIA, æ. f. [ἐυλογία] Latine dicitur Benedictio, munificentia, beneficentia. Cic. 13. Att. 22. Locum (al. Lucum) hominibus non san probo, quod est desertior, sed habet ἐυλογία. Ubi interpret, Eulogiam, honestam rationem, vel probabilem: & rationaliter mihi conmodus erit qui desertissima quæro, ac loca inaccesia,
 Qua nulla humano sit vicia trita pede.
EULOGUS, a. um. [ἐυλογος] Rationabilis. V. Cic. 13. Att. 6. 7. & 33: & 14. 2.
 Idem m. proprium Præconis apud Martialis. lib. 6. 8.
 Item Nomen liberti Q. Vitellii. V. Suet. Vitell. cap. 1.
 Martyris item apud Prudent.

E U M

EUM, pro Eorum antiqui dicebant. Festus.
EUMÆUS, [Εὐμῆος] Subulcus fuit Ulyssis, qui dominum a bello Trojano reducem opera sua adjuvit contra procos uxoris. Homer. 22. Odyss.
EUMARIS, [Εὐμαρῆς] Calceamenti genus ab induendi facilitate. Na ἐμάρης facilitas, ἐμάρης, facilis dicitur. Est autem inventum Barbaricum, e cervina pelle confectum, commune viris & mulieribus, tradit Pollux lib. 7. cap. 22.
EUMARUS, Atheniensis, Pictor egregius, qui primus in pictura mare foeminamque discrevit, omnesque figuras imitari ausus est. Auth. Plin. lib. 35. cap. 8.
EUMECES, [Εὐμήκης] Balsami genus, levi cortice: ita dictum, quod ceteris sit procerius. Plin. lib. 12. cap. 26. item Gemma filici similis quæ capiti supposita nocturna visa ad oraculi similitudinem reddit. Idem 37. 1.
EUMEDES, [Εὐμήδης] Dolonis pater. Homer. 11. 10. 314. cujus meminit Ovid. 3. Trist. 4. 27.
 Non foret Eumedes orbus, si filius ejus
 Stultus Achilleos non adamasset equos. Add. Virg. 12. Æn. 34.
EUMELIS, Augur nobilis, cujus meminit Stat. 4. Silv. 8. 49.
 Respicens blande felix Eumelis adorat. V. Reines. Inscr. 1. 3.
EUMELUS, Admeti regis Thessaliæ ex Alceide uxore filius.
 Eumelus, Trojanus vir, de quo Virg. 5. Æn. 664.
 Nuntius Anchisæ ad tumulum, cuneosque theatri
 Incensas perfert naves Eumelus. adde Ovid. 7. Met. 391.
EUMENES, Cardianus, qui cura, vigilantia, patientia, calliditate celeritate ingenii omnes Macedones superavit, ut ait Nepos, qui ejus vitam luculenta brevitate descripsit. Philippo primum eoque interfecto Alexandro Macedoni a manu fuit, ejusdemque fidus in expeditione Persica comes & consiliarius, equitum alæ præfectus. Post hujus morte Perdiccæ partes secutus, cum adversariis ejus Cratero & Antipatro d. pugnavit. Quorum illo in acie cæso, hoc deinde duce partium, per interfectum in Ægypto Perdiccam, creato, hostis declaratus, & in Phrygiæ castello Nora ab Antigono obsessus, indeque elapsus Olympiadem a versus Antigoni adjuvit, cui tandem suorum peridia deditus, cum iedia ad mortem adigeretur, a custodibus jugulatus est.
 Fuit præterea hoc nomine Pergami rex, qui Antiochum apud Sardes i genti prælio vicit, de quo vide Strabo lib. 13.
 Alius Attali F. de quo Strabo l. c. Plutarch. in Cat. & Nepos 22. 10. 2.
EUMENETICA, [Εὐμενετική] Regio est Ioniæ, quam Mæander fluvius pervagatur, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 29.
EUMENIA, Cariae civitas, Cludro flumini apposita, teste Plin. lib. 5. cap. 2.
 Est & hoc nomine, Oppidum in Thracia, quod Scythæ Aroteres cognominati tenuere. Author Plin. lib. 4. cap. 11.
EUMENIDES, Corrupte, pro EUMEDES. q. V.
EUMENIDES, [Εὐμῆνιδες, Ἀλφειοῦ] Furie infernales: Latine Benevolæ & mites dictæ, per contrarium, quasi Non mites ἐννικτός enim benevolæ dicitur. Has tres ferunt Acherontis fuisse filias, atque Noctis, uno patre editas. Et apud inferos vocantur Canes. In singulari dicitur Eumenis, quo utitur Sil. lib. 2. 559. V. de iis Cic. 3. de Nat. Deor. 46.
 Agmina Eumenidum. Virg. 4. Æn. 569. [Augente numerum furorum Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.
 Amnis severus Eumenidum, i. e. Circa quem habitant Eumenides. Virg. 6. Æn. 375.
 Tu Stygias inhumatus aquas, amnemque severum
 Eumenidum aspicias? Servius.
 Crinibus angues implexæ Eumenides. Virg. 4. Georg. 483. Intorti a gues Eumenidum capillis. Hor. 2. Carm. 13. 36. Comæ Eumenidum Serpentes. Stat. 5. Silv. 1. 28.
 Nil cantus, nil fila, deis pallentis Averni
 Eumenidumque audita comis, mulcere valeret. adde Catu in Argon. 192.
 Mater Eumenidum. Virg. 6. Æn. 250. i. e. Nox. ut 7. 331.
 Hunc mihi da proprium, virgo fata nocte, laborem.
 Thalami. Virg. 6. Æn. 280.
 Ferreique Eumenidum thalami, & discordia demens
 Vipereum crinem vittis innexa cruentis. Ubi Servius, Furi inquit, nunquam nupserunt, unde Thalamos accipiamus in quibus nata sunt.
 Turba severa Eumenidum. Propert. lib. 4. 12. 22.

Vultibus Eumenidum agitari. Ovid. 9. Met. 410.

Vultibus Eumenidum, matrisque agitabitur umbris.

Quinta Luna Eumenides fatæ, quibus temporibus operis initium sumere vetat. Virg. 1. Georg. 278.

Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna

Felices operum: quintam fuge: pallidus Orcus

Eumenidesque fatæ.

Victæ carmine Eumenides. Ovid. 10. Met. 46.

Tunc primum lacrymis victarum carmine fama est

Eumenidum maduisse genas.

UMILUS, Unus fuit ex Græcis ducibus, qui ad Trojanum bellum profecti sunt.

UMOLPIDÆ. V. sub dict. fq.

UMOLPUS, [Εὐμολπος] Nomen Atheniensis viri, quem Suidas Musæi poetæ filium fuisse scribit: versificator ante Homerum fuisse traditur. Ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præfides dictos volunt, quorum meminit Æschines in Oratione contra Ctesiphontem. Suid. & alii.

UMOLPIDÆ, [Εὐμολπίδαι] dicti Sacerdotes seu Magistratus Athenis. V. Alex. ab Alex. 4. 6. Meurf. Eleusin. cap. 13. Nep. 7. 4. 5. Cic. 2. de Legib. 35. Eumolpidon πᾶσι quæ sint disputatur ad Cic. 1. Att. 9.

UMONIDES, [Εὐμονίδης] Nomen proprium viri Thebani, cujus meminit Plutarch.

E U N

UNEOS, [Εὐνέος] Gemma, nucleo olivæ similis, striata concharum modo, non adeo candida. Plin. 1. 37. c. 10. Al. Eureos vitiose.

UNÆUS, [Εὐνᾶος] Jafonis filius ex Hypsipyle filia Thoantis regis, teste Homer. 7. Iliad. 468.

UNICA, [Εὐνίκη] Malis, & Nychia, Nympharum nomina in 13. Idyll. Theocrit. quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt.

UNICUS, [Εὐνικός] Statuarii nomen, apud Plin. lib. 34. cap. 8.

UNOMIA, [Εὐνομία] Eunomia duplex. Una quidem Recta juris legumque constitutio: Altera vero, recte juri constituto Obtemperatio. Neque enim satis est bene institutam positamque esse rationem Reip. nisi & hoc omnibus persuasum sit, institutioni tali omnino parendum esse. Budæus in Annot.

UNOSTI PORTUS, [Εὐνόστου λιμένας] dicitur, Qui ab Occidentali insulæ Phari parte efficitur, jacetque ante effossum & clausum portum, qui ex urri ingressum habens, maximus dicitur. Author Strabo lib. 17.

UNOSTUS, Tangræorum deus, cujus templum adeo mulieribus interdictum fuit, ut si quo infortunio aut vastitate Tanagræi opprimerentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier consulto, aut casu templo appropinquasset. Ex Alex. Genial. Dier. lib. 6. cap. 2.

NUCHUS, [Εὐνύχης] Qui eviratus est, & virilibus testiculis caret. Dicitur autem ab εὐνύχῃ, quod est cubile: & ἔχῃ custodio: quia id genus hominum adhibebatur servandis cubilibus regum. V. tamen Scal. exercit. 277. §. 3.

— cumque omnibus unica virtus

Esset in eunuchis thalamos fervare pudicos.

Claud. 1. in Eu-

rop. 98. & rur. 419.

Militia Eunuchi nunquam prægressa cubile.

Gloss. εὐνύχης,

cubicularii.

Eunuchi aut Spadones vocantur, aut Thlibiæ, aut Castrati. Spadones, qui propter aliquod vitium, vel frigiditatem membrorum genitalium liberis operam dare non possunt. Thlibiæ, quibus a nutrice, vel forte a matre extriti sunt testes. Castrati, quibus virilia exsecta sunt. Harmenop. de adopt.

Eunuchi Orientales horum opera fuit egregia. Unde & Eunuchi dicuntur non Sexus conditionis, sed Officii & ministerii habita ratione: etiam Mariti qui fuerunt.

Eunuchi e Syria Ægyptoque. Cic. in Orat. 232.

Eunuchum vocat Eunuchum Ter. in Comœd. cognomine 2. 3. 65.

Eunuchi imbelles. Juven. 6. Sat. 366.

Sunt quas eunuchi imbelles, ac mollia semper

Oscula delectent, & desperatio barbæ.

Eunuchum se facere. Juven. 12. Sat. 33. — decidere jactu

Cœpit cum ventis, imitatus Castora, qui se

Eunuchum ipse facit, cupiens evadere damno

Testiculorum.

Eunuchus Lactucæ genus V. MOX EUNUCHION.

EUNUCHO, [εὐνύχης] Ære. Castrare: cujus passivum est Eunuchor. pro lege Mænia, Siqui patriam majorem parentem extinguit, inest culpa: quod facit pro sua parte is qui se eunuchat, aut aliqui veros producit. Ex Nonio 2. 289.

EUNUCHIZO, [εὐνύχίζω] Castro. Hieronymus contra Jovinianum, sunt eunuchi, qui de utero matris ita nati sunt: & sunt eunuchi, qui hominibus eunuchizati sunt: & sunt eunuchi, qui se castraverunt propter regnum celorum. ex loc. Matth. 19. 12.

EUNUCHINUS, Adj. ap. Hieron. Impudenter erigunt facies eunuchinas.

EUNUCHINATUS, Partic. apud Tertull.

EUNUCHISMUS, i. m. Eviratio. Cal. Aurel. Tard. 1. 4. 118. Eun-

uchismum faciendum probantes.

EUNUCHION, [εὐνύχων] Lactucæ genus, rotunda ac minima radice, is foliis, Aftyrida vocant: quidamque eunuchion, quoniam hæc maxime refragretur Veneri. Plin. lib. 19. cap. 8. [Aftyrida ex Eustathio, Hen. & Geopon. legendum docet Harp. præeunte Henr. Steph. Sed non ex iisdem auctoribus restituit veram lectionem Eunuchon.

Εὐνύχης enim hoc lactucæ genus dictum est; altera vero vox Græca non est. Et si εὐνύχων quoque legere liceret

EUNUS, [Εὐνός] patria Syrus, qui quum nuce juglande in os inclusa nem evomeret, simulans se deæ Syriæ numine afflatum, apud servos infimam plebem divinus habitus, primo duo hominum millia in Sicilia spe rapinarum ascivit, mox effractis carceribus ad sexaginta milia coegit, Manliumque & Lentulum Prætores iusto prælio vicit & profavit. Denique a Romanis coercitus, post multiplices clades suæ heritatis meritas pœnas dedit. V. Alex. Genial. Dier. lib. 2. cap. 11. Idor. & Flor.

E V O

Evoco, [ἐκκαλέω, παρακαλέω] Ære. Extra vocare. Ter. And. 3. 3. 47.

Evocate huc Davum. Cæf. 4. Bell. Gall. 6. Principibus Galliae evocatis. Cic. 3. Verr. 27.

Arceffere & evocare. Cic. pro Deiot. 13. Venit, vel rogatus ut amicus: vel arceffitus ut socius: vel evocatus ut is qui Senatui parere didicisset.

Invitare & evocare. Cic. 2. de Fin. 99. Indicat innatam esse homini probitatem gratuitam, non invitam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus evocatam.

Expellere & Evocare. Cic. 8. Att. 2. Non expulsi sed evocati e patria. Emittere & Evocare. Cic. 1. Tusc. 74. Tanquam a Magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit.

Elici & evocari. Cic. in Hortens. Quod dedecus quod non evocetur atque eliciatur voluptate?

Evoco idem ac simplex Vocare. Plaut. Amph. 3. 3. 12. Tu gubernatorem a navi huc evoca meis verbis. Ita Evocare ad cenam. Plaut. Most. 4. 3. 13. Ad colloquium. Liv. 23. 43. Cæf. 3. Bell. Civil. 108. Ad causam dicendam. Liv. In concilium. Id. Sterni triclinia etiam in foro jubebat, evocari homines honestissimos. Cic. 5. Verr.

Idem ac Provoco: ut, Hostes ad pugnam. Cæf. 6. Bell. Gall. 56.

Evocare ad arma, inquit Servius, est Ad diversa loca diversos cogere exercitus. Cic. pro Rabir. 21. De te ipso, inquam, Labiene quæro, quum ad arma Consules ex Senatufconsulto evocassent. Legitur & Vocavissent. Cæf. 1. Bell. Civil. 23. Magnus numerus Equitum Romanorum & Decurionum, quos ex municipiis Domitius evocaverat. [Hic proprie dicitur de his, qui vocantur Evocati. V. infra.

Evocare, pro Citare. inquit Budæus apud Ciceronem in Prætura urbana. Nunc In personam citare, dicunt: h. e. Vadimonio obstringere.

Evocare animum a negotio. i. e. Retrahere. Cic. 1. Tusc. 75. Nam quid aliud agimus, quum a voluptate, id est a corpore, quum a re familiari, quæ est ministra & famula corporis, quum a Republ. quum a negotio omni evocamus animum? In vetustioribus codicibus legitur Sevocamus. Evocare animum grate excipiendo. Sen. 2. de Benef. cap. 28. Evocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 21. Non quod difficile sit mentem ab oculis evocare: sed quo magis evoco, eo minus id quod tu vis, possum mente comprehendere. In emendationibus Codicibus legitur Sevocare & Sevoco.

Animas orco. Virg. 4. Æn. 242.

Aquas nubibus ficcis. Sen. Med.

Avos atavosque sepulchris, i. e. Elicere. Ovid. 1. Amor. 8. 17.

Auroram. Ovid. 11. Met. 598.

Non vigil ales ibi cristati cantibus oris

Evocat auroram nec voce silentia rumpit.

Cohortes sparsas. i. e. Colligere & cohibere. Lucan. lib. 1. 395.

Deos. Precibus elicere. Plin. 28. 2. Verrius Flaccus auctores ponit quibus credat in oppugnationibus ante omnia solitum a Romanis sacerdotibus evocari deum cujus in tutela id oppidum esset. Liv. 5. Dictator e Veis deos evocans. V. Macrob. Sat. 1. 3. c. 9. de modo evocationis.

Herbas evocat Zephyrus. Sen. Hippol. init.

Ignes Auroræ Lucifer. Ovid. 4. Met. 629.

Misericordiam, i. e. Implorare. Cic. pro Deiot. 40. Misericordia tua occurrere solet supplicibus nullius oratione evocata. [i. e. Elicita.

Piscem esca. i. e. Elicere. Sil. lib. 7.

Evocat e liquidis piscem penetralibus esca.

Sacra. Certis solennitatibus ex loco in locum transferre. Ulpian. 1. 9. §. 2. ff. de rerum divis. & qual.

Testes. Plin. 6. Epist. 91.

Evocare acriter. Cic. 2. Att. 24. Sic te invocabam ut nihil acrius neque incitatus fieri posset.

Foras. Ter. Eun. 2. 2. 52. & Plaut. Catin. 2. 3. 54. Vis tu Chalinum huc evocem verbis foras.

Intus. V. INTUS. Intus foras. Plaut. Pseud. 2. 2. 10. Ostium pul- tabo atque intus evocabo aliquem foras. Idem Men. 1. 3. 35.

Magnopere. Cic. 2. de Orat. 353. Juvenes stant ad januam duo qui te magnopere evocant.

EVOCATUS, [ἐκκαλημένος] Partic. Unde

Evocati dicuntur, Qui non iusti milites sunt, sed Qui repentina aliqua necessitate ex agris in bellum tumultuarie & vocantur & coguntur. [Immo V. infra ex Turneb.] Suet. Galb. cap. 10. Delegit & Eque-

stris ordinis juvenes, qui manente annulorum aureorum usu, evocati appellarentur, excubiasque circa cubiculum suum vice militum agent. ubi Casaub. V. Cic. 3. Fam. 6. Antonium præfectum evocatorum milii ad te, cui si videbitur, cohortes traderes. Cæf. 3. Bell. Civil. 53. Quum horum omnium ratio haberetur, ad duorum millium ex Pompejanis concidisse reperiebamus, evocatosque & centuriones complures. Et lib. 1. cap. 17. Militibus in concione agros ex suis possessionibus pollicetur, quadraginta in singulos jugera, & pro rata parte centurionibus evocatisve. His duobus locis a Militibus & centurionibus Evocatos Cæsar distinguit. Evocati autem sunt, Homines militia perfuncti, & emeritis stipendiis, qui tamen rursus militatum evocantur. Id declarat Dio lib. 45. p. 276. sic scribens, 'Εκ τούτων δὲ οἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν ὑποκόπων σύστημα (ὡς ἀνακλήτες ἀντὶ τῶν ἐκδημιῶν, ὅτι περὶ αὐτῶν ἐστὶν ἡ ἐξ ἀπὸ αὐτῶν ἀνεκλήσις, ὁνομασθέντων) ἐνομιάζονται. i. e. Ex his hominibus evocatorum numerus constitit, quos ἀνακλήτες, (id est revocatos) Græce vocare possis, quod militia perfuncti ad eam rursus revocarentur. Evocatorum autem honestus erat ordo in re militari, & in multis inscriptionibus: Evocatum Cæ-

saris aut Augusti fuisse ambitiose incusum videmus. Hæc tam multis scribenda putavi, quo hujus vocis vera vis & potestas ab omnibus parum hæcenus animadversa, jam nunc beneficio Turnebi (ut & pleraque alia) studiosis innotesceret. V. ejus Adv. 1. 9. conf. Pitisc. Lex.

EVOCATOR, oris. m. [ἐκκληστής] Cic. 1. in Catil. 27. Principem conjurationis, evocatorem & servorum & civium perditorum exire patieris?

EVOCATIO, oris. f. [ἐκκλησις] Plin. lib. 30. cap. 1. Inferam evocatio. V. Donat. ad Ter. Eun. 4. 7. 2. Auctor ad Heren. 3. 3. Evocationes hominum. Rei etiam ad causam dicendam admonitio, Evocatio dicitur. Angl. Summons. V. 1. 26. D. de fidei lib.

EVÖHE, [ἐὐή] Vox bacchantis. Virg. 7. Æn. 389.
 Evoie Bacche frenens. Ovid. 4. Met. 522. Evoie Bacche sonat.
EVÖE, dissyllabum. Catul. 62. 61.
 Saxea ut effigies Bacchantis prospicit Evöe. Hor. 2. Carm. 19.
 5. Ovid. 6. Met. 597. **V. EUHÖE.**
EVÖLO, [ἐὐλόω] äre. modo Volare significat, modo Extra volare.
 Plin. lib. 10. cap. 38. Vultur & feræ graviore, nisi ex procursu aut
 altiore tumulo iussissæ non evolant.
 Evolare & Involare, contraria. Varro 3. de R. R. cap. 11. Columel.
 lib. 8. cap. 15.
 Altius evolare. Cic. 1. Fam. 8. Translate de Evectione ad primum di-
 gnitatis gradum.
 Evolant & excurrunt foras animi spretis corporibus. Cic. 1. de Divin. 114.
 Evolare plus est quam Excurrere. Cic. de Clar. Orat. 271. Ut evolare,
 non excurrere videretur.
 Cursu præpedi evolat. Sen. Hippol. 10.
 Ex arbore evolat ales nuntia Jovis. Cic. 1. de Legib. 2.
 Nusquam e nostro pectore evolat. Propert. lib. 2. 12. 15.
 Madidis Notus evolat alis. Ovid. 1. Met. 264.
 Evolaverunt ex omnibus partibus silvæ, & in nostros impetum fecerunt.
 Caf. 3. Bell. Gall. 18.
 Evolare ad belli, aut fugæ societatem. Cic. 10. Att. 12.
 Evolat jam, e conspectu fere fugiens, quadrirems, cum etiam tunc
 ceteræ naves suo in loco moliebantur. Cic. 7. Verr. 85.
 Evolare, per translationem, pro Eripere se. Cic. 3. Verr. 67. Iste qui
 sua cupiditate tantos tumultus concitatos videret, cupere aliqua evo-
 lare si posset.
 Evolare ex corporum vinculis, tanquam ex carcere. Cic. Somn. Scip. 5.
 Evolare ex flamma. Cic. Anteq. iret in exil. 8. Et 3. Verr. 67. Ibid. 70.
 Tamen ex ea flamma periculoque evolavit.
 Eripi atque evolare ex inidiis aliquorum. Cic. pro Muren. 82.
 Evolare ex severitate iudicis. Cic. 3. Verr. 13. & pro Muren. 82.
 Evolare rus ex urbe, tanquam ex vinculis. Cic. 2. de Orat. 22.
 Evolare pœnam. i. e. Vitare, Effugere. Cic. de Provinc. Conf. 14.
 Quam pœnam si tum aliorum opibus, non suis, invictissimis vobis evo-
 larunt: at aliam multo maiorem, graviolemque subierunt.
 Evolavit oratio. Cic. 1. de Orat. 161. Tantus enim cursus verborum
 fuit, & sic evolavit oratio.
EVÖLITO, [ἐὐλίττω] äre. frequent. Columel. lib. 8. cap. 8. Patenti-
 bus fenestris per quas ad requirendos cibos evolitant. De columbis.
EVOLATÏCUS, Adj. [ἐὐλαττικός] ut, Evoleatici homines. Plaut. Poen. 2. 28.
 — Ita ut occæpi dicere,
 Lenulle, de illac pugna pentethronica,
 Qua sexaginta millia hominum uno die
 Evolaticorum manibus occidi meis. Legitur Volaticorum in
 emendatis codd.
EVÖLO, [ἐὐλόω] äre. a Vola, æ; Furari, rapere: quasi In volam
 recipere. Plaut. Cist. 4. 2. 65. Quid quæritas? n. cistellam a lolescens,
 hic mihi evolavit. [Dubitandum non est, quin verior lectio sit:
 — Cistella mihi hic, mi adolescens, evolavit.
 Excipit enim LA. In caveam latam oportuit.
 Impune aliquid evolare. Cic. pro Deiot. 30. Ubi enim id, quod intus
 est atque nostrum, impune evolare potest, contraque nos pugnare, fit
 in dominatu servitus, in servitute dominatus. [Sed hunc quoque lo-
 cum ad superius verbum a Volo & præpositione compositum pertinere,
 quis non videt? agitur enim de Servo fugitivo a domino suo abducto.
 Commentitium igitur hoc verbum est, a Vola deductum. Miror ta-
 men unde Galli suum *Volar*, quod Furari significat, arcessant.
EVOLVO, vi, ütum, [ἐκκυλίω, ἐξελίττω, ἀναπτύσσω] äre. De loco
 volvere. Stat. 1. Achill. 243.
 — ex æquore Titan
 Rorantes evolvit equos. Aut proprie Explicare, ut Cic. Tô-
 pic. 9. Evolvere id quod involutum est. Idem 3. Off. 76. Si quis
 voluerit animi sui complicatam notionem evolvere. Vel Discernere,
 ut Ovid. 1. Met. pr.
 Quæ postquam evoluit, cæcoque exemit acervo.
 Evolvere se, Expedire. Ter. Eun. 4. 4. 56. Hac re & omni te turba
 evolves & illi gratum feceris.
 Dicitur de fluminibus in mare effusis. Virg. 5. Æn. 808.
 — nec reperire viam atque evolvere posset
 In mare se Xanthus. Ita Plin. 4. 12. Evolvitur in Pontum sex
 fluminibus Darubius.
 Item pro Ejicere seu quodammodo Egerere. Claud. Conf. Mall. Theod. 39.
 — quicquid fluviis evoluitur auri. Liv. 6. 15. Istos, in-
 cubantes publicis thesauris, ex præda clandestina evolves.
 Evolvere argentum per jocum pro Corradere. Plaut. Pseud. 1. 3. 83.
 Aut terra aut mari alacunde evolvam id argentum tibi.
 Et denique quoniam Parcæ dicuntur Fata quasi nere & volvere, usurpa-
 tur pro Destinare. Propert. 1. 7. 16.
 Quod nolim nostros evoluisse deos. V. Bræck. ad loc.
 Arcana deum evolvere. Sil. lib. 7.
 Deliberationem aliquam totam accuratius evolvere in literis. Cic. 9. Att. 12.
 Exitum. Cic. pro Cæc. 56. Cujus ego criminis neque principium in-
 venire neque evolvere exitum possum.
 Fastos evolvere. Ovid. 1. Fast. 657.
 Ter quater evolvi signantes tempora fastos:
 Nec sementina est ulla reperta dies. De hoc & seq. loco
 V. mox Librum evolvi.
 Jocos. Ovid. 2. Trist. 238.
 Miror in hoc igitur tantarum pondere rerum
 Unquam te nostros evoluisse jocos.
 Librum. Cic. 1. Tusc. 25. Evolve diligenter ejus eum librum qui est
 de animo. Idem in Topic. 9. Uterque nostrum ad suum studium li-
 bellos quos vellet evolveret. Libri Evolvi proprie dicuntur, quia olim
 volumine, i. e. Convoluta charta constabant. V. H. Voss. ad Catull. p. 51.
 conf. Evolvere Fastos, Jocos, Poëtas, Versus, Volumina. & infra
 VOLUMEN.
 Naturam. Cic. 4. Acad. 11. Evolvere naturam omnium rerum.
 Notionem animi complicatam. Cic. 3. Off. 76.
 Orbis sedibus. i. e. Oculos extrahere. Lucan. lib. 2. 184.
 — ille cavis evoluit sedibus orbis.

Poëtas. Cic. 1. de Fin. 25.
 Quæstus pectore. Valer. 4. Argon. 117.
 Ingemit & tales evoluit pectore quæstus.
 Saxa. Lucan. lib. 3. 476.
 — nudis evolvunt saxa lacertis.
 Seriem fati evolvere. Ovid. 15. Met. 152.
 Sic exhortari, seriemque evolvere fati. i. e. Exponere.
 Silvas jactas evolvere. Ovid. 12. Met. 518.
 — modo se super aëra frustra
 Tollere conatur, jactasque evolvere silvas.
 Tempora & fastos mundi evolvere. Hor. 1. Sermon. 3. 112.
 Versus evolvere. i. e. Lege. Ovid. 2. Trist. 307.
 Non tamen est facinus molles evolvere versus:
 Multa licet castæ non facienda legant.
 Vices. Sen. Med. 402. Nitidusque certas mundus evolvet vices.
 Volumina evolvere. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cic. 9. Att. 12. Evolvi
 volumen epistolarum tuarum.
 Evoluisse, quinque syllabarum metri necessitate. Ovid. 12. Epist. 4.
 Debuerant fufos evoluisse suos. Catul. 64. 74.
 Conditæ quin veri pectoris evolam. Adde Propert. 1. 7. 16. supra.
EVOLUTUS, Partic. [ἐὐλυτός] Liv. 26. 19. de angui loquens, In-
 terventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.
 Fluctus evoluti. Sen. Oeth. 731. Rectius excusum Involuti.
 Panicum pinsum, & evolutum furfure, h. e. Furfure purgatum. Colo-
 mel. lib. 2. cap. 9.
 Evolutus, & nudatus integumentis dissimulationis. Cic. 2. de Orat. 350.
 Libenter enim te cognitum jam artificem, aliquandoque evolutum illi
 integumentis dissimulationis tuæ, nudatumque perspicio.
 Evolutus bonis. Sen. Epist. 75. Occurrent acti in exilium, & boni
 evoluti. i. e. Deturbati.
EVOLUTIO, ðnis. f. [ἐὐλυσις] Cic. 1. de Fin. 25. Quid historia
 cognitioque rerum, quid poetarum evolutio?
 Est etiam Evolutio, [ἐξελύγνσις] Vox militaris, Certam agminis ve-
 aciei conversionem denotans. V. Tacticos & quæ habet Pitisc. Lex
 in voce.
EVÖMO, vi, ütum, [ἐξέμεω] äre. Extra vomere. Plin. lib. 10. cap. 4.
 Platea calore ventris coctas conchas evomit. Cic. 2. de Nat. Deor. 12.
 Eademque hæc avis scribitur conchis se solere implere, easque quæ
 stomachi calore concoxerit, evomere, &c.
 Vesbius evomit ignes. Sil. lib. 17. 598.
 Evomere pestem, forasque projicere. Cic. 2. in Catil. 2. Quæ quide-
 latari mihi videtur, quod tantam pestem evomuerit, forasque pro-
 jecerit. de Urbe.
 Evomere aliquid in aliquem. Cic. pro Milon. 78. Non timeo, Judice
 ne odio inimicitiarum mearum inflammatus, libentius hæc in illu-
 evomere videar, quam verius. Ter. Adel. 3. 4. 65.
 Ibo, ac requiram fratrem: ut in eum hæc evomam.
 Evomere iram in aliquem. Ter. Adel. 3. 2. 14.
 Evomit se Nilus multis faucibus in Ægyptium mare. Plin. lib. 5. cap.
 Orationem in aliq. evomere. Cic. 5. Philipp. 20. In me absentem or-
 tionem ore impurissimo evomit.
 Talenta: i. e. Reddere male accepta. Cic. in Pison. 90.
 Evomere virus apud aliquem. Cic. de Amicit. 89. Apud quem evom-
 virus acerbatis fuit.
EVONUS, [Εὐωνός] Insula ad Athon, novem m. pass. latitudine, quæ
 hodie Peparethus vocatur. V. Plin. lib. 4. cap. 12.
EVÖNYMOS, [Εὐώνυμος] Vulgo *Luslega*, Insula est una ex Vulcanii
 ita dicta, quod e Lipara, in Siciliam navigantibus sinistra offeratur.
 Nam *εὐώνυμος* Græci κατ' ἐὐφρασίαν vocant sinistra. Auth. Strabo lib.
 adde Plin. 5. 19.
 Est etiam Evonymos, Theophrasto, Arbor infelix, malo puniceæ sin-
 lis, in Lesbo insula potissimum proveniens, pecori gustatu lethal.
 V. Plin. lib. 13. cap. 22.

E U P

EUPALIA, [Εὐπαλία] Nomen urbis in Locride, apud Plin. lib. 4. cap.
EUPATÖRIA, [Εὐπατρία] Paplagoniæ oppidum a Mithridate co-
 ditum, quod Amiso junctum fuisse scribit Plin. lib. 6. cap. 2.
EUPATÖRIA, vel **EUPATORIUM**, [εὐπατρίων] Herbæ genus, cau-
 lignosi, nigricantis, hirsuti, cubitalis aliquando, & amplioris. Pl.
 lib. 25. cap. 6. Omnino ea est herba, quam Dioscorides ait a Latin
 Agrimoniam vocari, atque ita quoque vulgo appellatur. Nomen hal-
 ab rege Mithridate, cui cognomen fuit Eupator, sec. Strab. lib. 10.
EUPETALOS, [εὐπέταλος] Gemma est, quatuor habens colores, igneus
 cæruleum, minii, & mali. Auctor Plin. lib. 36. cap. 10. Item,
 Lauri genus, quod alii Daphnoides, alii Pelasgum, alii Stephanon A-
 xandri vocant: est autem, ut inquit Plin. hic frutex ramosus, crassus
 ac molliore quam laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque g-
 tur, baccis e nigro rufis. V. eum lib. 15. cap. ult. Diosc. 4. 143.
EUPHÖME, [Εὐφήμη] Mulieris nomen, quæ nutrix Musarum fuit & C-
 ti, sive Crotonis, mater. V. CROTUS.
EUPHÖMIA, [Εὐφημία] Uxor fuit Justinii Imperatoris, cujus memi-
 Suidas. Græcis item Euphemia, Faustam acclamationem significat,
 qualis fieri solet Principibus recens inauguratis.
EUPHÖNIA, [Εὐφώνια] Sonoritas, bona vox, sonitus vocum jucundus.
 Quintil. Vocalitatem vertit, l. 1. c. 5. V. Sidon. 5. Epist. 5.
EUPHÖRBENI, Asiæ Populi in conventu Apameno, de quibus Pl.
 lib. 5. cap. 29.
EUPHÖRBIA, [εὐφώρβιον] Herba, de qua sic Plin. lib. 25. cap. 7. Inve-
 & patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit euphorbiam, re-
 dici sui nomine & fratris Musæ. Dicitur & Euphorbium neutro gene-
 Plin. lib. 25. cap. 12. Facit & claritatem euphorbium junctis.
EUPHÖRBUS, [Εὐφώρβος] Trojanus, Panthi filius, qui Patroclum ve-
 neravit, interfectus a Menelao, ut est apud Homerum. Iliad. π. & ε.
 Panthoides Euphorbus. Ovid. 15. Met. 161.
 Fuit & Euphorbus, Medicus, Antonii Musæ frater, a quo Cæsar
 Augustum conservatum esse constat. Plin. lib. 25. cap. 7. V. dict. præc.
EUPHÖRION, [Εὐφωρίων] Poëta Chalcidenfis, cujus amatorias e-
 gias transtulit Cornelius Gallus. Habebat hic quosdam ita dedi-
 sibi amatores, ut eum præferrent Ennio & reliquis poetis. Cic.
 de N.

de Nat. Deor. 12. Ille vero nimis etiam obscurus Euphronion: at non Homerus.

UPHRAGIA, Planta est tenuis, quæ ad palmi altitudinem affurgit: foliis minutis, crispis, per ambitum serratis, gustu astrigentibus, paulatimque amaris. Caulis exil tenui, rubentique: flore inter purpuram & aurum albicante, quem emittit abundante æstate: nascitur in pratis. Matthiol. in Diosc. lib. 4. cap. 38.

UPHRANOR, [*Ἐφρανὸρ*] Nomen fluvii laudatissimi, Isthmii, qui de symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesima quarta Olympiade, plurimæque signa nobilissima ex arte confecit, quæ enumerantur a Plin. lib. 34. cap. 8.

Idem & Pictor, & Marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens sibiæque aequalis, teste eodem Plin. lib. 35. cap. 11. Hujus meminit & Quintil. Institut. Orat. lib. 12. Item Juven. 3. Sat. 217.

Hic aliquid præclarum Euphranoris, & Polyæti, &c.

UPHRATES, [*Ἐφράτης*] Fluvius Mesopotamiæ in Paradiso oriens. Strabo scribit Euphratem ex Niphate monte Armenia, magnum, profundum, & celerem nasci: exire autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium dividere, & Tigri conjunctum Mesopotamiam facere. Sallustius quoque certissimus author asserit, tam Tigris quam Euphratis in Armenia fontes demonstrari. Boethius,

Tigris & Euphrates uno fe fonte resolvunt. V. Plin. lib. 5. cap. 24. Et Solin. cap. 50.

Euphrates, Latine Fœcunditas, atque abundantia fructuum dicitur. Ambrosius lib. de Paradiso, Plerique inquit Euphratem dictum *βρογαίνουσαν*, hoc est a *βρογαν* id est eo quod hominum genus nullo magis quam iustitia & æquitate letetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros invehit.

Altus Euphrates. Virg. 2. Georg. 561.

— Cæsar dum magnus ad altum

Fulminat Euphratem bello.

Babylonius Euphrates. Ovid. 2. Met. 248.

Celer Euphrates. Claud. 4. Conf. Hon. 387.

Fertilis Euphrates. Lucan. lib. 3. 260.

— sparsus in agros

Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ.

Magnus Euphrates. Lucan. lib. 3. 257.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus

Euphrates, quos non diversis fontibus edit

Persis, & incertum, tellus si misceat amnes, &c.

Tumidus Euphrates. Claud. 3. Conf. Hon. 70.

Vagus Euphrates. Stat. 5. Silv. 1. 89.

Euphrates Metonymice capitur pro Orientis populis apud Virg. 1.

Georg. 509.

Hinc movet Euphrates; illinc Germania bellum.

Euphrates ibat jam mollior undis. Virg. 8. Æn. 726. i. e. Sentiens quasi se esse superatum. Sic Serv. Significat Orientis populos victos ab Augusto.

UPHRATES, Philosophus Stoicus gravissimus temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit e vita, veniam ei dare Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cum propter senectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere posset; Authore in Adriani vita Xiphilino.

UPHRONIDES, [*Ἐφρωνίδης*] Statuarius nobilis, qui centesima quarta decima Olympiade floruit, ut refert Plin. lib. 34. cap. 8.

UPHRONIUS, [*Ἐφρωνίου*] Scriptor nominatur apud Plinium, qui de vino condendo præcepta dedit. V. lib. 14. cap. 19.

UPHROSÏNA, æ; & **EUPHROSÏNE**, es. f. [*Ἐφροσύνη*] Una ex tribus Gratiis: & interpretatur Hilaritas.

UPHROSÏNUM, i. n. [*Ἐφροσύνη*] Herba quæ Buglossos aliis dicitur, sive Buglossum, hoc est Lingua bubula. Plin. lib. 25. cap. 8. Jungitur huic buglossos, boum linguæ similis, cui præceptum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, & vocatur euphrosynum. Alii autem Euphrosynen vocant.

UPILIS, Lacus Cisalpinæ Galliæ, per quem Lambrus in Padum defluit. Author Plin. lib. 3. cap. 19. Vulgo *Lago di putiano*.

UPLEA, æ. f. Herba, qua perunctos commendationis esse famæ tradunt Magi, auctore Plin. lib. 25. cap. 10. [Salmas. Eucleam legendum putat, probabili conjectura, licet eam respiciat Hard.

UPLOCAMUS, [*Ἐπλοκάμος*] Adj. Cincinnatus, Calamistratus. Lucil. apud Nonium 1. 155.

Euplocamæ digitis, discerniculumque capillo.

UPLOEA, [*Ἐπλοῖα*] Insula maris Tyrheni juxta Neapolim. Stat. 2. Silv. 2. 79. Inde vagis omen felix Euploea carinis.

UPOLIS, [*Ἐπώλης*] pœlæ Comœdiæ scriptor fuit, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit, de quo Hor. 1. Serm. 4. 1.

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetæ, &c.

Iratus Eupolis. Perf. 1. Sat. 124.

— audaci quicunque afflate Cratino,

Iratum Eupolidem prægrandi cum tene palles. Eupolidem iratum vocat Persus, quasi Vehementi ira in hominum vitia invecum.

Eupclin in accusativo dicit Hor. 2. Serm. 3. 12.

UPOLEMUS, [*Ἐπώλεμος*] Calactinus, Lucullorum hospes, de quo Cic. 6. Verr.

UPOLUS, [*Ἐπώλος*] Thestaius, qui, lege adversus athletas lata, pœnaque indicta, qui adversarios corrupissent, primus multam subiit, quod adversarios pœctas erogatis delinivisset nummis. Refert Cels. lib. 12. cap. 11.

UPOMPUS, [*Ἐπώμπος*] Macedo, Arithmeticæ & Geometricæ peritissimus, sine quibus negabat ætem posse perire.

Est & Plin. lib. 35. cap. 10. præclari Pictoris nomen, qui docuit Pantophilum Apellis præceptorem.

UPORIA, [*Ἐπώρεια*] Urbs Macedoniæ, ab Alexandro magno condita, & a soli fertilitate nomen sortita. Author Stephan.

UPORUS, [*Ἐπώρος*] Servus fuit C. Gracchi, qui dominum ex Aventino fugientem qua potuit ratione tutatus est, ac super occisum animam, scissis proprio vulnere visceribus effudit, inquit Macrobius. Sat. 1. 11. V. Vell. 2. 6. 6. Val. Max. 6. 8. 3. Aurel. Victori de V. l. cap. 35. Euphorus dicitur.

UPROSOPON, [*Ἐπώροπον*] Promontorium Phœniciæ ad Byblon ut-

Vol. II.

berm. Nomen habet ab insigni aspectu, ap. Melam. Aliis *Ἐπώροπος*. Dei facies. V. Cellar. in Phœnices Descri.

EUPTRERON, i. n. [*Ἐυπτρίων*] Herba alias Polytrichon. Apul. cap. 51.

E U R

EURANIUM, i. n. [*Ἐυράνιον*] Carie oppidum est, Halicarnasseorum jurisdictioni ab Alexandro magno assignatum. Plin. lib. 5. cap. 29.

EUREOS, V. **EUNEOS**.

EURETRON, V. **HEURETRUM**.

EURIPIDÆS, es. f. [*Ἐυριπίδης*] Junci genus. Plin. 21. 18. Diosc. 1. 4. 52.

EURIPIDES, [*Ἐυριπίδης*] Atheniensis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ad Salamin ab Atheniensibus fugatus est. Fuit primum in Rhetorica Prodicæ discipulus, deinde Anaxagoræ in Philosophia, ad Tragodiam scribendam conversus, a Socrate, licet acate minor aditus crediderit: Athenis discens venit ad Archelaum Macedoniæ regem, apud quem in honore fuit, a venere omnino oblineus, ex quo *εὐρύπιδος*, id est odor mulierum, dicitur esse. duxit tamen uxores duas. Excessit ætem, disceptus a canonicis, ut adis placet a mulieribus, quibus iniuriis in fabula fuit, annum ægens LXXV. Ejus ossa Peliam translata jussu regis ejusdem. scripsit fabulas LXXV. vicit quinque. Hæc fere Suidæ. V. Gell. lib. 15. cap. 20. præ ceteris Fabric. Bibl. Græc. vol. I. p. 439. Wolf. & Fabrum de Poët. Græc.

Censura Q. Ciceronis de Euripide, 16. Fam. 8. Euripides, inquit, cui tu quantum credas nescio: ego certe singulos ejus versus, singula ejus testimonia puto. [Ironia est, ut ex adjecto posse versiculo asseret.

EURIPOEUS, Adj. [*Ἐυριπόιος*] ut, Cic. 3. Tuto. 50. Euripodæum cæmen. Est item in talis sic dictus Numerus, de quo Rhodig. 20. 27.

EURIPOUS, [*Ἐυριπὸς*] Maris pars inter Aulidem Boeotiæ portum & Eubœam insulam, cujus meminit Strabo lib. 9. Et Plin. lib. 2. cap. 97. Et quorundam tamen privata natura est, velut Taurominitani Euripi sepius, & in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Hactenus Plin. Tam rapida autem conversione est Euripus, ut quatuordecim author est Pomponius Mela, ventos, ac etiam plena ventis navigia secum portet. Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius?

Euripi (inquit Hermolaus) Fosse in ludis circumdata pro septis, quorum loco temporaria prius clostra fuerunt, auctore Plin. Hinc natum existimo, ut Ludi equestres (quorum modo usus est tam multiplex) vulgari verbo Clostra nuncupentur, h. e. Clostrales. Spartian. in Hellogab. Euripis, inquit, vino plenis navales Cicerones exhibuit. Plin. lib. 8. cap. 7. Qua de causa Cæsar Dictator postea simile spectaculum editurus, euripis harenam circumdedit, quos Nero sustulit, equiti loca addens. Suet. in J. Cæs. 39.

Euripi, Tractus angusti inter vada, quales Venetiis navigantibus per anfractus designantur. Plin. lib. 6. cap. 23. Inde vadosa navigatio palustri similis: per euripos tamen quosdam peragitur.

Fretum & Euripus. Cic. pro Muren. 35. Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes & quantos aestus habet ratio comitiorum?

Priusque multo vicibus alternis fugax

Euripus unda stabit Euboica piger. Sen. Herc. fur. 377. De re impossibili.

Euripi etiam & Nili erant aquæ ductus & alvei operis sumptuosi, qui aquam in morem fluviorum deductam conciperent. quod autem fluviorum & freti angustii, quale Euboicum erat, similitudinem haberent, ideo delicati illi splendidis nominibus Nilos & Euripos vocabant. Cic. 2. de Legib. 2. Magnificas villas, & pavimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. Ductus vero aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriserit? Luxuriam quorundam, ut Luculli, Hortensii, Philippi, notat & incestit, qui in villas aquæ ductus maxime impensis percauerant. De Euripo sic Aufon. in Burdig.

Quid memorem Parii contextum marmore fontem

Euripi fervere freto? Sen. Epist. 90. Utrum tandem sapientiore putas, qui invenit quemadmodum in immensam altitudinem crocum latentibus fistulis exprimat, qui Euripos subito aquarum impetu implet, aut siccit? Hesychius interpretatur Euripos, *δυσχερὲς ὁρμαίνω*, i. e. receptacula vel conceptacula aquarum. De Nilo Cic. 3. Q. frat. 9. non præcui a sine, De Arcano, Cæsar's opus est, vel mercuriale etiam elegantioris alicujus: imagines enim istæ, & palæstra, & piscina, & Nilus multorum Philotimorum est, non Diphilorum.

Euripus viridis & gemmeus. Plin. lib. 1. Epist. 3. Quid agit Comum, tuæ, meaue delicie? Quid suburbanum amoenissimum? Quid illa porticus verna semper? Quid *παλαιστρινὸν* opacissimum? Quid Euripus viridis & gemmeus? Quid lætæctus ierviens locus? Viridis, refertur ad herbas quas alluit. Gemmeus, ad splendorem aquæ & calculorum.

EURIPYLUS, [*Ἐυριπύλος*] Inter Græcorum veteranos qui ad Ilium depugnabant, fortissimus, de quo vide Hom. 11. Iliad. Meminit hujus Cic. 2. Tusc.

EUROAUSTRO, ōnis. m. Ventus inter Eurum & Aquilonem. V. Vulg. Act. 27. 14. Ibiq. Interpp.

EUROAUSTER, tri. m. Id. ventus, qui Eurōnotus. Columel. 11. 2. Ifid. 13. 11.

EURŌME, es. Oppidum in Carie, apud Plin. lib. 5. cap. 29. A Stephan. *Ἐυρώμης* ap. bellacur.

EURONŌRUS, [*Ἐυρονόρος*] alio nomine Vulcanus dicitur: Ventus ab Oriente hyberno spirans: quod inter Notum & Eurum fit. Columel. lib. 11. cap. 2. Idib. Malis illis mane exurit, Auster, aut Euronotus. adde Apul. de Mund. p. 62.

EURŌPA, [*Ἐυρώπη*] Terra pars orbis, incipiens a Tanai vel Hellesponto, & desinens in Atlanticum fretum. Eam Plin. lib. 3. altricem victoris omnium gentium populi, terrarumque pulcherrimam nominat, Atræ & Atræe aliquid non magnitudine, sed virtute comparant. Unde huic terræ nomen accesserit, aut quis ejus extiterit auctor, a nemine mortalium compertum esse ait lib. 2. Herod. De Europa, Indibus Strabonem legito, lib. 3. V. & Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Et pro Flacc. 64.

Europam, inquit Festus, tertiam orbis partem ab Europa Agenoris Asia certum est appellari. Sed alii de amore Jovis in tantum versi narrant.

narrant. Alii eam a prædonibus raptam, & navem, quæ Jovis tutelam, effugiem tauri habuerit, in eam regionem esse delatam. Quidam ob pulchritudinem regionis per simulationem raptæ filiæ occupatam eam terram ab Agenore & Phœnicibus ferunt. Hæc ille. Ubi Scalig. V. & Dacer.

Tanais Europæ & Asiæ terminus. Lucan. lib. 3. 275.

— qua vertice lapsus

Riphæo Tanais diversi nomina mundi

Imposuit ripis Asiæque, & terminus idem

Europæ, mediæ dirimens confinia terræ.

Ultrix Europa, pro Græcia. Stat. 1. Achil. 397. in bello scil. Trojano.

EUROPÆ, vel EUROPE, Filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter forma bovis, aut vituli, raptam abduxit in Cretam. Fabula est apud Ovid. 2. Met. v. 833. sq. Hor. 3. Carm. 27. 25.

Sic & Europe niveum doloso Credidit tauro latus.

Tyria Europa, a patria Tyro, quæ urbs est Phœnices. Sen. Herc. fur. v. 8.

Hinc, qua tepenti vere laxatur dies,

Tyriæ per undas vector Europæ nitet.

Vilis Europæ. Hor. 3. Carm. 27. 57. [Immo, Vilis Europæ pater. i. e. Neglectus.

Europa elusa imagine tauri. Ovid. 6. Met. 104.

EUROPÆUS, Adj. [Εὐρωπαϊός] ut Dux Europæus, Minos Jovis & Europæ filius. Ovid. 8. Met. 23.

EUROPÆNSIS, Adj. Idem. Vopisc. Aurel. cap. 31. pr. Aureliano rebus Europænsibus occupato.

EURŌPUM, i. [Εὐρώπην] Syriae urbs, olim Thapsacum, postea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

Est item ejusdem nominis, Oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas, cujus meminit idem Plin. lib. 6. cap. 25.

EURŌPUS, i. m. [Εὐρώπην] Oppidum Macedoniae ad Axium amnem, teste Plin. lib. 4. cap. 10. ita dictum, si Stephano credimus, ab Euro-po, Macedonis & Orithyæ filio, de quo Justin. 7. 1. 6.

EURŌTAS, [Εὐρώτας] Fluvius Laconum, qui ab Apolline instructus suas edocet lauros, quibus ejus plenæ sunt ripæ. Hæc Servius enarrans illud Virg. 6. Ecl. 83.

Omnia, quæ Phœbo quondam meditante beatus

Audiit Eurotas, iussitque edificare lauros. Hic, teste Liv. 35. 29.

urbem Lacedæmonia præterfluit. V. Ælian. V. H. 2. 34. & Cic. de Invent. 96.

In Eurotas ripis exercet Diana choros. Virg. 1. Æn. 498.

Asper Eurotas. Stat. 1. Theb. 119.

Beatus Eurotas. Virg. 6. Ecl. 83.

Frigidus Eurotas. Ovid. 2. Amor. 17. 32.

Olivifer Eurotas. Stat. 4. Theb. 227.

Rigidus Eurotas. Stat. 10. Theb. 492.

Tenarius Eurotas. Ovid. 2. Met. 247.

EUROTAS, æ. m. [Εὐρώτας] Gemma est, quæ situ videtur operire nigritiem: ita dicta a Græco verbo εὐρωτάς, quod est situm trahere. De hac Plin. lib. 37. cap. 10.

EUROTOS, [Εὐρώτος] Thessaliæ fluvius, quem Peneus accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantem (ut dictum est Homero) brevi spatio portatum abdicat: pœnales aquas dirisque genitas, argenteis suis misceri recusans. Sic Hermol. legit ap. Plin. lib. 4. cap. 8. [Sed V. Hard.

EURUS, Ventus ab Oriente flans, & calidus est. Columel. lib. 5. cap. 5. Quoniam plerumque dicti sideris tempore quædam partes ejus regionis sic instantur Euro, quem incolæ Vulturum appellant, ut nisi tegminibus vites opacentur, velut halitu flammeo fructus uratur. Virg. 1. Æn. 143. de Æolo: — Tenet ille immania faxa,

Vestras, Eure, domos.

Animosi Euri. Virg. 2. Georg. 339.

Ipsæ Caucasio steriles in vertice silvæ,

Quas animosi Euri assidue franguntque feruntque.

Aquosus Eurus. Hor. Epod. 16. 54. — ut neque largis

Aquosus Eurus arva radat imbris.

Atrox Eurus. Stat. 3. Silv. 3. 96.

Citator Euro. Sil. lib. 3.

Indomiti Euri. Ovid. 15. Epist. 9.

Uror, ut indomitis ignem exercentibus Euris,

Fertilis accensis messibus ardet ager.

Lætus Eois Eurus equis. Virg. 2. Æn. 417.

Mites Euri. Claud. ad Seren. 59.

Niger Eurus. Hor. Epod. 10. 5.

Niger rudentes Eurus, inverfo mari,

Fractosque remos differat.

Nubifer Eurus. Sil. lib. 10. — ubi nubifer Eurus

Naufragium spargens operit freta.

Agente nimbo ocyor Euro. Hor. 2. Carm. 16. 24.

Præceps Eurus. Virg. 4. Georg. 29.

Protervus Eurus. Ovid. 11. Epist. 14.

Riphæus Eurus. Virg. 3. Georg. 382.

Gens effrena virum Riphæo tunditur Euro. i. e. Scythico

vento. Riphæi autem montes Scythiæ a perpetuo ventorum flatu nominati. Serv.

Sævos Euros pati. Ovid. 2. Epist. Sabin. 93.

Trulentior Euri. Ovid. 11. Epist. 9.

Ut ferus est, multoque suis trulentior Euri. De Æolo.

Tumidi Euri. Ovid. 1. Amor. 9. 13.

Velocior Euri. Sil. lib. 3.

Rapido velocior Euro. Claud. pro Conf. Prob. & Olyb. 100.

Volucer Eurus. Sil. lib. 4.

Adventantibus Euri. Virg. 4. Georg. 192.

Certantes Euri Notique. Stat. 6. Theb. 310.

Convulsæ undis & Euro naves. Virg. 1. Æn. 387.

Demissa tempestas ab Euro. Hor. 3. Carm. 17. 11.

Equitat Eurus per undas. Hor. 4. Carm. 4. 42.

Dirus per urbes Afer ut Italas,

Ceu flamma per tædas, vel Eurus

Per Siculas equitavit undas.

Impulsa cupressus Euro. Hor. 4. Carm. 6. 10.

Incidit Eurus violentior navigiis. Virg. 2. Georg. 107.

Insibilat Eurus. Ovid. 15. Met. 604.

Minatur Eurus fluctibus. Hor. 1. Carm. 28. 25.

— Sic quodcunque minabitur Eurus

Fluctibus Hesperis, Venusinæ Plectantur Silva.

Parcunt hybernæ flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 339.

— ver magnus agebat

Orbis, & hybernæ parcebant flatibus Euri.

Ruit Eurus. Virg. 1. Æn. 89.

Una Eurusque Notusque ruunt.

Tonat Euri domus. Virg. 1. Georg. 371.

Urget naves in faxa Eurus. Virg. 1. Æn. 114.

Eurus, pro Parte Orientali. Valer. 1. Argon. 538.

Jampridem regio, quæ virginis æquor ad Helles:

Et Tanaim tenuis immenso descendit ab Euro,

Undat equis, floretque viris. Intelligit Asiam.

EURINUS, Adj. apud Columel. lib. 11. cap. 2. Ventus Eurinus, & interdum Aufter cum grandine est.

EURYALE, Minois regis filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Appollod. 1. 1. ex Pherecyde.

Alia fuit filia Proeti Argivorum regis.

Alii ejusdem nominis inter Gorgones numeratur. V. GORGONES.

Alia item Amazonum Regina. V. Valer. Flacc. 5. 612.

EURYALUS, [Εὐρύαλος] Mecistei fil. unus fuit ex ducibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum octoginta navibus profecti sunt. quem dixit Homer. divina pulchritudine fuisse, 2. Iliad. in Catal. nav. 72.

Eurialus alius, in comitibus Ænæ, Nisi amicitia clarus, de quo Virg. 5. Æn. 295. Euryalus forma insignis, viridique juvena.

Fuit & nomen Gladiatoris. Juven. 6. Sat. 81.

Nobilis Euryalum Myrmillonem exprimat infans.

EURYAMPUS, [Εὐρύαμπος] Oppidum Magnesiæ apud Stephanum.

EURYANASSA, [Εὐρύανασσα] Insula est maris Ægei, e regione Ionie non procul ab Arginussa. Plin. lib. 5. cap. 31.

EURYATES, [Εὐρύατης] Vir Ithacus, Agamemnonis minister, quem Ulysses apud se perpetuum præconem habuit. Is & Talthybius missi sunt ab Agamemnone ad Achillis tentoria ut Briseidem raperent. De quibus Ovid. 3. Epist. 9.

Nam simul Eurybates me Talthybiusque vocarunt, &c.

Me minit & hujus Homer. 1. Iliad.

EURYBATUS, [Εὐρύβατος] Latro fuit astutia singulari, quem deprehensum quum custodes vellent cogere ut ostenderet quibusnam modis confuisset domos conscendere: ille aptatis spongiis & stimulis ferreis retinaculis, irrepsit in parietem: & spectantibus illis, artificii novitatem mirantibus, prehensio laqueari per tegulas effugit eoque modo periculum evasit. Hinc εὐρύβατος δαίμων, Eurybatiffare: i. e. Quum quis deprehensus sit, arte quapiam elabi. Meminit hujus Homer. 19. Odyss. V. Ærafin. & Suid.

EURYBIA, [Εὐρύβια] Nympha, quæ stellas & Luciferum genuit, testis Hesiodo in Theogonia.

EURYBIANES, [Εὐρυβιάδης] Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Euryclydæ filius, universæ Græcorum classis dux a Lacedæmonis constitutus adversus Xerxem. V. Herodot. lib. 8.

EURYCHIDIA, [Εὐρυχίδια] Mons est in Triphylia, cujus meminit Strabo lib. 8. Casaub. Εὐρυχίδειον. q. V.

EURYCLEB, [Εὐρύκλης] Vates fuit, qui de se, suisque incommotis aliquid semper divinabat. Hic per assistentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclydæ dicuntur Omnes divinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 1. V. Suid.

EURYCLĒA, [Εὐρύκλεια] Homer. 1. Odyss. 429. Opos Pisenoridis filii pulcherrima, quam Laertes in prima existens pubertate viginti boum pretio emit, ac honore parem uxori domi habuit, Telemachumque nutriendum dedit.

EURYCYON, Faber argentarius. V. EURYTION.

EURYDAMAS, [Εὐρύδαμος] Pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, e quum inter certandum forte adversarius, quem validum nactus fuisset plagarum vi & frequentia, dentes excussisset, ne tali spectaculo illum adderet, proindeque ut insuperabilis crederetur, omnes devoravit. Author Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 41. Ælian. V. H. 10. 19.

Eurydāmas, Vir Trojanus somniorum interpret, teste Homer. 5. Iliad.

EURYDAMB, Diactoris filia, & Menii soror, quam Leutychides Spartiarum rex duxit in uxorem. Herodot. lib. 6.

EURYDICE, [Εὐρύδικη] uxor Orphei, pro qua recuperanda feru Orpheum ad inferos descendisse. Fabulam disertissime narrat Virg. Georg. 486. Sen. Oeth. 8. & Ovid. 10. Met. 31.

Alia item fuit Eurydice, Clymeni filia, uxor Nestoris, ex qua ille filii septem & filiam unam suscepit. Homer. 3. Odyss.

EURYLŌCHUS, Phlegyarum rex, qui, teste Pherecyde, struxit Thebat equam Cadmus adveniret, qui eas postea readificavit.

Fuit etiam hoc nomine unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula gustavit, neque in suis figuram transmutatus est. Ovid. 14. Met. 21.

— suis solum caruisse figura

Vidimus Eurylochum: solus data pocula fugit.

EURYMACHUS, [Εὐρύμαχος] Thebanorum potentissimus fuit, e quum Platæas noctu per prodicionem cepisset, rebellantibus deinde vibus, vivus in hostium potestatem pervenit, unaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucyd. lib. 2.

Eurymachus, Unus ex procis Penelopes, cujus meminit Ovid. 1. Epist.

EURYMĒDON, [Εὐρυμέδων] Filius fuit Fauni, ut placet Stat. 11. Theb. Proximus Eurymedon, cui pastoralia Fauni

Arma patris, &c.

Est & Eurymedon, Pamphylia fluvius, qui Tauri jugis ortus medius Pamphylia tranat, ut est apud Pompon. Melam lib. 1. & Plin. 5. 10.

EURYMIDES, [Εὐρυμίδης] Telemus Eurymi filius inter Cyclopas va fuit egregius, qui Polyphemo prædixerat ea quæ ab Ulyssæ passus Ovid. 13. Met. 711.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales, &c.

EURYNŌME, [Εὐρυνόμη] ut scribit in Theogonia Hesiodus, v. 3. Nympha fuit Oceani & Tethyos filia, quæ Jovi Gratias peperit, ut est eund. v. 907. Hæc eadem uxor Orchami Achæmeniorum regis perhibet.

Eurynome alia fuit Apollinis (Al. Iphiti) filia, quæ Ethali

(Immo Talao) marito Adraustu Argivorum regem atque Eripylen

perit. V. Hygin. Fab. 69. 70. Mater Leucothoes, cujus speciem induit

indutus Apollo filiam compressit, ut refert Ovid. 4. Met. 210.

— Leucothoe multarum obliuia fecit

Gentis odoriferæ, quam formosissima partu

Edidit Eurynome, &c. ubi Interpp. V.

EURYNOME, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem a matris infidiis liberavit. Justin. 7. 4. 5. [Hæc quoque Eurynome in melioris notæ codd. V. Interpp.]

EURYPYLUS, [Εὐρύπυλος] Evæmonis filius ex Ormenio urbe, qui cum quadraginta navibus in expeditionem Trojanam Agamemnona est sequutus, ut scribit Homerus in Catal. nav. 243. Cujus crebro in Iliade mentio fit. de eo Virg. 2. Æn. 114.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phæbi

Mittimus.

Quo ex loco sacerdotis eundem functum munere colligere est. [Quod equidem nego, quum & aliis ducibus demandatum id fuerit officium, quo quiungebantur Græcis proprio nomine ἱερεῖς dicti sunt, nec ideo Sacerdotes.]

Eurypylus ferox. Ovid. 13. Met. 357.

EURYSICHEI, [Εὐρύσιχες] Populi Acarnaniæ, Strabo lib. 10. Ceterum in mediterraneo Acarnaniæ gentem quandam Eurysicheos esse scribit Apollodorus, cujus apud poetam Alcmanem mentio fit,

Non, inquit, Euryficheus, Calydonisve sum pastor,

Verum ab extremis Sardibus, &c. Cafaub. Eurysichæi.

EURYSTHEUS, [Εὐρύσθης] Rex fuit Græciæ, Persei genus, qui Junonis instinctu imperabat Herculi, ut varia monstra superaret, quibus posset perire, unde eum Durum appellavit Virgilius, qui poëta ad complendum odium novercale sufficere. Servius enarrans illud poetæ 3. Georg. pr.

— quis aut Eurysthea durum,

Aut illaudati nescit Busridis aras?

Cruentus Eurystheus. Sen. Oeth. 16.

Stheneleus. Ovid. 9. Met. 103.

— neque adhuc Stheneleus iras

Solverat Eurystheus, odiumque in prole paternum

Exercebat atrox. Dicitur Stheneleus, quod est Stheneli Mycenarum regis filius. Hic recepto jam in cœlum Hercule, bellum in ejus filios egit, verum ipse profligato suo exercitu, curru fugiens ab Hyllo Herculis filio tandem est interfectus.

Natus Eurystheus properante partu. Sen. Herc. fur. 10. Homerus scribit, quum Jupiter eo die quo Hercules proditurus in lucem erat, prædixisset nasciturum, qui ceteris esset imperaturus, suspicatum fuisse Junonem id de Hercule dici: quapropter impetrasse primo a Jove, ut id jurejurando affirmaret: deinde missa Lucina dea parturientium, Herculis ortum distulisse, & uxoris Stheneli (quæ septimo jam mense prægnans erat) partum accelerasse, ex quo est natus Eurystheus, qui Mycenis XLV. annis imperavit, semper infestus Herculi: ut Diodor. scribit lib. 5. cap. 2.

EURYSTHUS, vel rectius EURYTUS. [Εὐρύττος] Rex OEchaliæ, Iolem filiam denegavit Herculi, victori certamine sagittarum ante promissam, adeo quod eum fuerat filius dehortatus, dicens ab Hercule & Megeram uxorem, & ex ea filios interemptos, quod factum fuerat Junonis instinctu. Inde iratus Hercules propter nuptias sibi denegatas, eversa civitate nteremit Eurytum, & Iolem filiam sustulit. Hæc Servius ad hæc Virg. 8. Æn. 291. de Hercule,

Ut bello egregias idem disjecerit urbes:

Trojamque, OEchaliæque. Ovid. 9. Met. 356.

Aut puer Amphissus, namque hoc avus Eurytus illi

Addiderat nomen. Hinc

EURYTIS, idis. patronym. fœm. Ovid. 9. Met. 395. de Dryope Euryti filia.

Eurytidos lacrymas admoto pollice ficit Alcmena.

EURYTION, onis. [Εὐρύτιον] Faber insignis fuit, qui Pallanti Evandri filio arma fabricavit. Virg. 10. Æn. 499.

Quæ bonus Eurytion multo calaverat auro.

E U S

SEBE, [Ἑβέη] ut ex Theopompo refert Cælius Antiq. Lect. 1. 17. cap. ult. Civitas est extra orbem hunc, cujus incolæ perpetuam dunt pacem, divitiis affluentibus, quando ex terra succrescunt fructus citra cultum omnino ullum. Neque vero ferendi illis cura incumbit. Perseverant porro fani, καὶ ἄνθρωποι, i. e. sine ægritudinum molestia. Adeo vero sine ambiguitate justi sunt, ut ne dii quidem indignum opiuntur eos vel frequenter invadere.

SEBES, Gemma, ex qua Tyri in Herculis templo facta sedes, ex qua acile dii surgebant. Plin. lib. 37. cap. 10.

SEBES, is. m. [Ἑβέης] Viri proprium. Cic. 15. Fam. 2. Ut ego egem Ariobarzanem, Eusebem & Philoromæum tuerer. [Immo non proprium, verum honoris causa regibus quibusdam hoc cognomen, ut lia ejusmodi, Σωτήρ, Ἐλευθέριος, Ἐπιπάτωρ, Φιλοπάτωρ, & ipsum quod hic additur Φιλορόμαιος, tributum fuit, ad Pietatem eorum, vel erga Deos, vel erga Parentes declarandam, quemadmodum & Romanorum Cæsarem Antonino Pii cognomen, ac deinceps successoribus ejus datum fuit. V. Ill. Spanh. de Præst. & Uf. Num. Ant. Diff. 7. S. 3. §. 7. & Diff. 8. S. 4.]

SEBIUS, [Ἑβείος] Episcopus Cæsariensis, firmissimo amicitiae cedere cum Pamphilo martyre conjunctus, a quo & Pamphili cognomen mutuatus est. Floruit temporibus Constantii & Constantini Cæsarium. Scripta multa reliquit, quorum catalogum vide apud Suidam, Hoff. & Fabric.

ESTATHIUS, [Ἑσθίου] Epiphaniensis, scripsit temporum epitomen ab Ænea Trojano usque ad Anastasium principem sub quo fuit: Tomos etiam septem, & alia quadam, ut Suidas ait. Eustathius alius, genere Pamphylius, Præsul Antiochenus adversus Arrianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Trojanopolim Thraciæ civitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolæque complures. Hieronymus.

lius fuit ejusdem ecclesiæ Præsul is, qui in Homerum & Dionysium poetas commentarios edidit, patria Constantinopolitanus.

Præter hos fuit Eustathius martyr inter aulicos Trajani principis, Placi-

us antea vocatus: quum in venatione cervum sectaretur, conspecto inter ejus cornua crucis simulacro, & voce feræ ejusdem audita, Cur me persequeris? domi uxori Theophytæ, & filiis rem manifestavit: factique ex hoc Christiani, ipse una cum uxore, sub Adriano æneo tauro necatus est. Cujus Romæ templum festumque colitur. Volaterr. lib. 15.

Eustathios plures V. apud Fabric. Bibl. Græc. Vol. 8. p. 290. & 10. p. 189.

EUSTEPHIUS, Aphrodisieus Sophista, scripsit declamationes. Suid.

EUSTOCHIUS, Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliarumque gentium antiquitate. Volaterran. lib. 15.

EUSTRATIUS, nomen Philosphi, qui in Ethicen Aristotelis commentarios edidit.

E U T

EUTANE, Caria oppidum. Plin. lib. 5. cap. 29.

EUTERPE, [Εὐτέρπη] Musa, propter voluptatem quæ ab audientibus ex honesta eruditione percipitur, ut ait Diodor. lib. 5. cap. 1. At Fulgentius, Euterpe, quam nos Latine Benedelectans dicimus, ideo dicta est, quod primum sit scientiam quærere, secundum sit delectari quod quæras. Plerique eam tibiis delectari, & iis præesse scribunt: alii dialecticæ. Apollonii vero Rhodii expostores, καὶ ἡμῶν, h. e. disciplinas invenisse affirmant. Sunt & qui Rhesi matrem scribant.

Euterpe quoque Themistoclis Matris nomen fuit, ut ex Neanthe historico refert Cæsar. Rhod. lib. 14. cap. 12. V. Plutarch. in Vit. & Athen. 1. 13.

EUTHERISTON, [Εὐθερίστων] Bassami genus, tenui & capillacea coma, de quo Plin. lib. 12. cap. 25.

EUTHERÆ, [Εὐθήρη] Asiæ oppidum, in sinu Doridis, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

EUTHYCRATES, [Εὐθυκράτης] Lyfippi filius & discipulus, ante omnes ætatis suæ laudatos in pictura artifices, excelluit. Floruit centesima vicesima Olympiade, constantiamque patris potius æmulatus, quam elegantiam, austero maluit genere, quam jucundo placere. V. Plin. lib. 34. cap. 8. ubi & opera ejus enumerat.

EUTHYDÆMUS, [Εὐθύδημος] Rhetor & orator, qui quum ingentes opes a majoribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non solum in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Hæc Strabo lib. 14.

Euthydæmus, alius Philosophus fuit, Tarsensis Apollonii Tyanei præceptor, de quo vide plura apud Suidam.

EUTHYMEDES, [Εὐθυμήδης] Pictor sui temporis non ignobilis, cujus in transcursu meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

EUTHYMIA, [Εὐθυμία] Cic. 5. de Fin. 87. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐθυμίαν, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas, ea ipsa est beata vita.

EUTHYMUS, [Εὐθύμης] Pugil, Locris Italiæ, qui Epizephyrii nominantur ortus, Afcycleo patre: vel (ut indigenis persuasum est) Cæcino amne genitus, qui Locros a Reginis dividit. Ælianus Var. Hist. lib. 8. 18. Euthymus (inquit) Locros ex Italia, pyctes incluyt & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temesæum heroo, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: ut inde natum sit adagium de iis qui fordidos & injustos quæstus faciunt, Affore Themæum Heroa. Hic, inquit, Euthymus ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere desit. Meminit Plin. lib. 7. cap. 47.

EUTHYORIA, [Εὐθυρία] Rectæ lineæ porrectio, & mensura, non per divitacula itinerum (quæ obiectu montium, & interventu convallium, aut fluminum flexu plerumque necessaria sunt, sed in directum acta. Bud.

EUTIMUS, Poeta Locris oriundus, oraculi jussu vivus consecratus, & inter divos relatus est, teste Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4. Ceterum tam disertâ scripsit carmina, ut Olympicis ludis semper victor fuerit, semel tantum uni posthabitus, ut refert idem Alex. lib. eod. cap. 19. [Forte Euthymus vel Euthynus.]

EUTRAPELIA, [Εὐτραπλία] Dictio est Græca, idem forte significans, quod apud nos Urbanitas, lepor, festivitas & facetia. Aristoteles in Rhetoricis Eutrapelian interpretatur πικραὶ εὐμείνου ὕβρις, h. e. eruditum convivium. Paulus ad Ephes. cap. 5. pro Scurrilitate accipit, sive Scurrili urbanitate, viro gravi indigna. V. dict. sq.

EUTRAPELUS, fuit cognomen Volumniorum. Unde Cic. 7. Fam. 32. ad P. Volumnium scribens, Εὐτραπλία, inquit, literarum fecit, ut intelligerem tuas esse. Est autem Eutrapelus, idem quod Lepidus. Facit mentionem Eutrapeli ejusdam Hor. 1. Epist. 18. 31. & Martialis lib. 7. 83.

EUTRÆSIS, [Εὐτραΐσις] Thespensium Pagus modicus, in quo Zethum & Amphionem, antequam Thebarum regnum tenuissent, habitasse ferunt. Hujus meminit Homer. ut Strabo author est lib. 9.

EUTROPIUS in compendium redegerat Livium. Vid. LIVIUS. H. St.

EUTYCHE, [Εὐτύχη] Mulier Tralliana, triginta partus enixa, & a viginti liberis rogo illata. Plin. lib. 7. cap. 3.

EUTYCHES, [Εὐτυχής] Constantinopolitanus Abbas, tertius post Manetem & Apollinariem, alium affirmabat esse Christum, duas in eodem Dei. Negabatque Christi carnem nostræ similem: nec duas in eodem supposito naturas esse: sed de cœlo corpus descendisse dictitabat, ac in virginis utero tanquam solis radios penetrasse: ut visum sit sane ex muliere generatum, quamvis vere generatum non sit. Suid.

EUTYCHIA, æ. [Εὐτυχία] Insula est Thessaliæ adjacens, ante sinum Pagasicum. Plin. lib. 4. cap. 12.

EUTYCHIDES, [Εὐτυχίδης] Plin. lib. 34. cap. 8. Statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic ut idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixere.

E V U

EVULGO, [ἐὐλγῶ] ære. Idem quod Vulgare significat, sive Notum vulgo aliquid facere. Liv. 9. 46. Civile jus, repositum in penetralibus Pontificum evulgavit.

EVULSIO, EVULSUS. V. EVELLO.

E U X

EUXENIDAS, [Εὐξενίδης] Pictor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor, ut author est Plin. lib. 35. cap. 12.

EUXINUS, [*Εὐξῖνος*] Pontus Euxinus, inquit Plin. l. 6. pr. antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus. Graecis ἀξένος inhospitalis dicitur. *Εὐξῖνος* vero pontum dixere mutatis nominibus hospitalem factum. vel per Antiphrasin potius. V. **AXENUS**. Ammian. lib. 2. Heniochi, Sindi & Achaï, intendente sevitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali: & a contrario per cavillationem, pontus Euxinus appellatur. Ovid. 5. Trist. 10. 13.

Quem tenet Euxini mendax cognomine pontus.

Aqua Euxina. Ovid. 3. de Pont. 2. 60.

Regna Thoas habuit Mœotide clarus in ora:

Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Littus Euxinum. Ovid. 4. de Pont. 3. 51.

Littus ad Euxinum (si quis mihi diceret) ibis.

Et metues arcu ne feriare Geræ.

Mare Euxinum. Ovid. 4. de Pont. 6. 46.

Oræ Euxinae. Ovid. 4. de Pont. 7. 1.

Missus es Euxinas quoniam, Vestalis, ad cras,

Ut possitis reddas jura sub axe locis.

Pontus Euxinus. Ovid. 4. Trist. 4. 55. Cic. 1. de Orat. 174.

EUNYNTHEUS, [*Εὐνυνθεύς*] Fluvius ex Lebea ortum trahens, Strabo lib. 10.

EUZOMOS, sive **EUZOMON**, [*Εὐζώμος*, *ἡ Εὐζώμων*] Eruca herba, ita dicta quod juris saporem commendat. *Εὐζώμος* enim jus appellant Graeci. Plin. lib. 20. cap. 13. In condiendis obsoniis tanta erucæ est suavitas, ut Graeci Euzomon appellaverint. Diosc. 2. 170. V. **ERUCA**.

E X

EX. A. D. Ex ante diem. **EX**. A. D. C. Ex auctoritate Divi Caesaris Augusti. **EX**. A. Q. I. R. P. V. & **EX**. AVC. Q. JVN. RVS. PF. VR. Ex auctoritate Q. Junii Rustici Prætoris Urbani. **EX**. B. S. Ex bonis suis. **EX**. C. C. Ex consensu civitatis. **EX**. C. Excursor. **EX**. D. D. Ex decreto Decurionum. **EX**. DEC. DEC. MVN. MAL. Ex decreto Decurionum municipii Malacensis. **EX**. DO. AV. Ex decreto Decurionum municipii Adulitanensis. **EX**. D. ORD. Ex decreto ordinis. **EX**. E. Exhædomo Augusti. **EX**. D. ORD. Ex decreto ordinis. **EX**. E. Exhæres esto. **EX**. FIG. Ex figulina. **EX**. PR. Ex præcepto vel prædico vel Prætorio. **EX**. R. Exactis rebus, Ex regione. **EX**. S. C. Ex Senatus consulto. **EX**. S. C. COIR. LIC. Ex Senatus consulto coire licet. **EX**. S. C. TERMIN. Ex Senatus consulto terminave-runt. **EX**. S. D. Ex Senatus decreto. **EX**. T. F. C. Ex testa-mento fieri curavit. **EX**. TT. SS. HH. Ex testamentis superscripto-rum hæredum. **EX**. V. Ex voto, vel visu, vel quinto. **EX**. V. P. Ex voto posuit. **EX**. V. XXX. Ex votis tricennalibus. **EX**. H. S. N. CC. L. XL. Ex festertiorum nummorum ducentis quinquaginta millibus quingentis quadraginta. **EX**. H. S. DCDXX. Ex festertis sexcentis millibus quingentis viginti. **EXEMPL. DECR. Q. F.** Exemplum decreti quondam facti. **EXERCITA**. N. Exercitatori nū-meri. i. e. Legionis. **EXQ.** Exquilina tribus. **EX**. V. S. F. Ex voto suscepto fecit.

EX, [*ἐκ*, *ἐξ*] Præp. ablativo casui serviens, variis verbis jungitur: unde & variam accipit significationem.

Ex locum ostendit. Virg. 6. Æn. 98.

Talibus ex adyto dictis Cumæa Sibylla

Horrendas canit ambages. Serv.

Ex de Materia. Virg. 3. Georg. 26.

In foribus pugnam ex auro, folidoque elephanto

Gangaridum faciam, &c. Idem 8. Æn. 593. Lorica ex ære.

Ex, aliquando significat Propter. Sallust. in Catil. C. 12. Igitur ex divitiis juventutem luxuria atque avaritia una cum superbia invadere. i. e. Propter divitias. conf. Suet. Calig. cap. 56. & Cic. 13. Fam. 6. V. Ex injuria.

Ex, causalis. Sen. de Benef. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam crediderit, non dicam me illius debitorem: nec ex hoc as alienum profitebor. i. e. Propterea. V. Ex causa, Ex ea re, Ex eo, Hac ex causa, re &c.

Ex, pro Præter. Liv. lib. 29. pr. Scipio posteaquam in Siciliam venit; voluntarios milites ordinavit, centuriavitque: Ex his trecentos juvenes florentes ætate & virum robore insignes, (al. Inermes) circa se habebat, ignorantes quem ad usum neque centuriati, neque armati fervarentur. Ex his, i. e. Extra eos, sive Præter eos quos centuriatos habebat. [Ex his, scil. voluntariis, delectos.

Ex melle refinam vorato. i. e. Cum. Plaut. Merc. 2. 1. 28. Refinam ex melle Egyptiam vorato, salvom feceris. Apud Plin. Cels. atque adeo omnes medicos frequens est hoc genus loquendi. Cato cap. 156. pr. [Sic, opinor, & Terent. Eun. 5. 4. 17.

Quo pacto ex jure hæsterno panem atrum vorent.

Ex, interdum loco Præ accipitur. Cæs. 1. Bell. Gall. 41. Quod ei ex aliis Gallis maximam fidem habebat.

Ex, interdum loco Pro. Tacit. de Germ. 12. 2. Distinctio poenarum ex delicto. i. e. Pro natura, modoque delicti. Cic. 5. Fam. 8. Ex dignitate, i. e. Pro dignitate. Quamobrem tu quantum tuo judicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse: &, ut spero, statues ex nostra dignitate.

Ex, pro Secundum ponitur. ut, Ex Platonis sententia. Cic. 1. Tusc. 9.

Ex, pro Post: ut, Cæs. 1. Bell. Civil. 22. Quod provinciam ex præ-tura habuerat. i. e. Postquam prætura functus esset. Ita Nep. 14. 2. 1. Suet. Cæs. cap. 19. Virell. cap. 2. Patere. 2. 33. 1. & 78. 3. E præp. similiter usus est Tacitus. V. Ex die hoc.

Ex, idem significat cum A. Quintil. 6. 1. Ex pædagogo se vellicari. V. Burm. Flor. 3. 16. In eo tumultu regem se ex satellitibus suis appellatum latus accepit. V. Idem 2. 6.

Ex in descriptione coloris, pro quo & E, ut E nigro rutilum. Suet. Vide in E. H. St. Loc. V. in Nerone c. 1. Neque hic Coloris descriptio, ut alias, sed mutatio declaratur, Ex nigro in rutilum.

Ex de Morum, fortunæ, aut status cujusvis mutatione crebro vett. usurpant. Plaut. Molt. 1. 1. 180.

— Nam ecceum herilem filium

Video corruptum hic ex adolescente optimo.

Qui te ex insulso falsum feci opera mea.

Idem. Rud. 2. 6. 33.

Cic. 3. Philipp. 22.

Horum similia deinceps, nonne satius est mutum esse, quam quod nemo intelligat? hem cur magister ejus ex Oratore arator factus sit: ut possideat, &c.

Ex infantibus juvenes fiunt. Lucret. lib. 1. 187.

Ex cum verbis, Nasci, Gignere, Suscipere, vel Tollere, originem indicat cum paternam, tum maternam. Suet. passim. Ter. And. 3. 1. 11. Autem est gemens, ex peregrina? Subaudi, Ut filium suscipiat. Donat.

In compositione hæc particula interdum auget, ut Exclamo: interdum minuit, ut Exsanguis. Contrarias etiam significationes in eadem voce admittit. Sic, Exarmare & Armis privare est, & Armis instruere.

Ex in compositione, Ante c, p, q, f, t; item ante vocales & h; retinet suum x: ante f, vertit in similem, ut, Effero: ante reliquas fit E.

Ex abundanti addere, vel adjicere. Quintil. lib. 4. cap. 5. Tum addit ex abundanti, etiam si id non fuisset, &c. Idem lib. 5. cap. 6. Adjicit ex abundanti hanc quoque conscientia fiduciam.

Ex adverbium, Ex opposito. Ter. Adel. 4. 2. 45. Apud ipsum lacum est pistrilla, & ex adverbium est fabrica. Idem Phorm. 1. 2. 39. Ex adverbium ei loco tonstrina erat quædam.

Ex adverbio, vel Ex adverbio, antequæ. Ter. Phorm. 1. 2. 47. Ea sit erat ex adverbio. Plaut. Merc. 5. 2. 37. Nonne ex adverbio vides? Plin. lib. 4. cap. 13. Ex adverbio intrantibus geminæ cernebantur.

Ex adverbio, cum genit. pro E regione. Plin. lib. 5. cap. 31. Posita est inter Samum & Lesbom, ex adverbio maxime Erythrarum. Idem lib. 6. cap. 23.

Ex adverbio rem aliquam proponere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Ex adverbio inferri. Liv. 8. Bell. Pun.

Ex adverbio dicere aut respondere. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Ex adverbio, i. e. Per antiphrasin. Plin. lib. 27. cap. 10. Holosteon sine duritia herba, ex adverbio appellata a Græcis, sicut fel dulce.

Abire ex matrimonio: h. e. Recedere ab alicujus matrimonii contrahitione. Plaut. Mil. 4. 4. 28. Quasque istius causa amoris ex hoc matrimonio abierim, Cupiens istius summe nuptiarum.

Ex æquo fœdus facere, pro Ex æquitate. Liv. lib. 2. Decad. 5. Et in animum inducerent, ut ex æquo fœdus fieret, & se visurum qui sibi faciendum esset. [i. e. æquis utrinque conditionibus.

Ex æquo partiri discrimen ac periculum. Tacit. 2. Hist. 77. Discrimine ac periculum ex æquo partiemur.

Ex æquo agere. Tacit. 4. Hist. 64. Aut ex æquo agetis, aut aliis in peritabitis.

Ex æquo & bono fit: quod vulgus dicit, Ex bona fide & æquitate. Ter. Adel. 5. 9. 29.

Ut id ostenderem, quod te isti facilem, & festivum putant,

Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex æquo & bono:

Sed ex assentando, indulgendo, & largiendo. Conf. infra E bono & æquo.

Ex æquo & bono animo offerre. Sen. 2. de Benef. cap. 34.

Ex æquo fertilis. Plin. lib. 17. cap. 8. De terra columbina.

Ex æquo Venus duobus grata venit. Ovid. 1. Amor. 10. 33.

Quæ Venus ex æquo ventura est grata duobus. i. e. Æqualiter

Ex æquo vivere cum aliquo, i. e. Æqua conditione. Plin. in præf. & lib. 6. cap. 25. Ex æquo degere cum aliquibus.

Alia ex alia facies, atque sequitur. Lucret. lib. 4. V. ALIUS.

Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 76. Grandis natu parens adductus: supplicium, ex altera parte filius ille, &c. hic, &c.

Ex alto repetere aliquid. Sallust. de Rep. Ord. Equidem mihi decretum est, nihil tam ex alto repeti posse, quod non cogitanti tibi in promptu sit.

Ex animo miser. Plaut. Trin. 2. 6. 40.

— qui nihil aliud, nisi quod sibi soli placet,

Consult, advorsum filium nugas agit,

Miser ex animo fit: satius nihilo facit suæ senectuti.

Ex animo amicus, vereque Benevolus. Cic. 11. Philipp. Vulgo: I corde.

Ex animo & Simulate, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.

Ex animo sollicitus. Plaut. Truc. 2. 4. 12. Parelcon esse videtur I animo, quum nemo, nisi ex animo, sollicitus esse possit.

Ex animo dicere. Ter. Eun. 1. 2. 95. Utinam isthuc verbum ex animo ac vere diceret. Cic. in Pison. Equidem dicam ex animo quod senti

Ex animo velle factum. Ter. Adel. 5. 7. 20. Di tibi, Demea, be-faciant, quum te video nostræ familiæ tam ex animo factum velle

Idem Heaut. 5. 2. 6. Nec rationem capio, nisi quod tibi bene animo volo. Cic. 12. Fam. 17. Huic tu libro maxime velim ex animo: si minus, gratiæ causa, suffragere.

Ex animo amare. Cic. 1. Q. frat. 1. Te autem alienum hominem amant ex animo.

Ex animo facere. Ter. Adel. 1. 1. 47. Ille quem beneficio adjuvat ex animo facit. [Scil. Officium suum, quod antecessit.

Vere & ex animo velle. Liv. 10. Bell. Maced. Ita, ut vere, & ex animo velitis evenire.

Ex animi sententia, Conceptio solennis erat jurisjurandi. Cic. 3. O 188. Non enim facit jurare, pejerare est: sed quod ex animi sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facit perjurium est. Sic 1. Tusc. 17. Liv. 2. Bell. Pun. Ex mei animi sententia juro, ut ego Remp. non deferam, neque alium civem Ro-

deferere patiar, si sciens fallo, tum me Jupiter Optimus Maximus, & Marius ap. Sallust. Jugurth. 85. 27. Nam me quidem ex animi sententia nulla oratio lacerare potest. Ex animi mei sententia, i. e. Jura bona fide, dico bona fide. Gell. lib. 4. cap. ult. Cenfor, inquit, agel

de uxoris solenne iurandum. verba ita erant concepta: Et tu animi tui sententia uxorem habes? Habeo, equidem, inquit, uxorem, sed non hercle ex animi tui sententia. Tum Cenfor eum, qui intempestive lascivisset, in ærariis retulit. Loco posteriore, Ex animi tui sententia, valet, Ex voto tuo, seu Qualem vis. Hujus meminit & Cic. 2. de Orat. 260. Sunt qui legunt, Non hercule animi mei sententia: i. e. Qualem volo. Eaque lectio, teste Gronovio MSS. codd. consensu nititur, ac sine dubio melior est.

Ex ante. Liv. 5. Annona ex ante convecta copia nihil mutavit.

Ex ante diem Nonarum, i. e. Ex die Nonarum: est enim compendiosus locus

locutio, pro Ante diem Nonarum finitum: sicut Post diem Nonarum, subaud. Creptum. Cic. 3. Att. 17. De Quinto fratre nuntii nobis tristes, nec varii venerant ex ante diem Nonarum Jun. usque ad pridie Calend. Septemb. i. e. Ex Nonis Junii: erat enim idem: sed figura usus est ea, qua & M. Varro 1. de R. R. cap. 28.

Ex antegesto agere. Paulus in l. Quoties. §. non tantum. D. de peculio.

Ex aperto. Liv. 1. Bell. Pun. Luce prima subiit tumulos, ut ex aperto atque interdiu viam per angustias facturus.

Ex argumento. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eodem genere subulonibus ex argumento dictis.

Ex arte dicere, multo maximum: de arte loqui, minimum est. Cic. 1. de Invent. 8.

Exat ex pictura. Plaut. Stich. 1. 3. 114. At hoc vide fatin' ut facete, atque ex pictura hic afficit. i. e. Ut picturam spectare putes.

Audivi te ex hoc. Plaut. Mil. 4. 6. 50. Nescio tu me ex hoc audieris, an non.

Audire ex aliquo. Plaut. Epid. 4. 1. 36. Nam postquam audivi ilico ex meo fervo, illam esse captam, continuo argentum dedi, ut emeret.

Ex Aulide Philocrates. Plaut. Capt. 2. 3. 55. Ter. Eun. 1. 2. 28. Ibi tum patri parvulam puellam dono quidam mercator dedit ex Attica hinc abreptam. Ibid. 3. 2. 17. Ex Æthiopia est usque hæc. Ubi V. Daceriam.

Ex autoritate aliquorum & voluntate facere aliquid. Cic. Anteq. iret in exil. 26.

Ex autoritate Pontificum. Plin. Epist. 139.

Ex bono & æquo. V. Ex æquo & bono. Julian. de contract. bonæ fidei, In iis (inquit) alter alteri allegatur de eo quod alterum alteri ex bono & æquo præstare oportet. i. e. Non de eo solo quod cautum est: quod etiam Ex bona fide dicitur alibi ab eodem. Ex Bud.

Ex bonis & In bonis, differunt apud Jurisconf. Nam in bonis esse dicuntur ea, quæ situ & positione intra rem aliquam continentur: Ex bonis vero, quæ naturaliter sunt extra rem, sed tamen ad eam pertinent: ut aliud est, annulum esse In dactyliotheca; aliud, Ex dactyliotheca. Justin. §. 2. de vi bon. rap. Sane in hac actione non utique expectatur rem in bonis actoris esse. Nam si in bonis sit, si non, si tamen Ex bonis sit, locum hæc actio habebit. Quæ igitur quasi manu non tenentur, sed consequi per actionem possumus, ea Ex bonis nostris dicuntur: at quæ jam intra ditionem ac fines nostros sunt, In bonis. Hotoman.

Ex causa est, i. e. Causæ utile est. Quintil. lib. 4. V. E præp.

Ex ea causa. Plin. lib. 12. cap. 17.

Ex commodo. Columel. lib. 6. cap. 2. extr. de bobus loquens, ideoque robora corporum citra maciem conservant, qui ex commodo, quam qui festinanter mandunt. Idem lib. 12. cap. 19. Ut ex commodo, multum ferveat.

Ex compacto aliquid facere, pro Ex composito. Suet. Cæs. cap. 20. extr.

Ex composito, idem significat quod Composito abl. quasi dicas; De dicta opera, & ut convenerat inter eos, ut subaudi videatur alius datus (negotio) nempe, Ex composito negotio. Liv. 1. 9. Tum ex composito orta vis, signoque dato juvenus Romana ad rapiendas virgines discurrat.

Ex capere dolorem ex aliquo. Ter. And. 4. 3. 4. Verum ex eo nunc misera quem capit dolorem.

Ex conflata amicitia ex malo principio, &c. Ter. Eun. 5. 2. 35. Sæpe ex hujusmodi re quapiam, & ex malo principio magna familiaritas conflata est.

Ex condemnatus ex invidia. Plin. de Viris Illust.

Ex cognoscere aliquem ex aliis. Cic. 1. Q. frat. 2. Eum præsertim hominem quem ego & ex suis civibus & ex multis aliis quotidie magis cognosco nobiliorem esse prope, quam civitatem suam.

Ex cognoscere aliquid ex literis alicujus. Cic. 8. Att. 13.

Ex comparare sua commoda ex incommodis alterius. Ter. And. 4. 1. 3.

Ex confesso malus vel bonus, pro Palam. Sen. Epist. 77. Quintil. lib. 3. cap. 5. Nisi forte laudare, quæ constat esse honesta, & vituperare quæ ex confesso sint turpia, non est Oratoris officium.

Ex conjicere in morbum ex ægritudine. Plaut. Pœn. prol. 69.

Ex consilio jurisperitorum. Cic. pro Rosc. Com. 46.

Ex aurique putat micis consistere posse Aurum. Lucret. lib. 1. 839.

Ex consuetudine tua aliquid facere: i. e. Secundum consuetudinem tuam. Plin. Epist. 2. Cic. pro Cluent. 62. Qui quum unum jam & alterum diem desideraretur, neque in his locis, ubi ex consuetudine quærebatur, inveniretur, &c.

Ex consuetudine omnium aliquid facere. Cic. pro Quint. 12.

Ex officii ratione, atque ex omnium consuetudine rem ipsam & factum alicujus considerare. Cic. pro Quint. 5.

Ex consulere ex. Plaut. Cæs. 2. 8. 63. In re præsentī, ex copia piscaria consulere licebit quod emam.

Ex Consule, h. e. Pro Consule, sive Pro Consulati imperio. Valer. Max. lib. 3. cap. 7. tit. De L. Crasso, Quum ex consule provinciam Galliam obtineret. V. supra in Ex pro Post. [In emendatis codd. Ex consulatu legitur, nec aliter Valerii avo loquebantur. Nam illa Exconsul, vel Exconsule, Ex prætoris &c. sequioris ævi sunt, & aliter exp. debent, ut f. l. dicitur.

Ex constituto. Patern. lib. 2. 110. Dalmatia, omnibus tractus ejus gentibus in societatem adductis, ex constituto arma corripuit.

Ex continenti, pro Statim. Justin. lib. 1. 9. Septem tantum consilii fuere hujus conjurationis, qui ex continenti, ne dato in pœnitentiam spatio res per quenquam enarraretur, &c. ad regiam pergunt.

Ex contrario, ut E contrario. Cæs. 7. Bell. Gall. 30. Ut reliquorum imperatorum res adversæ auctoritatem minuunt: sic hujus ex contrario dignitas, incommodo accepto, in dies augebatur.

Ex contrario stare dicuntur, Quæ sunt inter se opposita. Sen. Epist. 89. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. Ex diverso.

Ex corruptus ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 25.

Ex eligere unum ex cunctis. Cic. 2. de Leg. Agr. 23.

Ex eligendi potestas ex omni populo. Cic. 2. de Leg. Agr. 23.

Ex denunciato. Sen. Epist. 80. Sive ex denunciato videbatur, sive imparatus ac subito.

Ex destinato aliquid facere. Suet. Calig. cap. 47.

Ex disciplina. Plaut. Pseud. 5. 1. 28. Illis satisfacere minime ex disciplina quivi ego, qui lenonem capere didici.

Ex diverso, cui Dissimile opponitur. Plin. Epist. 45. Apud Græcos enim est quiddam, quamvis ex diverso, non tamen omnino dissimile.

Ex diverso agere. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Ex diverso consistere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Invidia consistentis ex diverso patroni.

Ex diverso dicere. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ex die hoc. Plaut. Perf. 2. 3. 12. Bonus volo jam ex hoc die esse, quod neque fiet, neque fuit. Sic mox Ex eo, Ex eo die, tempore, Ex illo, Ex quo. V. Ex pro Post.

Datus advocatus ex iudiciis. Plin. Epist. 53. Memini tamen me advocatum ex iudiciis datum.

Discrimen adire ex periculo alicujus. Plin. Epist. 199.

Excedere ex pueris. Cic. pro Arch. 4. Nam ut primum ex pueris excessit Archias, atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit. Sic etiam, Excessit ex ephebis, dixit Ter. And. 1. 1. 24.

Ex dignitate sua agere dicitur, Qui locum suum & auctoritatem servat. Liv. lib. 2. Decad. 5. Non tam in pignus fidei obfides desiderati erant, quam ut appareret sociis, nequaquam ex dignitate pari congrredi regem cum legatis. conf. supra Ex, loco Pro.

Educere ex obfidione in tutum. Plaut. Molt. 5. 1. 7. Postquam ex obfidione in tutum eduxi manipulares meos.

Ex ea re est in culpa, pro De ea re. Ter. Hec. 3. 1. 29. Tum matrem ex ea re, me aut uxorem in culpa inventurum arbitror.

Ex eo, pro Ex eo tempore. Tacit. 12. Ann. 7. Versa ex eo civitas. Quo modo Suet. quoque loquitur. V. supra in Ex pro Post.

Ex eo die, pro Ab eo tempore. Cic. 3. Verr. 33. Ex ea die ad hanc diem quæ fecisti, in iudicium voco. Sic, Ex eo tempore. Cic. pro Quint. 22. & 1. Philipp. 1. Ex eo die quo in ædem Telluris convocati sumus.

Ex eo fit ut. Cic. de Amicit. 46. Ex eo fieri ut mulierculæ magis amicitiarum præsidia quarant quam viri, &c.

Ex eo quod, pro Eo quod, sive Propterea quod. Cic. 3. Q. frat. 1. Quum Romam ex Arpinati revertissem, dictum mihi est Hippodamum ad te profectum esse: non possum scribere me miratum esse, illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis literis ad te proficisceretur: illud scribo, mihi molestum fuisse: jam enim diu cogitaveram, ex eo quod tu ad me scripseras, ut siquid esset quod ad te diligentius perferri vellem illi darem.

Ex eodem genere, pro Ejusdem generis. Cic. 3. Verr. Multa sunt ex eodem genere.

Ex equo pugnare. V. EQUUS. Plin. lib. 7. cap. 56.

Evadit ex aqua. Plaut. Rud. 1. 2. 86.

Ex eventu rerum, i. e. Secundum eventum. Tacit. 4. Ann. 3. Ita compositus ut ex eventu rerum adversa abnueret.

Exire ex urbe. Cic. 4. Fam. 1. Si quem tuorum fidelium voles, ad me mittas: ne aut tibi exire ex urbe necesse sit, aut mihi accedere.

Excipere aliud ex oratione alterius atque ille vult. Cic. 2. de Orat. 137.

Eximere ex reis, h. e. Ex reorum & accusatorum albo delere. Cic. 4. Verr. 113. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non adfuisssem ad diem.

Expectare diem ex die. Cic. 7. Att. 25. Diem ex die expectabam ut statuerem quid esset faciendum.

Expellere aliquid dictis ex animo. Lucret. lib. 5. 51. De vitiis animi loquitur quæ non ferro, sed præceptis & doctrina extirpantur.

Exponere ex memoria. Cic. 3. Catil. 15. Ex quoniam nondum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis Quirites quid Senatus censuerit, exponam. Idem 4. de Fin. 1. Memoriter exponere dixit. Et de Amicit. 1. Memoriter narrare. Ibi τὸ Ex παλαιῶν videtur.

Ex facili, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3. Eorundem cinis exefis dentibus conjectus, ex facili eos cadere cogit. Idem lib. 22. cap. 15.

Ex fide, pro Fideliter. Plin. lib. 8. Epist. 191. ad Tacit. Et ego nihil magis ex fide quam de te scribo.

Fieri ex vera vita, h. e. Quemadmodum qui bene vivere solent. Ter. Adel. 5. 9. 29. Ut id ostenderem, quod te isti facilem & festivum putant, id non fieri ex vera vita, &c.

Ex fortuna non ponderanda fides. Cic. in Partit. 117. i. e. Secundum cujusque facultates.

Ex gratulando. Plaut. Capt. 3. 2. 5. Vix jam miser ex gratulando eminebam.

Hæres ex besse relictus. Plin. Epist. 144. Sic Ex Asse, Dodrante, & ceteris Assis partibus.

Hac ex causa, pro Ob hanc causam. Ulpian. in l. 1. D. De calumniatoribus.

Hac ex re. Ter. Eun. 5. 6. 27. Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum.

Ex hoc sollicita: i. e. Propterea. Ter. And. 1. 5. 34. Laborat e dolore: atque ex hoc misera sollicita est, diem quæ olim in hunc sunt constituta nuptiæ.

Ex hoc ducit res fidem. Lucret. lib. 2. 477.

—pergam connectere rem quæ

Ex hoc apta fidem ducat.

Est ex hoc licentia. Quintil. lib. 4. cap. 1. Cujus rei licentia ex hoc est, quod ante declamationem, illa velut imago litis exponitur.

Ex humeris dependet amictus. Virg. 6. Æn. 301.

Ex illo: subaudi, Tempore. Virg. 2. Æn. 169.

Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri. Spes Danaum.

Impressa ex annulo imago. Plaut. Pseud. 1. 1. 54. Eaque causa iniles hic reliquit symbolum, expressam in cera ex annulo suam imaginem.

Ex im-

Ex improvifo. Cic. 3. Verr. 112. Voluisti ex improvifo, siquæ res natæ essent ex urbano edicto decernere.

Incendium ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 69. Nam ni impetro regem perdidit, ex amore tantum est homini incendium.

Ex industria. Liv. 1. 56. Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se, suæque prædæ esse regi sineret. Plaut. Pœn. 1. 2. 9. Postquam illuxit aurora, nunquam cessavimus ex industria ambæ lavari, atque fricari.

Ex infinito ne causam causa sequatur. Lucret. lib. 1. 996.

Ex injuria insanire. Ter. Adel. 2. 1. 43. Pro supreme Juppiter, minime miror, qui insanire incipiunt ex injuria. h. e. Propter aliquam injuriam sibi illatam. V. Ex pro Propter. Sic Ter. Phorm. 5. 1. 23. Matrem ipsam ex ægritudine miseram mors consecuta est.

Ex insidiis aucupari quam rem agat quis. Plaut. Afin. 5. 2. 31.

Ex insidiis verba dare. Plaut. Aulul. 1. 1. 23.

Ex insidiis capi. Cic. 3. Off. 99.

Ex insidiis interire. Cic. 2. Off. 22. Testis est Phalaris, cujus est præter ceteros nobilitas crudelitas: qui non ex insidiis interiit, sed is quem modo dixi Alexander.

Ex insidiis aliquid agere. V. Ex occulto.

Ex insolentia. Liv. 3. Bell. Pun. Et eo impensius, quo avidius ex insolentia in eas se immerferant.

Ex insperato, i. e. Insperate, atque præter spem & opinionem. Liv. 8. Bell. Pun. Quum ex insperato repente missis nobis hunc P. Scipionem.

Ex integro, idem quod De integro significat. Plin. Epist. 273. Datumque a Senatu jus omnibus, de quibus ille aliquid constituisset, ex integro agendi. Idem Epist. 129. Recalescere ex integro, & refumere impetum fractum omisissumque.

Ex integro aliquid agere, est Rursus de novo quippiam, quasi nunquam actum sit, inchoare. Julian. in l. Si is qui. D. De exception. rei jud. Si te negotiis meis obtuleris, & fundum nomine meo petieris: deinde ego hanc petitionem tuam ratam non habuero, sed mandavero tibi, ut ex integro eundem fundum peteres, acceptio rei judicata non obstabit.

Ex integro cavendum erit. Paul. in l. De Die. §. 1. & 2. D. Qui fatisdare cogantur.

Ex integro fatisdandum erit. Paul. in l. Si ab arbitro. D. Qui fatisdare cogantur.

Ex intervallo, Procul. Liv. 8. Bell. Pun. & Cic. 4. Att. 17. Ille Latinus *ἀπὸ χρόνου* ex intervallo regustandus est.

Ex intervallo, cui opponitur Ex continenti. Ulpian. in l. jurisgentium. §. Quinimo. D. De pactis.

Ex intimis unus. Cic. 13. Fam. 3.

Ex aliorum ingeniis judicare aliquem. h. e. Secundum ingenia. Ter. Eun. 1. 2. 118. Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem, atque ex aliarum ingeniis nunc me judicet.

Ex ipsis cœli rationibus. Lucret. lib. 2.

Ex maxime raro genere hominum judicare debemus & pene divino eum qui gravem, constantem, stabilem se in amicitia præstiterit. Cic. de Amicit. 55.

Ex jure, manu confertum vocare, i. e. ad conferendum. Verbum est antiqui juris. Varr. 2. de L. L. Conferere manum dicimur cum hoste: Sic ex jure manu confertum vocare. Gell. lib. 20. cap. 10. de Vindictis loquens, i. e. Rei vindicatione, quæ olim in re præfenti ex duodecim tabulis jure fieri solebat, ita inquit, Sed postquam Prætores propagatis Italiæ finibus, datis (alii legunt, Latis) jurisdictionibus, negotiis occupati, proficisci vindictiarum dicendarum causa longinquas in res gravabantur: institutum est contra duodecim tabulas, tacito consensu, ut litigantes non in jure, id est apud Prætorem manum confererent, sed ex jure manum confertum vocarent: id est alter alterum ex jure ad conferendam manum in rem de qua ageretur, vocaret. h. e. Ex eo loco in quo isti constitissent, apud Prætorem (qui locus, jus appellatur) in agrum contraversum descenderent: ibique absente Prætore, manum conferebant, non in jure, ut antea, neque enim absente Prætore locus controversus, jus appellabatur. Quo facto in jus ad Prætorem redibat. Addit Gell. Atque profecti simul in agrum de quo litigabatur, terræ aliquid ex eo, uti unam glebam, in jus in urbem ad Prætorem deferrent: & in ea gleba, tanquam in toto agro vindicarent. Cic. pro Muren. 26. formulæ verba hujusmodi fuisse ait, Fundus, inquit, qui est in agro, qui Sabinus vocatur. Satis verbosè. Cedo quid postea? Eum ego ex jure Quiritium meum esse ajo. Quid tum? Inde ego te ex jure manu confertum voco. Hæc erant verba ejus qui vindicabat. A quo vero vindicabatur, ejus hæc erant verba, Unde tu me ex jure manu confertum vocasti, inde ibi te ego revoco. Cic. ibid. Idem 1. de Orat. 41. metaphoricè hac locutione usus est in persona Scævola, Quod vero (inquit) in extrema oratione quasi pro tuo jure sumplisti, Oratorem in omnis sermonis disputatione copiosissime posse versari, id, nisi hic in tuo regno essemus, non tulissem, multisque præfessim, (al. præfissim) qui aut interdico tecum contenderent, aut te ex jure manu confertum vocarent, quod in alienas possessiones tam temere irruisses. Ejus generis sunt verba Scipionis ad Annibalem apud Liv. lib. 30. cap. 31. Cic. 7. Fam. 13. Tantum metuo ne tibi istic artificium tuum parum proficit: nam ut audio, istic

Non ex jure manu confertum, sed mage ferro Rem repetunt. i. e. Quod nos diceremus, Per Justitiam. Ex Ennio. Hæc pluraque insuper Budæus Annot. ad Pand. p. 38. Episcop. conf. Lex. Pitisc.

Ex justitia nostrorum temporum non est. Plin. in Epist.

Laborare ex pedibus, pro Laborare podagra. Cic. 9. Fam. 23. Etsi M. Ceparius quum mihi in silva Gallinaria obviam venisset, quassissimè quid ageres, dixit te in lecto esse, quod ex pedibus laborares.

Lar ex hac familia. Plaut. Aulul. prol. 2.

Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. Cic. 1. Verr. 19.

Ex lege fedet judex. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa est ab eo petita, sicut ab Junio, quod non suæ munere decuriæ, neque ex lege fedisset.

Ex lege jurati judices legibus obtemperare debent. Cic. 1. d. Invent. 70.

Ex legibus omnes Respublicæ optime administrantur. Cic. 1. d. Invent. 68.

Ex animo latari toto corpore. Lucret. lib. 3. 110.

Ex libello respondere, i. e. De scripto. Plin. lib. 6. Epist. 5. ad Ursu, Nam & Celsus Nepoti ex libello respondit, & Celfo Nepos ex pugillaribus.

Ex longinquo revenire. Tacit. 2. Ann. 24. Ut qui ex longinquo revenerat, miracula narrabant. V. LONGUS.

Ex longo, subaud. Tempore. Virg. 9. Æn. 63. — collecta fatigat edendi Ex longo rabies.

Miser ex amore. Plaut. Caf. 3. 1. 6. Miseriorem ego ex amore, quantè, vidi neminem.

Ex more. h. e. Secundum consuetudinem. Plin. Epist. 62. Sallust Jugurth. Neque id tempus ex aliorum more quieti aut luxuria concedit.

Natus ex homine. Ter. Eun. 3. 2. 6. Hem alterum ex homine humanatum dicas.

Ex natura sua aliquid gerere. Suet. de Vitell. 10. In initio imperi egregie profusus & magnificus: nisi cetera magis ex natura & priore vitæ sua, quam ex imperii majestate gestisset.

Ex natura avidus. Plin. lib. 10. cap. 9. Ille avidus ex natura, præcipi cibos reliquis pullis.

Ex natura sua ceteros fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 108.

Ex navibus loqui. V. LOQUOR.

Ex necessitate, pro Necessario. Cui opponitur Sponte. Plin. lib. 1. Epist. 109. Quum omnes ex necessitate facient, quod ego sponte faciebam.

Noscere potes ex me. Ter. Adel. 5. 4. 7. Facilitate nihil homini est melius, neque clementia, id esse verum, ex me, atque ex fratre cuius facile est noscere.

Ex numero disertorum homo. Cic. 1. de Orat. 168.

Qui ex numero civium depravati hostes patriæ semel esse cœperunt, & Cic. 4. in Catil. 17.

Ex obliquo. Plin. lib. 2. cap. 31. Nec supra ipsum, nec infra, se ex obliquo.

Ex occasione ementium pretia varia. Plin. lib. 12. cap. 16. Caf. 6. Bell. Gall. 31. Neque ex occulto insidiandi & dispersos circumveniens singulis deerat audacia.

Ex occasione omni laudare amicos. Plin. Epist. 148.

Ex occulto intervenire. Cic. pro Cluent. 47. Multi boni viri quum ex occulto intervenissent, pecuniaque obsignata, quæ, &c.

Ex occulto, & ex insidiis agere aliquid. Cic. 1. Off. 109. Sui his alii multum dispares, simplices & aperti, qui nihil ex occulto, nihil ex insidiis agendum putant, veritatis cultores, fraudis inimici.

Ex occulto latrocinari. Plin. lib. 9. cap. 42. Nam passinaca latrocinantur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens.

Ex oculis evanuit. Virg. 9. Æn. 658.

Ex oculis subito fugit, i. e. Ex conspectu. Virg. 4. Georg. 451. Dixit, & ex oculis subito, ceu fumus in auras Commixtus tenues fugit diversa.

Ex oculis nostris subducere vetustatem. Lucret. lib. 2. 69.

Ex offensa. Lucret. lib. 2. 1058. Aut juvat egrediens, &c. Aut ex offensa cum turbant corpore in ipso Semina, &c.

Ex omni. Lucret. lib. 2. 305. Nam neque quo possit genus ullum materiali Effugere ex omni quicquam est, neque rursus in omne.

Unus ex omnibus civibus probus. h. e. Inter omnes. Plaut. Stich. 1. 1. 11. Spero quidem & volo, sed hoc, foror, crucior, Patrem tuum, meumque adeo unice, qui unus Civibus ex omnibus probus perhibetur, Eum nunc improbi viri officio uti. Idem Most. 1. 4. 23. Non vis me obviam hisce ire, anime mi? PHIL. Illico ex omnibus optime volo.

Ex omnibus seculis vix quatuor nominantur paria amicorum. Cic. de Amicit. 15. Idque mihi eo magis est cordi, quod ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum. h. e. Inter omniætates, vel à prima ætate hucusque.

Ex opinato. Liv. 4. Unde nec ex opinato adversum hostem invadat.

Ex opinione hominum atque fama aliquid scribere. Cic. 12. Fam. 4.

Ex opibus non ex veritate causa pendetur. Cic. pro Quint. 5.

Ex ordine, pro eo quod est Sine intermissione. Virg. 4. Georg. 179. Septem illum totos perhibent ex ordine menses Flevisse. Cic. 6. Verr. 143. Ita sententiam dixit ex ordine Sic pro Lege Agr. 47. Ex ordine dicere.

Ortum ex me, ex te. Plaut. Mil. 2. 6. 17. Ter. Adel. 5. 3. 26. Ex te adeo est ortum, ne tu curares meum, neve ego tuum. Idem Eun. 5. 5. 20. Nam hoc putant, quicquid factum est, ex te est ortum.

Ex parte majore. Plin. lib. 10. cap. 32. Ipsa avis paulo amplior partem, colore cyaneo ex parte majore.

Ex parte caput velatum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Ex parte, pro Partim, vice adverbii ponitur. Liv. 6. Bell. Pun. Annibal ingentibus copiis peditum equitumque castra oppugnavit & ex parte cepit.

Non ex pactione verborum, quibus jusjurandum comprehenditur sed ex perfidia & malitia, per quam insidiæ tenduntur alicui, & immortales hominibus irasci & succensere consueverunt. Cic. pro Rosc. Com. 46.

Ex pari coire. Quintil. lib. 2. cap. 19. Sin ex pari coeant, mediocribus quidem utrisque majus adhuc naturæ credam mentum.

Ex pari gratia aliquid alicui dare. Plaut. Trucul. 2. 2. 13. Mea voluptas attuli eccam pallulam ex pari gratia tibi.

Ex paupertate nemo alius parciore. Plaut. Aulul. 2. 2. 29. Neque il quisquam est alter hodie ex paupertate parciore.

Ex post delicto. Ulpian. in l. Si servum. §. ult. D. De acquir. hered. Equidem qui semel se abstinuit, quemadmodum ex post delicto obligetur.

Ex post facto. Papin. in l. Dominus. D. De usufruct. Mantisse fructus jus integrum, ex post facto apparuit. Sic saepe alibi apud Jurisperitos.

Ex praecepto. Plin. lib. 9. cap. 35. Columel. lib. 11. cap. 19. Sacrificia nisi ex praecepto domini facere nesciant. i. e. Nisi praeceperit dominus.

Ex professio Philosophiam ostentantibus parum decori sunt plerique orationis ornatus. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Ex professio inimicitias cum aliquo gerere. Valer. lib. 4. cap. 1.

Ex ore alicujus pendere. Lucret. lib. 1. 38.

Equae tuo pendens refupini spiritus ore. Verba ad Venerem.

Ex poenitentia. Suet. Othon. cap. 1. Ausus est etiam in Illyrico milites quosdam, quod motu Camilli ex poenitentia praepositos suos quasi defectionis adversus Claudium auctores occiderant, capite punire, &c.

Ex preparato, vice adverbii ponitur, i. e. Praemeditato. Liv. 8. Bell. Pun. & lib. 2. Tumultuario praelio ac praecursu magis militum, quam ex preparato aut jussu imperatorum orto. i. e. Dedita opera. Sen. Epist. 11. Non enim ex preparato locutus est: sed subito deprehensus.

Ex praescripto. Columel. lib. 1. cap. 1. Neque enim semper eundem, velut ex praescripto, habitum gerunt. Sic ex praescripto vivere dicitur, Qui servat ea quae fuerunt illi imperata atque praescripta.

Ex praeterito. Liv. 7. Bell. Pun. Et Romae quidem quum luctus ingens ex praeterito, tum timor in futurum erat.

Probare ingenium alicujus ex alterius ingenio. Plaut. Trin. 4. 3. 42. Quippe ex eorum ingenio ingenium horum probant.

Procul ex occulto hostes cadere. Ter. Eun. 4. 7. 17. Fundam tibi nunc nimis vellem dari, ut tu illos procul hinc ex occulto caederes.

Ex propinquo videre. Liv. 2. Bell. Maced.

Ex propinquo praefari, pro Cominus, & collato pede. Liv. 6. Bell. Pun. Ibid. lib. 5. Ex propinquo cognoscit Hannonem cum exercitus parte profectum frumentatum.

Ex proposito. Sen. Epist. 72. Et quae ex proposito sumenda sunt, & quae subita res tulit.

Ex prora tantum & puppi pugnabatur. Plin. lib. 7. cap. 56.

Prospicere ex aliquo loco. Virg. 7. Aen. 29.

Atque hic Aeneas ingentem ex aequore lucum Prospicit.

Ex provocatione dimicare. Plin. lib. 7. cap. 28.

Ex proximo. Plaut. Aulul. 2. 9. 4. Ego hinc artoptam ex proximo utendam peto. Plin. lib. 5. Epist. 101.

Ex quo fit. Cic. de Senect. 72. Ex quo fit ut animosior etiam senectus sit, quam adolescentia, & fortior.

Ex quo nominata amicitia. Cic. de Amicit. 23. Amor enim, ex quo amicitia est nominata, princeps est ad benevolentiam conjungendam.

Ex quo manifestum. Plin. in Paneg.

Ex quo palam est, quam turpiter deferat eam partem Rhetorices institutio. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Ex quo, subaud. Tempore. Liv. 1. 40. Duodequadragesimo ferme anno, ex quo regnare coeperat. Huic ex adverso respondet Ex illo: quod Servius exponit Ex illo facto vel tempore. Virg. 2. Aen. 169.

— impius ex quo

Tyrides fed enim, scelorumque inventor Ulysses

Fatale aggressi sacratio avellere templo Palladium, &c.

Ex illo fluere, ac retro sublapso referri Spes Danaum, &c.

conf. Ex die hoc &c.

Querere ex aliquo, pro Interrogare. Cic. 5. Att. 15. Quaesivit ex eo, placeretne judices a Praetore legi. Idem 1. de Divin. 59. Cajum Marium cum fascibus laureatis querere ex te quid tristis esses.

Ex re tua fuerit: h. e. In tuum commodum. Plaut. Capt. 2. 2. 46. Ter. Phorm. 5. 7. 76. Non hercle ex re istius me intigasti. Cic. 5. Att. 8. Summa erit haec, statues ut ex fide, fama, reque mea videbitur.

Ex re garrire aniles fabulas. Hor. 2. Serm. 6. 77. Ex re, Pro Commodo. Acron.

Ex Republica facere. h. e. In utilitatem & commodum Reipub. Cic. ad Brut. 2. & 5. Si minus id commodum Reip. facere posses, sive non existimares ex Republica esse. Sallust. Catil. C. 51. Certo scio quae studio dixerit, e Republica dixisse. Codd. emend. Quae dixerit, studio reip. dixisse.

Ex Republica Athenis, quam optime gesserat, & ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rabir. Posth. 23.

Ex Reipub. tempestate sententiam aliquam, tanquam aliquod navigium atque cursum, moderari, non est inconstantis. Cic. pro Corn. Balb. 61.

Ex re & ex tempore constituere aliquid. Cic. 12. Fam. 19.

Ex re consulere. h. e. Ut occasio tulerit. Simile illi, Pro re nata. Tacit. 1. Ann. 24.

Ex re ipsa capere dilationem, i. e. Ex natura rei. Paulus in l. interdum. D. de verb. obligat.

anus non est ex amore. Plaut. Merc. 2. 3. 106.

Ex re aliquo. Ter. Heaut. 3. 1. 2. Cic. 9. Fam. 12. Habuisti in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses.

Ex scripto recitare. Liv. 23. 11. Dum haec geruntur Q. Fabius Pictor legatus a Delphis Romam rediit, responsumque ex scripto recitavit.

Ex mea sententia, Ut volo & opto. Plaut. Capt. prol. 48. Ter. Hec. 5. 4. 32. Spero hanc rem eventuram nobis ex sententia. Cic. 4. Acad. 148. Quid enim conscendens navem sapiens, num comprehensum animo habet, atque perceptum, se ex sententia navigaturum?

Ex sententia non sum hero: i. e. Non placeo hero. Plaut. Perf. 3. 1. 45. Ego neque lubenter servio, neque satis sum hero ex sententia.

Ex sententia servire hero. Plaut. Aulul. 4. 1. 3. Nam qui hero ex

sententia servire servus postulat: in herum matura, in se fera concedet capeffere.

Ex sententia servus: Qui acceptus est, & placet. Plaut. Capt. 2. 2. 96. Nec quenquam fideliozem, neque cui plus credat potes mittere ad eum, nec qui magis sit servus ex sententia.

Ex sententia amborum fiat. Plaut. Truc. 5. 69. Verum utrique mos geratur, amborum ex sententia fiat, ut rem gratam video: hoc accipiendum est quod datur.

Ex sententia succedere, pro Ad votum. Cic. Ep. ad Brut. 9. extr. Nos te tuumque exercitum expectamus: sine quo, ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. Idem 12. Fam. 10. Ter. Phorm. 2. 1. 21. Sed fatin' omnia ex sententia?

Ex se nimium exhibet negotii. Plaut. Poen. 1. 2. 30. Nimia omnia nimium exhibent negotium hominibus ex se.

Ex se hunc reliquit filium. Plaut. Aulul. prol. 21. Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium.

Ex sese aliud magis habet. Ter. And. 5. 4. 52.

Ex sua quisque parte. Cic. 3. Verr. 123. Se curaturos, ut ex sua quisque parte ne minus dimidium ad Trebonium, &c.

Ex se & ex natura sua. Cic. 1. de Invent. 102. Unaquaque ex se, & ex sua natura simpliciter consideratur.

Ex somno. Cels. lib. 2. cap. 4. Neque unquam in acuta febre, aut a somno non est terribilis nervorum distentio. Timere etiam ex somno, mali morbi est.

Ex somno moliri corpora. Liv. lib. 6. Decad. 4. Affecta labore, ac vigiliis corpora ex somno moliebantur.

Ex sponso agere. Cic. pro Quint. 32.

Ex stirpe arborem excidere. i. e. Stirpitus. Ulp. in l. 1. D. de arb. cad.

Ex supero. Lucret. lib. 2. 248. i. e. E superiori loco.

Ex supero quum praecipitant, &c.

Ex supervacuio aliquem admonere. Sen. Epist. 64. Liv. lib. 2.

Suspicio ex ipsa re mihi incidit. Ter. And. 2. 2. 21. Redeunti interea ex ipsa re mihi incidit suspicio.

Ex tabella pronuntiare. i. e. Ex scripto. Suet. Claud. cap. 15.

Ex tempore. Cic. 2. Off. 33. Quos credimus expedire rem, & consilium ex tempore capere posse. Plin. Epist. 27. Dicit semper ex tempore, sed tanquam diu scripserit. Sallust. Jugurth. c. 70. Cetera uti res posceret, ex tempore parare placuit. Cic. 2. de Orat. 246. Illud egregium destitit, & ex tempore, Manus lava, inquit, & cena.

Ex tempore aliquo. Cic. 3. Verr. Audimus alium non ab initio fecisse, sed ex tempore aliquo confecisse. De tabularum confectione loquitur.

Ex illo tempore. Virg. 7. Ecl. 70.

Ex illo Corydon, Corydon est tempore nobis.

Ex tempore, Ex temporis conditione. Cic. 3. Off. 32. Unius generis quaestiones sunt hae omnes in quibus officium ex tempore quaeritur.

Ex templo, i. e. Statim. Plaut. Amph. 1. 1. 52. Se exercitum ex templo domum reducturum. Idem Merc. prol. 61. Sese ex templo ex ephebis postquam excesserit. Liv. 1. 6. Ex templo advocato concilio, &c. Cic. 1. de Invent. 59. Affectio est animi, aut corporis ex templo aliqua de causa commutatio, &c.

Est augurale, vide Servium. V. TEMPLUM. H. St. Serv. ad Aen. 1. 96. & 6. 210.

Ex toto, pro In totum. Sen. 3. de Ira, Quaedam ex toto evanescent. Sic Plin. lib. 11. cap. 12. Curt. lib. 8.

Ex toto integer. Cels. lib. 3. cap. 3. Rursus aliae sic desinunt, ut ex toto sequatur integritas. Integer autem Celfo dicitur, qui febre omnino caret, quam integritatem Graeci ἀνυγείαν vocant.

Ex transverso quidam adortus transfigit. Liv. 2. Et lib. 1. Ex transverso impetu facto.

Ex tuto. Liv. 1. Decad. lib. 10. Urbemque ex tuto rectis itineribus perviam conspiciunt. Idem 3. Decad. lib. 6.

Ex tunc poenae reservatus. Apul. 7. Met.

Ex vano, pro Frustra. Liv. 7. Bell. Pun. Nec spem nec metum ex vano haberet. Idem pro Falso. Idem 3. Bell. Maced. Neque tota ex vano criminatio erat.

Ex verbis tuis. Plaut. Epid. 1. 1. 63. Ex tuis verbis meum futurum corum pulchrum praedicas, &c.

Ex veritate celebrare facta alicujus. Tacit. 4. Ann. 31. Nec occultum est, quando ex veritate, quando adumbrata laetitia facta imperatorum celebrentur.

Ex vero nomine vocor Robertus. Plaut. Stich. 1. 3. 88.

Ex vero. Macrob. 7. Saturn. cap. ult. Omnia, inquit Eustathius, a Disario & luculente & ex vero dicta sunt. i. e. Vere.

Venire ex gratia in invidiam. Plin. de Viris Illust.

Venire ex longinquo. V. LONGINQUUS.

Ex viribus, &c. Plaut. Merc. 1. 1. 40. Ex summis opibus, viribusque usque experire, nitere, herus ut minor opera tua serveretur.

Ex vicini, pro Ex fundo vicini. Figura nota grammaticis, & e Graecis fontibus derivata. Ulp. l. 1. §. 10. D. de aqua pluv. Aquam superfluentem ex vicini in suum derivare.

Ex vicino aliquem observare. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta januam pat habitatio, ut intrantium exeuntiumque conspectum habeat. Procuratori supra januam, ob easdem causas: & is tamen villicum observet ex vicino.

Ex vinculis causam dicere. V. Dicere causam, in DICO.

Ex vino vacillantes. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ex voluntate sua nancisci sortem. Cic. 3. Verr. 104.

Valde ex voluntate accidit. Cic. in Pison. 46. Illud etiam accidit praeter optatum meum, sed valde ex voluntate.

Ex animi voluntate id procedit. Lucret. lib. 1. 339.

Ex sua voluntate facere sibi summam pecuniae. Cic. 2. de Lege Agr. 64.

Ex voluntate alterius ingredi aliquid. Quintil. in proem. lib. 6. a pr. Haec, Marcelle Victori, ex tua voluntate maxime ingressus.

Ex voto. Plaut. Stich. 1. 3. 80. Ut decumam partem ex voto Herculi polliceam.

Ex utilitate Reipub. idem quod Ex usu. Cic. 1. de Invent. 68. Leges

ex utilitate communi interpretari. Plin. in Paneg. 67. 4. Si bene remp. & ex utilitate omnium rexeris. Plin. lib. 18. cap. 6. Agro empto domum vendendam, inclementer atque non ex utilitate publici statutus Mago censuit.

Ex unis geminæ nuptiæ. Ter. And. 4. 1. 50. Nam fatis credo, si ad-vigilaveris, ex unis geminas mihi conficies nuptias.

Ex utraque parte. Lucret. lib. 1. 88.

Cui simul infusa virgineos circumdata comptus
Ex utraque pari malarum parte profusa est.

Ex utero. Plaut. Truc. 2. 6. 30.

Quid illi ex utero exitio est, prius quam poterat ire in prælium?

Et vultu cognoscere. Cic. 14. Att. Sed ex vultu & oculis & fronte, ut ajunt, meum erga te amorem perspicere potuisses.

Omnibus ex unus egregius adolescens. Liv. lib. 4. Decad. 5. P. Na-sica egregius adolescens omnibus ex unus, quibus hesternæ die pu-gnari placuit. h. e. Unus ex omnibus.

Ex usu. Tacit. 5. Ann. 6. Qui plebem primoribus tradidit ex suo usu.

Ex usu temporis. Tacit. 4. Ann. 5. Quum ex usu temporis huc illuc mearent.

Ex usu tuo est: h. e. In tuam utilitatem. Plaut. Perf. 4. 4. 14. Ex tuo inquam usu est, eme hanc. Ter. Eun. 5. 8. 47. Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex usu tuo nemo est. Idem Heaut. 1. 2. 9. Hoc scitum est, periculum ex aliis facere tibi quod ex usu fiet.

E X A

EXACERBO, [*ακροβύνω*] ære. Irritare, ad iracundiam provocare. Suet. Galb. cap. 16. Atque eo quidem nomine omnes qui ubique erant, ex-acerbavit.

Exacerbata superbia. Liv. 9. Bell. Pun.

Exacerbatur supplicium. Claud. Saturn. in l. aut facta. §. ult. de Pœnis, Nonnunquam evenit ut aliorum supplicia exacerbentur, quoties nimium multis personis grassantibus exemplo opus est.

Exacerbatur, absolute. Modest. in l. famosi. par. ult. D. ad legem Jul. majest. Crimine majestatis facto, vel violatis statutis, vel imaginibus, maxime exacerbatur in milites.

EXACERBATUS, a, um, ut, Multitudo exacerbata. Liv. 29. 6. conf. Suet. Tiber. cap. 62. & Vitell. cap. 14.

EXACERBATIO, onis. f. Salvian. 4. Gub. p. 116.

EXACERBATRIX, icis. f. Salvian. 3. Gub. p. 91.

EXACERBSKO, ære. Valde acerbus, i. e. asper, fio; quod ab Exacerbeo, es, fieri constat, [unde?] licet Acerbeo raro inveniatur. Apul. Apol. p. 327. Quis est tam mitis, quin exacerbescat?

EXACERVO, ære. Ammian. 23. 5. Plebs exacervantia in se tela declinans.

EXACESKO, acui, [*ἄξοζονομα*] ære. Acidum fieri. Columel. lib. 12. cap. 17. de aceto, In doliolum vel in amphoras conditur, & ibi finitur fermentari: deinde quum exacuit, & remisit liquorem, quicquid est acetii, diligenter colatur, &c.

EXACON, [*καταύρων λεπών*] Secunda Centaurii species a Gallis appellata est, quoniam omnia mala medicamenta potum e corpore exigat per alvum. Dicitur & Fel terræ, ob insignem amaritudinem. Plin. lib. 25. cap. 6.

EXACTIO, EXACTOR, EXACTUS. V. EXIGO.

EXACUO, ui, utum, [*ἀκυνάω*] ære. Acutum facere. Plin. lib. 34. cap. 14. Quippe quum in exacundo oleares cotes & aquariæ æque differant. Exacuere corticem. Varro 1. de R. R. cap. 41. pr. Dentes exacuere etiam dicitur fus. Virg. 3. Georg. 255.

— dentesque Sabellicus exacuit fus.

Mentem exacuere ad quid. Sil. lib. 7.

Miscetque exacuens varia ad conamina mentem.

Mucronem in aliquos exacuere. Cic. 3. de Legib. 21. Quis unquam tam audax, tam inimicus nobis fuisset, ut cogitaret unquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem aliquem Tribunitium exacuisse in nos?

Spicula exacuunt rostris. Virg. 4. Georg. 74.

Vallos exacuere. Virg. 1. Georg. 264.

Exacuunt alii vallos, furcasque bicornes.

i. e. Repurgant &

reformant in altitudinem pristinam. Servius.

Acetum exacuere. V. ACETUM.

Aciem oculorum exacuere. V. ACIES.

Nasturtium exacuit animum. Plin. lib. 20. cap. 13. h. e. Irritat & pungit facultatem animalem quæ in cerebro est. Unde etiam a naribus torquendis dictum, quod sternutamenta excitet.

Animos in bella verbis exacuere. Hor. de Arte Poet. 403.

— post hos insignis Homerus

Tyrtaeusque mares animos in Martia bella

Verbis exacuit.

Sapor exacuit palatum. Ovid. 1. de Ponto, 10. 13.

Non tamen exacuet torpens sapor iste palatum.

Exacuunt visum scarabei virides. h. e. Perspicaciorem & magis acutum reddunt. Plin. lib. 29. cap. 6.

Exacuere aliquem, pro Incitare, inflammare. Metaph. sumpta ab iis rebus quæ dum exacutæ sunt, magis pungunt. Cic. 10. Fam. 23. Idem 1. de Orat. 258. Nec magis ad eos deterrendos qui non possent, quam ad vos qui possentis exacuendos accommodavi orationem meam.

Cohortari & exacuere aliquem. Cic. 12. Att. 35. Et si tibi placebit sic agere de Fano, ut cœpimus, velim cohortere & exacuas Cluatiū.

Invicem se mutuis exhortationibus exacuere. V. INVICEM.

Stimulis exacuere aliquem. Claud. de Bell. Gildon. 350.

At juvenem stimulis immanibus æmula virtus

Exacuit.

Exacuere aciem oculorum, vel ingenii. Cic. 1. de Legib. 60. Cultumque deorum & puram religionem susceperit, & exacuerit illam, ut oculorum, sic ingenii aciem ad bona deligenda & rejicienda contraria.

EXACUUS, a, um. Plin. lib. 18. cap. 18. Latior hæc quarto generi, sed exacutior in mucronem fatigata. cont. 29. 6.

EXACUTIO, onis. f. Plin. lib. 17. cap. 14. Calami exacutio medullam ne nudet.

EXADVERSUM, & EXADVERSO. V. EX.

EXÆDIFICO, [*ἀνοικοδομῶ*] ære. Absolvere ædificationem. Cæf. 1. Bell. Civil. 15. Quod oppidum Labienus constituerat, suæque pecuniæ exædificaverat.

Exædificare templum Apollini. Cic. 2. Tusc.

Exædificare atque efficere. Cic. 7. Verr. 47. Etenim vel Capitolium sicut apud majores nostros factum est, publice gratis coactis fabris operisque imperatis, exædificari atque effici potuit.

Exædificare institutum opus. Cic. 1. de Orat. 164. Non gravere exædificare id opus quod instituisti.

Mundus divino consilio exædificatus. Cic. 4. Acad. 126.

Exædificare inchoatam ignaviam, per translationem. h. e. Exacervare vel Continuare. Plaut. Trin. 1. 2. 95.

Exædificare, pro Ejicere domo. Plaut. Trin. 5. 2. 3.

Nam exædificasset me ex his ædibus, si absque te foret. Antiquum

[Quin potius jocus Plautinus, & nove dictum.

EXÆDIFICATIO, onis. f. [*ἀνοικοδομήσις*] Cic. 2. de Orat. 63.

EXÆDIFICATUS, a, um. [*ἀνοικοδομηθείς*] Cic. 4. Att. 7. Dimen & exædificata animo domus.

EXÆQUO, [*ἕξις*] ære. Æquum facere; ut, Exæquare tumulos tumulis, apud Hirt. de Bell. Hisp. 5.

Exæquare ad regulam, pro Exacte conformare. Sen. Epist. 20.

Exæquari bonis. Cic. Post red. in Senat. 22. Propterea quod superiorem esse contra improbos, minus est negotii, quam bonis exæquari.

Exæquari alteri. Liv. 23. 35. Vetus miles tironi, liber voloni se exæquari sineret.

Exæquare aliquem dignitate cum altero. Cæf. 1. Bell. Civil. 4. Ipse Pompejus ab inimicis Cæsaris incitatus, quod neminem dignitate cum exæquari volebat, totum se ab ejus amicitia averterat.

Exæquare aliquos. Ovid. 3. Amor. 8. 61.

At nunc exæquet tetricas licet illa Sabinas, &c.

Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. 4. Att. 14.

Exæquare omnia. Cic. 3. de Fin. 37. Videsne verborum gloriæ tibi cum Pyrrhone & cum Aristone, qui omnia exæquant, e communem?

Exæquare pretio omnia jura. Cic. 4. Verr. 121.

Exæquare facta dictis: h. e. Paria factis dicta ostendere. Sallust. Ca. 3. In primis arduum videtur res gestas scribere: primum quod facta dictis exæquanda sint.

Nos exæquat victoria celo. Lucret. lib. 1. 80.

EXÆQUOR, æri. dep. Lucan. ad Pison. 26.

Nos quoque pacata Pisonem laude nitentem

Exæquamur avis. In codd. emend. Exæquamus.

EXÆQUATUS, Partic. Lucret. lib. 5. 1295.

Exæquataque sunt creperi certamina belli.

Exæquato omnium jure. Justin. 43. 1. 4.

EXÆQUATIO, onis. f. Vitruv. 5. 12. Liv. 34. 4. Hanc, inquit, ipsam exæquationem non fero, illa locuples, &c.

EXÆQUAMENTUM, i. n. Tertull.

EXÆQUALITER, Adv. Apul. 2. Met. Cetera corporis exæqualiter regulam. Ita Beroald. sed Elmenh. p. 115. Inexplicabiliter.

EXÆSTUO, [*ἐκχυμῶ*] ære. Æstum emittere, & exhalare. Liv. Bell. Pun. Incertæ altitudinis utcumque exæstuat mare. Plin. lib. 2. cap. 2. Exæstuate oceano.

Fundo exæstuat imo. Virg. 3. Æn. 576.

Exæstuate æstus. Lucret. lib. 6. 816.

Hos igitur tellus omneis exæstuet æstus, Exspiretque foras

Ignem magno exæstuat. Lucan. lib. 5. 173.

Læsus exæstuat acrior ignis. Ovid. 13. Met. 867.

Exæstuat mens ira. Virg. 9. Æn. 798.

Improperata refert, & mens exæstuat ira. h. e. Vehementer

æstuat. Unda exæstuat vorticibus. Virg. 3. Georg. 240. conf. Ovid. 13. Met. 867. & 6. 623.

EXÆSTUANS, antis. Partic. ut, Oceanus exæstuanus. Mela 3. 2. Cap. 9. 9. 9. Mare exæstuanus. Curt. 6. 4. 19.

EXÆSTUATIO, onis. f. Solin. cap. 11. Herbesus in medio flumine subita exæstuatione fervebit.

Tralate Nonius 6. 91. in Fervor, Exæstuatio animi.

EXÆVIO, al. EXSÆVIO, ire. pro Desavire, h. e. Desinere favorem. Liv. 30. 39. Consul Claudium atrox vis tempestatis adorta, in tantum ingentem adegit. Populonium inde quum pervenisset, stetit ibi, dum reliquum tempestatis exæviret. Budæus.

EXAGGERO, [*ἐκπαύω, ἀεζώω*] ære. Coacervare, & in unum vel aliam accumules. V. Curt. 6. 5. 20. Tralate pro Amplificare.

Exornare & exaggerare. Cic. 2. de Orat. 291. Ut boni quod habet, id amplectar, exornem, exaggerem, &c.

Exaggerare & Extenuare, contraria. Cic. 5. Tusc. 51. Xenocratem illum gravissimum philosophum exaggerantem tantopere virtutem & extenuantem cetera.

Verbis exaggerare aliquod beneficium. Cic. pro Planc. 71. At enim nunc ego magnum beneficium Plancio facio, & ut ais, id verbis exaggerari nostram exaggeramus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Oratione exaggerare. Cic. 1. de Orat. 214. Veritus es nisi istam artem oratione exaggerasset, ne operam perdidisset.

Exaggerare rem familiarem, pro Augere supra modum. Cic. 1. Off. 2. Exaggerare rem, i. e. Majorem & atrociorum verbis facere. Cic. 10. Cæcin. 18. Et quum ipse sextulam nimium suam exaggeraret, neque hæredis arbitrum familiæ eriscundæ postulavit. Phædr. Prol. 3. 24. Magnas opes exaggerare. Patere. 2. 129. 2. Quibus juverim Germanici exaggeravit honoribus?

EXAGGERANTER, Adv. Tertull. de Carne Christi, cap. 19.

EXAGGERATUS, Partic. [*ἐμπειροπρεπής*] ut, Exaggeratus virtutis animus. Cic. in Parad. 6.

Auctæ atque exaggeratæ fortunæ. Cic. 4. in Catil. 19.

Oratio altius exaggerata. Cic. de Clar. Orat. 66. V. Oratio, in 00. Compar. Gell. 13. 24. Neque ornatus fit, &c. neque exaggeratus.

EXAGGERATIO, ōnis. f. [*ἐπιμεγεθυνσις*, ἀμεινῶς] Magna conservatio.

EXAGGERATIO, per transl. Cic. 2. Tusc. 64. Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi & quasi quandam exaggerationem quam altissimi animi, qui maxime eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, unam esse omnium rem pulcherrimam. conf. Gell. 13. 24.

EXAGGERATOR, ōris. m. Hieron. Epist. 22. cap. 12.

EXAGITO, [*ἀγροφύω*] āre. Vehementer venire, & agitando commovere. Plaut. Merc. 4. 5. 25. Suppos. Mala bilis cruciat me atque exagitat. Cic. 5. Verr. 228. Non solum arationes, sed etiam fedes suas patrias, istius injuriis exagitati, reliquerant.

LENIRE & **EXAGITARE**, contraria. Sallust. Catil. cap. 48. Tamen quia in tali tempore tanta vis hominis magis lenienda, quam exagitanda videbatur. Ibid. cap. 28.

EXAGITARE & **contemnere** dicendi exercitationem. Cic. 3. de Orat. 56. Hanc dicendi exercitationem exagitant & contemnerent.

INSECTARI & **exagitare**. Cic. 1. Att. 13.

CURAS exagitare. Lucan. lib. 8. 43.

— tristes præfugia curas Exagitant.

TURBA **Diania** exagitat fures. i. e. Canes exagitant fures. Ovid. 5. Fast. 141.

Exagitant & Lar & turba Diania fures.

FUROS exagitare. Catul. 65. 94.

FUROR aliquem exagitat. Sen. Thyest. 4.

LITTORA clamor nauticus exagitat. Lucan. lib. 2. 688.

LUSTRA exagitare ferarum. Sil. lib. 16.

MANES exagitare. Propert. lib. 2. 8. 19.

Exagitet nostros manes, sectetur & umbras.

MOROREM exagitare. Cic. 3. Att. 7. Ne & meum mororem exagitem, & te in eundem luctum vocem.

VOLUCRES alis **Zephyros** exagitant. Stat. 3. Theb. 515.

URBEM exagitare clamoribus. Stat. 5. Theb. 97.

DI exagitem me, si quicquam, &c. Jurandi modus. Hor. 2. Sermon. 6. 54.

EXAGITARE rem aliquam, pro Disceputationibus excutere & agitare. Cic. pro Cluent. 100. Exagitabantur omnes ejus fraudes atque fallaciæ: eo vita in ejusmodi ratione versata aperiebatur.

EXAGITATUS, Partic. [*διεσφοφμενός*] ut, Spoliati & exagitati aratores. Cic. 5. Verr. 119.

DISPUTATIONIBUS aliquorum exagitatus. Cic. in Orat. 12.

CAUSA alicujus exagitata concionibus improborum. Cic. Post red. in Senat. 16. Qui causam Senatus exagitata concionibus improborum, sic sua diligentia multitudini commendavit, ut, &c.

DIFFENSIO multos jam annos exagitata. Cic. pro Syll. 70. Omnis Pompejanorum colonorumque diffensio delata ad patronos est, quum jam inveterasset, ac multos annos effet exagitata.

FRENIS ora exagitata. Sil. lib. 6.

LEPUS alius exagitatus. Ovid. 3. de Arte Am. 662.

Credula si fueris, alia tua gaudia carpent,

Et lepus hic aliis exagitatus erit. Proverbium.

RES exagitata & in fummi invidiam adductæ. Cic. 1. Fam. 1. Ut in rebus multo ante quam profectus es ab ipso rege, & ab intimis ac domesticis Pompeji clam exulceratis, deinde palam a Consularibus exagitatis, & in fummi invidiam adductis ita versamur.

EXAGITATOR, ōris. m. [*ἀγροφύτης*] Cic. in Orat. 42. At ea de seniore scribit Plato, & scribit æqualis, & quidem exagitator omnium Rhetorum, hunc miratur unum.

EXAGITATIO, ōnis. f. Commotio. a nonnullis Tacito tribuitur. [Adscripsit hanc vocem & H. St. Sed nullo auctore adjecto. Est in Glossario ejus Lat. Græco. Exagitatio, Συγκίνησις.]

EXAGIUM, i. n. Idem quod Examen, five Examinatio libræ per pondera. V. Vet. Inscript. Rom. Gruter. p. 647. n. 6. ubi Sub exagio pecora vendere, est Appensa ad libram pecora vendere. Gloss. Gr. Lat. ἐξάγιον, pensatio. conf. Lex Pitisc. Infra **HEXAGIUM**.

EXAGOGA, æ. m. Qui educit & exportat. Plaut. Truc. 2. 7. 2.

Ite hac simul mulieri damnhigeruli foras gerrones,

Bonorum exagoga. Al. Hamaxagoga. At 4. 2. 6. ibid.

— iste dum sic faciat

Domum ad te exagoga. Antiquum.

EXAGOGA, æ. f. [*ἐξαγωγή*] Eductio, proventus, redditus. Plaut. Rud. 3. 2. 17.

— Teque oro & quæso, si speras tibi

Hoc anno multum futurum sirpe & lasperitium,

Eamque eventuram exagoga salvam & fospitem. Antiquum.

EXAGOGEN, Evectionem interpretatur Festus.

EXAGOGICA, [*ἐξαγωγική*] Vectigalia quædam erant, mercibus ex agri colatione exportatis, sicut Ifagogica alia dicebantur, quum importabantur. Horum meminit Cic. pro Lege Manil. V. Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 8.

EXAGON. V. **EVAGON**.

EXALBESCO, [*ἀλβάνω*] ēre. Palescere, & colorem pristinum in album commutare. Cic. 4. Acad. 48. Siqui fremerent & exalbescerent. Idem 1. de Orat. 121.

EXALBESCERE metu. Cic. 3. de Orat. 216. Idem 5. de Fin. 31. Ex antiquo poeta versus citatur.

EXALBIDUS, a, um. [*ἀλβιδός*] Idem quod Albidus: nisi Ex præp. aliquid minuat. Plin. lib. 24. cap. 19. Folia urticæ in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia. Idem lib. 12. cap. 17. Petunt in Elymaeos arborem bratum, cupresso fuscæ similem, exalbidis ramis. h. e. veluti Albescentibus.

Vina admodum exalbida. Plin. lib. 23. cap. 1.

EXALBO, [*ἀλβάνω*] āre. Tertul. adv. Marc. 4. 10.

EXALBATUS, a, um. [*ἀλβισμένος*] Tertul. ibid. 4. 8.

EXALBURNARE, [*ἐκμυλῶ*] Albumum detrahare. Plin. lib. 16. cap. 40. E reliquis arboribus siccissima lotos, quæ Romæ ita appellatur. Deinde robur exalburnatum: & huic nigricans color.

EXALTO, [*ἐύψω*] āre. Extollere. Columel. lib. 3. cap. 13. Paribus alternis omiſſis spatiis, senum pedum latitudinis fulcos dirigunt, fo-diuntque, & exaltant in tres pedes. h. e. Erigunt. [Inscite, pro Ad altitudinem trium pedum depriment.

EXALTATUS, a, um. Vulg. Interp. 1. Reg. 2. 1.

EXALTATIO, ōnis. f. Tertul. de Cult. Fœm. cap. 3.

EXALUMINATUS, denom. ab Alumine: ut, Unio exaluminatus.

VOL. II.

Plin. lib. 9. cap. 35. Summa laus coloris est, exaluminatos vocari. i. e. Ad colorem aluminis accedentes.

EXAMBIO, īre. Per ambitum assequi, five eniti: Sicut Eblandiri. Cyprian. lib. 3. Epist. 5. Quum comperissem eos qui sacrilegis contatibus minus suas atque ora maculassent, vel nefandis libellis nihilo minus conscientiam polluisſent, exambire ad martyres passim, confessoſque quoque importuna & gratiosa deprecatione corrumpere, &c. conf. Symm. lib. 7.

PAFF. Arnob. lib. 3. p. 114. Numquid Rex poli libamine aliquo exambitur, aut hostia.

EXAMBIRUS, a, um. Partic. Ut Exambita regia. Ammian. 26. 19.

EXAMEN, īnis. n. [*ἔσμενος*] Nova apum foboles, quam parentes ex suis alvearibus ad novas fedes quærendas exire cogunt. Dicitur quasi Exagmen, ab exigo, vel, ut aliis placet, quasi ἐξαρμω, i. e. Nexus, quod hæ ita uniantur, ut simul ligatæ appareant. Examen, inquit Festus, est Apum congregatio, vel locustarum. Nec solum de apibus, sed etiam de vespis, piscibus, & aliis. Cic. de Senect. 54. Nec vero de fegetibus solum, & pratis, & vineis, & arbutis res rusticæ lætæ sunt, sed hortis etiam & pomariis, tum pecudum pastu & apum examinibus, & florum omnium varietate. Idem 1. Off. 157. Atque ut apum examina, &c.

STRIDOR examinis. Ovid. 3. Fast. 747.

Audit in exæfa stridorem examinis ulmo.

APUM examen. Juven. 13. Sat. 68.

AVIUM examina. Liv. & Justin. 25. 2. 8.

INFANTUM examina. Plin. in Paneg. cap. 26. Adventante congiarii die, observare principis egressum in publicum, insidere vias examina infantium, futurisque populus foiebat.

SIC examina fervorum. Cic. de Arusp. Resp. 23.

JUVENUM recens examen. Hor. 1. Carm. 35. 30.

MORORUM examina. Arnob. lib. 2. p. 58.

MONACHORUM examina. Hieron. 2. 16.

PISCUM examina. Plin. lib. 31. cap. 1.

PSALMORUM. Hieron. 3. 13.

PULLORUM examina, de Stirpibus. Lucret. lib. 5. 1363.

Arboribus quoniam baccae, glandesque caducæ

Tempeſtiva dabant pullorum examina subter.

VATUM examina. Stat. 5. Silv. 3. 284.

Ite pii manes, Grajunque examina vatam,

Illultremque animam letheis spargite fertis.

ABUNDARE apibus & multo examine. Virg. 4. Georg. 139.

CONDUNT apes examina. Virg. 2. Georg. 452.

DUUNT novi reges examina prima. Virg. 4. Georg. 21.

Ut quum prima novi ducent examina reges

Vere suo, ludetque favis emissa juvenus.

FUGIUNT examina taxos. Virg. 9. Ecl. 30. Nam taxis pastæ apes mel amarissimum faciunt. Servius.

LUDUNT examina. Virg. 4. Georg. 103.

At quum incerta volant, cœloque examina ludunt,

Contemnuntque favos, & frigida tecta relinquunt:

Instabiles animos ludo prohibebis inani.

PENDET examen ramo frondente. Virg. 7. Æn. 67.

REGERE examen. Hor. 1. Epist. 20. 23.

RESONANT examina e quercu. Virg. 7. Ecl. 13.

STRIDULA examina. Claud. de 4. Conf. Hon. 180.

EXAMEN, Stilus est in lance, five statera, qui eo exit, quo pondus se vergit. Virg. 12. Æn. 725.

Juppiter ipse duas æquato examine lances

Sustinet, &c. Æquum examen. Suet. Vesp. extr. Inæquali

examine. Plin. lib. 17. cap. 22. Hæc autem bilancis seu stateræ lingua, ab aliis Æquamentum, ab aliis Libramentum, ab aliis Æquilibrium & Trutina dicitur.

IMPROBUM examen in trutina castigare. Perf. 1. Sat. pr. Hic pro Ipso ponderandi actu accipitur. V. Casaub. in loc.

EXAMEN, metaphorice, [*ἐλεγχμός*, ἐξέπαισις] Est & æquamentum & Judicii investigatio, inquit Festus.

VITÆ examina poscere. Stat. 3. Silv. 3. 203.

Ipse viam morum, longæque examina vitæ,

Affatusque pios, monituraque fomnia poscam. Solin. cap. 1.

pr. Examen opusculi. i. e. Censura.

EXAMINO, [*ἐπαυριόμην*, ἐξέπαιζω, ἐνακρίνω] āre. Scrutari, & veluti Ponderare. Plin. Epist. 167. Examina singula verba, & expende. Cic. 2. de Orat. 159. Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur.

HERBAS pensas examinare. Ovid. 14. Met. 270.

Quove sit in folio, quæ sit concordia mistis

Novit, & advertens pensas examinat herbas.

PONDERA verborum omnium diligenter examinare. Cic. in Orat. 26.

SERVUM examinare. Suet. Aug. 29. 10.

VERUM male examinat omnis corruptus judex. Hor. 2. Carm. 2. 8.

EXAMINARE dicuntur apes, i. e. Vernare, quando Examina emittunt. Columel. lib. 11. cap. 14. Ab exortu Vergiliarum ad solstitium examinant alvei

EXAMINATIO, ōnis. f. hinc, Examinatio civilis apud Jurisconsultos, pro Judicio privato, ac pecuniario. Ulp. 1. 1. §. 3. D. de abig. Qui pecora, de quorum proprietate faciebat controversiam, abegit, ad examinationem civilem remittendus est. conf. Vitruv. 10. 8.

EXAMINATOR, ōris. m. Cassiodor. 6. Epist. 18.

EXAMINATORIUS, a, um. Tertul. adv. Gnost. cap. 7.

EXAMINATUS, a, um. [*ἐξεκλεσμένος*] Cæf. 5. Bell. Gall. 12. Taleæ ferreæ ad certum pondus examinatæ. unde

Superl. apud Augustin. 7. Confess. 6. Examinatissima diligentia nosse.

EXAMINATE, Adv. [*ἐξεκρίσθαι*] Tertul. de Præscr. cap. 23. Sufficit unicuique examinate credenti.

COMPAR. apud Ammian. 25. 23. Dum deliberatur examinatus quid fieri deberet.

EXAMO, [*ἐπαυριόμην*] āre. Valde amare. Plaut. Truc. 2. 2. 22. Ut ego me ruri jam examaverim, patulum moveri. In correctis codd. legitur, Hamaxari mavelim patalem bovem.

EXAMPEUS, Scythiæ fons. Herodot. lib. 4. Inter Borysthenen & Hypanim flumina, locus est nomine Exampeus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

EXAMPLEXOR, ari. Auth. ad Herenn. 4. c. 52. Tu per Deos hunc ex-
amplexare.

EXAMURCARI, [*ἐξαμυρῶσαι*] Oleum dicitur, quando ab amurca
repurgatur. Apul. lib. 4. Met. p. 149. Transl. de pelle ursi, Ac dum
coelestis vaporis flammis examurcatur.

EXAMUSSIM, Adv. [*ἐξαμύσμως*] Regulariter, inquit Festus: vel
ut ait Nonius 1. 28. Examine ad regulam, recte & castigate.
Plaut. Men. prol. 50. Ut hanc rem vobis examussim disputem. Idem
Amph. 2. 2. 212. Næ ista ædepol, si hæc vera loquitur, examussim
est optima. Ibid. Hic examussim rem enarrat. conf. Most. 1. 2. 19.
ac f. l. AMUSSIM & ADAMUSSIM.

EXANCILLOR, ari. Tertull. Apol. cap. 17.

EXANCLO. V. EXANTLO.

EXANGELUS, [*ἐξαγγελος*] Cælio citante, Angelum esse scribit Am-
monius eum, Qui extrinsecus quidpiam nuntiat: Exangelum, Qui
quæ intus sunt extimis prodit, quem Diangelum Thucydides vocat.
Autangelum, Qui ex se nuntiat, non ab alio missus. V. Henr. Steph.
Thes. Gr.

EXANGUIS, al. **EXSANGUIS**, e. [*ἀναιμῶν*] Quod est sine sanguine.
Cic. 7. Verr. 29. Ne denique etiam exanguium corpora mortuorum,
ne mœror, &c. Liv. 3. Bell. Pun. Prope exanguis ruina superinci-
dentium.

Exanguis atque æstuans. Cic. de Arusp. Resp. 2. Attamen ignarus ille
qui Consules essent, exanguis atque æstuans se e curia repente proripuit.

Exanguis & confectus. Cic. pro Sext. 79. Quem quum jacentem &
concisum plurimis vulneribus extremo spiritu exanguem & confectum
viderent, &c.

Exanguis & mortuus concidit. Cic. in Pison. 88. Quum tu non solum
quod tibi succederetur, sed quod Gabinio non succederetur, exan-
guis & mortuus concidisti. Auxilis.

Metu exanguis. Ovid. 9. Met. 654.

Visu exanguis. Virg. 2. Æn. 212. i. e. Perterrefacti.

Acervi occisorum exanguis. Claud. de 4. Conf. Hon. 471.

Animæ exanguis, Mortuorum animæ. Ovid. 10. Met. 728.

Artus exanguis. Sen. Herc. fur. 6. Lucret. lib. 3. 593.

Catervæ exanguis immissa morte. Lucan. lib. 2. 29.

Color exanguis. Ovid. 3. Trist. 1. 55.

Aspicis exanguis chartam pallere colore?

Corpora exanguia. Ovid. 3. de Pont. 2. 31.

Corpora debentur mœstis exanguia bustis.

Corpus frigidum, & exangue. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Corpus exangue reddere sepulcro. Virg. 2. Æn. 542.

Cuminum exangue, quod pallidos homines efficit. Hor. 1. Epist. 19. 18.
— quod si

Pallerem casu, biberent exangue cuminum.

Genæ humore exanguis. Cic. 3. Tusc. 26. Lacrymæ peredere humore
exanguis genas.

Herbæ exanguis. Ovid. 4. Met. 267.

Luridus exanguis pallor convertit in herbas.

Homo enervatus atque exanguis. Cic. pro Sext. 24.

Horror exanguis. Claud. 2. in Ruff. 130.

Membra exanguia. Sil. lib. 7.

Morbus exanguis. Ovid. 15. Met. 627.

Pallidaque exanguis squallebant corpora morbo.

Populus exanguis. Stat. 12. Theb. 22.

Istur in exanguem populum, bellicque jacentis Reliquias.

Senectus exanguis. Lucan. lib. 1. 343.

Conferet exanguis quo se post bella senectus?

Tumuli exanguis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 342.

Umbæ exanguis. Virg. 6. Æn. 401. i. e. Animæ mortuorum.

EXANGUINATUS, a, um. Vitruv. proœm. lib. 8. Animalia si fuerint
sine humoris potestate exanguinata atque exusta.

EXANIMUS, a, um; & **EXANIMIS**, e. [*ἐκψυχος*, *ἐκφορος*] i. e.
Mortuus & anima carens. Liv. 8. Ut uno ictu exanimem equo præci-
pitaret. Virg. 1. Æn. 488.

Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. V. Curt. 10.
10. 12.

Exanimis, Exterritus, & veluti per animi deliquium consternatus.
Virg. 4. Æn. 672.

Audit exanimis, trepidoque exterrita cursu, &c.

Pavidus & exanimis. Hor. 2. Serm. 6. 114.

Currere per totum pavidus conclave, magisque
Exanimis trepidare.

Artus exanimis. Ovid. 2. Met. 336. Idem 1. Amor. 7. 53.

Exanimis artus & membra tremantia vidi.

Bos exanimis. Virg. 5. Æn. 481.

Sternitur, exanimisque tremens procumbit humi bos.

Corpus exanime. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Lingua exanimis. Ovid. 11. Met. 53.

Pallor exanimis. Stat. 12. Theb. 739.

Umbra exanimis. Ovid. in Ibin. 144.

Vultus exanimis. Lucan. lib. 2. 25.

Decidit exanimis. Virg. 5. Æn. 517.

EXANIMALIS, e. [*ἀναιρῆτος*] Quod animam eripit, vel Quod est
sine anima. Plaut. Rud. 1. 4. 2.

Ita male vivo, atque ita mihi multæ in pectore sunt curæ exanimales.

Idem Bacch. 4. 8. 7.

EXANIMO, [*ἐκπαίνω*, *ἐκφοβέω*, *δειμαίνω*] ære. ab Animo deductum;
Perterrere, perturbare.

Ita perterrefacere, ut animam illi auferamus. H. St.

Exanimor, feror, differor &c. Plaut. Cist. 2. 1. 5. Cic. 9. Fam. 15.

Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam graviter exanima-
tum fuisse? Idem 8. Fam. 16. & 11. Att. 6.

Exanimare aliquem metu. Ter. And. 1. 5. 17.

Oratio hæc me miseram exanimavit metu.

Meruentes verbera exanimantur. Hor. 3. Carm. 12. 3.

Te metus exanimant judiciorum atque legum. Cic. in Parad. 1.

Avidos vicinum funus ut agros Exanimat. Hor. 1. Serm. 4. 127.

Timentem exanimat. Lucan. lib. 8. 8.

Aliquem exanimare & intare, contraria. Hor. 2. Epist. 1. 178.

Quem tulit ad scenam ventoso gloria curru
Exanimat lentus spectator, sedulus inflat.

EXANIMARE, ab Anima, Occidere, necare, anima privare. Curt. 7.
3. 13. Multos exanimavit rigor insolitus nivis, multorum adulescit pe-
des, plurimorumque oculis præcipue perniciosus fuit. Gell. lib. 3.
cap. 15. Anus repente filio viso, copia atque turba, & quasi ruinæ
incidentis inopinati gaudii, oppressa exanimataque est. Cæf. 6. Bell.
Gall. 15. Nep. 15. 9. 4. Conf. Partic. **EXANIMATUS**.

EXANIMARE, & interimere. Cic. pro Milon. 94. Me quidem, Judices
exanimant & interimunt hæc voces Milonis, quas audio assidue, &c.

Gravi vulnere exanimari. Cic. 2. de Fin. 97. Simulatque ipse grav
vulnere, exanimari videret se, ut primum dispexit, quæsit, &c.

EXANIMATUS, Partic. [*ἐκπαρηγμένος*] five Nomen ex Partic. Timore
conturbatus. Cic. 3. Verr. Hæc ubi filio nuntiata sunt, statim exani-
matus ad ædes contendit. Ter. And. 1. 1. 104. Ibi tum exanimatus Pam-
philus bene dissimulatum amorem, & celatum indicat. conf. Sc. 4. 7.
Idem Phorm. 3. 3. 31. Quam ego nunc scio esse exanimatam metu
Dolet exanimatus. Stat. 3. Silv. 1. 48.

Conscientia peccati mutus atque exanimatus ac vix vivus. Cic. 4. Verr.
189. Itaque illum injuriæ metu, conscientiaque peccati mutum atque
exanimatum ac vix vivum relinquo.

Nulla conscientia exanimatus. Cic. pro Milon. 62. Pura mente atque
integra Milonem nullo scelere imbutum, nullo metu perterritum
nulla conscientia exanimatum revertisse.

Agmina exanimata. Virg. 5. Æn. 805.

Pectora bello exanimata replere. Stat. 4. Theb. 770.

— tu refugas vires & pectora bello Exanimata replere.

Verba exiliter exanimata: quibus opponuntur Inflata & anhelata. Cic. 3.
de Orat. 38. Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & an-
helata gravius. Exanimata, i. e. Efflata, quasi ab exanimatis & pen-
mortuis edita.

Exanimatus, ab Anima, Mortuus. Liv. 22. 7. Unam in ipsa port
fospite filio repente oblato in conspectu ejus expirasse ferunt: alia
ram, cui mors filii falso nuntiata erat, mœstam sedentem, ad pr
mum conspectum redeuntis filii, gaudio nimio exanimatam. con
Suet. Othon. 11. 5.

Corpora exanimata. Lucret. lib. 6. 1254.

Exanimis pueris super exanimata parentum
Corpora nonnunquam posses, retroque videre. conf. Curt. 4.
15. 17.

Exanimatus, Cui animus non adest, i. e. corpore quidem præsen
animo vero absens. Plaut. Cæf. 3. 3. 10.

EXANIMABILITER, Adv. Næv. apud Nonium 4. 384.

EXANIMATIO, onis. f. [*ἐκπαρῆσις*] est Quæ metum subsequitur,
quasi comes est pavoris, ut ait Cic. 4. Tusc. 19. Et 1. Off. 131. Ne
perturbationes atque exanimations incidamus.

EXANIO, vel **EXSANO**, [*ἐκπνέω*] ære. ab Ex & Sanies compo-
significat Saniem & virus exprimere. Cels. lib. 5. cap. 27. Sal quoque
his, (vulneribus) præcipueque ei quod canis fecit, medicamentum ei
si manus vulneri imponitur, superque id duobus digitis verberatur: ex-
aniat enim. Columel. lib. 12. cap. 47. Patimur autem nonnunquam tot
nocte, & postero die pondere pressam baccam velut exaniari: tum, &
Apud Senecam reponitur aliquot in locis a Lipsio. H. St.

EXANTE, pro Ante. Cic. 3. Att. 17. Nuncii tristes venerant exante die
Nonarum Junii. Liv. 45. 2. Supplicatio indicta est exante diem quin-
tum Idus Octob. [Rectius duabus vocibus scribitur Ex ante diem. V. ANTI]

EXANTHEMATA, [*ἐξανθήματα*] A medicis appellantur Tumores five Pu-
pulae per totam cutem efflorescentes, præcipue in pueris, idque bene-
ficio naturæ, corporis profunda expurgantis. Horum duo sunt genera
Sublimia, quæ cutem in manifestum attollunt tumorem, eamque exu-
cerant, & pruritus excitant. Vulgus Morbillos appellat. Et Lat
quæ exiguum quidem faciunt tumorem, non tamen exulcerant, neque
pruritus excitant. Vulgo Variolæ dicuntur, quod maculis per totum
corpus sparsis, variis cutem inficiant coloribus. V. Cels. 5. 28. §. 19.
[Cui tamen alius generis pustulae sunt.]

EXANTLO, [*ἐξαντλέω*] ære. Exhaustire, a verbo Græco *ἐξαντλέω*, quo
Exhaustire significat. Plaut. Stich. 1. 3. 116.

Næ iste ædepol vinum poculo paucillulo
Sæpe exantlavit submerum scitissime. Al. Exanclavit.

Exantlari, Perfici. Pacuvius Peribœa, Non potest Menalippe hic fin
tua opera exantlari clavos. Nonius 4. 855.

Exantlare, Perpeti vel Superare. Accius Amph. Pertolerarem vitam
cladesque exantlarem impatibileis. Lucil. lib. 30. Quantasque mod
ærumnas, quæ intusque labores exantlaveris. ex Non. Cic. 1. Tusc. 118.
Idem 2. de Divin. 64.

Tot nos ad Trojam belli exantlavimus annos. Conf. ANGLIO

EXANTLATUS, a, um. Partic. [*ἐξαντλέμενος*] Cic. 4. Acad. 108.
Credoque Clitomacho ita scribenti, Herculis quendam laborem exantla-
tum a Carneade. conf. Plaut. apud Nonium 4. 155.

EXAPTO, ære. Apul. 11. Met. p. 271. Deo exaptare coronas.

EXAPTUS, Adj. [*συνηραμένους*] pro Valde aptus, vel ut Turneb. expo-
nit, Advers. 29. 20. Ex aliquo pendens & ligatus. Lucil. apud No-
nium 4. 3. Pellicula extrema exaptum pendere onus. Brachia exapt
validis lacertis. i. e. Aptata & conjuncta. Lucret. lib. 4. 827.

EXARCHIATRI, [*ἐξαρχίατρος*] Qui Archiatri dignitate defuncti sunt
in l. 6. C. de Professorib. & Medic. lib. 10. Cod.

EXARCHUS, i. m. [*ἐξαρχος*] Gloss. Gr. Lat. *ἐξαρχος* Proceres, Prin-
cipes: Exarchi Italiæ, vel Ravennæ, qui ab Imp. Constantinop. in Ita-
liam cum imperio mittebantur. Du Fresne Gloss. Buleng. de Imp. Rom.
8. 84. Panciroll. Not. Dign. Imp. Occid. cap. 1. Novell. Constit. 133.
cap. 4. Monasteriorum exarchi. i. e. Inspectores, & gubernatores.

EXARDEO, si, sum, [*ἐκπαρόμαι*] ære. Valde inflammatum esse
[Nisi plane commentitium hoc verbum est, subjectaque exempla omni
ad verbum sequens pertinent.] Cic. de Amicit. 78. Nisi quadam ad
modum intolerabilis injuria ita exarserit, ut neque rectum, neque hone-
stum sit, neque fieri possit, ut non statim alienatio, disjunctioque fa-
cienda sit.

Acrius exarsit. Cic. 1. de Divin. 66. Inest igitur animis præfagium ex-
trinsecus injecta, atque inclusa divinitus: ea si exarsit acrius, furo
appellatur. Ovid. 2. de Arte Am. 354.

Graviter exarsit. i. e. Iratus est. Cic. 3. de Orat. 4.
 Ad cupiditatem libertatis recuperandæ exarsisse. Cic. 11. Philipp. 3.
 Ad spem libertatis exarsimus. Cic. 4. Philipp. 16.
 Contra aliquem exardere. Cic. 3. Tusc. 83. Contra quorum discipli-
 nam ingenium ejus exarserat
 In omni genere amplificationis exardere. Cic. in Orat. 102. Jus omne
 retinendæ majestatis Rabirii causa continebatur: ergo in omni genere
 amplificationis exarsimus
 Exardere in iras. Martial. lib. de Spectac. 9.
 Cupidine exarsit novæ formæ. Ovid. 4. Met. 347.
 Ira & indignatione exardere. h. e. veluti Excandescere. Liv. 5. Bell.
 Maced. Cic. 4. Verr. 48. Exarsit iracundia ac stomacho. Plin. lib.
 33. cap. 1. Ovid. 13. Met. 545.
 Sibilis vulgi exardere. Cic. 2. Att. 21. Nunc vero sibilis vulgi, fer-
 monibus honestorum, fremitu Italiæ vereor ne exarserint.
 Admiratio exarsit. Plin. lib. 37. in proem. Quæ fuerit origo gem-
 marum, & quibus initiis intantum hæc admiratio exarserit, diximus
 quadamtenus in mentione auri & annulorum.
 Ambitio exarsit magis quam unquam alias. Liv. 5. Bell. Maced.
 Cinis exarsit. Suet. Tiber. 74. 3.
 Dies exarsit. Martial. lib. 3. 67.
 Dolor exarsit, urgere illi ut nos loco moverent. Cic. 2. Q. frat.
 Dolor exarsit in imis ossibus. Virg. 5. Æn. 172.
 Ignis exarsere animo. Virg. 2. Æn. 575. i. e. Ira subit.
 Repente ista importunitas inauditi sceleris exarsit. Cic. pro Sylla, 75.
 Tota Italia desiderio libertatis exarsit. Cic. 10. Philipp. 19.
 Tempus illud exarsit ad innocentium periculum. Cic. pro Rabir. 13.
 Etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat.
 XARDESCO, [ἐξαιδόμενος] ēre. Ardentem fieri. Cic. 2. de Orat.
 190. Nulla materies tam facilis ad exardescendum, quæ nisi admoto
 igni, ignem concipere possit. Plin. lib. 13. cap. 25.
 Excipere flammam & exardescere. Cic. de Arusp. Resp. 45. In me
 cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum temporum con-
 jiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarsi.
 Ad aliquid, aut ad aliquem exardescere. Cic. 3. Verr. 64. Homo ut
 hæc audivit, sic exarsit ad id quod non modo ipse nunquam viderat,
 sed, &c. i. e. Amore capi.
 Iracundia exardescere. Cic. 1. Fam. 9.
 Absol. Capitolin. in Maximino 238. Homo natura ferus sic exarsit, ut
 non hominem sed belluam putares. Sic paulo post, Ardentem ira-
 cundia. H. St. conf. Dict. præced.
 Amor & Amicitia exardescit. Cic. de Amicit. 100. Ex quo eorum ex-
 ardescit five amor, five amicitia.
 Exardescit ira. Cic. 2. Tusc. 58.
 Exardescit admirabilis quædam benevolentia magnitudo. Cic. de
 Amicit. 29.
 Belli civilis exarserunt initia. Paterc. 2. 48. 1. i. e. Exorta sunt. conf.
 Nep. 22. 2. 1. Tacit. 2. Hist. 38. 2. Certamina exarsere.
 Exardescere pretia dicuntur, Quæ crescunt & intenduntur. Suet. Ti-
 ber. cap. 34. Corinthiorum vasorum pretia in immensum exarsisse
 graviter conquestus.
 XARSUS, 2, um. ut Res vestra incendio exarsæ. l. 11. Cod.
 XARĒNO, [ἐξαρμένω] āre. Expurgare & arenulas igni vel aliter auferre
 ex ere, quod quidam Exsquammare dicunt. Plin. lib. 33. cap. 3. extr.
 Postea exarenatur, an fatis decoctum sit splendore deprehendente, ite-
 rumque exhalatur igni, &c. De ære inaurando loquitur.
 XĀREO, ēre; five EXARESÇO, [ἀναιρέω] ēre. Aridum esse, five
 fieri. [Non videtur, nisi posterius verbum in usu fuisse.
 Exarescere ex amore. Plaut. Mil. 3. 1. 46. Neque dum exarui ex amo-
 re rebusque voluptariis.
 Exaruit diuturna miseria filius. Cic. 10. Att. 16.
 Exaruerunt amnes. Cic. in Pison. 82.
 Sole & vento penitus ficcari & exarescere. Columel. lib. 3. cap. 11.
 Exarescere siti. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Silva exaruit. Suet. Galb. 1. 3.
 Lacrymæ diuturna miseria exarescunt. Cic. 10. Att. 16. Atque hæc ita
 multis cum lacrymis loquebatur, ut ego mirarer eas tam diuturna mi-
 seria non exaruisse.
 Lacus & stagna licet interdum crescant, interdum exarescant, suos ter-
 minos tamen retinent. Callistrat. in l. lacus. D. de acquir. rer. dominio.
 Facultas orationis exaruisse dicitur. Cic. 9. Fam. 18. Deinde ipsa illa
 siqua fuit in me facultas orationis, nisi me ad has exercitationes retu-
 lissim, exaruisset.
 Translate esse Deficere. ut, Exaruit vetustate opinio. Cic. 3. Tusc.
 Huic erat illa opinio quotidie recens: quæ tum denique non appella-
 batur recens, quum vetustate exaruit.
 Exaruerunt orationes Galbæ. Cic. de Clar. Orat. 82. i. e. Jam non vi-
 gent propter antiquitatem quam redolent.
 Vetus urbanitas exaruit. Cic. 7. Fam. 24. Vides enim exaruisse jam
 veterem urbanitatem. conf. Plaut. Mil. 3. 1. 46.
 XAREŦIO, [ἐξαρμένω] fieri. Idem. ut de fuco marino dicit Plin.
 lib. 26. cap. 10. Sed omnibus articulorum morbis impositus prius quam
 exarefiat.
 XARGENTARE, In pecuniam redigere significat. Ex Alciato.
 XARIDUS, a, um. ut, Status emortuus & exaridus. Tertul. de Refur.
 Carn. cap. 30.
 XARMO, [ἀφωρμένω] āre. Armis spoliare. Suet. Domit. cap. 15. 6.
 Minervam quam superstitiose colebat, somniavit excedere sacratio,
 negantemque ultra se eum tueri posse, quod exarmata esset a Jove.
 Tacit. 1. Hist. 31. Longinum manibus coercent exarmantque.
 Exarmare ducem. Stat. 9. Theb. 845.
 — turbatos arripit ense Arcadas, exarmatque ducem.
 Legiones exarmare. Tacit. 2. Hist. 76.
 Exarmare navem, Armamentis spoliare. Paulus in l. 2. D. ad l. Rhod.
 de jactu. Budæus.
 Exarmare accusationem. Plin. lib. 3. Epist. 9. metaphoricôs dixit, pro
 Debilitare & infirmare. Budæus. conf. Pollet. For. Rom. 4. 14.
 Exarmare feras, h. e. Dentes, ungues, vel alia noxia membra eis adi-
 mere. Unde Exarmata bestia, pro Cicuribus & mansuetis pon-
 nuntur. Lamprid. in Heliog. C. 21. Habuit leones & leopardos exar-

matos in deliciis, &c. Budæus. adde Sil. 1. 411. Exarmantur fer-
 pentes veneno, Quibus usus veneni ademptus est.
 Edentata bellua, Vide in Edento. Male apud Ber. Exarmata fera,
 Mansuetata. Nam hoc quidem ex altero sequitur, sed interim non
 idem sonat. H. St.
 Exarmare, pro Mitigare, placare. Sic Mater filium exarmavit.
 Flor. 1. 22. 3.
 EXARMĀTUS, a, um. Partic. [ἐφαρματισμένος] ut, Exarmata navis,
 i. e. Armamentis spoliata. Sen. Conf. ad Helv. extr. Exarmati Leo-
 nes, i. e. Armis suis, scil. Unguibus ac dentibus exuti. Lamprid. He-
 liog. cap. 21. Stat. 3. Theb. 303.
 — pallentes agar exarmatus ad umbras.
 Æquor exarmatum. Claud. Epigr. 35. de Port. Smyrn.
 Hic exarmatum terris cingentibus æquor
 Clauditur, & placidam disceit fervare quietem.
 EXĀRO, [ἐξάρω, ἀφαιρέω] āre. Arare, aut Perfecte arare, vel
 Arando eruere.
 Exarare frumentum. h. e. Aratione perficere quantum frumenti produ-
 cere possit ager unus. Cic. 7. Verr. 98. Quorum patres tantum labore
 suo frumenti exarabant, ut &c. Idem 5. Verr. 45. Eleganter trans-
 tulit ad causam arationis. Hæc literæ, Judices, L. Metelli, quas
 audistis, hoc quantum est ex Sicilia frumenti hornotini exaraverunt.
 Glebam commosset in agro decumano Siciliæ nemo, si Metellus hanc
 epistulam non misisset.
 Exarare radices. Plin. lib. 17. cap. 18. ex Cat. R. R. c. 61. h. e. Eruere, effodere.
 Exarare, per translationem significat Scribere: Qui enim stylo scribunt
 in codicillis, hi quasi fulcos instar aratorum ducere videntur. Cic. 12.
 Att. 1. Undecimo die postquam a te discesseram, hoc literularum
 exaravi egrediens e villa ante lucem. Plin. lib. 7. Epist. 124. Perquam
 exiguo temporis momento, idipsum, quod me ad scribendum solici-
 taverat, his verbis exaravi. Cic. 13. Att. 38. Ante lucem quum scri-
 berem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid
 ad te, & ante lucem dedi.
 Codicillos exaravit ad forem. Suet. Oth. 10. 4.
 Librum exarare. Phædr. prol. 3.
 Notas exarare. Ovid. 3. de Ponto, 2. 90.
 Ad fratrem scriptas exarat illa notas.
 Senectus frontem rugis exarat. Hor. Epod. 8. 3.
 Exarare, Delere: ductum ex more atrii ducendi, dirutis urbibus.
 Paul. l. 4. §. 4. D. fin. regund. Si dicantur termini dejecti vel exa-
 rati, judex, qui de crimine cognoscit, etiam de finibus cognoscere
 potest. Cic. 2. de Legib. 58. Quum multa in eo loco sepulcra fuissent,
 exarata sunt. conf. ARO.
 EXARĀTUS, a, um. ut, Exaratus deus, i. e. Arando effossus. Cic. 2. de
 Divin. 51. Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse deum
 dicam, an hominem? Et paulo post, De Tagete. conf. idem 2. de
 Legib. 23.
 EXARATIO, ōnis. f. Mart. Capel. lib. 9. p. 204. Ipsi Tagetis exara-
 tio. Sidon. Carm. 9. 335. Isti exarationi applicari theta.
 EXARTUO, āre. Dissicare. Cic. 7. Att. 2. V. Bosii Not. in loc.
 EXARTICULO, are. Celf. [ubi?]
 EXARTICULATIO, ōnis. f. Gloss. Lat. Gr. ἐξάρτησις.
 EXASCIO, [πλενίζω] āre. Dedolare, disponere, dolabra & ascia
 parare, nondum tamen expolire. Exasciatum dicitur Quod jam affec-
 tum est, quanquam nondum confectum sit. Vulgo Esbochare vocant
 Gall. artifices. Budæus.
 EXASCIATUS, a, um. per translationem, pro Rudi Minerva expoli-
 tus dixit Plaut. Afin. 2. 2. 90. Jam hoc opus est exasciatum. i. e. Jam
 fieri cœptum est.
 EXASPERO, [απαρξίω, ἐξαργαίνω] āre. Asperiores facere. Plin. lib. 23.
 cap. 4. Fauces exasperat, & venena omnia hebetat. Varro 1. de
 R. R. 52. Id fit e tabula lapidibus aut ferro exasperata.
 Exasperata arteria. Plin. lib. 22. cap. 24.
 Enfem exasperare saxo. Sil. lib. 4. 19.
 Concussas Triton exasperat undas. Ovid. 2. Amor. 11. 27. Idem 5. Met. 7.
 Affimulare freto possis, quod fæva quietum
 Ventorum rabies motis exasperat undis.
 Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exasperare, pro Concitare & irritare. Columel. lib. 9. cap. 15. Celf.
 1. 3. Itaque siqua sunt quæ exasperatura eorum animos sunt, opti-
 mum est ea eorum notitiæ subtrahere.
 EXASPERATUS, a, um. ut, Animi exasperati. Liv. 28. 25. Ad quo-
 rum primum adventum exasperati animi, mox ipsis placido sermone
 permulcentibus notos, cum quibus congressi erant, leniti sunt.
 Comprimere, ac sedare exasperatos. Liv. lib. 2. Decad. 5. Magis e Re-
 pub. visum erat comprimere, ac sedari exasperatos Ligures. conf. Liv. 40.
 20. Idem 37. 12. & Curt. 8. 1. 32.
 EXASPERATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Marc. 2. 16.
 EXASPERATOR, ōris. m. apud Marc. Empir.
 EXASPERATRIX, icis. f. Vulg. Interp. Ezek. 2. 8.
 EXATIO, vel EXSATIO, [κατένυμι] āre. Idem quod Satiare. Liv.
 8. 54. Pop. Rom. e morte quidem P. Scipionis exatiari, nisi & ipsius
 fama sepulti laceretur.
 Enses exatiare cruore. Sil. lib. 7. 535.
 Corda exatiata cruore. Sil. lib. 16.
 Clade domus exatiata. Ovid. 8. Met. 441. De Diana.
 EXATURO, vel EXSATURO, [κατένυμι, κατέω] āre. Idem quod Saturare.
 Exaturare animum alicujus supplicio, &c. per translationem. Cic. 7.
 Verr. 64.
 Dolorem exaturare damnis. Stat. 6. Theb. 83.
 Exaturavimus tela. Stat. 9. Theb. 14.
 EXATURATUS, a, um. ut, Oculos exaturata. Stat. 6. Theb. 176.
 Exaturata libido. Cic. 5. Tusc. 101. de Sardanapalo,
 Hæc habui quæ edi, quæque exaturata libido Haufit.
 EXATURANDUS, [κατένυσθαι] Ovid. 5. Met. 19.
 Sed quæ visceribus veniebat bellua ponti
 Exaturanda meis.
 EXAUCTORO, [ἀναιρέω] āre. Auctoratum & adstrictum dimit-
 tere, & abire sinere, & suo arbitrio reddere: id quod citra ignomi-
 niam fieri potest. Liv. lib. 8. 34. Sine comite vagi milites in pa-
 cato,

cato, in hostico errent, immemores sacramenti, licentia sola se ubi velint, exauctorent. Idem lib. 6. Bell. Maced. Postero die concione advocata de rebus ab se gestis quum differuisset, milites exauctoratos dimisit. Idem lib. 5. Bell. Pun. Velut exauctoratus morte ducis, ab signis decellit. Ulp. l. 2. §. 2. Dig. interpretatur Exauctorare, insignia militaria detrahare, quod cum infamia conficitur, ut est apud Lamprid. in Alex. cap. 12. qui de exauctorata una legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post ista fremerent, exclamavit, Quirites discedite, atque arma deponite. mirando exemplo, depositis armis, depositis etiam sagulis militariis, non ad castra, sed ad diverforia varia discesserunt. Et paulo post, Eam tamen legionem quam exauctoraverat, &c. loco suo restituit. Ex Budæo. Sed Livii loca, quæ supra afferuntur ad ignominiosam missionem respicere volunt alii. Quemadmodum etiam Trajanus adulterii reum centurionem exauctoravit atque relegavit apud Plin. 6. Epist. 31. conf. Suet. Aug. 24. 4. & quæ mox. Additur solum interdum ablativus Bello aut Armis: quia per translationem aliis quoque rebus dicitur quis exauctorari. Quintil. Declam. 3. Pater huius post fractum Jugurtham exauctoratas bellis manus rustico labore subigit.

Exauctorantur proprie Qui solvuntur stipendio, neque tamen dimittuntur: sed habentur sub vexillo, non sub aquila, aut signis legionis: neque jam legionarii sunt, retinentur tamen, donec emerita solvantur, aut agri assignentur. Hæc Turneb. conf. Lips. de Mil. Rom. Dial. 19. & ad Tacit. 1. Ann. 36. 4. V. etiam Curt. 10. 4. 7. & Suet. Tiber. cap. 30. [Fere Exauctoratio cum Ignominia conjuncta intelligitur, neque cum Missione simpliciter dicta confundi debet. Videntur tamen Veteres hanc differentiam nonnunquam neglexisse, ut hoc posteriore loco Suet. cujus hæc verba sunt, Etiam de legendo vel exauctorando milite, ac legionum & auxiliorum descriptione. Subaud. Ad fenatum referre consuevit.]

EXAUCTORATIO, ònis. f. Vulgo, pro Actu exauctorandi.
EXAUCTORITAS, atis. f. l. 35. Cod. Theodof. Militans exauctoritatem subibit. De cursu publico.

EXAUDIO, ìvi, itum, [ἐξαυκῶ, ἑστικῶ] ìre. Idem quod Perfecite audire. ut, Exaudire vocem alicujus. Varro 1. de R. R. 69. Cic. 4. Att. 8. Dic oro te clarius, vix enim mihi exaudisse videor. Attendere & exaudire. Cic. in Orat. 189. Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos.

Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Cic. pro Sylla 34. Quæ exaudio, dissimulare non possum. Cic. 4. in Catil. 14. Hinnitum equi exaudire. Cic. 1. de Divin. 73. Pro Annuere. ut, Tacitæ mentis exaudi preces. Sen. Hippol. 4. Supplicis exaudi preces. Ovid. 13. Met. 856. Idem 2. de Ponto, 9. 5. Supplicis exaudi, juvenum mitissime, vocem.

Verba exaudi mea. Sen. Hippol. 12.

Voces aliquorum exaudire. Cic. 1. in Catil. 21.

Vota & preces alicujus exaudire dicitur Deus. Virg. 11. Æn. 157.

— & nulli exaudita deorum

Vota, precesque meæ. [Videtur tamen his quoque locis non tam pro Accipere, Admittere preces, ut Ecclesiastici fere utuntur, quam pro simplici Audire positum. q. V.]

Exaudio, pro Intelligo. Cels. in l. Lab. D. de supplect. legat. Non enim ex opinionibus singulorum, sed ex communi usu nomina exaudiri debere.

Exaudire idem ac Haberi. Phædr. 5. prol. Fabulæ exaudiant Adeo fucata. al. Et audiant. V. Interpp.

EXAUDITUS, Partic. [ἐστικῶς] Auth. ad Herenn. lib. 2.

Clamores exauditi. Cic. 1. Att. 9.

Monitor non exauditus. Hor. 1. Epist. 20. 14.

Preces exaudite. Virg. 11. Æn. 156.

Sonitus exauditi. Cic. 1. Att. 14.

Vota exaudita parentis. Stat. 11. Theb. 616.

Vox exaudita per lucos. Virg. 1. Georg. 476.

Vox naturæ exaudita. Cic. 1. de Fin. 71.

EXAUDITIO, ònis. f. Augustin. de Civ. Dei, 21. 24. pr.

EXAUDIBILIS, e. Idem. Aug. Solil. 1. 1.

EXAUGEO, xi, ctum, [ἐξαυξῶ] ìre. Valde augere. Plaut. Stich. 2.

1. 9. Egenti heræ subveni, benefacta majorum tuorum exauge.

Exaugere animum alicujus. Ter. Heaut. 2. 2. 2. Concurrent multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant: locus, occasio, ætas.

EXAUGURO, [ἐξαινίζω] ìre. Ex sacro profanum reddere: cui contrarium est Inaugurare. Liv. 1. 55. Et ut libera a ceteris religionibus area esset tota Jovis, templique ejus quod inædificaretur, exaugurare fana facellæque statuit: quæ aliquot ibi a Tatio rege primum in ipso discrimine adversus Romulum pugna consecrata, inaugurataque postea fuerant. Inter principia condendi hujus operis, movisse numen ad indicandum tanti imperii molem traditur deos. Nam quum omnium facellorum exaugurationes admitterent aves, in Termini fano non ad dixerat, &c. conf. Capitol. in Marc. cap. 4. & Lex. Pitisc.

EXAUGURATIO, ònis. f. [ἐξαινισμός] V. EXAUGURO.

EXAUSPICO, [ἐκασπίζω] ìre. Plaut. Capt. 3. 5. 108.

Exauspicavi ex vinculis, nunc intelligo

Redauspicandum esse in catenas denuo. i. e. Malo auspicio huc processi, utique qui a vinculis, in quibus eram, initium viæ cepi: propterea redauspicare, h. e. Regredi in catenas, quasi iterum auspicandum, & feliciter viam inceptandam mihi necesse video.

E X B

EXBALISTO, [ἐκβελλίζω] ìre. Balista dejicere, expugnare: tralate Decipere. Plaut. Pseud. 2. 1. 10. Num inimicum ego hunc communem, meum atque nostrorum omnium Ballionem exbalisto lepide? Antiquum, & inusitatum.

EXBIBO, ìre. Idem ac Ebibo. Vox Plautina: Calidum exhibet in prandium. Mil. 3. 2. 19.

EXBRŌMO, ìre. Purgare, depurare. Apic. 6. 2. Al. Expromare. q. V.

E X G

EXCACCO, [ἐκκαλέω] ìre. Idem quod Cæcare, & oculos eruere. Plin. lib. 17. cap. 22. Quidam tunc excacant eum (viz. palmitem) supina falce auferendo oculos. Idem lib. 20. cap. 18. De papavere.

Excacare aliquem, per translationem. Cic. 4. Acad. 47. Num ergo is excacat nos, aut orbat sentibus?

Limus venas excacat in undis. i. e. Obstruit. Ovid. 4. de Pont. 2. 17.

EXCÆCATUS, Partic. Ovid. 15. Met. 272.

Flumina profluunt, aut excacata residunt. i. e. A terra obruta. V. in ipso v. & Burm. ad loc.

EXCÆCATIO, ònis. f. Arnob.

EXCÆCATOR, òris. m. Plin. tribuitur in Thef. Lips.

EXCALCEO, [καλέω] ìre. Calceos detrahare. Sueton. in Vitell. cap. 2. Claudium uxoris libertisque addictum, ne qua non arte demereretur pro maxime munere a Messalina petiit, ut sibi pedes præberet excalceandos. Martial. lib. 12. 89.

Excalceatus ire cepit ad cenam.

EXCALCEOR, pro Excalceo, antiquum. Varro Pseudolo, Nam in opido, quæ est ædes Apollinis, & quæ ibi ad Herculis introeat, nemo si excalceatur. Non. 7. 86.

EXCALDATIO. Capitolin. in Clod. Albino 213. Atque infantulo ad ex-caldationes pueriles dicari. H. St. [Miror sane & EXCALDARE verbum, quo Vulcat. in Cassio c. 5. utitur, & Partic. EXCALDATUS quo sæpe Apicius utitur, pro Excalefactus, vel Aqua calida lotus, & hoc verbale hic omissem fuisse, cum pridem in Lexicis legantur.]

EXCALEFACIO, sive EXCALFACIO detracto e ante f, fēci, factum [ἐκθερμαίνω] ìre. Vehementer calfacere. Plin. lib. 21. cap. 20. Urina magis excalefacit, quam crocum ipsum. Ibid. cap. 21.

Excalefacere algores. Plin. lib. 22. cap. 23.

EXCALEFIO, vel EXCALFIO, fieri. Plin. lib. 24. cap. 7. Quum quis ficcari excalfierive opus sit.

EXCALFACTIO, ònis. f. [ἐκθερμαίνω] Plin. lib. 31. cap. 9.

EXCALFACTORIUS, Adj. [θερμαντικός] ut, Excalfactoria rosa, Quæ excalfacit. Plin. 21. 18. Et Excalfactoria vis. Idem 23. 4.

EXCALPO, vel EXSCALPO, pli, ptum, [ἐκγλύφω] ìre. Idem quod Scalpere. Cato de R. R. cap. 18. de ædificatione torcularis, Arbores crassas pedes duos, altos pedes novem, cum cardinibus: forami- na longa pedes tres femis, & excalpta digitos sex.

Excalpere signum ex molari lapide. al. Exsculpere. Quintil. 2. 19.

EXCANDEFACIO, [ἐκκαυδίζω] ìre. Aliquid ita incendere & inflammare, ut candens videatur.

Excandefacere annonam macelli, per metaphoram. Varro 3. de R. R. cap. 2. i. e. Incendere & reddere cariorem.

EXCANDESCO, ui, [ἐκπυρόμαι, θερμόμαι] ìre. Vehementer incendi, inflammari. Cato de R. R. cap. 95. Nam si in tecto coquas quum bitumen & sulphur additum est, excandescet.

Excandescere, transfertur etiam ad iram, quod ea velut igne animi incendatur. Columel. lib. 7. cap. 12. Ut nonnunquam etiam con- feros iratus intueantur, semper excandescant in externos. Cic. 8. Fam. 12. Id postquam rescit, excanduit. Plin. lib. 4. Epist. 90.

Ira excandescere. Cic. 4. Tusc. 43. Hæc nullam habent vim, nisi in excanduit fortitudo.

Verbis excandescere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

EXCANDESCENTIA, æ. [θυμωσις] ab Apulejo de Dogm. Platonis appellatur Ea animi pars, quæ irritabilis est, habens domicilium in corde, quam alio nomine Irascentiam nominant. Cic. 4. Tusc. 21. Excandescencia autem sit ira nascens, & modo existens, quæ θυμωσις Græce dicitur.

EXCANTO, [καθαίρω, καθαρῶς] ìre. Idem quod Incantare. Plin. lib. 28. cap. 2. Qui fruges excantasset.

Excantare, i. e. Canticibus e loco aliquo evocare. Propert. 3. 2. 49. Ut per te clausas sciat excantare puellas. &c. Hor. Epod. 5. 45.

Quæ sidera excantata voce Thellala,

Lunamque cælo deripit.

Excantare, significat Excludere, inquit Nonius. Plaut. Bacch. Frag. 3. 39. Nam credo cuivis excantare cor potest. Lucil. Sat. lib. 2. Quæ ego nunc Æmilio præcanto, atque exigo, atque excanto. Varro Eumenidibus, Ubi vident se cantando ex ara excantare non posse, deripere incipiunt.

EXCANTATIO, ònis. f. Apul.

EXCANTATOR, òris. m. August.

EXCARNIFICIO, [εξανιάω] ìre. a Carnifice. Sueton. in Vitell. c. 17. Apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est. Cic. 3. de Nat. Deor. 82. Anaxarchum Democriteum a Cyprio tyranno excarnificatum accepimus.

Excarnificare, per translationem Excruciare. Ter. Heaut. 4. 6. 9. Hujusmodi mihi res semper comminiscere, ubi me excarnifices.

EXCARNIFICATUS, Partic. V. in ipso verbo.

Excarnificatus animus. Seneca 3. de Ira, cap. 4. H. St.

EXCARNIFICATOR, òris. m. August.

EXCAVO, [ἐκκαίω] ìre. Idem quod Cavare. Cic. 6. Verr. 62. Erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi trulla excavata, cum manubrio aureo. Varro 3. de R. R. cap. 5. Et natatilia sunt excavata anatium stabula. Plin. lib. 10. cap. 33.

EXCAVATIO, ònis. f. [καύωσις] Sen. 4. Nat. Quæst. Stillicidii casus lapidem cavat: & hæc ipsa excavatio rotunda fit.

EXCEDO, fsi, ssum, [ἐκχωρῶ, διαχωρῶ] ìre. Egredi significat, teste Festo.

Abire, excedere, evadere, erumpere. Cic. 2. in Catil. 1. Abiit, excessit, evasit, erupit: nulla jam perniciēs a monstro illo atque prodigio moenibus ipsis intra moenia comparabitur.

Excedere acie, prælio, vel e prælio, & ex acie. Liv. 4. 24. Cæf. 4. Bell. Gall. 18.

Cælo excedit Lucifer. Ovid. 11. Met. 571.

De pectore notæ excessere. Ovid. 6. Met. 670. Al. Effluxere.

E medio. i. e. Mori. Ter. Phorm. 5. 7. 74. — Bono animo es,

Ego redigam vos in gratiam, hoc fretus Chreme,

Quum e medio excessit, unde hæc suscepta est tibi.

Ex loco. i. e. Abire. Ter. And. 4. 5. 21.

Mane, cave quoquam ex isthoc excessis loco.

E via, vel Ex via. Cæf. 5. Bell. Gall. 19.

Ex urbe excedere. Cic. 1. Philipp. 9. Turpe mihi ipsi videbatur, in eam urbem me audere reverti, ex qua Brutus excederet.

E corpore animus excedit. Cic. 1. Tusc. 29.

x corde cura. Ter. Hec. 3. 2. 12.
 x ephebis. Idem And. 1. 1. 24.
 x pueris. Cic. pro Arch. 4.
 memoria. Liv.
 vita, vel Vita. pro Mori. Cic. de Clar. Orat. §62.
 vita, & Manere in vita, contraria. Cic. 3. de Fin. 60.
 Excedere extra. Cic. de Univ. 14. Sic in omni mundo partes
 omnes collocatae sunt, ut nulla pars hujusce generis excederet extra.
 Al. Excideret.
 Domo. Cæf. 4. Bell. Gall. 14. Nam cum omnibus suis domo excesse-
 rant, Rhenumque transierant.
 Finibus suis. Cæf. 4. Bell. Gall. 18. Cic. 8. Fam. 32. Finibus meæ
 provinciæ nunquam excessi.
 Foribus excedere. Ovid. 4. Met. 85.
 n locum excedere. Cic. in Sallust. 18.
 n magnum certamen res excessit. Liv.
 Muros patrios excedere. Lucan. lib. 1. 492.
 Patria excedere. Virg. 1. Æn. 361.
 Pestes excedunt. Virg. 6. Æn. 737.
 Pugna excedere. Virg. 5. Æn. 380.
 Regione viarum excedere. Virg. 2. Æn. 737.
 Regnis excessit avitis. Virg. 3. Georg. 228.
 Roma excedere, vel Italia. Liv. 2. ab Urbe. Cæf. 1. Bell. Civil. 27.
 Sedibus nefandis excedere. Stat. 11. Theb. 695.
 Tectis excedere. Ovid. 9. Met. 148.
 Terra scelerata excedere. Virg. 3. Æn. 60.
 Urbe excedere. Cic. ad Brut. 15.
 Urbem excedere. Liv. 2. 37. extr. Factoque S. C. ut Urbem excede-
 rent Volsci.
 Excedere, Exsuperare, de tempore dictum, ut, Quatuordecim dies
 ubi morbus excessit. Celf. lib. 3. cap. 23.
 Excessit annos decem. Columel. lib. 6. cap. 21. Plin. Epist. 25. Annum
 tertium & octogesimum excessit in altissima tranquillitate.
 Excedunt in eum annum: h. e. Reducuntur, & veluti excedentia
 transmittuntur ex uno anno in alium. Liv. 30. 26. Hæc eo anno in
 Africa gesta. Insequentia excedunt in eum annum, quo M. Servilius
 Geminus, qui tum Magister Equitum erat, & T. Claudius Nero coss.
 facti sunt.
 Fidem excedit impudens cura, qua &c. Plin. lib. 28. cap. 5. Ovid. 7.
 Met. 166. Excessitque fidem meritorum summa tuorum.
 Libræ excedunt quadragenos denarios. Plin. lib. 13. cap. 3. de unguentis.
 Libras in modum vicienas non excedunt. Plin. lib. 18. cap. 5.
 Magnitudinem fabæ excedit. Plin. lib. 12. cap. 5.
 Metum excessere mea bona. Ovid. 6. Met. 197.
 Major sum quam cui possit fortuna nocere.
 Excessere metum mea jam bona.
 Modum excedere. Liv. 3. Idem 6. Bell. Pun. Multa alia ejusdem
 generis, alia vera, alia assimulata, admirationis humanæ in eo juve-
 ne excefferant modum.
 Nubes excedit olympus, i. e. Cælum est supra nubes positum. Lucan.
 2. 271.
 Officium excedere. Plin. Epist. 264.
 Pudorem justum excedere. Stat. 5. Silv. 5. 5.
 Dicor & in lacrymis justum excessisse pudorem. [i. e. modum,
 quem pudor præscribit.
 Sensum aurium excedit. Plin. lib. 2. cap. 3.
 Excedere, pro Exire, quod Gallice dicitur, *Sortir hors*. Celf. lib. 7.
 cap. 14. de vitis umbilici, Neque id satis est, sed alvus quoque ei du-
 cenda est, quo facilius omnia quæ excefferunt, intra alvum confidunt.
 Excedere erat verbum Arenæ. Et Excedere dicebatur Gladiator, qui
 vitabat petitionem adversarii. Cic. 1. Catil. 15. Parva quadam decli-
 natione &, ut ajunt, corpore excessi tuas petitiones ita conjectas, ut
 vitari non posse viderentur. Lipf. 2. Saturn. 20. conf. *EXIRE*.
 Excedere pro Oblivisci. Sil. lib. 15. 35. — palude
 Mæonius Stygia lacus excessere Padusque. V. & Brœkhuf. ad
 Tibull. lib. 3. 1. 20.
 Excedere, absolute, pro Mori. Cic. Post red. in Senat. 7. Quo qui-
 dem tempore quum is excessisset qui cædi & flammæ vobis auctoribus
 restiterat, &c.
 EXCESSUS, ūs. m. [*ἐξέχρησις*] ut, Excessus e vita. Cic. 3. de Fin. 60.
 In his & excessum e vita, & in vita mansionem. Idem 1. Tusc. 29.
 Excessus, absolute, pro Morte vel Excessu ex hac vita positum inve-
 nitur. Cic. 1. de Legib. 3. Certe non longe a tuis ædibus inambulans,
 post excessum suum Romulus Julio Proculo dixit se deum esse.
 Excessus vocabulum Alciatus in Parergis monuit, veteres pro Digressio-
 ne quadam accipere: vel quum quis altius rem petit: vel quum capta
 occasione aliquid extra argumentum dicitur. Usus est Marcell. in l. jam
 dubitari non potest. D. de hæred. instit.
 EXCELLO, ui, sum, ēre. est ut ait Festus, In altum tollere. [Immo
 Extollere id est. Verumtamen apud Festum neutrum legitur.
 An a *κλέειν*; vide *ἐξοκλέειν*, vide apud *ἐξοκλείω* an. H. St. Videtur ad
 ea, quæ ad Thef. Græc. suum forsan notarat, remittere lectorem.
 Excellere, [*ἀσπείρω*, *ἀσπείρω*, *ὑπερέχω*, *ἐξέρω*] Præstare, antecellere,
 eminere. Cic. 1. de Divin. 91. Telmessus in Caria est, qua in urbe
 excellit haruspicum disciplina. Idem de Amicit. 75. Non enim tu
 possis, quantumvis licet excellas, omnes tuos ad honores amplissimos
 perducere.
 Excellere & præstare. Cic. pro Planc. 60. Est enim in virtute multis
 ascensus, uti is gloria maxime excellat qui virtute plurimum præstat.
 In gloria esse, & excellere. Cic. 1. de Divin. 38. Ut igitur nunc mi-
 nore gloria est, quia minus oraculorum veritas excellit: sic tunc nisi
 summa veritate in tanta gloria non fuisset. De oraculo Delphico.
 Excellere super omnes alios. Liv. 8. Bell. Pun.
 Multum excelluit. V. *MULTUS*.
 Excellere in re aliqua. Cic. de Amicit. 75. Idem 1. Acad. Præsertim
 quum & ipse in eo excellas.
 Longe aliis excellere in aliqua re. Cic. 2. de Orat. 216.
 In aliquo genere virtutis excellere. Cic. 11. Fam. 21.
 In scientia excellere, pulchrum. Cic. 1. Off. 18.
 Excellere inter aliquos, cui opp. cum iisd. æquari. Cic. 1. de Invent. 2.
 Ut inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari.

Inter omnes unum excellere. Cic. in Orat. 6. In Oratoribus vero, Græ-
 cis quidem, admirabile est quantum inter omnes unus excellat.
 Præter ceteros in aliqua re excellere. Cic. 2. de Orat. 216.
 Excellere ceteris, i. e. Excedere ceteros, vel Præstare ceteris. Cic.
 pro Lege Manil. 39. Hic miramur hunc hominem tantum excellere
 ceteris, cujus, &c.
 Excellere animo. Cic. 4. de Fin. / Consilio. 1. Att. 12. Ingenio. 1.
 Off. 71. Dignitate. Cæf. 6. Bell. Gall. 12.
 Dignitate ceteris excellere. Cic. pro Lege Manil. 41. Ut is qui digni-
 tate principibus excellit, facilitate infimis par esse videatur.
 Fama bona excellere. Lucret. lib. 6. 13.
 Ingenio scientiaque excellere. Cic. 4. Acad. 4.
 Excellere opibus. Liv. 4. Bell. Maced.
 Rebus omnibus excellere. Lucret. lib. 1. 28.
 Pluribus rebus excellere. Cic. de Clar. Orat. 84.
 Excellere, etiam in malam partem accipitur. Cic. in Pison. 94. Quæ
 cum ita sint, non dubito quin, quum hæc, quæ excellunt, me nosse
 videas, non exitimes, mediam illam partem & turbam flagitiorum
 tuorum mihi esse inauditam.
 Vitiis excellere. Cic. 1. de Legib. 51. V. *EXCELLENS* Compar.
 EXCELLEO, ēre. dixerunt veteres. Sic Macer apud Diomed. Cum laude
 exceleat omnes. Cic. apud Priscian. Effice & elabora, ut exceleas.
 EXCELLENS, Partic. [*ὑπερῶς*, *ἐξέρων*] Cic. 1. Fam. 7. Virum enim
 excellentem, & tibi tuæ præstanti in eum liberalitate devinctum &c.
 Excellens & præstans. Cic. 1. de Nat. Deor. 56. Pie sancteque coli-
 mus naturam excellentem atque præstantem.
 Perfectum & excellens. Cic. in Orat. 266. Ut igitur in formis & figuris
 est aliquid perfectum & excellens, cujus ad excogitatum, &c.
 Excellens omnibus vir. Cic. 3. de Fin. 29.
 Inter tot æquales unus excellens Galba fuit. Cic. de Clar. Orat. 333.
 Excellens omni genere laudis. Cic. 1. Acad. 12.
 Excellens animo & forma. Plin. lib. 24. cap. 17.
 Excellens amicitia gloria. Cic. de Amicit. 5.
 Ore excellens, i. e. Eloquens. Sil. lib. 1.
 Rerum omnium præstantia excellentes dii. Cic. 2. de Divin. 129.
 Animo & virtute excellenti homo. Cic. pro Arch.
 Ars & venustas excellens. Cic. pro Arch. 17.
 Excellenti gratia homines ad conficiendas centurias. Q. Cic. de Pe-
 tit. Conf. 25.
 Excellens ingenium. Liv. 2. Ingeniis excellentibus præditi homines
 spe gloria excitantur. Cic. 2. de Fin. 43.
 Muliebris formæ pulchritudo excellens. Cic. 2. de Invent. 1.
 Excellens & singularis scientia. Cic. 4. Fam. 3. Tuæ scientiæ excel-
 lenti ac singulari non multo plus, quam nostræ relictum est loci.
 Tumulus civitatis excellens. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Dii deæque
 immortales, qui excellenti tumulo civitatis sedem Capitolii in saxo
 incolitis constitutam, &c.
 Compar. Nep. 7. 1. Nihil Alcibiade fuit excellentius vel in vitiis,
 vel in virtute.
 Superl. Cic. 1. de Nat. Deor. 4. Atque haud scio an pietate adversus
 deos sublata, fides etiam & societas generis humani, & una excellen-
 tissima virtus iustitia tollatur.
 EXCELLENTIA, æ. [*ἐξέχρησις*, *ὑπερεχρησις*] ut, Excellentia & magnitudo
 animi. Cic. 1. Off. 17.
 Excellentia & præstantia. Cic. 1. Off. 97. Nobis autem personam im-
 posuit ipsa natura, magna cum excellentia præstantiaque animantium
 reliquorum.
 Hominis excellentiæ consentaneum. Cic. 1. Off. 96.
 EXCELLENTER, Adv. [*ἐξέρως*] Cic. 1. Off. 61. Quæ magno animo
 & fortiter, excellenterque gesta sunt.
 Audere excellentius nescio quid. Lucan. ad Pison. 240. [Nisi Partic. est.
 EXCELSUS, Partic. [*ὕψιλος*, *ὕψιλος*, *ὕψιλος*] Magnus, altus. ut,
 Rupes excelsa. Lucan. lib. 3. 88.
 Excelsus & altus. Cic. 2. Tusc. 11. Te natura excelsum quendam vi-
 delicet, & altum, & humana despicientem genuit.
 Ab æde excelsa prospectare. Ovid. 15. Met. 842.
 Ibes aves excelsæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
 Basis excelsa. Cic. 6. Verr. 74.
 Excelsissimum viscerum, cerebrum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Ab excelsa præceps delapsa fenestra. Tibul. lib. 2. 6. 39.
 Mons excelsus. Plin. lib. 12. cap. 14.
 Nemus excelsus. i. e. Quod excelsas habet arbores. Sen. Troad. 3.
 Porticus excelsa. Cic. 4. Att. 15.
 Tecta excelsa. Ovid. 16. Epist. 57.
 Turris excelsa. Sil. lib. 13.
 Vertex excelsus montis. Virg. 5. Æn. 35.
 Excelsus & magnificus animus. Cic. 1. Off. 79. Omnino illud honestum,
 quod ex animo excelso magnificoque quærimus, animi efficitur, non
 corporis viribus.
 Magnus & excelsus homo. Cic. pro Muren. 60. Finxit enim te natura ad
 honestatem, gravitatem, temperantiam, magnitudinemque animi,
 iustitiam, ad omnes denique virtutes magnum hominem & excelsum.
 Grandis & excelsus orator. Cic. in Orat. 119. Quem etiam, quo gran-
 dior sit, & quodammodo excelsior, ut de Pericle dixi supra, ne Phy-
 sicorum quidem esse ignarum volo.
 Amplus & excelsus animus. Cic. 1. de Invent. 106. Sextusdecimus est,
 per quem animum nostrum in alios misericordem esse ostendimus, &
 tamen amplum & excelsum, & patientem incommodorum esse, &
 futurum, si quid acciderit, demonstramus.
 Excelsus & illustris locus. Cic. 2. Fam. 4. Vel quod excelso & illustri
 loco sita sit laus tua, &c.
 Excelsus, illustris, & clarus locus. Cic. in Somn. Scip. 2. Ostende-
 bat autem Carthaginem de excelso, & pleno stellarum, illustri &
 claro quodam loco.
 In excelsum emicant rami. Plin. lib. 12. cap. 5.
 In excelso collocare simulacrum aliquod. Cic. 3. in Catil. 20.
 In excelso posita statua. Cic. 6. Att. 1.
 Compar. Gell. lib. 1. Tanto fuisse Herculem corpore excelsiorem.
 Superl. Plin. lib. 10. cap. 6. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.
 EXCELSITAS, ūtis. f. [*ὕψος*] Altitudo. Plin. lib. 21. cap. 5. Nec
 ulli florum excelsitas major. De lilio. Idem lib. 36. cap. 5.

- Excelsitas animi, pro Magnitudine. Cic. 3. Off. 24. Etenim multo magis est secundum naturam excelsitas animi & magnitudo, &c. Alii legunt, Celsitas.
- In excelsitatem nascitur. Plin. lib. 16. cap. 36.
- EXCELSUS, ius, istime. Adv. [ἐξελύσσει, ἐξελύσσει, ἐξελύσσει] h. e. Alte & in sublime. Columel. lib. 4. cap. 1. Si modo scandit excelsius, plus alimenti, terræque desiderat.
- Excelsæ & Magnificæ. Cic. in Orat. 119. Omnia profecto, quum se a caelestibus rebus referet ad humanas, excelsius, magnificentiusque & dicet & sentiet.
- EXCENDŌ. V. EXSCENDO.
- EXCEPTIO, EXCEPTIO, EXCEPTUS. V. EXCIPIO.
- EXCEREBRO, are. [ἐξερκεβρω] Gloss. Gr. Lat. Excerebratus novo vino. Tertul.
- EXCERNŌ, crēvi, crētum, [ἐκκρῖνω, ἀπὸ κρῖνω] ēre. Extra cernere, Purgare. Columel. lib. 2. cap. pen. Itaque in area detrita frumenta sic aggerenda, (al. Aggeranda) ut omni flatu possint excerni. i. e. Expurgari, & ventilari. Idem lib. 8. cap. 4. Purfures a farina excreti. Cels. lib. 4. cap. 1. Quoniam portæ modo, in inferiores partes ea, quæ excreturi fumus, emittit. conf. Vitruv. 7. 6.
- EXCRETIO, ōnis. f. ut, Purulentæ excretiones. Plin. 27. 12. Sed ibi Harduin. legit, Excreationes.
- EXCRETUM, i. n. [ἐκκρεμα] Quod excerniculo pro immundo seponitur. Columel. lib. 8. cap. 4. Ubi annona est carior, excreta tritici minuta commode dantur gallinis.
- EXCREMENTUM, i. n. [ἐκκρεμα] Purgamentum & stercus. Unde Plin. lib. 10. cap. 43. scribit quod quia corvus excrementis calceamentis fœdaverit, a mancipio proximæ futrinæ exanimatus sit.
- Oris excrementum. Tacit. 4. Hist. 81. Precabaturque principem ut genas, & oculorum orbis dignaretur respargere oris excremento.
- EXCERPO, pŕi, ptum, [ἐκκρίνω, ἐκκρίνω] H. St. ēre. Secernendo extrahere. Ter. Phorm. 4. 4. 17. Tu id quod boni est, excerpis, dicis quod mali est. Cic. 3. Off. 3. Sed quia sic ab hominibus doctis accepimus, non solum ex malis eligere minima oportere, sed etiam excerpere ex his ipsis siquid inesset boni.
- Excerpere & libare. Cic. 1. de Invent. 4. Omnibus in unum coactis scriptoribus, quod quisque commodissime præcipere videbatur, excerpimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libavimus.
- De aliquo numero aliquid excerpere. Cic. 2. de Orat. 47.
- Numero aliquorum se excerpere. Hor. 1. Serm. 4. 40.
- Primum ego me illorum, dederim quibus esse poetas, Excerpam numero.
- Excerpere se vulgo. Sen. Epist. 5. Hominum consuetudini excerpere, pro Eximere.
- EXCERPENS, Partic. [ἐκκρίνων] Hor. 2. Serm. 3. 272.
- Quid? quum Picens excerpens semina pomis Gaudes, &c.
- EXCERPTIO, ōnis. f. Gell. 17. 21. Nunc excerpciones nostras cursim digessimus.
- EXCEPTOR, ōris. m. Invenitur in inscriptione Spon. Miscell. Erud. Antiq. p. 104. L. AVRELIVS MARCELLIANVS AVG. LIBERTVS. EXCEPTOR. V. S. L. M.
- EXCESSUS. V. EXCEDO.
- EXCETRA, æ. [ἐκτρα] dicta est Hydra serpens. Serv. in Virg. 6. Æn. 287. Hydram dicit, serpentem immanis magnitudinis, quæ fuit in Lerna Argivorum palude. Sed Latine Excetra dicitur, quod uno casu, capita tria excrecebant. Plaut. Perf. 1. 1. 3. Nam cum leone, & cum excetra, cum cervo, cum apro Ætolico, cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim, quam cum amore. Cic. 2. Tusc. 22.
- Est & Convicii nomen in quemvis scelestum & odiosum. Liv. 39. 11. Illius excetræ delinimentis & venenis imbutum nec parentis, nec vitrici nec Deorum verecundiam habere. Plaut. Pseud. 1. 2. 82. En excetra tu!
- EXCHALCIO, [ἐκχαλῖω] are. Ære spoliare, ac nummos auferre. Porphyrio in Hor. 1. Serm. 8. 39. Voranus, inquit, Q. Lutatii Catuli libertus, omni loco, omni tempore furacissimus fuisse dicitur. De quo etiam illud traditur: quum deprehensus a nummulario esset, de cujus mensa nummos subtractus in calceos sibi infarcierat: quidam jocans, Belle, inquit, te nummularius ille exchalciauit, cum aspiratione scilicet secundæ syllabæ: simul ut Chalcos, i. e. Æs ablatum ex calceamento objiceret. Meminit & Cæc. lib. 19. cap. 9.
- EXCIDŌ, idi, isum. [ἐκπίπτω] ēre. ab Ex & Cado, significat veluti Ex sublimi in declivem locum cadere. Plaut. Pœn. 1. 2. 48. Huic excidit lingua, ut ego opinor.
- Excidere & elabi. Cic. 1. in Catil. 16. Quoties jam tibi extorta est fida ista de manibus? quoties vero excidit casu aliquo, & elapsa est.
- Excidere & fluere. Cic. 12. Philipp. 8. Excident gladii, fluent artia de manibus.
- Excidere aliquid alicui dicitur, quando Obliviscitur alicujus rei. Cic. 2. de Legib. 16. O miram memoriam Pomponi tuam: at mihi illa exciderant. Martial. lib. 1. 97.
- Quæris quis hic sit? excidit mihi nomen.
- Excidit & Infidet cogitatio, contraria. Cic. 5. Fam. 13. Quæ cogitatio, quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus infederat) vi tamen, &c.
- Excidere alicui. Ovid. 2. Epist. 105.
- Utque tibi excidimus, nullam puto Phyllida nosti. i. e. Sic te arbitror oblitum mei, ut amplius non noris.
- Excidit, Qui memoria labitur. Quintil. lib. 11. Nam etiam excident, unius admonitione verbi in memoriam reponuntur.
- Animo excidit causa. Virg. 1. Æn. 30.
- Necdum etiam causæ irarum, fævique dolores Exciderant animo.
- Ævo primo excidere. i. e. Mori. Propert. lib. 3. 7. 7.
- Aulis magnis excidere. Ovid. 2. Met. 228.
- Cælo excidit dies. Sen. Thyest. 1.
- Cælo exciderunt fulmina. Sil. lib. 7.
- Cura mei tibi excidit. Ovid. 2. de Pontō, 10. 8.
- Curru exciderat. Ovid. 6. Fast. 743.
- Dolori nostro excidit modo vindicatus Nero. Plin. in Paneg. 53.
- E corpore excidunt sagittæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Capras autem in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quæ rere quæ Dictamnus vocaretur, quam quum gustavissent, sagittas excidere dicunt e corpore.
- E mundo excidere sol videtur. Cic. 9. Att. 12.
- Ex utero elapsum excidit animal. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
- Ex hac familia excidi. Plaut. Men. 4. 2. 104.
- Dii vos perdant: properabo ad forum: Nam ex hac familia me plane excidisse intelligo.
- Fine excidit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- Ingenium excidit tantis malis. Ovid. 1. Trist. 1. 48.
- Ingenio alicujus excidere. Ovid. 2. Amor. 1. 18.
- Excidit ingenio Juppiter ipse meo. i. e. Oblitus sum Jovis.
- In vitium libertas excidit. Hor. de Arte Poet. 282.
- In pedem sagitta. Plin. lib. 25. cap. 6.
- In via. Cic. 2. Att. 23.
- Inchoata & rudia exciderunt. Cic. 1. de Orat. 5.
- Memoria hujus rei excidit, vel Hæc res excidit e memoria. Liv. 9. Bell. Pun. Ibid. lib. 7.
- Sensibus ereptis mens excidit. Catull. 64. 25.
- Nomen tuum pene mihi excidit. Ovid. 4. Trist. 5. 10.
- Oratio mihi excidit. Cic. 2. Verr. Isti color immutatus est: vultus oratio, mens denique excidit.
- Ore neras excidit. Virg. 2. Æn. 658.
- Ore scelus excidit. Ovid. 7. Met. 172.
- Officium mihi excidit. Ovid. 5. Fast. 315.
- Pietas excidit. Ovid. 1. Trist. 5. 14.
- Spes excidit. Ovid. 6. Fast. 393.
- Verbum fortuito excidit. Cic. 10. Philipp. 6. Al. Fortuito.
- Verbum ex ore excidit, Elapsum est, per incogitantiam prolatum est. Cic. pro Sylla 72. Verbum ecquod unquam ex ore hujus excidit unde quisquam possit offendi?
- Victoria e manibus excidit. Cic. ad Brut. 10. Deinde ita multa peccata, ut quodammodo victoria excideret e manibus.
- Vinculis excidere, pro Effugere. Virg. 4. Georg. 410.
- Vox excidit ore. Virg. 6. Æn. 686.
- Vultus deo excidit. Ovid. 2. Met. 602.
- Uxore excidit. Ter. And. 2. 5. 12. Herus quantum audio, uxore excidit. i. e. Non dabitur ei illa in uxorem.
- Excidere ab aliquo, pro Dissentire, ut ait Nonius. Lucil. lib. 28. Eg ab Archilocho excido.
- EXCIDIUM, i. n. Occasus. Prudent. in Apoth. 627.
- EXCIDŌ, idi, isum. [ἐκπίπτω] ēre. ab Ex & Cado.
- Arborem excidere. Cic. 15. Att. 4.
- Arborem ex stirpe excidere, i. e. Stirpitus. Ulpian. in l. 1. D. de art. cædend.
- Columnas excidunt rupibus. Virg. 1. Æn. 433.
- Lapides excidere ex terra. Cic. 2. Off. 13. Eademque ratione nec lapides ex terra exciderentur ad usum nostrum necessarii, nec ferrum, &c.
- Lucum excidere. Cic. 7. Fam. 21.
- Excidere malum. Cic. ad Brut. 4. Neu semper primi cujusque mal excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus.
- Silvas excidere. Lucret. lib. 5. 1065.
- Stagnum excidere in petra. Columel. lib. 8. cap. 17. Id autem stagnum vel exciditur in petra: cujus rarissima est occasio: vel in litore construitur, opere Signino.
- Oppugnare, excidere, incendere ædes. Cic. pro Sext. 95. Ille qui monumenta publica, qui ædes sacras, qui domos inimicorum suorum oppugnavit, excidit, incendit.
- Excidere manibus suis patriam. Plaut. Trucul. 2. 6. 51.
- Verba excidere. Cic. pro Domo sua, 104.
- Excidere & evertere urbem. Cic. pro Sext. 35. Quum omnes nondum urbem excisam & everfam, sed jam captam atque oppressam videremus.
- Ex animo excidere. Cic. de Provinc. Conf. 43. Nonne vobis video: & ultimi temporis recordatione, & proximi memoria, medium illud tristissimum tempus debere, si ex rerum natura non possem evellere ex animo quidem certe excidere? h. e. Memoria evellere.
- Excidere numero civium aliquem. Plin. lib. 8. Epist. 18. Domitius Afer qui illos in nomen adiumpsit, reliquit testamentum, ante octo & decem annos nuncupatum, adeoque postea improbatum sibi, ut patriæ bona proscribenda curaverit. Mira illius asperitas, mira felicitas horum: illius asperitas, qui numero civium excidit, quem socium etiam in liberis habuit. Felicitas horum, quibus successit in locum patris, qui patrem abstulerat.
- Partum excidere mulieri. Marcell. l. 2. D. de mort. infer. Negat lex Regia mulierem, quæ prægnans mortua sit, humari ante, quam partus ei excidatur.
- EXCISUS, Partic. [ἐκπιπτεῖς] ut, Excisa arbor. Cic. 15. Att. 4.
- Item Excisum caput. Plin. lib. 33. cap. 3. Et apud Virg. 2. Æn. 481. Trabs excisa.
- Domus excisa. Sen. Herc. fur. 11.
- Templa excisa. Stat. 5. Silv. 3. 200.
- Marte excisa. Stat. 11. Theb. 287.
- EXCIDIUM, i. n. [ἀνάστασις] Peremptio, & quasi Nex urbis aut provincie. Liv. 7. Bell. Pun. Magnum se excidio ejus urbis terrorem ceteris injecturum.
- Ex eo quod secundam semper corripuit poëtæ, videtur vel ab Excindō, vel ab Excido a Cado, originem duxisse. Virg. 10. Æn. 45.
- per everfæ, genitor fumantia Trojæ
- Excidia obtestor. & Stat. 6. Theb. 96.
- aderat miserabile luctu Excidium.
- Advenat illi excidium. Tacit. 4. Hist. 13. Cui excidium adventabat.
- Dare aliquem excidio. Virg. 12. Æn. 655.
- Excidium auro senis factum, per translationem dictum. Plaut. Bacch. 4. 9. 1.
- Moliri excidium. Sil. lib. 1. 12.
- Petere urbem excidiis. Virg. 2. Georg. 505.
- Hic petit excidiis urbem miserisque Penates. [Forte Urbes, nisi alterum auribus suis summus poëta tribuit.]
- EXCISIO, ōnis. f. [ἀνάστασις] ut, Excisio tectorum. Cic. pro Domo sua, 146.
- EXCIDIO, ōnis. f. Excidio.

Excisionem urbis a Cædendo dictam, manifestum est. Festus. Plaut.
 Curc. 4. 3. 2. Excisionem facere oppidis.
 EXCISO, [*ἐκκοπίζω*] ære. Laniare, vulnerare, inquit Nonius. Plaut.
 Cistell. Capillo scisso, atque excisatis auribus. Antiquum.
 EXCISOR, Æris. m. [*ἐκκοπῆς*] Gloss. Gr. Lat.
 EXCISORIOUS, Adj. [*ἐκκοπῆς*] ut, Excisorius scalper, Quo cariosa
 exciditur caro. Cels. lib. 8. cap. 3. V. Scalper, in SCALPO.
 EXCIREO. V. EXCIRE.
 EXCIET, pro Excitiet dixisse veteres Festus indicat.
 EXCINDO, vel EXSCINDO, ïdi, ïsum, [*ἀναιρέω, κατεσάλλω, ἐκκο-
 πῆν, ἐκκολλῶ*] ære. ab Ex & Scindo, is; compositum: Evertere,
 delere. Cic. in Somn. Scip. 3. Numantiam excindes. Liv. Mul-
 tum interest, alienos populari fines, an urituos, excindique videas.
 Cic. pro Planc. 97. Quæ se vel potius excindi &c. pateretur.
 Domos excindere. Virg. 12. Æn. 643.
 Genus aliquod excindere. Valer. 6. Argon. 468. & apud Virg. 9.
 Æn. 137. Gentem aliquam ferro excindere.
 Excindere linguam. Cic. 3. de Orat. 4. Hæc tibi excindenda lingua,
 quæ vel evulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.
 Non alicujus excindere. Sil. lib. 7.
 Rupes excindere. Stat. 3. Silv. 1. 123.
 Telis excindere urbem. Virg. 2. Æn. 177.
 Nec posse Argolicis excindi pergama telis.
 De Participio *Excisum* non satis constat, Forte *Excisum* facit, ut reli-
 quis a Scindo deductis consonet.
 EXCIRE, is, ïvi, ïtum, [*ἐκκολλῶ*] ïre: vel EXCIREO, ies, ïvi, ïtum,
 ïere. Extra vocare, sive Accire. Plaut. Epid. 4. 2. 1. Quid est, pa-
 ter, quod me excivisti ante ædeis?
 Animas excire sepulcris. Virg. 8. Ecl. 98.
 Ad cupiditatem discendi aliquem excire. Liv. 1.
 Canes excire suem. Ovid. 10. Met. 711.
 Cubilibus excire. Liv. 5. Extremos tamen pavor cubilibus suis exci-
 tos, quæ aut unde vis esset ignaros, in fugam, & quosdam in hostem
 ipsum improvidos intulit.
 Foras excire. Plaut. Trin. 5. 2. 52. Quis homo tam tumultuoso sonitu
 me excivit subito foras.
 Hostem excire ad dimicandum. Liv. 2. 30. Ad conferenda propius
 castra dimicandumque excire hostem.
 In arma excire aliquem. Stat. 4. Theb. 146.
 In pugnam exciri. Lucan. lib. 6. 11.
 Ut videt ad nullos exciri posse tumultus
 In pugnam generum: sed clauso fidere vallo.
 Juventutem excire ex Italia. Cic. 12. Philipp. 16. Idcircone saga sum-
 pimus? arma cepimus? juventutem omnem ex tota Italia excivimus?
 Lacrymas excire alicui. Plaut. Cist. 1. 1. 114.
 Molem in undis excire. Virg. 5. Æn. 790.
 Ipse mihi nuper Libycis, tu testis, in undis
 Quam molem excierit subito: maria omnia coelo Misceuit.
 Somno vel Ex somno excire. Liv. 4. Idem 1. Et Lucret. lib. 4. 41.
 Sopore excire aliquem.
 Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 329.
 Tumultum excire. Liv. 3.
 Urbes excire. Lucan. lib. 2. 48.
 Nunc urbes excite feras: conjuret in armis Mundus.
 Omne Hernicum nomen, omnis militaris ætas excitur. Liv. 7. 7.
 EXCITUS, Partic. [*ἐκπαθείς*] ab Excireo: sive EXCITUS, ab Excireo.
 Ovid. 2. Met. 779.
 Nec fruitur somno vigilantibus excita curis.
 Commotis excita facris. Virg. 4. Æn. 301. Idem 10. Æn. 38.
 — ventosque furentes Æolia excitos.
 Excitis longe ab domo principibus. Liv. 1.
 Somno longo excita. Claud. in præf. Bell. Get. 1.
 Stratis excita juvenus. Lucan. lib. 1. 239.
 Mente pavida exciti sonipedes. Sen. Hippol. 10.
 EXCIREO, [*ἐκκίρω, ἀναιρέω, ἐκκολλῶ*] ære. freq. ab Excireo; significat
 Commovere.
 Allicere & excitare. Cic. 2. Off. 20. Hoc igitur cognito dicendum
 est quoniam modo hominum studia ad utilitates nostras allicere atque
 excitare possumus.
 Excitare & acuire. Cic. 15. Fam. 21. In excitando autem & in acuen-
 do plurimum valet, si laudes omnium quem cohortere.
 Excitare & agitare. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur insidiæ, tendere
 plagas, etiam si excitatur non sis, nec agitur?
 Commovere & excitare. Cic. pro Muren. 36. Nam ut tempestates sæ-
 pe certo aliquo coeli signo commoventur, sæpe improvise nulla ex
 certa ratione, obscura aliqua ex causa excitantur: sic, &c.
 Confirmare & excitare. Cic. 1. Att. 13. Idem inquam, ego recreavi
 afflictos animos bonorum, unumquemque confirmans, excitans.
 Excitare & incitare. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque hæc non eo dicuntur,
 ut te oratio mea dormientem excitasse, sed potius ut currentem in-
 citasse videatur.
 Excitare & inflammare animos imperitorum. Cic. de Arusp. Resp. 2.
 L. Saturninus ita fuit effrenatus & pene demens, ut auctor esset egre-
 gius & ad animos imperitorum excitandos inflammandosque perfectus.
 Excitare & Sedare, contraria. Cic. 1. de Orat. 202. Qui denique
 quemcumque in animis hominum motum res & causa postulet, eum
 dicendo vel excitare possit, vel sedare.
 Stimulare & excitare. Cic. pro Planc. 69. Nec vides istorum ipso-
 rum charitate ad hujus salutem defendendam maxime stimulari me
 atque excitari.
 Ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Ad actionem. Cic. 4. Acad. 93.
 Ad arma excitat. Sil. lib. 5.
 Ad arma civitatem aliquam. Cic. 1. de Divin.
 Ad decus populum languentem labentemque excitare. Cic. 1. de Orat. 35.
 Ad experientiam. Cic. 10. Fam. 18.
 Ad laborem & laudem nos & liberos nostros excitare. Cic. pro Planc. 59.
 Ad memoriam alicujus rei. Cic. in Topic. 5. Ut mea diligentia man-
 datorum tuorum, te quoque, etsi admonitore non eges, ad memo-
 riam nostrarum rerum excitarem.

Ad virtutem. Cæf. 7. Bell. Gall. 80.
 Alacritate & quasi lætitia ad canendum galli victores excitantur. Cic. 2.
 de Divin. 56.
 A mortuis dicendo aliquem excitare. h. e. velut, Evocare. Cic. 1.
 de Orat. 245.
 Admirationem hominum summam excitare. Cic. de Clar. Orat. 35.
 Amores sapientie alicui excitare. Cic. 1. Off. 14. Et 2. de Fin. 52.
 Animas. Cæf. 1. Bell. Civil. 57.
 Edificium, pro Erigere. Sen. Epist. 53.
 Animum excitare, Bono animo esse. Sen. Herc. fur. 5.
 Aras sopitas excitare ignibus. Virg. 8. Æn. 543.
 Bellum civile tantum & tam luctuosum excitare. Cic. pro Marcel. 18.
 Calorem juvenis excitat in amorem belli. Lucan. lib. 2. 325.
 Cæsperes excitare dicitur sus, cum rostro prata suffodit. Columel. lib. 2.
 cap. 18. pr.
 Clamorem. Cic. in Orat. 214. Hoc dichoreo tantus clamor concionis
 excitatus est, ut admirabile esset.
 Clamorem vulgi & imperitorum. Cic. 5. de Fin.
 Cunctantem & diffidentem auctoritate sua excitare. Cic. 6. Fam. 1.
 De, E, vel Ex somno excitare. Cic. 4. Acad. 93.
 Dormientem. Cic. 7. Verr. 28.
 Flammam excitat admoto fomite. Lucan. lib. 8. 776.
 Fletum. Cic. pro Sext. 121.
 Fletum orator excitat. Catul. 37. 3.
 Foculum bucca excitare. Juven. 3. Sat. 262.
 Gloriam excitare. Cic. 2. Off. 48. Quæ autem in multitudine cum con-
 tentione habetur oratio, ea sæpe universam excitat gloriam.
 Jacentem aliquem excitare. Cic. de Clar. Orat. 13.
 In curas excitare aliquem. Sil. lib. 7.
 In fortunas alicujus excitare incendium. Cic. pro Muren. 51. Si quod
 esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina
 restincturum.
 Iras excitare. Virg. 2. Æn. 594.
 Malum ex aliqua re. Ter. Heaut. 5. 3. 10. Non vides quantum mali
 ex ea re excites?
 Memoriam alicujus. Liv. 10. 30. extr. Celebrata inconditis carminibus
 militaribus non magis victoria Q. Fabii, quam mors præclara P. Decii
 est, excitataque memoria parentis, æquata eventu publico privatoque
 filii laudibus.
 Memoriam aliorum excitare ad timoris præteriti cogitationem. Cic.
 pro Sext. 41. Audite literas, & vestram memoriam ad timoris præte-
 riti cogitationem excitate.
 Metum alicui. Plin. Epist. 4.
 Mortuos excitare. Hor. Epod. 17. 79.
 Mortuos ab inferis excitare. Cic. in Orat. 85.
 Motus urbanos. Liv. 3.
 Opus. Columel. lib. 1. cap. 9. Nam cum certamine opus excitetur, tum
 in cessante animadversio justa est, & sine querela videtur adhiberi.
 Philosophiam. Cic. 1. Tusc. 5. Philosophia jacuit ad hanc ætatem:
 nec ullum habuit lumen literarum Latinarum: quæ illustranda & exci-
 tanda nobis est.
 Plausus. Cic. pro Sext. 124.
 Rationes omnes fortitudinis & patientiæ. Cic. 4. de Fin.
 Reos excitare. Quintil. lib. 11.
 Risum. Cic. 3. Philipp. 11. At in rebus tristissimis quantos excitat risus.
 Sedibus. Liv. 2. Bell. Maced. Homines qui sequi possent, sedibus
 excitabat, oppida incendebat.
 Sepulcrum e lapide. Cic. 2. de Legib. 68. Extrui autem vetat sepul-
 crum altius quam quod v. diebus homines v. absolverint, nec e lapidi-
 bus excitari plus, nec imponi, quam quod capiat laudem mortui inci-
 sam, &c. i. e. Erigi & extrui.
 Sermones varios de re aliqua. Cic. 8. Fam. 10. Sed de Parthorum
 transitu nuntii varios sermones excitantur.
 Stomachum, h. e. Vires ventriculi vel stomachi dejectas reparare,
 & quasi Sopitas suscitare. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Studium auditor excitat. Ovid. 4. de Ponto, 2. 35.
 Suspicionem aliquam literis & nuntiis excitare. Cic. pro Sext. 41.
 Tempestates excitare. Cic. de Arusp. Resp. 4. Tum vidi ac multo
 ante prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impendèret pro-
 cella Reipublicæ.
 Testes ex annalium monumentis. Cic. 2. de Fin. 67.
 Tragœdias. Cic. pro Milon. 18. Nunc ejusdem Appiæ nomen quan-
 tas tragœdias excitat?
 Tumulum alicui excitare. Suet. in Claud. cap. 1.
 Vapores ex agris tepefactis, & ex aquis excitat fol. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 118.
 Veterum excitare. Catul. 18. 24.
 Si pote stolidum repente excitare veterum.
 Urbem excitare, Edificare, extruere. Flor. lib. 1. cap. 1. Victor au-
 gurio, urbem excitat. De Romulo loquitur.
 Excitare, Erigere & quasi Superstruere. Cic. 4. de Fin. 18. Principiis
 autem a natura datis, amplitudines quædam bonorum excitantur.
 Excitari, pass. Cic. 5. de Fin. 69. Excitantur spe gloriæ, quæ habet for-
 mam honestatis & similitudinem. h. e. Animantur & commoventur.
 De re aliqua excitari. Quintil. lib. 3. cap. 6. Excitari dicebatur in
 theatro, Qui loco sibi non debito furgere jubebatur. Idem ibid. Si
 excitatus fuerit de spectaculis, aget injuriarum. Suet. Aug. cap. 14.
 Cum spectaculo ludorum gregarium militem in xiv. ordinibus seden-
 tem excitari per apparitorem jussisset. V. Pitisc. in loc. & Lips. de
 Amphith. cap. 15.
 Miles truci excitatur classico. Hor. Epod. 2. 5.
 Excitari præmiis & promissis. Cic. pro Rabir. Posth. 42. & pro
 Cluent. 68. Promissis eum suis excitavit abjectum, & simul despe-
 rare vetuit.
 EXCITATUS, Partic. [*ἐκπαθείς*] ut, Excitatus pietate ad accusan-
 dum. Cic. pro Cluent. 172.
 Feras excitatas cursu consequi. Sen. Hippol. 2.
 Excitatus, & Inclinator ac jacens, contraria. Cic. 2. Fam. 15. Ut exi-
 stimares aut me tam improvidum, qui ab excitata fortuna ad inclina-
 tam & prope jacentem desciscere.

Excitatus humo. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Quæ primum eos humo excitatos, celfos & erectos constituit, ut deorum cognitionem, cœlum intuentes, capere possent. De hominibus loquitur.

Odor excitatus. Plin. lib. 20. cap. 17. Optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. h. e. Odoris vehementissimi, & qui cito cerebrum ferit.

Acutus & excitatus sonus, opponitur Gravi. Cic. in Somn. Scip. 12. Summus ille cœli stelliferi cursus, cujus conversio est incitator, acuto & excitato movetur sono: Gravissimo autem hic lunaris atque infimus.

EXCITANDUS, Partic. [*ἐκταπνέω*] Cic. 1. Off. 103. Excitandamque animadversionem & diligentiam, &c.

EXCITARE, Adv. [*ἐκταπνέω*] h. e. Vehementer & lucide. Plin. lib. 37. cap. 7. Et in his autem mares excitatus fulgent: feminae pinguiore sunt, & crassius nitent. De quibusdam gemmis loquitur. Videtur opposuisse adverbium Excitate, adverbium Crasse.

EXCIPIO, *ἐπι*, eptum, [*ἐκλαμβάνω, ἐξαίρω, ἐξαίρω, παραδέξω, ὑποδέχομαι*] *ἐρε*. Capere. Plaut. Rud. 4. 4. 140.

Summe ego scelestus, qui illunc hodie excepi vidulum?

Aut quum excepi, qui non alicubi in solo abstrusi loco?

Arripere & excipere. Cic. 2. de Divin. 26. Naturale quod animus arripere aut exciperet extrinsecus ex divinitate, unde omnes animos haustos & acceptos, aut libatos haberemus.

Adventum alicujus excipere. Sen. Hippol. 8.

Amplexu excipere aliquem. Ovid. 18. Epist. 101.

Brachiis aliquid excipere. Columel. lib. 9. cap. 15.

Comiter aliquem excipere. Ovid. 2. Fast. 788.

Cum literis aliquem excipere. Cic. 10. Fam. 23.

Clamore aliquem excipere, pro Contra aliquem tumultuari. Cic. 7. Verr. 92. Excipitur ab omnibus ejusmodi clamore, ut ei Lampfaceni periculi similitudo versaretur ante oculos.

Clamoribus, pro Applaudere. Plin. lib. 2. Epist. 38.

Domus excepi reduces. Claud. 4. Conf. Hon. 211.

Gremio alicujus excipi. Claud. 3. Conf. Hon. 129.

Hospitio. Plin. lib. 25. cap. 6. Ovid. 16. Epist. 127.

Hospitia cœli excipient fenestram tuam. Sil. lib. 3.

Osculo. Plin. in Paneg. c. 23. pr. Gratum erat omnibus, quod Senatū osculo exciperes, ut dimissus osculo fueras.

Patria, quæ nos excepi, non fecus dulcis est ea, quæ nos genuit. Cic. 2. de Legib. 5.

Planu excipere aliquem. Virg. 5. *Æn.* 575.

Sermonibus de industria compositis. Liv. 8. Bell. Pun. Excepti sermonibus de industria compositis.

Vultu benigno excipere. Liv. 10. Bell. Pun. Quos quum pariter ambos & benigno vultu excepsisset, &c.

Excipere, pro Audire. Plaut. Amph. Quid memoret, hinc excipiam, ne propera.

Emittere maledictum, & excipere. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam volucre quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Avidis auribus excipere. Plin. Epist. 84.

Adversarium attente audire, atque ejus non solum sententias, sed etiam verba omnia excipere. Cic. 2. de Orat. 273.

Gratia illustri dictum & factum alterius excipere. Cic. 1. Fam. 9. Quintus frater meus legatus est Cæsaris, & nullum meum minimum dictum, non modo factum, pro Cæsare intercessit, quod ille non ita illustri gratia exceperit, ut ego eum mihi devinctum putarem.

Memoria dignum aliquid ex sermone alicujus excipere. Cic. 1. de Orat. 96.

Mandata ac voces excipere. Tacit. in Vita Agric. cap. 45. Excepsissem certe mandata, vocesque quas penitus animo figeremus.

Excipere, pro Recipere. ut, Hunc in illo timore & fuga Tigranes, rex Armenius excepi, diffidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreavit. Cic. pro Lege Manil. 23.

Artus excipere collapsos. Ovid. 10. Met. 186.

Auras excipere fluentibus tunicis. Ovid. 3. de Arte Am. 302.

Cadentem molliter excepi. Ovid. 11. Met. 785.

Cicatrices excipere adverso corpore. Cic. 7. Verr. 3. Ut cicatrices populi Romanus Judicesque aspicerent, adverso corpore exceptas.

Dolores & molestias. Cic. 1. de Fin. 33. Qui blanditiis præsentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores & quas molestias excepturi sunt, occæcati cupiditate, non provident.

Dolores pro patria. Cic. 3. de Fin. 24.

Fatum excipere. Tacit. in Vit. Agric. 45. Constans, & libens fatum excepsisti.

Flammam excipere, & exardescere. Cic. de Arusp. Resp. 45. In me cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum temporum conjiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarxi.

Gladio aliquem excipere. Curt. 9. 5. 8. E quibus duos gladio ita excepi, ut ante ipsum exanimis procumberent.

Excipit ictus galea. Ovid. 12. Met. 375.

Impetum alicujus. Cæs. 3. Bell. Civil. 92. Sed Pompejus suis prædixerat, ut impetum Cæsaris exciperent. Cic. pro Domo sua, 63.

Injuriam venti. Columel. lib. 9. cap. 7.

Labentem aliquem excipere, fulcire, & sustinere. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Equitem Romanum veterem amicum suum, &c. labentem excepi, corruere non fivit, fulsit & sustinuit, re, fortuna, fide; hodieque sustinet.

Labores magnos. Cic. de Clar. Orat. 243. Idem 14. Fam. 2. Omnes labores te excipere video: timeo ut sustineas.

Laudem ex re aliqua. Cic. 1. Att. 9. Crassus posteaquam vidit illum excepsisse laudem ex eo, quod hi suspicarentur homines ei Consulatum meum placere, &c.

Memoriam viri excipient consequentes anni. Cic. de Senect. 19. Sed memoriam illius viri excipient omnes anni consequentes.

Mistilia in vulgus jactata excipere. Cajus in l. qua ratione. §. hoc amplius. D. de acquir. rer. domin.

Molestias. V. Dolores & molestias.

Onera amicorum. Cic. pro Rabir. Posth. Ille onera multorum hujus amicorum excepi unus.

Pericula excipere. Stat. 5. Silv. 1. 69.

Plagas. Cic. 2. Tusc. 41.

Preces blandas molliter excipere. Ovid. 1. de Arte Am. 710.

Pugnam. Liv. 8. Bell. Maced. Ut primis forte deturbatis, secundi & tegant pullos, & integri pugnam excipiant.

Rempubicam desertam & omisam. Liv. 4. Desertam omisamque ab hominibus Rempub. deorum providentia, curaque exceptam memorabat.

Roem nocturnum. Cæs. 3. Bell. Civil. 15. Ex pellibus quibus erant tectæ naves, nocturnum excipere roem cogerentur.

Rumores. Cic. pro Deiot. 25. At eo, inquit, tempore ipso Nicean Ephesumque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent.

Excipere se in genua, pro Sustinere. Sen. Epist. 67.

Corpus excipere poplitibus. Curt. 9. 5. 9. Ille ad omnes ictus expolitus, ægre jam exceptum poplitibus corpus tuebatur, donec, &c.

Semet excipere poplitibus. Curt. 6. 1. 14. Posteaquam deficere se sensit, poplitibus semet excepi, galeaque, &c.

Se in pedes excipere. Liv. 4. Confestim & ipse hasta inixus, se in pedes excepi.

Se pedibus excipere. Curt. 9. 5. 3. Sed forte ita libraverat corpus, ut se pedibus exciperet. Itaque itans iniiit pugnam. de Alexandro desiliante in oppidum Oxydracum.

Sermonem alicujus. Liv. 2. Sermonem eorum ex fervis unus excepi, qui jam autem id senserat agi.

Excipere sermonem, idem quod Alicui respondere. H. St.

Spiritus excipitur ore viri. Ovid. 3. de Arte Am. 746.

Spiritum extremum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 17. Matresque miserae pernoctabant ad ostium carceris, ab extremo complexu liberum exclusæ: quæ nihil aliud orabant, nisi ut filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret.

Tela. Cic. 4. Verr. 177. Aut hoc contendat nunquam esse factum, aut omnia tela excipiat necesse est.

Tela excipere tergo. Sil. lib. 10.

Venabulo excipere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Verba. Cic. 2. de Divin. 50. Tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia verba ejus exceperint, literisque mandaverint.

Verbera patienter excipere. Ovid. 2. Fast. 427.

Vim frigoris hyememque excipere. Cic. pro Rabir. Posth. 42.

Voces. Liv. 40. 7. Ad has excipiendas voces speculator ex convivis Persei missus, quum incautior observaretur, exceptus a juvenibus forte triclinio egressis male multatur.

Vulnera. Cic. pro Sext. 23. Subeunda pro patria pericula, vulnera excipienda.

Excipere dicuntur, Qui alio dictante aliquid describunt. Sueton. Tit. cap. 3. E pluribus comperi notis quoque excipere velocissime solitum, & cum amanuensis suis per ludum jocumque certantem, imitari chirographa quæcunque vidisset. Padianus auctor est orationem Ciceronis pro Milone exceptam esse, quæ adhuc tempore suo extaret.

Budæus. V. Procem. in Orat. pro Mil. ad fin. Conf. Rumores, Sermonem, Verba, Voces excipere.

Excipere, Per dolum capere. Virg. 3. *Æn.* 332.

Excipit incautum, patriasque obruncat ad aras.

Excipere, pro Intercipere & comprehendere incautum. Cic. 8. Att. 15. Admoniti fumus ut caveremus ne exciperemur a Cæsare. Ibid. 2. 25. Sane sum commotus: quod si ita esset, non modo iter meum interclusum, sed me ipsum plane exceptum putabam. Eidem lib. 7. 34. De Pompejo scio nihil: eumque nisi in navim se contulerit, exceptum iri puto. Cæs. 6. Bell. Gall. 34. Multos ex fuga dispersos excipiunt. Budæus.

Infidiis Capram alicujus excipere. Virg. 3. Ecl. 18. i. e. Furari.

Fugientes excipere. Cic. 3. in Catil. 8.

Excipere furem. Plaut. Aul. 4. 10. 45. Neque partem tibi ab eo indilpices, neque furem excipies.

Omnino hominem excipere. Cic. 10. Att. 12.

Excipere, Colligere. Martial. lib. 1. 38.

Ventris onus misero, nec te pudet, excipis auro.

Sanguinem patera, excipere. Cic. de Clar. Orat. 43. Hunc isti ajunt quum taurum immolavisset, excepsisse sanguinem patera, & eo epoto, mortuum concidisse.

Excipere, verbum est etiam in compositionibus medicamentorum usurpatum, quum res confusa aliquo liquore coguntur. Cels. lib. 5. Hæc excipiuntur cerato e rosa facto. Budæus.

Excipere oculos blandius dicitur Res aliqua, quæ delectat. Plin. lib. 16. cap. 30.

Excipere, Succedere, vel Sequi. Flor. lib. 1. cap. 3. Excipit Pompeium Numam Tullus Hostilius. h. e. (ut ita dicam) Immediate succedit Numæ, sive regnat post Numam. Liv. 2. 61. pr. Turbulentior inde annus excepi. Idem 5. 42. Nox diem excipit. Cæs. 2. Bell. Civil. 7. Ac re cognita tantus luctus excepi, ut urbs ab hostibus capta eodem vestigio videretur.

Vitam & virtutem Herculis corpore ejus ambusto immortalitas excepsisse dicitur Cic. pro Sext. 143.

Excipere, pro Demere vel Eximere numero. Cic. 4. Acad. 73. Nihil excipit, de quo non profiteatur. Idem 1. Tusc. 9.

Excipere & fecernere. Cic. 4. in Catil. 15. Hosce ego homines excipio & fecerno libenter.

Hoc unum excipio. Catull. 16. 13.

Excipere de. Cic. 1. de Divin. 87. Excepi de antiquis, præter Xenophontem, neminem.

Per aliquem alicui excipere. Cic. 6. Att. 1. Id vero per te exceperamus negotiatori: quod si cuiquam, huic tamen non.

In fummis alicujus laudibus unam excipere iracundiam. Cic. 1. Q. frat. 1.

Sine nomine & Nominatim excipere aliquid, contraria. Cic. 11. Att. 7. Tum ille edixit ita, ut me exciperet & Lælium nominatim: quod sane nollem, poterat enim sine nomine res ipsa excipi.

excipere forti. Virg. 9. Æn. 271.

— ipsum illum clypeum cristasque rubentes

Excipiam forti, jam nunc tua præmia Nise. i. e. Præter fortem dabo, ut ait Servius.

excipere injuriæ, pro Eximere. Sen. de Tranquil. vitæ.

excipere, pro Nominatim cavere. Cic. 1. Q. frat. 1. Nominatimque lex exciperet, ut ad templum, monumentumque nostrum capere liceret. Idem pro Cornel. Balb. 32. Ubi est igitur exceptum fœdere Gaditano, ne quem pop. Rom. Gaditanum recipiat civitate? Varr. 2. de R. R. c. 2. In emptionibus jure utimur eo, quod lex præscripsit: in ea enim alii plura, alii pauciora excipiunt. conf. Cic. pro Cluent. 120. Excepta, inquit Budæus, dicuntur, Quæ in fœderibus & in legibus cautæ sunt nominatim.

excipit me. Plaut. Mil. 2. 2. 13.

Ita hic senex talos elidi jussit confervis meis.

Sed me excipit: nihili facio quid illis faciat ceteris.

exceptis insularum incolis. Plin. lib. 3. cap. 3.

excepto patre tuo. Plin. in Paneg.

excepta. Cic. de Amicit. 104. Vos autem hortor ut ita virtutem oceris, sine qua amicitia esse non potest, ut ea excepta, nihil amicitia præstabilius esse putetis.

excepto quod. Plin. lib. 8. Epist. 1. Quintil. lib. 9. c. 4. Et quidem Ciceronem sequar: nam is eminentissimus Græcorum est secutus: excepto quod pedes trisyllabos, &c. i. e. Præter quam quod.

EXCEPTUS, Partic. [ἐξαιρετός] Cic. 1. Fam. 1. Is, hac regia causa excepta, ceteris in rebus se acerrimum tui defensorem fore ostendit. nistre exceptus. Hor. in Arte Poet. 452.

— hæ nugæ seria ducent

In mala derisum semel, exceptumque sinistre.

quo exceptus. i. e. In equo sedens. Sil. lib. 5.

monte læta exceptos tectis inducit hospes. Sil. lib. 3.

radio exceptus puer, i. e. Occisus. Sen. Thyest. 2.

EXCEPTURUS, Partic. [ἐκληψόμενος] Lucan. lib. 1. 229.

Primus in obliquum sonipes opponitur amnem

Excepturus aquas.

EXCIPIENDUS, Partic. [ἐκληπτός] Ovid. 2. Epist. 130.

Linquor, & ancillis excipienda cado.

EXCEPTIO, ōnis. f. [παραγραφή] Cic. 1. de Invent. 56. Adscribat ad gem, & addat exceptionem hanc.

ne ulla exceptione. Cic. de Amicit. 62. Tum sit inter eos omnium erum, consiliorum, & voluntatum, sine ulla exceptione communitas. ibi exceptione. V. SUB.

am exceptione laudari. Cic. 1. Q. frat. 1. Neque te patiar, quantum erit in me, cum exceptione laudari. V. LAUDO.

exceptio, Præscriptio. Cic. 2. de Invent. 57. Nam & Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. Et paulo post. Sic Ulp. in l. prima. §. Labeo scribit. D. de fluminibus, Labeo scribit non esse dandum, dandam exceptionem ei, qui interdicto convenitur, aut nisi ipæ tuendæ causa factum sit: fed ita excipiendum ait, extra quam liquid ita factum sit, uti de lege fieri licuit. Budæus.

exceptio, dicta est quasi Quædam exclusio, quæ (sicuti docet Ulp. in l. secunda. D. de Exceptionibus) interponi actioni cujusque rei solet, ad excludendum id quod in intentionem contentionemque deductum est.

egum exceptiones. Cic. 2. de Invent. 140. Consuevisse eos qui legem scribant, exceptionibus uti: deinde oportet recitare leges cum exceptionibus scriptas.

exceptiones perpetuæ & peremptoriæ sunt, Quæ semper agentibus obstant, & semper rem de qua agitur perimunt, ait Cajus. Temporales atque dilatoriæ sunt, quæ non semper locum habent, sed evitari possunt. l. 3. D. de except.

exceptio rei judicatæ conceditur ei, qui quum in judicio ejusdem rei, quæ nunc ab se iterum petitur, causam obtinuerit, denuo tamen in us vocatus est: Nisi rem illam, qua de agitur, judicatam esse appareat. l. 1. & passim. D. de except. rei judicat.

exceptio non numeratæ pecuniæ conceditur ei qui quasi statim creditor stipulanti spondit, jureque civili obligatus est. Nisi non numeratam fuisse pecuniam appareat. Est autem instituto Justiniani biennis acta l. in contrahibus. C. de non numerata pecunia.

exceptio pacti conventi est quæ adversus actionem opponitur, per quam aliquid a nobis petitur quod nos quidem præstaturom promisimus, sed postea inter nos ne id peteretur convenisse affirmamus, ut docet. Imper. §. 2. de except.

exceptio procuratoria, inquit Ulp. est Exceptio qua reus dicit non libere procuratorio nomine agi, nec prorsus litem inficiatur, sed personam evitat. l. 2. §. 3. D. de except.

exceptio quod metus causa, datur ei qui metu adductus stipulanti promittens, jure quidem civili obligatus erat, Prætori tamen, propter iniquitatem & asperitatem juris civilis, dignus hoc præsidio videtur. l. 1. & passim. D. de Dol. mal. & met. Si non metu inductum stipulanti promississe appareat.

exceptio doli mali conceditur ei qui dolo malo inductus stipulanti promittens, jure civili obligatus erat. Nisi dolo malo inductum eum stipulanti promississe appareat. l. 1. & passim. D. de dol. & met. except. exceptio in factum conceditur ei qui errore inductus stipulanti promiserat, & jure civili contra æquum & bonum obligatus fuerat. Extra quam eum justo errore inductum stipulanti spondisse appareat, ut l. Julianus. ff. de dol. except.

exceptio jurisjurandi permittitur ei qui actore jusjurandum deferente juravit ei se nihil debere. Nisi appareat eum deferente actore jurasse, se nihil debere. l. 3. & 4. D. de jurejur. Item ei datur qui petitore leferente suam esse rem qua de in jure agebatur, juravit. l. Sed etsi possessori. D. eodem. Nisi appareat eum petitore deferente rem suam esse jurasse.

acitæ exceptiones. Cic. 2. de Invent. 140. Non ergo omnia scriptis, sed quædam, quæ perspicua sunt, tacitis exceptionibus caveri.

are exceptionem alicui. Cic. 2. de Fin. 21. Et tamen quid attinet uxuriolis ullam exceptionem dari, &c.

abere rectam exceptionem. Cic. 6. Att. 1.

accat exceptionibus. Quintil. lib. 2. cap. 15.

VOL. II.

EXCEPTIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Epist. 20.

EXCEPTO, [συχνὸς ἐκλαμψαν] ære. frequent. Virg. 3. Georg. 273.

Ore omnes versæ in Zephyrum stant rupibus altis,

Exceptantque leves auras. i. e. Frequenter in se trahunt, & capiunt, & velut hauriunt.

Exceptare, pro Eximium reddere. Sen. 1. de Benef. Eloquentiæ exceptat pretium litium numerus. [Suspectum est.

EXCEPTANS, Partic. Cic. in Parad. 5. Et videant aliquem summis populi beneficiis usum, barbátulos mullos exceptantem de piscina.

EXCEPTITIUS, Adj. [ἐξαιρετός] Qui excipitur. Plin. lib. 18. cap. 10. Siliginem exceptitiam vocat Laconicam, quæ ab alia siligine ea ratione excipitur, quod sine arista crescat quemadmodum & far.

EXCEPTOR, pro eo, Qui dictata excepta describit, apud Ulp. §. fin. 1. Sed addes. D. locat. Al. Notarius. Vulgus perperam scriptores dicit, quos librariorum dicere deberet, quum scriptores sint ipsi auctores, conditoresque librorum. Quod Beroald. in Sueton. Domit. adnotavit.

EXCEPTORIUS, Adj. Ulp. in l. Instr. D. De instructo vel instrumento leg. Quali vindemiatorii, exceptoriique.

EXCESSUS. V. EXCEDO.

EXCIPIABŪLUM, i. n. Venabulum. V. Servium in Virg. 4. Æn. 131. & quos laudat Burman. ad Quintil. 2. 12.

EXCIPIŪLUM, i. n. [ἐκδοχάον] Plin. lib. 9. cap. 22. de Anguillis. Hiemato lacu, fluctibus glomeratæ volvuntur, in tantum mirabili multitudine, ut in excipulis ejus fluminis, ob hoc ipsum fabricatis, singulorum millium globi reperiantur.

EXCIPIUM, [ἐξαιρετός] Quod excipitur: ut Præcipuum, quod ante capitur. Festus.

EXCISIO, EXCISO. V. EXCİDO.

EXCISORIUS. V. EXCİNDŌ.

EXCITO. V. EXCİO.

EXCLAMO, [ἐπιφωνέω, ἀνακαλέζω, ἀναβοάω] ære. Vociferari, & quasi e medio pectore vocem maximam emittere, quod aut indignationis aut gaudii causa fieri solet. Ter. Adel. 4. 4. 11. Illa exclamat: abi abi jam Æschine. Cic. 2. de Orat. 39. Non enim possum, quin exclamem, ut ait ille in Trinummio.

Barbare exclamare. Quintil. lib. 1. cap. 6. Tota sæpe theatra, & omnem circi turbam, exclamasse barbare scimus.

Difertissime exclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Furiose exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ita cur initio furiose sit exclamandum, non intelligo.

Qui volunt exclamare majus &c. toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis asserviunt. Cic. 2. Tusc. 56.

Exclamat maxima cum voce. Plaut. Amph. 5. 1. 12. Ibi nescio qui maxima cum voce exclamat.

Exclamat maximum. Plaut. Mostel. 2. 2. 57. — Condormivimus:

Lucernam forte oblitus fueram extinguere:

Atque ille exclamat derepente maximum.

Aliquem exclamare. Cic. 2. Philipp. 30. M. Brutus, quem ego honoris causa nomino, cruentum pugionem tenens, Ciceronem exclamavit: Ex quo intelligi debet eum confcium fuisse.

Memoria digna exclamare. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Voce magna exclamat uxorem tuam. Plaut. Amph. 5. 1. 68.

EXCLAMATIO, ōnis. f. [ἐκλάμησις, ἀναβήσις] Actus ipse exclamandi. Est & Schema rhetoricum, de quo Cic. 3. de Orat. 101. Auctor. ad Heren. lib. 4. 22. Exclamatio est quæ conficit significationem doloris, aut indignationis alicujus, per hominis, aut urbis, aut loci, aut rei cujuspiam compellationem, hoc modo, Te nunc alloquor Africane, cujus mortui quoque nomen splendore ac decori est civitati. [Hæc aliis Apostrophe.

Acutas vocis exclamations evitare debemus. Auth. ad Heren. lib. 3. 21.

EXCLARO, ære. Multa luce perfundere. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis ab oriente lumina capientur; balneis & hybernaculis ab occidente hyberno: pinacothecis, & quibus certis luminibus opus est partibus, a Septentrione, quod ea cœli regio neque exclaratur, neque obfcuratur Solis cursu, sed est certa & immutabilis die perpetuo. Neque exclaratur, h. e. Neque majore lumine illustratur.

EXCLUDŌ, ōis, sum, [ἐκκλέω, ἐκκλέω] ære. Extra claudere, Ejicere, vel potius Non admittere. Ter. Eun. 1. 2. 18. Credo, ut sit, misera præ amore exclusit hunc foras. Ibid. 1. 2. 29. Denique ego excludor ille recipitur.

Repelli & excludi a gubernaculis civitatum. Cic. 1. de Orat. 46. Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, a quibus omnibus una pene repelli voce Oratorem a gubernaculis civitatum, & excludi ab omni doctrina rerumque majorum scientia, &c. videbam.

Excludere, Distrahere, segregare aliquem a Republica. Cic. 5. Philipp. 16. Exclusit illum a Republica, distraxit, segregavit, non solum scelus illius, sed etiam ut mihi videtur fortuna quædam Reipublicæ.

Conjungere cum aliquo, & Ab eo excludere, contraria. Cic. 8. Att. 18. Eo tibi celerius agendum erat ut te mecum conjungeres, priusquam Cæsar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere posset.

Excludere aliquem a negotio. Cic. 5. Verr.

Ab hereditate. Cic. pro Cluent. 31.

Amicitias. Cic. de Amicit. 54. Atque ut hujus quem dixi, mores, veros amicos parare non potuere: sic multorum opes præpotentium excludunt amicitias fideles.

Astra excludere cœlo. Stat. 3. Silv. 2. 12.

Bellum excludere. Lucan. lib. 3. 368.

Cappadocia excludi, &c. Cic. 5. Att. 5. Sic excludi a portu & profugio. Cic. 5. Fam. 15.

Cupiditatem eorum excludite Judices, vestra sapientia. Cic. pro Coel.

Domo & cubiculo excludi. Cic. 1. Q. frat. 1.

Exercitum excludere. Cic. 7. Verr. 83. Quamobrem qui nostros exercitus sæpe excluderant, iis claustra loci committenda non existimavit.

Jurgia excludat finis. Hor. 2. Epist. 1. 38.
 Exceptione excludi. Cic. 1. de Orat. 168.
 Honore aliquo nominatim excludi. Idem 2. de Lege Agr. 59.
 Honoribus & præmiis excludi. Idem pro Corn. Balb. 24.
 Jure actionis aliquid excludere. Quintil. lib. 7. cap. 2. Si aliud negat reus, aliud defendit, aliud jure actionis excludit.
 Loco excludi. Cic. de Amicit. 19. Amicitia plurimas res continet: quoquo te verteris, præsto est, nullo loco excluditur.
 Mensa exclusus hospes. Liv. 8. Bell. Pun.
 Mœnibus excludere aliquos. Cic. pro Corn. Balb. 39. Quos quum maxima bella nobis inferrentur, mœnibus excluderunt.
 Oculum alicui excludere, Idem quod Effodere, vel eruerè, & exturbare oculum. Plaut. Pseud. 1. 5. 95.
 Radios excludunt frigora. Stat. 1. Silv. 2. 154.
 Reditu excludi. Nep. 2. 5.
 Regionibus excludi. Cic. 8. Att. 13. Neque enim eos solos arbitramur capi qui in armatorum manus incidissent, sed eos nihilominus qui regionibus exclusi, intra præsidia atque intra arma aliena venissent.
 Spem pacis a consilio publico excludere. Cic. de Clar. Orat. 329.
 Suavitatem aliquam auribus excludere. Cic. pro Cœl. 42. Quamobrem siquem forte inveneritis qui aspernetur oculis pulchritudinem rerum, non odore ullo, non tactu, non sapore capiatur, excludat auribus omnem suavitatem.
 Suffragio exclusus. Liv. 1. 43. i. e. Jure suffragii.
 Tempore excludi, aut temporis spatiis, Impediri nequis quid possit agere propter tempus. Cic. 3. Verr. 148. Angustiis temporis excluduntur omnes. Idem 3. de Orat. 55. Aut temporibus exclusi, aut voluntate sua feriat. Idem in Vatin. 28. Ut homo Consulatus, exclusus miser puncto temporis, spoliaretur beneficio & æquitate legis tuæ? Cæs. 5. Bell. Gall. 23. Ne anni tempore, navigatione excluderetur. Idem Ibid. 7. 11. Diei tempore exclusus, in posterum oppugnationem differt. Virg. 4. Georg. 147.
 — spatiis exclusus iniquis. Pompon. de Ædil. edict. 1.
 Si tamen, Non nocebit emptori, si sex mensium exceptione redhibitoria exclusus, velit intra annum æstimatoria agere. Papinian. ad Senatusconsultum Turpil. 1. Quærebatur an hi qui ab accusatione tempore exclusi essent, in Senatusconsultum Turpilianum inciderent. Et subdit, Qui præscriptione temporis exclusi, causam adulterii perferre non potuerunt.
 Vitia culpamque excludere. Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Eam dedisses hominibus rationem, quæ vitia culpamque excluderet.
 Excludere, Repudiare, non admittere quod postulatur aut petitur, sed rejicere. Cic. de Arusp. Resp. 45. Quod anno ante frater Metellus & concors etiam tum Senatus principi Cn. Pompejo, sententiam dicenti, excluderat, acerrimeque una voce ac mente refutavit.
 Excludere, Liberare. Lucil. lib. 27. Primum qua virtute servitutem excluderit. Accius, Qua virtute hic se servitute excludit. Nonius.
 Excludere gemmam, & Includere, contraria. Enschaffer, & Desenchaffer: Mettre en œuvre, & Mettre hors d'œuvre. Paulus in l. Gemma. D. Ad exhibend. Gemma inclusa auro alieno, vel sigillum candelabro, vindicari non potest: sed ut excludatur, ad exhibendum agi potest.
 Excludere gallinæ vel aves dicuntur, quum incubando pullum emittunt ac pariunt. Columel. lib. 9. Quoniam aliæ melius excludant, aliæ editos pullos commodius educent. Cic. 2. de Nat. Deor. 12.
 EXCLUDENS, Partic. [ἀποκλείων] Cic. 1. Q. frat. 1. Neque excludentes ab ejus usu suos, potiusque & amicis impertientes & Reipublicæ, siquando esset.
 EXCLUSUS, Partic. [ἀποκλεισμένος] Cic. pro Cluent. 31. Quum vagus & exul erraret, atque undique exclusus, &c.
 Amator exclusus. Hor. 2. Serm. 3. 260.
 A cultura fundi sum exclusus. Ulp. in l. 2. D. De annuis legat.
 Ab extremo complexu liberam exclusæ matres. Cic. 7. Verr. 117.
 Voces alicujus exclusæ. Cic. 2. Philipp. 73. Itaque exclusis tuis vocibus, & ad te & ad prædas milites misit.
 Voluptas exclusa animo. Stat. 3. Silv. 3. 106.
 Superl. Plaut. Men. 4. 3. extr. Abiit intro ocyus in ædes, nunc ego sum exclusissimus.
 EXCLUSURUS, [ἀποκλείων] Tibul. lib. 2. 3. 77.
 Nullus erat custos, nulla exclusura dolentes Janua.
 EXCLUSOR, oris. m. August.
 EXCLUSORIUS, Adj. Ulp. in l. Exceptio. D. De exception. Illud tenendum est, omnem exceptionem vel replicationem exclusoriam esse.
 EXCLUSIO, oris. f. Macrob. 1. Somn. Scip. cap. 20. Exclusionem luminis tenebras in terram refundit.
 EXCLYTE, Populi inter quos Amazones Illyricam regionem incoluerunt. V. Serv. in Virg. 11. Æn. 842.
 EXCODICOR, ari. Festo in Repastinare, est Arbores & virgulta effodere, quum auctoribus rei rusticæ sit Circum codices & stipites arborum ablaqueare. Pallad. pr. l. 2. Aut silvester, inquit, excodicitur. Monuit Turneb. Adv. 13. 25. & 17. 8. extr. Scribitur etiam Excudicor. Tertull. de Pudic. c. 16.
 EXCOGITO, [ἐκλογίζομαι, ἐκλογίζομαι, ἐκλογίζομαι] ære. Cogitando invenire. Cic. 6. Verr. 88. Novum ac singulare supplicii genus excogitavit. Fingere & excogitare. Cic. 2. in Catil. 7. Quid enim mali aut sceleris fingi, aut excogitari potest, quod non illè conceperit?
 Excogitare diligenter & caute. Cic. 6. Verr. 147.
 Excogitare ingeniis aliquid. Cic. 2. de Legib. 5.
 Excogitavit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. Cic. 4. Acad. 69.
 Mira quædam excogitare genera furandi. Cic. 4. Verr. 134.
 Excogitare, pro Vehementer cogitare. Cic. 9. Att. 6. Adhæc igitur, cogita, mi Attice, vel potius excogita.
 EXCOGITATUS, Partic. [ἐκλογισμένος] Cic. pro Cluent. 36. Ratio excogitata Larini est.
 Superl. Sueton. in Calig. cap. 22. Templum etiam numini suo proprium, & sacerdotes, & excogitatissimas hostias instituit. i. e. Excogitissimas.

EXCOGITATUS, us. m. Gell. 5. 10. Captionis versutæ excogitatus frustratus fuit.
 EXCOGITATIO, oris. f. [ἐκλογισμός] Cic. 1. Tusc. 6. Quid illa vis quæ tandem est, quæ investigat occulta, quæ inventio atque excogitatio dicitur?
 Difficilis excogitatio. Cic. 2. de Orat. 120. Quæ ab Oratore pariuntur, excogitationem non habent difficilem, explicationem magis illi strent, perpolitamque desiderant.
 EXCOGITATOR, oris. m. [ἐκλογιστής] Quintil. Decl. 10. 7. Si magum protinus, nescia matre, &c. excogitator hic mortis alterius ad vocat.
 EXCŒLO, colui, cultum, [ἐξορράζομαι, ἐκπορρίζω] ære. Ornare, & expolire. Plin. Epist. 216. Emas marmora, quibus solum, quibus parietes excolantur.
 Dare se philosophiæ excolendum. Cic. 4. Tusc. 84.
 Excolere & expolire. Cic. de Clar. Orat. 95. Cajusque Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque expolitus, tum ejus elegans & habitum etiam orationis genus.
 Mansuefieri & excoli. Cic. 1. Tusc. 62. Omnes magni, etiam superiores, qui fruges, qui vestitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præsidia contra feras invenerunt, a quibus mansuefacti & exculi a necessariis artificibus ad elegantiora defluximus.
 Beneficio excoli. Cic. in Orat. 31. An victus hominum, Atheniensium beneficio excoli potuit, oratio non potuit?
 Cura alicujus excoli. Ovid. 4. Trist. 10. 15.
 Doctrina animos excolere. Cic. pro Arch. 12.
 Disciplinis liberos excolere. Columel. lib. 4. cap. 3.
 Officium excolere, cui opponitur Negligere officium. Cic. 1. Off. 1. In eoque excolendo sita vitæ est honestas omnis, & in negligentiæ turpitudine. Legitur ex vetusto exemplari, Colendo.
 Oratione excoli. Cic. Parad. 1.
 Rura excolere. Claud. 2. in Eutrop. 197.
 Vitam excoluere per inventas artes. Virg. 6. Æn. 663.
 Excolere, pro Colere. Cic. 2. Q. frat. 15. Itaque, ut tibi placet dum operam ne cujus animum offendamus, atque, ut etiam iis ipsis qui nos cum Cæsare tam conjunctos dolent, diligamur, æquis vero aut etiam a propensis in hanc partem vehementer excolamur.
 Per quem verendos excolit pietas Deos. Phædr. 4. 10. 10.
 Fundum alienum excolere, pro Colere. Cajus in l. Qui alienum. De donat.
 EXCULTUS, Partic. [ἐξορράζομαι] ut, Excultus doctrina. Cic. Tusc. 4.
 Excultus ad humanitatem ex agresti immanique vita. Cic. 2. de Legib. 1. Tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vitæ culti ad humanitatem & mitigati sumus.
 Studiis excultus. Ovid. 4. de Pont. 8. 1.
 Animus excultus & acies curata. Cic. 5. Tusc. 59. Hic igitur si excultus, & si ejus acies ita curata est ut ne cæcetur erroribus, sit perfecta mens, id est absoluta ratio, quod est idem virtus.
 Ingenia disciplinis exculta. Cic. in Orat. 48. Nihil enim est feracius ingeniis, iis præsertim quæ disciplinis exculta sunt.
 Opes excultæ. Propert. lib. 4. 1. 130.
 Artibus exculta hominum vita. Cic. 2. Off. 5.
 EXCULTUS, us. m. Festus in v. Conitum.
 EXCULTOR, oris. m. Tertull.
 EX COMPACTO, vel COMPOSITO. V. EX.
 EXCONSUL, oris. m. [ἐκκοσουλός, ἐκκοσουλός] Qui Consulatu functus est. Justinian. in l. 2. §. Nos itaque. C. de Veteri jure enucleand. Omne studium Triboniano viro excelso, magistro officiorum, Exquistori sacri nostri palatii & Exconsuli credidimus, &c. & sape in eade lege. V. Petr. Crinit. de Hon. Discip. 10. 12. & Isidor. 9. 3.
 Exconsule, & Exquistor, per omnes casus. Justinianus in secunda epistola Pandectis præfixa, Per Tribonianum virum magnificum, magistrum & Exquistor, sacri palatii, & Exconsule. Idem in epistola tert. Quæ omnia per virum excelsum, nehon prudentissimum magistrum Exquistor & Exconsule Tribonianum perfecta sunt. L. quendi forma, inquit Haloander, ei seculo familiaris, pro Quistorio & Consulari viro, quomodo veteres Latini Proconsule, Salustius Promilite, & Cic. Proquistor uno verbo per omnes casus & numeros dixerunt. V. & Alciatum lib. 4. Dispositionum cap. 3. infra PROCONSULE, & supra EX.
 EXCONSULARIS, Adj. Idem, in l. 3. De proximis sacrorum seniorum, lib. 12. C. Consulari honore fulti inter allectos habeantur huncque honorem dignitatis teneant qui Exconsularibus deferri consuevit. Quædam exemplaria legunt, Ex Consularibus.
 EXCONTINENTI. V. EX.
 EXCŒQUO, xi, etum, [ἐκείψω] ære. Perfectionem significare videtur, remque Perfecte coquere. Ter. Adel. 5. 3. 63. Tam excœcta reddam atque atram, quam carbo est. Columel. Vis frigoris excœquit terram.
 Cruditate excoquere Laonicis. V. Cruditas, in CRUDUS.
 Ignis excoquit vitium metalli. Ovid. 4. Fast. 785.
 Vitium per ignem excoquitur. Virg. 1. Georg. 88.
 Excoquitur flammis scopulus. Sil. lib. 3.
 Sol terram excoquit. Lucret. lib. 6. 962.
 Excoquere malum alicui. Plaut. Pers. 1. 1. 53. i. e. Excogitare & ad tempus preparare.
 EXCORIO. H. St. Ex Gloss. vet. affertur in Thef. Lipf. Excorio, ἀνδρῶν. Sed in Gloss. Steph. Græco Lat. est Discorio, &, ἐκδίδω. Decorio.
 EXCORRECTOR, oris. m. Qui corrector esse desierat. Urfat. de No. Rom. Thef. Ant. Rom. Græv. T. 11. p. 703. E.
 EXCORS, oris. Adj. [ἐκφρων] Qui veluti corde & animo ac sensu communis, h. e. intellectu caret. Veteres enim sapientiam in corde collocabant, quam nunc in cerebro ponimus. Cic. 1. Tusc. 11. Quiporro ipse animus, aut ubi, aut unde, magna dissensio est: aliis ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordesque dicuntur. Idem de Amicit. 99. Aperte adulantem nemo non videt, nemo qui admodum est excors. Idem pro Planc. Et quenquam putas fuisse

in excordem, qui vivis his, stante urbe, & curia, rediturum me, viverem, non putaret? Hor. 1. Epist. 2. 25.

Sub domina meretrice fuisset turpis, & excors

Vixisset canis immundus, vel amica luto fus.

Excors & demens. Cic. pro Domo sua, 48. Neque tu eras tam excors, tamque demens, ut nescires hunc Clodium esse qui contra leges faceret.

Infanus & excors. Hor. 2. Serm. 3. 67.

Tu ne infanus eris, si acceperis? an magis excors

Rejecta praeda, quam praefens Mercurius fert?

CREMENTUM. V. EXCERNO.

EXCERNO, vel EXSCREO, [ἐκκρίπτω, ἐκπύω] āre. Vi quadam xpuere, & cum tussi. Plaut. Amph. 14. Si minuscule digito increuerint fores, hac tegula, tuum diminui caput, ut cum dentibus ngiam excrees. Cels. 3. 22. Pus excreatur, & interdum cruentum liquid. Ovid. 21. Epist. 24.

Excreat, & ficta dat mihi signa nota.

CREATIO, ōnis. f. [ἐκπύσις] ut, Sanguinis excreationes. Plin. b. 24. cap. 14.

Excreationes faciles facit in cibo sumptum sinapi. Plin. lib. 20. cap. 22.

Excreationes pectoris purgat. Plin. lib. 20. cap. 22.

Excreationes teritur in cyathis duobus aceti & mellis. Plin. lib. 20. cap. 22.

CREABILIS, Adj. [ἐκπύσις] Quod excreari potest. Plin. lib. 29. ap. 14. Pulmonum vitia excreabilia facit.

CRESCO, ēvi, ētum, [ἐξαικνύω] ēre. Crescere in altum, & cito tque aperte. Columel. lib. 5. Si satis excreverint, iugo supponantur. Plin. lib. 37. cap. 2. Excrevitque in dies ejus rei luxur.

in altum excrevit. Lucan. lib. 4. 11.

Colle tumet modico lenique excrevit in altum

Pingue solum tumulo.

in caput excrecere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Excrecere in longitudinem. Plin. lib. 16. cap. 30.

CRETUS, [αἰχμητής] Partic. Virg. 3. Georg. 397.

Multi jam excretos prohibent a matribus haedos. Excretos, e. Validiores. Servius.

CRESCENTIA, æ. f. Viscerum excrecentia. Plin. 34. 18.

CRETUM. V. EXCERNO.

CRIBO. V. EXSCRIBO.

CRUCIO, [ἐκτονέω] āre. Valde cruciare. Ter. Eun. 5. 3. 11. pero me habere qui hunc meo excruciem modo. Idem Heaut. 1. 4. Proin tu sollicitudinem istam falsam quæ te excruciat, omittas. Cic. 3. Verr. 45. P. R. focium atque amicum fumo excruciatum femivum reliquit. Idem pro Lege Manil. 11. Omni supplicio necatum excruciavit.

Confici & excruciari. Cic. 14. Fam. 3. Conficior enim mœrore mea Terentia: nec meæ me miseræ magis excruciant, quam tuæ vestraque.

Omni modo excruciare aliquem. Catul. 96. 12.

Excruciat animum libido. Cic. 1. de Fin. 50.

Frigus excruciabat nudos. Lucret. lib. 5. 1425.

Excruciat eam animi. Plaut. Mil. 4. 2. 76. Vide ne sis in expectatione: ne animi illam excrucies. Idem Epid. 3. 3. 8. Vel quasi ego met, qui filii causa cœperam me excruciare animi. Ter. Phorm. 1. 4. 10. Eheu me miserum: quum mihi paveo, tum me Antipho excruciat animi.

Excruciat vicem meam. Plaut. Most. 3. 1. 8. i. e. Dolet infortunium meum.

Excruciat inopia. V. OPULENTIA.

CRUCIABILIS, e. [ἀνιαιτός] Dignus qui excrucietur. Plaut. Cist. 1. 1. 1. Nullam ego me vidisse credo magis anum excruciabilem quam ille est, &c.

CRUCIATUS, ūs. m. Prudent.

CUBICULARII, Qui cubicularii munere functi sunt. Impp. l. 13. de excus. libert. lib. 10. C. Maximarum culmina dignitatum, Confortiorum quoque comites, notarii etiam nostri, & cubicularii omnes, atque excubicularii, ab omnibus sordidis muneribus vindicentur.

CŪBO, ui, itum, [παννυχίζω, ἀσχεγνέω] āre. Vigilare, diligenter custodire. Sallust. in Jugurth. c. 100. Neque secus, quam si iter faceret, castra munire, excubitus in portas cohortes ex legionibus, pro castris equites auxilios mittere. Liv. 5. Excubare pro portis.

Excubare ad portum. Cæf. 2. Bell. Civil. 22.

In agro armatos excubare. Cic. 1. de Divin. 112.

In fano Pasiphæ somniandi causa Lacedæmonii excubabant. Cic. 1. de Divin. 96.

Excubare in muris. Liv. 4. Bell. Maced. Cæf. 3. Bell. Civil. 50.

Excubant in tutela ruris in aqua fatæ falices. Plin. lib. 16. cap. 27.

Ante domum excubui. Ovid. 3. Amor. 11. 12.

Ante fores excubat Cerberus. Tibul. lib. 1. 3. 72.

Excubare pro pace. Modest. in l. Famosi. D. ad leg. Juliam majest.

Excubat laurus ante limina, pro Est. Plin. lib. 15. cap. 30.

Excubare animo, pro Vigilare, & inquieto animo esse. Cic. 4. Tusc. 37.

Qui semper animo sic excubat, ut ei nihil improvisum accidere possit, nihil inopinatum, nihil omnino novum.

Excubare & vigilare pro aliquo. Cic. 6. Philipp. 18. Quamobrem Quirites, consilio quantum potero, labore plus pene quam potero, excubabo, vigilaboque pro vobis.

Excubat Reipub. cura apud nos. Cic. 10. Fam. 8. Ex quo intelligi potest curam Reipub. summæ defendendæ jampridem apud nos excubare.

Excubatur rerum, non animi, pretiis. Plin. lib. 35. cap. 7.

Excubare, pro Incubare, seu Ova fovere. Columel. lib. 8. cap. 5. Novellæ gallinæ magis edendis, quam excubandis ovis utiliores sunt, inhibeturque cupiditas incubandi pinnula per nares trajecta.

EXCURATIO, ōnis. f. [παννυχισμός] Valer. lib. 4. cap. 7. de grad. t.

Ex. 7. Pro dignitate & salute amicorum perpetuam excubationem.

EXCURITOR, ōris. m. [ἀσχεγνέτης, παννυχιστής] Qui excubans agit. Lidor. 9. 3. Columel. lib. 7. cap. 12. Quis custos incorruptior?

quis excubitor inveniri potest vigilantior? De canibus. Cæf. 7. Bell. Gall. 69. Hæc eadem noctu excubitoribus ac firmis præfidiis tenebantur.

EXCUBIÆ, arum. [παννυχίδες] diurnæ & nocturnæ sunt: Vigiliæ tantummodo nocturnæ, inquit Valla lib. 4. Plaut. Cæf. prol. 54. Is sperat si ei sit data, sibi fore paratas clam uxore excubias foris.

Excubiæ & custodias. Cic. pro Marcell. 33. Non modo excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositis & corporum pollicemur.

Excubiæ & vigiliæ. Cic. pro Milon. 68. Si hæc arma, si Capitoline cohortes, si excubiæ, si vigiliæ, si delecta juvenus, quæ tuum corpus domumque custodit, &c.

Capitis alicujus excubiæ. Cic. 7. Philipp. 24. Cujus ego excubias & custodias mei capitis cognovi.

Custodum excubiæ. Ovid. 1. Amor. 6. 7.

Vigilum excubiæ. Virg. 9. Æn. 159.

Excubiæ miseræ, flebiles vigiliæ, noctes acerbæ, custodia infelix. Cic. pro Planc.

Tristes excubiæ. Hor. 3. Carm. 16. 3.

Agere excubias. Ovid. 3. Fast. 245.

Habere excubias. Plin. lib. 10. cap. 23.

Madentes vino excubiæ. Claud. in Nupt. Hon. 80.

Excubia in singulari dixit Ambrosius, teste Gulielmo Lilio. H. St.

EXCUBITUS, ūs. [παννυχισμός] pro Excubiis. Hirt. de Bell. Hisp. 6. Partim ut pedestres copiæ in statione & in excubitu castris præsidio essent.

EXCUDDO, excudi, (& Excusi secundum Charisium & Probum) usum, [ἐκκράττω] ēre. Cudendo efficere, inquit Servius. Virg. 6. Æn. 848.

Excudent alii spirantia mollius æra.

Excudere, Procudere, & Incus ipsa, a Cudendo dicta sunt, teste Festo. Al. Cædendo.

Ceras excudunt apes. Virg. 4. Georg. 57.

Artes excudere, per metaphoram. Virg. 1. Georg. 133.

Ut varias usus meditando excuderet artes. Ubi Serv. Studio se reperiret, & coleret. Alii legunt Extunderet, h. e. Velut extorqueret, & violenter pararet meditando five exercitando. [Eaque sine dubio vera lectio, maxime cum altero dein versu sequatur,

Et silicis venis abstrusum Excuderet ignem. Quæ repetitio sane inconcinna foret.

Excudere ignem. Virg. 1. Georg. 135. h. e. Cudendo elicere.

Silicis scintillam excudit Achates. Virg. 1. Æn. 172. Ubi Servius, Excudit, Feriendo ejecit: quia cudere, est ferire. Quo loco quidam legunt Excussit: quod etiam stare potest. [Negotio. V. EXCURTIO.

Excudere ova dicuntur gallinæ, & hujusmodi animalia: quod & Excludere dicitur. Columel. lib. 8. cap. 14. Negatur anser aliena excudere ova, nisi subjecta sua quoque habuerit. Varro 3. de R. R. cap. 9. [Ex imitatione Græci ἐκκράττειν Syll. deducit. Forte tamen his & aliis locis Excludere legendum.

Excudere dicta alicujus. Ovid. in Fragm.

Excudere aliquid opus, pro Componere. Cic. 15. Att. 26. Librum tibi celeriter mittam, de gloria excudam aliquid ἡγοκράττειν, quod lateat in thesauris tuis.

EXCUSIO, ōnis. f. tribuitur Apul.

EXCUSOR, ōris. m. [ἐκκράττης] Idem quod Vascularius. Quintil. lib. 2. cap. 21. Nam si quæram quæ sit materia statuarii, dicetur æs; si quæram, quæ sit excusoris, id est ejus fabricæ, quam Græci χαλκὸν vocant, similiter æs esse respondeant.

EXCULCO, [ἐκπαιτίνω] āre. Vehementer pedibus calcare. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Simul confirmandi & stabiliendi causa singuli ab infimo solo pedes terra exculcabantur.

Exculcare, pro Calcando exprimere. Plaut. Capt. 4. 2. 30. Ex ipsis dominis, meis pugnis exculcabo fures.

EXCULCATUS, Partic. [ἐκπαιτίνω] pro Obsoleto, sordentique. Gell. lib. 11. cap. 7. pr. Verbis, inquit, uti aut nimis obsoletis, exculcatisque. Idem alibi Invulgata, sordentiaque vocat.

EXCULCATOR, ōris. Dicebantur autem exculcatores milites, Qui scilicet missilia & lapides & glandes exculcant & ejiciunt. Usus est Vegetius, 2. 17. apud quem tamen hætenus Scutatores vel Scultatores corrupte editum est. Turneb. Adv. 24. 12.

EXCULPO, vel EXSCULPO, psi, ptum, [ἐκκαρπίζω] ēre. Idem quod Perfekte sculpere. Plin. lib. 33. cap. 9. Quinetiam pocula ita figurantur, exculptis intus crebris ceu speculis, ut vel uño intuentem, populus totidem imaginum fiat. Ex vetusto codice legitur Expulsis.

Exculpere aliquid e quercu. Cic. 13. Att. 28. Tamen nescio quid e quercu exculperam quod videretur simile simulacri. Sic Exculpere ex marmore. Quintil. lib. 2.

Signum ex lapide exculpere. Quintil. lib. 2. cap. 19. Exculpere nidos gallinarum, aut affigere parieti. Varro 3. de R. R. cap. 8. Ita ut in parietibus circum omnia plena sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut afficta firmiter.

Exculpere alicui oculum, per translationem. Ter. Phorm. 5. 7. 98. V. OCLUS. al. Excludere. q. V.

Exculpere, pro Eradere. Nepos in Pausania, c. 1. extr. Hos versus Lacedæmonii exculperunt: neque aliud scripserunt, quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persæ erant victi.

Exculperé, Extorquere. Plaut. Cist. 2. 2. 6. Vix exculpsi ut diceret. Lucil. lib. 2. Sat. Nunc nomen, jamque ex testibus ipse rogando exculpo, hæc dicam.

Exculpere verum ex aliquo. Ter. Eun. 4. 4. 45.

Exculpere prædam ex. Lucil. Uti esurienti leoni ex ore exculpere prædam. Nonius.

EXCULTUS. V. EXCOLO.

EXCURIO, āre. [ἐξαρχέω] Curia excludere. Varro Hippocyone. Apollonium ideo excuriant, quia nihil habebat. Antiquum. Nonius 1. 164.

EXCURIATI, Exterminatique apud Varronem & M. Tullium leguntur vocabulis sane probis, pro His qui curia & terminis exacti sunt. Cæf. Rhod. lib. 25. cap. 12.

EXCURATUS, Partic. [*ἐκτιμωμένος*] ab **EXCURO**, Accuratus, Diligenter & cum cura apparatus: ut, **EXCURATUS** victus. Plaut. Pseud. 5. 1. 8. Ita excurato victu, ita magnis munditiis, &c.
EXCURATUS homo. Plaut. Casin. 3. 6. 6.
EXCURRO, curri, & cucurri apud Plautum & Livium, cursum, [*ἐκτρέω, ἐκτρέχω*] ēre. Extra currere. Cic. 5. Att. 15. Ego dum panes & cetera parantur, excuro in Pompejanum. Liv. 1. Quum plures igni quam ferro armati excucurrissent, cæde incendioque cuncta complent. Cic. 3. Verr.
EXCURREMUS legati ad Pisonem. Cic. 1. Att. 1.
EVOLARE & **EXCURRERE**. Cic. de Clar. Orat. 272. Itaque tantos processus effiebat, ut evolare, non excurrere videretur. conf. mox **EVOLANT** &c.
AD aliquem **EXCURRERE**. Cic. 3. Fam. 7. Mandavi utrique eorum, ut ante ad me excurrerent, ut tibi obviam prodire possem.
EX aliquo loco **EXCURRERE**. Cic. 2. pro Lege Agr. 86.
EXCURRERE dicuntur milites, Quando ex castris exeuntes, in hostilem agrum grassantur. Liv. 1. 15. In fines Romanos excurrerunt populabundi magis, quam iusti more belli.
EXCURRERE aliquid dicitur, Quum protenditur in longum vel latum. Liv. 6. Bell. Pun.
EXCURRUNT germinationes. Plin. lib. 17. cap. 26.
EXCURRIT etiam oratio. Cic. 3. de Orat. 188. Ne fluat oratio, ne vageatur, ne infingat interius, ne excurrat longius, ut membris distinguatur. h. e. Ne longis divagationibus obruatur.
INSISTERE & **EXCURRERE** dicitur oratio, contraria. Cic. in Orat. 170. Quid est cur claudicare aut insistere orationem malint, quam cum sententia pariter excurrere?
IN locum **EXCURRERE**. Quintil. lib. 4. cap. 3.
IN campo **EXCURRIT** virtus. Cic. pro Muren. 18. Nullum enim vobis fors campum dedit, in quo excurrere virtus, cognoscique posset.
EXCURRENS in meridiem planities. Plin. lib. 17. cap. 5.
EVENTUS donationis **EXCURRIT** in hoc tempus. Ulpian. in l. Qui in hoc. D. De donat. inter virum & uxorem.
EVOLANT atque **EXCURRUNT** foras animi. Cic. 1. de Divin. 114.
IN pericula **EXCURRERE**. Sen. 2. de Benef. cap. 34.
SUMMA **EXCURRIT**. Paul. in l. Pub. Mæv. §. fin. D. Depositi vel contra, Debetis mihi decem quos apud Titium deposuistis, Item *περὸν* decem: item ex ratione patris vestri decem & quod excurrit. i. e. Decem aureos & aliquot denarios vel sestertios. **EXCURRERE** enim id dicitur, Quod ordinem aut modum, i. e. Mensuram, numerumve egreditur. Cic. in Orat. 78. de numeris oratoriis loquens, **EXCURRENTIA** appellat verba, Quæ ultra rythmum legitimum adducuntur. Hinc, **SUMMA** **EXCURRENS** Latine dicitur, quam lingua vulgaris **RUPAM** appellat: ut quum dicunt **SOLIDOS** fractos, i. e. **BRISATOS**. **QUADRANS** autem **SUMMA** dicitur & solida, In qua nihil **EXCURRIT**. Bud. in dicta l. Publ. Mæv.
EXCURRERE, pro **DIGREDI**; V. **EGREDI**, pro **DIGREDI**, in **EGREDIOR**.
EXCURSUS, Partic. [*ἐκδρομῆς*] Ter. Adel. 5. 4. 6. Prope jam excursu spatio, mitto: id quamobrem, reipsa repperi. **DECURSO** Bentl. ex Prisciano q. omnino V.
EXCURSUS, ūs. m. [*ἐκδρομή*] Plin. lib. 5. Epist. 6. Vides ut Aratus minutissima etiam sidera confectetur & colligat: modum tamen servat, non enim excursus hic ejus, sed opus ipsum est.
EXCURSUS navigiorum. Hirt. Bell. Alex. 19.
BREVES excursus tentare. Virg. 4. Georg. 194.
EXCURSUS, pro **DIGRESSIONE**. V. **EGREDI**, pro **DIGREDI**, in **EGREDIOR**.
EXCURSIO, ōnis. f. [*ἐκδρομή*] Cic. de Senect. 19. Nec enim excursionem, nec saltu uteretur.
EXCURSIO militum. Cic. pro Lege Manil. 17. Quum una excursio equitatus perbrevis tempore totius anni vectigal auferre possit.
EXCURSIONES & latrocinia hostium. Cic. pro Deiot. 22. Sed quibus fines suos ab excursionibus hostium & latrociniiis tueretur.
INFESTA excursionibus Barbarorum via. Cic. de Provinc. Conf. 4.
EXCURSIONES invicem facere. Liv. 10. Bell. Pun. Inde jaculis summoti, recurrere ad suos, inde excursions invicem fieri.
BREVES excursions. Scaevola in l. Moenia. §. ultim. D. de annuis legatis.
EXCURSIO orationis. Cic. 2. de Divin. 26. Sed hæc fuerit nobis tanquam levis armaturæ prima orationis excursio, nunc, &c.
EXCURSATIO, ōnis. f. ab **EXCURSO** freq. Idem. Valer. Max. 2. 3.
EXCURSOR, ōris. m. Ammian. l. 24. pr.
EXCURSOR, ōris. m. [*ἐκδροστής*] Qui excurret. Cic. 4. Philipp. 15. Est igitur Quirites Pop. Rom. victori omnium gentium omne certamen cum excursore, cum latrone, cum Spartaco. Idem 4. Verr. 22. Petit Nævius Turpio quidam istius excursor & emissarius.
EXCUSO, [*παραιτίωμαι, ἀποφασίζω, ἀπολογίζομαι*] ēre. quasi Ex causa detrudere, & absolvere: significatque proprie Objectum crimen diluere. Cic. 15. Att. 27. Atticæ meæ velim me ita excuses ut, &c.
EXCUSO me tibi in eo ipso, in quo te accuso. Cic. 2. Q. frat. pr.
NIMIS se aliquibus excusare. Cic. 9. Att. 15. Verum (ut scribis) quum scimus, viris bonis me nimis excuso.
EXCUSARE aliquem alteri per literas. Cic. 11. Fam. 15. Planco collegæ mandasti, ut te mihi per literas excusaret.
CRIMEN excusare lacrymis. Stat. 6. Theb. 44.
EXCUSATUM me volo. Cic. 3. Verr. 105. His omnibus qui istius injurias norunt, hoc est Pop. Rom. universo, me vehementer excusatum volo, non negligentia mea fore ut multa præteream
EXCUSARE aliquem apud. Cic. 12. Att. 15. De me excusando apud Apulejum dederam ad te pridie literas.
EXCUSATUM habere. V. **EXCUSATUS**.
EXCUSARE se de. Cæf. 4. Bell. Gall. 22. Morinorum legati ad eum venerunt, qui se de superioris temporis consilio excusarent.
EXCUSARE aliquid, est Afferre in excusationem id quod peccandi causam præbuit, veluti si latrones aut flumina impedimento fuerunt, ne ad diem adesse possem. Quintil. in Pastu cadaverum 25. Tu tamen si interpellatus tempestatibus ferius venisses, excusares mare & ambiguos flatus. Liv. de Torquato, Oculorum valetudinem excusavit. Sic Plin. lib. 26. cap. 1. Excusare valetudinem. Plin. Epist. 1. 7. Advocationem.

LABOREM excusare. Hor. 1. Epist. 7. 67. — ille Philippo

EXCUSARE laborem, & mercenaria vincla,
 Quod non mane domum venisset.

MORAS excusat fratri. Stat. 12. Theb. 134.

PROPINQUITATEM excusare. Cic. 8. Philipp. 1. Quanquam is quidem antequam sententiam diceret, propinquitatem excusavit. i. e. Excusavit se, quod propinquus esset.

TARDITATEM literarum alicujus alteri excusare. Cic. 15. Att. 26. extr.

VIRES excusare. Ovid. 14. Met. 462.

— postquam mandata peregit,

Auxilium petiit; vires Ætholius heros **EXCUSAT**.

EXCUSARI morbi causa. Cic. 12. Att. 14. Sed cura ut excuser morbi causa in dies singulos.

EXCUSANS, Partic. [*παραιτῶν*] Cic. de Clar. Orat. 101. Cui tamen Lælius se excusans, non genero minori dixit se illud, sed majori nliæ detulisse.

Verba excusantia dicere. Ovid. 9. Met. 215.

EXCUSATIO, ōnis. f. [*παραιτήσις, ἀποφασίς, ἀπολογία*] Cic. de Amicit. 37. Nulla est igitur excusatio peccati, si amici causa peccaveris. Plaut. Afin. 3. 1. 31. Hic dies summu' est apud me inopiæ excusatio.

Deo ne excusatio quidem est infirmitat. Cic. 3. de Nat. Deor. 90.

OCULORUM excusatio. Cic. 2. de Orat. 275. Ut ego qui in delecto Metello quum excusationem oculorum a me non acciperet, & dixisset Tu igitur nihil vides?

Idonea & iusta excusatio. Cic. 16. Fam. 25.

SAPIENS & probabilis excusatio. Cic. 8. Att. 16. Omnia sunt integra nobis: nihil prætermisum est quod non habeat sapientem excusationem, non modo probabilem.

ACCIPERE excusationem. Cic. 12. Fam. 25. conf. Oculorum excusatio.

TURPIS excusatio minime accipienda est. Cic. de Amicit. 40.

AFFERRE excusationem. Cic. 10. Fam. 4. Ego autem præteriti temporis excusationem afferro, quod te profectum audieram. V. **AFFERO**.

DEFENDERE excusatione adolescentiæ, vitia alicujus. Cic. pro Cæf. 2.

DEFENDIT aliquem necessitatis excusatio. Cic. pro Rabir. Posth. 27.

DEFENDERE se excusatione stuporis. Cic. de Arusp. Resp. 5.

DEPRECARI excusatione summæ stultitiæ, summæ improbitatis odium. Cic. pro Cæcin. 30.

DARE excusationem. Cic. 6. Fam. 7. Sed utrique rei excusationem tuæ vitæ consuetudo dat.

DARE alicui justam excusationem. Cic. 6. Verr. 125. Sappho, quæ sublatum de Prytaneo est, dat tibi justam excusationem, prope ut concederetur atque ignoscendum esse videatur.

ERRARE posse cum excusatione. Cic. 11. Fam. 28.

ERUERE excusationem. Sen. 2. de Benef. cap. 30. Non est quod qui quam excusationem mentis ingrata ab infirmitate atque inopia eruat. i. e. Non te fingas inopem aut infirmum, ne ingratus videaris.

HABERE excusationem legitimam. Cic. 5. Philipp. 14.

HABERE excusationem pietatis, necessitatis, & ætatis. Cic. pro Cæf. 1.

NON habet excusationem stultitiæ. Cic. 1. de Orat. 125.

PARARE excusationem ad aliquem. Cic. 12. Att. 25. Itaque idipsum dubito, an excusationem aliquam ad illum parem. V. **PARO**.

PROBARE excusationem. Cic. in Orat. 230. Nobis autem in scribendo atque in dicendo necessitatis excusatio non probatur.

QUÆRERE excusationem. Cic. pro Rabir. Perd. reo, 8.

RELINQUERE excusationem ad aliquem. Cic. 9. Att. 4. Hanc eram ipsam excusationem relicturus ad Cæsarem.

TEGENDA excusatione amicitiae confensio improborum non est, se potius omni supplicio vindicanda. Cic. de Amicit. 43.

VALENT apud aliquem excusationes alterius. Cic. pro Sylla, 47.

UTI excusatione adversus aliquos. Cic. 2. Off. 68. Utendum etiam ei excusatione adversus eos quos invitatus offendas, quacunque possis quare id quod feceris, necesse fuerit, nec aliter facere potueris.

UTI temporis excusatione. Cic. 10. Att. 13. Sed si mihi Q. Axis in hac mea fuga HS XIII. non reddit, quæ dedi ejus filio mutua, & utitur excusatione temporis, &c.

EXCUSATIUNCULA, æ. Salvian.

EXCUSATOR, ōris. m. Augustin.

EXCUSATUS, a, um. [*παρητημένος*] Quintil. lib. 7. Excusatum est rusticum qui non interfuerit iudicio. Et Martial. lib. 2. 79.

Excusatum habeas me rogo, cœno domi.

COMPAR. Plin. lib. 4. Epist. 5. Oportet enim nos breves esse, quo si excusatus quod librum ipsum non tamen ultra causæ amplitudinem extendimus.

SUPERL. Sen. de Vita Beata cap. 29. Excusatissimus essem, etiam non præcepta illorum sequer, sed exempla.

EXCUSARE, Adv. [*παρητημένως*] Plin. Epist. 198. Licebit rursus irasci, si meruerit, quod exoratus excusatus facies. Quintil. Et fieri id videtur excusate. i. e. Citra culpam, ait Budaus.

EXCUSABILIS, e. [*παρητητός*] ut, Crimen excusabile. Ovid. 4. de Pont. 1. 1.

Pars delicti excusabilis. Ovid. 1. de Pont. 7. 41.

EXCUSOR, ōris, **EXCUSUS**. V. **EXCUDO**.

EXCUSSATUS, **EXCUSSE**, **EXCUSSORIUS**, **EXCUSSUS**. V. **EXCURTIO**.

EXCURTIO, ūi, ūum, [*ἐκπίεσις, ἀπενουθεσία*] ēre. ab **EX** & **QUATIO**. significat Movere, & dejicere. ut, Excussa in terram litteræ. Cic. 2. de Nat. Deor. 93.

E manibus excutere aliquid. Perf. 3. Sat. 100.

Sed tremor inter vina subit, calidumque trientem

Excuit e manibus.

AMPLEXUS excutere. Ovid. 9. Met. 52.

ARCUS feros excutere. Ovid. 3. de Arte Am. 29.

CÆSARIEM excussit. Ovid. 1. Met. 179.

CEREBRUM alicui excutere. Plaut. Aulul. 2. 1. 29. Quia misero mihi cerebrum excutiant dicta tua, &c.

CIBOS excutere ore. Stat. 5. Theb. 603.

CLAVUM lapide excutere. Plaut. Men. 1. 1. 10.

CONDITIONEM excutere suæ fortis. Ovid. 3. Trist. 14.

Vide in **CONDITIO**, quomodo sit expositum hic **Excudere**. H. St. Curf.

Cursum excuti, pro A proposito cursu averti. Virg. 3. Æn. 200.

Excuntur cursu, & cæcis erramus in undis.

Illicias excutere. Claud. 2. in Eutrop. 147.

Illicias & ineptias aliquorum excutere. Cic. pro Cæl. 67.

Equis excuti. Ovid. 1. in Ibin. 580.

Equitem excutere dicitur equus. Liv. 8.

Las excutere cubilibus. Plin. in Paneg. 81.

Immas pectore excutere. Ovid. 7. Met. 17.

Idus conceptum excutere. Virg. 12. Æn. 158.

Adium morituro excutere. Sen. 3. de Benef. cap. 9.

Benas excutere per colla jubaque. Ovid. 5. Met. 404.

Jactationem verborum alicui excutere. h. e. Adimere, auferre. Cic. pro Iulla, Qui si attulerint nervos & induttriam, mihi crede, excutient bi istam verborum jactationem, & te ex fomno sæpe excitabunt.

Item excutere. Plin. lib. 16. cap. 40. [Excudere Hard. recte. Excudere enim est Abjicere, ἀπορρίπτειν, ut in seq. exemplo, Excudere vero lidere, ἀπορρίπτειν. q. V.

Item de crinibus excutit. Ovid. 12. Met. 281.

Imperatores excutere. Cic. 2. de Lege Agr. 60. Qui non modo reges, que exterarum nationum homines, sed etiam imperatores nostros excusserunt.

Jugum excutere, Nolle obedire. Tractum ab equis vel bobus aratoriis, si dum arare nolunt, jugum excutunt. Plin. Paneg. c. 11. extr.

Lacrymas excutere alicui, Provocare aliquem ad lacrymas. Ter. Heaut. 1. 115. Lacrymas excussit mihi.

Progenus totum maledicti excussit illa calamitas. Cic. pro Domo sua, 76. Item excutere alicui, i. e. Adimere. Plin. lib. 1. Epist. 18.

Item excutere de corde. Ovid. 1. Fast. 16.

Deque meo pavidos excute corde metus.

Item fundo excutiam. Stat. 3. Theb. 249.

Immos alicui de manu excutere. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si

is de manu. D. Ad leg. Aquil.

Ulos excutere alicui, pro Excludere, Eruere. Plaut. Pers. 5. 2. 16. At ego tibi hoc continuo cyathum oculum excutiam tuum.

Uscutere visceribus, i. e. Abortum facere. Ovid. 11. Epist. 42.

Item excusserat orbi. Lucan. lib. 1. 69.

Uria excuti. Virg. 8. Æn. 299.

Quinetiam patria excussos infesta per undas Ausa sequi.

Umas excussit Boreas. Ovid. 6. Met. 703.

Uerelas. Claud. de Bell. Get. 25.

Uies terrore excutitur. Ovid. 4. Fast. 667.

Uionem excutere, i. e. Examinare, Conficere & subducere rationem militum. Plin. lib. 7. Epist. 31. ad Cornut.

Uum excutere sibi. Hor. 1. Serm. 4. 35.

Uepris excuti ab aliquo, i. e. A regno dejici. Ovid. 1. Fast. 198.

Uexcutere. Ter. Phorm. 4. 1. 20. Quod si fit: uti me excutiam, que egrediar domo, id restat.

Uisus mihi excussit nimius dolor. Sen. Oeth. 10.

Uam posse excutere. Ovid. 1. Amor. 6. 24.

Ueritatem veterem excutere. Cic. 9. Fam. 10. Tu adeo mihi excusum severitatem veterem putas, ut ne in foro quidem reliquæ pristiæ frontis appareant?

Uum excutere undis. Sen. Oeth. 8.

Uanno excuti. Virg. 2. Æn. 302.

Uorem excutere. Ovid. 11. Met. 677.

Uadia de manibus excutere. Cic. pro Muren. 16. Omnia ista nobis adia de manibus excutiuntur.

Uumnam pecuniæ excutere cupiam. Ulpian. in l. Si fidejussor. §. Si

um debitor. D. Mandati.

Ula excutere alicui. Ovid. 2. Amor. 5. 52.

Uabula rostro excussit sus. Ovid. 10. Met. 713.

Uba fortia alicui excutere. Tibul. lib. 2. 6. 12.

Umitum alicui excutere. Plaut. Merc. 3. 3. 15.

Urbum aliquod excutere & explicare. Cic. in Partit. 124. Et Quintil. 10. 1. cap. 5. Excutere omne scriptorum genus. Et lib. 5. Hæc

omnia Cicero excutit.

Ucutere, Commovere se, & spiritus omnes, sensusque suos ad intelligentiam colligere & excitare, quod fit quum res aliqua intellectu difficilis objicitur nobis. Cic. 3. Off. 81. Explica atque excute intelligentiam tuam, ut videas quæ sit in ea species, forma & notio viri boni.

Ucutere aliquem, [Fouiller. H. St.] Scrutari & diligenter inquirere. Aulul. 2. 1. 29. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Nihil est Glauçia quod

etuas, non excutio te: si quid forte ferri habuisti, non scrutor. Plin. lib. 7. cap. 36. A janitore semper excussa, nequid inferret cibi,

prehensa est uberibus suis alens eam. Hæc Budæus. Quintil. lib. 7. 1. 2. Excusserunt illi patrem, & aurum in sinu ejus invenerunt.

Uultates alicujus excutere. Ulp. 1. 1. D. De magistrat. conveniendis. Uis enim arbitror conveniendum eum, qui hoc suscepit: deinde excussis ejus facultatibus, tunc veniendum ad collegam.

Ucutere aliquid, Diligentius æstimare, & exactius aliquid expendere. Plin. in l. Si mandavero. D. Mandati, Si tibi mandavero ut excuteres res hereditatis. Et paulo post, Si mandavi tibi ut vires excuteretur, cui eram crediturus. Cic. pro Planc. 29. Facilis est illa occur-

ratio & blanditia popularis: aspicitur, non attrahitur: procul apparet, non excutitur, non in maribus sumitur. Budæus. Cic. 1. Tusc. 111. anc excutere opinionem mihi met volui radicibus. Idem 1. Tusc. 88.

Uud excutiendum est, ut sciatur quid sit carere.

Uba itaque Senatusconsulti excutiamus. Ulp. in l. 2. §. 2. D. ad C. Vellej.

Ucutere debitorem. Paul. 1. 46. §. 6. D. de Administ. tut. Non minus pupillus ad magistratûs reverti potest, quam omnes tutores excussi fuerint. i. e. Quam actione tutelæ expertus sit, an ab eis num servare possit. Budæus. Alii legunt Excussati. V. paulo post EXCUSSIO.

Uimpensam excutere. i. e. Imputare quanti sint impensæ. l. 60. §. 1. D. de locat.

Ucutere aliquem, aliter, pro Spoliare, & pecuniis exhaurire. Cic. de Arusp. Resp. 37. Nisi forte tibi esse ignotum putas, quod te iudices dimiserunt excussum & exhaustum, suo iudicio absolutum, annuum condemnatum. i. e. Exhaustum pecuniis quibus eos corru-

pisti, & (ut vulgo dicitur) Deplumem te reliquerunt, Nihil tibi reliqui fecerunt.

Excutere, Eligere, omnibus excussis angulis. Cic. 12. Philipp. Juventutem omnem ex tota Italia excussimus.

EXCUFFIENDUS, Partic. [ἐκπνευστός] ut, Pulvis excutiendus digitis. Ovid. 1. de Arte Am. 150.

Rusticitas excutienda. Ovid. 16. Epist. 186.

Quod male persuades, utinam bene cogere posses:

Sic mea rusticitas excutienda foret.

EXCUSSUS, Partic. [ἐκπνευστός] Cic. pro Syll. 47. Noli aculeos orationis meæ qui reconditi sunt, excussos arbitrari.

Agna excussa dentibus lupi. Ovid. 1. Trist. 1. 78.

Brachia excussa jactare. Ovid. 5. Met. 596.

Excussum ingenium. Vide meam præfat. in Plinii Epist. H. St.

Lancea excussa lacertis. Lucan. lib. 3. 382.

Lumbi excussi. Propert. lib. 2. 16. 27.

Barbarus excussis agitat vestigia lumbis.

Nubibus excussis ignis elisus. Ovid. 8. Met. 339.

Navis excussa magistro. Virg. 6. Æn. 353. i. e. De qua magister excussus fuit.

Rudentes excussos laxare. Virg. 3. Æn. 267.

Togula excussa. Martial. lib. 4. 66.

Tusci grandine excussi. Plin. Epist. 71.

Vulgo excusso patuere sedilia. Stat. 6. Theb. 449.

Pectore nostro excussus dicitur, Cujus obliti fumus. Virg. 5. Æn. 679.

EXCUSSUS, ūs. m. Prudent. 5. Peristeph.

EXCUSSIO, ōnis. f. [ἐκπνευστός] Gloss. Vet. Jctis est Diligens inquisitio, ac detentio rerum bonorumque principalis debitoris per judicem, usque ad peram, ut vocant, & sacculum, id est novissimum quadrantem effecta. Vulgo Discussio.

EXCUSSOR, ōris. m. Excussor tritici.

EXCUSSO, ōre. frequent. Tertull.

EXCUSSATUS, Partic. V. paulo supra Excutere debitorem.

EXCUSSE, Adv. [ἐκπνευστός] Accurate. Sen. 2. de Benef. cap. 17. Si cum tirone & indocto, non tam rigide, nec tam excusse, sed languidius & in ipsam ejus dirigentes manum, remisisse occurremus. [i. e. non tantopere excussa pila. de Pilæ lusu enim agit.]

EXCUSSORIUS, Adj. [ἐκπνευστός] Plin. lib. 18. cap. 11. Cribrorum genera Galli e setis equorum invenere: Hispani e lino excussoria & polinaria: Ægyptus e papyro atque junco.

E X D

EXDECIMO, ōre. [ἐκδεκάτιον] Decimum quemque eligo, interprete Festo: a verbo Decimo, quod est Decimam partem detraho: Et in sequiorum temporum auctoribus ponitur pro Deligere, excerpte. Symmach. 5. Epist. 83. scribitur & Edecimo, & Edecumo.

EXDORSUS, ōnis. f. [ἐκπνευστός] ōre. Dorsum confringere, dum apparantur pisces & exenterantur. Plaut. Aulul. 2. 9. 2. Dromo desquama pisces: tu Macherio congrum, murenam exdorsua quantum potes.

EXDUTÆ, Exuvie, Antiquum. Festus. [Forte Exduta.]

E X E

EXECO, ūi, ōtum, [ἐκπνευστός] ōre. ab Ex & Seco fecas; ideo rectius in hodiernis editionibus plerumque scriptum invenimus, Exseco. Excidere. Columel. lib. de Arborib. cap. 26. Arborem quam inferere voles, ferra diligenter execato ea parte quæ maxime nitida & sine cicatrice est. Cic. pro Cluent. 187. Nam Stratonem quidem Judices, in crucem actum esse execta scitote lingua.

Sanare & execare. Cic. 2. Att. 1. Non minus probanda medicina quæ sanaret vitiosas partes Reip. quam quæ execaret. Armarii fundum execuit. Cic. pro Cluent. 176.

Execare nervos urbis, per translationem. Cic. pro Lege Agr. 2. 91. Nervis urbis omnibus exectis, urbem ipsam solutam ac debilitatam reliquerunt. Al. Ejectis.

Execare mercedes capiti. i. e. de Sorte deducere. Hor. 1. Serm. 2. 14. Execare pestem Reipub. Cic. pro Sext. 135.

EXECTUS, Partic. [ἐκπνευστός] Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Nam vetus hæc opinio Græciam opplevit. sc. exectum Cælum a filio Saturno. i. e. Castratum.

Cornu execto frons. Hor. 1. Serm. 5. 59.

Virum execta juvenus. i. e. Spadones, sexum virilem exectum habentes. Lucan. lib. 10. 134.

Lingua execta. Lucan. lib. 2. 181.

Silvæ exectæ. Claud. 1. Conf. Stil. 198.

Viscera execta vivæ strigis. Sen. Med. 9.

Exectus & exemptus honore. Plin. Epist. 36.

Execti etiam dicuntur, quos veteres Cæsares, aut Cæsiones vocaverunt, qui scilicet ex matris mortuæ seculo utero sunt extracti. Paulus in l. anniculus. D. de verb. & rer. signif. Falsum est eam peperisse, cui mortuæ filius exectus est. Quædam exemplaria legunt Extractus.

EXECTIO, ōnis. f. [ἐκπνευστός] Cic. pro Cluent. 180. Quum exectio illa fundi in armario animadverteretur, &c.

EXECRO, seu potius EXSECO, ōre. ab Ex & Sacer. Afranius Incendio, Experjurabant, execrabant se ac suos. Nonius 7. 45. & Priscian. 797. Sed sæquentius est,

EXECROR, [ἐκπνευστός] ōre. est Verbis diris & execratione plenis imprecari. Cic. 3. Off. 11. Itaque accepimus Socratem execrari solitum eos, qui primum hæc natura coherentia distraxissent.

Alii EXSECROR, ut Auri Sacra fames, an Exsecror, id est E Sacrorum numero eximo? H. St. Quædam & ex Pontano adscripserat, quæ cultus bibliopegi abscidit, paginarum tantum numeris relictis, 596. 598. qui neque Aldinis, neque Cratandri respondent.

Execrari & detestari, apud Liv. lib. 5.

Execrari, & male precari. Cic. in Pison. 33. Tibi proficiscenti evenit, ut omnes execrarentur, male precarentur, unam tibi illam viam & perpetuam esse vellent.

Recteque Socrates execrari eum solebat qui primus utilitatem a natura seiunxisset. Cic. 1. de Legib. 33.
 Odisse aliquem, ei pestem exoptare, & eum execrari. Cic. in Pison. 96.
 Gentem execrari. Ovid. 14. Met. 191.
 Terram execrari. Virg. 3. Æn. 273.
 Execrari, & invocare furias alicui. Liv. 1. 59. extr. Inter hunc tumultum Tullia domo profugit, execrantibus quacunque incedebat invocantibusquē parentum furias viris mulieribusque.
 Execrari in caput. Liv. 39. 51. extr. Execratus deinde in caput regnumque Prusæ, & hospitales deos violatæ ab eo fidei, testes invocans, poculum exhausit.
EXECRANS, [ἐπερώδης] Partic. ut Verba execrantia edere. Ovid. 5. Met. 105.
 Vota execrantia nomen alicuius. Ovid. in Ibin. 93.
EXECRATUS, [ἐκτετατός] Execratiſſima anguria. Plin. lib. 8. cap. 2. Civitas execrata. Hor. Epod. 16. 18.
 Execratum malum odore & amaritudine. h. e. Ingratum vel gustu vel odore. Plin. lib. 13. cap. 16. Alia est arbor eodem nomine malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine.
EXECRANDUS, Partic. pass. [ἐπιδέχτης] Cic. 2. Philipp. 65. Deinde quum Pompeji ſector, non te execrandum Pop. Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futuros ſcias?
 Execranda res atque peſſima. Plin. lib. 7. cap. 13.
EXECRABILIS, e. [βδελύξος] Detestandum & abhorrendum. Liv. 31. 17. Præeuntibus execrabile carmen sacerdotibus. i. e. Illud quo se devovent.
 Odium execrabile. Liv. 26. 13. Vetus atque uſitata res est, in oppugnanda hoſtium urbe, labores ac pericula pati: illud iræ atque odii execrabilis indicium est.
 Execrabilis, pro Duro. [Immo Diro] Plin. lib. 9. cap. 48. Sed nulum usquam execrabilius quam radius per caudam eminens, &c.
EXECRABILITAS, atis. f. Apul.
EXECRAMENTUM, i. n. Idem ac Execratio. Tertull.
EXECRATIO, ōnis. f. [ἀρχή, κτήνη, ἀρετή, βλασφημία] Salluſt. in Catil. c. 22. Fuere ea tempeſtate qui Catilinam oratione habita dicerent, quum ad iurandum populares ſcleris ſui adigeret, humani corporis sanguinem vino permiſtum in pateris circumtuliffe: inde quum poſt execrationem omnes deguſtaviffent, ſicuti in ſolennibus ſacris fieri conſuevit, aperuiſſe conſilium ſuum, atque eo diſcitare feciſſe, quo inter ſe magis ſcſi forent, alius alii tanti facinoris conſcii.
 Fides, execratio, dextræ, & complexus. Cic. 7. Verr. 103.
 Malum omen & execratio. Cic. pro Sext. 71. Exierunt malis ominibus atque execrationibus duo vulturi paludati.
 Execrationem obſteſtationemque in aliquos componere. Liv. 26. 25. Acarnanes ab xv. ad lx. annos conjurant, niſi victores ſe non reddituros: qui victus acie exceſſiſſet, eum ne quis urbe, teſto, menſa, lare reciperet. Diram execrationem in populares, obſteſtationemque, quam ſanctiſſimam potuerunt, adverſus hoſpites compoſuerunt.
 Cautione, ſordere, execratione aliquem devincire. Cic. pro Sext. 17. Hunc vir clariffimus, mihiſque multis repugnantibus amiciffimus, Cn. Pompejus omni cautione, ſordere, execratione devinxerat, nihil in Tribunatu contra me eſſe facturum.
 Habet execrationem lex. Cic. 2. Att. 18. Habet etiam Campana lex execrationem in coitione candidatorum, ſi mentionem fecerint, quo aliter ager poſſideatur atque ut ex legibus Iuliis.
 Execrationibus publicis ſancitum. Cic. 3. Off. 55. Quid enim eſt aliud quam viam erranti non monſtrare (quod Athenis execrationibus publicis ſancitum eſt) ſi hoc non eſt emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere?
EXECUTIO. V. EXEQUOR.
EXEDENTULUS, Adj. Idem ac Edentulus; Qui dentibus caret. Tertull.
EXEDO, edis vel es, ēdi, ēſum, [ἐξίδω, κατέδω] ēre. Conſumere. Plin. lib. 26. Naſcuntur quoque in ſanguine ipſo hominis animalia exedura corpus. Ter. Phorm. 2. 2. 4. Tibi omne eſt exedendum.
 Exedere, lacerare, conficere animum dicitur ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 27. Lacerat, exēſt animum, planeque conficit. De ægritudine.
 Ægritudines exedunt homines. Cic. 5. Tuſc. 16.
 Ardor flammeus exederat ſilvas. Lucret. lib. 5. 1252.
 Argentum vivum exēſt ac perrumpit vaſa. Plin. lib. 33. cap. 6.
 Labor exedit homines. Valer. 4. Argon. 470.
 Malum exedit artus penitus. Sen. ŌEth. 9.
 Mors lenta jacentis exedit puerile decus. Stat. 2. Silv. 1. 155.
 Tineæ exedunt caput. Claud. 1. in Eutrop. 114.
 Vincula exedunt aliquem. Lucan. lib. 2. 73. — vincula ferri
 Exedere ſenem, longuſque in carcere pædor.
 Virus exedit artus. Sen. ŌEth. 7.
 Exedere aliquem, Ejus facultates conſumere. Ter. Heaut. 3. 1. 53. Quid te futurum cenſes, quem aſſiduus exedent?
 Angor illum exēſt. Lucret. lib. 3. 1007.
 Sed Tityus nobis hic eſt, in amore jacentem
 Quem volucres lacerant, atque exēſt anxius angor.
 Cura exedit medullas. Catul. 64. 23.
 Exedunt animos mœrores, conficiuntque curis. Cic. 1. de Fin. 59.
 Urbem exedere odiis. Virg. 5. Æn. 785.
 Non media de gente Phrygum exediſſe nefandis
 Urbem odiis ſatis eſt.
EXEDOR, edī. paſſ. Cic. 1. de Fin. 5. Eaſque ipſas ſolicitudines quibus eorum animi noctes dieſque exeduntur, a diis immortalibus ſupplicii cauſa importari putant.
 Expectando exedor miſer, atque exenteror. Plaut. Epid. 3. 1. 1.
EXESUS, [ἐξεδυμένος] Partic. Cic. 5. Tuſc. 65. Apparebat epigramma exes ſuperſterioribus partibus vericulorum dimidiatis fere.
 Curis exēſus. Valer. 2. Argon. 137.
 Exēſæ ades. Cic. in Topic. 15. Si ædes exēſæ corruerint, vitiumque fecerint.

Antrum exēſum. Sen. Thyest. 1.
 Arboris exēſæ antrum. Virg. 4. Georg. 44.
 Fruges exēſæ in horreo ventilentur. Columel. lib. 1. cap. 6.
 Lignes ſitu exēſi. Claud. in 1. Conf. Stil. 195.
 Mons exēſus. Virg. 4. Georg. 419.
 Pila exēſa rubigine. Virg. 1. Georg. 495.
 Pumex exēſus. Ovid. 4. Faſt. 495.
 Rupes exēſæ. Lucan. lib. 3. 226.
 Scopuli exēſi. Sen. Herc. fur. 2.
EXESOR, ōris. m. [ἐξέδω] ut Æſtus æquoris exesor murorum circa littora. Lucret. lib. 4. 220.
EXEDRA, æ. [ἐξέδρα] Locus ad conſidendum idoneus. Vitruv. lib. de Palæſtrarum ædificatione, Conſtituantur autem in tribus partibus exedræ ſpatioſæ, habentes ſedes in quibus philoſophi, reſque, ac reliqui, qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſunt. Cic. 5. de Fin. 6. Etſi multa in omni parte Athenarum ſunt in iſtis locis indicia ſummorum virorum: tamen ego illa moveor exedra. Modo enim fuit Carneades, quem videre videor. Idem de Provinciis Conſularib. 14. Itaque ille alter aut ipſe eſt homo doctus, & a Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum jam in exedra helluatur. V. ba ſunt Piſonem mordaciter taxantis, quaſi ſub obtentu philoſophicæ Græculis in exedra, id eſt in loco diſputationum pergræcare, id eſt perpotaret verius, quam cum Græcis diſſereret. Ex antiquo codice in poſtremo Ciceronis exemplo legitur, In exoſtra (al. orcheſtra) Exedra hodie dici poſſunt Loca quæ in periftyliis canonicorum monachorum, id eſt clauſtris (vulgo Capitula dicunt) fieri ſolent. Exedra enim Græce, a Sedium frequentia, & ſeſſitandi commodi nomen accepit. Budæus.
 Exedrarum uſum frequentem fuiſſe apud Romanos, docet Cic. 1. Nat. Deor. 15. Nam quum feriis Latinis ad eum ipſius rogatu, ac ſituque veniſſem, offendi eum ſedentem in exedra, & cum Cajo lejo Senatore diſputantem. Hic autem pro Cellula ſtudiaria ac videtur, in qua grabatulus ad meridandum accommodatus eſſe ſolet. Quo modo & in tertio de Oratore, 17. de meridiana quiete loquitur. Quum dedita (inquit) opera quieſcentibus aliis in eam exedram niſſet, in qua Craſſus lectulo poſito recubuiſſet: &c.
EXEDRIUM, i. n. [ἐξεδριον] dimin. ab Exedra. Cic. 7. Fam. 23. Exedria quædam mihi nova ſunt inſtituta in porticula Tuſculani: eavbam tabellis ornare.
EXEDUM, Herba Plin. quæ veternoſa curat. V. lib. 24. cap. 19.
EXEGESIS, iſ. f. [ἐξηγησις] Narratio, expoſitio.
EXEGRETICUS, Adj. [ἐξηγητικός] Ad exegeſin ſpectans. Libri exegretici vocantur, in quibus aliorum ſcripta enarrantur. Sic Character
EXEGEMATICS, Adj. [ἐξηγηματικός χαρακτήρ] Latine Narrativus. Expoſitivus dici poſteſt, quum ſcilicet narrationis ſeries nullius perſe interlocutione interrumpitur, cujuſmodi eſt apud Virg. in tribus primis libris Georg. & in duabus Ecl. quarum initia ſunt, Sicelides Muſæ, paulo majora canamus. Et,
 Prima Syracuſio dignata eſt ludere verſu. Dictus ἐξηγηματικός ἀπὸ τῆ ἐξηγήσεως, quod inter cetera ſignificat Narrare, ſive Exponere.
EXEGETES, [ἐξηγητής] Sacrorum interpres, vel Augur. Strabo, de Ægypto in provinciam redacto agit, Inter municipales autem inquit, magiſtratus eſt, qui exegetes dicitur, quaſi ſacrorum interpres, vel augur in urbe, purpuram geſtans, & aliis honoribus provincialibus inſignis, earum rerum procuracionem habens, quæ civi conducunt. Ex Bud. lib. de Aſſe.
EXEMPLUM, i. [παράδειγμα, ὑπόδειγμα] Factum ſpeciale. Cic. Verr. 7. Vetus eſt quod dicam, & propter ſeveritatem exempli ne niſi forteſt veſtrum inauditum, L. Domitium Fratorem in Sicilia, Auctoritas & exemplum. Idem 4. Verr. Nullius apud te gravis auctoritas? nullum exemplum quod ſequi velles?
 Inocentia exemplum viri. Cic. 1. de Orat. 229.
 Vitiſſimum exempla. Hor. 1. Serm. 4. 106.
 Clara & illuſtria exempla. Cic. 2. de Divin. 8.
 Deforme exemplum. Quintil. lib. 3. cap. 9.
 Detestabile exemplum. Juven. 2. Sat. 48. — non erit ullum
 Exemplum in noſtro tam detestabile ſexu.
 Domeſtica vitiſſimum exempla. Juven. 14. Sat. 32.
 Dirum exemplum. Patere. lib. 2. 119. Vala Numonius, diri auctoritatem, ſpoliatum equite peditem relinquens, fuga cum aliis Rhemipetere ingreſſus eſt.
 Honeſta exempla ludendi. Cic. 1. Off. 104. Suppeditant autem & capus noſter & ſtudia venandi, honeſta exempla ludendi.
 Immenſum exemplum. V. Adducere in crimen, in CRIMEN. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Leve exemplum. Ovid. 23. Epist. 31.
 Malum exemplum. Salluſt. in Catil. c. 51. in oratione Cæſaris, Omnia mala exempla ex bonis initiis orta ſunt. Sed ubi imperium ad ignaros aut minus bonos pervenit, novum illud exemplum ab dignis idoneis ad indignos & non idoneos transfertur. Omnia mala exempla, i. e. Quæ malum habuerunt exitum. Illud novum exemplum ſub. Inſtitutum ab optimis, ad indignos, &c. qui non idem æque feliciter faciunt, quaſi diceret, Eos qui nova exempla incipiunt, non tantum proſpicere debere quid ipſi aut ſui ſimiles poſſint, ſed etiam quid deteriores qui in Republica futuri ſunt. Id quod probat exemplo Lacedæmoniorum & Syllæ.
 Nobiliſſima exempla. Claud. de Laud. Seren. 22.
 Noviffima exempla. V. NOVUS.
 Pari exemplo. Ovid. 3. Met. 122.
 Exemploque pari furit omnis turba.
 Pernicioſum exemplum. Cic. pro Flacc. 24. In hoc ego reo neque pernicioſum exemplum prodatur, pertimeſcam?
 Peſſimum exemplum. Liv. 2. Sub hac peſſimi exempli victoria deſcendit.
 Venerabile exemplum merum. Ovid. ad Liviam, 13.
 Vivum exemplum. Cic. 3. de Orat. 26. Sed quid ego vetera, conquiram quum mihi liceat uti præſentibus exemplis atque vivis? i. e. Sumpſit ab hominibus qui nunc quoque vivunt, præſentesque adſunt.

Sine exemplo tempora. Quintil. lib. 10. cap. 2. h. e. Quibus temporibus nulla adhuc similia fuerunt.

Si meum exemplum esset: h. e. Si primus illud excogitasset. Martial. lib. 1. 29.

Ad illud exemplum fit. Plaut. Mil. 3. 1. 162. P. A. Fit pol illud ad illud exemplum, ut docte & perfecte sapit? i. e. Procul dubio ita fit ut dicis.

Quod ad exemplum est, conjectura si reperire possumus? i. e. Qualis, qua facie est, quo statu corporis, & cui similis. Plaut. Trin. 4. 2. 58.

Ad exemplum ambarum, mores earum existimans. Ter. Hec. 1. 2. 88. Ubi Donatus, Quasi ad imaginem & collationem, & speciem comparationis.

Apponere exemplum. Cic. in Parad. 1.

Addere se melioribus exemplis. i. e. Eos sequi qui res suas melius administrarint. Claud. de Sext. Conf. Hon. 58.

Capere exemplum de aliquo. Ter. And. 4. 1. 27. Quid isthuc tam mirum est, si de te exemplum capit? Ubi Donatus, Utrum, si te imitatur, an si de te exigit poenas?

Nullum caruit exemplo nefas. Sen. Hippol. 554.

Docere aliquem exemplo. Ovid. 1. de Rem. Amor. 684.

Expetere exemplum. Plaut. Most. 1. 2. 20.

Laudant fabrum, atque ædeis probant: sibi quisque Inde exemplum expetunt.

Facere exemplo alicujus. Ter. prol. Heaut. 20. Plin. lib. 2. Epist. 7.

Facit hoc Homerus, multique ejus exemplo.

Facere aliquid exemplo. Cic. 4. Verr. 41. Et in sermone multis demonstraret, licere nomen recipere absentis: se exemplo fecisse id quod fecisset. Idem 4. Fam. 3. Quod exemplo fit, id etiam jure fieri putant.

Facere aliquid auctoritate & exemplo alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 31. Cujus auctoritate & exemplo nunquam est intermissa a majoribus nostris largitio & communicatio civitatis.

Facere exemplo atque instituto veteri optimi cujusque. Cic. pro Syll. 49.

Facere aliquid exemplo nullo. i. e. Novum aliquid facere & inauditum. Cic. de Senect. Liv. 4. Bell. Maced. Statuere apud animum meum possum utrum pejor ipsa res, an pejore exemplo agatur. i. e. ut vulgo dicunt, Cum majore scandalo. Bud.

Facere aliquid novo exemplo. Idem. Cic. 12. Fam. 15. Binæ profectæ erant ad Dolabellam legationes eorum: & quidem novo exemplo & contra leges eorum.

habere exemplum. Plaut. Mil. 3. 1. 43. Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris.

habere domesticum exemplum ad imitandum. Cic. pro Muren. 27.

imitari exemplum alicujus. Plin. Epist. 131. Nec vero cōguntur imitari meum exemplum: non enim illis eadem cum Corellia jura sunt.

instituire exemplum: reducere exemplum. V. INSTITUO.

Monere aliquem ad exemplum alicujus: i. e. Hortari aliquem ad imitationem alicujus. Stat. 5. Silv. 1. 121.

Ille dapes modicas, & sobria pocula tradit, Exemplumque ad herile monet.

Moovere exempla mala. Ovid. 2. de Arte Am. 575.

Mocere exemplo plus, quam peccato. Cic. 2. de Legib. 45.

Pertinet ad exemplum hæc res. Ulp. 1. 3. D. de alim. vel cib. legat. Sciens ad exemplum istam rem pertinere.

etere fortitudinis, & justitiæ exemplum ab aliquibus. Cic. 3. Off. 16.

Et pro Deiot. 28. Neque eum virum, unde pudoris pudicitiaque exempla peterentur.

ingere exemplum. Plaut. Pœn.

habere exemplum. Liv. 2. Bell. Maced. Satis exemplorum nobis alienæ clades præbent: ne quæramus quemadmodum ceteris exemplo simus.

habere grave exemplum. Hor. 4. Carm. 11. 26.

rodere exemplum. Patroc. lib. 2. cap. 119. At e præfectis castrorum duobus, quam clarum exemplum L. Eggius, tam turpe Ceionius prodidit: qui, quum longe maximam partem absumpsisset acies, auctor deditiois, supplicio quam prælio mori maluit.

repositum alicui exemplum ad imitandum. Cic. pro Muren. 66.

habere ad unum exemplum & regulam omnes. Cic. in Sallust. 5.

Primum igitur quoniam omnium majores Crispus Salustius ad unum exemplum & regulam quærit, velim mihi respondeas, &c.

elinquere exemplum. Cic. 2. Philipp. 114.

renovare exemplum. Cic. 1. Philipp. 1.

reperire exemplum. Plaut. Most. 3. 1. 148.

reperire exemplum. Cic. 4. Verr.

reperire pluribus exemplis. Ovid. 1. Trist. 8. 24.

Quæ quoniam non sunt penitus sublata, sed extant, Pluribus exemplis scripta fuisse reor. V. mox Exemplum pro Forma.

statuere exemplum in aliquo. Ter. prol. Heaut. 51. Exemplum statuere in me, ut adolescentuli vobis placere studeant, potius quam sibi, in exemplo. h. e. Aliquid facere quod alii subinde imitentur. Ter. Heaut. 5. 1. 58. Propert. lib. 2. 15. 27.

Exemplo junctæ tibi sint in amore columbæ. Cic. de Amicit. 82.

Sarent amicitia per se, & propter se expetita, nec sibi exemplo sunt. angli exemplo. Ovid. 15. Epist. 326.

Exemplo tangi non propiore potes.

ollere exemplum. Cic. 1. Fam. 9.

venire in exemplum. Ovid. 4. Fast. 243.

Venit in exemplum furor hic, mollesque ministri Cædunt jactatis vilia membra comis.

vivit exemplum. Cic. pro Sext. 19. Nunc me restituto vivit mecum simul exemplum fidei publicæ, exemplum Reipublicæ defendendæ.

exemplo uno vivere. i. e. Simili modo, & genere. Plaut. Milit. 3. 1. 129.

Ino exemplo ne omnes vitam viverent. Idem Bacch. 3. 6. 11. Multi nore isto atque exemplo vivunt.

exempla, pro Præjudiciis, apud Quintilianum accipiuntur, ut Juris peritis. Budæus.

exemplum, pro Forma & eo quod in literis continetur. Vulgus Coenam vocat. Sallust. Cat. c. 34. extr. Literas quas sibi nomine Catilinae redditas dicebat, earum exemplum infra scriptum est. Paul. Justin. Si legatum certum petatur, non jubet Prætor verba testis.

menti edere. ideo fortasse, quia hæredes solent habere exemplum testamenti. Cic. 7. Att. 2. Epistolam ad me Cæsaris ostendi, eam cujus exemplum ad te antea misi, &c. Ex Valla lib. 6.

Exemplo eodem literæ binæ: i. e. Ejusdem formæ, inquit Valla lib. 6. Cic. 2. Q. frat. Misi ad Cæsarem eodem exemplo literas. Idem 12. Fam. 29. Hæc fere ad eas literas quas eodem exemplo binas accepi.

Componere exemplum literarum quarundam. Cic. de Lege Agr.

Exemplum, pro Chirographo, aut exemplari, quod ex aliquo scripto descriptum est. Plaut. Pseud. 1. 2. 3. Nam hic quoque exemplum reliquit ejus.

Exempla Veneta, verum genuina &c. pro Exemplaria Lambinus passim, ut in Æmiliū Probum p. 101. H. St.

Exemplum & imago antiquitatis. Cic. pro Sext. 19. Unum aliquem te ex barbatis illis, exemplum imperii veteris, imaginem antiquitatis, columen Reipub. diceret intueri.

Animale exemplum. Cic. 2. de Invent. 2. Præbete igitur mihi quæso, inquit, ex istis virginibus formosissimas, dum pingo id quod pollicitus sum vobis, ut mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferatur.

Exempla (inquit Donatus ad Eun. Ter. 5. 4. 26.) Poenæ graves dicuntur, quæ possunt ceteris documento esse. Plaut. Most. 5. 1. 67. Exempla ædepol faciam ego in te. Ter. Adel. 5. 1. 10. b. exemplum omnibus curarem ut esses. Idem Phorm. 4. 4. 7. Ut te quidem omnes dii, deæque, superi, inferi malis exemplis perdant.

Uterque exempla in te edent. Ter. Eun. 5. 7. 21. Ubi Donatus, Nova ac mira tormenta quæ pro exemplis narrantur, aut quæ documenta sint ceteris, ne delinquant, exempla dicuntur. Cic. 1. Q. frat. 2. Simile in superiore parte provinciæ edere exemplum severitatis tuæ. Cæs. 1. Bell. Gall. 32. Obsides nobilissimi cujusque liberos poscere, & in eos omnia exempla cruciatuque edere, &c.

Recentis exempli terror. Claud. 2. in Eutrop. 547.

Cavere exemplo aliquid. Ovid. 10. Met. 685.

— subitam convertor in iram, Contemptuque dolens, ne sim spernenda futuris Exemplum caveo: meque ipsam exhortor in ambos.

Metuere exemplum. Ovid. 8. Met. 117.

Finitimi exemplum metuunt. i. e. Verentur ne idem faciam illis, quod patri feci, & meis civibus.

Premitur suo exemplo nocens. Sen. Herc. fur. 736.

Statuere exemplum in aliquo. V. STATUO.

Exemplum, Quod adhibetur rei aut probandæ aut ornandæ causa. Unde pars probationis vocatur ab exemplis. Ex Valla lib. 6. Quintil. lib. 10. cap. 2. Iis quæ in exemplum assumimus, subest natura & vera vis.

Exempli causa ponatur aliquid quod pateat latius. Cic. Off. Aliter Suet. in Tiber. cap. 67. Sed exempli causa cavendum, ne se Senatus in acta cujusquam obligaret. Ne exemplum scil. posteris officiat.

Exempli gratia. Plin. lib. 2. cap. 17. Multa promi amplius circa hæc possunt secreta naturæ legesque, quibus ipsa ferviat. Exempli gratia, in Martis fidere, cujus, &c.

Definitiones & exempla. Cic. 3. de Orat. 106. Quæ quidem te Craffæ video, inquit Cotta, quod nota esse nobis putes, sine definitionibus & sine exemplis effudisse.

Familiaria exempla. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Mediocre exemplum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Perficuum exemplum. Cic. 1. de Invent. 88.

Exemplum continentia. Ter. Adel. 1. 1. 65. Idem Adel. 5. 1. 5. Illud sis vide exemplum disciplina. Sic Exemplum innocentia apud Cic. 1. de Orat. 229.

Singularis exempli uxor. Plin. lib. 9. Epist. ad Geminium.

Singularis exempli juvenis. Quintil. in Corpore projecto, Parum est quod juveni singularis exempli, causa mortis fui.

Rarissimi uxor exempli. Quintil. in Corpore projecto.

Exempli mulier. Quintil. in Decl. 6. seu Corpore projecto, Jam inimici mei triumphant, jam passim loquuntur: Illa exempli mulier, illa seculi decus virum redimi noluit, nec filium sepeliri.

In exemplis sæpe. H. St.

Sub exemplo. Plin. in Paneg. c. 53. Licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie vindicari: & futuros sub exemplo præmonere. h. e. Proposito exemplo. Ibid. c. 76. pr. Jam quam antiquum, quam Consulare, quod triduum totum Senatus sub exemplo tui sedit. h. e. Ad imitationem tui.

Interest exempli. Plin. lib. 9. Epist. 13. ad Quadratum, Verane hæc, affirmare non ausim. Interest tamen exempli, ut vera videantur.

Refert exempli. Plin. lib. 9. Epist. 22. ad Geminium.

Pertinet ad exemplum. Plin. lib. 10. ad Trajanum. Sic lib. 6. ad Quadratum.

Trahi ad-exemplum. Ulp. in l. 1. D. de constitut. principum.

Usque in exemplum. Quintil. in Sepulchro incantato, Illo ipso languore quo filius caducum illud & fragile corpus amisit, quam perditæ mulier & usque in exemplum, modo super ora pallentis infelices lacerabat oculos, nunc siccata frustra ubera querebatur, nunc, &c.

Exemplum, Rem ornatiorem facit, quum nullius rei nisi dignitatis causa sumitur. Apertioem, quum id quod sit obscurius, magis dilucidum reddit. Probabilioem, quum magis verisimilem facit. Ante oculos ponit, quum exprimit omnia perspicue, ut res dicta prope manu tentari possit. Auctor ad Heren. lib. 4. 63.

Adjungere exempla rebus. Cic. 1. de Orat. 190.

Agere exemplis. V. AGO.

Capere exemplum ex similitudine aliqua. Cic. de Amicit. 33. Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat ineuntis ætatis, &c.

Confirmare aliquid exemplo aliquo. Cic. 1. de Divin. 64. Divinare autem morientes, illo etiam exemplo confirmat Posidonius, &c.

Facere exemplum. Quintil. lib. 5. cap. 2. Et ipse pronuntiaturus, exemplum non libenter, quod in se fortasse recidat, facit.

Fingere sibi exempla. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Monstrare exemplum ad imitationem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Siquid tamen exemplum ad imitationem monstrandum est.

Ponere exemplum ex diverso. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Ponere exempla ex aliqua scientia. Cic. in Topic. 1.
 Subjicere aliquid in exemplum. Suet. in Tiber. cap. 21. Ex quibus in
 exemplum pauca hinc inde subjeci. h. e. Exempli causa.
 Unumcuiusque rei exemplum supponere. Cic. 2. de Invent. 156.
 Uti exemplis grandioribus. Cic. 1. de Divin. 39. Declarant illa qui-
 dem acumen interpretis, sed exemplis grandioribus decuit uti.
 In exemplis auctoritatem habet antiquitas. Cic. in Orat. 169. Habet
 autem ut in auctoribus auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas,
 quæ quidem apud meipsum valet plurimum.
 Exemplum, est Alicujus facti, aut dicti præteriti cum certi auctoris
 nomine propositio. Auct. ad Heren. 4. 63.
 Monumenta rerum gestarum & vetustatis exempla, Oratori nota esse
 debent. Cic. 1. de Orat. 201.
 Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio, summa cum
 delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem. Cic. in
 Orat. 120.
 Exemplum, Id quod aliquando fuit. Plin. lib. 28. cap. 9. Sunt inter
 exempla qui asinum l. e. bibendo liberati sunt podagra, chirograve.
 i. e. Scripsi non legimus, aliquos liberatos fuisse.
 Est in exemplis prodigium Dionysio evenisse. Plin. lib. 2. cap. 100.
 Inventi inter exempla. V. INVENTIO.
 Exemplum, pro Consequentiis, ut quem dicitur, Ad exemplum con-
 sistit omnes tibi, i. e. Producti ad consequentias. l. 1. D. de const.
 princip. §. quod principi. Instit. de iur. natur.
 Exemplum, pro eo quod vultus Monstrum vocat. Auct. ad Heren.
 lib. 4. 78. Sapis purpuram aut aliud quippiam vendens, dicat, Sume
 a me: sed huius exemplum aliunde te rogabo, tibi quod offendam.
 Si merces isti qui vendit, aliunde exemplum querent aliud mer-
 cis, aceros se dicant tritici habere, & eorum exemplum pugno non
 habeant quod offendant.
EXEMPLAR, *Exemplar*, n. [*ἀντίτυπον, ἀντίτυπον, ἀντίτυπον, ἀντίτυπον*]
 Species ad imitandum proposita. Plin. in Paneg. c. 58. pr. Non te
 ad exemplar ejus voco, qui continuis Consulatus fecerat longum
 quendam & sine discrimine annum: iis te confero, quos certum est,
 quoties Consules fuerant, non sibi præstitisse. Hor. 2. Epist. 1. 58.
 Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.
 Vitæ morumque exemplar. Hor. in Arte Poet. 317.
 Respicere exemplar vitæ morumque jubebo
 Doctum imitatore, & veras hinc ducere voces.
 Ingens exemplar. Sen. Oeth. 14. Matribus miseris adhuc exemplar
 utile deerat, Alcmena dabit.
 Utile exemplar. Hor. 1. Epist. 2.
 Sui aliquod exemplar intuetur qui amicum intuetur. Cic. de Ami-
 cit. 23.
 Decipit exemplar vitæ imitabile. Hor. 1. Epist. 20. 17.
 Imitari exemplar. Cic. de Univerf. 30.
 Proponere alicui exemplar. Hor. 1. Epist. 2. 18.
 Rursus quid virtus, & quid sapientia possit,
 Uile proposuit nobis exemplar Ulyssæ.
 Proponere sibi exemplar speciem aliquam. Cic. de Univerf. 3.
 Exemplar, pro eo quod ex aliquo scripto transcribitur, vulgus Du-
 plum vocat. Plin. Epist. 291. Exemplar testamenti, quamquam
 mendosum, nisi tibi. Suet. de Clar. Gramm. 23. Multaque exem-
 plaria contracta emendare ac distinguere & adnotare curavit. Cic. 10.
 Fam. 21. Exemplar ejus chirographi Titio misi. Idem 10. Fam. 31.
 Exemplar literarum.
 Græca exemplaria. Hor. in Arte Poet. 268.
 Exemplar, pro Exemplo positum legitur, ita ut parum inter se
 differant Exemplum, & Exemplar. Cic. de Orat. Illa oratio fuit
 mihi exemplar bene dicendi. Quintil. l. 10. c. 1. Cornelius autem Se-
 verus etiam si veritate quam poeta melior: si tamen (ut est
 dictum) ad exemplar primi libri bellum Siculum perscripisset,
 vendicaret sibi secundum locum. Cic. pro Muren. 68. Ad imi-
 tandum vero tam mihi propositum exemplar illud est, quam tibi.
 Hac ex Valla lib. 6. Legitur in posteriore loco Ciceronis etiam
 Exemplum.
EXEMPLARE, *Exemplare*, is. n. Idem: sed primitivum, & unde Exemplar per
 apocopen est formatum. Lucret. lib. 2. 122.
 Duxerat rerum magnarum parva potest res
 Exemplare dare, & vestigia notitia.
EXEMPLARIUM, i. pro Exemplo reperitur, teste Valla lib. 6. Ult. in
 l. 3. in fine. D. quemadm. testament. aperiant. Si in duobus exem-
 plariis scriptum sit testamentum. Sic habent Haloander & Pande-
 ctæ Florentinæ.
EXEMPLARIS, e. Adj. Secundum exemplar. Macrobi. 1. Somn.
 Scip. 8. Virtutes exemplares. ut a quarum exemplo reliquæ, inquit,
 desunt.
EXEMPTILIS, **EXEMPTIO**, **EXEMPTOR**, **EXEMPTUS**. V.
EXIMO.
EXENTERO, [*ἐξεντερόω*] ārc. Interiora auferre, quod proprie de
 piscibus dicitur quem apparantur, sed de aliis etiam. Justin. lib. 1. 5.
 Epistola, quia palam ferri nequibat, exenterato lepori inferitur, le-
 pusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur. Per translationem
 dixit. Plaut. Epid. 2. 2. 2. Acutum cultrum habeo, qui seni exenterem
 marsupium.
 Exenteravit mihi opes argentarias. Plaut. Epid. 5. 2. 7.
 Exenteror miser, h. e. Angor nimis & excrucior. Plaut. Epid. 3. 1. 1.
EXEO, is, ivi, itum, [*ἐξέρω, ἐξέρω, ἐξέρω, ἐξέρω*] īre.
 Egredi significat. Ter. Adel. 4. 4. 17. Fieri potis est ut ne qua
 exeat.
 Domo exire. Cic. 1. Fam. 9.
 Exire foras. Plaut. Amph. 1. 2. 75. Ter. Eun. 4. 4. 1. Exi foras
 scelestæ.
 Foras exire ex aedibus. Lucret. lib. 3. 1073.
 Exire limen. Ter. Heu. 3. 3. 18.
 Limine exire. Lucan. lib. 1.
 Exire Roma. Cic. 1. Att. 1. Sic Exire cavis, pro E cavis. Plin. lib.
 11. cap. 25.
 A patria exire. Cic. in Pison. 33.

Exeo ad te. Plaut. Bacch. 4. 6. 24. Mane parumper, dum jam ad te
 exeo Chrysale.
 De balneis exire. Cic. 2. de Orat. 233.
 De triclinio exire. Cic. 2. de Orat. 561.
 Ex portu. Cic. 7. Verr. 71. Postquam e portu piratæ non metu aliquo
 affecti, sed satietate exierant.
 Ex urbe. Plaut. Amph. 1. 3. 35. Tempus est, exire ex urbe prius
 quam luceat volo. Cic. 4. Fam. 9. Siquem tuorum fidelium vo-
 les, ad me mittas, ne aut tibi exire ex urbe necesse sit, aut mihi
 accedere.
 In solitudinem. Cic. 1. Off. 118.
 Per ferrum exire. Lucan. lib. 1. De leone.
 Exire continuo. V. CONTINUUS.
 Intus exit. V. INTUS.
 Exire in aliquem Lancea dicitur. Stat. 2. Theb. 638.
 Erit & in fratrem, cognataque pectora telo Conferit.
 Idem aliter 11. 353. — a nostris in fratrem amplexibus exis?
 In aciem. V. ACIES.
 Ere alieno, h. e. Liberari. Cic. 11. Philipp. 13. O hominem ridicu-
 lum, qui se exire ære alieno putaret posse, quum venderet aliena.
 Ærumna, pro Liberari. Cic. Ut tandem e tot miseriis atque ærumnis
 exiremus.
 Ab amplexibus alicujus. V. In aliq. exire paulo supra.
 Ex animo exire dicitur res aliqua, pro Effluere, & oblivioni dari.
 Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Sed Al. Exuri. V. EXURO.
 Animus exiit ephebis ætate. V. EPHEBUS.
 Arbor exire dicitur in altitudinem. Plin. lib. 13. cap. 4. de Palmis.
 Et apud eundem lib. 14. cap. 1. pr. Quoniam ibi ad præcipuam am-
 plitudinem exeunt. Scil. vites. Virg. 2. Georg. 81.
 Exiit ad cælum ramis felicibus arbos.
 Ad bellum exire. Sen. Herc. fur. 4.
 Ex Italia ad bellum civile exire. Cic. 2. Fam. 15.
 E contemptibus exire. Lucret. lib. 5. 831. V. CONTEMNO.
 Exiit dies, pro Præterit tempus præstitutum. Liv. 4. Idem 10. Bell.
 Pun. Necdum exierat induciarum dies. Ulp. Ex quibus causis, &c.
 l. 1. Si cujus quid de bonis quum his metu, aut sine dolo malo Rei
 pub. causa abesset, siue in vinculis, servitute, hostiumve potestate
 esset, postea ejus actionis eorum cui dies exisse dicitur.
 Exit annus. African. in l. & hæc distinctio. D. locati.
 Exire in alias domos. Cic. 1. Off. 54. Qui quum una domo jam cap-
 non possint, in alias domos, tanquam in colonias exeunt.
 In fabellam. Quintil. Si historicus narret fabulam eleganter, exit i
 fabellam.
 In diversos flexus exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. Quid vero, quæ tot
 positionis ejusdem in diversos flexus exeunt?
 In angulos exire dicuntur folia. Plin. l. b. 16. cap. 23. Vetusiora i
 angulos exeunt. De foliis populi arboris loquitur.
 De gremio exire dicitur puer. Quintil. lib. 1. cap. 2. Sed nobis ja-
 paulatim accrescere puer, & exire de gremio, & discere feri
 incipiat.
 Exire in herbam fruges, aut radicem dicitur granum. Plin. lib. 11.
 cap. 7. Idem lib. 11. cap. 30. Semina arrosa condunt formicæ, &
 rursus in fruges exeant e terra.
 De imperio exire. Tacit. 3. Hist. 68. Nec quisquam adeo rerum hu-
 manarum inmemor, quem non commoveret illa facies, Romanus
 principem, & generis humani paulo ante dominum, relicta fortun
 suæ sede, per populum, per urbem, exire de imperio.
 In iram exire. Lucan. lib. 3.
 In longum exire. Quintil. lib. 4. cap. 2. Si tamen adhibitis quoq;
 his artibus, in longum exierit ordo rerum, erit non inutilis in e-
 trema parte commotio.
 In medium. Plaut. Amph. 1. 1. 68. Deinde utrinque imperatores i
 medium exeunt.
 Exire ab hominum memoria. Sen. 3. de Benef.
 Modum exire. Ovid. 9. Met. 631.
 Ab aliquo exire nummos. Cic. 4. Verr. 61.
 Exire obviam alicui. Liv. l. 24. c. 16. Beneventani omnes turba est
 sa quum obviam ad portas exissent, compecti milites, gratular
 vocare in hospitium. Cæs. Bell. Civil. 1. 18.
 Odorem acrem exire. i. e. Vitare foetorem. Lucret. lib. 6. 1215.
 Exire ad opus, aut ad privatum negotium. Plin. lib. 11. cap. 10.
 Exit & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Ego etian
 omnia quæ dicenda sunt, libere dixero, nequaquam tamen similis
 oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit.
 Liber exit, i. e. Publicatur. V. LIBER. Cic. 13. Att. 13. Libri qu
 dem ita exierunt, nisi forte me communis civitas decipit, ut
 tali genere, ne apud Græcos quidem simile quiddam. i. e. Editi fur
 & in lucem emittit.
 Ex ore exire dicuntur verba. Cic. de Clar. Orat. 265. Quanta sev-
 ritas in vultu, quantum pondus in verbis, quam nihil non consider-
 tum exhibet ex ore!
 In oras luminis exire, i. e. Enasci. Lucret. lib. 1. 171.
 Exire de ovo a cauda. V. A præpositionem.
 Exire passum. Varro 3. de R. R. cap. 6. Præterea locum habere an-
 se, quo passum exeant diebus apricis.
 Exire de, vel ex potestate, est Mentis impotem fieri. Cic. 3. Tusc. 1.
 Itaque nihil melius, quam quod est in consuetudine sermonis Latini
 cum exisse ex potestate dicimus eos, qui effrenati feruntur aut libidi-
 aut iracundia, & p. p. Qui igitur exisse ex potestate dicuntur, ideo
 eo dicuntur, quia non sunt in potestate mentis, cui regnum toti
 animi a natura tributum est.
 In prælium. Liv. 4. Bell. Maced. Per vallum castra invadere par-
 erant, si in prælium hostis non exiret.
 In aliquam provinciam legatum exire. Cic. in Vatin. 12.
 Ad pugnam exire. Virg. 4. Georg. 67.
 In rigorem, i. e. Definere, Transire. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit i
 animi tenor aliquando in rigorem quendam, torvitatemque natu-
 duram & inflexibilem.

Servitio exire. Virg. 1. Ecl. 34.
 Spiritus exit in auras. Ovid. 5. Trist. 6. 20.
 Stratis exire. Stat. 2. Achil. 128.
 Exire tela corpore, pro Vitare. Virg. 5. Æn. 438. Serv. Unde de Tarchonte, lib. 11. 750.
 Sustinet a jugulo dextram, & vim viribus exit. V. paulo infra.
 Exiit tempus induciarum. Liv. 4.
 Exire e vita, pro Mori. Cic. 1. de Fin. Æquo animo e vita, quum ea non placeat, tanquam e theatro exeamus.
 Exire de vita. Cic. de Amicit. 15. Quamobrem cum illo quidem, ut supra dixi, actum optime est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, ut prius introieram in vitam, sic prius exire de vita.
 Longius exire, pro Longius digredi a proposito. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.
 In vulgus exierat, eum dixisse. Suet. in Galb. cap. 20. Maxime irritati ad talem jocosum petulantiam quod ante paucos dies exierat in vulgus, laudanti cuidam formam suam, respondisse eum, &c.
 Quod tempus exit in urbis nostræ CCXLIX. annum. Plin. lib. 33. cap. 2. h. e. Quod tempus refertur, & reduci potest ad annum CCXLIX. ab Urbe nostra condita.
 Exire in tertium diem, pro Differri. Plin. Epist. 35. Hujus actionem vespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet: itaque in tertium diem probationes exierunt.
 Exire supra mille annos. Sen. de Brevit. vit. cap. 6.
 Super aliquem exire, i. e. Majorem esse illo. Stat. 6. Theb. 856.
 — levat ardua contra
 Membra Cleonæ stirpis jactator Agylleus,
 Herculeæ non mole minor: sic grandibus alte
 Infurgens humeris hominem super improbus exit. i. e. Major est aut procerior statura justa hominis.
 In easdem literas exire, pro Finiri. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quia hoc nostris nominibus accidebat, quorum prima positio in easdem, quas Cætor, literas exit. i. e. Terminatur.
 Per eandem literam exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. At quæ o solam habent dummodo per eandem literam in infinito exeant, brevia fiunt, lego, dico, curro, legere, dicere, currere.
 Exire, de fluviis dictum. Virg. 8. Æn. 65. verba Ænæ ad Tiberim,
 Quo te cunque lacus miserantem incommoda nostra
 Fonte tenent, quocunque loco pulcherrimus exis.
 Fluvius exit septem aquis. Valer. 8. Argon. 187.
 Exire, ad fortitionem pertinet. Cic. 4. Verr. 127. In qua scriptum erat, ut quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conjicerentur: cujus nomen exisset, ut is haberet sacerdotium. Budæus.
 Jors mea exit. Cic. 1. Att. 16. Quum de Consularibus mea prima fors exisset, una voce Senatus frequens retinendum me in urbe censuit.
 Exire, in re gladiatoria Vox est vitandi & cavendi. Nam cum declinatione quadam corporis petitiones adversarii frustramur, & eludimus, Exire dicimur. Manil. 5. 163.
 Illo cito motu rigidos eludere cæstus,
 Nunc exire levis missas, nunc mittere palmas. Et Virg. 5. Æn. 438.
 Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit. Et Lucret. 5. 1329.
 Nam transversa feros exibant dentis adactus
 Jumenta. V. Lips. 2. Saturn. 20. Cæda in Virg. Supra Exire tela, & in EXCEDERE.
 Patriciis exire. Cic. pro Domo sua, 37. Non ut ille filius instituat, sed ut e Patriciis exeat, ut Tribunus plebis fieri possit.
 Exitur, imperf. Plaut. Cælin. 4. 3. 15. Crepuit ostium, exitur foras.
 Exitum huc nollem. Ter. Adel. 5. 1. 12. Quidam legunt Hunc exitum: ut sit (exitum) accusativus.
 FENS, Partic. [ἐξέρχου] Cic. 1. de Divin. 53. Quinto autem anno exeunte, quum esset ex illo somnio, &c.
 Firus, [διηρυσμένον] aliud Partic. apud antiquos. Unde apud Fæum, Ad exitam ætatem, ad ultimam ætatem.
 Firus, us. [ἐξέλθεις, ἐξέρχου] Egressio.
 Jursus rerum & exitus. Cic. 4. Fam. 2. Neque solum ea perspicis quæ geruntur, quæque jam gesta sunt: sed etiam qui cursus rerum, qui exitus futurus sit.
 Initium & Exitus, contraria. Cic. 1. Tusc. 91. Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster afferat, sic exitum mors.
 Incipit & Exitus, contraria. Cic. pro Lege Manil. 3. Hujus autem orationis difficilior est exitum, quam principium invenire.
 Exitus anni. Liv. 10. Bell. Pun. Ceterum exitu superioris anni, quum legati sociarum urbium ex Græcia questu essent.
 Errorum exitus semper incerti & timendi. Cic. 7. Att. 3.
 Exitus orationis. Cæf. 4. Bell. Gall. 7. Ad hæc Cæsar quæ visum est, respondit: sed exitus orationis fuit, sibi nullam cum iis amicitiam esse posse, si in Gallia remanerent.
 Exitus studii. Ovid. 5. Trist. 12. 62.
 Scribimus & scriptos absumimus igne libellos,
 Exitus est studii parva favilla mei.
 Emporis exitus. Hor. 3. Carm. 29. 30.
 Prudens futuri temporis exitum
 Caliginosa nocte premit Deus.
 itæ exitus. Propert. lib. 3. 5. 47.
 Exitus principio simillimus. Cic. 4. Verr. Itaque fecit ut exitus principio simillimus esset.
 Exitu fœdum. Liv. 1. Procem. Inde tibi tuæque Reipub. quod imitere, capias: inde fœdum incœptu, fœdum exitu, quod vites.
 Exitum, pro Ad postremum. Cic. 3. Fam. 42. Peto ut ea quæ nunc ostendisti, deinde quæ fecisti, ad exitum augeri & cumulari per te velis.
 Austus exitus. Lucret. lib. 1. 101.
 Exitus. Cic. 2. Fam. 9. Hæc ætas habuit hunc exitum satis felicem: ea quæ sequitur, magno est in timore.
 Exitus certus & anceps fortuna belli. Cic. pro Marcell. 15.
 Exitus gens. Virg. 5. Æn. 523. — Docuit post exitus ingens.

Inopinati exitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Miserabilis exitus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Secundi exitus. Hor. 4. Carm. 14. 38.
 Fortuna lustro prospera tertio
 Belli secundos reddidit exitus.
 Segnis exitus. Stat. 5. Silv. 3. 99.
 Superbus exitus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Tristes exitus habuit Consulatus. Cic. de Clar. Orat. 128.
 Accessit exitus verbis, i. e. Ita factum est ut prædixerat. Ovid. 6. Fast. 565.
 Adducere & profligare aliquid ad exitum. Cic. 5. Tusc. 15.
 Claudere exitum. V. CLAUDO.
 Concludi notabili exitu. Cic. 5. Fam. 12. Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus jucundissima lectionis voluptate. De cæsis viri excellentis.
 Contigit exitus quem optamus. Cic. ad Brut. 7.
 Datur facilis exitus. Virg. 6. Æn. 894.
 Liber vota bonos ducit ad exitus. Hor. 4. Carm. 8. 34.
 Expectare exitum. Cic. 16. Att. 14.
 Expedire exitum institutæ orationis. Cic. 3. Fam. 12. Itaque quem admodum expediam exitum hujus institutæ orationis, non reperio.
 Habere contrarios exitus. Cic. 2. de Divin. 53. Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innumerabilia, quæ aut nullos habuerint exitus, aut contrarios.
 Habere exitus exitiales. Cic. 7. Verr. 12. Perditæ civitates, desperatis omnibus rebus hos solent exitus exitiales habere, ut damnati, &c.
 Habere exitus meliores. Cic. 2. Fam. 15.
 Habent casus similes in exitu verba. Cic. in Orat. 164.
 Imponere exitum alicui rei, aut sermonibus. V. IMPONO.
 Indicat exitus rei. Cic. 3. de Legib. 25.
 Liber patet exitus. Lucret. lib. 4. 724.
 Pervenire ad exitum. Cic. in Orat. 116.
 Præstare exitu pollicita. Cic. 10. Fam. 8. Ut quæ Reipublicæ bonisque omnibus polliceremur, exitu præstaremus.
 Probat exitus acta. Ovid. 2. Epist. 85.
 Repetere nullum exitum. Cic. 4. Verr. Adversarii non audebant contradicere: exitus nullus reperiebatur.
 Sequitur verba exitus. Ovid. 3. Fast. 347.
 Spectare in unum exitum. Cic. 1. de Orat. 92. Artem vero negabat esse ullam, nisi quæ cognitis penitusque perspectis, & in unum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur.
 In exitu esse. Cic. pro Muren. 80. In exitu est jam meus Consulatus. V. IN.
 In dubio est exitus. Ovid. 2. Fast. 782.
 Veniunt ad eundem exitum utrique. Cic. de Fato 44.
 Exitus, pro Morte. Tacit. 4. Ann. 11. Atrociore semper fama erga dominantium exitus verteret. Et 2. Hist. 5. Exitu demum Neronis positus odiis in medium consuluere.
 Hominis exitus. Juven. 10. Sat. 271.
 Exitus ille utcunque hominis: sed torva canino
 Latravit rictu, quæ post hunc vixerat uxor.
 Fatales exitus. Cic. 2. de Divin. 24. Non igitur fatales exitus habuerunt?
 Gravior auspicio exitus. Ovid. 10. Met. 8.
 Gravissimi exitus clarissimorum hominum. Cic. 2. de Divin. 8.
 Honesti civium exitus. Tacit. 16. Ann. 25.
 Misero cruciabilique exitu perire. Gell. lib. 3. cap. 9.
 Suos exitus cogitare. Cic. 2. de Divin. 24. Quid enim posset iis esse lætum, exitus suos cogitantibus?
 Sævus exitus illum eripuit. Juven. 10. Sat. 127.
 Virilem patris exitum imitata est Porcia Catonis filia. Valer. Max. lib. 4. cap. 6.
 Nonnunquam bonos exitus habent boni. Cic. 3. de Nat. Deor. 89.
 Hic exitus illum Sorte tulit. Virg. 2. Æn. 554.
 Exitus alveorum. Plin. lib. 21. cap. 14.
 EXITIUM, i. n. [ἐξόλισμα, ὅλ ἡρ] Festus, Exitium antiqui ponebant pro Exitu: nunc Exitium, Pessimum exitum dicimus. Plaut. Truc. 2. 6. 30. Quid illi exitio in utero est? i. e. Quid exit. Al. Ex utero.
 Ter. Phorm. 1. 4. 23. Quod ego nunc subito huic exitio remedium inveniam miser? Plaut. Bacch. 4. 9. 29. Alexander qui erit exitium rei patriæ suæ. Idem Capt. 3. 3. 4. Neque exilium exitio est. Cic. 1. Q. frat. 4.
 Interitus & exitium urbis. Cic. 1. in Catil. 9. Qui de nostro omnium interitu, qui de hujus urbis, atque adeo orbis terrarum exitio cogitent.
 Pernicies & exitium Reipub. Cic. 4. in Catil. 10. Largitorem Lentulum & prodigum non putat, quum de perniciæ Reipub. & exitio hujus urbis tam acerbè, tamque crudeliter cogitarit, etiam appellari posse popularem.
 Crudele exitium. Valer. 3. Argon. 302.
 Detestabile exitium. Gell. lib. 3. cap. 9.
 Dirum exitium. Sil. Ital. lib. 2.
 Furiale exitium. Valer. 2. Argon. 292.
 Magnum exitium. Virg. 2. Æn. 131.
 Afferre exitum alicui rei. Plaut. Capt. 4. 2. 72. Aperite hæc ambas foris, prius quam affulatim pultando foribus exitum affero.
 Comparare exitium. Cic. pro Syl. 33. Quum exercitus perditorum civium clandestino scelere conflatus, crudelissimum & luctuosissimum patriæ exitum comparasset.
 Dare exitio. Lucret. lib. 5. 96.
 Tres species tam dissimiles, quia talia texta,
 Una dies dabit exitio, multosque per annos
 Sustentata ruet moles ac machina mundi.
 Imminere exitio alicujus. Ovid. 1. Met. 146.
 Imminet exitio vir conjugis, illa mariti.
 Machinatus insolita exitia. Sen. Hippol. 12.
 Mereri exitium. Ovid. 2. Met. 290.
 Mittere exitium alicui, pro Inmittere. Virg. 4. Georg. 534.

Moliri exitium. Cic. Exitium Reipub. intra moenia molitur.

Parare exitium. V. PARO.

Ponere modum exitiis. Virg. 7. Æn. 129.

Refrenare ab exitio. Lucret. lib. 1. 850.

— æque laborant,

Et pereunt: neque ab exitio res ulla refrenat.

Sternere aliquem gravi exitio. Hor. 1. Carm. 16. 17.

Iræ Thyesten exitio gravi Stravere.

Esse exitio alicui, i. e. Causam esse mortis alicui. Virg. 3. Georg. 511.

Esse exitium alicui. Idem. Virg. 3. Ecl. 101.

Idem amor exitium est pecori pecorisque magistro.

Sunt omnia præcipitia ad exitium. Sed omnia in eo præcipitia ad exitium fuerunt. Livius. Vide in PRÆCIPITIA quod scripsi H. St.

Exitium superat opem, i. e. Morbi vis superat medicinae auxilia.

Ovid. 7. Met. 526.

— pugnatum est arte medendi:

Exitium superabat opem, quæ victa jacebat. De peste loquitur.

Exitium, de homine dicitur. Hor. 1. Carm. 15. 21.

Non Laertiden, exitium turæ

Genti, non Pylum Nestora respicis?

Exitium Trojæ, Achilles. Ovid. 13. Met. 500.

EXITIALIS, e. [ἐξίτης] Quod est mortiferum, calamitosum, damnosum: ut, Exitialis eventus. Liv. 7. Bell. Pun. Cic. 7. Verr. 12.

Exitiales exitus. Plin. lib. 8. cap. 38. Ille contra urinam spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem.

Aurum exitiale. Stat. 4. Theb. 192.

Donum exitiale. Virg. 2. Æn. 31.

Pars stupet innuptæ donum exitiale Minervæ. De equo Trojano.

Malum exitiale. Sil. lib. 8.

Motus exitiales. Lucret. lib. 2. 569.

Nec superare queunt motus utique exitiales

Perpetuo, neque in æternum sepelire salutem.

Præmia exitialia. Stat. 2. Achil. 344.

— petit exitialia iudex Præmia.

Scelus exitiale. Virg. 6. Æn. 511.

Sed me fata mea, & scelus exitiale Lacænæ

His mersere malis.

EXITIABILIS, e. [ἐξίθαλς] Idem quod Exitiale. Liv. 7. Bell. Pun.

Exitialis prodigiorum eventus venit. Ovid. 6. Met. 257. Exitiabile

telum. Plaut. Epid. 4. 2. 36. Exitiabilem ego illi faciam ut hunc sciat

diem. Cic. 10. Att. 4. Exitiabile bellum.

Caput exitiabile serpentis. Ovid. 8. Met. 425.

Clades exitibilis, pro Interneiva. Suet. in Aug. cap. 23.

Eventus. Patere. lib. 2. 21. Cujus prælii eventus quam fuerit exitibilis,

vix verbis exprimi potest.

Homines exitiabiles morte multavit. Patere. lib. 2. 12.

Leges perniciosas & exitiabiles tulit. Patere. lib. 2.

Monstrum exitiabile dictu. Stat. 1. Theb. 395.

Nomen exitiabile. Sil. lib. 15.

— jacet exitiabile nomen

Aufonii columen regni.

Telum exitiabile. Ovid. 6. Met. 257.

EXITIOSUS, Adj. [ἐξίος] Idem. Cic. 4. Catil. 6. Exitiosa consp-

ratio. Et 8. Att. Exitiosum bellum.

Prodigium exitiosum. Cic. de Arusp. Resp. 4.

Fore exitiosum aliquid. Cic. 6. Fam. 1. Sed quod & fieri posse, & exitiosum fore, si evenisset, videbam, id ne accideret, timebam.

EXEQUOR, & EXSEQUOR, ūtus sum, [ἐπιτελέω, ἀποπληρόω, ἀπερ-

ζάωμαι, διεξέρχωμαι, ἀφικνέομαι, ἀνολέθω] equi. Perficere, absolvere.

Plaut. Truc. 2. 5. 10. Nullam rem oportet aggredi dolose, nisi astute ac-

curateque exequare. Ter. And. 1. 5. 24. Sed nunc quid primum exequar?

Exequi certum est ut. Plaut. Most. 3. 2. 18. Odiosa hæc exequi cer-

tum est, ut abeam potius hinc ad forum, quam nunc domi cubem.

Divine aliquid exequi. Quintil. lib. 1. cap. 6. Quæ Tullius in Ora-

tore divine, ut omnia exequitur.

Verbosius exequi. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Hoc tamen unum exequere mihi. Virg. 4. Æn. 421.

Actionem exequi. Ulp. in l. finali. D. de privatis delictis, Siquis actio-

nem, quæ ex maleficiis oritur, velit exequi.

Ærumnam exequi, Ærumnam pati vel ea defungi. Plaut. Capt. 5. 4. 12.

Di immortales id voluerunt, vos hanc ærumnam exequi: decet id

pati animo æquo.

Æternitatem exequi. Cic. de Univerf. 5. Non igitur est dubium quin

æternitatem maluerit exequi, quandoquidem neque mundo quicquam

pulchrius, neque ejus ædificatore præstantius.

Aspectum alicujus. Plaut. Epid. 4. 2. 3. Quam matrem meam? p. quæ

exanimata exequitur aspectum tuum. i. e. Conjectos in te habet ocu-

los. quasi dicat, Te oculis sequitur.

Beneficium exequi. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 25.

Consilium. Ter. Phorm. 2. 3. 21. Frater est expectandus mihi: is

quod mihi dederit de hac re consilium, id exequar.

Crimina exequi. Callistrat. in l. divi fratres. D. de accusationibus,

Divi fratres rescripserunt, non debere cogi hæredes accusatorum exe-

qui crimina.

Decreta. Liv. 5. Bell. Maced. Prætorem decreta eorum cum fide &

cura executurum.

Delicta exequi, pro Punire. Suet. in Jul. cap. 67. Delicta neque ob-

servabat, omnia neque pro modo exequabatur.

Delicta exequi, pro Crimen persequi & deferre, l. 1. & 2. cum pluri-

bus aliis. D. de accusat.

Dicta alicujus. Liv. 4.

Egestatem, i. e. Pati. Plaut. Trin. 3. 2. 60.

Tanto meli' ut te sororis causa egestatem exequi,

Atque eum agrum me habere, quam te, tua qui tolereas moenia.

Fatum alicujus. Cic. 9. Att. 4. Miseros nos cur non omnes fatum illius

una executi fumus? i. e. Non fumus una in eodem periculo, & fe-

quuti fumus eum in periculis.

Fugam, Fugere. Cic. 2. Philipp. 45. Omnes Consulares, qui per va-

letudinem exequi fugam illam clademque potuissent.

Funus. Gell. lib. 10. cap. 15. V. infra Exequi, pro Funus exequi.

Imperium celer exequitur. Sil. lib. 10.

Imperium heri, Facere quod herus imperat. Liv. 5. Bell. Pun. Plaut.

Men. 2. 1. 20. Ter. Heaut. 4. 1. 22. Nam jam primum si meum im-

perium exequi voluisses, interemptam oportuit.

Incepta. Liv. 10. Bell. Pun.

Injurias exequi, pro Ulcisci. Plin. lib. 3. Epist. 4. Veniebat in men-

tem priores nostros etiam singulorum hospitem injurias accusationibus

voluntariis executos.

Itiner, pro Iter, antequam. i. e. Conficere. Plaut. Merc. 5. 2. 88.

Quin tu ergo itiner exequi meum me finis? conf. mox Perficere.

Jus suum. Cæf. 1. Bell. Gall. 7. Quum civitas ob eam rem incitata,

armis jus suum exequi conaretur.

Jussa. Liv. 1. ab Urbe.

Laudes bractice longum est exequi, i. e. Persequi & enumerare. Plin.

lib. 20. cap. 9.

Mandata, vel rem mandatam. Plaut. Bacch. 3. 3. 75. Ille amico

& benevolenti suo sodali sedulo rem mandatam exequitur. Cic. 9.

Philipp. 9.

Ministeria. Liv. 9. Bell. Pun.

Modum rationis nulla ex parte exequi posse. Cic. 5. Verr. 46.

Mortem, Mori. Plaut. Pseud. 4. 2. 38.

Nam necesse est hodie Sycioni me esse, aut cras mortem exequi:

Ita herus meus est imperiosus.

Mortem alterius exequi, pro Ulcisci, vel Judicio persequi. Pompon.

in l. 1. D. de accusat. & Papin. in l. 2. eod. tit. Ulp. in l. 4. eod. tit.

Munus suum, i. e. Officium. Cic. 3. Tusc. 15.

Munus officii tueri & exequi. Cic. de Senect. 72. Senectutis autem

nullus certus est terminus: recteque in ea vivitur, quoad munus offi-

cii exequi & tueri possis.

Negotium. Cic. 1. Off. 79.

Numerum. Liv. 3. Interfecta inde quatuor millia, & exequendo sub-

tiliter numerum, ccc ait & xxx.

Officia & studia. Cic. 3. Att. 15.

Officia & munera. Cic. de Senect. 34. Itaque exequi omnia regis offi-

cia & munera &c. De Mafiniffa. Conf. Munus. ἡ δὲ δούρα.

Patronam, i. e. Precibus sollicitare, ut adsit, & adjuvet. Plaut. Rud.

1. 5. 4.

Perficere itiner exequar. Plaut. Merc. 5. 2. 72.

Ut, si hæc non sint vera, inceptum hoc itiner perficere exequar.

conf. supra Itiner.

Pergam exequi. Plaut. Amph. 1. 1. 106.

Præcepta alicujus exequi. Virg. 6. Æn. 236.

— propere exequitur præcepta Sibyllæ.

Probrum. Plaut. Truc. 2. 5. 9.

Lucri causa avara probrium sum executi; alienos dolores

Mihi suppositi.

Procurationem exequi. Ulp. in l. quæ omnia. §. sed etfi. D. de Pro-

curatoribus, Nisi forte purgare magis convicium, quam procuratio-

nem exequi maluerit.

Sermonem, Loqui. Plaut. Trin. 2. 2. 5.

— Per pietatem nolo ego cum improbis te viris,

Gnate mi, neque in via, neque in foro ullum sermonem exequi.

Viam scelerati consilii. Liv. 8. Bell. Pun. Viam consilii scelerati, se-

non ad ultimum dementis exequi volo.

Vota exequi. Virg. 5. Æn. 54.

Annua vota tamen, solennesque ordine pompas

Exequeretur.

Exequi aliquid absol. pro Funus exequi alicujus: unde Exequiarum ne-

men, quod inde natum est, quod multi cadaver ejus qui efferebatur

sequebantur. Cic. 1. Tusc. 115. ex vet. poetâ,

At qui labores morte finisset graves,

Hunc omnes amicos laude & lætitia exequi. Annotavit Turnel

Exequi, pro Exponere, vel Narrando persequi. Liv. lib. 5. Exequi

batur deinde, quæ solennis derivatio esset.

Verbis aliquid exequi. Cic. 11. Fam. 27. Nam præter hæc quæ con-

memoravi, quæ testata sunt & illustria: habeo multo occultiora

quæ vix verbis exequi possum.

Exequi, pass. Ulp. in l. quum quædam. D. de jurisdict. omn. jud.

Quærebatur an prioris judicis sententia exequi possit.

EXEQUENS, Partic. [ἐξεχόμενος] Gell. 10. 12. Philosophus memo-

riarum veterum exequentiissimus.

EXEQUUTUS, vel EXECUTUS, Partic. [ἐξεχρησμένος] Catul. 61. 19.

Sectam meam executæ duce me.

EXEQUUTIO, vel EXECUTIO, ōnis. f. [ἐπερασία] Plin. lib. 30.

cap. 8. Neque enim instituti operis est talis exequutio. Tacit. 3. Ann.

31. Exequutionem ejus negotii lubens suscepit.

Exequutio obligationis, i. e. Actio quæ ex ea consequitur, & exactio.

Paul. 1. 66. D. de verb. oblig. Si minor viginti annis a debitore stipuletur

servum manumissurum, non est exequutio stipulationis danda. Idem

eod. tit. In exequutione obligationis sciendum est, quatuor causas esse

EXEQUUTOR, vel EXECUTOR, ōris. m. [ἀποπληρωτής] ut Exe-

quutor inimicidarum, pro Vindice. Suet. in Vespas. cap. 14.

Executores, Apparitores, qui Magistratus imperio reos in jus vocant

inde dicti, quod ejus sententiam in bonis pignorisque capiendi

exequerentur. V. VIATORES. Utitur Martianus imperator, l. cur

clericis. C. de episc. & cleric.

EXEQUUTÆ, vel EXSEQUUTÆ, arum. tantum pl. [ἐναγίματα, ἐπιπύρεα]

Funebre officium, quod scilicet in funere alicujus exequimur: ab eo

dictæ quod homines pompam funebrem sequuntur. Ter. Phorm. 5. 8.

37. Exequias Chremeti, quibus est commodum ire, jam tempus est

Cic. 2. de Legib. 42. Sepultura & justis exequiarum caruerunt.

Exequiæ, pro Ordine ducentium pompam funebrem. Tacit. 2. Ann. 32.

Silens agmen, & velut longæ exequiæ.

Præclari funeris exequiæ. Ovid. 3. Trist. 5. 40.

Mites exequiæ. Stat. 3. Silv. 3. 6.

Mitibus exequiis ades, & lugentis Hetrusci

Cerne pios fletus, laudatæque lumina terge.

Mœstæ exequiæ. Tibul. lib. 2. 4. 44.

Seu veniet tibi mors, nec erit qui lugeat ullus,

Nec qui det mœstas munus in exequias.

Tristes exequiæ. Stat. 8. Theb. 210.
 Ceu, flammæ, ac dona rogo, tristesque rependant
 Exequias.
 Carere exequiis. Ovid. ad Liv. 168.
 Exequiis caruit Livia pene fuis.
 Exequias celebrare. Liv. 25. 17.
 Cohonestare exequias. Cic. pro Quint. 50. Si funus id habendum
 sit, quo non amici conveniunt ad exequias cohonestandas, sed bo-
 norum emptores, ut carnifices, ad reliquias vitæ lacerandas &
 distrahendas.
 Comitari exequias. Plin. lib. 11. cap. 18. V. Comitor, in COMES.
 Dignas funere Magni Exequias fortuna dedit. Lucan. lib. 3. 292.
 Exequias ducere alicui. Plin. Jun. lib. 3. Ep. 16. Huic illa ita funus
 paravit, ita duxit exequias &c. Plin. lib. 8. cap. 42. Propter quæ rex
 defuncto ei duxit exequias. Scil. Bucephalo.
 Ire exequias. Ovid. 2. Amor. 6. 2.
 Pſittacus Eois ales mihi missus ab Indis
 Occidit, exequias ite frequenter aves.
 Largiri exequias. Stat. 12. Theb. 81.
 Et nunc heu quæ digna tibi solennia, quasve
 Largiar exequias?
 Proficere exequias funeris. Cic. pro Cluent. 101. Postremo etiam for-
 tassis mater exequias illius funeris profecuta est. Ovid. 1. Trist. 7. 14.
 Reddere exequias alicui. Ovid. ad Liviam, 218.
 Exequiis rite solutis. Virg. 7. Æn. 5.
 Spoliare aliquem exequiis. Cic. pro Milon. 34. Tu spoliatum imagi-
 nibus, exequiis, pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustu-
 latum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.
 EXEQUIALIS, Adj. [ἐναγιστικός] Ovid. 14. Met. 430.
 Carmina jam moriens canit exequialia cygnus.
 Iusta exequialia. Stat. 11. Theb. 610.
 EXQUIOR, [ἐναρίζω] Ari. pro Exequias facere, Obsoletum. Varro Bi-
 nargo, Ipsum propter vix liberti semiatrati exequiantur. Nonius, 2. 298.
 EXCREO, ui, itum, [ἀσκήω, γυμνάζω, ἐπιπλάττω, ἀρχολών, μελετῶ]
 Ire. ab Ex & Arceo compositum; quasi Extra arcere, premere, fati-
 gare. Ter. Adel. 4. 2. 48. I sane, ego te exercebo hodie, ut dignus
 sis, filicernium. Cic. 12. Fam. 4. Nunc me reliquæ vestræ exercent,
 & quidem præter ceteros me.
 Exercere aliquid, pro Facere. Virg. 1. Georg. 268.
 Quippe etiam festis quædam exercere diebus,
 Fas, & jura sinunt. Variis nominibus jungitur. ut,
 abactus hospitum. V. ABIGO.
 acies pueriles exercere, i. e. Bella puerilia. Juven. 15. Sat. 59.
 Ludere se credunt ipsi tamen, & pueriles
 Exercere acies, quod nulla cadavera calcant.
 adulteria. Suet. Aug. 69.
 Etatem exercere, Vivere. Plaut. Milit. 3. 1. 32.
 Hancine ætatem exercere me mei amoris gratia?
 liquem in aliquo studio. Cic. de Clar. Orat. 230. Me adolescentem
 nactus octo annis minorem, quam erat ipse, multos annos in studio
 ejusdem laudis exercuit.
 morem aliquorum exercere. Catul. 69. 3.
 Æmulus iste tuus, qui vestrum exercet amorem.
 mores exercere ad aliquam. Catul. 66. 69.
 Isque domum nobis, isque dedit dominam,
 Ad quam communes exerceremus amores.
 nimos exercere in armis. Ovid. 1. Amor. 8. 41.
 quas fluviis exercet. Ovid. 8. Met. 166.
 rcum. Claud. de Conf. Mall. Theod. 188.
 rma. Claud. in præf. Paneg. 3. Liv. Nam Sardos, Corfosque &
 Histros laceffisse magis quam exercuisse Romana arma.
 rma juvenus exercet. Virg. 4. Æn. 87.
 rtem. Hor. 1. Epist. 14. 44.
 Quam scit uterque libens cenſebo exercent artem.
 acchanalia. Plaut. Amph. 1. 1. 32.
 alatum agni exercent. Virg. 9. Æn. 62.
 rachia. Ovid. 4. Fast. 699.
 ampos, Colere. Plin. Epist. 20. Virg. 1. Georg. 99.
 Exercetque frequens tellurem, atque imperat arvis. i. e. Colit.
 antus exercere. Virg. 1. Georg. 403.
 — de culmine summo
 Nequicquam feros exercet noctua cantus.
 horeas. Claud. de Laud. Seren. 143.
 horos Diana exercet per juga Cynthi. Virg. 1. Æn. 503.
 olles exercere vomere. Virg. 7. Æn. 798.
 ommercium alicujus rei. Plin. lib. 12. cap. 14. Minæi primi com-
 mercium thuris fecere, maximeque exercent.
 rudelitatem insatiabilem exercere non solum in vivo sed etiam in
 mortuo. Cic. 11. Philipp. 8.
 ulta pingua exercere. Virg. 10. Æn. 142.
 — ubi pingua culta Exercentque viri.
 uras. Sil. lib. 11.
 iam. Virg. 10. Æn. 808. i. e. Per diem exerceri. Servius.
 iscipulos. Suet. de Clar. Rhet. 1.
 iscordias cum hostibus. Sallust. Catil. 9. Jurgia, discordias, simul-
 ates cum hostibus exercebant.
 olorem ferro exercere. Ovid. 12. Met. 534.
 quos campis. Virg. 7. Æn. 782.
 Filius ardentes haud fecius æquore campi
 Exercebat equos, curruque in bella ruebat. Claud. de Bell.
 get. 109.
 ceptionem exercere. Ulp. in l. si fidejussor conventus. §. j. D.
 andat.
 nas. Stat. 5. Silv. 5. 84.
 — jam jamque natantes
 Exercere genas, dulcesque accersere somnos.
 uttur inani cibo exercet. Ovid. 8. Met. 826.
 imum in messem. Virg. 1. Georg. 220.
 At si triticam in messem, robustaque farra
 Exercebis humum, solisque instabis aristis, &c.

Imperia dura. Virg. 2. Georg. 370.
 Ingenium exeroere. Auct. ad Heren. lib. 3. 34.
 Inimicitias. Liv. 8. Bell. Maced. Itaque collega meus vel in alia causa
 inimicitias exercent.
 Inimicitias nimium familiariter exercere. Cic. 1. Verr. 13.
 Iracundiam in superatos. Cic. Brut. 2.
 Iras plus quam civiliter exercet. Ovid. 12. Met. 583.
 Judicium. Cic. 3. Verr. 155. Atque etiam judicium in Prætura publi-
 cum exercuit.
 Jus civile exercere. Cic. 1. de Legib. 14.
 Justitiam. Plin. Epist. 10.
 Juventam. Catul. 59. 235.
 Linguas turpes litibus exercent. Ovid. 6. Met. 375.
 Malitiam præmiis. Sallust. de Repub. Ordin. Malitia præmiis exer-
 cetur: ubi ea dempserit, nemo omnium gratuito malus est.
 Manus in sua dona. Propert. lib. 3. 3. 34.
 Exercent teneras in sua dona manus.
 Medicinam. Plin. lib. 22. cap. 25.
 Membra exercent in palæstris gramineis. Virg. 6. Æn. 739.
 Munera militiæ togatæ. Lucan. ad Pison. 27.
 Memoriam. Cic. de Senect. 21. At memoria minuitur, credo, nisi
 exerceas eam, aut etiam si sis natura tardior.
 Navem, cauponam, stabulum. Ulp. in l. 1. & ult. D. naut. caup. sta-
 bul. ut recept. restit.
 Nomen patris, Facere officium patris. Plin. in Paneg.
 Odium in aliquem. Ovid. 9. Met. 275. Idem 5. 245.
 Odi pretiosa. Ovid. 7. Epist. 44.
 Odiis exercere stirpem aliquorum & genus omne futurum. Virg. 4.
 Æn. 622.
 Opes. Liv. 9. Tum in minime pertinaci genere pugna sic fortuna
 exercuit opes, ut insignis utrinque clades, & clara ipsorum ducum
 ederet funera.
 Palæstras. Virg. 3. Æn. 281.
 Pacem. Virg. 4. Æn. 100.
 Quin potius pacem æternam, pactosque hymenæos
 Exercent?
 Poenas malorum. Virg. 6. Æn. 543.
 Hæc iter Elysium nobis, at læva malorum
 Exercent poenas, & ad impia tartara mittit.
 Populationem, Popularem. Liv. 1. Bell. Maced. Quum priorem popu-
 lationem sepulchris circa urbem diruendis exercuisset.
 Principem exercere, h. e. Præstare se principem & exhibere. Suet.
 in Tiber. cap. 33. Al. Exerere. V. ΠΡÆΣΤΟ, ας.
 Pugnos exercere in aliquem. Plaut. Amph.
 Quæstionem. Cic. 2. de Fin. 54. Qui quum Prætor quæstionem inter
 ficarios exercuisset, &c.
 Quæstionem in aliquem. Liv. 9. In me primum & hunc M. Follium
 quæstiones exercentis.
 Quæstionem de Sicariis. Suet. in Cæs. 11.
 Regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. Regnum in quacunque sunt domo,
 exercent. De gallis gallinaceis.
 Scelus, libidinem, & avaritiam in focios. Liv. 9. Bell. Pun.
 Simultates cum aliquo: h. e. Inimicitiarum & simultatum signa præ-
 bere. Cic. pro Flacc. 88. An simultates nescio quas cum libertis ve-
 stris Flaccus exercuit?
 Solum sub presso vomere. Virg. 2. Georg. 356.
 Spicula. i. e. Sagittare. Ovid. 13. Met. 54.
 Debita Trojanis exercet spicula fati.
 Studia Dianæ exercere. Ovid. 4. Epist. 87. i. e. Venari.
 Stilum. Plin. lib. 17.
 Sumptum suum. Ter. Heaut. 1. 1. 91. — corraſi omnia,
 Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
 Faciundo, facile sumptum exercent suum,
 Omnes produxi ac vendidi. Alii legunt Exercent per tertiam
 vocalem, h. e. Suo labore sarcirent quicquid sumptus iis alendis
 faceret dominus. Vulgo dicunt, Qui gagnent bien leurs despens. Exer-
 cirent, inquit Fest. lib. 5. Sarcirent. Est itaque Exercio compoſi-
 tum ex præpositione Ex & verbo Sarcio. Verum prior lectio haud
 est improbanda, quum etiam D. Ambros. Terentium imitatus, Exer-
 cere sumptum lib. 2. Off. usurpet. [V. Benth. ad loc. qui priori sen-
 tentiæ, ut verissimæ, subscribit.
 Tauros. Virg. 1. Georg. 210.
 Exercete viri tauros, ferite hordea campis. i. e. Ad aratra
 tauros jungite. Servius.
 Aranea telas exercet. Ovid. 6. Met. 145.
 Tellurem. Virg. 1. Georg. 99. ut Solum.
 Vectigalia atque exigere. Cic. pro Lege Manil. 16. Quo tandem ani-
 mo esse existimatis, aut eos qui vectigalia urbis pensitant, aut qui
 exercent atque exigunt?
 Velitationem. Plaut. Rud. 2. 6. 42. Equidem meam velitationem exerceo:
 nam omnia corusca præ tremore fabulor. Al. rectius Me ad velitat.
 Verba exercere, pro Exercere se ad orationem extemporalem. Sen.
 Epist. 40.
 Vices. Virg. 9. Æn. 175.
 — exercetque vices quod cuique tuendum est. i. e. Exer-
 cet unusquisque vices ad id quod accepit tuendum. Servius.
 Vires suas exercere, linguæ celeritatem incitare, verborum frequentia
 delectari. Cic. 1. de Orat. 149.
 Vires omni cura. Virg. 3. Georg. 229.
 Vitam hominum curis. Lucret. lib. 5. 1423.
 Tunc igitur pelles, nunc aurum & purpura curis
 Exercent, hominum vitam, belioque fatigant.
 Undas exercet Auster. Hor. 4. Carm. 14. 21.
 Undas exercere lufibus. Ovid. 14. Met. 536.
 Vocem. Plaut. Pæn. prol. 14.
 Exerce vocem quam per vivis & colis:
 Nam nisi clamabis, statim te obrepet fames.
 Cura alicujus rei nos exercet. Virg. 2. Georg. 415.
 — incultique exercet cura salicti. i. e. Cura nos etiam
 sponte nascuntur rerum fatigat.

In omni genere belli Pompejum fortuna Reipublicæ exercuit. Cic. pro Lege Manil. 16.
 In casibus variis me fortuna exercet. Cic. 5. Tusc. 1.
 Strenua nos exercet inertia. Hor. 1. Epist. 11. 28.
 Iræ alicujus dicuntur quempiam exercere. Virg. 4. Georg. 453.
 Non te nullius exercent numinis iræ,
 Magna lues commissa.
 Labor exercere aliquos dicitur. Virg. 1. Æn. 435.
 Qualis apes æstate nova per florea rura
 Exercet sub sole labor.
 Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, fortuna servavit. Cic. 1. in Catil. 25.
 De aliqua re exerceri. Cic. 13. Att. 22. Te de prædio aviæ exerceri moleste fero. [Subaudi Litibus, vel Negotiis.
 Pœnis exerceri, Pœnas pati. Virg. 6. Æn. 739.
 Discere & exerceri. Cic. 6. Att. 1. Cicerones pueri amant inter se discunt, exercentur.
 Apud magistros pueri exercentur. Cic. 1. de Orat. 244.
 Ad morem alterius aliquos exercere. Cic. in Orat. 46. In hac Aristoteles adolescentes, non ad philosophorum morem tenuiter differendi, sed ad copiam rhetorum in utramque partem, ut ornatus & uberius dici possit, exercuit.
 Ad pugnam exerceri. Quintil. lib. 5. cap. 12. Quia declamationes, quibus ad pugnam forensem velut præpilatis exerceri solebamus, olim jam ab illa vera imagine orandi recesserunt.
 In aliqua re exerceri. Ovid. 13. Met. 921.
 Studioliissime in dialectica exerceri. Cic. de Clar. Orat. 309.
 In venando exerceri ad similitudinem bellicæ disciplinæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Agris exerceri. Virg. 4. Georg. 159.
 Armis exerceri. Cic. 6. Verr. 56.
 Pueri & primævo flore juvenus Exercentur equis. Virg. 7. Æn. 163.
 Exercere se & studere. Cic. in Orat. 99. Aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet uni.
 Acerrime quotidianis commentationibus sese exercere. Cic. de Clar. Orat. 249.
 Arcu se exercere. Tibul. lib. 2. 1. 69.
 Cogitare aliqua, & ad ea se exercere. Cic. 1. Fam. 7. Hæc cogites, ad hæc te exerceas.
 Exercere se ad cursuram. Plaut. Mostel. 4. 1. 5.
 Ad versus alicujus poetæ se exercere. Cic. 1. de Orat. 154.
 Vehementissime se in aliqua re exercere. Cic. 1. de Orat. 152.
 Exercere naturam suam in optimis rebus. Cic. in Somn. Scip. 21.
 Nam hæc est natura propria animæ atque vis: quæ si est una, ex omnibus quæ sese moveat, neque nata est certe, & æterna est. Hanc tu exerce in optimis rebus.
 Exercere se in agro. Ter. Heaut. 1. 1. 94. Agrum hunc mercatus sum: hic me exerceo.
 In consultationibus se exercere, & in utramque partem differere. Cic. 9. Att. 3.
 Gravi judicio multaque arte se in verissimo genere dicendi exercere. Cic. ad Brut. 15.
 Multis se in laboribus exercere. Cic. pro Arch. 28. Quid quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam brevi, tantis nos in laboribus exerceamus?
 Exercere se alicui Deo, i. e. in honorem ejus. Cic. 2. Tusc. 40. Jovem Olympium, eum ipsum cui se exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit.
 Exercere figlinas, arenarias, & argentifodinas, l. 15. §. Inde quæsitum. D. de usufr.
 Exercere litem, i. e. Persequi, l. 32. §. item si qui Romæ. D. de arbit. Inde fidejussor de exercenda lite, l. 1. C. ad Turpil.
 Exercere pecunias, in l. 35. in fine. D. de hæred. instit. Et Exercere fœnus, l. 49. D. de administ. tutor.
EXERCENS, Partic. [ἀρχων] Cic. 2. de Orat. 287. M. Lepidus quum, ceteris in campo exercentibus, in herba ipse recubisset, vellem hoc esset, inquit, laborare.
 Athletæ se in curriculo exercentes. Cic. de Senect. 27.
 Otia molli cura exercens. Sil. lib. 15.
 Eurus ignem exercens. Ovid. 15. Epist. 9. i. e. Huc illuc jactans.
 Telum Jupiter. Lucret. lib. 2. 1102. Sæviat exercens telum, &c.
EXERCENDUS, a, um. Partic. [ἀσκητέος] ut,
 Æquabilitas juris exercenda. Cic. 1. Off. 88.
 Arcenda ætas adolescentis a libidinibus, exercendaque in labore patientiaque & animi & corporis. Cic. 1. Off. 79.
 Corpus exercendum est, & ita afficiendum, ut obedire rationi possit. Cic. 1. Off. 79.
 Crudelitatis exercendæ libido. Cic. 5. Verr. 143.
 Memoria exercenda est in edificandis. Cic. 1. de Orat. 157.
EXERCITUS, a, um. Partic. [ἐκκενέμενος] Exercitatus. Plin. Epist. 99. Unquamne vidisti quenquam tam laboriosum, tam exercitum, quam Varenum meum?
 Exercitus in re militari, longo bellorum usu. Cic. pro Font. 32. Postremo ipse, cum in omnibus vitæ partibus honestus atque integer, tum in re militari cum summi consilii & maximi animi, tum vero usu quoque bellorum gerendorum, inprimis eorum hominum qui nunc sunt, exercitus. i. e. Peritus.
 Exercitus in mundo rustico. Plaut. Merc. prol. 65. [Immo. Opere immundo rustico. V. Gronov.
 In re agenda. Gell. lib. 19. cap. 13. Homo sane perquam in noscendis veteribus scriptis exercitus. Sic apud Plin. lib. 2. Epist. 9. Exercitus in agendis causis.
 Curis exercitum esse. Ovid. 15. Met. 768.
 Dissidiis crebris exercitos esse aliquos. Lucret. lib. 2. 119.
 Lectione multa exercitus. Gell. Aderat forte ibi amicus noster, homo lectione multa exercitus, cui pleraque omnia veterarum literarum quæstia, meditata, vigilataque erant.
 Exercitus, jactatus, vexatus, calamitatibus agitatus. Cic. pro Planc. 78. Quo quidem etiam magis sum non dicam miser, sed certe exercitus. Et pro Milon. 5. Quid enim nobis duobus laboriosus, quid magis follicitum, magis exercitum dici aut fingi potest. V. Plaut.

Merc. 2. 1. 4. itemque Cafaub. ad Suet. p. 137.
 Militia exercita. Tacit. 1. Ann. 35. 3. Finem tam exercitæ militiæ &c. orabant. i. e. tot Stipendiorum, seu tam diuturnæ.
 Ærumna exercita. Plaut. Epid. 4. 1. 3. Simul ærumnam multiplex exercitam habet paupertas. [Immo Multiplex ærumna me e. h.
 Animalia exercita motu. Lucret. lib. 4. 860.
 Corpora affiduo varioque exercita motu. Lucret. lib. 2. 96.
 Flumina cursu exercita. Virg. 3. Georg. 529.
 Gens vario ludo fatorum exercita. Stat. 3. Theb. 179.
 Sape quidem infelix, varioque exercita ludo
 Fatorum gens nostra ruit.
 Manus innumeris castris exercita. Stat. 1. Silv. 4. 72.
 Manus exercita furis. Claud. 1. in Eutrop. 193.
 Exilio, rebusque exercita egenis Membra. Stat. 11. Theb. 57.
 Quæstio exercita asperere. Sallust. Jugurth. cap. 40.
 Pectora rebus exercita. Ovid. 13. Met. 265.
 Probitas exercita rebus adversis. Ovid. 5. Trist. 5. 49.
 Vestis Veneris fudorem exercita potat. Lucret. lib. 4. 1121.
EXERCITE, Adv. Compar. Apul. 11. Met. extr. p. 272. Mecum ipse cogitationes exercitius cogitabam.
EXERCITOR, ōris. m. [ἀσκητής, γυμναστής] Qui docet & exercet alterum in re aliqua. Plaut. Trin. 4. 3. 9. Hic quisquis est, Curculio est exercitor, is hunc hominem cursuram docet. Et Trin. 2. 1. 3. & Macrobius. 2. Somn. Scip. 14.
 Exercitorem eum dicimus (inquit Ulp. in l. 1. §. Exercitorem. D. de Exerctoria actione) ad quem obventiones & redditus omnes perveniunt, siue is dominus navis sit, siue a domino navem per everfionem conduxit, vel ad tempus, vel in perpetuum.
EXERCITORIUS, a, um. Adj. [ἀσκητικός] ut Actio, Quæ in Exercitorem instituta. Africanus in l. finali. D. de exercitoria actione, Lucius Titius Stichum magistrum navi præposuit: is pecuniam mutuatus, cavil se in refectioem navis eam accepisse. Quæsitum est, an non aliter Lucius Titius exercitoria teneretur. subaud. Actione. sic toto illo titulo. V. Dict. præced.
 Jacula exercitoria. i. e. Luforia. Tertull. de Pœnit. cap. ult.
EXERCITIUM, i. n. [ἀσκησις] Exercendi actus, ut apud Gell. lib. 19. cap. 4. Exercitium dicendi. Sallust. in prima oratione de Repub. Ordin. non procul a fine, Porro in quibus bis die ventrem onerare, nullam noctem sine scorto quiescere mos est, ubi animum quem dominari decebat, servitio opprèssere, nequaquam eo postea hebeti atque claudere pro exercitio uti volunt. Al. Exerctio.
 Ludicra exercitia. Gell. lib. 6. cap. 15.
 Perpetua exercitia. Vellej. 2. 109. Imperium perpetuis exercitiis pæni ad Romanæ disciplinæ formam redactum.
EXERCITIO, ōnis. f. Idem. [ἀσκησις] Ulp. in l. Si tamen. D. de Exerctoria actione, Si tamen plures per se navem exerceant, proportionibus exactionis conveniuntur.
 Exercitio judicii. Papinian. l. 1. D. de offic. ejus cui mandat. est jurisdictio. Videntur errare magistratus, qui quum publici judicii habeant exercitio nem, lege vel Senatusconsulto delatam, jurisdictionem suam mandant Exerctionem exerciti dicebant antiqui, Exerctionem exercitati Item Exercitorem, exercitissimum, sicut ab Exercitato, Exerctatio rem, exercitissimum. Fest.
 In libro qui inscribitur, Collatio legum Mosæicæ & Rom. Titul. 15. Ulp lib. 7. de Off. Procos. sub titulo de Mathem. & vaticin. Sed fuit quæsitum, utrum scientia horum hominum puniatur, an exercitio & profellio. H. St.
EXERCITUS, ūs. m. [στρατὴς, στρατόμω, στρατός, ὁλόθ] Veget. lib. 2. Numerus militum exercitatur, unde & re ipsa ab opere exercitus nomen accepit, ut ei nunquam liceret oblivisci quod vocabatur. Ulp Exercitum dicimus non unam cohortem, neque unam alam, sed numeros multos militum.
 Exercitus, & Militum copia dicitur: & homo multis negotiis exercitus sed superius quarti ordinis, hoc secundi est. Fest.
 Omnis equitum exercitus. Virg. 11. Æn. 171. & 9. 25.
 Jamque omnis campis exercitus ibat apertis
 Dives equum, dives pictæ vestis & auri.
 Fortissimorum militum exercitus. Cic. 4. Philipp. 6.
 Advena exercitus. Virg. 7. Æn. 39.
 Amplissimus exercitus. Plin. lib. 2. Epist. 13.
 Circumfluens exercitus. V. CIRCUMFLUO.
 Collectitius exercitus. V. COLLIGO.
 Contractus exercitus. V. CONTRAHO.
 Insolens exercitus. Hor. 1. Carm. 16. 21.
 Insolitus ad laborem exercitus. V. INSOLITUS.
 Instructus exercitus. Cic. de Provinc. Conf. 9.
 Integer exercitus. V. INTEGER.
 Intentus exercitus. V. INTENDO.
 Justus exercitus. V. JUSTUS.
 Maximus & fortissimus exercitus. Cic. pro Muren. 32.
 Mutilatus exercitus. V. MUTILUS.
 Pedestris exercitus. V. PEDESTRIS.
 Tumultuarius exercitus, V. Tumultuarius, in TUMULTUS.
 Turbati exercitus. Quintil. lib. 7. cap. 1.
 Abducere exercitum. Cic. 10. Philipp. 9.
 Accipere exercitum. V. ACCIPIO.
 Adducere exercitum. Cic. 7. Att. 9.
 Amittere exercitum. Cic. in Pison.
 Augere exercitum. Sallust. in Jugurth.
 Carpere exercitum. V. CARPO.
 Cogere exercitum. Sallust. in Jugurth. cap. 54.
 Collocare exercitum. Cic. 12. Fam. 23.
 Concidere exercitum. V. CONCIDO.
 Conducere invictum exercitum. Cic. 4. Philipp. 6.
 Conficere exercitum. V. CONFICIO.
 Conficere exercitum, & ei præesse. Cic. pro Lege Manil. 61. Qui tam novum, quam adolescentulum privatum, exercitum difficili Reip. tempore conficere? confecit. huic præesse? præfuit.
 Confirmare exercitum. Sallust. in Jugurth.
 Conflare exercitum. V. CONFLO.
 Conscribere & comparare exercitum. Cic. 5. Philipp. 36.

Continere exercitum castris. V. CONTINEO.
 Deducere exercitum. V. DEDUCO.
 Deponere exercitum. Cic. in Pison.
 Deducere exercitum. Sallust. Catil. cap. 17. & 19.
 Corrumperet largiendo exercitum. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Dissimulare exercitum. Cic. 15. Fam.
 Distribuire exercitum. Cæf. 5. Bell. Gall. 24.
 Dimittere exercitum. Cic. in Pison. 47.
 Ducere exercitum. Cic. pro Muren. 20. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Educere exercitum ex aliqua provincia. Cic. in Pison. 36.
 Exponere exercitum. Cæf. 3. Bell. Civil. 57. In terram scilicet ex navibus.
 Facere exercitum. Cic. 5. Philipp. 23. pro Conficere.
 Habere exercitum. Cic. 1. Fam. 9.
 Imposuit exercitum Brundisii. V. IMPONO.
 Incidens portis exercitus. V. INCIDO.
 Increpare exercitum. V. INCREPO.
 Lustrare exercitum. V. LUSTRUM.
 Multiplicare exercitum. Liv. Bell. Pun.
 Parare exercitum. Sallust. in Jugurth.
 Permutare exercitum. Liv. Bell. Pun.
 Recensere exercitum. Liv. lib. 1. & Suet. Calig. cap. 44.
 Reficere exercitum. Liv. lib. 3.
 Regere amplissimum exercitum. Plin. lib. 2. Epist. 13. ad Priscum.
 Scribere exercitum. Liv. lib. 3.
 Scribere supplementum exercitui. Sallust. in Jugurth.
 Supplere exercitum. Liv. lib. 2.
 Transfere exercitum in aliquem locum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Transportare exercitum in aliquam provinciam. Cic. in Pison. 47.
 Corvorum increpuit densis exercitus alis. Virg. 1. Georg. 382.
 Phorci exercitus omnis. Virg. 5. Æn. 824. i. e. Dii marini.
 Exercitus etiam pro Qualibet exercitatione ponitur. Plaut. Rud. 2. 1. 7.
 Pro exercitu gymnastico & palæstrico hoc habemus.
 Item pro Angore & cruciatu, qui nos exercet. Plaut. Cist. 1. 1. 60.
 Noli obsecro lacrymis tuis mihi exercitum imperare. conf. Epid. 4. 1. 3. Afranius apud Nonium 1. 16. Qui mei est animi exercitus.
 Exercitus edendi remissus. Plaut. Capt. 1. 2. 50. ubi V. Interpretes.
 Genitivum Exerciti pro Exercitū, ex Accio & Varr. adducit Nonius 8. 14.
 EXERCITIO, [ἐξουσία] Ære. Mela, 2. 1. Achilles se ac suos cursu exercitasse memorat. Sallust. de Rep. Ord. 2. 18. Corpus atque ingenium exercitabat patriæ conf. ibid. 1. 7.
 EXERCITATUS, a, um. Partic. [ἐκτιστός] Qui longa exercitatione doctus, & melior ac validior est. Plin. Epist. 53. Solet dicere Claudius Restitutus, qui mihi respondit, vir exercitatus & vigilans, & quamlibet subito paratus. Cæf. 2. Bell. Gall. 20. Superioribus præliis exercitati.
 Exercitatus ad rem aliquam. Ter. Heç. 3. 3. 47. O fortuna, ut nunquam perpetuo es bona, sed jam prior amor me ad hanc rem exercitatum reddidit.
 In causis exercitatus & versatus homo. Cic. pro Quint. 3. M. Junius qui hanc causam, Aquilli, aliquoties acute egit, homo & in aliis causis exercitatus & in hac multum & sæpe versatus, hoc tempore abest, &c.
 In dicendo exercitatus. Cic. pro Cluent. 52. Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. Sic 14. Att. 12. Exercitatus in Arithmeticis. Et 4. Acad. 110. Item Cæf. 1. Bell. Civil. 57. Exercitati in armis.
 In rebus maximis gerendis & sustinendis exercitatus animus. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Bello exercitatus. Nepos 15. 5. 4.
 Curis exercitatus & agitatus. Cic. in Somn. Scip. 21. Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & domum suam pervolabit.
 Disciplina bona exercitati. Cic. in Orat. 200.
 Glebis subigendis exercitati. Cic. pro Lege Agr. 23. Totus enim ager Campanus & possidetur & colitur a plebe optima & modestissima, at illi miseri, nati in illis agris & educati, glebis subigendis exercitati, quo se subito conferant, non habebunt.
 Exercitatus usu. Liv. 5. Is tum jam non promptus ingenio tantum, sed usu etiam exercitatus talem orationem habuit.
 Syrtis exercitata vento. Hor. Epod. 9. 31.
 Exercitatus aut petit Syrtis Noto,
 Aut fertur incerto mari.
 Vultus exercitati senex. Petron. cap. 83. p. 412. i. e. Ob vigilias in studiis pallidi, macilenti, auferi.
 Compar. [ἐκτιστότερος] Cic. 2. Off. 53. Deinde consuetudine beneficentiae praeiores erunt, & tanquam exercitiores, ad bene de multis promerendum.
 Jopia exercitiores. Nepos 11. 2. 1.
 Superl. Cic. pro Lege Manil. 55. Omnibus navalibus pugnis Carthaginenses homines in maritimis rebus exercitatissimos paratissimosque vicerunt.
 Iuces exercitatissimi atque peritissimi. Cæf. 3. Bell. Civil. 73.
 Interpres exercitatissimus. Cic. 1. de Divin. 43.
 Valentissimus & ad verberandos homines exercitatissimus licitor. Cic. 7. Verr. 141.
 EXERCITATE, Adv. Compar. apud Senecam Epist. 90. Multa facit ut peritius aut exercitatus. Superl. Arnob. lib. 3. p. 113. Præcepta abeat cognita & rationem teneat exercitatissime comprehendam.
 EXERCITATIO, onis. f. [ἐκτιστός, γυμνασία, μύησης] Cic. 1. Off. 30. Neque id in philosophia solum, sed etiam in dicendi exercitatione feci.
 exercitatione ludoque campestri uti. Cic. pro Cæf. 11.
 ludia & exercitationes. Cic. 1. Fam. 9.
 su forenti & exercitatione tiro, non ætate. Cic. 1. Verr. 47.
 labores corporis minuendi senibus, & exercitationes animi augendi. Cic. 1. Off. 133.
 genii exercitationes & curricula mentis. Cic. de Senect. 38.
 oris Civilis exercitatio. Cic. 1. de Orat. 243.
 alorum exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Scholarum exercitationes. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Virtutum artes & exercitationes. Cic. de Senect. 9. Aptissima omnino sunt, Scipio & Læli, arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum, quæ in omni ætate cultæ, quam diu multumque vixeris, mirificos afferunt fructus. Idem pro Milon. 34.
 In dialecticis exercitatio. Cic. 3. de Fin. 41.
 Laboriosæ exercitationes. V. LABOR.
 Ludicra exercitatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 103. At ipsi tamen pueri, etiam quum cessant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.
 Modicæ exercitationes. V. post MODUS.
 Non parva exercitatio. V. NON.
 Primæ exercitationes. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Puerilis exercitatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Quotidiana dicendi exercitatio. Cic. pro Lege Manil. 1.
 Subitæ ad propositas causas exercitationes & accuratæ & meditatæ commentationes. Cic. 1. de Orat. 257.
 Accommodata exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Acuire linguam dicendi exercitatione. Cic. de Clar. Orat. 331.
 Acuit consuetudo & exercitatio & intelligendi prudentiam, & eloquentiæ celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat. 90.
 Assuefieri stuprorum & scelerum exercitatione. Cic. 2. in Catil. 9.
 Augere exercitationes. V. AUGEO.
 Conficere exercitatione. V. CONFICIO.
 Firmari atque ali memoriam exercitatione. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam & maxime necessaria est Oratori memoria, & ea præcipue firmatur atque alitur exercitatione.
 Formanda oratio exercitatione & stilo ad certam legem. Cic. 3. de Orat. 188.
 Munire convicii exercitationem cum intolerabili petulantia, tum etiam diuturna impunitate. Cic. pro Domo sua, 3.
 Recalescunt motu & exercitatione corpora nostra. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
 Sustulerunt meditatione atque exercitatione multi naturæ vitium. Cic. 2. de Divin. 96.
 Tuendus color corporis exercitatione. Cic. 1. Off. 130.
 Utendum est modicis exercitationibus, & ratio valetudinis habenda. Cic. de Senect. 36.
 EXERCITAMENTUM, i. n. Idem ac Exercitatio. Apul. Florid. 2. p. 351. Mentium documenta, corporum exercitamenta.
 EXERCITATOR, oris. m. [ἐκτιστής, γυμναστής] Qui exercet. Plin. lib. 23. cap. 7. Pythagoras exercitator, primus ad carnes eos transulit. De athleticis. Idem lib. 35. cap. 11. Lecythion agilitatis exercitator.
 EXERCITATRIX, icis. f. [ἐκτιστή] Quintil. lib. 2. cap. 15. Quod duas partes civilitatis corpori assignet, medicinam, & quam interpretantur exercitatricem. γυμναστική.
 EXERCIO, ire. compositum ex præpositione Ex, & verbo Sarcio. V. Sumptum suum exercere, in EXERCEO.
 EXERO, live EXSERO, ui, ertum. [ἐξέρω] Ære. ab Ex & Sero compositum; Extrahere, quasi dimovere.
 Herba exerit cacumen e tepida humo. Ovid. 3. Trist. 12. 13.
 Herbaque quæ latuit cerealibus obruta fulcis,
 Exerit e tepida molle cacumen humo.
 Exerere caput. Columel. lib. 8. cap. 7. Verum habeat ex utraque parte foramina: unum quo caput exeratur, alterum quo cauda & clunes.
 Caput exerere ab. Lucan. lib. 5. 598.
 Primus ab oceano caput exeris Atlanteo
 Core movens æstus.
 Caput Galatea ponto exerit. Ovid. 13. Met. 838.
 Caput Neptunus imis exerens undis. Sen. Agam. 6.
 Caput Phœbus illustre latis exerit terris. Sen. Herc. fur. 8.
 Caput altius vitiis exeruisse. Ovid. ad Liv. 46. i. e. Excelluisse virtutibus.
 Caput Roma magnanimis urbibus alte exerit. Sil. lib. 1.
 Cochleæ exerere se domicilio dicuntur. Plin. lib. 9. cap. 32.
 Ensem exerere. Stat. 9. Theb. 330.
 — fulgentemque exerit ensen.
 Humerum exerere. Ovid. 1. Fast. 409.
 Exerit hæc humerum, vestes trahit illa per herbas. De Nymphis.
 Latentem exerere. Lucan. ad Pison. 245.
 Tu nanti protende manum, tu Piso latentem
 Exere. Proverbialiter.
 Linguam exerere. Plin. lib. 10. cap. 23. Liv. 7. 10. Linguam etiam ab irrisu exerentem producant.
 Manum exerere. Sen. 2. de Benef. cap. 30.
 Manu subter togam ad mentum exerta. Liv. 8. 9.
 Ora delphin fidus exerit patriis vadis. Ovid. 1. Fast. 458.
 Radicem exerere. Columel. lib. 12. cap. 56. Prius quam olusatrum coliculus agat, radicem ejus exerito mense Januario. i. e. Evellito.
 Secreta mentis exerere. h. e. Effugere. Sen. Oeth. 4.
 Vincula exerere. Columel. lib. 8. cap. 8. Nam dum vincula exerere conantur, non conquiescunt.
 Exerit vultus rubicunda Phœbe. Sen. Hippol. 747.
 Exerere aliquem, pro Exhibere aliquem & proferre. Claud. de Pliis Frat. 15.
 Exerere principem, pro Exerere vim principatus, & se principem ostendere. Suet. in Tiber. 33. Paulatim principem exeruit. In editis legitur Exeruit: verum non est perinde elegans. Turneb. Plin. 8. Epist. 7. Sumam tamen personam magistrī: exeramque in librum tuum jus quod dedisti.
 EXERTUS, live EXSERTUS, a, um. Partic. [ἐκτιστός] Plin. lib. 11. cap. 37. Dentes exerti sunt apro, hippopotamo, elephanto. Stat. 9. Theb. 132.
 Amazon unum exerta latus pugnat. Virg. 11. Æn. 649.
 Humeros exertus. Sil. lib. 8. Stat. 4. Theb. 235.
 Exerti ingentes humeros.
 Humeros exertaque brachia velat. Stat. 1. Achil. 346.
 Cethegus exertus. Lucan. lib. 2. 543. Ab Hor. Cinctus dicitur. Solebat enim Cethegorum familia in publicum & pugnam prodire humero & brachio exerto, i. e. Nudato.

- Ensis exertus. Stat. 5. Theb. 439. Ovid. 3. Fast. 814.
Enfibus exertis bellica læta dea est.
Lacerti exerti. Sen. Oeth. 12. Virg. 1. Æn. 496. — Exerta mamma.
Et 11. 803. Papiila exerta.
Medulla exerta. Hor. Epod. 5. 37. Heinf. & Bentr. legunt Exesa.
EXERTE, Adv. Apul. 1. Met. p. 24. Janitor introrupit exerte clamitans. Spartian. Vita Severi cap. 3. Tribunatum feverissime exertissimeque egit, i. e. Exactissime.
EXERRO, ære. Stat. 6. Theb. 444.
Spargitur in Gyros, dexterque exerrat Arion.
EXERRATIO, ònis. f. Gell. 15. 2. Non defugiendas esse neque respuendas hujuscemodi exerrationes. Ita legit Lipsius Elect. 1. 7. al. Exhortationes vel Exercitationes.
EXERTO, [ἐκέρτειν] ære. Virg. 3. Æn. 425.
At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris
Ora exertantem, & naves in faxa trahentem.
Humeros exertare, i. e. Nudare. Stat. 1. Theb. 41.
EXESUS. V. EXEDO.

E X F

- EX FACILI, [ἐξ ἐπιμέλει] V. EX.
EXFIBRO, ære. Fibras evellere. tribuitur Columel.
EXFIBRATUS, a, um. Cato, si fides Thef. Lips.
EXFILATUS, Extra vestimentum filo contextum. Fest. Alias legitur Effafilatum. q. V.
EXFIO, is. [ἐκφύζω] Ære. Purgare, ut Suffio, A quo
EXFIT, Purgamentum, unde adhuc manet Suffitio. Fest. Fabius Pictor apud Nonium, 3. 197. Exfit, inquit, est fal fordidum, quod ustum est, & in ollam rudem fictilem abjectum, &c. Ed. Gothof. Tesfit & fale, quo fale fordidum &c. Mercer. Muries fit ex fale, quod fal fordidum tunsum est.
EXFODIO, òdi, offum, [ἐξορύττω] Ære. Quod fossum erat extrahere. Plaut. Aulul. 4. 8. 9. Exfodio aulam auri plenam. Antiquum est, magis enim est in usu Effodio.
EXFOLIO, ære. Apic. 4. 2. Exfoliare rosas.
EXFORNICATUS, a, um. Vulg. Interpr. Epist. Judæ v. 7. Sodoma & Gomorra & finitimæ civitates exfornicatæ.
EXFUNDO, [ἐκφυδύνω] ære. A fundo evertere. Cæl. Antipat. ap. Non. Respub. amisso exfundato pulcherrimo oppido.
EXFUNDATIO, ònis. f. Jct. in Cod.
EXFUTUTUS, a, um. ut, Latera exfutata. Catul. 6. 13. V. EFFUTUO.
EXFUTI, Exfusi; ut Mertat, pro Mersat. Fest.

E X G

- EXGREGIUS, i. e. E grege lectus. Fest. V. EGREGIUS.
EXGRUMO, [ἐκγρῦμι] ære. Exgrumare dicuntur cochleæ grumos eruentes, & ex grunis exilientes. Grumus enim est Terræ collectio, a congerie dictus. Varro 3. de R. R. cap. 14. Denique ipsæ exgrumantes ad propalam vitam diu producant, quum ad eam rem pauca laurea folia interficiant, & aspergant furfures non multos. Alii legunt Exgruminantes. Scalig. malit Exgruminantes.
EXGURGITO, [ἐκγυρῶ] ære. Extra gurgitem emittere. Unde per translationem, Exgurgitare argentum domo dixit Plaut. Epid. 4. 2. 11. Proh deum atque hominum fidem, quid ego lenocinium facio: qui quidem habeam alienos domi, atque argentum exgurgitem domo prorsum? Alii legunt Egurgitem. V. Non. 2. 265.

E X H

- EXHÆRÈDO, [ἐκπαλῆσθαι] ære. Extra hæreditatem abjicere, & proscribere. V. ABDICO. Martial. lib. 3. 10.
Exhæredavit te, Philomuse, pater. Cic. pro Cluent. 135.
Exhæredare filium. Proprie Exhæredari filii dicuntur, mortuo patre: qui si vivente adhuc patre depelluntur paternis bonis, Abdicari dicuntur. Itaque abusive verbo Exhæredare usus Nepos est in pr. Themist. cum eum a patre Exhæredatum scribit: de quo cum Valer. Max. 6. 9. exponeret, recte Abdicatum dixit.
EXHÆREDANS, Partic. [ἐκπαλῆσθαι] Cic. 2. Philipp. 41. Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem.
EXHÆREDATUS, a, um, [ἐκπαλῆσθαι] aliud Partic. Auct. ad Heren. lib. 4. 34. Sed a necessariis omnibus exhæredatus est. Plin. Epist. 119.
EXHÆREDATIO, ònis. f. [ἐκπαλῆσθαι] Quintil. lib. 7. cap. 2. Tu impie fecisti, quum exhæredationem meruisti. Et l. 20. pr. Dig. de Bon. possess. contra tabb.
EXHÆRES, ãdis. [ἐκπαλῆσθαι] Qui privatus est hæreditate quæ ad eum pertinebat. Cic. 1. de Orat. 175. Nempe in ea causa quæsitum est de jure Civili, possitne paternorum bonorum exhæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque exhæredem scripsisset nominatim. Exhæredem se facere bonis suis. Plaut. Most. 1. 3. 77. Utinam nunc meus mortuus pater nuntiatur, ut ego exhæredem meis me bonis faciam, atque hæc sit hæres.
Scribere sine elogio exhæredem filium. Ulp. in l. 1. §. Pomponius. D. de Carboniano edicto, Idem ait, quum quidam exhæredem scripsisset filium, quod diceret eum ex adulterio conceptum, &c. ex hac parte edicti ei bonorum possessionem competere: quum si sine elogio exhæres scriptus esset, non haberet bonorum possessionem.
Exhæredem vitæ suæ aliquem facere, per translationem dictum a Plaut. Bacch. 4. 8. 8. pro Occidere.
EXHÆREDITO, ære. pro Exhæredare: inusitatum est. Salvian. lib. 3. contra Avarit. p. 112.
EXHÆRESIMUS, vel potius EXHÆRESIMUS. i. m. [ἐξαιρέσιμος] i. e. Exemptilis. Cic. 4. Verr. 28. Est consuetudo Siculorum, ceterorumque Græcorum, quod suos dies, mensesque congruere volunt cum Solis Lunæque ratione, ut nonnunquam siquid discrepet, exinant unum aliquem dies, aut unum biduum ex mense, quos illi ἐξαιρέσιμος dies nominant. Budaus.

- EXHĀLO, [ἐναθυμιόω, ἀποπνέω, ἀπνέω, ἀπνέω] Ære. Expirare, & veluti Per halitum emittere aerem. Plin. lib. 17. cap. 4. Quæ tenues exhalat nebulas. Virg. 7. Æn. 84.
— fervamque exhalat opaca Mephitin.
Multa per os exhalantur. Lucret. lib. 4. 862.
Altaria vapore exhalant. Lucret. lib. 3. 433.
— ubi cernimus alta
Exhalare vapore altaria, ferreque fumum.
Animam exhalare. Mori. Ovid. 6. Met. 247. Juven. 10. Sat. 281.
Crapulam exhalare. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam inquam & exhalare. conf. Vinum.
Lucem supremam exhalare, Mori. Sil. lib. 10. 153.
— supremam Telefinus in auras
Exhalat lucem, & dubitantia lumina condit.
Metalla exhalant. Lucret. lib. 6. 811.
Quidve mali sit, ut exhalent aurata metalla?
Nebulam fumosque volucres exhalat terra. Virg. 2. Georg. 217.
Nebula caligine mistæ exhalantur humo. Ovid. 11. Met. 596.
Terra pulveris exhalat nebulam, nubesque volantes. Lucret. lib. 5. 254.
Ventos solum exhalat. Lucan. lib. 5. 83.
Ut vidit Pæan vastos telluris hiatus
Divinam spirare fidem, ventosque loquaces
Exhalare solum.
Vestes exhalant. Stat. 10. Theb. 102. — tapetis
Incubat: exhalant vestes: & corpore pigro
Strata calent.
Vinum exhalare, idem quod Crapulam exhalare. Cic. 2. Philipp. 42.
Quamquam tu quidem (ut tui familiarissimi dictitant) vini exhalandi non acuendi ingenii causa declamatis.
Vitam exhalare. Virg. 2. Æn. 562.
Ut regem æquævum crudeli vulnere vidi
Vitam exhalantem. conf. mox seq.
EXHĀLANS, [ἀπνέω] Partic. ut, Spiramenta exhalantia flammam Ovid. 15. Met. 343.
Vitam exhalans. Ovid. 5. Met. 62.
Postquam exhalantem sub acerbo funere vitam
Vidit Atyn.
EXHĀLATUS, a, um. Partic. ut, Anima exhalata. Ovid. 1. Met. 43.
Pruina exhalata. Varro 2. de R. R. cap. 2. Reliquæ passionis hybernæ ac verno tempore hoc mutant, quod pruina jam exhalata propellitur in pabulum, & pascunt diem totum.
EXHĀLATUS, ùs. m. Idem ac Exhalatio. Mart. Capel. 2. p. 40. F calore superno atque exhalatu.
EXHĀLATIO, ònis. f. [ἀπνέω, ἐναθυμιόω] Plin. lib. 31. cap. Certior multo nebulosa exhalatio est.
Exhalationes terræ, Tenuis spiritus qui per æstum maximum ter diffusa exhalantur, & sursum in aerem feruntur. Cic. 1. Tuscul. 4.
Quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ.
EXHAURIO, si, stum, [ἐξαιρέω, ἐξέρω, ἀφύσσω, ἐκκένω] Ære. Prorsus evacuare significat.
Poculum exhaurire, Hauriendo evacuare & ebibere. Liv. 9. Bell. Mæced. Ovid. 5. Fast. 513. Sic, Exhaurire sanguifugam, Plin. lib. 2. cap. 13.
Poculum mortis exhaurire. Cic. pro Cluent. 31.
Exhaurire vini multum. Cic. 2. Philipp. 63. Tu istis faucibus, istis lateribus, ista gladiatoria totius corporis firmitate, tantum vini Hippiae nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset in Populi Romæ conspectu vomere postridie.
Exhaurire, per translationem. ut, Exhaurire ærarium. Cic. Verr. 164.
Dilapidare pecuniam & exhaurire ærarium. Cic. ad Octav. Pub. cam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, &c.
Ægrum exhaurit cubantem fluens alvus. Cels. lib. 7. cap. 3.
Ærarium exhaurire, & compilare Remp. Cic. in Vatin. 5. Num re giones polluerit, ærarium exhauserit, Remp. compilarit.
Amorem aliorum exhauriri nulla injuria posse. Cic. 2. Att. 2.
Tamen tantus fuit amor, ut exhauriri nulla posset injuria.
Aratores exhaurire & pene perdere. Cic. 5. Verr. 77. Aratores funtus evertentur, & eo magis, quod jam superioribus annis exhaurerant, ac pene perdit.
Bellis maximis exhauriri. Cic. de Provinc. Conf. 6.
Civitatem aliquam exhaurire. Lucan. lib. 3. 181.
Exhausta totas quamvis delectus Athenas. i. e. Militum ingentes copiae educæ sunt e civitate.
Bonis exhaurire & evertere miseris funditus civitates. Cic. in Verr. 86.
Copias exhaurire maximas. Cic. in Parad.
Dolorem exhaurire. Cic. 5. Fam. 16. Non facile exhauriri tibi istum dolorem posse universum puto. i. e. Minui & omnino adinui.
Domum alicujus exhaurire & exinanire. Cic. 7. Verr. 36.
Domos exhaurire, & Replere, contraria. Cic. de Provinc. Conf. 6.
Ut domos exhaustas replere possent, perempta pace bellum non prope iustum intulerunt.
Facultates donatoris exhaurire. Pomponius in l. Quum ex causa. D. de re judicat.
Genas citius exhauriet Sipyleia genitrix, i. e. Niobe, de re impossibili. Stat. 5. Silv. 1. 33.
Hæredem exhaurire legatis, Onerare, & legatis hæredem vexare, ut nihil ei reliquum fiat. Plin. Epist. 96.
Humum ligonibus exhaurire. Hor. Epod. 5. 31. h. e. Fodere, aperire, lictum exhaurire. Stat. 5. Theb. 563.
— nam mollia colla refusus
In tergum serpens venientem exhauserat ictum.
Laborem exhaurire. Sil. lib. 17. — ipsa malorum
Non plus Carthago tulit, exhaustisque laboris.
Exhaurire laborem in re aliqua. Plin. lib. 3. Epist. 9. Idem lib. 5. Epist. 5. Quod me recordantem miseratio subit quantum vigilanti quantum laboris exhauserit frustra.

Labores exhaurire posito cum sole. Stat. 6. Theb. 237. significat Finem imponere laboribus discedente jam sole, & ipso quoque functo suis laboribus.

Partem aliquam laudum alicujus exhaurire. Cic. 9. Fam. 14. Libentius omnes meas, si modo sunt aliqua mee laudes, ad te transfuderim, quam aliquam partem exhauserim ex tuis. h. e. Abstraxerim.

Mandata exhaurire alicujus, pro Absolvere & pericere, conficere. Cic. 5. Att. 13. Deinde exhaui mea mandata.

Minas inanes exhaurire. Stat. 10. Theb. 289.

Pecuniam omnem ex arario exhaurire. Cic. 2. pro Lege Agr. 97.

Plebem exhaurire. Cic. 2. pro Lege Agr. 69.

Potionem exhaurire. Quintil. lib. 7.

Prædam ex fortunis aliquorum, ex agris urbibusque sociorum exhaurire. Cic. in Pison. 48.

Provinciam sumptu exhaurire. Cic. 1. Q. frat. 1. & Suet. Neron. 38. 6.

Quæstus immanes M. Antonii tota exhaustit domus. Cic. 5. Philipp. 11.

Regionem aliquam fluvius exhaurire dicitur, Quæ omnia secum rapit & depopulatur. Lucan. lib. 2. 410.

Eridanus fractas devolvit in æquora silvas,
Hesperiamque exhaurit aqvis.

Scrupulum exhaurire. Cic. 5. Att. 13. Sed varia lectio est. V. not. ad loc.

Sentinam exhaurire furum ex urbe. Cic. 1. in Catil. 16.

Solicitudines exhaurire sermone. Cic. 1. Att. 18. Multa enim sunt, quæ me sollicitant anguntque: quæ mihi videor aures nactus tuas, unius ambulationis sermone exhaurire posse. i. e. Sermone & colloctione adimere atque auferre.

Spiritum reliquum exhaustit plaga. Cic. pro Sext. 60. Plaga una illa extrema defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exhaustisset.

Supplicia exhaurire. Sil. lib. 6.

Vires exhaurire. Plin. 1. 3. Epist. 19. Dum reliqua colonorum minuit ad tempus, vires in posterum exhaustit, quarum defectione rursus reliqua creverunt.

Vitam sibi exhaurire. Cic. pro Sext. 48. Ne videret victorem vivus inimicum, eadem sibi manu vitam exhaustisse, qua mortem sæpe hostibus obtulisset.

Urbem civibus exhaurire. Lucret. lib. 6. 1138.

EXHAUSTUS, a, um. Partic. [ἐξηραυμένον] ut, Exhaustus fons, in quo nihil amplius est aquæ. Cæf. 8. Bell. Gall. 43.

Omnibus jam casibus exhaustus. Virg. 1. Æn. 603.

Exhaustus magnificentia publicorum operum. Liv. 1. 57.

Sonitu inani exhaustus, i. e. Fatigatus assideo labore sonum ciendi, apud Claud. de Sext. Conf. Hon. 262.

Lumbos exhaustus. Juven. 9. Sat. 59.

Quantum erat exhausti lumbos donare clientis

Jugeribus paucis? Immo Lumbos donare exhausti clientis, pro Donare clientem, qui lumbos præbendo exhaustus est. Obscænum.

Rebusque exhausta fenectus. Stat. 3. Silv. 3. 156.

Excussum & exhaustum dimittere aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 37. Non ignovit, mihi crede, non: nisi forte tibi esse ignotum putas, quod te judices dimiserunt excussum & exhaustum, suo judicio absolutum, omnium condemnatum.

Actio consumpta & exhausta motu. Cic. 3. de Orat. 102. In quo tanta commoveri actio non possit, si esset consumpta superiore motu & exhausta. de Roscii gestu loquitur.

Ærarium inops & exhaustum. Cic. 5. Verr. 164.

Amnes solibus exhausti. Stat. 3. Theb. 259.

Anno exhausto. h. e. Transacto. Lucan. lib. 5. 44.

Apes exhaustæ, Imminutæ numero. Virg. 4. Georg. 248.

Aqua exhausta. Cic. 2. de Nat. Deor. 27.

Bella exhausta. h. e. Finita, terminata. Servius. Virg. 4. Æn. 14.

Benignitas amicorum exhausta. Cic. 4. Att. 2.

Civitates bonis exhaustæ. Cic. in Pison. 86.

Equus cursu exhaustus. Lucan. lib. 8.

Femina visceribus lassis, partuque exhausta. Lucan. lib. 2. 340.

Flumine exhausto vincere æstum, Pota aqua vincere sitim. Propert. lib. 4. 9. 63.

Hortus floribus lectis exhaustus. Ovid. 3. de Pont. 4. 63.

Italia delectibus exhausta. Suet. Jul. 79. 3.

Juventus multo fudore exhausta. Lucan. lib. 4. 303.

Labor frustra exhaustus. Lucan. lib. 3. Quintil. lib. 4. cap. 5. Nam & exhausti laboris nosse mensuram, voluptati est: & hortatur ad reliqua fortius exequenda, scire quantum superfit.

Laboris pars est exhausta. Ovid. 1. Fast. 771.

Opes exhaustæ. Propert. lib. 3. 13. 2.

Orationis pars magna est exhausta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Pax exhausta. Lucan. lib. 3. 132.

Pacis ad exhaustæ spoliū non cogit egestas.

Pericula exhausta commemorare. Ovid. 12. Met. 161. Virg. 10. Æn. 57.

Totque maris, vastæque exhausta pericula terræ.

Phaetra telis exhausta. Ovid. 1. Met. 443.

Plebs exhausta impensis. Liv. 6.

Pudore exhausto scurra. Auctor ad Heren. lib. 4. 15.

Sermo enim exhaustus est hominum, & multæ emissæ jam ejusmodi voces, &c. Cic. 1. Q. frat. 2. i. e. Consumptus, ut etiam rumor conticebat.

Turba sanguine exhausta, pro Senibus. Lucan. lib. 5. 333.

Vos despecta senes, exhaustaque sanguine turba.

Ubere exhausto mulctra spumat. Virg. 3. Georg. 309.

EXHAUSTUM, i. n. [ἐξηραυμένον] Virg. 2. Georg. 398.

Est etiam ille labor curandis vitibus alter,

Cui nunquam exhausti satis est. i. e. (inquit Servius) Exhaustiōnis, finitiōnis, quod quia asperum visum est, se ad figuram transiit, & ait Exhausti, ut Servantissimus æqui, pro Æquitatis.

EXHAUSCANT, Efficerunt. Festus.

EXHEBENUS, i. n. [ἐξέβηνος] Gemma speciosa & candida, qua aures aurum poliunt, ut ex Zoroastri sententia tradit Plin. lib. 37. cap. 10. Harduinus legit Exebenus, rectius.

EXHERBEO, [ἐκχέρω] are. Herbas extirpare, & evellere. Columel. lib. 4. cap. 31. Et quum germinavit, ad unam perticam summittitur,

VOL. II.

crebroque foditur atque exherbatur, nec minus quam vinea pampinatur. Idem lib. 11. cap. 3. Exherbandus est locus.

EXHERBARIUM, ōnis. f. Herbarum extirpatio. apud August.

EXHIBEO, ui, itum, [παρίσκειν, ἀποδείκναι] Gre. Proferre, & in publicum deducere, & (ut ait Ulpianus in l. Quod & lex. D. de liber. homin. exhibend.) Videndi tangendique facultatem præbere. Proprie autem Exhibere, ut ibidem ait idem Ulp. est Extra secretum habere. Plaut. Mil. 9. Exhibeas herum volo. Cic. 7. Verr. 162. Is omnino servus in familia non erat: eum statim exhiberi jubet.

Exhibere, inquit Paul. Jurescons. in l. exhibere. D. ad exhibend. est Facere in publico potestatem, ut ei qui agit experiundi sit copia.

V. mox Pupillum, Reum &c. exh.

Affectum parentis exhibere alicui. Plin. 1. 2. Epist. 1.

Argutias alteri: pro Irritare & laceffere. Plaut. Most. 1. 1. 2. Exi e culina sis foras mastigia, qui mihi inter patinas exhibes argutias.

Artem junctam cum viribus exhibere. Ovid. 10. Met. 181.

Auctorem salutis alicujus & supplicem alicui se exhibere. Cic. pro Sext. 102.

Curam alicui. Tibul. lib. 2. 1. 61.

Dotes exhibere. Ovid. 2. Amor. 4. 33.

Ornata est, dotes exhibet illa suas.

Faciem parentis. Plin. lib. 15. cap. 13. Peculiaris impudentia est nubicus initorum, quæ faciem parentis, succumque adoptionis exhibent, appellata ab utroque nucipruna.

Fidem ac benevolentiam domino suo. Columel. lib. 11. cap. 1. Nec solum an perdiderit disciplinam ruris, sed an etiam domino fidem ac benevolentiam exhibeat: sine quibus nihil prodest summa villici scientia.

Focos vivos carbafus exhibuit Claudiæ Vestali. Propert. lib. 4. 5. 54.

Formam. Columel. lib. 5. cap. 2. Ager nonnunquam plurium angularum formam exhibet.

Honorem alicui exhibere. Ulp. in l. apud Celf. §. adversus. D. de dol. mal. except.

Horam in re aliqua agenda. Cic. 6. Philipp. 7. Succurrendum est D. Bruto, omnes undique copiæ colligendæ: horam exhibere nullam in tali cive liberando sine scelere non possumus. alii legunt Eximere.

Imperium, i. e. Dominari alicui, & imperare. Plaut. Catin. 2. 6. 57.

Patiundum est si quidem me vivo mea uxor imperium exhibet.

Justitiam. Plin. in Paneg.

Laborem difficilem colonis exhibere dicitur cultura, Quæ difficulter peragitur. Columel. lib. 5. cap. 5. Supereff reliqua illa cultura prostrata vineæ, quæ nisi violentissimo statu cœli suscipi non debet: nam & difficilem laborem colonis exhibet.

Librum promissum exhibere. Plin. 1. 1. Epist. 2.

Medicinam exhibere. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de variis & extraordin. cognitionibus.

Molestiam, Molestare. Cic. 12. Fam. 29. Noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere. ut Negotium.

Naumachiam exhibere. i. e. Edere. Suet. Neron. 12. 4.

Negotium alicui, quod & Faceffere negotium dicitur, vulgus dicit, Faceffere pœnam. Plaut. Most. 3. 1. 38. Cic. 1. de Nat. Deor. 45. Quod beatum æternumque sit, id nec habere ipsum negotii quicquam, nec exhibere alteri. Cic. 3. Off. 112. Quod quum audivisset adolescens filius negotium exhiberi patri. [Hic proprie, ut sæpe alias, de Reo facto. Notam linguæ baccis oleaster amaris exhibet. Ovid. 14. Met. 525. Maledicæ scil. genitivus est Linguae.]

Omnia integra exhibere. Cic. 7. Verr. 162.

Opus exhibere alicui. Ovid. 3. de Pont. 5. 22.

Quod legi, tua vox exhibuisset opus.

Populo exhibere. Cic. 1. Acad. 18. Quid me inquam putas, qui philosophiam jam professus sim, populo nostro exhibiturum?

Pupillum exhibere. Cic. 5. Att. 18. extr. ubi Gronov. V.

Rationes. Plin. Epist. 126.

Rem salvam. Plaut. Afin. 2. 4. 61. Da modo meo periculo, rem salvam ego exhibebo.

Reverentiam alicui exhibere. Ulp. in l. apud Celf. §. adversus. D. de dol. mal. exception.

Reum exhibere quid sit, patet in l. Siquis. D. de exhibitione reorum, Siquis reum criminis, de quo fatisdedit, non exhibuerit: pœna pecuniaria plectitur, puto tamen si dolo malo non exhibeat, etiam extra ordinem esse damnandum. Est enim quod dicitur, Ducere personaliter. Budæus.

Se exhibere, cum Adj. Ovid. 17. Epist. 116.

Tres tibi se nudas exhibuere Deæ. i. e. Exposuere. V. Burm. in loc.

Judiciis hominum se. Plin. in Paneg. c. 63. extr. Ut te & religioni deorum & judiciis hominum exhiberes.

Sonos. Ovid. 3. Trist. 11. 54.

Spectaculum insigne &c. Plin. 1. 2. Epist. 1.

Sidera clara nox exhibuit pulsa die. Ovid. 19. Epist. 34.

Vicem spodii. Plin. lib. 23. cap. 7. Spodii vicem exhibet fruticum a radice exeuntium cinis.

Vires. Ovid. 1. de Pont. 3. 11.

Nec tamen exhibuit tantas facundia vires. Ut, &c.

Virum civilem qui vere exhibeat. Quintil. lib. 12. cap. 2. omisso Se.

Vultus. Ovid. 2. de Arte Am. 348.

Te semper videat, tibi semper præbeat aures,

Exhibeat vultus noxque diesque tuos.

Exhiberi ad ferrum dicebantur, qui in arena operam gladiatoriam exhiberent. Suet. Neron. c. 12. pr.

Exhibere, minus est quam Restituere, inquit Gajus. Nam Exhibere est Præsentiam corporis præbere: Restituere est etiam Possessorem facere, fructusque reddere l. 22. D. de verb. signif.

Exhibere quoque, Mandare & cedere actiones significat, l. 35. §. si res vendita. D. de contrah. empt.

Exhiberi culpa, pro Præstari, in l. 3. §. nunc videndum. D. Commodat.

Exhibere, est etiam Alimenta suppeditare Jurisconsultis. Paulus in l. Nefennius. D. de Negotiis gestis. Ponere peregre patrem ejus obisse: & matrem, dum in patriam reverteretur, tam filium, quam filiam ejus exhibuisse. Scævola in l. penult. & ult. D. De in rem verso. Sine quibus aut se tueri aut servos paternos exhibere non potuisset. i. e. Alere. Idem Scævola in l. Creditor. §. Si inter maritum & socerum. D. mandati: Ut unus exhibenda uxoris ad maritum rediret. Ulp. in l. Si quis. in princ. D. De agnoscendis vel alendis liberis. Siquis a liberis ali desideret, vel liberi, ut a parente exhibeantur: judex de ea re cognoscet. Sed utrum eos tantum liberos qui sunt in potestate, cogatur quis exhibere: an vero etiam emancipatos, vel ex alia causa sui juris constitutos: videntum est, & magis puto, etiam si non sunt liberi in potestate, alendos a parentibus: & vice mutua alere parentes debere. Ibid. §. Idem. Idem refertur, ut filiam suam pater exhibeat, si confiteri apud judicem iuste eam procreantam. Sed et si filius possit se exhibere: astimare iudices debent, ne non debeant ei alimenta decernere. Rurf. §. Alimenta. Alimenta autem pro modo facultatum erunt præbenda, egentibus scilicet patronis. Ceterum si sit unde se exhibeant, cessabunt partes iudicis.

EXHIBITUS, a, um. Partic. Ovid. 17. Epist. 194.
In non exhibitis utraque lusa toris. i. e. In illegitimis. [Immo delusa falsa spe legitimi tori promissi.
Thetis exhibitæ est. Ovid. 11. Met. 264. i. e. Vera specie apparuit.

EXHIBITIO, ōnis. f. [παράστασις] Gell. 14. 2. Probari apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expensilatione, mensæ rationibus, chirographi exhibitionibus, &c. Ulp. l. 3. §. 1. Dig. de Liberis exhibendis. Ad exhibitionem liberorum.
Item Sustentatio. V. Lindebrachium allegato supra loco. Tertull. de Monog. cap. 8. Victuaria exhibitio.

EXHIBITOR, ōris. m. ut, Ludorum exhibitor. [παρουσία] Arnob. lib. 7. p. 247.

EXHIBITORIUS, a, um. Adj. Ulp. in l. deinde. D. de liber. exhibendis. item ducend. Superiora interdicta exhibitoria sunt. h. e. Pertinentia ad exhibitionem liberorum, ceterorumque, de quibus supra diximus.

EXHILARO, [ἐλατύνω, χαίρω] āre. Idem quod simplex Hilaro. Columel. lib. 6. cap. 24. Quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilarantur lascivunt. Idem lib. 11. cap. 1. Plin. lib. 22. cap. 25. S. 74. Ha. Exhilarantur arbores. Plin. lib. 16. cap. 25.

EXHILARATUS, a, um. Partic. [χαίρων] Cic. 1. Fam. 26. Miraris tam exhilaratam esse servitutem nostram? Et Columel. l. c.

EXHILARATIO, ōnis. f. Augustin. de Genesi ad lit. lib. 8. cap. 8. Voluntatis exhilaratio.

EXHILATOR, ōris. m. apud Celsum. [Ubi tandem?]

EXHOLCISMUS, [ἐξολκισμός] Galeno dicitur Ossis translatio a superficie in profundum: Phragma vero, ex profundo in superficiem. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 29. [Scribendum Exolcismus ut Exorcismus.]

EXHONORO, āre. apud Ecclesiast. Auctores.

EXHORREO, ūi, ēre. &
EXHORRESCO, ūi, [φοβέσθαι] ēre. Expavescere, & præ timore horrere & contremiscere. Cic. 10. Fam. 18. Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris. Cic. 1. de Fin. 43. Quæ nos exhorrescere metu non sinat.
Exhorrescere in aliquo. Cic. 3. de Orat. 40. In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur?
Æstus exhorreat. Columel. 10. 154. de Planta. [Nisi legendum Sitientes horreat æstus. pro Sitiens exhorreat, ut in MS.]
Furores exhorrescere. Sil. lib. 3. 146.
Ne tamen incantos laudum exhorresce furores.
Ut serpentem patrias exhorruit iras. Sil. lib. 3.
Vultus alicujus exhorrescere. Virg. 7. Æn. 265.
Adveniat, vultus neve exhorrescat amicos.
Exhorrescere, pro Fremere. Ovid. 4. Met. 135.
— exhorruit æquoris instar,
Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura.

EXHORTOR, [αποτρέπω] āri. Vehementer hortari. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexander Magnus Arabia potitus, thure onustam navim misit Leonidi, exhortatus ut large deos adoraret.
Exhortari ad virtutis studium. Cic. 1. Acad. 16.
Cives exhortari in hostem. Ovid. 13. Met. 234.
Equos exhortari. Ovid. 5. Met. 403.
Raptor agit currus, & nomine quemque vocando
Exhortatur equos.
Tauros in aliquem exhortari. Ovid. 7. Met. 35.

EXHORTANS, antis. Partic. [αποτρέπων] ut, Cuneos exhortans. Stat. 8. Theb. 673.

EXHORTATUS, a, um. aliud Partic. [αποτρέψας] Virg. 12. Æn. 159.
— sic exhortata reliquit
Incertam, & tristi turbatam, vulnere mentis.
Exhortatus, passive aliquando accipitur. Cic. de Senect. 42. Ille enim quum esset Consul in Gallia, exhortatus est in convivio a scorto, ut securi feriret aliquem eorum, &c. Maluit Gruterus legere Exoratus.

EXHORTATIO, ōnis. f. [αποτροπή] Quintil. lib. 1. cap. 3. Exhortatio docentium. Et Columel. 11. 1.

EXHORTAMENTUM, i. n. Idem. Nonius Marcellus in Portifculus, Portifculus inquit, est hortator remigum, qui eandem perticam (pergulam Scalig. ad Sil. 6. 361.) tenet, quæ portifculus dicitur, qua excursum & exhortamenta moderatur.

EXHORTATOR, ōris. m. &
EXHORTATORIUS, a, um. [αποτρέπτικός] Ad exhortationem faciens. apud Scriptores Ecclesiasticos.

EXHORTATIVUS, a, um. Idem. Quintil. 3. 6. Exhortativus status suavior est proprius.

EXHUBERO. V. EXUBERO.

EXHUMORO, āre. Cæl. Aurel. Tard. 4. 1. 12. Cutis vulnerationem affectandam probant, qua corpus exhumoretur. i. e. Humor e corpore educatur.

EXHYDRIÆ, [ἐξυδρίαι] Venti sic dicti post imbrem effusum. Apul. de Mundo p. 62.

EXHYLRO, sive EXHYLRO, [ἐκχυλίω] āre. Proprie de scenicis actoribus, qui si minus præbentur spectatoribus sibilo notari & explodi solebant. Cic. in Parad. 3. Mistris si paulum se movit extra numerum aut si versus pronuntiatus est syllaba una brevior aut longior, exhibatur, exploditur. Populus me exhibat, puto apud Horatium. H. St. [Immo Sibilat. Sat. 1. 1. 66.]

EXICCO, vel EXSICCO. [ἐξικκώ] āre. Idem quod Siccare, aut Valde siccare significat. Cic. 2. de Divin. 33. Arboresque ut hyemali tempore, cum luna simul senescunt, quia tum exiccatae sunt, tempestive cædi putentur. Plin. lib. 18. cap. 26. Cic. 16. Fam. 26.

EXICCATUS, a, um. Partic. [ἐξικκαμένος] Stat. 5. Silv. 1. 55.
Exiccatum genus orationis. Cic. de Clar. Orat. 290. Sin autem acutum, prudens & idem sincerum & solidum, & exiccatum genus orationis probant, nec, &c.

EXIGO, ēgi, actum, [ἐκτρέφω, ἐξέρω, πείρω] ēre. ab Ex & Ago compositum; Excludere, ejicere, expellere, quasi extra agere. Plaut. Aulul. 3. 1. 9. Exegit omnes foras. Virg. 2. Æn. 357.

— quos improba ventris

Exegit cæcos rabies. Plin. lib. 3. cap. 5. Exegere Umbros.

Exigit a se virum uxor, cum Divortium facit. Plaut. Mil. 4. 6. 62.
Egone illam adeam quæ nupta sit? virum ejus metuere æquum est. m. quin tua causa exegit virum a se. conf. Uxorem exigere.

Exigere e: ut, Exercitum e campo. Liv. 3. 61.

Ferum e corpore cantu exigere. Sil. lib. 5. 353.

Exigere ex. Plaut. Perf. 1. 3. 63. Exigam ego hercle te ex hac decuria.

Exigere ex corpore mœrores, pro Abigere tristitiam. Plaut. Capt. 4. 4. 61. Pol mœrores mihi antevortunt gaudiis. x. noli irascier: jam ego ex corpore exigam omnes maculas mœrorum tibi.

Exigere ex civitate reges. Cic. 2. de Orat. 199. Tum illa, quæ modo Crassus commemorabat, egi, neque reges ex hac civitate exigere, neque, &c.

Exigitur fabula, inquit Donatus, Quum displicet, cui opponitur Stare. Ter. in prol. Hec. 14.

In his quas primum Cæcili didici novas,

Partim sum earum exactus, partim vix steti.

Exigere atque eximere aliquem honoribus. i. e. Privare. Plin. l. 2. Epist. 12.

Hostem exigere. Plin. in Paneg. c. 29. pr. Exactus hostis mari.

Lassitudinem exigere ex corpore. Plaut. Capt. 5. 4. 4. Illic ibi demum est locus, ubi labore lassitudo est omnis exigunda ex corpore.

Sues pastum exigere. Varro 2. de R. R. 4.

Uxorem exigere matrimonio. Plaut. Merc. 4. 6. 6. Uxor viro clam domo egressa est foras, viro sit causa, exigitur matrimonio.

Cic. 2. Philipp. 69. Mimam illam suam suas res sibi habere iussit, &c.

xii. Tab. causam addidit, exegit. conf. supra Exigit a se virum.

Exigere ærumnam. Plaut. Capt. 5. 4. 12. i. e. Perferre & pati.

Exigere, ad tempus relatum, pro Transigere: ut,

Ætatem exigere. Plaut. Caf. 2. 5. 12.

Ævum exigere. Virg. 7. Æn. 777. & Ovid. 12. Met. 208.

Annos exigere. Ovid. 3. Trist. 4. 43.

Vive sine invidia, mollesque inglorios annos

Exige, amicitias & tibi junge pares.

Juppiter annum quatuor spatii exegit. Ovid. 1. Met. 118.

Perque hyemes, æstusque, & inæquales autumnos,

Et breve ver spatii exegit quatuor annum. i. e. quasi ad statum pertiit.

Quum summas exigit horas consumpta dies. i. e. Quum erit ultimum tempus vitæ ac finis. Sen. Oeth. 17.

Mediam dies exigit horam, Meridies est. Ovid. 1. Amor. 5. 1.

Prona dies longos super æquora fines Exigit. Stat. 2. Theb. 42. Periphra- sis est Occidentis solis, quem fingunt immergere sese mari. [Nisi post v. Dies distinguendum, ut sq. ad v. Umbra referas.]

Phœbus æstivos spatiosius exigit igneis. Propert. lib. 3. 19. 3.

Tempus exigere. Plin. Epist. 3. 1. Nescio an ullum tempus jucundius exegerim.

Vitam exigere. Ter. Hec. 2. 1. 19. — nescire arbitramini,

Quo quisque pacto hic vitam vestrorum exigat.

Exigere, Petere, rogare. Plin. Epist. l. 8. 20. Exegerat profocer meus ut Amerina prædia sua inspicerem.

Exigere ab aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 13. Nemo autem a me exigit id præceptorum genus.

Exigere ab aliquo. Plin. in Paneg. c. 78. pr. Imperii hoc verbum, no-

adulationis esse, obsequio tuo crede, quod non alia in re magis at-

Senatus exigere a te, aut tu præstare Senatui debes.

Ad numeros exige quidque suos. Ovid. de Rem. Amor. 372. i. e. Judic-

um de argumento ex carminis genere fac. V. infra Exigere pro Estimare.

Dare & Exigere, contraria. Cic. 2. Off. 63. Convenit autem cum i-

dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum.

Expectare & Exigere, contraria. Cic. de Clar. Orat. 7. Ego vero

expectabo ea quæ polliceris, neque exigam, nisi tuo commodo,

erunt mihi pergrata si solveris.

Exigere aliquid acerbius. Cic. 1. Tusc. 93. Ab hoc acerbius exigit n-

tura quod dederat.

Æs exigere. Hor. 1. Serm. 5. 13.

Amicitiam exigere. Catul. 97. 6.

Aurum exigere, Repetere creditum aurum. Plaut. Bacch. 4. 8. 6.

Hodie exigam aurum hoc? A. exige, ac suspende te.

Aurum exigit de. Plaut. Bacch. 2. 2. 45. Qui de amittenda Bacchi-

aurum hic exigit. i. e. Petit.

Benefacta pro debitis exigimus. Cic. Brut. 16.

Brachia ad planctus exigere. Lucan. lib. 2. 24.

— nec mater crine soluto

Exigit ad favos famularum brachia planctus.

Collectam a conviva exigere. Cic. 2. de Orat. 233.

Creditum exigere. Suet. in Vesp. cap. 11.

Damna exigere. Ovid. 5. Fast. 314.

Exigerem nostræ qualia damna notæ?

Facta alicujus exigere. Ovid. 2. de Arte Am. 130.

Exigit Odryni facta cruenta ducis. i. e. Petit ab Ulyssæ ut i-

citet. Emendati codd. legunt Fata.

Fructus prætermisissos exigere. Cic. 4. Att. 1. Ac nisi etiam præterm-

issos fructus tuæ suavitatis præteriti temporis exegero, profecto, &c.

Grati-

Gratiam exigere. Cic. de Amicit. 30.
 Jura tibi exigere. Ovid. 21. Epist. 140.
 Exige polliciti debita jura tibi.
 Mercedem. V. mox Voluptatem.
 Munera pacta cum plena fide exigere. Ovid. 16. Epist. 376.
 Nomina exigere, Ad dissolutionem cogere. Cic. 3. Verr. 28. Reperi-
 retur pecunias fumpisse mutuas, nomina sua exegisse. Paulus De usu-
 ris, l. Cajus, Quæ secundum formam ab his exigi soleant, etiam si
 omnia nomina idonea sint.
 Operam exigere. Cic. 4. de Fin. Et hanc quidem primam exigam a te
 operam, ut audias me quæ a te dicta sunt refellentem.
 Operam exigere, aliter. Cic. 1. Off. 41. Est autem infima conditio
 & fortuna fervorum, quibus non male præcipiunt, qui ita jubent uti,
 ut mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda.
 Opus exigere oculis, Spectare, videre. Ovid. 11. Epist. 8.
 Ipse necis cuperem nostræ spectator adestet,
 Auctorisque oculis exigeretur opus. h. e. ut quidam expo-
 nunt, Perficeretur in conspectu auctoris, alii sic, Cædes expresse age-
 retur & exhiberetur coram oculis auctoris.
 Opus exigere, aliter. Columel. lib. 1. cap. 8. Nam non est nostri ne-
 gotii, alterum imperare, & alterum docere, neque enim recte exi-
 gere opus valet, qui quid aut qualiter faciendum sit ab subiecto discit.
*Examiner & exiger des ouvriers, s'il y a autant de besogne faite, & telle
 qu'elle doit estre.*
 Pecuniam imperatam exigere. Cæf. 3. Bell. Civil. 32.
 Pecunias desperatas exigere. Cic. pro Muren. 142.
 Pensionem exigere. Cic. 6. Fam. 18.
 Piacula exigere. Liv. 9. Bell. Pun. Sed & nunc & sæpe alias, dea
 suam sedem, suumque templum aut tutata est, aut a violatoribus
 gravia piacula exegit.
 Pœnam vel pœnas exigere, Sumere pœnam. Ovid. 4. Met. 190.
 Exigit indicii memorem Cythereia pœnam. De Veneris ultione
 in Vulcanum. Idem 4. Fast. 230. Item 5. Trist. 8. 9.
 Exiget ah dignas ultrix Rhamnusia pœnas,
 Imposito calcas quod mea fata pede.
 Pœnas de aliquo exigere. Ovid. 8. Met. 530. & 14. Met. 478.
 — & antiquo memores de vulnere pœnas
 Exigit alma Venus.
 In pœnas usque nocentum exigi. Stat. 1. Theb. 216.
 Pretium exigere. Ovid. 1. Amor. 8. 69.
 Promissum exigere. Cic. 3. Off. 94.
 Supplicium exigere ab aliquo, Punire aliquem. Plin. de Vir. Illust.
 Tributa exigere. Cic. 3. Fam. 7.
 Vectigal exigere. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Voluptatem exigere. Cic. 2. de Fin. 73. Hoc enim ille tuus non vult,
 omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit.
 Votum exigere. Suet. Calig. c. 27. Votum exegit ab eo, qui pro sa-
 lute sua gladiatoriam operam promiserat. Paulo post Votum repo-
 scere dixit.
 Exigere ut recitetur carmen. Ovid. 3. de Pont. 5. 40.
 — nisi si crudelis id ipsum
 Exigis, ut pereat. Ovid. 5. Met. 21.
 Est qui nequitiam locus exigit. Ovid. 3. Amor. 14. 17.
 Exigit necessitas. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Quum exigit usus epularum. Columel. lib. 9. in proœm.
 Exigere etiam pro Examinare, Explorare, seu Æstimare; five id pon-
 dere, five regula fiat; ut, Ad libram, ad stateram exigere.
 Columnas ad perpendicularum exigere. Cic. 1. Verr. 133. hinc
 Opes ad suas vires exigere. Ovid. 2. de Arte Am. 502.
 Ad veritatem legitimum jus exigere. Cic. 8. Fam. 6. Nunc si ad illam
 summam veritatem legitimum jus exegeris, cavendum tibi erit ne
 parum simpliciter & candidè posuisse inimicitias videaris.
 Ad vestras leges atque instituta exigere ea quæ Lacedæmone fiunt.
 Liv. 34. 31. conf. ad finem h. dictionis.
 Ad cœlestia ritus exigere humanos. Ovid. 9. Met. 500.
 Pondus margaritarum manu exigere. Suet. Cæf. cap. 47.
 Exigere stilo, pro Exacte scribere. Quintil. lib. 1. cap. 9. Deinde
 eandem gracilitatem stilo exigere condiscant. i. e. Eadem gracilitate
 stili uti. [Alii Expellere, Deducere exponunt. Mihi videtur pro
 Exequi, Elaborare, Perficere stilo positum.
 Exigere, Extorquere. Cic. 1. Verr. 30. Et quum esset tritici modius
 sestertiis quinque, pro frumento in modios singulos duodenos sestert-
 ios exegisse. Idem pro Font. 9. Itaque Titurium Tolosæ quaternos
 denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegisse. V. Vecti-
 gal exigere.
 Exigere ab aliquo veritatem. Plin. Epist. 247. Cic. 1. de Legib. 4.
 Exigere ex aliq. & cogere. Cic. 2. de Fin. 119. An exigerem ex te,
 cogeremque ut responderes, nisi vererem ne Herculem ipsum ea quæ
 pro salute gentium summo labore gessisset, voluptatis causa gessisse
 dicerem?
 Exigere & Rogare, opponit Cic. 2. Fam. 5. Grave est enim ho-
 mini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meri-
 tum putat: ne id quod petat, exigere magis quam rogare, &c.
 videatur.
 Facile exigere. Cic. 2. de Orat. 128. Quo facilius id a te exigam quod
 peto, nihil tibi a me postulanti recusabo.
 Exigere opus, Perficere, Absolvere. Ovid. 15. Met. 871.
 Jamque opus exegi, quod nec Jovis ira, nec ignes,
 Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas. Sic Hor. 3.
 Carm. 30. 1.
 Exegi monumentum ære perennius.
 Exigere, pro Compensare. Cic. de Petit. Conf. 35. Belle negandum
 est, ut ostendas necessitatem, demonstras quam moleste feras, aliis
 te id rebus exacturum esse persuadens. i. e. Cumulate compen-
 satorum. Budæus.
 Ferrum exigere, Trajicere enssem. Ovid. 9. Epist. 15.
 Exegit ferrum sua per præcordia mater.
 Ferrum per illa exigere. Ovid. 4. Met. 733.
 Ferrum exegit per pectus. Stat. 10. Theb. 303.
 Vol. 11.

Gladium per omnes exegit gentes. Lucan. lib. 10. 32. i. e. Omnes
 populos bello fatigavit. De Alexandro.
 Ensem exigere per medium juvenem. Virg. 10. Æn. 815.
 — validum namque exigit enssem
 Per medium Æneas juvenem.
 Aliquem hasta exigere. Valer. 6. Argon. 572.
 Exigere, Transire, trajicere, Decurrere. Plin. lib. 12. cap. 19. Præ-
 terea hybernum mare exigunt circa brumam, Euris tum maxime flan-
 tibus. Hi recto cursu per sinus impellunt, &c.
 Exigere de re aliqua. i. e. Disceptare, vel potius Deliberare. Plin. 1. 9.
 Epist. 26. extr. Destines diem, quo & de illis & de his coram exi-
 gere possimus, i. e. Deliberare, examinare, ac ponderare singula.
 Cic. 10. Fam. 24. extr. Ut exigeret cum eo. h. e. Ut ageret, transi-
 geret cum eo. adde Not. Gronov. ut & Ed. Stuttg. p. 436.
 Est etiam Exigere inter alia Accurate observare, dijudicare. Quintil.
 lib. 1. cap. 5. An cujuslibet auri est exigere literarum sonos?
 non hercle magis quam nervorum. Et Virg. 4. Æn. 475.
 — tempus secum ipsa modumque Exigit. conf. Non.
 4. 152. Servius ad locum Virg. Exigit, exponit per Definit.
 Exigor, pro A me exigitur. Cæcilius Æschino,
 Ego illud minus nihilo exigor portorium. Nonius.
 Exigi mancipia quis dicitur in l. 5. C. de serv. fugit. eadem forma, qua
 Exigi pecunias, vel portorium apud Gell. lib. 15. cap. 14. q. V.
 EXACTUS, Partic. [παράκλητος] Finitus, prope finem adductus.
 Ætas exacta erat media. Liv. 4. Bell. Pun.
 Ætate exacta. Ter. Adel. 5. 4. 16. Cic. 7. Verr. 21. Hoc tantum ex-
 acta ætate laboris, itinerisque suscepit.
 Exactæ ætatis vir. Liv. 1. Venerabilis viri atque adeo exactæ jam
 ætatis.
 Ætates exactæ. Virg. 3. Georg. 190.
 At tribus exactis, ubi quarta accesserit ætas, &c.
 Annos per exactos, Quotannis. Hor. 3. Carm. 22. 6.
 Errore exacto, Finito errore. Propert. lib. 2. 11. 3.
 Nec sic errore exacto lætatus Ulysses,
 Quum tetigit caræ littora Dulichia.
 Frigore exacto. Plin. lib. 17. cap. 25.
 His demum exactis. Virg. 6. Æn. 637.
 Hora exacta multis trientibus. Propert. lib. 3. 8. 29.
 Quum fuerit multis exacta trientibus hora, &c. Potando scil.
 Lux exacta solis, Finitus dies. Stat. 2. Silv. 2. 47.
 Maturitate exacta. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Mensis exactus. Virg. 1. Georg. 435.
 Totus & ille dies, & qui nascuntur ab illo
 Exactum ad mensem, pluvia ventisque carebunt. Sic 3.
 Georg. 139.
 Annus exactis completur mensibus orbis. Virg. 5. Æn. 46. Quia
 menses (inquit Servius) in se recurrunt, & annum faciunt.
 Sideribus exactis, Diluculo fugatis. Propert. lib. 1. 3. 38.
 Namque ubi longa meæ consumpsisti tempora noctis,
 Languidus exactis hei mihi sideribus.
 Tempore exacto. Hor. 1. Serm. 1. 118.
 — exacto contentus tempore, vita Cedat &c.
 Temporibus exactis. Cic. 3. Verr. 43.
 Vigilia exacta. Cic. 3. in Catil. 6.
 Voluntas exacta. Ovid. 17. Epist. 177.
 Et libet, & timeo, nec adhuc exacta voluntas
 Est satis: in dubio pectora nostra labant. Ubi Burm. V.
 Pecunia exacta. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
 Ensis exactus, Trajectus. Sen. Oeth. 7. Eat per artus ensis exactus
 meos. Ovid. 5. Met. 171.
 Sagitta exacta per summum latus. Ovid. 12. Met. 572.
 Exactus, Expulsus: ut, Liberi regis exacti. Liv. 1. 60.
 Reges exacti. Cic. 1. de Orat. 37. Et Pompon. l. 2. §. 3. D. de
 Orig. Juris.
 Furiis exactus, i. e. Agitatus. Ovid. 4. Trist. 4. 70.
 Quo postquam, dubium est pius an sceleratus, Orestes
 Exactus furiis venerat ipse suis.
 Exactus tenui pumice versus eat. Propert. lib. 3. 1. 8.
 Exactus, [ἐπίκλης] Nomen ex Partic. Perfectus, consummatus. Hor. 2.
 Epist. 1. 72. — emendata videri
 Pulchraque & exactis minimum distantia, miror.
 Acies falcis exacta. V. ACIES.
 Effigies exacta. Propert. lib. 3. 9. 10.
 Exactis Calamis se mihi jactat equis. i. e. In equis eleganter
 sculpendis gloriam quærit: nam Calamis, insignis sculptor fuit.
 Fides exacta. Ovid. 4. de Pont. 9. 46.
 Forma exacta. Ovid. 1. Met. 406.
 Notæ exactæ. Ovid. 3. Fast. 162.
 Ille moras solis, quibus in sua signa rediret,
 Traditur exactis disposuisse notis.
 Ratione exacta. Hor. 2. Serm. 4. 36.
 Nec sibi cenarum quivis temere arroget artem,
 Ni prius exacta tenui ratione saporum. i. e. Exacte cognita.
 Compar. Martial. lib. 4. 42. Nil exactius, eruditiusque.
 Superl. Plin. Epist. 176. Quod ille obsequium Serviano exactissimo
 viro præstitit?
 Et cum genit. ut, Artis exactus, cujus comparativum est exactior.
 Ovid. 3. Fast. 383.
 Mamurius morum, fabræne exactior artis
 Difficile est ulli dicere, clausit opus.
 EXACTUM, i. n. Ovid. 2. de Pont. 3. 33.
 Te nihil exacto, nisi nos peccasse fatentem
 Sponte sua probitas officiumque juvant. Alii legunt Ex acto,
 i. e. Ex facto. V. Burm. [Locum varie tentatum, adhuc a nemine
 perfanatum puto.
 Exacta referre. Virg. 1. Æn. 313.
 Quarere constituit, fociisque exacta referre.
 EXACTUS, ūs. m. [ἀπαιτούς] pro Venditione: quia merx dum
 venditur, exigitur a nobis, id est emittitur. Quintil. Decl. 1. 2.
 Q o 2
 SACRO.

- Sacrofandus mercator opportunum mercis exactum puto invenit. Sic, in pecuniæ exactu, legit Græv. apud Cic. 5. Fam. 20. ubi alii, In pecunia exacta.
- EXACTOR**, ōris. m. [*εακτηρ*] Qui tributum, seu pecuniam exigit. Cæs. 3. Bell. Civil. 32. Erat plena licitorum, & imperiorum provincia, conferta prefectis atque exactoribus. Fiscalium præstationum exactores. Firmic. lib. 6. cap. 3. Exactores, in l. 2. & 3. de conveniend. fisci. debit. lib. 10. C. dicebantur, Quibus exigenda fiscalia nomina mandata erant: qui ad tributorum, & fiscalium debitorum exactionem destinati erant. Quo in significato sæpius hoc verbum reperitur apud Salvianum Massil. in lib. de vero Dei judicio. *Δηροτες επακτηρες, ητοι απαιτητες* Justinianus appellat in Novella 28.
- Item Qui rem peragit; ut, Supplicii exactor. Liv. 2. 5. Qui spectator erat amovendus, eum ipsum fortuna exactorem supplicii dedit. i. e. Qui exequeretur, & ferneret supplicium.
- Exactor, Qui aliquid explorat. Suet. de Illust. Gramm. cap. 22. Sermone Latini exactor molestissimus. i. e. Observator. Columel. lib. 3. cap. 13. Opus autem est perito ac vigilante exactore. Ibid. extr. Nec patitur exactorem operis decipi. [Et apud Liv. & his locis Exactor est, Qui ab aliis exigit, seu reposit aliquid. Sic]
- Disciplina exactor. Suet. Cæs. cap. 65. & Studiorum assiduus exactor. Quintil. lib. 1. cap. 3.
- Asper exactor. Quintil. lib. 1. cap. 7. An ideo minor est M. Tullius orator, quod idem artis hujus diligentissimus fuit, & in filio, ut in epistolis apparet, recte loquendi usquequaque asper quoque exactor?
- EXACTIO**, ōnis. f. [*εακτις*]
- Capitum exactio. V. EPICERPHALUM.
- Nominum exactio. i. e. Debitorum. Cic. 5. Att. 1. De Oppio factum est ut volui, & maxime quod d. c. c. aperuisti, quæ quidem ego utique vel versura facta solvi volo, ne extrema exactio nostrorum nominum expectetur.
- Operum publicorum exactio. Cic. pro Domo sua, 51.
- Operis exactio. Columel. lib. 1. cap. 8. Nulla est autem major vel nequissima hominis custodia, quam operis exactio.
- Ostiorum exactio. i. e. Tributi in singula ostia imperati. V. EPICERPHALUM.
- Pecuniæ exactio. Cic. 2. de Legib. 51. Eaque pecunia non minor esset facta cum superiore exactione.
- Publicæ exactiones. Cic. 10. Fam. 32.
- Acerbissima exactio. Cic. 3. Fam. 8.
- Exactio regum, Expulsio. Cic. 1. de Orat. 37.
- Exactio, Perfectio, absolutio. Aufon. in Ternario, Forma hominis cœpti, plenique exactio partus.
- EXACTUS**, Adv. Pompon. Mela lib. 1. c. 4. extr. Nunc exactius oras situsque dicturo, inde est commodissimum incipere, unde terras, &c. & Gell. 1. 3.
- EXIGUUS**, a, um. Adj. [*μικρος*] Parvus, modicus.
- Ingens immensusque, & Exiguus, contraria. Cic. 3. de Orat. 67. Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum sane gyrum compellitis conf. Fines exigui.
- Major & Exiguus, contraria. Cic. pro Deiot. 22. Atque antea quidem majores copias alere poterat, nunc exiguas vix tueri potest.
- Ager exiguus. Virg. 2. Georg. 413.
- Aqua exigua. Ovid. 3. Met. 450. Exigua prohibemur aqua.
- Aura exigua. Ovid. 4. de Pont. 8. 17. Quamlibet exigua si nos ea juverit aura.
- Campis exiguis equitare. Hor. 2. Carm. 9. 24.
- Casa exigua. Ovid. 4. Fast. 526. — nec exiguæ despice tecta casæ.
- Census exiguus. Hor. 1. Epist. 1. 43.
- Ceres exigua. Virg. 7. Æn. 113. — ut vertere morfus Exiguam in Cererem penuria adegit edendi. i. e. Menfas paniceas. Serv.
- Cibus exiguus. Ovid. in Ibin, 114.
- Exiguæ amicorum copiae. Cic. pro Quint. 2.
- Contractum aliquo morbo, bovis exile, exiguum, & vietum cor, & dissimile cordis fuisse. Cic. 2. de Divin. 37. Al. Contactum.
- Corporis exigui homo. Hor. 1. Epist. 20. 24.
- Exiguus, de Agestilo Æmil. Probus, 276. Exiguus, & claudius altero pede. H. St. V. Nep. Agef. c. 8. pr.
- Dapes exiguæ. Ovid. 2. Fast. 362.
- Diem exiguum præfinire operi. Cic. 5. Verr.
- Discrimen exiguum. Plin. lib. 11. cap. 45.
- Elegi exigui. Hor. in Arte Poet. 78.
- Fines exigui. Cic. 1. de Orat. 264. Tu autem quoniam exiguis quibusdam finibus totum oratoris munus circumdedisti, hoc facilius, &c.
- Finis exiguus libidinum. Hor. 1. Carm. 18. 10. Quum fas atque nefas exiguo fine libidinum Discernunt avidi. Sed rectius post ad fine, distinctio ponitur.
- Foramen exiguum. Ovid. 2. Fast. 672.
- Fortuna exigua. Cic. 1. de Fin. 6.
- Fumus exiguus. Ovid. 15. Met. 351.
- Gestus exiguus. Ovid. 3. de Arte Am. 275. Exiguo signet gestu, quodcumque loquatur, Cui digiti pingues, & scaber unguis erit.
- Haustrus exiguus. Ovid. 3. Fast. 274. Defluit incerto lapidosus murmure rivus: Sæpe sed exiguis haustribus inde bibi.
- Hora exigua & angusta. Cic. pro Rabir. 9. Ergo ad hæc crimina quæ patroni diligentiam desiderant, intelligis mihi semihoram istam nimium longam fuisse: illam alteram partem de nece Saturnini, nimis exiguum atque angustam esse voluisti, quæ non oratoris ingenium, sed Consulis auxilium implorat & flagitat.
- Humor exiguus. Virg. 1. Georg. 70. Hic sterilem exiguus ne deferat humor arenam.
- Ignis exiguus. Virg. 1. Georg. 195. Et quamvis igni exiguo properata maderent. Initius ab exiguis profecta. Liv. præf.
- Intervalla exigua. Lucret. lib. 2. 100.
- Lapis exiguus. Ovid. 2. Amor. 6. 60.
- Lapillus exiguus. Ovid. 8. Met. 18. — exiguo resonantia faxa lapillo.
- Iaus exigua. Cic. pro Lege Agr. 2. 5.
- Legatum exiguum. V. Superl. infra.
- Limen exiguum. Ovid. 10. Met. 691. Liminis exigui fuerat prope templa recessus.
- Locus exiguus. Ovid. 6. Fast. 263.
- Merum exiguum. Ovid. 1. Epist. 32.
- Munus exiguum. Ovid. 2. de Arte Am. 286.
- Murmur exiguum. Ovid. 18. Epist. 19. Talibus exiguo dictis mihi murmure verbis, &c.
- Murmure exiguo verba loqui. Ovid. 5. Fast. 458. Conf. Sonus.
- Mus exiguus. Virg. 1. Georg. 181. — sæpe exiguus mus Sub terris posuitque domos, atque horrea fecit.
- Nox exigua. Virg. 2. Georg. 202.
- Numerus exiguus. Cic. 12. Fam. 2. Qui numerus etiam bonis rebus exiguus esset.
- Numero exigui. i. e. Pauci. Virg. 5. Æn. 754. Exigui numero, sed bello vivida virtus.
- Ope exigua. Ovid. 1. de Pont. 1. 78. Forlitan exigua dignus habebor ope.
- Opus exiguum. Ovid. 2. Fast. 4.
- Orbis exiguus. i. e. Gyros. Ovid. 4. Epist. 80. Sive ferocis equi luctantia colla retorques, Exiguo flexos miror in orbe pedes.
- Pars exigua. Virg. 10. Æn. 128.
- Pectus exiguum. Propert. lib. 4. 1. 59. — exiguo quodcumque e pectore rivi Fluxerit, hoc patriæ ferviat omne meæ.
- Pes exiguus. Ovid. 3. Amor. 3. 7.
- Preces exiguæ. Ovid. 1. de Arte Am. 440. — nec exiguas, quisquis es, adde preces.
- Pulvis exiguus. Virg. 4. Georg. 87. Pulveris exigui jactu compressa quiescent. Hor. 1. Carm. 28. 3.
- Requies exigua. Ovid. 4. Met. 629.
- Res exiguæ. Ovid. 2. Trist. 216.
- Sermone tenui & exiguo disputare. Cic. 1. de Orat. 57. Aliter Propert. lib. 3. 1. 31. Exiguo sermone fores nunc, Ilium, &c.
- Significatio voluntatis unius erga alterum exigua. Cic. 5. Fam. 7.
- Solatia exigua. Virg. 11. Æn. 63.
- Solum exiguum. Tibul. lib. 1. 1. 22. Nunc agna exigui est hostia parva soli.
- Sonus exiguus. Ovid. 14. Epist. 52. Exiguo dixi talia verba sono.
- Spes exigua. Liv. 5. Bell. Pun. Cujus adventu, qui ante in exiguo spe vocati sæpe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, ultra ad transeundum hostes vocabant, sollicitabantque.
- Sumptus ad fructum & fœnus exiguus. Cic. in Parad. 6.
- Tactus levis & exiguus. Lucret. lib. 1. 436.
- Tempus ad exiguum. Cic. de Senect.
- Tempus exiguum alicui concedere. Ovid. 3. Amor. 1. 67.
- Tempore exiguo liber eris. Ovid. 2. Amor. 2. 40.
- Torques exigui. Hor. 3. Carm. 6. 11.
- Vestes exiguæ, pro Modicis & vilibus. Spartian. Sever. cap. 19. Ta exiguis vestibus usus est, ut vix tunica ejus aliquid purpuræ habere & cum hirta chlamyde humeros velaret. adde Bynckersh. Observ. Ju Rom. 2. 13. p. 156.
- Vindemiæ exiguæ. Plin. Epist. 193.
- Vires exiguæ. Ovid. 2. Trist. 532.
- Umbra exigua. Ovid. 3. Met. 50. Fecerat exiguas jam sol altissimus umbras.
- Vocem exiguam tollere. Virg. 6. Æn. 493.
- Urbs exigua. Virg. 4. Æn. 212.
- Ufus exiguus cum aliquo. Ovid. 4. Trist. 7. 6. Exiguus nobis cum quibus usus erat.
- Animi exiguus. Claud. 2. in Eutrop. 381. Acer in absentes, linguæ jactator, abundans Corporis, exiguusque animi
- Compar. Ulp. l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Proinde si rivetur aqua, ut exiguior facta minus sit navigabilis: vel si dilatetur ut diffusa aquam brevem faciat: si contra sic coangustetur, ut rariius flumen faciat: interdicto locus erit. Id. l. 75. D. de legatis lib. Nummi exiguiore.
- Superl. Ovid. 14. Epist. 115. De fraturum turba pars exiguissima restat. Plin. 1. 7. Epist. 1. Legata exiguissima.
- Exiguum i. n. Substantivo more positum. Sil. lib. 4. 248. — ut in tenui spes, exiguumque salutis Jam videt esse suæ. Sed verus hic pro Spurio habetur.
- Aquæ exiguum. Ovid. 5. Trist. 2. 20. Exiguum pleno de mare demat aquæ.
- Campi exiguum. Liv. 27. 27.
- Exiguum temporis medium, & rursus, simile aliud priori fidem fecit. Plin. Epist. 147.
- Intra temporis exiguum. Ovid. 13. Met. 888.
- Exiguo post, pro Paulo post. Plin. lib. 31. cap. 2.
- Exiguum aliquando, pro Exigue capitur. Plin. Epist. 50. Quam ego sapio, qui fortasse in omni re, in hac certe perquam exiguum sapio.
- Exiguum dormire. Plin. lib. 10. cap. ult.
- EXIGUE**, Adv. [*φειδυμένως*] i. e. Parce & tenuiter. ut, Exigue sumptum. Ter. Heaut. 1. 2. 32. Sic, Exigue suppeditare aliquid. Liv. 9.
- Tribuere exigue. Cic. 10. Fam. 9. Nihil aut fero, aut exigue a priore civi tributum potest videri.
- Celeriter exigueque dicere. Cic. 3. de Orat. 142. Quumque de

bus primis nobis quidem satis, sed ut ipse dicebas, celeriter exigueque dixisses, duas tibi reliquas feceras, &c.

Exigue & celeriter ad calculos vocare amicitiam. Cic. de Amicit. 58.

Exigue scripta epistola. h. e. Stilo exiguo & non elaborato, sed simplici. Cic. 11. Att. 16. Non meo vitio fit hoc quidem tempore (ante enim est peccatum) ut me ista epistola nihil confoletur: nam & exigue scripta est, & suspiciones magnas habet.

Exigue se habere frumentum dierum xxx. i. e. Vix. Cæf. 7. Bell. Gall. 71.

EXIGUITAS, ātis. f. [μικρότης] ut, Exiguitas lactis. Varro 2. de R. R. cap. 4.

Castorum exiguitas. Cæf. 4. Gall. 30. conf. Bynkersh. l. c.

Cibi exiguitas. Columel. lib. 7. cap. 5.

Copiarum exiguitas. Cic. 8. Fam. 10. Nunc hæc exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi tuam præstiebat.

Pellium exiguitas. Cæf. 4. Bell. Gall. 1.

Temporis exiguitas. Liv. 24. 17. & Cæf. 2. Bell. Gall. 21. & 3. 33.

Voluptatum exiguitas. Cic. 4. de Fin. 29.

EXILIO, vel EXSILIO, ūi, īvi vel īi, ultum, [ἐκπαίδω, ἀναπαίδω, ἐξορία, ἐξέδωμαι] ire. ab Ex & Salio compositum; Idem quod Subsilire, nonnunquam Præ nimio gaudio salire significat. Cic. 16. Fam. 16.

Mihi crede, tuis & illius literis perceptis, exilii gaudio. Idem 7. Verr. 164. Perniciter exilire. Catul. 60. 8.

Cathedram exilire. Plin. 1. 3. Epist. 16. extr. Dum hæc dicit, exiluit cathedram, adversoque parieti caput ingenti impetu impexit. Nisi forte in ablativo legendum.

Recte adnotatum. Ipse quoque, antequam legissem, adnotaram in Præfatione Plinii. H. St. Sic & Grut. ex MS. Palat.

Domo levis exilit. Hor. 2. Serm. 6. 98.

Fotas emergere & exilire. Lucret. lib. 2. 200.

Sedibus exilire. Lucan. lib. 1. 488. — sed curia, & ipsi

Sedibus exilire patres.

Stratis exilire. Ovid. 5. Met. 35.

Exilire e vel de, pro Exire & prodire. Plaut. Amph. 5. 1. 63. Postquam conspexit angues ille alter puer, citus e cunis exilit. Cic. 4. Verr. 94. Ita properans de sella exiluit.

Exilire ad aliquem. Ter. Heaut. 4. 1. 43. Non advorti primo: sed postquam aspexi, ilico cognovi: ad te exilui. h. e. Veluti saliendo & gestiando curri.

In arma exilire. Stat. 9. Theb. 111.

Ipse nec ire retro, nec in obvia concitus arma Exilit.

Arundo in cœlum exilit. i. e. Sagitta. Sen. Oeth. 7.

Crines exiliunt. Stat. 1. Achil. 522. i. e. Steterunt.

Deus ad superos volucer exilit. i. e. Mercurius revolat ad superos. Stat. 2. Theb. 56.

Equi exiluerunt. Ovid. 5. Fast. 16.

Ferus exiluit e medio vulnere saxi. Ovid. 6. Met. 77.

Lumen exilit. Lucret. lib. 6. 162. — lapidem si

Percutiat lapis aut ferrum: nam tum quoque lumen

Exilit.

EXILIS, e. [λεπτός] i. e. Tenuis. Plin. lib. 11. cap. 51. Bubus tantum feminis vox gravior, omni in alio genere exilior quam maribus: in homine etiam castratis.

Exilia, Plenis opponit Plin. Epist. 114. Item Cic. 2. de Divin. 30. Aliæ pecudis jecur nitidum atque plenum est, aliæ horridum & exile.

Tenuis & exilis. Cic. pro Muren. 47. Commoti animi sunt tenuiorum, exilium in nostrum ordinem. h. e. Plebeculæ. [Male in Verburg.

Exilium, puncto interjecto. An, Et exilium?

Aper exilis, Gracilis & male faginat. Varro 3. de R. R. cap. 2.

Artus exiles. Ovid. 1. de Pont. 10. 27.

Copia exilis, cui Uberrima opponitur. Cic. 4. de Fin.

Digitus exilis. Ovid. 6. Met. 143.

Domus exilis. Hor. 1. Carm. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia: quo simul mearis,

Nec regna vini fortiter talis, &c. V. ad loc. Interpp. & Dacer.

ad Fest. h. v.

Genus sermonis exile, aridum, concisum, ac minutum: cui opponitur Liquidum, fufum, profluens. Cic. 2. de Orat. 159.

Membra exilia. Ovid. 5. Met. 433.

Nam brevis in gelidas membris exilibus undas

Transitus est.

Oratio spinosa & exilis. Cic. 1. de Orat. 83.

Pectus exile. Stat. 11. Theb. 642.

Regio aliqua glebis exilis. Lucan. lib. 3. 204.

— nimium glebis exilis Arisbe.

Res exiles, i. e. Calamitosas, de difficultatibus a Fortuna adverfante

objectis, dixit Nepos 18. 5. 1.

Solum exile & macrum. Cic. 2. de Lege Agr. 66.

Terra exilis, i. e. Macra. Columel. lib. 1. cap. 4. In exili terra, cultoris prudentia ac diligentia maciem soli vincere potest.

Exilia dicere de virtute. Cic. 4. de Fin.

Exiles, inquit Festus, & illa a subtilitate viarum, (al. Inarum) quas

Græci in chartis ita appellant, videntur esse dicta. V. & Voff.

Etymol.

EXILITER, Adv. [λεπτός] Cic. 1. de Orat. 49. Etenim videmus iisdem de rebus jejune quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum

ferunt Chrysippum disputavisse. Idem lib. 3. 38. Verba exiliter examinata, & de Clar. Orat. 106.

EXILITAS, ātis. f. [λεπτότης] denom. ut, Foliorum exilitas. Plin.

lib. 21. cap. 6.

Vitis exilitas. Columel. lib. 5. cap. 5. Ne oneretur exilitas vitis.

Vocis femineæ exilitas. Quintil. 1. 11. pr.

Exilitas in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 28. Unde erat ista exilitas,

quam ille de industria consequabatur.

Copia & Exilitas in dicendo, contraria. Cic. 1. de Orat. 50. Quid

ergo interest? aut qui discernes eorum quos nominavi, ubertatem in

dicendo, & copiam, ab eorum exilitate qui hac dicendi varietate

& elegantia non utantur?

Exilitas & Pinguitudo literarum, opponuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Quarundam enim vel exilitate, vel pinguitudine nimia laboramus.

EXILIUM. V. EXUL.

EXIMIUS. V. EXIMO.

EXIMO, ōmi, emptum, [ἐξαίρω, ἐκείρω] ēre. ab Ex & Emo compositum; significat Auferre.

Cupressos eximere cum radicibus. Cato cap. 28.

Eximere e dolio aliquid. Cato cap. 112.

Eximere alicui quod eum angit. Cic. 2. Tusc. 29.

Lapides eximere sub terra. Plaut. Capt. 3. 5. 72.

Eximere in libertatem. Liv. 1. Bell. Maced. Messanæ ut auxilio essent, primo in Siciliam conscenderunt, iterum ut Syracusas, oppressas ab Carthaginensibus, in libertatem eximerent.

Actionem eximere quando dicatur judex, declarat Ulpianus l. sed etfi per Prætozem. §. ait Prætor. D. ex quibus causis majores, Sive cui, inquit, per magistratus factum sine dolo malo ipsius actio exempta esse dicetur. hoc quoque, ut si per dilationes judicis effectum sit ut actio eximatur, fiat restitutio. Actio autem exempta sic erit accipienda (ut paulo post inquit) si desit agere posse.

Ambitus longos eximere. Stat. 4. Silv. 3. 22.

Conjunctionem benevolentiae ex rerum natura eximere. Cic. de Amicit. 23.

Curam eximere. Plaut. Casin. 3. 1. 3. Curam erue, curam exime.

Diem eximere ex mense. Cic. 4. Verr. 129. V. EXHÆRESIMUS.

Diem eximere, pro Auferre intercessione. Liv. 25. 3. Interim publicani Cascæ instare, ut concilio diem eximeret.

Diem eximere, Consumere. Capito apud Gell. 4. 10. Ejus rei gratia ducendæ, longa oratione utebatur, eximebatque dicendo diem.

Dubitationem eximere. Liv. 5. Bell. Pun.

Horam eximere. Cic. 6. Philipp. 7. Horam eximere nullam in tali cive liberando sine scelere non possumus. Alii legunt Exhibere. [Forte, Horam exigere n. i. t. c. non liberando sine scelere possumus.

Labem concretam eximere. Virg. 6. Æn. 746.

Donec longa dies perfecto temporis orbe

Concretam exemit labem.

Lassitudinem eximere. Plaut. Merc. 1. 2. 17. Nunquam edepol omnes balneæ mihi hanc lassitudinem eximent.

Mendas eximit ipsa dies omnes de corpore. Ovid. 2. de Arte Am. 653.

Onus eximit ebrietas sollicitis animis. Hor. 1. Epist. 5. 18.

Otium eximere. Hor. 4. Carm. 15. 18.

Custode rerum Cæsare, non furor

Civilis aut vis eximet otium. Al. Exiget.

Exemisti tute huic pateram. Plaut. Amph. 2. 2. 164.

Prænomen e familia eximere. Quintil. lib. 3. cap. 7. Et post mortem adjecta quibusdam ignominia est, ut Melio, cujus domus solo æquata est: Marcoque Manlio, cujus prænomen e familia in posterum exemptum est.

Sensum rei gestæ exi ere. Flor. 4. 7. 13.

Scrupulum eximere alicui. Plin. lib. 3. Epist. 17. ad Servianum.

Tempus eximunt si æ. Ulpian. in l. sed & si per Prætozem. §. si feriæ. D. ex quibus causis majores, Sed quum feriæ tempus eximunt, restitutio duntaxat ipsorum dierum facienda est, non totius temporis. Tempus eximere, Consumere. Cic. 4. Att. 3. Metellus calumnia dicendi tempus exemit.

Tempus aliquod studiis eximere. Plin. 1. 3. Epist. 5. In secessu solum balinei tempus studiis eximebatur.

Conjicere in ordinem, & Eximere, contraria. Cic. in Pison. 94. Nulli conjiciuntur in ordinem, nulli eximentur.

Inde non eximam te. Ter. And. 1. 2. 29.

De feritate alicujus loci eximi. Ovid. 2. de Ponto, 2. 112.

Eximar ut Scythici de feritate loci.

Eximere de vel ex reis, in criminalibus causis id dicitur quod nunc vulgo dare congedium dicimus. Cic. 6. Verr. 41. Condemnare Diodorum non audet, absentem de reis eximit. Idem 4. Verr. 99. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non affuissem ad diem. i. e. Ne tu necessitate observandi publici judicii absolvereris. Budæus.

Eximere agrum de vectigalibus. Cic. 2. Philipp. 101. Agrum Campanum qui cum de vectigalibus eximebatur, ut militibus daretur, tamen infligi magnum Reip. vulnus putabamus.

Nomen alicujus de tabulis eximere. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Contrarium ejus est, Referre in proscriptos. [Utique, si Tabulæ proscriptionis hic intelliguntur. Sed non liquet.

E vinculis aliquem eximere. Cic. in Orat. 77. Primum igitur eum tanquam e vinculis numerorum eximamus.

Ex arariis eximere, est Condonare multam, i. e. Quittare emendam. Cic. 2. de Orat. 268. Is enim qui te ex arariis exemit, lustrum condidit, & taurum immolavit. Budæus. [Immo quid sit V. in Ærariis post æs.

Ex culpa eximere. Cic. 2. de Invent. 24. Postremo quas ad defensionem rationes reo dabimus, iis accusator ad alios ex culpa eximendos abutetur.

Ex manu manubrium eximere. Plaut. Aulul. 3. 4. 12.

Ex miseris eximere. Plaut. Capt. 5. 1. 3. Et Epid. 5. 1. 5.

Ex obsidione aliquos eximere. Cic. 5. Fam. 6.

Eximere, cum ablativo: ut, Eximere metu. Plaut. Rud. 1. 4. 13.

Eximere hoc miseram metu.

Obsidione eximere. Plin. lib. 7. cap. 28. Cremonam obsidione exemit. i. e. Liberavit.

Servitio eximere. Liv. 1. 28. c. 39. Quod Saguntum restituerint, civisque Saguntinos servitio exemerint.

Servitute eximere. Liv. 4. Bell. Maced.

Vinculis eximere. Plaut. Capt. 2. 1. 10. At postea pigeat nostrum

herum, si vos eximat vinculis.

Umbis infernis aliquem eximere. Sil. lib. 15.

Quis deus infernis quenquam nostrum eximat umbris.

Eximere, cum dativo constructum: ut, Eximi noxæ, Absolvi vel Evadere condemnationem. Liv. 8. 35. Non noxæ eximitur Q. Fabius, qui contra edictum imperatoris pugnavit; sed noxæ damnatus, donatur populo Romano.

Honoribus eximere & exigere. Plin. 1. 2. Epist. 12. i. e. Excludere.

Memoriæ tempus aliquod eximere. Sueton. Claud. cap. 11. pr.

Notæ eximere. Gell. lib. 4. cap. 20.

Numero eximere, i. e. Rejicere & excludere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Numero beatorum aliquem eximere. Hor. 2. Carm. 2. 19.
 Poenae aliquem eximere Tacit. 14. Ann. 40. Alinium Marcellum preces Caesaris, poenae magis quam infamiae eximere.
 Eximere in jus vocatum quomodo dicatur, docet Paulus in l. sed eximendi. D. nequis eum, qui in jus vocabitur, vi eximat. Sed eximendi, inquit, verbum generale est, ut Pomponius ait. Eripere enim, est De manibus auferre per raptum: Eximere, Quoquomodo auferre: ut puta, siquis non rapuerit quem, sed moram fecerit quominus in jus veniret, ut actionis dies exiret, vel res tempore amitteretur, videbitur exemisse: quamvis corpus non exemerit. *Retenir & empêcher celui qui est assigné de ne comparaitre à son assignation.* [Sed hæc differentia negligitur.
 Reum eximere. Ulpian. in l. si interveniente. D. ad Senatusconsultum Turpillanum, Nec enim videtur desistere, qui exemptum reum non desert. Eximitur autem reus publica abolitione interveniente. *Donner grace à un criminel, Le décharger de toute accusation, & mettre hors de proces.*
 Eximere, Interimere. Propert. lib. 3. 18. 27.
 Nireæ non facies, non vis exemit Achillem. h. e. A morte (ut dicunt) *præservavit.* τὸ Interimere merito induxit, adscriptitque ἐξείλετο H. St.
EXEMPTUS, vel **EXEMPTUS**, a, um. Partic. [ἐξεμμένον] ut Exemptus dies. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Fames exempta epulis. Virg. 1. Æn. 220.
 Finibus exemptis. Lucret. lib. 1. 1006.
 Jus exemptum. Ovid. 1. Fast. 626.
 Lapis exemptus. Paul. in l. pen. D. pro socio.
 De spinis pluribus una exempta. Hor. 2. Epist. 2. 212. i. e. Unum tantum de multis sublatum vitium.
 Terra exemptus lapis. Marcell. in l. Pro regione. D. de acquirendo rer. dom.
EXEMPTILIS, e. [ἐξεμμένον] Quod auferri & eximi potest. Columel. lib. 8. cap. 11. Sed idcirco sunt exemptiles, ut quum res exigit, a paxillis deductæ liberum aditum converrentibus stabulum præbeat.
 Margaritæ exemptiles. Ulp. in l. argumento. §. Margarita. D. de arg. & aur. leg.
EXEMPTIO, vel **EXEMPTIO**, ōnis. f. [ἐξέμμις] Columel. lib. 3. cap. 18. extr. Quum enim per exemptionem imæ partes eorum perfractæ sunt, apertæ medullæ deponuntur. Ibid. cap. 19. Ne depressus altius, quum adoleverit, exemptionem difficilem præbeat.
EXEMPTUS, ūs. m. Idem. Vitruv. 9. 9. Quarum (horarum) brevitates aut crescentias cuneorum adjectus, aut exemptus, in singulis diebus & mensibus, perficere cogit.
EXEMPTOR, ōris. m. [ἐξεμμέτης] Qui eximit quidpiam. Plin. lib. 36. cap. 15. Et inter plurima alia Italiæ miracula, ipsa marmora in lapicidinis crescere, auctor est Papirius Fabianus, naturæ rerum peritissimus. Exemptores quoque affirmant, compleri sponte illa montium ulcera. Testium exemtor. Apul. Apol.
EXIMIUS, a, um. Adj. [ἐξίμειος, ἐκκραιτός] Donatus, ad illud Ter. Hec. 1. 1. 9. Utin' eximium neminem habeam? Separatum ex omnibus. Proprie Eximius porcus est, exemptus a [Forte e] grege, atque signatus macula aut nota. Idem ibid. Eximia pecora dicuntur, Quæ a grege excepta sunt ad usus dominorum suorum, ut uberius pascantur. Sed proprie Eximii sunt Porci majores, qui ad sacrificandum excepti liberius pascuntur. Etenim Boves qui ad hoc electi sunt, Egregii dicuntur: & Oves Lectæ, ut Virg. 4. Æn. 57.
 — mactant lectas de more bidentes. Idem 4. Georg. 538.
 Quatuor eximios præstanti corpore tauros. Hactenus Donatus.
 Eximium, inquit Festus, inde dici ceptum, quod in sacrificiis optimum pecus e grege eximebatur: vel quod primum erat natum.
 Eximium & præstans. Cic. 2. de Orat. 125.
 Eximia & præclara ducere parva. Cic. 1. Off. 67.
 Eximium unum esse alteri. Cic. 1. Verr. 52. Neque enim esset verisimile, quum omnibus Siculis faceret injurias, te illi unum eximium, cui consuleret, fuisse. i. e. Intactum, & ex omni numero exemptum. In pugna eximius. Lucan. lib. 3. 692.
 Decus eximium. Catull. 62. 323.
 — virtus quoque,
 Et ingeni solertis eximium decus Periere.
 Facies eximia. Cic. 7. Verr. 81. Erat Nice facie eximia.
 Facultas dicendi eximia. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Honos eximius & prope singularis. Cic. de Provinc. Conf. 29.
 Ingenium eximium. Cic. 6. Fam. 1.
 Injuria eximia. Cic. 6. Verr. 68. Sin hanc vos in rege tam eximiam injuriam, tam acerbam neglexisse. [Codices emendati exhibent; Sin hoc vos in rege tam nobili, in re tam eximia, in injuria tam acerba, neglexisse audierint. Nec sane memini me usquam id epitheton nisi in bonam partem, ad præstantiam declarandam, adjunctum videre, sicut Præstans, Excellens &c.]
 Laudes eximiae. Catul. 108. 2.
 Odor eximius. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Opera eximia. Cic. pro Rosc. Amer. 137.
 Pompæ eximiae. Ovid. 9. Epist. 83.
 Spe eximia adolescens. Cic. 1. Fam. 7. Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolecentem, cum ceteris artibus quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.
 Sumptus eximius. Plaut. Trin. 2. 4. 9. Nimis hercle in hisce rebus sumptus est eximius. Meliores codd. exhibent Minus h. i. h. r. sumptum est sex minis.
 Tauri eximii. Virg. 4. Georg. 538.
 Velocitas eximia. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Virtus eximia. Cic. pro Rosc. Amer. 127.
EXIMIE, Adv. [ἐξίμειος] Excellenter. Lucret. lib. 2. 643.
 Quæ bene & eximie quamvis disposita ferentur.
 Feroces eximie. Claud. [Suspectum].
 Ornatum eximie templum. Liv. 25. 40.
 Utilis eximie. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Cœnare eximie. Juven. 11. Sat. pr.
 Atticus eximie si cœnat, lautus habetur:
 Si Rutilus, demens.
 Diligere eximie. Cic. pro Arch. 20.
EXIMIETAS, atis. f. Symm. 3. Epist. 3. Spondeo, tuam eximietatem

reperire posse multa, quæ tacui. Et Ambros. Epist. 69. & Augustin. Epist. 32.
EX IMPROVISO, [ἐκ τῆς ἀφαινης] V. EX.
EXIN, sive **EXINDE**, Adv. ordinis, inquit Servius, significat Deinde, sive Continuo & protinus. Cic. in Orat. 154. Deinde etiam, sepe, & Exin, pro Deinde & pro Exinde dicimus. Festus, Exin metri causa dicitur pro Exinde. Virg. 7. Æ. 341.
 Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.
 Exin contortis aries tum cornibus hæret. Ex antiquo poeta.
 Exinde, Una pars orationis est & in tertia a fine accentum habet, licet penultima longa sit. Quod factum est, ut ostenderetur una pars esse orationis, ne præpositio jungeretur adverbio, quod vitiosum esse non dubium est, Serv. ad Virg. 6. Æn. 743.
 Quisque suos patimur manes, exinde per amplum
 Mittimur Elysium. Cic. 3. de Legib. 7. Exin pecunias, avitates, ordines partiunt.
 Exinde, Ex eo tempore. Justin. lib. 1. de Semiram. Igitur brachia ac crura velamentis, tiara caput tegit: & ne novo habitu aliquid occultare videretur, eodem ornatu & populum vestiri jubet: quem morem vestis exinde gens univerfa tenet.
EXINANIŌ, ūvi, itum, [ἐκινάνω] ire. Verbum ab Inanis nomine formatum: modo Evacuare significat, modo Attenuare, modo Ad nihilum redigere.
 Alvum exinanire. Plin. lib. 27. cap. 8. Ad exinaniendas alvos mensesque mulierum.
 Ovum exinapire. Plin. lib. 10. cap. 60. Ova fale exinaniri creduntur.
 Urinam exinanire. Plin. lib. 8. cap. 37.
 Exinanire aliquem re. Cic. 5. Verr. 100. Imacharenses jam omni frumento ablato, jam omnibus injuriis tuis exinanitos, tributum ferre (al. facere) miseros ac perditos coegisti.
 Depopulari, vastare, exinanire, spoliare. Cic. 1. Verr. 11. Siciliam provinciam C. Verres per triennium depopulatus esse, Siculorum civitates vastasse, domos exinanisse, fana spoliasse dicitur.
 Vastare atque exinanire agros vectigales. Cic. 5. Verr. 119. Quum senserit istum omne instrumentum aratorum, omnia subsidia vectigalium vendidisse, omnem spem posteritatis avaritia sua sustulisse, arationes & agros vectigales vastasse atque exinanisse.
EXINANITUS, a, um. Partic. [ἐκινανθής] Cic. 2. pro Lege Agr. 71. Vectigalibus abalienatis, sociis vexatis, regibus atque omnibus gentibus exinanitis, illi pecunias habebunt, vos agros non habebitis.
 Navis exinanita. Cic. 7. Verr. 104. In eum dissolutus, qui solus habuerit constratam navem, & minus exinanitam.
EXINANITIO, ōnis. f. [ἐκινάνωσις] Plin. lib. 13. cap. 22. Succurrit aliquando præceptis alvi exinanitio.
EX INDUSTRIA, [ἐκ ποσειδωνίας] & reliqua id genus. V. EX.
EXINFULARE, Exerere est, inquit Festus, Infulas enim sacerdotum filamenta vocabant.
EXISTIMO, [δοκέω, καταλαβάνω, λογίζομαι, φημί, ποσειδομίζω] are. ab Æstimo fit, diphthongo in i longam conversa: quod Decernere aut statuere significat post æstimationem, Valla auctore §. 20. vel simpliciter Judicare, ut docet Gronov. ad Liv. 34. 2. p. 197. Vetusta in tabula apud Gruterum p. 500. legitur EXAESTVMAVERIT.
 Nam ea res tum dedit existumandi copiam
 Quotidianæ vitæ consuetudinem. Ter. Heaut. 2. 3. 41.
 Aliquid parvi auditus existimare. Cic. 1. de Invent.
 Aliquem suis moribus existimare. Cic. in Sallust. 22. Define unum, quemque moribus tuis existimare. i. e. Ad mores tuos exigere.
 Aliter sentiunt atque ego existimo. Cic. pro Domo sua, §. 1. Proinde quasi isti aut de Cn. Pompejo aliter atque ego existimo, sentiant.
 De artibus aliquid existimare. Cic. 2. de Orat. 3.
 De consilio alicujus existimare. Cic. 1. Fam. 7. Sed ex sententia sic & illi & nobis probabatur, ut ex eventu homines de tuo consilio existimatos videremus.
 De causa omni vere judicare. Cic. pro Cael. 2.
 De impudentia existimare. Cic. 4. Verr. 18.
 De ingenio ejus ex his existimari potest. Cic. de Clar. Orat. 82.
 Tum ipse L. Cotta veterator habitus, sed C. Lælius & P. Africanus in primis eloquentes, quorum extant orationes ex quibus existimari de ingeniis Oratorum potest.
 De religione vere existimare. Cic. 6. Verr. 16.
 De scriptoribus existimare. Cic. 1. de Legib. 1.
 Male de aliquo existimare, non raro auctoribus est, Male de aliquo sentire non tantum, verum & loqui, λοιδορεῖν. Nepos 10. 7. 3. Non æquo animo ferebat, de se ab iis male existimari. conf. OPINOR.
 De omnibus bonis male existimare. Cic. 2. Verr. 8.
 De Rege suo homines male existimant. Senec. de Ira 3. 22. Sic Idem Epist. 31. Macrobi. 2. Saturn. 4. Contra, Bene existimare de aliquo dixit Cic. 15. Fam. 21. & 16. 4.
 Existimare aliquid in probro. Plin. 6. 13. Capillus juxta feminis virisque in probro existimatur.
 Infantissimus & impudentissimus existimor. Cic. pro Cluent.
 Domi suæ quum primis honestus existimatus est M. Fulcinius. Cic. pro Cæcin. 10.
 Quid existimandum in causis, &c. Cic. in Orat. 51. Quod si in Philosophia tantum interest, &c. quid tandem in causis existimandum est, quibus totis moderatur oratio?
 In existimando prudens. Cic. de Clar. Orat. 329. L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus. Regali nomine dignus existimatus est Deiotarus. Cic. de Arusp. Resp. 29. Ut existimabatur. Cic. 2. de Orat. 268. Ut cum C. Fabricio P. Cornelius homo, ut existimabatur, avarus & furax, sed, &c.
 Quorum quidem, quæ fuerit &c. ex eo, quod dicam, existimari potest. Cic. de Clar. Orat. 138.
 Nam ego sic existimo, hos oratores fuisse maximos &c. Idem ibid.
 Existimatu facile. Liv. 3. Bell. Pun. Accitumque ad se benigne appellat: multos eum invidios inter populares habere: inde existimatu facile esse, quod nemo civis, &c.
EXISTIMANS, tis. Partic. [λογίζομαι] Cic. in Orat. 76. Orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti: sed nihil est experienti minus. Bene.

Benevolium & bene existimantem facere aliquem sua oratione. Cic. 2. de Orat. 322. Ex his autem, apud quos agetur, ut benevolos, beneque existimantes efficiamus: quod agendo efficitur melius quam rogando. i. e. De reo bene judicantes.

Homo de se bene existimans. Cic. 3. Off. 31.

Falsa existimans. Sallust. Catil. cap. 52.

Satius existimans. Nep. 3. 3. 3.

EXISTIMATIO, onis. f. [*δοκιμή, κρίσις, εἰσις*] quando accipitur active, est Opinio, quæ differt a Judicio: est enim existimatio iudicium tacitum. Cic. pro Cluent. 7. Itaque nunc quemadmodum audiar, sentio, non modo ab his quorum iudicium atque potestas est, sed etiam ab illis quorum tantum est existimatio. i. e. A corona. Idem pro Cael. Nam quod de pietate dixistis, est quidem ista nostra existimatio, sed iudicium certe parentis.

Communis existimatio est. Liv. 4. 20. Idem 23. 47. Huic pugnae equestri rem, quam satis certam communis existimatio est, mirabilem certe, adjiciunt quidam annales. [i. e. Pro se quisque existimet.

Condemnari re & existimatione, opponitur Lege & pronuntiatione. Cic. pro Cluent. 56. Oppianico re, & existimatione jam, lege & pronuntiatione nondum condemnato.

Tacita existimatione reprehendi. Cic. de Provinc. Conf. 40. Sed non alienum esse arbitror, quo minus sæpe aut interpellare nonnullis, aut tacita existimatione reprehendar, explicare breviter quæ mihi sit ratio aut causa cum Cæsare.

Existimatio & Reprehensio. Cic. 5. Veri. 109. In hoc genere facilius est existimatio, quam reprehensio.

Lædere existimatione. Suet. Tiber. cap. 58. Capitale erat, dictum illud factumve ejus existimatione aliqua læsisse. Ubi Existimatione lædere, idem ac, Male existimare, de quo supra.

Satisfecisse omnium existimationi. Cic. 1. Veri. 3.

Existimatio, passiva. [*δίζω*] ut, Homo magnæ existimationis, i. e. Famæ & nominis. quod eum homines magni existimant. Hoc Valla lib. 3.

Ingenii existimatio. Cic. 2. de Orat. 192.

Existimatio, inquit Callistratus, est Dignitatis illasæ status legibus ac moribus comprobatus, qui ex delicto nostro, auctoritate legum, aut minuitur, aut consumitur. l. 5. D. de extraordinar. criminib.

Caput & existimatio. Cic. 4. Verr. 57. Quid enim debuit Prætor, quum consilio re cognita, quum comperisset suum comitem, juris, decreti, iudicii corrumperendi causa, qua in re ipsius Prætoris caput, existimatioque ageretur, pecuniam accepisse, &c. Cic. pro Rosc. Com. 16. Siqua enim sunt privata iudicia summæ existimationis, pæne dicam capitis: tria hæc sunt, fiducia, tutelæ, societatis.

Dignitas & existimatio. Cic. 3. Verr. 59. Nemo enim ignorat, quo hic in civitate sua splendore, qua apud omnes Siculos dignitate, atque existimatione sit. De Stenio.

Fama & existimatio hominum. Cic. pro Cael. 6. Equidem ut ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic labor forensis vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum paulo latius commendatione ac iudicio meorum.

Opinio & existimatio. Cic. Anteq. iret in exil. 23. Utique si hinc abiero, si hinc ero hic oppressus: ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parta, non quæ infelicitate illata est.

Honor, studium virtutis, & fructus bonæ existimationis. Cic. pro Cluent. Non ille honorem a pueritia, non studia virtutis, non ullum existimationis bonæ fructum unquam cogitarat.

Sine honore, sine existimatione, sine censu homo. Cic. pro Flacc. 52.

Existimatio bona. Cic. pro Font. 31. Nep. 17. 4. 3. Opulentissimo regno præposuit bonam existimationem.

Illasæ existimatio. Ulp. in l. quæ omnia. D. de procurat.

Integra existimatio. V. INTEGRÆ.

Præclaræ existimationis studiosus. Cic. 4. Verr. 117.

Sanctissima alicujus existimatio. Cic. pro Rosc. Com. 15.

Secunda existimatio, idem ac Bona. Sueton. in Claud. cap. 7. Sub Cajo demum fratris filio, secundam existimationem circa initia imperii omnibus lenociniis colligente, &c.

Summa existimatio. V. Caput & existimatio. conf. Gronov. ad Liv. 26. 10. infra Venire contra existim.

Turpis existimatio. Cic. pro Cæcin. 9.

Agitur existimatio. Cic. 4. Verr. 57. conf. Caput & existim.

Accipere existimationem. Cic. 9. Fam. 16. Ut cum me hospitio recipies, existimationem te aliquam putes accipere. [Immo Existimationem, q. f. l. V.

Amittere existimationem. V. AMITTO.

Colligere existimationem. Cic. 1. Verr. 72.

Committere existimationem suam alicui. Cic. 1. Q. frat. 1. Si quis est in quo tam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris.

Confervere existimationem. Cic. 8. Fam. Ulp. in l. quid ergo. §. ex compromisso. D. de iis qui not. infam.

Consulere existimationi suæ. Cic. 1. Q. frat. 1. Si habes eos tecum quos possis recte facientes, facile diligere: minus consulentes existimationi tuæ, facillime coercere.

Damnatus existimatione homo. Cic. pro Flacc. 35. Quid ergo unus Asclepiades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c.

Defendere existimationem dignitatemque alicujus ab inimicis. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.

Dimanare ad existimationem. V. Fama & existim.

Esse existimatione. Cic. ad Q. frat.

Esse contra rem aut existimationem alicujus. Cic. 5. Fam. 20. pr.

Florere existimatione innocentie. Cic. pro Font. 31. Tum autem continuæ præturæ, quæ & ceteris ornamentis, & existimatione innocentie maxime floruerunt.

Imminuere existimationem. Cic. In quo dii immortales violati, existimatio atque auctoritas Populi Romani imminuta est.

Lacerata existimatio. Suet. Cæf. 75.

Lædere existimationem. Ulpian. l. 2. §. sed & si. D. de iis qui not. infam.

Offendere existimationem alicujus. Cic. pro Planc. 6. V. OFFENDO.

Oppugnare existimationem. Cic. 3. Fam.

Parare existimationem. Cic. pro Syl. 77. Quod ad tempus existimationis partæ fructus reservabitur, si in extremo discrimine ac dimica-

tionem fortunæ deseruerit, si non aderit, si nihil adjuvabit?

Perdere aliquid de existimatione. Auct. ad Heren. lib. 4. 58.

Reconciliare existimationem iudiciorum amissam. Cic. 2. Verr. 2.

Servire existimationi. Cic. 5. Att.

Venire contra Summam existimationem alicujus. Cic. 1. Att. 1. i. e. Omnem eius existimationem in discrimen vocare.

Venire in discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 71.

Venire falso in existimationem aliquam. Cic. 2. de Invent. 37.

Venditare se existimationi hominum. Cic. 5. Verr. 132. Non aliqua simulatione existimationi se hominum vendidisset. Ita Grav. q. V.

Vereri existimationem omnium. Cæf. 5. Bell. Gall. 44.

Violare existimationem alicujus. Cic. 13. Fam. 73. Nisi quid existimas in ea re violari existimationem tuam.

EXISTIMATOR, oris. m. Qui existimat. [*λογιστής, κρίσις*] Cic. 3. de Orat. 83. Neque ea quum dicerem, me esse histriorem necesse esset, sed fortasse non stultum alieni artificii existimatorem.

Existimator & Magister, quid differant, constat ex Cic. in Orat. 112. Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi causa esse dicturos: atque ita potius acturos, ut existimatores videamur loqui, non magistri. Quasi velit Magistrum eum esse, Qui docet ut est res: Existimatorem, Qui ut putat, & existimat. [Dicamus potius Magistrum esse qui artis scientiam profiteretur; Existimatorem, qui quasi de alieno artificio iudicium suum interponit, ut in exemplo priore.

Doctus & intelligens existimator. Cic. de Clar. Orat. 320. V. INTELLIGO.

Existimator metuendus. Cic. de Clar. Orat. 146. In augendo, in orando, in refellendo magis existimator metuendus, quam admirandus orator.

EXISTIMABILIS, e. [*κρίσιμος*] Cæf. Aurel. Acut. 2. 5. Existimabile, non certum aut probatum est. Idem 3. 17.

EXISTO, siue **EXSISTO**, titi, titum, [*εἶμι, ὑπάρχω, ἐσθίω, ἀναστάνω, ἔξανακαλυμβώ*] etc. Valla lib. 5. Existit atque Extat, quorum verborum unum atque idem præteritum est, simile quiddam significant, quod est Eminet & superest. Sed primum cum motu, alterum sine motu: ut illud sit Prodit vel Exurgit: hoc vero, Superstat. [Verissime Valla. Quare cum illud cavendum est, ne Utrumque verbum temere confundamus, (V. quæ infra, & in EXRO, notavi) tum ne, quod vulgo quasi Synonymo verbi Substantivi, h. e. ἀντὶ τῆς ἐμῆς, ὑπάρχω Græcorum, utuntur, id veterum exemplo fieri putemus; a quibus potius vel τῷ Exorior Synonymum jungitur, V. Cic. 1. de Orat. 11. vel τῷ Emineo, quo sensu propius ad significationem τῷ Extare accedit, quomodo in Vet. Gloss. Existit, ὑπερέχει.

Existit & apparet. Cic. 1. Tusc. 33. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis, altissimisque animis & existit maxime, & apparet facillime.

Extare & existere. Cic. 2. de Divin. 60. Quicquid enim oritur, quæcunque est, causam habeat a natura necesse est: ut etiam si præter consuetudinem extiterit, præter naturam tamen non possit existere. [Videtur idem utrinque verbum.

Existere & esse. Cic. 3. Fam. 11. Nec tam gloriosum exitum tui iudicii extitisse, sed tam pravam inimicorum tuorum mentem fuisse mirabar.

Creari, existere, & erumpere. Cic. pro Rosc. Amer. 75. In urbe luxuries creatur, ex luxuria existat avaritia necesse est, ex avaritia erumpat audacia.

Existere ab inferis. Liv. 39. 37. pr. Et si existat hodie ab inferis Lycurgus, gaudeat ruinis eorum. Et apud Cic. 3. Verr. 94. Idem pro Cael. 33. Existit igitur ex hac ipsa familia aliquis; ac potissimum Cæcus ille. Dixerat paulo supra, Aliquis mihi ab inferis excitandus est, ex barbatis illis &c.

E latebris existere. Liv. 25. 21. pr. Qui, signo dato, simul omnes e latebris existerent. i. e. Exsilerent, Consurgerent.

In auras existere. Lucret. lib. 5. 213.

In lucem existere. Lucret. lib. 2. 795.

— quoniam nequeunt sine luce colores

Esse, neque in lucem existunt primordia rerum.

Subito existere. Cic. de Clar. Orat. 31. Tum etiam magistri dicendi multi subito extiterunt.

Plures in omnibus artibus, quam in dicendo admirabiles extiterunt. Cic. 1. de Orat. 6.

Unde & amicitia existerat, & iustitia, & æquitas. Cic. 1. Acad.

Animo Consulari in Rempub. existere. Cic. 10. Fam. 6.

Beneficia unius in alterum existere. Cic. 2. Fam. 6. Sed quia tua in me, vel nota omnibus, vel ipsa novitate meorum temporum clarissima & maxima beneficia extiterunt.

Copiam minimam egregiorum poetarum extitisse. Cic. 1. de Orat. 8.

Corona in capite statuae alicujus extitit ex herbis. Cic. 2. de Divin. 68.

Crudelior ne in eum existam. Cic. 10. Att. 13. i. e. Sim, [vel potius Fiam vel Appaream.

Delectatio extitit. Cic. 7. Fam. 1.

Eloquentiam existere talem qualis fuerit in Crasso. Cic. 2. de Orat. 6.

Summerfus equus voraginibus non extitit. Cic. 1. de Divin. 73.

Exitium existere. Cic. Anteq. iret in exil. 10. Itaque quod putavi fore gaudium, id extitit exitium.

Fautorem & adiutorem cujusque dignitatis existere. Cic. 1. Fam. 9.

Fidem in aliquo existere. Cic. pro Rabir. Posth. 1. Si extitisset in rege fidēs, nihil sapientius Postumo; quia sefellit rex, nihil hoc amentius dicitur. [videtur a v. Extare.

Sic infulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum nisi ipsa infulsitas rideatur. Cic. 2. de Orat. 217.

Lætus extitit. Cic. 1. de Divin. 58.

Magnitudo quoque animi existerat. Cic. 4. de Fin.

Nihil sine principis potest existere. Lucret. lib. 1. 199.

Officium extitit amici in periculis aut adeundis aut communicandis. Cic. de Amicit. 24. [Forte & hic ab Exto Præteritum est.

Patronum alicui causæ existere. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Poetam bonum neminem sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cic. 2. de Orat. 104.

Quæstio quædam existit autem hoc loco subdificilis. Cic. de Amicit. 69. i. e. Oritur.

- Senectus diuturnitate temporum existit. Cic. 4. Acad. 2.
 Similem avorum existere. Lucr. lib. 4. 1211.
 Species infinita simillarum imaginum ex innumerabilibus individuīs existit. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
 Studium philosophandi unde nobis subito extitisset. Cic. 1. de Nat. Deor. 6.
 Sudor existit toto corpore. Lucr. lib. 3. 155.
 Tyrannus existit ex victoria. Cic. 7. Att. 5. i. e. Emanabit, enascetur.
 Varietates in animis existunt. Cic. 1. Off. 107. Ut enim in corporibus magnae dissimilitudines sunt, &c. Sic in animis existunt etiam majores varietates.
 Virtute & consilio praestanti existere. Cic. pro Sext. 86.
 Vita e virtutibus beata existit. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.
 Vox extitit ex aliquo loco. Cic. 1. de Divin. 105.
 Utilitas existit ad. Cic. 5. Tusc. 72. Ex qua cum summa existit utilitas ad res ponderandas.
 Existunt haec ei. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Siqui dentes & pubertatem natura dicat existere, ipsum autem hominem cui ea existant, non constare natura.
 Existere conditio Jureconsultis dicitur, Quando mora amplius dilui non potest. Ex cap. 9. lib. 3. parerg. Alciat.
 Existere, Operari est & efficere. Monuit Zasius in gloss. novis ad l. in ratione. D. ad l. Falcid.
EXISTENS, entis. hinc
EXISTENTIA, æ. f. est, Qua res existit. Vox Scholasticis philosophis usitata.
EXITALIS, **EXITIUM**, **EXITUS**. V. **EXEO**.
EXJURO, [ἐξουρι] ære. Antiquum, pro Juramento asserere & affirmare. Plaut. Amph. 3. 3. 8. Quando exjurasti te mihi dixisse per jocum. Sed abest a plerisque, etiam Gronov. V. **NON**. 2. 286. & supra **EXJURO**.

E X L

- EXLECERRA**, æ. f. Plaut. Bacch. 4. 9. 20. Exlecebra fiet hic equus hodie auro fenis. V. etiam **ELECERRA**.
EXLEX, ægis. Adj. [ἐξουσι] Qui sine lege vivit, vel Legibus exemptus & solutus. Lucil. Sat. lib. 2. Non dico, vincat licet, & vagus exulet, erret exlex. Varro, Postremo quæro, parebis legibus an non? anne exlex solus vivis? Cic. pro Cluent. 94. Non quo illi aut exlegem esse Syllam, aut causam pecuniæ publicæ contemptam atque abjectam putarent, sed, &c. Hor. in Arte Poet. 224. — & potus & exlex. Et Liv. 9. 34. An hoc dicis, Appi, Æmilia lege populum teneri, te unum exlegem esse.
EXLOQUOR, Æris. [ἐξουδω] ðqui, pro Palam atque aperte ac distincte dicere usurpavit Plaut. Mil. 3. 3. 32. Nempe ludificari militem tuum herum vis? PA. exlocuta es. V. **ELOQUOR**.

E X O

- EXOBRUO**, Ære. Invertere. ut, Dolium exobrutum. Apul. 9. Met. (Elemen. p. 219. Pricæi p. 190.) atque ita etiam MS. Oxon.
EXOBSCURO, [ἐξουπτερο] ære. Vehementer obsecrare. Plaut. Afin. 1. 3. 93. Supplicabo, exobsecrabo, ut quemque amicum videro. Antiquum.
EXOCURPO, ære. Saresb. 1. 4. hinc,
EXOCURPATUS, a, um. apud eundem.
EXOCÆTUS, Piscis. [ἐξουκατ] Plin. lib. 9. cap. 19. Miratur & Arcadia suum exocætum, appellatum ab eo quod in sicum somni causa exeat. Circa Clitorium vocalis hic traditur, & sine branchiis: idem aliquibus Adonis dictus.
EX OCCULTO. V. **EX**.
EXŌCHAS, ædis. [ἐξουχας] Tuberculum in ano apud August. Epist. 49. hinc
EXŌCHADIUM, i. n. [ἐξουχάδιον] dimin. Idem. ut, Exochadia aceto illinere, Marcell. Emp. cap. 30. conf. Theod. Prisc. 2. Med. cap. 30.
EXOCULO, [ἐξουφθαλμω, ἐξουφθαλμιζω] ære. Exturbare sive Offendere oculum. &
EXOCULASSO, Ære. Plaut. Rud. 3. 4. 26. Vos adeo, ubi ego innuero, si non ei caput exoculassitis, &c. Ibid. 3. 5. 30. Si hercle illic illas hodie digito tetigerit invitas, nisi tunc illum vos exoculassitis, &c.
EXOCULATUS, a, um. Oculis privatus. Apul. 8. Miles. p. 207. Thra-sylli convulserat tota lumina, eumque prorsus exoculatum relinquens. Fortuna cæca & prorsus exoculata. Idem 7. p. 188.
EXODIUM, i. n. [ἐξουδιον] Exitum, Fest. Exodium, inquit Nonius, dicitur Finis, a Græco tractum, quasi ἐξω τῆς ὁδῆς: i. e. Extra viam. Varro. Quum in vinculis publicis esset, & jam bibisset καὶ νεῖον in exodium vitæ. Idem, Vitæ cursum ut cognoscere possem, & quæ servitutis & libertatis ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod coeperas modo in via narrare, ut ad exodium ducas. Apul. Nullum ego ejus rei exodium inveniebam.
 Exodia erant Ridicula versibus intexta & Atellanis inserta, quæ quod penitus extra fabulam essent, nomen acceperunt: ut, Atellanicum exodium, Suet. Tiber. cap. 45. & Scenicum exodium, Idem Domit. cap. 10. Originem docet Liv. 7. 2. his verbis, Postquam lege hac fabularum ab rifi, ac soluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juvenis histriionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo, ridicula intexta versibus jactitare coepit, quæ inde exodia postea appellata, confertaque fabellis potissimum Atellanis sunt, quod genus ludorum ab Officiis acceptum tenuit juvenis: nec ab histriionibus pollui passa est. Hæc ille. Juven. 6. Sat. 71.
 Urbicus exodio rifum movet Atellanæ
 Gestibus Autonoes. V. Vet. Schol. ad loc. & ad 3. Sat. 174.
EXODIARIUS, i. m. Ammian. Marc. 28. 4. Ut in omni spectaculo, exodiario, venatorio, aurigæ, & histriionum generi omni &c. V. Vales. not. & Schol. ad Juven. Sat. citat.
EXODIOSUS, a, um. Valde odiosus. Gloss. Gr. Lat. Exodiofa, μεμνημένη.
EXODORATUS, a, um. Tertull. de Pallio cap. 4. pro Exeduratus. V. Salm.
EXŌDUS, i. f. [ἐξουδ] Exitus. Hoc nomen secundus liber Moysis ex ea causa accepit, quia exitum ab Ægypto vel egressum Israel digierit, Idor. 6. 2. & Tertull. adv. Judæos cap. 11.
EXOLESCO, ui & Ævi, Ætum, [ἐξουλιμω, ἀπαρχαίνωμαι, ἀγ. π. π. ω] Ære. Veterascere, Deficere. Columel. lib. 2. cap. 18. Multa sunt, ut dixi, quæ negligentia exolecant, & fiant sterilia.
 Exolefcere & deficere. Plin. lib. 37. cap. 18. Carchedonii nescio an in totum exoleverint, postquam metalla æris ibi defecerunt.

- Ætas exolevit ad. Cic. in Sallust. Ætas tua jam ad ea patienda, quæ alteri facere collibuisse, exoleverat.
 Amictus exolefcunt. Tacit. 14. Ann. 21. Græci amictus, quos per eos dies plerique incefferant, tum exoleverant.
 Clades exolevit. Tacit. 4. Ann. 64. Nondum ea clades exoleverat.
 Dies nullo exolefcet ævo. Stat. 1. Silv. 6. 99.
 Quos ibit procul hic dies per annos?
 Quam nullo facer exolefcet ævo?
 Disciplina exolefcit. Tacit. 11. Ann. 15. Ne vetustissima Italiæ disci-plina per desidia exolefceret.
 Dolor exoleverat. Tacit. 6. Ann. 25.
 Favor exolevit. Liv. 2. 52. Quum & patres haud minus quam pro Corio-lano annexi essent, & patris Agrippæ favor haud dum exolevisset.
 Injuria exolevit. Ulp. in l. item si cum exceptione. §. j. D. quod met. caus.
 Instituta exolefcunt. Tacit. 4. Hist. 8. Nihil evenisse, cur antiquitas instituta exolefcere.
 Metus exolefcit. Plin. 1. 1. Epist. 4. Nam mitium dominorum apud servos ipsa consuetudine metus exolefcit, novitatibus excitatur: probarique dominis per alios magis, quam per seipfos laborant.
 Vetustate exolefcere. Quintil. 6. 1.
EXOLBSCENS, entis. Partic. Suet. Aug. cap. 7. Literis pene jam exole-scentibus scriptum. Inscriptio Ancyra. MAIORVM, EXOLESCEN-TIA, EXEMPLA.
 Metu exolefcere. Macrob. 2. Saturn. 13.
EXOLĒTUS, a, um. Partic. [ἐξουλετός] Quintil. lib. 8. Obscuritas fit in verbis etiam ab usu remotis: ut si commentarios quis Pontificum, & vetustissima fœdera, & exoletos scrutatus auctores, idipsum petat. Exempla annalium vetustate exoleta. Liv. 27. 15. Prætor non exole-tis vetustate annalium exemplis stare jus, sed recentissimæ cujusque consuetudinis usu volebat.
 Histrio exoletus. Vellej. 2. 28. 3. i. e. Impudicus.
 Memoria jam exoleta. Liv. 7. Decad. 4. Res aut nova, aut vetustate exemplorum memoriæ jam exoleta.
 Mos exoletus. Suet. Galb. cap. 4.
 Odium exoletum vetustate. Liv. 2. 35. Arte agendum in exoleto jam vetustate odio, &c.
 Stirps exoleta. Liv. lib. 7. Decad. 4. Bellicosiores ea tempestate eran Gallogræci adhuc, nondum exoleta stirpe, gentis fervantes animos.
 Virginem exoletam reliqui domi. Plaut. Fragm. ex Priscian. l. 9. p. 872 i. e. Quæ adolefcere, id est crescere desit. Festus.
EXOLĒTUS, i. m. [ἐξουλετός] pro Scorto masculo ponitur, præcipue jam adulto, apud Suet. in Tiber. cap. 43. Cic. pro Milon. 56. Ille qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat Curt. 6. 7. 2. Exoleti amore flagrare. & Senec. de Provid. cap. 3.
EXOLVO, vel **EXSOLVO**, vi, Ætum, [ἐκλύω, δαύω] Ære. Idem quod Solvere. Plaut. Capt. 3. 2. 13. Jussi ilico hunc exolvi, nunc se quere me. Idem Epid. 1. 4. 49. Aliqua ope exolvam, extricabor aliqua Exolvere cistellam. Plaut. Amph. 2. 2. 151.
 Nexus exolvere. Lucr. lib. 1. 221.
 Exolvere ærumnas duas uno labore. Plaut. Amph. 1. 2. 26. Pater cu-ravit uno ut foetu fieret, uno ut labore exolveret ærumnas duas.
 Exolvere æs alienum. Plin. 1. 3. Epist. 11. Cic. 5. Verr. 55. Hæc ille vi & hoc metu adductus, tantum Decumanis, quantum iste imperavit exolvit. Liv. 6. Ea res si palam fiat, exolvi ære alieno posse.
 Amictus exolvere. Stat. 1. Silv. 5. 53.
 Beneficia exolvere. Tacit. 4. Ann. 18.
 Culpa exolvenda. Tacit. 4. Hist. 62. Conjectis in eum telis, initium exolvendæ in posterum culpæ fecere.
 Dotem exolvere uxori. Auct. de Viris Ill. c. 56. Ob hujus continentiam & paupertatem post mortem ejus dos uxori, nisi venditis possessionibus non potuit exolvi.
 Fidem exolvere. Plin. 1. 2. Epist. 12. Liv. 4. Bell. Pun. Nunc exoluta jan-fide publica, ne discri-men omne virtutis ignaviaque pereat, &c.
 Glaciem exolvere. Lucr. lib. 6. 878.
 Mutat & exolvit glaciem, nodosque relaxat.
 Gladios exolvere culpa. Lucan. lib. 7. 262.
 Nunc pugnate truces, gladiosque exolvite culpa.
 Grates exolvere. Valer. 7. Argon. 284.
 Honores exolvere. Valer. 5. Argon. 290.
 Metus exolvere. Lucan. lib. 5. 259.
 — quippe ipsa metus exolverat audax
 Turba suos.
 Nervis ex omnibus, atque ossibus, articulisque exolvere aliquem Lucr. lib. 3. 696. Et lib. 1. 811.
 — amisso jam corpore, vita quoque omnis
 Omnibus & nervis atque ossibus exolvatur.
 Nodum exolvere alicujus erroris, per translationem. Liv. 10. Bell. Maced.
 Obsidium exolvere. Tacit. 3. Ann. 39. Ipse robur peditum ad exol-vendum obsidium ducit.
 Poenas exolvere, i. e. Luere. Paterc. lib. 2. Ille quidem male con-sultorum poenas exolvit.
 Poenas morte exolvere. Tacit. 1. Ann. 10.
 Poenas exolvere, præmiaque. Liv. 6. Bell. Pun. Quarum civita-tum principibus quum pro cujusque merito cōs. præmia, poenasque exolvisset.
 Pondere exolvi. Sil. lib. 13. 629.
 Pretium exolvere. Plaut. Men. 5. 2. 25. Prope est quando herus quid quod faciam, pretium exolvit mihi.
 Promissa exolvere. Tibul. lib. 4. 7. 5.
 Exolvit promissa Venus mea gaudia.
 Quod promissum exolvere. Cic. 3. Off. 7.
 Pugionem a latere exolvere. Tacit. 3. Hist. 68. Postremo fletu præpe-diente, assistenti Consuli (Cæcilius Simplex erat) exolutum a latere pugionem, velut jus necis, vitæque civium, reddebat.
 Venas exolvere. Tacit. Ann. 16. 17. At Mella (quæ tum promptissimè mortis via) exolvit venas.
 Vota exolvere. Liv. 21. 21. Gadeis profectus Herculi vota exolvit.
 Exolvere item cum ablativo rei: ut,

Curis aliquem exolvere. Virg. 4. *Æn.* 652.
 Errore aliquem. Ter. Hec. 5. 2. 26.
 Nam illas errore & te simul suspitione exolves.
 Jure ac dignitate matronali exolvi. Suet. Tiber. 35.
 Nodis religionum animum exolvere. Lucret. 1. 931.
 Poena aliquem exolvere. Tacit. 14. Ann. 12.
 Pondere exolvi. Sil. lib. 13. 629.
 Pudore cunctos exolvere. Tacit. 3. Hist. 61.
 Religione populum exolvere, contr. Obligare. Liv. 9. 8. Exolvamus religionem populum, si qua obligavimus.
 Solitudine aliquem exolvere. Plin. 1. Epist. 22.
 Suspicionem se. V. Errore exolvere.
 Vinculis exolvere. Plaut. Truc. 4. 3. 10.
 At si verum mihi eritis fassæ, vinculis exolvemini.
 Exoluisse, Sic Dissoluisse. Vide DISSOLVO. H. St.
 EXOLUTUS, vel EXSOLUTUS, a, um. [ἐκλυτός] Partic. ut, Alvus exoluta. Tacit. 13. Ann. 15. 6. Compede exoluta. Stat. 1. Silv. 6. 4.
 Saturnus mihi compede exoluta,
 Et multo gravidus mero December, &c. Adfint.
 Nexus legis exoluti. Tacit. 3. Ann. 28. i. e. Obscuritas explanata.
 EXOLUTE, vel EXSOLUTE, Adv. i. e. Absolute, libere; ut, Exolute finem facere. Auct. de Casis litt. x. p. 241. Gœf. V. Gloss. Rigeltii.
 EXOLUTIO, vel EXSOLUTIO, ōnis. f. Scævola l. 31. D. de Pignoribus, Exolutione vectigalis. Et Tertull. de Anima cap. 35.
 EXOMATĒ, ārum. m. pl. Populi Sarmatiae Asiaticæ. Val. Flac. 6. 146. & 569. Mela 1. 22. Jaxamathas vocat.
 EXOMĪDĒS, um. f. pl. Numeri, sunt, auctore Festo, comici vestitus exertis humeris. scribitur ἐξωμίδης.
 EXOMIUM, i. Tunica brevis, definens circa humeros, a græco ὠμός, humerus. Quintil. 5. 10. Exomium pullum. alii aliter legunt. V. Interpr. ad loc.
 EXOMNIS, vel EXSOMNIS, e. [ἐξωνός] Idem ac Infomnis. Sine somno, pervigil. Paterc. lib. 2. 127. 4. Tiberius Cæsar Sejanum Ælium singularem principium onerum adiutorem in omnia habuit atque habet, virum severitatis latissimæ, vultu vitæque tranquillum, animo exomnem. & 2. 88. 2.
 Exomnis stupet Euhias. Horat. ubi vulgo Ex somnis. H. St. [Nil verius hac lectione. est Flor. 3. Carm. 25. 9. quam pridem Stephanus in Scholiis ad h. l. adstruxit, firmatque vetus Scholiastes Cruquianus, nec video, cur commentatores mustei dissentiant.
 EXOMNIO, vel EXSOMNIO, āre. Evigilare. Gloss. Gr. Lat. ἐγρηγορεύω, Exomnio, expersifcor. Eadem Gloss. in ἑγρηγορεύω. [Nisi utrobique legendum, Ex somno expersifcor.
 EXOMOLOGĒSIS, is. [ἐξομολογῆσις] Confessio. Tertull. de Pœnitent. cap. 9. Et Salvian. ad Eccles. procemio.
 EXOMPHALUS, i. n. [ἐξομφαλός] Umbilici vitium, quum plus æquo extat. Celsus, 1. 6. c. 17. Umbilicum prominentem: Plinius, 1. 20. c. 20. Prociduum appellat.
 EXONĒRO, [ἐκπονήζω] āre. Allevare, & quasi Onus detrudere. Plin. lib. 11. cap. 10. Excipiunt ea ternæ aut quaternæ, atque exonerant. Corpus exonerare. Plin. lib. 8. cap. 26. Atque ita profluvio sanguinis morbidum aliàs corpus exonerat.
 Colos plenas exonerare. Ovid. 3. Fast. 818.
 — lanam mollite puellæ
 Dicoite jam plenas exonerare colos.
 Conscientiam exonerare. Curt. lib. 6. 8. 12.
 Curas Bacchus exonerat graves. Sen. Hippol. 4.
 Fidem suam liberare & exonerare. Liv. 5. Decad. lib. 2. Functus necessario mihi officio, & quodammodo liberata atque exonerata fide mea.
 Pignus suum exonerare. Florent. in l. quum & fortis. D. de pignori. action.
 Exonerare pios modo, nunc onerare nocentes. Lucan. ad Pison. 85.
 Questus exonerare. Lucan. lib. 9. 883.
 — sic dura suos patientia questus Exonerat.
 Ventrem exonerare. Martial. lib. 10. 48.
 Exoneraturas ventrem mihi villica malvas
 Attulit, & varias, quas habet hortus, opes.
 In aures alterius aliquid exonerare. Sen. Epist. 4.
 Fastos adulatione temporum foedatos exonerare. Tacit. 4. Hist. 40.
 Metu vano civitatem exonerare. Liv. 2. 2.
 Odiis fugam exonerare. Ovid. 1. Trist. 3. 36.
 Attamen hanc odiis exonerate fugam.
 Solitudine animum exonerare. Curt. 4. 3. 32.
 EXONERATUS, a, um. ut, Multitudo exonerata in proximas terras. Tacit. 5. Hist. 2. 4.
 EXONERATIO, ōnis. f. Actus ipse exonerandi. Ulp. in l. ex conducto. §. ubicunque. D. locati.
 EXOPINATO. V. EX.
 EXOPTO, [ἐξοπτεύω, ἐξοπτεύω] āre. Vehementer optare. Ter. And. 5. 5. 6. Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari?
 Exitium exoptare. Cic. pro Cluent. 69.
 Maxime exoptare. Cic. 1. Q. frat. 2. Nunc ea cognosce, quæ maxime exoptas.
 Gratulari alicui, & ut sempiternæ laudi ipsi sit aliquid exoptare. Cic. 2. Fam. 7. pr.
 Exitum aliquem exoptare. Cic. 9. Att. 14.
 Pestem alicui exoptare, & ipsum execrari. Cic. in Pison. 96.
 Exoptare, cum infinitivo. Cic. 4. Fam. 6. Ego autem cum multis de causis te exopto quamprimum videre, &c.
 EXOPTANS, Partic. [ἐξοπτεύων] Sil. lib. 10. — in illa
 Exoptans animam certantem ponere dextra.
 EXOPTATUS, a, um. Partic. [ἐξοπτεύμενος] Cic. pro Rosc. Amer. 16.
 Non modo ut exoptatum inimico nuntium primum afferret, sed etiam cruorem inimici, &c. Idem 5. Att. 15. pr. Nihil exoptatius adventu meo, nihil carius.
 Gratulatio exoptatissima. Cic. 4. Att. 1. pr.
 EXOPTABILIS, e. Adj. [ἐξοπτεύμετος] ut, Tempus exoptabile. Sil. lib. 11. 387.
 Nuntium exoptabilem nunciare. Plaut. Stich. 2. 2. 67. conf. Lucil. apud Non. 2. 438.
 EXOPTATIO, ōnis. f. apud August.

EXORABILIS, EXORABULA. V. EXORO.

EXORBEO, vel EXSORBEO, ui & pli, prum, [ἐκρεβέω] ēre. Idem quod Sorbere & exhaurire. Plaut. Epid. 2. 2. 4. Jam ego me vertam in hirudinem, atque horum exorbebo sanguinem. alii legunt Exfugebo, futur. antiq. pro Exfugam.
 Avidis linguis aliquid exorberè. Ovid. 6. Fast. 145.
 Exhaurire & exorbere. Cic. de Arusp. Resp. 59. Quæ tantos exhaurire gurgites possit, quantas ipse Byzantium, Brogitarumque prædas exorbuat?
 Ovum exorbuat quisque. Plin. lib. 26. cap. 2.
 Exorbere, per translationem. Juven. 10. Sat. 225.
 — quot longa viros exorbeat uno

Maura die.

Difficultatem exorbere. Cic. pro Muren. 19. Arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuat, vixit ad aliorum arbitrium, non ad suum. i. e. Superavit.

Sanguinem civilem exorbere. Cic. 2. Philipp. 71. Gustaras civilem sanguinem, vel potius exorbueras. Cic. 2. Tusc. 20.

Jam decolorem sanguinem omnem exorbuat.

EXORBITO, [περὶ κτῆστος] āre. Ab eo quod rectum est aberro, quasi Ex orbita recedo. August. lib. 9. de Civitate Dei, Non eis credentes ad aliquid approbandum, vel perpetrandum, quod exorbitet ab itinere sapientiae, & lege justitiæ. Et Tertull. adv. Marc. 3. 2. Et Lactant. 2. 5.
 EXORBITANS, Partic. Jcti Exorbitantia interpretantur Extralimitanea, irregularia, & propemodum absurda. V. Tertull. ad Nationes, 2. 2.

EXORBITATIO, ōnis. f. &

EXORBITATOR, ōris. m. apud Scriptor. Eccles.

EXORRO, [ἐκπρόρω] āre. Privare oculorum luce, & veluti Cæcum & oculis orbem facere. [Unde, aut quo auctore? Potius est idem ac simplex Orbare.

Exorbare animam alicujus. Plaut. Bacch. 4. 8. 28.

Jam illorum ego animam amborum exorbabo oppido. Antiqua loquutio. Alii legunt Exorbebo. [An Exturbabo? V. EXTURBO.

EXORCISMUS, i. m. [ἐξορκισμός] Idem quod Adjuratio, quum scilicet homini dæmonive cuiuspiam magico carmine, vel efficacibus sacra scriptura verbis necessitas imponitur proloquendi ea de quibus rogatur. Quo genere adjurationis qui utuntur, Exorcistæ Græco vocabulo appellantur. Tertull. de Coron. cap. 11. Et Isidor. 6. 19. V. Suic. Thef.

EXORCISO, vel EXORCIZO, [ἐξορκίζω] āre. Adjurare & execrari. Ulp. l. 1. D. de extr. cognit. Non tamen si incantavit, si imprecatus est, si, ut vulgari verbo impostorum utar, exorcisavit, non sunt ista medicinarum genera, tametsi sint qui hos sibi profuisse cum prædicatione affirmant. Frequenter apud scriptores Ecclesiasticos.

EXORCISTA, æ. [ἐξορκιστής] Qui exorcizat. Paulinus Nolanus, Epist. 21. Et Isidor. 7. 12.

EXORDESCO. V. EXSORDESCO.

EXORDINE. V. EX.

EXORDIUM, i. n. [ἀρχαίωμα, ἀρχή] Principium. ab Ordior. Plin. lib. 6. cap. 33. Univerfus autem circuitus per sinus dictos ab eodem exordio colligit ad Mæotin lacum CLVI. m. passuum.

Fit exordium rei. Lucret. lib. 2. 333.

Magnarum rerum fierent exordia semper.

Cunctarum rerum exordia, Elementa. Lucret. lib. 3. 381.

Primis feminibus exordia omnia concreverunt. Virg. 6. Ecl. 34.

— ut his exordia primis

Omnia & ipse tener mundi concreverit orbis.

Mali exordium. Cic. 1. de Invent. 3. Atque hujus quoque exordium mali, quoniam principium boni diximus, explicemus.

Principatus exordium. Suet. Claud. 11. Quamvis exordium principatus sui, &c.

Pugnæ primæ exordia. Virg. 7. *Æn.* 40.

Expeditam, & primæ revocabo exordia pugnae.

Rationis. ut, Difficillimum est in omni conquisitione rationis exordium. Cic. de Univerf. 5.

Urbis exordium. Suet. Vesp. cap. 8. Quo continebantur pæne ab exordio urbis Senatusconsulta, &c.

Ducere a prudentia totius vitæ exordium. Cic. 5. de Fin. 18.

Inducit sempiternæ sapientisque vitæ exordium animus. Cic. de Univerf. 23. V. INDUCO.

Sumere novum audiendi exordium. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Exordium, est Principium orationis, per quod animus auditoris vel judicis constituitur, vel apparatur ad audiendum. Auct. ad Heren. 4. 4.

Genera exordiorum describit Cic. 2. de Orat. 315. Postremum soleo cogitare quo utar exordio. Nam siquando id primum invenire volui, nullum mihi occurrit, nisi aut exile, aut nugatorium, aut vulgare atque commune. In dicendi exordio summos etiam Oratores permoveri animadversum est. Cic. 1. de Orat. 112.

Capere scribendi exordium aliquibus temporibus. Cic. 1. de Legib. 8.

Dare exordium, pro Incipere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Virgilius apud nos auspiciatissimum dederit exordium.

Ducere exordium ab aliquo. Quintil. lib. 4. cap. 1. Exordium duci nonnunquam etiam ab auctore causæ solet.

Nascetur ita exordium. Cic. 1. Tusc. 8. V. NASCOR.

Repetita exordia retro. Sil. lib. 7.

— repetita exordia retro Incipit, &c.

Sumere prima exordia. Virg. 4. *Æn.* 284.

— quo nunc reginam ambire furentem

Audeat affatu? & quæ prima exordia sumat?

EXORDIOR, orsus sum, [ἐξάρχω, ἀρχίζω, ἐκχεύω, ἀρχομαι] Irri. Incipere significat. Cic. 4. Acad. 11. Quum ita esset exoritus, ad audiendum animos ereximus. Ibid. lib. 1. 15. Tum Varro ita exorsus est.

Exordiri & Retexere, contraria. Cic. 2. de Orat. 158. Multa quærendo reperunt, non modo ea que jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam quibus ante exorsa, vel potius detexta, prope retexantur. Sumpta est a Textoribus metaphora.

Exordiri & Perorare, contraria. Cic. 2. de Orat. 80. & 311.

A re ipsa exordiri in parvis atque frequentibus causis commodius est. Cic. 2. de Orat. 230.

Non gloriose exordiri, magisque a veritate quam a dignitate. Cic. 2. de Orat. 31.

Ab adversarii dicto exordiri, & ab eo maxime quod ille nuperrime dixerit. Auct. ad Heren. lib. 1. 10.
 A principio exordiri. Cic. 2. de Divin. 101.
 Pertexere quod exorsus est aliquis. Cic. 2. de Orat. 145.
 Exordiri, cum infinitivo. Cic. 1. de Fin. 29. Tum dicere exorsus est.
 Argutias exordiri. Plaut. Bacch. 1. 2. 19.
 Etiam me adversus exordire argutias,
 Qui si decem habeas linguas, mutum esse addeceat?
 Bellum exordiri. Liv. 4. 17. Cum Veientibus, Fidenatibusque, præterquam finitimis populis, ab causa etiam tam nefanda bellum exorsis, atrox dimicatio instabat.
 Confilia exordiri. Plaut. Afin. 1. 1. 102.
 Quin te quoque ipsum facio haud magni, si hoc patro:
 Pergam quo occæpi, atque ibi confilia exordiar.
 Facinus exordiri. Plaut. Bacch. 4. 4. 71.
 Nescis quid ego acturus sim, neque facinus quantum exordiar.
 Orationem exordiri. Cic. 1. de Orat. 119. In exordienda oratione perturbantur.
EXORSUS, a, um. Partic. [ἐξέρχῃ] Cic. pro Coel. 36. Quid tumultuaris foror? quid infans? quid clamore exorsa, verbis parvam rem magnam facis? [An Clamare?
 Exorsus rem. Plaut. Perf. 4. 1. 7. Hanc ego rem exorsus sum facete & callide.
 Passive. Plaut. Bacch. 2. 3. 116. Exorsa hæc tela non male omnino mihi est. Hinc
EXORSA, ōrum. n. pl. [ἐξέρχεται] Virg. 10. Æn. 111.
 — sua cuique exorsa laborem
 Fortunamque ferent. Exorsa (inquit Servius) i. e. Initia, actus hodiernæ diei.
 Longa exorsa. Virg. 2. Georg. 46.
 — non hic te carmine ficto,
 Atque per ambages & longa exorsa tenebo. i. e. Simpliciter universa describam: neque ut in Æneide, aliquibus figmentis aut ullis utar ambagibus. Longa autem exorsa, dicit Proœmia longe repetita: quæ constat esse vitiosa. Servius.
EXORSUS, ūs. m. [ἐξέρχῃ] Idem Cic. pro Lege Manil. 11. Sed pro vestri imperii dignitate atque gloria, quoniam is est exorsus orationis meæ.
EXORIOR, iris vel eris, ortus sum, [ἐξαιρέω] Iri. Emergere, exurgere. Lucret. lib. 2. 506.
 Namque aliis aliud præstantius exoreretur.
 Exoriri, Surgere. Fest.
 Exoriri & nasci, Extingui & opprimi, contraria. Cic. 2. pro Lege Agr. 89. Hic vero in oculis Senatus Populique Rom. nihil posse existere, quod non ante extinguere atque opprimi posset, quam plane exortum ac natum esset. conf. EXISTO.
 Ex alienigenis quæ terris exoriantur. Lucret. lib. 1. 870.
 In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1. 24.
 Proclivius exoriri de. Lucret. lib. 2. 791.
 — multo proclivius exoriantur
 Candida de pullo, quam nigro nata colore.
 Canicula exoritur. Cic. 2. de Divin. 93. Post solstitium canicula exoritur.
 Clamor exoritur. Ovid. 1. Trist. 3. 77.
 Tunc vero exoritur clamor, gemitusque meorum.
 Color viridis exoritur illi ex temporibus atque fronte. Plaut. Men. 5. 2. 76.
 Dies exoritur. Lucan. lib. 1. 234.
 Discordia exoritur inter cives. Virg. 12. Æn. 583.
 Exoritur trepidos inter discordia cives.
 Dolores exoriantur utero. Plaut. Amph. 5. 1. 40.
 Fama exoritur. Liv. 6. 21. extr. De Prænestinorum quoque defectione eo anno primum fama exorta.
 Frigor exoritur. Stat. 3. Theb. 124.
 Honestum ex virtutibus exoritur. Cic. 5. de Fin. 64.
 Immanitas, ut, Nova quædam illa immanitas exorta est. Cic. pro Sylla, 75.
 Injuria unde exorta est, ad eum plerumque revertit. Lucret. lib. 5. 1152.
 Libido mulieris importuna repente exorta est. Cic. pro Cluent. 12.
 Mora nulla exoritur quominus, &c. Cæf. 2. Bell. Civil. 12. Nullam exoriri moram posse, quominus quum venisset, si imperata non facerent, ad nutum e vestigio diriperentur, &c.
 Motus novus vetere semper exoritur. Lucret. lib. 2. 252.
 Proles exorta est. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
 Promulgatio Catonis nefaria subito exorta est. Cic. 1. Fam. 5.
 Ratio Antipatri ex alia parte exoritur. Cic. 3. Off. 52.
 Stella exoritur. Plaut. Rud. prol. 4.
 Timor exortus ex conscientia peccatorum. Cic. in Parad. 5. 3.
 Vis veneris membris omnibus dicitur alicui exoriri. Lucret. lib. 4. 1166.
 Exoritur rex, pro Fit & creatur rex. Cic. 3. Off. 38. Sic repente annuli beneficium rex exortus est Lydia.
 Gloria commotus Epicurus exoritur. Cic. 5. Tusc. 31.
 Exorta sunt hæc omnia a te. i. e. A te proveniunt. Ter. Hec. 4. 4. 10.
 A Myrrha hæc sunt mea uxore exorta omnia.
 Exoriri dicitur, Qui non expectatus invadit aliquem, inquit Donatus, ad illud Ter. Hec. 2. 1. 16.
 Tu sola exorere, quæ perturbes hæc tua imprudentia. Ubi item Donatus; Exorere, Existis.
 Exoriare aliquis nostris ex offibus ultor. i. e. Exoritur. Verba Didoni imprecantis perfidis Trojanis. Ostendit autem Annibalem. Virg. 4. Æn. 625.
 Exoriri, Recrari. Cic. 7. Att. 26. pr. Non venit idem usu mihi, quod tu tibi scribis, quoties exorior? ego enim nunc paulum exorior, & maxime quidem his litteris quæ Roma afferuntur. Sensus est, Non mihi accidit quod tibi. scribis enim te sæpe exoriri, i. e. A metu adversæ fortunæ respirare: ego autem nunc paulum exorior: quod ante mihi usu non venit.
EXORIENS, entis. Partic. [ἐξαιρέων] pro Oriente quando coeli partem significat. Varro 3. de R. R. cap. 9. Duæ cavæ magnæ constituendæ, quæ spectent ad exorientem versus.
 Annis exoriens. Lucret. lib. 6. 723.

Annus exoriens. Tibul. lib. 3. 1. 2.
 Exoriens nostris hic fuit annus avis.
 Aurora exorientem vagi sub lumina folis. Catul. 62. 271.
 Anter exoriens media ab regione diei. Lucret. lib. 6. 723.
 Sol exoriens. Virg. 1. Georg. 438.
EXORTUS, a, um. [ἐξορταίνω] aliud Partic. Lucret. lib. 1. 188.
 E terraque exorta repente arbuta falirent.
 Cædes exorta subito. Cic. 2. Att. 9.
 Jubare exorto, i. e. Nato Lucifero. Virg. 4. Æn. 130. Servius.
 Læticia ingens exorta. Virg. 3. Æn. 99.
 Lis exorta. Stat. 2. Achil. 341.
 Monstra exorta sub antris Siculis. Stat. 12. Theb. 553.
 Pestis exorta, opimas aves &c. devorandi. Plin. lib. 10. cap. 50.
 Sol exortus. Lucret. lib. 3. 1058.
 Sidera longos obitus exorta revivunt. Lucret. lib. 4. 394.
EXORTUS, ūs. m. [ἐξορταίνω] ut, Exortus solis. Plin. lib. 12. cap. 11.
 Et lib. 11. cap. 12. Siderum exortus.
 Exortus & Occasus solis, contraria. Auct. ad Heren. 3. 36.
EXORTIVUS, Adj. [ἐξορταίνω] Plin. lib. 18. cap. 34. A parte exortiva solstitiale habebit exortum. i. e. Orientem versus.
 Exortiva mensura. Plin. lib. 7. cap. 49. Negavere illi quinquaginta partium exortivam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi. De varietate nascendi loquitur. Exortivam igitur mensuram i. e. Eam quæ ortus nostri spatium complectitur.
 Oceanus exortivus. Plin. 37. 2. Fluere a Septentrione in exortivum Oceanum.
EXORMISTON, i. n. [ἐξορμιστὼν] Murenæ genus. Cassiod. Var. 12. Epist. 14. Exormiston inter pisces regium genus, compar murenis corpore conf. Salmast. de Pallio p. 445. & Jos. Scalig. Lect. Aufon. 1. 26. p. 75.
EXORNO, [ἐπιχορμίζω, ἐνσκηπίζω] are. Idem quod Valde ornare, & magnifice instruere. Plaut. Perf. 3. 1. 7. Ea causa ad hoc exemplum te exornavi ego, venibis tu hodie virgo. Cic. 7. Fam. 24. Ea enim signa ego emere soleo, quæ ad similitudinem gymnasiolorum exornen mihi in palæstra locum. Sic pro Arch. 27. Atque carminibus templorum ac monumentorum aditus exornavit suorum.
 Exornare & Deformare, contraria. Auct. ad Heren. lib. 3. 37.
 Exornari graphice. Plaut. Trin. 3. 3. 38.
 Privatum & publice præstantissimum & institutis & artibus exornavit eam Græciam quæ Magna dicta est, Pythagoras. Cic. 5. Tusc. 10.
 Aciem exornare. Sallust. in Jugurth. V. ACIES.
 Donis exornare aliquem. Stat. 3. Silv. 1. 132.
 Aliquem magistratu exornare. Plin. Epist. 10. 14.
 Aliquid gratia & venere exornare. Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrationem, ut si ullam partem orationis, omni qua potest gratia & venere exornandam puto.
 Morem communis sermonis, decore quodam scenico exornant. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Mulier nequaquam exornata est bene, si morata est male. Plaut. Most. 1. 3. 132.
 Nuptias exornare. Plaut. Aul. 4. 10. 54.
 Opus verbis exornare. Propert. lib. 4. 5. 19.
 Orationem exornare & illustrare. Cic. 3. de Orat. 50.
 Philosophiam exornare. Cic. 2. Tusc. 13. Exornare philosophiam falsâ gloria. Cic. 2. Tusc. 33. Si modo est aliqua patientia: si nulli est, quid exornamus philosophiam?
 Se exornare lepidi moribus. Plaut. Most. 1. 3. 12. Quin tu te exornas moribus lepidi, quum lepida tota es? Plaut. Stich. 5. 5. 3. Nisi me vobis exornare.
 Triclinium exornare. Cic. 6. Verr. 62. Exornat ample, magnificeque triclinium.
 Urbem donis & monumentis exornare. Cic. 3. Verr. At vero urbem totam, templa deorum, omnesque Italiæ partes, illorum donis ac monumentis, exornatas videmus. Idem 4. Verr. Urbes signis, monumentisque pulcherrimis exornavit.
EXORNATUS, a, um. Partic. [ἐπιχορμίζω] Cic. de Arusp. Resp. 44.
 Nisi eum mulieres exornatum ita deprehendissent. Ter. Heaut. 5. 1. 78.
 — si vivo, adeo exornatum dabo,
 Adeo depexum ut, dum vivat, meminerit semper mei. i. e. Probe verberatum, vel interprete Nonio, fœdatum.
 Exornatus comitatu. Plin. lib. 30. cap. 1.
 Equestri militia exornatus. Papin. in l. pen. D. de milit. testament.
 Veste exornatus. Ter. Eun. 4. 4. 16. Ita visus est dudum, quia varia veste exornatus fuit.
 Domus exornata & instructa. Cic. 4. Verr. 84. Quod domum ejus exornatam atque instructam fere jam iste reddiderit nudam atque inanem.
 Gratiam decoris reddunt exornatam & naufragam, i. e. Ornata spoliata. Tertull. de Cult. Fem. cap. 9.
 Trophæum clarum atque exornatum. Cic. 1. de Invent. 69.
EXORNATOR, ōris. m. [ἐπιχορμίζω] Cic. 2. de Orat. 54. Ceteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.
EXORNATRIX, icis. f. Apud Marcell. Empir.
EXORNATIO, ōnis. f. [ἐπιχορμίζω] Columel. lib. 12. cap. 3. Inde quæ ad lavationem, quæ ad exornationem, quæ ad mensam quotidianam quæ epulationem pertinent, exponebantur.
 Exornatio, Color rhetoricus. Cic. 2. de Invent. 11. Hic tantum ipsa inventa unamquamque in rem exponunt simpliciter sine ulla exornatione. Exornationis genera leges in Partitionibus ejusdem 11.
 Verborum exornatio est, Quæ ipsius sermonis insignita continetur perpositione. Sententiarum exornatio est, Quæ non in verbis, sed in ipsis rebus quandam habet dignitatem. Auct. ad Heren. lib. 4. 9.
EXORO, [καλεῶμαι, δυνάμην, αἰδέμαι] are. Obtinere ac impetrare orando, si ad rem refertur, inquit Valla in Raud. Plaut. Pseud. 1. 1. 74. Pumiceos oculos habeo, non quo lacrymam exorare. i. e. Non possum lacrymam elicere ex oculis. Ter. And. 5. 3. 30. Sine te hoc exorem. Idem Heaut. 5. 5. 5. Da veniam, Chreme, sine te exorem. i. e. Perfuadeam, & illud a te impetrem.
 Detertere & Exorare, contraria. Cic. 8. Philipp. 19. Ante detertere te, ne popularis esses, non poteramus: ut nunc sis popularis, exorare non possumus.

Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octav. Illę ea tamen exorabat, quę volebat auferre: tu extorques.

Impetrare & exorare. Hirt. ap. Cic. 15. Att. 6. Brutus & Cassius utinam quam facile a te de me impetrare possunt, ita per te exorentur, ne quod calidius ineant consilium.

Exorari & placari. Cic. pro Muren. 61. Viri non esse, neque exorari, neque placari.

Unum exorare. Plaut. Capt. 2. 1. 17. Unum exorare vos finite nos.

Aliquid exorare ab aliquo. Plaut. Trin. 2. 2. 44. Res quędam est, quam volo ego me abs te exorare.

Exorare ut. Ter. Adelph. 4. 4. 21. Exorasset ut eam ducerem. Cic. 1. de Legib. Exoremus ut fileat. Et 1. de Orat. 133. Nunc te jam exoremus necesse est, ut nobis explices.

Facile exorari. Cic. pro Deiot. 9.

Exorare aliquem aliquid, pro Impetrare ab eo quod postulamus. Stat. 5. Silv. 3. 274.

Cur nihil exoret, genitor, chelys aut tua Manes, Aut mea? Facies exorat amorem. i. e. Digna est, quę ametur ob pulchritudinem. Ovid. 3. Amor. 11. 43.

Facta merent odium, facies exorat amorem.

Deos sæpe magnos exorant carmine. Ovid. 2. Trist. 22.

Pacem divum exorare. i. e. Precibus impetrare. Virg. 3. Æn. 370.

Puellam exorare. Ovid. 1. de Arte Am. 37.

Tristitiam alicujus exorare. Plin. 1. 2. Epist. 5. Quod tamen si quis extiterit, qui putet nos latius fecisse quam orationis severitas exigat, hujus (ut ita dixerim) tristitiam reliquę partes actionis exorare debebunt. i. e. Reliquę partes inducent eum ut desinat esse tristis & austerus censor. Veniam sine exorem te illis. i. e. Mea gratia da illis veniam. Plaut. Bacch. 5. 2. 82.

Exorare, Vehementer aliquem orare. Plaut. Mil. 4. 1. 13. Veneri pol habeo gratiam, tandemque exoro & quæso, ut ejus mihi sit copia, quem amo, quemque expetisco.

Exorare aliquem alteri, pro Placare vel reconciliare. Tranquil. in Tib. cap. 11. Officii esse duxit, exorare filię patrem. i. e. Patrem exorare, ut filię ignosceret.

EXORANDUS, a, um. [αἰδέσθω] Ovid. 21. Epist. 128.

Exoranda tibi, non capienda fui.

Exorandus mihi es. Ter. And. 1. 1. 140. Restat Chremes, qui mihi exorandus est. i. e. Inducendus mihi est, ut faciat quod postulo.

EXORANS, Partic. [ἔξωρας] ut, Thura exorantia divos. Ovid. 3. Trist. 13. 23.

EXORATUS, a, um. [ἔξωραμένος] aliud Partic. Cic. pro Cluent. 69. Post exoratus, initio permagnam pecuniam poposcit.

Adamas non exoratus. Propert. lib. 4. 11. 6.

Quum femel infernas intrarunt funera leges,

Non exorato stant adamante vię. i. e. Non est reditus ad vitam ullis precibus concessus.

ARÆ non exorata. Ovid. 7. Met. 591.

— dum verba precantia dixit,

Non exoratis animam finivit in aris?

Cytherea exorata. Tibul. lib. 4. 7. 3.

Exorata meis illum Cytherea camcenis

Attulit in nostrum, deposuitque sinum.

EXORATIO, ōnis. f. Interpr. Vulg. Sirac. 16. 11. Potens exoratio. Fulgent. Epist. ad Venant. Ipse est exoratio pro peccatis nostris. conf. Declam. Tribun. Mar. quę Quintil. tribuitur, cap. 8. p. 81. Burm.

EXORATOR, ōris. m. Ter. Hec. 2. prol. 1.

Orator ad vos venio, ornatu prologi:

Sinite exorator sim. Tertull. de Pudicit. cap. 9.

EXORATRIX, icis. f. Salvian. lib. 3. p. 89.

EXORABILIS, e. [ἔξωρος, ἔξωρος] Qui exorari potest, & a quo facile obtinemus quod petimus. Cic. 1. Q. frat. 32. Nam si implacabiles iracundię sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa levitas: quę tamen (ut in malis) acerbitati anteposenda est.

Minus exorabilem aliquem experiri. Cic. 1. Att. 2.

Nulli exorabilis. Sil. lib. 5. 132.

Postrema aptabat nulli exorabilis arma.

Non exorabilis auro. Hor. 2. Epist. 2. 179.

Deus exorabilis. Propert. lib. 2. 30. 11.

Et jam si pecces, deus exorabilis ille est.

Numen exorabile. Stat. 5. Silv. 1. 164.

Populus exorabilis & facilis. Cic. pro Domo sua, 45. Deinde exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute.

Exorabilis, Active: ut, Carmen exorabile, Quod exorare potest aliquid & impetrare. Valer. Flacc. lib. 1. 782.

— Stygiasque supremo

Obsecrat igne domos, jamjam exorabile retro

Carmen agens.

EXORABULUM, i. n. Argumentum, quo exoramus. Plaut. Truc. 1. 1. 6. Quotque exoretur exorabulis. Apul. 4. Florid. p. 360. Postquam cuncta illa exorabula judicantium &c. facile perdidicit.

EXORSUS, V. EXORDIOR.

EXORTIVUS, EXORTUS, V. EXORIOR.

EXORS, vel EXORS, ortis. om. gen. [ἄλγεος] Sine sorte, inquit Servius.

Amicitię alicujus exors. Liv. 23. 10. Unum esse exortem Punicę amicitię, fœderisque secum facti. i. e. Qui non est particeps amicitię.

Culpę exors. Liv. 22. 44. Se omnis culpę exortem, omnis tamen eventus participem fore diceret.

Matrimonii exors. Plin. lib. 5. cap. 8. Garamantes matrimoniorum exortes, passim cum feminis degunt. i. e. Non contrahentes matrimonium.

Dulcis vitę exors. Virg. 6. Æn. 428.

Cos exors secandi. Hor. in Arte Poet. 305.

— ergo fungar vice cotis, acutum

Reddere quę ferrum valet, exors ipsa secandi. i. e. Quę non habet munus & officium secandi a natura tributum. Acron.

Honorem exortem ducere. i. e. Sine sorte: ἄλγεος. Virg. 5. Æn. 534. Servius.

Exors interdum Optimum & præcipuum significat. Virg. 8. Æn. 552.

Dantur equi Teucris, Tyrrhena petentibus arva;

Vol. II.

Ducunt exortem Æneę, quem fulva leonis

Pellis obit totum, præfulgens unguibus aureis. Servius.

EXORTIUM, vel EXSORTIUM, i. n. [ἀλλοτρία] Apul. de Deo Socrat. Incerta vacatione, ceu quodam exfortio punitur. V. Salmast. in Solin. p. 891. Elmenh. p. 50. ex veteri codice legit, Incerta vagatione, c. q. exilio.

EXOS, offis. Adj. [ἔξωστος] Qui est sine offe. Plaut. Men. 5. 2. 105. Faciam quod jubes, securim capiam ancipitem, atque hunc ego senem exoffem reddam. al. Exoffabo. i. e. Offa ei comminuam. Lucret. lib. 3. 721.

— atque unde animantium copia tanta

Exos & exanguis tumidos perfluctuat artus?

Saltationem enervam atque exoffem. Apul. 1. Met. p. 104. Sed Elementhorstius legit Exoffam, qui tamen in Emend. p. 125. tertię decl. agnoscit.

EXOSSO, [ἔξωστίζω] are. Offa confringere sive comminuere: aut

Offa remove. Plaut. Amph. 1. 1. 163.

Exoffatum esse oportet, quem probe percusseris.

s. Mirum ni hic me quasi murenā exoffare cogitat,

Utro istic qui exoffat homines. Columel. lib. 12. cap. 53. Ergo

stientem suum quum occideris, bene exoffato.

Exoffare pisces, Donatus Purgare interpretatur. Ter. Adel. 3. 3. 24. Alias Exdorsuare. q. V. Apulejus, Exquammatu atque exoffatus

pisces vix palpitat amplius.

EXOSSATUS, a, um. Partic. [ἔξωστισμένος]

Gallinę exoffatę. Petron. cap. 65.

Ager exoffatus Persio 6. Sat. 51. est Probe cultus & lapidibus purgatus.

V. ibi Casaub. p. 501.

Transl. Lucret. lib. 4. 1264. Atque exoffato ciet omni pectore fluctus.

i. e. Pectore ita inflexo & incurvato, ut offibus carere videatur. Alii

legunt Exoffatim.

EXOSSATIO, ōnis. f. apud Apicium.

EXOSCULOR, [ἔξωφιλέω] āri. Idem quod Deosculari, Diffuaviari.

Suet. Ner. cap. 28. Sporū identidem exosculans.

EXOSCLATUS, a, um. Gell. 2. 26. Scientiam, verborumque ejus

elegantiam exosculatus. h. e. Blande approbans.

Papillas exosculatus. Suet. Neron. cap. 34.

Passive idem ac Ofculo exceptus. Ammian. 22. 7. Exosculatum suscep-

tumque reverenter secum induxit.

Manuque ejus exosculata. Apul. 4. Met. p. 154.

Vestigiis Deę exosculatis. Idem 11. p. 265.

EXOSCLATIO, ōnis. [ἔξωφιλήσις] Plin. lib. 10. cap. 12. Sed illam exosclationem quę sæpe cernitur, qualem in columbis, esse.

EXOSUS, a, um. Adj. [μισήδωρος] active dicitur, Qui odio habet.

Virg. 5. Æn. 687.

Juppiter omnipotens, si nondum exosus ad unum

Trojanos, liquid pietas, &c. Idem 12. Æn. 818.

Hostes exosus. Stat. 9. Theb. 75.

Templa exosa oculis viriles. de Templo Bonę deę. Ovid. 5. Fast. 153.

Exosus opes. Stat. 2. Silv. 1. 164.

Exosus aliquando passive accipitur pro Odioso: ut apud Gellium lib. 2. cap. 18. Ejus Epicteti etiam de se scripti duo versus feruntur: ex quibus

latenter intelligas, non omnes omnimodo diis exosos esse. Eutrop. 7. 24.

Ob scelera universis exosus. conf. Macrobi. 1. Saturn. 11. Ammian. 18. 3.

EXOSTRA, æ. f. [ἔξωστρα] Machina est lignea, qua quę in scena intus

geruntur & fiunt, versatione rotarum spectatoribus ostenduntur, quę

eadem dicebatur ἐγκύκλημος. Cic. de Provinc. Conf. 14. Itaque ille al-

ter, aut ipse est homo doctus, & a suis Græcis subtilius eruditus, qui-

buscum jam in exostra helluatur, antea post siparium solebat. Sic enim

ex manuscriptis legit Turnebus, non Orchestra, ut sit sensus, Qui ante

velut cum histrionibus & mimis in scena post siparium & velum solitus

erat helluari, id jam propalam in exostra remoto sipario faciebat. Al.

In exedra. q. V. Numeratur & a Vegetio de Re Mil. 4. 21. in machinis

militaribus oppugnatoriis Exostra, sed nihil ad hunc locum Ciceronis.

Exostra dicitur pons, inquit, qui de turri in murum repente protendit-

ur. [Conf. omnino Henr. Steph. Thes. Gr. vol. 4. col. 769.]

EXOTICUS, a, um. Adj. [ἔξωτιος] Peregrinus, adventitius, inquit

Nonius, & aliunde advectus. Plaut. Most. 1. 1. 41.

Non omnes possunt olere unguenta exotica. Cic. 3. de Orat. 133. Ad-

ventitia Latine vocat, ut ait Budæus. Plin. lib. 13. cap. 3. Certum

est P. Licinium Crassum, L. Julium Cæsarem Censores edixisse,

ne quis venderet unguenta exotica: sic enim appellavere.

Exotica Græcia. Plaut. Men. 2. 1. 11. Quia est etiam Italica, quę

Magna est appellata. [Immo hæc ipsa h. l. intelligitur, ex persona

quippe Græci fervuli, in fabula Palliata.]

Vinum exoticum. Gell. 13. 5.

EXOTERICUS, a, um. [ἔξωτερικος] Ad externos sive Extraneos, perti-

nens. Quas eo nomine appellavit disputationes suas Aristoteles docet

Gell. 20. 5. Add. Cic. 5. de Finib. c. 5. ubi Populariter scriptos libros

interpretatur. conf. 4. Att. 16. & supra ACROATICUS.

E X P

EXPED. AVG. Expeditio Augusti. EXPF. VRB. Ex Præfecto, vel Expræfectus urbis. EXPLO. LEG. VI. VICTR. Explorator legionis sextę victricis.

EXPALLEO, ēre; vel EXPALLISCO, ēre. [ἔωχαλέω] Pallidum

esse, sive fieri. Plaut. Curc. 2. 3. 32. Vide ut expalluit. Plin. 1.

Epist. 5. Expalluit notabiliter, quamvis palliat semper.

Expalluisse, signum est conscientię. Auct. ad Heren. lib. 2. 8.

Fulgore auri magis expalluit. Catul. 62. 100.

Metu expallescere. Stat. 11. Theb. 327.

Horruit infelix, totoque expalluit ore. Ovid. 6. Met. 602.

Viribus absumptis expalluit illa. Ovid. 1. Met. 543.

Umbra Phœbe subita expalluit. Lucan. lib. 1. 534. [Omnino primitivum

verbum, ut multa ejusdem generis, frustra quęras, nec dubito quin

solum posterius, inchoativum nempe, obtinuerit. De præterito, an

a primitivo sit. V. Voss. de Analog. 3. 43.]

EXPALLIDUS, a, um. ut, Corpus frigidum expallidum. Tertull. de

Reforr. Carn. cap. 57. Et apud Suet. Calig. cap. 50. in nonnullis li-

bris legitur, Expallido colore.

EXPALLIO, [ἔξωπτίζω] are. Pallium auferre. Plaut. Caf. 4. 10. 6.

Neque quibus modis purgem scio me meę uxori, expalliatu sum miser.

EXPALPO, [ἔξαρεσπίζω] are. Elicere palpando significat, & ut ait

P p 2

Nonius,

Nonius, vel Quasi blandis quibusdam attrectationibus, quales equis fieri solent, impetrare. Plaut. Poen. 1. 2. 144. Quid faciam? A. G. exora, blandire, expalpa. Pomponius, Siquid expalpare possim ab illo. Expalpabitur, pro Expalpabit, quod est Extorquebit. Plaut. Vidular. 12. Servus a patre argentum expalpabitur. Nonius, 2. 227.

EXPALPATIO, ōnis. f. apud Tertullianum.

EXPALPONIDES, is. m. Plaut. Perf. 4. 6. 22. Nummorum expalponides. Compositione ficta, a Palpone, ut alia ibid. ad imitationem Græcorum.

EXPANDO, andi, ansum, vel assum, [ἐκπᾶνδω, ἐκπᾶννυμι] ēre. Aperire, extendere. Columel. lib. 12. cap. 13. Hæ herbæ diligenter purgantur, & sub umbram expanduntur. Alas expandere. Plin. lib. 10. cap. 38. Ficos expandere in sole. Columel. 12. 15. Florem expandere dicitur rosa. Plin. lib. 12. cap. 11. Naturam expandere dictis, pro Pandere, i. e. Aperire, explicare. Lucret. lib. 1. 126.

EXPASSUS, a, um. Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Fores expassæ. Tacit. 5. Hist. 13. Flammeum expassum. Gell. 15. 15.

EXPANSUS, a, um. Idem. ut, Capillus porrectus & expansus. Gell. l. c.

EXPANSIO, ōnis. f. Pandiculatio. Cael. Aurel. Tard. 5. 11. 139. Corporis expansio ex thalamo.

EXPANDITOR, ōris. m. ut, Vagus ille, expanditor amnis. apud Plin. in Paneg. de Nilo, cap. 30. n. 4. [In vet. Expandatur. unde Lipf. & Vir-dung. Exspatiator, Livin. Et palator, Rittersh. Et spatiator. Sane analogia Expanfor requireret, ut Expansio, non Expanditio. Forte Expa-lator, sublata distinctione, vel Expenfator, quia Ægypto fertilitatem quasi expensat amnis.

EXPANGO, anxi, actum, [ἐκπᾶνγνυμι] ēre. Figere seu Constituere. Plin. lib. 2. cap. 26. Idemque ausus, rem etiam deo improbam, annu-merare posteris stellas, ac sidera ad normam expangere. De Hipparcho loquitur. Sed Hard. Ad nomen expungere, ex MSS. q. V.

EXPAPILLO, [γυμνῶν] āre. Nudare. Unde

EXPAPILLATUS, a, um. ut, Brachio expapillato. Plaut. Mil. 4. 4. 44. est quasi Usque ad papillam renudato, uti exponit Nonius, 2. 266. vel secundum Festum, Ita exerto, ut papilla nudetur.

EX PARTE. V. RX.

EXPASSUS. V. EXPANDO.

EXPATIOR, vel **EXPATIOR**, [ἐκπᾶσθαι] āri. Errare. Plin. lib. 16. cap. 30. Latissima expatiantium umbra, & vicinas domos sæpe transi-lientium. De loto arbore. Quintil. lib. 2. cap. 10. Et poetica (ut vere dixerim) themata, juvenibus pertractare permittemus, ut expa-tientur & gaudeant materia, & quasi in corpus eant, erit optimum. Expatriari aliqua parte. Quintil. lib. 2. cap. 17. Finis non erit, si expatriari parte in hac, & indulgere voluptati velim. Longe expatriari. Ovid. 15. Met. 454. Nec tamen oblitis ad metam tendere longe Expatiemur equis. Equi expatiantur. Ovid. 2. Met. 202. Quæ postquam summo sensere jacentia tergo, Expatiantur equi, nulloque inhibente per auras Ignota regionis eunt. Ignes clare expatiantur in auras. Sil. Ital. lib. 17. Expatriari, pro Digredi Oratorum more. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.

EXPATIANS, antis. Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Expatians lacus. Plin. lib. 16. cap. 36. Expatiantia tecta. Plin. lib. 3. cap. 5. De Romæ suburbiis.

EXPATIATUS, a, um. aliud Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Flumina expatiata. Ovid. 1. Met. 285.

EXPATRO, āre. In locum patentem me do, sive in spatium me con-fero, ut interpretatur Festus. Pacuvius, Expatant se omnes, publiceque se ostendunt. Antiquum.

EXPATRIITIUS, i. m. Qui Patriatium deposuit. Zeno l. 3. C. de senat. vel patrit. Quoties viro forte patritio, vel expatritio, vel ei quem Prætorianæ, &c.

EXPATRO, [ἐκπατρίω] āre. Idem quod simplex Patrare. Catul. 27. 16. Quid est? an hæc sinistra liberalitas Parum expatrat? V. Scalig. in loc.

EXPĀVEO, āvi, [ἐκπαύωμαι] ēre. sive **EXPĀVESCO**, ēre. Terreri. Cum præpositione. Liv. 6. 34. Quum ad id moris ejus infueta expa-visset minor Fabia, risui sorori fuit. Ad comitum lacrymas expavescere. Stat. 3. Theb. 19. Ad ferramentum raptum nec mercenarius expaverat. Petron. cap. 94. A primo conspectu ejus expavescunt. Plin. lib. 21. cap. 11. Domus tumultu expavit. Stat. 8. Theb. 638. — subito quum pigra tumultu Expavit domus. Sine præpositione, subaudita tamen. Expavere, sive Expavescere aliquid. Plin. lib. 9. cap. 30. Idem lib. 13. cap. 24. Non æstuum, non frigorum, non grandinum, aut nivis in-juriam expavescit. Expavere, Attributum inanimatis. ut apud Sil. lib. 3. 463. At gregis allapsu fremebundo territus acris Expavit moles Rhodanus. De Elephantis trajectis. Non expavescet circumventus? Quintil. lib. 6. cap. 2. Crimen non expavescendum est. Idem lib. 9. cap. 4. Ensem non muliebriter expavit. Hor. 1. Carm. 37. 23. Famam expavescere. Stat. 11. Theb. 316. Fratrem expavescat frater, & natum parens. Sen. Thyest. 40. Gradus expavere. i. e. Non ausi sunt ultra progredi. Stat. 1. Silv. 3. 57. Nomen nuptiarum ne puella quidem expaverat. Petron. cap. 26. Novitatem expavere custodes. Plin. lib. 9. cap. 30. Vocem truem expavere. Sil. lib. 1. 67. Sæpe etiam famuli turbato ad lumina somno Expavere truem per vasta silentia vocem. [His omnibus locis Expavere Præteritum est ab Expavescio, nec puto usquam lectum alterum verbum. V. in EXPALLEO not.]

EXPĀVENS, & **EXPĀVESCENS**, entis. ut, Aquatilia ad tumultum aliquem expaventia. Plin. lib. 10. cap. 75. Rectius al. Expavescencia.

Repente expavescentes. Idem lib. 23. cap. 1.

EXPĀVESCENCIA, æ. f. Vet. Interpr. Irenæi 1. 1. De expavescencia & aporia elementa facta esse

EXPĀVIDUS, a, um. Gell. 1. 8. Expavidus ictusque pecuniæ magni-tudine. Auger Ex particula.

EXPĀVEFACTIO, ēre. Sen. Epist. 86. Expavefacere ad occursum hominem.

EXPĀVEFACTUS, a, um. Partic. ut, Equi expavefacti. Hyginus Fab. 47.

EXPECTO, sive **EXPECTO**, [ἐκπᾶννυμι, ἀναμένω, ὑπομένω, ἀσπείρω, ἀσπείρω] āre. ab Ex & Specto compositum; significat Præstolari: quia dum venturum aliquem præstolamur, frequenter aspiciere solemus an veniat. Expectare epistolas, & Exigere, contraria. Cic. 15. Fam. 16. Lon-giores enim expectabo, vel potius exigam. Expectare & postulare. Cic. 11. Fam. 5. A te hoc civitas, vel omnes potius gentes non expectant solum, sed etiam postulant. Expectetis ad extremum, & me meum dicendi ordinem servare patia-mini. Cic. pro Cluent. Dum reliquæ naves eo convenirent, ad horam 1x. in ancoris exspe-ctavit. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Ad mensum Januarii aliquem expectare. Cic. 1. Att. 1. Ad mediam usque noctem expectare aliquem. Hor. 1. Serm. 5. 83. In aliud tempus. Cic. 1. Att. Multa sunt; sed in aliud tempus ex-pectare velis. In totas horas expectare aliquem. Propert. lib. 2. 29. 13. Hæc te non meritum totas expectat in horas. Expectare dum. Ter. Eun. 1. 2. extr. Concedam hinc intro atque ex-pectabo dum venit. Cic. de Amicit. Amicorum causa honesta facia-mus, ne expectemus quidem, dum rogemur. conf. loc. Cæf. supra. Expectare donec. Plin. Epist. 342. Nec dubitandum fuisset, si ex-pectaffes, donec me consuleres. Expectare si. Cæf. 2. Bell. Gall. 9. Hanc si nostri transfirent, hostes expectabant. Secure, ac prope negligenter aliquem expectare. Plin. 1. 1. Epist. 4. Temere expectare. Ovid. 3. Trist. 5. 27. Seu temere expecto, sive hoc contingere fas est. Expecto quid velis, i. e. Cupio scire quid velis me facere: atque ob id præstolor. Ter. And. 1. 1. 7. Me tranquilla senectus expectat. Hor. 2. Serm. 1. 58. — seu me tranquilla senectus Expectat, seu mors atris circumvolat alis. Expectare de, pro Sperare, vel potius Metuere. Cic. de Amicit. 41. De Caji Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. Ab aliquo omnia expectare. Cic. 11. Fam. 5. Ab omni terra expectari. Lucan. lib. 5. 671. Dum metuar semper, terraque expecter ab omni. Quæ a summa virtute summoque ingenio expectanda sunt, expectare. Cic. 2. Fam. 2. Acriter aliquid expectare. Cic. 8. Fam. 2. Hoc ideo scripsi, quod scio te acriter nuntium nostrorum comitiorum expectaturum. Avidissime aliquam rem expectare. Cic. 14. Philipp. 1. Ante vero quam ea res, quam avidissime civitas expectat, allata sit, lætitiæ, &c. Ætatem expectemus Tartessiorum regis. Cic. de Senect. 69. i. e. Spe-remus tandiu nos victuros, quamdiu vixit Tartessius. Expectare alicujus adventum in aliquo loco. Cæf. 1. Bell. Gall. 22. Magna cum spe aliquid expectare. Cic. 16. Att. 20. Non expectare purpureum amictum, Non moveri cupiditate splendida vestis. Hor. 1. Epist. 18. 27. Alter purpureum non expectabit amictum. Arcus pressos expectant. Virg. 2. Georg. 26. Silvarumque aliæ pressos propaginis arcus Expectant. Sic Falcem oleæ, mox. Aures expectant, ut verbis colligentur sententiæ. Cic. in Orat. 168. Auxilia. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Cursum expectare. Cic. 5. Att. Diem ex die expectare. Cic. 7. Att. 26. Tibi autem ad me scribent de ejus officio, nihil rescripti, quod diem ex die expectabam, ut sta-tuerem quid esset faciendum. Falcem oleæ non expectant. Virg. 2. Georg. 421. — non ulla est oleis cultura, neque illæ Procurvam expectant falcem, rastrosque tenaces. Hostem expectare. Virg. 9. Æn. 46. Armatique cavis expectant turribus hostem. Litteras alicujus expectare ut. Cic. 8. Att. 4. Ego navem paravi, tua litteras tamen expecto, ut sciam quid respondeant consultationi meæ. Malum. Nescio quod magnum hoc nuntio expecto malum. Ter. Phorm. 1. 4. 16. i. e. Nescio quod magnum malum hunc mihi nuntia-turum arbitror. Donat. Messes frustra expectant promissas horrea. Ovid. 8. Met. 293. Mortem alicujus. Ter. Adel. 5. 4. 20. Illam ut vivat optant, meam autem mortem expectant scilicet i. e. Optant ut moriar. Et Hec. 4. 2. 20. Mortemque expectet meam Nuntios expectare. Cic. 16. Att. 20. Poenam expectant. Virg. 6. Æn. 614. Præmia meritæ palmæ expectare. Virg. 3. Æn. 70. Principia hæc tam longe repetita quo spectent expectare te arbitro Cic. 13. Fam. 30. Reditum alicujus expectare. Cic. 15. Fam. 21. Signum intenti expectant. Virg. 5. Æn. 137. Testamentum expectare. Cic. Parad. 6. Si testamenta amicorum e-spectas, aut ne expectas quidem, at se supponis. i. e. Optas quis moriatur, ut tu hæreditatem cernas, aut legatum promissum co-sequaris. conf. paulo ante Mortem. Transitum tempestatis expectare. Cic. 2. Att. 21. Ventos ferentes, & facilem fugam expectare, i. e. Facilem navigati-nem. Virg. 4. Æn. 430. Expecto te, ut hoc facias, pro expecto, ut tu hoc facias. Liv. lib. Decad. 5. Nos expectari arbitror, ut respondeamus tuis literis. Expectando, gerund. [ἐκπᾶννυμι] Propert. lib. 2. 9. 8. Illum expectando facta remansit anus. de Penel. & Ulyss. Ultima semper expectanda dies homini est. Ovid. 3. Met. 135. Expecta, [ἐκπᾶννυμι] Formula attentionem parandi. V. Calaub. l. Perf. 4. 18. p. 332.

EXPECTANS, Partic. [*απεκδών*] ut, Puella expectans virum. Propert. lib. 3. 2. 20.
 Alius alium expectantes cunctamini. Sallust. in Catil. cap. 52.
 Omnia magis, quam praelium expectantes. Idem in Jugurth. cap. 58.
 Sro expectans, si quid imperent. Ter. Eun. 3. 5. 46. Conf. Expecto si.
EXPECTATUS, a, um. Partic. [*απεκδομένης*] Cupitus, desideratus. Plaut. Amph. 2. 2. 26. Certe enim me illi expectatum, optatum venturum scio. Idem Most. 2. 2. 11. Credo, expectatus veniam familiaribus. Carus & expectatus omnibus venies. Cic. 16. Fam. 7. Nemo nos amat, qui te non diligit: carus omnibus expectatusque venies.
 Expectatus ad summam dignitatem. Cic. de Senect. 97. Sensi ego tum in optimo filio meo, tum in expectatis ad amplissimam dignitatem fratribus tuis, Scipio, omni aetati mortem esse communem. i. e. Quos sperabant omnes in summa dignitate sese visuros.
 Arvis expectatus. Virg. 8. Aen. 38. Dat effectum etiam locis (inquit Servius) ut — ipsæ te, Thyre, pinus, Ipsi te fontes, ipsa hæc arbuta vocabant.
 Aqua non expectata venit imber. Pluit derepente. Ovid. de Nuc. 120.
 Dies expectata aderat. Virg. 5. Aen. 104.
 Entem non expectatum alicui defigere. Sil. lib. 10.
 Lumina diu expectata. Catul. 60. 2.
 Manus longum expectata. Valer. 4. Argon. 437.
 Parentes expectati dicuntur, Mali & odiosi, ut docet Donatus: quorum mors in dies singulos expectanda sit. Ter. Adel. 1. 2. 29. Si esses homo, fineres nunc facere, dum per aetatem licet, potius, quam ubi te expectatum eiecisset foras. V. Expecto Mortem, Testamentum.
 Pietas filii expectata parenti. Virg. 6. Aen. 687. i. e. Sperata.
 Seges expectata. i. e. Sperata. Virg. 1. Georg. 226. — sed illos Expectata seges vanis elusit avenis.
 Vulnus non expectatum, Subitum. Ovid. 5. Fast. 710.
 Expectate venis. Virg. 2. Aen. 283. pro, Expectatus. Serv.
 Compar. Expectatio illo nemo venit. Plaut. Most. 2. 2. 12.
 Nimio edepol ille potuit expectationem Venire, qui te nuntiaret mortuum. Cic. Nihil unquam expectatio fuit.
 Superl. Adventus suavissimus & expectatissimus alicujus. Cic. 4. Att. 4. Litteræ expectatissimæ. Cic. 16. Fam. 9. Intellexi enim te laborare, ut ad me mihi expectatissimæ litteræ perferrentur.
 Triumphus expectatissimus. Cæf. 8. Bell. Gall. 51. i. e. Magna hominum expectatione desideratus.
EXPECTATUM, i. n. absol. ut, Expectato maturius. Vellej. 2. 123. 2. Ante expectatum, i. e. Expectatione citius. Virg. 3. Georg. 348.
 Ante expectatum positus stat in agmine castris. Ubi Servius:
 Ante expectatum, Dicto citius, i. e. Antequam ejus expectetur adventus: & est una pars orationis, hoc est adverbium. V. etiam Drakenb. ad Sil. 2. 31. & Burm. ad Ovid. 4. Met. 789.
EXPECTATIO, ōnis. f. [*ἐκπετήσις*, *απεδοκία*] Desiderium. Ter. in prol. Hec. 26. Funambuli eodem accessit expectatio.
 Expectatio, inquit Donatus ad 1. Eun. 2. Certorum est, Spes vero incertorum, & Expectatio propinquarum rerum, Spes longinquarum, & Expectatio destinata tempus, Spes non destinata.
 Animi & ingenii alicujus tanta expectatio. Cic. 2. Fam. 1.
 Nihil aliorum expectatione dignum, nihil reconditum, nihil aut inauditum, aut cuiquam novum dicere. Cic. 1. de Orat. 137.
 Plenus expectatione. Cic. 3. Att. 13. Ex tuis literis plenus sum expectatione de Pompejo quidnam velit aut ostendat.
 Vacua periculo, & periculi expectatione nulla hora relinquitur. Cic. Anteq. iret in exil. 19.
 Præteritorum recordatio est acerba, & acerbior expectatio reliquorum. Cic. de Clar. Orat. 266.
 Contra omnium expectationem. V. CONTRA.
 Cæca expectatio. V. CÆCUS.
 Indigna homine libero expectatio. Cic. pro Rabir. perd. 16. Harum enim omnium rerum non solum eventus, atque perperissio, sed etiam conditio, expectatio, mentio ipsa denique indigna cive Romano, atque homine libero est.
 Mirifica expectatio alicujus. Cic. 7. Att. 7.
 Majore expectatione hominum, quam spe, Camillus ab urbe profectus Vejos. Liv. 5. 19.
 Summa alicujus expectatio est. Cic. ad Brut. 15. Summa est expectatio tui: quod si Italiam attigeris, ad te concursus fiet omnium.
 Tanta fuit expectatio visendi Alcibiadis. Nepos, 7. 6. 1.
 Accidere præter expectationem aliquid. Cic. 2. de Orat. 284.
 Adducere alicum in summam expectationem. Cic. 1. Tusc. 30.
 Afferre expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Afferre non parvam expectationem alicui. Cic. 3. Att. 18.
 Angi expectatione. Cic. 9. Att. 1. Angebar singularum horarum expectatione.
 Audire alicum cum expectatione. Cic. 3. de Nat. Deor. 1. Nescis quanta cum expectatione, Cotta, sis te auditurus.
 Commovet alicuius expectationem. Cic. 2. Q. frat.
 Commovere crebras alicujus expectationes. Cic. 1. Att. 3.
 Concitare sui expectationem, hanc sustinere & tueri. Cic. 2. Fam. 1.
 Non conturbat me expectatio tua. Cic. 4. Acad. 10.
 Cruciari expectatione. Cic. Nunc expectatione crucior.
 Decipere expectationem alicujus. Cic. 2. de Orat. 289.
 Dare alicui expectationem convivii. Cic. 2. Att. 8. Quamtuam porrò mihi expectationem dedisti convivii istius.
 Derivare expectationem. Cic. 2. Att. 14.
 Explere expectationem omnem diuturni desiderii nostri. Cic. 1. de Orat. 105.
 Facere expectationem. Cic. 3. Att. 15. Varronis sermo facit expectationem Cæsaris.
 Facere sui expectationem. Cic. 4. Acad. 10.
 Habere expectationem. Cic. 7. Att. 16.
 Non habere magnam expectationem in respondendo. Cic. in Sallust. 2.
 Movere expectationem, pro Excitare desiderium. Cic. 2. Att. 14. Quamtuam tu mihi moves expectationem de sermone Bibuli? V. Commoveo.
 Occurrere expectationi alicujus. Cic. pro Cluent. 63.
 Pendere obscura spe & cæca expectatione. Cic. 2. de Lege Agr. 65.

Suspendere oratione unius expectationem alterius. Cic. pro Cluent. 54. Sum. ut, In rerum omnium expectatione esse. Cic. 10. Fam. 4. In aliquibus expectationem nostram esse. Cic. 8. Att. 5. In summa expectatione res est. Cic. 8. Att. 15.
 Sustinere non parvam expectationem imitandæ alicujus industriæ, magnam bonorum, nonnullam fortasse nominis. Cic. 3. Off. 6.
 Tenet major expectatio alicum. Cic. 2. de Orat. 74. Quo ista majora ac mirabilia fecisti, eo me major expectatio tenet, quibuscum rationibus, quibusve præceptis ea tanta vis comparetur, &c.
 Torqueri expectatione. Cic. ad Att.
 Vincere expectationem omnium: h. e. Opinionem & existimationem. Cic. 7. Verr. 11.
 Vocat me jamdudum alio tacita vestra expectatio. Cic. pro Cluent. 63.
EXPECTAMEN, inis. n. Idem. Claud. Mamert. 2. 12. Convenientia vel jucunda expectamini. uti ibi adscripsit Barth. p. 157.
EXPECTATRIX, icis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 16.
EXPECTATOR, ōris. m. Paulinus Nolanus Epist. 31. n. 51. extr.
EXPECTORARE, [*ἐκσπέρειν*] are. Est Extra pectus ejicere. Accius Phœnissis, Inculant ultro, a fortuna opibusque omnibus desertum, abjectum, afflictum ex animo expectorant. Idem Epigono, Eloquere proptere, ac pavorem hunc meum expectora. Cic. 3. de Orat. 152. Tum pavor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Et 4. Tusc. 19. Ex Enn. Hæc Nonius. Quod verbum non omnino antiquum & remotum ab usu videtur: proprie enim dicitur Expectorare, Id quod ex pectore aliquid educit, ut quum Medicamentum aliquid pituitam in pectore, hoc est in cavitatibus pulmonum infarctam educit, proprie Expectorare dicitur; atque Expectorans, Medicamentum vocabitur. Fabius tamen lib. 8. cap. 3. videtur repudiare, tanquam nimis antiquum.
 Sic & Elimino, eodem modo compositum, antiquis in usu erat. H. St. Adscripsit idem Inquirendum esse, cujus hæc sint, quæ novissimo loco leguntur; [Quibus non equidem subscribo.] Extuffire vet. Dixerunt, q. V.
EXPECULIATI Servi, a Plauto dicuntur, Qui peculio sunt exhausti.
EXPEDIO, ivi, itum, [*ἀνέπω*, *καταλύω*, *ἀπολύω*] ire. Liberare, & quasi Pedom ligamenta dissolvere, unde & pro Explicare, & proferre ponitur. Expedire, Donato teste, dicitur Qui pedem retentum liberat. Cic. in Pison. 74. Harerem enim, nisi tu me expedisses. Hor. Epod. 11. 37.
 Unde expedire non amicorum queunt Libera consilia. Sisenna lib. 3. Hist. Inermes armat, inexpeditos expedit.
 Impedire & Intricare, contraria verbo Expedire. Ter. And. 3. 5. 11. Viden' me tuis consiliis miserum impeditum esse? D. at jam expediam. Plaut. Perf. 4. 1. 10. Cic. 9. Fam. 19. Me quotidie aliud ex alio impedit, sed si me expediero, ut in ista loca venire possim, &c. V. IMPEDIO.
 Expedire ab. ut, Te ab omni occupatione expedisti. Cic. 3. Att. 20.
 Expedire se de re aliqua. Cic. 6. Verr. 27. Nunc de peripetasmatis quemadmodum te expedias non habes.
 Expedire se de commisso adulterio. Cic. 6. Verr.
 Ex laqueis se expedire. Cic. 4. Verr. 101.
 Ex turba se expedire. Ter. Adel. 4. 4. 5.
 Ex servitute alicum expedire. Plaut. Capt. 2. 3. 94.
 Inter flammarum & hostes expediri. Virg. 2. Aen. 633.
 Expedias me hinc te rogo. Cic. 11. Att.
 Expedire illigatum. Hor. 1. Carm. 27. 24.
 Vix illigatum te triformi Pegasus expediet Chimæra. V. in CHIMÆRA.
 Expedire panes: i. e. Proferre. Virg. 1. Aen. 706.
 — Cerebremque canistris Expediunt.
 Expedire virgas dicuntur lictores, ad supplicium sumendum. Cic. 7. Verr. 86. Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expediri jubet.
 Pyxidem expedire, manum porrigere, venenum tradere. Cic. pro Cæf. 65.
 Expedire se arumnis. Ter. Hec. 3. 1. 8. Qui te expedias sis arumnis? Cura se expedire. Idem Phorm. 5. 4. 4.
 Crimine se expedire. Ibid. 5. 1. 28.
 Aditum expedire. Cæf. 7. Bell. Gall. 86. Aggere & cratibus aditus expediunt.
 Agrum lectione lapidum. Columel. lib. 2. cap. 2. At saxosum facile est expedire lectione lapidum, &c.
 Alimenta arcu expedire. Tacit. 6. Ann. 43. Isque in Hyrcanis reperiuntur, illuvie obstitus, & alimenta arcu expediens. i. e. Parans.
 Animum impeditum expedire. Ter. Hec. 3. 1. 17. Vix me illinc abstraxi, atque impeditum in ea re expedivi animum.
 Animum metu expedire. Hor. 3. Carm. 24. 8.
 — non animum metu,
 Non mortis laqueis expedies caput.
 Arcus expedire. Stat. 9. Theb. 864.
 Arma tamen, frustra superos, Triviamque precatus, Molitur pallens, & surdos expedit arcus.
 Arma expedire. Tacit. 2. Ann. 72. Virg. 4. Aen. 592.
 Non arma expedient? Verba furentis Didonis.
 Causam alicujus expedire. Cic. de Arusp. Resp. 18.
 Comas expedire. Stat. 3. Silv. 4. 89.
 Consilia expedire. Tacit. 2. Hist. 52. Neque alienis consiliis regi, neque sua expedire.
 Consilia se expediunt. h. e. Explicant. Valer. 8. Argon. [Suspect.
 Contos expediunt nautæ. Virg. 5. Aen. 209.
 Convivia tectis expediunt. i. e. Apparant. Valer. 2. Argon. 342.
 Tectis, In tectis.
 Copias expedire. Tacit. 13. Ann. 7. Duosque veteres reges Agrippam & Jocchum expedire copias. subaud. jubet.
 Fallaciam. Plaut. Capt. prol. 40. Hic hodie expediet hanc docte fallaciam.
 Ferrum. Liv. 4. Bell. Pun. Ferrum enim quosdam expedites cernebat. Jaculum expedire. Hor. 1. Carm. 8. 12.
 — sæpe disco,
 Sæpe trans finem jaculo nobilis expedito. h. e. Expedite jacto & jaculato ultra metam.
 Iter expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Iter fugæ non expedites. Labores alicujus expedire. Valer. 7. Argon. 277.

Manus expedire. Virg. 12. Æn. 258.

Tum vero augurium Rutili clamore salutant,

Expediuntque manus. i. e. Dimicare se velle significant.

Hæc enim est consensio militaris. Lucan. lib. 1. 387.

Elatasque alte quæcunque ad bella vocaret,

Promissere manus. Hæc Servius.

Expedire manus per acuta belli. Hor. 4. Carm. 4. 75. i. e. Exercitum.

[Non puto. V. loc. & Schol. Ant. & f. l. MANUS.

Merces expedire. Ovid. 1. de Arte Am. 421.

Institor ad dominam veniet discinctus emacem,

Expediet merces teque fedente tuas.

Molestia expedire aliquem. Cic. 2. Att. 25.

Naves. Cæf. 2. Bell. Civil. 4. Ad Nasidium perveniunt, ibique naves expediunt.

Negotia alicujus explicare & expedire. Cic. 13. Fam. 27.

Nodum. Cic. 5. Att. 21. Ex his rebus hoc veteor, ne quum Pompejus propter metum rerum novarum nusquam dimittatur, Cæsari nullus honos a Senatu habeatur: dum hic nodus expediatur, non putet Senatus, nos ante quam successum sit, oportere decedere.

Nomina. Cic. 16. Att. 6. Nomina mea per deos expedi, exolve: bella reliqua reliqui.

Pecuniam expedire, pro Conficere. Suet. in Julio, cap. 4. Nam comites servosque ceteros initio statim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiserat.

Pluteos, crates &c. expedire. Tacit. 2. Hist. 21. Vitelliani pluteos, cratesque & vineas: Orthoniani fudes, & immensas lapidum, plumbi, ærisque moles expediunt.

Prævisa expedire. Tacit. 14. Ann. 8.

Rem expedire, i. e. Impeditam explicare. Cic. 2. Off. 33.

Salutem. Cic. pro Milon. 10. Honeſta ratio effet expediendæ salutis. h. e. Eum absolventi.

Subita expedire. Tacit. 14. Ann. 55. Id primum tui muneris habeo, qui me non tantum prævisa, sed subita expedire docuisti.

Tela animosque expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Et expedire tela, animosque equitibus jussis.

Tela equosque expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Quum tela equosque expeditissent.

Expedire, pro Exponere. Ter. Eun. 4. 4. 27. Agedum hoc mihi expedi. Primum, istam quam habes, unde habes vestem? taces. Cic. 10. Fam. 33. Itaque proximis literis consilium meum expedietur.

Dictis expedire, i. e. Enarrare breviter. Virg. 3. Æn. 379. Lucret. lib. 5. 114. Multa tibi expediam doctis solatia dictis.

Altius expediam. Virg. 4. Georg. 286. — altius omnem

Expediam, prima repetens ab origine, famam.

Dilucide & perspicue aliquid expedire. V. PERSPICUE.

Plane expedire. Cic. 4. Att. 16. Nondum est plane expeditus.

Promptius expediam. Juven. 10. Sat. 20.

— quorum si nomina quæras,

Promptius expediam: quot amaverit Hippiæ mœchos.

Capita rerum. Plaut. Truc. 4. 3. 16.

Causam adventus. Liv. 34. Ceterum nec causam adventus satis expediebat.

Initium rei expedire. Sallust. in Jugurth. c. 5. pr. Sed prius quam hujusmodi rei initium expeditio, pauca supra repetam.

Naturas apium expedire. Virg. 4. Georg. 149.

Expedire iudicibus rem suam. Ter. Phorm. 2. 3. 52. Dilucide expedi, quibus me oportuit iudicibus. i. e. Probavi, inquit Donatus.

Exitum institutæ orationis expedire. Cic. 3. Fam. 12.

Expedire uno verbo. Ter. Phorm. 1. 4. 20. Atque si potes, verbo expedi uno.

Expedire, pro Constituere. Liv. 39. Non modo cetera, sed ne in proximam quidem noctem ubi tuto custodiretur, expediebant.

Expedire, Absolvere aliquid, & liberari aliquo negotio. Cic. 7. Fam. 3. Ego, si quæ volo expediō, brevi tempore te, ut spero, videbo.

Expedire & conficere res. Cic. de Clar. Orat. 154. Balbi docti & eruditi hominis in utraque re consideratam tarditatem vicit, expediendis conficiendisque rebus.

Expedire, pro Parare, sive Præparare. Tacit. 1. Hist. 88. Multos e magistratibus, magnam Consularium partem secum expedire jubet. [Lego Expediri, ut in sq. exemplo.

Ad bellum expediri. Tacit. 2. Hist. 99. Cæcinam, ac Valentem ad bellum expediri jubet.

Expedire se ad prælium, seu ad pugnam. Liv. 5.

Expeditio me ad Drusum, inde ad Scaurum. Cic. 4. Att.

Expeditio, pro Expediam. Plaut. Truc. 1. 2. 36. Quid jam amabo? d. expeditio. Ennius Eumenidibus, Id ego æquum aptius fecisse expeditio atque eloquar. Pluribus Nonius idipsum probat. Sed antiquum est.

Ab hoc est Inexpedibilis, de quo suo loco. Nam ibi addidi. H. St.

EXPEDIT, [συμφέρι, χρησιμῶς] impersonale in tertiis personis, pro Utile est. Ter. Heaut. 2. 3. 96. Nihil satis firmi video, quamobrem expicere hunc mihi expedit metum. Cic. 5. Verr. 44. Post hominum memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expeditet.

Optimum esse & expedire. Cic. pro Marcell. 31. Multi dubitabant quid optimum esset: multi quid sibi expeditet: multi quid deceret: nonnulli etiam quid liceret.

Utile esse & expedire. Cic. 3. Off. 76. Non igitur faciat (dixerit quis) quod utile sit, quod expedit? Imo intelligat nihil nec expedire, nec utile esse quod sit injustum.

Ad diuturnitatem victoriæ & dominationis alicujus expedit. Cic. 7. Att. 21. Hoc mihi expedit. Ovid. 2. Fast. 591.

— vitatque, quod expedit illi.

Expediunt. Plaut. Trin. 2. 1. 10. — Omnium primum

Amoris artes eloquar, quemadmodum expediunt.

Si ita expedit, pro Si commodum est, vel necesse est ita fieri ut melius res se habeat. Cic. 2. Q. frat.

Expedit, cum infinitivo. Cic. pro Cæcin. 16. Quum pecunia Cæseniæ ex illa hæreditate deberetur, eam porro in prædiis collocari maxime expeditet.

Expedit studio lumen abesse meo. Ovid. 1. Trist. 8. 56.

An nihil expediat tale movere vide. Ovid. 2. de Ponto, 2. 58.

Expedit bonos esse vobis. Ter. Phorm. 5. 2. 1.

Expedit esse deos. Ovid. 1. de Arte Am. 637.

Pacem reduci velle victori expedit. Sen. Herc. fur. 6.

EXPEDITUS, Partic. vel Nomen ex partic. [ἀπὸ τοῦ ἐπιπλοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐπιπλοῦ, ἐπιπλοῦ, ἐπιπλοῦ] Paratus. Curis expeditus. Hor. 1. Carm. 22. 11.

Cæf. 2. Bell. Gall. 19. Cæsar sex legiones expeditas ducebat.

Expeditus & paratus. Cic. 11. Philipp. 25. Expedito nobis homine & parato p. c. opus est.

Expeditus, solutus, liber, nulla re implicatus. Cic. 4. Acad. 105.

Expeditus eo proficiscitur. Cic. pro Quint. 23.

Expeditum facere se ex impedito. Plaut. Epid. 1. 1. 79. Quomodo me expeditum ex impedito faciam?

Facilis & expeditus ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 180.

Argumenta expedita statim depromere. Cic. 2. de Orat. 117.

Celeritas expedita & profluens. Cic. de Clar. Orat. 220.

Cœna. i. e. Brevis & succincta. Plin. lib. 3. Epist. 12.

Confilia. Cic. 9. Att. 12.

Dimicatio expeditissima. Cic. 10. Fam. 24.

Disciplina. Cic. de Clar. Orat. 265. C. Sicinius igitur, &c. probabiliorator, jam vero etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, sed ad inveniendum expedita Hermagoræ disciplina.

Excusatio. Cic. 16. Att. 7. Nam si a Phædro nostro expedita excusatio esset, nunc quid responderemus. Interruptus sermo.

Exercitus ad mutandum expeditus. Cic. 5. Att. 18.

Homines acres, ad vim prompti, ad seditionem parati, armati in cives & expediti ad cædem. Cic. 2. pro Lege Agrar. 81.

Intellectus. Paul. in l. Si servum. §. sequitur. D. de verb. obligat.

Expeditum intellectum habet constitutio. i. e. Manifestum.

Iter. Cic. 8. Att. 12. Omnibus copiis conductis, te implicet, ne a me iter expeditum tibi sit, &c.

Juventus expedita. Liv. 2. 11. ut Legio Exercitus &c.

Labor expeditior, Facilior. Columel. lib. 2. cap. 4. Expeditior autem labor ejusmodi solo est, eo quod pauciores impenduntur operæ.

Legio expedita, Exercitus expeditus, Subsidia expedita, in quibus milites sunt levis armaturæ, & qui facile huc illuc perducuntur. Liv. 2. 41. Cic. 15. Fam. 4. & 10. 24. [Sed vide paulo infra notata.

Expediti etiam absolute dicuntur Milites levis armaturæ. Liv. 22. 11. Successit tamen Pœnus cum expeditis equitibusque. V. Fest. in Adv.

litatio. Expedita auxilia. Idem Liv. ibid. 21. Adversus eos tribum militum, cum expeditis auxiliis a Scipione missi.

Expediti equites. Sallust. Jugurth. 68. Legionem, cum qua hiemaba & quamplurimos potest Numidas equites, pariter cum occasu soli expeditos educit.

Cum expeditis manipulis. Sallust. Jugurth. 105. V. Salm. de Re Milit. Rom. cap. 17. [Immo parum de Expeditis expedit rem Salmasti.

Ut enim nonnunquam de Velitibus seu Antefignanis præcipue usurpavit verbum Scriptores videantur; Satis constat tamen juxta de Gravis & Levis armaturæ militibus, ac prorsus de omnibus dici consueſſe, quod non essent sub onere, sive sub sarcinis, nihilque præter arma sua eademque expedita. i. e. detractis tegumentis, quibus alioqui galeæ scutaque induta erant, gestarent, ita ut ad pugnam quovis momento parati essent. Hinc toties mentio fit Legionum expeditarum. V. e.

empla præmissa. conf. Cort. ad Sall. Jugurth. c. 50. Manus. i. e. Soluta. Nep. 14. 6. 2. de Manu militari. Tacit. 2. Hist. 83.

Motus navium expeditior. Cæf. 4. Bell. Gall. 25.

Negotia. Cic. 1. Fam. 3. Aulo Trebonio qui in tua provincia magnæ negotia & ampla & expedita habet, multos annos utor valde familiariter.

Oratio. Cic. de Clar. Orat. 227.

Pecunia expeditissima. Cic. 11. Fam. 24. extr.

Ratio. Columel. lib. 6. cap. 2.

Res ad explicandum expeditissima. Cic. 2. Q. frat. 14.

Reditus expeditissimus ad cælum optimo & justissimo cuique. Cic. 6. Amicit. 13. Idem semper animos hominum esse divinos, iisque quod e corporibus excessissent, reditum in cælum patere, optimoque & justissimo cuique expeditissimum.

Remuneratio expeditior & celerior. Cic. 2. Off. 68.

Senatusconsultum expeditum. Cic. 5. Att. 4. Sed non dubito quin Senatusconsultum expeditum sit, in quo præsertim sit compendium populi. paulo ante dixit, S. C. si erit factum.

Via ad honores expeditior. Cic. pro Flacc. 104.

Vir acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus. Cic. de Orat. 131.

Vir doctus ex disciplina, & a natura ad dicendum satis solutus atque expeditus. Cic. de Clar. Orat. 245.

Unguentorum expeditissimum, Quod citissime apparatur, & præstitissimum est. Plin. lib. 13. cap. 1.

Expeditum, i. n. absol. ut Expeditum erat. Plin. Epist. 155. Ide l. 10. Epist. 69. Quorum si nihil nobis loci natura præstaret, expeditum tamen erat cataractis aquæ cursum temperare. Sic

In expedito positum. Quintil. lib. 10. cap. 7. V. 1. N.

In expedito esse. Plin. lib. 4. cap. 23. Ulp. in l. Si dubitet. D. de Fidejussoribus, Nec enim semper facilius est nominis emptio, quam numeratio totius debiti non sit in expedito. Curt. 4. 2. 22. Cum appellere scaphas in expedito esset.

EXPEDIT, Adv. [εὐσταλῶς] Celeriter, facile. Cic. 2. de Invent. 6. Sed ut expeditius ratio tradatur, ea quæ proposuimus, brevi nominabuntur.

Expedito navigare. Cic. 6. Att.

Expedito explicare. Cic. de Clar. Orat. 237.

Celeriter & expedito percipere. Cic. 5. de Fin.

Expeditissime purgari sic poterit. Columel. lib. 2. cap. 10.

EXPEDITIO, ōnis. f. [ἐκπαιδεία, ἀντιστάσις] appellatur Quum exeunt milites belli gerendi gratia: h. e. Ipse Militaris apparatus: quod explicat atque expedit se a ceteris negotiis. Curt. Omnem expeditione ac militarem apparatus adduxit. Cæf. 8. Bell. Gall. 7. Liv. 24. mittentibus & missis ea læta expeditio fuit.

Expeditionem conficere ternis mensibus. Plin. lib. 7. cap. 2.

Educere exercitum in expeditionem. Cic. 1. de Divin. 76.

Apes noctu deprehensæ in expeditione, excubant supinæ. Plin. lib. 1. cap. 8. extr.

Mittere in expeditionem. Cæs. 13. Bell. Gall. 5. 10.
Est etiam Perfectio; uti Auct. ad Herenn. 4. 68. Habet paucis comprehensa brevis multarum rerum expeditionem.

EXPEDITIONALIS, Adj. Castrensis. Spartian. in Nigr. c. 10. & Ammian. Marcell. 31. 16.

EXPELLERE, ūli, ūlsum, [ἐξώλεω, ἐκπύρω, ἐξελώνω, ἀππύρω, ἀππύρω] ēre. Ejicere.

Expellere & Evocare, contraria. Cic. 8. Att. 2. Non expulsi sed evocati e patria.

Exturbare & expelli. Cic. pro Lege Agrar. 83. Sic enim dico, si Campanus ager dividatur, exturbare, & expelli plebem ex agris, non constitui & collocari.

Expellere & ejicere aliquem ex prædio. Cic. pro Quint. 28.

Omnia ex animo expuli. Sen. Med. 7.

Expelli, exterminari, ejici ex urbe. Cic. pro Milon. 102. Hæc tanta virtus ex hac urbe expelletur, exterminabitur, ejicietur?

Pondus uteri seipsum in auras expulit. Ovid. 9. Met. 704.

Expellere in opus. Plin. lib. 11. cap. 11. Apes fucos primos in opera expellunt. [Emendati codd. In opere.]

Ævo expelli. Lucret. lib. 3. 359.

Multaque præterea perdit, quum expellitur ævo. h. e. Quum excluditur vita, quum moritur.

Bonis expellere. Cic. pro Milon. 51. Deinde ubi multi ab illo violati, spoliati, bonis expulsi, multi etiam hæc timentes in suspitionem caderent.

Bonis & fortunis omnibus expellere. Cic. 4. Verr. 62. Expulsi bonis omnibus Romam venerunt. Idem pro Rosc. Amer. 27.

Civitate aliquem expellere. Cic. 10. Att. 4.

Domo expellere, & Domum compellere, contraria. Cic. in Pison. 16.

Finibus. Cæs. 4. Bell. Gall. 3.

Finibus patriis expulsum esse. Virg. 1. Æn. 620.

Ex matrimonio. Cic. pro Cluent. 188. Mitto illam primam libidinis injuriam, mitto cupiditate matris expulsum ex matrimonio filiam.

Regno. Cæs. 3. Bell. Civil. 103. Quam paucis ante mensibus per suos propinquos atque amicos regno expulerat.

Animam expellere. Ovid. 6. Met. 618.

Aut linguam, aut oculos, & quæ tibi membra pudorem Abstulerant, ferro rapiam, aut per vulnera mille Sontem animam expellam.

Cincianos ex cerebro. Plaut. Truc. 2. 2. 33.

Curas pectore. Lucan. lib. 3. 52.

Desidiam ex corde. Plaut. Trin. 3. 2. 24.

Dubitationem. Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Quæ res omnem dubitationem adventus legionum expulit.

Lætias ex omni pectore. Catul. 74. 22.

Memoriam beneficiorum. Cæs. 1. Bell. Civil. 34. Ne nova Cæsaris officia veterum suorum beneficiorum in eos memoriam expellerent.

Mentem priorem expulit. Lucan. lib. 5. 167.

Morbum helleboro. Hor. 2. Epist. 2. 137.

Naturam furca. Hor. 1. Epist. 10.

Quietem. Sil. lib. 15.

Sententiam, pro Rejicere. Plin. Epist. 167.

Somnos. Ovid. 14. Epist. 72.

Tussim pectore. Catul. 42. 7.

Vitia ex animo dictis. Lucret. lib. 5. 51.

Urbem e sedibus. Lucan. lib. 2.

EXPULSUS, Partic. [ἐξωσμένος] Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum genialem, quem biennio ante filia suæ nubenti straverat, in eadem domo sibi ornati & æterni, expulsa atque exturbata filia, jubet.

Ira expulsa. Claud. de Conf. Mal. Theod. 221.

Oculi sedibus. Lucan. lib. 3. 712.

Pudor expulsus. Sen. Med. 12.

Quies expulsa. Ovid. 8. Met. 828.

Seges ab radicibus imis expulsa. Virg. 1. Georg. 320.

Senatu expulso. Lucan. lib. 5. 270.

Cepimus expulso patriæ quum tecta Senatu.

Virtus. Lucan. lib. 2. 242.

Omnibus expulsa terris, olimque fugata

Virtutis jam sola fides.

EXPULSION, ōnis. f. [ἐξώλησις] Cic. 2. Off. 16. Atque ob eas benemeritorum sæpe civium expulsioniones, &c.

Expulsiones vicinorum. Cic. in Parad. 6.

EXPULSOR, ōris. m. [ἐξωστήτωρ] Qui expellit. Cic. pro Quint. 10.

EXPULTRIX, icis. f. [ἐξωστήτρια] ut, Vitiorum expultrix Philosophia. Cic. 5. Tusc. 5. ubi in MSS. legitur Excultrix. [Qua recepta ectione à Vitiorum expellendum, ut sit: Virtutis indagatrix, expultrixque. An Evultrixque vitiorum?]

EXPULSIQ, Adv. dictum a Frequenti pulsu. Varro apud Nonium, 2. 81. Purgatum scito, quoniam videbis Romæ in foro pueros pila expulsum ludere.

EXPULSO, [ἐξωθισμός] āre. frequent. Martial. lib. 14. 46.

Si me nobilibus scis expulsa finistris,

Sum tua: si nescis ruffare, redde pilam. [Lege Mobilibus.]

Jam læva iners inexercitatis in hoc ludo.

EXPULSATUS, Partic. Ammian. 23. 6. Seleucia per duces Veri Cæsaris xpulsata. i. e. Expugnata.

EXPENDO, di, sum, [ἐκτιμῶ, ἐκτιμῶ, λογιζομαι] ēre. ponderare. Plaut. Afin. 2. 2. 34. Quot pondo te censet esse nudum? non edepol scio. L. R. scibam ego te nescire. at pol ego qui te expendi scio. Nudus vinctus centum pondo es.

Expendere aurum auro. Plaut. Rud. 4. 4. 43. Quid istic tua? aurum auro expendetur, argentum argento exæquabimus.

uro aliquem expendere. Plaut. Merc. 2. 4. 19.

ecunia expendere atque æstimare. Cic. 7. Verr. 23. Nam quæ iste in Ippollonio fecit, ea primum breviter cognoscite quot & quanta sint, leinde hoc expendite atque æstimate pecunia.

pendere, Examinare, considerare. Cic. 1. Off. 113. Quæ contemplantes expendere oportebit quid quisque habeat.

pendere & feligere. Cic. in Orat. 47. Nec vero utetur imprudenter ac copia, sed omnia expendet & feliget.

dicio expendere. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Hæc mira laus est, quæ

non poetarum carminibus, non annalium monumentis celebratur, sed prudentum judicio expenditur.

Arte aliqua quædam expendere. Cic. de Clar. Orat. 186.

Casus expendere. Virg. 12. Æn. 21.

Causam meritis. Ovid. 13. Met. 150.

Pretium dignum expendere. Sil. lib. 7.

Testem diligenter. Cic. pro Flacc.

Viros spectare atque expendere bello. Sil. lib. 3.

Voluptates expendere & æstimare. Cic. Post red. in Senat. 14. Idem expendunt atque æstimant voluptates: sententiamque dicunt & judicant, quantum cuique libidini tribuendum esse videatur.

Pœnas expendere alicui. Cic. 2. Tusc. 23. Unde igitur ignis lucet mortalibus clam divinus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fato expendisse supremo.

Pœnas scelerum expendere. Virg. 12. Æn. 258.

Supplicia & scelerum pœnas expendimus omnes. i. e. Luimus omnes pœnas quæ sunt statuta sceleribus. Servius.

Pœnas capite expendere. Tacit. 12. Ann. 19.

Scelus expendere. i. e. Perfolvere sceleris pœnas. Virg. 2. Æn. 229.

— & scelus expendisse merentem

Laocoonta ferunt.

Supplicia veterum malorum expendere. Virg. 6. Æn. 740.

Ergo exercentur pœnis, veterumque malorum Supplicia expendunt.

EXPENSUS, Partic. [ἐκτεθειμένος] Ponderatus, ut, Aurum expensum. Cic. pro Flacc. 68.

Expensio gradu ire. Propert. 2. 4. 6.

ibat & expensio planta morata gradu. Fortasse quod Terentius

Suspensio gradu dixit. V. Broekhuys. ad loc.

EXPENSA, æ. f. [ἀνάλογος, δαπάνη] Sumptus.

Non indecories expensæ lassant æraria. Claud. 2. de Laudib. Stilich. 146.

Alii legunt, Laxant.

EXPENSUM, i. n. Idem. Plaut. Truc. 1. 1. 54. Usuraria accipiat ilico expensa.

Codex accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Com. 4. Non habere se hoc nomen in codice accepti & expensi relatum confitentur.

Publicis expensis iter facere. Ulpian. in l. Ex eo tempore. D. de miliar. testam.

Expensum ferre, est Scribere, te pecuniam dedisse, inquit Asconius in 3. Verr. 102. ut Quum per singula expensi nomina, Summam quandam pecuniæ expensam ascribimus: Nomina autem vocantur in rationibus, quos nunc Articulos dicimus. i. e. ipsi Debitores. Cic. ibid. Satis te elapsurum omni suspitione arbitrare, si quibus pecuniis credebis, iis expensum non ferres? neque in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtii referrent? quid proderat tibi te expensum illis non tulisse? Gell. lib. 14. cap. 2. Probare apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expensilatione, mensæ rationibus, chirographi exhibitione, &c. Hactenus Budæus, Cic. pro Cæcin. 33. Hac emptione facta pecunia solvitur a Cæsennia, cujus rei putat iste rationem reddi non posse, quod ipse tabulas non averterit, se autem habere argentarii tabulas in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaque relata. Idem 3. Verr. 92. Quod minus Dolabella Verri acceptum retulit, quam Verres illi expensum tulerit. Idem pro Rosc. Com. 1. Qui pecuniam expensam tulerunt. Et paulo post, Ille si non jussu hujus expensum tulisset? non scripsisset hic. Idem 2. Att. 4. Pro eo tibi præsentem pecuniam solvi imperavi, ne tu expensum muneribus ferres. i. e. inquit Budæus, Ne te donasse eum mihi æstimares: volo enim eum emptum mihi esse. Idem 6. Philipp. 15. Quis unquam in illo Jano inventus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum? Idem pro Rosc. Com. 14. Hæc pecunia necesse est, aut data, aut expensa lata, aut stipulata sit. Ulp. ad Senatusconf. Trebellianum, l. Mulier, Dicendum est potius fructibus hoc expensum ferendum, quam fideicommissio. legitur & Fiendum. Liv. Homines prope quatercentum produxisse dicitur, quibus sine fœnore expensas pecunias tulisset.

Expensum ferre; non solum de pecunia, sed etiam de aliis rebus dicitur. Cic. 8. Fam. 4. Mentio facta est de legione ea, quam expensam tulit Cajo Cæsari Pompejus. Marcellus ad l. Juliam repetundarum. l. Lex Julia, Illud quoque cavetur, ne expensum ferat opus publicum faciendum, frumentum publice dandum, præbendum, apprehendendum, facta tecta tuenda, ante quam perfecta, probata, præstita legerunt. Jabolenus de Supellectili legata, l. Qui vestem omnem, & res plurium generum supellectilis nomine expensum ferre solitus erat. legitur & Expensio. Scævola, Quæ in fraud. l. Pupillus, Creditores suæ negligentia expensum ferre debent. Plin. lib. 2. cap. 7. Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta & in tota ratione mortalium, sola utramque paginam facit. i. e. Quicquid lucri aut damni, quasi expensi aut accepti mortales faciunt, omnia fortunæ ascribunt. Conf. Acceptum referre in ACCIPIO.

EXPENSIO, ōnis. f. apud Symmach. Epist.

EXPENSO, āre. pro Expensum ferre in conficiendis rationibus, lectum apud eruditos scribit Cæl. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 21. Scævola in l. Thais. §. Libertatem. D. de fideicommiss. libertat. Post mortem testatoris tutores exactioe commiserunt, isque nummos redactos expensavit eisdem tutoribus. Plaut. Pseud. 2. 2. 32. Argentum accepto, expenso. [i. e. Ergo, vice domini.]

EXPENSITATIO, ōnis. f. apud Jctos & Gell. 14. 2.

EXPERGO, vel **EXSPERGO**, si, sum, [ἐκτιμῶ, ἐκτιμῶ] ēre. est Madefacere; compositum a verbo Spargo. Lucret. lib. 3. 828.

— expergi quo possit vis animæ. Ni hoc rectius ad vocem sequentem referatur. [i. e. Dispergi & in primordia sua resolvî.]

Exargo. Idem §. 372. & Apul. de Herb. cap. 114.

EXPERTUS, Partic. [ἐκτεθειμένος] Idem quod Madefactus. Virg. 3. Æn. 625.

— sanieque experta natarent

Limina. Ubi Servius, Expertæ: hæc fuit vera lectio, i. e. Madefacta. Nam si Aspersa dixeris, i. e. Inrorata, Tapinosis & Hyperbole junguntur. V. Voss. Etym. in Spargo.

EXPERGO, rexi, rrectum, [ἐκτιμῶ, ἐκτιμῶ] ēre. Idem quod Excitare, Expergefacerere. Accius Antigona apud Nonium 2. 278. Heus vigiles properate, expergite: pectora tarda sopore exurgite. Gell. lib. 6. cap. 10. Ista re animos juvenum expergebat.

EXPERGITUS, [*ἐμπειρίτης*] ut inquit Festus, dicitur Ab alio excitatus, quem solemus dicere Expergefactum. Lucil. — Ergo
E somno pueros cum mane expergitus clamo. Lucret. lib. 3. 943.
— nec quisquam expergitus extat,
Frigida quem semel est vitæ pausa secuta. adde Diomed. l. 1. p. 372. Gronov. ad Liv. 7. 36. & Apul. 2. Met. p. 121.
EXPERGITE, Adv. Idem. Apul. 8. Met. p. 216. Expergite auscultare. Idem 2. p. 125. Expergite munus obire.
EXPERGISCO, activam significationem habet, pro Excitare. Plin. lib. 22. cap. 13. Urtica lethargicos expergiscit. Sic enim legit Perottus. Quamquam bona pars exemplarium, quæ hodie in manibus versantur, Expergiscei modo infinito legendum ostendunt, ut dependeat a Cogit superioris clausulæ verbo.
Legitur & Expergiscei neutrum absolutum, pro Expergisceor. Pomponius Agamemnone supposito, Nequis miraretur, quum tam clare tonuerit, ut siquis dormitaret expergisceat. Nonius 7. 40.
EXPERGISCOR, [*ἐμπειρίζω*] Excitari. Cic. 13. Att. 38. Simul cum sole expergiscei. Idem 2. Att. 38. Si dormis, expergisce: si stas, ingredere.
Ut te ipsum ferves non expergisceas? Hor. 1. Epist. 2. 33.
Noctu lumine appolito expergiscei. Cic. 1. de Divin. 79. Noctu lumine appolito expectata nutrix animadvertit puerum, &c.
Est etiam per metaphoram, Alacriorem & incitatioem fieri. Sallust. Catil. cap. 20. Quin igitur expergisceimini. Idem de Rep. Ordin. Expergiscei ad libertatem. Ter. Adel. 4. 4. 21.
Cessatum usque adhuc est, nunc porro, Æschine, expergisce. Hinc,
EXPERRECTUS, Partic. Sallust. Experrecti somno. Experrectus, inquit Festus, est Qui per se vigilare cepit, quo modo differt ab Expergitus. Metaphorice item ut verbum. ut, Nobilitas experrecta. Cic. pro Rosc. Amer. 15. Virtus. Idem in Pison.
Compar. ut, Experrectiores apes. Columel. lib. 9. cap. 7.
EXPERGEFACIO, [*ἐμπερίζω*] ère. Excitare. Plaut. Curc. 1. 3. 42. Flagitium probrumque magnum, Phædrome, expergefascis. Per translationem dixit.
Se expergefascere. Cic. 7. Verr. 38.
Experge te facias scripsit Cicero, pro Te expergefascias. [ubi?] Terrore subito expergefecit Italiam tumultus. Auct. ad Herenn. lib. 4. 45.
EXPERGEFIO, [*ἐμπερίζω*] èri. Excitari. Suet. Calig. cap. 38. Somno expergeferi.
EXPERGEFACTUS, Partic. [*ἐμπειρίτης*] Lucret. lib. 2. 413.
Ac musæa mele, per chordas organici quæ Mobilibus digitis expergefascia figurant.
Caput expergefascum erigere. Lucret. lib. 5. 1207. Justin. 15. 8. 17. Expergefascum blande reliquit.
EXPERGEFACIO, ònis. f. Augustin. de Vera Relig. cap. 51. A somno expergefascio.
EXPERGEFICO, Idem quod Expergefascere. Gell. 17. 12.
EXPERGEFICUS, Adj. Apul. Flor. p. 149. Galli expergefisco carmine occidunt.
EXPERIOR, ertus sum, [*πρεσβύτερος, δοκιμώτερος, ἀπειροφόρος*] Irri. a Peritia derivatur, teste Perotto: & significat Probare, & Tentare, ac periculum facere. Plaut. Merc. 2. 2. 18. Benignitatem tuam mihi experto prædicas. Idem Amph. 1. 3. 14. Experiri istuc mavellem me, quam mihi memorarier. Virg. 8. Ecl. 67.
Conjugis ut magicis fanos avertère sacris Experiar sensus.
Experiri, & assequi. Cic. 7. Att. 2. Idem in Orat. 32. Experiri id nollent, quod se assequi posse diffidant.
Experiri & perficere. Cic. in Orat. 2. Quod quoniam me sæpius rogas aggrediar, non tam perficiundi spe, quam experiundi voluntate.
Experiri & probare. Cic. 4. Fam. 3. Quæ ego experiens quotidie sic probo, ut ea mihi salutem asserere videantur.
Conjectura prospicere & experiri. Cic. pro Domo sua, 11. Neque id conjectura prospiciebamus, sed jam experti videbamus.
Experiri & tentare. Cic. ad Brut. 36. Experiarque & tentabo omnia, neque desistam, &c.
De aliquo experiri. Cic. 14. Att. 20. Quid tu Bruto putas & ingenioso & erudito? de quo etiam expertus sum nuper in edicto, &c.
De seipso experiri. Cic. 12. Philipp. 6. Ego id nunc experior de me. Plaut. Amph. 2. 2. 7.
De injuriis experiri. Cic. pro Cael. 20.
In aliquo experiri. Plaut. Mostel. 1. 3. 80. In te hercle certum est principium, ut sim parvus, experiri.
In nobis experiri aliquid. Cic. pro Planc. 65. Omnia quæ dico de Plancio, dico expertus in nobis.
In parvis experiri. Plin. lib. 8. cap. 40.
In seipso experiri. Cic. 13. Fam. 19. Ego quod in meipso experiri potui, ad te deferam.
Inter nos quid possit uterque vicissim Experiamur. Virg. 3. Ecl. 28.
Experiri quanti. Plaut. Amph. 1. 3. 10. Idem Truc. 2. 4. 44. Nunc huc remisit nuper ad me epistolam, Sese experturum quanti sese penderem.
Experiri quid. Plaut. Pseud. 1. 1. 70.
Nunc ego te experiar, quid ames, quid simules. Doufa Re.
Experiri an vivat. Plin. lib. 3. Epist. 14.
Experiri ut. Plaut. Amph. 2. 2. 30. — An ille me tentat sciens? Atque si id volt experiri, suum abitum ut desiderem, &c.
Experiri domo, pro In re domestica. Plaut. Amph. 2. 2. 7.
Nam ego id nunc experior domo.
Opera & factis. Plaut. Capt. 2. 3. 69. Idem Afin. 1. 3. 92. Nunc pergam ad forum, atque experiar opibus, omni copia.
Periculo, idem quod Experiri fortunam, etiam cum periculo, vel periculum facere cum damno. Cic. 9. Att. 10. Nunc si sine periculo experiundum erit, experiar certe, ut hinc avoleam. Quædam exemplaria hic legunt, Pericula in accusativo plurali: ut sit ea forma dictum qua, Pacemque ab rege petendum.
Reipfa. Ter. Adel. 5. 5. 7. Cic. de Senect. Ut ea quæ ex me audistis, re experti, probare possitis.
Viribus intentis experiri aliquem. Valer. 3. Argon. 103. Al. Opperiar.
Æquora & vias experiri. Valer. 8. Argon. 51.

— tecum æquora, tecum

Experiar quascunque vias.

Amorem alicujus in certo tempore experiri. Cic. 16. Att. 18.

Amores amarus experiri. Virg. 3. Ecl. 110.

Arma. Stat. 11. Theb. 339.

Aves, Captare auguria. Ovid. 4. Fast. 814.

Magna fides avium est, experiamur aves.

Carmina. Virg. 5. Ecl. 16.

Certamen. Liv. 31. Prius quam experirentur certamen, metu in de-
ditionem venerunt. i. e. Congrederentur.

Deos iniquos experiri. Ovid. 3. Trist. 2. 27.

Extrema. Sallust. in Catil. 26. Constituit bellum facere, & extrema
omnia experiri.

Fidelem experiri aliquem. Hor. 4. Carm. 4. 3.

Cui rex deorum regnum in aves vagas

Permisset, expertus fidelem

Juppiter in Ganymede flavo.

Fidem alicujus. Plaut. Capt. 2. 2. 99.

Fortunam. Cæf. 1. Bell. Gall. 31. Fortunamque quæcunque accadat,
experiantur.

Jus. Paulus in l. 1. D. de In jus vocando, In jus vocare est juris expe-
riundi causa vocare. adde Plaut. Mostel. 5. 1. 41.

Laborem. Virg. 4. Georg. 157.

Libertatem. Sallust. in Jugurth. Certe ego libertatem experiar, quæ
mihi a parente meo tradita est.

Monitus alicujus. Ovid. de Rem. Amor. 804.

Quid tibi præcipiam de Bacchi munere quæris?

Spe brevius monitus experire meos. Sed V. in BREVIS.

Omnes omnia experiri par est, qui res magnas & magnopere expetendas
concupiverunt. Cic. in Orat. 4.

Frustra omnia experiri. Catul. 19. 6.

Perfidiam alicujus. Cic. 3. Verr.

Pœnas. Ovid. 3. Trist. 11. 74.

Pueros. Cic. 2. de Divin. 97. Nam quod ajunt, quadringenta septua-
ginta annorum in periclitandis experiundisque pueris quicunque essent
nati, Babylonios posuisse, fallunt.

Servitutem alicujus experiri. Scævola in l. Thais. §. 1. D. de fidei
com. libert.

Taciturnitatem alicujus experiri. Cic. de Clar. Orat. 231.

Terram facilem. Virg. 2. Georg. 222.

— illam experire colendo

Et facilem pecori, & patientem vomeris unci.

Vim veneni experiri in aliquo, & ejus perceleri interitu venenum
comprobari. Cic. pro Cael. 58.

Vires suas experiri. Ovid. 2. de Arte Am. 180.

Ultima experiri. Liv. 24. Persuadent ut traduci se in Locros paterer-
tur, nec ultima experiri vellent.

Experiri, cum Infinitivo. ut Ovid. 18. Epist. 194.

Ire per invitas experiemur aquas.

Experior curis & dare verba meis. Ovid. 5. Trist. El. 7. (v. 40.) Volu
expirare *παραίωμαι*. H. St.

Experire, pro Experiri, antique apud Plaut. Afin. 3. 3. 132. Ut quemqu
amicum videro, dignos indignos adire, atque experire certum est mihi

Experiri, Actionem intendere in judicio. Ulp. Jureconf. l. Prator ai
D. Ubi bonorum rapt. In eum in anno quo primum de ea re experiri
di potestas fuerit, in duplum: post annum in simplum actionem dabo

Cic. pro Quint. 8. Siquid in controversiam veniret, aut intra pari-
tes, aut summo jure experiretur.

Liberali judicio experiri. Ulp. in l. Siquis ne. D. de Quæstionibu
Siquis, ne quæstio de eo agatur, liberum se dicat: divus Adrianus r
scripsit, non esse eum ante torquendum quam liberali judicio experiatu

Actione experiri. Paulus in L. Quum Sponsus. §. finali. D. de Pub-
licana in rem actione. Sed etiam is qui momento possedit recte ha

actione experietur.

Lege experiri. Nep. 20. 5. 2.

Expertum est, pro Experimento comprobatum est. Gell. lib. 15. cap. 7. 1

Observatum in multa hominum memoria, expertumque est &c. Ca
cap. 157. Cito sanum facies hac cura: expertum hoc est.

EXPERIENDUS, Partic. [*παραδοτέος*] Plin. lib. 16. cap. 35. Ede
mira proditur natura ad experienda vina.

Brachia experienda dare per lusus. Ovid. 2. Fast. 368.

Cæstibus & jaculis, & misso pondere saxi

Brachia per lusus experienda dabunt.

Experiendi juris gratia. Cic. pro Cæcin. 13. Homines inermes, qui
constitutum, experiendi juris gratia, venissent.

Experiendum est. Cic. de Amicit. 64. Experiendum autem est in i
amicitia, ita præcurrit amicitia judicium.

EXPERIENS, entis. Adj. [*ἐμπειρής*] ut, Parum experiens. Ovid.
de Ponto, 7. 12. — quæ scilicet in me

Quam proba, tam timida est, experiensque parum.

Ingenium experiens. Ovid. 1. Amor. 9. 33.

Ergo desudiam quicunque vocabit amorem

Desinat: ingenii est experientis amor.

Vir experiens, Qui multa expertus est. Cic. pro Cluent. 23. Qu
litteras A. Auritus vir fortis & experiens, & domi nobilis, &c. recit
Et 6. Verr. 37. Promptus & experiens homo. Hor. 1. Epist. 17. 4

Et decus & pretium recte petit experiens vir.

Experientissimus & diligentissimus homo. Cic. 5. Verr. 53. Nym
est Centuripinus, homo gnavus & industrius, experientissimus ac di-
gentissimus arator.

EXPERIENTIA, æ. f. [*πείρα, δόκιμος, ἱμπειρία, δοκιμασία*] P
clitatio. Cic. 10. Fam. 18. Quæ si adventus meus represserit, agi
gratias fortunæ, constantique meæ, quæ ad hanc experientiam
citavit. Virg. 1. Georg. 4.

— atque apibus quanta experientia parcis.

Veri experientia. Ovid. 1. Met. 225.

Impigra mentis experientia. Lucret. lib. 5. 1451.

Nova experientia. Virg. 4. Georg. 316.

EXPERITOS, veteres dixisse Imperitos, testis est Festus.

EXPERTUS, Partic. [*ἐμπειρής*] Experientia doctus & prudens fac
V.

Virg. 1. *Æn.* 206. — vos & Cyclopea faxa
 Experti, revocate animos. Cic. de Amicit. 62. Et judicare,
 difficile est sane, nisi expertum.
 Doctus & expertus. Cic. 2. de Orat. 102. Dicam enim tibi, Catule,
 non tam doctus, quam (id quod est majus) expertus.
 In rebus suis & alterius expertus. Cic. 1. Fam. 9. Te autem, etsi mal-
 lem in meis rebus expertum, quam etiam in tuis, tamen, &c.
 Expertus, Exploratus, manifestus. ut, Vir pro causa plebis expertæ vir-
 tutis. Liv. 3. 44. Cic. pro Corn. Balbo, 16. Cujus igitur audita virtus
 dubitationi locum non daret, hujus præfens, experta atque perfecta,
 obrectatorum voce lædatur?
 Homo expertæ audaciæ. Liv. 8. 25. Virtutis. Tacit. 3. Ann. 74.
 Expertæ prodimus. Plin. lib. 16. cap. 13.
 Loquor expertus. Sen. Thyest. 453. — Expertus loquor,
 Malam bonæ præferre fortunam licet.
 Expertus variis casibus servit. Nam primo Accusativum post se trahit,
 ut cetera turba participiorum. ut,
 Labores Lucinæ experta. Virg. 4. Georg. 340.
 Manum favam. Sen. Hippol. 29.
 Pericula mille. Lucan. lib. 1. 299.
 Vim. Liv. 42. 63. pr. Quidam vim superbiamque experti, læti eam fa-
 mam accepere.
 Virum expertæ puellæ. Hor. 3. Carm. 14. 16.
 Expertus jungitur cum ablativo, ut
 Bello expertus. Virg. 7. *Æn.* 235. Non idem ac Belli expertus, sed:
 Sive fide, seu quis bello est expertus & armis. H. St.
 Bellis animus expertus. Tacit. in Agric. 41.
 Defensionibus expertum ingenium. Tacit. 4. Hist. 42. 6.
 Honoribus expertus vir. Plin. Paneg. cap. 61. In summum discrimen
 adducta Resp. expertum honoribus virum posceret.
 Expertus, cum genitivo. Liv. 24. Servitudinis indignitatisque homi-
 nes expertos adversus notum malum irritatos esse.
 Belli expertus. Virg. 10. *Æn.* 173. Tacit. 4. Hist. 76. 2.
 Certaminum expertus. Liv. lib. 10. Decad. 4. Expertos inter fratres
 certaminum.
 Sagittæ expertus. Sil. lib. 8.
 Ceterum videtur Expertus cum ablativo junctum in passiva notione ac-
 cipi, cum genitivo fere, non nisi active sumi. V. Borrich. Cogitat. p. 98.
 Superl. Suet. Tiber. cap. 19. Confidens ostento sibi ac suis expertissimo.
EXPERTIO, ōnis. f. Probatio. Vitruv. 8. 5. pr. Experimentes & pro-
 bationes eorum sic sunt providendæ. Subaudi Fontium.
EXPERTOR, ōris. m. Qui aliquid experitur, aut expertus est. Sil.
 Ital. lib. 12. 501.
 Non ita me experti Fabius, Fabioque magister
 Turbarum expertor, quum clausos milite colles, &c. Ita cod.
 Plant. alii aliter legunt. V. Coment. ad loc. [Legendum videtur altero v.
 Turmarum asperior, quum &c. ut est in MSS. mutata tantum distinctione.
 Ridicule quidam Turbarum asperior conjungunt, Cum sit Asperior Fa-
 bio turmarum, i. e. Equitum scil. Magister.
EXPERIMENTUM, i. n. [ἐμπειρία] Plin. in Paneg. c. 31. Discat igitur Ægy-
 ptus, credatque experimento, non alimenta se nobis, sed tributa præstare.
 Longa magnaque experimenta. V. LONGUS.
 Agere experimenta, i. e. Periculum facere. V. AGO.
 Capere experimentum. V. CAPIO.
 Deprehendere experimentis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Duci experimentis ad consentiendum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Facere certissimum morum experimentum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Inspicere aliquem experimentis. V. INSPICIO.
EXPERIMENTO, are. Veget. Mulom. 3. 2. 27. Experimentare remedium.
EXPERIMENTATUS, Partic. Theod. Priscian. 3. 5. Experimentatum
 remedium.
EXPERTS, ertis. Adj. [ἐμπειρος] Quidam ab Experiore deductum volunt:
 alii ab Ex & Pars, quasi Sine parte. [Quod verisimilius, ut Græco
 ἐμπειρος respondeat, unde & Cic. diserte τὸ Particeps opponit. q. d. Extra
 participationem. V. ad fin. not.] Est autem Experts, Ignarus, rudisque, &
 nullam rerum experientiam habens: item Qui non sentit: unde Expertem
 doloris dicimus, Qui non sentit dolorem; Expertem mortis, Qui non mori-
 tur. Cic. 6. Verr. 23. His quidem temporibus, in omni orbe terrarum, vacui,
 expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere.
 Experts & ignarus eruditionis. Cic. 2. de Orat. 1. Antonium omnino
 omnis eruditionis expertem atque ignarum fuisse.
 Amicitia. Cic. de Amicit. 88. Serpit enim nescio quo modo per
 omnium vitam amicitia: nec ullam ætatis degendæ rationem patitur
 esse expertem sui. h. e. Sine amicitia esse.
 Experts amoris gnati, Qui nescit & ignorat gnatum amare. Plaut. Pseud. 1. 5. 83.
 Belli experts. Ovid. 5. Met. 91.
 Consilii, Qui caret consilio, aut Alterius consilium ignorat. Cic. 3. Att. 8.
 Consilii vis experts. Hor. 3. Carm. 4. 85. Cic. pro Sext. 47. Tam erani
 rudis, tam ignarus rerum, tam experts consilii, aut ingenii?
 Corporis, Qui non habet corpus. Cic. 4. Acad. 38.
 Cupiditatum & æmulationum. Cic. 1. Tusc. 44.
 Curæ. Liv. 1. 25. Confederant utrinque per castris duo exercitus pe-
 riculi magis præfentis, quam curæ expertes.
 Curarum. Stat. 2. Silv. 2. 71.
 Decoris. Ovid. 2. Met. 381.
 Discriminis. Lucan. lib. 5. 194.
 Ferri expertes virgei anuli. Plin. lib. 15. cap. 29.
 Fraudis. Claud. de Nupt. Honor. 17.
 Funeris. Ovid. ad Liviam, 59.
 Honestatis experts ratio aut voluptas. Cic. 2. de Fin. 38.
 Humanitatis. Cic. ad Octav. Idem 2. de Divin. 81.
 Imperii matris. Plaut. Afin. 3. 1. 2. i. e. Quæ mater imperat negligens.
 [Immo simpliciter, Ut qui experts matris imperii sis, pro, Ut quæ
 matrem non habeas, cujus obtemperandum sit præceptis.
 Injuriarum & commodorum. Cic. 3. Verr.
 Irarum. Sil. lib. 7.
 Juris. Sen. Troad. 12.
 Laboris. Plaut. Amph. 1. 1. 16.
 Liberalitatis. Plin. in Paneg. c. 25. Ne quis experts liberalitatis tuæ fieret.
 Metus. Lucan. lib. 2.
 Nominis. Lucret. lib. 3. 243.
 VOL. II.

Nuptiarum. Hor. 3. Carm. 11. 11.
 Opus. Lucret. lib. 5. 996.
 Ornamenti. Cic. 1. de Orat. 264.
 Pacis. Ovid. 1. de Ponto 9. 5.
 Periculorum. Cic. 4. Fam. 14.
 Præmiorum, beneficiorumque expertes aliq. facere. Cic. pro Corn. Balb. 37.
 Rationis. Cic. 1. Off. 50.
 Ratione utens & Rationis experts, contraria. Cic. in Topic. 69.
 Rationis & cogitationis particeps, & Experts contraria. Cic. 1. de Legib.
 22. Solum est enim ex tot animantium generibus, atque naturis, par-
 ticeps rationis & cogitationis: quum cetera sint expertia.
 Roboris. Ovid. 15. Met. 202.
 Sceleris. Liv. 2. 6.
 Sepulchri. Ovid. 4. de Ponto 8. 47.
 Somni. Sen. Herc. fur. 3.
 Sui. V. Amicitia.
 Terroris. V. ACHILLES.
 Thalami. Virg. 4. *Æn.* 550.
 Tributorum. Tacit. 4. Hist. 17.
 Turpitudinis. Cic. 4. Verr. 191. Nemo ita vivebat, ut nulla ejus vitæ
 pars summæ turpitudinis esset experts.
 Virtutis. Virg. 10. *Æn.* 552.
 Virtutum. Vellej. 2. 74. 2.
 Undæ cibique experts per novem lucas. Ovid. 4. Met. 262.
 Experts, ablativo etiam jungitur. Plaut. Perf. 4. 3. 40. Ea res me domo
 expertem facit. i. e. Me abesse domo facit.
 Experts patria, fama, fortunis. Sallust. in Catil. 34. Neque quo peri-
 culum aliis faceremus, sed uti corpora nostra ab injuria tuta forent,
 qui miseri, egentes, violentia atque crudelitate foeneratorum, ple-
 rique patria, sed omnes fama atque fortunis expertes sumus.
 Metu. Plaut. Afin. 1. 1. 31. Dono te ob istud dictum, ut experts sis metu.
 More. Plaut. Amph. 2. 2. 81.
 Eo more expertem te factam adveniens offendi domi.
 Somno. Lucret. lib. 6. 1179.
 Lumina versarent oculorum expertia somno. Idem lib. 2. 1098.
 Natura Diis experts.
 Unguentis coma experts. Catal. de Com. Beren. 77. V. Voss. ad loc.
 Porro notetur hanc vocem inter paucissimas hoc obtinere, ut diversam
 ex diametro significationem induat. Sapere hoc maris experts, dixit Perf.
 6. Sat. 38. de eo Quod transvectionem est expertum. Atque hoc vere
 ab Experiore. Vet. Gloss. Experts, ἀπειρος καὶ ἐμπειρος. V. Cafaub. ad
 Perf. loc. cit. [Sunt qui Persii verba ita distinguunt:
 — postquam sapere Uibi
 Cum pipere & palmis venit, (nostrum hoc maris experts)
 Fœnificæ crasso vitiantur unguine pultes. Ut opponat Sapere
 nostrum ac patrum Sapientia advectitiæ Græcicæ. Non dissimu-
 landum tamen, etiam Experts & Asuetus sæpe invicem opponi.
EXPERTS, vel potius **EXSPES**, [ἐνελπεις] Sine spe. Accius Euryface,
 Ille orbus, expes liberum. Idem Medea, Exul inter hostes, expes,
 experts, desertus, vagus. Hæc Nonius. Tacit. 6. Ann. 24. 3. Mox
 ubi expes vitæ fuit, meditata compositasque diras imprecabatur. Hor.
 in Arte Poët. 20. — quid hoc, si fractus enatat expes
 Navibus, ære dato qui pingitur? Hoc tamen melius Extra
 (i. e. Præter) spem quam Sine spe. [Si diis placet, utique. Alioqui
 suspicetur quis, Naufragi, & ope ac spe omni destituti, stipemque ne-
 cessario mendicantis tabulam intelligi.
EXPERTO, ivi, itum, [ἐπεμειρα, ἐπιθυμῶ, ἐρεζωμαι] ère.
 Vehementer petere, & concupiscere. Cic. 1. Off. 25. Expetuntur di-
 vitia tum ad usus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates. Ter.
 And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetivi.
 Inter Appetere & Expetere. V. APPETO.
 Expetere & Abjicere, contraria. Cic. 6. Att. 9. Nec me ἐνδὸν in expe-
 tendo cognosces, nec ἐκτοφον in abjiciendo.
 Expetere & assequi. Cic. 2. de Orat. 134. Certe hoc quod tu expetis,
 nemo unquam assequetur.
 Expetere & Fugere, contraria. Cic. 2. de Fin. 30. Cetera aut omnino
 nihil habere momenti, aut tantum ut nec expetenda nec fugienda, sed
 eligenda modo aut rejicienda sint.
 Optare & expetere. Cic. 1. Off. 66. Quum persuasum sit nihil homi-
 nem, nisi quod honestam decorumque sit, aut admirari aut optare,
 aut expetere oportere.
 Expetere & postulare. Cic. pro Lege Manil. 57. Ne legaretur A. Gabi-
 nius Cn. Pompejo expetenti ac postulanti.
 Vitare & Expetere, contraria. Cic. pro Milon. 50. Atque ut illi no-
 cturnus ad urbem adventus vitandus potius quam expetendus fuit.
 Expetere aliquid bona venia ab aliquo. Ter. Phorm. 2. 2. 31. Adole-
 scens primum abs te hoc bona venia expeto.
 Deposcere & expetere aliquem imperatorem ad bellum. Cic. pro Lege
 Manil. 30.
 Expetere est etiam Verbum de Jure tractum, Lege reposcere. Liv. 3. 40.
 Jus ab invititis expetitur Remp. si a volentibus nequeat. Unde clades
 vel pœnas expetere est, Supplicium sumere. V. Liv. 1. 22. Ut in eum
 omnes expetant hujusce clades belli. Subaudi Di. adde cap. seq.
 Idem 6. 29. pr. Adeste Di & expetite pœnas simul debitas vobis viola-
 tis, nobisque per vestrum numen deceptis. Ad quod videtur respexisse
 Plaut. Amph. 2. 1. 42.
 Cujus ego hodie in tergo faxo ista expetant mendacia. Acidal.
 In tergum, vel Tergo. Dicitur enim eadem forma. V. quod seq.
 Expetere item Recidere. Plaut. Amph. 1. 2. 32. Delictum suum expe-
 tere in mortalem ut linat. Idem ibid. 3. 1. 11. Mea sit culpa quod
 ego contraxerim, si id Alcumene innocenti expetat. Idem ibid. 3. 2. 14.
 Nunc infanti mihi illius ira in hanc & maledicta expetent.
 Expetere, Accidere, usu venire. Plaut. Amph. 1. 1. 20. In servitute expetunt
 multa iniqua. Idem Mil. 2. 4. 40. In vigilantes expetunt visa in somnis.
 A natura expetere aliquid. Cic. 1. de Orat. 86.
 Vehementer aliquid expetere. Cic. 1. Off.
 Summa cupiditate expetere aliquid. Cic. 6. Verr. 108.
 Maxime aliquem expetere. Cic. de Clar. Orat. 207.
 Expetere magnopere aliquid. Plaut. Caf. 2. 7. 7.
 Atque id non tam ægre est jam vicisse villicum,
 Quam id expetivisse opere tam magno senem.
 Q 9

Expetam alterum præ te. Plaut. Merc. 2. 4. 21. Pol sanus si sim, præ te medicum mihi expetam. Al. Non te &c.
 Expetere auxilium. Cic. pro Milon.
 Conjux expetitur tauro. Ovid. 9. Met. 48.
 Jus alicujus expetere, pro Curare ut alicui fiat jus, & jus suum obtineat. Plaut. Rud. 5. 3. 37. Mirum quin tuum jus meo periculo expetam.
 Pacem. Plaut. Amph. 5. 1. 75. Ut Jovis supremi multis hostiis pacem expetam.
 Pœnas ab aliquo. Cic. pro Muren. 18. Ut mihi quidem videantur dii immortales, etiam si pœnas a pop. Rom. ob aliquod delictum expetierint.
 Preces a deo, pro Precari deum. Plaut. Rud. 1. 5. 1.
 Qui sunt qui a patrona preces mea expetentes sunt? Al. Expetessunt.
 Reditum. Cic. 3. Fam. 10.
 Sapientiam. Cic. 1. de Fin. 42.
 Supplicium. Liv. 26. Tanta aviditas supplicii expetendi, tanta sanguinis nostri hauriendi est fitis.
 Vitam alicujus expetere. Cic. pro Deiot. 30.
 Vita ea expetitur quæ sit animi corporisque expleta virtutibus. Cic. 5. de Fin. 37.
 Voluptatem naturæ expeti. Cic. 1. de Fin. 32.
 Ætatem expeti. Plaut. Pœn. 3. 3. 23.
 Malo liquid beneficias, id beneficium interit:
 Bono liquid malefacias, ætatem expetit.
 Audire expeto. Sen. Hippol. 9.
 Cognoscere expeto. Ovid. 7. Met. 476.
 Expetitur unguentis radix aspalathi. h. e. Prodest in unguentis. Plin. lib. 12. cap. 24.
EXPETENDUS, [ἐπιθυμητός] Dignus qui expetatur. Plaut. Perf. 4. 3. 5. Forma expetenda & liberali mulier. Cic. 3. Fam. 10. Amicitia expetenda.
 Magis expetendus. Catul. 59. 47. Alii melius, Est petendus.
 Vulgo expetenda atque optabilia dicendo amplificat atque ornat orator. Cic. 1. de Orat. 221.
 Quod optabile expetendum est: quod expetendum, laudabile. Cic. 4. de Fin. 50.
 Magnopere expetendum nihil esse in vita nisi laudem atque honestatem. Cic. pro Arch. 14.
 Magnas & magnopere expetendas res concupiscere. Cic. in Orat. 4.
 Expetenda per se virtus. Cic. 1. de Fin. 30.
EXPETENS, Partic. [ἐπιθυμῶν] Plin. lib. 12. cap. 17. Capræ maleficum frondibus animal, odoratorum vero fruticum expetentius. Alii Appetentius.
 Consilia sana expetens. Sen. Hippol. 139.
EXPETITUS, Partic. [ἐπιτεθυμημένος] ut Complexus expetiti. Sen. Thyest. 509.
EXPETITOR, ōris. m. apud Symmach. Epist.
EXPETIBILIS, e. Adj. Tacit. 16. Ann. 21. 2. Juvenalium ludicrum parum expetibilem operam præbuerat.
EXPETESSE, & **EXPETISSE**, [ἐπιθυμῆσαι] ēre. Idem quod Petere, sive Desiderare. Plaut. Trin. 2. 1. 3. Sed hoc non liquet, nec satis cogitatum, utram potius harum mihi artem expetessam. Idem Mil. 4. 1. 13. A festiva femina, quæ te amat tuamque expetissit pulchram pulchritudinem. Idem ibid. 4. 6. Illam multæ sibi expetissunt. V. Parei Lex. Crit.
EXPIABILIS, **EXPIAMENTUM**, **EXPIATIO**. V. **EXPIO**.
EXPILO, [ἐπιουλόω] āre. Deripere, deprædari, furtive fraudare: quasi Ne pilum quidem relinquere. Quidam existimant dictum a Pilis Romanorum telis, vel a Græco πῖλον, i. e. Complano: quod qui aut e facie pilos, aut e domo suppellectilem detrahunt, æquare ac complanare omnia videntur. Inde apud Jurisconsultos titulus est, De crimine expilatæ hereditatis: & qui alienam hereditatem expilaverit, extraordinarie solet coerceri. Cic. in Parad. 6. 1. Si focios spoliis, ærarium expilas. Suet. in Neron. cap. 26. Tabernulas etiam effringere & expilare, quintana domi constituta, &c. Cic. 6. Verr. 119. Quum in suspicionem venissent suis civibus, fanum expilasse Apollinis.
 Oculos genis expilare. Ovid. 13. Met. 562. [Ita MSS. aliquot, sed Heinf. Exspoliare, quod est in aliis, prætulit. Spiritum nempe fuit Expoliare, unde alii Expellit, alii Expilat finxerunt.
 Socios expilare, & provincias diripere. Cic. pro Lege Manil. 57.
 Spoliare & expilare regem. Cic. 6. Verr. 63.
 Thesaurus expilare. Liv. 31.
EXPILATUS, Partic. [ἐπιουλημένος] Cic. 3. de Orat. 12. Quæ quoniam jam aliunde non possumus, sumenda sunt nobis ab iis ipsis a quibus expilati sumus.
 Armarium expilatam, pecunia ablata. Cic. pro Cluent. 179.
EXPILATOR, ōris. m. [ἐπιουλητής] Asconius, Expilatores sunt Atrociores fures, qui ne pilum quidem relinquunt in corpore spoliatorum. Cic. 1. Q. frat. 1. Quum urbs custodem, non tyrannum: domus hospitem, non expilatorem recepisse videatur?
EXPIATIO, ōnis. f. [ἐπιουλήσις] Cic. 3. Off. 36. Tanta sublati legibus & judiciis expilatio, direptioque sociorum. Sic 5. Verr. Expilatio Asiæ.
EXPINGO, inxi, ictum, [ἐπιπείνω] ēre. Idem quod Pingere significat. Plin. lib. 35. cap. 7. Quoniam & pericula expingimus, nequis miretur & rogos pingi. Translate Cic. 5. Tusc. 114. Qui motus hominum, qui ferarum non ita expictus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus effecerit? De Homero cæco.
EXPIO, [ἀφαισώω] āre. Purgare, & mundum ac purum facere. Valer. lib. 1. cap. 7. de Somniis. ext. 4. Supplicem sacrificio expiaverat. Ibid. sæpius. Liv. 1. 26. de Horatio, qui Horatiam sororem interfecerat, Imperatum patri ut filium expiaret pecunia publica. Plin. lib. 33. cap. 11. de Luxu in lectis argenteis, Quæ omnia expiavit bellum civile Syllanum. Perf. 2. Sat. 31.
 Ecce avia aut metuens divum matertera, cunis
 Exemit puerum, frontemque, atque uda labella
 Infami digito, & fustulibus ante salivis
 Expiat, aures oculos inhibere perita.
 Procurare & expiare. Cic. 2. de Divin. 130. Officium autem esse ejus, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significant, quemadmodumque ea procurentur atque expientur
 Expiare cædem cæde, & sanguinem sanguine. Sallust. de Republ.

ord. cap. 3. extr. Neque barbaro ritu cæde cædem, & sanguine sanguinem expiandum
 Crimen expiare morte. Sen. Med. 647.
 Dedecus ferro. Flor. 2. 18. 17.
 Egestates latrocinii. Cic. 11. Philipp. Si vero coloniarum & municipiorum sine ulla dubitatione hostis est: quid tandem hujus censetis urbis, quam ille ad expiandas egestates latrocinii sui concupivit? Ex vetusto codice legendum, Ad explendas, &c. & quidem rectius.
 Errata. Cic. de Arusp. Resp. 23.
 Errorem. Plin. lib. 8. Epist. 10. Quem errorem magnis documentis expiavit, in summum periculum adducta. i. e. Luit.
 Forum ab illis nefariis sceleris vestigiis expiare. Cic. pro Rabir. 11.
 Injuriam. Plin. Epist. 159. Injurias legatorum. Liv. 1. 14.
 Luxum. V. supra.
 Manes mortuorum. Cic. in Pison. 16.
 Manus cæde. Sen. Herc. fur. 11.
 Numen Cereris supplicio alicujus expiare. Cic. 6. Verr. 111.
 Ostenta cæde aliqua illustri. Suet. Neron. 36. Plin. 11. 17. Ostenta sæpe expiata magnis eventibus.
 Periculum hostia. Phædr. 3. 3. 11.
 Religiones. Cic. pro Milon. 74.
 Religionem ædium expiare. Cic. de Arusp. Resp. 10.
 Sacrum commissum quod expiari poterit, sacerdotes expianto. Cic. 2. de Legib. 22.
 Scelera, i. e. Punire. Cic. in Pison. 85. Tua scelera dii immortales in nostros milites expiaverunt. i. e. Propter te affligerunt nostros.
 Hor. 1. Carm. 2. 29.
 Cui dabit partes scelus expiandi Jupiter?
 Somnium. Valer. de Somn. lib. 1. cap. 7. aliquoties.
 Violata expiabuntur. Cic. 1. Att.
 Voluptates miseras unco & ignibus. Plin. Paneg. cap. 33.
EXPIATUS, Partic. Cic. 1. Philipp. 30. Quem potes recordare in vita tibi illuxisse diem lætiorem, quam quum expiato foro, dissipato concursu impiorum, &c.
 Cruoribus nondum expiatis uncta arma. Hor. 2. Carm. 1. 4.
 Clades expiata ingentibus victoriis. Flor. 1. 12. 3.
 Exempla expiata Gracchorum casibus. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
EXPIATUS, ūs. m. pro Expiatione. Tertullianus.
EXPIATIO, ōnis. f. [ἀφαισώσις] Cic. 2. de Legib. 40. At vero scelerum in homines atque impietatum nulla expiatio est. Liv. 5. 17. Unam expiationem eorum esse, ut &c. Idem 9. 1. Expiatio fœderis.
EXPIABILIS, e. Adj. [ἀφαισώσις] ut Bellum expiabile. Cic. 13. Philipp. 2. i. e. Necessarium & expiandi gratia susceptum piacula admissa. sed legendum Inexpiable cum Grutero & aliis. Vistitur tamen vox apud Tertullianum.
EXPIATOR, ōris. m. Qui expiat. Tertul. de Pudicit. cap. 15. extr. Impuritatis expiator.
EXPIATRIX, icis. f. V. Fest. in Piatrix.
EXPIATORIUS, Adj. ut, Expiatoriæ poenæ, apud Augustin. de Civ. Dei 21. 13.
EXPIRO, vel **EXSPIRO**, [ἐκπνέω, ἐκψύχω, ἐξατμίζω] āre. Spiritum emittere: dictum, ut ait Nonius, vel a Spiritu effuso, vel a Spiraminibus. Lucil. lib. 3.
 Expirans animam pulmonibus æger agebat. Liv. 2. 20. Intes primam curationem expiravit.
 Foras expirare. Lucret. lib. 6. 817.
 Hos igitur tellus omnes exastuat æstus:
 Expiratque foras in aperta promptaque cæli.
 Expirare per artus dixit Sallust. fragm. 6. 29.
 Animam expirare, pro Mori. Virg. 11. Æn. 883.
 Confixi expirant animas. Hirt. Bell. Afr. 88. Qui dum anima nondum expirata concidisset, &c.
 Auras expirare dicitur annis. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Auras expirare dicitur etiam homo, pro Mori. Ovid. 3. Met. 121.
 Flammam transfixo pectore. Virg. 1. Æn. 48.
 Illum expirantem, transfixo pectore, flammam
 Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto. Ubi Servius, Non animam dicit flammam: sed cum anima, fulminis flammam evomentem.
 Flammam expirare ruptis caminis dicitur Ætna. Virg. 3. Æn. 580.
 Odorem gravem expirare de corpore. Lucret. lib. 4. 123.
 Sanem expirat serpens. Sil. lib. 6.
 Vermes expirant cadavera. Lucret. lib. 3. 720.
 Expiravit libertas, per metaphoram. Plin. in Paneg. cap. 57.
 Expirat, imperf. Plin. lib. 11. cap. 37. Eandem esse ei naturam, quam cerebro colligunt, quoniam prætenui ejus membrana modo incisa statim expiretur. De spinæ medulla.
EXPIRANS, Partic. [ἐκπνέων] ut Pectoris expirantes iræ. Catul. in Argon. 193. Eumenides, quibus angineo redimita capillo
 Frons expirantis præportat pectoris iras.
 Sanguinis expirans calidum de pectore flumen. Lucret. lib. 2. 354.
 Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 2. p. 524.
EXPIRATURUS, Partic. [ἐκπνέουσαν] ut Flos expiraturus ad primos Austros. Stat. 2. Silv. 1. 106.
EXPIRATIO, ōnis. f. [ἐκπνοήσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Ejusdemque expirationibus aer alitur & æther, & omnia supera.
EXPISCOR, [ἐξπιρίζω, ἐξπινίζω] āri. est Diligentissime quarere ubinam pisces lateant, auctore Donato.
 Expiscari, per metaphoram, pro Indagare. Ter. Phorm. 2. 2. 35. Proinde expiscare, quasi non nosces. Verbum tractum a Piscatoribus, ut ait Donatus. Sic Cic. 9. Fam. 19. Nescis me ab illo omnia expiscatum? Idem in Pison. 69.
EXPISSO, vel **EXSPISSO**, [ἐκπινύω] āre. Spissum facere. Plin. lib. 25. cap. 13. Semine trito expressus, & sole densatus in pastillos, necat sanguinem expiffando. Ex vetusto codice legitur, Sanguine spiffando. Idem lib. 20. cap. 7. Expiffatum lac. Legitur & hic Spiffatum lac.
EXPLANO, [ἐπιμαλύνω, ἐξομαλίζω, ἐξαπλώω, δύνω] āre. Planum facere. ut, Explanatus in denos pedes cortex. Plin. lib. 16. cap. 8.
 Explanare, Declarare, manifestare, exponere. Ter. Phorm. 2. 2. 33. Quem amicum tuum ais fuisse istum? explana mihi. Cic. 7. Verr. Explanandum est enim diligentius eorum causa, qui locum ignorant.
 Docere

Docere & explanare quid faciendum. Cic. 1. Off. 101. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendumque. Ille omnia tibi explanavit. Cic. 3. Fam. 1. Quod non intelligitur explanare. Cic. 13. Att. 10. Apertius aliquid explanare. Cic. 2. de Fin. 60. Diligentius aliquid explanare. Cic. 14. Att. 5. Conjectura quædam explanare longe aliter atque sunt. Cic. 2. de Orat. 280. Maxime rem aliquam explanare. Cic. in Orat. 8. Rem universam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram explanare interpretando. Cic. de Clar. Orat. 152. Vim legis cælestis explanare. Cic. 2. de Legib. 9. Explanare verba, pro Distincte pronuntiare. Plin. in Paneg. Inde apud Sen. lib. 1. de Ira 3. Explanabilis vox, contraria Confusæ. EXPLANATUS, Partic. [ἐξηλασμένον] Cic. 1. Acad. 19. In lingua etiam explanatam vocum impressionem. Al. Expressionem. EXPLANATE, Adv. [ἐξηλατωμένως] Aperte. Explanate scriptum. Gell. lib. 18. cap. 8. Compar. Cic. in Orat. 117. Erit igitur hæc facultas in eo quem volumus esse eloquentem, ut definire rem possit: neque id faciat tam presse & anguste, quam in illis eruditissimis disputationibus fieri solet, sed cum explanatus, tum etiam uberius, & ad commune iudicium popularemque intelligentiam accommodatus. EXPLANATIO, ōnis. f. [ἐξήλασις, ἐμνησία] ut, Adhibere explanationem. Cic. 1. de Divin. 119. Plin. lib. 10. cap. 68. Arduæ explanationis omnia. V. INTERPRETOR. Explanatio animi, quæ nos distinguit a feris. i. e. Sermonis usus. Plin. lib. 11. cap. 51. Portentorum explanationes. Cic. de Arusp. Resp. 18. Ubi legendum, Expiationes. [Immo parum liquet utra potior lectio sit, & illam firmant MSS. V. Lamb. & Græv. ad loc] Explanatio, Figura est rhetorum, quæ reddit apertam & dilucidam orationem. Aucl. ad Heren. lib. 4. 18. Uniuscujusque propositionis explanatio. Aucl. ad Heren. lib. 4. 24. Emendata explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5. Illustris explanatio & commoratio una in re, permultum movet. Cic. 3. de Orat. 220. EXPLANATOR, ōris. m. [ἐξήλατωτής, ἐρμηνεύς] Qui interpretatur & exponit. Cic. 1. de Divin. 116. Sunt enim explanatores, ut grammatici poetarum. Idem 2. de Divin. 131. Si ea nobis obijciunt, quorum nec scientiam, neque explanatorem habeamus. Quo loco quædam exemplaria legunt Explanationem. adde Lact. 6. 8. EXPLANATORIUS, a, um. Adj. Cæsar. Aurel. Acut. 3. 1. 5. Liber explanatorius aphorismorum Hippocratis. EXPLANABILIS, e. Adj. V. paulo ante, Explanare verba. EXPLANTO, [ἀποφυτεύω] are. contrarium est simplici Planto. Columel. lib. 4. cap. 14. Pampini se capreolis illigent suis, ne ventis explantentur. Idem lib. 5. cap. 9. Ante quam explantes arbusculam, &c. EXPLAUDO, Idem atque Explodo, quod vide. Aufon. in Sapient. Lucret. lib. 4. 711. — gallus noctem explaudentibus alis Auroram clara consuetus voce vocare. EXPLENDESCO, five EXSPLENDESCO, ui. [ἐκλάμπω] ēre. Emnere. Sueton. in Tit. cap. 3. In puero statim corporis animique dotes explenduerunt. adde Nep. 25. 1. 3. Sen. Nat. Quæst. 2. 23. EXPLENDESCENS, Partic. Plin. lib. 11. cap. 12. Venit hoc ex aere, & maxime siderum exortu, præcipueque ipso sirio explendescente fit. EXPLEO, ēvi, ētum, [ἐκπληρόω, ἀναπληρόω] ēre. Implere significat. Virg. 3. Georg. 431. — piscibus atram Improbus ingluviem ranisque loquacibus explet. Explere, Satiare. Ter. Heaut. 1. 1. 77. Hem, tot mea folius solliciti sunt causa, ut me unum expleant? Expleri & Satiari, hanc habent differentiam. Expleri, est Tantummodo plenum esse: Satiari, Supra modum & abundantiam. Lucret. lib. 3. 1017. Deinde animi ingratam naturam pascere semper Atque explere bonis rebus, satiarique nunquam. Nonius. Explere & satiari. Cic. in Partic. 96. Ad commovendos animos maxime proficient si incitandi erunt, hujusmodi sententiæ, quæ ad explendas cupiditates, aut ad odium satiandum, aut ad ulciscendas injurias pertinebunt. Explere & saturare. Cic. 5. Verr. 100. Decumanis lucra data sunt ut aliquando ex eorum agris atque urbibus expleri atque saturati, cum hoc cumulo quæstus decederent. Explere & cumulare. Cic. 2. Off. 18. Quorum ea quæ natura desiderat, expleta cunctilataque habeamus. Explere aliquem scribendo. Cic. 2. Fam. 1. Sed de litteris hætenus: non enim vereor ne non scribendo te expleam. h. e. Scribendo satisfaciam. Quod aliquibus deficit, explere. Cic. de Clar. Orat. 154. Animum alicui explere, pro Satisfacere. Ter. Hec. 5. 1. 19. Exple animum his, teque hoc crimine expedit. Animum suum explere, pro Satisfacere animo. Ter. And. 1. 2. 17. Dum tempus ad eam rem tulit, sivi animum ut expleret suum. V. ANIMUS. Annos ducentos. Plin. lib. 7. cap. 48. Sic Columel. lib. 8. cap. 11. Quum trimatum explevit, optime progenerat. Annos triginta explere imperio. Virg. 1. Æn. 274. Triginta magnos volvendis mentibus orbes Imperio explebit. i. e. Annos triginta regnabit. Annum Luna quater plenis explevit cornibus. Ovid. 7. Met. 530. Annos fatales explevimus. Tibul. lib. 1. 3. 53. Avaritiam pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Centurias non explere dicuntur candidati, cum non possunt suffragiorum legitimum numerum ferre. V. Liv. 3. 64. extr. & 37. 47. extr. Cicatricem. Plin. lib. 36. cap. 21. Ulcera oculorum purgat leniter, expletque cicatrices, & emendat. Consilium, pro Exequi. Cæsar. 1. Bell. Civil. 78. Ibi se reliquum consilium expleturos confidebant. [Immo Explicaturos. Cupiditates multa opera & impensa. Cic. 1. de Finib. 45. Cupido jejuna expletur. Lucret. lib. 4. 874. i. e. Fames. VOL. II.

Damnationem. Cic. pro Cæcin. Non ad cognoscendam causam, sed ad explendam damnationem præsto fuisse. Desiderium alicujus. Liv. lib. 1. cap. 9. extr. Eoque melioribus usuras viris, quod annexurus pro se quisque sit, ut quum suam vicem functus officio sit, parentum etiam patriæque expleat desiderium. Diem supremum explevit. Tacit. 1. Ann. 6. Dignos quatuor explere longitudine. Plin. lib. 18. cap. 27. Dolorem. Ovid. 4. Trist. 3. 38. Expletur lacrymis, egeriturque dolor. Expectationem explere. Cic. 1. de Orat. 205. Famem. Cic. in Vatin. 32. Fauti, adolescentis nobilissimi, paulo ante ex epulo magnificentissimo famem illam veterem tuam non expleras? Jejunia explere. Sen. Thyest. 1. Infaniam. V. Libidinem. Intemperantiam alicujus explere. Cic. de Arusp. Resp. 42. Legiones supplemento. Liv. 1. Libidinem suam. Cic. 6. Verr. Nonne vobis id egisse videtur, ut non unius libidinem, non suos oculos, sed omnium avarissimorum infanias, quum Romanæ revertisset, expleret? Mentem expleri nequit. Virg. 1. Æn. 717. Mortalitem explere. Tacit. 6. Ann. 50. Interclusa anima creditus est mortalitatem explevisse. Mundum bonis omnibus explevit Deus. Cic. de Univerf. 7. Munus. Cic. de Provinc. Conf. 25. Et malit tamen tardius ad suorum laborum fructus pervenire, quam non explere susceptum Reipub. munus. Numerum. Cic. 6. Verr. 76. Sperabat iis militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum nautarum & remigum posse. Numerum legitimum consuetudinis. Cic. 7. Vert. 56. Honestius est ei nullum dare, quam illum quasi legitimum numerum consuetudinis non explere. Numeros in fidibus explere, & conficere versus. Cic. 4. Acad. 22. Oculos. V. Libidinem. Odium. Liv. lib. 4. Factis simul dictisque odium explet. Officium scribendi explere. Cic. 16. Fam. 25. Noli committere ut excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate epistolarum. Opus alterius explere. Ovid. 3. Met. 648. Partem relictam explere. Cic. 3. Off. 34. Rimas explere. Cic. in Orat. 231. Neque inferciens verba, quasi rimas expleat. Se explere. Plaut. Curc. 3. 16. Edepol næ ego hic me intus explevi probe. Se largitionibus explere. Cic. 2. Philipp. 50. Ibi te quum & illius largitionibus, & tuis rapinis explevisse (si hoc est explere quod statim effundas) advolas egens ad Tribunatum. Sententias dilatare verbis, & mollioribus numeris explere. Cic. in Orat. 40. Sententias apte explere concludereque. Cic. in Orat. 230. Sitim diuturnam explere. Cic. de Senect. 26. Stipendia explere. Tacit. 3. Ann. 33. Quanquam ipse pluris per provincias quadraginta stipendia explevisset. Summam. Liv. 38. 24. Ubi aurum ostenderent, quod summam talenti Attici expleret. Summam explevit ad trecentorum. Liv. 2. Tecta frugibus exple. Catul. 32. 20. Tenebras explere. Stat. 9. Theb. 754. — alio geminatum lumine vulnus Explevit tenebras. i. e. Effosso etiam altero oculo fecit ut totus evaderet cæcus. Vitam beatam. Cic. 2. de Fin. 42. Id autem ejusmodi est, ut aditum ad virtutem, auctoritatemque videatur habiturum, & expleturum cumulate vitam beatam. Urbes tercentenas explere erroribus. i. e. Pererrare. Tibul. lib. 1. 4. 63. Explere, aliquando pro Minuere usurpatur. Gallice, *Desemplir*, nam Ex præpositio nonnunquam privativa particula est. Ennius, Navibus explebant sese, terrasque replebant. Virg. 6. Æn. 545. — explebo numerum, reddarque tenebris ubi V. Serivium. Hor. 2. Carm. 7. 21. Oblivioso lævia Massico Ciboria exple. Atque ita interpretatur Donatus illud Ter. Hec. 5. 1. 29. Exple animum iis, i. e. Exonera. conf. 5. 2. 19. & 21. [Vide tamen & quæ in contrariam sententiam Taubmannus disputat ad Virgil. Quin & Schol. Vet. Horatii Implis, non Deple exponit] Exple poetæ, qui & alioqui sæpius plena pecula amicis minatur. Itaque merito duorum Magistrorum, quamvis his & Nonius accedit, auctoritas suspecta est, quæ uno Enniani versus exemplo nititur, in quo & diversa constructio, & parum certa lectio est, forsitan enim Ennius scripsit: Navibu' deplebant sese. ultima littera more veterum suppressa. EXPLENUNT, pro Expleunt, scripsere veteres. Festus. EXPLETUS, Partic. [ἐκπληρωμένον] ut, Expletum omnibus suis partibus, five omnibus suis numeris. Cic. 3. de Fin. 32. Spectando expletus. Catul. 62. 268. Dapibus expletus. Virg. 3. Æn. 630. Finis expletus pudoris, i. e. Præterierunt anni virginitatis. Stat. 1. Achil. 291. Fines expleti humani ævi. Stat. 5. Silv. 1. 260. Mundus perfectus & expletus omnibus suis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Idem 2. de Fin. 48. Habes undique expletam & perfectam, Torquate, formam honestatis. Munus amicitiae expletum sit. Cic. de Amicit. 69. Naribus corruptus sanguis expletis ibat. Lucret. lib. 6. 1201. Querela expleta annis. Ovid. 2. Amor. 6. 8. Expleta est annis ista querela suis. Vita animi & corporis virtutibus expleta expetitur. Cic. 5. de Fin. 37. Voluptas expleta fiendi. Stat. 2. Silv. 1. 15. EXPLETIO, ōnis. f. [ἐκπλησις] Cic. 5. de Fin. 40. In ea expletione naturæ summi boni finem consistere, &c. EXPLEMENTUM, i. n. [ἐκπληρωμα] Sen. Epist. 121. Si scieris cacumina arborum, explementum esse ventris. adde Plaut. Stich. 1. 3. 19. Q 9 2 EXPLECO,

EXPLICITO, vi & āvi, itum & ātum, [ἐκπλήττω] āre. Extendere atque evolvere. Plaut. Mil. 4. 8. 7. Orant te, ut eas, ventus operam dum dat, ut velum explicent. Virg. 2. Georg. 335.

Sed trudit gemmas, & frondes explicat omnes.

De praterito hujus verbi. V. Gell. lib. 1. cap. 7. circa finem.

Est etiam Explicare, Explanare & ostendere, item Ad finem perdu- cere, quoniam quæ extenduntur perfectius videri solent. Cic. 1. de Orat. 163. Perfice ut Crassus hæc quæ coarctavit & peranguste referit in oratione sua dilaret nobis atque explicet. Dilucide, expedite, aperte, planissime, &c. explicare apud eund.

Explicare acies, & Explicare agmen dicuntur Imperatores exercituum, quum milites suos in patentem locum exponunt ad concertationem ineundam. Liv. 4. [Explicari dicuntur copiæ, quum dilatantur, ut porrectior acies fiat, minusque conferta. Sic Agmen, Cohortes, Le- giones, Naves, Ordines, Turmas explicare infra. V. Curt. lib. 4. cap. 9. §. 10. & 14. 12.

Agmen. Liv. 30. 5.

Alas. Martial. lib. 13. 70.

Miraris quoties gemmantes explicat alas. De pavone. conf. Pennas.

Bellum. i. e. Perficere. Flor. 1. 17. 5.

Campum tumulus diffuso vertice explicat, i. e. Summitate planitiem latam exhibet. Lucan. lib. 3. 377.

Captiones. Cic. 2. de Divin. 41. Cur igitur vos inducitis in eas captio- nes quas nunquam explicetis.

Carmina explicare alicui. Catull. 51. 3.

Causam rei. Cic. 3. Att. 3. Rerum novarum causas explicare. Cic. 5. Fam. 12.

Cœnas duas explicat una mensa. Martial. lib. 1. 104.

Cohortes legio explicuit. Virg. 2. Georg. 280.

Consilium. Cæs. 1. Bell. Civil. 78.

Cursum explicare citatis passibus. Sen. Hippol. 10.

Ensem, Evaginare. Ovid. [ubi tandem?]

Epistolam, pro Aperire, & clausam referare. Cic. 3. Q. frat. 1.

Quum hanc jam epistolam explicarem, tabellarii a vobis venerunt.

Sed hic legendum Complicarem: & ita habent codices emendati.

Fabricam naturæ incredibilem explicare. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.

Forum ad alium locum explicare. Cic. 4. Att. 16. Ut forum laxare- mus & usque ad Atrium Libertatis explicaremus, contempnimus sex- centies H. S.

Frontem sollicitam explicuere. Hor. 3. Carm. 29. 16.

Intelligentiam explicare atque excutere. Cic. 3. Off. 81.

Interpretationem. Cic. 1. de Divin. 39.

Irer. i. e. Perficere. Plin. Epist. 154.

Latus explicare. Sen. Thyest. 9.

Leges interpretari & explicare. Cic. 9. Philipp.

Legiones. Cæs. 2. Bell. Civil. 26.

Ligna explicat natura in flammis, i. e. Resolvit. Lucret. lib. 2. 881.

Litteras proferre atque explicare. Cic. 4. Verr. 106. Omnium Prætorum litteras, qui ante fuerunt profer, explica: si unum inveneris, ego hoc tibi quemadmodum in tabulis scriptum habes, ita gestum esse concedam.

Luxus suos explicuit Cleopatra. Lucan. lib. 10. 109.

Mare turbidum apud Sen. in OEth. 456. pro Turbatum componere & ferenare, & quasi corrugatum explicare.

Mentem verbis. Cic. in Orat. 116.

Naves explicare. Hirt. Bell. Alex. 14. Inter has spatium quadringento- rum passuum reliquit, quod satis esse ad explicandas naves videbatur.

Negotium explicare atque expedire. Cic. 13. Fam. 27.

Nomen explicare & Debitor, & Exactor ejusdem dicitur. Cic. 13. Att.

29. Si Faberius nobis nomen illud explicat. Et paulo post, Si Faber- rianum explicas, emamus vel magno. subaudi Nomen. V. EXPEDITUS.

Orationes Græcas summorum Oratorum. Cic. 1. de Orat. 155. Oratio- nem longam & verbis valde bonis explicare. Cic. 2. de Lege Agr. 13.

Orbes explicare, dicuntur serpentes quum repunt. Ovid. 15. Met. 720.

de Æsculapio in serpentem mutato,

— deus explicat orbes, &c.

Ordines explicare. Liv. 2. 46. & 37.

Ordines temporum. Cic. de Clar. Orat.

Onera explicare, Sumptus sc. qui necessario erant faciendi. Suet. Do- mit. 12. Neque eo secius in explicandis oneribus omnibus hæreret.

Pecuniam, quod Græci *μελίσσας*, Latini Curare dicunt. Callistratus 1. 31. D. de re judic. Si qui tamen per contumaciam magis, quam quia non possint explicare pecuniam, differant solutionem. i. e. In promptu non habeant.

Pennas suas explicat pavo. Ovid. 2. Amor. 6. 55. conf. Alas.

Philosophiam. i. e. Scribere philosophica. Cic. 2. de Divin. 6.

Provinciam periculis cinctam celeritate consilii explicare. Cic. pro Lege Manil. 30. i. e. liberare.

Rationem belli. Cic. de Provinc. Conf. 35.

Rem dictione. Cic. de Orat.

Pulchre ego hanc explicatam tibi rem dabo. Plaut. Pseud. 4. 1. 18.

Rempublicam liberare & explicare. Cic. 12. Fam. 25.

Scholam explicare. Cic. 2. de Fin. 1. V. SCHOLA.

Sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cic. 1. de Divin. 6.

Serpentem explicare, est Occidere serpentem. Mortuus enim serpens explicatur, & in longum porrigitur. Lucan. lib. 5. 80.

— adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis Explicuit.

Turmas omnes explicuit Cæsar. Lucan. lib. 6. 9.

Vestem explicare. Cic. 1. de Orat. 161.

Virtutem. Cic. Quæ virtus præter ceteras, totam se ad alienas utilita- tes porrigit atque explicat. h. e. Tota est in alienis utilitatibus.

Vitam alterius totam explicare, atque eam, non modo in animis Judicium, sed etiam in oculis conspectuque omnium exponere. Cic. 1. Verr. 27.

Umbram porticus explicat. Martial. lib. 1. 2.

Claudia diffusas ubi porticus explicat umbras.

Undas spatiosas in longum explicat fluvius. Ovid. ad Liv. 251.

Volumen suum explicare. i. e. Evolvere. Cic. pro Rosc. Amer. 100.

Voluptatem explicare. Cic. 2. de Fin.

Se explicare. Cic. 5. Att. 12. Quare da operam, si ulla ratione etiam nunc efficere potes, ut te explices, ut huc quam primum venias.

Se laqueis explicare. Cic. 7. Verr. Unde metaph. A periculo, a mor-

bo explicari, i. e. Liberari. Liv. Epit. 49. Cum neglectos ab una par- te muros duo tribuni cum cohortibus irrupissent, & ab oppidanis gra- viter cæderentur a Scipione explicati sunt. Sen. de Tranq. Anim. cap. 2. Admoneor exemplo eorum qui ex longa & gravi valetudine explicati motiunculis levibusque interim offensis perfringuntur.

EXPLICIT, in fine librorum, &c. pro Explicitus vel Explicitum est. Martial. 14. 1. extr.

Verfibus explicitum est omne duobus opus. Hieron. Epist. 138.

Solemus completis opusculis ad distinctionem rei alterius sequentis me- dium interponere Explicit, aut Feliciter, aut aliquid istiusmodi.

EXPLICITUS, Partic. [ἐκπληκτός] Cic. 9. Att. 3. Sed ita meruisse illum de me puto, ut *ἀρχαίας* crimen subire non audeam, quanquam a te ejus quoque rei iusta defensio est explicata. i. e. Explicata.

His explicitis rebus, duas in castris legiones retinuit. Cæs. 3. Bell. Civil. 76.

Tractatus explicitus. Ulp. in l. 1. D. ad Senatusconf. Trebel. Explici- to tractatu, qui ad fideicommissa singularum rerum pertinet: transe- mus nunc ad interpretationem Senatusconf. Trebel.

Compar. Cæs. 1. Bell. Civil. 78. Sed ex propositis consiliis duobus, explicitus videbatur, ad Ilerdam reverti.

EXPLICITURUS, Partic. [ἐκπληκτέων] Stat. 1. Theb. 146.

Montibus aut late Graiis effulta nitebant

Atria, congestos satis explicitura clientes. h. e. Large admis- sura venientum turbam.

EXPLICATUS, Alterum Partic. Cic. 9. Att. 6. Salutares te mihi litteras misisse, neque solum has longiores, quibus nihil potest esse explica- tius, nihil perfectius.

Facilis & explicata causa. Cic. pro Planc. 5. Sed mihi in causa facili atque

explicata, perdifficilis, Judices, & lubrica defensionis ratio proponitur.

Cognitio de aliquibus rebus explicata. Cic. de Univerf. 33.

Opinio explicata uberius & ornatus. V. Ornate in ORNO.

Illustris & explicatus locus. Cic. 2. de Orat. 358.

Explicata diligentissime philosophia Græcis litteris. Cic. 1. Acad.

Reliqua explicata. Cic. 1. Att. 3. Maxime autem me angit ratio reli-

quorum meorum: quæ quanquam explicata sunt, tamen quod & Do- labellæ nomen in his est, & attributione mihi nomina ignota, contur- bor. i. e. Quanquam sint solvendo qui mihi debent, vel non sit con- troversa persequutio. Ibid. 10. Me res familiaris movet: rem dico?

imo vero existimatio, quum enim tanta reliqua sint, ne Terentiæ qui- dem adhuc quod solum expeditum est. Sic, Impedita nomina dicun- tur, Quæ non sunt expedita. conf. supra Nomen expedire.

Explicata & explorata ratio salutis suæ. Cic. 6. Fam. 1.

Veteris cujusdam memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 3. de Orat. 4.

Explicata & Addubitata res, contraria. Cic. 1. Off. 83. Eoque magis, si plus adipiscere re explicata boni, quam addubitata mali.

Explicata tota Carneadis sententia. Cic. 4. Acad. 19.

Planissimo loco explicata urbs. Cic. 2. pro Lege Agr. 95.

EXPLICATUS, ūs. m. [ἐκπληκτός] Plin. lib. 8. cap. 42. Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.

Explicatus, pro Declaratione. Cic. 3. de Nat. Deor. 94. Ut intelli- retis quam effect obscura, & quam difficiles explicatus haberet.

EXPLICATIO, ōnis. f. [ἐκπληκτικῆς] ut, Rudentis explicatio. Cic. 1. de Divin. 127.

Explicatio, [ἐκπληκτικῆς] Declaratio. Cic. 3. de Fin. 14. Multumque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.

Facilis aliquarum rerum explicatio. Cic. 7. Philipp. 1.

Illustris & perpolitæ explicatio. Cic. 2. de Orat. 120.

Explicatio fabularum, & Enodatio nominum. Cic. 3. de Nat. Deor. 62.

Naturæ explicatione aliquid interpretari. Cic. 1. de Divin. 129.

Verborum explicatio probabatur, i. e. Qua de causa quæque essent no- minata, quam Etymologiam appellabant. Cic. 1. Acad. 32.

EXPLICATOR, ōris. m. [ἐκπληκτικός] Qui exponit. Cic. in Orat. 31.

At laudatus est ab omnibus, fateor: sed ita ut rerum explicator pru- dens, severus, gravis, non ut in judiciis verfaret causas, sed ut in hi- storis bella narraret.

EXPLICATRIX, Icis. f. [ἐκπληκτικῆς] ut, Explicatrix orationis perpe- tuæ, est vis dicendi. Cic. 1. Acad. 32.

EXPLICABILIS, e. [ἐκπληκτικός] ut, Explicabilis mensura. Plin. lib. 4. cap. 13. Toto autem hoc mari ad Scaldin usque fluvium, Germanica accollunt gentes, haud explicabili mensura.

Difficilis & explicabilis res. Cic. 8. Att.

An Inexplicabilis? H. St. Ita plane exhibent codd. emendati Ep. 3.

O rem, inquis, difficilem atque inexplicabilem! Atqui explicanda est

EXPLICATE, Adv. [ἐκπληκτικῶς] Clare & aperte. Cic. 3. de Orat. 50.

Qui distincte, qui explicate, qui abundanter, qui illuminate & rebus & verbis dicunt.

EXPLODO, si, sum, pro EXPLAUDO. q. V. [ἐκκροτῶ, ἀπκροτῶ] ēre

Non tantum significat (inquit Valla lib. 5.) Ejicere: sed Ejicere mani- bus, & quidem cum sono pulsantibus: qualiter Quempiam e domo

e theatrō, ex aliquo concilio injectione manuum, aut pulsatione ejici- mus. Quod apparet ex aliis a Plaudo compositis, Applaudo seu Ap- plodo, Complodo & Supplodo. Cic. 1. de Orat. 259. Itaque nos rau- cos sæpe attentissime audiri video: tenet enim res ipsa atque causa: a

Æsopum, si paulum irraucuerit, explodi. Idem 2. de Divin. 86. Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis explosit.

Explodere & ejicere. Cic. pro Cluent. 86. Te vero illud idem quo- tum explosum & ejectum est, nunc retulisse demior.

EXPLOSUS, Partic. [ἐκκροτημένος] Cic. 2. Q. frat. 11. Multa dis- in ignobilem regem, quibus totus est explosus.

Explosa sententia. Cic. 1. Off. 6.

EXPLOSIO, ōnis. f. Cic. 8. Fam. 13. Ludorum explosiones.

EXPLORO, āre. Exclamare, & veluti Fletu quodam vociferari. Varrō

Gemit, explorat, turbam omnem concitat. Festus Pompejus, Ex- plorare antiqui pro exclamare usi sunt: sed postea, prospicere & cer- tum cognoscere, coepit significare.

Explorare, [ἐκπλορεύω, ἀσκήσω, ἐπισκοπέω] Sagaciter inquirere, ter- rare, observare. Cic. ad Brut. 16. Futura quoque, nisi ante sit or- cursum, explores, ne se insinuent. Plin. Epist. 311. Locus suspi- citus & mollis: quem ego interim explorare modico impendio iussu

an recipere & sustinere opus possit.

Amen

Amenta explorare in digitis. Stat. 11. Theb. 440.
Animos alicujus explorare. Ovid. 1. de Arte Am. 456.
Animum stimulis explorare. Tatit. 1. Hist. 15. Secundæ res acrioribus stimulis animum explorant.
Bonitatem panis explorare gustu. Columel. lib. 1. cap. 8.
Consilium hostium. Hirt. 8. Bell. Gall. 18.
Cornua explorat in truncis. Lucan. lib. 2. 603.
Dexteram explorare. Sil. lib. 11.
Fines & littora gentis explorant. Virg. 7. Æn. 150.
Fugam. Cic. 7. Verr. 43. Quæ quidem omnibus qui aspexerant, prospectare jam exilium, atque explorare fugam domini videbatur.
Insidias explorat lupus circum ovilia. Virg. 3. Georg. 537.
Iter. Liv. 3. 8. Eo solutiore cura in Lucretium incidunt Consulem, jam ante exploratis itineribus suis instructum, & ad certamen intentum.
Iter cæcum explorare. Ovid. 10. Met. 456.
 It tamen, & tenebræ minuunt, noxque atra pudorem:
 Nutricisque manum lava tenet, altera motu
 Cæcum iter explorat.
Locos novos explorare. Virg. 1. Æn. 311.
Maleficia atrociora non aliter explorari & investigari possunt, quam per fervorem quæstiones. Paulus in l. edictum. D. de quæstio.
Mentes explorare. Sil. lib. 5. 60.
Portas. Virg. 9. Æn. 170.
 Necnon & trepidi Troes formidine portas
 Explorant.
Provinciam. Cic. pro Lege Manil. 34. Qui Siciliam adiit, Africam exploravit, inde Sardiniam cum classe venit.
Rem totam explorare. Cic. 6. Att. 8.
Ventos explorare. Virg. 3. Æn. 514.
Vias explorare. Tibul. lib. 2. 1. 78.
Vires explorare. Stat. 8. Theb. 42.
Explorare. Siccare, auctore Nonio. Virg. 1. Georg. 175.
 Et suspenfa foci explorat robora fumus.
EXPLORANS, Partic. unde
EXPLORANTER, Adv. Ammian. 16. 5.
EXPLORATUS, Partic. [καποκομημένος] significat Certum: ut, Explorata salus: cujus contrarium est, Salus deplorata. Cic. 6. Fam. 12.
Consulatus exploratus & domi conditus. V. CONSULATUS.
Fides explorata. Stat. 3. Silv. 5. 44.
Litteræ exploratæ a timore. Cic. 3. Att. 17. Sed postridie Sextii pueri venerunt, qui a te litteras attulerunt, non tam exploratas a timore, quam sermo Livineji fuerat. h. e. Quæ me non tam timore liberarent, quam Livineji sermo.
Pacem exploratam habere. Cic. 7. Philipp. 16.
Principia. Cic. 1. de Legib. 38.
Ratio explorata atque provisa. Cic. 3. Verr. Mea quidem ratio quum in præteritis est rebus cognita, tum in reliquis explorata atque provisa est.
Ratio ad aliquid confirmandum explorata. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
Spes alicujus explorata. Cic. 3. Off. 117.
Spe magna & prope explorata, libertatis causam fuscipere. Cic. 10. Philipp. 19.
Victoria explorata. Cic. 6. Fam. 1.
Exploratum & provisum. Plaut. Capt. 3. 4. 111. Quin exploratum dico, & provisum hoc tibi.
Perfecta & explorata perscribere. Cic. 3. Att. 15.
Exploratum est mihi. i. e. Certum, Compertum. Cic. de Senect. 66.
 Quis est tam stultus, quamvis sit adolescens, cui sit exploratum se ad vesperum esse victurum? Ter. Phorm. 4. 3. Jam id exploratum est.
 Lucil. lib. 29. Certum scio esse ut dicis: nam mihi erant de illo explorata omnia.
Satis est exploratum. Ovid. 5. Met. 362.
 Postquam exploratum satis est, loca nulla labare, &c.
Exploratum est mihi de hac re. Cic. pro Cœl. 16.
Exploratum habeo, idem significat quod Exploratum est mihi. Cic. de Amicit. Idem 3. Off. 75. Hac vi non utatur, ne si exploratum quidem habeat, id omnino neminem unquam suspicaturum. Cic. 1. de Nat. Deor. 51. de Deo; Habet exploratum fore se semper cum in maximis, tum in æternis voluptatibus. conf. Hirt. 8. Bell. Gall. 6.
Esse pro explorato. Cic. 9. Fam. 10. Id erit mihi pro explorato.
Compar. Cic. 16. Att. 2. Facilior enim & exploratior devitatio legionum fore videtur, quam piratarum.
Superl. Cic. Post. red. ad Quir. 15. An ego, quum mihi esset exploratissimum, P. Lentulum proximo anno Consulem futurum, &c.
EXPLORATO, Ablativus absolute positus, ut Comperto. Tacit. 2. Hist. 49.
 Et explorato, jam profectos amicos, noctem quietam, utque affirmatur, non infomnem egit. i. e. Postquam exploratum illi & cognitum fuit.
EXPLORATE, Adv. h. e. Certo. Cic. 2. Q. frat. 14. Hæc ita sentio, judico, & ad te explorare scribo. Cic. 10. Fam. 8. Non solum bene sperare de nobis homines, sed explorate judicare volumus.
Explorate percipere & cognoscere. Cic. 1. de Nat. Deor.
Compar. Cic. 6. Fam. 1. Exploratius possum promittere.
EXPLORATIO, ōnis. f. Macrob. 2. Saturn. 2. Adulterii exploratio. Surculi. Columel. 3. 9.
EXPLORATOR, ōris. m. [σκοπός, καλόσκοπος, ἐπισκοπος, ἀπικρυφός] Qui explorat & observat. Cæf. 1. Bell. Gall. 22. Plaut. Pseud. 4. 7. 71.
 Exploratorem hunc faciamus ludo supposititium.
Pelagi exploratores. Claud. de Nupt. Hon. 136.
Eques explorator. Sil. lib. 16. 80.
Explorator, auctore Festo, a Speculatore hoc distat; quod Speculator hostilia silentio perspicit: Explorator pacata clamore cognoscit. De hac Festi distinctione, & plenius de Exploratoribus agit Spanhem. de Ufu & Præst. Num. dissert. 10. p. 235. V. Suidam in verbo ἐπιδρομήτωρ. [Exploratores, (Nam pl. numero plerumque utuntur scriptores,) sunt ἐπιδρομήται, qui palam ac turmatim ad propius cognoscendos hostium conatus mittuntur, Speculatores vero, qui fere singuli clam ad explicanda hostium consilia summittuntur. Sed hanc differentiam nonnunquam negligunt scriptores.]
Exploratores, Qui secreta nuntiant hostibus, l. 6. §. exploratores. D. de re milit.
EXPLORATORIVS, Adj. Suet. Calig. cap. 45. Coronas distinctas solis ac Lunæ siderumque specie, exploratorias appellavit.

EXPLOSUS. V. EXPLODO.

EXPOLIO, vel **EXSPOLIO,** [λαποδυνέω] āre. Idem quod Spoliare. Cic. pro Deiot. 25. Quo tum erga te rex animo fuit, qui auctionatus sit, seseque & filium suum expoliare maluerit, quam tibi pecuniam non subministrare?
Expoliare selectione naturam rerum. Cic. 2. de Fin. 43. Dum enim in una virtute sic omnia esse voluerunt, ut eam rerum selectione expolierent, &c.
Expoliare aliquem provincia & exercitu. Cic. 10. Att. 1.
Expoliare omni honore & dignitate. Hirt. 8. Bell. Gall. 50.
EXPOLIATIO, ōnis. f. apud Augustin. de Civ. Dei.
EXPOLIATOR, ōris. m. apud Salvian. de Gubern. Dei.
EXPOLIO, ōvi, itum, [ξύω, ἀποξύω, εκλείανω] īre. Idem quod Polire significat & ornare. Plaut. Mil. 4. 4. 38. Meum opus ita dabo expolitum, ut improbare non queas. Cic. 2. de Divin. 48.
Expolire unguum scabritias. Plin. lib. 24. cap. 4.
Expolire consilium, per translationem. Plaut. Pœn. 1. 1. 60.
 A G. Placet consilium. M I. Immo etiam ubi expolivero
 Magis, hoc tum demum dices; nunc etiam rude est.
Expolire aliquem, & hominem reddere. Cic. 2. de Orat. 40. Nox te, inquit, nobis Antoni expolivit, hominemque reddidit.
Doctrinis omnibus aliquem expolire. Cic. 3. de Orat. 137.
Inventum expolire, & expedite pronuntiare difficillimum est. Aucl. ad Heren. lib. 2. 27.
 Nihil simplicius in genere omni ex parte perfectum natura expolivit. Cic. 2. de Invent. 3.
Expoliendum limandumque se alicui viro docto permittere. Plin. 1. Epist. 10. extr.
EXPOLITUS, Partic. [ἐξεργασμένος] ut, Libellus pumice expolitus. Catul. 1. 2.
Excultus atque expolitus omni vita atque victu. Cic. de Clar. Orat. 95.
Pictum & expolitum orationis genus. Cic. in Orat. 95.
Compar. Catul. 40. 24. Dens expolitor.
Superl. Gell. 2. 20. Villæ expolitissimæ.
EXPOLITIO, ōnis. f. [εκλείανσις, ἐπεξεργασία] Cic. 3. Q. frat. 1. Urbanam expolitionem urget ille quidem & Philotimus, &c.
 In verbis inest quasi materia quædam, in numero autem expolitio. Cic. in Orat. 185. De iis quæ condiunt orationem.
Artificiosa inventi expolitio. Cic. 1. de Invent. 74.
Artificio & expolitione distincta oratio. Cic. 1. de Orat. 50.
De expolitione orationis. V. Cic. in Orat. [Puto, innuit ea, quæ leguntur ad Heren. l. 4. c. 42. Est enim Schema, quod Græcis ἐξεργασία dicitur.]
EXPONNO, fui, situm, [ἐκβάλλω, ἐκπίνω] ēre. Quasi Extra ponere. ut, Fœnum in sole exponere ut siccescat. Columel. lib. 12. cap. 28.
Vasa exponere. Cic. pro Muren. 75. Sic 6. Verr. 33. Quum essent triclinia strata, argentum expositum in ædibus.
Exponi cum homines, tum res dicuntur, quum ex navibus in terram transferuntur. Cic. 1. Att. 3. Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Cajetam exposita. Virg. 10. Æn. 288.
 — focios de puppibus altis
 Pontibus exponunt. Cæf. 4. Bell. Gall. 37. Quibus ex navibus quum essent expositi milites. Hor. 1. Serm. 5. 23.
 Jamque dies aderat cum nil procedere lintrem Sentimus; &c.
 — quarta vix demum exponimur hora. Cæf. 5. Bell. Gall. 9.
Cæsar exposito exercitu, ac loco castris idoneo capto.
Copias exponere in terram. Quod alias subauditur. Liv. 3. Bell. Pun.
Exercitum exponere in Africam. Liv. 28. 44. Nequid interim dum trajicio, dum expono exercitum in Africam, dum castra ad Carthaginem promoveo, &c. Al. In Africa.
Neque affectum valetudine filium exponere in terram patitur. E navi scil. Cæf. 1. Bell. Civ. 31.
Frumentum exponere. Cic. 3. Off. 51. Advexi, exposui, vendo meum, &c. Nisi subauditur Venum, vel Venale.
Exponere, Abjicere, & forti ac fortunæ committere. Unde, Infantes abjecti a parentibus, Expositi dicuntur. Ter. Heaut. 4. 1. 37. Quum exponendam do illi, de digito annulum detraho: & eum dico ut una cum puella exponeret. Liv. 1. 4. In proxima alluvie, ubi nunc ficus Ruminalis est (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.
Exponere ad necem. Plaut. Cist. 1. 3. 18. Dat eam puellam ei servo exponendam ad necem.
Exponere pro Objicere. Plin. 1. 5. Ep. 7. extr. Epistola malignitati interpretantur exponitur.
Exposita provincia ad prædandum: h. e. Prædæ & directionibus obnoxia. Cic. 5. Verr. 6. Quum tibi exposita esset omnis ad prædandum Pamphylia, contentus his tam opimis rebus non fuisti.
Expositum medentis arbitrio animal. Columel. lib. 6. cap. 19.
Exposita domus cupiditati & voluptatibus. Cic. pro Quint. 93.
Exposita mors victo. Cic. 8. Philipp. 29. Aut libertas parata est victori, aut mors exposita victo. i. e. Prompta. V. mox EXPOSITUS Partic.
Exposuit memet populo fortuna videndum. Ovid. 3. de Pont. 1. 49.
Exponere, [ἐξηγήσασθαι, ὑποστήσασθαι] Eloqui, Declarare, Explicare, Interpretari. Cic. 1. Acad. Cujus quas acceperim disputationes, si vultis exponam.
Exponam vobis breviter quid hominis sit. Cic. 4. Verr. 35.
Exponere omnia ordine. Liv. 30. 17.
Edere & exponere apud aliquos. Cic. 3. de Legib. 47. Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint deque iis Censores præjudicent.
Exponere & explicare. V. EXPLICO.
Referre & exponere. Cic. 3. de Legib. 48. Quocirca melius est rationes referri, causamque exponi Censoribus.
Ex memoria aliquid exponere. Cic. 3. in Catil. 13. Et quoniam nondum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis, Quirites, quid Senatus censuerit, exponam.
Memoriter exponere. V. MEMOR.
Fufius & ornatus res posset exponi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Planius exponere aliquid. Cic. 1. Fam. 9.
Planus fere loco suo expositum esse promittat. Quintil. lib. 4. cap. 2. extr.
Verbosus exponere. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Artes rhetoricas exponere. Cic. 3. de Orat. 72.

Beneficia alicujus in se exponere. Cæf. 1. Bell. Civil. 22.
 Causam veram verbis exponere. Lucrēt. lib. 3. 964.
 Consilium professionis & reversionis suæ exponere. Cic. 1. Philipp. 1.
 Crimina alterius exponere. Cic. pro Cœl. 35.
 Errores suos exponere alicui. Ovid. 3. Fast. 626.
 Facinus alicujus manifesto deprehensum atque compertum exponere.
 Cic. pro Cluent. 142.
 Formam optimi exponere difficillimum est. Cic. in Orat. 26.
 Indignitatem alicujus rei exponere. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
 Mandata alicujus exponere. Cic. 2. de Fin. 49.
 Merita in aliquem exponere. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Narrationem exponere. Cic. in Orat. 210.
 Orationem suam exponere. Cic. 1. de Orat. 227.
 Præcepta enodata diligenter exponere. Cic. 2. de Invent. 6.
 Præmium sceleris exponere. Cic. pro Quint. 74.
 Rationem alicujus rei reddere & exponere. Cic. pro Cœl. 35.
 Rem verbis exponere. Lucrēt. lib. 1. 833.
 Rem gestam breviter exponere. Cic. pro Milon. 23.
 Sententiam. Cic. de Amicit. 3. Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi, quas hoc libro exposui meo arbitratu.
 Sermonem secum habitum de aliqua re alicujus exponere. Cic. de Amicit. 3.
 Summam cogitationum suarum breviter exponere. Cic. 1. Fam. 9.
 Vitam alterius explicare: atque eam in animis judicium, & in oculis, conspectuque omnium exponere. Cic. 1. Verr. 27.
 Exponere, pro Numerare. Cic. 5. Att. 4. De Oppio bene curasti, quod ei dccc. exposuisti.
 Exponere, pro Ludibrio proponere, *δειγματίζειν*. Sulp. Sever. Dial. 1. de Virt. Mon. Orient. cap. 8. Nihil penitus omisit quod non carperet, laceraret, exponeret; Præcipue avaritiam, nec minus vanitatem infectus est.
EXPOSITUS, Partic. five Nomen ex partic. [*ἐκτετατός*] ut
 Expositus folibus locus. Plin. lib. 15. cap. 5.
 Expositus ventis. Plin. lib. 17. cap. 22.
 Expositus sub divo. V. Divum & Divum in DIUS.
 Actiones ab aliquo expositæ. Cic. 1. de Orat. 186.
 Colores pictori, ad variandum expositi. Cic. 3. de Orat. 210.
 Exposita ante oculos causa. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Totam causam Judices explicemus, atque ante oculos expositam consideremus.
 Expositum factum ad imitandum. Cic. 2. Philipp. 114. Quod quum ipsum factum per se præclarum atque divinum est, tum expositum ad imitandum: præfertim, &c.
 Dicta & exposita & demonstrata omnia. Cic. pro Cluent.
 Prompta, expositaque fides. Cic. pro Cæcin. 78. Qui tot annos ingenium, laborem, fidem suam Pop. Rom. promptam, expositamque præbuerit.
 Expositum cunctis, nullique negatum Numen. Lucan. lib. 5. 102.
 Exposita vasa, & demissa in terram, contraria. Plin. lib. 14. cap. 21. Imbecilla vina demissa in terram doliis servanda, valida expositis.
 Conquirenda conditio est communis periculi, si ingeniis hominum criminorum sit exposita vita innocentium. Cic. in Partit. 44.
 Expositus est etiam peculiari sensu idem ac Comis, promptus, facilis atque omnibus obvius. Plin. 1. Epist. 10. Amari ab eo laboravi, etsi non erat laborandum. Est enim obvius & expositus, plenusque humanitate. Ita Stat. 5. Silv. 3. 246.
 Quid referam expositos, servato pondere mores. Expositos mores vocat Faciles, & quasi omnibus obviam benevolentiam, servata tamen interim decenti gravitate.
EXPOSITUM, i. n. Apul. de Syllog. Categ. p. 38. Appellaturque a Stoicis Prima constitutio, vel Primum expositum.
EXPOSITE, Adv. Gell. 3. 2. Non exposite & aperte ostendere.
EXPOSITIO, ōnis. f. [*ἐκθεσις*, *ἐξήγησις*] Explicatio. Cic. 5. de Fin. Junctæ autem & duplices expositiones summi boni, tres omnino fuerunt.
 Expositio, Narratio. Plin. lib. 9. cap. 36. Quod si hæcenus transcurrat expositio, fraudatam profecto se luxuria credat.
 Expositio apud oratores pro Propositione quæ & Intentio dicitur, & est Prima propositio ratiocinationis. Quintil. in proœm. lib. 8.
 Sententiæ suæ expositio. Cic. 3. de Orat. 201.
 Rerum gestarum expositio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Circumcisa expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Credibilis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Elegans & venusta expositio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Perspicua, & dilucida, cum gravitate expositio. Auct. ad Heren. lib. 4. 52.
 Longior sequetur, ac perplexa magis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Distinguerè brevi interfectione expositiones. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Facere credibilem expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Simplicem & dilucidam expositionem debet habere narratio defensoris. Auct. ad Heren. lib. 2. 3.
 Retroagere expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Ideoque & retroagere expositionem, & ea mediâ in utramque partem discurrere, sane merito cogantur. De pueris.
 Variare figuris expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. In quo genere plurimis figuris erit varianda expositio ad effugiendum tadium audientis.
 Expositio infantis. Justin. lib. 1. 4. 9. de Cyro puero, Pastori regii pectoris puerum exponendum tradidit. Forte eodem tempore & ipsi pastori filius natus erat. Ejus igitur uxor audita regii infantis expositione, summis precibus, &c. Idem 1. 5. 4.
 De Expositione infantum. V. late in Lex. Pitisc.
EXPOSITUNCULA, æ. f. dimin. Hieron. adverb. Jovian. 1. 22.
EXPOSITOR, ōris. m. Qui Exponit. Augustin. Epist. 80. Idem Epist. 107.
EXPOSITIVUS, Adj. [*ἐκθετικός*] Qui est abjectus ut pereat. Plaut. Casin. prol. 79. Revertar ad illam puellam expositivam.
EXPOSITIVUS, a, um. ut, Expositivus status controversiæ. Aggen. Urb. de Lim. Agr. p. 63.
EXPOPULOR, [*ἐξαλαπύζω*] āri. Idem significat, quod simplex Populāri: nisi præpositio Ex aliquid addat. Unde

EXPOPULATIO, ōnis. f. [*ἐξαλαπάξις*] Columel. lib. 3. cap. 2. de Apianis vitibus, Pluviis ventisque & apibus afferunt prædam: quarum vocabulū propter hanc expopulationem cognominantur.
EXPOPULATOR, ōris. m. apud Marc. Empir.
EXPORRIGO, exi, ectum, [*ἐσπράνω*] ēre. quod & Exporgere dicitur, significat Porro agere, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 48. Solidipedum crura statim justa nascuntur mensura, postea exporrigentia se verius quam crescentia. Hirt. Bell. Afr. 42. Postero die propius eorum aciem instituit exporrigere munitiones. h. e. Extendere. Plaut. Pseud. prol. 24. Exporgi melius lumbos, atque exurgier.
 Exporrigere frontem dicimur, Quum hilarescimus: Contrahere autem, Quum ringimur. Ter. Adel. 5. 3. 53. Da te hodie mihi, exporrigere frontem. Ubi Donat. Exporrigere frontem: quia Contrahi in verbo dicitur. Et verbo isto ostenditur quanto conatu opus sit ad explicandam tantam contractionem senectutis & severitatis.
 Exporrigere sibi, Prorogare cogitatione. Sen. de Brevit. Vitæ, cap. 9. Quid menses tibi, & annos, & longam temporis seriem exporrigis?
EXPORRECTUS, a, um. Festus, uti legit Gronov. ad Liv. 7. 36. Exporrectus a porrigendo se vocatus, quod fere facimus recentes a somno. Vulgo Exporrectus, a corrigendo. Prudent. Hamart. 856.
 Illic purpureo latus exporrecta cubili.
EXPORTO, [*ἐκφέρειω*] āre. Extra portare, five Ex loco portare, aut Efferre. Cic. 6. Verr. 23. Per istos quæ volebat, in navem clam imponenda, occulte exportanda curabat.
 Exportare ex oppido. Cic. 6. Verr. 72. Et 7. Verr. Ex provincia secum exportare.
 Ex Italia &c. Hierosolymam aurum quotannis exportari solere. Cic. pro Flacc. 67.
 Sub lucem exportant calathis. Virg. 3. Georg. 402.
 Tum corpora luce carentum exportant tectis. Virg. 4. Georg. 256.
 Frumentum in fame exportare. Cic. pro Flacc. 17.
 Exportavit Syracusis magnam vim mellis. Cic. 4. Verr. 176.
 Exportandum in ultimas terras portentum. Cic. 3. Verr. 40.
EXPORTATUS, a, um. Partic. Justin. 11. 15. 3. Darius clauso vehiculo exportatus. Suet. Domit. 17. Cadaver ejus Sandapila per vespillones exportatum. i. e. Elatum.
EXPORTATIO, ōnis. f. [*ἐκφορμίσις*] Cic. 2. Off. 13. Jam vero & earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus inventio, certe nulla esset. Sic 4. Verr. 185.
 Exportatio, pro Exilio. Sen. de Tranq. Vitæ, cap. 11. Quæ dignitas, cujus non prætextam, & augurale, & loca patricia comitentur & fordes & exportatio, &c.
EXPORTATOR, ōris. m. Jct. in Dig.
EXPOSÇO, poposci, [*ἐξαιτώ*] ēre. Multum & cum instantia five obnixè poscere.
 Fidem alicujus exposcere ne, &c. Liv. 10. Bell. Pun. Itaque quum modo dextram amplectens, in id, ne cui Romano traderetur, fides exposceret, propiusque, &c.
 Misericordiam implorare & exposcere. Cic. pro Milon. 93.
 Opem exposcere. Ovid. 9. Met. 545.
 Pacem exposcere precibus & votis. Liv. 1. 16. Virg. 3. Æn. 261.
 Sed votis precibusque jubent exposcere pacem.
 Supplicium exposcere factis. Catul. 62. 203.
 Veniam irarum caelestium, finemque pesti exposcunt. Liv. 3. 7. extr.
 Victoriā a diis exposcere. Cæf. 2. Bell. Civil. 5.
 Exposcere aliquid deos. Liv. 7. 40. Quod deos immortales inter nunc cupanda vota exposcisci, ejus me compotem voti vos facere potestis.
 Exposcere, & deposcere aliquem, est Dedendum aliquem ad pœnas petere. Liv. 8. Bell. Maced. Legatos deinde misit ad deposcendo auctores defectionis, civitatem in pace futuram, si id fecissent, pollicens. Nep. 2. 8. 5. Nam cum ab Atheniensibus & Lacedæmoni exposceretur publice, supplicem non prodidit. Idem 21. 7. 6. Hannibal sui exposcendi gratia missos ratus.
EXPOSTULO, [*ἐξαιτώ*] āre. Vehementer petere. Cic. pro Rosc. Com. 50. Vix, medius fidius, tu Fanni, a Ballione, aut aliquo ejus simili, hoc expostulare auderes, & impetrare posses. Plaut. Pers. 4. 25. Benedictis benefacta aures meæ auxilium expostulant.
 Expostulare computationem. Plin. lib. 9. cap. 35. Magnificam aliam cœnam, ne dies periret, sed quotidianam Antonio apposuit irridens computationemque expostulanti.
 Expostulare, [*ἐγκαλέειν*, *διωκελογεῖσθαι*] Conqueri, seu Querelari apud eum ipsum deponere qui fecit injuriam, inquit Donatus. Ter. Adel. 4. 3. 4.
 Nisi si me in illo credidisti esse hominum numero, qui ita putant, Sibi fieri injuriam, ultro siquam fecere, ipsi expostulant, Et ultro accusant.
 Expostulare & queri. Cic. 5. Tusc. 14. Virtutes autem noli vereri ne expostulent & querantur se a beata vita esse relictas.
 Expostulare de. Cic. 5. Verr. 207. Queruntur omnes liberi populi regna denique jam omnia de nostris cupiditatibus & injuriis expostulant.
 Expostulare cum. Plaut. Mil. 3. 1. 102. Tum obstetrix expostulavit mecum parum missum sibi.
 Cujus ex oratione ne illum quidem Juventium tecum expostulavi. Cic. pro Planc. 58.
 Expostulare cum altero injuriam. Ter. And. 4. 1. 15.
 Sed quid agam? adeamne ad eum, & cum eo injuriam hanc expostulem?
 De aliqua re cum aliquo expostulare. Cic. 3. Fam. 10.
 Iracundius & vehementius expostulare. Cic. pro Sylla 44.
 Minaciter expostulare. V. post MINA.
 Verecunde expostulare. Ulp. in l. 1. §. quod autem. D. de officio præfecti urbi, de servis contra dominos loquens, Sed si verecunde expostulent: si fævitiam, si duritiam, si famem, qua eos comprimant: si obscenitatem, in qua eos compulerint vel compellant apud præfectum urbi exponant.
 Locus expostulandi. Cic. 2. Fam. 16. Tacit. 13. Ann. 37. Mittebatque Oratores, qui suo Parthorumque nomine expostularent; Cur &c.
EXPOSTULANS, antis. Tacit. 1. Hist. 82. Ostendi sibi Othonem expostulantes. EXPOST

EXPOTULATUS, a, um. ut Expotulata ad supplicium Galvia. Tacit. 1. Hist. 73.
CAUSAS expotulatus, Christianus sum respondit. Tertull. de Coron. cap. 1.
EXPOTULATIO, ōnis. f. [ἐξποτύω] est Adversus eum quem accusamus cum exprobatione conquestio. Cic. 1. Q. frat. 2. Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæsarem, contumeliæ in Gellium, expotulationes cum absente Pompejo.
ÆQUITAS expotulationis. Cic. 3. Fam. 7.
BONORUM expotulatione flagitabar, improborum convicia sustinere non poteram. Cic. pro Domo sua, 16.
Facere expotulationem. Cic. pro Cluent. 161.
Inferere expotulationes suas. V. **INSERO**.
EXPOTULATUS, ūs. m. Expotulatibus modum facere. Symmach. 9. Epist. 13.
XPOTUS, a, um. [ἐκπωτός] Idem quod Epotus. Plaut. Trin. 2. 4. 5. Quid factum est eo? s. comesum, expotum, exutum, elotum in balneis.
EX PRÆCEPTO, EX PRÆPARATO, EX PRÆSCRIPTO, EX PRÆTERITO. V. EX.
EXPRESSE, EXPRESSIO, EXPRESSUS. V. EXPRIMO.
EXPRESSO, essi, essum, [ἐκπρίω, ἐκπρίω] ēre. Premendo extrahere & elicere: ut **Exprimere** liquorem. Plin. lib. 12. cap. 21. Sunt qui **Æthiopicam** glandem præferant, nucleo gracili, liquore qui exprimitur odoratori.
Exprimere oleum. Plin. lib. 12. cap. 21. Sic, **Exprimere vinum pal-**
mis, apud eund. lib. 6. cap. 28.
Exprimere per aures sanguinem. Plin. lib. 7. cap. 44.
Exprimere per linteum, pro Transcolare. Plin. lib. 28. cap. 9. Dein liquatæ per linteum exprimuntur, ac reponuntur in fictili locis frigidis.
Exprimere, Vi & necessitate extorquere & auferre. Ut enim **Extor-**
quere, sic **Exprimere** dicitur, Quasi manibus pressis auferre & ex-
tundere. Cic. pro Quint. 47. Extorquendum est invito, atque ingra-
tis quod non debet: eripendum atque exprimendum est: de for-
tunis omnibus P. Quintius deturbandus est. Liv. 3. Expresit hoc ne-
cessitas patribus.
Exprimere & cogere. Cic. 4. Verr. 165. Jam igitur est ita perspi-
cuum, &c. nullam pecuniam statuarum nomine nisi vi expressam,
& coactam.
Exprimere confessionem culpæ. Liv. 1. Bell. Pun. Tunc enim Anni-
bal & insimulabatur, & deposcebatur: nunc a nobis & confessio cul-
pæ exprimitur, & ut a confessis res extemplo repetuntur.
Expressa deditio necessitate. Liv. 8. 2. conf. Tacit. 1. Ann. 19. 5.
Expressa Senatusconsulta, apud Suet. in August. 57. Omitto Senatus-
consulta, quæ possunt videri vel necessitate expressa, vel verecundia.
i. e. Extrusa & extorta, teste Budæo.
Arripere, haurire, exprimere ex natura ipsa legem aliquam. Cic. pro
Milon. 10. [Nisi hic Exprimere est ἀπειρίζειν. V. infra.]
Expressi, ut conficere tabulas se negaret. Cic. 5. Verr. 112.
Exprimere pecuniam ab aliquo. Cic. 5. Verr. 71. An quum magno
decumas vendidisset, te expressisse ab invitis Liparensisibus hanc
pecuniam?
Voces exprimere metus dicitur. Plin. Paneg. c. 2. Quare abeant ac re-
cedant voces illæ, quas metus exprimebat.
Vocem nullam ab aliquo exprimere. Cæsar. 1. Bell. Gall. 32. Quum ab his
sæpius quæreretur, neque ullam omnino vocem exprimere posset.
i. e. Elicere.
Exprimere, ad alia transfertur: ut Exprimi dicitur fons, quum per-
multis veluti ramis aut rivis diffunditur & transcolatur in diversa loca.
Plin. Epist. 161. Hunc subter fons exit, & exprimitur pluribus venis,
sed imparibus.
Animam exprimere. Sen. OEdip. 342.
 — at taurus, duos
Perpressus ictus, huc & huc dubius ruit:
Animamque fessus vix reluctantem exprimit.
Gemitus exprimere. Lucret. lib. 3. 494.
Exprimitur porro gemitus, quia membra dolore
Afficiuntur.
Acrymam vi exprimere. Ter. Eun. 1. 1. 23.
Hæc verba, una mehercle falsa lacrymula,
Quam oculis terendo misere, vix vi expressest,
Restinguet, & te ultro accusabit.
Litteras putidius exprimi, & obscurari negligentius non vult. Cic. 3. de
Orat. 38. V. Appellare litteras, in APPELLO, & MOX EXPRESSUS.
Isfum exprimere alicui. Plin. Epist. 7. lib. 4. Est enim tam ineptus, ut
risum mihi possit exprimere magis, quam gemitum.
Sermonem exprimere dicitur lingua. Plin. lib. 71. cap. 37. Ceteris
septimo ferme anno sermonem exprimit.
Vocem aliquam exprimere. Lucret. lib. 4. 553.
Has igitur penitus voces cum corpore nostro
Exprimimus, rectoque foras emitimus ore.
Exprimere [ἀπειρίζειν, ἐκπρίω] tabella alicujus effigiem dicitur pi-
ctor, quum ejus similitudinem in ea reddit. Martial. lib. 1. 110.
Hanc ne lux rapiat suprema totam,
Pictam Publius exprimit tabella. i. e. Depingi curat accuratissime.
Simulare & exprimere. Cic. 4. Verr. 189. Litteræ lituræque omnes
simulatae, expressæ, de tabulis in libros transferuntur. [An Assim-
expresit?
Exprimere & reddere aliquem. Plin. Epist. 199. Præterea in litteris
veteres æmulatur, exprimit, reddit.
loquendi & exprimendi genere alios superare. Cic. 3. Q. frat. 5.
liquem facis diligenter libris suis exprimere. Cic. 8. Att. 1.
ellum exprimit poeta. Cic. pro Arch. 21.
Exemplar exprimere. Plin. lib. 33. cap. 12. Sed e quibus ne exem-
plaria quidem liceret exprimere. Hard. Exempla.
exercitatione aliquem imitando effingere & exprimere. Cic. 2. de
Orat. 90.
Effigiem alicujus exprimere. Plin. Epist. 153.
Formam alicujus exprimere & effingere. Auct. ad Heren. lib. 4. 64.
Formulas exprimere. Cic. pro Rosc. Com. 24. Expressæ sunt enim
ex uniuscujusque damno, dolore, incommodo, calamitate, injuria,
publice a Prætoris formulæ, ad quas privata lis accommodatur.

Imago expressa vitæ quotidianæ. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Anim hæc
conficta arbitror a poetis esse, ut effectos nostros mores in animis per-
sonis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
Imago alicujus expressa in cera ex annulo. Plaut. Pseud. 1. 1. 54. **Hic**
est in prima ac propria significatione, ἐξέσφραγισμένη.
Incessum alicujus exprimere, i. e. Imitari. Ovid. 11. Met. 636.
Exprimere jus litteris. Cic. pro Cæcin. 49. An tu qui tam diligenter
& tam callide verbis controversias, non æquitate dijudicas, & ju-
non utilitate communi, sed litteris exprimis: poterisne dicere deje-
ctum esse eum qui tactus non erit?
Mores alicujus oratione exprimere. Cic. 2. de Orat. 184.
Expressa in hujus moribus natura, vitæque, persona illa lutulenta,
invisa, &c. Cic. pro Rosc. Com. 20.
Orationem longam exprimere de aliqua re. Cic. pro Rabir. 7. Al. Ex-
promere.
Sermones aliquos exprimere. Cic. 8. Fam. 1. Sane quam eos sermo-
nes expresit qui de eo tum fuerant, quum Romæ essemus.
Sermo expressus omnibus verbis. Cic. 9. Att. 18. Sed tibi omnem il-
lius meumque sermonem, omnibus verbis expressum, statim mittam.
i. e. Exacte ad verbum relatum, ut ait Budæus.
Similitudinem exprimere. Plin. lib. 13. cap. 24. Breviterque si quis ex-
primere similitudinem velit, angustioris trifolii frutex.
Similitudinem exprimere ex membris alicujus dicitur pictor. Plin. lib.
34. cap. 4.
Similitudinem orationis exprimit actio. Plin. lib. 1. Epist. 20. med.
Cum est ita elaborata, ut Scripta atque edita videatur.
Speciem aliquam versibus exprimere. i. e. Similitudinem rei alicujus re-
præsentare. Cic. 1. de Divin. 79. Atque hanc speciem Praxiteles cæ-
lavit argento, & noster expresit Archias versibus.
Exprimere ad verbum de Græcis litteris. Cic. 1. de Fin. 4. Quum iidem
fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas non inviti legant.
Verbum verbo exprimere. Cic. 3. de Fin.
Verbum Latinum de vel e verbo exprimere. Cic. 4. Acad. 31. Ample-
ctitur maxime cognitionem & istam κατέληψιν, quam, ut dixi, ver-
bum e verbo exprimentes, comprehensionem dicemus. Ter. prol.
Adel. 11. Verbum de verbo expressum extulit.
Vestigia sceleris expressa. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Vim Græcorum poetarum exprimere. Cic. 1. Acad. 10.
Vitam & consuetudinem alicujus exprimere. Cic. pro Rabir. Posth. 4.
Cum magnitudine animi, tum liberalitate vitam patris & consuetudi-
nem expressest.
Vultum alicujus digne exprimere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Non repe-
riens quo digne modo patris vultum posset exprimere, velavit ejus ca-
put, & suo cujusque animo dedit æstimandum.
Exprimere, Significantius eloqui. Plin. Epist. 203. Sunt enim maxime
mirabilia quæ maxime inspectata, maxime periculosa, quæ ut Græci
magis exprimunt παράβολα.
Exprimere aliquid, Expresse dicere. Plin. Epist. 292. Omnis vis & ra-
tio dicendi in eorum, qui audiunt mentibus aut sedandis aut excitan-
dis exprimenda est. Cic. 1. de Orat. 17.
Ad sensus animi exprimendos oratio reperta. Cic. in Orat. 185.
EXPRIMENS, Partic. [ἀπειρίζων] Cic. 3. de Orat. 218. Manus au-
tem minus arguta, digitis subsequens verba, non exprimens.
EXPRESSUS, Partic. sive Adj. ex Partic. [ἀπικαυσμένος] ut, Expressum
signum Corinthium effingens fenem. Plin. Epist. 50. Catull. 63. 16.
Sed tamen in tantis mœroribus, Ortale, mitto
Hæc expressa tibi carmina Battiadæ. i. e. In Latinam lin-
guam translatos Callimachi Græcos versus.
Expressum & Adumbratum, contraria. Cic. pro Coel. 12. Habuit enim
ille, sicuti meminisse vos arbitror, permulta maximarum non expressa
signa, sed adumbrata virtutum.
Expressum atque effectum. Cic. 1. Acad. 27. Materiam quandam ex
qua omnia expressa atque effecta. Al. Effecta.
Expressum & illustre. Cic. 1. Fam. 7. Hæc profecto vides quanto ex-
pressiora, quantoque illustriora futura sint. V. **ILLUSTRIS.**
Solidum, expressum, eminens. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Species ut
quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil
expressi, nihil eminentis, sitque pura, lenis, perlucida. Cic. 3.
Off. 69. Sed nos veri juris germanæque justitiæ solidam & expressam
effigiem nullam tenemus. V. **EMINENS.**
Ardor nubium conflictu expressus. Cic. 2. de Divin. 44.
Caput ruptum expresso cerebro. Sen. Troad. 1114.
Convicia expressa arbusco. Hor. 1. Sermon. 7. 29.
Effigiem virtutum nostrarum fummis ingeniis expressam & politam re-
linquere. Cic. pro Arch. 30.
Fulmen expressum ventis per nubila. Lucan. lib. 1. 151.
Litteræ neque expressæ, neque oppressæ. Cic. 1. Off. 133. Litteræ
neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset aut putidum.
Vitium imitatione ex aliquo expressum. Cic. 3. de Orat. 44.
Vultus expressi per athenæa signa. Hor. 2. Epist. 1. 248. V. **plura in**
EXPRIMO.
Compar. Plin. lib. 10. cap. 42. Minor nobilitas, quia non ex longin-
quo venit, sed expressior loquacitas certo generi picarum. V. **supra**
Expressum & illustre.
EXPRESSE, Adv. [ἁπλῶς] ut, Expresse dicere. Plin. Epist. 14.
lib. 2. Ut mihi Attilius noster expresse dixisse videatur, sic in foro
pueros a Centumviralibus causis auspicari, ut ab Homero in scholis.
i. e. Apposite, proprie.
Conscripta expresse oportet ponere exempla. Auct. ad Herenn. lib. 4. 7.
Compar. [ἀπικαυότερον] Plin. Epist. 110. Quia omni genere laudis ad
exemplar antiquitatis expressius. conf. Columel. 11. 1. Val. Max. 8.
7. ext. 1. & Macrob. Somn. 1. 6.
EXPRESSIM, aliud Adv. Idem. Ulp. in l. venditor. D. 98. de hæred.
vel actio. vendit. Si vero nihil expressim inter eos convenit, sed
tantummodo peculii mentio facta est: cessare ex vendito actionem
constat.
Immo videtur esse quod dicitur *Expressément*. H. St. i. e. Nominativum.
EXPRESSIO, ōnis. f. [διύλησις]
Expressionem Plin. lib. 9. & Celsus Latine vocant, quam barbari me-
dici Colaturam appellant. Gallice, *Espresso*. conf. Vitruv. 1. 1.
EXPRESSOR,

EXPRESSOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 46. V. ibi not. Jun. p. 53.
EXPRESSUS, ūs. m. Vitruv. 8. 7. Efficere & decursus & circuductio-
 nes & ventres & expressus.
EXPERTUS, Feltus, Experta antiqui dicebant, quasi Expertia habita-
 tunc illud Plaut. Bacch. 3. 3. 42. explicandum est.
 It magister quasi lucerna, uncto expretus linteo. i. e. Exper-
 tus. Experimur enim lucernas uncto linteo, quam bene luceant accenso
 ellychnio. Non me latet tamen quosdam in Festo emendare Experta,
 V. Gronov. ad Plaut. qui pro simplici Spretum dici vult, a Sperno.
EXPROBRO, [ἐπιτιμῶ, ἀποφθεῖν] āre. Probro obicere, & qualem-
 cunque culpam impropere. [Immo quicquid alteri palam imputamus
 & obicimus, Exprobrare ei dicimur.] Plaut. Most. 1. 3. 142.
 Triginta minas pro capite tuo dedi. PHILF. cur exprobas?
 PHILF. egone id exprobrem, qui mihimet cupio id opprobriari?
 conf. Trin. 2. 2. 37. Cic. de Amicit. 74. Odiosum sane genus homi-
 num officia exprobrantium, quæ meminisse debet is in quem collata
 sunt, non commemorare qui contulit.
 Queri & exprobrare aliquid. Cic. de Amicit. 73. Quorum plerique aut
 queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant.
 Vehementius exprobrari. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exprobrare aut obicere casus bellicos. Cic. 7. Verr. 131.
 Fugam exprobravit illi. Ovid. 13. Met. 69.
 Languorem & soporem alicui exprobrare. Cic. in Sallust. 15.
 Meritum exprobrare alicui. Ovid. 12. Epist. 21.
 Vitia in adversarios exprobrare. Cic. 2. de Orat. 305. Al. Adversariis.
 De uxore define mihi exprobrare. Nep. 15. 5. 5.
 Exprobrandi causa dicere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 45. Non enim
 exprobrandi causa, sed commonendi gratia dicam. i. e. Non ut tibi
 obijciam turpitudinem. Budæus.
 Exprobrare, Rejicere. [Immo Obicere.] Plin. lib. 8. cap. 51. Jam
 Catonis Cenforis orationes exprobrant callum aprugnum.
 Exprobrare, Indicare & prodere. Suet. Tiber. cap. 67. Nihil honoris
 adjiciet mihi patris appellatio: vobis autem exprobrabit aut temeri-
 tatem delati mihi ejus cognominis, aut inconstantiam contrarii de me
 judicii. Tacit. 15. Ann. 16. Corbulo cum suis copiis ad ripam Eu-
 phratis obvius Pato, non eam speciem insignium & armorum prætul-
 lit, ut diversitatem exprobraret. i. e. Ut pudore afficeret Patum ob
 dissimilitudinem apparatus. Plin. lib. 1. Epist. ult. Nam mala emptio
 semper ingrata est, eo magis quod exprobrare domino stultitiam vi-
 detur. Bud. [His locis est Tacite exprobrare, vel, ut Cicero alicubi
 loquitur, Tacitum convicium facere.]
EXPROBRABILIS, ē. [ἐπιτιμῶν] Vulg. Interpr. Prov. cap. 18. 1.
EXPROBRATIO, ōnis. f. [ἐπιτίσις] Plin. lib. 19. cap. 4. Et Ter.
 And. 1. 1. 17. — Nam istæ commemoratione
 Quasi exprobratio est immemoris beneficii. Bentl. Immemori.
 Crudelitatis exprobratio. Justin. 1. 8. 13.
 Tanta impotentia exprobratio. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Esse in exprobratione, i. e. Vitio verti. Plin. lib. 19. cap. 4. Nam
 gari desideria etiam in exprobratione erant. Budæus.
EXPROBRATOR, ōris. m. Sen. Controv. 21. Oderant me patres quasi
 publici mali segregem exprobratorem. Idem de Benef. 1. 1. Exprobra-
 tores & exactores.
EXPROBRATRIX, icis. f. Sen. Benef. 7. 22. Ut hæc nimia & expro-
 bratrix memoria subsideret.
EXPROMITTO, ūs, īssum, [ἐξπρωμιῖν] ēre. Fidejubere, & pro alio
 promittere. Varr. 2. de R. R. 2. Cum emptor dixit, Tanti sunt mihi
 emptæ? & ille respondit, Sunt, & expromisit nummos. al. Expromisit.
 Julian. 1. 104. §. 1. Ulp. de Jure dot. Debitor mulieris jussu ejus pec-
 uniam viro suo expromisit. Idem de Donat. 1. hoc jure, Siquis servo
 suo pecuniam crediderit, deinde liber factus eam expromiserit. [Quic-
 quid afferunt Viri docti de usu hujus verbi in Jure Civili Rō. non tamen
 adducor, ut Varronis ævo jam tritum fuisse putem. Qui enim fieri posset,
 ut nusquam apud Ciceronem, postulante licet argumento sæpius, neque
 apud quemquam alium, Triboniano antiquiorem, occurreret? Opus au-
 tem fuisse in Stipulatione exprompta pecunia vel ex eodem illo Varronis
 loco constare poterit, cum nominatim Pretii redditionem necessariam
 fuisse doceat, ut emptor ex empto agere posset: Quare veterem lectio-
 nem retinendam censeo. Priora tamen verba ita distinguo velim, Et
 ille respondit Sunt, & expromisit nummos emptor, stipulatur prisca for-
 mula sic, &c.]
EXPROMISSOR, ōris. m. [ἐξπρωμις] Fidejussor, qui pro alio promittit.
 Pompon. de verb. obligat. 1. 5. Satis acceptio est stipulatio, quæ ita
 obligat, ut expromissores quoque ab eo accipiantur: i. e. Qui idem
 promittunt. Budæus.
 Expromissoris nomen, ait Connanus, ponitur pro Eo qui non accedit
 obligationi, sed eam totam in se suscipit, quasi alienæ obligationis vi-
 carius, ut pro servo adversus dominum, qui domino obligari non po-
 test, ideoque nec fidejussorem dare: at expromissorem recte dat, qui
 suo loco promittat. Ulp. lib. 4. Pandect. tit. 3. de dolo malo. 1. & ele-
 ganter: Servus, pactionis pro libertate reum domino dedit ea condi-
 tione, ut post libertatem transferatur in eum obligatio: manumissus
 non patitur obligationem in se transferri. Hæc Ulp. Reum pactionis
 pro libertate domino dedit, i. e. Expromissorem, qui loco ejus esset
 apud dominum obligatus. Et si post libertatem acceptam servus in se
 obligationem recipiat, dicitur esse Expromissor sui expromissoris, sic
 enim subjungit Ulp. Atqui patronus tunc submovebitur, si nolit ex-
 promissorem ipsum manumissum accipere. Expromissori plane adver-
 sus Manumissum dari debet de dolo actio: aut si non sit solvendo ex-
 promissor, domino dabitur. Expromissorem vocat Eum quem servus
 domino reum dederat. Idem de condict. causa data. 1. 4. Siquis acce-
 pto tulerit debitori suo, quum conveniret ut expromissorem daret, nec
 ille det, potest dici condici posse ei qui accepto sit liberatus. Eum ex-
 promissorem appellat, Qui loco promissoris est apud creditorem, nec
 accedit obligationi, sed solus obligatur liberato debitor. Sic melius
 est Expromissorem quam Fidejussorem accipere, quoniam ille statim,
 Fidejussor nisi excusso debitor conveniri non potest. Unde licet qui
 damnatus est pecuniæ, debeat statim solvere, aut satisfacere: dicitur
 satisfacere, si der expromissorem locupletem, non si velit dare fide-
 jussorem. Est enim Expromissor, Qui locum intrat condemnati, &
 eo liberato, ejus vice obligatur. At Fidejussor accedit obligato, ut ei

quasi subsidio sit, si non fuerit solvendo. Itaque non dicitur Expro-
 mittere, sed Adpromittere. conf. Salmas. de Mod. Usur. cap. 16.
EXPROMO, pŭi, pum, [ἐξπρωμιζω, ἐξπρωμιω] ēre. Exuaprome-
 re, & efferre atque educere. Plaut. Mil. 3. 1. 169. Neque equidem
 heminas octo exprompsi in urceum.
 Expromere nummos. Varro 2. de R. R. cap. 2. Quum emptor dixit,
 Tanti sunt mihi emptæ: & ille respondit, Sunt: & exprompsit num-
 mos. al. Expromisit. V. paulo supra, in EXPROMITTO.
 Expromere supplicia in cives, quæ constituta erant in convictos malefi-
 cii servos. Cic. 7. Verr. 19.
 Expromere, [ἐκφύειν] pro Loqui & dicere ponitur; & Manifestum fa-
 cere atque enuntiare. Cic. 4. Acad. Expromam primum illa invidio-
 sa, quod eos omnes qui, &c. Liv. 20. 1. Expromerent quid sentirent
 cum bona venia se auditurum. conf. Curt. 4. 10. 4.
 Confetre causas, & quid in quamque sententiam dici possit expromere
 Cic. 2. de Divin. 151.
 Quæ nunc expromam absens audacius. Cic. 5. Fam. 12. pr.
 Apud eos quod ab iis didicerimus expromere. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Causas expromere tantarum rerum. Lucan. lib. 1. 67.
 Confilia pectore expromere. Plaut. Bacch. 4. 4. 9.
 Crudelitatem alicujus expromere. Cic. pro Milon. 34.
 Finem rerum expromere. Lucan. lib. 5. 68.
 Mens expromit foetus Musarum. Catul. 63. 3.
 Odium alicujus expromere. Cic. 2. Att. 8.
 Perfidiam alicujus expromere. Plaut. Merc. prol. 47.
 Querelas mente expromere. Catul. 62. 223.
 Vim eloquentiæ expromere. Cic. in Orat. 125.
 Voces mœstas expromere. Virg. 2. Æn. 280.
 Vocem anhelam expromit. Claud. 2. in Eutrop. 390.
EXPROMITUR, pass. [ἐξπρωμιζομαι] Cic. 2. in Catil. 22. Quorum
 omnis industria vitæ, & vigilandi labor in antelucanis cœnis ei
 promitur.
EXPROMOR, āri. Idem, quod Expromi. Apic. 6. 2. Rapas quoque
 Expromari possint, levabis de olla. Al. Exbromari. q. V.
EXPROMPTUS, Partic. [ἐκπρωμνός] In medium prolatus, inqu
 Donat. Ter. And. 4. 4. 2. Myſis, nunc opus est tua mihi ad hanc re
 exprompta memoria, atque astutia.
EXPROMPTO, āre, frequent. Fulgent. de Cont. Virg. Mens exprom-
 ptare desit quæ didicit.
EXPROMPTUO, V. EX.
EXPROMIXUS, Qui Proximi dignitate functus est, l. unic. C. de m-
 gift. sacr. scrip. lib. 12.
EXPUGNO, [καταπολεμῶ, ἀπομάχνομαι, ἀναμάχνομαι] āre. Pugnare
 vel Oppugnando, capere, & evincere: ut Expugnare urbem, æd
 castellum. Ter. Eun. 4. 7. 3. Primum ædeis expugnabo. Plaut. Amp
 1. 1. 36. Expugnatum oppidum est. Cæſ. 3. Bell. Gall. 14. Complu-
 bus expugnatis oppidis.
 Expugnare aurum alicui, metaphorice, pro Extorquere nummos
 aliquo. Plaut. Bach. 4. 9. 7. Expugnaui amanti herili filio a-
 rum ab suo patre. i. e. Technis tantum effeci, ut pater dai
 pecunias.
 Expugnare carcerem, pro Effringere. Plaut. Pseud. 4. 7. 76.
 Castella expugnare. Cic. de Clar. Orat. 255.
 Cœpta expugnare. i. e. Pugnando & instando assidue, incepta per-
 cere. Ovid. 9. Met. 618.
 Domos expugnare. Hor. 3. Carm. 15. 9.
 — filia rectius
 Expugnat juvenum domos.
 Expugnare fortunas patrias alicujus. Cic. pro Cluent. 36. Tanqua
 aliqua machina admota, capere Asinii adolescentiam, & fortu
 ejus patrias expugnare posse.
 Cupiditate & allegationibus legationem aliquam expugnare. Cic.
 Verr. 44.
 Violare & expugnare pecunia. Cic. 2. Verr. 4. Nihil esse tam f
 ctum quod non violari: nihil tam munitum, quod non expugn
 pecunia possit.
 Expugnare pertinaaciam legatorum. Liv. 7. Bell. Maced.
 Expugnare propositum alicujus postulatione frequenti. Columel. lib.
 in præf. 3.
 Expugnare pudicitiam feminæ. Cic. pro Cœl. 49. Utrum hic tibi
 Herennii adulter, an amator, expugnare pudicitiam, an explere
 bidinem voluisse videatur? Auctor de Viris Illust. c. 9.
 Reges expugnare. i. e. Vincere. Lucret. lib. 4. 1007.
 Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 4. Sapientis animus magni-
 dine consilii, tolerantia rerum humanarum, contempatione for-
 næ, virtutibus denique omnibus ut mœnibus septus, vincetur &
 pugnabitur.
 Ratione aliqua expugnaret, ut &c. Cic. 4. Verr. 130. Liv. 4. 35. ex
 De actionibus tributitiis. Summa vi expugnatum est, ut tribuni m-
 tum consulari potestate crearentur. Forma Imperf.
EXPUGNASSERE, Futurum infinitivi modi usitatum priscis, nobis
 solitum, pro Expugnatum esse. Plaut. Amph. 1. 1. 55. Sese igit
 summa vi virisque eorum oppidum expugnassere. i. e. Expugnatum
 esse, Annotavit Turnebus.
EXPUGNANS, Partic. [καταπολεμῶν] ut,
 Herba expugnantior. Ovid. 14. Met. 21. al. Expugnaciior.
 — live expugnantior herba est,
 Utere tentatis operosa viribus herbæ.
EXPUGNATUS, Partic. [καταπολεμῶν] ut,
 Castellis expugnatis. Cæſ. 3. Bell. Gall. 1.
 Loca expugnata. Nep. 17. 3. 5. conf. 4. 2. 2.
 Mens expugnata fatiscit fatidici auguris. Stat. 4. Theb. 187.
 Mœnia expugnata. Lucret. lib. 2. 1144.
EXPUGNATIO, ōnis. f. [καταπολεμῆσις] Cic. pro Lege Manil. 1.
 Non multum ab hostili expugnatione differant. Idem de Senect. 1.
 Ut urbium expugnationes recordentur. Expugnatio castrorum. Cæſ.
 Bell. Gall. 40.
 Nocturnæ expugnationes. Cic. 11. Att. 23.
EXPUGNATOR, ōris. m. [καταπολεμῆτης] Liv. 6. Ibi eum exp-
 gnatores colonie haudquaquam perculsi fidentes militum numero, 2.
 Expugn

Expugnator pudicitiae. Cic. 3. Verr. 9. Idem 1. de Invent. 50. conf. Plin. 7. 38.

EXPUGNATORIUS, a, um. Tertull. de Anima cap. 57. Expugnatoria dominatio.

EXPUGNABILIS, e. [ἐκπαλιμνός] Stat. 4. Theb. 836.

— & nullo ruis expugnabilis astro.

Robur non expugnabile. Stat. 6. Theb. 103.

EXPULSIO, EXPULSO, EXPULSOR, EXPULSUS, EXPULTRIX. V. EXPELLO.

EXPŪMICO, āre. Pumice expolire. Tertull. adv. Prax. cap. 16. Ab omnibus injuriis passionis expumicat.

EXPŪMO, vel EXPŪMO, [ἐξασφάζω] āre. Celf. lib. 6. cap. 7. 8. de cura fontis aurium intra seipfas, Si ex gravedine est, purgare aurem oportet, & spiritum continere, donec inde humor aliquis expumet. h. e. Spumae similis exeat.

EXPUNGO, nxi, nctum, [ἀφαιρέω, ἀφαιρίζω] ēre. Idem quod Foras dispungere significat. [Immo Quod punctis notatum fuit delere.

Expungere, Expellere. Perf. 2. Sat. 13.

— pupillumve utinam, quem proximus haeres

Impello, expungam: namque est scabiosus, & acri Bile tumet.

Nomen expungere. Plaut. Cist. 1. 3. 41. — volo perfolvere: Ut expungatur nomen, nequid debeam.

Diem expungere, i. e. Tempus creditori praestitutum. Sen. Epist. 9. Decurias expungere. Suet. Claud. cap. 15. est Discutere, & qui in iudicio numero retinendi, qui removendi statuere. V. ibi Torrent. & Pitisc.

Gloriam partam expungere. In Suppositis Plaut. Amph. p. 59. Gronov. i. e. Privare gloria.

Rationes expungere: est Ultimam manum calculo & disputationi imponere. Modestini. de Administ. rerum, Calcularii erroris retractatio etiam post decennii aut vicennii tempora admittetur, sed si gratiose expunctae dicuntur, non retractabuntur. Hermogen. de Divers. & temp. Praescr. Reip. Rationes subscriptae & expunctae adversus eum quidem qui administraverit ultra viginti: adversus vero haereditas, ultra decem annos retractari non possunt. Expungere enim, est Punctis circumducere & tollere, & quasi jam rem confectam eximere e codice. Budaeus.

Expungere stipendii militem. i. e. Privare. Paulus in l. ex causa. D. de re militari.

Expungi etiam Milites dicebantur cum praescriptis punctis in albo notabantur: vel cum nomina eorum primo inducebantur. V. Vet. Schol. ad Perf. 2. 13. vel cum munere aliquo donabantur. V. Tertull. de Cor. Mil. pr. vel cum a militia missi & exauctorati, vel etiam caesi ac mortui essent. V. Lipf. Anal. Mil. Rom. p. 261. & Paul. Jct. l. penult. de Re Mil. vel Guther. de Off. Dom. Aug. 3. 1. Item Calcagn. de Signif. Verb. p. 371.

Expungere, significat etiam Pungere. Martial. lib. 8. 52. de Tonfore, Expungique cutem, facitque longam

Detonlis epaphaeresin capillis. [Non est Pungere, sed Repurgare, ita ut singulos quasi pilos, repetita refectione, auferat.

EXPUNCTUS, a, um. ut, Manipulus expunctus. Plaut. Curc. 4. 4. 29. i. e. Exauctoratus. V. Calcagn. loc. cit.

Rationes Reipub. subscriptae & expunctae. Hermog. lib. 13. de div. temp. praescr. i. e. Ad liquidum perductae.

Expunctus miles dicitur: Qui e numeris exemptus est, & aere dirutus. Budaeus. V. supra in ipso verbo.

EXPUNCTIO, ōnis. f. Tertull. de Idol. cap. 16. Operae meae expunctio.

EXPUNCTOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. διακρίτης, divisor, expunctor. Tertull. de Orat. cap. 1. Expunctor totius retro vetustatis.

XPŪO, vel EXPŪO, ui, ūtum, [ἐκπαύω] ēre. Extra pus mittere, inquit Donat. Nam Pus est omnis humor corpori onerosus. [Quid igitur fiet simplici Spuo? Sed vix haec a manu Donati videntur.] Plin. lib. 7. cap. 23. Expuit in os tyranni. Varro 3. de R. R. cap. 3.

Expuitur ignis caelestis in sidera. Plin. lib. 2. cap. 20.

Lacrymam expunt oculi. Plaut. Pseud. 1. 1. 74. Pumiceos oculos habeo, Non quo lacrymam exorare ut expuant unam modo.

Mare expuit illum. Catull. 62. 155.

Miseriam ex animo expuere. Ter. Eun. 3. 1. 16. Scio, quasi ubi illam expueret miseriam ex animo. Ubi Donatus; Expuere, Cum fastidio aliquid rejicere & expellere. conf. Sen. Troad. 1169.

Rationem expuere ex animo. Lucret. lib. 2. 1046.

EXPŪITIO, ōnis. f. Plin. lib. 23. cap. 1. Et ad expuitionem sanguinis quoque adhibent.

EXPŪTUS, a, um. Sidon. 1. Epist. 7. extr. A rebus humanis veluti vomitu fortunae nauseantis exputus.

EXPURGO, [ἀποκαθαίρω, ἐκκαθαίρω] āre. Idem quod Purgare significat, aut Omnino purgare. Columel. lib. 2. cap. 9. Quum rursus amplior messis proveniret, quicquid exteretur, capisterio expurgandum erit. Idem lib. 4. cap. 24. Dolabella convenit expurgari quicquid emortuum est.

Sermonem expurgare. Cic. de Clar. Orat. 258. Barbarie scilicet.

Expurgare & dimovere suspicionem. Cic. Antequam iret in exil. 21.

Expurgare se, idem quod Se vicio aliquo purgare. Plaut. Mil. 2. 6. 17. conf. Ter. Andr. 5. 3. 29.

EXPURGATIO, ōnis. f. [ἐκκαθάρισις]

Expurgationem habere, i. e. Se purgare. Plaut. Amph. 3. 3. 10. Habui expurgationem, facta pax est.

EXPURGATOR, ōris. m. apud Celf.

EXPURGATORIUS, a, um. apud eund. [Sed ego apud Celsum neutrum legere me memini. Quin plerumque verbo simplici Purgare utitur.]

EXPŪTO, [ἐκκαθαίρω] āre. ab Ex & Puto compos. Verbum rusticum quo significatur Putatio & incisio superfluum ramorum aut farmentorum, quae aut ex arboribus aut vitibus runca eximuntur. Columel. lib. 11. Palos una opera cadere, & exputatos aciere centum numero potest. Idem lib. 3. cap. 15. Deinde eam velut veteranam vitem totam exputare. Exputare, per transl. [ἀναλογίζομαι] pro Putare & mente volvere. Plaut. Trin. 2. 1. 8. Cic. 10. Fam. 24. Quae mens eum, aut quorum consilia a tanta gloria, sibi vero etiam necessaria ac salutari avocarit, &c. exputare non possum.

EXPŪTESCO, putrus, [κατασπέννυμι] ēre. Putridum fieri. Plaut. Curc. 2. 1. 26. Quin tu aliquot dies perdura, dum intestina expurescant tibi.

EXQUARO, ēre. Plaut. Stich. 1. 2. 50. Huc exquaristum mulierum mores venis. Sic aliqui habent Exquare & Exquarivero in ejusd. Aulul. 4. 10. 70. & Capt. 2. 2. 4. V. EXQUIRO.

EXQUARSTOR, indecl. Qui quaestura functus est. V. in EXCONSULE, vel Lex. Pitisc. in Ex. & Cael. Rhod. 25. 12.

EXQUILIA, seu ESQUILIA, arum. f. Mons est & vicus Romae: dictus quod ibi erat arx & excubiae regis Tulli, qui illum montem urbi addidit. V. Lex. Pitisc. Ovid. 3. Fast. 246.

Adde quod excubias regi Romanus agebat,

Qua nunc Exquilias nomina collis habet. Propert. lib. 4. 8. 1.

Disce quid Exquilias hac nocte fugarit aquofas. Hinc

EXQUILIUS, Adj. ut Exquilus mons. Ovid. 2. Fast. 435.

Monte sub Exquilio multis incæduis annis,

Junonis magnae nomine lucus erat.

EXQUILINUS, aliud Adj. ut, Pontifex Exquilini venefici, pro Veneficii. Hor. Epod. 17. 58. Porro extra portam Exquilinam erant sepulcra: inter quae maleficae mulieres noctibus sua veneficia conficiebant. Porphy.

Alites Exquilinae. Hor. Epod. 5. 99.

Post infepulta membra different lupi,

Et Exquilinae alites. Quod ita dictum quia ante portam Exquilinam, vel Metiam supplicia fumebantur de damnatis. V. Lipf. ad Tacit. 2. Ann. 32. extr.

Porta Exquilina. i. e. Quae in Exquilias ducit. Cic. in Pison. 55.

Tribus Exquilina. Plin. lib. 18. cap. 3. V. TRIBUS.

EXQUIRO, sivi, situm, [ἐκτελέω, ἐκτελέω] ēre. ab Ex & Quæro.

Diligenter inquirere & investigare. Ter. And. 1. 2. 15. Nunc ea me exquirere, iniqui patris est. Cic. 4. Acad. 7. Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.

Intro exquire sitne ita ut ego praedico. Plaut. Aulul. 4. 10. 70.

Quid omni in munere vitae optimum & verissimum sit exquirere. Cic. 1. de Fin. 11.

Quid in aliquo peccatum sit exquirere. Cic. 1. Off. 147.

Nihil certi exquirere. Cic. 7. Att. 12.

Exquirere ab aliquo. Plaut. Caf. 3. 5. 49. Est quod volo exquirere a te.

Ab stirpe exquirere: i. e. A principio. Plaut. Trin. 1. 2. 180.

De aliquo exquirere. Cic. pro Deiot. 42. Exquire de Blesamio, num quid ad regem contra dignitatem tuam scripserit.

Exquirere ex aliquo. Plaut. Capt. 2. 2. 1. Cic. 5. de Fin. Et complures jam menses Athenis haec ipsa te ex Antiocho videamus exquirere.

Constantissime exquirere. V. CONSTO.

Diligenter quid alicui de alio placeat exquirere. Cic. 13. Att. 22.

Non nimis ab aliquibus quicquam exquirere. Cic. 7. Att. 17.

Argumentis ex aliquo exquirere. Plaut. Rud. 4. 4. 136.

— Eamus mea gnata ad matrem tuam,

Quae ex te poterit argumentis hanc rem magis exquirere.

Causas alicujus rei exquirere. Cic. 2. de Divin. 46.

Consilium exquirere. Cic. 4. Fam. 2. Quod meum consilium exquiris: id est tale, ut capere facilius ipse possim, quam alteri dare.

Cursum sibi exquirere. Plaut. Merc. 1. 2. 10.

Quid illud est, quod ille tam expedite exquirat cursum sibi?

Facta alicujus exquirere ad antiquae religionis rationem. Cic. 6. Verr. 10.

Frigos sceleratum exquirere terrae. Virg. 2. Georg. 256.

Honores singulares exquirere alicui, i. e. Exquisitos decernere. Cic. 4. Philipp. 5.

Judicium alicujus exquirere. Cic. 8. Att. 3.

Jus aliquorum exquirere. Cic. pro Domo sua, 39.

Mores alicujus exquirere. Cic. pro Flacc. 12.

Mores testium exquirere. Cic. pro Flacc. 12.

Officium ex tempore exquirere. Cic. 3. Off.

Oratione exquirere. Cic. 1. de Orat. 21. Ut non desideret Philosophorum descriptiones, neque exquirat oratione, summum illud bonum in animo ne sit, an in corpore.

Pacem exquirere. Virg. 4. Aen. 57.

— pacemque per aras Exquirunt.

Pretium alicujus rei exquirere. Cic. 5. Verr. 76.

Pretium palam exquirere. Cic. 4. Verr. 133.

Rationes agitare & exquirere. Cic. 5. Tusc. 66. Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque alebatur.

Religionis rationem exquirere. Cic. 6. Verr. 10.

Sententiam alterius exquirere. Cels. 3. Bell. Gall. 3.

Vallem umbrosam exquirere mediis aestibus. Virg. 3. Georg. 331.

Verba alicujus sententiae exquirere. Cic. pro Cæcin.

Veritatem exquirere. Cic. pro Lege Manil. 51.

In vero exquirendo cogitatio maxime versatur. Cic. 1. Off. 132.

Voluntatem alterius exquirere. Ulp. in l. in concedendo, & Paulus l. proxima. D. de aqua pluv. arcend.

Exquirere, Quærendo invenire. Plin. lib. 2. cap. 41. Quin & foricum fibras respondere numero lunæ, exquilivere diligentiores. h. e. Annotarunt, deprehenderunt.

Exquisitum, supin. [ἐξετετασμένον] Plaut. Stich. 1. 2. 50. Quid istuc, quod exquisitum mulierum mores venis? h. e. Quid mores mulieris tam diligenter indagaris? Idem Amph. 2. 1. 81. Mi istuc primum exquisito opus est. V. eund. 2. 2. 159.

EXQUIRO, pass. Ulp. l. In conced. D. de aqua pluv. arcend.

EXQUIRENS, Partic. [ἐκτελέων] Cic. de Fato 2. Multum una eramus, maxime nos quidem exquirentes ea consilia, quae ad pacem & ad concordiam civium pertinerent.

EXQUIRENDUS, a, um. ut, Sedes exquirenda aliis oris. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 122.

EXQUISITUS, a, um. [ἐκτετασμένον] Electus; quasi Diligenter quaesitus.

Consulta & exquisita. Cic. 1. de Orat. 250. Ipsi omnia, quorum negotium est, consulta ad nos & exquisita deferunt.

Lautum, elegans, exquisitum, sumptuosum nihil apud aliquem præter libidines esse. Cic. in Pison. 67.

Adhortationes exquisitae. Plin. lib. 1. Epist. 8.

Adulatio exquisitor. Tacit. 12. Ann. 26. Cæterum actæ principi grates, exquisitorie in Domitium adulatione.

Argumenta philosophorum exquisita. Cic. 1. de Divin. 4.

Ars exquisita. Cic. 2. de Orat. 175.
 Difficultas lapidis exquisita. Plin. lib. 27. cap. 11.
 Doctrina exquisita philosophus. Cic. 1. de Fin. 1.
 Doctrina & ratio exquisita. Cic. 4. Fam. 13.
 Doctrina exquisita & singularis alicujus industria. Cic. de Clar. Orat. 22.
 Epulæ exquisitæ, i. e. Lautæ. Plin. lib. 9. cap. 35.
 Fulgor exquisitus. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Genus dicendi accuratius & exquisitius. Cic. de Clar. Orat. 282.
 Ingenia cœnarum exquisita. Plin. in Paneg. cap. 49.
 Iudicio exquisito vir. Cic. 1. Off. 133.
 Litteræ alicujus multæ, & hæc quidem reconditæ & exquisitæ. Cic. de Clar. Orat. 252.
 Magistri exquisiti. Cic. de Clar. Orat. 104.
 Munditia non odiosa, neque exquisita nimis, adhibenda est. Cic. 1. Off. 130.
 Rationes exquisitæ. Cic. 1. de Fin. 30.
 Sententiâ principis non exquisita. Tacit. 12. Ann. 23.
 Sententiæ reconditæ & exquisitæ. Cic. de Clar. Orat. 273.
 Subtilitas exquisitissima. Plin. lib. 6. cap. 33.
 Supplicia exquisita. Cic. 3. Off. 100. Neque vero tum ignorabat se ad crudelissimum hostem, & ad exquisita supplicia proficisci.
 Verbis exquisitissimis aliquos laudare. Cic. 4. Philipp. 6.
EXQUISIRE, Adv. [ἐξιστρέφω] h. e. Diligenter. Quintil. lib. 8. cap. 2. Eleganter atque exquisite dictum. Cic. de Clar. Orat. 276. Deque eo crimine accurate atque exquisite disputavisset.
 Colligere exquisitius aliquas rationes. Cic. 1. Tusc. 116. Idem de Clar. Orat. 93. Omnia exquisitissime scribere. Gell. 14. 3. Rem exquisitif. sine referre. Idem 22. 7.
EXQUISITIM, Adv. Varro, Ajace stramentitio, Acre æger medicos exquisitum convocabas, ut convalesceret. Non. 11. 35.
EXQUISITIO, ōnis. f. Just. Imp. C. 7. t. 17. l. 1. Ipsi iudicium ad secundam exquisitionem minime deducetur. Item 5. t. 9. l. 9. §. 1.

E X R

ERADICO, [ἐρεζώω] āre. Verbum rusticum, pro Usque ad radices avellere & extirpare. Varro 1. de R. R. cap. 27. Terram rudem proscindere oportet: quæ sunt ex ea enata prius, quam ex iis quid feminis cadat, ut sint extradicata. Frequentius tamen in usu est Eradicare. V. ERADICO.
EROGO, [ἔρω] āre. Ex lege vetere aliquid eximere per legem novam. Festus. V. ERGO.

E X S

EXSACRIFICIO, [ἀποθύω] āre. apud Cic. 1. de Divin. 42. Ex Ennio, Exsacrficat hostiis balantibus. Antiquum est pro Sacrificio immolare.
EXSÆVIO. V. EXÆVIO.
EXSANO, as. V. EXANIO.
EXSANGUIS. V. EXANGUIS.
EXSARCIO, ire. Q. Cic. de Petit. Conf. cap. 12. Aliis te id rebus exsarturum esse. & Ter. Heaut. 1. 1. 90. Qui opere rustico faciendo facile sumptum exsarcirent. Muret. Ita legendum pro vulgato Exercerent docent & libri MSS. & hæc explicatio Eugraphii, Qui opere suo sumptus tolerarent. V. Guyet. Comm. Ter. p. 119. & supra in EXERCEO.
EXSATIO. V. EXATIO.
EXSATURO. V. EXATURO.
EXSCALPO. V. EXCALPO.
EXSCINDO. V. EXCINDO.
EXSCENDO, ēre. Enavi in terram descendere. Div. 29. 9. Legati Asiam petentes cum exscendissent. V. EXCENDO. Unde
EXSCENSUS, ūs. m. Liv. 22. 20. Itaque ad Honoscam classe provecti, exscensu & navibus in terram facto, quum vi urbana cepissent, captamque diripuissent, Carthaginem inde petunt. ita Gruter. sed Gronov. Exscensione facta.
EXSCENDENS. Liv. Decad. 5. lib. 5.
EXSCENSIO, ōnis. f. Liv. 28. 8. Inde quinquere milibus septem, & lembis viginti amplius, profectus ad Erythras Ætolorum, exscensionem fecit. Idem 27. 29.
EXSCREO, āre. Vi quadam exspuere. Plaut. Amph. suppos. Tuum diminuum caput ut cum dentibus linguam exscrees. Ovid. 21. Epist. 24. Exscreat & ficta dat mihi signa nota. conf. Celf. 2. 7. & 3. 22. V. EXCREO.
EXSCREABILIS, e. ut, Pulmonum vitia exscreabilia facit. Plin. 39. 14.
EXSCREATIO, ōnis. f. ut, Exscreatio sanguinis. Plin. 24. 14. ut Exspuitio. Idem 20. 22.
EXSCREATUS, ūs. m. Cæl. Anrel. Tard. 2. 11. Cum quodam exscreatu desupuit.
EXSCRIBO, pfi, ptum, [ἀπογράφω] ēre. est Exemplum sumere de scripto. Varro 2. de R. R. cap. 5. 16. De sanitate sunt complura quæ exscripta e Magonis libris armentarium meum crebro ut legat curo. Cic. 3. Verr. 98. Perinde quasi exscribendi potestatem non haberet. Sic, Exscribere tabulas. Cic. 4. Verr. 169.
 Exscribere aliter positum. Plaut. Rud. prol. 15.
 Eorum referimus nomina exscripta ad Jovem. Et 21.
 Bonos in aliis tabulis exscriptos habet.
 Exscribere alicui. Columel. lib. 12. cap. 3.
 Exscribere patrem similitudine. Plin. Epist. 16. lib. 5. i. e. Effingere, & vivam patris effigiem reddere.
EXSCRIPTOR, ōris. m. Qui nihil de suo edit, sed aliena describit. Cic. 1. de Fin. 2. Ferreum scriptorem, verum opinor, exscriptorem, tamen ut legendus sit, &c. Ita emendavit Scalig. apud Gruter. qui retinuit Scriptorem. V. Parei Lex. Crit. p. 454.
EXSECO, EXSECTIO. V. EXECO.
EXSECO, EXSECRATIO, &c. V. EXECO.
EXSEQUO. V. EXEQUO.
EXSERO, EXSERTO. V. EXERO, EXERTO.
EXSIBILO. V. EXIBILO.
EXSICCO. V. EXICCO.
EXSIGNO, [ἐξίγω] āre. Idem quod Signare. Liv. 1. 20. Eique sacra omnia exscripta exsignataque attribuit. Plaut. Trin. 3. 2. 29. Ego omnia istic quæ dixisti scio, vel exsigna vero.
EXSILIO, EXSILIUM. V. EXILIO, EXILIUM.

EXSINVO, āre. velut Ex sinu emittere. Virg. five Aufon. in Rosis, 14. 29. Vertice collectos illa exsinuabat amictus, Jam meditans foliis se numerare suis. Exsinuabat amictus, i. e. Explicabat folia. Prudent. Hippol. 222. Qui laterum seriem jugiter exsinuent.
EXSINUATUS, a, um. Paulin. Nolan. Epist. 49. n. 3. Velum exsinuat in contos suos.
EXSOLVO. V. EXOLVO.
EXSOMNIS. V. EXOMNIS.
EXSŌNO, āre. Petron. cap. 19. Omnia mimico risu exsonuerant.
EXSORDESCO, ūi, ēre. Vilefcere. Gell. lib. 9. cap. 2. Cur ergo nos patimur nomen Philosophiæ illustrissimum in hominibus deterrimis exsordescere?
EXSORS. V. EXORS.
EXSPATIO. V. EXPATIO.
EXSPECTO. V. EXPECTO.
EXSPERGO. V. EXPERGO.
EXSPICIO, (cujus frequent. est Expecto) ab Ex & Specio inusitato verbo.
EXSPIRO. V. EXPIRO.
EXSPUMO. V. EXPUMO.
EXSPUO. V. EXPUO.
EXSTERNO. V. Externo post EXTRA.
EXSTILLO, EXSTIMULO. V. EXTILLO, EXTIMULO.
EXSTINGUO. V. EXTINGUO.
EXSTIRPO, &c. V. EXTIRPO.
EXSTO. V. EXTO.
EXSTRINGO. V. EXTRINGO.
EXSTRUO, &c. V. EXTRUO.
EXSUCCUS. V. EXUCCUS.
EXSUDO. V. EXUDO.
EXUGO. V. EXUGO.
EXULTO. V. EXULTO.
EXSUPERO. V. EXUPERO.
EXSURDO. V. EXURDO.
EXSURGO. V. EXURGO.
EXSUSCITO. V. EXUSCITO.
EXSYNCERASTI, apud Plautum dici videntur, quasi Emedullatos dixeris, & citra ullam pinguedinem: Quando Varronis Terentii astipulatu, Syncerastum antiquo Græcorum verbo Medullam dicebant. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 24. Immo Edulium. V. SYNCERASTUS. Apud Plaut. Mofst. 4. i. 11. ex Camerarii quidem conjectura legitur, Quam ut meum tergum exsinceratum fiat. Sed locus mutilus & longe aliter in MSS. legitur.

E X T

EXTA, ōrum. pl. tantum. [ἔσχα] proprie Cor & pulmo dicuntur, qui in parte superiore locantur, ab Extando: & lien, item jecur & ventriculus hoc nomine appellantur, quoniam supra inferiora intestina locantur. Festus, Exta dicta quod ea diis profecuntur, quæ maxime extant eminentque. Plin. lib. 30. cap. 5. Præcordia, inquit, vocamus uno nomine exta in homine. Sed aliis tamen locis Præcordiorum voci aliam significationem tribuit. V. Hard. ad l. 11. S. 77. Plaut. Aulul. 3. 6. 29. Quin exta inspicere in sole etiam vivo licet, Ita is pellucet quasi laterna Punica.
 Regalia exta appellantur, Quæ potentibus insperatum pollicentur honorem: privatis & humilioribus hæreditates: filiofamilie dominatio nem. Fest. lib. 16.
 Ab extis animalium divinabant veteres, ut testis est Cic. 2. de Nat. Deor. Unde tales divinationes Extispicia appellantur ab Extis inspicendis. V. infra in ipsa dictione, & hic subiecta.
 Arguta exta. V. ARGUTUS.
 Argutissima exta gallinacei. Cic. 2. de Divin. 29.
 Fatidica exta. Ammian. Marcell. 21. 1.
 Fumantia exta. Virg. 2. Georg. 194.
 Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Sacerdotum usu est verbo. Reddi enim dicebantur exta, Quum probata & elixa ara superponebantur. Servius.
 Lubrica exta. Valer. 1. Argon. 232.
 Lustralia exta. Stat. 1. Theb. 507. h. e. Pingua. Lustralia enim Pecora sunt, Quæ per quinquennale tempus devota sacrificiis nutriuntur, & ideo pingua. Lactant.
 Muta exta appellabant, Ex quibus nihil divinationis animadvertabant. Fest. V. Drakenb. ad Sil. 1. 138.
 Pingua exta torrere. Virg. 2. Georg. 396.
 Puerilia exta. Ovid. 6. Fast. 159.
 De extis replicatis. V. Cafaub. ad Suet. August. 95.
 Spirantia consulit exta. Virg. 4. Æn. 64. V. CONSULO.
 Stridentia exta veribus detrahare. Ovid. 2. Fast. 373.
 Transuta exta veribus salignis. Ovid. 2. Fast. 364.
 Tumida exta. Stat. 2. Achil. 302.
 His spumante salo jaciens tumida exta, profatur.
 Cum puerorum extis deos manes maculare. Cic. in Vatin. 14.
 Per exta inventa præsentio. Cic. in Topic. 77.
 Pseudum extis moveri. Cic. 1. de Divin. 12.
EXTALIS, is. m. Intestinum rectum, Longanōn. Gloss. Vet. Extali δῆξις. conf. Veget. Mulomed. 3. 11.
EXTAR, aris. n. Olla ubi exta coquebantur. Vet. Gloss. V. Gronov. ad Liv. 25. 16.
 Extar. Charif. lib. 1. Omnia quæ AR syllaba terminantur, neutral sunt: ut Exemplar, jubar, instar, extar, ἑταρῶν δῆξις, lacunar, & similia. [Sed locus suspectus est. Probabiliter Lucar emendat docti, quo de f. l. V.]
EXTARIS, e. Adj. Aulam extarē petunt. Plaut. Rud. 1. 2. 47. i. Ollam extis coquendis.
 Ollæ extares. Liv. 25. 16.
EXTISPEX, icis. m. [ἑσπεύων] Qui & proprie Haruspex dicitur, qui exta inspicit, auctore Nonio 1. 53. Varro Serrano: Sed extispici disputare relinquo. Accius Medea, Principio extispicum ex prodigiis congruere ars te arguit. Cic. 2. de Divin. 26. Artificiosa divinationis illa se genera ponebas extispicum, eorumque &c.
EXTISPICIUM, i. n. [ἑσπεύοντις] Extispicum ars. Suet. Nero cap. 56. Attendit & extispicio, nec unquam litavit.

EXTARESCO, ui, [*ἐκτρέω*] ēre. Tabē & marcōre confici.
 Extabit macie corpus. Cic. 3. Tusc. 26. & lib. 2. ex antiquis poetis.
 Extabit opinio, per translationem. Cic. 2. de Nat. Deor. 5. Etenim videmus ceteras opiniones fictas atque vanas diuturnitate extabuisse.
 h. e. Mortuas & vanas omnino fuisse.
EXTEMPLO, **EXTEMPORE**. V. EX.
EXTEMPORĀLIS, e. [*αἰφνίδιος*] Subitaneus, ut, Extemporalis oratio, Impraemeditata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Actio extemporalis. Quintil. lib. 10. cap. 7.
 Dictiones extemporales. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Facultas extemporalis. Suet. Aug. cap. 84.
 Garrulitas extemporalis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Rhetor extemporalis. Martial. lib. 5. 54.
 Temeritas extemporalis. Quintil. lib. 10. cap. 6.
EXTEMPORALITER, Adv. Sidon. 9. Epist. 14.
EXTEMPORALITAS, atis. f. [*τὴν αἰφνίδιον*] Promptitudo. Suet. in Tit. cap. 3. Latine Græcæque linguae vel in orando vel in fingendis poematibus promptus facilisque vel ad extemporalitatem usque. V. Burm. ad Petron. cap. 6. p. 28. & Quintil. 2. 4. p. 140.
EXTEMPORANEUS, a, um, pro Extemporali, pervulgatum, improbat Voss. de Vit. L. L. 1. 19. Gloss. Lat. Gr. Extemporaneum, ἀμελέητον.
EXTENDO, di, tum & sum, [*ἐκτείνω, ἀνατείνω, ἀποτείνω, πτείνωμι*] ēre. Explicare. Columel. lib. 5. Quare quum ad summum palmam recta vitis extenta est, capistro constringitur.
 Extendere in proceritatem. Columel. de Arbor. cap. 17.
 Acies extenditur. V. ACIES.
 Ætatem suam. Plaut. Bacch. 3. 3. 26.
 Ævum extendere. Sil. lib. 3.
 Agros extendere. i. e. Augere ditionem. Hor. in Arte Poet. 208.
 Amplitudinem extendere dicitur lacus. Plin. lib. 36. cap. 56.
 Aures extendere dicitur oratio, quæ nimis lenta est: Obruere, quæ nimis rapide volvitur. Sen. Epist. 40.
 Bellum extendere. Sil. lib. 17.
 Colos extendere. Stat. 3. Silv. 1. 172. V. COLUS.
 Consulatum extendere, Prorogare. Plin. in Paneg. cap. 61.
 Curas extendere in annum venientem. Virg. 2. Georg. 405.
 Cursus extendere. Virg. 12. Æn. 909.
 Dies extendere & Contrahere, contraria apud Sen. 4. de Benef. cap. 13.
 Epistolam. Plin. lib. 7. Epist. 9. ad fin.
 Famam factis extendere. Virg. 10. Æn. 468. V. OPUS.
 Iter. Liv. Quantum extendere iter posset, in castra properaret. i. e. Quam maximis itineribus.
 Nomen suum late extendere in ultimas oras. Hor. 3. Carm. 3. 45.
 Partitionem ultra tres propositiones extendere. Quintil. lib. 4. cap. 5. pr.
 Prælia extendere. Sil. lib. 3.
 Preces. Plin. lib. 2. Epist. 13. ad fin.
 Pugnam in longum spatium. Liv. 7. Bell. Pun.
 Rura longa extendere sub ignotis colonis. Lucan. lib. 1. 170.
 Se extendere magnis itineribus. Cæs. 3. Bell. Civil. 77.
 Se extendere supra vires. Liv. 4. Bell. Maced.
 Spem extendere in regionem aliquam. Liv. 4. Bell. Pun.
 Ventus extenditur. Plin. lib. 18. cap. 34. Vulturus, si a ferena cæli parte cœperit flare non durabit in noctem: At Subfolanus in majorem partem noctis extenditur.
 Vires extendere omnes imperii. Liv. 7.
 Virtutem extendere factis. Virg. 6. Æn. 806.
EXTENSUS, a, um, Partic. [*ἐκτεταμένος*] Cic. 4. Acad. 145. Quum extensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquiebat hujusmodi. Compar. Quintil. 11. 3. p. 1024. In rebus magnis, lætis, atrocibus manus extensiores sunt.
 Superl. Liv. 21. 32. Castra quam extensissima potest valle locat.
EXTENSE, Adv. Producte. Tertull. de Idol. cap. 2.
EXTENSIO, vel **EXTENTIO**, ōnis. f. ut, Radii extentionibus porrecti. Vitruv. 9. 4.
EXTENSIVUS, a, um, Jcti.
EXTENTUS, a, um, aliud Partic. [*ἐκτετατός*] Cic. 2. de Orat. 242. Per flatum vero quum dixit, & extento brachio paululum etiam de gestu addidit, &c.
 Ævo extento vivere, Prolongato, vel In perpetuum, ut ait Schol. vet. Hor. 2. Carm. 2. 5.
 Funem per extantum ire. Hor. 2. Epist. 1. 210.
 Itinera extenta, pro Magnis. Liv. (13. 19. pr.)
 Pedes extentos ferre, i. e. Erecte incedere. Ovid. 3. de Arte Am. 302.
 Al. Extensos. V. Burm.
 Sonus extensus, Altus & acutus. Plin. lib. 10. cap. 29.
 Spatium vitæ extantum, i. e. Longum. Patere. lib. 1. cap. 11.
 Vallis extensissima. Liv. 21. 32. Al. Extensissima.
EXTENTE, Adv. Idem quod Extense. Compar. descriptione: quadratus eminet silus extentius.
EXTENEbro, [*ἐκτενέω*] āre. i. e. Curiosius ex tenebris in lucem protrahere. Varro. [Ubi?] Atque omnes adeo perquirat atque extenebrat artes. Robet. Stephanius legit Extenebrat. Sic & Perotti Cornu p. 691. Jof. Hcanus Daretis Phrygii interpret lib. 1. v. 303.
 Occulta extenebrat, redditque latentia luci. De Fama.
EXTENTO, [*ἐκτετατός*] āre. frequent. Plaut. Bacch. 4. 2. 3. Alieno vires tuas extentes offio? h. e. Utendas. [Nisi potius a Tento *τενέω*.]
EXTENTANS, antis, Partic. ut, Homo brevis, humeros extentans angustos. Ammian. 22. 14. Semet extentans. Idem 27. 1.
EXTENTATUS, a, um, Plaut. Mostel. 3. 1. 66. Venisti huc te extentatum. Alii aliter legunt. conf. EXTENTO.
EXTENUO, [*ἐκτείνω, ἱκτείνω, ἐκτενέω, ἀπτείνω, καταταλίσσω*] āre. Imminuere, detrudere, exilius & tenuius aliquid facere: ut, Extenuare in pulverem inuilem. Plin. lib. 18. cap. 16.
 Augere & Extenuare contraria. Cic. 3. de Orat. 104. Summa autem laus eloquentie est, amplificare rem orando, quod valet non solum ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abjiciendum.
 Extenuare & Adaugere. Cic. 2. de Invent. 75. Hoc extenuando, maleficii magnitudinem simul adaugere.
 Aciem extenuare. V. ACIES.
 Vol. II.

Causam vehementer extenuare. Auct. ad Heren. lib. 2. 4.
 Censuram extenuare. Cic. 4. Verr. 138.
 Cibus extenuatur dentibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus.
 Corpus. Plin. lib. 15. cap. 3. h. e. Gracile facere.
 Crimen, cui opponitur Omnino tollere. Cic. 7. Verr. 83. Statuit si hoc crimen extenuare vellet (nam omnino tolli posse non arbitrabatur) navarchos omnes testes sui sceleris vita esse privandos.
 Famam belli. Liv. 5.
 Laudes bellicas verbis extenuare. Cic. pro Marcell. 6.
 Mala extenuare. Ovid. 3. Trist. 3. 57.
 Quod potes, extenua forti mala corde ferendo.
 Molestias extenuare & diluere. Cic. 3. Tusc. 34.
 Munus extenuare verbis. Cic. 2. Off. 70.
 Spes extenuatur & evanescit. Cic. 3. Att. 14.
EXTENUATUS, a, um, Partic. [*ἐκτενωτός*] cui opponitur Concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Exin mari finitimus aer die & nocte distinguitur: isque tum fufus & extenuatus sublimis fertur, tum autem concretus in nubes cogitur. Catull. 62. 295.
 Extenuata generis veteris vestigia pœnæ. i. e. Vix apparebant vestigia catenarum in manibus & pedibus. De Prometheo.
 Superl. Brutus apud Cic. 11. Fam. 13. Recurri ad meas copias: sic enim vere eas appellare possum: sunt extenuatissimæ, & inopia omnium rerum pessime acceptæ.
EXTENUATIO, ōnis. f. [*ἐκτενωσις*] Cic. 3. de Orat. 200. Et plus ad intelligendum, quam dixeris, significatio, & distincte concisa brevis, & extenuatio.
EXTENUATRIX, icis. f. Adjective. Macer. de Sulph. 4. 19.
 Virtus est ejus, ut dicunt, extenuatrix.
EXTENUATORIUS, a, um, ut, Virtus extenuatoria. Theod. Prisc. de Dieta cap. 15. & 10.
EXTENUISSIME, Adv. apud Sen. Controv. 1. 4. [Non reperi. an Extenuatissime?]
EXTER, ēra, ērum, [*ἐξωτερός*] Idem quod Exterus & Externus. Unde Stat. 11. Theb. 429. Exter honos dixit, pro Extraneo. [Extet tamen rectius legitur in omnibus codd. licet altera lectio firmetur auctoritate Prisciani 1. 3. init. V. Exterus in EXTRA.]
EXTERCERO, vel **EXTERCORO**, āre. Purgare. Ulp. in l. Sed & siquid inædificaverit. §. 1. D. De usufruct. Vel de Palæstra extercondandis latrinis præponat. Ubi alia exemplaria legunt Extergendis, alia Stercorandis. Hinc
EXTERCORATOR, ōris. m.
EXTEREBRO, [*ἐκτερεβρώ*] āre. Terebrando trahere. Cic. 1. de Divin. 48. Itaque ex eo auro quod exterebratum esset, buculam curasse faciendam.
 Exterebare, per translationem, Extorquere aliquid, scrutari, & curiosius querere. Plaut. Pers. 2. 2. 55. Labet: nunquam hercle ituc exterebrabis tu ut sis prior quam ego siem. Conf. EXTENEBRO.
EXTERGO, si, sum, [*ἐκτεργήσω*] ēre. Idem quod Tergendo purgare, & mundum facere. Plaut. Rud. 5. 2. 14. Ita quanto magis extergeo, rutilum atque tenuius fit. Cato cap. 162. De tertio extergeto spongia bene. Et cap. 26. Varro item 2. de R. R. cap. 5.
EXTERGO, si, sum, [*ἐκτεργήσω*] ēre. Ejusdem significationis. Plaut. Mostel. 1. 3. 110. Linteum cape, tuque exterge tibi manus. Cato de R. R. cap. 162. Post diem omnino duodecimum pernas eximito, & salem omnem detergit, & suspendito in ventum biduum, tertio extergito. Al. Extergeto.
EXTERIUS, a, um, Partic. [*ἐξωτερικός*] ut, Exterius æs, h. e. Expolitus. Plin. lib. 34. cap. 9.
 Eversum atque exterius relinquere aliquid. Cic. 4. Verr. 52. Etenim quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque exterius reliqueris? Eversum, ab Everro, non ab Everso.
EXTERIOR. V. EXTRA.
EXTERMINO, [*ἐκτερίζω, ἐκκαθάρτω*] āre. Extra terminos mittere, ejicere. Cic. 2. Off. 80. Ex eoque tempore tantæ discordiæ secutæ sunt, uti & tyranni existerent, & optimates exterminarentur. Idem pro Flacc. 25. Ejicere aliquem ex urbe, & illum exterminari velle. Cic. 3. in Catil. 3. A diis penatibus cives exterminare. Cic. pro Sext. 30. Venire in civitatem, & De civitate exterminari, contraria. Cic. pro Corn. Balb. 51.
 Auctoritatem aliquorum e civitate exterminare. Cic. de Provinc. Conf. 3.
 Ex hominum communitate. Cic. 3. Off. 47.
 Ex numero hominum aliquem ejicere, & ex finibus humanæ naturæ exterminare. Cic. 13. Philipp. 1.
 Ex urbe virtutem exterminare. Cic. pro Milon. 102.
 In totum exterminare. Columel. lib. 9. cap. 15. Et sine præpositione, ut, Urbe atque agro exterminari. Cic. 1. de Nat. Deor. 63.
 Morbum exterminare. Plin. lib. 31. cap. 10. Regium quoque morbum in vino exterminat potum.
 Peregrinos prohibere uti urbibus, & eos exterminare. Cic. 3. Off. 47.
 Quæstiones exterminare. Cic. 4. Acad.
EXTERMINATUS, a, um, Partic. [*ἐκτεριστός*] Cic. Post red. ad Quir. 14. Itaque neque Repub. exterminata, mihi locum in hac urbe esse duxi. conf. pro Domo sua, 141.
EXTERMINATIO, ōnis. f. Jcti. in Dig.
EXTERMINATOR, ōris. m. [*ἐκτεριστής*] Cic. pro Domo sua, 141. Res vero publica, quanquam erat exterminata necum, tamen obversabatur ante oculos exterminatoris sui. i. e. Everforis & expugnatoris. [Sed Grut. ex codd. antiq. Exstimatoris edidit. q. V.]
EXTERMINATRIX, icis. f. Saresb. 8. 17. Injustitia caritatis exterminatrix.
EXTERMINATORIUS, a, um, Irenaus 4. 41.
EXTERMINUS, a, um, Tertull. de Sodom. cap. 3.
EXTERMINIUM, i. n. Expulsiō, everfio, apud Scriptores Ecclesiast. Et
EXTERMINABILIS, e.
EXTERNO & **EXTERNUS** cum derivatis. V. post EXTRA.
EXTERO, trivi, tritum, [*ἐκτερίζω, ἐκθλίβω*] ēre. Idem significat quod Comminuere terendo, aut valde terere. Plin. lib. 24. cap. 7. Item masticæ lentis replicandis palpebris & ad extendendam cutem in facie. Ex antiquo exemplari legitur, Ad extendendam. Al. Extergendam. V. Hard.
 Cibum exterere. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. V. Alvus multiplex & tortuosa, in ALVUS.
 Rr 2
 Frontem

Frontem calcibus exterere. Phædr. 1. 22. 9.
 Grana exterere. Varro 1. de R. R. cap. 52. Apud alios exteritur grege jumentorum inacto, & ibi agitato perticis, quod unguis e spica exteruntur grana. [Forte Quoad &c. exterantur.]
 Litteram exterere, pro Expungere. Varro 2. de R. R. cap. 1. A quo post balare dicunt, extrita littera, ut fit in multis. i. e. κατ' ἐκθλίβειν.
 Opus poliat lima, non exerat. Quintil. 10. 4. extr.
EXTRITUS, a, um. Partic. [ἐκτετριμένος] ut, Ignis extritus. Lucret. lib. 5. 1097. De fulgure.
 Littera extrita. V. in ipso verbo.
 Syllaba extrita, (κατὰ συλλαβήν) Quintil. lib. 9. cap. 3.
EXTRERRANEUS, inquit Festus, Ex alia terra. Extrerraneus quoque dicitur, & Qui ante tempus natus, vel potius ejectus est. Dictus autem Extrerraneus, Quod eum mater extrerrita alvo ejecit. Is ergo est qui a Græcis ἑλτορηνός vocatur, qualem fuisse Eurytheum Homerus canit. Sed V. Dacer. Qui Extrerricinus cum quibusdam codd. legit. [Extrerraneus an usquam alias lectum sit dubito; Sed Extrerraneus dixerunt veteres, ut Interaneus, unde per Syncopen factum Extraneus. V. post EXTRA.]
EXTRERREO, ui, itum, [ἐκφοβῶ] ēre. Idem quod Terrere, nisi quid addit particula Ex. Cic. 2. Off. 37. Et dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterrerent.
 Aspectu exterreri. Cic. 1. de Divin. 79.
 Metu exterreri. Liv. 4. 23.
 Mugitu nemora exterreret taurus. Sil. lib. 16.
EXTRERRITUS, a, um. Partic. [ἐκπεφοβημένος] Cic. 1. de Divin. 40. Talia commemorat lachrymans, extrerrita somno. Ex quodam poeta.
 Falsa extrerritus. Tacit. 4. Ann. 28. Adseverabatque innocentem Cornutum, & falsa extrerritum. [An Falso?]
 Æstu anguis extrerritus. Virg. 3. Georg. 434.
 Armenta extrerrita diffugiunt filvis. Virg. 3. Georg. 149.
 Novitate extrerritus. Lucret. lib. 2. 1039.
 Ovis extrerrita. Columel. lib. 7. cap. 4.
EXTERSUS. V. EXTERGO.
EXTERUS. V. EXTRA.
EXTEXO, ui, xtum, [ἐξυφαίνω] ēre. Destruere quod textum est.
 Extexere aliquem per translationem. Plaut. Bacch. 2. 3. 5. Extexam ego illum pulchre jam, si di volunt. i. e. Spoliabo illum auro. Extexere est, Telam sua textura, aut lana nudare.
EXTILLO, vel EXSTILLO, [ἐκσπάζω] āre. Idem quod simplex Stillare. Plaut. Pseud. 3. 2. 29.
 Teritur sinapis scelerata cum illis: qui terunt
 Prius quam triverunt, oculi ut extillent facit. Columel. lib. 12. cap. 48. Sicque triginta dies pati confudascere, atque omnem amurcam extillare. i. e. Extra stillare.
 Extillare lacrymis, i. e. Totum in lacrymas converti, & ex toto stillare corpore. Ter. Phorm. 5. 7. 82.
 Hifce ego illam dictis ita tibi incensam dabo,
 Ut ne restinguas, lacrymis si extillaveris. [Malim post Lacrymis colo distinguui.]
 Liqueorem extillare. Columel. lib. 12. cap. 48.
EXTIMEO, ēre. vel potius EXTIMESCO, ēre. [φοβέομαι] Valde timere. Ter. Hec. 5. 3. 26. Extimui ilico. Cic. 4. Acad. Cur non extimefcam opinandi temeritatem? Ter. Phorm. 1. 3. 1.
 Adeon' rem redisse, ut qui mi consultum optime velit esse,
 Phædrus, patrem ut extimefcam, ubi ejus adventi venit in mentem? Cic. de Senect. 75. Quod igitur adolescentes, & ii quidem non solum indocti, sed etiam rustici contemnunt, id docti senes extimefcant?
 De fortunis communibus extimefcere. Cic. de Fato, 31.
 Adventum alicujus extimefcere. Cic. 9. Fam. 26.
 Formidines extimefcere. Cic. 5. de Fin.
 Magistrum extimuit. Hor. in Arte Poet. 415.
 — qui Pythia cantat
 Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum.
 Minas aliquas extimuisse. Tibul. lib. 2. 6. 50.
 Vultus extimuit loquentis. Stat. 9. Theb. 156.
 Paſſive. Tacit. 11. Ann. 16. Fruſtra Arminium præscribi: cujus si filius hostili in solo adultus, in regnum venisset, posse extimefci.
EXTIMESCENDUS, a, um. Cæſ. 3. Bell. Gall. 13. Quarum rerum omnium nostris navibus casus erat extimefcendus. Cic. 3. Tusc. Nequaquam ex opinione vulgi esse extimefcendas.
 Periculum ab Antonio majus extimefcendum est. Cic. 7. Philipp. 2.
EXTIMULO, five EXSTIMULO, [κινέω] āre. idem quod Stimulare. Columel. lib. 6. cap. 27. Id præcipue armentum, si prohibeas libidines, extimulatur furis. De equis. Plin. lib. 2. cap. 39. de Sideribus, Quoties errantium accessu impulsus, aut conjectu radiorum extimulata sunt. Dictis extimulare aliquem. Ovid. 6. Fast. 588.
 Furore bellandi extimulare corda. Sil. lib. 1. 32.
EXTIMULATUS, a, um. Partic. [κινηθείς] ut, Fame extimulata tigris. Ovid. 5. Met. 164. V. Plin. lib. 2. cap. 39.
EXTIMULATOR, ōris. m. [κινητής] ut, Acerrimus extimulator. Tacit. 3. Ann. 40.
EXTIMUS. V. EXTRA.
EXTINGUO, five EXSTINGUO, nxi, nctum, [σβέννω, σβέννυμι, λήσσω] ēre. Proprie dicitur de iis quæ incensa sunt. Plaut. Perf. 5. 2. 22. Da illi cantharum, extingue ignem si cor uritur.
 Incendere & Extinguere, contraria. Cic. pro Milon. 73. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriam publicæ recensionis, tabulis publicis impressam, extingueret.
 Extinguere ignem, flammam, incendium. Plin. lib. 34. cap. 10. Cic. 4. Fam. 13.
 Inter Extinguere & Opprimere (inquit Nonius) interesse Cic. voluit de Amicit. 78. ut sit majus Opprimere, quam Extinguere amicitiam, quum inquit, Quamobrem primum danda opera est, nequa amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid evenierit, ut extinctæ potius amicitia, quam oppressa videantur. i. e. Uſu defuetæ, non repente abruptæ. Budæus.
 Elucere & Extinguere, contraria. Cic. 4. Fam. 3. Omnes cives sic existimant, quasi lumen aliquod, extinctis ceteris, elucere sanctitatem, & prudentiam, & dignitatem tuam.
 Extingui & opprimi antequam plane exortum & natum sit. Cic. 2. pro Lege Agrar. 90.

Opprimi & extingui. Cic. de Senect. 71. Adolescentes mori sic mihi videntur, ut quum aqua multitudine vis flammæ opprimitur: Senes autem, sicut sua sponte nulla adhibita vi consumptus ignis extinguitur.
 Extinguere & reprimere. Cic. pro Cæſ. 71. Audetisne excitare tanti flagitii memoriam, non extinctam illam quidem, sed repressam vetustate? Plane extingui quæ antea scripsimus. Cic. 4. Verr. 172.
 Extinguere & funditus delere aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 6.
 Animam alicui. Ter. Adel. 3. 2. 16. Seni animam primum extinguerem ipsi.
 Animus & mens, nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguntur senectute. Cic. de Senect. 36.
 Bellum. Plaut. Perf. 5. 1. 2.
 Bellum domesticum extingui. Cic. de Arusp. Resp. 49.
 Consuetudinem. Cic. pro Cæſ. 61. Sin autem jam fuerat similitudo, extincta erat consuetudo, diffidium extiterat. i. e. Abolita.
 Crimina sua, testes interficiendo, extingui. Cic. 7. Verr. 112.
 Dignitas formæ aut morbo deflorescit, aut vetustate extinguitur. Auct. ad Heren. lib. 4. 38.
 Famam prodicionis. Liv. 27. 16. Brutii quoque multi passim interfecti, seu per errorem, seu vetere in eos insito odio, seu ad prodicionis famam, ut vi potius atque armis captum Tarentum videretur, extinguentur.
 Fama malorum vett. extinguitur. Virg. 6. Æn. 527.
 Scilicet id magnum sperans fore munus amanti,
 Et famam extingui veterum sic posse malorum.
 Familiaritates. Cic. de Amicit. 35. Eorum querela inveterata non modo familiaritates extingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna. Sic Amicitias 80.
 Formam. Ter. Phorm. 1. 2. 58. Ut ni vis boni in ipsa inesset forma, hæc ipsam extinguerent.
 Furor alicujus extingui, & audaciam opprimere. Cic. 6. Philipp. 18.
 Gloriam. V. Salutem.
 Gratiam. Cic. 1. Fam. 1. Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio, quod Pompejo se gratificari putant. i. e. Opprimat, abolet.
 Improbiter alicujus extingui & delere. Cic. 1. Verr. 26.
 Infamiam re aliqua. Cic. 4. Verr. 142. Quum eorum nominibus in statuarum inscriptione positus omnem te sperabas invidiam atque infamiam tuam extingui posse?
 Inimicitias in fortissimis viris non solum extingui, sed etiam ad amicitiam consuetudinemque traducere. Cic. de Provinc. Conf. 22.
 Invidiam extingui mors. Cic. pro Corn. Balb. 15.
 Leges. i. e. Abolere. Cic. 3. pro Lege Agr.
 Liberos extingui alicujus. Nep. Vit. Attic. cap. 9.
 Motus animorum Inflammaré & Extinguere, contraria. Cic. 1. de Orat. 60.
 Nomen aliorum extingui. Cic. 4. in Catil. 7.
 Oblivione extingui. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo autem omnis ille & angustiis cingitur his regionum quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione posteritatis extinguitur.
 Potentiam alicujus extingui & opprimere. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
 Religionem extinguit cupiditas. Cic. 3. Verr. 48.
 Reliquias belli extingui. Cic. 10. Fam. 25.
 Rumorem. Cic. 15. Att. 1. De regina rumor extinguitur.
 Salutem. Ad ejus non salutem modo extinguentur, sed etiam gloriam per tales viros infringendam. Cic. pro Milon. 5.
 Sensus extinguitur morte. Cic. 2. de Fin. 52.
 Sol hominibus extingui visus est. Cic. in Somn. Scip. 7.
 Tentata & concepta. Cic. 7. Verr. 112.
 Vestigia urbis. Liv. 8. Bell. Pun. Adeo vestigia quoque urbis extinguerent, ac delere memoriam hostium sedis cordi est.
 Urbem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 11. Corinthum patres vestri, totius Græciæ lumen, extinctum esse voverunt.
 Extinguere aliquem, Occidere. Virg. 4. Æn. 606.
 Extingui, Mori. Cic. de Senect. 60. Extingui homini suo tempore optabile est. Budæus.
EXTINCTUS, a, um. Partic. [ἀποσβεσθής] Cic. de Clar. Orat. 2. Vir egregius, conjunctissimusque mecum consiliorum omnium societate, alienissimo Reip. tempore extinctus, & auctoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat.
 Extincti occiderunt. Cic. pro Corn. Balb. 34. Quum duo fulmina nostri imperii subito in Hispania Cn. & P. Scipiones extincti occiderunt, &c.
 Funere crudeli extinctus. Virg. 5. Ecl. 20.
 Artus extincti. Ovid. 4. de Ponto, 16. 51.
 Calores extincti. Sen. Hippol. 3.
 Calore refrigerato & extincto occidimus ipsi & extinguimur. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
 Civis extinctus. Ovid. de Rem. Amor. 731.
 Flamma extincta reluxit. Ovid. 7. Met. 77.
 Homo extinctus dicitur, Qui mortuus est. Cic. 1. Tusc. 116.
 Lumen extinctum est. Ovid. 1. Met. 721. Lumen. i. e. Vita.
 Principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se aliud creabit. Cic. in Somn. Scip. 20.
 Pudor extinctus. Virg. 4. Æn. 322.
 Res extinctæ vocantur, Quarum forma mutata est, vel quarum dominium amissum, ita ut in judicio exhiberi nequeant, in §. 27. Inst. de rer. div.
 Sitis extincta bibendo. Ovid. 7. Met. 569.
 Spes extincta. Liv. 23. 45.
 Virtus extincta. Cic. 3. de Orat. 1.
 Vita extincta. Ovid. 7. Met. 569.
 Vox omnium silentio. Liv. 3. Bell. Pun.
 Vox Q. Hortensii extincta est fato suo, nostra publico. Cic. de Clar. Orat. 328.
EXTINCTIO, vel EXSTINCTIO, ōnis. f. [ἀπὸσβεσις] Cic. 1. Tusc. 117. Nam si supremus ille dies non extinctionem, sed commutationem affert loci, quid optabilius?
EXTINCTUS, ōis. m. Idem. Plin. lib. 7. cap. 7. Quum plerumque ab ortus causa fiat odor a lucernarum extinctis.
EXTINCTOR, vel EXSTINCTOR, ōris. m. [ἀποσβεστής] ut, Extinctor conjurationis & sceleris. Cic. pro Domo sua, 101.
 Belli. Cic. pro Cæſ. 61.

Belli domestici extinctor. Cic. de Arusp. Resp. 49.
 Hominis. Lactant. de Falsa sapientia lib. 2. cap. 18. Nam si homicida nefarius est, quia hominis extinctor est. H. St.
 Incendii extinctor. Cic. in Pison. 26.
 Patriæ extinctor. Cic. pro Sylla 88.
EXTINGUIBILIS, e. Lactant. 7. 20. Si non extinguibiles, tamen cruciabiles fiant, &c.
EXTIRPO, vel **EXTIRPO**, [*ἐκφυρίζω*] āre. proprie significat Radicibus evellere, & cum stirpe ipsa totam plantam ex terra abstrahere. Columel. lib. 2. cap. 2. Et extirpandis radicibus.
 Arborem extirpare radicibus. Ulp. in l. Furtim. D. Arbor. furt. cæsarum.
 Extirpare pilos corporis. Martial. lib. 6. 56.
 Per metaph. ad alia transfertur. ut, Extirpare humanitatem ex animo. Cic. de Amicit. 48. Quamobrem si cadit in sapientem animi dolor, qui profecto cadit, nisi ex ejus animo extirpatam humanitatem arbitremur: quæ causa est ut amicitiam funditus tollamus e vita, &c.
 Perturbationes extirpare. Cic. 4. Tusc. 42.
 Vitia extirpare, & funditus tollere. Cic. de Fato, 11.
EXTIRPATIO, ōnis. f. [*ἐκφύρισις*] Columel. lib. 2. cap. 2. Filicis frequens extirpatio vel aratro fieri potest.
EXTISPEX, **EXTISPICIUM**. V. **EXTA**.
EXTO, sive **EXSTO**, īti, ītum. [*ἐξίστημι*] āre. Eminere, superesse. Virg. 3. Georg. 370.
 Torpent mole sua, & summis vix cornibus extant.
 Longa trabe rectior extat. Ovid. 3. Met. 78.
 Humeris extantem fuscipit altis. Virg. 6. Æn. 668.
 Extat capite solo ex aqua. Cæf. 5. Bell. Gall. 18.
 Extare paululum supra terram. Columel. lib. 5. cap. 10. Fasciculos samentorum brachii crassitudinis demittito, ita ut supra terram paululum extent.
 Edificia extant modice ab humo. Plin. lib. 6. cap. 22.
 Navis extat aquis. Ovid. 5. Trist. 11. 14. i. e. Super aquas.
 Surculi extant de arbore sex digitis. Columel. de Arbor.
 Extat e terra sesquipedale. Columel. lib. 5. cap. 11.
 Extat duos digitos. Plin. lib. 17. cap. 14.
 Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. 99. Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus umbram aliquam & recessum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atque eminere videatur.
 Numerus non item extat in oratione ut in versu. Cic. in Orat. 202.
 Apparet atque extat utrum. Cic. 1. de Orat. 72. Sic sentio, neminem esse in Oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus: quibus ipsis si in dicendo non utimur, tamen apparet atque extat utrum simus earum rerum rudes, an didicerimus. h. e. In dicendo ostenditur, & facile declaratur.
 Id extat. Cic. 5. Fam. 19. Extatque id quod mihi ostenderas quibusdam litteris, hoc te studiofiorum, &c.
 Officium. Cic. de Amicit. 24. Itaque si quando aliquod officium extitit amici in periculis aut adeundis, aut, &c.
 Procurfus fluidorum in proclive volubilis extat. Lucret. 2. 452.
 Studium. Cic. 1. Fam. 8. Nostrum studium extabit in conveniendis magistratibus & Senatoribus.
 Extant libri, orationes, statuae, picturæ, & hujusmodi: h. e. Superfunt.
 Extare & Intercidere, contraria. Plin. lib. 35. cap. 8. pr. Sive extant, sive interciderent.
 Aliquid extabit, ne tibi plane cessasse videamur. Cic. 2. Att. 8.
 Auctor non extat ejus pecuniæ. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Auctor non extat alius. Liv. 1. 18. Auctorem doctrinæ ejus, quia non extat alius, falso Samium Pythagoram edunt.
 Epistolæ extant Philippi ad Alexandrum. Cic. 2. Off. 48.
 Exempla extant. Cic. 2. de Legib. 62. Alioqui multa extarent exempla majorum. Sed ex antiquo codice rectius legitur, Extarent ampla majorum. subaudi, Sepulcra.
 Inimicitia inter eos. Cic. de Amicit. In optimis quibusque honoris certamen & gloriæ: ex quo inimicitias maximas sæpe inter amicissimos extitisse.
 An ab Existo? H. St. [Sine dubio. V. quæ in Eo verbo annotavimus supra.]
 Indicium cædium & libidinum extat & ad insignem memoriam turpitudinis, & pæne ad justum odium nostri imperii. Cic. de Provinc. Conf. 6.
 Littera nulla extat. Ovid. in Ibin, 3.
 Nullaque quæ possit, tot scriptis millibus, extat,
 Littera Nafonis sanguinolenta legi.
 Si litteræ non extarent, magnopere eas requireremus. Cic. 1. de Invent. 70.
 Litteris extat. Cic. 1. Tusc. 38. i. e. In litterarum monumentis.
 Memoria extat, sunt tabulæ publicæ: redargue me si mentior. Cic. pro Cluent. 62.
 Summum extat in me tuum meritum. Cic. pro Planc. 2. i. e. Memoria meritum.
 Monumenta præteritarum rerum certa in litteris extant. Cic. 1. de Invent. 39.
 Munus oculorum extare sine oculis non potest. Cic. 1. de Divin. 71.
 Opera peregrinationis hujus extabit. Cic. 15. Att. 13. extr.
 Opus. Ovid. 3. de Arte Am. 338.
 Quo nullum Latio clarius extat opus.
 Opus peregrinationis alicui extare. Cic. 2. Att. 24. Curabo ut hujus peregrinationis aliquod tibi opus extet.
 Oratio. Cic. Quæ, ut scis, extat oratio. Idem de Senect. 16.
 Et tamen ipsius Appii extat oratio.
 Otii non minus quam negotii clarorum virorum atque magnorum rationem extare oportere. Cic. pro Planc. 66.
 Scriptum extat in iisdem litteris. Cic. 7. Verr. 147.
 Scripta Demadis nulla extant. Cic. de Clar. Orat. 36.
 Senatusconsultum. Cic. 1. Fam. 7. Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis, &c. Cic. 5. Fam. 2. Jam illud Senatusconsultum quod eo die factum est, ea præscriptione est, ut dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non possit.
 Vestigia. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. pro Rosc. Amer. 62. Hæc quum sint omnia, tamen extent oportet expressa scelera vestigia, &c.

Voces extant graviora judicia de potentissimis hominibus quam tabellæ. Cic. 3. de Legib. 34. Al. Vocis.
 Extat, pro Est & apparet. Cels. lib. 8. cap. 22. de talo, Ubi huic contrarius talus, contrarium etiam signum extat. Ita antiquiores legunt. Sed Lind. exhibet Contrarius casus, & Signum est.
 Extat, pro Est. Cic. pro Arch. 15. Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitu prope divino, per seipsos & moderatos & graves extitisse fateor. Budeus. [Sine dubio ab Existo, pro Exorior, Evado. V. in EXISTO notata.]
 Duo quoque subjecta loca sic accipienda videntur. Ceterum alterum non inveni, in altero pro Extitit, in quibusd. MSS. legitur Fuit.
 Quales tibi sæpe scripsi, Consules extiterunt. Cic. ad Brut. h. e. Sese eo pacto gesserunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. Tullius ut ubique, etiam in hoc opere, Platonis æmulus extitit.
 Extat, cum infinitivo, pro Auctorum libris testatum est. Cic. in Brut. 57. Quem vero extet, & de quo sit memoriæ proditum eloquentem fuisse, & ita esse habitum, primus est M. Cornelius Cethegus: cujus eloquentiæ est auctor, & idoneus mea quidem sententia, Q. Ennius, &c. Alii exponunt extat, Appareat. quale est illud lib. 1. de Orat. 72. Apparet atque extat.
 Pro Supereminere, præstare, excellere, cum accusativo posuit Statius Silv. 1. 2. v. 116. de Violantilla sponsa,
 — Latias, metire, quid ultra
 Emineat matres, quantum Latonia nymphas
 Virgo premit, quantumque egomet Nereidas exsto.
EXSTANS, antis. Virg. 6. Æn. 668.
 — humeris exstantem fuscipit altis.
 Compar. Stat. 9. Theb. 455.
 Jamque super ripas utroque exstantior ibat
 Aggere.
EXTANTIA, æ. f. [*ἐξάντη*] Columel. lib. 5. cap. 5. Ipsa capita sine ulla extantia, neque aratro, neque bubus obnoxia sunt. & Cæf. Aurel. Tard. 4. 3. & 1. 5.
EXTATURUS, [*ἐξίσταμαι*] a supino Exstatum. Plin. lib. 17. cap. 22. Ideo nec vitis minor transferri debet, extatura etiamnum duabus gemmis.
EXTOLLO, extūli, elātum, [*ἐκτελέω, μεταρρῆσθαι, ἐκκαλίσσω*] ēre. Efferre. Virg. 2. Georg. 169.
 Extulit hæc Decios. Plaut. Amph. 5. 1. 52. Continuo extolunt ambo capita.
 Extollere armatum in sublime. Hirt. Bell. Afr. cap. 84.
 Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Planc. 33. Ubi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa civilibus extollere jam caput, & aliquando recreata se erigere debebat?
 In gremium suum liberorum ex se genus extollere. Cic. in Orat. 155.
 Ex quodam poeta.
 Lumbos extollere. Plaut. Epid. epilog. 2. Plaudite, valet: lumbos extollite, atque exurgite.
 Onera in jumenta. Varro de R. R. lib. 2. cap. 10.
 Os sacrum extulit cælo Lucifer. Virg. 8. Æn. 591.
 Perculsum ipsa Resp. manibus suis extolleret. Cic. pro Domo sua, 119.
 Pugionem extollere. Cic. 2. Philipp. 28.
 Vites erigere & extollere. Cic. 5. de Fin. 39.
 Sic urgetur ut nequeat se extollere. Cic. 2. Tusc. 54.
 Extollere indignationem, Vehementer irasci. Plin. Epist. 159.
 Extollere liberos. Plaut. Most. 1. 2. 41.
 Primum, dum, parentes fabri liberum sunt,
 Et fundamentum substruunt liberorum:
 Extollunt, parant sedulo in firmitatem.
 Extollere, Differre in aliud tempus. Cæcilius Plocio, Abi intro, atque isthæc aufer, tamen hodie extollat nuptias. Nonius.
 Extollere verbis, Exaltare prædicatione, Magnificere. Sallust. Catil. cap. 8. Ita eorum, qui fecere, virtus tanta habentur, quantum eam verbis potuerunt extollere præclara ingenia.
 Extollere verbis in majus. Liv. 8. Bell. Pun. Defectionem sociorum in majus verbis extollentes.
 Unius in alterum meritum verbis extollere. Cic. pro Planc. 95. Ubi subauditur In majus.
 Deprimere & Extollere contraria. Cic. in Pison. 41. Vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis.
 Quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum invidia indignissime oppressum deprimit ad supplicium. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
 Submittere se & Extollere, contraria. Cic. de Amicit. 74. Quamobrem ut ii qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodammodo inferiores extollere.
 Eum gloria ad cælum extulit. Cic. 3. Tusc. 39.
 Mature ad imperium extollere. V. **MATURUS**.
 Laudando aliquem extollere. Aucl. ad Heren. lib. 1. 8.
 Ad cælum laudibus aliquem extollere. Cic. 12. Fam. 25.
 Animum extollere. Cic. in Partit. 81.
 Jacentem non modo extollere, sed etiam amplificare ejus pristinam dignitatem. Cic. pro Muren. 8.
 Supra modum nihil se extollere. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Extollere se gloriando, & prædicatione. Cic. Parad. 1. 4. An quisquam in potiundis voluptatibus gloriando sese & prædicatione extollit? Al. Effert.
 Egregia facta tuorum te extollunt. Cic. in Sallust. 20.
EXTORQUEO, si, tum, [*ἐκτρέφω, ἐκτρέφω*] ēre. Vi aliquid auferre, & eripere. ut, Extorquere clavam e manibus Herculis. Per Proverbium dictum. Erasim. ex Macrob. Sat. 5. 3. Ubi tamen, Clavam Herculi subtrahere, non Extorquere, legitur.
 Abjicere & Extorquere, contraria. Cic. pro Ligat. 16. Suam citius abjiciet humanitatem, quam extorquebit tuam.
 Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octav. Ille ea tamen exorabat, quæ volebat auferre, tu extorques. V. **EXORO**.
 Exprimere & extorquere. Cic. de Provinc. Conf. 5. Postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla vi a miseris extorquere potuit, cohortes in hiberna misit.
 Extorquere e manibus. Cic. pro Cluent. 52. Sed ut quidquid ego apprehenderam, statim accusator extorquebat e manibus.
 R r 3

Arma e manibus iratorum civium extorquere posset auctoritas &c. Cic. de Clar. Orat. 7.
 Quod populi R. beneficium sibi per contumeliam ab inimicis extorqueretur. Caes. 1. Bell. Civil. 9.
 Extorquere ex animis cognitiones verborum, quibus imbuti sumus. Cic. 2. de Fin. 16.
 Errorem alicui extorquere. Cic. de Senect. 86.
 Ferrum de manibus. Cic. 1. Catil. 16.
 Opinionem. Si denique veritas extorquebit: ne repugnetis, &c. Cic. pro Cluent. 6. Subauditur Eam opinionem vobis, ex præced.
 Pecuniam ab aliquo extorquere & eripere. Cic. pro Cluent. 78.
 Sententias de manibus iudicum vi quadam orationis extorquere. Cic. 2. de Orat. 74.
 Suffragium populo per vim. Liv. 25. 4. i. e. Jus suffragii ferendi.
 Talenta a Cæsare. Cic. 6. Att. 1.
 Veritatem extorquere. Cic. in Orat. 161.
 Ut faterer extorsisti. Cic. 1. Tusc. 14.
 Extorquere, pro Luxare. Sen. Epist. 18. Fregit aliquis crus, aut extorsit articulum.
EXTORTUS, Partic. [*ἐκτὸρτός*] Cic. pro Milon. 18. Extorta est confitenti sica de manibus.
 Voluptas extorta alicui. Hor. 2. Epist. 2. 139.
 Vi & metu extortum frumentum. Cic. in Pison. 86.
 Voces extortæ. Claud. 2. in Ruff. 170.
 Extortus, pro Excruciato. Sen. Epist. 66. His opponere ferro transfossos, aut exanimatos serpentum morfu, aut fractos ruina, aut per longam nervorum contractionem extortos minutatim.
 Extortus pro Distorto ac debili. Plin. 8. Epist. 18. Omnibus membris extortus & fractus, tantas opes folis oculis obibat.
EXTORTOR, ōris. m. [*ἐκτὸρτορ*] Qui quid extorquet, i. e. Vi rapit & aufert. Ter. Phorm. 2. 3. 27. Bonorum extortor, legum contortor.
EXTORTORIS, is. m. [*ἐκτορτορ*] Qui est extra patrium solum, seu terram patriam eiectionis, sicut exul. Gell. lib. 2. cap. 13. Exul, extorrisque esto. Ab ignis interdictione, torrisque communione ductum esse vocabulum potius quam a Terra, nonnulli putant, etiam si Exul a solo est. Liv. Extorrem urbe, domo, penatibus, foro, congressu æqualium. Extorris dicitur, Extra terram, vel Extra terminos. Nonius. Liv. 2. 6. Ne se ortum ejusdem sanguinis, extorrem, egentem, ex tanto modo regno, cum liberis adolescentibus ante oculos suos perire finerent. [Legendum Ortu ejusdem sang.]
 Hinc **EXXVII**. patresfamilias extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 120.
 Extorris finibus. Virg. 4. Æn. 616.
 Extorris patria. Sallust. Jugurth. cap. 14. Sicuti videtis, extorrem patriam, domo, inopem & coopertum miseris effecit.
 Extorris regno, exturbatus mari. Accius apud Nonium.
 Extorris sedibus. Tacit. 6. Ann. 36. 4.
 Exul atque extorris ab solo patrio. Liv. 5. 30.
EXTRA, [*ἐξω, ἐκτός*] Præpositio accusativo casui serviens, cuius relativum est Intra vel Intus. Item reperitur aliquando sine casu, & tum quasi adverbium fit. Plin. lib. 12. cap. 9. Magnitudo miranda est, species similis unedoni, pomum amygdalis extra, intus contortis nucleis. Significat vel Remotionem loci, ut, Extra portam, urbem; Vel Remotionem naturæ, id quod alias dicimus Ultra. ut, Extra modum, fatum, &c. Utriusque generis exempla simul proferemus.
 In & Extra contraria. Cic. 2. de Fin. 68. Et in corpore, & extra esse quædam bona.
 Eminere foras, & ea quæ extra erunt, contemplari, & quam maxime se corpore abstrahere. Cic. in Somn. Scip. 21.
 Sensibus & animo ea quæ extra sunt, percipimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
 Excedere extra. Cic. de Univerf. 14. Sic in omni mundo omnes partes collocatæ sunt; ut nulla pars hujusce generis excederet extra.
 Extra omnem ingenii aleam positus. Plin. præf. Nat. Hist. de Cicerone. Causam. Cic. pro Cæcin. 94. Id tamen extra causam est, percurram tamen brevi.
 Conjunctionem. i. e. In conjuratis, sive De numero conjuratorum non esse. Cic. pro Syll. 39. Extra conjunctionem hunc esse se scire dixisset.
 Extra culpam causamque sese ponere. Cic. de Univerf. 39. Extra culpam esse. Cic. 7. Verr. 133. Dico aut omnes extra culpam fuisse: aut si uni attribuenda culpa fit, in eo maximam fuisse.
 Fatum. Cic. 2. de Divin. 25.
 Jocum. i. e. Serio. Cic. 7. Fam. 16. Sed mehercule extra jocum homo bellus est. Idem 7. 32.
 Modum, pro Supra modum. Cic. 1. Off. 140. Cavendum autem præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas. Idem 3. de Orat. 48. Vox extra modum absona.
 Numerum. ut, Extra numerum es mihi. Plaut. Men. 1. 3. 1. Extra numerum, modumque agere aliquid. Hor. 1. Epist. 18. 59.
 Ordinem. i. e. Ordine non observato. Gell. lib. 4. cap. 10. Extra ordinem rogare sententiam honoris gratia. Cic. pro Domo sua, 19. Quibus ille quum esset extra ordinem ad patriam defendendam vocatus, auxit nomen pop. Rom. imperiumque honestavit. Ibid. sæpius.
 Ostium. i. e. Foris. Ter. Phorm. 5. 6. 36. Sed me censent potuisse omnia intelligere extra ostium, intus quæ inter se ipsi egerint?
 Periculum. Cic. 11. Att. 24. Poteris eam monere ut alicui committat, cujus extra periculum hujus belli fortuna sit.
 Portam. Cic. 2. de Legib. 58. Extra portam Collinam ædes Honoris est.
 Pretium. i. e. Tanti est, ut pretium excedat. Plaut. Pæn. 1. 2. 119.
 Ruinam. Cic. 11. Att. 24.
 Teli jactum. Curt. lib. 4. 2. 23. Al. Ictum.
 Turbam. h. e. Scorfum a turba. Plaut. Amph. 1. 1. 69.
 Urbem. Cic. 4. Att. 17. Sum futurus extra urbem Idibus Januariis.
 Extra universa quid potest esse? Cic. 4. Acad. 73.
 Extra, pro Præter elegantissime ponitur, exceptionis gratia: ut, Extra te unum. Plaut. Amph. 2. 2. 203. Ter. Phorm. 1. 2. 84. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. Cic. 1. in Catil. 13. Nemo est, extra istam conjunctionem perditorum hominum, qui te non metuat. Idem 1. Verr. 37. Extra hanc contentionem, certamenque nostrum. Idem 7. Fam. 3. Extra ducem, paucosque præterea. Idem pro Domo, 108. Extra contaminatam illam & cruentam P. Clodii manum. Idem 5. Philipp. 53.

Extra tumultum Gallicum Italicumque. Varro 1. de R. R. 18. Præterea, extra familiam, debuit dicere villicum & villicam. Liv. 26. Extra filias quæ nupserunt. Cic. in Orat. 188. Nullus est numerus extra poeticos. [Hoc novissimo loco non ponitur Exceptionis gratia. Intelligi enim vult, Nullum numerum non esse poeticum.]
 Extra quam, pro Nisi, Verbum est quod ponebatur in concipiendis exceptionibus. Cic. 2. de Invent. 59. Agit is cui manus præfisa est, injuriarum: postulat is quicum agitur, a Prætoris exceptionem, EXTRA QUAM IN REUM CAPITIS PRÆJUDICIUM FIAT. Ubi (si) particula deesse videtur, Extra quam si: ut Ulp. in l. prima. §. Labeo scribit. D. de fluminibus, Sed ita excipiendum ait, extra quam siquid ita factum sit, uti de lege fieri licuit. Liv. 26. 34. & 38. 38. Cic. 6. Att. 1.
EXTRACLUSUS, Ager dicebatur, Qui intra finitimam lineam & centuriam interjacebat: ideoque extracclusus, quia ultra limites finitima linea clauderetur. & extracclusa loca sunt æque juris subsecivorum, ultra limites, & ultra finitimam lineam. Quod genus agrorum si reipub. populi Romani, aut ipsius coloniarum cuius sine circumdatur, sive peregrinarum urbis, aut locis sacris, aut religiosis, æque ad populum Romanum pertinentibus, datum non est, jure subsecivorum in ejus, qui assignare potuerit, remanet potestate. Ex Frontino de Agrorum qualitate, p. 39. Gæfii Edit.
EXTRAORDINARIUS, Adj. [*ἐκτακτός*] Quod præter ordinem fit, vel est.
 Cupiditates extraordinariæ. Cic. 7. Verr. 35. Ut omnia semper quæ jucunda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem.
 Cura. Liv. 26.
 Honores. Cic. ad Brut. 4. & 10. Item 5. Att. 4.
 Imperium. Cic. 11. Philipp. 17. & 20.
 Milites. Liv. 35. 5.
 Munus. Cic. 5. Att. 9.
 Pecunia. i. e. Quæ in tabulas non refertur. Cic. 3. Verr. 100. & pro Rosc. Com. 4.
 Petitio consulatus. Cic. de Clar. Orat. 226.
 Potestas. Cic. pro Domo sua, 22.
 Præsidium. Cic. 11. Philipp. 20.
 Reus. Cic. 8. Fam. 8.
 Species fructuum. Varro de R. R. 2. 1. fin.
 Extraordinaria crimina Jureconsulti dicuntur, Quæ non lege aliquo publicorum judiciorum, sed extra ordinem magistratus imperio, aut potestate exercentur. Unde, Legitima crimina Extraordinariis opponuntur ab Ulpiano, l. 3. D. de crimin. stellionat.
EXTRARIUS, Adj. [*ἐξωτρός*] ab Extra, ut a Contra Contrarius. Alienus, Qui extra focum, sacramentum, jusque est, inquit Festus [Legendum videtur, Sacra gentis, pro Sacramentum].
 Extrarius pro eo qui non sit domesticus, & ex eadem familia. Apulejus Apologia pag. 318. Præterea minabatur, si extrario nupisset, nihil filiis ejus ex paternis eorum bonis testamento relicturum.
 Canis extrarius, apud Suet. Vesp. 5. pro Non domestico.
 Defensio extraria. Auct. ad Herenn. 2. 19. Absoluta juridiciali constitutione utemur, quum ipsam rem, quam nos fecisse confitemur, jurfactam dicemus, sine ulla assumptione extrariæ defensionis.
 Extraria lux, i. e. (ut quidam ajunt) Extrinseca. Lucret. lib. 4. 277.
 Res extrariæ. Cic. 2. de Invent. 176. Utilitas aut in corpore posita est, aut in extrariis rebus. V. **EXTRANÆUS** paulo post.
 Extrarium dicitur, Quicquid est extra rem de qua agitur, ut apud Quintil. lib. 7. cap. 2. Quum in personam certam transfertur accusatio, aut in extrarium, aut in ipsius qui perit voluntatem, &c.
EXTRANÆUS, Adj. [*ἐξωτρός*] dicitur (ut ait Festus) Qui ex alia terra est. [Apud Fest. scribitur Extraneus, de quo V. f. l. Scribitur autem Extraneus per Syncopen, pro Exteraneus, ut Interaneus, idque formatur ab Exterus, cui proin poni debet, sicut & Externus].
 Extraneus & Domesticus, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 9. Pax & concordia extraneis gignitur, quum jam domesticis non infideat sed publice providenti eripiat.
 Causa extranea. Auct. ad Herenn. lib. 3. 2.
 Cognomine extraneo demonstrare id, quod suo nomine appellari non potest. Auct. ad Herenn. lib. 4. 42.
 Extraneus hæres apud Suet. Claud. cap. 4.
 Res extraneæ, & corporis & animi diversæ. Auct. ad Herenn. lib. 4. Cic. 2. de Invent. 177. Sin distributis tractare quis volet, partiat in animum & corpus & extraneas res licebit. Animi est, virtus, & Corporis, valetudo, &c. Extraneæ, honos, pecunia, affinitas, genus, amici, patria, potentia, & cetera quæ simili esse in genere intelliguntur. In al. Extrariæ. [Vix usquam distingui utramque dictionem videas, licet Festus nominatim distinguat. Utraque autem terminatio Analogia nititur. Extrarius ab Extra, ut Contrarius a Contra, Extraneus ab Exterus, ut dictum est].
EXTRANEO, ære. Facere extraneum. Apul. Apol. si constat lectio.
EXTERUS, a, um. Adj. [*ἐξωτρός*] pro Alienigena: ut, Externæ nationes. Cic. pro Font. 25.
 Exterus hostis atque longinquus. Cic. 2. in Catil. 29.
 Regna externa querere. Virg. 4. Æn. 350.
 Res externa. Lucret. lib. 2. 277. Conf. **EXTER**.
EXTERIOR, [*ἐξωτρός*] compar. ab Exter vel Exterus, cui opponitur Interior. Cic. de Univerf. 21. Atque ita quum alterum esset exterior rem amplexus orbem, &c.
 Comes exterior. Hor. 2. Serm. 5. 17. i. e. Sinisterior, in sinistra parte positus. Porphy. Aut exterior, hoc est in exteriori parte sive distantiore a domibus, quæ inferior est: aut alibi, in sinistra.
 Exterior sis, pro Extra, apud Plaut. Men. 2. 2. 59. Exterior sis, observato modo. Sic Inferior & Superior apud Phædr. Fab. 1. 1. Aliet tamen legitur in emendatis codd.
EXTERIUS, Adv. Idem, ut, Urbes exterius sitæ. Ovid. 6. Met. 420. V. Apul. de Herb. cap. 79. [Ovidii versus desideratur in bonæ notæ codd. Nec sane apud antiquiores exempla talia obvia sunt in his adverbis, quæ ex præpositionibus facta sunt. Præpositiones enim non moventur. Unde & Superius, atque alia id genus inusitata pronuntiat Turfelinus Cicero]

Cicero certe, Cæsar, Sallustius & reliqui ævi eiusdem vel sola præpositione utuntur, vel adjunctis adverbis Longe, Multo, Paulo &c. V. de singulis f. l.

EXTREMUS, [ἐκρῆμος, ὑπερῆμος] superl. ab *Exter*. Plant. Ab extremo narrare incipiam.

Ab extremo. V. A. B.

Extremus, **Ultimus**. Virg. 10. Ecl. 1.

Extremum hunc Arethusa mihi concede laborem.

Cælum, quod extremum atque ultimum mundi est. Cic. 2. de Divin. 91.

Dies extremus fatis. Ovid. 1. Epist. 114.

Digitis extremis tangere. Locutio proverbialis. Cic. pro Coel. 28.

Multos vidi & audiui non modo qui primoribus labris gustassent hoc genus vitæ, & extremis, ut dicitur digitis attingissent, sed, &c. Explicat Abram. ad loc.

Finis extremus laborum. Virg. 4. Georg. 116.

Fortuna extrema stare. Cic. in Sallust. 14. de ambusto iudicio.

Gemitus extremos eiere. Virg. 3. Georg. 517.

Halitus extremus. Virg. 4. Æn. 684.

Hora extrema. Virg. 8. Ecl. 20.

— extrema moriens tamen alloquor hora.

Hieme apparuit extrema. Cic. pro Lege Manil. & Virg. 1. Georg. 340.

Litteræ, quibus in extremis erat. subaudi Scriptum. Cic. 14. Att. 8.

In extremo tertio libro. Cic. 1. de Divin. 9. Satis enim defensa religio est in secundo libro a Lucilio, cujus disputatio tibi ipsi, ut in extremo tertio scribis, ad veritatem est visa propensior.

Lumen. Petron. cap. 22. Lucernæ humore defectæ tenue & extremum lumen spargunt. V. Burm. ad loc.

Manus extrema non accessit operibus ejus. Cic. de Clar. Orat. 261.

V. MANUS.

Mensis. Cic. 2. de Legib. 54. Februarius mensis extremus anni.

Morte in extrema. Virg. 2. Æn. 447. — his se, quando ultima cernunt.

Extrema jam in morte parant defendere telis.

Oratio. Cic. 2. de Orat. 322. Est id quidem in totam orationem confundendum, nec minime in extremam. Idem 1. de Orat. 41. Quod vero in extrema oratione quasi tuo iure sumpsisti.

Pars extrema & conclusio muneris & negotii. Cic. 1. Q. frat. 1.

Pueritia extrema miles fuit summi imperatoris. Cic. pro Lege Manil. 28.

Recessu penitus extremo abditus. Sen. Hippol. 8.

Spiritus extremum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 117.

Spiritu in extremo. h. e. Usque ad mortem, & extremum spiritum.

Cic. 2. de Fin. 99. Summorum officiorum in extremo spiritu conservatio, indicat innatam esse homini probitatem gratuitam.

Supplicium extremum. Cic. 7. Verr. 38. Italia autem alumnus suum, servitutis extremo summoque supplicio affixum videret.

Extremus, **Perditus** & **nequam**. Virg. 4. Æn. 179.

— Illam terra parens, ira irritata deorum

Extremam (ut perhibent) Cæo, Enceladoque sororem

Progeniuit. h. e. Pessimam. Quod non sine ratione esse videtur: quandoquidem medici affirmant deteriores esse qui ultimi nascuntur. Perottus, ex Servio. Sic, Extremum ingenium apud Liv. 22.

Extremus, **Remotus**. Hor. 1. Epist. 1. 45.

Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Compar. etiam Apul. 1. Met. p. 105. Siquid est novissimo extremus.

Et lib. 7. pr. Quod cunctis est extremus.

Superl. Tertull. Apol. cap. 9. Extremissimi prophetæ.

EXTREMUM, i. n. pl. **EXTREMA**, ut Cic. de Amicit. 14. Cujus disputationis fuit extremum fere de immortalitate animorum.

Ad extremum. Hor. 1. Epist. 1. 9.

Solve senescentem mature sanus equum, ne

Peccet ad extremum ridendus, & illa ducat. Usurpatur adverbialiter, pro Tandem, Ultimo. Cic. 13. Philipp. 45. Sed jam se colligit & ad extremum incipit philosophari. Idem 2. Att. 22. Ad extremum manus dedit.

Ad extremum, pro In extrema parte. Liv. 23. Missile telum hastili oblongo, & cetera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum extabat.

Ad extremum, pro Postremo. Tacit. 1. Hist. 46. Ad feditionem & discordias, & ad extremum, bella civilia ruebant.

Ad extrema descendere. Cic. 10. Fam. 33.

Eis τὰ ἐκρῆμα. H. St.

Vitam adducere in extremum. Tacit. 14. Ann. 61. Sed vitam ipsam in extremum adductam a clientelis & servitiis Octaviæ.

Durare in extremum. Ovid. 7. Epist. 111.

Usque in extrema obstinatus. Tacit. 3. Hist. 56. Acerrimum militem, & usque in extrema obstinatum.

In ea Pompeii epistola erat in extremo ipsius manu. subaudi Scriptum. Cic. 8. Att. 2.

In extremis esse. Scævola in l. alumnae. D. de adimend. legat. Cognovi Priscianum filium meum in extremis esse. Julianus in l. si pater. D. de fideicom. libert. eadem utitur loquendi forma. Sed & eodem significato ibidem dicit, Esse in extrema valetudine.

Quod finitum est, inquit, habet extremum. Cic. 2. de Divin. 103.

Extremum omnium rerum, mors. Cic. 6. Fam. 21.

Quid sit extremum, quid ultimum bonorum. Cic. 1. de Fin. 29. [Lego Quod sit. Sic 42. Quoniam autem id est vel summum bonum, vel ultimum, vel extremum, quod Græci πῆλον nominant. Ut sit Epitheton Extremum.

Sed hoc extremum eorum est. postulant ut excipiantur hæc inexplicabilia. Cic. 4. Acad. 97.

Videtur significare, C'est leur dernier refuge. H. St.

Curarum extrema. Sil. lib. 17.

Extremum tunicæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Extremo anni, pro Extrema parte anni. Tacit. 6. Ann. 27. Idem 3. Hist. 47. In extremo Ponticæ oræ. Idem 5. Hist. 12. Extrema, & latissima mœnium.

XTREMO, Adv. [ὑπερῆμος] Cic. 12. Att. 35. Quod enim scribis extremo, vide, &c. Legitur & Extremi. Nep. 22. 3. Sed extremo Hamilcarem imperatorem fecerunt. [Ut Postremo. Apud Cic. alii legunt Extremi, ut subaudiatur vox Loci, quæ præcesserat.

XTREMU, Idem. Ovid. 1. Trist. 3. 15. Stat. 10. Theb. 935.

XTREMITAS, [τὸ ἄκρον] Quod in quaque re extremum est. ut, Extremitas circuli. Plin. lib. 2. cap. 17.

Ora & extremitas regionis. Cic. 2. de Fin. 102. Hæc non erant ejus qui innumerabiles mundos, infinitasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragravisset.

Cæli extremitas. Cic. de Univerf. 23.

Mundi extremitas paribus a medio radiis attingitur. Cic. de Univerf. 15.

Ille infinitatem omnem peregrinabatur, ut nulla in extremitate confisteret. Cic. 5. Tusc. 114. In MSS. Peragrabat. V. paulo ante Ora &c.

Extremitas in agro [ἐκρῆμα] ita definitur ab Aggeno; Extremitas, Finitima linea est, quæ intervenit aut per iter publicum, quod transcendendi non potest, secundum legem colonicam: quia omnis limes itineri publico servire debet: aut per limites sive terminos aliaque signa quibus territoria finiuntur: aut ubi insoluta loca remanserunt. hæc autem sunt loca quæ insoluta dicuntur: quæ aut in saxosis & sterilibus locis sunt, aut in paludibus, ubi nulla potuit exerceri cultura: quia, dum non esset quod excoli potuisset, nullis necesse fuit limitum regulis obligari.

EXTERNUS, a, um. Adj. [ἐξωτερικός, ἑνὸς] ab Extra præpositione; significat Advenam, quasi Ex aliena terra. Externus, est Alienæ terræ. Festus. Plin. lib. 12. cap. 25. In totum alia est natura balsami, quam nostri externique prodiderant.

Arcebatque suis externos finibus omnes. Ovid. 4. Met. 647.

Canum amor in dominos, odium in externos. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.

Amore externo læsus vir. Ovid. 5. Epist. 102.

Armis in externis animos exercet. Ovid. 1. Amor. 8. 41.

Bona externa. Ovid. 2. de Ponto, 3. 36.

Commoda externa. Cic. in Topic. 89.

Corpore externo mens cingitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.

Gentes externæ. Ovid. 3. Amor. 4. 34.

Gratias externas & ipsi quælivere. Tacit. 12. Ann. 15.

Homines externos non egere, ornamento est Reipub. Cic. 2. Off. 64.

Hostibus externis magis quam domesticis laboramus. Cic. Brut. 10.

Locis in externis minor est ad facinus verecundia. Cic. 4. Fam. 9.

Malum externum. Nep. 22. 2. 1.

De parte externa. Lucret. lib. 4. 930.

Principio externa corpus de parte necessum est,

Aeris quoniam vicinum tangitur auris, Trudier.

Populus apud externos valere opibus & gratia, vehementer utile est iis qui honeste multum posse volunt. Cic. 2. Off. 64.

Pulsus, ut, Inanimum est enim omne quod pulsu agitur externo. Cic. in Somn. Scip. 21.

Religio. Cic. 6. Verr. 114.

Rerum externarum, & ad corpus pertinentium domina fortuna. Cic. 5. Tusc. 25.

Robur externum. Ovid. 14. Met. 454.

Auge uterque suas externo robore vires,

Et multi Rutulos, multi Trojana tuentur. Castra.

A sede externa profectus. Virg. 7. Æn. 255.

Tepor externus & adventitius. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.

Thalami externi. Virg. 6. Æn. 94.

Venere externa lædere socialia federa. Ovid. 14. Met. 380.

Vir externus. Virg. 7. Æn. 68.

— externum cernimus, inquit,

Adventare virum.

Visione externa & adventitia animos pulsari. Cic. 2. de Divin. 119.

EXTERNUS, [ἐξήνημι] are. Veteres usurparunt pro Alienare, Dementem facere. Pacuvius, Sed eccam miseram, quam frequens luctus externavit. Catul. 62. 71.

Ah miseram assiduus quam luctibus externavit

Spinofas Erycina ferens in pectore curas. V. in **EXTERNATOR** not.

EXTERNATUS, a, um. Partic. [ἐξερῆμαι, ἐξερῆναι] Catul. 62. 165.

Sed quid ego ignaris nequicquam conqueror auris

Externata malo?

Externatus, pro Eo quod Gallice dicitur *Effarouché*, *esonné*, *espérda*. Ovid. 11. Met. 77.

Externata fugam frustra tentabat. i. e. Conternata, perterrita. Codd. Emend. Externata.

Equi externati. Ovid. in Ibin; 432. Hic quoque Externati in iisdem codd.

EXTERNATIO, ōnis. f. Et

EXTERNATOR, ōris. m. apud Ecclesiast. [Sed omnes hæc dictiones Spuriæ videntur. Cum potius Externo, Externatus &c. scribendum sit, ut ad Thema **TERNO**, referantur, quod pulchre Græco ἐκταίνω respondet. Quomodo & apud Ovidium editum diximus.

EXTIMUS, [ἐξίματος, ἐξίματος] similiter ab Exterior: opponitur Cimito. Plin. lib. 2. cap. 78. Iisdem imperia quæ nunquam extimis gentibus fuerint.

Sed per extimos quosdam latrones, amnique confines. Marcell. lib. 30. p. 499. principio. Vide indicem Francof. H. St. locus est cap. 6. pr.

Extimium, auctore Festo, Extremum significat, ita ut Intimo sit contrarium. Ita Cic. de Somn. Scip. 9. Orbium unus est cœlestis extimus qui reliquos omnes complectitur.

Extimium promontorium. Plin. lib. 6. cap. 28.

EXTRAHO, xi, ctum, [ἐξάγω, ἀνασείω] are. Extra trahere. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus a Manilio

A vitæ extrahere aliquem. Sen. Theb. 1. v. 5. — Melius inveniam viam

Quam quæro solus: quæ me ab hac vitæ extrahat.

Extrahere vi aliquem in publicum. Liv. 26. 13. Ni venirent in Senatum, circa domos eorum ituros se, & in publicum omnes vi extracturos esse.

Aculeos corpore extrahere. V. ACULEUS.

Assensionem ex animis. Cic. 4. Acad. 108.

Cupiditates tollere atque extrahere radicibus. Cic. 2. de Fin. 27.

Religionem ex animo radicibus extrahere. Cic. 1. de Nat. Deor. 122.

Scelus in lucem ex occultis tenebris. i. e. Prodere & manifestare. Liv. 39. 16. Omnia diis propitiis volentibusque ea faciemus, qui quia suum numen sceleribus libidinibusque contaminari indigne ferebant, ex occultis ea tenebris in lucem extraxerunt.

Extrahere se, aut alium incolumem. i. e. Subducere. Nep. 18. 5. 7. Prefectis

Præfæcis Antigoni imposuit, seque ac omnes suos extraxit incolumes. Se ex negotio. Ter. Phorm. 1. 4. 3.
 Se rebus humanis. Ut, puta, si laqueum torfit, si medicamentum pro veneno bibit, præcipitemve se ex alto misit. Verba sunt Ulpiani in l. Quum autem §. Capitalem. D. de Ædilit. edict.
 Secreta mentis. Sen. Hippol. 881. Vincite ferro, verberum vis extrahat secreta mentis.
 Serpentes cantu. i. e. Mulcere & delinire. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Telum e corpore. Cic. pro Rosc. Amer. cap. 19.
 Venena corpori. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Urbem ex periculis. Cic. pro Sext. 11.
 Item, Extrahere pro Consumere, producere, trahere in longum, & differre: ac proprie Procrastinare. Cæf. 1. Bell. Civil. 32. Catone vero acerrime repugnante, & pristina consuetudine dicendi mora diem extrahente. Liv. Cunctando extraxeram diem.
 In infinitum aliquid extrahere. Quintil. 4. 1.
 Æstas. Liv. 32. 9. extr. Sine ullo effectu æstas extraheretur. i. e. Tempus æstivorum. Idem 22. 18. Extracta æstate. Vel, ut alii Codd. Exacta. V. Sigon. & Gronov. ad loc.
 Bellum. Liv. 3. 2. Extractum in tertium annum bellum est.
 Certamen usque ad noctem. Liv. 4. 41.
 Judicium. Paul. l. ad exhibend. l. si optione intra certum tempus data judicium extractum est, &c.
 Mentem. Stat. 1. Theb. 323. — spes anxia mentem Extrahit & longo consumit gaudia voto.
 Mortem extrahit vates dulci testudine. Valer. 1. Argon. 278.
 Populum. Stat. 3. Theb. 574. — populumque ducisque Extrahit incertis.
 Pugnam in posterum extrahere. Tacit. 4. Ann. 73. Mox compertum a transfugis nongentos Romanorum apud lucum, quem Baduhennæ vocant, pugna in posterum extracta, confectus.
 Rem extrahere. Cic. 1. Fam. 4. Res ab adversariis nostris extracta est variis calumniis. Idem 2. Q. frat. 2. Per obrectatores Lentuli res calumnia extracta est. V. Gronov. ad Cic. 1. Fam. 4. Extrahi rem in suum adventum, vel In adventum Coss. Liv. aliquoties.
 Extrahere aliquem, pro Inducere, & vehementer sollicitare ut aliquid faciat. Liv. 2. Bell. Pun.
EXTRACTUS, Partic. [*ἐκχρῆσθαι*]
 Rure in urbem extractus. Hor. 1. Serm. 1. 11.
 Pars major anni certaminibus extracta. Liv. 4. 43.
EXTRACTORIUS, Adj. [*ἐκχρηστικός*] Plin. lib. 24. cap. 11. Vulgaris arundo extractoriam vim habet. h. e. Evocatoriam & eductoriam.
EXTREMISCO, apud Minut. ex quorundam lectione. MS. Cod. qui superest unicus non agnoscit. Attamen legitur apud Sedul. 4. 286. Extremuit letale chaos.
EXTREMITAS, **EXTREMUS**. V. **EXTRA**.
EXTRICO, [*ἐκτριχάω, ἀπαλλάττω, ἀπολύω*] ære. a Tricis compositum; significat Liberare tricis, seu Difficultate.
 Extricare se. Plaut. Epid. 1. 2. 49. Aliqua ope exolvam, extricabo me aliqua.
 Extricare silvestrem agrum, pro Purgare frutetis. Columel. lib. 3. 11.
 Nummos unde unde extricare. Hor. 1. Serm. 3. 86.
 Odisti, & fugis, ut Drufonem debitor æris:
 Qui nisi, quum tristes misero venero Calendæ,
 Mercedem, aut nummos unde unde extricat, amaras
 Porrecto jugulo, historias, captivus ut, audit.
 De Dionysio tuo adhuc nihil extrico. Vatin. ad Cic. 5. Fam. 10. pr.
 Cervæ extricata densis plagis. Hor. 3. Carm. 5. 31.
EXTRICATUS, Partic. ut, Extricata margaritæ, i. e. Perpurgatæ, mundatæ, expolitæ. Ulp. l. 27. §. 19. D. ad l. Aquiliam, Si quum maritus uxori margaritas extricatas dedisset, eaque invito marito perforasset, &c. [Legerem, si quid codd. juvarent, Non exterebratas. Extricata solutio. Cic. 15. Att. 20. extr. Al. Explicata, quod ibidem Synonymum jungitur.
EXTRILIDUS, Adj. Extra metum vel lationem. Gell. 19. 1. Conspicimus hominem impavidum & extrilidum. [Sed merito suspectum est. V. Gronov. ad loc. Quin potius Pavidum & expallidum scribendum esse, ex sequentibus colligere licet.
EXTRINGO, vel **EXSTRINGO**, inxi, ictum, [*ἐφίξω*] ære. Idem quod Stringere. Cic. 4. Acad. 145. Deinde quum paulum digitos extrinxerat. Quo in loco ex vetustis exemplaribus legitur Contraxerat; alii Constrinxerat.
EXTRINSECUS, a, um. Boethius lib. 3. de Differentiis Topicis, A comparatione majoris vel minoris idem locus est, qui apud Themistium inter extrinsecos locos ponitur a majore & minore. V. Vorst. de Latin. mer. susp. cap. 18.
EXTRINSECUS, Adv. [*ἐξῆν*] quasi dicat Externe, vel Ab extra. Cic. 5. de Fin. 68. Et nunc quidem quod eam tuetur, ut de vite potissimum loquar, est id extrinsecus. Idem 1. de Orat. Adhibita est igitur ars quædam extrinsecus ex alio genere quodam. Varro lib. 1. de R. R. cap. 41. Ut non denudes medullam, ne extrinsecus imbres noceant. Accipere extrinsecus aliquid. Cic. 3. de Nat. Deor. 29.
 Addita corpora sunt extrinsecus. Lucret. lib. 2. 1106.
 Adhibentur extrinsecus corporum adjuncta. Cic. 5. Tusc. 58.
 Allapsus extrinsecus humor. Cic. 2. de Divin. 58.
 Assumere auxilia extrinsecus. Quintil. lib. 7. cap. 5.
 Assumuntur extrinsecus loci. Cic. in Topic. 8.
 Complecti extrinsecus aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 121.
 Ducunt extrinsecus spiritum pulmones & cor. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.
 Excitari vi extrinsecus. Cic. de Fato 42.
 Imminens bellum extrinsecus. Liv. 2. 33. Sine ullo metu extrinsecus imminens belli.
 Inaurata extrinsecus columna. Cic. 1. de Divin. 48.
 Injecta extrinsecus præfagitio, atque inclusa divinitus, inest animis. Cic. 1. de Divin. 66.
 Intrare extrinsecus. Perf. 5. Sat. 128. — sevitium acre
 Te nihil impellit? nec quicquam extrinsecus intrat
 Quod nervos agitet?
 Irrumpunt extrinsecus in animos nostros per corpus imagines nobis dormientibus. Cic. 4. Acad. 125.
 Obrepere. ut, Nullæ imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus. Cic. 2. de Divin. 139.

Quærere aliquid alicunde extrinsecus. Cic. 2. de Orat. 318.
 Vestivit extrinsecus animum Deus & circumdedit corpore. Cic. de Univerf. 18.
 Extrinsecus, pro Extra propositum. Columel. lib. 1. cap. 6. ubi de Curculionibus meminit, Sed hæc, etsi extrinsecus, non tamen impetitive videor hoc loco retulisse.
EXTRO, [*ἐξέρω*] ære. Verbum ab Extra formatum; significat Egredi. Sicut enim Intrare, Ingredi est: sic Extrare, Exire. Afranius, Simul limen intrabo, illi extrabunt illico. Nonius 2. 279.
EXTRUDO, si, sum, [*ἐξωθῶ, ἐκκινῶ*] ære. Extrudere proprie dicitur qui Manibus expellit, & veluti Extra trudit, auctore Donato.
 Esse in numero, & Extrudi, contraria. Cic. 7. Fam. 6. Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrudissemus.
 Extrudere ædibus. Plaut. Aulul. 1. 1. 31. Me miseram ad hunc modum decies die uno sæpe extrudit ædibus.
 Extrudere ex ædibus. Plaut. Casin. 4. 1. 18.
 Extrudere foras. Plaut. Truc. 1. 1. 68. Ter. Eun. 4. 5. 11. Correxit miles, quod intellexi minus: nam me extruxit foras.
 Extrudere invitum. Ter. Hec. 1. 2. 98. Eo amantem invitum Pamphilum extrudit pater. Ubi Donatus, Hic translatione usus est Terentius, ut ostenderet tantum importunitatis verbis senis fuisse, quantum impulsio manu efficere potuisset.
 Extrudere & ejicere aliquem in viam. Cic. 2. de Orat. 234.
 Extrudi, per translationem, pro Abalienari. ut, Extrudi ab aliquo. Cic. 3. Att. 14. Sed jam extrudimur, non a Planco, (nam is quidem retinet) verum ab ipso loco minime apposito, &c.
 Extrudere domo sua aliquem. Cic. 7. Verr. 37. Itaque non modo domo tua Chelidonem in Prætura extrudere voluisti, sed in Chelidonis domum Præturam tuam totam detulisti.
 Extrudere aliquem, pro Impellere ad iter accelerandum. Cic. 14. Fam. 2.
 Extrudere tabellarios, litterasque ad aliquem. Cic. ad Brut. 14.
 Merces extrudere. i. e. Vendere. Hor. 2. Epist. 2. 11.
EXTRUSUS, Partic. Lucret. lib. 3. 978. Rerum novitate extrusa vetustas.
EXTRUO, vel **EXSTRUO**, xi, ctum, [*κατασκευάζω*] ære. ab Ex & Struo; Construere, ædificare. Cæf. 3. Bell. Gall. 29. Omnem eam materiam quæ erat cæsa, conversam ad hostem collocabat, & pro vallo ad utrumque latus extruebat.
 Extruere & Evertere, contraria. Cic. pro Domo sua, 101. In ea possum intueri domum meam everfam non ab inimico meo, sed ab hoste communi & ab eodem extructam & positam in oculis civitatis.
 Acervum magnum ad pedes alicujus extruere. Cic. 2. Att. 2.
 Edificium in alieno. Cic. pro Milon. 75.
 Aggerem in altitudinem. Cæf. 2. Bell. Civil. 1.
 Altitudinem excellentiamque virtutum animo extruere. Cic. 5. de Fin. 71.
 Casas extruere ex virgis. Tibul. lib. 2. 1. 24.
 Disciplinam fundare & extruere. Cic. 4. de Fin. 1.
 Focum lignis. Hor. Epod. 2. 43.
 Mensas epulis. Cic. 5. Tusc. 62. Mensæ conquistissimis cibis extruebantur. Cic. de Senect. 44. Caret epulis, extructisque mensis, & frequentibus poculis.
 Mensas festas extruere. Tibul. lib. 2. 5. 99.
 Montem extruere. Cic. in Pison. 48. Hyperbole est. conf. Villam.
 Montes extruxit in æthera. Valer. 2. Argon. 20.
 Monumentum. Cic. 14. Philipp. 33.
 Rogum. Cic. 3. de Fin. 76.
 Sepulcrum. Cic. 2. de Legib. 64.
 Stramenta in acervum. Columel. lib. 6. cap. 3.
 Thermas de marmore. Martial. lib. 9. 77.
 Toros. Virg. 3. Æn. 224.
 Tumulum. Cæf. 6. Bell. Gall. 16.
 Verba in quendam numerum. Auct. ad Heren. lib. 4. 44.
 Villam ad cælum. Cic. pro Domo sua, 124.
 Urbem extruere. Virg. 4. Æn. 267.
EXTRUCTUS, Partic. [*κατασκευασμένος*] Cic. in Pison. 67. Extructa mensa non conchyliis aut piscibus, sed multa carne subrandida.
 Foci extructi. Ovid. 1. Trist. 3. 44. Sed varia lectio est. V. Heinf.
 Menſe extructæ dapibus. Ovid. 11. Met. 119.
 Superl. Apul. de Deo Socrat. p. 54. Extructissimæ & ornatissimæ ædificiorum species.
EXTRUCTIO, ònis. f. [*κατασκευή*] Cic. 14. Philipp. 34. Eaque extructio, quæ sit ad memoriam æternitatis.
 Extructio tectorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.
EXTRUCTORIUS, Adj. Terull. de Carne Christi, cap. 17.
EXTUBERO, [*ἐκθιβάσκω*] ære. a Tuber derivatum; significat Excreſcere, inflari: & quasi Tuberis figuram efficere. Plin. lib. 21. cap. 16. Neque in omnibus terris est, radice foliosa, ex qua media veluti malum extuberat. Idem 37. 8. Utrorque autem in rupibus inviis & gelidis, oculi figura extuberans leviterque adhærens.
 Extuberare, activum, pro Tuberibus asperare. Sen. lib. 6. Nat. Quæst. Desert montes, subrigit plana, valles extuberat, novas in profundo insulas erigit.
 Ficium caudices in orbem extuberantur. Solin. cap. 65.
 Extuberantes gemmæ: quibus opponuntur Cavæ. Plin. lib. 37. cap. 12.
EXTUBERATUS, Partic. Ammian. 22. 15. Aviditate nimia extuberatus venter. Idem 25. 10. Extuberatum caput.
EXTUBERATIO, [*ἐκθιβάσις*] Plin. lib. 31. cap. 9. Luxatis imponitur cum farina & melle, item extuberationibus. h. e. Tuberculis per corpus enascentibus.
EXTUMRO, ære. vel **EXTUMESCO**, [*ἐξυθῆω*] ære. Idem quod Tumescere, & in tumorem redigi. Plin. lib. 37. cap. 5. Democritus in hoc genere posuit Hermoneos & Persicos illos extumescences pinguius Plaut. Truc. 1. 2. 96. Uterum illi nunquam extumere sensi.
EXTUMIDUS, Adj. [*ἐξυθηκώς*] ut, Extumida media area. Varro 1. de R. R. cap. 51.
EXTUNC, Ex illa hora. Apul. lib. 7. Afini aurei, Extunc poenæ reservatus
EXTUNDO, tūdi, tūsum, [*ἐκτεπῶ, ἐκθιάζομαι*] ære. Extorquere vel Invenire. Nonius. Plaut. Most. 1. 3. 63.
 Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum ut impetravi, Atque olim, prius quam id extudi, quum illi subblandiebar. Suet. Vesp. cap. 2. Ea demum extudit, magis convicio, quam precibus.
 Usus extundit artes. Virg. 1. Georg. 133. & 4. 315.

- Labor extudit fastidia. Hor. 2. Serm. 2. 14.
 Extundere aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Extundere, Studiose facere. Virg. 8. Æn. 665.
 Lanigerosque apices, & lapsa ancilia cælo
 Extuderat. Servius.
 Extundere, Tundendo deformare. Cassius Severus lib. 6. Controversi.
 apud Senecam, Alterius diminutas scapulas in deforme tuber extundit.
EXTURBO, [ἐξάγω] āre. Violenter ejicere ab aliquo loco. Metaphora
 sumpta a Turbine vento, qui dum perflat, pulverem veluti in globum
 violenter sursum erigit. [An ergo in simpl. Turbo & ceteris compositis
 eadem metaphora?
 Expellere atque exturbare aliquem. Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum
 genialem, quem biennio ante filiae suæ nubenti straverat, in eadem
 domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia jubet.
 Exturbare, Ejicere, expellere. Cic. pro Muren. 45. Magnum est enim
 te comparare ea, quibus possis hominem e civitate, præsertim non
 inopem, neque infirmum, exturbare, qui & per se & per suos, &
 vero etiam per alienos defendatur.
 Exturbare & Manere, contraria. Cic. 8. Att. 25. Itaque quæro qui sint
 isti optimates qui me exturbent Cumis, ipsi domi maneant.
 Edibus & Ex ædibus aliquem exturbare. Plaut. Trin. 1. 2. 100. & 3. 3. 76.
 Ex agris expelli & exturbari. Cic. 2. contra Rull. 83.
 Bonis patriis. Cic. 4. Verr. 46.
 Domo exturbari & expelli. Cic. pro Cluent. 14.
 Foras. Plaut. Trin. 4. 4. 77.
 Fortunis omnibus. Cic. pro Quint. 93.
 E navi populum exturbare, Senatum a gubernaculis dejicere. Cic. pro
 Domo sua, 24.
 Ex numero vivorum. Cic. pro Quint. 49.
 Penatibus. Plin. Paneg.
 E possessionibus. Cic. pro Syll. 71.
 E provincia, præcipitem. Cic. 6. Verr. 67.
 Sede. Columel. 8. 17.
 Ægritudinem ex animo exturbare. i. e. Excutare. Plaut. Curc. 2. 1. 9.
 Calculos exturbat radix herbæ. Plin. 20. 10. i. e. Confringit, expellit.
 Civem e civitate. Cic. Anteq. iret in exil. 16.
 Comas. Stat. 5. Theb. Disturbare, vexare, uti sæpe occurrit usurpa-
 tum. ut exempl. seq.
 Mentem. Cic. 1. Q. frat. 4. Multa convenerunt, quæ mentem extur-
 barent meam.
 Noctem vociferando. Stat. 10. Theb.
 Oculos & dentes; pro quo dixit Ter. Exsculpere. Idem quod Effo-
 dere. Plaut. Pæn. 1. 2. 168. Non ego homo trioboli sum, nisi ego illi
 mastigiæ exturbo oculos atque dentes.
 Silentia noctis. Stat. 1. Theb.
 Spem pacis. Liv. 6.
EXTURBATUS, Partic. [ἐξωθημένος] ut, Radicibus exturbata pinus.
 Catul. 65. 108.
EXTURBATIO, ōnis. f. apud Hieron.
EXTURBATOR, ōris. m. apud Augustin.
EXTUSSIO, ōis, ii, itum, [ἐκχυσίαν] īre. Idem quod Tussire, & cum
 tussi aliquid ejicere. Plin. lib. 35. cap. 15. Purulenta quoque extussien-
 tibus, & contra scorpionum ictus. Idem lib. 23. cap. 3. Cels. lib. 2.
 cap. 8. Nisi vomitam aliquam excitavit sic, ut pus extussiretur.
EXTUSSITUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13. Extussita sputa.

E X U

- EXUBERO**, [εὐθηρέω] āre. quasi Superabundare.
 Annus exuberat. Plin. Paneg. c. 29. Nonne cernere datur, ut sine
 ullius injuria omnis usibus nostris annus exuberet? Virg. 2. Georg. 516.
 Pomis exuberat annus.
 Humor malus membris exuberat. Claud. de Aponi Baln. 95.
 Terra. Columel. in præf. In Asia, Mysiaque densa & glutinosa terra
 maxime exuberat.
 Umbra exuberat luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 191.
 Astu exuberans. Sil. lib. 1. de Annibale.
 Exundat & exuberat eloquentia. Tacit. Orat. 30. 5.
 Active, pro Cumulare. Columel. 9. 4. Quæ herbæ favorum ceras exu-
 berant. Idem 2. 16. Melioremque censēbat esse materiam vindemiis
 exuberandis.
EXUBERANS, Partic. Laet. 4. 29. Ille quasi exuberans fons est.
 Superl. Gell. 3. 9. Haud credibili pulchritudine vigoreque & colore
 exuberantissimo.
EXUBERANTIA, æ. f. Gell. 2. 26. Phœniceus color exuberantiam
 significat coloris.
EXUBERATIO, ōnis. f. Idem. Vitruv. 1. 4. Exuberationibus aut
 defectionibus laborare.
EXUBER, Ita enim legit Scal. ad Fest. Exuberēs, pro Exbuerēs; sunt In-
 fantes ablactati ἀπαρδακτοι quibus opponuntur Sububerēs, ut ipse in-
 ventus in Glossis quibusdam. Alii vulgata lectionem acriter defendunt.
XUCCO, vel **EXSUCCO**, [ἐκχυλίζω] āre. Succum exprimere. Cæl.
 Aurel. Tard. 2. 13. Exuccare mala. Idem Acut. 2. 29. Exuccans interiora.
 Al. Exsuccans. Idem Tard. 4. 8. Exuccatum sinapi.
XUCCUS, vel **EXSUCCUS**, Adj. [ἐκχυλῶ] Qui succo caret. Sen.
 Epist. 30. Scis illum infirmi semper & exucci corporis fuisse. Quintil.
 lib. 12. cap. 10. Unde nunc quoque aridi, & exucci, & exangues.
XUCCIDUS, Tertull. de Anim. cap. 32. Illa quæ arida & exuccida.
XUDO, [ἀφιδρώω] āre. veluti Per sudorem emittere. Plin. lib. 24.
 cap. 9. Unum arbor ipsa exudat gummi modo. Columel. lib. 12. cap.
 48. Quum oliva quicquid habuit amurcæ, exudavit. Et Exudare li-
 quorem. Idem lib. 7. cap. 8.
 Humor exudat. Virg. 1. Georg. 88. — five illis omne per ignem
 Excoquitur vitium, atque exudat inutilis humor. Nove lo-
 quitus est: nam non ipse humor, sed terra defudat. Unde exudat
 pro exudatur accipimus. Servius.
 Exudare laborem. Liv. 5. 5. Relinquendane hæc censetis, ut ad æsta-
 tem de integro his instituendis exudetur labor? i. e. Exantletur.
 Edomiti exudatque labores. Sil. lib. 3. 531.
 Exudare causas, pro Magno labore agere. Hor. 1. Serm. 10. 28.
XVĒLO, āre. Idem quod Revelo, Velum retere. Propert. 3. 13. 3.
 Ut mihi prætextæ pudor exvelatus amictu.
XVĒRÆ. V. supra in **EVERRIATOR**.
 Vol. II.

EXVERRO. V. EVERRO.

- EXUGO**, vel **EXSUGO**, xi, ctum, [ἐκχυδω] ēre. Succum omnem su-
 gendo extrahere. Legitur & Exugebo in secunda. Plaut. Rud. 4. 3. 69.
 Ego jam te hic itidem, quasi penicillus novus solet exugere,
 Ni hunc amittis, exugebo quicquid humoris tibi est. Ita & Du-
 za. Sed Gronov. Exurgeri solet, & Exurgebo. i. e. Exprimam. Idem
 Epid. 2. 2. 5. Non. 7. 94. Plaut. Pæn. 3. 2. 37. Jam nunc ego illi egre-
 dienti sanguinem exugam procul. Columel. lib. 4. cap. 24. Sed ab
 uno latere exugitur. de vite.
 Exucto sudore sitim quærimus. Columel. in præf. lib. 1. §. 16. Erasmus
 in Proverb. Qui mori nolit ante tempus, legit Exusto sudore. Al. Ex-
 hausto. [Foran Excocto sudore Columel. scripsit. V. loc.
 Exugere, pro Succum exprimere usurpat Cato, Cap. 156. quod verbum
 aliis scriptoribus non perinde usitatum tritumque est, quo tamen in loco
 non desunt qui Exurgeto scribant. Turneb. Adv. 10. 19. [Idque aptius.
EXUGENTES, Exprimentes. Festus. [Sed hic quoque Exurgentes le-
 gendum videtur.
EXUCTUS, Partic. Gell. lib. 20. cap. 7. Luna nunc videlicet senescit, ea
 re ostrea quoque, sicuti alia quædam, tenuia exuctaque sunt. h. e. Sine
 succo & humore. Vitruv. præf. lib. 8. Exfanguinata & exucta animalia.
 Varr. 2. de R. R. 7. Segetes exuctiores. [Forte tamen Exfucca & Ex-
 succiores legendum est, cum & eos quos Græci ἐχχῶλες vocant, i. e.
 pingues, Infuccos veteres appellarint. V. Salmas. ad Tert. de Pall. p.
 197. supra **EXUCCUS**, & f. l. **SUCCUS**.
EXUL, ūlis. c. [φυγῆς, ἀπὸ πατρίδος, ἐξορίας] Is dicitur qui ex patria eje-
 ctus est: quasi Extra solum, quod non leviter confirmat Cic. Partit. 4.
 Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt.
 Festus, Exules dicuntur loco patriæ suæ pulsi. Cic. pro Domo 72. Quid
 est enim exul? Ipsum per se nomen calamitatis, non turpitudinis.
 Mentis domusque exul. Ovid. 9. Met. 410.
 Attonitusque malis, exul mentisque, domusque.
 Patriæ exul. Hor. 2. Carmin. 16. 19.
 Vagus exul. Ovid. 11. Met. 408.
 Exul agor. Ovid. 7. Epist. 115. in gen. fem.
 Vagum exulem errare aliquem, atque undique exclusum. Cic. pro
 Cluent. 175.
 Reducere exules. Cic. 12. Fam. 1. Et pro Sext. 56.
 Vi ejectos exules reducere. Auf. ad Heren. lib. 2. 45.
 Restituere exules. Cic. 1. Philipp. pr.
 Venit exul ad Antiochum Ephefum Annibal, Carthagine expulsum. Cic. 2.
 de Orat. 75.
EXILIUM, i. n. [φυγὴ, ἐξορία] dicitur Ipsa privatio soli patrii. Cic. 5.
 Tusc. 105. Exilium credo quod in maximis malis ducitur. Idem in
 Parad. 4. Nescis exilium, scelerum esse poenam?
 Exilii species tres ponit Martianus in l. exilium. D. de interdict. & releg.
 Exilium, inquit, triplex est: aut Certorum locorum interdictio: aut
 Lata fuga, ut omnium locorum, præter certum locum: aut Insulæ vin-
 culum, id est relegatio in insulam. Exilium autem Pœna est judicii capi-
 talis. Paulus in l. 2. D. de publicis judiciis, Capitalia judicia sunt, ex
 quibus pœna mors, aut exilium est, hoc est aquæ & ignis interdictio,
 per has enim pœnas eximitur, caput de civitate. Nam cetera, non Exi-
 lia, sed Relegationes proprie dicuntur, tunc enim & civitas retinetur.
 Mentionem civium Romanorum exulantium sæpe fieri videmus; quum
 tamen nulla lege damnatis civibus exilium sit irrogatum, quod ne vo-
 cari possit in dubium, ponam verba Ciceronis in oratione pro Cæcin.
 100. Exilium, inquit, non supplicium est, sed perfugium, portusque
 supplicii, nam, qui volunt poenam aliquam subterfugere, aut calami-
 tatem, eo solum vertunt: hoc est sedem, ac locum mutant. Itaque
 nulla in lege nostra reperietur, ut apud ceteras civitates, maleficium
 ullum exilio esse multatum. Sed, quum homines vincula, neces,
 ignominiasque vitant, quæ sunt legibus constitutæ, confugiunt, quasi
 ad aram, in exilium, qui si in civitate legis vim subire vellent, non
 prius civitatem, quam vitam, amitterent: quia nolunt, non admittit
 iis civitas, sed ab iis relinquitur, atque deponitur. Nam, quum ex
 nostro jure duarum civitatum nemo esse possit; tum amittitur hæc civi-
 tas denique, quum is, qui profugit, receptus est in exilium, hoc est
 in aliam civitatem. Hæc Cicero: quæ tum, non esse exilium ulla in
 lege nominatum, aperte docent, tum vero, ideo multos in exilium an-
 te damnationem sua voluntate profugisse, quia legis poenam, quam
 præsentēs corpore subirent, ut vincula, neces, ignominiam aliquam
 omnino vitare vellent. nam etsi reo in exilium profecto, nihilominus
 causa peragebatur, & sententiæ ferebantur (id exemplo Fabricii, de
 veneficio condemnati, ex oratione pro Cluentio constat: qui quum,
 absolutione desperata, a subfelliis sua sponte discessisset, eum tamen
 latis sententiis, absentem judices condemnarunt: idemque de Verre
 Peditanus significat, & in commentario Miloniano, quum ait: Multi
 præsentēs, & quum citati non respondissent, damnati sunt) tamen,
 quum, quod ad corpus attinet, aut ad præsentem ignominiam, ipse
 sibi jam reus caverat; leviora ducebat reliqua, sive sibi absenti aqua
 & igni interdicere, sive bona publicarentur, sive aliqua infamiae
 nota inureretur. At idem Cicero ipse sibi quasi repugnare in Para-
 dox. 4. videtur: ubi de Exilio, tanquam poena legum, ita loquitur:
 Omnes scelerati, atque impii, quorum tu te ducem esse profiteris,
 quos leges exilio affici volunt, exules sunt; etiam si solum non muta-
 runt, an, quum omnes leges exulem te esse jubeant, non eris tu exul?
 in oratione autem pro Muren. 46. nova ambitus lege, quam ipse tulit,
 senatores in exilium missos, his verbis demonstrat: Legem ambitus
 flagitasti, quæ tibi non deerat: erat enim feverissime scripta Calpur-
 nia. gestus est mos & voluntati, & dignitati tuæ, sed tota illa lex ac-
 cusationem tuam, si haberes nocentem reum, fortasse amasset, pe-
 titiōni vero refragata est. Pœna gravior in plebem tua voce efflagitata
 est: commoti animi tenuiorum. exilium in nostrum ordinem: con-
 cessit senatus postulationi tuæ, sed non libenter duriorē fortunæ
 communi conditionem te auctore constituit. Atque hac ipse de lege,
 deque exilio x. annorum loquitur & Dio libro xxxviii. nec desunt
 alia de civibus Romanis exulantibus exempla: quos tamen a lege, vel
 a judicibus, qui ministri legum sunt, nominatim in exilium esse ejectos,
 non debemus opinari. quo modo igitur exules? Sciendum est, exilii
 duo genera fuisse, voluntarium, & legitimum: & voluntarii rursus
 duo genera, unum, quum reus ante latis a judicibus sententias in exi-
 lium abibat, vel ut legis poenam vitaret, quod jam diximus; vel quia,
 S f quum

quum se damnatum iri perspicue videret, sponte vellet eam poenam subire, quam paulo post leges ei sine dubio illaturæ viderentur; quod ii, quos paulo ante nominavi, Verres, Fabriciusque, omni prorsus abolitionis abjecta spe, fecerunt. non enim ante damnationem ideo discesserunt, ut legis poenam viarent: quandoquidem Fabricius nihil exilio gravius timere a iudicibus poterat: quum Oppianicum qui mox eodem crimine præfens damnatus est, nullam omnino, præterquam exilii, calamitatem tulisse constet. nec de repetundis, quo crimine damnatus est Verres, alia, præter exilium, & litis æstimationem, nocentes reos poena sequebatur; quam utramque poenam, post profectionem damnatus Verres tulit. Alterum exilii voluntarii genus fuit, quum reus, post damnationem, quia multam a iudicibus dictam solvere non posset, ex urbe discedebat, quod ut putem ei legibus, ad effugiendam multæ solutionem, fuisse permissum, adducor iis verbis, quæ sunt in oratione pro Cæcin. 98. In colonias nostras sæpe nostri cives aut sua voluntate, aut legis multa profecti sunt: quam multam si suffere voluissent, tamen manere in civitate potuissent. Legitimum autem exilium erat, quum reus, non ille quidem verbo, re tamen ipsa in exilium mittebatur, vetus enim consuetudo fuit, inducta legibus, more confirmata, quæ non modo in rep. sed imperatorum quoque ætate, multisque post sæculis, viguit: ut, si quis exilii poena dignus videretur, ei, nulla exilii facta mentione, tecto, aqua, igni interdiceretur: ita eorum rerum, quæ maxime sunt ad vitam sustentandam necessarie, usu privatus cum uno aeris alimento contentus esse non posset, abire cogebatur, ex quo exulare cives Romani dicebantur. Patet hoc in oratione pro Domo 78. in qua ita scriptum est: Qui erant rerum capitalium condemnati, non prius hanc civitatem amittebant, quam erant in eam recepti, quo vertendi, hoc est mutandi soli causa venerant. id autem ut esset faciundum, non ademptione civitatis, sed tecti, & Aquæ & ignis interdictione faciebant. Ac ne cives quidem omnium improbiissimi, atque audacissimi, quum in suos inimicos, acerrimo incitati odio, non leges, sed privilegia ferrent, exilium nominabant, sed iis Aqua & igni interdicebant. itaque & de ipso Cicerone, quod in eadem oratione legimus, P. Clodius trib. pleb. cui nihil in tota vita modestiæ fuit, qui in tribunatu pro sua libidine, neglecto more maiorum, abjectis legibus cuncta gessit, ita populum rogavit: Velitis, jubeatis, ut M. Tullio aqua & igni interdicator. neque solum Clodius, sed antea quotquot homines maxime feditiosi, C. Gracchus, & L. Apulejus Saturninus de suis inimicis eodem modo tulerunt. est enim eadem in oratione ita scriptum: Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me tua lege senatorem. ubi enim tuleras, ut mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popillio, Saturninus de Metello tulit. & minorem, five mediam capitis diminutionem, quum civitas etsi non verbo, re tamen adimebatur, ita fieri solitam, tradit Justinian. Instit. lib. 1. de capitis diminutione, his verbis: Minor, five media capitis diminutio est, quum civitas quidem amittitur, libertas vero retinetur: quod accidit ei, cui aqua & igni interdictum fuerit, vel ei qui in insulam deportatus est. Ergo quum dixit Cicero adversus Clodium in Parad. 4. Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares, hoc significavit; ut tibi aqua & igni interdiceretur. &, quum de ambitu damnatis x. annorum exilio puniendis, Dio locutus est, non aliud intellexit, quam, ut iis in x. annos aqua & igni interdiceretur. Erat autem, ut neque flagitia sunt paria, sic hoc poenæ genus neque loci spatium, neque temporis æquale. quibusdam enim tantum intra urbem, hoc est intra pomerii fines, aliis longius, aqua & igni interdicebatur. crediderim tamen, actum satis leniter ac misericorditer cum reis, neminemque, aut certe paucos admodum, extra Italiæ terminos aquæ & ignis interdictione sumptos; qui videam Oppianicum, de veneficio, quod capitale crimen erat, damnatum, impune tamen ad urbem habitare potuisse. notavimus enim hæc in oratione pro Cluent. 175. Quum vagus, & exul erraret Oppianicus, & huc ad urbem profectus esset, cecidisse ex equo dicitur, & latus offensusse vehementer, & posteaquam ad urbem cum febris venerit, paucis diebus esse mortuus. Quid, quod Q. Pompejum Rufum, & T. Plancum Bursum, utrumque de vi damnatum, quod ex Dionis historia constat, alterum Baulis fuisse, alterum Ravennæ scribit M. Coelius in epistola 1. lib. 8. Fam. ad Ciceronem? nam Cicero ipse quadringentis millibus passuum, non ulla communi lege, neque iudicum sententiis, sed iniquissimo P. Clodii privilegio, per operas Clodianas lato, abesse iussus est, aqua & igni citra illum terminum interdictis. Milonis autem Massiliæ exulantis exemplum vix cum altero licet exemplo conjungere. grave enim facinus occiso in Appia via Clodio, a senatu iudicatum est: & fuit satisfaciendum populo, Clodii cæde concitato, ideoque nova lex perlata, & extra ordinem quæsitum, nec tamen satis habeo compertum, Massiliamne fedem exilii Milo delegerit, quod citra esset interdictum aqua & igni, an vero, quod, quum propius urbem, concedente lege, posset habitare, Massiliam tamen probaverit, ac voluerit. nec puto leges, aut iudices præscripsisse cuiquam, ubi esse deberet, sed non posset. nec vero iis, de quibus & Cicero in oratione pro Balbo, & historiæ loquuntur, Q. Maximo, P. Popillio, Q. Philippo Nuceria, aut C. Catoni Tarraco, aut Q. Cæpioni & P. Rutilio Smyrna locus exilii definitus est: sed ipsi, quum Romæ esse non liceret, eas urbes, ut jucundas, aut quietas, aut commodas, aut sibi fortasse benevolas, ad habitandum legerunt. Memorabile illud fuit, quod legimus in Polybio: capite damnatis egredi palam ex urbe licuisse; quod si tribuum una, quæ scilicet ad damnationem deesset, suffragium de reo nondum tulisset, facultatem reo esse datam exilii suo sibi arbitratu deligendi. exulibus autem commemorari tuto licebat in qua vellent urbe fœderata, ut Neapoli, Præneste, Tibure. hæc Polybius: cujus ætate populus de capitalibus criminibus iudicabat. nam postea prætores quæsierunt, excepto crimine perduellionis, aut si quando tribunus pl. diem alicui diceret, suffragiumque de reo mallet a populo, quam sententias a iudicibus, & prætore, ferri. Quod autem exilii tempus disparibus in culpis diversum fuisse dixi; id ita verisimile est, ut exemplis probari multis non debeat, quare unum ponam, etsi minime necessarium. Damnatis de ambitu aqua & igni per x. annos tantum interdicebatur: quod antea demonstravi. at damnatis de corrupto iudicio, in universum vitæ tempus: quod in oratione pro Cluentio licet conicere: hujus in extremo, periturum extra patriam Cluentium, si damnatus erit, his verbis significat: Quid enim profectum, nisi ut hujus ex mediis mortis infidiis vita

ad luctum reservata, mors sepulchro patris privata esse videatur? Ac de duobus exiliis, voluntario ac legitimo, utrum fuerit gravius, venit in mentem quæri posse. legitimum existimo: primum quod eos, quibus aqua & igni interdictum est, recipi tecto intra spatium interdictum leges vetant, quod iis non contingit, qui sua sponte in exilium profugerunt: deinde, quod, ut ego arbitror, aliquanto turpius est, exulare legibus ejectum, quam, exulare non ejectum. ejicitur enim civitate, cui aqua & igni interdicitur; qui vero sua voluntate discedit, non is civitate pellitur, sed eam ipse deserit, ac relinquit. huc adde, quod quibus interdicitur, ii senatores postea non sunt; & eos legi suo loco a Censore in Senatum leges prohibent: quibus vero non interdicitur, ii, etiam si urbe carent, senatores tamen sunt. hoc in oratione pro Domo, 82. didicimus in qua hæc sunt, Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me senatorem. ubi enim tuleras, ut mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popillio, Saturninus de Metello tulit, homines feditiosissimi de optimis ac fortissimis civibus, non ut esset interdictum, quod fieri non poterat, tulerunt, sed ut interdiceretur. ubi cavisti, ne meo me loco censor in senatum legeret? quod de omnibus etiam quibus damnatis interdictum est, scriptum est in legibus. Ergo quum de poenis capitalibus loquimur, aut exilium inter eas nominandum non est; quod lex nulla, nullum ob malefactum irrogabat: aut eo de exilio dicendum, quod etsi non nominaretur, necessario tamen, quum damnatis interdiceretur aqua & igni, consequencebatur. Hæc ex P. Manut. libro de Legibus Romanis. Exilii causa solum vertisse aliquem, nec postea esse restitutum. Cic. 5. Philipp. 14. V. SOLUM.

Infelix exilium. Virg. 10. Æn. 850.

Molle exilium. Plin. lib. 4. Epist. 11.

Terribile exilium illis quibus quasi circumscriptus est habitandi locus, non iis qui omnem orbem terrarum unam urbem esse ducunt. Cic. in Parad. 2.

Pœna scelerum, exilium est. Cic. in Parad. 4.

Affici exilio. ut, Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutantur. Cic. in Parad. 4.

Afficiunt exilio sceleratos & impios leges. Cic. in Parad. 4.

Agere in exilium. Plin. lib. 7. cap. 30. Thucydidem Imperatorem Athenienses in exilium egere. Liv. 25.2. extr. Aliquot matronas apud populum probris accusarunt: quasdam ex eis damnatas in exilium egerunt.

Confiscare sibi exilium. V. CONSCISCO.

Confensere in exilio. V. CONSENSCO.

Delitescere exilio. Ovid. in Ibin, 12.

Dare in exilium. V. DO.

Depellere in exilium, & agere. Plin. lib. 7. cap. 30.

Exigere in exilium. Justin. Quod per injuriam se in exilium exegissent.

Fugere in exilium. Juven. 10. Sat. 160.

Imperare exilium alicui. Sen. Med. 7.

Ire in exilium. Cic. pro Muren. 89. & 10. Att. 16.

Irrogare exilium. Papinian. in l. Imperator. D. De postulando.

Liberatus exilio. V. LIBER.

Meditari exilium. V. MEDITOR.

Mutare exilio maleficium. Cic. pro Cæcin. 100. Idem pro Sylla 74.

Mutare domos exilio. Virg. 2. Georg. 511.

Pati exilium. Virg. 2. Æn. 638.

Pellere in exilium. Pulsus in exilium Thucydides. Cic. 2. de Orat. 56. V. PELLO.

Pendere poenam exilio. Ovid. 10. Met. 232.

Pergere in exilium. Cic. 1. in Catil. 23.

Petere exilium. Lucan. lib. 3. 111.

Proficisci in exilium. Cic. 1. in Catil. 20.

Projicere. Cic. Anteq. iret in exil. 30.

Reducere de exilio. Cic. 9. Philipp. 18.

Sum, In exilio esse. Cic. 3. de Nat. Deor. 80.

Venire ab exilio. Plin. lib. 1. Epist. 5. ad Voconium, Nondum enim ab exilio venerat. V. Suet. Tib. cap. 59.

Venire in exilium Romam. Cic. 1. de Orat. 177.

EXULŌ, [μετακλῶν, φεύγω] āre. In exilio, seu Patria privatum, esse. Cic. 4. Fam. 8. Sin autem nulla sit, hunc tamen aptissimum esse ac exulandum locum. Idem 3. Tusc. 39. Aut Telamonem pulsum patriæ exulantem.

Exulare a patria sua. Plaut. Mostel. 3. 1. 68.

— An id mavis, ut abeat foras Urbem, exuletque a patria sua causa tui? Alii legunt Urbem exul linquat factus hic causa tui?

Exulare domo. Ter. Eun. 3. 5. 62. Ubi mutem? perii: nam domo exulo i. e. Sum extra domum. Immo Domum redire non audeo.

Exulat avaritia ex urbe, per translationem. Plaut. Pers. 4. 4. 7. Pulchrum munitum arbitror, perfidia & peculatus ex urbe, & avaritia si exulant.

In oris ignotis exulare. Virg. 3. Georg. 225.

Per externas profugus pater exulat oras. Ovid. 3. Trist. 14. 11.

Rempublicam discessu meo exulasse omnes putent. Cic. in Parad. 4.

Romæ exulare jus esse alicui. Cic. 1. de Orat. 177.

Exulatum abiit res patris. Plaut. Merc. prol. 43.

Amare valide coepi hic meretricem: ilico Res exulatum ad illam abibat clam patris. V. ABEO.

Exulare, active apud lequiores ævii scriptores: i. e. In exilium ejicere.

EXULANS, Partic. [μετακλῶν] Cic. 2. de Divin. 52. Rex Prusias, quum Hannibali apud eum exulanti depugnari placeret, negabat se audere quod extra prohiberet.

EXULĀRIS, e. Adj. Ad exilium spectans. Ammian. 15. 3. Exulari poenā damnare aliquem.

EXULĪCUS, a, um. Idem. Festus, Exilica causa, quæ adversus exulē agitur.

EXULĀTUS, ūs. m. apud Mess. Corvin. p. 19. In exulatum perrexit.

EXULATIO, ōnis. f. Idem. Florus lib. 1. cap. 22. Quod clarissimo principis, quum advenirentur voluntati suæ, exulatione multavit de Pop. Ro.

EXULCĒRO, [ἐσχάω] āre. proprie est Ulcus facere vel exasperare. Plin. lib. 20. cap. 6. Lepras, lichenas, lentigines exulcerat. Varro 2. de R. R. cap. 9. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures & inter digitos: quod muscæ, & ricini, & pulices soleant (si hoc ungine non sis usus) ea exulcerare.

Exulcerare, per translationem, significat Exasperare, exacerbare, & deterius facere. Cic. 2. de Orat. 303. Quum aut aduersariorum adiumenta confirmant, aut ea quæ sanare nequeunt, exulcerant.

Exulcerare dolorem. Plin. lib. 1. Epist. 12. Decessit Corellius Rufus, & quidem sponte, quod dolorem meum exulcerat.

Exulcerare gratiam alicujus. Cic. de Clar. Orat. 156. Simul illud gaudeo, quod & æqualitas vestra, & pares honorum gradus, & artium studiorumque quasi finitima vicinitas tantum abest ab obrectatione, & invidia, quæ solet lacerare plerosque, uti ea non modo non exulcerare vestram gratiam, sed etiam conciliare videatur. Æqualitas vestra, i. e. Vestrarum ætatum. Vicinitas, quæ est inter eloquentiam & jus civile tanta, quanta lib. 1. de Oratore a L. Crasso demonstratur.

Suspicionibus hominum & scelere exulcerari. Cic. pro Domo sua, 28.

EXULCERATUS, Partic. [ἐξυλκεμένος] Cic. 1. Fam. 1. fin. Ut in rebus multo antè quam profectus es, ab ipso rege, & ab intimis & domesticis Pompeji clam exulceratis, deinde palam a Consularibus exagitat, &c. **Exulceratus animus**, i. e. Læsus, irritatus, laceratus. Cic. pro Deiot. 8. In exulcerato animo facile fictum crimen insideret.

EXULCERATIO, ònis. f. [ἐξυλκασίς] Plin. lib. 20. cap. 3. Sed omnium confensu, stomacho utilissimæ judicantur, & interaneorum vesicarumque exulcerationibus. addit Cels. 4. 25. Plin. 29. 3. & 28. 12.

EXULCERATORIUS, Adj. [ἐξυλκατικός] Quod exulcerat: ut, Exulceratorium medicamentum. Plin. lib. 23. cap. 7. §. 64.

EXULCERATRIX, icis. f. [ἐξυλκατις] Plin. lib. 27. cap. 12. Vis ei exulceratrix.

EXULTO, vel **EXSULTO**, [ἐξαλλάσσω, ἐπιγαυρόμαι, κυδίσσω] Ære. frequ. ab Exilire, ab Ex & Salto compositum: estque veluti Gestu corporis lætitiā ostendere. Nonius, Exultare est Supra modum exilire & efferri. Cic. de Rep. Est igitur quiddam turbulentum in hominibus singulis, quod vel exultat voluptate, vel molestia frangitur. Idem 6. Att. 3. Lecta tua epistola gaudio exultat.

Exultare nimiumque gestire. Catull. 49. 14.

Orio exultas, nimiumque gestis.

Exultare, immoderateque jactari. Cic. 1. de Divin. 60.

In herbis exultat vacca. Ovid. 1. de Arte Am. 315.

Inter medias cædes exultat. Virg. 11. Æn. 648.

Improbis alacris exultat in victoria. Cic. 1. Att. 13.

Oratio exultat. Cic. 4. Acad. 112. Cum sit enim campus, in quo possit exultare oratio, cur eam in tantas angustias & in Stoicorum dumeta compellimus?

Oratio mea in hoc exultat & triumphat. Cic. 2. in Catil. 3. Sic 1. de Fin. 54.

Pavor exultat circa pectus. Lucret. lib. 3. 142.

Re in aliqua audacius exultare. Cic. in Orat. 26.

Morte alicujus exultare. h. e. Ob alicujus mortem vehementer gaudere. Plin. lib. 1. Epist. 5.

Exultare, Cum jactantia gloriari. Cic. de Senect. 10. Hannibalem juveniliter exultantem, patientia sua mollebat. Idem 1. in Catil. 23.

Infer patriæ bellum, exulta impio latrocinio. Nonius.

Gestis in suam famam exultare. Tacit. Agric. 8. Nec Agricola unquam in suam famam gestis exultavit.

Lætitiā exultare. Cic. 15. Att. 21.

Nobilitatis victoria exultare. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Nimis exultare secundis rebus. Sen. Hippol. 2.

Exultare, Gestu vel Dicto injuriam facere. Lucil. lib. 30. Quin totum purges, debelles me, atque deuras, exultes, sollicites. Nonius.

Injuriam unius in alium exultare. Cic. 7. Att. 2. Quomodo exultat Catonis in me ingratiissimi injuria?

Exultare, Savire. Cic. de Rep. Quæ sanguine alitur, quæ in omni crudelitate exultat, ut vix hominum acerbis funeribus fatietur. Nonius.

Exultare, Extra saltare, exilire. Virg. 3. Æn. 557.

Exultantque vada, atque æstu miscentur arenæ. i. e. Fluctibus crebris affurgunt.

EXULTANS, Partic. [ἐξαλλόμενος] Cic. 3. de Orat. 164.

Erras,ertas: nam exultantem te & præfidentem tibi

Reprimunt valde legum habenæ. Ex quodam poeta.

Elatu levitate, inanique lætitiā exultans & temere gestiens. Cic. 5. Tusc. 16.

Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Successu exultans. Virg. 2. Æn. 386.

Corde exultantia. Virg. 3. Georg. 105.

Cræor exultans in ora erupit. Sil. lib. 5.

Equos ferocitate exultantes domitoribus tradere. Cic. 1. Off. 90.

Furorem exultantem ex parte reprimere. Cic. pro Sext. 95.

Lætitiā exultantem comprimere. Cic. in Topic. 86.

Gubernatōres cum exultantes lōligines viderint, &c. tempestatem significari putant. Cic. 2. de Divin. 145.

Sanguis alte exultans e corpore emicat. Lucret. lib. 2. 195.

Verbum exultantissimum. Quintil. lib. 9. cap. 4.

EXULTANTER, Adv. [ἐξαλλέντως] Plin. 3. Epist. 18. Quum ea potius quæ pressius & strictius, quam illa quæ hilarius, & quasi exultantius scripsi, possint videri arcessita & inducta.

EXULTANTIA, æ. f. [ἐπιγαυρώσις] Idem quod Exultatio. Gell. lib. 12. cap. 5. Cum petulantia morbi dolorisque exultantia colluctantem. i. e. Eruptione violenta. Solinus cap. 45. Verum omnem excessus originem de sole fieri, primamque exultantiam tumoris concipi, quum per Cancrum sol vehatur. De incremento Nili.

EXULTATIO, ònis. f. [ἐξαλλασία] Plin. 8. 54. Cava luna tristes esse: quibus in eo genere cauda sit, novam exultatione adorare. De simiis.

Indecora exultatio. Quintil. lib. 2. cap. 2.

EXULTABUNDUS, Adj. Justin. 18. 7. 10. Lugentia castra velut exultabundus intrare. conf. Solin. cap. 5.

EXULTIM, Adv. [ἐκκενδιαμένως] i. e. Exultando & saliendo. Hor. 3. Carm. 11. 9.

Quæ, velut latis equa trima campis,

Ludit exulim, metuitque tangi,

Nuptiarum expers, & adhuc protervo

Cruda marito.

EXULULUS, [ἐξυλλύς] Ære. pro Valde ululare. Ovid. 1. Met. 233.

Territus ipse fugit, nactusque silentia ruris. Exululat.

Comis scissis exululare. Ovid. 15. Epist. 114. conf. 4. Met. 520. Sil. lib. 12. 599. & Drakenb. ad loc.

VOL. II.

EXULULATUS, Partic. [ἐξυλλυμένος] Ovid. 4. Trist. 1. 41.

Utque suum Bacche non sentit saucia vulnus,

Dum stupet Idæis exululata jugis.

EXUNDO, [ἐκχυμάνω] Ære. Alveum exire, vel Extra alveum undas proferre. Plin. lib. 2. cap. 103. In Tenedo insula fons, semper a tertia noctis hora in sextam ab æstivo solstitio exundat. Columel. lib. 8. cap. 17. Dolor exundat alte merfus. Sen. OEdip. 924.

Eloquentia. Tacit. de Orat. 30. Exundat, & exuberat illa admirabilis eloquentia.

Furor exundans. Stat. 10. Theb. 603.

Pelagus præruptum exundat. Sil. lib. 3.

Pestis exundat. Sil. lib. 17.

Terra exundavit chelydri. Sil. lib. 3.

Vapor exundat antro. Sen. Hippol. 102.

EXUNDATIO, ònis. f. [ἐκχύμασις] Plin. lib. 19. cap. 2. Negant nasci nisi exundatione fluminum.

EXUNGO, nxi, nctum, [ἐκλίσσω] Ære. Ungere. Plaut. Rud. 2. 7. 22.

Eluas tu, an exungere siccus. V. Taubm. ad Trin. 2. 4. 5.

EXUNCTIO, ònis. f. apud Celsum. [Nisi temere hoc quoque huic auctori tribuitur, ut alia plurima in Thet. Lipf.]

EXUNGUIS, e. Adj. Sine ungue. Tertull. de Pall. cap. 5. Bestia edentula & exunguis & excornis. De piscibus loquitur.

EXUNGÜLO, [ἐκχυρίζω] Ære. Ungues auferre. Plaut. Trucul. 2. 2. 57. Hem, tuos exungula, male vivitis. Editt. aliæ, Hem tu ô sexungula.

Paffive. Veget. Mulom. 2. 57. Si exungulaverit jumentum.

Exunglare, Manil. propter metrum 4. 234.

Exunglare tigres, rabiemque auferre leoni.

EXUO, ui, ùtum, [ἐκπύω, ἐκδύω, λαμπρύνω] Ære. contrarium habet Induo. Exuere vestem alicui. Sen. Epist. 91. Dicitur non rarius Exuere se veste. & absolute, Exuere. ut Martial. lib. 3. 68. Exuimur.

Ægritudinem exuere. Cic. 3. Tusc. 27. Hanc nisi exuimus, sic ut abiciamus, miseria carere non possumus.

Æqualitas exuitur. Tacit. 3. Ann. 26. At postquam exui æqualitas, & pro modestia ac pudore ambitio & vis incidebat, provenire dominationes &c.

Agro paterno exuere. Liv. 2. 23. Æs alienum fecisse: Accumulatum usuris, primo se agro paterno avitoeque exuisse, deinde fortunis aliis.

Amicitiam alicujus exuere. Tacit. 6. Ann. 8. Sejani amicitiam ceteri falso exuerant.

Animam exuit poenā. Ovid. 14. Met. 777.

Anima memet pariter ac scelere exuam. Sen. Hippol. 12.

Animum silvestrem exuere. Virg. 2. Georg. 52. De arboribus.

Animus exuitur. Stat. 10. Theb. 942.

Annos. Tibul. lib. 1. 4. 31.

— serpens novus exuit annos.

Armīs exuere aliquem. Sil. lib. 3.

Arrogantiam, & avaritiam exuere. Tacit. Agric. 9.

Aspectum alicujus exuere. Tacit. 16. Ann. 28. extr. Abrumperet vitam, ac ea civitate ejus caritatem olim, nunc & aspectum exuisset.

Ast exuere. Sil. lib. 7.

Castris hostem, pro Expellere. Liv. 29. 2. & lib. 3. cap. 68. extr. Nisi paucis diebus hos populatores agrorum fufos fugatosque castris exuero.

i. e. Abstulero eis castra. Auctor lib. de Viris Illust. cap. 51. Regem Philippum prælio fudit, castris exuit.

Caritatem exuere. V. Aspectum.

Cives nostros exuimus. i. e. Perdidimus, aut Orbatī fumus illis. Stat. 3. Theb. 208. — nunc regis iniqui

Ob noxam, immeritos, patriæ tot culmina, cives Exuimus.

Cupido gloriæ alicui exuitur. Tacit. 4. Hist. 6. Quando etiam sapientibus cupido gloriæ novissima exuitur.

Ensẽ humero. Virg. 9. Æn. 303.

Ensẽ vagina. Stat. 9. Theb. 76.

Fastus exuere. Ovid. 2. de Arte Am. 241.

Feritas exuitur. Ovid. 3. Fast. 281.

Ferociam. Tacit. 2. Ann. 72. Per communes liberos oravit, exueret ferociam, &c.

Fidem. Tacit. 1. Ann. 35. At ille moriturum potius, quam fidem exueret, clamitans.

Fœdus. Claud. de Bell. Get. 364.

Gratiam novitatis jam exuerunt libelli. Plin. 1. Epist. 2. extr.

Habitus regales exuere. Stat. 11. Theb. 434.

Hominem. Ovid. 10. Met. 105.

— siquidem Cybeleius Atys

Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 35. Ut si aut manibus ingrediat quis, aut non ante, sed retro; fugere plane se ipse, & hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.

Humanitatem. Cic. pro Ligar. 14. & 13. Att. 2.

Jugum & Se jugo exuere. Liv. 35. 17. & 34. 13. extr. pro Se liberare a servitutē.

Jus, fasque. Tacit. 3. Hist. 5. Ac majore ex diverso mercede, jus fasque exuerent.

Justa. Tacit. 11. Ann. 19.

Justitium. Tacit. 3. Ann. 7. Tum exuto justitio reditum ad munia.

Lacertos. i. e. Nudare. Virg. 5. Æn. 423.

Hæc fatus duplicem ex humeris rejecit amictum:

Et magnos membrorum artus, magna ossa, lacertosque

Exuit.

Laqueis, vel Ex laqueis se exuere. i. e. Liberare. Cic. 7. Verr. 150. Si ex his laqueis te exueris ac te aliqua vi ac ratione explicaris, in illas tibi majores plagas incidendum est.

Magistrum. Tacit. 14. Ann. 52. Exuere magistrum, satis amplis doctoribus instructus majoribus suis.

Mentem exuere, Animum vel Affectum deponere. Virg. 4. Æn. 319.

— atque hanc

Siquis adhuc superest precibus locus, exue mentem.

Montes. i. e. Denudate silvis. Stat. 4. Silv. 3. 50.

Hi cædunt nẽmus, exuuntque montes.

Mores. Martial. lib. 1. 106.

Exuit annosa mores, nomenque senecta,

— atque hanc

Mores

- Mores antiquos. Liv. 27. Ita repente exiit antiquos mores.
 Munia. Tacit. 4. Ann. 39.
 Obsequium erga imperatorem exiit. Tacit. 3. Ann. 12.
 Otium exuere. Tacit. 11. Ann. 20. Ut tamen miles otium exueret.
 Ordinem Senatorium. Tacit. 2. Hist. 86. Prima iuventa quietis cupidine Senatorium ordinem exuerat.
 Offa. V. supra in Lacertes exuere.
 Padorem. Tacit. 6. Ann. 44.
 Pacem. Tacit. 4. Ann. 72.
 Pacta. Tacit. 6. Ann. 43. Dedit spatium exuendi pacta.
 Patriam. Tacit. 5. Hist. 5. Nec quicquam prius imbuuntur, quam contemnere deos, exuere patriam, parentes, liberos, fratres vilia habere.
 Patrimonio exuere. Suet. de Clar. Gram. cap. 11.
 Peccus exuere curis. Stat. 4. Silv. 4. 28.
 Polum exuerat Tithonia. i. e. Aurora cælum reliquerat. Valer. 3. Argon. 2.
 Promissa exuere. Tacit. 13. Ann. 44. Repertaque spe ditioris conjugis, promissa exuere.
 Regno aliquem exuere, pro Privare, & auferre ei regnum.
 Reverentiam imperii exuere. Tacit. 1. Hist. 55. Ac ne reverentiam imperii exuere viderentur.
 Ritus profanos exuere. Tacit. 2. Ann. 85. Nisi certam ante diem profanos ritus exuissent.
 Sacramentum exuere. Tacit. 2. Hist. 42. Cujus sacramentum cunctis circa hostilibus non exuerat.
 Sedibus aliquem exuere. Tacit. 13. Ann. 39.
 Senectam exuere dicuntur serpentes. Plin. 20. 23. Fœniculum nobilitare serpentes, gustatu (ut diximus) senectam exuendo.
 Servitutem. Liv. 34. 7. extr. Nunquam salvis suis exiuit servitus muliebris.
 Servitium exuere. Tacit. 4. Hist. 25. Etsi exuissent servitium cupidine imperitandi.
 Societatem exuere. Tacit. 4. Hist. 70. In civitates quæ societatem Romanam non exuerant.
 Spiritum inimicum exue, i. e. Animum qui te excruciat. Sen. Phœniss. 44. Al. Exspue. V. Gronov.
 Tributa exuere. Tacit. 1. Ann. 59. Aliis gentibus, ignorantia imperii Romani, in experta esse supplicia, nescia tributa. Quæ quando exuerint, &c.
 Tunicas exuerat. Ovid. 2. Fast. 171.
 Vestem. Lucret. lib. 4. 59.
 Verustas exiuit anguibus. Ovid. 3. de Arte Am. 77.
 Virtutes exuere. Tacit. 1. Ann. 75. Quam virtutem diu retinuit, quum ceteras exueret.
 Vitia exuere. Tacit. 6. Ann. 20. Virilibus curis feminarum vitia exuerat.
 Vultus feveros exuere. Ovid. 3. Amor. 4. 43.
EXUENS, Partic. Cic. 5. de Fin. 35. Et hominem ex homine exuens, naturam disside videatur.
EXURUS, Partic. [ἐκπυρσμένος] Plin. lib. 35. cap. 11. Herculem ab OETA monte Doridos, exuta mortalitate, consensu deorum in cælum euntem.
 Bonus exutus. Tacit. 4. Ann. 21.
 Campis exutus. Tacit. 12. Ann. 45. Territum, exutumque campis Mithridatem.
 Diademate exutus crines. Stat. 9. Theb. 163.
 Forma exutus. Sil. lib. 8.
 Exutum forma volitare per æthera iussit.
 Pudorem castum exuta. Sil. lib. 5.
 Pedem unum exuta vinclis. Virg. 4. Æn. 518.
 Vitis exuta comam. Stat. 11. Theb. 460.
 Anguis exutus annis. Quia deposita pelle dicuntur serpentes in juventutem redire. Stat. 4. Theb. 98. V. in ipso verbo.
 Dignitas exuta. Tacit. 3. Ann. 17. M. Piso exuta dignitate.
 Luctus exuti morte. Sil. lib. 6.
 Mens exuta vitiis. Cic. 5. Tusc. 70.
 Mulæ exutæ laqueis. Claud. de Mulabus Gallicis, 16.
 Palmæ exutæ vinclis. Virg. 2. Æn. 153.
 Pectus exutum. Claud. in Epithal. Pallad. 7.
EXUM, vel **EXSUM**, Extra sum. Sic enim licet in quibusdam sacris clamitabat, Hostis, vinctus, mulier, virgo exesto. hoc est non introito, quia scilicet ingredi ea sacra prohibebantur. Ex Festo.
EXUPERO, sive **EXSUPERO**, [ἐκπερσύνω, ἐκπερσύνω] ære. Idem quod Superare & excellere. Cic. 4. Tusc. 77.
 Quis homo te exuperavit unquam gentium impudentia? Ex poeta antiquo.
 Quod fore paratum est, id summum exuperat Jovem. Carmen traditum e Græco a Cic. 2. de Divin. 25.
 Ardua exuperare. Sil. lib. 3.
 Dolor exuperabat. Lucret. lib. 6. 1275.
 Flammæ exuperant, furit æstus ad auras. Virg. 2. Æn. 759.
 Genus exuperat nobilitate morum. Ovid. 4. Trist. 4. 2.
 Laudes alicujus exuperare. Liv. lib. 1. & 28. 43.
 Materia exuperat vires. Ovid. 1. Trist. 5. 56.
 Non tamen idcirco complecterer omnia verbis,
 Materia vires exuperante meas.
 Exuperare anima, pro Superstitem esse, ut simpl. Supero. cui Mortuum esse opponitur. Cic. Post redit. ad Quir. 24. Quapropter memoriam vestri beneficii colam benevolentia sempiterna, non solum dum anima exuperabo mea, sed etiam cum mortuo monumenta vestri in me beneficii permanebunt. Ubi ex vetusto codice legitur Superero anima. Al. Spirabo.
EXUPERANS, Partic. Gell. 6. 8. Darii uxorem exuperante forma.
 Compar. Idem Gell. 14. 3.
 Superl. Apul. de Mund. & Inscr. apud Spon. Misc. Erud. Antiq. p. 71.
 I. O. M. SVMMO. EXUPERANTISSIMO.
EXUPERANTIA, æ. f. [ἐκπερσύνσις] Eminentia. Cic. 5. Tusc. 105.
 Nonne omnem exuperantiam virtutis oderunt?
EXUPERATUS, [ἐκπερσύνμενος] Lucret. lib. 2. 234.
 Sed citius credunt gravioribus exuperatæ.
- EXUPERATIO**, ōnis. f. [ἐκπερσύνσις] Auct. ad Heren. lib. 4. 68. Per exuperationem quum plus dictum est, quam patitur veritas, augendæ suspicionis causa.
EXUPERATORIUS, Adj. Lamprid. in Commod. cap. 11. Mensem docet Novembrem in honorem ejus Exuperatorium vocatum fuisse, inde cap. 12. Quinto Kalendas exuperatorias. Quasi dicas Triumphalem.
EXUPERABILIS, e. [ἐκπερσύνσις] Qui potest superari. Stat. 1. Theb. 214.
 — nec exuperabile diris
 Ingenium mortale queror.
 Vallum non exuperabile. Claud. 2. in Ruff. 127. Virg. 3. Georg. 39.
 — tortosque Ixionis angues,
 Immanemque rotam, & non exuperabile saxum.
 Active, Qui vincere potest. Gell. 17. 2. ex Quadrigario, Quem cum prime fortem atque exuperabilem Resp. sensit.
EXUPERA, æ. f. Nomen herbæ. Apul. de Herb. cap. 65. & 72.
EXURDO, vel **EXSURDO**, [ἐκκωφίζω] ære. Cujus passivum posuit Valer. Max. lib. 2. 2. 3. Græcis actionibus aures curiæ exurdantur. i. e. Obtunduntur. Plin. lib. 32. cap. 10. Paniculæ flos, si aures intraverit, exurdat. Sen. Epist. 94. Ea scilicet quæ tibi tantis clamoribus exurdato salubria infusurret verba.
 Vina fervida exurdant palatum. Hor. 2. Serm. 8. 38. h. e. Surdum faciunt ut non sentiat saporem. Acron.
EXURGO, sive **EXSURGO**, [ἐξέρχομαι, ἐξανίσταμαι] ære. E loco surgere. Plaut. Mostel. 2. 1. 29. Quæso exurge, pater advenit.
 Exurgere a genibus. Plaut. Rud. 1. 5. 22.
 Manus mihi date, exurgite a genibus ambæ.
 Exurgere de nocte impigre. Plaut. Rud. 4. 2. 10. Nam ut de nocte multa, impigreque exurrexi, lucrum præposui sopori & quieti.
 Exurgere foras. Plaut. Mil. 2. 1. 3. Foras abite.
 Exurgere ex infidiis. Liv. 27. 41. Tempus exurgendi ex infidiis, & aggrediendi hostem.
 Paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemorationis non necessariæ. Cic. pro Cluent. 168.
 Exurgere atque erigere se, per translationem, pro Trigere sese, & afflictionibus liberari. Cic. pro Lege Agr. 86. Idem 7. Att. Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando? Idem 13. Philipp. 38. & pro Planc. 102.
 Exurget Resp. Cic. 12. Fam. 10. Auctoritate vestra Resp. exurget, & in aliquo statu tolerabili consistet.
 Exurgit mons ab Indico mari. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Colles exurgunt vertice. Sil. lib. 7.
 Dolor exurgit gravior. Sen. Med. 2.
 Oratio exurgit naturali pulchritudine. Petron. cap. 2.
 Exurgere ædificiis dicitur urbs. Liv. 6. 4. Et Roma cum frequentia crescere, tum tota simul exurgere ædificiis.
 Voluntas exurgendi. Lucret. lib. 3. 175.
EXURO, [ἐκκαίω] ære. Idem quod Urere, & igne prorsus consumere significat. Cic. in Pison. 96. Epirus excisa, Locri, Phocii, Bœotii exusti.
 Ex animo exuri. Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Mihi quidem ex animo exuri non potest esse deos. Al. Exire. Forte legendum est Exui, vel Eroi.
 Exui MS. Reg. unde al. probabiliter Eximi. V. Davif. ad loc.
 Igni exurit scelus. Virg. 6. Æn. 742. De pœnis inferorum.
 Sitis exurit miseros. Lucret. lib. 3. 930.
 Sol graciles exurit artus. Tibul. lib. 2. 3. 9.
EXUSTUS, Partic. [ἐκκαυμένος] ut, Media vero terrarum, qua solis orbita est, exusta flammis & cremata. Plin. lib. 2. cap. 68.
 Vivus exustus est. Cic. 3. Verr. 70.
 Ager exustus morientibus æstuat herbis. Virg. 1. Georg. 107.
 Cæsus exustus sole. Columel. lib. 7. cap. 8. Quorum vitiorum, primum solet accidere, si parum pressus: secundum, si nimio sale sit imbutus: tertium, si sole exustus est.
 Corpus exustum. Sil. lib. 3.
 Flos exustus siti veteris ubertatis exaruit. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Palus exusta. Virg. 3. Georg. 432.
EXUSTIO, ōnis. f. [ἐκκαυσίς] Cic. in Somn. Scip. 16. Propter eluviones exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, &c.
 Exustio solis. Plin. lib. 17. cap. 24.
EXUSCITO, vel **EXUSCITO**, [ἐξανίσταμαι, ἐγείρω] ære. Idem quod Suscito. Cic. pro Muren. 22. Te gallorum, illum buccinarum cantus exuscitat. Idem 3. de Orat. Quietum exuscitat.
 Exuscitari & commoveri. Auct. ad Herenn. lib. 3. 36.
 Clamore aliquem exuscitare. Auct. ad Herenn. lib. 3. 22.
 Exuscitare animos. Cic. 1. Off. 12. Quæ cura exuscitat etiam animos, & majores ad rem gerendam facit.
 Incendium ingens exuscitat parvus ignis. Liv. 21. 3. extr.
 Memoriam naturalem exuscitare. Auctor. ad Heren. lib. 3. 34.
 Se exuscitare. Cic. ad Brut. 16. Quare non Octavius est rogandus, ut velit nos salvos esse, magis tu te exuscita, ut eam civitatem, in qua maxima gessisti, liberam atque honestam fore putes.
EXUSCITATIO, ōnis. f. Commotio. 4. Auct. ad Heren. 59. Si sententiam trajiciemus aut ad fermocinationem, aut ad exuscitationem.
EXUTUS. V. EXUO.
EXUVIÆ, ærum. f. pl. [λάφυρα, ἔναια] dicuntur Spolia hostibus detracta, ab Exuendo quidem dictæ, ut inquit Festus. Cic. pro Lege Manil. 55. Quum eum vobis majores vestri exuviis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent. Virg. 2. Æn. 275.
 — qui redit exuvias indutus Achillis.
 Bellorum exuviæ. Juven. 10. Sat. 133.
 Bellorum exuviæ, truncis affixa trophæis
 Lorica, & fracta de casside buccula pendens, &c.
 Bubulæ exuviæ. Plaut. Mostel. 4. 1. 6. Lori ex corio bubulo. V. Nonium.
 Capitis exuviæ. Sen. Hippol. 1181. intelligit Capillos.
 Dulces exuviæ. Virg. 4. Æn. 651. ubi V. Cerd.
 Hostiles exuviæ. Tibull. lib. 1. 1. 54.
 Leonis exuviæ. Virg. 9. Æn. 308.
 Nauticæ exuviæ. V. NAVIS.
 Serpentis exuviæ. Virg. 3. Georg. 437.

F

LITTERA sexta ordine alphabeti, quam veteres aliquando aspirationis loco scribebant, Fordeum dicentes, Trafo, Vefo, Fircus, Forreum; pro Hordeum, Traho, Veho, Hircus, Horreum, & vicissim. Quam Falisci Habam, nos Fabam appellamus ait Scaur. de Orthograph. V. Priscian. quoque l. 1. Ita hodie obtinet aspirandi vim, ut in Frango vicem Græcæ aspirationis τὸ φησιν gerit. V. Fest. in Fedum. & Barth. Advers. 1. 7. Aliquando ejus loco, priora quædam sæcula pronuntiabant B, Bruges scribentia, & alia; quæ

posterius per F, Fruges scribere maluerunt. Formam sine dubio mutatur ex Æolico digamma, V. DIGAMMA. Potestatem hodie consonæ V obtinet. Quæri solet quo pacto differat in potestate a φ Græcorum? Si vero nihil interesse dicimus, ut dici debet, cui Ph Latinorum adicienda erat supervacanea F? Diomedes & Priscian. Grammatici antiquiores contendunt in vocibus quæ sunt mere Latine usurpari F Latinorum, in peregrinis ubi obtinebat φ Græcorum, obtinere etiam Ph; ut, Orpheus, Phaeton, Facio, &c. At cum difficile sit indiguitate propter arctam necessitudinem istarum linguarum quænam sint voces mere Latine, tum quid de iis erit dicendum quæ sunt ἀναφαισθητός Græcæ originis ut Fama, Fero, Fugio & sexcentis aliis? Pro nominibus peregrinis rectius dixissent propriis Grammatici isti, quod ad veritatem propius accedit. Coniunctissima esse F & Ph constat ex Nummis ubi indifferenter usurpari solent. TRIVMFATOR. GENTT. BARBAR. DN. FOCAS. Vide Spanheim. Dissert. 11. p. 81. & Noltenii Lexic. Antibarbarum. Permutantur etiam F & V propter eandem affinitatem: sic, pro Gravare factum Grafare. V. Salm. Exerc. Plin. p. 775. Item F & E propter figuræ affinitatem in libris Vett. V. Pitisc. Lex. in E.

F præponitur solis L & R conson. ut Fluctus, Frango. In F mutantur consonæ B D S & X in præpositionibus ante verba a littera F ordientia: ut, Officio, Afferro, Differo, Effero, pro Obficio, Adferro, Disferro, Exferro. Hanc notitiam de mutatione B non cepere Grammatici recentiores. Antiquos non fugit.

F. Faciundum, Factum, Familia, Famula, Fastus dies, Februarius, & in fine plerumque Fecit, Feliciter, tum Felix, Femina, Fides, Fieri, Filia, Filius, vel Filii. V. Marm. Fels. Sect. 7. c. 12. Finis, Flamen, Forum, Frater, Frons, Feit, Fulvo. 4 & 4. Filia.

F. A. Filio amantissimo. F. AB. HEREDIB. TEST. FIE. IVS. Factum ab heredibus testamentum fieri iussit. F. AN. X. F. C. Filia (vel Filio) annorum decem faciundum curavit.

F. B. M. Fecit bene merenti, Filia (vel Filio) bene merenti.

F. C. Facere curavit, Faciundum curavit, Fecit cinerarium, Fecit conditorium, Fidei commissum, Fieri curavit, Fiduciæ causa, Fraude creditoris. F. CAS. Fecit Cassio. F. C. E. T. F. I. Faciundum curavit & titulum fieri iussit. F. C. F. Fecit carissimæ feminae, filio, filia, fratri. F. C. H. Fieri curavit hæres. F. C. I. Q. P. Faciundum curavit idemque probavit. F. C. L. Fecit contra legem. F. C. M. Faciundum curavit monumentum vel mœrens, vel Fecit conjux marito. F. C. R. Fieri curavit requietorium. F. C. SVO. B. Fecit Conjugi suo bono.

F. D. Factum dedicavit, Fides data, Filia (vel Filius) dedit, Flamen Dialis. F. DD. Factum dedicaverunt, Fieri decreverunt. F. D. D. Factum decreto Decurionum. F. D. S. Fecit de suo. F. D. M. Factum Dis Manibus, Filia (vel Filio vel Fratri) dedit monumentum. F. D. Q. M. Flamen Dialis Quirinalis Martialis.

F. E. Fecit erigi, Fides ejus, Filius ejus. F. E. C. Faciundum ei curavit, Filia (vel Filio, vel Fratri) erigi curavit. F. E. D. Factum esse dicitur. F. ED. Factum Edicto. F. E. H. Filius & hæres. F. EQVOR. PROB. Ferie equorum probandorum. F. E. S. Fecit e suo, Fecit & sibi. F. ET. S. Fecit & sacavit, Fecit & sibi.

F. Fabrefactum, Fabricaverunt, Fecerunt, Fratres, Fundaverunt. F. F. Fabricaverunt, Fabricari fecerunt, Fidem fecit, Fieri fecit,

Filia fecit, Filius-familias, Filii duo, Flando feriundo. F. FA. & F. FAM. Filius-familias. F. F. C. Filio faciundum curavit. F. F. J. Flavium duorum conliberta. F. F. E. Fiat fides ejus. F. FE. Fortunæ felici. F. F. F. Ferro, flamma, fane: Flavius filius fecit, Fortior fortuna fato. F. FE. Fabricare fecerunt. F. FL. & F. FL. Fratri filius. F. FQ. Filiis filiabusque. F. FS. Filiusfamilias.

F. H. Fecerunt hoc, Fecit hæres, Femina honesta, Filius hæres. F. H. F. Fieri hæres fecit. F. H. IV. Fieri hæres iussit.

F. I. Fieri instituit, Fieri iussit. F. I. A. P. Felix Julia Augusta Fia. F. I. D. P. S. Fieri iussit de pecunia sua. F. I. L. IN. F. Fieri iussit locum in fronte. F. I. S. Fieri iussit sibi. F. ITEMQVE D. D. Fecit itemque dedicavit.

F. L. Fecit locum, Fecit libens. F. L. B. Fecit liberto bono. F. L. F. Fieri libens (vel lugens) fecit. F. L. I. N. T. A. L. CO. M. ORD. PR. Felix liber injunctus notariis Tribunis a laterculo continens mandata Ordinis primi. F. L. LIB. LIBERTAB. Q. SVIS OMNIB. Fecit libens libertis libertabusque suis omnibus. F. L. L. P. S. Fecit libentissime pecunia sua, vel Fecit libertis libertabus posteris suis. F. L. M. Fecit libens merito. F. L. V. A. L. CO. S. T. R. L. IVSS. D. Felix liber vindicandus a laterculo continens sacros titulos rerum largitionum jussu divino. F. L. V. A. L. E. MAG. MEM. IVSS. D. Felix liber venit a laterculo edendus magistro memoriæ jussione divina. F. L. V. A. LL. P. N. EIVS. IVSS. DD. Felix liber venit a laterculo Primicerii notariorum ejus jussu dominorum. F. L. V. A. L. MAG. EP. IVSS. DD. Felix liber vindicandus a laterculo magistri epistolarum jussu dominorum. F. L. V. A. L. P. N. E. N. IVSS. AVG. Felix liber veniens a laterculo principis nostri ejus numinis jussu augustali.

F. M. Fati munus, Fecit monumentum vel memoriam, Fieri mandavit, Filius matri, Flamen Martialis. F. MART. CAR. MONET. Ferie Martis Carnæ monetæ. F. MAXSV. Fabius Maximus. F. M. D. D. D. Fecit monumentum datum decreto Decurionum. F. M. I. Fati munus implevit, Fieri monumentum iussit. F. M. S. Fecit monumentum sibi.

F. N. Fecit nobis, Fides nostra. F. N. C. Fidei nostræ commisit, Fieri nobis curavit.

F. O. Filio (vel Fratri) optimo, Filia optimæ.

F. P. Fastus primo, Fecit publice, Filius patri, Forma publica. F. P. C. Filius ponendum curavit. F. P. D. Filius patri dedit. F. P. D. D. L. M. Fecit publice decreto Decurionum locum monumenti. F. P. H. C. Filius patri hoc curavit. F. P. I. Filius poni iussit. F. P. P. Filius patri posuit.

F. Q. Flamen Quirinalis.

F. R. Fecit requietorium, Finibus regundis. F. R. P. C. Filius requietorium ponendum curavit.

F. S. Fecit sibi vel Suis, Forum Sempronii. F. S. E. Fieri sibi elegit. F. S. ET. L. M. Fecit sibi & libertis monumentum. F. S. ET. S. Fecit sibi & suis.

F. T. Fecit titulum, vel tumulum. F. T. C. Fieri testamento curavit.

F. V. Fecit vivens. F. V. C. Fieri vivens curavit, Fraudisve causa. F. V. F. Fieri vivens fecit. F. V. S. Fecit voto suscepto. F. V. S. L. M. Fecit voto soluto libens merito.

Geminum FF. vel ff. Jctis, Digesta notat; sed unde, variant Eruditi. Sive quod Justinianus fieri fecit ut autumat Scopp. Coll. 1. 9. sive ortum sit ex errore pro pp, seu PP, ob similitudinem, qua nota dualitatis Pandectæ olim significabantur. sive ex causa alia. V. Barth. Advers. 2. 17. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 17. Baud. Cent. 1. Epist. 97. Voss. de Idol. 4. 96. Forcatul. in Necyomant. p. 28. Cujac. Observ. 12. 40. Alciat. 2. Dispunct. 11. Coraf. 5. Miscell. 15. n. 6. Hotoman. in Memor. 4. Pandect. p. 7. Disney. præfat. ad Delectum LL.

F A

FA. Familia, Femina, Filia. FAB. Faber, Fabia, Fabius, Fabrum. FABR. Fabricius, Fabrum, Fabrorum. FABROR. NAVAL. VTRICLAR. Fabrorum navalium Utriculariorum. FABR. TIG. Faber tignarius. FAC. Faciundum, Factum. FAC. B. Factum bene. FAC. C. Faciundum curavit. FAC. F. Factum feliciter. FACIUND. S f 3 PROCV.

PROCVRAV. Faciendum procuravit. FACT. Factio, Factum, Factus. FACTION. VENET. Factionis Venetæ. FAC. RVSSAT. Factionis Ruffatæ. FA. CV. L. L. M. Faciendum curavit libentissime merito. FAL. Falerina. FAM. Familia, Familiaris. FAMA. Familia. FAV. FAVS. Faustus.

FABA, æ. f. [κάρυον] Legumen notum. Ter. Eun. 2. 3. 89. At enim isthæc in me cudetur faba.
Dura faba. V. Culmen.
Pallens faba. Martial. lib. 5. 79.
Et pallens faba cum rubente lardo.
Referina, & Refrima; V. in littera R suo loco.
Fabam nec tangere nec nominare Diali flumini licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere. Nam & lemuralibus jacitur larvis, & parentalibus adhibetur sacrificiis, & in flore ejus luctus litteræ apparere videntur. Auct. Fest.
De Faba Pythagorica. V. Gell. 4. 11. Cic. 1. de Divin. 62. & 2. 119. Plin. 18. 12.
Faba Ægyptia, teste Theophrasto lib. 4. cap. 10. de Plantar. histor. in paludibus stagnisque exit. Caulis ejus, qui longissimus, quaterna cubita perficit; crassitudo digitalis est, similis calamo molli, non geniculato. Rimas intrinsecus habet tendentes per totum, lili modo. Caput in cacumine orbiculatum, vesparum favo non abfimile: Inque singulis cellis, singulæ fabæ continentur, paulo super id eminentes, multitudine plurimum terdenæ. Flos papavere duplo major, colore roseus in plenum caput. Nascitur hæc etiam in Syria, Ciliciaque. Haftenus Theophrast. V. & Plin. lib. 21. cap. 15. Meminit quoque Dioscorid. lib. 2. cap. 99. Athen. 3. 1.
Græca faba [λῶτος] Plin. lib. 16. cap. 30. Faba Græca, quam Roma a suavitate fructus silvestris quidem, sed ceraforum pæne natura, loton appellant. adde 24. 2.
Porcina, quam vulgus depravato vocabulo Jusquiamum vocat. V. latius in dictione HYOSCYAMUS.

FABULA, æ. f. dimin. [κάρυον] Plaut. Stich. 5. 4. 8.
Pro opibus nostris satis commodule, nucibus, fabulis, fculis.

FABULUM, i. n. apud Gell. lib. 4. cap. 11. Opinio vetus falsa occupavit & convaluit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animabus. Item abstinuisse fabulo, quem κάρυον Græci appellant. Paulo post Fabam appellat.

FABACEUS, Adj. Macrobi. 1. Saturn. 12. Puls fabacea.

FABACIA, æ. f. Genus cibi e fabis confecti a veteribus dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Quin & prisco ritu fabacia suæ religionis diis in sacro est.

FABAGINUS, Adj. [κάρυον] ut, Fabaginum acus. Cato cap. 54.

FABĀLIS, e. Adj. Stipula fabalis, five grandis ille culmus, de quo pendunt siliquæ fabaceæ. Plin. lib. 18. cap. 12. adde Ovid. 4. Fast. 723.
Certe ego de vitulo cinerem, stipulamque fabalem
Sæpe tuli plena februa tosta manu.
Fabalium siliquarum cinis ad coxendices prodest. Plin. lib. 18. cap. 12. Videtur etiam esse substant. Fabale. pl. Fabalia. Columel. 2. 10. 20. Cato de R. R. 37. Plin. lib. 18. cap. 12. & 22.

FABARIUS, Adj. [κάρυον] Quod ad fabam pertinet. Cato cap. 10. extr. Pilum fabarium unum.
Fabariæ Calendaræ, Junia dicebantur, quia hoc mense adultæ fabæ divinis rebus adhibebantur. Macrobius 1. Saturn. 1.
Fabaria, Infula est in mari Germanico, non procul a Cimbrico Cheronæso, alio nomine Burchana dicta: Fabaria a Romanis appellata propter similitudinem frugis sponte ibi provenientis. Auct. Plin. lib. 4. cap. 13. & 18. 12. Fabariæ num. pl.

FABATUS, a, um. Adj. ut Puls fabata. Fest. in Refriva. V. Hard. ad Plin. 18. 12.

FABATARIA, pl. n. Vasa, aut Patellæ, in quibus puls fabata ponebatur, & laribus offerebatur. Lamprid. Heliogab. cap. 20. Ut pro nasturtiis apiastribus & facellaribus & fœnogræco exhiberet plenis fabatariis & discis. Sic legit & interpretatur Turnebus. V. Salm. ad Hist. Aug. p. 187.

FABĀRIS, [Φάβριος] (inquit Servius) Italiæ fluvius, qui per Sabinos transit. Virg. 7. Æn. 715.
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, &c. Fabaris, eodem Servio auctore, etiam Farfarus dicitur. Ovid. 14. Met. 330.
— & amœnæ Farfarus umbræ.

FABELLA. V. FABULA, infra.

FABER, [καλός] Athen.] Pifcis est, alio nomine Zeus appellatus, quem Gadibus principatum obtinere auctor est, Plin. lib. 9. cap. 18. pr.

FABER, bri. m. [πικτων] a Faciendo nomen accepit: Idemque significat quod adjectivum sibi adjunctum: Nam est omnis artifex qui labore corporis aliquid artificum facit: five qui e quavis materia facit aliquid, excepto gypso, argilla, cera, & similibus. Nam hi plastæ dicuntur. Plaut. Most. 4. 2. 11.
Tacefis faber, qui cudere soles plumbeos Nummos.
Æris, eboris, & marmoris fabri. Hor. 2. Epist. 1. 96.
Marmoris aut eboris fabros, ut æris amavit.
Ærarius. V. ÆS, æris.
Aurarius. V. AURUM.
Ferrarius, Qui cudit, & tractat ferrum. Plaut. Rud. 2. 6. 47.
Tignarius faber. Cic. de Clar. Orat. 257.
Faber, pro Structore. Cic. 9. Fam. 2. Siquis adhibere volet non modo ut architectos, verum etiam ut fabros ad ædificandam Rempub. Idem 9. Fam. 15.
Fabrūm in genitivo plurali rectius dicitur quam Fabrorum. Cic. in Orat. 156. Fabrūm & procūm audeo dicere, non fabrorum & procorum. Cæsar apud Cic. 9. Att. 8. Jam duo præfecti fabrūm Pompeji in meam potestatem venerunt. [Apud Vegetium tamen lib. 2. cap. 11. Præfectus fabrorum, quem omnino de Fabrūm in legione opera Consule, ut & Liv. 1. 43. ubi a Ser. Tullii regis temporibus institutum arcessit. Sævus faber. Tibul. lib. 1. 3. 48.
Non acies, non ira fuit, non bella; nec enses
Immiti sævus duxerat arte faber.

FABER, a, um. Adj. Ovid. 8. Met. 159.
Dædalus ingenio fabre celeberrimus artis.
Superl. Faberrimo signaculo. Apul. 2. Florid.

FABRE, Adv. [πικτων] Artificiose. Plaut. Pœn. 3. 1. 74. Basilice exornatus incedit, & fabre ad fallaciam. Idem Men. 1. 2. 23. Hoc lepidum est, hoc factum est fabre. Sed jam ab usu recessit: magis enim utitur alio adverbio, Affabre.
Superl. utitur Apul. Uvæ faberrime politæ, 2. Milef. ab init. & alibi. Ammian. quoque 28. 18.

FABREFACIO, eci, [πικτων] ēre. Artificiose aliquid componere vel ædificare. Pass. Fabreficio. Plaut. Caf. 5. 1. 8. Nec fallaciam astutiorum ullus fecit poeta, atque ut hæc est fabrefacta a nobis. Aur. Vict. de Viris illust. c. 38. Classē magis validam quam decoram fabrefecit. ut legit Grut. Liv. 34. Fabrefacta vasa. Legitur, & disjunctim, Fabrefacta.

FABRICO, [πύργω, πικτων, πικτων, πικτων, πικτων, πικτων] are. Ovid. 13. Met. 683.
Craterem Æneæ, quem quondam miserat illi:
Miserat hunc illi Therfes, fabricaverat Alcon.
Animum fabricare & formare Philosophia dicitur. Sen. Epist. 16.
Gladium fabricare. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Moras fabricare. Sil. lib. 16.
Navem. Martian. in l. Quod quis. D. de privileg. creditor. Signa. Cic. 1. Off. 147.
Verba. Cic. 4. Acad. 17.
Fabricari, passivē. Quintil. 2. 16. pr. Non fabricetur militi gladius.

FABRICOR, [πικτων] Dep. Idem. Cic. 3. de Orat. 180. Capitolii fastigium illud & ceterarum ædium non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est.
Gladium fabricari. Cic. pro Rabir. Posth. 7. V. Quintil. 9. 3. p. 800.
Navēs fabricari. Tacit. 14. Ann. 29. Navēsque fabricatur plano alveo adversus breve litus, & incertum.
Fabricari, etiam ad animum refertur. Curt. Multa interea fabricatus ingenio, quomodo avertere inde hostem posset. [Sed hunc locum vellem indicassent, qui huc adscripserunt.
Fingere & fabricari. Cic. 4. Acad. 86. Etiamne hoc affirmare potes, Luculle, esse aliquam vim, cum prudentia & consilio scilicet, quæ finxerit, vel (ut tuo verbo utar) quæ fabricata sit hominem? qualis ista fabrica est? ubi adhibita? quando? cur? quomodo?
Quæ terra gignit, talia sunt, ut ea ipsi dii immortales ad usum hominum fabricati pæne videantur. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.
Quanto quasi artificio natura fabricata est primum animal omne, deinde hominem maxime. Cic. 4. Acad. 30.

FABRICATUS, Partic. [κατασκευασμένος] Cic. de Univerf. 15. Et globosus est fabricatus, quod σφαίρειδης Græci vocant. De mundo.
Arma fabricata. Claud. in pr. Conf. Stil. 105.
Clavis fabricata. Vellej. 2. 79. 2.
Cuniculi. Idem, 2. 27. 4.
Machina fabricata. Virg. 2. Æn. 46.
Pocula fabricata fago. Ovid. 8. Met. 669.

FABRICATIO, ōnis. f. [κτίσις, δημιουργία] Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Hominis fabricatio perfecta.
Immutatio in verbo fabricationem non habet, sed in ratione. Cic. 3. de Orat. 165.

FABRICATUS, ōs. m. apud Sidon. 3. Epist. 13.

FABRICATOR, ōris. m. [κατασκευαστής, κτίστης, τεχνουργός] ut, Fabricator minutorum opusculorum Myrmecides. Cic. 4. Acad. 120.
Doli fabricator Epeus. Virg. 2. Æn. 264.
Lethi fabricator morbus. Lucret. lib. 3. 473.
Mundi fabricator. Quintil. lib. 2. cap. 16. Et hercle deus ille princeps, parens rerum, fabricatorque mundi, nullo magis separavit hominem a ceteris, quæ quidem mortalia essent, animalibus, quam dicendi facultate.
Fabricator imitatus exemplar. Cic. de Univerf. 3.

FABRICATRIX, icis. f. apud Lactant. sapienscule V. 6. 22: 7. 12. &c.

FABRICA, æ. f. [πικτων] proprie est fabri lignarii officina: verumtamen & de aliorum fabrūm officinis dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 55. De Vulcanis quatuor loquens, Tertius ex Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuisse.
Fabrica, Ars, & ut ita dicam, Fabricatio alicujus rei, & machinatio. V. Vitruv. 1. 1. a pr. Cic. 2. de Nat. Deor. 36. Pictura & fabrica, ceteræque artes habent quandam absoluti operis effectum.
Fabrica carpentaria. Plin. lib. 16. cap. 8.
Ferreæ. Plin. lib. 7. cap. 56. Fabricam ferream invenere Cyclopes.
Materiaria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Æris & ferri fabrica. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Confectionis materiæ fabrica. Cic. 1. de Divin. 116. Materiæ quid juvaret, nisi confectionis ejus fabricam haberemus?
Fabricam, pro Fabricatione & opificio posuit Cic. 1. Off. 127.
Hanc naturæ tam diligentem fabricam imitata est hominum verendia.
Admirabilis fabrica membrorum animantium. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
Explicetur incredibilis fabrica naturæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Fabricam apparate metaph. pro Dolo, Fallacia. Plaut. Pœn. 5. 2. 139. Nunc hoc consilium capio, & hanc fabricam apparo, ut te allegemus qui filias dicas tuas.
Admovere. Plaut. Cist. 2. 2. 5.
Fingere ad aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 34. Nonne ad senem aliquam fabricam fingit?

FABRICUS, a, um. Adj. [πικτων] Paulus in l. Si mancipia. D. De instructo vel instrumento leg. Servum vero arte fabrica peritum, &c.

FABRICENSES, in Imperatorum constitutionibus appellantur, Qui in sacris fabricis arma cudebant. Justinian. Novell. 85. συνάδωμι τὸ τῆς ἐκποποίας ἔργον μηδὲνα μὲν ἰδιωτὴν ἐργάζεσθαι· μόνος δὲ οὐκ ἔστιν οὐκ ἐκποποίας ἀλλὰ τῆς ἐν ταῖς δημοσίαις καταλεγομένης ἐκποποίας, ἢ τῆς λειτουργίας φάσκει. Fabricæ autem in Imperio Romano 19. præcipuæ erant, videlicet in Illyrico 5, in Italia 6, in Galliis 8, erantque sub dispositione magistrī officiorum. Ex Brissonio. V. Valf. ad Ammian. lib. 31. p. 629.

FABRILIS, e. Adj. [πικτων, χαλκωπικτων, χειροπικτων] Quod est fabri, five ad fabrum pertinet: ut, Opus fabrilē. Hor. 1. Epist. 1. 117.
— tractant fabrilia fabri. Sic, Fabrilē ministerium.
Plin. lib. 16. cap. 43.

Dextra fabrilis. Ovid. 4. Met. 175.
 Erratum fabrite, in Statuæ subscriptione. Cic. 6. Att. 2.
 Flamma fabrilis. Claud. 2. Conf. Stil. 176.
 Glutinum. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Manus. Martial. lib. 11. 78.
 Officina. Trebell. Poll. xxx. Tyr. c. 8.
 Scalprum. Liv. 27. 49.
 Usus fabriles. Plin. lib. 32. cap. 9. Aut squatinæ piscis cutis combusta. Hæc est qua diximus lignum poliri, quia & e mari fabriles usus exeunt.

FABRILITER, Adv. Prudent. Apoth. 519.
FABRIO, pro Fabricare: apud Venant. Fortun. 2. 9. 23.
FABIANUS, **FABIENSIS**. V. post. seq. dict.

FABIUS, [Φαβίος] nomen Gentile Ro. quod alii aliunde deducunt. Plutarch. in vita Fabii Max. Quidam, inquit, Herculem apud fluvium Tiberim cum muliere ejus loci incola congressum habuisse asserunt, & Fabium virum optimum, a quo Fabiorum familia Romæ initium habuit genuisse. Quidam autem priscos hujus generis viros, quod primum venandi per fossas morem induxerint, a fodiendo Fodios olim appellatos memoriam tradiderunt; deinde mutatis litteris, lapsa loquendi consuetudo Fabiis cognomen fecit. Festus lib. 6. Fovii, inquit, qui nunc Fabii dicuntur, dicti, quod princeps gentis ejus ex ea natus sit, cum qua Hercules in fovea concubuit. Alii putant eum primum ostendisse quemadmodum urfi & lupi foveis caperentur. Hæc ille. Sunt qui scribunt Fabium, a quo Fabiorum familia propagata est, ex Herculis cum Vinduna Evandri filia concubitu procreatum. V. Sil. Ital. lib. 6. v. 633. Hinc ait idem, lib. 2. 3. — Fabius Tirinthis proles. Ad quod respicit Ovid. 3. de Pont. 3. 99. Fabium amicum alloquens, Conveniens animo genus est tibi: nobile namque Pectus, & Herculeæ simplicitatis habes. Non enim animo duplici fuit Hercules, verum ingenuo & candido. Plinius lib. 18. cap. 3. innuit a Fabiis nomen esse Fabiis impositum. Cognomina, inquit, etiam prima inde: Piloniæ, qui pilum pistrinis invenerat: Pisonis, a pisendo: Jam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, ut quisque aliquod optime genus fereret.

Fabii, Remi fuere socii, sicut Quintilii Romuli, qui dum sacrificarent Fauno cæsa capella, & a pastoribus nuntiatum esset, pecora parte diversa abacta, in hostes exiverunt, & prior Remus recepta præda cum Fabiis rediens, exta & viscera capellæ immolata absumpsit, & ossa tantummodo Romulo servavit. Quare commotus Romulus indoluit, quod Quintilii sui neglecti fuissent, & tantum Fabiis licuisset: a qua, ajunt, licentia, Licentes Fabii posthac appellati fuere, & in Lupercalibus principes habiti. Propert. 4. 1. 26.

Verbera pellitus setosa movebat arator,
 Unde licens Fabius sacra Lupercus habet. Ovid. 2. Fast. 377.
 Risit, & indoluit Fabios potuisse, Remumque Vincere, Quintilios non potuisse suos.

Tercenti (inquit Servius) in Fabiorum familia fuerunt, qui conjurati, cum servis & clientibus suis, contra Veientes dimicarunt, & infidiis apud Cremeram fluvium interempti sunt. de quibus Ovid. 2. Fast. 235.

Una dies Fabios ad bellum miserat omnes,
 Ad bellum missos abstulit una dies. Ex his unus tantum superfuit Fabius Maximus, qui propter teneram adhuc pueritiam in civitate remanserat. Hic postea Dictator creatus, quum Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusit, & ad Campaniam traxit, ubi deliciis ejus virtus obtorpuisset. De quo ait Ennius, Unus homo nobis cunctando restituit rem. Hæc Servius illud, Virg. 6. Æn. 846. explicans,
 Quo festum rapitis Fabii? V. Liv. 1.2. c. 48. sq. & Dionys. 9. 22.

Victrices moræ Fabii. Propert. lib. 3. 3. 9.
 Hujus gentis sex familiæ fuere, ut Fasti Capit. & Nummi testantur, Ambusti, Maximi, Vibulani, Buteones, Dorfones, Pictores. [Immo & Gurgites, Hadriani, Labrones, Sangæ, &c. V. Urfin. Fam. Ro. & Scriptores. Rerum Ro. passim.

Fabius Pictor, homo nobilissimus, juris & litterarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Brut. 81. Quintil. lib. 1. cap. 6. Ennium, Pictoremque Fabium fecutus. [ubi Annalium scriptorem intelligit, sine dubio alium ab eo, quem Cic. laudat.

Fuit & alius Fabius, Allobrox cognominatus a rege Allobrogum ad Isaram flumen interempto, vel potius Allobrogicus, cognomine triumphali. Is fuit Q. Fabius Maximus, A. v. c. 632. cum C. Opimio cos.

Fabius Dorfenus, vel potius Doffenus, Poeta comicus, cujus testimonium citat Plin. lib. 14. cap. 13. de vinis antiquorum verba faciens. V. Hard. in Ind. Aut.

Fabius Persicus, quem impurissimum & obscenissimum omnium mortalium describit Seneca, & perpetuis inurit stigmatibus. V. Lib. de Benef. 2. 21. Is plane est, quem Juvenalis perstrinxit Sat. 8. 13. quum scripsit,
 Cur Allobrogicis & magna gaudeat ara,
 Natus in Herculeo Fabius lare, &c.

FABIUS, a, um. Adj. ut, Gens Fabia apud Ovid. 4. de Pont. 6. 9. Tribus Fabia. Sueton. Aug. cap. 40. Fornix Fabius. Cic. pro Planc. 17. V. 2. de Orat. 267.

FABIANUS, a, um. Adj. [Φαβιανός] ut, Arcus Fabianus, qui constructus est juxta regiam in Sacra via.

Fabiana formula a Fabio dicta, ad eorum reverentiam pertinens, quæ in fraudem patroni alienata sunt. Ex Jac. Spiegel. Lexic. Jur. Civ.

Fornix Fabianus. Cic. 2. Verr. 19.

Luperci Fabiani apud Fest. V. supra in **FABIUS**.

Milites Fabiani, disciplinæ nomine clariores. Nep. 11. 2. 4.

FABIANUS, i. m. Martyris nomen, qui una cum Sebastiano, quod Christum profiteretur, supplicio affectus est.

Fabianus Papirius, Auctoris nomen apud Plin. quem naturæ rerum peritissimum prædicat lib. 36. cap. 15. Hujus quoque meminit Seneca in epist. 40. & 100.

FABIANUS, [Φαβιανός] Pagus in Sulmonensi Italiæ agro, ubi vites & arva rigabantur, teste Plin. lib. 17. cap. 26. q. V.

FABIENSES, In monte Albano, Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

FABRATERIA, Oppidum Campaniæ, juxta quod Trerus amnis fuit. Sil. lib. 8. 397. Cic. 9. Fam. 24. Juven. 3. Sat. 224.

FABRATERNI novi, & Fabraterni veteres, Populi inde cognominati. Plin. 3. 5.

FABRE, **FABRICA**, **FABRICATIO**, **FABRICENSIS**. V. **FABER**.

FABRICIUS, [Φαβρίκιος] Nom. gent. Ro. ex qua C. Fabricius Luscinus, A. v. c. 471. cum Q. Æmilio Papo cos. qui contra Samnites & Pyrrhum regem bella gessit: valde fobrius, & fidelis. Nam munera hostium sprevit, & regis medicum sibi pollicentem necem domini sui, ligatum remisit ad regem, scribens etiam quid illi facere voluisset. V. Cic. 3. Off. 16. & 86.

Parvo potens Fabricius. Virg. 6. Æn. 844.

Pauperis Fabricii animosa umbra. Claud. 1. in Eutrop. 452.

FABRICIUS, a, um. Adj. [Φαβρίκιος] ut, Pons Fabricius. Hor. 2. Sermon. 3. 36. — tempore quo me Solatus jussit sapientem pascere barbam, Atque a Fabricio non tristem ponte reverti. Pons Fabricius dictus est, junctus insulæ Tiberinæ, quia a Fabricio consule factus est, postea Lapideus. Ex Schol. vet. ad loc.

FABRICO, **FABRILE**. V. **FABER**.

FABŪLA, æ. f. [fabŭla] Proprie est Res passim vulgata, etiam si vera sit: a Fando dicta, ut ait Varro lib. 5. de L. L. Juvenalis, It nova, nec tristis, per cunctas fabula cœnas. Ter. Hec. 4. 3. 14. Jam nos fabulæ fumus, Pamphile, senex atque anus. Hor. 1. Sermon. 1. 70. de Tantalii fabula, avarum alloquens, — quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Martial. lib. 1. 91. Quod nunquam maribus junctam te Bassa videbam, Quodque tibi mœchum fabula nulla dabat: Esse videbaris, fateor, Lucretia nobis.

Hieron. 1. Epist. 38. Et ne veteres replicando historias longum faciam & excedam mensuram epistolæ, brevem tibi fabulam referam quæ accidit infantie meæ temporibus.

Fabula, est In qua nec veræ, nec verisimiles res continentur: cujusmodi est, Angues ingentes alites juncti jugo. Cic. 1. de Invent. 27. Auct. ad Heren. lib. 1. 13.

Fabula, Res ad utilitatem, sive delectationem hominum conficta, ut sunt Poëtarum fabulæ, & hæc, quæ licet ab Hesiodo poeta initium acceperint, nomine tamen dicuntur Æsopiæ, qui Græcis Apologi dicuntur. Ex Cæsar. Rhodig. 18. 7. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. Jam vero quid vos illa delectat explicatio fabularum, & enodatio nominum, exectum a filio Cælum, vincitum itidem a filio Saturnum?

Fabulæ dicuntur etiam, non Tragicorum duntaxat poëtarum, ex aliis generis fabulis arcessita, sed multo frequentius Comicorum ad imitationem vitæ communis conficta Dramata. Hæc diversa fortuntur nomina, pro Habitu & qualitate personarum quæ in eis introducuntur. Aliæ enim Togatæ dicebantur, quarum personæ togis & Romanorum cultu erant ornatae: aliæ Palliatæ, quum personæ Græco more palliis indutæ in scenam prodibant. Erat enim pallium Græcis peculiare, quemadmodum Romanis toga. Togatarum genera sunt quatuor. Sunt enim Togatæ, quæ Prætextatæ dicuntur, in quibus reges Romani, vel duces inducuntur, personarum dignitate & sublimitate Tragoediis similes. Prætextatæ autem dicuntur, quia fere regum vel magistratuum prætexta utentium in hujusmodi fabulis personæ introducebantur. Secundum genus togatarum, Tabernariæ dicuntur, humilitate personarum & argumentorum similitudine comœdiis pares, in quibus non magistratus, sed humiles & privata personæ induci solebant, quales fere sunt mercatores, aut infitores, qui in tabernis merces suas vendere consueverunt. Erant præterea Fabulæ Atellanæ, jocis & salibus quam proxime ad Satyram accedentes, ab Atellis Campaniæ oppido, in qua plurimæ actitæ sunt, nomen sortitæ. Aliæ præterea erant Planipedæ, a planis actorum pedibus dictæ, qui ob humilitatem argumenti, & vilitatem personarum neque cothurni utebantur, neque foccis. Hæc fere ex Donat. de Tragœd. & Comœd. ad Ter.

Varias fabularum species exhibet Voss. Instit. Orat. 2. p. 313.

Fabulæ comicorum. Ter. prol. And. 3. Populo ut placerent quas fecisset fabulas.

Apologus, fabula, irrisio. Cic. 1. de Invent. 25.

Nutricularum fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Ampla fabula. Festus Rufus in Pleiadibus.

Aniles fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 8. V. **ANILIS**.

Commentitia. Cic. 3. Off. 39.

Convivales fabulæ. Tacit. 5. Ann. 6.

Ficta fabula. Propert. lib. 3. 5. 45.

An ficta in miseras descendit fabula gentes? adde Cic. pro Milon. 8.

Incredibilis. Cic. in Partit. 40.

Lepida fabula. Apul. lib. 1. de Afin. Aur. Lepidæ fabulæ festivitate nos avocavit.

Mendax fabula. Virg. in Ætna, — si firma manet tibi fabula mendax.

Monstrosa turpisque relatu fabula. Claud. 2. in Eutrop. 550.

Motoria fabula, & Stataria. V. **STATARIUS**.

Notissima fabula. Ovid. 4. Met. 189.

Par fabula somnio. Sen. Troad. 5.

Peritæ fabulæ. Aufon. sect. 3. ad lib. ut eat ad Probum, Suescat peritis fabulis Simul jocari & ludere.

Personata fabula. V. **PERSONATUS**.

Poeticæ fabulæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Puerilis fabula. Stat. 2. Achill. 273.

Vera fabula. Phædr. 2. 5.

Vulgaris fabula. Sil. lib. 4.

Accommodare fabulas. V. **ACCOMMODO**.

Agere fabulam. Sen. Epist. 77. fin.

Conficere totam fabulam. Cic. 2. Philipp. 34. Si meus stilus ille fuisset, ut dicitur: mihi credere non solum unum actum, sed totam fabulam conficissem.

Contaminare. V. CONTAMINO.
 Credere fabulis. Cic. 2. de Div. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere, quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, cantibus, adjuventur?
 Dare. V. modo in Docere.
 Decantata erat fabula, sed complere paginam volui. Cic. 13. Att. 33.
 Docere fabulam, Agere sc. Cic. de Clar. Orat. 72. & 79. alibi, sc. 1. Tusc. 3. Dare. Livius fabulam dedit. i. e. Populo spectandam præbere. Græci καθεύου, item διδάσκου. V. Casaub. ad Athen.
 Sum fabula. Cic. de Petit. Conf. fin. Efficere ne sis ridiculus & aliorum fabula. Hor. Epod. 11.
 Heu me per urbem Fabula quanta fui! Idem similiter
 1. Epist. 13. 8. — paternum
 Cognomen veritas in risum & fabula fias.
 Inceptare. V. INCËPTO.
 Inferere. V. INSERO.
 Peragere. Cic. de Senect. 64. Quibus qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregrisse. Ibid. 69. Nec histrioni, ut placeat, peragenda est fabula.
 Serere fabulam argumento primus ausus est Livius. Liv. 7. 2. ubi de Origine Ludorum Scenicorum & Atellanarum fabularum Romæ.
 Lupus in fabula Proverbio dicitur. Atque eccum tibi Lupum in fermone. Plaut. Stich. 4. 1. 71. Ter. Adel. 4. 1. 21. & Cic. 13. Att. 33. Lupus in fabula. V. LUPUS.
 Fabulæ. Verbum in responso poni solitum, quum negamus verum esse quod quis dicit, veluti per tædium. Ter. Heaut. 2. 3. 95. Idem And. 1. 3. 13. — Ibi tum hanc ejectionem Chrysidis
 Patrem recepisse orbam, parvam. fabulæ:
 Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque iis commentum placet.
 Fabula quoque peculiari modo de Manibus dicitur. Hor. 1. Carm. 4. 16. Jam te premet nox fabulæque manes. Pers. 5. Sat. 152.
 — cinis & manes & fabula fies.
 Fabula est etiam, Dramatis pars non ignobilis. Græc. μῦθος. V. Aristot. de Arte. Et, Dramatis argumentum non inscite dici possit. unde Quintil. 5. 10. Fabulæ ad actus scenarum composita argumenta dicuntur.
 FABELLA, f. dimin. [μυσίδιον] Cic. pro Coel. 64. Verum hæc tota fabella veteris & plurimarum fabularum poetriæ.
 Bella fabella. Apul. 6. Met.
 Brevior fabella. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Commentitiæ fabellæ. Cic. 2. de Divin. 80. Nihil debet esse in philosophia commentitiis fabellis loci.
 Agere festive fabellam. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Narrare fabellam. Cic. 2. de Orat. 244. Siquando quid tanquam aliqua fabella narratur.
 Fabellas Phædrus ad Apologos detrufit, de quibus modo actum est, ita ut Fabulæ nomen ad Drama suo jure pertinere possit. V. 4. Fab. 6.
 FABELLATOR, ñris. m. Apul.
 FABELLATRIX, icis. f. Afran.
 FABULO, ñnis. m. Macrobi. 2. Saturn. 1. Planipes & fabulo impudica & prætextata verba jaciens. Ita restit. Salmaf. Ildor. Gloss. Fabulo, Congerero, & fabulas componens. V. Voff. Instit. Poët. 2. 2.
 FABULO, [μυθῶν] Plaut. Mil. 2. 5. 33. Mala es. PH. immo ecastor fabulandi sermones conferre. Plaut. Pœn. prol. 34.
 Canora hic voce sua tinnire temperent,
 Domum sermones fabulandi conferant.
 FABULOR, [μυθηλογῶν, μυθουομαι] ñri. a Famen derivatur; & significat Loqui. Plaut. Capt. 3. 4. 3. Quid fabulabor? quid negabo, aut quid fatebor? Idem Merc. 2. 3. 30. Quid illud quod solus sectum fabulatur filius?
 Inter se fabulari. V. INTER.
 Fabulari falsa. Plaut. Epid. 2. 2. 53.
 Fabulari, Joco excipere, & habere ludibrio. Plaut. Truc. 1. 2. 80. Non isthæc mea benignitas docuit te fabulari.
 Fabulari aliquando pro Inapte garrere sumitur. Liv. 45. 39. Et tu Centurio, miles, quid de Imperatore Paulo Senatus decrevit potius, quam quid Sergius Galba fabuletur, audi.
 FABULATIO, onis. f. Mart. Capell.
 FABULATOR, ñris. m. [μυθηποιός] Facundus & facetus congerro. Suet. in Aug. cap. 78. Lectoribus aut fabulatoribus arceffitis. Item, Qui ficta narrat, & dupliciter. Sive pro Nugatore ut Gell. 3. 10. Herodotus homo fabulator. Sive in bonam partem pro Eo qui Apologos scribit, ut ap. eund. 2. 29. Æsopus ille e Phrygia fabulator.
 FABULATORIUS, Adj. Cathol.
 FABULÆRIS, e. [μυθικός] ut Historia fabularis. Suet. in Tiber. cap. 70. Maxime tamen curavit historiæ fabularis notitiam usque ad ineptias atque derisum.
 FABULINUS, Deus qui pueris primo fari incipientibus præesse putabatur, cui etiam Romani sacrificabant, quum primum liberi eorum fari incipiebant. Auctor Nonius, 12. 56. citans testimonium Varro-nis de Liberis educandis.
 FABULOSUS, Adj. [μυθώδης] dicitur Celeberrimum, de quo omnes fantur: vel de quo multa finguntur, vel denique Qui multa fingit. Hor. 1. Carm. 22. 7.
 — vel quæ loca fabulosus Lambit Hydaspes.
 Colitur illic fabulosa Derceto. Plin. lib. 5. cap. 13.
 Fabulosa antiquitas. V. Plin. 12. 19.
 Fabulosus etiam, Garrulus qui fabulis delectatur, quales sunt Aniculae. Atque ita interpretantur illud Horatianum, 3. Carm. 4. 9. de Nutrice linguæ, ut solent, impotenti.
 Me fabulosæ Vulture in Appulo
 Altricis extra limen Apulix
 Ludo fatigatumque fomno
 Fronde nova puerum palumbes Texere. V. Torrent.
 ad loc.

Compar. Plin. lib. 33. cap. 1. Midæ quidem anulum, quo circum-
 acto habentem nemo cerneret, quis non etiam fabuliosorem fateatur?
 Apul. 1. Met. p. 111. Nihil hac fabula fabulosius.
 Superl. Plin. 5. 1. Fabulosissime Atlas.
 FABULOSUS, Adv. [μυθικός] h. e. Mendose. Plin. 7. 48. Fabulose
 multa de hominum ævo referens.
 Compar. Ammian. 23. 25. ut Homerus fabulosius canit.
 Superl. Plin. 5. 1. Fabulosissime ab antiquis narrata.
 FABULOSITAS, denom. [μυθολογία] Plin. lib. 36. cap. 13. Sed quum
 excedat omnia fabulositas. Idem lib. 7. cap. 52.
 Poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 28.
 FABULUM. V. FABA.

F A C

FACELA, æ. f. Olusculum aceto maceratum. Epigr. Vet.
 Quem recreat festum gillo, facela, melo. Hinc
 FACELARE, is. n. Acetarium. Lamprid. Heliog. cap. 20.
 FACELINA, Dianæ cognomentum. Drakenb. ab Sil. Ital. lib. 14.
 260.
 FACERSSO. V. FACIO.
 FACETUS, Adj. [εὐχέλων, εὐχεύας, φιλοσοπῆτης, συμύλων] a Fando
 deduci videtur, & Is dicitur qui verbis facit quod vult: auctore
 Donato. Cic. pro Quint. 11. Nam neque parum facetus scurra Sex.
 Nævius. Plaut. Mil. 3. 1. 47. Cavillator facetus, vel commodus con-
 viva item ero.
 In altercando cum aculeo, & maledicto facetus. Cic. de Clar.
 Orat. 173.
 Genus jocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & face-
 tum. Cic. 1. Off. 104.
 Homo facetus inducis etiam sermonem urbanum ac venustum. Cic.
 pro Domo sua 92. Acuti sunt, elegantes, faceti, breves. Cic.
 de Clar. Orat. 63. Homo minime ineptus & facetus. Cic. de
 Clar. Orat.
 Ironia faceta & elegans. Cic. de Clar. Orat. 291.
 Lepore faceto solers. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Narratores faceti. Cic. 2. de Orat. 219.
 Poeta facetissimus veteris cômœdiæ Aristophanes. Cic. 2. de Le-
 gib. 37.
 Sales facetissimi. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Sermo facetus, & nulla in re rudis. Cic. 1. de Orat. 32.
 Facetum, i. n. [πρὸ εὐχεπέων] pro Elegantiæ exculpta. Quintil.
 lib. 6. cap. 3. p. 532. Burm. Facetum quoque non tantum circa ridi-
 cula opinor consistere. Neque enim diceret Horatius Facetum car-
 minis genus natura concessum esse Virgilio. Decoris hanc magis
 & excultæ cujusdam elegantix appellationem puto. Ideoque in Epi-
 stolis Cicero hæc Bruti refert verba: Næ illi sunt pedes faceti, ac de-
 liciis ingredienti molles. Quod convenit cum illo Hor. Serm.
 — molle atque facetum Virgilio. Hæc Quintil. Qua
 verba sic quidam legunt: Bruti refert verba, quærentis, an illi sint
 pedes faceto ac deliciis ingredienti molles. Horatii locus est lib. 1
 Serm. 10. 44.
 — Pollio regum
 Facta canit pede ter percusso, forte epos acer
 Ut nemo, Varius ducit. molle atque facetum
 Virgilio annuerant gaudentes rure Camœnæ. Molle atque face-
 tum Porphy. interpretatur, Molle atque elegans. Tale est illud ad
 Heren. lib. 4. 19. Qui non possunt in illa facetissima verborum at-
 tenuatione commode versari, veniunt ad aridum & exangue genus ora-
 tionis. h. e. Exculpta, & quasi rotunda constructione. Sic enim ex-
 ponit Capidurus.
 FACETIA, ñrum. f. [εὐχέλεια, λαμυρία, συμυλία] Deliciæ quædam
 fermonis, & dicta urbana sine scurrilitate: quæ etiam in factis intel-
 ligi possunt. Cic. 2. de Orat. 248. Quod facete dicitur id alias in re,
 alias in verbo habere facetias.
 Duo sunt genera facetiarum, Alterum æquabiliter in omni sermone
 fufum, Alterum peracutum & breve: illa a veteribus superior Ca-
 villatio, hæc altera Dicacitas nominata est. Cic. 2. de Orat. 218.
 Idem in Orat. 87. dicit Facetias genus esse salium.
 Leporum ac facetiarum difertus puer. Catull. 12. 9. Al. Differtus.
 Facie magis quam facetiis ridiculus. Cic. 1. Att. 13.
 Facetiarum & urbanitatis oratorius non scurrilis lepos. Cic. de Clar.
 Orat. 143.
 Acerbæ facetiæ. Tacit. 5. Ann. 2.
 Asperæ facetiæ. Tacit. 15. Ann. 68.
 Accedat eodem oportet lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero
 digna. Cic. 1. de Orat. 17.
 Capi mirifice facetiis. Cic. 9. Fam. 15.
 Conditas sale & facetiis Cæsar. Cic. 1. Off. 133.
 Oblitæ Latio facetiæ. V. OBLINO.
 Pellicere aliquem sale, lepore, politissimis facetiis. Cic. 1. de
 Orat. 243.
 Præstare æqualibus suis festivitate & facetiis. Cic. de Clar. Orat.
 177.
 Superabat sale facetiisque omnes Scipio. Cic. de Clar. Orat. 128.
 FACETE, Adv. [λαμυρῶς, συμυλῶς] Urbane, & festive atque ele-
 ganter. Plaut. Asin. 3. 2. 35. Ut assimulabat Sauriam me esse,
 quam facete! Ter. Eun. 2. 2. 55. Eho numnam tu hic relictus custos,
 ne quis forte internuntius clam a milite ad istam cursaret? r. facete
 dictum. Cic. 6. Verr. 95. Nunquam tam male est Siculis, quin ali-
 quid facete & commode dicant. Idem 1. de Fin. 39. Ut e patre au-
 diebam, facete & urbane Stoicos irridente.
 Compar. Cic. 2. de Orat. 217. Ego vero omni de re facetius puto
 posse ab homine non inurbano quam de ipsis facetiis disputari.
 Superl. Idem ibid. 223. Noster hic facetissime tres patris Bruti de
 jure civili libellos tribus legendos dedit.
 Quod facete dicitur, id alias in re habere, alias in verbo facetias.
 Cic. 2. de Orat. 248.
 Colligere multa non modo acute sed etiam ridicule ac facete. Cic. 1.
 de Orat. 143.

ACETOSUS, Adj. [*εὐτραπέδιος*] Cic. 2. de Fin. 103. In quantam hominum facetosam urbanitatem incuratis non dico. Alii legunt, Facetorum.

Beroald. sic usus est Comment. in Suet. Vespasianum, dicens, Cavillationem ibi (c. 23.) accipi pro cavillo dicaculo & facetosa urbanitate. Sic & alii usi sunt, sed male. Neque enim Cic. diceret Quantam facetosam, sed Quantum facetosam. H. St.

ACETUDO. apud Pontan. Facetudo virtus est quædam de Serm. lib. 3. cap. 20. p. 416. Utitur & alibi, ut 360. Facetudo & Comitas. H. St. Vide omnino primam pag. ejusdem libri. An ex antiquo auctore?

ACIES, Ei. f. [*ἄκσις*, *ἄκσις*, *ἄκσις*, *ἄκσις*] Anterior pars humani capitis, in qua Frons, oculi, nasus, os, genæ, mentum partes, unde constat. Plin. lib. 11. cap. 37. Facies homini tantum, ceteris os aut rostra. frons & alis, sed homini tantum tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index. Ter. Eun. 2. 1. 24. Papæ honesta facies. Sallust. in Catil. cap. 15. extr. Prorsus in facie, vultuque vecordia inerat. Plaut. Mil. 4. 2. 36. Collaudato hujus formam & faciem. V. **VULTUS**. Facies aliquando Totius corporis forma, & habitus. Plaut. Trin. 4. 2. 58. Quæ facie est homo? s. sesequipedem quidem est quam tu longior. Ter. Eun. 2. 3. 5. O faciem pulchram. Ubi Donat. Faciem modo non partem corporis dicit, sed totam speciem quæ apparet & cernitur. Facies, inquit Gell. lib. 13. cap. 28. est Forma omnis, & modus, & factura quædam corporis totius, a faciendo dicta, ut ab aspectu species, & a fingendo figura. Itaque Pacuvius in tragedia, quæ Niptra inscribitur, Faciem dixit hominis pro Corporis longitudine; Ætate integra, feroci ingenio, facie procera virum. Hæc ille.

Forma & facies. Cic. 1. Off. 14. Formam quidem ipsam, Marce fili, & tanquam faciem honesti vides.

Facies & statura. Cic. 2. Philipp. 41. Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Turfilius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu.

Insignis facie juvenis. Virg. 9. Æn. 583. Ovid. 5. Epist. 125.

Præsignis facie puella. Ovid. 3. de Arte Am. 773.

Facies non solum in hominum corporibus, sed etiam rerum cujusmodi aliarum dicitur: ut auctor est Gell. lib. 13. cap. 28. Nam montis, & cæli, & maris facies, si tempestive dicatur, probe dicitur. Sallust. 2. Hist. Sardinia in Africo mari, facie vestigii humani, in Occidentem, quam in Orientem latior prominet. V. infra **FACIO**.

Adversa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Cadaverosa. V. **CADAVER**.

Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Decora facies. Hor. 1. Serm. 2. 87.

Egregiæ facies. Lucret. lib. 5. 1169.

Flammata facies. i. e. Iracunda. Sen. Med. 6.

Formosa. Martial. 3. Epigr. 5.

Hispida facies. i. e. Barbata. Hor. 4. Carm. 10. 5.

Humana facies. Ovid. 2. Met. 661.

Impar. Ovid. 4. Fast. 306.

Nec facies impar nobilitate fuit.

Incesta facies. Lucan. lib. 10. 105. De Cleopatra.

Informis facies. Lucan. lib. 6. 225.

Ingenua facies. Plin. 1. Epist. 14.

Inscripta facies, i. e. Signata vel ferro, vel alia quavis re, quod fœvis fugitivis fiebat. Claud. 2. in Eutrop. 344.

Invisa facies. Virg. 2. Æn. 601.

Irata facies. Lucan. lib. 8.

Liberalis facies. Plin. 1. Epist. 14.

Mala facies. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 537. Qui malam faciem habet, liber non est? i. e. Turpem.

Mendosa facies. Ovid. 12. Met. 399.

Mœsta facies. Lucan. lib. 8. 665.

Mœstissima facies. Valer. 2. Argon. 493.

Peregrinæ facies. V. **PEREGRINUS**.

Præstante facie puella. Ovid. 3. Fast. 467.

Prima facie. Cajus in l. aliquando. D. ad Senatusconf. Vellejan.

Prima facie quidem alienam, re vera autem suam obligationem suscipit. Paul. in l. Quum servus sect. Si Titius. D. de leg. 1. Videtur quidem is prima facie rem mihi meam legasse: sed, &c. Idem in l. Alieno. D. de fideicom. libertat. Quod non prima facie videtur esse iniquum. Quod alii Prima fronte dicunt, vel Prima specie.

Puerilis facies. Ovid. 8. Met. 223.

Pulchra facies. Ovid. 14. Met. 827.

Rara puella facie. Ovid. 14. Met. 337.

Rara quidem facie, sed rariore arte canendi.

Recta facies. Quintil. lib. 1. cap. 11. Observandum erit etiam, ut recta sit facies dicentis.

Rugosior facies passa uva. Claud. 1. in Eutrop. 111.

Sacræ facies. Perf. 2. Sat. 56. Deorum.

Sæva ac deformis facies. Tacit. 3. Hist. 83.

Torva viriliter facies. Sen. Hippol. 6.

Tristis facies. Ovid. 2. de Pont. 8. 73.

Truces facies, oculique minaces. Lucan. lib. 7. 291.

Varia ac nova facies. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Virginea facies. Ovid. 8. Met. 323.

Afferre novam faciem, nomen vetus. Cic. pro Flacc. 70.

Cogitare faciem alicujus. Cic. 2. de Divin. 143. Num igitur quum aut muros Babylonis, aut Homeri faciem cogito, imago illorum me aliqua pellit?

Non dimovere faciem ab aliquo. Hor. 4. Carm. 5. 14.

Fingere faciem, vultum, sonum. Cic. 1. de Orat. 127.

Habere liberi hominis faciem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Faciem habere ad omnem rem. Plaut. Mil. 4. 2. 36.

Collaudato formam & faciem, & virtutes commemorato.

M. Ad eam rem habeo omnem faciem, ut dudum jam tibi demonstravi.

In codd. emendat. legitur Aciem.

Induere pulchram faciem turpi animo. Sen. Hippol. 919.

Laudaret faciem livor quoque. Ovid. 10. Met. 515.

Mutatus faciem & ora. Virg. 1. Æn. 662.

Neglecta facies. Ovid. 3. Amor. 105.

Cura dabit faciem, facies neglecta peribit.

Nosse aliquem de facie. Cic. in Pison. 81. Habet hæc virtus (quam tu ne de facie quidem nosti) ut viros fortes species ejus & pulchritudo etiam in hoste posita delectet. V. **NOSCO**.

Ostendere faciem propriam. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Perfricare faciem. V. **PERFRICO**.

Prostituere faciem suam lucro. Ovid. 1. Amor. 10. 42.

Torquere faciem. Quintil. lib. 5. cap. 11. Quis istam faciem planipedis fenis torquens?

Vexant faciem frigora. Sen. OEdip. 6.

Velut victa in urbe facies. Tacit. 1. Ann. 41. Non florentis Cæsaris, neque suis in castris, sed velut in urbe victa facies.

Arboris facies. Plin. lib. 12. cap. 14. Nec, arboris ipsius quæ sit facies, constat.

Armorum civilium facies. Tacit. 1. Ann. 85. Diversa omnium, quæ unquam accidere, civilium armorum facies. Aliter Virg. 2. Æn. 412.

Armorum facie & Grajarum errore jubarum.

Belli. Plin. 35. 4. Super omnes divus Augustus in foro suo celeberrima in parte posuit tabulas duas quæ belli pictam faciem habent & triumphum.

Civitatis facies expressa in persona alicujus. Cic. pro Flacc. 53.

Consilii publici facies. Tacit. 2. Hist. 54.

Honesti. V. **Forma & facies**.

Loci. Tacit. 14. Ann. 10. Antequam Vesuvius mons ardescens faciem loci verteret.

Montis in faciem curvata unda circumstetit. Virg. 4. Georg. 361.

Maris. Virg. 5. Æn. 767.

— quibus aspera quondam

Visa maris facies.

Pacis. Tacit. 13. Ann. 83. Dum positis loriceis, & galeis, in pacis faciem veniretur.

Pugnæ. Tacit. 2. Hist. 42. Ea enim pugnæ facies erat.

Pulveris. Gell. lib. 10. cap. 18. Contusæque (ossa) in faciem pulveris aquæ indidit, ebibitque.

Scelerum quæ facies? i. e. Quæ species ob scelera punitorum apud inferos? Virg. 6. Æn. 560. Aliter 1. Georg. 506.

— tot bella per orbem,

Tam multæ scelerum facies.

Senatus faciem secum afferre. Cic. 8. Philipp. 23. Senatus enim faciem secum attulerat, auctoritatem Reipub. cui qui non paret, &c. De C. Popillio loquitur.

Sermonis simplicis facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et facie simplicis, sumptique ex proximo sermonis fidem quoque acquirit.

Solæcismi faciem habere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Stagni facies. Tacit. 5. Hist. 23. extr. Superflus amnis palustrem, humilemque insulam, in faciem stagni opplevit.

Victoriæ. Tacit. in Vita Agric. cap. 38. Proximus dies faciem victoriæ latius aperuit.

Urbis. Sallust. Catil. cap. 31. pr. Quibus rebus permota civitas, atque immutata urbis facies erat.

Facies, in plurali numero. V. **Scelerum facies**.

Vertere se in omnes facies, i. e. Experiri omnia sua consilia, aut vires. Virg. 12. Æn. 891.

Verte omnes tete in facies; & contrahe quicquid,

Sive animis, five arte vales.

Facies, hujus facies in genitivo apud antiquos. Gell. lib. 9. cap. 14. Quod autem supra scriptum est in Quinti Claudii verbis, Propter magnitudinem atque immanitatem facies: id nos alioqui veteribus libris inspectis exploravimus, atque ita esse ut scriptum est, comperimus. Sic enim pleraque ætas veterum declinavit, hæc facies, hujus facies: quod nunc propter rationem grammaticam, faciei dicitur. Corruptos autem quosdam libros reperi, in quibus faciei scriptum est, illo quod ante scriptum erat, oblitterato. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca invenire nos in eodem Claudii libro, scriptum utrumque facies & facii. Sed facies in ordine scriptum fuit, & contra per ii geminum facii. Neque id abesse a quadam consuetudine prisca existimavimus. Nam & ab eo quod est hic dies, tam hujus dies, quam dii: & ab eo quod est hæc fames, tam hujus fames, quam famii dixerunt. Et paulo post, In casu autem dandi, qui purillime locuti sunt, non faciei, uti dicitur nunc, sed facie dixerunt. Lucilius in Satyris, Et primum (inquit) facie honestas accedit. Idem lib. 7. Qui te diligit, ætati facieque tuæ se fauorem ostendat, fore amicum polliceatur. Sunt autem non pauci qui utrobique facii legant. Sed Cajus Cæsar in lib. de Analogia, 2. hujus die & hujus specie dicendum putat.

FACILIS, FACILITAS, FACINUS. V. **FACIO**.

FACIO, fœci, factum, [*ποιῶ, δράω, πράττω, ἵκτω, πύκτω*] ēre. Proprie is dicitur facere, Qui rei quam facit, faciem quandam imponit, unde a Faciendo Facies vocitata. Qui ergo vas facit, vasis faciem illi imponit: qui vestimentum, faciem vestimenti. Agere vero existimatur, qui aliquid ita operatur, ut nullum extet opus quod sub finem veniat. Hinc, Qui aliquid animo moliantur, agere proprie, non facere dicuntur. Confunduntur tamen sæpe hæc verba, & Facere ad omnia transfertur. Nam & Facere verba dicimus, i. e. Loqui; & Facere viam, &c. V. Varro de L. L. 5. 8. Ter. And. 1. 1. 28. Quod plerique omnes faciunt adolescentuli.

Compositum Aurifex ex Auro & Facio improprie. Non enim facit aurum. H. St.

Facit hoc argentum. Plaut. Trin. 4. 2. 15. i. e. In causa est. Sic Ter. Phorm. 2. 3. 11. Vide, avaritia quid facit.

Facere suo arbitratu, vel arbitrio. Cic. 1. de Fin. 72. Quæ mihi facultas ut id meo arbitratu facerem, ante, &c. Idem 6. Philipp. 4. Quid enim ille unquam arbitrio suo fecit?

Quid fecisti scipionem? pro Quid fecisti de scipione? Plaut. Caf. 3. 4. 30. Quid agis tu marite mi vir? unde ornatu hoc advenis? quid fecisti scipionem, aut quod habuisti pallium?

Facere, pro Sacrificare. Plaut. Aul. 4. 2. 15. Si reperero, ô Fides, nulli congialem plenam faciam tibi fideliam. Virg. 3. Ecl. 77.

Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito. Cic. pro Muren. 90. Nolite a facris patriis Junonis sospitæ, cui omnes Confu-

les facere necesse est, domesticum & suum Consulem potissimum avellere.

Facere are terram, pro **Arefacere**, apud Lucret. lib. 6. 962.

Principio terram sol excoquit, & facit are. [Anastrophe est.

Facere per Trajectionem, ut **Rareque facit**. Lucret. (6. 232.) Puto & **Facere ne**. H. St. Posterius quid sit non assequor.

Facere, Verbum apud Jurisconsultos, inquit Papinianus, omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, solvendi, numerandi, judicandi, ambulandi. l. 218. D. de verb. signif.

Non videri fecisse. Cic. 4. Att. 15. Quid queris aliud? Judicia, credo. Drusus, Scaurus non fecisse videntur. h. e. Absoluti sunt. Reus enim a iudicibus absolutus, his verbis innocens pronuntiabatur, Non videri fecisse.

Factum; in responstone. Ter. Eun. 4. 4. 14. Chæreane tuam vestem detrahit tibi? D. o. factum. P. H. & ea est indutus? D. o. factum.

Facio & Do iisdem loquendi generibus. ut, **Facio potestatem**, & **Do potest.** **Facere transitum**. H. St.

Facere cum Infinitivo. Virgil. (2. Æn. 538.)
— qui nati coram me cernere letum

Fecisti. Plato 264. circa principium; πεποίηκε γὰρ ἡμῶς καὶ νῦν ποιεῖν τοῦτο καὶ πᾶσι παρέμεινεν παρθεῖν. H. St.

Facio, cum præpositionibus **A** vel **Ab**, pro eo quod est **Pro**. V. **A** vel **Ab** præpositiones.

Ab aliquo facit aliquid. Cic. 1. de Invent. 90. Commune est, quod nihilo magis ab adversariis, quam a nobis facit, &c. i. e. **Pro advers.** &c.

A se aliquid facere. Cic. 1. de Orat. 111.

Ad difficultatem urini facit; i. e. **Prodest**. Plin. lib. 22. cap. 18.

Et, Facit præclare cœliacis, Ibid. cap. 19.

Ad ipsum furcæ factæ. Liv. 28.

Ad pullatum circulum mire facit. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Ad bonos mores ars nostra facit. Ovid. 3. de Arte Am. 540.

Ad nutum. Cæf. 1. Bell. Gall. 31. Si qua res non ad nutum aut ad voluntatem ejus facta sit.

Ad omne scelus manus illius faciunt. Ovid. 6. Epist. 128. de Medea.

Ad perpendiculum facere aliquid. V. **PERPENDICULUM**.

Ad stomachum non facit nostra lagena tuum. Mart. lib. 10. 45.

Ad unguem factus homo. Hor. 1. Sermon. 5. 32.

In aliquod vas facere quidpiam. Columel. lib. 12. cap. 6. Si aliam muriam in id vas facere volueris, hanc in vasa benè picata diffundes.

Verba In id vas facere defunt in codd. quibusd.

Abortum facere. V. **ABORTUS**.

Acorem. Columel. lib. 4. V. **ACOR**.

Accessionem sibi. Cic. 10. Fam. 18. Magnam etiam perdit hostes accessionem sibi fecissent.

Aditus ad causam. V. **ADITUS**.

Aditum facere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Adjutorium in aliquam rem alicui. Suet. de Clar. Gramm. 10.

Admirationem auri & argenti. Sen. Epist. 1. lib. 21. [Sic in Lugd.

Adulterium. Gell. lib. 14. cap. 2. Delictisne facere adulterium?

Æs alienum. Liv. Egestate coacti dicuntur æs alienum fecisse.

Æstimationem. Cæf. 6. Bell. Gall. 18. Viri quantas pecunias ab uxoribus dotis nomine acceperunt, tantas ex suis bonis, æstimatione facta, cum dotibus communicant.

Agrum honestiorem. Varr. lib. 4. pr. Ea quæ faciunt honestiorem agrum. i. e. **Elegantiorem**.

Alienationem. Cic. de Amicit. 78. Neque fieri possit, ut non statim alienatio, disjunctioque facienda sit. De amicitia.

Ambitus circa rem aliquam. h. e. **Ambages**. Liv. 27. 27. extr. Multos circa unam rem ambitus fecerim, si, quæ de Marcelli morte variant auctores, omnia exequi velim.

Amicitiam. Cæf. 4. Bell. Gall. 8. Ad Cæsarem legatos miserant, amicitiam fecerant, obsides dederant.

Amicum me tibi fecit tua virtus. Hor. 2. Sermon. 5. 33.

Animum alicui, Incitare, & animum augere. Liv. 25. 11. Missum a Metaponto præsidium Romanis fecit animum, ut nocte ex improvviso opera hostium invaderent.

Animum bonum. Plin. Epist. 150.

Animos facere alicui in aliquem. Ovid. 5. Trist. 8. 3.

Quæ tibi res animos in me facit improbe?

Animos faciunt divitiæ. Liv. 1. 34.

Apertum aliquid facere alicui, i. e. **Demonstrare, & docere illum**. Lucret. lib. 2. 182.

Arbitrium. Hor. 4. Carm. 7. 22.

Quum semel occideris, & de te splendida Minos

Fecerit arbitria. i. e. **Pronuntiarit**. Aliter vero apud Livium, pro Ferre potestatem accipitur, lib. 43. 17. Prætores Consuli in eligendo arbitrium fecerunt. V. **ARBITRIUM**.

Arbitrum. V. **Judicem**.

Ardorem animis, pro Inflammare. Liv. lib. 8.

Argentariam. Auctor de Viris Illust. cap. 72. Cic. 7. Verr. 64. Is quem ille argentariam Lepti fecisse dicit. V. **ARGENTARIA**.

Artem ludicram. Plaut. Aul. 4. 3. 3.

Continuo meum cor cœpit artem facere ludicram.

Ascensionem ad locum aliquem. Plaut. Rud. 3. 1. 7.

Affulas foribus. Plaut. Merc. 1. 2. 20.

At etiam adsto? at etiam cesso foribus facere hisce affulas?

Auctionem. V. **AUGEO**. Cic. 5. Philipp. 11. Ut feliciter vir auctionem faciebat.

Auctoritatem. Cic. pro Lege Manil. 43. De quo homine vos (id quod maxime facit auctoritatem) tanta & tam præclara iudicia fecistis?

Aucupium auribus, Aufcultare. Plaut. Mil. 4. 1. 43.

Audaciam hosti. Liv. 29. 34. Aut ipsi obequitabat portis, aut cedendo, cum timoris simulatio audaciam hosti faceret, ad insequendum temere eliciebat.

Audientiam. Cic. de Senect. 28. Facitque persæpe ipsa sibi audientiam diserti senis compra oratio & mitis. V. **AUDIO**.

Augurium. Plaut. Stich. 3. 2. 10.

Aurium populum. Plaut. Afin. prol. 4.

Face jam nunc, tu præco, omnem aurium populum. i. e. **Fac audientiam**.

Auspicium dicitur avis, E qua auspicium capitur. Liv. lib. 1. 34.

Eam alitem ea regione cœli, & ejus dei nunciam venisse, circa sum mum culmen hominis auspiciū fecisse. — cui si viriosa libido

Fecerit auspiciū. Hor. 1. Epist. 1. 86. i. e. Si libido cepit.

Auxilia mercede facere. Tacit. 6. Ann. 33. Mittit, qui auxilia mercede facerent.

Bardum se facere. Plaut. Epid. 3. 3. 40. Ego illic me autem affimu labam quasi stolidum, quum bardum me faciebam.

Bellum. Cic. 1. Off. 35. Ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari.

Bellum patriæ facere. Tacit. 3. Ann. 18.

Bellum pecunia, pro Parare: apud Sallustium, ut citat & interpretatur Sen. Epist. 115.

Bombum. V. **BOMBUS**.

Bonum alicui, pro Conferre beneficium. Ter. Heaut. 4. 5. 15.

Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens.

Boves convivas, Plautinus dicit coquus Pseud. 3. 2. 23. eos, Qui totum ex herbis apparant convivium.

Bustum. Cic. 1. Philipp. 5. Idemque bustum in foro facerent, quod illam insensitum sepulchrum effecerant.

Cadaver, Occidere. Apul. lib. 8. Cadaver quod ipse fecerat, avid complexus est.

Cædem. Cic. pro Milon. 12. Obviam sit ei Clodius expeditus in equo nulla rheda, nullis impedimentis, nullis Græcis comitibus, ut solebat, sine uxore, quod nunquam fere: quum hic insidiator qui ite illud ad cædem faciendum apparasset, cum uxore veheretur in rhed penulatus. Idem pro Sext. 11. Cædem maximam facias.

Calorem, pro Excitare. Plin. lib. 11. cap. 16. Tum maxime murmurantes, caloris (ut putant) faciendi gratia. de Apibus.

Capitale facere dicuntur leges. Plin. lib. 12. cap. 14. Digredi via capitale leges fecere. h. e. Legibus interdictum est capitali supplicio ne qui thus Sabotam deferunt, via digrediantur: hoc est alia via præterquam per urbis portam eant.

Caput facere dicuntur folia herbæ. Plin. lib. 26. cap. 12. Remedia sunt pycnocomi folia trita cum polenta, si nondum caput fecerint. h. e. Si nondum excreverint in semen.

Carmina facere. Virg. 3. Ecl. 86.

Carnificinam. Plaut. Capt. 1. 2. 29. Sed si ullo pacto ille huc conciliari potest, vel carnificinam hunc facere possum perpeti.

Castra. Cic. 15. Fam. 4. Castra in Lycaonia apud Iconium facere.

Idem 8. Att. 17. Neque ipse fatis firmus esset ad castra faciend

Tacit. 4. Hist. 26. Jamque fero diei subducit ex acie legionem faciendis castris.

Caulem, pro Emittere & producere. Columel. lib. 11. cap. 3.

Cautiorem aliquem. Cæf. 8. Bell. Gall. 23. Ne tentando cautiorem facerent.

Celerem se facere, Festinare. Plaut. Trin. 4. 3. 1.

Stafime, fac te propere celerem, recipe te ad dominum domum.

Censuram vini in epulas regis. V. **CENSURA**.

Certamen. Liv. 6. 19. extr. Quid patrum & plebis certamen facimus quod civitatis esse adversus unum pestiferum civem debet?

Certiorem. V. **CERTUS**.

Chlamydem undantem quassando. h. e. **Sese agitando, facere chlamys undulata videatur**. Plaut. Epid. 3. 3. 55.

Sed hic quis est, quem huc advententem conficior, Suam qui undantem chlamydem quassando facit?

Cladem, pro Inferre. Liv. lib. 8. 2. Plus populationibus, quam præliis cladium fecit.

Clamores. Cic. de Clar. Orat. 109. Itaque Hortensius utroque genere florens clamores faciebat adolescens.

Claritatem facere oculis. Plin. lib. 29. cap. 6. Claritatem oculis fac cinis bubonis.

Classem. Cæf. 4. Bell. Gall. 21. Huc naves undique ex finitimis regionibus, & quam superiore æstate ad Veneticum bellum fecerat classem jubet convenire. conf. Naves, Rates.

Cœnam, pro Apparare. Plaut. Merc. 4. 2. 3. Quid si igitur cœna faciam?

Cœnas facere & obire. Cic. 9. Att. 13. ad fin. Quas enim eos cœnæ & facere & obire scripsit ad me Sextus? quam lautas, quam temperatas? Facit cœnas qui recipit, Obiit qui recipitur.

Cognomen loco. Liv. 1. 3. Is sepultus in eo colle, qui nunc est præ Romanæ urbis, cognomen colli fecit. h. e. Ab hujus nomine collis vocatus est Aventinus.

Commentarios. Cæf. 8. Bell. Gall. 1. Scio Cæsarem singulorum annorum singulos commentarios fecisse.

Commercium sermonum. Liv. 5. Jam per longinquitatem belli commercio sermonum facto.

Commodo Reipub. Cæf. 5. Bell. Gall. 45. Scribit Labieno, si Reipub. commodum facere posset, cum legione ad fines Nerviorum venire. h. e. Si sine periculo Reipub. sibi liceret.

Commutationem rerum. Cæf. 1. Bell. Civil. 21. Jam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio.

Compendium, Compendiose & breviter aliquid assequi. Plaut. Rud. 1. 2. 90.

Si ad saxum quo capeffit, ea deorsum cadit, Errationis fecerit compendium. [Non est Assequi errationem sed Evitare, Lucri facere. V. **COMPENDIUM**.

Compendii paululum. Cic. pro Rosc. Com. 49. Et si quando me videris pejerare, ut paululum tu compendii facias, paratum fore scito.

Compendii operam, pro Operæ compendium facere. Plaut. Pseud. 7. 42. Quisquis es adolescens, operam fac compendii querere. [i. e. Fac compendii operam in querendo infundendam.

Compotem votorum, Alicui concedere quod petit. Plin. in Panæt. cap. 78. extr.

Conceptum. Columel. lib. 7. cap. 6. Huic pecudî nocet æstus, se magis frigus, & præcipue foetæ, quæ gelicidîo hiemis conceptum fecit. h. e. Quæ concepit hieme per gelu.

Concilia. Liv. 3. 10. Ecetræ Antiates colonos palam conciliare.

Concitationes. Cæf. 3. Bell. Civil. 106. Hoc sedato tumultu, crebris continuis diebus ex concursu multitudinis concitationes fiebant.

Concu

Concursum. Cic. pro Deiot. 28. Quos concursus facere solebat? quam se jactare? quam se ostentare? &c.

Confidentem, Animum augere alicui. Plaut. Merc. 5. 2. 14. Nam tu quemvis confidentem facile tuis factis facis, Eundem ex confidente actutum diffidentem denuo.

Conjecturam. Cic. 4. Verr. 183. Ut vos rogarem ut conjecturam faceretis, qualem in iis rebus in me L. Metellum fuisse putaretis.

Conjecturam de odore. Plaut. Men. 1. 2. 54. Ecquid tu de odore possis, siquid forte olfeceris, facere conjecturam?

Conjecturam de me facio. Cic. 2. de Orat. 299. Facit enim de se conjecturam: cujus tanta vis ingenii est, ut neminem, nisi consulto, putet quod contra seipsum sit dicere.

Conjecturam facere de moribus alicujus, &c. Plin. in Paneg. Cic. 5. Verr. 106. Quo facilius vos conjecturam de triennio & de tota Sicilia facere possitis.

Conjecturam ex re aliqua facere. Ter. Heaut. 3. 3. 13. Cic. 13. Att. 9. Quam tu conjecturam faciebas ex litteris Messalæ.

Conjecturam ex hoc. Plin. Jun. lib. 4. Ep. 27. extr. Possis ex hoc facere conjecturam, quam sit emendatus adolescens.

Conjecturam ex, de. Cic. in Verr. Ex quibus conjecturam facere de omnibus possitis. Idem 3. Verr. 125. Verum ut ex uno de ceteris conjecturam facere possitis.

Conjecturam secum. Plaut. Rud. 3. 1. 20. Quum conjecturam ego met mecum facio, hæc illa est simia, &c.

Conjecturam facere. h. e. Divinare. Plaut. Curc. 2. 1. 31. Hoc responde quod rogo, potin' conjecturam facere, si narrem tibi hac noctu quod ego somniavi dormiens?

Conjurationem, Conjurare. Cæs. 4. Bell. Gall. 30. Itaque rursus conjuratione facta, paulatim ex castris discedere, ac suos clam ex agris deducere coeperunt.

Conquisitionem. Liv. 25. 5. Ex hoc Senatusconsulto creati Triumviri bini, qui conquisitionem ingenuorum per agros fecerunt. Al. Habuerunt.

Consilium, pro Dare. Liv. 35. 42. Exulem illum & Poenum esse, cui mille in dies nova consilia, vel fortuna sua, vel ingenium facere possit.

Consilio alterius aliquid, pro Sequi consilium. Plaut. Rud. 4. 3. 22. Cic. 1. Fam. 7. dicit De consilio alicujus facere.

Conspirationem, Conspirare. Liv. 26.

Consuetudinem alicui cum altero. Cic. 13. Fam. 23. pr. Nam & inter nosmetipfos vetus usus intercedit, & Atticus noster majorem etiam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit.

Consulem. Cic. de Senect. 14. Anno enim undevigesimo post ejus mortem hi coss. T. Flaminius & M. Attilius facti sunt.

Contentionem alicujus rei. Cic. in Pison. 51. Sed quoniam fortunarum contentionem facere coepimus, de reditu Gabinii omittamus.

Contentionem facere. Etiam in illis contentionibus, quæ cum inimicissimis fiunt. Cic. de Off. lib. 1. circa finem. (137.) Hic aliud significat contentio, quam altero in loco, ubi dicit Fortunarum contentionem. H. St. In Pison. est Instituire comparisonem, de Off. Exercere inimicitias concertando. V. CONTENDO.

Controverfiam. Liv. 3. 40. Aut quid ita, quum per tot menses, vacua civitate nemo justine magistratus summæ rerum præessent, controverfiam fecerit: nunc demum, quum hostes prope ad portas sunt, civiles discordias ferant.

Controverfiam alicui de re aliqua, pro Contendere cum aliquo. Sen. Epist. 111.

Controverfiam facere dicuntur verba. Cic. in Orat. 121. Nihil ambigi potest, in quo non aut res controverfiam faciat, aut verba.

Contumeliam, quod & Contumelia afficere dicitur. Ter. Phorm. 5. 7. 78. Quin tu novo modo ei faceres contumelias? Cato apud Gell. lib. 10. cap. 14. In hac contumelia, quæ mihi per hujusce petulantiam factum itur. Cic. 3. Philipp. 22. videtur hoc genus loquendi reprehendere, quum ait, Quid est porro facere contumeliam? quis sic loquitur? Et subdit, Nonne fatius est mutum esse, quam quod nemo intelligat, dicere? Quintil. lib. 9. cap. 3. Et contumeliam fecit: quod a Cicerone reprehendi, notum. Affici enim contumelia dicebant.

Convicium, Conviciari. Plaut. Merc. prol. 59. Male mihi precatur, & facit convicium. Plin. Epist. 98. lib. 6. Cic. 11. Att. 11. Convicium Pisoni Consuli mirificum facit.

Copiam argenti facere alicui, pro Pecunias dare mutuo. Plaut. Asin. 5. 1. 20. Sic, Frumenti. Cæs. 1. Bell. Gall. 28. Allobrogibus imperavit ut his frumenti facerent copiam.

Copiam puellæ. Ter. Phorm. 1. 2. 63. Obsecrat ut sibi ejus faciat copiam. i. e. Eam det sibi, vel faciat ut illa ad se veniat.

Copiam sui non facere dicitur, Qui latitat ut evitet creditorem, nec se exhibet. Ulpianus in l. eum qui circa columnas. D. de privileg. credit. Item,

Copiam sui facere dicitur, Qui omnium horarum homo est. Plin. Paneg. 39.

Copiam consilii sui facere. Cic. 3. de Orat. 131. Quod erat insigne, eum qui id faceret, facere civibus omnibus consilii sui copiam.

Copiam facere, alicui ejus quod cupiat. Plaut. Capt. 2. 8. 14. Ut tibi ego inventus sum obsequens: quod maxime cupiebas, ejus copiam feci tibi.

Copia facta est petenti. Catull. 66. 39.

Copiam facere, pro Facere potestatem. Liv. 7. 13. extr. Te, Imperator, milites tui oramus, ut nobis pugnandi copiam facias.

Copiam & potestatem facere alicui. Plaut. Capt. 2. 3. 14. Gratiam habeo tibi, quum copiam istam mihi, & potestatem facis, ut ego ad parentes hunc remittam nuntium.

Curiam. Plin. lib. 34. cap. 6. h. e. veluti Seriatum quendam erigere. [Immo de ædificio curiæ a Sulla factæ dictum.]

Damnum, pro Periclitari, & damnum & incommodum ex re aliqua accipere. Plaut. Capt. 2. 2. 77. Est etiam ubi profecto damnum præstet facere, quam lucrum. Cic. de Clar. Orat. 125. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Latinæque litteræ fecerunt.

Puto & Damnum facere pro Afferre damnum. H. St. Idem adnotavit has Locutiones, in quibus Facere est Pati, a veteris separandas fuisse.

V. Facere Detrimentum, Jacturam, Naufragium, Vitium.

Deditionem alicujus facere hosti. Liv. 31. Perjuriumque aliis alii exprobrantes, & sacerdotibus maxime, qui quos ad mortem devovissent, eorum deditionem vivorum hosti fecissent. Cæs. 2. Bell. Gall. 33. Deditione facta.

Deditionem ad hostem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dejectionem. Cic. pro Cacin. 57. Qui illam vim, dejectionemque tuo rogatu aut tuo nomine fecerit.

Delectum studiorum. Quintil. lib. 2. cap. 9. Sic quoque Facere delectum militum apud Cæs. 1. Bell. Civil. 11. legitur pro eo quod est, Milites ad bellum legere. V. DELECTUS.

Delicias. Plaut. Poen. 1. 2. 68. V. DELICIÆ. Ovid. 2. Trist. 349. Sic ego delicias, & molliæ carmina feci.

Delirantes. Plaut. Amph. 2. 2. 157. i. e. Ad insaniam redigere.

Defensionem, Quum e navi in continentem descendimus. Liv. 28. Ex vetusto codice legitur Excensionem. Idem 2. Bell. Pun. Prius quam in continentem descensiones faceret. V. EXCENSIO.

Desiderium alicujus rei alicui. Liv. 38. Idem 7. 24. extr. Moram triumpho vulnus Consulibus attulit: eademque causa Dictatoris desiderium Senatui fecit.

Detrimentum. Cic. 6. Verr. 20. Resp. detrimentum fecit, quod, &c. Dicta facere, i. e. Præstare quæ promiseras. Ovid. 3. Fast. 515. Diem, pro Transigere. Sen. Epist. 67.

Differentias. Plin. lib. 16. cap. 6. Differentias faciunt & folia.

Dignitatem alicui rei. Plin. lib. 33. cap. 3. Cujus sceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit.

Dignum factis suis. Ter. Phorm. 2. 2. 83. Quin quod est ferendum feras: tuis factis dignum feceris.

Discessionem. Plin. Epist. 167. V. DISCEDO.

Discrimen. Plin. lib. 11. cap. 51. Sed ante omnia explanatio animi quæ nos distinxit a feris, inter ipsos quoque homines discrimen alterum, æque grande quam a belluis, fecit.

Disertum rhetor facit. Cic. 2. Philipp. 101. Medico tria millia jugerum, quasi te sanum fecisset: Rhetori duo, quasi disertum facere potuisset.

Dividuum. Ter. Adel. 2. 2. 33. Servasne an perdas totum, dividuum face. h. e. Divide.

Divitias ex re aliqua. Plaut. Perf. 4. 4. 100. Divitias tu ex isthac facias.

Divortium. Cic. 12. Att. 51. Sed quid, quod audio, Spintherem fecisse divortium?

Dolorem. Cic. 5. Fam. 15. Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. Idem 11. Att. 8.

Dubium in utraque parte facere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Dulcedinem. Sen. Epist. 112.

Duritias facere. V. post Tædium facere.

Eloquentem aliquem facere. Cic. in Orat.

Emolumentum. Cic. 2. de Fin. 59. Cujus mors tibi emolumentum factura est. Legitur ex vetusto exemplari, Emolumentum futura est.

Errorum, pro Erroris causam dare. Sen. Epist. 68.

Eruptionem. Cæs. 3. Bell. Gall. 22. Cic. 7. Att. 14. Eruptionem facturi fuisse dicebantur.

Excisionem oppido. Plaut. Curc. 4. 3. 2. Sed capse illa qua excisionem facere condidici oppidis.

Excursionem in agrum hostilem. Liv. 4. Cic. 1. Att. 19. Helvetii sine dubio sunt in armis, excursionemque in provinciam faciunt.

Exemplum, pro Edere. Quintil. lib. 5. cap. 2. Et ipse pronuntiat, exemplum non libenter, quod in se postea fortasse recidat, facit.

Exempla faciam in te; i. e. Ita peniam, ut sis aliis exemplo. Plaut. Most. 5. 1. 67. Exempla edepol faciam ego in te.

Exercitum. Auctor de Viris Illust. cap. 67. Mox Cimbrana dominatio ne revocatus, ruptis ergastulis exercitum fecit.

Exilium sibi met. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 21. Nunc ut fert Achantio, sibi met faciet exilium.

Exitum. Sen. Epist. (1. lib. 21.) Petens ut videret, quem admirator auri exitum faceret. i. e. Qui esset exitus & finis ejus qui tantopere aurum admiraretur & laudaret.

Expectationem. Cic. 3. Att. 15. Varronis fermo facit expectationem Cæsaris.

Expectationem sui. Cic. 4. Acad. 10. Ut etiam majorem expectationem mei faciam, quam modo fecit Hortensius.

Expeditum ex impedito. Plaut. Epid. 1. 1. 79. Quomodo me expeditum ex impedito faciam?

Facetias. Plaut. Stich. 5. 2. 25.

Facetum. Plaut. Asin. 2. 2. 84. Extemplo facio facetum me atque magnificum virum.

Facinus. Cic. 2. de Fin. 95. Vide ne facinus facias, quum mori suadeas. Liv. 4. Bell. Pun. Facinus memorabile fecistis. V. FACINUS.

Facultatem, pro Dare potestatem & permittere. Plin. Epist. 159. Cic. 4. Verr. Si facultatem vere atque honeste judicandi fide & diligentia mea fecero.

Facultatem facere hæredi petere. Ulpian. in l. Arist. D. de acquir. hæred. Arist. existimat, Prætorem aditum facultatem facere debere hæredi rationes defuncti ab eo petere, penes quem depositæ sunt, deliberanti de adeunda hæreditate.

Facundum faciebat amor. Ovid. 6. Met. 469.

Fallaciam in re aliqua. Ter. And. 1. 3. 7. Me infensus servat, ne quam faciam in nuptiis fallaciam.

Famam. Quintil. lib. 11. cap. 2. Memoria autem facit etiam prompti ingenii famam.

Familiam unam. Ter. Adel. 5. 8. 3. Ego vero jubeo, & in hac re & aliis omnibus Quam maxime unam facere nos hanc familiam, Colere, adjuvare, adiungere.

Fastidium. Liv. 3. 1. Fecit statim, ut sit, fastidium copia.

Favorem apud aliquos, pro Conciliare. Liv. 42. 14. extr. Eumeni vero conspiratio adversus eum favorem apud Romanos fecit.

Ferocem. Plaut. Curc. 4. 3. 7. Ne te mihi facias ferocem, aut supplicare censeas.

Ferventem flagris. Plaut. Amph. 4. 2. 10.

Quem poi ego hodie ob isthac dicta faciam ferventem flagris.

Fidem, est Facere ut quis credat. Cic. 3. in Catil. 4. Ut quoniam auribus vestris, propter incredibilem magnitudinem sceleris, minorem fidem faceret oratio mea. Idem in Pison. 59. Non facies fidem sollicit, quum hæc disputabis. Idem de Orat. Fidei faciendæ causa. Idem pro Milon. 66. Quoniam vita talis & civis & viri fidem non faciebat. Idem in Brut. 187. Credit iis quæ dicuntur qui audit oratorem, vera putat, assentitur, probat, fidem facit oratio. Plin. Epist. 198. In summa, fecit mihi fidem pœnitentiæ. Quintil. lib. 5. Fides verbis tuis non fit.

Fidelem hero. Plaut. Mil. 2. 4. 55.

Dum te fidelem facere hero voluisti, absumptus es pane.

Finem, Definere. Plaut. Epid. 1. 1. 37. Ter. And. 5. 1. 2. Satis periculi coepi adire, orandi jam finem face. Idem Adel. 5. 9. 40. Sino habeat, in istac finem faciat. Idem prol. Heaut. 21. Nisi finem maledictis facit. Cic. pro Cn. Planc. 75. Idem 2. in Rull. 12. Finem feci offerendi mei.

Finem studiis fecere procellæ. Claud. de Laudib. Seren. 207.

Finem facere vitæ, atque laboris. Lucret. lib. 3. 956.

Flagitium. Plaut. Poen. 5. 2. 5. Ter. Eun. 2. 3. 90. Ah flagitium facimus.

Fletum facere. Columel. in Hort. v. 122.

Seque laceffenti fletum factura sinapis. i. e. Lacrymas elicitura.

Florentem. Plaut. Men. 2. 3. 21.

Nam ecastor solus benefactis tuis me florentem facis.

Fœdus cum aliquo. Cic. pro Sext. 24. Fœdus fecerunt cum Tribuno plebis palam, ut ab eo provincias acciperent, quas ipsi velent, &c.

Fœdus ex societate. Liv. 24. 6. Hieronymus legatos Carthaginem misit, ad fœdus ex societate cum Annibale faciendum.

Fœdus inter se. Cic. 2. de Fin. 83. Posuisti etiam, dicere alios, fœdus quoddam inter se facere sapientes, ut quemadmodum sint in se ipsos animati, eodem modo sint erga amicos.

Formam alicujus facere. V. FORMA.

Formidinem facere. Tacit. 3. Hist. 10. Vanam formidinem, ut hostes fecere.

Fortunam. Liv. 24. Facile esse momento quo quis velit, cedere possessione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum esse.

Fortunam malam facere sibi. Columel. lib. 1.

Fortunatum. Plaut. Capt. 4. 2. 78.

Fossam. Cæf. 1. Bell. Civil. 41. extr. Sed a fronte contra hostem pedum quindecim fossam fieri iussit.

Fractum. Plaut. Mil. i. e. Frangere. [Suspectum est.

Fraudem legi Talaris. Plaut. Mil. 2. 2. 9. ubi Gronov. V.

Frugem. Plaut. Poen. 4. 2. 70.

Fugam. Ter. Eun. 4. 7. 17. Cic. pro Domo sua, 67. Quas iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. Liv. 8. Fugam ac vastitatem late fecerunt.

Aliter apud Terentium, vide Fugam facere ex Cicer. H. St. Sane apud illum Fugam facerent, pro Mandarent se fugæ, apud hunc vero Fugas fecerit, pro Conjecerit, Dederit in fugam plurimos. Priori modo Liv. 25. 34. Fuga confestim ex acie, duce amisso, fieri cœpta est.

Funus alicui. Cic. pro Cluent. 28. Et ibi de integro funus jam sepulto filio fecit. Liv. 25. 17. extr.

Funus alicui facere, pro Occidere, & causam mortis afferre. Plaut. Afin. 3. 3. 5.

Acerbum funus filis faciet, si te carendum est. Scil. mater.

Funus prandio facere, pro Exedere & consumere prandium. Plaut. Men. 3. 2. 27.

Quid de te merui, qua me causa perderes?

Ut furripuisti te mihi dudum de foro?

Fecisti funus absenti me prandio.

Furtum. Plaut. Poen. 5. 4. 75. Ter. prol. Eun. 28. Cic. pro Cluent. 179. Hoc ipso fere tempore Strato ille medicus domi furtum fecit, & eadem ejusmodi. Plaut. Bacch. 1. 2. 60. Ædopol fecisti furtum in ætatem malum. ubi Lamb. & Salmast. V.

Genium meliorem. Plaut. Stich. 4. 2. 42.

Nam hic quidem meliorem Genium tuum non facies.

Gloriam alicui rei. Plin. lib. 14. cap. 1.

Gloriosum. Plaut. Pseud. 2. 3. 8.

Atque ego nunc me ut gloriosum faciam.

Gradum, Ambulare. Plaut. Curc. 1. 2. 25. Cic. 2. de Orat. 249. Quin prodis, mi Spuri? Quotiescunque gradum facies, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem.

Gradum ad aliquid, non est (inquit Valla lib. 5. cap. 26.) Transillum facere, sed Aliquam rem gradum, & quasi Scalam ad alia facere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Gradum facere, pro Promovere. Liv. 6. Cic. 4. Verr. 3. Itaque majoribus in Africam ex hac provincia gradus imperii factus est.

Gratiam jurisjurandi. Plaut. Rud. 5. 5. 58. Suet. in Tiber. cap. 35. Vulgo dicunt, De juramento dispensare.

Gratiam facere, pro Permittere, potestatem facere. Suet. Aug. cap. 17. Liv. 3. 41. Factaque per Cornelium Valerio dicendi gratia quæ vellet, quum libertas non ultra vocem excessisset, Decemviri propositum tenere.

Gratiam delicti, pro Ignoscere. Sallust. in Jugurth. cap. 104. extr. Ceterum Boccho, quoniam pœnitet, delicti gratiam facit, i. e. Ignoscit.

Gratiam criminis. Suet. in Calig. cap. 15. Tale est illud Liv. 3. 56. Omnium igitur tibi, Appi Claudii, quæ impie nefarieque per biennium alia super alia es ausus, gratiam facio.

Gratiam aliquam partem argenti. Plaut. Pseud. 5. 2. 23.

Gratulationem ad omnia deorum templa nomine alicujus. Cic. 11. Fam. 18. Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus, renovatio timoris magnam molestiam afferbat. V. SUPPLICATIO.

Gratum, Gratificari. Ter. Eun. 4. 4. Cic. 1. Att. 20. Per mihi, per inquam, gratum feceris.

Gravidam. Plaut. Amph. prol. 103. Ter. And. 1. 1. 15. Gravida facta est e Pamphilo.

Hæredem. Cic. 2. Verr. 17. Viros bonos & honestos complures fecit hæredes. Idem 3. Verr. 111. Testamento fecit hæredem filiam.

Hæritationem alicui facere dixit Plin. Jun.

Hælitum jucundiorum facere. Plin. lib. 20. cap. 17.

Haruspiciam. Cic. 6. Fam. 18. Neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruspiciam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

Hilarum. Ter. Adel. 4. 7. 38. Hilarum, ac lubentem fac te in nati nuptiis. adde Plin. 16. 6.

Histrioniam. Plaut. Amph. prol. 90.

Honorem mortuo. Cic. 9. Philipp. 25. Nulla dubitatio relinquatur, quin honorem mortuo, cui injuriam vivo fecimus, faciamus.

Hospitium. Cic. pro Corn. Balb. 41. Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum sit fundus, quum scita ac jussa nostra sua sententia comprobatur, quam quum hospitium fecit?

Hostem aliquem alicui. Lucan. lib. 1. 203.

Hostilia. Plin. in Paneg. 30. Tacit. 15. Ann. 13. Quod pro Armeniis hostilia faceret.

Jacturam, quod & Damnum facere dicitur. Plin. Epist. 12. Sic Facere jacturam rei familiaris. Cic. 2. de Fin. 79. Et 1. Off. 84. Facere jacturam gloriæ.

Jacturam in unius mulierculæ animula. Idem 4. Fam. 5.

Jactus. Hirt. de Bell. Hispan. 9. Nostri quum appropinquassent, clamore repentino telorumque multitudine jactus facere cœperunt. [Videtur aliquid deesse.

Ignem ex lignis viridibus. Cic. 3. Verr. 45.

Impensam & impensas. Cic. 6. Philipp. 14. Nam possessores animæ æquiore discedent: nullam impensam fecerant, nondum instruxerant, &c. Liv. 2. Bell. Pun.

Impensam in re aliqua. Cic. 13. Att. 25. Et id quoniam impensam fecimus in Macrocolla, facile patior teneri.

Impensas in stipendia militum. Liv. 4. Meliore conditione alios militare, quam si ipsi militassent, & eosdem in sua stipendia impensas fecisse, & in aliorum facere.

Imperatum & Imperata. Plaut. Pseud. 1. 3. 152. Cæf. 5. Bell. Gall. 37. pr. Jussus arma abjicere, imperatum facit. In plur. num. fere Deditiois periphrasis est.

Imperium. Plin. lib. 36. cap. 15. Nimirum sic habitaverunt illi qui hoc imperium fecere. i. e. Ex minimo maximum reddidere, ut est apud Suet.

Impetum, Insultare, vel Insilire in aliquem. Plaut. Capt. 4. 4. 4. Idem Men. 5. 2. 116. Me jubes impetum facere in eum qui stat, atque occidere. Auctor de Viris Illust. cap. 26. extr. Impetu in hostes facto, victoriam suis reliquit. Cic. 15. Fam. 3. Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturum. Idem pro Milon. 29. Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum.

Impressionem. Cæf. 8. Bell. Gall. 5. Ut omni multitudine in fines Sueffionum, qui Rhemis erant attributi, facerent impressionem. Liv. 3.

Incendia. Cæf. 5. Bell. Gall. 19. Plaut. Merc. 3. 4. 3. Ita mihi in pectore atque in corde facit amor incendium.

Incertum, h. e. Verbis rem incertam esse significare. Liv. 4. Plin. lib. 12. cap. 14. Qui mea ætate legati ex Arabia venerunt, omnia incertiora fecerunt.

Incestum. Cic. 1. de Invent. 73. ut Stuprum, Adulterium, &c.

Incurfionem in agrum Romanum. Liv. 3. 38. Sabini magna manu incurfionem in agrum Romanum fecere.

Indicium, Indicare. Plaut. Aul. 4. 6. 5.

Inducias, quod barbari Facere treugas dicunt. Liv. 29. 12. Cum Romanis quoque, sicut cum Ætolis, cupiens pacem, si posset: fin minus, inducias facere. Cic. 8. Philipp. 20.

Inducias, metaphorice, pro Spatii aliquid dare, donec quippiam fiat. Plaut. Amph. 1. 1. 233. Immo induciæ parumper fiant, siquid vis loqui.

Ineptiarum aliquid facere. Catul. 6. 14.

Infamiam facere dicitur judex, Dum infamiam irrogat. Ulpian. in l. quid ergo par. Ex compromisso. D. de his qui not. infam.

Infectum quod factum est. Plaut. Truc. 4. 2. 17.

Inimicum sibi aliquem. Ter. Eun. 4. 7. 32. Miseret tui me, qui hunc tantum hominem facias inimicum tibi.

Inique facias. V. INIQUUS.

Initium, i. e. Incipere. Cic. 9. Att. 11. Si hic qua ratione initium fecit, eadem cetera aget sincere, temperate, prudenter, valde videro.

Initium armorum. Cic. 7. Att. 3.

Initium cædis. Cic. 5. Philipp. 20.

Initium colloquendi. Liv. 25. 23. Sic, Configendi. Cic. 14. Philipp. 36. Fugæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 69.

Injuriam, Damnum inferre, vel Injuria laceffere. Ter. Adelph. 1. 2. 68. Etli Æschinus nonnullam in hac re nobis facit injuriam. Cic. 1. Verr. 54. Quid dices? an id quod dictitas, injuriam tibi fecisse Verrem? Hor. 2. Serm. 6. 28.

Luctandum in turba, faciendâ injuria tardis.

Injuriam contumeliose. Ter. Phorm. 2. 2. 1.

Infantum ex stulto. Ter. Eun. 2. 2. 23.

Scitum hercle hominem, hic homines prorsus ex stultis infanos facit.

Insidias, Infidiari. Ter. Phorm. 2. 1. 44.

Sed siquis forte, malitia fretus sua, Insidias nostræ fecit adolescentiæ, Ac vicit: nostran' culpa ea est, an judicum? Cic. pro Milon. 88. Hic di immortales (ut supra dixi) mentem dederunt illi perditæ ac furioso ut huic faceret insidias. Sic ibid. 6. 23. 32. 60.

Insigne. Ter. Eun. 5. 6. 31.

Nam jam diu aliquam causam quærebat senex,

Quamobrem insigne aliquid faceret iis: nunc reperit. [Bentl. Ægre faceret. Sed, quantum ego intelligo, Aliquid ægre facere parum convenit irato seni, qui id agebat potius, ut insigne exemplum pœnæ in meretrices ederet.

Infomnīa. Plin. lib. 18. cap. 12. Fabacia existimatur infomnīa facere. h. e. Nocturnas illusiones provocare.

Interapedinem scribendi, Intermittere scribendi officium. Cic. Fil. 16. Fam. 21. Itaque me jam non pœnitebat interapedinem scribendi fecisse, sed potius latabar.

Intercessionēs, Intercedere. Gell. lib. 13. cap. 12. extr. refert Tribunus pleb. creatos faciendis intercessionibus.

Intervallum. Temporis scil. Varro lib. 3. de R.R. cap. 7. ad fin. Liv. 24. 7. Tanquam laretur elatum pedem ab stricto nodo, moratus turbam Diomenes, tantum intervalli fecit, ut, &c.

Introitum sol in Geminos facit, pro Ingreditur signum Geminor. conf. Transitum infra. Columel. lib. 11. cap. 2. Sic In Cancro. ibid.

Invidiam. i. e. Onerare invidia, vel Odiosum reddere. Liv. 38. 43. pr. Itaque ad invidiam ei faciendam, legatos Ambracienſes in Senatum, subornatos criminibus, introduxit. Ovid. 4. Met. 547.

Utque parum justæ, nimiumque in pellice favæ, Invidiam fecere deæ.

Invidiam gratia, odium turpitudine, iram offensio judicis facit. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Iratum alicum alic. Cic. 1. de Orat. 20. Quum iratum adversario judicem facere vellet.

Irrita verba alicujus virtute, pro Redarguere. apud Plaut. in Amph. 3. 2. 44.

Iruptionem, Impressionem seu Incurſionem hostilem. Cic. pro Lege Manil. 15. Cum hostium copiæ non longe absunt, etiamſi irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.

Iter, Ambulare, ire aliquo. Cic. pro Cn. Plano. 65. At ego, quum casu diebus iis, itineris faciendi causa, decedens e provincia Puteolos forte venissem. Idem 1. de Divin. 57. Quum duo quidam Arcades familiares iter una facerent.

Iter fecit a portu navita. Ovid. 18. Epist. 10. Al. Movit iter.

Iter ad prætorium. Liv. (55.)

Iter ad superos. Sen. Herc. OEth. 16.

Iter infestum. Lucret. lib. 5. 1123.

Iter sibi occultum mus fecit. Ovid. 2. Fasti. 574.

Iter pedibus. Cic. 5. Att. 9. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissime navigassemus.

Iter per regionem aliquam. Cic. 3. Att. 4. Sive per Epirum iter esset faciendum, &c.

Iter per auras. Ovid. 3. de Pont. 2. 62.

Iter quacunque fecit. Cic. 3. Verr. 44.

Iter scelere, Quod alias dicitur Feneſtram aperire. Ovid. 15. Met. 105.

Iter secundum mare facere. Cic. 16. Att. 13.

Judicatum facere, Judicis ſententiæ parere. Verbum est duodecim Tabularum, Ni judicatum faxit, ſecum ducito. Celf. l. 42. D. si cert. petat. At si judicatum fecerit Titius, nihil ultra Sejus tenebitur. Cic. pro L. Flacc. 48. Itaque recuperatores contra istum rem minime dubiam prima actione judicaverunt. Quum judicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est.

Judicatum debitorem facere creditor dicitur, quum eum condemnari facit. Martianus in l. grege. §. etiam. D. de pignorib.

Judicem, aut arbitrum, Judicium arbitriumve alicujus rei ad aliquem deferre. Plin. Epist. 150. Non defunt enim qui me aut judicem, aut arbitrum faciunt.

Judicium, Judicare. Cic. 13. Fam. 30. Ut primum per ætatem judicium facere potueris, quanti quisque tibi faciendus esset.

Judicium de aliquo. Cic. pro Lege Manil. 43. De quo homine vos (id quod maxime facit auctoritatem) tanta & tam præclara judicia fecistis.

Judicium de virtute alicujus. Cic. 11. Fam. 29. extr. Gravissimum vero judicium de mea fide & de constantia fecisti.

Jugulationem magnam. Hirt. Bell. Hispan. 22. Quum bene magnam manum fecisset, & nocturno tempore per fallaciam in oppidum esset receptus, jugulationem magnam facit.

Juramentum in verba alicuj. Jurare. Sen. 2. de Clement. In cujus verba principes regesque juramentum faciunt.

Jus, i. e. Potestatem. Liv. 32. Rerum suarum quas possent, ferendarum ſecum dominis jus fiebat, &c.

Justa, i. e. Facere quæ justus es. Ovid. 2. Met. 154.

Justa alicui. Cic. pro Flacc. 95. Justa Catilinæ facta sunt. V. J U S T A.

Lætantem aliq. Plaut. Stich. 3. 1. 6. Eos nunc lætantes faciam adventu meo.

Lætitiā. Cic. 1. de Fin. 25. Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se lætitiā.

Lætitiā ingentem. Liv. 28.

Lapidationes. V. Fugam.

Largitionem, five Largitiones; Largiri, Corruptere pecunia judices vel Suffragatores. Cic. 3. Tusc. 48. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ærarium: verbis tamen defendebat ærarium.

Lenocinium. V. LENO.

Librum. Plin. Epist. 147.

Lites. Ter. Eun. 4. 5. 8. Lites sunt inter eos factæ maximæ.

Litem suam facere, Interponere se liti. Gell. lib. 10. cap. 1. Ego adversus eum qui doctus esse dicebatur, litem meam absens facere nolui.

Litteras. i. e. Exarare, Scribere. Plaut. Afin. 4. 1. 22.

Tuus arbitratus sit, comburas si velis, Ne illi sit cera, ubi facere possit litteras. Cic. 4. Acad. 6.

Sed ne litteram quidem unam facimus, nisi forenssem.

Lituram. Ovid. 4. de Pont. 1. 14. Idem 3. Epist. 3.

Quascunque aspicias, lacrymæ fecere lituras.

Locum alicui rei, aut facinori. Sen. de Benef. Ut devotioni fortissimæ locum ultima necessitas faceret. De Decio opinor. Ovid. 2. Amor. 19. 6.

Et faciat voto rara repulsa locum.

Locupletem se verbis. Cic. pro Flacc. 10. Quum verbis se locupletem faceret, haberet nihil præter illam impudentiam, quam videtis.

Longum. Hor. 1. Serm. 3. 127. Ne longum faciam. Formula abruptendæ orationis.

Longius aliquid exemplis facere. Cic. 5. de Fin. 40. Nihil opus est hoc exemplis longius facere: est enim perspicuum, &c.

Loquentem aliquem, pro Introducere in oratione quasi loq. Cic. in Orat. 85. Non faciet temp. loquentem.

Lucrum. Plaut. Most. 2. 1. 7. Facere aliquantum lucri argenti. Cic. pro Flacc. 91. Minus igitur lucri facit.

Ludos alicui, Irridere aliquem. Plaut. Most. 2. 1. 80. Ter. Phorm. 1. 7. 52. Ut ludos facit.

Ludos sibi, pro Ineptiendo se deludere. Sen. Epist. 114.

Ludos facere, i. e. Ludere. Lucret. lib. 4. 794.

Ludos facere, idem quod Ludos edere. Cic. 3. Q. frat. 8. Quanta tandem pecunia penderetur, si omnium nomine quicumque Romæ ludos facerent? Idem Att. Ludos facere absens malebat.

Maciem. Ovid. 11. Met. 793. Fecit amor maciem.

Maculas, Contaminare, conspurcare, & maculis aspergere. Plin. lib. 12. cap. 25. Summa probatio est, ut in veste maculas non facit.

Magnum, i. e. Rem magnam. Hor. 1. Serm. 10. 20.

At magnum fecit quod verbis Græca Latinis Miscebat.

Magnum me faciam. Plaut. Mil. 3. 2. 10. Magnum me faciam, nunc, quoniam illæc me collaudavit.

Malum aut bonum in re quap. Cic. ad Brut. 15. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in evertenda boni.

Mandata. Plaut. Afin. 5. 2. 63.

Ibo ad Diabolum, mandata dicam facta ut voluerit.

Manum, pro Colligere milites. Cic. pro Cæcin. 33. Quum manum fecerit, copias pararit, &c. conf. Jugulationem.

Manubias sibi. Cic. 3. Verr. 154. Dubitamus quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit?

Matres. Ovid. 2. Trist. 289.

— Jovis succurret in æde, Quam multas matres fecerit ille deus.

Maturum. V. M A T U R U S.

Medicinam, Mederi & juvare præſenti auxilio. Plaut. Men. 1. 1. 23.

Cic. pro Quint. 8. Medicinæ faciendæ locus non erit. Idem 14. Fam. 7. Ita sum levatus, ut deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur.

Mel facere dicuntur apes. Plin. lib. 11. cap. 18.

Meliorem aliquem alicui facere. Ovid. 2. de Rem. Amor. 761.

Me certe Sappho meliorem fecit amicæ.

Mentionem, Commemorare. Plaut. Most. 3. 3. 126. Cic. pro Cluent. Quo tandem igitur ore mentionem corrupti judicii facitis?

Mentionem cum aliquo. Plaut. Aul. 4. 7. 3.

Fac mentionem cum avunculo mater mea. Plaut. Cist. 1. 2. 15.

Quod sæpe mecum mentionem fecerit, Puerum aut puellam alicunde ut reperirem sibi.

Mentionem de re aliqua. Cic. 2. Q. frat. 11. De te magis ab Sipylo mentio est honorifica facta. Plaut. Aul. 2. 2. 27. Credo hercle ubi mentionem ego fecero de fili, mihi i ut despondeat. se a me derideri rebitur. Idem Perf. 1. 3. 29. Sed ecquid meministi here, qua de re ego tecum mentionem feceram?

Mercaturam. Plaut. Rud. 4. 2. 26. Cic. in Parad. 6. Nam ut iis qui honeste rem quærunt mercaturis faciendis.

Mercem beneficium, i. e. Loco mercis habere. Sen. de Benef. lib. 5. cap. 14.

Meretricium. Suet. in Calig. cap. 40.

Messum. Columel. lib. 2. cap. 11. Tardius messum primam ejus facere oportebit.

Metum, pro Inferre. Tacit. 6. Ann. 36. Inanem metum fecerant. Ovid. 5. Met. 322.

Missum. Ter. Eun. 5. 2. 25. Missa hæc faciamus. i. e. De hac re ne loquamur amplius. Idem Andr. 4. 1. 56. Vel tu melius aliud reperi, me missum face. Cic. 3. Off. 112. Juravitque se illum statim interfecit, nisi jusjurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. Hic est Accusatione desistere.

Missum facere legiones ad aliquem. Cic. 8. Att. 12. Equum est me a te impetrare, ut cohortes quæ ex Piceno & Camerino venerunt, quæ fortunæ suas reliquerunt, ad me missum facias. i. e. Proficisci ne prohibeas.

Modum, Idem pæne ac Finem facere. Cic. 10. Fam. 3. Sciebam enim ex iisdem te hæc haurire fontibus, ex quibus ipse haueram. Quare modum faciam. Idem 1. de Legib. 53. Ut aliquando contrariarum aliquem facerent modum.

Modum iræ. Liv. 4. 50. Postremo quum modum iræ nullum faceret, &c.

Modum Veneris sibi facere in aliqua. Ovid. 4. Met. 258. conf. Finem.

Modum, Aliter. Liv. 3. Neque suum cuique jus modum faciebat, sed virium spe, sed manu obtinendum erat.

Modos, Cantare. Cic. de Orat. 198. Neque id actores prius videntur, quam ipsi poetæ, quam denique illi etiam, qui fecerunt modos. [Non est Cantare, verum Melodian componere, ut vulgo loquuntur, ad quam Canticum, vel Fabula decantetur ab Actoribus. V. M O D U S.]

Momentum. Liv. 23. 39. Tantum navis una capta cum legatis momenti fecit ad dilationem imminentis Romanis belli. Sic lib. 24. Facere momentum annonæ, pro Juvare annonam, vel Levare pretium annonæ.

Moram. Plaut. Most. 1. 1. 72. Cic. pro Sext. 74. Ille se affirmare, postero die moram nullam esse facturum.

Moram certamini. Liv. 3. & 24. Nec hostes moram dimicandi fecerunt.

Moram in agendo facere. Paul. in l. si is qui. D. de jure dot. Neque maritus in agendo moram fecisset. Ibid. Etiam maritus moram fecerit in exigendo. Marcell. in l. qui decem. §. 1. D. de solutionibus, Si in solvendo moram fecisses. Et Paul. in l. si servum. §. sequitur. D. verb. oblig.

Moram facere legatario. Ulpian. in l. quum res legata. D. de legatis primo.

Moram facere libertati, i. e. Libertatem differre. Ulpian. in l. statu-
liberos. §. non solum autem. D. de statuliberis.
Moram facere manumissioni, i. e. Manumissionem differre. Ulpian.
in l. si pecuniam, non procul a fine. D. de conditione causa data.
Moram facere quo minus. Julianus in l. si quis arbitrato. D. de ver-
bor. obligat.
Morem sibi. Liv. 35. 35. Fecerat sibi morem Alexamenus, nunc cum
tyranno inter paucos ordines circumcundi, &c.
Morem facit usus. Ovid. 2. Met. 345.
Illæ, more suo, nam morem fecerat usus, &c.
Mortem. Columel. lib. 2. cap. 2. Nam ille mortem facit: hic teter-
rimam comitem mortis, famem.
Motus. Liv. 28. 46. Inde ad oram Ligurum Alpinorum, siquos ibi
motus facere posset, classem appulit.
Multam. i. e. Imponere. Gell. lib. 7. cap. 14. & 11. 1.
Munditias. Cato de R. R. cap. 2. Pratum purgari, virgas vinciri,
spinas runcari, expinsi far, munditias fieri.
Mutuum cum altero. Plaut. Curc. 1. 1. 47. Ego autem cum illa face-
re nolo mutuum, i. e. Nolo eam deperire ut me deperit. Turneb.
vero sic, Parum illi videtur mutuum facere, quod in mutuo jus no-
strum remanet: proprium facit, ut jam alieni juris sit, & totum ad
aliud transeat dominium.
Naturam ulicujus rei, pro Consuetudinem & usum facere. Quintil.
lib. 2. cap. 4.
Navem facere, pro Ædificare navem. Plaut. Mil. 3. 3. 43. Cic. 3.
Verr. 46. Decem enim naves jussu L. Murenæ populus Milesius ex
pecunia vectigali populi Romani fecerat.
Naufragium. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Illi enim nusquam picti sunt,
qui naufragium fecerunt, in marique perierunt.
Naufragium gloriæ, &c. per metaphoram, pro Gloriam amittere. Cic. 7.
Verr. 69. Hic primum opes ipsius civitatis victæ, comminutæ, de-
pressæque sunt: in hoc portu Atheniensium nobilitatis, imperii, glo-
riæ naufragium factum existimatur.
Naviculariam. Cic. 7. Verr. 45. Quid existimare eos qui audie-
bant, arbitrare? Inanem te navem esse in Italiam deducturum?
Naviculariam te, quum Romam venisses, esse facturum? V. NAVIS.
Nefas. Cic. 1. Philipp. 10. Facit sibi quisque nefas. Ovid. 8.
Met. 483.
Ulciscor, facioque nefas, fera bella sequutus.
Nefas sibi quisque fecit, i. e. Pro se quisque operam dedit, ut nefas-
rium scelus aliquod perpetraret. Lucan. lib. 2. 147.
Ne facere, apud vet. quendam. At Despaut. ex Ennio in Annalibus
affert, Quod neque, ut facere audent. Vide
apud Lucretium Facere ita positum, cum quadam particula. H. St.
V. supra Facere per trajectionem.
Negligentem. Ter. Andr. 2. 3. 23. Sed si te æquo animo ferre acci-
piet, negligentem feceris.
Negotium alicui facere, pro Exhibere. Quintil. lib. 5. cap. 12. Cic. pro Lege
Agr. 2. 102. Istos quibus otiosi negotium faceffimus, otiosissimos reddam.
Nidum. V. NIDUS.
Nobilem, Nobilitare. Plin. lib. 10. cap. 26. extr. Meleagri tumulus
nobiles eas fecit. Gallinas scil.
Nobilitatem. ut, Longinquitate nobilitas facta. Plin. lib. 10. cap. 47.
Nocentem aliquem. Lucan. lib. 2. 203.
Nomen, Nominare. Plaut. Men. 1. 1. 1. Idem Bacch. 4. 9. 21. Ei
profecto nomen facio ego Illo. Liv. 8. 15. Scelerato campo (credo
ab incesto id ei loco nomen factum.) Virg. 1. Georg. 137.
Navita tum stellis numeros, & nomina fecit.
Nomen alicui facere, pro Conciliare famam & celebritatem. Liv. 28.
Ovid. 1. Fast. 597.
Et mortem & nomen Druso Germania fecit. [Immo proprie
nomen fecit, quia Germanici cognomen ipsi, posterisque ejus fena-
tus decrevit, teste Suetonio in Claud. cap. 1. & Dione l. 55. Sic for-
tassis & apud Liv. Locum enim perquirere non licuit.
Nomina, idem quos Æs alienum facere, & debitorem se constituere.
Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples, tanti quanti Pythius
voluit: & emit infructus, nomina facit, negotium conficit. Idem 7.
Fam. 23. Accepi Avianii litteras, in quibus hoc inerat liberalissimum,
nomina se facturum, qua ego vellem die. i. e. Pecuniam crediturum,
in eam diem solvendam, quam ego postulassem. Sic Sen. lib. de Vi-
ta Beata cap. 24. pr. Nunquam magis nomina facio, quam quum
dono. [Quod paulo supra, cap. 20. dixerat, Nihil magis possidere
me credam, quam bene donata. conf. eundem lib. 1. de Benef. a pr.
Unde liquet Nomina facere dici de Creditore, cum pecuniam nume-
rat debitori, & nomen ejus inscribit in tabulas expensi: itemque de Ven-
ditore, quum negotium conficit, stipulatione facta de in diem solu-
tione. V. Grav. & Gronov. ad utrumque Cic. loc. notata, & f. l.
NOMEN. Planissime & Columella loc. seq.
Nomen cum vineis. h. e. Facere supputationem redditus vinearum. Co-
lumel. lib. 3. cap. 32. [Immo & hic est Quasi credere summam vinear.
En verba, Quod quasi nomen, si, ut fœnerator cum debitore, ita
rusticus cum vineis suis fecerit ejus summæ, ut in perpetuum prædi-
ctam usuram semiffium Dominus constituat, &c. unde apparet de pec-
unia vel maxime fœnebris, seu quæ cum usuris creditur, veteres hunc
loquendi modum, contra ac Salmasius putabat, usurpasse.
Nominationem. Liv. 26. 23. extr. Otacilius Crassus Pontifex quia ex-
acto anno mortuus erat, ideo nominatio in ejus locum non est facta.
i. e. Novus suffectus non est.
Notum. Plin. Epist. 238. Ovid. 12. Met. 64.
Noxia lumina sua facere. Ovid. 2. Trist. 103. i. e. Suos oculos.
Numerationem, pro Numerare. Sen. Epist. 26. extr. Scis cujus arca
utar. expecta pusillum & de domo fiet numeratio.
Nuptias. Ter. And. 3. 2. 42. Tu tamen has nuptias perge facere ita
ut facis. conf. Justin. 7. 3. 9.
Obnoxium sibi aliquem. Plaut. Trin. 2. 1. 33. Sunt tamen quos mise-
ros, maleque habeas, quos tibi obnoxios fecisti.
Obscurum orbem facit nox. Ovid. 2. Met. 514.
Mentiar, obscurum nisi nox quum fecerit orbem,
Nuper honoratas summo mea vulnera coelo
Videritis stellas.

Obsequelam. Plaut. Asin. 1. 1. 50. Qui mihi auscultabunt, facient
obsequelam. h. e. Gratum.
Obfidium, Oblidere Plaut. Bacch. 4. 9. 24. Gell. lib. 15. cap. 30. Cui
a peritia, disciplinaque faciendi obfidii &c. cognomentum Poliorcetes
fuit.
Obsonium. Plaut. Bacch. 1. 1. 63. Tu facito opulentum obsonium.
Ego obsonabo. Aliter in codd. emendatis. V. loc.
Odium vitæ, Facere ut aliquis vitæ tædio tangatur. Plin. lib. 20.
cap. 18.
Odium, pro Generare. Sen. 1. de Ira.
Officium suum. Ter. Phorm. 4. 5. 12. Non sat tuum te officium fe-
cisse, si non id fama approbat? Ter. Eun. 4. 5. 3. Postquam sur-
rexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit.
Officia alicui, pro Exhibere honorem & obsequium. Gell. lib. 5.
cap. 13. Quum quæreret, quibus nos officia prioribus potioribusque
facere oporteret. conf. Justin. 16. 2. 9.
Omen. Plin. lib. 15. cap. 19.
Operæ alicujus pretium. Liv. 27. Quales ex hac die experiundo co-
gnoverit, perinde operæ eorum pretium faciat.
Optionem. Cic. 1. Verr. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque
facturus sit, ut eligas utrum velis.
Opus, Laborare, operari. Plaut. Trin. 2. 4. 180. Ter. Eun. 2. 1. 14.
Opus faciam, ut defatiger usque, ingratis ut dormiam.
Orationem. V. ORATIO.
Orbem facere. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 37. Quum illi orbe facto sese
defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex
convenerunt.
Orbes. num. pl. Sallust. in Jugurth. cap. 97. extr. V. ORBIS.
Ostenta de re aliqua. Cic. 8. Fam. 14. Scis Appium Cenforem hic
ostenta facere de signis & tabulis.
Otium, pro Dare otium. Virg. 1. Ecl. 6.
O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit.
Ova, pro Ponere. Varro 3. de R. R. cap. 9. Neque ferè in villis ova
ac pullos faciunt, sed in filvis.
Pactiones, Pacisci. Cic. 4. Att. 17. V. PANGO.
Pactionem cum aliquo de re aliqua. Cic. de Provinc. Conf. 10. Idem
pro Rosc. Com. 40. Quum de tota lite pactionem faceret.
Pactionem ut. Cic. pro Rosc. Com. 26. Dic pactionem fecisse ut ab-
solveretur: non pepigit. V. Justin. 15. 2. 2. & 4. 21.
Pactum inter eos factum est. Modest. in l. Cajus. D. de pignorat.
actione.
Par. Plaut. Amph. 1. 2. 32. Idem Trin. 2. 2. 4. Feceris par tuis ce-
teris factis, patrem tuum si percoles. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.
Quod siquando cum influentibus negotiis paria fecisti, instar refectionis
existimas mutationem laboris. i. e. Si satisfecisti, & officium tuum
fecisti.
Paria, Æquare, & unum atque idem ex duobus facere, aut æqualem
facere unius atque alterius rationem. Cic. 3. de Legib. 19. Omnia
infima summis paria fecit, turbavit, miscuit. Pro hoc Sen. Epist. 19.
dixit Facere parem rationem. V. PAR.
Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Æn. 79.
Parricidium facere, pro Committere. Justin. 1. 9. 5.
Partem facere in lusu pilæ. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 32.
Partes, Partiri & fortiri. Cic. 2. de Orat. 366. Primum quis Antonio
permisit, inquit, ut & partes faceret, & utram vellet, prior ipse
sumeret?
Participem consilii sui. Plaut. Pseud. 1. 1. 9.
Neque tui consilii participem quenquam facis?
Partum. Plin. lib. 27. cap. 12. de phyllo herba, Hæc sui sexus fa-
cit partus.
Pavorem. Liv. 3. Alibi pavorem, alibi gaudium ingens facit. subaud
Clamor.
Pausam. Plaut. Poen. 2. 13. Quando id quod sat erat, fatis habere
noluit, ego pausam feci.
Pacem. Cæf. 2. Bell. Gall. 29. Consensu eorum omnium pace facta
Ovid. 3. Fast. 673.
Pace domi facta, signum posuere perenne.
Pacem fecere cum Samnitibus Romani. Cic. 3. Off. 109. Et Liv. 24.
Adde Justin. 3. 9. 13: 8. 4. 2. & 30. 1. 7.
Pecuniam facere, pro Exercere. Suet. Jul. cap. 42.
Peculatum in aliq. Plaut. Cist. 1. 1. 74. Cic. pro Rabir. perduel. 7.
Peculium a malo. Plaut. Most. 4. 1. 7. Sed hi si reprehensi sunt, fa-
ciunt a malo peculium. i. e. Duplo puniuntur.
Pecuniam, pro Lucrari, accumulare, colligere. Cic. 4. Verr. 17.
Quærere ipse secum, & cogitare cum suis cœpit, quibusnam rebu-
in ea provincia maximam uno anno pecuniam facere posset. Idem
5. Verr. 21. Et ista ratione innumerabilem pecuniam facere posset, &c.
Periculum, Tentare, experiri. Plaut. Mil. 3. 1. 41. Ter. And. 3. 3.
33. Qui scis ergo istuc nisi periculum feceris?
Periculum ex aliis. Ter. Heaut. 1. 2. 36.
Scitum est, periculum ex aliis facere, tibi quid ex usu fiet.
Periculum in re aliq. Ter. Eun. 3. 2. 23. — Fac periculum in litteris
Fac in palæstra, in muscis: quæ liberum
Scire æquum est adolescentem, follertem dabo.
Periculum diligentia. Cic. 2. Verr. 34.
Periculum legionum. Cæf.
Periculum sui. Cic. 1. Verr. 27. ubi Ascon. V.
Periculum summæ rei. Tacit. 4. Hist. 71. Crebris interim nuntiis
Valentinum monuere, ne summæ rei periculum faceret.
Periculum facere alicui, pro Adducere in discrimen & periculum
Tacit. 13. Ann. 33. Eousque ambitus prævaluit ut quidam accusato-
rum ejus exilio multarentur, tanquam infanti periculum fecissent.
Peritum me fecere dolor & lacrymæ. Propert. lib. 1. 9. 7.
Permutationem cum aliquo. Cic. 5. Att. 13. Ego præterea ratione
Philogeni permutationis ejus, quam tecum feci, edidi.
Perniciem alicui facere. Tacit. 2. Hist. 70. Quæ lata in præsens mo-
perniciem ipsis fecere.
Perpicua sua consilia. Cic. 1. Verr. 5. Nam ut apertus in corripier
dis pecuniis fuit, sic in spe corrumpendi judicii perpicua sua consi-
lia, conatusque omnibus fecit.

Perturbationem. Cæf. 4. Bell. Gall. 29.
 Pestilentiam. Columel. lib. 6. cap. 5. Et id præcipue, quod egerit fus ægra, pestilentiam facere valet.
 Piraticam. Cic. Post. red. in Senat. 10. Egestate & improbitate coactus piraticam ipse fecisset.
 Plagam. Cic. in Orat. 228. Sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuerit apta.
 Planum, pro Ostendere & declarare. Cic. pro Rosc. Com. 54. Quid si tandem planum facio, post decilionem Roscii, &c.
 Plenum fastidii, Implere fastidio. Plaut. Mil. 4. 2. 43.
 Plurimum facit, i. e. Confert. Quintil. lib. 6. cap. 5. p. 570.
 Poema. Cic. in Pison. 70. Poema porro facit ita festivum, ita concinnum, &c. Hor. in Arte Poet. 303.
 Pondus. ut, Minimum ponderis facit. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Pontem. Cic. 10. Fam. 15. Ponte uno die facto, exercitum ad 1111. Id. Maii traduxi.
 Populationes, Popularem. Liv. 28. 4. extr. Eodem anno classis Romana, cum M. Valerio Lævino Proconsule ex Sicilia in Africam transmissa, in Uticensi, Carthaginienisque agro late populationes fecit.
 Potestatem; Concedere, vel Permittere. Cic. 3. in Catil. 11. Siquid de his rebus dicere vellet, feci potestatem. Idem pro Cluent. Respondendi Fiducianio potestas facta non esset.
 Potestatem tabularum & litterarum facere. Cic. 6. Verr. 149. Hic ego postulare cœpi, ut mihi tabulas obsignare, ac deportare liceret: ille contra. instare ego, omnium mihi tabularum & litterarum fieri potestatem oportere.
 Potestatem pugnæ. Justin. 2. 5. 10. & 32. 3. 5.
 Potestatem sui, quod & Facere sui copiam dicitur: h. e. Se ad alterius arbitratum accommodare, aut alterius precibus obtemperare. Cic. 1. Q. frat. 2. Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare, neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent. Idem 8. Philipp. 31. Facere omnibus sui conveniendi potestatem. [Hoc subauditur verbum in ceteris locis. Inepta igitur exegesis superior.
 Potestatem sui facere dicuntur magistratus. Ulpian. in l. pridie. D. de Feriis. Vulgo Dare audientiam.
 Præconium, pro Profiteri, Agere præconem. Cic. 6. Fam. 18. Aliter Ovid. 16. Epist. 139.
 Magna quidem de te rumor præconia fecit.
 Prædam. Cic. 5. Verr. 117. Et Cæf. 4. Bell. Gall. 34. Et quanta prædæ faciendæ, aut in perpetuum sui liberandi facultas daretur.
 Prædas magnas facere. Nep. 12. 2. 3.
 Prægnantem. Plaut. Aulul. 2. 1. 41.
 Si eam senex anum prægnantem fortuito fecerit.
 Prælium. Cæf. 1. Bell. Gall. 13. Hoc prælio facto, &c.
 Prælium adversum: h. e. Malis avibus & adverso Marte pugnare. Cæf. 2. Bell. Civil. 18. Sæpe ex tribunali prædicavit adversa Cæsarem prælia fecisse.
 Prælia secunda: h. e. Marte prospero & secundo belli eventu. Cæf. 1. Bell. Civil. 7. Hortatur, cuius Imperatoris ductu novem annis rempublicæ felicissime gesserint, plurimaque prælia secunda fecerint, &c.
 Præsentiam sui facere. Paulus in l. de unoquoque. D. de re iudicata, Si sæpe conventi præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in l. contumacia, eodem titulo. Præsentiam sui facere contemnit.
 Precationes, quomodo & Supplicationes facere dicitur. Liv. 39. 18. pr. Qui tantum initiati erant, & ex carmine sacro, præeunte verba facerote, precationes fecerant.
 Pretium, Æstimare. Plaut. Perf. 4. 4. 37. Plin. lib. 12. cap. 20.
 Pretium Daphnoidis faciunt x. ccc.
 Principium. Liv. 24. 24. Qui quum ordine omnia edocuisset, & principium conjurationis factum ab Harmoniæ Gelonis filiæ nuptiis, &c.
 Protectionem, Proficisci. Cæf. 5. Bell. Gall. 47. Veritus, si ex hibernis fugæ similem protectionem fecisset, ut hostium impetum sustinere non posset. V. Cellar. Ciacc. & Davis. not.
 Profectum. Plin. Jun. Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit, i. e. Nec minus profecit.
 Progressum in studiis. Cic. 4. Tusc. 43. Philosophiæ denique ipsius principes, nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cupiditate facere potuissent.
 Promissum. Cic. 3. Off. 95. Promissum potius non faciendum, quam tam tetrum facinus admittendum fuit. Ergo promissa non facienda nonnunquam.
 Pronuntiationem. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 25. Qua pronuntiatione facta, temporis puncto, sublati anchoris, omnes Uticam relinquunt, Paulo supra dixerat, Curio pronuntiari iussit.
 Propaginem. Plin. lib. 12. cap. 5. Rami novam sibi propaginem faciant circa parentem in orbes.
 Propitium aliquem facere. Plaut. Poen. 1. 2. 165. Ibid. 2. 6. Nec potui tamen propitiū Venerem facere uti esset mihi.
 Proventum majorem, h. e. Exuberantiores fructus dare. Columel. lib. 2. cap. 15. Nec solum ea res majorem facit proventum, sed etiam saporem & odorem vini pomorumque reddit meliorem.
 Pugnam. Tacit. 3. Ann. 21. Prosperam adversus Numidas pugnam facit. conf. Prælium.
 Pugnam ex auro, i. e. Sculptere in auro. Virg. 3. Georg. 27.
 In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto Gangaridum faciam, victorisque arma Quirini.
 Pugnum, h. e. Dignos ita componere, ut pugnum faciant. Cic. 4. Acad. 145. Tum quum plane compresserat, pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat.
 Pullos facere dicitur volucris. Varro 3. de R. R. cap. 5. Non enim ut advenæ volucres faciunt pullos, &c.
 Querimonias, gemitus, ejulatus. Gell. lib. 1. cap. ult.
 Quæstum, Lucrari. Quæstum carcerarium. Plaut. Capt. 1. 2. 26.
 Quæstum precarium. Cic. ad Octav. Cujus avus fuerit argentarius, ad stipulator pater, uterque vero precarium quæstum fecerit.
 Quæstum facit corpore suo meretrix. Liv. 26. Corpore sæpius subauditur. Ter. Heaut. 4. 1. 27.
 Nempe illi anui prodita abs te filia est planissime
 Per te, vel uti quæstum faceret, vel uti veniret palam.

Quæstum furtis. Cic. 7. Verr. 140.
 Quamplurimum, pro Multum lucrari. Ter. Adelph. 5. 4. 15.
 — Nati filii:
 Alia cura: porro autem dum studeo illis ut quamplurimum facerem, contrivi in querundo vitam, atque ætatem meam.
 Quietem. Liv. lib. 21. 28. extr. Donec quietem ipse timor, circumspicientibus aquam, fecisset.
 Quietem infestam alicui facere, i. e. Impedire aliquem ne securus dormiat. Lucret. lib. 5. 981.
 Ratum. Liv. 28. 39. extr. Quæ nobis Imperatores vestri commoda tribuerunt, ea rata atque perpetua auctoritate vestra faciatis.
 Vota alicuius rata facere. Ovid. 4. Met. 388.
 Rates. Cæf. 1. Bell. Gall. 12.
 Rebellionem. Cæf. 4. Bell. Gall. 30. Optimum factu esse duxerunt, rebellionem facta, frumento commeatuque nostros prohibere.
 Recte, & sapienter aut commode. Plaut. Amph. 1. 1. 133.
 Redempturam. V. REDIMO.
 Reducem, Reducere. Ter. Heaut. 2. 4. 18.
 Ergo, mea Antiphila, tu nunc sola reducem me in patriam facis.
 Reliqui nihil sibi ad celeritatem facere. Cæf. 2. Bell. Gall. 26. extr.
 Reliquos aliquos. Cæf. 8. Bell. Gall. 24. Siquos fortuna fecisset reliquos.
 Rem, Parere opes. Ter. Adel. 2. 2. 12.
 Nunquam rem facies, abi, nescis inescare homines, Sannio. Hor. 1. Epist. 1. 64.
 Rem liquis fecit ad alium pervenire. Ulpian. in l. Julian. D. ad exhibendum.
 Rem divinam, Sacrificare. Ter. Eun. 3. 3. 7.
 Ait rem divinam fecisse, & rem feriam
 Velle agere mecum. Cic. 6. Verr. 18. Res illum divinas apud eos deos in suo sacratio prope quotidie facere vidisti. Liv. de Bell. Maced. Res divinas facere majoribus hostiis iusserunt.
 Rem facilem. Plaut. Pseud. 2. 1. 12. Si hoc expugno, facilem ego hanc rem meis civibus faciam.
 Rem meliorem. Cic. 14. Fam. 14. Labienus rem meliorem fecit.
 Rem palam, Rem ipsam aperire. Ter. Heaut. 4. 3. 43.
 Quo velis in tempore ut te exolvas, rem facias palam.
 Rem unam ex duabus. Cic. 2. de Fin.
 Remedium leni: h. e. Lienis dolori remedium adhibere. Plin. lib. 30. cap. 6. Pecudis lien recens magicis præceptis super dolentem lienem extenditur, dicente eo qui medeatur, leni se remedium facere.
 Remissionem. Ulpian. lib. 49. l. 1. titulo. Quando appellandum sit, An vero a remissione quam Præses fecerit, appellatio sit interponenda.
 Rempublicam magnam ex parva. Sallust. in Catil. cap. 52. Nolite existimare majores nostros Rempublicam ex parva armis magnam fecisse.
 Reversionem. Plaut. Bacch. 2. 3. 62. Reversionem ad terram faciunt vesperi.
 Reum facere: h. e. Accusare, sive Reum agere. Cic. pro Cluent. 56. Tamen Habitus Oppianicum reum statim non fecit. Et 4. Fam. 7. Alienæ igitur, inquit, culpæ me reum facies? Legitur ex vetusto exemplari, Subjicies.
 Rifum. Quintil. lib. 5. Idem lib. 6. cap. 2. Ea sæpius rifum fecit. i. e. Movit.
 Robur aliquod in stilo, pro Robur acquirere. Quintil. lib. 10. cap. 2.
 Ruina facta est tibi. Ovid. 5. Trist. 13. 23. Locum valde corruptum pronuntiant critici, q. V.
 Rumorem. Quintil. Decl. 19. Dum nimium libertati vocis indulges, potest populus aliquem de me facere rumorem.
 Sacrificium facere & sacra. Cic. de Clar. Orat. 56. Liv. 1. 45. extr. Quidnam tu hospes paras, inquit? incestu sacrificium Dianæ facere? Ibidem, (an 2. 2?) Qui sacra publica Pop. Rom. faceret.
 Sacra Jovi facturus erat. Ovid. 3. Met. 26.
 Salutationem. Hirt. Bell. Afr. 85. Atque armis dimissis salutationem more militari faciunt.
 Sanguinem, pro Fundere. Liv. lib. 5. Bell. Maced. Nondum indicto bello, aut ita commisso, ut strictos gladios, aut sanguinem usquam factum audissent.
 Sanum, Morbum sanare. Plaut. Men. 5. 4. 5. Quin ea causa duco te, ut id dicas mihi: atque illum ut sanum facias.
 Sapienter. Plaut. Poen. 5. 2. 132.
 Satis alicui, pro Ejus voluntati obtemperare. Cic. de Clar. Orat. 1.
 Ego vero inquam si potero, faciam vobis satis. V. SATISFACIO.
 Scelestæ. Plaut. Rud. 1. 3. 13. — Nam me si sciam fecisse,
 Aut parentes scelestæ, minus me misereretur.
 Scelus. Cic. 1. de Orat. 220. Scelus eos nefarium facere, &c. dicunt. Ovid. 7. Met. 340. Tacit. 15. Ann. 67. Faciendis sceleribus promptus.
 Schema facere per imprudentiam. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Scire. Plaut. Perf. 2. 2. 42. Quando ita certa res est, nihili facio scire, valeas.
 Scriptum, i. e. Scribam esse. Liv. 9. 46. pr. Neque accipi nomen, quia scriptum faceret; tabulam posuisse, & jurasse se scriptum non facturum: quem aliquanto antea desisse scriptum facere arguit Macer Licinius.
 Se intum apud aliquem. Plaut. Mil. 2. 1. 30.
 Itaque intum ibi se miles apud lenam facit.
 Se versipellem. Plaut. Amph. 1. 2. 4. Ita versipellem se facit quando lubet.
 Se vilem. Plaut. Mil. 4. 6. 28.
 Nam tute vilem feceris, si te ultro largibere.
 Seceffionem, Secedere. Liv. 4. Bell. Pun. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Non cum populo agi cœptum, nulla seceffio facta.
 Securitatem, quod barbari Affecurare dicunt. Liv. 36. 41. pr. Dum hæc in Italia geruntur, Antiochus Ephesi securus admodum de bello Romano erat, tanquam non transitis in Asiam Romanis: quam securitatem ei magna pars amicorum, aut per errorem, aut assentando faciebat.
 Seditionem. Cæf. 1. Bell. Civil. 87. Petreius, atque Afranius quum

quum stipendium ab legionibus, pæne seditione facti, flagitaretur, &c.
 Sedulo, Diligenter. Ter. Phorm. 5. 8. 12. Factum est abs te sedulo. Liv. 4. Bell. Maced.
 Sementem. Liv. 5. Bell. Pun. Cic. 2. de Orat. 261. Ut sementem feceris, ita metes. ubi Proverbiū speciem habet.
 Sementem in ore alicui, joco dixit Plaut. Men. 5. 7. 23.
 Hicce ego jam sementem in ore faciam, pugnosque obferam.
 Semitam. Plaut. Curc. 1. 1. 36.
 Dum ne per fundum septum facias semitam.
 Senatusconsultum. Cic. 9. Att. 18. Volet enim, credo, Senatusconsultum facere, volet Augurum decreta.
 Sermonem. Cic. 3. Verr. 66. Mature veniunt, discumbitur: fit sermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberetur.
 Sermonem facere, aliter. Cic. 9. Fam. 8. Feci igitur sermonem inter nos habitum in Cumano, quum esset una Pomponius. i. e. Dialogum composui ex illo sermone.
 Significationem, Dare signum. Cæf. 2. Bell. Gall. 33. Celeriter (ut ante Cæsar imperaverat) ignibus significatione facta, ex proximis castellis eo concursum est.
 Silentium. Plaut. Amph. prol. 15. Liv. 24. 8. extr. Tum Q. Fabius, silentio facto, tali oratione est usus. Phædr. 5. 5.
 Silentium per præconem: h. e. Jubere per præconem ut omnes fileant: quod a majoribus magistratibus fieri solebat. Liv. 3. Silentium factum per præconem.
 Sobolem. Plin. lib. 11. cap. 18. Infidantur apibus aquantibus rane, quæ maxima est earum operatio tum, quum sobolem faciunt.
 Societatem cum aliquo. Liv. 4. Bell. Pun. Ad eum Centuriones tres legatos miserunt, qui cum eo amicitiam, societatemque facerent.
 Societatem rerum quarundam. Cic. pro Quint. 12.
 Somnum, pro Provocare & conciliare. Plin. lib. 20. cap. 7. Peculiares earum vires partim jam dictæ sunt somnum faciendi, venereque inhibendi.
 Sonitum. Lucret. lib. 6. 132.
 Speciem cruentæ victoriæ. Liv. 39. 31. extr. Tribuni militum quinque amissi, & pauci Equites Romani, cruentæ maxime victoriæ speciem fecerunt.
 Spem, pro Excitare. Liv. 2. Cic. 3. Att. 6. Tuæ quidem litteræ quo sapius a me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem. conf. Justin. 22. 1. 12.
 Spiritus, Augere animum vel concitare, & ex imbecillo atque impotenti animo, alacrem atque ingentem facere. Liv. 30. 11. pr. Et ita viris equisque abundabat, ut subjectæ oculis regni per multos florescentes annos vires, etiam minus barbaro atque impotenti animo spiritus possent facere. V. SPIRITUS.
 Sponfionem dicimur, Quum alius alium fore victorem affirmat, pignoribus depositis. Martian. lib. 11. de Aleatorib. Quibus rebus sponfionem facere licet.
 Sponfionem cum aliquo. Cic. 7. Verr. 140. Cogere eum cœpit, quum ageret nemo, nemo postularet, h. s. duobus millibus sponfionem facere cum lictore suo.
 Sponfionem de re aliqua. Cic. pro Quint. 9. Qui, quum de re agendi nullo recusante potestas fuisset, sponfionem de probro facere maluerit.
 Sponfionem si, vel nisi. Cic. pro Quint. 84. Jubet P. Quintium sponfionem cum Sex. Nævio facere, Si bona sua ex edicto, &c. Idem 3. Off. 77. Quum is sponfionem fecisset, Nî vir bonus esset.
 Sponte sua. Lucret. lib. 2. 193.
 Stadia facere quingenta cursu, i. e. Conficere. Justin. 11. 8. 2.
 Statum. Quintil. lib. 3. cap. 6. de orationis statu.
 Stercus, pro Cacare. Columel. lib. 2. cap. 25.
 Stipendia sub aliquo, idem quod Militare. Auctor de Viris Illust. cap. 72. Liv. 5. Factaque dicendi potestate, equis se suis stipendia facturos promittunt. Justin. 24. 4. 10.
 Stipendiarios: Cogere ad solvendum tributum. Cæf. 1. Bell. Gall. 36. Heduos sibi, quoniam belli fortunam tentassent, & armis congressi & superati essent, stipendiarios esse factos.
 Stomachum alicui, Commovere aliquem, & bilem excitare. Cic. 5. Att. 11. Ita mihi videtur non minus stomachi nostro Cæsari fecisse.
 Stragem hostium. Cic. 3. Philipp. 31. Ille autem ex Mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages ubicunque posuit vestigia? Liv. 3. Bell. Pun. Facere stragem hostium. Additur etiam interdum dativus. Liv. 40. 2. pr. Atrox cum vento tempestas coorta, multis sacris prophanisque locis stragem fecit. [Immo Ablativus est, pro in locis.
 Stulte. Plaut. Pseud. 1. 3. 9. Non jucundum est, nisi amans facit stulte.
 Stuprum cum sorore. Cic. pro Milon. 74. Liv. 22. 57. Qui cum Flordia stuprum fecerat.
 Suavium alicui, Suaviari. Plaut. Afin. 4. 1. 52.
 — tu labellum abstergeas
 Potius, quam cuiquam illa suaviū faciat palam.
 Summam alicujus rei. Cic. 1. Fam. 9. Summam feci cogitationum mearum omnium.
 Sumptum, quod alias Facere expensas, vel Expendere dicitur. Plaut. Capt. 4. 2. 76. Quin ita faciam, ut te cupias facere sumptum. Ter. Hec. 4. 4. 63.
 Quam longum spatium amandi amicam tibi dedi?
 Sumptus quos fecisti in eam, quam animo æquo tuli? Idem Heaut. 1. 1. 79. Sumptus domi tantos ego solus faciam? Hor. 1. Serm. 2. 19.
 — at in se
 Pro quæstu sumptum facit hic. Cic. 5. Att. Ita vivam ut maximos sumptus facio.
 Sumptum ad rem aliquam de suo. Plaut. Bacch. 1. 1. 65.
 — Nam id flagitium sit in eum, mea te grati
 Et operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.

Sumptum in. Cic. pro Lege Manil. 39. Non modo ut sumptum faciat in militem, nemini vis affectus: sed ne cupienti quidem cuiquam permittitur.
 Sumpti restim. Plaut. Casin. 2. 7. 1.
 Si nunc me suspendam, meam operam luserim,
 Et præter operam restim sumpti fecerim.
 Vel conjuncte Sumptitecetim. Vide quæ scribo in RESTRIS.
 Facio in quibusdam nominibus & Conjuncte & Separatim ponitur, ut Lucrum facio & Lucrifacio, Sumptum facio & Sumptifacio, Floccifacio. Alifacio Desput. sine exemplo. Sed & aliter jungitur, ut Labefacio, Candefacio, Tabefacio, Terrefacio, Quatefacio. Et potest quidem in multis videri junctum infinitivo, ut dixi in lib. de Str. Tabere facio, Candere facio, sed non in omnibus. H. St.
 Superbum. Faciam ego hodie te superbum, nisi hinc abis. i. e. Mortuum. Plaut. Amph. 1. 1. 201. Superbos, inquit Nonius, citans hunc locum, veteres Mortuos dixerunt: propter pompam funeris, quia mortui sublati in altum, ad sepulcrum ferri soliti sunt. [Explicant jocum hunc Plauti sequentia verba. q. V.
 Superstitiose aliquid facere. Quintil. lib. 1.
 Suspicionem, pro Excitare & movere. Cic. pro Flacc. 83. Nunc facis suspicionem: ita enim dixisti, ut nescio quid abs te impetratum esse videatur.
 Syngraphas, quod vulgus Obligationes, Schedulas, & Signa dicit. Cic. 3. Verr. 95. Præterea pecunias occupat apud populos, & syngraphas fecerat: argenti optimi, cælati grande pondus secum tulerat.
 Tadium facere: h. e. Fastidia, vel Nauseam movere, aut Facere ut statim quis animo angatur. Liv. 4. Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebejis candidatos, omnium etiam dignorum tedium fecerant, &c. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Technam adversus aliquem. pro Calumniari vel Infidiari. Plaut. Bacch. 3. 2. 8. Condigne his technam de auro adversum meum fecit patrem, ut mihi amanti copia esset.
 Telam facere. Ovid. 6. Met. 31. — tibi fama petatur
 Inter mortales faciendæ maxima telæ.
 Templum alicui. Plin. lib. 15. cap. 19. Radicem ejus magni ponderis videmus in palatii templo, quod fecerat divo Augusto conjux Augusta, aureæ pateræ impositam.
 Temulentiam. Plin. lib. 14. cap. 2. Siquidem temulentiam sola non facit.
 Tenebras facere nubibus. Lucret. lib. 2. 1099.
 Terrorem. Liv. 7. ab Urbe, & 2. Bell. Maced.
 Testamentum. Cic. 2. de Legib. Quod si hoc, qui testamentum faciebat, cavere noluisse.
 Testem facere aliquem. Ovid. 5. Fast. 683.
 Testes facere, Convocare, seu Advocare. Plaut. Curc. 4. 4. 9. Ter. Adel. 2. 1. 49. Ubi me dixerō dare tanti, testes faciet ilico, vendisse me. Liv. 4. Bell. Maced. Deos hominesque se testes facere, invitos, &c.
 Testudinem facere dicuntur milites. Liv. 5. Inde clamore facto, ac testudine facta subeunt. V. TESTUDO.
 Timorem. Cic. 10. Fam. 18. Non ullam rem aliam extimescens, quam eandem quæ mihi quoque facit timorem.
 Topiarium facere. Cic. 3. Q. frat. 1. V. TOPIARIUM.
 Totum facere, pro Vim, potestatemque omnem habere, Omnia in sua potestate posita habere. Ulpian. l. 35. §. 3. D. de hæred. instit. Rerum autem Italicarum, vel provincialium significatione, quæ res accipiendæ sint, videndum est. Et facit quidem totum voluntas de functi: nam quid senserit, spectandum est.
 Ex ea pendunt omnia. Omnia in ea posita sunt. H. St.
 Tranquilitatem. Plaut. Merc. 5. 2. 36.
 Hic facit tranquillitatem, iste omnes fluctus conciet.
 Tranquillum animum. Plaut. Epid. 4. 1. 35. Habe animum lenem & tranquillum face.
 Transitum alicui, quod & Viam facere dicitur. Liv. 26. 25. pr. Inde Dardanorum urbem, sitam in Macedonia, transitum Dardanis facturam, cepit.
 Dicitur & Transitum dare. Vide TRANSITUS. H. St.
 Transitum in. Columel. lib. 11. cap. 2. Quintodecimo Calendas Martii sol in Pisces transitum facit. conf. Introitum.
 Transitionem. Hirt. Bell. Hisp. 26. Qui nuntiaverunt equites Romanos conjurasse omnes qui in castris Pompeji essent, ut transitionem facerent. ad Adversarios scilicet.
 Trepidationem. Liv. 3. Nec opinata etiam res plus trepidationis fecit Tristem memoriam alicujus rei. Liv. 4. 29. Egregiæ Dictaturæ trister memoriam faciunt, qui filium ab A. Posthumio, &c. victorem secum percussum tradunt.
 Tumorem facere. Ulpian. in l. si servus servum. §. rupisse. I. ad legem Aquiliam, Qui vel virgis, vel loris, vel pugnis ceciderit, vel telo, vel quo alio sciderit alicui corpus, vel tumorem fecerit.
 Tumulum. Justin. 12. 12. 12. Virg. 5. Ecl. 42.
 Turbam, Commovere multitudinem, aut ita rixari, ut multa concurrat turba. Plaut. Perf. 4. 7. 19. Ter. Eun. 4. 1. 2.
 — Nonnihil timeo misera,
 Ne quam ille hodie infans turbam faciat, aut vim Thaidi.
 Tussim, pro Generare. Sen. Epist. 76.
 Tirocinium, & Ponere rudimentum Latine dicitur, id quod vernacula lingua, Caput operis facere dicunt, i. e. Initium operis: quum opifices specimen artis edentes, magisterio decorantur. Bu. [Immo V. Tirocinium, in TIRO.
 Vadimonium facere, quod & Promittere dicitur. Plaut. Epid. 5. 2. 1. Cic. pro Quint. 57. Ait vadimonium desertum, quæsit a te statim ut Romam rediit Quintius, quo die vadimonium istuc factum es diceres. V. Vadimonium, in VADIS.
 Vecturam, pro Exercere. Quintil. Decl. 12. Navis nostra vecturam facit, & vicinarum civitatum copias recondunt.
 Vela, i. e. Velificare. Virg. 5. Æn. 281.

Vela facit tamen, & plenis subit ostia velis. Cic. 4. Tusc. 9. Utrum igitur mavis, statimne nos vela facere, an quasi e portu egredientes, paululum remigare?

Vellaturam. Varro 1. de R. R. cap. 2. Item dicuntur qui vecturis vivunt, vellaturam facere. V. VELLATURA.

Ventrem facit paries. Alfenus in l. si quando. D. si servitus vindicetur, Si quando inter aedes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, ut in vicini domum semipedem aut amplius procumberet.

Ventum. Plaut. Curcul. 2. 3. 35. Obsecro, hercle, facite ventum ut gaudeam.

Ventulum pallio. Plaut. Casin. 3. 5. 14. Ter. Eun. 3. 5. 47. Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamur.

Verbum, sive verba facere; pro Loqui & dicere. Cic. 6. Verr. 147. Nam antequam verbum facerem, de sella surrexit, atque abiit. Ovid. 4. de Pont. 9. 47.

Verba alicui. Ter. And. 1. 2. 7. Nunquam cuiquam nostrum verbum fecit. i. e. Ne unum quidem verbum cuiquam dixit de ea re.

Verba ad populum. Gell. 13. 15. extr.

Verba apud. Cic. 5. Verr. 138. Scandilius vero negat sese apud Artemidorum Recuperatorem verbum esse facturum. Liv. 35. 49. pr. Ad hæc Quintius, Coram quibus magis, quam apud quos verba faceret, dicere Archidamum rationem habuisse.

Verba contra legem. Cic. pro Lege Manil. 52. Et ex hoc ipso loco permulta idem contra legem verba fecisti.

Verba de. Cic. 2. Att. 3. Idem affirmat verbum de me illum non esse facturum.

Verba in partem eam. Cic. 8. Att. 3. Quod plura in eam partem verba fecerim. Sic In sententiam passim.

Verba pro aliquo. Cæs. 2. Bell. Gall. 16. Pro his Divitiacus fecit verba.

Verba ut. Cic. in Philipp. Quod Trib. pleb. verba fecerunt, ut Senatus Cal. Januariis haberetur.

Verba cogitare. V. COGITARE.

Verba commode. V. COMMODO.

Verba indocte. Plaut. Perf. 4. 4. 14. Verba quidem haud indocte fecit.

Verba ita fecit. Liv. 1. 52. alias Ita inquit.

Verba lepide facere. Plaut. Aul. 3. 5. 23. Nimis lepide fecit verba ad parcimoniam.

Verborum quantum facere auidi. Plaut. Mil. 2. 6. 13. Metuo illæc mihi res ne magno malo fuat, Quantum hunc auidi facere verborum senem. i. e. Prout hunc auidi verba facere.

Verbum non facere. Catull. 72. 6. conf. Verba alic.

Verba divina, pro Sacra facere, vel supplicationes. Cato cap. 14. Si de cælo villa tacta fiet, de ea re verba divina fiant procuret.

Verba Latina. Gell. lib. 13. cap. 16. pr. Qui verba Latina fecerunt, quique his probe usi sunt, Humanitatem non id esse voluerunt &c.

Verba multa. Plaut. Pseud. 1. 3. 27. Cic. 2. de Divin. 46. Multa verba fecisti.

Verfuram. Cic. 5. Att. 1. Quæ quidem ego utique vel versura facta solvi volo. V. VERSURA.

Versus. Hor. 2. Epist. 2. 51. — paupertas impulit audax Ut facerem versus. Cic. 2. de Divin. 116. Pyrrhi temporibus jam Apollo versus facere desierat.

Versus in cupiditatem alicujus. Cic. 7. Verr. 80.

Verficuli facti magis & euntes mollius. Hor. 1. Serm. 10. 58.

Verum. Plaut. Rud.

Vestes lineas. Plin. lib. 12. cap. 6.

Vestigium, Ambulare & progredi. Cic. pro Rabir. Posth. 48. Hic vos aliud nihil orat, nisi ut rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atque in hoc foro vestigium facere liceat. [i. e. Pedem ponere, Consistere in foro.]

Vestigium in possessionem. Cic. pro Cæcin. 39. Ut ista re aliquid cum aliqua ex parte differre videatur, utrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar atque deiciat?

Vestigium aliter. Plin. lib. 17. cap. 44. pr. Simiarum pedes sunt ut manus, prælongi, sed vestigium palmarum simile faciunt.

Viam ad aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 41. Ut ad senem etiam alteram facias viam, pro Adoriaris altera via senem.

Viam ruina, Quicquid obstat prouendo. Lucan. lib. 1. 150.

Viam sceleribus. Sen. Oeth. 7.

Viam sibi ad castra. Liv. 3. 50.

Victoriam. Plin. lib. 23. cap. 1. Hæc tamen facere constantissime videatur sententiæ victoriam, quorum mentionem fecimus, siquis hoc quoque discrimen exigat.

Victum aliquem facere ex victore. Justin. 14. 4. 3.

Vim corpori. Liv. 38. 24. pr. Is primo ejus animum tentavit. Quem quum abhorrentem a voluntario videret stupro, corpori, quod servum fortuna erat, vim fecit.

Vim resistenti facere. Tacit. 2. Ann. 64.

Vindemiam. Varro de R. R. 1. 34. Uvas autem legere, & vindemiam facere inter Æquinoctium Autumnale & Vergiliarum occasum.

Vires, Colligere vires. Quintil. lib. 10. cap. 3. p. 930. Vires faciamus ante omnia, quæ sufficiant labori certaminum.

Viriliter facere. Hor. 1. Epist. 17. 38.

Vitam bonam alicui. Plaut. Perf. 4. 8. 4. Ne ego hodie tibi bonam vitam feci? D. fateor habere gratiam.

Vitiose in scholis facimus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Vitium, Corruere, vel vitari, & aliqua parte labefactari, & propriæ de ædificiis dicitur. Cic. in Topic. 15. Si aedes exesæ corruerunt, vitiumve fecerunt. Labeo locati & conducti, l. quod si, Alfenus hujus domus mercedem, quæ vitium fecisset, deberi putat. Ulpian. De damno infecto. l. si finita.

Vitium, Active pro Vitare. Vitruv. 1. 6. Si venti frigidi sunt, lædunt: si calidi, vitant: si humidi, nocent: iidem faciunt vitia pavimentis. [Sed in cod. Junt. aliisque postrema hæc verba desiderantur.]

Umbram. Plin. lib. 19. cap. 1. Postea in theatris tantum umbram fecere. Umbras sol altissimus fecerat exiguas. Ovid. 3. Met. 50.

Unguentariam, pro Illinere oleo & unguentis, quod balneatores vel ante balneum, vel post balneum facere solebant. Plaut. Poen. 3. 3. 90. Ibi te replebo usque unguentum eccheumatis, Quid multa verba? faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam. [i. e. Myropola quasi fiat. Non enim alia forma dicitur ac Facere Argentariam, Medicinam, Pecuariam, Præconium. V. plura supra. Melius tamen Tibi ut b. legeretur, ut Steph. exegefi respondeat.]

Voces. Gell. lib. 2. cap. 23. Has apud Menandrum voces facit. h. e. Dicit & recenset.

Volup animo suo. Plaut. Afin. extr. Hic senex siquid clam uxorem, suo animo fecit volup, Neque novum, neque mirum fecit, nec secus quam alii solent. Non. 2. 905.

Voluptatem. Plaut. Truc. 2. 6. 38. Videor facere mihi voluptatem, eja, ubi quippiam me poscas. [Falsa citatio est. Sed Truc. 2. 4. 72. legitur] Lucrem hercle videor facere mihi, voluptas mea, Ubi quippiam me poscis.

Vota, Supplicare. Cato de R. R. 83. Marti Silvano in silva interdus in capita singula boum votum facito. Cic. pro Milon. 41. Dein subito vultu Milonis perterritus, fugeret ad Tiberim: vos & omnes boni vota faceritis, ut Miloni uti virtute sua liberet?

Vota de ægroto. Cic. 8. Att. 25. Ut quum de illo ægroto vota faciebant.

Vota deis facienda. Valer. 1. Argon. 323.

Vota pro. Plin. lib. 17. cap. 2. Ergo qui dixit hiemes serenas optandas, pro arboribus vota facit.

Urinam, Mingere. Columel. lib. 6. cap. 30. Plerumque jumenta morbos concipiunt lassitudine & æstu: nonnunquam & frigore: & quum suo tempore urinam non fecerint.

Usum sibi facere scelerum. Lucan. lib. 2. 97.

Ut. Ter. Eun. 2. 1. 1. Facite ut iussi, deducantur isti. Ibid. 1. 2. 94. Potius quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris. Cic. 2. Att. 1. Facito ut sciam.

Ut non. Cic. Att. Et si non potuisti ullo modo facere ut mihi illam epistolam non mitteres: tamen mallet non esse missam. i. e. Quin mitteres.

Ut vigilarem. i. e. Præcepit ut vigilem. Plaut. Amph. 1. 1. 142. — Nunc propterea quod me meus herus Fecit ut vigilarem, hic pugnis faciet hodie ut dormiam.

Ut difficilior esset fecisti. Plaut. Trin. 3. 2. 20.

Ut alias res solet facit. Plaut. Stich. 2. 4. 16.

Ut habeas facturum es. Ter. Adel. 4. 7. 32. Ita me di ament, ut video tuam ego ineptiam, Facturum credo ut habeas quicum cantites.

Ut lubet fac. Plaut. Amph. 1. 1. 240. Ut lubet, quod tibi lubet, fac, quoniam pugnis plus vales.

Ut potero faciam. Cic. de Senect. 3. Faciam vero, Læli, præsertim si utrique vestrum gratum, ut dicis, futurum est. L. Volumus sane, nisi molestum est Cato. c. Faciam ut potero, Læli.

Utiliter. Quæ consilioque manique Utiliter feci. Ovid. 13. Met. 206.

Vulnera facere, quod & Vulnera inferre dicitur. Liv. 31. 34. Nam qui hastis sagittisque, & rara lanceis vulnera facta vidissent, &c. Ovid. 3. Met. 232.

Facere cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 44. Et nescio quomodo, is qui auctoritatem minimam habet, maximam vim, populus cum illis facit.

Fac esse, non esse, &c. i. e. ut Vulgo loquuntur, Da vel Pone. Cic. 9. Fam. 16. Verum, fac esse omnia. Idem 2. Philipp. 24. Sed fac te dedisse mihi.

Fac pateant. Plaut. Aul. 3. 1. 2. Ter. Eun. 2. 3. 18. Fac sis nunc promissâ appareant.

Fac si facis, Proverbiale apud Martial. lib. 1. 46. Sen. de Benef. 2. 5. Fac si quid facis.

Face pro Fac. Ovid. 2. de Pont. 2. 64.

Verba face, ut vita quam dedit ipse, fruatur. Plaut. Perf. 1. 3. 66. Hoc si facturum, face.

Factum est jamdudum quum. Plaut. Afin. 5. 2. 40. Jube dare vinum, jamdudum factum est quum primum bibi.

Factum est biennium postquam abii domo. Plaut. Merc. prol. 12. Biennium jam factum est postquam abii domo.

Dolo factum. Hor. 1. Serm. 6. 90.

O factum male. Catul. 3. 16.

Dare factum. Quintil. lib. 2. cap. 13. Flexus ille, &, ut sic dixerim, motus dat actum quandam & factum. De statuis ac picturis. [In emendatis codd. est, Quendam effictis. Al. Et fictis, quod præfero.]

Notare factum, pro Poena infamiae notare, teste Bald. in l. Quid ergo. §. cum autem factum. D. de infamibus.

Velle factum alicui. Plaut. Bacch. 3. 3. 91. & Ter. Adel. 5. 7. 21. Ita, Nolle factum. 2. 1. 8.

Facile est factu. Lucret. lib. 4. 887.

Inutile factu. Hor. 1. Serm. 4. 124.

Quod optimum factu videbitur, facies. Cic. 7. Att. 22.

Locare faciendum. V. LOCUS.

Faciendum fuit: h. e. Factum oportuit. Ter. Eun. 1. 2. 17. Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam, eo feci: sed ita res erat: faciendum fuit. Idem Adel. 5. 3. 54. Scilicet, ita tempus fert, faciendum est. Idem Hec. 4. 3. 3. Ubi Donatus; Dicendo faciendum, ostendit se Cogi necessitatibus.

Facior in passivo veteres dixisse patet partim ex partic. Factus, partim ex compositis Afficior, Efficior, &c. partim ex Nonio 10. 17. ubi Nigid. πᾶσι τῶν, reddit Facitur, & Titinn. ait, Consilium parvi facitur. conf. Goclen. Probl. Gramm. 2. 83.

FACIENS, Partic. [πᾶσι τῶν] ut, Vino ingenium faciente. Ovid. 7. Met. 433.

Venti facientes frigora. Ovid. 1. Met. 56.

Passus strepitum non faciens. Ovid. 3. Trist. 7. 36.

FACTUS, aliud Partic. [*παράγυλτος*] de re absoluta. ut Facta & transacta omnia. Ter. Andr. 1. 5. 14. Factus ad ludum & jocum: h. e. Natus, quasi a natura factus. Cic. 1. Off. 103. Neque enim ita generati a natura sumus, ut ad ludum & jocum facti esse videamur, sed ad severitatem potius.

Ad imitationem stultitiæ factus, pro Compositus. Liv. lib. 1. 56. de Bruto, Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se suæque prædæ esse regi fineret, &c. [Forte tamen Fictus legendum.]

Ad unguem factus homo, i. e. Perfectus. Hor. 1. Serm. 5. 33.

Arginine facto ruere. Virg. 1. Æn. 86.

Argentum factum, & signatum. Illud, dicitur Fabrefactum, ut numeretur in supellectile: Hoc, Percussus forma publica, vel Innummos formatum. Sen. 1. de Benef. cap. 12. Libentius donabo argentum factum, quam signatum: libentius statuas, quam vestem, & quod usus brevis deterat. conf. ARGENTUM.

Argentum bene factum. Cic. 4. Verr. 83.

Argentum optime factum. Cic. 6. Verr. 37.

Crepuscula modo facta terris. Ovid. 14. Epist. 21.

Funus egregie factum. Hor. 2. Serm. 5. 105.

Homo totus ex fraude & mendacio factus. Cic. pro Cluent. 72.

Honos factus aris. Virg. 5. Æn. 763.

Oratio facta. V. ORATIO.

Pax facta. Virg. 5. Æn. 587.

Pocula summo artificio facta. Cic. 7. Verr. 38.

Prodigium divinitus factum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Scelus palam factum. Quintil. lib. 5. cap. 10.

FACTUM, i. n. [*παράγυλτος*]

Acute, venuste, stulte, iracunde, timide dicta, ac facta. Quintil. lib. 6. cap. 3. Neque enim acute tantum, ac venuste, sed stulte, iracunde, timide dicta, ac facta ridentur.

Conficius facti, ut, Mens sibi conscia facti. Lucret. lib. 3. 1031.

Dux femina facti. Virg. 1. Æn. 368.

Fides certa facti est. Ovid. 6. Fast. 609.

Index facti. Ovid. 6. Met. 574.

Os mutum facti caret indice.

Præmia facti. Ovid. 2. de Pont. 3. 13.

Audacis facti conficius. Virg. 11. Æn. 812.

Bonum factum. V. BONUS.

Detestabile factum. Juven. 13. Sat. 126.

Dira facta. Ovid. 6. Met. 533.

Honestum factum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Immitia facta. Ovid. 14. Met. 714.

Impia facta. Catul. 21. 10.

Latabile factum cunctis. Ovid. 9. Met. 255.

Mirabile factum. Ovid. 4. Met. 746.

Modestum factum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Perexiguum factum. V. PEREXIGUUS.

Recens factum. Ovid. 1. Met. 164.

Trux factum. Sen. Thyest. 8. Hæret in vultu truci imago facti.

Turpia facta. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Pariter facta atque infecta canebat. Virg. 4. Æn. 190. de Fama.

Cedere ad factum. V. CRDO.

Celare factum. Virg. 1. Æn. 355.

Convincere turpia alicujus facta. V. CONVINCIO.

Comprobare factum. V. COMPROBO. Sen. Octav. 448.

Ut facta superi comprobent semper tua.

Contundere facta alicujus. V. CONTUNDO.

Dammandus in uno facto. Ovid. 7. Met. 402.

Detegere facta alicujus. Ovid. 2. Trist. 432. al. Furta.

Excusare factum. Ovid. 4. Fast. 597.

Miscere dictis facta. Sil. lib. 13.

Mutare factum, pro Sententiam mutare. Ter. Andr. 1. 1. 13.

In memoria habeo. s. i. haud muto factum. V. MUTO.

Notare facta alicujus. Ovid. ad Liv. 351.

Notatus tantis sceleribus & factis. Cic. pro Domo 72.

Piget facti. Ovid. 12. Epist. 209.

Pœnitet facti. Ovid. 17. Epist. 32.

Probare verba & facta alicujus. Hor. 1. Epist. 17. 16. Ovid. 3. Met. 629.

Impia turba probant factum.

Prodere facta alicujus. Ovid. 14. Met. 740.

Pudet facti. Sen. Med. 12.

Purgari factum alicujus aliquo teste. Ovid. 3. de Pont. 2. 24.

Reportare alicui facta, i. e. Renuntiare quæ acta fuerunt. Stat. 10.

Theb. 443.

Reprehendere factum alicujus. Ovid. 20. Epist. 49.

Requirere facta alicujus. Ovid. 13. Met. 211.

Facta, Res gestæ. Virg. 1. Æn. 645. Fortia facta patrum.

Conspicius factis. Stat. 3. Theb. 161.

Inclutus factis. Ovid. 12. Met. 173.

Illustria & gloriosa facta. V. ILLUSTRIS.

Non illaudata. Stat. 11. Theb. 11.

Ingenua facta. V. INGENUUS.

Insignia. Ovid. 3. Epist. 121.

Martia. Sil. lib. 13.

Memoranda. Stat. 11. Theb. 10.

Splendida. Hor. 2. Epist. 1. 237.

Veneranda veterum facta. Valer. 1. Argon. 12.

Antistant facta Herculis. Lucret. lib. 5. 22. h. e. Sunt majora.

Canere regum facta. Hor. 1. Serm. 10. 43.

Carpere facta alicujus. Ovid. 3. de Pont. 1. 64.

Celebrare domestica facta. Hor. in Arte Poet. 287.

Damnare facta alicujus decreto Senatus. Ovid. 2. Trist. 131.

Dicere facta alicujus. Virg. 4. Ecl. 54.

Extendere virtutem factis. Virg. 6. Æn. 806.

Illustrare humiliter genus factis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Linere facta splendida fœdo carmine. Hor. 2. Epist. 1. 237. i. e.

Contaminare.

Peribunt mortalia facta. Hor. in Arte Poet. 68.

Revolvare facta alicujus. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 35.

Sequebatur livor ingentia facta. Claud. 2. Conf. Stil. 38.

Factum, idem jurisconsultis quod Casus, species, sine cuius recta notitia impossibile fuerit certum juris & actionis rationem colligere.

Quippe quod in causa & facto juxta esse positum Julianus respondit, & exemplo declarat in l. Si ex plagis. §. in clivo. D. ad l. Aquil. & Ulpian. in l. cum duobus, in princip. D. pro socio.

Factum vel simplex, vel multiplex est, veniuntque in ejus consideratione circumstantiæ rerum, personarum, temporis: unde non unam aut alteram ejus partem, sed totum expendere oportet, l. Bona fides. D. deposit.

Factum item dicitur apud Jurisconsultos, Quod est redditum. Pomponius, Faciendi verbo reddendi causa etiam continetur, & quod non factum comprehendit, l. 2. §. si in facto. & l. Ubi autem. §. Qui id quod in faciendo. D. de verb. obligat.

FACTIO, ōnis. f. [*πάλη*] Ea res quæ fit a quopiam. Cic. in Topic. 50. Quas is instituit, cui testamenti factio nulla esset.

Factio, [*αἵρεσις, ὁμιλία*] Factio & factiosus, inquit Festus, initio honesta vocabula erant, unde adhuc Factiones histrionum & quadrigariorum dicuntur. Modo autem nomine Factionis Seditio & arma vocantur.

Factio dicitur malorum consensus & conspiratio. Nonius. [Mallem Civium, qui sunt eodem in rep. sensu, pro partium defensione copulatio. Non enim omnis factio Malorum est necessario.]

Galliæ totius factiones esse duas. Cæs. 1. Bell. Gall. 31. Sallust. in Jugurth. 31. Sed hæc inter bonos amicitia, inter malos factio est. Idem ibid. 41. Ceterum nobilitas factione magis pollebat. Tertull. Apolog. cap. 40. pr. Quum boni coeunt, quum pii, quum casti congregantur, non est factio dicenda, sed curia. At e contrario illis nomen factionum accommodandum est, qui in odium bonorum & proborum conspirant.

Factionem comparare. Nep. 10. 6. 3. Idem 16. 1. 4. Factionis principes. Nobilium factio. Liv. lib. 2. 27. Adeo in alteram causam non Collega solum præcepit ierat, sed omnis factio nobilium. Vefana factio nobilissimorum juvenum. Apul. lib. 2. Afin. aur.

Optimatum factio. Suet. Jul. cap. 11. Nec obtinuit, adversante optimatum factione. Huic opponitur Factio popularis. V. Liv. passim.

Licitæ & illicitæ factiones. Tertull. Apol. cap. 38. pr. Proinde nec paulo levius inter licitas factiones sectam istam deputari oportebat a qua nihil tale committitur, quale de illicitis factionibus timeri solet.

Ibid. cap. 39. pr. Edam jam nunc ipse negotia Christianæ factionis ut qui mala refutaverim, bona ostendam.

Factiones aurigariæ [*πύργου ἡνιόχων*] fuerunt quatuor, totidem coloribus distinctæ, Prasina viridi, Veneta cæruleo, Albata candido, Russea vel Russata rubro. Suet. Calig. cap. 55. Prasina factioni ita addictus & deditus, ut cenaret in stabulo assidue & maneret. Idem Vitell. cap. 14. Quosdam & de plebe ob id ipsum quod Venetæ factioni clare maledixerant interemit. Meminit & Neron. cap. 22. Nomen habebant hæ factiones a tunicarum quibus induebantur equorum agitatores coloribus.

Suet. Domit. cap. 7. Duas Circensibus gregum factiones aurati purpureique panni ad quatuor pristinas addidit. Cassiodorus Variar. 3. 51. Quatuor colores totidem factionum in Circensibus fuisse commemorat propter quatuor anni tempora. Nam Prasinus, inquit, virenti Verno Venetus, nubilæ Hiemi, Roseus, flammeæ Æstati, Albus, pruinosi Autumni dicatus est. [Inde etiam spectatores in totidem factione divisi fuerunt, quibus singuli favebant, iisque proprie magis Factioni nomen, quam ipsis cursoribus convenit, a Prasina Prasini, a Venet Venetiani &c. appellati.] Plin. lib. 9. Epist. 6. Circenses erant quo genere spectaculi ne levissime quidem teneor. Nihil novum nihil varium, nihil quod non semel spectasse sufficiat. Quo magis miror tot millia virorum, tam pueriliter identidem cupere, currer tes equos, insistentes curribus homines videre. Si tamen aut velocitate equorum, aut hominum arte traherentur, esset ratio nonnull.

Nunc favent panno: pannum amant. Et si in ipso cursu, medioque certamine, hic color illuc, ille huc transferatur, studium foveatque transibit: & repente agitatores illos, equos illos quos procul noscunt, quorum clamitant nomina, relinquunt. Tanta gratia, tant auctoritas in una vilissima tunica. Jul. Capitolin. in Vero Imperatore cap. 4. Amavit & aurigas, Prasino favens. & cap. 6. Circensium tantam curam habuit, ut frequenter provincialibus litteras causa Circensium & miserit & acceperit. Denique etiam præfens & cum Marco sedens, multas a Venetianis est passus injurias, quod turpissime contra eos faveret. Venetianos appellat, Aurigas Venetæ factioni.

[Immo Spectatores, ut paulo supra dictum est, qui Venetæ factioni favebant. Non raro autem ab Acclamationibus ad convicia, a conviciis ad rixas & verbera, ac seditionem denique progressi fuerunt. V. Mi Fel. octav. 37. 12. ibique Interpp. & Cassiod. l. c.]

Porro quatuor colores agitatorum totumque Circi apparatus elegantissime describit Sidonius Appollinaris in Narbonensis urbis laudibus. Carr. 23. a v. 310. ubi de iisdem V. Savaron. & auctores quamplurimos, Lex. Pitisc.

Factio, pro Caterva. Suet. Neron. cap. 20. Quinque millia juvenum elegit, qui divisi in factiones, plausuum genera condiscerent. [Non erant in Circo duntaxat factiones, verum etiam in Amphitheatro & Theatro Spectatores plerumque in factiones certas studiis inter se divisi erant. Quum illic alii alii armaturæ gladiatorum, hic alii alii min vel histrioni faverent. Hic vero Nero ex tribus plausuum generibus totidem factiones plausuum instituerat sibi.]

Factio, Opulentia, & auctoritas alicujus in civitate. Plaut. Aul. 1. 45. Istas magnas factiones, animos, dotes dapniles nihil moror. conf. Idem Cist. 2. 1. 17. Idem Trin. 2. 4. 51.

Cum vobis nostra non est æqua factio, Affinitatem vobis aliam querite.

Factio interdum, Consensio quadam est, & amicitia. Cato, apud Sospit. lib. 2. Gram. Utrinde iram, utrinde factiones tibi par. i. e. Iram & amicitiam tibi pares. Turnebus 3. 20. Advers.

FACTIONARIUS, Adj. Factionarii autem vocabantur Qui ex factione erant, puta vel Veneta, vel Russata, vel Albata, vel Prasina, de quibus supra. Id ex epigrammate quodam prisco apparet, ubi sic legitur teste Turnebo, Adv. 11. 11. PRIMO ET SOLO FACTIONARIO.

Gloss. Gr. Lat. ὁ πάλην ἀντιπαύων, factionarius.

FACTIONOSUS, [*παράγυλτος, παρὰ γυλτος*] pro Seditioso & inquieto. Nep. 1.

1. 3. Semper factiosus audaxque. Id. 17. 1. 5. Factiosus & potens. Sallust. in Catil. cap. 18. Erat eodem tempore Cn. Piso adolescens nobilis, summæ audaciæ, egens, factiosus: quem ad perturbandum remp. inopia atque mali mores stimulant.

Factiosus, Opulentus & dives. Plaut. Aulul. 2. 2. 50. Venit hoc mihi in mentem, Megadore, te esse hominem divitem, factiosum: &c. Sallust. Jugurth. cap. 8.

Factiosi olim dicti Impigri aptique ad res gerendas, qui Græcis *δραστήρι*, ut Plaut. Bacch. 3. 6. 13. Lingua factiosi, inertes opera. i. e. Qui multa se facturos promittunt. V. Taubm. ad loc. p. 570.

Factiosior. Aur. Vict. Schotti in Caracalla. Cum illa factiosior, aspectui adolescentis &c. de Julia Severi. [ubi Factiosam pro Ambitiosa dixisse videtur.

Factiosissimus. Plin. 4. Epist. 9.

FACTIOSE, Adv. Sidon. Epist. 4. 24. Sacerdotio fungi, quo recusantem factiose ligasset civicus amor. Tribuitur item Livio.

FACTUS, ūs. m. [ποίησις] Varro 1. de R. R. cap. 24. Hostum vocant, quod ex uno factu olei reficitur: Factum dicunt, quod, uno tempore conficiunt. Cato cap. 67. Factoribus det in singulos factus, olei sextarios, & in lucernam quod opus sit.

Factum neutro genere, eodem sensu. Columel. lib. 12. cap. 50. extr. Cato ait, "in tabulato corrugari olivam, minoremque fieri: propter quod quum facti unius mensuram rusticus sub tecto reposuerit, & post multos dies eam molere voluerit, &c. Ibid. fin. Semperque quum expresserint facta, statim ferventissima debent aqua bis aut ter elui. Est autem factus, seu factum, quantum olei una torculi expressione (vulgo dicunt Galli *d'un marc*) exprimitur.

Factus villæ, pro Structura ex ædificatione & opere. Varro 3. de R. R. cap. 1. Ego quoque quo exornatior villa esse posset fructu, quam factu, hæc ad te misi.

FACTOR, oris. m. [ποίησις, παρακτὴρ, ῥεκτήρ] Quid aliquid facit. Cuparum dolorumque factores. Pallad. de R. R. 1. 6. V. Barth. Advers. 39.

Pro Creatore apud Prudent. Hymn. 10. 129.

Factoris ab ore creatæ. Tertull. Adv. Marc. Tres mihi numera Deos Marcionis, Factorem, & Locum, & Materiam. Ita hac voce usus Lactantius 3. 9. Factorem rerum omnium contemplerur. conf. Idem 7. 6. pr.

Quem parentem omnium, quem factorem, altoremque viventium confessus es. Lact. de Justitia lib. 5. p. 267. Cicero diceret potius Conditorum H. St. locus est cap. 3. extr. Deerat hæc ex Tert. & Lact. petita in edit. Lugd.

Factor non significat Eum qui gerendis negotiis præest, sed Eum qui vel vinum vel oleum facit aut aliud simile. Cato cap. 13. Idem cap. 64. Leguli voluit uti olea cadauca quamplurima sit, quo plus legatur: factores, ut in tabulato diu sit, ut frascida sit, quo facilius oleum efficiant. V. Scalig. Poet. 1. 1. extr.

Factores, pro Criminum auctores. Macer l. 7. D. de custod. & exhibit. Solent præfides provinciarum, in quibus delictum est, scribere ad collegas suos, ubi factores agere dicuntur.

Factores, verbo nondum recepto a Latinitatis professoribus, vocamus eos qui rem alicujus privatam administrant. Hos veluti indecores a Perfectissimatus dignitate repellit lex, & simul tanquam immemores libertatis & generis notat, l. 1. C. de Perfect. dignit. lib. 12. Ex Alciat.

Factores etiam sunt in pilæ lusu, Qui faciebant, i. e. feriebant; Quique in factiones, i. e. partes, erant divisi. Plaut. Curc. 2. 3. 18. Et dutores & factores omnes subdam sub solum. V. Turneb. Advers. 7. 4. & 14. 22. Et Scalig. in Manil. p. 117.

ACTORIUM, i. n. [ἐλαιουργεῖον] R. R. auctoribus Locus ubi oleum exprimitur, Pallad. de R. R. 1. Idem Oct. 10. conf. Dict. præced.

ACTŪRA, æ. f. [ποίησις, συνδυασία] est Ipsa compositio rei quam facimus. Plin. lib. 34. cap. 14. Aliubi vena bonitatem hanc præstat, ut in Noricis: alibi factura, ut Salmone aqua, uti diximus. De bonitate ferri. Gloss. *ποίησις*, Factura.

Etiam Opus factum, creatura; apud Prudent. Apoth. de Anima v. 792.

Factura Dei est. Idem 855.

ΑΧΟ, is, it. [ἀχέω] indicativi modi est, futuri temporis, pro Faciam: dicimus etiam, Faxim, is, it. plur. imus, itis, int, pro Faciam, as, at, &c. vel Fecerim, is, it. V. Voss. de Arte Gram. 2. 41.

Faxo. Plaut. Aul. 3. 6. 42. Ego faxo, & operam & vinum perdiderit simul. Idem Amphit. 2. 1. 85. Virg. 9. Æn. 153.

Haud sibi cum Danais rem faxo & pube Pelasga Esse putent. Ter. Eun. 2. 2. 53. Næ tu istas faxo calcibus sæpe insultabis frustra. Idem And. 5. 2. 13.

Faxim. Plaut. Truc. 1. 1. 43. Faxim lenonum & scortorum, minus, & minus damnoforum hominum.

Faxim sit vilior, pro Eveniet ut sit vilior. Prisca quidem illa est, non injucunda tamen nec inamœna loquendi ratio. Plaut. Aul. 3. 5. 20. Ego faxim muli pretio qui superant equos, sint viliores Gallicis canteris. Et in Pers. 1. 2. 21. Næ isti faxim nusquam appareant, qui hic albo reti aliena oppugnant bona. Monuit Turnebus.

Faxis. Ter. Heaut. 1. 2. 13. Cave faxis, non est opus pater. Hor. 2. Serm. 6. 5.

— nihil amplius oro,

Maia nate, nisi ut propria hæc mihi muneia faxis. Sil. lib. 15.

Faxit. Cic. de Senect. 73. ex Ennio,

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit.

Faxitis. Liv. 6. Quod faxitis, deos velim fortunare. i. e. Ut faciatis, vel facere possitis. Idem 29. 27.

Faxint. Ter. Heaut. 1. 1. 109. Utinam ita di faxint.

Faxem pro fecissem. Plaut. Pseud. 1. 5. 84.

Facit, pro Faxit semper est in Inscript. Antiq.

ΑΓΟ, ære. frequent. pro Facere, ut, Lucrum ingens facto. Plaut. Merc. 1. 1. 94. conf. Epid. 5. 1. 54. Truc. 3. 2. 22. & 5. 1. 23. in MSS. pro Facto, aliqui Plauto tribuunt Facturio, sed perperam. Usitatus est

ΑΓΙΤΟ, [ποιέω] ære. alterum frequentat. Sæpe facere. Ter. prol. Eun. 43.

Quare æquum est vos cognoscere, atque ignoscere, Quæ veteres factitarunt, si faciunt novi.

Accusationem factitare. Cic. de Clar. Orat. 130. V. ACCUSO.

Artem factitare. Cic. in Orat. 147. Pervagatissimus ille versus, qui vetat artem pudere proloqui, quam factites, dissimulare non finit.

Carmina in aliquem factitare. Tacit. 14. Ann. 48. Antistius Sossianus factitatis in Neronem carminibus probrosis, exilio, ut dixi, multatus.

Coactiones argentarias factitare, pro Coactorem publicum esse. Suet. Vespas. cap. 1. V. Torrent. ad loc. & Coactio in COGO.

Delationes factitare, pro Accusationes exercere. Tacit. 2. Hist. 10. Qui temporibus Neronis delationes factitaverat.

Hæredem factitare. Cic. 2. Philipp. 41.

Medicinam factitare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Pollio contra, servisse eum Pisauri, medicinam factitasse manumissum.

Versus factitare. Hor. Arte Poet. 470.

Nec satis apparet cur versus factitet.

FACTITATUS, a, um. Partic. Cic. 2. Off. 24. Hæc apud majores nostris factitata. conf. 12. Fam. 21.

FACTITATIO, ōnis. f. Corporum factitatio. Tertull. adv. Hermog. cap. 32.

FACTITATOR, ōris. m. Tertull. adv. Prax. cap. 18. Idolorum factitantes. & in Apol. cap. 21.

FACTITATRIX, apud Hieronym.

FACTITAMENTUM, i. n. Opus. Tertull. de Anima, cap. 18.

FACTITIUS, Adj. [συνδυαστός, ποιητός] Ad alicujus similitudinem factus, vel artificis cujusdam opera factus. Plin. lib. 12. cap. 17. Ergo in utraque gente bina genera terrenum, & factitium. De Iadano.

Color factitius. Plin. lib. 31. cap. 7.

Fabricæ factitiæ. Plaut. Mil. 2. 1. 69. Quem concubinæ miles custodem addidit, ei nos factitiis fabricis, & doctis dolis, &c. al. Facetis.

Gemmæ factitiæ. Plin. 37. 7. Ita Sal factitium, & Vina factitia. ibid.

Verba factitia dicuntur, quæ & Fictitia; Quæ ad soni alicujus similitudinem efficta sunt, ut Crocire, Hinnire, Clallis, Tintinnabulum, & similia. Perott.

FACTITIOSUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. *πολυμήχανος*, dædalus, factitiosus.

FACESSO, faceffi, faceffitum sec. Priscian. faceffum vero fec. alios, quidam dicunt carere supino, V. infra. [ἀποσπένω, ἀπεργάζομαι] faceffere. Idem quod Facere & adimplere. Virg. 4. Georg. 548.

Haud mora, continuo matris præcepta faceffit.

Dictum faceffere. Plaut. Men. 2. 1. 24.

Dictum faceffas elatum, & discaveas malo. pro Elatum al.

Doctum. Dicta faceffere. Non. 4. 196. q. V.

Iussa faceffunt. Virg. 4. Æn. 295.

Negotium alicui faceffere. Cic. 3. Fam. 10. Quum est ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium facefferent. i. e. Accusarent, insectarentur, & ad poenam vocarent.

Periculum alicui faceffere. Cic. 1. Verr. 45. Ipse profecto metuere incipies, ne innocenti periculum facefferis? Tacit. 1. Ann. 74.

Mox clarissimo cuique periculum faceffit.

Præcepta faceffunt. Virg. 9. Æn. 356.

Hujus passivum protulit Cic. pro Cluent. 158. Sed hoc polliceor omnibus, si cui forte hac lege negotium faceffetur, qui lege non teneatur, si is uti me defensore voluerit, me ejus causam legis præsidio defensurum.

Faceffere, [ἀπαλλάττειν] Discedere. Ter. Phorm. 4. 3. 30. Hæc hinc faceffat, tu molestus ne sies. Ubi Donatus, Faceffat, pro Hinc se faciat, id est, abeat. ut, Huc se faciat, Huc accedat, significat. conf. Apul. 5. Met. pr. Cic. Hortens. Faceffant igitur qui docere nihil possunt quo melius, sapientiusque vivamus. Idem pro L. Flacc. 97. Quare siquis illuc me vocat, venio: populum Rom. disceptatorem non modo non recuso, sed etiam deponco: vis absit, ferrum ac lapides removeantur: operæ faceffant, servitia fiant. Liv. 4. Ni facefferent propere urbe, finibusque, &c. Et lib. 1. 47. Faceffe hinc Tarquinius. Lucr. lib. 6. 957.

Paulisper faceffere. V. PAULISPER. & Nonium. u. f.

Ab omni societate Reipublicæ faceffere. Cic. 1. de Legib. 39. Atque etiam ab omni societate Reipub. cujus partem nec norunt ullam nec unquam nosse voluerunt, paulisper faceffant rogemus.

FACESSITUS, Partic. [ἀπερχομαι] Cic. 6. Verr. 142. Sæpe antea quam audissent, ei negotium faceffitum, &c. Penult. longa, ut Lacesitus.

FACILIS, e. [εύχλητος, ῥαδίος, ὁρὸς εὐρετός, εύχλητος, εύκομος, εύχερης] cujus contrarium est Difficilis. Ter. Heaut. 5. 5. 15. Hæc dum incipias, gravia sunt, dumque ignores: ubi cognoris, facilia.

Volens facilisque sequetur. Virg. 6. Æn. 146.

Inanibus facilis. Tacit. 2. Ann. 27. i. e. Comes, benignus.

Aditus facilis. Tibul. lib. 2. 4. 19. V. ADITUS.

Aditus faciles & liberæ querimoniar. Cic. pro Lege Manil. 41.

Adversarius facilis. Cic. 4. Acad. Pugnas omnino, sed cum adversario facili. h. e. Imbecilli.

Amicitia facilis. Sallust. Jugurth. 95. extr.

Animi juvenum faciles, & mobilis atas. Virg. 3. Georg. 165.

Mobilis ætas quod addit, videtur notare τὸ κεραιόν, quod Dio vocat etiam τὸ ῥαδίον lib. 51. pap. 308. de Ægyptiis, τὸ ῥαδίον τότε κεραιόν τῶν τζοπαννών. Sic alibi εύχερης. vide in Thef. H. St.

Appulsus facilis. Tacit. 2. Ann. 6.

Aquæ faciles. Martial. de Spect. 26.

Et vario faciles ordine pinxit aquas.

Bonum facile. V. BONUM.

Causa facilis & explicata. Cic. pro Planc. 5.

Cera facilis. Ovid. 15. Met. 169.

Utque novis facilis signatur cera figuris. al. Fragilis.

Cervix facilis, Quæ facile inclinatur, & facile fert onus. Martial. de Spect. 23.

Ille tulit geminos facili cervice juvencos. De Carpophoro confectore bestiarum noto. [Perperam quidam interpp. Facili cervice ad verbum Tulit referunt, cum sit juvencorum generosorum epitheton, quos bestiarius ille ferro victor confecit.]

Cibi faciles, i. e. Facile comparabiles, vel Paratu faciles. Sen. Hippol. 516.

Conceptus facillimus. Plin. lib. 7. cap. 16. Incipiente autem hoc statu, aut desinente, conceptus facillimi traduntur.

Copia facilis. Propert. lib. 1. 9. 15.

Cursum da facilem, atque audacibus annue coeptis. Virg. 1. Georg. 40.

Defensio facilis & prompta. Cic. 1. de Orat. 237.

Deliciae faciles, vulgataque munera. Ovid. 13. Met. 831.

Descensus facilis Averni. Virg. 6. Æn. 126.

Deos faciles habere. Ovid. 5. Met. 559.

Di faciles in tua vota. Ovid. 16. Epist. 280.

Dies facilis atque impetrabilis. Plaut. Epid. 3. 2. 6.

Pro di immortales mihi hunc diem dedistis luculentum!

Ut facilem atque impetrabilem. i. e. In quo facile impetravi quod volui.

Distinctio facilis & expedita. Cic. 1. de Fin. 33.

Exitus facilis. Virg. 6. Æn. 894.

Fortuna facillima. Virg. 11. Æn. 716.

Fuga facilis. Virg. 4. Æn. 430.

Expectet facilemque fugam, ventosque ferentes.

Hauftus facilis aquarum. Lucret. lib. 2.

Jactura facilis. Virg. 2. Æn. 646.

— facilis jactura sepulcri est.

Irae faciles. Lucan. lib. 1. 173.

Judicio faciliore & commodiore ad jus suum pervenire. Cic. pro Cæcin. 8.

Labor facilis. Virg. 1. Georg. 79.

Sed tamen alternis facilis labor.

Manu facili aliquid agere. Tibull. lib. 1. 1. 8.

Ipse seram teneras maturo tempore vites

Rusticus, & facili grandia poma manu.

Maritus blandus facilisque. Sil. lib. 17.

Materia facilis ad exardescendum. Cic. 2. de Orat. 190.

Mens facilis, & apta capi. Ovid. 1. de Arte Am. 958.

Ministri faciles. Ovid. 2. Fast. 5.

Ipse ego vos habui faciles in amore ministros. Alloquitur eue-
gos suos.

Mores facillimi. Cic. de Amicit. 30. Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem?

Oculi faciles. i. e. Agiles. Virg. 8. Æn. 310.

Miratur: facilesque oculos fert omnia circum

Æneas, capiturque locis. conf. Manil. 1. 68.

Partus facilis. Plin. lib. 7. cap. 6.

Parens placidus facilisque, veniæque paratus. Ovid. 2. de Pont. 2. 117.

Pater facilis, contrarium est Duro & inexorabili sive moroso. Ter. Heaut. 2. 1. 43.

Mihi si unquam filius erit, nã ille facili me utetur patre.

Pater facilis & liberalis, cui opponitur Difficilis, avarus & illepidus. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.

Pectus facile. Sen. Hippol. 447.

Populi ad juga faciles. i. e. Ad subjugandum. Lucan. lib. 2. 314.

Provincia facilis divisi, pro Ad dividendum. Liv. lib. 5. Dec. 5.

Ratione facili & celeri geruntur. Lucret. lib. 4. 144.

Rifu facili mollescere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 313.

Sævitia facilis. Hor. 2. Carm. 12. 26. Ozymoron.

Sanguis facilis. i. e. Vilis profundenti. Martial. lib. 1. 9.

Nolo virum, facili redimit qui sanguine famam.

Somnus facilis. Hor. 2. Carm. 11. 8.

Suffragatio facilis, pro salute. Cic. pro Domo 45.

Terra facilis frugum. Claud. de Laud. Seren. 54.

Titulus facilis. Ovid. 10. Met. 602.

Quid facilem titulum superando quæris inertes? i. e. Gloriam

quæ cuivis facile contingit.

Tramite facili vos sistam. Virg. 6. Æn. 676.

Venia deprecationis facilior. Quintil. in proem. lib. 1.

Venus parabilis facilisque. Hor. 1. Sermon. 2. 119.

Via facilis. Virg. 1. Georg. 266.

— pater ipse, colendi

Haud facilem esse viam voluit.

Via facilis & plana. Plaut. Trin. 3. 2. 19.

Tibi paterque, avosque facilem facit & planam viam.

Victum facilem fundit tellus. Virg. 2. Georg. 460.

Vitam facilem ducere. Sil. lib. 6.

Uterus facilis, Qui facile egerit quicquid continet. Plin. lib. 8. cap. 32.

Facile & pronom. Juven. 9. Sat. 43.

Minimum, facillimumque. Catull. 36. 4.

Facillimus & liberalissimus homo. Cic. 13. Fam. 7. Hominem facillimum, liberalissimumque cognosces.

Lenis & facilis homo. Cic. 5. Fam. 2.

Vir non facilis mirari nova. Claud. 4. Conf. Hon. 514.

Facilis impetrandæ veniæ Claudius, Fulvii durior sententia erat. Liv. 26. 15. pr.

Mollis in obsequium, facilisque rogantibus. Ovid. 2. Amor. 3. 5.

Dare se facilem. Ovid. 16. Epist. 195.

Da modo te facilem, nec dedignare maritum

Rure Therapnæo nata puella Phrygem. Idem 1. Fast. 17.

Habere populum facilem. Cic. 7. Fam. 1.

Habere aliquos faciles ad concedendum. Cic. 2. de Divin.

Præbere se facilem in hominibus audiendis admittendisque. Cic. 1. Q. frat. 1.

Facilis sapissime jungitur supino posteriori, ut Facilis decussu. V. DE-
CURIO.

Facilius dictu nihil est. Ter. Phorm. 1. 5. 70. Sic, Cic. 1. Fam. 7. pr. difficile dictu est de singulis.

Facile factu. Ter. Heaut. 4. 3. 26.

Bonam, atque iustam rem oppido imperas, & factu facilem.

Facile inventu. Cic. de Amicit. Quid (hæc ut omitam) quam graves, quam difficiles plerisque videntur calamitatum societates, ad quas non facile inventu qui descendat.

Facile tritu. Plin. lib. 12. cap. 13.

Facilis visu. Virg. 3. Æn. 621.

Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.

Facile cum inf. act. ut,

Nunquam est ille miser, cui facile est mori. Sen. Herc. Oeth. 111.

Facilis cum Inf. pass. ut Capi facilis. Lucan. lib. 2. 656.

Corrumpi facilis. Tacit. 4. Hist. 39. Ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta.

Legi facilis epistola. Gell. lib. 17. cap. 9. Incorruptam epistolam, & facilem legi præstabant.

Facilis ad. Cic. 1. Tusc. 13. Quod non modo facile ad credendum est, sed, &c. Sic Liv. 2. lib. 32. cap. 12. Verterat periculum in Romanos, temere in loca iniqua, nec faciles ad receptum angustias progressos.

Vir facilis & expeditus ad dicendum. Cic. de Clar. Orat.

Ad intelligendum faciliora. Quintil. lib. 2. cap. 3. Quid si plerunque accidit, ut faciliora sint ad intelligendum, & lucidiora multo, quæ a doctissimo quoque dicuntur.

Facilis in. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam contra plures reperias & faciles in excogitando & ad discendum promptos. Cic. de Clar. Orat. 85. In suum cuique tribuendo faciles antiqui.

De facili, pro Facile, adv. Firmic. lib. 5. cap. 6. Tunc inimicos suos timeant, nam de facili quidem ab eis superabuntur.

Ex facili, adverbialiter positum pro Facile vel Faciliter, si dici posset. Columel. lib. 6. cap. 1. Quæ vitanda non ex facili dixerim. Tacit.

Agric. 15. 2. Nihil profici patientia, nisi ut graviora tanquam ex facili tolerantibus imperentur. Plura exempla suppeditat Cl. Wasse ad Sallust. Catil. cap. 27. a. V. ex præp.

In facili. Liv. 3. 8. extr. V. in præp.

FACILE, Adv. [facilis, ευχεσθαι] Sine labore.

Agere facile, i. e. Vivere. Ter. Adel. 3. 4. 56.

Sed Demea hoc tu facito tecum animo cogites,

Quam vos facillime agitis, quam estis maxime

Potentes, dites, fortunati, nobiles, &c.

Carere quibus facile possis, Desiderabilibus opponuntur. Cic. in Top. 69.

Cedere facile alicui. Suet. Aug. 21. extr.

Cernerer facile. Ter. And. 1. 1. 108.

Tum illa, ut consuetum facile amorem cernerer,

Rejecit se in eum, flens quam familiariter.

Consequi facile aliquid. ut, Perverse dicere homines, perverse dicendo, facillime consequi. Cic. 1. de Orat. 150.

Credere facile. Plaut. Rud. 5. 3. 10. Istuc facile non credo tibi.

Dare consilium facile. Ter. And. 2. 1. 11.

Facile omnes, quum valemus, recta consilia ægrotis damus.

Defendere facile. Cic. 2. de Fin. Non est facile defendere.

Deterrere facile. Ter. prol. 2. Hec. 19.

Deterruissim facile, ne alias scriberet.

Effingi facillime, nullo negotio flecti ac detorqueri voluntas testium potest. Cic. pro Cael. 22.

Emergere facile ex malis. Ter. And. 3. 3. 30.

Deinde facile ex illis sese emersum malis.

Evadere facilius. Cic. 1. Tusc. 43.

Evenit eis facile & fortunate. Plaut. Epid. 2. 2. 59.

Facere facile. Plaut. Amph. prol. 139. Ter. Heaut. 3. 2. 36.

Facile equidem facere possum, si jubes.

Fit facile. Ter. Eun. 3. 1. 57. Jamdudum illi facile fit, quod doleat Indicabit facile ipsa natura vim suam, quum homines quod facere ipsi non possent, id recte fieri in altero judicarent. Cic. de Amicit. 19.

Involare facile in aliquem. Ter. Eun. 4. 3. 5.

— Qui nunc si detur mihi:

Ut ego unguibus facile illi in oculos involem venefico?

Memini facile. Plaut. Capt. 2. 3. 33. Istuc non præcipias, facile memoria memini.

Novi facile. Plaut. Curc. 5. 2. 57. Tam facile novi, quam me.

Obtingent facile. Plaut. Afin. 3. 3. 136. Animo sis bono, facile ex optata obtingent.

Pati facile dicentem de aliqua re errare. Cic. 1. Tusc. 81.

Passus sum facile me deludier. Ter. And. 1. 2. 32.

Ubi vis facilius passus sim, quam in hac re me deludier. Cic.

pro Rosc. Amer. 56. Quare facile omnes patimur, esse quamplurimo accusatores, &c.

Perpicio facile quo intendat animus. Cic. 2. Verr. 10.

Pervenire facilius & proclivius ad laudem nobilitatis. Cic. Anteq. in exil. 13.

Querere victum facile. Ter. Eun. 2. 2. 19.

Ille ubi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, &

Tam facile victum querere, ibi homo coepit me obsecrare, &c.

Reperitur facile. Plin. lib. 7. cap. 15.

Spectatur facillime. Plaut. Stich. 1. 2. 59.

Ubi facillime spectatur mulier, quæ ingenio est bono?

Tutor facile mores. Ter. Hec. 5. 1. 9.

Ne nomen mihi quæstus obftet apud te: nam mores facile tutor.

Vincere facile. Cic. de Amicit. 96. Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium, nobis defendentibus, facile vincebat. V. quæ infra in Facile princeps H. St. adnotavit.

Vincere facile aliquem aliqua re. Cic. 3. de Orat. 40.

Vivere facile. Plaut. Curc. 5. 2. 6. Nugas garris. c. soleo. na propter eas vivo facilius. conf. Epid. 2. 2. 59.

Ufurum se facile Antonio ex voluntate. Sallust. Catil. 27. pr.

Facile, pro Libenter. Cic. 12. Att. 34. pr. Ego hic vel sine Sica facillime possem esse, ut in malis. Et lib. 13. 39. Ego, ut tempus nostrum, locum habeo nullum, ubi facilius esse possem, quam Africæ: sed quia qui mecum sunt, &c. h. e. Libentius. Idem 2. Fat. 15.

Quod autem in maritimis facillime sum, moveo nonnullis suspicionem, velle me navigare. Et 2. de Orat. 346. Gratissima autem la eorum factorum habetur, quæ suscepta videntur a viris fortibus si emolumento ac præmio: quæ vero etiam cum labore & periculo ip-

ru.

rum, hæc habent uberrimam copiam ad laudandum, quod & dici ornatissime possunt, & audiri facillime. Ter. Heaut. 5. 5. 16. Gnate mi, ego pol tibi dabo puellam lepidam, quam tu facile ames. Facile, inquit Donatus, aliquando adverbium confirmantis est, i. e. Liquido & manifesto. Ter. And. 4. 3. 5.

Facile hic plus mali est, quam illic boni.

Facile princeps, & facile primus. Donat. Veteres dicebant Facile pro Certo. Cic. 6. Fam. 10. Illius civitatis facile princeps. h. e. Sine controversia. Idem pro Rabir. Posth. 23. Virum unum totius Græciæ facile doctissimum Platonem. Quintil. de Euripide lib. 10. cap. 1. Facile præcipuus. Plaut. Perf. 5. 2. 2.

Facile miserrimus hominum. Cic. pro Rosc. Amer. 77.

Facile optimus Imperator Cato. Cic. 3. de Orat. 40.

Sic Facile vincere pag. præced. Facile excellere Sadolet. Gabrieli Paleoto Bononiensi: Cognovi enim semper vestram familiam, cum ingenii & litterarum laudibus, tum probitate &c. facile excellere. Vide an ex Cicerone. H. St. Est pr. Ep. 14. lib. 16. Sadol.

Faciliter, Adv. ex quo est Difficiliter. Vitruv. 1. 1. extr. Itaque faciliter contra eas disciplinas disputare possunt. Idem 2. 1. Quintil. 1. 6. hanc adverbii formam non laudat, sed permittit. V. Burm. & Borrich. Vindic. p. 69. Antiqui Faculter dixerunt V. paulo infra.

Facilitas, ætis. f. [ἐυχέσια, εὐχρία] Illius est (inquit Donatus) qui cito iram deponit, nempe Placabilitas. Ter. Heaut. 4. 1. 35. Maie docet te mea facilitas multa. Idem Eun. 5. 8. 18. An fortunam colaudem, quæ gubernatrix fuit, &c. quæ tot res, tantas, tam opportune in unum conclusit diem: an mei patris festivitatem & facilitatem? Cic. de Amicit. 66. Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem, facilitatemque proclivior. Idem 4. Tusc. 28. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona sunt aptiores, Facilitas nominetur, in malis Proclivitas, ut significet lapsedinem; in neutris habeat superius nomen. [Dubitare licet, an non Cic. Facultas scripserit, nisi forte Græcum vocabulum ἐυχρία exprimere voluit. Facilitas Imperii. Tacit. Agric. 3. 1. In emendatis codd. Felicitas. Facilitas sermonis. Cic. 12. Att. 39. i. e. εὐχρηστική. Aliter apud Suet. Gram. 23. 2. pro Prompta & extemporanea eloquii facultate. Abuti immoderate facilitate alicujus. Cic. 1. Fam. 1. V. ABUTOR.

Adjungenda est facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. Cic. 1. Q. frat. 1.

Auget famam ingenii facilitate exordium tale. Quintil. lib. 4. cap. 1. Multum gratiæ exordio est, quod ab actione diversæ partis materiam trahit, hoc ipso, quod non compositum domi, sed ibi, atque e re natum, & facilitate famam ingenii auget, &c.

Contigit id magis facilitate, quam alia ulla culpa mea. Cic. 2. de Orat. 15. Facilitas & altitudo animi. In liberis vero populis & in juris æquabilitate exercenda, est etiam Facilitas & Altitudo animi, quæ dicitur. Cic. 1. Off. 88. Sunt qui ante Exercenda distinguunt.

Parare facilitatem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Erit suum parandæ facilitatis tempus.

Qui dignitate, principibus excellit, facilitate par infimis esse videatur. Cic. pro Lege Manil. 41. Facilitatem vocat Virtutem qua libenter multis gratificamur.

Facilitas versa in fastidium. Tacit. 11. Ann. 26. Jam Messalina facilitate adulterorum in fastidium versa, ad incognitas libidines profuebat.

Sen. Epist. 11. corpori tribuit. ut, Naturali in hoc facilitate corporis pronos. [ubi planissime Facilitas est εὐχρία, de Rubore enim loquitur. Pro Expedita facultate ponit Tacit. Germ. 26. 2. Facilitatem partiendi camporum spatia præstant. de agrorum divisione. Conveniendi facilitas. Ulp. 1. 2. ff. Qui Satisd. Cog.

Orationis facilitas. Justin. 9. 8. 10. Ut nec ornatui facilitas, nec facilitati inventionum deesset ornatu. de Philippi Mac. eloquentia.

Facul, & Faculter, Antiqui dixere pro Facile, unde videntur dicta Facultas & Difficultas; sed postea, Facilitas morum facta est, Facultas rerum. Festus. Utrum sit magnum an parvum, facul an difficult. Varro. Haud facul (ut ait Pacuvius) femina invenietur bona. [adscript H. St. In ista civitate] Accius Meleagro, Erat virile isthuc, ferre adversam fortunam facul. V. plura apud Non. 2. 331. & Perott.

Facultas, ætis. f. [ἐμπροχία, εὐχρία, δύναμις] proprie Facultas agendarum rerum, ut docet Festus. Cic. 2. de Invent. 40. Facultates sunt, aut quibus facilis sit, aut sine quibus aliquid confici non potest. Ter. And. 1. 4. 5. Dii date facultatem obsecro huic pariundi, atque illi in aliis potius peccandi locum. Cic. de Amicit. Sed quis ego sum? aut quæ in me est facultas? Idem 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum facultas erit, quibus recte dem, (subaud. litteras) non præmittam. Et pro Rosc. Amer. 92. Age nunc, ceteras facultates quoque consideremus. Budæus.

Manendi facultas nulla Miloni. Cic. pro Milon. 46.

Restandi nulla facultas. Lucret. lib. 1. 111.

Vindictæ nulla facultas. Ovid. 4. Trist. 9. 15.

Accidit facultas. V. ACCIDO.

Adimere facultatem aliquid faciendi. Cic. 7. Verr. 126. Nunc vero jam adempta est, non modo resistendi, verumetiam suppeditandi facultas. V. ADIMO.

Arripere libenter lædendi facultatem. Cic. pro Flacc. 19. V. ARRIPIO.

Dare facultatem: h. e. Auctoritatem & licentiam quam vocant. Cic. 1. de Fin. 72. Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem ante hoc tempus nunquam est data.

Dare facultatem omnibus sui irridendi. Cic. 2. de Divin. 39. Doleo, tantam te omnibus irridendi tui facultatem dare.

Eripere facultatem dicitur casus. Cic. 3. Fam. 5. Utriusque nostrum magni interest, prius ut te conveniam quam decedas: quam facultatem siquis casus eripuerit, mea tamen in te omnia officia constabunt.

Habere facultatem ut. Cic. 1. Fam. 7. Si res facultatem habitura videatur ut Alexandriam tenere possis, &c.

Habet alius nemo facultatem decipiendi nos. Cic. 11. Fam. 2.

Oblata facultas. Cic. 3. in Catil. 4. Facultatem mihi oblatam putavi, &c.

Prætermittere facultatem alicujus rei. Cic. 8. Att. 15.

Si facultas erit. Cic. 1. de Invent. 6. Quare illa nobis alio tempore, si facultas erit, explicabuntur.

Præsentis tui facultas optabilis. Cic. 10. Fam. 4. Neque si facultas

optabilis mihi quidem tui præsentis esset, unquam a tuis consiliis disforeparem.

Facultas, est Vis quædam, quæ facit ut id facilius fieri possit, quod de unaquaque arte præcipitur. est enim Genus omnium artium: quia sic definiri potest, Dialectica est facultas differendi, &c.

Facultatem a Facilitate sic distinguit Plin. quod Illam vocat Gratiā eloquentiæ ac virtutem: Hanc, Promptitudinem duntaxat. Sic enim lib. 6. Epist. 29. inquit, Quia scilicet nimia assiduitate facilitas magis quam facultas: nec fiducia, sed temeritas paratur.

Facultas & copia causæ. Cic. pro Rosc. Com. Sed ego copia & facultate causæ confusus, vide quo progrediar.

Prona facultas. Claud. ad Olybr. 3.

Oratoris facultas. Cic. 1. de Orat. 214. Crassus vero mihi noster visus est oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenii sui finibus immensis pæne describere.

Ingenii facultas, pro Arte seu Disciplina quæ ingenio tractatur. Cic. pro Arch. 2. Ac nequis a nobis hoc ita dici forte miretur, quod alia quædam in hoc facultas sit ingenii. h. e. Quia Archias poeticam artem profiteatur, non autem oratoriam, ut ego. Unde & dicendi Facultas pro Arte ipsa oratoria. Ceteræ quoque artes interdum Facultates appellantur.

Tantis facultatibus ingenii, consilii, gratiæ. Cic. 3. Att. 10.

Orationis facultas. Cic. 1. Off. 2.

Dicendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr.

Dicendi amplior facultas. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Dicendi eximia facultas. Quintil. in proœm. lib. 1.

Dicendi maturior facultas. V. MATURUS.

Judicandi. Si facultatem vere atque honeste judicandi fide & diligentia mea fecero. Cic. 4. Verr. 18.

Orandi facultas. Quintil. lib. 3. cap. 5.

Perfuadendi non docendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cui So-crates perfuadendi, non docendi concedit facultatem.

Adipisci facultatem. Cic. 2. Off. 19.

Concedere facultatem. Cic. pro Rabir. Posth. 18. Utinam mihi hanc facultatem causa concederet, ut possem hoc prædicare, &c.

Comparare facultatem. Cic. 1. de Orat. 30.

Contingere stilo facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Deest facultas. Cic. 2. de Orat. 49. Non deerit ipsi facultas ex ceteris rebus comparata.

Desperata facultas. Quintil. lib. 2. cap. 11. Eaque diu secum ipsi claque meditati desperata connectendi facultate deserunt.

Distributa vis & facultas oratoris in quinque partes. Cic. 1. de Orat. 142.

Excellere in arte aliqua & facultate. Cic. 2. de Orat. 30.

Exercere dicendi facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Exigere in aliquo eximiam dicendi facultatem. Quintil. proœm. lib. 8.

Expetere facultatem. Cic. pro Domo 146.

Habere facultatem in dicendo. Plin. Epist. 9. lib. 2.

Largiri copiam & facultatem dicendi alicui dicitur natura. Cic. pro Quint. 8. Q. Hortensius, cui summam copiam facultatemque dicendi natura largita est.

Offerre facultatem. Cic. 3. in Catil. 4.

Perfectus scientia, & omni facultate dicendi. Quintil. in proœm. lib. 1. Inst. Orat. pag. 10.

Sum. ut, Utinam esset facultatis meæ. Cic. 1. de Legib. 58. Est hujus vero disputationis, Quinte, proprium id quod expectas, atque utinam esset etiam facultatis meæ. h. e. Utinam & dicendi facultate illud assequi possem.

Suppeditare facultatem. Cic. 2. de Orat. 215.

Tradere scientiam declamandi ac facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Verfatur oratorum facultas in his rebus. Cic. 1. de Orat. 90.

Ut tulit facultas, vel Quoad tulit, i. e. Quantum potui. Cic. 1. de Invent. 49. Ut facultas tulit fecimus.

Facultas, pro Copia. Vet. Gloss. Facultas, εὐχρία. Cic. pro Syll. 42. At quos viros? non solum summa virtute & fide, cujus generis in Senatu facultas maxima, sed etiam quos sciebam memoria, scientia, consuetudine, & celeritate scribendi facillime quæ dicerentur, persequi posse. Budæus. Cæf. 1. Bell. Gall. 38. Namque omnium rerum quæ ad bellum usui erant, summa erat in oppido facultas. Ita Cic. 11. Fam. 20. Legionibus iis video facultatem fore ex agris Syllanis.

Nummorum facultas. Cic. pro Quint. 16.

Operæ facultas. Plaut. Truc. Sic Cic. 7. Verr. 126. Facultas suppeditandi.

Facultas a Cels. lib. 5. pr. accipitur pro eo quod vulgo Virtutem in medicina vocant, Omnia (inquit) medicamenta proprias facultates habent, ac sæpe simplicia opitulantur, sæpe mista. Budæus.

Facultas secreta certis in rebus inest. Lucret. lib. 1. 174.

Facultas, pro Facili potestate. 1. Si quis posth. D. de lib. & posth. cum simil.

Facultates, in plur. tantum, sunt Divitiæ, opes. Cic. 11. Att. 7. Si quas habuimus facultates, eas tum Pompejo, quum id videbamur sapienter facere, detulimus.

Facultates & copiæ. Cic. 4. Verr. 135.

Facultates rerum, copiæ, opes. Cic. 1. Off. 9.

Medicus facultatibus. V. MODUS.

Excutere facultates alicujus. Ulp. in l. 1. §. Si inter magistratus. D. de magistratibus conveniendis, Prius enim arbitror conveniendum eum qui hoc suscepit: deinde excussis facultatibus, tunc veniendum ad collegam.

Implere facultates equestris ordinis. Plin. 1. Epist. 19. V. IMPLEO.

Labi facultatibus. Ulp. in l. 1. §. Si magistratus ab initio. D. de Magistratibus conveniendis. Quod si satis exegit, & idoneum exegit quamvis postea facultatibus lapsi sunt tutores, vel fideiussores: nihil est quod ei, qui dedit, imputetur. V. LABOR.

Præparare aliis facultates patrimonii sui. Quintil. proœm. lib. 6. extr. Nos miseri, sicut facultates patrimonii nostri, ita hoc opus aliis præparamus, aliis relinquemus.

Superfunt large illi facultates. V. LARGIOR.

Facultas, in sing. num. pro Divitiis. Paul. in l. Cum pluris. §. ult. D. de admin. tut. Non quas minimas poterit, sed pro facultate

cultate patrimonii. Nisi malis exponere, pro Copia patrimonii. conf. Justin. 38. 2. 7.

FACULTATULA, æ. f. dimin. Hieronym. Epist. 27. ad Eustoch. cap. 4. Pro facultatula sua.

FACINUS, ðris. [ἀνδραγαθήμια] Vet. Gloss. Facinus, ὄραμα, δουρί-ελας, ἀτόπημα. aliquando Factum significat. Sallust. Catil. cap. 2. extr. Qui aliquo negotio intentus, præclari facinoris, aut artis bonæ famam quærit.

Facinus istud non est mihi conducibile: i. e. Non profuerit mihi, si istud egero. Plaut. Bacch. 1. 1. 18. Non ego isthuc facinus mihi mulier conducibile esse arbitror.

Basilica facinora. V. **BASILICUS**.

Clarum. ut, Ad omne clarum facinus audaces manus. Senec. Herc. fur. 4.

Egregia facinora ingenii, sicuti anima, immortalia sunt. Sallust. Jugurth. cap. 2.

Forte facinus. Ovid. 9. Met. 150.

Immortalia facinora. V. **IMMORTALIS**.

Lepidum facinus. V. **LEPIDUS**.

Luculentum facinus. V. **LUCULENTUS**.

Mirum facinus. V. post **MIROR**.

Nobile facinus. V. **NOBILIS**.

Facinus quos inquinat aquat. Lucan. lib. 5. 290.

Aggredi facinus. V. **AGGREDIOR**.

Appetere exempla facinorum. Sen. Theb. 2.

Credere facinus timido pectori. Plaut. Pseud. 2. 1. 3. V. **CREDDO**.

Edita facinora habent. Liv. lib. 9. Dec. 4.

Efficere mirabilia facinora. Cic. 3. Philipp. 109.

Facere facinus, Latinum esse probat Burm. ad Quint. Decl. 2. 8. p. 46. Cic. 2. Fam. 8. Non edepol quantam egeris rem, neque quantum facinus feceris. [Est autem ad imitationem Græcorum dictum. V. quæ in **BELLIGERO** adnotavi. conf. infra.

Incipere facinus. V. **INCIPIO**.

Invenire facinus. V. **INVENIO**.

Moliri facinus. Sil. lib. 11.

Obire aliquod facinus. Cic. 1. in Catil. 26.

Facinus, pro Scelere & flagitio. Ter. Adel. 3. 4. 113. Idem Heaut. 2. 1. 8. Is mihi ubi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora! Liv. 39. 13. Nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermisum.

Crimen facinoris. Cic. pro Coel. 56. Primum ad se revocarent maximi facinoris crimen. Idem pro P. Syll. 68. Neque enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen, Iudices, P. Sylla persona suscipit.

Formæ tot facinorum. Sen. Octav. 157.

Non rudis facinorum. Tacit. 12. Ann. 51.

Series facinorum. Sen. Octav. 143.

Atrox facinus. Sen. Troad. 4.

Audax facinus. V. **AUDAX**.

Capitale facinus. V. **CAPUT**.

Cruentum facinus. Sen. Hippol. 4.

Dignum morte facinus. Sen. Hippol. 12.

Ædum ac ferum facinus. Liv. lib. 28. cap. 22.

Horrendum facinus. Sen. Theb. 2.

Horridum facinus. Sen. Hippol. 169.

Expelle facinus mente castifica horridum.

Ignotum, efferum, inulitatum facinus. Sen. Theb. 1.

Illiberale facinus. V. **ILLIBERALIS**.

Incognitum facinus, ac dirum nefas. Sen. Med. 12.

Indignum facinus. V. **INDIGNUS**.

Ingens facinus. V. **INGENS**.

Lene facinus. Hor. 1. Epist. 16. 56.

Mala facinora. Tacit. 12. Ann. 8. At Agrippina, ne tantum malis facinoribus notesceret. V. **MALUS**.

Mortale facinus pro facinoribus mortalium. Ovid. 1. Fast. 249.

Nefarium facinus. V. **NEFARIUS**.

Nullum non facinus. V. **NULLUS**.

Obscænum facinus. Claud. 2. in Eutrop. 119.

Sceleris facinus. Cic. 7. Verr. 169.

Tetrum facinus. Sen. Thyest. 8.

Triste parat facinus. Ovid. 6. Met. 623.

Adducere ad facinus. V. **ADDUCO**.

Admittere facinus aliquod. Juven. 10. Sat. 255. V. **ADMITTO**.

Animadvertere facinus. V. **ANIMADVERTO**.

Audere facinus. Tacit. lib. 2. Hist. 85. In eo motu Aponius Saturninus Mœsiæ rector pessimum facinus audet.

Committere facinus. V. **COMMITTO**.

Consciscere in se facinus. V. **CONSCISCO**.

Facere facinus. Cic. 2. de Fin. 95. Si enim ita est, vide ne facinus facias, quum mori suadeas. V. Supra, ubi de Facinore in bonam partem.

Geminare facinus. Ovid. 10. Met. 471.

Habere facinus in oculis. Ovid. 2. Trist. 526.

Utque sedet vultu fastus Telamonius iram
Inque oculis facinus barbara mater habet.

Inceptare facinus. V. **INCEPTO**.

Jurare in facinus. Ovid. 1. Met. 242.

Luere poenas facinorum. Sen. Octav. 5.

Natum est facinus novum. V. **NASCOR**.

Oritur facinus. V. **ORIO**.

Parare facinus aliquod. Ovid. 9. Met. 150.

Patrare facinus. V. **PATRO**.

Præ se ferre & confiteri scelus & facinus manibus cruentis. Cic. pro Milon. 47.

Repellere facinus. Ovid. 15. Met. 777.

Reposcere facinus. Stat. 5. Theb. 489. V. **REPOSCO**.

Suadere malum facinus. Tibul. lib. 2. 4. 25.

Suasit amor facinus. Ovid. 8. Met. 90.

Suscipere facinus. Cic. pro Cluent. 170.

FACINOROSUS, a, um. [κακὸς] Facinoribus pollutus, Scelertus, flagitiosus. Cic. 4. Catil. 29. Quintum genus est parricidarum, sicariorum, denique omnium facinorosorum.

Culpa facinorosa. Val. Max. 2. 6. 3.

Vita facinorosa. Cic. 1. de Legib. 40.

Facinorosior redditus exilio. Justin. 16. 4. 6.

Facinorosissimus sicarius. Cic. pro Sext. cap. 38.

FACINOROSE, Adv. apud Augustin.

FACULA. V. **FAX**.

FACUNDUS, a, um, [εὐφραδὴς, λεκτικὸς, εὐεπὴς, ἐπιήνης] Qui facile fantur Facundi dicti, inquit. Varr. lib. 5. de L. L. p. 54. ed. 3. Steph.

Facundus, Difertus, a Fando: Qui ea quæ mente conceperit, ac audientes facile atque ornate profert. Ovid. 2. de Arte Am. 123.

Non formosus erat, sed erat facundus Ulysses. Quintil. lib. 12. cap. 12. In omnibus gentibus alius alio facundior habetur & in eloquendo dulcis magis. Idem 12. 2. extr. In exemplum bene dicendi facundissimum quemque proponet sibi ad imitandum. Prudent. 2. adv. Symmach. v. 19.

— Aufonia vir facundissime linguæ.

Dicta facunda. Ovid. 13. Met. 127.

Juvenis facundus. Lucan. ad Pison. 97.

Os facundum. Ovid. 5. Fast. 698.

Otia facunda. i. e. In quibus studetur facundiæ. Claud.

FACUNDIA, æ. f. [εὐφραδία, εὐεπία, ἐπιήνεια] Facultas differendi cum gratia. Gell. lib. 4. cap. 9. Plin. lib. 7. cap. 30. extr. Facundiæ Latinarumque litterarum parens Cicero.

Arma facundiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Linguæ facundia. Ovid. 3. Trist. 5. 29.

Compta facundia. Tacit. 6. Ann. 15.

Digna principe facundia. Ovid. 2. de Pont. 5. 55.

Mortifera facundia. Juven. 10. Sat. 10. torrens dicendi copia multis, Et sua mortifera est facundia.

Multiplex & multiformis facundia Virgilii. Macrobi. 5. Saturn. cap. 1.

Præceps facundia. Hor. in Arte Poet. 217.

Alere facundiam. Quintil. in proem. lib. 1. extr.

Juvit mandatam facundia causam. Ovid. 7. Met. 505.

FACUNDITAS, atis. f. Idem. Plaut. Truc. 2. 6. 13.

Facile sibi facunditatem virtus argutam invenit.

Pontanus de Sermo lib. 3. capite primo. Virtutem eam Facundiam quam Plautus, quo Romanam locupletaret linguam, etiam Facunditatem appellavit, a faciunda videlicet oratione. H. St. Non erat hæc vox in ed. Lugd.

FACUNDE, Adv. [φεγδῆς] Diferte. Liv. 28. 18. Sed hostem etiam infestissimum facunde alloquendo sibi conciliavit. conf. Gell. 13. 1. & Val. Max. 3. 3. extr. in Superl.

FACUNDIOSUS, Adj. [εὐφραδὴς] Sempronius Asellio usurpavit, test. Gell. lib. 4. cap. 9. quum sic ait; XIII rerum gestarum, Facta sunt spectari oportere: non dicta, si minus facundiosa essent. Antiquum.

FACUNDO, ære. Facundum facere. Sidon. & Apul.

F A D

FADUS, Nomen gentile Ro. Fadius quidam Pompejanus miles, quem Balbus Quæstor in ludo defossus gladiatorio, vivum combussit, cujus munit Afinius Pollio apud Cic. 10. Fam. 32. Al. Fabius. [Eadem varietas in Cic. codd. 2. de Fin. 55. aliisque locis. Sed & Fadium gentem fuisse apparet ex diminutivo Fadilla, quod cognomen fuit Matris patris ac Sororis Antonini Pii, teste Capitol. c. 1. ut & filia Marci Aurelii apud Vulcat. in Avid. c. 10.

F Æ

FÆSULA, arum, & **FÆSULA**, æ. f. Etruriæ urbs, ad Apennini r. dices, Romanorum colonia, castris Catilinariis nobilitata. V. Sallust. cap. 27. & Cic. 2. Catil. 6. Sil. lib. 8. 478.

Fæsula & antiquus Romanis mœnibus horror.

FÆX, facis, per æ dipht. ut docet Appulejus, tam m. quam f. g. est sed frequentius f. [τῆς, κακὸς] Excrementum cujusvisque liquoris in fundo residens, frequentius tamen Vinis. Hor. 1. Carm. 35. 2.

— diffugiunt, cadis

Cum fæce ficcatis amici.

Dies sine fæce. V. **DIES**.

Facium inunctio pro Persona in scena olim fuit usitata. Scholiast. Aristoph. Nub. ait, Poetas ne noti essent, facibus unctos, poema per vicos cantasse plausibus infidentes. Sidon. Carm. 9. 232.

Pictum facibus Æschylon secutus. V. Horat. Art. Poet. 27.

Mariscott. de Perf. & Larv. cap. 7. vel Lex. Pitisc.

Fæx civitatis: Homines viles & abjecti, vitam agentes sordidam. Cic. pro Flacc. 18. Opifices & tabernarios, atque illam omnem faciem civitatum, quid est negotii concitare? Idem 2. Q. frat. Nam apud illam perditissimam atque infamam faciem populi propt. Milonem suboffendit.

De fæce haurire, pro eo quod est, Sordida quæpiam ac plebeja, r. misque humilia persequi. Cic. in Brut. 244. Tum Atticus, Tu quidem de fæce, inquit, hauris, idque jamdudum, sed tacebam: hoc verum non putabam, te usque ad Stajenos & Antonios esse venturum. Dictum ab Attico in Ciceronem qui tempus tereret in commemorandis oratoribus quibusdam obscuris, ac nullius pæne nominis.

Pannosam faciem morientis forbet aceti. Perf. 4. Sat. 32.

Liquida fæx. Ovid. 8. Met. 665.

Conditaque in liquida corna autumnalia fæce. Videtur de Fæce condimento intelligendum, quo de p. p.

Fæx Romuli, pro Plebe Romuli, h. e. Populo Romano, quem idem faciem vocat Cic. 2. Att. 1. quod collectus esset ex confusa & turbulenta multitudine. Loquitur autem illic de Catone, quem reprehendit quod ita se gereret quasi esset in Repub. Platonis, & non de fæce, h. e. fæculenta plebe Romuli.

Sordes & fæx urbis. Cic. 1. Att. 13.

Fæx, Condimenti sive Liquaminis genus. Hor. 2. Serm. 4. 73.

— ego faciem primus, & alec,

Primus & inveni piper album cum fale nigro

Incretum puris circumposuisse catillis.

Scribitur & sine Diphthongo Fæx, quod improbat Manut.

FÆCULA, æ. f. dimin. Lucret. lib. 2. 430.

Fæcula jam quo de genere est. Quo in loco fumitur pro Condimento seu liquamine subacido subamaroque. conf. Hor. 2. Serm. 8. 9.

FÆCULENTUS, Adj. [φαιώδης] Quod est fæcis plenum. ut Fæculenta aqua. Plin. lib. 31. cap. 3. Vinum. Columel. 2. 2. Pus. Celf. 5. 26. Tabes. Macrobr. 7. Saturn. 12.

Superl. apud Augustin. de Relig. vera cap. 40.

FÆCULENTE, Adv. apud Celf. [ubi?]

FÆCULENTIA, æ. f. Fulgent. in Contin. Virg. p. 156. V. ibi Mun-ker. not. Sidon. 3. Epist. 13. Fæculentia par cloacali. conf. Claud. Mamert. 1. 7.

FÆCARIUS, a, um. Cato de R. R. cap. 11. Sportæ fæcariæ.

FÆCATUS, a, um. [φαιώδης] ut, Fæcatum vinum. Cato de R. R. cap. 154. Quod e fæcibus expressum est, h. e. quod inter vina ope-
raria numeratur, quum sit aquatum.

FÆCINIUS, a, um. Idem. ut, Faciniæ uvæ, [φύκεραι σαφύλαι] Quæ plus quam ceteræ fæcis afferunt. Alio nomine, a Colore Rubel-
lanæ vocantur. Columel. lib. 3. cap. 2.

FÆCINUS, a, um. Idem. ut, Fæcinum vinum. Columel. 12. 48.

FÆCÖSUS, a, um. Idem. Martial. 13. Ep. 102. 2.

FÆCUTINUS, Adj. [φαιώδης] Gell. lib. 13. cap. 10. Non eas fi-
nitiones prærancidas, neque fæcutinas grammaticas spectaveris, sed
aurem tuam interroga, quo quid loco conveniat dicere. Alii legunt
Fæcutinas.

F A G

FÆGUS, i. f. [φηγός] Arbor glandifera: ἀπὸ τοῦ φάγειν, quod est come-
dere. Virg. 1. Ecl. 1.

Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi. V. Taubm. ad
Virg. Ecl. p. 6. Galli vocant *Fau*, Fructum autem *Faine*. Cæf. 5. Bell.
Gall. 12. Plin. lib. 22. cap. 23.

Alta fagus. Virg. 1. Georg. 173.

Ardua fagus. Stat. 6. Theb. 98.

Densæ fagi. Virg. 2. Ecl. 3.

Patula fagus. Virg. 1. Ecl. 1.

Rudibus fagis texuntur tigna. Claud. in Sex. Conf. Stil. 324.

Veteris jam fracta cacumina fagi. Virg. 9. Ecl. 9.

Viridis fagus. Virg. 5. Ecl. 13.

FAGINEUS, Adj. [φηγίνης] Quod ex fago factum est. Ovid. 8.
Met. 653.

— erat alveus illic Fagineus, &c. Columel. lib. 12. cap. 45.
Fagineæ arculæ. Ovid. 4. Fast. 656.

Bis sua faginea tempora fronde premit.

FAGINUS, a, um. [φηγίνης] Idem. Virg. 3. Georg. 172.

Post valido nitens sub pondere faginus axis. Plin. lib. 16.
cap. 38.

Pocula fagina. Virg. 3. Ecl. 37.

Scyphus faginus. Tibull. lib. 1. 10. 8.

FAGEUS, [φηγείν] Idem. Plin. lib. 16. cap. 5. Alia fageæ glandi
figura, alia quernæ, alia ilignæ. Idem lib. 16. cap. 6. Glans fagea
suam hilarem facit, carnem coquibilem ac levem, & utilem stomacho.

FAGIFULANI, Populi, in quarta regione Italiæ a Plinio collocati,
lib. 3. cap. 12.

FAGUTAL, [φαιγυτάλ] fuit Romæ Sacellum Jovis, in quo erat fagus
arbor, quæ Jovi sacra habebatur. Fest. conf. Plin. lib. 16. cap. 10.
& Varr. 4. de L. L. 32.

FAGUTĀLIS, e. ut, Fagutalis Jupiter. ibid. conf. Lex. Pitisc.

F A I

FAIDA, Vox origine Teutonica, (*Vehde*) in jure Longobardorum modo
pro Injuria, ut l. Si caballus. tit. de Pauper. modo pro Hostilitate, ut
l. in omnibus tit. de plag. liber. homi. usurpatur. Observatur item ex
constitutione Caroli magni ad legem Salicam adjectis capitulis quatuor,
appellari Faidosum, Qui hostis est publicus.

F A L

FALACER, Unus fuit ex quindecim Flaminiis, quos post aliquas
tempestates, aucta civitate, quum augeri quoque sacerdotia oport-
eret, Romani constituerunt. Hoc autem cognomen Flamen hic
fortitus est, a Falacre pomorum deo, cui sacra faciebat. Alex.
ab Alex. lib. 6. Turnebus autem credit divum Falacrem, deum
fuisse, qui loco cuidam, qui Falacer, aut Falacrinus vocabatur,
præerat: sunt enim cognomines & gentiles locorum dii, ut Cli-
tumnus & fontis, & dei nomen erat. Falacrinus autem locus re-
censetur ab Antonino in Itinerariis Italiæ, non procul Roma. [An
Falacrinus?] Quispiam fortasse etiam existimet a Phalis circi nomen
habuisse, sed alterum credibilius videtur. V. Varr. 4. de L. L.
15. & 6. 3.

FALACRIUM, [Φαλάκριον] Promontorium Siciliæ, teste Ptolemæo:
hodie *Melazo*.

FALÆ, inquit Festus, ab altitudine dictæ, a Falando, quod apud
Etruscos significat Cælum. Nonius 2. 351. Falæ turres sunt ligneæ.
Enn. lib. 15.

Malos defendunt, sunt tabulata, falæque. Hæ sunt & Circo,
quæ apud veteres propter Spectatores e lignis erigebantur. Hæc ille.
conf. Ferrar. Elect. 2. 15. Lips. 1. Elect. 2. & in Poliorc. 5. 5. Ste-
wech. ad Veget. 4. 18. Plaut. Most. 2. 1. 10. Subeunt sub falas.
Scribitur etiam Phalæ. ut Juvenal. 6. Sat. 589.

Consulit ante Phalas, Delphinorumque columnas. [Ubi de
Ovis ligneis a M. Agrippa ad Circensia curricula distinguenda inventis
exponunt. Quam vere, ipsi viderint. Nec certiora tamen alii affe-
runt. V. Pitisc. Lex. Malim simpliciter dicere, Non liquet.

FALARICA, æ. f. [χαροβαλίστρα] Gloss. vet. inquit Festus, est Genus

teli missile: quo utuntur ex falis, id est ex locis extructis, dimicantes.
Virg. 9. Æn. 706.

Sed magnum stridens contorta falarica venit. ubi Serv. V.
Ennius. Quæ valido venit contorta falarica missu. Dictum hoc
genus teli, (ut Auctor est & Nonius 18. 20.) a Falis, i. e. turribus
ligneis. Liv. 21. 8. Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili
oblongo, & cetera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum ex-
tabat. V. Gell. 10. 25. Lucan. 6. 189. Sil. 1. 351. &c. item Stewech.
ad Veget. u. f. & Casaub. ad Æn. Tactic. cap. 34. Scribunt etiam
Phalarica.

FALARIENSES, [Φαλαρίοι] Populi, quos in quinta regione Italiæ
collocat Plin. lib. 3. cap. 13.

FALCARIUS, FALCATUS, FALCULA. V. FALX.

FALCIDIUS, Nom. Gent. Romanæ non ignobilis, ex qua memoratur.
C. Falcidius anno proximo post Tribunatum plebis legatus. Cic. pro Lege
Manil. 58. Hujus filium fuisse Falcidiæ legis latorem existimat Urfinus.

FALCIDIUS, a, um, Adj. ut
Falcidia lex, Quæ amputat legata, quando saltem quarta pars bono-
rum non superstit hæredibus: a P. Falcidio Tribuno plebis a. u. c. 712.
lata. V. tit. 22. instit. lib. 2. conf. Lex. Pitisc. in voce Lex.

FALCO, ōnis. m. [Φαλκων Suid.] Avis est ex accipitrum genere, ita
dicta (ut Festus innuit) quod ungues more falcis habeat introrsum fle-
xos. Avis hujus volatus a veteribus in auguriis maxime observabatur.
Felicissimum siquidem omen ad res agendas putabant si falco a sinistra
volasset, unde & a Græcis *ίεραξ*, quasi Sacra avis vocatur. Campani
Capyn olim vocabant, a qua etiam nonnulli volunt Capuæ nomen esse
impositum, quod ex volatu falconis, de ea ædificanda sumptum fuerit
augurium. V. supra in CAPUA. Sunt autem Falcones omnes (ut
hodie a Principum aucupibus observatum est) feminæ. Mares vero
sunt; quos vulgus hodie vocat *Moscardinus*. [Isidorus 12. 7. Hispani-
cam vocem agnoscit. Est potius Teutonica *Falk*, a Suevis forsan in
Hispaniam illata. Apud Fest. vero in Falco & Capua, non avis, sed
hominis cognomen est a curvis pedum digitis arcessitum. V. & Serv.
ad 10. Æn. 145. & Suid.

Falco, Mathematicis, est Sidus cæleste, quod aliis est Lyra vel Vultur
cadens.

FALCUNCŪLUS, i. m. dimin. Plinio tribuitur, sed non occurrit in
Ind. Harduin.

FALERE, is. n. Varro de R. R. 3. cap. 5. Subter columnarum stylo-
batem est lapis a falere pedem & dodrantem altus, ipsum falere ad
duos pedes altum a stagno, latum ad quinque, ut in culcitras & co-
lumnellas convivæ pedibus circumire possint. Infimo intra falere
stagnum cum margine pedali, & infula in medio parva. Circum
lere & natatilia sunt excavata anatum stabula. Verbum architectura
incognitum. V. Scaliger. ad Varr. loc. cit.

FALERII, orum. [Φαλέρειον Steph.] Oppidum fuit Faliscorum in Tuscia
mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Festus, Faleri oppidum a fale
dictum. V. FALISCI.

FALERINA tribus. V. TRIBUS.

FALERNUS, a, um. ut, Falernus ager, [Φαλέρναιος, Φαλέρνιος] a
ponte Campano incipit læva petentibus urbanam coloniam Syllanam,
antea Capuæ contributam. Illic enim vitiferi colles incipiunt, & te-
mulentia succo nobilis per omnes terras incolyto, atque ut veteres di-
xere, summum Liberi patris cum Cerere certamen. Plin. lib. 3. cap. 5.
Idem 14. 6. Summis collibus Gauranum gigni, (vinum) mediis Fau-
stianum, imis Falernum. & paulo supra eum loc. Falerno inter ge-
nerosa vina Italiæ secundam nobilitatem tribuit. Tibul. lib. 1. 10. 34.

— Bacchi cura Falernus ager. conf. Macrobr. 3. Saturn. 16.
Varr. de R. R. 1. 65.

Cellæ Falernæ. Virg. 2. Georg. 96.

Vina Falerna. Hor. 2. Serm. 4. 55.

Vites Falernæ. Hor. 1. Carm. 20. 10.

Uvæ Falernæ. Hor. 2. Carm. 6. 19.

FALERNUM, i. n. pro Vino quod in Falerno monte crescebat. Mar-
tial. lib. 3. 108.

Attica nectareum turbatis mella Falernum. Idem lib. 1. 19.

— scelus est jugulare Falernum.

Tibul. m. g. protulit, lib. 2. 1. 27.

Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos

Confulis, & Chio solvite vincla cado. [Immo subauditur

Cados, & est Adj. V. Brœkhuf.

Acre Falernum. Juven. 13. Sat. 216.

Ardens Falernum. Hor. 2. Carm. 11. 19.

Forte Falernum. Hor. 2. Serm. 4. 24.

Indomitum Falernum. Perf. 3. Sat. 3.

Liquidum Falernum. Hor. 1. Epist. 14. 34.

Severum Falernum. Hor. 1. Carm. 27. 10.

Vetus Falernum. Hor. 2. Serm. 3. 115.

Vetulum Falernum. Catull. 25. 1.

Originem fabulosam hujus vini atque nominis adfert Sil. 7. 166. sq.

FALISCA, Colonia intus Tiberim, Argis orta, ut auctor est Cato, quæ
cognominatur Hetruscorum. V. Plin. lib. 3. cap. 5.

FALISCI, [Φαλίσκοι] vulgo *Monte Fiascone*, Populi sunt Hetruriæ,
quos Virgilius Æquos appellavit, quia Populus Romanus missis De-
cem viris inde multa jura collegit: & nonnulla supplementa duode-
cim tabularum accepit. Nam ab Atheniensibus decem habuerunt
tabulas. Servius ad Virg. 7. Æn. 695.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos. Falisci habuerunt
urbem Falerios, quam Camillus dux obsedit. Liv. 5. 26. & 27.
V. Keuchen. ad Frontin. p. 93. Et Spanh. de usu & præst. Num. diff.
2. p. 107.

FALISCUS, Adj. [Φαλίσκος] ut, Faliscus venter, quod eum farcire
a Faliscis didicere, inquit Varr. de L. L. Martial. lib. 4. 46.

Et Lucanica ventre cum Falisco. Papin. lib. 4. Silv. 9. 35.

Non Lucanica, non graves Falisci. V. Bacc. de Vin. & Conviv. 4.
p. 162. Nonn. de Re Cib. 2. 14. & Voff. Lex. Etymol.

Faliscæ præsepes item a Catone cap. 4. & 14. dictæ, Quæ in Falisco
agro, vel a Faliscis, aut falisco ligno optime fiebant. Turnebus
Faliscas interpretatur, In quibus ponitur pabulum gramineum, &
herbaceum, ut Fœnum, farrago, & reliqua: quod quidem præsepis
genus *rajellatum* vulgo vocamus.

FALLAM,

FALLAM, pro Fallacia dixere veteres, ut annotavit Non. 2. § 16. Nævii vel potius Novii, antiqui poetæ locum citans ex Decumis.
 Me hæc vocavit, ob eam rem hanc feci fallam.
FALLACIA, FALLAX. V. FALLO.
FALLINATES, Populi in sexta regione Italiæ, quos jam ætate sua interisse refert Plin. lib. 3. cap. 14.
FALLUS. V. PHALLUS.
FALLO, fefelli, falsum, [ψεύδω, παρεχρόμαι, σφίζομαι, δολιδομαι] ēre. a Fando deducitur, ut Varroni placet, propterea quod qui fallit fando quem decipit, ac contra quam dixit, faciat. Nam si quis re fallit, in hoc non proprio nomine Fallacia, sed translatione. Hæc Varr. Ter. Heaut. 3. 1. 61. Falli te finas technis per fervulum. Cic. pro Rosc. Amer. 112. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissolvere, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset. In aliquo fallere. Quintil. proœm. lib. 4. Ne fefellisse in his videar principem.
 Naturaliter fallere. Quintil. lib. 2. cap. 12. Sed sunt in hac partē, quæ imperitos etiam naturaliter fallant.
 Ab arte quadam fallere aliquem. Ovid. 2. Trist. 462.
 Multaque dat talis furti præcepta, docetque
 Qua nuptæ possint fallere ab arte viros.
 Amaritudinem ut fallerent dederunt absinthium in fico sicca pueris. Plin. lib. 27. cap. 7.
 Alea hæc perraro fallit. Hor. 2. Serm. 5. 50.
 Animi fallunt sub vulpe latentes. Hor. de Arte Poet. 437. Lucret. lib. 5. 98.
 Nec me animi fallit, quam res nova, &c. h. e. Non me latet, non ignoro: pro Animo. V. infra, Sermonis falli, ubi similis constructio.
 Credentem fallere. Ovid. 2. Epist. 63.
 Curam fallere somno aut vino. Hor. 2. Serm. 7. 114.
 Curas labor fallebat. Ovid. 3. Trist. 2. 16. conf. idem 4. Pont. 10. 67. & 4. Trist. 1. 14.
 Custodes fallere. Ovid. 4. Met. 85.
 Deceptam fefellit, pro Decepit & fefellit. Virg. 4. Æn. 17.
 Postquam primus amor deceptam morte fefellit. Serv.
 Fefellit, Frustratus est, ut dicitur Fallit Spes. H. St.
 Depositum fallere, pro Fraudare in deposito. Ovid. 5. Met. 480.
 — arvaque iussit
 Fallere depositum, vitiataque semina fecit.
 Dextram alicujus fallere, i. e. Promissam fidem. Virg. 6. Æn. 613.
 Divinatio fallit fortasse nonnunquam, sed tamen ad veritatem sapiissima me dirigit. Cic. 1. de Divin. 25.
 Dolis fallere. Ter. And. 3. 2. 13. Itane tandem idoneus tibi videor, quem tam aperte fallere incipias dolis?
 Faciem alicujus fallere, i. e. Effingere vultum. Virg. 1. Æn. 688.
 Tu faciem illius noctem non amplius unam
 Falle dolo, & notos pueri puer indue vultus.
 Fidem fallere, Pejorare. Cic. 1. Off. 39. Ad supplicium redire maluit, quam fidem hosti datam fallere.
 Fraude omni & perfidia fallere. Cic. pro Rosc. Amer. 117.
 Horas sermonibus fallere. Ovid. 8. Met. 651.
 Hostem fallere. i. e. Elabi hosti. Quum abire inde & fallere abiens hostem vellet, &c. Liv. 31. 38. extr. Hor. 4. Carm. 4. 52.
 Sectamur ultro, quos opimus
 Fallere & effugere triumphus.
 Imperium fallere. Plin. lib. 7. cap. 37. Nisi fefellisset imperium militaris imprudentia. h. e. Nisi milites per imprudentiam contra fecissent, quam sibi erat imperatum a Marcello.
 Judicium alicujus fallere. Hirt. Bell. Alex. 15. Nobis rem committe, nos prælium sustinebimus, neque tuum iudicium fallemus, dum reliqui subsequantur.
 Jura tori fallere, Adulterium committere. Ovid. 16. Epist. 284.
 Jurata fefellit. Ovid. de Rem. Amor. 303.
 Sic mihi juravit, sic me jurata fefellit.
 Liberos fallere parentibus. Plaut. Rud. 3. 4. 43.
 Tune his fallis virginales liberos parentibus,
 Subjectos habebis, atque indigno quæstu conteres? i. e. Abducis liberos a parentibus, &c. Fortasse legendum, Falsis parentibus: tunc alia esset constructio. [Immo, ut in emendatis codd. Felles, (i. e. Felis) virginalis, vocandi casu, ac dein Parentibus subiectos. V. Turneb. 21. 12. & Lipf. ad Persæ 4. 9. ejusd.]
 Mandata alicujus fallere. Ovid. 9. Met. 696. i. e. Non facere quod dedit in mandatis.
 Memoria falli. Plin. lib. 10. cap. 42. Constat emori victas difficultate verbi, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli. i. e. Oblivisci.
 Mendacio fallere. V. MENDACIUM.
 Mentem fallunt simulacra in somnis. Lucret. lib. 5. 63.
 Moras arte fallere. Ovid. 19. Epist. 38.
 Nec me adeo fallit. Virg. 4. Æn. 96. h. e. Non ignoro.
 Nihil me fefellit. Ter. Heaut. 4. 3. 4. Idem And. 1. 2. 33. Irrides, nihil me fallis. Ubi Donatus; Non te ignoro, Non me decipis. Et rursum. Nihil me fallis, figura est εἰρησμός. Fallis, Lates: ut sit εἰδέναι με λήθητος.
 Non pol me multum fallit, quin quod suspicor, sit quod velit. i. e. Non multum erro, quin, &c. Ter. Hec. 5. 1. 32.
 Nisi fallor. Virg. 5. Æn. 49.
 Nisi me fallit animus. Ter. Heaut. 4. 1. 1. Nisi me animus fallit, hic profecto est annulus, quem, &c. Idem Phorm. 5. 1. 8. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
 Nisi me fallo. Cic. 12. Philipp. 21. Is enim sum (nisi me fallo) qui, &c.
 Nisi omnia me fallunt. Cic. 8. Att. 7.
 Nisi quid me fallit. Cic. 5. Fam. 20. Te certe in pecunia exacta ita afferre ex meis rationibus relatis non oportuit, nisi quid me fallit. Ter. Heaut. 3. 2. 3.
 Novitate quadam aliquem fallere, i. e. Nova arte. Ovid. 2. Trist. 505.

Numen fallere. Virg. 6. Æn. 324.

Stygiæque paludem,

Di cuius jurare timent, & fallere numen.

Oculos littera fallit, i. e. Non potest videri ut legatur. Ovid. 3. de Arte Am. 627.

Omnia fallere aliquem, pro Fallere in omnibus. Sen. Epist. 96.

Opera fallere. Plaut. Pseud. 1. 2. 9. At faciem quum aspicias eorum, haud videntur mali, opera fallunt. i. e. Ipsorum operibus apparet eos esse deceptores.

Opinio fefellit. Cic. pro Cluent. 142. Confiteare necesse est te opinio nem multum fefellisse, &c. Curt. 4. 5. 16.

Opinionem tuam fefellit ea res. Cic. 2. de Invent. 46. Cæf. 3. Bell. Civil. 86. extr. Ne usu manuque reliquorum opinionem fallerent.

Opinio de te multum me fefellit. Cic. pro Syll. 41.

Opinione falli. Cic. in Sallust. 3. Longe vero fallitur opinione.

Promissum fallere, pro Non implere. Curt. 7. 10. 9.

Quem quæso nostrum fefellit, ita vos esse facturos? Cic. in Orat. 55.

Retia fallere, i. e. Captiones alicujus eludere. Ovid. 20. Epist. 45.

Sermonis falli, pro Sermonem non percipere. Plaut. Epid. 2. 2. 55.

Socium confortem fallere. Hor. 3. Carm. 24. 60.

Spes fefellit, i. e. Decepit, & longe aliter quam sperabamus evenit.

Cic. 1. Fam. 3. Quæ ne spes eum fallat, vehementer te rogo. Et 4. Verr. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiae fefellerit ut vindicemus. Ovid. 17. Epist. 34.

Fallitur augurio spes bona sæpe suo.

Spem fallunt casus. Cic. 1. de Orat. 2. Quam spem cogitationum & consiliorum meorum, cum graves communium temporum, tum varii vestri casus fefellerunt.

Spem meam fefellit atque superavit improborum vis. Cic. 4. in Catil. 23.

Superstitione multa fallere. Cic. 2. de Divin. 83. Non necesse est fateri partim horum errore susceptum esse, partim superstitione multa fallendo. [Sed emendati codd. distinguunt post Superstitione]

Tempus fallere, & detinere curas. Ovid. 4. de Pont. 10. 67.

Vestigium fallunt saxa. Curt. 4. 9. 18. Prærupta saxa vestigium sub inde fallentia.

Vetustatem non fallunt vites. Plin. lib. 14. cap. 2. Aliquando tamen celi aut foli opera non fallunt vetustatem, sicut Fecenia, &c. h. e. Sentiunt vetustatem, deteriores fiunt vetustate.

Visum fallere. Plin. lib. 9. cap. 50. Pisces attritu ventrium coeunt tanta celeritate, ut visum fallant. h. e. Ut visu percipi non possint coitus eorum.

Visu falli. Stat. 4. Silv. 3. 117.

Umbra pietatis fallitur. Ovid. 9. Met. 459.

Vota nec fefellit eventus. Claud. Sex. Conf. Hon. 87.

Volucres viscata fallite virga. Ovid. 15. Met. 474.

Fallere, pro Latere. Tacit. 3. Hist. 73. Fallendi artes circumspiciunt, hoc est latendi, ne videlicet deprehenderentur. Nam Fallere, pro Latere sæpe reperias apud hunc scriptorem, quæ elegantissima verbi huius significatio. Idem lib. 13. Ann. 13. Quæ mutatio neque Neronem fefellit. Idem 2. Hist. 98. conf. Curt. 4. 2. 21. Patere. 2. 53. 4. Hor. 1. Epist. 17. 10. & Ovid. supra.

Custodes. Add. Fallere hostem &c.

Falsus sum, i. e. Decipior. Plaut. Men. 5. 2. 3. Ter. And. 4. 1. 2. Heu me miserum qui tuum animum ex animo spectavi meo. p. falsus. Plaut. Truc. 4. 3. 11. Mihi etiamnum quid sit negoti, falsi incertusque sum.

Falli igitur possumus. Cic. 1. de Fin.

Possum falli, ut humanus. i. e. homo. Cic. 13. Att. 21. V. Græ ad loc.

Spes fallendi. Hor. 1. Epist. 17. 54.

Via mille fallendi. Tibul. lib. 4. 6. 12.

FALLENS, [ψεύδων] cui opponitur Constans. Cic. 2. de Fin. 46. H initis inducti, omnia vera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia: tum vana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, &c.

Clivus fallens. Plin. Epist. 101. lib. 5.

Retia fallentia. Ovid. 2. de Arte Am. 198.

Vestigium fallens. Plin. 2. Epist. 1.

Vita fallentis semita. Hor. 1. Epist. 19. 103. h. e. Vita solitaria.

FALLENTER, Adv. Novatian. de Trin. cap. 26.

FALSUS, a, um. [ψεύδης] ut, Falsus amicis. Claud. de 4. Cor Hon. 277.

Omnibus verax, sibi falsus uni. Sen. Med. 8.

Falsus fodalibus, i. e. Qui fidem fodalibus non servat. Catul. 28. 1.

Auditiones falsæ. Tacit. 4. Ann. 11.

Causa falsa. Ter. And. 1. 5. 22.

Obstupui. censeri me verbum potuisse ullum proloqui? aut Ullam causam, saltem ineptam, falsam, iniquam? obmutui.

Codex falsus. Cic. 3. Verr. 157. Quod falsum codicem protuleris.

Crimine falso accusare aliquem. Ovid. 13. Met. 308.

Cupidine falso decipi. Hor. 1. Serm. 1. 61.

Gaudium falsum. Ter. And. 1. 2. 9.

Id voluit, nos sic nec opinantes duci falso gaudio.

Gaudia falsa, Non sincera. Virg. 6. Æn. 513.

Gratiam falsam inire. Ter. Heaut. 2. 3. 61.

Perge obsecro te, & cave ne falsam gratiam

Studeas inire.

Honor falsus, Qui indigno exhibetur. Hor. 1. Epist. 17. 39.

Imagine falsa celare culpam. Ovid. 2. Met. 37.

Lacrimula falsa. Ter. Eun. 1. 1. 22.

Hæc verba una, mehercle, falsa lacrimula,

Quam oculos terendo misere vix vi expresserit, Restinguet.

Lingua falsa. Ovid. 2. Met. 83.

Litterarum falsarum & corruptarum poena gravis. Cic. pro Flacc. 39.

Lites falsæ. Plaut. Rud. prol. 13. Noscamus ut quemque adjuvet opulentia: qui falsas lites falsis testimoniis petunt, &c.

Odium falsum affimulat. Ovid. 7. Met. 298.

Opprobriis falsis morderi. Hor. 1. Epist. 16. 38.

Os falsum. Ovid. 10. Met. 291.
 Si licet, & falsi positus ambagibus oris
 Vera loqui finitis.
 Pavores falsi. Tacit. 2. Ann. 27. Falsos pavores induerat.
 Proditio falsa. Virg. 2. Æn. 83.
 Pudor falsus. Ovid. 2. de Arte Am. 556.
 Querelis falsis incusare aliquem. Claud. de Sex. Conf. Hon. 429.
 Scriptor falsus. Martial. lib. 3. 20.
 An quæ Neroni falsus asruit scriptor.
 Sol falsus, pro Fallace. Virg. 1. Georg. 463.
 — solem quis dicere falsum
 Audeat? Serv.
 Sollicitudo falsa. Ter. Heaut. 1. 2. 3.
 Proin tu sollicitudinem istam falsam, quæ te excruciat, omittas.
 Somnium falsum. Plaut. Milit. 2. 4. 28.
 Mihi haud falsum eveniat somnium, quod noctu hac somniavi.
 Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp. 6.
 Spem falsam ponere. Ovid. ad Liv. 37.
 Spe falsa aliquem producere. Ter. And. 4. 1. 24.
 Terror falsus. Lucret. lib. 3. 68.
 Testamentum falsum, Quod testamentum non est, inquit Paul. Jure-
 conf. 1. 221. D. de verbor. signif. Sic,
 Tutor falsus, Qui tutor non est. Ulpian. in l. 1. D. Quod fals. tut.
 auctor gest. est. dicit.
 Verbis falsis perjuriam addit. Ovid. 11. Met. 206.
 Vitis falsis & mendacibus mentes mortalium concitare. Cic. 2. de
 Divin. 127.
 Voculæ falsæ, de fracta & contra naturam quasi elisa voce. Cic. 3. de
 Orat. 25.
 Falsus animi dicitur is, Cui longe aliter cecidit, atque opinabatur.
 Ter. Eun. 2. 2. 43.
 Falsum habere, i. e. Decipere. Sallust. Jugurth. cap. 10. pr. Nec ea
 res (me) falsum habuit.
 Falsum esse, vel Fieri. Sallust. Catil. 1. 10. Ambitio multos mortales
 falsos fieri subegit. Ubi usurpatur pro Ficto & simulato. conf. Tacit. 1.
 Ann. 7. 1. & 3. 1. 1.
 De Compar. ita Festus, Falsius & Falsior cum rationabiliter dici pos-
 sint, non tamen sunt in consuetudine. Habet tamen Petron. cap. 132.
 Nihil est inepta persuasione falsius. & Augustin. Civ. Dei, 7. 5. Quan-
 to est abjectior & falsior ista.
 Superl. Columel. 1. 6. Idem falsissimum est.
 FALSUM, i. n. [ψεῦδος] Ter. Eun. 1. 2. 23.
 Quæ vera audivi, taceo, & contineo optime:
 Sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuo palam est.
 dem Heaut. 3. 1. 12.
 Viti falsum & imitatione simulatum nihil est in eo. Cic. 2. de
 Orat. 189.
 ntelligens falsi. Tacit. 12. Ann. 26.
 Veri falsique notitia. Lucret. lib. 4. 478.
 Mentita, falsa & plena erroris. Cic. 2. de Nat. Deor. 65. Quæ ordi-
 ne & ratione vacant, ea mentita, & falsa, plenaque erroris sunt.
 Inclinis falsis animus. Hor. 2. Serm. 2. 6. h. e. Proclivis & inclina-
 tus ad falsas opiniones.
 lucta in falsum. Tacit. lib. 3. Ann. 56. Modica de moribus adole-
 scentis, neque in falsum aucta retulit.
 lddere falsa veris. Ovid. 9. Met. 138.
 ldmiscere veris falsa per artem. Sil. lib. 11. 129.
 Convincere falsi. V. CONVINCIO.
 Convincere falsum refutatu accipiti. Lucret. lib. 3. 524.
 Distinguere falsum vero. Hor. 1. Epist. 10. 29.
 acere tela in falsum. Tacit. lib. 4. Ann. 50. Telisque in falsum jactis.
 ngravescere falsis. Tacit. lib. 1. Ann. 42. Quum e contrario omnia
 læta fingeret, falsis ingravescerebat.
 unire falsa, i. e. Ea quæ commissa non fuerant. Sen. Hippol. 12.
 emiscere veris falsa. Hor. de Arte Poet. 151.
 enidens falsum vultu. Tacit. 4. Ann. 60. Enimvero Tiberius torvus,
 aut falsum renidens vultu, seu loqueretur, seu taceret.
 riciperam ad te falsum ante de iis. Cic. 7. Att. 14.
 erum, falsumve sit, vita non decreverit. Plin. lib. 8. cap. 16.
 alsum pro Iniquo & absurdo. Petron. cap. 71. Valde enim falsum
 est, vivo quidem domos cultas esse, non curari eas ubi diutius habi-
 tandum sit.
 Falso, Adv. [ψεῦδώς] quod Vero contrarium est. Plaut. Bacch. 3. 3.
 o. Non maneo, neque tu me habebis falso suspectum. Ter. Heaut.
 3. 27. Nam mihi nunc nihil rerum omnium est quod malim, quam
 ie hoc falso suspicari. conf. Cic. 3. Off. 18.
 also, in respondendo. Ter. And. 3. 2. 25. Continuo dari tibi verba
 censet, s. falso. Ubi Donatus, Potest & εἰρωνικῶς Falso pronuntiari.
 Potest & Falso loqueris; ut Sallust. Jugurth. pr. Falso queritur de
 natura sua genus humanum.
 itavi numina Jovis falso, i. e. Perjuravi. Ovid. 5. Fast. 683.
 redita fama falso. Sen. Octav. 6.
 audata falso femina. Ovid. 3. Amor. 12. 43.
 roditum memoriæ falso videbatur. Cic. pro Lege Manil. 41.
 romittere falso. Ovid. 20. Epist. 195.
 Falso, Adv. Idem. Plaut. Capt. 3. 4. 79. Ego te Philocrates false faciam,
 tverus hodie reperire Tyndarus. Antiquum. V. Augustin. Conf. 10.
 3. pr. & Epist. 222. [Apud Plautum vocativus est.
 Falsidicus, Adj. [ψευδολόγος] Qui falsa loqui consuevit. Plaut.
 apt. 3. 5. 13.
 Qua me, meamque rem, quod in te uno fuit,
 Tuis scelestis falsidicis fallaciis Dilaceravi. conf. Idem
 rin. 3. 3. 40. & Aufon. Epigr. 118. 17.
 Falsificus, aliud Adj. [ψευδοποιός] Qui facit fallacias. Plaut. Mil.
 2. 36. Domi habet animum falsiloquum, falsificum, falsijurium.
 Falsifico, are. Jct.
 Falsificatus, a, um. Prudent. Hamart. 549.
 Falsificatio, ōnis. f. Jct.
 Falsificator, ōris. m. Jct.
 Falsijurior, Adj. [ψευδοκρίτωρ] Qui falsa juret. Plaut. Mil. 2. 2. 36.
 VOL. II.

Falsilōquus, Adj. [ψευδολῶν] Qui falsa loquitur. Plaut. Mil.
 2. 2. 36. Idem Capt. 2. 2. 14. Quarum rerum te falsiloquum mihi esse
 nolo. Prudent. Apoth. 107.
 Falsiloquax, ācis. Idem. apud Fortunat.
 Falsiloquium, i. n. Figmentum. Augustin. prol. in Lib. Retract.
 Falsimonium, i. n. [εἰσπίαση] Plaut. Bacch. 3. 6. 12. Quos quum
 censas esse amicos, reperiuntur falsi falsimoniis. [Potius a Fallimo-
 nia, æ. f. est.
 Falsipārens, entis. c. [ψευδοπάτηρ] Is dicitur qui falsum habet pa-
 rentem, i. e. Cujus pater is esse creditur, qui minime tamen est.
 Sic Catullus vocat Herculem, quem ex Jove & Alcmena natum,
 plurimi credebant Amphitryonis esse filium, quia is verus erat
 Alcmenæ maritus. Catul. 66. 112.
 — falsiparens Amphitryoniades.
 Falsitēstis, is. Gloss. Gr. Lat. ψευδοκρίτης, Falsitēstis.
 Falsitas, ātis. f. [ψεῦδος] cui opponitur Veritas. Cic. pro Cluent. 5.
 Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas
 habet: sic in hoc loco falsa invidia imbecilla esse debet. conf. Arnob.
 lib. 1. p. 33.
 Fallax, ācis. Adj. [ἀπατηλός, σφαλιγρός] Qui fallit sæpe, seu decipit.
 Alea fallax. Ovid. 4. de Pont. 2. 41.
 Amica fallax. Ovid. 2. Amor. 9. 38.
 Amicitie fallax. Tacit. 16. Ann. 32. Sic specie bonarum artium fal-
 los, & amicitie fallaces.
 Amor fallax. Sen. Hippol. 5.
 Astrologi vani & fallaces. Cic. 1. de Divin. 37.
 Aula fallax. Sen. Octav. 2.
 Conjectura fallax. Plin. lib. 22. cap. 23. Quoniam in his naturam esse
 apparet, in illis conjecturam sæpius fallacem.
 Convallis fallax. Plin. lib. 8. cap. 8. Convallis manu facta, & longo
 tractu fallax.
 Fiducia fallax. Ovid. 16. Epist. 321.
 Hamus fallax. Martial. lib. 4. 56.
 Sic avidis fallax indulget piscibus hamus.
 Hamo fallaci læsus piscis. Ovid. 2. de Pont. 7. 9.
 Herbæ fallaces, Quæ parum aut nihil afferunt fructus. Cic. de
 Amicit. 70. Novitates autem si spem afferunt, ut tanquam in
 herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illæ quidem re-
 pudiandæ.
 Herba fallax veneni. Virg. 4. Ecl. 24.
 Homines fallaces. Catul. 28. 4.
 Imitatio fallax. Cic. 4. Acad. 140.
 Infidie fallaces. Valer. 5. Argon. 631.
 Interpretes fallax. Cic. ad Brut. 10.
 Judicia fallacia. Cic. 3. Off. 6.
 Loquenti fallax. Cic. 4. de Fin.
 Merces fallaces & fuscæ. Cic. pro Rabir. Posth. 40.
 Norma fallax. Lucret. lib. 4. 517.
 Observatio fallax aut dubia. Plin. lib. 18. cap. 26.
 Puella fallax. Tibul. lib. 3. 7. 19.
 Sensu fallacissimo judicare. Cic. 2. de Divin. 91.
 Sententia hominum fallax. Ovid. 5. Fast. 191.
 Servus fallax. Ovid. 1. Amor. 15. 17.
 Silva fallax, Quæ perplexas vias multas habet. Virg. 9. Æn. 392.
 Simulacrum fallax. Sil. lib. 17. 536.
 Spes fallax. Liv. 6. Nec diutius patiar a te multitudinem fallaci spe
 concitari.
 Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp. 6.
 Spes heu fallaces, &c. Sil. lib. 7. 57. Cic. pro Milon. 94. O spes
 fallaces! o cogitationes inanēs meæ!
 Tenebræ fallaces. Valer. 3. Argon. 186.
 Vates non fallax. Tibul. lib. 3. 4. 49.
 Viæ fallaces. Ovid. 2. Amor. 11. 8.
 Vita fallax. Sen. Hippol.
 Vultu fallaci blandita fortuna. Sen. Octav. 7.
 Undis fallacior. Ovid. 13. Met. 799.
 Fallacissimus. Hirt. Bell. Alex. cap. 24. At regius animus, discipli-
 nis fallacissimis eruditus &c.
 Homo fallacissimus. Cic. pro Domo 23.
 FALLACIA, æ. f. [προφῆ, ῥαδιουργία, ῥαδιεργία] Techna, dolus ma-
 lus. Ter. And. 4. 5. 39. Fallacia alia aliam trudit. h. e. Dolus dolo
 connectitur. Sumptum a consuetudine conantium fallere, ac dolos
 dolis consarcinantium ne deprehendantur. Unde Confutis dolis dicit
 Plaut. Cic. 2. de Divin. 85. Tota res est inventa fallaciis aut, ad fu-
 perfectionem, aut ad errorem.
 Fraudes & fallaciæ. Cic. pro Cluent. 100.
 Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 75.
 Sine fuco & fallaciis homo. Cic. 1. Att. 1.
 Astutior fallacia. V. ASTUTUS.
 Componere fallacias. V. COMPONO.
 Contat totus ex fraude, fallaciis, mendaciis. Cic. pro Rosc.
 Com. 20.
 Excogitare fraudes & fallacias. Cic. pro Cluent. 100.
 Intendere fallaciam in aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 2. V. INTENDO.
 Invenire fallaciam. V. INVENIO.
 Falla, pro Fallacia. V. supra FALLAM.
 FALLACIES, ēi. Apul. Met. 5. Fallacie germanitatis inducta.
 FALLACITER, Adv. [δολιγῶς] Cic. 1. de Divin. 35. Fallaciter por-
 tenta interpretari. Idem 3. Off. 68. Ratio ergo hoc postulat, nequid
 infidiose, nequid simulare, nequid fallaciter.
 Imitando fallaciter naturam boni. Cic. in Partit. 90.
 Fallacissime. Plin. 12. 16. Fallacissime adulteratur Indica myrrha.
 Venditare se alicui fallacissime. Cic. de Arusp. Resp. 48.
 FALLACIOSUS, Adj. [δολιγός] Quod est plenum fallaciis. Gell. 14. 1.
 Veterum testimonia, quibus hujusmodi ambages fallaciosæ confu-
 tantur. Idem lib. 7. cap. 3. ex epistola Tironis Tullii. conf. Apul.
 Met. 8. p. 205.
 FALLACILOQUENTIA, æ. f. Cic. 4. de Fin. 58. Ex ea difficul-
 tate illæ fallaciloquentiæ (ut ait Accius) malitiæ natæ sunt. Sic enim
 legit Non. Marcell.

FALLIBILIS, e. Qui fallit, non Qui fallitur. Adducit ex Gloss. Vet. Salmaf. in Solin. p. 615.

FALSO, [παροισι] Ære. Modestini. in l. penult. D. ad legem Cornel. de falsis, Decretoque divi Adriani præceptum est, in insulam eos relegari, qui pondera aut mensuras falsassent. conf. Hieron. Epist. 65. 4. Tertull. adv. Marc. 5. cap. 3.

FALSATUS, a, um. Sulp. Sever. Dial. de Virt. Monach. Orient. Dial. 1. cap. 6.

FALSARIUS, i. m. [ψαυροποιος] Suet. Claud. cap. 15. Proclamante quodam, præcidendas falsario manus. Idem Neron. cap. 17. Adversus falsarios tum primum repertum, ne tabulæ, nisi pertusæ, ac ter lino per foramina trajecto obliquantur. Significat Falsum signatorem. Idem clarius in Tito cap. 3. conf. Lex. Pitisc.

FALX, falcis. f. [δρεπανον, ἄρπη, δρεπανον] a Farre littera commutata, ut Varro existimat, 4. de L. L. 32. est Qua secantur frumenta, herbæ, & similia. Virg. [ubi?] Falce nec agricolæ duri refecanda. Plin. lib. 18. cap. 28. Falcium duo genera: Italicum brevius, ac vel inter vepres quoque tractabile. Galliarum latifundia majoris compendii, quippe medias cædunt herbæ, brevioresque prætereunt. Cic. 5. Tuscul. 65. Immissi cum falcibus multi purgarunt, & aperuerunt locum.

Falces arborariæ, fœnaræ, rufcaræ, stramentariæ, silvaticæ, vineaticæ. Cato cap. 10. & cap. 11. conf. etiam Lex. Pitisc.

Falx lumaria, Qua secamus lumeta, cum in agris serpunt spinæ: quas quod a terra agricolæ solvunt, i. e. luunt, Lumeta dicuntur. Varr. 4. de L. L. 31. Festus. Luma genus est herbæ, vel potius spinæ. V. Scal. in loc. & Turneb. Advers. 30. 23.

Fron datorum falx. Catull. 62. 41.

Ahenæ falcis curvamen. Ovid. 7. Met. 227.

Acuta falx. Ovid. 9. Met. 383. V. ACUO.

Adunca falx. Ovid. 14. Met. 628.

Agræstis falx. Juven. 13. Sat. 39.

Ahena falx. Virg. 4. Æn. 543.

Curvæ falces. V. CURVUS.

Mala falx, Noxia. Virg. 3. Ecl. 11.

Nigræ rubiginis falces. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 194.

Procurva falx. Virg. 2. Georg. 365.

Rapaces falces. Lucret. lib. 3. 650.

Sirpiculæ falces sunt, Quibus sirpabantur & alligabantur dolia veterum, quæ fictilia erant, tum quum erant fracta. Turneb. Advers. 7. 23. Meminit Cato cap. 11. conf. & Varr. L. L. 4. 31. Salmaf. ad Solin. c. 35. Sarpicula, a primitivo Sarpa, quod etiamnum Galli de certo falcis genere usurpant, une Serpe.

Supina falx. Juven. 8. Sat. 201.

Vericulatæ falces. Columel. lib. 2. cap. 21. Al. Vericulatæ. Utraque lectio difficultate non caret.

Vinitoria falx. Columel. lib. 4. cap. 25. V. CULTER.

Adhibere frondibus falcem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Amputare ramos falce. Hor. Epod. 2. 13.

Armatus curva falce deus. Tibul. lib. 1. 4. 8. Saturnum intelligit. [Immo Priapum. V. loc. & Interpp. ad Virg. 4. Georg. 110.

Attenuat falx umbram arboris. Catull. 62. 41.

Avertere falces laqueis. V. AVERTO.

Detondent æstivæ Gargara falces. Claud. fex. Conf. Hon. 389.

Incidere vites falce. Virg. 3. Ecl. 11.

Curare vitem falce. Plin. lib. 17. cap. 22.

Metere frumenta denticulatis falcibus. Columel. lib. 2. cap. 21.

Metere frumenta rostratis falcibus. Columel. lib. 2. cap. 21. Alii pro Rostratis legunt Nostratibus.

Premere vitem falce. Hor. 1. Carm. 31. 9.

Premere umbram falce. Virg. 1. Georg. 157.

Refecanda feget falce. Ovid. 1. Epist. 53.

Refecta Ceres incurva falce. Ovid. 1. Amor. 15. 12.

Supponere falcem arifitis. Virg. 1. Georg. 348. conf. Martial. lib. 14. Epigr. 34. de falce rurali.

Falx, Bellica machina, quæ adunco præfigebatur ferro: sic dicta quod incurvata esset, ut ex muris lapides extraherentur. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Una erat magno usui res præparata a nostris, falces præcutæ, insertæ affixæque longuriis, non absimili forma muralium falcium. Paulo post dicit, Funes abscessos fuisse falcibus. conf. Idem 7. Bell. Gall. 86. Veget. 4. 46. & Lex. Pitisc.

FALCULA, æ. f. dimin. [δρεπανιον] Columel. lib. 12. cap. 18. Nec minus falculæ & unguis ferrei quamplurimi parandi. Cato cap. 54. Quod falcula secueris, non renascetur. conf. Pallad. 1. 43.

Falculæ pantherarum & pardorum dicuntur Extremitates unguium, in falcis formam incurvatæ, quibus dum appetunt, etiam integra corpora dilaniant, a quibus etiam falculis, Falcones dictos putat Festus. V. supra FALCO, nis. Plin. lib. 8. cap. 15. conf. Solin. cap. 40.

FALCICULA, æ. f. Idem quod Falcula.

FALCARIUS, i. m. [δρεπανηφόρος] Qui falce utitur. Turneb. 30. 15. pro Eo qui falces conficit, sumit. Cic. 1. in Catil. 8. Dico te priori nocte venisse inter falcarios. Priscianus hunc locum exponens, ait, Inter falcarios, i. e. In locum ubi sunt falcarii.

FALCARIUS, a, um. Adj. ut Falcariæ cotes, quibus Falces acuuntur. Perott.

FALCIFER, [δρεπανηφόρος] Falcem ferens. Martial. lib. 5. 16. Nam si falciferi defendere templa tonantis. i. e. Saturni. Ovid. in Ibin, 216.

Te fera nec quicquam placidum spondentia Martis Sidera præferunt, falciferique fenis. conf. Idem 5. Fast. 627.

Covinus falcifer. Sil. lib. 17. 422. V. COVINUS.

Manus falciferæ. Ovid. 13. Met. 930.

FALCIGER, a, um. Idem. Aufon. Ecl. de Fer. Rom. 36.

FALCIPEDIUS, a, um. Cui sunt crura simulant quæ cornua lunæ, ut jocatur Martial. 2. 34. Ita Trimalcion uxorem vocat Falcipedium apud Petron. cap. 75. V. Reines. in Fragm. Petron. p. 115. Alii est Fulcipedia.

FALCO, [δρεπανίζω] Ære. Falce profindere. Unde partic. Falcatus. Plin. lib. 17. cap. 10. de Amygdalis. Serendas quam maxime falcatas, & e novella. [Videtur potius de figura fructus istius intelligendum, referendūque ad dict. seq.

FALCATUS, Adj. [δρεπανοειδής] Quod formam falcis habet. Plin. lib. 10. cap. 21. de gallo gallinaceo loquens, In sublimi caudam quoque falcatam erigens. Idem, 15. 24. pr. Falcatam aut filiquis esse longitudinem.

Cauda falcata, Delphino. Ovid. 3. Met. 681.

Entis falcatus. Sil. lib. 3. 278.

Sinus maris falcatus in arcus. Ovid. 2. Epist. 131.

Falcatus, Falcibus instructus. Unde Falcati currus dicti sunt, Liv. 37. 41. Macrobi. Inducebat etiam currus cum falcibus, & elephantos cum turribus. Stat. 10. Theb. 544.

Quadrigæ falcata. Curt. 4. 9. 4.

FALCATOR, ōris. m. Affertur ex Columel.

FALCASTRUM, i. n. Instrumentum ferreum curvum cum manubrio a refecandam veprium densitatem. Isidor. 20. 14.

F A M

FAMA, æ. f. [φήμη, βῆσις, ἦχη, φάτις] Sermo quidam in populo, fir certo auctore, de re aliqua recenti, sive bona, sive mala: Val lib. 4. Idem autem sunt Rumor & Fama, præterquam quod alterum Latinum est, alterum e Græco, eodem Valla teste. Fama a Fando dicta. Ter. And. 1. 1. 72. Omnes uno ore omnia bona dicere, & la dare fortunas meas, qui gnatum haberem tali ingenio præditur quid verbis opus est? hac fama impulsus Chremes, ultro ad me veni. Virg. 4. Æn. 173.

— magnas it fama per urbes, Fama malum, quo non aliud velocius ullum, &c. Quo in loco exhibet pulcherrimam famæ descriptionem.

Fama, abl. Ter. Hec. 2. 1. 21.

Multo melius hic quæ fiunt, quam illic ubi sum assidue, scio: Ideo quia ut vos domi mihi eritis, proinde ego ero famâ foris.

i. e. Ut vos habueritis domi, ita ero foris fama, hoc est ex rumore Vulgata bella per orbem fama. Virg. 1. Æn. 209.

Inclita gloria fama. Virg. 2. Æn. 82.

Notissima insula fama. Virg. 2. Æn. 21.

Illustris virgo fama. Virg. 7. Æn. 79.

Notus super æthera fama. Virg. 1. Æn. 383.

Prior fama. i. e. Cui est majus nomen. Hor. 2. Serm. 5. 30.

— fama civem, causaque priorem

Sperne.

Diminutio famæ. Firmic. lib. 5. cap. 6.

Egregio famæ testimonio semper ornatus. Firmic. lib. 6. cap. sub finem.

Reverentia famæ. Ovid. 9. Met. 555.

Nec nos aut durus pater, aut reverentia famæ, Aut timor impedit.

Famæ commendatoris homo. Plin. lib. 25. cap. 10. Similiter e quam eupream vocant, traduntque ea perunctos commendatio esse famæ.

Ingenii fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Judiciorum fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Sapientia fama. Cic. de Amicit. 15. Itaque non tam ista me sapientia (quam modo Fannius commemoravit) fama delectat, falsa profertim, quam quod amicitia nostra memoriam spero sempiternam fore. Sic, Fama eloquentia. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Vulgi fama, quoddam multitudinis testimonium. Cic. in Topic. 76.

Fama de. Sallust. Jugurth. cap. 55. De Metello fama præclara esse. Adversa fama. Tacit. 1. Hist. 73. Adversam de Domitiano famam accipit.

Æmula fama Herculei laboris. Sil. lib. 4. 4.

Anus fama. Catull. 79. 10.

— & quis sis fama loquetur anus.

Atrocior fama. Tacit. 4. Ann. 11.

Audax fama novis terroribus. Stat. 8. Theb. 152.

Bona fama. V. BONUS.

Calamitosa fama. V. CALAMITAS.

Cassa sterilisque fama. Stat. 6. Theb. 70.

Communi fama atque sermone audire de re aliqua. Cic. pro Fla. 13. Siquid ipsi audistis communi fama atque sermone de vi, armis, &c.

Conspicua fama. Juven. 10. Sat. 125.

Egregia fama. Tacit. Agric. 20.

Exigua fama. Firmic. lib. 5. cap. 6. Homines erunt modici nominis & exigua famæ.

Fallax. Mantuan. Ecl. 9. 169.

Fœda fama. Juven. 14. Sat. 156.

Garrula fama. Sen. Herc. fur. 3.

Illustris fama. V. paulo post, Vetus & illustris.

Impia fama. Virg. 4. Æn. 298.

Inanis fama. Tacit. 4. Hist. 11. Erantque &c. qui principatus in nemi ei famam circumdarent.

Incertæ murmura famæ. Ovid. 9. Epist. 41. conf. Liv. 21. 32.

Incolomis fama, i. e. Illæsa existimatio & nomen integrum. Cic. Fe. 13. 37. pr. Gratulor tibi quod ex provincia saluum te ad tuos recepim incolomi fama & Republica.

Incredibilis rerum fama. Virg. 3. Æn. 294.

Infauta fama. Sil. lib. 13. 96.

Infelix fama. V. INFELIX.

Lepida fama. V. LEPIDUS.

Levis fama. Virg. 7. Æn. 232.

— nec vestra feretur

Fama levis, tantique abolefcet gratia facti.

Loquax fama. Lucan. lib. 8. 782.

Mala fama. V. MALUS.

Minor factis fama. Stat. 12. Theb. 499.

Mirabilis fama. V. MIRORE.

Miratrix fama senioris ævi. Sen. Hippol. 6.

Mœsta fama. Tacit. Hist. 2. 46. pr. Mœsta primum fama, dein proelio perditas res patefaciunt.

Obscurior fama. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Obscurior fama ævo. Ovid. 6. Fast. 104. Ævo, propter ævum.
 Perennis fama. Virg. 9. Æn. 79. V. PERENNIS.
 Perobscura fama. V. PEROBSCURUS.
 Perpetua fama & commendatio. Cic. 2. Off. 72.
 Popularis fama. Cic. 5. Tusc. 46.
 Prospera fama. Tacit. 1. Hist. 14.
 Recens fama. Stat. 5. Theb. 140.
 Secunda fama. Liv. lib. 4. Decad. 5. Suum imperium minui per vanitatem populi maluit, quam secunda fama male rem gerere.
 Sinistra fama. Juven. 14. Sat. 1.
 Tristis fama. Cic. 14. Philipp. 15. Hoc triduo vel quadriduo tristis a Mutina fama manarat.
 Vaga fama. Ovid. 8. Met. 267.
 Validissima fama. Tacit. 13. Ann. 8. Ut famæ inserviret, quæ in novis ceptis validissima est.
 Vetus fama. Hor. 2. Sermon. 1. 36.
 Vetus & illustis fama. Cic. pro Muren. 38.
 Vitrea fama. Hor. 2. Sermon. 3. 222. i. e. aut Fragilis, aut Splendida. Porphy.
 Volucris præconia famæ. Ovid. 17. Epist. 207.
 Vulgaris fama. i. e. Vulgi rumor. Stat. 4. Silv. 8. 34.
 Abjicere famam ingenii. Cic. 9. Fam. 16. Effugere autem si velim nonnullorum acute aut facite dictorum offensionem, fama ingenii mihi est abijcienda. V. ABJICIO.
 Accendere famam. Quintil. Decl. 17. Est autem hoc iniquissimum de loquacitate populi, quod plerumque famam accendit contentio non credentium.
 Accidit fama. V. ACCIDO.
 Accipere fama & auditione factum esse aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 95.
 Affectare famam eloquentiæ. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Afferre famam. V. AFFERO.
 Amittere famam & existimationem. Cic. pro Quint. 50.
 Atterere famam. V. ATTERO.
 Aucupari famam. V. AUCUPOR.
 Auferre famam docti, i. e. Celebrari pro docto. Hor. 2. Epist. 1. 56.
 Bacchatur fama per urbem. Virg. 4. Æn. 666.
 Canit fama. V. CANO.
 Captare famam dicacis. Hor. 1. Sermon. 4. 83.
 Cedere famæ. V. CEDO.
 Celebrata fama per orbem. Ovid. 2. de Arte Am. 429. Cic. 1. Q. frat. 1. Constanti fama atque omnium sermone celebratum est ita esse.
 Circumdare famam alicui. Tacit. in Dial. Orat. 37. Catilina & Milo, & Verres, & Antonius, hanc illi famam circumdederunt. conf. supra Inanis fama.
 Collocat fama in concilio caelestium. Cic. 3. Off. 25. Hercules, quem hominum fama, beneficiorum memor, in concilio caelestium collocat.
 Committere famam suam alicui. Hor. 2. Sermon. 7. 67.
 Comprimere famam. V. COMPRIMO.
 Conficere famam alicui. Cic. de Clar. Orat. 259. Catulo suavis vocis, bene loquendi famam confecerat. V. CONFICIO.
 Consentiens fama de aliquo. V. CONSENTIO.
 Consequi famam malignitatis. V. CONSEQUOR.
 Conservare collectam famam. Cic. 2. Verr. 71. Qui ut ante collectam famam conservet laborat.
 Constans fama. V. CONSTO.
 Consulere famæ. V. CONSULO.
 Consulere late famæ cuiuspiam. V. LATUS.
 Convalescit fama. Curt. lib. 9. 6. pr. Quum audisset convaluisse apud barbaros famam mortis suæ.
 Crebrescens fama. Tacit. 4. Hist. 12. Iisdem diebus crebrescentem cladis Germanicæ famam nequaquam moesta civitas excipiebat.
 Dedita per provincias fama. Tacit. 11. Ann. i. e. Divisa, dissipata. [Ergo Dedita legendum, a Dido, q. V. ut & DEDO.]
 Denigrare famam. V. DENIGRO.
 Deperdere bonam famam. Hor. 1. Sermon. 2. 61.
 Deponere famam collectam diu. Claud. de Conf. Mall. Theod. 184.
 Depeculari famam alicuius. Auct. ad Heren. 4. 52.
 Deportare famam alicujus rei. Tacit. 4. Ann. 16. Bellique confecti famam deporterat.
 Deferet multo tardius fama Curium, Fabricium &c. Cic. 1. Tusc. 110.
 Detrahere de fama. Cic. 3. Fam. 8.
 Discurrit fama tota urbe. Curt. lib. 4. 1. Fama, ut solet, strenue tota urbe discurrit.
 Dispergere famam. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle, Famamque dispersit se emere, ut pro suis venderet.
 Dissipare famam. Cic. 14. Philipp. 15. Famam istam fascium dissipaverunt. i. e. Sparserunt, divulgaverunt.
 Dissipare famam, pro Perdere. Firmic. lib. 5. cap. 12. Mars homines faciet seipso destruentes, patrisque substantiam peridentes, honorem quoque ac famam suam penitus dissipantes.
 Dare famæ, pro Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 7. Dabat & famæ, ut vocatus, electusque potius a Repub. videretur, quam per uxorum ambitum & senili adoptione irrepsisse. [Est igitur Famam captare, Tribuere famæ, non in vulgus spargere. V. in DO.]
 Dare verba famæ, dicitur, quæ Cum casta audiat, furtivis amoribus indulget. Ovid. 17. Epist. 170. V. BURN.
 Elevare famam, pro Minuere, & leviolem reddere. Tacit. 4. Ann.
 Emanat fama. Cic. 3. Verr. 1. Quæ fama non idcirco solum emanarat, quod iste certe statuerat ac deliberaverat non adesse &c.
 Est fama, V. infra in Sum. & ad fin.
 Excitare famam. Cic. 5. Tusc. 46. Omitto nobilitatem, famamque popularem, flutorum improborumque consensu excitatam.
 Exit fama. Nepos 17. 2. 1.
 Expetere vel desiderare famam. Cic. pro Sext. 139.
 Extendere famam. V. EXTENDO.
 Extenuare famam belli. Liv. 1. Decad. lib. 5.
 Extinguere famam. Liv. 3. Decad. lib. 7. Virgil. 6. Æn. 527.
 Et famam extinguere veterum sic posse malorum.

Facere famam alicujus rei. Quintil. lib. 11. cap. 2. Memoria facit & prompti ingenii famam. i. e. Conciliat.
 Ferit fama moesta remotas terras. Lucan. lib. 5. 775.
 Fert fama. Liv. 2. 7. Regnum eum affectare fama ferebat. conf. Idem 21. 32. Ovid. 12. Met. 197. & 200.
 Frui fama optima & meritissima. Plin. 5. Epist. 15.
 Fundere famam latius. Quintil. lib. 11. cap. 2. Quem secutus, Cicero hanc famam latius fudit.
 Furit fama. Sil. lib. 7. 485.
 Gliscens fama. Tacit. 2. Hist. 83. Gliscentem in dies famam fors discuffit.
 Hæsit fama ad metas. Cic. pro Cæl. 75. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo, fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas, notitia nova mulieris, & infelici vicinitate & insolentia voluptatum.
 Jactatur fama. Sil. lib. 4. 4.
 Incessit fama. Tacit. 13. Ann. 54. Ceterum continuo exercitum otio fama incessit, ereptum jus legatis ducendi in hostem, &c.
 Increscit fama. V. INCRESCO.
 Infixa fama vulgo. Plin. lib. 8. cap. 22. Unde tamen ista vulgo infixa sit fama in tantum, ut in maledictis versipelles habeat, indicabitur.
 Inquinare famam alicujus. V. INQUINO.
 Intervire famæ. Tacit. 13. Ann. 8.
 Instandum famæ. Tacit. Agric. 18.
 Inurere famam superbiæ alicui. V. INURO.
 It fama per urbes. Virg. 4. Æn. 173.
 Lacerare famam alicujus. V. LACERO.
 Lædere famam. Plin. 3. Epist. 7. V. LæDO.
 Loquitur fama. Paterc. lib. 2. cap. 93. Profectus in Asiam (ut fama loquitur) ob tacitas cum Marcello offensiones. V. LOQUOR.
 Mandare quidpiam alicui ex fama. Tacit. 4. Ann. 6. Res suas Cæsar spectatissimo cuique, quibusdam ignotis ex fama mandabat. i. e. Rebus suis præficebat fama solum secunda cognitos.
 Manet fama. V. MANEO. Lucan. lib. 8. 74.
 — Habes aditum mansuræ in secula famæ.
 Manat fama, Manat rumor. V. MANO.
 Mentita est fama. Ovid. 10. Met. 28.
 Merere famam. V. MEREO.
 Moritur fama. V. MORIOR.
 Narrat fama. Paterc. lib. 2. cap. 121. extr. Eminentissimos hostium duces non occisos fama narravit, sed victos triumphus ostendit.
 Nasci famam. Auctor ad Heren. lib. 2.
 Nuntiat fama. Cic. 12. Fam. 4. Fama nuntiabat te esse in Syria.
 Obliterare famam. V. OBLITERO.
 Oblitus melioris famæ. Virg. 4. Æn. 221.
 Obruere famam alterius. Tacit. Agric. 17. Et quum Cerealis quidem alterius successoris curam, famamque obruisset, sustinuit quoque molem Julius Frontinus, vir magnus quantum licebat.
 Patefacere famæ januam. V. JANUA.
 Parcere famæ. Cic. Quod si semper una fuisset, tamen summa cura tum multo etiam magis suæ famæ pepercisset.
 Penetrare in alicujus famam. Tacit. 4. Hist. 7. pr. Ut in cujusque vitam famamque penetrarent.
 Peragravit fama. Cic. pro Milon. 99. Fama de interitu Clodii fines imperii Roman. peragravit.
 Percrebuit fama. Cic. 10. Fam. 10. Tamen ipsa fama quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus.
 Perdere famam. V. PERDO.
 Perlata est fama. Curt. lib. 9. 5. 19. Inter hæc ad Macedonas, regem cecidisse, fama perlata est.
 Pervaserat interim circumventi exercitus fama. Tacit. 1. Ann. 69.
 Pervenit fama ad aures. Cic. pro Syll. 12. Vix ad meas aures istius suspicionis fama pervenit.
 Possidere famam & existimationem. Cic. pro Quint. 15.
 Premere famam alicujus. Tacit. 15. Ann. 49. Lucanum propriæ causæ accendebant, quod famam carminum ejus premebat Nero. V. PREMIO.
 Quarere dicendi famam. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Redire in gratiam cum fama. Æl. Spartianus in Antonino Geta. Atque ideo utcumque rediit cum fama in gratiam parricida. H. St. Locus est cap. 2. extr.
 Relinquere magnam sui famam. Nepos 2. 1. 3. Idem 6. 1. 1.
 Reprimere famam. Cic. 11. Philipp. 23. Hanc quæso, pro tua singulari sapientia, reprime famam.
 Ruit volitans. Virg. 9. Æn. 473.
 — volitans pennata per urbem
 Nuntia fama ruit. Poeticum.
 Sepulta fama. Ovid. 7. Epist. 92.
 Servire famæ. Plin. præf. extr.
 Spoliare fama. Cic. 3. Off. 77.
 Studere famæ. Quintil. lib. 3. cap. 4. Et fortasse tutissimum erat modo famæ studentem, nihil ex eo mutare, quod multis annis non sensissimè modo, verum etiam approbassimè.
 Subire famam temeritatis, pro Temerarium dici. Cic. ad Brut. 18. Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem, ne famam subeam temeritatis.
 Sum. ut, Fama fuit quosdam ex Fidenatium juventute participes ejus populationis fuisse. Liv. 4. conf. 27. 32.
 Si vera est fama, i. e. Si credere fas est. Virg. 4. Georg. 42.
 Esse in fama. Tacit. 2. Hist. 73. Esti vagis adhuc & incertis auctoribus, erat tamen in ore famæque Vespasianus: ac plerumque ad nomen ejus Vitellius excitabatur. conf. Idem 3. Hist. 13. 4.
 Intra famam esse. Quintil. lib. 11. cap. 3. i. e. Non maximæ existimationis aut famæ.
 Surrexit fama. Cic. 8. Fam. 8. Magna ilico fama surrexit, & de damnatione ferventer loqui est coeptum.
 Suscipere famam alicujus, i. e. Tueri. Plin. 2. Epist. 4. ad Calvinam. Debes famam patris tui defuncti, pudoremque suscipere. hoc est, debes adire hæreditatem paternam; hoc enim pacto tueberis famam & pudorem patris tui mortui; quod si non faceres, declarares eum omnia sua dilapidasse: quæ res non parvo dedecore & infamia illum afficeret.

Tenere famam sine labe. Ovid. 17. Epist. 69.
 Terret fama. ut, Adversa fama populi te nihil terret? Sen. Thyest. 204.
 Tradere famæ. Curt. lib. 6. cap. 3. extr. Egregium me hercule opus,
 & inter præmia gloriæ vestræ numerandum, posteritati famæque tradetis.
 Transgressa est in universum fama. Tacit. Agric. 10.
 Tueri incolumem famam. Hor. 1. Serm. 4. 113.
 Vagatur fama. Virg. 2. Æn. 17.
 Venit fama. Cic. 9. Fam. 16. Fama ad te de mea lautitia veniet.
 Venit major fama post cineres. Ovid. 4. de Pont. 16. 3.
 Vigilare famæ. Ovid. 3. de Arte Am. 413.
 Volat fama. Virg. 3. Æn. 121.
 Vulgata per urbes fama. Lucan. lib. 2. 634.
 Vulgavit fama. Curt. lib. 8. cap. 11. pr. Hanc ab Hercule frustra ob-
 fessam esse, terreque motu coactum absistere, fama vulgaverat.
 Fama etiam dicitur de Re inveterata, firmataque in hominum opinione,
 incerta tamen, teste Valla. Virg. 6. Æn. 14.
 Dædalus (ut fama est) fugiens Minoa regna, &c. Martial.
 de Spect. 5.
 Quicquid fama canit, donat arena tibi.
 Hæc fama celebrantur. Cic. pro Sext. 102.
 Neve operis famam possit delere vetustas. Ovid. 1. Met. 445.
 Priscæ titulos præcedite famæ, i. e. Contendite ut honoribus majores
 vestros vincatis. Stat. 2. Silv. 2. 146.
 Ut hominum fama est. Cic. de Arusp. Resp. 20. Mitto illam veterem
 ab ipsis diis immortalibus, ut hominum fama est, Hetruriæ datam
 disciplinam.
 Fama est, infidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis,
 veris tempore universo agmine ad mare descendere. Plin. lib. 7. cap. 2.
 de Pygmæis. V. Sum supra.
 Fama, Opinio. Plin. (puto, Jun.) Huc eum liberalitatis tuæ fama
 perduxerat.
 Famæ, in plur. Plaut. Trin. 1. 2. 149. Hæcine me propter res ma-
 ledictas famas ferunt? Sed non convenit inter Criticos de hac le-
 ctione. Al. Res maledicta differunt. Al. Maledicæ famæ ferunt.
 Al. Maledicis famis. V. Gronov. in loc.
 Fama, teste Pausania, ab Atheniensibus culta, quam deam describit
 Hesiod. in ἱερίῳ τῆς ἡμέρας. Scribit & Plutarch. in Camillo, templum
 etiam Famæ constructum fuisse. Hujus etiam domus elegans descri-
 ptio est apud Ovid. 12. Met. Fab. 2.
FAMO, ære. Fama vulgare. Hieron.
FAMATUS, a, um. Chalcid. Maximus & famatissimus.
FAMOSUS, Adj. [παύσημος] De quo est celebris fama. ut Causa fa-
 mosa. Plin. 6. Epist. 23. ad Marcum. Idem 9. Epist. 13. Nominat
 quandam, qui tunc ad Orientem amplissimum & famosissimum exerci-
 tum, non sine magnis dubiisque rumoribus obtinebat. Sed verba, Et
 famosissimum in MSS. & vet. edd. defunt.
 Mors famosa. Hor. de Arte Poet. 469.
 Regna famosa. Lucan. lib. 7. 277.
 Urbs famosa, i. e. Celebris. Tacit. 3. Hist. 37. Sed quia famosæ ur-
 bis supremum diem tradituri sumus, congruens videtur primordia
 ejus aperire.
 Famofus, [δύσφημος] Infamis & turpis. ut, Famofa mulier, pro Im-
 pudica, inquit Valla, lib. 1. Cic. 2. de Orat. 277.
 Nam me ad famosas vetuit mater accedere. Ex quodam poeta.
 Sallust. Jug. 15. Is postquam videt regis largitionem famosam impu-
 dentemque. Tacit. 5. Ann.
 Actiones famosæ dicuntur, Quæ justam ignominiam irrogant juste con-
 demnatis. Sunt hæc, furti, bonorum raptorum, injuriarum, de dolo
 malo. Item tutelæ, mandati, depositi, scilicet directæ, non con-
 traria: item pro socio, quæ quum utrinque directæ sit, ultro citroque
 damnatum infamia notat. Et generaliter omnium publicorum judi-
 ciorum accusationes. §. ex quibusdam. instit. de poen. temere litig. l. 1.
 de his qui not. infam.
 Carmen famosum. Hor. 1. Epist. 20. 31.
 Epigrammata famosa, quod vulgus dicit Diffamatoria. Suet. Cæs. cap. 73.
 Judicium famosum. Ulp. in l. nam postea. D. de jurejur. Si damnatur
 quis post jusjurandum ex famoso judicio: famosum esse magis est.
 Libelli famosi. Suet. Aug. cap. 55. conf. Tib. cap. 28. De injuriis,
 & famosis libellis, tit. decimus est lib. 47. Pandect.
 Famofa, n. pl. in eadem significatione, quod etiam Græci historici re-
 tinuerunt. Vide Suidam in φάμωσα. Ita enim cum ω. H. St.
 Pudor famosus. Ovid. 3. Amor. 6. 78. Sed læctio dubia, V. Burm.
 Famofum, vocabulum medium, in Malam tamen partem frequentius.
 Imperator cum laude utitur in §. jura quoque. Auctor. jusjur. quod
 præstat. ab his. Secus Jurisconf. nam apud eos legimus Famofos fu-
 res, latrones, mulieres, pro Infamibus, improbiioribus, impudicis.
 l. 3. §. 1. D. de offic. Præf. vigil.
 Superl. Gell. 7. 3. Famofissima superbia Rhodiensium. Scribere famo-
 fissimas litteras. Apul. Apol. p. 324. conf. Spartian. Hadr. cap. 15.
FAMOSE, Adv. Tertull. adv. Marc. 1. 22.
FAMOSITAS, ætis. f. Tertull. de Spect. cap. 23.
FAMIGER, a, um. Varr. L. L. 5. 7. V. Laureberg. Antiquar.
FAMIGERO, ære. Gloss. Gr. Lat. ἀμφιγερῶ, Famigero. Hinc
FAMIGERATUS, a, um. ut, Famigeratum antiquitus sanum, i. e. Celebre.
 Apul. 2. Florid. Mela 2. 7. De Creta, Multis famigerata fabulis.
FAMIGERATOR, ōris. m. [ἀμφιγερῆς] denom. Qui fert famam, ru-
 migerulus, qui sermones dissipat in vulgus. Plaut. Trin. 1. 2. 178.
 Ego de verbis eorum famigeratorum inficius, proflui, &c. Rursus
 ibid. 1. 2. 182. Famigerator ne sit cum damno & malo. Al. Fami-
 geratori res sit.
FAMIGERATRIX, ōcis. f. Rumorum feminatrix. Apul.
FAMIGERATIO, ōnis. f. aliud denom. [ἀμφιγερῆς] Plaut. Trin. 3.
 2. 66. Hæc famigeratio te honestet, me autem conlutelet. Quæ duo
 nomina Plautus suo more effinxisse visus est.
FAMIGERABILIS, e. Adj. [ἀμφιγερῆς] Celebris, clarus, fama notus.
 Apul. de Afin. Aur. Satis famigerabilis confector. Prælium famige-
 rabile, apud Zenon. Apul. 2. Miles. p. 271. Provincia famigerabilis.
 Idem 1. Miles. p. 67.
FAMA JULIA, alio nomine Seria, Hispaniæ Bæticæ oppidum est.
 Plin. lib. 3. cap. 1.

FAMEL, apud Oscos Servus dicebatur. Festus, in Famuli. [Sed vide-
 tur Famul legendum q. V.
FAMELLA, diminutivum a Fama, inquit Festus. [Sed suspicor A Famula
 legendum, sicut Fabula Fabella. Male Famelia excusum in ed. Amst.
FAMEN. V. FARI.
FAMEO. V. FAMERS.
FAMES, is. f. (tertiæ Decl. Antiquis vero quintæ, ut testatur Gell. 9. 14.
 unde & in sexto casu ultimam producit) [λῆψς, πέννα] Edendi ma-
 gna cupiditas. Non a Fando, sed ἀπὸ τῆς φάγω deducitur, quod est edo.
 Plin. lib. 10. cap. 72. Nullum interit fame aut siti venenatum. Anti-
 qui Famis dicebant q. V.
 Ora pallida fame. Virg. 3. Æn. 217.
 Patientia famis & frigoris. Cic. 1. in Catil. 26.
 Condimentum cibi fames. Cic. 2. de Fin. 90.
 Auri fames. Sen. Octav. 425. & Virg. 3. Æn. 57.
 Ciborum vetitorum fames. Ovid. 15. Met. 138.
 Arcta vel Arta fames. Sil. lib. 7. 279.
 Atra fames. Claud. 1. in prim. Conf. Stil. 279. [Nisi hic quoque Arta
 legendum.
 Dira fames. Ovid. 8. Met. 845.
 Dura fames. Hor. 1. Serm. 2. 6.
 Idonea fames. i. e. utilis. Celf. lib. 1. cap. 3.
 Jejuna fames. Ovid. 8. Met. 791.
 Ignea fames. Quintil. Decl. 12. p. 249. Postquam omnem patientiam
 vicerat ignea fames. i. e. Acerima & vehementissima.
 Imperiosa fames auri. Lucan. ad Pison. 208.
 Inattenuata manebat fames. Ovid. 8. Met. 844.
 Inexplebilis honorum fames. Flor. lib. 3. cap. 21.
 Inextincta fames. Ovid. in Ibin, 428.
 Infana fames; i. e. Maxima, vel Quæ ad infaniam redigit homines
 Lucan. lib. 7. 413.
 Malefuada fames. Virg. 6. Æn. 276.
 Misera fames. Hor. 1. Carm. 21. 13.
 Obscena fames. Virg. 3. Æn. 367.
 Pestifera fames. Ovid. 8. Met. 784.
 Rabida fames. Virg. 6. Æn. 276.
 Sacra fames auri. Virg. 3. Æn. 57. Tralate.
 Sæva fames. Lucan. lib. 4. 93.
 Vefana fames. Virg. 9. Æn. 340.
 Violenta fames. Lactant. in Phœn.
 Absumi fame. V. ASSUMO.
 Commovit eum fames. Cic. 1. Att. 16. Triginta fuerunt, quos si-
 mes magis, quam fama, commoverat.
 Compefcere famem. Sen. Hippol. 515.
 Comprimere feros fame, i. e. Opprimere & vexare. Ulpian. in l.
 §. quod autem. D. de offic. Præf. urb. Hodie legitur, Si famem
 qua eos premant. simplici verbo.
 Confici inextincta fame. Ovid. in Ibin 428.
 Confectus fame. V. CONFICIO.
 Consumit famem in tenera agna. Stat. 8. Theb. 576. De leone loquitur
 Depellere duram famem. Hor. 1. Serm. 2. 6.
 Depulsa fames & sitis cibo & potione. Cic. 1. de Fin. 37.
 Deponere longam famem. Ovid. 6. Fast. 530.
 Dominante fame: h. e. Fame regente appetitum, & cogente edendi
 voluntatem. Cic. pro Cluent. 67. Jam hoc non ignoratis, Judices, i.
 etiam bestiarum, fame dominante plerumque ad eum locum, ubi past
 aliquando sint, revertantur? Al. Monitæ. [An Domante?
 Enecta fame avis, in offam pultis invadit. Cic. 2. de Divin. 7.
 Exempta fames epulis. Virg. 1. Æn. 220.
 Explere famem. Cic. pro Domo, 61. Neque porro illa manus, o-
 piæque Catilinæ, cæmentis ac tegulis (al. testis) tectorum meoru-
 se famem suam expleturas putaverunt.
 Estimulata fame tigris. Ovid. 5. Met. 165.
 Ferre famem & frigora. Catul. 26. 5.
 Hians semper fames. Sen. Thyest. 1.
 Jacens mœsta fames rabido rictu. Sen. Herc. fur. 9.
 Implere famem gazis. i. e. Avaritiam. Sen. Herc. OEth. 621.
 Incessit fames. V. INCESSO.
 Inferre famem civibus. V. INFERO.
 Infixa fames intimis medullis. Sen. Thyest. 97.
 Invalit fames Sicyonios. V. INVADO.
 Laborare fame. V. LABOR.
 Levare famem fronde. Ovid. 14. Epist. 96.
 Luxuriata fames multo sanguine. Stat. 2. Theb. 677.
 Necare plebem fame. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Necatus fame. V. NECO & BNECO.
 Obsonare ambulando famem. Cic. 5. Tusc. 97. V. OBSONIUM.
 Pati famem. Ovid. in Ibin, 617.
 Pellere glande famem. Tibul. lib. 2. 1. 38.
 Perduci ad exitiabilem famem. Patere. lib. 2. 112.
 Perferre famem. V. PERFERO.
 Premere. V. Comprimere.
 Relevat copia nulla famem. Ovid. 11. Met. 129.
 Solari famem concussatque. i. e. Glandibus vesci. Virg. 1. Georg. 15.
 Solvere famem ad mensas. Sen. Thyest. 64.
 Stimulante fame furens. Tibul. lib. 1. 5. 53.
 Stimulante fame rapax lupus. Ovid. 1. Trist. 5. 9.
 Sustinere famem. V. SUSTINEO.
 Sustentare famem. V. SUSTENTO.
 Tolerare famem sitimque. Ovid. 1. de Pont. 2. 87.
 Quodque sitim dicere diu tolerare, famemque. De Scyth
 loquitur, qui (ut ex Erasistrato refert Gell. lib. 16. cap. 3.) inedia
 diu perferunt. Si enim sit usus, ut famem longius tolerant, fasti-
 ventrem strictissime circumligant: qua ventris compressione esuri-
 nem depellunt.
 Tolerare famem, aliter. V. TOLERO.
 Torpent tristi membra fame. Claud. de Magnete, 20.
 Uti fame. Celf. lib. 8. cap. 10.
 Fames interdum accipitur pro Caritate, ex annonæ penuria nascen-
 quum scilicet plerique aliquo in loco, alimento deficiente, de vita peric-
 tant.

tantur. Cic. 14. Fam. 14. Etiam illud verendum est, ne brevi tempore fames in urbe sit. Idem pro Flacc. 17. In fame frumentum erat exportare ausus. Claudian. de Laudib. Stil. 1. 279.

FAMELICUS, Adj. [φαναλίκος, φωπέντης, ἐπὶ μὲν] Qui fame agitur. Plaut. Rud. 2. 2. 6. Maritimi, famelica hominum natio. Ter. Eun. 2. 2. 29. Ille ubi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, &c.

FAMELICUSUS, a, um. [βελιμώδης] Qui frequenter famelicus est: unde Famelicofam terram veteres vocabant, teste Festo, Quæ palustris est.

FAMESCO, ère. Alcimus. Ora famescendum satiari. etiam **FAMEO** affert Perott. sine exemplo.

Famefcere. Picus M. in Astrol. lib. 4. p. 548. H. St. desiderabatur hæc dictio in ed. Lugd.

FAMIS, is. f. Idem quod Fames. Varro 2. de R. R. 5. Algor eas & famis macrescere cogit. Prudent. Psychom. 479.

— spoliatusque suos famis improba natos. conf. Barth. Adverf. 41. 3. & 51. 9.

FAMIGERATOR, **FAMIGERATIO**, **FAMIGERABILIS**, &c. V. **FAMA**.

FAMILIA, æ. f. [οἶκος, οἰκεία, πατρία] antea (inquit Festus) in Liberis hominibus dicebatur, quorum dux & princeps generis vocabatur Pater, & Mater familiæ. Unde Familiæ nobilium Pompiliorum, Valeriorum, Corneliorum; & Familiæ, Ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam Famuli appellari cœperunt, permutata i cum u littera. Hactenus Festus. Ubi manifeste Familiam pro Gente posuit, quæ in Familias more Romano dispefcitur. V. infra.

Paul. Jureconf. Familiæ appellatio & in res, & in personas deducitur. In res, ut puta in lege xii Tab. his verbis, Agnatus proximus familiam habeto, i. e. Hæreditatem. Ad personas autem refertur Familiæ significatio ita, quum de patrono & liberto loquitur lex familiæ, In ea (inquit) familia. & hic de singularibus personis legem loqui constat. Varro 1. de R. R. cap. 16. Si ab fundo longius absunt opida aut vici, fabros parent, quos habeant in villa, sic ceteros necessarios artifices, ne de fundo familia ab opere discedat. Ulp. in l. Ædiles. D. de Ædil. edict. Familiæ appellatione omnes qui in servitio sunt, continentur: etiam liberi homines, qui bona fide ei serviunt, vel alieni servi. Accipe eos quoque qui in potestate ejus sunt. Idem in l. 2. §. familiæ. D. vi bonorum raptorum, Familiæ autem appellatio servos continet: hoc est eos qui in ministerio sunt, etsi liberi esse proponantur, vel alieni bona fide nobis servientes. conf. Lex. Pitisc.

Familia quasi Famulia, Cœtus famulorum in una domo. de servis enim proprie dici, post Doufam, Biffonium aliosque offendit Salmast. p. 891. Exerc. Plin. V. & Voss. Inst. Orat. 4. p. 151. Quintil. lib. 7. cap. 3. Manumissum alienæ se familiæ venali immiscuisse: ac rogantem ut eis serviret captum. Familia, quæ constat ex servis pluribus. Cic. pro Cæcin. 55. V. totum illum Cic. locum.

Gladiatorum familia, quæ uno in ludo habebatur. Cic. pro Syll. 55. Cæf. 3. Bell. Civ. 5. V. Lex. Pitisc.

Familia, Pars est gentis, & cognomine proprio distinguitur. Suet. Neron. cap. 1. Ex gente Domitia duæ familiæ claruerunt, Calvinorum, & Ænobarborum. Sic Jabolen. in l. vacatio. D. de muner. & honor. Vacatio itemque immunitas, quæ liberis & posteris alicujus data est, ad eos duntaxat pertinet, qui ejus familiæ sunt. Et in Inst. imperial. §. 1. & §. sed neque.

Familiæ, cognitionis, nominis commune dedecus. Cic. pro Cluent. 16. Amplæ & honestæ familiæ plebejæ. Cic. pro Muren. 35.

Imperiosissima & superbissima familia. V. **IMPERO**.

Luculenta familia. V. **Luculentus**, in **LUX**.

Patricia familia. V. **PATRICIUS**.

Speciosa familia. Paterc. lib. 2.

Collocare familiam. V. **COLLOCO**.

Conjicere se in familiam alienam. V. **CONJICIO**.

Ducere familiam. Cic. 7. Fam. 6. De quo tibi homine hoc spondeo, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorum esse neminem. Accedit etiam (quod familiam ducit) in jure civili singularis memoria, summa scientia. Quod familiam ducit, i. e. Quod caput est, quod in eo summum est. Quum enim Trebatium a multis rebus laudasset, memoriam & scientiam in jure civili, ceterarum laudum quibus Trebatius abundaret, quasi familiam dixit ducere: tralatione sumpta a rectoribus familiarum, quos domestici omnes velut duces sequuntur. [Sed melius dist. Quod familiam ducit in jure civ. i. e. Facile princeps est JC.] Sic 5. Philipp. 30. Lucius quidem frater ejus, utpote qui peregre depugnavit, familiam ducit. Idem 4. de Fin. 45. dicit Sententiam ducere familiam, quæ majorem vim habet, & majoris est ponderis, & quasi caput aliarum. Sed primum, inquit, illud vide, gravissimam illam vestram sententiam, quæ familiam ducit, Honestum quod sit, id esse solum bonum: honesteque vivere, bonorum finem: communem fore vobis cum omnibus, qui &c. V. Muret. Var. Lect. 4. 17.

Natus ex familia. V. **NASCOR**.

Natus familia amplissima. V. **AMPLUS**.

Nubere in familiam. V. **NUBO**.

Summovere aliquos familia. Quintil. lib. 1. cap. 5. Tanquam subditos summovere familia permiserint sibi.

De variis Romanorum familiis. V. Lex. Pitisc.

Familia complectitur etiam eos qui ex eadem sunt cognatione. Plin. lib. 12. cap. 14. Perunt mmm. non amplius esse familiarum, quæ jus per successionem id sibi vendicent.

Familia, pro Secta. Cic. 2. de Divin. 3. Magnus locus, Philosophiæque proprius, a Platone, Aristotele, Theophrasto, totaque Peripateticorum familia tractatus uberrime. conf. Familiam ducere paulo supra.

Familiæ eriscundæ judicium apud Jurisconsultos est, quod inter cohæredes ideo redditur, ut & Familia, i. e. hæreditas dividatur, & Quod eo nomine alterum alteri dare facere oportebit, præstetur. Qua igitur ex parte divisio postulatur, ea ex parte in rem actio est. Alia vero ex parte personalis actio est, adversus eum, qui nobis ad dandum faciendum perinde obligatus est, ac si conventum pactumque inter nos fuisset, ut nobis obligatus esset. Hotoman. V. **ERICISCO**, & Paul. Jct. supra. Add. Lex. Pitisc. in Familia.

Familia funesta, dicebatur quamdiu iusta defuncto non fecisset hæres. Varro de L. L. 4. Guther. de Jur. Man. 1. 7.

Familiās, antiq. gen. ut, Paterfamilias, &c.

FAMILIARIS, e. Adj. [οἰκεῖν, οἰκίαιος, συνηγός, ἰφείης, ἡγεμὼν] Quod ad familiam pertinet. Auct. ad Heren. lib. 1. 11. Etsi negotiis familiaribus impediti. Sic, Res familiaris. Cic. 2. de Fin.

Aditus familiarior. Liv. 4. Bell. Pun. Tres ex iis, quibus solis aditus in domum familiarior erat.

Arbor familiaris Italiæ, Quæ passim in Italia crescit. Plin. lib. 13. cap. 5. Utramque jam familiarem Italiæ.

Focus familiaris. Columel. lib. 11. cap. 1. Consuefcant rusticos circa larem domini, focumque familiarem semper epulari.

Funus familiare. Cic. in Vatin. 31.

Pecunia familiari tenui esse. Gell. lib. 3. cap. 17. Memoriam mandatum est, Platonem Philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse. V. Res familiaris.

Rationes familiares. Tacit. 6. Ann. 16. Rationes familiares quoque componerent.

Res familiares & domesticæ. Cic. 1. Tusc. 2. [Alias Res familiaris sing. num. pro Facultatibus sæpissime ponitur, estque idem ac Pecunia familiaris apud Gellium, vel Patrimonium, vel Res simpliciter. V. Sall. Catil. 20. Confuetus, solitus. Plin. 4. Epist. 24. n. 7. Mihi familiare est omnes meas cogitationes tecum communicare. Idem 2. Epist. 5. n. 10. In præsentia & ista tibi familiariora fient. Ita, familiaris oculis meis. Petron. cap. 12. p. 46. Est, quem alias vidisse mihi videor. V. Schult. ad Quintil. Decl. 1. 8. p. 21.

Sermones familiares conferre. Cic. 2. Off. 39. [Non videntur Soliti, verum fiduciæ pleni, quales inter familiares esse solent, intelligi sermones.

Familiarissimum hoc platanis. Plin. lib. 16. cap. 31.

Familiaris, Qui ex eadem familia est, ut Filius familiaris. Plaut. Capt. 2. 2. 13. Quanquam non multum fuit molesta servitus, nec mihi fecus erat, quam si essem familiaris filius.

Servus. Sen. Epist. 41.

Sella familiaris, Sella pertusa ad excrementa reddenda, quæ Latinis Lafana dicitur. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua influat, eo nomine faciunt: sic enim maxime retinetur succus in eo. Quidam & fellas familiares ponunt. De sterquilinio faciendo loquitur. Vetus tamen exemplar. habet Familiaricas. V. Scalig. ad loc. & f. l. SELLA.

Vita familiaris. Plaut. Perf. 1. 3. 45. Marsupium habeat, inibi paululum præsidii, qui familiarem suam vitam oblectet modo.

Familiaris, Amicum significat, multum nobiscum versantem, & diuturna consuetudine nobis astrictum: quasi in eadem familia nobis conjunctum, usurpaturque Adjective & Substantive. Cic. de Amicit. 89. Sed nescio quo modo verum est quod in Andria familiaris meus dixit, Obsequium amicos, veritas odium parit. Cic. 1. Q. frat. 2. Æsopi tragedi, nostri familiaris, Licinius servus, tibi notus, aufugit. Familiaris & necessarius: cui opponitur Alienus. Cic. 2. Philipp. 3. An ego non venirem, contra alienum pro familiari & necessario meo? V. **NECESSE**.

Intimi familiares. Cic. 3. Fam. 1. Is est ex meis domesticis atque intimis familiaribus.

Familiarior comp. Aut hunc etiam, qui familiarior nobis propter scriptorum multitudinem est, Demosthenem. Cic. 3. de Orat. 71.

Familiarissimus homo, & mihi omnibus rebus conjunctus. Cic. 16. Fam. 21. M. Æmilius unus est ex meis familiarissimis, atque intimis. Cic. 3. Fam. 1. Familiarissima angustia, id est Familiarissimus angor. Vide p. seq. in Familiariter ferre. H. St.

Fieri familiarem alicui. Cic. 2. Philipp. 78.

In familiaribus alicujus esse. V. **IN**.

Familiaria sepulcra dicuntur, Quæ quis sibi, familiæque suæ constituit. Hæreditaria autem, Quæ quis sibi hæreditibusque suis constituit. Verba sunt Caji. D. de religiof. l. familiaria.

Familiaria vestimenta, Quæ ad familiam vestiendam parata sunt. Ulpian. l. vestis par familiaria. D. de aur. & arg. leg.

FAMILIARITAS, ætis. f. [οἰκεῖν, συνηγία] Ea consuetudo, quæ est inter familiares amicos. Ter. Heaut. 1. 2. 9. Mihi magna cum eo, jam inde usque a pueritia, semper fuit familiaritas. Cic. de Amicit. 39. Sic quum accepissimus a patribus maxime memorabilem C. Lælii & P. Scipionis familiaritatem.

Affert familiaritatem consuetudo. Cic. pro Deiot. 39.

Applicare se ad alicujus familiaritatem. Cic. pro Cluent. 46. V. in **APPLICO**.

Augere familiaritatem. Cic. 13. Fam.

Complecti arcta familiaritate. V. **COMPECTOR**.

Conficere familiaritatem. V. **CONFLO**.

Conjunctus summa familiaritate. Cic. 1. de Orat. 24.

Consequi familiaritatem. Sallust. Quorum hic familiaritatem eximiam consequutus fuerat.

Contractæ consuetudines & familiaritates, multæque cum multis res rationesque. Cic. 1. Off. 53.

Dedere se bene penitus in familiaritatem alicujus. Cic. 4. Verr. 169.

Devincere familiaritate. Cic. 13. Fam. 19.

Disjungere aliq. ab alicuj. familiaritate. Cic. 2. Philipp. 23. In quo Cæsar fuit felicior, ipse enim Pompejum a mea familiaritate disjuxit. Habere familiaritates fidas amantium nos amicorum. Cic. 2. Off. 39.

Implicari familiaritatibus alicujus. V. **IMPLICO**.

Inductus consuetudine & familiaritate Quintius fecit. Cic. pro Quint. 12.

Insinuare se in familiaritatem alicujus. Cic. pro Cæcin. 13. V. **INSINUO**.

Intercedit familiaritas. V. **INTERCEDO**.

Intrare in familiaritatem alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1. In provincia vero ipsa siquem es nactus qui in tuam familiaritatem penitus intravit, qui nobis ante fuerit ignotus: huic quantum credendum sit vide.

Recipere aliquem in familiaritatem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Venire in familiaritatem alicujus. Cic. 7. Fam. 15. Et 4. Verr. 169.

Verfari in familiaritate alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 58.

FAMILIARESCO, ère. Sidon. Epist. 7. 2. Summatibus innotescere, familiarescere.

FAMILIARICUS, a, um. Ad familiam pertinens.

Cellæ familiaricæ. Vitruv. 6. 10. conf. Varro 1. de R. R. 13. V. paulo supra **FAMILIARIS**.

FAMILIARITER, [οἰκεῖν, ἡγεμῶν] Adv. i. e. Ad similitudinem familiarium, & (ut ita dicam) Domesticæ. Plaut. Rud. 2. 4. 6. Ah nimium

mium familiariter me attrahat. V. post NIMIS. Ter. And. 1. 1. 84.
 Rejecit se in eum flens, quam familiariter!
 Affigere aliquid animo suo familiariter. Quintil. lib. 2. cap. 7. Quæ
 ipsi composuerunt, jam familiariter animo suo affigent.
 Amicus familiariter. Quintil. lib. 1. cap. 2. Et in primis ea habenda
 cura est, ut is omnino fiat nobis familiariter amicus.
 Familiariter ignotum compellere. Plaut. Men. 2. 3. 23.
 Certo hæc mulier aut infana, aut ebria est, Messenio,
 Quæ hominem ignotum compellet me tam familiariter.
 Diligere aliquem familiariter. Plin. 9. Epist. 19. ad Rufonem, Ipse
 sum testis, familiariter ab eo dilectus probatusque, semel omnino me
 audiente provectum, ut &c.
 Ferre mortem alicujus familiariter. i. e. Graviter, interprete Donato.
 nam quæ nobis sunt familiaria, gravia sunt animo nostro. Ter. And. 1.
 1. 84. Hic parvæ consuetudinis causa mortem hujus tam fert familiariter.
 Vopiscus in Numeriano, Nimia, utpote familiarissima, confectus an-
 gustia. i. e. nimio angore, nam loquitur de morte patris. Vide ibi
 totum locum. Credo esse imitationem Terentii. H. St. conf. p. p.
 Prædicatus familiariter.
 Inspicere familiariter. Plin. in Paneg. Vos quoque, quos parens no-
 ster familiariter inspicere dignatur, fovete iudicium ejus quod de vo-
 bis habet: hic vester labor.
 Loqui familiariter cum aliquo. Plaut. Aul. 2. 1. 15. Ut tuam rem ego
 tecum hic loquerer familiariter. Sic Cic. 1. Verr. 29. Familiariter
 tecum loquar.
 Monere familiariter. Ter. Heaut. 1. 1. 4.
 Tamen vel virtus tua me, vel vicinitas,
 Quod ego in propinqua parte amicitiae puto,
 Facit, ut te audacter moneam, & familiariter.
 Noffe causam alicujus familiariter. Quintil. lib. 5. cap. 7. Is verissime
 præcipit, primum esse in hac parte officium Oratoris, ut totam cau-
 sam familiariter norit: quod sine dubio ad omnia pertinet.
 Prædicatus familiariter. Plaut. Trin. 2. 2. 54.
 Edepol hominem prædicatum ferme familiariter. [Puto dictum,
 ut Ferre familiariter supra, i. e. Cum affectu familiari nimis.
 Scribere familiariter. Cic. 9. Att. 3. Quæ soluto animo familiariter
 scribi solent, temporibus his excluduntur.
 Vivere familiariter cum aliquo. Cic. 6. Att. 6. Nihil enim turpius, quam
 cum eo bellum gerere, quicum familiariter vixeris.
 Vivere familiarissime atque amicissime. Cic. 1. Verr. 29.
 Uti aliquo familiariter. Cic. 6. Verr. 43. Præsertim quum is L. Sifenna
 defensore tuo tam familiariter uteretur. Sic apud Plin. Jun. Fami-
 liariter complecti, pro eodem.
 Familiariter, idem ac Per familias. Frontin. de Colon. p. 119. extr.
 Agros in montibus Romani acceperunt familiariter, qui montes Romani
 appellantur, per Manilium Nepotem &c. [Pro Familiarit. Sed forsitan
 cum v. Appellantur conjungendum hoc adverbium, mutata distinctione.
 FAMINO, Dico. Fest. V. Scalig. not.
 FAMOSUS. V. FAMA.
 FAMUL, five FAMULUS, i. m. [δῦλος, οἰκίτης, μισθοφόρος] significat
 Servum. Festus, Famuli origo ab Osciis dependet: apud quos Servus,
 Famel [an Famul?] dicebatur. Unde & Familia vocata est. Idem,
 Familiares, Ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam Famuli ap-
 pellari cœperunt permutata i cum u littera.
 Famulus a Servo hoc distat, quod hic in dominio nostro, ille vero non
 est. Alciat. Quod non perpetuum, Cic. 2. de Legib. 22. Feris
 jurgia amovendo, easque in famulis, operibus patratis, habento.
 Martial. lib. 9. 67.
 Argolico famulum non te servire tyranno
 Vidissent gentes, sævaque regna pati.
 Famul, pro Famulus, apud Lucret. lib. 3. 1048.
 Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror
 Ossa dedit terræ, proinde ac famul infimus esset. Alii legunt
 Famul improbus. Famul, inquit Nonius, Famulus. Enn. lib. 8.
 Mortalem summum fortuna repente,
 Reddidit, summo regno famul ut optimus esset. Non. 2. 322.
 Sic Volup, Vesperug. Vide in DOMUS. H. St.
 Herifugæ famuli. Catul. 61. 52.
 Sævitiā in famulos adhibere. Cic. 2. Off. 24.
 Vinculis arcere famulos. Cic. 2. Tusc. 48.
 FAMULA, æ. f. [ἡγεμῶνα] Ancilla. Cic. 5. Tusc. 2. Sin autem virtus,
 subiecta sub varios incertosque casus, famula fortunæ est. Virg. 8. Æn.
 411. Ministra & famula corporis est res familiaris. Cic. 1. Tusc. 45.
 Fideles famulæ. Lucan. lib. 8. 63.
 Immunes operum famulæ. Ovid. 4. Met. 5.
 Urgent famulas laboribus. Ovid. 4. Met. 35.
 FAMULUS, a, um. Adj. [οἰκιστής] Ovid. 2. de Pont. 2. 80.
 Cæsareum famulo vertice ferre pedem. Idem 1. Fast. 286.
 Tradiderat famulas jam tibi Rhenus aquas.
 Dextras famulas ad prælia excitat. Lucan. lib. 4. 207.
 FAMULOR, [δῦλος] ari. Infervere. Plin. lib. 2. cap. 63. Ut alimen-
 tis famuletur nostris. Ibid. cap. 7. Externis famulantur sacris.
 Labore jucundo famulari. Catul. 62. 161.
 FAMULANS, Partic. ut, Fortuna famulante aliquid agere, i. e. Ad-
 juvante fortuna. Claud. de Bell. Get. 513.
 Famulantis fistula Phœbi. Stat. 3. Silv. 3. 58. V. Cic. apud Non. 2. 313.
 Famulare active utitur Tertull. Apol. cap. 21. Cum elementa (Christus)
 ipsa famularet. i. e. Famulari sibi cogeret.
 FAMULANTER, Adv. [οἰκιστικῶς] Idem est quod Suppliciter, & in
 modum famuli. Non. 2. 331. Famulante, suppliciter. Accius Tereo,
 Semele natum affare, & famulante pete.
 FAMULĀRIS, e. Adj. [οἰκιστής] Quod pertinet ad famulum five famu-
 lam. Cic. 1. Tusc. 48. Qui se in medios immisit hostes famulari veste.
 Jura famularia dare, pro Imperare populo regia potestate. Ovid. 15.
 Met. 597.
 Si Romam intrarit, famularia jura daturum.
 Manus famularis. Sen. Oeth. 564.
 Turba famularis mensas instruit. Stat. 2. Achil. 67.
 Famulare, [οἰκιστής] neutrum, pro Adv. ut, Timens famulare, i. e.
 More famuli. Stat. 3. Silv. 1. 40.

FAMULĀTUS, ūs. m. [ἡγεμῶνα] Cic. de Amicit. 72. Qui aliquamdiu
 propter ignorantiam stirpis & generis in famulatu fuerint. Idem 3.
 Off. 117. Quam miser virtutis famulatus, servientis voluptati! Colum-
 mel. præf. Miserrimo famulatu.
 Gravis famulatus. Sen. Hippol. 991.
 FAMULITAS, ātis. f. Idem quod Servitus. Accius: Nam, postquam
 parvos vos oppressit famulitas. Pacuv. Quos vexat famulitas, vis,
 egestas, fames, formido, pavor. V. Non. 2. 319.
 FAMULITIUM, i. n. Idem. [δουλεία] Famulitium antiquitus diceba-
 tur, quod nunc Servitium. Fest. In ed. Amst. est Famuletium. Varro,
 Apud ignavum dominum, duro famulatio astrictus.
 Famulitium, Servorum copia. Macrobi. 1. Saturn. cap. 7. pr. Unus e
 famulatio, cui provincia erat admittere volentes dominum convenire.
 Famulitium aulicum, Spartian. in Severo cap. 6. appellat Famulos
 omnes Imperatoris, quos Justin. Ministeriales domus, & hospitii &
 palatii vocat. Pyrrhus de Roman. magistr. Apul. Apol. p. 285. Famu-
 litii paucitatem approbare.
 FAMULATIO, ōnis. f. [δουλεία] Famulorum, famularumque multitudo.
 Apul. lib. 2. pr. Et ecce mulierem quampiam frequenti stipatam famula-
 tione. Gloss. Vet. Famulatio, δουλεία. Onomast. Vet. Famulatio, ἡγεμῶνα.
 FAMULATOR, ōris. m. apud Stat.
 FAMULATRIX, icis. f. Donat. ad Ter. And. 1. 1. 3. Coquina medi-
 cinæ famulatrix est. Sidon. Carm. 2. 128. Famulatrix penna.
 FAMULATORIUS, a, um. Tertull. ad Nation. 2. 14.
 FAMULABUNDUS, a, um. Idem adv. Marc. 3. 7.

F A N

FANATICUS. V. FANUM.
 FANDUS. V. FARIS.
 FANESII, populi in Oceano Septentrionali, qui (ut ait Plin. lib. 4.
 cap. 13.) tam grandes habent aures, ut eorum nuda corpora auribus
 contegantur.
 FANESTRIS, [Φάνων Φορτῆται] Colonia Pomponio est, 2. 4. quam
 Plin. Fanum Fortunæ appellat, cap. 14. lib. 3. & item Ptolem. lib. 3.
 Porro ea Colonia sita est non procul a flumine Metauro, ut ibidem Plin.
 auctor est. Fano vulgo.
 FANNIUS, Nom. gent. Ro. Fannii duo inter Oratores a Cicerone nume-
 rantur in Bruto 99. Horum, inquit, ætatibus adjuncti duo C. Fannii
 C. & M. filii fuerunt; quorum Caji filius C. Fannius, qui cōs. cum Do-
 mitio fuit, unam orationem de sociis & nomine Latino, contra Gracchum
 reliquit, sane & bonam & nobilem. Et p. p. Alter autem C. Fannius
 M. F. C. Lælii gener, & moribus, & ipso dicendi genere durior. De
 his plura ibidem Cic.
 FANNIA Lex, [Φάννιον νόμον] Quæ (ut ait Gell. lib. 2. cap. 24.) lu-
 dis Romanis, item ludis plebejis & Saturnalibus & aliis quibusdam die-
 bus in singulos dies centenos aëris infumī concessit: decemque aliis die-
 bus in singulis mensibus tricenos: ceteris autem omnibus diebus denos
 V. Macrobi. lib. 3. Saturn. cap. 17. Et Lex. Pitisc.
 FANNIANUS, a, um. ut Fanniana epitome Bruti. Cic. 12. Att. 5.
 FANUM, i. n. Templum [τέμενον, ναός] dictum, ut inquit Festus,
 Fando, quod fando consecratur. vel a Fanno, qui primus, auctor
 Probo grammatico, fani conditor fuit. Varro 5. de L. L. p. 54. extr.
 ed. tert. Steph. Fana nominata, quod Pontifices in sacrandō fati fin-
 iem. Liv. lib. 10. 37. extr. Inque ea pugna Jovis Statoris ædem vo-
 tam, ut Romulus ante voverat: sed fanum tantum, id est, locus tem-
 plo effatus, jam sacratu fuerat. Fanum differt a Templo quod sit Are-
 templi & solum, Templum vero Ædificium. Turneb. Advers. 3. 9.
 V. plura in Lex. Pitisc. ubi agitur de Fanis Carmentæ, Dominarum
 Febris, Herculis, Rediculi, Vaticani Dei, atque Veneris Murciae.
 Nonnulli scribunt per PH, PHANUM. ἡ δὲ τῆς Φανίας, quod significa-
 manifestum, quod e fano responsa dabantur.
 Religio fani. Cic. 1. de Invent. 1.
 Putre fanum Vacuæ. Hor. 1. Epist. 10. 49.
 Sancta fana. Lucret. lib. 5. 76.
 Depeculari fana. Cic. 2. Verr. 11.
 Expilare fanum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Dionysius, de quo ant
 dixi, quum fanum Proserpinæ Locris expilavisset, &c.
 Expoliare fana. Cic. 1. de Nat. Deor.
 Pro fanis atque delubris propugnare. Cic. pro C. Rabir. perd. 1. 30.
 Fanus etiam masc. recte dici contendit H. Voss. ad Melam p. 147. qui
 ipsius antiquissimo Cod. Cic. de Nat. Deor. 3. 18. legitur, Eumeni-
 dum Athenis fanus est.
 FANUM Fortunæ Senonum urbs. V. FANESTRIS.
 FANÆ, vel etiam FANTUÆ, Dææ sunt. Mart. Capell. lib. 2. p. 41.
 Fanæ, a quibus Fana dicta sunt, quod soleant divinare. videtur igitur
 olim fuisse Adj. Fanus, a, um. ut Gr. Φανός. V. FOR.
 FANOR, ari. Varro L. L. 5. 7. ubi supra. Herculi decuma data ab e
 est, quod sacrificio quodam fanatur, id est, ut fani lege sit.
 FANATICUS, a, um. Adj. [ἡγεμῶνα, ἐκείνη, ἡ φορεμῶνα] Fanaticus
 olim dicti sunt Homines numine afflati, qui verbo Græco Enthei dicur-
 tur, & Theophorumeni, quod non sua sponte, sed divino numine fe-
 rantur. Cujusmodi Cumea Sibylla a Virg. 6. Æn. 46. describitur,
 — cui talia fanti
 Ante fores subito non vultus, non color unus, &c. Juven. 1.
 Sat. 113.
 — & crine fenex fanaticus albo
 Sacrorum antistes. Liv. lib. 39. 13. de Bacchanalibus loquens
 Viros velut mente captos cum iactatione fanatica corporis vaticinar
 Idem 4. 33. pr. Velut fanatico instincta cursu, in hostem ruit. Quir-
 til. in 11. 3. Frequens etiam capitis nutus non caret vitio, adeo capu
 iactare, & comas excutientem rotare, fanaticum est. Budæus.
 Superstitiosi & pæne fanatici Philosophi. Cic. 2. de Divin. 118.
 Fanaticus homo. Cic. pro Domo 105. Quid tibi necesse fuit ani-
 superstitione, homo fanatice, sacrificium, quod, &c.
 Fanatico carmine vaticinari. Liv. 38. 18.
 Fanatica dicitur Arbor fulmine icta. Auct. Fest.
 FAR, farris. n. [ζέα, ζεία] apud Dionys. Halicar. Apud veteres d
 Omnibus frugibus dicebatur, quia id ferret terra; vel a Frangendo si
 vel, ut placet Varroni de Ling. Lat. lib. 4. p. 27. extr. ed. tert. Steph
 a Fa

a Faciendo, quod in pristino fit. Columel. lib. 8. cap. 5. Posthæc cavea cum matre claudendi sunt & farre hordeaceo cum aqua incocto, vel adoreo farre, vino asperfo modice alendi. V. Plin. lib. 18. cap. 8.

Duo farris genera Gallia alit: unum rutilo colore, quod agricolæ Rubrum frumentum appellant: alterum candidius, quod Clusinum putatur: *blancæ* rura nostra adhuc cognominant, quod & Plinius Gallis ita testatur appellari. Utrumque communi vocabulo Barbatum frumentum, seu potius *bladum*, consueverunt nominare. sed rubens partim *Locar* quasi loculare, quod pluribus tunicis perinde quasi loculis involutum condatur, partim appellant (a pulligine ut arbitror) pullare, quia ex rubro in pullum degeneret colorem. Candidum rubro longe minoribus aristis est munitum. Hæc & plura Ruell. lib. 2. cap. 17.

Acervus ingens farris. Virg. 1. Georg. 185.

Bilibræ farris. Liv. 4. 15.

Seges farris. Liv. 2. 5. pr. Forte ibi tum seges farris dicitur fuisse, matura messi.

Asperum far. Stat. 4. Silv. 9. 31.

Calidum far. Ovid. 6. Fast. 170.

Canini farris fordes mordere. Juven. 5. Sat. 11. i. e. Sordidum panem.

Flava farra. Virg. 1. Georg. 73.

Lætissima farra hiberno pulvere. Virg. 1. Georg. 101.

Modicum far. Perf. 3. Sat. 25.

Pium far dicebatur Mola falsa, quæ a Virginibus Vestalibus parabatur. V. Heinf. epist. ad Bassac. p. 185. & Brækh. ad Tibul. 3. 4. 10.

Robusta farra. Virg. 1. Georg. 219.

Salsa farra. Ovid. 3. Fast. 284. i. e. Mola falsa.

Torrída farra. Ovid. 2. Fast. 24.

Triticum far. Columel. lib. 6. cap. 10.

Vegrandia farra. Ovid. 3. Fast. 445. Vegrandia, Non grandia. V. VEGRANDIS.

Vernaculum far. Columel. lib. 11. cap. 2. Eodemque mense ante Calend. Feb. farriendæ segetes autumnales, sive illæ feminis adorei sunt (quod quidam far vernaculum vocant) seu tritici. Ruell. lib. 2. cap. 17. Ante Calendas, inquit, Februarias farrienda seges feminis adorei, quod quidam far vernaculum vocant: ejusque tempestitiva farritio, quum quatuor fibrarum esse cœperit. Frumenti itaque genus est, quod veteres Ador & Edor, & semen adorem & far vernaculum video nominasse, ab edendo, vel quoniam adurebatur ut tostum fieret: ex quo mola falsa in sacrificiis, & Adorea pro laude. Hæc & plura Ruell.

Membra gruis, sparsi sale multo, non sine farre. Hor. 2. Serm. 8. 87.

Far, pro Farina. Columel. lib. 8. cap. 4. de cibariis gallinarum: Potest etiam lolium decoctum obijci, nec minus fures modice a farina excreti, qui si nihil habent farris, non sunt idonei, nec tantum appetuntur.

Farre contrahebantur nuptiæ. Servius, ad Virg. 1. Georg. 31. q. V.

FARRACEUS, a, um. Adj. [*ῥαρεός*] ut, Farraceus pollen. Plin. lib. 24. cap. 7.

Seges farracea. Varro 1. de R. R. 31.

Legitima sacraque matrimonia veteres Farracea vocarunt a farris nimirum communione, quod farreo libo adhibito genus id matrimonii contrahi sit solitum, ut Festus & Boetius scribunt: Unde sit dicta Farratio, sicuti quum dissolverentur nuptiæ, Diffarratio. V. infra in FARRATIO.

FARRARIUS, a, um. Adj. Scævola in l. Defuncta. D. de usufructu, Sempronio do lego ex reditu fructum holeris & porrinæ, quem habeo in agro farrario, partem sextam.

Fistula farraria. Cato de R. R. cap. 10. Sed lectio dubia est.

FARRARIUM, i. n. Vitruv. 6. 9. Horrea, fœnilia, farraria, pistrina, extra villam facienda videntur.

FARRARIUS, a, um. ut, Pilum farrearium. Cato de R. R. cap. 10. [Al. Pilam farrariam, quod Analogiæ melius respondet.

FARRUS, a, um. Adj. ut, Farreus panis. Columel. lib. 7. cap. 12.

Mensæ farreæ. Aur. Vict. de Orig. gent. Rom. cap. 10. extr.

FARRUM, i. n. [*ῥαρεόν*] Genus libi ex farre factum, inquit Fest. Plin. lib. 18. cap. 3. Quin & in sacris nihil religiosius confarreationis vinculo erat: novæque nuptæ farreum præferbant.

Farreum, veteres Horreum a Farre: sicut Granarium a Grano, & Horreum ab Hordeo. [Nisi potius Farrarium sit, q. V.

FARRICULUM, i. n. dimin. Pallad. Octob. t. 21. Ex novo tritico purgato farriculum facias.

FARRIO, Ære. in Dig.

FARRIATUS, a, um. in Cod.

FARRATIO, Ænis. f. [*ῥαρεσις*] Genus sacrificii, quod fiebat e farreo libo, quoties nuptæ ducebantur in templum. Hæc etiam Confarreatio dicebatur. V. CONFARREATIO.

FARRATOR, Æris. m. in Cod.

FARRATUS, a, um. Adj. ut, Olla farrata, i. e. Puls in olla ex farre cocta. Perf. 4. Sat. 31.

— & farratam, pueris plaudentibus, ollam. conf. Juven. 11. Sat. 109.

FARRAGO, Ænis. f. a Farre; est Id quod ex pluribus fatis, (ut hordeo, vicia, & leguminibus) pabuli causa datur jumentis, ut ait Festus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Inde quod far ferro cæsum, farrago dictum, aut quod primum in farracia segete feri cœptum: ea equi & jumenta cetera verno tempore purgantur, ac faginantur. Perf. 5. Sat. 77.

Vappa & lippus, & in tenui farragine mendax. i. e. Etiam in minimis rebus mentiri solitus.

Farrago, pro eo quod Secale quoque vocatur. *Du seigle*. Plin. lib. 18. cap. 16. Id autem quod fecale atque farrago appellatur, occari tantum desiderat. V. SECALE.

Crassa farragine corpus crescit. Virg. 3. Georg. 205.

Farrago etiam accipitur pro Quacunque commistione. Juven. 1. Sat. 86.

Quicquid agunt homines, votum, timor, ira, voluptas, Gaudia, discursus, nostri est farrago libelli. i. e. Materia & argumentum. [Vel quasi Seges.

FARRAGINARIA, orum. pl. Columel. lib. 11. cap. 2. Farraginata quoque, pecori futura per hiemem præsidio. Si modo vitiosa lectio non est.

FARRINA, æ. f. [*ῥαρεον, ῥαρεον, ῥαρεον*] a Far dicitur, appellaturque Id quod a farre exprimitur, vel mola vel pedum conculcatione. Plin. lib. 18. cap. 9. Nam quæ sicca moluntur, plus farinæ reddunt. Martial. lib. 13. 62.

Pascitur & dulci facilis gallina farina. Ovid. de Med. faciei, 61.

Nam quæ pulvereæ fuerint confusa farinæ.

Avenaria farina. V. AVENA.

Decussa cribro farina. Perf. 3. Sat. 112.

Nigra farina. Martial. lib. 9. 3.

Convivam pascit nigra farina tuum.

Ordeacea farina. V. ORDEACEUS.

Facere farinam. Martial. lib. 8. 16.

Et panem facis, & facis farinam.

Farina etiam Aliarum rerum pulvis non Frumenti tantum, dicitur. Sic,

Marmoris farina. Plin. 32. 7.

Pumicis farina. Plin. 14. 22. & 23. 9. Folia (myrti) siccantur in Farinam, quæ inspergitur ulceribus.

Proverbiales locutiones sunt, Ejusdem farinæ, Nostræ farinæ. i. e. Ejusdem generis aut gregis, plane similes. Perf. 5. Sat. 115.

Si tu, cum fueris nostræ paulo ante farinæ.

FARINULA, æ. f. dimin. Vulg. Interpr. 1. Reg. 17. 13.

FARINACEUS, a, um. [*ῥαρεαδής*] Quod factum est ex farina. Vet. Onomast.

FARINARIUS, a, um. Adj. [*ῥαρεατικός*] Quod ad farinam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11. Farinario cribro subcernunt. Cato de R. R. 76.

FARINARIUM, i. n. Locus ubi asservatur farina. Vet. Onomast.

FARINOSUS, a, um. Farina conspersus. Veget. Mulom. 2. 30.

Atheroma est tuber, in quo farinosa congeries reperitur. [i. e. Pulvis similis.

FARINULENTUS, a, um. Idem. Apul. 9. Met. p. 222. Farinulento cinere fordide candidati.

FARCIO, si, tum, vel (ut alii volunt) ctum, & sum, [*ῥαρεω, ῥαρεω, ῥαρεω*] Ære. proprie est Saturare, quasi Farre implere.

Farcire, Saginare, pingue & obesum facere. Columel. lib. 8. cap. 7. extr. Nam illi qui volunt non solum opimas, sed etiam teneras aves efficere, mulsea recente aqua prædicti generis farinam conspergunt, & ita farciant. Sic Varro 2. de R. R. cap. 5. Farcire pecudes ad victimas. Et Cato cap. 89.

Lignum farcire in gulam. Sen. Epist. 71. Lignum totum in gulam farsit, & vi præclusis faucibus spiritum elisit. Sic

Pannum farcire in os, pro Inferere. Sen. 3. de Ira, cap. 19.

Farcire, per metaphoram, Implere significat. Plin. Epist. 256. Parietes medii cemento farti. Vitruv. 2. 8. Sed nostri, celeritati studentes, erecta coria locantes frontibus serviunt, & in medio farciant fractis separatim cum materia cæmentis. Ita tres fuscitantur in ea structura crustæ, duæ frontium, & una media farta.

Farcire alicui centones. Plaut. Epid. 3. 4. 19. Hic non est locus: quin tu alium quæras, cui centones farcias. i. e. Quem tu gloriosis mendaciis & confarcinatis fabulamentis expleas. V. CENTO. sed ibi legendum est Sarcias. V. Gronov. ad locum.

FARTUS, five FARCTUS, a, um. Partic. [*ῥαρεω, ῥαρεω, ῥαρεω*] Cic. 7. Verr. 27. Lectica octophoro ferebatur, in qua pulvinus erat perlucidus Meliteni rola farta. Martial. lib. 8. 44.

Fartus papyro dum tibi torus crescit.

Ceres farta. Martial. lib. 3. 58.

Hic farta premitur angulo Ceres omni.

Ventriculus fartus coriandro. Plin. lib. 29. cap. 4.

Farta opimo jecore, & satiata affatim. Cic. 2. Tusc. 24. Ex quodam poeta.

FARSUS, a, um. Idem. Hygin. Fab. 126. Victor capiet ventriculum farsum. Et Apic. 8. 8. Lepus farusus.

FARTOR, Æris. m. [*ῥαρεω, ῥαρεω, ῥαρεω*] Qui farcimina facit ex secta carne & adipe & hujusmodi: five Qui aves farcit & faginat. Columel. lib. 8. cap. 7. Pinguem quoque facere gallinam, quamvis fartoris, non rustici sit officium. Et in veteri Inscriptione, quam Gruterus p. 580. n. 15. adduxit, FARTOR AVIVM legimus. Ter. Eun. 2. 2. 26.

Cetarii, lanii, coqui, fartores, piscatores. [ubi Donat. Qui insicia & farcimina faciunt. Moveor tamen hic adductis, alisque locis, ut dubitem, iidem ne fuerint Fartores ac Botularii. In vet. Gloss. utroque etiam Fartores, Στευτεῖς.

Fartores (ait Festus) Nomenclatores, quia clam velut infarcirent nomina saluatorum in aurem candidati.

FARTILIS, e. Idem quod Fartus. Plin. lib. 10. cap. 22. Nostri fapientiores, qui eos jecoris bonitate novere. Fartilibus in magnam amplitudinem crescit, exemptum quoque lacte mulso augetur. Fartiles vocat Anseres, fartos & faginosos, quibus dicitur fecur augescere fartura. V. Harduin. in h. loc. [Sed erat Hard. cum sit ablativus, a recto Fartilia, cibumque, non animal denotet. V. seq. dict.

FARTILIA, orum. n. pl. Cibus quo fartiuntur aves. Tertull. adv. Valent. cap. 27. Fartilia nescio quæ commentis. Add. in dict. præced. Plinii locum.

FARSILIS, e. Idem, ac Fartilis. Apicius 8. 7. Porcellus farsilis. V. 5. 3. & 8. 8. conf. Borrich. Cogit. p. 103.

FARTUS, Æis. m. Esca qua quid farcitur vel fartum est. Columel. lib. 5. cap. 10. Ea res efficit uberiorem fructum, & fartum fici pleniorum, ac meliorem. Fartum fici Palladius vocat Pulpam. Sic enim ait in Martio: Subinde ficus, sicut est divisa, vertatur, ut ficorum coria siccantur, & pulpæ tunc duplicatæ in cistellis ferventur, aut loculis. *C'est la chair de la figue*.

Fartum vestis, pro Ipso corpore dixit Plaut. in Most. 1. 3. 13.

Non vestem amatores mulieris amant, sed vestis fartum.

FARTURA, vel FARCURA, æ. f. Columel. lib. 8. cap. 7. Sed si fastidiet cibum, totidem diebus minuere oportebit, quot jam farturæ præcefferint. V. & Farcire, per metaphoram.

FARSURA, æ. f. Idem. Tertull. adv. Valent. cap. 27. Macrescit reliqua farsura.

FARTIM, Adv. [*συνρδδν*] Simul, five Una in uno cumulo. Apul. lib. 3. Miles. p. 130. Et rectum omne fartum stipaveiunt.

FARCIMEN, inis. n. [*ἄρκας*] Intestinum varia ac minutim concisa carne refertum. Varro 4. de L. L. 22. Ab eadem fartura farcimina extis appellata: a quo quod in eo tenuissimum intestinum fartum, Hila ab hilo dicta, id est minimo, quod ait Ennius: Neque dispendii facit hilum.

FARCIMINUM, i. n. Morbus jumentorum: ut, Affectus farcimino. Veget. Mulom. 1. 7. [Nisi forte Farcimine legendum.]

FARCIMINOSUS, a, um. Laborans farcimino. Veget. 1. 14.

FARCINO, are. Mart. Capell. 9. Carm. ult. p. 336. Fandis tacenda farcinat.

FARCINOMA, ātis. n. Veget. Mulom. 8. 28. Farcinomata præcidere; nisi forte legendum Carcinomata.

FARFARUS, i. m. sive FARFAR, Syriæ fluvius, qui e radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, ut transiri vado non possit. [Auctor quis? Farfarus, Fluvius qui per Sabinos transit: de quo Ovid. 14. Met. 330.]

— & amoenæ Farfarus undæ. Dicitur & Fabaris. Virg. 7.

Æn. 715.

Qui Tiberim, Fabarimque bibunt. ubi Serv. V.

FARFARUM, vocat Plaut. in Poen. 2. 32. Populum arborem, inquiens, Ea præsternebant folia farfari. quæ levi pulsu venti alicujus autumnio universa aliquando cadunt. Sic, Marcell. Virg. in lib. 3. Diofco. Al. Farferi. V. dict. duas seq.

FARFENUM, Virgulti genus est, inquit Fest. conf. Turneb. Advers. 15. 7. Farfarum Plin. 24. 15. Al. Farferum.

FARFUGIUM, i. n. Planta quæ & Chamæleuce dicitur. Plin. lib. 24. cap. 15. Chamæleucen apud nos farfarum sive farfugium vocant: nascitur secus fluvios, folio Populi, sed ampliore. Hactenus Plin. Quidam putant Arborem esse, quæ Populus alba vulgo dicitur, *Du tremble*. Nonnulli vero eam esse herbam putant, quæ Bechion & Tusfilago appellatur. Habet enim folia subula alba, & circa fluvios nascitur, vulgo *Pas d'asne*.

FARINA, FARINARIUS V. FAR.

FARIS, vel fare, fatur, [*φῆς, φησι*] a Fero deductum est, nihil enim aliud est Fari quam Ferre, i. e. Loqui. Quanquam Varro inter Fari & Loqui hoc interesse scribit; quod Fatur is, Qui primus significabilem vocem ore emittit; nullo verborum ordine servato: unde pueri, ante quam id faciant, Infantes dicuntur. Loquitur autem is, Qui suo loco unumquodque verbum sciens ponit. Proprium Vatum est: qui inde & Fatui appellati. V. infra VATUUS.

Fari. Virg. 6. Æn. pr.

Sic fatur lachrymans, clasique immittit habenas. Cic. 2. Tusc.

39. Non potest hæc fari tantum dictis, quantum factis suppetit laboris. Ex vetusto codice legendum Ecferi.

Fari ad. Cic. de Univerf. 35. Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, fatur, Hæc vos, &c.

Græce fari. Cic. 5. Tusc. 116. Epicurei nostri Græce fari nesciunt, nec Græci Latine.

Fare age. Virg. 3. Æn. 360. Age fare vicissim. Virg. 6. Æn. 531.

Puer nescius fari. Hor. 4. Carm. 6. 18.

FARIO, āri, etiam pro Fari veteres usi sunt, teste Diomede. V. x11 Tabb. & Rosin. Ant. Rom. lib. 8. edit. Dempst. p. 793.

FANS, Partic. [*φῆς*] Propert. lib. 3. 7. 62.

Subtrahit hæc fantem torta vertigine fluctus.

FATUS, a, um. aliud Partic. [*ἔπιπν*] ut, Sic fatus, deinde. Virg. 2. Æn. 392.

— sic fatus, deinde comantem

Androgei galeam, clypeique insigne decorum

Induitur.

Breviter fata est. Virg. 6. Æn. 321.

FATUS, ūs. m. Virg. 12. Æn. 25. — haud mollia fatu.

Paulinus Nolanus Poem. 17. ad Nicetam v. 246. & Sidon. 9.

Epist. 13. Grammatici Supinum posterius esse dicunt.

FANDUS, a, um. Adj. & Partic. [*φανέω*] Quod fari dignum est & iustum. Liv. Ita resperæ fando, nefandoque sanguine aræ. Virg. 1. Æn. 543.

At sperate deos memores fandi atque nefandi. i. e. Justi & in-

justi, ait Servius.

Doctissima fandi. Virg. 10. Æn. 225.

Tempora fandi mollissima. Virg. 4. Æn. 293.

Fanda fata. Cic. 1. de Divin. 66. Neque me Apollo fatis fandis in-

vitam ciet.

Fando eleganter usurpatur Cic. 1. de Nat. Deor. 82. At vero ne qui-

dem fando auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum

ab Egyptio, i. e. Alio dicente. Et Virg. 2. Æn. 81.

Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures. sed Ibid. y. 6.

— quis talia fando &c.

Temperet a lacrymis? i. e. Dum ipse dicit, vel narrat.

FAMEN, inis. n. apud Recentiores.

FARIO, onis. m. Piscis, qui alias Trutta dicitur. Aufon. Mofella, v. 130.

Amborum medio fario intercepte sub ævo.

FARNUS, i. f. Arbor de genere quercuum. Vitruv. lib. 7. cap. 1.

Namque de cerro, aut fago, seu farno, nullus ad vetustatem po-

test pervenire. Conf. Pallad. lib. 1. cap. 9. Nomen hodieque servat

in Italia.

FARNEUS, a, um. ut, Fungi farnei. Apic. 7. 13.

FARRACEUS, FARRAGO, FARRAGINARIA, FARREATIO,

FARREUM, FARRICULUM. V. FAR.

FARTILIS, FARTIM, FARTOR, FARTUM, FARTURA, FARTUS. V. FARCIO.

FAS, [*ἥμις, ἡμεῖς, ἡσφαις*] n. indecl. in nominat. accusat. & vocat. tantum invenitur; Quod pium est, & religiosum, & fari dignum & ad deos refertur, sicut iustum ad homines. Virg. 1. Georg. 268.

Fas & jura servant, i. e. Divina & humana jura permittunt. Idem 1. Georg. 508.

Quippe ubi fas verum atque nefas, &c. Ubi Servius, Sper-

nunt licita, appetentes illicita.

Per profopopœam Livius quasi Deam facit, 1. 32. in formula Fecialis, Audiat Fas!

Fas mihi sit audita loqui. Virg. 6. Æn. 266.

Abrumpere omne fas. Virg. 3. Æn. 55. V. ABRUMPO.

Magnum fas nefasque. Hor. Epod. 5. 87.

Jus & fas omne delere. Cic. 1. Att. 13.

Si fas dixisse. Stat. 2. Achil. 221.

Exuere jus fasque. Tacit. 3. Hist. 5. Ac majore ex diverso mercede,

jus fasque exuerunt.

Contra fas, contra auspicia, contra omnes divinas atque humanas religiones aliquid facere. Cic. 7. Verr.

Contra fas factus filius. Cic. pro Domo 35. Jure Quiritum legitimo tutelarum & hæreditatum relicto, factus es filius contra fas, cujus

per ætatem pater esse voluisti. De adoptivo filio.

Contra jus fasque interfecti oratores. Cic. de Arusp. Resp. 34.

Fas est, i. e. Licitum. Plaut. Afin. 3. 1. 11.

Neque edepol te accuso, neque id me facere fas existimo.

Per naturam fas. Cic. pro Milon. 44. Clodium nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat.

Quoad fas esset. Cic. 2. contra Rull. 19. Ut id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.

Fas habere. Plaut. Trinum. 2. 2. 11.

— Quod manu non queunt

Tangere, tantum fas habent quo manus abstineant.

Habetur fas. Quintil. lib. 3. cap. 8. In judiciis enim vulgo fas habetur indulgere aliquid studio suo.

FASCĒLIS, idis. f. dicta est Diana, a Fasce lignorum, in quo absconditum ejus simulacrum Orestes & Iphigenia ex Taurica regione Ariciam attulerunt. V. Serv. ad Virg. 2. Æn. 116. Heinf. Facelitis, *Φασκῆλις*

a *Φασκῆλις*, quod Lignorum fascem Græcis denotet. V. dict. seq.

FASCĒLINUS, a, um. Adj. ut, Fascelina fedes, apud Silium 14. 260. Locus in quo templum hujus Dianæ. V. ibi Cellarium. Alii le-

gunt Facelina, in quibus Heinf. q. omnino adi.

FASCIA, æ. f. [*ἐπιδέσμεος, ἀσφάλανος, σρόφιον*] Linteolum est ad ligandum aptum; dicta a Græco *Φάσμα*, Plin. lib. 20. cap. 15. Vel penicillis fervens adprimitur fasciis. Cic. de Clar. Orat. 217. Devinctus erat fasciis.

Fascia lecti. Cic. 2. de Divin. 134. Desert ad conjectorem quidam somniasse se ovum pendere ex fascia lecti sui cubicularis.

Candida fascia pro Diademate. V. DIADEMA.

Circumlita fascia. Juven. 9. Sat. 14. Sed varia lectio est. V. Grang. ad loc.

Cretatæ fasciæ. V. DIADEMA.

Lata fascia. Ovid. 3. de Arte Am. 622.

Mollis fascia. Propert. lib. 4. 10. 49.

Pectoralis fascia: Qua mulieres mammas tegunt. Martial. lib. 14. 134.

Ovid. Remed. Amor. 338.

Fasciæ, proprie pro Tegumento crurum, pedumque poni consueverunt. Ulpianus l. Tegumento sunt. D. De aur. argent. mund. leg.

Fasciæ crurales, pedalesque, vestis loco sunt, quia partem corporis vestiunt. Plin. scribit lib. 8. cap. 57. mures portendisse exitum Car-

boni imperatori, arrosis fasciis, quibus in calceatu utebatur. Cic. 7. Att. 3. Etenim mihi caligæ ejus, ut fasciæ cretatæ non placebant.

V. Casaub. ad Suet. Aug. cap. 82. & Salmaf. Hist. Aug. & Vof. Inf. Orat. 4. p. 159. & Pitisc. Lex.

Fasciæ junci. Plin. lib. 15. cap. 17.

Fasciæ orbis, pro iis quas Astrologi Zonas vocant. Mart. Capell. lib. 6. Orbis terræ in quinque Zonas, sive melius fascias, discernitur.

Fascia aliquando ponitur pro Nube, in modum fasciæ cælum præcurrente. Juven. 14. Sat. 294.

Nil color hic cæli, nil fascia nigra minatur.

Fascia usurpatur Cels. lib. 7. cap. 20. pr. de intestini curatione, pro eo quod Gallice dicitur *un braier*.

FASCIOLA, æ. f. dimin. [*ασφαλάνιον*] Cic. de Arusp. Resp. 44. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus soleis, purpureisque fasciolis, a strophio, a psaltrio, a flagitio, a stupro, est factus repente popularis. Hic videtur significare Subligaculum tibialium. Hor. 2. Serm. 3. 247.

— ponas insignia morbi

Fasciolas, cubitale, focalia. Turneb. locum hunc Horatii explanat de hominibus qui morbo laborarunt, quo liberati recuperatis refocillatisque viribus, ponunt fasciolas, in quibus crura obvolverant, &c.

Absque enim morbo fasciis crura pedesque involvere, viris indecorum erat, molleque censebatur.

FASCIO, [*ασφαλάνίζω*] are. Fascia ligare. Spartianus de Antonino Pio, cap. 13. pr. Sed quum esset longus & senex, incurvareturque, tiliacis tabulis in pectore positis fasciabatur, ut rectus incederet.

FASCIATUS, a, um. Partic. Martial. 12. 57.

Nec fasciato naufragus loquax trunco.

FASCIATOR, ōris. m. Hieron.

FASCIATRIX, icis. f. Idem.

FASCICULUS. V. FASCIS.

FASCINUM, i. n. & FASCINUS, i. m. [*βασκυνία*] a Fando; Quodam incantationis genus, quo homines ita ligantur, ut liberi non sint, nec mentis compotes; sæpeque ad extremam maciem deveniant, ve-

a Fasciis dicitur, quibus ligabant quos fascinant. Duplex autem habetur Fascinus, alius qui Oculo, alius qui Lingua fit. De primo

Virg. 3. Ecl. 103.

Nescio, quis teneros oculus mihi fascinat agnos. De altero 7

Ecl. 27.

Aut si ultra placitum laudarit, baccare frontem

Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.

Fascina dicebantur & Ipsa remedia contra fascinum, seu amuleta, quæ

& Præbia dicebantur antiquis, & membri virilis sive mentula figur

pueris suspendebantur e collo. Hinc Varro ait de L. L. 6. 5. Pueri

turpicul

turpicula res in collo quæ suspenditur, nequid obfit bonæ scævæ causa. Atque hinc Ipsum membrum virile, seu Vererum perinde Fascinum appellatum. Cujusmodi non unum exemplum in Priapii licet notare, ubi & Fascinosum pro Bene vasato legere licet. V. infra.

Fascinus etiam Dei nomen apud veteres. Plin. lib. 28. cap. 4. Quamquam illos religione tutatur & Fascinus, Imperatorum quoque, non solum infantium, custos, qui deus inter sacra Romana a Vestalibus colitur, & currus triumphantium, sub his pendens, defendit, medicus invidiæ. V. Th. Barthol. de Puerp. Vett. sub fin.

FASCINO, [βασκίνω] are. Virg. 3. Ecl. 103.

Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos.

Lingua mala fascinare aliquid. Catull. 7. 12. V. dict. superior.

FASCINANS, antis. [βασκινάν] Qui fascinat. Plin. lib. 13. cap. 4. Quibusdam osseum lunatumque, dente contra fascinantes religione politum. De palmularum ligno, seu nucleo.

FASCINATIO, ōnis. f. [βασκανσις] Plin. lib. 28. cap. 2. Cur & fascinationibus adoratione peculiari occurrimus? Idem lib. 19. cap. 4.

FASCINATOR, ōris. m. Vet. Gloss. Fascinator, βασκαντήρ.

FASCINATRIX, icis. f. Apulej.

FASCINAMENTUM, i. n. apud eundem.

FASCINOSUS, i. m. Qui magno Priapo præditus. Priap. Carm. 79.

Non es poeta fascinosior nostro. Editum tamen a Sciop. Sarcinosior.

FASCIS, is. m. [φάσκις, ἰαδικαῖος] Lignorum aut alterius cujuscunque rei ligata congeries, quam ligando facimus. Unde Fascem cocularium vocare possumus, id quod Galli Parisienses vocant *Une bourrée*. Nam cocula, ut Festus ait, sunt ligna minuta quibus facile coquuntur opsonia. Cæf. 8. Bell. Gall. 15. Fasces stramentorum ac virgultorum. Sic, Fasces calamarum. Martial. lib. 14. 38.

Fascis, Onus: ob id dictum, quod fasces lignorum seu aliarum rerum, graves sunt portantibus. Virg. 9. Ecl. 65.

— ego hoc te fasce levabo. Idem 3. Georg. 347.

— injusto sub fasce viam dum Carpit.

FASCES, pl. Insignia dicebantur, quæ Magistratibus Romanis lictores præferebant. Erant autem fasciculi colligati ex virgis seu bacillis de betula arbore, Plin. 16. 18. inter quas obligata securis ita erat, ut ferrum in fummo fasce emineret. Hos fasces Romulus instituit Auctore Dionysio lib. 3. & Liv. 1. 8. Sed Flor. 1. 5. 5. Tarquinius, inquit duodecim Tusciæ populos frequentibus armis subegit. Inde fasces, &c. Habebant autem Consules duodenos fasces, Prætorum erant seni. tam in urbe, quam in provincia, sed hic additis, detractis illic securibus. Dictatorum erant 24. cum securibus etiam in urbe. Decemvirovum tantum ille primum fasces habebat, qui tum jus diceret. Liv. 3. 33. Dein singuli duodenos cum securibus corripuerunt. Idem cap. 36. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diff. 10. a. p. 88. ad 172.

Bijuges fasces, Fratrum una coff. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 233.

Atque uno bijuges tolli de limine fasces.

Fracti fasces, In luctu. Ovid. ad Liv. 177.

Laureati fasces C. Marii, ex victoria. V. LAURUS. Cic. 1. Divin. 59.

Lictorii fasces. Auctor de Vir. Illustr. cap. 20.

Pulchri fasces. Lucret. lib. 5. 1233.

Superbi fasces. Hor. 1. Carm. 12. 35.

Attollere primos fasces. Virg. 7. Æn. 173.

Præeunt novi fasces. Ovid. 1. Fast. 81. de Kal. Jan. die, quæ magistratum inibant solenni processione coff.

Præferuntur Prætoribus fasces. Cic. 7. Verr. 22.

Submittere fasces populo. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Fasces submittere, Insignia vimque imperii, majestati vel reverentiæ alicujus submittere; ut Publicola, qui primus hoc instituit. Quum enim posset imperii summi, i. e. Consulatus jure uti agendo cum populo, fasces tamen majestati Populi Romani submisit: h. e. Lictores a se tantisper abire jussit, quoad concionatus esset, ut auctor est Liv. lib. 2. ab Urbe. 7. Hæc Bud. [Quem errare vel ex hoc liquet, quod sæpe per Lictorem astantem prehendi ac duci quempiam Quiritium Consules jusserunt. V. Liv. 2. 29. iidemque sæpe in tribuniciis procellis fascibus fractis discefferunt. V. eund. 2. 55. Quare Fasces submitti potius eadem ratione, atque Arma, Vexilla aliæque id genus, dicebantur, quum Supina non Erecta præferebantur. V. quæ infra in SUBMITTO dicemus, & adde omnino quæ Gevart. Lect. Papinian. 4. 4. proposuit.

Fasces etiam, [ραδικαῖαι] pro Magistratibus & honoribus, qui a populo præstantur alicui. Virg. 2. Georg. 495.

Non illum populi fasces, non purpura regum Flexit.

Extraordinarii fasces. Cic. pro Domo 24. Nullus locus orbe terrarum vacuus extraordinariis fascibus atque imperio Clodiano fuisset. De usurpato contra leges magistratu.

Petere fasces. Lucret. 3. 1009. i. e. Honores.

Fasces ingenii. Plin. in tot. oper. præfat. Perfricui faciem, nec tamen profeci: quando alia via occurrit ingens, & longius etiam submoves ingenii fascibus. A lictoribus est ductum, qui ante magistratum incedentes, turbam submovebant. Sensus est: Si fasces Consulares & summi honoris insignia me non terrent, nec submoveant a te, at submoveat acre & excellens ingenium, cujus judicium facere intrepidus nemo potest.

ASCRATIM, [φασκλήδων] Quintil. lib. 1. cap. 4. Adjiciebant & asseverationem, ut heu: & attractionem, ut fasceatim. V. ATTRACTIO in ATTRAHO.

ASCICULUS, i. m. dimin. [φασκλήδιον] Parvus fascis: ut, Fasciculus epistolarum. Cic. 2. Q. frat. 7. Sic Cic. 16. Fam. 26. Quod fasciculus alter ad me jam sine tuis litteris perlatus est.

Manualis fasciculus. V. MANUS.

Librorum fasciculus. Hor. 1. Epist. 13. 13.

Colligere in fasciculos manuales. V. COLLIGO.

Fasciculus, Olfactoriolum. Cic. 3. Tuscul. 43. Fasciculum ad nares admovebis, incendes odores, & ferts redimiri jubebis & rosa.

ASCICULARIS, e. Veget. 2. 19. extr. Fascicularia, id est Lignum, fœnum, aquam, stramen, etiam legitimi milites in castra portabant.

ASELLUS, sive FASELUS, FASEOLUS. V. PHASELUS.

ASSUS. V. FATEOR.

ASTI, orum. vel FASTUS, uum. pl. m. Liber in quo continetur dierum festorum, profestorumque observatio. Lucan. lib. 10. 187.

Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus. Varro in Epitheme. ride, Cæsar fastus correxit. apud Priscianum, lib. 6. fol. 61. a. extr. Ald. qui & auctor est, eadem forma dici Fastus vel fasti, qua Senatus vel senati. Frequentius tamen illud secundæ, hoc quartæ reperitur.

Fasti dispeſcuntur in Majores & Minores. Illos & Consulares vocant, in quibus consulum series per annos singulos digesta fuit: Hos Kalendaræ, quod præcipue dierum cujusque mensis computationem continerent, quod genus & Calendarium vocatur; aliudque rursus Urbanum, aliud Rusticum. De Majoribus Cic. 4. Att. 8. Ut non minus longas jam in codicillorum fastis futurorum consulum paginulas habeat, quam factorum.

Enumeratio factorum. Cic. 5. Fam. 12.

Evellere consules ex fastis. Cic. pro Sext. 33. Consules non modo ex memoria, sed etiam ex fastis evellendi.

Ferre hanc legem ulli fasti possunt? Cic. in Pison. 30.

Fastos Kalendaræ olim Pontifices soli curabant. Eos primum circa forum in albo proposuisse Flavium scribam, Liv. 9. 46. scribit; ut quando lege agi posset, sciretur. Meminit hujus rei & Cic. 6. Att. 1. Quare cum in Fastis pontificum omnis dierum, quibus lege agere liceret ratio contineretur multum ex eo facto popularis gratiæ Flavius ille scriba reportavit. Cic. pro Muren. 25. Posset agi lege, nec ne pauci quondam sciebant: fastos enim vulgo non habebant. Erant in magna potentia qui consulebantur &c.

Addere diem fastis. Capitolin. in M. Aurelio 154. Fastis dies judiciorum addidit. H. St. locus est cap. 10. extr.

Eximere dies de fastis. Cic. 4. Verr. 132.

Notant dies factorum accretione & diminutione luminis sol & luna. Cic. 1. Tuscul. 68.

Picti fasti. Ovid. 1. Fast. 11.

Signantes tempora fasti. Ovid. 1. Fast. 657.

Signata tempora fastis. Ovid. 2. Fast. 7.

Tollere de fastis diem festum. Cic. 6. Verr. 151. Quum diem festum ludorum de fastis suis sustulissent.

Factorum libris etiam totius anni res Pop. Rom. inscriptæ continebantur, & causæ festivitatum explicabantur, ut in fastis Ovidii: de quibus idem lib. 1. Fast. 7.

Sacra recognoscere annalibus eruta priscis, &c. V. Suet. Tiber. 5. & ibi Torrentium.

Plura de Fastis V. in Lex. Pitisc. & Menolog. Fabric. ejusdemque Bibliogr. Antiq. cap. 10. Adde Commentt. ad Fast. Ovid.

FASTUS, a, um. Adj. ut Dies Fasti, per quos Prætoribus omnia verba sine piaculo licet fari. Varro de L. L. 5. 4. Quibus opponuntur Ne-fasti, per quos, ut idem ait, nefas fari Prætozem. Hinc Ovid. 1. Fast. 47. Ille nefastus erit per quem tria verba silentur: Fastus erit per quem lege licebit agi. Sunt autem hæc verba prætoris solennia Do, dico, addico.

FASTIDIO, FASTIDIUM. V. FASTUS pro Superbia.

FASTIGIUM, i. n. [μετεωρόμετρον, ὤα] Altitudo ac summus alicujus operis, vel ædificii summum, inquit Fest. Cæf. 7. Bell. Gall. 69. Mediocris interjecto spatio, pari altitudinis fastigio. Virg. 1. Æn. 442.

— & fastigia suspicit urbis.

Culminis summi fastigia. Virg. 2. Æn. 458.

Delubrorum fastigia. Ovid. 1. Met. 373.

Fastigiorum multorum tectum. Cic. 3. Q. frat. 1. §. 4. extr.

Operum fastigia spectantur, latent fundamenta. Quintil. in proem. lib. 1. pag. 6.

Tecti fastigia summi. Virg. 2. Æn. 302.

Aurea fastigia templi. Ovid. 15. Met. 672.

Declive fastigium. V. DECLIVIS.

Leve fastigium. Curt. lib. 6. cap. 6. 23. Prærupta rupes erat, qua spectat Occidentem: eadem, qua vergit ad Orientem, levior submissa fastigio. i. e. Sensim sese attollente, sive non arduo. Budæus. Al. Leniore.

Sublime fastigium. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Summa fastigia. Virg. 2. Æn. 758.

Illicet ignis edax summa ad fastigia vento Volvitur. Fastigia, inquit Servius, modo de Summitate proprie dixit; alibi per contrarium de Imo. Inde est, Cælumque profundum: quasi, cujus sit porro fundus; quum de imo profundum, de summo fastigium dicatur. Hæc ille.

Fastigium, Pars ima alicujus rei etiam dicitur. Virg. 2. Georg. 288. Forsitan & scrobibus quæ sint fastigia quæras. Fastigium, inquit Servius, & Summæ & Imæ partis possumus dicere, sicut Altum & mare & cælum dicimus. Hinc est, Cælumque profundum; quum & puteus sit profundus. Hactenus ille. Varro de R. R. lib. 1. cap. 14. Fossa ita idonea, si omnem aquam quæ e cælo venit, recipere potest, aut fastigium habet, ut exeat e fundo. i. e. Declivitatem.

Fastigium, Primordium. Virg. 1. Æn. 346.

— sed summa sequar fastigia rerum. Servius. [Immo illud est, quod Summa capita attingere Plautus dixit. V. CAPUT.

Sed & ædificiorum summa, Fastigia appellantur. Unde, Operi fastigium imponere, cui opponitur Jacere fundamenta. Cic. 3. Off. 33. Sed quoniam operi inchoato, prope tamen absolute tantquam fastigium imponimus. V. IMPONO.

Submittitur Hyrcaniæ fastigium perpetua valle. Curt. lib. 6. 4. 19.

Fastigium domus in honoribus divinis numerabatur. Cic. 2. Philipp. 110. Quem is majorem honorem consecutus erat, quam ut haberet pulvinar, simulacrum, fastigium, flaminem? V. Græv. ad hunc loc.

Fastigium pro Honore & dignitate ponitur, ut, Fastigium tenere inter homines. Plin. in Paneg. 85. hic Fastigium est Dignitas & majestas hominis, a Fastigio, i. e. Altitudine paulatim gracileſcente, deducta significatio. Idem Plin. 2. Epist. 1. Summum fastigium privati hominis implere. Liv. lib. 2. 27. Quod facile appareret, non tam ad honorem ejus, cui curatio altior fastigio suo data esset, factum, quam ad Consulum ignominiam. Vellej. 2. 69. 1. In consulare fastigium proventus. Nepos, 25. 14. 2. Pari fastigio (dignitatis) stetit in utraque fortuna.

Vulgus Statum vocat, id quod Fastigium Romani vocaverunt; ut Liv. quodam loco, Ejusdem fastigii civis vocat. Ex Bud.

Fastigium, idem quod Genus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 6. pr. Igitur quum tria genera sint a specie simplicia agrorum, &c. E quibus

bus tribus fastigiis simplicibus, &c. Paulo post, Propter hæc tria fastigia formæ, discrimina quædam sunt fastionum.

FASTIGIO, vel **FASTIGO**, [καρπύω] ære. Acuminare, & quasi In fastigium erigere. Plin. lib. 18. cap. 7. Frumenta hieme in herba sunt; verno tempore fastigiantur in stipulam. Fastigantur Hard. hic & aliis locis. V. If. Voss. ad Melæ 1. 4. & Gronov. ad Liv. 1. 38.

FASTIGANS, Partic. apud Sil. lib. 5. 50.
— mediamque per alvum
Sensim fastigans, compressa cacumina nescit. i. e. Acuens.

FASTIGATUS, sive **FASTIGIATUS**, a, um. ut, Collis, in fronte leviter fastigiatus, paulatim ad planitiem redibat. Cæf. de Bell. Gall. 2. 8. 3. al. Fastigatus. Liv. 37. 27. Collis in modum metæ in acutum cacumen a fundo satis lato fastigatus.

Pyramides sunt turres fastigatæ. Solin. cap. 45. de Ægypt. extr. al. Fastigiatæ. V. Ifaac. Voss. ad Melam p. 17. & Drakenb. ad Sil. 5. 50.

Consulares fastigatissimi. Sidor. 1. Epist. 9. i. e. Superbissimi.

FASTIGATE, Adv. apud Boethium.

FASTIGATIO, ðnis. f. Plin. lib. 17. cap. 14. Calami exacutio medullam ne nudet; tenui tamen fistula detegat, ut fastigatio levi descendat cuneo, tribus non amplior digitis.

FASTOSUS. V. **FASTUS**, pro Arrogantia.

FASTUS, pluralis numeri, pro Fastis. V. **FASTI**.

FASTUS, ðs. m. [φρόνησις, τὸ γαυρόν] Superbia, & elatio quædam cum jactantia verborum: & proprie Indigna sui ipsius per superbiam existimatio. Plin. lib. 11. cap. 37. Hæc maxime indicant fastum.

De Superciliis loquens. Ovid. 1. Fast. 419.

Fastus inest pulchris, sequiturque superbia formam.

Alto fastu turgidus. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 159.

Superbus fastus ac procax Cleopatæ. Plin. lib. 9. cap. 35. Superbo simul ac procaci fastu, ut regina meretrix.

Tumidi fastus. Ovid. 1. de Arte Am. 715. al. Flatus.

Vani fastus. Claud. de Bell. Get. 551.

Contemnere aliquid suo fastu. Propert. lib. 1. 7. 25.

Exuere fastus. Ovid. 2. de Arte Am. 241.

Ponere fastus. Ovid. de Rem. Amor. 411.

Fastus etiam pro Contemptu, qui ex superbia est. Tacit. 2. Ann. 2. 5.

Accendebat dedignantes & ipse, diversus a majorum institutis, raro venatu, fegni equorum cura, quoties per urbes incederet, lecticæ gestamine, fastuque erga patrias epulas. V. ibi Pichenam. conf. lib. 4. 74; & Lips. Var. Lect. 2. 22.

FASTOSUS, a, um. [γαυρότης, φρονιματώδης] Qui magno fastu contemnit. Martial. lib. 10. 13.

Ad nocturna jaces fastosa limina mœchæ.

Domus fastosa. Lucan. ad Pison. 107. Fastuosus Vett. non agnoscunt.

FASTIDIO, ðvi, ðtum, [βδελύσσω, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, παροργίζω] ire. Cum fastu quodam & superbia contemnere. Plaut. Stich. 5. 4. 34.

Quid hic fastidis? quod faciundum vides esse tibi, quin bibis?

Fastidire, & irasci. Cic. pro Milon. 43. Qui non modo improbitati irascuntur candidatorum, sed etiam in recte factis sæpe fastidiunt.

Fastidire & odisse aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 22.

Fastidire, cum infinitivo. pro Recusare. Quintil. lib. 5. cap. 11. Repetere tamen auctoritatem a plurimis litteris non fastidierunt.

Aliquem fastidire. Virg. 2. Ecl. 73.

Invenies alium, si te hic fastidit Alexis. Sic, Fastidire preces alicujus. Liv. 4. Bell. Maced.

Æstus fastidit amictum. Claud. in Epithal. 6.

Minores non fastidire. Claud. de 4. Conf. Hon. 302.

Mei fastidit. h. e. Sum illi tædio. Plaut. Aul. 2. 2. 67.

Abiit, neque me certior fecit, fastidit mei. Lucil.

Difficiles fumus, fastidimus bonorum.

De Cibis usus Horatius est, 1. Epist. 17. 15.

— si sciret regibus uti,

Fastidiret olus

Omnia fastidis præter pavonem. Idem 1. Serm. 2. 115.

FASTIDIENS, [βδελυγνός] Partic. ut

Fastidientis stomachi est multa degustare. Sen. Epist. 2.

FASTIDITUS, a, um. [βδελυγτός] Partic. a Fastidior passivo.

Lucan. 7. 844.

— pars magna Senatus

Fastidita jacet. Plin. in præf. 6. Fastiditis gratiam dare.

Dominationibus fastiditus. Tacit. 13. Ann. 1.

Domus fastidita. Ovid. de Rem. Amor. 542.

Verba fastidita repellere. Ovid. 4. de Pont. 1. 19.

Viri non fastiditi, i. e. Aliquo in pretio habiti. Ovid. 2. Trist. 120.

FASTIDIENDUS, a, um. aliud Partic. Columel. lib. 2. cap. 9. in fine, Milium cum lacte pultem non fastidiendam præbet.

FASTIDIENTER, Adv. Apul. 5. Met. p. 166. Parentibus fastidienter appellatis.

FASTIDIUM, i. n. [βδελυγμία] Contemptus ille dicitur atque etiam tædium. Cic. pro Lege Agr. 2. 20. Superbia nata inibi esse ex Campanorum fastidio videtur.

Fastidium in re aliqua. Cic. de Opt. Gen. Orat. 18.

Fastidium in cibis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. Plin. lib. 7. cap. 6.

Citra fastidium. V. **CITRA**.

Cibi satietas & fastidium. Cic. 1. de Invent. 25.

Rerum domesticarum fastidium. Cic. 1. de Fin. 10.

Stomachi fastidium. Cic. 2. Fam. 16. Nosti enim non modo stomachi mei, cujus tu similem quondam habebas, sed etiam oculorum, in hominum insolentium indignitate, fastidium.

Superbia, & fastidium, & arrogantia. Cic. 1. Off. 90. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. Hic est Fastus.

Delicatissimum fastidium. Cic. 1. de Fin. 5. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitæ est, aut fastidii delicatissimi.

Insolens fastidium. V. **INSOLENS**.

Audiendi fastidium. Cic. de Opt. Gen. Orat. 12. Sin autem intelligentiam ponunt in audiendi fastidio.

Abigere fastidium. V. **ABIGO**.

Abstergere fastidium. V. **ABSTERGO**.

Adducere in fastidium rem aliquam. Plin. in præfat. 6. Alia vero ita multis prodita, ut in fastidium sint adducta.

Adharefcunt fastidiis, quæ prava sunt: quæ recta sunt, probantur. Cic. 1. de Orat. 258.

Afferre fastidium. V. **AFFERRO**.

Aliter stomachus pluribus cibis minore fastidio. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Aufferre fastidium. V. **AUFERO**.

Creare fastidium. V. **CREO**.

Fastidio aliquid damnare. V. **DAMNO**.

Deducere fastidium. V. **DEDUCO**.

Detrahare fastidium. Plin. lib. 22. cap. ult.

Excutere fastidium. Sen. Epist. 120. fin.

Extundit fastidia labor. Hor. 2. Serm. 2. 14.

Ferre fastidium. Cic. 10. Philipp. 8. Quorum, si essent arrogantes, non possem ferre fastidium.

Fert eloquentia ex amplitudine fastidium. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Levare fastidium. Quintil. lib. 9. cap. 3. Quotidiani, & semper eodem modo formati sermonis fastidium levat.

Movere fastidium. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Movere fastidia stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 78.

Pati superba fastidia alicujus. Virg. 2. Ecl. 15.

Purgare fastidium. Plin. lib. 8. cap. 27. Palumbes, graculi, merulæ, perdicæ, lauri folio annuum fastidium purgant.

Subeunt mihi fastidia. Ovid. 16. Epist. 97.

Sum, ut, Fastidio esse. Plin. lib. 7. cap. 1. Potiusque ad auctores relegabo, qui dubiis reddentur omnibus: modo ne sit fastidio Græcos sequi.

In fastidio esse. Plin. lib. 12. cap. 19. Ipsum vero lignum in fastidio est propter origani acrimoniam.

Vincere fastidia varia cœna. Hor. 2. Serm. 6. 86.

Fastidium meum, Quo ego alios fastidio: Fastidium mei, Quo ego ab aliis fastidior. Quintil. Declam. 14. Vanitatem fastidio mei, despectuque captavit.

FASTIDIOSUS, a, um. Adj. [βδελύσων] Qui fastidit. Cic. de Clar. Orat. 207. Propterea quod Antonius, qui maxime expetebatur, fastidiosis in causis recipiendis erat: fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat. Plaut. Mil. 4. 6. 18. Istius metus me macerat, quod ille fastidiosus est jam. Hor. 3. Carm. 1. 37.

— dominusque, terræ Fastidiosus. [Sic nisi distinguas friget sententia.]

Fastidiosus litterarum Latinarum. Cic. de Clar. Orat. 247. C. Memmius L. filius perfectus litteris, sed Græcis, fastidiosus sane Latinarum, argutus orator, &c.

Aurium sensus fastidiosissimus. Auctor ad Heren. lib. 4. 33. ubi idem fere est ac Delicatus.

In æquos & pares fastidiosus. Auctor ad Heren. lib. 4. 53.

FASTIDIOSE, Adv. [παροργισμένως] Cic. pro Planc. 65. Huic ego jam stomachans fastidiose, immo ex Sicilia inquam.

Fastidiosus facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 364. Quem ego paulo sciebam, vel pudentius, vel invitius, (nolo enim dicere de tam suavi homine fastidiosus) ad hoc genus sermonis accedere.

Fastidiose judicare. Cic. 1. de Orat. 118. Quam diligenter, quam prope fastidiose judicamus? Sic, Fastidiose spectare aliquid in aliquo.

Idem 1. de Orat. 258.

Probare lente & fastidiose aliquid. Cic. 2. Att. 1.

Spectare fastidiose. Cic. 1. de Orat. 258.

FASTIDIBILIS, e. Tertull. de Anima, cap. 33. Judicia fastidibilia.

FASTIDILITER, Adv. Idem quod Fastidiose: Antiquum. Varro, Cras credo hodie nihil, Quibus instabilis animus, ardens habere & non habere, fastidiliter inconstanti pectore. Nonius 2. 396.

FATALIS, **FATARI**. V. **FATUM**.

FATEOR, ðris, fassus sum, [ὁμολογέω, ὁμολογέμαι, σμύφηναι] ðri. est (inquit Servius) Coactorum & culpabilium. Virg. 4. Æn. 20.

Anna (fatebor enim) miseri post fata Sichæi, &c. Donatus item, Fateri non testis est, sed rei. Ter. Eun. 4. 4. 46. Non potest sine malo fateri, video. Cic. 7. Verr. 160. Quum tute fassus esses te id crimen tanto ante metuisset si eum diceres mortuum, qui te audiret?

Fateri, est etiam Sponte affirmare, ut vult Perottus. Cic. 6. Verr. Hæc sum rogaturus, navem debeantne? fatebuntur. præbuerintne Prætor C. Verre? negabunt. Ter. And. 5. 3. 25.

Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Fateri de re aliqua. Cic. Anteq. iret, &c. 7. Qui quum de scelere fateretur, non tamen sententiis prius judicum convinceretur, quam supplicio addiceretur.

Fateri de se. Liv. 24. 5. De se ipse haud cunctantur fassus, confcios celabat.

Non solum fateri, sed etiam profiteri aliquid. Cic. pro Cæcin. 24.

Et pro Rabir. 17. Quamobrem fateor, atque etiam profiteor, & præ me fero, perduellionis judicium a me fuisse sublatum.

Animum pallore fateri. Ovid. 6. Fast. 19.

Fidem fateri & animum alicujus. Cic. 1. Fam. 23. Laterensis nostri & fidem & animum in Rempub. singularem semper fatebor. Subaudi Fuisse.

Culpa fatenda est. Ovid. 2. Trist. 315.

Delicta fateri. Ovid. 4. Met. 684.

Errores suos fateri. Claud. 2. in Eutrop. 7.

Falsum fateri. Cic. in Partit. 50. Morique maluerunt falsum fatendo, quam inficiando dolere.

Peccatum fateor. Hor. 2. Serm. 4. 4.

Subigere aliquem fateri, i. e. Cogere ut fateatur. Virg. 6. Æn. 567.

Nulline faterier audes? Hor. 2. Epist. 2. 148.

FASSUS, a, um. Partic. [ὁμολογηκός] ut, Ignoscere fasso. Ovid. 13. Met. 189.

Da veniam fasso. Ovid. 4. de Pont. 2. 23.
 Parcere fasso. Ovid. 16. Epist. 11.
 Manus fassa. Idem 3. Amor. 8. 22.
 Pudor fassus. Idem 2. de Arte Am. 556.
 Voces fassa sua gaudia. Idem 2. de Arte Am. 689.
FASSURUS, a, um. Partic. [ἀσσορῆς] Ovid. 14. Met. 353.
 Quid cuperet fassura fuit.
FATHISCO. V. **FATISCO**.
FATIDICUS, **FATIFER**. V. **FATUM**.
FATIGO, [ἐναχλέω, ἐναποιέω] āre. Ad lassitudinem deducere. Virg. 5. *Æn.* 253.
 Veloces jaculo cervos, cursuque fatigat. Liv. 8. 10. pr. Qui aliquandiu pugna atroci quum & semetipsi fatigassent, & hastas aut præfregissent, aut hebetassent.
 Fatigari æstu. Cæs. 3. Bell. Civil. 95.
 Fatigare, Cogere. Virg. 9. *Æn.* 63.
 — collecta fatigat edendi.
 Ex longo rabies, & sicca sanguine fauces.
 Fatigare, Excitare, hortari. Virg. 4. *Æn.* 572.
 — sociosque fatigat,
 Præcípites vigilate viri.
 Fatigare hasta, Percutere. Virg. 9. *Æn.* 610.
 — versaque juvenum
 Terga fatigant hasta. i. e. Pro stimulo hasta pungimus. V. Turneb. Adverb. 29. 25.
 Fatigare, Perturbare, commovere. Virg. 1. *Æn.* 284.
 Quæ mare nunc, terrasque metu, cælumque fatigat.
 Animum fatigare. Hor. 2. Carm. 11. 12.
 Bella fatigare. Sil. lib. 7. 125.
 Corda fatigat spe laudum Juno. Sil. lib. 1. 63.
 Curas fatigare. Stat. 5. Silv. 1. 72.
 Cura fatigat me. Claud. in Conf. Prob. 64.
 Dentem in dente fatigare. Ovid. 8. Met. 825.
 Dextram alicujus oculis fatigare. Tacit. 15. Ann. 71.
 Discitem per ambages fatigare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Fame fatigari. Nepos 18. 12. 4.
 Fortuna quæ te fatigat. Virg. 6. *Æn.* 533.
 Jovem fatigare votis. Martial. lib. 7. 59.
 Quum votis sibi quisque te fatiget. h. e. Vehementer oret.
 Martem fatigare, pro Prælium cum clamore deposcere. Virg. 7. *Æn.* 582.
 Undique collecti coeunt, Martemque fatigant. Serv.
 Membra jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 490.
 Mora longa fatigat. Ovid. 2. Amor. 2. 23.
 Questu superos fatigat. Valer. 7. Argon. 311.
 Silvas fatigare. Virg. 9. *Æn.* 605.
 Venatu invigilant pueri silvasque fatigant. i. e. Ipsi fatigantur in silvis: aut pro Feris, Silvas posuit. Serv. in loc. V. etiam Drakenb. ad Sil. 2. 74.
 Fatigare vinculis & carcere, i. e. Cohibere. Cic. 3. Off. 73. Qui non verbis sunt & disputatione philosophorum, sed vinculis & carcere fatigandi. Al. Castigandi.
 Fatigare, pro Fatigari. Virg. 8. *Æn.* 94.
 Olli remigio, noctemque diemque fatigant.
 Fatigare etiam τῶ Titillare jungitur in Vet. Gloss. Lat. Gr.
FATIGATUS, a, um. Partic. [ἐναποινηθείς] ut, Ludo & somno fatigatus. Hor. 3. Carm. 4. 11. i. e. Victus & oppressus.
 Fessum vero nimio, Fatigatum corpore dicimus. Servius.
 Fortuna, velut fatigata, destituit eos. Vellej. 2. 69. 6.
 Lacerti fatigati. Ovid. 18. Epist. 83.
 Pectus fatigatum. Ovid. 3. Amor. 11. 2.
 Æstu magno fatigatus. Cæs. 3. Bell. Civil. 95.
 In cursu fatigatus. Petron. cap. 6.
FATIGATIO, onis. f. [ἐναποινησις] Columel. lib. 4. cap. 18. Quin etiam ipsa hortorum descriptio quanto est minoribus modulis confita, fatigationem veluti minuit, &c. Quintil. lib. 1. cap. 12. Minus afficit sensus fatigatio, quam cogitatio.
 Pro Facetiis & disteriis, Fatigationes; ut & verbum Fatigare pro Cavillari posuit Sidon. 1. Epist. 8. ubi V. Savaronem.
FATIGATOR, ōris. m. apud August.
FATIGATORIUS, a, um. Facetiosus. Sidon. 5. Epist. 17. Verba erant dulcia, jocosa, fatigatoria.
FATIGABILIS, e. Tertull. de Anim. cap. 32.
FATILUQUUS. V. **FATUM**.
FATIM, Adv. est antiquum, idem significans quod Abunde, copiose. [ἀφθονως] Fulgent. 2. Mythol. A quo Affatim compositum ejusdem significationis, & verba Fatisco, & Fatigo, quæ vide suo loco.
FATISCO, [ἐναποινέω] ěre. Dehiscere. Virg. 1. *Æn.* 127.
 Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt. Ubi Servius, Fatiscunt, Abundanter aperiuntur. Fatim enim Abundanter dicimus, unde & Affatim. Hiscere autem, Aperire. Proinde non desunt qui Fatisco putent scribendum.
 Area fatiscit. Virg. 1. Georg. 180.
 Fatiscor a Fateor deducit A. Gellius lib. 17. cap. 2. ut Fruniscor a Fruor. Significatione tamen parum convenit.
 Fatiscuntur, pro Fatiscunt. Varro Antiquit. Human. lib. 14. Altera ira, altera vulneribus fatiscuntur. Pacuvius Duloreste, Vireor si unquam fatiscar facere quidquam, quod quibo, boni. Nonius.
 Fatiscere, Desidere in rugas & sulcos. Gell. 12. 1. Ne æquor illud ventris irrugetur, & de gravitate oneris a labore partus fatiscat. Prudent. Cathem. 9. 51.
 Nec fatiscit unda sanctis pressa sub vestigiis. Loquitur de Christo incedente per aquas.
 Fatiscere, [ἀπονεύειν, ἀπαρροδέν] Deficere. Columel. lib. 2. cap. 14. Sed omni solo quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit, una præsens medicina est. Virg. 1. Georg. 180.
 — neu pulvere victa fatiscat. Plin. de rege apum, lib. 11. cap. 16. Hunc esse solum marem existimant, præcipua ma-

gnitudine, ne fatiscat. i. e. Lassecat & deficiat in coitu. Idem lib. 17. cap. 2.
 Animæ natura fatiscit fessa ævo. Lucret. lib. 3. 459.
 Fatiscit laxaturque chelys. Stat. 4. Silv. 4. 32.
 Cameli & equi sine calceatu in longiore itinere fatiscunt. Plin. lib. 11. cap. 45. ad finem.
 Clamore fatiscere. Stat. 5. Silv. 5. 21. i. e. Fletu & ejulatu debilitari.
 Corda longo sudore fatiscunt. Stat. 11. Theb. 92.
 Mens expugnata fatiscit. Stat. 4. Theb. 187.
 Seditio donec fatisceret. Tacit. 3. Hist. 10.
FATUA, æ. f. five **FAUNA**, quæ & Bona dea vocabatur [Ἀγαθή θεός] & ut alii volunt, Senta, dea dicta est terra: quod infantes partu editi, non prius vocem edunt, quam terram attigerint. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitie fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum, mas viderit: nec nomen ejus audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & Bonam deam nominabant. V. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 12.
 Fatua perhibetur Fauni uxor. Justin. 43. 1. 8. Fauno fuit uxor nomine Fatua. V. dict. seq. & f. l. **FAUNUS**.
FATUPELLUS, five **FAUNUS**, [Φαύνος] Pici filius fuit, & pater Latini, qui regnavit in Latio, cujus uxor Fatua & Fauna dicta est, ut ait Servius in illud Virg. 7. *Æn.* 47.
 Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica
 Accipimus: Fauno Picius pater, &c. Dicti sunt autem Faunus & Fauna in vaticinando. Unde dicitur
 Fatidicus Faunus. Virg. 7. *Æn.* 82. V. **FAUNI**.
FATUM, i. n. [παρρησιον, ἐμμεριον, μάστιγος] a Fatus, Partic. secundum Priscianum in passiva significatione, id est dictum. Unde Fatum, Jussum, & dictum Dei. Cic. 1. de Divin. 125. Fieri igitur omnia fato, ratio cogit fateri. Fatum autem id appello quod Græci ἐμμεριον, id est ordinem, feriemque causarum, quum causæ causæ nexa, rem ex se signat. ea est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. Quod quum ita sit, nihil est factum quod non futurum fuerit: eodemque modo nihil est futurum, cujus non causas id ipsum efficientes natura contineat. Ex quo intelligitur, ut fatum sit, non id quod superstitiose, sed id quod physice dicitur, causa æterna rerum: cur & ea quæ præterierunt facta sint, & quæ instant fiant, & quæ sequuntur futura sint. Hæc Cic. Gell. lib. 5. cap. 2. ex Chrysippo, Sempiterna quædam est, & indeclinabilis rerum series. Plaut. Bacch. 4. 9. 29. Illo tria audiui fuisse fata, quæ illi exitio forent, &c. Priscianus lib. 6. fol. 254. b. Ald. Idem esse dicit Plato Fatum, Voluntatem, & Jussionem Dei.
 Fatum, Oraculum. Virg. 5. *Æn.* 703.
 Oblitus fatorum, Italasne capefferet oras. Servius.
 Fatum, pro Casu & calamitate. Cic. 1. Q. frat. 4. Amabo te, mi frater, nisi si uno meo fato & tu & omnes mei corruistis. Ex vetusto codice legitur Facto.
 Non tanta cælo societas nobiscum est, ut nostro fato mortalis sit ille quoque siderum fulgor. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Arcana fatorum. Virg. 1. *Æn.* 266.
 Fati dies ultimus. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. ubi de Solone, Ad ultimum usque fati diem ancipiti fortunæ subiecti sumus.
 Stabile fatorum numen. Virg. 4. Ecl. 47.
 Invisus fatis. Virg. 4. Georg. 324.
 Præter fatum. Cic. 1. Philipp. 10. Siquid mihi humanitus accidisset: multa enim impendere videbantur præter naturam, præterque fatum.
 Arcana fata. Virg. 6. *Æn.* 72.
 Benignum fatum. Juven. 16. Sat. 4.
 Cæca fata. Hor. 2. Carm. 13. 16. i. e. Quæ videri non possunt.
 Crudelia fata. Virg. 4. Georg. 495.
 Celerrima fata. Virg. 12. *Æn.* 507.
 Dira fata. Sen. Octav. 5.
 Horrida belli fata. Virg. 11. *Æn.* 96.
 Invida fata piis. Stat. 10. Theb. 378.
 Miserabile fatum. Ovid. 6. Met. 90.
 Mutabile fatum. Stat. 9. Theb. 661.
 Nova fata dicebant veteres, Quum insolitæ & insperatæ felicitates cui contigissent. Juvenal. 7. Sat. 189. — exempla novorum
 Fatorum transi. Adde Pacat. Paneg. cap. 27.
 Rapacia fata. Valer. 5. Argon. 2.
 Sibyllina fata. Cic. 3. in Catil. 9. Lentulus autem confirmavit ex factis Sibyllinis, Aruspicumque responsis, se esse tertium illum Cornelium, &c. Hic sunt Libri Sibyllini, qui & Fatales vocabantur.
 Sinistro fato genitus. Juven. 10. Sat. 129.
 Triste fatum. Hor. 1. Serm. 9. 29.
 Vivacia fata fenebræ. Lucan. lib. 2. 65.
 Volucres fatum. Hor. 2. Carm. 17. 24.
 — te Jovis impio
 Tutela Saturno refulgens
 Eripuit, volucrisque fatis
 Tardavit alas.
 Abdita fata. V. **ABDITUM**.
 Agunt Romanos acerba fata. Hor. Epod. 7. 17.
 Appetebant fata. V. **APPERO**.
 Canere fatum. Cic. 2. de Divin. 98. Lucius Tarquinius urbis nostræ fata canere non dubitabat.
 Circumstant nos dies & noctes fata omnia undique. Cic. 10. Philipp. 20.
 Consumunt ignava fortes fata viros. Sen. Agam. 6.
 Continentur omnia fato quæ fiunt, & futura sunt. Cic. 2. de Divin. 19.
 Ereptus fatis. Ovid. 1. Met. 358.
 Evertere leges fatorum. Stat. 2. Achill. 11.
 Excipere. Tacit. Agric. 45. Constans, & libens fatum excepisti.
 Exequi, pro Subire. Cic. 9. Att. 4.
 Exterrita fatis Dido. Virg. 4. *Æn.* 450.
 Facere fato. Ulp. in l. 2. D. de cond. & demonst. in fin. Nam si fato fecerit, non videtur obtemperasse voluntati.
 Fati fatum. Cic. 1. Divin. 65.
 Neque me Apollo tatis sandis demantem in vitam ciet. Ex antiquo poeta.
 Y y 2

Festinantia fata. Stat. 3. Silv. 4. 25.
 Fieri Confulem fato: h. e. Veluti divino quodam nutu & favore. Cic. 2. Verr. 29. Nam hoc Verrem dicere aiebant, te non fato, ut ceteros ex vestra familia, sed opera tua Confulem factum.
 Fieri quoniam me fato dicam? ut, &c. Cic. 2. Philipp. 1.
 Flectere fatum. Cic. 3. in Catil. 19.
 Jactatus fatis. Virg. 4. Æn. 14.
 Impendet fatum. Cic. 2. in Catil. 11. Quibus ego confido impendere fatum aliquod & poenam jamdiu improbitati debitam.
 Impendent fato odia amicitii. Cic. de Amicit. 2.
 Inclinant jam fata ducum. Lucan. lib. 3. 752.
 Ingruente fato. V. INGRUO.
 Instat fatum. Hor. 1. Serm. 9. 29.
 Inscribere fato, five Fata scribenda advocare, dicebantur veteres eo die, quo pueris nomina imponebant, cum bona omnia captarent, & ex nomine, & ex iis omnibus, quæ ab ejus horoscopo ad lustrum diem usque contigerant. V. Tertull. de Anima cap. 37. & 39. Scalig. Lect. Aufon. 2. 22. p. 148.
 Liventia fata. i. e. Invida. Stat. 5. Silv. 1. 145.
 Manent immota fata. Valer. 5. Argon. 87.
 Minitantia fata. Sil. lib. 13. 170.
 Mutari fata non possunt. Cic. 2. de Divin. 20.
 Prædicere, quid cuique eventurum, & quo quisque fato natus esset. Cic. 1. de Divin. 2.
 Natus hoc fato Milo, ut ne se quidem servare potuerit, quin una Remp. fervaret. Cic. pro Milon. 30.
 Pendentia fata. V. PENDO.
 Potens fatum. Claud. de 4. Conf. Hon. 220.
 Sequutus extrema fata. Virg. 9. Æn. 204.
 Succumbere fatis. Lucan. lib. 8.
 Sum. ut, In fatis esse. Ovid. 1. Met. 256.
 Esse quoque in fatis reminiscitur, affore tempus
 Quo mare, quo tellus, correptaque regia cæli Ardeat.
 Si fatum tibi est, ex hoc morbo convalescere. Cic. de Fat. 28.
 Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, atque ita perire. Cic. de Fat. 5.
 Singulari fato esse in re aliqua. Cic. 6. Fam. 7. Qua quidem in re singulari sum fato.
 Tardare alas volucris fatis. Hor. 2. Carm. 17. 25.
 Trahebant me mea fata. Ovid. 6. Epist. 51. al. Mala. Virg. 5. Æn. 709.
 — quo fata trahunt, retrahuntque, sequamur.
 Venit extremum fatum Reip. Cic. 3. Philipp. 35.
 Vocamur alia ex aliis in fata. Virg. 3. Æn. 494.
 Utere melioribus fatis. Virg. 6. Æn. 546.
 Fatum, Mors: quod nihil tam necessarium impendat homini quam mors. Sed, ut Gell. Observat. 13. 1. veteres non Quamlibet mortem, sed quæ Violentæ & inopinatæ opposita est Fatum appellaverunt: quod is ex Cic. 1. Philipp. 10. & Virg. 4. Æn. 696. probare fatagit. V. exempla hic subiecta.
 Exitium & fatis dies. Cic. 3. in Catil. 17.
 Lethum præcociis fatis. Sen. Theb. 1.
 Acerbissima fata. Quintil. in proem. lib. 6. Quamvis acerbissimis rapta fatis, felix decessit.
 Novissima fata. Sen. Oeth. 9.
 Tarda fata. Valer. 6. Argon. 288.
 Ultimum fatum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Abrumpere sua fata. Sen. Oeth. 7. V. ABRUMPO.
 Arcessere sibi fatum ferro. Lucan. lib. 7. 252.
 Cedere fato. V. CEDO.
 Componere fatum alicui. i. e. Exitium parare. Propert. lib. 3. 11. 63.
 Concedere fato, Mori. Plin. in Paneg. cap. 11. V. CONCEDO.
 Fungi fato. Quintil. lib. 3. cap. 7. In his autem, qui fato sunt functi, etiam quod est insequutum. h. e. Qui sunt mortui.
 Implere finem vitæ fato. Tacit. 2. Ann. 42. Finem vitæ sponte, an fato implevit.
 Interiturus gravi fato. Ovid. 2. Met. 305.
 Intercipiunt aliquem fata. Quintil. in proem. lib. 6.
 Præcipere fata veneno. L. Florus de Ptolemæo Cyprio rege, lib. 3. Epitom. cap. 9. h. e. Mortem antevertere.
 Præcipitare sua ac publica fata. Lucan. lib. 7. 51.
 Ruit in miseræ fata parentis. Sen. Octav. 364. de Nerone matricida.
 Venire ad fatum suum. Sen. OEdip. 994.
 Venire fatum. Cic. 3. Philipp. 35.
 Fata pro Reliquiis & residuo cadaveris poni observat Passeratius ad Propert. 1. 17. 11.
 An poteris siccis mea fata reponere ocellis.
 Fatum & Factum infinitis locis miscuere librarii. V. Burman. & Quintil. Decl. 338. p. 702. Drakenb. ad Sil. 1. 277. & 11. 9.
 Fata & Fasti in obliquis confunduntur. V. Drakenb. ad Sil. 16. 131.
FATALIS, e. [μῆρσιμος] Quicquid nobis debetur ex fato, five bonum, five malum. Cic. 2. de Divin. 24. Non igitur fatales exitus habuerunt
 Certa & fatalia. Cic. 2. de Divin. 25. Sin autem idcirco possunt provideri, quia certa sunt & fatalia.
 Fatalis ad. Cic. 4. in Catil. 2. Meus Consulatus ad salutem Reip. prope fatalis fuit.
 Fatale alicui. Cic. 2. Philipp. 11. Quod fuit illorum utrique fatale.
 Annus fatalis ad rei alicujus interitum. Cic. 3. in Catil. 9. Eundemque dixisse fatalem hunc esse annum ad interitum hujus urbis atque imperii.
 Annos fatales explevimus. Tibul. lib. 1. 3. 53.
 Bellum fatale. Cic. pro Mar. 32. Respub. perfuncta est hoc misero, fatalique bello.
 Casus fatalis & Voluntarius, contraria. Cic. 6. Philipp. 19. Fuit aliquis fatalis casus, ut ita dicam, &c. nunc si quis erit, erit voluntarius.
 Continuatio fatalis & immutabilis ordinis sempiterni. Cic. 1. Acad. 29.

Damnum fatale. Ulp. in l. 3. §. 1. D. Naut. caupon. &c. appellat, Quod hominis prudentia præcaveri ac provideri non poterat, quale est, naufragii, latrocinii, aut piratarum.
 Deæ fatales, i. e. Parcæ. Ovid. 1. de Pont. 8. 46.
 Eventus fatalis. Cic. de Arusp. Resp. 6. Scipio quasi fatali eventu solus Carthaginem evertit.
 Juvenem fatalem vocat Scipionem Livius 22. 53.
 Lege fatali tenemur. Ovid. 10. Met. 316.
 Locus victoriæ fatalis. Vellej. 2. 52. 1.
 Malum fatale terrarum. Lucan. lib. 10. 34.
 Monstrum fatale. Hor. 1. Carm. 37. 21.
 Responsa fatalia. Virg. 9. Æn. 133.
 Stamina fatalia nentes Parcæ. Ovid. 5. Trist. 3. 26.
 Stellæ fatales omnium rerum. Gell. lib. 14. cap. 1. Stellæ istas quas erraticas dicerent, quæ esse omnium rerum fatales dicerentur. h. e. Omnium rerum fata præscriberent.
 Studium fatale. Ovid. 5. Trist. 13. 51.
 Umbra fatalis & necessitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Ait enim vim divinam in ratione esse positam, &c. tum fatalem umbram, & necessitatem rerum futurarum. conf. 55.
FATALITER, Adv. [παραμένως] Cic. 2. de Divin. 19. Et omnia quæ fiunt, quæque futura sunt, ex omni æternitate definita dicis esse fataliter.
FATALITAS, âtis. f. Casus vi humana major. Zeno Imp. l. 1. Cod. de Jure emphyteut. Quod fatalitate ingruerat.
FATUS, i. m. Idem quod Fatum. Inscript. Vet. Grut. p. 661. FRV. CTVM. ALIVM. MERITORVM. SVOR. REPORTARE. FATVS. MALVS. NEGAVIT. & p. 663. VIRGINEM. ERIPVIT. FATVS. MALVS. conf. Scheff. & Burman. ad Petron. cap. 42. p. 191.
FATOR, ari. est quasi frequentativum a Fari. Festus Fatantur exposuit Multa fantur. Hinc
FATATUM, apud Sallust. Catil. cap. 48. Cui fatatum foret urbis potiri. Alii legunt Fatum. V. cl. Wasse in loc.
FATUITO, Adv. Idem ac Fataliter; apud Priscian. p. 1016.
FATICANUS, a, um. [ῥησμοδός] Qui fata canit. Ovid. 9. Met. 417. Hæc ubi faticano venturi præscia dixit
 Ore Themis, &c. Sed vera lectio est Faticino, nec alibi legendum esse Faticanus existimare possum. V. Burm. in loc. qui Faticano tamen retinuit.
FATICINUS, a, um. [ῥησμοδός] pro Fatidico. Ovid. 15. Met. 436. — sic dicere vates,
 Faticinasque ferunt sortes. In aliis exemplaribus legitur Faticas, & Vaticinas.
FATIDICUS, a, um. Adj. [ῥησμολόγος] Qui nobis fata, i. e. De creta Dei exponit. Plin. Epist. 161. Præfens numen atque etiam fatidicum indicant sortes. Virg. 8. Æn. 340.
 Quam memorant nymphae præficus Carmentis honorem,
 Vatis fatidicæ, &c. Plin. lib. 15. cap. 29. Fatidico quidem & memorabili augurio.
 Fatidicorum & vatum effata incognita interpretari. Cic. 2. de Leg. 20.
 Anus fatidica Stoicorum ἀνείροια. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
 Carmen fatidicum. Claud. de Bell. Get. 232.
 Deus fatidicus. Ovid. 2. Fast. 262.
 Lauri fatidicæ. Claud. in 6. Conf. Stil. 59.
FATIFER, era, erum. Adj. [φαινοφόρος] Quod mortem affert Virg. 8. Æn. 621.
 — interque manus & brachia versat
 Terribilem cristis galeam, flammisque vomentem,
 Fatiferumque enssem.
FATILÆGUS, a, um. Lucan. lib. 9. 821.
 Toxica fatilegi carpunt matura Sabæi.
FATILOQUUS, a, um. Adj. [ῥησμολόγος] Idem quod Fatidicus Liv. 1. 7. Venerabilior divinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquam ante Sibyllæ in Italiam adventum miratæ hæ gentes fuerant [Videtur substantive positum, ut Fatiloquus in seq.]
FATILOQUUS, i. m. Apul. Florid. p. 795. Epimenidem, inclytum fatiloquum & poetam sectatus.
FATILOQUIUM, i. n. Apul. de Deo Socrat. p. 677. Vel Sibyllæ fatiloquia versificet.
FATUA. V. FATUELLUS.
FATUUS, a, um. Adj. [ἀνόντος, ἐνῆρης, μαρῆς] Simplex, insulsius inspiens. Tractum a sapore ciborum, qui quum non sapiunt, Fatu dicuntur: ut vult Valla lib. 4. Unde Martialis lib. 13. 13. Fatuæ beatæ, i. e. Insipidae & inconditæ. Cic. 2. de Fin. 70. Ipse negat, v ante dixi, luxuriosorum vitam reprehendendam, nisi plane fatui sint Id est nisi aut cupiant, aut metuant.
 Fatuus & insulsius. Ter. Eun. 5. 8. 49. Fatuus est, insulsius, taudus. Ubi Donatus; Fatuus, Inepta loquens: a Fando, Fatu dicitur. Inde, Fauni fatui, & Nymphæ fatuæ dictæ sunt. Et iterum, Fatui sunt qui verbis & dictis fatui sunt: Insulsi vero cordis & animo.
 Fatuus, a Fando, inquit Varro, Qui fatur quod puer primo fatu hoc est qui inepta loquitur.
 Fatuus & amens. Cic. pro Deiot. 21.
 Ne cum periculo fatuus sis. Cic. 10. Fam. 26.
 Non fatuus. Cic. 2. de Orat. 99. Hoc præceptum est, magisque mentitoris non fatui, quam eruditi magistri.
 Mores fatui. Plaut. Trin. 2. 2. 18.
 — quæ ego tibi præcipio, ea facito: nihil ego istos
 Moror fatuos mores & turbidos, quibus boni dedecorant se.
 Puer & fortasse fatuus. Cic. 6. Att. 6.
 Quomodo Fatuus a Stulto & stolido differat. V. Vallam 4. 11
 Jos. Scalig. Conjectan. in Varronem notat, Vates primum Fatuos dictos, a Fando scilicet, vel a φᾶν, φᾶντις, unde Latinorum Vates, qui quia furore correptus Vaticinabatur, Fatuus appellatus.
 Ignis fatuus Physicis dicitur Species meteori noctu flammam præferentis & circa viatorem saltantis instar hominis fatui.

FATUINUS, a, um. Idem. ut, Rosa fatuina, i. e. Pæonia. Apul. de Herb. cap. 64.
FATUITAS, ātis. f. [ἐνθαλασσία] Ineptia, stoliditas. Cic. 11. Att. 11. Ego huius miserrima fatuitate confictor. Cic. 2. de Invent. 99. Et definitionibus ostendere non hanc imprudentiam, aut ca-
 sum, aut necessitudinem; sed inertiam, negligentiam, fatuitatem nominari oportere.
 Stolido fatuitatis stupore confectus. Firmic. lib. 8. cap. 19.
 Fatuitas, pro Simplicitate ac Animi puritate usurpatur a Canonum con-
 ditoribus, cap. pen. ext. quod met. caus. A Jurisconsultis vero,
 pro Imprudentia.

FATUR, Adv. Quintil. lib. 6. cap. 4. p. 570. De Altercatione, Alio-
 qui & tacendum est scire, & aliis subicientibus, plerumque studio
 loquendi, fatue modo accedendum.

FATUOR, [ἐνθαλασσία] āri. dep. pro Fatuum agere, Ineptire. Sen. de
 Morte Claud. Audi me & define fatuari. Quod de ipso Claudio dicit
 apud Suet. 33. Nero, Morari, prima longa. Justin. lib. 43. 1. 8.
 Fauno fuit uxor nomine Fatua, quæ assidue divino spiritu fuit impleta,
 velut per furorē futura præmonebat, unde adhuc qui inspirari solent,
 fatuari dicuntur.

F A U

FAUCES, ium. pl. [λάρυγξ, ἀσφάλειον] Superior pars gulæ, mento
 proxima: sed interior, ubi os angustatur: quam partem Græci λάρυγξ
 vocant: unde not quoque Laryngem vel Pharyngem dicimus. Plin.
 lib. 11. cap. 37. Summum gulæ, fauces vocantur: extremum, sto-
 machus. Cic. 1. Tusc. 37. Has tamen imagines loqui volunt: quod
 fieri nec sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium laterumve &
 pulmonum vi & figura potest.

Hinc Suffoco, mutato *an* in *o*, ut Plostra pro Plaustra. H. St. V. SUFFOCO.
 Reperitur interdum & numerus singularis. Ovid. in Ibin 551.

Utve Syracusio præstricta fauce poetæ,
 Sic animæ laqueo fit via clausa tuæ.

Raucæ fauces. Lucret. lib. 6. 1187.

Siccæ fanguine fauces. Virg. 9. Æn. 64.

Arent fauces, vixque est via vocis in illis. Ovid. 6. Met. 355.

Diducere fauces. Sil. lib. 3. 194.

— immani fauces diducit hiatu.

Elidere fauces. Ovid. 14. Met. 738.

Eripere bolum e faucibus. Ter. Heaut. 4. 2. 6.

Crucior bolum mihi tantum ereptum tam subito e faucibus.

Eripere ex faucibus Belli, Fati, &c. eleganter etiam per metaphoram
 dicitur pro E discrimine atque periculo Belli &c. ut, Cic. pro Arch.
 21. Urbem ex omni impetu hostium, ac totius belli ore ac faucibus
 ereptam esse atque servatam. Idem 3. in Catil. 28. Laboribus, con-
 siliis, periculis meis ex flamma atque ferro, ac pæne ex faucibus fati
 ereptam, & vobis conservatam ac restitutam videtis.

Exuberat ægris faucibus gravis halitus. Perf. 3. Sat. 89.

Frangere fauces laqueo. Lucan. lib. 2. 154.

Infundere faucibus. V. INFUNDO.

Innectere fauces laqueo. Ovid. 10. Met. 278.

Intortæ fauces. V. INTORQUEO.

Oblisæ fauces. Tacit. 5. Ann. 9. Exin oblisis faucibus, id ætatis
 corpora in Gemonias abjecta.

Obfessæ fauces, i. e. Clausæ. Virg. 3. Georg. 508. Servius.

Præstricta fauce laqueo. Ovid. in Ibin, 551. V. supra.

Premi faucibus. Cic. pro Cluent. 84.

Resolvere fauces in verba. Ovid. 2. Met. 282.

Vix equidem fauces hæc ipsa in verba resolvo.

Strangulare fauces. Celf. lib. 2. cap. 10.

Teneri faucibus. Plaut. Caf. 5. 3. 4.

Omnia palam sint probra, omnibus modis occidi miser:

Ita manifesto faucibus teneor. h. e. Sum raucus. [Immo Ca-
 ptus. Proverbium videtur de eo, Qui sic tenetur, ut elabi nequeat.

Tuffientes fauces. Celf. lib. 5. cap. 26.

Urit fitis fauces. Hor. 1. Serm. 2. 114.

Fauces, [πύλαι] per translationem, dicuntur Angustia, seu Stricti
 ingressus vallium, seu alterius loci. Curt. 3. 4. Alexander fauces
 jugi, quæ pylæ appellantur, intravit. Cic. 2. contra Rull. 86. Co-
 rinthus erat sita in angustis & faucibus Græciæ.

Fauces, [ρύμα] Introitus. Cic. 5. Verr. 145. Albam Æmilium, se-
 dentem in faucibus macelli.

Fauces, Ora sive ostia fluviorum, quibus in mare se exonerant. Plin.
 de Nilo verba faciens, lib. 5. cap. 9.

AUCIA, Tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus insignem
 si quando prima in comitiis rogabatur, velut tristi omne infamem
 & detestabilem, omnes abominandam putasse, auctores memorant.
 Constat enim hanc Auciam, tempore captæ urbis, quo ad Alliam
 foede pugnatum est, & Caudinæ pacis, & ad Cremeram infelicis
 pugna, primam rogatam fuisse. Ideo si quando rogabatur prima,
 tristitiam & calamitates, exitialeque omen adferre credita est. Auctor
 Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 7. [Immo Curia id nomen. V. Liv. 9.
 38. extr.

AVENTIA, [Φαβεντία] Hispaniæ oppidum, ut auctor est Plin. lib. 3.
 cap. 1. quod & Vesci, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Vescis dicitur.

Faventia, Italiæ civitas cis Padum, unde Faventini populi. Ptolem.
 lib. 3. cap. 1. Vulgo *Faenza*. Sil. lib. 8. 597.

Tum Verona Atheli circumstua, & undique solers

Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

AVENTINI, Italiæ populi in octava regione, Fidentinis vicini, ut
 scribit Plin. lib. 14. cap. 15. Et Martial. 2. 74.

FAVEO, favi, fautum, [συμπράττω, ἀποσπέρμα, ἀποδύω] ēre. Bona
 fari, seu Bene cupere. Ter. Eun. 5. 3. 7.

Bene edepol narras: nam illi faveo virgini.

Favere & Odiffe, contraria. Cic. de Clar. Orat. 331.

Dolori suo favere. Ovid. 2. Amor. 5. 11.

Honori alicujus favere. Cic. 8. Att. 3.

Industriæ gloriæque alicujus favere. Cic. pro Ligar. 8.

Innocentiæ favere. Cic. Anteq. fret in exil. 24.

Laudi alicujus & gloriæ favere. Cic. 1. Fam. 7. Qui mihi quum sem-
 per tuæ laudi favere visus est, tum vero, &c.

Malè favere alicui. Ovid. 2. Epist. 104.

Pœnæ faverunt. Subaudi Hominibus. Plin. lib. 19. in proœmio, Præ-
 terea, ut sciamus fuisse pœnas, nihil gignitur facilius.

Sententiæ isti faveo. Cic. 1. Tusc. 64.

Sibi favere. Cic. 3. Fam. 6. pr. Etdi non magis mihi faveo, in nostra
 amicitia tuenda, quam tibi.

Vapulanti favebam. Petron. cap. 96. i. e. Gaudebam illum vapulare.

Favete linguis, Proprium sacrorum verbum erat, quæ cum perageren-
 tur, præco jubebat Favere linguis, h. e. Silere. Sen. de Vit. Beata
 cap. 26. Quoties mentio sacra litterarum intervenerit, Favete linguis.

Hoc verbum non, ut plerique existimant, a Favore trahitur: sed im-
 peratur, ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mala obstrepente.

Hæc Sen. Hinc

Mente favere apud Sil. 16. 295. Et

Ore favere. Virg. 5. Æn. 71. pro Silere. V. Interpretes in loc.
 utrumque. Terent. prolog. And. 24. Favete; adeste æquo animo:
 & rem cognoscite. Ubi Donat. Favete, filete. Sic & Pontifices di-
 cunt, Favete linguis, Favete verbis unde Virgil. Ore favete omnes.
 [Puto tamen proprie Favorem theatralem flagitare poetam, quem
 Spectatores, cum Silentio, tum Plausu quoque subinde repetito,
 & clamore testificabantur.

Faucibus favere, antiquum pro Silere. Cic. 2. de Divin. 57. Galli
 silentio noctis, ut ait Ennius, favent faucibus ruffis cantu, plausuque
 premunt alas.

Aliquando tamen Favere linguis, est Bona verba dicere, h. e. Ob-
 scenis verbis abstinere, bene ominatis uti, quod fiebat in sacris.
 V. Festum in Faventia. Ovid. 1. Fast. 71.

Prospera lux oritur, linguis animisque favete

Nunc dicenda bono, sunt bona verba, die. adde Tibull. 2.
 2. pr. & Propert. 4. 6. pr.

Favere, Cupere. Ovid. 6. Epist. 99.

Adde, quod adscribi factis procerumque tuisque

Se favet. Et Ennius Annal. 13.

Favere pro Prodesse posuit Solinus cap. 5. Dat India (curaliachatem)
 quem oculis vidisse favet. V. Heinf. ad Ovid. 6. Epist. 99.

Favetur, [συμπράττω] imperf. cui contrarium est Invidetur. Cic. 2.
 de Orat. 207. Invidetur enim commodis hominum ipforum; studiis
 autem eorum ceteris commodandi favetur. Idem 2. Off. 45. Non
 modo non invidetur illi ætati, verum etiam favetur.

FAVENS, entis. [συμπράττω] Partic. Ovid. 2. Epist. 19.

— venti cælo pelagique faventes.

Auspicium favens. Ovid. 3. de Pont. 1. 160.

Manu favente plaudere alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 148.

Ventis faventibus navigare. Ovid. 15. Met. 49.

FAVENTIA, æ. f. ut inquit Festus, Bonam ominationem significat.
 Nam præcones clamantes populum sacrificiis favere jubeant. Favere
 enim est Bona fari.

Adhibere faventiam. Accius apud Nonium 3. 93.

FAUTURUS, a, um. [συμπράττω, ἀποδύω] Cie. pro Cn. Planc. 1.
 Quum autem audirem meos partim inimicos, partim invidos, huic
 accusationi esse fauturos, &c. In MSS. Fautores rectius.

FAUTOR, ōris. m. [αὐτοδύω] Qui favet alicui, vel alicujus senten-
 tiæ. Plaut. Curc. 2. 3. 18.

Et datores & fautores omnes subdam sub solum. al. Factores.
 V. Interpp. ad loc. Liv. 1. 48. Clamor ab utriusque fautoribus oritur.
 Varr. 3. de R. R. cap. 5.

Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. Hor. 1. Epist. 18. 66.

Fautor & adjutor alicujus ab adolescentia. Cic. 1. Fam. 9.

Honori fautor alicujus. Cic. pro Planc. 1.

Immortalitatis fautor virtute partæ. Liv. 1. 7. extr.

Laudis fautores alicujus. Cic. pro Planc. 55. Idem in Orat. 240. Non
 invidos solum, sed fautores etiam laudum meorum.

Optimatum fautores. Nepos 7. 5. 3.

Victoriæ illius studiosi ac fautores. Cic. 1. Att. 16.

FAVITOR, ōris. m. Idem quod Fautor. Lucil. apud Non. 2. 326.

Favito rem me tibi, amicum, amatorem putes. Et Plaut. prol.

Amph. v. 79. Sat habet favitorum, semper qui recte facit.

Favitor, unde Fautor; ut Tutor, pro Tuitor. Favitoribus apud Plau-
 tum, ubi vulgo Fautoribus, in Amphitr. prologo.

Virtute ambire oportet, non favitoribus. H. St. Versus est
 hic adscriptum præcedens. Deerat autem hæc dictio in Lugd.

FAVISSOR, ōris. m. Idem. Apul. Apol. 2. p. 219. Ego quietis &
 concordia & pietatis auctor, conciliator, faviissor. Lipsius mavult
 Favior.

FAUTRIX, icis. f. [αὐτοδύω] Ter. Eun. 5. 9. 22. Nihil est Thaide
 tua dignius quod ametur, ita nostræ est omni fautrix familiæ.

Fautrix suorum regio. Cic. pro Planc. 22.

Amicitia fautrices voluptatum. Cic. 1. de Fin. 67. Amicitia non mo-
 do fautrices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum, tam
 amicis, quam sibi.

Naturam fautricem habuerat in tribuendis animi virtutibus. Nepos
 17. 8. 1.

Viri fautrix. Ovid. 1. Met. 101.

FAVOR, ōris. m. [αὐτοδύω] Vox est bene precans alicui, five alicujus
 commodum, & laudem tuens. Ovid. in Ibin, 121.

Sit quoque (quod rarum est) solito defecta favore,

Fortunæ facies invidiosa tuæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Fa-
 vorem & Urbanum Cicero nova credit. V. plura ibid.

Stedium & favor. Cic. pro Rosc. Com. 29. Quam expectatio-
 nem, quod studium, quem favorem secum in scenam attulit Pa-
 nurgius?

Tutus favore alicujus. Ovid. 9. Met. 246.

Divisus favor. Claud. in 6. Conf. Stil. 45.

Fragilis favor. Sen. Hippol. 4.

Manifesti signa favoris. Ovid. 3. Trist. 5. 19.

Mirus apud populum favor. Tacit. 1. Ann. 7.

Naturalis favor. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Propensus favor. Ovid. 14. Met. 706.
 Publicus favor. Ovid. 4. de Pont. 14. 56.
 Secundus numinum favor. Sen. Hippol. 2.
 Speratus favor non respondet meritis. Hor. 2. Epist. 1. 9.
 Nunquam stabilis favor. Sen. Thyest. 4.
 Captare favorem ex aliqua re. Quintil. lib. 6. cap. 1. Ergo & ille captavit ex illa praestantia animi favorem.
 Conspirare in ducis eximium favorem. Claud. 2. in Ruff. 119.
 Elicere favorem alicujus. Tacit. 15. Ann. 53. Comitante Antonia Claudii Caesaris filia ad eliciendum vulgi favorem.
 Emereri favorem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Faciunt favorem & illa pane communia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Habet aliquem favor. Tacit. 2. Ann. 44. Arminium pro libertate pugnantem favor habebat.
 Imbutus favore alicujus. Tacit. 2. Hist. 85. Octava erat, ac septima Claudiana, imbuta favore Othonis. Subaudi Legiones.
 Merere favorem candore. Ovid. 3. Trist. 5. 53.
 Pascere ac nutrire favorem. Sil. lib. 7. 497.
 Permutare favorem odiis. Claud. Epist. ad Hadrian. 2.
 Poscere favorem populi. Ovid. 4. Fast. 868.
FAVORABILIS, e. [αρεστέωμενος] Plenus favoris apud omnes. Suet. Calig. cap. 4. Sic vulgo favorabilis, ut plurimi tradant, quoties &c. Plin. lib. 20. cap. 8. Adjiciunt magi, succo totius cum oleo perunctos favorabiliores fieri, & quæ velint facilius impetrare.
 Invidiosus & Favorabilis, contraria. Quintil. lib. 11. cap. 1.
 Modus frequens, & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Oratio favorabilis. Tacit. 12. Ann. 37.
 Personæ favorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Favorabilis, Qui favet. Liv. 22. 26. Haud parum callide auram favorabilis populi ex Dictatoria invidia petiit. In codd. emendatis est, Auram favoris popularis.
FAVORABILITER, Adv. [αρεστέωμενος] Quintil. lib. 4. cap. 3. Quam maxime possint favorabiliter excurrere. i. e. Ad captandam benevolentiam & plausum. Sic Trojam favorabiliter luit. Suet. Neron. cap. 7.
 Recitando favorabiliter exceptus est. Macrobi. 7. Saturn. 1.
 Compar. Favorabilis. Dig. 40. t. 4. l. 10. & 18. t. 7. l. 9.
FAVIANI, & Quintiliani appellabantur Luperi, a Favio & Quintilio præpositis suis. Fest. Sic apud Alex. lib. 4. Genial. diem. cap. 12. Sed legendum cum emendatis codd. Fabiani. V. plura in FABUS.
FAVIL, V. FOVIL. Sic enim scribendum. conf. FABUS.
FAVILLA, æ. f. [αἰχμή, ἡραλὶς] dicitur Cinis extinctus, quod ignem tectum foveat, quasi Fovilla. est enim Deserta igne scintilla. Ter. Adelph. 5. 3. 60. Favilla plena, fumi ac pollinis coquendo fit faxo. Plin. lib. 36. cap. 25. Dein spisse calcatis carbonibus inducitur fabulo calce ac favilla mistis. Idem lib. 18. cap. 35. Quum contextus ignis a se favillam discutit.
 Ardentes favillæ. Stat. 5. Silv. 5. 17.
 Atra favilla. Ovid. 13. Met. 604.
 Bibula favilla. Virg. 6. Æn. 227. V. BIBO.
 Calens. Hor. 2. Carm. 6. 23.
 Cana. Ovid. 8. Met. [Error videtur, ut in Velans.
 Candens. Virg. 3. Æn. 573.
 Ejectata favilla. Ovid. 2. Met. 231.
 Mollis. Ovid. 3. Fast. 561.
 Nigra. Ovid. 6. Met. 325.
 Nigra etiam favilla, pro Fuligine. Columel. lib. 10. 354.
 Innatave laris nigra fatiare favilla. Quam hic Favillam vocat, hunc ipsum locum repetens oratione soluta, lib. 11. cap. ult. Fuliginem appellat.
 Prima favilla mali, i. e. Scintilla, Fomes. Propert. lib. 1. 9. 18.
 Rapidis ambusta favillis. Claud. de Bell. Get. 24.
 Tepida favilla. Ovid. 14. Met. 575.
 Velans favilla. Ovid. 8. Met.
 Vivens favilla. Stat. 2. Silv. 1. 2.
 Volitant favillæ super ora. Ovid. 2. Met. 284.
FAVILLACEUS, a, um. Adj. Solinus cap. 48. Nam fuliginem intrinsecus favillaceam ambitio tantum extimæ cutis cohibet, quæ vel levi tactu pressa, fumum exhalat.
FAVILLATICUS, a, um. ut, Humus favillaticus. Solin. cap. 27.
FAVILLES, ære. Fulgent. de Cont. Virg. Auctoritas sepulta in oblivionis cinere favillefcit.
FAVISÆ, arum. f. Gellius inquit ex Varronis verbis lib. 2. cap. 10. fuisse Cellas quasdam & cisternas quæ in area sub terra essent, ubi reponi folverent signa vetera, quæ ex eo tempore collapsa essent, & alia quædam religiose donariis consecrata. V. Fest. hac voce, & Voss. Etym. p. 207.
FAULA, Herculis scortum fuit, quæ postea pro dea coli cœpit. Lactantius 1. 20. quum de Laurentia Faustuli loquutus fuisset, subdit, Nec hanc solum Romani meretricem coluerunt, sed Faulam quoque, quam Herculis scortum fuisse Verrius scribit.
FAUNA Dea. V. FATUA.
FAUNUS, [Φαῦνος] V. FATUELLUS.
 Fauni, Agrorum & Silvarum putati sunt dii: qui post prolixum tempus moriuntur, quod e terra geniti sint. Fauni apud Latinos, ii sunt qui apud Græcos αἰνυγες, filii Saturni. Plin. lib. 12. cap. 1. Quin & Silvanos, Faunosque, & deorum genera Silvæ, ac sua numina tanquam e cælo attributa credimus.
 Fauni, inquit Varr. lib. 6. de L. L. 3. dei Latinorum, ita ut Faunus & Fauna sint in versibus, quos vocant Saturnios. In silvestribus locis traditum est folitos fari; quo a fando Faunos dictos. [Sic lego.] Servius in illud 7. Æn. 47.
 — rex arva Latinus, & urbes
 Jam senior longa placidas in pace regebat.
 Hunc Fauno & Nympha genitum Laurente Marica
 Accipimus: Fauno Ficus pater, isque parentem
 Te, Saturne, refert. Quidam, inquit, deus est Fatuellus; hujus uxor est Fatua. Iidem sunt Faunus & Fauna. Dicti autem sunt a vaticinando, id est fando. Unde & Fatuos dicimus, Inconsiderate loquentes. Ergo Faunæ & Fatuæ nomen quasi aspe-

rum fugit Poeta, & Maricam dixit uxorem fuisse Fauni, quæ est dea litoris Minturnensium, juxta Lirim fluvium. Idem in illud lib. 6. 775.

Pometios, Castrumque Inui. Inui, i. e. Panos, qui illic colitur. Inuus autem Latine appellatur, Græce Πῦν. item Φοιδῆτης Græce, Latine Incubus. Idem Faunus, item Fatuus, Fatuellus. Dicitur autem ab ineundo passim cum omnibus animalibus; unde & Incubus dicitur. Rursus idem in illud lib. 7. Æn. 8.

At Rex sollicitus monstrorum, oracula Fauni

Fatidici genitoris adit. Faunus, ait, δῶκε τῆς Φωνῆς dictus est, quod voce, non signis futura ostendit. Lactant. lib. 1. cap. 22. U. Numa Pompilius apud Romanos institutor ineptarum religionum fuit, sic ante Pompilium Faunus in Latio; qui & Saturno nefaria sacra constituit, & Picum patrem inter deos honoravit; & sororem suam Fatuam, Faunam, eamque conjugem consecravit. Quam C. Bassus Fatuum nominatam tradit, quod mulieribus fata canere consuevisset, ut Faunus viris. V. & EPHIALTES.

Faunorum meminit Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 15.

Agrestum præsentia numina Fauni. Virg. 1. Georg. 10.

Amator Nympharum Faunus. Hor. 3. Carm. 18. 1.

Bicornis Faunus. Ovid. 5. Fast. 99.

Custos virorum Mercurialium Faunus. Hor. lib. 2. Carm. 17. 28.

Lascivi Fauni. Claud. in Epithal. Pallad. 20.

Rustica numina Fauni. Ovid. 1. Met. 193.

Ruricolæ silvarum numina Fauni. Ovid. 6. Met. 392.

Silvicolæ Fauni. Stat. 5. Theb. 582.

Velox Faunus. Hor. 1. Carm. 17. 2.

FAUNALIA, Festa erant, in quibus Nonis Decembr. Fauni sacrum pervigili anniversario Romæ celebrabant. Schol. Vet. Hor. in Od. 3. 18. Meminit & Alex. Genial. lib. 3. cap. 18.

FAUNIGENÆ, arum. m. pl. Itali aut Latini, a Fauno Aborigenum rege. Silius 8. 357.

Faunigenæ locio bella invasere Sicano.

FAVONIUS, i. m. [Ζεφύρεος] Venti nomen adversus Eurum flantis. Dictus a Fovendo, quia genitalem esse dicunt spiritum mundi; a Græcis Zephyrum nuncupatum. Plin. lib. 15. cap. 3. Nisi ante Favonium collectæ novæ vires resumunt. V. ZEPHYRUS.

Genitabilis aura Favonii. Lucret. lib. 1. 11.

Candidi Favonii. Hor. 3. Carm. 7. 2. i. e. Sereni, prosperi. Acron.

Liquidi clementior aura Favoni. Claud. in Conf. Prob. 272.

Nascente Favonio, purpureum videtur mare. Cic. 4. Acad. 105.

Tenuis Favonius. Stat. 3. Silv. 1. 72.

Tepidi Favonii fecunda aura. Catul. 62. 282.

A Favonio initium Veris notare. Cic. 7. Verr. 27. Veris initium non a Favonio notabat: sed quum rosam viderat, tum incipere vel arbitrabatur.

Spirans lene Favonius. Ovid. 9. Met. 660.

Favonius est etiam nomen gentis Ro. ex qua M. Favonius, in Pompejanarum partium ducibus clarus. Is, quia Stoicam sectam professus instituta Catonis ridicule æmulabatur, Simia Catonis appellatus est V. Valer. Max. 2. 10. Suet. Aug. cap. 13. & Plutarch. in Bruto.

FAVONIALIS, e. Gloss. Vet. Favonialis, Ζεφύρεος.

FAVONIANUS, a, um. Ut, Pira Favoniana, a Favonio quodam in sitore dicta. Plin. 15. 15.

FAVONIENSES, Populi in sexta regione Italiæ, Nucerinorum cognomen, ut refert Plin. lib. 3. cap. 14.

FAVOR, **FAVORABILIS**. V. FAVEO.

FAVORINUS, i. m. [Φαῖδωρεῖος] Philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tri de se mira narrare solebat, se Gallum Græciffare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori vivere. Ob quam causam status ejus disjecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæresque librorum ab eo factus est. Hæc e Philostrato. Gellius hujus sæpe meminit. Ælianus de varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Adriano cessisse admirantibusque proximis, Nonne cedam, inquit, ei qui xx habet legiones? [Immo Spart. in Hadr. c. 15. extr.

FAUSTIANUS, a, um. ut Faustianum vinum. Quod in mediis collibus Falerni agri gignebatur. Nam quod in summis jugis nascebatur, Gauranum vocabant: quod in mediis collibus, Faustianum quodque in ima radice gignebatur, Falernum appellabant. Aucto Plin. lib. 14. cap. 6.

FAUSTULUS, i. m. Pastor, Accæ Laurentiæ maritus, quæ Romulus & Remus, inventos a Faustulo, aluit, ut scribit Servius in 1. Æn. 277. V. Liv. 1. 4.

Faustulum Porcellum, feturam porcorum vocat Festus.

FAUSTUS, a, um. Adj. [εὐτυχής] a Faveo dicitur; nempe Is cui omnes favent, prosper ac propitius.

Faustum & Festum differunt; nam Faustum quasi a Favendo dictum ac per hoc prosperum & propitium. Unde contra Infustum, max & improperum: Festum vero solenniter lætum, & feriatum Virg. 6. Æn. 70.

— festosque dies de nomine Phœbi. Ter. And. 5. 4. 54

O faustum & felicem hunc diem.

Annus faustus. Ovid. 1. Fast. 63.

Dies horribilis & Faustus, contraria. Cic. 1. Tuscul. 118.

O nox illa fausta huic urbi. Cic. pro Flacco 103.

Omen faustum. Liv. 7. 25.

Fausta, n. pl. substantivæ, Faustæ apprecationes sunt, quæ acclamata Senatu Principibus solitæ, apud Capitolin. in Maximo & Balbin cap. 13.

Faustus, i. m. Prænomen fuit filii P. Cornelii Sullæ Felicis. Hic minus gladiatorum in patris defuncti honorem exhibuit, populo epulum, balnea & oleum dedit. Dio. lib. 37. Hic quum post bellum Africum in Hispaniam fugeret, a P. Sittio captus occisus est. Dio. lib. 43. Meminit Cæs. 1. Bell. Civil. 6. V. Eutrop. 6. 18.
 Appianus de cognomine Syllæ loquens de Bell. Civil. lib. 1. p. 19. Ἐπὶ καὶ Φαῦστος ἐπαγομένης δυνάμεως δὲ τῶ ἀνὶστὶ καὶ ἐπιφροδισίᾳ ἀρχαῖον μάλιστα ἔργον τὸ ὄνομα. H. St.

AUSTR, Adv. [*αυστράς*] Cic. pro Muren. 1. Ea res fauste, feliciter, prospereque eveniret
 AUSTRAS, ātis. f. [*αυστρία*] nove pro Felicitate capitur apud Hor.
 4. Carm. 5. 18.

Nutrit rura Ceres, almaque faustitas. i. e. Felicitas producendi.
 [Quidam proprie sic dictam Deam intelligi putant. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. in Faustulum.

AUSTRUDO, inis. f. Idem. Jo. de Janua in Cathol.
 AVUS, i. m. [*αυός*] Apum domus & cellula; a Fovendo, quod in his foveam foveant. Plin. lib. 11. cap. 5. Virg. 4. Georg. 161.

Prima favis ponunt, &c Plin. Epist. Buccellam panis dedit, & favum mellis. h. e. Frustum operis apiarii melle plenum. Cic. 1. Off. 157. Apum examina non fingendorum favorum causa congregantur; sed quum congregabilia natura sint, fingunt favos.

Candidus favus. Ovid. 8. Met. 677.

Melle complet favos apis. Tibul. lib. 2. 1. 50.

Construere favos. V. CONSTRUO.

Favus, [*αυός*] Medicis, Cutis est affectio, ad similitudinem illius quæ achor appellatur, accedens, majoribus tantum foraminibus, in quibus humor hymettio melli similis continetur. Auct. Galen. lib. de Composit. pharmac. secund. locos. V. Cels. 1. 5. cap. 28. Segm. 13. Qui tamen Latinum morbi nomen non apposuit.

F A X

AX, fācis. f. [*ἀξ, λαμπάς*] Fustis incisus, & cera vel oleo inunctus, ac compositus ad lumen faciendum. Fitque præcipue ex arundinibus aridis, & piceis arboribus, & tæda. Faces prius dicebatur, postea FAX. Fest. Varro, Gerontodidasc. Confluit mulierum tota Roma, quæ noctu fieri initia solita, etiam nunc picea fax indicat. Idem de Vit. Pop. Rom. lib. 2. Quum a nova nupta ignis in face afferretur, foco ejus sumptus, fax ex pinu ablata esset, ut eam puer ingenuus afferret. Ex Nonio. [Mercer. Ex pina alba. Sed legendum Ex spina alba, ut ex Plinii loco subjecto liquet, ibidemque abunde confirmat Harduin. Faces, quibus incensa L. Bellieni domus deflagavit. Cic. 2. Philipp. 91. Facem in nuptiis in honore Cereris antiqui præferebant, aquaque spargebatur nova nupta, sive ut casta puraque ad virum veniret, sive ut ignem atque aquam cum viro communicaret. Hæc Fest.

Faces nuptiarum. Plin. lib. 16. cap. 18. Spina, nuptiarum facibus auspiciatissima.

Faces etiam in funeribus ferebant Antiqui. Servius ad 6. Æn. 224. Per noctem autem urebantur; unde permanfit, ut mortuos faces antecederent. V. Tacit. 3. Ann. 4. 1.

Sepulchralis fax. Ovid. 2. Epist. 120.

Jtramque facem conjunxit. Ovid. 21. Epist. 172.

Et face pro thalami, fax mihi mortis adest.
 Per translationem autem in varias significationes traducitur, ut FAX accusationis, i. e. Auctor & incitamentum; &, ut Nonius loquitur, Suscitabulum. Plin. Epist. 74. Fax accusationis & origo.

Fructus faces Bellonæ. Stat. 10. Theb. 523.

Corporis faces. Cic. 1. Tusc. 44. Quumque corporis facibus inflammari soleamus ad omnes fere cupiditates, &c

dicendi faces. Cic. 2. de Orat. 205. Neque parvis in rebus adhibenda sunt hæ dicendi faces.

dicendi ad studia subdere faces. Quintil. 1. 2. Id aciores ad studia dicendi faces subdidisse, quam exhortationes docentium, &c. contenderim.

Dolorum faces. Cic. 2. de Offic. 37. Dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterentur.

Incendiorum Antonii fax Clodius. Cic. 2. Philipp. 48.

Invidia faces. Cic. pro Milon. 98. Omnes a suis inimicis faces invidiæ meæ subiciantur.

fax mentis honestæ, gloria. Sil. lib. 6. 332. h. e. Stimulus & incitamentum animi generosi.

editionis faces. Cic. pro Domo 1. Nonne Senatui providendum fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax adhæresceret?

acriores faces. Quintil. lib. 1. cap. 2. V. ACER.

træ faces. Virg. 9. Æn. 74.

vidæ faces. Ovid. 14. Met. 536.

xigua fax. Stat. 10. Theb. 422.

lammifera fax. Ovid. 16. Epist. 46.

lebilis fax. Sen. Octav. 142. de Face nuptiali.

ulgens fax. Tibul. 1. 2. 38.

ugales faces. Valer. 2. Argon. 344.

egitimæ faces. i. e. Nuptiæ. Sen. Med. 67.

uciferas faces crinita nox. Valer. 5. Argon. 370. V. Noctivagæ.

uctifera fax, Hecates. Sen. Med. 842.

laritæ faces, i. e. Nuptiales. Ovid. 11. Epist. 101.

octivagæ faces cæli. i. e. Sidera nocturna. Lucret. lib. 5. 1190. Nisi de Prodigio exponendum, de quo infra.

uptiales faces. Cic. pro Cluent. 15. V. post NUBO.

hæbea fax, Sol. Sen. Hippol. 379.

ofanæ faces Eumenidum. Claud. 2. de Raptu Proserp. 215.

ofea fax folis. Lucret. lib. 5. 974.

ranquillæ faces oculis nitent. Stat. 1. Achil. 164.

ddere faces alicui. Tacit. 1. Hist. 24. Flagrantibus jam militum animis velut faces addiderat Mevius Pudens, e proximis Tigillini.

Harunt tepidæ pectora vestra faces. Ovid. Rem. Amor. 434.

mbulare cum facibus. Hor. 1. Serm. 4. 51.

deficit trifurca face mundus, i. e. Fulmine. Sen. Hippol. 5.

matus sagittis ac face. Quintil. lib. 2. cap. 4.

mata facibus. Virg. 4. Æn. 472.

ollucent faces. Virg. 4. Æn. 567.

emare faces. Ovid. 8. Met. 838.

tarfit facibus igneis fitis. Sen. Thyest. 170. Al. Faucibus.

icitat incendium fax. Cic. 7. Philipp. 3. Sed quæ provincia est, ex qua illa fax excitare non posset incendium?

tinguere faces. Sen. Oeth. 4.

Ferre faces in Capitolium, pro Incendere Capitolium. Cic. de Amicit. 37. Causam afferebat, quod tanti Tiberium Gracchum fecisset, ut quicquid ille vellet, sibi faciendum putaret. Tum ego, Etiamne (inquam) si in Capitolium faces ferre vellet?

Ferre faces in tecta, i. e. Accendere tecta. Ovid. 14. Met. 531.

Flagrare face mutua. Odii scil. Sen. Octav. 51.

Jaculati incensas faces. Sen. Oeth. 7.

Jaculata facem. Valer. 4. Argon. 671.

Immissi in tecta nostra servi cum facibus. Cic. 14. Att. 10.

Incide novas faces, tibi ducitur uxor. Virg. 8. Ecl. 29. V. Servium.

Inferre faces tectis. V. INFERO.

Inspicere faces acuto ferro. Virg. 1. Georg. 292.

Lucet fax novæ nuptæ. V. in LUX.

Pandit infestam facem cometa. Sen. Octav. 5.

Præferre facem adolescentulo ad libidinem. Cic. 1. in Catil. 13.

h. e. Ducem esse.

Sonuerunt faces. Valer. 5. Argon. 33.

Succensus face, tædaque jugali. Sil. lib. 17. 78.

Pudoris facibus succensa mens. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 221.

Ventilare faces. Ovid. 1. Amor. 1. 8.

Faces in cælo visæ inter prodigia sæpe memorantur. Cic. 1. in Catil. 18.

Visas nocturno tempore ab Occidente faces, ardoremque cæli &c. Idem

2. de Nat. Deor. 14. Tum facibus visis cælestibus.

FACULA, æ. f. dimin. [*λαμπιδιον*] Propert. lib. 2. 29. 5.

Quorum alii faculas, alii retinere sagittas, &c

Faculam allucere alicui, pro Occasionem & facultatem esse parvulam.

Plaut. Perf. 4. 3. 46.

FACULARIUS, i. m. apud Hieron.

FAXO. V. FACIO.

F E B

FEBR. vel. FEB. Februarius.

FEBRIS, is. f. [*φεβρις, φεβρία*] a Feritate dicta: vel, ut Servius docet, a Fervore. Est, ut medici vett. docent, Calor nativus versus in igneum. Efficacissimum in febribus. Plin. lib. 28. cap. 7.

Accessio febris. Cels. lib. 3. cap. 3. & alibi frequenter.

Accessus febris. V. ACCEDO. Plin. lib. 28. cap. 4.

Ardor febrium. Plin. lib. 23. cap. 1.

Circuitus febrium. Cels. lib. 3. cap. 12. & alibi frequenter.

Cohors nova febrium. i. e. Morborum. Hor. 1. Carm. 3. 30. Synecdoche.

Curatio febrium. Cels. lib. 3. cap. 3.

Decessio febris, & Accessio contraria. V. Instat febris. Cels. lib. 3.

cap. 12. & lib. 2. cap. 4.

Decessus febris. Cels. lib. 3. cap. 12. pr.

Horrores febrium. Plin. lib. 24. cap. 10. Decoquantur & contra horrores febrium.

Impetus febris. Cels. lib. 2. cap. 10.

Incredibilis ardor febrium. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum.

Genera febrium innumerabilia. Senec. Epist. 96.

Intentio febris. Cels. lib. 3. cap. 18.

Motus febrium constans. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.

Reliquiæ febrium. Cels. lib. 3. cap. 4.

Remissio febris. Cels. lib. 2. cap. 10.

Reversio febrium. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.

Valetudo febrium. Plin. lib. 23. cap. 1. Quod ad febrium valetudines attinet, certum est non dandum in febre, nisi veteribus agris vinum; nec nisi declinante morbo.

Acuta febris. Cels. lib. 2. cap. 6. Idem lib. 3. cap. 22. & lib. 2. cap. 5. Inter febres non acutas.

Amphemerina [*ἀμφημερις*] febris. i. e. Quotidiana. Plin. lib. 28. cap. 16.

Arida febris. V. ARIDUS.

Affidua febris, quæ & cibi tempora eripit, & siti affligit. Cels. lib. 2. cap. 8.

Constrictæ febres. Plin. lib. 23. cap. 7.

Contagiosa febris. V. CONTAGIUM.

Continenti febre si caput dolet. Cels. lib. 2. cap. 8.

Continua febris vehemensque. Cels. lib. 2. cap. 7.

Domestica febris. V. Torret febris.

Flagrantium febrium languores. Firmic. lib. 6. cap. ult.

Fortuita febris. Suet. in Tiber. cap. 73. Alii in remissione fortuitæ febris cibum desideranti negatum. [Sed rectius legitur Fortuita, ut ad v. Remissione referatur. Solebant eis temporibus medici potitimum abstinentia contra febres pugnare, & solcite captare tempus cibi dandi in remissione, quam fors daret, ne ager inedia deficeret. V. Cels. lib. 3. cap. 4. & 5. Aliter tentat h. l. Torrentius, cujus sententiæ nemo facile accedet, qui ea, quæ diximus, perpenderit.

Frigidæ febres. Plin. lib. 23. cap. 8. Idem lib. 26. cap. 11. Febres frigidas leviores facit agaricum potum in calida aqua.

Gravior febris. Cels. lib. 3. cap. 4. & 12.

Inordinata febris. Cels. lib. 3. cap. 3.

Intervallata febris biduo medio. Gell. lib. 17. cap. 12. Quartanam intelligit.

Lentæ febres. Cels. lib. 2. cap. 17.

Levior fit febris. Cels. lib. 3. cap. 5. Idem lib. 2. cap. 7. Febris

quæ interdiu levior est.

Levissima febris. Cels. lib. 3. cap. 20.

Longa febris. Plin. lib. 28. cap. 7. Cels. lib. 2. cap. 7.

Longinquæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4. Prodest & contra longinquas febres.

Magnæ febres. Cels. lib. 2. cap. 7.

Nocturnæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4.

Periodicæ febres. Plin. lib. 20. cap. 3. V. PERIODICUS.

Perniciosa febris. Cels. lib. 5. cap. 26. Illa febris perniciosa est, quæ vel levi vulnere supervenit, vel ultra tempus inflammationis durat, vel delirium movet.

Perpetua quibusdam febris est, ut C. Mæcenati. Plin. lib. 7. cap. 51.

V. PERPETUUS.

Prima febris. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Quartana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Quotidiana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Rabida febris, & quercera. Al. Rapida. Gell. lib. ult. cap. 1.
 Recens febris. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Recidua febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Statæ febres. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Stegnæ febres, quæ & constrictæ vocantur. Plin. lib. 23. cap. 7. Græcum est *στυγναι*, alterum Latinum nomen.
 Tertiana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Tertianarum febrium & quartanarum reversione & motu quid potest esse constantius? Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
 Tutissimæ febres. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Vagæ febres. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Vehemens febris. Cels. lib. 2. cap. 7. & cap. 10.
 Abigere febres. Plin. lib. 25. cap. 9.
 Accedit febris. Cels. lib. 2. cap. 17. Quisquis febre liberatus est, simul atque ea uno die non accessit, eo, qui proximus est post tempus accessions, tuto lavari potest. V. ACCEDO.
 Accessit febris, & Desiit, contraria. Cels. lib. 3. cap. 16.
 Accendere febres. Cels. lib. 3. cap. 9. V. ACCENDO.
 Adducere febres. V. ADDUCO.
 Adjicere febres. V. ADJICIO.
 Adjecta febris. Cels. lib. 2. cap. 6. Quæ quibus temporibus danda sint, ex ratione vel adjectæ vel levatæ febris apparebit. [Forte Auctæ, vel Adauctæ legendum. Sed quia erratum in numeris est, hunc locum non reperi. conf. Instat febris.]
 Admittunt febres curationes. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Aduri nimio febris ardore. Firmic. lib. 3. cap. 5.
 Afferre febrem. Cels. lib. 7. cap. 18.
 Antecedit febres horror. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Antecedunt febrem signa aliqua. Cels. lib. 2. cap. 2.
 Arcere febres. Plin. lib. 28. cap. 16. Febres arcet cervorum caro.
 Arcere statas febres. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Ardens febris. Cels. lib. 2. cap. 15. V. ARDEO.
 Augetur febris. V. Instat febris.
 Bibitur contra febres frigida, &c. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Calere febre. Juven. 10. Sat. 218.
 Præterea minimus gelido jam corpore sanguis
 Febre calet fola.
 Carere febri. Cic. 16. Fam. 15. Is etsi mihi nuntiavit te plane febri carere, & belle habere, &c.
 Carere febri negatur capra. Plin. lib. 28. cap. 10. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Cœpit febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Comitatur & febris tales injurias. Plin. lib. 22. cap. 7.
 Concipit sese febris. Cels. lib. 3. cap. 6. [Nisi pro Sese, legendum Esse.
 Concitata febris. Cels. lib. 2. cap. 4. Pessimum est, si ne levatur quidem febris, sed æque concitata continuat.
 Conquievit febris protinus. Cels. lib. 2. cap. 8.
 Constat febris. V. Instat febris.
 Continentes febres sine remissione sunt. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Continuant febres. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Continuatur febris. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Continuata febris. Cels. lib. 3. cap. 18.
 Coorta febris superante bili. Lucret. lib. 4. 668.
 Corripi febre. Plin. lib. 7. cap. 51. Antipater Sidonius poeta, omnibus annis uno die tantum natali, corripiebatur febre, & eo consumptus est, satis longa senecta.
 Crescere desiit febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
 Damnantur in febri recentes uvæ. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Deceffit subito febris, quum biduum cibo se abstinuisset. Cic. 5. Att. 8. V. Instat febris.
 Decedens febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Decoqui paulatim tardo febrium ardore. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Decrescit febris. Cels. lib. 2. cap. 10. Idem lib. 3. cap. 6. Febris fuit atque decrevit.
 Deducere corpore febres. Hor. 1. Epist. 2. 48.
 Depascitur arida febris artus. Virg. 3. Georg. 458.
 Depellere febrem. Plin. lib. 25. cap. 4. Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur.
 Desinit febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Detineri diu lentis febriculis. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Febris non dimittit. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Discessit quartana a te. Cic. 7. Att. 2.
 Discutere febrem. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Discutere febrem genere victus. Cels. lib. 2. cap. 24.
 Dare febres alicui. Juven. 10. Sat. 283.
 Provida Pompejo dederat Campania febres
 Optandas.
 Datur in febri, &c. Plin. lib. 22. cap. ult.
 Dolere febre. Cels. lib. 2. cap. 8. [Immo In febre caput dolet.
 Durat febris. Cels. lib. 5. cap. 26.
 Eliciendus est post febrem vomitus. Cels. lib. 3. cap. 7.
 Febris evanuit. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Excitare febriculas. Cels. lib. 3. cap. 18. Leves deinde febriculas excitat.
 Expectatur febris illo die. Cels. lib. 3. cap. 14.
 Experiri æque magnas febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Extorret aliquem febris ardens. Cels. lib. 3. cap. 7. Segm. 2. [Nisi Exterret legendum, ut alias Celsus loqui assuevit.
 Facere febrem. Martial. lib. 2. 16.
 Zoilus ægrotat: faciunt hanc stragula febrem.
 Facere febres leviores. Plin. lib. 33. cap. 4.
 Finiunt sudores febrem. Cels. lib. 2. cap. 14.
 Finita febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Finita est febris eodem die. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Habere febrem. Cels. lib. 3. cap. 4. Cic. de Fato 15. Si cui venæ sic moventur, is habet febrem: sed potius illo modo, non ei venæ sic moventur, & febrem is non habet?
 Habent certum circuitum aliquæ febres. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Habere circuitum solita febris. V. Accedit febris.

Hærens febris. Cels. lib. 3. cap. 4. & lib. 2. cap. 7.
 Jactari æstu, febrigue. Cic. in 1. Catil. 31.
 Impedit intentio febris somnum. Cels. lib. 3. cap. 18.
 Imponitur cum polenta ardentibus febribus. Plin. lib. 20. cap. 20.
 Imponitur contra ardorem febrium, &c. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Imponuntur in febri ardoribus pectori, &c. Plin. lib. 23. cap. 6.
 Incidere in febres. Cels. lib. 3. cap. 6.
 Incipit febris. V. Instat febris, & in verbo INCIPIO. Plin. lib. 7. cap. 50. Quadri circuitus febrem, nunquam brumia, nunquam hibernis mensibus incipere.
 Incipiens febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Incitare febrem. Cels. lib. 3. cap. 8. extr. Tum dari cibis, qui neque incitet febrem, & tamen longum ejus spatium sustineat.
 Inclinat se febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Inclinata febris. Ibid.
 Increscunt febres. Cels. lib. 2. cap. 4. & cap. 7.
 Incurrit febris tempus in aliquam rem. Cels. lib. 3. cap. 15. Quo die febrem expectabit, ante surgere & exerceri: dareque operam oportet, ut in ipsam exercitationem tempus febris incurrat: sic enim sæpe illa discutitur.
 Ingressit tussim incidens febris. Plin. 7. Epist. 19. Ita quidam codd. Sed V. p. p. Infidens febris.
 Iniit unquam te febris? V. INEO.
 Inhæret assidue febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Infidens febris. Plin. 7. Epist. 19. h. e. Continua, vel latens, qualis Intus sedens. Codd. emendati habent, Infidens febres, tussis increfcit.
 Instat febris. Cels. lib. 3. cap. 5. Quum vero febris instet, incipiat augeatur, consistat, decedat, deinde in decessione consistat, auferatur; scire licet, optimum cibo tempus esse febre finita; deinde quum decessio ejus consistit, &c.
 Intenditur sæpe ex eo febris. Cels. lib. 3. cap. 9. & cap. 11. Minus febris videtur, & rursus intenditur.
 Intermittit ex toto febris. Cels. lib. 3. cap. 14.
 Junguntur febres. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Laborare sine febri. Cic. 5. Att. 8.
 Lenita est accessio febris. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Levatur febris. Cels. lib. 3. cap. 6. Et dum febres quidem increfcunt hic solus idoneus cibus est. Ubi vero aut desinunt, aut levantur sæpe quidem incipiendum est, &c. Idem lib. 2. cap. 4. Febres quoque tertio quoque die non levantur.
 Levata est febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Liberare aliquem febre. Cels. lib. 3. cap. 9.
 Liberari a febre. Plin. lib. 26. cap. 11.
 Liberatus febre. Cels. lib. 2. cap. 15. & cap. 17.
 Minuere febrem. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Minui febris videtur, & rursus intenditur. Cels. lib. 3. cap. 11.
 Minuit frigora febrium cor ranæ adalligatum. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Mitigare febrem quiete, & abstinentia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Molliri febres. Cels. lib. 2. cap. 4. Febres quæ per decessiones tantum molliantur, nec unquam integrum corpus dimittant.
 Movere febres. Cels. lib. 5. cap. 28. Quoniam & febres movent, non unquam facile maturefcunt. De Strumis.
 Nancisci febrem. Suet. in Tit. cap. 10. Deinde ad primam statim mansionem febrem nactus, quum in lectica transferretur, &c.
 Occupat aliquem febris. Cels. lib. 2. cap. 3. Ubi vero febris aliquem occupat, scire licet, &c.
 Oritur febris. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Pati febrem. V. PATIOR.
 Perfunctus a febri. Varr. 2. de R. R. cap. 4.
 Permanet febris. V. Torret febris.
 Perustus ardentissima febri. Plin. lib. 7. Epist. 1.
 Præstat tertiana febris unum diem integrum, tertio redit. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Prodest & febri ranarum fellis cinis. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Profunt in febribus fluviatiles cancri. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Quievit febris. Cels. lib. 2. cap. 8. Idem lib. 3. cap. 16.
 Quievit febris ex toto. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Quærere remedium febri. Plin. lib. 28. cap. 7.
 Recessit accessio febris ex toto. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Recurrens febris quartis diebus. Gell. lib. 17. cap. 12.
 Recidunt febres. Plin. lib. 28. cap. 16.
 Redeunt quædam febres longiore circuitu. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Redeunt inordinate febres. Cels. lib. 3. cap. 3. Neque de re, sed verbo controversiam movent, qui quum aliter, aliterque in eodem morbo febres accedant, non easdem inordinate redire, &c.
 Reducere febrem alicui. Hor. 2. Serm. 3. 294.
 Refrigerat ardores febrium succus ecurbitæ. Plin. lib. 20. cap. 3.
 Relinqui a febri. Cic. 8. Att.
 Remanent febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Remittit febris. Cels. lib. 2. cap. 14. Idem lib. 3. cap. 18. Et continuata quoque febris habet tempora, quibus, etsi non remittit, non tamen crescit.
 Remittit se febris. Cels. lib. 3. cap. 10. Quum se febris remissione fricatione utendum est.
 Remittitur febris ex toto. Cels. lib. 3. cap. 9. & cap. 12. Febres ex toto remittuntur.
 Renuntiat febrium medicina placitis eorum. Plin. lib. 30. cap. 11.
 Repetit febris. Cels. lib. 2. cap. 8.
 Resistere nocturnis febribus prodiderunt. Plin. lib. 29. cap. 4.
 Revertitur febris. V. Accedit febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Solvere febres. Plin. lib. 24. cap. 9. Semen potum, vini quendam saporem habet, & dicitur febres solvere.
 Submovere febrem. Cels. lib. 3. cap. 21. Sed si febris quoque hæc in primis submovenda est.
 Sum. ut, Si febris sit. Plin. lib. 22. cap. 20. Et lib. 32. cap. 10.
 Supervenit febris levi vulneri. Cels. lib. 5. cap. 26.
 Sustinere spatium febri. V. Incitare febrem.
 Tenent febres corpus. Cels. lib. 3. cap. 9. Nonnunquam etiam tæ febres sine ulla remissione corpus tenent.

Tenuata febris. Celf. lib. 3. cap. 7. Ubi febris aut tenuata, aut levata est, vomitu pectus purgare.

Torret febris. Celf. lib. 5. cap. 26. Ac ne febris quidem terrere debet, si in magno vulnere dum inflammatio est permanet.

Tollit circuitus februm, jecur delphini gustatum ante accessiones. Plin. lib. 32. cap. 10.

Tollere febrem. Celf. lib. 2. cap. 12. Si febrem non sustulit prima inedia.

Torret febris. Juven. 9. Sat. 17.

Quid macies ægri veteris, quem tempore longo
Torret quarta dies, olimque domestica febris?

Vacare febre. Celf. lib. 2. cap. 14. & cap. 15.

Venit febris subito. Celf. lib. 3. cap. 21.

Venientes cum horrore febres perunctis leviores facit. Plin. lib. 23. cap. 4.

Ventura febris. Celf. lib. 3. cap. 12.

Vetescunt febres. Celf. lib. 3. cap. 12.

Urget vehemens febris. Celf. lib. 2. cap. 10.

Urgent magnæ febres. Celf. lib. 7. cap. 26.

Uror anhelis febribus. Ovid. 1. de Pont. 11. 5.

Febris, Dea culta est a veteribus, ne noceret. Val. Maxim. 2. 5. 6.

Febrem autem, inquit, ad minus nocendum templis colebant, quorum adhuc unum in Palatio, alterum in area Marianorum monumentorum, tertium in summa parte vici Longi extat: in eaque remedia, quæ corporibus ægrorum annexa fuerant, deferebantur. Meminit hujus & Cic. 3. de Nat. Deor. 63. Et 2. de Legib. 28.

FEBRICULA, æ. f. diminut. [φρεσίδιον] ut,
Lentæ febriculæ. Celf. lib. 2. cap. 17.

Levis febricula. Celf. lib. 3. cap. 22.

Longæ, difficilesque febriculæ. Celf. lib. 3. cap. 22.

Consumit hominem febricula. Celf. lib. 3. cap. 25.

Finitur febricula eo die. Celf. lib. 2. cap. 3.

Habere febriculam. Cic. 6. Att. 9. Id videbatur approbare, quod erat in extremo, febriculam tum te habentem scripsisse.

Incidit febricula. Celf. lib. 3. cap. 21. Ne febricula incidat.

Incidere in febriculam, Qui ex labore in febriculam incidit, assiduam, & fatis molestant. Planc. ad Cic. 10. Fam. 21.

Incurfat febricula. Celf. lib. 3. cap. 22.

Manet si semper febricula. Celf. lib. 3. cap. 5.

Medendum febriculæ. V. Febricula incurfat.

Oritur febricula. Celf. lib. 3. cap. 25. Idem lib. 4. cap. 15.

Præcessit febricula. Celf. lib. 2. cap. 7.

Quievit febricula. V. Levis febricula.

Repetit febricula. V. Levis febricula.

Febricula aut soluta erit, aut levior. Celf. lib. 8. cap. 4.

FEBRICULARIUS, a, um. & **FEBRICULARIS,** e. apud Boethium.

FEBRICULENTUS, a, um. Marc. Emp. cap. 22. Febriculento potionem dare.

FEBRICULOSUS, a, um. Adj. [φρεστώδης] Qui habet multam febrem. Gell. lib. 20. cap. 1. Nam morbus in lege ista non febriculofus, neque nimium gravis, sed vitium aliquod imbecillitatis atque invalentiæ demonstratur.

Scortum febriculofum. Catull. 6. 4.

FEBRICULOSE, Adv. Idem apud Boethium.

FEBRICOSUS, a, um. Veget. Mulom. 1. 38.

FEBRILIS, e. [φρενικός] quasi Ad febrem pertinens. Apul. Ardore æstuans febrili.

FEBRILIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. 113. Vivos lumbricos excludi febriles dixit. [Sed legendum Febribile, ut paulo ante Perniciosum.]

FEBESCO, Ære. Solin. cap. 31. extr. Patuit nunquam eos febrescere.

FEBRIO, [φρεσίω] Ære. Laborare febre. Celf. lib. 6. cap. 11. Potiones si febricit puer, aquæ; si sine febre est, vini diluti. [Lind. Si febricitat, quomodo alias Celsus loquitur, nisi sicubi vetus lectio pariter corrupta fuit.]

FEBRIENS, Partic. [φρεσίων] Columel. lib. 6. cap. ult. Febrienti mulæ cruda brassica datur. Et Macrobius. 7. 4. Febrienti simplicem cibum darent.

FEBRICITO, [φρεσίω] Ære. Febrem pati, vel Febre corripì & tentari, ut,

Febricitat æger. Celf. lib. 3. cap. 6.

Febricitavit aliquis, aut inhorrui. Celf. lib. 2. cap. 7.

FEBRICITANS, Partic. Celf. lib. 2. cap. 6. Et Curt. 10. 4. 11. Illis diebus Hephæstion febricitans moritur.

Bahare febricitantem. Martial. 11. 99.

Bovi febricitanti convenit abstinere cibo. Columel. 6. 9.

FEBRIFUGUS, a, um. Febrem fugans. ut, Medicamentum febrifugum, quod & Antifebrile Medici vocant.

FEBRIFUGIA, æ. f. Herba, Centauria minor. Apul. de Herb. cap. 35. [An Febrifuga?]

FEBRUO, [καθαίρω] Ære. Lustrare, purgare. a Ferveo: hoc enim adolendo & flammis ferventibus fieri solebat. Vel a Sabinorum lingua, qui Februum, Purgamentum dicunt. Hinc (ut auctor est Festus) Februarius mensis dictus est, quod tum, i. e. extremo anni mense, populus februaretur, id est lustraretur ac purgaretur. Per XII enim dies continuos Februarii, celebrabantur februa. Hisque diebus pro impetranda mortuorum manibus quiete, omnis populus piaculis sacrificisque circa sepulchra, accensis facibus, cereisque intentus erat. Varro de Vit. Pop. Rom. lib. 1. apud Non. 2. 355. In eorum enim sacris liba quum sint facta, incerni solent farris semine, ac dicere se ea februare, id est Pura facere.

FEBRUATUS, a, um. Purgatus. Varro de L. L. 5. 3. Rex cum ferias menstruas nonis Februariis edicit, hunc diem februatum appellat. conf. Fest. in Februarius, de Junone februata, & die februato.

FEBRUATIO, ònis. f. Lustratio. Varro l. c. (Sca. p. 46.) Nam & Lupercalia februatio, ut in antiquitatum libris demonstravi.

FEBRUUS, a, um. Idem ac Purgans, pians. Censorin. cap. 22. Est februum, quicquid piat purgatque.

FEBRUUS, i. m. Deus, qui lustrationum potens creditur. Macrobius. 1. Saturn. 13. Hunc plerique Plutonem vel Plutonis patrem arbitrantur. V. Serv. ad 1. Georg. 43. conf. Varro de L. L. 5. 4.

FEBRUA, æ. f. Juno, quæ & Februallis. V. Mart. Capell. 2. p. 37. & infra FEBRULIS.

FEBRUA, orum. n. pl. [καθάρματα] appellantur, Quæcunque purgamenti causa in quibuscunque sacrificiis adhibentur, inquit Festus l. c. Ovid. 2. Fast. 19. latius hujus vocis significationem persequitur, Februa Romani dixere piamina patres, &c.

Castâ februa. Ovid. 4. Fast. 726.

Sæpe tuli plena februa casta manu. Plura de his V. in Lex. Pitife.

FEBRUAMENTUM, i. n. Purgamentum. Censorin. de Die Nat. cap. 22. Est februum, quicquid piat purgatque, & februamenta, purgamenta.

FEBRUARIUS, Mensis, [φαραγγιάν] Extremus anni mensis fuit veteribus. V. Cic. 2. de Legib. 54. Serv. & Fest. l. c.

FEBRULIS, item FEBRUALIS, is. f. Juno, a Romanis dicta, quod ipsi mense februario sacra fiebant; ejusque feriae erant Lupercalia, quo die mulieres februabantur a Lupercis amicula Junonis, i. e. pelle caprina. Fest. u. f. Februtis est apud Arnob. 1. 3. p. 118. Februallis. Mart. Capell. 2. p. 37.

F E C

FECINIA, vel **FECINIA,** æ. f. Vitis, quæ & Rubella. Fæce nimia, Plin. 14. 2. V. FÆX.

FECIALIS, is. m. [φειάλης, ἐρηνοδικός] pl. Feciales, ium, Appellati sunt, Sacerdotes, pacis vel belli denunciatores, ut Festo placet, A Feriendo, vel Faciendo, quod belli, pacisque faciendæ apud eos jus erat. Nonius, Feciales apud veteres Romanos erant, qui sancto legatorum officio ab his, qui adversum populum Romanum vi, aut rapinis, aut injuriis hostili mente commoverant, pignora factio foedere jure repetebant: nec bella indicebantur, quæ tamen pia vocabant, prius quam quid fuisset fecialibus denuntiatum. Varro de Vit. Pop. Rom. lib. 2. Itaque bella & tarde & nulla (al. magna) licentia fuscipiebant, quod bellum nullum, nisi pium, putabant geri oportere. Prius quam indicerent bellum iis a quibus injurias factas sciebant, feciales legatos res repetitum mittebant quatuor, quos oratores vocabant. Idem lib. 3. Si cujus legati violati essent, qui id fecissent, quamvis nobiles essent, ut dederentur civitati, statuerunt: fecialesque viginti, quid de his rebus cognoscerent, judicarent, & statuerent, & constituerent. Feciales per 7 scribit Fest. & Non. Sed Varro de L. L. 4. 15. extr. per 6. Græci constanter per 7. Gruterus ex lap. p. 1107. FICIALIS profert.

In manibus fecialium educatus homo. Cic. 7. Verr. 48. Habemus hominem in fecialium manibus educatum: unum præter ceteros, in publicis religionibus foederum sanctum ac diligentem. Hi apud Livium de jure belli indicendi consuluntur. Bud.

FICIALIS, e. Adj. [φειάλης] ut Jus feciale. Cic. 1. Off. 39. Belli quidem æquitas sanctissime feciali Populi Romani jure perscripta est.

F E L

FEL, fellis. n. [χολή] Humor in corpore, qui quod flavus est, a medicis Bilis flava appellatur. Continetur autem sub ima parte hepatis in vesicula quadam, quæ ob id cystis fellis appellatur. Plaut. Truc. 1. 2. 77.

In melle sunt linguæ sitæ vestræ, atque orationes,
Lacteq: corda felle sunt lita, atque acerbo aceto.

Gallinaceum fel. Cic. 2. de Divin. 29.

Vipereo felle tela lurida. Ovid. 5. Trist. 7. 16.

Ardet jecur siccato felle. Sen. Oeth. 9.

Armata veneni felle sagitta. Virg. 12. Æn. 857.

Suffusi felle sales. i. e. Joci mordaces. Ovid. 2. Trist. 565.

Tincta mordaci felle spicula. Ovid. 3. de Pont. 3. 106.

Ponitur etiam pro Quacunque fortunæ acerbitate. Tibul. 3. 4. 12.

Omnia jam tristi tempora felle madent.

Fel terræ, Genus herbæ. Plin. lib. 25. cap. 6. Centaurion nostri fel terræ vocant, propter amaritudinem summam.

FELLERUS, a, um. Adj. [χολώδης] Plin. lib. 26. cap. 12. Sudores enim felleos movent.

FELLITUS, a, um. [Gloss. Vet. χολικός.] Felle imbutus. Festus Avienus Epist. ad Flavian. Myrmecium,
— penitus fellitus amarans

Ore sapor nil dulce meo finet esse palato. Ufus & Macer, 1. 7.

FELLÖSUS, a, um. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 4. 6. Fellofus & faniosus.

FELLIDÜCUS, a, um. [χολαγωγός] Cæl. Aurel. Tard. 3. 4. Medicamenta felliduca.

FELLIFLUUS, a, um. Idem Acut. 3. 19. de Cholera: Passio felliflua.

FELIGINATES, Populi numerantur a Plinio in sexta regione Italiæ. lib. 3. cap. 14.

FELINUS, Jurisconsultus. Ferrariæ natus, jus civile tum in patria, tum etiam Pisis complures annos magna auditorum celebritate docuit, monumentisque ingenii sui compluribus relictis, circiter annum D, decessit. Ex Hotoman.

FELIS, is. m. f. [αἰλινός, πικρὸν τὸ αὐτὸν τὸν ἐχθρὸν] Id animal est quod nobiscum in domibus retinemus ad murium venationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. Possum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longus. Cic. 5. Tusc. 18. Plin. lib. 10. cap. 73. Feles quidem, quo silentio, quam levibus vestigiis obrepunt avibus? Columel. lib. 8. cap. 3. Varro 3. de R. R. cap. 11. Alii declinant, Feles, is. Felles apud Plaut.

Feles pullaria: Extat Aufonii epigramma in Marcum pullariam, sed integrior esset titulus, Turnebo judice, in Marcum pullariam fel'em, vel ipso auctore Aufonio, qui ita scribit,

Quis Marcus? feles nuper pullaria dictus. Nam ut Feles virginalis a Plauto Rud. 3. 4. 43. dicitur Virginum raptor, a felis rapacitate: sic Feles pullaria, Raptor est puerorum & corruptor, Nam veteres Pueros etiam Pullos vocabant: hinc Pullipremo, Compressor puerorum & pædico, quo usus est Lucilius.

Felem pro Deo coluere Ægyptii. V. Herod. 2. 66. & Cic. 1. de Legib. 32.

FELINEUS, a, um. Quod felium est, vel de felibus. ut, Felineis oculis, apud Serv. in 3. Georg. 83. [Nisi Felinis legendum.]
FELINUS, a, um. Idem. ut, Stercus felinum. Ceis. 5. 18.
FELIO, ire. Auctor Philomelæ, v. 50. Pardus hiando felit.
FELIX. V. **FELIX**.
FELLATOR, **FELLEBRIS**, **FELLITO**. V. **FELLO**.
FELLO, five (ut Salmf. p. 662. ad extr. cap. 45. Solini contendit) **FĒLO**, āre. est Lac sugere, a *φηλόν*. Varro apud Nonium 2. 344. Lac humanum fellasse. Hoc verbum etiam ad fœdum libidinis genus translatum est, quod ore patrabatur, ut & verbum Irrumare. Martialis lib. 7. 9.
 Pædicatur Oros, fellat Linus, Ole, quid ad te. & passim.
FELLATOR, ōris. m. [*λελλωτής*] Martialis. 14. 74.
 Corve saluator, quare fellator habetis?
FELLEBRIS, e. Solin. cap. 8. Calabria Roam gignit, quem anguem in immensam molem ferunt coalescere. Captat primo greges bubulos: & siquæ plurimo lacte rigua bos est, ejus se uberibus innectit: fuctuque continuo saginata, longo seculo ita fellebri satietate ultimo extuberatur, ut obfistere ejus magnitudini nulla vis queat. Fellebrem satietatem vocat, Copiosum lactis fuctum.
FELLITO, & **FĒLITO**, āre. Freq. Solin. cap. 57. Nequaquam mater pullo ubera præbet fellitanda. Gloss. Isidori: Fellitat, fugit. adde Salmf. ad Solin. l. c.
FELLITANS, Partic. ut, Mammas fellitantes exugerent. Arnob. 2. p. 70.
FELONIA, æ. f. Barbara vox Feudistarum; dicitur Delictum, noxia, perfidia vassalli erga dominum suum. Hæc nec expresso pacto remitti potest, quod vassallus eo ad delinquendum invitaretur, contra l. convenire. D. de pact. dotilib.
FELSINA, æ. f. Italiæ urbs. Plin. lib. 3. cap. 15. in descriptione octavæ regionis Italiæ: Intus colonia Bononia, Felsina vocitata. quum princeps Hetruriæ esset.

F E M

FĒMEN, īnis. n. [*μηρὸς*] a Ferendo. Femora (inquit Valla lib. 4. cap. 57.) partem illam anteriorem significant: Femina, partem anteriorem, mollioremque, qua se contingunt. [Sed viderit Valla de auctore idoneo hujus differentiæ. Corn. Celsus certe, auctor, si quisquam alius, idoneus Femoris & Feminis, & quidem de ossē, quod Crus excipit, promiscue usurpat. V. lib. 8. cap. 1. Idem tamen Femur in recto sing. & Femina in pl. ut placet Grammaticis, constanter.]
Femen, rectum sing. Drakenb. ad Sil. 1. 540. ex Saxone Gramm. profert. Cæs. 7. Bell. Gall. 73. Stipites feminis crassitudine. Cic. 6. Verr. 93. Signum Apollinis pulcherrimum, cujus in femine litterulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum.
Femina de bestiis Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Prioribus pedibus femina onerant, propter id natura scabra. Columel. lib. 6. cap. 2. Ventri quoque, & sub femina, manum subicere, ne ad hujusmodi tactum postmodum paveſcant.
Femina etiam Inferiores partes significant. Nam a flexu dicta videntur. ubi etiam junctura cum flexu pedis est, femina dicuntur. Plaut. in Afin. 2. 2. 73.
 — Sed tamen tu nempe eos asinos prædicas,
 Vetulos, claudos, quibus obrutæ ad femina jam erant ungulæ. [Hyperbole est ridiculi causa. V. Lambin.]
Redundare pedibus, feminibus, cruribus, dicitur Deus humana specie. Cic. 1. de Nat. Deor. 100. V. & Lucret. lib. 4. 826.
FĒMINĀLIA, orum. pl. [*ἡμετέρας*] Tegumenta feminum, & subligacula. His & mulieres utuntur, ut etiam viri, ut videre est Exod. cap. 28. Levit. 6. & 16. & Ezech. cap. 44.
Feminalibus munebatur. Suet. Aug. cap. 82. Ubi Casaubonus longa dissertatione contendit ea quæ hodie Feminalia vel Femoralia vocantur, plane abfuisse a consuetudine veterum Ebræorum, Græcorum, Romanorum. V. etiam Salmf. Hist. Aug. p. 223.
Braccas appellat Feminalia. Vide in BRACCÆ ex Ambrosio. H. St.
FĒMUR, ōris. n. [*μηρὸς, κνήμη*] a Ferendo. Plaut. Mil. 2. 2. 49.
 Dextera digitis rationem computat, feriens femur Dexterum. Cic. de Clar. Orat. 277. Frons non percussa, non femur, pedis (quod minimum est) nulla supplexio.
Femur leporis. Martialis. 6. 75.
 Quum mittis turdumve mihi, quadramve placentæ,
 Sive femur leporis, sive quid his simile.
Cedere femur. Quintil. lib. 2. cap. 12. Femur, pectus, frontem cadere, mire ad pullatum circulum facit.
Hausit femur rostro adunco. Ovid. 8. Met. 371. de Apro Calydonio.
Plangere femur. Ovid. 11. Met. 81.
 Et conata femur mœrenti plangere dextra.
Femina & Femora sæpe confundi a librariis observat Drakenb. ad Sil. 1. 540. [Nec sane apparet significatione quicquam differre. V. FĒMEN.]
Femur bubulum, Herba ignota, nervis utilis. Plin. lib. 27. cap. 9.
FĒMORĀLIA, ium. n. pl. [*ἡμετέρας*] Quibus pudendæ partes corporis teguntur. Suet. in Aug. cap. 82. Hieme quaternis cum pingui toga tunicis, & subuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus munebatur. Legitur & Feminalibus. V. paulo supra not.

F E N

FENDĪCÆ, arum. f. Hiræ five ilia, a Findo, quod a fissis carnibus fierent. Arnob. 7. p. 230.
FENDO, āre. verbum antiquatum, cujus sola supersunt composita. Priscian. lib. 11. p. 923. Offendo, quasi a Fendo verbo componitur, quod non est lectum. Fendo Vossius Etym. p. 266. interpretatur Ad iram concito. Hinc
FENSUS, a, um. Partic. quod in Gloss. Isidori. Iratus redditur.
FENESTELLA post seq. dict.
FENESTRA, æ. f. [*φειν*] ἀπὸ τοῦ φαίνεν, quod est lucere: fit enim ad lucem reddendam fenestra. Cic. 1. Tusc. 46. Non eas partes, quæ quasi fenestræ sunt animi. Martialis. lib. 1. 87.
 Angustiae fenestrarum. Cic. 2. Att. 3.
 Altæ, caligantesque fenestræ. Juven. 6. Sat. 31.

Armatae. Stat. 10. Theb. 531.
 Cavæ fenestræ. Virg. 9. Æn. 534.
 Ingens fenestra lato ore. Virg. 2. Æn. 482.
 Patulis tectum sublimē fenestris. Ovid. 14. Met. 752.
 Fundit plena per insertas se luna fenestras. Virg. 3. Æn. 152.
 Indere fenestras tecto dicitur ventus. V. INDO.
 Patent vigiles te prætereunte fenestræ. Juven. 3. Sat. 275.
 Fenestram ad nequitiam patefacere alicui, pro Dare occasionem.
 Ter. Heaut. 3. 1. 72. — Hui,
 Quantam fenestram ad nequitiam patefeceris.
FENESTRŪLA, æ. f. dimin. ut, Per quandam fenestram prospicere gestio. Apul. lib. 9. fin.
FENESTELLA, æ. f. alterum dimin. [*φειδων*] Columel. lib. 1. cap. 1. Granaria modicis fenestellis Aquilonibus inspiciuntur.
 Fuit & cognomen Ro. L. Fenestella, historicus, sæpe a Plinio citatur testis. Mortuus est Cumis Augusti tempore, ut tradit Eusebius.
 Fenestella alius fuit, cujus de magistratibus Roman. liber non illepidus extat. Sed sub ficto hoc nomine verus libelli auctor est Andr. Don.
 Floccus, seculi 15, scriptor, quod post Giraldum aliosque observat Fabric. B. L. P. 1. p. 745.
FENESTRO, [*φειδω*] āre. Velut fenestra aperire. Plin. lib. 11. cap. 37. Media oculorum cornea fenestravit pupilla.
FENESTRATUS, a, um. [*φειδωτός*] i. e. Apertus, perforatus. Plaut. Nulla est fenestratio domus.
 Pectora fenestrata & aperta. Vitruv. lib. 3. procem.
FENESTRALIS, e. Adj. [*φειδωτός*] ut, Porta fenestralis. Ovid. 6. Fast. 578.
 Nocte domum parva solita est intrare fenestra,
 Unde fenestralis nomina porta tenet. De Fortuna. alii legunt Fenestellæ, vel Fenestratæ, quin & aliis modis codd. variant.
FENESTRÆ, [*φειδωτός*] Oppidum est ad ortum spectans, Cinæthio ac Tanaro Laconicis urbibus confine. Auct. Strab. lib. 8.

F E R

FĒRA, æ. f. [*φῆρ, φηρίον, φῆρ, κνώδαλον*] dicta est quod sine ratione feratur: aut quod naturali utatur libertate, & pro desiderio feratur. Cic. 4. Acad. 108. Quod ut feram & immanem belluam, sic, &c.
Agmen ferarum. Ovid. 11. Met. 21.
Concilium ferarum. Ovid. 10. Met. 144.
Domitor ferarum Hercules. Sen. Herc. Oeth. 17.
Genus omne ferarum. Virg. 3. Georg. 242.
Genus horrifera ferarum. Lucret. lib. 5. 219.
Genus montivagum ferarum. Lucret. lib. 2. 1080.
Latebræ ferarum. Ovid. 1. Met. 216.
Præda rapidarum ferarum. Ovid. 11. Epist. 111.
Rabies horrenda ferarum. Sil. lib. 16. 104.
Secla ferarum. Lucret. lib. 3. 753. V. SECLUM.
Serpentia secla ferarum. Lucret. lib. 6. 766.
Spelæa ferarum. Virg. 10. Ecl. 52.
Stabula alta ferarum. Virg. 6. Æn. 179.
Tecta densa ferarum. Virg. 6. Æn. 7.
Acres feræ. V. ACER.
Expertes rationis & orationis feræ. i. e. Bestiæ. Cic. 1. Off. 50.
Horribilis fera. Virg. 4. Georg. 462.
Immanis fera. Ovid. 8. Met. 422.
Matutinæ feræ. Martialis. lib. 13. 95.
Montanæ feræ. Ovid. 2. Fast. 216.
Montivagæ feræ. Lucret. lib. 1. 405.
Pernix fera. Sen. Herc. fur. 4.
Rabidarum more ferarum. Stat. 8. Theb. 71.
Vastæ feræ. Ovid. 2. Met. 194.
 Vastarumque videt trepidus simulacra ferarum.
Agitare & excitare feras. Cic. 3. Off. 68.
Agitare errantes feras. Claud. in Gigant. 122.
Agitare feras silvis. Virg. 11. Æn. 686. V. AGITO.
Consequi cursu excitatas feras. Sen. Hippol. v. 110.
Degere vitam more feræ. Virg. 4. Æn. 551.
Ducere feras. Quintil. lib. 1. cap. 10. Non feras modo, sed fax etiam, silvasque duxisse, memoriæ proditum est.
Interficere feras. Lucret. lib. 5. 1248.
Mulcere feras. Ovid. 14. Met. 339.
Sequi acres cursu feras. Sen. Octav. 7.
Vestigare feras. Sen. Thyest. v. 497.
FĒRINUS, a, um. Adj. [*φεινός*] Quod ferarum ritu vel fit, vel f. habet. Apul. Ferino, ac belluino ritu.
Caro ferina. Sallust. Jugurth. cap. 18. Gætulis cibus erat caro ferina.
Cades ferina. Ovid. 7. Met. 675.
Domus ferinæ. i. e. Corpora ferarum. Ovid. 15. Met. 457.
Lacte ferino nutritus. Ovid. 3. Trist. 11. 3.
Sapor ferinus. Plin. lib. 13. cap. 4.
Victus ferinus. Cic. 1. de Invent. 2. Nam fuit quoddam tempus quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur; & sit victu ferino vitam propagabant. i. e. Bestiarum.
Vox ferina. Ovid. 5. Trist. 13. 55.
Vultus ferinus. Ovid. 7. Met. 270.
Ferina absolute aliquando usurpatum: & subintelligitur Caro. Virg. 1. Æn. 215.
 Implentur veteris bacchi, pinguisque ferinæ. [Celfo Venatio dicitur
FĒRUS, a, um. Adj. [*φειδωτός*] Atrox, severus, qui ferinum animum habet: ut, Fera gens. Cic. 1. Tusc. 30.
 Ferus & Ferox hanc habent distantiam. Ferus est Sævus, Ferox e Fortis. Sallust. Jugurth. cap. 106. Ille animo feroci, negat se totius fufum Numidam pertimescere. Virg. 2. Æn. 326.
 — ferus omnia Juppiter Argos
 Transtulit. Ex Nonio. V. FEROX.
Ferus & Immanis, Mitis & Mansuetus, contraria. Cic. 1. de Invent. 2. Deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & mansuetos.

Indomita cervice ferus. Hor. 1. Epist. 3. 34.
 Vultu torvo ferus. Hor. 1. Epist. 20. 12.
 Acies feræ. V. ACIES.
 Ager ferus, Incultus. Feſt.
 Animi feri. Ovid. 4. Epist. 165.
 Ardor ferus animi. Ovid. 8. Met. 469.
 Arma fera. Ovid. 5. Met. 4.
 Bellua fera. Ovid. 13. Met. 917.
 Bellua immanis & fera. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Bestiæ feræ. Cic. de Amicit. 83.
 Cædes fera. Sen. Octav. 8.
 Capræ feræ. i. e. Capreæ. Virg. 4. Æn. 152.
 Conjugium ferum, Conjux intractabilis. Tibul. lib. 3. 4. 74.
 Corda fera. Virg. 6. Æn. 49.
 Enſis ferus. Ovid. 8. Epist. 60.
 Equus ferus. Hor. 1. Serm. 5. 57.
 Fructus feri, Silveſtres. Virg. 2. Georg. 36.
 Gaudia fera. Ovid. 5. Trist. 8. 21.
 Gens immanſueta atque fera. Cic. 1. de Legib. 24.
 Hiems fera. Ovid. 1. Trist. 1. 42. Stat. 5. Theb. 13.
 Homo ferus & agreſtis. Cic. pro Roſe. Amer. 74.
 Hoſtis ferus. Ovid. 1. Met. 185.
 Incola ferus luci. Stat. 5. Theb. 567.
 Juvenis ferus. Catul. 59. 56.
 Montes feri. Virg. 5. Ecl. 28.
 Mores feri. Sen. Octav. 7.
 Mores feros immanemque naturam alicujus oſtendere. Cic. pro Roſe. Amer. 38.
 Scabies fera. Celf. 5. 28. 16. Quo aſperior eſt, quoque prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaque eam, quæ talis eſt, ἀσπερία Græci appellant, id eſt feram. [Si modo poſtrema hæc verba a Celfi manu ſunt.
 Tela fera. Lucret. lib. 2. 48.
 Tempeſtas fera. Ovid. 1. Faſt. 495.
 O fera tempora, quum dubitet Curtius Conſulatum petere. Cic. 12. Att. 49. In codd. emendatis eſt, O tempora! fore cum &c.
 Tyrannus ferus. Ovid. 6. Met. 549.
 Vaſtator ferus. Ovid. 11. Met. 395.
 Venus fera. Sen. Hippol. 8.
 Vitis. V. p. p. FERABITIS.
 Ferus, aliquoties Phædro quaſi ſubſtantive poſitum eſt, ſed reverà ſubſtantivum maſculini generis ſubauditur. Sic 1. Fab. 12. 9. Excepit ferum ſilva. h. e. Cervum. Lædi ferum impune. 1. Fab. 21. 8. i. e. Leonem. Add. Virg. 2. Æn. 51. & 7. 489. Et Hor. 1. Epist. 13. 8.
FERITAS, atis. f. [φειδότης] Naturæ quædam aſperitas. Martial. lib. 1. 18. Poſtquam inter nos eſt, plus feritatis ineſt. De Tigride.
 Feritas atque agreſtis immanitas. Cic. 1. de Divin. 60.
 Immanitas & feritas. Cic. 3. Tuſc. 12.
 Fructus regni feritas. Sil. lib. 1. 148.
 Inamabilis feritas. Ovid. 1. de Pont. 7. 5.
 Inamœna feritas. Stat. 2. Silv. 2. 33.
 Inſita feritas. V. INSERO.
 Deponere feritatem. Ovid. 4. Faſt. 103.
 Civitas cultu & feritate non multum a Germanis differebat. Cæſ. 8. Bell. Gall. 25.
 Expellere feritatem. Cic. 2. Tuſc. 20.
 Mollita feritas. Ovid. 4. Faſt. 217.
 Traducere ex feritate ad manſuetudinem. Cic. pro Sext. 91.
FERABITES, is. f. dicitur Agreſtis. Siſenna apud Nonium 2. 347. Partim ferabite, partim lauro &c. [Sed cum Merc. ſcribendum diviſe Fera bite, pro Vite ſcil. V. & not. Gothofr.
FERACULUM, i. n. Ulpian. in l. quemadmodum. §. ſi navis. D. ad legem Aquil. Parvi refert, navem immittendo, an feraculum ad navem ducendo, an tua manu damnum dederis. Sunt qui non Feraculum, ſed Serraculum, Verriculum, Servaculumve legant.
FERALIS, e. [φερικός, ἑρπιδιῶν] Quod mortuorum funeribus adhibetur; ut, Feralis cœna. Apulejus, Rogum demolirentur, cœnam feralem a tumulo ad menſam referrent.
 Dies ferales. Ovid. 2. Faſt. 34.
 Officia feralia. Apul. 1. Met. p. 11.
 Feralis, Dirus, exitialis. Virg. 4. Æn. 462.
 Solaque culminibus ferali carmine bube Viſa queri.
 Arbor feralis. Plin. lib. 16. cap. 10. Picea montes amat, atque frigora: feralis arbor, & funebri indicio ad fores poſita.
 Arma feralia, i. e. Mortifera. Lucan. lib. 2. 261.
 Cædes ferales. Claud. de Bell. Gild. 124.
 Carmen ferale. Virg. 4. Æn. 462.
 Dona feralia. Ovid. 9. Met. 213.
 Epulæ ferales. Plin. lib. 20. cap. 11.
 Idus Martiæ Cæſari ferales. Plin. 18. 26.
 Murmur ferale. Claud. 1. in Ruſſ. 131.
 Præcones ferales, quos anteambulones atratos Latine appellare poſſumus, ex quorum genere ſunt Funerum indictores. Budæus.
 Tabula feralis. Florus 3. 22. 2. Quæ nempe proſcriptorum nomina tenebat.
 Tedæ ferales. Lucan. lib. 1. 112.
 Urna feralis. Tacit. 3. Ann. 1.
FERALIA, orum. n. [φεραια, ἑρπιδιῶν] Diem diis manibus ſacratam veteres dixerunt; a Ferendis epulis in tumulum ad cœnam; quam & ipſam Feralem nuncupabant, auctore Feſto. Ovid. 2. Faſt. 569.
 Hanc quia juſta ferunt, dixeret Feralia lucem, &c. Cic. 8. Att. 22. Eodem enim die video Cæſarem a Corfinio poſt meridiem profectum eſſe, Feralibus, quo Canuſio mane Pompejum. conf. Varro de L. L. 5. 3. Alex. Genial. Dier. 3. 12. & Lex. Pitific.
FERALITER, Adv. Fulgentius Mythol. 3. 1. Dum amor noviter venit, ut leo feraliter invadit.
FERATRINA, æ. f. Nonius 1. 320. Sed quid ſit non docet. Vivarium exponunt.
FERAX, FERULUM. V. FERRO.
FERCTUM. V. FERTUM.
 VOL. II.

FERE, [μερὲς ἡ δὴν ἔχει, ἡ εὐδὲ] Adv. ſignificat Pæne, ut inquit Valla, lib. 2. cujus ſignificatio eſt, Paulum abſuit quin: ut, Fere hominem occidit, h. e. Parum abſuit quin occideret. Ter. Heaut. 1. 1. 70. Domum revertor mœſtus, atque animo fere perturbato. Cic. 4. Acad. 17. Scripſit igitur his fere verbis.
 Quam fere. Cic. pro Cluent. 46. In quibus quantus ſplendor ſit, quam prope æquabilis, quam fere omnium conſtans & moderata ratio vitæ, &c.
 Satis fere diximus. Cic. 1. Off. 60. Quemadmodum ducatur honeſtum, ex quo aptum eſt officium, ſatis fere diximus.
 Semper fere cum Scipione ſolitus ruſticari. Cic. 2. de Orat. 22.
 Fere ruri ſe continere. i. e. Non ſemper, ſed plerumque. Ter. Phorm. 2. 3. 16.
 Pauper, cui in opere vita erat, ruri fere Se continebat.
 [Hic Fere tantundem eſt ac Semper fere.
 Nec adhuc fere. Cic. 7. Att. 6. Nec adhuc fere inveni, qui non concedendum putaret Cæſari quod poſtulare.
 Non fere multum. Ætates veſtræ, ut illorum, nihil aut non fere multum differunt. Cic. de Clar. Orat. 150.
 Non fere quisquam. Ex victoria bellica non fere quemquam eſt invidia civium conſecuta. Cic. pro Sext. 51. V. NON.
 Fere in diebus paucis, pro Paulo poſt. Ter. And. 1. 1. 77. Fere in diebus paucis quibus hæc acta ſunt, &c.
 Fere amplius. Ter. Heaut. 1. 1. 3. Nec rei fere ſane amplius quidquam fuit, &c.
 Fere, ſubaudita aliqua univerſalitate. Quintil. His fere veteres facultatem dicendi exercuerunt. i. e. Fere omnes. Cic. 1. Acad. Hæc fere de moribus, &c. [Refertur ad pronomen ἢ Fere, in utroque exemplo.
 Fere multi. Cic. de Amicit. 2. In eum ſermonem illum incidere, qui tum fere multis erat in ore. Subaudi, Memini. Al. Fere omnibus. Valla lib. 2. corruptum hunc locum eſſe cenſet, & legendum putat, Qui tum fere erat in ore. i. e. Fere omnibus. Et ſane utramque vocem aſſumentum eſſe, aſſentiens Vallæ, cenſet etiam Gruter.
 Fere omnes. Columel. lib. 2. cap. 1. pr. Veterum opinionem fere omnium. Et lib. 3. cap. 5. Tametſi fere omnes auctores.
 Fere plerique. Cic. 3. Tuſc. 34. Non ſunt vitioſiores, quam fere plerique qui, &c.
 Fere plerumque, pro Fere ſemper. Ter. Phorm. 1. 2. 39. Hic ſolebamus fere plerumque eam opperiri, dum inde iret domum.
 Fere non difficile eſt invenire, quid ſit cauſæ adjumento. Auctor ad Heren. lib. 2. 27.
 Ut fere ſit. Cic. 2. de Invent.
 Quod fere fieri ſolet, probabile eſt. Cic. 2. de Invent. 46.
 Fere (inquit Valla lib. 2.) de loco, de tempore, ſimilibusque dicitur: ut, Utor fere hac veſte in faciendis ſacris. i. e. In omni fere tempore. Fere Romani orbem ſubegerunt. i. e. Fere totum orbem. Fere ſit ut juvenes ament. i. e. Fere ubique.
 Eadem fere hora. Cic. 14. Att. 22. A Lucullo poſtridie eadem fere hora, qua veni, vii Idus Lanuvio datas.
 Hora fere nona. Cic. 7. Att. 16. Calibus tuas litteras hora fere nona accepiffem.
 Ornato fere militari videmus ſtatuas. Cic. 1. Off. 61. Declaratur autem ſtudium bellicæ gloriæ, quod ſtatuas quoque videmus ornato fere militari.
 De quantitate ultimæ ſyllabæ ambigi poſſit. Virgilius & veteres producunt, corripit contra Aufonius. [Tutius igitur producitur.
FERENTANI. V. FERENTANI.
FERENTARI. V. FERRO.
FERENTINA, æ. f. Dea fuit, ſic dicta ab oppido Latii Ferento. Luci Ferentina T. Livius meminit 1. 50. & 52.
FERENTINUM, i. n. Oppidum quod Plinius collocat in prima Italia regione in qua Roma eſt: a qua
FERENTINATES dicti ſunt. De quibus Liv. 9. 42. & 43.
FERENTINUM aliud Tuſciæ oppidum, unde
FERENTINI, orum. pl. Sil. lib. 8. 394.
 Sulla Ferentinos, Privernatunumque maniplos Ducebat. [At hic eoſdem intelligi putat Cellarius, ac Livii Ferentinales. V. Geogr. Ant. 2. 9. 3. 391. & de Ferentino Etruriæ Sect. 2. 188. ejusd. lib. & cap.
FERENTUM, Oppidum Sabinorum ſeu Samnitum: a quo Ferentani. Horat. 3. Carm. 4. 15. — arvum Pingue tenent humilis Ferenti. [Sed hic Forenti legit Cuning. Secutus MSS. & Cellar. 1. c. Sect. 4. 572. q. V.
FERETRIUS, i. m. dictus eſt Jupiter, quod pacem ferre putaretur. Propert. lib. 4. 11. 1.
 Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri. Sunt alii, qui ſic dictum putent, quia Fulmine feriat. Alii, quod Feretro, id eſt ferculo ad id apte fabricato ſuſpenſa opima ſpolia ferrentur, ut ſcribit Livius 1. 10. Alii, quod Dux ducem in certamine ferit. Alii, quod Victor ſuis humeris opima ſpolia ferebat in templum ipſius dei. Liv. 1. c. Jupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus, rex regia arma fero, &c.
FERETRUM. V. FERRO.
FEREOLA Vitis. Columel. lib. 3. cap. 2. Irtiolam, fereolamque non facile aſſeverem quo gradu habendæ ſint. Eſt autem hujuscemodi vitis nomen, quemadmodum & multa alia ſecundum regionis morem inditum, fortaiſa a ferendo ductum. Al. Ferreola.
FERIÆ, arum. f. pl. [ἑρπιδιῶν, φεραιῶν] ſunt Dies ceſſationum ab opere, a Feriendis victimis; vel ab epulis ferendis: in his enim epulæ fiebant, ex pecorum, frugumque proventibus. Feſtus, Ferias antiqui Feſta vocabant, & aliæ erant ſine die feſto, ut Nundinæ: aliæ cum feſto, ut Saturnalia: quibus adjungebantur epulationes ex proventu feſtus pecorum, frugumque.
 Feriarum feſtorumque dierum ratio in liberis requietem habet litium & jurgiorum, in ſervis operum & laborum. Cic. 2. de Legib. 29.
 Belli feriæ, A bello ceſſatio & vacatio. Gell. lib. 1. cap. 25. Induciæ, inquit, ſunt belli feriæ. Ex M. Varro in lib. Humanarum, qui eſt de bello & pace.
 Conceptivæ feriæ, Quæ quotannis a magiſtratibus vel ſacerdotibus concipiebantur in certos vel in incertos dies, ut ſunt Latina, Sementina, Paganalia, Compitalia. Auct. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 16.
 Z z z Denicales

Denicales feriæ sunt Privatarum sacrorum propriorum. Festus. Denicales feriæ celebrantur, cum hominis mortui causa familia purgabatur. V. DENICALIS.

Esuriales feriæ. i. e. Dies jejunii. Plaut. Capt. 3. 1. 8.

Imperativæ feriæ, Quas Consules vel Prætores pro arbitrio indicebant. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16.

Latinæ feriæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Cæf. 3. Bell. Civil. 2. His rebus & feriis Latinis, comitiisque omnibus perficiendis XL dies tribuit. V. LATIUM.

Nundinæ, paganorum, ac rusticorum, quibus ad negotia & merces conveniebant. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16.

Piscatorum feriæ. Cic. 3. Off. 59.

Reptinæ feriæ sunt, Quas re feliciter gesta Principes indicunt. 1. 1. C. de feriis. Add. 1. 3. C. de dilatione.

Solennes feriæ sunt Anniversariæ. 1. ead. & Gell. 2. 24. & Varr. L. L. 5. 3.

Sementinæ feriæ sunt, Quæ a pontificibus edicebantur, & appellatur a Semente, quod sationis causa susceptæ. Varro 1. c. Festus, institutæ fuerunt, quasi ex iis fruges grandescere possint. V. Ovid. 1. Fast. 657. & seq.

Statæ vel Stativæ feriæ, Universi populi communes, quæ certis & constitutis diebus ac mensibus fiebant, in quibus præcipue servabantur Agonalia, Carmentalia, Lupercalia. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16. Add. Fest.

Addere alicui dies feriarum. Cic. 13. Att. 43.

Amovendo feriis iurgia. Cic. 2. de Legib. 19.

Celebrare ferias ac jocos. Liv. 1. 4. extr. Sed codd. corr. Seria ac jocos.

Habere ferias triduum. Cic. 2. de Legib. 57.

Imperare ferias. Cic. 1. de Divin. 102.

Indicere ferias. V. INDICO.

Feriarum, pro Vita otiosa. Plaut. Capt. 4. 1. 3.

Feriarum alicujus possidere. Plaut. Epid. 3. 4. 33. Tuas possidebit mulier faxo ferias. i. e. Tua erit, tecum ferias celebrabit, tecum ociabitur, fedebit, feriabitur. Possidebit, i. e. Sedebit: Sedere autem est Feriari; vult igitur dicere Plautus, Tecum erit. Salmas. Refidebit. q. V.

Feriarum etiam appellantur, Singuli dies hebdomadis: Cujus rei causam narrat Scalig. lib. 1. de Emend. Tempor. p. 6. Veteres, inquit, annum ecclesiasticum a Pascha incipiebant, quod ea de re Annus novus appellabatur. Erant autem paschalis septimanæ dies feriati. Inde obtinuit, ut boni ominis causa omnium consequentium septimanarum dies, primi Domini, reliqui Feriarum appellarentur. Hinc, Feria prima, Dies Dominicus, Feria secunda, Dies lunæ.

Veteres nunquam singulari numero (uti Festus habet) appellasse Ferias, observat Gell. 19. 8. ad fin.

FERIO, ære. [φοράω, φορῶν ἄρα] vel FERIOR, āri. dep. Vacare ab aliquo opere vel studio.

Fornacalibus feriari. Varro de L. L. 5. 3. Ludo feriari. Macrobius. Saturn. 1. 2.

Ab armis feriari. Macrobius. Somn. Scip. 1. 7. Achilles ab armis feriabatur.

Feriari a studiis. Cic. 12. Fam. 16. Illud quoque erit nobis curæ, ut Cratippus una cum eo sit, ne putes in Asia feriatum illum ab iis studiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum.

FERIATUS, a, um. [ῥεγῆσθαι] Qui otiosus est, & nihil agit. Plaut. Mil. 2. 2. 62. Martial. 3. 47.

Nec feriatus ibat ante carrucam.

Feriatum voluntate sua a negotiis publicis. Cic. 3. de Orat. 55.

Deum feriatum volunt cessatione torpere Epicurei. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.

Feriatum dies, In quibus feriæ aguntur. Plin. lib. 18. cap. 6. Plin. Epist. 3. 14. Quid præterea novi? Quid? nihil, alioqui subjungerem. Nam & charta adhuc superest, & dies feriatum patitur plura contexi, i. e. Festus dies.

Dies feriatum ad quicquam agendum. Liv. 26. 17. Eum diem Carthaginiensibus religiosum, ad quicquam agendum feriatum esse. [Sed emendati codd. habent, Religiosum ad agendum quicquam rei feriæ esse.]

Familia feriata. Varro 1. de R. R. cap. 16. Ne de fundo familia ab opere discedat, ac profectis diebus ambulet feriata potius, quam opere faciundo agrum fructuosiore reddat.

Machæra feriata, Qua quis non utitur. Plaut. Mil. 1. 1. 7.

Musæ feriata. Stat. 1. Silv. 6. 2.

Toga feriata. Plin. Epist. 123.

Male feriatum, i. e. Ignavo, inutilique otio vacans, ait Budæus, Gell. lib. 10. cap. 22.

Troes mali feriati. i. e. Infelicitate. Hor. 4. Carm. 6. 14.

FERIATICUS, a, um. ut Feriatici dies, pro Feriati, vel festi. Ulpian. 1. 2. D. de feriis, Divus Marcus effecit de aliis speciebus Prætorum adiri, etiam diebus feriativis. Appellatur autem sub eodem titulo Feriæ, dies omnes, quibus magistratus propter vacationem publicam jus non dicit, veluti propter messlem aut vindemias, aut depositum magistratum, ut quum in 1. 5. Ulpianus scribit, Pridie calendas Januariæ magistratus neque jus dicere, nec sui potestatem facere consueverunt.

FERIATIO, ñnis. f. apud Boethium.

FERINUS. V. FERRA.

FERIO, [ῥαίω, ῥαίω, συρῥαίω] Ferire, teste Festo, dictum, quod ferientes feruntur. præteritum mutuatur a Percutio, percussus, & idem significat. Acron. tamen Ferii præteritum usurpavit exponens illud Hor. 1. Carm. 7. 11.

Nec tam Larissæ percussit, &c. Plaut. Amph. 2. 2. 72.

Ex infana infaniorum facies, feriet sæpius?

Ferire & repellere adversarium. Cic. 2. de Orat. 72.

Æthera ferit clamor. Virg. 5. Æn. 140.

Aures ferire, pro Excitare. Cic. 2. de Orat. 344. Feriunt enim aures hominum, cum illa quæ jucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt in virtute laudari.

Crebris feriunt ululatibus aures. Lucan. lib. 2. 33.

Calce feritur aselli. Ovid. 3. Fast. 754.

Cornu ferit caper. Virg. 9. Ecl. 25. — & inter agendum

Occurrere capro, cornu ferit ille, caveto.

Taurus ferit uncis cornibus hostem. Propert. lib. 2. 5. 19.

Ferire fœdus, quod & Percutere, & Icere dicitur. h. e. Facere, Inire fœdus. Virg. 10. Æn. 153.

— haud mora Tarchon

Jungit opes, fœdusque ferit. Cic. pro Domo 129. Sed nunc tempore cautiones fiebant pecuniarum, fœdera feriebantur provinciarum. Idem pro Rabir. Posth. 6. Quicum fœdus feriri in Capitolio viderat. Ob id autem dictum videtur, quod dum antiqui fœdus & pacem solenni ritu cum hostibus inirent, porcam saxo silice feriente diis immolarent. V. Liv. 1. 24.

Fores ferire, Pulsare. Plaut. Men. 1. 2. 63. Expedite fabulatus, ja fores ferio. M. feri.

Frigore aliquem ferire, pro Occidere. Hor. 2. Serm. 1. 61.

— ô puer, ut fis

Vitalis metuo, & majorum nequis amicus

Frigore te feriat.

Frigus ferit nos. Lucret. lib. 4. 261.

Frontem ferire dicuntur Stomachantes. Cic. 1. Att. 1. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse; ut frontem ferias, sunt qui etiam Cæsarium putent. V. FRONS, itemque CAPUT.

Hostem ferire, Occidere. Cic. pro Corn. Balb. 51.

Latus ense ferit. Virg. 12. Æn. 304.

Montes summos fulmina feriunt. Hor. 2. Carm. 10. 11.

Munere alio ferietur. Ter. Phorm. 1. 1. 13. Porro autem Geta ferietur alio munere, ubi hera pepererit. Ferietur, i. e. Emungetur. Significanter dictum; nam damnum plaga censetur. Cogetur Geta aliud ex alio munus dare.

Oculi spectris feriuntur. Cic. 15. Fam. 16.

Oculos ferire, dicuntur quæcunque conspici possunt. Lucret. lib. 3. 329. V. Burman. ad Quintil. 301. p. 584.

Pectus Venus igne ferit. Sen. Hippol. 3.

Pectora ferire manu. Ovid. 3. Trist. 3. 48.

Pectora plangore ferire. Ovid. 4. Met. 589.

Pecunias ferire. Plin. 33. cap. 3. Constitutumque ut asses sextantarii pondere ferirentur.

Porcam ferire. V. Ferire fœdus.

Pugno vel calce ferire. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Rostrum ferire dicitur navis rostrata. Liv. 30. 25.

Securi ferire. Cæf. 8. Bell. Gall. 38. Et Cic. 3. Verr. 75.

Terras remotas fama ferit. Lucan. lib. 5. 775.

Ferire & Petere sæpe a librariis confusa. V. Burm. ad Quint. Decl. 301. p. 584.

FERIENS, [ῥαίνω] Partic. ut, — conceptum pectore numen Humanam feriens animam. Lucan. lib. 5. 97.

Tinnula plectro feriente chordæ. Sen. Troad. v. 83.

Sagittæ cuncta ferientes. Ovid. 3. de Pont. 3. 59.

FERIENDUS, Partic. [ῥαίνω] ut, Ille mihi feriendus apud Ovid. 3. Met. 715.

Colla rudes operum præbent ferienda juvenci. Ovid. 1. Fast. 83.

FERIO, as. V. FERRA.

FERRITAS. V. FERRA.

FERITOR, Fluvius in Liguria, non procul a Genua, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.

FERME, [ῥαίνω, ῥαίνω] Adverb. ejusdem prope significationis cui Fere. Ter. Heaut. 1. 2. 30. Idem And. 1. 5. 49. Jam ferme morier me vocat; accessi. Ubi Donatus, Ferme est adverbium festinanti Sallust. in Jugurth. cap. 74. extr. Nam ferme Numidas in omnibus praeliis magis pedes, quam arma tutata sunt. Cic. ad Brut. Ep. 2. extr. De me possum idem quod Plautinus pater in Trinummio, Mihi quidem ætas acta ferme est; tua istuc refert maxime.

Haud ferme. Ter. And. 3. 1. 2. Fidelem haud ferme mulieri inveniam. Ubi Donat. Ferme pro Facile posuit, & Ferme, Facilitate significat; quia sunt adverbia extenuationis.

Sapientis autem cogitatio non ferme ad investigandum adhibet oculos advocatos. Cic. 5. Tusc. 111.

FERMENTUM, i. n. [ζύμη, φέρεμα] Portio farinæ subacta acidæ, dictum quod Ferendo crescat. Plin. lib. 18. cap. 7. Spuma ita concreta pro fermento utuntur. Virg. 3. Georg. 380.

— & pocula læti

Fermento, atque acidis imitantur vite forbis.

Jacere in fermento, pro Iratum esse, per translationem dixit Plautus in Merc. 5. 3. 3.

Nam mea uxor propter illam tota in fermento jacet.

Ad alia quoque transfertur. Sic Solin. cap. 1. libro suo Fermentum cognitionis inesse dixit.

Solum in fermentum congerere atque componere. Columel. lib. 3. cap. 11. h. e. Ut fermentescat & putrescat. V. dict. seq.

FERMENTO, [φύρα, ζύμη] ære. Miscere, facere ut panis acescat Plin. lib. 18. cap. 11. Quum fieret autem panis hordeaceus, erviliæ aut cicerculæ admixtione fermentabatur.

Fermentare terram, putavit Calepinus, & post eum multi, idem esse quod Pinguefacere, citatque illud Columellæ, lib. 2. cap. 15. de stercore columbino loquentis, Maxime tamen columbinum probamus quod modice sparsum terram fermentare comperimus. Porro (ne sine longior) quemadmodum Fermentare farinam subactam aut massam est eam admixto fermento resolvere & inflare; sic Fermentare terram est eam non finire addensari spissarique & durescere, sed in pulverem redigere ac resolvere. Quod quum sit, tum velut inflator & tumidior efficitur terra. Gleba enim terræ densæ & compactæ, si resolveris loci multo plus capiet. Sed hoc ex ipsius Columellæ verbis luculentius intellexeris. Sic autem ait lib. 2. cap. 2. Sed ex his nihil nobis melius resoluta humo, quam densa provenit. Quod noster quoque Virgilius quum & alias fecundi arvi laudes retulisset, adjecit.

Et cui putre solum; namque hoc imitatur arando. Neque enim aliud est colere, quam resolvere & fermentare terram. Rursus eodem cap. non procul a fine, Atque ejusmodi terram pinguibus arenis putrem veluti cinerem solutam, quamvis levissimo dente moveri satis est. Idem lib. 4. cap. 1. non procul a fine, Quid quod repasti nata humus, dum est recens soluta, laxaque, velut fermento quodam intumescit: cum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatur.

densata subsidit? Ex omnibus his Columellæ verbis palam est, eandem terram vocari solutam, resolutam, putrem, & levem; eamque opponi spissæ, & densæ. Præterea terram fermentari nihil aliud esse quam in pulverem resolvî, & leviorē, solutioremque effici. Id quod præstat diligens cultura, calores æstivi, gelicidia hiberna, & sterus columbinum, idque ob insitum & nativum calorem. Varro de R. R. 1. cap. 38. De hisce præstare columbinum, quod sit calidissimum, ac fermentare possit terram. V. Turneb. Advers. 10. 3.

FERMENTATUS, a, um, ut, Panis fermentatus. Cels. 2. 25. Is magis alere dicitur. Plin. 18. 11.

Mores fermentati metaphorice, Mali & acerbi sunt, Prudentio Apoth. v. 354.

FERMENTATIO, ōnis. f. apud Chymicos & Hieron.

FERMENTATOR, ōris. m. apud August.

FERMENTARIUS, Adj. ut, Panis fermentarius, Fermentis confectus. Isidor. 20. 2.

FERMENTESCO, [ζυρῶμαι] ēre. Idem quod Fermentari. Plin. lib. 28. cap. 8. Optimaque est, quæ candidissima & friabilis, minimeque ponderosa; quum teratur inter digitos, fermentescens. De Crocodilea.

Fermentescere etiam tellus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 2. Tellus quoque illo modo fermentescit; & fucci plena, ac lactescentibus fatis non efleta, quum tempus aperit; tepidis aridit horis. V. FERMENTO supra.

FERO, fers, tili, lātum, [φέρω, ἔνιχα, ἀνέτω] ferre, Portare. Antiquæ Tetuli fecit in præterito.

Ferre ad aliquem argentum. Plaut. Afin. 2. 2. 80. Pater nos ferre hoc iussit argentum ad te.

Ferre ab altero argentum. Plaut. Afin. 3. 3. 110. Tunc hoc feras argentum hinc aliter a me? i. e. Auferas, Accipias?

Ferre quod poscimus. Plaut. Merc. 2. 3. 106.

Intro ferre. V. INTRO.

In aliquem locum lectica ferri. Cic. 2. Q. frat. 5.

Lectica per oppidum ferri. Cic. 2. Philipp. 106.

Ferre, Afferre, vel Dare. Plaut. Most. 3. 3. 9. Si Hercle nunc ferat sex talenta magna argenti pro istis præsentaria, nunquam accipiam.

Ferre, Offerre. V. infra, Judicem ferre.

Ferre, Producere. Plin. lib. 12. cap. 8. Saccharum & Arabia fert, sed laudatius India. Cato cap. 6. Sin in loco crasso aut calido feveris, hostus nequam erit, & ferundo arbor peribit.

Non feret quin vapulet, pro Non abibit quin vapulet. Plaut. Amph. 1. 1. 152.

Ferre, pro Dicere. Tacit. 13. Ann. 28. Quippe erant, qui Cn. quoque Pompejum inculpatum a senioribus, ferrent. Idem lib. 15. 72. Ex C. Cæsare genitum ferebat.

Ferre, Pati. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Quod tametsi grave est, tamen aliquo modo posse ferri videtur. Ter. Heaut. 1. 2. 27.

Fortasse aliquanto iniquior erat præter ejus libidinem:

Pateretur; nam quem ferret, si parentem non ferret suum?

Ludificatio ista jam ferri non potest. Liv. lib. 38. 14.

Acceptum ferre. V. in ACCIPIO, Acceptum ferre.

Acerbe ferre, Dolere, & iniquo animo ferre. Cic. pro Planc. 2. Dolebam, Judices, & acerbe ferebam, si hujus salus, &c.

Acie ferre. V. ACIES.

Aditum ferre. V. ADITUS.

Adolescentia ferre. Ter. Adel. 1. 1. 28. Quæ fert adolescentia, ea ne me celet consuefeci filium. i. e. Quæ solet juvenus facere.

Adversa. Cic. de Amicit. 22. Adversas vero res ferre difficile esset sine eo, qui illas gravius etiam quam tu ferret.

Ægre. Ter. Heaut. 4. 8. 19.

Ne sentiat me fensisse, atque ægre ferat?

Ætas fert: h. e. Per ætatem licet. Ter. And. 2. 6. 15. Dum licitum est ei, dumque ætas tulit, amavit. Ubi Donatus, Tulit, duo significat: attulit & abstulit, passus est & pertulit. Cic. pro Cluent. 168.

Quum ad illud prandium crudior venisset, & ut ætas illa fert, sibi tum non pepercisset, &c.

Animus fert. i. e. Cupit. Ovid. 1. Met. 1.

In nova fert animus mutatas dicere formas

Corpora. Lucan. lib. 1. 67.

Fert animus causas tantarum exponere rerum.

Animus ista modeste fert. Ter. Phorm. 1. 3. 18. Beatus: nū unum hoc desit, animus qui modeste isthæc ferat.

Animum in consilium ferre. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Animo æquo ferre. Ter. Phorm. 1. 2. 88. Quod fors feret, feremus æquo animo. Sic, Ferre animo forti mortem alicujus. Cic. 15. Fam. 10.

Animo quieto & æquo. Cæf. 1. Bell. Civil. 75.

Animo iniquo. Cic. 15. Att. 25.

Annos ferre & vetustatem, five Ferferre, dicuntur Vina proprie: Attamen ad alia transfertur; estque Vetustate non exolescere. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quare mihi ne maturitas quidem festinet, nec multa in lacu statim austera sint; sic & annos ferent, & vetustate proficient. Idem lib. 10. cap. 1. Sumpta a vinis metaphora quæ non fugiunt. conf. infra Vetustatem.

Apertius ferre dolorem. i. e. Præ se ferre. Cic. pro Planc. 34.

Apte & quiete ferre quemcumque casum fortuna invexerit. Cic. 4. Tusc. 38.

Arma contra patriam. Cic. de Amicit. 36. Num si Coriolanus habuit amicos; ferre contra patriam arma illi cum Coriolano debuerit? Cic. 5. Fam. 10. Simius, non semissis homo, contra me arma tulit, & cum bello cepi.

Ad vel In astra aliquem, pro Vehementer laudare. Virg. 5. Ecl. 51.

— Daphninque tuum tollemus ad astra:

Daphnin ad astra feremus. Cic. 2. Att. 25. At hercule alter tuus familiaris Hortalus, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate nostras laudes in astra sustulit? Conf. Ad Cælum.

Atrociter ferre, pro Ægre ferre. Cic. pro Milon. 21. Multa etiam alia vidit, sed illud maxime quamvis atrociter ipse tulisset, vos tamen fortiter judicatueros. Budæus.

Auras, est Affluere aeris mutationi. Virg. 2. Georg. 422.

Quum semel hæserunt arvis, aurasque tulerunt.

Auriga fertur equis, Aufertur ab equis. Virg. 1. Georg. 514.

Auxilium alicui, Juvare, subvenire. Ter. Adelph. 2. 1. 1.

Obsecro populares ferte misero, atque innocenti auxilium.
Bella ferre. Hor. 1. Epist. 18. 55.

— denique favam

Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti,

Sub duce, qui templis Parthorum signa refixit.

Belle ferre aliquid. i. e. Æquo animo. Cic. 4. Att. 3.

Ad vel In cælum ferre, est Ita aliquid laudare, ut laudibus quasi ad cælum tollatur. Cic. 7. Verr. Juvat me, hæc præclara nomina artificum, quæ isti ad cælum ferunt. Cic. 1. Tusc. conf. Ad astra.

Calumniam ferre. V. in CALUMNIA.

Canem & furem. Plaut. Catin. 2. 6. 37. Supplicium servile. Cic. 1. de Divin. 55. V. de utroque f. l.

Casum. Cæf. 6. Bell. Gall. 8. Atque eundem omnes ferant casum.

Centuriam ferre, Habere centuriam sibi suffragantem in alicujus magistratus petitione. Cic. pro Planc. 49.

Clam iram adversus aliquem. Liv. 31. 47. Haud clam tulit iram adversus Prætorem, quod absente se rem gessisset.

Classis fertur cita gurgite. Virg. 5. Æn. 33.

Clementer. Cic. 6. Att. 1.

Commentarii ferunt. Tacit. 6. Ann. 47. Tormentis fervorum Macro-nem præfuisse, commentarii ad Senatū missi ferebant.

Commodum si ita vestrum fert. Cic. pro Lege Agrar. 2. 76.

Conditionem, quod & Offerre dicitur, & Ponere, apud Ter. & est victoris & superioris. Plaut. Rud. 5. 3. 51. Ter. Phorm. 4. 1. 13.

Cic. pro Rosc. Amer. 30. Hanc conditionem misero ferunt, ut optet utrum malit, cervices Roscio dare, an insutus in culeum, (supplicium paricidarum) per summum dedecus vitam amittere. Sic 16.

Fam. 11. Et pro Quintio, Quo in loco conditionem tuli, si vellet, &c. Idem 7. Att. 21. Liv. 8.

Constanter & sedate ferre. V. CONSTO.

Consuetudo fert. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Majore strepitu & tumultu quam Pop. Rom. fert consuetudo, castra moveri jubet. Cic. Brut. 9.

Gravioribus verbis per litteras accusasti me, quam tua consuetudo ferebat.

Contumelias, pro Pati. Plaut. Merc. 4. 3. 5.

Hem, cui decem talenta dotis detuli,

Hæc ut viderem, ut ferrem has contumelias!

Fero convivam Dionysium mihiq; & tibi. Plaut. Stich. 5. 2. 13.

Crimina in aliquem ferre. Tacit. 12. Ann. 4. Hoc Livius dicit, Ferre aliquem sermonibus. In codd. emend. Tac. est Serere crimina.

Damna tulere suo peccato. Ovid. 2. Fast. 522.

Desiderium ferre alicujus. Cic. de Amicit. 84. Quarum rerum recordatio & memoria, si una cum illo occidisset, desiderium conjunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem.

Desiderium diutius civitas ferre non potest. Cic. 10. Philipp. 14.

De aliquo ferre aliquid. Cic. 11. Fam. 2. Quod de commodis eorum mense Junio laturus esses. Subaudi Ad populum.

Deorum ferri suo pondere. Cic. 1. de Nat. Deor. 69.

Disidium aliquod acerbissime tulisse. Cic. 4. Att.

Dolenter ferre aliquid. V. Dolenter, in DOLORE.

Dolorem ferre alicui. Virg. 6. Æn. 464.

Dolorem in eundem moesta, & miserranda diu ferret. Tacit. 5. Ann.

Exequias ferre. Ovid. 2. Fast. 847. In codd. noviss. est

Fertur in exequias.

Exitum eundem. Cæf. 3. Bell. Gall. 8. Inter se conjurant, nihil nisi communi consilio acturos, eundemque omnis fortunæ exitum esse luros. Omnis, pro Omnes.

Expensum ferre. V. in EXPENDO. Cic. 6. Philipp. 15.

Extra causam ferre. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Ut ferunt fabulæ. Cic. 3. Off. 38.

Prout facultates ferebant, fatis. Cic. 4. Verr. 83.

Fallaciam. Plaut. Poen. 1. 1. 67.

Abeamus intro, ut Collybiscum villicum

Hanc perdoceamus ut ferat fallaciam.

Famam, pro Spargere. Plaut. Perf. 3. 1. 23.

Nam inimici famam, non ita ut nata est, ferunt.

Ita fama ferebat. Liv. 3. Bell. Pun.

Ferundum feras. Ter. Phorm. 2. 3. 83. Quin quod est ferundum feras, tuis factis dignum feceris.

Fidem ferre alicui rei. Virg. 10. Æn. 792.

Siqua fidem tanto est operi latura vetustas.

Finem ferre laborum. Virg. 7. Æn. 117.

— ea vox audita laborum

Prima tulit finem.

Flagitia ad aliquem, pro Indicere & narrare. Ter. Adel. 4. 7. 3.

m. quidnam? d. fero alia flagitia ad te ingentia

Boni illius adolescentis.

Flumina ferunt classem. Virg. 5. Æn. 832.

Fortiter, pro Constanti animo molestiam, vel malum perferre. Cic. de Senect. 67. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum; non quod æquo ferrem, sed, &c.

Fortuna ita tulit. Cic. 4. Fam. 13.

Fraudem. Cic. 7. Att. 26. Non quin rectum esset, sed quia quod rectius fuit, id mihi fraudem tulit. Liv. 24. 38. extr. Ut ita nobis volentes propitii aditis, si vitandæ, non ferendæ, fraudis causa hoc consilii capimus. [Sed puto tollendam esse distinctionem utramque, ut sit,

Vitandæ non ferendæ fraudis causa. i. e. Plane intolerandæ.

Frigoraque & famem tulistis. Catul. 26. 5.

Fructum ferre dicuntur arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. Palmæ ferunt in maritimis Hispaniæ fructum.

Fructum ferre, pro Recipere. Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum.

Fructum alicui. Cic. 1. Fam. 9. Quumque ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. h. e. Attulisset.

Fructum ex aliquo. Cic. 10. Fam. 32. extr. Sed resp. si me fatis novisset, & major pars senatus, majores ex me fructus tulisset. i. e. Reportasset.

Fructus necessitudinis. Cic. 7. Verr. 125. Quos tandem fructus hujusce necessitudinis in istius imperio tulit?

Gloriam ferre belli perpetrati. Liv. 38. 53. extr. Punici tamen belli perpetrati, quo nullum neque majus neque periculosius Romani gessere, unus præcipuam gloriam tulit.

Z z 3

Ad

Ad gloriam ferri. Cic. 3. Tusc. 3. Nihil præstantius honoribus, imperiis, populari gloria judicaverunt, ad quam fertur optimus quisque. Gradum ferre, & conferre pedem poetice; pro Ire & aliquo progredi. Plaut. Merc. 5. 2. 41.

Religionem illic objecit: recipiam me illuc. B. lapis

O Charine, contra pariter fer gradum, & confer pedem.

Gratiam ferre, pro Referre. Liv. lib. 5. 44. pr. Vobis fortuna oblata est, Ardeates, pro tantis Pop. Rom. beneficiis, quanta meministis, ferendæ gratiæ. Veteres tamen codices habent Referendæ.

Gratiam & gloriam haud immeritam annonæ levatæ tulit. Liv. 4. 12.

Graviter. Ter. And. 1. 2. 20. Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt.

Graviter & acerbe. Cic. 3. Verr. 153. Hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbe homines ferebant.

Graviter molesteque ferre aliquid. Cic. 4. Fam. 5.

Gressus ferre aliquo. Ovid. 3. Fast. 174.

Humaniter ferre aliquid. Cic. 1. Att. 2. & lib. 4. 16.

Ignominiam ferre animo. Cæf. 1. Bell. Civil. 84. extr.

Ignominiam & infamiam sine dolore ferre. Cic. 4. Tusc. 44.

Imaginem alicujus: h. e. Aliquem repræsentare & referre. Plaut. Capt. prol. 30. Hujus illic, hic illius hodie fert imaginem.

Immoderate res adversas & secundas ferre, levitatis est. Cic. 1. Off. 90. V. IMMODERATUS.

Immodice ferre aliquem casum. V. IMMODICUS.

Impetum. Cæf. 3. Bell. Gall. 19. Ut ne unum quidem impetum nostrorum ferrent.

Impune. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. Quodque se tam diu impune tulisse injurias admirarentur.

In aliquo quidpiam ferre. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Incommoda. Cic. 1. Q. frat. 2. Atque ita mihi dicebat Flavius scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Indifferenter ferre. V. INDIFFERENS.

Indigne. Plin. lib. 18. cap. 3. Ut non invita ea, & indigne ferente, credatur id fieri.

Infortunium. Ter. Adel. 2. 1. 24.

Tetigin' tui quicquam? æ. si attigisses, ferres infortunium.

Ingrate aliquid ferre. Tacit. 1. Hist. 52. Oppressa Capitonis consilia ingrate tulisset.

Injuriam. Cic. 13. Fam. 1. Sapientia tua, qua fers injuriam.

Inultum, Non puniri. Ter. Heaut. 5. 1. 45.

At næ illud haud inultum, si vivo, ferent.

Inultam fugam ferre. Cic. Anteq. iret in exil. 19. Isti modo videant qua ratione hanc inultam meam fugam ferre possint.

Iracunde. Plin. lib. 11. cap. 37. Divus Augustus suos oculos diligentius spectari, iracunde ferebat.

Judicem. Liv. 3. 24. Judicem ferre, inquit Budæus est Cujuscunque judicio acquiescere. Cic. pro Rosc. Com. 45. Quem ego si ferrem judicem, refugere non deberet: quum testem producum reprehendere audebit? Liv. 8. 33. Provoco ad Populum: eumque tibi fugienti exercitus tui, fugienti Senatus judicium, judicem fero. Hoc solent homines facere in magna causæ fiducia adversarium provocantes, quum aut judicem ei ferunt, id est offerunt, aut ab eo petunt. Sæpe enim Romani sic Judices fumebant, quos Prætor non dabat.

Judicem ferre, ni, &c. *Prendre à prouver*. Budæus. Liv. lib. 3. cap. 24. Ni ita esset, multi privatim ferebant Volscio judicem. Al. Judices.

Jugum ferre. Hor. 1. Carm. 35. 27.

— diffugiunt, cadis

Cum fæce siccatis, amici

Ferre jugum pariter dolosi.

Laborem ferre. Cæf. 6. Bell. Gall. 30. Ætate jam confectus, quum laborem aut belli, aut fugæ ferre non posset, &c.

Laborem pro cunctis ferre. Cic. Anteq. iret in exil. 13.

Laborem ferre aut fugere. Virg. 6. Æn. 892.

Læte atque insolenter ferre. Cic. 10. Philipp. 7.

Lætitiā aperte. Cic. 14. Att. 13. Quemcunque hæc pars perditorum lætatum Cæsaris morte putabit (lætitiā autem apertissime tulimus omnes) hunc in hostium numero habebit.

Laudem, Reportare honorem. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Qui diutissime impuberes permanferint, maximam inter suos ferunt laudem.

Laudem mihi mea facta ferent. Virg. 11. Æn. 793.

Laudibus, Laudare. Plin. Epist. 171. Alii contra, hoc ipsum laudibus ferunt, quod sit frustratus improbas spes hominum.

Legem, idem quod Ferre ad populum legem. Cic. 1. Fam. 9. ad fin. Postea dixit etiam in Senatu palam, sese, si licitum esset, legem Curiatam ferre, sortitutum esse cum collega provinciam, &c. Cic. 2.

Off. 73. Perniciose enim Philippus in tribunatu, cum legem agrariam ferret.

Lenissime ferre aliquid. Cic. 5. Fam. 18.

Lente ferre. V. LENTUS.

Leviter ferre. V. LEVIS.

Leviter ferre & negligenter defendere aliquid. Cic. pro Rosc. Com. 16.

Libertatem ferre. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Libido fert: h. e. Fit aliquid per libidinem. Ter. Heaut. 3. 3. 12. Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia. i. e. Multa optent facere, quæ te præsentia non audebunt.

Libido quantum tulit, tantum relictum est. Cic. 5. Verr. 56.

Libri sub nomine alicujus feruntur. Quintil. in proœm. lib. 1. Atque eo magis, quod duo jam sub nomine meo libri ferebantur.

Lucem. Plin. Epist. 141.

Mandata alicujus ferre. Virg. 10. Æn. 840.

Manum ferre. Plaut. Truc. 1. 2. 24. Et tu fer contra manum, & pariter gradere. i. e. Da manum.

Manum ferre, pro Contendere. Virg. 5. Æn. 403.

Ferre manum, duroque intendere brachia ferro. Servius.

Me fer, Patere meos mores. Ter. Heaut. 4. 3. 14.

Quid faciam Syre mi? gaudeo: fer me. Sy. Fero hercle vero.

Me ferres, si ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 72.

Mediocriter ferre quippiam. Cic. 5. Verr. V. MEDIOCRIS.

Miserias. Ter. Adel. 4. 2. 6.

Nisi me credo huic esse naturam rei, ferendis miseriis.

Mitius ista feres. Ovid. 15. Met. 495.

Moderate ferre. V. MODERO.

Moderate & modice ferre aliquid. Cic. 4. Tusc. 40.

Moderate ferre dolorem. Cic. de Amicit. 22. Sed ego id respondeo, quod animadverti te dolorem, quem acceperis tum summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderate.

Modice. Cic. 11. Philipp. 7. Est enim sapientis quicquid accidere homini possit, id præmeditari: ferendum modice, si advenerit, esse.

Modice ferre dolorem. V. MODUS.

Modice ferre injurias fortunæ. Cic. 1. de Fin. 46.

Molestæ. Cic. de Senect. 7. Quorum ego multorum cognovi senectutem sine querela, qui se a libidinum vinculis laxatos esse, non molestæ ferrent, nec a suis despicerentur. V. MOLESTUS.

Molestias. Ter. Eun. 1. 1. 32.

Neque præterquam quas ipse amor molestias

Habet, addas: & illas quas habet, recte feras.

Molliter: h. e. Patienter & facile. Cic. de Senect. 5. Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, &c. quod ferendum est molliter sapienti. V. MOLLIS.

Monstrum ferre. Tacit. 14. Ann.

Munus ferre, i. e. Auferre. Hor. 4. Carm. 8. 4.

Natura aut studium fert: i. e. Per alicujus naturam vel studium fit. Cæf. 3. Bell. Civil. 61. Sed hi cognitis omnibus rebus, seu quid in munitionibus perfectum non erat, seu quid a peritioribus rei militaris desiderari videbatur &c. prout cujusque eorum, qui negotiis præerant, aut natura, aut studium ferebat, hæc ad Pompejum omnia detulerunt.

Natura fert ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acutè sonent. i. e. Natura comparatum est. Cic. in Somn. Scip. 11.

Quis hoc timeret, quod neque acciderat antea, nec videbatur naturæ ferre, ut accidere posset? Cic. 13. Att. 27.

Vereor ne gravioribus utar verbis, quam natura mea fert. Cic. pro Quint. 57.

Nomen alicujus. Cic. 3. Off. 93. Sed quum Basilii Marcum Saturni sororis filium nomen suum ferre voluisset, eumque fecisset hæredem &c. i. e. In nomen suum adoptasset.

Nomen ferre infanti. i. e. Vocari infanum. Hor. 1. Epist. 6. 15.

In notitiā alicujus. Plin. 10. Epist. 38. i. e. Declarare.

Obscure ferre aliquid, pro Celare, dissimulare, & occultare. Cic. i. Parad. 6. Istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti.

Occulte. Ter. Adel. 3. 2. 30.

Neque id occulte fert: a lenone ipse eripuit palam.

Oculos, manus, ora sic. Virg. 3. Æn. 490.

Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat.

In oculis alicquem, pro Vehementer & præcipue amare. Cic. 3. Q. frat. 1. Idem de Arusp. Resp. de Clodio loquens homine sibi invito Ferebant in oculis hominem quidam boni viri & de me optime merit Terentius verbum Fero omisit in Eun. 3. 1. 11. Rex te ergo in oculis Ex Budæo.

Odium pro labore: h. e. Odium pro labore reportare. Ter. Adel. 5. 4. 16.

Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero.

Onus impositum ferre. Ovid. 3. Trist. 4. 62.

Onus cum labore. Plaut. Amph. 1. 1. 20.

Habendum & ferendum hoc onus est cum labore.

Opem, dicitur, inquit Donatus, in malis rebus, & iis qui de salutis dubii sunt. Ter. Adel. 3. 4. 41. Juno Lucina, fer opem. Cic. 4. Tusc. 45. Reliquas quoque partes ægritudinis utiles esse dicunt Misericordiam ad opem ferendam, & calamitates hominum indignorum sublevandas.

Opem ferre alicui. Hor. de Arte Poet. 461.

Opem atque auxilium. Cic. 4. Verr. 9.

Opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 118.

Opinio ut fert mea: h. e. Puto & existimo. Cic. 13. Fam. 67. Quo si Romæ fuisset, etiam salutem A Cæcinnæ essemus (ut opinio me fert) per te consecuti.

Opinio quam mea tulerit aut voluntas mea plura dixi. Cic. pro Domo 32.

Opiniones hominum & religiones ferunt. Cic. 7. Verr.

Per ora hominum ferre, pro Celebrare, apud Plin. in Epist.

Ora ad ora ferre, Osculari. Ovid. ad Liv. 138.

Osculum, Osculari. Plaut. Epid. 4. 2. 4. Quis istæc est, quam tunc osculum mihi ferre jubes?

Oscula fæva tulit divæ. Valer. 7. Argon. 216.

Pacate & moderate ferre aliquid. Cic. 6. Fam. 1.

Palam ferre. Plaut. Mil. 4. 8. 40.

Metuoque & timeo, ne hoc tandem palam fiat nimis.

pr. Quid id est? PA. nos palam ferre nunc per urbem hæc omnia.

Nequis tibi hoc vitio vertat. AL. Nos secundum ferre.

Palmam. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Partem alicui. Ter. Adel. 1. 2. 36. Ego illi maximam partem feram.

i. e. Sustinebo, tolerabo, inquit Donatus.

Partum ferre dicitur femina quando prægnans est. Plin. lib. 8. cap. 3.

Octonis mensibus ferunt partus, & interdum geminos. Idem lib.

cap. 5. Gerere partum dixit. Conf. Ventrem ferre.

Passibus rapidis ferri. Virg. 7. Æn. 157.

Patienter ferre. V. PATIENS in PATIOR.

Patienter & æquo animo difficultates. Cæf. 3. Bell. Civil. 15.

Patienter ferre potentiam alicujus. Cic. 1. Fam. 8.

Pecuniam ferre alicui. Tacit. 11. Ann. 6. Sic fori tabes pecuniam ad vocatis ferat.

Pedem, poetice, pro Aliquo progredi & ire. Plaut. Men. 3. 3. 3.

Virg. 2. Æn. 756.

Inde domum, si forte pedem, si forte tulisset,

Me refero.

Permoleste ferre. V. PERMOLESTUS.

Personam alienam. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo jam inde vivere ingenio coepit.

Pignus fidei. Liv. 25. 16. Ceterum ab ipso Graccho eadem hæc audire malle eos, præsentisque contingere dextram: id pignus fidei fecum ferre.

Plagas silentio. Cic. 2. Tusc. 46. Tunc cum pueros Lacedæmone, adolescentes Olympiæ, barbaros in arena videris excipientes gravissimas plagas, & ferentes silentio, &c.

Ad plebem ferre. Cic. 2. de Fin. 54. Anno proximo P. Scævola Tribunus plebis ferret ad plebem, vellent necne de ea re quæri.

Pœnam ambitus ferre. Cic. pro Syll. 63.

Pœnam stultitiæ gravius. Cic. 3. Att. Existimato me stultitiæ meæ pœnam ferre gravius, quam eventum.

Pompam. Plaut. Stich. 5. 4. 1.

Agite ite foras, ferte pompam, cado te præficio, Stiche.

Ad populum ferre, subaud. Legem, legislator tum dicitur, quum legem in medium profert, unde legislator dicitur. Liv. lib. 2. Decad. 5. Cic. pro Corn. Balb. 1.

Præ se ferre aliquid, Monstrare. Fiduciam igitur orator præ se ferat. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Prædam ferre. Ovid. 13. Met. 626.

— medique per æquora ponti

Fert prædam.

Præmium. Ter. Eun. 5. 9. 26.

Quodvis donum præmium a me optato, id optatum feres.

Præmia digna ferre. Virg. 1. Æn. 609.

Præsidium ferre labenti & inclinatæ Reip. Cic. ad Brut. 18. [Malim Labanti.

Preces deo. Virg. 8. Æn. 60.

Junoni fer rite preces: irasque, minasque

Supplicibus supera votis.

Pretium ob stultitiam. Ter. And. 3. 5. 4.

Ego pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam a me auferet.

Pretia medentibus ferre. Tacit. 11. Ann. 6. Ut quomodo vis morborum pretia medentibus, sic fori tabes pecuniam advocatis ferat. i. e. Afferat.

Primas, Primum locum habere. Cic. de Clar. Orat. 183. Ex his Cotta & Sulpicius cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt. Subauditur Partes.

Privilegium de aliquo. Cic. in Parad. 4. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares. V. PRIVILEGIUM.

Punctum omne ferre, Omnium suffragiis probari. Hor. de Arte Poet. 345.

Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci.

Quæstionem ferre, est Legem ferre qua populus jubeat de crimine aliquo quæri. Cic. pro Milon. 21. Non fuit ea causa, Judices, non fuit, cur tibi censeret Pompejus quæstionem ferendam. Idem 15. Quid ergo tulit? nempe ut quæreretur. i. e. Ut iudicium exerceretur.

Quæstionem de morte alicujus ferre. Cic. pro Milon. 17.

In quæstionem servum. Cic. pro Cluent. 181. Mulieri crudelissimæ servum fidelissimum, non in quæstionem tulit, sed plane ad supplicium dedit.

Rationes meæ ita ferunt. Cic. 7. Verr. 103. Dicit ei se statuisse animadvertere in omnes navarchos: ita sui periculi rationes ferre ac postulare.

Rationes meæ ita tulerunt. Cic. 5. Fam. 2.

Repulsam ferre, Repelli, & repulsam pati. Liv. 35. 24. Qui priore anno repulsam tulerat. Cic. 5. Att. 19. Quod scribis libente te repulsam tulisse eum qui cum fororis tuæ filii patruo certaret, magni amoris signum.

Res acerbis ferre. Cic. 2. de Orat.

Res fert, Tempus, vel opportunitas, aut etiam facultas postulat & patitur. Ter. And. 5. 1. 13.

— Incepi dum res tetulit: nunc non fert, feras.

Res si ita tulisset. Cic. 4. Philipp. 14.

Rem ferre vulgo, Divulgare. Liv. 8. Bell. Pun. Et quum ceteri lætitia gloriaque ingenti eam rem vulgo ferrent, &c.

Responsum. Liv. 3. Cic. 1. in Catil. 19. Quum a me quoque id responsum tulisses, me nullo modo posse, &c.

Rogationem, idem quod Ferre ad populum, & populum rogare. Cic. 1. Att. 13. In hac causa Piso amicitia P. Clodii ductus, operam dat, ut ea rogatio, quam ipse fert, & fert ex s. c. & de religione, antiquetur.

Salutem ferre alicui. Virg. 1. Æn. 467.

Sapienter casus adversos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus adversis dignitatem. Cic. 2. de Orat. 346.

Se ferre aliquo, pro Ire. Virg. 2. Æn. 456.

Sese obviam alicui. Cic. pro Planc. 69.

Se tractandum: i. e. Pati. Plin. lib. 9. cap. 8. De delphinis. Ex vetusto codice legitur Præbensque.

Sententiam ferre, est, Censere in consilio & confessu. Cic. de Amicit. 56. Constituendi autem sunt qui sint in amicitia fines, & quasi termini diligenter, de quibus tres video sententias ferri, quarum nullam probō. [Ferri, i. e. Proponi, Tradi. Non est hic Censere, vel Judicare, ut in seq. exemplo.

Sententiam de hominum fortunis ferre. Cic. pro Cluent. 72.

Servitum. Plaut. Capt. 2. 2. 26.

Servitum ferre. Ovid. 1. Amor. 2. 18.

Signa. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Nonnulli etiam Cæsari renuntiabant, quum castra moveri, & signa ferri jussisset, non fore dicto audientes milites, nec propter timorem signa laturos.

Similitudinem. Plin. lib. 12. cap. 7.

Sinu. Martial. lib. 2. 6.

Hæc sunt, singula quæ sinu ferebas.

Sitim. Plin. in Paneg.

Sitim trium dierum continenter ferre. V. CONTINEO.

Solicitudinem. Plin. Epist. 5.

Sors quemcunque tulerit casum subire. Cic. 8. Att. 1. [In codd. emend.

Pors legitur. Porro Tulerit, pro Obtulerit

Spem ferre alicujus, i. e. Sperare de aliquo. Virg. 9. Æn. 291.

Hanc sine me spem ferre tui: audentior ibo

In casus omnes.

Sponte sua ferri in aliquid. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 14.

Sublimem aliquem. Plaut. Men. 5. 7. 13.

Herum meum indignissime nescio qui sublimem ferunt.

Ferri sublime, aliter. Plin. lib. 26. cap. 22. pr. Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime vis feratur, judicavit. De sinapi.

Subsidium, pro Auxiliari. Cæf. 5. Bell. Gall. 43.

Suffragium ferre, pro quo vulgo Votum ferre dicunt. Cic. pro Domo 46. Quid indignius, quam qui neque adesse sit jussus, neque citatus, neque accusatus, de ejus capite, liberis, fortunis omnibus, conductos ficiarios egentes & perditos suffragium ferre. & eam legem putare?

Suffragium de re alicujus. Cic. 1. Att. 14.

Suffragia gratuita ferre. Cic. pro Planc. 16.

Supplicium, pro Puniri. Cæf. 1. Bell. Civil. 84. Sed fatis jam fecisse officio, fatisque supplicii tulisse, perpeffos omnium rerum inopiam.

Suppetias, Auxiliari. Plaut. Epid. 5. 1. 52. Sed memento, siquid faciunt senes, suppetias mihi cum fore ferre.

Susque deque fero. Gell. lib. 16. cap. 9. V. SUSQUE, &c.

Tabellas ferre alicui, pro Litteras deferre. Plaut. Bacch. 4. 9. 60. Nunc hæc tabellas ferre me jussit tibi.

Tempus tulit: h. e. Licuit per temporis opportunitatem. Ter. And. 1. 2. 17.

Dum tempus ad eam rem tulit, fivi animum ut expleret suum.

Ut tempora nostra, non ut amor tuus fert, vere perferre. Cic. 1. Q. frat. 4.

Terra fert tales viros. Virg. 11. Æn. 286.

Tormenta ferre. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Tribum ferre, Habere tribum sibi suffragantem in alicujus magistratus petitione. Cic. 2. Philipp. 4.

Tributum ferre, pro Pendere. Curt. lib. 3. cap. 1. extr. Datisque obfidibus, tributum, quod ne Persis quidem tulissent, pendere ne cogerentur, impetrarunt.

Vana ferre ad aliquem. Liv. 3. 3. Ab his proximi audita incerta, eoque vaniora, ferre ad alios

Veniam ferre. Liv. 8. 9. Veniam peto feroque. i. e. Auferre, impetrare cupio.

Ventrem ferre dicitur femina. Varro 2. de R. R. cap. 1. Equa enim ventrem fert xii menses, vacca x.

Verbera. Martial. lib. Spect. 10.

Et qui non tulerat verbera, tela tulit.

Verbera ferre alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 533.

Verbera plura ferre. Ovid. 1. Amor. 2. 13.

Vestigia sua ferre ad aliquem. Ovid. 2. Met. 21.

Vestigia eo ferunt. h. e. Illuc eunt. Liv. 1. 7.

Vetustatem ferre dicitur Vinum, quum diu asservari potest integrum & purum. Cic. de Amicit. 69. Non enim amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates: veterrima quæque (ut ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suavissima. conf. Annos ferre.

Viam ferre per æquora. Claud.

Via fert. Virg. 6. Æn. 295.

Victoriam ex re aliqua. Liv. 39. 51. extr. Nec magnam, nec memorabilem ex inermi, proditoque Flaminio victoriam feret.

Vim alicujus. Ter. And. 1. 5. 42. Haud verear, si in te solo sit situm: sed vim ut queas ferre.

Virtus ad majora te tulit. Ovid. 5. Met. 269.

Voluntas si vestra feret. Cic. pro Lege Manil. 70.

Voluntas ita fert. Virg. 6. Æn. 675.

Voluntas quamdiu tulit. Cic. 5. Verr. 57.

Voluptatem. Ter. Hec. 4. 2. 17. Nihil jam mihi isthæc res voluptatis ferunt.

Vox fertur ad aures. Virg. 3. Æn. 40.

Voces alicujus ad aliquem ferre. Ovid. 5. Fast. 478.

Ufus fert. Cic. de Orat. Ut eorum fert usus.

Vultu ferre. Tacit. 4. Hist. 85. Quos spiritus gessisset, vultu ferebat. h. e. Offendebat.

Fertur ad terram vitis. h. e. In terram demittitur. Cic. de Senect. 52. Vitis quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur, eadem ut se erigat, &c.

Fertur, imperf. Dicitur, fama est. Cic. de Amicit. 53. Quod Tarquinium dixisse fertur, tum quum exul esset, se intellexisse, &c. Vetera exemplaria habent, Dixisse ferunt.

Fertur Juno coluisse Carthaginem. Virg. 1. Æn. 20. h. e. Dicitur.

Ferunt fuisse. Cæf. 6. Bell. Gall. 16. Hunc omnium artium inventorem ferunt. Liv. 1. 4. Faustulo fuisse nomen ferunt.

Inter Ferri, Portari, & Agi. Ferri, inquit Cajus, proprie dicimus, Quæ quis suo corpore bajulat: Portari, Ea quæ quis jumento secum ducit: Agi eae, Quæ animalia sunt, l. 235. D. de verb. signif.

Ferri, Dittrahi. Plaut. Cist. 2. 1. 5. Exanimor, feror, differor, dittrahor, diripior.

Dubius feror. Lucan. ad Pison. 1.

Unde prius coepti fergat mihi carminis ordo, Quosve canas titulos, dubius feror.

Infinite fertur ut flumen oratio. Cic. in Orat. 128.

Laxissime ferri. V. LAXUS.

Oblique ferri. V. OBLIQUUS.

Præceps fertur per mala. Hor. 1. Serm. 4. 31.

Rapide ferri. Cic. in Orat. 97.

In arma feror. Virg. 2. Æn. 337.

In hostes moriturus fertur. Virg. 2. Æn. 511.

In præceps feror. Ovid. 2. Met. 69.

In pugnas feror. Ovid. 4. Trist. 9. 27.

Æstu fertur judex. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Avaritia fervere & ferri. Cic. pro Quint. 38. Nævius non faceret? qui usque eo fervet ferturque avaritia, ut de suis commodis nolit aliquam partem ommittere.

Curfu magno sonituque ferri. Cic. in Orat. 97.

Mente ferri aliquo. Ovid. 18. Epist. 30.

Et quo non possum corpore, mente feror.

Rabie ferri. Plin. lib. 10. cap. 33.

Salto supra venabula fertur. Virg. 9. Æn. 553.

Volatu ferri. Catul. 53. 25.

FERRENDO, & **FRENDUS**, a, um.
 Superanda omnis fortuna ferendo. Virg. 5. *Æn.* 710.
 Mala ferendo minuit. Sil. lib. 15. 822.
 Ferendo honori esse. Liv. 4. 35. extr. Experiendam rem denique in uno aut in altero esse, sitne aliquis plebejus ferendo magno honori. h. e. Idoneus ad honorem ferendum.
 Esse oneri ferendo. Liv. 2. 9. Portorii quoque & tributo plebe liberata, ut divites conferrent, qui oneri ferendo essent: pauperes satis stipendii pendere, si liberos educarent. Ovid. 15. Met. 403.
 Leniter ex merito quicquid patiari ferendum est. Ovid. 5. Epist. 7.
 Nimium sibi fuit, nec est ferendus. Cic. 3. in Catil. 22.
 Fortuna viriliter ferenda. Ovid. 1. Fast. 480.
 Verba dedit ferenda tabellis. Ovid. 14. Met. 707.
FERENS, entis. Partic. [*φέρων*] ut, Oculos passim per cuncta ferens. Virg. 2. *Æn.* 570.
 Dona ferentes. Virg. 2. *Æn.* 49.
 Dura ferens animus. Hor. 2. Epist. 1. 141.
 Janua laxa ferenti. Ovid. 1. Amor. 8. 77.
 Surda sit oranti tua janua, laxa ferenti. i. e. Afferenti munera.
 Capita alta ferentes Cervi. Virg. 1. *Æn.* 19.
 Infantes Teucros, lethumque ferentes. Virg. 11. *Æn.* 872.
 Laborum ferentia corpora. Tacit. 5. Hist. 6. Corpora hominum salubria, & ferentia laborum. i. e. Patientia.
LATUS, Partic. [*παραμύνω*] proprie Idem ac Portatus. Cic. 2. Philipp. 41. Operta lectica latus est, ut mortuus.
 Item, Pronunciatus, decretus: ut, Lex per vim lata. Cic. pro Sext. 37. Poena lata. Cic. pro Corn. Balb. 33.
LATURUS, aliud Partic. [*οὐραν*] ut, Grandia laturus meritorum præmia. Hor. 2. Epist. 2. 38.
LATIO, ōnis. f. [*λαίος*] Cic. 3. Att. 26. Mihi in animo est legum lationem expectare.
 Latio suffragii. Liv. 38. 36.
LATOR, ōris. m. [*φέρω*] Qui portat. Sen. Tranq. Anim. cap. 5. Debet plus virium esse in latore, quam in onere.
 Lator legis, Qui legem tulit, hoc est promulgavit vel instituit: qui & Legislator uno verbo dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ferretne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?
 Legum lator. Quintil. lib. 2. cap. 4. Liv. 3. 31. extr.
 Lator, pro Tabellario. Suet. Calig. cap. 44. Quasi universa tradita insula, magnificas Romam litteras misit: monitis sæpe latoribus, ut vehiculo ad forum usque & curiam pertenderent. Budæus.
LATORIUS, Adj. ut, Latoria lex. Cic. 3. Off. 61. Atque iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus, ut tutela xii tabulis, & circumscriptio adolescentium lege latoria. Quo in loco antiquissimi codices scriptum habent Lege Pletoria, a Pletorio lata: atque ita legendum putant doctissimi quique. [Immo Latoria V. not. F. Fabrit.
LATURARIUS, i. m. Bajulus. apud Augustin. Tom. 10. p. 688.
FERAX, acis. Adj. [*εὐχάρις*] Quod abundantem ex se producit fructum. Et proprie quidem de Agro dicitur. Plaut. Epid. 2. 3. 2. Nul- lum esse ego agrum opinor in agro Attico æque feracem, &c.
 Latum & ferax. Liv. 6. 1. [Adverbium est, q. V. infra.
 Asia ferax miraculorum. Plin. lib. 8. Epist. 20. pr. Quæ si tulisset Achaia, Ægyptus, Asia, aliaque quælibet miraculorum ferax, commendatrixque terra, &c.
 Ad laudem ferax. Plin. in Paneg. cap. 43. Tene Cæsar hunc cursum, & probabitur experimento, sitne feracius & uberius, non ad laudem modo, sed ad pecuniam principi, si hærede illo mori homines velint, quam si cogantur.
 Agri feraces. Cic. 5. Verr. 104.
 Animus ferax. Lucan. ad Pison. 205.
 Ingenium ferax. Cic. in Orat. 48. Nihil est feracius ingeniis.
 Ferax locus. Cato, cap. 44.
 Locus feracior & uberius in philosophia nullus est quam de officiis. Cic. 3. Off. 5. translate.
 Rus ferax. Ovid. 1. Met. 693.
 Saltus ingentium belluarum feraces. Tacit. 4. Ann. 72.
 Seculum, ferax bonarum artium. affertur, tanquam ex Plin. 5. Ep. 15. in Thef. Lips.
 Segetes feraces. Hor. 1. Carm. 31. 4.
 Solum ferax. Ovid. 7. Met. 416.
 Terra. Ovid. 2. Amor. 16. 7.
 Terra ferax Cereris, multoque feracior uvæ.
 Venenorum ferax Iberia. Hor. Epod. 5. 22.
FERACITAS, atis. [*εὐχάρια*] Columel. lib. 3. cap. 2. extr. Feracita- tem potius sequemur, &c.
FERACITER, Adv. Compar. apud Liv. 6. 1. Clariora deinceps, cer- tioraque ab secunda origine, velut ab stirpibus latius, feraciusque re- natæ urbis, militiæque exponentur.
FERALIA, **FERALIS**. V. supra f. l.
FERTILIS, e. Adj. [*εὐχάρις*, *εὐφροσύνη*, *πάμφορος*, *γονόεις*, *γονιμὸς*] Idem quod Ferax. Columel. lib. 3. 6. pr. Ut ex his partibus trunci suman- tur, quæ & genitales sunt, & maxime fertiles.
 Ager fertilis. Ovid. 5. Trist. 12. 23. Fertilissimus. Liv. 29. 25.
 Agros uberrimos maximeque fertiles incolere. Cic. 1. de Divin. 94.
 Agros fertiles, qui multo plus efferunt quam acceperunt, imitari de- bemus. Cic. 1. Off. 48.
 Annus fertilis. Propert. lib. 4. 8. 14.
 Arbos fertilis. Virg. 4. Georg. 142.
 Arvum fertile. Ovid. 4. de Pont. 15. 7.
 Bacchus fertilis. Hor. 2. Carm. 6. 19.
 Campus frequens herbis, & fertilis ubere. Virg. 2. Georg. 185.
 Cura fertilis. Plin. in proœm. lib. 14. Tanto priscorum cura ferti- lior, aut industria felicior fuit.
 Gramen fertile. Ovid. Rem. Amor. 178.
 Herba fertilis. Ovid. 2. Amor. 16. 6.
 Horæ fertiles. Tibul. lib. 4. 1. 51.
 Hortus fertilis. Tibul. lib. 2. 1. 44.
 Loca fertiliora. Ovid. 1. de Arte Am. 90.
 Pectus fertile. Ovid. 4. de Pont. 2. 11.

Fertile pectus habes, interque Heliconæ colentes
 Uberius nulli provenit ista seges.
QUÆSTUS fertilis. Plin. in proœm. lib. 14.
 Seges fertilior est alienis semper in agris. Ovid. 1. de Arte Am. 349.
 Syria opima & fertilis. Cic. pro Domo 25.
 Uva fertilis. Virg. 2. Georg. 191.
 Fertilis, cum gen. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Multaque alia in aliis locis commemorabilia proferre possum, multos fertiles agros alios aliorum fructuum.
 Vineæ fertilis generosæ uvæ. Ovid. Rem. Amor. 567.
 Fertilis frugum hominumque Gallia. Liv. 5. 34. pr. Et Plin. lib. 6. cap. 10. Fertilissimi sunt auri Dardæ, Setæ vero argenti.
 Fertilissima baccarum. Plin. lib. 15. cap. 30. Hanc quæ vulgatissima est baccarumque fertilissima.
 Locus doctrinæ fertilissimus. Val. Max. 8. 7. ext. 3.
FERTILITER, Adv. [*εὐφροσύνη*] Plin. lib. 10. cap. 7. Rutam furtivam tantum provenire fertilibus putant. h. e. Uberius.
FERTILITAS, atis. f. [*εὐφροσύνη*, *πολυφροσύνη*] Fecunditas. Columel. Id enim non accidit palmitis fertilitate. Cæf. 2. Bell. Gall. 4. Fertilitas loci. Cic. 1. de Divin. 131.
 Fertilitas, Vox est ita trita, ut usu prope detrita sit, quæ tamen ne- scio quid aliud quam in quotidiano & domestico usu nobis apud Ci- ceronem offendit 2. Tuscul. 36. Locum proferam: Illi autem volue- runt nihil horum simile esse apud Lacenas virgines, quibus magis palæstra, Eurotas, sol, pulvis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara. Ego hic Fertilitatem puto Delicias ornatus lu- xumque significare, quibus Trojanorum & Medorum nurus & vir- gines ornatae magnifice comptæque erant, ut quemadmodum fertili- tas in solo feraci & fecundo dicitur frugum copias gerente: ita Fer- tilitas dicatur in illis quæ cultum vestitumque eximium gestant, gemmisque & margaritis, torquibus & catenis aureis ornatae sunt. Ex Turneb. Advers. 4. 18. Cui subscribit Davif. [Malim tamen cum Camerario de Proliis generandæ studio, seu Fecunditate exponere. Porro Labos militiæ conjuncte legendum puto. Neque enim revera Lacenis ipsa Militia, sed Militaris exercitatio, armorum, equi &c. in studio fuit.
FERTOR, ōris. m. a Ferendo, antique pro Lator. V. Varro de L. L. 7. 32. Vet. Gloss. Fertores, Ferto libantes. [V. Fest. in Ferctum.
FERTORIUS, a, um. Gestatorius, ut, Lectus fertorius. Cæf. Au- rel. Tard. 5. 1. Sella fertoria. Idem 1: 4. Et absolute Fertorium. Idem 1. 2.
FÉRITO, are. frequent. Solin. cap. 56. Palmeta Caryotas feritantia.
FERENTARIUS, i. m. [*ἀνδροκότης*] Ferentarii, Milites levis armaturæ, ut ait Festus: auxiliares, a ferendo auxilium, ut quicquid opus esset, auxilio ferrent, excursu leves, armis gravibus non impediti, sed enses & telis tantum instructi. Vel dicti sunt Ferentarii, teste Varrone. L. L. 6. 3. quod fundis lapidibusque pugnabant: quæ tela feruntur, non tenentur. Sallust. in Catil. 60. Postquam eo ventum est unde a feren- tariis prælium committi posset. Cato eos Ferentarios dixit, Qui tela ac potiones [Miror, ni error est.] militibus pugnantis ministrabant. Hi & Velati vocabantur, ut inquit Festus: quod vestiti inermes seque- rentur exercitum. Hæc fere ex Festo & Nonio. conf. Salmast. de Re Milit. cap. 14. & 16. & quos Cort. ad Sall. citat. V. Ascriptitius in Ascrib. Ferentarius amicus, Qui fert auxilium. Plaut. Trin. 2. 4. 55. Nam illum tibi
 Ferentarium esse amicum inventum intelligo. i. e. Auxilia- rium, subsidiarium, qui tibi egenti subinde opituletur, velut dives pauperi.
FERCULUM, i. n. [*φορῶν*, *ἑδομος*] Fercula Dapes dicuntur: quia in mensam feruntur. Juvenal. 1. Sat. 94. — quis fercula septem
 Secreto cœnavit avus? Nonius, Ferculum dicitur Missus car- nium. Petron. pag. 674. Postquam ferculum allatum est.
 Pagana fercula. Propert. lib. 4. 4. 76.
 Fercula nullis ornata macellis. Juven. 11. Sat. 64.
 Multaque de magna superessent fercula cœna. Hor. 2. Serm. 6. 104.
 Ferculum, Gestamen, quod in pompa ferri solet. Suet. Cæf. 37. Pon- tico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, vidi, vici. Hoc nomine continentur Simulacra deorum, spolia hostium, coronæ, machinæ, & id genus alia, quæ ferri so- lent in pompa triumphali: sicut Fercula ludorum, Quæ in ludis: & Fercula sacrorum, Quæ in sacris ferebantur.
 Ferculum, Instrumentum, in quo quid fertur. Liv. 1. 10. Spolia ducis hostium cæsi suspensa fabricato ad id apte ferculo gerens, in Capitolium ascendit.
 Fercula, Acton. etiam docet esse Pulpita super quibus deorum simula- cra reposita erant: quia in pompa Circensium, hujusmodi simulacra deo- rum ferebantur. Cic. 1. Off. 13. Cavendum est ne tarditatibus utamur in ingressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur. Sen. Oeth. 110.
 Nec pompæ veniet nobile ferculum.
 Ferculum interdum Vas est ad ferendum obsonium, vel pulmentarium Annotavit Bayf. de culinariis exacte differens.
 De variis Ferculis, V. omnino Lex. Pitisc.
FERICULUM, i. n. pro Ferculo apud Petron. legit Reines. cap. 60 ubi editur, Sacrum esse periculum tam religioso apparatu perfusum Receperat etiam in contextum Hadrian. Ita etiam Heinlius, cap. 39. pr restituit pro Fericulusta, quæ vox in Nodot. Ed. plane omissa est, red- dita in Burm. sed non explicata.
FERETRUM, i. n. [*φέρετρον*] Lectus, vel quid aliud simile quo mor- tuus ferri solet, qui & alio nomine Capulus dicitur a capiando: seu in quo aliquid cum pompa fertur. Plin. lib. 7. cap. 52. Varro quoque auctor est, xx viris agros dividendis Capuæ, quendam qui efferretur feretro, domum remeasse pedibus. Ovid. 14. Met. 747.
 Luridæque arfuro portabat membra feretro.
 Cruentum feretrum. Sil. 5. 168.
 Ingenti subiere. Virg. 6. *Æn.* 222.
 Molle. Virg. 11. *Æn.* 149.
 Puerile feretrum. Stat. 2. Silv. 1. 19. & 6. Theb. 55.
FERRETRUS Jupiter. V. suo loco.

FERONIA, [*Φερωνία*] Nemoris dea, a Ferendis arboribus. Tradunt enim quum nemus ejus aliquando fortuito arsisset incendio, & ob id transferre inde simulacrum incolæ vellent, subito nemus eviruisse. Virg. 7. *Æn.* 800. — & viridi gaudens Feronia luco. Est hæc etiam Libertorum dea, in cujus templo raso capite pileum accipiebant. V. Varro L. L. 4. 10. Alex. ab Alex. 4. 10. Dalechamp. ad Plin. 2. 55. Serv. ad Virg. 8. *Æn.* 564. Ut Epitheton Junonis occurrit in Inscript. apud Fabrett. p. 411. **IVNONI FERON.** Item **IVNONI REG. ET FERONI.** Alii ex Dionys. lib. 3. Antiq. Rom. deam quandam florum a Junone diversam credunt, inter quos Jac. Oiselius in Thef. Numism. Antiq. ad Tab. 48. n. 4. conf. Reines. Inscr. cl. 1. 11. 31. Dives Feronia. Sil. 13. 84. conf. Liv. 22. 1. Et Lex. Pitisc. Feronia etiam Civitas sub monte Soracte: in qua ejusdem nominis dea erat: quam finitimi magna religione venerabantur. Feronia, Fons fuit in Campania juxta Tarracinam, qui aliquando Anxur est dictus. Perott. **FEROX**, ōcis. Adj. [*ἄγριος*, *ἀνδρῆς*] a Fero, fers derivatur; & significat Fortem, præanimosum ad decertandum cum altero, & ad vim alteri faciendam, atque ad nocendum; ut ait Valla, lib. 4. Hor. 1. Carm. 35. 10. Urbes, gentesque & Latium ferox. Sallust. Jug. 106. Ille animo feroci, negat se toties fufum Numidam pertimescere. Ferocior, i. e. Bellicosior. Nep. 2. 2. 1. conf. Tacit. 2. Hist. 24. 3. Et Non. 4. 192. Item Freinsheimii Indicem Curtianum. Immo Ferox a . . . five a Ferus. Liv. de Hispanis lib. 34. (cap. 17.) Ferox genus nullam vitam rati sine armis esse. Quasi Ferocia hoc efficiat, five hoc proprium sit ferocium, amare arma. Liv. lib. 7. p. 130. (cap. 27.) Volsi, ferocior ad rebellandum, quam ad bellandum gens. Quasi ferocia ad rebellandum impellat. H. St. In summa pag. quædam cultro resecta sunt. Delectatur hoc Epitheto Livius. Ferox, Sævus, indomitus, a Feritate, ut vult Nonius 4. 192. Virg. 4. *Æn.* 135. Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mandit. Ter. Eun. 3. 1. 25. Eone es ferox, quia habes imperium in belluas? Ferocem fortasse ac arrogantem & infestum facit indulgentia, non mendacem, aut avarum, aut non amantem suorum. Cic. 10. Att. 11. Reddit hominem ferociorem impotentemque victoria. Cic. 4. Fam. 9. Nimium vehemens feroxque natura homo. Cic. in Vatin. 4. Animi ferox. Tacit. 1. Ann. 32. Mentis ferox. Ovid. 8. Met. 613. Scelerum ferox. Tacit. 4. Ann. 12. Unda ferocior. Ovid. 4. Epist. 133. Globus ferocissimorum juvenum. Liv. 1. 12. Poetæ frequenter hoc Epitheton Deabus & Heroinis, pro Virginitate nihil non auriis tribuunt. V. Barth. ad Stat. Theb. p. 639. Plura Lambin. de hac voce ad Hor. 1. Carm. 15. **Ætas ferox.** Hor. 2. Carm. 5. 13. **Animus ferox.** Sen. Med. 12. **Corde ferocia ponunt.** Virg. 1. *Æn.* 306. **Difcordia ferox.** Sil. lib. 16. 101. **Gentes ferocissimæ.** Plin. lib. 33. cap. 11. **Impetus feroces animo geris.** Sen. Agam. 3. **Lacertus ferox.** Ovid. 4. Epist. 82. **Manus ferox.** Sen. Oeth. 4. **Populi feroces.** Virg. 1. *Æn.* 267. **Turmæ feroces.** Virg. 3. Georg. 179. **Vagitus ferox.** Claud. 4. Conf. Hon. 151. **Animo ferocior.** Plaut. Mil. 4. 8. 13. Et quia tecum eram, propterea animo eram ferocior. Acer erat, belloque ferox. Ovid. 11. Met. 294. **Corde ferox.** Sen. Med. 7. Ferox sum illa re, dicitur, ut illa re sum fretus, vel arrogans. Non. ut **Forma ferox**, Qui ob formam gloriatur. Plaut. Milit. 4. 9. 13. — in itatione stat fenex, Ut adoriatur mœchum, qui forma est ferox. **Fortunis ferox.** Accius, Neque vi tanta quisquam est, neque tam abundans fortunis ferox. **Robore corporis stolidè ferox.** Tacit. 1. Ann. 3. de Agripp. Posth. **Victoria & viribus ferox.** Liv. 1. Virtute feroci exuperans, i. e. Fortitudine. Virg. 12. *Æn.* 19. **Ferox fuit & cognomen Rom. a Moribus olim tractum.** de Magurio Feroce. V. Inscript. Patavin. a Reines. illustrat. **ulium ferocem cum laude meminit Plin. 2. Epist. 11.** **Iomen item Canis apud Columel. 8. 12.** **PROCLUS**, dimin. [*πρόκλητος*] Hirt. de Bell. Afr. 16. Quid tu inquit, miles tiro, tam feroculus es? **FEROCIA**, æ. f. [*ἀγριότης*] pro Ferocitate. Cic. lib. 6. de Repub. cui comperit ejus vim & effrenatam illam ferociam. Idem pro Lege agr. 2. 90. Itaque illam Campanam arrogantiam atque intolerandam ferociam ratione & consilio majores nostri ad inertissimum & desidiolosum otium perduxerunt. **Impetum gladiatoris ferociamque comprimere.** Cic. de Arusp. Resp. 1. **quere ferociant.** Tacit. 2. Ann. 72. Per communes liberos oravit, **quæret ferociam.** **Frenata ferocia.** Cic. Fragm. apud Non. 8. 15. Cato apud Gell. 7. 3. **ferociam & Superbiam conjungit, sicut Virtutem & Ferociam,** Tacit. Agric. 31. 6. Et Liv. 9. 6. extr. **FEROCITAS**, ætis. f. [*ἀγριότης*] Cic. 1. Off. 90. Ut equos propter **abras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus trare soleant, &c.** **ferocitas & audacia.** Cic. in Vatin. 2. Ferocitatem tuam istam comrimerem, & audaciam frangerem. **firmitas puerorum, ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis tatis.** Cic. de Senect. 33. **foria ferocitatem extimescere.** Cic. pro Marcell. 16. **ntæ ferocitatis victorem extimescere.** Cic. pro Deiot. 15. **primere ferocitatem alicujus.** Cic. 2. Off. 40. **in contumacia conjungit Suet. Vitell. cap. 12.** Meliorem in partem **hibuit Val. Max. 3. 2. 7.** Numantino Theogeni ad virtutem capeffen-

dam quasi magistra gentis suæ ferocitas exitit. V. quæ H. St. in **FEROX.** **FEROCITER**, cius, cissime. Adv. [*ἀγρίως*] Plaut. Amph. 1. 1. 58. Nimis ferociter. V. **NIMIS.** **Aspere, ferociter, & libere maledicta in aliquem dicere.** Cic. pro Planc. 33. **Ferociter adequitare aliquo.** Liv. 9. 23. **Paulo ferocius inquit.** Cic. 2. Q. frat. 13. **Ferocissime.** Liv. 23. 8. Cum quo ferocissime pro Romana societate adversus Punicum fœdus steterat. **FEROCIO**, [*ἀγριότιος*] Ire. Ferociam & sævitiam exercere. Gell. lib. 1. cap. 11. Non immodice ferocirent. Ovid. **Mox intractati more ferocit equi.** Sed non est in Indice Burm. **Ferocit apud Catonem, Ferociter agit.** Festus. **FEROCIENS**, entis. Partic. Gell. 1. 11. Orationem ferocientem **ævientemque cohibere.** **FERRARIA**, [*Φερραιά*] Urbs Italiæ ad Padum fluvium sita. Nomen retinet. Est & Ferraria, Hispaniæ promontorium, Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quod ferrarias effossiones admodum feraces habeat. V. Melam in descriptione Hispaniæ, lib. 2. 6. Olivarius dicit nunc vocari *El Cabo de Martin.* **FERRUM**, i. n. [*σίδηρος*, *αὐλὸς*] a Ferendo dicitur, ut nonnulli volunt: quod in agros colendi gratia feratur. Vel a Feriendo: quod cetera eo feriantur, id est domentur. A Farre deduct. Isidor. 16. cap. 20. a Ferus Voss. Etymol. Plin. lib. 12. cap. 25. Ferro lædi vitalia odit. **Ferrum vivum, Quod in magnete extritum ferrum attrahit.** **Ferrum Indicum, Sericum, ex India in proximas Asiæ regiones delatum vult Joh. Bapt. Tabernar. Persic. 5. 12.** Et ex eo Bynckersh. Obs. 4. 5. p. 353. **Ferrum tuum in igni est: formula proverbiali dixit Seneca Lud. de Morte Claudii, pro Negotium tuum agitur.** V. in **CALEO.** **Ferrum, per metonym. materiæ, aliquando pro Telo ferreo quocunque, sapius pro Gladio accipitur.** Cic. 1. Tusc. 86. In fervorem ferrum & manus incidisset. Sic pro Rosc. Amer. 90. **Vulneratus ferro Phrygio.** Nep. 15. 9. 3. Si ferrum, quod ex hastili in corpore remanserat, extraxisset, &c. **Ferrum, pro Catenis, ut In ferrum atque in vincula coniecti.** Cic. 7. Verr. 107. **Æs atque ferrum, duelli instrumenta sunt, non fani.** Cic. 2. de Legib. 45. **Pectus ferro durius.** Ovid. 21. Epist. 229. **Velox ferro.** Stat. 3. Theb. 399. De medico. **Acies ferri.** Virg. 2. *Æn.* 333. V. **ACIES.** **Gens ferri patiens, ac læta domare labores.** Sil. lib. 3. 575. **Rigor ferri.** Virg. 1. Georg. 143. **Stridor ferri.** Virg. 6. *Æn.* 558. **Acutum ferrum.** Virg. 10. *Æn.* 479. V. **ACUO.** **Aduncum.** Ovid. 9. Met. 128. **Candens.** Lucret. lib. 6. 147. **Debile.** Stat. 10. Theb. 280. **Duri robora ferri.** Lucret. lib. 2. 449. **Ferrum. Ennius apud Gell. 16. 10.** **Grave.** Sen. Octav. 7. **Hebes.** Juvenal. 11. Sat. 140. **Infandum.** Lucan. lib. 2. **Infestum.** Ovid. 11. Epist. 19. **Injustum.** Ovid. 13. Met. 44. **Lethale.** Juvenal. 15. Sat. 165. **Nefandum.** Ovid. 8. Met. 440. **Nocens.** Ovid. 1. Met. 141. **Rigidum.** Claud. de Rapt. Proserp. 3. 94. **Rubens igne.** Ovid. 12. Met. 276. **Solido tabularia ferro.** Ovid. 15. Met. 810. **Splendens.** Ovid. 3. Met. 53. **Absumere ferro aliquem.** Virg. 4. *Æn.* 60. V. **ABSUMO.** **Accipere ferrum pectoribus.** Sil. lib. 10. 7. **Acuere ferrum.** Hor. 1. Carm. 2. 21. **Adegit ferrum in viscera.** Sil. lib. 7. 626. **Adactum ferrum per pectus.** Ovid. 6. Met. 271. **Aperire pectus ferro.** Sen. Agam. 4. **Applicatum ferrum.** V. **APPLICO.** **Ardens ferrum, i. e. Splendidum.** Valer. 1. Argon. 488. — ardenti **Æsonides retinacula ferro** Abscidit. **Armata gracili ferro.** Sen. Hippol. 4. **Armare ferrum veneno.** V. **ARMO.** **Cedere aliquid ancipiti ferro.** Lucret. lib. 6. 167. **Cæsus ferro.** Sen. Octav. 17. **Capeffere ferrum imbelles.** Valer. 1. Argon. 759. **Cernere ferro.** V. **CERNO.** **Collapsus ferro.** Virg. 4. *Æn.* 664. **Collocati certis locis cum ferro homines.** Cic. pro Cæcin. 41. **Compefcere culpam ferro, Occidere pecus contagio nocens.** Virg. 3. Georg. 468. **Condit ferrum sub adverso pectore.** Virg. 12. *Æn.* 950. **Conjectum in guttura ferrum preffit.** Ovid. 3. Met. 90. **Consumere ferrum pectore, h. 2. Accipere.** Stat. 12. Theb. 745. **Convellere aliquid ferro.** Virg. 6. *Æn.* 148. **Convertere ferrum ab uno in alium.** Ovid. 8. Met. 768. **Crispans manu bina hastilia lato ferro.** Virg. 1. *Æn.* 317. **Decernere ferro, i. e. Armis.** Virg. 12. *Æn.* 695. V. **DECERNO.** **Defringere ferrum ab hasta.** Virg. 11. *Æn.* 748. **Demetere aliquid ferro.** Hor. 1. Serm. 2. 46. **Demittere ferrum in artus.** Ovid. 4. de Pont. 16. 51. **Detegere ferrum, Evaginare.** Lucan. lib. 3. 128. **Distringere in mortem alicujus ferrum.** Tacit. 14. Ann. 8. **Do, ut, Tot ferro sæva dedisset Funera.** Virg. 8. *Æn.* 570. **Dedit obvia ferro Pectora.** Virg. 12. *Æn.* 540. **Priore loco Ferro sextus, altero tertius casus est.** **Ducere ferrum vagina.** Ovid. 4. Fast. 929.

Elicere ferrum e terræ cavernis, rem ad colendos agros necessariam. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.
 Eripere ferrum vagina. Virg. 6. Æn. 260.
 Excindere portam ferro. Virg. 6. Æn. 553.
 Excipere ferrum adverso pectore. Sen. Agam. 4.
 Excutere ferrum alicui. Lucan. lib. 1. 118.
 Exigere spiritum ferro, Vitam sibi eripere, Se occidere. Sen. OEdip. 14.
 Exegit ferrum per viscera domini. Lucan. lib. 2. 149. Ovid. 9. Epist. 157.
 Exolvere brachia ferro. Tacit. 15. Ann. 63. Eodem ictu brachia ferro exolvunt. De Seneca & uxore venas sibi incidentibus.
 Fœdare aliquid ferro. Virg. 3. Æn. 241.
 Fodere utrum ferro. Tacit. 14. Ann. 8. Hic est, hic est fodiendus ferro. Verba Agrippinæ utrum ostendentis. Sen. Octav. 6.
 Gliscere dulci ferro. Stat. 12. Theb. 649.
 Haufit pectora ferro. Ovid. 8. Met. 440.
 Jacet ferro meus conjux. Sen. OEdip. 14.
 Icta mordaci ferro pinus. Hor. 4. Carm. 6. 9.
 Immori ferro. Sen. OEdip. 7.
 Impulit ferrum in meos penates. Ovid. 12. Met. 551.
 Incumbere ferro. Ovid. 14. Met. 81.
 Induere semet opposito ferro. i. e. Irruere in ferrum. Sen. OEdip. 4.
 Inspicat acuto ferro faces. Virg. 1. Georg. 292.
 Instructi ferro. Virg. 12. Æn. 124.
 Interimi ferro. Quintil. lib. 3. cap. 8. Qui in legatione ferro sunt interempti.
 Invadere cum ferro aliquem advenientem. Cic. pro Cæcin. 25.
 Irruimus ferro. Virg. 3. Æn. 222.
 Lacerare ferro aliquem. Hor. 3. Carm. 27. 46.
 Lacerare aliquem ferro. Virg. 12. Æn. 185.
 Lædere ferrum scabie & rubigine. Virg. 2. Georg. 220.
 Liventia ferro crura. Claud. 2. in Eutrop. 343.
 Mactare hostiam ferro. Virg. 3. Georg. 489.
 Maculatum sanguine ferrum. Ovid. 15. Met. 107.
 Mergere ferrum jugulo. Sen. Agam. 13.
 Minitari patriæ igni ferroque. Cic. 14. Philipp. 34.
 Mitigat agrum silvestrem ferro & flammis. Hor. 2. Epist. 2. 186.
 Moliri ferrum in aliquem. Ovid. 3. Fast. 35.
 Mollit ignis ferrum. Hor. 1. Serm. 4. 20.
 Mori ferro. Sen. Octav. 6.
 Obfistere ferro, ne quis accedat. Cic. pro Cæcin. 25.
 Occisus ferro. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Occumbere ferro. Ovid. 12. Met. 207.
 Parcere temerando ferro. Lucan. lib. 1. 147.
 Patefacere viam ferro. Tacit. 1. Ann. 32. Et animi ferox, inter obstantes & armatos, ferro viam patefecit.
 Perfusum ferrum gemina cæde. Sen. Thyest. 8.
 Petere aliquem ferro. Ovid. 13. Met. 444.
 Petita ferro bellua. Hor. Epod. 5. 10.
 Recludere pectus ferro. Sen. Troad. 10.
 Reformidare ferrum. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quod etiam rusticis notum est, qui frondibus teneris non putant adhibendam esse falcem, quia reformidare ferrum videntur, & nondum cicatricem pati posse.
 Reponere ferrum. Stat. 9. Theb. 81.
 Rescindere aliquid ferro. Virg. 3. Georg. 453.
 Referare pectus ferro. Sen. Octav. 6.
 Resolvit jugulum ferro. Ovid. 6. Met. 643.
 Retundere ferrum jugulis, Hebetare. Lucan. lib. 6. 161.
 Retusum ferrum. Virg. 2. Georg. 301.
 Satiare ferrum sanguine. Ovid. 5. Fast. 575.
 Secare collum ferro. Virg. 9. Æn. 331.
 Sequi aliquem nudo ferro. Ovid. 6. Met. 666.
 Sequi extrema ferro. Virg. 6. Æn. 457.
 Sternere ferro aliquem. Sen. Troad. 6. Hor. 2. Serm. 3. 202.
 Stringere ferrum. Stat. 8. Theb. 140.
 Superare ferrum duritia. Ovid. 2. Epist. 137.
 Tentare aliquem inertis ferro. Claud. de Bell. Get. 389.
 Trajecta ferro pectora. Virg. 1. Æn. 359.
 Violabere ferro nullo. Ovid. 5. Met. 226.
 Uritur ardenti ferro. Juvenal. 14. Sat. 22.
FERRUS, Adj. [σιδερός] Quod est ex ferro. Plin. lib. 10. cap. 42.
 Plittacus verberatur radio ferreo.
 Fabricam ferream invenere Cyclopes. Plin. lib. 7. cap. 56.
 Ferrei coloris atque duritiæ marmor. Plin. lib. 36. cap. 7.
 Ager ferreus horret hastis. Virg. 11. Æn. 601.
 Annulus ferreus. Ovid. 1. de Arte Am. 473.
 Bella ferrea. Ovid. 13. Epist. 64.
 Claustris ferreis cohibere portas. Sen. Thyest. 7.
 Ensis ferreus. Lucret. lib. 5. 1292.
 Imber ferreus. Virg. 12. Æn. 284.
 — it toto turbida cælo
 Tempestat telorum, ac ferreus ingruit imber.
 Mucro ferreus. Virg. 11. Æn. 817.
 Seges ferrea telorum. Virg. 3. Æn. 45. Idem 12. Æn. 664.
 Turris ferrea. Virg. 6. Æn. 554.
 Ferreus, per translationem, pro Duro & inexorabili. Cic. 15. Fam. 21. Ferreus essem, si te non amarem.
 Ferreus, qui fratris carissimi atque amantissimi præsentis mœrore non movear. Cic. 4. in Catil. 3.
 Ferus ac ferreus. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Durus ac ferreus, Inhumanus. Cic. 7. Verr. 120.
 Patiens & ferreus. Juven. 1. Sat. 31.
 Decreta ferrea veterum sororum. i. e. Parcarum. Ovid. 15. Met. 781.
 Jura ferrea, Inexorabilia. Virg. 2. Georg. 501.
 Negotium ferreum, Compedes. Plaut. Pers. 1. 1. 21.
 Os ferreum, Impudentissimum. Cic. in Pison. 63.
 Præcordia ferrea. Ovid. 12. Epist. 183.
 Scriptor ferreus. Cic. 1. de Fin. 5. De quo Licinius, Ferreum scriptorem, verum opinor scriptorem tamen, ut legendus sit.

Secula ferrea. Tibul. lib. 2. 3. 39. V. Ovid. 1. Met.
 Somnus ferreus, Mors. Virg. 12. Æn. 309.
 Sors ferrea vitæ, Durissima. Ovid. 5. Trist. 3. 28.
 Vox ferrea. i. e. Fortis instar ferri. Virg. 2. Georg. 44.
FERRA, æ. f. Instrumentum rusticum. Cato R. R. cap. 10. & Varr. 1. 22. al. Furca, quod verbum subintelligendum esse videtur.
FERRARIUS, a, um. Adj. [σιδεραῖος] Quod ad ferrum attinet.
 Aqua ferraria, Qua utuntur fabri ferrarii ad extinguendum candens ferrum. Plin. lib. 28. cap. 16. Quidam urinam equi aquæ ferrariæ ex officinis miscent.
 Faber ferrarius. Plin. lib. 14. cap. 4.
 Metallum ferrarium. Plin. lib. 34. cap. 14.
 Officina ferraria. Plin. lib. 13. cap. 23. Idem lib. 8. cap. 57.
FERRARIA, æ. f. [σιδεραρία] Fodina ex qua ferrum extrahitur. Cæf. 7. Bell. Gall. 22. Apud eos magnæ sunt ferrariæ. Liv. 34. 21. Pacata provincia, vectigalia magna instituit ex ferrariis, argentariisque.
 Ferraria item Herba, quæ & Peristereos. V. Apul. de Herb. cap. 65. & 72.
FERRARIUS, i. m. pro Opifice ferrario. Firmic. lib. 4. cap. 7. Coquos, ferrarios, atque ex igne vel ferro artes suas officiaque complentes. Inscriptio vetus apud Spon. Misc. E. A. p. 66. COLL. FERRARIOR. i. e. Collegium ferrariorum.
FERRATILIS, e. Hinc, Genus ferratile, in Plaut. Most. 1. 1. 17. legimus de servis dici, qui compediti habentur, i. e. qui annulatis cruribus atterunt assidue ferrum. Verba Plaut. sunt hæc,
 Cis, hercle, paucas tempestates, Tranio,
 Augebis ruri numerum, genus ferratile. V. Lipf. Elect. 2. 15. & Muret. Var. Lect. 5. 9.
FERRATUS, a, um. Adj. [σιδερατός] Cui ferrum inditum & applicatum est. ut, Ferrata hasta. Liv. 1. 32. Et apud Plin. lib. 36. cap. 23. Ferratis vectibus. Et apud Columel. lib. 10. 45.
 — ferrato robore palæ. Virg. 3. Georg. 361.
 Undaque jam tergo ferratos sustinet orbes. i. e. Rotas plaustrorum.
 Agmina ferrata barbarorum. Hor. 4. Carm. 14. 30.
 Calce ferrata cruentat cornipedem. Sil. lib. 17. 541. V. CALX.
 Portæ ferratæ. Stat. 10. Theb. 504.
 Ferratus in pistrino. i. e. Catenis ferreis vinctus. Plaut. Bacch. 4. 6. 11.
 Ferrati absolute sunt Cataphracti, aut validius armati. Tacit. 3. Ann. 45. extr. In fronte statuerat ferratos, in cornibus cohortes, a tergo femeros. Dicuntur Ferrati viri apud Claud. de 6. Conf. Honor. 571.
 Aquæ ferratæ sunt Acidulæ Scrib. Larg. Compos. 146. Hoc traxi et aquis caldis, quæ sunt in Tufcia ferratæ.
FERRAMENTUM, i. n. [σιδερα] Instrumentum ferreum. Varro R. R. 1. 22. Ferramentorum varietas. Tacit. Germ. 30. 4. Peditem super arma ferramentis quoque coonerant. Martial. 14. 36. Ferramenta tonsoria. Cæf. 5. Bell. Gall. 41. utitur pro his quibus terra foditur. Cic. 3. Catil. 10. pro Gladiis & telis: Cethegus dixit se bonorum ferramentorum studiosum esse. Petron. cap. 94. Eodem ferramento ad mortem viam quæro. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tui muneris fuerunt? Budeus.
 Ferramenta agrestia. Liv. 1. 40. i. e. Secures.
 Ferramenta vetera. Columel. lib. 2. cap. 4.
 Ferramenta fabrorum. Hor. 1. Epist. 1. 85.
FERRAMENTARIUS, i. m. Idem ac Ferrarius. Firmic. lib. 3. cap. 1. sub finem. In Solis vero aut Lunæ domo, faciunt ærarios, ferramentarios, statuarios, &c.
FERRUGO, inis. f. [ῥῆς σιδερος] Rubigo ferri. Plin. lib. 23. cap. 1. Sudor virgæ corni arboris, lamina ferrea candente exceptus, non contingente ligno, illitaque inde ferrugo, incipientes lichenas sanat.
 Ferrugo, per translationem, Compressæ purpuræ color rufus, nigris ruboris, quasi violacei, vulgo morellum dicunt, similitudine coloris ferri, dum est rubiginosum. Virg. 9. Æn. 582.
 Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus iberæ. Ubi Servius, Ferrugo, inquit, Coloris genus est, qui vicinus est purpure subnigræ. Donatus vero, Alio loco, Tyrioque ardebat murice lene, sed illic purpura significata est confecta ex murice, hic autem ferruginem dixit aerii coloris. Hæc Donatus. Plin. lib. 15. cap. 1. Vestitos alia ferruginis tunica.
 Atra ferrugo. Ovid. 15. Met. 788.
 Dulcis violas ferrugine pingit. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 93.
 Mala ferrugine purus animus. Lucan. ad Pison. 95.
 Obscura ferrugo. Virg. 1. Georg. 467.
 Peregrina ferrugine clarus & ostro. Virg. 11. Æn. 772.
FERRUGINEUS, Adj. [σιδεραειδής] Quod est coloris ferruginis, etiam color castaneus dicitur. Plin. lib. 29. cap. 6. Et ferruginæ maculas habentes. De lacertis.
 Ferrugineum colorem, inquit Nonius, Ferri similem esse voluit. Vere autem Ferrugineus color Cæruleus est. Virg. 4. Georg. 183.
 — & ferrugineos hyacinthos. Plaut. Mil. 4. 4. Nonius.
 Amictus ferrugineus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 275.
 Cymba ferruginea Charontis. Virg. 6. Æn. 303. i. e. Nigra, trita. Servius.
 Livor. Aufon. Epist. 10. 62.
 Livor ubi iste tuus, ferrugineumque venenum
 Opportuna tuis inimicat pectora fucis. V. If. Voss. ad Catul. p. 217.
 Nemo ferrugineus. Stat. 2. Theb. 13. i. e. Horridum. Lactantius.
 Ferrugineus sapor. Plin. lib. 31. cap. 10. Tungri civitas Galliæ, item habet insignem, plurimis bullis stillantem, ferruginei saporis quod ipsum non nisi in fine potus intelligitur.
FERRUGINANS, tis. Ferrum sapore referens. Tertull. adv. 1. cap. 15. Guttæ bituminosæ, ferruginantes & sulphurantes.
FERRUGINOSUS, a, um. ut, Ferruginosum ferrum, apud Sidorum.
FERRUMEN, inis. n. quasi Gluten, junctura seu ligatura, quæ ferri excrementis vel ramentis, vel quavis alia materia fieri solet.

Plin. lib. 36. cap. 23. Ruinarum urbis ea maxima causa, quod furto calois sine ferrumine suo camenta componuntur.

Ferrumen in auro, Chrysocolla vocatur agglutinando auro, inquit Plin. lib. 33. Aliter hodie legitur. V. cap. 5. Segm. 29. Hard. conf. Petron. cap. 102.

FERRUMINO, [συνάμω] āre. Conglutinare, quando conglutinatio fit ex ipsa materia quæ conglutinatur. Pompon. in l. Quicquid. D. de Acquirendo rerum dominio, Si tuum scyphum alieno plumbo plumbaveris, alienove argento ferruminaveris: non dubitatur, scyphum tuum esse, & a te recte vendicari. Plin. lib. 27. cap. 4. Fabulosa arbitror quæ adjiciuntur: recente ea si uratur, ferrum aut æs ferruminari.

Ossa fracta, confusa. Plin. lib. 31. de aquis marinis, cap. 6. Quæ calefiunt ad nervorum dolores, ferruminant & fracturas, ossaque confusa. Idem lib. 36. cap. 28. Vitrum sulphuri concoctum ferruminatur in lapidem. Idem lib. 35. cap. 15. Calcis quoque usum bitumen præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris.

Ferruminare labra labellis, de osculantibus. Plaut. Mil. 4. 8. 25.

FERRUMINATUS, a, um. Ferruminato alvi glutino furculo. Plin. 10. 33. V. Vall. 6. 58. Ponticuli ferruminati. Petron. cap. 31. Idem cap. 32. Annulus aureus ferreis veluti stellis ferruminatus.

FERRUMINATIO, ōnis. f. [συνάμω] Paulus in l. In rem actio. §. Item quæcunque. D. de rei vindicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura vero non idem efficit.

FERRUMINATOR, ōris. m. Qui ferruminat, apud Vitruv.

FERRICRĒPINUS, a, um. finxit Plaut. Afin. 1. 1. 21. Apud ferricrepinas infulas. i. e. ubi ferreæ compedes crepant, ut in ergastulis.

FERRIFŌDINA, æ. f. Idem quod Ferraria, ubi foditur ferrum. V. Varro de L. L. 7. 33.

FERRITERUS, i. m. Servus qui ferrum terit quo vinctus est. Plaut. Trin. 4. 3. 14. Ferriteri mastigia.

FERRITERIUM, i. n. Carcer ubi ferreæ compedes teruntur. Plaut. Most. 3. 2. 55. Inde in ferriterium, postea in crucem recta.

FERRITIBAX, ācis. Idem qui Ferriterus. Plaut. Most. 2. 1. 9.

FERTILIS, **FERTILITAS**, **FERTILITER**. V. **FERO**.

FERTINI, Populi Rhætorum in Istria, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 19.

FERTUM, i. n. Genus libi, a Ferendo dictum: quod sæpe ad sacra ferebatur. Festus. conf. Isidor. 6. 19. Perf. 2. Sat. 48.

Attamen hic extis & opimo vincere ferto

Intendit. i. e. Pingui libo: vel Fertili, copioso, & abundanti sacrificio. Alii sic dictum putant, quod pluribus variisque rebus fartum sive factum esset. V. Fartum in **FARCIO**. Alii scribunt Fectum.

Fertum Jovi moveto & mactato sic. Cato cap. 134. Vetus codex habet Ferctum. conf. Voss. Lex. Etymol. & Turneb. Advers. 28. 28.

FERTIS, a, um. Idem quod Fertilis: ut, Frugifera & ferta arva. Cic. in Orat. 163. Ex antiquo poeta.

FERVEO, vi & bui, [ζέω, βράζω] ēre. Ex incendio calere, bullire. Deservit & Deservit, vide **DEFERVEO**. Malo sine b, nam dicitur Fervidus, non Ferbidus, nec potest esse a φέρωμαι, quod aliud significat. H. St.

Æquor fervet. Virg. 1. Georg. 327.

Cor mero fervet. Ovid. 2. Fast. 732.

Lingua mero fervet. Ovid. 2. Fast. 732.

Fervet vinum, quum ex musto in vinum transit. Plin. lib. 14. cap. 9. Budaus.

Mare fervet aquis. Ovid. 18. Epist. 26.

Pelagus æstu fervet. Cic. de Orat. 155.

Pontus vertigine fervet. Ovid. 11. Met. 549.

Fervere item, Molestiis quibuscunque perturbari, ferri & agitari. Martial. lib. 2. 64.

— fora litibus omnia fervent.

Fervet opus. Virg. 1. Æn. 440.

Opere omnis femita fervet. Virg. 4. Æn. 440.

Fervere & ferri avaritia. Cic. pro Quint. 38. Usque eo fervet ferturque avaritia, ut de suis commodis velit aliquam partem amittere.

Lethi fervebat amore. Sil. lib. 17. 567.

Pectus avaritia, miseraque cupidine fervet. Hor. 1. Epist. 1. 33.

Fervere ab ira. Ovid. 2. Met. 602.

— utque animus tumida fervebat ab ira,

Arma afflueta rapit.

Ira totus fervet. Sen. Herc. fur. 11.

FERO, vi, ēre. Idem. Ter. Adel. 4. 1. 18.

Quum fervit maxime, tam placidum, quam ovis est, reddo.

Virg. 1. Georg. 455.

Omnia tunc pariter vento nimisque videbis

Fervere. Idem 9. Æn. 693.

Fervere cæde nova. Propert. 2. 28. 4.

Incipit & sicco fervere terra cane. Valer. lib. 7. Argon. 150.

Atque iterum infestæ se fervere cæde Lacenæ Credit. Virg. 8. Æn. 677.

Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.

Memoria igitur Quintilianum fallit, cum Fervere sibi inauditum tradit, 1. 6. p. 73.

Fervat, pro Ferveat. Pompon. Fullonibus, Facite ut ignis fervat, ligna insipite, far concidite. Nonius.

FERVENS, entis. [ζέω] Quod bullit, aut calidum est. Plaut. Curc. 4. 2. 25. Quasi aquam ferventem frigidam esse, ita vos putatis leges.

Et Columel. lib. 12. cap. 50. Ferventissima aqua.

Lucri cupidine fervens. Claud. 1. Ruff. 100.

Ferventem flagris facere. Plaut. Amph. 4. 2. 10.

Quem pol ego hodie ob isthæc dicam ferventem flagris.

Fervens gustu radix. Plin. lib. 12. cap. 12. Radix costi, gustu fervens, odore eximio.

Æstus ferventissimus. Plin. lib. 31. cap. 3.

Animus fervens. Cic. 1. Off. 46. Nam fortis animus & magnus in homine non perfectio nec sapientia ferventior plerumque est.

Aqua fervens. Cic. 3. Verr. 67.

Aquis ferventibus mollit artus. Ovid. 1. Met. 228.

VOL. II.

Foculi ferventes. Plaut. Capt. 4. 2. 57.

Laridum atque epulas foveri focus ferventibus.

Horæ diei ferventes, pro Meridianis. Plin. lib. 17. cap. 22.

Jecur fervens. Hor. 1. Carm. 13. 4.

Ingenium rapido ferventius anni. Hor. 1. Serm. 10. 62.

Natura ferventissima. Columel. lib. 12. cap. 15.

Pavimentum fervens, Quod fervore balnearum incaluerat. Plin. Epist. 1. 3. 14. Lavabatur in villa Formiana: repente eum servi circumstant: alius fauces invadit, alius pectus & ventrem, alius os verberat: & quum exanimem putarent, abjiciunt in fervens pavimentum, ut experirentur an viveret.

Rota fervens. Ovid. 1. de Ponto 8. 68.

Sanguis fervens. Sil. lib. 17. 489.

Undæ ferventes æstibus. Ovid. 14. Met. 48.

Vulnus fervens. Ovid. 4. Met. 120.

FERVENTER, Adv. [ἐρπῆς] Cic. 8. Fam. 8. Et de damnatione ferventer loqui est coeptum.

Compar. Augustin. de Genes. ad lit. 2. 5. Quæ celerius, utique ferventius aguntur.

Superl. Paulus Christum ferventissime prædicabat. Idem de Civ. Dei. Cic. 8. Fam. 6. Curio ferventissime concepitur.

FERVESCO, [ζέωμαι] ēre. ut, Terræ ferveſcunt ſole. Lucret. lib. 6. 851.

Ventus mobilitate ſua ferveſcit. Lucret. lib. 6. 176. conf. Sen. Nat. Quæſt. 4. 2.

FERVĒFACIO, ēci, actum, [ζεωρίζω] ēre. Facere fervere, ſeu bullire. Cato de R. R. cap. 157. Eo addito oleum &c. & pollinem polentæ. Poſtea ferve bene facito.

Fervefacere ſeſe, Calidum fieri. Plaut. Pſeud. 3. 2. 44.

Æ ipſæ ſeſe patinæ fervefaciunt illico.

FERVEFACTUS, a, um. Plin. 20. 3. Vinum fervefactum.

Fervefacta jacula. Cæſ. 5. Bell. Gall. 42.

FERVĪDUS, Adj. [ζέως] Idem quod Fervens & maxime calidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Jam vero reliqua quarta pars mundi, & ea ipſa tota natura fervida eſt. h. e. Ardens maxime.

Æſtus fervidus. Hor. 1. Serm. 1. 38.

Aqua fervida. Curt. 4. 7. 22.

Cinis fervidus. Sen. Troad. 2.

Flamma fervida. Hor. Epod. 17. 32.

Spuma fervida. Ovid. 8. Met. 287.

Vina fervida. Hor. 2. Serm. 8. 38.

Fervidus, Diligens ac vehemens. Liv. 27. 33. extr. Cum toto eo bello damnosa, præpropere ac fervida ingenia imperatorum fuiſſe: tum &c. Furto fervidus. Virg. 9. Æn. 350.

— hic furto fervidus inſtat.

Ingenio fervidus. Ovid. 14. Met. 485.

Adoleſcentia fervida. Sen. Octav. 8.

Animi fervidi vir. Liv. 2. 52.

Bella fervida. Sil. lib. 3. 365. V. Drakenb.

Cura fervida. Tibul. lib. 4. 12. 1.

Dicta fervida. Virg. 12. Æn. 894.

Genus dicendi fervidum quoddam & petulans & furioſum. Cic. de Clar. Orat. 241.

Oratio fervida. Cic. de Clar. Orat. 108. Appii Claudii volubilis, ſed paulo fervidior erat oratio.

Virtus fervida. Catul. 62. 218.

Fervidus, cum gen. Sil. lib. 17. 414.

Fervidus ingenii Maſaniſſa, & fervidus ævi.

Compar. V. Oratio fervida. Cic. de Clar. Orat. 108.

Superl. Tempus diei fervidiſſimum. Curt. 3. 5. 1.

FERVĪDE, Adv. [ζέως] Plaut. Trucul. 2. 4. 2. Fervide, ut tota floret, ut oleum nitide nitet. Al. Ver vide. & Ut olet, ut nitide n.

FERVOR, ōris. m. [ζέως] Calor vehemens. Plin. lib. 11. cap. 21. Indi furantur attivo fervore aurum, erutum a formicis tempore hiberno.

Ætatis fervor. Cic. de Senect. 45.

Maris fervor. Cic. de Prov. Conf. 31.

Mentis fervor. Cic. 1. de Orat. 220.

Pectoris fervor. Hor. 1. Carm. 16. 24.

igneus fervor. V. **IGNIS**.

Prono nimium fervore petiæ Italiæ. Claud. de Bell. Get. 476.

Siccis aer fervoribus uſtus. Ovid. 1. Met. 119.

Accellit fervor capiti. Hor. 2. Serm. 1. 25.

Infidet in venis & medullis fervor. V. **INSIDRO**.

Torret nimis fervoribus ætherius ſol. Lucret. lib. 5. 216.

Fervores, Aſtra dixit Vitruvius 9. 4. Faciat, inquit, in his fervoribus retentiones. Alias & huic & Ciceroni Fervor eſt Æther & calor. Turnebus Adverſ. 22. 29.

FERVUNCŪLUS & **FERVUNCULUS**, i. m. Arnob. 2. p. 49. Fervunculum, ſcabiam ſanare. Elmenh. mavult Fervunculum. Fervunculus eſt Th. Prifciano 1. 10.

FERŪLA, æ. f. [καρφύνη] Herba quæ Græcis Narthex dicitur, ſoli Africæ cognita: foeniculo ſimilis foliis & caule, niſi quod caulem habet multo altiorem & craſſiorem, unde Clearchus ferulam eſſe dixit lignum & non lignum: tum propter craſſitudinem caulis, tum quia caulis intus eſſet medulloſus quemadmodum foeniculus, atque idcirco minus ſolidus & compactus. quapropter eo caule utebantur magiſtri ludi litterarii apud antiquos ad feriendos pueros. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula calidis naſcitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata ſcapis. Duo ejus genera, Nartheca Græci vocant affurgentem in altitudinem: Narthecyan vero ſemper humilem. A genibus exeuntia folia maxima, ut quæque terræ proxima. Cetero natura eadem quæ anetho, & fructu ſimilis. Nulli fruticum levitas major, ob id geſtata faciliſ baculorum uſum ſenectuti præbet. Columel. lib. 3. de Arborib. cap. 22. ad finem.

Cædere ferula. Hor. 1. Serm. 3. 120.

Florentes ferulæ. Virg. 10. Ecl. 25.

Florentes ferulas & grandia lilia quaſſans.

Frangere ferulas dicitur is, In quo ferulæ franguntur. Juven. 6. Sat. 478. — hic frangit ferulas, rubet ille flagellis.

Et nos ergo manum ferulæ subduximus. Juven. Sat. 1. 15. i. e. Nos quoque litteras didicimus, & præceptorum opera uli sumus. Nam antiquitus litteratores discipulorum manus ferula cædebant. Hinc Martialis lib. 14. 80. de ferulis. Invisæ nimium pueris, &c. Idem lib. 10. 62. Ferulæque tristes, sceptræ pædagogorum, Cessent. Notavit id eleganter Columel. in carmine lib. 10. 21. Nec manibus mites ferulas. Ibid. 119. — ferulæque minaces

Plantantur.

A feriendo ferulam dicunt. Hac enim pueri vapulare solent. conf. Isidor. 17. 9. Turneb. 11. 5.

Translate utitur Plin. lib. 8. cap. 32. §. 50. de Cervorum cornibus, Teneris increscunt ferulis, molli plumata lanugine.

Ferula nominabatur etiam rudis lanifæ, qua fecernebatur & cognoscebatur. Dio. 72. p. 826. Pugnabat cum eo lanista quispiam, vel etiam gladiatori ferulas habens. conf. Lips. Saturn. 1. 15.

Ferulæ etiam aptæ continendis ossium fracturis. Cels. lib. 8. cap. 10. Budæus.

Ferula est quod Paul. Ægineta, lib. 6. *παρρηκίον* dicit, i. e. Levis illa lignea tabula, quæ fractis ossibus solet circumponi. Nunc solent chirurgi ex densiori papyro ferulas illas facere.

Accommodare ferulas, vulgus chirurgorum dicit *mettre des tringles, esclisses, ou attelles*. V. ACCOMMODO.

FERULACEUS, Adj. [*φαιρικός*] In modum ferulæ, vel Ferulæ similis. Plin. lib. 15. cap. 7. Et in Hispania provenit repente altitudine oleæ, caule ferulaceo. Idem lib. 18. cap. 7.

FERULAGO, inis. f. [*φαιρά*] Frutex, quem ferula humiliorem Theophrastus, ceterum omnino similem tradit. Cæl. Aurel. Acut. 2. 12. Thapsia, quam nos ferulaginem dicimus.

FERULEUS, a, um. Ex ferula factus. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. Alearis tabella, aut ferulea.

FERUS, a, um. V. FERA.

FERUS OCLUS, Herba est, Asyla aliter dicta, quam in remedio pecora quarunt, siquando anagallida feminam gustaverint. V. Plin. lib. 25. cap. 13.

F E S

FESCENNIIUM, i. n. Sive Fescennia, orum. pl. Oppidum Campaniæ, inquit Servius, ubi nuptialia inventa sunt carmina. Plin. 3. 5. Fescennia Hetruriæ civitas dicitur: cujus populi ducunt originem ab Atheniensibus.

FESCENNINUS, a, um. ut Virg. 7. Æn. 695.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos.

Fescennini versus, dicebantur Qui in nuptiis canebantur. Dicti quod ex urbe Fescennina allati essent: sive quod fascinum putantur arcere. Hæc Festus. Liv. 7. 2. Qui non, sicut ante, Fescennino versu similem incompositum temere, ac rudem alternis jaciebant. Erant hi versus omni obscenitate & opprobriis pleni. Macrobius lib. 2. Saturn. 4. Temporibus triumviralibus Pollio, quum Fescenninos in eum Augustus scripsisset, ait, At ego taceo: non est enim facile in eum scribere qui potest proscribere. Budæus.

Licentia Fescennina. Hor. 1. Epist. 1. 145.

Locutio Fescennina. Catull. 62. 126.

Apud Prudent. in Symmach. 1. 261. Fescennina absolute sunt Cantica nuptialia, ut non adeo semper versus obscenitate pleni denotentur. De his auctores vide complures in Lex. Pitisc.

FESCENNIA, orum. n. pl. Joci lususque nuptiales. Plin. 15. 22. Juglandes, nuptialium Fescenniorum comites. Hard. Fescenninorum.

FESCENNICOLA, æ. c. Sidon. 12. 2. Carmen Fescennicolæ Diones.

FESNOÆ, vocabantur, Qui depellere fascinum credebantur. Alii legunt, Fescenninæ, vel Fescennoneæ. Ex Festo. Scalig. Fascinoe, i. e. Fascini.

FESSÆ, arum. f. pl. Reines. Var. Lect. 3. 4. p. 394. Fessas ovium vocat Pediculos oves infestantes, quas Plin. cum creta necari dicit. [Ubi? Immo carere pediculis dicit oves. lib. 11. 33. extr.]

FESSONIA Dea apud veteres colebatur, ut fessos juvaret: sicut Pellonia placabatur, ut hostes depelleret. Utriusque meminit August. lib. 4. de Civit. Dei, 21.

FESSUS, Adj. [*ἀπαιρηκός, κεννηκός*] a Fero, fers derivatum; h. e. Fatigatus: Quoniam qui continue ferunt onera, facile fatigantur. Participium verbi Fatiscor, ut docet Priscianus. Dicitur autem tam de Animo quam de Corpore, auctore Valla lib. 4. 99. Virg. 2. Ecl. 10. Thestylis & rapido fessis messoribus æstu. Sic Plin. lib. 7. cap. 52. Puerum æstu & itinere fessum.

Fessus de via. Cic. 1. Acad. 1.

Ætate fessus. Virg. 2. Æn. 596.

Bello fessus. Cic. 1. de Divin. Virg. 2. Æn. 109.

Curis fessus. Sen. Hippol. 247.

Curfu fessus. V. Vulnere fessum corpus.

Errore viarum fessus. Sil. lib. 15. 720.

Hieme fessi atque inopia. Tacit. 3. Hist. 56. 5.

Inedia fluctibusque fessum recreare. Cic. pro Planc. 26.

Lucu fessia. Ovid. 14. Met. 426.

Plorando fessus. Cic. 15. Att. 9.

Senecta fessus. Lucan. 3. 724.

Studiorum pondere fessus. Lucan. ad Pison. 178.

Videndi fatietate fessus. Lucret. lib. 2. 1037.

Valetudinibus fessi. Tacit. 3. Hist. 2. Circo quoque ac theatris, & amoenitate urbis emolitos, aut valetudinibus fessos.

Via fessus. Ovid. 14. Met. 426.

Vita fessus. Plin. lib. 5. cap. 17.

Vulnere fessum corpus. Liv. 1. 25. Alter fessum vulnere, fessum curfu trahens corpus.

Fessus rerum. Virg. 1. Æn. 182.

Tum Cererem corruptam undis, Cereliaque arma

Expediunt fessi rerum. Ubi Servius, Fessi rerum, h. e. Penu-
ria fatigati. Et Fessus generale est: dicimus enim Fessus animo:

ut Virg. 3. Æn. 232.

— ter fessus valle refedit, nimirum, Egens consilii. Et

Fessus corpore: quod magis est proprium. Et Fessus rerum, a for-

tuna venientium. Hactenus Servius. Fessi rerum, inquit Turnebus, sunt Fatigati naufragii calamitate & tempestatis jactatione: sic dixit, sunt lacrymæ rerum, id est calamitatum & rerum aduersarum.

Artus fessi. Virg. 4. Georg. 190.

Caput fessum viridi summisit in herba. Ovid. 3. Met. 502.

Corpora fessa. Virg. 4. Æn. 522.

Dies fessa. Stat. 2. Silv. 2. 48.

Genis fessis obrepit somnus. Sen. Troad. 6.

Latus fessum depone sub lauru mea. Hor. 2. Carm. 7. 18.

Membra fessa. Ovid. 4. Epist. 90.

Naves fessæ. Virg. 5. Æn. 29.

Quoque magis fessas optem dimittere naves. Ubi Servius

Fessas naves, pro Nos fessos.

Oculos fessos furari labori. Virg. 5. Æn. 845.

Pectus fessum curis. Sen. Hippol. 2.

Senectus fessa. Lucan. lib. 2. 128.

Viator fessus. Hor. 1. Serm. 5. 17.

Virtus fessa. Sen. Hippol. 7.

Vox mihi fessa loquendo. Ovid. 3. Trist. 3. 85.

FESSULUS, a, um. dimin. Pseudepigr. Petron. p. 228. Animula fessula.

FESTI, [*Φῆσι*] Locus erat in ipsis urbis Romæ primordiis appellatus, intra quintum ab urbe & sextum lapidem, ubi Romani tunc terminus monstrabatur agri. V. Strab. lib. 5.

FESTINO, [*σπεύδω, ἐπείρω, ὥς, ἀπέρχουμαι*] ære. Properare, & accelerare gressum. Plaut. Epid. 1. 1. 73. Idem Afin. 1. 3. 5. Remigio veloce quantum poteris festina & fuge. Cic. 14. Att. 21. pr. Eros autem festinavit, ut ad me litteras Dolabellæ perferrentur. Ter. Heaut. 1. 1. 73. Video alios festinare, &c.

Properare & festinare. Cic. 9. Philipp. 6.

Festinas aduersum Marium. Auct. de Viris Illustr. cap. 76. Plin. lib. 7. cap. 20. Festinat ad fratrem.

Ad eventum festinare. Hor. de Arte Poet. 148.

In provinciam festinare. Quintil. lib. 6. cap. 3. At M. Coelius de illa C. Lælii Collegæque ejus in provinciam festinantium contentione.

Nihil festinare. V. NIHIL.

Animus festinat ad aliqua. Cic. 2. Philipp. 47.

Ad singulare alicujus factum festinat oratio. Cic. 1. Philipp. 3.

Effeda festinant, pilenta, pectorita, naves. Hor. 2. Epist. 1. 192.

Festinare, Festinanter conficere. Ovid. 11. Met. 575.

— & jam, quas induat illa Festinat vestes.

Fugam festinare. Virg. 4. Æn. 575.

Mortem in se festinavit. Tacit. 4. Ann. 28.

Festinare, Properare, turbati, trepidare. Sallust. Festinantibus in summa inopia patribus. Ter. Adelph. 3. 2. 25. Quid festinas mi Geta? animum recipe. Donatus.

Festino, cum infin. Juven. 9. Sat. 126.

— festinat enim decurrere velox

Flosculus, angustæ miseræque brevissima vitæ Portio.

Festinabimus emundare. Columel. 4. 27. pr.

Festino effugere. Plin. lib. 9. cap. 8. Quintil. lib. 9. cap. 4. Finem imponere egresso destinatum modum volumini festino.

Festinare & Properare veteres voluerunt habere distantiam. Cato in oratione quam de suis virtutibus scripsit, Aliud est properare, aliud festinare. Qui unum quid mature transigit, (al. Transit) is properat: qui multa simul incipit, neque perficit, is festinat. Verum utrorumque verborum ratio sub hac significantia proxima est veritati, ut sit sæpe animi Properare studiose ad res aliquas contendentis: Festinare corporis necessitatibus obsequentis. Virg. 4. Æn. 310.

Et mediis properas Aquilonibus ire per altum. Ibid. 2. 373.

Festinate viri: nam quæ tam fera moratur

Segnities? Nonius 5. 81. conf. Gell. 16. 14.

FESTINOR, [*σπεύδουμαι*] pass. Tacit. de Mor. Germ. cap. 20. Nec virgines festinantur. i. e. Cito ad conjugium abripiuntur.

FESTINANS, Partic. [*σπεύδων*] Plin. in Paneg. cap. 4. Ad hoc ætatis inflexa maturitas, nec sine quodam munere deum festinantis fectutis insignibus ad augendam majestatem ornata cæsaries.

FESTINATUS, Partic. [*ἐσπευσμένος*] Plin. in Paneg. Quinimmo festinatis honoribus amplificat atque auget, &c.

Calor festinatus. Claud. 6. Conf. Hon. 224.

Honores festinati. Lucan. lib. 8. 24.

Iter festinatum facere. Ovid. 4. de Pont. 5. 8.

Labores festinati. Stat. 1. Achil. 160.

Maturitas festinata. Quintil. in præem. lib. 6.

Mors festinata. Tacit. in Vita Agric. 44. Ita festinatæ mortis grande solatium tulit.

Prælium festinatum. Tacit. 3. Hist. 15. 3.

FESTINABUNDUS, a, um. Val. Max. 2. 8. 5. Festinabunda manu.

FESTINANTER, Adv. [*σπεύδοντως*] Celeriter, & cito. Cic. 5. de Fin. 77. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientes omnes esse beatos. Idem 3. Att. 7.

Compar. Tacit. 15. Ann. 3. Occulto præcepto positius cuncta quam festinantius agerent. Suet. Aug. cap. 29. festinantius publicatum.

Plin. 5. Epist. 17. pr. Festinantius nuncio tibi. Plin. lib. 17. cap. 11. Quia festinantius germinant.

Superl. Augustin. Paulin. Epist. 250. Festinantissime respondisse.

FESTINANTIA, æ. f. l. 22. Cod. Theod. de Hæret. Et Bernard. in Vita Malachie.

FESTINATUS, ūs. m. Zeno, Veron. Quantum festinatus populi.

FESTINATIO, ōnis. f. [*ἐπείρωσις, ἀσπῆς*] Cic. pro Milon. 49. Quæ causa cur Romam properaret? Cur in noctem se conjiceret? Quid asse-

rebat festinationem? i. e. Quæ causa festinationis fuit?

Festinatio & Otium, contraria. Cic. 3. de Orat. 209. Quales ipsi quoque oratores, qua sint ætate, honore, auctoritate debet videri: tempus pacis an belli, festinationis an otii.

Celeritas & festinatio. Cic. pro Rosc. Amer. 97. conf. Liv. lib. 5. extr. Festinationis plena epistola & pulveris. Cic. 5. Att. 14.

Ambitiosa festinatio. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Adhibere festinationem. Columel. lib. 11. cap. 2. Quo cautior villi-

cus vel abstinere possit operibus, vel festinationem adhibere. Ignoscere festinationi alicujus. Cic. 5. Fam. 12.

Perdi

Perdit divisionem festinatio. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Præcipere festinatione deorum immortalium beneficium. Cic. 14.
 Philipp. 5.
 Properare ventis remisque in patriam omni festinatione. Cic. 12.
 Fam. 25.
 In festinationibus non suscipiendæ nimix celeritates. Cic. 1. Off. 21.
 Tollere alicui festinationem alicujus rei. Cic. 13. Att. 1.
ESTINATOR, ōris. m. [*αἰσχυρὸς*] Quintil. 2. Decl. 19. Ecce cubiculi
 vestri fores, trepide festinatoris effringuntur impulsu. Ubi rectius le-
 gitur Trepidæ festinationis.
ESTINATE, Adv. Tacit. 15. Ann. 3. Occulto præcepto, compositius
 cuncta, quam festinatus agerent.
 Compar. Gell. 10. 11. Cum significandum est, coactius quid factum
 & festinatus. [Nisi Festinantius apud utrumque legendum.
ESTINATIM, pro Festinanter. Pompon. Asin. Exilivi de nocte ad
 molam fullone festinatim. Sifenn. Histor. lib. 4. Prætor festinatim
 de castellis ad castra maxima conduxit. Nonius, 11. 37.
ESTINATO, [*εἰσδυσμένος*] Adv. Plin. lib. 18. cap. 10. Quintil.
 lib. 4. cap. 2. Quam nihil præparato, nihil festinato fecisse vide-
 tur Milo!
ESTINUS, [*ἐπιπυρρὸς*] Adj. Celer.
 Canities festina venit. Claud. de Nupt. Hon. 325.
 Cursu festinus anhelio. Ovid. 11. Met. 348.
 Senectus festina. Valer. 4. Argon. 470.
 Virtus cruda festinaque. Stat. 9. Theb. 716.
ESTINIS, e. Adj. antiquum, pro Festinus. Titinn. lib. 5. Nunc
 hoc uror, nunc hæc res me facit festinem. Nonius 8. 3.
ESTINE, Adv. Cic. 4. Att. 14. Siquid forte de comitiis, de Repu-
 blica (soles enim tu hæc festine odorari) scribas ad me.
ESTIVITAS, FESTIVUS. V. FESTUS.
ESTRAM antiqui dicebant, quam nos Feneffram. Auctor Festus.
 Festra, Ostium minusculum in sacratio, ab Fenestra, per detractio-
 nem mediæ syllabæ. Festus. Macrobi. 3. Saturn. 12. Antonius Gniphio in
 eo volumine quo disputat quid sit Festra, quod est ostium minusculum
 in sacratio, quo verbo etiam Ennius usus est. Sic interpretes legen-
 dum censent in Plaut. Caf. 1. 1. 44. Concludere in festram firmiter.
 Adde ad h. l. Lipf. Elect. 2. 15. p. 53.
ESTUCA, æ. f. [*ἑστύκη*] dicitur Arboris novellæ, & cujusque satii
 pullulus. A Fœnore deducit Festus, atque ideo per æ a nonnullis
 scribitur. Columel. lib. 8. cap. 15. Per quos festucæ, furculique in
 aviariis passim spargendi sunt, ut colligere possint aves, quibus nidos
 construant. Plin. lib. 9. cap. 10. Feminam coitum fugere, donec
 mas festucam aliquam imponat averfæ. Idem 18. 27. Cum herba cre-
 verit in festucam.
 Festuca item Avena inanis. Plin. 18. 17.
 Festuca quoque dicebatur Virga quam folebant Romani injicere in cor-
 pus ejus, quem manumittebant, servi: ut docet Plutarchus in libel-
 lo de His qui fero puniuntur a Deo. Plaut. Mil. 4. 1. 15.
 Quid ean' ingenua: an festuca facta e serva libera est?
 Perf. 5. Sat. 88.
 Non in festuca lictor quam jactet ineptus. Eadem etiam Vindi-
 cta dicebatur, eo quod hominem libertati vindicet. V. Voss. Lex.
 Etymol. vel Politian. Miscell. cap. 98.
ESTUCULA, æ. f. dimin. Pallad. 5. 8.
ESTUCO, ære. Cato R. R. cap. 18. Fundamenta prius festucato.
 rectius Fistucato. V. FISTUCO.
ESTUCARIUS, Adj. Gell. lib. 20. cap. 10. extr. Idcirco Ennius signi-
 ficare volens bellum, non, ut ad Prætores solitum est, legitimis
 actionibus, neque ex jure manu confertum, sed bello, ferroque &
 vera vi atque solida. Quod videtur dixisse conferens vim illam civil-
 em & festucariam, quæ verbo diceretur, non quæ manu fieret, cum
 vi bellica & cruenta.
ESTUS, Cognomen Romanarum aliquot familiarum. Festus Domitiani
 amicus, qui cum mentagra usque ad desperationem laboraret, gladio
 se trajecit, prius tamen amicos consolatus. Ejus mortem Martial.
 lib. 1. 79. describit,
 Indignas premeret pestis quum tabida fauces, &c.
 Pompejus Festus. V. POMPEJUS.
ESTUS, Adj. [*εὐσταθής*, *εὐστάσιμος*] Solenniter lætum & feriatum
 significat, inquit Nonius. Proprie ad diem pertinet. Festi itaque dies
 erant, in quibus vel sacrificia diis offerebantur, vel dies diurnis epu-
 lationibus celebrabantur, vel ludi in honorem deorum fiebant, vel
 feriæ observabantur. V. Lucret. 5. 1166. Plaut. Aulul. 2. 8. 10. Festo
 die siquid prodegeris, profesto egere liceat, nisi pepereeris. Liv. 2. 21.
 His coss. ædes Saturno dicata: Saturnalia institutus festus dies.
 Virg. 1. Georg. 268.
 Quippe etiam festis quædam exercere diebus
 Fas & jura sinunt.
 Festus dies hominis. Ter. Eun. 3. 5. 12. O festus dies hominis: ami-
 ce salve. Donatus, O festus dies, Utrum quia causa est festi ac læti
 diei? an quia ipse tantus sit quantus est festus dies? vel pro, Homo festi
 diei. Turnebus vero sic, Festus dies hominis, mira quadam nova
 dicendi ratione, pro Fausto homine, & auspicio, & optato dicitur,
 translatione ducta a diebus festis: contra, Profestum facere, refe-
 rente Festo, dicebatur, Qui ferias vitiabat, & profanabat inauspica-
 tasque reddebat & profanas. Hæc ille. conf. Plaut. Caf. 1. 49. [Di-
 citur, ut Mea festivitas. V. infra.
 Agere festum diem, est Genio & voluptatibus indulgere, apud
 Justin. 38. 7. 6.
 Agere adventus alicujus dies festos. Cic. pro Sext. 131.
 Acti & instituti dies festi. Cic. pro Milon. 9.
 Agitantur dies festi. Cic. 4. Verr. 154. Virg. 2. Georg. 527.
 Agere anniversarios dies festos. Cic. 6. Verr. 107.
 Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Arch. 13.
 Festi atque solennes dies sunt adventu redituque alicujus celebrati.
 Cic. in Pison. 51.
 Sub dies festos aliquid esse. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Arces festæ Palladis. Ovid. 2. Met. 712. In quibus celebrabantur
 festa Palladis.

Aures festæ vocantur Claudiano, Quæ jocis, & lætis sermonibus
 audiendis commodantur. Sic enim de Bell. Get. 206.
 Mandemusque Noti flabris quoscunque timores
 Pertulimus, festæ doleant ne tristibus aures?
 Cervix festa, pro Læta & jucunda. Plin. lib. 3. cap. 5. de Italia lo-
 quens, Urbs Roma, vel sola in ea, & digna tam festa cervice facies,
 quo tandem narrari queat opere?
 Choreæ festæ. Ovid. 8. Met. 746.
 Clamor festus. Plin. 2. Epist. 17.
 Convicia festa. Lucan. lib. 2. 369. de Catonis & Martiæ nuptiis,
 Non soliti lufere sales, nec more Sabino
 Excepit tristis convicia festa maritus. h. e. Ridicula dicteria,
 & versus fescenninos atque procaces in nuptiis cantari solitos.
 Corona festa tegi. Ovid. 10. Met. 598.
 Cultus festus. Sen. Troad. 10.
 Dapes festæ. Hor. Epod. 9. 1. V. DAPS.
 Fronde festa velare delubra deorum. Virg. 2. Æn. 249.
 Licentia festa. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 530. Quin illæ ipsæ, quæ dicta
 sunt, ac vocantur, quas certis diebus festæ licentiæ dicere soleba-
 mus, &c.
 Lux festa. Tibul. lib. 2. 1. 29. Hor. 4. Carm. 6. 42.
 Pagus festus, Festa celebrans. Hor. 3. Carm. 18. 11.
 Pax festa. Plin. lib. 2. cap. 46. Nunc vero pace tam festa, tam gau-
 dente proventu rerum artiumque principe, omnino nihil addisci
 nova inquisitione, immo ne veterum quidem inventa perdisci. Ovid.
 2. Met. 795.
 Ritus festi lætique. Tacit. 5. Hist. 5. extr.
 Tempus festum. Hor. 2. Epist. 1. 140.
 Compar. Claud. 3. Conf. Hon. 3. Festior annus eat.
 Superl. Festissimi dies, apud Vopisc. in Tacit. cap. 11.
FESTUM, i. n. [*ἑορτή*, *πανήγυρις*, *πελευτή*] ut, Solenne festum. Ovid.
 2. Fast. 247.
 Annua festa celebrare. Ovid. 10. Met. 431.
 Casta festa. Ovid. 2. Amor. 13. 3.
 Conjugalia festa. Ovid. 5. Met. 3.
 Florale festum. Ovid. 4. Fast. 947. Al. Florale sacrum.
 Matralia festa. Ovid. 6. Fast. 533. V. Matralia, in MATER.
 Palilia festa. Ovid. 14. Met. 774. Al. Parilibus. V. PARILIA.
 Quinquatria festa. Hor. 2. Epist. 2. 197. V. QUINQUATRIA.
 Terminalia festa. Hor. Epod. 2. 59. V. TERMINALIA.
 De Festis ancillarum, Cybeles, Fortunæ, Jani, Vestæ, Vindemia-
 rum, Virtutis atque Honoris. V. Lex. Pitisc.
 Agere festum genialiter. Ovid. 11. Met. 95.
 Celebrare festum. Ovid. 4. Met. 113.
 Parare festa alicui. Ovid. 2. Fast. 247.
FESTIVO, ære. Onom. Festivo, [*ἑορτικῶς*]. Quidam Lucretio tribuunt,
 sed non occurrunt.
FESTIVUS, Adj. [*εὐφράπιδος*, *εὐπρηδός*, *περπνός*] Jucundum & le-
 pidum significat. Plaut. Mil. 2. 1. 5. Ter. Adelph. 5. 9. 26. O mi
 pater festivissime. Cic. 5. Verr. 29. Quid isto festivius fore arbitra-
 mur, qui, &c.
 Acroama festivum. Cic. 6. Verr. 49.
 Area festiva. Plin. 2. Epist. 17. Quibus parvula, sed festiva area
 includitur.
 Caput festivum, per ironiam, pro Lepido & jucundo homine. Ter.
 Adelph. 2. 3. 8. Quid sit? illius opera, Syre, nunc vivo, festi-
 vum caput.
 Dies festivus. V. paulo post in FESTIVITAS.
 Filius festivus. Cic. pro Flacco, 91.
 Homo festivus. Cic. 2. de Orat. 277.
 Locus festivus. Plaut. Mil. 2. 1. 5. Idem Pseud. 5. 1. 9. Ita magnis
 munditiis digni habiti, atque loco festivo festive accepti fumus.
 Ludi festivi. Plaut. Casin. 4. 1. 2.
 Puer festivus. Cic. 1. Att. 12.
 Sermo festivus. Cic. 1. Off. 108. De Græcis autem dulcem & face-
 tum, festiveque sermonis.
FESTIVITAS, ætis. f. [*εὐφραπεία*] Jucunditas & lætitia quædam
 in dictis. Plaut. Capt. 4. 1. 3. Idem Casin. 3. 3. 14. Quid agis mea
 festivitas? Ter. Eun. 5. 9. 18. An fortunam collaudem, &c. an
 mei patris festivitatem & facilitatem? Festivitas (ait Donatus) in
 dictis, Facilitas vero in animo & factis. Festivitatem, lætitiam: ut
 Festivus dies est.
 Festivitas, splendor, concinnitudo in oratore. Cic. 1. de In-
 vent. 25. Cic. de Clar. Orat. 177. Festivitate igitur & facietis, &c.
 Perpetua festivitas. Cic. 2. de Orat. 210.
 Abuti insolentius festivitatis. Cic. in Orat. 176.
 Imaginem antiquæ & vernaculæ festivitatis in aliquo agnoscere. Cic. 9.
 Fam. 15.
 Festivitate, & venustate conjuncta vis dicendi. Cic. 1. de Orat. 243.
 Sermonis festivitatem debet habere narratio. Auctor ad Heren. lib.
 1. 13.
FESTIVE, [*περπνός*] Adv. Cic. 2. Q. frat. 15. Quanquam a te actam
 fabellam video esse festive, nullo modo probavi.
 Contextitur festive crimen. Cic. pro Deiot. 19.
 Dicere belle & festive. Cic. 2. de Orat. 99.
 Dissolvere festive aliquid. Cic. 2. de Divin. 35.
 Tradit festive elementa loquendi Dialectica. Cic. 4. Acad. 92.
 Superl. Gell. 9. 15. extr. Atque ibi Julianus, festivissime, Nolite
 querere, inquit. Idem 13. 4. Olympiadem festivissime rescripsisse
 legimus Alexandro.
FESTIVITER, Adv. antiquum pro Festive. Nævius Geminis, O domus
 parata pulchræ familiæ festiviter. Ex Nonio, 11. 10. Hoc in primis
 delectatus est Gellius. V. lib. 1. cap. 2. & 22. 18. 8. &c.
FESULÆ. V. FESULÆ.

FEUDUM, a Fide deductum putatur verbum, quam hi qui vassalli appellantur, hoc est, quasi coloni, ei a quo prædium accipiunt, dant, se pro illius salute vitam, si res postulet, & sanguinem profusuros. Quam consuetudinem Franciscus Connanus ab antiquis Gallis deductam existimat, de quibus Cæsar lib. 3. Bell. Gall. 22. scribens, dicit eos, qui opibus valent, multos habuisse devotos, quos secum in bellum ducerent, *soldurios* sua lingua nuncupatos: quorum hæc erat conditio, ut omnibus in vita commodis una cum his fruerentur, quorum se amicitia dedidissent. Quod si quid his per vim accidisset, aut eundem casum ferrent ipsi, aut mortem sibi consciscerent. Vossius de Vit. L. L. hanc Gothicam vocem nominat, eamque tolerari posse scribit.

FEUDALIS, e. &

FEUDARIUS, a, um. apud Jurisconf.

FEX. V. **FAX**.

FI, Imperativus ex **FIO**. q. V.

FI, **FI**: Vocula, qua foetidos abigimus.

FIBER, fibri. m. [*ῥέσος*] Animal in Ponto frequens: sic dictum ab extremis oris amnium quas colit, & ubi maxime solet videri. Plin. lib. 8. cap. 30. Easdem partes sibi ipsi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc se peti gnari: castoreum id vocant medici, alias animal horrendi morfus, arbores juxta flumina ut ferro cædit, hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concrepuerint ossa, morfus resolvit. Cauda piscium iis, cetera species lutræ. Utrumque aquaticum, utrique mollior pluma pilus. V. **CASTOR**. Copiose Gesnerus, Hist. Quadrup. p. 344. Fiber, Genus bestiae quadrupedis, ut inquit Festus. Plaut. 2. Fragm. 10. Sic me fubes quotidie, quasi fiber salicem. V. p. p. **FIBRA**. Avius fiber. Sil. lib. 15. 486.

FIBRINUS, Adj. [*καρόρειος*] Plin. lib. 17. cap. 28. Fibrina pelle detergunt. Sic lib. 32. cap. 9.

FIBRA, æ. f. [*ῥέσος*, *λεῖος*] Extrema fluminum ora, teste Festo, quasi Finibra. Item Jecoris & cordis & cujuscunque visceris extremæ partes, Fibra dicuntur. Varro de L. L. 4. 13. Fiber, inquit, ab Extrema ora fluminis dextra & sinistra, maxime quod solet videri: & antiqui Fibram dicebant Extremum; unde & in toga extrema, Fimbria, & in jecore extremum, Fibra: hinc Fiber dictus. Lucan. lib. 1. 618.

— pulmonis anhelii

Fibra latet. Et Fibras litantes, pro ipsis Visceribus, sive Extis viscerum dixit, lib. 6. 524. conf. Voss. Lex. Etymol. Virg. 6. Æn. 600.

— nec fibris requies datur ulla renatis. Cels. lib. 4.

Pulmo spongiosus, ideoque spiritus capax, & a tergo spiræ ipsi punctus, in duas fibras ungulæ bubulæ modo dividitur. Perf. 1. Sat. 47.

— neque enim mihi cornea fibra est. i. e. Non sunt mihi ita dura præcordia, ut laudis amore non capiar. Budæus. [Hic Fibra non sunt extrema visceris, sed ipsius partes in quas scinditur, Græci *λεῖος* & *ῥέσος* vocant. Sic memini me alicubi & de ungulis fissis quadrupedum possum legere, nisi fallor, ut Cels. l. c. innuit.

Fibra in sanguine, sunt partes crassiores concretioresque, quales sunt quas lanii e sanguine porcino eximunt hodie, ut farcimina fiant. Bud.

In extis fibra quid valeat. Cic. 1. de Divin. 16.

Venæ calentes fibrarum. Lucan. lib. 1. 582.

Pecudum fibræ. i. e. Extæ. Virg. 10. Æn. 176.

Quod latet arcana non enarrabile fibra. Perf. 5. Sat. 29.

Conscia fibra deorum. Tibul. lib. 1. 8. 3. V. Brækh.

Minaces fibræ. Virg. 1. Georg. 484.

Pelluentes numerare in pectore fibras. Ovid. 6. Met. 391.

Fibræ, Venarum prætenues meatus, per quos sudor transpirat. Plin. lib. 11. cap. 37. Murium jecurculis fibræ ad numerum lunæ in mense congruere dicuntur, totidemque inveniri, quotum lumen ejus sit. [Immo Lobi, ut supra.]

Fibræ, Minutæ radices arborum, herbarumque extrema velut fila. Plin. lib. 17. cap. 10. de arborum fationibus ait solum eligi oportere quam minime rimosum, ne penetrans sol exurat fibras. Virg. 1. Georg. 120.

— & amaris intuba fibris. Columel. lib. 6. cap. 10.

Porri etiam succus cum oleo vel ipsa fibra. Cic. de Senect. 51. Idem 3. Tusc. 3. Radicum fibras evellere.

FIBRATUS, Adj. [*ῥέσος*] ut, Fibrata radix ceparum modo. Plin. lib. 25. cap. 5. Idem lib. 27. cap. 12. Radix digitali crassitudine, multis e pillamentis fibrata.

FIBRENS, Fluvii in Latio nomen, apud Cic. 2. de Legib. 6. qui in Litum præcipit. Idem ibid. 1. In Fibreno humine insula. Al. Fibrinus.

FIBULA, æ. f. [*πέσση*, *περὶ*] Quicquid stringit ac connectit. V. Judo. 29. 31. In Gloss. antiq. *περὶ*, & *πέσση*, & *πέσση* exponitur. Aliquando est, Circulus, & proprie Ornamentum cinguli ad vestem subligandam. Virg. 4. Æn. 139.

Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Plin. lib. 33. cap. 1. Fabricam etiam deum fibulas, & alia muliebris cultus. Fibula est, quæ vulgo *Agriæ* dicitur. Budæus. Accipitur etiam pro Cingulo: tuncque a parte totum intelligimus. [ubi Nam?

Ferreæ fibula. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Rafilis huic summam mordebat fibula vestem. Ovid. 8. Met. 318.

Tereti gemma fibula. Virg. 5. Æn. 313.

De fibulis plura V. apud Pignor. de Serv. p. 82. & Joh. Rhodii diatrib. de Acia Corn. Celsi.

Fibulis aureis donabantur antiquitus milites. Liv. 39. 31. Quinti alter Prætor suos equites catellis ac fibulis donavit. Idem 27. 1. V. Hug. de Mil. Equestr. 5. 1.

FIBULA, Circulus æneus. Columel. de Bobus, lib. 6. cap. 5. Æneæ fibula pars auriculæ latissima circumscribitur, ita ut manante sanguine tanquam O litteræ, ductus appareat orbiculus. Quo in loco recte ex vetusto codice legitur, Æneæ subula.

FIBULÆ, Quibus vulnera contrahuntur. Cels. lib. 5. cap. 26. §. 23. glutinatione vulnere, Si vero in carne vulnus est, hiatque, neque in unum ora facile attrahuntur: futura quidem aliena est: impone dæ vero fibulæ sunt (*ἀγκυλῆες* Græci nominant) quæ oras, paulatim tamen, contrahant, quo minus lata postea cicatrix sit. V. Rhodium.

FIBULÆ in ædificiorum structura sunt, quas vocant *Claves*, trajecit veluti transtilla per trabium capita. Nostri ferreis subscudibus armata trabium capita trajiciunt, atque ita retinent. Parisini artifices *Anchoras* vocant. Vitruv. lib. 1. cap. 5. Tum in crassitudine ejus perpetuæ taleæ oleagineæ ustulatæ quam creberrime infruantur, ut utraq; muri frontes inter se (quemadmodum fibulis) his taleis colligatæ, æternam habeant firmitatem.

FIBULÆ item usui fuit ad reprimendum coitum. Unde scribit Cornelius Cels. lib. 7. cap. 25. extr. Adolescentulos infibulari solitos, interdum vocis, interdum valetudinis causa. Ejus autem infibulationis rationem eodem auctore hæc fuit. Cutis, quæ super glandem est, extenditur, notaturque utrinque a lateribus atramento, qua perforetur deinde remittitur. Si super glandem notæ revertuntur, nimis apprehensum est, & ultra notari debet: si glans ab his liber est, is locus idoneus fibulæ est. Tum qua notæ sunt, cutis ac filum ducente transiunt, ejusque fili capita inter se deligantur, quæ tidieque id movetur, donec circa foramina cicatriculæ fiant. Utræque hæc confirmatæ, exempto filo fibula additur, quæ quo levior, & melior est. Hæc Cels. conf. Ulit. ad Nemef. 93. Ferrar. de Re V. stiar. part. 2. 1. 16. seq. vel Smet. in Antiq. Neomag. p. 81. Rhodius l. c. & f. l. **INFIBULO**. Erat autem hæc fibula, Annulus tenuissimus vel aureus, vel argenteus, vel æneus, qui præputio utrinque super glandem perforato inferebatur. Juvenal. 6. Sat. 73. de mulierum histiones amantium impudicitia,

Solvitur his magno comœdi fibula. Rursus ibid. 378.

Si gaudet cantu, nullius fibula durat

Vocem vendentis Prætoribus. Nec solum Annulus erat hæc

fibula, sed Subligaculum quoque, quo histiones utebantur tum in inguina tegenda, tum ut a coitu cohiberentur, ne vox eorum coitum raucesceret. Martial. lib. 7. 81.

Menophili penem tam grandis fibula vestit,

Ut sit comœdis omnibus una fatis.

Hunc ego credideram (nam sæpe lavamur in uno)

Sollicitum voci parcere, Flacce, suæ.

Dum ludit media, populo spectante, palestra,

Delapsa est misero fibula: verpus erat. Verpus. i. e. Judo.

dæus recutitus, proinde nolebat inspicere.

Utrum sexagenarius factus est, & illi lex Papia fibulam imposuit? Lac.

de falsa rel. lib. 1. cap. 16. H. St. Ex Seneca de Jove hæc profer

liberos tollere desinente.

FIBULA, æ. f. contracte legitur apud Apic. 8. 7.

FIBULO, [*περονω*] ære. Velut fibula conjungere. Columel. lib. 1. cap. 1.

Omnesque parietum & soli juncturæ testaceis pulvinis fibulantur. Fibi

lantur, h. e. Alligantur, & quibusdam quasi fibulis coagmentata con

nectuntur. Testacei autem pulvini in pavimentis dicuntur Coagmenta sp

cata, & loricationes, quibus ad regulam perficantur, ut nullæ lacun

infint. Et sunt quasi extantes cumuli.

FIBULATIO, ðnis. f. Vitruv. lib. 10. cap. 3.

FIBULATUS, a, um. Fibulis instructus, ut Pallia fibulata. Vopis

in Prob. cap. 3.

FIBULATORIUS, vel **FIBLATORIUS**, a, um. Quod fibula strin

gitur. ut, Saga fibulatoria. Treb. Poll. in Regillan. Tyrann.

Indumentum etiam fibulatum. Gloss. Gr. Lat. absolute *πέσση*, Fibul

torium. [Hic est ipsa Fibula, vel id quod fibula dicitur.]

FIBULARENSIS, Hispanie citerioris populi, in conventu Cæsaris

gustano, inter stipendiarios a Plinio collocati, lib. 3. cap. 3.

FICANA, [*Φίκανα*] Oppidum in Latio, Romæ propinquum, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.

FICARIA, **FICARIUS**, **FICATUM**. V. **FICUS**.

FICEDULA, æ. f. fec. ancip. [*δαυλία*] Avis a ficu sic dicta: quod ea, ut inquit Varro de L. L. 4. 11. ficu pinguis fiat. Gell. lib. 19. cap. 8. Hæc negant ullam avem præter ficedulam totam comesse oportere. Budæus conf. Gell. 15. 8. Martial. lib. 13. 49. sub hoc lemmate:

Quum me ficus alat, quum pascat dulcibus uvis:

Cur potius nomen non dedit uva mihi? Plin. lib. 10. cap.

29. Alia ratio ficedulis. Nam formam simul coloremque mutant. Ho

nomen nonnisi Autumno habent, postea Melancoryphi vocantur.

Cæreæ ficedula, h. e. Cæreæ coloris præ pinguedine. Martial. lib. 13. 5

Cæreæ quæ patulo lucet ficedula lumbo. Quo loco secundi

syllaba producitur, quam tamen Juven. 14. Sat. 9. corripit,

Mergere ficedulas didicit nebulone parente. V. Pitisc. in Suet

Tiber. cap. 42. n. 6.

Fuit & Vicus Romæ ita vocari solitus, [Nisi cum Ficeliis con

funditur.

FICULENSIS, e. Plinio est, Qui id genus aves curat. Plauto contra, Qui Romæ in vico hoc nomine insignito degit, Capt. 1. 2. 60. [Ita in Jpf. Thef. Verum Plinio Ficolenses, qui Ficilienses Frontino de Col. b Oppido Ficulnea, de quo infra. V. Plautus autem, folito sibi joci genere, paulum detorto eodem nomine, ad Ficedularum venditores alludit.

FICULNEA, arum. f. pl. Locus in monte Quirinali, ubi habitabat Nepos Martialis: qui lib. 6. 27. sic scribit,
Bis vicine Nepos, nam tu quoque proxima Floræ
Incolis, & veteres tu quoque Ficulias. conf. Donat. de Urb.
Rom. 3. 15. Nardin. Rom. vet. 4. 9. vel Lex. Pitisc.

COLEA, Palus ficulneus. Festus.

COLENSIS. V. FICULNEA.

CTE, FICTILIS, FICTOR. V. FINGO.

FICUS, barbaro vocabulo pro Emphyteutica pensione, mercedeque meliorationis accipitur, videturque Alciato Latine dici posse Colonarium. **FICUS**, secundæ vel quartæ decl. f. [συκή, σύκων] Arbor ficus ferens. Plin. lib. 16. cap. 26. Fructum perdunt facillime ante maturitatem, palma, ficus, amygdala, malus, pyrus. Idem lib. 16. cap. 31. Quidam brevitate radicum celerius senescere arbores putant: quod coarguunt fici, quarum radices longissimæ, & senectus ocyflima. Sic Cato cap. 12. Juvenal. 10. Sat. 145. — ad quæ

Discutienda valent steriles mala robora fici.

Arbor fici. Cic. pro Flacc. 41. Homini enim Phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, ficinam ficorum objecisti.

Quartæ decl. Cic. 2. de Orat. 278. Cui quum quidam familiaris quereretur, quod dixerat uxorem suam fupendisse se de ficu.

Densissima pomis ficus. Ovid. 2. Fast. 253.

Inarescens ficus a rore. V. INARESCO.

Ficus, fructus, secundæ etiam decl. & quartæ, fem. similiter gen. Plin. lib. 15. cap. 18. E reliquo genere pomorum ficus amplissima est. Martial. 7. 70.

—ficus non habet unus ager. Al. Ficos. Hor. Epod. 16. 46.

Suarique pulla ficus ornat arborem. Varro 1. de R. R. cap. 41.

Fici, inquit, semen naturale intus in ea fico quam edimus. Et paulo post, Tum enim resticulas per ficos, quas edimus, maturas perferunt, & eas quum inaruerint complicant.

Ficum, pro fructu, masc. gen. probant nonnulli ex corrupto loco Plinii, lib. 16. cap. 25. qui nunc fici legitur, In ficiis mirabiles sunt & abortus, qui nunquam maturefcunt.

Ex fici tantulo grano terra tantos truncos ramosque procreat. Cic. de Senect. 52.

Aridæ ficus. V. ARIDUS.

Ficus anus. V. ANUS.

Pingues fici. Hor. 2. Serm. 8. 88.

Ficos biferas, nove dixit Suet. in August. cap. 76. pro Fructu arboris biferæ, de qua V. Torrent. & Turneb. Advers. 18. 4.

Ficus Cypria, ut Theophrastus auctor est lib. 4. cap. 11. de Plant. hist. sycomoro similis est, fructum edens caudice ramisque crassissimis. Differt tamen ab illa, quod germen quoddam emittit sine ullis foliis, radiculæ simile, cui fructus præpilatur. Caudex arboris magnus, & Populo albæ proximus, ejusque folia ulmum representant. Quater anno fructum fundit, sed nullum ad maturitatem perducit, nisi pomo ipso immaturo inciso, emissoque lacte. Dulcedo ficibus non abfimilis, & interna grossis plane conveniunt: magnitudo autem pruni est. Hæc Theophrastus.

De Ficu Navia, Ruminali & Velabrensi, V. Lex. Pitisc.

Ficus, Morbus, de cuius decl. jocatur. Martial. lib. 1. 66. Al. 33.

Dicemus ficus, quas scimus in arbore nasci

Dicemus ficos, Cæciliane, tuos. Sunt qui hoc loco Ficus legant, & superiore versu Ficos. Corn. Cels. lib. 6. cap. 3. Est etiam ulcus quod a fici similitudine, Græcis σύκωσις nominatur. Caro excrefcit, & id quidem generale est. Sub eo verò duæ species sunt, Alterum ulcus durum & rotundum est, alterum humidum & inæquale. Ex duro, exiguum quiddam & glutinosum exit: ex humido, pus mali odoris. Fit vero utrumque in his partibus quæ pilis conteguntur. Sed id quidem quod callosum & rotundum, maxime est in barba: Id vero quod humidum, præcipue est in capillo. V. Dalechamp. ad Plin. lib. 15. cap. 20. **FICULUS**, i. m. dimin. [συκιδιον] pro Parva ficu. Plaut. Stich. 5. 4. 8. — hoc convivium est

Pro epibus nostris, fatis commodule nucibus, fabulis, ficulis. conf. Curt. 4. 1. 19. [Sic in Lipf. Thef. At frustra hunc locum Curtii quæres.

FICETUM, i. n. [συκων] Locus fici confitus. Varro 1. 41. Ficusque densa materia non est, ideo sequitur calidiorem: quo fit ut in locis frigidis ficeta fieri non possint. Martial. 12. 33.

Nil nisi ficetum nunc Labienus habet. Hic pro Corpore ficoso, sive fici pleno, ambigue dictum videtur

FICARIUS, Adj. [συκαρής] Qui libenter comedit ficos. Plin. lib. 11. cap. 35. Ficarior culices caprificus generat.

Ficarie crates. Cato cap. 48. Eo farmenta aut ficarias crates imposito, quæ frigus arceant & solem.

FICARIA, æ. f. [συκία] pro Ficu arbore, vel potius Ubi fici conferuntur. Pallad. lib. 4. 10. Aliqui inter ficarias caprifici arborem ferunt.

FICARIA, æ. f. Insula Sardinia propinqua. Plin. lib. 3. cap. 7. Hodie sola rossa.

FICATUM, i. n. [συκατὴν] Jecur aprugnum, aut Suillum arida ficu faginatam. V. Apic. 7. 3. & Plin. 8. 51. conf. Marcell. Empir. Gloss. lfid. Turneb. Advers. 13. 17. Lex. Etym. Mart.

FICITAS, ætis. f. dictum ut Olivitas; i. e. Fructus fici. Nævius, Ficitores omnes cupiunt ficitatem, merx est sine molestia. Ex Noñio, 2. 317.

FICITOR, òris. m. [συκδφιλῶν] Ficorum amator, seu Ficorum collector. Nævius l. c. [An potius Cultor fici, ut Vinitor vineæ?

FICOSUS, a, um. Ulceribus, quæ fici vocantur, plenus. Martial. 7. 70.

Ficosus est uxor, ficosus & ipse maritus.

Superl. in Priapeis Carm. 50. Ficosissima me puella ludit. [Puto, Fucosissima legendum. V. FUCOSUS.

FICOSITAS, Ipsa hujusmodi ulcerum copia. Perott.

FICULNUS, Adj. [συκινός] Quod est arboris fici, aut ex fico arbore.

Hor. 1. Serm. 8. princ.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum.

Machæra ficulna, Prædidum ficulnum, atque Viri ficulni, proverbiale dicuntur pro Infirmis atque inutilibus. Ficus enim mollis est planta, & ligna ejus nullius usus. V. Mich. Apost. Cent. 17. Prov. 79.

FICULNEUS, Adj. [συκινῶς] Idem quod Ficulnus. Plin. lib. 15. cap. 28. Sunt & ficulnei caules. Legitur & Ficulni. Cato R. R. cap. 31. Fibulæ unde fiant aridæ, iligneæ, ulmeæ, nuceæ, ficulneæ.

Sic Varro 3. de R. R. cap. 16. Ficulnea ligna.

Arbor ficulnea. Columel. lib. 5. cap. 11.

Cacumina ficulnea. Pallad. Mart. cap. 10.

FICULNEUS Portus [Συκινὸς λιμὴν] est Straboni, Euxino mari propinquus, & a quodam promontorio, quod fretum quinque stadiorum angustat, stadiis quinque & triginta distans. Hæc ille lib. 7.

FICULNEA, æ. f. Vetus Latinorum oppidum, a Tarquinio Prisco captum. Liv. 1. 38. Hinc

FICULNENSIS, **FICULENSIS**, vel **FICOLENSIS**. Adj. Incola ejusd. Via Ficulnensis olim dicta, post Nomentana ad sacrum montem duens. Liv. 10. 3. & 3. 52. pr.

Ficolenses. Plin. lib. 3. cap. 5. & 12. ubi V. Hard.

Ficulense, scil. Prædium. Cic. 12. Att. 34.

F I D

FID. Fides, Fidelis, Fiducia. **FID**. D. Fide dignus. **FID**. EXERCIT. Fides exercituum. **FID**. F. Fidelis filius, vel frater; Fideliter factum. **FID**. IMP. Fides imperatoria. **FID**. INTER. Fides intermerata. **FID**. INTER. Fides interposita. **FID**. M. Fides mea, vel militum. **FID**. P. C. Fides Patrum Conscriptorum. **FID**. P. R. Fides populi Romani. **F. I. D. P. S.** Fieri jussit de pecunia sua. **FID**. R. Fide regia. **FID**. R. P. Fide Reipublicæ. **FID**. S. Fidelis fervus. **FIDVC**. HER. Fiduciarius heres.

FIDEICOMMISSUM, **FIDEJUREO**, **FIDEJUSSOR**. V. FIDES, fidei.

FIDELIA, æ. f. Genus vasii Samii. V. Non. 15. 5. & Buleng. de Conviv. 4. 16. Perf. 3. Sat. 73.

Difce, nec invideas, quod multa fidelia putet

In locuplete pœnu. Plaut. Aul. 4. 2. 15.

Mulsi congialem plenam faciam tibi fideliam. Columel. lib. 12. cap. 38. In fictili fidelia sicco loco reponuntur.

Non cocta fidelia. Perf. 3. Sat. 22.

Tumet alba fidelia vino. Perf. 5. Sat. 183.

Vitrea fidelia. Columel. lib. 12. cap. 56. Medullam ejus concisam in fideliam vitream, vel novam fictilem conjicito. Fideliam lingua Gallica *Filietam* corrupto vocabulo dici Budæus in lib. 5. de Assè dicit.

Fidelia, Chordæ genus creta illitæ, qua utuntur fabri lignarii, vel alii ad lineas sui operis designandas. [Hæc temere posita sunt.

De eadem fidelia duos parietes dealbare, Proverbium pro eo quod est Eadem re duplicem inire gratiam, eademque opera duos pariter demereri. Cic. 7. Fam. 30. Sed amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, & putare me virum bonum esse, nec folere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Tractum videtur ab his, qui parietibus opus albarium superinducunt. Erasmus. [q. d. De eadem olla.

FIDELIS, &c. V. FIDES, ei.

FIDENÆ, æ. f. & frequentius **FIDENÆ**, arum. plur. Urbs Latinarum mediterranea in Sabinis, olim colonia Romana. Liv. 14. 17. princ. V. Sigon. de Ant. jur. Ital. 2. 5. Virg. 6. Æn. 773.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemque Fidenam. ubi Serv. V. Juven. 6. Sat. 57.

Vivat Fidenis, & agello, cedo, paterno. Propert. lib. 4. 1. 36.

Hæc, ubi Fidenas longe erat ire, via. Hor. 1. Epist. 11. 8.

— Gabiis desertior, atque

Fidenis vicus.

FIDENAS, ætis. Adj. Fidenas bellum, id scil. Quod inter Romanos & Fidenates fuit. Liv. 1. 15.

Fidenas etiam Cognomen L. Sergii. Liv. 4. 17.

FIDENATES, Populi Sabinorum in Italia, auctore Plin. lib. 3. cap. 12. Liv. 4. 31. & plurimis locis.

FIDENTIA, æ. f. [Φιδέντια] Vulgo *Fiorenzola*, Oppidum est in octava regione Italiæ, cujus incolæ dicuntur Fidentini, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 15.

Est & Fidentia Hispaniæ Bæticiæ urbs, inter Bætiam amnem & Oceanum sita, alio nomine Julia appellata, auctore eodem Plin. lib. 3. cap. 1.

FIDENTIA. V. FIDES, ei.

FIDES, ei. f. [πίστις] est auctore Cic. 1. Off. 23. Dictorum conventorumque constantia & veritas. Ex quo (quanquam hoc videbitur fortasse cuipiam durius, tamen ut audeamus imitari Stoicos, qui studiose exquirunt unde verba sint ducta) credamus, quia fiat quod dictum est, appellatam fidem. Verum hic Tullius Στοικωτέρως ἐνυμολογῆσαι ex mente Vossii Inst. Orat. 2. p. 243. cum Fides sit a Fido, atque hoc ex Græco πείθω. Ter. And. 5. 2. 16.

Tristis severitas inest in vultu, atque in verbis fides.

Fidēi, apud Lucret. lib. 5. 103.

— via qua munita fidei.

Fide pro Fidei, apud Hor. 3. Carni. 7. 4.

Constantis juvenem fide Gygen.

Ad fidem. V. AD.

Absonum fidei. V. ABSONUS.

Constans fidei. Tacit. 3. Hist. 57. Neque fidei constans, neque strenuus in perfidia.

Lapsus fidei. V. LABOR verbum.

Motus fidei. Stat. 1. Silv. 2. 164.

Obstinatio fidei, in bonam partem, pro Obfirmatione. Tacit. 3. Hist. 39. Blæso super claritatem natalium, & elegantiam morum, fidei obstinatio fuit.

Plenus fidei, Fide dignus. Cic. de Senect. 1. Licet enim verbis iisdem mihi affari te, Attice, quibus affatur Flaminium ille vir haud magna cum re, sed fidei plenus.

Præclarus fidei. Tacit. 4. Ann. 34.

Sinister fidei, Perfidus. Sil. lib. 11.
 Causarum fides. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Judicis fides & religio. Cic. pro Rosc. Com. 45.
 Probationum fides. Quintil. in proem. lib. 4.
 Solutionis fides. Plin. Epist. 155.
 Tabularum fides, i. e. Auctoritas, quo modo accipitur in titulo De fide instrumentorum. Cic. pro Arch. 9. Quum Appii tabulæ negligentius asservatæ dicerentur, Gabinii, quamdiu incolumis fuit levitas, post damnationem calamitas, omnem tabularum fidem resignasset.
 Testimoniorum fides & religio. Cic. pro Flacc. 9.
 Fides Auxilium sæpe, vel potius Patrocinium ac Tutelam, significat. ut, Fidem alicujus implorare, invocare, Accipere in fidem, Esse in fide, &c. V. in suis locis.
 Fides etiam idem quod Pollicitatio, promissio. Unde, Fidem dare, accipere, servare, præstare, &c. V. infra.
 Fides est quod vulgo Conscientiam dicimus. Cic. pro Cael. 21. Ideo vobis quoque vos causam putare esse justam, alieno dolori potius, quam vestræ fidei consulendi. Licet hoc Cicero dicere videri possit propter jusjurandum judicium. Inde Fideicommissum dictum videtur. Idem pro Arch. 8. Adeft vir summa auctoritate, & religione, & fide, M. Lucullus, qui, &c. Budæus.
 Fides est justitia in rebus creditis. Cic. in Partit. 78.
 Constantia promissi & fides. Cic. 4. Att. 16.
 Fides, est Commendatorum fida executio vel observantia. Ter. And. 1. 1. 7.
 Nihil isthac opus est arte ad hanc rem quam paro,
 Sed his quas semper in te intellexi fitas,
 Fide & taciturnitate. Donatus.
 Fides & fiducia. Plaut. Trin. 1. 2. 80.
 Apud sacros scriptores Fides sæpe ponitur per Fidei formula scripto comprehensa. Hilar. lib. ad Constant. Imp. Periculofum, inquit, nobis admodum atque miserabile est, tot nunc fides existere, quot voluntates, &c.
 Alma fides. Ennius apud Cic. 3. Off. 104.
 O fides alma, apta pinis, & jusjurandum Jovis.
 Ambigua fides. Liv. 6. 2. pr. V. AMBIGUUS.
 Ambulans male fides rerum venalium. Petron. cap. 12. i. e. Claudicans.
 Angusta fides. Cæf. 3. Bell. Civil. 1. Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditæ pecuniæ solverentur, &c. Hic est pecuniæ credendæ fiducia. V. Ciacon. & infra Concidit fides, Tueri fidem &c.
 Bona fides, & Dolus malus, contraria. Cic. in Topic. 66.
 Bona fides Romanis Jusjurandum. ὁμολογία τὸν ἐμπόριον πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ ἐξέπλησιν ὁρκῶν. Illic quidem εἰαυτὴ πρὶν Dionys. Halic. 567. At libro xi. dicit tantum καὶ τὴν εἰαυτὴν πίστιν διαμνηστέμεναι. H. St. In libri mentione forsan erratum.
 Bonæ fidei emptor. V. BONUS.
 Bonæ fidei possessor, Qui ignoravit rem, quam emit, alienam esse: aut putavit eum qui vendidit, jus vendendi habere. Budæus.
 Bona fide, Elegans formula apud Terent. Plaut. aliosque cum quid vere & sine actu dictum factumve significant. Hinc transfertur ad alia quæ vere ac serio, & largiter, nec tralatitæ aut maligne facta denotamus. Apud Petron. cap. 11. & 110. Oscula bona fide exigere. Basium bona fide dare. Flor. 2. 1. Populus Romanus cum bona fide adolevisset. Gell. 16. 7. Tollet bona fide vos Orcus in Catonium. adde Burm. ad Quintil. Decl. 12. 1. p. 241. Sen. Epist. 22. Si deponere servitutem in animo est, & libertas bona fide placuit, &c. V. BONUS.
 Bona fide dicere. Plaut. Aulul. 4. 10. 42. Dic bona fide, tu id aurum non surripuisti?
 Bona fide emere. Plaut. Mostel. 3. 1. 140.
 Bonæ fidei esse. Suet. in August. cap. 42. Augustus populo promissum congiarium reposcenti, bonæ fidei se esse respondit.
 Cana fides. Virg. 1. Æn. 296. V. CANUS.
 Certa fides. V. CERTUS.
 Claudia fides. Sil. lib. 13. 33. V. Ambulans male Fides.
 Contumax etiam adversus tormenta, fervorum fides. Tacit. 1. Hist. 3.
 Difficillima est gravissimi cujusque sceleris fides. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Dubia fides. Ovid. 19. Epist. 200.
 Fluxa fides. Tacit. 4. Hist. 23. extr. Et fluxa servitiorum fides, ac fortuita belli sperabantur.
 Græca fide mercari, Plaut. Asin. 1. 3. 47. est Præsentî pecunia mercari; quod scil. Græci leves ipsi inter se non nisi præsentî pecunia mercarentur. V. Scalig. Aufon. Lect. 2. 6. & Voss. Instit. Orat. 1. p. 186. conf. Turneb. Advers. 4. 13. & 12. 18.
 Illibata fides. Firmic. in præf. lib. 7.
 Incolumis fides. Liv. 6.
 Impolluta fides. Sil. lib. 13. 679.
 In corrupta fides, nudaque veritas. Hor. 1. Carm. 24. 7.
 Integra fides. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Liquida fides. V. Liquidus in LIQUOR.
 Longa tenaxque fides. Ovid. 2. Amor. 6. 14.
 Manifesta fides. Virg. 2. Æn. 309. Liv. 6. 13. extr. & 10. 34. extr.
 Magna fides avium. Ovid. 4. Fast. 814.
 Magna cum fide vir. V. CUM.
 Maxima rerum, verborumque fides. Virg. 9. Æn. 280.
 Mea fide. Plaut. Pseud. 1. 3. 81. Fac hoc quod te rogamus, Ballio, mea fide, si isti formidas credere. Cic. in Pison. 59. Quum accepta pecunia a Dyrrhachinis ob necem hospitis tui Platonis, ejus ipsius domum evertisti, cujus sanguinem addixeras, eumque servis symphoniacis & aliis muneribus acceptis, timentem & multum dubitantem confirmasti, & Theffalonicam fide tua venire jussisti. Idem 13. Fam. 29. Cures ut fatisdetur fide mea. Budæus.
 Exemplar ejus, quod Vetranii fide proponam. Lipsius in Tacitum 301. in fine. H. St.
 Miranda fides. Stat. 1. Silv. 3. 20.
 Muliebris fides. V. MULIER.
 Notaque fide celeberrimus unus. Stat. 2. Achil. 61.
 Nuda fides, i. e. Non fucata. Valer. 5. Argon. 498.
 Obstinata fides, i. e. Obfirmata. Tacit. 5. Hist. 5. Et quia apud ipsos fides obstinata, misericordia in promptu, &c.

Optima & spectatissima alicujus fides. Cic. pro Flacc. 62.

Parva fides. V. PARVUS.

Perennis fides. V. PERENNIS.

Perpetua fides. V. PERPETUUS.

Prodiga arcani fides, perlucidior vitro. Hor. 1. Carm. 18. 16.

Prodigiosa fides, Prodigii instar, rara. Juven. 13. Sat. 62.

Publica fides, quæ Publice datur. Liv. 38. 33. pr. Quos nominatim Philopœmen depoposcera, ipsi se ituros professi sunt, fide accepta a legatis, vim abfuturam, donec causam dixissent. Sallust. in Catil. 47. Primo fingere alia, dissimulare de conjuratione. Post, ubi fide publica dicere jussus est, omnia uti gesta erant, aperit. Idem 48. Is quum se diceret indicaturum de conjuratione, si fides publica data esset jussus a Consule, quæ sciret, edicere: eadem fere quæ Vulturcius dicitur hostium, &c. Idem Jug. 35. Comes ejus, qui Romam fide publica venerat. Nostri *Salvum conductum* vocant. Securitas autem in hoc significato vernacula est locutio, non Latina: hoc est, Plebis potestatem facere, impunitate promissa. Budæus.

Pura fides. Ovid. 1. Amor. 3. 6. i. e. Simplex & incorrupta.

Rara fides albo velata panno. Hor. 1. Carm. 35. 21. V. Fides Dea infra Sancta fides. Sen. Octav. 398.

Pro Sancta fides, legitur apud Cic. Vincita fides, in Orat. pro M. Fonteio. Ille Juppiter, cujus nomine majores nostri sanctam testimonio rum fidem esse voluerunt. Vide in VINCTUS a me notatum. H. St. [Locus est cap. 10. pr. ubi V. Grav.

Sincera fides. Claud. in Epithal. Pallad. 92.

Tenax fides. Ovid. 2. Amor. 6. 14.

Plena fuit vobis omni concordia vita:

Et stetit ad finem longa, tenaxque fides. Stat fides, quum integra & incorrupta manet: contra, violata Jacere dicitur.

Timida fides. Ovid. 9. Met. 791.

Tuta nusquam fides. Virg. 4. Æn. 373.

Vana fides. Virg. 4. Æn. 12.

Abducere aliquem a fide; i. e. Pellicere ad se aliquem, & ab adversa parte divellere. Cic. pro Flacc. 83. Ita scitote, judices, esse cetera vel quod ait Lucejus, L. Flaccum sibi dare cupisse, ut a fide se abduceret, festertium vicies. V. ABDUCO.

Abiit fides. V. ABEO.

Abhorrere a fide. V. ABHORREO.

Abrogare fidem. V. ABROGO.

Abrumpere fidem. Tacit. 4. Hist. 60. Querente sane Civile, & increpante Germanos, tanquam fidem per se abrumperent. V. ABRUPTO.

Abolvere fidem. Tacit. 2. Hist. 60. Et Vitellius credidit de perfidia & fidem absolvit. V. ABSOLVO.

Accipere in fidem. Liv. 38. 31. extr. Orarentque eum, ut venire in Peloponnesum, ad urbem Lacedæmonem in fidem ditionemque populi Romani accipiendam.

Accepta fide. V. Fides publica.

Accipere aliquem in fidem suam. Cic. pro Arch. 31.

Accipe daque fidem. Virg. 8. Æn. 150.

Acquirere fidem. Cic. 2. in Catil. 18. V. ACQUIRO.

Addictam pretio habere fidem. V. ADDICO.

Addere fidem. Tacit. in lib. de German. 3. Ex ingenio suo quisque demat vel addat fidem. V. ADDO.

Addere fidem dictis sola mens potest. Ovid. 21. Epist. 136.

Adhibenda fides fomniantium visis non est. Cic. 2. de Divin. 124. V. ADHIBEO.

Adimere fidem. V. ADIMO.

Adjungere fidem & auctoritatem rebus commentitiis nullam debemus. Cic. 2. de Divin. 113. V. ADJUNGO.

Admittere fidem. Claud. 2. in Eutrop. 70. V. ADMITTO.

Afferre fidem alicui rei, pro Fidem facere, & facere ut aliquis credat & existimet. Plin. lib. 9. cap. 58. Omnibus his fidem Nili inundatio affert, omnia excedente miraculo.

Afferre fidem dubiis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Affer fidem & auctoritatem orationi exemplorum prolatio. Cic. in Orat. 120.

Affecta fides. Tacit. 3. Hist. 65. Hic dicit Affectam fidem pro Læfa, quemadmodum Livius dixit res affectas, lib. 6. Decad. 1. V. AFFECTUS. Afflicta fides. Tacit. 1. Hist. 88. Afflicta fidem hic dicit, quam lib. 19. Affectam, hoc est Collabefactam, diminutamque vocat.

Agnoscere bonam fidem. Ulpian. in l. quoties tutor. §. sicut autem. D. de administratione & periculo tutorum, &c. Nec enim prohibentur tutores bonam fidem agnoscere.

Alligare fidem juramento. Sen. Troad. 6.

Alternant spesque timorque fidem, h. e. Variant credulitatem & incertam faciunt. Ovid. 6. Epist. 38.

Appellet fides tantum auctores. h. e. Fides sit penes auctores. Plin. lib. 28. cap. 1.

Astringere fidem suam, Promittere fidem, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 2. 22. Verum heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem.

Auferre fidem testi, i. e. Facere ne credatur. Quintil. lib. 6. cap. 6. Matri, cujus filium premebat auctoritas, fidem abstulit.

Capere in fidem devictas bello nationes. Cic. 1. Off. 35.

Capiunt vix fidem majora monstra veris, i. e. Vix creduntur. Sen. Troad. 3.

Carere fide. V. CAREO.

Carent fide verba. Ovid. 2. Epist. 26.

Cogere fidem. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 15.

Culta fides. Valer. 1. Argon. 838. V. COLO.

Commendare alicujus fidei alterius. V. COMMENDO. Cic. pro Flacc. 62. Optimæ & spectatissimæ fidei alicujus salutem urbis & civium commendare.

Committere fidei alicujus, & ejus potestati permittere. Cic. pro Font. 30.

Commisita sunt jura fidei magistratuum. Cic. 1. Off. 124.

Committre se in fidem vel fidei alicujus. V. COMMITTO.

Commutare fidem pecunia. V. COMMUTO.

Concedere fide optima aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 144.

Concidit fides. Cic. pro Lege Manil. 19. Tum quum in Asia res magnas permulti amiserunt, scimus Romæ solutione impedita fidem

fidem concidisse. De eo dicitur qui jam verfuram facere non potest. Budæus, *On ne veut plus rien prêter*. V. Angusta fides.

Conferre se in fidem alicujus. V. CONFERO.

Conferre se in fidem ac clientelam alicujus, h. e. In patrocinium. Cic. pro Rosc. Amer. 93. Nam quum multos veteres a majoribus Roscii patronos hospitesque haberent, omnes eos colere atque observare destiterunt, ac se in Chryfogoni fidem ac clientelam contulerunt. Budæus.

Confirmat omnem sibi fidem sensibus oratio nostra, id est, incorruptis atque integris testibus. Cic. 1. de Fin. 71.

Confirmare & Refellere fidem, opponuntur. Quintil. lib. 5. cap. 7. Aliter enim oraculorum, aliter aruspicum, augurum, conjectorum, mathematicorum fides confirmari aut refelli potest.

Confugere ad alicujus fidem. V. CONFUGIO.

Conservare fidem. V. CONSERVO.

Constitit fides, Certum est & probatum. Columel. lib. 3. cap. 6. Sed ubi plurium velut emeritis annorum stipendiis fides surculo constitit, nihil dubitandum est de fecunditate.

Constringi fidem. Cum Græci homines spectati viri noluerint religione videri potius quam veritate fidem esse constrictam. Cic. pro Corn. Balb. 12.

Consumere fidem. V. CONSUMO.

Credere fide alterius, est Fidejussorem accipere. Cic. pro Flacc. 46. Pecuniam sumptis mutuum a Sex. Stola, &c. qui tamen credidit P. Fulvii Veratii lectissimi hominis fide. Vulgo tamen mendose scriptum est, Fidei. Conf. Jubere fide sua esse.

Cum fide. Columel. lib. 1. cap. 7. Sed nec conditum frumentum cum fide rationibus inferunt. i. e. Fideliter. V. cum præpositio.

Curare fidem suam. V. CURO.

Debet fidem. Quintil. lib. 5. cap. 10. i. e. Fidelis esse debet.

Decedere fide. Liv. lib. 34. 11. Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si conjurare cum ceteris voluissent. V. DECEDO.

Decipi fide alicujus ac potius perfidia. Cic. pro Rosc. Amer. 110.

Deficere eos fides nuper cepit, res jampridem. Cic. 2. in Catil. 10.

Demere fidem. Tacit. de German. 3.

Deme fidem in verum falso crimine. Ovid. 2. Amor. 2. 38.

Derogare fidem & auctoritatem alicujus virtuti &c. in testimonio. Cic. pro Font. 13.

Deferere fidem alicujus. Cic. 13. Philipp. 3. Omitto alia: fidem Dolabellæ sanctissimi viri deferere homo pius non potest.

Detrahere fidem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Per quæ non a se tantum dictis detrahat fidem, sed ceteris quoque, qui profuerant, auferat auctoritatem.

Diffidet a veri fide illa fama. Ovid. 3. Fast. 662.

Dare fidem, Sancte promittere. Ter. Eun. 5. 9. 30. Do fidem ita futurum. i. e. Juro, confirmo, spondeo, inquit Donatus. V. DO.

Dare fidem alicui. Cic. 2. de Fin. 65. Nulla fides, quæ infideli data sit. Cic. 3. Off. 102.

Dasque negasque fide ambigua. Ovid. 2. Amor. 9. 50.

Dare fidem & violare, & in ea non stare. Cic. pro Rabir. perduel. reo. 28.

Dare fidem alicui de altero. Cic. 1. Fam. 9. Pompeji fides, quam de me Cæsari dederat. Hic est Promissio.

Dare fidem publicam. Cic. 3. in Catil. 8. Introduxi Vulturcium sine Gallis: fidem ei publicam jussu Senatus dedi: hortatus sum, ut ea quæ sciret, sine timore indicaret. V. Publica fides supra.

Ducere fidem ex aliquo, Trahere fidem, sive Nos ad credendum allicere. Lucret. lib. 2. 478.

Eligere fidem, est Deponere apud hominem quem fidelem censeas. Callistratus in l. non intelligitur. §. tacita autem. D. de jure fisci, Tacita autem fideicommissa frequenter sic deteguntur, si proferatur chirographum, quo fe cavisset is, cujus fides eligitur, quod ad eum ex bonis defuncti pervenerit, restitutum. Budæus.

Empta fides. Claud. de 4. Conf. Hon. 500.

Eripere fidem alicui. Ovid. 15. Met. 283.

Ex fide scribere: i. e. Rem, ut est scribere. Plin. Epist. 191.

Excellitque fidem meritum summa tuorum. Ovid. 7. Met. 283.

Excedere humanam fidem. Patere. lib. 2. 56. pr. Cæsar omnium victor, regressus in urbem (quod humanam excedat fidem) omnibus qui contra se arma tulerant, ignovit.

Exolvere fidem. Plin. 2. Epist. 12.

Experiri fidem & benevolentiam alicujus erga se. Cic. 1. Fam. 5.

Explorata fides & nota per tot usus. Stat. 3. Silv. 5. 44.

Exuere fidem. Tacit. 12. Ann. 14. At ille moriturum potius, quam fidem exueret, clamitans.

Facere fidem causis ex sua bonitate. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Facit aspectus fidem judicii sui. Cic. 4. Acad. 19.

Non facit fidem nutus tuus. Cic. 7. Att. 8.

Fac fidem, te nihil nisi populi utilitatem querere. Cic. 2. de Lege Agr. 22.

Fallere fidem. Idem quod Deferere fidem. Cic. 13. Philipp. 42. Mihi quidem constat, nec meam quidem contumeliam, nec meorum ferre: nec deferere partes quas Pompejus odovit, nec veteranos sedibus suis moveri pati, nec singulos ad cruciatum trahi, nec fallere fidem, quam dedi Dolabellæ.

Fallere fidem hosti datam. Cic. 1. Off. 39.

Firmare fidem. Tacit. de German. 39. Fides antiquitatis religione firmatur.

Frangere fidem, perfidiosum & nefarium est. Cic. pro Rosc. Com. 16.

Habere fidem. Ter. Eun. 1. 2. 59. Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi apud me. Ubi Donatus; Si fidem habeat, Si credere cogatur. i. e. Si credat. Unde Fidejussor dicitur, h. e. Auctor credendi.

Habere pensi fidem. Tacit. 13. Ann. 15.

Habere fidem alicui. Ter. And. 3. 4. 7. Propemodum habeo jam tibi fidem. Cic. 7. Verr. 152.

Habemus his fidem, quos plus intelligere quam nos arbitramur. Cic. 2. Off. 33.

Habenda etiam parvis fides. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Habere alicui fidem pecuniæ. Plaut. Pers. 5. 2. 8. Ita miserum Toxi-

lus me hic constituit, qui ei fidem non habui argenti, eo mihi eas machinas molitus est.

Habere auctoritatem & fidem res dicitur. Cic. pro Flacc. 21.

Habuit res fidem, i. e. Credita est. Ovid. 9. Met. 705.

Non habere fidem dicuntur, Quæ non sunt verisimilia, nec credenda. Cic. 4. Acad. 58. Quasi vero non specie vifa judicentur, quæ fidem nullam habebunt, sublata veri & falli nota.

Habere fidem, pro Credi. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 342. Ab adversario quoque, quia non est in habiturus negando fidem.

Hæsuræque mihi tempus in omne fide. Ovid. 3. Trist. 4. 36.

Imminuere auctoritatem & fidem alicujus. Cic. 2. de Orat. 156.

Impulit me fides ejus in eam mentem. Cic. 1. Fam. 9.

Impetrare fidem. Plin. lib. 10. cap. 49. Nec Syrenes impetraverint fidem, licet affirmet Dino, Clitarchi celebrati auctoris pater, in India esse, mulcerique, &c. i. e. Non credetur, aut non est verum Syrenes, &c.

Implere fidem peractæ mortis. Plin. lib. 3. Epist. 14.

Impleffe fidem omnis videbantur. Tacit. 2. Hist. 78.

Implorare fidem alicujus. i. e. Auxilium. Ter. Adel. 3. 4. 43. Illæc fidem nunc vestram implorat, Demea. Hirt. Bell. Afr. 26. Liv. 31. 7. pr. Si Saguntinis obfessis, fidemque nostram implorantibus impigre tuliffemus opem. Idem 2. 23. Ex Budæo.

Implorare fidem alicujus in aliquo negotio. V. IMPLORO.

Infirmare fidem alicui. Cic. 15. Att. 26. Ille tamen dolet, dubitans utrum morem gerat Leptæ, an fidem infirmet Silio.

Infirmare fidem testis apud judicem. V. INFIRMUS.

Inspicienda fides duro tempore. V. Aurum spectatur in ignibus, in verbo SPECIO.

Infum. ut Ovid. 17. Epist. 130.

Tarda solet magnis rebus inesse fides.

Interponere fidem. Cic. de Clar. Orat. 89. Quæ quidem vis tum maxime cognita est, cum Lusitanis a Ser. Galba Præt. contra interpositam, ut existimabatur, fidem, interfectis. i. e. Contra affectum, ut vulgus nostrum vocat. V. INTERPONO.

Interponere fidem suam in aliquem. V. INTERPONO.

Interposita fide publica. Sallust. in Jugurth. cap. 32. pr. Hæc atque alia hujuscemodi sæpe dicendo, C. Memmius Pop. Rom. persuadet, uti L. Cassius, qui tum Prætor erat, ad Jugurtham mitteretur, eumque interposita fide publica Romam duceret.

Invocans nequicquam pastorum fidem. i. e. Auxilium. Liv. 1. 7.

Jubere fide sua esse. i. e. Sponsorem se constituere, & periculum in se recipere. Ulpianus in l. ubi autem. De verborum obligation. Paulus, Si filiusfamilias ita stipulatus fuerit, Quantam pecuniam Titio credidero, fide tua esse jubes? Ulpian. in l. Græce. §. siquis Stichum. D. de fidejussoribus, Siquis Stichum stipulatus, fidejussorem ita acceperit: Stichum aut decem fide tua jubes? i. e. Sponsione. Budæus. Conf. Credere fide alterius.

Labefactare fidem. Budæus. V. LABES. Suet. in Vespas. cap. 4.

Levant fidem multa promissa. i. e. Elevant & imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides. Hor. 2. Epist. 2. 10.

Libere fidem, pro eo dicebant antiqui, quod nunc negotiatores & coactores Tenere promissum dicunt, & Non deesse promisso. Cic. pro Flacc. 46. Ipse tamen Fufius satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. Ulpian. in l. si vero. D. mandati. Budæus.

Locare in fide alicujus civitatem. Cic. 6. Att. 1.

Mandare quippiam fidei alicujus. V. in MANDO.

Manere in fide Pop. Rom. Cic. 7. Verr. 82. Si civis Romanus dignus isto negotio nemo fuit, quid civitates quæ in amicitia fideque Pop. Rom. perpetuo manserant? V. MANEO.

Manere in fide, & Frangere fœdus, contraria. Cic. pro Domo, 66.

Mercari Græca fide. V. Græca fides, supra.

Mereri fidem. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nec meretur fidem qui sententiæ gratia jurat.

Meruit fidem vetustas. Lucan. lib. 3. 406.

Minuere fidem alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Movere fidem. Ovid. 4. Fast. 204. Acceptam parce movere fidem.

Mutare fidem, Pactum rescindere, & violare promissum. Sallust. in Jugurth. V. MUTO.

Mutare fidem cum altero. Ter. Phorm. 3. 2. 7.

Negata magnis sceleribus semper fides. Sen. Hippol. 2.

Novavit fidem mutata fortuna. Virg. 5. Æn. 604.

Obligare fidem. Liv. lib. 22. cap. 22. Vult sibi quisque credi, & habita fides ipsam plerumque obligat fidem. V. OBLIGO.

Obstringere fidem suam. Plin. lib. 7. cap. 13.

Obtestari hominum fidem. Liv. Hæc simul jurgans, querensque, deum, hominumque fidem obtestans.

Pacta fides. Ovid. 6. Epist. 41.

Perdere fidem. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectedi coloris, perdidisset fidem quoque. V. PERDO.

Perit fides. V. PEREO.

Perpicere fidem. V. PERSPICIO.

Petere & dare fidem pacis. Ovid. 3. Met. 128.

Porrigere fidem, & spem salutis supplici ostendere. Cic. 7. Verr. 252.

Præbere fidem singularem alicui. Nep. 25. 4. 4.

Præstare fidem. Cic. 2. de Divin. 78.

Præstare bonam fidem. Ulpian. in l. ita autem. §. Julianus. D. de administratione & periculo tutorum. Et ait Julianus, tutores nisi bonam fidem in administratione præstiterint, damnari debere.

Præstare fidem alicui. Ovid. 3. Fast. 497.

Præstruere sibi fidem. Liv. 28. 42. V. PRÆSTRUO.

Privare fide aliquem. Stat. 2. Theb. 425.

Prodere fidem. Propert. lib. 4. 4. 87.

Prodere commissæ fidei. Horat. 1. Serm. 3. 95.

Pugnat hinc fides, illinc fraudatio, contraria. Cic. 2. in Catil. 25.

Recipere fidem de aliquo, & eam servare. Cic. 2. Att. 22.

Recipere aliquem in fidem suam, & commendatum habere. Cic. 15. Att. 15.

Redde nunc pactam fidem. i. e. Sta promissis. Sen. Hippol. 8.

Renovata fides. Lucan. lib. 4. 204.

Resignare fidem quarundam tabularum. Cic. pro Arch. 9.

Rupissent elementa fidem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 43.

Sacrata fides conjugii. Sen. Agam. 2.

Sequi bona fide aliquid. Cic. 6. Att. 1.

Sequitur verba fides. Ovid. 1. Fast. 357.

Sequi fidem alicujus. Usus est Ulpian. in l. 1. De reb. cred. Omnes enim contractus quos alienam fidem sequuti instituiamus, complectitur. Est etiam exemplum in l. 2. C. de bonis auctoritate judi. possid. Budæus.

Servare fidem. Plaut. Trin. 4. 3. 41. Male fidem servando, illis quoque abrogant etiam fidem, qui nihil meriti. Virg. 2. Æn. 161.

Servare veritatis fidem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Servare in aliqua re fidem. Cic. in Vat. 15.

Servanda cum hoste sæpe jurisjurandi fides. Cic. 3. Off. 107.

Solicitare donis pudicam fidem. Ovid. 7. Met. 720.

Soluta fides morte. Ovid. 10. Epist. 78.

Spondeo fide mea futurum, ut omnia longe ampliora quam a me prædicantur, invenias. Plin. 1. Epist. 14.

Spondere fidem. Ovid. 10. Met. 395.

Stare in fide. Cic. pro Rabir. 28.

Stat fides. V. paulo ante, Tenax fides.

Sum. ut, Fides illi est. Ter. Phorm. 5. 7. 11.

Adhuc curavi unum hoc quidem, ut mihi esset fides.

Fides nuntianti fuit. Liv. 1. 16. extr. Mirum, quantum illi viro, nuntianti hæc, fidei fuerit.

Fide nulla es: h. e. Fidem sæpe mutas, neque præstas quod polliceris. Plaut. Mil. 4. 8. 59. V. NULLUS.

In fide alicujus esse. i. e. In patrocinio. Cic. 13. Fam. 66.

In fide & clientela alicujus esse. Cic. pro Rosc. Amer. 160.

In nullius fide esse, est Nullum soli dominum agnoscere, nec patronum. Cic. pro Planc. 97. Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrrhachium, quod erat in fide mea, petere contendit. Hæc Budæus. Cic. 2. Q. frat. 14. extr. Et quod est ex municipio Atellanico, quod scis esse in fide nostra. i. e. Cujus sumus patroni.

Fides apud te nulla mihi: i. e. Tu non fidis mihi. Plaut. Amph. 2. 1. 5. Ter. Heaut. 3. 3. 10.

At fides mihi apud hunc est, nihil me istius facturum, pater.

Idem Phorm. 5. 3. 25.

Sumere fide alicujus: subaud. Argentum. i. e. Non sua, sed aliena cautione. Cic. pro Flacc. 85. Budæus. V. Credere fide alterius.

Supersse fide. Tacit. 3. Ann. 47. pr. Sed fide, ac virtute legatos, se consiliis superfuisset. h. e. Vicisset. Aliter Freinsh. in Paraphr. q. V. Sustentare fide amicos. i. e. Sponsione. Cic. pro Rabir. Post. 4. Nec interea locupletare amicos unquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.

Tenere fidem. Cic. 13. Philipp. 27.

Tentare fidem polliciti. Ovid. 11. Met. 107.

Tollere fidem. V. TOLLO.

Tribuere fidem testimonio alicujus. Cic. pro Sulla, 10.

Tribuere fidem rebus. i. e. Auctoritatem. Cic. 1. de Divin. 5.

Tueri fidem suam, est Servare illæfam famam locupletis debitoris. Cic. 11. Att. 2. Idem 11. 1. Ego in cistophoro in Asia habeo ad festertium bis & vices, hujus pecuniæ permutatione fidem nostram facile tuebere. Budæus, Fidem nostram tuebere, nimirum præstando quod promisi. Fides enim verbum est proprium debitoris, & sæpe cum verbis translatis apte conjungitur, ut apud Cæf. initio lib. 3. Bell. Civil. V. Angusta fides, Bonæ fidei esse, Mea fide &c.

Turbata fides. Claud. in 3. Conf. Hon. 63.

Vacillat fides testium. V. VACILLO.

Vendere fidem gemmis. Tibul. lib. 1. 9. 32.

Venit prona cupidis in sua vota fides. Ovid. 3. de Arte Am. 674.

Venire in fidem alicujus, pro In ditionem & dominium, vel in tutelam & amicitiam. Liv. lib. 10.

Venire fide publica. V. Publica fides.

Violare fidem. Lucret. lib. 2. 465. Cic. pro Rosc. Amer. 111.

Uti fide alicujus. V. UTOR.

FIDES, Dea a Romanis culta, testibus Cicerone de Nat. Deor. 2. 23. Lactantio, & August. Dion. Halicarn. in 2. Hist. lib. de Numa scribens, Primus, inquit, ipse omnium templum Fidei publicæ erexit, sacrificiaque ei statuit sumptu publico, sicut de aliis. Idem fere Plutarchus. Servius in 1. & 8. Æneid. scribit, quod Fidei albo panno involuta vel velata manu sacrificabatur: per quod ostendebatur, Fidem debere esse tectam, & secretam: unde Hor. 1. Carm. 35. 219.

— & albo, rara Fides colitur

Velata panno. Acron vero, Albo panno, ait, caput velasse eos, qui Fidei sacrificarent. Plura V. apud Porphy. & Varr. de L. L. 4. 10. extr. vel Lex. Pitisc.

FIDEICOMMITTO, Ære. Alterius fidei præstandum aliquid demandare. Tertull. de Præscr. adv. Hær. cap. 37. Sicut Apostoli caverunt, sicut fidei commiserunt, sicut adjuraverunt, ita teneo.

FIDEICOMMISSUS, Adj. [ἱδαικόμενος] ut, Libertas fideicommissa. i. e. Fideicommissio relicta. Ulpian. in l. Titius. D. de actionibus empti, Titius quum decederet, Seix Stichum, Pamphilum, Arescusan per fideicommissum reliquit: ejusque fidei commisit, ut omnes ad libertatem post annum perduceret, &c. Heres eadem mancipia Sempronio vendidit, nulla commemoratione fideicommissæ libertatis facta, &c.

FIDEICOMMISSUM, i. n. [ἱδαικόμενον] Species est dispositionis ultimæ alicujus voluntatis: qua precatur heredem aut alium dare aut facere aliquid, quod nunc per omnia legato exæquatum est. Ulpian. in l. 1. D. de Legat. 1.

Petere fideicommissum. Quintil. lib. 3. cap. 6. conf. Suet. Claud. cap. 23. 2.

Fideicommissorum, alia singularia sunt, alia universalia: Singularia sunt, quæ singularum rerum sunt, veluti, Rogo te heres ut fundum illum Sempronio reddas, restituas. Universalia vero, totius hereditatis, veluti, Peto a te ut hereditatem illi meam restituas. Hotom. conf. Briffon. de Form. 7. p. 669. vel Lex. Pitisc.

Commisita fide, pro Fideicommissa. Hor. 1. Serm. 3. 94.

— si furtum fecerit, aut si

Prodiderit commissa fide. Ubi Fide pro Fidei dixit antique.

FIDEICOMMISSARIUS, i. m. Cui fideicommissum relictum est. Ulpian. de Legat. 3. 1. fideicommissa, Paulatim igitur admitemus & si ex parte pecuniæ rem comparavit, quam non hoc anno exegit, ut fideicommissarium privaret fideicommissio, posse adhuc fideicommissi petitionem superesse.

FIDEDICTOR, Æris. m. Idem qui Fidejussor. Augustin. Epist. 23. ad Bonifac. Quando ad Baptismum offeruntur, pro eis parentes, tantum fidedictores respondent. al. Spondent.

FIDEJUBBO, Ære. [ἱδαικόμενος] Ulpian. in l. si dubitet. §. filiusfamiliæ. D. de fidejussoribus. Filiusfamiliæ pro patre poterit fidejubere, nec erit sine effectu hæc fidejussio. Idem in l. 1. D. de solutionibus.

In rem suam fidejubere. Paulus in l. de die. in princ. D. qui satis dare cogantur. Sed nec miles, nec minor vigintiquinque annis probandi sunt: nisi hæc personæ in rem suam fidejubeant, ut pro suo procuratore. V. Lex. Pitisc.

FIDEJUSSIO, Æris. f. [ἱδαικόμενος] Jabolenus in l. sed et si. D. de fidejussoribus, Quum servus fidejussionis nomine obligari non possit.

FIDEJUSSOR, Æris. m. [ἱδαικόμενος, ἀνέδοχος] Auctor credendi, inquit, Donatus, alium aliquid daturum, facturumve sua fide, suoque periculo promittens. Ulpian. in tractatu de Fidejuss. l. Græce, Siquis Stichum stipulatus, fidejussorem ita acceperit, Stichum aut decem fide tua jubes? Budæus. Ejus compositum Confidejussor, V. suo loco.

Fidejussores assidui. V. ASSIDUUS.

Fidejussor, Jurisconsultis dicitur, Qui fide ac periculo suo suadet, ut id de quo agitur, fiat, quoniam ejus eventum præstat, ut l. Lucius. D. de fidejuss. Peto des ei nummos, fide ac periculo meo. Itaque quum has passim formulas legimus, Stichum aut decem fide tua jubes? Quantam pecuniam credidero, fide tua esse jubes, & similes, subauditur perpetuo, Isti credita. Nam Jubere, pro Velle. suadere, cupere, hic usurpatur, ut veteres in his locutionibus annotantur, Jubeo te salvere: Jubeo te bono animo esse, &c. Ex Hotomano. conf. Macrobian. Saturn. 5. 19.

FIDEJUSSORIVS, Adj. Papin. in l. tribus. D. de usufruct. ear. rerum, quæ usu consu. Si cohæredes ex causa fidejussoria convenirentur.

Obligatio fidejussoria. l. 50. ff. de Fidejuss.

FIDEIPROMISSOR, Æris. m. Idem qui Fidejussor. Gloss. Lat. Græc. Fideipromissor, πιστοδότης.

FIDO, fides sum, [πιστέω, ὁρῶμαι, πίπτω] Ære. Fidem habere, credere, spem ponere.

Cum dat. Plin. Epist. 174. Ita solemus, qui ingenio parum fidimus, fatietatis periculum fugere. Virg. 9. Æn. 378.

— & fidere nocti.

Cum abl. Virg. in 7. Æn. 290.

Moliri jam tecta videt, jam fidere terra.

Curfu fidere. Ovid. 7. Met. 545. sic,

Pecunia fidere. Nep. 6. 3. 5. Et

Victoria. Idem 12. 1. 2. conf. Cic. 4. Acad. 20. Et 2. de Na. Deor. 41.

Fidebo, futurum antiquum, teste Nonio, Nævii testimonium citant ubi ait, Tibi quum fidebo, fidelis ero.

Fidere absolute. Phileph. ex Theocrito,

Fidere, Batte, decet, melius cras forsan habebit.

FIDENS, entis. Partic. [πιστῶν, πιστεύοντων] Cic. 1. de Nat. Deor. 9. Istisne fidentes somniis, non modo Epicurus & Metrodorus, Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, &c.

Dubitans & Fidens, contraria. Cic. 10. Att. 7. Istum enim victore magis relinquendum puto, quam victum; & dubitantem magis, quam fidentem suis rebus.

Fortis & fidens. Cic. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fiden quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio positum ductum verbum a confidendo, quod laudis est. Qui autem est fiden is profecto non extimefcit.

Animus prudentia consilioque fidens. Cic. 1. Off. 81.

Animo fidenti gradi ad mortem. Cic. 1. Tusc. 110.

Brachiis juvenus fidens. Hor. 3. Carm. 4. 50.

Fuga fidens Parthus. Virg. 3. Georg. 31.

Puer bene sibi fidens. Cic. 6. Att. 6.

Præsidio fidens. Hor. 1. Epist. 19. 81.

Voce fidenti loqui. Cic. 2. de Divin. 64. Ex quodam poeta.

Animi fidens. Virg. 2. Æn. 61.

Compar. Apul. Met. 5. pr. Psyche paullo fidentior intra limen se facit. Ammian. 16. 31. Romanus fidentior.

Superl. Idem 27. 24. Fidentissimo impetu.

FIDENTER, Adv. [πιστῶς] h. e. Tuto & cum fiducia. Cic. 2. Orat. 80. Tum ille fidenter homo peritissimus confirmare, &c.

Timide & Fidenter, contraria. Cic. 2. de Divin. 67. Timide fortasse signifer evelebat, quod fidenter infixerat.

Fidenter agere. Cic. 4. Acad. 24. Et 2. de Fin. 21. At ille non potuit saneque fidenter, istis quidem ipsis verbis, inquit.

Compar. Fidentius scribere alicui. Cic. 6. Att. 1.

Superl. Ammian. 17. 2. Ausi omnes accedere fidentissime. Idem 19. 8. Dimicantes fidentissime. Augustin. de Vera Rel. cap. 3. 1. Fidentissime dixerim.

FIDENTIA, æ. f. [πιστία, πίστις] Cic. 4. Tusc. 80. Et si fidentia id est firma animi confissio, scientia quædam est & opinio gravi non temere assentiens; metus quoque est diffidentia expectati & independentis mali. Idem 2. de Invent. 162. Fidentia est, per quam nignis & honestis in rebus multum ipse animus in se fiducia, certa conspe, collocavit.

FIDELIS, e. [πίστης, εὐορκος] Cui fides tuto adhiberi potest; vel qui fidem servat. Plaut. Capt. 2. 3. 79. Cic. 4. Fam. 1. Aut siquem tuum fidelium voles, ad me mittas.

Ad vetustatem fidelis. V. AD PRÆP.

In amicitis fidelis. Cic. 2. de Fin. 81.

Imperio fidelis. Cic. de Arusp. Resp. 29.

Officiis fidelis. Cic. 5. Verr.

Pice fidelior explendis rimis arundo contusa. Plin. lib. 16. cap. 36. Amic.

Amicitia fidelis. Cic. de Amicit. 54.
 Animo fideli & clementi in aliquem esse. Ter. Hec. 3. 5. 22.
 Animo fideli in dominum servus. Cic. pro Milon. 29.
 Auxilia fidelissima. Cic. ad Brut. 16.
 Comprehensio fidelis & vera. Cic. 4. Acad. 401.
 Conjux fidelis. Ovid. in Ibin. 356.
 Conjux fidelissima. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Consilium fidele dare. Cic. pro Cluent. 85.
 Cura fidelior. Ovid. 1. de Arte Am. 555.
 Desideriis icta fidelibus. Hor. 4. Carm. 5. 15.
 Doctrina, domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest. Cic. 16. Fam. 17.
 Familiaritates Græcorum parum fideles. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Gratia fidelissima mihi conjunctus homo. Cic. pro Milon. 76.
 Intentio fidelis, pro Seria. Sen. Epist. 72. Si quicquam ex studio, & fideli intentione laxaverint, retro eundum est.
 Lacrymæ fideles. Ovid. 13. Epist. 127.
 Medicus fidelis. Hor. 2. Serm. 3. 147.
 Mente fideli casta sis. Tibul. lib. 1. 6. 75.
 Monitus fidelis. Ovid. 13. Met. 722.
 Oculis subiecta fidelibus. Hor. in Arte Poet. 181.
 Opera fidelis. Plaut. Pers. 1. 1. 49. Obsecro te, refecroque, operam da hanc mihi fidelem.
 Pax fidelis. Ovid. 4. de Pont. 9. 77.
 Servus egregie fidelis. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Silentium fidele. Hor. 3. Carm. 2. 25.
 Socius fidelissimus. Cic. pro Pont. 3.
 Fideles substantivæ, Servi ministrique appellantur. Cic. 4. Fam. 1. Si quem tuorum fidelium velis ad me mittas. Vet. Gloss. Fidelis, *πιστός* *δὲ* *ἐλπίς*, conf. Taubm. ad Plaut. p. 263. v. 79.
 Fidelem se hero suo facere. Plaut. Mil. 2. 4. 55.
 Dum te fidelem facere hero voluisti, pæne absumptus es.
 Nemo credit ei, nisi quem fidelem putat. Cic. pro Rosc. Amer. 112.
 De Servis quem habuit fidelissimum. Nep. 2. 4. 3.
 Fidelis, Ecclesiasticis dicitur, Qui Christianus est factus. V. Prudent. Perist. 2. 443. & 5. 334.
FIDELITER, *ἀπὸ* *τῆς* *πίστεως* f. [τὸ *πιστῶν*] Fiducia, & credulitas, vel etiam fidei perfolutio. Cic. 1. Q. frat. 2. Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod prorsus credo, &c. Sic 5. Verr. Tanta auctoritas est in eorum hominum fidelitate.
 Erga patriam fidelitas. Cic. 10. Fam. 17.
 Operam & fidelitatem alicujus desiderare. Cic. 16. Fam. 11.
 Fidelitate & benevolentia alicui satisfacere. Cic. 13. Fam. 21.
 Amicorum fidelitate servata alicujus vita. Cic. pro Planc. 71.
FIDELITER, [τὸ *πιστῶν*] Adv. *Æque* & *juste*. [Immo potius Cum fide.] Cic. 1. Off. 92. Hæc præscripta fervantem licet graviter, magnifice, animoseque vivere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amice. Curare fideliter merces alicui. Cic. 15. Att. 20.
 Discere fideliter artes. Ovid. 2. de Pont. 9. 47.
 Inaurato ibi fidelissime simulacro. Plin. 33. cap. 3.
 Monere alicum fideliter. Ovid. 15. Epist. 67.
 Permanere constanter & fideliter in amicitia Populi Romani. Liv. 33. 35.
 Retinere commissâ fideliter. Hor. 1. Epist. 19. 70.
 Nec retinent patulæ commissâ fideliter aures.
 Servire alicui fidelius. Ovid. 7. Met. 563.
 Valere fidelius constantiusque. Gell. 17. 12.
 Fidelissime narrare. Plin. Paneg. cap. 56.
FIDELIS, Adv. [τὸ *πιστῶν*] pro Fideliter. Plaut. Fragm. 3. 27. Fac fidele: cave fluxam fidem feras. ex Non. 11. 25. Antiquum. Prudent. in Romano 426.
 ——— nunquam pro salute & maximis
 Fortissimisque principis cohortibus
 Aliter precabor, quam fidele ut militent. Potest Enallage esse, ut Dulce ridere.
FIDUS, Adj. [τὸ *πιστῶν*] Cui fidendum est. Plin. in Paneg. 79. Virg. 2. *Æn.* 281.
 ——— spes ô fidissima Teucrûm. Cic. de Amicit. 53. Quos
 fidos amicos habuisset, quosque infidos.
 Amicus fidus. Catul. 99. 1.
 Animus fidus. Liv. 25. 15. Quo ubi ventum est, coorti cum clamore equites, propere inconditam Thurinorum turbam, nec satis fido animo unde pugnabat stantem, exemplo in fugam averterunt.
 Aures fidæ. Ovid. 10. Met. 382.
 Conjux fidissima. Ovid. 1. de Pont. 4. 45.
 Cultor fidissimus imperii Romani. Liv. 26. 32.
 Custos fidissima. Ovid. 5. Fast. 45.
 Custodia fida. Cic. 2. de Fin. Inest ad humanam societatem justitiæ fida custodia. Sic 2. de Nat. Deor. 158.
 Domus fida. Ovid. 1. Trist. 3. 64.
 Ensis fidus. Virg. 6. *Æn.* 524.
 Familiaritas fida. Cic. 2. Off. 30.
 Interpres fidus. Hor. de Arte Poet. 133.
 Medicus fidus. Hor. 1. Epist. 8. 9.
 Minister fidus. Ovid. 2. Met. 837.
 Pax fida Romanis fuit cum Porfena. Liv. 2. 15. extr.
 Pectora fida. Ovid. 9. Met. 249.
 Servus fidissimus domino. Liv. 33. 28. extr.
 Silentia fida. Virg. 3. *Æn.* 112.
 Sodalis fidus. Ovid. 1. de Arte Am. 752.
 Subsidium fidissimum. Tacit. 5. Ann. 8. Quasi fidissimum ad subsidium perfugisset.
 Terra fida. Ovid. 5. Met. 491.
 Uxor fidissima. Cic. 14. Fam. 4.
 Compar. Justin. 16. 5. 2. Ut eos sibi fidiore redderet.
 Superl. Fidissimi nostris rebus. Hirt. Bell. Afric. cap. 79.
FIDUS, a, um, a Fidus; ut a Vetus, Vetusus. Festus, Fidusta a fide denominata, ea quæ maxime fidei erant. [Lego Maximæ.]
FIDE,issime. Adv. [τὸ *πιστῶν*] Idem ac Fideliter. Cic. 2. Fam. 16. Nec me ista terrent quæ mihi a te ad timorem fidissime atque amantissime proponuntur.
 Vol. II.

FIDAMEN, *ἰνις*. n. pro Fiducia apud Tertul. Carm. ad Senat. 83.
 Cerrige delictum fidamine.
FIDUCIA, æ. f. [*πιστεύω*, *πιστός*] Audacia, securitas. In bonum fere semper accipitur, quamvis aliquando in malum. Plin. Epist. 342. Merito habuisti, Secunde carissime, fiduciam animi mei.
 Propter tuam fiduciam. Plaut. Bacch. 3. 3. 9.
 Nunc propter te, tuamque pravos factus fiduciam.
 Judicia fiduciæ, tutelæ, societatis. Cic. pro Rosc. Com. 16. & 3. de Nat. Deor. 74. V. infra de dictionis hujus signif. in jure.
 Formæ fiducia. Ovid. 8. Met. 435.
 Juris fiducia. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Minimæ fiduciæ manus, Cui parum fiditur. Liv. 8. 8.
 Fiducia mea, h. e. Meo periculo. Plaut. Poen. 5. 4. 39.
 Mea fiducia hercle haruspex, patruæ, his promisit, scio, Libertatem: quia me amare hanc scit.
 Fiducia mei, Idem. Plin. Epist. pen. lib. 4. Virg. 8. *Æn.* 395.
 ——— fiducia cessit
 Quo tibi diva mei?
 Fiducia sui. Liv. 25. 37. Mirabundique, unde tot hostes tam subito exorti prope deleti exercitu forent: unde tanta audacia, tanta fiducia sui, victis ac fugatis, &c.
 Qua fiducia id facere audeam, nec quid me nunc faciam scio. Ter. And. 3. 5. 7. Virg. 1. *Æn.* 136.
 Tantane vos generis tenuit fiducia vestri? Idem 9. *Æn.* 188.
 Cernis quæ Rutulos habeat fiducia rerum.
 Audax fiducia. Stat. 6. Theb. 393.
 Falla formæ fiducia. Propert. lib. 3. 24. 1.
 Mendax fiducia. Ovid. 2. de Pont. 4. 31.
 Mutua inter se fiducia. V. *MUTUUM*.
 Pallens fiducia. i. e. Metu mixta. Stat. 6. Theb. 393.
 Tenuis in volucri fiducia cursu. Stat. 5. Theb. 167.
 Vana pedum fiducia. Ovid. 10. Met. 120.
 Addere fiduciam alicui. V. *ADDO*.
 Afferre fiduciam. V. *AFFERO*.
 Fraudare quempiam per rationem fiduciæ. Cic. pro Cæcin. 7.
 Habere orationis fiduciam. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Jactare fiduciam. Quintil. lib. 4. cap. 1. Adversarius enim fiduciam partis suæ jactat.
 Præ se ferre fiduciam. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Stabilis benevolentia fiducia in vita tyrannorum esse non potest. Cic. de Amicit. 2.
 Tangit fallax animum fiducia. Ovid. 11. Met. 430.
 Fiducia in virtute alterius, Existimatio quam de fide & virtute alterius habemus. Liv. 24. 5. extr. Conficiorum nemo, quum diu focius consilii torqueretur, aut latuit, aut fugit: tantum illis in virtute ac fide Theodoti fiduciæ fuit, tantumque ipsi Theodoto virium ad arcana occultanda.
 Facere fiduciam alicujus quod facimus. Cic. 7. Verr. 175.
 Alicujus fiduciam spoliare provinciam. Cic. 2. Verr. 40.
 Fiduciam eam diligentia tibi habeo, ut credam te omni ratione id acturum, ne sint obnoxii injuriis. Plin. Epist. 299. Barbari dicunt, Credo quod tu eris tam diligens quod.
 Possit sic dici etiam Fidem. H. St.
 Fiducia a Spe differt, ut major & certior. Sen. Epist. 16. Jam de te spem habeo nondum fiduciam.
 Fiduciam veteres pro Crimine etiam & Audacia posuisse Servius ad 2. *Æn.* 61. notat. conf. Non. 4. 205.
 Fiducia, est Quum res aliqua, sumendæ mutuæ pecuniæ gratia, vel nuncupatur, vel in jure ceditur.
 Fiduciam accipere. Cic. in Topic. 42. Si tutor fidem præstare debet, si focius, si cui mandaris, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Boetius in quarto commentario Topicorum, Fiduciam (inquit) accepisse dicitur cuicumque res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando remancipet. Veluti si quis tempus dubium timens, amico potentiori fundum mancipet, reddituro quum tempus illud dubium præterierit. Cic. pro Flacc. 51. Pecuniam adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupasti. Hanc fiduciam commissam tibi dicis, tenes hodie ac possides. Eum tu testem spe recuperandi fundi paterni venire ad testimonium dicendum coegisti. Hæc Cic. Pecuniam (inquit) fœneratitiam a te sumpsit adolescens, ob eamque fundum fiduciarium dedit. i. e. Fiduciarîa mancipatione. Budæus. V. *ACCIPIO*. conf. Liv. 32. 38. & Sigon. de Judic. 1. 5.
 Committere fiduciam, quid sit, ex præcedenti Ciceronis exemplo intelligitur.
 Conducere opus fiduciam sua. V. Adversio, in *ADVERSUS*.
 Fiducia, est Contractus, quo fidem alterius sequuti, rem ei aliquam simulandi tantum causa mancipamus: inde ducta appellatione, quod nulla alia re, quam fide ac probitate emptoris freti, eam venditionem interponimus. Unde Fiduciarium emptor ille recte appellabitur, quemadmodum hæres Fiduciarium dicitur, cujus fidei suam hæreditatem testator ad tempus tantum dedit. V. plura apud Hotomanum, in Comment. verb. juris.
 Fiduciæ, arum. pl. sunt Pignora & Hypothecæ. Cic. 3. Off. 17. Fidei bonæ nomen existimabant manare latissime idque versari in tutelis, societatibus, fiduciis, &c. Idem pro Rosc. Com. 16. Si qua sunt privata judicia summæ existimationis, & pæne dicam capitis, tria hæc sunt, fiduciæ, tutelæ, societatis. [Hic est genet. sing.] Hinc apud veteres jurisconsultos Fiduciæ judicium est, quod Trebonianus dixit Pignoratitium judicium. V. Salmaf. de Modo Usur. cap. 14.
FIDUCIALITER, Adv. Cum fiducia. Gloss. Vet. *πιστάριον*, fiducialiter ago. Ambros. Virg. lapf. 3. Fiducialiter intueri. conf. Augustin. Confess. 9. 13.
FIDUCIARIUS, Adj. [τὸ *πιστῶν*] Budæus, Omnino fiduciarium mancipationem vel venditionem, venditionem hodie vocamus sub redimendi, redhibendique lege factam. Idem alio loco, Fiduciarium possessionem appello, quam sub manu regia possidere vocant, quasi fide data acceptam, a fiducia tamen dictam. Liv. 32. 38. Optimum ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno, velut fiduciarium dare,

dare, ut victori sibi restitueret: siquid adversi accidisset, ut ipse haberet. De Corintho loquens quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut si victor ex bello redisset, Nabid ei restitueret. Sic Cæs. 2. Bell. Civil. 17. Neque se ignorare quid sit officium legati, qui fiduciarum operam obtineret. Legatum pro Vicario, i. e. locum tenente intelligendum, quem propterea fiduciarum operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore aut Consule, cedere eum oportet. Curtius etiam eodem modo usus est, 5. 9. 8. Inde Fiduciarius hæres a Jaboleno vocatus est fideicommissarius, in l. Sejus, ad Trebel.

Fiduciarius servus, pro Oppignerato. Paul. lib. Sent. 2. cap. 12. Quicquid creditor per fiduciarum servum quæsit, fortem debiti minuit.

Fiduciarius tutor. V. Tutor, ōris, in TUTOR.

FIDUCIO, ōre. Verbum Jurisconsultorum veterum. Unde Tertul. de Idololat. cap. 23. Fiduciare pignoribus. V. Rigalt. in loc. Vet. Gloss. Fiduciat, *ὑποθήκευσι*. Fiduciat *ὑποθήκευσι*. Vetus inscriptio in vinea Card. Carpenfis, DIS MANIBVS. M. VLPIVS AVG. LIB. SYMPHOR. FLATVRARIVS AVRI ET ARGENTI MONETAR. SIBI ET VLPIAE HELPIDI, &c. FECIT, ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE VTRIVSQVE SEXVS, &c. EA CON-DITIONE NE FIDUCIENT, NE VENDANT, NEVE ALIO QVO GENERE ID SEPVLCHRVM SIVE MONVMENTVM EST, ALIENARE VLLI POTESTAS SIT. V. Gruter. Inscript. p. 638. n. 4.

FIDUCIATUS, a, um. Tertul. & Gloss. vet. in superiori dict.

FIDES, is. f. [*πίστις*, *πίστις*, *πίστις*] Genus citharæ, quæ & Lyra dicitur, Chordæ. Cic. in Hortens. Ponendæ sunt fides & tibiar. Sic 3. de Orat. 214. Fides, Fides, genus citharæ, dicta quod tantum inter se chordæ ejus, quantum inter homines fides, concordent. Perf. 6. Sat. 4.

Atque marem strepitum fidis intendisse Latinæ. Hor. 1.

Carm. 17. 18.

— fide Teia Dices.

Conspicius fide, Apollo. Ovid. 5. Epist. 139.

Canoræ fides. Virg. 6. Æn. 120. V. CANORUS.

Adhibere fides epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Affumpta fide pulvis luctus. i. e. Cithara. Val. Flac. 4. Argon. 88.

Canere fidibus. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. CANO.

Cecinisse fidibus præclare dicitur Epaminondas. Cic. 1. Tusc. 4.

Contentæ & incontentæ fides. Cic. 4. de Fin. 75. Ut, inquit, in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit, ut concentum servare possit, omnes æque incontentæ sint: sic peccata quia discrepant, æque discrepant: paria sunt igitur.

Discebant fidibus antiqui. Cic. de Senect. 26.

Docere aliquem fidibus. V. paulo post FIDICEN.

Jungere vocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Movere fides. Lucan. ad Pison.

Scire fidibus. Ter. Eun. 1. 2. 53.

Fidis, ut & Fidicula, Sidus est Lyra. Columel. lib. 11. cap. 2. Cal. Febr. Fidis incipit occidere.

FIDICULA, æ. f. [*ῥαβδὸν*, *λυρὸν*] Parva lyra. V. Vall. 1. 5. Gell. lib. 1. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum, tibiæque concentu conspiratam. Cic. 2. de Nat. Deor. 22. Quid si platani fidiculas ferrent numerose sonantes?

Fidicula, Sideris nomen. Plin. lib. 18. cap. 26. Pridie nonas Januarii Cæsari Delphinus matutino exoritur, & postero die Fidicula, quo Ægypto Sagitta vespere occidit. Ibid. cap. 25. Fidiculæ occasus Autumnum inchoat. Hoc sidus Arato dicitur & Chelys & Lyra.

Fidicula item Capillaris herba, Trichomanes. [Immo Filicula.

FIDICULÆ, arum. f. numero tantum plur. sumitur pro Instrumento torquendi, ex duobus, ut putatur, obliquatis lignis compacto, ab extorquenda veritate ac fide. V. Isidor. 5. 27. Vel a nerveis funibus, vinculisque, quibus ad illum modum homines torquendi alligantur. Hæc Valla lib. 1. Sed verius putatur esse tormentum quo fontes a tortore funibus alligati, vulgo torquentur. Sen. lib. 3. de Ira, Equuleus, & fidiculæ, & ergastula, & cruces. Suet. in Tiber. cap. 62. Excogitaverat autem inter genera cruciatus etiam, ut larga meri potione per fallaciam oneratos, repente veretris deligatis, fidicularum simul, urinæque tormento distenderet. Idem Calig. cap. 33.

Fidiculæ, quæ in tormentis numerantur, videntur Turnebo Advers. 4. 3. lascivia quadam joci nomen invenisse, quod ut in fidibus nervi, item quoque ut nervi hinc & inde multis funibus homines distendebantur. Sed & illa machina funes multos, ut nervos habebat. V. Ferrar. Elect. 1. 6. Durant. Var. Lect. 1. 15. Sigon. de Judic. 1. 17. vel Lex. Pitife.

FIDICEN, inis. m. [*ῥαβδὸς*, *ῥαβδὸς*] Qui canit fidibus. Cic. 9. Fam. 22. Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen.

Fidicen & tibicen mundus. Cic. 3. de Nat. Deor. 22.

Romanæ fidicen lyra. Hor. 4. Carm. 3. 23.

Ut Tibicen, Tubicen. H. St. Add. Cornicen, Liticen, Cicuticen, Pfalmicen, Siten. Sambucen, Lyricen &c. & cum Præpositione Osten. de quibus f. l. V.

FIDICINA, æ. f. Mulier fidibus canens. Ter. Eun. 3. 2. 4. Equid nos amat de fidicina ista? Ibid. 5. 6. 15. Quandam fidicinam amat hic Chærea.

FIDICINIUS, Adj. [*ῥαβδωτός*] Quod pertinet ad fidicinem, ut Ludus fidicinus. Plaut. Rud. prol. 43. Eam vidit ire e ludo fidicinio domum.

FIDICINARIUS, i. m. Idem qui Fidicen. Gloss. Gr. Lat. *λυρικός*, Fidicinarius.

FIDICINO, ōre. Fidibus canere. Mart. Capell. lib. 9. & Gloss. Gr. Lat. *λυρίζω*, fidicino.

FIDICULANUS Falcula, Senator, Populi Romani splendor, decus atque ornamentum judiciorum, exemplar antiquæ religionis. Hæc Cic. pro Cæcin. 28. per ironiam.

FIDIUS Deus, [*ῥαβδὸς* *ῥαβδὸς*] Jovis filius, a Fide dictus, ut nonnullis placet. Deus Sabinorum tribus diversis appellatus nominibus; Sanci, Sangi, & Sabi, per quem jurari solitum, Medius Fidius. V. Varr.

de L. L. 4. 10. & Fest. conf. Plin. 4. Epist. 3. & Lex. Pitife. Plaut. Afin. 1. 1. 8.

Per deum Fidium quæris: jurato mihi

Video necesse esse eloqui.

Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo ut templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est a veteribus in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. 6. Fast. 213.

Quærebam, Nonas Sanco, Fidione referrem, &c. V. MEDIVSFIDIUS. & DIUS.

FIDO, **FIDUCIA**, **FIDUCIARIUS**, **FIDUS**, &c. V. FIDES, ei. **FIDULUS**, Viri proprium, de quo Cic. in Vatin. 31. Cum C. Fidulo atrato. Al. Figulo vel Figulio. [Possit & Vibullio legi, vel Vitulo, quod est cognomen gentis Voconiarum.]

FIDUSTA. V. FIDES.

FIDUSTIUS, M. Senator, temporibus Syllæ vixit, ab eoque proscrip-tus, non alia de causa a M. Antonio iterum proscrip-tus est, quam quia pro-scrip-tus fuisset. Meminit Plin. lib. 7. cap. 43. Dioni Philuscius au-dit lib. 47. Nisi erratum est.

F I G

FIG. Figulina, Figulus, Figura.

FIGMEN, **FIGMENTUM**. V. FINGO.

FIGO, xi, xum, [*πικρύνω*, *σικκρύνω*, *πικρύνω*] ōre. Diomedes Fictum probat ex Scauro, his verbis, Sagitta confictus. Est autem Figere, Immittere. Columel. Palum humi fixit. Virg. 4. Georg. 115.

— ipse feraces

Figat humo plantas.

Figere in poste. Cic. 3. Att. 15. Ast tute scripsisti ad me quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret. Adversarios figere & amicitias parcere. Cic. in Orat. 89.

Apros cuspide fixit. Ovid. 2. de Arte Am. 190.

Carnes figere verubus. Virg. 1. Æn. 216.

Cervos figere. V. CERVUS.

Gradus figere. Valer. 7. Argon. 559.

Gravidam fixisset quum levis hasta fuem. Martial. lib. Spectac. 12.

Imbrices figere clavulis. Cato cap. 21. Plin. lib. 10. cap. 40.

Mucrones figere in aliquo. Cic. 14. Philipp. 6.

Mucronem lævo tempore fixit. Ovid. 5. Met. 116.

Notas in collo figere dente. Tibul. lib. 1. 8. 38.

Palum figere in parietem. Plaut. Mil. 4. 4. 4.

Pedem figere. Virg. 6. Æn. 159.

It comes, & paribus curis vestigia figit. Ubi Servius, Aut simili sollicitudine detentus incedit. Aut figit vestigia, id est stat sub-ito: quod cogitantes facere conueverunt.

Tela figere. Propert. lib. 2. 9. 38.

Telis diversis nostri figebantur. Hirt. Bell. Alex.

Figere, Affigere: h. e. Applicare, & quasi ad aliquid firmare. Unde omnia militia, sive gladiatura, milites seu gladiatores, arma figere dicebantur, quia ea in templis suspendebant, vel templorum parietibus affigebant. Liv. 4. 20. Spolia in æde Jovis Feretrii, prope Romuli spolia, quæ prima opima appellata, sola ea tempestate erant, cum folenni dedicatione dono fixit. de Cossio. Unde tractum est, ut Figere arma sit Securus esse. Virg. 1. Æn. 248.

— armaque fixit

Troja: nunc placida compositus pace quiescit.

Figere ad statuum. Plin. Epist. 159.

Legem figere. Cic. 14. Att. 12. Veruntamen ecce autem Antonius, accepta grandi pecunia fixit legem a Dictatore comitiis latam, qua, &c. Virg. 6. Æn. 622.

— fixit leges pretio, atque refixit.

Ubi Servius, Fixit ideo quia incisæ in æreis tabulis affigebantur parietibus. V. Brisson. Form. 2.

Senatusconsultum ære publico figere. Tacit. 12. Ann. 53. Et fixum est ære publico Senatusconsultum, quo libertinus Sestertii ter millies possessor, antiquæ parsimonie laudibus cumulabatur.

Tabulas figere, idem quod Figere leges. Cic. 12. Fam. 1. Tabula figuntur, immunitates dantur. Idem 1. Philipp. 3.

Figere aliquem maledictis, per translationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Zeno quidem non eos solum, qui tum erant, Apollodorum, Syl-lum, ceteros figebat maledictis: sed Socratem ipsum, &c.

Arcana murmura figit auribus. Stat. 1. Achil. 380.

Beneficium trabali clavo figere. Cic. 7. Verr. 52. Proverbialis loquutio: nam beneficium quod Mariertinus fecerat, volebat Verres clavo trabali, i. e. Indissolubili, figere. Ejusdem sensus est Herculanum nodus. Quadrat in eos qui sunt arctissima necessitudine conjuncti & copulati. V. Erasim. in Chiliad.

Dicta hæc mea figite. Virg. 10. Æn. 104.

Mentem figere in re aliqua. Cic. 2. Fam. 5. Mentem denique omnem in Milonis consulatu fixi.

Modum figere, pro Imponere. Hor. 3. Carm. 15. 2.

Tandem nequitie fige modum tuæ.

Oculos figis in virgine. Ovid. 4. Met. 196. In terram. Sen. Epist. 11.

Oscula figere. Virg. 2. Æn. 490. Ovid. ad Liv. 95.

Querelas nostras intra te fige tacitus. Juven. 9. Sat. 94.

Tela deorum in impiorum mentibus figuntur. Cic. de Arusp. Resp. 9.

Vultus fixit in imagine divæ. Ovid. 4. Fast. 318.

FIXUS, Partic. [*πικρύνω*, *πικρύνω*] Plaut. Trin. 4. 3. 33. Ad parietem sunt fixa clavis ferreis.

Fixus & fundatus. Cic. 1. Att. 16. De statu Reip. Bonorum omnium conjunctione, & auctoritate consulatus mei fixus & fundatus videbatur.

Arma parietibus fixa. Cic. 1. de Divin. 74.

Dolor fixus medullis. Sen. Herc. Oeth. 4.

Mala fixa. Cic. 14. Fam. 4. Si hæc mala fixa sunt, ego vero te quantum primum, mea vita, cupio videre.

Saxis asperis fixus aliquis naufragio expulsum. Cic. in Pison. 43. e vet. poetæ.

Sententia fixa menti. Valer. 1. Argon. 548.

Studium salutis alicujus, & testimonium dignitatis in monimentis publicis fixum. Cic. pro Sext. 128.

Fixum

Fixum, per translationem, pro Firmato. unde Fixum consilium. Cic. 8. Att. 22. Et simul scito labare meum consilium illud, quod jam satis fixum videbatur.

Ratum, firmum, fixum. Cic. 4. Acad. 27.

Fixum & statutum est. Cic. pro Muren. 62.

Sicut quid ille promisit, id erit fixum. Cic. 1. Philipp. 17.

Maneat, ac fixum sit, quod neque moveri, neque mutari potest. Cic. pro Rabir. Post. 25.

Fixa animo. Cic. 10. Fam. 34. Quæ perpetuo animo meo fixa manebunt.

Stabile & fixum bonum. Cic. 5. Tusc. 40.

Stabile, Fixum, & ratum decretum. Cic. 3. Acad. 27.

Fixum immotumque animo sedet. Virg. 4. Æn. 15.

Animis fixum tenere aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 68.

Convellere aliquid fixum. Cic. pro Cluent. 26.

Compar. apud Arator. in Act. Apost. cap. 4.

Arva tremunt concussa locis, tu fixior hæres.

IXE, Adv. Compar. Augustin. Epist. 6. extr. Ubi tenacius habitabit & fixius, nisi unde se Deum visurum esse præsumit?

IXIO, ðnis. f. Vet. Gloss. Fixio, *κατάλογος, πείρις*.

IXERA, æ. f. Idem. Vulg. Interp. Joh. 20. 25. Fixura clavorum.

conf. Vet. Interp. Irenæi 5. 10. & Tertul. advers. Gnost. cap. 1.

IGLINA, FIGULARIS, FIGULUS, FIGURA. V. FIGO.

F I L

ILATIM. V. FILUM.

ILIA, FILIALIS, FILIASTER, FILIATIO. V. FILIUS.

ILICTUM, FILICULA. V. FILIX.

ILIPENDULA, Herba est, quæ urinæ remoratur, ejusque stillicidio auxiliatur: Item renum tum calculis, tum doloribus. Eadem stomachi inflationes discutit. Medetur suspiciosus & anhelantibus, omnibusque in universum morbis quos causa frigida excitaverit. Ex Matthiol. in Diosc. lib. 3. conf. Tragus de Stirp. Hist. lib. 2. cap. 122.

ILIPPI Nummi. V. PHILIPPUS.

ILIUS, i. m. [*ἰλῆς, παῖς, τέκνον, κῆρ, γένος*] Notum vocabulum. Filium *ἰλῆος* & *φίλῆος* dictum volunt, hoc est ab amore: quod omnium constantissimus amor sit parentum in filios. Perottus. Martinus ducit a *φύλον*, i. e. *γένος*, genus, natio. ex *φύω* nascor, u transeunte in i, sicut ex *φύω* etiam est Fio. A Filo generationis deducit Suid. vet. Diction. V. eund. Martin. & Isidor. 9. 5. ubi quatuor modis Filii appellari docet, natura, imitatione, adoptione & doctrina.

Effigies probitatis paternæ, filius. Cic. 2. de Fin. 58.

Imago animi & corporis, filius. Cic. 6. Fam. 6.

Fratri filius. Ter. Phorm. 2. 1. 23.

Phædriam mei fratris video filium mihi ire obviam.

Blandus filius. V. BLANDUS.

Herilis filius. Plaut. Cist. 4. 2. 83. Bacch. 2. 2. 55.

Infans filius. Juven. 14. Sat. 49.

Iustus filius, pro Vero. V. JUSTUS.

Minor filius. V. MINOR.

Adoptare filium, sive Pro filio. V. ADOPTO.

Amittere vel perdere filios vel liberos. Cic. 5. Fam. 16.

Cohibere filium. V. COHIBEO.

Condemnare. Cic. 1. de Nat. Deor. 90. Lex ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset.

Educare filium. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Eniti filios. Quintil. in proem. lib. 6.

Pietate filius, consilii parens, amore frater in me inventus est. Cic. Post. reddit. in Senat. 36.

Acerbum est parentum scelera, filiorum poenis luit. Cic. Brut. 12.

Probum filium ex patre improbo nasci. Cic. pro Rosc. Com. 30.

Orbatus filio. V. ORBATUS.

Percutere filium securi. V. PERCUTIO.

Esse loco filii per ætatem. Cic. pro Domo, 35.

Filii etiam in bestiis & rebus inanimatis dicuntur. Columel. lib. 6. cap. 37. Ejusmodi admissarius nepotibus, quam filiis utilior. De equis. conf. Vet. Interp. Juven. 10. Sat. 230.

Cæli filius est; Cujus virtutem miramur, vel Qui repentino advenit.

Lactant. 1. 11. conf. Tertul. Apol. cap. 10.

Filii familias. Cic. pro Coel. 39. Illum filium familias, patre parco ac tenaci, habere tuis copiis devinctum non potes. Sallust. cap. 43.

Filii familiarum, quorum ex nobilitate maxima pars, parentes interficerent. Ubi notandum Sallustium dicere Filii familiarum, non Filii familias, quia sermo est de diversis familiis. Sic Tacit. 1. Ann. 26. & 11. Ann. 13. V. Varr. de L. L. 7. p. 98. Ed. tert. Steph. Lex. Pitisc.

Filios familias appellat in Vesp. cap. 11. Suetonius. Neve filiorum familias foeneratibus exigendi crediti ius unquam esset.

Filiifamilias & filiar dicuntur, Qui sunt in aliena potestate. Nam qui ex me & uxore mea nascitur, in mea potestate est. L. 4. D. de his qui sunt sui.

Fortunæ filius dicitur is, Cui omnia prospero fortunæ eventu succedunt. Hor. 2. Serm. 6. 49.

Inconstantia filius. Varr. V. Casaub. in Matth. 26. 15.

Medicorum filii. i. e. Medici. ad quam rationem & illud Plaut. Bacch. 2. 3. 74. Megalobuli, vel ut al. Megabyzi filius. i. e. Megabyzus. V. Taubm. & Meurf. ad loc.

Terræ filii, dicuntur Penitus ignoti. Cic. 1. Att. 10. Sed hæc scribam ad te alias subtilius: nam neque adhuc mihi satis nota sunt: & huic terræ filio nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audeo. V. TERRA.

Filii, num. pl. etiam Filias comprehendunt. Quintil. 9. 3. p. 517. V. Burm. conf. Paul. l. 84. de verb. signif.

Fili in vocativo usitatum est unice. Sed antique Liv. apud Priscian. dixit, Jupiter Saturni filie.

FILIOLUS, i. m. dimin. [*τέκνον*] Plaut. Truc. 4. 3. 31. Cic. 1. Att. 1. Filiolo me auctum scito, salva Terentia. V. AUGEO.

Filiolus tibi nascitur. Juven. 9. Sat. 84.

FILIA, æ. f. [*θυγάτηρ, παῖς*] notissimum verbum.

Adultera filia. Juven. 14. Sat. 26.

Integra filia. V. INTEGRER.

Matura viro filia. Virg. 7. Æn. 52.

Sola domum, & tantas fervabat filia sedes,

Jam matura viro, jam plenis nubilis annis.

Nubilis filia. Ovid. de Rem. Amor. 571.

Auctus est ibi filia in subsidium & solatium simul. Tacit. in Vit. Agric. 6. V. AUGEO.

Collocare alicui filiam.

Collocare filiam nuptui, vel in matrimonium. V. COLLOCO.

Despondere filiam suam alicui. Cic. pro Cluent. 179.

Incestare filiam. Tacit. 5. Ann. 19. Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, desertur incestasse filiam, & saxo Tarpejo dejectur.

Locare filiam. V. LOCUS.

Filiafamilias, f. Sen. ad Helv. cap. 14. & l. 21. §. 3. ff. de Pactis. & l. 195. §. 2. ff. de verb. signif. V. dict. super.

Filiabus, in testamentis ob discrimen sexus, ait Plin. dici consuevisse: quum his tantum nominibus adjici soleat, quæ numero plurali es, litteris terminantur, ut Cupiditates, Dignitates, vel quæ us, ut Manus, Senatus, Fluctus. Hæc Charisius lib. 1.

Filiis in dat. & abl. pl. pro Filiabus habet Plaut. Poen. 5. 3. 9. & Stich. 4. 1. 61.

FILIOLA, æ. f. dimin. [*θυγάτηρ*] Plaut. Rud. prol. 39. Cic. 1. de Divin. 103. Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodum parva exofculans, animadvertit trifidulam. Idem 1. Att. 15.

FILIALIS, e. Adj. Augustin. Serm. 2. fest. Pentecost. Cui non filiali obediabant amore.

FILIASTER, quo quidam utuntur pro Privigno, non Parvus filius est, sed Imitans filium. Auctor Valla lib. 1. Gloss. Gr. Lat. *θυγατρίδης*, neptis, filiafter. Inscript. vet. D. M. EPITYNCHANO FILIASTRO M. ANTONIVS HERMEROS B. M. F.

FILIATIO, ðnis. f. Agnitio filii. Jct.

FILIX, icis. f. [*πτερίς*] Herba passim in silvis, atque in agris crescens. a Findendo ducit Martinus, quia fissa habet folia. conf. Isidor. 17. 9. & Cic. 6. Att. 1. p. 581. Græv. Columel. lib. 2. cap. 2. Junci & graminis perniciis repastinatio est: filicis frequens extirpatio. Plin. lib. 27. cap. 9. Filicis duo genera nec florem habent, nec semen, &c. conf. Diosc. 4. 178. Virg. 2. Georg. 189.

Et filicem curvis invisam pascit aratris.

Manipulis filicum dura humus. Virg. 3. Georg. 297.

Neglectis urenda filix innascitur agris. Hor. 1. Serm. 3. 37.

De Pilis locorum obfcœnorum transl. posuit Perf. 4. Sat. 40. V. Turneb.

FILICULA, æ. f. [*σπειρίδιον*] Herba similis filici, quæ super muros antiquos, aut etiam juxta quercus crescere solet. Plin. lib. 26. cap. 8. Detrahit bilem polypodium, quam nostri filiculam vocant: similis enim est filici. Radix in usu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, &c.

Fellicula dicitur a Catone R. R. cap. 158. Nisi mendum est. V. Græv. in seq. dict.

FILICATUS, a, um. Adj. Cic. in Parad. 1. 3. Quid autem Numa Pompilius? minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quam filicatas aliorum pateras arbitramur? Alii legunt Felicatas, al. Deliacas. Filicata patera dicta, quod ad filicis herbæ speciem sit calata. Fest.

Filicata lances. Cic. 6. Att. 1. V. Græv. p. 581. Turneb. Advers. 1. 14. extr.

FILICINA, æ. f. Herba similis filici, alias Radiolum. Apul. de Herb. cap. 83.

FILICO, ðnis. m. Filicones, Mali & nullius usus, a Filici dicti. Fest.

FILICTUM, i. n. [*σπειρίδιον*] Locus filicibus confitus. Columel. lib. 2. cap. 2. Juncos sit, an gramine vestitus, an filictis, aliisve frutetis impeditus. conf. Pallad. 9. tit. 3. ubi Filectum, per e, scribitur.

FILTRUM, i. n. Vet. Diction. Filtrum dicitur a Filum, quia ex filis, i. e. pilis animalium fit. Colum chymicum, pannus scil. villosus, vel charta emporetica. Hinc

FILTRATUS, a, um. Et

FILTRATIO, ðnis. f. quæ est Distillatio per filtrum. al. Feltrum. V. Martin.

FILIUM, i. n. [*ῥήμα, ῥάρισμα, κλωστήρ, μίτρον, σάραπη*] proprie Quod ex lino lanave trahendo ducitur: h. e. Linamentum, quasi minimum filum. Varr. L. L. 4. Isidor. Fila dicta, vel quia ex pilis animalium sunt, vel quia lanificium filis tenuibus constat, in modum pilorum, id est quasi filorum. Lucilius, Surge mulier, duce filum non malum. Liv. 1. 32. Legatus ubi ad fines eorum venit, unde res repetuntur, capite velato (filum lanæ velamen est) Audi Juppiter, inquit, &c. Al. Filo.

Filus etiam dicebant veteres, teste Arnobio lib. 1. p. 36.

Atra fila trium fororum. Hor. 2. Carm. 3. 16. i. e. Parcarum.

Damnosa fila feneçtæ exiit. Stat. 1. Silv. 4. 7.

Improba fila. V. IMPROBUS.

Pendula fila. Claud. de Torpedine 20.

Tenuia fila aranei. Lucret. lib. 3. 384.

Tenui filo suspensa salus. Val. Max. 6. 4. 1.

Deducere fila. V. DEDUCO.

Deducit aranea filum pede. Ovid. 1. Amor. 14. 7.

Deducere filum pollice. Ovid. 4. Met. 25.

Intexuit albis purpureas notas filis. Ovid. 6. Met. 577.

Intexere filis canis frondes. Ovid. 15. Met. 372. de Bombycibus.

Legere fila. Virg. 10. Æn. 815.

Movere sonantia fila, Citharæ chordas ferire. Ovid. 10. Met. 89.

Relinquit incepta fila. Ovid. 6. Met. 34.

Resolvent fila tua triplices deæ. Ovid. 2. Met. 654.

Trajicere filum in acu. Celf. lib. 7. cap. 16. Al. Conjicere in acus.

Fila supremæ horæ. Martial. lib. 10. 5. Parcarum respicit fila.

Filum, Linea. Varro, Sumptoque atramento futuroi, filum duxit.

Filum, Lineamenta faciei, & venustas. Gell. lib. 14. cap. 4. Forma ac filo virginali dixit imaginem justitiæ fieri solitam. Idem lib. 1.

cap. 9. tradit Pythagoram explorare solitum discipulos ex totius corporis filo atque habitu. Quidam Phylionomiam, vel Tractum faciei vocant.

Pari filo esse, & simili figura. Lucret. lib. 2. 341.

Subtili prædita filo. Lucret. lib. 4. 86. conf. Salmaf. in Capitol. Max. jun. cap. 1. & Non. 4. 214. Plaut. Merc. 4. 4. 15. Satis scitum filum mulieris, i. e. Lineamentum oris, forma, vel species. Apul. 4. Miles. Virginem filo liberalem.

Filum orationis, pro Stilo, & dicendi forma genereque, ac compositione ipsius orationis. Gell. lib. 20. cap. 4. Amavi in utriusque epistola brevitatis elegantissimæ filum tenuissimum. Tractum est a textoribus, qui telam tenuissimo filo textentes, probatissimam conficiunt. Cic. de Amicit. 25. Sed aliud quoddam expetimus filum orationis tuæ. h. e. Aliud dicendi genus. Idem lib. 3. de Orat. 101. Primum filva rerum ac sententiarum comparanda est. Qua de parte dixit Antonius. Hæc formanda filo ipso & genere orationis. Silva: i. e. Materia & copia. Filum tenor est & perpetuus ductus orationis, quo materia subiecta continuatur, atque redigitur in unum corpus. V. Erasim. in Adag. Tenui filo.

Crasium filum. Cic. 9. Fam. 12. Munusculum mittere volui levidense, crasso filo. V. LEVIDENSUS.

Tenue filum argumentandi. Cic. in Orat. 124.

Tenui deducta poemata filo. Hor. 2. Epist. 1. 225. i. e. Stilo subtiliori, minusque grandiloqua oratione.

Ubius filum. Cic. 2. de Orat. 93. Omnes etiam tum retinebant illum Periclis succum, sed erant paulo uberiore filo. i. e. Abundantiore genere dicendi.

FILATIM, Adv. [*κατὰ νήματα*] Lucret. lib. 2. 830.

Filatim quum distrahitur, disperditur omnis.

FILLO, [*φιλο, μέγαν*] ære. Filum ducere: cujus passivum est Filor. A quo fit compositum Effilo. Perott. conf. Fortunat. de Mart. 3. 112.

FILAMENTUM, i. n. apud Medicos.

FILATUS, a, um. Sidon.

F I M

FIMBRIA, Cognomen fuit Romanæ gentis Flavix. Ex qua familia C. Fimbria crudelitate insignis, qui quum Q. Scævola, quem graviter vulnerandum curaverat, diem insuper dixisset, quærentibus quid in Scævola esset accusaturus, Quod (inquit) non totum corpore telum receperit. V. Cic. pro Rosc. Amer. 33.

Alius Fimbria consularis apud Cic. 3. Off. 77. & L. Fimbria. 7. Verr. 181.

FIMBRIA, æ. f. [*πέζα, ὑστέρων, κρησπεδον, κρησπεδον*] Vestimento- rum extremitas. Non. 2. 318. Fimbriæ sunt omnis extremitas. Nomen est a Fibro, quod antiquis Extremum erat. V. Varr. de L. L. 4. 13. Plin. lib. 7. cap. 51. Jam signa letalia: in furoris morbo risum: sapientix vero agitudine, fimbriarum curam & stragula vestis plicaturas.

Fimbriæ cincinnorum. Cic. in Pison. 25. Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, & fluentes, cerussatæque buccæ.

Laticlavix mappæ, fimbriis hinc atque illinc penditibus. Petron. cap. 32. conf. Salmaf. ad Spartian. Pertin. cap. 8.

FIMBRIATUS, Adj. [*ὑστέρων*] Plin. lib. 17. cap. 10. Partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Idem de urtica, lib. 21. cap. 15. Caule quoque mordaci, fimbriatis foliis. i. e. Serratis, denticulatis.

Videtur significare Replicatum, quod dicitur Gallice *fronzé*. Suet. in Cæs. cap. 45. Usum ferunt lato clavo ad manus fimbriato. V. ibi Casaub. & Oct. Ferrar. de Re vestiaria 2. 1. 19. & Lex. Pitisc.

FIMBRIATRIO, ire. Quintil. lib. 8. cap. 3. i. e. Ferri amore in Fimbriam. [vel potius Fimbriam æmulari. Sed V. Burm. not. p. 690.]

FIMUS, i. m. [*ῥέπον, ῥέπον*] a *φύω* gigno, quia agros feraces facit. Isidor. 17. 2. Dictus fimus, quod fiat imus. i. e. Stercus, quod vulgo Lætamen vocatur, &c. Apulejus, Fimo fistula excusso. Plin. lib. 17. cap. 9. M. Varro principatum dat turdorum fimo ex aviariis.

Columbinus fimus. V. COLUMBUS.

Gallinæ fimus. Veget. Mulom. 3. 2. 13.

Ovillus fimus. in OVIS.

Reddere fimum, Excrementa ventris egerere. Plin. lib. 8. cap. 15. V. REDDO.

Pingui fimo saturare sola. Virg. 1. Georg. 80.

Fimus, fem. dixit Apulejus, quum ait, Liquida fimo stricim egesta.

FIMUM, i. n. Plin. lib. 28. cap. 12. Dolorem inflexibilem (Opisthotonon vocant) levat urina capræ auribus infusa, aut fimum cum bulbis illitum. Idem lib. 29. cap. 5. Prodest & fimum gallinaceum. Ibid. 5. Remedium est fimum caballinum.

Fimum bubulum. Columel. lib. 9. cap. 14.

FIMETUM, i. n. [*ῥέπον*] pro Stercorario, vel sterquilino. Plin. lib. 24. cap. 19. & 17. 9. Fimeta sub dio concavo loco, & qui humorem colligat, stramento intacta, ne in sole arefiant, palo e robore depacto fieri jubet Virgilius.

FIMARIUS, i. m. apud Firmicum.

FIMOSUS, a, um. in Digest.

F I N

FINDO, fidi, fissum, [*ῥένδω, ῥένδωμι, ῥένδω*] ære. Scindere & dividere veluti in duas partes. Columel. lib. 3. Curabis ut præacutissima falce, ab ea parte qua bifurca est, findas eam. Plin. lib. 10. cap. 23.

Findere & dividere. Cic. 2. de Legib. 6.

Aera findit. Ovid. 4. Met. 666. de Volante Perseo.

Agros Sirius findit. Tibul. lib. 1. 7. 21.

Cælum findere aratro. Ovid. 1. Trist. 8. 3. de Re impossibili.

Cor meum finditur. Plaut. Bacch. 2. 3. 17.

Heu cor meum & cerebrum, Nicobule, finditur,

Itius hominis ubi si quaque mentio.

Euphrates illic finditur. h. e. Dividitur in alveum geminum & ramum efficit. Plin. lib. 6. cap. 26.

Frete findere classe. Propert. lib. 3. 4. 2.

Humum solidam findere carmine. Ovid. 1. Amor. 8. 18.

Mare findo carina. Propert. lib. 3. 9. 35.

Rura finduntur vomere. Claud. 1. in Eutrop. 112.

Terras findunt radices arborum. Cic. in Arat.

Via finditur in solidum cuneis. Virg. 2. Georg. 79.

Via se findit in ambas partes. Virg. 6. Æn. 540.

Findi, Præ indignatione rumpi, & dissilire. Perf. 3. Sat. 9.

— turgescit vitrea bilis.

Finditur: Arcadiæ pecuaria rudere dicas. Al. Findor, ut h. e.

Usque adeo succenfer atque stomachatur, quod non tam cito adhi- minister, ut propemodum crepet. V. BILIS.

FISSUS, a, um. Partic. [*ῥίσις*] ut, Lignum fissum. Virg. 9. Æn. 413.

Lingua fissa in duas partes. Ovid. 4. Met. 586.

Paries fissus tenui rima. Ovid. 4. Met. 65.

FISSUM, i. n. vocabulum Haruspicinæ proprium. Cic. 2. de Divin. 32.

Fissum familiare, inquit, & vitale tractant. Ex quo loco apparet fissum duplex fuisse, unum familiare, ut opinor in jecore, alterum vitale, in aliis extis credo, ut pulmone, de quo Lucan. 1. 618.

— parvisque secat vitalia limes. Ex Turneb. V. FISSUS, Æ.

Fissa ani. i. e. Rimæ in ano, [*ῥιζοδρα*] Cels. lib. 5. cap. 20. 5. Proprie autem ad ani fissæ, vel ora venarum fundentia sanguinem, ve- cancrum, &c. Idem 7. 30. Si qua fissæ in eo induruerunt.

FISSIO, Æ. f. [*ῥίσις*] Idem. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quibus quum terræ subigerentur fissione glebarum, &c.

FISSUS, Æ. m. Idem. Cic. 3. de Nat. Deor. 14. Unde porro ista divi- natio? quis invenit fissum jecoris? [Videtur potius Fissum, i. n. esse, q. V.]

FISSURA, æ. f. [*ῥιζοδρα, ῥιζοδρα*] Divisura. Columel. lib. 4. cap. 25. Quod tum & totius obtruncatione vitis & cum ejusdem resectionis fi- fura præcipit fieri. Plin. lib. 10. cap. 63. Idem lib. 5. cap. 2. Fissuræ Nili, i. e. Divisio.

FISSICULO, ære. Findendo rimari. Apul. de Deo Socratis, p. 45. V. somniis conformandis, vel extis fissiculandis. V. Scalig. in Catalece p. 193.

FISSILIS, e. [*ῥίσις*] Quod fissum est, aut findi potest. Plaut. An. 3. 2. 25. Ad focum si adesces, non fissile haberes caput. Plin. lib. 10. cap. 38. Columel. lib. 9. cap. 1. Erat fissilis stipes.

Robur fissile cuneis scinditur. Virg. 6. Æn. 181.

FINDIBILIS, e. Idem. apud Jctos.

FINGO, finxi, fictum, [*ῥαπίζω, ῥαπίζωμαι, ῥαπίζωμαι, ῥαπίζωμαι*] ære. Componere, formare, proprie de figulo dic- tur, qui vasa format ex luto. Inde generale fit vocabulum ad cetera quæ ingenio, manuque hominis artificiosè formantur. Quintil. lib. 12. Statuarum artifices, pictoresque clarissimi, quum corpora quæ speciosissima fingendo, pingendoque effingere cuperent. Idem lib. 3. cap. 11. Nec pingere quisquam aut fingere cœpit a pedibus.

Fingere dicuntur etiam itatuarii. Pictores pingunt, non fingunt. Ci- 5. Fam. 12. Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle pos- tissimum pingi, & a Lyfippo fingi volebat. Paulo post, Nec mini- est Spartiatus Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam neque ficta imaginem suam passus est esse.

Facere & fingere. Cic. pro Domo 79. Quid te aut fieri aut fin- dementius potest?

Fingere & formare. Cic. 1. Acad. 6.

Fingi, gignique multa in agris propter fecunditatem possunt. Cic. de Divin. 94.

Quæ natura prona atque ventri obedientia finxit. Sallust. in C- til. 1.

E cera fingere. Cic. 6. Verr. 30. Cybiratæ sunt fratres quidam Tlep- lemus & Hiero; quorum alterum fingere opinor e cera solitum esse alterum esse pictorem.

In ceris fingere. Cic. 1. de Nat. Deor. 71.

Dici, aut fingi. Cic. pro Milon. 51. Quid enim nobis duobus J- dices, laboriosius, quid magis sollicitum, magis exercitum dici a- fingi potest, &c.

Animo fingere, Concipere, & mente excogitare. Cic. de Senec. 41. Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem i- bebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi poss- maxima.

Animo & cogitatione aliquid fingere. Cic. 5. Tusc. 68.

Cogitatione igitur fingite imaginem hujus conditionis meæ. Cic. p- Milon. 79.

Fingere ex sua natura ceteros: h. e. Ceteros ex suo ingenio judicar- Cic. pro Rosc. Amer. 26.

Suscipe paulisper meas partes, & eum te esse finge, qui sum eg- Cic. 3. Fam. 12.

Finge aliquem nunc fieri sapientem, nondum esse. Cic. 4. Acad. 8. Ulpianus l. cum quidam. D. de acquirenda hæredit. Finge obste- ces dicere.

Fingere aliquem voto. Plin. Epist. 112. lib. 6.

Amicitias fingere, pro Simulare. Cic. de Amicit. 51. Atque etia- mihi quidem videntur, qui utilitatis causa fingunt amicitias, am- bilissimum nodum amicitix tollere. [Nisi Fingunt h. l. est Comm- niscuntur, Contrahi, nascique statuunt amicitias utilit. c.]

Fingere, dissimulare, obtegere. Cic. 1. Att. 15. Quicum ego con- quar nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.

Animos audientium fingere. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Animi inopis me finxerunt dii. Hor. 1. Serm. 4. 18.

Di bene fecerunt, inopis me quodque pusilli. Finxerunt animi. Carmina fingere. Hor. 4. Carm. 2. 32. V. CARMEN.

Causas fingit ne det: h. e. Cavillatur. Ter. Eun. 1. 2. 58.

Is venit: postquam sentit me tecum quoque

Rem habere, fingit causas ne det, sedulo.

Causas fingere ad discordiam. Ter. Hec. 4. 4. 71.

Quum fingis falsas causas ad discordiam. Al. Configis.

Comas auro finxerat. Stat. 5. Theb. 228.

Corpora fingere lingua: h. e. Lingendo efformare quemadmodum leones & urfi solent suos catulos. Virg. 8. *Æn.* 634.
 Credibilius fingere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Crimen fingere. Cic. 5. Verr. 141.
 Equum fingere. Hor. 1. Epist. 2. 64.
 Fingit equum tenera docilem cervice magister Ire viam.
 Fabricam fingere ad senem. Ter. Heaut. 3. 2. 34.
 Nonne ad senem aliquam fabricam fingit?
 Faciem, vultum, sonum nobis non possumus fingere. Cic. 1. de Orat. 127.
 Fallaciam fingere. Plaut. *Asin.* 2. 1. 2. Ter. Heaut. 3. 2. 22.
 Aliquid reperiret: fingeret fallacias,
 Unde esset adolescenti, amice quod daret.
 Falsum quidpiam fingere, pro Commisisci. Ter. Eun. 1. 2. 120.
 Ego pol quæ mihi sum conscia, hoc certo scio,
 Neque me finxisse falsi quicquam, &c.
 Favos fingere dicuntur apes, pro Artificiose facere. Cic. 1. Off. 157.
 Apum examina non fingendorum favorum causa congregantur: sed quum congregabilia natura sint, fingunt favos.
 Filium tuum ille Syrus mire finxit. Ter. Heaut. 5. 1. 25. V. *Dra-* kenb. ad Sil. 1. 445.
 Formas apte fingitur in omnes. Ovid. 14. Met. 685.
 Fortuna suis cuique fingitur moribus. Cic. in *Parad.* 5. conf. Plaut. Trin. 2. 2. 84.
 Fugam fingere, pro Simulare. Plaut. Capt. 2. 1. 14.
 At fugam fingitis: sentio quam rem agitis.
 Futura ex eventis fingere. Cic. 6. Fam. 6.
 Hominem fingere & fabricare. Cic. 4. Acad. 86. Etiamne hoc affirmare potes, Luculle, esse aliquam vim cum prudentia & consilio, scilicet quæ finxerit, vel (ut tuo verbo utar) quæ fabricata sit hominem.
 Homines imitatores & narratores facetos natura fingit & creat. Cic. 2. de Orat. 219.
 Jocum fingere tristi mente. Tibull. 3. 7. 2.
 Libere & impune aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Malefium fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
 Mentem. ut, Actor enim moderatur & fingit non modo mentem & voluntates, sed pæne vultus eorum, apud quos agit. Cic. 3. de Legib. 40.
 Miserum finxit aliquem fortuna. i. e. Reddidit. Virg. 2. *Æn.* 80.
 Mores fingere. Cic. 4. Acad. 114. Tantum tibi arroges ut exponas disciplinam sapientiæ, naturam rerum omnium evolvas, mores fingas, fines bonorum malorumque constituas.
 Nidos fingere. Plin. lib. 11. cap. 21.
 Nidos fingere & construere volucres videmus. Cic. 2. de Orat. 23.
 Opprobria fingere quælibet in quemvis. Hor. 1. Epist. 16. 30.
 Opus luteum fingit sub trabe Hirundo. Ovid. 1. Fast. 157.
 Orationem institutis aliquorum commode fingere. Cic. de Clar. Orat. 119.
 Oratorem summum fingere. Cic. in Orat. 7.
 Parricidia fingere, i. e. Struere, parare. Sen. *Consol. ad Marc.* 26.
 Pocula finguntur de humo. Ovid. 2. Trist. 489.
 Ad rectum fingi. Hor. in *Arte Poet.* 367.
 — quamvis & voce paterna
 Fingeris ad rectum, & per te fapis.
 Religiones novas fingere sibi ex loco. Cæf. 6. Bell. Gall. 36.
 Rhetora se fingere. Martial. lib. 2. 64.
 Ridicula fingere ex tempore. Cic. in Orat. 87.
 Se totum ad arbitrium & nutum eorum qui audiunt fingere & accommodare. Cic. in Orat. 24.
 Sermonem fingere ad voluptatem alterius. h. e. Componere & accommodare. Cic. de Amicit. 98. Hos delectat assentatio, his fictus ad ipsorum voluptatem fermo quum adhibetur, orationem illam vanam testimonium esse laudum suarum putant. [Malim, Ad ipsorum voluntatem.
 Somnia sibi fingere. Virg. 8. *Ecl.* 108.
 Stultitiam fingere. Vict. de Vir. Illust. cap. 10. de Bruto.
 Timores fingere. Ovid. 2. Amor. 8. 23.
 Venustissime aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Verba, sicut mollissimam ceram, ad arbitrium nostrum fingere & formare. Cic. 3. de Orat. 175.
 Verba inania fingis. Propert. lib. 3. 20. 5.
 Versus fingere. Hor. in *Arte Poet.* 382.
 Virtutes fingere. Tacit. 6. Ann. 51. Occultum ac subdolum fingendis virtutibus.
 Vultum fingere. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Hi neque vultum fingere, neque interdum lachrymas tenere poterant.
 Vultum & incesum sibi fingere. Cic. 2. de Fin. 77. Quod si vultum tibi, si incesum fingeres, quo gravior viderere, non esses tui similis: verba tu fingas, & ea dicas quæ non sentias.
 Vultum alterius fingere. Ter. Heaut. 5. 1. 13. Vultus quoque hominum fingit scelus.
 Ictus, Partic. [*παρασμένον, παρὰς*] sive Nomen ex partic. pro Simulato. Ter. Eun. 1. 2. 24. Cic. de Amicit. 79. In amicitia autem nihil est fictum, nihil simulatum.
 Fictus & astutus. Hor. 1. Sermon. 3. 62. i. e. Simulator.
 Ab aliquo deo fictus quidam. Cic. 1. de Orat. 115. Sunt autem quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, ut non nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur.
 Amore ficto suspirare. Lucret. lib. 4. 1185.
 Causa abs te per summam fraudem & malitiam ficta est. Cic. pro Quint. 56.
 Cincinni ficti. Plaut. Truc. 2. 2. 32.
 Jam ego istos fictos, compositos, crispas, cincinnos tuos, Unguentatos, usque ex cerebro expellam.
 Crimina ficta. Tacit. 3. Ann. 37.
 Cunctatio ficta. Tacit. 1. Ann. 46.
 Deus fictus & commentitius. Cic. 2. de Nat. Deor. 70.
 Ebrietas ficta. Ovid. 1. de Arte Am. 597.

Fabula ficta & commentitiâ. Cic. 3. Off. 39.
 Fabula ficta in vanum jocum. Tibull. lib. 3. 4. 68.
 Gemitus dat fictos. Ovid. 6. Met. 565.
 Gratia ficta linguæ. Ovid. 12. Epist. 12.
 Homullus ex argilla & luto fictus Epicureus. Cic. in Pison. 59.
 Imago picta & ficta. Cic. 5. Fam. 12.
 Materia non inerudite ad declamandum ficta. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Mulier ficta, i. e. Culta. Plaut. Stich. 5. 5. 4.
 Bene quum lauta est, terfa, ornata, ficta est; infecta est tamen.
 [Videtur de cura capilli potissimum exponendum. V. Viris doctis ad Phædri 2. 2. notata. Conf. Cincinni ficti & FICTOR.
 Officio ficto, simulataque sedulitate conjunctus. Cic. pro Cæcin. 14.
 Orationes fictæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Pectore ficto fatur. Virg. 2. *Æn.* 107.
 Religio ficta. Cic. 1. Fam. 4.
 Res fictæ & adumbratæ. Cic. de Amicit. 79.
 Res fictæ & commentitiæ. Cic. pro Muren. 23.
 Testis fictus subornari solet & imponi falsæ tabulæ. Cic. pro Cæcin. 71.
 Voce ficta gloriam sibi quærere. Ovid. 9. Met. 54.
 Tenax ficti pravique. Virg. 4. *Æn.* 188. de Fama loquitur.
 FICTOR, ōris. m. [*πλάστης, πλαστής*] Qui ex creta atque argilla opera facit. Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Reliquos deos ea facie novimus, qua pictores, fictoresque voluerunt.
 Fictor legum. Plaut. Epid. 3. 4. 86.
 Fictor appellatur, Isidor. 10. litt. F. a Fingendo & componendo aliquid: sicut Qui capillos mulierum linat & pertractat, & ungit & nitidat. Sed & dii habebant suos Fictores, hoc est qui simulacra eorum exornabant. Sen. apud August. de Civ. Dei 6. 10. Alius nomina Deo subicit, alius horas Jovi nunciat, alius fictor est (ita enim cum Liphio legendum) alius auctor. Sic & FICTORES PONTIFICVM & VESTALIVM in antiquis lapidibus leguntur; & hi erant vel Qui de pane aut cera fictas hostias faciebant pro tenuioribus, vel Qui inter ministeria sacrorum liba fingeant.
 Fictores etiam dicebantur Dulciarii operis factores. V. Cæsaub. ad Suet. Aug. cap. 4. extr. & Varr. de L. L. 6. 3.
 FICTRIX, icis. f. [*πλάστis*] Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Ejus autem universæ fictricæ & moderatricem, divinam esse providentiam.
 Fictrices & Veratrices olim dictæ mulieres veneficæ & sagæ, de quibus Scalig. in Cirin.
 FICTIO, ōnis. f. Lactant. de Opific. Dei cap. 12. In avium foetibus primum oculos fingi, dubium non est: quod in ovis sæpe deprehendimus. Unde fieri non posse arbitror, quin fictio a capite sumat exordium. Idem Inst. 1. 21. Ut aliquis poetarum fictionibus credat. Arnob. lib. 4. Inducere Deorum nescio quas fictiones. Usus est & Quintil. 5. 10. & 8. 6. item 9. 3. ubi Protopopæan appellavit Personæ fictionem.
 FICTURA, æ. f. i. e. Vocis formatio. Gell. 10. 5.
 FICTUS, ūs. m. Sarisb. 2. 27. Disciplinæ fictum effugere.
 FICTE, Adv. [*πλάστis*] Simulate. Cic. 3. Fam. 12. Nam ut vetus nostra similitas antea stimulabat me ut caverem, ne cui suspicionem fictæ reconciliatæ gratiæ darem.
 Fictæ & fallaciter, Vere & sapienter, contraria. Cic. pro Domo, 77.
 Jus a majoribus nostris qui non fictæ & fallaciter populares, sed vere & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.
 Fictæ & simulate loqui. Cic. 1. Q. frat. 1.
 FIGMEN, inis. n. Prudent. Apoth. 79.
 Factor utroque hominem meditans de figmine junctum
 Ædificare sui similem. Et 1035.
 Os capere & fabro deitatis figmine nasci.
 FIGMENTUM, i. n. [*πλάσμα*] Quod fictum est. Cic. 2. de Orat. 188.
 Tantum est flumen gravissimorum, optimorumque verborum, tam integræ sententiæ, tam veræ, tam novæ, tam sine figmentis, fucoque puerili, ut mihi, &c. Gell. 5. 12. Capræ figmentum. conf. Lactant. 7. 22. & Apul. Met. 4.
 FIGULUS, i. m. [*κεραμεύς, χυτρός*] Idem quod Fictor. Plin. lib. 35. cap. 12. Fingere ex argilla similitudines Dibutades, Sicyonius figulus, primus invenit Corinthi, filia opera. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Figulus, Cognomen gentis Marcie nobilis in Romana historia familiar. V. Cic. Brut. 20. & 2. de Legib. 25.
 FIGULINA, æ. f. [*κεραμειον*] seu, quod magis a doctis usurpatur, per syncopen, Figlina; Officina est in qua figulus opera facit. Plin. lib. 7. cap. 56. Figlinas Corrhæbus Atheniensis invenit. & lib. 35. cap. 12. Figlinarum opera imbricibus tubulis, tegulisque ad balineas humatis, vel ad tecta coctilibus laterculis frontatisque, aut quæ rota fiunt. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
 FIGLINUS, a, um. Adj. [*κεραμέος*] ut, Figlina creta, Qua figuli utuntur. Plin. lib. 10. cap. 21.
 Figlinum opus, Quale figuli facere solent. Plin. lib. 31. cap. 3. Ollisque e figlino opere crudis. conf. Vitruv. 5. 10.
 FIGLINUM, i. n. [*κεραμειον*] Opus ipsius figuli. Plin. lib. 34. cap. 18. Alii limatam scobem, in fictili crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figlinum.
 FIGLINARIUS, i. m. Idem qui Figulus in Digest.
 FIGULÆRIS, e. [*κεραμικός*] Quod pertinet ad figulum. Plaut. Epid. 3. 2. 35. Versutior es, quam rota figularis.
 Figularis creta, Qua figuli utuntur. Columel. lib. 6. cap. 16. V. AEGILLA, & paulo infra FIGURALIS.
 Figularia. n. pl. absol. ut, Figularibus tritis, & picis liquidæ & fricti falis singulos sextarios infundunt. Columel. lib. 7. cap. 5. Figularia vocat, Fragmenta testacea, vel lateritia.
 FIGULO, ære. pro Fingere. Tertull. adv. Valent. cap. 24. Figulat hominem Demiurgus.
 FIGULATUS, a, um. Partic. Idem de Carne Christ. cap. 9. Corpus hoc nostrum de limo figulatum.
 FIGULATIO, ōnis. f. Idem de Resurr. Carn. cap. 5. Et de Anima, cap. 25.
 FIGULATOR, ōris. m. Idem ac Figulus. Gloss. vet. Græco Lat. *κεραμεύς*, Faber figulator.

FIGULARIUS, i. m. Idem. Gloss. Lat. Gr. Figularius, *νεργαυλός*.
FICTILIS, e. [*πλαστός, οστρακινός*] Adj. Quod est factum a figulo. Plin. lib. 35. cap. 12. Quæ rota sunt, etiam fictilibus doliis ad vina excogitatis, & ad aquas. aliter Hard. q. V. Ibid. paulo supra, Fictilem eum fuisse, & ideo miniari solitum, fictiles in fastigio templi ejus quadrigas. Di fictiles. Propert. lib. 4. 1. 5.
 Figure fictiles. Cic. 1. de Nat. Deor. 71.
 Imago fictilis. Propert. lib. 3. 3. 30.
 Pocula fictilia. Tibull. lib. 1. 1. 38.
 Simulacra deorum fictilia in delubris dicata. Plin. 34. 7.
 Vasa fictilia. Cic. 6. Att. 1.
 Urna fictilis. Cic. in Parad. 1.
FICTILE, is. n. [*κτερίμιον*] Quicquid ex terra fingitur. Plin. lib. 35. cap. 12. Quoniam eo pervenit luxuria, ut etiam fictilia pluris constent, quam murrhina.
 Gulosum fictile. Juvenal. 11. Sat. 20.
 Pura fictilia. Tibull. lib. 1. 1. 38.
 Fictilibus cœnare pudet. Juvenal. 3. Sat. 168.
 Nulla aconita bibuntur fictilibus. Juvenal. 10. Sat. 25. V. Broeck. ad Tibull. 1. 1. 30. conf. Sen. Epist. 5. & Aufon. Epigr. 8.
 Ad Simulacra etiam refertur. Liv. 34. 4. Fictilia deorum.
FICTILIARIUS, i. m. Idem ac Figulus. Gloss. Gr. Lat. *οστρακηνός*, Fictiliarius.
FICTITIUS, a, um. Plin. 23. 1. Fictitium non potest appellari quod bion appellavimus. Scil. Vinum. Jul. Firmic. de Error. prof. Rel. Videtis ut ventros ementitos & fictitios deos turbulentus error excogitaverit.
FINGIBILIS, e. Fingiaptus. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. 104. Præ oculis scintillarum fingibilis visus. [i. e. Imaginarius, Apparens falso].
FIGURA, æ. f. [*ἰδέα, σχῆμα, τύπος, χαρακτήρ*] a Fingendo. Gell. 12. 28. Est, ut ait Asconius ad 3. Verr. 57. circa gestum, situmque membrorum. Cic. 1. Off. 126. Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem, quæ formam nostram, reliquamque figuram in qua esset species honesta, eam posuit in promptu.
 In figura hominis feritas belluæ. Cic. 3. Off. 12.
 Figura & species humana. Cic. 1. de Nat. Deor. 47. Idem pro Rosc. Amer. 20.
 Corporis. ut, Corporis igitur nostri partes, totaque figura, & forma, & statura quam apta ad naturam sit apparet. Cic. 5. de Finib. 35.
 Formæ figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 90.
 Oris. ut, Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cic. 1. de Orat. 114.
 Negotii figura. Cic. 1. de Invent. 41. Majus & minus, & æque magnum, ex vi & numero, & ex figura negotii, sicut ex statura corporis consideratur.
 Vocis figura. Auct. ad Herenn. lib. 3. 25.
 Concors figura. V. CONCORS.
 Flebiles figuræ, i. e. Litteræ flebiles. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 15.
 Mœsta figura. Ovid. 10. Epist. 134.
 Muliebris figura. Cic. de Univerf. 39.
 Muliebrem in figuram habitumque formata statua. Cic. 4. Verr. 87.
 Nova figura oris. Ter. Eun. 2. 3. 24. in laudem puellæ dictum; Ipsas quoque puellas Figuras nonnunquam dictas docet Burm. ad Quintil. Decl. 12. 2. p. 307.
 Simillimæ figuræ. Cic. de Univerf. 39.
 Adimire figuram alicui. Ovid. 2. Met. 474.
 — adimam tibi namque figuram,
 Qua tibi, quaque places nostro importuna marito.
 Animare aurum impressis figuris. Stat. 5. Silv. 1. 2.
 Considerare fallaci figuræ. Ovid. 2. de Arte Am. 143.
 Dedit naturaabilem & aptam ingenio humano figuram corporis. Cic. 1. de Legib. 26.
 Ducere veri figuram, Ad naturam ipsam propius accedere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 43.
 Effingere varias figuras. Lucret. lib. 2. 588.
 Exprimere quandam formam figuramque dicendi. Cic. 2. de Orat. 90.
 Immutata figura alicujus. Ovid. 7. Met. 722.
 Signatur cera figuris. Ovid. 15. Met. 169.
 Sumere figuras varias. Ovid. 12. Met. 556.
 Trahere figuram aliquam. Ovid. 3. Met. 399.
 — ossa ferunt lapidis traxisse figuram.
 Variata figuris multigenis. Lucret. lib. 2. 335.
 Versa figura. Ovid. 10. Met. 234.
 Vincit hominis figura omnium animantium formam. Cic. 1. de Nat. Deor. 91.
 Figura, [*ῥῆμα*] apud Grammaticos, est Conformatio quædam orationis, remota a communi & primum se offerente ratione, ut ait Quintil. lib. 9. cap. 1. [Eandemque definitionem Rhetores adoptant. Quamquam longe alius generis Grammaticorum sint, ac Rhetorum figuræ. De quibus utriusque generis commentaria consule].
 Sequi Græcam figuram malit. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Variare, ac versare aliquid mille figuris. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Figura, pro Scomatibus. Suet. in Vespas. cap. 13. Amicorum libertatem, Causidicorum figuras, philosophorum contumaciam lenissime tulit. Idem Domit. cap. 10. Occidit & Hermogenem Tarfensem propter quasdam in historia figuras, &c. V. Casaub. ad loc. & Voss. Inst. Orat. 5. 6. 7. [Ita καὶ ῥῆμα dici cœpit, Dictum acutum, oblique in aliquem jactum, ita ut Scomatibus aculeus verbis ambiguus occuleretur. Nec ante Neronis principatum ejus significationis hujus vocabuli exemplum me reperire memini].
 Figura Geometris est, Quæ sub aliquo, vel aliquibus terminis comprehenditur. Eucl. primo Element.
 Figura, Juris forma & species. V. LEX.
FIGURATE, Adv. significat Per figuram. Ascon. Ped. proœm. Act. Verr. Figurete dixit.
 Compar. Sidon. 5. Epist. 8. Figuratus quem pungere.
 Superl. Figuratissime, apud Mart. Capell.
FIGURATO, Idem. apud Tertull. adv. Jud. cap. 9. & adv. Marc. 3. 14.

FIGURO, [*ῥηματιζω*] are. Fingere & formare. Cic. de Univerf. 15. A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figuravit, qua una omnis forma reliqua concluditur. Sic Plin. lib. 9. cap. 51. Idem cap. 63. Postea lambendo calefaciunt foetus & figurant.
 Formare, figurare, colorare, animare non possunt atomi. Cic. 1. de Nat. Deor. 111.
 Æs figurare in habitum statuæ. Sen. Epist. 66.
 Cafeum figurare. Plin. 16. 38.
 Figurare os pueri, per translationem. Hor. 2. Epist. 1. 126. h. e. Optimo sermoni assuefacere. conf. Lucret. 4. 550. & 2. 412.
 Figurare, Imaginari. Quintil. in Gladiatore, §. 6. extr. Figurare tamē potestis, qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. Curt. lib. 7. 1. 36. Utinam prudentius esset sollicita pro filio, & non inanes quoque species anxio animo figuraret.
 Figurare orationem, Figuris distinguere & aspergere. Quintil. lib. 9. cap. 1.
FIGURATUS, Partic. [*ῥηματισμένος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata.
 Corpus figuratum ita est, ut excellat aliis. Cic. 5. de Fin. 34. De corpore hominis.
 Signum in modum Liburnæ figuratum. Tacit. Germ. 9. 2.
 Stercus. Celf. lib. 2. cap. 3. Venter ei, qui a periculo tutus est, reddit mollia, figurata.
 Verba figurata, apud Quintil. lib. 1. cap. 8.
FIGURATIO, ōnis. f. [*ῥηματισμός*] Plin. lib. 11. cap. 37. Ut in uno quoque poscit figuratio. Vitruv. 9. 4. Depicta figuratio.
 Figuratio, pro Imaginatione, apud Quintil. Decl. 6. Si quisquam figuratione quadam in hac malorum conditione judicem ponat, &c. i. e. Imaginetur.
FIGURATOR, ōris. m. Qui figurat. Arnob. 6. Vobis ducibus & figuratoribus Luna femina est.
FIGURALIS, e. Celf. 1. 3. Creta figuralis corpori illita. Sed foras legi debuit Figularis. [Nec aliter legitur in codd. emendatis, liceat alteram lectionem asserere Celfo conetur Guil. Pantinus, qui tamen lib. 5. cap. 1. veram lectionem retinuit. V. supra FIGULARIS].
FIGURALITER, Adv. Idem quod Figurate. Gloss. Gr. Lat. *ῥηματισμένως*, Figuraliter. Sidon. 8. Epist. 14. Quicquid Legis figuratim immolabatur. i. e. Typice. conf. Augustin. de Genes. lib. 1. pr. & Tertull. de Test. Animæ, cap. 2.
FIGURANTER, Adv. i. e. Figurate. apud Diomed. Gramm.
FIGURANTIA, æ. f. apud Augustin.
FINIS, is. m. & f. [*τέλος, τέλος, πέρας, πέρους, ὅρος, ὅριον, μέθ' ὅρου*] Id in quo unaquæque res terminatur: dicitur a Finis, qui agrorum fines funiculis sunt divisi, Isidor. 15. 14. vel a Fio, ut vul. Martinus in Lex. Phil. Scalig. de causis L. L. cum Isidoro facit Virg. 1. Æn. 245.
 — quem das finem rex magne, laborum? Idem 2. Æn. 554. Hæc finis Priami fatorum, hic exitus illum forte tulit.
 Cic. 2. de Legib. 55. Neque necesse est edisseri a nobis, quæ finis funestæ familiæ, &c.
 Imperium sine fine. Virg. 1. Æn. 283.
 Anni fine. Tacit. 3. Ann. 30. Fine anni concessere vita insignem viri.
 Fugæ finis. Plaut. Merc. 3. 4. 67.
 Quis modus tibi exilio tandem eveniet? quis finis fugæ?
 Operum longorum finis. Hor. de Arte Poet. 406.
 Angusti fines ævi. Lucret. lib. 2. 1168.
 Certa finis. Lucret. lib. 1. 562. conf. Astat finis.
 Honestissimus finis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Idoneus finis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Legitimus finis. Ovid. 1. de Arte Am. 282.
 Unus judicati finis, Una sententia. Paulus in l. Singulis. D. de eo cept. rei judicatæ, Singulis controversiis singulas actiones, & unus judicati finem sufficere, probabili ratione placuit.
 Accipere finem. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Addere finem alicui rei. V. ADDO.
 Asferre finem alicui rei. Quintil. lib. 5. cap. 10. Si finem Prætoris edicto asserunt Calendæ Januarii, cur, &c. V. Afferro. Tributorum finem unius imperatoris præda attulit. Cic. 2. Off. 76.
 Certa quidem finis vitæ mortalibus astat. i. e. Fixa est & decretæ. Lucret. lib. 3. 1091.
 Capere. Virg. 10. Æn. 106.
 — nec vestra capit discordia finem.
 Constituire controversiæ judicariæ finem aliquando. Cic. 3. Verr. 5.
 Dare finem laborum. Virg. 1. Æn. 145.
 Dedit finem ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.
 Dempso fine carendus. Ovid. 1. Epist. 50.
 Expeditus finis. Celf. lib. 6. cap. 6. De Xerophthalmia.
 Expletus finis pudoris. Stat. 1. Achill. 291.
 Facere finem maledictis. Ter. prol. Heaut. 34.
 De illius peccatis plura dicet, quum dabit Alias novas: nisi finem maledictis facit.
 Facere finem libidini & impudentiæ. Cic. 5. Verr. 207. & 6. 118.
 Facere finem sermoni, Tacere. Plaut. Afin. 3. 3. 15.
 Sermoni jam finem face tuo: hujus sermonem accipiam.
 Facere solitudinis finem quamprimum. Cic. 16. Fam. 342.
 Facere finem vitæ atque laboris. Lucret. lib. 3. 956.
 Fecit finem vitæ & victoribus & victis idem dies. Cic. 7. Verr. 76.
 Facto fine quievit. Virg. 3. Æn. 718.
 Facere finem orandi. Ter. And. 5. 1. 1.
 Satis, jam satis, Simo, spectata erga te amicitia est mea, Satis pericli cœpi adire: orandi jam finem face.
 Ferre finem rebus fessis. Virg. 3. Æn. 145.
 Habeat necesse est vivendi finem, qui finem habet motus. Cic. 1. Somn. Scip. 20.
 Habet finem lusus. Ovid. 3. de Arte Am. 809.
 Implere finem vitæ. Tacit. 2. Ann. 42.

Imponere finem bello. V. *IMPONQ.*
 Imponere finem curis. Virg. 4. *Æn.* 639.
 Invenire finem dicitur res. V. *INVENIO.*
 Lecta oratione aliqua ad eum finem, quem memoria possem comprehendere. Cic. 1. de Orat. 154. V. paulo infra Quem ad finem?
 Orare finem malorum. Ovid. 1. Met. 733.
 Pete finem certum voto. Hor. 1. Epist. 2. 56.
 Ponere sibi finem vitæ, Se occidere. Tacit. 6. Ann. 40. extr.
 Ponere finem vitæ. Sen. Agam. v. 608.
 Reperire finem sollicitudinis. Cic. 10. Fam. 15.
 Reperire finem & exitum alicujus rei. Cic. pro Cluent. 7.
 Statuere finem cladi. Sen. Herc. fur. 4.
 Statuere finem timoris. Lucret. lib. 6. 26.
 Sum. ut, Nec finis in illa est. i. e. Non definit. Ovid. 10. Met. 471.
 Discordiarum finis sit aliquando. Cic. de Arusp. Resp. 54.
 Finis absol. pro Morte; ut, Plus in tuo fine claritatis. Tacit. 15. Ann. 63.
 Sumere sponte finem. Tacit. 6. Ann. 25. Nisi si negatis alimentis, adsimulatus est finis, qui videretur sponte sumptus. conf. Idem 1. Hist. 37. 6.
 Finis, quo referri omnem rationem oportet. Cic. 2. de Invent. 156.
 Illud cujus causa facere debemus, finem appellabimus. Cic. 1. de Invent. 6.
 Officium & finis oratoris. Cic. 1. de Invent.
 Quem ad finem? ad quid? quod vulgus dicit, Ad quam occasionem. Cic. 7. Verr. 75. Piratam vivum tenuisti, quem ad finem? dum cum imperio fuisti? quamobrem? quam ob causam, &c. (*A quelle fin?* H. St. Immo Quem ad finem hoc loco dicitur pro Quam diu, ut supra Lecta oratio ad eum finem, pro Usque eo, Eatenus. Tria Tullio phrasia est. V. Bos. ad Nepot. Epam. cap. 2. extr.
 Finis ædificata domus, usus. Cic. 1. Off. 138. Dicendum est etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat esse: cujus finis est usus.
 Equitas, finis est in judiciali genere. Cic. 2. de Invent. 155.
 Finem stipendiorum patris victoriam ac triumphum fuisse, felicitatis fuit. Cic. pro Muren. 12.
 Vulgaris liberalitas, referenda est ad illum Ennii finem, Nihilominus ipsi luceat. Cic. 1. Off. 52. [i. e. Eum ad finem, non ultra extendenda, ne obstit datori.
 Finis pro Definitione, quæ & Finitio & Finis est apud Quintil. 5. 10. p. 412.
 Buium. Idem 2. 16. p. 188.
 Finem, sæpe Jurisconsulti pro Modo accipiunt, ut est a Franc. Duar. lib. 1. Anniverf. disput. notat. Itaque Fini, & Ad finem, Ad modum & quantitatem significat, in 1. 19. D. de compen. l. 1. §. pacto. D. de usur. l. 5. D. de Coll. dot. cum similibus. Sic Fini peculii, Fini legitimæ usuræ.
 Finis in sing. num. pro Terminis, seu Finibus. Liv. lib. 33. cap. 37. Redeuntes inde Ligurum extremo fine, cum agresti præda in agmen incidunt Romanum. In numero multitudinis idem usurpavit lib. 35. cap. 4. pr. Consul alter L. Cornelius Merula per extremos Ligurum fines exercitum in agrum Boiorum induxit. V. p. p. Fines.
 Finis imperii. Plin. lib. 12. cap. 4.
 Nullo fine crescunt vites. V. *NULLUS.*
 Dirigere finem. Liv. lib. 39. cap. 27. extr. De jure etiam finium pauca adjecerunt. Q. Fabium Labeonem, quum in ea regione fuisset, direxisse finem Philippo veterem viam regiam, quæ ad Thraciæ paroreian subeat; nusquam ad mare declinantem.
 Excidere fine alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 17. Dum ipse omnia secundum rationem fecerit, medicinæ fine non excidit.
 Ingressi intra finem alicujus loci. Cic. pro Cæcin. 22.
 Tenere finem. Tacit. Agric. 18. Finem Britannicæ non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus.
 Transeunt appetitus finem & modum. Cic. 1. Off. 102.
 Fines, ium. [*περίωρος*] pl. sæpius, pro Terminis & limitibus.
 Ter. Heaut. 3. 1. 93.
 Vicini nostri hic ambigunt de finibus:
 Me cepere arbitrum. Plin. Epist. 258.
 Prorogatio finium imperii. Cic. de Provinc. Conf. 29.
 Tutor finium Silvanus. Hor. Epod. 2. 22.
 Adigere arbitrum regendis finibus. Cic. in Topic. 43.
 Arcere aliquem suis finibus. Virg. 1. *Æn.* 304.
 Arceri otii finibus videbam non posse. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 De finibus controversiam esse. Cic. in Topic. 43.
 Constituere sibi certos fines terminosque, extra quos egredi non possit. Cic. pro Quint. 35. Cic. de Amicit. 56. Constituendi autem sunt, qui sint in amicitia fines & quasi termini diligendi.
 Continere se finibus rerum fuarum. V. *CONTINEO.*
 Continetur suis finibus exiguis Latina lingua. Cic. pro Arch. 23.
 Contingere fines. V. *CONTINGO.*
 Defendere regiones suas finesque. Cic. in Orat. 141.
 Describere aliquid ingenii sui finibus immensis. Cic. 1. de Orat. 214.
 Exire fines senectæ. Stat. 4. Silv. 2. 59.
 Expulsus patris finibus. Virg. 1. *Æn.* 624.
 Habere tantos provinciarum fines, quantos optaverimus. Cic. in Pison. 49.
 Incolere fines civitatum aliarum. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Pangere fines. Cic. in Pison. 37. Obtinuisti provinciam Consulare finibus iis, quos lex cupiditatis tuæ, non quos lex generi tui pepigerat.
 Præscribere fines. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Proferre fines officiorum. Cic. pro Muren. 22. Etenim isti ipsi mihi videntur vestri præceptores, & virtutis magistri, fines officiorum paulo longius, quam natura vellet, protulisse.
 Propagare & regere fines. Cic. pro Muren. 22.
 Terminare fines agri. Cic. 1. Off. 33. Idem 3. in Catil. 26.
 Transcendere juris fines. Lucret. lib. 3. 60.
 Transcendere præscriptos fines. Claud. in 4. Conf. Hon. 303.
 Tueri fines suos ab excursionibus. Cic. pro Deiot. 22.
 Vivens intra fines naturæ. Hor. 1. Serm. 1. 50.
 Fines templarum dicuntur, Qui in quadrifinio positos possessionibus finem faciebant. Var. Auct. de Limit. p. 295. Guther. de Vet. Jur. Pontif. 3. 5.
 Fine & Fini in ablativo facit: sæpius tamen per R. Gell. lib. 7. cap. 3.
 Ea fini facere nolle aliquid. Idem lib. 10. Hac fini hominem dimisit.

F I N I O, *ivi*, *Itum*, [*πέλω, περύνω, πελοπύω, ἐοικω*] *ire*. Perficere, abolvere. Apulejus, Sine opus finiam quod incepti.
 Initium fumere, & Finire, contraria. Quintil. lib. 8. cap. 6. Quo ex genere cœperis translationis, hoc definias. Multi enim quum initium a tempestate sumplerint, incendio aut ruina finiunt.
 Animam finivit, h. e. Vitam. Ovid. 7. Met. 591.
 Cursus annuos, sacerdotes finiunt. Cic. 2. de Legib. 20.
 Dolores finire. Virg. 12. *Æn.* 880.
 Dolorem gladio finire. Ovid. 1. de Ponto, 6. 41.
 Dolores morte finire. Cic. 1. de Fin. 27.
 Errorem finire. Liv. 1. 1. extr. Ea res utique Trojanis spem affirmat tandem stabili certa que sede finiendi erroris.
 Famem finire cæde boum. Ovid. 11. Met. 370. al. Satiare.
 Jurgia finieram. Ovid. 1. Amor. 13. 47.
 Morbo finire, Interire, mori. Plin. 1. Epist. 12.
 Prandia finire moris. Hor. 2. Serm. 4. 22.
 Rem finire, paucorum certamine. Auctor de Vir. Illust. cap. 4. pr. Quum inter Romanos & Albanos bellum fuisset exortum, ducibus Hostilio & Suffetio, placuit rem paucorum certamine finire.
 Sententiæ verbis finiantur. Cic. 3. de Orat. 191.
 Sitim finit copia lymphæ. Hor. 2. Epist. 2. 146.
 Spiritum finire. Tacit. 14. Ann. 51. Tumescitibus paulatim faucibus & impedito meatu, spiritum finiebat. [An finierat?
 Verba ratione componantur & finiantur. Cic. in Orat. 164.
 Vitam finire ense. Ovid. 3. Trist. 7. 49.
 Vitam finire inedia. Plin. lib. 8. cap. 42.
 Vitam laqueo finire. Sen. Hippol. 2.
 Vitam finire suspensio, pro Suspendere se. Suet. in August. 63.
 Finivit, absolute, pro Finitus est, vel Obiit. Tacit. 6. Ann. 50. extr. Sic Tiberius finivit octavo & septuagesimo ætatis anno.
 Finire provinciam alicui certo tempore. i. e. Certum tempus præstitueri, intra quod provincia decedat. Cic. 8. Att. 3. Marcoque Marcello c. o. s. finienti provincias Gallias Calend. Martii, restitit.
 Finire animo aliquid. Liv. 1. 18. Signum contra, quo longissime conspectum oculi ferebant, animo finivit.
 Finire diem, Præstitueri. Liv. 35. 7. Cujus coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit, Feralia quæ proxime fuissent: ut qui post eam diem, &c.
 Modum sepulcris novis finivit Demetrius. Cic. 2. de Legib. 66. i. e. Statuit, præfixit.
 Finire lege tempus alic. Cic. 15. Fam. 7. Nequid accedat temporis ad id, quod tu mihi & Senatusconsulto & lege finisti. conf. Gell. 16. 8.
 Finire, pro Definire. Quintil. lib. 2. cap. 26. Ante omnia quid sit rhetorice, quæ finitur quidem varie.
 Utilitate finiri. Quintil. lib. 3. cap. 8. pr. Deliberativas quoque miror a quibusdam sola utilitate finitas. i. e. Sola quæstione, an sit utile? Cupiditates fatietate sua, non divisione Epicuri finiebat L. Thorius Balbus. Cic. 2. de Fin. 64.
 Finitur vitæ honos. Plin. lib. 18. cap. 2. Honosque is, non nisi vita finitur.
F I N I T U S, Partic. [*πεπερωμένος*] pro eo quod Cessavit, & finem fecit. ut, Finitum frigus. Plin. lib. 18. cap. 27.
 Ætas, qua petantur honores, est finita certis legibus. Ovid. 5. Fast. 65.
 Carthaginem finitam, dixit Florus, 2. 15. 1. i. e. Sublatam & everfam.
 Lingua dentibus finita. Cic. 2. de Nat. Deor. 149.
 Potestas finita cuique, Limitata & præscripta. Lucret. lib. 1. 77.
 Via finita est, & opus requievit eundi. Ovid. 3. Trist. 2. 17.
F I N I T E, Adv. [*ἐπερωμένος*] Cic. 2. de Fin. 27. Ergo & avarus erit, sed finite. i. e. Non immodice.
F I N A L I S, e. ut, Finalis quæstio, Quæ de finibus est & terminis. Papinianus l. 11. D. finium regundorum, In finalibus quæstionibus vetera monumenta, census, auctoritas sequenda est.
F I N I T I O, ðnis. f. [*ἐπισμός, ὅρος, λόγος*] Idem quod Definitio. Quintil. lib. 2. cap. 16. Huic substantiæ maxime convenit finitio, Rhetoricen esse bene dicendi scientiam.
 Finitionem. Gell. lib. 15. cap. 9. extr. accipit pro ea quam Regulam vulgo dicunt Grammatici. Sic lib. 13. cap. 19. pr. Non finitiones illas prærandidas, atque sæcutinas grammaticas spectaveris, &c. Ubi de vocabulorum terminationibus quidam exponunt.
 Finitio quid sit, latissime explicat Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Parum plena finitio. Idem ibid.
 Movet finitionem. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Confirmare & Solvere finitionem, opponuntur. Quintil. lib. 5. cap. 10. Propriis confirmatur finitio, differentibus solvitur.
 Item, Terminatio, divisio. Vitruv. 9. 9. Sol mensuris finitionibus imagines efficit horarum & dierum. Hygin. Astron. 1. 6. extr. Si non in partes hemispherium dividatur, sed in alias quotlibet finitiones.
F I N I T O R, ðris. m. [*ἐπιστής*] Agrorum mensor dicitur. Plaut. Poen. prol. 49. Ejus nunc regiones, limites, confinia determinabo: ei rei finitor factus sum ego. conf. Non. 1. 37. Cic. pro Lege Agrar. 34. Interea dissolvant judicia publica, de consiliis abducant quos velint, singuli de maximis rebus judicent: Quætori permittant: finitorem mittant: ratum sit quod finitor uni ulli a quo missus erit, renuntiaverit.
 Finitor rerum maximus. Stat. 8. Theb. 19.
 Finitorem item vocant Latini, quem Græci *ἐπείζωντας*, hoc est Circulum, partem cæli conspicuam nobis a non conspicua dirimentem. V. Sen. Nat. Quæst. 5. 17. & Censorin. cap. 17.
F I N I T I M U S, Adj. [*πρὸς*] Vicinus & propinquus. Liv. 1. 32. Jam res Romana adeo erat valida, ut cuilibet finitimarum civitatum bello par esset. Sic, Finitima oppida. Cic. 7. Verr.
 Bellum finitimum. Suet. Aug. cap. 1.
 Vicini & finitimi. Cic. pro Sull. 58.
 Aer mari finitimus est. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
 Falsa veris finitima sunt. Cic. 4. Acad. 68.
 Metus ægritudini finitimus est. Cic. 4. Tusc. 64.
 Oratori finitimus poeta est. Cic. 1. de Orat. 70.
 Inferre bellum finitimis. Cic. pro Lege Manil. 9. Cæf. 1. Bell. Gall. 2.
 Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. Cic. 2. de Orat. 185.

Armis finitimis circumsonor. Ovid. 4. Trist. 10. 111.
Loci finitimi. Ovid. de Remed. Amor. 626.
Regnum vectigalibus nostris finitimum. Cic. pro Lege Manil. 5.
Pertinacia perseverantiæ finitima est. Cic. 2. de Invent. 165.
FINITIVUS, a, um. Quintil. lib. 12. cap. 2. Unde etiam status causarum dicitur Finitivus. Mart. Capell. 5. p. 150. Finitiva quæstio, scil. Quæ definitione clarescit. Idem 3. p. 54. Vocalis finitiva.

F I O

FIO, [*ῥίναμαι, ῥίγνομαι, ποίεμαι, φύομαι*] fieri. i. e. Efficior: passivam enim verbi Facio significationem habet. Irregulariter autem Fierem pro Fierem facit, & Fieri pro Firi: præteritum est Factus sum vel fui: præsens imperativi capit a futuro optativi, Fias, at; amicus, atis, ant: quia Fi raro dicitur. V. tamen infra. & Fitote Amphit. Plaut. Fiens & Fiendus barbara sunt: veteres Fitur dixere, & Facitur, Parvificiatur, Faceffetur, ut probat Priscianus; quæ exoleverunt. In reliquis Fio per quartam conjugatur. In Fio vocalis ante vocalem producitur: (licet contra Prudent. Perist. 10. 815.) Sed ubi R inferitur, ut in Fierem, Fieri, &c. corripitur prima, ut Ovid. 1. Trist. 7. 7.

Omnia jam fient, fieri quæ posse negabam.

Fio ad tempus relatum. Ter. Eun. 1. 2. 103.

— Siquidem biduum:

Verum ne fiant isti viginti dies.

Constare & fieri. Cic. in Orat. 191. Quod alter ex longis constaret, alter e brevibus fieret.

Fieri & fingi. Cic. pro Domo, 76. Quid te aut fieri aut fingi dementius potest?

Fieri, accidere, evenire. Cic. 2. de Divin. 19. Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil evenire, nisi quod ab omni æternitate certum fuerit esse futurum rato tempore: quæ potest esse fortuna?

Absinthium fit in Arabia: i. e. Gignitur, & producitur. Plaut. Trin. 4. 2. 88.

Omniū primum in Pontum advecti ad Arabiam terram fumus.

c. Eho, an etiam Arabia fit in Ponto? s. est, non illa, thus ubi gignitur, Sed ubi absinthium fit.

Acceptum fiet tibi, pro Referetur. Plin. Epist. 120. Sed licet cessaverint illæ tempestate detentæ, tu tamen meruisti ut acceptum tibi fieret: quod quo minus non exhiberes, non per te stetit.

Agilis fio. Hor. 1. Epist. 1. 16.

Anus fis. Hor. 4. Carm. 13. 2.

Avarum fieri. Hor. 1. Serm. 1. 104.

Causa fit, nascitur. Plaut. Merc. 4. 6. 5.

Uxor viro si clam domo egressa est foras,

Viro fit causa, exigitur matrimonio.

Cibi aliquid fiet. Plaut. Truc. 2. 4. 15.

Commodioris valetudinis fio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Contumelia fit. Ter. Hec. 3. 5. 20.

Ego scio me cavisse, ne ulla merito contumelia

Fieri a vobis posset.

Conviciū fit. Cic. 10. Fam. 16. Quum ei magnum conviciū fieret cuncto a Senatu. i. e. Ab omnibus obstreperetur.

Detrimentum fit. Cic. 10. Fam. 11. Nequid detrimenti fiat, dabitur a me opera.

Dives fit, Evadit in divitem, vel ditatur. Plaut. Trin. 2. 4. 26.

Quas sponſione pronuper tu exactus es

Pro illo adoleſcente, quem tu ajebas esse divitem factum. [Sed in emendatis codd. Factum responsive ponitur, & annuenti superiora Lesbionico tribuitur. V. in FACIO.]

Ex otio fit. Ter. Heaut. 1. 1. 57.

Nulla adeo ex re istuc fit, nisi ex nimio otio.

Ex vera vita fit. Ter. Adel. 5. 9. 29.

Ut id ostenderem, quod te isti facilem & festivum putant,

Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex æquo & bono,

Sed ex assentando, indulgendo, & largiendo, Micio.

Ex ea re fit. Ter. And. 2. 3. 11. Ex ea re quid fiat, vide.

Excusate fieri videtur. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Exempla fient in illum. Ter. Eun. 5. 4. 26. Quid isthuc Pythias? quid ais? in quem exempla fient?

Gemitus fit. Virg. 6. Æn. 220.

Honorificentius fieri non potuit de aliquo quam fecerim. Cic. 12. Att. 18. extr.

Insidiæ fiunt. Ter. Eun. 3. 3. 26. Dico ego mihi insidias fieri. Sic Hor. 1. Serm. 2. 104.

Ita si factum esset, magno usui causæ nostræ fuisset. Cic. 7. Att. 12.

Liber fit. Plaut. Aul. 2. 4. 31.

Censent talentum magnum exorari potesse

Ab isthoc fene, ut det qui fiamus liberi?

Moderate fieri. V. MODERO.

Modum fieri non video, quod vulgus dicit, Nullam rationem.

Ter. Heaut. 4. 5. 7.

Verum ubi videbit tantos sibi sumptus domi

Quotidianos fieri, nec fieri modum,

Optabit rursus ut abeat ab se filius.

Mora fit. Paulus in l. sed si ex stipulatu. D. de verb. oblig. Non videbitur per eum mora fieri. Hor. 3. Carm. 14. 24.

Si per invisum mora janitorem Fiet, abito.

Morigeri fiunt pessuli. h. e. Crepitant. Plaut. Curc. 1. 2. 70.

— Sentio sonitum:

Tandemque edepol mihi morigeri pessuli fiunt.

Obviam fieri. Cic. 16. Att. 13. Obviam mihi fit tabellarius.

Pecunia fieri proprie dicebatur, auctore Donato ad Phorm. 1. 1. Ubi & probat his Sallustii. Quæ pecunia ad Hispaniense bellum Metello facta erat. V. CONFICERE.

Possum, ut, Fieri non potest quin. Ter. Hec. 3. 3. 37. Sed si fieri id non potest quin sentiant, dicam abortum esse. Cic. de Amicit. 54.

Neque quicquam insipientem fortunato intollerabilius fieri potest. Ibid. 78. Nili quædam admodum injuria exarſerit, ut neque rectum,

neque honestum sit, neque fieri possit, ut non statim alienatio disjunctioque facienda sit.

Potestas fit. Cic. 2. Fam. 16. De rationibus referendis non erat incommodum te nullam referre, quam tibi scribis a Bibulo fieri potestatem.

Quasi, ut, Fit idem quasi. Cic. de Amicit. 14. Sensu enim amisso fit idem quasi natus non esset omnino.

Quod, ut, Fiet quod optaveris. Plaut. Afin. 3. 3. 133.

Exopta id, quod vis maxime tibi evenire, fiet.

Reus factus. Auct. de Vir. illust. cap. 24.

Satias fit. Ter. Eun. 5. 6. 3. Ubi satias coepit fieri, commuto locum.

Scrupulus fit in hac re. Ter. Phorm. 5. 8. 30.

Ea mortem obiit: e medio abiit, qui fit in hac re scrupulus?

Al. Fuit.

Sonitus fit in æthere. Virg. 4. Georg. 78.

Streptus fit tectis. Virg. 1. Æn. 729.

Sumptus fit. V. Modum fieri.

Verisimile non fit. Ter. And. 1. 3. 20.

Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque ipsis commentum placet.

Verum fit. Cic. de Amicit. 67. Ita fit verum illud quod initio dixi, Amicitiam nisi inter bonos esse non posse.

Via fit vi. Virg. 2. Æn. 209.

Vir factus ex muliere. Liv. 24. 20. ubi de prodigiis, Ex muliere Spoleti virum factum.

Vis fit in eum. Ter. Eun. 5. 4. 41. Ne quam in illum Thais vim fieri finat.

Ut fit. Cic. in Orat. 177. Præsertim quum, ut fit, fortuito sæpe aliquid concludere, apteque dicerent.

Fit, ut de eadem re sæpe alius aliud decreverit, aut judicaverit. Auct. ad Heren. lib. 2. 19.

Hoc nisi fit, puerum ut tu videas: nihil moventur nuptiæ. Ter. And. 3. 2. 36.

Hiscæ in locis Fit ponitur pro Est.

Cum abl. Plaut. Truc. 1. 2. 67.

Vostra hercle factum injuria, quæ properaveritis olim Rapere.

Cum dat. ut, Factum est tibi nomen Menæhmo. Plaut. Men. 2. 2. 23.

Ovid. 1. de Arte Am. 536.

Quid mihi fiet? — [Sic & Quid me fiet, sexto casu apud

Comicos. V. Terent. Heaut. 4. 3. 37.

Fimus, pl. Ter. Heaut. 3. 1. 74. auctore Mureto. Deteriores omnes fimus licentia. al. Sumus.

Fi, imperat. apud Plaut. Curc. 1. 1. 87. Fi mihi obsequens. Horat. 2. Serm. 3. 38. Fi cognitor ipse.

Fite, imperat. Cato de præda militum dividenda, Tu dives fite Crassus lib. 16. Iliad. O focii nunc fite viri. Nonius, 17. 62.

Plaut. Curc. 1. 1. 89. Fite mihi volentes propitiæ.

Fieri, pro Sacrificari. Cic. 1. Att. 10. Credo enim te audisse, quum apud Cæsarem pro populo fieret, venisse eo muliebri vestitu virum idque sacrificium quum virgines instaurassent, &c. Hinc Exfio, Suffio conf. Priscian. l. 8. 10. & Voss. Etym. p. 215.

Fieri, pro Æstimari. Cic. de Amicit. 59. Ut quanti quisque seipsun faciat, tanti fiat ab amicis.

Fieri istud solet. Plaut. Trin. 2. 2. 72. i. e. Evenire & contingere inquit Donatus.

Fit illud sæpe. Plaut. Mostel. 1. 2. 27.

Fiat. Particula est permittentis ac concedentis, aut annuentis aliquid Plaut. Most. 4. 3. 43. I mecum hercle obsecro te, una simul. s. fiat.

F I R

FIRMAMEN, FIRMAMENTUM, &c. V. infra in **FIRMUS**.

FIRMANI, vel FIRMIANI. V. **FIRMUM**.

FIRMIUS, Homo factionis Clodianæ, ut scribit Cic. pro Sext. 112.

FIRMUM, ut Ptol. vel **FIRMUM**, i. n. ut Liv. Strabo & Mela 2. 4 Piceni in Italia oppidum, Plin. lib. 3. cap. 13. Firmanorum castellum Lactantii patria. vulgo *Fermo*. Hinc

FIRMANI Populi. Cic. 7. Philipp. 23. Firmani ad oppugnandum Antonium pecuniam polliciti. Sic & Liv. Lactantius vero Firmianus constanter scribitur. Forſan ſequiori ævo hoc uſitatus.

Firmanus Saltus. Catull. III. 1.

FIRMUS, a, um. Adj. [*ῥάσμιος, ἰσχυρός, ἐμπέδωτος, ἐνίπιδος*] Stabilis, constans: a Ferendo dictus, quod constanter omnia ferat. Plaut. Trin. 4. 4. 18.

Hic meo hero amicus solus firmus restitit:

Neque demutavit animum de firma fide.

Accufator firmus, Qui sibi non pugnatur, & constanter arguit. Cic. 1. Verr. 29. Deinde accusatorem firmum, verumque esse oportet.

Acies oculorum firma. V. **ACIRS**.

Acta alicujus firma. Cic. 1. Philipp. 16.

Amicitia firma, Constans & stabilis. Ter. Hec. 4. 1. 18.

Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires.

Amore firmo victus. Ovid. 20. Epist. 86.

Amores firmos rumpere. Ovid. 2. de Arte Am. 386.

Animo firmiore in prælium prodire. Cic. Topic. 25.

Animus firmus. Amores autem & hæ delicæ quæ vocantur, quæ firmiore animo præditis diutius moleſtæ non ſolent eſſe. Cic. pro Cælio p. 500. edit. Lamb. vide **INFIRMITAS**. H. St. n. 44. Verburg.

Argumenta firma ad probandum. Cic. de Clar. Orat. 171.

Aſſenſio firma & conſtans. Cic. 1. Acad. 41.

Carina firma. Ovid. 2. Epist. 46.

Catuli firmiores. Phædr. 1. 19. Subaudi Ætate.

Cibus firmus, Multi nutrimenti, cui opponitur Imbecillis. Celf. lib. 2. cap. 18. Varro Alibilem vocat lib. 2. de R. R. cap. 11.

Civitas stabilis & firma. Cic. de Amicit. 21. Quæ autem domus tan stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque disidiis funditus possit everti?

Civitas valens & firma. Cic. de Arusp. Resp. 60. conf. Cæf. 5. Bell. Gall. 20.

Copiæ firmæ. Nep. 18. 3. 3.

Corpore satis firmo nondum esse. Cic. 11. Fam. 27.

Duces exercitus omnino firmos habere. Cic. ad Brut. 10.

Exercitus firmus. Patere. 2. 29. 1.

Fides firma. Plaut. Capt. 5. 1. 6.
 Quumque hæc reperta est fides firma nobis.
 Fundus nec vendibilis, nec pacere firmus. Hor. 1. Epist. 17. 47.
 Gener firmus. Ter. And. 3. 3. 39.
 Tibi generum firmum, & filia invenies virum.
 Janua firma. Ovid. 2. Amor. 12. 3.
 Juvenis firmus. Hor. Epod. 12. 3.
 Mens firma permanet in suo voto. Ovid. 16. Epist. 168.
 Nuptiæ firmæ. Ter. Hec. 1. 2. 26.
 Opinio firma & stabilis de aliqua re. Cic. de Clar. Orat. 114.
 Pectus firmum. Plaut. Afin. extr.
 Nec quisquam est tam ingenio duro, nec tam firmo pectore,
 Quin ubi quicquam occasionis sit, sibi faciat bene.
 Pectus firmius. Ovid. 1. Trist. 4. 53.
 Pectore firmo nunc opus est. Virg. 6. Æn. 261.
 Poplite nondum firmo constitit. Ovid. 15. Met. 223.
 Populi potentissimi ac firmissimi. Cæf. 1. Bell. Gall. 3.
 Potestas firma rerum. Valer. 4. Argon. 12.
 Potio firma, h. e. Multi nutrimenti. Cels. lib. 2. cap. 18. Firmior
 ex frumento potio est, quo firmius fuit ipsum frumentum. Firmior
 ex eo vino, quod bono solo, quam quod tenui natum est.
 Præsidia firmissima vitæ sine metu degendæ. Cic. 1. de Fin. 35.
 Regnum futurum firmius. Justin. 21. 1. 2. conf. Sallust. Jugurth. 10. d.
 Robora firma. Virg. 2. Æn. 482.
 Rumor firmus. Cic. 12. Att. 49. Illum discessisse Alexandria rumor
 est non firmus, ortus ex Sulpicii litteris.
 Spe in firmiore esse. Cic. 8. Att. 13.
 Valetudo firmior. Plin. lib. 11. cap. 37. Hominum paucis non est,
 quorum valetudo firmior & vita longior.
 Vina firmissima, quæ ætatem ferunt. Virg. 2. Georg. 97.
 Vincula firma. Ovid. 1. Fast. 370.
 Vires firmæ. Ovid. 3. Fast. 39.
 Firmum ad defensionem. Cic. 7. Verr. 74. Idem 4. de Fin. 52. Disce-
 det tamen nihilo firmior, ad dolorem ferendum, quam venerat.
 Quæ omnia illis eo firmiora videbantur. i. e. Firmius probata. Sallust.
 Jugurth. 64. extr.
 Firmum stabileque. Cic. 1. Off. 6. Idem de Amicit. 63. Sunt igitur
 firmi, & stabiles, & constantes eligendi, &c.
 Fideliter firmum. Quintil. lib. 6. cap. 4. Nam quod fideliter firmum
 est, &c.
 Ratum, firmum, fixum aliquid esse. Cic. 4. Acad. 27.
 Satis firmi nihil video. i. e. Certi. Ter. Heaut. 2. 3. 96.
 Nihil fati firmi video, quamobrem accipere hunc mihi expediat
 metum.
 Tenere aliquid firmum. Cic. in Orat. 237. i. e. Certum.
 Firmus, Ex morbo restitutus. Cic. 16. Fam. 8. Te penitus rogo,
 ne te tam longæ navigationi & viæ per hiemem, nisi bene firmum
 committas.
 Firmus a gravi valetudine. Suet. Aug. 8. 3.
 Firmus ab equitatu. Cic. 10. Fam. 15. Me ut venirem, copiasque
 conjungerem rogavit, eoque magis quod & Antonius ab equitatu fir-
 mus esse dicebatur, & Lepidus non mediocrem quidem equitatum
 habebat. V. A vel A B præp.
 Ad aliquid faciendum non satis firmus aliquis. Cic. 8. Att. 17. ad
 Marcellum.
 Firmior ad dolorem ferendum. Cic. 4. de Fin. 51.
 Ad vivendum firmus. V. A D. præp.
 Firmissimus contra pericula & insidias. Sallust. Jugurth. 30. V. ibi
 Cl. Waffe.
 Firmus adversus largitionem. Tacit. 11. Hist. 82.
 Firmiores in sententia. Cic. pro Corn. Balb. 61.
 Firmissimus pro veritate. Plin. 2. Epist. 11.
 Ira firmissimus. Ovid. 7. Met. 457.
 Parum firmus & imbellis. Hor. Epod. 1. 16.
 Proposito firmus. Patere. 2. 63. 3.
 Firmum, ἀπὸ τῆς ἐμμενῆς dictum videtur. Fest. V. Voss. Etymol.
 IRMER, Adv. [ἐμμενῆς] Stabiliter, inconcusse. Plaut. Mil. 4. 2. 25.
 Infidos celas, ego sum firme tibi fidelis. Al. Sum tibi firma fide.
 Firme accurare rem suam, i. e. Non fegniter, sed acri & diligenti
 cura. Plaut. Perf. 4. 1. 3.
 Atque edepol firme ut quisque rem accurat suam,
 Sic ei procedit.
 Firmius. Flor. 3. 5. 8.
 Asseverare aliquid firmissime. Cic. 10. Att. 14.
 Firme graviterque vocem naturæ comprehendere. Cic. 1. de Fin. extr.
 Satis firme animo concipere & comprehendere aliquid. Cic. 2. de Fin. 6.
 Non firme tantum continere, verum etiam cito percipere oportet multa
 acturos. Quintil. lib. 11. cap. 1.
 Firme respondere, h. e. Absque ullo timore aut pavore. Plin. Epist.
 99. lib. 6.
 Sustinere firme aliquid. Cic. 3. de Fin. 31.
 IRMITER, inefstram Adv. [μῆγας] Idem. Plaut. Cæf. 1. 4. 4. Con-
 cludere in nefstram Adv. Varro 3. de R. R. cap. 9. Circum
 omnia posita sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut afficta firmiter.
 Firmiter insistere. Cæf. 4. Bell. Gall. 26.
 IRMITAS, ætis. f. [μῆγας, ἰνῶς, ἢ ὑπομῆγας] Stabilitas, constantia.
 Cic. de Amicit. 46. Itaque ut quisque minimum firmitatis habeat,
 minimumque virium, ita amicitias appetere maxime.
 Firmitas & constantia. Cic. 9. Fam. 11. Firmitatem tamen & con-
 stantiam, si modo fuit aliquando in nobis, eandem cognoscas quam
 reliquisti.
 Animi firmitas. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Sapientis firmitas. Cic. 4. Acad. 67.
 Vinorum firmitas, pro eo quod vulgus Potentiam & durabilitatem vocat.
 Plin. lib. 14. cap. 2. Principatus datur Amineis, propter firmitatem,
 senioque proficientem vini ejus ubique vitam.
 Gladiatoria totius corporis firmitas. Cic. 2. Philipp. 63. Et Nep. 15. 3. 1.
 Obnixa firmitas. V. OBNIOR.
 Non satis firmitatis habent. Cic. de Amicit. 19.
 Intendere se ad firmitatem. V. INTENDO.
 Nancisci aliquid firmitatis. Cic. 11. Fam. 12.

Constantia & firmitas nec animi nec orationis requiretur. Cic. 12. Att. 37.
 Firmitas materiæ sustinet ictum. Cæf. 2. Bell. Civil. 11.
 FIRMITUDO, inis. f. [σφειδῆς] Idem. Plaut. Afin. 2. 2. 54. Si istam
 animi firmitudinem obtines salvi sumus.
 Firmitudo animi. Cic. 10. Att. 10. Idem 5. Fam. 13. Tu nihil plus,
 quam quod firmitudinem gravitatenique animi tui perspexi.
 Vocis firmitudo. Auct. ad Heren. lib. 3. 20.
 Minus firmitudinis habere. Cic. 2. de Invent. 58.
 Obtinere animi firmitudinem. Plaut. Afin. 2. 2. 54. V. OBTINERO.
 FIRMO, [ισχυρῆς, σφειδῆς, ἐκείδω, ἰδρῖω, ἐπιδρῖω, σφειδῶ, πρῶδω] Ære.
 Stabilire, & quod vulgus dicit Fortificare. Liv. 21. 22. Firmatque
 cum Africis maxime præfidiis. Firmare aciem subsidii. Idem 2. 31. pr.
 Firmare & docere. Cic. de Arusp. Resp. 30. Tabulis hoc Cenforum,
 memoria multorum firmabo ac docebo.
 Ad spem aliquem firmare. Tacit. 14. Ann. 10. Atque eum auctore Bur-
 ro prima Centurionum Tribunorumque adulatio ad spem firmavit.
 Aciem firmare. V. ACIES.
 Aditus firmare. V. ADITUS.
 Æstuarium proxima aggeribus & pontibus, traducendo graviore agmini
 firmat. Tacit. 4. Ann. 73.
 Agrum firmare sepibus, Claudere. Plin. lib. 18. cap. 6.
 Alvum firmare, pro Afringere. Plin. lib. 14. cap. 18.
 Animum firmare alicui. Ovid. 9. Met. 744.
 Animum adversum suprema firmat. Tacit. 15. Ann. 59.
 Castra firmant robore. Sil. lib. 8. 448.
 Cohortes firmare. Tacit. 11. Ann. 31. Iret in castra, firmaret Præ-
 torias cohortes.
 Corpus firmare. Plin. de Vir. Illust.
 Corpora cibo firmare. Liv. 27. 13. extr.
 Corpora juvenum firmare labore. Cic. 2. Tusc. 36.
 Dotem firmare. Ter. Heaut. 5. 5. 4. Ehem Menedeme, cur non ar-
 cessi jubes filiam, & quod dixi dotis; firmas?
 Fidem suam apud aliquem firmare. Subaudi Datam. Ter. Hec. 5. 1. 23.
 Aliud si scirem, qui firmare meam, apud vos possem fidem
 Sanctius, quam jusjurandum, id pollicerer tibi, Laches. conf.
 Andr. 3. 1. 4.
 Fidem firmare alicui rei, Facere ut magis credatur. Ter. Hec. 4. 3. 5.
 Teque ante quam me amare rebar, ei rei firmasti fidem. Ubi
 Donatus, Ordo & sensus hic est, Et quod ante rebar, ei rei firmasti
 fidem meam: neque me fessellit, quod ante rebar, te me amare:
 nam Ei rei firmasti fidem, i. e. Probationem attulisti. Suet. de Clar.
 Rhet. cap. 1. Sæpe fabulis fidem firmare aut demere, quod genus,
 γέρεος, &c.
 Fides antiquitatis religione firmatur. Tacit. de Germ. 39.
 Fœdera firmare dictis. Virg. 12. Æn. 212.
 Imperium firmare. Cic. pro Sull. 12.
 Militem firmabant ceteris belli meditamentis. Tacit. 4. Hist. 26.
 Mœnia urbis firmavit. Tibul. lib. 2. 5. 24.
 Omen & augurium firmare, i. e. Confirmare. Omen enim & augu-
 rium non videbatur Romanis hominibus satis habere ad persuaden-
 dum fidei: proinde ad confirmationem prioris augurii, secundum
 poscere solebant: hinc Virg. 2. Æn. 690.
 — & si pietate meremur,
 Da deinde auxilium, pater, atque hæc omnia firma. Sil. 4. 127.
 Adfis, ô firmesque tuæ, pater, alitis omen. In Silio tamen vi-
 detur esse Non alio omine confirmare: nullum enim præterea suc-
 cedit: sed Eventu factisque id quod augurium portendit promissitque,
 præstare. Turneb. Advers. 13. 16.
 Opes latronum firmat & auget etiam justitia. Cic. 2. Off. 40.
 Orationem gravitate quadam & contentione firmare. Cic. 2. de
 Orat. 212.
 Pacem firmare. Cæf. 4. Bell. Gall. 28. His rebus pace firmata.
 Præsidia alicujus firmare. Cic. ad Brut. 10.
 Promissa numine firmat. Ovid. 10. Met. 430.
 Provinciam pace præfidiisque firmare. Cic. 1. Fam. 7.
 Soporem firmare alicui. Ovid. 1. Met. 715.
 Valetudinem firmare. Tacit. 3. Ann. 31. Ejus anni principio Tibe-
 rius, quasi firmandæ valetudini, in Campaniam concessit.
 Vestigia firmat pinus. Virg. 3. Æn. 611.
 Vires industria firmat. Virg. 3. Georg. 209.
 Vocem firmare. Cic. 3. de Orat. 225.
 Firmare, pro Confirmare. Tacit. 3. Ann. 60. Ut basilicam Pauli,
 Æmilia monumenta, propria pecunia firmaret, ornaretque.
 Firmare, pro Asseverare. Tacit. 1. Ann. 80. Vix quicquam firmare
 aulim. Et 6. Ann. 28. Nihilque usurpavisse ex his, quæ vetus me-
 moria firmavit.
 Firmare aliquid jurejurando. Cic. 2. de Legib. 16.
 Vim & naturam fati & divinationis ratione firmare. Cic. de Fato 11.
 Idem 1. de Invent. 67. Per quam id quod assumtum est rationibus
 firmatur.
 Quum sit promptius, de certis incerta firmare. Lactant. in fine cap. 5.
 libri de Ira Dei. H. St.
 FIRMATOR, oris. m. [σφειδῆς] ut, Pacis firmator. Tacit. 2. Ann.
 46. 7. Missus tamen Drusus, ut retulimus, pacis firmator.
 Disciplinæ firmator. Plin. 10. Epist. 38.
 FIRMAMEN, inis. n. [σφειδῆς] Ovid. 10. Met. 491.
 — ruptosque obliqua per ungues
 Porrigitur radix, longi firmamina trunci.

FIRMAMENTUM, i. n. [*στέγμα*] Soliditas & stabilimentum. Cic. pro Cluent. 5. Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virum falsitas habet, sic in hoc loco falsa invidia inbecilla esse debet. Firmamentum ac robur. Cic. pro Lege Manil. 10. Disciplinae firmamentum. Cic. 4. Tusc. 7. Impetui firmamentum. Cic. 3. Att. 13. Firmamentum, pro Praesidio. Cic. 1. Att. 18. Sic ille annus duo firmamenta Reip. per me unum constituta evertit. Stabilitatis constantiaeque ejus quam in amicitia quaerimus, firmamentum, est fides. Cic. de Amicit. 65. Flos equitum Romanorum, ornamentum civitatis, firmamentum Reipublicae, Publicanorum ordine continetur. Cic. pro Planc. 23. Ordo ceterorum ordinum firmamentum. Cic. pro Lege Manil. 17. Ponere firmamentum in aliquo. Cic. pro Flacc. 92. Firmamenta, pro Nervis. Gell. lib. 13. cap. 21. Vincula & firmamenta membrorum. Firmamentum & continens causae dicitur Latine, quod, Punctum litis decisorium, vocant. Quintil. lib. 3. cap. 13. *Συνέχον*, autem quod continens alii, firmamentum alii putant. Budæus. **FIRMUS**, inter minusculos Romanorum tyrannos connumeratus, tanta praeditus fuisse fertur firmitate, ut superpositam pectori incudem, aliis tudentibus perferret. Cael. Rhod. lib. 11. cap. 13. Ex Vopisc. cap. 4.

F I S

FISCUS, i. m. [*δμόσιον βαλάντιον*] Afconius ad 2. Verr. 22. Fisci, fiscinae, fiscellae, sparteae sunt utensilia ad majoris summae pecunias capiendas. Unde quia major summa est pecuniae publicae quam privatae, ut pro censu privato loculos & arcam & fasscellos dicimus, sic pro publico thesauro ararii dicitur fiscus. Ciceronis Verba haec sunt: Reperiebam fiscos complures cum pecunia Siciliensi a quodam Senatore ad Equitem Romanum esse translatos, &c. Idem 2. Verr. 24. Ei quoque negotio fisci Sicilienses minabantur. Fiscus tamen, ut nonnullis placet, est Pecunia Imperatoris. Plin. in Paneg. cap. 36. At fortasse non eadem severitate fiscum, qua ararium cohibes: immo tanto majore, quanto plus tibi licere de tuo, quam de publico credis. Fiscus Principis, Atrarium populi. Spartian. in Adrian. cap. 7. Damnatorum bona in fiscum privatum redigi vetuit, omni summa in arario publico recepta. conf. Lex. Pitisc. Tollere fiscum. Cic. 5. Verr. 183. Ex fisco in cistam pecuniam transferre. Cic. 5. Verr. 197. Fiscus item pro Qualo oleario, qui cervici torcularis supponitur, ne fraces in lacum cum oleo defluant. Vel etiam pro Qualo in quo olivae ponuntur quum praelo supponuntur: ut, Amurca, id est oleum crassius aliquantisper exanietur, id est exudet, & per vimina perfluat. Columel. lib. 12. cap. 50. Fiscis autem non iisdem probum & cibarium oleum premi oportebit. Idem eod. lib. cap. 49. Deinde intrita oliva, novo fisco includitur, & praelo subjicitur, ut tota nocte exprimat. Et rursus, cap. 47. Budæus. Lineus fiscus. Columel. lib. 12. cap. 38. **FISCALIS**, e. [*δμοσιανός*] Quod ad fiscum pertinet: ut, Loca fiscalia. Callistrat. in l. non intelligitur. §. ult. D. de jure fisci. Calumniæ fiscales. Suet. Domit. 9. extr. Fiscales calumnias magna calumniantium poena repressit. i. e. Delationes falsas adversus cives pro fisco intentas. Ita Marcus apud Oros. 7. 15. Omnia simul fiscalium negotiorum calumniola monumenta congesta in foro iussit incendi. Calumniæ fisci Judaici sublata in Nervæ nummo. V. Spanh. de Num. diff. 9. p. 811. Fiscales calumniæ, Ex quibus damnatorum bona ad fiscum Imperatorum devolvebantur, inquit Beroald. & alibi duobus locis, Calumniæ, (in Calig. & in Nerone.) De Fiscalibus puto intelligi. H. St. Debitores fiscales. Paul. in l. in fraude. D. de jure fisci. Fundus fiscalis. Paul. ibid. Negotia fiscalia. V. supra. **FISCARIUS**, i. m. Firmic. lib. 3. cap. 13. Mercurius faciet imperatorum exactores, & qui annuas fiscaliorum praestationes repetant. Fiscarios appellat eos qui fisco principis aliquid debent. V. Cael. Rhod. lib. 20. cap. 29. **FISCINA**, æ. f. [*πίλαρα*] Idem quod Fiscus. Virg. 1. Georg. 266. Et facilis rubea texatur fiscina virga. Plin. lib. 18. cap. 31. Frondarias fiscinas quatuor implere frondatorem, justum esse autumat. Varro de R. R. lib. 1. cap. 22. Ita fere sunt quæ ex viminibus & materia rustica fiunt, ut corbes, fiscinae, tribula, mallei, & rastelli. Columel. lib. 11. cap. 2. Fiscina ficorum. Cic. pro Flacc. 41. Homini enim Phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, fiscinam ficorum objecit. **FISCILLA**, æ. f. [*πιλάριον*] dimin. a Fiscina. Virg. 10. Ecl. 71. — & gracili fiscellam textit hibisco. Columel. lib. 12. cap. 18. Si ager amplus, aut vineta, aut arbuta grandia sunt, perennæ fabricandæ decimodæ, & trimodæ, & fiscellæ texendæ & picandæ. conf. Barth. ad Olymp. Nemes. Bucol. Ecl. 1. pr. & Advers. 36. 23. Fiscella etiam viminibus funiculisve contexta, dicitur Qua boum ora faucesque capistrantur. Cato de R. R. cap. 54. Et fiscellas habere oportet, ne herbas sectentur quum arabunt. Plin. lib. 18. cap. 19. Fiscellis capistrari boves oportet, ne germinum tenera præcerpant. Milii fiscella. Ovid. 4. Fast. 743. V. Voss. Lex. Etymol. **FISCILLUM**, i. n. [*πιλάριον*] pro eodem. Columel. lib. 12. cap. 38. Mox fiscello ligneo inclusas exprimito. **FISCILLUS**, i. m. Cafei mollis appetitor; ut Catillones, Catillorum liguritores. Festus. Forte Fiscello. [Nisi potius Fiscellarius scripsit. Qui Cafeo scilicet recens presso, ex fiscella delectatur, quasi Fiscellam amans Fiscellarius dicebatur. Nihil enim opus est eadem terminatione, cum id modo innuat, Sicut a Catino Catillones, sic a Fiscella Fiscellarios dictos. Ea scilicet forma, qua Carnarius, Pinguarius, Piscinarius, & familia dicuntur. **FISSILIS**, **FISSIO**, **FISSIPES**, **FISSUM**, **FISSURA**, **FISSUS**. V. FENDO. **FISTUCA**, æ. f. Vulgo *Pilotum* dicitur. Fistuca machina vulgo nota, qua pavitores utuntur, utrinque anata: hac etiam pali magna vi in terram adiguntur.

Pavimenta fistucis pavita. Plin. lib. 36. cap. 25. Fistuca alia est magnæ molis, qua trabalis materies in terram pangitur, aut in alveum fluminis, quæ funibus tollitur, & pondere suo remissa alliditur. Cujus generis intelligendum est fuisse illud Cael. in 3. Bell. Gall. 17. Hæc quum machinationibus immissa in flumen defixerat, fistucisque adegerat, non sublicæ modo direxerat, &c. Budæus. **FISTUCO**, ære. Fistucis exæquare, vel pavire, vel palos in terram adigere. Plin. lib. 36. cap. 25. Deinde rudus, in quo duo quintæ calcis misceantur, pedali crassitudine fistucari. Quidam Festucam, & Festucare legunt per r. conf. **FISTUCO**. **FISTUCATUS**, Adj. Fistuca exæquatum. Plin. 36. 25. extr. Solo fistucato injicitur rudus &c. conf. Vitruv. lib. 7. cap. 4. Fistucato absol. Plin. lib. 17. cap. 11. extr. Sicuti terram circa radices fistucato spissandam. Al. Fistucatio. **FISTUCATIO**, ōnis. f. Actus ipse fistucandi. Vitruv. 7. cap. 1. Si plano pede erit rudendum, quaratur solum si sit perpetuo solidum, & ita exæquetur, & inducatur cum statimine rudus. Sin autem omnis, aut ex parte congestius locus fuerit, fistucationibus cum magna cura solidetur. Budæus. Idem 10. 3. **FISTULA**, æ. f. [*ὄρεσις, σωφὴν, σείνηξ, δόναξ, αὐλὸς*] Proprie dicitur, ut Pomp. inquit, Per quam aqua educitur fusa: a fundendo sive ferendo, sicut tubi a tubore, canales a canna. [Puto a Tumore scribendum. Sed locum, vel Legem Pomponii vellem indicasset Robertus.] Cic. pro Rabir. reo, 31. Et si C. Marius, quod fistulas, quibus aqua suppedabatur Jovis Opt. Max. templis ac sedibus, præcidi imperat, &c. Varro 3. de R. R. cap. 5. Ovid. 4. Met. 122. Non aliter, quam cum vitiato fistula plumbo Scinditur &c. Angustæ fistulæ. Quintil. lib. 5. cap. 14. **Fistula**, Instrumentum musicum. V. Barth. ad Script. Ven. p. 184. Barthol. de Tib. Vet. 3. 6. Turneb. Advers. 12. 7. & 28. 15. Virg. 2. Ecl. 36. Est mihi disparibus septem compacta cicutis **Fistula**. Conf. **CICUTA**. Plin. lib. 7. cap. 56. **Fistulam** Paenonem invenit. **Fistula**, non idem quod Tibia. V. **TIBIA**. conf. Buleng. de Theatr. 2. 23. Arguta. Virg. 7. Ecl. 24. Cava. Valer. 4. Argon. 384. Dispar septenis fistula cannis. Ovid. 2. Met. 681. Eburneola. Cic. 3. de Orat. 225. Garrula. Tibul. lib. 2. 5. 31. V. ibi Broekhus. Juncta cera. Virg. 3. Ecl. 25. Pastorica. V. **PASTOR**. Pastoritia. Cic. 1. Att. 13. Rustica. Ovid. 8. Met. 191. Inflare sonum cum fistula. Cic. 3. de Orat. 223. Dulci fistula personuere saxa. Hor. 1. Carm. 17. 10. **Fistula** ferraria, apud Caton. cap. 10. Al. Farraria. [Forte *Fistula* scribendum, cujus instrumenti & alias meminit. V. cap. 18. & 21. Hic vero, inter majora ferramenta, opportune Cuneo subjicit, quæ fere Fistucis adigi consuevit. **Fistula**, Vorticis genus. Plin. 2. 49. extr. Ex eodem genere & in longam veluti fistulam nubes aquam trahit. Dicitur autem vortex fistula quia rotatus & vibratus suo turbine impetuque in mare interdum in pingitur & illiditur, & reverberatus repercussusque retro rejicitur cum aquæ rapina, unde a nauticis Siphon appellatur, quem Plin. *Fistula* interpretatus est. Quod autem fistula sit vortex, docet Olymp. i. Aristot. Meteora. V. Turneb. Advers. 4. 20. **Fistula**, Per quam spiratur. Plin. lib. 9. cap. 7. Branchiæ non sunt balænis, nec delphinis: hæc duo genera fistulis spirant, quæ a pulmonem pertinent. **Fistulis** penetrabilis terra. Justin. 4. 1. 2. **Fistula**, Arbor aromatica, quæ & Casia fistula a medicis appellatur, cujus succo utuntur ad emolliendum ventrem. V. **CASIA**. **Fistula**, Ulcus altum, angustum, & callosum in corpore: sive ex vulnere sit, sive ex vitio intus orto, quod ad suppurationem pervenerit. Plin. lib. 20. cap. 6. Extrahit fistulis vitia cum sulphure & resina, etiam harundines cum pice. Ibid. cap. 9. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores evocari, quæque discuti opus sit. Nepos 2. 21. 3. Subito tanta vis morbi in imum intestinum prorupit, ut e tremo tempore per lumbos fistula putris eruperit. Al. Puris. V. Cel. lib. 5. 28. 12. & lib. 7. cap. 4. **FISTULATIM**, Adv. Apul. Met. 4. **FISTULARIS**, e. Adj. ut, **Fistulare** medicamentum. Veget. Mulom. 2. 1. **Fistularis** versus, Qui ab una syllaba ad plures surgit, in modum *Fistulae* pastoralis. Diomed. Quale carmen Syriacum, post Theocr. **FISTULARIUS**, i. m. Idem ac **Fistulator**, vel **Organi** pneumatici structor. Gloss. Gr. Lat. *ὀργανιστής*, **Fistularius**. Vet. Inscript. apud Fabret. p. 625. Q. GRISIDIO. Q. F. SABINIANO. **FISTULARIO** CANTORI. IMAGINARIO. **FISTULOSUS**, Adj. [*περιμετώδης*] Quod est foraminibus plenum vel spongiæ modo factum. Columel. lib. 7. cap. 8. de caseo, Sic neque fistulosus, neque falsus, neque aridus provenit. Cancer fistulosus, Morbus. Cato cap. 15. Lapis fistulosus. Pallad. 1. 10. Saxum fistulosum. Vitruv. 1. 5. Spongia fistulosa densitatis. Plin. lib. 27. cap. 8. Spongia aquarum dulcium verius, quam muscus, aut herba, villosa densitatis atque fistulosa. de Conferva. Terra fistulosa. Plin. lib. 17. cap. 5. **FISTULO**, ære. **Fistula** canere. Vet. Onomast. *Fistulo σείζω*. Ita: **Fistulas** agere, & in modum spongiæ fistulosum esse, &c. Plin. lib. 11. cap. 11. Terra ejus pulverea summa, inferior bibula, & pumicis vicibus fistulans: montium quoque culpa in bonum cedit. **FISTULATUS**, a, um. Cavatus in morem fistulæ, vel fistulis apertus. Suet. Neron. cap. 31. 8. ut ex MSS. emend. Salmast. in Vopisc. Cœntiones laqueatæ tabulis eburneis versatilibus, ut, flores; fistulatis, unguenta desuper spargerentur. Vulgo, **Fistulis**. **Fistulata**. Sidon. 9. Epist. 13. Venæ fistulatae. Arnob. 2. 84.

FISTULATIO, ōnis. f. apud Sidon.
FISTULĀTOR, ōris. m. Qui fistula canit. Cic. 3. de Orat. 220. Sed fistulatore domi relinquetis.
FISTULATORIUS, Adj. ut, Fistulatoriæ artes. Arnob. advers. gentes, lib. 2. p. 73.
FISTULESCO, ěre. Fulgent. Myth. 2. Ligna furfuraceis tinearum te-robraminibus fistulefcunt.
FITILLA, Pultis species quædam est, qua olim in sacrificiis veteres esse usos, auctor est Arnob. lib. 7. Idem lib. 2. Meminit Plin. lib. 18. cap. 8. §. 19. sed Harduin. ex MSS. Fritilla, & mavult ipse Fictile a Frigendo. Apud Senecam de Benef. lib. 1. cap. 6. ubi antea Fictili. Farre ac fictili, pro Farre ac fitilla. Vide Mur. in var. lect. H. St. Locus est, lib. 12. cap. 1. V. & Grut. not. ad loc.
FIVERRE, pro Fugere, Antiquum. Fest. [ubi?]
FIXULA, pro Fibula antiqui usurparunt; a Figendo nomine deducto. Perott. ex Fest.
FIXUS. V. FIGO.

F L A

FL. Flavius, vel Filia. **FL**. vel **FLAM**. Flaminius.
FLABELLIFER, **FLABELLUM**, **FLABILIS**, **FLABRUM**, &c. V. FIG.
FLACCRO, sive **FLACCESCO**, ui, [*χαλιδω*] ěre. Languescere & marcescere. Columel. lib. 12. cap. 7. Fœniculum quum legeris, sub tecto exposito dum flaccescat. Varro de R. R. cap. 13. Quod enim infertur recens minus bonum: id quum flacuit, melius. De sterquilinio. Flaccescit oratio, per translationem, Quæ nullas habet dicendi vires. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stilum prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. h. e. Languescebat, & quasi decidebat, ac vires amittebat. An scepra jam flaccet. Attius. V. Non. 2. 323.
Flaccet sententia. Claud. Mamert. 1. 3.
FLACCIDUS, Adj. [*χαλιδος*] Languidus. Plin. lib. 15. cap. 30. Hanc esse folio maximo, flaccidoque & albicante.
Flaccidæ aures. Plin. lib. 8. cap. 51. Varro 2. de R. R. cap. 9. Capiti-bus & auriculis magnis & flaccidis. De canibus.
Metaphorice de Vestimento. Apul. 7. p. 191. Sumpta veste muliebri florida in sinus flaccidos abundante.
Flaccidior, compar. Languidior, tardior. Lucret. lib. 5. 631.
Flaccidiore etiam quanto jam turbine fertur
Inferior, quam sol, tanto magis omnia signa, &c.
FLACCIDE, Adv. apud Symmach.
FLACCUS, a, um. Adj. Languidus ac pendulus. ut, Aures flaccæ. Cato 2. R. R. 9. Hinc Flacci dicti, Quibus aures flaccæ erant sive pendulæ, ut docet Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 1. de Nat. Deor. 8. Redeo ad deos: ecquos insigni nota strabones, aut pætulos esse arbitramur, ecquos nævum habere, ecquos filios, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?
Flacco habere, inquit Perott. pro Ad terendum habere. Plaut. Fragm. 3. 30. Perii: flacco habebit jam illic homo lumbos meos. Sed Gronov. p. 586. Floccæ exhibet.
FLACCUS, cognomen fuit usitatissimum apud Romanos, & commune Avianis, Aviliis, Calpurniis, Flaviis, Fulviis, Horatiis, Hordeoniis, Valeriis & Verris. V. dict. super. & Sigon. de Nom. Rom. cap. 5. vel Lex. Pitisc. Hinc
FLACCIANUS, Adj. Ad Flaccum pertinens. Valer. Max. lib. 6. cap. 3. 1. Flacciana area, quum diu penatibus vacua mansisset, a Q. Catulo Cimbri-cis spoliis adornata est. M. Fulvii Facci dirutarum ædium aream intelligit.
LACES. V. FRACES.
LAGELLUM, **FLAGELLO**, &c. V. FLAGRUM.
LĀGITIUM, i. n. [*ἀνομιμα, μοχθηρία, ὕβρις*] est (inquit Valla lib. 4.) proprie in libidine, quasi Flagris dignum crimen: sed pro ceteris quoque peccatis accipitur, non tantum turpibus, verum his etiam quæ per negligentiam, imprudentiam, oblivionemque committuntur. Sic & ego alicubi dixi, quasi Flagritium, antequam Vallam legissem. H. St. Flagritium, inquit Donat. ad Ter. Eun. 2. 3. 90. more militari dicitur Res flagitatione, hoc est increpatione digna. Cic. de Senect. 40. Stupra vero & adulteria & omne tale flagitium, nullis aliis illecebris excitari nisi voluptatis. Flagitium, inquit Non. 4. 215. veteres Vitium quod virgini infertur, dici voluerunt. Plaut. Afin. 5. 2. 3.
Meoque sciente filio id facere flagitium patrem?
Ter. Heaut. 5. 4. 14. — ea causâ magis
Patiar, Clitipho, flagitiis tuis me infamem fieri.
Luxuries in flagitiis, vide locum Ciceronis in **LUXURIIS**. H. St.
Vitia atque flagitia domestica. Cic. 1. Tusc.
Stupra & flagitia. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitates conviviis, noctis longitudo supris & flagitiis contrebatur.
Flagitium recte videtur Porphyrio exponere Turpitudinem apud Horat.
Ode 5. lib. 3. Flagitio additis damnum. H. St.
Maculas furtorum & flagitiorum. Verr. act. ult. pag. 207. Lamb. H. St. V. 7. Verr. 121.
Flagitium, pro Dedecore, vel probro. Liv. lib. 42. cap. 60. Consul moveri flagitio timoris fatendi; victus tamen ratione, silentio noctis transductis copiis, castra in ulteriore ripa communit. In XII. Tab. Si quis carmen occentassit, quod alteri flagitium faxit, capital esto. Sic & Nepos 22. 1. 6. Peritum se potius dixit, quam cum tanto flagitio domum rediret. Sic Plin. 3. Epist. 11. n. 4. Effugere flagitium. Et Propert. 2. 34. 12.
Posses in tanto vivere flagitio?
Flagitium, pro Errore. Cic. 1. de Nat. Deor. 66. Ista enim flagitia Democriti, sive etiam ante Leucippi, esse corpuscula quædam levia, alia aspera, rotunda alia, &c.
Princeps omnium flagitiorum & vitiorum. Cic. in Verrem. Vide indicem editionis Lamb. an pro Et aliorum vitiorum? H. St.
Promptus flagitio, i. e. Ad faciendum flagitium. Tacit. 15. Ann. 45.
Compertus flagitii. Tacit. 1. Ann. 3. Nam senem Augustum devin-xerat adeo, uti nepotem unicui Agrippam Posthumum in insulam Planasiam projiceret, rudem sane bonarum artium, & robore corporis stolidè ferocem, nullius tamen flagitii compertum.
Ratus flagitii. Tacit. 3. Ann. 2. Et illam obsidionem flagitii ratus.

Gravissima flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Ingens flagitium. Hor. 2. Serm. 4. 82.
Inignitius flagitium. Tacit. 4. Ann. 51.
Manifesta flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Abest a corpore. Cic. 1. Catil. 13. Quæ libido ab oculis, quod facinus a manibus unquam tuis, quod flagitium a toto corpore abfuit?
Accommodatus ad flagitium. V. ACCOMMODO.
Addere damnum flagitio. Hor. 3. Carm. 5. 26.
Admittere flagitium. Cic. 9. Att. 10. Spes quædam me obtentabat, fore ut aliquid conveniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. i. e. Italiam relinqueret cum timoris confessione. V. Obtentio in **OBTINIO**.
Admittere rei militaris flagitium. Cic. pro Cluent. 128.
Ardere flagitio. Plaut. Caf. 5. 3. 1. V. ARDEO.
Committre flagitium. Cic. de Clar. Orat. 219. Ut ne legens quidem unquam fenserit quantum flagitium commississet.
Concipere flagitium. Cic. pro Sull. 16. Quod flagitium Lentulus non cum Autronio concepit?
Conficere flagitium. V. CONFICIO.
Deprehendere flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Facere flagitium, pro Peccare, & crimen ac facinus, vel Turpe quid committere. Ter. Eun. 2. 3. 90. Ah, flagitium facinus. Plaut. Pœn. 5. 2. 5. c. o. Fores hæ fecerunt magnum flagitium modo. AD. Quid id est flagitii? c. o. Crepuerunt clare, ubi ad Ventris crepitum alludit.
Facere scelera & flagitia. Cic. pro Rosc. Amer. 25.
Gliscere flagitio, & infamia. Tacit. 14. Ann. 15.
Imprimere totam Italiam flagitiorum vestigiis. Cic. 2. Philipp. 58.
Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colo-nias, totam denique Italiam impressit.
Ingurgitare se in flagitia. V. INGURGITO.
Inquinare flagitiis. Cic. pro Rosc. Amer. 50.
Navare flagitium. Tacit. 4. Hist. 59. Ceteros, ut quisque flagitium navaverat, præmiis attollit.
Nobilitare aliquem flagitiis. Ter. Eun. 5. 7. 21.
Tu jam pendebris, qui stultum adolescentulum nobilitas
Flagitiis, & eundem indicas.
Occultare flagitia sua. Auct. ad Heren. lib. 2. 5.
Polluere incesto flagitio. V. INCESTUS.
Sum. ut, Flagitium est. h. e. Male est actum. Plaut. Caf. 2. 1. 8.
Ter. Adel. 3. 3. 68.
Nam id nobis tam flagitium est, quam illa, Demea,
Non facere vobis quæ modo dixi. Cic. 3. Off. 86. Dedecus & flagitium magnum est. Plaut. Pœn. 5. 2. 5. Flagitium tuum est.
Suscipere flagitium. Cic. pro Muren. 9.
Teneri flagitiis. Tacit. 3. Ann. 13.
Volutari in flagitio. Cic. 9. Fam. 3. Ne quum omnes in omni genere & scelerum, & flagitiorum volutentur, &c.
Flagitium, aliquando Periculum significat, ut vult Nonius. Lucil. lib. 29. Qui & poscent minus, & præbunt rectius multo, & sine flagitio. Plaut. Epid. 3. 4. 79.
Flagitio cum majore post reddes tamen. Hic apud Plaut.
Damnum sive Dispendium videtur significare. [vel potius Dedecus, Turpitudinem, ut supra dictum est.]
FLAGITIÖSUS, a, um. Adj. [*μοχθηρός, λωβητήρ, ὕβρις*] Sceleratus, Vitiis omnibus abundans. Cic. de Amicit. 47. Itaque videas rebus injustis justos maxime dolere, imbecillibus fortes, flagitiosis modestos. Sallust. Catil. cap. 14. pr. Omnium flagitiosorum atque facinororum circum se, tanquam stipatorum, catervas habebat. MSS. Flagitiorum atque facinorum. quomodo Cort. edidit. q. V. Cic. 2. de Fin. 93. Libidines flagitiosæ. Cic. 4. Verr. 134.
Postessio flagitiosa. Cic. pro Rosc. Amer. 24.
Vita flagitiosa. Cic. 2. de Fin. 93.
Verbis flagitiosa dicere, quæ turpia non sunt reprehendunt & irridunt Stoici. Cic. 1. Off. 128.
Compar. Sallust. Jugurth. 85. Quanto illorum vita præclarior, tanto horum socordia flagitiosior.
Superl. Homo flagitiosissimus. Cic. 2. Verr. extr.
FLAGITIÖSE, Adv. [*μοχθηρῶς*] Perperam & inique. Cic. 2. Verr. 44. Patres Conscriptos judicia male & flagitiose tueri.
Defecit flagitiose a Stoicis propter oculorum dolorem. Cic. 5. de Fin. 14.
Dicta flagitiose & turpiter. Cic. 1. de Orat. 217.
Factum flagitiose. Auct. ad Heren. lib. 1. 8.
Obire legationes flagitiose. Cic. pro Font. 24.
Servire aliorum amoris flagitiosissime. Cic. 2. in Catil. 8.
Sum. ut, Flagitiose & turpiter fuit gladiatibus. Cic. 6. Att. 5.
Vivere impure ac flagitiose. Cic. 3. de Fin. 38.
FLAGITIO, [*ἐλαττω, ὑποβιβάζω*] āre. a Flamma deductum videtur, ut sit, quasi Flammam agito. Flagitare enim, proprie est Vehementer, & veluti quadam inflammatione animi petere. Plaut. Pseud. 1. 5. 143. Clamore magno & multum flagitare.
Flagitare plus est quam Postulare. Cic. pro Quint. 13. Tametsi causa postulat, tamen quia postulat, non flagitat, præteribo.
Rogare & flagitare. Cic. 9. Fam. 8. Ex ea igitur media excitatos misi, qui metuo ne te forte flagitent, ego autem mandavi ut rogarent.
Flagitatur stipendium. Caf. 1. Bell. Civil. 87. Petrejus atque Afranius, quum stipendium ab legionibus, pæne seditione facta, flagitaretur, cujus illi diem nondum venisse dicerent, Cæsar ut cognosceret postulatum est.
Desiderare, poscere & flagitare. Cic. 7. Verr. 71. In tanto conventu nemo erat, quin rationem numerumque haberet, & reliquos non desideraret solum, sed etiam posceret & flagitaret.
Quid actâ vita, quid studia tua a te flagitant, videbis. Cic. 4. Fam. 13.
Quæ tempus & necessitas flagitat apparare. Cic. 5. Philipp. 54.
Flagitare aliquid ab. Caf. 1. Bell. Gall. 17. Cic. 7. Verr. 127. Flagitât abs te filium.
Flagitare aliquem, Precibus ab aliquo quidpiam petere. Cic. 9. Fam. 16.
Implorare & flagitare auxilium Consulibus. Cic. pro Rabir. perduel. reo. 9.
Flagitare clamore aliquem. Plaut. Men. prol. 46.
Etiam atque etiam instare, urgere, insectari, poscere atque adeo flagitare crimen. Cic. pro Plane. 48.

- Flagitas me ut eloquar. Plaut. Merc. 1. 66.
 Non admodum quid flagitare. Cic. 1. de Fin. 13.
 Pretium flagitare cava manu. Tibul. lib. 2. 4. 14.
 Flagitare promissum ab aliquo per litteras. Cic. 3. Fam. 11.
 Instare & flagitare testes. Cic. pro Font. 1.
 Ad victum quæ flagitat usus. Lucret. lib. 6. 9.
 Flagitare ut. Cic. 5. Philipp. 30. Ut primum libere Senatus haberi potuit, semper flagitavit ut convocaremur.
 Flagitare, pro Accusare. Tacit. 1. Hist. 53. Mox compertum, pecuniam publicam avertisse: ut peculatorem flagitari iussit.
 Admonitum te, non flagitatum venimus. Cic. 3. de Orat. 17. V. Valla de Diff. verb. 5. 58.
 Flagitare, cum duobus accus. Cic. pro Domo 14. Me frumentum flagitabant? Quali vero ego aut rei frumentariæ præfuissem &c.
 Largiora alicum flagitare. Hor. 2. Carm. 18. 13.
 Flagitat me id. h. e. Id a me obnixè contendit. Cic. pro Cn. Planc. 6. Sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio, & dicendum est, id quod me ille flagitat.
 Flagitare, inquit Michael Thomafius in Lactantium, hac in significatione est de stupro instantius aliquam virginem appellare. Qua significatione utitur hoc verbo Ulpianus in l. 2. (§. 5.) de priv. delic. ff. Item quis ancillam alienam subripuit, & flagitaverit, utraque actione tenebitur. Sed apud Lact. est Pudicitiam. . . H. St. reliqua, quæ cultro resecta sunt, suppleat lector. Apud Lact. lib. 6. cap. 23. 8. Cellarius cum MSS. & Betul. Pudicitiam profligavit legendum censet, idque sine dubio aptius h. l. verbum.
FLAGITANS, Partic. [*ἐλαττων*] Cic. de Arusp. Resp. 46. Qui cupientem Italiam, flagitantes vos, Populum Romanum desiderantem, non auctoritate sua solum, sed etiam precibus ad meam salutem excitavit.
FLAGITATUS, a, um. Fest. Inter cutem flagitatos dicebant antiqui mares, qui stuprum passi aliquando essent.
FLAGITATIO, ōnis. f. Cic. Topic. 5. Nolui deesse ne tacitæ quidem flagitationi tuæ. conf. Justin. 2. 3. 16.
FLAGITATOR, ōris. m. [*ἐλαττωτής*] Qui assidue petit. Plaut. Most. 3. 2. 81. Ducite ex animo curam, atque alienum æs, ne quis formidet flagitatore suum. Pro Creditore accepit reposcente identidem debitum. Cic. de Clar. Orat. 18. Nam hunc qui negat, video flagitorem non illum quidem tibi molestum, sed assiduum tamen & acrem fore.
 Acer flagitator. V. ACER.
FLAGITATRIX, icis. f. apud Arnob.
FLAGITAMENTUM, i. n. Fulgent. Myth. 1.
FLAGRANTIA, **FLAGRATORES**, **FLAGRIONES**. V. FLAGRO.
FLAGRO, [*φλέγω, φλέγωμαι*] āre. Ardere. a Flamma, vel a Flatu, quo altius incendium, quando flatu excitatur, ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 714.
 Flagrantesque dei vultus. Plin. lib. 14. cap. 20. Fax vini succata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.
 Ignis flagrabant ignibus. Ovid. 6. Fast. 439.
 Flagrare libidinibus, per translationem, pro Libidinosum esse & libidinibus plenum. Suet. de Clar. Gram. cap. 23.
 Flagrabat diligentiae æmulatione mulier pulcherrima. Columel. in proœm.
 Amentia flagrare. Amentissimum esse. Cic. pro Cluent. 12.
 Amore flagrare. Cic. 4. Tusc. 72. Et pro Marcel. Immortalitatis amore flagravat. Hor. Epod. 5. 81.
 Amore pilæ flagrare. Martial. lib. 10. 86.
 Ardore alicujus rei flagrare. Columel. lib. 6. cap. 27.
 Bello flagrat tota Italia. Cic. 7. Att. 17.
 Cupidine rei alicujus flagrare. Ovid. 2. Met. 104.
 Cupiditate flagrare. Cic. 1. de Orat. 134. Idem 6. Verr. 76.
 Desiderio tui, aut urbis flagrat. Cic. 7. Att. 4.
 Gratia flagrare. Tacit. 11. Ann. 29.
 Infamia flagrare. Cic. 4. Att. 7. Coss. flagrant infamia, quod Memmius candidatus pactionem in Senatu recitavit, quam, &c. Idem 2. Verr. 5.
 Inopia flagrare & cupiditatibus. Sallust. in Orat. Philippi.
 Invidia flagrare. Cic. pro Cluent. 136. Quum invidia flagraret ordo Senatorius, potuit nihil decerni?
 Odio alicujus rei flagrare. Plin. lib. 15. cap. 18. Cato perniciosi odio Carthaginis flagrans. Cic. 2. de Orat. 190.
 Odio flagrant tua pectora nostro. Ovid. 4. Trist. 9. 7.
 Odio flagrant mutuo mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.
 Rumore malo flagrare. Hor. 1. Serm. 4. 125.
 Studiis flagrare. Cic. de Senect. 50. Atqui eos omnes, quos commemoravi, his studiis flagrantes fenes vidimus.
 Studium flagrat. Sallust. in Catil. cap. 14. Nam ut cujusque studium ex ætate flagrabat, aliis scorta præbere, aliis canes atque equos mercari.
 Studio flagrare incredibili dicendi. Cic. 1. de Orat. 14.
 Stupris & flagitiis flagrant convivia. Cic. 6. Verr. 71.
 Vitia libidinis flagrant apud eum. Cic. pro Coel. 22. Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigeabant etiam studia rei militaris.
 Flagrare & Fragrare ita discernuntur; quod Flagrare est Incendi, & ardere; Fragrare vero Olere: & in plurimis invenitur ista discretio. Nonius. Confunduntur in MSS. V. Burman. ad Quintil. Decl. 298. p. 574. & Drakenb. ad Sil. 15. 117.
FLAGRANS, antis. [*φλέγων, φλέγων*] Partic. ut, Flagrans pinus. Virg. 9. Æn. 72.
 Eximio litterarum amore flagrans. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Sidereo flagrans clypeo, & cælestibus armis. Virg. 12. Æn. 167.
 Amor flagrans. Propert. lib. 1. 13. 23.
 Arma flagrantia. i. e. Fulgentia. Sil. lib. 3. 117.
 Canicula flagrans. Hor. 3. Carm. 13. 9.
 Cupiditas flagrans. Cic. 4. Tusc. 43.
 Genæ flagrant, Rubentes præ pudore & fletu. Valer. 7. Argon. 411.
 Oscula flagrantia. Hor. 2. Carm. 12. 25.
 Serta flagrantia. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 470.
 Compar. Fax flagrantior. Patern. 2. 48. 3. Juvenal. 13. Sat. 11.
 — flagrantior æquo
 Non debet dolor esse viri nec vulnere major. conf. Solin. cap. 46.
 Superl. Cic. de Fato 3. Nec enim, quod recte existimas, oratoria illa studia deferui, quibus etiam te incendi, quanquam flagrantissimum acceperam.
 Æstus flagrantissimus. Liv. 44. 36.
 Libidines flagrantissimæ. Tacit. 2. Hist. 31.
 Sol flagrantissimus. Plin. 34. 12.
FLAGRANTER, Adv. [*φλεγμαίνως*] Tacit. 1. Ann. 3. Destinare Confules specie reculantis flagrantissime cupiverat.
 Exarsere flagrantius. Ammian. 31. 26.
FLAGRANTIA, æ. [*φλογμύς*] Gell. lib. 17. cap. 10. Quod de natura atque flagrantia montis ejus compositum est.
 Flagrantia oculorum, pro Ardore. Cic. pro Coel. 49. Si denique ita sese geret non incesu solum, sed ornatu atque comitatu: non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam, &c.
FLAGRATORES, dicebantur genus hominum, quod mercede flagris cædebantur. Festus. [Immo hi sunt Flagriones, quomodo fortassis scribendum est.]
FLAGRUM, i. n. [*μάστιξ*] Idem quod Flagellum ejus dimin. Virga loris instructa, qua cædi consueverunt servi. Juvenal. 5. Sat. 173.
 — nec dura timebis
 Flagra pati. Idem 10. Sat. 109. — & illum
 Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites. Suet. in Othon. 2.
 Ut sæpe flagris objurgaretur a patre. Liv. 28. 11. Ob quam causam cæsa flagro est Vestalis.
FLAGRIONES, [*μαστιγίαι*] auctore Nonio 1. 117. dicti sunt Servi, quod flagris subiecti sint, ut Verberones a verberibus. Afranius Vopisco, Tu flagrionibus privigno jucunditatis plus inest in te mihi, quam commercatis conquiste edulibus. Vet. Onomast. Flagriones, *μαστιγίαι*.
FLAGRIFER, a, um. Qui flagellum gestat. Aufon. 14. Epist. 10. Flagrifer Automedon.
FLAGRITRIBA, æ. m. Qui assidue flagris teritur. Plaut. Pseud. 1. 2. 5. Eo ingenio sunt flagritribæ.
FLAGELLUM, i. n. [*πλόκισμα, μασίγιον*] dimin. a Flagris. Flagella, Summa arborum partes, inquit Servius: & virgæ five capita minorum farmentorum, ubi nascitur uva: quod caro his percussa flagret. Quamvis idem auctor a Flando potius dici velit, quod ventorum crebros fustineant flatus. Columel. lib. 5. Varro 1. de R. R. cap. 31. Juncidum enim farmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest ejicere vitem, quam vocant minorem flagellum, majorem etiam unde uvæ nascuntur, palmam: prior, littera una mutata, declinata a venti flatu. Similiter flabellum ac flagellum. Posterior, &c. Virg. 2. Georg. 399.
 Neve inter vites corylum fere: neve flagella
 Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. conf. Catul. 52. Epithal.
 Flagellum, Virga quæ sonat in morem flagelli. Virg. 5. Æn. 579.
 Lustrare in equis, signum clamore paratis
 Epitides longe dedit, insonuitque flagello. Serv. [Inepte.]
 Martial. lib. 14. 55.
 Horribile flagellum. Hor. 1. Serm. 3. 119.
 Inusta flagella. Catul. 23. 11.
 Sanguineum flagellum Bellonæ. Virg. 8. Æn. 703.
 Accinctus flagello. V. ACCINGO.
 Admonere flagello. V. ADMONEO.
 Cæsus flagellis ad mortem. Hor. 1. Serm. 2. 41.
 Cædi flagellis, plus est quam fustibus. Marcel. in l. in fervorum. D de poenis, Ex quibus causis liber fustibus cæditur, ex his servus flagellis cædi, & domino reddi jubetur. Cic. pro Rabir. reo, 16 Porcia lex virgas ab omnium civium Romanorum corpore amovit hic misericors flagella retulit, Budæus.
 Erecta flagello torto furium. Valer. 8. Argon. 20.
 Quatit ira flagelli ipsi horrifoni. Valer. 7. Argon. 149.
 Rubet ille flagello. Juven. 6. Sat. 478.
 Sectus flagellis. Hor. Epod. 4. 11.
 Tangere alicum sublimi flagello. Hor. 3. Carm. 26. 11.
 Torrere flagellis alicum. Lucret. lib. 3. 1032. de conscientia dixit.
 De Flagellis Eumenidum, V. Disp. II. Voss. ad Catul. p. 222. Generatim per Flagella intelliguntur Verbera servilia. Justin. 1. 5. 2 Hinc flagella fervorum. Sen. de Ira 3. 28.
FLAGELLO, [*μαστιγία*] āre. Flagris, vel Flagellis cædere. Martial. lib. 4. 42.
 Lumina fideribus certent, mollesque flagellent
 Colla comæ. Sic Plin. lib. 25. cap. 8.
 Flagellare perticis frumentum. Plin. lib. 18. cap. 30. Messis ipsa alibi tribulis in area, alibi equorum gressibus exteritur, alibi pertici flagellatur.
 Annonam flagellare, inquit Hermol. dicuntur præmercatores, quæ Græce Timiopolæ appellantur. Plin. lib. 33. cap. 13.
 Flagellare opes dicitur arca a Martial. lib. 5. 13.
 Quippe rogabatur fidusque vetusque sodalis:
 Et cujus laxas arca flagellat opes. i. e. Arctat, continet.
FLAGELLATUS, a, um. ut, Flagellatus aer multiformi radiorum jactu. Plin. lib. 2. cap. 45.
FLAGELLATIO, ōnis. f. Tertul. ad Martyr. cap. 4. conf. Salvian. l. 5. p. 179. & l. 2. ff. de Poenis.
FLAGELLATOR, ōris. m. Secta flagellatorum sæculis superioribus celebrata.
FLAGELLATIVUS, vel **FLAGELLATIVUS**, a, um. Flagri dignus. Gloss. Gr. Lat. *μαστιγίαι*, Verberosus, flagellativus.
FLAMEN, inis. n. A Flo, flas. V. FLO.
FLAMEN, inis. m. [*ἱεροφάντης, φλαμίν*] Sacerdos dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Varro flaminem faba non vesci tradit. Varro L. I. lib. 4. 15. Flamines, quod in sacro capite velato erant semper, a caput cinctum filo habebant; flamines dicti. Horum singuli cognomina habent ab eo deo, cui sacra faciunt. Sed partim sunt aperta, partim obscura. Aperta, ut Martialis, Vulcanalis: obscura, ut Dialis, Furinalis. De reliquis infra V. Servius, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid. Quo quum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare ceperunt: nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat: unde a filo quo utebantur, flamines dicti sunt, quasi filamines. Verum festi diebi

diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere; quæ secundum alios ad ostendendam sacerdotii eminentiam sunt reperta; sicut columnæ mortuis nobilibus superponuntur ad ostendendum eorum columnen. Alii dicunt, non propter eminentiam dignitatis hoc factum, sed quia quum sacrificarent apud Laurolavium, & eis exa frequenter aves de vicinis venientes lucis abriperent, eminentia virgarum eas terrere voluerunt. Exinde etiam consuetudo permanfit, ut apud Laurolavium ingentes haberent virgas, non breves, ut in Urbe. Sunt etiam qui Flamines a gestamine pilei dictos ajunt, quasi Pilamines. Hæc Servius in illud 8. Æn. 663.

Lanigerosque apices & lapsa Ancilia cælo.

Flamen, est unius dei sacerdos. Cic. 2. de Legib. 29. Divisusque alijs alij sacerdotes, omnibus pontifices, singulis flamines funto. Varro de L.L. 6.3. Flamines a Numa Pompilio institutos affirmat: cum quo sentit etiam Liv. lib. 1. 20. Numa, inquit, flaminem Jovi assiduam sacerdotem creavit; insignique eum veste, & curuli regia sella adornavit; huic duos flamines adjecit; Marti unum, alterum Quirino.

Majores flamines appellabantur Patricii generis; Minores, Plebeji. Hæc Sext. Pomp. Fest. lib. 11.

Augusti flamen legitur in Inscript. V. Panvin. de Civ. Rom. cap. 27. Cæsar flamen. Suet. Jul. cap. 76. Cic. 2. Philipp. 48. Est ergo flamen, ut Jovi, ut Marti, ut Quirino, sic divo Julio M. Antonius. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? Quibus quidem verbis appareret, morem fuisse, ut flamines etiam inaugurarentur.

Carmentalis flamen. Cic. de Clar. Orat. 56.

Claudialis. V. Flaminium.

Curiales flamines. V. CURIA.

Deorum omnium flamen, occurrit in Inscriptionibus. V. Turneb. Advers. 11. 10.

Dialis, de quo tam multa Gell. lib. 10. cap. 15. conf. Liv. 5. 52. extr. Varro de L. L. 4. 15. Turneb. Advers. 27. 7.

Falacer, a divo patre Falacre. Varro L. L. 4. 15. & 6. 3. [An Falacro?]

Floralis, Floræ. Idem 6. 3.

Furinalis, a Furina dea. Idem 4. 15. & 6. 3.

Hadrianalis. Panvin. de Civ. Rom. cap. 27.

Martialis, Martis. Varro 4. 15. & 6. 3. Cic. 1. de Divin. & de Arusp. Resp. 12. V. Laurent. Var. Sacr. Gent. cap. 1.

Palatualis, Palatuz. Varro L. L. 6. 3.

Pomonalis, Pomonæ. Idem ibid.

Quirinalis, Quirini. Cic. de Arusp. Resp. 12.

Virbialis. Laurent. Var. fac. supra cit.

Volcanalis, Vulcani. Varro ibid. 4. 15.

Voltornalis, Voltorni. Varro ibid. 6. 3. & Turneb. Advers. 6. 5.

De Flaminibus. V. complures auctores congestos in Lex. Pitisc.

AMINA, æ. f. [Φλαμίνια] Eiusdem dignitatis mulier. Reines. Inscript. 49.

FLAVIA FLAMINA FLAVIAL. Adde Spanhem. de Numism. p. 611.

AMINALES, dicebantur Viri flaminis honore functi; ut Consulares, qui consulatum pridem sunt consecuti. V. Guth. de Vet. Jur. Pont. 1. 32.

AMINIA, æ. f. [Φλαμίνια] Flaminis domus. Gell. lib. 10. cap. 15.

Ignem e flaminia, id est flaminis Dialis domo, nisi factum, efferri jus non est. V. Ovid. 2. Fast. 27.

Item Uxor flaminis, aut Femina sacerdos. Inscript. Reines. 48. C. A.

FLAMEN MARTIALIS ET FLAMINIA AEMILIA VX.

Flaminia, inquit Festus, dicebatur Sacerdotula quæ flaminicæ Diali præministrabat; eaque patrimis & matrimis erat, id est Patrem matremque adhuc vivos habebat. Al. Flaminica. [Puto Flaminia Camilla Festum scripsisse, ut p. p. Flaminius Camillus.]

AMINICA, [ἱεροφάνεια] Sacerdotissa. Gell. lib. 10. cap. 15. Eadem ærme ceremoniæ sunt quas flaminicas, sacerdotissas dialeis, seorsum ajunt obfervitare.

Dialis flaminica. Tacit. 4. Ann. 16. Sed lata lex, qua flaminica Dialis, sacrorum causa in potestate viri, cetera promiscuo feminarum jure ageret.

AMINIUM, i. n. [ἱεροφαννική] pro Sacerdotio ipso. Gell. lib. 10. cap. 15. Uxorem si amisit, flaminio decedit. hic nota, Abire & decedere flaminio, eo modo dictum quo Abire magistratu, officio, &c.

Liv. 26. 23. Plural. Cic. 13. Philipp. 41. Homo ingratisime, flaminia cur reliquisti? Vetus exemplar habet flaminium.

Claudiale flaminium. Tacit. 13. Ann. 2.

Diale flaminium. Suet. Aug. 31. 4.

AMINIUS, a, um. Adj. Quod pertinet ad flaminem sive ad flaminium. It. Flaminius lictor, Qui flamini Diali sacrorum causa præsto erat; t auctor est Fest.

Flaminus Camillus, puer ingenuus, patrimus & matrimus, qui flaminis Diali ad sacrificia præministrabat. Antiqui enim ministros Camillos dicebant. Festus.

Flaminia prata. Liv. 3. 54. extr. & 63. med. conf. Panvin. de Civ. Rom. cap. 22. [Nisi potius a nomine Gentili sic dicta fuerunt, de quo infra, ut Circus Flaminus, teste Festo, cujus ibidem Liv. meminit.]

AMINIUS, Cognomen fuit Quinctiorum, & Claudiorum, ortum ortasse ab insigni aliqua re gesta in flaminio. Nonnulli scribunt Flaminium, quasi deducatur a Flamma, ut verum videatur quod nonnulli scriptum reliquerunt, Flaminii proprium fuisse, ne flammam, id est ignem e domo sua, nisi sacrorum causa efferri paterentur. Sed hanc scripturam veteres libri & lapides, item Græcorum auctorum (qui semper Φλαμίνιος scribunt) auctoritas repudiat. [Immo Flaminus (qui entis nomen, Quinctiorum vero cognomen Flamininus, adoptivum, ex eadem illa gente tractum, ut videtur.]

Flaminus Consul cum Annibale pugnans ad Thrasimenum lacum interfectus est; ejus cadaver ab Annibale inter mortuos quaesitum, nec inventum. Liv. lib. 22. a pr. ad cap. 8. Florus lib. 2. cap. 7. Hic viam stravit quæ ab eo dicta est Flaminia.

QUINTIUS FLAMININUS annos natus xxx, cos. cum Sexto filio factus, Philippum Macedoniæ regem prælio fudit, & castris exiit. inde Theffaliam, quæ est vicina Macedoniæ, juvantibus Ætolis & carnaribus, vexavit; civitates quoque Græciæ, quæ sub rege Philippo ant, per præconem liberæ esse pronuntiavit. Plutarch. in ejus vita. Liv. lib. 34. Hujus frater fuit,

Flamininus, qui a Catone cenfore, quod quum Proconsul in Galia esset exoratus in convivio a scorto, aliquem eorum qui in vin-

culis essent, damnati rei capitalis, securi ferici jussisset, Senatu motus est. Aliter Liv. lib. 39. cap. 42. V. Plutarch. in Flaminio. Cic. de Senect. 42. Plin. lib. 7. cap. 27. Valer. lib. 2. cap. 4. & lib. 4. cap. 5.

FLAMINIUS, a, um. Adj. Quod est Flaminiorum. Ut, Flaminia via a C. Flaminio dicta, qui eam stravit lapidibus e Roma Ariminum usque. Cic. 12. Philipp. 22. Ovid. 1. de Pont. 8. 44.

— Flaminia Claudia juncta via.

Flaminia absolute apud Juvenal. 1. Sat. 61. & 170. A Flaminio quoque Arcus Flaminus & Forum Flaminium nomen habet.

FLAMINIANUS, a, um. Idem. ut, Flaminiana ostenta. Cic. 2. de Divin. 67.

FLAMONIUM, i. n. Idem quod Flaminium, flaminis Sacerdotium. Sidon. 5. Epist. 7. Invident flamonia municipibus. V. ibi Sirmund. qui ex Glossis & Inscript. Dacica idem confirmat, p. 56.

FLAMMA, æ. f. [φλαξ, πυρός, στήλη] a Græco dicitur φλέγω, quod est ardeo. Plaut. Curc. 1. 1. 53.

Semper, tu scito, flamma fumo est proxima.

Alimenta flammæ, pix & cera. Ovid. 14. Met. 532.

Apices flammæ. Stat. 1. Achil. 521.

Acris flamma. V. ACRE.

Afrilis flamma. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 176.

Hostiles flammæ. Claud. 2. in Eutrop. 571.

Mitis flamma. Sil. lib. 16. 121.

Rapida flamma. Ovid. 2. Met. 123.

Tremula flammæ. Virg. 8. Ecl. 105.

Aspice, corripuit tremulis altaria flammis

Sponte sua.

Trifida flamma. Ovid. 2. Met. 325.

Naiades Hesperia trifida fumantia flamma

Corpora dant tumulo. Flammam intelligit fulminis trifiduli, quo

Phaethon ab Jove interfectus est.

Accensa est flamma, apicemque per area duxit. Ovid. 10. Met. 279. V. ACCENDO.

Adolere penates flammis. Virg. 1. Æn. 708.

Affixit flammam lateri turris. Virg. 9. Æn. 536.

Aflata flammis ora. Sil. lib. 17. 114.

Aggestis vigilant altaria flammis. Stat. 10. Theb. 55.

Alere flammam re aliqua. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Applicare ad flammam. V. APPLICO.

Cingere mœnia flammis. Virg. 9. Æn. 160.

Circumdare flammis urbem. Virg. 10. Æn. 74.

Collucent flammis mœnia. Virg. 5. Æn. 4.

Compescere flammam mero. Ovid. 16. Epist. 229.

Concidit flamma. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Concipere flammam. V. CONCIPIO.

Conflagrare flammis. CONFLAGRO.

Convalescit flamma magna congerie. Quintil. lib. 5. cap. 13. V. CONVALEO.

Corripitur flammis tellus. Ovid. 2. Met. 210.

Crepitante flamma cremari. Virg. 7. Æn. 74.

Celeri flamma degustant tigna ignes. Lucret. lib. 2. 193.

Dabit sonitum flammæ. i. e. Flamma fiet. Virg. 4. Georg. 409. de Proteo.

Excoquitur flammis scopulus. Sil. lib. 3. 642.

Expirant lumina flammis. Stat. 10. Theb. 111.

Extinguere flammam. Ovid. 15. Met. 778.

Exuperant flammæ, furit ætus ad auras. Virg. 2. Æn. 759.

Fundit terra egestas flammam. Sil. lib. 7. 373.

Hausit flamma multos. Liv. 30. 5.

Hebetare flammam. Ovid. 7. Met. 210.

Jactant flammam ad culmina. Virg. 2. Æn. 478.

Jaculatur flammam Polus. Sen. Herc. fur. 13.

Induitur tota Africa flammis. Sil. lib. 17. 196.

Injicere aliquid flammis. Quintil. in proem. lib. 6.

Involvit flammis nemus. Virg. 2. Georg. 309.

Lustras opera omnia flammis. Virg. 4. Æn. 607. de Sole.

Mollire cibum vapore flammæ. Lucret. lib. 5. 1101.

Opprimere flammam. Cic. 2. de Orat. 227. Dicere enim ajunt Ennium, flammam a sapienti facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat.

Opprimat unda flammam. Sen. Med. 12.

Percurrit trabes agilis flamma. Sen. Hippol. 5.

Populatur flamma capillos. Ovid. 2. Met. 319.

Posuere vires flammæ. Virg. 5. Æn. 680.

Quievit flamma. Virg. 6. Æn. 226.

Rapuit in fomite flammam. Virg. 1. Æn. 180.

Rapiente cursu orior flamma. Sen. Hippol. v. 738.

Relinguere flammam. Lucret. lib. 4. 1081.

Rotant cavis flammam fornacibus. Lucret. lib. 6. 201.

Signate viam flammis. Virg. 5. Æn. 526.

Spargit rutilas per nubila flammam. Ovid. 3. Fast. 285.

Stupea flamma spargitur. Virg. 8. Æn. 694.

Suffusus rubra lumina flammæ. Ovid. 11. Met. 368.

Torrere flammis aliquem. Sen. Hippol. 2.

Trepidant flammæ fordium rotantes vertice fumum. Hor. 4. Carm. 11. 11.

Volvere globos flammæ. Virg. 1. Georg. 473.

Voluntur furentes flammæ per culmina. Virg. 4. Æn. 670.

Flamma, Periculum aliquando significat. Cic. 2. Tusc. Idem in Brut. 90. dixit Galbam eripuisse se flammam. Al. Flammæ. quum significare vellet eum liberatum esse a periculo judicialis damnationis. Ter. Eun. 3. 38.

E flamma petere te cibum posse arbitror.

Cic. 16. Fam. 11.

Sed incidi in ipsam flammam civilis discordiæ, vel potius belli.

Flamma amoris turpissimè flagrare. Cic. 7. Verr. 136. Una atque eadem nox erat, qua Prætor amoris turpissimi flamma, ac classis pop. Rom. prædonum incendio conflagravit.

Fervida flamma. Ovid. 1. Amor. 2. 46.

Infans flammæ. Sen. Hippol. 4.

Pronuba flamma. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 131.

Abire in flammam. Ovid. 1. Met. 493.

Ut facibus fepes ardent, quas forte viator

Vel nimis admovit, vel jam sub luce reliquit;
Sic deus in flammis abiit, sic pectore toto
Unitur, & sterilem sperando nutrit amorem.

Abrumpere flammam. V. **ARRUMPO**.

Assumere novas flammās. Ovid. de Rem. Amor. 485.

Concepit toto pectore flammam. Catul. 62. 92.

Concitat Venus feroces juvenum flammās. Sen. Hippol. 3.

Corripi flamma. V. **CORRIPIO**.

Demanat tenues sub artus flamma. Catul. 49. 10.

Discedite obsecræ flammæ. Ovid. 9. Met. 508.

Excute conceptas pectore flammās. Ovid. 7. Met. 17.

Extinguere favas flammās. Ovid. de Rem. Amor. 53.

Subdita flamma medullis. Virg. 3. Georg. 271.

Urit medullas serpens flamma. Sen. Med. 10.

Invidiæ flamma. Cic. 3. de Orat. 11. Sulpicius autem, qui in eadem invidiæ flamma fuisset, quibuscum privatus conjunctissime vixerat, hos in Tribunatu spoliare instituit omni dignitate. Idem 1. Catil. 1.

Vis & flamma oratoris. Cic. de Clar. Orat. 93. Ardor animi non semper adest, isque quum confedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris exinguitur.

Flammæ apparentes, Latos successus & claritudinem præsignificant. V. Freinsheim. ad Curt. 3. 3. 3. & ad Flor. 1. 6. 1. Dalechamp. ad Plin. 2. 36. Gruter. ad Liv. 25. 39. & Lex. Pitisc.

FLAMMULA, æ. f. dimin. [*φλογύλη*] Columel. lib. 12. cap. 53. Postero die mactantur, & vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabratur. de Porcis loquitur. Cic. 4. Acad. 80. Idem 9. 14.

Flammulæ etiam dicuntur, Vexilla equitum ex contis suspensa. V.

Veget. de Re Mil. 3. 5. & 2. 1. conf. Cedren. Suid. Lipf. de Mil. Ro.

4. 5. Thys. Rom. Illust. 4. p. 93.

Flammula, Herba est foliis, floribus, ac semine nihil a clematide differens, quemadmodum nec acerrimo gustu. Attamen neque sepibus circumvolvitur, neque arbores scandit, quum recticulis assurgat. Plures autem hæc ex se mittit caules bicubitales, subrubentes, & in his folia smilacis, quibus intolerabilis inest acrimonia, unde Flammula sibi nomen afficit. V. Matthioli. ad Diosc. lib. 4. cap. 7.

FLAMMEUS, a, um. Adj. [*φλογεύς*, *φλογεύς*] Quod flammæ naturam, vel colorem refert. Plin. lib. 35. cap. 10. Cic. 1. de Divin. 44.

— Dextrorsum orbem flammeum

Radiatum folis liquier cursu novo. Ex Accio poeta. Columel.

lib. 5. 5. Velut habitu flammeo fructus uratur.

Lumina flammea. Virg. 7. Æn. 448.

Stellæ natura sunt flammeæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 46.

Flammeus imber de Fulmine dicitur a Claudiano Panegyri in vi. conf.

Honorii (v. 342.)

— nam flammeus imber in hostem

Decidit: hunc dorso trepidum flammante ferebat

Ambustus fonipes. Al. Fumante. H. St.

Tralate Flammeum dicitur Quicquid concitata celeritate peragitur.

Sidon. 1. 7. Acres & flammei viri. Catul. de Nupt. Pel. v. 337.

Flammea prævortet celeris vestigia cervæ. Ita Varro, Flammeos versus dixit, Ardore extemporalis prolatos.

Flammea Viola Plinio dicitur, ut testatur Ruel. lib. 3. cap. 57. quæ

Lychnis coronaria dicitur. Galli *Candelariam* vocant. Plin. 21. 26. extr.

FLAMMEUM, i. n. vel **FLAMMEUS**, i. m. apud Non. Marcel. 14.

31. [*φλογέειον*] Genus vestimenti lutei coloris, quo amiciebatur nova nupta boni ominis causa; sic dictum, inquit Festus, quod eo assidue utebatur Flaminica, id est Flaminis uxor, cui non licebat facere divortium. Et eodem modo tegebatur nupta flammeo, ut perpetuo cum viro maneret. Lucan. 2. 361.

Lutea demissos velarunt flammea vultus. Plin. lib. 21. cap. 8.

Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum feminis concessum. Martial. lib. 12. 42. Juvenal. 6. Sat. 224. Flammea

conterit, i. e. Sæpe nubit. conf. Lex. Pitisc.

FLAMMEOLUM, dimin. [*φλογέδιον*] Juven. 10. Sat. 333.

— fedet illa parato

Flammeolo.

FLAMMEARIUS, i. m. [*φλογεῖρις*] Infector flammeorum: h. e. Qui flammea colore luteo tingit atque inficit; aut Qui flammea facit vel vendit. Plant. Aul. 3. 5. 36.

Cinifiones, patagiarii, indusiarii,

Flammearii, violarii, carinarii. V. Taubm. & Voss. Lex.

Etymol.

FLAMMEOLUS, Adj. [*φλογεῖλος*] Quod flammæ colorem aliquantulum habet. Columel. lib. 10. 307.

Præstaque flammeola rumpatur fiscina caltha.

FLAMMOUS, a, um. Ciel. Aurel. Acut. 2. 32. Febris celerrima & flammofa. Ibid. 3. 17. Carbores non flammofi.

FLAMMO, [*φλογίζω*] ære. Flammam producere. Virg. 3. Georg. 433.

Exilit in siccum; & flammantia lumina torquens.

Flammare; pro Inflammare, seu Ira accendere. Tacit. 2. Hist. 74.

Idem 4. Hist. 24. His inter se vocibus insistentes, flammavere insuper allata a Vespasiano litteræ.

Facem flammantem nubila direxit. Valer. 1. Argon. 568.

FLAMMATUS, a, um. Flammatum Jupiter. h. e. Flammam dextra

manu tenens pro sceptro. Cic. 1. de Divin. 17.

Principio ætherio flammatus Jupiter igni

Vertitur, &c. V. Virg. 1. Æn. 54.

Juventus flammata pudore. i. e. Inflammata, incensa. Valer. 2. Argon. 470.

Flammata toga. Martial. 5. 20. Togam flammata Domitius interpretatur Rubram, a colore flammæ.

FLAMMANDUS, a, um. Tacit. 15. Ann. 44. 7. Crucibus affixi aut flammandi.

FLAMMATIO, ònis. f. apud Apul.

FLAMMATOR, òris. m. apud Stat.

FLAMMATRIX, icis. f. Mart. Capel. 5. p. 137. In elatione flammatrix.

FLAMMABUNDUS, a, um. Mart. Capel. 1. p. 22. Subsellia flammabunda.

Flammabundæ æstati. Beroald. in Sueton. 179. in fine, ex Cassiodoro. H. St. Non erat in Lugd. hæc dictio.

FLAMMESCO, [*φλογέομαι*] ære. est Accendi & flamma corripit. Lucret. lib. 6. 669.

— flammescere cælum.

FLAMMIDUS, a, um. Idem quod Flammeus. Apul. de Mundo p. 66.

Glacialibus flammida confundit. Idem lib. 2. Miles. pr. Rofeo rubore flammida.

FLAMMICOMANS, antis. Epitheton tædarum apud Juven. in Matth. cap. 25.

FLAMMICOMUS, a, um. Prudent. Psych. 776.

FLAMMICREMUS, a, um. Fortunat. 1. Carm. 15. 47.

FLAMMIFER, æra, ærum. [*φλογεφόρος*] Ferens flammam, & commo-

vens, five excitans. Cic. 4. Acad. 89.

Fer mihi auxilium, pestem abige a me,

Flammiferam hæc vim quæ me excruciat. Sil. 1. 257.

Flammiferis tellus radiis cum exulta dehiscit. Idem 461.

Crine ut flammifero terret fera regna cometes. Val. Flac. 1.

Argon. 4. — flammifero tandem confedit Olympo.

FLAMMIGENA, æ. c. [*φλογεγενής*] E flamma genitus. Perott.

FLAMMIGER, Adj. ut, Sol flammiger. Valer. 5. Argon. 581.

Flammigeri folis proles. Stat. 8. Theb. 676.

Flammiger ales, i. e. Aquila flammantia Jovis arma gestans.

FLAMMIGERO, [*φλογεγέρω*] ære. Flammam producere & emittere. Gell. lib. 17. cap. 10. Interdium fumare Ætnam, noctu flammigerare. Ubi

alia exemplaria habent Flammigare. V. Macrob. 5. Saturn. 17.

FLAMMIPES, ædis. Juven. lib. 2. in Matth. 11.

FLAMMIPOTENS, entis. Vulcani cognomen. Arnob. lib. 3. p. 112.

FLAMMIVOLUS, a, um. Arator in Act. Apost. cap. 18.

FLAMMIVOMUS, [*φλογεβολός*] Quod flammam vomit. Perott. conf. Juven. proem.

FLAMMONIENSES, Istriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 19.

FLANATES, Populi Illyrici. Plin. lib. 3. cap. 21. de conventu Scardotano agens, subdit, Jus Italicum habent eo conventu Alutæ, Flanates, a quibus sinus nominatur.

FLANATICUS, Sinus juxta Istriam est, in quem a tergo Istriæ Iapidia regio promoveri dicitur. Plin. lib. 3. cap. 19.

FLANDRIA, æ. f. Regio est in finibus Belgarum, ad litora Oceani Septentrionalis posita, in qua sunt urbes insignes Gandavum & Bruga.

V. Geogr. Juniores.

FLASCA, æ. Vas vinarium. Isidor. 20.

FLATOR, **FLATUS**, &c. V. **FLO**, **FLAS**.

FLAVEO, &c. V. **FLAVUS**.

FLAVIA, **FLAVIALIS**, **FLAVIANUS**. V. **FLAVIUS**.

FLAVINA, æ. f. Etruriæ oppidum sub Soracte monte. Sil. 8. 491. Hin.

FLAVINIUS, a, um. Virg. 7. Æn. 696.

Hi Soractis habent arces, Flaviniæque arva, &c.

FLAVIOBRIGA, [*φλαβιούβριζα*] Oppidum Vardulorum in Hispani

citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.

FLAVIOPOLIS, [*φλαβιούπολις*] Thraciæ oppidum, eo in loco conditum ubi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.

FLAVISSÆ, ab antiquis Latinis dicebantur, quos Thesaurus Græc

nomine appellamus, quod in eos non rude æs, argentumque, se

flata signataque pecunia conderetur. Gell. lib. 2. cap. 10. V. & No

nium 2. 341.

FLAVIUM, [*φλαβιον*] Norici oppidum est, apud Plin. lib. 3. cap. 24.

FLAVIUS, [*φλαβεύς*] Romanæ familiæ principio obscuræ nomen fuit

quam Impp. T. Vespasianus & filii ejus Titus, & Domitianus

satis illustrarunt. V. Suet. Vesp. cap. 1. conf. Lex. Pitisc. de Leg

atque Tribu Flavia, in **LEX** & **TRIBUS**.

Flavorum suburbani. V. Suet. Vesp. 5. 1.

Flavii quoque dicti sunt Imperatores Constantinopolitani, a Flavi

Constantino. V. Ravard. Confect. 3. 17.

De pluribus Flaviis. V. Burm. ad Quintil. 9. 3. p. 816.

FLAVIA Colonia, Palæstinæ urbs, primum ab Herode condita, & i

gratiam Tiberii Cæsaris, Cæsarea appellata. Postea deducta eo ab Fl

vio Vespasiano Colonia, Flavia appellata est. Plin. lib. 5. cap. 13.

FLAVIA Julia, urbs in Callaicorum & Bracarum confinio sita, nur

vocata *Chiares*. V. Lex. Pitisc.

FLAVIALIS, is. m. Divis Flaviis sacra operantes Flamines, five Sace

dotes Flaviales dicti. V. Inscript. Gruteri, p. 359. n. 4. Spon. Mis

p. 177. pr. Flavialium Collegium. Suet. Domit. 4. 11.

Milites Flaviales a Divo Vespasiano legionibus additi. Veget. 2. 7.

FLAVIANUS, Africæ Proconsul, Delphinum in Hipponis Diarrhyti

tore ex hominis manu vescentem, unguento perunctum, odoris nov

tate confopivit, ita ut fluctuans similis exanimi, post ad se reversu

per aliquot menses hominum conversatione caruerit, ut injuria fugatu

Refert Plin. lib. 9. cap. 8.

FLAVIANUS, a, um. Adj. derivatum a Flaviis. Flavianæ parte

Tacit. 2. Hist. 67. & 3. 1.

FLAVONA, æ. f. [*φλαβώνα* Ptolemæo] Oppidum est Illyrici, apu

Plin. lib. 3. cap. 21.

FLAVUS, Adj. [*ἐρυθρός*, *πυρρός*, *μελίχρως*] Color est, viridi, rubi

& albo concretus, hoc est fulvo clarior, qualis est color auri.

Achilles flavus. V. **ACHILLES**.

Arva flava. Virg. 1. Georg. 95.

Sæpe ego quum flavis messorum induceret arvis

Agricola. i. e. Maturis. Servius.

Cæsaries flava. Valer. 6. Argon. 225.

Capilli flavi. Ovid. 2. Fast. 763.

Forma placet, niveusque color, flavique capilli.

Ceres flava, a Virgilio dicitur, propter Aristarum maturitatem, ut i

quit Servius lib. 1. Georg. 96. — neque illum

Flava Ceres alto nequicquam spectat Olympo.

Crinis flavus. Virg. 4. Æn. 698.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem

Abstulerat.

Mare flavum. Cic. 4. Acad. 105.

Mella flava. Martial. lib. 1. 56.

Oliva flava. Virg. 5. Æn. 309.

Pulvis flavus. Martial. lib. 14. 71.

Rura flava. Claud. 1. in Eutrop. 112.
Tiberis flavus dicitur propter arenam. Virg. 7. Æn. 31. conf. Hor. 1. Carm. 2. 13. & 8. 8.
F L A V I D U S, Adj. a Flavo derivatum; sicut & a Flacco, Flaccidus; & a Ravo, Ravidus dicitur. Plin. 18. 13. de Rapaciis. Et flavidorum quoque, & in horreis enecatorum. Hodie fere Flaccidorum editur, sed Flavidorum Turnebus Advers. 1. 20. extr. tuetur. Ubi Harduin. ita exhibere MSS. omnes testatur. [Sciendum autem est τὸ Flavidus & Flavens synonyma esse, idemque plane significare, ut alia id genus, e. g. Liquidus & Liguens, Candidus & Candens, Languidus & Languens &c. quibus passim promiscue utuntur poetæ. conf. in FLOREUS not. Arida autem rapicia Plinius intelligit, non Flaccida. V. not. Hard. LAVEO, [ξανθίζωμαι] ēre. Flavum colorem referre. Columel. lib. 2. cap. 21. Idem 10. 311. Virg. 3. Georg. 350.
Turbidus & torquens flaventes Hister arenas.
Flavens malas. Virg. 10. Æn. 324. Comæ flaventes. Idem 4. Æn. 590.
LAVESCO, [ξανθίζωμαι] ēre. Flavum fieri. Cato, cap. 151. Maturum est ubi ordeum flavescit. Subaud. Semen cupressi. Virg. 4. Ecl. 28. Molli paulatim flavescet campus arista. Plin. lib. 9. cap. 35.
LAVĒDO, inis. f. Flavus color. Apul.
LAVICOMANS, antis. Prudent. Apoth. 495.
LAVICOMUS, a, um. Flavicomum Corymbion. Petron. cap. 110.

F L E

LEBĒLIS. V. FLEO, fles.
LECTO, xi, xum, [κλίσσω, κλίσσω, ἐπικλίσσω, κλίσσω, ἰδόνω, ἐπικλίσσω] ēre. Torquere & curvare.
Flectere in gyrum. Ovid. 2. Met. 718.
Flectere in diversum & in aversum. Plin. lib. 11. cap. 45. de Elephanto.
Aciei oculorum flectere. V. ACIES.
Cursum flectere de foro in Capitolium. Cic. 7. Verr. 77.
Cursum flectere ad aliquid. Liv. 1. 4. Ad puerilem vagitum cursum flexisse. de Lupa.
Gyro brevior flecti. Sen. Hippol. 3.
Iter flectere. Liv. 8. 19. extr. Ad Privernum cos. flexit iter.
Juvencum flectere. Virg. 2. Georg. 357. — & ipsa
Flectere luctantes inter vineta juvencos. Ubi Servius; Flectere, Cum quadam moderatione ducere, ne tenera adhuc virgulta concutiantur.
Membra contorquet & flectit quo vult omne animal. Cic. 1. de Divin. 120.
Promontoria flectere. Cic. 2. de Divin. 94. Qui navigant, maxime animadvertunt: quum in flectendis promontoriis, ventorum mutationes maximas sæpe sentiant. Cic. 5. Att. 9. Actio malum iter facere pedibus, qui incommodissime navigassent: & Leucaten flectere molestum videbatur. [i. e. Circuire navibus. Expressum ex Græco κλίσσω ἀπὸ τῆς λέου, quod ipsum verbum Ennius retinuit, Leucaten campant. V. CAMPSO. Perperam igitur Steph. exposuerat, Dirigere cursum ad Leucaten.
Ratem flectere. Ovid. 10. Epist. 36.
Viam flectere. Cic. 11. Att. 18. Martial. lib. 1. 71.
Flecte vias hac, quas madidi sunt tecta Lyæi.
Viam flectere velis. Virg. 5. Æn. 28.
Flectere, per translationem: ut, Flectere animum. h. e. Attendere & advertere. Ter. Hec. 4. 3. 2. Isthuc est sapere, qui ubicunque opus est possis animum flectere.
A vero flectere animum. Liv. in proem.
Ad consilium flectere casu oblata. Liv. 28. 44. Et id est viri & ducis, non deesse fortunæ præbenti se, & oblata casu flectere ad consilium.
Ad aliquid flectere. Tacit. 1. Ann. 34. Tunc a veneratione Augusti orsus, flexit ad victorias triumphosque Tiberii.
In ambitionem flexisse arguebatur. Tacit. 4. Ann. 37.
Animos omni ratione flectere & commutare. Cic. 2. de Orat. 211.
Animos teneros & rudes flectere & inficere. Cic. 1. de Legib. 47.
Animo flecti atque frangi. Cic. pro Sull. 18.
Fata flectere. Cic. 3. in Catil. 19. Nisi dii immortales omni ratione placati, suo numine prope fata ipsa flexissent.
Imbecillitatem animorum varietas opinionum torquet & flectit quocunque cœpit. Cic. 1. de Legib. 29.
Judicium suum flectere & dirigere adversus alios. Cic. ad Brut. Ep. 16. extr. Idem Cicero si flexerit adversus alios judicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio: non modo reliqui temporis gloriam eripuerit sibi, sed etiam præterita evanescere coget.
Mentes ab omni studio sensuque Poënarum, ad nostrum imperium nomenque nostrum flexerunt. Cic. pro Corn. Balb. 39.
Minas alicujus flectere. Valer. 1. Argon. 216.
Naturam suam versare & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Cic. pro Cœl. 13.
Oratione aliquem flectere, Persuadere, & alicujus animum nostra oratione ad voluntatem nostram inclinare. Cic. 4. Acad. 1. Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quæ est habita memoriter, &c. Idem 1. de Legib. 47. Qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt & flectunt ut volunt. Cic. 1. Philipp. 35.
Puella flectitur assiduis minis. Propert. lib. 1. 19. 24.
Precibus flecti. Virg. 2. Æn. 289.
Sensus alicujus flectere. Valer. 7. Argon. 172.
Superos flectere. Virg. 7. Æn. 312.
Vocabulum flectere de Græco. Gell. lib. 4. cap. 3. Hoc vocabulum de Græco flexum est.
Flectere, absolute. Tacit. 1. Ann. 13. extr. Fessus clamore omnium, expostulatione singulorum, flexit paulatim, non ut &c.
FLEXUS, [κλίσσω, κλίσσω, ἐπικλίσσω] Partic.
Flexus in obliquum. V. OBLIQUUS.
Aditus flexus. V. ADRO.
Animus flexus. Catul. 62. 330.
Arcus flexos incurvant. Virg. 5. Æn. 500.
Coma flexa nitidus vagaris. Martial. lib. 10. 65.
Dies in vesperam flexus. Tacit. 1. Ann. 16.
VOL. II.

Genu flexum summissit. Ovid. 4. Met. 340.
Morus flexi fractique. Cic. 5. de Fin. 35.
Os in mœstitiam flexum. Tacit. 3. Ann. 16. Cæsar flexo in mœstitiam ore, suam invidiam tali morte quæsitam, &c.
Pedes exiguo flexos in orbe. Ovid. 4. Epist. 80.
Sonus flexus. Cic. 3. de Orat. 214. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum, contractum, diffusum continenti spiritu, intermisso, fractum, scissum, flexo sono, attenuatum, inflatum.
Supercilia flexa juxta nasum. Plin. lib. 11. cap. 52.
Compar. ut, Zodiacus flexior. Mart. Capell. 8. p. 297.
FLEXUM, i. n. Min. Fel. 17. 12. Collium flexa. conf. Turneb. Advers. 29. 20.
FLEXIO, ōnis. f. [κλίσις] Actus ipse flectendi.
Flexiones, & diverticula. Cic. in Pison. 53. Quos tu mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diverticula, flexionesque, quæfisti? Virilis laterum flexio. Cic. in Orat. 59. Gestus est oratoris.
Flexiones modorum. Cic. 2. de Legib. 39. Illa quidem, quæ solebant quondam compleri severitate jucunda Livianis & Navianis modis, nunc ut eadem exultent, cervices, oculosque pariter cum modorum flexionibus torquant.
Vocis flexiones. Cic. in Orat. 57.
FLEXUS, ūs. m. [κλίσσω, κλίσσω] Curvatio, conversio. Plaut. Men. 5. 2. 114. Facitote in flexu sit pernecitas pedum. Quintil. lib. 9. cap. 2. Qui cursu parum valent, flexu eludunt. Flexus & artes in actione. Quintil. lib. 5. cap. 13. Idem lib. 7. cap. 10. Fit ambiguitas per flexum, Quinquaginta ubi erant, centum inde occidit Achilles, &c. Ubi Flexus, pro Vocis commutatione, accipitur: nam ubi distinguendum est, vox in pronuntiando flecti solet.
Ætatis flexus, Quum ætas vergere incipit, & inclinari. Cic. in proem. de Orat. Idem pro Cœl. 75. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas. i. e. Quum jam curriculum juvenilium studiorum permenfus esset, ibi in voluptatis licentiam delapsus est: aliquantisperque immoratus est, ut illi qui in meta insunt, non flectentes cursum, nec finem, præmiumque assequuntur laboris. Budæus.
Autumni flexus. Tacit. 5. Hist. 23. Flexus autumnus est, quum autumnus vergere incipit, & inclinari.
Capillorum flexus. Quintil. lib. 8. cap. 2. Propter flexum capillorum, pars est summa capitis, scilicet vertex.
Membrorum flexus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Suffraginum flexus. Plin. lib. 8. cap. 15.
Vocis flexus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Lunati flexus. Sil. lib. 4. 319.
Mollis flexus. Perf. 3. Sat. 36.
Sinuoso flexu anguis. Virg. 1. Georg. 244.
Flexus ille, & ut sic dixerim, motus, dat actum quandam, & factum. Quintil. lib. 2. cap. 13. de statuis & picturis.
Cum multis flexibus introitus habent aures duos & quasi corneolos. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.
Mutare flexum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Ad iter flexus est. Cic. 16. Att. 13. In quo flexus est ad iter Arpinas, obviam mihi fit tabellarius.
FLEXUOSUS, a, um. [κλίσσω, κλίσσω] Quod varios vel multos habet flexus: ut, Flexuosa vitis. Cato, cap. 33.
Compensia flexuosa metæ. Sidon. Carm. 23. 394.
Impulsus corporum flexuosus. Plin. lib. 9. cap. 20.
Iter flexuosum habet auditus ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.
Mons flexuosus. Plin. lib. 5. cap. 27.
Volatus flexuosus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24.
Flexuosissimus. Plin. lib. 11. cap. 37. Hominique flexuosissimis orbitibus.
FLEXUOSE, Adv. [κλίσσω] Plin. lib. 18. cap. 35. Si flexuose voliter flamma.
FLEXURA, æ. f. [κλίσσω, κλίσσω] Flexus, curvatio. Columel. lib. 5. cap. 5. Ut flexura materias profundat. Flexuræ vicorum. Suet. Neron. 38. 2. Lucret. lib. 4. 312.
Quinetiam quæcunque latifcula sunt speculorum
A simili lateris flexura prædita nostri, &c. conf. Varro L. L. 9. 1. & Sidon. Epist. 71.
FLEXO, ære. frequent. Cato de R. R. cap. 49. Flexatoque uti fuerit, crebroque fodito.
FLEXIBILIS, e. [κλίσσω, κλίσσω] Quod torqueri, & facile in quamvis partem curvari potest.
Molle, tenerum, fragile, flexibile. Cic. pro Milon. 43. Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quam voluntas erga nos, sensusque civium.
Flexibile & devium. Cic. de Amicit. 94. Quid enim potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?
Flexibile & durum, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Vocis genera permulta, canorum fuscum, lene asperum, grave acutum, flexibile durum.
Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Cic. 10. Att. 13.
Ætas flexibilis. Cic. ad Brut. 18. Videtur enim esse bona indoles, sed flexibilis ætas, multique ad depravandum parati.
Arcus flexibiles. Ovid. 3. Amor. 3. 183.
Genus flexibile vocis. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.
Hederae flexibiles. vide FLEXIPES. H. St.
Ingenium flexibile. Plin. 1. Epist. 16. Laudabam ejus ingenium, etiam ante quam scirem quam varium, quam flexibile, quam multiplex esset.
Materia omnium rerum flexibilis & commutabilis. Cic. 3. de Nat. Deor. 92.
Nihil est tam tenerum, tam flexibile, neque quod tam facile sequatur, quocunque ducas, quam oratio. Cic. 3. de Orat. 174.
Oratio mollis, tenera, & ita flexibilis, ut sequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 52.
Rictus equi flexibiles. Lucan. ad Pison. 53.
— modo torquet in auras
Flexibiles rictus.
FLEXIBILITER, apud Augustin.

FLEXIBILITAS, *ātis*. f. Solin. cap. 65. (al. 52.) Circumferunt cornua flexibilitate.

FLEXIBILUM, i. n. Instrumentum ad flexendum. Turneb. Advers. 18. 24. ait Varronis fuisse Saturam Flexibulorum nomine, in qua de flexendis regendisque provinciis differuerit. Sed in Plin. præf. Varronis Saturæ Sefculixes & flexibulæ. Al. Flexabula, vel Flextabula, pl. neut. vel Flax tabulæ. [Forte Flexitabula, a frequentativo Flexito.]

FLEXILIS, Adj. [καμπύλος] Quod facile flecti potest. Plin. lib. 11. cap. 37. Item omnium auriculæ ac nares, quæ modicum eminent, flexili mollitia.

Cornu flexile. Ovid. 5. Met. 38. de arcu.

FLEXAMINO, *are*. antiquum, Idem quod Flectere. Pacuvius, Flexaminat aquam lymphatam. Meminit Varro lib. 6. de L. L. 5. [At in ed. Gothofr. Flexanima, tanquam Lymphata.]

FLEXANIMUS, a, um. [ψυχανεμής] Flexanima oratio. Quæ animum flectere possit. Cic. 2. de Orat. 44. V. Non. 2. 349. & Catull. de Nupt. Pel. & Thet. 330.

FLEXILOQUUS, Adj. [καμπύλογος] Qui ambigua & obscura loquitur. Cic. 2. de Divin. 115. Tuis enim oraculis Chrysippus totum volumen implevit, partim falsis, ut ego opinor: partim casu veris, ut fit in omni oratione sæpissime: partim flexiloquis & obscuris, ut interpres egeat interprete.

FLEXIPES, *edis*. Quod pedibus flexis & curvis errat. Ovid. 10. Met. 99. Vos quoque flexipedes hederæ, &c. Quum enim hederæ flexuosis & errabundis flagellis per humum serpat, velutque pedibus curvis & flexis erret, flexipes accommodatissime dicta est, ut & βλαυσῆς a Græcis appellatur. Alii Flexibiles legunt. Turneb. Advers. 1. 23.

FLEXIVICE, Adv. i. e. Flexifice, Per multos flexus. Pacuv. apud Non. 4. 68. Quorum flexivice contenderet.

FLEXUMINES, Equites Romani appellati sunt, qui prius Celeres dicebantur. Plin. lib. 33. cap. 2. Quidam legunt Flexamines. Al. Flexumentes.

FLEGMA. V. PHLEGMA.

FLEGMEN, *inis*. n. [φλέγμα] Plaut. Epid. 5. 2. 5.
— Dum te sequor,
Lassitudine invaserunt misero in genua flegmina. Idem Pseud. 4. 7. 92. & Pœn. 3. 1. 67. V. Taubm. & Parei Lex. Crit. p. 492. Scribitur a nonnullis Flemina: ab aliis Flegmona.

Flegmina dicuntur, inquit Festus, Quum ex labore viæ sanguis defluit circa talos.

FLEGMON, *onis*. [φλέγμα] dicitur Inflammatio, quoties sanguis utilis & mediocriter crassus fertur subitus in aliquam corporis partem, & pro sua copia figitur. Perott. [Immo Phlegmone, φλεγμονή.]

FLEO, *flēvi*, *flētum*, [κλάω, κλάω, γηνέω] *flēre*. Lacrymas emittere. Ovid. de Rem. Amor. 690.
Ut flerent oculos erudire suos. Virg. 4. Georg. 514.
— at illa

Flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen &c.

Flere de morte alicujus. Cic. 3. Verr. 76.

Flere drachmis argenteis, Joco dixit Plaut. Pseud. 1. 1. 98.

Funera alicujus flere. Ovid. in Ibin, 16.

Lapides omnes coegisset flere ac lamentari. Cic. 1. de Orat. 243.

Delicuit flendo. Ovid. 7. Met. 180. i. e. Abiit tota in lacrymas.

Diffundere dolorem flendo. Ovid. 9. Met. 142.

Diffundimus iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61.

Rubent ocelli turgiduli flendo. Catull. 3. 18.

FLETUR, [κλαίεσθαι] Imperf. Ter. And. 1. 1. 103. In ignem posita est; fletur. [Potest & ad mortuam referri. V. FLETUS, FLETURUS.]

Longo Æneadis quod flebitur ævo. Sil. lib. 5. 187.

FLENS, *entis*. Ovid. 1. Trist. 3. 17.
Uxor amans flentem flens acrius ipsa tenebat. conf. Nep. 25. 22. 1. Curt. 3. 5. 5. Tibull. 4. 72.

FLERDUS, a, um. Ovid. 3. Trist. 11. 37. Idem Rem. Amor. 494.

FLETUS, Partic. [κλαυμένη] Virg. 6. Æn. 481.
Hic multum fleti ad superos, belloque caduci.

FLETURUS, [κλαύσων] Partic. Ovid. 4. Trist. 10. 79.
Non aliter flevi, quam me fleturus ademptum Ipse fuit.

Multa fletum caput. Hor. Epod. 5. 74.

FLETUS, *ūs*. m. [κλαυδμός, δειμαγή, γηνέω] Actus flendi. Cic. 14. Fam. 2. Id quod ego maximo cum fletu legi.

Fessa fletu lumina. Sen. Octav. 4.

Humida fletu littera. Ovid. 4. Trist. 1. 96.

Lacrymæ & fletus cum singultu. Cic. pro Planc. 76.

Mulierum fletus & lamentationes. Cic. 6. Verr. 47.

Affiduus fletus, quotidianæ querimonie. Cic. pro Cluent. 26.

Dulcior rifu fletus. Ovid. in Ibin, 210.

Inanes fletus. Virg. 4. Georg. 375.

Modestus fletus. Stat. 5. Theb. 28.

Supplex fletus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 266. al. Subitus.

Abstergere fletum. V. ABSTERGO.

Acuere fletum. V. ACUO.

Adducere ad, vel in fletum. V. ADDUCO.

Adhibere fletum. V. ADHIBEO.

Ciebat longos fletus. Virg. 3. Æn. 345.

Comprimere fletus. Ovid. ad Liv. 467.

Ducere fletum invitis luminibus. Propert. lib. 1. 15. 40.

Effusi fletus. Valer. 4. Argon.

Erumpit fletus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Excitat fletum orator. Catull. 37. 3.

Fieri fletum, gemitumque tota urbe. Cic. pro Rosc. Amer. 24.

Quod Amerinis usque eo visum est indignum, ut urbe fletus tota gemitusque fieret. [Hic est Comploratio, ut in seq. aliquot exemplis.]

Fundere fletus. Ovid. 11. Met. 672.

Impediri fletu. V. IMPEDIO.

Lugubris lamentatio fletusque mœrens. Cic. 1. Tusc. 30.

Movere fletum. V. MOVEO.

Movetur nullis fletibus. Virg. 4. Æn. 439.

Ortus ab omni turba fletus. V. ORTUS.

Petit fletus perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Prosequi natos fletibus. Quintil. lib. 5. cap. 11. An vero me de in-

commodis vitæ differentem non adjuvabit earum persuasio nationum, quæ fletibus natos, fletibus defunctos prosequuntur?

Rigare genus fletu. Sen. Oedip. 12.

Rigabat ora largo fletu. Virg. 6. Æn. 699.

Rigat ora mœstis fletibus. Sen. Octav. 6.

Rumpe jam fletus. Sen. Troad. 8.

Scinduntur verba fletu. Ovid. 3. de Pont. 1. 157.

Siste tuos fletus. Ovid. 14. Met. 835.

Suspendere fletum. Ovid. 4. Fast. 849.

FLEBILIS, e. [γρηνάδης] Plenum lacrymis, vel Dignum quod fleatur.

Hor. 1. Carm. 24. 9.

Multis ille bonis flebilis occidit,

Nulli flebilior quam tibi, Virgili.

Cantus flebilis. Plin. lib. 10. cap. 23.

Carmen flebile. Ovid. 15. Epist. 7.

Clamor flebilis. Sen. Troad. 6.

Elegia flebilis. Ovid. 3. Amor. 9. 3.

Gemitus flebilis. Cic. 2. Tusc. 57.

Modi flebiles. Hor. 2. Carm. 9. 9.

Murmur truncum ac flebile. Stat. 8. Theb. 619.

Questus flebilis. Claud. 1. in Ruff. 127.

Species flebilis. Cic. 11. Philipp. 7. Ponite ante oculos p. c. miseram quidem illam & flebilem speciem, sed ad incitandos animos vestros necessariam.

Vigiliæ flebiles. Cic. pro Planc. 1.

Ululatus flebilis. Stat. 5. Theb. 554.

Voces flebiles referre. Cic. 2. Tusc. 33.

Resonando multum flebiles voces refert. Ex quodam poeta.

FleBILE absol. pro Adv. ut, Cantare flebile. Ovid. de Rem. Amor. 36.

Ulularunt flebile ripæ. Sil. lib. 6. 285.

FLEBILITER, Adv. [γρηνάδης] Cic. 2. Tusc. 49. Vide quam non flebiliter respondeat.

Canere aliquid flebiliter. Cic. 1. Tusc. 85.

Gemens flebiliter. Hor. 4. Carm. 12. 5.

Compar. Paulin. Nat. Fel. 7. 62. Flebilisusque ululant.

FLETIFER, a, um. Aufon. Idyll. 6. 74. — inque paventem

Gemmea fletiferi jaculatur fuccina trunci.

FLEVO, Rheni fluminis ostium, ut scribit Mela, lib. 3. cap. 2. extr.

Plin. lib. 4. cap. 15. alterum ostiorum Rheni, Flevum, alterum Helli num appellatum scribit. Tacit. 4. Ann. 72. Flevum castellum esse ait prope Rheni in Oceanum exitum, a quo aut sumptum nomen quod alveo daretur, aut certe mox ab alveo natum, retentum est.

FLEXANIMUS, **FLEXIBILIS**, **FLEXIBULUM**, **FLEXILE**.

FLEXIO, **FLEXUMINES**, **FLEXURA**, **FLEXUS**. V. FLECTO.

F L I

FLIGO, xi, ctum, [ἀφίσσω] *ēre*. verbum antiquum, a quo compositum Affligo. Liv. Ægypto, Ipse se in terram faucius figit cadens

Non. 2. 328. Lucret. lib. 2. 85.

— nam cita superne

Obvia cum fixere, &c. Antiquum.

FLECTUS, *ūs*. m. [ἀφασμός] Virg. 9. Æn. 667.

Dant sonitum galeæ flectu: pugna aspera furgit. Ubi Servius:

Flectu, pro Afflictu, id est ictu, nam detraxit more suo præpositionem. Sil. 9. 322.

— galea horrida flectu

Adversæ ardescit galeæ.

F L O

FLO, [πνέω, πνέω, πνέω, ἀπνέω] *flāre*. Spirare; quia spiritus omnes

calore humorem diffundente proveniunt. Plin. lib. 17. cap. 24. Hic

enim si flaverit circa brumam, frigore exurit arefaciens. Cic. 9. Fam.

24. Tum quum Favonius flaret.

Belle nobis flavit ab Epiro lenissimus Auster mitis. Cic. 7. Att. 2.

Flare simul & forbere. Plaut. Most. 2. 2. 104. Adagium est, de ii

qui duo negotia eodem tempore conficere nequeunt.

Omisso magna flandi semper tumore. Ubi magna flare est jactantius

agere. Quintil. 12. 6. Hinc

Flare pro Spornere. Prudent. Eulal. Virg. 21.

Spornere fuccina, flare rosas,

Fulva monilia respicere.

Flare nummos, est Signare, quod æs flando, i. e. per flatum cale-

faciendo signatur. Ita notantur in nummis Triumviri A. A. A. F. F.

h. e. Auro, argento, æri, flando, feriundo. V. Ulp. l. 9. de l.

Cornel. de falsis.

FLOR, *flari*. pass. Plin. lib. 36. cap. 19. ad finem, Uritur ante vin-

perfusum, flaturque foliibus, donec rufescat.

Tibia flatur. Ovid. 4. Fast. 341.

FLATUS, a, um. Hirt. de Bell. Afr. cap. 52. Pulvisque vento flatu

omnium prospectui offecisset. conf. Paulin. ad Cyther. 731. [Forte

apud Hirt. Elatus legendum.]

Item, Fufus. ut, Æs antiquissimum, quod est flatum, pecore est no-

tatum. Varro R. R. 2. 1.

FLATUS, *ūs*. m. [πνέμα, ἀήτης] Cic. 2. Off. 19. Nam & quum

prospero flatu ejus utimur, ad exitus provehimur optatos.

Hebetatus flatus. Plin. lib. 11. cap. 10. Juxta vero terram volant ii

adverso flatu vepribus hebetato. De apibus.

Aprici flatus. V. APRICUS.

Fulminei flatus. Valer. 7. Argon. 583.

Lenissimus flatus. Plin. lib. 19. in procem. 3.

Mollissimus flatus. Plin. lib. 19. in procem. 4.

Multivagi flatus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 75.

Segnis flatus. Valer. 8. Argon. 99.

Complere tibia fedilia flatu dicitur Hor. de Arte Poet. 205.

Erumpere validis flatibus. Cic. in Arat. 111.

Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. De Cane fidere.

Offendit

Offenditur flatus, ut, Unde aliquis flatus ostenditur, vela do. Cic. 1. de Orat. 187.
 Parcebant hibernis flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 339.
 Permulcere flatu aliquem locum. Cic. in Arat. 184.
 Aram, quam flatu permulcet spiritus Austri.
 Refedit flatus repente. Virg. 7. Æn. 28.
 Contorto flatu rotare aliquid. Sil. lib. 3. 527.
FLATOR, ōris. m. [*αὐλητής*] ab antiquis dicebatur quem nos Tibicinem vocamus, ab inflatu tibiæ deducta appellatione. Fest. Vet. Gloss. Flator, *φυσῶν, αὐλητής*. Et αὐλητής flator, tibicinator.
 Flatores æris, argenti, auri, dicuntur Triumviri monetales, Qui curam cudendæ monetæ habebant. Pompon. l. 2. de Orig. jur. §. 30.
FLAMEN, inis. n. [*πῦρ*] Flatus dicitur. Hor. 3. Carm. 19. 19.
 Infanire juvat: cur Berecynthiæ
 Cessant flamina tibiæ? Virg. 10. Æn. 97.
 Abactum flamen. V. **ABACTUS**.
 Contraria classi flamina. Ovid. 13. Met. 183.
 Rauca flamina. Lucan. lib. 5. 217.
 Ducitur ingenti flamine puppis. Ovid. 3. Fast. 599.
 Fugant inductas flamina nubes. Ovid. 1. Met. 263.
 Portant Mercurium supra terram & æquora rapido cum flamine talaria. Virg. 4. Æn. 241.
 Pulsant aliquem ab regione Aquilonis flamina. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.
 Rapturus silvas sonoro flamine. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 73.
 Spirant flamina. Ovid. 4. Fast. 17.
 Vibrant flamina vestes. Ovid. 1. Met. 528.
FLABILIS, e. [*πρόμυτος*] Cic. 1. Tusc. 66. Nihilne aut humidum quidem, aut stabile, aut igneum? Flabile dixit pro Aëreo.
 Flabiles pulvisculi. Arnob. lib. 2.
FLABRUM, i. n. [*πρόμυτος*] vel ut vult Servius, Flabra tantum plur. Virg. 2. Georg. 293.
 Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres
 Convellunt. Propert. lib. 2. 27. 12. Boreæ flabra. Lucret. lib. 1. 276. — montesque supremos
 Silvifragis vexat flabris. i. e. Flatibus.
 Etesia flabra. Lucret. 6. 716.
 Lenibus flabris horrescunt venti. Virg. 3. Georg. 199.
LABELLUM, i. n. pr. ancip. [*πρόμυτος*] dimin. a Flabro, accipitur pro Instrumento quo fit ventilatio per ætatem ad refrigerandum corpus: ut ait Perott. Ter. Eun. 3. 5. 47.
 Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamur.
 Multa de ea re Cafaub. in Suet. Aug. p. 107. fq. Propert. 2. 25. 11.
 — pavonis caudæ flabella superbæ. Martial. lib. 3. 81.
 Et æstuanti tenue ventilat frigus
 Supina prasino concubina flabello.
 Tenui ventos movisse flabello. Ovid. 1. de Arte Am. 161. ubi Nic. Heinf. ex MSS. Codd. legit, Tenui ventum movisse tabella, negatque priorem hujus vocis syllabam corripisse posse.
 Mota flabella manu. Ovid. 3. Amor. 2. 38. Hic quoque Tabella. Heinf. Flabellum seditionis, per translationem. Cic. pro Flacc. 54. Cujus lingua, quasi flabello seditionis, illa tum est egentium concio ventilata.
LABELLULUM, i. n. dimin. Ter. Eun. 3. 5. 50.
LABELLIFER, Adj. [*πρόμυτος φέρων*] Plaut. Trin. 2. 1. 22.
 Vestispicæ, unctor, auri cultos, flabelliferæ, fandaligerulæ, &c.
LABELLO, are. Flabello ventilare. Tertull. de Pall. cap. 4.
LABRĀLIS, e. Prudent. Apoth. 841.
 Cum libet in gelidum flabrali frigore ventum &c. Sic edit. Georg. Fabric. V. dict. seq.
LABRO, are. Sic apud Prudent. l. c. alii legunt, Flabrare, pro Flabrali.
LĀTO, are. frequent. a Flo. Arnob. lib. 2. Cantores tuba, tibia, calamoque flantes.
LĀTILIS, e. Ammian. 30. 4. Flatili sonitu. conf. Arnob. 6. & Prudent. Hamartig. 531.
LĀTULENTUS, & **FLATULOSUS**, a, um. [*φυσώδης, πρὸς μωπώδης*] Adjectiva Medicis in frequenti usu.
LĀTUOSE, Adv. apud Celsum. [Merito dubito, an ea voce usquam Celsus utatur, qui ne Flatum quidem, sed Spiritum dicit, Infantia vero, quæ vulgo Flatulenta.
LĀTURA, æ. f. Vitruv. 2. 7. In æris flatura.
LĀTURĀLIS, e. Tertull. de Anima, cap. 10. Quia flaturalibus artibus structa non sint. [Lego instructa.
LĀTURĀRIUS, i. m. [*χρῆστος*] Qui flando aliquid conficit. Gruter. Inscript. p. 638. n. 5. Præcipue monetam. l. 5. Cod. Theod. de fals. mon.
LAVISSÆ. V. suo loco.
LOCUS, i. m. [*τοπος*] Particula lanarum divisa a velleribus inutiliter evolans. Varro de R. R. lib. 2. cap. 11. Diligentiores tegetibus subiectis oves tondere solent, nequi flocci intereant. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines nidum mollibus plumis floccisque confertunt.
 Flocci, quasi Nihili. Plaut. Frag. 2. 26. Flocci est, quid rerum geras. Nonius. Plaut. Most. 1. 1. 73. Neque flocci æstimat. Idem Trin. 4. 2. 152. Floccum non interdum. [Ex his, similibusque locis colligere licet, sine dubio Flocci facio & Flocci vendo rectius etiam divise scribi, quæ tamen suo loco reliquimus.
 Flocci nomine, intelligitur etiam Habitus habens manicas longas & amplas: Cuculæ vero nomine, Habitus longus & amplus sine manicis, ut in Clem. ne in agro. §. verum. de stat. monach.
LOCULUS, i. m. dimin. [*τοκιδιον*] Plin. lib. 16. cap. 7. Nascuntur in robore pilulæ nucibus non abfimiles, intus habentes flocculos molles, &c. Sic Froben. at Harduin. Floccos molles.
LOCIDUS, a, um. Apul. Met. 7. Vestis in sinus floccidos abundans. al. Flaccidos.
LOCCIFACIO, ēci, [*παρ' ἑδὲν ἡγῆμαι*] ēre. Idem significat quod Nihili facere. Idem autem significant Floccifacere aliquem, & Non flocci facere, divisa compositione. Ter. Eun. 2. 3. 10.
 Ut illum di, deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est:
 Meque adeo, qui restiterim: tum autem qui illum non floccifecerim.
 Ubi Donatus, Floccifacere (inquit) & contemnere & non contemnere significat. Quæ verba sic sunt intelligenda: Floccus pro re accipitur, si non prorsus nullius, at minimi profecto momenti. Itaque qui floccifacit, contemnit ille quodam modo, & parvi æstimat, sed non pro

nihilo tamen omnino putat: quum floccus utcumque parvi ponderis res, haud utique nihil esse videatur. conf. Plaut. Truc. 4. 2. 56.
 Idem floccifacere. Plaut. Rud. 1. 47.
 Mulierem cave ullam floccifaxis. Plaut. Most. 3. 2. 121.
 Rempub. floccifacere. Cic. 4. Att. 15. Totam denique Rempub. flocci non facere. h. e. Ne flocci quidem.
 Tergum floccifacere suum. Plaut. Epid. 3. 2. 12.
 Floccum facere. Idem. Plaut. Trin. 4. 2. 150. codd. emend. Floccifacio.
FLOCCIFACTEON. Cic. 1. Att. 16. Quare, ut opinor, *φιλοσφαιεον*, id quod tu facis, & istos Consulatus non floccifacteon. [Ad Græcorum imitationem ficto vocabulo. Alii tamen codd. aliter legunt. Non abhorret ab ejusmodi joco Ciceronis consuetudo.
FLOCCIPENDO, di, [*ἐκ ἑδὲν ἡγῆμαι*] ēre. Idem quod Floccifacere. Ter. Eun. 3. 1. 21. — Invidere omnes mihi,
 Mordere clanculum: ego non floccipendere.
FLOCCOSUS, a, um. Apul. de Herb. cap. 62. Floccosis vel lanuginis adnationibus.
FLOCCES, um. pl. Uvarum purgamenta. Fæx vini e vinaceis expressa, inquit Gellius. Add. Nonius, 2. 354. Cæcil. Adpol. Ego neque florem, neque floces volo mihi, vinum volo. Gell. lib. 11. cap. 7. Apludam edit, & floces bibit. q. V.
FLORA, [*Ἀνθεσφαια*] Dea quædam a Romanis in honore habita. Hæc enim quum magnas opes ex arte meretricia quævisset, pop. Rom. scripsit hæredem: certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur, editione ludorum quos appellant Floralia, sive ludos florales. Quod quia Senatui flagitiosum visum est, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse quæ floribus præsit: eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus aut vitibus bene prospereque florescerent. Lactant. 1. 20. Varro 1. de R. R. cap. 23. Plin. lib. 18. cap. 29. conf. Lex. Pitisc. Chlorin prius dictam fuisse indicat Ovid. 5. Fast. 195.
 Chloris eram quæ Flora vocor, &c. Martial. lib. 6. 79.
 Tantus veris honos & odoræ gratia Floræ.
 Floram matrem populo plebique Romanæ ludorum celebritate placandam. Cic. 7. Verr. 36.
 Flora jocosa. Martial. lib. 1. 3.
 Noffes jocosa dulce quum sacrum Floræ,
 Festosque lusus, & licentia vulgi:
 Cur in theatrum Cato severe venisti?
 An ideo tantum veneras, ut exires? V. Interpretes.
FLORĀLIS, e. ad Floram pertinens: ut, Floralis flamen. Varro de L. L. 6. 3. Festum Florale. Ovid. d. l. Fulgent. 1. Myth. Florali lascivius virguncula petulantia.
FLORĀLIA, orum. pl. [*Ἀνθεσφαια*] Dies Festi, ludique in honorem Floræ instituti, quæ florum dea habita fuit. Quintil. lib. 1. cap. 9. Quædam tamen & faciem solocissimi habent, & dici vitiosa non possunt, ut Tragœdia Thyestes, & Ludi Floralia, ac Megalesia. De hoc Festo atque Ludis V. Paterc. 1. 14. 8. Lactant. 1. 20. Sen. Epist. 97. Valer. Max. 2. cap. ult. & Spanh. de Numism. diff. 10. p. 145. seq. vel Lex. Pitisc.
 Floralia etiam dicuntur Loca, in quibus sunt flores. Varro 1. de R. R. cap. 23. Nec minus ea discriminanda in conferendo, quæ sunt fructuosa, ab his quæ sunt propter voluptatem, ut quæ pomaria, aut floralia appellantur.
FLORĀLĪFIUS, Adj. Martial. lib. 8. 67.
 Et floralitias lasset arena feras.
FLORA, Cataplasmatidis genus est apud Galen. lib. 2. de Dynamidiis. [Error videtur. V. **ANTHERA**. id enim compos. nomen. Lat. Florida.
FLORĒNTIA, [*Φλογεντία*] in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quod ad Arni fluentia extracta sit, dicta: & Fluentini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspiciato vocantur. V. Politian. 1. Epist. 2. *Fiorenza*, Italis, Gall. *Florence*.
FLORĒNTIA, Vitis genus, Thufois peculiare. Plin. lib. 14. cap. 2.
FLORĒNUS, i. m. Nummus aureus, a Florentinis primo cufus, ac floris signo insignitus. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 12. p. 449.
FLORĪANUS, [*Φλωριανός*] Imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum a magna exercitus parte esse electum, sibi ipsi venas incidit, effusque sanguine consumptus est. Aurel. Vict. Epit. cap. 36.
FLORIFERTUM, [*Ἀνθεσφαια*] Dies erat festus apud Romanos, ita dictus, quod eo die spicæ ad sacrarium ferebantur, teste Festo.
 V. **ANTHESPHORIA**.
FLORIUS, [*Φλόριος*] Fluvius Hispaniæ citerioris, in conventu Lucensi. Plin. lib. 4. cap. 20.
FLOS, flōris, a dictione Græca *φλῶξ* dicitur: quia emicat, scintillatque ut flamma. Plin. lib. 12. cap. 10. Flos arboribus suavitate inenarrabili.
 Varietas florum. Cic. de Senect. 54.
 Blandi flores. Virg. 4. Ecl. 23.
 Breves rosæ flores. Hor. 2. Carm. 3. 14.
 Improbus flos. Stat. 2. Silv. 1. 107.
 Leclissimi flores. Cic. 6. Verr. 107.
 Obnoxius flos. V. **OBNOXIUS**.
 Odorus flos. Ovid. 9. Met. 87.
 Purpureus flos. Plin. lib. 26. cap. 10. V. **ORCHIS**.
 Purpureus flos rosæ. Hor. 3. Carm. 15. 15.
 Adhibere flores. V. **ADHIBEO**.
 Afferre florem. V. **AFFERO**.
 Afflantur e floribus suavitates odorum. Cic. de Senect. 59.
 Aperit florem suum arbor. V. **APERIO**.
 Canescit flos. V. **CANESCO**.
 Carpere recentes flores. Hor. 3. Carm. 7. 44.
 Comprimere florem. V. **COMPRIMO**.
 Decerpere novos flores. Lucret. lib. 1. 927.
 Desloret flos. Catul. 60. 43.
 Exultus flos siti veteris ubertatis exaruit. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Fundere flores. Virg. 9. Ecl. 41.
 — varios hic flumina circum
 Fundit humus flores.

Induit se in florem nux. V. **INDUC**.
 Legere flores. Virg. 3. Ecl. 92.
 Metunt purpureos flores. V. **METO**.
 Morituri flores. Stat. 6. Theb. 58.
 Necte flores apricos. Hor. 1. Carm. 26. 7.
 Ornatus crines floribus. Virg. 6. Ecl. 68.
 Reddit flores arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.
 Spirabunt odoratis floribus aræ. Stat. 3. Silv. 3. 211.
 Non semper idem floribus est honos. Hor. 2. Carm. 11. 9.
 Flos, pro Optimo quoque & præstantissimo per metaph. crebro usurpatur.
 Ætatis & fortunæ flos. Curt. lib. 10. V. Patere. 2. 29. 2.
 Adolescencia flos ætatis. V. **ADOLEO**.
 Ævi perpetuus flos. Ovid. 9. Met. 435.
 Calcis flos. Pallad. 1. 41.
 Civium flos & robur. Cic. in Orat. 34.
 Dignitatis flos. Plin. lib. 7. cap. 44.
 Eloquentiæ flos. Cic. in Bruto.
 Græciæ in ipso flore, i. e. Quum floretet Græcia. Cic. 3. de Nat. Deor.
 80. Quam multas ante hunc in ipso Græciæ flore, Pisistratus ac Phalaris, ac Apollodorus, poenas sustulit, &c.
 Hominum flos. Plin. lib. 7. cap. 37.
 Ingenii flos. Apul. Apol. p. 317.
 Italiæ flos, firmamentum imperii, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philipp. 13.
 Nobilitatis & juventutis flos. Cic. 2. Philipp. 37.
 Olei flos. Plin. lib. 15. cap. 6.
 Orationis flos. Cic. in Parad. 1.
 Pigmentorum flos & color. Cic. de Clar. Orat. 298.
 Populi flos delibatus. Cic. de Clar. Orat. 58.
 Poetarum flos. Plaut. Casin. prol. 18.
 Ea tempestate flos poetarum fuit,
 Qui nunc abierunt hinc in communem locum. i. e. Excellentissimi tum fuerunt poætæ.
 Sanguinis Italici flos. Flor. 4. 2.
 Vini flos. i. e. Odor. Plaut. Curc. 1. 2. 1.
 Vini flos, aliter. Plin. lib. 14. cap. 21. Flos vini candidus probatur, rubens triste signum est, si non is vini color sit. Item vasa incallescencia, operculave sudantia. Quod celeriter florere cœperit, odoremque trahere, non fore diuturnum. V. Columel. lib. 12. cap. 30. conf. infra Bacchi flos evanescit.
 Juvenilis flos. Claud. in Conf. Prob. 69.
 Primavera flore juvenus. Virg. 7. Æn. 162.
 Viridissimo flore puella. Catul. 18. 14.
 Amittere florem dicitur puella, Quando corrumpitur. Catul. 60. 46.
 Quum castum amisit polluto corpore florem,
 Nec pueris jucunda manet, nec cara puellis.
 Ætatis flore, non virtutis specie collecta gratia. Cic. 2. Philipp. 3.
 Ætatis flore frui. Lucret. lib. 4. 1098.
 Bacchi flos evanescit. Lucret. lib. 3. 222.
 Quod genus est, Bacchi quum flos evanuit, aut quum
 Spiritus unguenti suaves diffugit in auras. Florem Bacchi appellat Auram & odorem vini.
 In filigine flos. Plin. lib. 18. cap. 10. Pollinem appellant in tritico, quod florem in filigine.
 Flores, pro Stellis etiam ponuntur; & Stellæ pro Floribus, quia quod in cælo sunt stellæ, id in terra sunt flores. Manil. 5. 726.
 Tunc conferta licet cæli fulgentia templa
 Cernere, feminibus densis totisque micare Floribus.
 Flores illis spargebantur, qui honore aliquo insigni mactari meruerant. Flor. 2. 7. 14. Quid florum in Consulem profuderunt? Ovid. 4. Trist. 2. 49.
 Quaque ibis manibus circumplaudere tuorum,
 Undique jactato flore tegente vias. conf. Lex. Pitisc.
FLOSCULUS, i. m. dimin. [ῥοσκούλιον] Cic. 2. Off. 43. Ficta omnia celeriter, tanquam flosculi, decidunt.
 Lasciviæ flosculi. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ne recentis hujus lasciviæ flosculi capti, voluptate quadam prava deliniantur.
 Velox flosculus vite. Juven. 9. Sat. 126.
 Flosculos carpere atque delibare. Cic. pro Sext. 119. Non sum tam ignarus, Judices, causarum, non sum tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undique flosculos carpiam atque delibem.
 Ostendere flosculos. Quintil. in proœm. lib. 6.
FLOSCULE, Adv. Cæli Aureli. Acut. 1. 6. 50. Corpus floscule vividum.
FLOSCULUS, i. m. alterum dimin. Apul. de Herb. cap. 49. Ad solis cursum floscelli se vertunt. Et mox fol cum oritur, floscelli se aperiunt.
FLOREUS, Adj. [ῥοεὺς] Quod totum ex floribus est: ut, Florea corona. Plaut. Men. 4. 2. 68. Non ego te modo hic ante ædes cum corona florea vidi astare? Martial. lib. 8. 77.
 — & cingant florea ferta caput.
 Rura florea. Virg. 1. Æn. 434. i. e. Florida. Servius. V. ad dict. seq.
FLORIDUS, Adj. [ῥοιδεύς] Quod floret, vel floribus abundat. Tibul. lib. 1. 2. 14.
 — quum post florida ferta darem. [Sed Florea legendum jure contendit Brœkh. Floridus idem est ac Florens. V. quæ in FLAVIDUS dixi: Florens vero de eo dicitur, quod ex floribus totum constat, vel floribus simile est, ut Spiceus, Gramineus, Herbaceus atque ejusdem formæ. Similiter apud Græcos ῥοιδεύς & ῥοεὺς distant. Ætas florida. Catul. 66. 16.
 Color floridus. Plin. lib. 35. cap. 6. Sunt autem colores austeri, aut floridi. Utrumque natura, aut mixtura evenit. Floridi sunt quos dominus pingenti præstat, minium, armenium, cinnabaris, chryscolla, Indicum, purpurisum. Ceteri austeri.
 Forma florida. Suet. Galb. 20. 7.
 Genus floridius. Subaudi Dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Hybla florida. Ovid. 5. Trist. 6. 38.
 Orator floridus. Cic. de Clar. Orat. 284. At est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias. i. e. Ornation.

Puella florida. Catul. 59. 57.

Ramuli floridi. Catul. 59. 21.

Serta florida. V. Supra.

Prato floridior. Ovid. 13. Met. 791.

Floridum & varium. Cic. 3. Tusc. 43. Siquem tuorum afflictum morore videris, huic acipenserem potius, quam aliquem Socraticum libellum dabis? hydraulici hortabere ut audiat voces potius, quam Platonis? Expones quæ spectet, florida & varia? &c.

Differunt Floridus & Florens, quod hoc de iis proprie dicitur, quæ ex floribus constant: illud translationem fere habet ad jucunditatem significandam. V. Brœkh. ad Tibul. 1. 1. 16. & quæ paulo supra adlevimus.

FLORIDUS, Adv. Apul. 11. Met. extr. Vestis floride depicta.

Compar. Lactant. de Mort. Perf. cap. 3. Ecclesia clarius ac floridius enituit.

FLORIDULUS, Adj. dimin. ut, Ore floridulo nitens. Catul. 59. 193.

FLORICOLOR, ōris. Pseud. Epigr. Petron. p. 217.

Hoc tibi luset de flamine floricolore.

FLORICOMUS, a, um. Floricoma Ætna. Aufon. 4. Epist. 47.

FLORIFER, item Adj. [ῥοφόρος] ut, Saltus floriferi. Lucret. lib. 3. 11. Laboris floriferi studium repetunt apes. Lucan. 9. 290.

FLORIFERTUM. V. supra f. l.

FLORIGER, a, um. Idem quod Florifer. Sedul. lib. 2. pr.

Expulerat primogenitum sævisimus anguis

Florigera de sede virum.

FLORILEGUS, Adj. [ῥορίλος] ut, Florilegæ nascuntur apes. Ovid. 15. Met. 366. Florilegas vocat a legendis floribus.

FLORIPARUS, a, um. ut, Ver floriparum. Aufon. Technopægn.

FLORULENTUS, Floribus plenus. Perott. conf. Solin. cap. 7. & Per. vig. Ven. v. 19.

FLORUS, a, um. antique pro Florens vel Florens. Virg. 12. Æn. 605. ex antiqua lectione apud Servium,

— flores Lavinia crines

Et roseas lacerata genas. — pro Flavos, quod hodie receptum est.

Pacuv. apud Fest. in Genas;

Nunc primum opacat flora lanugo genas. Macrobr. 2. Saturn. 7. Si tibi erit libitum litterarum laudibus florum cacumen nostræ famæ frangere. Quod antiquum est. V. Voss. Inst. Orat. 4. p. 197. 198.

FLORERO, ui, [ῥορέω] ēre. In flore esse, & flores habere. Cic. 1. Tusc. 69.

Segetes largiri fruges, florere omnia, Fontes scatere.

Particulatim florere. V. **PARS**.

Arbor floret. Cic. 1. de Divin. 16.

Segetes florent. Ovid. 5. Fast. 322.

Vinea floruit. Ovid. 5. Fast. 264.

Florere, pro Splendere, prospere se habere, sive excellere. Cic. de Amicit. 4. Catonem induxi disputantem: quia nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quam ejus qui & diutissime senex fuisset, & in ipsa senectute præ ceteris floruisse. Ovid. 5. Trist. 8. 19.

Nos quoque florimus: sed flos fuit ille caducus.

Florere & vigere. Cic. 11. Philipp. 39. Nihil enim semper floret; ætas succedit ætati. Diu Cæsaris legiones viguerunt, nunc vigent Panfæ, vigent Hirtii, &c.

Admodum florere. Cic. 4. Acad. 16.

Florere in re aliqua. Cic. 1. Fam. 9. In sententiis Senatoriis, & in omni actione atque administratione Reipublicæ, floruisse.

Florere in foro. Cic. 4. Acad. 1.

Floruerunt in Græcia musici. Cic. 1. Tusc. 4.

In generis sui gloria florere. Cic. pro Flacc. 25.

Peræque florere. V. **PERÆQUE**.

Florere inter aliquos. Cic. pro Quint. 80.

Accessus meus ad urbem incredibili hominum gratulatione florebat. Cic. pro Sext. 131.

Cum acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi florere. Cic. 4. Acad. 16.

Ætate & forma florere. Liv. 6. Bell. Pun. & lib. 9.

Ætate integerrima, optimo habitu in Republica florere. Cic. pro Cæli. 59.

Auctoritate & gloria in urbe florere. Cic. 4. Fam. 13.

Existimatione florere. Cic. pro Font. 31.

Familiaritibus doctissimorum hominum florere. Cic. 1. de Nat. Deor. 6.

Omni genere virtutis floruit Pericles. Cic. de Clar. Orat. 28.

Gratia, auctoritate, gloria florere. Cic. 4. Fam. 13. conf. Nep. 1. 1. 1.

Gratia atque hospitii nobilissimorum hominum florere. Cic. pro Rosc. Amer. 115.

Honoribus & rerum gestarum gloria florere. Cic. 1. de Orat. 1.

Laudibus florere. Cic. 9. Fam. 14. Mihi vero gloriosum, te juvenem cos. florere laudibus, quasi alumnus disciplinæ meæ.

Laude bellica florere. Cic. pro Flacc. 25.

Laude ingenii & privatis beneficiis florere. Cic. 3. de Orat. 7.

Leges sub Cæsare florent. Ovid. 2. Fast. 141.

Memoria florere. Cic. 2. de Legib.

Obsoletis floret Epicurus. Cic. 3. Off. 116.

Quæstura floret. Cic. pro Planc. 64.

Studiis & artibus a pueritia florere. Cic. 4. Fam. 13.

Verba florent modo nata, vigentque. Hor. de Arte Poet. 62.

Virtutibus multis ac beneficiis florere. Cic. 7. Verr. 127.

Urbes pueris florere. Lucret. 1. 256.

FLORENS, entis. Partic. [ῥορεῖς] Sæpius occurrit transl. ut, Florens & potens. Cic. pro Domo, 49. Itaque quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares, &c.

Beatum & florens. Cic. in Parad. 2. Quicquid est laudabile, idem & beatum, & florens, & expetendum videri decet.

Florens & integer. Cic. pro Planc. 86. Quos ego florentes atque integros sine ferro viceram?

Ætate

Etate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinis, amicis florens homo. Cic. 2. Fam. 12.
Etatibus florentes ambo. Virg. 7. Ecl. 4.
Studiis otii florens. Virg. 4. Georg. 564.
FLORENS, [ἀνθηρὸς] Nomen ex partic. ut, Florens juvenis. Cic. 6. Verr. Florentissima fortuna. Cic. 10. Att. 4.
Afflictus & Florens, contraria. Cic. pro Quint. 93. Ab afflictā amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.
Evo florente puellæ. Lucret. lib. 3. 1022.
Anni florentes. Stat. 3. Silv. 5. 23.
Arva florentia. Ovid. 2. Met. 791.
Civitas armis florentissima. Cic. 1. de Orat. 32.
Corona florente cinctus. Ovid. 2. Met. 27.
Nihil florentius. Cic. 1. de Legib. 58. Quia nihil a diis immortalibus uberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est. de Philosophia.
Præstanti florentique fortunæ invidetur. Cic. 2. de Orat. 210.
Herbæ florentes. Virg. 9. Ecl. 19.
Juventa florente fervidus. Hor. de Arte Poet. 115.
Poma florentia. Ovid. 14. Met. 764. [Immo Florentia n. pl. absolute, pro floribus, si recte distinguas. V. ed. Burm.]
Rebus florentissimis. Cæf. 1. Bell. Gall. 30.
Respublica florens. Cic. pro Cluent. 109.
Temporibus florentissimis. Justin. 41. 1. 7.
Urbs florentissima. Cic. 2. Catil. extr.
Florente Antonio. Cic. ad Brut. 11. Etenim quum te incluso spem maximam omnes habuissent in tua virtute, florente Antonio, quis erat, &c.
FLORENTER, Adv. Hieron. Chron. ad numer. 2371. Alcimus & Delphidius Rhetores in Aquitania florentissime docent.
FLORENTIA, FLORENTUS. V. supra.
LORESCO, [ἀνθίσκω] ēre. Floridum fieri. Columel. lib. 4. 19. Ventique nebulam & rorem pestiferum celeriter adficcant, multumque ad florescendum & ad bonitatem vini conferunt. Al. Deflorescendum. Cic. 2. de Divin. 33. Nam & musculorum jecuscula bruma dicuntur augeri, & pulejum aridum florescere brumali ipso die. Lucret. 5. 669.
 — florescunt tempore certo Arbuta.
Florescere, transl. Inclarescere. Cic. de Clar. Orat. 303. Hoc florescente Crassus est mortuus.
Florescere, per metaph. pro Augeri sive crescere. Cic. pro Marcel. 19. At vero hæc tua justitia & lenitas animi, florescet quotidie magis.
Ad summam gloriam eloquentiæ florescenti ferro erepta vita est. Cic. 3. de Orat. 11.
Senescere & Florescere, contraria. Lucret. lib. 2. 73.
 Illa senescere, at hæc contra florescere cogunt.
LORESCENS, Partic. [ἀνθίσκων] Cic. pro Cæl. 79. Nolite Judices, &c. hunc nunc primum florescentem firmata jam stirpe virtutis tanquam turbine aliquo, aut subita tempestate pervertere.
LORETUM, i. n. Locus ubi flores abundant. Cathol.
LORIARIUM, i. n. Idem. Zeno Veron. Serm. de Laz.

F L U

LUCTIFRAGUS, **FLUCTIVAGUS**, **FLUCTUO**, **FLUCTUOSUS**, **FLUCTUS**, **FLUENTUM**, **FLUENTISONUS**, **FLUIDUS**, **FLUITO**, **FLUMEN**. V. FLUO.
LUENTINI, [Φλευντινῶν] Italiæ populi, præterfluenti Arno appositi. Plin. lib. 3. cap. 5. V. FLORENTIA.
LUMENTANA Porta. V. Flumen in FLUO.
LUO, xi, xum, (olim fluctum & flutum) [λύω, λύω, λύω, λύω] ēre. Decurrere. Virg. 2. Georg. 166.
 Hæc eadem argenti rivos, ærisque metalla
 Ostendit venis, atque auro plurima fluxit.
Lutulentum fluere. Hor. 1. Serm. 4. 11.
Fluunt in contrarias partes flumina. Cic. 1. de Divin. 78.
Amnis fluit per. Cic. 6. Verr. 96. Chrylas est amnis, qui per Affonorum agros fluit.
Fluvius Eurotas fluit propter Lacedæmonem. Cic. 2. de Invent. 96.
Fluvius sanguine fluxit atratus. Cic. 1. de Divin. 98.
Legitimum fluere. Ovid. 3. Amor. 6. 89.
Lachrymæ fluunt. Ovid. 2. Met. 364.
Sudor fluit undique rivis. Virg. 5. Æn. 200.
Pleno alveo fluere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Arma fluunt de manibus. i. e. Elabuntur. Cic. 12. Philipp. 8. Ipsa illa Martia cælestis & divina legio, hoc nuntio languescet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet, excident gladii, fluent arma de manibus.
Crines intonsi longa cervice fluebant. Tibull. lib. 3. 4. 27.
Fluunt sudore & lassitudine membra, labant arma, mollia corpora, &c. Liv. 38. 17.
Ex fonte consiliorum alicujus fluere. Cic. ad Brut. 10. De me tantum dico, Cæsarem hunc adulescentem, per quem adhuc fumus, si verum fateri volumus, fluxisse ex fonte consiliorum meorum.
Totis vallibus fluere. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Carmen vena pauperiore fluit. Ovid. 4. de Pont. 2. 20.
gnis fluere dicitur. V. Cerd. ad Virg. 3. Æn. 572. & Jac. Gronov. ad Gell. 17. 10.
Oratio fluit ex lingua alicujus melle dulcior. Cic. de Senect. 31.
Oratio ab aliquo fluxit. Cic. de Clar. Orat. 201.
Rami fluere dicuntur, Latius, atque uberius crescere. Virg. 2. Georg. 370.
 — tum denique dura
 Exerce imperia, & ramos compesce fluentes.
lates fluere dixit Martial. 4. 66.
latio fluit a capite. Cic. 2. de Fin. 24. Atque ab ipso capite fluere necesse est omnem rationem bonorum & malorum.
lationes quorsum fluant. Cic. 9. Att. 10. Sed videamus & Cn. quid agat, & illius rationes quorsum fluant.
les prosperæ fluunt ad voluntatem nostram. Cic. 1. Off. 90. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, su-

perbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. Sen. 3. de Ira, Fluunt ex destinato propolita nostra.
Res fluit ad interregnum. h. e. Tendit. Cic. 4. Att. 16. Interrex autem creabatur, quum urbs sine Consulibus esset, ut is haberet comitia Consularia. Cic. 3. Q. frat. 8. Res prolata, ad interregnum comitia adducta.
Sermo fluit. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Multum autem fluxisse video de libris nostris, quos complures brevi tempore edidimus, variumque sermonem, partim admirantium unde hoc philosophandi nobis subito studium extitisset, partim quid quæque de re certi haberemus, scire cupientium. i. e. Manasse. Budæus.
Spes retro fluit. Virg. 2. Æn. 169.
 Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri
 Spes Danaum. Fluere, inquit Servius, ῥέπειν est; ideo addidit Retro. [h. l. est Dilabi, ut p. p. Occidere, fluere, labi, &c. Tarda mihi fluunt, ingrataque tempora. Hor. 1. Epist. 1. 23.]
Voluptas corporis fluit. Cic. 2. de Fin. 106. i. e. Labitur.
Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodem statu esse. Cic. in Orat. 10.
Fluere & avolare. Cic. 2. de Fin. 106. Fluit igitur voluptas corporis, & prona quæque avolat, ut ajebat.
Fluxit & permanavit doctrina. Cic. 4. Tusc. 12. Pythagoræ autem doctrina quum longe lateque fluere, permanavisse mihi videtur in hanc civitatem.
Fluere facit, Affluere, Abundare. Plaut. Mil. 4. 8. 12.
Fluere mollitia & luxu: h. e. Mollem & luxuriosum esse. Cic. 2. Tusc. 51. Opinio est enim quædam effeminata ac levis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate; qua quum liquefcimus, flui-musque mollitia, apud aculeum sine clamore ferre non possumus. Liv. 7. Curt. 10. 3. 9. Tibull. 2. 6. 33. Patere. 2. 88. 2.
Fluere & Effluere, active interdum poni observat Burm. ad Petron. cap. 71. p. 355. Iq. Amphoras gypatas, ne effluant vinum. i. e. Non contineant. Al. Effluat.
FLUENS, Partic. [ῥέων] ut, Aqua fluens. Ovid. 3. de Arte Am. 62.
Buccæ fluentes. Cic. 2. de Orat. 266. Demonstravi digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum, ejecta lingua, buccis fluentibus.
Brachia sudore fluentia. Ovid. 9. Met. 57.
Membra fluentia. i. e. Languida. Curt. 8. 14. 3.
Nauseam fluentem coercere. Hor. Epod. 9. 35.
Oratio libere fluens. Cic. de Clar. Orat. 75.
Pueri soluti ac fluentes. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Rami. V. supra.
Rivus fluens. Virg. 8. Ecl. 101.
Silva fluens. Martial. 11. 42.
 Cedentes oneri ramos, silvamque fluentem
 Vicit concussas ipse secutus opes.
Tunicis fluentibus auras excipit. Ovid. 3. de Arte Am. 301.
Vestis fluens. Propert. lib. 3. 17. 32.
 Et feries nudos veste fluente pedes.
FLUENTER, Adv. Lucret. lib. 4. 226.
 Usque adeo omnibus ad rebus res quæque fluenter
 Fertur; & in cunctas dimittitur undique partes. Apul. 2. Miles. p. 1. Capillo fluenter undante. Et forsan Cic. 7. Att. 14. Fluenter lippire, ubi vulgo Leviter.
FLUENTIA, æ. f. Fluxus, Fluor. Ammian. 30. 12. Eloquentiam inanis quædam imitatur fluentia loquendi. Cæl. Aurel. Tard. 2. 3. Fluentiam retinere.
FLUENTUM, i. n. [νῆμα, ῥέων, ῥέμα] Parvum flumen, sive Aquæ decursus: ut, Xanthi fluenta. Virg. 4. Æn. 144.
Lubrica fluenta. Lucret. lib. 5. 947.
Rauca fluenta. Virg. 6. Æn. 327.
FLUENTISONUS, Adj. [νῆμα-πῆχης] ut, Litus fluentisonum. Catull. 62. 52.
FLUENTO, ære. Venant. Fortun. de Vit. Mart. 4. 641.
 Pergis ad Augustam, qua Virgo & Licca fluentant.
FLUCTUS, ñs. m. [σάλπιγξ, ῥέων, κύμα, κλυδών] Aquæ discurrentis moles atque impetus, quæ & Unda dicitur. Cic. 6. Verr. 118. Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum, a mari disjunctus esset.
Adversa fluctuum. Tacit. in Vit. Agric. 25. Montium profunda, tempestatum, ac fluctuum adversa.
Motus & agitatio fluctuum. Cic. pro Muren. 35.
Atri fluctus Aquilone. Virg. 5. Æn. 2.
Cærulei fluctus. Sil. lib. 17. 51.
Decumani fluctus. V. DECUMANUS.
Discordes fluctus. Sen. Med. 12.
Fluminis ingentes fluctus. Lucret. lib. 4. 1030.
Salfi fluctus. Virg. 5. Æn. 182.
Sonori fluctus. Stat. 2. Silv. 2. 50.
Variis fluctibus agi. Sen. Agam. 3.
Canent æquora immodicis fluctibus. Ex Spuma scil. Ovid. 18. Epist. 137.
Conflidunt tumidi fluctus. Sil. lib. 17. 291.
Declamabat ad fluctum Demosthenes, ut fremitum assuesceret voce vincere. Cic. 5. de Fin. 5.
Dedere ratem fluctibus. Sen. Agam. 3.
Egerit hic fluctus, æquorque refundit in æquor. Ovid. 11. Met. 487.
Ire per longos fluctus. Hor. 3. Carm. 27. 42.
Feriant infani fluctus littora. Virg. 9. Ecl. 43.
Ferre fluctum. Cic. 5. Att. 12.
Frangit evolutos fluctus opposita Leucas. Sen. Oeth. Frangi fortunam tanquam fluctum a faxo oportere. Cic. 9. Fam. 16.
Fracti fluctus. Hor. 2. Carm. 14. 14.
Jactari fluctibus. Cic. in Orat. 107. V. JACTO.
Illidit fluctus. V. ILLIDO.
Impacti fluctus. V. IMPINGO.
Languentes fluctus. Sil. lib. 7. 259.
Personis fluctu littora. Virg. 5. Ecl. 83.
Secare fluctus nave. Ovid. 1. Fast. 498.

Sedatis fluctibus & tempestate commutata. Cic. 2. de Invent. 154.
 Spumabant cæcula cano fluctu. Virg. 8. Æn. 672.
 Submersus medio in fluctu. Virg. 1. Æn. 588.
 Tumidis fluctibus tunditur saxum. Virg. 5. Æn. 125.
 Fluctus; pro Impetu vel Multitudine. Cic. 7. Att. 1. Fluctum enim totius Barbariæ, ferre urbs una non poterat.
 Civiles fluctus. Nepos 25. 6. 1. V. Quintil. 7. 6.
 Concionum fluctus. Cic. pro Milon. 5. Et quidem ceteras tempestates & procillas in illis duntaxat fluctibus concionum, semper putavi Miloni esse subeundas.
 Infans curarum comprime fluctus. Sil. lib. 8. 32.
 Volvere curarum tristes in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 33. h. e. Agitationes & turbationes curarum multiplicium.
 Fortunæ fluctus. Plin. lib. 5. cap. 17. Large frequentantibus, quos vita fessos ad mores eorum fortunæ fluctus agit.
 Itarum fluctus. Lucret. lib. 3. 299.
 Fluctus, i. Antiquum. Accius Clytemnestra, Flucti immisericordes jacere, & atra ad saxa illidere. V. Non. 8. 37.
 FLUCTICULUS, i. m. dimin. Apul. Apol. p. 296. Quamlibet leviter motis flucticulis.
 FLUCTICOLA, æ. c. In fluctibus habitans. Sidon. Carm. 10. 1. Flucticolæ cum festa nurus Pegasæa per antra.
 FLUCTICOLOR, oris. Mart. Capell. 1. p. 18. Flucticolor hiacynthi profunditas.
 FLUCTIFRAGUS, Adj. [σχιλαγός] ut, Litus fluctifragum, i. e. Fluctus ipsos frangens. Lucret. lib. 1. 386. Epitheton est poeticum.
 FLUCTIGENA, æ. c. In fluctibus natus. Mart. Capell. lib. 1. p. 9. Fluctigena spectans quali sub gurgite Nereus.
 FLUCTIGENUS, a, um. Idem. Avien. in Arat. 1159. Fluctigeni speciem monstri superinvehit Ausfer.
 FLUCTIGER, a, um. Ferens aut patiens fluctum. Tunc se fluctigero tradit mandatque paroni. Cic. apud Isidor. 19. 1.
 FLUCTISONUS, a, um. Sil. 12. 355. Infula fluctisono circumvallata profundo.
 FLUCTIVAGUS, a, um. [κυματιπαραγής] ut, Nautæ fluctivagi. Stat. 3. Silv. 1. 84. Unda fluctivaga. Stat. 1. Theb. 279. Idem 9. Theb. 360.
 FLUCTUO, [κυμαίνω, σαλεύω, κλυδωνίζομαι] are. Fluctus agitare. i. e. Undas facere. Plaut. Rud. 2. 1. 14. Atque ut nunc valide fluctuat mare, nulla nobis spes est.
 Fluctuare, Fluctibus agitari & jactari. Cic. pro Rosc. Amer. 72. Quid tam est commune quam spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Idem 7. Verr. 90. Quadrirememque in falo fluctuantem reliquerat.
 Fluctuare, jactari, commoveri, in dubio esse, & instar navis fluctibus agitari. Virg. 2. Georg. 281. Directæque acies, ac late fluctuat omnis Ære renidenti tellus.
 Acies fluctuans. V. ACIES.
 Causa admodum dubia fluctuare. V. CAUSA.
 Curarum fluctuat æstu. Virg. 8. Æn. 19.
 Animus fluctuat. Plaut. Merc. 5. 49.
 Animi incerti fluctuantur. Liv. 34.
 Fluctuare animo. Liv. 34. 49. extr. Ephesi regem est consecutus; fluctuantem adhuc animo, incertumque de Romano bello.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. lib. 4. 1070.
 Tota res etiam nunc fluctuat. Cic. 2. Att. 8.
 Magnis curarum fluctuat undis. Catull. 62. 62.
 Fluctuare in re aliqua. Cic. 4. Acad. 20. Non debere eos in suo decreto, sicut in ceteris rebus fluctuare. h. e. Marinorum fluctuum ritu, huc atque illuc ventorum impetu commoveri.
 Fluctuo, & Fluctuor dicimus. Quintil. lib. 9. cap. 3. Pleraque verba utroque modo efferunt, luxuriatur, luxuriat: fluctuatur, fluctuat: assentior, assentio. Curt. 4. 12. 21. Fluctuari animo rex, & modo suum, modo Parmenionis consilium expendere. V. Gronov. Liv. 1. 27. Fluctuansque animo, ut tereret tempus, explicat ordines. Idem 23. 33. pr. & 32. 13. pr. Rex fluctuatus animo est, utrum &c.
 Fluctuare, pro Fluitare, Innatare aquæ. Plin. lib. 36. cap. 17. Lapidem e Scyro infula integrum, fluctuare tradunt: eundem comminutum, mergi. Quædam exemplaria habent Fluctuari. Idem lib. 16. cap. 38. Lignum in longitudinem fluctuatur.
 FLUCTUANS, Partic. [σαλεύων] Cic. 1. Att. 7. Quum hominis amplissima fortuna, auctoritate, gratia, fluctuantem sententiam confirmassem. h. e. Dubiam.
 Genus orationis fluctuans & dissolutum, eo quod sine nervis & articulis fluctuat huc & illuc. Auct. ad Herenn. lib. 4. 11.
 FLUCTUATUS, Adj. [σαλεύθης] Jactatus & agitatus, item Innatus. Plin. lib. 4. cap. 12. Delos diu fluctuata, ut proditur, sola motum terræ non sensit. Idem lib. 9. cap. 8.
 FLUCTUATIM, Adv. [κλυδωνήδην] Jactanter & solute, ut ait Non. 2. 333. Afranius Pompa, Tene tu, in medio nemo est; magnifice volo fluctuatim ire ad eum, accipe hoc, tene tu, & sustine.
 FLUCTUATIO, ōnis. f. [ζαλή, κύμασις, κλυδών] Fluctuatio stomachi dicitur, Quando stomachus, five ventriculus cibum non amplexatur: & quidam veluti fluctus audiuntur huc atque illuc ferri dum incedimus. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Fluctuatio animorum. Liv. 9. 25. In ea fluctuatione animorum operimi incautos posse.
 Totius corporis fluctuatio. Sen. de Ira, 2. 35.
 FLUCTUOSUS, Adj. [κλυδωνώδης] Mare fluctuosum. Plaut. Rud. 4. 2. 5. Pontus fluctuosus atque fervens. Mela, 1. 19. Ii sunt fluctuosi, & rerum imagines complexi, ut verbi gratia, papaverum aut avium, &c. Plin. 37. 5. De smaragdis.
 FLUOR, ōnis. m. [ῥέυμα πηγῆς] Idem ac Fluxus. Scribon. Larg. 52. Faciunt ad stomachi, & dejectiunculas, & ad omnem fluorem. Sic Cels. lib. 4. cap. 16.
 Annium fluores. Apul. 2. Florid. de Aere, Arnob. 6. Intelligimus omnes ventos, aeris esse fluorem pulsi.

FLUXUS, Adj. [ῥοδδύς, ῥυτὴς] dicitur Quod fluit. Plin. lib. 9. cap. 38. Quoniam quum fertificavere, fluxus habent succos.
 Fluxum pertusumque vas. Lucret. lib. 6. 19. h. e. Transmittens, nec continet humorem.
 Fluxa vestimenta, Amplissima, & minime astricta, quasque libere fluentia. Lucan. lib. 8. 367.
 Illic & laxas vestes, & fluxa virorum Velamenta vides. Eadem ratione Virg. dixit Vestium sinus fluentes, 1. Æn. 324. Suet. Cæs. cap. 45. Fluxiore cinctura cingeretur.
 Fluxa pro Irritis dicuntur. Tacit. 15. Ann. 23. 3. Quæ fluxa fuere, quartum intra mensem defuncta infante.
 Fluxa dicimus, Momentanea, instabilia, & cito peritura. Unde, Fluxam fidem gerere. Plaut. Capt. 2. 3. 79. Sallust. in Catil. 1. Nam divitiarum & formæ gloria fluxa & fragilis est. Virg. 10. Æn. 88.
 Auctoritas fluxa. Tacit. 1. Hist. 21.
 Fides servitiorum fluxa. Tacit. 4. Hist. 23.
 Fortuna belli fluxa. Cic. ad Brut. 10. Hujus belli fortuna, ut in secundis, fluxa: ut in adversis, bona.
 Mens senio fluxa. Tacit. 6. Ann. 38.
 Studia fluxa. Tacit. 3. Ann. 50.
 Fluxi, Libidinosi, molles, effeminati. Suet. in Tiber. cap. 52. Drusus animi fluxioris, remissiorisque vitæ erat. Animi molles & ætate fluxi. Sallust. Catil. 14. 3. V. ibi Cl. Wasse. Martial. lib. 5. 42. Spadone cum sis eviratio fluxo. conf. Tacit. 2. Hist. 76. 3.
 FLUXE, Adv. [ῥοδδύς] Varro 2. de R. R. 11. pr. Et eo magis fluxe ex herba, quæ eadem ipsa sumpta, perpurpare corpora nostra solet. i. e. Abundanter, large.
 FLUXIO, ōnis. f. [ῥοή, ῥύσις] ut, Fluxio aquarum. Cic. 1. de Divin. 111. Alvi fluxiones, quos Rheumatismos vocant. Plin. lib. 22. cap. 23. Sanguinis fluxiones. Plin. lib. 20. cap. 14. Vulvæ ac ventris fluxionem sistit decoctum ejus. Plin. lib. 23. cap. 5.
 FLUXURA, æ. f. Columel. lib. 3. cap. 2. de Apianis vitibus loquens, Nam duæ, inquit, lanatæ quamvis frondibus & palmitum pari facie, fluxuræ qualitate sunt dispariles, quum tardius altera recipiat cariem vetustatis. Ibid. in fine, Propositum est enim docere qua ratione vineæ pariter feraces & pretiosæ fluxuræ possint constitui.
 FLUXUS, ūs. m. Onomast. Vet. ῥοή, Fluxus, fluxio. Quintil. 11. 3. Fluxus aquarum. Sen. Epist. 5. 2. Ventris fluxus. Cels. 4. 22. Fluxus oculorum. i. e. Celer motus. Sen. Epist. 52. Vestium fluxus. Tertul. de Pall. cap. 4. conf. Vitruv. 9. 6. Fluxus & refluxus. H. St.
 FLUXIBILIS, e. Vet. Interp. Iren. 2. 29. Eliquatio cum fluxibili materia.
 FLUXILIS, e. Tertul. advers. Valent. cap. 24.
 FLUXIPEDUS, a, um. ut, Fluxipeda vestis. Avien. Arat. Phænomen. v. 288.
 FLUXUOSUS, a, um. Columel. lib. 8. cap. 17. Fluxuosi specus.
 FLUITO, [ῥέπειλαζω] are. frequent. Sæpe & continue fluere. Liv. 1. 4. Tenet fama, quum fluitantem alveum, in quo expositi erant pueri, tenuis in fisco aqua destituisse. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque disparia, partim submersarum, partim fluitantium, & innatantium belluarum, partim ad saxa nativis teitis inhaerentium? Liv. 1. 37. Quorum fluitantia arma ad Urbem cognita in Tiberi, &c. Plin. lib. 7. cap. 17. Fluitant locustæ reptantium modo. Plin. lib. 9. cap. 30. Fluitant tauri & cameli. Plin. lib. 5. cap. 16. Fides fluitat. i. e. Labascit. Tacit. 2. Hist. 93. extr. Unde primum creditur Cæcinæ fides fluitasse. Spe fluitare. Hor. 1. Epist. 18. 109. Fluitare, pro Navigare. Plin. 8. Epist. 8. Adeo validus, ut illa qua properat, ipse tanquam per solum planum remis non adjuvetur: idem ægerime remis contisque superetur adversus. Jucundum utrumque per jocum ludumque fluitantibus, ut flexerint cursum, laborem ocio, ocium labore variare. Ubi etiam observabis, Jocum usurpari de Facto. Conf. FLUITO infra.
 FLUITANS, Partic. [ῥέπειλαζων] Cic. pro Sext. 46. Quum vero in hanc Reip. navem, ereptis Senatui gubernaculis, fluitantem in alto tempestatibus seditionum ac discordiarum armatæ tot classes, &c. Tranquillus & quietus, Immoderate agitatus & fluitans; contraria. Cic. de Univerf. 7. Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpsit non tranquillum & quietum, sed immoderate agitatum & fluitans.
 Amictus fluitans. Catul. 62. 68.
 Belluæ fluitantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 100.
 Carmina fluitantia ludenti versunectere. Lucan. ad Pison. 152.
 Cæca fluitantia sorte. Hor. 2. Serm. 3. 269.
 Cumuli farinarum passim fluitantes. Curt. 4. 9. 19. Subaudi In amne.
 Lora fluitantia. Ovid. 2. de Arte Am. 433.
 FLUITANTER, Adv. apud Mart. Capell.
 FLUTO, are. Idem quod Fluito. Antiquum. Lucret. lib. 3. 190. Namque movetur aqua, & tantillo momine flutat. Ita Lambin. Al. Fluctat. conf. lib. 4. 75.
 FLUTA, æ. f. Flutæ, Murenæ in freto Siculo, in summo supernantes, & nunquam sese mergentes. Macrob. 3. Saturn. 15. Græce ῥοαί dictæ, quasi Navigabiles: sunt pisces anguillis non dissimiles. conf. Columel. lib. 18. cap. 17. & Voss. Etym. p. 218.
 FLUIBUNDUS, a, um. Mart. Capell. lib. 1. extr. Fluibunda luxu puella
 FLUIDUS, Adj. [ῥυτὸς] modo Fluentem significat, modo Humectum modo Molle. Plin. lib. 9. cap. 30. de locustis, Unum hoc animal nisi vivum ferventi aqua incoquatur, fluida carne non habet callum Liquor fluidus. Virg. 3. Georg. 484. Fluidus pro Languido, seu marcido. ut, Calore fluido tabescunt corpora. Ovid. 15. Met. 362. Calorem fluidum vocat ab effectu, quod mollia & fluida reddat corpora.
 Lacerti fluidi pendunt. Ovid. 15. Met. 231. Sic Liv. 34. 47. voca corpora Gallorum, Mollia & fluida. V. in ipso verbo.
 FLUIDO, are. Fluidum reddere. Cæl. Aurel. Tard. 5. 12.

FLUESCO, vel **FLUISCO**, ēre. Dracont. Hexaem. v. 577. August. de Civ. Dei 21. 5. & 7.
FLUIDUS, Idem quod Fluidus. Sedul. in MSS. 4. 186. de Hydropic. — fluidus mox viscera morbus. Lucret. lib. 2. 463.
 Sed quod amara vides, eadem quæ fluida constant,
 Sudor uti maris: est minime mirabile cuiquam. i. e. Liquida.
 Habet autem primam longam, aut certe Proceleumaticus pes est quatuor brevibus constans. Quidam Tribachum malunt. V. Lex. Lucr. Parei.
FLUMEN, īnis. n. [ποταμός] significat Amnem, vel Aquam continue fluentem. Varro 4. de L. L. 5.
 Nomen hoc singulare adjicitur singularibus seu individuis. Nep. 5. 2. 2. Apud flumen Strymona. Et 18. 5. 1. Apud flumen Nilum. Et 20. 2. 4. Apud Crimifium flumen.
 Flumen rivi. i. e. Fluxus seu cursus rivi. Plin. Ne flumini ejus rivi esset impedimento. [Non est in Indice Hard.
 Prima flumina Nili bibere. Martial. de Spectac. 3.
 Et qui prima bibit deprensi flumina Nili. h. e. Aquam e prima Nili scaturigine.
Accessus fluminum. V. **ACCEDO**.
Alveus fluminis. Virg. 7. Æn. 33.
Adverso flumine lembum remigiis subigit. Virg. 1. Georg. 201.
Altum flumen. Virg. 4. Georg. 333.
Cava flumina. Virg. 4. Georg. 427.
Declivia flumina. Ovid. 1. Met. 39.
Dulce flumen ovibus. Hor. 2. Carm. 6. 10.
Frigida flumina. Virg. 5. Ecl. 25.
Fugientia flumina. Stat. 5. Silv. 5. 63.
Herbosum flumen. Virg. 2. Georg. 199.
Lata flumina. Virg. 3. Georg. 213.
Latebrosa flumina. V. **LATRO**.
Limosa flumina. Ovid. 1. Met. 634.
Magnum flumen. Hor. 1. Serm. 1. 55.
Molle flumen. Catul. 65. 33.
 Flavus quam molli percurrit flumine Mela
 Brixia. i. e. Fluxu non rapido, sed lento;
Nobile flumen. Ovid. 3. Amor. 6. 89.
Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Æn. 31. i. e. Fluore. Servius.
Publicum flumen. Cic. de Arusp. Resp. 59.
Rapidum flumen. Quintil. lib. 6. cap. 2. Hor. 2. Serm. 3. 242.
Sacrum flumen. Virg. 2. Georg. 147.
Sanctum flumen. Virg. 8. Æn. 72.
Secundum flumen. Tacit. 5. Hist. 23.
Septemflua flumina Nili. Ovid. 15. Met. 753.
Sonora flumina. Virg. 12. Æn. 139.
Vaga flumina. Hor. 1. Carm. 34. 9.
Validum flumen. Lucret. lib. 1. 292.
Vivum flumen. Virg. 2. Æn. 319. i. e. Semper fluens & naturale.
Avertere flumen. V. **AVERTO**.
Concita flumina. Ovid. 7. Met. 154.
Constiterunt gelu flumina. Hor. 1. Carm. 9. 4.
Decrescentia flumina prætereunt ripas. Hor. 4. Carm. 7. 4.
Diducere in rivos maxima flumina. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Devehitur flumine. Tacit. 2. Hist. 59.
Effuso flumine stagnans Nilus. Virg. 4. Georg. 288.
Errans languido flumine Cocytus. Hor. 2. Carm. 14. 17.
Increverunt flumina. Ovid. 11. Met. 48.
Innatare flumini. V. **INNATO**.
Interveniente flumine. V. **INTERVENIO**.
Invehi flumine. V. **INVEHO**.
Labentia flumina. Ovid. 1. Met. 189.
Mergere se in flumen. V. **MERGO**.
Ruunt per apertos flumina campos. Ovid. 1. Met. 285.
Subsidunt flumina. Ovid. 1. Met. 344.
Superare flumina. Ovid. 9. Met. 115. Tranare intelligit.
Torrentia flumina. Virg. 7. Ecl. 52.
Trudunt glaciem flumina. Virg. 1. Georg. 310.
Vomens calidum de pectore flumen. Virg. 9. Æn. 414. i. e. Ingentem vim cruoris.
Flumen de Lacrymis. Largoque humectat flumine vultum. Virg. 1. Æn. 469.
Flumen, pro Fluxu. Virg. 2. Æn. 305
 — rapidus montano flumine torrens. i. e. Fluxu. Servius.
Flumen, Fluxus aquæ ex vicini domo aut alio loco fluens, cui quis per domum suam cursum dare tenetur, ut in vicum aut cloacam defluat. Pompon. in l. Cum in lege. D. de contrahenda emptione.
Fluminum, ait Ulpianus, quædam sunt perennia, quædam torrentia. Perenne est, quod semper fluit, ἀέναος: Torrens, ὁ χειμαρρῶς, id est hieme fluens. Si tamen aliqua æstate exaruerit, quod alioqui perenne fluebat, non ideo minus perenne est. Fluminum rursus quædam publica sunt, quædam non. Publicum autem esse Cælius definit; quod Perenne sit. Hæc ex l. 1. §. 1. D. de fluminibus.
Tralate. Ingenii flumen. Cic. pro Marcel. 4. Nullius tantum est flumen ingenii, nulla dicendi aut scribendi tanta vis, tantaque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare, C. Cæsar, res tuas gestas possit. Pulchra est translatio, Flumen perpetuo redundat cursu, nunquam arefcit, aut exsiccat: sic ingenii fecunditas semper redundat.
Orationis flumen & varietas. Cic. 2. de Orat. 62. i. e. Copia dicendi. Verborum flumen. Cic. in Orat. 53. Flumen alii verborum, volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Idem 2. de Orat. 188. Magna dicendi copia, per translationem flumen vocatur. Unde Juven. etiam 10. Sat. 9. dixit,
 Et torrens dicendi copia. Homerus quoque Ulyssis eloquentiam nivibus hibernis comparat, ostendens eam fuisse crebram, assiduam, & largam.
Flumicellus, i. m. dimin. Innocent. de Casis p. 227. Goef. Habet ab via flumicellum, & trans flumicellum aquam vivam.
Fluminia, æ. f. Innocent. de Casis p. 227. In ipsum jugum fluminia xcurrit. al. Flaminia.
Flumineus, Adj. [ποταμιος] ut, Aqua fluminea. Ovid. 2. Fast. 596. vis fluminea. Ovid. 1. Amor. 3. 22.

Portus fluminei. Claud. 2. Fescen. Nupt. Honor. 29. Al. Ortus.
Unda fluminea. Ovid. 4. de Ponto 7. 27.
Volucres fluminea. Ovid. 2. Met. 253.
FLUMINALIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. Fluminales navigationes. Idem 1. 4. Fluminales cancri.
FLUMENTANUS, a, um. Idem. ut, Porta flumentana Romæ, sic appellata quod Tiberis partem ea fluxisse affirmant. Fest. Hujus meminert Varro 3. de R. R. 2. Cic. 7. Att. 3. Liv. 6. 20. & 35. 9. conf. Lex. Pitisc. in Porta.
FLUMINOSUS, a, um. [ποταμιώδης] Quod fluminibus abundat: ut Regio fluminosa. i. e. Fluminibus multis irrigua. Perott.
FLUVIUS, i. m. [ποταμός] dicitur Amnis perpetuo fluens. Plaut. Curc. 1. 1. 86.
 Quisnam hic fluvius est, quem non recipiat mare?
 Hoc quoque nomen, ut Flumen, cum propriis conjungitur. Cic. 1. Tuscul. 39. apud Hypanim fluvium. conf. Idem 2. de Invent. 31.
Amœnus fluvius. Virg. 8. Æn. 31.
Liquens fluvius, Liquidus. Virg. 4. Georg. 442.
Truces fluvii. Stat. 5. Silv. 4. 5.
Vivens fluvius, Aqua profluens. Stat. 9. Theb. 574.
Decurrens fluvius. V. DECURRO.
Deficiente fluvio sedet alveus in limo. Ovid. 2. Fast. 410.
Dare membra ardentia in fluvios gelidos. Lucret. lib. 6. 1170.
Fluxit atratus fluvius sanguine. Cic. 2. de Divin. 98.
Impactus insulis fluvius. V. IMPINGO.
Influit fluvius in Pontum. V. INFLUO.
Innatare in fluvium. V. INNATO.
Innatat terræ fluvius. V. INNATO.
Innare fluvios rapaces. Virg. 3. Georg. 142.
Irrumpens fluvius. V. IRRUMPO.
Merfare gregem salubri fluvio. Virg. 1. Georg. 272.
Solari gravem fluvius æstum. Hor. 2. Carm. 5. 6.
Strepunt fluvii turgidi nive. Hor. 4. Carm. 12. 3.
Tentare minaces fluvios. Virg. 3. Georg. 77.
Fluvii passim simulacris culti. V. Spanh. ad Callim. p. 10. & Perizon. ad Ælian. 2. 32.
FLUVIA, æ. f. antiquis. Sifen. Histor. lib. 4. Quod oppidum tumulo in excelso loco, propter mare, parvis mœnibus, inter duas fluvias, intra Vefuvium collocatum. V. Non. 3. 100.
FLUVIALIS, e. [ποταμιος] Quod ex fluvio est: ut, Aqua fluvialis. Columel. lib. 6. cap. 22. Et lib. 8. cap. 16. Fluvialis Lupus piscis, pro Fluviatili.
Anas fluvialis. Ovid. 11. Met. 773.
Arenæ fluviales. Pallad. 11. 17.
Arundo fluvialis. Virg. 2. Georg. 414.
Lympha fluvialis. Virg. 4. Æn. 635.
Ripa fluvialis. Ovid. 5. Epist. 25.
FLUVIATILIS, e. [ποταμιώδης] Quod in fluvio est, aut vivit: ut, Piscis fluviatilis. Plin. lib. 19. cap. 4. Et Liv. 10. 2. Fluviatiles naves. Fluviatilis arena. Plin. lib. 36. cap. 23. Arenæ tria sunt genera; fossilia, cui quarta pars calcis addi debet; fluviatili, aut marinæ, tertia.
Testudines fluviatiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.
FLUVIATICUS, [ποταμιός] Idem quod Fluviatilis. Columel. lib. 8. cap. 15. Ubi delitescunt fluviatricis animalibus insidientur.
Arenæ fluviatrica. Vitruv. 1. 4. extr.
FLUVIATUS, Adj. [ποταμιώδης] Plin. lib. 16. cap. 39. Hæc qua diximus ratione fluviatrica decorticatur. i. e. Macerata in aqua fluviatili. Sic dicere possumus Cannabem fluviatam.
FLUVITO, ære. pro Fluitare. ex MSS. Solin. cap. 35. Produxit Salmac. Exerc. p. 407. & ex Plin. lib. 16. cap. 40. Exerc. p. 726.
FLUVIONIA, Juno dicta est, quam mulieres colebant, quod eam sanguinis fluorem in conceptu retinere putabant. Fest. V. Bocat. in Genealog. Deor. Fluvionia est apud Arnob. lib. 3. p. 118. & Fluvonia apud Mart. Capel. 2. p. 37. [Dicendum potius fuit In partu, quam In conceptu.]
FLUSTRA, dicuntur Quum in mari fluctus non moventur; quam Græci μαλακίαν vocant. Fest. conf. Tertul. de Pall. cap. 2.
FLUVIALIS, FLUVIATICUS, FLUVIATILIS, FLUVIATUS, FLUVIUS, FLUXIO, FLUXUS, &c. V. FLUO.

F O

FOBII, qui nunc dicuntur Fabii. V. FABII, FODII & FOVII, suis locis.
**FOCÆLE, is. n. [ἀσφαγγῆος] Genus ligaminis ad fauces, velut fascia quædam collum ambiens, quod fauces ac collum perfrigere non sine-ret, & pronuntiationi conducere. Quintil. lib. 11. 3. Palliolum, sicut fascias, quibus crura vestiuntur, & focalia, & ligamina aurium sola excusare potest valetudo. Focale a faucibus, αὐ dipht. in o longum mutata. Martial. lib. 14. 142.
 Hoc focale tuas asserat auriculas. adde 4. 41. Videtur tamen Seneca usurpare pro Vestis genere, quo ad focum utebantur. Sic enim lib. 4. Nat. Quæst. 13. extr. Videbis quosdam graciles, & palliolo, focalique circumdatos, pallentes & agros. V. Turneb. Advers. 7. 10.
Focale, Ferrum ignitum, quo crispantur crines. Hor. 2. Serm. 3. 254.
 — ponas insignia morbi,
 Fasciolas, cubitale, focalia. Sed tunc a Focus descendit, ut indicat prima syllabæ correptio. [Immo omnibus his locis Focale unum idemque intelligitur, Fascium adversus frigus laneum munimen. Primam autem perpetuo longam habet; nam apud Horat. legendum Cubital, focalia, ut est in codicibus emendatis.]
FOCANEUS, a, um. [ἀσφαγγῆος] Columel. lib. 4. cap. 24. Vocatur etiam focaneus palmes, qui solet in bifurco medius prorperere, & idcirco eum prædicto vocabulo rusticis appellant, quod inter duo brachia, qua se dividit vitis, enatus, velut fauces obsidet, atque utriusque duramenti alimenta præripit. Idem lib. 5. cap. 6.
FOCARIUS,**

FŌCARIUS, FOCARIA. V. FOCUS.

FŌCULO, āre. Ver. Gloss. Focilat, *ῥωτίσαι*. Lucan. Paneg. in Pison. v. 114.

Sed miserum parva stipe focilat, ut pudibundos, &c. Casaub.

a Faucibus derivat, ut, Focilare proprie fit Aëgras fauces apposita lana fovere. Scalig. legit, Munerat

FŌCILIO, [*ἀναλαίσανω*] āre. Calefacere, recreare, restaurare. Sen. Epist. 13. Pudet me sic tecum loqui & tam levibus remediis te focillare.

Focillatur, pro Fovet. Varro de Vit. pop. Rom. lib. 2. Propter secundas sublatō metu, non in communi spectant, sed suum quisque, diverſi, commodum focillatur. Non. 7. 108.

FŌCILLATUS, a, um. Plin. 3. Epist. 16. Focillata, Dixeram, inquit, vobis inventuram me quamlibet duram, ad mortem viam, si vos facilem negassetis. Suet. in Aug. 17. M. Antonii societatem semper dubiam & incertam, variisque reconciliationibus male focillatam abruptit.

FŌCILLATIO, ōnis. f. Focillationes, inquit Festus, a Fovendo, i. e. calefaciendo dictæ sunt.

FŌCILLATOR, ōris. m. Digeſt.

FŌCILLATRIX, icis. f. apud Plin.

FŌCULA, FOCULUS. V. FOCUS.

FŌCUNATES, Populi sunt in Alpibus. Plin. lib. 3. cap. 20.

FŌCUS, i. m. [*ἱστία*, *ἔσθης*] a Fovendo: In quo ignis servatur. Serv. in 12. Æn. 118. Quicquid ignem foveat, focus vocatur, five ara sit, five quid aliud, in quo ignis fovetur. Ovid. 6. Fast. 301.

At focus a flammis, & quod foveat omnia, dictus. Cato de

R. R. Folia subdito, in foco calido sub testa coquito leviter.

Ara & foci. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Vis autem ejus ad aras & focos pertinet.

Accensi foci. V. ACCENDO.

Breves foci. Juven. 11. Sat. 79.

Casti foci. Ovid. 3. Fast. 698.

Familiaris focus. Columel. lib. 8. cap. 1. V. OPULENTUS.

Fumosi foci. Ovid. 21. Epist. 94.

Graminei luxere foci. Lucan. lib. 4. 199.

Humilem grato calcit igne focum. Ovid. 4. Fast. 698.

Lucus focus. Stat. 1. Silv. 2. 255.

Publicus focus. Cic. 2. de Legib. 20. Virginesque Vestales in urbe

custodiunt ignem foci publici sempiternum.

Pudici foci. Stat. 3. Silv. 1. 60.

Sancti foci. Ovid. 4. Fast. 206.

Extrudere lignis focum. Hor. Epod. 2. 43.

Splendet focus. Hor. 1. Epist. 5. 7.

Focus, Privata cujusque domus; quemadmodum Ara aliquando

Templum significat. Plaut. Amph. 1. 1. 71. Urbem, agrum, aras,

focos, seque uti dederent.

Foci patrii. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Pro aris & foci pugnare. Cic. 3. de Nat. Deor. 95.

Repetebant præterea deos patrios, aras, focos, larem suum familia-

rem. Cic. 2. Philipp. 75. conf. 72.

Focus, Fomenta, Focillationes, Foculi, a Fovendo, i. e. calefa-

ciendo dicta sunt. Festus. V. Barth. Advers. 41. 21.

FŌCULUS, i. m. dimin. [*ἱστάδιον*] In quo ignis accenditur ut cibus

coquatur, eos enim habebant ferreos, ut ignitabula: *ἑσάρων* Græci

appellant. Plaut. Capt. 4. 2. 67.

Laridum atque epulas foveri fociis ferventibus? Plin. lib. 35.

cap. 10. Arrepto carbone extincto e foculo. Cic. pro Domo, 124.

Accenso ad sacrificium foculo. Liv. lib. 2. 12.

Foculum excitare bucca. Juven. 3. Sat. 262.

FŌCULA, ōrum. Focula ventris, pro Nutrimētis, auctore Nonio,

dixit Plaut. Pers. 1. 3. 24.

FŌCULO, āre. dictum ut Fovere. Nonius.

FŌCARIUS, a, um. Adj. [*ἱκαριεύς*] ut, Focarius panis, i. e. In

foco aut cinere coctus. Isidor. 20. 2.

FŌCARIUS, i. m. Qui focum curat. V. supra, & Atriarius, in

atrium.

Focarii, qui & Mediaſtini dicti sunt a Jurisconsultis, inter species

Servorum numerantur. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 25. Pignor.

de Serv. & Turneb. Advers. 8. 9.

FŌCARIA, æ. f. Concubina etiam libera. In l. 3. C. de donationi-

bus inter virum & uxorem, Si ancillam nummis tuis comparatam esse

Præſidi provinciæ probaveris: donationisque causa focariæ tuæ no-

mine instrumentum emptionis esse conscriptum; eam tibi restitui

jubebit. Nam licet cessante jure matrimonii donatio perfici po-

terit: milites tamen meos a focariis suis hac ratione fictisque adu-

lationibus spoliari nolo. Et in l. si ea. C. de conditionibus inser-

tis. V. Lex. Pitisc.

F O D

FŌDIO, fōdi, fossum, [*δρύπτω*, *σκάλλω*, *σκάπτω*, *σκαλίζω*, *τεφρεύω*]

ēre. Cavare, & quasi foras dare. Virg. 6. Æn. 881.

Seu spumantis equi foderet calcaribus armos. Cic. 2. de Di-

vin. 134. Respondit conjector, thesaurum defossū esse sub lecto:

fodit, invenit auri aliquantum.

Argentum fodere. Liv. 28. 3. pr. Ager frugifer, argentum etiam

incolæ fodiunt.

Arva fodiebant coloni. Ovid. 11. Met. 33.

Guttura cultro fodit. Ovid. 7. Met. 314.

Hortum fodere. Plaut. Poen. 5. 2. 59.

Humum fodere. Virg. 2. Georg. 408.

Jugulum ense fodere. Martial. lib. 1. 7.

Metallum fodere. Plin. lib. 2. cap. 63.

Ora fodere hastis. Liv. 8. 10. Hastisque ora fodientes, primo robore

virorum caeso, per alios manipulos velut inermes prope intacti eva-

luerunt. Puteos fodere. Cæſ. 3. Bell. Civil. 49.

Sibi ipsi fodere aliquid. Cic. 2. de Orat. 174.

Stimulus fodere. Cic. 2. Philipp. 86. Num expectas dum te sti-

mulis fodiam?

Terram fodere, Arare. Plaut. Poen. 5. 2. 59. Ter. Heaut. 1. 1. 19.

Cic. 1. de Fin. 3. Nam, ut Terentianus Chremes non inhumanus,

qui novum vicinum von vult

Fodere, aut arare, aut aliquid ferre denique. Cato, cap. 2.

Fodit dolor. Transl. Cic. 2. Tusc. 33. Pungit dolor, vel fodiat sane,

si nudus es, da jugulum; sin tectus Vulcaniis armis, id est forti-

tudine, refiste.

Foditur cor stimulo. Plaut. Bacch. 5. 2. 39. Tactus sum vehemen-

ter visco, cor stimulo foditur.

Fodiri, a quarta conj. Columel. lib. 11. cap. 2. Runcari, & adhuc

fodiri possunt. Idem de Arborib. cap. 30. Sed omnibus annis fo-

diri ante Calend. Martias, & interpretari oportet.

FODIENS, entis. Partic. Ovid. 11. Met. 535.

— aliis murum fodientibus extra.

FŌDICO, [*ρύτιω*] āre. pro Pervellere, pungere, five fodere, hoc

est dolore afficere. Cic. 3. Tusc. 35. Non enim est in nostra po-

testate fodicantibus his rebus, quas malas esse opinamur, dissimula-

tio vel obliuio. Hor. 1. Epist. 6. 51.

Mercemur Servum, qui dicet nomina, lævum

Qui fodicet latus. Al. Fodiat, in prior. edit. ut Cruquius ad-

monet. H. St. Omnino hic vim Frequentativi habet hoc verbum, uti

Claudico ab obsoleto Claudeo formatum, Frico a Frio. Fodicet, pro

Sæpe fodiat.

Fodicare alicui animum. Plaut. Bacch. 1. 1. 30.

Eadem in usu, atque ubi periculum facias, aculeata sunt,

Animum fodicant, bona distimulant, facta & famam fauciant.

FODICATIO, ōnis. f. apud Celsum.

FODICATOR, ōris. m. apud Hieronym.

FODII, ōrum. m. pl. Idem antiquitus qui postea Fabii. nam apud

Romanos primi Fabianæ gentis eo quod in venatione fossis uteban-

tur, Fodii nominati fuere. Sed duabus litteris immutatis, Fabiorum

nomen exstitit. V. Plut. in Vit. Fab. Max. pr.

FŌDINA, æ. f. Locus ubi quid foditur. Plin. lib. 33. cap. 6. Odor

ex argenti fodinis, inimicus omnibus animalibus, sed maxime can-

ibus. Legitur & conjunctim, Argentifodina.

Cretæ fodina. 1. fed & 2. de Publ. Cajus Juriscons.

FODO, āre. pro Fodere dixerunt veteres. Fest.

FŌSSA, æ. f. [*πέφρω*, *διάρυξ*, *σκαπάνη*, *ρύπτω*, *λάκκη*] Notum.

Ulpian. in l. unica. D. Ut in flumine publico navigare liceat: scribit

Fossam esse receptaculum aquæ manufactum: aut ad castra, seu ur-

bes, oppidave, aut alia hujusmodi munienda. Columel. de Arborib.

cap. 18. Prius quam pomarium constituas, quam magnum habere vo-

les, circummunito maceria, aut fossa, &c.

De fossis & cloacis interdicti Prætor. Cic. pro Cæcin. 36.

Perpetua fossa. V. PERPETUUS.

Redundans gurgitibus fossa Rheni. Cic. in Pison. 81.

Circumdare latam fossam alicui rei. Cic. 5. Tusc. 59.

Complere fossas. V. COMPLERO.

Conjungere transitum fossæ ponticulo ligneo. Cic. 5. Tusc. 59.

Obcæcare fossas in agro. V. OBCÆCO.

Percutere fossam. V. PERCUTIO.

Perducere fossas in altitudinem. V. PERDUCO.

Vallo & fossa munire castra. Cæſ. 2. Bell. Gall. 5. Castra in altitu-

dinem pedum duodecim vallo, fossaque duodeviginti pedum munire

jubet. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedi. Idem 9. Att. 14.

Fossa & vallo septum tenet.

Fossam premere, deprimere, percutere, argenteæ ætatis sunt. V.

Burm. ad Quintil. Decl. 3. 16. p. 72. [Deprimere & apud Hirt. 8. Bell.

Gall. 9. 3. & 40. 3. Sic Locus depressus, apud Sall. Opus depref-

sūm apud Cic. V. DEPRIMO.

Cæca fossa, cui Patens & aperta opponitur. Columel. lib. 2. cap. 2.

Si humidus sit, abundantia uliginis ante siccetur fossis. Earum duo

genera cognovimus, cæcarum & patentium. Spissis atque cretosis

regionibus apertæ relinquuntur; at ubi solutior humus est, aliqua

sunt patentēs, quædam etiam obcæcantur, ita ut in patentes ora

hiantia cæcarum competant. Sed & patentes latius, & apertas sum-

ma parte declivesque, & ad solum coarctatas, imbricibus supinis

similes, facere conveniet; nam quarum recta sunt latera, celeriter

aquis vitiantur, & superioribus foliis lapſibus replentur.

De Fossis Cluiliis, Drufinis, & Quiritium V. Lex. Pitisc.

FŌSSULA, æ. f. dimin. [*τεφρίδιον*] Cato cap. 161. Deinde fossulas

facito, qua radices asparagi demittas. Columel. lib. 11. cap. 3. Sin-

gulis fossulis disponas.

Fossula circumdari. Columel. lib. 11. cap. ult. ubi de Cappare verba

facit.

FŌSSO, āre. Frequent. pro Fodere Ennius dixit apud Varro 6. de

L. L. 5. Decretum est fossare corpora telis.

FŌSSATUM, i. n. [*ἐρυγμῶ*] pro Fossa. Plin. lib. 17. cap. 21. Fos-

satum purgari, & extendi, ne crudum relinquatur.

Fossatum, recentiores scriptores vocaverunt Castra, quia fossa cing-

solebant. Capitol. in Gordian. cap. 28. Castra omnia fossato cir-

cuibat. V. ibi Salmas. Quin & apud Suidam hoc vocabulum re-

peritur, & apud Leonem imperatorem, teste Turnebo.

Sed male a Suida exponitur & ὁ στρατός & τὸ στρατόπεδον. H. St. V. Can-

gii utrumque Glossar.

De urbis Fossæ moenibus circumdata, dixit Veget. 4. 16. V. ibi Stewech

De Hortis. Pallad. lib. 11. cap. 13. conf. Gæſii Ind. ad Rei agrar-

scriptores; ubi etiam

FŌSSATUS, i. m. Terminus in fossato positus. p. 254. Constituimus

fossatos, quos Augusteos appellamus. Et p. 267. Fossati alii finale

maiores.

FŌSSOR, ōris. m. [*σκαπτήρ*, *σκαλεὺς*, *σκαπτήνης*] Qui fodi

Virg. 2. Georg. 264.

Et labefacta movens robustus jugera fossor. Columel. lib. 1.

cap. 13. &c. Martial. lib. 7. 70. Rigidus fossor. Hor. 3. Carm. 18. 15.

Juven. 11. Sat. 79. Catul. 22. Fossor & caprimulgus conjunguntur

ut Rudes & agrettes.

FŌSSIO, ōnis. f. [*δρυεργία*, *σκάμμις*] Columel. lib. 5. Deinde ma-

leolo inter ordinesposito, crebris fossionibus pastinatum resolvere

Idem 4. 33.

Fossionibus terra fit fecundior. Cic. de Senect. 54.
 Agri fossiones & repassationes. Idem ibid.
 Recenti fossione terram fumare calentem videmus. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 25. conf. Vitruv. 8. 7.
 FOSSURA, æ. f. [σκαλίσματα] Idem quod Fossio. Columel. lib. 5.
 Hanc planam fossuram maxime nos probavimus. Suet. Calig. cap. 37.
 Complanata fossuris montium juga. conf. Vitruv. 8. 1.
 FOSSILIS, e. [ὀρυκτός] Quod foditur: ut, Ebur fossile. Plin. lib. 36.
 cap. 18. Idem lib. 33. cap. 6. Tunc falem fossilem adjiciunt. Varro 2.
 de R. R. cap. 11.
 Fossile atramentum futorium. Plin. lib. 34. cap. 12. Cujus in astrin-
 gendo tanta vis est, ut si urforum & leonum ora eo aspergantur, mor-
 dere non possint. Perott.
 FOSSILIUS, Adj. [ὀρυκτός] Quod foditur: ut, Arena fossilia. Plin.
 lib. 36. cap. 13.
 Sal fossilius. Scribonius Largus, 59. & 60.

F OE C

FECONDUS, vel potius FECONDUS, a, um. Adj. [ἐντεκος, πολυ-
 τίκτος, πρὸς γένεσιν] Quod fructum facit & ferax est, a Faciendo seu Fe-
 rendo. Columel. lib. 8. cap. 14. Id neque fecundum est, nec tam
 pretiosum. Ovid. 4. Fast. 631.
 Forda ferens bos est, fecundaque, dicta ferendo.
 Fecundus, Abundans, & plenus. Hor. 1. Epist. 5. 15.
 Fecundi calices, quem non fecere difertum?
 Fecundus & uber. Cic. de Arusp. Resp. 42. Quæstum illum maxime
 fecundum, uberemque campestem, totum ad se ita redegit, &c.
 Fecundissimus melle & felle amor. Plaut. Cist. 1. 1. 72.
 Namque ecastor amor & melle & felle est fecundissimus,
 Gustu dat dulces, amarum ad fatietatem usque aggerit. Al. Oggerit.
 Pecorum fecunda terra. Tacit. lib. de Germ. 5.
 Prugum fecundum solum. Tacit. in Vit. Agric. 12.
 Annonæ fecunda provincia. Tacit. 1. Hist. 11.
 Pectoris fecundi artes. Cic. 1. de Divin. 22. Pectus fecundum,
 i. e. Plenum malitiæ. Serv. in Virg. 7. Æn. 338.
 Ib Anaxagora uber & fecundus Pericles. Cic. in Orat. 15.
 Iue nihil genuit natura fecundius. Cic. 2. de Nat. Deor. 160.
 Fecunda metallorum terra. Plin. lib. 33. cap. 4. Italiae parcitum est
 vetere interdicto Patrum, ut diximus: alioquin nulla fecundior me-
 tallorum quoque erat tellus.
 Fecunda esse Mulier dicitur, Quæ fert uterum. Ovid. 2. Met. 472.
 Ut fecunda fores, fieretque injuria partu Nota, &c.
 FECONDITAS, vel potius FECONDITAS, ætis. f. [ἐντεκία, πολυ-
 τικία] Ubertas ac copia. Plin. lib. 20. cap. 6. Fecunditatem etiam
 eminarum hoc cibo augeri, &c.
 Importare fecunditatem feminis. Plin. lib. 14. cap. 18.
 Quarum inductionibus terris fecunditatem damus. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 152.
 Expertæ fecunditatis femina. Tacit. 12. Ann. 2. extr.
 Mulieris miseræ fecunditas calamitosa. Cic. 2. Philipp. 58.
 Terrarum fecunditas, Cæli temperatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 13.
 Propter fecunditatem multa in agris fingi, gignique possunt. Cic. 1.
 de Divin. 94.
 Affert se in adolescente fecunditas. Quintil. lib. 2. cap. 4. ex Cic. 2.
 de Orat. 88.
 Fecunditas animi. Plin. in præf. 3.
 Quasi numini, Fecunditati templum in gratiam Augustæ Poppææ ere-
 ctum testatur. Tacit. 15. Ann. 23. adde Spanh. de Num. 3. p. 148.
 FEUNDE, Adv. [πολυτόκος] Apul. de Mundo p. 250. Pulchre &
 fecunde horæ procreantur.
 Compar. Atque etiam rescia fecundius resurgit. Plin. lib. 16. cap. 36.
 Superl. Nascuntur fecundissime in fraxino. Idem 29. 4.
 FEUNDO, [πολυτόκον ποιῶ] ære. Abundantem seu fructiferum fa-
 cere. Virg. 4. Georg. 290.
 Et viridem Ægyptum nigra fecundat arena. Pallad. 12. tit. 1.
 atione fecundatur terra. conf. Mamertin. Paneg. Julian. cap. 22.
 FEUNDITO, ære. Vox aureæ ætatis, ex fragmento orationis funebris
 eprompta, apud Fabret. Inscript. p. 169.
 FEUALIS. V. FEICIALIS.

F OE D

FOEDUS, Antiqui dicebant pro Hædo; Fols, pro Olere; Fostem,
 pro Hoste; Fostiam pro Hostia. Fest.
 FOEDUS, æris. n. [ῥήσιον, συγχεσία, συζήκη, ὁμολογία, ἀπονδὴ] Pax est
 inquit Servius) quæ fit inter dimicantes. Dictum est autem vel a Fœ-
 alibus, per quos fiebant fœdera: vel a porca fœde, id est lapidibus,
 cfa, ut Virg. 8. Æn. 641.
 — & cæsa jungebant fœdera porca. Vel quia in fœdere
 terponatur Fides. Fest.
 Differunt Fœdus, Pactio, & Sponsio; quod Fœdus pactione, pactio
 ponsione firmior sit atque stabilior. V. Liv. 9. 5. pr. & Lex. Pitisc.
 Fœderis faciendi morem, vide apud Liv. 1. 4.
 Fœdera genera fœderum. Liv. 34. 57. Esse autem tria genera fœderum,
 quibus inter se paciscerentur amicitias civitates, regesque. Unum,
 quum bello victis dicerentur leges. Ubi enim omnia ei, qui armis
 plus posset, dedita essent, quæ ex iis habere victos, quibus multari
 os velit, ipsius jus atque arbitrium esse. Alterum, quum pares
 ello æquo fœdere, in pacem atque amicitiam venirent; tunc enim
 epeti, reddique per conventionem res: & si quarum turbata bello
 offensio sit, eas aut ex æquo simul, aut ex formula juris antiqui,
 ut ex partis utriusque commodo componi. Tertium esse genus,
 quum qui hostes nunquam fuerint, ad amicitiam sociali fœdere inter
 jungendam coeant. eos neque dicere, neque accipere leges, id
 nim victoris & victi esse.
 Fœdus pro Vinculo necessitudinis, quod priore patrocínio quis con-
 axit. Plin. 3. Epist. 4. Legati rursus inducti, iterum me jam præ-
 VOL. II.

sentem advocatum postulaverunt, implorantes fidem meam, quam es-
 sent contra Massam Bæbium experti, allegantes patrocínii fœdus.
 Fœdus, pro Amore. Non æquo fœdere amantes. Virg. 4. Æn. 520.
 conf. Ferire fœdera.
 Sanctio fœderis. Cic. pro Corn. Balb. 36.
 Publicæ religiones fœderum. Cic. 7. Verr. 49. Cic. 2. de Legib. 16.
 Amicitia fœdus. Ovid. 3. Trist. 6. 1.
 Amorum fœdera. V. Ferire fœdera.
 Lecti fœdus. V. Sociata fœdere.
 Naturæ fœdus. V. Polluere fœdus.
 Veneris fœdus. V. Inire fœdus.
 Æquum Fœdus. V. supra Tria genera fœdd. Æquissimo jure & fœdere
 civitas. Cic. pro Arch. 6.
 Certum fœdus. Hor. 3. Carm. 24. 23.
 Claustrinum fœdus. Sil. lib. 7. 267. V. CLAM.
 Conjugium fœdus. Ovid. 11. Met. 743.
 Feralia fœdera. i. e. Exitialia. Lucan. lib. 1. 86.
 Genialia fœdera. i. e. Connubialia. Stat. 2. Achil. 354.
 Illibata fœdera tori. h. e. Conjugium castum & pudicum. Lucan.
 lib. 2. 342.
 Immunes ac libera fœdere civitates. Cic. 5. Verr. 13.
 Infidum fœdus. V. INFIDUS.
 Ratum & religiosum fœdus. Cic. 13. Philipp. 4.
 Sacrosanctum fœdus est. Cic. pro Corn. Balb. 35.
 Socialia fœdera. Ovid. 4. Epist. 17.
 Accipere fœdera. V. ACCIPIO.
 Agere fœdus. Liv. de Bell. Pun.
 Adscribi fœderi. Liv. 29. 12. In eas conditiones, quum pax
 convenisset, ab rege fœderi adscripti Prusias Bithyniæ rex, Achæi,
 Bæoti, &c.
 Adscribere fœderibus pœnam. Cic. pro Corn. Balb. 20. O præclarum
 interpretem juris; auctorem antiquitatis, correctorem atque emen-
 datorem nostræ civitatis, qui hanc pœnam fœderibus adscribat, ut
 omnium præmiorum, beneficiorumque nostrorum expertes faciat
 fœderatos.
 Calcare fœdus. Sil. lib. 3. 85.
 Cavere fœdere de aliqua re. Cic. 1. de Lege Agrar. 10.
 Coire in fœdus. V. COIRO.
 Componite placitum læti fœdus. Virg. 10. Æn. 15.
 Concipere fœdus. V. CONCIPIO.
 Conceptum fœdus excutere. Virg. 12. Æn. 158.
 Confirmare fœdere societatem. Cic. 2. Philipp. 89.
 Confundere fœdus, Turbare, Rumpere. Virg. 12. Æn. 290.
 Dare fœdus. Liv. de Bell. Pun.
 Devincitur fœderibus etiam cum hoste fides. Cic. 3. Off. 112.
 Facere fœdus cum aliquo. Cic. de Senect. 16. Quum sententia Sena-
 tus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
 Faciunt fœdus. Tacit. 11. Ann. 9.
 Facere inter se fœdus. Cic. 2. de Fin. 83.
 Facere contra fœdus. i. e. Contra populi Romani religionem & fidem;
 Cic. pro Corn. Balb. 10.
 Ferire fœdera, Facere vel inire. Cic. pro Cœl. 34. Ideone ego pa-
 cem Pyrrhi diremi, ut tu amorum turpissimorum quotidie fœdera fe-
 rires? Virg. 10. Æn. 154.
 Firmabant fœdera dictis. Virg. 12. Æn. 212.
 Frangere fœdus. Sil. lib. 1. 268. Al. Rumpere.
 Frangere fœdus, & In fide manere, contraria. Cic. pro Domo sua 66.
 Hinc Fœdifragus q. V. infra.
 Frangere fœdus sanguine alicujus ictum. Cic. in Pison. 28.
 Icere fœdus cum aliquo. Cic. pro Corn. Balb. 34. V. ICO. Claud. de
 Bell. Get. 497.
 Inire fœdus Veneris. Ovid. 3. Met. 294. — qualem Saturnia, dixit,
 Te solet amplecti, Veneris cum fœdus initis,
 Da mihi te talem. Preces sunt Semeles ad Jovem.
 Infirmare fœdus. Cic. pro Corn. Balb. 14.
 Jungere fœdera. Virg. 8. Æn. 641. V. JUNGO.
 Jungi fœdere alicui. V. JUNGO.
 Juratum fœdus Jovi. Sil. lib. 1. 9.
 Læsum fœdus. Virg. 12. Æn. 496.
 Negligere, violare, rumpere fœdera. Cic. pro Corn. Balb. 13.
 Pepigit fœdera mihi tecum. Virg. 10. Æn. 902.
 Pactum fœdus. Cic. pro Sext. 33.
 Percutere fœdus. V. PERCUTIO.
 Petere fœdus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Polluere fœdus naturæ concubitu vetito. Ovid. 10. Met. 353.
 Polluta dolis fœdera. Sil. lib. 11. 123.
 Renovare fœdus. Cic. pro Corn. Balb.
 Reposcere fœdus. Virg. 12. Æn. 573.
 Rescindere fœdus dicitur Senatus, cum ratum habere recusat. Patere.
 lib. 2. 90. extr.
 Rumpere fœdera. Virg. 8. Æn. 540.
 Rumpere fraternum fœdus. Hor. 1. Epist. 3. 35.
 Sacrare fœdus. V. SACRO in SACER.
 Sancire fœdera. Virg. 12. Æn. 200.
 Sancire fœdus ictum sanguine alicujus. Cic. pro Sext. 24.
 Sancire pactiones, fœdera, reconciliaiones sanguine alicujus. Cic.
 Post redit. ad Quir. 13.
 Servare promissa fœdera. Ovid. 2. Fast. 159.
 Sociata conjux perpetuo lecti fœdere. Ovid. in Ibin, 15.
 Solvere fœdera. Virg. 10. Æn. 91.
 Stare fœdere. Liv. de Bell. Pun.
 Stare adversus fœdus. Idem ibid.
 Temeratum fœdus. Sil. lib. 11. 161.
 Transire in fœdus. Liv. ibid.
 Veniunt ad fœdus amantes. Ovid. 2. de Arte Am. 579.
 Violare fœdus. Cic. 13. Philipp. 4.
 Violare communia fœdera pacis. Lucret. lib. 5. 1154.
 Fœdus, pro Lege. Virg. 1. Æn. 66.
 — regemque dedit, qui fœdere certo
 Et premere, & laxas sciret dare jussus habenas.

- Æterna fœdera certis imposuit natura locis. Virg. 1. Georg. 60. conf. Columel. præf. & in Horto 16.
- FœdīFRĀGUS, [ἐκρωιδός] Ruptor fœderis. Cic. 1. Off. 38. Pœni fœdifragi, crudelis Annibal. conf. Gell. 19. 7.
- FœDERO, āre. Fœdus facere. Hieron. Epit. Paul. Epist. 27. cap. 10. Jurgantes inter se lentissimo sermone fœderabat. Ammian. 31. 12. Cum fœderaretur concordia. Idem 25. 24. Fœderata pace.
- FœDERATUS, a, um. [δυσσωνδός] Fœderati dicuntur Populi, qui fœdere icto cum aliis populis societatem coierunt. Namque inter civitates provinciarum, aliæ civium Romanorum, aliæ Latinorum veterum, aliæ fœderatorum, aliæ stipendiariæ dicebantur. Suet. in Calig. cap. 3. Domi, forisque civilis, libera ac fœderata oppida sine licitoribus adibat. Idem Aug. 47. Cic. 7. Verr. In oppido fœderatorum.
- Fœderatæ civitates, Aliis fœdere quodam conjunctæ. Cic. pro Arch. 7. Siqui fœderatis civitatibus ascripti essent. & Nep. 23. 3. 2.
- Populus fœderatus. Cic. 1. de Orat. 18.
- Socii & fœderati populi. Cic. pro Corn. Balb. 20.
- Fœderatum ac pacatum solum. Cic. 6. Verr. 26. In Mamertinorum solo, fœderato atque pacato, monumentum istius crudelitatis constitutum est.
- FœDERATIO, ōnis. f. Jct. in Dig.
- FœDERATOR, ōris. m. Jct. in Cod.
- FœDERATICUM, i. n. Stipendium fœderatorum. in Novel. Just.
- FœDUS, a, um. Adj. [δυσσωνδός, μέγας] Deformis. Ter. Eun. 4. 4. 17. Nunc eo tibi videtur fœdus, quia illam non habet. Scil. Velleum.
- Adulationes fœdæ. Tacit. 15. Ann. 59.
- Adulterium fœdum. Ovid. 8. Met. 156.
- Amor fœdus. Ovid. 10. Met. 319.
- Animalia fœda capitis, Pediculi. Plin. lib. 22. cap. 24.
- Avaritia, & libidine fœdus, ac maculosus. Tacit. 1. Hist. 7.
- Aura fœda. Stat. 2. Theb. 4.
- Caput fœdum impexa porrigine. Hor. 2. Serm. 3. 126.
- Carmine fœdo splendida facta linunt. Hor. 2. Epist. 1. 236.
- Cicatrix fœda. Hor. 1. Serm. 5. 6.
- Consilium fœdum. Liv. 26. 38. pr. Id fœdum consilium cum incepto, tum etiam exitu fuit.
- Convivia fœda. Ovid. 1. Met. 165.
- Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. 9. 73.
- Culpa fœdior. Sil. lib. 7. 556.
- Exemplum fœdum. Liv. 27. 6. pr. Qui neque magistratum continuari satis civile esse aiebant: & multo fœdioris exempli, eum ipsum creari qui comitia haberet.
- Genus mortis fœdum. Cic. 15. Att. 20.
- Hiems fœda. Tacit. 3. Hist. 59. 3.
- Imber fœdus rigat ora. Sen. OEdip. 12.
- Luxuria fœdissima senectuti. Cic. 1. Off. 121.
- Latrones fœdissimi. Cic. 10. Fam. 6.
- Laceratos fœdum in modum verberibus occiderant. Liv. 9. 31. pr.
- Monstrum immanissimum & fœdissimum. Cic. in Pison. 31.
- Odor fœdus. Plin. lib. 11. cap. 18. Apes odere fœdos odores, proculque fugiunt, sed & infectos.
- Pædor fœdus. Sen. Herc. fur. 9.
- Persona fœda senectutis. Cic. 15. Att. Parumne fœda persona est ipsius senectutis?
- Sapor fœdus. Lucret. lib. 2. 402.
- Tempestate fœdissima lacerata navis. Liv. 9. Bell. Pun.
- Victus fœdus. Hor. de Arte Poet. 392.
- Fœdum, Execrandum. Virg. 7. Æn. 619.
- Observantur docti Virg. & Liv. Fœdum & Fœdare de vulneribus ferē & strata acie dixisse. Liv. 3. 69. Vulnerati fœdiora iis, quæ oculis subiciebantur, nuntiantes. Idem 7. 33. Strages ipsa cæde fœdior. conf. Virg. 2. Æn. 502.
- De pestilentia. Liv. 3. 32. pr. Fœda homini, fœda pecori.
- Fœdum, Crudele. Ter. Eun. 5. 4. 21. Proh fidem deum facinus fœdum. Virg. 4. Æn. 195.
- Hæc passim dea fœda virum diffundit in ora. De Fama. Sallust. Catil. cap. 15. extr. Colos exangvis, fœdi oculi.
- Bellum fœdissimum. Cic. 7. Att. 25.
- Exitum iudicii fœdum & perniciosum levissime tuli. Cic. 3. Q. frat. 9.
- Nihil miserius, nihil perditius, nihil fœdus fieri potest. Cic. 8. Att. 11.
- Fœdior & inquinatior. Cic. de Arusp. Resp. 31. Fœdior atque inquinatior in Cn. Pompejo accusando, quam in universo Senatu vituperando fuit.
- Fœdum relatu. Ovid. 9. Met. 167.
- Fœdum ac ferum facinus. Liv. 28. 22.
- Fœdus, subst. pro Fœditas. Paulus 1. 47. D. de rit. nuptiar. Senatoris filia, quæ corpore quæstum vel artem ludicram fecerit, aut iudicio publico damnata fuerit, impune libertino nubit. Neque enim honos ei fervatur, quæ se in tantum fœdus deduxit. al. Scelus.
- FœDO, [μείλινα, ὑπερβαίνει, φερύνα] āre. Polluere, inquinare. Plaut. Amph. 1. 1. 91. Fœdat & proterunt hostium copias. Virg. 2. Æn. 286.
- quæ causa indigna ferenos
- Fœdavit vultus. i. e. Cruentavit, inquit Servius. Ibid. 502.
- Sanguine fœdantem, quos ipse sacraverat ignes.
- Romam vero ipsam fœdavit adventus tuus. Cic. in Pison. 53.
- Ora unguibus fœdans. Virg. 4. Æn. 55.
- Fœdare aliquem appellatione. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. Nos quoque dicitant barbaros, & spurcius nos, quam alios opicos, appellatione fœdant.
- Nefario scelere fœdare aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 46.
- Verberibus fœdare. Tacit. 3. Hist. 77.
- Fœdare, Dilacerare. Virg. 2. Æn. 55.
- Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras.
- FœDĀTUS, a, um. Liv. 3. 32. pr. Multiplici clade fœdatus annus. Virg. 7. Æn. 575.
- fœdati ora Galefi. Ovid. 14. Met. 190.
- fœdataque brachia tabo. conf. 5. Met. 59.
- FœDĀTIO, ōnis. f. apud Symmach.
- FœDĀTOR, ōris. m. apud Gell.
- FœDE, Adv. [μιαρῶς] Turpiter, vel Crudeliter. Liv. 3. 51. Non minore motu animorum Sicci cædis memoria renovata, quam quem nova fama de Virginia adeo fœde ad libidinem petita, accenderat. Fœde pugnatum est. Liv. 6. 1. conf. Val. Max. 5. 3. 1.
- Tempestat perquam fœde turbida. Lucret. lib. 4. 170.
- Admissum fœde, dictumque superbe. Lucret. lib. 5. 1123.
- Fœde divexari. Cic. 1. Tusc.
- Fœde interemptus. Liv. 25. 8. pr.
- Fœdiusque inde pulsus, quam pridie pepulerat. Liv. 2. 51. extr.
- Fœdissime causam agere. Cic. 9. Att. 6. Causa igitur non bona est? immo optima: sed agetur (memento) fœdissime.
- FœDITAS, ātis. f. [αἰσχροτης, μιαινία] Turpitud. Liv. 31. 34. Divisa a corpore capita, patentiaque viscera, & fœditatem aliam vultu videntur.
- Fœditas & turpitud. Cic. 3. de Fin. 38. Nisi eos per se fœditate sua turpitud. ipsa deterreat.
- Animi turpificati depravatio & fœditas. Cic. 3. Off. 105.
- Morientium fœditas. Justin. 2. 13. 13.
- Odoris fœditas. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Sic,
- Pediculorum fœditas. Plin. lib. 11. cap. 33.
- Spectaculi fœditas. Liv. 1. 28. extr. Avertère omnes a tanta fœditate spectaculi oculos.
- Vestitus fœditas. Cic. 12. Philipp. 12. Quando enim obliviscetur ulla posteritas, cujus scelere in hac vestitus fœditate fuerimus? i. e. In luctu ac equalore.
- Vultus notabilis fœditas. V. NOTA.
- Pl. Fœditatibus exquisitis, exposito scelere. Pet. Chrysol. Serm. 155.

F OE L

- FœLIX, rectius FĒLIX, īcis. Adj. [εὐτυχής, εὐδαίμων, εὐήμερος, ἡ ἀλγος, ὑποτυχία, ὑπὸ τῷ] a Fœnus quidam deducunt, conversione in l, quasi Beatus; h. e. Dives & fœnore plenus: sed scribitur pleumque [Immo perpetuo] fine diphthongo. Dicitur Qui prosperitatem habet. Virg. 3. Æn. 493.
- Vivite felices, quibus est fortuna peracta Jam sua.
- Fœlices ter & amplius. Hor. 1. Carm. 13. 17.
- O fœlix una ante alias. Virg. 3. Æn. 321.
- Ab omni laude fœlix. Cic. de Clar. Orat. 63. Est nonnulla in i etiam inter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes, faceti, breve Sed ille Græcus ab omni laude fœlicior: habet enim, &c. De Lyf & Timæo.
- Ad casum fortunamque fœlix vir. Cic. pro Font. 31.
- Cum gen. Curarum fœlix. Stat. 4. Silv. 4.
- Fama fœlix. Sil. 4. 731.
- Leti. Sil. 4. 398.
- Necis. Sil. 2. 570.
- Uteri. Sil. 4. 359.
- Cum abl. Fœlix & nato, fœlix & conjuge. Ovid. 11. Met. 266.
- Fœlix, Commodum, utile. Martial. lib. 1. 102.
- Illa manus quondam studiorum fida meorum, Et fœlix domino, notaque Cæsaribus.
- Quod bonum, faustum, felix, fortunatumque esset, præfabantur i bus omnibus agendis antiqui. Cic. 1. de Divin. 102.
- Ætas fœlicior. Ovid. 14. Met. 142.
- Fœlices arbores Cato dixit, Quæ fructum ferunt: Infœlices, Quæ non ferunt. Festus.
- Audacia fœlix. Ovid. 18. Epist. 195.
- Auspiciis fœlicibus ibat. Virg. 11. Æn. 31.
- Exitus fœlix. Lucret. lib. 1. 101.
- Fœlix illa dies. Lucan. ad Pison. 147.
- Oliva fœlix. V. OLIVA.
- Omen fœlix. Ovid. 10. Met. 5.
- Populus fœlix. Ovid. 4. Trist. 2. 65.
- Via fœlici ire. Ovid. 1. Fast. 432.
- Fœlix, Pingue, fœcundum, fructuosum, ferax. Virg. 2. Georg. 81.
- Exiit ad cælum ramis fœlicibus arbos. Varro de Vit. P. lib. 2. conf. Non. 4. 184.
- Arabia fœlix quare dicta sit, V. Plin. lib. 12. cap. 13.
- Industria fœlix. Plin. in proem. lib. 14. Tanto priscorum cura f tilior, aut industria fœlicior fuit.
- Horti fœlices. Martial. lib. 13. 20.
- Hos Amiternus ager fœlicibus educat hortis.
- Hostia fœlix, Fœcunda & pinguis. Virg. 1. Georg. 345.
- Terque novas circum fœlix eat hostia fruges.
- Silvæ fœlices. i. e. Fertiles. Virg. 4. Georg. 329. Servius.
- Fœlix, Propitius. Virg. 1. Æn. 334.
- Sis fœlix: nostrumque leves quæcunque laborem. Ubi Servius
- Fœlix, Propitia. Fœlix enim dicitur & Qui habet fœlicitatem, Qui facit esse fœlicem. Idem 5. Ecl. 65.
- Sis bonus & fœlixque tuis: en quatuor aras. Deos enim fœces vel infelices, ex rebus quas præstant, vocamus.
- Fœlix aliquando dicitur Mortuus, more Græcorum, qui defunctos cantant μενεστίας. Hor. 1. Serm. 9. 27.
- Omnes composui fœlices; nunc ego resto. conf. Idem Carm. 4. 14. Virg. 3. Æn. 321.
- O fœlix una ante alias, &c.
- Compar. Virg. 9. Æn. 722.
- quo non fœlicior alter.
- Superl. Illi, fœlicissimo omnium ante civilem victoriam, nunquam super industriam fortuna fuit, multique dubitavere fortior an fœlicior esset. Sallust. Jugurth. cap. 95.
- FĒLIX, Cognomen Sullæ Dictatoris. conf. FAUSTUS. V. Spanh. de Num. Diff. 10. 72. Item Imperatorum quorundam. V. Idem Diff. 12. p. 4.
- FĒLIXULIA, Colonia Libano monti subjecta, Plin. lib. 5. cap. 1.
- Alias Berytus. q. V.
- FĒLĪCĪTAS, ātis. f. [εὐτυχία, εὐδαίμονια, εὐκαρδία, ὑποτυχία, ὑπὸ τῷ] Cic. pro Font. 32. Videor hoc leviter pro mea ctonitate vobis præcipere posse, ut ex eo genere homines, quorū cognita virtus, industria, fœlicitas in re militari sit, diligenter vobis retinendos existimetis.

Adversa felicitas. V. **ADVERSUS**.
Bona felicitates. V. **BONUS**.
Solida felicitas. V. in **SOLIDUS** & in **CRUSTA**. H. St.
Summa alicujus felicitas. Cic. de Clar. Orat. 4. Dedit illi fortuna felicitatem, huic industria virtutem. Auct. ad Heren. lib. 4. 28.
Felicitas terræ, **Fœcunditas**. Plin. 3. Epist. 19.
Præstare felicitatem de seipso nemo potest, meminisse & commemorare de altero possumus. Cic. pro Lege Manil. 47.
Plur. Felicitates. Ter. Eun. 2. 3. 33.
Felicitas, ponitur pro Dea, quam Romani venerantur. August. lib. 4. de Civ. Dei, Quid Felicitas? dea est, ædem accepit, aram meruit, sacra ei congrua perfoluta sunt.
FELICITER, vel potius **FELICITER**, Adv. [*εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως*] Cic. 3. de Fin. 26. Necessario sequitur, omnes sapientes semper feliciter, absolute, fortunate vivere, nulla re impediri, nulla prohiberi, nulla egere. Audere feliciter aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 166.
Evenit res fauste, feliciter, prospere. Cic. pro Muren. 1.
Gesta Respub. bene & feliciter. Cic. 5. Philipp. 40.
Vide in **BENE** quæ notavi. H. St.
Implere suos annos feliciter. Ovid. 7. Epist. 161.
Navigare satis feliciter anni jam adverso tempore. Cic. 4. Verr. 95.
Sapit is feliciter, qui alieno periculo sapit. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 40.
Felicitate, usitata est & Bene precandi & gratulandi formula. V. Briffon. 1. 8. Form. folenn. p. 719. & Lipf. Elect. 2. 10. vel Lex. Pitisc. Suet. Claud. cap. 7. extr. Præfeditque nonnunquam spectaculis in Caji vicem, acclamante populo, Felicitate partim patrio Imperatoris, &c. conf. Phædr. 5. Fab. 2. 13. Flor. 3. 3. extr. & Muret. Var. Lect. 9. 8.
Compar. Felicitas, [*εὐτυχιστέον*] Virg. 1. Georg. 54.
Hic fegetes, illic veniunt felicius uvæ.
Superl. Decertare cum aliquibus felicissime. Cic. de Provinc. Conf. 33.
Felicissime res gerere. Liv. 10. Bell. Pun. conf. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
FELICITO, [*εὐτυχίζω*] are. Felicem reddere, cujus contrarium est Infelicitare, quod est Destruo. Plaut. Poen. 2. 1. 1. Dii illum infelicitent omnes. Donat. in Vit. Virg. Rogat quam ad felicitandos homines facultatem haberet.
Horaque præteritos felicitat una labores. Mantuan.

F OE M

FEMEN. V. **FEMEN**.
FEMINA, vel potius **FEMINA**, æ. f. [*ἡμεῖς, ἡμεῖς, ὡς*] a Fœminis mollitie, ut quidam putant: sive a Fœtu, ut nos potius remur. conf. Isidor. 2. 2. Plaut. Perf. 4. 3. 6.
Qui Atticam hodie civitatem Maximam majorem feci, atque auxi civi fœmina.
In mare & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
In natura fœminarum sentiant mulieres omnem castitatem pati. Cic. 2. de Legib. 26.
Bestiæ aliæ mares, aliæ fœminæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Divin. 52.
Præstantissima omnium fœminarum uxor tua. Cic. 5. Fam. 8.
Variū & mutabile semper fœmina. Virg. 4. Æn. 469.
Bona fœmina. Cic. 3. Philipp. 16.
Cultissima fœmina. Ovid. 1. de Arte Am. 97.
Decennis fœmina. V. **DECEM**.
Dux malorum fœmina, & scelerum artifex. Sen. Hippol. 4.
Lectissima fœmina. V. **LEGO**.
Luculenta & festiva fœmina. V. **LUCULENTUS**.
Nitida fœmina. V. **NITEO**.
Primaria fœmina. Cic. 5. Fam. 11.
Princeps fœmina. Plin. Epist. 144.
Probatissima fœmina. Cic. pro Cæcin. 10.
Prudentissima & diligentissima fœmina. Cic. in Brut. 18.
Sanctissima & optima fœmina. Cic. 3. Philipp. 16.
Conjungere fœminam matrimonio. V. **CONJUNGO**.
Calere fœmina aliqua. h. e. Ardere amore alicujus fœminæ. Hor. 4. Carm. 11. 33.
Non enim posthac alia calebo Fœmina.
Implere fœminas. V. **IMPLEO**.
Insolitæ fœminæ prodire in conventum. V. **INSOLITUS**.
Anguis fœmina. Cic. 2. de Divin. 62.
Piscis fœmina coitus tempore marem sequitur. Plin. lib. 9. cap. 50.
Porcus fœmina. Cic. 2. de Legib. 57. C. Cotta censet habendas tri-duum ferias, & porco fœmina piaculum dare.
Fœmella, æ. f. dimin. Catul. 56. 7.
Fœmellas omnes amice prendi.
Fœmella apud quosdam nostri Seculi. Qui nescio, an auctoritate alicujus veteris scriptoris nitantur, aut qui saltem non sit ex omnino neotericis. Certe Cæsar Scaliger eo utitur. lib. 13. de Causis L. Latinæ, cap. 189. Proprium fœmellæ nubere est. H. St. Deerat hæc dictio in ed. Lugd.
FœMINAL, ælis. pro Genitalibus muliebribus. Apul. Met. 2. p. 122.
Glabbellum fœminale. al. Glabella fœmina.
FœMINAMAS, æris. [*ἀνδρόμας*] Tertul. advers. Valent. cap. 10. In imagine sua fœminamare. Id quod Irenæus lib. 1. cap. 1. his verbis exprimit, In imagine sua sive conjuge masculo fœmina.
FœMINATIO, ōnis. f. Conf. Afer. 6. 1. Causa in fœminis fœminationis.
FœMINUS, a, um. Adj. [*ἡμεῖς*] Quod pertinet ad fœminam.
Amor fœmineus. Virg. 11. Æn. 782.
Fœmineo prædæ & spoliū ardebat amore. Ubi Servius,
Fœmineo, Impatienti, irrationabili. Ibid. 878.
Fœmineum clamorem ad cæli sidera tollunt. Ubi idem Ser-vius, Impatientem interpretatur.
Ars fœminea. Ovid. 19. Epist. 38.
Corpus molle ac fœmineum. Plin. lib. 25. cap. 5.
Dolor fœmineus. Ovid. 9. Met. 151.
Doli fœminei. Stat. 1. Achil. 527.
Mens fœminea. Ovid. 10. Met. 244.
Nomina fœminea. Quintil. lib. 1. cap. 5. al. Fœminina.
VOL. II.

Pectus fœmineum. Ovid. 13. Met. 693.
Piangor fœmineus. Auct. ad Heren. lib. 3. 15.
Sidus Lunæ molle ac fœmineum. Plin. lib. 2. cap. 101.
Sors fœminea. Ovid. 17. Met. 651.
Quatuor ille quidem juvenes, totidemque creatur
Fœminæ fortis. i. e. Quatuor fœminas.
Stirps fœminea. Ovid. 13. Met.
Ululatus fœmineus. Virg. 2. Æn. 488.
Voce fœminea modulatur carmina. Ovid. 14. Met. 341.
Vulgus fœmineum. Lucan. lib. 7. 39.
Fœminæ Calendæ, Martiæ appellantur, quia fœminis solennes erant.
In iis enim munera illis missitari solebant. Juven. 9. Sat. 53.
En cui tu viridem umbellam, cui fuccina mittas
Grandia, natalis quoties redit, aut madidum ver
Incipit, & strata positus longaue cathedra
Munera fœmineis tractas secreta Calendis.
FœMININUS, a, um. Adj. [*ἡμεῖς*] Quintil. lib. 1. cap. 4. pag. 47.
Nec statim diligentem putabo, qui promiscua, quæ & epicoena (*ἐπι-
κονία*) dicuntur, offenderit, in quibus sexus uterque per alterum appa-
ret; aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas signifi-
cant; qualia sunt Muræna & Glycerium.
Fœmininus sexus. Plin. lib. 27. cap. 2. conf. Arnob. 1. p. 36.
FœMININE, Adv. Charif. lib. 1. p. 55. &c. Mendum neutro Varro in
Admirandis dixit, Magnum mendum: sed Ovid. 1. de Arte Am. 249.
fœminine, Nocte latent mendæ. Sic alibi frequenter. conf. Arnob. l. c.

F OE N

FœNARIUS. V. **FœNUM**.
FœNEBRIS, **FœNERARIUS**, **FœNERATITIUS**, **FœNEBRO**.
V. **FœNUM**.
FœNICULUM, vel **FENICULUM**, i. n. [*μάραθρον*] quidam a Fœno-
re deductum volunt, quasi Parvum fœnus; quod semen ejus terræ man-
datum, magno fœnore reddat fructum. Herba est quam Græci Mara-
thron vocant. Plin. lib. 20. cap. 23. Fœniculum nobilitare serpentes
gustatu fœnetam exuendo, oculorumque aciem fucco ejus reficiendo.
Unde intellectum est hominum quoque caliginem præcipue eo levare.
Fœniculum silvestre Hippomarathon vocant & Myrsineum. conf. Diosc.
3. 82.
A Fœnum aliqui Fœniculum deducunt, quia ubi exaruit fœno simile
sit. Sed Isidor. 17. 11. Fœniculum ait vocari, quod thyrsi ejus, seu
radicis, succus visum acuat quasi sit a φαινέω.
FœNICULARIUM, i. n. Cic. 12. Att. 8. Scribe quæso, quid referat
Celer egisse Cæsarem cum candidatis, utrum ipse in Fœnicularium, an
Martium in campum cogit. In fœnicularium campum, i. e. In aciem
ad exercitum, quando fœnum succiditur a militibus fœniculariam fa-
cientibus; vel In fœnicularium, i. e. Non in campum liberis olim suf-
fragiis dicatum, sed tanquam in fœnicularium & ad fœni sectionem;
vel In fœnicularium, i. e. Ad fœnus exercendum. Hoc postremum
Turnebo (12. 2.) placuit. V. Lipf. Elect. 2. 21. & Jo. Fred. Gronov.
ad loc. qui de Campo nominatim in Bætica prov. sic dicto exponit.
FœNUM, vel sine diphth. **FENUM**, i. n. [*χρῆμα, κρῆμα*] dictum
Quod sine cura fœnus præbeat; vel quod herba eadem manentes,
quotannis novas pariant, ut ait Perott. ex Fest. Scribitur rectius sine
diphthongo **FENUM**. quod & de derivatis ab eo intelligas.
Meta fœni. V. **META**.
Cordum fœnum. V. **CHORDUS**.
Fœnum habet in cornu. Hor. 1. Serm. 4. 34. Fœnum nempe alligare
cornibus boum cornupetarum solebant veteres, ut obviam prodeuntes
cavendum sibi admonerentur. V. Chiliad.
Coarctare fœnum in struem. Columel. lib. 2. de R. R. cap. 19. pr.
Colligere fœnum. Idem ibid.
Congerere fœnum sub tectum. Idem ibid.
Componere fœnum in tabulata. Columel. 3. 22. pr.
Construere fœnum. Plin. lib. 18. cap. 28.
Demetere fœnum. Columel. lib. 2. de R. R. cap. 19.
Extruere fœnum in metas. Idem ibid.
Facere fœni metas. Idem ibid.
Secare fœnum. Plin. lib. 18. cap. 28.
Verfare fœnum furcillis. Varro 1. de R. R. 49. pr.
Plur. In asini faciem fœna rodebam. Apul. de Afin. Aur. 3. extr.
FœNARIUS, Adj. ut, Falces fœnariæ. Ulp. in l. instrum. D. de in-
strumto vel instrum. leg. Varro de L. L. 4. 31.
FœNICIUM, videtur Scribon. Comp. 267. pro Miscella posuisse in ma-
lagmate ad podagram, ex eo translatione ducta, quod in fœno varia
sunt & promiscua herbarum genera. Ejus verba sunt, Ultimum nitrom
& Alius lapis fœnicio inducitur. i. e. Illi variæ & multiplici impense
additur: quo tamen de vocabulo amplius pronuntiandum ait Turneb.
18. 16. Sunt qui melius Phœnicium Corium roburum accipiant, ut in
Pseud. Plaut. 1. 2. extr. ad operiendum. [Ita quidem scribendam hanc
vocem puto. Sed intelligo de Sindone rubra, quæ acri malagmati in-
ducenda est, nec nudum corpus exedat. Utuntur hodie quoque eadem
cautione medici.]
FœNILE, is. n. [*χρῆμα*] Locus in quo servatur fœnum. Columel.
lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam,
torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaque.
Virg. 3. Georg. 321.
— nec tota claudes fœnilia bruma. Ovid. 6. Met. 457.
[In fing. num. me legere non memini.
FœNISËCA, æ. c. [*χρῆμα*] Qui fecat fœnum. Columel. lib. 2.
cap. 19. Ut necubi ferramentum fœnificæ possit offendere. Ibid.
Tum fœnificam messorum oportet inducere, & defectam herbam reli-
gare & exportare. Varro 1. de R. R. cap. 47. Ibid. cap. 49. ad finem,
Sicilienda prata, id est falcibus confectanda, quæ fœnificæ præterier-
runt. conf. Perf. 6. Sat. 40.
FœNISËCTOR, ōnis. m. Idem. Columel. lib. 11. cap. 1. [Sed re-
ctius divise scribitur Fœni Sëctor, ut Fœni sectio. Nisi etiam dicitur
Fœnificæ, unde aliqui necessario deduci debet.]
FœNISËCIUM, i. n. vel, ut alii scribunt **FœNISËCIUM**, [*χρῆμα*]
Ipsa fœni sectio, & veluti messis fœni. Plin. 18. 28. Nec primo anno
rigari,

rigari, nec pasci ante secunda foenificia, ne herbae vellantur, trituque hebentur. Varro R. R. lib. 2. cap. 11. Columel. lib. 2. cap. 18.

FŒNISĒX, ōcis. c. [*φοινίσιος*] Idem quod Foenifeca. Plin. lib. 18. cap. 28. Igitur cornu propter oleum ad crus ligato foenifex incedebat.

FŒNISICIA, æ. f. Idem ac Foenificium. Varro 1. de R. R. cap. 49. Tum de pratis stipulam rastellis eradi, atque addere foenificiæ cumulum. Idem 47. & 56. Cato de R. R. cap. 53. Tit. Foenificia.

FŒNUMGRÆCUM, [*πῆλις*] Herbae genus, quod Telin vocant, alii Carphos; aliqui Buceras, alii Ægoceras, quoniam corniculis semen est simile, nos Siliciam. Plin. lib. 24. cap. 17. Columel. Siliquam appellare videtur lib. 11. cap. 2. Itemque siliquam, quod rustici Foenumgræcum vocant. conf. Pallad. 2. tit. 7. Vulgo autem dicitur Galis, *du fenegré*.

FŒNRUS, a, um. [*φοινὴς*] Adj. ut Foenei homines. Afcon. ex Orat. Cic. pro Cornel. de majestate. pr. Quod exponit de simulacris hominum ex foeno, quæ fieri solebant ad irritandos in spectaculis tauros.

FŒNUS, vel potius **FENUS**, ōris, n. [*δάνειον, τόκος*] appellatur, inquit Festus, Naturalis terræ foetus, ob quam causam & Nummorum foetus, Fœnus est vocatum; & de ea re leges Fœnebres. Ut imitetur Græcum. H. St. nempe *τόκος*. V. Non. 5. 70. & Voss. Etymol. Fœnus, ut ait Gell. lib. 16. cap. 12. a Foetu dicitur, & quasi a Foetura quadam pecuniæ parientis, atque incrementis. Quidam a Fundo dictum putant: quia cum o, non u, apud antiquos scribebatur, quod (ut ait Valla lib. 4.) sit Naturalis terræ fructus: postea vero ad usuram translatum, quasi pecunia per se fructum producat, sicut terra. [Hæc non congruunt, & male confusa videntur.] Fœnus est Res ipsa quæ mutuo data est sub usuris, Æs alienum sub usura contractum; si aliquando Usuram pecuniæ creditæ significat, hoc fit improprie. V. Salmast. de Usur. cap. 2. & 5. Cui junge Gronovii Mantiff. Pec. vet. cap. 1. Grave fœnus. Cic. pro Flacc. 51. Hæreditarium fœnus. Quintil. lib. 7. cap. 2. Iniquissimum fœnore versuram facere Aurelius coactus est. Cic. 16. Att. 14. Perpetuum fœnus. V. Centesima, in CENTUM. Quinquagesimum fœnus. Plin. lib. 18. cap. 17. Tolerabile fœnus. Cic. 6. Att. 1. Trientarium fœnus. V. TRIENS. Unciarius fœnus. Tacit. 6. Att. 16. Nequis unciario fœnore amplius exerceret. V. Unciarius in UNCIA. & Usuræ centesimæ in CENTUM. Fœnore accipere. V. ACCIPIO. Accipere fœnus ab aliquo. Cic. 5. Verr. 169. Credere fœnus argenti. Plaut. Mostel. 3. 1. 34. Ab eo etiam argenti fœnus creditum audio. Dare fœnori pecuniam. Cic. 4. Verr. 170. Ducere quaternis centesimis fœnus. V. Centesima, in CENTUM. Facere, ut, Fœnus ex triente Idibus Quintilibus factum erat beffibus. Cic. 4. Att. 14. Sensus est: Idibus Quintilibus fœneratores pecuniam dederunt beffibus; id est, ut pro centenis octoni amplius usuræ nomine redderentur: quum antea supra trientem, quod est dimidium beffis, usura non fuisset. Eam pecuniam ambitiosa candidatorum manus fumebat, ut tribus pro magistratu alius alio plus promitteret. Idibus autem ut usuræ solverentur, in consuetudine fuisse, & Hor. 2. Epod. 4. testatur, & Cic. ipse in Catil. & Philipp. Hæc P. Manut. Magno & iniquissimo fœnore versuram facere. Cic. 16. Att. 14. Laborare fœnore. V. LABOR. Levare fœnore. V. LEVIS. Obligatus fœnore. V. OBLIGO. Occupare alicui pecuniam grandi fœnore, Collocare. Cic. pro Flacc. 51. Positi in fœnore nummi. Hor. de Arte Poet. 421. Idem 1. Serm. 2. 13. Quæritare argentum in fœnus. Plaut. Afin. 2. 4. 23. Quia triduum hoc unum modo, foro operam assiduam dederim, Dum reperiam qui quæritent argentum in fœnus. Reddere fœnus. Plaut. Most. 3. 1. 53. Reddeturne igitur fœnus? TR. reddetur. Reddit ingenti fœnore ager hordea. Ovid. 1. Fast. 694. Reddere cum fœnore quinquagesimo. Plin. lib. 18. cap. 17. Sic quoque cum quinquagesimo fœnore messes reddit felicitas foli. Renovare in singulos annos fœnus. Cic. 5. Att. 21. Trucidari fœnore. Cic. pro Cæcin. 42. Venire. Propert. 1. 7. 26. Sæpe venit magno fœnore tardus amor. Fœnus nauticum, ut Pollux ait lib. 8. duorum generum est; Heteroplum & Amphoteroplum. Heteroplum est, quum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit. Amphoteroplum, quum remeatus quoque. Budæus. De Fœnore Affario, Semunciario, & Unciario. V. & Lex. Pitife. **FŒNUSCŪLUM**, i. n. dimin. [*δανειδίου*] Plaut. Pseud. 1. 3. 53. Ad danistam devenires, adderes fœnusculum. **FŒNĒRO**, [*δανείζω*] ære. activum verbum; a quo Fœneror pass. dat. & aliquando accus. jungitur; Dare ad usuram. Cic. de Amicit. 30. Ut enim beneficii, liberalesque sumus, non ut exigamus gratiam, nec enim beneficium fœneramus, &c. Legitur & Fœneramur. Liv. 7. 42. pr. Præter hæc invenio apud quosdam, L. Genucium Tribunum plebis tulisse ad populum, ne fœnerare liceret. Communem pecuniam fœnerare. Paul. in l. si unus. §. 1. D. pro focio, Si unus ex focis qui non totorum bonorum focii erunt, communem pecuniam fœneraverit, usurasque perceperit, ita demum usuras partiri debet, si societatis nomine fœneraverit. Pecuniam publicam sub usuris solitis fœnerare. Paulus in l. Cajus. D. de Usuris, Cajus Sejus qui Rempublicam gerebat, fœneravit pecuniam publicam sub usuris solitis, &c. Fœnerari & diripere provincias. Cic. Parad. Tralate. Fœneratum beneficium. Ter. Phorm. 3. 2. 8. Fœneratum istuc beneficium tibi pulchre dices. Paulo post exponit quid velit, dicens, v. 31. Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicaverit.

Idem Adel. 2. 2. 9. Metuisti, si nunc de tuo jure concessisses paululum, atque Adolescenti esses morigeratus, hominum homo stultissime, Ne non tibi isthuc fœneraret. Ubi Donat. Fœneratum, est Cum lucro redditum, & multiplicatum. Fœneraret ergo, non Æschinus, sed res ipsa in qua fœneratio est. Hæc sapit, hæc omnes fœnerat una deos. Martial. lib. 1. 77. Fœnerat sol lumen suum ceteris sideribus. Plin. lib. 2. cap. 6. i. e. Mutuat. Fœnero apud Plinium secundum, ubi male mutatum fuit in Fœnore Plin. Epist. 19. libri tertii. Sum quidem prope totus in prædiis, aliquid tamen fœnero, nec molestum erit mutuari. Accipiam a focru, cujus arca non fecus ac mea utor. Verum quibus novum erat hoc vocabulum Fœnero, mutarunt in Fœnore. H. St. Casaubonus hanc conjecturam Jac. Lectioni tribuit J. C. Genevensi, qui fortassis ex istis H. St. hypomnematis habuit.

FŒNĒROR, [*δανείζομαι*] āri. dep. abl. cum præp. junctum, Ad usuram (Fœnore, H. St.) accipio, ut in 31. lib. Digest. Si autem aliquis eorum voluerit vendere partem suam, vel fœnerari super eam, potestatem habeat vendere cohæredi suo, & fœnerari ab eo. V. Vallam lib. 5. cap. 25. Fœnerari etiam, pro Dare ad usuram abl. junctum. Cic. 4. Verr. 70. Idem præterea pecunias istius extraordinarias grandes suo nomine fœnerabatur. Idem 5. Verr. 165. Primum eam, quum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis fœneratus est. conf. Gell. 18. 12. **FŒNĒRĀTUS**, a, um. pass. a Fœnero; Compensatus, cum fœnore redditus. Ter. Phorm. 3. 2. 8. V. in ipso verbo. **FŒNĒRĀTOR**, ōris. m. [*δανειστής, τοκιστής, χρεστής*] Qui dat ad usuram, Græce Danista dicitur. Cic. 1. Off. 150. Primum improbantur ii quæstus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut fœneratorum. V. Gell. 16. 12. Acerbissimi fœneratores. Cic. 6. Att. 1. Fœnerator Alphius. Hor. Epod. 2. 67. Nec putant ei nummos deesse posse, qui fœneratores ex obsidione emerit. Cic. 5. Fam. 6. conf. Idem 7. Att. 7. **FŒNĒRĀTRIX**, ōcis. f. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 2. 2. Ex amica obsequenti subito districtam fœneratricem agere coepit. Glareanus exponit, Apertam ac manifestam: quomodo scilicet dicimus Ensem districtum. Nummos enim publico judicio repetebat Otacilia a Visellio **FŒNĒRĀRIUS**, i. m. Idem quod Fœnerator. Firmic. lib. 3. cap. 8. extr. Faciet delatores, abfconfos, subdolos, malitiosos, maleficos, fœnerarios **FŒNĒRĀTUS**, ūs. m. Idem quod Fœneratio, id est mutuatio ad usuram. Perott. **FŒNĒRĀTIO**, ōnis. f. [*δανεισμός*] Cic. pro Flacc. 56. Hæc pecunia ab honoribus translata in quæstum & fœnerationem, recuperata est multis post annis. Idem 2. de Fin. 117. **FŒNĒRĀTO**, Adv. [*δανειστικώς*] Plaut. Afin. 5. 2. 52. Idem Men. 4. 2. 40. Næ illam mecastor fœnerato abstulisti. h. e. Hoc furtum magni tibi constabit. **FŒNĒRĀTĪTIUS**, Adj. [*δανειστικός*] ut, Res fœneratitia, Quæ dat est fœnori, sive accepta, aut ad fœnus pertinet. Pecunia fœneratitia. Val. Max. 1. 11. **FŒNĒRĀTŌRIUS**, Adj. [*δανειστικός*] Val. Max. 2. 6. 10. Avara & fœneratoria Gallorum philosophia. Fœneratorios substantivè pro Fœneratoribus posuit Jul. Firmic. 3. 8. **FŒNĒRĀLIA**, ōrum. [*τοκιστήρια*] Tempus quo fœnus cessabat, & finiebatur, reddebaturque pecunia. Liv. 35. 7. Instabat enim cura alia quod civitas fœnore laborabat; & quum multis fœnebris legibus contracta avaritia esset, via fraudis inita erat, ut in socios qui non teneretur iis legibus, nomina transcriberent. Ita libero fœnore obruebant debitores; cujus coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit Fœneralia quæ proxime fuissent; ut qui post eam diem focii civibus Romanis credidissent pecunias, profiterentur; & ex ea die pecuniæ creditæ quibus debitor vellet legibus, jus creditori diceretur. Quo i loco in codd. emendatis Feralia legitur. V. Gronov. in loc. **FŒNĒBRIS**, e. [*τοκιστής*] Ad fœnus pertinens. ut, Fœnebres lege V. FœNERALIA. Malum fœnebre. Tacit. 6. Ann. 16. Sane vetus Urbi fœnebre malum Pecunia fœnebris. Paul. in l. præsidis. 34. D. si cert. petat. Prædis provinciæ officiales, qui perpetui sunt, mutuum pecuniam dare, & fœnebrem exercere possunt. Præses provinciæ mutuum pecuniam fœnebrem sumere non prohibetur. conf. Suet. Claud. 41. & Calig. 41. Res fœnebris. Liv. 7. 21. Inclinatissimè in concordiam animis, non coss. fœnebrem quoque rem, quæ distingere unanimes videbatur, invare aggressi, solutionem alieni æris in publicam curam verterunt.

FŒTEO, [*κιναιρώω, βρωμάομαι*] ēre. Male olere. Plaut. Afin. 2. 44. Dic amabo, an foetet anima uxori tuæ? Idem Cas. 3. 6. Foetet tuus mihi sermo. Martial. lib. 5. 4. Foetere multo Myrtale solet vino. Idem 1. 29. Hesternum foetere mero. **FŒTERNS**, entis. Ammian. 22. 7. Foetentes Judæi. **FŒTESCO**, ēre. Isidor. Orig. 20. 3. Aqua foetescit vetusta. **FŒTĪDUS**, Adj. [*δυσώδης, βρενυστικός*] Male olens. Plaut. Merc. 3. 3. 1. Quum sis jam ætatis plenus, anima foetida, Senex hircosus. Al. Jejunatissimus plenus. Idem Capt. 4. 2. 3. Tum piscatores, qui præbent populo pisces foetidos. Apud Cic. Pison. 13. Foetidum os. Compar. Cels. 3. 2. Foetidiore dejectiones. Superl. Salvian. 1. de Gub. Dei p. 36. Foetidissimo ceparum atque alliorum amore ægrescentes. **FŒTĪDITAS**, ātis. f. [*κιναιρός, βδελυγμία*] pro Foetore. Sen. Epist. 110. At mehercule ista folicite scrutata, varietate condita, quum vetrem subierint, una atque eadem foetiditas occupavit. al. Foeditas. **FŒTĪDO**, ære. Foetidum reddere. Pareus hoc verbum afferuit Plaut. Me

Merc. 3. 3. 13. Jejunitatis plenus animam foetidas. Gronov. Anima foetida. V. FŒTIDUS. conf. Reinef. Var. Lect. 2. 8. & 3. 18.

ŒTOR, ōris. m. [δυστομία, βέλαντρος] Columel. lib. 12. cap. 18. Cella quoque vinaria omni stercore liberanda, & bonis odoribus suffiendi, ne quem redoleat foetorem, acore nive. Plur. Plin. 28. 8. Foetores oris emendare.

ŒTERŒSUS, a, um. Zeno Veron. Panni foeterofi. Idem, Prandia foeterofa. [Puto scribendum Foetorofus, ut Humorofus, Dolorofus &c. antepen. longa.]

ŒTULENTUS, a, um. Arnob. 7. p. 225. Huic ovilla foetulenta sunt viscera.

ŒTULENTER, Adv. Veget. Mulom. 3. 4. Foetulenter mingere. Al. rectius Fæculentum.

ŒTUTINÆ, arum. f. pl. Loca foetida. Apul. Apol. p. 278. Semper in foetutinis & olenticetis suis jacet.

Foetutinus, Adj. Cæl. Calcagninus lib. 1. Epist. 31. Quorum (grammaticorum) observationes recte quidam plurima ex parte foetutinas & prærancidas vocat. H. St. V. Gell. 13. 20. & supra Fæcutinus in FÆX.

ŒTIFER, FŒTIFICO, &c. V. infra in FŒTUS.

FŒTUS, vel potius FĒTUS, ūs. m. [ζῷον, ἐπιζῷον, γέννημα, κύημα, ἔμβρυον, ἐμῶνον, βλάστη, κύβη] Partus, ut animalium. Plin. de homin. 7. 3. Legimus mulierem Ægyptiam binos foetus quater enixam. Aliter Hard. q. V. Idem de feris, lib. 8. cap. 18. Totus tigridis foetus, qui semper numerosus est, ab infidiatore rapitur equo.

Arborei foetus. Virg. 1. Georg. 55.

Foetus nemorum. Virg. 2. Georg. 429.

Nec minus interea foetu nemo omne gravefcit. Ubi Servius, Foetu, i. e. Utilitate, nam omnis utilitas foetus est.

Foetus terræ. Virg. 1. Georg. 195.

Grandior ut foetus filiquis fallacibus effet.

Adulti foetus. Quintil. lib. 2. cap. 6. Adultos educunt foetus. Virg. 4. Georg. 163. de apibus.

Dubii foetus, Opponuntur Vitalibus apud Plin. lib. 10. cap. 31.

Dulces foetus & pabula lata. Lucret. lib. 2. 1159.

Frugiferi foetus. Lucret. lib. 6. 1.

Gravidi foetus. Ovid. 8. Met. 294.

Lætifici foetus telluris. Lucret. lib. 1. 194.

Maturus edere foetus. Ovid. de Nuce, 93.

Teneri, infirmique foetus. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Vitales foetus. Plin. lib. 10. cap. 31.

Abigere foetum. V. ABIGO.

Auferre foetum uberibus. V. AUFFERO.

Decerpere foetus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12. V. DECERPO.

Depellere foetus teneros. Virg. 1. Ecl. 22. i. e. A lacte remove. Servius.

Dare foetum. Virg. 2. Georg. 442.

Edunt foetus nixibus. Virg. 4. Georg. 199.

Edit foetus meliores & grandiores ager non semel aratus, sed novatus & iteratus. Cic. 2. de Orat. 131.

Facere foetus. Plin. lib. 10. cap. 31. Ofcines, præter exceptas, non temere foetus faciunt ante æquinoctium vernum.

Procreare multiplices foetus. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Quæ multiplices foetus procreant, ut sues, ut canes, his mammarum data est multitudo.

Profunduntur nobis terræ foetus. Cic. 1. de Legib. 25.

Pubescit vinea foetu. Virg. 2. Georg. 390.

Animi foetus triplex. Cic. 5. Tusc. 68. Ex quo triplex ille animi foetus existet: unus in cognitione rerum positus, &c.

Oratorum foetus. Cic. de Clar. Orat. 182. Sic omnis foetus reprefus, exustusque flos siti veteris ubertatis exaruit.

Foetus, pro Ovis. Columel. lib. 8. cap. 4. de cibariis gallinarum, Vinacea quamvis tolerabiliter pascant, dari non debent, nisi quibus temporibus anni avis foetus non edit: nam & partus raros, & ova faciunt exigua. Sed quum plane post Autumnum cessant a foetu, possunt hoc cibo sustineri. Quod hic ait Foetus edere, cap. 3. & rursus, cap. 5. frequenter dicit Ova edere, & Partum edere: nos vulgo, Ova ponere.

Foetus, pro Foetura. Cic. 3. de Fin. 62. Atque etiam in bestiis vis naturæ inspicere potest, quarum in foetu & in educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmus audire. Budæus. Plaut. Amph. 1. 2. 25. & 3. 1. 18. Uno foetu, i. e. Uno partu.

FĒTUS, vel FĒTUS, a, um. Adj. [ἐγκύων, ἐγκύμων, τῆφος] Servius; Foeta dicitur & Gravida, & Partu liberata.

Ager foetus. Ovid. 1. Fast. 662. i. e. Gravidus.

Canis foeta. Plaut. Most.

Colla serpentis foeta veneno. Sil. lib. 17. 448.

Loca foeta furentibus Austris, i. e. Plena. Virg. 1. Æn. 55.

Luridæ foetæ. V. LURIDUS.

Ovis gravida, Foeta dicitur. Virg. 1. Ecl. 50.

Non infueta graves tentabunt pabula foetas. Ubi Servius, Foetas accusativus pluralis est, quasi graves: id est gravidas, scilicet non enixas. Columel. lib. 7. cap. 6. ubi de capris loquitur. In quem locum sic ait Beroaldus: Foetas fere semper idonei scriptores appellant Puerperas, hoc est eas quæ pepererunt. Inclytus tamen poeta dixit 1. Æn. 55.

— loca foeta furentibus austris. pro Plena. Idem 1. Ecl. 50. ait,

Non infueta graves tentabunt pabula foetas. pro Prægnantes.

Verum alio in loco posuit Foetam, pro Ea quæ jam peperisset: sic enim ait, 8. Æn. 630.

Fecerat & viridi foetam Mavortis in antro

Procubuisse lupam. Plinius noster Foetam semper usurpat, pro Ea, quæ a partu cubat. Hæc Beroaldus. Huc facit illud Virg. 2. Æn. 238.

— scandit fatalis machina muros

Foeta armis. h. e. Armatis viris prægnans & gravida. De equo ligneo loquitur, in quo Græci erant inclusi. Sil. Ital. lib. 11. 203.

Multa foeta gerens ira præcordia Poenus. Foeta, i. e. Plena. de Annibale verba facit, qui vehementer irascebatur Decio.

Pecus foetum, Prægnans. Virg. 3. Ecl. 83.

Præcordia foeta belli, i. e. Amore belli. Sil. lib. 17. 380.

Foeta, Partu liberata, hoc est quæ peperit. Columel. lib. 6. cap. penult. sub fin. Equa quum ex alino conceptum edidit, partum sequenti anno vacua nutrit: id enim utilius est, quam quod quidam faciunt,

ut & foetam nihileminus admissæ equo impleant. Idem lib. 7. cap. 3. ad fin. Opilio neque tardiores, & gravidas, dum cunctantur: neque agiles, & foetas, dum procurant, separari a ceteris finat. Hic manifeste Foetas, Gravidis opponit. Sic

Vaccæ foetæ. Virg. 3. Georg. 176. — nec tibi foetæ,
More patrum, nivea implebunt mulctralia vaccæ,
Sed tota in dulces confument ubera natos. [Sic licet & 1. Ecl. 50. accipere. Nam Graves sunt Invalidæ, Ægræ ex partu.]

FŒTŒSUS, a, um. idem quod Foetus. ut, Oves foetofæ. Sarisb. 8. 17. & Vulg. Psal. 143. 13. V. post dict. seq.

FŒTUŒSUS, a, um. [ἐγκύων] Quod est plenum foetu. Hieronym. contra Jovinian. Lippientem jam deformem, atque foetuofum synagogæ typum prætulisse. Retinet hoc nomen u, quoniam Foetus est quartæ declinationis. Sic, Sumptuosus, fructuosus, luctuosus, actuosus, quæstuosus. Quæ autem veniunt ab aliis declinationibus, non habent u ante o; ut Fabulosus, dolofus, vitiofus, portentofus, & hujusmodi. conf. Goclenii Probl. Gramm. 5. 8.

Fastuosus, & tamen alii Fastofus, Montofus. Foetofus in vet. Interprete Bibl. Vide Concord. H. St. Defuit ea dictio in ed. Lugd. V. de singulis f. l. [Apud Hieron. forte Foetorofum legendum.]

FŒTŒRA, vel FETURA, æ. f. [κῆρυς] Genitura & pariendi tempus. Varro lib. 2. de R. R. cap. 5. Nunc appello foeturam a conceptu ad partum; hi enim prægnationis primi & extremi fines.

Ætas foeturæ habilis. Virg. 3. Georg. 62.

Foetura domino suo decoxit. V. DECOQUO.

Foetura, Animalium proventus, sive Foetus ipse. Virg. 7. Ecl. 36.

Si foetura gregem suppleverit, aureus esto. Ubi Servius, Si tot agnos habuero, quot oves; hoc enim est gregem suppleri per foeturam. Foetura enim est proventus, id est ipse foetus. Plin. 10. 53. extr. Optima foetura est ante vernum æquinoctium. Columel. lib. 7. cap. 6. Cui foetura gregem pecoroso vere novavit. Stat. 10. Theb. 223.

Foetura, Pratorum etiam dicitur.

Foeturam ad Opus suum transtulit Plin. quum dicit in ipso statim initio præf. Opus natum apud me proxima foetura, licentiore epistola narrare constitui.

Foetura humana. Varro lib. 2. cap. 10. Quod ad foeturam humanam pertinet pastorum, qui in fundo perpetuo manent, facile est, quod habeant conservam in villa. [Forte, Pertinet; pastorum, qui in fundo perpetuo manent, facilis est, quod habent, &c.]

FŒTURATUS, a, um. Tertull. adv. Valent. cap. 25. Semen foeturatum in corpore.

FŒTIFER, vel FETIFER, a, um. Fecundus. Plin. lib. 7. cap. 31. Ubi foetifer potu Nilus.

FŒTIFĒCUS, Adj. [κρηνη] ut, Foetificus humor. Plin. lib. 9. cap. 51.

FŒTIFĒCO, vel FĒTIFICO, ære. [κύνω, λοχέω] Foetum facere, parere. Plin. lib. 10. cap. 8. Accipitres totius Masæfylæ humi foetificant. Idem lib. 9. cap. 38. Solin. cap. 22. extr. de Thynno. In ponto, nec alibi pæne foetificant.

FŒTO, vel FĒTO, ære. [λοχέωμαι] Idem. de avibus. Columel. lib. 8. cap. 15. sub fin. Circa paludes, in quibus plerumque foetant. Ibid. cap. 8. & 12.

F O L

FŒLIUM, i. n. [φύλλον, πτελον] est tam Arborum, quam Herbarum & Florum; a Græco venit, inquit Festus, quod illi φύλλον dicunt. Simplicii autem L, ideo scribitur, quod antiqui consonantes non geminabant. In arboribus truncus, rami, folia. Cic. 3. de Orat. 177. Idem 8. Att. 15. Qui ipsi pluma, aut folio facilius moventur.

Acanthi folia. V. ACANTHUS.

Aculeata folia aquifolio, & ilicum generi. Plin. lib. 16. cap. 24.

Aculeata per extremitates folia. Plin. lib. 24. cap. 12.

Acuta folia. Plin. lib. 20. cap. 21.

Adversa in se folia. V. ADVERTO.

Æterna folia, i. e. Non decidentia. Plin. lib. 21. cap. 17.

Amara folia. Plin. lib. 27. cap. ult.

Amplum folium. Plin. lib. 24. cap. 15. ubi de Chamæleuce.

Amygdalaceum folium. Plin. lib. 26. cap. 11.

Angulosa folia. Plin. lib. 19. cap. 5.

Angusta folia. Plin. lib. 25. cap. 8. & lib. 20. cap. 22.

Argenteum folium. V. ARGENTUM.

Arida folia. Cic. in Pison. 97.

Asperum folium. Plin. lib. 19. cap. 5. ubi de Epimenidio. & lib. 22. cap. 18.

Brevia folia. Plin. lib. 16. cap. 6.

Canaliculata folia. V. CANALICULATUS, in CANALIS.

Capillaceum folium. Plin. lib. 13. cap. 25.

Capillata folia pino. Plin. lib. 16. cap. 24.

Carnosa folia. Plin. lib. 16. cap. 6. & lib. 27. cap. 13.

Circinata folia pyro. Plin. lib. 16. cap. 24.

Concava cepæ folia. Plin. lib. 19. cap. 6. V. CONCAVUS.

Concavum folium, ut coxendices. Plin. lib. 25. cap. 13. de Cotyledone.

Constrictius angustiusque folium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.

Convexa in terram folia. Plin. lib. 25. cap. 10.

Craffa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. & lib. 27. cap. ult.

Craffissima folia alno. Plin. lib. 16. cap. 24.

Crispa folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & cap. 8.

Decidua folia. Plin. lib. 16. cap. 24. & lib. 18. cap. 25. extr.

Densa folia. Plin. lib. 27. cap. ult.

Densissima folia. Plin. lib. 20. cap. 9.

Disposita folia myrto. Plin. lib. 16. cap. 24.

Echinata folia, pinguis, tactuque gummosa. Plin. lib. 22. cap. 9.

Exilia folia. Plin. lib. 20. cap. 17.

Extenta folia, quibus opponuntur Crispa. Plin. lib. 19. cap. 8.

Famulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24. [Error est, pro Ramulosa. q. V. Non est enim Latina vox Famulofus.]

Fimbriata folia. Plin. lib. 21. cap. 15. ubi de Urtica.

Flavescentia dum cadunt folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Fruticosa folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Fufca folia. Plin. lib. 22. cap. 21. ubi de Adianto.
 Gracile folium. Plin. lib. 19. cap. 8. ubi de Sinapi.
 Grandia folia. Plin. lib. 20. cap. 9. & lib. eod. cap. 21.
 Gravia folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Gummosa tactu folia. Plin. lib. 22. cap. 9.
 Harundinaceum folium. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Hirfuta folia. Plin. lib. 20. cap. 9. & lib. 22. cap. 22.
 Horrida folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Horrida angulis. Ibid.
 Imbricatum folium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.
 Implicatum folium. V. IMPLICIO.
 Incisuræ foliorum plures. Plin. lib. 25. cap. ult. extr.
 Inordinata sunt folia pomis. V. INORDINATUS.
 Labentia ventis folia. Virg. 2. Georg. 133.
 Laciniosa folia. V. LACINIA.
 Lævia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & lib. 20. cap. 9.
 Languida folia. Sen. Thyest. 2.
 Languidiora folia. Plin. lib. 22. cap. 20.
 Lata folia e caule exeuntia. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Laurina folia. V. LAURUS.
 Longa folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Luxuria foliorum exuberat umbra. Virg. 1. Georg. 191.
 Minuta folia. Plin. lib. 12. cap. 24. in fine.
 Mobilia folia. Hor. 1. Carm. 23. 6.
 Mollia folia. Virg. 5. Ecl. 31. Plin. lib. 19. cap. 8. ubi de Lepidio.
 Mordacia folia urticis. Plin. lib. 16. cap. 24. V. MORDEO.
 Mucronata folia. V. MUCRO.
 Nigra folia. Plin. lib. 25. cap. 8. & lib. 20. cap. 9. in fine.
 Oblonga folia. Plin. lib. 27. cap. 5. & cap. 12. 2.
 Odorata folia. Plin. lib. 22. cap. 22.
 Oleacea folia. V. OLEACEUS.
 Pampinosa folia. V. in PAMPINUS.
 Perforata crebro folia. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Pilosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. & lib. 27. cap. 9.
 Pinguia folia & simplicia, atque non rigentia. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Pinguia folia. Plin. lib. 27. cap. ult. Smyrnion caulem habet apii,
 folia latiora, & maxime circa stolonem multos, quorum a sinu exi-
 liunt pinguia, ad terram infra. Idem lib. 25. cap. ult. Folia car-
 nosa, pinguia, largo succo, latitudine pollicari, alia in terram con-
 vexa, alia stantia.
 Pinnata folia. Plin. lib. 27. cap. 9. ubi de Filice.
 Pinnato folio densa abies. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Plumosa folia. Plin. lib. 25. cap. 6. ubi de Eupatoria.
 Porracea folia. Plin. lib. 20. cap. 9. ad fin.
 Prægnantia folia. i. e. Succi plena. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Prætenue capillamenti modo folium, longumque & mucrone aculea-
 tum habent pinus atque pinastra. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Procera folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Pufilla folia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Pungentia folia pino. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Ramosius folium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.
 Ramulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Rariora ficiioraque piceæ folia, & tenuiora, ac magis algentia.
 Plin. lib. 16. cap. 10.
 Rotunda folia, in terra jacentia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Rubra folia. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Sanguinea irioni folia. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Scabra sunt hordeo folia, ceteris levia. Plin. lib. 18. cap. 7. Add.
 Plin. lib. 19. cap. 5.
 Simplicia folia. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Sinuosa lateribus folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Sinuosa toto ambitu folia robori. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Sordida folia. Plin. lib. 25. cap. 13. ubi de Cotyledone.
 Spinosa cardui folia. Plin. lib. 20. cap. 23. sub fin. & lib. 22. cap. 7.
 Spinosa cute folia rubo. Plin. lib. 16. cap. 24. & lib. 27. cap. 8. ubi
 de Cirfio. & cap. 11. ubi de Hippoglossa.
 Suavia folia. Plin. lib. 19. cap. 6.
 Subalbida folia. Plin. lib. 21. cap. 25. V. in SUBALBICO.
 Succosa folia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Tenuia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & lib. 22. cap. 20.
 Triangula folia. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Trientalia folia. Plin. lib. 27. cap. 5. ubi de Aspleno.
 Triftiora folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Varia folia. Plin. lib. 12. cap. 24. in fine.
 Venosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. V. Venosus, in VENA.
 Amisisse dicitur arbor folia. V. AMITTO.
 Cadunt folia arborum. V. CADO. — Folia nunc cadunt,
 Præut si triduum hoc hic erimus, tum arbores in te cadent.
 Plaut. Men. 2. 3. 24. i. e. Injurie leves toleratæ, alias graviore
 invitant.
 Decerpere folia. V. DECERPO.
 Decidunt arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 21.
 Demittere folia. Idem ibid.
 Deperdere folia. Plin. lib. 16. cap. 22.
 Demittere folia. Plin. lib. 16. cap. 13.
 Exire in folia, Emittere folia. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Mittre folia. V. MITTO.
 Ornata arbuta tegmine foliorum. Cic. in Arat.
 Ofcitant folia ad solem. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Septi pulli tegmine foliorum. Cic. 2. de Divin. 23.
 Folia sunt artis & nugæ meræ, i. e. Res nullis pretii. Apul. lib. 1. Met.
 Vesci foliis amaris. Hor. 2. Serm. 3. 114.
 Viduantur orni foliis. Hor. 2. Carm. 9. 8.
 Folium *ῥοτὶ ἐξῆχθαι* de Malobathro dicitur. Quod & interdum Folium
 barbaricum nuncupatur, ut l. 16. §. 7. de Publ. Vectig. conf. Byn-
 ckersh. Observ. 4. §. p. 352. & V. FOLIATUM.
 FOLIACEUS, Adj. [*φυλλοειδής*] Quod ex foliis factum est, vel Foliis

simile. Plin. lib. 19. cap. 7. Paucis foliacea & lota, ut atriplici sunt
 femina

FOLIARUS, a, um. Apul. lib. 4. Met. init. Arbores prolixè foliatæ.
 Pallad. 4. 10. Rami foliati. de Citro.

FOLIATUM, i. n. Unguentum quo matronæ Romanæ utebantur ad
 gratiam & delicias, dictum a Follio. i. e. Malobathro, siquidem folio-
 rum ejus plurima recipit. itaque etiam Malobathrinum dicebatur.
 Martial. lib. 11. 28.

At mea me libram foliati poscat amica. conf. Plin. lib. 13.
 cap. 1. & Barth. ad Claud. 1. in Eutrop. 226. conf. FOLIUM. ad fin.
 FOLIATIO, ònis. f. Germinatio. Columel. [Nisi error est.]

FOLIATURA, æ. f. Ratio & modus foliorum. Vitruv. 2. 9. de Cedro.
 Arbores ejus sunt similes cupresseæ foliaturæ.

FOLIATILIS, e. Fortunat. de Vita Martini 4. § 55.

Vento motus iners simulans foliatis umbra.

FOLIOSUS, Adj. [*φυλλώδης*] Foliis plenus. Plin. lib. 24. cap. 15. Cha-
 mæcisso spicata est tritici modo, ramulis quinis fere, foliosa. Idem lib.
 21. cap. 15. & lib. 12. cap. 11. Foliosior tamen roseique floris. & 25. 13.

FOLLIS, is. m. [*φύσσις, φύλαξ*] Quicquid ex corio factum est, ut
 impleatur: cujusmodi Saccus, crumena, & alia. Præcipue tamen
 Instrumentum, quo attrahitur ventus atque emittitur, ad ignem ex-
 citandum. a flatu nomen habens: sive quod veteres follem, pellem
 dicebant. Virg. 8. Æn. 449

— alii ventosis follibus auras

Accipiunt, redduntque. Idem 4. Georg. 171. & Cic. 1. de

Nat. Deor. 54.

Fabrilis follis. Liv. 38. 7.

Hircini folles. Hor. 1. Serm. 4. 19.

Cavi spirant mendacia folles. Juven. 7. Sat. 111. Folles per meta-
 phoram appellat Ora caudicorum, qui lucri cupiditate falsas agunt
 causas, in quibus effundunt magnas offas mendaciorum.

Follis, Pilæ genus ex pelle vento inflata confectum, qua antiqui ute-
 bantur. Dicitur & per diminutionem Folliculus. V. Mercurial. Art.
 Gymnast. 2. 5. & 5. 4. Buleng. de Lud. vet. cap. 9. vel Lex. Pitisc.
 Martial. lib. 14. 47.

Ite procul juvenes, mitis mihi convenit ætas:

Folle decet pueros ludere, folle fenes. Plaut. Rud. 3. 4. 16

Follis pugilatorius dicitur. Al. Pugillatorius legunt. V. PUGIL.

Follis ventris, pro Stomacho. V. VENTER.

In folle offerre. V. Erasmi Chiliad. 4. 9. 37.

Follis pro Crumena. Juven. 14. Sat. 281.

— ut tenso folle reverti

Inde domum possis. Idem 13. Sat. 61.

Si reddat veterem cum tota ærugine follem. conf. Plaut. Au.

2. 4. 23.

Pro ipsa tandem Pecunia cœpit accipi & ad Æs, Argentum, atque
 Aurum significandum adhiberi. De cujus valore V. Gronov. d.
 Pecun. vet. 4. 13. & 16. conf. Auctores in Lex. Pitisc. sub voc
 Follis.

Follis etiam Pulvillus dicebatur, qui sedentibus subjectus, non tu-
 mento aut pluma inferiebatur, sed vento impletus. Lamprid. He-
 liog. cap. 25. V. ibi Casaub. conf. Rhodig. Ant. Lect. 28. 8. v.
 Lex. Pitisc.

FOLLICULUS, i. m. dimin. [*φυλλόκλιον*] Sacculus. Auctor ad Here-
 lib. 1. 23. Malleolus judicatus est matrem necasse: eo damnato
 statim folliculo lupino os obvolutum est. Cic. 2. de Invent. 14.
 Liv. 9. 13. Ceterum adeo exigue, (commeatus suppedabantur
 ut militi occupato &c. eques folliculis in castra ab Arpis frumentum
 veheret.

Folliculus, Pilæ vento plenæ genus, idem ac Follis. Suet. in Au-
 cap. 83. Post bella civilia, ad pilam primo, folliculumque transit.

Folliculus, Theca frumenti, vel lini, vel cujuslibet alterius rei quæ
 granum continet involutum. Columel. lib. 2. cap. 8. Quonia
 folliculum quo continetur, firmum & durabilem adversus lo-
 goris temporis humorem habet. Ex Sen. Epist. 124. apparet et
 Pelliculam, ut ita loquar, e qua spica enascitur: Est aliquod b-
 num tritici, inquit, hoc nondum est in herba latente, nec quæ
 folliculo se exerit spica mollis, sed quum frumentum æstas & d-
 bita maturitas coxit. Idem Quæst. Nat. 5. 18. Nisi esset quod l-
 tentem frugem ruptis velamentis suis, quæ folliculos agricolæ vocat
 adaperiret.

Folliculus, in arboribus. Plin. lib. 13. cap. 6. Fert & follicul-
 emittentes quædam animalia. De terebintho

Folliculus, Theca seu pellicula acinorum uvæ. Columel. lib. 12. ca-
 43. Tum vinaceorum pes bene prælo expressus proruit; & mox
 ce separatis scipionibus, resolutaque intrita folliculorum in dol-
 subternitur.

Folliculum pro corporis humani Cutē accepit Lucil. lib. 26. Et quæ
 folliculo nunc sum indutus non queo. Non. 2. 3. 27. Arnob. 2. p. 9

In caruncula hujus folliculo constituti

Scrotum quoque Folliculus testiculorum a nonnullis dicitur.

FOLLICULARE appellatur Pars remi, quæ folliculo tecta est, a quæ

Vita follicularis. Fest. V. not. ad loc.

FOLLITUS, Adj. [*φυλλοκαπτός*] Obvolutus corio. Plaut. Epid. 3. 2. 1

Para tu ductare, atque ego follitum ductitabo. al. Peratim duct.

Follitim, ut alludat ad Peram & follem. conf. Parei Lex. Crit. p. 49

FOLLEO, ère. Hieron. ad Eustoch. Epist. 22. cap. 12. Si pes laxa pe-

non folleat. Salmasius ad Tert. de Pallio, p. 199. mavult Folla

Nam

FOLLATUS, a, um. Inflatus, tumens. ut, Calcei follati. Isidor. 3.

34. & Vela follata.

FOLLICO, ære. Follium more reciproco spiritu nares agito. Ap-

lib. 9. Met. p. 222. Nares follicantes languidas.

Est item Follium laxitatem & cavitatem imitari: Unde Hiero-

Caligas monachorum follicantes dixit, quales hypocritas gestare a-

ut humani cultus contemptores videantur.

FOLLICOSUS, a, um. Folliculis refertus. ut, Papaver follicosus

Apul. de Herb. cap. 53.

FOMENTATIO, FOMENTUM, FOMES. V. FOVEO.

FONE

ONES, Dii silvatici in Gloss. Isidor. conf. Mart. Capell. 2. p. 41. Idem forte qui Fauni: nisi planè ex hoc corrupta vox. Alii apud Capellam legunt Fines, quod non displicet Grotio.

ONS, fontis. m. [πηγή, κρήνη, πίδαξ] a Fundendo dicitur, inquit Festus. Plin. lib. 12. cap. 1. Nunc est arbor clara in Lycia gelidi fontis socia amœnitate.

Aquæ dulcis fons Syracusis est, cui nomen Arethusa est, incredibili magnitudine, plenissimus piscium. Cic. 6. Verr. 138.

Aquæ jucunde olentis fons. Plin. lib. 31. cap. 3.

Origines fontium. Hor. 4. Carm. 14. 45.

Acidalius fons. V. ACIDALIA.

Amœnus fons. Lucret. lib. 4. 1018.

Augustus fons. V. AUGUSTUS.

Argenteus fons nitidis undis. Ovid. 3. Met. 407.

Caballinus fons. V. CABALLUS.

Conspicuus fons in planitie. V. CONSPICUUS.

Contracti fontes. Ovid. 2. Met. 273.

— contractosque undique fontes.

Egregius fons. Juvenal. 12. Sat. 41.

Frigidi fontes. Celf. lib. 4. cap. 4.

Gelidi fontes. Virg. 10. Ecl. 42.

Illimis fons. Ovid. 3. Met. 407.

Instabilis fons. V. INSTABILIS.

Integri fontes, i. e. Illibati. Lucret. lib. 1. 926.

Irriguus fons. Virg. 4. Georg. 32.

Largi fontes. Lucan. lib. 9. 610.

Medicati fontes. Celf. lib. 4. cap. 4.

Montani fontes. Lucan. lib. 2. 485.

Muscoli fontes. Virg. 7. Ecl. 45.

Nobiles fontes. Hor. 3. Carm. 13. 13.

Pellucidus fons. Ovid. 3. Met. 161.

Perennis fons. V. PERENNIS.

Perpicuus fons. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 253.

Putealis fons. Columel. lib. 11. cap. 3.

Rapidus fons. Sen. Herc. Oeth. 5.

Sacros fontes polluere. Ovid. 2. Met. 464.

I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes.

Spumiger fons. Ovid. 11. Met. 140.

Vivi fontes. Ovid. 3. Met. 27.

Aspergere ex fonte. V. ASPERGO.

Bibere a fonte. Martial. 9. 102.

Multum, crede mihi, refert a fonte bibatur,

Qui fluit, an pigro quæ stupet unda lacu.

Corrumpere fontes. V. CORRUMPO.

Exiliunt fontes. Plin. lib. 2. cap. 103. ad fin.

Manare fontibus. V. MANO.

Nascuntur fontes decisis plerumque silvis, quos arborum alimenta confumebant. Plin. lib. 31. cap. 4.

Obstreperunt fontes manantibus lymphis. Hor. Epod. 2. 27.

Oritur fons in monte. V. ORIOR.

Prorumpere fons dicitur. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 41. Sub ipsius enim oppidi murum magnus fons prorampebat.

Suppressis fontibus aret fluvius. Ovid. 15. Met. 280.

Surgentes fontes. i. e. Scaturientes. Quintil. lib. 8. cap. 3. An ego fundum cultiorem putem, in quo mihi quis ostenderit lilia & violas, & amœnos fontes surgentes, quam ubi plena messis, aut graves fructu vites erunt?

Fontem pro Aqua posuit Virg. lib. 12. Æn. 119. a parte totum,

— alii fontemque ignemque ferebant.

Fons, per translationem: ut, Fons mœroris, i. e. Origo & causa. Cic. 3. Tusc. 26. Non rem ipsam causam atque fontem esse mœroris.

Fons & caput philosophorum Socrates. Cic. 1. de Orat. 42.

Caput & fons rerum. Hor. 1. Epist. 17. 45.

Principium & fons. Hor. de Arte Poet. 309.

Incertus fons. V. INCERTUS.

Argumentorum fontes. Cic. 2. de Orat.

Consiliorum fons. Cic. ad Brut. 10. Nec in Senatu, sceleratissimo-

rum consiliorum fontes aperire dubitavi.

Durarum fons. Lucret. lib. 3. 82.

eloquentiæ fontes aperire. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. APERIO.

ingeniorum fons Homerus. Plin. lib. 17. cap. 5.

ingenii exundans fons. Juvenal. 10. Sat. 119.

ingenii infecundus fons. Ovid. 3. Trist. 14. 34.

luminis fons largus sol. Lucret. lib. 5. 282.

Philosophiæ fontes aperire. Cic. 1. Tusc. 6. V. APERIO.

Rerum fontes non videre, & rivulos confectari, tardi ingenii est. Cic. 2. de Orat. 117. Rerum omnium omnes fontes animo & memoria continere. Cic. 1. de Orat. 94. V. CONTINEO.

Veritatis certus fons. Phædr. 3. 10.

Viti & perjurii fons. Plaut. Truc. 2. 7. 51.

fonte deductio rivorum. Cic. in Topic. 33.

ex eodem fonte hæc omnia fluxerunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 48.

lauriant potius a fontibus, quam rivulos confectantur. Cic. 1. Acad. 7.

atent vel inimicis fontes alicujus. Cic. pro Muren. 9.

itiunt fontes: proverbialis loquutio. Cic. 3. Q. frat. 1. Tibi quod rogas, quoniam ipsi fontes jam sitiunt, si quid habeo spatii, scribam.

ons, gen. fem. apud Plaut. Stich. 5. 4. 26. Tibi propino decuma fonte, tu tibi inde. Lipsius ita corrigit. Tibi propino decem: affunde tu tibi inde. Sed vetus Grammaticus, Ter. Scaurus observavit fontem pro cratera, urna scilicet esse femininum. Decuma fons itaque Ingens cratera. Inde autem est imperativus ab Indo, ère.

ons baptismi. Ambros. de Sacram. Venisti ad fontem, ingressus es.

In vas nempe baptizandi descendebant.

e Fonte Albulino, Egeriæ, Lolliano, Mercurii, atque Olei, V. Lex. Pitisc.

Conf. AQUA.

Fonticulus, i. m. [πηγάδον] dimin. Plin. lib. 31. cap. 10. Lacus est profusus exiliante e medio dulci fonticulo. Hor. 1. Serm. 1. 55.

— magno de flumine mallet

Quam ex hoc fonticulo tantundem sumere.

Fonticulus, Ulcus cauterio excitatum ad derivandos humores, apud Medicos juniores.

Fontānus, Adj. [πηγαῖος] Quod ex fonte est. Plin. Fontanæ aquæ cyathos duos. Sic Columel. lib. 12. cap. 8. Ovid. 1. Fast. 269.

Fontālis, e. [πηγαῖος] Idem Plaut. Stich. 5. 4. 17. V. FONTINALIS.

Fontanālis, e. Idem. Vitruv. 8. 3. pr. Aquam (prope Romam) ab Camœnis fontanalem dixit, quæ erat ad portam Capenam. V. Juven. Sat. 3. v. 11. seq. & mox FONTINALIS.

Fontaneus, a, um. Idem. Solin. cap. 50. extr. Enydros exsudat, ut clausam in eo putei fontaneam scaturiginem. Innocent. de Cæs. p. 239. Fontanea pars.

Fontinālis, e. Adj. ut Porta Fontinalis, sic dicta est Romæ, quæ alio nomine Capena dicitur, ob propinquitatem scaturientium fontium. Juven. 3. Sat. 11.

Substitit ad veteres arcus, inadidamque Capenam. Conf. FONTANALIS. Liv. 35. 10. extr. Alteram (porticum) a porta Fontinali, ad Martis aram, qua in campum iter esset, perduxerunt. V. Rosin. Antiq. Rom. 4. 14.

Fontinālis, is, m. Deus antiquis dicebatur, qui fontibus præerat. Plaut. Stich. 5. 4. 17. Quid istud est provinciæ. s. t. utrum Fontinali, an Libero imperium te inhibere mavis? Fontali hactenus lectum est, sed & trochaici versus dimensio, & Fontinalium sacrorum nomen, de quibus post, sic emendandum monent. Turnebus.

Fontinālia, Festo; Fontanalia, Varroni de L. L. 5. 3. Feriæ erant fontibus dicatæ, quibus & coronæ in fontes conjici, & putei coronari solebant. conf. Lex. Pitisc.

Fonticōla, æ. c. Qui fontes adorat. Cyprian. in Vit. S. Cæs. Arel. conf. Cluver. Germ. Ant. 1. 34.

Fontigēnæ, arum. f. pl. Musæ, Nymphæ. Mart. Capell. lib. 6. Carm. 1.

O sacra doctarum prudentia fontigenarum. conf. lib. 9. p. 308.

Fontiger, a, um. Fontes habens. ut, Numen fontigerum, pro Neptuno, in ara, undis & aquis dicata Romæ apud Ferret. Mus. Lapid. p. 32.

Fons solis, [Κρήνη τῆς Ἥλῆς] in Cyrenaica sic dictus, quod Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Meminere Diodorus, Ari-
an. & Herodotus. Ovid. lib. 15. Met. 309.

— medio tua corniger Ammon

Una die gelida est, ortuque, obituque calefcit. Hermolaus duos fontes hujusce ingenii illic esse credidit, Plinii auctoritate motus. Jovis, inquit, Ammonis fons interdiu frigidus, noctibus fervet. In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, & circa meridiem maxime frigidus: mox paulatim tepescens, ad noctis media fervore & amaritudine infestatur. Hæc Plin. lib. 2. cap. 103. Sed V. Hard. conf. Sil. lib. 3. 669.

Fontēia [Φοντήια] Gens Romana nobilis. V. Gens, in Lex. Pitisc.

Fonteia, Vestalis virgo, Fonteii soror, cujus meminit Cicero in Orat. pro Font. 37. Prospicite (inquit) ne ignis ille æternus nocturnis Fonteia laboribus, vigiliisque servatus, sacerdotis Vestæ lacrymis extinctus esse dicatur.

C. Fonteius Crassus in Hispania, cum tribus hominum millibus prædatum profectus, locoque iniquo circumventus ab Hasdrubale, ad primos tantummodo rdines relato consilio, incipiente nocte (quo tempore minime expectabatur) per stationes hostium erupit. Frontin. Strat. 1. 5. 12.

P. Fonteius. Cic. pro Domo, 35. & 77.

Fonteius Capito. Hor. 1. Serm. 5. 32.

Fonteius Agrippa. Tacit. 3. Hist. 46.

Fontēianus, a, um. Adj. Cic. de Arusp. Resp. 57. Fonteianum nomen Clodio adoptato inditum.

F O R

FOR. Forum, Fortuna, Fortunata. **FOR. B.** Forum boarium. **FOR. COR.** Forum Cornelii. **FORD.** Fordicidia. **FOR. FEL.** Fortunæ felici. **FOR. I.** Forum Julii. **FOR. L.** Forum Livii. **FOR. PRIM.** Fortunæ primogeniæ. **FOR. RE.** vel **FOR. RED.** Fortunæ reduci. **FOR. T.** Forum transitorium.

FOR, unde Faris, Vide FARIS. H. St.

FORAGO, inis. f. Filum est, auctore Festo, quo textrices opus diurnum distinguunt: a Forando dictum.

Illud filum alterius coloris, quod mulier ponit in capite, vel in fine, vel in latere telæ, ad distinctionem, vel ornatum faciendum. In Guar. Veron. vocabulario. H. St.

Foragines puellarum. Symmach. 6. Epist. 97.

FORAMEN, inis. n. [πύμας, πύμας, ὀπή] quasi Parvæ fores. Columel. de Arborib. cap. 8. Cavatum foramen. Cic. 1. Tusc. 47. Foramina illa, quæ patent ad animum a corpore, callidissimo artificio natura fabricata est. [Verbale est a v. FORO, eoque rejici debet.

Foramina naturæ leporum. Varro 3. de R. R. cap. 12.

Foramen auditus. Plin. lib. 10. cap. 70. Pisces quidem auditus nec membra habent nec foramina.

Foramen ad excrementa corporis. Plin. lib. 11. cap. 26.

Parva foramina. Lucret. lib. 4. 938.

Præclusa foramina. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Tenuæ foramen. Ovid. 4. Met. 123.

FORAMINATUS, a, um. Quod foramina habet. Sidon. 2. Epist. 2.

Foraminatus paries. conf. 3. Epist. 5.

FORAMINOSUS, [περιματωδης] Quod foraminibus abundat. Calep.

Foraminosa caro. Tertul. de Patient. cap. 14.

FORARIA. V. FORUM.

FORAS, [ἐξω, ἔκπῃς, ὑγὰς] Adv. ad locum, a Foris pro spectaculis, ut ait Servius; quasi Ad forum, inquit Perott. post Festum.

Ambulare foras. Plaut. Epid. 1. 2. 62. Adolescenti dic nostro herili filio, ne hinc foras ambulet.

Dari foras scripta mea nolo. i. e. Promulgari. Cic. 13. Att. 22.

Editus aer per os foras. Lucret. lib. 3. 123.

Ejecta foras anima. Lucret. lib. 4. 915.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 21.

Ire foras. Hor. 1. Epist. 7. 31.

Exire foras. Plaut. Casin. 5. 2. 52.

Inde foras tacitus, præfinit, exeo hoc ornatu, quo vides.

Exire foras ex adibus. Lucret. lib. 3. 773.

Locitare agellum foras. Ter. Adel. 5. 8. 26. Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras. ubi Donatus, Foras dixit, locum pro persona ponens: quasi diceret, Nescio cui alieno.

Præverti foras. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 24. Fores enim clausit, ne prævorteretur foras.

Proferre foras aliquid. Cic. pro Coel. 57.

Projicere foras pestem. Cic. 2. in Catil. 2.

Protrudi foras. Phædr. 5. 7.

Vadere foras. Phædr. 4. 17.

Vendere foras. Plaut. Stich. 1. 3. 66.

Vocari foras. Plaut. Capt. 1. 2. 69.

F O R I S, [φόρις, ἐκτεδι] Adv. in loco, vel de loco.

Foris & Domi, contraria. Cic. 1. Off. 76. Parvi enim sunt foris arma, nisi est consilium domi.

Extrinfecus & foris. Cic. 2. de Orat. 163.

Intus & Foris contraria. Cic. pro Sull. 17. Ille relictus intus, expectatus foris.

Inesse, & Foris petere, contraria. Cic. 3. de Fin. 24.

Foris occludere fores. Plaut. Most. 2. 1. 58.

Foris, pro Extra patriam. Justin. 2. 4. 20. Idem 31. 5. 8.

Foris est. Plaut. Merc. 1. 1. 18. Ter. Eun. 5. 4. 12.

Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius. i. e. In publico.

Abstrudere foris. V. ABSTRUDO.

Adjungere foris argumentum. Cic. 2. de Invent. 71. Assumptiva igitur tunc dicitur, quum ipsum ex se factum probari non potest, aliquo autem foris adjuncto argumento defenditur.

Assumi foris argumenta, & Ex sua vi atque natura, contraria. Cic. 2. de Orat. 163.

Coenare foris. Plaut. Stich. 1. 3. 36.

Deferre foris, pro eo quod De foris dicunt. Cic. in Partit. 48. Illa vero indigent; nec eo dicuntur sine arte, quod ita sunt, sed quod ea non parit oratoris ars, sed foris ad se delata, tamen arte tractat, & maxime in testibus.

Effusus foris. Plin. lib. 9. cap. 33.

Effutire aliquid foris. Ter. Phorm. 5. 1. 19.

— verum isthoc de nomine

Eo perperam olim dixi, ne vos forte imprudentes foris

Effutiretis, atque id porro aliqua uxor mea rescisceret.

Est animus foris. Plaut. Merc. 3. 4. 2.

Querere foris. Plaut. Bacch. 4. 4. 6. Cic. 5. Ver. 10.

Sapere foris. Ter. Heaut. 5. 1. 50.

A foris. Plin. lib. 17. cap. 24. Quoniam in ulcus penetrat omnis a foris injuria. V. A FORIS.

De foris in Vet. Lapidè legitur.

E foris esse dicitur apud Plin. 17. 23. [Puto per errorem, E foris, pro A foris scriptum, & 23. pro 24. V. A foris.]

Foris quandoque pro Passim usurpatur. Cic. ad Q. frat. Foris valde plauditur: i. e. Non solum in senatu, sed apud ceteros etiam. & in Epist. 1. Fam. 9. Quum ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. In vulgus, idem alibi dixit, eadem sententia. Ex P. Manut. commentario ad Q. frat.

F O R I N S E C U S, Adv. [ἐξωθεν] Plin. lib. 13. cap. 22. Quoniam quarundam naturæ lignum omne corticis loco habent, hoc est forinfecus. Columel. lib. 8. cap. 3. Sed ab cohorte forinfecus prædictis fenestellis scandulæ similiter injungantur.

F O R A T H, [φόραθ] Arabiæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiæ. Deinde, inquit, est oppidum, quod Characenorum regi paret, in Pasitigris ripa, Forath nomine, in quod a Petra conveniunt, Characemque inde XII. M. pass. secundo æstu navigant.

F O R E A M antiqui omne genus cibi appellabant, quam Græci φάρον vocant. Festus.

F O R C E P S, ipis. [συναρξια, κερκιν] tam m. quam f. secundum Priscianum; (sæpius tamen f. & rectius uti censet Voss. de Anal. 1. 17.) Instrumentum fabrilis quo forum, id est calidum tenetur. V. Festus. Virg. 4. Georg. 175.

— versantque tenaci forcipe ferrum. Columel. lib. 6.

cap. 26. Deinde prius quam ferrum admoveas, duabus angustis ligneis regulis veluti forcipibus, apprehendere testium nervos.

Forcipes, quibus aliquid forum tenemus, quasi forcipæ. Ser. Vide **F O R F E X** H. St. [Forte a Capite furcato, vel quod Furca capiat, Forcipes pro Furcibus dicitur. V. ANCEPS.]

Auctorem & inventorem forcipis Cyniram commemorat. Plin. lib. 7. cap. 56.

Curva forceps. Ovid. 12. Met. 277.

Denticulatæ forcipes cancrorum. Plin. lib. 9. cap. 31. conf. Lex. Pitisc. & **MOX F O R F E X**.

F O R C I L L O, ære. Plaut. V. Furcillo in **F U R C A**.

F O R C T I S, e. i. e. (Fortis) frugi & bonus, sive validus. Fest. conf. eundem in Sanates.

F O R C T U S, a, um. Idem, apud Fest. in Horctum. a Gr. ἑρκτός, munitus. Scalig. Horctem & Forctem legit. q. V. In XII Tab. Forcti, fanatique idem jus esto.

F O R C Ū L U S. V. **F O R I C U L U S**.

F O R D A, æ. f. [κροφορῶσα] Bos prægnans, a Ferendo dicta. Ovid. 4. Fast. 631.

Forda ferens bos est, fœcundaque, dicta ferendo. Columel. lib. 6. cap. 24. Post unum coitum forda non admittit taurum. Servius in 2. Æn. 140. nisi error est, Fortam appellat.

F O R D I C I D I A Sacra, de quibus Varro 5. de L. L. 3. Fordicidia, inquit, a Fordis bobus dicta sunt. Bos forda, quæ fert in ventre, quod ea die publice immolabantur boves prægnantes in curiis complures, a Fordis cadendis, Fordicidia dicta. Hæc & Hordicidia & Fordicalia dicta fuere, & 17. Cal. Maias celebrabantur. V. Fest. & Ovid. 4. Fast. 629. conf. Lex. Pitisc.

F O R E M, es, et. [φανέρων] Verbum defectivum. Optativo modo, tempore præfenti, & præterito imperfecto, & Conjunctivo modo, tempo-

re præterito imperfecto, Utinam, vel quum Forem, fores, foret. & plur. forent. i. e. Essem, esses, esset. Infinitivo, Fore, i. e. Futurum esse. Ceteris caret. Plaut. Merc. 3. 4. 37. Quin percunctatus hominis quæ facies foret. Ter. Heaut. 2. 4. 2. Sallust. in Jugurth. cap. 24. Nam ego quidem vellem, & hæc quæ scribo, & ea quæ antea in Senatu questus sum, vana forent.

Jam jamque fore. Cic. 7. Att. 20. Mihi dubium non erat, quin illæ jam jamque foret in Apulia.

Damno dedecorique foret sibi. Hor. 1. Serm. 2. 53.

Noxiæ fore. Liv. 10. 19. pr. Siqua clades incidisset, desertori magis quam deserto noxiæ fore.

Fore, [ἐσθδου] significationem habet participii quod est Futurum una cum infinitivo Esse: idem est enim Fore, quod Futurum esse ideo jungitur cum nomine, non cum participio. Hæc Valla lib. 1. Plaut. Capt. 3. 4. 44. Cic. 7. Fam. 8. Scripsit ad me Cæsar perhumaniter, nondum te sibi satis esse familiarem propter occupationes suas, sed certe fore.

Fore & esse. Cic. 3. de Orat. 227. Fore dicis, inquit, ego vero esse jam judico.

Audientem non fore dicto. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Nonnulli etiam Cæsari nuntiabant, quum castra moveri, aut signa ferri jussisset, non fore dicto audientes milites.

Affirmans fore ut aliquid accidat. Suet. in Domit. cap. 15.

Existimo fore. Cic. 7. Att. 26. Dionysio, dum existimabam vagos nos fore, nolui molestus esse.

Expetendum fore. Cic. 3. Fam. 13. Quasi divinarem tali in officio fore mihi aliquando expetendum studium tuum.

Puto fore. Cic. 16. Att. 18. Nunquam putavi fore ut supplex ad te venirem.

Scio fore. Plaut. Afin. 5. 2. 19. Cic. 1. Fam. 5. Spero fore ut contingat id nobis.

Spem habeo nihil fore aliter quam deceat. Cic. 6. Att. 3.

Ne spes quidem ulla ostendat fore melius. Cic. 11. Att. 11.

Video fore. Cic. 7. Att. 26. Sin erat bellum, ut video fore, mea partes non desiderabunt.

Vifuros fore. Cic. pro Milon. 79. Spero multa vos, liberosque vestros in Repub. bona esse vifuros. In his singulis ita semper existima bitis, vivo P. Clodio, nihil horum vos vifuros fore. Ubi ex vetusti codice legitur Vifuros fuisse. Idem 5. Att. 21. Te ad me fore venturum Fore cum Possim. Gell. lib. 15. cap. 1. Siquid autem posset remedi fore, ut ne tam assidue domus Romæ arderent. Al. Ferri vel Fier [Gronov. ante Fore distinguendum putat. Ita Possit, pro Valeret accipiendum.]

FORENSIS. V. **FORUM**.

FORES. V. **FORIS**.

FORETANI, Plinio Istriæ populi, de quibus meminit lib. 3. cap. 19.

FORÉTII, [Φορητί] Latii populi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 5.

F O R F E X, icis. f. [τομῆς, ψαλῆς] Servius ad 8. Æn. 453. Forcipes sunt quibus incidimus; Forcipes quibus aliquid forum tenemus quasi forvi-capiens. Nam forum est calidum. Unde & formosæ dicimus, quibus calor sanguinis ex rubore pulchritudinem creat.

An Filum incidimus, & Forvum capimus? At Forpex qua incidit pilus, in Voc. Guarini Veronensis. H. St.

Alii quum legerunt uvam, siqua sunt in ea vitiosa grana, forcibus an putant. Columel. lib. 12. cap. 43.

Forfex, Instrumentum chirurgicum, quo evelluntur dentes. Cels. lib. 7. cap. 12. Dens hærens cum summo periculo evellitur, ac nonnullam maxilla loco movetur. Paulo post, Tum si fieri potest, manu sin minus, dens forcice excipiendus est. Ac si exesus est, ante i foramen vel linamento, vel bene accommodato plumbo replendu est, ne sub forcice confringatur. Recta vero forfex ducenda est, & Galli vocant, *Un davier*. [Sed recte pridem emendatæ excusi lib.]

Forcipe exhibent. Confundi hæc solent. V. Heinad Ovid. 6. Met. 55.

Facta forcice ad id. Cels. lib. 7. cap. 12. 1. Forcipe.

Forcices etiam Vox militaris erat. V. Gell. 10. 9. Dicitur cum contraria cuneo acies instruitur, latioribus primis & apertis, ac paulatim in angustum desinentibus. Usus erat cuneum solvere & atterere.

Veget. 2. 19. conf. Lex. Pitisc. in voce Forceps. [Ita enim & h scribendum est. V. Fest. in **S E R R A**.]

F O R F I C Ū L A, dimin. [ψαλίδιον] Plin. lib. 32. cap. 11. Elephantium custarum generis nigri, pedibus quaternis, bifurcis. Præterea brach duo, binis articulis, singulisque forciculis denticulatis. Hard. Forficibus. V. **F O R C E P S**. Idem lib. 25. cap. 5. Incisum forciculis.

F O R I, orum. m. pl. [μυστρίον, καταρμάτα] sunt Tabulata navium vel locus in navi aptior, qui iter navem perambulantibus præbe ab eo quod incessus ferant, inquit Festus v. Forum. cui junge Ser ad 4. Æn. 605. Cic. de Senect. 17. Ut siqui gubernatorem in naviga ad agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursiter alii sentinam exhauriant. conf. Non. 5. 104. & Tacit. 2. Hist. 35. Virg. 6. Æn. 412.

— laxatque foros, simul accipit alveo

Ingentem Æneam.

Forus in singulari dixit Ennius,

Multa foro ponens, ageaque longa repletur. Gell. lib. 1.

cap. 19. de Arione, Stansque in summæ puppis foro, carmen quorthium dicitur, voce sublatissima cantavit.

Fori, Loca spectulorum, &, ut Festus l. c. dicit, Circensia spectacula; h. e. Loca erecta, & tabulis composita in amphitheatro quibus populus ludos spectabat. Liv. 1. 56. V. omnino Lex. Pitisc.

Fori, Parvi fulci & oblongi in agris. Columel. lib. 10. cap. 92.

Angustosque foros adverso limite ducens

Rursus in obliquum distinguas tramite parvo.

F O R Ū L I, orum. m. pl. dimin. [φουλάκια] Armariola, sive Capsula in quibus reponuntur libri. Suet. in Aug. cap. 31. Quicquid fædicorum librorum Græci Latineque generis, nullis vel parum idoneis auctoribus, vulgo ferebatur, supra duo millia contracta & dique cremavit, ac solos retinuit Sibyllinos, hos quoque delectu bito, condiditque duobus forulis auratis sub Palatini Apollinis busto.

Juven. 3. Sat. 219.

Hic libros dabit & forulos, mediamque Minervam.

FORIA, orum. n. pl. [*ἀφοδευόμενα ὑγρότερα*] Stercora liquidiora, ut ait Nonius 2. 352. Unde Conforire verbum, quod vide suo loco.

FORIO, ire. Verbum quod Scholiastes Juvenalis 3. Sat. 38. interpretatur Ventrem deonerare, & Foras ejicere.

FORIOLUS, i. m. Qui foria facile emittit, soluti scilicet ventris; auctore Nonio. l. c. Laberius in Panilicis, Foriolus esse videris, in coelos cacas.

FORICA, æ. f. [*ἀφοδότησις*] Locus in quem alvi stercora dejicimus. Juven. 3. Sat. 38. — inde reverſi

Conducunt foricas. Proprie de publicis dicitur, Latrina de privatis.

FORICARIUS, i. m. Scævola. l. quum quidam. D. de usuris, Fiscus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit: ut solet a foricariis, qui tardius pecuniam inferunt: item ex vectigalibus. Budæus tamen legit, a Fornicariis.

FORICULA, FORICULUS. V. FORIS, is. f.

FORINA Dea, in Romanorum notis legitur FORIN. ROM. AR. D. D. Forinæ Romæ aras dedicavit. V. Sertor. Urfat. & infra Furina in FUR.

FORINÆ, arum. f. pl. Gruter. p. 9. 5. GENIO FORINARVM. Tubos ajunt & canales fuisse, per quos sordes & foria, hoc est, liquidiora stercora ex urbe emittebantur.

FORINSECUS, FORIS, Adv. V. FORAS, Adv.

FORIS, is. f. [*ὄρος*] proprie Foramen est, unde Foro, are. Columel. lib. 8. cap. 17. Foribus exiguis cancelli. Sed frequentius Janua. Ter. Adel. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? Ovid. 12. Epist. 150.

Constitit ad geminæ limina prima foris. Hor. 1. Serm. 2. 67.

Exclusus fore.

Plaut. Foris nostra, Valer. Max. Forem apertam dixit. H. St.

Forem, in accusativo dixit Plaut. Cas. 5. 2. 17. Forem obdo, ne senex me opprimeret. Cic. pro Cornel. Aperuit forem scalarum. Liv. 6. 24. Cum Licor forem virga percuteret. Catull. 59. 168.

Rasilemque subi forem.

Obserata fore. Apul. Met. 10. p. 248.

Fores pl. num. usus frequentioris est, ut

Fores limenque carceris. Cic. 5. Tusc. 80.

Fores in liminibus profanarum ædium januæ nominantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. a Jano scil.

Cæcæ fores, Occultæ, paucis notæ. Virg. 2. Æn. 453. *Un huis de derrière.*

Duræ fores. Ovid. 2. Amor. 1. 22.

Accedere ad fores. V. ACCEDO.

Adire ad fores. V. ADEO.

Aperire fores. Cic. 3. Off. 38.

Aperire fores, proverbio dicebatur, Qui rei cuiuspiam ingressum, initiumque patefaceret. Plin. lib. 2. cap. 8. de signifero seu Zodiaco loquens, Obliquitatem ejus intellexisse, hoc est rerum fores aperuisse, Anaximander Milesius traditur. Erafmus.

Aperire fores amicitia. i. e. Amicitiam auspiciari. Cic. 13. Fam. 11.

In omnibus novis conjunctionibus interest qualis primus aditus sit, & qua commendatione quasi amicitia fores aperiantur.

Assistere ad fores. V. ASSISTO.

Aufcultare ad fores. V. AUSCULTO.

Claudere fores cubiculi. Cic. 5. Tusc. 58.

Claudit amica fores. Ovid. 2. Amor. 1. 17.

Concussæ fores. Ovid. 1. Amor. 6. 50.

Confertæ fores. Ovid. 1. Amor. 6. 74.

Effringere fores. Cic. pro Cœl. 38.

Excedere foribus. Ovid. 4. Met. 85.

Exclusus fore. Hor. 1. Serm. 2. 67.

Expasæ repente delubri fores. Tacit. 5. Hist. 13.

Moliri fores. Tacit. 1. Ann. 39. Concurſuque ad januam facto, molitur fores.

Obditæ fores ferratis trabibus. V. OBDO.

Obſerare fores. Justin. 19. 3. 12.

Operiri fores jussit. Tacit. 3. Ann. 15.

Pulsare fores. Ovid. 5. Met. 448.

Percutere fores. V. PERCUTIO.

Referare fores. Ovid. 10. Met. 384.

FORICULA, æ. f. [*ὄρελον*] dimin. a Foribus. Varro 1. de R. R. cap. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut fenestras habeant, atque ut aere perſentur, curant, neque tamen sine foriculis: ne quum humorem amiserint, pertinaciter vento vieta fiant.

FORICULUS, Deus putabatur qui foribus præerat: sicut Cardinea, Dea quæ cardinibus: Limentinus, Deus qui limini. Al. Forculus. V. Lex. Pitisc.

FORMA, æ. f. [*εἶδος, ἰδέα, μορφή, τύπος*] Facies cujusque rei, quæ immobilis est & naturalis, inquit Donatus ad Andr. 1. 1. 92. Plaut. Poen. 5. 2. 154. Formam quidem hercle verbis depinxisti mihi. Ter. Hec. 4. 1. 57. Forma in tenebris nosci non quita est. Cic. 1. de Nat. Deor. 47. Suam quodque animal formam & speciem diligit.

Forma & quasi naturalis nota cujusque. Cic. 3. de Orat. 113.

Animalis forma. Lucret. lib. 5. 142.

Animantium forma, & hominis figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 48.

Cognitio formarum ex pictura. Cic. 6. Verr. 123.

Figura formæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 91.

Hominis forma. Cic. pro Flacc. 12.

Imagines formæ notæ, simulacra. Auct. ad Heren. lib. 3. 29.

Litterarum formæ. Quintil. lib. 1. cap. 1. Neque enim mihi illud saltem placet, quod fieri in plurimis video, ut litterarum nomina & contextum prius quam formas pueri discant.

Species formæ. Cic. 5. Tusc. 114.

Apposita ad dignitatem forma, species & statura. Auct. ad Heren. 4. 60.

Diffimilis forma. Tacit. 2. Ann. 39. Nam ætate & forma haud dissimili in dominum erat.

Eburnæ formæ litterarum. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Humana forma. Quintil. lib. 7. cap. 4. Epicurus humanam deo formam, locumque inter mundos dedit.

Impares formæ. Hor. 1. Carm. 33. 11.

Mala forma. V. MALUS.

Mendax forma. Ovid. 3. Met. 439.

Vol. 11.

Nuda forma. Ovid. 4. Met. 346.

Rorunda forma ullam negat esse pulchriorem Platō. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.

Terribiles formæ nocturno tempore visæ. Cic. 1. de Divin. 18. De prodigiis noctu in cælo visis, aut diris forſan animalibus. conf. ad finem h. v.

Virilis forma. Ovid. 4. Epist. 76.

Capere alicujus formam. V. CAPIO.

Cælator ahenæ formæ. Propert. 4. 2. 61. De statuario.

Detrahare aliquid formæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quicquid formæ quadrati detraxeris, amplitudine quoque peribit.

Exprimere formam, quam mente acceperis. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Facere formam alicujus. Cic. in Orat. 9. Nec vero ille artifex quum faceret Jovis formam, aut Minervæ, contemplabatur aliquem, e quo similitudinem duceret: sed ipsius in mente infidebat species pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius similitudinem, artem & manum dirigebat. Phidiam intelligit, qui egregiam illam Jovis & Minervæ formam ex ebore finxit. Proprie autem loquutus est. Non enim materiam, sed formam artifices faciunt: ut faber non ligna, sed lectum & mensam facit; & statuarius non marmor, sed hominem & equum e marmore.

Fingitur in omnes formas. Ovid. 14. Met. 685.

Fit minor annis forma. Ovid. 2. de Arte Am. 113.

Fucata formam. Lucan. lib. 10. 137.

Immutata forma. V. IMMUTO.

Indutæ forma hominum belluæ. V. INDUO.

In formis aliis dignitas inest, aliis venustas. Cic. 1. Off. 107.

Novi formam. V. NOSCO.

Removeatur a forma omnis viro non dignus ornatus. Cic. 1. Off. 130.

Forma, Pulchritudo. Ter. Eun. 2. 3. 81. Virg. 11. Æn. 70.

Cui neque fulgor adhuc, necdum sua forma recessit.

Veteres, inquit Donatus, in Phorm. 1. 2. 58. Ignem & calorem quendam, quasi fervorem, dixerunt formam: & ideo fornaces, forcipes, formam, & formosos: ex quibus ignis amoris exoritur. conf. infra ex Festo.

Clarissima forma. Ovid. 4. Met. 793.

Conspicius forma. V. CONSPICUUS.

Decora forma. Ovid. 2. Met. 773.

Divitior forma. Ovid. 6. Met. 452.

Egregius forma juvenis. Virg. 6. Æn. 861.

Insignis forma. Virg. 5. Æn. 295.

Laudatissima forma. Ovid. 19. Epist. 131.

Præstantissima forma. Ovid. 15. Met. 130.

Perfectissima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Pulcherrima forma. Virg. 1. Æn. 76.

Quarum, quæ forma pulcherrima, Deiopeiam

Connubio jungam stabili, propriamque dicabo.

Quotidianæ formæ. Ter. Eun. 2. 3. 6. Tædet harum quotidianarum formarum. Pro Puellis passim Formas dicunt poetæ, nimirum ut Galli *Beaux*. V. Burm. ad Quintil. Decl. 15. p. 307.

Candor formæ. Ovid. 1. Met. 743.

Decus eximium formæ. Stat. 1. Achil. 290.

Dignitas formæ coloris bonitate tuenda est. Cic. 1. Off. 130.

Dotes formæ. Ovid. 16. Epist. 305.

Gratia formæ. Ovid. 7. Met. 44.

Pulchritudo formæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Veneratio formæ. Justin. 5. 2. 5.

Forma & species liberalis. Cic. pro Cœl. 6.

Bona forma. Ter. And. 1. 1. 92. Interea inter mulieres quæ ibi aderant, forte unam aspicio adolescentulam, forma. s. o. bona fortasse. V. BONUS.

Egregia forma. Ter. And. 1. 1. 45.

Interea mulier quædam abhinc triennium

Ex Andro commigravit huic viciniam,

Inopia & cognatorum negligentia

Coacta, egregia forma, atque ætate integra.

Eximia forma puer. Cic. 5. Tusc. 61.

Eximie correptus imagine formæ. Ovid. 4. Met. 675. al. Visæ formæ.

Fugax forma. Sen. Hippol. 6.

Honestæ & liberalis forma. Ter. And. 1. 1. 95. Et quia erat forma præter ceteras honesta & liberali.

Indigna est pigro forma perſe situ. Ovid. 2. Amor. 3. 14.

Luculenta forma. V. LUCULENTUS.

Neglecta forma. Ovid. 1. de Arte Am. 500.

Nitida forma picturæ. V. NITEO.

Stata & uxoriam forma. Gell. lib. 5. cap. 11. Inter enim pulcherrimam feminam & deformissimam media quædam forma est, quæ a nimie pulchritudinis periculo, & a summo deformitatis odio vacat: qualis a Quinto Ennio in Menalippa, perquam eleganti vocabulo Stata dicitur, quæ neque *μορφή*, id est communis, futura sit, neque *μοιραία*, id est pœna, quam formam modicam & modestam Favorinus non mehercule inſcite appellat uxoriam. Ennius autem in ista, quam dixi, tragedia, eas fere feminas ait incolumi pudicitia esse, quæ stata forma forent.

Superba forma. Ovid. 21. Epist. 33.

Virginea forma puer. Ovid. 3. Met. 607.

Adjuvare formam cura. V. ADJUVO.

Aufferre formam. V. AUFFERO.

Laudare formam alicujus. Cic. 1. Fam. 9. Ex Terentio.

Laudata forma. Ovid. 15. Epist. 131.

Perdere formam. V. PERDO.

Polluere formam. Tibul. lib. 1. 9. 17.

Populabitur ætas formam. Ovid. de Medicam. faciei, 45.

Superbire forma. Ovid. 3. de Arte Am. 103.

Forma dei munus, formæ quota quæque superbit?

Tangi forma. Ovid. 10. Met. 614.

Nec forma tangor, poteram tamen hac quoque tangi.

Forma, est Delineatio futuri ædificii. Cic. 2. Fam. 8. Ut ex tuis litteris, quum formam Reipublicæ viderim, quale ædificium futurum sit, scire possim. Budæus. Aufon. Mosell. 298.

Randere tectonicas per singula prædia formas. Architecti

FFF Ichno.

Ichnographias vocant. V. Plutarch. in Marcell. p. 313. Formam scribere dixit Plin. 9. Epist. 39. V. Buchner. ad loc.

Forma, metaphorice pro Effigie vel idea. Cic. 1. Off. 14. Formam quidem ipsam, Marce fili, & tanquam faciem honesti vides. Idem 2. de Fin. 44. Et quas *ideæ* Græci vocant, Cic. in Topic. Formas appellat. In brevem formam contrahi. Ovid. 5. Met. 457.

Ad formam. Plin. lib. 9. cap. 23.

Innumerabiles pæne sunt formæ figuræque dicendi, specie dispares, genere laudabiles. Cic. 3. de Orat. 31.

Exprimere quandam formam, figuramque dicendi. Cic. 2. de Orat. 98.

Formæ sententiarum & orationis. Cic. in Brut. 69. Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant *πρῶτες*: & sententiarum orationisque formis, quæ vocant *ῥήματα*. Ipse Cicero alibi Sententiarum ornamenta; & lumina, & in Bruto 140. Conformationes vocavit.

Formæ vero quædam sunt orationis, in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus necessario. Cic. in Oratore 127. H. St. No. 220. Verburg.

Forma honestatis & similitudo. Cic. 5. de Fin. 69.

Ingenii forma admodum impolita & plane rudis. Cic. de Clar. Orat. 294.

Ingenii forma lucebat, & exercitatione perfecta erat. Cic. de Clar. Orat. 327.

Latrocinii in formam. Liv. 2. 49. Res proxime in formam latrocinii venerat. Vetera exemplaria scripta non habent præpositionem *IN*.

Laudationum, scriptionum, historiarum, & suasionum formæ. Cic. in Orat. 37.

Officii forma. Cic. 1. Off. 103.

Propositi operis forma. Patroc. 1. 16. 1. & 2. 66. 3. conf. Idem 2. 49. 1. & 2. 96. 3. i. e. Scriptionis modus.

Rerum publicarum forma. Cic. 6. Att. 3.

Senatusconsulti forma ultimæ necessitatis. Liv. 3. 4. extr. Tantum terrorem incussere Patribus, ut, quæ forma Senatusconsulti ultimæ semper necessitatis habita est, Posthumio alteri Consulium negotium daretur, videret ne quid detrimenti Resp. caperet.

Temporum & Reipub. forma. Cic. 3. Fam. 11.

Tyrannorum habetis formam & speciem ipsam. Cic. de Lege Agr. 2. 32.

Forma, Species apud oratores. Quintil. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formæ sunt duæ: altera criminis perfecti, altera imperfecti, &c.

Scelerum omnes comprehendere formas. Virg. 6. Æn. 626.

Forma, Regula. Virg. 6. Æn. 615.

— ne quære doceri,

Quam poenam, aut quæ forma viros, fortunave meruit. Ubi Servius; Forma, Regula; singulis enim sceleribus statuta sunt supplicia ex more Romano, quem sequitur.

Censualis forma, Qua cavebatur ut agri in censum referrentur. Ulp. in l. Forma. D. de Censibus.

Jurisdictionis forma. Callistratus in l. Divus Pius. D. ad legem Corneliam de falsis, Si plus eos meruisse videatur quam ex forma jurisdictionis pati possint, &c.

Formæ dicuntur Constitutiones & rescripta principum, unde dictæ Formales & Formatæ epistolæ.

Provincia forma, significat Fines & contributa loca. Ulpian. in l. Relegatorum. D. de interdictis & relegatis, In insulam relegare Præfides provinciarum possunt: sic tamen ut siquidem insulam sub se habeant, id est ad ejus provincie formam pertinentem, quam administrant, etiam specialiter insulam assignare possunt, inque eam relegare. V. Redigere in formulam prov. in FORMULA.

Forma, apud Columel. In qua exprimitur caseus, lib. 7. cap. 8. de conficiendo caseo, Liquor in ficeillas, aut in calathos vel formas transferendus est. Ibid. Vel manu figuratur, vel buxeis formis exprimitur. conf. FORMELLA.

Forma, Monetarium vocabulum. *Un moule*. Plin. lib. 36. cap. 22. Ex iis formæ sunt, in quibus æra funduntur. Forma dicitur tum Signaculum archetypum, tum ipse Nummus: quemadmodum Formas quinaras, denarias, Laraprid. pro Nummis quinaris, denariis, hoc est quinos denosque aureos valentibus, dixit. V. Salmast. ad Alexandr. Lampr. & Trebell. Poll. in xxx Tyrann. Sen. Epist. 34. extr. Omnia facta dictaque tua inter se congruant & respondeant sibi, & una forma percussa sint.

Formæ futurum. Hor. 2. Serm. 3. 106.

Siquis emat citharas, emptas comportet in unum, Nec studio citharæ, nec Musæ deditus ulli; Si scalpra & formas, non futor, &c.

Forma calcei cervicem percussit. D. ad l. Aquiliana. l. 3. §. Sed etsi, &c. conf. l. 13.

Capacissima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Accipere formam aratri dicitur ulmus. Virg. 1. Georg. 170.

Continuo in silvis magna vi flexa domatur

In burim, & curvi formam accipit ulmus aratri. i. e. Formatur in aratrum, ab ipso scilicet artifice.

Accipere formam recte loquendi. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dare formam loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Habere formam suadendi. Quintil. lib. 3. cap. 4.

In formam cadere. V. CADO.

Per litteras vel formas distinguere. Columel. lib. 7. cap. 6. Sive per litteras, sive per formas unumquemque fetum cum matre distinguat.

Forma significat modo Faciem cujusque rei: modo Calidam, ut quum exta quæ dantur, deforma appellantur; & Cato ait de quodam ædificio æstate frigidum, hieme formido. Item Forma appellatur Puls miliacia ex melle. Hæc Festus. De priori significato consentit Donat. cujus verba supra leguntur V. Forma, Pulchritudo. Posterioris nusquam alibi mentio fit.

Formæ, pro Ordinibus & decuriis quibusdam intelliguntur. l. Scriniis. C. de palatin. lib. 12. Ex Pyrrho.

Formæ etiam vocantur Structiles rivorum canales, quibus aqua ducitur; quo sensu Aquas formarum dixit Cassiod. Var. 3. Epist. 31. & 53. Roma formarum inundatione ditissima. V. Fabret. de Aquæduct. p. 26. & Pallad. 9. 11. conf. Lex. Pitisc.

De Forma Trajana V. auctores in Lex. supradiet.

Denique vox Forma aliquando meris periphrasibus poeticis inservit. Virg. 7. Æn. 18.

— ac formæ magnorum ululare luporum. conf. Drakenb. ad Sil. 15. 86. & supra ex Cic. 1. de Divin. 18.

FORMŪLA, æ. f. dimin. Parva forma. Plaut. Perf. 2. 2. 47.

Tempori hanc vigilare oportet formulam atque ætatulam.

Formula dicendi, pro Stilo & ratione loquendi. Cic. de Opt. gen. Orat. 20.

Nota cujusque generis & formula. Cic. in Orat. 75.

Cantor formularum. V. Cantor in CANO.

Componere certam quandam formulam disciplinæ. Cic. 1. Acad. 17.

Constituere formulam, quam sequamur. Cic. 3. Off. 29. Formula quædam constituenda est: quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.

Scribere formulam aliquam de re aliqua. Varro 1. de R. R. cap. 18. De familia, Cato dirigit ad duas metas, ad certum modum agri, & genus sationis, scribens de olivetis, & vineis, ut duas formulas. Unam, in qua præcipit quomodo olivetum agri jugerum cccxl, instruere oporteat, &c.

Formulam alicui scribere; quod vulgo dicitur Libellum mittere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Colaphum, inquit, tibi ducam, & formulam scribam, quod caput durum habeas. [i. e. Actionis formulam intendam, Dicam impingam, ut recte Turneb. exposuit.]

Formulæ, sunt Legum & institutorum certæ conceptiones, sive comprehensiones, quibus sic actiones hominum, ut opera artificum, formulis quibusdam diriguntur.

Præscriptum aliquod aut formulam exprimere. Cic. in Orat. 36. i. e. Regulam generalem, qua possimus omnia quæ sunt ejusdem generis intelligere.

Redigere in formulam provinciam. Patroc. lib. 2. cap. 38. pr. Haud absurdum videtur, paucis percurrere, quæ cujusque ductu gens ac natio redacta in formulam provinciam, stipendia pacta sit. Idem auctor, In formam pæne stipendiariae redigeret provinc. lib. ejusd. cap. 97. extr. Conf. Suet. Jul. cap. 25. V. in PROVINCIA.

Censendi formula. Liv. 4. 8.

Cognitionis formula. Liv. 40. 12. extr. Vis hanc formulam cognitionis esse, ut uter timeret, ne alter videretur dignior regno, is consilium opprimendi fratris judicetur cepisse?

Deditionis formula. Liv. 1. 38. pr. Deditos Collatinos ita accipio, eamque deditionis formulam esse, Rex interrogavit, Estisne, &c. Hic est Ritus deditionis & Verba solennia, quibus deditio peragitur.

Fiduciaræ formula. Cic. 7. Fam. 12. Ubi porro illa erit formula fiduciaræ, ut inter bonos bene agere oportet. h. e. Lex fiduciaria, inquit interpres. Formula enim pro Lege & institutione ponitur.

Norma juris, aut judicii formula. Cic. 2. de Orat. 178. Plura enim multo homines judicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut latitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis; quam veritate, aut præscripto, aut juris norma aliqua, aut judicii formula, aut legibus.

Pacti & conventi formula. Cic. pro Cæcin. 51. Quæ lex, quod Senatusconsultum, quod magistratus edictum, quod foedus aut pactio, quod testamentum, quæ judicia, aut stipulationes, aut pacti & conventi formula, non infirmari aut convelli potest, si ad verba rem delectare velimus; consilium autem eorum qui scripserunt, & rationem relinquamus?

Postulationum formulæ usitatæ. Cic. 4. Verr. 147.

Sponsionis formula. Cic. pro Rosc. Com. 12.

Testamentorum formulæ. Cic. 1. de Orat. 180.

De Foederibus & pactis gentium, sæpe hac voce utitur Liv. ut 26. 24; 32. 33; 38. 9; 44. 16; &c.

Cadere formula. Quintil. lib. 3. cap. 6. V. Excidere formula.

Componere stipulationum & judiciorum formulas. Cic. 1. de Legib. 14.

Constituta jura & formulæ de omnibus rebus. Cic. pro Rosc. Com. 24.

Edita formula damni dati. Plin. lib. 9. cap. 59.

Excidere formula; apud Suet. in Claud. cap. 14. idem ac Cadere causa, vel formula, quod vide in CADO.

Intendere formulam, significat quod alio loco expositum est, Dicam impingere, vel Dictare actionem. Suet. in Vitell. cap. 7.

Protulit de dolo malo formulas Aquilius. Cic. 3. Off. 60.

Tenet hæc formula multos. Hor. 2. Serm. 3. 45.

— hæc magnos formula reges

Excepto sapiente tenet.

FORMULARIS, vide FORMALIS. H. St.

FORMULARIUS, i. m. Qui formulas tractat & dictat vel scribit aliis. Quintil. lib. 12. cap. 3. extr. Quorum alii se ad album ac rubricas transtulerunt; & formularii, vel, ut ait Cicero, Legulei quidam esse maluerunt.

FORMACEUS, a, um. Plin. 35. 14. §. 48. Quid? non in Africa Hispanique ex terra parietes, quos appellant formaceos, quoniam in forma circumdatis utrimque tabulis inferciuntur verius quam instruuntur, avis durant? Male quidam hic legunt Fornaceos. V. Isidor. 15. 9.

FORMOSUS, Adj. [εὐκρεπής, εὐκός, εὐχρῆς] Pulcher. Cic. 1. de Nat. Deor. 80. Quotus enim quisque formosus est. Virg. 2. Ecl. 1.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim. Cic. 3. Verr.

Mulicrum nobilium & formosarum gratia.

Formosus & Deformis, contraria. Cic. 1. de Invent. 35.

Formosus & pulcher. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.

Acies formosa. V. ACIES.

Adonis formosus. V. ADONIS.

Annus formosissimus. Virg. 3. Ecl. 57.

Boves formosæ. Ovid. 1. de Arte Am. 296.

Comæ formosæ. Ovid. 1. Amor. 14. 31.

Dies formosus. Ovid. 15. Epist. 124.

Mulier formosa. Hor. de Arte Poet. 4.

Os formosum. Ovid. 3. Met. 461.

Puella formosa. Tibul. lib. 1. 1. 55.

O formose puer. Virg. 2. Ecl. 17.

Virgines formosæ. Cic. 2. de Invent. 2.

Vultus formosus puellæ. Al. Formosæ vultus puellæ. Ovid. 2. Amor. 1. 37.

Compar. Hedera formosior alba. Virg. 7. Ecl. 38.

Superl.

Superl. Formosissimus ætatis suæ Alcibiades. Nep. 7. 1. 2.
FORMOSULUS, Adj. dimin. Varro apud Nonium in dictione Strabones, Formosula uxor. Non. 1. 109. Hieron. Epist. 47. cap. 4. pro Amasio posuit. Ille formosulus tuus, quia cito senescunt mulieres, vel ditiores reperiet vel juniorem.
FORMOSUS, Adv. Apul. 5. Met. p. 68. Edit. Elmenh. Videt Cupidinem, formosum deum, formose cubantem. Et lib. 6. p. 183. Venus suavi musicæ suppari gressu formose saltavit.
Compar. Surgere formosius arbutus, dicitur Propert. 1. 2. 11.
Superl. Formosissime qui formas omnia. August. Confess. 1. 7.
FORMOSITAS, ætis. f. [*εὐμορφία*] Cic. 1. Off. 126. Idque positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. De decore loquitur.
FORMALIS, e. [*ἐδιδως*] Suet. in Domit. cap. 13. Pari arrogantia, quum procuratorum suorum nomine formalem dictaret epistolam, sic cepit, Dominus & Deus noster sic fieri jubet. Formalem, i. e. Ex formula.
Vide & Torr. Ego Formularem legendum puto. H. St. Priora hujus Annotationis verba cultro resecta sunt.
Formalis temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. Appellatur etiamnum & formalis temperatura æris tenerrimi, quoniam nigri plumbi decima portio additur, &c.
Formale pretium. Ulp. in l. In lege falcidia hoc. D. Ad legem falcidiam. Corpora, siqua sunt in bonis defuncti, secundum rei veritatem æstimanda erunt, hoc est secundum præsens pretium; nec quicquam eorum formali pretio æstimandum esse, sciendum est. ubi V. Interpp.
FORMALITER, Adv. Et
FORMALITAS, ætis. f. Philosophis & Jurisconsultis usitatæ voces.
FORMABILIS, e. Idem ac Formalis. Prudent. Apoth. 1034.
 Solus homo meruit Domini formabile dextra
 Os capere.
FORMASTER, Qui formosum aut calentem hominem imitatur. Nam Formus est Calidus lingua Latina; unde & Formosus. Versiculus est antiquus, apud Festum in Obstrudant.
 Aut hic lætaster aut formaster frigidus. Ex Turneb. 12. 4. conf. Isidor. 20. 13.
FORMUS, a, um. Calidus, ut, Formis calamistris vibrare cæsariem. Arnob. 1. 2. p. 72. V. ibi notas Canteri p. 12. & Schotti Observ. 10. 13. & Formucalis ex Festo.
FORMELLA, æ. f. dimin. In culinario instrumento vas ad formam piscis effigiatum, apud Apic. 9. 11. In formella piscem formabis. V. FORMA.
FORMO, [*μορφαίνω, σχηματίζω*] ære. Cic. 4. Acad. 118. Parmenides ignem, qui moveat terram, quæ ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap. 63.
Formata in offam. Columel. lib. 6. cap. 25. Potest etiam cum arida fico & ervo conteri herba fantonica, & formata in offam, sicut salviatum demitti.
Classẽ formare, Ædificare. Virg. 9. Æn. 80.
 Tempore, quo primum Phrygia formabat in Ida
 Æneas classẽ.
Imaginem formare. Cic. pro Sext. 18.
 Quæ inter se discrepant, iisdem præceptis atque in una institutione formari non possunt. Cic. 3. de Orat. 31.
 Ad studium formare aliquem. Virg. 3. Georg. 163.
 In muliebrem figuram, habitumque formari. Cic. 4. Verr. 27.
 Animos iudicum in eum, quem volumus habitum formare, & velut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Capillos lapsos formare. Propert. lib. 1. 3. 23.
 Carmen formare, epistolam, orationem alieno ingenio; quod nostras dicunt *chifare*, *facere fabricari*. Suet. in Domit. cap. 20.
 Consuetudinem formare exercitationis assiduitate. Cic. 1. Acad. 20.
 Morum autem putabant studia esse, & quasi consuetudinem, quam partim exercitationis assiduitate, partim ratione formabant.
 Corpora ad quosdam membrorum flexus formari nisi tenera non possunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Disciplinam formare. Quintil. lib. 4. in prol. Ut tui, meique filii disciplinam formare fati putaremus.
 Gaudia formare tacita mente. h. e. Imaginari, cogitare, sibi fingere. Ovid. 3. Amor. 7. 63.
 Aliquem formare dictis. Ovid. 3. Met. 288.
 Talibus ignaram Juno Cadmeida dictis
 Formarat. i. e. Informarat, instruxerat.
Mentes formandæ studiis. Hor. 3. Carm. 24. 54.
Mores juventutis formare. Plin. in Paneg. cap. 47. pr.
 In mores alicujus se formare. Liv. 1. 21. Et quum ipse se homines in regis, velut unici exempli, mores formarent. Sic
 Aliquem formare in suos mores. Liv. 3. 36. pr.
 Orationem formare, eamque variare & distinguere, oratoris est. Cic. 2. de Orat. 36.
 Oratio exercitatione & stilo formanda nobis est. Cic. 3. de Orat. 88.
 Pueri formantur atque animantur. Cic. 2. de Divin. 86. Perinde utcumque temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque ingenia, mores, animum, corpus, actionem vitæ, casus cujusque eventusque fingi.
 Studia alicujus formare. Quintil. in proem. lib. 1.
 Verba recte formare. i. e. Proferre & eloqui. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Verba, ut mollissimam ceram, fingere & formare. Cic. 3. de Orat. 175.
 Verba præterito tempore varie formari, prima persona o littera terminata, ipsa analogia confitetur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Verba, quæ formari nulla similitudine possunt. Cic. 2. de Orat. 359. de Memoria arte.
Formare, Ministrare thema & argumentum. Suet. in Aug. cap. 89. Ne Græcarum quidem disciplinarum leviori studio tenebatur: in quibus & ipsis præstabat largiter. Paulo post, Non tamen ut aut loqueretur expedite, aut componere aliquid auderet. Nam & siquid res exigeret, Latine formabat, vertendumque alii dabat. conf. in partic. **FORMATUS**.
 Utimur hoc verbo de iis qui fingunt aliquid & simulant. ut Hor. de Arte Poet. 125.
 Vol. II.

Si quid in expertum scenæ committis, & audes
 Personam formare novam.

Est etiam Describere, delineare; ut architecti opera, quæ extructuri sunt, in charta ante depingunt. V. Buchner. ad Plin. 9. Epist. 39. n. 5. Usurpatur etiam hoc verbum de Nummis signandis. V. Salmast. ad Hist. Aug. p. 218. & 321.
FORMATUS, Partic. [*μορφωμένος*] ut, Ad morem Dialecticorum formata conclusio. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Formatus pro Informatus, edoctus. Justin. 18. 3. 10.
 In admirationem formatus. h. e. Admirationem simulans, admirari se fingens. Suet. in Claud. cap. 37.
 Notiones deorum in animis nostris formata. Cic. 3. de Nat. Deor. 16.
 Signum formatum e marmore. Ovid. 3. Met. 419.
 Sermo hac de re formatus, inventus est in Neronis scrinio. Suet. in Neron. cap. 47. V. in ipso verbo.
 In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. Cic. 2. de Divin. 138.
FORMATIO, ònis. f. Vitruv. præf. lib. 2. Formationem puto probandam. conf. eund. 3. 1. & 5. 1. Sen. Epist. 117. Minut. Fel. p. 124. & Mart. Capel. 2. p. 58. & 9. p. 312.
FORMATOR, òris. m. [*ἐδιδως, κατασκευαστής*] Qui instruit & format: ut, Formator animi. Columel. in præf. lib. 1. Formator morum. Plin. lib. 8. Epist. 23. pr. Formator universi. Sen. ad Helv. cap. 8.
FORMATRIX, icis. f. Tertul. de Monog. cap. 17. Regina tantæ civitatis formatrix. Claud. Mamert. de Statu animæ 1. 16. Accede formatrici formæ, quo possis esse formosior.
FORMATURA, æ. f. [*μορφωσις*] Lucret. lib. 4. 557.
 Servat enim formaturam, servatque figuram. Ibid. 552.
 & Arnob. lib. 2. p. 59.
FORMAMENTUM, i. n. Lucret. lib. 2. 17.
 — omnia principiorum
 Formamenta queunt in quovis esse nitore. i. e. Simulacra & formationes, in quas formantur & transmutantur prima principia.
FORMIÆ, arum. pl. [*Φορμίων*] Campaniæ urbs, sedes olim Lastrigynum, quorum memoria a nonnullis horridæ dictæ sunt. Nam hi ab humanis visceribus non abstinuerunt, ut eleganter scribit Ovid. 14. Met. Formiæ, inquit Servius ad Æn. 7. 695. quæ ante Hormiæ, *ὄρος τῆς ὀρμῆς*, (id est ab impetu) dictæ. Formiæ, Ptolemæo Forma; hodie Nola.
 Meque, propter Vitruvii sepulcrum, Molam, quæ in Formiano est litore, atque inde Sueffam contuli. Pontanus in Antonio Dialogo, ubi colloquuntur Suppatius & Herculius. Sed legendum Nolum, non Molam. H. St. V. fol. 88. a. Aldi. Sed errat Stephanus, eratque potius iste compilerator ex Pontano emendandus, cum Mola sit oppidulum maritimum, ex Formiarum rudibus extructum, prope Cajetam, ut pulcre norat doctissimus ille Umber, longeque distans a Nola, in mediterraneis Campaniæ sita.
 Formiæ, inquit Festus, Oppidum appellatur ex Græco, velut Hormiæ, quod circa id crebræ stationes, tutæque erant, unde proficiscerentur navigaturi. conf. Strab.
 Moenia Formiarum. Hor. 3. Carm. 17. 6.
FORMIÂNUS, a, um. ut, Colles Formiani. Hor. 1. Carm. 20. 11.
FORMIÂNUM, i. n. subaudi, Prædium. Villa Ciceronis in agro Formiano sita. Cic. 2. Att. 4. Nos circiter Calendas aut in Formiano erimus, aut in Pompejano.
FORMICA, æ. f. [*μυρμηκῆς*] a Ferendis micis dicta. Mica vero proprie Pulvisculus ille qui in arena quasi argentum fulget, a quo & panis, & omnium rerum minimæ partes, micæ dicuntur. Perott. & Guarin. Veron. Plaut. Trin. 2. 4. 8. Confit cito, quam tu si objicias formicis papaverem. Hor. 1. Sermon. 1. 33.
 Parvula (nam exemplo est) magni formica laboris. V. Plin. lib. 11. cap. 30. & Virg. 1. Georg. 186.
 Frugilegæ formicæ. Ovid. 7. Met. 624.
 Formica æteponenda pulcherrimæ urbi, quod in urbe sensus sit nullus, in formica non modo sensus, sed etiam mens, ratio, memoria. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
 Inopi metuens formica senectæ. Virg. 1. Georg. 186.
 Inda cavis aurem mittit formica metallis. Propert. 3. 13. 5.
 Formicæ femitas quarere, idem est ac Rem intricatam & impervestigabilem exquirere. V. Taubm. in Plaut. p. 741.
 Formicæ olim augurium fecere, ut patet ex Cic. 1. de Divin. 36. Suet. Neron. cap. 46. n. 2. & Tiber. cap. 72. n. 3. conf. Potter. Archæol. Græc. 2. 15.
 Formica, Arabibus Morbi genus est, qui Græcis Herpes, Latinis Ignis sacer, Scribonio Zona, Plinio Zoster & Circinus. V. Hier. Mercur. Var. Lect. 4. 9.
FORMICULA, æ. f. dimin. Arnob. 7. Quod si cernerent, nec inter formiculam plurimum seseque esse discriminis. August. Civ. Dei 22. 24. Plus formicularum & apicularum opera stupemus, quam immensa corpora balænarum.
FORMICINUS, Adj. [*μυρμηκικός*] Quod ad formicam pertinet. Plaut. Men. 5. 3. 19. Atque eccum incedo, movet formicinum gradum.
FORMICO, ære. Adhibetur de motu celeri sed exiguo, qualis est incessus formicarum. Plin. 12. 30. §. 41. Donec formicet cutis. i. e. Pruriat.
FORMICANS, antis. Partic. [*μυρμηκίζων*] Quod formicarum currentium modo sentitur: ut, Pulsus formicans; qui omnium maxime lethalis est. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. i. e. Arteriarum sese attollentium & demittentium, ita ut veluti formicæ currentes sentiantur in pulsu. Formicantem pulsum Galen. cap. 3. lib. de tactu pulsus, intelligit Minutum, densum, ac summe debilem: qui velocitatis opinionem exhibeat, quum sit minime velox. Rasis decimo Almanforis, pulsui nuper editi infantis esse similem tradit. Philaretus querit, quo distet a formicante vermiculans percussus: & hunc quidam putat quandoque converti demutarique in melius, ejus item amplius patere inæqualitatem: formicantem vero virtute prorsum intermortua fieri, & interitum prænuntiare.
FORMICATIO, ònis. f. [*μυρμηκία*] Vitium corporis, quum parva tubercula rotunda & pingua corpus infestant. Plin. lib. 28. cap. 7. Capilli mulierum si crementur, &c. cinere eo panos, &c. sanguinemque

fistit illico, & fornicationes corporum. Formicatio dicta: quod velut exesse carnem formicæ videantur. Idem lib. 30. cap. 8.

FORMICĀLIS, e. Idem quod Formicans. Cæl. Aurel. Tard. 2. 14. Formicalis pulsus.

FORMICĀBĪLIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. Pulsus latens aut formicabilis, quem Græci *μυρμηκίζοντες* vocant.

FORMICĒTUM, i. n. Caverna formicarum. Apul.

FORMICŌSUS, Adj. [*μυρμηκώδης*] Plenum formicis. Plin. lib. 10. cap. 74. Formicosam arborem forices cavent.

FORMĪDO, īnis. f. [*φόβος*, *κρίσις*] a Formis, five spectris: nisi veteres Formus dixere pro Calidus, atque inde Formido, quia nonnullis præ metu sudor prorupit. V. Voss. p. 2. Inst. Orat. p. 28. Cic. 4. Tusc. 19. Formidinem, metum permanentem definiunt. Hor. 1. Epist. 16. 53.

Tu nihil admittes in te formidine pœnæ.

Plenus formidinis homo. Cic. 9. Att. 12.

Fugæ & formidines. Cic. 8. Att. 21. Omnino intelligo, nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse litteris.

Acerrima formido. Aucl. ad Heren. lib. 2.

Atra formido. Lucret. lib. 4. 174.

Cauta formido. Sil. lib. 16. 600.

Subita & improvisa formido. Cic. de Provinci. Conf. 43.

Turpis formido. Virg. 2. Æn. 400.

Agitare animis formidines. Liv. 30. 28.

Caligans lucus nigra formidine. Virg. 4. Georg. 468.

Contrahitur animus formidine divum. i. e. Comprimitur. Lucret. lib. 5. 1217.

Diriguit sanguis subita formidine. Virg. 3. Æn. 259.

Existunt horribiles formidines ex ignoratione rerum. Cic. 1. de Fin. 63.

Impendent formidines a nostris. V. IMPENDEO.

Injicere formidinem alicui. V. INJICIO.

Intendebat formidinem. Tacit. 2. Hist. 54.

Opponere formidines, jactare minas. Cic. pro Quint. 47. V. OPONGO.

Perterritus animus formidine. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Posita formido in vita improbis. Cic. 4. in Catil. 8. Itaque ut aliqua in vita formido improbis esset posita, apud inferos ejusmodi quædam illi antiqui supplicia impiis constituta esse voluerunt, &c.

Pressus ancipiti mentem formidine. Virg. 3. Æn. 47.

Proponere formidines incommodorum. Cic. 7. Verr. 24. Reperietis idcirco hæc in uno homine pecunioso tot constituta, ut ceteris formidines similium incommodorum, atque exempla periculorum proponerentur.

Rumpit immissa formidine fomnos. Sil. lib. 3. 167.

Solvent perpetua formidine terras. Virg. 4. Ecl. 14.

Terrere aliquem formidine. Ovid. 4. Met. 801.

Torpens cassa formidine. Lucret. lib. 3. 994.

Formido pro Religione aliquando ponitur. V. Drakenb. ad Sil. 1. 82.

Formido, Dea pingebatur cum capite leonino, ut in scuto Agamemnonis. [Apud Pausan. Eliac. p. 167. Wech. est *Φέβος*. Terrorem, ibidemque p. p. Pavorem convertit interpr.] Pausanias, Legimus, inquit, apud Lacedæmonios, Ephoros Formidinis facellum construxisse prope tricladium, quo ipsi tribunal habebant, ut essent ceteris majori formidini. [Hunc posteriorem locum non reperi.]

Formido, venationis proprium etiam vocabulum, idem quod Linea significans, de qua vide suo loco, ubi & hujus interpretationem reperies. De hac Virg. 3. Georg. 372. his verbis,

— puniceæve agitant timidos formidine pennæ. conf. Lucan. 4. 437. V. omnino Lex. Pitisc.

FORMĪDO, [*φόβος*, *κρίσις*, *κρίσις*] ære. Pavere, timerè. Plaut. Cist. 4. 2. 20. Nam & intus paveo, & formido foris. Cic. 2. Philipp. 64.

Formido mihi, Ne scilicet aliquid mali mihi accadat. Plaut. Amph. 1. 1. 148. Al. Formido male. q. V.

Formidat auro, ne furripiatur. Plaut. Aul. arg. 6.

Auro formidat Euclio, abstrudit foris.

Animus formidat, tamdiu, &c. Plaut. Bacch. 2. 3. 3.

Iracundiam alicujus formidare. Cic. 8. Att. 25.

Malum formido. Plaut. Amph. prol. 27.

Non minus quam vestrum quivis formidat malum.

Male formido ne. Plaut. Amph. 1. 1. 148. — Formido male, Ne ego nomen commutem meum, & Quintus fiam e Sofia.

Nimis male illum formido. Plaut. Capt. 4. 4. 5.

Verbera formidavere. Stat. 5. Silv. 3. 184.

Formido interdum idem est atque Renuo, nolo. Plaut. Pseud. 1. 3. 81.

Fac hoc mea fide, si isti formidas credere. conf. Asin. 2. 4. 55.

FORMĪDANS, Partic. [*φόβος*] ut, Cervi formidantes. Ovid. 15. Met. 475. Al. Formidatis.

FORMĪDĀTUS, aliud Partic. [*φόβος*] ut, Classe formidatus. Hor. 3. Carm. 6. 15. Idem 2. Epist. 1. 256. Formidata Parthis Roma. conf. Ovid. 1. Pont. 3. 24. & Virg. 3. Æn. 275. Item Sallust. 1. Catil. 10. 2.

Manus formidatæ. Ovid. 1. Amor. 7. 62.

FORMĪDŌLŌSUS, Adj. [*φόβος*, *φόβος*] Active & passive fumitur. Active, Qui formidat. Ter. Eun. 4. 6. 19. Apagelis, Ego formidolosus? nemo est hominum, qui vivat, minus. Columel. lib. 6. cap. 2. Nec ad ingredienda flumina, aut pontes formidolosi. Ut Meticulosus. H. St. q. V. in METUS. Videtur utrumque forma prolatum diminutivi, scribendumque Formidulosus.

Formidolosior exercitus hostium. Tacit. 1. Ann. 62. Subaudi Exercitu.

Passive, Qui formidatur. Sallust. Catil. cap. 7. Regibus boni quam mali suspectiores sunt: semperque iis aliena virtus formidolosa est. Cic. 4. Tusc. 52. Conservatio stabiliis iudicii in iis rebus quæ formidolosa videntur.

Bellum formidolosissimum. Cic. in Pison. 58. Idem pro Lege Manil. 62. Eques Romanus ad bellum maximum, formidolosissimumque pro Consule mitteretur?

Facinus nimis formidolosum, Maxime timendum. Plaut. Amph. 5. 1. 65.

Locus & confessus formidolosus. Hunc locum, confessumque vestrum, quem illi horribilem A. Cluentio, ac formidolosum fore putaverunt. Cic. pro Cluent. 7.

Dubia & formidolosa tempora. Cic. 7. Verr. 1. Ita enim causa constituitur, provinciam Siciliam virtute ejus & vigilantia singulari, dubiis formidolosisque temporibus, a fugitivis atque a belli periculis tutam esse servatam.

Formidolosissima videre. Suet. Aug. 91. 3. Per quietem scilicet.

FORMĪDŌLŌSUS, Adv. [*καταφόβως*] Cic. pro Sext. 42. Eos qui plurimum possent, opponi omnibus concionibus falso, sed formidolose tamen, auctores ad perniciem meam.

Compar. Formidolosius. Catonis est apud Charif. 1. 2. p. 196.

FORMĪDĀBĪLIS, e. [*φοβίος*] Ovid. 2. Met. 857.

Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen.

Orcus formidabilis. Ovid. 14. Met. 116.

Serpens formidabilis. Ovid. 2. Met. 174.

Ridens formidabile. Stat. 8. Theb. 581.

Compar. Formidabilior. apud Petron. p. 114.

FORMĪDĀMEN, īnis. n. Apul. Apol. p. 315. Edit. Elmenh. Notum occuracula, bustorum formidamina, sepulchrorum terriculamenta.

FORMĪDĀTIO, ōnis. f. [*φόβος*] Cic. in Partit. 11. In suasionem autem, aut spem, aut formidationem deliberantis. Quædam exemplaria legunt Reformidationem; quædam Reformationem. Vet. Gloss. Formidatio, *δελία*.

FORMIDUS. V. FORMA, a pr.

FORMIO, [*φορμίον*] Ptolemæo, Istriæ fluvius; hodie Cisanus, Vulgo *Cesano*.

FORMIO, ōnis. m. Storea *φόρμιον* a *φέρω*, quia in eo aliquid fertur. 1. 33. §. 18. ff. de instrum. leg.

FORMO, ære. **FORMOSUS**, **FORMULA**. V. FORMA.

FORMUCĀLES, Forcipes dictæ, quod forma capiant, id est ferventia Festus. Scalig. Formucapes.

FORNAX, acis. f. [*καμίνος*, *καμίνος*, *καμίνος*] Latine dicitur quod Græce Caminus. Fornum [an Furni?] & Fornaces, inquit Nonius 12. 52. dicuntur a Forno, quod est calido: inde Forcipes, quod candenteant ferrum. Varro de Vit. Pop. Rom. lib. 1. Cocula, qui coquebat panem, primum sub cinere, postea in forno: cujus utriusque vocabulum a Forno ductum, id est a calore. Al. a Formo.

Ærariæ fornaces. Plin. lib. 11. cap. 36. In Cypri ærariis fornacibus, &c.

Ardentes fornaces. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Sunt quædam etiam quæ igne nasci putentur, apparentque in ardentibus fornacibus sæpi volitantes.

Calidæ fornaces. Lucret. lib. 6. 277.

Cavæ fornaces. Lucret. lib. 6. 201.

Longinqua fornax. Plin. lib. 9. cap. 38. Longinquæ fornacis cuniculus. V. in LONGUS.

Profunda fornax. Ovid. 2. Met. 229.

Sulfureis ardet fornacibus Ætna. Ovid. 15. Met. 340.

Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Silv. 3. 45.

Fornax, Dea etiam existimata, quoniam ante triticum & ejus usum farra fornacibus torrebantur; unde est dea Fornax constituta, ut Festus & Lactantius volunt. Plura in Ovid. 2. Fast. 525.

Facta Dea est Fornax, læti Fornace coloni

Orant, ut vires temperet illa suas.

Curio legitimis tum fornacalia verbis

Maximus indicit; nec flata sacra facit. conf. 6. 311.

FORNĀCŪLA, æ. f. dimin. [*καμίνιον*] ut, Magna est fornacula Juven. 10. Sat. 82. Figura est Oxymoron. conf. Vitruv. 7. 10. pr. Fest. in Fornacalia.

FORNĀCEUS, Adj. [*καμινειδής*] Factum in modum fornacis. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid? non & in Africa Hispaniaque ex terra parietes, quos appellant fornaceos, &c. Gelenius legit Formaceos V. FORMACEUS, & Harduin. in loc.

FORNĀCĀRIUS, i. m. [*καμινός*] Qui fornaci præest; idem servus qui & Pistrinarius dicitur & Pistor, teste Budæo. Ulp. D. ad leg. Aquil. 1. Si servus servum, Si fornacarius servus coloni ad fornacem obdormisset, & villa fuisset exusta; Neratius scribit, &c. conf. Turneb. Advers. 8. 9. & omnino Lex. Pitisc.

FORNĀCĀTOR, ōris. m. Servus qui balneo curam habet succendend ignis. Paulus in l. Tabernæ. D. de fund. instruct. &c. Instrum. to balneario legato, etiam balneatorem contineri, Neratius respondit Continetur autem & fornacator.

FORNĀCĀLIS, e. Fornacem inter numina habitam, Fornacalem deam vocat Ovid. 6. Fast. 314.

FORNĀCĀLIA, orum. n. plur. [*καμινάια*] Feriæ sunt (inquit Festus) institutæ farris torrendi gratia, quod ad fornacem, quæ in pistrinis erat, sacrificium fieri solebat. Idem alibi, Fornacalia sacrant, quum far in fornaculis torrebant. Plin. lib. 18. cap. 2. Is & fornacalia instituit. Ex Budæo. V. Ovid. 2. Fast. 527. Idem 6. Fast. 314 conf. Lex. Pitisc.

FORNIX, icis. m. [*καμίνος*, *καμίνος*] Arcus in ædificiis, & quodcunque opus concameratum. Cic. 2. Verr. 9. Idem in Topic. 21. Non debet præstare quod fornix vitii fecerit. Plin. lib. 33. cap. 4. Relinquantur itaque fornices crebri montibus sustinendis. Virg. 6. Æn. 631

Mœnia conspicio, atque adverso fornice portas.

Fornices, [*καμίνος*] erant Arcus in memoriam rerum a triumphalibus viris gestarum extructi, quasi monumenta victoriarum. Cic. 2. de Orat. 267. Ita sibi ipsum magnum videri Memmium, ut i forum descendens caput ad fornitem Fabii demitteret. Hæ Budæus.

De Fornice Septimii & Stertinii V. Lex. Pitisc.

Fornix, aliquando pro Lupanari ponitur, quod sub fornibus habitare consueverunt meretrices. Vet. Gloss. *πορνείον*, fornix. V. Voss. Lex. Etymol. Juven. 3. Sat. 156.

Lenonum pueri quocunque in fornice nati. Idem 11. Sat. 171

Omenti in fornice stantem. Hor. 1. Sermon. 2. 30.

FORNICARIUS, i. m. dicitur Opifex & Propola five institor, qui tabernas a fisco conducit sub fornibus, ut ibi merces suas venale habeat

habeat: cujusmodi esse solent in porticibus fori venalium, id est macelli, quas fallas [an ballas?] appellat. Scævola in Pandectis, l. Quum quidam. §. Fiscus. D. de usuris, Fiscus in suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit, ut solet a fornicariis, qui tardius pecuniam inferunt. Budæus.

Fornicarius, Scortator. Salvian. 7. Gub. Dei p. 279. Quis in illo numero castus fuit? Castum dico? Quis non fornicarius, non adulter? conf. Vulg. Interp. 1. Tim. 1. 10. & Tertul. de Anima, cap. 35.

Fornicaria, æ. f. Prostibulum. Vet. Gloss. πορνὴ, ἀπὸ καυδῶος, ἢ ἱστῶσαι. Isidor. lib. 10. V. in FORNICATRIX. Voss. Lex. Etymol. & Tertull. de Pudicit. cap. 16.

Fornico, [καυδῶω] ære. Fornices facere. Plin. lib. 11. cap. 10. Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis a solo fornicatis, ne desit aditus ad farciendum. De apibus. Idem lib. 16. cap. 42. Populus contra omnia inferiora pandatur, palma e contrario fornicatur. h. e. Sursum versus curvatur, in modum fornices.

Fornicor, ari. dep. Scortari, meretricari. Vet. Gloss. πορνίζω, Fornicor, scortor. Sed hoc sensu tantum Vulg. Interp. & Ecclesiastici utuntur. [In fornice prostrare significat, vi vocis.]

Fornicatus, a, um. Partic. [καυδῶντος] ut, Paries fornicatus, cui opponitur Solidus. Cic. in Topic. 22. Liv. 22. 36. extr. In via fornicata, quæ ad campum erat. Plin. lib. 11. cap. 10. V. in ipso verbo. Ammian. Marcell. 26. 24. Edificium fornicatum. Plin. lib. 12. cap. 5. Ambitu fornicato.

Fornicatio, ðnis. f. [καυδῶσις] Fornicis structura. Sen. Epist. 95. Societas nostra lapidum fornicationi similis est, quæ casura, nisi invicem obstitarent, hoc ipso sustinetur. add. Vitruv. 6. 11.

Fornicatio, Scortatio. Vet. Gloss. πορνεία, Fornicatio. Tertull. de Pudicit. 1. extr. & contra Marc. 5. 7.

Fornicator, ðris. m. Tertull. de Pudicit. cap. 1. Limitem mœchis & fornicatoribus figimus. Salvian. lib. 7. de Gub. Dei p. 283. Una meretrix multos fornicatores facit.

Fornicatrix, icis. f. Isidor. lib. 10. Fornicatrix est cujus corpus est publicum. Hæ sub arcuatis prosternebantur, quæ loca fornices dicuntur, unde & Fornicariæ.

Foro, [τρέω, τρέπω, παραίω] ære. Penetrare, & quasi in forum exire. a Foris enim derivatur. Plaut. Mostel. 1. 1. 53.

O carnificum cribrum, quod credo fore:

Ita te forabant patibulum per vias Stimulis. Columel. lib. 5. cap. 10. Amygdala si parum ferax erit, forata arbore lapidem adjicito, & ita librum arboris inolescere finito. Idem lib. 8. cap. 3. Forare aurem. Macrob. 7. Saturn. 3.

Forabilis, e. Adj. [τρέπτος] ut, Nullo forabilis ictu. Ovid. 12. Met. 170.

Foratus, us. m. [τρέπος] Idem fere quod Foramen, vel potius ipsa Perforatio. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Oculorum orbes concavis foraminibus conclusit: A quo foratu frontem nominatam Varro existimavit.

Foramen. V. supra f. l.

Foroappii, Foroaugustana, Forobremetiani, Foroflaminenses, Forofulvi, Forojulienses, Foroneronesienses, Foropopulienses, Forosempronienenses, Forovibienenses. V. forum.

Forpex, icis. f. Instrumentum quo pili inciduntur. Isidor. 20. 13. & Cassiodor. Orthogr. cap. 4. ex antiquiore Grammatico Papiriano, discrimen faciunt inter Forficem & Forpicem, ut illa Sartoris sit, hæc Tonforis, quasi Forpiceps, a Pilis capicendis. Sidon. Carm. 15. 184.

Rupit odoratam redolenti forpice barbam. Ita in castigatissimis libris scriptum est, quod addo quia Vossius alique de Latinitate hujus vocis dubitarunt. adde Caton. de R. R. cap. 10. Vetus Onomasticon, πορπίς, Forpices. [Immo Forfices, ut ex Vet. Lexico Henr. Steph. in Thes. Gr. exhibet. Solent ista confundi, ut supra V. Forpex annotavimus. Ego nullus dubito, quin vox hæc spuria sit, quicquid dicunt magistelli. De Sidoniano loco non magnopere contenderim, cum multa ævi illius scriptores ex Grammaticorum, muesteorum tum, placitis nimis faciles arripuerint, Catonem vero Forpices, non Forpices scripsisse dubitandi causa nulla est, cum eas post Cuneos, Fisticumque ferrariam, uti quidem legendum esse v. fistula diximus, inter Ferramenta rustici instrumenti memoret, nequam vero in Tonforia supellectili, ubi locum Forpici proprium assignant.

Fors, ð fors, a forte. f. [τρέχ] est, ut inquit Nonius 5. 15. Casus temporalis: Fortuna, ipsa dea. Accius Andromeda, Multi iniquo, mulier, animo sibi mala auferre in malis, quibus natura prava magis, quam fors aut fortuna obfuit. Lucil. Sat. lib. 13.

Cui parilem fortuna locum, fatumque tulit fors. Virg. 1. Æn. 381.

Forte sua Libycis tempestas appulit oris. conf. Ovid. 6. Fast. 773.

Domina campi fors. Cic. in Pison. 3. V. FORTUNA.

Fors in aliquibus rebus plus quam ratio potest. Cic. 14. Att. 12.

Fors fuit pol. Ter. Hec. 4. 3. 4. Ubi Donatus; Fors fuit, Fortuna faveat, quasi τῷ ἐπιφαιστικῷ adversus triste dictum usa est: nam Fors, Fortuna bona est: & Fuat, Sit significat. dixerat enim, Quod faciendum sit fortasse. Et iterum, Fors fuit pol. i. e. Bona eveniat: quasi τῷ ἐπιφαιστικῷ dicat. Bona dicito potius. An bona fortuna sit per Pollucem? Idem Adelph. 4. 7. 23. Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Ubi Donatus; Forte, pro Fortuna intelligendum. Idem Phorm. 5. 1. 19.

Forte an, Fors et, Forsit, vide post FORSAN. apud Propertium, puto, in fine versus, Fors & H. St. V. FORSIT.

Fors, pro Fortuna. Cic. 14. Att. 12. Sed hæc fors viderit ea, quæ talibus in rebus plus quam ratio potest. Idem lib. 7. 14. Sed hæc ut fors tulerit. Liv. 1. 45. Unæ se ex Sabinis fors dare visa est, privato consilio imperii recuperandi.

Mala fors. Cæf. 8. Bell. Gall. 12. Cujus mala fors incidit Rhemis, quibus illa dies fungendi muneris obvenerat. In codd. ex MSS. correctis est Cujus mali fors.

Fors fortuna, pro Felici casu & prospero. Ter. Phorm. 5. 6. 1.

O fortuna, ð fors fortuna, quantis commoditatibus,

Quam subito, hero meo Antiphoni ope vestra hunc onerastis diem.

Ubi Donatus; Fortuna, dicta est Incerta res: Fors fortuna, Eventus fortunæ bonus. Idem; Aliud Fortuna est, aliud Fors fortuna. nam Fors fortuna, est cujus diem festum colunt, qui fine arte aliqua vivunt: hujus ædes trans Tiberim est. Ter. Hec. 3. 3. 26.

Quæque fors fortuna est, inquit, nobis quæ te hodie obtulit. Ubi Donatus; Fors-fortuna, ὀφειν, id est subita fortuna. Et Fortuna, in incerto; Fors-fortuna, in bono ponitur.

Forte fortuna. Ter. Eun. 3. 5. 20. Ibid. 1. 2. 54. Forte fortuna adfuit hic meus amicus. Ubi Donatus, Forte fortuna, i. e. Bona fortuna. Cic. 2. de Divin. 18. Quid est tandem quod casu fieri, aut forte fortuna putamus? [Ex quo apparet, nugari grammaticum, quum Bonæ Fortunæ eventum præcipue significare putat.]

Fors pro adv. idem ac Forte; ut Charisius lib. 2. p. 165. notat, & Priscian. lib. 15. p. 1815. & quidem ex Virg. 5. Æn. 232. & 11. 50. adde ibid. 2. 139; 6. 537. & 12. 183.

Cesserit Aufonio si fors victoria Turno. Adscripsit hunc locum H. St.

Forte, Adv. [ἵσους, ἄρα, σύμειαν, τυχόν] h. e. Casu & veluti Per fortem. Plaut. Amph. 2. 1. 74. Ter. And. 1. 1. 52.

Qui tum illam amabant, forte [ita ut sit] filium

Perduxere illuc secum, ut una esset, meum. Ibid. 1. 1. 91.

Interea inter mulieres,

Quæ ibi aderant, forte unam aspicio adolescentulam. Sic Virg. 7. Æn. 112.

Forte evenit, &c. Cic. 2. de Orat. 224. Liv. 1. 22. Forte evenit, ut agrestes Romani &c.

Ne forte hoc magnum ac mirabile videatur. Cic. 2. de Orat. 91.

Ne forte me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. Cic. 1. Q. frat. 2. 2.

Forte, usurpatur in his rebus, quæ acciderunt illæ quidem, sed incerta de causa; præterquam cum his dictionibus, Si, Nisi, & relativo Quis vel quæ.

Nisi forte. Cic. pro Flacc. 20. Nepos 10. 9. 2. Si forte consiliis obstitisset fortuna.

Siquis vestrum Judic. aut eorum qui adfunt forte miratur. Cic. 1. Verr. 1. Si forte, pro Fortasse. Cic. 3. de Orat. 47. Ex quo vereor, ne nihil sim tui nisi suppletionem pedis imitatus, & pauca quædam verba, & aliquem, si forte, motum.

Forte pro Fortasse, dubitandi, non etiam eventus adverb. Cruquius in Horat. Epod. Altera jam teritur, assertque & Lamb. H. St. V. Epod. 16. 15.

Forfan, forsit, fortassis & fortasse, dubitationem habent [Forte revera nomen potius, quam Adverbium esse docet Voss. de Analog. 1. 2.]

FORTEAN. Lips. in Tac. 3. 11. H. St.

FORSAN, Adv. [τρέχα] Ter. And. 5. 5. 1. Aliquis forsan putet. Virg. 1. Æn. 203.

forfan & hæc olim meminisse juvabit. [Videntur

veteres divise scripsisse Fors an, ut Forte an.]

FORSIT, Idem. Lucret. lib. 6. 735.

Forfit & Ethiopum penitus de montibus altis

Crescat. Virg. 11. Æn. 50.

Forfit vota facit. Ita quidam Codd. alii Fors & vota. V. Broeckh. ad Propert. 2. 7. 33. & supra in FORS. Hor. 1. Serm. 6. 49.

quia non, ut forfit honorem

Jure mihi invidet quivis. [Equidem non dubito, quin Veteres Fors sit divise scripserint, & Fors sit an, pro Forsitan. Et si per Apocopen Forfit, pro Forsitan positum, vet. Schol. ut & Cruquius ex Prisciani sententia lib. 15. fol. 171. Aldi, contendunt.]

FORSITAN, aliud Adv. [τρέχα] Ter. Eun. 1. 2. 117.

Me miseram, forsit hic mihi parvam habeat fidem. Cic. Forfitan quispiam dixerit, numne igitur, &c. Quintil. lib. 3. cap. 9. Frugalitas apud Sybaritas forsitano odio foret. conf. Ovid. 3. Trist. 3. 25. & Burm. ad Petron. cap. 130.

FORTASSIS, aliud Adv. [ἵσους ὅς] Cic. 2. Fam. 15. Sed ego fortassis vaticinor, ut hæc omnia meliores habeant exitus. conf. Plaut. Afin. 2. 4. 86. [Dictum videtur per Syncopen primum. Forte an si vis, deinde Fortassis, postremo Fortassis, ut alia id genus. Hinc Fortassi per apocopen.]

FORTASSE, Idem. [ἵσους ὅς] Plaut. Afin. 2. 4. 92. Ter. Eun. 5. 9. 31. Tu fortasse quæ facta hic sint nescis. Idem Heaut. 4. 3. 37. Cic. 2. Fam. 5. Raras tuas quidem, fortasse non perferuntur, sed suaves accipio litteras. Idem 7. Fam. 3. Habes epistolam verbosiorum fortasse, quam velles. Idem 1. Verr. 40. Fortasse dices, Quid? ergo hæc in te sunt omnia. Græculus otiosus & loquax, fortasse doctus. Cic. 1. de Orat. 102. Puerum inquit, fortasse fatuum, & non gravem, & non continentem. Cic. 6. Att. 6.

Paulatim mercaris agrum, fortasse trecentis. Hor. 2. Epist. 2. 164.

FORTASSEAN, Idem. Apul. Apol. Fortassean adhuc vidua antequam nupta domi sedisset. Gell. 7. 3. extr. Ea omnia distinctius numerosusque ac comptius fortassean dici potuerunt. Idem 11. 9. pr. Fortassean auxilii petendi gratia. In his dubitandi particula AN, eleganter ὀρθοπαρεχλημάνεσαι. V. Parei Lex. Crit. p. 498.

FORTAX. V. post FORTITUDO.

FORTIS, e. Adj. [ἀνδρείος, κατὰ πρῶτον, ἡλικιωτός, ἐυθενής, ἰσχυρός, κατὰ τὸν] proprie Is dicitur qui est validis viribus præditus. Borrichius Cogit. p. 108. &c. adversus Vossium ostendit, vocem Fortis & Fortissimus pro Munio ac Firmo usurpari a multis scriptoribus classicis.

Fortis, Frugi & bonus five validus. Festus.

Ad opera fortis. Columel. lib. 6. cap. 2. Idem 1. 8. & Plin. 10. Epist. 89. & 7. Epist. 23.

Contra audaciam fortissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 85.

Contra pruinas fortissimæ vites. Plin. lib. 14. cap. 2.

In armis fortis. Tibul. lib. 1. 10. 31.

Manu fortis. Ovid. 13. Met. 360.

Fortis & Ignavus, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 45. Iratum, propitium; lætantem, dolentem; fortem, ignavum; audacem, timidum cognoscunt. V. IGNAVUS.

Achilles fortis. V. ACHILLES.

Adjutor fortissimus. Cic. pro Domo 17.

Ætas fortior. Ovid. 1. Epist. 107. Fff 3

Arma

Aspirat fortuna labori. Virg. 2. *Æn.* 385.
 Ausa est fortuna aliquid adversus absentem ducem. Flor. 4. 2. 30.
 Committere se fortunæ. V. *COMMITTO*.
 Committere se timidius fortunæ. Cic. 10. Att. 4.
 Concussit illum fortuna. Patere. lib. 2. 79. Sed virum humana ope
 invictum, graviter eo tempore fortuna concussit.
 Coniuncta virtuti fortuna. V. *CONJUNGO*.
 Constituit aliquem mearum ineptiarum testem fortuna. Cic. 1. de
 Orat. 12.
 Contingere aliquid casu & fortunæ. Cic. 2. Off. 44.
 Crescens fortuna. Stat. 5. Silv. 1. 119.
 Dari fortunam. Q. Cic. de Petit. Conf. 9. Quanto melior tibi fortuna pe-
 titiois data est, quam nuper homini novo C. Cælio?
 Devenire in fortunam. Cic. 4. Fam. 5.
 Deijci ad humilem tristemque fortunam. Firmic. lib. 5. cap. 6. Homi-
 nes erunt variæ fortunæ: quandoque enim ex vilibus alti; quandoque
 ex dominis atque principibus ad humilem fortunam tristemque dejecti.
 Destruï per hæc fortunam suam Cæsar, imparemque tanto merito re-
 batur. Tacit. 4. Ann. 18.
 Dilabitur fortuna. Auct. ad Heren. 4. 24. Simul ac fortunâ dilapsa est.
 Domare virtutibus fortunam. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 38.
 Esse fortuna. Cic. in Brut. 1. Fortuna optima esse debent.
 Excipere fortunam, Subire. Cic. de Provinc. Conf. 41. Excipere for-
 tunam, subire vim atque injuriam malui, &c.
 Elargitur res fortuna. Cic. 1. Fam. 5.
 Facere periculum fortunæ. Cic. de Provinc. Conf. 35.
 Ferre bene magnam fortunam. Hor. 3. Carm. 27. 75.
 Ferre pulcherrime secundam fortunam & æque adversam. Cic. 4. Fam. 7.
 Functus omni fortuna prospere. Cic. pro Muren. 1.
 Gubernans fortuna. Lueret. lib. 5. 108.
 Habuit fortunam dies satis. Ovid. 3. Met. 149.
 Habere fortunam reverenter. Aufon. in Exhortatione ad modestiam.
 epigr. 8.
 Habet vim fortuna maximam. Cic. in Parad. 5.
 Inclinat se fortuna ut. V. *INCLINO*.
 Infectari miserorum fortunam. Cic. ad Brut. 4.
 Insequitur eadem fortuna viros. Virg. 1. *Æn.* 224.
 Insidians fortuna. Quintil. in proem. lib. 6. Illud vero insidians,
 quo me validius cruciaret, fortunæ fuit.
 Invicta fortuna Cæsarum. Flor. 4. 7. 10.
 Nvidet fortuna Populo Romano. Flor. 4. 2. 1.
 Labentem fortunam continere. V. *LABOR*.
 Legare fortunæ. V. *LEGO*.
 Levare fortunam. Cic. Fam. Nullo loco deero, neque ad consolati-
 dum, neque ad levandum fortunam tuam.
 Moderandum fortunæ. Tacit. 15. Ann. 5.
 Mutatur fortuna. V. *MUTO*.
 Mutat fortuna. V. *MUTO*.
 Obsequi fortunæ. Cic. 14. Att. 17. Si non fortunæ obsequutus fueris,
 male tecum agetur.
 Offendere ad fortunam. Phædr. 4. 14.
 Pendere ex fortuna. V. *PENDO*.
 Pendebat belli fortuna. Ovid. 8. Met. 12.
 Positum in fortuna omne consilium. Cic. 14. Att. 11.
 Præsumere fortunam. Tacit. 1. Hist. 62. Torpebat Vitellius, & for-
 tunam principatus inertis luxu, ac prodigis epulis præsumebat.
 Prorogata potestas fortunæ in aliquos. Cic. 1. Q. frat. 1. 4.
 Provocare fortunam. i. e. Periculis se exponere. Lucan. lib. 9. 885.
 Recessit fortuna. Virg. 3. *Æn.* 53.
 Regit fortuna vitam non sapientia. Cic. 5. Tusc. 25.
 Renascens fortuna. Hor. 3. Carm. 3. 62.
 Responsare superbiæ fortunæ. Hor. 1. Epist. 1. 67.
 Respuit constantiam amica varietate fortuna. Cic. 2. de Nat. Deor. 43.
 Rejungi non potest fortuna ab inconstantia & temeritate. Cic. 3. de
 Nat. Deor. 61.
 Rejuncta fortunam suam Cæsar, pervectus in Africam, ibi primo variam
 fortunam expugnavit, inclinatæque hostium copiarum. [Hæc Seneca
 videntur.
 Retir fortuna extrema. Cic. in Sallust. 14. Bis ad iudicii subsellia
 attractus, extrema fortuna stetit, & ita decessit, ut non hic innocens
 esse, sed iudices pejerasse existimarentur.
 Um. ut, Esse infelicem, fortunæ est: esse deteriore, improbitatis.
 Cic. de Provinc. Conf. 8.
 Nil est tam contrarium rationi & constantiæ, quam fortuna. Cic. 2.
 de Divin. 18.
 In casu sunt atque fortuna, bona corporis, & quæ extra corpus sunt.
 Cic. 5. Tusc. 25.
 Inferiorem fortuna alio esse. Cic. 13. Fam. 5.
 Magnam esse vim in fortuna in utramque partem, vel ad secundas res,
 vel ad adversas, quis ignorat? Cic. 2. Off. 19.
 Abire fortunam. Cic. 13. Fam. 5.
 Contare fortunam. Lucan. lib. 3. 510.
 Rahere fortunam, pro In fortuna esse. Cic. Anteq. iret in exil. 14.
 Et tutam, tranquillamque fortunam traheretis, mea per feci vigilantia.
 Exilla fortunæ modeste summittere. Stat. 4. Silv. 2. 43.
 Idem hoc fortuna, quoniam consilio non multum uti licet. Cic. 6. Att. 4.
 Si fortuna. Virg. 9. *Æn.* 240.
 Suis est fortuna nemo dexterius. Hor. 1. Serm. 9. 45.
 Fortuna, Dea credita est antiquis. Juven. 10. Sat. extr.
 Nullum numen abest, si sit prudentia: sed te
 Nos facimus, Fortuna, deam, cæloque locamus. Plaut. Aul. 1.
 22. Si bona Fortuna veniat, ne intromiseris. Cic. 13. Philipp. 10.
 Deinde obsecro vos, Patres Conscripti, quis hoc vestrum non videt,
 quod Fortuna ipsa, quæ dicitur cæca, vidit?
 Or. lib. 1. Ode 34. in fine de Deo & de Fortuna idem dicit. ubi Crug.
 Fortuna, *τύχη δαίμων*, Sors dæmonis, i. e. Dei voluntas. Hero-
 otus sæpe *θεία πῦρ* aliquid evenisse dicit. H. St.
 Nomina rerum Fortuna. Cic. pro Marcel. 7.
 Cies invidiosa Fortunæ. Ovid. in Ibin. 122.
 Ius Fortunæ. Hor. 2. Serm. 6. 49. V. *FILIUS*.

Injuria Fortunæ. Ovid. ad Liv. 51.
 Ludus Fortunæ. Hor. 2. Carm. 1. 3.
 Multari a Fortuna. V. *MULTA*.
 Vultum servat Fortuna benignum. Hor. 1. Epist. 11. 20.
 Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi,
 faxoque instare globofo prædicant volubili. Auct. ad Heren. lib. 2. 36.
 Ex Pacuvio.
 Muneribus Fortunæ amplissimis ornari. Cic. de Provinc. Conf. 35.
 Fortunæ multa templa Romæ fuerunt, ut scribit Plutarchus in libello de
 Fortuna Romanorum: In Capitolio, Fortunæ primigeniæ: ad fontem
 muscosum, Viscatrici: in Palatio, Privatæ: item Virginis, Masculæ,
 cum aliis cognomentis non paucis, quorum Ser. Tullius rex bonam
 partem sacrauit, animadvertens in administrandis rebus humanis ma-
 ximum vel potius unicum fortunam momentum esse: quod ipse vel
 maxime expertus esset, ex hostili captivoque genere ad regium fasti-
 gium evectus.
 Varia ejus nomina habes apud Rosin. Ant. Rom. 2. 16. & Alex. ab Alex.
 1. 12. adde Dalechamp. ad Plin. 1. 7. & præcipue Lex. Pitisc.
 Fortuna, vel Fortunæ, Divitiæ. Cic. de Amicit. 59. Sæpe enim in
 quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificandæ fortunæ
 fractior. Hor. 1. Epist. 5. 12.
 Quò mihi fortunæ, si non conceditur uti?
 Abundare fortuna. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Fortuna, sing. & Fortunæ, pl. [*τῶν*] Felicitates vel Rationes & con-
 ditio hominis. Ter. And. 1. 1. 70. Idem Phorm. 1. 4. 24. Quod
 si eo meæ fortunæ redeunt, &c. Cic. 1. Tusc. Plenus fortunarum.
 i. e. Bonorum & pignorum. Liv. Pleni fortunarum gloriæque trium-
 phantes domum redibatis.
 Possessiones & fortunæ. [*κτῆματα*] Cic. pro Rosc. Com. 33. Tum enim
 propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ:
 nunc deum immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ.
 Conditio & fortuna hominum infimi generis. Cic. pro Milon. 93.
 Infima conditio & fortuna fervorum. Cic. de Off. 1. 41.
 Omnis fortunæ mulieres ac loci. Cic. in Pison. 52.
 Defensor fortunarum alicujus. Cic. 1. Verr. 54.
 Habitus fortunarum. Hor. de Arte Poet. 109.
 Format enim natura prius nos intus ad omnem
 Fortunarum habitum.
 Periculum fortunarum. Quintil. lib. 2.
 Adest fortunæ. Tacit. 13. Ann. 21. Nec si Iturius & Calvisius adestis
 omnibus fortunis, &c. V. *ADEDO*.
 Amplissimæ fortunæ. Cic. 7. Verr. 18.
 Florentissima fortuna. Cic. 5. Tusc. 25.
 Immundæ fortunæ. V. *IMMUNDUS*.
 Infima fortuna homines. Cic. 5. de Finib. 52. V. *INFERUS*.
 Integra fortuna. Cic. pro Sull. 89. Hic vos orat, Judices, parvus,
 ut se aliquando, si non integra fortuna, at afflictæ patri suo gratu-
 lari finatis.
 Secunda aut adversa cadat fortuna. Virg. 9. *Æn.* 283.
 Sordida fortuna. Sen. Herc. fur. 3.
 Accessiones fortunæ & dignitatis. V. *ACCEDO*.
 Afflicta alicujus fortuna. Cic. pro Sull. 37. V. *AFFLIGO*.
 Afflicta & mala fortuna. Cic. 1. Fam. 9.
 Amittere secundas fortunæ, & in adversis sine ullo remedio permanere.
 Cic. pro Sull. 66. V. *AMITTO*.
 Amplificare fortunam. Cic. de Amicit. 59. V. *AMPLIFICO*.
 Auctus fortunis. V. *AUGEO*.
 Concredere alicui fortunæ. V. *CONCREDO*.
 Conferre spoliatam fortunam alicujus cum florente alterius. Cic. in
 Pison. 38.
 Conqueri fortunæ suas. V. *CONQUERO*.
 Consulere fortunis. V. *CONSULO*.
 Conturbare fortunæ. V. *CONTURBO*.
 Decernere pro fama & fortunis. Cic. 2. de Orat. 201.
 Defendere fortunæ nostras per aliquem, cujus fides est nobis cognita.
 Cic. 1. Verr. 20.
 Dimisit morte fortunæ suas Crassus. Cic. 1. Tusc. 12.
 Egens fortuna, vita turpis Asclepiades. Cic. pro Flacc. 35.
 Evertere aliquem fortunis omnibus. Cic. 1. Verr. 21. Cur de quibus
 in provincia non optime es meritis, eos nunc plane fortunis omnibus
 contris evertere?
 Fieri prædonum impetum in fortunæ alicujus. Cic. 4. Fam. 7.
 Frui dignitatē tuā & fortunis licebit. Cic. 6. Fam. 2.
 Jactari, ut, Misera, multumque jactata alicujus fortuna. Cic. pro
 Cluent. 7.
 Impertire fortunæ aliis. V. *IMPERTIO*.
 Invadere in fortunæ alicujus. V. *INVADO*.
 Locupletare fortunis. V. in *LOCUS*.
 Lugere fortunæ meas bonos viros malui, quam suis desperare. Cic.
 Post redit in Senat. 33.
 Obtinere fortunæ. Cic. 4. Fam. 7.
 Ornatus Imperator honoribus amplissimis fortunisque maximis. Cic.
 in Brut. 18.
 Parare magnas fortunæ. V. *PARO*.
 Prodere fortunæ. Auct. ad Heren. lib. 4.
 Relinquere domum & fortunæ. Cic. 12. Fam. 6.
 Succurrere salutis fortunisque omnibus. Cic. pro Rabir. perd. reo 3.
 Fortuna Imperii, Fortuna Pop. Romani; non simpliciter pro Fe-
 licitate accipitur, sed Auspiciū majestatis notat, de quo Grut.
 Disc. ad Tacit. 1. & Boecler. de Ausp. Regio, & Phil. Olear. de
 Fortuna Pop. Rom.
 FORTUNO, [*εὖ*] *ἀρε*. Prosperare, & bonis augere. Cic. 2. Fam. 2.
 Tibi patrimonium dii fortunent. Idem 15. Fam. 8. Maxima sum læ-
 titia affectus, quum audiui Consulem te factum esse, eumque honorem
 tibi deos fortunare volo. Hor. 1. Epist. 11. 22.
 Tu, quamcunque deus tibi fortunaverit horam,
 Grata sime manu.
 FORTUNATUS, a, um. [*εὐδαίμων*, *εὐτυχής*, *τυχερός*, *ἀλγιστάδαιμων*, *μέρ-
 σιμος*] Adj. Felix. Ter. Adelph. 5. 3. 66. Derides? fortunatus, qui
 isthoc animo fies. Idem Eun. 2. 2. 53. Ibid. 5. 9. 1. Ecquis me vivit
 hodie

hodie fortunator? Idem Heaut. 4. 8. 1. Factum me nunc omnium fortunatissimum esse intelligo. Virg. 5. Ecl. 59.

Fortunate puer, tu nunc eris alter ab illo.

Ab ea signif. qua Fortuna dicitur de Fortuna prospera. Sic Moratus, Bene moratus. H. St.

Integrorum & fortunatorum promissa. Cic. pro Muren. 50.

Fortunatus in gratia. Gell. lib. 16. cap. 19. In gratia, pecuniaque magna fortunatum esse.

Fortunatus & potens. Cic. 2. Off. 62.

Fortuna fortunator. Cic. 2. de Divin. 87.

Comitatu nobilium juvenum fortunati quidam. Cic. de Senect. 29.

Athenæ fortunata. Plaut. Pers. 4. 4. 1.

Satin' Athenæ tibi visæ fortunatae atque opiparæ?

Civitas fortunatissima. Eumen. Paneg. Const. 10. cap. 22.

Conjugium fortunatum. Ovid. 2. Met. 803.

Domus fortunata. Propert. lib. 3. 20. 9.

Exitus alicujus fortunatus. Cic. de Clar. Orat. 329.

Gens fortunata. Virg. 4. Georg. 287.

Homo fortunatus. Cic. pro Quint. 180.

Homo fortunatus & nobilis. Cic. 2. de Orat. 352.

Ingenium fortunatus. Hor. de Arte Poet. 595.

Insulæ Fortunatæ, [*Μαργαρον νήσι*] a fructuum ubertate dictæ sunt, de quibus Strabo lib. 1. sic inquit, Fortunatæ insulæ contra Mauritaniam finem ac Occidentem sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniam terminus concurrat. Ex ipso autem nomine manifestum est, quoniam & has ipsas felices existimabant, quia hujusmodi locis propinquæ forent. Plin. lib. 4. cap. 22. Ex adverso Celtiberiæ complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ a Græcis, a fertilitate plumbi, & e regione Arrotrebarum promontorii, deorum fex, quas aliqui fortunatas appellavere. Vulgus autem nostrum hodie vocat *Insulas Cannarias*, a fertilitate cannarum, in quibus crevit faccarum. V. Hor. Epod. 16. 41. & Muretum Var. Lect. 5. 1. & Flor. 3. 22. 2.

Nemora fortunata. Virg. 6. Æn. 639. De campis Elysiis.

Prælio fortunatissimo decertare. Patere. 2. 12. 5.

Respublica fortunata. Cic. 2. in Catil. 7.

Senex fortunatus. Virg. 1. Ecl. 47. & 52.

Vita fortunata. Hor. 1. Epist. 11. 14.

FORTUNATA, æ. f. Æon hæreticorum. Tertull. adv. Valent. cap. 8.

FORTUNATE, Adv. [*ευδαιμόνως, τυχερώς*] Feliciter. Cic. 3. de Finib. 26. Necessario sequitur omnes sapientes semper feliciter, absolute, fortunate vivere. Liv. 10. 18. Quod ductu Consulibus quicquam ibi satis scite aut fortunate gestum.

Compar. Columel. proem. p. 5. An putem fortunatius a catenato repulsum janitore.

FORTUNATIM, Adv. [*ευτυχώς*] Prosperè. Ennius in Annalibus, Mihi reliquæ fidei regno, vobisque Quirites, se fortunatim, feliciter ac bene vortat. Non. 2. 334.

FORTUNATIO, ōnis. f. apud Augustin.

FORTUNATOR, ōris. m. apud eundem.

FORTUITUS, Adj. pen. ancip. [*τυχεύς*] Quod casu accidit. ut, Fortuitus concursus. Cic. 1. de Nat. Deor. 66. Quintil. lib. 6. cap. 6.

Insidiarum invidiam in Clodium vertit, quanquam revera fuerat pugna fortuita.

Fortuitus, inquit Servius in illud 6. Æn. 179.

Itur in antiquam silvam, &c. ab Eundo est, & a Fortuna compositum. Producit autem pen. i, & corripit. Juvenal. 13. Sat. extr.

Non quasi fortuitu, nec ventorum rabie, sed

Iratus cadat in terras, & vindicet ignis. Contra Hor. 2.

Carm. 15. 27.

Nec fortuitum spernere cespitem

Leges finebant. Hic enim nisi i littera longa sit, non stat versus.

Haecenus ille. Versus Horatii est alcaicus dactylicus: *τυχι*, secundus

pes, est jambus.

Divinum & Fortuitum, contraria. Cic. 7. Fam. 5. Ut illud nescio quod non fortuitum, sed divinum videretur.

Bella fortuita sperabantur. Tacit. 4. Hist. 5.

Boni fortuiti quippiam nacti sumus. Cic. 3. de Nat. Deor. 87.

Calamitas fortuita, Ulpianus in l. 2. non procul a fine. D. Si quis caution.

Concursus quidam fortuitus. Cic. 1. de Nat. Deor. 66.

Eventus fortuitus. Plin. 14. 6. Genera autem vini alia aliis gratiora esse quis dubitet? aut non ex eodem lacu aliud præstantius altero germanitatem præcedere, sive testa, sive fortuito eventu?

Mors fortuita. Tacit. 2. Ann. 4.

Mortes fortuitæ. Justin. 19. 3. 6.

Oratio fortuita, pro Extemporali. Cic. 1. de Orat. 150. Nam si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit. Budæus.

Pugna fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Rerum fortuitarum concursio. Cic. in Topic. 73.

Sermo fortuitus. Quintil. lib. 10. cap. 7. Nec tumultuarii, nec fortuiti sermonis contextum mirabor.

FORTUITO, Adv. [*τυχεύς*] i. e. Casu. Cic. 5. de Finib. 33. Sive hoc ita fit fortuito. Sic 2. de Divin. 62.

Temere & fortuito. Cic. in Orat. 186. Itaque Herodotus & eadem superiorque ætas numero caruit, nisi quando temere & fortuito.

Accidit fortuito. Cic. 1. Tusc. 99.

Dicere fortuito aliquid concludere apteque. Cic. in Orat. 117. Quæ sic aperta est, ut mirer veteres non esse commotos, præsertim quum, ut fit, fortuito sæpe aliquid concludere apteque dicerent.

Incidere fortuito in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 111.

Non repentina aliqua voluntate, neque fortuito incidere ad aliquid agendum. Cic. 5. Fam. 8.

Casu aut fortuito futurum quid sit scire. Cic. 2. de Divin. 108.

Cur Aut fortuito? Alibi Casu & fortuito, paulo post. H. St. Locus Cic. falso notatus est.

FORTUITU, [*τυχεύς*] aliud Adv. idem significans. Cic. 10. Philipp. 6.

Quod verbum tibi non excidit, ut sæpe fit, fortuito: scriptum, meditatatum, cogitatum attulisti.

Fortuito & sine consilio. Cæf. 7. Bell. Gall. 20.

Casu & fortuito navis in portum delata est. Auct. ad Herenn. lib. 1. 16.

Casu & fortuito factum. Cic. 1. de Divin. 18.

Temere, fortuito, inconsiderate, negligenterque facere aliquid. Cic. 1. Off. 103.

FORULI, V. **FORI**.

FORULI, Urbs Italiæ. Virg. 7. Æn. 74.

Casperiamque colunt, Forulosque & flumen Hymellæ. Forul

& Casperia, civitates sunt. Servius.

FORUM, i. n. [*αγορά*] Negotiationis locus, quo venalia feruntur, ut ait Festus. Sallust. in Jugurth. 47. Erat haud longe ab eo itinere, quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum venalium totius regni maxime celebratum: ubi & incolere, mercari consueverant Italici generis multi mortales. Cic. pro Cluentio 40. L. Clodius, qui properaret, cui fora multa restarent, simul atque introductus est, rem conficit. Loquitur de Circumforaneo pharmacepola. Charisius lib. 1. Forum neutro genere dicimus Locum rebus agendis destinatum, aut quum commercium significamus. Masculinum autem Tabulata navium, & semper pluraliter, quamvis Gellius Forum navium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum Forum masculinum extulerit lib. 3. Forus olim ornatus lucernis. Meminit & Nonius Marcellus. V. **FORI**.

Forum & Trivium amplitudine sola differunt: est siquidem Trivium velut Pusillum forum. Cæf. Rhod. lib. 28. cap. 11.

Aleatorium forum. Suet. August. 71.

Boarium forum, In quo boves venduntur. Liv. 29. 37.

Cupedinis forum. Apul. Met. 1. p. 32.

Dulium forum. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Olitonium forum. V. **OLITOR**.

Piscarium forum. Varro L. L. 4. 32.

Pistorium forum. Aurel. Vict. Cæf. cap. 13. n. 5.

Solicitum forum. Ovid. 1. de Arte Am. 164.

Suarium forum, In quo sues venduntur; & Boarium, in quo boves & Piscarium, Olitoriumque, in quo pisces oleraque: sicut Forum cupedinis, in quo cupedinarii negotiantur. Quæ omnia, inquit Varro lib. 4. de L. L. 32. in unum locum contracta, postquam ædificata est locus, appellatur Macellum.

Vinarium forum, de quo Varr. 1. de R. R. cap. 54. Itaque lectæ j defertur in forum vinarium, unde in dolium inane veniat, electa secretam corbulam, unde in ollulas addatur, & in dolia plena virceorum contrudatur. [Hic locus varie scribitur in editis & MS Ceterum Forum h. l. accusativus est sing. a recto Forus. q. V. in suo loco, etfi Colum. neutraliter extulit, ut p. p. sequitur.

De Foris in Urbe omnibus V. Lex. Pitisc.

Per medium forum. V. **MEDIUS**.

Circum omnia fora aliquem sectari. Cic. 4. Verr. 169.

Foro uti, Præsentem rerum statum boni consulere, & utcunque se obtulerit fortuna, ita animum applicare. Ter. Phorm. 1. 2. 2.

Cœpi his omnia facere: obsequi quæ vellent. D. scisti uti foro. D. natus vulgare proverbium admonet esse: ductamque metaphoram mercatoribus, qui non ante locum commercii præscribunt quam vendant quæ advehunt, sed secundum annonam fori, quam dependerint, consilium de non vendendis aut vendendis mercibus munt. Senec. Utamur foro: & quod fors feret, æquo feramus a mo. Ex Erasmo.

Fora, Vasa quibus antiqui utebantur in torculariis. Columel. lib. cap. 18. Tum lacus vinarii, & torcularii, & fora, omniaque vasa si vicinum est mare, aqua marina: si minus, dulci eluenda sunt & commundanda, & diligenter afficcanda, ne humorem habeant. Opinor esse quod vocant Galli, *la mer du pressoir*.

Forum, [*αγορά, δικαστήριον, δικαιοσύνη*] In quo judicia publicæ exercebantur. Cic. pro Sext. 78. Idem 12. Att. 21. Quod me forum vocas, eo vocas unde etiam bonis meis rebus fugiebam.

Fuerunt autem Romæ Fora, ubi jus dicebatur, tria: Romanum, Julium Augustum. Suet. in Aug. cap. 29. Fori extruendi causa fuit horum & judiciorum multitudo, quæ videbatur, non sufficientibus diebus, etiam tertio egere. Itaque festinantius, necdum perfecta Martiis æde, publicatum est, cautumque, ut separatim in eo publica judicia, & fortitiones judicium fierent. [Sed hæc eadem fora & rebus emendis vendendis serviebant. Judicia autem in Comitio, & fori filicis potissimum habebantur.

Tabes fori. Tacit. 11. Ann. 6. Fori tabes pecuniam advocatis fera.

Veritas fori. Quintil. lib. 6. cap. 1. Non admittit hoc idem veritas fori.

Argutum forum. Ovid. 1. de Arte Am. 80.

Litigiosa fora. Ovid. 4. Fast. 188.

Orbum litibus forum. Hor. 4. Carm. 2. 44.

Verbosi garrula verba fori. Ovid. 3. Trist. 12. 18. Al. Bella.

Adducam herum a foro: subaud. Huc. Plaut. Mil. 3. 2. 44.

Agere forum. Cic. 5. Att. 16. Appius, ut audivit nos venire, in ultimam provinciam se conjecit Tarfum usque, ibi forum agit. Idem 3. Fam. V. A G O. [Quod alias Conventus agere dicunt. V. in **CONVENTUS**]

Attigit forum. Cic. 15. Fam. 16. Puto te suppudere: Quicum loquor cum uno fortissimo viro, qui posteaquam attigisti forum, nihil feci plenissimum amplissimæ dignitatis. i. e. Ex quo in foro versari coepisti. [Dicitur proprie de die tirocinii, quo togam virilem, seu purpuram, quæ & Libera, in Capitolio votis nuncupatis sumebant, deque frequenti necessariorum officio, seu comitatu, deducebantur in forum, ut ibi res civiles primum attingerent. Quod plerumque xv. kal. anno faciebant. V. Pitisc. Lex. v. Toga virilis, & viris doct. not. Cic. 5. Fam. 8. Et Cæf. ad Suet. Aug. c. 26.

Cedere foro. V. **CRDO**.

Dare operam foro. Plaut. Afin. 2. 4. 22.

Destinari foro. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Indicere forum. Virg. 5. Æn. 758.

Litigare in alieno foro. Martial. præf. lib. 10. i. e. Novo versari negotio.

Mensus foro. V. **MERGO**.

Parare se foro & honoribus. Sen. lib. 2. Controv. proem.

Sublata fides de foro. Cic. 2. de Lege Agrar. 8.

Vertitur res in meo foro. Plaut. Most. 5. 1. 10.

Ubi ego video rem vorti in meo foro, quantum potest, Facio idem quod plurimi alii, &c.

Forum a Subsellis & Judiciis distinguit Cic. 1. de Orat. 32. Age verò ne semper forum, subsellia, rostra, curiamque mediteris, &c. i. e. Causis civiles, publica judicia, conciones & opiniones in Senatu dicendas. Et paulo post, Quod remoto foro, concione, judiciis, Senatu, statuisi oratorem in omni genere sermonis & humanitatis esse perfectum. Quare Forum, Hastam Centuriam intellexisse videtur. Budæus.

Forum sex modis intelligitur. Primo Negotiationis locus: ut Forum Flaminium, Forum Julium, ab eorum nominibus, qui ea fora constituenda curarunt, quod etiam locis privatis, & in agris, & in viis fieri solet. Alio, In quo judicia fieri, cum populo agi, conciones haberi solent. Tertio, Quum is, qui Provinciæ præest, forum agere dicitur, quum civitates vocat, & de controversiis eorum cognoscit. Quarto, Quum id forum antiqui appellabant, quod nunc Vestibulum sepulchri dici solet. Quinto, Locus in navi, sed tum masc. generis est, & plur. (conf. Non. 5. 104.) Sexto, Fori significant Circensia spectacula, ex quibus etiam minores Forulos dicimus. Inde & Forare, & Foras dare, & Fores, & Foras, & Forecula, id est, ostiola dicuntur. Hæc Fest. conf. Voss. Inst. Orat. 1. 6. 3.

Forum cum propriis diversis junctum, Oppidum significat: ut, Forum Appii. In agro Falerno. Cic. 2. Att. 10. Cujus cives Fori appii Plin. lib. 3. cap. 5.

Foroaugustana, Libisofona cognomine dicta, civitas Hispaniæ Citerioris, juris Italiæ. Plin. 3. 3.

Forum Aurelii. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 2. 15. Aurelium. Cic. 1. Catil. 24. Forum Balarum, [Φόρος Βιβαλλάν] Ptolemæo Hispaniæ urbs, vulgo *Fomillan*.

Forobremetiani, in sexta Italiæ regione a Plinio lib. 3. cap. 14. locati. Hard. Forobrentani. [Sed utraque lectio dubia est.]

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus Ptolemæo, hodie *Tarantaise*, ducis Sabaudia.

Forum item Claudii Tuscorum, in septima reg. Plin. 3. 5. an idem Ptolemæo? vulgo *Iolfa*.

Forum item Claudii in Octava, apud Plin. lib. 3. cap. 15.

Forum Cornelii, Galliæ Togatæ urbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. vulgo *Imola*. Forocorneliensis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Egororum, Ptolemæo, urbs Hispaniæ Tarraconensis. vulgo *Medina de Ruseco*.

Foroflaminienfes Populi in sexta regione Italiæ a Plinio collocati lib. 3. cap. 14.

Forum Fulvii in Liguriis. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 2. 15. Alio nomine Valentinum dictum V. Plin. lib. 3. cap. 5.

Forum Julii vel Foro Julium, Galliæ Narbonensis urbs, non longe distans a Massilia, & Octavanorum colonia, ut scribit Pompon. Mela lib. 2. 5. Nunc vulgo *Frejo*, vel *Frejus*. V. Cic. 10. Fam. 15. Hinc Forojulienfes, cognomine Concubienfes in Umbria, populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. in descriptione sextæ regionis.

Forum Julium, Carnorum colonia, Ptolem. Hodie *Friuli*. Gallice, *Le pais de Friol*. Unde Forojulienfes cognomine Transpadani Plin. 3. 19. Forum Laccini, Italiæ civitas, in octava regione a Plinio collocata lib. 3. cap. 15. Al. Licinii. Hard. abesse a MSS. testatur.

Forum Livii, Galliæ Togatæ urbs Ptolem. Plin. l. c. hodie *Forli*.

Foroneronienfes qui & Lutevani Galliæ Narbonensis populi Plin. 3. 4.

Foropolienses vel potius Foropollenses, ex Falerno Plin. 3. 5.

Forum Segusianorum, oppidum Galliæ Ptolem. vulgo *Soug en Bresse*.

Forum Sempronii, Umbrorum civitas, Ptolemæo auctore. vulgo *Fasfumbone*. & populi Forosempronienfes in sexta Italiæ Plin. 3. 14.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Gallia juxta Rhenum, apud Ptolem. quod nunc in rudibus jacet, prope Certiacum, quod vulgo *Zurzach*.

Forum Truentinorum, Plin. Italiæ urbs, in octava regione. V. lib. 3. cap. 15. Rectius Druentinorum, per D.

Forovibienfes, Populi ex quorum agro Padum iterum exoriri tradit Plin. lib. 3. cap. 10.

De his omnibus, aliisque insuper, V. omnino Cellarium, vel Lex. Pitife.

FRANEI sunt qui Circumforanei apud Commentatorem anonymum Horatii, 375. col. priore. H. St. pag. 6d. Plant.

FRARIA appellatur Mulier, quæ fructus villæ venales defert in forum. Blond. Rom. triumph. 9. p. 182. A.

FORENSIS, e. Adj. [ἀγορεύων] Quod ad forum pertinet.

Forensis & Domesticus, contraria. Cic. 5. Fam. 8. Sic utantur in omnibus publicis, privatis, forensibus, domesticis tuis, amicorum, hospitum, clientum tuorum negotiis.

Actiones forenses; quæ alibi Civiles, five Rei familiaris, Privatæ aut Pecuniariæ dicuntur. Ulpian. l. 1. D. de incend. naufr. Et quanquam sint de his facinoribus etiam criminum executiones, attamen recte Prætor fecit, qui forenses quoque actiones criminibus istis præposuit.

Asperitas forensis. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Causæ forenses. Cic. 3. de Nat. Deor. 51.

De causis Forensibus dicitur a Firmico, Caninæ contentiois jurgiosa certamina, ut annotatur in CONTENTIO. H. St.

Genus dicendi forense. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Genus forense, concertatorium, & judiciale non tractavit Thucydides.

Cic. de Clar. Orat. 286.

Homo forensis, Caufidicus, vel qui se in foro exercet. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Latrocinium forense. Cic. in Pison.

Litteræ forenses & senatoriæ. Cic. 2. Off. 3. i. e. Studium eloquentiæ in foro & senatu.

Marte forensi valere, i. e. Eloquentia. Ovid. 4. de Pont. 6. 29.

Opella forensis. Hor. 1. Epist. 7. 8.

Oratio judicialis & forensis. Cic. in Orat. 170.

Quæstus forensis. Cic. pro Cluent. 72.

Ratio forensis. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Rhetorica forensis. Cic. 2. de Fin. 17.

Turba forensis. Ovid. 3. Fast. 94. al. Curénfis. V. Burm. Liv. lib. 9. extr. de Q. Fabio Maximo loquens, Ne humillimorum in manu comitia essent, omnem forensē turbam excretam in quatuor tribus con-

jecit, Urbanasque eas appellavit.

Vestimenta forensia, Vestes quibus in foro utuntur, vel foris, id est

VOL. II.

extra domum. Columel. lib. 12. cap. 45. Arcule saginæ, vel etiam tiliacæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur.

Forensia, absolute. Suet. in Aug. cap. 73. V. ibi Cafaub.

Ufus forensis & publicus. Cic. in Parad. 1. Animadverti, Brute, sæpe Catonem avunculum tuum, quum in Senatu sententiam diceret, locos graves ex philosophia tractare, abhorrentes ab hoc usu forensi & publico.

FORUS, est Locus ubi uva calcatur, apud Isidor. 15. 6. V. supra Varonis locum perperam eo relatum in FORUM. conf. FORI.

FORVUS, Calidus. vide supra FORFEX. H. St.

F O S

FOSSA, FOSSILIS, FOSSIO, FOSSITIUS, FOSSOR, FOSSURAE V. FODIO.

FOSSÆ CLÆLIÆ, vel potius CLUULIÆ, fuerunt extra urbem in via Latina. Liv. 2. 39. conf. Nardin. Rom. Vet. 3. 3.

FOSSÆ MARIANÆ, [Φόσσαι Μαρίνας] Ptolemæo Galliæ Narbonensis urbs. vulgo *Aguas mortas*. Dicitur Pomponio Mela Fossa Mariana.

FOSSÆ PAPIRIANÆ, [Φόσσαι Παπυριανῶν] Tuscorum civitas, Ptolem. hodie *Fossomunovo*.

FOSSÆ, & Insulæ parvæ sunt in extremis Corsicæ, a quibus fretum ipsum Taphros nominatur. Plin. lib. 3. cap. 6.

FOTIO, FOTUS, FOTURA. V. FOVEO.

F O V

FOVEA, æ. f. [βότρυς, βότρυς] Notum. Plaut. Poen. 1. 1. 59. Ita decipimus fovea lenonem Lycum. Plin. lib. 10. cap. 38. Itaque anates in foveas, quibus feras venamur, delapsæ solæ evadunt. Lucret. 5. 1249.

Nam fovea, atque igni prius est venarier ortum,

Quam sepire plagis saltum, canibusque ciere. Hor. 1. Epist. 16. 50.

Cautus enim metuit foveam lupo. Idem de Arte Poet. 459.

Hic, dum sublimes versus ructatur, & errat,

Si veluti merulis intentus decidit auceps

In puteum foveamve.

FOVEOLA, æ. f. est Cavum ulcus, ac purum in nigro oculi, ut auctor est Galen. lib. Finit. medic.

FOVEO, fōvi, fōtum, [ἀνατρίβω, θερμαίνω, θερμαίνω, θερμαίνω] ere. proprie est Calidum tenere, five calefacere. Plaut. Capt. 4. 2. 67.

Juben' an non jubes astitui aulas, patinas elui,

Laridum atque epulas foveri foculis ferventibus?

Humum foveat coluber. Virg. 3. Georg. 418.

Nidos foveat. Virg. 4. Georg. 56.

Ova fovere. Plin. lib. 8. cap. 36. Fœtus rigentes apprimendo pectori

fovent, non alio incubitu, quam ova volucres. Idem lib. 9. cap. 10.

Ova fovere plumis. Ovid. 1. Fast. 443.

Pennis pullos suos foveat aves, ne frigore lædantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.

Gremio fovere aliquem. Virg. 1. Æn. 722.

Fovere, Nutrire, provehere. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 6. Alios

enecat, extinguit, alios suo lacte foveat & erigit.

Amorem fovere, quod Alere alias dicitur. Cic. 3. Q. frat. 1. Scribis

de Cæsaris in nos amore: hunc & tu fovebis, & nos quibuscumque

poterimus rebus augebimus.

Arma fovere. Ovid. 1. Trist. 5. 41.

Bella fovere. Virg. 10. Æn. 838.

Bona naturæ fovere. i. e. Alere & vegetare. Bud.

Castra fovere. Virg. 9. Æn. 57.

Non aequo dare se campo, non obvia ferre

Arma viros, sed castra fovere. i. e. Tueri, ut ait Nonius.

vel potius, Tenere se castris.

Dolores fovere. Cic. 12. Att. 19. Nam dum illud tractabam, de quo

antea scripsi ad te, quasi fovebam dolores meos.

Pamam foveamus inanem. Virg. 4. Æn. 218.

Judicium fovere, quod de aliquo habemus. Plin. in Paneg.

Partes fovere. Tacit. 1. Hist. 8.

Periculum alterius fovere. V. PERICULUM.

Rem Romanam fovere. Liv. 6. Bell. Pun.

Senectutem fovere. Plaut. Stich. 4. 1. 62.

Postea ibo lavatum in pilum: ibi fovebo senectutem meam.

Al. Pyelum. i. e. Labrum balneare.

Sensus hominum fovere, delinire animos. Cic. pro Muren. 74.

Spes improbas fovere. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 4. Virg. 4. Æn. 218.

— spemque foveamus inanem.

Spes vitam foveat. Tibull. lib. 2. 7. 2.

Spe foveri. Liv. 8. Bell. Maced. Et prope certa fovebantur spe.

Alia exemplaria habent, Fovebant spe.

Voluntatem Patrum novi tribuni plebis foverunt. Liv. 3. 65. pr.

Fovere in pectore. Plaut. Bacch. 4. 10. 1.

Quam magis in pectore meo foveo, quas meus filius turbas turbet.

i. e. Quanto magis cogito.

Gaudia fovere mente. Ovid. ad Liv. 29.

Vota mea animo fovebam. Ovid. 7. Met. 633.

Fovere aliquem, pro illi favere. Virg. 1. Æn. 285.

— mecumque fovebit

Romanos rerum dominos, gentemque togatam.

Aliquem non modo fovere, sed & illi pecuniam dare. Cic. 11. Att. 9.

Peculiariter fovere aliquem in suam gloriam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Fovere vulnus aqua aut oleo, Madefacere, aspergere. Virg. 12. Æn. 420.

Fovit ea vulnus lymphæ longævus Japix. Nonius.

Artus fovendos accipit. Ovid. 8. Met. 654.

Exulceratas nares vapore aquæ calidæ fovere. Cels. lib. 6. cap. 8. Nares

verò intus exulceratas fovere oportet vapore aquæ calidæ, id est spon-

gia expressa, &c.

Fovere os multa aqua frigida. Cels. lib. 1. cap. 2.

Fovere, Constituere. Virg. 4. Georg. 43.

Sub terra fovere larem. Nonius.

Puto Fodere. H. St. At codd. emendati Nonium sequuntur, V. Pierium.

Fovere aliquem, pro Ampecti. Virg. 3. Ecl. 4. — ipse Nearam

Dum tovet, ac ne me sibi præferat illa, veretur. Servius.

Fovere

- Fovere & osculari aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
FORUS, Partic. [*ἀναπεπλημένος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Quintem anatum ova gallinis sæpe supponimus, ex quibus pulli orti primum aluntur ab iis, ut a matribus a quibus exclusi fotique sunt. Honoribus fotus. Arnob. lib. 1.
FOTUS, ūs. m. [*φάσις*] Idem quod Fomentum significat. Plin. lib. 23. cap. 1. Decoctum eorum veteres dysentericos & coeliacos juvat & potione & fotu. Idem 23. 9. Prudent. contra Symmach. 2. 584.
 — queis gloria fotibus aucta
 Sic cluat, impositis ut mundum frenet habenis?
 Blandis fotibus. Idem Hamartig. 303.
 Benignis fotibus. Idem Perist. 5. 330.
FOTOR pro Foviter, ut Fautor, pro Favior. H. St. Adscripserat & locum aliquem antiqui forsan auctoris, sed ea cultro resecta sunt.
FOTURA, æ. f. Gloss. Idem quod Fotus.
FOTIO, ōnis. f. Idem.
FOVELA, æ. f. Tertull. de Anima, cap. 7. Immunis a prœna & a fovela.
FŌMENTUM, i. n. [*φάρμακον*] Fomenta dicuntur Applicationes rerum, potissimum quidem calidarum, ceterum & frigidarum quoque, ad partes corporis lasas, medendi gratia. Columel. lib. 6. cap. 30. Frigori fomenta adhibentur, caputque & spina tepenti adipe vel vino illinuntur.
 Fomentum, quasi Fovimentum, ut Momentum Movimentum. H. St.
 Calida fomenta. Cels. lib. 2. cap. 17. Fomenta quoque calida sunt, milium, sal, harena: quodlibet eorum calefactum, & in lintheum coniectum.
 Calida, sicca, lenta, valida fomenta. Cels. lib. 4. cap. 17. Ubi is dolor cœpit, admovere sicca & calida fomenta oportet: sed primo lenta, deinde validiora. Al. Levita.
 Frigidis & humidis fomentis fovere. Cels. lib. 4. cap. 14. Si vero tormina sunt, oportet frigidis & humidis fomentis stomachum fovere: vel si venter dolet, iisdem egelidis. [Legendum Nisi, pro Si, vel Non sunt. Nam in Torminibus frigus, ipso Celfo auctore, summe inimicum. V. Cæl. Aur. Acut. 3. Segm. 199. seq. nec de emendatione dubitabis.]
 Humidum fomentum, siccum fomentum. Cels. lib. 4. cap. 4.
 Fomentum, per translationem. Cic. 2. Tusc. 59. Hæc sunt solatia, hæc fomenta summorum dolorum. Idem 2. de Fin. 29.
 Nutricis fomentum. pro ipsa Nutricatione accipit Sen. lib. 3. de Benef. [Sic olim lectum fuit cap. 29. extr. sed vocem ultimam negant extare in MSS. Pinc. & Grut. cujus not. V.]
 Frigida curarum fomenta. Hor. 1. Epist. 3. 26.
 Ingrata fomenta, vulnus nil malum levantia. Hor. Epod. 11. 16.
 Parare fomenta. Hor. 1. Serm. 1. 82.
 Pramollire asperum fomentis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
FOMENTO, ære. Gloss. Lat. Gr. Fomento, [*φάρμακον*]. Veget. Mulom. 2. 8. Caput fomentando vaporare. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. Caput oleo fomentare. conf. Apul. de Herb. cap. 80. 1.
FOMENTATIO, ōnis. f. Idem quod Fomentum. Ulp. in l. Si cui. §. Lanæ appel. D. De leg. 3. Nec ea quidem, quæ fomentationis gratia parata sunt, vel medicinæ, lanarum appellatione continentur.
FOMES, itis. m. [*ζώνη*] Idem quod Fomentum. Plin. lib. 16. cap. 40. Excipiente materia aridi fomitis. V. ibi Dalech. p. 744.
 Fomes, per translationem, dicitur Quicquid excitat nos & accendit ad aliquid agendum. Gell. lib. 15. cap. 2. Fomitem esse quendam dicens & incitabulum ingenii virtutisque, si mens & corpus hominis vino flagraret. Apul. 2. Florid. extr. Fomites disciplinarum.
FOVII, qui nunc Fabii dicuntur, dicti, quod princeps gentis ejus ex ea natus sit, cum qua Hercules in fovea concubuit. Alii putant eum primum ostendisse, quemadmodum urfi & lupi foveis caperentur. Auctor Festus. conf. FABII & FODII.

F P

- F. P. Fastus primo, Fecit publice, [vel Pon] Filius patri, Forma publica. F. P. C. Filius ponendum curavit. F. P. D. Filius patri dedit. F. P. D. D. L. M. Fecit publice decreto Decurionum locum monumenti. F. P. H. C. Filius patri hoc curavit. F. P. I. Filius pōni jussit. F. P. P. Filius patri posuit.

F Q

- F. Q. Flamen Quirinalis.

F R

- FR**. Fortis, Forum, Frater, Fronte, Frumentarius. F. R. Fecit requietorium, Finibus regundis. FR. A. Frater amantissime, Frater ave. FRA. C. Fraude creditoris. FR. D. Frumenti dandi. FR. F. Fratris filius. FR. I. Forum Julii. FR. L. Forum Livii, Frumentarius Legionis. FRMS. Fortissimus. [vel Forum Sempronii] F. R. P. C. Filius requietorium ponendum curavit. FR. PO. Forum Popillii. FRS. Fortis. FR. S. Forum Sempronii. FRV. Frugalis, Frugi. [vel Forum Vibii.]

F R A

- FRACEO**, ēre; sive **FRACESCO**, fracui, [*συνφύλλωμαι, ἐξίσταμαι*] ēre. Caldore & vetustate putrefieri, ut ait Nonius 1. 308. Columel. lib. 1. cap. 6. Oleum quod minus provenit, si congelatur, fracescet. Varro lib. 1. de R. R. cap. 55. Hæc de qua fit oleum, congeri solet acervatim per dies singulos in tabulata, ut ibi mediocriter fracescat. Cato cap. 128. Sinito quadriduum fracescat: ubi bene fracuerit, rutro concidito. Fracebunt, Displcebunt. Festus. [An Fracescebant, Displcebant?] **FRACIDUS**, Adj. [*σπίργος*] Plus quam maturum & jam putrescens. Cato cap. 64. & cap. 55. Fractores volunt ut oliva in tabulato diu sit, ut fracidia sit, quo facilius efficiant.

FRACRES, ium. f. [*σέμφυλα*] Plin. lib. 15. cap. 6. Oleum in tabulato minui, deteriusque fieri. item in amurca, & fracibus: cæ sunt carnes, & inde fraces: quare sæpius die decapulandum. Columel. lib. 6. cap. 13. Gell. lib. 11. cap. 7. Item floces audierat prisca voce significare vini facem e vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis. Apud Plin. corrupte Flacibus legebatur olim.

FRACTUS. V. FRANGO.

FRÆNUM, i. n. [*σέμιον, χαλινός*] a Frangendo; Instrumentum quo equus retinetur & domatur. Dictum quod equorum ora frangat, & ideo per æ scribendum. [At qui a Frango Frænium derivetur, non intelligo.] Manutius mavult sine diphthongo scribi vetustis monumentis fretus. cui subscribit Cellarius, q. V. Isidor. 20. 16. Frænium dictum ait quod equos fremere cogat, vel quod hoc equi frendant, id est impriment dentibus & obmordeant. In plur. Fræni, vel Fræna declinatur. Ovid. 1. de Arte Am. 472.

Tempore lenta pati fræna docentur equi. Cic. pro Milon. 65.

Sonantes fræni. Virg. 3. Georg. 184.

Sonantia fræna. Ovid. 2. Met. 121.

Accipere frænium, metaphorice, pro Dedere se alicui. Virg. 12. Æn. 563.

Ni frænium accipere, & victi parere cogantur.

Addere fræna equis. V. ADDO.

Adhibere frænos alicui, Retrahere. Cic. de Clar. Orat. 204. Alteri se calcaria adhibere, alteri frænos.

Coercuit ora frænis. Ovid. 5. Met. 643.

Compescere animum frænis. Hor. 1. Epist. 2. 63.

Currere concordia fræno. Sil. lib. 16. 381.

Depulit ore frænium. Hor. 1. Epist. 10. 36.

Dare fræna, i. e. Laxare habenas. Sen. Agam. 3.

Dare cauta fræna juventæ. Claud. in 6. Conf. Stil. 120.

Domare fræna. Plin. lib. 8. cap. 42. At illum indignatione accensum domitis frænis, ne regi posset, præcipitem in abrupta isse.

Ducere fræna, i. e. Reducere, retrahere. Ovid. 15. Met. 519.

Præcipitant currum scopulis, ego ducere vana

Fræna manu, spumis albeantibus oblita, luctor:

Et retro lentas tendo resupinus habenas.

Eget frænis alter, alter calcaribus. Cic. 6. Att. 1.

Ferre, Pati. Virg. 3. Æn. 542.

— & fræna iugo concordia ferre.

Flectere ora mobilibus frænis. Lucan. ad Pison. 50.

Impediuntur equi frænis. Ovid. 2. Fast. 736.

Induit amor frænos obstinatis. Sen. Hippol. 4.

Inhibere frænos. V. INHIBEO.

Injicere frænos alicui, pro Cohibere alicujus conatum. Valer. Max. lib. 2. Fræni sunt injecti nobis.

Injicere alicui frænos furoris. Cic. 13. Philipp. 20. V. INJICIO.

Injecit fræna vaganti licentia. Hor. 4. Carm. 15. 10.

Laxat frænos populis furentibus. Lucan. lib. 7. 124.

Mandit sonipes spumantia fræna. Virg. 4. Æn. 130.

Moderari imperii fræna. Ovid. 2. de Pont. 9. 33.

Moderandis frænis docta manus. Sen. Hippol. 12.

Mordere frænium, Cic. 11. Fam. 23. posuisse videtur pro eo quod est vel Leviter repugnare servituti, dicens, Si frænium momorderis, per eam, si te omnes quotquot sunt, conantem loqui ferre, poterunt h. e. Si utcumque significaveris te servitutem iniquo animo ferre. Ac hanc sententiam faciunt quæ respondet Cicero sequente epistola, S timidus, inquit, essem, tamen ista epistola omnem mihi metum absterfisses. Sed ut omnes, frænium momordi. Etenim qui te incluse omnem spem habuerim in te, quid nunc putas?

Mordere frænium. Statius in Epithal. Stellæ & Violantillæ (1. Silv. 2. 28.) in diversum sensum usurpavit, nempe pro eo quod est Servitutum accipere, fræniumque recipere.

Fama tace, subiti leges, & fræna momordit. i. e. Admisit vincula matrimonii. conf. Martial. 1. 104.

Momordit equus ore frænos. Tibul. lib. 1. 3. 42.

Oblita fræna spumis albeantibus. Ovid. 15. Met. 519.

Patitur equus fræna. Ovid. 4. Epist. 24.

Recipit fræna equus. Cic. in Topic. 15.

Regere frænis aliquem. Sen. Troad. 4.

Temperat ora frænis lupatis. Hor. 1. Carm. 8. 7.

Teneri frænis dotis. Justin. 3. 3. 8.

Uti fræno in uno, in alio calcaribus. Cic. 3. de Orat. 33.

Frænium, apud Celsum lib. 7. cap. 25. est Morbi genus, quod Græci *φρέμασι* appellant. Est autem, cum glans penis ita contexta est, ut nudari non possit. [Immo Frenum Celfo l. c. est, quod juniores anatomici diminutive Frenulum frequentius vocant, ligamentum exile, quod præputium alligat glandi penis.]

FRÆNO, [*χαλινόν*] ære. Frænis cohibere. Cæs. 8. Bell. Gall. 15.

Equites frænatis equis in stationibus disponit.

Frænare, per translationem, usurpatur pro Coercere, & continere. Cic. 5. Verr. 30. Quum ejus animum ad persequendum non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, avaritiæque suæ frænaret.

Cursus aquarum frænare, Inhibere. Virg. 4. Georg. 136.

— & glacie cursus frænaret aquarum. Liv. 37. 15. pr.

Ubi demersis navibus frænassent claustra maris.

Gentes justitia frænare superbas. Virg. 1. Æn. 527.

O regiâ, novam cui condere Juppiter urbem,

Justitiæque dedit gentes frænare superbas.

Iras frænare. Sen. Med. 11.

Populos frænare. Virg. 1. Æn. 523.

Spes avidas frænare. Sil. lib. 10. 341.

Vinclis & carcere frænare. Virg. 1. Æn. 38.

Luctantes ventos, tempestatesque sonoras,

Imperio premit, ac vinclis & carcere frænât.

Voluptates frænare. Liv. 30. 14. Qui eas voluptates sua temperantia frænavit ac domuit, multo majus decus majoremque victoriam sibi peperit, quam nos Syphace victo habemus.

FRÆNATUS, Partic. [*χαλινωτός*] ut

Acies frænata. V. ACIES.

Equi frænati. Virg. 5. Æn. 554. Instruati, frenatique. Liv. 21. 27. extr. [Forte Instrati.]

Os frænatum equi. Hor. 1. Epist. 15. 13. V. supia.
FRÆNATOR, ōris. m. Pin. Paneg. cap. 55. Infinitæ potestatis domitor
 ac frænator animus. Stat. 1. Theb. 27. Ignipedum frænator equorum.
FRÆNATRIX, ōis. f. apud Sidon.
FRÆNIGER, ēra, ērum. Adj. [ῥαυνοφόρος] ut, Ala frænigera. Stat.
 5. Silv. 1. 98. h. e. Equites.
FRAGA, ōrum. n. pl. Mora quæ in herbis nascuntur, inquit Servius,
 odoris & saporis optimi. Virg. 3. Ecl. 92.
 Qui legitis flores, & humi nascentia fraga. Plin. lib. 21. cap.
 15. Idem lib. 15. cap. 24. Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud
 congeneri eorum unedoni, quod solum pomum simile fructui terræ gi-
 gnitur. Hard. Frutici, terræque, ex MSS. [Sensus est, Solum hoc po-
 mum simile & in frutice & in terra gigni. Alioqui malim cum ellipsi
 præpositionis, Frutice, terræque, sexto casu.
 Mollia fraga leges. Ovid. 13. Met. 816.
 Montana Ovid. 1. Met. 104.
 Arbutos fetus, montanaque fraga legebant.
RAGARIA, Planta est fraga ferens, nemini fere non cognita. De qua
 V. plura apud Matthiol. in Diosc. lib. 4.
RAGESCO, **FRAGILIS**, **FRAGILITER**, **FRAGMEN**, **FRAGOR**.
 V. **FRANGO**.
RAGRO, [ῥῆζω] āre. Odorem reddere: quia (inquit Servius) specie
 fracta odor redditur major. Virg. 1. Æn. 440.
 — redolentque thymo fragrantia mella. Martialis. 1. 87.
 Ne gravis hefterno fragres, Fescennia, vino. conf. Idem 3. 65.
 Odor fragrat acerbus. Valer. 4. Argon. 493.
RAGRANS, Partic. [ῥῆζων] ut, Domus fragrans odore Assyrio.
 Catull. 66. 144.
 Mella fragrantia. Virg. 1. Æn. 436.
 Castitatis fragrantissimum incensum in thuribulis cordis adolere.
 Sidon. 8. Epist. 14.
 Unguentum fragrantissimum. Apul. 10. Met. p. 544. adde Catul. 69.
 144. & Sil. 15. 117.
RAGRANTER, Adv. apud Apul. Compar. Solin. cap. 52. Salmas. 38.
 Crocum spirat fragrantius.
RAGRANTIA, æ. f. Odor suavis. Sic enim ἰσχυρὰν vertit Erasmus.
 Eph. 5. Bonam fragrantiam. Vet. Gloss. Fragrantia, ὀσμὴ καλὴ. Val.
 Max. 9. 1. ext. 1. Unguentorum fragrantia.
RAMBA, æ. f. [ῥαμφαία] factum videtur, transpositione litterarum,
 ut φ præcedat, quod in f versum est; Lancea, five telum oblongum.
 Tacit. in lib. de Morib. German. 6. 2. Hastas, vel ipsorum vocabulo
 frameas gerunt angusto & brevi ferro, sed ita acri, & ad usum habili,
 ut eodem telo, prout ratio poscit, vel cominus vel eminus pugnent:
 & eques quidem scuto frameaque contentus est. Juven. 13. Sat. 78.
 Et Martis frameam, & Cyrrhæi spicula vatis. conf. Gell. 10.
 25. & Lex. Pitisc.
RANCISUS Accursius, Jurisconsultus Florentiæ natus, jus civile Bo-
 noniæ, anno a Christo nato MCCXXXV, cum ingenii atque industriæ
 laude professus est. Glossas in omnes juris civilis libros scripsit, magno-
 pere adjutus his, quas superiores jurisperiti Irnerius, Bulgarus, Mar-
 tinus, Placentinus, Joannes, Azo multifariam ascripserant. Præce-
 ptoribus usus est Joanne, qui Glossator vulgo nominatur, & Azone.
 Filio autem erudito Francisco Accursio, qui eodem in loco jus civile
 interpretatus est, patrisque glossas locupletavit, relicto, ibidem vita
 est functus. Ex Hotomano. [Alieno valde loco hæc posita.
RANCONES, Germaniæ populi, qui a Meridie Suevos & Bavaros ha-
 bent: ab Occasu Rhenum, ab Ortu Boemos. Alluitur regio flumine
 Megano, Ptolemæo Menio vocato. Franconum meminit Cic. 14. Att.
 10. Redeo ad Thebassos, Suevos, Francones. Al. Tebassos, Scavas,
 Frangones, ex MSS. [An Redeo ad te, Bassos, &c? Locum valde
 debius. Propria certe nomina, & quidem obscuriora sub his latent.
 Francorum primus Treb. Pollio mentionem fecit, Franconum nemo vet-
 scriptorum meminit, nedum Cicero meminisset.
RANCI, ōrum. pl. Germaniæ populus. V. Cluver. Germ. Ant. 3. 20.
 Ceterum Francorum olim nomen non unius populi, sed plurium Germa-
 nicarum gentium, quæ inter se conspirarunt, a Romano jugo semet vin-
 dicaturæ, imposito sibi communi vocabulo, a libertate ducto. V. H.
 Pontan. de Orig. Franc. lib. 1. 2. Barth. ad Briton. Aremor. p. 28. 36.
 A Trojanis descendere feruntur. V. Æn. Sylv. de Europa cap. 38.
 & Sabell. Ennead. 3. 10. conf. Lex. Pitisc.
PANCIA, æ. f. Magna pars Germaniæ & Galliæ, regio Francorum.
 Claud. de Laud. Stil. 1. 236.
 — provincia missos
 Expellet citius, fallax quam Francia reges.
RANGO, frēgi, fractum, [ῥάγναι, ῥήπτω, κλάω, ῥαίω, φλάω] ēre.
 Quisdam putant factitium esse verbum a sono quem res fracta reddere
 consuevit: aliqui a Græco ῥαγνόμενος deducunt. Est autem Frangere, Il-
 lidere, & rumpere. Plaut. Afin. 2. 3. 4. Quis nostras sic fregit fores?
 Aulas frangere in caput alterius. Plaut. Capt. 1. 1. 21.
 Brachium fregit. Cic. 2. de Orat. 253. Excusavit Vespas Terentius,
 quod eum brachium fregisse diceret.
 Cervices alicui frangere. Cic. 7. Verr. 146. Cervices in carcere fran-
 gebantur indignissime civium Romanorum. V. **CREVIX**.
 Comam in gradus frangere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Coxam fregit. Plin. lib. 2. Epist. 1.
 Gleba frangenda versis bidentibus. Virg. 2. Georg. 400.
 In micæ frangere. Plin. lib. 12. cap. 14. Item ne thus dentem reci-
 piat potius quam in micæ frangatur.
 Molis frangere. Plin. lib. 18. cap. 7. Deinde molis frangunt.
 Navem fregit, pro Naufragium passus est. Ter. And. 1. 3. 17.
 — Navem is fregit apud Andrum insulam.
 Ova frangit alter alterius milvus & corvus. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.
 Patinam frangere. Hor. 2. Serm. 8. 72.
 Ad saxum aliquid frangere. Virg. 3. Æn. 625.
 Silvas Euri frangunt. Virg. 2. Georg. 441.
 Frangere ad Incorporea transfertur: ut, Frangere animum alicujus.
 Cic. pro Corn. Balb. 56. Sed id factum est, non ut vobis rem tam
 perspicuam dicendo probaremus: verum ut omnium malevolorum,
 iniquorum, invidorum animos frangeremus.
 Frangere & abjicere alicquem. Cic. 10. Fam. 12.
 Vol. II.

Frangere & comminueret hostem aliquem. Cic. 2. Off. 40.
 Frangere, atque concidere quicquid est in oratione generosius. Quintil.
 in proœm. lib. 1.
 Frangas enim potius, quam corrigas, quæ in pravum induruerunt.
 Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Animum pietas, maternaque nomina frangunt. Ovid. 8. Met. 508.
 Audaciam alicujus frangere. Liv. 25. 38. Non enim frangere audaciam
 vestram, sed differre in majorem gloriam, atque opportunitatem volui.
 Audaciam latronis contundere & frangere. Cic. 13. Philipp. 24.
 Auctoritatem veteris disciplinæ frangere. Cic. 1. Acad.
 Bella frangere. Ovid. ad Liv. 452.
 Bellum aliquorum præliis frangere & domare. Cic. de Provinc. Conf. 32.
 Consilia alicujus frangere. Cic. 1. Fam. 9. Nec mihi aliter potuisse
 videor hominum perditorum de me consilia frangere.
 Consilium meum hoc fregit. Cic. 4. Fam. 4.
 Contentiones frangere. Cic. 3. de Orat. 7.
 Corda fortia frangit dolor. Tibul. lib. 3. 2. 6.
 Cupiditates frangere. Cic. 1. de Orat. 86.
 Diem morantem mero frangere. Hor. 2. Carm. 7. 7.
 Dignitatem suam frangere. Cic. 9. Fam. 16. Ut neque offendam ani-
 mum cujusquam, nec frangam dignitatem meam.
 Doli circum hæc demum franguntur inanes. Virg. 4. Georg. 400.
 Fidem frangere. Cic. pro Rosc. Com. 16.
 Fluctus frangere, Vincere remis. Plin. in Paneg. cap. 81. extr.
 Fluctum saxo frangere. Cic. 9. Fam. 16.
 Foedus frangere. Cic. in Pison. 28.
 Furorem & petulantiam alicujus frangere. Cic. in Pison. 39.
 Gemitu supplice frangere aliquem. Stat. 11. Theb. 375.
 Gulam frangere laqueo alicui. Sallust. Catil. 54.
 Hominem frangere, pro Vincere. Cic. 11. Fam. 12. Itaque homines
 alii fracti sunt: nonnulli etiam queruntur. In emendatis libris est,
 Alii facti sunt.
 Imperium frangere populus dicitur, Hor. 1. Carm. 35. 16.
 Impetus advenientes frangere. Cic. 3. Tusc. 26. Quare accipio equi-
 dem a Cyrenais hæc arma contra casus & eventus, quibus eorum ad-
 venientes impetus diuturna præmeditatione frangantur.
 Ingenium mala fregere meum. Ovid. 3. Trist. 14. 32.
 Ingenio & industria frangere aliquem. Cic. 10. Fam. 3. Eaque adeptus es
 adolescens, multis invidentibus, quos ingenio, industriaque fregisti.
 Judicio aliquem frangere, non vi superare. Cic. Post redit. in Senat. 15.
 Leges alicujus frangere. Cic. 12. Fam. 14.
 Libidines alicujus frangere. Cic. 3. de Legib. 31.
 Mandata frangere, Negligere. Hor. 1. Epist. 11. 19.
 Morbum frangere & vincere. Plin. lib. 1. Epist. 12.
 Nationes frangere & domare. Cic. de Provinc. Conf. 32.
 Opes aliquorum frangere. Liv. 2. 21. Mortuus est Cumis, quo se post
 fractas opes Latinorum ad Aristodemum tyrannum contulerat.
 Opes frangere & infirmare. Cic. pro Rabir. Posth. 28.
 Patientia frangere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 95.
 Pectora fregit sublimia vinum. Ovid. 1. Fast. 301.
 Poenas frangit Venus inter amorem. Lucret. lib. 4. 1078.
 Se laboribus frangere. Cic. pro Arch. 29.
 Se calor frangit. Cic. 1. de Orat. 265.
 Sententiam alicujus frangere. Cic. 1. Fam. 4. Quod jam illam senten-
 tiam Bibuli de tribus legatis pridie ejus diei fregeramus.
 Studium scribendi fractum. Cic. 6. Fam. 7. Sic tot malis tum victum,
 tum fractum studium scribendi.
 Ventum frangere. Plin. Epist. 2. 17. ad Gallum.
 Vim aliquam debilitare & frangere. Cic. pro Marcel. 8.
 Vim alicujus furiosam superare & frangere. Cic. pro Domo 55.
 Vires frangere. Cic. 3. Tusc. 36. Quæ ut pervellere te forsitan po-
 tuerit, & pungere, non potuit certe vires frangere.
 Vires & robur frangit minutatim. Lucret. lib. 2. 1131.
 Vultum rufus frangit, i. e. Mollem reddit. Petron. cap. 128. p. 614. V. **Burm**.
 Urbes siquæ contumaces essent frangerentur. Justin. 34. 1. 5.
 Frangi, Debilitari, succumbere. Cic. 2. de Fin. 95. Potius ergo illa
 dicantur, Turpe esse viro debilitari, dolore frangi, succumbere.
 Æstu mare frangitur. Lucret. lib. 6. 143.
 Dolore frangi. Cic. 2. Tusc. 35.
 Metu frangi. Cic. 1. Off. 68.
 Minis nullis frangitur. Stat. 9. Theb. 471.
 Molestia animos frangi & debilitari non oportet. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Pudore frangi. Cic. 2. Tusc. 48.
 Frangere, pro Interimere eleganti sensu usurpat Solinus cap. 25. de ca-
 nibus Albanis, Apud hos, inquit, populos nati canes omnibus feris
 anteponuntur, frangunt tauros, leones perimunt, &c. Vide quæ de
 hoc verbo notat Casaub. ad Pers. Sat. & Barth. ad Stat. Silv. p. 96.
FRACTUS, [κεκλασμένος] Partic. Plaut. Milt. 1. 1. 7. Quæ misera
 gestit & fractum facere ex hostibus. Sed varia est lectio.
 Animo fractus. Cic. 12. Att. 22. Deformatus corpore, fractus animo,
 quo se conferat nescit.
 Bello fracti. V. infra, Ductores.
 Calamitate fractus & affictus. Cic. pro Sull. 15.
 Detrimeto aliquo fractus. Hirt. Bell. Alex. 12.
 Labore multo membra jam fractus. Hor. 1. Serm. 1. 5.
 Malis fracta civitas, mura, debilitata, abjecta metu. Cic. pro Domo 25.
 Prælio fractus. Cæf. 1. Bell. Gall. 31.
 Animus fractus & humilis, pro eodem. Cic. in Pison. 62. Ita nescio
 quid ituc fractum, humile, demissum, fordidum, inferius etiam est,
 quam ut Mediolanensi præcone avo tuo dignum esse videatur. Budæus.
 Animus affictus & fractus. Cic. 12. Att. 22.
 Animo fracto atque afficto loqui. Cic. pro Domo 97.
 Animo fracto & demisso esse. Cic. 1. Fam. 9.
 Animo fracto & debilitata virtute esse. Cic. Post red. in Senat. 19.
 Annulus aureus fractus & comminutus. Cic. 6. Verr. 56.
 Crus fractum. Hor. 1. Epist. 18. 59.
 Dolor fractus. Sen. Herc. Oeth. 7.
 Domus conjectu lapidum fracta. Cic. 4. Att. 3.
 Ductores fracti bello. Virg. 2. Æn. 13.
 Flactus fracti. Hor. 2. Carm. 14. 14.
 Ggg 2

Foedera fracta. Sil. lib. 17. 350.
 Fluminis fracti undæ. Lucan. lib. 1. 222.
 Furor fractus. Sil. lib. 7. 253.
 Homo fractus & prope dissipatus. Cic. Post red. in Senat. 23.
 Navis fracta. Hor. de Arte Poet. 20.
 Nomen Græciæ fractum & debilitatum. Cic. pro Flacc. 62.
 Partibus Brutianis fractis. Patern. 2. 74. 1.
 Pronuntiatio, i. e. Enervata, mollis, scenica. Plin. lib. 14. Epist. 2.
 Ratio fracta, apud Quintil. Decl. 261. p. 489. i. e. Turbata. V. Burm.
 Res fractæ. Plaut. Perf. 4. 4. 103. Nam et si res sunt fractæ, amici sunt tamen.
 Sapientia fracta cadet. Ovid. 5. Trist. 12. 14.
 Sonitus fractos imitata vox tubarum. Virg. 4. Georg. 72.
 Spes fractior. Cic. de Amicit. 59. Sæpe enim in quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificandæ fortunæ fractior.
 Vires fractæ. Virg. 2. Æn. 170.
 Virtus fracta. Hor. 2. Carm. 7. 11.
 Voces ad littora fractæ. Virg. 3. Æn. 53.
 Fractum, minutum, & puerile. Cic. de Clar. Orat. 286. At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa (quam tamen consequitur) concinnitate puerile?
FRACTIO, ōnis. f. apud Plaut. [Si fides Lipf. Thefauro.
FRACITOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. κλάσης, fractor. Sidon. 3. 13. Fractor ferularum.
FRACTURA, æ. f. [κλάσις, θραύσις] Plin. lib. 29. cap. 6. Item minutæ & latæ fracturis aurium illinuntur cum melle. Idem lib. 22. cap. 8. Idem quod Fragmentum. Plin. 33. 4. §. 21. Fracturis c. libras agentibus.
FRACTILLUM, i. n. Instrumentum ad frangendum piper, in Gloss. Isidor. [Miror cur non potius Frangibulum dixerit, quod occurrit in compositis, ut Dentifrangibulum, Nucifrangibulum. vel diminutive Frangillum, contr. Fragillum. Sed sæpius ab analogia recedunt hæ glossæ.
FRAGMEN, inis. n. [κλάσμα, ἄγμα, θραύσμα, σκίνδελον] est Fragmentum, seu pars fractæ rei. Virg. 12. Æn. 741.
 — fulva resplendent fragmina arena. Columel. lib. 9. cap. 15. Mox deinde fragmina favorum quæ in sacco remanserunt, retractata exprimuntur.
 Fragmina silvarum. Lucret. lib. 1. 285.
 Fragmina conjiciens silvarum, arbutaque tota.
FRAGMENTUM, i. n. Idem significat: sed Fragmen magis poeticum est. Carinæ collecta lacera fragmenta. Lucan. lib. 8. 755.
 Galeæ fragmenta. Lucan. lib. 6. 193.
 Lapidis fragmentum. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Martial. lib. 8. 57.
 Panis fragmentum. Plin. lib. 9. cap. 8.
 Ramea fragmenta. Virg. 4. Georg. 304.
 Septorum fragmentum. Cic. pro Sext. 79.
FRAGILIS, e. [θραύσις, ψαλγρός, ψαλγρός, ἰπικηρός, ὑθραύσις] Caducum, debile, quod facile frangi potest. Cic. de Amicit. 102. Sed quoniam res humanæ fragiles caducæque sunt.
 Ævum omne & breve & fragile est. Plin. Paneg. cap. 37. pr.
 Anni fragiles, & inertior ætas. Ovid. 4. Trist. 8. 3.
 Bonum fragile. Ovid. 2. de Arte Am. 113.
 Cicuta fragilis. Virg. 5. Ecl. 85.
 Corpus fragile & caducum. Cic. 1. de Legib. 24.
 Corpore in fragili odiosa omnis offensio est. Cic. de Senect. 63.
 Glacies fragilis. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
 Mortalitas fragilis & laboriosa. Plin. lib. 2. cap. 4.
 Muri fragiles. Claud. de Bell. Get. 214.
 Res humanæ, fragiles caducæque sunt. Cic. de Amicit. 102.
 Sonitus fragiles chartarum. Lucret. lib. 6. 111.
 Vita fragilior. Plin. præf. cap. 7.
 Fragile & caducum. Cic. 2. de Fin. 86. Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmum permanfurum, quod fragile & caducum sit?
 Fragile cum Ablativo, ut Fragile dentibus. Plin. lib. 12. cap. 8. Gell. lib. 6. cap. 1. Ictibus, offensionibusque parvis fragile.
 Fragilius. Plin. lib. 12. cap. 7. Est etiam in India piperis grani simile, quod vocatur gariophyllon, grandius, fragiliusque.
 Fragilis, pro Mollis, qui muliebria patitur, qui pathicus est. Frangere enim etiam turpe verbum veteribus fuit, ut & Dividere. Hor. 1. Serm. 8. 39.
 Julius, & fragilis Pedacia, furque Voranus. Sic Turneb.
 Fragile, adverbialiter. Pallad. Mart. t. 1. Ne motus aliquis fragile procedentis sarmenti quasset ætatem. Sed al. rectius Fragilem, ut ad Ætatem referatur adjectivum.
FRAGILITAS, ætis. f. [τὸ ὑθραύσιον] Debilitas & imbecillitas. Plin. lib. 3. Epist. 7. Illud etiam notabile, ultimus ex Neronianis Consulibus obiit, quo Confule Nero periit: quod me recordantem, fragilitatis humanæ miseratio subit.
 Imbecillitas & fragilitas generis humani. Cic. 5. Tusc. 3.
 Fragilitatis humanæ memor. Plin. lib. 7. cap. 7. ad fin.
 Naturæ communis fragilitas. Cic. pro Marcel. 23.
 Duratur ferrum in fragilitatem. Plin. lib. 34. cap. 14. Tenuiora feramenta oleo restingui mos est, ne aqua in fragilitatem durentur.
FRAGILITER, [ἀσθενῶς] Adv. Inconstanter, debilitate. Vulgo recepta vox.
FRAGIUM, i. n. Apul. Met. 9. p. 368. Crurum ejus fragium abominata. V. Composita Crurifragium, Lumbifragium, Naufragium in Nominibus, unde componuntur.
FRAGOR, ōris. m. [κλύσις] Sonitus qui ex arbore, aut re alia fracta redditur: estque fictitium verbum a sono. Virg. 1. Georg. 356.
 — & horridus altis
 Montibus audiri fragor. Ubi Servius; Horridus fragor, Sonitus qualis fieri solet ex aridis, quum franguntur, arboribus. Liv. 1. 29.
 Gravi fragore strepitus. Ovid. 11. Met. 365.
 Vocis horrendæ fragor. Sen. Herc. fur. 9.
 Aridus fragor. Virg. 1. Georg. 358. V. ARIDUS.
 Fulmineus fragor. Valer. 2. Argon. 501.
 Præceps fragor Oceani. Valer. 3. Argon. 404.
 Raucus fragor. Claud. 2. in Eutrop. 162.
 Subitus fragor. Virg. 2. Æn. 692.
 Vastus illic fragor, canumque circa mare. i. e. Spumescens. Plin. lib. 6. Epist. 31. extr.

Cecidit fragor pelagi. Virg. 1. Æn. 158.
 Dat fragorem propulsa silva. Ovid. 8. Met. 340.
 Exoritur miserrimus fragor. Stat. 3. Theb. 123.
 Fit fragor. Ovid. 1. Met. 269.
 Intonat ingens fragor. Virg. 8. Æn. 527.
 Sentire fragorem belli. Lucan. lib. 5. 228.
 Succidere horrifono fragore. Lucret. lib. 5. 110.
 Tonat cælum omne fragore. Virg. 9. Æn. 541.
 Fragor, pro Plausu. Quintil. lib. 8. cap. 3. pr. Nec fortibus modo, sed etiam fulgentibus armis præliatus in causa est Cicero Corneli: qui non assequutus esset docendo judicem tantum, & utiliter demum ac Latine perspicueque dicendo, ut Populus Romanus admirationem suam non acclamatione tantum, sed etiam plausu confiteretur. Sublimitas profecto, & magnificentia, & nitor, & auctoritas expressit illum fragorem.
FRAGOROSUS, a, um. Plenus fragoris. V. Augustin. adv. Petilian. 3. 16.
FRAGOSUS, Adj. [παχιδύς] Asper, ac præruptus, ut locus fragosus.
 Oratio fragosa, cui contraria est Lenis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Rabies ventorum fragosa. Val. Flacc. 2. 622.
 Torrens fragosus. Juven. 3. 22.
 Vada fragosa. Valer. 2. Argon. 198.
 Mollia, lenta, fragosa, putricava, corpore rara. Lucret. lib. 2. 859.
FRAGOSE, Adv. [παχιδύς] Cum fragore exp. Harduin. ap. Plin. lib. 16. cap. 10. Quippe respuunt, & fragosius fidunt, ægrius revelluntur. Subaudi Secures. [Puto ligni resistentiam innuere.
FRAGESCO, [χαλῶ] ère. ab antiquo verbo Frageo, es; Frangor, languesco. Accius Ægitho, ut citat Nonius 2. 329. Neque fera hominum pectora fragescunt donec vim persenserint imperii. Idem Euryface, Nunquam erit tam immanis, quum mea opera extinctum sciet, quin fragescat.
FRAGISCO, ère. Idem. Pacuv. Fragescit animus miseris.
FRATER, tris. m. [ἀδελφός, κείσις, κείσιν, ἀντακείσιν] Nota significationis, diciturque quasi Fere alter. Gell. lib. 13. cap. 10. Fratris autem vocabulum, P. Nigidius homo impense doctus, non minus arguto, subtilique ἰνύμῳ interpretatur. Frater, inquit, dictus est quasi Fere alter. conf. Non. 1. 156. & Cic. 2. Fam. 15. extr.
 Frateris mei gnatus. Plaut. Pæn. 5. 4. 25.
 Quid est, fratris mei gnate? Mi gnate, quid vis? expedi.
 Frateris filia. Plin. Epist. 164.
 Fratres nostri Hedui. Cic. 7. Fam. 10. Una mehercule nostra vel severa vel jocosa congressio pluris erit, quam non modo hostes, sed etiam fratres nostri Hedui. V. Appellare Regem in APPELLO.
 Fratres patruales, Filii patrui. Cic. pro Cn. Planc. 27. Hic est enim qui adolescentulus cum Aulo Torquato profectus in Africam, sic ab illo gravissimo & sanctissimo, atque omni laude & honore dignissimo vire dilectus est, ut & contubernii necessitudo, & adolescentuli modestissimi mi pudor postulabat, quod si adestet, non minus ille declararet, quam hic illius frater patruelis. Suet. Cæs. 29. Qui fratri patrueli suo Marco in Consulatu succederat. V. Patruelis in PATER.
 Fratres gemini, non Gemini fratres, ut docet Quintil. lib. 9. cap. 4. Cic. pro Cluent. 45. C. & L. Fabricii fratres gemini fuerunt, ex municio Aletrinate, homines inter se, cum forma, tum moribus similes municipum autem suorum dissimilimi. Hor. 1. Epist. 18. 41.
 Gemelli fratres. Ovid. 8. Epist. 77.
 Frater germanus. Cic. 3. Verr. 128. Sunt alii qui dicant: notæ res a manifestæ prolatae sunt, & proferuntur. Dicit C. Fannius Eques Romanus, frater germanus Q. Titinii judicis tui, sibi se pecuniam dedisse. Idem pro Domo 108. Et pro Cael. 38.
 Hoc fratri mecum, & Cum fratre, convenit. V. CONVENIO.
 Lugere fratrem ademptum. V. ADIMO.
 Quatuor modis Fratres dici, natura, gente, cognatione, affectu, ostendit Isidor. 9. 6.
 Fratrum appellatione etiam Sorores continentur. Paul. 1. 38. D. Fam. ercisc. Lucius & Titia fratres emancipati a patre. Alibi, Tres fratres Titius & Mævius & Seja. Tacit. 12. Ann. 4. Fratrumque non in cestum sed incustoditum amorem ad infamiam traxit. V. Bentlej. ad Hor. 1. Serm. 1. 100. Adde Burm. ad Quintil. 9. 3. p. 817.
 Frater inter Lasciva & ἑρώτις. Lipf. Lect. Var. 2. 1. conf. Pitisci Lex.
 Per metaph. Omnia paria, Fratres & forores non invenisse dicuntur. V. Solin. cap. 27. & Taubm. ad Plaut. Pæn. 1. 3. 8. Moxque in seq. didi Fratres arvales, apud Varr. de L. L. 4. 15. sunt Sacerdotes sacra publicæ facientes, ut fruges arva ferant. conf. Lex. Pitisc. V. ARVALES f. l.
FRATERCULUS, i. m. [ἀδελφίδιον] Dimin. Parvus frater. Juven. 4. Sat. 98. Unde fit ut malim fraterculus esse gigantum. Ubi, Fraterculus gigantum, dicitur Homo obscurus, cujus majores sunt incogniti tanquam e terra subito fuerit enatus, quemadmodum de gigantibus Poetæ fabulantur.
 Est & vox blandientis. Cic. 5. Verr. 155. Ex epistola Timarchidis ad Apronium: Volo mihi, fraterculo tuo, credas. Al. Mi frater, fraterculo Subjicit autem Tullius, ut joci causa dictis, Conforti quidem in lucri atque furtis, gemino & simillimo nequitia, improbitate, audacia.
FRATRIA, æ. f. [ἀνάτηρ] Uxor fratris, inquit Festus. Fratriæ, inquit Nonius 19. 6. vocantur, Fratrum inter se uxores.
FRATRISAM, Eandem fratris uxorem vocari ait Isidor. 9. 6.
FRATRCULO, ære. V. FRATRO, infra.
FRATERNUS, possess. [ἀδελφικός] ut, Fraternalis amor. Cic. 1. Q. frat. 1. Sic, Fraternalis invitatio. Idem 9. Att. 14.
 Acies fraternæ, apud Stat. 1. Theb. 184.
 Animi fraterni. Hor. 1. Epist. 10. 4.
 Foedus fratrum rumpere. Hor. 1. Epist. 3. 35.
 Hæreditas fraterna. Cic. pro Cluent.
 Mors fraterna. Virg. 9. Æn. 736.
 Necessitudo fraterna. Cic. pro Quint. 16.
 Parricidium fratrum. Cic. pro Cluent. 31.
 Pacis fraternæ fides. Ovid. 3. Met. 128.
 Sodalitium fratrum. Catul. 97. 4.
FRATERNE, Adv. [ἀδελφικός] Ad similitudinem fratris. Cic. 2. Q. frat. 14. Quare facis tu quidem fraternalis, quod me hortaris. Ibid. 1. 1. Huic tu epistolæ non fraternalis scriptæ, fraternalis debes ignoscere.
FRATERNITAS, ætis. f. [ἀδελφότης] Quintil. Decl. 16. A primis statim ætatibus in eandem coire vitam, habet aliquem fraternitatis affectum.
FRATRICIDA, æ. m. [ἀδελφονόκτες] Qui fratrem occidit. Cic. pro Dom.

Domo 26. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio, quid de me, quod tulisse te dicis parricida, fraticida, fororicida, nonne extra ordinem tulisti? conf. C. Nep. 20. 1. 5.

FRATRICIDIUM, i. n. Tertul. de Monog. cap. 4. Salvian. de Gub. Dei lib. 1. p. 21.

FRATRIMONIUM, i. n. i. e. Bona fraterna. in Gloss. & Cujac. ad lib. 2. Inst.

FRATRUELIS, is. m. Fratris filius. Hieron. in Epist. Vet. Gloss. ἀδελφίδης, fratrueles, fratris filius. Sed Isidor. 9. 6. Fratrueles, Materteræ filii sunt.

FRATRO, vel **FRATERCULO**, ære. de puerorum mammis dicitur, quod velut fratres pares oriantur, quod etiam in frumento spica facere videtur. Pro eodem veteres dixerunt Fraterculare. Hæc Festus. Idem, Sororare mammæ dicuntur puellarum, quum primum tumescunt, ut Fraterculare puerorum. Plautus in Fribolaria Tunc fororiabant papillæ primum, sed illud volui dicere, fraterculabant, quid opus est verbis.

FRATILLI, Villi fordidi in tapetis, quod per terram ferantur. Auctor Festus.

FRATUERTIUM, Italiæ oppidum, ab Hydrunte non longe distans. Plin. lib. 3. cap. 11.

FRAUS, fraudis. f. [ἀπάτη, φενακία, σέψιμος, ἀπειροφύη, χλεύη] Deceptio, Circumventio. Cic. 1. Off. 42. Fit injuria vi aut fraude: fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur: utrumque ab homine alienissimum, sed fraus odio digna majore.

Fraus & Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Cæcus fraude. Liv. 8. 27. extr.

Inaperta fraudi senectus, Quæ falli non potest. Sil. lib. 7. 26.

Præcipuus fraude rex fraude capitur. Flor. 3. 1. 2.

Crimina fraudis. Ovid. 3. de Arte Am. 32.

Impia fraus. V. IMPIUS.

Inexpiabiles fraudes. V. INEXPIABILIS.

Mala fraus, est Furtum. Hor. 1. Carm. 3. 28.

Ignem fraude mala gentibus intulit.

Muliebris fraus. Tacit. 2. Ann. 71.

Nefanda fraus. Juven. 13. Sat. 174.

Astruere fraudem. Sen. Herc. Oeth. v. 718. Al. Struere.

Captus fraude. V. CAPTUS.

Cogitare fraudem alicui. Hor. 2. Epist. 1. 122.

Componere fraudes. Propert. lib. 2. 9. 3.

Concipere fraudes. V. CONCIPIO.

Conjicere in fraudem. Cic. Att. 2.

Deducere aliquem in fraudem. Cic. 10. Fam. 23. V. DEDUCO.

Delabi in fraudem quandam in Republica. Cic. 3. de Orat. 226.

Doleo illos viros, in eam fraudem esse delapsos. Delatos alii.

Exagitare fraudes & fallacias alicujus. Cic. pro Cluent. 101.

Facere fraudem legi. Plaut. Mil. 2. 2. 9.

Facere fraudem Senatusconsulto. Cic. 4. Att. 11.

Fingere aliquid per fumam fraudem & malitiam. Cic. pro Quint. 16.

Innexa fraus clienti. Virg. 6. Æn. 609. i. e. Cliens fraude circumventus.

Instruendæ fraudi intentus. V. INSTRUO.

Nectere fraudem. Sil. lib. 6. 326.

Nudare fraudem alicujus. Claud. de Bell. Gild. 272.

Objicere nubem fraudibus, Fraudem occultare. Hor. 1. Epist. 17. 62.

Oppressus fraude loci. Virg. 9. Æn. 397.

Petere aliquem fraude. Virg. 4. Æn. 675.

Struere fraudes alicui. Sen. Hippol. 4.

Suscipere fraudem. Cic. in Pison. 43.

Vetus formula, Sine fraude, i. e. Vere & ex animo. Cæf. 1. Bell. Civil. 22. Maffilienses sese dedere sine fraude constituunt. conf. Liv. 24. 47.

Fraus, pro Fraudatore. Ter. Heaut. 5. 4. 10.

At ego, si me metuis mores cave in te esse istos sentiam.

CL. Quos? CH. si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus; &c. [Nisi Fraus hic pro damno est & bis idem dicitur.

Fraus, ut & Furtum dici putatur ἀπὸ τῆς φίσεως, quod de alieno auferat aliquid & detrahat, unde apud Terentium, Suum defraudare genium dicitur avarus, Qui meritis eum & debitis bonis privat. Est igitur Fraus proprie Damnum: & utriusque vocabuli, ut similis est significatio, ita est origo eadem. Illud enim ab Auferendo, Damnum autem est a Demendo. Ulpian. D. si quid in fraud. patron. l. 1. Fraus in damno accipitur pecuniario. Et verba illa fecialium Roman. in pasciscendis fœderibus, Quod sine fraude mea populi Quiritium fiat, i. e. Sine damno: quod dicimus, salvo jure nostro & alieno. inquit Budæus. Liv. 1. 24. Fecialis regem interrogavit, Rex, facisne me tu regium nuntium, Populique Romani Quiritium, vasa comitesque meos? Rex respondit, Quod sine fraude mea, populi Quiritium fiat, facio. i. e. Sine damno, &c.

Ne ea res mihi sit fraudi: i. e. Ne ea res mihi adscribatur, neve vitio detur, unde poena aliqua proveniat. Antiqui enim Fraudem, Pœnam vocabant. Cic. pro L. Muren. 73. Id erit ejus vitrico fraudi ac crimini. Idem 5. Philipp. 21. Duos Cn. Pompeji summi ac singularis viri filios, incolumes haberemus, quibus certe pietas fraudi esse non debet. Fraus aliud est, aliud Poena, inquit Ulpianus: Fraus enim sine poena esse potest: Poena sine fraude esse non potest. Poena, est noxæ vindicta: Fraus & ipsa noxa dicitur, & quasi poenæ quædam præparatio, l. 131. D. de verb. signif. In quem locum variæ sunt interpretationes. Ajunt enim quidam fraudem sine poena esse, quum crimen ejusmodi est, ut poenam non mereatur, aut quum probari non potest. Alii diversam fuisse mentem Ulpiani contendunt, qui fraudem sine poena esse posse dixerit, quia fraus omnis damnum affert: & quicquid damno afficit, fraus appellatur: at non omne damnum poena dicitur, quum hæc ad vindictam criminis solum imponatur. Damnum autem est, quicquid detrimentum aut molestiam exhibet alicui, etiam si non ulciscendi sceleris causa. Poena vero sine fraude nequit esse, quoniam nulla poena non damnum dat. Altera differentia est, quod poena tantummodo est commissi criminis vindicta: at fraus & crimen ipsum, & criminis poenam significat. Unde Fraudem capitalem admittere, id est crimen capitale: quod qui hoc genere criminis peccat, alium in quem peccavit, videtur capitaliter fraudasse: ut si eum occidit, aut ejus uxori stuprum obtulit, aut quid ejusmodi

scelerum commisit, quæ homines solent vita sua æstimare. Sic Plin. lib. 29. cap. 1. inficiam medicorum vocat capitalem, quia nos vitæ damno afficit. Crimen igitur quodcunque, etiam si nulla ipsum poena consequatur, fraus appellatur tamen, quia non potest non detrimentosum fuisse illi, contra quem est perpetratum. Et quum vindicta criminis causa poena soleat imponi, nec sit poenæ locus, si non antecedant delicta, recte Ulpianus Fraudem, quum pro Crimine ponitur, Præparationem poenæ appellat. Itaque ex genuina Fraudis significatione nihil requiritur, dolum inesse: imo & sine dolo Fraus dicitur Damnum quomodocunque illatum.

Agere aliquem in fraudem. Virg. 10. Æn. 72.

Qui deus in fraudem, quæ dura potentia nostra

Egit? Ubi Servius; In fraudem, i. e. In periculum. Ita enim in jure lectum est: Fraudem est illa res, i. e. Periculo. Alii negant usquam in jure Fraudem accipi pro Periculo, sed semper pro Damno: & ita hunc Virgilii locum exponunt.

Ferre fraudem alicui. Cic. 7. Att. 25. Ego me ducem in civili bello quoad de pace ageretur, negavi esse: non quin rectum esset, sed quia quod multo rectius fuit, id mihi fraudem tulit. i. e. Damnum attulit.

Fert illi fraudem hæc res. Virg. 11. Æn. 522. h. e. Damnum affert.

V. Serv. ad loc.

Impelli in fraudem. Cic. de Amicit. 89. Maxima autem culpa in eo est, qui & veritatem aspernatur, & in fraudem obsequio impellitur.

Incidere in fraudem spe aliqua. Cic. 11. Att. 16. Ter. Heaut. 3. 1. 33.

In eandem fraudem ex hac re atque ex illa incidet.

Inferre fraudem. V. INFERO.

Injicere in fraudem. V. INJICIO.

Fraus, pro Piculo; & quasi pro Crimine, vel potius Noxa gravi. Cic. 1. de Divin. 7. Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur. Sic Horat. 1. Carm. 28. 31.

Negligis immeritis nocituram

Postmodo te natis fraudem committere. Cic. 1. Tusc. 72. Vel in republica violanda fraudes inexpiabiles concepissent.

Vortere fraudi, ut Vitio. Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 1.

Fraus capitalis, Noxa. Liv. 23. 14. Qui capitale fraudem ausi, quique pecuniæ judicati in vinculis essent; qui eorum apud se milites fierent, eos noxa pecuniæ sese exfolvi jussurum. Al. Fraus V. infra.

[Hi sunt Rerum capitalium condemnati, Sall. Catil. cap. 36.

Creare fraudem capitalem suis cruribus. Plaut. Mil. 2. 3. 23.

Tuis nunc cruribus, capitique fraudem capitalem hinc creas:

Nam tibi jam ut pereas paratum est dupliciter, &c.

Admittere capitale fraudem, est Tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit qui deliquit. Veteres enim Fraudem pro Poena ponere solebant. Hæc Ulpianus de Ædil. edict. l. quum autem. §. excipitur. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 26. Si C. Rabirius fraudem capitalem admisit, quod &c.

Carere peculatus fraude. Cic. 12. Philipp. 12. i. e. Noxa vel Crimine.

Scelus fraudemque nocentis dicendo subjicere odio civium, supplicioque constringere. Cic. 1. de Orat. 202.

Servant nonnunquam dii poenas fraudis præsentis in diem. Cic. pro Cæl. 59.

Fraudem in bonam partem acceptam notat Barth. Advers. 12. 12.

Ita Ovid. 3. de Arte Am. 491.

Judice me fraus est concessa repellere fraudem.

Pia fraus. Ovid. 9. Met. 710. in Iphidis fabula.

Fallere procos pudica fraude. Ovid. 3. de Pont. 1. 107.

FRAUS, Dea dicta apud Mart. Capel. lib. 1.

FRAUDOSUS, a, um. Accius in Fab. Ætop. 45.

— fraudosam viscus inescat avem.

FRAUDIGER, æra, ærum. Tertull. Genes. cap. 3.

Fœmina fraudigeris misere decepta loquelis.

FRAUDULENTUS, Adj. [κροδαλῆς] Plenus fraudis. Cic. 2. Off. 36.

Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. [Maleficos, puto a Tullii manu fuisse.

Fraudulenti & mendaces Carthaginienses. Cic. pro Lege Agr. 94.

Curator fraudulentus. Columel. lib. 9. cap. 5.

Homo fraudulentus. Auctor ad Heren. lib. 2. 41.

Populus & dux fraudulentus. Hor. 3. Carm. 3. 24.

Venditiones fraudulentæ. Cic. 3. Off. 83.

Compar. Fraudulentior. Augustin. Confess. 3. 3. Tertul. adv. Marc. 2. 21. Tanto fraudulentior Deus vester.

Superl. Pessimi & fraudulentissimi sunt. Plaut. Capt. 2. 1. 38.

Fraudulentissimus regum. Flor. 3. 1. 17.

FRAUDULENTER, Adv. [κροδαλῶς] Cum fraude. Columel. lib. 1. cap. 8. Sæpe etiam querendi potestatem faciat de iis qui aut crudeliter eos, aut fraudulententer infestent. Plin. lib. 30. cap. 17. Quoniam nullum animal fraudulentius invidere homini tradunt. De stellione. [Nisi distinguendum post hanc vocem, ut sit Adjectivum.

FRAUDULENTIA, æ. f. Plaut. Pseud. 2. 1. 7. Fretus malitia, fraudulentia. Idem Mil. 2. 2. 34.

Os habet, linguam, perfidiam, malitiam, atque audaciam, Confidentiam, confirmatam, fraudulentiam.

FRAUDULOSUS, a, um. Paul. Jct. l. 1. §. 3. D. de Furtis. Furtum est contractatio rei fraudulosa. i. e. Cum fraude conjuncta.

FRAUDO, [ῥαυδῶμαι, απροσενεχῶ, παρορῶ, νοσφίζω] ære. pass. Fraudor. Significat Decipere, & ut plurimum Privare. Plin. lib. 11. cap. 16. Æquitas quidem etiam in eis obstringitur: feruntque societate fraudata alveos mori. De apibus.

Fraudare & fallere. Cic. pro Rosc. Com. 16. Æque enim perfidiosum & nefarium est fidem frangere, quæ continet vitam: & pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit: & socium fallere, qui se in negotio conjunxit.

Vadimonium alicui deferere, & eum fraudare. Cic. pro Quint. 75. In hujusmodi sponsonem testes dare oportebat ex eo numero, qui hæc dicerent, vadimonium mihi deferuit: me fraudavit: a me nominis ejus quod inficiatus esset, diem petivit: ego experiri non potui: latitavit, procuratorem nullum reliquit.

Animum fraudare & offendere. Cic. in Orat. 178. Mutila sentit quædam, & quasi decurtata: quibus, tanquam debito fraudetur, offenditur.

Creditores fraudare, domo profugere, propter æs alienum venire ad arma. Cic. 6. Philipp. 11.

- Decumanum fraudare, ne grano quidem uno sine maxima poena potest arator. Cic. 5. Verr. 20.
 Genium fraudare, Naturæ appetitui & voluptati non satisfacere. Plaut. Aul. 4. 9. 15.
 Maritum fraudare liberis. Martian. in l. 4. De extraord. crimin. De ea loquitur, quæ data opera partum abegerat.
 Mutationibus fraudare. Cic. pro Flacc. 47. Itaque quum Roma clam esset profectus, multosque minutis mutationibus fraudavisset, in Asiam venit.
 Nomine veteri fraudare. Cic. 5. de Fin. 91. Audebo igitur cetera, quæ secundum naturam sunt, bona appellare, nec fraudare suo veteri nomine: quam aliquid potius novum exquirere.
 Pecunia fraudare aliquem. Cic. 1. Att. 1. Cæcilius avunculus tuus a P. Vario quum magna pecunia fraudaretur, agere coepit cum ejus fratre.
 Populum improbissime fraudare. Cic. de Arusp. Resp. 42.
 Regno fraudare aliquem. Virg. 4. Æn. 355.
 Quam regno Hesperie fraudo, & fatalibus arvis.
 Societate hæreditaria fraudare aliquem. Cic. pro Quint. 76.
 Somno fraudare aliquem. Ovid. 1. Amor. 13. 17.
 Stipendium equitum fraudabant, & prædam omnem domum avertabant. Cæf. 3. Bell. Civil. 59.
 Testimonio suo non fraudare aliquid. i. e. Debita laude. Columel. lib. 3. cap. 7.
 Per tutelam fraudare aliquem, aut societatem, aut, &c. Cic. pro Cæcin. 7.
 Viros bonos palam fraudare. Cic. pro Quint. 51.
 Voluptate fraudare aliquem. Plin. Epist. (96.) lib. 5.
 Victu suo fraudare se. V. FRAUDANS partic.
 Spe fraudandi sublata, solvendi necessitas consequitur. Cic. 1. Off. 84.
 Data corripere fraudando. Catul. 107. 6.
FRAUDANS, Partic. [φροδῶν] ut, Fraudans se ipse victu suo. Liv. 2. 10. extr. In magna inopia pro domesticis copiis unusquisque ei aliquid, fraudans se ipse victu suo, contulit. Ovid. 3. Fast. 829.
 — turba feri censu fraudante magistri. al. Fraudata.
 V. not. Burm. ad locum.
FRAUDATUS, Partic. [φροδῶν] Cic. 3. Off. 70. Uti ne propter re, fidemve tuam captus fraudatusve sim.
 Conjugio fraudata. Ovid. 6. Epist. 163.
 Juventa prima fraudatus, i. e. Spoliatus. Ovid. 10. Met. 196.
 Lucernis fraudatis. Subaudi Oleo. Hor. 1. Serm. 6. 24.
 Nuptiæ fraudatæ, i. e. Fraude interceptæ. Justin. 43. 1. 19.
FRAUDATIO, ðnis. f. [φροδῶν] Cic. 3. Off. 70. Quam illa aurea, ut inter bonos bene agere oportet, & sine fraudatione.
 Fides & Fraudatio, contraria. Cic. 2. in Catil. 25.
FRAUDATOR, ðris. m. [φροδῶν] Cic. pro Flacc. 48. Nolite extimare, Judices, non unam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inhiatorum impudentiam.
 Beneficiorum ingratus fraudator est. Sen. Benef. 4. 26.
 Creditorum fraudator. Cic. 13. Philipp. 26.
 Prædæ interceptor & fraudator. Liv. 4. 50. pr.
FRAUDATRIX, ðcis. f. Tertul. de Resur. Carn. cap. 12. Mira ratio; de fraudatrice servatrix.
FRAUDATORIUS, a, um. ut, Fraudatorium interdictum, Quo Prætor ea, quæ in fraudem cujuspiam gesta sunt rescindit, l. 96. ff. de Solut. Et l. 69. ff. ad SC. Tr.
FRAUSUS, a, um. Qui ad fraudis fructum venit, secundum Non. 2. 339. Nam veteres & Fraudor deponentis forma dixerunt, unde præteritum Frausus pro Fraudatus. Et Frausus erit, Qui fraudem commiserit, auctore Festo. Plaut. Afin. 2. 2. 20. Metuo in commune, nequam fraudem frausus fiet.
 Qui capitalem fraudem frausit. Liv. 27. 14. Gronov. ex MSS. legit Ausi.
FRAXINUS, i. f. [φραξίνος] Arbor. Plin. lib. 16. cap. 13. Materiam enim causa reliquas arbores natura genuit; copiosissimamque fraxinum: propterea hæc ac teres, pinnata & ipsa folio, multumque Homeri præconiò & Achillis hasta nobilitata.
 Amicior undis fraxinus. Stat. 9. Theb. 494.
 Campestris fraxinus. V. CAMPUS.
 Proceras manibus vertere fraxinos. Hor. 3. Carm. 25. 16.
 Pulcherrima fraxinus in silvis. Virg. 7. Ecl. 65.
 Stridula fraxinus. Claud. 1. in Rufin. 218.
 Umbrosa fraxinus. Stat. 4. Theb. 281.
FRAXINEUS, Adj. [φραξίνος] Ex fraxino: ut, Frons fraxinea. Columel. lib. 6. cap. 3. Et lib. 11. cap. 2.
 Hasta fraxinea. Ovid. 12. Met. 369.
 Sudes fraxineæ. Virg. 2. Georg. 359.
 Trabes fraxineæ. Virg. 6. Æn. 181.
FRAXINUS, Adj. [φραξίνος] ut, Virga fraxina. Ovid. 11. Epist. 76.
FRAXINELLA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1159.
FRAXINETUM, i. n. Locus ubi fraxini abundant. Cath.
FRAXO, ære. Vigiliis circumeo, quod eo labore homo frangatur, auctore Festo.
FRAXATOR, ðris. m. Vigiliis circumiens. Fest.

F R E

- FREGELLÆ**, auctore Festo, Locus in Urbē, in quo civitatis illius hospites habitavere.
FREGELLÆ, Vetus Italiæ, & quidem Latii, oppidum ad Lirim fluvium situm, olim florentissimum, quum a Romanis defecisset dirutum, & ad vicum usque ad Strabonis tempora redactum jacuit. Sil. lib. 8. 477.
 — oblectæ campo squalente Fregellæ. Al. Fregenæ. Inde
FREGELLANI, Populi dicti, quorum meminit Liv. lib. 9. cap. 12. Cic. 5. de Fin. 62. Quis Pullum Numitorium, Fregellanum proditorum, quanquam Reipubl. nostræ profuit, non odit? [Sed puto Fregellarum legendum.
FREGELLANUS, a, um. Adj. ut, Fregellana vitis. Columel. lib. 3. cap. 2.
FREGENÆ, [φρεγηνῶν] Strab.] Hetruriæ oppidum, in tractu Umbriæ, ut auctor est Plin. lib. 3. cap. 5. conf. FREGELLÆ.
FREGINATES, Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
FREMO, ui, itum, [φρεμῶν, φρεμῶν, φρεμῶν] ære. Factitium verbum, significat Immaniter sonare: [vel Ore strepere

- potius] proprie de Leonibus dicitur. Hinc Varro 6. de L. L. 5. cum monuisset multa ab animalium vocibus translata in homines, ad illud Ennii
 — pausam fecere fremendi: a leone traductum ait. Per Metaph. Indignari. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 10. Fremunt, perstrepuntque. Virg. 1. Æn. 563.
 — cuncti simul ore fremebant. [Hic Fremitum tamen cum assensu significat.
 Fremebant principes in omnium Etruriæ populorum conciliis, æternæ opes esse Romanas, nisi &c. Liv. 2. 44.
 Fremit ereptum sibi Consulatum. Cic. 2. Att. 7.
 Non fremit in infantes leo, nisi magna fame. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Fremunt gaudio erecti de pace Reip. Liv. 6.
 Leo fremit ore cruento. Virg. 9. Æn. 339.
 Magno circum clamore fremebant. Virg. 6. Æn. 175.
 Plebs hæc fremit. Liv. 3. 62. Ubi hæc fremere militem in castris consul sensit.
 Provincia tota fremebat. Cic. 5. Verr. 132.
 Superi vario sermone fremebant. Ovid. 9. Met. 418.
 Torrentes immane fremunt. Claud. de Conf. Mal. Theod. 337.
 Turba misto murmure fremit. Lucan. lib. 7. 45.
 Venti fremunt immani murmure. Ovid. 1. Trist. 2. 25.
 Undæ montesque fremunt. Stat. 12. Theb. 478.
 Fremant omnes licet, dicam quod sentio. Cic. 1. de Orat. 195.
FREMENS, entis. [φρεμῶν] ut, Sævit acerba fremens. Valer. 3. Argon. 229.
 Bello fremens Italia. Virg. 4. Æn. 229.
 Equus fremens. Virg. 1. Georg. 12. Idem 7. Æn. 638.
 Lupi circum stabula alta frementes. Ovid. 5. Met. 627.
 Prohibere frementum ora nequit. Val. Flac. 1. 594. de Ventis.
 Perducere ad frementes. Suet. Claud. 10. Hinc ad alios commilitones, fluctuantes, nec quicquam adhuc quam frementes, perduxit.
FREMENDUS, Partic. [φρεμῶν] ut, Clamor fremendus. Stat. 12. Theb. 762.
FREMITUS, ðs. m. [φρεμῶν, φρεμῶν] Ingens sonitus, ut æstuantis maris, aut murmurantis populi, aut hominis exandescens in iram. Cic. 2. Att. Qui fremitus hominum? quam irati animi? Idem 1. de Fin. 5. Quo in loco ad fluctum ajunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum afflueret voce vincere.
 In agro Lavinienti auditus est strepitus cum fremitu. Cic. de Arusp. Resp. 20.
 Equoris nigri fremitus. Hor. 3. Carm. 27. 23.
 Egentium fremitus. Cic. pro Flacc. 23.
 Equorum fremitus. Cæf. 3. Bell. Civil. 38. Ex fremitu equorum illata suspitione, ad suos fere recipere coeperunt. Virg. 11. Æn. 607.
 Fremitusque ardescit equorum.
 Maris murmurantis fremitus. Cic. 5. Tusc. 116.
 Marino fremitu assurgens Benacus. Virg. 2. Georg. 160.
 Plausu fremituque secundo. Virg. 5. Æn. 148.
 Acri cum fremitu perfurit ventus. Lucret. lib. 1. 277. V. ACRI.
 Denso circumstant fremitu. Virg. 4. Georg. 216.
 Flebilis fremitus. Sen. Hippol. v. 850.
 Horribilis fremitus armorum. Cic. de Arusp. Resp. 20.
 Horrisono fremitu sequuntur. Virg. 9. Æn. 55.
 Inconditus fremitus. V. INCONDITUS.
 Mugienti fremitu loca cuncta retonant. Catul. 61. 82.
 Rapidi fremitus. Lucret. lib. 5. 1192.
 Raucus fremitus. Valer. 2. Argon. 307.
 Semiferi fremitus virorum. Valer. 6. Argon. 233.
 Truces fremitus tubæ. Sen. Octav. 6.
 Fremitum, inquit Festus, dictum, velut Ferimentum. [Nisi menda est
FREMEBUNDUS, a, um. [φρεμῶν] Qui fremit. Cic. 2. de Nat. Deor. 89.
 — tanta moles labitur
 Fremebunda ex alto, ingenti sonitu & Spiritu. Ex Accio poeta.
 Sil. 3. 463. de Elephantis,
 At gregis allapsu fremebundo. Arnob. lib. 6. p. 196. Fremebundis hiatibus, torvis rictibus. Per Metaph. Indignabundus. Ovid. 12. Met. 128.
 Tum vero præceps curru fremebundus ab alto Desilit.
FREMIDUS, a, um. Idem. ut, Fremida turba. Ovid. 5. Met. 2. V. Not. Heinlii.
FRENDO, frendui, fressum, [φρανῶν] ære. Frangere, auctore Festo unde & Faba fressa. Varro 2. de R. R. cap. 16. Amisso nomine lætentis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum fabam frendere possint. i. e. Frangere.
 Frendere, [φρανῶν] aliquando accipimus pro eo quod est, Simu concussis & strictis dentibus, veluti cum iracundia sonum elidere. Plaut. Capt. 4. 4. 5.
 Nimisque hercle ego illum male formidabam, ita frendebat dentibus Dicitur & Stridere.
 Inter Frendere, & Fremere hoc interest: quod Fremere est magnun sonare: Frendere vero, alicubi cum gemitu, vel iracundia, miserum aut minax sonare. V. Nonium 5. 103.
FRENDO, [φρανῶν] ære. per tertiam conjug. etiam legitur. Plaut. Truc. 2. 7. 41. Hoc vide dentibus frendit, icit femur.
FRENDENS, entis. Partic. [φρανῶν] ut, Frendens leo, h. e. Sæviens. Cic. 2. Tusc. 22. Ex antiquo poeta.
 Aper frendens. Ovid. 1. de Arte Am. 46.
 Leo frendens. Sil. lib. 10. 23.
 Dolor frendens. Sen. Herc. fur. 9.
 Graviter frendens. Virg. 4. Georg. 452.
FRESSUS, Al. FRESSUS, a, um. V. Fest. in FRENDEO. Plin. lib. 22. cap. 25.
 Cicera fressa. Columel. lib. 2. cap. 11. Cicera bubus, ervi loco fressa datur in Hispania Batia.
 Faba fressa. Celf. lib. 5. cap. 18. 21. conf. Martial. 1. 152. Al. 4. 46. adde Colum. 6. 24. extr. & 6. 3. V. Cornar. in Galen. pag. 412.
FRENDOR, ðris. m. Veget. Mulom. 3. 31. Tremorem frendoremque pati. Adde Tertull. de Resur. Carn. cap. 35. & adv. Marc. 4. 30.
FRENETICUS, pro Phreneticus. V. in PHRENES.

FRENTANI, [Φρενταῖοι] Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Flor. 1. 18. 7. Alii a Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt: de quibus disputat Hermol. ad cap. 5. lib. 3. Plinii: Illorum regio, Frentana Plinio dicitur. Nunc *Franca villa*, ut scribit Olivarius in Melam.

FRENTANOS Strabo lib. 5. Sagro amne a Pelignis separari docet, & lib. 6. non procul a Teano Apuliæ collocat. Sic vocantur a Frentana regione, quæ nomen habuit a Frentone amne. Eorum oppidum Larinum. V. Hard. ad Plin. lib. 3. cap. 11. extr. [In ed. Lond. hujus Thef. falso Frentanum oppidum & Ferentani populi ex Strab. exhibebantur. Solent cum iisdem & Ferentani Apuliæ confundi.]

FRENTO, Flumen portuosum in Apulia, ut totidem verbis indicat Plin. lib. 3. cap. 11.

FRENUM, indeque derivata. V. **FRENUM**.

FREQUENS, entis. Adj. [φαινός, πυκνός, ἀδύος, παρθέλιμος, παρθεός] Multus, assiduus, creber, plenus; tum subjectorum numerum, tum repetitionem actionis notat. Valla, Frequentem locum dicimus, Quem frequentare multi solent: ut, Urbs frequens, Oppidum frequens, Platea frequens; Ubi multi homines aut habitant, aut versantur. Frequentes & Pauci, contraria. Cic. 3. de Orat. 209. Refert etiam, qui audiant, Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli.

Ædes frequentissima. Plin. Epist. 216.

Auditor Platonis frequens Demosthenes. Cic. in Orat. 15.

Auditorium frequens, Quo multi conveniunt. Plin. lib. 2. Epist. 18.

Collegium frequens. Cic. de Arusp. Resp. 13.

Compita frequentia. Hor. 2. Serm. 3. 25.

Conviva frequens, i. e. Multi convivæ. Ovid. 2. Amor. 5. 21.

Jamque frequens ierat mensa conviva relictæ.

Imitatio frequens. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Latrocinia frequentia. Cic. 10. Fam. 31.

Loca frequentia ædificiis. Liv. 31. 23.

Modus frequens & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Municipium frequens. Cic. 2. Philipp. 106. Quum inde Romam proficiscens ad Aquinum accederet, obviam ei processit, ut est frequens municipium, magna fane multitudo.

Numerus frequens. Cic. 11. Fam. 10. Est numerus veteranorum & armatorum satis frequens cum Ventidio.

Opera frequens. Plaut. Cist. 1. 1. 7.

— Ita omnibus relictis rebus

Mihi frequentem operam dedistis. i. e. Frequentissime juvistis me.

Pocula frequentia. Cic. de Senect. 44. Caret epulis, extractisque mensis, & frequentibus poculis.

Senatus frequens. Cic. 1. Fam. 4. Causam enim frequenti Senatu, &c. obtinebamus.

Silva frequens trabibus. Ovid. 8. Met. 329.

Theatro frequentissimo, incredibili plausu comprobatum est. Cic. 1. de Divin. 59.

Via frequens & tuta. Ovid. 1. de Arte Am. 585.

Urbs populis frequens. Lucan. lib. 1. 506.

Frequens aliquis Romæ, & qui in ore omnium quotidie versatur. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Secretis frequens, Sæpe adhibitus. Tacit. 4. Ann. 3. Sumitur in conscientiam Eudemus, amicus ac medicus Livix, specie artis frequens secretis. Frequens est, i. e. Consectum, receptum. Paulus in l. Singulis. D. de exception. rei jud. Parere ergo exceptionem rei judicatæ, frequens est. Adest frequens. Ter. And. 1. 1. 80.

Cum illis qui amabant Chrysidem, una aderat frequens.

Comparebo frequens tibi benefactis. Plaut. Milit. 3. 1. 67.

Tu me ut fateare faciam esse adolescentem moribus:

Ita apud omnes comparebo tibi res benefactis frequens.

Convenire frequentes. Cic. 4. Verr. 38. Et in consilium frequentes convenissent.

Est frequens cum eo. Cic. 2. Off. 46. Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi delegerunt ad imitandum.

Sumus frequentes, ad ducentos. Cic. 2. Q. frat. 1.

Obviam prodeunt frequentes, gratiasque agunt. Cic. 4. Verr. 65.

Venit frequens. Cic. de Senect. 38. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, ultroque afferro res multum & diu cogitatas, easque tueor, animi non corporis viribus.

Venerunt frequentissimi ad hoc iudicium mercatores. Cic. 7. Verr. de multitudine loquitur. Sic Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 11.

FREQUENTIA, æ. f. [φαινός, πυκνός] Qualiscunque hominum multitudo. Cic. de Amicit. 89. Atque hoc maxime iudicaretur, siquid ille posset contingere, ut aliquis nos deus ex hac hominum frequentia mitteret, & in solitudine uspiam collocaret.

micorum quotidiana assiduitas & frequentia. Cic. de Petit. Conf. 3. pistolarum frequentia. Cic. 4. Att. 15.

cholarum frequentia. Quintil. lib. 1. cap. 2.

gere aliquid in foro summa hominum frequentia. Cic. 4. Verr. 189.

sic In foro celeberrimo, tanta frequentia. Cic. 5. Verr. 133.

ircumfusus frequentia hominum. V. **CIRCUMFUSO**.

Restur magna frequentia. Cic. pro Flacc. 41.

rnare ac celebrare frequentia egressum alicujus. Cic. in Pison. 31.

abere solidam, & robustam, & assiduum frequentiam. Cic. pro Planc. 21.

ipari frequentia. Cic. pro Milon. 1.

FREQUENTER, Adv. [φαινός, συχνά, ἐν πολλοῖς] Auct. ad Heren. lib. 4. Ut frequenter & assidue consequamur artis rationem studio, & exeratione. Cic. in Orat. 81. Translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnis utitur non modo urbanorum, sed etiam rusticorum.

nce frequenter. Ovid. 4. Trist. 7. 25.

equenter etiam significat id quod fit a multis, licet semel & simul.

Græv. ad Cic. 1. Att. 19. p. 152. Huic frequenter interceditur.

equentius evocari. Suet. Aug. 40. 3.

equentissime ludos edere. Idem ibid. 43. 5.

FREQUENTO, [φαινός, φοιτῶ] ære. Sæpe & frequenter adire, aut visere. Sallust. in Jugurth. cap. 73. Denique plebs sic est accensa, opifices, agrestesque omnes, &c. frequentarent Marium. [i. e. Frequentes ipsi in comitiis adessent consularibus suffragatores.]

Aliquem frequentare, pro Invisere, & ei adherere. Tacit. lib. 2. Hist. 16. Digressis, qui Pacarium frequentabant, nudus & auxilii inops in balneis interficitur.

Dies solennes alicujus frequentare Suet. Octav. cap. 53.

Domum alicujus frequentare. Cic. 5. Fam. 21. Sallust. Bell. Catil. cap. 14. Juventutem quæ domum Catilinæ frequentabat.

Domum conventu frequentare. Catull. Argon. 62. 32.

Ludos frequentare. Cic. 1. de Invent. 40.

Sacra frequentare. Ovid. 3. Met. 691.

Solitudinem alicujus loci frequentare. Cic. 1. Att. 14.

Templa frequentari decet. Ovid. 4. Fast. 117.

Urbes sine cœtu hominum nec ædificari, nec frequentari potuissent.

Cic. 2. Off. 5.

Studia frequentare. Capitolin. in Marc. Philos. cap. 6.

Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus verborum.

Cic. 3. de Orat. 199.

In animo primas quasque partes rhetoricæ frequentare. Auct. ad Herenn. lib. 3. 40.

Vitem frequentare, *Peupler la vigne*. Columel. lib. 4. cap. 15. Sublato fructu protinus frequentanda est, & prædiiarii malleoli propagandi sunt.

Frequentare etiam est Crebrum facere. Cic. de Clar. Orat. 94. Idem pro Domo 89. Quem tu tamen populum, nisi tabernis clausis, frequentare non poteras. i. e. Qui non multus fuisset in comitiis, nisi tabernas occludi jussisset. Budæus. H. St. Frequentem reddere & hic exponit.

Frequentare, pro Frequentem reddere. Sueton. in Aug. 46. Italiam duodeviginti coloniarum numero deductarum a se, frequentavit. Tacit. 3. Ann. 25. Nec ideo conjugia, & educationes liberorum frequentabantur. Cic. 4. Catil. 7. Quos cum casu hic dies ad ærarium frequentasset. i. e. Congregasset. conf. omnino de hac significatione atque constructione Gron. ad Plaut. Cistell. 1. 1. 10. & ad Sen. Consol. ad Marc. cap. 3. ubi Frequentare sibi aliquem, est facere ut aliquis nos frequentet.

Frequentare, pro Geminare. Gell. lib. 13. cap. 23. Quæ a Poetis vel Oratoribus celebranda & ornandæ rei gratia, duobus eadem pluribusve nominibus frequentantur.

Frequentare, pro Celebrare. Sen. Epist. 80. Ad nos quidem nihil pertinebit posterorum sermo: tamen etiam non sentientes colet ac frequentabit.

Triumphum frequentare, Augere. Liv. 36. 39. Nunc ad triumphum frequentandum deductos esse milites, qui egregiam navare operam Reipub. potuissent.

Frequentare commercium epistolarum, Sen. dixit, Epist. 38.

Frequentare accipitur pro Celebrare; sicut Celebrare pro Frequentare. Sulp. in Sat.

Divæ, quibus numeris herbas, & arma frequentas. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 164.

Et sicut Celebrare etiam pro Notum facere & fama ac laude tollere; ita & verbo Frequentare usi sunt nonnulli, quasi Frequenter referre, commemorare. Priapejorum Poeta Carm. 75.

Ætneæ Cererem nurus frequentant. Ita sæpe hoc verbo usum esse Sedulium observat Barth. Advers. 11. 23. [Hoc loco est Colere.]

FREQUENTOR, æri. Plin. 2. Epist. 9. Diligeris, coleris, frequentaris. Frequentari domus dicitur Quæ a multis aditur, vel cum multis. Cic. 1. Off. 139.

Frequentabantur loca pecore atque cultoribus. Sallust. Jugurth. 48. extr.

FREQUENTANS, antis. Partic. [φαινίζων] Cic. in Orat. 85. Non faciet Rempublicam loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acervatim multa frequentans, una complexione devinciet.

FREQUENTATUS, a, um. Cic. in Brut. 325. Aliud genus non tam sententiis frequentatum, i. e. Repletum. Idem 3. de Orat. 155. Translatio instituta inopia causa, frequentata delectationis. i. e. Crebro usurpata.

FREQUENTATIO, Ænis. f. [συνάφροισμός] Cic. in Partit. 122. Atque hæc quidem utrique maxime in peroratione faciendæ: alteri, frequentatione argumentorum, & coacervatione universa, &c.

Frequentatio, est Figura oratori propria, ut definit Auct. ad Herenn. lib. 4. 53. Quum res in tota causa dispersæ, coguntur unum in locum, quo gravior, aut acrior, aut criminiosior oratio sit. conf. cap. 40.

Densa & continens frequentatio verborum. Auct. ad Heren. 28.

FREQUENTATOR, Æris. m. Apul. in Trismegist. p. 94. Sol frequentator & dispensator vivacitatis vitalium. Paulin. Nolan. Epist. 38. n. 10. (al. 29.) Rarus urbium frequentator. Tertull. de Monog. cap. 8.

Prandiorum & cœnarum frequentator.

FREQUENTATRIX, icis. f. Tertull.

FREQUENTARIUS, Adj. [φαινός] Veteres dixerunt pro Frequentæ. Festus.

FREQUENTAMEN, inis. n. i. e. Frequentatio; apud Siden.

FREQUENTAMENTUM, i. n. [πυκνισμός] Idem. Gell. lib. 1. cap. 11. Numeros & modos & frequentamenta quædam varia, tibicen incineret. Idem lib. 5. cap. 1. Exitimo esse quod Galli mulci vocant *Fredon*.

FREQUENTATIVUS, a, um. Assiduitatem significans, ut, Verba frequentativa apud Grammaticos. Priscian. 8. de Specieb. Verb. Est alia species derivatorum in ro quæ frequentiam actus significant. Ea quoque, id est frequentativa, plerumque a supinis derivantur, mutatione extremæ u in o. ut Scriptu, scripto; Dictu, dicto, &c.

Hanc quoque vocem, quæ in Lugd. desiderabatur, H. St. adscripserat.

FREQUENTATO, Adv. Apul. Met. 9. p. 375. Imprecatus & iterato rursus, & frequentato sæpius. [Error videtur.]

FRESSUS, vel **FRESUS**. V. **FRENDO**.

FRETUM, i. n. [πυκνός] Locus angustus in mari: a similitudine (ut Varro existimat L. L. 6. 2.) ferventis aquæ, quod in fretum sæpe concurrat æstus, atque effervescat. Inde omnia freta navigantibus sunt invisa. Angustias illas maris, quas nos Fretum, Græci πυκνός appellant, id est trajectum, a verbo πυκνίζω, quod est trajicio.

Hunc fervorem vulgus vocat *Corrente*: alii *Far*. Significat enim *Far*, stridum seu angustiam maris. Itali dicunt *Stretto*: Galli *Desfroit*, ou *Estroit*, ut Thracius Bosphorus, nunc dicitur *El far*, à *le Stretto de Constantinople*. Gallus diceret, *L'estroit*, ou *le Desfroit de Constan-*

Constantinople. Cic. 7. Verr. 28. Hi ne in freto ante sua tecta & domos navigarent.
Adolescentiæ fretum. Florus lib. 1. cap. 26. 9. per Metaph. Quo verbo adolescentes concito mari comparat.
Ætatis freta. Lucret. lib. 4. 1024.
Oceani freta. Cic. 1. Tusc. 45. Ex quodam poeta.
Freta & maritimi æstus. Cic. 2. de Divin. 34.
Æstuosa. Hor. 2. Carm. 7. 16.
Alta. Sen. Hippol. 10.
Carula. Virg. 10. Æn. 210. V. CÆRULUS.
Curva. Valer. 1. Argon. 615.
Imbelle fretum torpentibus undis. Stat. 3. Silv. 5. 84.
Infana. Ovid. 18. Epist. 28.
Lene fretum. Ovid. 17. Epist. 237.
Mollia. Ovid. 14. Met. 558.
Navifraga. Ovid. 14. Met. 6.
Triste fretum. Ovid. 18. Epist. 212.
Tumida. Sen. Herc. fur. 11.
Vastum fretum. Sen. Hippol. 2.
Concita terris crebris freta. Virg. 3. Æn. 127. Servius. Al. Conflata.
Concutiunt freta venti. Ovid. 6. Met. 691.
Currentia freta. Hor. 1. Epist. 3. 4.
Disjunctus effes freto ab Italia. Cic. 3. Verr. 154.
Distrahere venti fretum. Sil. lib. 7. 572.
Fervet fretis spirantibus æquor. Virg. 1. Georg. 327.
Findere fretum carina. Ovid. 16. Epist. 31.
Inclinatum fretum æstu. V. INCLINO.
Indignantia freta miscent venti. Ovid. 11. Met. 491.
Inire fretum. Ovid. 14. Met. 437.
Secare freta. Virg. 10. Æn. 147.
Solicitant remis cæca freta. Virg. 2. Georg. 503.
Sorbet fretum Charybdis. Ovid. 7. Met. 64.
Spumant adductis freta versa lacertis. Virg. 5. Æn. 141.
Sævior freto surgente. Ovid. 14. Met. 711.
Segne torpescit fretum. Sen. Herc. fur. 9.
Transire freto ad aliquem locum. Cic. 7. Verr. 5.
Tumescere incipiunt agitata freta. Virg. 1. Georg. 356.
Mare item ipsum dictum est Fretum, per Synecdochen, quod frequentissimum apud Poetas. v. g. Virg. 1. Ecl. 61.
Et freta destituent nudos in litore pisces. Idem 1. Æn. 607.
In freta dum fluvii current. Huc pertinent & pleraque supra.
FRETUS, ùs. m. dixerunt veteres. Lucret. lib. 6. 363.
Nam fretus ipse anni permiscet frigus ad æstum. Nonius 3. 92.
Dubiis faventem per fretum introcurrimus. Cic. 7. Verr. 169. Ut ille in dolore, cruciatuque moriens, perangusto fretu divisa, servitutis, ac libertatis jura cognosceret. Ita legit Gell. 13. 12. V. Lucret. 1. 720.
FRETENSIS, e. Adj. Cic. 10. Att. 7. Adriatico mari Dolabella, fretensi Curio. Sic reponit Turnebus Advers. 18. 10. quum emendatorum opera duæ voces in unius sedem irrepperint; & in editis sit, Freto Siciliensi. Sed is ait, quemadmodum mare Adriaticum dicitur, sic & mare Fretense dici, quod Siculum fretum est. Nam & milites qui ex illa ora eligebantur, Fretenses appellabantur, & in veteribus monumentis Fretensem legionem legimus. Hæc ille. conf. Grav. ad Cic. 2. Att. 1. p. 172. & Corp. Gruter. p. 194. n. 2.
FRETALIS, e. Ad fretum pertinens. Ammian. 28. 14. A Rhatiarum exordio adusque fretalem Oceanum. i. e. Fretum Belgicum.
FRETALIS, is. subst. Sartaginis genus apud Apic. 7. 5. Infunditur in fretali piper. Hoc a Fervendo dictum videtur, & firmare Varronis etymologiam supra propositam in FRETUM.
FRETUS, Partic. V. FRUOR.

F R I

FRIABILIS. V. FRIO, are.
FRIBOLUM, i. n. apud Isidor. 10. 8. est Genus divortii, cum conjuges eo animo separantur ut rursus ad se invicem revertantur. Nam ut addit ipse, Fribolum est velut quassæ mentis, & effluxæ, nec stabilis, &c. Hinc dimin.
FRIBUSCULUM, Discessiuncula conjugum non diuturna. Ulpian. l. 32. §. 8. ff. De donat. inter vir. & uxor. Quod si divortium non intercesserit, sed fribusculum, profecto valebit donatio, si fribusculum quieverit. Haloander legit Frigifculum, quam puto veram lectionem, quasi sit Parvum frigus. Alii Fribusculum a Frivolo deducunt. al. Friviculum. Has varietates & H. St. adnotarat.
FRICO, fricui & aliquando fricavi, frictum & fricatum, [φρίκω, ἔφρα, ἀναφράω] are. Notæ significationis. Plaut. Alin. 3. 3. 88. Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares. Plin. Epist. 8. 18. Quinetiam (fœdum, miserandumque dictu) dentes lavandos, fricandosque præbebat.
Fricare corpus oleo. Martial. lib. 4. 90.
Costas fricare arbore. Virg. 3. Georg. 256.
Frictus, pro Fricatus. Juvenal. 6. Sat. 577.
 — si prurit frictus ocelli
Angulus, inspecta genesi collyria poscit.
Fricari vento. Plin. lib. 36. cap. 22. de tofo, Exercetur halitu maris, fricatur vento, & verberatur imbri.
FRICTIO, ònis. f. [φρίξις] Plin. lib. 33. 6. Frictiones inhibet oculorum. Fluxiones Hard. Celsus lib. 1. cap. 3. Hunc reficit in ipso quoque itinere, frequens frictio. [Ita quidem codd. Est vero perquam ridiculum Ambulanti in ipso itinere Frictionem, tanquam remedium fatigationis præcipere, quasi vero Frictio eo sensu, quo Celsus alias utitur, & plenius lib. 2. cap. 14. exponit, omnino in ipso itinere adhiberi possit. Quare non dubito, quin mendum librarii sit, legendumque potius Mictio, ut olim conjectaveram. Quam conjecturam, cum rationalis Γραμματίας præceptis, tum vet. medicorum consensu, & ipsius quoque Celsi auctoritate firmare brevitate lege, quæ hinc animadvertionibus posita est, prohibeor. De Frictionis usu apud Veteres, V. Stuck. Ant. Conviv. 2. 24. Fab. Agon. 3. 15.
FRICATIO, ònis. f. [φρίξις] Idem. Columel. lib. 6. cap. 12. Sed si sanguis adhuc supra ungulas in cruribus est, fricatione assidua discutitur. Sic Plin. lib. 28. cap. 4. Fricatio vehemens.

FRICATUS, ùs. m. [φρίκτος] Idem. Plin. lib. 23. cap. 7. Lusciosos ex oleo illitus emendat, dentiumque vitia crebro fricatu
FRICATURA, æ. f. Idem. Vitruv. 7. 1. Super fricaturam incernatur marmor.
FRICAMENTUM, i. n. Idem. Cael. Aurel. Acut. 2. 6. pr. Blando etiam articulorum fricamento utendum est.
FRICATOR, òris. m. apud Celf. [ubi nam?
FRICTRIX, icis. f. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 16. & de Pallio, cap. 4. sub fin.
Frictrix pro φρίκτρα ex Tertulliano affertur. H. St. Salmaf. Victrix ex MSS. reponit & Lenam interpretatur V. pag. 345. de Pall.
FRICIUM, i. n. Plin. Valer. 1. 36. Albi bulbi cinis dentibus fricium est. Alias una voce Dentifricium q. V. in DENS.
FRIGEO, FRIGIDUS. V. FRIGUS.
FRIGO, frixi, frixum, vel frigui, frictum, [φριγίζω] ère. Torrere. Cato de R. R. cap. 106. Sesquilibrium falis frigito. Plaut. Bach. 4. 5. 7. Tam frictum ego illum reddam, quam frictus est cicer. Cornel. Celf. lib. 2. cap. 18. Tum res eadem magis alit, jurenta quam asla, magis asla quam frixa. Plin. lib. 18. cap. 7. Postero die frigunt, deinde molis frangunt. Sic Columel. lib. 7. cap. 5. Frictum sal. Et Varro 2. de R. R. cap. 4. Frictum triticum.
Frictus ex oleo. Plin. lib. 29. cap. 3. de luteis ovorum. Item ex oleo fricta terna, totis ovis pridie maceratis in aceto.
Festus derivat a Græco φρίκω, & Non. 4. 200. ex Accio notat quod Frigit correpta prima syllaba significat Erigit.
An Phrygo, à φρύγῳ? H. St. φρύγειν & apud Festum legit Dacerius.
FRICTUS vel FRIXUS, a, um. Partic. Hor. de Arte Poet. 249.
 Nec si quid fricti ciceris probat aut nucis emptor.
Frictæ nuces. Plaut. Poen. 1. 2. 113. V. supra. Vet. Gloss. φριγίζω, frigo. φριγίζων, frictum. φριζων, fartago.
FRICTORIUM, i. n. Patella in qua friguntur carnes. Vet. Gloss. φριζίον, frictorium.
FRIXORIUM, i. n. Idem. Glossæ aliæ vet. φριζων, Frixorium: & Onomast. Frixorium, φριζων. conf. Plin. Valer. 2. 7.
FRIGULO, are. Auctor Philomelæ apud Ovid. v. 28.
 — graculus at frigulat.
FRIGUS, òris. n. [ψύχω, ψύχω, ψύχω, ψύχω, ψύχω] contrarium est Calori. Virg. 2. Georg. 344.
 — frigusque caloremque Inter.
Infames frigore Alpes. V. INFAMIS.
Rugosus frigore pagus. Hor. 1. Epist. 18. 105.
Acerbum. Hor. 1. Epist. 17. 53.
Acre. V. ACER.
Amabile Fontis. Hor. 3. Carm. 13. 10.
Brumale. Virg. 6. Æn. 205.
Conclamati frigoris herbas pipere temperare. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 5.
Durum. Lucret. lib. 5. 816.
Gelidum. V. Anhelare frigus infra.
Ignavum. Ovid. 2. Met. 763.
Immodicum. Ovid. 3. Pont. 1. 14.
Iners. Ovid. 8. Met. 790.
Matutinum. Hor. 2. Sermon. 6. 45.
Mediis frigorebus. i. e. Media hieme. Virg. 10. Ecl. 65.
Intolerabile. Cic. pro Rosc. Amer. 131.
Opacum frigus. V. OPACUS.
Pallidum. Stat. 5. Silv. 1. 129.
Penetrabile. Virg. 1. Georg. 93.
 — aut Boreæ penetrabile frigus adurat. V. PENETR.
Penetrabile, Eodem sensu. Lucret. lib. 1. 495.
Sceleratum. Virg. 2. Georg. 256.
Admittere frigus. V. ADMITTO.
Adurit frigus. Virg. 1. Georg. 93.
Affligi frigore. V. AFFLIGO.
Anhelare gelidum valido de corpore frigus. Cic. in Arato, 58. c. Capricorno.
Arcere male frigora hirsutis pellibus. Ovid. 3. Trist. 10. 19.
Astringi frigore. V. ASTRINGO.
Captare frigus opacum. Virg. 1. Ecl. 53.
Captare umbras & frigora. Virg. 2. Ecl. 8.
Cavere frigora. Ovid. 2. de Arte Am. 302.
Colligere frigus, Contrahere. Hor. 1. Epist. 11. 13.
Concrevit frigore sanguis. Virg. 12. Æn. 905.
Contracto frigore pigra. Virg. 4. Georg. 259.
Contristat pluvio frigore cælum. Virg. 3. Georg. 279.
Defendo teneras a frigore myrtos. Virg. 7. Ecl. 6.
Depellere frigus. Hor. 1. Sermon. 2. 6.
Dissolvere frigus. Hor. 1. Carm. 9. 5.
Excruciabat frigus. Lucret. lib. 5. 1425.
Excipi frigore. Celf. lib. 2. cap. 1.
Ferit acre frigus. Lucret. lib. 4. 261.
Gelant frigora. Plin. lib. 15. cap. 6.
Ingruit frigus. V. INGRUO.
Impendet maximum frigus. Cic. 2. Q. frat. 12. exti.
Labitur frigus per ungues. Ovid. 2. Met. 823.
Laborare a frigore. V. LABOR.
Lædit me frigus. V. LÆDO.
Minuunt Zephyri frigora. Ovid. 3. Trist. 12. 1.
Mollire frigora. Sen. Hippol. 1.
Munire a frigore. V. MUNIO.
Obsessum glaciali frigore corpus. Ovid. 9. Met. 581.
Perferre frigus. V. PERFERO.
Pellitur vis frigorum tectis, & calorum molestiæ sedantur. Cic. Off. 13. V. PELLO.
Quatietur tremulo frigore corpus. Cic. in Arato 68.
Remedium aliquod sibi comparare ad magnitudinem frigoris. Cic. Verr. 26.
Sustinere vim frigorum hiememque urbis tectis. Cic. pro Rabir. Post. Uri frigorebus. Justin. 2. 2. 9.
Vitare frigus. Cic. 16. Fam. 8.

Frigus pro Timore. Virg. 1. *Æn.* 96.
 Extemplo *Æneæ* solvuntur frigore membra. Ubi Servius; Frigore, i. e. Timore. conf. Non. 4. 207.
Gelido frigore astrictum pectus. Ovid. 5. *Epist.* 112.
 Concurrit frigus per ossa. Ovid. ad *Liv.* 153.
Frigus, pro Morde, ut Servius interpretatur. Virg. 12. *Æn.* 951.
 — ast illi solvuntur frigore membra.
Ferire aliquem frigore, i. e. Interficere aliquem. Hor. 2. *Serm.* 1. 62.
 Auctore Schol. vet.
Extremum frigus, i. e. Mors. Stat. 8. *Theb.* 734.
Supremum frigus animæ. Stat. 3. *Silv.* 3. 20.
Frigus, & Languorem in amando, seu Remissionem amoris affectusque significat. Suet. Aug. cap. 66. Levi frigoris suspicione, & quod Marcellus sibi anteferebatur, Mitylenas se, relictis omnibus, contulisset. V. ibi Casaub. & Torrent. Adde Lips. ad Vell. Patern. 2. 83. & Rupert. ad Sallust. *Catil.* 13.
Curarum frigus lentum. Ovid. 3. de *Pont.* 9. 25.
Frigus etiam id appellatur, Quum pro risu & gratia vel favore sperato, res in diversum exit. Cic. 2. *Q. frat.* 1. Pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset, tantum fuit frigus, ut populi convicio nos coactus sit dimittere. Quintil. lib. 6. cap. 1. Nam & imperitia, & rusticitas, & rigor & deformitas afferunt interim frigus: diligenterque actori hæc sunt providenda. i. e. Eo patronum adducunt, ut confusus obmutescat, & expectatione plausus aut favoris sperati destituatur. Frigus his in locis Absurdum rei speciem significat, quam incommodus eventus consequitur. Budæus. conf. Burm. Torrent. & Casaub. in Suet. Claud. cap. 44. Plin. 6. *Epist.* 15. extr. Paulo aliena deliratio aliquantum frigoris attulit. V. & mox FRIGEO & FRIGIDE.
Quæstionum & argumentorum frigus. Quintil. lib. 2. cap. 12. Itaque illud quæstionum & argumentorum apud corrupta judicia frigus evitant.
Non leve frigus. Quintil. lib. 5. cap. 7. Quod interrogantis non leve frigus est.
FRIGUSCULUM. V. FRIBUSCULUM. H. St. Qui & alia quædam hic annotat, quæ cultro resecta fuerunt.
FRIGEO, gui, & xi, secundum Donatum, [*φρυγίω, καταφρυγίω*] ēre. h. e. Frigore confici & horrere. Priscian. Syllaba vero naturaliter longa ante GEO, mutat GEO in XI, ut Lugeo, luxi; Frigeo, frixi. A Græco venit *φρυγίω*, auctore Festo. Cic. de *Clar. Orat.* 187. Quare tibicen Antigenidas dixerat discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane, & Musis. i. e. Parum feliciter populo se approbanti ut ait Valer. Max. lib. 3. cap. 7. De Antigenida.
 Plane nunc frigeo. Cic. 11. *Fam.* 14.
Frigent hic homines. Ter. Eun. 2. 2. 37. Ibid. 3. 3. 11. Ubi friget, huc evasit, quam pridem pater mihi & mater mortui essent. i. e. Ubi nihil erat quod amplius diceret.
Frigent judicia omnia. Cic. 4. *Verr.* 60. Quum omnia judicia frigerent; admonitu istius, &c. Al. Confilia.
Sine Cerere & Baccho friget Venus. Ter. Eun. 4. 5. 6. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 60. Ex quo illud Terentii, Sine Cerere & Libero friget Venus.
Vires effœtæ frigent. Virg. 5. *Æn.* 396.
In re frigidissima cales, in ferventissima friges. Auctor ad Herenn. lib. 4. 22.
FRIGENS, Partic. [*φρυγών*] ut, Frigens animis turba. i. e. Timida. Sil. lib. 16. 598.
Lumina frigentia torpent. Stat. 2. *Silv.* 1. 146.
Mortuum notat. Virg. 6. *Æn.* 219.
 — corpusque lavant frigentis & ungunt.
FRIGERO, [*καταφρυγέω*] āre. Frigefacio. Catul. 62. 30. Frigerans Aganippe. Composita ejus magis sunt in usu, ut Refrigero, Perfrigero. q. V.
FRIGERATIO, ōnis. f. apud Apul.
FRIGERATOR, ōris. m. apud Apic.
FRIGESCO, [*καταφρυγίσκω*] ēre. Frigidum fieri. Cato cap. 156. Infundito in catinum uti frigescat. Idem cap. 95.
Frigescere frigore. Cic. 8. *Fam.* 6. Si Parthi vos nihil calfaciunt, nos hic frigore frigesimus. Al. Rigesimus.
Opus frigescit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
FRIGEFACIO, FRIGEFACTIO, FRIGEFACITOR, FRIGEFACITUS, apud Celsum. [Immo Celsus Refrigerare τὴν Calefacere opponit, V. lib. 1. cap. 3. & lib. 2. cap. 27. nec hæc apud ipsum me legere usquam memini.
FRIGEFACTO, [*καταφρυγέω*] āre. frequent. a Frigefacio. Plaut. *Pœn.* 3. 5. 15.
 LY. Calidum prandidisti prandium hodie? dic mihi.
 A. quid jam? L. quia os nunc frigefactas, quum rogas. conf.
Rud. 5. 2. 39. Aliqui legunt Frigide factas.
FRIGIDO, āre. Lucilius dixit. Cæl. Aurel. *Acut.* 3. 17. Frigidare corpus tactu.
FRIGIDUS, a, um. [*ψυχρός, ῥίγιον, κρυερός, κρύσεος, ὑπερψυχρός*] Adj. notæ significationis. Ovid. 1. *Epist.* 22.
 Frigidus glacie pectus amantis erat.
Aer frigidus. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 27.
Amnis frigidus. Tibull. lib. 4. 8. 4.
Aura frigidus. Propert. lib. 1. 16. 24.
Auster frigidus. Propert. lib. 2. 20. 36. ubi V. Brœkh.
Corpus frigidum, Exangue. Quintil. in *proœm.* lib. 6.
Fons frigidior. Hor. 1. *Epist.* 16. 13.
Gravedo frigidus. Catull. 42. 13.
Horror frigidus. Virg. 3. *Æn.* 29.
Imber frigidus. Virg. 1. *Georg.* 259.
Lingua frigidus. Virg. 4. *Georg.* 525.
Lumina labuntur frigida letho. Virg. 11. *Æn.* 818.
Mors frigida. Virg. 4. *Æn.* 385.
Oscula frigida. Ovid. 11. *Epist.* 117.
Pausa frigida vitæ, i. e. Mors. Lucret. lib. 3. 943.
Pellis frigida. Lucret. lib. 6. 1192.
Quartana frigida. Hor. 2. *Serm.* 3. 290.
Rura frigida, Matutina. Virg. 3. *Georg.* 324.
Sanguis frigidus. Virg. 2. *Georg.* 483.
Sudor frigidus. Virg. 3. *Georg.* 501.
Vesper frigidus. Virg. 3. *Georg.* 336.
Umbra frigida noctis. Virg. 8. *Ecl.* 14.
 VOL. 11.

In Venerem frigidus. Virg. 3. *Georg.* 97.
Frigidus, per translationem: ut, Homo frigidus, pro Lento, tardo & remisso. Cic. 1. *Verr.* Alii etiam frigidiores erant: sed quia sto- machabantur, ridiculi videbantur esse, &c.
Accusatores frigidissimi. Cic. 3. *Q. frat.* 3.
Affectatio frigida & puerilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Argumentum frigidum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Calumnia frigida & jejuna. Cic. pro *Cæcin.* 61.
Cura frigida. Lucret. lib. 4. 1054. al. Fervida.
Fomenta frigida curarum. Hor. 1. *Epist.* 3. 26.
Litteræ frigidae. Cic. 10. *Fam.* 16. Quum is frigidus sane, & inconstans recitasset litteras Lepidi.
Mens frigida. Lucret. lib. 3. 300.
Negotia frigida. Plin. 9. *Epist.* 2. i. e. Nullius momenti.
Solatia frigida. Ovid. 4. de *Pont.* 2. 45.
Verba frigidiora vitanda sunt. Cic. 2. de *Orat.* 256.
Frigidum, cui Facetum & plausibile opponitur. Cic. in *Bruto*, 236. de P. Lentulo, Habet a natura genus quoddam acuminis, quod etiam arte limaverat, quod erat in reprehendis verbis versutum & solers: sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum & facetum. Bud.
Frigidum est dicere. Suet. Calig. 26. pr. Leve ac frigidum sit his addere, &c.
Frigidus, Segnis. Virg. 11. *Æn.* 338.
 — sed frigida bello
 Dexterâ. Non. 4. 208.
Lentus in dicendo, & pæne frigidus. Cic. de *Clar. Orat.* 178.
Virgo non frigida. Ovid. 2. *Amor.* 1. 5.
Frigidus, Perniciosus & nocens; eo quod frigida, nostræ temperaturæ sunt perniciofa. Virg. 3. *Ecl.* 93.
Frigidus, ô pueri, fugite hinc, latet anguis in herba. Servius.
 Vel quod Lethalis est.
Frigidus, Moriens, ejus extrema jam frigent. ut, Volvitur ille frigidus. Virg. 9. *Æn.* 415.
Frigida, substitutive positum, ubi subauditur Aqua. Plaut. *Mœst.* 1. 3. 1.
Jampridem meactor frigida non lavi magis libenter. Plin. *Epist.* 3. 5.
Intravimus balneum & fudore calefacti, momento temporis ad frigidam eximus. Petron. cap. 18.
Frigidam suffundere, Blundiciis incitare. Plaut. *Cist.* 1. 1. 37. Translationem apparet ab iis, qui certaminibus equestribus aquam equis aspergebant, quo refocillati currebant acius, atque hoc pacto ad cursum instigabant. Ex Erasmo Boxhornius ita interpretatur: Matronæ frigidam suffundunt meretricibus, h. e. Claustrinis accusationibus & conviciis, amatores bilis deterrent, & frigus adeo illis injiciunt.
FRIGIDOR, Adv. [*ψυχρότερον*] Quintil. lib. 5. cap. 1. pag. 511. Tum ille alioqui vir facundus, inopinatæ rei casu obmutuit, & infantem suam frigidissime reportavit. i. e. Ita ut minime placeret, aut moveret iudices.
Pro Remisse usus est Gell. 19. 3. Exigue atque frigide laudari. conf. Quintil. 6. 3. Et Sen. *Controv.* 1. 4.
FRIGIDUS, [*ψυχρός*] Adj. dimin. Catul. *Argon.* 62. 131.
 Frigidulus udo singultus ore cientes
FRIGENDO, inis. f. [*ψυχρότης*] Idem quod Frigus. Varro, Atque ut igni fervido medullitus Aquiloniam intus servat frigidinem. Non. 2. 544.
FRIGIDARIUS, a, um. Adj. ut, Frigidaria cella. V. in *CELLA*.
Athenum frigidarium. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Athena supra hypocæustum tria sunt componenda, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium: & ita collocanda, uti ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat. De frigidario in tepidarium ad eundem modum.
Balneæ frigidariæ. Pallad. de *R. R.* 1. tit. 41.
Cisterna frigidaria. Petron. cap. 72.
FRIGIDARIUM, i. n. Apodyterium prope lavacrum. V. *Mercur. Gymn.* 1. 10. Et Dempster. paralip. ad *Rolin. Ant. Rom.* 1. 14. [Sed perperam Mercurialis, Frigidarium cum Apodyterio confundit, & piscinam habuisse negat, cum fuerit ipsa Frigida piscina, five Lavatio. In Gloss. vet. *ἀποψυχρόν* convertitur. in Græco Lat. *ψυχροφόρον*. Immo & ipsum nomen id satis evincit, quum non ab Adj. Frigidus, sed a Subst. Frigida proxime derivetur, ut Caldarium a Calda. q. f. l. V.
FRIGIDITAS, âtis. f. [*ψυχρότης*] Idem ac Frigus, si modo auctor extat.
FRIGIDIUSCULUS, a, um. Gell. 3. 10. Sed alia ibidem congerit frigidiuscula.
FRIGIDUSCULUS, a, um. Tertull. de *Anima* cap. 25. extr. Ita Froben. Rigalt. & alii. Conf. FRIGUS.
FRIGORIFICUS, Adj. [*ψυχροποιός*] Gell. lib. 17. cap. 8. Acetum omnium maxime frigorificum est, atque id tamen nunquam concrevit. V. *ACETUM*.
FRIGURIO, [*φρυγών, φρίγιον*] īre. a Frigeo deducit Fest. Cum sono erigi, atque exilire. Plaut. *Cal.* 2. 3. 49. Nam quid frigitis? quid isthuc tam cupide cupis? Non. 4. 100. Frigere & fugitare & feritina, subillire est cum sono, vel erigi & excitari: quod quæcumque fringuntur, vel frigent, nimio calore vel frigore cum sono sursum subillunt. Al. Fringutire q. V. Parum hic sibi Grammaticus constat.
FRINGILLA, vel FRIGILLA, vel FRINGUILLA, æ. f. [*αμίζα*] Avis est, dicta, ut inquit Festus, quod frigore cantet & vigeat. Martial. lib. 9. 55.
 Nunc sturnos inopes, fringillarumque querelas
 Audit, & arguto passere verna ager.
FRINGILAGO, inis. f. Parorum genus.
FRINGULTIO, īre. est Præpedite ac obscurius verba enuntiare. Apul. in *Magia* p. 296. Qui eloquentiæ patrocinium vulgo profiteatur, etiam honesta dictu sordide blateret, sæpe in rebus nequaquam difficultibus fringuliat, vel omnino obmutescat. Et pag. 330. Audisti privignum meum vix singulas syllabas fringultientem. V. & fest. in *Fringilla*. & Cæl. *Rhod.* lib. 3. cap. 1.
FRINGUTIO, īre. M. Actius in *Cal.* 2. 3. 49. Quid fringutis? quid isthuc tam cupide cupis? Varro a Fringuilla deduci putat lib. 6. de *L. L.* 5. conf. Fulgent de *Prisic. Serm.* n. 19. & Sidon. 7. *Epist.* 9. V. *FRIGUTIO*.
FRIO, [*φρίγω*] āre. Conterere, comminere. Plin. lib. 13. cap. 4. In ipsa quidem Æthiopia friatur hæc (tanta ea Siccitas) & farinæ modo spissatur in panem. Varro 1. de *R. R.* 9. Si sit terra alba, si nigra, si levis, quæ quum fodiatur, facile frietur.
 H h h FRIA.

FRIATUS, a, um. Lucret. 1. 886.

Scilicet & glebis terrarum sæpe friatis.

FRIATIO, ōnis. f. Apic.

FRIABILIS, e. [φραγνός, εύφραγος, κρημνός, ψαθυρός] Quod facile friatur, & quasi manibus minutim conteritur. Plin. lib. 20. cap. 8. Optimaque est, quæ candidissima, & friabilis, minimeque ponderosa: quum teratur inter digitos, fermentescens. Idem lib. 34. cap. 18. Et 17. 4.

FRIBITUS, ūs. m. Strepitus. Cic. de Nat. Deor. ex Accio. Sed legitur ibi *Fremitus*. [Ex Thef. Lipf.]

FRIABIONES, Galliæ Belgicæ populi. Plin. lib. 4. cap. 17.

FRIORIUM Insulæ, in Gallico Oceano, de quibus Plin. lib. 4. cap. 15.

FRIISI, [Φρίσιαι Ptol.] Populi sunt protinus ultra Rhenum, Oceano adpositi, ut Ptolemæus ait, ut Plinius l. c. inter Helium & Flevum ostia Rheni.

FRIIT, quid significet, declarat Varro 1. de R. R. cap. 48. Illud autem summa in spica jam matura, quod est minus quam granum, vocatur frit. Forte quia facile est friatu.

FRIITILLA, æ. f. Quoddam pultis genus apud Arnob. p. 230. V. Elmenhorst. ad loc. p. 186. Al. *Fitilla*. q. V.

FRIITILLUS, i. m. putatur a multis esse Tabula lusoria, sive Alveolus aleatorius. Est vero Fritillus, qui & Pyrgus, & Orca dicitur, & Turricula; Vasculum, quo coniecti tali agitatique mittuntur in alveolum. V. *Pyrgus*, & *Turricula*, in *TURRIS*, & *Talus* pro ludo, in *TALUS*. Fritillum autem idem esse quod Pyrgum, ostendit aperte Porphyrio in illud Hor. 2. Serm. 7. 17.

Mitteret in pyrgum. Pyrgum (inquit) quod nos Fritillum dicimus, quo coniectæ tesseræ, agitatæque mittuntur. Quibus verbis docet, Tesseræ conijci fritillo tanquam vasculo, quo agitatæ deinde mittuntur in alveolum. Hoc idem indicat Juven. 14. Sat. 5.

— parvoque eadem movet arma fritillo. Illud enim epithetum Parvo, demonstrat de Turricula dictum esse, non de Tabula lusoria, quæ lata & spatiosa esse consuevit. Dicitur Fritillus, ut quidam putant, a Fritinnio, vel ab ipso Crepitu tesserarum, vel quod super eo tesseræ ferantur. Martial. lib. 4. 14.

Dum blanda vagus alea December

Incertis sonat hinc & hinc fritillis. V. Turneb. 6. 3. Salmas. ad

Hist. Aug. p. 470. Barth. Advers. 35. 10. vel Lex. Pitisc.

FRIITINNIO, ire. Subsilire. Varro apud Non. 1. 21. Et pullos peperit fritinnientes. Turnebus. Proprie de avium pullis dicitur. Auctor Philomelæ habet primam productam, v. 35.

— fritinnit rauca cicada. Ad homines dein seu pueros

transfertur. Epigr. Senecæ tribut. 8. De Marco filiolo,

Sic dulci Marcus qui nunc sermone fritinnit. V. plura apud

Nonium, l. c.

FRIVICULUM. V. *FRIBUSCULUM*. H. St.

FRIVOLUS, a, um. Adj. [ἐνδοξός] Plin. lib. 7. cap. 7. de generatione hominis loquens, Miseret, atque etiam pudet, æstimantem quam sit frivola animalium superbissimi origo, quum plerumque abortus causa fiat odor a lucernarum extinctu. Frivolum pro Fragili & infirmo dixit, & veluti Friabili. Nam & Frivolum a verbo Frio dictum non immerito existimatur, id est contero, comminuo. Plin. lib. 7. cap. 53. Frivolum dictu, &c. Gell. lib. 15. cap. 30. Oppido quam sunt in litterarum ostentatione inepti & frivoli. Idem lib. 16. cap. 12. Quædam futilia & frivola. Quintil. lib. 7. cap. 3. Eoque fatius est, omni se antea vitæ abstinere convicio, quam levibus aut frivolis, aut manifesto falsis reum incescere. Suet. Claud. cap. 14. Nonnunquam frivulus amen-tique similis. Vet. Gloss. κενός, ἐδαμνός.

Aura frivola Favor. Phædr. 5. 7.

Auspicium frivolum. i. e. Vanum & mendax. Suet. Neron. cap. 12.

Jactantia in parvis frivola. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Infolentia frivola. Phædr. 3. 6.

Labor frivulus. Sen. Epist. 31.

Sermo frivulus & illiberalis. Auct. ad Herenn. lib. 4.

FRIVOLA, orum. n. plur. [φρυγίαι] Festus; Frivola, Vasa sunt proprie fictilia, quassa. Unde, Verba frivola dicta, Quæ minus sunt fide subnixæ. Ulpian. in l. Solutum. §. Solutam. D. de Pignor. action. Non enim credibile est hoc convenisse, ut ad universam pensionem insulæ frivola mea teneantur. Hic Frivola pro Supellectili tenui & vili accipiuntur: qualis eorum esse solet qui in cœnaculis habitant: quo modo & Juvenalis usus est 5. Sat. 58.

Et ne te teneam, Romanorum omnia regum

Frivola. Quibus verbis paupertatem regum Romanorum significavit, quos etiam Samiolis vasibus usos esse constat. Idem 3. 198.

— jam frivola transfert

Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant. A Græcis φρυγίαι dicuntur, id est πρὸς τὴν οἰκίαν ἀσάλευα λεπτὰ. Unde & Grytopolæ ab eis dicuntur, Qui hujusmodi supellectilia venditant: quos Latine Frivolarios appellare possumus. V. *Fragm. Plaut.* Nonnulli Frivolarios dicunt; ut Albeolos pro Alveolis. Nostrate vulgus *quinqualleros* eos appellat. Hæc Budæus. conf. Lipf. ad Sen. de Tranquill. cap. 1.

FRIXORIUM, **FRIXUS**. V. *FRIGO*.

F R O

FRONDARIUS, **FRONDATOR**, **FRONDEO**, **FRONDESCO**, **FRONDOSUS**. V. *FRONS*, *frondis*.

FRONDITUS, Miles quidam Romanus, sic dictus, quod præclara facinora, Vulturum transatans, fronde capiti imposita, adversus Annibalem ediderit. Plin. lib. 17. cap. 1. Harduin. legit, *Fronditius*. V. *Sigon. de Nom. Rom.* p. 1433.

FRONS, frontis. f. [μέτωπον, ὤψ] a Ferendo dicitur, ut nonnulli volunt, quod indicia animi præ se ferat: est enim tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index, ut ait Plin. lib. 11. cap. 37. Varro tamen a foraminibus potius oculorum dictam existimat. conf. *Isidor.* 11. 1.

Vide *Lactantius* de Ira Dei cap. 8. Ac primum, quod oculorum orbis concavis foraminibus conclusit, a quo foratu frontem nominatam Varro existimavit. H. St. Immo est de Opific. Dei cap. 8. V. *Foratus* in *FORO*.

Frons m. g. proferebatur antiquis, ut docet Gell. lib. 15. cap. 9.

conf. *Fest.* & *Non. Marcell.* 3. 89.

Janua animi, frons est. Cic. 2. de Petit. Consul. 32.

In fronte ostentatio fit, intus veritas occultetur. Cic. 2. de Finib. 77.

Ex vultu, & oculis, & fronte, unius erga alium amorem perspicere.

Proverbialis locutio, cujus sensus satis liquet ex verbis Cic. ad Anton.

14. Att. 14. Quod mecum per litteras agis, inquit: unam ob causam mallem coram egisses: non enim solum ex oratione, sed etiam ex vultu, & oculis, & fronte (ut ajunt) meum erga te amorem perspicere potuisses.

Adducta frons, i. e. Rugata & severa. Lucan. ad Pison. 128.

Aspera cornu frons. Ovid. 10. Met. 222.

Attrita frons. Juven. 13. Sat. 242.

Brevis frons. V. *BREVIS*.

Caperata, Contracta, Corrugata frons. V. *Porrectiore*, &c.

Castigata collecta modestia frontis. Stat. 2. Silv. 1. 43.

Exanguis & ferrea frons. i. e. Summe impudens, ac Rubore omni destituta. Plin. Paneg. cap. 35.

Ferox frons. Sen. Herc. fur. 6.

Generosa frons. Lucan. lib. 8. 680.

Hirta frons. Sen. Hippol. 6. Sil. lib. 6. 21.

Humana frons. Sen. 2. de Benefic. cap. 12. Jucunda sunt, quæ hu-

mana fronte, leni, placidaque tribuuntur.

Inverecunda frons. V. *INVERECUNDUS*.

Læta frons. Virg. 6. Æn. 862.

Lævis frons. Virg. 6. Ecl. 51.

Matutina frons. Martial. lib. 13. 2.

Nec matutina si mihi fronte venis. Matutinam frontem appel-

lat, Parum hilarem. Nam matutina frons tristior est: contra post

cœnam exhilarata. [Nempe, quia Mane negotiis operam dabant Ro-

mani, ut idem pulcre lib. 4. Epigr. 8. ad Euphemum docet.

Minax frons. Sen. OEdip. 12.

Mœsta fronte queri. Claud. 6. Conf. Hon. 158.

Mollis supra modum frons. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Nivea pendebant fronte capilli. Ovid. 10. Met. 138.

Nubila frons. Martial. 2. 11.

Obducta frons. Juvenal. 9. Sat. 2. V. *Porrectiore* &c. infra.

Placida frons. V. paulo ante, Humana frons.

Porrectiore fronte loqui. Plaut. Caf. 2. 4. 3. V. paulo post.

Proturva frons. Hor. 2. Carm. 5. 16.

Rigida frons. Lucan. lib. 2. 375.

Rugosa frons. V. *Rugosus*, in *RUGA*.

Serena frons. Sil. lib. 3. 298.

Setigera frons apri. Stat. 8. Theb. 532.

Setosa frons lævi oris. Hor. 1. Serm. 5. 61.

Solicitam explicuere frontem. Hor. 3. Carm. 29. 16.

Spatiosa frons. Ovid. 3. Met. 20.

Tenera frons. Virg. 2. Georg. 372.

Tenuis frons. Hor. 1. Carm. 33. 5.

Torva frons. Virg. 3. Æn. 636.

Tristis frons. Tibull. lib. 2. 3. 37.

Trunca frons Acheloi, Defracto cornu. Ovid. 9. Met. 1.

Turbida frons. Sen. Hippol. 4.

Turgida frons cornibus primis hædo. Hor. 3. Carm. 13. 4.

Urbana frons, est Fiducia, & petendi audacia. Hor. 1. Epist. 9. 11. Budæus.

A fronte præcipitium, a tergo lupi: Proverb. V. in A, vel AB præ-

positionibus.

A fronte. Ovid. 1. Met. 173.

Plebs habitat diversa locis, a fronte potentes. Callicolæ.

A fronte, a tergo, a lateribus teneri. Cic. 3. Philipp. 32. V. A vel

AB præpos.

A frontibus, pro A fronte. Justin. 1. 6. 11.

In fronte disertus. Ovid. 1. de Arte Am. 463.

Sed lateant vires, nec sis in fronte disertus.

Fronte an mente, h. e. Vultu an animo. Cic. 4. Att. 14. Pompejus fre-

mit, queritur, Scauro studet: sed utrum fronte an mente, dubitatur.

Æquata fronte, & concordia currere freno. Sil. lib. 16. 381.

Astricta frons. V. *ASTRINGO*.

Attollere frontem. Stat. 4. Theb. 307.

Cedere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 12. V. *Cædo* & *mox Ferire frontem*.

Concurrunt nubes frontibus adversis. Lucret. lib. 6. 116.

Contegere fronte & supercilio, non pudore & temperantia. Cic. de

Provinc. Conf. 8.

Contractæ seria frontis. Hor. 2. Serm. 2. 125.

Contrahere frontem, i. e. Rugare. Cic. pro Cluent. 72.

Conversis frontibus incurrunt tauri. Virg. 12. Æn. 717.

Detecta fronte pugnare. Quintil. lib. 5. cap. 13. Toto corpore eniten-

dum: & ut sic dixerim, detecta fronte pugnandum est. i. e. Aperte.

Exarat frontem rugis senectus. Hor. Epod. 8. 4.

Explicare vel exporrigere frontem dicimur, quum hilarescimus: Contra-

here, quum ringimur, hoc est ubi quid molestum est. Ter. Adel. 5

3. 53. Hor. 3. Carm. 29. 16.

Solicitam explicuere frontem.

Exterere vel Extundere frontem calcibus. Phædr. 1. 21.

Ferire frontem. Cic. 1. Att. 1. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemuisse

ut frontem ferias. Risisse (inquit) stultitiam Cornificii de Consulatu

cogitantis. Ingemuisse temporum conditionem: quum ea quæ summi

viris patere folis debeant, etiam infimi sperare audeant. Frontem fe-

rias, videlicet præ dolore, & rei indignitate. Gemitus enim dolorem

inducit, percussio frontis etiam indignationem. Oratores, qui fron-

tem ferirent Cicero laudat in Bruto 278. Quintilianus improbat lib. 11

quod scenicum id magis fit, quam oratorium.

Ferre aliquid fronte & vultu bellis, sed intimis sensibus angi. Cic. 5. Att. 10

Inscribere in fronte. V. *INSCRIBO*.

Inverecunda frons. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Obducere frontem, pro Contrahere. Quintil. lib. 10. cap. 3. V. *OBDUCCO*

Obducta fronte tristis. Juven. 9. Sat. 2.

Obducta fronte senectus. Hor. Epod. 13. 7.

Ostentans frontem albam. Virg. 5. Æn. 567. de equo.

Peccat frons pluribus generibus. Quintil. lib. 1. cap. 11. de gestu.

Perfricare frontem, pro Deponere pudorem. Plin. lib. 1. cap. 1. Per-

fricui frontem, & nihil profeci. Calvus apud Quintil. 9. 2.

Periit illi frons. Perf. 5. Sat. 104. i. e. Pudor.

Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Apud Plautum in *Casin.* 2. 4. 3

Iter

Item Obducta fronte, Corrugata fronte, Contracta fronte, Caperata fronte aliquid facere. Plaut. Epid. 5. 1. 3. Caperata frons severitudine. Quod quidam a Caprinis cornibus translatum volunt. V. Caperio in CAPRE.

Nubila frons: cui contraria sunt, Serena frons, Explicata frons.

Præcinctus arundine frontem. Ovid. 1. de Arte Am. 223.

Premere frontem corona. Lucan. lib. 2. 358.

Promittere aliquid fronte. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Remittere frontem. Plin. lib. 2. Epist. 5. Ego tamen qui a te hanc severitatem exigo, cogor id quod diversum est, postulare, ut in ple-

risque frontem remittas. i. e. Rugas severitatis indices.

Vallatus frontem radiis. Ovid. 4. Epist. 159. de Sole.

Verissima fronte verum dicere. Cic. pro Rabir. Posth. 35.

Frons, pro Severitate & gravitate. Cic. 9. Fam. 10. Tu adeo mihi excusam severitatem veterem putas, ut ne in foro quidem reliquæ

pristinæ frontis appareant?

Frons causæ, Principium & ingressus. Quintil. lib. 4. cap. 29. Insinuatio surrepat animis, maxime ubi frons causæ non satis honesta est.

Prima fronte, i. e. Prima facie. Quintil. lib. 7. cap. 2. Dura prima fronte quæstio.

Frons, est Aciei illa pars quæ adversus hostem spectat. Veget. de Re Mil. 3. 14. Gell. 10. 9. Hinc

Æqua fronte ad pugnam accedere. Liv. 36. 44.

Æquare frontes. Idem 5. 28. Æquatis frontibus. Tibul. 4. 1. 102.

Castrorum frons. Cæsar. 3. Bell. Civil. 57.

Constituit octo cohortes in fronte. Sallust. Catil. 59.

Dirigere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 13. de acie, Quid enim si præcipias imperatori, quoties aciem instruit, ut dirigat frontem, cornuâ

utrinque promoveat, equites pro cornibus locet?

In frontem statuerat ferratos. Tacit. 3. Ann. 46.

Adversis frontibus. V. ADVERTO.

Pugnare in frontem. Tacit. in vita Agric. cap. 35. Veritus, ne simul in frontem, simul & latera suorum pugnaretur. Aliter Idem 33. 8.

Frons, de rebus etiam inanimatis dicitur, pro Parte anteriore, vel Initio alicujus rei. Virg. 1. Æn. 170.

Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum, &c. Plin. lib. 12. cap. 7. In fronte Caucaji folibus opposita, gigni, &c. Idem lib. 4. cap. 21.

Januæ frontes. Ovid. 1. Fast. 135.

Librorum frontes. Ovid. 1. Trist. 1. 11.

Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes.

Spectaculorum frons. Suet. Claud. cap. 4.

Navis frons est Prora. Schol. Thucyd. 2. conf. Scheffer. Mil. Nav. 1. 6. & 3. 5.

Ex disciplina militari translatum est ad Agrimenforiam. ut, In frontem significet In latitudinem. Passim in sepulchralibus inscriptionibus, IN. FR. IN. AGR. i. e. In fronte, In agro; ut interpretatur Valer.

Preb. conf. Interpr. ad Hor. 1. Serm. 8. 10. & Lex. Pitisc.

FRONTALE, is. n. [μετωπιδέσιμος, αὐτομετωπιδέσιμος] Ornamentum quod fronti equorum, sive elephantorum imponi solebat. Plin. lib. 37. cap. 12. Quondamque tantæ magnitudinis fecere, ut equis regum in

oriente frontalia, atque pro phaleris pensilia facerent. Liv. 37. 40. conf. Grapald. de Partibus æd. 1. 8. 15.

FRONTANUS, a, um. Adj. Hinc Frontani lapides in parietibus dicuntur, (quos Græci Ἀγρίωνες appellant, velut extentos dicas) Qui perpetua crassitudine utraque parte religando, parietum soliditatem confirmant. Cæsar. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 32.

FRONTATUS, a, um. Adj. [μετωπιδέσιμος] ut, Frontati lapides, apud Vitruv. 2. 8. Lapidibus utraque parte frontati, sunt Qui utraque parte parietis, faciem certam ostendunt, ex quibus fiunt quæ vulgo catena &

crura dicuntur, quibus totius operis firmitas constat: quæ eam rationem in ædificio habent, quam ossa in homine. Græce Diarori dicuntur; quasi perpetua soliditate utrinque extantes: vel, ut in quibusdam exemplaribus legitur, Diatoni; id est ab una parietis parte ad aliam pertinentes pertendentesque. Artifices ob hoc Perpennas appellant, quasi

perpetuo lapide constantes, id est solido. Hæc Budæus. Plin. lib. 35. cap. 12. Vel ad tecta coctilibus laterculis frontatisque.

FRONTO, ñnis. m. [μετωπιδέσιμος] Qui magnam habet frontem. Cic. 1. de Nat. Deor. 81. Ecquos nævum habere, ecquos filios, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?

FRONTOSUS, a, um. Adj. a Fronte derivatum: quod nonnulli pro Impudente usurpant. Perott. Onomast. Frontosus, ευρυμετωπιδέσιμος. Augustin. Serm. 58. Quæ prius frontosa erat ad perditionem, postea frontosior facta est ad salutem. Idem de Civ. Dei, 7. 4.

FRONTISPICIUM, i. n. Pars rei anterior; & in ædibus, Anterior fastigium domus in acumen surgens. Vox forsitan apud recentiores solum occurrens. Mantuan. 8. Fast.

In frontispicio templi nivis albicat imber.

FRONS, frondis. f. [φύλλον] a Ferendo, quod frondes arborum hæc atque illuc a vento ferantur. Frondes, inquit Valla 4. 73. Arborum sunt tantum: Folia autem & arborum, & herbarum, & foliorum quoque. Virg. 2. Georg. 372.

Præcipue dum frons tenera, imprudensque laborum. Cic. pro Cæsar. 42. Ergo hæc deserta via & inculta, atque interclusa jam frondibus & virgultis relinquatur.

Fecundæ frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 446.

Arboreæ frondes. Ovid. 4. Met. 636. conf. Non. 2. 350. & 8. 20.

Aridæ frondes. Hor. 1. Carm. 25. 19.

Cupressinæ frondes. V. CUPRESSUS.

Densæ frondes. Virg. 9. Ecl. 60.

— hic, ubi densas

Agricolæ stringunt frondes, hic, Mori, canamus.

Festa frons, Serta frondea, quibus ornabantur templa festis diebus. Virg. 2. Æn. 249. conf. Lex. Pitisc.

Glaucia frons salicti. Virg. 2. Georg. 13.

Iligneæ frons. V. ILLEX.

Teneræ frondes. Virg. 3. Æn. 449. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Abditus fronde levi. Ovid. 2. Met. 557.

Abdita fronde levi, densa specular ab ulmo.

Agere frondem. V. AGO.

Avellere frondes. Ovid. 2. Met. 350.

Tertia quum crinem manibus laniare pararet, Avellit frondes.

Canentia glauca fronde salicta. Virg. 2. Georg. 13.

Carpendæ manibus frondes. Virg. 2. Georg. 366.

Consternunt frondes terram. Virg. 4. Æn. 444.

Detonsæ frigore frondes. Ovid. 3. Fast. 537.

Explere bovem strictis frondibus. Hor. 1. Epist. 14. 28.

Horrent opaca fronde comæ. Sen. Herc. fur. 9.

Hirsutis frondibus pastus taurus. Virg. 3. Georg. 231.

Jucundissimam frondem uimus ministrat ovibus, ac bubus. Varro 1. de R. R. cap. 15.

Levandum fronde nemus. Virg. 2. Georg. 401.

Requiescere viridi super fronde. Virg. 1. Ecl. 81.

Spargit agrestes tibi silva frondes. Hor. 3. Carm. 18. 14.

Vincti fronde comas. Hor. 2. Epist. 1. 110.

Virere nova fronde. Virg. 6. Æn. 306.

Volitant caducæ frondes. Virg. 1. Georg. 363.

FRONDEUS, a, um. Adj. [φύλλινος] Quod totum ex frondibus est. ut, Frondea corona. Plin. lib. 16. cap. 4.

Nemora frondea. Virg. 1. Æn. 191. pro Frondosa.

Tecta frondea petunt apes. Virg. 4. Georg. 61.

FRONDOSUS, a, um. Adj. [φυλλώδης] Quod frondibus abundat. ut, Frondosi montes. Varro 2. de R. R. cap. 5. Frondosos ramos per

terram trahebant. Liv. 10. 41.

Æstas frondosa. Virg. 3. Georg. 296.

Lucus frondosus. Virg. 4. Georg. 543.

Taxus frondosior. Sil. 13. 596.

FRONDARIUS, a, um. Adj. [φυλλινάριος] Quod ad frondes pertinet. Plin. lib. 18, cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias fiscinas complere in die justum habet.

FRONDEO, ui, [φύλλω] Ære. dicuntur arbores. Virg. 3. Ecl. 57. Nunc frondet silvæ, nunc foissimos annus. Idem 2. Georg. 15. — nemorumque Jovi quæ maxima frondet

Æsculus.

Latius frondere. V. LATRUS.

FRONDENS, entis. Partic. [φύλλων] ut, Arbusta frondentia. Virg. 3. Georg. 300.

Campus frondens. Lucan. lib. 6. 83.

Ramo frondenti tempora implicat. Virg. 7. Æn. 135.

Viris frondens. Columel. lib. 3, cap. 1.

FRONDESCO, [φύλλωσκει] Ære. arbores dicuntur, quum frondes emittunt. Columel. lib. 5. Nihilominus enim paucis frondescet pampinis. Cic. 1. Tusc. 69.

Ramos arboribus frondescere. Lucret. lib. 1. 1092.

Virga frondescit. Virg. 6. Æn. 144.

FRONDO, [φύλλωσκει] Ære. Frondes amputare. Unde

FRONDATIO, ñnis. f. Columel. lib. 5, cap. 6. Atque in frondatione cavendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui ex amputatis virgis relinquuntur. Et

FRONDATOR, ñris. m. [φύλλωστής] Tria genera sunt frondatorum. Frondator, qui arbores amputat, & qui e frondibus manipulos facit

hiemis tempore, animalibus ad pastum offerendos: & Qui manibus vitium folia avellit, quo ardor solis uvam maturiorem reddat, aut Avis quæ in frondibus habitat & his vescitur, vel etiam Palumbes, quæ in frondibus nidificant. Hactenus Servius ad illud Virg. 1. Ecl. 57.

Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras.

Falx frondatorum. Catul. Argon. 62. 41. conf. Ovid. 14. Met. 649. & Turneb. Advers. 1. 26. & supra FRONDARIUS.

FRONDICO, Ære. Idem ac Frondescere. apud Eutychem Grammat. p. 2161.

FRONDICOMUS, a, um. Adj. ut, Frondicomis habitare locis. Prudent. Cath. 3. 102.

FRONDIFER, Æra, Ærum Adj. [φύλλοφόρος] Frondes ferens. Lucret. lib. 1. 19.

Frondiferasque domos avium.

Nemus frondiferum. Lucret. lib. 2. 259.

FRONDIFLUUS, a, um. Adj. Boethius Metro 5. lib. 1.

Tu frondifluæ frigore brumæ

Stringis lucem breviora mora. Tunc enim frondes ab arboribus fluunt caduntque.

FRONDITIUS, i. m. Cognomen militis Romani. V. FRONDITUS, f. l.

FRONTINUS, Cognomen Ro. Notus S. Julius Frontinus, qui Strata-gematum libros collegit. Floruit sub Nerva, ut patet ex ejus præfatione. An ejusdem sit libellus Aquæductuum dubitari potest. V. Ruben. Elect. 2. 35. conf. Stewech. in Veget. 2. 3. & Keuchen. in præf. Frontini.

FRONTO, ñnis. V. FRONS, frontis.

Fuit & Cognomen [Φρόντων] Glandorpio teste in Cognom. Ind. commune Æterninis, Aufidiis, Cornelis, Juliis, Gentibus Romanis.

Addit & Cajis. Verum cum Cajus fere semper prænomen, non autem nomen gentilitium noverim, in gentibus tantum quæ a nitore Romano alienæ sunt admitto. Urfat. de Not. Rom.

Frontonis Julii, clari sub Nerone meminere Tacit. Hist. 1. 20. & 2. 26. & Juven. 1. Sat. 12. Martial. item 1. 6.

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Fronto alius Cornelius, Orator nobilis & Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeo ab illo dilectus, ut statuam ei a Senatu statui peteret. J. Capitolin. cap. 2. Vit. Marci.

Aliorum de industria mentionem omittimus.

F R U

FRUCTUS, &c. V. post FRUOR.

FRUGALIS, FRUGALITAS, FRUGAMENTA. V. in FRUGES post FRUGIPERDA.

FRUGES, is. f. Charisio P. 1. p. 26. vel FRUX, frugis. f. Prisciano [ἀγρονομία, ἀγρονομία] Generale nomen est: non modo ad frumenta, legumi-

naque, sed etiam ad omnes fructus terræ, quos in alimoniam vertimus; unde Frugifera arbores dictæ sunt, quæcunque fructum ferunt. Varro de L. L. 8. 31. Fruges a Fruendo. Festus, Servius, & Donatus, Frugis vocabulum a Frumine, eminente sub mento gutturis seu

gurgulionis parte, qua cibus in alvum demittitur, a ferendo cibum appellari dicant. V. FRUMENTUM.

Fruges a Frumento nihil differre, satis docet Cic. 5. Verr. 18. his verbis, Lucio Octavio & C. Cotta Consulibus Senatus permisit ut vini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante te Quæstores in Sicilia vendere consueverant, Romæ venderent. De leguminibus dicit: ut ostenderet etiam frumenta fruges vocari. Hæc Servius in 1. Æn. 182. conf. Paul. Jctum l. 77. D. de verb. Sign. & Lex. Pitisc. Liv. 5. 33. pr. de Gallis, Eam gentem traditur fama, dulcedine frugum, maximeque vini nova tum voluptate captam, Alpes transisse. V. Theod. Marc. in l. xii Tab. cap. 60. Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerferent, fundit frugem, spicæ ordine structam. Virg. 10. Ecl. 76.

— nocent & frugibus umbrae.

Feta frugibus terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 256.

Infelix frugibus tellus. Virg. 2. Georg. 239.

Locuples frugibus annus. Hor. 2. Epist. 1. 137.

Copia frugum & Inopia, contraria. Cic. pro Domo 17.

Diva petens frugum, i. e. Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 35.

Parens frugum tellus. Virg. 2. Georg. 173.

Perceptio & conservatio frugum, fructuumque reliquorum. Cic. 2. Off. 12.

Ubertas frugum & fructuum. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.

Gravidæ fruges. Virg. 2. Georg. 143.

Lætæ fruges. Virg. 1. Georg. 69.

Maturæ fruges. Virg. 3. Ecl. 80.

Medicatis frugibus ossa. Virg. 6. Æn. 420. V. MEDICO.

Minutæ fruges. V. MINUO.

Uberes fruges. Hor. 4. Carm. 15. 5.

Diffundit Copia fruges pleno cornu. Hor. 1. Epist. 12. 29.

Efferre fruges uberiores. V. Efferre dicitur ager, &c. in EFFERRO.

Ferebat tellus fruges. Ovid. 1. Met. 109.

Fundere fruges. Cic. 1. de Divin. 15.

Gemit tonsis area frugibus. Virg. 3. Georg. 133.

Percipere fruges. Cic. 1. Off. 50.

Placare lares horiâ fruge. Hor. 3. Carm. 23. 4.

Serere fruges. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.

Surgunt nixidæ fruges. Lucret. lib. 1. 253.

Cererem fruges appellamus, Vinum autem Liberum. Cic. 2. de Nat. Deor. 60.

Ad frugem perducere. Quintil. lib. 6. cap. 3. Generare atque ad frugem perducere.

Hæc vox frequentissime transfertur ad homines, qui Bonæ frugis, & contra Nullius frugis passim dicuntur. Invenitur etiam Homo frugi, quod per ellipsin videtur dici subintellecto Idoneus: nisi Frugi pro Frugis dictum putemus antiquorum more, quos & Herculi, Themistocli, Fami; pro Herculis, Themistoclis, Famis dixisse constat. V. Voll. de Anal. 1. 46. & infra in FRUGI.

Corrigere aliquem ad frugem: h. e. Ita emendare ut frugi homo evadat. Plaut. Trin. 1. 2. 81.

Quin eum relictis; quin ad frugem corrigis?

Evadere ad frugem bonam; de Eo dicitur, qui ante nequam fuerat.

Lactant. lib. 6. cap. 3. De Pythagorea littera loquens. Budæus.

Recipere se ad frugem bonam, dicebant antiqui, pro eo quod vulgaris sermo dicit, Ex nihili homine fieri hominem de bono, i. e. Frugi. Cic. pro Cael. 28. Sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedissent, emeruisse aliquando, & se ad frugem bonam (ut dicitur) recepisse, gravesque homines atque illustres fuisse. Bud.

Redire ad frugem bonam. Lamprid. in Heliog. cap. 15. pr. Bud. Ter. Heaut. 3. 3. 19.

FRUGI, [φρούγος] a Fruge dicitur, quod indeclinabile est: compositum tamen cum Bonæ, antiqui quandoque ponebant, ut Servus bonæ frugi, Homo bonæ frugi. Frugi bonæ (inquit Budæus) quum dicebant, Probum, officiosumque consummate significabant: quanquam apud Gell. lib. 7. cap. 11. Frugis bonæ legitur, cui contrarium est Homo nequam. Plaut. Capt. 5. 2. 3.

Fui ego bellus, lepidus, bonus vir nunquam, neque frugi bonæ. Idem Trin. 2. 2. 39. Ulpian. ad legem Aquil. l. Neratius, Sed si bonæ frugi servus intra annum mutatis moribus occisus sit.

Permodestus ac bonæ frugi homo. Cic. 4. Att. 8.

Frugi es. Ter. Eun. 3. 5. 66. i. e. Utilis & necessarius, inquit Donatus, ut fruges humano generi. Frugi est ergo, In quo est aliquid quo fruamur, id est utamur. Plaut. Pæn. 3. 4. 11.

Factus frugi aliquis. Cic. 12. Philipp. 69.

Frugi homo. Cic. 3. Tusc. 16. Sed quia nec qui propter metum præsidium reliquit, quod est ignaviæ: nec qui propter avaritiam clam depositum non reddidit, quod est injustitiæ: nec qui propter temeritatem male rem gessit, quod est stultitiæ, frugi appellari solet, &c. Et paulo infra. Qui sit frugi igitur, vel si mavis, moderatus & temperans, eum necesse est esse constantem &c. Idem 5. Fam. 6. Ter. Adel. 5. 9. 2. Idem Heaut. 3. 3. 19.

Homini frugi & temperantis functus officium.

Homo frugi omnia recte facit. Cic. 4. Tusc. 36.

Homines frugi. Alfenus in l. si vendita. D. de peric. & commod. rei vendit. Si diligentiam venditor eam adhibuisset in insula custodienda, quam debent homines frugi & diligentes præstare.

Atrium frugi, nec tamen sordidum. Plin. lib. 2. Epist. 17. h. e. Utile, & quod vulgo dicitur, Bene appropriatum, & ad utilitatem. [Immo Non sumptuosum, ut recte Cat. exponit. Sic Frugalitas villa ap. Varron.

Mancipes frugi. Plin. lib. 3. Epist. 19.

Servus frugi, Cui curæ est commodum domini. Plaut. Amph. 3. 3. 3. Plin. lib. 1. Epist. 21. Omisissis joci, credo decentes esse servos, qui sunt empti mihi ex consilio tuo: superest ut frugi sint.

Frugi atque integer servus. Cic. pro Cluent. 47.

Vita alicujus frugi severaque, tum etiam jucundissima convictio. Cic. 16. Fam. 21.

Frugi, cui Nequam opponitur. Cic. pro M. Font. 29. Qui tanta virtute atque integritate fuit, ut etiam illis optimis temporibus, quum hominem invenire nequam neminem posses, solus tamen Frugi nominaretur: quem quum in concionem Gracchus vocari juberet, & viator quæreretur Quem Pisonem? (quod erant plures) Cogis me, inquit, dicere inimicum meum frugi. Idem 2. de Fin. 90. Ut Frugi ille Piso. conf. 3. Tusc. 16. & Plin. Paneg. cap. 88.

Frugi & Nequam servus, contraria. Cic. 2. de Orat. 248. In hisdem verbis & laudare frugi servum possumus: & si est nequam joculari.

Homo frugi & modestus. Cic. 13. Fam. 71.

Sum bonus & frugi. Hor. 1. Epist. 17. 49.

Populus frugi, castusque. Hor. de Arte Poet. 207.

Frugi, Is etiam dicitur, qui in victu, vestitu, similibusque temperans est, ut ait Valla in Raudensem. V. Frugi homo, paulo ante. Plaut. Afin. 5. 2. 6.

At scelestæ ego, præter alios meum virum fui rata

Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maxime.

Frugi ac sobrii homines. Cic. 5. Verr. 67.

Cænula frugi. Juven. 3. Sat. 167.

Frugi victus, cui Luxuriosus opponitur. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Victus luxuriosus, an frugi, an sordidus.

Frugis, in genitivo dixit Plaut. in Mil. 4. 8. 50. Fac sis frugis. In codd. correct. Frugi legitur.

FRUGIFER, a, um. Adj. [φρούγος, φρούγος, φρούγος] Fructum ferens: ut, Arbores frugiferæ. Unde apud Plin. lib. 15. hic est titulus, Naturæ frugiferarum arborum. Ibid. cap. 2. Vicina bonitas provinciis, excepto Africæ frugifero solo.

Ager frugifer. Lucan. lib. 1. 13. Cic. 2. Tusc. 136. Et 2. de Nat. Deor. 161. Cineres jam spatia frugifera atque immanes camporum.

Arva frugifera. Lucan. lib. 3. 65.

Frugifera & ferta arva. Cic. in Orat. 163. Ex antiquo poeta.

Insula frugifera alimentis incolarum. Liv. 26. 40.

Messes frugiferæ. Ovid. 5. Met. 656.

Philosophia frugifera & fructuosa. Cic. 3. Off. 5. Sed quum tota philosophia, mi Cicero, frugifera & fructuosa, nec ulla pars inculta ac deserta sit, &c.

Frugiferum & salubre. Liv. in præf. lib. 1. Hoc illud est præcipue in cognitione rerum salubre ac frugiferum, exempli documenta in illustrata monumento intueri.

FRUGIFER, Deus ita dictus. Arnob. lib. 6. & Apul. de Mundo p. 75. Elmenh.

FRUGIFERENS, entis. Partic. [φρούγεων] Poeticum epitheton, præ Frugifero. Lucret. lib. 1. 3.

Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes

Concelebras. Sed antiquum est.

FRUGILEGUS, a, um. Adj. [φρούγος, φρούγος] Ovid. 7. Met. 622.

Hic nos frugilegas aspeximus agmine longo

Grande onus exiguo formicas ore gerentes.

FRUGIPARENS, entis. Fortunat. 3. Carm. 11.

— frugiparensque manet.

FRUGIPARUS, a, um. Adj. Idem. Avien. Phænomen. Arat. 1054.

Singula frugiparos attollunt tempora fructus.

FRUGIPERDA, æ. c. [φρούγος, φρούγος] Plin. lib. 16. cap. 26. Ocyssime autem fallax amittit semen, ante quam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero frugiperda. V. Odyss. x. 510.

Officiperda apud eum, qui scripsit Disticha, quæ Catoni olim tribuebantur. H. St. Dicitur eadem forma ac Saperda, Publicola &c. Frugiperdus, a, um, est in Lipsiensis Thesauri. Sed nullo idoneo auctore

FRUGALIS, e. [φρούγος, φρούγος, φρούγος, φρούγος] Qui est temperans. Gloss. Cyril. Frugalitas, φρούγος, φρούγος. Apud Cic. 3. Tusc. 16. idem ac Frugi. V. omnino loc. Cic. 3. Verr. 13. Frugalissimus homo. Ter. Heaut. 4. 3. 3. Dedo me patri nunc jam, ut frugior sim quam vult. Cic. 1. Att. 16.

Frugalitas & integer. Cic. 4. Verr. 45. Nihil aliud in eo quod reprehendi possit, invenio, nisi quod homo frugalissimus atque integerrimus, te hominem plenum stupri, flagitii, sceleris, domum suam invitavit.

Nequissimus & Frugalissimus, contraria. Cic. 1. Att. 16. Quum accusator, tanquam Censor bonus, homines nequissimos rejiceret, reus, tanquam clemens lanista, frugalissimum quemque secerneret, &c.

Optimus colonus, parcissimus, frugalissimus. Cic. 2. de Orat. 287. Aratores laboriosissimi frugalissimique homines. Cic. 5. Verr. 120.

Homo frugalissimus sui ordinis. Cic. 3. Verr. 13. i. e. Probus & honestus, ait Budæus.

Frugalissimi & sanctissimi homines. Cic. pro Flacc. 71.

Magister pecoris frugalitas. Columel. lib. 1. cap. 9. Magistros pecoribus oportet præponere sedulos ac frugalissimos.

Villa frugalitas. Varro 3. de R. R. cap. 2. Sed non hæc, inquit, villa, quanquam ædificaverunt majores nostri, frugalior ac melior est, quam tua illa perpolita in Reatino? [Notam interrogationis adjecimus, ut necessarium. Puto etiam Quam legendum, pro Quanquam.

Ventre nil novi frugalius. Juven. 5. Sat. 6.

Ufus est Apulejus alia notione, quasi Ad fruges pertinens, de Mundo p. 71. Elmenh. Maturitas frugalitas. i. e. Frugum.

FRUGALITAS, atis. f. [φρούγος, φρούγος] Temperantia, sive moderatio in rebus agendis. Cic. 3. Tusc. 16. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σωφροσύνη appellant: eamque virtutem σωφροσύνην vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare: nonnunquam etiam modestiam, sed haud scio an recte ea virtus frugalitas appellari possit, quod angustius apud Græcos valet. &c. Et paulo post, 18. Frugalitas, ut opinor, a fruge, qua nihil melius e terra: nequitia ab eo, et si hoc erit fortasse durius, (sed tentemus, & lussisse putemur, si nil sit) ab eo quod nequiquam est in tali homine, ex quo idem Nihili dicitur.

Frugalitas virtutum genetrix. Justin. 20. 4. 10.

Singularis & admiranda frugalitas in rege. Cic. pro Deiot. 26.

Ingenerata alicui frugalitas. V. INGENERO.

Ex frugalitate sua peculium servus acquirit. Cajus in l. siquid. §. 1. D. de ædil. edict. conf. & Sen. Epist. 58.

FRUGALITER, Adv. [φρούγος] Sobrie & modeste. Plaut. Epid. 4. 1. 38. Ille eam rem adeo sobrie & frugaliter accuravit, ut alias res est impense improbus. i. e. Aliis in rebus. Plin. Epist. 248. Frugaliter, modesteque

viventes. Cic. pro Domo 111. Sic 2. de Fin. 25. Cur igitur non bene? Quia quod bene, id recte, frugaliter, honeste.

Parce & frugaliter vivere. Hor. 1. Serm. 4. 107.

FRUGIMENTA a Frugibus appellata, inquit Festus. [Puto Frugimenta vel Frugimenta scribendum. V. seq. dict.]

FRUGMENTUM, olim ita dicebant, nunc Frumentum profertur. Val. Max. Epit. lib. 10. de Nominum ratione. V. FRUMENTUM.

FRUISCOR. V. FRUOR.

FRUMEN,

FRUMEN, īnis. n. [*φρούς* & α, *ἀρουρά*, *ἀρουρα*] est, ut inquit Donatus in Ter. Adel. 5. 8. 27. Summa pars gulæ, vel summa gula, trahensve gulæ, quæ cibum lingua demittit in ventrem. Serv. in 1. Æn. 182. Frumen emittens sub mento, gutturis pars. conf. Isidor. 20. 2.

FRUMENTUM, ī. n. [*σῖτος*] Servius Frumenta dici putat Quæcunque emittunt aristas, a Fruendo dictum, vel a Frumine. Plin. lib. 18. cap. 7. Et quoniam præparatus est ager, natura nunc indicabitur frugum. Sunt autem duo prima earum genera, frumenta, ut triticum, hordeum: & legumina, ut faba & cicer. Frumenti ipsius totidem genera per tempora fatu divisa. Hiberna, quæ circa Vergiliarum occasum fata terra per hiemem nutriuntur, ut triticum, far, hordeum. Æstiva, quæ æstate ante Vergiliarum exortum feruntur, ut milium, panicum, sesama, hominum. In eod. cap. 9. separat Frumentum ab hordeo, dicens, Frumentum & hordeum utrumque. conf. Lex. Pitisc. Accrus frumenti ingens. Hor. 2. Seim. 3. 111.

Copia frumenti. Hor. 1. Epist. 15. 14.

Luxuriosa frumenta. Cic. in Orat. 81. V. LUXUS.

Potio ex frumento. Flor. 2. 18. 12.

Triticeum frumentum. Martial. Lemm. lib. 13. 12.

Abripere frumentum. V. ABRIPIO.

Abundare copia frumenti. V. ABUNDO.

Æstimare frumentum. Cic. in Pison. 86.

Æstimatum frumentum ternis denariis. Cic. 5. Verr. 188. V. ÆSTIMO.

Carpes fata frumenta manu. Virg. 3. Georg. 176.

Comprimere frumentum, pro Supprimere. Cic. 5. Att. 21. Perfeci, ut & Græci & cives Romani, qui frumentum compresserant, magnum numerum populis pollicerentur.

Emetere multum frumenti agris. Hor. 1. Epist. 6. 21.

Exarare frumentum. Cic. 5. Verr. 98. Nonne plus lucri nomine eripitur, quam quantum frumenti omnino exararent?

Imperare sibi in cellam frumentum. V. IMPERO.

Inferere frumentum arboribus. V. INSERO.

Metiri frumentum. V. METIOR.

Trudunt grandia frumenta formica. Virg. 4. Æn. 406.

Turgent lactentia frumenta. Virg. 1. Georg. 315.

Frumenta, in fisis, i. e. Grana. Plin. lib. 15. cap. 19. Fisis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus. Idem lib. 17. cap. 27.

De Frumento Æstimato, Decumano, Empto, Honorario, conf. Lex. Pitisc.

FRUMENTÆCRUS, a, um. Adj. [*σπυδος*] Quod ex frumento est. Veget. Mulom. 2. 57. Frumentacea farina. conf. Hieron. Epist. 133. ad Marcellam.

FRUMENTARIUS, a, um. aliud Adj. [*σπυδος*] Quod ad frumentum pertinet.

Ager frumentarius. Columel. 2. 11.

Causa frumentaria. Cic. 5. Verr. 10. & 11.

Largitio magna frumentaria. Cic. 2. Off. 52.

Lex frumentaria. Cic. 3. Tusc. 48. Piso ille Frugi semper contra legem frumentariam dixerat. Quæ & Agraria.

Lex frumentaria de semissibus. Auct. ad Herenn. lib. 1. 21. V. Lex. Pitisc.

Locus frumentarius, h. e. Ferax frumenti. Cæf. 1. Bell. Gall. 10.

Ut homines bellicosos, Pop. Rom. inimicos, locis patentibus, maximeque frumentariis, finitimos haberet.

Lucrum frumentarium. Cic. 5. Verr. 85.

Naves frumentariæ. V. NAVIS.

Negotiator frumentarius. Cæf. 8. Bell. Gall. 35. Plin. lib. 8. cap. 44.

Pecunia frumentaria. V. PECUNIA.

Prædo frumentarius. Cic. 5. Verr. 56.

Porta frumentaria. V. Lex. Pitisc. in Porta.

Provincia frumentariæ. Cic. 9. Att. 11. Omnis hæc classis Alexandrina, &c. ad intercludendos commeatūs Italiæ, & ad occupandas frumentarias provincias comparatur. V. Lex. Pitisc.

Res Frumentaria. Cic. 5. Verr. 11. Neminem vestram præterit, Judices, omnem utilitatem, opportunitatemque Provinciæ Siciliæ, quæ ad commoda Pop. Rom. adjuncta sit, consistere in re frumentaria maxime: in ceteris rebus adjuvamus ex illa provincia, hac vero alimur ac sustinemur.

Re frumentaria laborare. V. LABOR, laboris.

Solum frumentarium, In quo feritur frumentum. Plin. lib. 18. cap. 6.

Et Columel. lib. 1. cap. 2.

Tessera frumentaria, erat Signum, five symbolum quoddam, in quo nomina accipientium frumentum ex publico, & quantum quisque acciperet inscriptum fuit. V. Suet. Neron. 11. 7. conf. Lex. Pitisc. in Tessera.

FRUMENTARIUS, ii. m. Mercator comparans sibi frumenta, ut inde lucrum faciat. Plaut. Pseud. 1. 2. 54.

— Quæ amica es frumentariis,

Quibus cunctis montes maximi acervi frumenti sunt domi. Cic. 3. Off. 57. Non igitur videtur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic ædium venditor celare emptores debuisse.

Frumentarii dicebantur & Qui appositi horreis, quæ Romæ in quavis urbis Regione plura erant, ad capiendum frumentum publicum, admetiebantur populo. Lucil. apud Non. 1. 66.

Frumentarius est, modium hic secum atque rutellum Unum habet.

Fuit & aliud genus Frumentariorum, Speculatores quidam principum, qui quicquid in provinciis gereretur explorarent principique deferrent. Qui & Agentes in rebus. V. AGENS partic. De utrisque plura vide apud Lipf. Elect. 1. 8. Laurent. de Conviv. cap. 7. conf. item Casaub. & Salmas. in Adrian. Spart. cap. 11. Aurel. Vict. de Cæf. cap. 39.

Parei Lex. Crit. p. 505. vel Reines. Inscrip. 1. 15.

FRUMENTOR, [*σπυδορέω*, *ἐπισπυρομαι*] āri. Frumentum colligere. Cic. 8. Att. 19. Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris, ut frumentatum eas. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 9. Prædandi, frumentandique causa. Liv. 31. 36. Quum in propinquo agro frumentarentur Romani.

Frumentatum missus. Sallust. Jugurth. 60.

FRUMENTATIO, ōnis. f. [*σπυδορία*, *ἐπισπυρσις*] Frumentorum demessio, vel collectio. Cæf. 7. Bell. Gall. 16. Omnes nostras pabulationes, frumentationesque observabat. Ibid. lib. 6. 38. Interim confecta frumentatione, milites nostri claniorem exaudiunt. Liv. 31. 36. Octo ferme inde millium intervallo tutiorem frumentationem habituros.

Frumentatio etiam vocabatur Distributio, seu largitio frumenti, quod Romæ per tesseras singulis mensibus populo dabatur, postquam principes receperant curam publicæ annonæ. Suet. in Aug. c. p. 42. Impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi. V. Lipf. Admir. 2. 10.

FRUMENTATOR, ōris. m. [*σπυδοτής*] Liv. 31. 2. Improviso impetu Gallorum cum frumentatoribus est circumventus. Sic 22. 24. Intantum esse ad frumentatores tutandos.

Frumentatores, etiam sunt Qui frumenta aliunde coemunt & apportant. V. Liv. 12. 34.

FRUNISCOR. V. FRUOR.

FRUOR, ōris, fructus & fructus sum, & ut aliqui volunt, fretus, [*ἀντὶ λαβῆς, καρπόμεαι, ἐπαυρομαι*] Frui est (ut ait Donatus in Eun. Ter. 4. 7. extr.) Vesci; a Frumine, quæ est summa pars gulæ. A qua re etiam his, quæ nec cibo nec poculo sunt, Frui dicimur *κατὰ χηρυσικώς*.

Frui, Ali. Ter. Adel. 5. 8. 20.

— Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras,

Huic demus qui fruatur. i. e. Qui fructum capiat, non proprietate potitur, inquit Donatus; Proprie ergo & quasi de jure dixit Fruatur. Est autem Fruatur, alatur; Quia Frumen &c.

Frui, proprie, inquit Donatus, [ubi?] est Voluptatem capere ex usu, & delectari.

Frui (inquit Augustin. de Doctrina Christi 1. 4.) est Amore alicui rei inhærere propter seipsum. Uti autem, quod in usum venerit, ad id quod amas obtinendum referre. Hinc Idem ibid. Utendum est hoc mundo, non fruendum. Flor. 2. 6. 21. de Hannibale, cum post victoriam relicta Roma, ubi caput rerum, Campaniam peteret deliciis affluentem: cum Victoria, inquit posset uti, frui maluit.

Hinc frui pro Delectari, apud auctores invenitur. Plin. Paneg. cap. 34. de Delatoribus, Agnoscebamus & fruebamur, cum velut piaculares publicæ sollicitudinis victimæ, supra sanguinem noxiorum, ad lenta supplicia gravioresque poenas ducerentur. Tacit. 3. Hist. 83. extr. Velut festis diebus id quoque gaudium accederet, exsultabant, fruebantur, nulla partium cura, malis publicis læti. Claudian. Conf. Mall. Theod. 224.

Qui fruitor poena ferus est. i. e. Qui delectatur. V. Barth. hic & ad Stat. 7. Theb. 704. & Gronov. ad Sen. Herc. fur. 34.

Incendii spectaculo frui. Justin. 13. 6. 3.

Frui liceat quod amo: ut Frui quiete. Ter. Phorm. 1. 3. 13.

Ita inie Di bene ament, ut mihi liceat tamdiu quod amo frui.

Ubi Eo deesse putat Donat. ut sit Eo, quod amo, frui. Potest tamen & τὸ Id subaudiri, ut construat cum Acc. V. Faern. ad Heaut. 2. 4. 21.

Fruor dum licet, opto ut semper liceat. Cic. 9. Fam. 17.

Palam & libere frui. V. PALAM.

Æternitate fruuntur animi. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.

Ævo sempiterno beati fruuntur in calo. Cic. in Somn. Scip. 4.

Beneficiis atque honoribus frui. Cic. Brut. 16.

Bonis frui, Usamfructum percipere. Cic. pro Cæcin. 11. Usamfructum omnium bonorum suorum Cæfennia legat, ut frueretur una cum filio.

Certis fundis patre vivo fruitor filius. Cic. pro Rosc. Amer. 44.

Colloquio frui deorum. Virg. 7. Æn. 90.

Et varias audit voces, fruitorque deorum

Colloquio. Ubi Servius; Fruitor, Pascitur: quod de rebus tantum bonis dicimus.

Contemplatione frui. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Gaudio frui. Plin. in Paneg.

Gratia & opibus alicujus frui. Cic. 1. Fam. 9.

Homine Non frui, & Carere, Synonyma. Cic. 2. Att. 1. Neque nos

te fruimur, & tu nobis cares.

Ingenio suo frui, Secundum naturam suam vivere arbitrio suo. Ter.

Heaut. 2. 4. 21.

Hoccine me miserum non licere meo modo ingenio frui? Al. Ingenium.

Licentia libiore quadam frui. Cic. in Orat. 37.

Lucem qua fruimur, commoda quibus utimur, spiritum quem ducimus, a Deo nobis dari videmus. Cic. pro Rosc. Amer. 131.

Marito meliore fruitor. Ovid. 2. Epist. 79.

Otio frui. Plin. Epist. 127.

Pace frui. Cic. 7. Philipp. 19.

Paratis frui. Hor. 1. Carm. 31. 17.

Parto frui. Virg. 1. Georg. 300.

Præsentibus fruitor sapiens. Cic. 1. de Fin. 72.

Recordatione alicujus rei frui. Cic. de Amicit. 15. Sed tamen recordatione nostræ amicitia sic fruor, ut beate vixisse videar, quia cum Scipione vixerim.

Sermone alicujus frui. Cic. de Senect. 13. Cujus sermone ita tum cupide fruebat, quasi jam divinarem id quod evenit, illo extincto, fore unde discerem neminem.

Somnio frui. Ovid. 2. Met. 779.

Nec fruitor somno vigilantibus excita curis.

Suis utatur oportet & fruatur, qui beatus est. Cic. 1. de Nat. Deor. 104.

Vestigalibus frui. Cic. de Arusp. Resp. 60.

Virginitate perpetua frui. Ovid. 1. Met. 486.

Viro aliquo frui. Plin. lib. 1. Epist. 10.

Vita frui. Cic. 2. de Fin. Dum vita fruebatur.

Vita & communi spiritu frui. Cic. 4. in Catil. 7.

Voluptatibus frui. Ter. Heaut. 1. 1. 97. Cic. de Senect. 47. Quod si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruitor, libentius primum parvulis fruitor rebus, ut diximus: deinde iis quibus senectus, etiam si non abunde potitur, non omnino caret.

Voluptatibus præsentibus frui. Cic. 3. Tusc. 38.

Ufu amici & moribus frui. Cic. de Amicit. 15. Ut & usu ejus, quem diligere coeperunt, fruuntur & moribus.

Fruitor hanc alternas noctes. Plaut. Asin. 5. 2. 68.

Fruor antique cum quarto casu compositum esse ex Plauto notum est, quem, ut alibi, ita in hoc imitatus est Apulejus, lib. 8. p. 296. Caritatem non tenebis, nuptiasque non frueris. conf. bina Ter. loca supra.

FRUENDUS, a, um. [*φρουρανός*] Cic. de Senect. 38. Agro bene culto nihil potest esse nec usu uberius, nec specie ornatus: ad quem fruendum non modo non retardat, verumetiam invitat atque allecat senectus.

Justitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati reges constituti. Cic. 2.

Off. 41.

H h h 3

Fruenda

Fruenda sapientia est. Cic. 1. de Fin. 3. Idem 2. Q. frat. 14. Suavitate equidem nostræ fruendæ causa, cuperem te ad id tempus venire, quod dixeras.

FRUITURUS, a, um. Partic. [*δωλωύσων*] Cic. 3. Tusc. 38. Zeno Stoicorum acutissimus contendere magna voce solebat, eum esse beatum, qui presentibus voluptatibus frueretur, consideretque se fruiturum.

FRUCTUS, aliud Partic. [*δωλωύσων*] Dixerunt Antiqui Fructam & Fructum. Fest. Cic. in Hortens. Amœnitate summa fructus est. Patere. 2. 104. 4. Neque illi spectaculo, quo fructus sum, simile conditio mortalis recipit.

FRETUM etiam opinione quorundam, maxime Vallæ, in supino facit. V. infra.

FRUITUS, aliud Partic. [*δωλωύσων*] Ulp. in l. Pompon. D. de usu fructu eorum rerum, quæ usu consumuntur, Licet proprietarius mihi pensionem solverit, tamen usum fructum amittit, quia non meo nomine, sed suo fructus est emptor. conf. Sen. Epist. 93.

Remittit hic H. St. ad Pontanum p. 308. quæ nec Aldi, nec Cratandri est. Inquirat B. L.

FRETUS, a, um. Adj. [*πειθής*] i. e. Confusus. Participium esse volunt nonnulli a Fruor: aliis nomen esse contententibus. Plaut. Men. 5. 2. 17. Quæ viros subservire sibi postulant, fretæ dote, feroces.

Fretus & munitus. Cic. de Petit. Consul. 21. Et quanquam partis & fundatis amicitias fretum ac munitum esse oporteret, tamen in ipsa petitione amicitia, &c.

Conscientia officii mei benevolentiaque fretus, hæc ad te scripsi liberius. Cic. 3. Fam. 7.

Consiliis fretus, & innixus. Plin. in Paneg.

Diis fretus, & deos sperare. Plaut. Caf. 2. 5. 38. Sallust. in Jugurth. cap. 90. pr. Igitur consul, omnibus exploratis, credo diis fretus, &c.

Fiducia tua fretus. Plaut. Aul. 3. 6. 50.

Ibo ad te, fretus tua, Fides, fiducia.

Fuga, auxiliove fretus. Cic. 3. Tusc. 44. Ex quodam poeta.

Gratia fretus. Cic. pro Quint. 8. Si fretus gratia postulabat aliquid iniquius Alphenus.

Humanitate tua freti tibi consilium dabimus. Cic. 9. Att. 19.

Ingenio fretus. Plaut. Capt. 2. 2. 100. Ter. in prol. Heaut. 14. Cic. 1. de Invent. 84. Tum ingenio freta malitia pervertere urbes, & vitas hominum labefactare affuevit.

Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia fulti. Cic. Anteq. iret in exil. 11.

Intelligentia vestra fretus, dissero brevius quam causa desiderat. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.

Juventa fretus. Virg. 5. Æn. 430.

Malitia sua fretus. Ter. Phorm. 2. 1. 43.

Sed si quis forte malitia fretus sua, &c.

Pietatem fretus. Nævius apud Priscian. 770.

Viribus fretus. Columel. lib. 6. cap. 23.

Virtute fretus. Plaut. Amph. 1. 1. 57. Sic

Vobis fretus. Ter. Eun. 5. 8. 33.

— Cûr ergo in his te conspicio regionibus?

T. Vobis fretus. Ph. scis quam fretus? miles, edico tibi, &c.

Voce fretus. Cic. 1. Off. 133.

Fretus cum Dativô apud Livium lib. 4. tanquam constantissimæ rei, Fortunæ fretus. p. 101. Frob. Sed 162. lib. 7. Occasione magis, quam virtute fretos. H. St. Priore loco, qui est cap. 37. & ipse Frob. Fortuna exhibet, & emendati codd. etiam Constantissima re. Alter locus est cap. 12. libri cit.

FRETUS, ūs. m. pro Fiducia. ut, Fretu animi tui. Symmach. Epist. 2. 83.

FRUISCOR, ēris, [*δωλωω*] fruisci. Idem quod Fruor. Gell. lib. 17. cap. 2. Dubitatum est ab imperitis antiquitatis, an Latinum foret Fruisci; non modo autem Latinum, sed jucundius amœniûsque etiam verbum fruiscor factum est quam fruor: & ut fatiscor a fateor, ita fruiscor a fruor.

Q. Metellus Numidicus, qui caste pureque lingua usus Latina videtur, in epistola quam exul ad Domitios misit, ita scripsit, Illi vero omni jure atque honestatē interdicti, ego neque aqua neque igni careo, & summa gloria fruiscor. Nævius in Attellana, quæ Partus inscripta est, hoc verbo ita utitur,

Quod magnopere quæsierunt, id fruisci non queunt:

Qui non parcit apud se, fructus est.

Fruisci, accusativo junctum. Plaut. Rud. 4. 3. 37. Hinc, tu, nisi malum, fruisci nihil potes. conf. Non. 2. 343.

FRUNISCI, [*δωλωειν*] pro Frui, antiqui dixerunt. Lucil. lib. 18. Æque fruniscor ego, ac tu. Coel. lib. 2. Domus suas quoque ire jubet, & sua omnia frunisci. apud Non. 2. 343. Festus, Fruniscor & Frunitum dixit Cato; nosque quum adhuc dicimus Infrunitum, certum est antiquos dixisse Frunitum.

FRUNITUS, [*φρόνιμος*] inquit Perottus, dicitur Prudens, h. e. Is quo perfrui licet: sicut e contrario, Infrunitus, Inspiciens, ac stolidus, qui nulli usui est. Sed nos Frunitum & Infrunitum a Græco potius deducta existimamus: nam Græci φρόνιμον prudentem, ἄφρονα dementem dicunt. Apud Fabrett. Inscript. p. 237. FILIIS SVIS INFELICISSIMIS QVI AETATE SVA NON SVNT FRVNITI FECIT MATER SCELERATA. Manifeste a Fruor. V. dict. præced.

FRUCTUS, fructus, vel fructus & fructi, dat. fructui. m. [*κρῆπος*] a Fruendo dicitur: ut inquit Varro, & Donatus, quod his fruimur. Alii a Ferendo, Fructus deduci volunt: & dicuntur illæ res quas fundus fert, & quæ in fundo feruntur.

Fructi, genet. Ter. Adelph. 5. 4. 16. Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero, odium. Cato de R. R. cap. 4. Fructi plus capies.

Fructuis. Varro 1. de R. R. cap. 2. Ejus enim salivam esse fructuis venenum. conf. Non. 8. 61.

Fructus apum, pro Melle. Phædr. 3. 13.

Acidus fructus. V. ACIDUS.

Apyrinus fructus. V. APYRINUS.

Brevis fructus. Lucret. lib. 3. 927.

Certi, atque deformati fructus. Quintil. in præc. lib. 6.

Crastinus fructus. V. CRAS.

Incertus fructus. Varro 1. de R. R. cap. 4. V. ORCUS.

Novi fructus. Cic. de Clar. Orat. 16.

Obnoxius feris fructus. V. OBNOXIUS.

Perpetuus fructus, nec fortunæ subiectus. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Fructus, pro Cibo; interprete Donato. Ter. Phorm. 2. 2. 16.

— Non rete accipitri tenditur, neque milvio.

Qui male faciunt nobis: illis qui nihil faciunt, tenditur;

Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. [Immo, pro Lucro, seu Quæstu.

Fructus, pro Fruitione & voluptate. Valla lib. 5. cap. 5. Cic. pro Sext. 143. Præsentes fructus negligamus: posteritati & gloriæ serviamus. Idem pro Cæcin. 12.

Auctoritatis fructus. Cic. de Senect. 62.

Divitiarum fructus in copia est. Cic. in Parad. 6. Idem 2. Off. 56.

Jucunditatis fructus. Cic. pro Muren. 40.

Laboris fructus. Quintil. in præc. lib. 6. Ovid. 12. Epist. 174.

Libertatis fructus jucundissimus. Cic. Anteq. iret in exil. 3.

Libidinis fructum pollicebatur. Sallust. Catil. 2. 4.

Pecuniæ fructus maximus. Cic. 2. Off. 64.

Pietatis cujusdam fructus. Cic. pro Sext. 68. conf. Nep. 25. 5. 1.

Prædiorum fructus. Cic. 11. Att. 2.

Virtutis fructus gloria. Cic. in Pison.

Fructus & commoda. Cic. 1. de Nat. Deor. 113.

Acquirere aliquid ad vitæ fructum. Cic. 3. in Catil. 28.

Afferre ad communem fructum. V. AFFERO.

Alere suis fructibus exercitum. Cic. in Parad. 6.

Aufert voluptatum fructum solitudo. Cic. de Amicit. 89. V. AUFFERO.

Capere fructum ex aliquo: h. e. Utilitatem & commodum. Cic. de Amicit. 79. Et amicos tanquam pecudes, eos potissimum deligunt, ex quibus sperant se maximum fructum esse capturos. V. CAPIO.

Capere fructum oculis ex casu alicujus. i. e. Delectationem. Nep. 18. 11. 2.

Capere diligentia fructum. Cic. de Clar. Orat. 212.

Capere fructum dulcedinis. Lucret. lib. 2. 970.

Capere laborum & vigiliarum suarum fructum maximum. Cic. Brut. 3.

Capere tempestivos fructus ex Rebus inanimis, ex Bestiis &c. Cic. 2. Off. 14.

Capere uberes & diuturnos fructus. Cic. pro Cœl. 80.

Cepi immortalem fructum vestri in me amoris. Cic. in Pison. 31.

Claudicat fructus. V. CLAUDICO.

Condere fructum. V. CONDO.

Conferre fructum. V. CONFERO.

Consequi amplissimum fructum. V. CONSEQUOR.

Coquere fructus. V. COQUO.

Creare fructus. Quintil. lib. 5. cap. 11. Terra neglecta, fentes atque dumos: exculta, fructus creat.

Decerpere fructum ex re aliqua. Hor. 1. Serm. 2. 79.

Demetere & percipere fructus. Cic. de Senect. 70.

Duci spe posteritatis & fructu. Cic. pro Rabir. perduel. 29.

Edunt nullum fructum ex se sine hominum cultu oves. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.

Esse in fructu. V. HASTULA, in HASTA.

Esse fructui. Suet. de Clar. Gram. 24.

Explemur vitæ fructibus. Lucret. lib. 3. 1020.

Ferre fructum ex aliquo. Cic. 10. Fam. 32.

Ferre latos & uberes fructus ex Repub. sed magna acerbitate permistos Cic. pro Planc. 92.

Inducere fructum. V. INDUCO.

Indui fructu. V. INDUO.

Invidere res rusticas causa fructus aut delectationis. Cic. 1. de Orat. 249.

Manuescunt feri fructus terra. Lucret. lib. 5. 1367.

Meterere fructum. Cic. Anteq. iret in exil. 2.

Minuere fructus. V. MINUO.

Mittere fructum. V. MITTO.

Mollire feros fructus colendo. Virg. 2. Georg. 36.

Percipere gloriæ magnum fructum ex rebus gestis. Cic. pro Arch. 23.

Percipere modestiæ fructum aliquem. Cic. pro Silla, 1.

Percipitur ex litteris fructus. Cic. 15. Fam. 14.

Perdere vitæ superioris fructum. Cic. 2. de Divin. 14.

Perferre fructum. V. PERFFERO.

Petere fructum non ex stipe advectionum, sed ex animo suo, & contemplatione, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Repetere premium & fructum officii. Cic. Anteq. iret in exil. 4.

Repetere fructum, dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Arch. 2. Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum a me repetere prope suo jure debet. Est autem metaphora a villico a quo villæ dominus rationem fructuum solet exigere.

Respondens labori fructus. Ovid. 4. Fast. 641.

Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 24.

Sustulit magnos fructus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Procreata sunt pecudes ad fructum partim, partim ad usum hominum, partim ad vescendum. Cic. 1. de Legib. 25.

Permagnum hoc est ad animi fructum & lætitiā. Cic. de Lege Agrar. 2. 5.

Fructus, apud Jurisconsultos in quocunque possessore intelligentur, Quod deductis necessariis impensis circa eos factis, superfluit, l. 36. §. ult. D. de hæred. petit. l. 7. D. solut. matrim.

Fructus, pro Usufructu. Ulpianus l. 14. §. 1. D. de usu & habit.

Fructus & Usus hoc differunt; quod fructui & usus inest, usui fructus deest: & fructus quidem sine usu esse non potest, usus sine fructu potest, ut si tibi fructus deducto usu legatus sit, inutile sit legatum

Et si usufructu legato fructus adimatur, totum ademptum sit: sed si fructus sine usu, videatur constitutus, qui & ab initio constitui potest

Sed si fructu legato, usus adimatur, nulla sit ademptio.

Fructuum alii Pendentes, alii Percepti dicuntur. Pendentes sunt, Quæ terra adhuc continentur, qui terræ & fundo coherent, l. 44. D. de re vendic. l. 12. §. Julianus. D. de usufr. Appellantur & stantes fructus in l. 7. §. interduin. D. solut. matrim. His opponuntur Percepti, Quæ scilicet jam a solo separati sunt. §. is vero. instit. de rer. divis.

FRUCTUARIUS, a, um. Adj. [*κρητμῶς, κρητμῶς*] Cujus est fructus vel Ad fructum pertinet, aut Ferens fructum. Columel. lib. 1. cap. 6.

Et dividitur in tres partes, urbanam, rusticam, & fructuariam. Idem lib. 5. cap. 5. Varro 2. de R. R. cap. 4. Scrofam parere tot oportet porcos, quot mammas habeat: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse.

Agri fructuarii. Cic. 8. Fam. 9.

FRUCTUARIUS, i. m. ut

Fructuarius servi, Qui usum fructum habet in servo. Paul. l. 63. D. de solut. Si debitor sit servi fructuarius, potest is servus per acceptilationem liberare eum.

Fructuarius fundus, passivus: nimirum Cujus quispiam est fructuarius. Ulpian. in l. usufrui. D. si usufruct. petat. Nam etsi fundo fructuarius servitus debeat, fructuarius non servitutem, sed usum fructum vindicare debet adversus alterius vicini fundi dominum.

FRUCTUOSUS, a, um. Adj. [ἐκτετατός, πολυκαρπύς] Qui fructum, hoc est utilitatem praestat. Cic. 2. Tusc. 13. Ager quamvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest.

Aratio fructuosa, Mercatura quaestiosa dicitur. Cic. 5. Tusc. 86.

Arationes grandi foenore & fructuosae. Cic. 2. Philipp. 101.

Ars fructuosa. Cic. 1. de Fin. 72. Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam relinqueret.

Ars medicinae fructuosissima. Plin. lib. 29. cap. 1.

Beneficia fructuosa. Cic. Anteq. iret in exil. 4.

Locus fructuosissimus. Caes. 1. Bell. Gall. cap. 30. Locumque domicilium ex magna copia delegerat, quem ex omni Gallia opportunissimum ac fructuosissimum judicassent. Sic apud Cic. 5. Verr. Sicilia fructuosissima & opportunissima.

Prædia fructuosa. Cic. 2. de Fin. 18.

Res rustica bene culta & fructuosa. Cic. pro Quint. 12.

Saturnalia fructuosiora. Martial. 4. 46.

Segetes fructuosae. Varro 1. de R. R. cap. 9.

Virtutes fructuosae. Cic. 2. de Orat. 344.

Fructuosus, de homine. Cic. pro Lege Manil. 16. Putatisne vos illis rebus frui posse, nisi eos qui vobis fructuosi sunt, conservaveritis?

Multis esse fructuosum. Quintil. lib. 1. cap. 6. Ut quum M. Caelius se esse hominem frugi vult probare, non quia abstinens sit (nam id ne mentiri quidem poterat) sed quia utilis multis, i. e. Fructuosus: unde sit dicta Frugalitas.

Non modo liberale, sed interdum etiam fructuosum est, paulum nonnunquam de jure suo decedere. Cic. 2. Off. 63.

FRUCTUOSE, Adv. Augustin. Epist. 77. pr. Hoc nec dici brevius, nec audiri lætius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius potest.

FRUCTUO, ære. Quando attendit fegetem, & fructuare perspicit ubertatem. August. apud Dadraem 384. a. H. St.

FRUCTESCO, ère. Marius Victor.

— vario fructescere foetu.

FRUCTIFER, èra, èrum. Adj. [καρποφόρος] Ferens fructum. Plin. lib. 12. cap. 3. Quæ ex hic incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas. Conf. Columel. lib. 1. 2. & Pallad. Febr. t. 29.

FRUCTIFICUS, a, um. Adj. [γόνιμος] Idem quod Fructuosus, qui facit fructum, hoc est, qui utilitatem praestat. Unde verbum Fructifico, quod est Fructum facio; & Fructifica, Fructuum dea. Perott.

FRUCTIFICO, ære, & **FRUCTIFICANS**, antis. Frequenter in Vulg. Interpr. Lat. & apud Tertull. e. g. de Resurr. Carn. cap. 52. & de Præscript. cap. 36: improbat vero Vollius de L. L. 4. 8. & mavult Fructum ferre vel edere.

FRUCTIFICATIO, ònis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 39. Fructificationes signa sunt ætatis.

FRUS, frundis. f. pro Frons, dis. Sic ab Ennio esse declinatum ait Sospater p. 105. ubi ex 7. Annal. Rarefiant frundes. & in Aufonii Monofyll. Populea frus. Conf. Lucret. 1. 118. &c. & Priscian. p. 554. Alii malunt Fruns. Hinc

FRUNDESCO, ère. pro Frondesce. Lucret. 1. 1092.

FRUNDIFER, a, um. pro Frondifer. Idem 1. 18. & 256. &c.

FRUNDUSUS, a, um. pro Frondosus. Ennius apud Macrobi. 6. 2.

FRUSINO, ònis, vel **FRUSINUM**, i. n. [Φρύσιον Ptolemæo] hodie *Frusinona*, vel *Frufrilona*. Civitas Campaniæ, a qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Juven. 3. Sat. 124. — optima Soræ

Aut Fabrateriæ domus, aut Frusinone paratur. Sil. lib. 8. 400. Idem 12. 532.

Bellator Frusino. Sed hic Populum significat. [Immo de opido accipimus, masc. enim gen. est, ut Narbo.

FRUSTRA, Adv. [ἀλλως, ὀπίσθεν, ἄνω, ὑπὸν] In cassum, nequicquam. Quod a Frusto Perottus deductum existimat. Cic. de Senect. 19. Nec me vixisse poenitet, quoniam ita vixi, ut non frustra me natum existimem. Ter. Adelph. 2. 1. 54.

Sed nemo dabit: frustra egomet mecum has rationes deputo.

Idem Heaut. 4. 3. 15. Frustra operam hanc, opinor, fumo. Cic. 5. Att. 11. Ut aut quoad dem posthac litteras sciam, aut ne dem frustra.

Fortissimus frustra. Virg. 5. Æn. 389.

Frustra, pro eo quod est Re infecta, id est, sine ullo rei effectu. Sallust. in Jugurth. cap. 25. extr. Multa tamen oratione consumpta, frustra legati discessere. Nisi forte malis legere, Consumpta frustra.

Conferere tempus frustra. Cic. pro Rosc. Com. 4.

Conferere aliquid frustra. Cic. 13. Att. 13.

Nec frustra ac sine causa quid facere, dignum deo est, quod abhorret ab hominis constantia. Cic. 2. de Divin. 125.

Implorare frustra auxilium alicujus. Cic. 2. de Orat. 144.

Implicare frustra laborem. Cic. de Univerf. 33.

Frustra habere aliquem, pro Decipere & circumvenire. Plaut. Amph. arg. 2. 5. Is advenientes servum & dominum frustra habet.

Habitus frustra. Tacit. 13. Ann. 37. Igitur Corbulo, quaesito diu prælio, frustra habitus. Et paulo post cap. 51. Quæ brevi servata, dein frustra habita sunt. Ammian. 18. 6. & 24. 4.

Frustra esse, pro Frustrari, Decipi, falli. Plaut. Perf. 1. 3. 60.

Nunquam hercle hodie hic prius edis, nec frustra sis? Sallust. in Jugurth. cap. 85. Quo mihi acrius adnendum est, ut neque vos capiamini, & illi frustra sint.

Frustra esse, Non prodesse. Cels. lib. 3. cap. 2. Quia curatio minus iis prodest, in quibus assidue frustra fuit.

Frustra esse dicitur, Quod exitum speratum non habet, quodque non ex sententia evenit. Sallust. in Jugurth. cap. 7. extr. Cujus neque consilium, neque inceptum ullum frustra erat. Budæus. Apul. Apol. Erras, Æmiliane, & longe hujus animi frustra es. Conf. Aufon. Popm. lib. 2. de Differ. Verb.

FRUSTRO, [ψυδω] ære. Decipere. Caes. in Fragm. Non frustrabo vos

milites. V. Diomed. lib. 1. de Verbo sub fin. p. 395. Plaut. Mil. 3. 3. 9.

— Quin ego frustro,

Postquam adbibere aures meæ tuam moram orationis. Conf.

Non. 7. 44.

FRUSTOR, [ψυδομαι, ἀποτυγχάνω, μετανοέωμαι, ἐμπεριζέω] æri. Verbum commune secundum Priscianum lib. 8. de gen. verb. Idem quod Frustro. Alii tamen deponens esse volunt. Plaut. Amph. 2. 2. 200. Ter. in prol. Eun. 14. Dehinc ne frustretur ipse se, &c. Cic. 12. Att. 19. Frustrari ab aliquo; passivus. Auct. de Viris illust. cap. 42. Sed Schott. Fractus ex MSS. Ceterum V. Voff. de Anal. 3. 6.

Imaginem verbi frustratur. Lucret. lib. 4. 574.

Frustrantur tenuissima spe ignavissimi quique. Sallust. Jugurth. 3. 10.

Frustror, active. Paul. in l. sed ad eos. D. ex quibus causis majores, Sed ad eos pertinet, qui conventi frustrantur: & qualibet tergiversatione & solertia efficiunt ne cum ipsis agi possit.

Expectationem alicujus frustrari: h. e. Non præstare quod quis expectat. Plin. Epist. 34. Idem Epist. 171.

Impensas frustrari. Columel. lib. 1. cap. 1. In agricultura, in qua voluntas, facultasque citra scientiam sæpe magnam dominis adferunt jaeturam, quum imprudenter facta opera frustrantur impensas.

Lacrymulis frustrantur falsis gaudia. Catul. de Coma Beren. 64. 16.

Laborem frustrari. Columel. in Præfat.

Se frustrari. Hor. 2. Sermon. 3. 32.

— ô bone ne te

Frustrère, insanis & tu.

Seipsum frustrari de re aliqua. Cic. 4. Acad. 65. De omni statu, consilioque ejus totius vitæ aut certare cum aliis pertinaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam meipsum velim.

Tempus frustrari. Ulpian. in l. sed etfi. D. ex quibus causis major. Proinde si dum vult apud sequentem Prætozem agere, tempus frustratus est: non ei subvenietur.

FRUSTRATUS, Partic. [ἀποτυχών, ἄγεσθαι] ut, Nunquam frustrata sagitta. Stat. 1. Silv. 2. 62.

Frustrata nos est fides tua. Ter. Adelph. 4. 4. 11.

Satis diu dedisti verba: sat adhuc tua nos frustrata est fides.

Frustrata est hæc me spes. Ter. And. 2. 2. 38.

Ibo, etsi hercle sæpe jam me spes hæc frustrata est. Vale.

Cic. 12. Fam. 14. Liv. 2. 13. Patere. 2. 43. 2.

FRUSTRATUS, ùs. m. ut, Habere frustratui aliquem. Plaut. Menæch. 4. 3. 21.

FRUSTRATIO, ònis. f. [μεταίωσις] Deceptio. Cic. 10. Fam. 23. Tanto majorem his frustratio dolorem attulit.

Frustratio cupiditatis. Columel. lib. 11. cap. 1. Nec supplicium grandius, quam frustrationem cupiditatis existimat.

Frustrationem injicere in aliquem. Plaut. Amph. 3. 1. 14.

— Atque in horum familiam

Frustrationem hodie injiciam maximam.

Frustrationes dare. Plaut. Most. 5. 2. 30.

Dicito his quo pacto tuus te servus ludificaverit:

Optimas frustrationes dederis in comœdiis.

Per frustrationem. Liv. 5. Bell. Pun. Quum longo sermone habito dilatus per frustrationem esset.

Frustratio est, non Cultura. Varro 1. de R. R. cap. 1. Quoniam sine aqua, omnis arida ac misera agricultura: sine successu, ac bono eventu, frustratio est, non cultura.

Frustratio, pro Mora, dilatione, cunctatione. Afric. in l. hominem. D. mandat. Nisi forte aut per promissorem steterit, quo minus sua die solveret: aut per creditorem, quo minus acciperet. Etenim neutri eorum frustratio sua prodesse debet.

Frustratio ἀτυχία, ἀμάρτυρα. Fabius. Qualis illius fuit, qui grana ciceris, ex spatio distante missa, in æcum continuo & sine frustratione inferebat. Expono, Sans faillir un seul coup. H. St. Locus est Fabii lib. 2. Inst. cap. 20.

FRUSTRATOR, òris. m. [ψυδοδότης] a Frusto; Morator, cunctator. Papin. in l. liberto vel amico. D. negot. gestor. Litem, inquit, in judicium deductam, & a reo desertam frustratoris amicus ultro egit, causas absentiae ejus allegans. Idem l. 19. D. de vi & vi armata, Frustrator debitor constitutus est. Symmach. 10. Epist. 51. Frustrator judicium.

FRUSTRATORIUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 47. Frustratoria somnia. Arnob. 7. p. 219. Aures frustratoriæ.

FRUSTRABILIS, e. Adj. Arnobius lib. 6. adversus Gentes p. 206. Res agere vacua imaginatione frustrabiles. Idem lib. 2. p. 58. Res frustrabili expectatione præsumpta.

FRUSTRANEUS, a, um. Adj. Idem vulgo, sed absque auctore. V. Cellar. Antib. p. 40.

FRUSTUM, i. n. [ψαμμός, κἀνδρον, πύφον, ἄγμα, ψήγμα, κέρμα] Rei cujuscunque particula, sive fragmentum, dictum a Frango. Perott. Cic. 2. Philipp. 63. In cœtu vero populi, negotium publicum gerens, Magister equitum, qui ructare turpe esset, is vomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal implevit. Virg. 1. Æn. 212.

Pars in frusta secant. Cato, Frusto panis conducit potest vel uti taceat, vel uti loquatur. apud Gell. 1. 15. Cic. 1. de Divin. 27. Necessse enim est offa objecta, cadere frustum ex pulli ore, quum pascitur.

Ampla frusta casei ovilli proximi anni facito. Columel. lib. 12. cap. 42. **Librarium** frustum. V. LIBRA.

Mucida frusta carulei panis. Juven. 14. Sat. 128.

Mucida frusta solidæ farinæ. Juven. 5. Sat. 68.

Semefra lardi frusta. Hor. 2. Sermon. 6. 86.

Frustra meri bibunt, i. e. Vinum congelatum. Ovid. 3. Trist. 10. 24. de Getis.

Frustrum pueri, per jocum dixit Plaut. Perf. 5. 2. 67. Loquere tu etiam, frustrum pueri.

Rogare frustra, Panem mendicare. Juven. 3. Sat. 210. al. Frustra. [Imperite, repugnante versu.

FRUSTULUM, i. n. dimin. [κερματίον] apud Plaut. Vet. Gloss. Fru-

stulum, πύμαλον. Apul. 1. Miles. p. 110. Frustulum panis

FRUSTULENTUS, Adj. [κερματώδης] Plenum frustis. Plaut. Cure. 2. 3. 34. Vin' aquam? c. si frustulenta est, da obsecro, hercle absorbeam.

FRUSTIL-

FRUSTILLUM, i. n. aliud dimin. Arnob. 2. p. 84. Frustilla ignea. & l. 7. p. 231. Frustilla parvula.

FRUSTATIM, Adv. [*ἐν κρηναῖς*] i. e. Minutatim & per frusta. Plin. lib. 20. cap. 9. Coquitur plurimis modis in olla, quæ conjiciatur in clibanum aut furnum, vel adipe aut luto illita, aut frustatim in patinis.

FRUSTILLATIM, dimin. Adv. [*κρηνοειδῶς*] Plaut. Curcul. 4. 4. 20. Jam ego te faciam ut hic formicæ frustillatim differant. conf. Non. 2. 335.

FRUSTO, are. In frusta conscindere. Flor. 2. 2. 52. Cum Punicæ prædæ omnibus promontoriis, insulisque frustarentur & fluitarent. Ita Salmaf. Græv. & Freinsh. pro Frustrarentur. V. Not. Duker. & Græv. Heinf. Eructarentur. [Forte Fluctuarentur. Id enim & convenit naufragio verbum, & alteri illi aptissime jungitur.

FRUTEX, icis. m. [*φρυγανός*, *φρυγανός*] dicitur (inquit Valla lib. 4. 27.) Qui ad justam magnitudinem arboris non assurgit, & statura similis est multis herbis, sed non demoritur, neque arefcit ut herba, verum perennis est. Plin. lib. 14. cap. 16. Et fruticum vero e genere, cedri utriusque, cupressi, laurus, juniperi, terebinthi, calami, lentisci. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ut capras in montosis potius locis & fruticibus, quam in herbidis campis.

Frutex crassa radice. V. **CRASSUS**.

Genus omne fruticum. Virg. 2. Georg. 21.

Aquaticus frutex. Plin. lib. 6. cap. 36.

Buxus frutex. V. **BUXUM**.

Luteus frutex. V. **LUTUM**.

Nefasti frutices. V. **NEFAS**.

Oleraceus frutex. V. **OLUS**.

Frutex & Arbor eadem stirps vocata. Plin. lib. 13. cap. 53. Cedro similis in Arcadia est Arbor: in Phrygia frutex vocatur.

Frutex, de Lupino. Columel. lib. 2. cap. 12. Ut latius se frutex humi diffundat. De frumentis & leguminibus. Idem lib. 2. cap. 15. Frutex lupini succifus, optimi stercoreis vim præbet. Idem lib. 11. cap. 3.

Translate. Tertul. adv. Gnost. cap. 11. Hæreditarii discipuli & Apostolici feminis frutices.

Per contumeliam Frutex dicitur Homo stupidus & insulsæ mentis. Plaut. Most. 1. 1. 12. Nec veri simile loquere, nec verum, frutex. Apul. Apol. pag. 317. Ne huic frutici credam, non modo odium peccatorum, sed saltem intellectum inesse.

FRUTICETUM, i. n. [*φρυγανών*] Locus fruticibus confitus. ut, Arcetum fruticetum. Hor. 3. Carm. 12. 12. Suet. Neron. cap. 48. Dimissis equis inter fruticeta ac vepres evasit.

FRUTETUM, sive **FRUTECTUM**, i. n. [*φρυγανών*] Idem Plin. lib. 18. cap. 6. Fruteta igni optime tolluntur. Columel. lib. 6. cap. 22. Nam melius memoribus herbidis & frutetis & carectis, quam lapidosis locis durantur ungula. Plin. 23. 1. In frutectis & arundinetis. Prudent. Psych. 442. Non piget attritis pedibus per acuta fruteta Ire.

FRUTETOSUS, sive **FRUTECTOSUS**, a, um. Adj. [*φρυγανώδης*] Fruticibus abundans. Plin. 18. 14. Frutectoso solo. Idem lib. 19. cap. 1. Siccis hæc fere & sabulosis locis, frutetosisque nascuntur. Columel. lib. 2. cap. 2. Memorosi, frutetosique tractus duplex cura est.

FRUTICO, [*βλαστῶ*] are. Pullulare; & quasi Frutices emittere. Plin. lib. 17. Quod supra terram est, e matre radi jubetur, ne fruticet. Columel. lib. 5.

Latius fruticare. V. **LÆTUS**.

Fruticare pluribus culmis. Columel. lib. 2. cap. 9. Ubi ex uno semine pluribus culmis fruticavit. h. e. Plurimos culmos ex eodem semine emisit. Sidon. Carm. 15. 29.

Cernas ramosis palmas fruticare lacertis. Tertul. primam male producit de Judic. Dom. 135.

Tempore nuda suo foliis quoque fruticat arbor.

FRUTICOR, [*βρύω*] ari. dep. Frutices emittere. Cic. 15. Att. 4. Animis enim usi fumus virilibus, consiliis (mihi crede) puerilibus. Excisa enim est arbor, non evulsa: itaque quam fruticetur vides.

FRUTICANS, tis. ut, Fruticans pilus. Juven. 9. Sat. 15. & Sil. 9. 205. — seu sunt Byzacia cordi

Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

FRUTICATIO, ōnis. f. [*βλάστησις*] In arboribus dicitur, quum multos ramos fruticantes producunt. Plin. lib. 17. cap. 1. Ita enim appellatur in ipsis arboribus, fruticatio inutilis.

FRUTICESCO, [*βρύομαι*] ere. Idem Plin. lib. 17. cap. 27. Vitis tantum tonsuram annuam quærit: alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticescunt.

FRUTICOSUS, a, um. [*φρυγανώδης*] dicitur Quod longe, lateque fruticat, & multos habet fruticantes ramos. Plin. lib. 12. cap. 4. Duo genera ejus. Rarum id quod melius, arboreum: alterum fruticosum. i. e. Late admodum fruticans.

Fruticosum arboribus mare. Plin. lib. 6. cap. 22. Mare id colore perviridi, præterea fruticosum arboribus, jubar earum gubernaculis deterentibus. [An Jubar earum gubernacula &c?

Smilax spinosis fruticosa ramis. Plin. lib. 16. cap. 35.

Vimina fruticosa. Ovid. 6. Met. 344.

Fruticiferos rami. Plin. lib. 20. cap. 13. Latiora fativæ folia, rami fruticiferos. h. e. Foliis & furculis abundantiores.

Fruticissimus, qui vocatur Donax. Plin. lib. 16. cap. 36.

FRUTINAL, dictum est Templum Veneris frutæ. Festus. Al. Frutis, vel Frutis. Quod ex Solino & Augustino tueri Scaliger conatur. [Sed ap. Solin. cap. 8. Ἀφροδίτη legitur. Festum puto Frutinae scripsisse.

FRUX, frūgis. [*ἀραιόν*] dixerunt antiqui, auctore Festo. Varro de L. L. 8. 31. Frux, legumen, triticum.

Frux, in nominativo singulari reperitur apud Aufonium in monosyllabis. Idyll. 12.

Ante equidem campis quam spicea suppeteret frux.

FS. Fecit sibi, Fecit suis, Forum Sempronii. **FS**. Filii Familias, Foffores, Fratres. **FS**. Fratres. **FSC**. Fuscum. **F. S. D.** Filio, vel Fratri salutem dicit. **F. S. E.** Factum sic est, Fieri sibi elegit, Fecit sibi et. **FS. E.** Factus est. **F. S. E. L. M.** Factum sic est lege Manilia, Fecit sibi & liberis (vel libertis) monumentum.

F. S. E. S. Fecit sibi & suis. **F. S. S.** Fecit sibi suis, Fecit suprascriptis. **FSS**. Falstas. **F. S. S. L.** Fecit sibi sepulturae locum.

FT. Fecit titulum, Fecerunt, Fundaverunt. **F. T. C.** Fieri testamento vel titulum curavit, Familia testimonii causa, Familia, vel Famula testis causa. **F. T. C. S.** Fieri testamento, vel titulum curavit sibi Fecit testamento coactus facellum. **F. T. M. CO.** Fecit titulum monumento conjugis, vel marito conjux. **FT. S.** Facta sunt.

F. V. Fecit vivens. **FV**. Filius, Fuerit, Fundus. **FV̄**. Fuit. **FVA**. Fuvia. **FV. AG.** Fundus agri. **F. V. C.** Fidei vestrae commissum, Fraudisve causa, Fieri vivens curavit. **FVL**. Fulvius. **FVNC**. Functus. **F. V. R. C. E. P. E. M.** Fines ultra rigorem cipporum & parietis & maceriarum. **FVR**. Furius. **FVRR**. Furinalia. **F. V. S.** Fecit vivens sibi vel voto suscepto. **F. V. S. L. M.** Fecit voto soluto libens merito.

FUAT, [*ἔω*] pro Sit, dixerunt veteres, auctore Donato. Virg. 10. Æn. 10. Tros, Rutulusve fuat, nullo discrimine habebō. Ubi Servius Fuat, i. e. Fuerit, futuri temporis verbum defectivum. Ter. Hec. 3. 4. Fors fuat pol. Plaut. Amph. 3. 4. 2. Nec quisquam tam audax fuat homo, qui obviam obfistat mihi. Tibul. 1. 1. 67. Ferreus ille fuat. V. ibi Scalig. & Non. 2. 230.

FUCA, Piscis faxatilis, in petrosis promontoriis, ubi saxa sunt, deltescens ac pariens, molli carne præditus, proptereaque facilis confectio, teste Galeno lib. 3. de Aliment. facult. cap. 28. & 30.

FUCÆ, arum. f. pl. Maculae in facie. Columel. 10. v. 125. de Herb. Dejectura quidem fronti data signa fucarum. Al. Fugarum. Comment.

FUCENTES, Populi in quarta regione Italiae, quos Marforum esse dicit Plin. lib. 3. cap. 12.

FUCILIS. V. **FUCUS**.

FUCINUS, [*Φουκίνα λίμνη*] Lacus in quarta regione Italiae, prope Albes Marforum populos. Quo etiam nomine dictus est lacus Volscorum Martialis lib. de Spectac. 28. Sen. Quæst. Nat. 3. 3. Virg. 7. Æn. 75. Suet. Cæs. cap. 44. & Claud. cap. 10. & Spartian. in Hadrian. cap. 22.

FUCUS, i. m. [*φυκίον*] Genus apes sine aculeo. Virg. 4. Georg. 168. Ignavum fucus pecus a præsepibus arcent. Plin. lib. 11. cap. 1. Sunt autem fuci sine aculeo velut imperfectæ apes, novissimæque a fucis, & jam emeritis inchoatæ, serotinus foetus, & quasi servitia veterum apum. Quamobrem imperant iis, primosque in opera expellunt tardantes sine clementia puniunt. Neque in opere tantum, sed in festu quoque adjuvant eas, multum ad calorem conferente turba. Conti. Varro 3. de R. R. cap. 16. Itaque insectantes a se ejiciunt fucos, qui hi neque adjuvant, & mel consumunt. Columel. lib. 9. cap. 5. Fucus genus amplioris incrementi, simillimum apis, & immune, sine dctrina, favis affidens.

Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Virg. 4. Georg. 244.

Fucum pro Cera posuit Virg. 4. Georg. 39. — fucoque & floribus oras

Explant. Fucus genus est herbæ, unde tinguntur vestes. Fucus autem & flores pro Cera posuit, quam ex his colligunt rebus. Sen. Fucus marinus, [*Φυκίς θαλάσσιος*] Herba quæ & Alga marina dicitur Plin. lib. 26. cap. 10. Præcipue vero liberat eo malo phycos thalassios i. e. Fucus marinus, lactucæ similis, qui conchyliis subternitur: non podagræ modo, sed omnibus articularum morbis impositus, priusquam exarefiat. Tria autem genera ejus, latum, & alterum longi quadamtenus rubens. Tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur, omnia ejusdem usus. Idem tamen lib. 13. cap. 25. Non habet, inquit, lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex, &c. conf. Isidor. 17. 9.

Fucus, [*φυκίον*] Unguentum aut pigmentum quo mulieres tingunt & colorantur, ut vitia corporis emendant. Plaut. Most. 1. 3. 11. Vetulæ, edentulæ, quæ vitia corporis fucis occultant, &c. Hinc Fucus, [*φύκη*] Fraudem aliquando significat & insidias, interprete Donato: sub quibus occultatur veritas. Plaut. Capt. 3. 3. 6. Ter. Eun. 3. 5. 4. Deum sese in hominem convertisse, atque per alienas tegulas Venisse clanculum, per impluvium fucum factum mulieri.

Facere fucum. Cic. de Petit. Consul. 28. Si eum qui tibi promiserit fucum, ut dicitur, facere velle senseris.

Sine fucis, i. e. Simpliciter & aperte. Cic. 1. Att. 1. Prensat unus Galba sine fucis ac fallaciis, more majorum. Idem de Clar. Orat. 16. In his omnibus inest quidam, sine ullo fucis, veritatis color.

Sententiæ veræ, sine pigmentis fucis puerili. Cic. 2. de Orat. 188.

Fucus & cinnini poetæ. Cic. 3. de Orat. 98.

Fucus roseus. Catul. 62. Argon. 49.

Tincta tegit roseo concillii purpura fucis.

Gestat mercem sine fucis. Hor. 1. Serm. 2. 83.

Illitus fucis color. Cic. 3. de Orat. 197.

Medicata lana fucis. Hor. 3. Carm. 3. 28.

Mentiri colorem fucis. Quintil. lib. 2. cap. 15. conf. Idem 12. 1. & Erhard. ad Petron. 24.

Perfusa gloria fucis. Ovid. 1. Fast. 303.

Splendente fucis ornare comas. Tibul. lib. 1. 8. 11.

Fucus, pro Medicamine sive sanie purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 38. Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit.

FUCO, [*φυκίδω*, *ἀγγελλίζω*] are. Colorare. Virg. 2. Georg. 465. Alba neque Assyrio fucatur lana veneno. Cic. 1. de Nat. Deorum. 111. Formare, fucare, colorare, animare non possent. Alia exemplaria legunt Figurare.

Stercore fucatus crocodili color. Hor. Epod. 12. 11.

Immodice forinam fucata. Lucan. lib. 10. 137.
Sermo non fucatur pompa facundiae & gratiae. Min. Fel. cap. 16. extr.
Cum fucatur atque praelinitur fit praestigiosum. Gell. 7. 14. extr.
Vellera fucare. Solin. cap. 36.

FUCATUS, a, um. Adj. [*φουκατός*] Fucatae mulieres dicuntur, Quae vel unguentis quibusdam colorantur, vel vitia corporis inductis coloribus tegunt.

Candoris & ruboris fucati medicamenta omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit. Cic. in Orat. 79.

Nitor fucatus, cui opponitur Naturalis. Cic. de Clar. Orat. 36. Hæc enim ætas effudit hanc copiam: & ut opinio mea fert, fucus ille & sanguis incorruptus, usque ad hanc ætatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus nitor.

Signa probitatis non fucata specie forensi. Cic. pro Planc. 29.

Vellera hyali saturo fucata colore. Virg. 4. Georg. 335.

Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. Cic. pro Planc. 22.

Fucata & simulata, Sincera & vera, contraria. Cic. de Amicit. 95. Secerni autem blandus amicus a vero & internosci tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata a sinceris atque veris.

Fucata ineptius omnia. Cic. pro Muren. 26.

FUCUS, Adv. Aufon. prosa post Idyll. 3. Fucatus concinnata.

FUCIO, ōnis. f. Apul.

FUCILIS, e. Falsus, fucatus. Festus. Fucilia falsa, dicta autem quasi fucata. al. Futilia. [In ed. Scalig. & Dacer. Fucilis, falsa, &c. forte fucalis. ut a Locus Localis. Videtur autem Veteris poetæ locum aliquem respicere, ubi ea vox f. g. posita fuit.

FUCOSUS, a, um. Adj. [*φουκός*] Vitiat, quasi fuso tectus, non finitus, ut, Fucosa merces. Cic. pro Rabir. Posth. 40. Audita, visaque merces fallaces quidem & fucosa, chartis & linteis & vitro delata.

Fucosa amicitia, pro Ambitiosis, & specie splendidis. Cic. 1. Att. 18. Nam illa ambitiosa nostræ, fucosaque amicitia sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.

F U E

E, Intersectio ructum exprimentis. Plaut. Most. 1. 1. 37.

F U F

FIA Gens. V. Gens in Lex. Pitife.

FIDIA Gens V. L. c. Ex hac L. Fufidius Orator, cujus meminit Cic. in Bruto, 113. Ipse etiam Fufidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit. Ad quem etiam M. Scaurus tres libros de vita sua scripsit, ut Cic. ibidem & Plin. testatur lib. 33. cap. 1.

Fufidius, Jurisconsultus celeberrimus fuit, cujus auctoritate Paulus usus est in l. Fufidius. D. de bon. auct. judic. poss. Forſitan hic ille est L. Fufidius, de quo Tullius in Bruto scribit.

F U G

GA, FUGAX. V. FUGIO.

GALIA, Festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, libertatæque Reipub. instituta. Censorin. de Die Natali cap. 20. festum hoc egifugium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porſenam Heuſcorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario, post exacta terminalia. August. lib. 2. de Civit. Dei, 6. Sed deſtrentur talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludgerentur obſcæni, vocibus & moribus hiftrionum, nec ubi fugaliam celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & vere fugaliam, sed uſoris & honeſtatis. conf. Lud. Viv. not. V. REGIFUGIUM.

lius videtur dies Populifugia apud Varr. L. L. 5. 3.

GIA, Dea lætitiæ, a fugatis hoſtibus. Perott.

GIO, fugi, itum, [*φύγω, φύγειν, ἀλείνω, ἀλύω, λιάζω, ὑπαλύγω, ἀπελευθέρω*] ère. A Græco φύγω. Cum curſu & celeritate abire & recere. Virg. 1. Ecl. 4.

Nos patriam fugimus. Idem 8. Ecl. 52.

Nunc & oves ultro fugiat lupus.

apientis fugere negant Stoici. Cic. ad Brut. 15.

ugere de cavea. Martial. lib. 9. 90.

De cavea fugiat ne male paſtus aper.

ugere de civitate. Quintil. lib. 6. cap. 1.

ugere e conſpectu. Ter. Hec. 1. 2. 107.

— Siquando ad eam acceſſerat

Confabulatum, fugere e conſpectu illico, Videre nolle.

ugere e manibus. Cic. pro Cœl. 65. Mimi ergo eſt jam exitus, non abulæ: in quo quum clauſula non invenitur, fugit aliquis e manibus. enues fugit, ceu fumus, in auras. Virg. 5. Æn. 740.

bellum fugitur. Lucan. lib. 1. 504. de Pompejanis. ubi forma Imperſ. ponitur.

onge fugere. V. LONGUS.

axime fugiebam. Plaut. Amph. 1. 1. 44.

Nam quum pugnabant illi maxime, ego fugiebam maxime.

vide fugere. V. PAVIDUS.

ppido fugere. Cæſ. 3. Bell. Civil. 29. Octacilius ſibi timens, opido fugit, & ad Pompejum pervenit.

ugere, Vitare, & reſpuere. Plaut. Afin. 1. 3. 60.

— Quod nolebam ac veteram de induſtria,

Fugiebatis: neque conari id facere audebatis prius.

iquem odiſte & fugere. Hor. 1. Serm. 3. 86.

iquid omni contentione fugere. V. OMNIS.

ongreſſus hominum fugere. Cic. de Amicit. 87. Quinetiam ſiquis ſperitate ea eſt, & immanitate naturæ, congreſſus ut hominum fugiat, atque oderit.

onſpectum alicujus fugere. Cic. pro Lege Agrar. 2. 6. Nec quom oculis offendeſbat, eorum ipſorum conſpectum fugere auſus eſt.

Ovid. 2. Met. 594. Conſpectum lucemque fugit.

ram fugere. Cic. de Amicit. Quod ſi curam fugimus, virtus fugienda eſt.

ſciplinæ omnes fugit. Quintil. lib. 2. cap. 174

VOL. II.

Facta aliqua fugere. Plaut. Mil. 3. 1. 28.

Hominem fugere oculis, Aſpectum ejus vitare. Cic. in Piſon. 45. Nemo bonus, nemo denique civis eſt, qui modo ſe civem eſſe meminerit, qui vos non oculis fugiat, auribus reſpuat, animo aſpernetur.

Infamiam fugere. Cic. 1. Fam. 1.

Iter fugere, h. e. Fugiendo conſicere. Cic. 11. Fam. 13. Bido me Antonius anteceſſit, itinera multo majora fugiens, quam ego ſequens. Codd. emendati habent, Itinera fecit &c.

Laborem fugere. Ter. Heaut. 1. 1. 114.

Non convenit, qui illum ad laborem impulerim,

Nunc me ipſum fugere.

Virg. 3. Æn. 459. Cic. 5. de Fin. 57.

Nec voluptatem relinquentes, nec fugientes laborem.

Munus omne fugere. Idem 11. Att. 1.

Nomen invidioſum voluptatis fugere. Cic. 4. Acad. 138.

Nuptias aliquas fugere. Ter. And. 4. 4. 27. Recte ego ſemper fugi has nuptias.

Recordationes, quæ morſu quodam dolorem efficiunt, fugere. Cic. 12. Att. 19.

Suſpicionem fugere. Cic. 15. Att. 22.

Tadium fugere. Plin. lib. 36. cap. 15.

Fugere cum Inf. Neque enim illud fugerim dicere, ut Cœlius, Qua tempeſtate &c. Cic. de Orat. lib. 3. p. 196. Potius dicere ſolet Cicero, Neque dubitarim dicere. H. St. Locus eſt 153. Verburg.

Fugere, de ſis qui navigant etiam dicitur. Virg. 3. Æn. 268.

Tendunt vela Noti, fugimus ſpumantibus undis.

Item de Avibus. Virg. 3. Æn. 243.

— celerique fuga ſub ſidera lapſæ,

Semeſam prædam, & veſtigia fœda relinquunt. De Harpyis

loquitur.

Ventis ocior fugit. Sil. lib. 13. 343.

Acieſ fugit tenuitas animi. Cic. 1. Tuſc. 50. Caſurusne in conſpectum videatur animus, an tanta ſit hujus tenuitas ut fugiat acieſ. h. e. Ut videri non poſſit, de acieſ enim oculi loquitur.

Fugere, pro Latere, & præterire & obliſcei. Cic. pro Cæcin. 33. Alia ſiqua forte eſt actio, quæ nos fugiat, dic quæ ſit? diſcere cupio. Bud.

Fugere & prætervolare aliquos. Cic. in Orat. 197. Eaque dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & prætervolat numerus: qui ſi abeſſet, illa ipſa delectarent.

Nulla res eſt in uſu militari poſita, quæ hujus viri ſcientiam fugiat. Cic. pro Lege Manil. 28.

Fugiant hæc me, i. e. Non recordor, non memini, aut ignoro. Cic. 1. Tuſc. 22. Idem pro Cæcin. Non enim ſum id dicturus, quod ego inveniſſim, ſed quod illos non fugerit.

Me fugit, i. e. Neſcio. Ovid. 5. Faſt. 445.

Dicta ſit unde dies, quæ nominis exiſteſ origo,

Me fugit: ex aliquo eſt inveniendi deo.

De Cæſare fugerat me ad te reſcribere. h. e. Non memineram ad te reſcribere de Cæſare. Cic. 2. Q. frat. 12.

Neminem fugit illud. Julian. in l. 1. D. de diverſ. & temporal. præſcript. 1. e. Nemo ignorat.

Non te fugit. Cic. 11. Fam. 10. Quantamque cupiditatem hominibus injiciat vacuitas, non te fugit. i. e. Non ignoras.

Siquid te fugerit. Ter. Heaut. 2. 3. 75.

Ubi ſi paululum modo quid te fugerit, ego perierim. i. e. Si vel tantillum peccaveris obliſione, aut aliquo alio modo.

Fugit te ratio. Plaut. Amph. 1. 1. 230.

Ad Herenn. lib. 2. Nam qui ſe propter vinum, aut amorem aut iracundiam fugiſſe rationem dicet, &c. H. St. Locus eſt 24. Verburg. ubi V. Lambin.

Fugere, Cedere eſt. Unde, Vina quæ ætatem ferre non poſſunt, i. e. Fugientia, Annis cedere dicuntur: ut Cedere oneri dicimus, Onus non perferre. Atque eadem quoque ratione Facitæ gemmæ ſcarificationi cedentes, Fugere dicuntur. Plin. lib. 37. cap. 13. Facitæ gemmæ ſcarificationis candicantiam fugiunt. Ubi forte Candicantia ſexto caſu leſgi debet. Budæus ex Hermolao. Hard. Scarificationes candicantium. q. V.

Vinum fugiens. Cic. 3. Off. 91. conf. Non. 2. 397. Sic Sen. Epift. 12.

Gratiſſima ſunt poma cum fugiunt. V. infra in FUGIENS.

Fugere aliquando eſt Cavere vel Nolle. Hor. 1. Carm. 9. 13.

Quid ſit futurum cras fuge quærere. conf. 2. 4. 22.

Paſſive uſurpavit Auguſtin. de Civ. Dei, 22. 22. Vitia quibus labor fugitur.

Fugiendo. Propert. lib. 1. 1. 9.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores,

Sævitiæ duræ contudit ſaſidos.

Genus dicendi vitioſum longa animi proviſione fugiendum. Cic. in Orat. 189.

Injuria fugienda. Cic. 1. Off. 25.

Satietas audientium oratori fugienda. Cic. 5. Verr. 102.

Turpitudinem fugienda, adipiſcenda honeſtas. Cic. 2. Tuſc. 58.

FUGIENS, entis. Partic. [*φύγων*] Qui timet & fugit aliquid. Ter. And. 5. 4. 33.

Is hinc, bellum fugiens, meque in Aſiam perſequens proſciſcitur.

Conſilire fugientibus. Tacit. 3. Ann. 46. Tanto magis imbelles Æduos evincite, & fugientibus conſilite.

Obſiſtere fugienti. Ovid. 2. Faſt. 595.

Secutus eſt fugientem voce. Virg. 1. Æn. 410.

Fugiens opprobria culpæ. Hor. 1. Epift. 9. 10.

Vinum fugiens: i. e. Dubium, & in vitium inclinans. Et Fugere in vino Latine dicitur, quod vulgo non ſervari dicimus. Cic. 3. Off. 97.

Qui vinum fugiens vendat ſciens, debeatne dicere? Fugiens Cicero pro Ætati cedente dixit. Budæus. V. Turneb. Adverſ. 10. 13.

Fugientes etiam litteræ dicuntur exoleſcentes, Quæ vêtuſtati cedunt. i. e. *εξερνηνέτα γράμματα*, quaſi diſſuſcentes, dilabentesque. Quod ſit etiam quum membranæ præpingues, litteras non retinent. Budæus.

Spicula converſo fugientia dirigit arcu. Virg. 11. Æn. 654.

Fugiens laboris. [*φύγοντος*] Cæſ. 1. Bell. Civil. 69. Nemo erat adeo

tardus, aut fugiens laboris, quin, &c.

Ætas fugiens Catul. 69. 43. Inconſtans.

Flumina fugientia. Hor. 1. Serm. 1. 68.

Hora fugiens. Idem 3. Carm. 29. 48.

Somnus fugiens. Idem 3. Carm. 27. 43. i. e. Cedens,

111

Fugien-

- Fugientia captare. Idem 1. Serm. 2. 108.
 Fugiens, pro Reus, figura dicendi Græca usurpatur a Justiniano in 1. 2. C. de juram. propter calum. Non aliter neque actorem, neque fugientem in primo exordio litis exercere certamina. id est *φύγων*.
FUGITURUS, a, um. Partic. [*φύγων*] Ovid. 2. Epist. 47.
 Remigiumque dedi, quo me fugiturus abires.
FUGITOR, ōis. m. [*φύγισ*] Timidus, & qui protinus fugit. Plaut. Trin. 3. 2. 97.
 Credo ad fummos bellatores acrem fugitorem fore.
 Et capturum spolia ibi illum, qui meo hero adversus venerit.
V. ACER.
FUGITO, [*φύγομαι*] āre. frequentat. a Fugio. Apulejus, Huc atque illuc fugitando, ad stabulum tandem perveni.
 Fugitare patrem. Ter. Phorm. 5. 5. 7.
 Virilim partes tuas acturus est. A. quas? P. ut fugitet patrem. i. e. b. conspectu patris.
 Conspectum patris fugitare, Idem Heaut. 3. 1. 25.
 Non vult te scire se redisse: etiam & tuum
 Conspectum fugitat, propter peccatum hoc timet.
Oculus alterius fugitare. Plaut. Capt. 3. 4. 10.
 Quid istuc est, quod meos te dicam sic fugitare oculos, Tyndare?
 Fugitare omnes hanc provinciam. Plaut. Capt. 1. 2. 53.
 Quæstionem fugitare, Formidare & fugere tormentum. Cic. pro Rosc. Amer. 78. Dubitate etiam nunc, Judices, si potestis, a quo sit Sext. Roscius occisus: ab eone qui propter illius mortem in egestate & insidiis versatur, cui ne querendi quidem de morte patris potestas permittitur: an ab iis qui quæstionem fugitant, bona possident, in cæde atque ex cæde vivunt.
FUGITO, āre. frequentat. a Fugo, āre. Idem ac Propellere. Plaut. Pseud. prol. 7. Semper odistis malos, & lege & legionibus hos fugitastis.
FUGITANS, antis. Partic. Qui sæpius, aut huc atque illuc solet fugere.
 Fugitans litium, Nomen. Ter. Phorm. 4. 3. 18. Hærus liberalis est, & fugitans litium. conf. Priscian. p. 1202.
FUGITATIO, ōis. f. Jct. in Digest.
FUGITATOR, ōis. m. apud Firmic.
FUGA, æ. f. [*φύγη, φύξις, φύξις, δραστηρις*] Professio, abscessus cum celeritate. Virg. 3. Æn. 160.
 — longumque fugæ ne linque laborem. Idem lib. 4. 400. Fugæ studium. Servius.
 Fugam, Nonius 4. 199. distincte exponit etiam de Cito cursu, de volatu, de navigatione, & de vehementi afflatu.
 Fuga, Cursus. Virg. 1. Æn. 320.
 — vel qualis equos Threïssa fatigat
 Harpalice, volucrumque fuga prævertitur Hebrum. Servius.
 Fuga, Celeritas. Virg. 11. Æn. 706.
 — dimitte fugam: & te cominus æquo
 Mecum crede solo. Servius.
 Fuga, Impetus. Virg. 3. Georg. 201.
 Ille volat, simul arva fuga, simul æquora verrens. V. Non. supra.
 Fuga, pro Exilio. Cic. 3. de Orat. 9. Tenemus enim memoria Q. Catulum virum omni laude præstantem, quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum ut vita se ipse præteret. Budæus.
 Immo potius Exilium & fugam, q. d. Ne cogeretur exulare & se in fugam dare. Sed alia Exempla habes apud Ovid. & Senec. in Thebaide actu 4. (v. 486.)
 Ferat ut reverso post fugam nato oscula.
 Quod ante dixerat Exilium. H. St. Priora verba hujus observationis in summo margine resecta fuerunt. Forsan eos refellebat, qui apud Cic. Exitium legunt. conf. Consciscerè fugam.
 Lata fuga, Libera vagandi potestas, quasi exilium vagum: quo qui damnati sunt, locum subinde mutare possunt, modo ne eo revertantur unde exulare jussi sunt. Martian. l. exil. D. de interdict. & releg. Exilium triplex est: aut certorum locorum interdictio: aut lata fuga, ut omnium locorum, præter certum locum: aut insulæ vinculum, id est relegatio in insulam.
Acer fugâ. V. ACER.
 Honoris fuga. Liv. 3. 67. pr. Hanc ego ignominiam, vel exilio, vel morte, si alia fuga honoris non esset, vitassem. i. e. Alia effugiendi honoris ratio. Sic
 Mortis & vulnerum fuga. Liv. 38. 40. extr. Jam nox appetebat, quum prælio excedunt Thræces: non fuga vulnerum aut mortis, sed quia satis prædæ habebant.
 Laboris fuga desidiam coarguit. Cic. pro Muren. 9.
 Laborum ac dolorum fuga. Cic. 2. de Fin. 33.
 Lucis fuga. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Operarum fuga. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Calamitosa fuga. V. CALAMITAS.
 Celeri fuga sub sidera lapsæ. Virg. 3. Æn. 243.
 Ignominiosa fuga. V. IGNOMINIA.
 Immitis fuga. Sen. in Med. 6.
 Nuda fuga. Paterc. 2. 61. extr. Antonius turpi ac nuda fuga coactus deferere Italiam.
 Nulla fuga malefactis meis. Plaut. Capt. 3. 3. 7. i. e. Non possum vitare peccam.
 Occulta fuga. Sil. lib. 7. 331.
 Præceps fuga. Liv. 30. 5. extr.
 Trepidæ duxque comesque fugæ. Ovid. 1. Trist. 9. 10.
 Turpis fuga. Tacit. 3. Hist. 9.
 Turpissima ab urbe fuga. Cic. 7. Att. 20.
 Volucris fuga. Sil. lib. 17. 589.
 Ardet abire fuga. Virg. 4. Æn. 281. V. ABRO.
 Abscondere furto fugam. V. ABSCONDO.
 Accelerare fugam. Stat. 5. Theb. 278.
 Agere in fugam. V. AGO.
 Agitare fugam. Virg. 2. Æn. 640.
 Amittere fugam. V. AMITTO.
 Aperuit lux fugam hostium. Liv. lib. 27. 2. extr.
 Aperire fugam inclusis. Claud. de Bell. Get. 97.
 Apparare fugam. V. APPARO.
 Avertere in fugam. V. AVERTO.
 Auferre fugam. i. e. Fugæ potestatem. Flor. 3. 10. 3.
- Capere fugam. Cæf. 7. Bell. Gall. 26. V. in CAPIO. Ovid. Fast. 867.
 Capeffere fugam. V. CAPESSO.
 Celerare fugam. Virg. 1. Æn. 361. V. CELERO.
 Claudere alicui fugam. Ovid. 6. Met. 572.
 Claudit fugam custodia. Claud. de Bell. Get. 315.
 Cohibere fugam. V. COHIBEO.
 Commendare se fugæ. V. COMMENDO.
 Commisit se fugæ fortunæque. Paterc. lib. 2. 72.
 Compescere fugam alicujus. Claud. de Bell. Get. 315.
 Conferre se in fugam. Cic. pro Cæcin. 22.
 Conjicere se in fugam. Cic. pro Cæf. 63. V. CONJICIO.
 Consciscere fugam. Tacit. 3. Hist. 9. Liv. 5. 53. Exiliumque, ac gam nobis ex eo loco conscisceremus.
 Consternari in fugam. Liv. 10. 43. Incerti quam in partem intenderent iter, in fugam consternantur.
 Convertere se in fugam. V. CONVERTO.
 Convertere fugam clamore. V. CONVERTO.
 Convertunt clamore fugam. Virg. 12. Æn. 252.
 Dare se incertæ & periculosa fugæ. Cic. 7. Att. 22.
 Dare sese in fugam. Cic. 6. Verr. 95.
 Dare fugam, Fugæ facultatem. Virg. 7. Æn. 24.
 Desperata fuga latronis. Cic. 5. Philipp. 30.
 Dictare fugam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Disjicere [Immo Pellere.] aliquos in fugam. Tacit. in vita Agric.
 Quantoque ferocius accurrant, tanto acrius pulsos in fugam disjicif
 Donare fugam, Dare fugæ facultatem. Sil. lib. 15. 724. Poëticum.
 Extinguere fuga ac ferro. Sallust. Jugurth. 46.
 Facere fugam. V. FACERE.
 Inclinare in fugam. V. INCLINO.
 Injicere fugam inimicis. V. INJICIO.
 Intendere fugam. V. INTRANDO.
 Intendere fugam ad mœnia. Lucan. lib. 4. 262.
 Intercludere fugam. V. INTERCLUDO.
 Mandare se fugæ. V. MANDO.
 Maturare fugam. Virg. 1. Æn. 140. Sallust. Jugurth. 1. 21.
 Meditari fugam. V. MEDITOR.
 Moliri fugam. Virg. 2. Æn. 108. V. MOLIO.
 Nudant terga fugæ. Virg. 5. Æn. 586.
 Nutare in fugam. Flor. 3. 10. 4.
 Occultare fugam. V. OCCULTO.
 Ornare fugam. V. ORNO.
 Parare fugam. V. PARO.
 Penetrare se in fugam. V. PENETRO.
 Perdere fugam implicitam visco. V. IMPLICO.
 Petere fugam, Fugere. Claud. 2. in Rufin. 132.
 Præbere terga fugæ. Ovid. 10. Met. 706.
 Quærere fugam. Cic. 5. Philipp. 30.
 Repressa est fuga quæ parabatur. Cic. 7. Att. 25.
 Simulata fuga. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Sistere fugam alicujus. Stat. 9. Theb. 874. Flor. 1. 1. 13.
 Sum. ut, In fuga esse. Cic. 7. Att. 22.
 Texuntque fugas & prælia ludo. Virg. 5. Æn. 593.
 Vertere in fugam. Liv. 37. 27. Posteaquam videre ex alto classēm, fugam verterunt. i. e. Aufugerunt. Idem 30. 33. extr. Carthagin sium equites in fugam verterunt. i. e. Fugarunt.
FUGELA, æ. f. Idem. Apul. Apol. p. 336. Ab iis nunc magna fugel: ganeum fugit. Sic in Catonis fragmentis, edente Popma, Maxima gela dicitur, pro Maxima fuga.
FUGAX, ācis. Adj. [*φύλακτος, φύλας*] Qui propter timiditatem facile fugax, Fugiens, nomen pro partic. Virg. 11. Æn. 713.
 Haud mora, conversisque fugax aufertur habenis. Servius.
 Fugacia poma, Persica appellat Plin. quod cito deflorescant, & diu ferveri non possint; lib. 15. cap. 12. Budæus.
 Fugax, Velox. Virg. 10. Æn. 697.
 — prolem Dolicaonis Hebrum
 Sternit humi: cum quo Latagum Palmumque fugacem. Serv.
 Anni fugaces. Hor. 2. Carm. 14. 1.
 Aves fugaces. contr. Fortes. Plin. lib. 10. cap. 52. Tribuit hoc avi generi natura; ut fecundiores essent fugaces earum, quam fortes.
 Aura fugacior. Ovid. 13. Met. 808.
 Capræ fugaces. Ovid. 1. Met. 442.
 Cervi fugaces. Virg. 3. Georg. 539.
 Crocodilus contra infrequentes fugax. Plin. lib. 8. cap. 25.
 Dux fugacissimus. Liv. 30. 28.
 Hostis fugacissimus. Liv. 5. 28.
 Miles. Paterc. 2. 85.
 Res fugax ac lubrica tempus. Sen. Epist. 1.
 Gloriæ fugacissimus. Sen. de Benef. 4. 32.
 Sequi fugacem. Hor. 2. Serm. 7. 115.
 Brevia, fugacia, & caduca existima. i. e. Caduca & temporaria. Cic. 10. Fam. 12.
FUGACITER, Adv. More fugientium. apud Jct. in Cod.
 Compar. Liv. 28. 8. Utrum ab se audacius, an fugacius ab hosti geratur bellum.
FUGACITAS, ātis. f. Gloss. Cyrill. Fugacitas, *ἡ φύγῃς*.
FUGITIVUS, a, um. Adj. [*φύλακτος, φύλας*] Qui aufugit: ut, Fugitivus servus, Qui a domino ea mente recedit, ne ad eum redeat, iam mutato consilio ad eum revertatur. Plaut. Men. 1. 1. 4.
 Et qui fugitivis fervis indunt compedes.
 Amor fugitivus. Ovid. de Rem. Amor. 358. al. Fugandus.
 Argentum fugitivum. Ter. Heaut. 4. 2. 11.
 Retraham hercle opinor ad me illud idem fugitivum argentum tam.
 Erro & fugitivus. Hor. 2. Serm. 7. 113.
 Gaudia fugitiva, Quæ cito evanescent & abeunt, ac parum durat.
 Martial. lib. 7. 46. Idem lib. 1. 16.
 Gaudia non remeant, sed fugitiva volant.
 Lapis fugitivus. Plin. lib. 36. cap. 15. Eodem in oppido est lapis fugitivus appellatus: Argonautæ eo pro anchora usi, ibi reliquerant.
 Servus fugitivus. Cic. 5. Fam. 9. Qui & Fugitivus absolute. Hor. 1. 10. 10. A

A jure & legibus fugitivus. Cic. 6. Verr. 112.
Finium suorum. Flor. 3. 1. 12.
Fugitivus rei familiaris. Plin. Epist. 205.
Fugitivus loci alicujus. Plin. lib. 18. cap. 16. In tantum columbis grata, ut pastas ea negent illius loci fugitivas fieri.
Princeps fugitivorum. Cic. 5. Verr. 66.
Fugitivus, pro Perfuga. Saturn. in l. aut facta. D. de poen. Tempus discernit emanforem a fugitivo, & effractorem vel furem diurnum à nocturno. Subaudiendo Militem. V. RMANSOR, & Lex. Pitisc.
FUGITIVARIUS, i. m. [φυγιδάριος] Fugitivarii, apud antiquos, fugitivorum fervorem Reprehensores erant: qui eam operam profitebantur, ut fugitivos investigatos reducerent. Ulpian. in l. si apud te. D. de præscript. verbis. Non enim ambo pecuniam ego & fugitivarius deposuimus, ut quasi apud sequestrem esset depositum. Varro hoc verbo metaphorice quodammodo usus est lib. 3. de R. R. cap. 14. Budæus. Flor. 3. 19. 7. Itaque qui per fugitivarios retrahi debuissent, prætorios duces, profugos prælio ipsi sequebantur.
FUGO, [φύω] are. significat Expellere, & in fugam convertere. Plaut. Amph. prol. 136.
 Memorat, legiones hostium ut fugaverit.
Fugare e. Plaut. Poen. 1. 2. 110.
 Ita sunt turpes, credo ecastor Venerem ipsam e fano fugent.
Cedere & fugare aliquem. Cic. ad Brut. 6.
Repellere, fugare, avertere. Cic. pro Cæcin. 33. Homines inermes qui ad constitutum experiundi juris gratia venissent, armis, viris, terrore, periculoque mortis repulerit, fugarit, averterit.
Fugat atra Phœbus. Hor. 3. Carm. 21. 24.
Lapidibus aliquem fugare & ferro. Cic. de Arusp. Resp. 6.
Somnos classica pulsa fugant. Tibul. lib. 1. 1. 4.
FUGOR, āri. Plin. lib. 11. cap. 53. Vultures, unguento qui fugantur, alios appetunt odores.
FUGANS, antis. Propert. 3. 2. 11.
 Annibalemque larēs Romana fede fugantes.
FUGATUS, a, um. Partic. ut,
 Concio fugata. Cic. 6. Philipp. 3.
 Equitatu fugato. Caes. 7. Bell. Gall. 68.
 Hostis fugatus. Cic. ad Octav.
 Virtus fugata. Lucan. lib. 2. 242.
 Longe fugati ex conspectu hominum. Lucret. lib. 3. 48.
FUGATŪRUS, Partic. [φύγανδύρος] Ovid. 18. Epist. 11.
 Jamque fugatura Tithoni conjuge noctem, &c.
FUGATIO, ōnis. f. apud Mart. Capell.
FUGATOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5. cap. 10. Mortis fugator.
FUGATRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.

F U L

FULCIO, si, tum, [φουλιζω, ἰσχύω] ire. Sustainere, Munire, fortificare. Juvenal. 3. Sat. 193.
 Nos urbem colimus tenui tibicine fultam. Martial. lib. 2. 43.
 Fulcitur testa fagina mensa mihi.
Cibis fulcire ac omnia sustainere. Lucret. lib. 1. 1137. V. CIBUS.
Benevolentia fulcire imperium. Cic. 3. Off. 88.
Litteris aliquem fulcire, pro Onerare. Cic. 5. Att. extr. Thermum, ut rogas, creberrimis litteris fulcio. [An potius pro Commendo?] Re, fortuna, fide, labentem fulcire & sustinere. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Undique fulcire aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 60.
Porticum Stoicorum fulcit Chrysippus. Cic. 4. Acad. 75. Sed quid eos colligam, quum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum? V. CHRYSIPPUS.
Rempublicam fulcire. Cic. 2. Philipp. 51. Nam quum L. Lentulo, C. Marcello Consulibus, Calendis Jan. labentem & prope cadentem Rempublicam fulcire cuperetis. Idem Post. red. in Senat. 17.
Rempublicam subsidiiis magnis fulcire. Cic. 12. Fam. 5.
Salutem fulcire. Lucret. lib. 3. 126.
Fulciri cibis. Columel. lib. 6. cap. 24. V. CIBUS.
ULTUS, a, um. Partic. ut,
 Amicitiiis fultus. Plin. Epist. 190.
 Ope fultus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Pede molli fulta facies decora. Hor. 1. Serm. 2. 88.
 Potentia amicorum fulti, nobilitate nixi. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
 Talis male fultum pravis. Hor. 1. Serm. 3. 48.
 Caput fultum mortui. Virg. 11. Æn. 39.
 Causa pluribus & gravissimis rebus aliquorum fulta est. Cic. pro Corn. Balb. 35.
 Domus fulta columnis. Propert. lib. 3. 2. 11.
 Imperium gloria fultum. Cic. 3. Off. 88.
 Partes mundi calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Fultæ calore omnes partes mundi sustinentur.
 Vitis fulta, Sustainata. Cic. de Senect. 52. Vitis, quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur.
ULTOR, ōris. m. Qui fulcit. Venant. Fortunat. 2. Carm. 2.
 Ecclesiæ fultor, laus regni, fultor egentum.
ULTŪRA, æ. f. [φύλαξις] Idem. Plin. lib. 36. cap. 15. Ut eximantur trabes sine fulturis. Plin. 10. Epist. 39. de theatro Nicæensium, Nam fulturæ ac substructiones, quibus subinde fuscipitur, non tam firmæ mihi, quam sumptuosæ videntur. Columel. lib. 1. cap. 5. Sed & pro fultura & substructione surgunt adversus ea, &c.
 Ingens accedat stomacho fultura ruenti. Hor. 1. Serm. 3. 154.
FULCIMEN, inis. n. Ovid. 6. Fast. 269.
 Terra pilæ similis, nullo fulcimine nixa.
FULCIMENTUM, i. n. [φύλαξις] Quod aliquid sustinet: alio modo sustentaculum. Macrobi. 7. Saturn. 9. Desertum fulcimentis suis labitur in ruinam. Apul. 1. Met. p. 109. Dum pede altero fulcimentum, quo sustinebar repello. Solin. cap. 33. de Alce, Dum fera assuetis fulcimentis innititur.
FULMENTUM, i. n. Fulcimentum. Nonius 3. 98. Fulmenta lectum candunt, Proverbium celebre & vetus fuisse e Varrone tradit, nec explicat tamen. Ego eo adagio significari existimo: Quod subesse debet

præesse velle: quod subijci, imperare conari. Nam quod lectum sustinet ac fulcit, subijci lecto non imponi debet. Sed Nonii verba subijciamus, Fulmentum neutro, ut est in proverbio veteri, quo Varro utitur sæpius, Fulmenta lectum scandunt. conf. Adagia Hadriani, & Turneb. 15. 5. & Scalig. in 2. Manil. v. 877. pag. 175. ed. Arg.
Porticus fulmentis Aquitanicis superba. Sidon. Carm. ad 2. Epist. 10. v. 17. V. Not. Sirmond.
Uni pedi lecti fulmentum subijcere Celsus 2. 15.
FULMENTA, æ. f. Lucil. lib. 28. Fulmentas eis atque æneis subducere. Nonius 3. 98. conf. Plaut. Trin. 3. 2. 94. & Voff. 5. Init. Orat. p. 258.
FULCRUM, i. n. [ἑρμῆς, ἑρμῆς] Sustentaculum. pro Pede lecti, Virg. 6. Æn. 604. — lucent genalibus altis
 Aurea fulcra toris. Gell. lib. 20. cap. 15. Neque apud ejus lecti fulcrum, capfam esse cum strue aut ferro oportet.
 Nobile fulcrum. Juvenal. 11. Sat. 93.
 Fulcro sternatur lectus eburno. Propert. lib. 2. 13. 21.
 Fulcrum lecti. Suet. Claud. cap. 32. Hinc Synecdochice, Pro Ipso lecto. Juven. 6. Sat. 22.
 — sacri Genium contemnere fulcri.
 Scribitur etiam Fulcrum & Fultrum in Gloss. & apud Varronem. V. Lex. Pitisc.
FULCRARIUS, i. m. [ἐρμῆς] Qui spondas & fulcra lectorum fabricatur, & hujuscemodi opera tornatilia, ut placet Budæo in annotat. in Pandect. p. 177. quæ est 249. Episcop.
FULCIBILIS, e. apud Veget.
FULCIPEDIA, æ. f. est Convicium in mulierem loripedem apud Petron. cap. 75. Ita tibi videtur, fulcipedia. al. Falcipedia. i. e. Milva.
FULCO, ōnis. m. Andegavensium princeps fuit, quintus rex Hierosolymorum, qui equo in caput verso occubuit, quum regnasset annis undecim. Volaterr.
FULFINATES, Populi Illyrici, qui in conventu Scardonitano jus Italicum habent, ut refert Plin. lib. 3. cap. 21. Ita Hermol. Sed MSS. Fertinates. V. Hard.
FULGENTIUS, Proprium nomen viri in omni disciplinarum genere erudit, qui rerum sacrarum volumen eleganti carmine scripsit. Perott. De Fabio Planciade Fulgentio Grammatico, cujus extat de Continentia Virgiliana liber. V. Fabric. Bibl. Lat. lib. 1. cap. 12.
FULGEO, si, [φάω, φαίω, φαίω, φαίω] ēre: & aliquando FULGO, ēre. Sribitur etiam FULCEO. V. Diomed. p. 369. Lucere & splendorem emittere significat, a φάω, quod flammam significat. Lucan. lib. 10. 122.
 Fulget gemma toris, & jaspide fulva supellex.
 Æther purior fulsit. Ovid. 3. de Arte Am. 55.
 Dies fulget. Ovid. 1. Amor. 8. 10.
 Eos crastina quum fulserit. Ovid. 3. Epist. 57.
 Gladii fulgent. Liv. 1. 25. pr. Ut primo statim concursu increpuere arma, micantesque fulgere gladii, horror ingens spectantes perstringit.
 Ignis fulgere & conscius æther connubii. Virg. 4. Æn. 167.
 Rosæ fulgent inter sua lilia. Ovid. 2. Amor. 5. 37.
 Virtus intaminatis fulget honoribus. Hor. 3. Carm. 2. 18.
 Fulgere auro & purpura. Cic. 2. in Catil. 5. Qui nirent unguentis, qui fulgent purpura, &c. Liv. in Orat. Caton. pro Lege Oppia. 34. 3. extr. Ut auro & purpura fulgeamus.
 Fulgere, pro Fulgurare. Cic. 2. de Nat. Deor. 65. Hunc etiam augures nostri quum dicunt, Jove fulgente, tonante: dicunt enim cælo fulgente, tonante. Idem in Vatin. 20. & 2. de Divin. 149. Mela, 1. 16. De Lampaco, Responsum erat ubi primum fulsisset. V. Burm. ad Quintil. 1. 7. extr.
 Fulgere, pro Ferire prisca dicebant, auctore Festo. Unde Fulgur dictum est.
FULGO, ēre. tertiæ conjug. Lucret. lib. 5. 1094.
 Multa videmus enim cælestibus incita flammis
 Fulgere, quum cæli donavit plaga vapores. Lucil. Sat. lib. 7.
 Primum fulgit, uti caldum & fornaceum ferrum. Nonius. conf. Priscian. p. 838.
 Tremulo tempestas impete fulgit. Lucret. 6. 173. Virg. 6. Æn. 827.
 Illæ autem, paribus, quas fulgere cernis in armis.
FULGENS, entis. Partic. [φάω, φαίω, φαίω] ut, Arma fulgentia. Virg. 2. Æn. 749.
 Imperio fulgens. Hor. 3. Carm. 16. 31.
 Cæli fulgentis imago. Ovid. 2. Met. 17.
 Circus lacteus candore nimio fulgens. Cic. in Arat. 249.
 Fax fulgens. Tibul. lib. 1. 2. 38.
 Gladios hostium fulgentes videbant Decii, quum in aciem eorum iruebant. Cic. 5. Tusc. 62.
 Juppiter fulgens. Cic. in Vatin. 20.
 Nomina Romanas inter fulgentia gentes. Lucan. ad Pison. 4.
 Oculi lucidum fulgentes. Hor. 2. Carm. 12. 15.
 Testa fulgentia ebore & auro. Cic. in Parad. 1.
 Vestis fulgens. Tibul. lib. 4. 1. 121.
FULGENTER, Adv. unde Compar. Plin. 10. 20. Colores fulgentius radiant.
FULGESCO, ēre. Idem quod Fulgere. Firmic. 1. 4. Solis radiatione fulgescere. Et in fragmento Halieut. quod dedit Hesselius ad novam Ennii editionem p. 154.
 — crebris nubes fulgescere flammis.
FULGĒTRUM, i. n. [ἀστράπη] dicitur Lux illa, & quasi Vibratio luminis, quæ ante cernitur quam tonitruum audiatur, quum simul fieri certum sit. Plin. lib. 2. cap. 43. Hinc nasci procellas. Et si in nube luctetur flatus, aut vapor, tonitrua edi: si erumpat ardens, fulmina: si longiore tractu nitatur, fulgetra. His findi nubem, illis perumpi. Ibid. cap. 54. Idem Plin. lib. 35. cap. 10. Pinxit, & quæ pingi non possunt, tonitrua, fulgetra, fulguraque, &c.
FULGĒTRA, æ. f. [ἀστράπη] fem. gen. etiam dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2. Fulgetras popymis adorare, consensus gentium est.
FULGĒDUS, a, um. Adj. idem ac Fulgens partic. Lucret. 3. 364.
 Fulgida præfertim cum cernere sæpe nequimus. Solin. cap. 37.
 Ad speciem fulgidi sideris. Prudent. Cath. 5. 129. Fax fulgida. Fortunat. Carm. 8. 5. extr.
 Fulgidior radio, dulcior ore favo.
FULCĒDUS, a, um. Idem. Mart. Capell. 6. p. 189. [Nisi mendum est.

FULGILĀTUS, a, um. Adj. i. e. Sideratus, apud Vitruv. [Locum prolatum velim.]

FULGOR, ōris. m. [σέλας, πρὸς αὐγῆς] Splendor dicitur. Plin. lib. 7. cap. 15. Speculorum fulgor aspectu ipso hebetatur. Virg. 5. Æn. 88. — maculosus & auro Squammam incendebat fulgor.

Armorum fulgor. Hor. 2. Carm. 1. 19.

Jovis fulgor. Cic. in Somn. Scip. 9.

Dextri fulgores. Cic. 2. de Divin. 82.

Prospera Juppiter his dextris fulgoribus edit. Ex quodam poeta.

Eximio fulgore corona. Cic. 2. de Nat. Deor. 107. Ex quodam poeta.

Mortalis fulgor siderum. V. MORIOR.

Nubilans fulgor carbunculi. V. post NUBES.

Tepidus fulgor. Plin. lib. 9. cap. 31. Quia nocte fidus tepido fulgore mitiscat.

Tremulo fulgore micantes oculi. Ovid. 2. de Arte Am. 721.

Fulgores & tonitrua. Cic. 2. de Divin. 44. Quum autem se in nubem induerint, ejusque tenuissimam quamque partem cœperint dividere ac disrumpere, idque crebrius facere & vehementius, tum & fulgores & tonitrua existerent: si autem nubium conflictu ardor expressus se emis-ferit, id esse fulmen.

Collucere atque illustrari fulgore. Cic. 6. Verr. 71. Cujus fulgore col-lucere atque illustrari Jovis Opt. Max. templum oportebat.

Elucent aliæ & fulgore coruscant. Virg. 4. Georg. 98.

Stupet infans acies fulgoribus. Hor. 2. Serm. 2. 5.

Subnixus fulgore gloriæ. Val. Max. lib. 8. cap. 1. 11. De L. Cotta.

Fulgor Alexandri Magni, pro Splendore & gloria. Plin. lib. 7. cap. 26.

Æquato non modo Alexandri Magni rerum fulgore, sed etiam Hercu-lis prope, ac Liberi patris.

FULGORA, æ. f. Dea quæ colebatur ne fulmina fierent. Augustin. de Civ. Dei 6. 10. Quædam sunt viduæ, ut Fulgora. V. Morell. de Fer. Rom. Dial. 21.

FULGUR, ūris. m. [σεροπή, φλογμός, ἀσεροπή] Idem quod Fulgetrum.

Vis fulgurum. Cic. 1. de Divin. 16.

Cæli fulgura. Cic. 2. de Legib. 21.

Flammæ nictantia fulgura. i. e. Sese aperientia & subinde claudentia, more oculi nictantis. Lucret. lib. 6. 181.

Rapidum fulgur. Ovid. 1. Fast. 574.

Triste fulgur galeæ, h. e. Splendor. Claud. 3. Conf. Hon. 32.

Claudit oculos ingesto fulgure. Lucan. lib. 7. 157.

Interpretari fulgura. Cic. 1. de Divin. 12.

Pervolgant solis fulgura cælum. i. e. Solis lumen. Lucret. lib. 2. 163.

Pro Fulmine. Virg. 1. Georg. 488.

Non alias cælo ceciderunt plura sereno Fulgura. Suet. Domit. 15. & Aug. 29. Quum lecticam ejus fulgur perstrinxisset. V. ibi Casaub.

Transcursu fulguris consternari. Suet. Aug. 90. 1.

De Fulgure Cælesti, Conditio, Dio, Peremptali, Pestifero, Postulari, Provorso, Renovativo atque Summano, &c. in Disciplina Augurali. V. omnino Lex. Pitisc.

FULGURĀLIS, e. Adv. [σεροπηής] Cic. 1. de Divin. 72. Quod Hetruscorum declarant, & Aruspiciis, & fulgurales & rituales libri, nostri etiam Augurales. h. e. Libri qui de fulgurum inspectionibus tractant.

FULGURITAS, ātis. f. [σελέας] Splendor. Lucil. apud Non. 2. 324.

Luporum aciem claram & fulguritatem arborum.

FULGURO, [ἀστραπὴ] āre. Fulgur emittere. Plin. lib. 18. cap. 35. Quum ex omnibus quatuor partibus cæli fulgurabit.

Oculis fulgurat ignis. Sil. lib. 12. 724.

Auro fulgurat domus. Stat. 4. Theb. 191.

Fulgurare, ac tonare, ad Orationem transl. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ut non loqui, & orare, sed (quod Pericli contigit) fulgurare, ac to-nare videaris. V. FULMEN.

Jove tonante & fulgurante comitia populi habere nefas. Cic. 2. de Divin. 43.

Fulgurat, imperf. Plin. lib. 9. cap. 35. Si fulguret, comprimi conchas.

FULGURITASSUNT, pro Fulgure percutiuntur, assertur ex Plaut. Trin. 2. 4. 138. Nam fulguritassunt alternæ arbores. Sed Gron. Ful-gurita sunt.

FULGURATIO, ōnis. f. [ἀστραπή] & Fulminatio, apud Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.

FULGURĀTOR, ōris. m. [ἀστραπιτής] Fulgurum inspector, ut docet Nonius 1. 319. Cato de moribus Claudii Neronis, Aruspice fulgura-torem siquis adducat. Cic. 2. de Divin. 109. Nonne intelligis eadem uti posse & Aruspices, & fulguratores, & interpretes ostentorum, &c. conf. Plin. 2. 8. & 54. & Turneb. 29. 35.

FULGERĀTOR, ōris. m. E PRO U in Vet. Inscript. Jovis cognomen. Gruter. p. 21. n. 3. ARAM JOVI FVLGERATORI DEDICAVERVNT. & n. 4. DEO FVLGERATORI ARAM — POS.

FULGURĀTUS, a, um. Adj. ut, Locus fulguratus. Varro L. L. 4. 32.

FULGURIO, [ἀστράπιω] īre. Fulgur jacere. Navius, Sane a suo fo-nitu claro fulguravit Juppiter. Non. 2. 324. Hinc

FULGURĪTUS, a, um. Partic. Plaut. Trin. 2. 4. 78.

Nam fulguritæ sunt hic alternæ arbores.

FULGURĪTUM, ī. n. [ἀστραπὴν] Id quod est fulmine ictum. Qui lo-cus statim fieri putabatur religiosus, quod eum deus sibi dicasse vide-retur. Nonius 5. 33.

FULMEN, īnis. n. [κεραυνός, σπενήρ, σκηπτὸς] Ignis excitatus e nubi-bus. Plin. lib. 2. cap. 49. Quod si simul rupit nubem, exarsitque, & ignem habuit, non postea concepit, fulmen est.

Fulmen est, si nubium conflictu ardor expressus se emisferit. Cic. 2. de Divin. 44.

Flammeus imber de Fulmine. V. FLAMMEUS. H. St.

Desagrare ictu fulminis. Cic. 3. Off. 94.

Extimescere jactus fulminum & tonitrua. Cic. 2. de Divin. 42.

Percussa fulminis ictu. Ovid. ad Liv. 11.

Savior ira fulmine. Ovid. 13. Met. 858.

Ira fulminis. Ovid. 15. Met. 811.

Vis corusca fulminis. Cic. 2. Tusc. 21.

Bruta fulmina. V. BRUTUS.

Caduco fulmine sustulit immanem turmam Juppiter. Hor. 3. Carm. 4. 44.

V. Caducus in CADO.

Cælestis fulminis ignis. Lucret. lib. 2. 384.

Crispiflucans fulmen. V. CRISPUS.

Horrificum fulmen. Valer. 2. Argon. 97.

Inevitable fulmen. Ovid. 3. Met. 301.

Addidit & tonitrus & inevitable fulmen.

Inimica fulmina. Hor. 1. Carm. 12. 60.

Iracunda fulmina. Hor. 1. Carm. 3. 40.

Obliqui via fulminis. Sen. Thyeste, 4. Fulmina quippe in obliquum feruntur.

Penetrabile fulmen. Ovid. 13. Met. 857.

Præfaga fulmina. Valer. 3. Argon. 354.

Rutili fulminis æstus. Valer. 7. Argon. 647.

Sinistrum fulmen, optimum auspiciū est. Cic. 2. de Divin. 74.

Terribili fulmine percussus aliquis. Cic. 1. de Divin. 18.

Trifulca fulmina. Sen. Oeth. 17.

Vaga fulmina. h. e. Non in rectum, sed in obliquum euntia. Ovid. 1. Met. 569.

Afflare fulmine. Suet. Tiber. 69. 2. V. AFFLO.

Concidit ictu fulminis. Lucret. lib. 3. 487.

Disjecit fulmine montes. Virg. 1. Georg. 283.

Expresum ventis per nubila fulmen. Lucan. lib. 1. 151.

Fabricati sunt Jovi fulmen Cyclopes. Cic. 2. de Divin. 44.

Ferunt fulmina montes. Hor. 2. Carm. 10. 11.

Fregerunt fulmina nubes. Lucan. lib. 7. 154.

Jactare fulmen vibratum. Ovid. 2. Met. 308.

Unde movet tonitrus, vibrataque fulmina jactat.

Ictus fulmine. Liv. 1. 3. Aventino, fulmine ipse ictus, regnum per manus tradidit.

Molitur fulmina Juppiter. Virg. 1. Georg. 329.

Pertutit fulmine Juppiter. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. V. PERCUTIO.

Quassare fulmen. Phædr. 4. 17.

Spargere fulmina in terras. Ovid. 1. Met. 253.

Tenens fulmen. Suet. Jul. 52. 2.

Terret fulmine Juppiter. Virg. 1. Æn. 234.

Torquet fulmina Juppiter. Virg. 4. Æn. 208.

Vibrata fulmina jactat Juppiter. Ovid. 2. Met. 308.

Volant fulmina. Lucret. lib. 2. 213.

Fulmina apud veteres ut multiplicia erant, ita diversa fortiebantur no-mina. Nam quædam erant Postulatoria, quibus sacrificia intermissa, aut non rite facta, repetuntur. Alia Monitoria, quibus docetur quid cavendum sit. Nonnulla Pestifera, quæ mortem exiliumque porten-dunt. Fallacia, quæ per speciem alicujus boni nocent, ut puta dan-do Consulatum perniciosum futurum gerentibus. Ventanea, quæ spe-ciem periculi sine periculo afferunt. Al. Dentanea. q. V. Perempta-lia, quibus tolluntur priorum fulminum minæ. Attestata, quæ prio-ribus consentiunt. Atteranea, quæ in inclusio fiunt. Obrutanea, qui-bus prius percussa, neque procurata feriuntur. Regalia, quorum vi tangitur vel comitum, vel principalia urbis liberæ loca, quorum signi-ficatio vel civitati minatur. Inferna, quum e terra exiliunt ignes. Hospitalia, quæ sacrificiis Jovem arcessunt. Auxiliaria, quæ invoca-ta, sed invocantem bono veniunt. Sunt etiam qui fulmina ita distin-guunt, ut aut Perpetua sint, aut Finita, aut Prorogativa. Perpetua, quorum significatio in totam pertinet vitam. Finita, quæ utique ad diem respondent. Prorogativa, quorum minæ differri possunt, averti, tollique non possunt. Hæc ex Perotto. V. plura & accuratiora in Lex. Pitisc.

Fulmen, dictum a Fluore flammæ. Festus.

Tralate. Belli fulmina. Virg. 6. Æn. 842.

— geminos, duo fulmina belli, Scipiadæ, &c. Quicquid vehementem impetum habet, ab ora-toribus & poetis Fulmini comparari solet. Periclis orationem Fulmini-bus comparabat Aristophanes poeta: ut enim fulmen omnia facillime penetrat, ita sublimis oratio facile mentem subit & permovet.

Fortuna fulmina. Cic. 2. Tusc. 66. Nam si omnia fugienda turpitu-dinis, adipiscendæque honestatis causa faciemus, non modo stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnere licebit.

Verborum fulmina, h. e. Vehemens imperus. Cic. 9. Fam. 21. Infani-re tibi videris, quod imitere verborum meorum, ut scribis, fulmina. Columel. in præfat. lib. 1. Nec Brutum aut Cælium, Pollionemve cum Messala & Catulo, deterruere fulmina illa Ciceronis ab eloquen-tiæ studio.

Pro Clade & infortunio. Liv. 45. 41. Quod duo fulmina domum meam per hos dies perculerint. Flor. 2. 6. Ubi semel se in Hispania movit illa gravis & luctuosa Punici belli vis atque tempestas, destina-tumque Romanis fulmen Saguntino igne confavit. Et paulo post. Tralimenus lacus, tertium fulmen Annibal. Allegoria est.

Pro Damnatione ac poena. Juvenal. 8. Sat. 92. — quam fulmine justo Et Capito & Numitor ruerint, damnante Senatu.

FULMINO, [κεραυνώω, σκηπτῶ, κεραυνόβολω] āre. Fulmen emittere vel Fulmine percutere, aut afflare. Plin. lib. 2. cap. 7. Fulminantem pejerant Jovem.

Fulminat per totum orbem Fortuna, Tralate. Ovid. ad Liv. 374.

Oculis fulminare. Propert. lib. 4. 9. 32.

FULMINANS, antis. Procella fulminans. Justin. 29. 3. 1.

Fulminantis magna manus Jovis. Hor. 3. Carm. 3. 6.

Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1. Trojani itaque temporibus & Chironis medicinis contenta & solo Marte ful-minante, miror equidem Achillis populis famam ejus in tantum ad-hæsisse, &c. Virg. 4. Georg. 560.

— Caesar dum magnus ad altum Fulminat Euphraten bello. Idem 12. Æn. 654.

Fulminat Æneas armis.

FULMINANDUS, a, um. passiv. Dignus qui fulmine percutiatur. Ser Herc. Oeth. v. 6. Fregimus quicquid fuit Tibi fulminandum.

FULMINĀTUS, a, um. Partic. [κεραυνίως] Fulmine ictus. Hieronym. Epist. 17. Rupes Tarpeia de cælo sæpius fulminata. Plin. lib. 2. cap. 54.

Vulnera fulminatorum frigidiora reliquo corpore sunt.

Eit & Consternatus, territus. Petron. cap. 80. Fulminatus hac pro-nunciatione.

FULMINATIO, ōnis. f. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.

FULMINATOR, ōnis. m. Arnob. 6. p. 207. Cum Capitolium toties edax ignis absumeret, Jovemque ipsum Capitolinum cum uxore corripisset ac filia, ubinam Fulminator illo tempore tuit, ut scelera um illud arceret incendium. conf. Apul. de Mundo p. 75. Elmenh. **FULMINATRIX**, icis. f. ut, Legio fulminatrix. Gruen. Ant. Inscript. p. 547. n. 6. & p. 567. n. 10. **LEG. XII. FULMINAT. V.** Pro gramm. Cellar. 44.

FULMINATUS, a, um. Adj. [μεγαλυνός] ut, Dentes fulminei apri. Phedr. 1. 21.

Ductor fulmineus. Sil. lib. 17. 540.

Ictu potentius fulmineo. Hor. 3. Carm. 10. 11.

Ignis fulmineus. Ovid. 2. de Pont. 2. 118.

Mnestheus fulmineus. Virg. 9. Aen. 812. i. e. In morem fulminis impetum faciens in hostes.

Os, Apri. Ovid. 2. Fast. 232.

Fulmineo celeres dissipat ore canes.

Sues fulminei. Stat. 6. Theb. 865.

FULMINOSUS, a, um. Adj. Sarsib. 11. 13. Fulminosus aer.

ULGINIA, [Φαλγίνια] Urbs est Umbriae patentibus sita campis, inter Spoletum, Mevaniam, Ispellum, atque Nuceriam: a qua Fulginiates dicti, propter continuum Solis fulgorem. Ex Perotto. conf. Sil. 4. 547. Hinc **ULGINATES**, [Φαλγινάται] Populi sunt Umbriae in Italia, ut scribit Plin. cap. 14. lib. 3. Foro Flaminienfes.

FULICA, æ. f. [Φυλ, κίφου] Avis quæ & Fulix dicitur, marina vel stagnensis, paulo supra magnitudinem columbæ. Dicta a furvo, id est nigro. Virg. 2. Georg. 363.

In sicco ludunt fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35. Et fulicæ matutino clangore tempestatem nuntiant. **Vulgus Lingonum** vocat *une foulque*. Parisini autem *diabolum* vocant, quod furva sit. Bellonius dicit esse *une poule d'eau*. Cic. 1. de Divin. 14.

Cana fulix itidem fugiens e gurgite ponti,

Nuntiat horribiles clamans instare procellas. Ex quodam poeta.

Palustres fulicæ. Ovid. 8. Met. 627. conf. Aufon. Epist. 13.

FULIGO, inis. f. [αἰθήρη, αἰθήλη, κηπίς] a Furvo dicitur. Est autem Nigrum illud excrementum, quod ex fumo caminis aut furni adheret. Plin. lib. 35. cap. 6. Adulteriter fornacum balnearumque fuligine.

Plaut. Poen. 5. 4. 23. — An vero pulcra videre, obscuro,

Si tibi illic non os oblitum est fuligine? Columel. lib. 1. cap. 6.

Quoniam fumo & fuligine sapor olei corrumpitur.

Ardentis massæ fuligo. Juven. 10. Sat. 130.

Affidua postes fuligine nigri. Virg. 7. Ecl. 49.

Madida fuligo, Pigmentum. Juven. 2. Sat. 92.

Abstergere fuliginem. Cic. 2. Philipp. 91. Idem tamen, quasi fuligine absterfa, reliquis diebus, in Capitolio præclara Senatusconsulta fecisti. De Antonio incendiario.

Lucubrationum fuligo bibenda. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Verborum & argutarum fuliginem ob oculos audientium jacere. Gell. lib. 1. cap. 2. i. e. Quasi fumum, aciem hebetantem.

FULIGINOSUS, a, um. Adj. Petron. cap. 108. Omnia lineamenta fuliginea nube confundere.

FULIGINOSUS, a, um. Adj. Fuligine obfusus. Prudent. Rom. 261.

Fuliginosi ture placantur Lares.

FULIGINOSUS, Adv. apud Apul.

FULIGINO, ære. Denigrare. Cathol.

FULIGINATUS, a, um. Adj. apud Hieronym.

FULIX. V. FULICA.

FULLO, ōnis. m. [γυαφός, κυφός] a Fovendis aqua calida vestibus; Qui (ut ait Ulpianus) curanda, poliendave vestimenta accipit. Plaut. Aul. 3. 5. 34. Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Plin. lib. 28.

cap. 6. Urina virilis podagris medetur, argumento fullonum, quos ideo tentari eo morbo negant. Martial. lib. 12. 59.

Est item Fullo, Scarabei species, albis guttis distincta, ut refert Cæl. lib. 8. cap. 5.

Fullo item Piscis.

Fullo fuit etiam Aputiorum cognomen. Liv. 31. 4. Plebeji ludi ter toti instaurati ab ædilibus plebis L. Aputio Fullone & Q. Minucio Rufo. conf. Macrobi. 2. Saturn. 2. & Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.

FULLONIUS, a, um. Adj. [γυαφονίς] ut, Fullonia ars. Plin. lib. 7. cap. 56. Plaut. Pseud. 3. 1. 16.

Cras mihi potandus fluctus est fullonius. Al. Fructus. Plin.

lib. 16. cap. 44. Quod vero in spina fullonia, hippophæton vocant, &c. Fulloniæ ænæ. Plin. lib. 27. cap. 10. [Forte Fullonia ænæ. V. not. Hard.

Fullonia urina vetus. Plin. 28. 11.

FULLONICUS, a, um. Adj. [γυαφόνος] Idem. Plaut. Asin. 5. 2. 58. Si non didicisti fullonicam: subaudi Artem. Cato cap. 14.

Fullonica pila, apud eundem Catonem, cap. 10. est Qua tunduntur vestes & panni ut poliantur, quod hodieque opera rotarum aquariarum sublati pilis fieri videmus. Turneb. Advers. 7. 22. conf. Vitruv. proem. lib. 6.

FULLONICA, æ. f. [γυαφών] Taberna fullonum. Ulpian. in l. Apud Trebat. D. de Aqua pluvia arcenda, Apud Trebatium relatum est: um, in cuius fundo aqua oritur, fullonicas circa fontem instituisse, & ex his aquam in fundum vicini immittere cœpisse, &c. conf. Cato l. R. cap. 14. & Cujac. Observ. 23. 2.

FULLONICUM, i; vel **FULLONICA**, orum. n. [κυφών] reperitur apud Ulpian. in l. Si cuius. §. Item si domus. D. de Usufructu, & quemadmodum quis utatur & fruatur. Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe quæ vulgo diverforia vel fullonica appellantur. Frontin. de Aquæduct. lib. 2. Hæc (aqua) non alium [in] usum, quam in balnearum aut fulloniarum dabatur.

FULLONIA, æ. f. Idem. Plin. 27. 10. Aenea fullonia. Idem 28. 11. Fullonia vetus calefacta. [Immo in utroque loco adjectivum est Fullonia. V. FULLONIUS supra.

FULLONIUM, i. n. Idem. Ammian. 14. extr. Hæc Adramytenum Anfriscum, in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. ubi V. indenbr.

FULMEN, **FULMINARE**, &c. V. FULGEO.

FULGINATES, [Φαλγινάται] Populi sunt Illyrici, ut scribit Plin. cap. 1. lib. 3. in descriptione Illyrici. [Et hæc falsa lectio est. V. FULGINATES supra.

FUTURA. V. FULCIO.

FULVIUS, Gentile Romanum nomen.

Q. Fulvius Flaccus Cenfor, regulis marmoreis Junonis Lacinia templum solavit ut ad eam quem Romæ Eques tri Fortuna faciebat, his tegeret. Liv. lib. 42. cap. 3. Quas cum ex S. C. reportare iussus esset, biennio post sibi laqueo gulam fregit, ut idem cap. 28. refert.

Fulvius Lippinus, primus animalibus, quæ glres vocantur, vivaria in doliis instituit, quemadmodum & apris, ut scribit Perott. Ex Varro lib. 3. de R. R. cap. 12. & Plin. lib. 8. cap. 52. Ubi Lupinus id cognomen scribitur. Al. Hirpinus. V. Hard. not.

Sunt & Feminae ex eadem gente celebratae in historiis, e quibus præcipue famosa est Fulvia M. Antonii uxor, pars civilium bellorum. V. Flor. 4. 5. de bello Perusino. & Patro. 2. 74. 3.

FULVIASTER, Imitans Fulvium. Cic. 12. Att. 43. Solet omnino esse Fulvaster, al. Fulvinafter, de Philotimo. Dubia lectio & obscura.

FULVIANUS, a, um. Adj. ut, Fulviana stola. Val. Max. 3. 5. 2.

FULVIANA, Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. Et herba fulviana tria ex vino: & hæc nomen inventoris habet, nota tractantibus, urinas ciet.

FULVUS, a, um. Adj. [δελφύς, πυρρός] Color est rufus ac viridi mistus. Unde Fulvi leones dicuntur. Fronto apud Gell. lib. 2. cap. 26. Fulvus videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis plus viridis in aliis plus rufi habere. Sic poeta verborum diligentissimus fulvam aquilam dicit, & jaspidem, fulvos galeros, & fulvum aurum, & arenam fulvam, & fulvum leonem. Sicque Ennius in Annalibus, Fulvo ære dixit. Hactenus Fronto. Plin. lib. 13. cap. 9. Cuci fulvus color. Idem lib. 8. cap. 21. Sed atrocissimos habet tauros silvestres majores agrestibus, velocitate ante omnes, colore fulvos, oculis cæruleis.

Aquila fulva. Virg. 11. Aen. 752.

Aper fulvus. Ovid. 2. de Arte Am. 373.

Arena fulva. Virg. 5. Aen. 110.

Aurum fulvum. Virg. 7. Aen. 279.

Lumen fulvum. Virg. 7. Aen. 76.

Lupus fulvus. Ovid. 11. Met. 771.

Nuntia fulva Jovis miranda visa figura. Cic. 1. de Legib. 2. i. e. Aquila.

Pellis fulva leonis. Virg. 8. Aen. 553.

Setæ pecudum fulvæ. Virg. 3. Georg. 383.

Sidera fulva. Tibul. lib. 2. 1. 88.

Fulvus, Viridis. Virg. 4. Aen. 261.

— atque illi stellatus jaspide fulva

Ensis erat. Ubi Servius, Jaspide fulva, pro Viridi: ut, 5. Aen.

309. — fulvaeque caput nectentur oliva. Idem 12. Aen. 792.

— fulva pugnas de nube tuentem.

FULVASTER, tra, trum. ut, Radix fulvastra. Apul. de Herb. cap. 109.

FULVEDO, inis. f. Color fulvus. Cathol.

F U M

FUMARIA, æ. f. [καπνός] Fruticosa herbula est, præterea, coriandro similis: foliis candidioribus, undique numerosis, cineracei coloris, flore purpureo. Fumaria vero nomen sibi afficit, quod ejus succo oculis immisso, quibus mirifice claritatem conciliat, lacrymas, quemadmodum & fumus, cieat. Officinis passim vocatur *Fumus terra*. Ex Diosc. lib. 4. cap. 105. Meminit Plin. lib. 25. cap. 13. & Galen. lib. 7. Simplic. medicam.

FUMUS, i. m. [καπνός, ὀξυς] a Furvo deducitur: notæ significationis. Plin. lib. 12. cap. 17. Fumumque ejus contra ligna alia esse remedio.

Nidor atque fumus ganearum. Cic. in Pison. 3. Paulisper stetimus in illo genearum tuarum nidore atque fumo.

Amarus fumus. Virg. 12. Aen. 588.

Calidus. Ovid. 1. Met. 232.

— calidoque involvitur undique fumo.

Undans fumus misto pulvere. Virg. 2. Aen. 609.

Volucres fumi. Virg. 2. Georg. 217.

Cælum subtexere fumo. Virg. 3. Aen. 582.

Fumum dare. Hor. de Arte Poet. 143.

Non fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem

Cogitat, &c.

Fumos vendere, est Principum benevolentiam, simulato commendationis officio, per occasionem familiaritatis, pretio vel gratia vendere. Nam fumus initio quidem magnum quiddam esse videtur, verum evanesit illico. Martial. 4. 5.

Vendere nec vanos circum palatia fumos,

Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro. — conf. Lamprid. Alex. cap. 36. & Heliogab. cap. 10.

Fumum vendere Bud. etiam ex Mart. in hoc ipso versu, item ex Spart. in Alex. sed locum non afferens. Fumorum venditores Lamprid. in Heliog. 29. H. St. Bud. Spartianum pro Lampridio posuit.

Fumo comburi. Cic. 1. Q. frat. 2. Sed quid opus fuit ejusmodi litteris, quas ad ipsum misisti? illum crucem sibi ipsi constituere, ex qua tu eum ante detraxisses, te curaturum fumo ut combureretur, plaudente tota provincia. V. Lex. Pitisc. in Crucearius.

FUMARIUM, i. n. [καπνοδόκη] Locus ubi vina fumo medicabantur. Martial. lib. 10. 36.

Improba Massiliæ quicquid fumaria cogunt,

Accipit atatem quicquid ab igne cadus. Nam vina fumo præcociem trahunt maturitatem, & celerius vetustescunt, ut docet Columel. lib. 1. cap. 6.

FUMARIOLUM, i. n. dimin. Tertull. de Pernit. cap. ult. Thesaurum ignis æterni æstimamus, cum fumariola quædam ejus tales flammarum ictus fuscitent, ut proximæ urbes, aut jam nullæ existent, aut idem sibi de die sperent.

FUMOSUS, a, um. [καπνός, ὀξυς] Adj. Fumo velut tinctum. Cato de R. R. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perpergito, & in sole ponito, perbibant bene. Ita neque fumosa erunt, & bene ardebunt.

Cado vina fumoso condita. Ovid. 5. Fast. 518.

December fumosus. Martial. lib. 5. 31.

Flamma fumosa. Cato cap. 38. Item infimi lapides cocti cadent, & minus flamma fumosa.

Foci fumosi. Ovid. 21. Epist. 92.

Perna fumosa. Hor. 2. Sermon. 2. 117.

Tecta fumosa. Virg. 2. Georg. 449.
Fumosa imagines. Cic. in Pison. 1. Sed ne notum quidem factum aut militiæ aut domi: obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil, præter colorem. Fumosas imagines appellavit, Antiquissimi generis stemma: ut legi omnino debeat apud Juven. 8. Sat. 8.
 Fumosos equitum cum dictatore magistros. ubi Al. Famofos. Budæus. conf. Sen. Epist. 44. V. IMAGO & STEMMA.
FUMBUS, a, um. Adj. [ὑμῖν] ut, Acheron fumeus. Valer. 4. Argon. 595. V. ACHERON.
 Flatus fumeus. Macrobius. 7. Saturn. 10.
 Fomite fumeo intepuit. Prudent. præf. in Symmach. 25.
 Lumina tædis fumea. Virg. 6. Æn. 593.
FUMICUS, a, um. Aliud Adj. Sidon. 1. Epist. 11. Fumicæ culinæ.
FUMIDUS, aliud item Adj. [ὑμῖν] Plin. lib. 37. cap. 7. Sunt qui præferant Arabicas Indici: fumidæque chrysolitho illas similes dicunt. Idem lib. 14. cap. 20. Vitia præter supradicta, acor, aut fumidum virus.
 Altaria fumida. Ovid. 12. Met. 259.
 Cautes fumidæ. Plin. lib. 5. cap. 9.
 Tæda fumida. Virg. 9. Æn. 75.
 Vortex fumidus. Plin. lib. 2. cap. 43. De tonitru.
FUMO, [ὑμῖν] ære. Fumum emittere. Virg. 1. Ecl. 83.
 Et jam fumma procul villarum culmina fumant. Cic. 7. Verr. 43.
 Quum fumantes etiam nostras naves reliquissent. Ovid. 1. Met. 242.
 — & mediis Tanais fumavit in undis.
 Aper fumare dicitur Martial. lib. 14. 221.
 Aræ fumantes. Catull. 62. 393.
 Atria fumant ignibus. Ovid. 12. Met. 215.
 Bitumen fumans. Ovid. 14. Met. 792.
 Colla fumantia equum. Virg. 2. Georg. 542.
 Excidia Trojæ fumantia. Virg. 10. Æn. 45.
 Nasum fumantem urfi ne tentaveris. Martial. 6. 64.
 Taurus fumans sub vomere. Virg. 3. Georg. 315.
 Terræque calenti sulfure fumantes. Ovid. 14. Met. 86.
 Mandere fumantia opsonia. Suet. Vitell. 13. 6.
FUMATIO, ōnis. f. Augustin.
FUMATOR, ōris. m. Sidon.
FUMIGO, [ὑμῖν] ære. Suffire. Varro 3. de R. R. cap. 16. Verno tempore & æstivo fere ter in mense, mellarius inspicere debet, fumigans leniter. Adde Columel. 8. 5.
FUMIGATUS, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 312. Parietes fumigati.
FUMIGABUNDUS, a, um. Interpr. Vulg. Sapient. cap. 10. 7.
FUMIGIUM, i. n. Th. Priscian. 3. cap. 5. Fumigia vaporatis partibus supponere.
FUMIFER, a, um. [ὑμῖν] Adj. ut, Fumiferi ignes. Virg. 9. Æn. 522.
 Pinum & fumiferos infert Mezentius ignes. Idem 8. Æn. 255.
 Fumiferam noctem. i. e. Fumofam caliginem.
FUMIFICO, [ὑμῖν] ære. Plaut. Mil. 2. 5. pr.
 Inde ignem in aram, ut Ephesiæ Dianæ lauta laudes, Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem odore amœne.
FUMIFICUS, a, um. Adj. [ὑμῖν] Ovid. 7. Met. 114.
 Fumificisque locum mugitibus implevere. De tauris Colchicis.
 Plaut. Fragm. 2. 1.1. Epeum fumificum cocum. Ab Epeo illo, inquit Varro, qui dicitur ad Trojam fecisse equum Trojanum Argivis, & apte cibum curasse. Ideo ait Epeum fumificum, qui legioni nostræ habet coctum cibum. V. lib. 6. de L. L. 3. & Sidon. 8. Epist. 11. v. 43.

F U N

FUNALIA, **FUNAMBULUS**. V. FUNIS.
FUNCTIO, **FUNCTUS**. V. FUNGOR.
FUNDA, æ. f. [σφενδύνη, ἐκβολή] Instrumentum e funiculo factum, quo funduntur, hoc est jactantur lapides. Ter. Eun. 4. 7. 16. Fundam tibi nunc nimis vellem dari, &c. Liv. 1. 43. Virg. 1. Georg. 309.
 Stupea torquentem Baleris verbera fundæ. Ovid. 2. Met. 728.
 Non secus exarsit, quam quum Balearica plumbum Funda jactit. Adicit autem Balearica, eo quod Baleares insulæ peritissimos mitterent funditores.
 Cita funda. Tibull. lib. 4. 1. 97.
 Lata funda. Ovid. 14. Met. 825.
 Teretes fundæ. Stat. 4. Theb. 66.
 Torta funda. Propert. 4. 3. 65.
 More fundæ rotare aliquem. Ovid. 14. Met. 517.
 Funda, Retis genus quod in orbem spargitur, & Reticulum dici solet. Virg. 1. Georg. 141.
 — funda jam verberat amnem. — Servius.
 Funda, Sacculus, seu marsupium in modum retis factum, in quo pecuniæ & alia geruntur. Macrobius. lib. 2. Saturn. cap. 4. in fine, Quumque accessisset ad sellam, demissa in fundam pauperem manu, paucos denarios protulit, quos principi daret. V. Cujac. Observ. 10. 26.
 Funda, Circulus ex auro sive alio metallo, quo gemmæ ita nectuntur, ut aurum non nisi margines amplectatur. Plin. lib. 37. cap. 8. ad finem, Quamobrem præstantiores funda clauduntur, id est, patentes, nec præter margines auro amplectente.
FUNDALIS, e. Adj. Ad fundam pertinens. Prudent. Psych. 294.
 Dexterâ fundali torfit stridore lapillum.
FUNDITO, ære. Ammian. 24. 14. Funditare spicula.
FUNDITOR, ari. Funda petere. Plaut. Poen. 2. 36. Eos volantes jussi funditaries. Turneb.
FUNDITOR, ōris. m. [σφενδύνης] Qui funda dimicat. Sallust. in Jugurth. cap. 46. Ipse cum expeditis cohortibus, item funditorum & sagittariorum delecta manu, apud primos erat. Cæf. 2. Bell. Gall. 7. Liv. 36. 18. & 38. 29.
FUNDIBULARIUS, i. m. [σφενδύνης] Idem.
FUNDIBULATOR, ōris. m. Veget. de Re Mil. 3. 14. V. Not. Stewech.
FUNDIBALUS, i. m. & **FUNDIBALUM**, i. n. Balista. Isidor. Orig. 18. 10. Balista & Fundibalus, quasi fundens & emittens. Rectius

a Funda. V. Vulg. Interpr. 1. Maccab. 6. extr. Et Lipfi Poliorc. lib. 3. Dial. 3.
FUNDULA, æ. f. dimin. Varro L. L. 4. 32.
FUNDAMENTUM. V. FUNDUM.
FUNDANIA Gens Romana, cujus meminit. Liv. 25. 2. & alias. Ex hac Fundanius, Amicus Horatii, 2. Serm. 8. 19.
FUNDI, [ὑμῖν] Oppidum Italiæ prope Cajetam, quod intercidit, juxta quod lacus est Fundanus, cujus meminit. Plin. lib. 3. cap. 5. Inde generosa vina Fundana scriptoribus commendata. Olivarius in Melam dicit nunc vocari *Fondi*. Hor. 1. Serm. 5. 34. Sil. 8. 530.
FUNDANUS, a, um. Adj. ut, Montes Fundani. Tacit. 4. Ann. 59. 2. V. dict. superior.
FUNDITUS, & **FUNDO**, as. V. FUNDUM.
FUNDO, fudi, fûsum, [ῥέω, χύω, χύμι, χέω] ære. proprie est Liquefacere vel liquida emittere. Quintil. lib. 7. cap. 1. Neque enim, quanquam fuis omnibus membris, statua sit, nisi collocetur.
 Fundere ex ære imaginem. Plin. lib. 34. cap. 8. Theodorus qui Labyrinthum fecit Sami, ipse se ex ære fudit, præter similitudinem mirabilem, fama magnæ subtilitatis celebratus.
 Vina funduntur. Propert. 4. 6. 73.
 Jordanis in lacum se fundit. Plin. 5. 15.
 Minus proprie de aliis rebus. ut,
 Fundi & dilatari. Cic. 3. de Fin. 49. Sed quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen utrumque eorum fundi quodammodo, & quasi dilatari putant.
 Fundet se latius Orator. Cic. in Orat. 125. Quum vero ea causa inciderit, in qua vis eloquentiæ possit expromi, tum se latius fundet Orator, tum reget & flectet animos, &c.
 Fufus in corpore humor & calor. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
 Funditur fulgor lucis in digitos. Plin. lib. 37. cap. 6.
 Fundet se iustitia in ceteras virtutes. Cic. 5. de Fin. 65.
 Fusa per gentes superstitio. Cic. 2. de Fin. 148.
 Flores fundere. Virg. 4. Ecl. 20.
 Ipsa tibi blandos fundent cunabula flores. i. e. Abundante præbebunt. Sic Cic. 5. Tusc. 37.
 Frugem fundit. Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerferit, fundit frugem spicæ ordine structam. i. e. Emittit. Etiam de Partu animalium adhiberi notat Elmenh. ad Arnob. p. 12.
 Lacrymas fundere. Plin. lib. 8. cap. 42. Sic
 Sanguinem fundere. Cic. 1. de Divin. 46. V. in SANGUIS.
 Multitudinem asinorum silvestrium fundit Africa. Plin. lib. 8. cap. 30.
 Pafus fundit varios ex sese terra. Cic. 2. de Fin. 110.
 Sagittam fundere. Sil. lib. 7. 646.
 Urinam fundere, pro Meiere. Plin. lib. 24. cap. 19.
 Fundere corpora humi, Prosternere. Virg. 1. Æn. 196.
 Nec prius abfistit, quam septem ingentia victor Corpora fundat humi.
 Fufus humi toto corpore. Martial. lib. 8. 75.
 Exercitum fundere, Delere & vincere. Liv. 1. 10. Auct. de Viris illustribus cap. 11. Rêgem Philippum prælio fudit. Sic, Fundere opias. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. Cic. pro Rabir. 29.
 In fugam fusa primo concursu acies. Liv. 5. 32. pr.
 Funduntur turpi fuga. Liv. 4.
 Fusi fugatique. Liv. 2.
 Fundere, Abundanter loqui. Virg. 3. Æn. 344.
 Talia fundebat lacrymans. Idem 8. Æn. 584.
 Cantus fundere ex gutture dicitur rana. Cic. 1. de Divin. 14.
 Carmen fundere. Cic. 1. Tusc. 64.
 Clangorem vastum fundere. Cic. 2. Tusc. 24.
 Jocularia fundere inconditis versibus. Liv. 7. 2.
 Iras inanes fundere. Valer. 3. Argon. 696.
 Loquelas has fudit ore. Virg. 5. Æn. 842.
 Mendacia fundere. Plaut. Pseud. 4. 1. 33.
 Oracula fundere. Cic. 1. de Divin. 34. Et 1. de Nat. Deor. 65.
 Orationem numeroſe & volubiliter fundere. Cic. in Orat. 210.
 Preces fundere. Virg. 5. Æn. 234.
 Septenarios ad tibiam fundere. Cic. 3. Tusc. 106. Non intelligo qui metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam.
 Verba fundere. Ter. Adelph. 5. 1. 7.
 Ohe, jam tu verba fundis hic, sapientia? Ubi Donatus, Fundis, utrum sine ulla cessatione proſers? an perdis? secundum illum — nam quid tu hic agas,
 Ubi siquid boni præcipias, nemo obtemperat?
 Verba fundere poetarum more. Cic. 4. de Fin. 30.
 Versus fundere extempore. Cic. 3. de Orat. 194.
 Vocem fundere. Cic. 2. Tusc. 56. Quid? qui volunt exclamare minus, nam satis habent latera, fauces, linguam intendere: e quibus elici vocem & fundi videmus? Virg. 4. Æn. 621.
 — extremam fundo cum sanguine vocem.
 Incondite fundere. Cic. 3. de Orat. 175. Neque est ex multis res una quæ magis oratorem ab imperito dicendi, ab ignaroque distingua quam quod ille rudis incondite fundit, quantum potest, &c.
 Fusa latius oratione. Cic. 1. de Legib.
 Fundere in Tiberim, Immergere. Liv. 2. 5. pr. Defectam cum fmento segetem magna vis hominum simul immiffa corribus fudere Tiberim.
 Funditur in Rhenum fluvius. Plin. lib. 4. cap. 10.
 Funditur latissime. Cic. 5. de Fin. 1. Semper enim ex eb, quod miximas partes continet, latissimeque funditur, tota res appellatur.
 Fundi in latitudinem. Plin. lib. 18. cap. 13.
 Funditur in omnes partes vitis. Cic. de Senect. 52.
 Vide an apud Virg. Funditur in lacrymas. Dicitur alioqui potius E fundi in lacrymas. H. St. Oberfabatur homini Gallo popularium puto, barbaries. Ceterum quod Galli dicunt *Fondre en larmes*, id Ovi 15. Met. 549. expressit Liquitur in lacrimas.
 Fundere (inquit Servius) est Supina manu libare, quod fit in facie supernis. Virg. 4. Æn. 245.
 — media inter cornua fundit. Et apud Martial. lib. 9. 9.
 Fundere sex cyathos.
 Vina liquentia fundam. Virg. 5. Æn. 238.

Fusus, a, um. Adj. ut, Fusa ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Dispositio pars Rhetorices, & per omnes materias, totumque earum corpus æqualiter fusa. Quintil. lib. 3. cap. 9.
 Per herbam fusi, Jacentes. Virg. 1. Æn. 218.
 Aer fusus & extenuatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Exin mari finitimus aer die ac nocte distinguitur. Isque tum fusus & extenuatus sublimetur, tum autem concretus in nubes cogitur, humoremque colligens, terram auger imbris, tum effluens huc & illuc, ventos efficit.
 Corpus fustum, pro Levi & molli. Liv. 38. 21. Detegere vulnera eorum, quod nudi pugnant: & sunt fusa & candida corpora: ut quæ nunquam nisi in pugna nudentur. Contrarium Rugoso vel calloso.
 Crines fusi. Virg. 10. Æn. 137. i. e. Sparfi.
 Cupressus fusa. Plin. lib. 12. cap. 17.
 Decorum late fustum, Late patens. Cic. 1. Offic. 98.
 Membra fusa toro. Ovid. 3. de Pont. 3. 8.
 Opus late fustum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Vulnere multo fusus. Sil. lib. 4. 233.
 Humi fusus. Virg. 6. Æn. 440.
 Idem ac Copiosus. Gell. 2. 26. Græca lingua prolixior fusiorque, quam nostra. Cic. 2. de Orat. 15. Genus orationis fustum atque tractum.
Fuse, Adv. [χρῆσις] h. e. Abundanter & copiose. Cic. 3. de Fin. 26. Potest id quidem fufe & copiose, & omnibus electissimis verbis gravissimisque sententiis rhetorice & augeri & ornari.
 Populus fufe in tribus convocatus. Cic. 3. de Legib. 7.
 Fufe lateque. Cic. 4. Tusc. De cujus excellentia multa quidem dici quamvis fufe lateque possint, sed brevissime illo modo.
 Fufe lateque dicere. Cic. in Orat. 113.
Fusim, aliud Adv. Idem est quod Sparfim: Fufe autem, ut supra diximus, significat Late & copiose. Perotto.
Fusio, ōnis. f. [χρῆσις] Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Ipsumque mundum deum dicit esse, & ejus animi fusionem universam.
 Tenuis fusio stellarum. Vitruv. 9. 7.
 Fusio, apud Ulpian. l. 23. §. 3. D. de usufr. significare videtur Profusam quandam largitionem, qua uti solent erga fiscum hi, qui in iis locis possessiones habent, per quos exercitus transit: quomodo idem testatur moris fuisse, ut ob eam causam municipio frugum suarum copiam vilissimo pretio largiantur. Ergo, inquit, & quod ob transitum exercitus confertur ex fructibus, sed & si quid municipio. Nam solent possessores certam partem fructuum municipio viliori pretio addicere: Solent & fisco fusiones præstare. Hæc onera ad fructuarium pertinebunt. Vulgati codices Functiones habent, quod intellectu multo est facilius. [Sed cave mutes. Gloss. Lat. Gr. Fusio. ὕλισμος, ἐκφορὰ δημοσίων. (Sic enim, sublata distinctione, legendum) Fusiones, ὕλισμοι, συντέλειαι, ἐκφορæ. In iisdem Glossis Functionaticum, ὕλισμόν. Quod hinc abesse non debuit vocabulum.
 Macer in Hierol. Indictio, inquit, appellata est Distributio & Fusio.
Fusor, ōris. m. [χρῆσις] ut, Fusor aramentarius. Fusores, Qui ex metallo quopiam statuus, aliave opera fundunt. Et Ars fusoria, ars fundendi, miscendi, transmutandique metalla. Et Fusorium vas, in quo metalla funduntur, hoc est liquefunt. Ex Perotto. [Sed nullum afferunt veteris auctoris locum. Nam qui in Thef. Lips. ex Pallad. afferebatur, eum nos ad dict. FUSORIUM, quo pertinet, rejecimus. In Gloss. Gr. Lat. χρῆσις, Conflator.
Fusorius, a, um. V. supra.
Fusorium, i. n. Pallad. l. 37. Coquinæ fusoria. Idem 1. 42. Balnearum fusoria. Idem 1. 17. Relicto fusoriis loco.
Fusura, a, f. [χρῆσις] Plin. lib. 33. cap. 6. Molybdis plumbi ipsius fusura, quæ fit Puteolis, & inde habet nomen. conf. Vulg. Interpr. 3. Reg. 7. 37.
Fusilis, e. Adv. Quod fustum est. ut, Aurum fusile. Ovid. 11. Met. 126.
 Sal fusilis. Columel. 6. 33.
Fundito, [χρῆσις, ἀπορροή] are.
 Funditare, Multum & frustra verba proferre. Plaut. Añn. 5. 2. 52. Næ ille ecastor fœnerato funditat.
 Funditare verba. Plaut. Poen. 1. 2. 61.
 En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. Idem Amph. 4. 2. 13. V. Turnebi Advers. 15. 7. qui a Funda arcessit. q. V. Funditare rem, pro Consumere, & prodigere ac profundere. Plaut. Merc. [Hunc locum frustra quero.
Fundus, i. m. [πυθμὴν, βέδρον, βύθρον] proprie est Ima pars uniuscujusque rei, quæ aliquid in se liquoris contineat, vel ad continendum facta sit; ut dolii, navis, alvei, fluminis, lacus, maris. Male distinguunt aliqui Lexicographi inter Fundum & Fundus, ut prius de Imo cuiusque rei, posterius de Agro dicatur: cum prius Latina Lingua non agnoscat. Fundus usurpatur a Servio ad 2. Æn. 758. pro Infima parte. Cum de imo, inquit, fundus, de fummo fastigium dicatur. In Vet. Gloss. item Fundus de Imo pariter atque Agro exponitur. Fundus, χωρίον, ἀγρός, καὶ πυθμὴν. Sen. Epist. 1. Sera in fundo parsimonia.
 Arenosus fundus fluvii. Sil. lib. 3. 465.
 Imo Nereus ciet æquora fundo. Virg. 2. Æn. 419.
 Armarii fundum exfecuit, & sestertium * & auri quinque pondo abstulit. Cic. pro Cluent. 179.
 Residere in fundo. Cic. pro Corn. Balb. 20.
 Largitio fundum non habet. Cic. 2. Off. 55.
 Fundus pro Auctore. Plaut. Trin. 5. 1. 7. Et rei fundus pater sit potior eo. V. Taubm. in loc. Festus, Fundus dicitur populus esse rei, quam alienat, hoc est auctor. Celebris est Ciceronis formula; Populus fundus, populus fit fundus: pro Balbo 20. Quid enim potuit dici imperitius, quam fœderatos populos fieri fundos oportere? nam id non magis proprium est fœderatorum, quam omnium liberorum: sed totum hoc, Judices, in ea fuit positum semper ratione atque sententia, ut quum jussisset Prætor aliquid, si id adscivissent focii populi ac Latini: et si ea lex quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo resedisset: ut tum lege eadem is populus teneretur, non ut de nostro jure aliquid minueretur, sed ut illi populi aut jure eo, quod a nobis esset constitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio uterentur. Ibid. 42. Potuit magis fundus popu-

lus Gaditanus fieri, si tum fit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobaret, quam cum hospitium fecit? V. Sigon. de Jure Italiæ 1. 4. & Græv. ad loc. & paulo post. Gell. 19. 8. Sed hæc ego, inquit Fronto, non ut hujus sententiæ legisque fundus, subscriptor fierem.
Funditus, Adv. [πᾶν] Cic. 6. Verr. 79. Qui non obruit aliqua ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac delevit. i. e. Profus, omnino, penitus, & velut ab ipso fundo.
 Funditus interire. Cic. 6. Fam. 2. Neceesse est enim aut armis urgeri Rempub. sempiternis, aut his positis recreari aliquando, aut funditus interire.
 Evertere funditus amicitiam. Cic. 2. de Fin. 80.
 Everfa funditus civitas. Cic. de Amicit. 23. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti?
 Miscetur omnia funditus. Sallust. ad Cæs. de Repub. ordin. 6. 51. Sed non infcius, neque imprudens sum, & quæ mea res agetur, quæ fœvita, quæve tempestates hominum nobilium futuræ sint, quum indignabuntur omnia funditus misceri, antiquis civibus hanc servitutem imponi.
 Perdere aliquem funditus. Plaut. Merc. 5. 4. 63. Ter. And. 1. 5. 9. Quod si fit, pereo funditus. Cic. 1. Fam. 9. Quem ego funditus perdidit.
 Perdere funditus civitatem. Cic. 6. Att. 1.
 Pereunt urbes funditus. Hor. 1. Carm. 16. 20.
 Tollere amicitiam funditus e vita. Cic. de Amicit. 92. Quæ causa est cur amicitiam funditus tollamus e vita, ne aliquas propter eam suscipiamus molestias?
 Trahere Remp. funditus. Tacit. 3. Ann. 54. Hanc r. c. curam sustinet princeps; hæc omiffa, funditus Rempub. trahet.
 Versæ leges funditus. Tacit. 3. Ann. 6.
 Victus funditus. Justin. 25. 3. 8.
 Funditus, pro Profus. Cic. 3. de Orat. 193. Neque earum rerum quenquam funditus natura voluit esse expertem.
 Funditus tollere fidem. Cic. in Orat. 209.
 Ne spondæus quidem funditus est repudiandus. Cic. in Orat. 216.
Fundo, [θεμελιώω, καθεστάνω] are. Firmare, & quasi fundamentum facere, stabilireque. Virg. 8. Æn. 478.
 Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto, Urbis Agyllinæ fedes.
 Arces fundantem, ac tecta novantem. Virg. 4. Æn. 260.
 Civitas fundata legibus, cui opponitur Everfa. Plin. in Paneg. cap. 34.
 Excidisti intestinum malum, & provida severitate cavisti, ne fundata legibus civitas, everfa legibus videretur.
 Disciplina accurate fundata & extructa. Cic. 4. de Fin. 1.
 Domum fundatam paternis, avitisque opibus exhaurit. Quintil. in Decl. 9. seu Gladiatore.
 Fides leviter fundata. V. LEVIS.
 Imperium magnis laboribus fundatum. Cic. 4. Catil. 19.
 Imperium illud maxime vestrum fundavit. Cic. pro Corn. Balb. 31.
 Jus civile fundare. Pomponius in l. 2. §. Post hos fuerunt. D. de Origine juris, Post hos fuerunt P. Mucius, & Brutus & Manilius, qui fundaverunt jus civile.
 Navem fundare, Facere, constituere. Plaut. Mil. 3. 3. 43.
 Significat & Firmare in mari. Virg. 6. Æn. 4.
 — tum dente tenaci
 Anchora fundabat naves.
 Opes bene fundatæ. Ovid. 14. Met. 583.
 Respublica præclare fundata. Cic. in Parad. 1. Qui hanc Rempub. tam præclare fundatam nobis reliquerunt.
 Sceptra fundare. Sil. lib. 1. 44.
 Urbem fundabit legibus. Virg. 6. Æn. 812.
Fundatus, a, um. Adj. ex Partic. V. in ipso verbo. Hor. 1. Epist. 15. 45.
 Conspicitur nitidis fundata pecunia villis.
 Fixus & fundatus Reip. status. Cic. 1. Att. 13.
 Fundatum veritate. Cic. pro Facc. 26. Nihil religione testatum, nihil veritate fundatum, nihil dolore expressum, &c.
 Compar. Quo fundatior erit ex arenato directura, eo firmior erit ad vetustatem soliditas tectorii. Vitruv. 7. 3.
 Superl. Imperia fundatissima. Arnob. 3. p. 115.
 Ecclesia fundatissima. Augustin. Epist. 56.
 Fides fundatissima. Idem Epist. 28.
 Familia fundatissima, Antiquissima & ditissima. Cic. pro Domo 96.
 Quod quum judicasset, descevi conjugis miseræ dissidium, liberorum carissimorum solitudinem, fratris absentis amantissimi atque optimi casum, subitas fundatissimæ familiæ ruinas.
Fundamen, ōnis. n. [θεμελίον] Idem quod Fundamentum, apud Poetas. Ovid. 5. Met. 361.
 Ambibat Siculæ cautus fundamina terræ.
 Jacere fundamina. Ovid. 4. Fast. 815.
 Augurio lati jaciunt fundamina cives.
 Ponunt favis apes fundamina. Virg. 4. Georg. 161. conf. Manil. 1. 726.
Fundamentum, i. n. [θεμελίον, βάσις, ἰσθμῶν, δαπέδον, ἐπίστασις] notæ significationis.
 Initia & fundamenta. Cic. pro Sext. 5. Non ageredia ad illa maxima & amplissima prius, quam docuero, quibus initiis ac fundamentis hæc tantæ summis in rebus laudes excitatæ sunt.
 Adolescentiæ fundamentis constituta senectus. Cic. de Senect. 62.
 Defensionis firmissima fundamenta meæ sunt, si nitantur iudicio suorum. Cic. pro Cæl. 30.
 Dialecticæ fundamentum. Cic. 4. Acad. 7.
 Justitiæ fundamentum, fides. Cic. 1. Off. 23.
 Libertatis firmissima fundamenta. Cic. pro Corn. Balb. 31.
 Orationis fundamentum præclare jactum. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
 Virtutum omnium fundamentum, pietas. Cic. pro Planc. 29.
 Sedes & fundamentum constituendæ fidei, narratio. Cic. in Partit. 31.
 Solum quoddam atque fundamentum est, verborum usus & copia bonorum. Cic. 3. de Orat. 149.

Cæmentitia fundamenta. V. **CÆMENTUM**.
Stabili fundamento manet fortuna. Lucret. lib. 5. 1120.
A fundamento. V. **A PRÆP.**
Agere fundamenta. Cic. pro Milon. 76. V. **AGO**.
Convellere fundamenta. V. **CONVELLO**.
Disjecit a fundamentis arcem. Nep. 20. 3. 3. Idem 23. 7. 7.
Emota fundamenta quatit. Virg. 2. Æn. 610.
Habere mali fundamentum & radices altiores. Cic. ad Brut. 17.
Jacere fundamenta. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Jacere causæ fundamenta. Cic. pro Flacc. 4. Nihil est præterea quo fugere possumus, nisi forte quæ res hoc judicio tentetur, quid agatur, cui causæ fundamenta jacentur, judices, videtis.
Jacere fundamenta Reipub. Cic. 12. Fam. 25. Ego mi Cornifici, quo die primum in spem libertatis ingressus sum, & cunctantibus ceteris a. d. xiiii Calend. Jan. fundamenta Reipub. jeci, eo ipso die providi multum, atque habui rationem dignitatis tuæ.
Jacere fundamenta salutis alicujus. Cic. 10. Fam. 29. Illi mihi necesse est concedant ut tibi plus quam ipsi hoc tempore prodesse possim; quod quidem nec destiti facere, nec desistam, & jam in maxima re feci, & fundamenta jeci salutis tuæ.
Jacta defensionis fundamenta. Cic. pro Muren. 14.
Jacere fundamenta pacis. Cic. 1. Philipp. 1. Quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis.
Jacere fundamenta & Perficere opera, contraria. Cic. pro Marcell. 26. Tantum abes a perfectione maximorum operum, ut fundamenta quæ cogitas, nondum jeceris.
Latent fundamenta. Quintil. in præem. lib. 1.
Locant alii fundamenta, pars ducere muros. Virg. 1. Æn. 432.
Locare fundamenta in stabili loco. Plin. lib. 56. cap. 14.
Ordire fundamenta ex depresso loco. V. **ORDIO**.
Positum est philosophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorum. Cic. 2. de Divin. 2.
Ponere fundamenta Consulatus. Cic. in Pison. 9.
Ponere virtutum omnium fundamenta in voluptate tanquam in aqua. Cic. 2. de Fin. 72.
Substruere fundamentum. Plaut. Most. 1. 2. 40.
FUNDAMENTALIS, e. Solido fundamento innixus. Unde
FUNDAMENTALITER, Adv. Sidon. Epist. 3. 8. extr. Fundamentaliter erueri. [i. e. A fundamentis].
FUNDUS, i. m. [*χρῆμα, ἀγρὸς*] est Quiddam minus quam ager: singula enim proprie prata (ut inquit Valla) singulæ vineæ, singuli horti, singula oliveta, pomaria, salicta, arbuta, pascua, nemora, loca aucupatoria, venatoria, piscatoria, sive villam atque ædificium, sive piscinam atque alvearia, sive vivaria habeant, sive non habeant, singuli fundi sunt: & hoc quidem in agro. Itaque fundus est possessio rustica. Plaut. Capt. 1. 2. 78.
Quasi fundum vendam, meis me addicam legibus.
Fundum & Prædium idem esse declarat Scævola in l. ult. D. Quib. mod. pig. vel hypoth. solu. Primi creditoris, qui pignori prædia acceperat: & posterioris, cui quidam ex eisdem fundis dati erant: ad eandem personam hæreditas devenerat. Palam est, quæ prius Prædia vocarat, postea Fundos appellari.
Cultus fundus. Hor. 2. Serm. 5. 13.
Lati fundi. Virg. 2. Georg. 468.
Mendax fundus. Hor. 3. Carm. 1. 30.
Optimus maximusque fundus. V. **Optimus in BONUS**.
Ornatissimus fundus. V. **Ornatus in ORNO**.
Conducere fundum. V. **CONDUCO**.
Ingredi in fundum. V. **INGREDIOR**.
Obire fundos nostros cui non licet, aut res rusticas vel fructus causa vel delectationis invifere? Cic. 1. de Orat. 249.
Occiderunt fundi. V. **OCCIDO**.
Fundi appellatione (inquit Florentinus Jureconf.) omne Ædificium, & omnis Ager continetur. Sed in usu, urbana ædificia, ædes: rustica, villæ dicuntur. Locus vero sine ædificio in urbe Area: rure autem, Ager appellatur. idemque ager cum ædificio, Fundus dicitur. l. 211. D. de verb. signific.
Fundus, inquit Festus, dicitur Ager, quod planus sit, ad similitudinem fundi vasorum. Usurpatur generaliter de Bonis immobilibus in l. xii Tab. V. Rosin. Ant. Rom. l. 8. p. 802.
Fundus, Varroni, vel a Fundamento, vel a Fundendo, Ager dictus. Servius, Fundus dicitur ab eo, quod sit rerum omnium fundamentum.
Fundus, metaphoricòs, pro Fundamento in quoque negotio, a Plauto usurpatur, in Trin. 5. 1. 7. V. Fundus pro Auctore supra.
FUNDULUS, i. m. dimin. Vitruv. 10. 13. Ærei moduli cum fundulis ambulatilibus. V. Lex. Vitruv. p. 52.
Fundulus, Intestinum, a fundo, quod non ut reliquæ partes, sed ex una parte sola apertum. Varro 4. L. L. 22.
Fundulus, Piscis sic dictus quia fundo adhæret. al. Gobius fluviatilis. V. Johnston. de Pisc. p. 139.
FUNEERIS, FUNESTUS, FUNERO, &c. V. **FUNUS**.
FUNGO, functus sum, [πλέω, ἑμπλέω] fungi. Officium, munusque agere, inquit Valla lib. 5. Accus. & frequentius Ablat. jungitur. Plaut. Most. 1. 1. 45.
Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aves:
Sine me alliati fungi fortunas meas.
Advocatione injuncta fungi. Plin. 2. Epist. 35.
Diem fungi, i. e. Mori. Tertull. in l. Proponeretur. D. de Castrensi peculio, Proponeretur filiusfamilias miles testamento facto extraneum hæredem scripsisse, deinde superstite decessisse: pater deliberante hærede instituto ipse diem functus est, deinde hæres, &c.
Epulis functi. Ovid. 4. Met. 764.
Fato functus, pro Mortuus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Fortuna prospere fungi. Cic. de Clar. Orat. 243.
Gaudio fungi. Tacit. 2. Hist. 55. Additæ erga Germanicos exercitus laudes, gratesque, & missa legatio, quæ gaudioungeretur.

Honore functus. Liv. 4. 57. extr. Quatuor creati sunt, omnes jam functi eo honore. conf. Nep. 2. 7. 3.
Laboribus functus. Hor. 2. Carm. 18. 38.
Legationibus fungi. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Loco primo fungi. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Mandatis fungi. Tacit. 13. Ann. 21. Burrus iis mandatis Seneca coramungebatur.
Militia fungi. Suet. de Clar. Gramm. 9.
Ministerio fungi. Plin. lib. 8. cap. 5. Non potuisse effici, ut crudelitatis alienæ ministerio fungerentur.
Morte functus, Mortuus. Ovid. 11. Met. 583. conf. Patroc. 2. 49. 1.
Munus alicujus fungi. Plaut. Men. 1. 4. 5.
Nam parasitus, hominum octo munus facile fungitur.
Muneris alicuius fungi & sustinere in Rempub. Cic. 5. Verr. 199. Hoc vobis est statuendum, quid aratorem ipsum arationis nomine muneris in Rempub. fungi, ac sustinere velitis.
Munere aliquo fungi. Cæs. 7. Bell. Gall. 25. Hunc ex proximis unus jacentem transgressus, eodem illo munere fungebatur.
Munere interpretis fungi. Cic. 1. de Fin.
Munere fungi amici. Hor. 1. Epist. 9. 5.
Muneribus corporis fungi. Cic. de Amicit. 22. Denique ceteræ res quæ expetuntur, opportuna sunt singulæ rebus fere singulis: divitiæ, ut utare, &c. valetudo, ut dolore careas, & muneribus fungare corporis.
Munere fungi, pro Donare. Cic. 2. Off. 70. Neque vero verbis augeat suum munus, siquo forte fungitur, sed etiam extenuat. i. e. Si beneficium inops collocavit. Budæus.
Munera fungi. Tacit. 3. Ann. 17. Suprema erga memoriam filii sui munera fungerentur.
Officio suo fungi, quod vulgus dicit facere suum debitum. Ter. Adelph. 4. 3. 12. Cic. Brut. 9. Et pro Cael. 21.
Officio justitiæ fungantur, qui adipisci veram justitiæ gloriam volent. Cic. 2. Off. 43.
Officio ministerioque fervorum fungi. Plin. Epist. 24.
Officiis civilibus. Majorem partem ætatis ejus, qua civilibus officiis fungantur homines. Liv. 1. 35.
Officiis vernaliter fungi. Hor. 2. Serm. 6. 109.
Officium alicujus fungi. Ter. Heaut. 3. 3. 19. Idem Adelph. 3. 4. 18.
Quem fratri adoptandum dedisti neque boni, Neque liberalis functus officium est viri.
Opera mediastini fungi. Ulpian. l. 1. D. Naut. Caupon. &c.
Partibus judicis fungi. Plin. 3. Epist. 5. ad Macrum.
Pignoribus fungi in vicem satisfactionis, i. e. Loco fidejussorum pignora præstare l. 7. D. de Prætor. stipulat.
Stipendio fungi. Cæs. 8. Bell. Gall. 8. Quæ (Legio) octavo jam stipendio functa, tamen collatione reliquarum, nondum eandem vetustatis & virtutis ceperat opinionem.
Vice cotis fungar. Hor. de Arte Poet. 304.
Vicem fungi alienam. Liv. 1. Idem 1. 9. extr. Quum suam vicem functus officio sit.
Virtute functos duces canere. Hor. 4. Carm. 15. 29.
Vita fungi. Papinianus in l. Filiusfamilias. D. de Castrensi peculio. h. e. Mori.
Vita fungi, idem quod Agere vitam. Val. 5. 5.
Fungi, pro Statui. Paul. l. 63. D. ad l. Falcid. Pretia rerum non ex affectu, nec utilitate singulorum, sed communiter funguntur. i. e. Statuuntur, æstimantur, definiuntur.
Fungi pro re aliqua. Columel. lib. 1. cap. 5. Quisquis ædificia volet in declivibus areis extruere, semper ab inferiore parte auspicetur: quia quum ex depresso loco fuerint orsa fundamenta, non solum superficiem suam facile sustinebunt, sed & pro futura & substructione funguntur adversus ea quæ mox, si forte villam prolatare libuerit, ad superiorem partem applicabuntur.
FUNCTUS, a, um. V. supra in **FUNGO**. Stat. 2. Silv. 1. 209.
— omnia functa
Aut moritura vides. i. e. Defuncta.
Functi, dicti ab eo, quod fungantur honore & officio aliquo. Isidor. 9. 4.
FUNCTIO, Ænis. f. [ἐπιπλέωσις] Cic. 2. Tusc. 35. Labor est functio quadam vel animi, vel corporis gravioris operis & muneris.
Muneris functio, pro Pensitatione. Cic. 5. Verr. 15. Ita decumas lege Hieronica semper vendendas censuerunt, ut iis jucundior esset muneris illius functio, si ejus regis, qui Siculis carissimus fuit, non solum instituta commutato imperio, verumetiam nomen maneret.
Recipere functionem in suo genere dicuntur res quædam, Quæ & Fungibiles. Paul. in l. 2. §. Mutui datio. D. De rebus creditis. Mutui datio consistit in iis rebus, quæ pondere, numero, mensura constant: quoniam earum rerum datione possumus in creditum ire: quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quam specie. i. e. Vicem mutuam, per solutionem magis quam per speciem. Nam in ceteris rebus (ut subdit Paulus) ideo in creditum ire non possumus, quia aliud pro alio invito creditori solvi non potest. Bud.
FUNGIBILIS, e. Adj. Jurisconsultis familiare. Fungibiles enim res vocant, Quæ consistunt in numero, pondere, & mensura: ut Pecunia, frumentum, vinum, oleum. Cetera corpora in universum omnia omnesque aliæ species, dicuntur Res non fungibiles. V. **FUNCTIO**.
FUNGUS, i. m. [μύκων] Terræ tuber; a Funere dicitur, ut nonnulli volunt, quod periculosus sit vescentibus. Plin. lib. 22. cap. 23. Fungorum lentior natura, & numerosa genera. sed origo non nisi ex putrita arborum. Tutissimi, qui rubent callo, minus diluto rubore quam boleti. Mox candidi, velut apice flammis insignibus pediculis. Tertium genus fuilli, venenis accommodatissimum.
Fungus etiam in lucernis dicitur. Virg. 1. Georg. 392.
— testa quum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concrevere fungos. Servius
Nam ut dicit Plin. quum aer humidus esse cœperit, favilla quæ cur fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis reïdet, quasdam velut fungorum imitatur imagines. V. Plin. 18. 35.
Albos fungos colligit. Ovid. 4. Fast. 697.

Ancipites fungi, ob periculum edendi. Juven. 5. Sat. 146.
 Pluviales fungi. Ovid. 7. Met. 393.
 Pratenfes fungi. Hor. 2. Serm. 4. 20.
 Fungus, Arborum morbus. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea præter vermiculationem, quam æque ac ficus sentit, clavum etiam patitur, five fungum placet dici, vel patellam. hæc est solis exustio.
 Fungus, item in auribus pugilum, Tuber prominens ex ictibus caestuum, sic a similitudine dictus. Tertull. de Spect. cap. 23. extr. Tales enim cicatrices caestuum, & callos pugnorum, & aurium fungos a deo cum suo plasmate accepit. Al. Cum plasmaretur.
 Fungi, præterea, apud Hippocratem & Galen. lib. & comm. 3. de morbis vulgar. sunt Excreſcentiæ, quæ quandoque in palpebris, quandoque in pudendis enaſcuntur. Quin & Fungi dicuntur a Galen. lib. 1. de Loc. affect. Adnaſcentiæ capitis, ubi hoc fracto, meninx, quæ est membrana cerebrum cultodiens, fuerit affecta. Nec alia sane de causa hos affectus fungos vocari crediderim, quam quod fungorum imaginem referant, quemadmodum & ii qui in lucernis concreſcunt. Ex Matthiol. in lib. 4. Dioscor.
 Fungum hominem, pro Stupido, & infulſo poſuit Plaut. Bacch. 4. 7. 23. & 5. 1. 2.
 FUNGULUS, i. m. dimin. De Spongiolis five fungulis, Apic. 3. 20. & 5. 2.
 FUNGIDUS, a, um. Gloſſ. Gr. Lat. σμφος, fungidus, fungoſus.
 FUNGINUS, Adj. [μυκηδης] Pertinens ad fungos. Plaut. Trin. 4. 2. 9. Pol hic quidem fungino genere eſt, capite ſe totum tegit.
 Penult. corrept. ut probat Borrich. Cogit. p. 313.
 FUNGOSUS, a, um. Adj. [μυκητώδης] Quod eſt rarum & leve, ad ſimilitudinem fungi. Plin. lib. 13. cap. 22. Fungoſa medulla. & Columel. 4. 29. Sic, Fungoſa terra. Idem lib. 11. cap. 13.
 Compar. Fungoſior natura. Plin. lib. 16. cap. 36.
 FUNGOSITAS, atis. f. [μυκητότης] a Fungoſo dicitur. ut, Tota fungoſitas derafa. Plin. [Puto, Valerianus].
 FUNIS, is. [χοῖνός, κείλος, μήχανος, σάαρτον] tam m. quam f. gen. teſte Gell. lib. 13. cap. 20. citante verſus Lucretii ex lib. 2. 1153.
 Haud, ut opinor, enim mortalia ſecula ſuperne
 Aurea de caelo demifit funis in arva. V. Non. 3. 91. Macrob.
 Somn. Scip. 1. 14. & Turneb. Adverſ. 5. 25. Plin. lib. 16. cap. 1. Ulva & paſuſtri juncos funes neſcunt.
 Canabinus funis. V. CANABIS.
 Laxi funes. Virg. 8. Æn. 708.
 Tortos incidere funes. Virg. 4. Æn. 575.
 Convellere funem a terra. V. CONVELLO.
 Reducere funem. Perf. 5. Sat. 118.
 Quæ dederam ſupra repeto, funemque reduco. h. e. Muto ſententiam, repetens ea quæ tibi dederam ſupra, ſapientiam & libertatem, vinculiſque ſervitutis iterum te aſtringens. Tractum a jumentis, quæ laxato fune aut habenis, liberius vagantur.
 Religare funem. Lucan. lib. 7. 860.
 Trajectus funis, i. e. Extentus. Virg. 5. Æn. 488. Servius.
 De Funibus antiaris, Loreis, & Subductariis. V. Lex. Pitifc. vel Turneb. Adverſ. 8. 6.
 FUNALIS, e. Adj. [χοινοφόρος] ut,
 Funalis cereus. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 6. 4. Idem ac Funale. q. V. Funales equi dicuntur Suet. Tiber. cap. 6. 6. Qui funibus alligati currum triumphantis traherent, quibus præeuntibus ſummi Imperatores vectabantur triumphi die, in iisque ingenui pueri federe veteri more ſolebant. Quidam dictos putant, quod in his infiderent qui funalia præferebant & faces: nam pervulgatum fere eſt, faces & lumina tam in apparatu triumphi, quam juxta triumphantem deferri conſueſſe. Julius enim Cæſar ad lumina quadraginta in Capitolium triumphans aſcendit, elephantis lynchnuchos dextra ſiniſtraque geſtantibus. Quod eo conſtitutum ſerunt, tum ut ſpectator triumphi apparatus & conſpectior fieret, tum ut lumina, ſi forte tenebris obortis, pompæ triumphali non ſufficeret dies, ad arcendas tenebras præſto forent: ipſeque triumphans, luminibus circa adhibitis conſpector fieret. Unde Funales equos, a Funalibus, quæ in equis triumphalibus præferebant, dici putat Alex. lib. Genial. dier. 5. cap. 20. A quo diſſentiunt Interpp. in Suet. conf. Stat. 6. Theb. 460. Aufon. Epitaph. 35. 10. & Rutgerſ. Var. Lect. 1. 10. [Planiffime Iſidorus. V. loc. in FUNARIUS].
 FUNALE, is. n. [κηρός, δαλός] Fax ex fune cerato conſecta. Cic. de Senect. 44. Delectabatur crebro funali, & tibicine. Auctor de Viris illuſt. cap. 38. Duillio conceſſum eſt, ut prælucente funali, & præcinente tibicine, a cœna publice rediret.
 Hic ponite lucida funalia. Hor. 3. Carm. 26. 6.
 Denſum funale coruſcis lampadibus. Ovid. 12. Met. 247.
 Noctem flammis funalia vincunt. Virg. 1. Æn. 727.
 Funale, pro ipſo Fune, apud Liv. 42. 65. extr. Funda media duo funalia imparia habebat.
 FUNARIUS, i. m. [χοινοπώλης] Qui funem tractat. unde cognomen Gratiano majori apud Aurel. Viſt. in Epit. cap. 69. & Ammian. 30. 24. Funarii etiam dicti Equi, a genere vinculi, quo curruſi alligabantur. V. Iſidor. de Orig. 17. 35. [Idem ac Funales & proinde Adj. conf. CIRCUS].
 FUNETUM, i. n. Plin. 17. 22. Quum breviores palmites farmento junguntur inter ſe funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur.
 FUNAMBULUS, i. m. [χοινοβάτης] Ter. in prol. Hec. 4.
 Ita populus ſtudio ſtupidus, in funambulo
 Animum occupat. conf. Idem ibid. 34. Meſſala Corvinus primus Funambuli nomen intulit, & poſt eum Terentius. Auctor Acron in Hor. 1. Serm. 10.
 FUNIREPUS, i. m. Idem ſignificat quod Funambulus. Apul. Flor. 4. pr. Comædus fermocinatur, Tragædus vociferatur, Funirepus periclitatur.
 FUNICULUS, dimin. [χοινίον] Plin. lib. 12. cap. 17. Atque attractis funiculis herbam eam convolvî, atque ita offas fieri. Cic. 2. de Invent. 154. Ponitur quoque Funiculus, pro Meſſura quadam Perſica ſexaginta continente ſtadia, ut placet Herodoto. Quanquam Plinius ex Eraſtoſthenis ſententia, quadraginta tantum ſtadiorum eſſe tradit. In hac tamen ſignificatione frequentius utitur Græco nomine Schoenus.
 FUNUS, eris. n. [κηδεία, νεκρία, κέρειον] Donatus; Funus a Funalibus dictum eſt: & eſt Pompa exequiarum. Ter. And. 1. 1. 100.
 Vol. II.

— Funus interim

Procedit, ſequimur, ad ſepulcrum venimus;
 In ignem poſita eſt, ſletur. Cic. de Amic. 11. Quam autem civitati carus fuerit, mœrore funeris indicatum eſt.
 Funus, Mortem aliquando ſignificat. Virg. 4. Æn. 308.
 Nec moritura tenet crudeli funere Dido. Plaut. Amph. 1. 1. 35.
 Quod multa Thebano populo acerba objecit funera. i. e. Multos occiderat.
 Reipublicæ funus, Caſum ſuum & diſceſſum vocat Cic. de Provinc. Conf. 45.
 Imaginarium funus, Græci νεκράφειον vocant, quum mortuo juſta, abſente cadavere, perſolvuntur: Legitimum vero dicitur, quum defuncti corpus adest. Ex Spieg. conf. Lex. Pitifc.
 Solenne funeris. Tacit. 15. Ann. 64. Exin balneo illatus, & vapore ejus exanimatus, ſine ullo funeris ſolenni crematur. De Seneca.
 Solennia funerum. Tacit. 3. Ann. 2.
 Funus pro Cadavere ipſo, ſeu mortuo etiam ponitur. Sic Inhumatum funus. Lucan. 7. 826. Virg. 2. Æn. 539.
 — & patrios fœdaſti funere vultus. Ubi Servius; Funere, Cadavere, ab (forſan Pro) eo quod procedit, id quod ſequitur: Funus enim jam ardens cadaver. Sic uſum Manilium iſto vocabulo, Scaliger, & Claudianum, Barthius in Comm. notarunt.
 Funus item pro Sepulchro. Virg. 3. Æn. 62.
 Ergo inſtauramus Polydoro funus. V. Serv.
 Funus pro Exſtinctione, ſeu deletione item dicitur. Lucan. 4. 231.
 — pro dira pudoris
 Funera. Et Prudent. Agnet. 69.
 Qui me pudoris funere perderet.
 Amplum funus. V. AMPLUS.
 Ardentia funera. Stat. 2. Silv. 1. 158.
 Atrum funus. Lucret. lib. 2. 580.
 Crudeli funere extinctus. Virg. 5. Ecl. 20.
 Familiare funus & domesticus luſtus. Cic. in Vatin. 30.
 Feſtum funus. Cic. pro Domo 42.
 Immaturum funus. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Inhumatum funus. Lucan. lib. 7. 820.
 Lacrymoſa funera. Hor. 1. Carm. 8. 15.
 Lamentabilia funera. V. LAMENTOR.
 Maturo propior funeri. Hor. 3. Carm. 15. 4.
 Miſerandum funus. Lucan. lib. 1. 104.
 Modicum ejus funus. Tacit. 5. Ann. 1. i. e. Tenue.
 Perluſtoſum funus. Cic. 3. Q. frat. 8.
 Plebeji funeris arca. Lucan. lib. 8. 736.
 Da vilem Magno plebeji funeris arcam. i. e. Da Pompejo ſaltem plebejum funus.
 Præclarum funus. Perf. 2. Sat. 10.
 Profanatum funus acerbo vulnere. Stat. 9. Theb. 8.
 Suprema funera. Ovid. 3. Met. 136. — dicique beatus
 Ante obitum nemo, ſupremaque funera debet.
 Triftia funera. Hor. 2. Epift. 2. 74.
 De Funere acerbo, cenſorio, collativo, communi, familiari, imaginario, immaturo, Imperatorio, indiſtivo, lacero, larvato, militari, plebejo, publico, Regio, ſimpludiaro, tacito, tranſlativo, triumphali, atque vulgari. V. omnino Lex. Pitifc. in voce Funus.
 Celebrare funus alicui. Plin. lib. 10. cap. 43. Liv. 8. 10.
 Concelebrare funus. V. CONCELEBRO.
 Conſicere funera. V. CONFICIO.
 Congerere funera. V. CONGERO.
 Conveniunt ad funus amici, ad exequias cohoneſtandas. Cic. pro Quint. 50.
 Dare ſæva funera. Virg. 8. Æn. 570.
 Dare operam funeri. Cic. 15. Att. 1.
 Deducere funus. V. DEDUCO.
 Denſantur funera miſta ſenum ac juvenum. Hor. 1. Carm. 28. 19.
 Dotari funeribus. Ovid. 13. Met. 523.
 Ducere funus acerbiffimum vivo videntique. Cic. pro Quint. 50. Al. Indicare.
 Ducere funus. Plin. 16. 43.
 Efferre funere regio. Suet. Neron. cap. 30.
 Elata funere Reſp. Cic. pro Domo 42. Video quosdam clariffimos viros, principes civitatis, aliquot locis judicaffe, te cum plebe jure agere potuiſſe, qui etiam de me ipſo, quum tua rogatione funere elatum Rempub. eſſe dicerent, tamen id funus, etſi miſerum, atque acerbum fuiſſet, jure indiſtum eſſe dicebant.
 Expers funeris anima. i. e. Immortalis. Lucret. lib. 3. 712.
 Facere amplum funus. Cic. 4. Fam. 2.
 Facere funus prandio, pro Conſumere epulas prandii. Plaut. Men. 3. 2. 27.
 Feciſti funus me abſenti prandio:
 Cur auſus facere, quoi ego æque ac hæres, eram?
 Factum funus egregie. Hor. 2. Serm. 5. 105.
 Fecit de integro funus jam ſepulto filio mater. Cic. pro Cluent. 28.
 Indicare funus Reipublicæ. V. Elata funere reſp. & INDICO.
 Indicare funus. Cic. 2. de Legib. 61. V. INDICTIVUS.
 Inſtare funeri. V. INSTO.
 Inſtaurare funus alicui. Virg. 3. Æn. 62. V. INSTAURO.
 Locare funus. V. LOCUS. Cic. 7. Verr. 119.
 Maturare funus. V. MATURUS.
 Merſit acerbo funere. Virg. 6. Æn. 429.
 Pati funera. Virg. 1. Æn. 236.
 Plangere funera alicujus. Stat. 12. Theb. 383.
 Procedit funus. Ter. And. 1. 1. 100.
 Revivifcere in funeribus. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Solvere juſta paterno funeri. Cic. pro Roſc. Amer. 23.
 Solvere arbitraria funeris. Cic. Poſt red. in Senat. 17.
 Sum tibi auctor funeris. Ovid. 10. Met. 199.
 Cauſa funeris tibi fui. Virg. 6. Æn. 458.
 Tradere animam funeri. Sen. Troad. 5.
 Venire in funus. Cic. 15. Att. 1.
 FUNERÆ, arum. apud majores dicebantur, Illæ ad quas funus pertinet, ut Sororem, Matrem. Nam præſicæ ſunt planctus principes, non doloris. Funeras autem dicebant, quaſi Funereas, ad quas pertinet funus.
 K k k
 Servius

Servius in Virg. 9. *Æn.* 487. — nec te tua funera mater
 Produxī, preflive oculos, aut vulnera lavi. Cic. de Senect. 73.
 Nec funera fletum faxit. Sed alii codd. Funera fletu, vel Funere fletum. conf. Lex. Pitisc.
FUNEREUS, a, um. Adj. [*κταφός*] ut, Funeræ mulieres. V. dict. præced.
 Bubo funereus. Ovid. 10. Met. 453.
 Epulæ funereæ. Sen. Epist. 12.
 Fax funerea. Martialis. lib. 8. 43.
 Funereamque toris quaflat uterque facem.
 Frons funerea. Virg. 4. *Æn.* 507. i. e. Cupressus. Servius.
 Homo funereus opponitur Vitali apud Barth. p. 1127. qui observat etiam Funerum esse nonnuncquam Dirum, qui oculos videndum contaminet.
FUNEBRIS, e. Adj. [*ἐπιτάφιος*, *ἐπικηδός*] Idem ac Funereus.
 Bellum funebre. Hor. 1. Epist. 20. 49. i. e. Cruentum, plenum cædibus.
 Concio funebris. Cic. 2. de Orat. 341. V. Laudationes funebres.
 Cupressi funebres. Hor. Epod. 5. 18.
 Epulum funebre. Cic. in Vatini. 30. Cedo quis unquam coenavit atratus? ita enim illud epulum est funebre, ut munus sit funeris, epulæ quidem ipsæ dignitatis.
 Iusta funebria. Liv. 1. 20. extr. Nec cælestes modo cæremonias, sed iusta quoque funebria, placandosque manes, ut idem Pontifex edoceret. Iusta, sunt Exequiæ, i. e. Sacrificia quæ mortuis impenduntur, & funerandi solennitas.
 Laudationes funebres. Quintil. lib. 3. cap. 7. Sen. Epist. 102. V. Berneg. ad Suet. Cæs. cap. 6. & Voff. Inst. Orat. 3.
 Ludi funebres. Liv. 28. 21. extr.
 Paratus funebris. Tacit. 13. Ann. 17. pr.
 Pompa. Quintil. in *Ægro* red. pag. 120. Funebrum longus ordo pompæ.
 Pompa funebris. a qua dicti sunt Superbi qui Mortui erant. V. in *SUPRIBUS*. H. St.
 Sacra funebria. Ovid. 4. Trist. 4. 85.
 Tibiæ funebres, auctore Festo, dicuntur, Cum quibus in funere canitur, quas flammæ audire putabant illicitum.
 Vestimenti funebris genus. Cic. 2. de Legib. 59.
FUNERARIUS, a, um. Adj. ut, Funeraria actio, Quæ de impensis funeris causa factis datur, l. 14. §. hæc actio. D. de relict. & sumpt. fun. Appellatur funeraria actio in l. 30. D. de relig. Inde Funerarium privilegium, in l. ult. D. eod. tit.
FUNERARIUS, i. m. Qui funus curat, Funerator. Julius Firmic. lib. 3. cap. 6. Si per noctem fuerint inventi Sol, Mercurius, & Saturnus: lapidarios facient, pollinctores, aut funerarios, vel quibus sepulcrorum cura mandetur. Gloss. Gr. Lat. *ἐπιμελητής κηδείας*, Funerarius.
FUNERO, [*κηδεύω*] *äre*. Sepelire. Plin. lib. 33. cap. 10. Qui funerari se iussit festertis undecim milibus. Suet. Domit. cap. 17. Sen. ad Helv. cap. 2. In oculis tuis mortuum funeraveras. conf. ibid. cap. 12.
 Deponenti forma usus est Capitolinus in Pertinace cap. 14. Successor corpus ejus quanto potuit honore funeratus est.
FUNERATUS, a, um. Partic. Morti vel sepulcro datus. Petron. cap. 129. Funerata est pars illa corporis, qua quondam Achilles eram.
 Prope funeratus arboris ictu. Hor. 3. Carm. 8. 7.
FUNERATIO, *ōnis*. f. Mart. Capel. lib. 6. p. 224. Funerationes negligunt.
FUNERATOR, *ōris*. m. Gloss. Gr. Lat. *κηδευτής νεκρῶ*, Funerator.
FUNERATICIUS, a, um. Adj. Idem ac Funerarius. ut, Actio funeraticia. Tit. l. 30. ex Pomponio. V. *FUNERARIUS*, Adj.
FUNERATICUM, i. n. Pecunia funeribus impensa. Spon. Misc. Erud. §. 2. art. 11. p. 54. ex marmore, INFERAT ARKAE N. PARTEM DIMIDIAM FUNERATICI.
FUNESTUS, a, um. Adj. [*ἐπιταφικός*] Quod est funere inquinatum. Plin. in Paneg. 88. Quare ego te, Cæsar, muneribus omnibus tuis, omnibus comparo, multis antepono: quod licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie vindicari, & futuros sub exemplo præmonere, nullum locum, nullum esse tempus, quo funestorum principum manes a posterorum execrationibus conquiescant.
 Funestum, Mortiferum, cruentum. Seneca, Vox illa funesta Reip. Perniciosum & funestum. Cic. 1. in Catil. 24. Aquilam illam argentam, quam tibi ac tuis omnibus perniciosam esse confido, & funestam futuram.
 Funestum est a forti atque honesto viro jugulari: funestius ab eo cujus vox in præconio quæstum præstitit. Cic. pro Quint. 95.
 Acies funesta. V. *ACIES*.
 Arma funesta induere. Ovid. 1. Fast. 521.
 Auctio funesta. Cic. pro Lege Agr. 1. 7.
 Bellum funestum. Liv. 35. 32.
 Bella funestissima. Eutrop. 5. 6.
 Campus funestior æquore. Sil. lib. 8. 259.
 Consilia funesta. Valer. 6. Argon. 431.
 Curæ funestæ, Metus mortis. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 277.
 Dies funesta Alliensis pugnae. Cic. 9. Att. 4.
 Dies aliquibus funestas. Cic. 7. Verr. 122.
 Domus funesta. Ovid. 7. Met. 575.
 Ensis funestus. Cic. in fragm. Arat. V. Grot. & Gruter.
 Epistolæ funestæ. Patere. 2. 117. 1.
 Facem funestam a templis repellere. Cic. Anteq. iret in exil. 24.
 Familia funesta. Quæ luctum & exequias celebrat. Liv. 2. 47. Cajus in l. Si ex re. §. Illud quæsitum. D. de stipulatione fervorum. Quæ ratio illo argumento commendatur: quod hæredis familia ex tempore mortis funesta facta intelligitur, &c.
 Hora funesta. Lucan. lib. 6. 6.
 Ignes funestos templis deorum inferre. Cic. 3. in Catil. 22.
 Malum funestum. Ovid. 3. Trist. 6. 28.
 Munus funestum. Ovid. 2. Met. 88.
 Nox alicui funesta. Cic. pro Flacc. 103.
 Nuptiæ funestæ. Liv. 4. 9. Velut contacta civitate rabie duorum juvenum, funestas nuptias ex occasu patriæ perentium.
 Omen funestum. Propert. lib. 2. 28. 38.
 Ominibus funestis aliquid agere. Cic. pro Cluent. 14. Nubit genero focus nullis auspiciis, nullis auctoribus, funestis ominibus omnium.
 Pestis Reipublicæ funesta. Cic. pro Domo 5.

Principes funesti. V. supra.
 Tædæ funestæ. Virg. 7. *Æn.* 322.
 Tribunatus pestifer & funestus. Cic. pro Domo.
 Tuba funesta. Propert. lib. 2. 7. 12. Quia funeribus Tubicines addidit.
 Vestis funesta. Catul. 62. 234.
 Victoria funesta. Cic. 10. Fam. 8.
 Vox funesta. V. supra.
FUNESTE, Adv. apud Firmic. unde Compar.
 Funestius, apud Gellium.
FUNESTO, [*μεταφονέω*] *äre*. Funere inquinare. Cic. pro Font. 21. Idem pro Milon. 91. Sedem, ab universo populo concessam uni ordini inflammari, excindi, funestari. Idem pro Rabir. perd. reo, 11. Funestare aliquem. Catul. 62. 201.
 Tali mente deæ funestet seque suosque. Sen. ad Helv. cap. 35.
 Fortuna implacabilis ipsa funestavit pulvinaria.
FUNESTATUS, a, um. Salvian. adv. Avarit. lib. 3. Mirum est quod hoc ipsum finis, ut funestato te tua habeat.
FUNESTATIO, *ōnis*. f. apud Firmic.
FUNESTATOR, *ōris*. m. Idem qui Funerator, apud Augustinum.
FURO, is. V. *FURAT*.

FUR, fūris. c. [*φῶρ*, *κλέπτης*, *ποικίλος*, *κλέψ*, *φιλήτης*] Nonius 1. 250. Fures significantes habent a Furvo, quod Romani veteres Atrum appellaverunt: & quod per obscuras atque atras noctes opportuna sit ejus mali effectio, eos dictos Fures testatur Varro Rerum Divin. lib. 14. Quibusdam tamen magis placet Furem a Fero derivari, quod ferat, id est auferat res alienas. Alii a Græco *φῶρ*, deductum volunt. Paulus, l. 1. D. de furtis; Furtum a Furvo, id est nigro dictum Labeo ait, quod clam & in obscuro fiat, & plerumque nocte. Vel a Fraude, ut Sabinus ait. Vel a Ferendo, & auferendo. Vel a Græco fermone, qui *φῶρας* appellant fures. Immo & Græci *δὲ τὸ φέρειν*, *φῶρας* dixerunt. Inde sola cogitatio furti faciendi non facit furem.
 De Furum generibus, & varia punitione. V. Gell. lib. 11. cap. ult.
 Fur mihi es. Plaut. Aulul. 4. 10. 38. i. e. Furaris mea. Idem Rud. 2. 3. 54.
 Furem vocat Plaut. Aulul. 2. 4. extr. Hominem trium litterarum.
 Fures ambæ. Plaut. Poen. 5. 4. 65. de duabus Meretriculis loquens.
 Fur a Varrone dicitur, qui Fucus in apibus nominatur, lib. 3. de R. R. cap. 16. conf. Plin. 11. 17.
 Balnearius fur. V. *BALNEUM*, & Lex. Pitisc.
 Mali fures. Hor. 1. Serm. 1. 77.
 Manifestarius fur. V. *MANIFESTUS*.
 Nocturnum furem quoquo modo, diurnum autem, si se telo defenderit, interfici impune duodecim tabulæ voluerunt. Cic. pro Milon. 9. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Commutant fures signa earum rerum quas ceperunt. Cic. 5. de Fin. 74.
 Fur priscorum verborum. Suet. de Clar. Gramm. cap. 15.
 Fures pro Militibus. Plaut. Afin. 2. 4. 15. V. *MANIPULUS*.
 Fures etiam Servi dicti sunt. Virg. 3. Ecl. 16.
 Quid domini facient, audent quum talia fures? Servius. conf. Ter. Eun. 4. 7. 6.
FURCULUS, i. m. [*κλεψίδιον*] secundum Priscian. dimin. a Fur.
FURUNCULUS, i. m. item dimin. [*κλωπίον*] Cic. in Pison. 76. Nam quod vobis iste tantummodo improbus, crudelis, olim furunculus, nunc vero etiam rapax.
 Furunculus, [*δερών*] Tuberculum (inquit Hermolaus) acutum cum inflatione ac dolore in carnosissimis maxime partibus Galeno. Provenit ex humoribus crassiss. Plin. lib. 20. cap. 13. Furunculos concoquit cum fermento. Idem lib. 26. cap. 12.
 Furunculus accipitur etiam quandoque pro Mustela silvestri, qua in cavernis cuniculi capiuntur. Alio nomine dicitur Viverra, Græce *κίτις*, Perottus.
 Furunculus etiam in vitibus dicitur Extuberantia quædam in modum verrucæ, quæ sit dum germen ex cicatrice procedit. Columel. lib. 4. cap. 22. Plerumque autem germen de cicatrice procedit, quod si longius profuerit, in flagellum submittitur, si brevius in pollicem, si admodum exiguum in furunculum, is ex quolibet vel minimo capillamento fieri potest. Idem cap. 14.
FURINUS, a, um. Adj. [*κλεπιτικός*] Quod ad furem pertinet. Plaut. Pseud. 3. 2. 2. Nam non coquinum est, verum furinum est forum.
FURINA, æ. f. Dea, cujus honos apud antiquos, nam ei sacra instituta annua, & flamen attributus, nunc vix nomen notum paucis. Varro de L. L. 4. 15. & 6. 3. conf. Cic. 3. de Nat. Deor. 18. & Lex. Pitisc. adde Turneb. Advers. 6. 5. conf. *FORINA*. Hinc
FURINALIS, e. Adj. ut, Flamen furinalis. Varro l. c. &
FURINALIA, um. Furinæ Deæ sacra. Varro ibid. Fest. Furnalia. Nisi mendum est. In Calendario vet. FVRN. N. P. LVDI. i. e. Furinalia nefastiis primo, ludi. Nardin. Rom. Vet. 7. 2. conf. Lex. Pitisc.
FURA, æ. f. Eadem Dea. Mart. Capel. lib. 2. [Nisi mendum est.
FURIPPUS, i. m. a Furando, primam producens; corripuens, a Furando, *ῥιπ* autem est equus, quæ vox in compositione interdum *ῥιπ* seu Intentionem tantum, & Valde magnum significat, uti docet Budæus in Comm. Ling. Græc. Adeo ut Furippus, vel Insignem furem, vel Hominem valde furiosum denotet. V. Aufon. Epigr. 108. & Vineti Not. p. 235.
FURTUM, i. n. [*φῶρον*, *κλεψήρουν*, *κλέμμα*, *κλοπία*, *κλοπή*] est (inquit Paulus Jureconf. D. de furt. l. 1.) Contrectatio rei fraudulosa, lucri faciendi gratia, vel ipsius rei, vel etiam usus ejus possessionisve, quod lege naturali prohibitum est admittere. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 15. Qui in furto aut latrocinio, &c.
 Apertum furtum. Cic. pro Quint. 26.
 Balnearium furtum. V. *BALNEUM*.
 Impudentissimum furtum. Cic. 3. Verr.
 Jocofum furtum. Hor. 1. Carm. 10. 8.
 Manifestum furtum. V. *MANIFESTUS*.
 Abactus furto. V. *ABACTUS*.
 Abest mihi res aliqua furto, pro Deest, subrepta est. Ulpian. D. de furtis. l. In actione furti, Signati argenti numerum debet completi: veluti

veluti aureos tot, pluresve, furto ei abesse. Paulus, D. de verborum signif. l. Labeo & Sabinus, Item si dominus rem, quæ sibi furto aberat, ignorans emerit: recte dicitur res abesse, etiam si postea id ita esse scierit: quia videtur res ei abesse, cui pretium abest.

Martial. (6. 19.) Vicini queror has abesse furto. H. St. Idem ad mox subiecta ex ff. adscriptis: Nihil erat necesse citare hos locos.

Admittere furtum. Sabinus, D. de furtis. l. Si is cui commodata res erat, furtum admisit: agi cum eo & furti & commodati potest, & si furti actum est, commodati actio extinguitur, si commodati, actioni furti exceptio objicitur. Ulpian. D. Si familia furtum fecisse dicitur. l. 1. Utilissimum id edictum Prætor proposuit, quo dominis prospiceret adversus maleficia fervorum: videlicet, ne quum plures furtum admittant, evertant domini patrimonium, si, &c.

Agere furti. Sabinus, D. de furtis. l. Si is cui commodata res erat, furti agere potest is, cuius interest rem non subripi. Idem lege proxime sequenti, Furtivam ancillam bona fide duobus aureis emptam quum possiderem, subripuit mihi Attius, cum quo & ego & dominus furti agimus. Pomponius lege proxime sequenti, Furti cum eo agere non possum. conf. ago.

Alligare se furti. V. ALLIGO.

Astringere se furti. V. ASTRINGO.

Concipere furtum. Justinian. lib. 4. Institut. tit. 1. Conceptum furtum dicitur, quum apud aliquem testibus præsentibus furtiva res quæsita & inventa sit, nam in eum propria actio constituta est, quamvis fur non sit, quæ appellatur Concepti. Oblatum furtum dicitur, quum res furtiva ab aliquo tibi oblata sit, eaque apud te concepta sit: utique si ea mente tibi data fuerit, ut apud te potius quam apud eum qui dedit, conciperetur. Nam tibi apud quem concepta sit, propria adversus eum qui obtulit, quamvis fur non sit, constituta est actio, quæ appellatur oblata. Est etiam prohibiti furti, actio adversus eum, qui furtum quærere testibus præsentibus volentem prohibuerit. Præterea pœna constituitur edicto Prætoris per actionem furti non exhibiti, adversus eum qui furtivam rem apud se quæsitam & inventam non exhibuit. Sed hæ actiones, scilicet concepti, & oblata, & furti prohibiti, nec non furti non exhibiti, in desuetudinem abierunt. Gell. lib. 11. cap. ult. Ea quoque furta quæ per lancem liciumque concepta essent, perinde ac si manifesta forent, vindicaverunt. Paulo post, Furti concepti, item oblata, tripli pœna est. Lex duodecim tabularum sic habet ad verbum: Furta quæ per lancem liciumque concepta erunt, sicut manifesta vindicata. Quam legem sic interpretatur Oldendorpius: Ingeniosa est hominum malitia ad peccandum. Quare & fures, ut propositam alienarum rerum contrectationem interdum commodius expedirent, non aperta facie domum intrabant: sed licio seu filo cincti, lancem duobus foraminibus aptatam ante oculos habebant: ut matres familiarum, aut virgines, aliæve ancillæ in domo forte fortuna obvise, terrentur, fugerentque potius quam quod de cognoscendo vel observando fure essent sollicitæ, ac interim illi res subriperent. Tattius Alpinus per lancem & liciam furtum intelligit, quod fures quasi sacrorum ministri licio cincti per domos alienas ierint: & quod propter mulieres, ne illæ extimescerent, ipsos, vel ad viros, vel ad liberos suos publice excipiendos venisse (quod ob solum liciam, cum licioribus commune, suspicari potuissent) & ut munificentiores etiam ad promovendam rem divinam forent, ideo sacras quoque lances in conspectu protulerint, atque ante oculos ipsarum tenuerint: iisdemque lancibus res a feminis datas ad sacrificia exceperint, atque inde tandem furtum illud ita quæsitus fecerint: ac denique propter dolum in re sacra structum tantas pœnas dederint. Liciam itaque ad ostentationem religiosi ministerii referendum est: lances vero ad oculos & visum feminarum, tum eximendi timoris gratia de suis, tum invitandæ ad pietatem ipsarum prodigentiæ. Hæc & plura in hanc rem Tattius. Incite uterque. V. Fest. in Lance, ibique Dacer. item Lex. Pitisc.

Committre furtum. Modestinus, D. de furtis. l. Sempronia, Modestinus respondit, si clam subtraxit, furtum commissum. Justinian. lib. 4. Institut. tit. 1. Si is qui rem utendam accepit, in alium usum eam transferat, quam cuius gratia ei data est: furtum committit. Paulo post, Placuit eos qui rebus commodatis aliter uterentur, quam utendas acceperint, ita furtum committere, si se intelligant id invito domino facere. Sic ibidem frequenter.

Condemnare furti. Gell. lib. 11. cap. ult. in fine, Quocirca ne id quidem Sabinus dubitare se ait, quin dominus furti sit condemnandus, qui servo suo uti furtum faceret, imperavit.

Damnatus furti. Cic. pro L. Flacc. 43. Pari felicitate una legatus venit Nicomedes, qui neque in Senatum ulla conditione pervenire potuit, & furti, & pro socio damnatus est.

Deprendere furta alicujus. Ovid. 3. Met. 7.

Facere furtum ætati. Plaut. Bacch. 1. 2. 60. Metaphoricòs dixit. Al. in ætatem. V. Lamb. & Salmaf.

Facere furtum. Africanus in l. Ancilla. D. de furtis, Ancilla fugitiva quemadmodum sui furtum facere intelligitur, ita partum quoque contrectando furtum facit.

Facere furtum alicujus rei. Ulpian. D. de furtis. l. Siquis uxori, Si Titius alienam rem vendidit, & ab emptore nummos accepit, non videtur nummorum furtum fecisse. Celsus eodem tit. l. Inficiando, Infans apud furem adolevit, tam adolescentis furtum fecit ille, quam infantis. Papinianus eodem titulo, l. Si vendidero, Falsus procurator ita demum furtum pecuniæ fecit, si nomine quoque veri procuratoris, quem creditor habuit, assumpto debitorem alienum circumvenerit. Facere furtum alicui. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis in servitute furtum fecerit: Ceterum si quum tibi furtum facerem, de domo tua abscondisti te, ne te occidam, etiam si vidisti, &c. Idem eodem tit. l. Si quis uxori: Sed si filius meus, qui habet castrense peculium, furtum mihi fecerit: an possim actione utili adversus eum agere videntum est. Paulo post, Non tantum igitur faciet furtum filio, sed etiam furti tenebitur.

Facere furtum. Cic. pro Cluent. 179. Hoc ipso fere tempore Strato ille medicus domi furtum fecit. Idem de Nat. Deor. lib. 3. 74. Ope consilioque tuo furtum ajo factum esse. Ulpian. D. de furtis. l. Siquis uxori, Servus qui se liberum affirmavit, ut sibi pecunia crederetur, furtum non facit, namque hic nihil amplius, quam idoneum se debitorem affirmat. Lege eadem, sub finem, Si quis juraverit se furtum

non fecisse, deinde rem furtivam contrectet, &c. Cajus eodem tit. l. Si pignore, Ex quo satis apparet, furtum fieri, & si quis usum alienæ rei in suum lucrum convertat. Paulus quoque frequenter eod. tit. l. Si is qui rem pignori dedit.

Ligulare furta. Hor. 2. Serm. 4. 79. Mensæ foil.

Obligari, & obligare se furti. Cajus, D. de furtis. l. Si pignore, Eum qui quod utendum accepit, ipse alii commodaverit, furti obligari responsum est. Sabinus eodem tit. l. Si is qui pignori rem accepit, de vendendo pignore nihil convenisset, vendidit: furti se obligat. Sic Ulpian. D. de verb. signific. l. 174. & Paulus, l. 3. D. Rerum amotarum. Obstringi furti. Mafurius Sabinus apud Gellium lib. 11. cap. ult. Qui alienum quid jactans lucri faciundi causa sustulit, furti obstringitur, sive scit cuius sit, sive nescit.

Participare furtum, pro Participem esse furti. Ulpian. Si familia furtum fecisse dicitur. l. 1.

Solvitur vitium furti. Julianus, D. de furtis. l. Interdum, Si res peculiaris subrepta in potestatem servi redierit: solvitur furti vitium, & incipit hoc casu in peculio esse, & ita a domino possideri.

Solutum esse furtis noxaeque. Ulpian. D. Si familia furtum fecisse dicitur. l. Quoties. Idem, D. de verb. significat. l. 174. Aliud est promittere furem non esse, aliud furto noxaeque solutum. Qui enim dicit furem non esse, de hominis proposito loquitur: qui furto noxaeque solutum, nemini esse furti obligatum promittit.

Subducere aliquid pavido furto. Lucan. 2. 168.

Subtrahere aliquid furto. Cajus, D. de verborum signific. l. Mulieris, Definere autem abesse res tunc videtur, quum sic rediit in potestatem, ne amittere ejus possessionem possimus ob hoc, quod furto pridem subtrahita est.

Teneri furti. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis uxori res mariti subtrahenti opem consiliumve accommodaverit, furti tenebitur, sed & si furtum cum ea fecit, tenebitur furti, quum ipsa non teneatur. Ipsa quoque si opem furi tulit, furti non tenebitur, sed rerum amotarum.

Teneri furti alicui. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis uxori, Idem dicendum est & in filiofamilias milite, nam ipse patri non tenebitur furti. Rursus lege eadem. §. Si majora quis tibi pondera commodavit, quum emeret ad pondus: furti eum teneri venditori, Mela scripsit. Paulus eodem titulo, l. Creditoris, Dominus qui rem subripuit, in qua usus-fructus alienus est, furti usufructuario tenetur.

Furtum veteres dicebant Quicquid clam factum esset. Virg. 4. Georg. 346.

Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta. Servius pro Adulterio interpretatur.

Furtum pro omni Fraude. Vide Donatum in Terent. H. St. ad Eun. 4. 7. extr.

Furto fugam abscondere. Virg. 4. Æn. 337.

Is qui nocte miserorum furtum deprehenderat. Petron. cap. 104.

Cessationis furtum. Cic. 16. Fam. 26. extr. Tu etiam si quod scribas non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quævisse videaris.

Creatus Pontifex in ejus locum furto. Patere. 2. 63. 1.

Fugæ furta. Lucan. 4. 416.

Latitantia furta. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 106.

Modestum furtum. Ovid. 2. de Arte Am. 389.

Furtum, pro Adulterio. Tibull. 1. 2. 34.

— celari vult sua furta Venus. Virg. 6. Æn. 24.

Hic crudelis amor tauri, suppositaque furto

Paliphae. Servius. Ovid. 2. Met. 423.

Hoc certe furtum conjux mea nesciet, inquit.

Puer furto conceptus. Ovid. 2. Fast. 183.

E furto genitus. Sil. 7. 485.

Jucundum furtum. Ovid. 2. Amor. 8. 3.

Furtum, Infidiaz. Virg. 11. Æn. 515.

Furta paro belli convexo in tramite silvæ. Idem 10. 150.

— haud furto melior, sed fortibus armis. Sallust. lib. 1.

Hist. Metu gentis ad furta peridoneæ. Servius. conf. Non. 4. 230.

Furtum unius diei. Liv. lib. 26. extr. Deinde ut clarior res erat quam ut tegi ac dissimulari posset, elevabant verbis: nec opinato adventu, ac prope furto unius diei urbem unam Hispaniæ interceptam.

Furtum generaliter Omne malum factum, præcipue Clam perpetratum, includit. Virg. 6. Æn. 568.

Quæ quis apud superos furto lætatus inani

Distulit in feram commissa piacula mortem. V. Donat. in Ter.

Eun. 4. 7. 39. Ubi Alligare se furti, est Reum se facere maleficii.

FURTULUM, i. n. dimin. Cathol.

FURTO, Adv. pro Furtim. Gloss. Gr. Lat. *ἀγρᾱ* clam, clanculo, clandestino, furto. [Nisi est Ablativus, tollendaque forsitan distinctio.

FURTIM, Adv. [*κλειδῶν*] i. e. Clam: cuius contrarium est Palam. Cic. 2. de Nat. Deor. 157. Itaque bestia furtim, ut dixi, fruuntur: domini palam & libere. Idem 2. pro Lege Agr. 41. Quid Alexandria, cunctaque Ægyptus? ut occulte latet? ut recondita est? ut furtim tota Decemviris traditur?

Facere aliquid furtim. Cic. pro Domo 131.

Latent furtim. Ovid. 14. Met. 275.

Succedere ad montes furtim. Liv. 22. 16. conf. Virg. 2. Æn. 18. &c.

FURTIVUS, Adj. [*κλοπαῖς*, *κλωπιῆς*, *κλωπιμαῖος*] Quod furto est raptum. Plaut. Pers. 4. 3. 53. Idem Poen. 4. 2. 77. Et qui eas vendebat, dixit se furtivas vendere.

Res furtiva. Quintil. lib. 5. cap. 3.

Furtivum, Clandestinum. Gell. lib. 17. cap. 9. Res quasdam occultas nuntiare regi furtivo scripto volebat.

Amor furtivus. Virg. 4. Æn. 171. Catull. 7. 8.

Artes furtivæ Cupidinis. Ovid. 1. de Pont. 4. 41.

Excursiones. Liv. 24.

Joci furtivi. Ovid. 3. de Arte Am. 640.

Iter furtivum in Italiam. Cic. in Pison. 97.

Mentis furtivæ conscia littera. Ovid. 17. Epist. 265.

Munus furtivum. Catul. 63. 19.

Venus furtiva. Ovid. 1. de Arte Am. 275.

Vix furtivæ. Ovid. 2. de Arte Am. 246.

Voluptas furtiva. Ovid. 4. Met. 327.

FURTIVE, [*ληστικῶς*] Adv. pro Furtim. Plaut. Poen. 5. 2. 62. Certior rem esse te volui, nequid furtive clam accepisse censeas,

FURTIFICUS, aliud Adj. [*φωροπιδος*] Qui furtum facere solet. Plaut. Pers. 2. 2. 44. Ubi illa altera est furtifica laena? Idem Pseud. 3. 2. 97. Ut praeodatis veltras furtificas manus. Idem Epid. 1. 1. 10. Antiquum.

FUROR, [*κλεπίω, κλεπία, κλοπία, κλοπία*] āri. Clam alienum auferre. Plin. lib. 12. cap. 14. Nemo furatur alteri. Cic. 6. Verr. 50. Tum primum intellexi ad eam rem istos fratres Cybirtas fuisse, ut iste in furando manibus suis, oculis illorum uteretur. Furari clam alicui, aut eripere. Cic. 2. Off. 40. Al. omittunt Clam. Rapere & furari. Cic. 4. Verr. 60.

Furari. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui pecuniam publicam ex templo furatus est.

Fetlos oculos furare labori. Virg. 5. Aen. 845.

Furari, pro Furtim assequi, & furtim obrepere ad aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 5. Non enim furatus esse civitatem, non genus suum ementitus. Bud. Apul. Flor. 4. pr. Praestigiator furatur, i. e. subducit hominum oculis quæ videre se putant.

Furatum venire. Plaut. Rud. 1. 2. 23.

FURBUS, a, um. Aufon. Mosell. 175. — mediis furata e collibus uvas Panope. Vulg. Interp. Exod. 21. 16. Furatus hominem.

FURATIO, ōnis. f. Jct. in Dig.

FURATOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 46. extr. Furator veritatis Philosophus.

FURATRINA, æ. f. Idem quod Furacitas, furtum. Apul. lib. 6. Aur. Afin. p. 178. Furatrina facili. Et lib. 10. p. 245. Diu quidem pulcherrime mihi furatrinae procedebat artificium.

FURATRINUS, i. m. Mercurius sic dictus. V. Beroald. ad Varr. 4. de L. L. 15.

FURAX, ācis. Adj. [*ἐπίκλοπος, κλεπτικός*] Qui facile furatur, & furtis faciendis animum applicuit.

Homo avarus & furax. Cic. 2. de Orat. 268. conf. Gell. 4. 8.

Lepus furax. Martial. lib. 1. 16. al. melius Fugax.

Manus furaces. Martial. lib. 8. 40. Et Cic. in Pison. 74. Nam quum tu timidus ac tremens, tuis ipse furacissimis manibus detractam cruentis fascibus lauream, &c.

Servus furax. Cic. 2. de Orat. 248.

Compar. Martial. 8. 59. — nihil est furacius illo.

Superl. Aurel. Vict. de Or. Gent. Rom. cap. 7. Cacus furacissimus.

FURACITAS, ātis. f. [*τὸ κλεπτικόν*] Plin. lib. 10. cap. 29. Cui soli avi furacitas auri argenteique præcipue mira est.

FURACITER, Adv. [*κλεπτικῶς*] Cic. in Vatin. 15. Quumque omnium domos, apothecas, naves furacissime scrutare, &c. V. Charif. Gram. p. 179 & Fronto p. 2194.

FURCA, æ. f. [*δυσκλινία*] a Ferendo; dictum Instrumentum quo stramenta feruntur. de cuius figura V. Varr. de L. L. 4. 24. ubi de Vallo. Hor. 1. Epist. 10. 24.

Naturam expellas furca licet, usque recurret. Conf. **FURCILLA**.

Bicornes furcæ. Virg. 1. Georg. 264.

Ferrea furcæ, apud Catonem cap. 10.

Furca [*σημαίνει, ἀποδείκνυσι*] dicitur Omne id quo quid sustentatur in modum furcæ factum. Plin. lib. 14. cap. 2. Furcas subdere his necessarium. Idem lib. 9. cap. 8. Tunc piscatores circumdant retia, furcisque sublevant.

Furca, Lignum erat, ut Plutarchus refert, plauti, quod temoni subijciebant, quasi Græce diceret *ἀποδείκνυσι* & *σημαίνει*, quam furcam malefici gerebant servi. In furca etiam, sed alia, suspendebantur, & alia ad supplicium trudebantur ignis. Prudent. 10. Peristeph. 851.

Et jam retortis brachiis furca minus,

Romanus actus ingerebatur rogo. Turneb. Advers. 4. 3.

Sub furca. Liv. 1. 26. Hunc cæne ajebat, quem modo decoratum, ovantemque victoria incidentem vidistis, Quirites, eum sub furca vincitum, inter verbera, & cruciatu videre potestis?

Figebantur furca grassatores. Callistratus in l. Capitolium. §. Famofos. D. de pœnis, Famofos latrones in his locis, ubi grassati sunt, furca figendos quam pluribus placuit: ut & conspectu deterreant alii ab iisdem facinoribus, & solatio sit cognatis & adfinibus interemptorum, eodem loco pœna reddita, in quo latrones homicidia fecissent.

Fixus in furcas. Plin. lib. 29. cap. 4.

De hoc supplicii genere apud Romanos. conf. Lex Pitisc.

Furca, Instrumentum bellicum in scalas usurpatum. Liv. 28. 3. V. Lipf. Poliorc. 5. Dial. 1.

Furca item dicebatur Instrumentum bajulatorum tergo applicatum, in quo farcinæ gestabant servi. Plaut. Casin. 2. 8. 2.

Si modo rus veniat, ego remittam ad te virum

Cum furca in urbem tanquam carbonarium. Nam servi gestabant in furca carbones, quos Romæ vendebant in foro. V. Turneb. Advers. 16. 3. & Lipf. de Cruce, 3. 4.

De Furcis sepulcralibus. V. Lex Pitisc.

FURCULA, æ. f. dimin. [*δυσκλινία*] apud Varr. 1. R. R. 8. & Columel. 2. 10. Liv. 38. 7. Momento enim ad inane, suspenso furculis ab hostibus muro, pervenerunt. Ita Gronov. In quibusdam codicibus legitur Fulturis.

Furculæ Caudinæ, Ubi Romanus exercitus sub jugum missus est. V. Liv. 9. 2.

FURCILLA, æ. f. [*δυσκλινίον*] Instrumentum quo frumenta cilluntur, id est moventur. [Immo alterum dimin. formatur a Furcula, ut a Catenula Catella.] Varro 1. de R. R. cap. 49. Herba quum crescere desit, & æstu arefcit, subsecari falce debet; & quoad perarefcit, furcillis versari. Columel. lib. 2. cap. 10. Baculis, furcillisve contundant. V. Vitruv. 10. 12.

Furcillis ejicere, expellere & Latinis & Græcis proverbialiter dictum. Catull. 106. 1.

Musæ furcillis præcipitem ejiciunt. Cic. 16. Att. 2. Sed quoniam furcilla extrudimur. Ex Emend. Lambin. & Turneb. V. **FURCA**.

Furcilles, sive furcilla, quibus homines suspendebant. Festus. [V. Dacer. ad loc. & Fest. in Ærumnula.]

FURCILLO, āre. Furcillis movere. Plaut. Pseud. 2. 2. 36.

Væ tibi, tu inventus vero meam qui furcilles fidem. Palmerio, Furcillare fidem, est, In dubium vocare. Salmaf. in Ed. Gron. dubitat utrum legendum Suggilles, an Forioles, id est collutules, infamia adspargas. Passerat. interpretatur Furcillare fidem, Infirmitatem judicare, ideoque quasi admota furcilla stabilire.

FURCULOSUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. Herba ramis furculosa.

FURCOSUS, a, um. Idem. Apul. c. 7. Herba thyrſis bipalmis, furcosis.

FURCIFER, ēri. m. [*δυσκλινιφόρος*] dicebatur (inquit ad Ter. And. 3. 5. extr. Donatus) Servus qui ob leve delictum covebatur a domino, ignominia magis, quam supplicii causa, circa vicinos, furcam in collo ferre, subligatis ad eam manibus, & predicare peccatum suum, simulque monere ceteros nequid simile admitterent. Hactenus Donat. Unde (inquit Calepinus) Plutarch. in vita Coriolani, Furcifer huic nomen est, quod maxima pœna apud antiquos servo peccanti erat, ut is plautri lignum, cui temo affigitur, spectante vicinia, ferens circumageret. Quod ubi factum erat, infidus a domesticis & vicinis existimatus, furcifer appellabatur: nam Latini, lignum illud, furcam appellant.

Hinc usurpari pro convicio cepit. Cic. in Vatin. 15. Idem pro Deiot. 26. Quid inde furcifer? quo progreditur? Ter. And. 3. 5. 12. Oh, tibi ego ut credam, furcifer? conf. Eun. 4. 3. 28. &c. Plaut. Amph. 1. 1. 129. Afin. 3. 3. 87. &c.

FURENS, **FURENTER**. V. **FUROR**, ōris.

FURFUR, ūris. m. [*πίθουρα*] Purgamentum & fæx farinæ; a Far duplicato, Furfur. Scalig. in Varr. Melius forsan a Foris & Far; est enim externum illud in quo verum far includitur. Plaut. Capt. 4. 2. 27.

Tum pistorum scrophipasci, qui alunt furfure fues.

Furfuribus confusus panis. Phædr. 4. 16. 4. conf. Varr. R. R. 2. 6.

Furfures in capite & tota facie dicuntur, Fuliginosa illa excrementa fæca & alba ac tenuia, quæ super poris colliguntur. Plin. lib. 20. cap. 9.

Furfures capitis & ulcera manantia illita ex oleo cocta. V. **PORRIGO**.

FURFURACEUS, a, um. Adj. Furfuribus similis. Fulgent. 2. Myth. Furfuracea tinearum terebramina.

FURFUREUS, a, um. Adj. Ex fursure: ut, Panis fursureus. Gell. 11. 7.

FURFUREUS, a, um. Adj. [*πιθουράδης*] Plin. lib. 12. cap. 25. Colos in quacunque natione præfertur rufus, & pinguius lentus, deterior fursureus. h. e. Qui veluti fursuribus permixtus apparet.

FURFURICULA, æ. f. dimin. Marc. Empir. cap. 5.

FURFURACULUM, i. n. Arnob. lib. 6. Restituit Salmaf. in Solin. & sic dictum putat Terebrum, quod fursures in ligno perforando faciat, i. e. Scobem fursuribus similem.

FURIA, **FURIALIS**, **FURIOSUS**, **FURIBUNDUS**, **FURIO**, **FURO**. V. **FUROR**, ōris.

FURNALIA. V. **FURNALIA**.

FURNIUS, i. m. Nomen Ro. gentile, ut, Furnius Amicus Horatii. V. 1. Serm. 10. 86. conf. Sen. de Benef. 2. 25.

Alius postulatus adulteri, & veneticiorum in Tiberium. V. Tacit. 4. Ann. 52.

FURNIANUS, a, um. Adj. ut, Furniana vasa, a Furnio inventore fortassis dicta. Plin. lib. 33. cap. 11. Harduin. Firmiana.

FURNUS, i. m. [*καλνός, ἱπνός*] Locus in quo panis decoquitur.

A Furvo, id est nigro colore, propter fuliginem, vel propter obscuritatem quam intus habet. al. a Forno, id est calido. V. Non. 12. 52.

Plin. Cortices quoque decussit ligni, clibanis & furnis præbent usum. Plaut. Caf. 2. 5. 1. Una edepol opera in furnum calidum condito.

Furnos & balnea laudat. Hor. 1. Epist. 11. 13. conf. Juven. 7. Sat. 3.

Mersus furno. V. **MERGO**.

FURNACEUS, Adj. [*ἱπνός*] ut, Furnaceus panis, Qui in furno coquitur. Plin. lib. 18. cap. 9. Nam furnaceis panibus binas adjiciunt libras.

FURNARIA absolute dicitur, sicut Conacularia & Sagaria.

Furnariam exercere, dicitur Qui ex furno, panisque coctura quæstum facit, vel Qui furnos locat conductoribus. Suet. Vitell. cap. 2.

FURNARIUS, i. m. Qui furnariam exercet. Paulus in l. Fluminum. §. Præterea. D. de damn. infect. Præterea si furni nomine damni infecti fuerit cautum, deinde furnarii culpa damnum datum fuerit, &c. Gloss. Vet. Furnarius, *καμινωκός, ἱπνοπός*.

FURO, is. V. **FUROR**, ōris.

FUROR, āri. V. **FUR**.

FUROR, ōris. m. [*μωρία, θυμός, ἐνθεσιασμός*] Insania; a Feror, quod qui furore agitantur, huc atque illuc temere ferantur. Cic. 3. Tusc. 11. Itaque non est scriptum si insanus, sed si furiosus esse incipit. Insaniam enim censuerunt esse inconstantiam mentis, sanitate vacantem, posse tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum, atque usitatum: furorem autem esse rati sunt, mentis ad omnia cæcitatem. Idem de Arusp. Resp. 2. A diis quidem immortalibus, quæ potest homini major esse pœna, furore atque dementia?

Cæcus furore. Virg. 2. Aen. 244.

Torvus furore vultus. Sen. OEdip. 12.

Bellorum furor. Lucan. lib. 5. 36.

Cæli furor æquinoctialis. Catull. 44. 2.

Violenti signa furoris. Lucret. lib. 2. 621.

Brevis furor. Hor. 1. Epist. 2. 62.

Cæcus furor. Hor. Epod. 7. 13.

Effrenatus, & præceps furor alicujus. Cic. 1. de Arusp. Resp. 2.

Impius furor. Virg. 1. Aen. 298.

Impotens furor. Sen. Agam. 8.

Incauti furores. Sil. lib. 3. 146.

Incitatus furor. V. **INCITO**.

Indomitus furor. Lucan. lib. 3. 303.

Indomiti furores. Catull. 65. 54.

Inflammatus atque ignitus furor. Cic. pro Domo 141.

Insignis furor. Virg. 3. Georg. 266.

Motus furor. Virg. 12. Aen. 601.

Perjurus furor. Claud. in 6. Conf. Hon. 206.

Vecors furor. Catull. 16. 14.

Abstere furore. V. **ABSTO**.

Accensus furor. V. **ACCENDO**.

Additus animis furor. Virg. 2. Aen. 355.

Augere furores. Lucan. lib. 10. 62.

Captus furore. V. **CAPIO**.

Cede furori currenti. Ovid. de Rem. Amor. 119. V. Voff. Inst. Orat. 2. p. 200.

Confedit ejus furor. Cic. 4. Acad. 87.

Extimulat corda bellandi furore. Sil. lib. 1. 33.

Exundans furor. Stat. 10. Theb. 603.

Fractus furor. Sil. lib. 7. 253.

Gerens indomitos in corde furores. Catull. Argon. 62. 54.

Inflammari furoribus. V. **INFLAMMO**.

Invadere aliquem furore. Cic. 16. Fam. 12.

Efficit furor. Lucret. lib. 4. 1062.
 Minuere furorem. Horat. 1. Carm. 37. 12.
 Ponere furorem. Lucan. lib. 1. 327.
 Præcipitant furor iraque mentem. Virg. 2. Æn. 316.
 Quasiēbat corda furore prætimido. Claud. 1. in Ruff. 225.
 Redire ad furorem. Cic. 10. Fam. 11.
 Sistere furorem. Stat. 5. Theb. 663.
 Sopitus ubique furor armorum. Patere. lib. 2. 89.
 Versatur mihi ante oculos aspectus & furor Cethegi, in vestra cæde bacchantis. Cic. 4. in Catil. 11.
 Furor, Mens vi quadam divina concitata, qualis est Furor poetarum. Cic. 1. de Divin. 80. Ibidem paulo ante, Inest igitur animis præfagitio extrinsecus injecta, atque inclusa divinitus. Ea si exarsit acrius, furor appellatur, quum a corpore animus abstractus, divino instinctu concitatur.
 Varietates concepit mente furores. Ovid. 2. Met. 640.
 Decoris furorem dixit Sil. 2. 324. pro Cupiditate gloriæ; quod ex Græcis fontibus derivat Dan. Heinsius.
 Furor fingitur a Poetis catenis vincitus. Unde Virg. 1. Æn. 298.
 — furor impius intus
 Sæva sedens super arma, & centum vincitus ahenis
 Post tergum nodis, fremit horridus ore cruento.
 Interdum describitur foletis vinculis, ut a Petronio cap. 124.
 Quos inter Furor, abruptis ceu liber habenis,
 Sanguineum late tollit caput, oraque mille; &c.
 FURIA, æ. f. [*Ἑρμῆς, Σκοπῆ*] vel FURIÆ, arum. Furiæ (inquit Servius) Diræ in cælo, Furiæ in terris, Eumenides apud inferos; unde & tres esse dicuntur, Acherontis & Noctis filiæ; Megæra, Tisiphone, Aleco. Canes etiam vocantur, ut est apud Virg. 6. Æn. 258.
 — visæque Canes ululare per umbram
 Adventante dea. Lucan. 6. 733.
 — Stygiasque Canes in luce superna
 Destituunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Sin hæc dea est, cur non Eumenides? quæ si deæ sunt, quarum & Athenis fanum est, & apud nos, ut ego interpretor, lucus Furiarum: Furiæ deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices facinorum & sceleris.
 Furiæ, Veteribus Scelestæ mentis tormenta erant. Cic. pro Rosc. Amer. 67. Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari & perterrerī Furiarum tædis ardentibus. Sua quemque fraus & suus terror maxime vexat: suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes conscientiaque animi terrent. hæc sunt impiis afflicta domesticæque furiæ; quæ dies noctesque parentum poenas a consceleratissimis filiis repetant.
 Furiæ ac pestis patriæ. Cic. pro Sext. 33.
 Clodium furiam appellat Cic. 3. Q. frat. 8. Primum est, de Clodii ad Cæsarem litteris: in quo Cæsaris consilium probo, quod tibi amantissime petenti veniam non dedit, uti ullum ad illam furiam verbum rescriberet.
 Honestæ furiæ. Stat. 4. Silv. 6. 83.
 — immeritasque domos ac templa Sagunti
 Polluit, & populis furias immisit honestas. Furias honestas vocat, Saguntinorum impetum, quo maluerunt perire cum civitate sua, quam a Romanis desciscere.
 Iustæ furiæ. Virg. 8. Æn. 494. conf. Comm. ad Petron. proem.
 Tristes furiæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 219.
 Accensus furiis. V. ACCENDO.
 Ictus malis furiis. Hor. 2. Serm. 3. 135.
 Igitatus amor furiis. Virg. 10. Æn. 872.
 Igitata doloris furiis. Ovid. 6. Met. 595.
 Igitant & insectantur impios furiæ, non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientia, & fraudis cruciatu. Cic. 1. de Legib. 40.
 Igitatus scelerum furiis. Virg. 3. Æn. 331. conf. Furiæ veteribus &c.
 Concepit furias. Virg. 4. Æn. 474.
 Conflistere usquam impios non patiuntur furiæ. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
 Exagitari verberibus furiarum. Suet. in Neron. cap. 34.
 Incensa furiis. Virg. 4. Æn. 376.
 Inunt in furias, ignemque. Virg. 3. Georg. 35. Videtur figura esse in 24. *δυσιν*, quasi dicat Furisum ignem. Intelligit enim Amorem.
 Erreri tædis ardentibus furiarum. Cic. in Pison. 46.
 Tollitur horrendas in furias. Stat. 5. Theb. 90.
 Icturas Poetarum poeticas dabit Broeckh. ad Tibul. 1. 3. 96.
 Ictus Lampadibus Furiarum gestamine, V. Drakenb. ad Sil. 2. 610.
 FURIALIS, e. Adj. [*Ἑρμῆς*] Quod ad Furias pertinet, vel Quod ardentibus & infanis proprium esse solet.
 Furia furialis. Ovid. 6. Met. 591.
 Furia furialis. Ovid. 11. Met. 12.
 Furia furialis. Ovid. 6. Met. 657.
 Furia furiale. Hor. 3. Carm. 11. 17.
 Furia furiale. Liv. 10. 41. Et dira execratio ac furiale carmen deestandæ familiæ stirpique compositum.
 Furia furiale. i. e. Amores nefarii. Ovid. 2. Fast. 761. Al. Furiati.
 Furia furialis. Liv. 7. 17. Inde terror maximus fuit, quod faceret eorum, facibus ardentibus, anguibusque prælatis, incessu furiali, nilitem Romanum insueta turbaverunt specie.
 Furia furiale serpentis. Virg. 7. Æn. 375.
 Furia furialis. Cic. 2. Tusc. 20. Ex Sophocle. Vestem intelligit, qua nudus Hercules versus est in furorem.
 Furia furiale. Claud. 2. in Eutrop. 188.
 Furia furialis. Cic. pro Planc. 86.
 Furia furiale minatur, Adverbialiter. Stat. 6. Theb. 429.
 FURIALITER, Adv. [*Ἑρμῆς*] Ovid. 3. Fast. 637.
 Non tamen exactum quid agat, furialiter odit.
 FURIOSUS, Adj. [*ῥαγικός, ῥαγικός, ῥαγικός*] A quo furor nunquam pedit, inquit Servius ad 2. Æn. 407. Cic. 3. Tusc. 11. Itaque non scriptum, Si infanus, sed Si furiosus esse incipit. Idem pro Cluent. 2. Mulier jam non morbo, sed scelere furiosa.
 Furiosus, furiosus, mente captus. Cic. in Pison. 47.
 Furiosus & furiosus homo. Cic. pro Domo 3.
 Furiositas furiosa. Sumptibus scilicet. Cic. 2. Q. frat. 2. Spero eum in

officio fore: sed omnia sunt tardiora, propter furiosæ ædilitatis expectationem.
 Amor furiosior. Ovid. 9. Met. 736.
 Conciones furiosissimæ, Turbulentissimæ. Cic. 4. Att. 3.
 Cupido opum furiosa. Ovid. 1. Fast. 211.
 Cupiditas alicujus effrenata & furiosa. Cic. 1. in Catil. 25.
 Impetus furiosus. Sen. Hippol. 2.
 Libido furiosa. Ovid. 1. de Arte Am. 281.
 Peccatum furiosum. Hor. 1. Serm. 3. 83.
 Vis furiosa Tribuni facile superari frangique potest. Cic. pro Domo 55.
 Vultus furiosus & acer. Lucret. lib. 6. 1182.
 Furiosum Jurisconfulti appellant, Qui mentis ad omnia lumine, id est sensu communi caret: quales non modo Athamantem, Alcmaeonem, Ajacem, Orestem fabulæ memorant, verum etiam Margitem, Melitidem, Choraebum, Morychum. Dementem vero, Qui non usquequaque, sed ex parte tantum mentis errore ducitur, veluti is, de quo D. Pius loquitur in l. Is qui. D. de tut. & curat. dat.
 FURIOSUS, Adv. [*ῥαγικός*] Furiosus in modum. Cic. 13. Philipp. 39. Partes furiose dicuntur in foro, in curia. [Hic Furiosus vocativus est. Solet eum, cum aliquid furiosus fecit poenitere. Idem 8. Att. 5. Compar. Spartian. Hadr. cap. 12. Servo in se cum gladio furiosius irruente.]
 FURIO, [*ῥαγικός*] ære. Cum furore concitare. Hor. 1. Carm. 25. 13. — flagrans amor, & libido,
 Quæ solet matres furiare equorum. h. e. In libidinis furorem urgere. Acron. Sil. 14. 281.
 Vaniloquo pubem furiabant insuper ore.
 FURIATUS, æ. um. Adj. [*ῥαγικός*] Furore concitatus. Virg. 2. Æn. 407. Non tulit hanc speciem furiata mente Choraebus. Ubi Servius, Furiatus, Qui ex causa furit.
 Ignis furiatus. Ovid. 2. Fast. 761.
 — juvenis furiatos regius ignes Concipit. Al. Furiates.
 Juventus furiata. Sil. lib. 11. 132.
 Furiata mente ferebar. Virg. 2. Æn. 407.
 FURIATILIS, e. Adv. Fortunat. 3. Mart. Furiatile cornu.
 FURO, [*ῥαγικός, ῥαγικός, ῥαγικός, ῥαγικός*] ære. Furore agitari. Carere præterito, & forte etiam prima persona Furo dicitur. V. Diomed. lib. 1. Sedulius tamen lib. 1. de Daniele cum leonibus, — furuerunt iussa Tyranni. Apul. Furit, ensē corripit, fertur in eum præceps, nihil tale timentem aggreditur. Cic. 3. Tusc. 11. Quo genere Athamantem, Alcmaeonem, Ajacem, Orestem furere dicimus.
 Furere, Infanire. Cic. 1. Off. 108. Versutum & callidum factum Solonis, qui quo tutior vita ejus esset, & plus aliquanto Reipub. prodesset, furere se simulavit. Idem in Pison. 47. Quid est aliud furere, nisi non cognoscere homines, non cognoscere leges, non Senatum, non civitatem?
 Bacchari & furere. Cic. Arusp. Resp. 39. conf. Hor. 2. Carm. 7. extr.
 Infanire & furere. Cic. 6. Verr. 39.
 Furit ad. Cic. 4. Att. 16. Res furit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ. Ex vetusto codice legendum, Fluit.
 Apud sanos furere, & quasi apud sobrios bacchari videtur vinolentus, Cic. in Orat. 99.
 De aliquo furere. Cic. 14. Att. 21.
 Arenis furit æstus, Fervet. Virg. 1. Æn. 111.
 Dolore furit. Ovid. 12. Met. 478.
 Lymphata mente furebat. Catul. 62. 254.
 Furere aliquid, pro Ob aliquid. Liv. 8. 31. Et nunc id furere, id ægre pati: quod sine L. Papirio non inermes, non manci milites fuerint.
 Furebat a Racilio se contumaciter urbaneque vexatum. Cic. 2. Q. frat. 1. De Clodio.
 FURENS, entis. Partic. ut, Animi furens. Virg. 5. Æn. 202.
 Audacia furens Catilina. Cic. 2. in Catil. 1.
 Contumelia furens. Plin. lib. 7. cap. 12.
 Ense furens. Valer. 1. Argon. 144.
 Libidinibus inflammatus & furens. Cic. 5. Tusc. 16.
 Cedere furenti. Cic. Anteq. iret in exil. 27.
 Continere furentem & exultantem. Cic. de Arusp. Resp. 1.
 Mollire furentem ira. Ovid. 13. Met. 322.
 Bella furentia. Sil. lib. 7. 571.
 Flammæ furentes. Virg. 4. Æn. 670.
 Impetus furentes & violenti. Cic. de Arusp. Resp. 46.
 Populus furens. Lucan. lib. 2. 249.
 Rabie furenti stimulatus animus. Catul. 61. 4.
 Venti furentes. Virg. 10. Æn. 37.
 Undæ furentes. Lucan. lib. 3. 195.
 Compar. Claud. Fescenn. 26.
 Quis belluarum corde furentior.
 FURENTER, Adv. [*ῥαγικός*] Idem ac Furiosus. Cic. 6. Att. 1. Dionysius mihi quidem in amoribus est: pueri autem ajunt eum furenter irasci.
 FURIBUNDUS, a. um. Adj. [*ῥαγικός, ῥαγικός*] Qui vehementer furit. Cic. pro Sext. 117. At quem ille furibundus incitata illa sua vecordi mente venisset, &c. Idem 3. Philipp. 29. Cæsaris enim incredibilis ac divina virtus, latronis impetus crudeles ac furibundos retardavit. conf. Virg. 4. Æn. 616. & Manil. 1. 411.
 Canis furibundus. Hor. 1. Epist. 10. 17.
 Magistratui furibundo cedere. Cic. Anteq. iret in exil. 27.
 Mens alicujus furibunda. Cic. Anteq. iret in exil. 25.
 Predictiones vatem furibundæ. Cic. 1. de Divin. 4.
 Taurus furibundus. Ovid. 13. Met. 871.
 Furibunda ruit. Ovid. ad Liv. 373.
 FURINA, æ. f. V. supra ante FURTUM. [Quamquam ex loco Cic. qui in FURIA affertur, huc potius pertinere censeas.]
 FURIPPUS, i. m. V. ibid.
 FURTIM, FURTIVUS, FURTUM. FURUNCULUS. V. FUR.
 FURVUS, a. um. Adj. [*ῥαγικός*] Nigrum vel atrum dicitur, a colore Fescæ.
 Antra furva. Ovid. 5. Met. 541.
 Color furvus. Solin. cap. 33. pr. (al. 46.)
 Culpa furva. Prudent. Cathem. 1. 74.
 Kkk 3

Hostiæ furvæ. Val. Max. 2. 4. 5.

Hostiæ nigræ, antiquitus Furvæ dicebantur. ibid.

FURVESCO, ēre. Mart. Capel. lib. 1. p. 20. Tartareæ noctis obscuritate furvescens.

F U S

FUSCINA, æ. f. [*ῥοσκήνη*] Telum tridens sive trifidum piscatorium, quod fundo natantia capiat. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Dant etiam deo arcum, sagittas, hastam, clypeum, fuscina, fulmen. Neptuni tridens. Accius in Argon. apud Cic. 2. de Nat. Deor. 89.

Aut forte Triton fuscina varrens specus. Sic Martialis. lib. Spect. 26. Fuscina dente minax, &c.

Fuscina utebantur Retiarii gladiatores. Juven. 2. Sat. 143.

Vicit & hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi. V. RETIARIUS.

FUSCINŪLA, æ. f. dimin. Parva fuscina. Perott. Vulg. Interp. Exod. 27. 3.

FUSCUS, a, um. Adj. [*φαιδς*] Quod est subnigrum: cujusmodi est color Indorum meridionalium & Æthiopum. Columel. lib. 6. cap. 1. Colore rubro vel fusco.

Amictus fuscus. Tibul. lib. 3. 4. 55.

Caligo fusca. Martialis. lib. 8. 51.

Cella fusca. Martialis. lib. 3. 30.

Color fuscus. Ovid. 2. Amor. 4. 40.

Cornix fusca. Cic. 1. de Divin. 14. Ex quodam poeta.

Equus fuscus. Ovid. 2. Fast. 314.

Falernum fuscum. Martialis. lib. 2. 40.

Nubila fusca. Ovid. 5. Met. 286.

Pars inferior Delphini fusca videtur. Cic. in Arat. 99.

Pilus fuscus. Plin. lib. 8. cap. 21.

Violæ fuscæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 128.

Vox fusca. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Et vocis genera permulta, canorum, fuscum: lene, asperum: grave, acutum: flexibile, durum.

Fuscior, Comp. ut Laterna fuscior. Martialis. lib. 14. 62.

Cornea si non fum, nunquid fum fuscior?

FUSCO, [*ἀμαυρῶν*] āre. Fuscum facere.

Fuscetur corpora campo. Ovid. 1. de Arte Am. 513.

Diem fuscare. Ovid. 1. Trist. 9. 15.

Fuscate nube diem. Valer. 1. Argon. 396.

Lanugine fuscante malas. Lucan. lib. 10. 135.

Fuscandi cura coloris. Ovid. 2. Trist. 487. Al. Fuscandi rectius. Intel-

ligit enim medicamina faciei.

Sol perpetuo squalore fuscabitur. Lact. Div. Inst. Epit. cap. 8. H. St.

FUSCATIO, ōnis. f. Arnob.

FUSCATOR, ōris. m. [*ἀμαυρωτής*] ut, Cæli fuscator Eoi Corus. Lucan. lib. 4. 66.

FUSE. V. FUNDO.

FUSICIUS, Viri nomen, de quo Cic. 4. in Verr. 31. C. Fuscius a C. Verre duci iussus. in codd. emendatis Fuscius. [Forfan Fusidius aut Fulcinius legendum.]

FUSIDIUS, Feneratoris nomen apud Hor. 1. Sermon. 2. 12.

Fusidius, vappæ famam timet, ac nebulonis, &c. Sed in Ed.

Bentleji & plerisque aliis legitur Fusidius.

FUSILIS, FUSIM, FUSIO, FUSOR, FUSORius. V. FUNDO.

FUSIUS, pro Furius antiqui dixerunt, ut Valesius, pro Valerius. Auctor Festus.

FUSIUS, Nomen gentile Ro. Fusii cujusdam, qui ita viribus præstitit, ut mulum suum tolleret, ob id Rusticellus Hercules appellatus, meminit ex Varrone Plin. lib. 7. cap. 20. Fusius Hard. in Indice.

Fusius, Oratoris nomen, cujus meminit Cic. 2. de Orat. 91. Fusius, inquit, nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris pravitate, & verborum latitudinem imitatur. Al. Fusius.

FUSTERNA, æ. f. Pars abietis superior, durior, & nodosior. Nam inferior, minusque nodosa, Sapius dicitur. Plin. lib. 16. cap. 39. Abietis quæ pars a terra fuit, enodis est, hacque quam diximus ratione fluviata decorticatur, atque ita sapius vocatur: Superior pars nodosa duriorque, fusterna. Non desunt qui malint legere Susterna. V. ABIES, Rhodig. lib. 5. cap. 6. & Vitruv. 2. 9.

FUSTIBĀLUS, i. m. Instrumentum est bellicum, longum pedes quatuor, cui per medium ligatur funda de corio, & utraque manu impulsam, prope ad instar onagri dirigit faxes. Hinc

FUSTIBALATŌRES, Milites, qui fustibalis lapides jaciunt. Auctor Modestus, de Vocab. rei milit. pag. 254. Plant.

FUSTIS, is. m. [*ῥοπαλόν*] Lignum teres. Plin. lib. 7. cap. 56. Prælium Afri contra Ægyptios primi fecere fustibus, quos vocant phalangas. Cic. pro Cæcin. 60. Quid igitur si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Longus fustis. Hor. 2. Sermon. 3. 112.

Non opus est verbis, sed fustibus. Cic. in Pison. 73.

Agere aliquid formidine fustis. Hor. 2. Epist. 1. 154.

Agitare fustibus equos prohibet imperator, in l. prima. C. de cursu publico, lib. 12. Equos qui publico cursui deputati sunt, non lignis vel fustibus, sed flagellis tantummodo agitari decernimus.

Aperire caput fuste. Juven. 9. Sat. 98. i. e. Findere.

Coercere aliquem fuste. Hor. 1. Sermon. 3. 134.

Impingere fustem alicui. Cic. 8. Fam. 8. Quid si filius meus fustem mihi impingere volet?

Pugnare fustibus. Hor. 1. Sermon. 3. 101.

Repellere male mulctatos clavis & fustibus. Cic. 7. Verr. 94.

Fustibus cædi, pro Fascibus bacillorum, cujusmodi olim civitate libera Magistratibus præferbantur, Jurisconsulti dixerunt. Itaque liberorum hæc hominum poena, posterorum Imperatorum tempore fuit, quum servi flagellis caderent. Macer l. 10. D. de poen. Ex quibus causis liber fustibus cæduntur, ex iis servus flagellis cædi, & domino reddi jubetur. Quo ex loco apparet minus turpe fuisse fustibus, quam Flagellis cædi.

FUSTICŪS, i. m. dimin. Apul. Met. 6.

FUSTIARIUS, i. m. [*ῥυλοκοπῶν*] Qui fuste cædit. Vet. Gloss.

Nominis instar adiectivi occurrit in Fabretti inscriptionibus, p. 529.

FVSTIARIO SVPLICIO SE NOVER T ESSE SVBDENOVIM.

FUSTIM, Adv. Val. Max. 6. 3. 9. Uxorem, quod vinum bibisset, fustim interemit.

FUSTITUDINUS, a, um. Adj. Plaut. Afin. 1. 1. 21.

Apud fustitudinas, ferricrepinas infulas. Fustitudinas vocat, quod illic Fustibus adigerentur servuli. [Immo Tunderentur.]

FUSTUARIUM, i. n. [*μαρτυριον*] Supplicii genus ob falsum testimonium, furtum, & multa alia crimina. Valla lib. 1. cap. 6. interpretatur Fustigationem. Cic. 3. Philipp. 14. Nam si ille Consul, fustuarium meruerunt legiones, quæ Consulem reliquerunt, &c. Liv. 5. 6. Fustuarium meretur, qui signa relinquit aut præsidio discedit.

FUSTIGO in vet. Gloss. βακκίζω. Al. ζυλοντῶ. Hinc Fustigatio apud JCost.

FUSURA. V. FUNDO.

FUSUS, i. m. [*ῥαπαρῶν*] Quo nent mulieres: a Fundo, dictum: quod dum trahitur volvendo, quasi liquefieri videtur. Plin. lib. 11, cap. 23. Lanificia mox in fila tenuantur junceo fuso.

Fufis mollia pensa devolvunt. Virg. 4. Georg. 348.

Verfuto ducentem flamina fuso. Ovid. 4. Met. 220.

Torquere fusos. Plin. lib. 28. cap. 2. Pagana lege in plerisque Italiæ prædiis cavetur, ne mulieres per itinera ambulantes torqueant fusos, aut omnino detectos ferant.

Teretem versabat pollice fusum. Ovid. 6. Met. 22.

F U T

FUT, Nomen fluvii in Mauritania, non longe ab Atlante monte, de quo Plin. lib. 5. cap. 1. in descriptione Mauritaniæ.

FUTILE, Adv. [*χυδαῖον*] Vas erat, quod non deponebant ministrorum, quod erat acuto fundo, & patulo ore, eoque instabile erat. Utebantur eo in sacrificiis deæ Vestæ, quia aqua ad sacra hausta in terra non ponebatur: quod si fiebat, piaculum erat. Unde excogitatum vas fuit quod stare non posset, sed positum statim effunderetur. Ex Donato in Ter. Andr. 3. 5. 3. & Servio in Virg. 11. Æn. 339 V. & Vet. Schol. in Stat. 8. Theb. 297. Ab hoc

FUTĪLIS, e. [*χυδαῖον*, *ἀκαῖον*] i. e. Vanus vel Inutilis: Festus Futilis dicuntur, Qui filere tacenda nequeunt, sed ea effundunt. Sic & Vasa futilia a Fundendo vocata.

Ætas futilis, imbellesque anni. Sil. lib. 16. 656.

Alacritas futilis. Cic. 4. Tusc. 37. Nec sitienter quid expetens, ardeat desiderio, nec alacritate futili gestiens deliquescat.

Aruspices vani & futilis. Cic. 1. de Divin. 36. Irrideamus aruspices vanos, futilis esse dicamus.

Auctor futilis. Virg. 11. Æn. 339.

— consiliis habitus non futilis auctor. Ubi Servius

Non futilis, Bonus in consiliis, non inanis.

Causa futilis, Vana & levis. Plin. lib. 33. cap. 2.

Canes futilis. Phædr. 4. 17. 33. Qui alvum continere non possunt.

Homo futilis, Qui est ejusmodi, ut tacenda continere non possit, se continuo effutiat: qui commissa (inquit Servius) non retinet. Te Adel. 3. 3. 41. Ille futilis, somnium. Cic. 3. de Fin. 38. Quis ne odit fordidos, varios, leves, futilis? Apulejus, Levis homo & futilis, & rimarum plenus.

Lætitiæ futilis. Cic. 5. Tusc. 16.

Murmur futilis. Valer. 8. Argon. 354.

Sententiæ futilis commentitiæque. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

Tempus futilis. V. TEMPUS.

Votum futilis. Sil. lib. 10. 340.

FUTILITAS, atis. f. [*ἐνημερότης*] Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Hæc dicuntur, & creduntur stultissime, & plena sunt futilitatis, summæque levitatis.

FUTILITER, Adv. Apul. Futiliter blaterata. V. Non. 11. 39.

FUTĪLE, Adv. [*ψυχρῶς*] pro Futiliter. Ennius in Phœnice, ut cili Nonius, 11. 39.

Ut quod factum est futile, amici nos feramus fortiter. conf. Plaut.

Stich. 2. 2. 73.

FUTIO, [*ἐρχῶ*] ĩre. Effundo; a quo componitur Effutio quod videtur Obsoleto.

FUTO, [*ἀνέχῶ*] āre. Arguere interpretatur Festus. Antiquum est unde Confutare, & Refutare.

FUTĀTIM, Adv. [*χρόνῳ*] i. e. Profusim. Plaut. Truc. 4. 4. 29. Futim nomen commemoravi ter. Antiquum.

FUTUM, i. n. Vas aquarium, quo aqua in triclinium infundebatur. Varro de L. L. 4. 25.

FUTUO, ui, ūtum, ēre. Verbum obscænum. Martialis. lib. 6. 91.

Sancta ducis summi prohibet censura, vetatque

Mœchari: gaude Zoile, non futuis. Idem lib. 9. 42.

Nempe femel futuit, generaret Horatius ut tres. Et lib. 10.

Infantem tibi vir, tibi Galla remisit adulter;

Hi puto non dubie se futuisse negant. Lib. eod. 81.

Quum duo venissent ad Phyllida mane fututum.

FUTUOR, pass. Martialis. lib. 9. 5.

Aureolis futui quum possit Galla duobus,

Et plus quam futui, si totidem addideris.

FUTŪTUS, Partic. Martialis. lib. 3. 87.

Narrat te rumor Chione nunquam esse fututam. Sic lib. 11.

FUTŪTOR, ōris. m. Martialis. lib. 1. 91. in Bassam tribadem,

At tu, pro facinus! Bassa fututor eras. Sic lib. 11. 88.

FUTŪRIO, ōnis. f. Catull. 30. 8.

Sed domi maneat, paresque nobis

Novem continuas fututiones.

FUTŪTRIX, icis. f. Martialis. lib. 11. 62.

Arrigere linguam non potest fututricem. Lib. eod. Epigr. 23.

Pædiconem masturbantem,

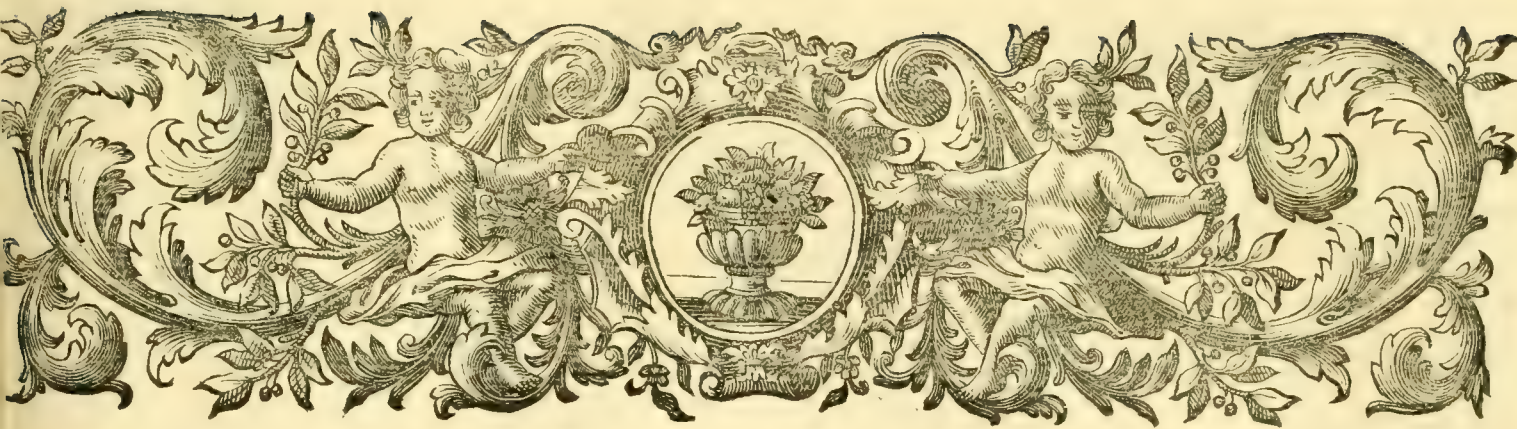
— inguina saltem

Parce fututrici sollicitare manu.

FUTŪRUS. V. SUM.

FUVI, pro Fui apud Comicos antiquos sæpe reperias addito v produc-

nis gratia. Plaut. Pœn. prol. 110. Quo genere gnata, qui parentes verint. Turnebus. Et Enn. apud Cic. de Orat. 3. Adde Lucret. 1. 3.

G

LITTERA veteribus Latinis ignota; ejus inventionem Sp. Carvilio adscribit Plutarchus Problematum Rom. 54. Ubi de Macelli appellatione disquir. Novam consonam vocat Diomedes. Itaque apud antiquos pro G ubique C ponebatur, ut patet ex columna Dutiliana. V. supra in C. Enimvero C ita ipsius G vices sustinet, ut per G aliquando sonaret, ut Cajus, a *Γαῖος*.

Quæri potest, unde sit ut G locum haberet inter F & H, cum & Græcorum secundæ litteræ in alphabeto locum obtineat. Videtur quidem inter has litteras magna intercedere necessitudo. Quid enim naturæ magis consentaneum esse potuit, quam ut Diganima F, implex Gamma G, & spiritus H, se mutuo consequerentur. Et sane, pro F interdum scribitur, sic *Γῆσις*, *Γέννη* (pro *ἐνός*, *ἐννοῦν*; Velis, Venter) apud Hesychium scriptum invenimus *γῆσις*, *γέννη*. Et similiter, H pro G; sic a *γίνω* Hinnus, a *δράω* Traho, unde & rursus G redeunte postliminio Tragula. [A Trajiciendo tamen arcessit Varro. V. TRAGULA.]

& C mutuas operas tradunt; nam ut a *γῆσις*, Congrus; a Jungo, luncus; a Pertingo, Pertica; a Viginti, Vicefinus: sic vice versa, a *κύων*, Cygnus; a *κυβερνάω*, Gubernio; a Centum, Quingenti; & a Nec & Otium, Negotium.

& N invicem permutantur. Nam in iis vocibus, ubi & præcedit &, & vel &, istud prius & Græce sonat &, Latine vero vertitur in N. ut a *ἄγγελος*, Angelus; a *ἄγκυρα*, Anchora; a *ἄγκη*, Anchises; a *ἄγκη*, phinx. Quamquam veteres, inter quos Attius, Græcos imitantes crispaverunt, Agchises, Agcora. e contra, N ante G vel C ipsam G ponebant veteres, ut Varro monet in L. L. lib. 1. Sic Aggulus pro ingulus, Iggerunt pro Ingerunt, Agceps pro Anceps. Est & aliud rgumentum hujusce inter litteras G & N cognationis, nempe quod & gaudet subsequi ipsam N; ut a Centum, Quadringenti, Quingenti; ubi C post N mutatur in G, quod alias non fit; ut Ducenti, excenti. Gaudet item præcedere, ut Gnosco, Gnotus, Gnavus; nam nonnulli quidem Prosthelin dicere amant: at si vocum originem inspicimus, potius dicenda est Aphæresis, cum scribas sine G, nam Prosthesis cum per G; nempe a *γινώσκω*, *γνῶσις*, *γνώστης* orim ducunt. [Unde & in compositis g retentum, ut Ignosco, Ignavus. singulariter scripta sepe invenitur. G. Gaudium, Gens, Gajus, enus, Gestia, Gratia, Gratis. G. AVG. Genio Augusti. G. B. enio bono, Gens bona. G. B. D. M. P. Genio bono dicavit momentum publice. G. C. Gajus Cæsar, Genio civitatis, vel Cæris. G. D. Gens desolata, Germanicus Dacicus, Gratis dedit. D. Gaudium. G. F. Gemina fidelis vel felix, Gula filiorum, ermanus frater. G. G. Gemina, Gesserunt. G. L. Genio loci. L. Gloria. G. L. F. Genio loci factum. G. M. Genio malo. M. Germanicus, Germanus. G. M. V. Gemina Minervia Victrix. N. Gens, Genius, Genere, Gnaus. G. N. T. Gentes. G. P. Gale Procurator, Genio posuit. G. P. F. Gemina Pia fidelis. G. P. R. enio vel Gloria populi Romani. G. R. Gratis, Grex. G. S. Geo sacrum, Genio Senatus. G. T. Genio tutelari, Gravitas tua. T. A. Genio tutelari Augusti. G. V. Genio Urbis, Gravis Valerius. V. S. Genio Urbis sacrum, Gratis votum solvit. G. X. Grex.]

GAA, [*Γάλα*] Galilææ oppidum est, ut ait Josephus lib. 5. Antiq. Judæicarum.

GAAA, Syriæ urbs. V. interpretationem nominum Hebraicorum.

GALUM, i. n. Planta. Plin. 12. 21.

GALLUS, i. m. [*γαλλός*] apud veteres Crux sive Patibulum dicebatur. V. apud Non. 2. 373. Nos barbari, quod innocentes in gabalum ligimus homines: vos non barbari, quod noxios absolvitis. V. Lipf. de Cruce, 1. 2. Vossii Etym. [Germanis Furcam denotat, unde Cel. tim esse suspicari licet. in Gloss. *βέντες* redditur.

GALLÆ, arum. Vasa concava, eduliis, pulmentariisque aptissima, Mtial. lib. 7. 47.

transcurrunt gabatæ, volantque lances. Idem lib. 11. 32.

Gice *Une Jate*.

GALÉNUS, Cæsaris classarius fortissimus. Plin. 7. 52.

GALLI, ōrum. [*Γαλλίαι*] Urbs Volsorum fuit, septuaginta millibus pæum ab urbe distans, a Galactō, & Bio Siculis fratribus condita. Quorum meminit & Virg. 6. Æn. 768.

GABINENSIS, e. Adj. [*Γαβίνης*] Plin. lib. 2. cap. 94. Quædam vero terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinenſi agro, non procul urbe Roma, &c. Alii legunt Gabienſi.

GABINUS, a, um. Adj. [*Γαβίνος*] ut, Gabina Juno. Virg. 7. Æn. 612. Gabinus cinctus. V. Servium in loc. & Liv. 5. 46.

Urbs Gabina. Ovid. 2. Fast. 706.

Robore freta Gabino. Claud. in 6. Conf. Stil. 83.

GABINIUS, [*Γαβίνος*] Nomen gentis Romanæ. Ex qua notus, A. Gabinius, sub quo consule Cicero in exilium missus est. V. Cic. de Prov. Conf. 2. Qui deinde Syriæ provinciæ præfuit, & rebus Orientis ordinatis Ptolemæum, quanquam injussu senatus, in regnum reduxit, ut est apud Cic. pro Sext. 81. Ob id ex provincia revocatus, & majestatis postulat, eo quidem judicio absolutus, sed mox repetundarum postulat condemnatusque, exilii causa solum vertit. Novissime in bello civili Cæsarem secutus, ab eodemque in Illyricum missus est, ubi male re gesta, amissoque exercitu, omnibus difficultatibus circumventus Salone, quo confugerat, morbo perit. Ex Cic. Dione, & Hirt. de Bello Alex.

GABINIUS, a, um. Adj. Cic. 5. Att. 21.

GABINIÂNUS, aliud Adj. ut, Milites Gabiniani. Val. Max. 4. 1.

GABRIEL, elis. Nomen Angeli. Isidor. 7. 5.

G A D

GADARA, [*Γάδαρα*] Civitas Syriæ non longe ab Ascalone: a qua Theodorus rhetorica præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadarenus dictus est.

GADÉS, ium. f. [*Γάδερ*] Insula est Oceani, nunc vulgo dicta *Cádiz*, ultra Bæticam Hispaniam, circa columnas Herculis, longa xii millia passuum, lata tria millia, Plin. 5. 22. Ibid. duarum videtur meminisse exiguo intervallo distantium, quarum altera Erythræa vel Erythia dicta sit ob Tyrios, quorum origo ad Erythræum mare relata est: Altera major Cotinussa, ab oleastri copia, qui a Græcis *γόνος* dicitur. Hæc etiam *Gadir* est appellata, quod *Gadira* lingua Punica Sepem, vel septem significat. Hermolaus non Gadira, sed Gadiruta legit apud Plin. Jocosæ Gades. Martial. lib. 1. 62.

Oecidæ Gades. Claud. de Bell. Gildon. 43.

Remotæ Gades. Hor. 2. Carm. 2. 11.

Hominum finis Gades. Sil. lib. 1. 141. Et lib. 17. 642. Terrarum finis Gades.

Tyriæ Gades. Lucan. lib. 7. 187.

Gaditanorum moenia, delubra, agros, Hercules ipse itinerum, & laborem suorum terminos esse voluit. Cic. pro Corn. Balb. 39.

GADITÂNUS, a, um. Adj. [*Γαδιτάνος*, *Γαδερτάνος*, *Γαδερτάνος*] ut Fædus Gaditanum. Cic. pro Corn. Balb. 34.

Civitas Gaditana. Cic. pro Corn. Balb. 43. Ita Gaditana civitas, quod beneficiis suis erga Rempubl. nostram consequi potuit, quod imperatorum testimoniis, &c. id abest.

Fretum Gaditanum. *L'estroit, ou le Destroit de Gibraltar: El Stretto, d'el Far de Gibaltar*. Sunt qui proferant *Gibraltar*. Antea *Gibel* lingua Arabica dicebatur, quæ dictio Montem significat. Ex Olivario in Melam.

GÆON, [*Γαῖον*] a Josepho dicitur esse Nilus. Rectius scripseris Gehon. **GÆTULIA**. V. **GETULIA**.

GÆSUM, vel **GESUM**, vel **GRSSUM**, i. n. [*Γαῖσος*, *ἡ γαῖσις*] Teli genus, quod alii Gallicum, alii Hispanicum esse volunt. Afris vero tribuit Sil. 2. 444. ubi V. Drakenborch. Virg. 8. Æn. 661.

— duo quisque Alpina coruscant

Gesa manu. Ubi Serv. Hastas viriles, inquit, Nam etiam viros fortes Galli *Gæfos* vocant. Quasi Gallica nimirum vox esset. Gæsum, grave jaculum, Festus. Telum Galliarum tenerum Nonio. Missile certe fuit, unde bina gerebant, Virg. 1. c. & Varro de Vita P. R. apud Non. Qui gladiis cincti sine scuto cum binis gæfis essent. Quæ periphrasis est Leviter armati & apud Liv. 8. 8. Leves autem qui hastam tantum, gæfæque gerere vocabantur. Idem 9. 36. Iere pastoralis habitu, agrestibus telis, gæfisque binis armati. Meminit & 26. 6. Plura V. apud Lipf. Poliorc. 4. 4. Voss. de Vit. Serm. 1. 2. Emmenest. ad Virgil. conf. Polluc. Hesych. Suid.

GAGATES, m. seu **GAGES**, [*Γαγάτης*] Fluvius in Lycia, & Lapidis nomen pretiosi in eo primum reperti, quamvis etiam in Britannia abundet. Plin. lib. 36. cap. 19. Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gaxis Lyciæ. Gallice, *Du Gayer*.

G A L

G. A. Galeria. **GAL**. Gallus. **GALL**. Gallice. **GAL. VAL**. Galerius Valerius.

GALACTITES, m. Lapis pretiosus, de quo Plin. lib. 37. cap. 10.

GALACTOPOTA, æ. m. [*γαλακτοπότης*] Qui lac potat. Columel. lib. 7. cap. 2. Quibusdam nationibus frumenti expertibus victum commo-
dat: ex quo Nomadum Getarumque plurimi *γαλακτοπότης* dicuntur.

GALANTHIS, [*Γαλανθίς*] ut est in fabulis, Alcmene ancilla fuit in
Galen, id est in mustelam a Junone mutata. V. Ovid. 9. Met. 306.

GALATA, Insulæ nomen non procul a Melita, ut scribit Pomponius
Mela lib. 2. Geogr. 7.

GALATĒA, [*Γαλατία*] fuit Nympha, filia Nerei & Doridis, ut est
apud Ovid. 13. Met. 742.
At mihi, cui pater est Nereus, quam cœrula Doris
Enixa est, &c.

GALĀTIA, [*Γαλατία*] Regio minoris Asiæ. Hæc ab Oriente Cappado-
ciam & Halyum fluvium, ab Occidente Bithyniam & Asiam, a Meridie
Pamphylia, a Septentrione Pontum Euxinum habet: quam olim Galli
ex Europa venientes habitarunt, & Gallogræcia dicta est. V. Plin.
lib. 5. cap. 32.
Καλαπία, Vide **CELTÆ**. 'Εν παλαιῶ, τῆς νῦν Ἰταλίας, τότε δὲ ἐν Γαλατίας.
Dio libro 41. pag. penult. quæ est 118. edit. Parif. H. St.

GALĀTÆ, ærum. m. Incolæ Galatiæ. ut, Galatarum auxilia. Cic. 6. Att. 5.
GALATICUS, Adj. Spinæ Galaticæ. Plin. 24. 12. Columel. 2. 9.

GALATICOR, æri. fictum Tertulliani verbum, ut apud Latinos veteres
Græcari. de Jejun. cap. 14. pr.

GALATIUM, i. n. [*γαλάτιον*] Herba. Dioscor. 4. 96. Idem ac Gallium. q. V.

GALBA, Cognomen Sulpiciorum, de cujus origine Suetonius in Galba
cap. 3. varias sententias proponit: ubi etiam multorum, qui hoc co-
gnomen tulerunt, mentionem facit. Nobilissimus vero omnium Ser-
vius Sulpicius Galba imperator, qui occisus est ab Othone, quum
regnasset menses VII. ut author est Cassiodorus. V. Tacit. 1. Hist. &
Sueton. in ejus vita.

Galbam Gallis pinguem significare docet ibid. Suet.

GALBÆ, [*γαλβæ*] Animalia in esculis nascentia; miræ exilitatis. Unde
qui primus Sulpiciorum cognomen Galbæ tulit, ab Exilitate ita vocita-
tus est, ut quibusdam placuit. V. Suet. in Galba, cap. 3.

GALBĀNUS, i. f. vel **GALBĀNUM**, i. n. [*γαλβάνη*] Succus est, sive
Lacryma cujusdam herbæ, similis ferulæ, quæ in ipso frutice æstate
prorumpit. Plin. lib. 12. cap. 25. Dat & galbanum Syria, in eodem
Amano monte e ferula, quam ejusdem nominis refinæ modo stagonitim
appellant. quod maxime laudant, cartilaginofum, purum, ad similitu-
dinem ammoniaci, minimeque lignofum. Quid sit Galbanum cartila-
ginofum. V. in **CARTILAGO**.

Galbanum, Genus vestimenti delicatiorum, a Colore albo ac sublucido,
quod nullos habet pilos. Juven. 2. Sat. 97.
Cœrulea indutus scutulata, aut galbana rafa. Al. Galbina.
[Et quidem rectius, opinor, a Galbino colore, de quo V. Torrent.
ad Suet. d. l. Quem floridiorem certe intelligi ex Martialis loco infra
adducto apparet, ubi Fusco opponit. Quin plane Flavum dilutiorem
esse, qui & Germanis *Galle* dicitur, diserte Veget. de Re Vet. 3. 2. ex-
pressit, Florem habet quasi aureum vel galbineum, inquit.]

GALBĀNATUS, [*γαλβανωτός*] Nomen simile participio formavit Mar-
tialis, i. e. Galbano indutus: accipiturque pro Homine molli & effe-
minato, lib. 3. 40.
Jacet occupato galbanatus in lecto. Et hic al. Galbinatus rectius.

GALBĀNEUS, Adj. [*γαλβάνειος*] Ex Galbano. Virg. 3. Georg. 415.
Galbaneoque agitare graves nidore chelydros. Idem 4. Georg. 264.
Hic jam galbaneos fradebo incendere odores.

GALBINUS, vel **GALBINEUS**, a, um. Adj. Color. Vegetius in Ve-
terinaria florem Eryngii ait esse galbini coloris, quem herbarius erudi-
tissimus mihi dixit, inquit Turnebus Advers. 17. 8. esse coloris cœrulei
dilutioris & pallescentis. Color galbinus dedecere viros censebatur,
ut mollior & effeminatior: hinc Galbini mores. Martial. lib. 1. 97.
Galbinos habet mores. al. Galbanos. V. in Galbanum not.

GALBRUM, Feito, Muliebris ornamentum genus est: fed & eidem Galbæ,
Armilla sunt, quibus etiam triumphantes utebantur, atque adeo & milites
donabantur virtutis ergo. Cato, Coronas aureas rufcea facie, galbeas
lineas, pelles, redimicula. Galbeum Tranquillus l. c. Remedia lana
involuta interpretatur: ut autem suspicor, a colore nomen habuere Gal-
bæ: nam Galbus in Latinogræco lexico explicatur *χλαρός*, i. e. Viri-
dis, pallidus, flavus: hinc, Galbula avis, quæ hujus coloris erat:
inde & Galbanus color, & Galbinus. Verba sunt Tutneb. l. c. [In vet.
Gloss. Galvus scriptum, pro Gilyus puto.]

GALBŪLUS, i. m. [*σφαίριον τῆς κυπαρίσσης*] Pila cupressi. Varro 1.
de R. R. cap. 40. pr. Quædam enim ad genendum propterea usque-
adeo parva, ut sint obscura, ut cupressi. non enim galbuli, qui nascun-
tur, id est tanquam pilæ parvæ corticis id semen, sed in his intus pri-
migenia femina dedit natura. Globulos vocat Turnebus, Theophrasti
auctoritate motus, qui *σφαίρια* appellat, & sic emendandum Varronem
putat, Advers. 20. 16. Sed V. Commentt. ad loc.

GALBŪLA, æ. f. [*ικπερός*] Avis. Martial. lib. 13. 68.
Galbula decipitur calamis & retibus ales:
Turget adhuc viridi quum rudis uva mero. V. Harduin. ad
Plin. 10. 33. conf. **GALGULUS**.

GALR, [*γαλρ*] Latine Mustela dicitur, teste Donato. Diosc. 2. 27.

GALFA, æ. f. [*κόρυς, κέντρον, κύνει*] Munimentum capitis est, e corio
quondam fieri solitum, nunc e ferro fit. Plin. lib. 7. cap. 56. Galeam,
gladium, hastam Lacedæmonii invenerunt.
Nitor galcæ clato radiantis ab auro. Ovid. 13. Met. 105.
Ærea galea. Virg. 5. Æn. 491.
Aurea galea. Virg. 9. Æn. 50.
Comans galea. V. **COMA**.
Cristata galea. V. **CRISTA**.
Insignis galea. Virg. 3. Æn. 468.
Teretes galeæ. Stat. 3. Theb. 223.
Terribilem cristis galeam. Virg. 8. Æn. 629.
Venatoria. Nep. 14. 3.
Imponere galeam alicui. Ovid. 13. Epist. 140.
Induere galeam. Cæf. 2. Bell. Gall. 21.
Induitur galeam comantem. Virg. 2. Æn. 392.
Resolvere galeam. Ovid. 13. Epist. 147.

GALBĀRIUS, i. m. Veget. de Re Mil. 3. 6. Sed variæ sunt lectiones.

GALBO, [*καρνόν*] ære. Galeam induere. Hirt. Bell. Afr. 12. Milites in
campo jubet galcari, & ad pugnam parari.

GALRĀTUS, Partic. [*ἰππογευτής*] Galea indutus. ut, Galeata Mi-
nerva. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. Juven. 1. Sat. 169.

Galeatum exordium, per translationem. Quid sit autem explicatur a
Sulpicio Victore, cujus verba subscribam. Vulgare (de exordiis lo-
quitur) si tale sit, quale esse possit in omnibus causis, nihil proprium
personarum aut rerum, de quibus agitur. Quod idem & galeatum a
quibusdam vocatur, quoniam ita commune esse possit, ut in omnibus
causis, quemadmodum galea seu galeatum, omnibus indigis possit esse
commune. Sed & D. Hieronymus id satis explicat, quum ita scribit,
Hic prologus scripturarum quali galeatum principium, omnibus libris,
quos de Hebræo vertimus in Latinum, convenire potest. Intelligit enim
hoc principium tanquam omnium librorum communem esse galeam
communeque præcæm, ut galeatum præsidium omnium commune
est, & galeati omnes tuerentur. Ex Turneb. 3. 18. V. Vossii Instit. Orat. 3.

GALĒNA, æ. f. [*μαλυσθῆνα*] Plin. lib. 34. cap. 16. Plumbi nigri origo
duplex est. Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit,
aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Ejus qui primus
fuit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum:
quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia addita venæ.
Hæc rursus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus.

GALĒNUS, [*Γαλῆνός*] Pergamenus medicus, e Pergamo civitate Asiæ,
emicitur Trajani temporibus usque ad Antoninum Pium. scripsit volumi-
na xv. Auct. Suid. De eo V. Fabric. Bibl. Græc. lib. 4. cap. 17.

GALĒOLA, æ. f. Vas sinuosum a galeæ similitudine dictum, auctore
Nonio. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Ubi erat vinum in mensa po-
situm, aut galeola, aut sinu? Non. 15. 4.

GALĒOS, otis. m. [*γαλέος*] Pileos qui a Latinis Mustela dicitur. Plin.
lib. 32. cap. 2. Quod ad repugnantiam rerum attinet, quam Græci an-
tipathiam vocant, nihil est usquam venenatius quam in mari pastinaca,
utpote quum radio ejus arbores necari dixerimus. Hanc tamen perse-
quitur galeos. V. diligenter Massarium in lib. 9. Plinii.

GALĒOTÆ, [*γαλεώται*] in Sicilia dicebantur Portentorum interpretes.
teste Cic. 1. de Divin. 39. ubi V. Davif.

GALERIA Tribus. V. **TRIBUS**.

GALERITA, **GALRITUS**. V. **GALERUM**.

GALĒRUM, i. n. vel potius **GALĒRUS**, i. m. [*πύλον, κύνη*] Pileu
rotundus, quod in modum galeæ esset factus, ut inquit Varro. [Immo
Galea, inquit, a Galero, quo multi usi antiqui. de L. L. 4. 24. legi-
Mulum.] Stat. 1. Theb. 305.
— & temperat atra galéro.

Galerus, five Galericulus, ex alienis capillis confusus, coma scilicet
adulterina, quam nos *fausse perrique* vulgo dicimus. Hoc etiam
mulieres nostræ sæpe utuntur, vel ut mentiantur veros crines, canosque
aut alias deformes capillos, occultent, vel ut calvitium valent. Juven.
Sat. 120. Sed nigrum flavo crinem abscondente galero. Et Stat.
Theb. 303. — Arcadii morem tenet ille galéri.

Deducere sibi galerum. V. **DEDUCO**.

Galerum a Pileo distinguit Suet. in Neron. 26. Post crepusculum, in-
quit, statim arepto pileo, vel galero, popinas inibat.

Galerus non tantum Mercurii erat, sed etiam Pontificum. Apulejus Apo-
pag. 288. Quod Imperatoribus paludamentum, quod pontificibus gal-
rum, quod lituus auguribus, &c. Sic Elmenh. Sed al. rectius Galerum
GALĒRĪTUS, a, um. Adj. Galero opertus. Propert. 4. 1. 29.
Prima galeritus posuit prætoriam Lucmo.

GALĒRITA, æ. f. [*λάβρον ἔχουσα*] Avis quæ nunc Alauda dicitur, a cris-
tula quadam, quæ galeri similitudine capite prominere videtur. Varro 4. c.
L. L. 11. Galeritum m. g. appellat, quia plumam elatam in capite habe-
Plin. lib. 10. cap. 49. Quæque de una ave galerita privatim commemora-
GALĒRICŪLUM, i. n. vel potius **GALĒRICŪLUS**, i. m. dimi-
[*πυλίδιον*] Capillamentum adscititium, adhibitum ad calvitium tege-
dam. Martial. 14. 50. Suet. in Othon. cap. 12. Galericulo capiti, pro-
pter raritatem capillorum adaptato & annexo, ut nemo dignosceret.

GALĒSUS, [*Γαλαῖος*] Fluvius est Calabriæ, qui juxta civitatem labit
Tarentinam. Hæc Servius, enarrans illud Virg. 4. Georg. 126.
Namque sub OEbalis memini me turribus altis,
Qua niger humectat flaventia culta Galefus,
Corycium vidisse fenem, &c. conf. Sil. 1. 439.
Dulce pellitis ovibus Galefi flumen. Hor. 2. Carm. 6. 10.
Et lotam tepido togam Galefo. Martial. lib. 4. 28.
Viri etiam nomen apud Virg. 7. Æn. 535.

GALGŪLUS, i. m. [*ἰκπερός*] Avis genus. Plin. lib. 30. cap. 11. A
icterus vocatur a colore: quæ si spectetur, sanari id malum tradunt,
avem mori. hanc puto Latine vocari Galgulum. Nonnulli legunt G-
bulam. V. supra **GALBULA**.

GALĪLĒA, Syriæ regio. Juven. 2. 330.

GALILÆUS, Adj. Galilæa incola, quo nomine ex contemptu Juliar
vocavit Christianos. V. Joseph. Antiq. 3. 4. Euseb. Hist. Ecl. 10. 35.

GALLA, æ. f. [*κηκίς*] Tuberculum rotundum, in foliis crescens qu-
cum. Plin. lib. 20. cap. 20. Cervicis dolores cum galla & lini semi-
pari mensura sedat. Sic Columel. lib. 6. cap. 7.
Item Vinum aspersum & atrum, ut utitur Lucilius apud Non.
Acerofus. 5. 97.
Quæ gallam bibere, ac rugas conducere ventri
Farre acerofa &c. coegit. Ubi, præmonet parsimonia
utendum, neque gulæ indulgendum, ventremque coarctandum.
Gallæ sapor. Virg. 4. Georg. 267.
Proderit & tunsum Gallæ admiscere saporem.

GALLÆCI, **GALLÆCIA**, **GALLAICI**. V. **CALLÆCI**.

GALLIA, [*Καλαπία, Κελτογαλαπία, Γαλλία*] Europæ pars, a candi-
populi dicta. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Gallia est omnis divisa in par-
tres: quarum unam incolunt Belgæ: aliam Aquitani: tertiam qui in-
rum lingua Celtæ, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, in-
tutis, legibus inter se differunt. Gallos ob Aquitanis Garumna flum-
a Belgis Matrona & Sequana dividit. Et paulo post, Eorum una p-
quam Gallos obtinere dictum est, initium capit a flumine Rhodanus
contineturque Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum: atque
etiam a Sequanis, & Helvetiis flumen Rhenum: vergit ad Septentrionem
nes. Belgæ ab extremis Galliæ finibus oriuntur, pertinent ad in-
riorem partem fluminis Rheni: spectant ad Septentriones & Orientem
solem. Aquitania a Garumna flumine, ad Pyrenæos montes: & n-
pari

partem Oceani, quæ ad Hispaniam pertinet, spectat inter Occasum folis & Septentriones.

Animosa. Claud. 4. Conf. Hon. 392.

Comata Gallia. Cic. 8. Philipp. 27. Eadem ac Ulterior, vel Transalpina.

Facunda Gallia. Juven. 15. Sat. 111.

Impotens ira. Liv. 5. 48.

Nata in vanos tumultus. Liv. 5. 37.

Nobilis Gallia. Lucan. lib. 3. 78.

Togata Gallia non est, ut quidam credunt, ipsa Cisalpina, sed Cisalpina pars. Togata enim incipit a Rubicone flumine, & Placentia terminatur. Cisalpina vero initium quidem ipsa quoque capit ab eodem flumine, sed terminum habet Alpes. erant autem in Togata multa municipia, multa colonie Romanæ, propterea dixit Cic. 1. Att. 1. Videtur in suffragiis multum posse Gallia, jus enim ferendi Romæ suffragii habebant omnia municipia, eæque omnes colonie, quæ ideo Romanæ dicebantur, quia jura possiderent civium Romanorum. nam Latine suffragium non habebant, sed tantum jus Latii, unde appellata. Ex P. Manutii Comment. in Attic. [Immo sine dubio Togata Gallia eadem est ac Citerior, seu Cisalpina tota. V. Spanhem. Orb. Rom. diff. 1. cap. 12. Cui junge Cellar. Geogr. Ant. lib. 2. cap. 2. pr.

Transalpina Gallia. Cic. pro Muren. 89.

Ulterior Gallia & citerior. Cic. de Provinc. Conf. 9.

GALLUS, i. m. [Γαλάτης] Qui ex Gallia est.

Rebellis Gallus. Virg. 6. Æn. 859.

Robore valent Galli, numero Hispani, Pœni calliditate, Græci artibus. Cic. de Arusp. Resp. 19.

Gallum, pro Gallorum. antiquum. Varro Eumenidib. Pudicitatem, an pudorem Gallum coepit mihi videri. Nonius.

GALLICUS, a, um. Adj. [Γαλλικός, Γαλλικός] Qui ex Gallia est.

Arva Gallica. Ovid. 4. de Pont. 16. 18.

Ager Gallicus. Cic. pro Sext. 9.

Copie Gallicæ. Cic. 1. de Divin. 81.

Terebra Gallica. Columel. de Arbor. cap. 8.

GALLICÆ, ærum. Genus calceamenti, quo utuntur Galli pluvioso tempore, inquit Baysius. Cic. 2. Philipp. 76. Nam quod quærebamus quomodo redisset: primum luce, non tenebris. deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacerna.

GALLICANUS, a, um. Adj. [Γαλλικός] ut Gallicanæ res. Cic. pro Quint. 15. Varro 1. de R. R. cap. 32. Ceteraque quæ alii legumina, alii (ut Gallicani quidam) legaria appellant.

Catulus Gallicanus. Catul. 43. 9.

GALLIAMBUS, i. m. Carmen Gallorum ex Jambico metro peculiari, quod dedit Catul. Carm. 64. Ejus auctor Cæcilius, de quo V. Farnab. ad Martial. 2. 86.

GALLO, ære. Bacchari, more sacerdotum Cybeles. Varro apud Non. 2. 382. V. infra GALLUS, Fluvius.

GALLOGRÆCI, [Γαλλογράϊκοι] iidem sunt qui Galatæ, ad quos Pauli epistola extat. eorum regio Galatia, quam Gallorum aliquot populos in-fedisit. Plin. lib. 5. cap. 32. testatur & Ptolemæus lib. 5. tabula Asiæ prima. Strabo quoque lib. 4. Livius pluribus lib. 38.

GALLONIUS, [Γαλλόνιος] Vir sumptuosus, de quo Cic. pro Quint. 94. Idem 2. de Fin. 90. Sed qui ad voluptatem omnia referens, vivit ut Gallonius, loquitur ut frugi ille Piso.

GALLUS, [Γαλλός] Fluvius Phrygiæ, cujus aqua potantes facit furere. Ovid. 4. Fast. 161.

Amnis it infana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur Galli sacerdotes Cybeles deæ Phrygiæ qui se castrabant, & inter sacrificandum furiose fe gerebant. Lucan. lib. 1. 566.

— crinemque rotantes

Sanguineum populis ulularunt tristia Galli.

Cybele Galla. Catul. 61. 12.

GALLUS, i. m. [ἀλεκτορεύς, ἀλεκτορ] Nota avis.

Gallus gallinaceus, Idem. Cic. 1. de Divin. 74. Gallos gallinaceos in eo loco sic assidue canere coepisse.

Canorum animal gallus gallinaceus. Cic. 1. de Divin. 56.

Gallus gallinaceus lacertofus. V. LACERTUS.

Cantant ante lucem galli. Cic. 2. de Divin. 57.

Victi galli filere solent, canere victores. Cic. 2. de Divin. 56.

Sub galli cantum. Hor. 1. Serm. 1. 10.

Favent faucibus silentio noctis galli, rursus cantu plausuque premunt alas. Cic. 2. de Divin. 57. Aliter in emendatis codd. V. Davif. ad loc.

GALLINA, æ. f. [ἀλεκτορίς, ὄνις] Ter. Phorm. 4. 4. 27.

Anguis per impluvium decidit de tegulis,

Gallina cecinit. Cic. 4. Acad. 57.

Gallinas alere. Et Martial. lib. 13. 62. Gallina altilis.

Abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, cafeo, melle villa locuples. Cic. de Senect. 56.

Gallinæ filius albæ. Juven. 13. Sat. 141. V. ALBUS. conf. Erasim. Chif.

Canens gallina denorat Uxorem esse marito superiore, ut observat Donatus ad illud Ter. Phorm. 4. 4. 27. Gallina cecinit.

Dura gallina. i. e. Non tenera. Hor. 2. Serm. 4. 18.

Numidica gallina. V. NUMIDIA.

Peperit ovum gallina. Cic. 4. Acad. 57.

Supponere ova gallinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.

Ad gallinas. V. AD.

Gallinæ etiam vocantur Meretrices, quia omnia spargunt & absumunt. V. Taubm. ad Plaut. Pseud. 1. 1. 28.

GALLINŪLA, dimin. Arnob. lib. 7. adverb. Gentes.

GALLINACEUS, a, um. Adj. [ἀλεκτορικός] Quod ex gallinis est: ut,

Pullus gallinaceus, & Ova gallinacea. Varro de R. R. lib. 3. cap. 9.

Cic. 2. de Divin. 29. Gallinaceum fel.

Gallinaceus, sine adjuncto, idem quod Gallus. Plin. lib. 37. cap. 105.

Alectoris vocant in ventriculis gallinaceorum inventas, crystallina specie. Sic lib. 8. cap. 16. Gallinaceorum cristæ.

GALLINARIUS, a, um. Adj. ut, Scala gallinaria. Cels. lib. 8. cap. 15. Sic brachium deligatum super scalæ gallinariæ gradum trajicitur, ita alte ut homo ipse consistere non possit.

GALLINARIA, Infula Ligustici maris, a copia gallinarum dicta. Varro 3. de R. R. 9.

Item Silva in Campania prope Cumas. Cic. 9. Fam. 23.

VOL. II.

GALLINARIUS, i. m. Qui curat gallinas. Plin. lib. 10. cap. 55. Traditur quædam ars gallinarii cujusdam, dicentis quod ex quaque esset. Cic. 4. Acad. 85. Varro 3. de R. R. 9.

GALLINARIUM, i. n. [ἀρνιῶν] Locus in quo gallinæ nutriuntur. Columel. 8. 3. Gallinaria constitui debent parte villæ quæ hibernum spectat Orientem.

GALLICINIUM, i. n. [ἀλεκτοροφονία] Pars noctis appellata est, in qua galli cantant. Apul. lib. 2. de Asino pr. Noctis gallicinio venit quidam juvenis proxima civitate.

GALLULO, ære. & GALLULASCO, ære. Pubescere. obsoletum. Nævius apud Non. 2. 368. Puerum mulieri præstare nemo scit quanto melior sit, cujus vox gallulascit, cujus jam ramus roborascit. Ex Nonio.

G A M

GAMBA, æ. f. Ungula jument. Veget. Mulom. 3. 19.

Gambæ pro Tibiis apud Vegetium. Despauter. 125. H. St. [Desiderabatur in Lugd. Crus vero, non Ungulam, significat. Unde & Gallica vox *gambe*, & Ital. *Gamba*.

GAMBOSUS, a, um. Adj. Idem. l. c. 3. 20.

GAMELION, ōnis. [Γαμήλιον] Mensis Januarius, Junoni facer propter nuptias, unde nomen invenit. Cic. 2. de Fin. 201. Mense Gamelione.

GAMMA, n. indecl. Littera tertia in Græco Alphabeto. Est & figura hujus litteræ Γ apud agrimensores. V. Goeff. Indic. in rei agr. auctt.

GAMMATUS, a, um. Hanc figuram habens: ut, Limes gammatus. Id.

GAMMARUS, i. m. [γαμμάριον] Aquaticum animal simile cancro: vel (ut quidam putant) ipse cancer: cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porriguntur, coctus fit rubens. Martial. lib. 2. 43.

Concolor in nostra, gammare, lance rubes. Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plin. autem lib. 9. cap. 31. Leonem appellat: Quod nomen Massilienses etiam habent.

Dimidio constrictus gammarus ovo. Juven. 5. Sat. 84. [Mira varietas in scriptione hujus vocabuli etiam apud Græcos, quibus γάμμαρος & γάμαρος & γάμμορος usitatum est, semper tamen per γ. Unde rectius per C. Latine scribi puto. V. GAMMARUS.

GAMPHASANTES, [Γαμφασαντες] Æthiopie populi. Plin. lib. 5. cap. 8. Gamphasantes (inquit) nudi, præliorumque expertes, nulli externo congregantur.

G A N

GANDARI, Populi sunt inferioris Asiæ Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit. Sunt & Gandaræ populi, quos Ptolemæus lib. 7. in India ad ipsum Indum sitos esse ait.

GANEÆ, æ. f. vel GANEUM, i. n. Donatus, Veteres Ganeum, Metreticum tabernam dixerunt: ἀπὸ τῆς γὰς, τὰς ἐκ τῆς γῆς, quod ipsa sit in terra, non ut cœnacula, superius. Fest. Ganeum antiqui Locum abditum, ac velut sub terra dixerunt. Nonius 3. 105. Ganeæ sunt Loca vinolentiæ ac libidini apta. Ter. Adel. 3. 3. 5.

Ubi ego illum quæram? credo abductum in ganeum. Columel. in prol. Mox deinde ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam crudelitatem Laconicis excoquimus. Plin. in Paneg. cap. 49. Rursus te ad clandestinam ganeam occultumque luxum refers. Liv. 26. 2. extr. Et eum in ganeæ, lustrisque, ubi juventam egerit, senectutem acturum. Ganearum nidor & fumus. Cic. in Pison. 13. Paulisper stetimus in illo ganearum tuarum nidore atque fumo.

Tamen γαντώ, ἄσπας Hefych. H. St. Innuit vocem esse Græcæ originis. V. ejusd. Thef. Gr. Col. 816. c.

GANEARIUS, Adj. Varro 3. de R. R. 9. Triclinium ganearium. V. GENEAVIUS.

Apud Beroald. in Suet. Calig. cap. 38. Apud Græcos γανταῖον significat Conficere mactæas, id est Ganeata cibaria. Puto pro Ganearia: nescio an aliunde habeat. Legimus tamen apud eundem Ber. Ganeata cibaria & in cap. 42. Tiberii fol. 132. a. H. St.

GANEŌ, ōnis. [γανῆς] Qui ganeas frequentat. Nonius 2. 387. Ganeones a Ganeis dicti, ut Popinones. Supple A popinis. Cic. 2. Catil. 71.

Quis ganeo, quis nepos, quis adulter, &c. Ter. Heaut. 5. 4. 11.

— Si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus.

Cinnatus ganeo. Cic. Post. red. in Senat. 11.

Occultus ganeo. Juven. 11. Sat. 58.

Egentissimus ganeo. Cic. pro Sext. 111.

GANEŌSE, Adv. Ganeose loqui, Seneca. H. St.

GANGABÆ, Curt. lib. 3. 13. Gangabas Persæ vocant, humeris onera portantes.

GANGARIDÆ, ærum. m. [Γαγγαρίδαι] (inquit Curtius 9. 2.) Populi sunt inter Assyrios & Indos juxta Gangem. Virg. 3. Georg. 27.

In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto Gangaridum faciam, victorisque arma Quirini. Ceterum illi populi Indiæ a Ptolemæo Gangaridæ, ab aliis Gandaridæ vocantur.

Eorum etiam regio a Strabone Gandaritis appellatur. Valerius autem Flaccus Gangaridas populos Scythiæ commemorat lib. 6. v. 67.

Misit in arma Darabs, acies quem Martia circum Gangaridum, &c.

GANGES, [Γαγγής] Indiæ fluvius maximus, qui universam circuit Indiam, secum arenas aureas trahens, e paradiso exiens. Alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina eodem modo ferunt. Alii in Scythicis nasci, ipsamque Indiam fecare dixerunt. Dictus est Ganges, a Gange Æthiopum rege, ut ait Suidas. Ovid. 4. Met. 21.

Lato spatiantem flumine Gangem. Ovid. 5. Trist. 3. 23.

Pulcher Ganges. Virg. 2. Georg. 137.

Rapidus Lucan. lib. 8. 227.

Tepidus Ganges. Ovid. in Ibin, 138.

GANGERICUS, a, um. Adj. [Γαγγηρικός] Columel. lib. 8. cap. 8. Jam nunc Gangeticæ & Ægyptiæ aves temulenter eructant.

Nemus Gangeticum. Sen. Med. 11.

Tellus Gangetica. Lucan. 4. 64.

GANGLION, sive GANGLION, [Γαγγλίον] Genus morbi in capite, quum humor quidam includitur: de quo Columel. lib. 7. [Nisi error est.] Est & ganglion Paulo, nervi alicujus vel ex ictu, vel ex lassitudine contortio multis quidem omnino corporis partibus, sed præcipue mobilibus, ut in extremitate manuum ac pedibus. Ex Hermolao in Castigat. V. Cels. lib. 7. cap. 6. Veget. Mulom. 2. 30. pr.

LII

GANGRÆNA,

GANGRÆNA, æ. f. [*γᾱγκραινα*] Caro emortua ex ulcere vel inflammatione ac rubore. subalbescit autem primo: demum atra fit, sensu amisso in prominentibus membris, id est inter ungues & alas, & inguina, & in fenibus fere, atque his quorum corpus mali habitus est. Hæc Hermolaus. Lucil. lib. 1.

Serpere uti gangræna malo, ad quem herpestica posset. V. Celf. lib. 5. 26. 31. de Ulceribus, quæ extrinsecus per vulnera incidunt.

GANIÆA, æ. f. Gemma. Plin. 37. 10. al. Ganiænes.

GANNIO, iui & ii, itum, [*γαννίζω*] ire. Proprie vulpes aut canes gannire dicuntur, auctore Donato. V. Varron. 6. de L. L. 5. Gannire, usurpatur pro eo quod est Obstrepere, & veluti Vapulantis vocem emittere. Ter. Adel. 4. 2. 17. Quid ille gannit? quid vult? Pers. 5. Sat. 96.

Stat contra ratio, & secretam gannit in aurem.

GANNITUS, ūs. m. [*γαννιζέμενος*] Vox vulpis aut canis proprie dicitur. Gannitus tritis Nereidum. Plin. lib. 9. cap. 5. Gannitus, est proprie veluti Ploratus vapulantium; Donatus ad l. c. Ter. Gannitus laceffere. Martial. lib. 5. 61.

GANNITIO, ōnis. f. Canum querula murmuratio. Festus.

GANNO, [*γαννίζω*] ære. Gloss. Gr. Lat.

GANNĀTOR, ōris. m. [*γαννιάτης*] Gloss. Gr. Lat.

GANNATŪRA, æ. f. Voss. de vit. L. L. 3. 13.

GANYCTOR, Nomen est viri proprium Tortelio.

GANYMĒDES, [*Γανυμήδης*] Trois filius formosissimus, quem quum Jupiter deperiret, iussit in cælum ab aquila portari, & sibi a caliculis sive poculis esse, Hebe nympha dejecta, in cælum translatus, Aquarius dicitur. Rapti Ganymedis honores. Virg. 1. Æn. 28. Flavius Ganymedes. Hor. 4. Carm. 4. 4. Phrygius Ganymedes. Ovid. 10. Met. 195.

GANYMĒDEUS, a, um. Adj. Lactant. 1. 11. Ganymedeas fabula. Martial. lib. 9. 17.

Nec Ganymedeas mallet habere comas.

GANZA, æ. Anfer Germanis dicitur, teste Plin. lib. 10. cap. 23. Hard. ex MSS. Ganta. q. V.

G A R

GARAMA. V. dict. seq.

GARAMANTES, [*Γαργαράντες*] Populi Lybiæ, Pphyllis finitimi, a Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamam oppidum ex suo nomine condidit. Plin. 3. 4. & 5. In sing. Garamas. Inops Garamas. Sen. Hippol. v. 67. Extremi Garamantes. Virg. 8. Ecl. 44. Nudi Garamantes. Lucan. lib. 4. 334.

GARAMANTIS, ūdos. f. [*Γαργαράντης*] patronym. Virg. 4. Æn. 198. — rapta Garamantide nympha. V. Serv.

GARAMANTĪCUS, a, um. Adj. [*Γαργαράντης*] ut, Garamantica signa. Sil. lib. 1. 142.

GARAMANTIUS, aliud Adj. Afra avis, Gallina Numidica, quam & Garamantiam vocant & Africanam. Commentator Horatii 255. H. St. ad Epod. 2. 53.

GARAMANTĪTES, æ. m. Gemma. Plin. 37. 7.

GARGĀNUS, [*Γάργανος*] Celebris mons Apuliæ, subtus quem habitantes, proprie Apuli dicuntur. De quo Sil. In nemore aut agitet Gargano terga ferarum. Hor. 2. Carm. 9. 6. — aut Aquilonibus

Querceta Gargani laborant. Claud. de 4. Conf. Hon. 106. Cingite vos fluviis, vastas opponite silvas Garganum Alpinis, Appenninumque nivalem Permistis sociate jugis. Hodie dicitur Mons S. Angeli. Vulgo Santangelo.

GARGABĪDIO, ære. Verbum antiquum est, teste Nonio 2. 371. Varro Epist. ad Fufum, Quintiporis clodicant foriæ ac poemata ejus, gargaridians dices, ô fortuna, ô fors fortuna. Priscian. 1. 17.

GARGARĪCUS, a, um. Adj. ut, Lucus Gargaricus. Aufon. Epist. 25. 16.

GARGĀRUS, m. in pl. GARGARA, ōrum. n. [*Γάργαρα*] Cacumen montis Idæ: dictum (inquit Servius) quasi *γᾱργα κρητὴς*: id est caput capitis, altitudinis altitudo. *κρητὴς* enim est ἡ κεφαλὴ. Ipsa suas mirantur Gargara menses. Virg. 1. Georg. 103. Gargarus, Oppidum positum in imis radicibus montis Idæ: tanta frumenti copia abundans, ut qui magnum cujusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa nominaret. Unde & Ovid. 1. de Arte Am. 56.

Gargara quot fegetes, quod habet Methymna racemos. V. diligenter Macrob. 5. Saturn. cap. 20.

Gargarus, Lacus est Phrygiæ, juxta Idam montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluvii decurrunt.

GARGARĪZO, [*γαργαρίζω*] Humorem ore contentum sæpe ad gurgulionem, id est guttur, revocare. Plin. lib. 20. cap. 14. Voci succus sub certamine utilis duntaxat: qui & gargarizatur uva tumente, adjecta menta &c. Celf. lib. 4. cap. 2. In vetusto capitis dolore communia sunt, sternumenta excitare, inferiora vehementer perficere, gargarizare his quæ salivam movent. Plin. lib. 20. cap. 6. [Forsan idem ac Gargaridio. Di in z transit seq. vocali. V. d. litt.]

GARGARIZATIO, ōnis. f. [*γαργαρίζω*] Plin. lib. 30. cap. 4. Tonfillas & fauces lactis ovilli gargarizatio adjuvat. Sic lib. 22. cap. 25.

GARGARIZĀTUS, ūs. m. [*γαργαρίζω*] Idem quod Gargarizatio. Plin. lib. 21. cap. 19. pr. Usus succi ad aures, oris hunc, gingivas, tonfillas, gargarizatus, stomachum &c. [Forte Gargarizatu. conf. 28. 12.]

GARGILIĀNUS, i. Cinædus quidam apud Martial. lib. 3. 30.

GARGĪTIUS, Venator nobilis, de quo Hor. 1. Epist. 6. 58.

GARGITTIUS, [*Γαργίτιος*] Canis cujusdam generosi nomen qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit quum illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, ut scribit Julius Pollux lib. 5. de Vocabulis rerum. Segm. 46.

GARRIO, iui, itum, [*καπίζω*, *φλυαρέω*, *στυγίζω*] ire. est, inquit Donatus, Tanquam avis inaniter loqui. Ter. Heaut. 3. 2. 25. Garris. Cic. 2. de Orat. 21. Nam & sæculis multis ante gymnasia inventa sunt, quam in his philosophi garrire cœperunt. Garrire nugas. Plaut. Curc. 5. 2. 6. Garrire alicui in aurem. Martial. lib. 1. 90.

Garris in aurem semper omnibus, Cinna.

Garriunt ranæ. Martial. lib. 3. 93.

Meliusque ranæ garriant Ravennates.

Impunitas garriendi. Cic. 1. de Not. Deor. 109.

GARRĪTUS, ūs. m. Sidon. 8. Epist. 6.

GARRĪTOR, ōris. m. Ammian. Marcell. 22. 9.

GARRĪTĪDO, [*ἀδελχίζω*] ære. Idem quod Garrire. Varro, Quidnam garritudinis, dicentes, O fortuna! Sunt qui scribant Garridito. [Vide. detur vox spuria obtrusa pro Gargaridio. q. V.]

GARRŪLUS, a, um. Adj. [*ἀδελχίζω*, *καπίζω*] Qui abundat vanis & inanibus verbis. Ter. Adel. 4. 4. 15.

Sensi illico id illas suspicari, sed me reprehendi tamen,

Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palam.

Aves garrulæ, dicuntur (interprete Nonio 4. 220.) Canoræ & hilares.

Virg. 4. Georg. 307.

— ante, Garrula quam tignis nidum suspendat hirundo.

Cantus garrulus. Plin. lib. 10. cap. 29. Lusciniis, diebus ac noctibus continuis quindecim, garrulus sine intermissione cantus.

Disciplinam infantie garrulam contemnere. Auct. ad Heren. lib. 2. 16.

Fama garrula. Sen. Herc. fur. 4.

Fistula garrula. Tibul. lib. 2. 5. 30.

Hirundo garrula. Virg. 4. Georg. 307.

Lingua garrula. Ovid. 2. Amor. 2. 44.

Lyra garrula. Tibul. lib. 3. 4. 38.

Noctua garrula. Plin. lib. 18. cap. 35.

Rivus garrulus. Ovid. 2. Fast. 316.

Sistra garrula. Martial. lib. 14. 54.

Hæc quatiat tenera garrula sistra manu.

Garrulus, inquit Nonius 4. 220. dicitur Cordatus. Varro Periplus lib. 1.

In hac civitate regnabat Dionysius homo garrulus & acer.

GARRŪLTAS, ātis. f. [*ἀδελχίζω*] Martial. lib. 5. 53.

Crede mihi quamvis ingentia, Posthume, dones,

Auctoris pereunt garrulitate sui.

Extemporalis garrulitas. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Rauca garrulitas picarum. Ovid. 5. Met. 678.

GARRŪLO, ære. Fulgent. Myth. 1.

Garrulans, Partic. a Garrulari Pont. de Serm. lib. 4. 438. H. St.

GĀRUM, i. n. [*γάρρον*] Liquamen piscium saxatillum & minutulorum, quam *Salamuriam* vulgo vocamus, magni olim apud Romanos pretii fuit. V. Plin. 31. 8. Sed usus ejus usque eo intercidit, ut quid fuerit pæne ignotum sit. Diversa de eo tradunt auctores. V. Nonn. de Re cibari. lib. 3. cap. 44. Wower. ad Petron. cap. 36. Martial. lib. 13. 82.

Nobile nunc sitio luxuriosa garum. Ibid. 102.

Accipe sæcolum, munera cara, garum. Columel. lib. 6. cap. 9.

Et Plin. lib. 9. cap. 17. M. Apicius ad omne luxus ingenium mirus,

in fociorum garo (nam ea quoque res cognomen invenit) necari eos

præcellens putavit, atque e jecore eorum alecem excogitare provocavit.

Sen. Epist. 96. Quid illud fociorum garum, pretiosam malorum piscium fanem, non credis urere falsa tabe præcordia? Hor. 2. Serm. 8.

46. Garum fociorum ob id putat Cornarius appellatum, quod ganeo-

nes & gulæ dediti lurcones, fociatim eo uterentur, ipsumque in maxi-

mis deliciis haberent.

Garum apud Dioscoridem lib. 2. 34. est generatim Omnis piscium &

carnium muria, qua hæc diutius asservari solent. Sic enim ait, Ga-

rum omne, quod ex piscibus carnibusque sale maceratis liquamen est,

si ex eo fatus fiat, depascentia ulcera sistit.

GĀRUMNA, æ. m. [*Γαρός*] Galliæ fluvius ex Pyrenæo monte de-

lapsus, qui Celtas ab Aquitania separat Tibull. 1. 7. 11.

— magnusque Garumna. V. Melam lib. 3. cap. 2.

& supra GALLIA. Nunc dicitur *La Garonne*. Nomen amittit ante

Burdegalam, eo loco ubi conflunt ipse & Gerunda, & dicitur Gerun-

da prope promontorium Santonum, nunc *Blayaz*. In illum decidit

La Dordonne. Olivarius in Melam.

GARUS, i. m. Piscis marinus ex quo primum Garum factum est. Plin.

31. 7. extr. & 32. 11. V. GARUM supra.

GASIDĀNIS, is. f. Gemma. Plin. 37. 10.

GASTER, tri. n. Vas fictile. Petron. cap. 79. Per omnes scrupos, ga-

strorumque eminentium fragmenta traxissemus cruentos pedes. alii Gla-

rearum hic legunt. V. Buleng. de Vectig. cap. 45. & ad loc. Interpp.

G A U

GAV. V. Gravitas vestra.

GAU, pro Gaudium apud Ennium. Aufon. Idyll. 12.

Ennius ut memorat, replet te lætificum Gau.

GAUDIUM, i. n. [*χαῖρε*, *χαῖρμα*, *χαρμυή*, *χαρισούν*] est Affectio animi, alicujus præsentis boni opinione concepta. Cic. 4. Tusc. 13. Nam quum ratione animus movetur placide atque constanter: tum illud gaudium dicitur.

Communia gaudia. Lucret. lib. 4. 1188.

Crudelia gaudia. Ovid. 6. Met. 653.

Damnosa. Claud. 4. Conf. Honor. 333.

Grande gaudium. Tacit. 1. Hist. 20.

Inane gaudium. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Inæstimabile gaudium. V. INÆSTIMABILIS.

Ingens gaudium. V. INGENS.

Lacrymosa gaudia. Claud. de Bell. Get. 407.

Mala mentis gaudia. Virg. 6. Æn. 278.

Mutua gaudia. Lucret. lib. 5. 852.

Sordida nunquam gaudia. Stat. 3. Silv. 5. 18.

Vana gaudia. Hor. 2. Epist. 1. 188.

Accipere gaudium. V. ACCIPIO.

Adire gaudium. V. ADEO.

Admisit gaudia duro vultu. Lucan. lib. 2. 373.

Advocari gaudiis. h. e. Ad gaudia. Hor. 4. Carm. 11. 14.

Afferre inopina gaudia alicui. Stat. 1. Silv. 2. 46.

Afficere aliquem gaudio. Cic. 5. de Fin. 69.

Affici gaudio. Cic. 9. Fam. 14.

Agitare gaudia. V. AGITO.

Afferere gaudia. V. ASSERO.

Capere gaudia. Ovid. 7. Met. 513. V. CAPIO.

Colligere gaudia. V. COLLIGO.

Compleri gaudio. Cic. 5. de Fin. 69.

Convertere gaudia in diverfum. V. **CONVERTO.**
Contaminare gaudium. Ter. Eun. 3. 5. 4.
Cumulare gaudium. V. **CUMULO.**
Cumulari gaudia. Cic. 9. Fam. 14.
Dare gaudia pacta. Ovid. 3. de Arte Am. 462.
Declarant gaudia vultu. Catul. 62. 34.
Desipere gaudio. Cic. 2. Fam. 9.
Duplicatur gaudium ex aliquo. Cic. 16. Fam. 21.
Efferi gaudio incredibili. Cic. 10. Fam. 12.
Empta gaudia. Stat. 9. Theb. 55.
Esse gaudium. Cic. Anteq. iret in exil. 103. Quod putavi fore gaudium, id extitit exitium.
Exilire gaudio. Cic. 16. Fam. 16.
Exultare gaudiis. Cic. 1. in Catil. 26. Hic tu qua lætitia perfruere, quibus gaudiis exultabis, quanta in voluptate bacchabere, cum, &c.
Fungi gaudio. Tacit. 2. Hist. 55. V. **FUNGOR.**
Indulgere gaudio. V. **INDULGEO.**
Mori inter gaudium. V. **INTER.**
Mutare gaudium mœrore. V. **MUTO.**
Oblectare gaudio. V. **OBLECTO.**
Percipere gaudium. Plin. lib. 2. Epist. 10.
Pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Æn. 502.
Pertentant gaudia mentem. Virg. 5. Æn. 828.
GAUDEO, gavisus sum, [χαίρω, γάω, αἰδω] ēre. est Secum & apud se lætari. Ter. Heaut. 5. 1. 12.
Gaudere, & bene rem gerere, Salutationis loco posuit Hor. 1. Epist. 8. 1. more Grecorum, ἀντὶ τοῦ χαίρειν, καὶ ἐν πείθει.
Distant Gaudere & Lætari. Cic. 4. Tusc. 66. Atque ut confidere decet, timere non decet: sic quidem gaudere decet, lætari non decet: quoniam, docendi causa, a Gaudio Lætitiā distinguimus. Sed sæpius ut Synonyma jungit, ut de Amicit. 14. Quem tamen esse natum & nos gaudemus, & hæc civitas, dum erit, lætabitur.
Gaudere, vehementerque lætari. Cic. pro Rosc. Amer. 136.
Triumphare & gaudere. Cic. 9. Att. 9. Meum factum probari abs te, triumpho & gaudeo.
Animo gaudere. Plaut. Stich. 1. 3. 53. Martial. lib. 4. 90.
 — animo gaudens, ac fenore liber.
Dubie gaudet, fallique veretur. al. Tiimide. Ovid. 10. Met. 287.
Frustra gavisus. Ter. Heaut. 4. 8. 16. Vah, frustra igitur gavisus miser.
Immortaliter gaudere. Cic. 3. Q. frat. 1. Quod scribis te a Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.
In molestia gaudere. Cic. 1. Fam. 9.
In se gaudere, Secum, Sibi. Catull. 20. 17.
In finu gaudere, modus loquendi apud veteres, significat Tacitam apud se voluptatem sentire, neque vulgo proferre gaudii notas. Cic. 3. Tusc. 51. Ut in finu gaudeant, gloriose loqui desinant. Propert. lib. 2. 25. 30.
 In tacito cohibe gaudia clausa finu.
Mecum tacitus gaudeo. V. **MECUM.**
Sibi gaudere, In se. Lucret. lib. 3. 146.
Gaudia gaudere. Ter. And. 5. 5. 8. Cic. 8. Fam. 2. In theatrum Curiōnis Hortensius introiit, puto ut suum gaudium gauderemus. i. e. Ut sibi gratularemur.
Gaudio gaudere. Plaut. Perf. 5. 1. 24. Bene ei qui invidet mihi, & ei qui hoc gaudio gaudet.
Id gaudeo. Ter. And. 2. 2. 25.
 Quum illo advenio, solitudo ante ostium: jam id gaudeo.
 Atque ita sapissime cum Accuf. constructum occurrit.
Gaudeo cum Inf. ut, Id tu nos obtinuisse non modo facile patiare, sed etiam gaudeas. Cic. 16. Att. 17.
Ventum gaudeo, pro Venisse. Plaut. Cist. 1. 1. 16.
Quæ fecimus, valde probari gaudeo, si est nunc ullus gaudendi locus. Cic. 9. Att. 6.
Gaudeo, Delector, cum Ablat. ut, Aliquo genere scientiæ gaudere. Cic. 3. Off. 121.
Carmine tu gaudes, hic delectatur jambis. Hor. 2. Epist. 2. 59.
Equo gaudet acri. Virg. 4. Æn. 157.
Facto gaudebis. Ter. Phorm. 3. 2. 9. Crede mihi, gaudebis facto: verum hercle hoc est. Sic, Gaudere ruinis inimicorum. Liv. 9. Bell. Maced.
Laudibus gaudere. Virg. 3. Georg. 186.
Myrrha gaudet rastris atque ablaqueationibus. Plin. lib. 12. cap. 15.
Numero Deus impare gaudet. Virg. 8. Ecl. 75.
Rebus novis gaudere. Lucret. lib. 5. 171.
Sanguine gaudere. Ovid. 1. Met. 235.
Tuo isto tam excellenti bono gaude, & fruire, cum fortuna & gloria, tum etiam natura & moribus tuis. Cic. pro Marcel. 10.
Gaudeo, pro Oblecto. Cic. de Senect. 40. Quam gaudebat bello suo Punico Nævius! quam Truculento Plautus, quam Pseudolo!
AUDENS, Partic. [χαίρων] Virg. 6. Æn. 816.
 — nimium gaudens popularibus auris.
De pectore gaudens. Stat. 4. Silv. 6. 55.
Animus æquus, immo vero etiam gaudens & libens. Cic. 2. Att. 4.
Animo gaudente vident. Tibul. lib. 1. 6. 81.
AVISUS, Partic. [γαινόμενος] Cic. 8. Fam. 14. Nunc furit tam gavisos homines suum dolorem.
AUDEBUNDUS, Adj. Apul. 8. Met. pr. Legitur & Gaudibundus.
AUDIALIS, e. Adj. Idem 2. extr.
AUDIMONIUM, i. n. Idem quod Gaudium. Petron. 61. V. Du Fresne Gloss.
AUDIFICO, āre. χαρποῖα. Gloss. Gr. Lat.
AVIA, æ. f. Avis, Græce Laros. Une Moiette. A Dieppe vocatur Une Mauve. Aristot. lib. 8. de Hist. Animal. cap. 3. Gaviæ albæ meminit, & cinereæ. V. **LARUS.**
AULUS, Genus navigii pæne rotundum. Festus. Gauli meminit Gell. lib. 10. cap. 25. Apud Herodotum videtur poni pro Nave oneraria, quum sic ait in Thalia, Confestim quidem duas triremes, simulque cum ipsis ingentem gaulum impleverunt varia multiplicique præda.
 Item, Poculi genus in forma navi simile. Plaut. Rud. 5. 2. 32.
AUMACE, es. Varro, Ut fagum, Rheno, Gallica: gaunace, amphimallum, Græca. Quod additum est, majus fagum, interpretatio est ho-
 VOL. II.

minis ineruditi. Hesychius, γαῦνακος, γάω καὶ ἡ ἐπιθήκη ἐπεφράσσα: Id est gaunacæ sunt stragula aut operimenta altera parte villosa. Est & Gaunace, Genus pallii ad induendum. Turneb. Advers. 22. 21.

GAURUS, [Γαῦρος] Mons est Campaniæ in Italia, in quo præstantissimum vinum nascitur. Lucan. 2. 667.

— si convulso vertice Gaurus

Decidat in fundum penitus stagnantis Averni.

Bacchei vineta madentia Gauri. Stat. 3. Silv. 5. 99.

Inanis Gaurus. Juven. 9. Sat. 57.

Icario nemorosus palmitum Gaurus. Stat. 3. Silv. 1. 147.

Mons Gauranus. Stat. 8. Theb. 545.

Sinus Gaurani. Stat. 4. Silv. 3. 25.

GAUSAPE, indecl. n. [ἀμφίπτυον] Militare vestimentum utrinque villos habens, vel una tantum parte, quod pro lecto in castris sternebatur. Plin. lib. 8. cap. 48. Antiquis torus e stramento erat; qualiter nunc etiam in castris gausape. Martial. lib. 14. 152. Gausape quadratum. Gausapes, is. f. Gausapa, æ. f. & Gausapum, i. n. antiquitus declinabatur. unde in plurali Gausapa. Perf. 6. Sat. 46.

Jam chlamydas regum, jam lutea gausapa captis, &c. Martial. lib. 14. 138. Gausapa villosa. Ovid. 2. de Arte Am. 300.

Gausapa si fumpfit, gausapa sumpta proba.

Purpureo gausape mentem perterfit. Hor. 1. Serm. 8. 11.

Gausape, pro Barba hirsuta & prolixa dixit Persius, quod dependeat tanquam stramentum contextum aliquod, 4. Sat. 37.

Tu quum maxillis balanatum gausape pectas, &c.

GAUSAPATUS, [ἀμφιμαδωτός] Gausapa indutus. Sen. Epist. 54. Mitto me in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus. Petron. 38. Apros gausapatos. Sed lectio dubia est.

GAUSAPINUS, Adj. ut, Gausapina penula. Martial. lib. 14. 145.

GAUSAPINA, æ. f. [ἀμφιμαδωτός] Idem ac Gausape, & videtur subaudiri Penula. Martial. lib. 6. 59.

— Augusto fumere gausapinas.

Idem ibid.

Propter sexcentas Baccara gausapinas.

& 147. Gausapina cu-

bicularia.

G A Z

GAZA, [Γάζα] Urbs Palæstinæ, in qua Cambyfes rex Persarum divitias condidit, ut ait Schol. in Lucan. lib. 3. 216. Mela lib. 1. cap. 11. In Palæstina est ingens & munita admodum Gaza: sic Persæ ærarium vocant, & inde nomen est, quod quum Cambyfes armis Ægyptum peteret, huc belli & opes & pecuniam contulerat. Hæcenus Mela. Sacer tamen Hebraismus non a Gaza, seu thesauro dicit hanc urbem nuncupatam, sed a Fortitudine. unde vocat eam Azza, quod significat fortem. Et Zachariæ nono Propheta dicit, Azzam per antithesin debilitandam.

GAZA, æ. f. [Γάζα] Dictio Persica, significat Opes, supellectilem, & generaliter quicquid possidemus, ut ait Servius in illud Virg. 1. Æn. 123. — Tabulæque & Troia gaza per undas. Pomp.

Mela 1. 11. Gazam, inquit, Persæ ærarium vocant. Curt. lib. 3. non ita procul a fine, Pecuniam regiam (gazam Persæ vocant) cum pretiosissimis rerum efferi jubet, simulans fugam. Cic. pro Lege Manil. 66. Qui ab auro gazaque regia, manus, oculos, animum cohibere possit. Idem 2. Off. 76. Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, potius est Paulus. Liv. 25. 25. extr.

Agrestis gaza. Virg. 5. Æn. 40.

Beatæ Arabum gazæ. Hor. 1. Carm. 29. 1.

Nobiles gazæ. Claud. de Nupt. Honor. 226.

GAZOPHYLACIUM, [γάζοφυλάκιον] Arca, sive Quivis alius locus, in quo pretiosior supellex conservatur.

G E B

GE. Gens.

GERALENA, Regio in finibus Eleutheropoleos Palæstinæ, a monte Gebal.

GERANITÆ, Populi sunt Maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorum caput Thomina est. Unde genus myrrhæ Gebaniticum. Plin. 12. 14.

GERENNA, vel potius GERENNA, [Γερέννας, κέμενον] Strab.] Mons Galliæ, qui Arvernos ab Helviis separat. V. Cæf. 7. Bell. Gall. 8. Suet. Cæf. 25. Lucan. lib. 1. 435. Hodie incolæ ejus *Les Servennes*.

GERENNĪCUS, a, um. Adj. ut, Montes Gebennici. Pomp. Mela 2. 5.

G E D

GEDĀNUM, Germaniæ oppidum in Visulæ fluminis ostio. Vulgo Dantzick.

GEDRŌSIA, [Γεδρωσία] Asiæ regio Ptolemæo, hodie Tarsæ regnum Haithono & Sabellico: & sunt populi Christiani.

G E L

GELA, [Γέλα] Urbs Siciliæ, cujus meminit Plutarch. in vita Timoleontis. Vulgo *Cherza*. Sil. 14. 219. Ovid. 4. Fast. 448.

Inanis Gela. Virg. 3. Æn. 702. Servius, Civitas a fluvio nominata.

Hinc

GELOUS, Adj. [Γελῶς] ut Campi Geloi, in Sicilia apud Gelam fluvium. Virg. 3. Æn. 701. — Campique Geloi.

GELABILE, GELASCERE, GELATIO. V. GELU.

GELASINUS, Γελασίνος, teste Polluce lib. 2. Segm. 91. sunt Dentes anteriores, quos ridendo ostendimus. Item Lineæ, quæ ridendo efficiuntur: five Corrugatio, quæ ridendo circa os exprimitur. Martial. lib. 7. 24.

Nec grata est facies cui gelatinus abest. Petrus Mosellanus in Quintil. legit Gelatinus. Porro auctore Suida, gelatinus eam apud Græcos sonat lineam, quæ sub ipso mento velut canalis apparet in hominibus venustis, dum ridet. nimirum vocabulo facto γέλιον & γελῶν, i. e. rideo. Hæc Mosellanus in illud Quintil. lib. 6. cap. 3. ubi de risu, Sed inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu, ut eadem illa minus dicente alio videantur urbana esse. [Et apud Suid. in Frob. est γελῶν, ubi & Democritum sic appellatum fuisse docet.

GELASIANUS, i. m. Sannio, Mimis. Sidon. Carm. 23. 301.

Mimos, Schœnobatas, Gelasianos.

Hos describit Claudian. Manl.

Theod. Consul. 6. 312.

Qui lætis risum salibus movisse facetus,
Qui nutu, manibusque loquax. V. Buleng. de Theatr. 1. 42.
& Dempster ad Robin. Antiq. Rom. 5. 6.
GELATIO, GELATUS, GELICIDIUM, GELIDUS, GELO.
V. GELU.
GELLIUS, sine controversia Romanæ gentis nomen est. Ex qua A. Gellius, i. e. Aulus Gellius, Grammaticus præclarus, qui floruit regnante Adriano, & cuius extant Noctes Atticæ; quas V. 19. 4. & Barth. Adver. 35. 7. Sunt tamen qui Agellius scribendum putant.
GELIUS. V. GELA
GELON, [Γελων] Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plutarch. in vita Pyrrhi
Fuit & Gelon, Siciliæ rex, quem Dionysius γέλασε, i. e. risum esse dicebat. Plutarch. in Dione.
GELONI, vel GELONES, [Γελωνες] Populi Scythiæ, interius habitantes, & Agathyris proximi, a Gelono Herculis filio. Nunc autem Getæ dicuntur, sive Tartari corrupto vocabulo. Sanguinem equinum cum lacte mistum bibunt. Virg. 3. Georg. 461.
Bistartæ quo more solent, acerque Gelonus, &c.
Pharetrati Geloni. Hor. 1. Carm. 4. 36.
Picti Geloni, i. e. Stigmata habentes. Virg. 2. Georg. 115. Servius.
Volucres Geloni. Lucan. lib. 3. 282.
GELOS, Carix portus est, ut scribit Pompon. lib. 1. 16. in descriptione Carix.
GELU, indecl. n. [κρυμός, κρύος, κρύαδιον] proprie est Glacies, i. e. Aqua frigore concreta. Virg. 3. Georg. 355.
Sed jacet aggeribus niveis intormis, & alto
Terra gelu. Plin. lib. 8. cap. 28. Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. De vulpe.
Perfrictus gelu non potuit eo pervenire humor. Plin. lib. 17. cap. 24.
Codd. emendati legunt Præfrictus.
Acutum gelu. Hor. 1. Carm. 9. 3.
Amaro gelu strata mellis, Grandine. Stat. 5. Theb. 403.
Africto gelu coit unda. Ovid. 2. Trist. 106.
Canenti gelu obusta gleba. Ovid. 5. Trist. 3. 66.
Cano gelu horrida bruma. Virg. 3. Georg. 442.
Frigidum gelu. Sen. Troad. 6.
Marmoreum gelu. Ovid. 3. Trist. 10. 10.
Nivale gelu. Sen. Med. 9.
Sævum gelu. Valer. 1. Argon. 513.
Hiems rura claudit gelu. Virg. 2. Georg. 317.
Tarda gelu, fecisque effusa senectus. Virg. 8. Æn. 508.
Gelus, m. genere dixisse veteres multis verbis probat Nonius 8. 26.
& 70. Cato de R. R. 40. Ne gelus noceat. unde
Geli, gen. antiquus. Lucret. lib. 5. 206.
Affidusque geli casus. Idem lib. 6. 155.
Gelo, pro Gelu. Varro Salsquilius. Pieridum comes quæ tenes cata gelo putri montium laxa. Nonius. ed. Merc.
GELICIDIUM, i. n. [γελικόν] Ipsum gelu, & ipsa concretio aquæ. Columel. lib. 2. cap. 8. Ut prius convalescant radices frumentorum, quam hibernis imbris, aut gelicidiis, pruinisve infestentur. Varro 1. de R. R. cap. 55. Vitruv. 2. 7.
GÉLO, [πέρυμι] ære. activum, & aliquando neutrum. Juven. 6. Sat. 95.
— pavidoque gelantur
Pectore. Sic. Gelatum lac, Columel. lib. 10. 38. Lucan. lib. 9. 681.
— vultusque gelassent
Perfeas adversi, si non Tritonia sensus, &c. At Stat. 4. Theb. 727.
— gelant venæ, & siccis cruor ager adhæret
Visceribus.
Gelati, absolute. Plin. lib. 14. cap. 3. Non ante demetuntur, quam gelaverit.
Cor gelatum. Lucan. lib. 7. 339.
Orbes gelati, Oculi mortui. Lucan. lib. 6. 541.
Gelant frigora. Plin. lib. 15. cap. 6. Si gelant frigora, quarto die premendam. De olivis.
Manus Aquilone gelatæ. Martial. lib. 5. 9.
GELATIO, ònis. f. [πῆξις] Ingruens gelu. Plin. lib. 17. cap. 24. Si protinus editis fructibus gelatio magna confecta est, etiam paucis diebus necat, Subaudi, Arbores.
GELABILIS, e. [πῆξις] Quod gelu durari potest, a quo compositum Ingelabile. Gell. lib. 17. cap. 8. Mare omne ingelabile sit. Alia exemplaria habent Incongelabile.
GELASCO, [πέρυμι] ære. est Gelu astringi. Plin. lib. 14. cap. 21. Vini natura non gelascit.
GELIDUS, a, um. Adj. [κρυδός, κρυαδός] Frigidus. Ovid. 2. Amor. 11. 10.
Sed gelidum Borean, egelidumque Notum.
Gelidus æther, amnis, gelida rupes. Virg. 8. Æn. 28.
Gelidæ naturæ fidus. Plin. lib. 2. cap. 8.
Gelidissima natura. Plin. lib. 14. cap. 16. Sic Cic. 2. de Legib. 6.
Aqua gelida. Ovid. 21. Epist. 220.
Aquam gelidam bibere. Cic. 1. in Catil. 31.
Gelida, subauditio Aqua, sicut in Calida & Tepida. Hor. 2. Serm. 7. 91.
Pescit te mulier: vexat, foribusque repulsum
Perfundit gelida: rursus vocat.
Antrum gelidum. Ovid. 3. Fast. 305.
Artus gelidi. Ovid. 4. Met. 247.
December gelidus. Ovid. 1. Trist. 10. 3.
Formido gelida. Ovid. 2. Met. 200.
Frigore gelido astrictum pectus. Ovid. 15. Epist. 112.
Horror gelidus. Sen. Troad. 6.
Metus gelidus. Ovid. 11. Epist. 82.
Mors gelida. Hor. 2. Carm. 8. 11. & Ovid. 2. Amor. 9. 41.
Nox gelida. Virg. 1. Georg. 287.
Pallor gelidus. Stat. 1. Achill. 158.
Pectus gelidum. Ovid. 1. Fast. 98.
Pruina. Virg. 2. Georg. 263.
Rivi gelidi. Hor. 3. Carm. 13. 104.
Ros gelidus. Virg. 2. Georg. 202.
Sanguis gelidus. Virg. 3. Æn. 259.
Saxum gelidum. Lucret. lib. 3. 905.
Sudor gelidus. Virg. 3. Æn. 175.
Terror gelidus. Ovid. 3. Met. 100.

Timor gelidus. Ovid. 1. Trist. 4. 11. al. Pallor.

Tremor gelidus. Virg. 2. Æn. 54.

Valles gelidæ. Virg. 2. Georg. 488.

Umbræ gelidæ. Ovid. 8. Met. 496.

GELIDE, Adv. [γελιδός] Hor. de Arte Poet. 171.
— res omnes timide, gelideque minifrat.

GELOTIANA, Domus quadam erat, ut ex inscriptione vetere liquido constat, in qua scriptum est, SYMPHORO TESSERARIO SERV. CAESARIS DE DOMO GELOTIANA. Proinde in Tranquillo Cal. 18. legit Turnebus. Commisit & subito, quum e Gelotiano apparatus Circi prospicientem, &c.

G E M

GEMEA, Nomen alæ militum Macedonum. Liv. 37. 40. Addita his alæ mille ferme equitum, gemæ vocabant. In vetustis codicibus legitur, Agema eam vocabant, quomodo Gronov. edidit.
GEMEBUNDUS. V. GEMO.
GEMELLAR, ris. n. Valis genus, oleo excipiendo e torculari aptum, cui fortassis ex eo inditum nomen, quod geminas mensuras contineat. Columel. lib. 12. cap. 50. Quod deinde primum defluerit, in rotundum labrum (nam id melius est, quam plumbeum quadratum, vel struibile gemellar) protinus capulorum depleat.
Gemellar, August. in Psal. 136. vocat Gemellariam, Ut amurcam per plateas fluentem cernens, oleum in gemellaria non videas. [An Gemellari?]
GEMELLUS, GEMINO. V. GEMINUS.
GEMINI, Gulosi veteribus dicebantur, teste Nonio 2. 377. Lucil. lib. 30.
Illo quid fiat. Lamia, & Pittho δεινόντες
Quod veniunt geminæ illepidæ, improbæ, ineptæ. Sed variæ sunt in hoc loco lectiones; Gumix, Genuæ, Geminæ a diversis agnoscuntur.
GEMINUS, a, um. Adj. [δίδυμος, διφύς, διός] Gemini, proprie Duos significat. Virg. 6. Æn. 893.
Sunt geminæ Somni portæ.
Acies geminæ, pro Duobus oculis. Virg. 7. Æn. 789.
Huc geminas nunc flecte acies: hanc aspice gentem.
Arbor gemina. Julian. in l. si gemina arbor sit. D. arbor. furt. cæf.
Chiron geminus. V. CHIRON.
Ictus geminus. Plin. lib. 10. cap. 38. Percussioque semel, aliquæ & gemino ictu ære feruntur. De avium natura.
Lumine gemino declarari diffensionem. Cic. 2. de Divin. 120.
Nominis gemini errore fervari. Cic. pro Sext. 82. Quum quærent alii Numerum, alii Quintum: gemini nominis errore servatus est.
Nuptiæ geminæ. Ter. And. 4. 1. 50.
Immo etiam, nam satis credo, si advigilaveris,
Ex unis geminas mihi conficies nuptias.
Pennis geminis aera fecare. Cic. in Arat.
Gemini pueri dicuntur, Qui uno partu & uno die nascuntur. Virg. 8. Æn. 611. — geminos huic ubera circum
Ludere pendentes pueros. Utuntur sæpius & Substantive vett. ut τῶν Gemelli.
Geminus est illi. Plaut. Amph. 2. 1. 68. Quid opus verbis? geminus Sofia hic factus est tibi.
Geminus duos filios pariet. Plaut. Amph. 5. 1. 18.
Fetus geminus. Ovid. 6. Met. 111.
Fratres gemini. Hor. 1. Epist. 19. 41.
Nati gemini sub ubere. Virg. 5. Æn. 285.
Partum geminum edere. Liv. 1. 4. pr. Vi compressa Vestalis quum geminum partem edidisset.
Prolem geminam partu dedit. Virg. 1. Æn. 278.
Sotor gemina. Plaut. Mil. 4. 3. 9.
Sororem geminam adesse, & matrem dicito.
Sorores geminæ. Hor. 4. Carm. 7. 5.
Geminus, Par, similis: Qui enim gemini nascuntur, fere similes sunt. Virg. 1. Æn. 166.
Hinc atque hinc vastæ rupes, geminique minantur
In cælum scopuli. Servius. [Aptius de Duobus scopulis simpliciter exponas.
Consortem esse in lucris atque furtis, geminum & simillimum nequitia, improbitate, audacia. Cic. 5. Verr. 135.
Gemina audacia. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Par est avaritia, similis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia.
Simillima & maxime gemina societas hæreditatis est. Cic. pro Rosc. Com. 55.
Gemini, Cæleste signum, quod Castor & Pollux constituunt, qui uno partu sunt editi. Plin. lib. 18. cap. 29. Ipse circulus fertur per Sagittarium atque Geminos.
Geminus, Cognomen Serviliorum. Hoc primum tulerunt P. & Q. Servili fratres. Cic. 4. Acad. Quæst. 56. Fac antiquos illos Servilios, qui gemini fuerunt tam similes, quam dicuntur. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.
GEMELLUS, a, um. Adj. dimin. [διδυμικός] Virg. 1. Ecl. 14.
— modo namque gemellos
Spem gregis, ah! silice in nuda connixa reliquit. Hic substantive positum est, & subauditur Fetus.
Fetus gemellus. Ovid. 6. Epist. 143.
Fratres gemelli. Ovid. 8. Epist. 77.
Partus enixa gemellos. Ovid. 6. Met. 712.
Prolem est enixa gemellam. Ovid. 9. Met. 452.
Gemellæ vites, Geminas uvas ferentes. Columel. lib. 3. cap. 1. Plin. lib. 14. cap. 2. Gemellarum, quibus hoc nomen uvæ semper geminæ dedere Gemellos quoque vocat Paulus Equos forte Bijuges, id est binos & geminos conjungi solitos: in l. proinde. D. ad legem Aquil. Veluti siquis ex comædis, aut symphoniacis, aut gemellis, aut quadriga, aut par mularum, unum vel unam occiderit. [Forte conjunctio delenda est Certe Servos intelligi puto.
GEMELLITICUS, a, um. Adj. Plaut. Suppos. prol. Bacchid. 47. Uno prognatæ tempore iisdem parentibus fetu gemellitico.
GEMELLIPARA, æ. f. [διδυμογενής] Dea, i. e. Latona quæ uno partu gemellos peperit, Dianam & Apollinem. Ovid. 5. Fast. 542. conf. 6 Met. 316.
GEMINITUDO, inis. antiquum. Pacuvius apud Non. 2. 366.
Habeo ego itam, qui distinguam inter vos, geminitudinem.

GEMINO, [διπλῶς διπλανίζω] *äre.* Duplicare, iterare. Ter. Adel. 2. 1. 19. O facinus indignum! æ. geminabit, nisi caves. Varro 3. de R.R. cap. 16. Labor geminaverat altum. Ovid. 5. Met. 586. Facinus geminare. Ovid. 10. Met. 471. Honorem geminare. Ovid. 1. de Pont. 4. 49. Impensas geminare. Claud. in Sex. Conf. Stil. 223. Orbem geminare. Cic. in Atat. 402. Perſape ut parvum iranans geminaverit orbem. Pericula geminare. Tibull. lib. 2. 1. 43. Geminare, Copulare. Hor. in Arte Poet. 13. — non ut Serpentes avibus geminentur, tigris agni. **GEMINATUS**, Partic. [διπλοῦς] ut Ars geminata. Plin. lib. 29. cap. 1. Captatio geminata. Quintil. lib. 5. cap. 13. Ebrietas geminata libidine. Ovid. 12. Met. 221. Honoris geminati invidia. Liv. 39. 39. Merces geminata. Ovid. 2. Met. 702. Onus geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3. Sol geminatus, i. e. Duo folles. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Victoria geminata. Liv. 1. 25. **GEMINATIO**, *ōnis*. f. [διπλοῦς] Cic. 3. de Orat. 204. Nam & geminatio verborum habet interdum vim. Uti geminatione. Quintil. lib. 1. cap. 48. **EMISCO**. V. GEMO. **EMITES**, *is*. f. Gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 11. Nec gemite velut in petra, candidis manibus inter se complexis. **EMITUS**. V. GEMO. **EMMA**, *æ*. f. [ὀφθαλμός] Oculi vitis, quem primo emittit. Virg. 7. Ecl. 48. — turgent in palmitum gemmæ. Cic. de Senect. 53. Itaque ineunte vere in his quæ relicta sunt, existit tanquam ad articulos famentorum ea quæ gemma dicitur, a qua oriens uva se ostendit. Uvida gemma in palmitum. Ovid. 3. Fast. 238. Pampinus trudit gemmas, i. e. Protrudit. Virg. 2. Georg. 335. Gemma, [λίθος] Omnis lapillus pretiosus, five perlucidus, five non. Plaut. Curc. 5. 2. 8. Quid? ego sub gemman? abstrusos habeo tuam matrem & patrem? Aur. Vict. de Vir. Illust. cap. 42. extr. Annuli gemma. Corona insignis gemmis. Virg. 7. Æn. 76. Patera gravis gemmis. Virg. 1. Æn. 732. Ignea gemma. Sil. lib. 8. Lucida gemma. Ovid. 15. Epist. 74. Magnetica gemma. Claud. de Magnet. 26. Monitifica gemmæ. V. MONSTRO. Pura gemma. Ovid. 2. Met. 856. Stellantes gemmæ. Ovid. 1. Met. 724. Teres gemmæ. Virg. 5. Æn. 313. Accinctus enis gemmis. V. ACCINGO. Bibere gemma, i. e. Gemme poculo. Virg. 2. Georg. 506. Dat digitis gemmas. Ovid. 10. Met. 264. i. e. Induit annulos. Distincta gemmis clarissimis pocula ex auro. Cic. 6. Verr. 62. Fulgentes gemmæ. Valer. 5. Argon. 348. Limare gemmas. V. LIMA. **GEMMULA**, *æ*. f. dimin. [λίθου] Gemmule, Flores etiam dicuntur, quibus tanquam gemmis verno tempore cuncta pinguntur, & prata vestiuntur. Apul. lib. 10. p. 253. Plane tenui specula, solabar clades ultimas, quod ver in ipso ortu jam gemmulis floridis cuncta depingeret. **GEMMUS**, *a*. um. Adj. [λίθος] Quod ex gemma est, five Gemmis ornatum. Cic. 6. Verr. 62. Mittit etiam trullam gemmeam rogatum, &c. Radix gemmæ rotunditatis: i. e. Rotunda in modum gemmæ. Plin. lib. 18. cap. 7. de Oryza. **GEMMOSUS**, Adj. Id. Apul. Met. 5. pag. 162. Gemmosis monilibus onustæ. **GEMMO**, [ὀφθαλμίζω] *äre.* Gemmare dicuntur vites & arbores, quum gemmas emittunt, quum turgescere incipiunt verno tempore, ut frondes emittant. Columel. Quum primum vites incipiunt gemmare. Cic. 3. de Orat. 81. Nam gemmare vites, luxuriam esse in herbis, lætas segetes etiam rustici dicunt. Item, Splendere ut gemma. V. exempla in Partic. **GEMMANS**, & **GEMMATUS**. **GEMMANS**, Partic. [λιθίζων] ut Gemmantes alæ pavonis: i. e. Lucentes in modum gemmarum. Martial. lib. 13. 70. Miraris quoties gemmantes explicat alas. Herba gemmantes rore. Lucret. lib. 2. 319. **GEMMATUS**, *a*. um. Adj. [λιθίζων] Gemmis instructus & ornatus. Plin. lib. 37. cap. 2. Corripere potiora gemmis. Gemmati magna specie annuli. Liv. 1. 11. extr. Cultus gemmati. Claud. de 3. Conf. Hon. 204. Monilia gemmata. Ovid. 10. Met. 113. **GEMMATIO**, *ōnis*. f. Plin. 17. 14. Harduin. Germinatio. **GEMMATO**, [ὀφθαλμίζω] *äre.* Columel. lib. 5. cap. 10. Plin. lib. 17. cap. 15. Atque ut gemmascere incipiens, legatur calamus. Idem ib. 37. cap. 10. Draconites, five draconias e cerebro fit draconum, sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmascit. Ubi legitur etiam ex vetusto codice Gemmescit. Eaque potior lectio est. **GEMMIFER**, Adj. [λιθοφόρος] ut, Gemmiferi amnes. Plin. lib. 37. ap. 13. Corona gemmifera. Valer. 5. Argon. 447. Mare gemmiferum. Propert. lib. 3. 4. 2. **GEMO**, *ui*. itum, [γενῶ, ἰπτεῖν, πνέω] *äre.* Proprie pectoris est, quum præ angustia in sonum prorumpit. Plaut. Amph. 5. 1. 47. — dum hæc aguntur, interea uxorem tuam Neque gementem, neque plorantem, nostrum quisquam audivimus. Jugere & gemere pro aliquo. Cic. pro Planc. 101. Desiderio alicujus gemere. Cic. in Pison. 25. Quorum Caput te prætextatum nemo aspexit, qui non gemeret desiderio mei. Iraviter rem aliquam gemere. Cic. 2. Att. 19. Eandem istam virtutem veniet tempus quum graviter gemes. Occulte suum malum gemere. Cic. Post. red. in Senat. 11.

GEMERE se servum. Martial. lib. 9. 94. Quæ mala sunt domini, quæ servi commoda nescis, Condile, qui servum te gemis esse diu. Gemunt gubernacula navis, quum huc atque illuc a nautis circumaguntur. Plin. lib. 9. Epist. 26. At quum stridunt funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt, tunc ille clarus & diis maris proximus. Antennæ & malus gemunt. Hor. 1. Carm. 14. 5. Ætna gemit impositis incudibus. Virg. 4. Georg. 173. Ætna flebile terrificis gemit mugitibus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 8. Amnes repleti faucibus gemunt. i. e. ipsi faucibus, qui in his feruntur. Virg. 5. Æn. 806. Area gemit tunsis frugibus. i. e. Dum tunduntur. Virg. 3. Georg. 133. Cymba gemit, nimis onusta. Virg. 6. Æn. 413. — gemit sub pondere cymba. Turtur gemit. Virg. 1. Ecl. 59. Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo. Gemitur, pass. Cic. 2. Att. 18. Atque hic status qui una voce omnium gemitur, neque verbo cujusquam sublevatur. **GEMENS**, Partic. [γενῶν] ut, Flebiliter gemens. Hor. 4. Carm. 12. 5. Acerba gemens. Ovid. 8. Epist. 107. Turpe gemens. Stat. 3. Theb. 335. Rota tractu gemens. Virg. 3. Georg. 183. **GEMENDUS**, Partic. ut, Vita gemenda. Ovid. 13. Met. 464. Non mea mors illi, verum sua vita gemenda est. **GEMEBUNDUS**, *a*. um. Adj. [γενέζων] Idem quod Gemens, vel Abundans gemens. ut Ovid. 14. Met. 193. — gemebundus obambulat Ætnam. **GEMITUS**, *ūs*. m. [γενέζω] Cic. 6. Verr. Quum totius Siciliæ quotidie gemitus, querimoniasque audires. Gemitus delphini similis est humano. Plin. lib. 9. cap. 83. Gemitus toto foro. Cic. 2. Philipp. 85. Acerbus. Valer. 2. Argon. 458. Altus. Virg. 11. Æn. 613. Inanis. Valer. 2. Argon. 33. Lamentabilis. V. LAMENTOR. Abiectus gemitus. Cic. 2. Tusc. 57. Sin erit ille gemitus lamentabilis, si imbecillus, si abiectus, si flebilis: ei qui se dedit, vix eum virum dixerim. Abscondere gemitus. Lucan. lib. 9. 1106. Ciere gemitus. V. CIERO. Ciere extremos gemitus. Virg. 3. Georg. 517. Commista gemitu querela. Lucret. lib. 6. 1157. Compescere gemitus alicujus. Stat. 12. Theb. 361. Conticescit lamentatio & gemitus urbis. Cic. Post. red. in Senat. 16. Dare gemitum. Ovid. 2. Met. 606. Dat crebros gemitus. Ovid. 10. Met. 590. Dat pectore ab imo ingentem gemitum. Virg. 1. Æn. 489. Ducere gemitus imo de pectore. Virg. 2. Æn. 288. Edere gemitus. Ovid. 2. Met. 623. Erupit medullis gemitus. Claud. de Nupt. Honor. 8. Exprimere gemitus lato pectore. Lucan. lib. 9. 1030. Fit gemitus. Virg. 6. Æn. 220. Cic. pro Rosc. Amer. 24. Ut urbe tota fletus gemitusque fieret. Fremunt tecta gemitu & ululatu. Virg. 4. Æn. 667. Lugere lamentabili gemitu. Sen. Agam. 7. Mulcere infanos gemitus. Stat. 2. Silv. 1. 12. Ponamus nimios gemitus, i. e. Deponamus. Juven. 13. Sat. 11. Refumere gemitus. Stat. 6. Theb. 11. Stridentes gemitus mirari. Stat. 1. Theb. 432. Testari dolores gemitu. Ovid. 2. Met. 486. Gemitu, genitivus etiam legitur. Plaut. Aulul. 4. 9. 11. Tantum gemitu & malæ mœstitiæ hic dies mihi obrulit. **GEMISCO**, [γενέζω] *äre.* Idem quod Gemere, ut, Feralis gemiscunt. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 138. **GEMULUS**, Adj. Idem ac Gemebundus. Apul. 2. Flor. p. 349. **GEMONIA**, *arum*. Scalæ dicebantur, ad quas corpora damnatorum, unco tracta, præcipitabantur, five locus quo noxii abiciebantur in XIII regione Urbis, teste P. Victore. Tacit. 3. Hist. 74. Tunc confossum collaceratumque, & abscisso capite truncum corpus Sabini in gemonias trahunt. Plin. lib. 8. cap. 40. Gemonios gradus vocat Scribit enim, Canem a corpore servi Titii Sabini non recessisse, abjecto in gradibus gemoniis. Ubi tamen Harduinus testatur in omnibus MSS. extare, In gradibus Gemoniis. Gemonii gradus dicti sunt, quod essent locus gemitus & calamitatum. Nam quod aliqui augurantur a Gemonio auctore, parum compertum est. Gradus autem vel scalæ dicebantur, quoniam surrectus foret locus, ac gradibus quibusdam confunderetur. Cæl. lib. 10. cap. 5. q. V. ut & Hard. ad Plin. & Lex. Pitisc. **GEMONIDES**, Gemmæ, quas quidam Præantidas vocant, prægnantes fieri & parere dicuntur, mederique parturientibus. nam tales in Macedonia juxta monumentum Tiresiæ inveniuntur, speciesque est eis aquæ glaciata. Plin. lib. 37. cap. 10. **GEMURSA**, *æ*. Festus. Gemursa, sub minimo digito pedis tuberculum, quod gemere facit eum qui id gerat. Plin. lib. 26. cap. 1. Et hic quidem morbus in Italia celeriter restinctus est, sicut & ille quem gemuram appellavere prisci, inter digitos pedum nascentem, etiam nomine obliterato. **GENA**, *æ*. f. [γενῶς, γνάθος, παρειά] Genas, Ennius Palpebras putat, quum dicit hoc versu, Pandite fultis genas, & corde relinquit somnum. Alii Eas partes putant Genas dici. Quæ sunt sub oculis. Pacuvius Genas putat esse, Quæ barba primum oritur, hoc versu, Nunc primum epasat dore luno genas. Hæc Fest. V. Plin. lib. 11. cap. 37. In singulari posuit Ennius apud Serv. in 6. Iliad. 682. Imprimique venæ genam. Item Suet. Claud. cap. 15. Ut genam non leviter perfringeret. V. & Valam 3. 4. Flos Genæ: Lucan. lib. 6. 563. Illa genæ florem primævo corpore vultu. Sed plerumque legitur in plurali. Virg. 8. Æn. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juvenus. *Martial. lib. 1. 79.*
 Siccis ipse genis fientes hortatus amicos.
 Muliebres genarum lacerationes. *Cic. 3. Tusc. 6.*
 Conspiciæ cum flore genæ. *Claud. de 6. Conf. Hon. 560.*
 Gravidæ lacrymis genæ. *Ovid. 15. Epist. 174.*
 Ingenuæ genæ pictæ rubore. *Ovid. 1. Amor. 14. 54.*
 Madidæ genæ. *Ovid. 5. Epist. 72.*
 Mœstæ genæ. *Ovid. 6. Met. 305.*
 Pilosæ genæ, dentes putridi. *Cic. in Pison. 1.*
 Pubentes genæ. *Virg. 12. Æn. 221.*
 Pulchræ genæ. *Hor. 4. Carm. 13. 8.*
 Purpureæ genæ. *Ovid. 1. Amor. 4. 32.*
 Carpere genas. *Cic. 2. de Legib. 39. Mulier genas ne carpito. V. CARPO.*
 Nec lacrymis caruere genæ. *Virg. 5. Æn. 173.*
 Declinare genas, i. e. Oculos claudere. *Stat. 8. Theb. 653.*
 Effusæ genis lacrymæ. *Virg. 6. Æn. 686.*
 Exhaustire genas. *Stat. 5. Silv. 1. 34.*
 Facere udas genas. *Ovid. 1. Amor. 8. 84.*
 Flagrant rubentes genæ. *Sen. Med. 11.*
 Humectare genas, Flere. *Sen. Hippol. 6.*
 Hument inculatæ fonte perenne genæ. *Ovid. 8. Epist. 64.*
 Immaduere lacrymis genæ. *Ovid. 1. Trist. 9. 34.*
 Insequitur fletus genas. *Sen. Oeth. 4.*
 Irrigat fletus genas. *Sen. Troad. 10.*
 Labitur in genas humor. *Hor. 1. Carm. 13. 6.*
 Laniata roseas genas. *Virg. 12. Æn. 606.*
 Liventes genæ. *Lucan. lib. 5.*
 Lucent concavæ genæ. *Sen. Herc. fur. 9.*
 Manat lacryma per genas. *Hor. 4. Carm. 1. 34.*
 Nitentes genæ. *Stat. 3. Silv. 4. 65.*
 Pendentes genæ. *Juven. 10. Sat. 193.*
 Peredere lacrymæ humore genas exangues. *Cic. 3. Tusc. 76.*
 Perfusa lacrymis flagrantis genas. *Virg. 12. Æn. 65.*
 Perfulcata rugis genas severas. *Claud. 1. in Ruff. 136.*
 Rigat fletu genas. *Sen. Oedip. 12.*
 Rorantis lacrymis ora genasque. *Lucret. lib. 3. 479.*
 Ruptæ genæ. *Juven. 15. Sat. 58.*
 Siccare genas. *Ovid. 10. Met. 362.*
 Suffusæ igne genæ. *Sen. Oeth. 10.*
 Trementes genæ. *Virg. 4. Æn. 643.*
 Tutantur genæ ab inferiore parte oculos subjectæ, leniterque emi-
 nentes. *Cic. 2. de Nat. Deor. 143.*
 Umbratus genas, i. e. Barbam gerens circa genas. *Stat. 3. Silv. 4. 79.*
GENARUM, vel **CENABUM**, [*Κέναρον* Ptol.] Galliæ oppidum ad Li-
 gerim fluvium, in extremis finibus Carnutum situm; post Aurelianum
 dictum. Vulgo *Orleans*. V. **GENEVA**.
GENABOS, i. f. apud *Lucan. 1. 440.*
 Inclyta Cæsareis Genabos dissolvitur alis.
GENAUNI, Populi Vindeliciæ. *Hor. 4. Carm. 14. 10.*
 Drusus Genaunos, implacidum genus.
GENAVIUS, a, um. Adj. [*Γενναῖος*] a Gena. Idem quod *Gulofus*.
 Varro 3. de R. R. 9. Hæ novissimæ in triclinium genavium introierunt
 e culina, propter fastidium hominum. Al. *Genanium*, vel *Ginavium*,
 vel *Genianum*, vel *Ganearium*. Lectio prorsus incerta est. [Forte in
 triclinium ganeonum introierunt e gallinis. V. *Plin. 10. 26.*
GENEALOGIA, æ. f. [*Γενεαλογία*] Sermo de origine generationis.
Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Quod si ita est, Cæli quoque parentes, dii
 habendi sunt, Æther, & Dies, eorumque fratres & sorores, qui a ge-
 nealogiis antiquis sic nominantur, Amor, Dolor, Metus, &c. sic *Ste-
 phanus*, sed alii legunt per unum i Genealogis, ut sit a masculino *Ge-
 nealogus*, quæ omnino est lectio recipienda.
GENEALOGUS, i. m. [*Γενεαλόγος*] Enarrator generationum. *Cic. 3.*
de Nat. Deor. 44. V. *Diction. præced.*
GENER, **GENERABILIS**, **GENERALIS**, **GENERATIM**, **GENE-
 RO**, **GENEROSUS**. V. **GENUS**.
GENESIA, òrum. [*Γενεσία*] Festa, quibus celebrabantur defunctorum
 natalitia. *Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 17. 12.* [Immo & viventium.
 conf. *GENETHLIA*.
GENESIS, eos. f. [*Γένεσις*] Generatio, nativitas. Significat etiam
 Sidus natalitium, id quod conversione cæli oritur eo momento quo
 quis nascitur. *Juven. 6. Sat. 576.*
 — si prurit frictus ocelli
 Angulus, inspecta genesi collyria poscit. *Cic. 2. de Divin. 91.* Sidus
 natalitium appellat. *Suet. in Vespas. cap. 14. extr.* Monentibus amicis caven-
 dum esse Metium Pompianum, quod vulgo crederetur genesin habere
 imperatoriam, insuper Consulem fecit. i. e. Quod opinio esset a ma-
 thematicis prædictum esse, fore ut imperaret. *Bud. Juven. 14. Sat. 248.*
 Nota mathematicis genesis tua.
GENESUS. V. **GENUS**.
GENETHLE, es. f. [*Γενεθλη*] Venus.
GENETHLIA, òrum. n. pl. [*Γενεθλια*] Idem ac *Genesia*. Celebritas,
 quæ agitur in natali alicujus, natalia munera aut convivia.
GENETHLIACUS, a, um. [*Γενεθλιακός*] Adj. Natalitius.
 Genethliaci [*Γενεθλιακοί*] dicti Mathematici, qui ex nativitatis die & ho-
 ra, seu quas illi geneses vel horoscopus vocant, futura prædicunt, quo-
 rum meminit *Gell. lib. 14. cap. 1.*
GENETREUM, [*Γενετρεῖον*] Promontorium a Genete fluvio vocatum, in
 quo templum fuit Jovis hospitalis, quem Xenion appellant. V. *Strab. lib. 12.*
GENEVA, [*Γενεῖα* Interpr. Gr. Cæf.] Allobrogum oppidum. *Cæf. 1.*
Bell. Gall. 8. Extremum oppidum Allobrogum est, proximumque Hel-
 vetiorum finibus Geneva. ex eo oppido, pons ad Helvetios pertinet. In
 quem locum sic ait *Glareanus*, Quatuor hæc nomina Genua, Geneva,
 Genabum, & Gebenna, multum obscuritatis lectori ingerunt, ac non
 attentum sepe fefellerunt: quæ ipsa longe diversa sunt. Genua enim
 Ligurum caput in Italia ad mare est nostrum: Geneva vero Allobrogum
 ad ostia Lemanni lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum Carnutum oppi-
 dum ad Ligerim amnem, hodie (ut quidam putant) Aurelia. Denique
 Gebenna mons qui Helvius ab Arvernus separatur, ut libro septimo postea
 dicet Cæsar. Hactenus *Glareanus*. Meminit ejus etiam *Plin. lib. 3. cap. 4.*
 Plura V. apud *Glareanum* in iisdem Annotationibus in Cæsarem. De pen-
 quantitate V. *Jos. Scalig. Notit. Gall.*

GENIALIS. V. **Genius**, in **GIGNO**.
GENICULATIM, **GENICULUM**. V. **GENU**.
GENISTA, æ. f. [*γενιστῆς*] Arbuscula quædam. *Plin. lib. 21. cap. 9.* Florem
 esse dixerim genistas: namque & iis decerpitur luteus. *Virg. 2. Georg. 12.*
 — molle filer, lentaque genistæ.
 Humiles genistæ. *Virg. 2. Georg. 494.*
GENITABILIS, **GENITALIS**, **GENITOR**, **GENITURA**, **Ge-
 NITIVUS**, **GENITUS**, **GENIUS**. V. **GIGNO**.
GENO, ui, itum, [*γεννῶ*] ère. Idem quod *Gignere*, generare. *Priscian.*
lib. 10. Gigno genui: pro quo *Geno* vetustissimi protulisse inveniu-
 tur. *Varro in Andabata*, Sed quod hæc loca aliquid genunt. Idem 1.
de R. R. cap. 40. Quædam enim ad genendum, &c. Ex vetusto codice.
 Infinitivum passivum *Lucretius* protulit lib. 3. 799.
 — tanto magis inficiandum
 Totum posse extra corpus durare, genique.
GENS, gentis. V. **GENUS**.
GENTIANA, æ. f. [*γεντιανή*] Herba amarissima. *Plin. lib. 25. cap. 7.*
 Gentianam invenit Gentius rex Illyriorum ubique nascentem, in Illy-
 rico tamen præstantissimam, folio fraxini, sed magnitudine lactucæ,
 caule tenero, pollicis crassitudine, cavo & inani, ex intervallis foliato,
 trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, sine odore, aquo-
 sis montibus subalpinis plurima. Usus in radice & succo. Radicis na-
 tura est excafactoria, sed prægnantibus non bibenda.
GENTICUS, **GENTILIS**, **GENTILITAS**, **GENTILITIUS**.
 V. **GENUS**.
GENU, n. indecl. in singulari. In plurali, *Genua*, *genuum*, *genibus*.
 [*γεννῶ*, *γενῆς*] *Genua* (ut quibusdam placet) Femorum ac crurum com-
 missuræ: quod hæc, dum infans est in utero matris, genis opposita
 sint: five a Generando, quod in genibus inest vitalitas. [Immo ex Græ-
 co *γεννῶ*] *Virg. 5. Æn. 432.*
 Genua labant, vastos quatit æger anhelitus artus. Ubi primus
 pes est Proceleusmaticus.
 Genibus pronis supplex. *Ovid. 3. Met. 240.*
 Et genibus pronis supplex, similisque roganti.
 Dura genua. *Ovid. 12. Met. 140.*
 Advolvor genibus vestris supplex. *Claud. 3. de Rapt. Proserp. 298.*
 Advolvi genua. *Tacit. 1. Ann. 13. extr.* Ambulantisque Tiberii genua
 advolveretur.
 Advolutus genibus. V. **ADVOLVO**.
 Amplecti genua. *Virg. 3. Æn. 607.*
 Astare in genua. V. **IN**.
 Cadit inflexo genu. *Propert. lib. 3. 9. 6.*
 Intremuere genua timore. *Ovid. 2. Met. 180.*
 Labant pigris membra genibus. *Sen. Thyest. 5.*
 Niti impresso genu. *Virg. 12. Æn. 303.*
 Nixus genu. *Ovid. 8. Met. 182.* V. **NITOR**.
 Ponere genua alicui. *Curt. lib. 8. 7. extr.* Tu Macedonas voluisti ge-
 nua tibi ponere, venerarique te ut Deum.
 Prenfare circumstantium genua. *Tacit. 1. Ann. 21.*
 Procumbere in genua. *Curt. lib. 8. 14. 39.*
 Provolutus genibus. *Tacit. 12. Ann. 28.*
 Repellere a genibus. ut, Tu affinem tuam filiam meam superbissimis
 verbis a genibus tuis repulisti. *Cic. Post red. in Senat. 16.*
 Riget genuum in junctura. *Ovid. 2. Met. 823.*
 Submittere genua, pro Flectere. *Plin. lib. 8. cap. 1.* Regem adorant;
 genua submitunt, coronas porrigunt.
 Summisit genu flexum. *Ovid. 4. Met. 340.*
 Tangere terram genu. *Cic. 2. Tusc. 57.* Genu M. Antonium vidi;
 quum contente ipse pro se diceret, terram tangere.
 Trahens genua ægra. *Virg. 5. Æn. 468.*
 Tremat corde & genibus. *Hor. 1. Carm. 23. 8.*
 Genus, i. masculino genere dictum antiquis probat *Nonius*, 3. 103.
 Lucil. Sat. lib. 4.
 Hæret verticulis adfixum in posteriore
 Parte atque articulis, ut nobis talus genusque est.
 Genus, n. pro Genu. *Priscian. lib. 6.* *Cic. in Arato*, hoc genus, pro
 Genu protulit. *Ciceronis testimonia sunt in Arato*, v. 45.
 Quæ genus ad lævum Nixi delapsa refedit,
 Atque inter flexum genus & caput alitis hæsit. *Ibid. v. 403.*
 Hic genus & furam cum Chelis erigit alte.
GENUALIA, ium. n. pl. Indumenta genuum. *Ovid. 10. Met. 593.*
 — quæque
 Poplitibus suberant picto genualia limbo.
GENICULUM, i. n. dimin. [*γεννῶ*] *Firmic. lib. 2. cap. 12.* *Capricor-
 nus* significat omnes geniculorum ægritudines.
 Genicula dicuntur Stipulæ, vel Caulis herbacei internodia, & veluti
 Articuli ac nodi quidam. *Plin. lib. 16. cap. 30.* Arundini in geniculo.
 Idem lib. 18. cap. 7.
GENICULO, ære. Genu niti. *Vet. Gloss. Item Plin. 18. 16.* Ante-
 quam seges genicularet.
GENICULATUS, a, um. Adj. [*γεννατῆδης*] Quod multis geniculis com-
 mittitur: ut, *Geniculatus culmus*. *Cic. de Senect. 51.*
GENICULATIM, Adv. [*γεννῶν*] Per genicula. *Plin. lib. 21. cap. 11.*
 Foliis geniculatim circumdata.
GENICULOSUS, a, um. Adj. Flexuosus, nodosus. *Vitruv. 8. 7.* *Apul.
 de Herb. 77.*
GENICULATIO, ònis. f. *Tertull. de Scap. 4.*
GENUFLECTO, ère. Et
GENUFLEXIO, ònis. Voces Ecclesiasticæ. Quæ & divise scribuntur.
GENUA, [*Γενῶα*, *Γέννα*] Liguticum emporium. Hinc incipit *Apenni-
 nus* mons: distatque a Sabatis stadiis ducentis sexaginta. De hoc *Mela*
lib. 2. cap. 4. Vulgo *Genova*. V. **GENEVA**.
GENUARI, Nummi *Genuæ* cudi. *Cic. 6. Att. 1.* non longe a fine. Sed
 heus tu, *Genuarios* a Cæsare per *Herodem*, talenta Attica L extorsisti?
 Sed lectio incertissima est. V. *Comment. ad loc.*
GENUINI, Dentes. V. **GIGNO**.
GENUS, èris. n. [*γενῆς*] Stirps, origo familiæ, vel ab Eo qui genuit
 vel a Loco quo quispiam genitus est.
 Genere & factis clarus. V. **CLARUS**.
 Genere & nobilitate, suæ civitatis facile primus. *Cic. pro Rosc. Amer. 15.*
 Claritudo

Claritudo generis. Tacit. 12. Ann. 6. & 16. Ann. 7.
 Opprobrium generis. Ovid. 8. Met. 155.
 Princeps generis. i. e. Auctor. Ovid. 1. Fast. 40.
 Turpitude generis, opprobrio multis fuit. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Virtus est propria generis atque feminis Romani. Cic. 4. Verr. 13.
 Demissum genus ab alto Ænea. Hor. 2. Serm. 5. 63.
 Dinumerare gradum generis. Ovid. 2. Fast. 622.
 Ducere genus ab aliquo. Virg. 6. Æn. 834.
 Ducere primordia generis ex aliquo. Ovid. 1. Amor. 14. 11.
 Efferre genus suum. Cic. pro Muren. 5.
 Facit indignum genere. Ter. Adelph. 3. 3. 55.
 Hæcine flagitia facere te? hæc te admittere
 Indigna genere nostro? &c.
 Generatum ex ipsius sapientiæ stirpe genus alicujus. Cic. de Clar. Orat. 212.
 Jactare genus & proavos. Ovid. 17. Epist. 51. Hor. 1. Carm. 14. 13.
 Natus bono genere. V. **BONUS**.
 Natus malo genere. Cic. 2. de Orat. 286.
 Nati nobili genere. Cic. 7. Verr. 179.
 Oriundus genere ab aliquo. Auct. de Viris Illust. cap. 35. pr. Paterno
 genere ab Achille, materno ab Hercule oriundus.
 Prognatus summo genere. Plaut. Capt. 1. 2. 67.
 Prognatum genere summo, & fummis divitiis. V. **NASCOR**.
 Propagare genus. Lucret. lib. 1. 196.
 Sum genere ei proximus. Ter. Phorm. 1. 2. 75.
 Lex est ut orbæ qui sint genere proximi,
 Eis nubant: & illos ducere eadem hæc lex jubet.
 Animale genus, Multitudo rerum animam habentium. Lucret. lib. 1. 228.
 Genus humanum. Cic. de Amicit. 20. Quanta autem vis amicitiae
 sit, ex hoc intelligi maxime potest, quod ex infinita societate gene-
 ris humani, quam conciliavit ipsa natura, ita contracta res est, &c.
 Virg. 1. Æn. 546.
 Si genus humanum, & mortalia temnitis arma.
 Genus hominum. Cic. pro Rosc. Amer. 91. Nam dum hominum ge-
 nus erit, qui accuset eos non deerit.
 Hominum genus & in sexu consideratur, virile an muliebrem sit, & in
 natione &c. Cic. 1. de Invent. 35. i. e. Species.
 Genus Thebanum, i. e. Natio. Plaut. Amph.
 Genera in species multas sese spargentia: h. e. Divisa. Plin. lib. 21. cap. 8.
 Icre genus virum. Virg. 2. Georg. 167.
 Intiquum. Virg. 6. Æn. 580.
 Iudæx genus. Hor. 1. Carm. 3. 27.
 Iurum. Hor. 1. Serm. 5. 54.
 Iurum genus. Virg. 1. Georg. 63.
 Iuxiale genus. Stat. 1. Theb. 243.
 Iregium. Virg. 7. Æn. 213.
 Iemineum genus. Virg. 9. Æn. 142.
 Iumilius. Quintil. 3. 7.
 Immite genus virorum. Ovid. 13. Met. 740.
 Immortale genus. Virg. 4. Georg. 208.
 Impavidum genus. Sen. Oeth. 1.
 Impium genus. Sen. Octav. 7.
 Implacidum genus, Genauni. Hor. 4. Carm. 14. 10.
 Inclytum altis titulis. Sen. Herc. fur. v. 139.
 Infame genus. Hor. 2. Carm. 14. 18.
 Ingens. Virg. 12. Æn. 225.
 Insuperabile genus bello. Virg. 4. Æn. 40.
 Intractabile genus bello. Virg. 1. Æn. 343.
 Irritabile genus vatium. Horat. 2. Epist. 2. 102.
 Iortale genus. Ovid. 1. Met. 188.
 Iarcum genus patiensque laboris. Ovid. 7. Met. 656.
 Iegium. Hor. 2. Carm. 4. 15.
 Iblime alicujus. Stat. 3. Silv. 3. 111.
 Genus hominum est: i. e. Species vel ejus conditionis & rationis.
 Ter. Eun. 2. 2. 17.
 Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt,
 Nec sunt: hos confector. Virg. 1. Æn. 747.
 Quod genus hoc hominum? quæve hunc tam barbara morem
 Induxit patria? Plin. lib. 8. cap. 25. Olfactuque generis ejus
 hominum fugantur. Ibid. Gens hominum.
 Genus hominum adversariorum, seditiosum & inertissimum. Cic. 11.
 Fam. 19.
 Generis grati est. Plaut. Merc. 3. 1. 27.
 Inconstantes eligendi amici: cujus generis magna penuria est. Cic. de
 amicis. 63.
 Inria genera bestiarum vel cicurum vel ferarum. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.
 Inimantium omne genus. Lucret. lib. 1. 4.
 Inimantium tot genera atque naturæ. Cic. 1. de Legib. 22.
 Inituum genus, atque ferarum. Lucret. lib. 6. 1214.
 Inquoreum genus, Pisces. Virg. 3. Georg. 243.
 Ingerum genus, i. e. Aves. Sen. Hippol. 3.
 Inobustum genus. V. **ARBUSTUM**.
 Inorivum vocis genus. V. **CANORUS**.
 Incharum genus. Lucret. lib. 2. 374.
 Inbrum ac succorum varium genus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Inrbarum genera. Lucret. lib. 1. 888.
 Ineniorum præcox genus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Inerum montivagum genus. Lucret. lib. 2. 597.
 Intantum genus, Pisces. Virg. 3. Georg. 541.
 Inudum omne genus. Virg. 5. Æn. 736.
 Inoris suo proprio genere, non comparatione cum aliis, dulce esse
 nititur mel. Cic. 3. de Fin. 34.
 Invarum munifica genera. V. **MUNUS**.
 Inæ durum genus. Virg. 4. Georg. 246.
 Inis letum genus. Virg. 2. Georg. 262.
 Inil est quod de suo genere in aliud genus transiri possit. Cic. 4.
 ad. 50.
 Inuo genere perfectum esse voluit quicquid genuit natura. Cic. 5. Tusc. 7.
 Inus est, Quod plures partes amplectitur: ut animal, pars est, quæ
 best generi, ut equus, sed sæpe eadem res alii genus, alii pars est:
 homo, animalis pars est: Thebani aut Trojani, genus. Cic. 1.
 Invent. 32.

Genus est id, Quod sui similes communione quadam, specie autem dif-
 ferentes, duas aut plures complectitur partes. Cic. 1. de Orat. 189.
 Genus est Notio ad plures differentias pertinenens. Cic. in Top. 31. Idem
 1. Off. 3. Omnis de officio duplex est quæstio, unum genus est quod
 pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in præceptis.
 Summum genus, dicitur Quintil. lib. 7. cap. 5. pr. Ultima species.
 Plin. lib. 8. cap. 47. extr. Ovium summa genera duo: tectum, &
 colonicum.
 Ultimum genus, i. e. Quod generalissimum vocant. Cic. in Top. 39.
 Aqua pluvia ultimo genere ea est, quæ de celo veniens, crescit imbri:
 sed propiore loco, in quo jus arcendi continetur, genus est, aqua
 pluvia nocens, &c.
 Universi generis quæstio. Cic. 2. de Orat. 65.
 In certa genera cogere quod diffusum & dissipatum est, & ad artem fa-
 cile redigere. Cic. 2. de Orat. 142.
 Definita genera non solum numero, sed etiam paucitate. Cic. 2. de
 Orat. 145.
 In omni genere aliquem in innumerabilibus rebus desiderare. Cic. 2.
 Q. frat. 2. Innumerabiles enim res sunt, in quibus te quotidie in omni
 genere desiderem.
 Diducere genera a. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 In genera digerere omne jus civile, & eorum generum quædam membra
 dispartire. Cic. 1. de Orat. 190.
 A genere ducere argumentum. Cic. in Topic. 8.
 De toto aliquo genere disputare. Cic. 2. Off. 45.
 Distinguere genere aliquid. Cic. 3. de Orat. 31.
 Illustrare aliquid generibus, & partibus distribuere. Cic. 1. de Orat. 109.
 Mutare genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Subjecta generibus partes. Cic. 2. de Orat. 166.
 Ex genere quæ fumitur argumentatio, commode tractatur. Cic. in
 Topic. 40.
 Genus, pro Forma seu Specie. Quintil. lib. 7. cap. 4. p. 630. 631.
 Abdicationum formæ sunt duæ: altera criminis perfecti, &c. Et pau-
 lo post pro eodem, At pro filiis in utroque genere summiffam.
 In omni genere & varietate artium excellere. Cic. pro Corn. Balb. 15.
 Generibus ac modis disceptationum omnium explicatis. Cic. 1. Off. 34.
 In omni genere aliquem delectare. Cic. 16. Att. 5.
 Adhibere genus. V. **ADHIBEO**.
 Attenuatum genus dicendi. V. **ATTENUO**.
 Concertatorium genus. V. **CONCERTO**.
 Declamatorium genus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Oratorium genus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Abruptum sermonis genus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Accuratum genus. V. **ACCURO**.
 Acutum genus. V. **ACUTUS**.
 Captiosissimum genus. V. **CAPTIOSUS**.
 Concionale genus. V. **CONCIONOR**.
 Consentaneum genus. V. **CONSENTANEUS**.
 Floridius genus. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Forense genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Pressum, limatumque genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Orationes, aut aliquid id genus scribere. Cic. 13. Att. 13.
 Excutiendum omne scriptorum genus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Cujus generis tibi videbitur. Plin. Epist. 216.
 Armorum genus. Sil. lib. 8.
 Generis ejus est oratio, ut &c. Plin. Epist. 181. i. e. Sic composita, &c.
 In genere aliquo peccare. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipsum per-
 tulissent, si humano modo, si usitato more, si denique ullo aliquo in
 genere peccasset.
 Genere novo litterarum uti. Cic. 13. Fam. 15.
 Genus furandi. Cic. 7. Verr. pr. Versatusque sit sine ulla non modo
 religione, verum etiam dissimulatione in omni genere furandi atque
 prædandi.
 Ejusdem generis. Cic. 1. Off. 7. Ut pastum, ut latibula, ut alia ejus-
 dem generis. i. e. Similia.
 Uno genere capere pisces. Plin. lib. 9. cap. 59. Quintil. lib. 7. cap. 7.
 Contra scriptum tribus generibus occurrit.
 Genus institutorum & rationum. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum
 & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius ad-
 ministratione provinciarum.
 Infinitum genus invenerat ad innumerabilem pecuniam corripendam.
 V. **INFINITUS**.
 Etatis degendæ genus sibi id constituere quod maxime adamaverimus.
 Cic. 1. Off. 117. V. **CONSTITUO**.
 Implicari certo genere curæque vivendi. V. **IMPLICO**.
 Commutare genus vitæ. V. **COMMUTO**.
 Incorruptum genus disciplina. V. **INCORRUPTUS**.
 Genus, eo sensu quo dicunt Grammatici, Masculinum, Femininum,
 Neutrum genus, &c. Quintil. lib. 1. cap. 7. Non erit contentus
 tradere in nominibus tria genera, & ea quæ sunt duobus omnibusve
 communia. Nec statim diligentem putabo, qui promiscua (quæ &
 epicœna dicuntur) ostenderit, in quibus sexus uterque per alterum
 apparet. Et cap. 10. Comparatio in nominibus, aut genus depre-
 hendit, aut declinationem: genus, ut si quæritur, funis masculinum
 sit, an femininum, simile illi sit panis.
 GENE, æri. m. Filia maritus. Ovid. 1. Met. 144. — tutus
 Non fœder a Genere.
 Annuere generum. Plin. 11. Epist. 3.
 Optare generum. Perf. 2. Sat. 37.
 Pro Mario sororis accipitur Gener apud Nep. 4. 1. ut observant
 Cujacius alique. [Quasi vero non error esse scriptoris possit. Qui
 putavit Xerxis generum fuisse Mardonium, qui fuerat Darii regis.
 Generibus pro Generis dixerunt veteres, teste Nonio. Accius Alcamœon.
 Qui ducat, quum te viderit fœderum, generibus tantam esse impietatem.
 GENE OSSES, a, um, Adj. [generosus, ingens, sumptuosus] Quod est nobile,
 & claro genere ortum: vel potius Præstans. Ovid. 2. Fast. 199.
 Egreditur castris miles generosus ab iisdem.
 Arbores generosæ. Columel. lib. 3. cap. 2. extr. Atque ubi multa in-
 vitabunt regionis comoda, ut nobilem vitem conferamus, genero-
 sam requiremus. conf. 4. 20.
 Bacchus generosus. Tibul. lib. 3. 6. 5. Conatus

Conatus generosus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Domus generosa. Ovid. 2. Fast. 225.
 Femina generosissima. Suet. in Tiber. cap. 49. Condemnatam generosissimam feminam Lepidam, in gratiam Quirini Consularis prædivitis & orbi.
 Flos generosus. Ovid. 5. Fast. 211.
 Honores generosi. Propert. lib. 4. 12. 61.
 Indoles generosa. Sen. Theb. 2.
 Juventus generosa. Ovid. ad Liv. 207.
 Juvenis generosi sanguinis. Lucan. lib. 3. 723.
 Mens generosa. Ovid. 3. Trist. 5. 32.
 Miles generosus. Ovid. 2. Fast. 199.
 Nobilitas, generosaque nomina. Ovid. 6. Epist. 113.
 Nominibus avorum generosus. Ovid. 4. Trist. 4. 1.
 Ortus generosus. Cic. de Amicit. 29. Humilem sane relinquunt & minime generosum (ut ita dicam) ortum amicitiae, quam ab inopia atque indigentia nasci volunt.
 Ortu materno generosus. Ovid. 13. Met. 148.
 Pectora generosa. Ovid. 12. Met. 234.
 Pecus generosum. Virg. 3. Georg. 75.
 Continuo pecoris generosi pullus in arvis
 Altius ingreditur &c.
 Pomum generosissimum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Pruna generosa. Ovid. 13. Met. 818.
 Pubes generosa. Stat. 5. Silv. 2. 146.
 Rex generosus ac potens, i. e. Magnanimus. Cic. 3. Off. 86. Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso atque potente. [de Pyrrho loquitur, qui paternum genus ad Achillem, maternum ad Herculem referebat, eaque nobilitate tumidus erat.
 Stirps generosa. Cic. de Clar. Orat. 213.
 Titulis generosus avitis. Stat. 5. Silv. 2. 22.
 Virgo generosa & nobilis. Cic. in Parad. 3.
 Vinum generosum. Hor. 1. Epist. 15. 18. Columel. lib. 3. cap. 2. vocat Generosum vini saporem.
 Virtus, ut, Quod natura ipsa, & quædam generosa virtus statim respuit. Cic. 2. Tusc. 16.
 Uva generosa. Ovid. 2. de Rem. Amor. 567.
 Generosior. Compar. Nemo generosior est te. Hor. 1. Serm. 6. 2.
 Generosissimus superl. V. Femina generos.
GENEROSUS, Adv. [γενναίως] ut, Generosius perire quærens. Hor. 1. Carm. 37. 21.
GENEROSITAS, ætis. f. [γενναϊότης] Nobilitas. Columel. lib. 3. cap. 4. Sed nec certam generositatis fidem pollicentur. De vineæ feminibus aliunde translatis. conf. cap. 2.
 Generositas celeberrima Cæcubo. Plin. lib. 14. cap. 6.
 Generositas tauris est in aspectu. Plin. lib. 8. cap. 45.
GENERALIS, e. Adj. [γενικός, καθολικός] Quod ad totum genus pertinet. Quintil. lib. 9. cap. 1. Quædam ex iis species plane distant, manente tamen generali illa societate.
 Decorum generale. Cic. 1. Off. 96. Generale quoddam decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur.
 Tractatus generalis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Generalis constitutio. Cic. 1. de Invent. 10. Quum de genere negotii controversia est, constitutio generalis vocatur.
GENERALITER, Adv. [γενικώς, καθόλου] Omnia simul sub uno genere complectendo. Plin. lib. 1. Epist. 8. Memini quidem, te jam quædam adnotasse, sed generaliter. Ideo nunc rogo, ut non tantum universitati ejus attendas, verum etiam particulas, qua soles, lima persequaris. Cic. 1. de Invent. 39. Nam ipsum quidem generaliter definire difficile est. Quintil. lib. 1. cap. 5. Accipere generaliter.
 Generaliter, cui opponitur Specialiter. Ulp. in l. Si quis mihi. §. 1. de acquirenda hæreditate, Sed utrum generaliter quæcunque tibi hæreditas fuerit delata, an specialiter? Pomponius in l. Quintus. D. de auro & argento legato, Multum enim interest, generaliter an specialiter hæc legentur. Ulpian. in l. 1. §. penultimo. D. De dote relegata, Mela scribit, si fundus in dotem fuerit, & specialiter sit legatus, mox generaliter dos relegata: non bis, sed semel deberi fundum. Id. in l. 1. in princ. D. De injuriis, Injuria ex eo dicta est, quod non jure fit. Omne enim quod non jure fit, injuria fieri dicitur. Hoc generaliter. Specialiter autem injuria dicitur contumelia. Rursus id. in l. 1. §. Qui quæstionem. D. De quæstionibus, Qui quæstionem habiturus est, non debet specialiter interrogare, an Lucius Titius homicidium fecerit: sed generaliter, quis id fecerit.
GENERALITAS, ætis. f. Universalitas. Mart. Capell. Hominem a generalitate animantium discernere. V. Voss. de vitis L. L. 3. 13.
GENERATIVUM, Adv. [κατὰ γένος] Per singula genera, specialiter, vel per singulas species. Virg. 2. Georg. 35.
 Quare agite o proprios generatim discite cultus,
 Agricola. Varro lib. 2. de Analog. Non in volucris generatim servatur analogia, &c. Suet. in Calig. cap. 22. Hostiæ erant phœnicopteri, pavones &c. quæ generatim per singulos dies immolarentur. Cic. 4. Acad. 47. Exponam igitur generatim argumenta eorum. Cæf. 3. Bell. Civil. 32. Multa præterea generatim ad avaritiam excogitantur &c. Idem 2. Bell. Civil. 21. Omnibus generatim gratias agit. Sequitur deinde, Civibus Romanis, Hispanis, Gaditanis, Tribunis militum, Centurionibusque, quibus verbis egerit.
 Generatim & Confuse, videntur contraria. Cic. 4. Acad. 47.
 Publice, & Generatim, contraria. Cic. 4. Verr. 137. Nam ut publice civitates istos honores habent: aut generatim homines, ut aratores, ut mercatores, ut navicularii.
 Nominatim & Generatim. Cic. 11. Att. 6. Ut non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata. i. e. Non singuli homines, sed genera hominum proscriberentur. V. ibid. seq.
 Componere generatim aliquid. Cic. 1. de Orat. 186. Nulli fuerunt, qui illa, artificiose digesta, generatim componerent. [Malim distinguere, illa artificiose, digesta generatim, componerent. V. quæ ibidem sequuntur. & mox Expedire & exponere generatim.
 Dicere generatim ea, quæ maxime nota sunt. Cic. in Pison. 85.
 Generatimque distributi in civitates. Cæf. 7. Bell. Gall. 19.
 Quærere aliquid generatim. Cic. 2. de Orat. 42.
 Expedire & exponere generatim. Cic. 2. de Orat. 142. Sed hæc Craf-

sus aliquando nobis expediet, & exponet descripta generatim. [Commate distinguendum post Exponet, ut apparet ex seqq.
 Ab universa provincia, generatimque a singulis ejus partibus diligitur. Cic. 4. Verr. 168.
 Generatim diversum ab Universis partibus. H. St.
 Generatim, pro Generaliter. Cic. 2. de Orat. 42. Infinitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim quæreretur, hoc modo, Expetendane esset eloquentia, expetendine honores. Certum autem, in quo quid in personis, & in constituta re & definita quæreretur.
 Sigillatim & Generatim, Universeque, contraria. Cic. 7. Verr. 142. Nam quid ego de ceteris civium Romanorum suppliciis sigillatim potius, quam generatim atque univérse loquar?
 Generatim omnia amplecti. Cic. 2. de Invent. 18.
GENERARE, [γεννᾶν] ære. Gignere, procreare. Plin. lib. 12. cap. 17. Aut (ut alii) generante, & id thuris arbore. Cic. in Partit. 82. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus &c. fuerit.
 Generare, pro Invenire. Quintil. lib. 10. cap. 2. An illi rudes solentis natura ducti sunt in hoc, ut tam multa generarent?
 Generare etiam dicuntur Feminae, ut asinae, & equæ. Plin. lib. 8. cap. 44. Et quæ non primo initu generare cœperit.
 Generari, de Herba. Gell. lib. 5. cap. 6. Observarique solitum, ut fieret e gramine, quod in eo loco generatum esset, intra quem &c.
 Homines generavit & ornavit deus. Cic. 1. de Legib. 27.
 Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 205.
 Aliam ex alia generando suffice prolem. Virg. 3. Georg. 65. de Pecore Semina limus habet, virides generantia ranas. Ovid. 15. Met. 375.
 Populus Romanus a Marte generatus. Cic. 4. Philipp. 5.
 Neque enim ita generati a natura sumus, ut ad ludum & jocum facere esse videamur. Cic. 1. Off. 103.
 E sanguine generata Beli. Sil. lib. 8. 221.
 Homines hominum causa esse generatos. Cic. 1. Off. 22.
GENERATIO, ōnis. f. [γεννήτης] Verbale. Plin. lib. 10. cap. 52. Generatio avium simplex videtur esse.
GENERATOR, ōris. m. [γεννητής] aliud Verbale. Cic. de Univerf. 3. Nosse autem generatores suos optime poterant.
 Equorum magnanimū generator Agragas. Virg. 3. Æn. 704.
GENERATRIX, icis. [γενήτρα] Pomp. Mela 1. 9. pr.
GENERABILIS, e. [γενήσιμος] Quod facile generatur, vel gignit. Plin. lib. 2. cap. 45. Hic est ille generabilis rerum naturæ spiritus. Manil. 143. — opus generabile fingit.
GENERASCO, [γεννώσκειν] ære. Lucret. lib. 3. 746. — cur omnia membris
 Ex ineunte ævo generascunt, ingenioque? i. e. Generantur
GENS, gentis. f. [γένος, φύλον] a Genus deducitur, u littera detracta Natio. Virg. 1. Æn. 71.
 Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.
 Inter Gentem, & Familiam illud interest; quod gens ad nomen, familia ad cognomen refertur. itaque illa tanquam totum continere videtur hæc quodam modo partem. exempli gratia. Valerii omnes unius gentis dicuntur, quia uno nomine continentur omnes. at vero partem gentis hujus sunt plures, quæ ex cognominum varietate distinctæ sunt eaque familiæ nominantur, ut in gente Valeria Maximi, Messalæ, Flacci, Lævini, Faltones: in Cornelia Scipiones, Lentuli, Dolabellæ, Sullæ, Cinnæ: in Æmilia Mamercini, Lepidi, Paulli, Scauri, Barbullæ: itemque in ceteris. at vero Valerii omnes unius sunt gentis itemque Corneliæ, atque Æmiliæ. itaque recte Festus gentem definiam, quæ ex multis familiis conficeretur. Quod autem interest in gentem, & familiam, idem interest inter genus, & stirpem. quæ quidem ita esse, ex his veterum historicorum verbis intelligitur. Suet. Galba. 2. Imagines universi generis exequi longum est, familiæ brevis attingam. Qui primus Valpiciorum cognomen Galbæ tulit, e aut unde traxerit, ambigitur. Liv. lib. 38. 58. pr. P. Scipio Nativus tribunus appellavit, orationemque habuit plenam veris decoribus; & communiter Corneliæ gentis, sed proprie familiæ suæ. Suet. Cæf. Ab Anco Marcio sunt Marci Reges, quo nomine fuit mater, a Venulii, cujus gentis familia est nostra. & in August. 2. Ea gens a Tullio Prisco rege inter Romanas gentes collecta in senatum, mox Ser. Tullio in patricias traducta. & p. p. Primus ex hac magistratum cepit C. Rufus. Is quæstorius Cneum, & Cajum procreavit, a quibus duplex Octavio familia defluxit, conditione diversa. Cic. in Brut. 62. de Funebribus laudationibus, Ipsæ enim familiæ, sua quasi ornamenta, ac monumenta servabant, & ad ulum, siquis ejusdem gentis occidisset, & ad memoriam &c. Liv. lib. 9. 29. Duodecim Potitiorum familias fuisse, quum gens Potitia tota interiret. & lib. 1. 3. pr. Illa gens Iulium auctorem sui nominis nuncupat. & lib. 7. 32. extr. loquitur Valerius Corvus, Non, si mihi novum hoc Corvi cognomen diis auctoribus homines dedisset, Poplicolarum vetustum nostræ familiæ cognomen memoria excessit. & lib. 40. 44. pr. Inde cognomen illi inditum, ut Annales appellarentur. Catull. in Epithalam. & Mall. Non decet tam vetus sine liberis nomen esse, i. e. tam veterem gentem, qualis erat Manlia. Hæc de Gente, Familia, & Genu, nunc de Stirpe dicam. Cic. pro Rabir. 2. Qua in familia laus aliqua forte floruerit, hanc fere, qui sunt ejus stirpis, cupidissime persequuntur. & 1. de Legibus 3. Hinc enim orti stirpe antiquissima. Læf. 72. Quia aliquamdiu propter ignorantiam stirpis, & generis famulatu fuerunt. & lib. 1. de Orat. 176. Quid, qua de re inter Natos, & Claudios patricios centumviri judicant? Cum Marcello liberti filio stirpe, Claudii patricii ejusdem hominis hæreditatem gerere ad se redisse dicerent? nonne in ea causa fuit de toto stirpis, & gentilitatis jure dicendum? Suet. in Calig. 35. pr. Vetera familiarum insignia nobilissimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato cinerem, Cn. Pompejo stirpis antiquæ Magni cognomen ademit. Quæ autem ratio est inter gentem, & familiam, eadem est inter gentiles, & agnatos. ut enim familia, aut stirps nos propius attingit, quam gens, ita genus, sic agnati, quam gentiles. siquidem Gentilis, auctore Festo dicitur, qui eodem ex genere natus, & is, qui simili nomine appellatur. recte. quatenus enim ait, Ex eodem genere, eos intelligit, & ejusdem gentis eundem principem habent: quatenus, Simili nomine eos qui quanquam uno gentis nomine omnes utuntur, tamen aliunde quæ alium auctorem sui generis nuncupant. quo modo Cic. 1. Tusc. 3. se

se gentilem esse ait Ser. Tullii regis, quod uterque simili gentilitio nomine uteretur, quum tamen e diverso uterque fonte manaret. Quum autem ad Herennium 1. 23. scriptum sit: Si furiosus existat, agnatorum, gentiliisque in eo, pecuniaque ejus jus esto. item: Si paterfamilias intestato moritur, familia, pecuniaque ejus agnatorum, gentiliisque esto: Agnati profecto videntur esse, qui ex eadem familia sint: quibus deficientibus, gentiles fubeant, nam Cic. dixit primo de Orat. 172. Jura gentilitatum, & agnationum. item: Jus gentilitatis, & stirpis. & 1. de Legib. 23. Homines deorum agnatione, & gente tenentur: quum utramque conjunctionem complecti vellet. Qui autem librum scripsit ante nos de nominibus, idem esse censet gentem, & familiam; gentiles, & agnatos. ait enim: Agnomen familiae est appellatio, & gentis: unde agnati, & gentiles dicebantur, qui ex eadem erant familia, ut Cic. in Top. 29. & idem in Brut. Ser. Tullium regem gentilem suum ea de causa nominat. mea autem sententia, Ciceronis sententiam percepisse non videtur, qui in Topicis Gentiles eos definit, qui inter se eodem nomine sunt, id est ex eadem gente; familiae vero, aut Agnatorum non meminit. Est praeterea intelligendum, Plinium lib. 3. cap. 1. extr. Gentiles novo quodam modo appellare. siquidem Servos gentiles esse dominorum ait, quia eodem praenomine appellarentur, quo dominus, ut Marcius, Quinctior, id est Marci, & Quincti puer. Ex lib. Caroli Sigonii de nominibus Romanorum. conf. FAMILIA.

Gens Ælia appellatur, Quæ ex multis familiis conficitur. Fest. [Puto Aliqua, pro Ælia, legendum, vel interjecta particula, Ut Ælia, &c. Sine gente, i. e. Ignobilis. Hor. 2. Serm. 5. 15.]

Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno, &c.

Gente ad eum rediit hæreditas. V. paulo post; Gentilitas in jure, &c. Apud Romanos alii Majorum gentium dicebantur, alii Minorum. Romulus primum legit centum patres, consilii publici causa; deinde alii centum ex illustrioribus additi fuerunt. Hi Majorum Gentium vocabantur. Postea Tarquinius centum rursus legit ex multitudine plebeja, qui Minorum Gentium sunt appellati. V. Liv. 1. 35. & 47. Minorum Gentium Patricios memoravit Cic. 11. Fam. 21. Translatum hoc & ad Deos fuit, qui distribuuntur in alios Majorum Gentium, ut Jupiter, Mars, &c. & alios Minorum Gentium, ut Priapus, Pales, &c. quibus libationes tantum, non victimæ fiebant. Unde eos festive vocat Patellarios Plaut. Cistell. 2. 1. 46.

Patritiæ gentis formosissimus. Juven. 10. Sat. 332.

Pulcherrima gens. Sil. lib. 13. 466.

Vetusta gens. Virg. 9. Æn. 284.

Gens pro Populis aliquam regionem incolentibus. Plin. lib. 12. cap. 7. Utrumque silvestre gentibus suis est, & tamen pondere emitur ut aurum vel argentum. De utroque pipere.

Gens Cilicum. Cic. 15. Fam. 1. Ut opprimerentur ii qui ex Cilicum gente in armis fuissent.

Gens hominum. Plin. lib. 8. cap. 25. Quin & gens hominum est huic belluæ adversa in ipso Nilo Tentyritæ. ibid. Genus hominum.

Primabula gentis, i. e. Nutrimenta. Virg. 3. Æn. 105. Servius.

Primordia gentis. Ovid. 5. Met. 190.

Societas propior est ejusdem gentis, nationis, linguæ, qua maxime homines conjunguntur. Cic. 1. Off. 53.

Ariana gens Indis contermina. V. CONTERMINUS.

Aurea gens. Virg. 4. Ecl. 9.

Barbaræ gentes. Sen. Agam. 8.

Belligeræ gentes. Sen. Med. 2.

Crudelis gens. Virg. 6. Æn. 359.

Dolosa gens. Ovid. 14. Met. 92.

Duræ gentes. Valer. 5. Argon. 308.

Effrena gens virum. Virg. 3. Georg. 382.

Egregia bello gens. Virg. 1. Æn. 71.

Externa gens. Ovid. 3. Amor. 4. 34.

Ferox gens. Ovid. 14. Met. 450.

Fecunda gens. Hor. 2. Serm. 3. 287.

Fortis gens. Hor. 4. Carm. 4. 53.

Furva gens, i. e. Mauri vel Æthiopes. Juven. 12. Sat. 104.

Hircola gens Centurionum. Perf. 3. Sat. 77.

Humana gens. Hor. 1. Carm. 3. 26.

Immanis & barbara gens. V. IMMANIS.

Indomita gens. Sen. Med. 7.

Infociabilis gens. V. INSOICIABILIS.

Invictæ gentes. Virg. 12. Æn. 191.

Nefanda gens, Cyclopes. Virg. 3. Æn. 653.

Odorifera gens, Arabes. Ovid. 4. Met. 209.

Perjura gens. Sil. lib. 16.

Perniciosa gens. Quintil. lib. 3. cap. 7. Et est conditoribus urbium infamiæ contraxisse aliquam perniciosam ceteris gentem.

Sanctæ gentes. Juven. 15. Sat. 10.

Togata gens, Romani. Virg. 1. Æn. 286.

Triumphata gens. Ovid. 1. Amor. 14. 46.

Turbida gens. Valer. 8. Argon. 323.

Vagæ, & sine urbibus, ac sine legibus gentes. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Valida gens. Claud. de Bell. Get. 134.

Aflueta bello gens. Ovid. 15. Met. 484.

Colligere laceras gentes. V. LACER.

Componere gentem. Sil. lib. 17.

Contrahere gentem. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Frenare superbas gentes. Virg. 1. Æn. 527.

Illigare gentem aliquam bello. V. ILLIGO.

Imperitare magnis gentibus. Lucret. lib. 3. 1041.

Miscere armis gentes. Lucan. lib. 9.

Nata gens instaurandis reparandisque bellis. V. NASCOR.

Subactæ gentes. Lucan. lib. 1.

Ubique terrarum & gentium. Cic. 7. Verr. 142.

O dii immortales, ubinam gentium fumus! Cic. 1. in Catil. 9.

Nusquam gentium. V. NUSQUAM.

Gens, de Apibus item dicitur. Columel. lib. 9. cap. 9. Intestino bello totæ gentes consumuntur.

Gens, de Piscibus dictum. Virg. 4. Georg. 430.

VOL. II.

Quum Protheus consueta petens e fluctibus antra
Ibat: eum nasci circum gens humida ponti
Exultans, &c.

GENTĪCUS, a, um. Adj. [γενικός] Gentilis, ut, Mos genticus. Tacit. 6. Ann. 33. pr. Idem 3. 43. extr. Adduntur e servitiis gladiaturæ destinati, quibus more gentico continuum ferri tegimen (crupellarios vocant) inferendis ictibus inhabiles. Utitur & Ammianus lib. 24.

GENTĪLIS, e. Adj. [γενής, ὁμογενής] Cic. in Topic. 29. ex Scævola J. C. definitione. Gentiles sunt qui inter se eodem sunt nomine. non est satis. Qui ab ingenuis oriundi sunt. ne id quidem satis est. Quorum majorum nemo servitutem servivit. abest etiam nunc. Qui capite non sunt dimi-
nuti. Hoc fortasse satis est. Fest. Gentilis dicitur & ex eadem gente ortus, & is qui simili nomine appellatur. Cic. 1. Tusc. 38. Pherecydes Syrius primum dixit animos hominum esse sempiternos. antiquus sane. fuit enim meo regnante gentili. h. e. Servio Tullio, quia ejusdem nominis erat. V. in GENS.

Ad agnatos & gentiles. V. AD præpositionem, & GENS a pr.

Caterva gentilis. Sil. lib. 16.

Gentilis pæne Verris Verrutius. Cic. 4. Verr. 190. Responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc tuum pæne gentilem Verrutium putes.

Gentiles dominorum servi. i. e. Eodem nomine appellati quo domini. Plin. lib. 33. cap. 1. Singuli Marciopores, Luciporesve, dominorum gentiles, omnem victum in promiscuo habebant.

Gentiles etiam nationes inter se vocantur, Quæ vicinæ sunt natali solo. Tacit. 11. Ann. 1. Quando Vienna genitus, multisque & validis propinquitatibus subnixus, turbare gentiles nationes promptum haberet. Gentile, dicitur Quod est gentis alicujus proprium & familiare: unde Juvenalis Sat. 3. 64. Gentilia tympana dixit. Suet. Tiber. cap. 68. Quod gentile in illo videbatur. conf. GENTILICIUS.

Scriptores rerum sacrarum, Gentiles, five Gentilitatem vocant omnes idolorum cultores, hoc est quicumque deorum multitudinem posuerunt: diversæ enim gentes innumerabilia numina habuere: nec solum superiora illa quæ fulgore suo mundum illustrant, Solem, Lunam, &c. sed inferiorum quoque animalium, virtutes, Pudicitiam, Concordiam, &c. Ideo autem hos Gentiles vocant, quia in gentiliū, hoc est majorum suorum fide persistere, nec religionis cultum mutaverunt. Perottus. [Immo quia in sacris codd. γένος Gentes, Hebræorum consuetudine, vocantur Nationes extæræ & Fœdere divino exclusæ. V. Suic. Thef. In vet. Gloss. Gentilis ἰδιώτης.]

GENTILĪTER, Adv. Juxta gentium consuetudinem. Ecclesiastica vox.

GENTILĪTUS, aliud Adv. Tertull. de Pall. cap. 3.

GENTILĪTIUS, vel potius GENTILICIUS, a, um. Adj. [γενικός] Quod ex gente five familia est: ut, Gentilicia nomina, Quæ originem gentis vel familiae declarant; ut Porcius, Cornelius. Sic Gentilicia nota a Livio 6. 20. extr. ab ipsa gente alicujus mortuo adjecta, dicitur, & Gentilicia funera a Plinio 35. 2. nuncupantur, & Gentilicia hæreditates apud Suetonium in Jul. cap. 1.

Gentilicium, Quod a gente, id est natione, usurpatur. ut Gentilicium hoc illi: i. e. Hoc illi a gente, seu patria sua proprium est. Plin. Epist. 15. lib. 6.

Gentilicia sacra dicuntur a Livio 5. 52. Quæ stata & solennia sunt eidem genti. Cic. de Arusp. Resp. 32. Multi sunt etiam in hoc ordine, qui sacrificia gentilitia, illo ipso in facello, statuto loco, anniversarii factitarint. Al. Gentilia. [Forte Anniversarie legendum.]

GENTILITAS, âtis. [γενέτης] Multitudo ipsa familiae alicujus. Auctor de Viris Illust. cap. 24. extr. pro Gente posuit. Gentilitas ejus Manlii cognomen ejuravit. Marci prænomen legit Schott. q. V.

Bruta gentilitas. V. BRUTUS.

Gentilitas in jure tractabatur, ut agnatio. Cic. 1. de Orat. 176. Quum Marcelli, ab liberti filio stirpe, Claudii patricii, ejusdem nominis hæreditatem, gente ad se rediisse dicerent, nonne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gentilitatis jure dicendum? Et Boetius in Topicis. Ex hoc hodie nostrates vulgo usurpare nomen gentilis hominis videntur. Bud. Gallicum Gentil homme intelligit.

Gentilitas, Ipsa necessitudo inter gentiles & cognatos. Plin. in Paneg. cap. 39. Ex quo intelligi potest quantæ benignitatis, quanti spiritus fuerit, sparsas, atque (ut ita dicam) laceras gentilitates colligere atque connectere. [Æquato nempe Cognatorum omnium jure.]

Gentilitas in herbis, i. e. Natale solum. Plin. lib. 12. cap. 13. extr. [Nominis hic affinitatem exponit Hard. optime. conf. 23. 7. Segm. 65.]

GENŪSUS, (al. Genefus, sed male) Fluvius Palæstinæ. Lucan. Pharsal. 5. 463.

Tellus, quam volucer Genufus, quam mollior Apfus

Circueunt ripis.

G E O

GEODÆSIA, [γεωδαισία] est Scientia earum, quæ in sensibilibus sunt corporibus magnitudinum & figurarum, sub divisionem & compositionem cadens. & geometria usum fere significat.

GEODÆTES, [γεωδαίτης] Qui geodæsiam novit, terræ divisor & agri mensor, inquit Bud.

GEOGRAPHIA, æ. [γεωγραφία] Terræ descriptio. Cic. 2. Att. 4. De Geographia dabo operam ut tibi satisfaciā, sed nihil certi polliceor. magnum opus est: sed tamen ut jubes, curabo ut hujus peregrinationis aliquod tibi opus extet.

GEOGRAPHS, i. m. [γεωγράφος] Ammian. 22.

GEOGRAPHICUS, a, um. Adj. [γεωγραφικός] Ammian. 23. 18. Stilus Geographicus.

GEOMĒTRES, [γεωμέτρεις, *] five GEOMĒTRA, æ. m. Terræ mensor five divisor. ad omnis tamen magnitudinis, quæ sub mensuram cadit, scientiam refertur. Cic. 4. Acad. 22. Quomodo aut geometres cernere potest quæ aut nulla sunt, aut internosci a falsis non possunt? Geometræ solent non omnia docere, sed postulare, ut quædam sibi concedantur, quo facilius quæ volunt explicant. Cic. 3. Off. 33.

GEOMETRIA, æ. f. [γεωμετρία] Terræ mensuratio; vel Ars ipsa terræ, omniaque alia sub mensuram cadentia, dimetiendi. Cic. 3. de Fin. 5. Quamquam ea verba, quibus ex instituto veterum utimur pro Latinis, ut ipsa Philosophia, ut rhetorica, dialectica, grammatica, geometria, musica: quamquam ea Latine dici poterant, tamen quoniam usu percepta sunt, nostra ducamus.

M m m

In

- In genere ea disciplina, Quæ circa quantitatem aut magnitudinem ver-
fatur, Geometria nomen obtinuit. Unde & Opticen ac Canonicen
comprehendit. V. Gellium 16. 18.
Geometria apud Græcos in summo honore fuit. Cic. 5. Tusc. 4.
Discere geometriam ab aliquo. Cic. 1. de Fin. 20.
Quæ in geometria describuntur, Mathematicorum sunt, non Ariolorum.
Cic. 2. de Divin. 10.
Tractaverunt geometriam Euclides & Archimedes. Cic. 3. de Orat. 130.
GEOMETRICUS, a, um. Adj. [γεωμετρικός] Cic. 1. Tusc. 57. Socra-
tes interrogat quædam geometrica de dimensione quadrati.
Geometrica scientia. Plin. lib. 7. cap. 37.
Geometrica ratio. Cic. 4. Acad. 117.
Geometricum quiddam. Cic. 2. de Divin. 122.
GEOMETRICA, òrum. absolute [γεωμετρικά] Cic. 1. Tusc. 57. Ita
faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondens eo perveniat, quasi
geometrica didicisset.
GEOMETRICE, Adv. [γεωμετρικῶς] ut, Geometrice eruditus, Qui
geometriam callet. Plin. lib. 35. cap. 10.
Refellere γεωμετρικῶς aliquem. Cic. 12. Att. 5.
GEORGICUS, a, um. Adj. [γεωργικός] Agriculturnomen fortiti, quibus
vicinos Coristas, Phoristas, & Riphaces Mela facit. V. 1. 2. & 2. 1.
Constat etiam Tauricam Cherfonesum Georgiam cognominatam, propter
memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat Vadianus. V. Strab. lib. 7.
GEORGIA, a, f. [γεωργία] Agricultura Latine dicitur.
GEORGICUS, a, um. Adj. [γεωργικός] Rusticus: ut, Georgicum car-
men. Columel. lib. 7. cap. 5. Hinc
GEORGICA, òrum. [γεωργικά] Libri de Re rustica tractantes.

G E R

- GEREA, [Γέρα] Lusitaniæ urbs apud Ptolemæum, Caceres vulgo.
GERANIUM, i. n. Herba. Plin. 26. 11. Dioscor. 3. 131.
Est item Tuberis genus in Græcia, teste Plin. lib. 19. cap. 3. ubi qui-
dam Ceraunium legunt.
GERANITES, æ. f. Gemma. Plin. 37. 11.
GERANUS, V. GRUS.
GERDIUS, i. m. Firmic. lib. 8. cap. 25. Vicesimafexta pars Libræ si
in horoscopo fuerit inventa, textores faciet gerdiosque. Lucilius apud
Nonium 2. 376. Curare domi sint Gerdius, ancillæ, pueri, zonarius,
textor. Dicti Gerdii πέρδιον ἐν γῇ ἔρδαν, vel ἐν γῇ ἔρδον ἔχον, quod
humili artem exerceant, vel quod in terra folium habeant.
GERGYTHIUM, i. n. vel potius GERGITHOS. Oppidum in Troade.
Plin. 5. 30. V. Hard. ad loc.
GERMANIA, [Γερμανία] Provincia a Germanis vocitata est, quæ a Gal-
lis, Rhætiisque, ac Pannoniis Rheno ac Danubio fluminibus, a Sarmat-
is Dacisque mutuo metu, ac montibus separatur: cetera ambit Oceanus,
latus sinus, & insularum immensa spatia complectens. Rhenus,
Rhætici Alpium inaccesso & præcipiti vertice ortus, modico flexu
in Occidentem versus, Septentrionali Oceano miscetur. Danubius molli
& clementer edito montis Arbonæ jugo effusus, plureis populis adit,
donec in Ponticum mare sex meatibus erumpit: septimum os paludibus
hauritur. Germani ipsi indigenæ existimantur, quoniam non est veri-
simile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Germaniam petiisse,
informem terris, asperam cælo, tristem cultu, aspectuque, nisi patria
sit. Hi antea Teutones appellabantur, a Teutono deo eorum, quem
terra ortum existimabant. postea Alemanni sunt dicti ab huius dei filio
Manno. Germaniæ vocabulum nuper a Romanis additum docet Strabo:
quoniam quum primum Rhenum devictis Gallis transgressi fuissent, vi-
dentes eos, & feritate animorum, & proceritate corporum, & colore
flavo, forma præterea & moribus, & vivendi ritu Gallis simillimos, Ger-
manos eos, hoc est fratres Gallorum esse existimaverunt. Hæc ex Stra-
bone lib. 7. pr. Aliter Tacitus de Germ. 2. Ceterum Germaniæ voca-
bulum recens & nuper additum, quoniam qui primi Rhenum transgressi
Gallos expulerint, tunc Tungri, nunc Germani vocantur. Unde con-
stat Germaniæ nomen non generale fuisse in initio, sed ejus tantum
gentis, quæ prima e Germania in Galliam fuerit transgressa. Alii
Germanos putant dictos a Ger & man vocabulis Teutonicis. Ger veteres
Germani dicebant, quod recentiores gar, id est totum, prorsus, plane:
Man virum significat. Hinc Germanus, i. e. Totus vir, prorsus virilis,
plane mannus. [Quid hisce, similibusque aliis conjecturis tribuere
liceat cordati lectoris judicio relinquatur. conf. quæ adv. ALEMANIA
notavimus.]
Duplex hodie est Germania, superior & inferior, et si apud Romanos
scriptores non eo modo dividitur. Nam tunc temporis non tota Ger-
mania, sed pars tantum Galliæ ad Rhenum hoc nomen obtinuit. V. Cel-
lar. lib. 2. cap. 3. Sect. 14. Geogr. Ant.
Germani. Vide in CELTÆ quæ notavi H. St.
Et mortem & nomen Druso Germania fecit. Ovid. 1. Fast. 597.
Ferox Germania. Claud. de Bell. Get. 423.
Fera Germania. Hor. Epod. 16. 7.
Penetralis Germania, h. e. Penitior. Tacit. 2. Ann. 10. Ille fas pa-
triæ, libertatem avitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Al. Pene-
trales, i. e. In penetralibus cultos. V. PENETRALES.
GERMANUS, a, um. Adj. Ovid. 3. de Arte Am. 163.
Femina canitiem germanis inficit herbis.
GERMANICUS, a, um. [Γερμανικός] a Germania deducitur: ut ab
Italia, Italicus. Itaque a debellatis Germanis quidam Imperatores Ger-
manici cognomen sumptere triumphale.
GERMANICUS, C. Cæsaris Caligulæ pater, Drusi & junioris Antoniæ
filius, a Tiberio patruo adoptatus, missus ad exercitum in Germaniam,
excessu Augusti nunciato, legiones universas imperatorem Tiberium
pertinacissime recusantes, & ipsi summam Reipublicæ deferentes, incer-
tum constantia an pietate majore, compescuit: atque hoste mox devicto
triumphavit. V. Suet. Calig. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. Multi etiam Imperatores
hoc cognomen assumpsere, a Germanis victis. Sic M. Aurelius Antoni-
nus. V. Dion. 71. Et Domitianus, in Quintil. 10. 1. Sil. Ital. lib. 3. 607.
GERMANICA, Legio septima [Γερμανική λεγία] Ptolemæo, Tarraco-
nensis Hispaniæ urbs. Leon Hispanice.
GERMANICIANUS, a, um. Adj. ut, Milites Germaniciani, quibus præ-
erat Germanicus. Suet. in Tiber. cap. 25. Flagitabant ambo exerci-
tus multa extra ordinem: ante omnia, ut æquarentur stipendio Præto-
rianis Germaniciani quidem &c. Idem in Othon. cap. 8. [Utrobique

potius sunt In Germania militantes. Sunt qui malunt scribere Germa-
nicanus, ut Gallicanus, africanus.

GERMANUS, pro Fratre. V. GERMEN.

GERMEN, inis. n. [βλαστis, γένημα, ἀκρῆμα] Festus, Germen est Quod
ex arborum furculis nascitur: unde & Germani, quasi Ex eadem stirpe
nati. Quamvis (inquit Perottus) Varro Germanos esse dicat ex eadem
genitrice natos. Plin. lib. 10. cap. 29. Densante se frondium germine.
Aliena ex arbore germen. Virg. 2. Georg. 76.
Germina ortorum exuruntur. Plin. lib. 7. cap. 15.
Germine graves rami. Lucan. lib. 9. 361.
GERMINO, [βλαστῶ, γίνομαι, θηλούω] ære. Pullulare, germen emittere.
Plin. lib. 13. cap. 4. Femina citra florem germinat tantum spinæ modo.
Fetus in utero dicitur Capillum germinare, Quum ei capillus nascitur.
Plin. lib. 7. cap. 6.

GERMINATIO, ònis. f. [βλάστησις] Plin. lib. 16. cap. 25. Alia protinus,
ut animalia: tardius aliqua & diutius gravida partus gerunt: quod ger-
minatio ideo vocatur. Columel. lib. 4. cap. 24.

GERMINATUS, ùs. m. [γῆλανσις] Idem. Plin. lib. 15. cap. 8. Oleam
si lambendo capra contigerit, depaveritque, primo germinatu steri-
lescere, auctor est M. Varro.

GERMINASCO, [βλαστῶ] Ære. Cujus compositum est Congermina-
scere. Quadrigarius apud Non. 2. 167. Facite exempla eorum, ut
cum illis congerminascere sciatur.

GERMINALIS, e. Adj. [βλαστηνός] ut, Germinales arbores. Ulpian. l.
Fructus. §. Si fundum. D. Solutio matrimonio, Si arbores cæduæ fue-
rint, vel germinales. Alciatus aliter interpretatur. V. STIBPS. Vide-
tur Arbores significare, Quæ ex jacto semine, vel sponte, e terræ ger-
mine nascantur. Legitur Cremiales, in aliis codicibus.

GERMANUS, a, um. Adj. [γῆρας, ὁμόφυλος, ὁμογενής] quasi Ex eodem
germine genitus, inquit Fest. V. in GERMEN. Cic. in Partit. 88.
Conjuges, germani, parentes, &c.

Germanus, pro Vero & sincero, hoc est non fucato, non adulterato
accipitur, ut ait Bud.

Germani Attici. Cic. in Orat. 90. Hanc ego judico formam submissi
oratoris, sed magni tamen, & germani Attici. Sic, Germani Cam-
pani. Cic. 2. de Lege Agr. 69. 1. e. Veri & legitimi.

Germana Græcia. Plaut. Rud. 3. 4. 32.

Atque heras tuas quidem hercle, atque ex germana Græcia.

Germanæ geræ. Plaut. Pœn. prol. 119.

Luperci germani, Veri. Cic. pro Cœl. 26.

Germana ironia. Cic. de Clar. Orat. 296. Hæc germana ironia est:
cur ita sentiam non dicam, ne me tibi assentiri putes.

Verum jus & germana justitia. Cic. 3. Off. 69. Sed nos veri juris, ger-
manæque justitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus.

Magistri germani alicujus artis. Cic. 2. de Orat. 160.

Germanum nomen. Plaut. Capt. 2. 2. 38.

Nam ille quidem Theodoromedes fuit germano nomine.

Germana patria. Cic. 2. de Legib. 3. Quia si verum dicimus, hæc est
mea & hujus fratris mei germana patria; hinc enim orti stirpe antiquis-
ma sumus.

Germanus alicujus auctoris. Cic. in Orat. 32. Quum mutila quædam &
hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos
se putant esse Thucydidis. Sed emendati codd. Thucydidas.

Germanissimus Stoicis, i. e. Simillimus. Cic. 4. Acad. 132. Erat qui-
dem, si perpauca mutavisset, germanissimus Stoicis. [Hic quoque
reclius legitur Stoicis.]

Germanus, pro Fratre germano. [ὁμοπατήρ, ὁμοπατρίαις] Ter. Adel.
2. 4. 5. O mi Æschine, o mi germane. Ibid. 5. 8. 34. Nunc tu mihi,
Micio, es germanus pariter animo, ac corpore.

Germanus frater. Ter. And. 1. 5. 57. Si te in germani fratris dilexi
loco, &c. Cic. pro Font. 63. Præsertim quum virgo Vestalis ex al-
tera parte germanum fratrem complexa teneat, vestramque, Judices,
ac Pop. Rom. fidem imploret.

Germanus amore. Cic. 5. de Fin. 1. Et L. Cicero frater noster cognat-
ione patruelis, amore germanus. Subaudi frater.

Soror germana. Cic. pro Milon. 74.

Memoria litteraturæ germana. Cic. in Partit. 26. Al. Gemina.

Germana vitis. Plin. lib. 14. cap. 2. Ex iis germana, minor acino,
melius deflorescit.

GERMANITAS, ætis. f. [ὁμοπατρίτης] Cic. de Arusp. Resp. 42. In
domesticis est germanitatis stupris volutatus. Plin. lib. 6. cap. 1. Unde
nomen ambobus, & tanquam in dissociatione germanitas concors.
Cic. pro Ligar. 31.

GERMANE, Adv. [ὁμοπατρίαις]

Germane & fraterne rescribam. Cic. 2. Q. frat. 14. De quo petis ut
ad te nihil occultans, nihil dissimulans, nihil tibi indulgens, germa-
ne fraterneque rescribam, &c.

GERMANITUS, Adv. Fideliter, dictum a Germanitate. Pomponius
apud Non. 2. 381. Ut si quis est amicus amici, gaudeat, siquid boni
evenit cujus amicus est germanitus.

GERO, gessi, gestum, [κρίνω, φέρω, μεταχειρίζομαι] Ære. Portare.
Virg. 7. Æn. 455.

Bella manu, letumque gero.

Gerere rem aliquam, pro Facere & administrare. Virg. 9. Æn. 203.

— nec tecum talia gessi,

Magnanimum Æneam, & fata extrema secutus.

Gerere, regere, gubernare aliquam rem. Cic. 16. Att. 9.

Geri & fieri. Cic. 2. de Orat. 240. Ita facta demonstras, ut mores
ejus, de quo narres, ut fermo, ut vultus omnes exprimentur: ut iis
qui audiunt, tum geri illa, fierique videantur.

Quemadmodum nos adversus homines geramus, natura nos docuit non
negligere. Cic. 1. Off. 98.

Amicitiam gerere. Cic. 3. Fam. 8.

Animum laude dignum gerere. Cic. in Parad. 5.

Animum muliebrem gerere. Cic. 1. Off. 61.

Bellum gerere. idem quod Facere bellum. Cic. de Senect. 32. Nisi for-
te ego vobis qui & miles & tribunus & legatus & Consul versatus sum
in vario genere bellorum, cessare nunc videor, quum bella non gero.

Bellum continenter gerere. V. CONTINERO.

Bellum gerere cum Stoicis. Cic. 2. de Fin. Stoicis quibuscum bellum

gererat, opponeretur.

Bene

Bene & feliciter gerere aliquid. Cic. 5. Philipp. 20.
 Censuram. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Conjecturam perspicuam solet præ se gerere affectionis ratio. Cic. 2. de Invent. 30.
 Consul. Sallust. in Jugurth. cap. 85. Nam gerere, quam fieri tempore posterius, re atque usu prius est. [in Gerere, subaudi Consulatum, in Fieri Consul.]
 Gerere Consulatum. Cic. pro Sext. 79.
 Factum pulcherrimum ex auctoritate Senatus gerere. Cic. pro Domo 94.
 Fidem fluxam, Fide integra non esse. Plaut. Capt. 2. 3. 79.
 Fac fidelis sis fideli, cave fidem fluxam geras.
 Formam gerit imago. Lucret. lib. 4. 49.
 Formam alterius. Plaut. Amph. Argum. 4.
 Mercurius formam Sofiae ferve gerit Absentis.
 Honores. Plin. Epist. 147. Liv. 29. 11. extr. Absens creatus, absens eum honorem gessit.
 Immanitatem beluæ gerere figurâ hominis. Cic. 3. Off. 82.
 In oculis gerere. V. OCULUS.
 Ingenium callidum gerere. Plaut. Afin. 2. 1. 9.
 Inimicitias. Liv. 40. 46. pr. Inimicitias per annos multos vobis ipsis graves & atroces geritis.
 Inimicitias graves cum aliquo gerere. Cic. 1. Verr. 66.
 Inimicitias muliebres gerere cum aliquo. Cic. pro Coel. 67. Neque enim muliebres unquam inimicitias mihi gerendas putavi, præsertim cum ea, quam omnes semper amicam omnium potius, quam cujusquam inimicam putaverunt.
 Inimicitias veteres cum Casare gerebant. Cæs. 1. Bell. Civil. 3. Sic Cic. 1. Verr. 66.
 Iras. Plaut. Pœn. 3. 6. 18. Ter. Hec. 3. 1. 30.
 Pueri inter sese quam pro levibus noxiis iras gerunt?
 Magistratum. Cic. de Senect. 10. Quadriennio post factus Prætor: quem magistratum gessi coss. Tuditano & Cethego.
 Mammæ. Plin. lib. 11. cap. 40. Urfæ mammæ quaternas gerunt.
 Morem, Obedire, obtemperare. Ter. Adel. 4. 5. 74.
 Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret? Cic. 1. Tusc. 17. Geram tibi morem, & ea quæ vis, ut potero, explicabo.
 Morem gerere amor. Ovid. 2. Amor. 2. 13.
 Morem gerere animo. Ter. And. 4. 1. 17.
 Multum molestus certe ei fuero, atque animo morem gessero.
 Idem Heaut. 5. 1. 74.
 Quid agis? c. mitte: ac sine me in hac re gerere mihi morem.
 Morem gerere alicui de re aliqua. Plaut. Cist. 1. 1. 86.
 Obsequia est, de ea re gessit morem morigere mihi.
 Negotium aliquod. Cic. de Amicit. 88. Et hi qui rerum cognitione, doctrinaque delectantur, & hi qui suum negotium gerunt otiosi, postremo, hi qui se totos tradiderunt voluptatibus, sine amicitia vitam esse nullam sentiunt. [Proprie suum negotium gerere dicuntur, qui Rei familiaris suæ curæ intenti, alienis se rebus non ingerunt.
 Negotium alteri gerere. Julian. in l. quoties. D. de solutionib. Quoties unus ex fidejussoribus suam partem solvisset, tanquam negotium reo gessisset: perinde habendum est, &c.
 Negotium suum cum consilio alterius gerere. Cic. 13. Att. 3.
 Negotium male gerere, Rem familiarem male curare, Conturbare. Cic. 2. in Catil. 21.
 Negotium otiose gerere. V. OTIOSUS. Pro tua fide & diligentia ex voluntate alicujus susceptum negotium gerere. Cic. 13. Fam. 5.
 Nomen & decus gerere. Virg. 2. Æn. 89.
 — & nos aliquod nomenque, decusque Gessimus.
 Odium. Liv. 28. 22. pr. Neque id tam dignum ira erat, quam quod extra necessitates belli præcipuum in Romanos gerebant odium. Sic Inimicitias, Simultates.
 Onus morfu. Plin. lib. 11. cap. 30. Formicæ gerunt onera morfu.
 Partum, idem quod Uterum gerere, & gravidam esse. Plin. lib. 7. cap. 5. Ceteris animantibus statim & pariendi, & partus gerendi tempus est: homo toto anno & incerto gignitur spatio.
 Personam aliquam, Sustinere. Cic. 1. Off. 115. Ipsi autem quam personam gerere velimus, a nostra voluntate proficiscitur.
 Personam civitatis. Cic. 1. Off. 124. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis.
 Potestatem gerere. Cic. 4. Verr. 138.
 Præ se gerere. Cic. 2. de Invent. 157. Et præ se quandam gerit utilitatem, quo magis expetatur, ut amicitia, bona existimatio.
 Prælia gerere. Ovid. 18. Epist. 38.
 Præturam. Plaut. Epid. 1. 1. 23. Jam tu autem nobis præturam geris.
 Privatim aliquid gerere. Cic. 5. de Fin. 57.
 Pudorem. Plaut. Pœn. 1. 2. 91.
 Meretricem pudorem gerere magis decet, quam purpuram.
 Pugnas gerere. Claud. in 6. Conf. Stil. 141.
 Rem aliquam gerere: h. e. Agere. Plaut. Bacch. 4. 6. 25. Ter. Eun. 5. 4. 1. Revisto quidnam Chærea hic rerum gerat.
 Rem aut negotium aliquod gerere & administrare. Cic. 1. de Invent. 37.
 A rebus gerendis senectus abstrahit? quibus? Cic. de Senect. 80.
 Rem bene gerere. Plaut. Capt. 3. 2. 1.
 Quid est suavius, quam bene rem gerere bono publico?
 Rem cum cura gerere. Plaut. Perf. 2. 2. 17. Face hanc rem cum cura geras, vola curriculo.
 Rem bene gerere, Salutationis loco positum. V. GAUDEO.
 Rem de compacto gerere. Plaut. Capt. 3. 1. 24. Scivi extemplo rem de compacto geri.
 Rem aliquam ex sententia gerere. Cic. 1. Fam. 6.
 Rem feliciter & ex sententia gerere. Cic. 2. Fam. 6.
 Rem leviter gerere. Plin. lib. 15. cap. 29.
 Rem male gerere. Hor. 2. Serm. 3. 74.
 Rem mandatam gerere malitiose. Cic. pro Rosc. Amer. 111. In privatis rebus siqui rem mandatam non modo malitiosius gessisset, sui quaestus aut commodi causa, verum etiam negligentius, eum majores summum admisisse dedecus existimant.
 Rem aliquam palam gerere. Cic. 16. Att. 9.
 Res gerere. Plin. lib. 12. cap. 25. Alexandro Magno res ibi gerente. i. e. Belligerante, inquit Budæus. Cic. 4. Acad. 55. Sic innumera-

biles paribus in locis esse eisdem nominibus, honoribus, rebus gestis, ingenis, &c. V. RES.
 Res alias gerere, pro Non attendere ad ea quæ dicuntur. Plaut. Cist. 4. 2. 53.
 Mi homo, obsecro alias res geris, ego tibi meas mando. Sic Alias res agere, in AGO.
 Res aliquas libidine; non ratione gerere. Cic. pro Quint. 14.
 Res omnes humanæ sapientia geruntur. Cic. 2. de Orat. 344.
 Rebus minus apta gerendis. Ovid. 1. de Arte Am. 415.
 Rempub. gerere, pro Administrare & præesse Reipub. gubernandæ. Plaut. Amph. 1. 1. 41. Cic. 3. de Fin. 68. Ut sapiens velit gerere, & administrare Rempub.
 Rempublicam solus gerit, orbemque terrarum gubernat. Cic. pro Rosc. Amer. 131.
 Rempublicam bene gerere. Cic. Post. red. ad Quir. 21.
 Se gerere in aliquo negotio. Cic. 2. Verr. 46. Nunc autem homines in speculis sunt: observant quemadmodum se unusquisque vestrum gerat in retinenda religione conservandisque legibus.
 Se artificialiter gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem.
 Se gessit contra disciplinam meam. Plin. lib. 10. Epist. 82.
 Se excellentius in Republica gerere. Cic. pro Sext. 96.
 Se gerere honeste. Cic. 6. Att. 1.
 Se inartificialiter gerere. V. Se artificialiter.
 Se perdit gerere. V. PERDITUS.
 Se non perdit gerere. Cic. 9. Att. 2.
 Se gerere pro cive. Cic. pro Arch. 11.
 Se gerere summissus. Cic. 1. Off. 90. Ut recte præcipere videantur, qui monent ut quanto superiores sumus, tanto nos geramus summissius.
 Se gerere turpissime. Cic. 2. Tusc. 48. Si turpissime se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, &c.
 Se turpiter gessit in legatione. Plin. lib. 2. Epist. 12.
 Se ita gerit, ut sibi jam decemvir esse videatur. Cic. 2. pro Lege Agr. 16.
 Se ita gessit: h. e. His moribus fuit. Cic. de Amicit. 19. Qui ita se gerunt, ita vivunt, ut eorum probetur fides, integritas, æqualitas, liberalitas.
 Sensus abditos gerere. V. ABDO.
 Similitudinem quandam, speciemque sapientum gerere. Cic. 3. Off. 16. Nec ii qui sapientes habiti sunt & nominati, M. Cato, & C. Lælius, sapientes fuerunt. ne illi quidem septem: sed ex mediocum officiorum frequentia similitudinem quandam gerebant speciemque sapientum.
 Simultatem gerere cum aliquo. Cic. 14. Att. 13. Patere obsecro te pro Repub. videri gessisse simultatem cum patre ejus.
 Societatem. Cic. pro Quint. 12. Quasi ii qui magna fide societatem gererent.
 Speciem Sagittæ furculus gerit. Columel. lib. 3. cap. 17.
 Speciem paternam gerere. Columel. lib. 8. cap. 2. Nam & paternam speciem gerunt, & salacitatem fecunditatemque vernaculam retinent. De gallis gallinaceis.
 Tela gerere. Virg. 1. Æn. 192.
 Tutelam januæ. Plaut. Truc. 2. 1. 43.
 Ecquis huic tutelam januæ gerit?
 Vestem indutui gerere. Tacit. 16. Ann. 4.
 Vincula gerere. Ovid. 4. Met. 680.
 A spe gerendi abesse. Cic. 5. de Fin. 52. Maximeque eos videre possumus res gestas audire & legere velle, qui a spe gerendi abfunt, confecti senectute.
 Geritur, i. e. Fit. Virg. 4. Georg. 305.
 Orbatus gerendis negotiis. Cic. 5. de Fin. 68. Itaque ut quisque optime natus institutusque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis orbatus, possit paratissimis vesci voluptatibus.
 GERENS, Partic. [φέρων] ut Bella gerens. Hor. 4. Carm. 4. 17.
 Animum gerens virilem. Virg. 9. Æn. 311.
 Furores in corde gerens. Catul. Argon. 62. 54.
 Virginis os, habitumque gerens. Virg. 1. Æn. 319.
 Vulnera gerens. Virg. 2. Æn. 278.
 Sui negotii bene gerens. Cic. pro Quint. 62.
 GESTUS, a, um. Partic. [παραγμένον] Factus & administratus. Plaut. Trin. 5. 2. 58. Re bene gesta salvus redeo. Idem Rud. 4. 4. 28. Hoo modo res gesta est, ut ego dico.
 Comitia armis fervilibus gesta. Cic. 3. de Legib. 45.
 Gesti honores. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad Proconsulatum usque e Prætura honoribus gestis.
 Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ. Obeditum est. Cic. pro Muren. Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ.
 Bene gesta res. Virg. 9. Æn. 157.
 Ante gestus, Vide suo loco. H. St.
 GESTA, orum. [πράξεις, παραγμένα] Plaut. Truc. 2. 2. 19. Qui accipias gesta tecum.
 Exultare in suam famam gestis. Tacit. Agric. 22. Nec Agricola unquam in suam famam gestis exultavit.
 Gesta sunt in rebus majoribus ad Rempublicam vel bellum spectantibus: Acta in rebus privatis & notæ minoris. V. ACTA.
 GESTURUS, Partic.
 Prælia gesturus Consul. Lucan. lib. 2. 278.
 GESTIO, ōnis. f. [μεταχέριστος] Curatio, & administratio. Cic. 1. de Invent. 37. Negotiis autem quæ sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotii gestione considerantur: partim adjuncta negotio sunt, partim gestum negotium consequuntur.
 GERITIO, ōnis. f. Idem quod Gestio. Pro hærede geritio est eorum qui sine cretione, vel etiam cretione imperfecta, ex constitutione D. Marci. Interpres tit. Ulpian. in tit. qui hæred. institui poss. 22. ad fin.
 GESTOR, ōris. m. [μνηστής] Qui gerit. sive gestat. Plaut. Pseud. 1. 5. 14. Homines qui gestant, quique auscultant crimina, Si meo arbitrato liceat, omnes pendeant; Gestores linguis, auditores auribus.
 GESTUS, ūs. m. Curatio & administratio. ut, Gestus tutelæ. Ulpian. in l. ita autem. D. de administ. tut. vel curat. Quod si posteaquam gessit, tunc se gestu abstinit, etiam suspecti postulatio succedit.
 Gestus, [ῥήσις] est (ut ait Valla lib. 4.) Actio quædam & quasi Pronun-

Pronuntiatio corporis. Cic. 2. de Nat. Deor. 52. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius. Idem 4. Acad. 145. Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat. Nam cum extensis digitis &c. Moderatio omni gestu, omni versu aptior vita esse debet. Cic. Parad. 3. Summorum actorum gestus. Cic. 1. de Orat. 252. Distortus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Jactantior gestus. V. JACIO. Incertus gestus. Quintil. lib. 1. cap. 10. Non inurbanus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Numerosi gestus. Ovid. 4. de Pont. 2. 33. Ridiculus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Accommodare gestum ad vocem. Quintil. lib. 1. cap. 11. Agere gestum, Componere se ad dicendum. Cic. pro Quint. 77. Agere gestum humeris, Humeros movere indecore. Cic. pro Rabir. Posth. 36. Agere gestum in scena. V. AGO. Capere gestum. V. CAPIO. Caveatur vitium in gestu motuque. Cic. 1. Off. 130. Componere gestum ad similitudinem saltationis. Quintil. lib. 1. cap. 11. Conficere gestu aliquid, Declarare. Cic. 4. Acad. 145. V. supra. Contendere alternis gestibus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Furens gestu. Quintil. lib. 2. cap. 12. Emugiunt, multo discursu, anhelitu, jactatione, gestu, motu capitis furentes. Imitari gestum alicujus. Lucret. lib. 4. 320. Intelligo de gestu. V. INTELLIGO. Juvare gestus histrionum, Voce & plausu. Tacit. 16. Ann. 4. Et plebs quidem urbis, histrionum quoque gestus juvare solita, personabat certis modis, plausuque composito. Peccavit in gestu qui semel, non continuo existimatur nescire gestum. Cic. 1. de Orat. 125. Placet illa gestu. Ovid. 2. Amor. 4. 29. Sedatus & constans gestus. Auct. ad Heren. lib. 3. 26. Signare aliquid exiguo gestu. Ovid. 3. de Arte Am. 275. Ineptis histrionum nonnulli gestus non vacant. Cic. 1. Off. 130. In gestu nec venustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarii esse videamur. Auct. ad Heren. lib. 3. 26. GESTUOSUS, a, um. Adj. [χερσικης] Qui multos gestus veluti mihi mus facit. Gellius lib. 1. cap. 5. Gestuosas Hortensii manus & argutas. Apul. Met. 10. Incessu gestuosus. GESTUOSE, Adv. Apul. GESTICULUS, i. m. dimin. h. e. Parvus gestus, vel Gesticulatio. Tertull. in Apologet. cap. 19. Multis instrumentis cum digitorum supputatoris gesticulis assidendum est. GESTICULOR, [χερσικωρ] ōri. More histrionum. Suet. Domit. cap. 8. Gesticulandi saltandique studium. Carmina gesticulari, i. e. Saltare ad numeros carminis. Suet. in Neron. cap. 42. Super abundantissimam coenam jocularia in defectionis duces carmina, lasciveque modulata, quæ vulgo innotuerunt, etiam gesticulatus est. GESTICULATIO, ōnis. f. Apul. Met. 10. Quieta & affectata gesticulatione nutibus honestis pastori pollicetur. Suet. Tiber. cap. 68. Gesticulatio digitorum. GESTICULĀTOR, ōris. m. [χερσικωρ] Qui gestus hujusmodi facit. Columel. in præf. lib. 1. Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissime requirant saltationis ac musicæ artis studiosi. GESTICULĀRIUS, i. m. Idem. Ammian. 24. 16. Mutum puerum oblatum sibi suscepit gesticularium. GESTICULĀRIA, æ. f. [χερσικωρητις] Saltatrix. Gell. lib. 1. cap. 5. Non jam histrionem eum esse diceret, sed gesticulariam: Dionysiamque eum notissimæ saltatriculæ nomine appellaret. GERUNDIUM, vel GERUNDIVUM, vel GERUNDUM, i. n. Verbum participiale, quod flectitur, specie nominalis casus, in di, do, dum. Veteribus fuit numeri utriusque. Plaut. Capt. 4. 2. 72. Nominandi istorum tibi erit magis, quam edundi copia. Quod cum unico pronomine sui, ut post patebit, retentum est, in ceteris repudiatum. Dicundi. Ter. in prol. Phorm. 23. De illo jam finem faciam dicundi mihi, Peccandi cum ipse de se finem fecerit. Amando perit. Plaut. Curc. 1. 3. 31. Pro vapulando. Plaut. Aulul. 3. 3. 8. Heu senex, pro vapulando hercle ego abs te mercedem petam. Sedendo dolent lumbi. Plaut. Men. 5. 3. 6. Osculando non est impudicior. Plaut. Curc. 1. 1. 52. Exorando. Plaut. Stich. 1. 2. 22. Exorando, haud advorsando, fumendam operam censeo. Flendo modum non facere. Plaut. Mil. 4. 8. 1. Tegendo alitur vitium, vivitque. Virg. 3. Georg. 454. i. e. Dum tegunt. Iterandum ista mihi. Cic. 14. Att. 15. Castrandum me loces. Plaut. Aulul. 2. 2. 73. GERUNDIVUM, quod appellatur a Grammaticis, & diversum quidem a Gerundio, verum nomen est: & participium in dus futuri temporis commentum est Grammaticorum sine usu probatorum auctorum. V. Voss. de Analog. 3. 9. pr. & Periz. ad Sanct. Min. 1. 15. GERULUS, i. m. [βασιλεύς, κομιστής] Qui gerit aliquid, sive bajulus: Suet. in Calig. cap. 40. Ex gerulorum diurnis quæstibus pars octava exigebatur. Hor. 2. Epist. 2. 72. Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor. conf. Plaut. Bacch. 4. 9. 79. Sed alii una voce GERULIFIGULUS. Verbum fictum a Plaut. Bacch. 4. 9. 79. Tua infamia fecisti gerulifigulos flagitii. V. Goldast. not. GERULA, æ. f. Apul. Met. 6. Divinæ formositatis gerula. Tertull. adv. Judæos cap. 9. & Hieron. ad Lætam, Mulier quæ infantes ulnis gerebat. GERARIA, æ. f. Quæ aliquid gerit. Plaut. Mil. 3. 102. Jampridem quia nihil abstulerit succenset geraria. Quidam scribunt Ceraria, sed Geraria legit Turnebus, ut sit puerorum gerula: atque ut onerariam navim gerariam vocavit, ita quoque infantium gerulam appellavit gerariam. Scio non deesse acerrimi homines, & eruditissimi judicii, qui Cellariam scribendum contendant, sed illi si ita eis placet legant, ego in Turnebi discedo sententiam. V. Turneb. Advers. 7. 6. Gronov. Geræra, quod mare Græcum est. V. ipsum.

GESTIO, ōis. i. & ii. ūtum, [χαρῆς] Ire. proprie est Lætitiam animi cum quodam corporis motu exprimere. Ter. Phorm. 1. 5. 30. Ipsum gestio dari mihi in conspectum. Cic. 2. de Fin. 14. Quorum alter lætitia gestiat, alter dolore crucietur. Perf. 1. Sat. 127. Non hic qui in crepidis Grajorum ludere gestit. Cic. 4. Att. 10. Gestio scire. Eidem, lib. 2. 7. Gestit animus. Nimia voluptate gestire. Cic. 1. Off. 102. Gestit paribus colludere. Hor. de Arte Poet. 159. Animi forensibus negotiis defessi gestiunt, ac volitare cupiunt. Cic. 2. de Orat. 23. Animus gestit antiqua exequi supplicia. Sen. Theb. 1. Contrectatione vacca gestit taurus, & equæ equus. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Gestit parietes Cæsari gratias agere, per translationem dixit Cic. pro Marcell. 10. i. e. Quasi gestu videntur parietes gratias agere. GESTIENS, Partic. [χαρῆς] ut, Lætitia gestiens. Cic. 4. Tusc. 15. Perterriti & Gestientes, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Deinde hac cohortamur, hac persuademus, hac consolamur afflictos, hac deducimus perterritos a timore, hac gestientes comprimimus. Elatus inani lætitia, exultans, & temere gestiens. Cic. 5. Tusc. 16. Hor. 3. Carm. 3. 54. Vivere gestiens. GESTO, [φορῆμι, φορῆσις] āre. Plaut. Curc. 5. 2. 4. Pater istum meum gestavit. subaud. Annulum. Gestare in alvo. Plaut. Stich. 2. 3. 5. Plin. lib. 8. cap. 10. Decem annis gestare in utero vulgus existimat. De elephantis. Caput fixum gestare in pilo. Cic. 11. Philipp. 3. Gestare in manibus. Ter. Adel. 4. 2. 24. Quem ego modo puerum tantillum in manibus gestavi meis. Gestare collo. Plin. in proem. lib. 1. Annulos gestabat. Tacit. 4. Hist. 3. Gestare arma humeris. Liv. 7. Bell. Pun. Legitur & Gerere. Gestare aliquem in sinu, Vehementer amare. Ter. Adel. 4. 5. 75. Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret; Hic non amandus? hincine non gestandus in sinu est? Gestas animum meum. Plaut. Merc. 3. 3. 11. Ferrum & scopolos gestare in corde. Ovid. 7. Met. 33. GESTANS, Partic. apud Sueton. in Domitiano, de eo Qui gestatur, in cap. 11. H. St. Novissime simul gestanti, conspecto delatore ejus Vis, inquit, hunc nequissimum servum cras audiamus? V. GESTATIO GESTĀTUS, [φορῆσις] Partic. a Gesto. Martial. lib. 1. 13. Gestatus bijugis Regulus esset equis. GESTĀTUS, ūs. m. [φορῆσις] Plin. lib. 15. cap. 25. Julianis grati sapor, sed pæne tantum sub arbore sua, adeo teneris ut gestatum non tolerant. i. e. Gestari non possint. GESTATIO, ōnis. [φορῆσις] Vectio, portatio. Cels. lib. 2. cap. 14. Gestatio etiam longis & jam inclinatis morbis aptissima est. Senec. Epist. 56. A gestatione quum maxime venio, non minus fatigatus sum quam si tantum ambularem, quantum sedi. [V. omnino de toto genere Mercurial. de Arte Gymn. 6. 9. Gestatio, pro Loco, ubi gestatur corpus. Plin. lib. 2. Epist. 17. At his gestatio in modum circi, quæ buxum multiformem, humilesque & retentas manu arbusculas circumit. Idem Epist. 3. Quid illa molis, & tamen solida gestatio? Gestatio locus erat ad quem gestabant homines sanitatis vel voluptatis gratia: ea forma qua coenatio, ambulationeque dicitur. Plin. avunculus lib. 26. cap. 3. GESTĀTOR, ōris. [φορῆσις] Qui gerit. Plin. lib. 9. Epist. 33. Delphi nus gestator puerorum. Macrobi. lib. 4. Mercurius gestator affabilium colubrarum. [An Affabilium? GESTĀTRIX, ōis. f. ut, Diva gestatrix Gorgonei monstri. i. e. Pallas Valer. 4. Argon. 605. GESTĀMEN, inis. n. [φορῆσις, γῆρας] Quicquid geritur, ut Vestes arma, sceptrum. Virg. 3. Æn. 286. Ære cavo clipeum magni gestamen Abantis, Postibus adversis figo. i. e. Quod geri solebat a magno Abante. Plin. lib. 37. cap. 8. Hoc vestigal, hocque gestamen divites in cervicibus gratissimum norunt. Idem lib. 32. cap. 2. Religiosum gestamen. Lætica gestamen. Tacit. 2. Ann. 2. Quoties per urbes incederet lætica gestamine. i. e. Gestaretur lætica. GESTĀTŌRIUS, a, um. Adj. [φορῆσις] ut, Sella gestatoria, in qua aliquis gestatur. Suet. in Neron. cap. 26. & Vitell. cap. 16. GESTĀTŌRIUM, i. n. [φορῆσις] Lætica alias Latine dicitur. Suet. in Claud. cap. 33. extr. Solitus etiam in gestatorio ludere. Sed libri emendati habent, In gestatione, i. e. Inter gestandum. V. Torrent. & Cafaub. GESTĪTO, [φορῆσις] āre. frequent. a Gesto, gestas. Plaut. Cist. 4. 2. 80. Eloquere, unde hæc sunt tibi, cito, crepundia? H. A. mea hæc herilis gestavit filia. Gestitare volucrem vocem. Plaut. Amph. 1. 1. 170. — Næ ego homo infelix fui, Qui non alas intervelli, volucrum vocem gestito. GERRA, Nomen trium urbium: quarum una est in Syria, alia prope Tracōnitas, alia in Felici Arabia, hujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28. GERRE, arum. f. [γῆρας] a Græcis primum Crates vimineæ appellabantur. Ea vox postea vulgo pro Nugamentis rebusque frivolis usurpata est, auctore Festo Pompejo, hac quidem occasione: Athenienses quum dyraclus obfiderent, & crebro gerras poscerent, irridentes Siculi gerras clamabant. Hinc in proverbium cessit. Unde & Familiæres, quique inter se nugas omnes communicant, Congerrones vocantur. Plaut. Poen. 1. 1. 9. Nam tuæ blanditiæ mihi sunt, quod dici solet, Gerras germanæ, atque edepol lircæ lircæ. Idem Epid. 2. 2. 493. Quid istæ quæ quotannis nomina inveniunt nova, &c. gerras maxumæ. V. Erasmi. Chiliad. & Non. 2. 385. GERRES, Genus piscis vilis. Plin. lib. 32. cap. 11. Martial. lib. 12. 32. — fuisse gerres, aut inutiles mænas Odor impudicus urcei fætebat. Sic lib. 3. 35. GERRO, ōnis. m. [γῆρας] Nugator sive Nugarum inventor. Ter. Heaut. 5. 4. 10. At ego (si me metuis) mores cave in te esse istos sentiam. CL. Quos? c. si scire vis, ego dicam, gerro, iners, fraus, helluo, &c. V. Plaut. Mostel. 3. 2. 33. GERUS, [γῆρας] Fluvius Scythiæ, septimus ab Istro, memoria dignus, teste

teste Herodot. lib. 4. scribitur & Gerys vel Gerys. Flacc. 6. Argon. 67.
— potaque Gerys quos efferat unda. ubi vide Burmann.
GERULUS, GERUNDIUM. V. GERO.

GERUNDA, [Γερουνδα] Hispaniæ urbs Ptolemæo. Vulgo *Girona*.
V. GARUMNA.

GERUSA, [Γερουσα] Sarmatiæ in Asia civitas Ptolemæo. hodie *Sanctus Georgius*.

GERUSIA, æ. [Γερυσία] Budæus. Quod Senatus Romæ, hæc ferme fuit
Γερυσία Spartæ, i. e. Lacedæmone: ipsa quoque e fenibus dicta, qui
Græce γερυντες dicuntur.

Item Gerusia est aliarum civitatum, nec Senatum modo, sed ipsam
etiam Curiam significat. V. Vitruv. 4. 8. Plin. Hist. Nat. 35. 14.
& Plin. 10. Epist. 42.

GERYON, ōnis, vel GERYŌNES, æ. m. [Γερών] Rex fuit Hispaniæ:
qui ideo trimembris fingitur, quia tribus insulis præfuit, quæ ad-
iacent Hispaniæ, Balearicæ minori & majori, & Ebusæ. Fingitur etiam
bicipitem canem habuisse, quia & navali & terrestri certamine pluri-
mum potuit. Hunc Hercules vicit: qui ideo fingitur ad eum olla area
transvectus, quod habuit navem fortem & ære munitam. Hæc Servius
in Virg. 7. Æn. 661.

— postquam Laurentia victor,

Geryone extincto, &c. Hoc nomen & Geryones, Geryonæ,
& Geryones, Geryonis, & Geryoneus, secundum Priscianum decli-
nari potest.

Tricorpor Geryon. Sil. lib. 3. 422.

Triplex Geryon. Claud. 1. in Ruff. 294.

GERYONEUS, a, um. Adj. Apul. lib. 2. Metam. extr. Geryonea cædes.

GERYONACEUS, a, um. aliud Adj. Plaut. Aul. 3. 6. 18.

Geryonaceum genus. i. e. Monstri simile.

G E S

GESCLITHRUM, Specus, inquit Turnebus, unde spirare Aquilonem
Plin. 7. 1. dicit, & Gesclithrum vocat, duobus direptum distinctumque
vocalibus, γῆς κλάθρον, id est terræ claustrum cenfeo vocandum. Nam
etfi barbara in regione erat, tamen Græci ei de sua lingua nomen in-
diderant, ut & plurimis, linguæ suæ ambitiose faventes. Hæc ille
Gescliton Hard. q. V.

GESODUNUM, [Γησοδωνον] Urbis nomen in Norico, ut scribit Ptole-
mæus. Vulgo *Salzburg*.

GESORIACUM, vel GESSORIACUM, [Γησσηριακον Ptolemæo] Mori-
norum navale. Vulgo *Cales*.

GESSUS, Ioniæ fluvius est, Plinio & Straboni, qui regionem omnem
circa Gessum Panioniam nominant.

GESTA, GESTAMEN, GESTATORIUM, GESTICULOR, GE-
STIO, GESTO, GESTUOSUS, GESTUS. V. GERO.

GESUM. V. GÆSUM.

GETÆ, [Γετται] Populi sunt Thraciæ, natura & moribus feroces: e mon-
tibus alias ac saltibus expulsi a Sarmatis ad Duriam amnem, a Roma-
nis Daci vocantur. Ovid. 2. de Pont. 7. 31.

Nulla Getis toto gens truculentior orbe. Strabo tamen lib. 7.

Getas a Dacis ita distinguit: ut Getæ sint qui ad Pontum in Orientem
vergunt: Daci, qui in oppositum versus Germaniam, & ad Istri fon-
tes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athe-
nienfes Davorum & Getarum servilia nomina in usu maxime fuerunt.
Getas a Lucullo victos Sallustius scribit. Qui ab antiquis Getæ vocaban-
tur, recentioribus Gothi fuerunt. [Quod historiæ repugnat. V. GOTHII.

Deserta Getarum. Virg. 3. Georg. 462.

Flavi Getæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 65.

Pharetrati Getæ. Ovid. 4. Trist. 10. 110.

Vagus campis Geta. Sen. Hippol. 2.

Legitur & Getes apud Ovid. 4. de Pont. 2. 22.

Effet, crede mihi, factus & ipse Getes.

GETICUS, a, um. Adj. [Γεττικός] ut, Humus Getica. Ovid. 3. de Pont. 2. 45.

Arva Getica. Virg. 3. Æn. 35.

Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis. Hic Getica
arva, Arva Traciæ interpretor, cujus partem olim tenuerunt Getæ, ut
scribit Thucydides: sed inde demigravere. Igitur Æneas in Thracia
quum esset percussus illo monstro, precari Gradivum patrem coepit,
qui Thraciæ imperat. Hæc Turneb.

Litus Geticum. Ovid. 3. Trist. 12. 14.

Plectrum Geticum, pro Orphei plectro ponit Statius, qua ratione vide-
tur etiam Thraces inter Getas numerare 2. Silv. 2. 61. Item 3. Silv. 1. 17.

— Tyrionem hæc mœnia plectro,

An Getica venere lyra?

ETULI, [Γετταλοι] Africae populi. Hi & Libyes, primi omnium ex
Punicorum annalium fide Africam tenuerunt, asperi, inculti: qui-
bus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi
neque moribus, neque lege, aut imperio cujusquam regebantur: vagi,
palantes: qua nox coegerat, fedes habebant. Auct. in Jugurth. 18. pr.
Sallust.

ETULUS, a, um. Adj. ut, Leo Getulus. Virg. 5. Æn. 351.

ETULICUS, Cognomen Ro. Juven. 8. Sat. 26.

Agnosco procerem; salve Getulice; seu tu, &c.

G I

IARUS. V. CYARUS.

IBBA, æ. f. Idem ac Gibbus, m. Suet. Domit. 23. extr. Somniasse,
gibbam sibi, pone cervicem, auream enatam.

IBBUS, i. m. [κέρτασις] Tumor quidam carneus in aliqua corporis
parte. Juven. 6. Sat. 109.

Attritus galea, mediisque in naribus ingens

Gibbus, & acre malum semper stillantis ocelli.

IBBUS, a, um. Adj. [κέρτασις, ἡδὸς, ὑδὸς] pro Convexo. Cels. lib. 8. cap. 1.
Igitur calvaria incipit ex interiore parte concava, extrinsecus gibba;
utrinque lævis. Suet. Domit. sub fin. Cervix gibba. [Inscite V. GIBBA.

IBBOSUS, a, um. Adj. [ἀμφικέρτασις] Qui gibbum habet. Celsus.
[Nisi falso ei affingitur, ut plurima in hoc Lexico.

GIBBER, ēris. m. [κέρτασις] Idem quod Gibbus. Juven.

— attritus gibbere nasus. [Si modo occurrit apud hunc
poetam] Plin. lib. 8. cap. 45. Sed gibber in dorso.

Invenitur & genitivus Gibberi apud Varro 2. de R. R. 5. Gibberi spina
leviter remissa.

GIBBER, ēra, ērum, & GIBBER, is, & e. Adj. [κέρτασις] Idem quod
Gibbosus. Plin. lib. 10. cap. 26. Africa hoc est gallinarum genus, gib-
berum, variis sparsum plumis. Varro 3. de R. R. cap. 9. Gallinæ
Africae sunt grandes, variæ, gibberæ.

Gibberum, Extantem & eminentem Nonius interpretatur, 6. 24. Varro
Eumenidibus, Item tragici prodeunt cum capite gibbero, cum anti-
qua lege, ad frontem superficies accedebat. [Gibber, ēris. Adj.

nusquam offendi.
GIBBEROSUS, Paul. in l. 3. D. de Ædilit. edict. Vel protervi, vel
gibberosus. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamvis Haloander
legat Gibbosi. Sueton. de Illust. Gramm. cap. 9. Interrogatus Orbi-
lius a Varrone diversæ partis advocato, Quidnam ageret & quo artificio
uteretur, Gibberosos se de sole in umbram transferre respondit, quod
Muræna Gibber erat.

G I G

GIGAS, antis. m. [γίγας, φῆρ] E terra natum significat, composita
dictio a Græco γίγμαι seu γίγνομαι, quod est nascor, & γαια seu γῆ quod
lingua Dorica γῆ facit, & terram significat. Fingunt poetæ Gigantes
homines fuisse, seu potius hominum monstra, corporibus maximis,
quos irata Tellus procreavit ut contra superos arma capefferent, & Jo-
vem e suo regno deturbarent. Horum nomina fuerunt varia, ut Ence-
lados, Porphyrio, Tiphoeus, Damastor, & alia quorum diversis in
locis meminerunt poetæ Græci & Latini, inter quos Claudianus de Gi-
gantomachia opus reliquit, quod imperfectum ad nos pervenit. V. Ma-
crob. 1. Saturn. cap. 20. & Hesiod. Theog. 185.

Gigantes, si ad Physica respicimus, aliud nihil sunt quam Spiritus illi
terra clausi: qui dum exitum non inveniunt, vi sibi viam faciunt,
montibus altissimis adeo perfæpe concussis, ut aut rumpantur, aut in-
gentia frustra emittant contra Jovem, id est cælum versus. Hinc illa
pugna Gigantum, montes in Jovem moventium vetusta.

Centimanus Gigas. Hor. 2. Carm. 27. 14.

Cohors impia gigantum. Idem 2. Carm. 19. 22.

Magni Gigantes. Lucret. lib. 4.

Sævus Gigas. Valer. 4. Argon. 200.

Sævi Gigantes. Lucan. lib. 1. 36.

Terrigenæ Gigantes. Lucan. lib. 3. 316.

More Gigantum bellare cum diis, quid aliud est nisi taturæ repugnare?

Cic. de Senect. 5.

Cum Titanis & Gigantibus bella gesserunt dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 70.

GIGANTEUS, a, um. [γιγάντιος] ut,

Furiæ Giganteæ. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 152.

Prælia Gigantei belli. Ovid. 2. Trist. 71.

Quumque Gigantei memorantur prælia belli.

GIGERIA, ōrum. Nonius 2. 390. interpretatur Intestina gallinarum,
& quæ cum his coquebantur. Lucil. lib. 8.

Gigeria sunt sine alio, his vescamur alacriter.

Gigeria pullorum coquere. Apic. 4. 2. Sed Festus Gigeria ex multis
obsoniis esse composita existimat.

GIGNO, genui vel ginui, secundum Diomedem, genitum, [γεννάω] ēre.
a Genus derivatur. Utrique sexui commune est hoc verbum. Non ma-
res tantum sed feminæ etiam gignere dicuntur. Tacit. 13. Ann. 45.
Eam in matrimonio Rufi Crispini Equitis Romani ex quo filium genuer-
at, Otho pellexit.

Gigni & creari. Cic. 1. Off. 22. Placet Stoicis, quæ in terris gignun-
tur, ad usum hominum omnia creari.

Gignere & procreare. Cic. 2. de Divin. 59. Quod non intelligunt se-
minum vim, quæ ad gignendum, procreandumque plurimum valeat,
funditus tolli, mediocris erroris est.

Gigni & propagari initium sui generis ab se volebat Verres. Cic. 7. Verr. 179.

Parere & gignere, & proferre. Auct. ad Heren. lib. 4. 7.

Quæ terra gignit, maturata pubescunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.

Gignimur, & vitæ limen inimus. Lucret. lib. 3. 682.

Gigni ad aliquid. Cic. 1. de Fin. 23. Ad majora enim quædam nos natura
genuit & conformavit, ut mihi quidem videtur. Quintil. lib. 1. cap.

1. pr. Aves ad volatum, equi ad cursum, ad sævitiam feræ gignuntur.
Animum ex sua mente & divinitate genuit Deus. Cic. de Univerf. 23.

Blandimenta multa nobis natura genuit. Cic. pro Cæl. 41.

Capite gigni. V. a præpos.

Capillus gignitur. Gell. lib. 12. cap. 1. In illo capillus gignit teneriorem.

Dolorem oculis gigni. Lucret. lib. 4. 332.

Fastidium gignere. Plin. lib. 14. cap. 16.

Filius mihi gignitur. Cic. 2. de Orat. 141.

Ludus genuit certamen. Hor. 1. Epist. 20. 48.

Morbus & ægrotatio ex totius valetudinis corporis conquassatione, &
perturbatione gignuntur. Cic. 4. Tusc. 25.

Ova gignuntur. Plin. lib. 10. cap. 52. Et quadrupedes ova gignunt.

Ova gignunt pisces. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.

Pedibus gigni. Plin. lib. 7. cap. 8. ad finem. Neronem quoque paulo
ante principem, & toto principatu suo hostem generis humani, pedi-
bus genitum parens ejus scribit Agrippina.

Pax & concordia extraneis gignitur, quum jam domesticis non infideat.
Cic. Anteq. iret in exil. 9.

Præceptiones novæ gignere. Auctor ad Heren. lib. 4. 5.

Qui non illustravit modo, sed etiam genuit in hac urbe dicendi copiam.
Cic. de Clar. Orat. 253.

Serpens gignitur. Plin. lib. 10. cap. 49. Avium confuso sanguine fer-
pens gignitur.

Thus aut piper gignitur. Plaut. Trin. 4. 2. 89. Plin. lib. 12. cap. 7.
Passim vero quæ piper gignunt, juniperis nostris similes.

Urbi vos genuisse deus videtur. Cic. 14. Philipp. 32.

GENITUS, Partic. Natus. Plin. lib. 11. cap. 37. Septimo mense geni-
tis sæpenumero foramina aurium & narium defuere.

Sanguine nostro genitus. Ovid. 2. Met. 90.

Genitus Celtis. Martial. lib. 10. 65.

Cur frater tibi dicor, ex Iberis,
Et Celtis genitus, Tagique civis?
Genitus ad perdenda vina. Plin. lib. 14. cap. 22. Sic Genitus ad superbi-
am. Idem lib. 7. in proem. conf. Natus in NASCOR.
Genitus, cum dativo. Patere. lib. 2. 102. Censorium obisse graviter
tulit civitas, virum demerendis hominibus genitum
Genitus in. Patere. lib. 2. 116. Coflus victoriæ testimonium etiam in co-
gnomen filii contulit, adolescentis in omnium virtutum exempla geniti.
E furto genitus. Sil. lib. 7.
Genitus ex Iberis. Martial. lib. 4. 55.
Nos Celtis genitos & ex Iberis.
Genitus in servitio, pro Genitus servus. Plin. lib. 7. cap. 39.
Liberaliter genitus. V. LIBER.
Geniti dentes in palato. Plin. lib. 11. cap. 37.
GENITURUS, [γεννησων] aliud Partic. ut, Semina genitura populos.
Ovid. 12. Epist. 45. Virg. 9. Æn. 642.
Diis genite & geniture deos.
GENITOR, ōis. m. [γεννητης] Qui gignit. Cic. de Univ. 24. Quo
nihil ab optimo & præstantissimo genitore melius procreatum. De anima.
Divum genitor, Juppiter. Sil. lib. 5.
Deum genitor rectorque. Ovid. 2. Trist. 37.
Primus mundi genitor. Columel. in præfat. lib. 1. statim ab initio.
Genitor Saturnius. Cic. 2. de Divin. 64.
Dubio genitore creatus. Ovid. 5. Met. 145.
Genitores omnium vitiorum Græci. Plin. lib. 15. cap. 4.
GENITRIX, ōis. f. [γεννητρια] ut, Frugum genitrix. Ovid. 5. Met. 490.
[In nummis antiquis scribitur per e GENETRIX. Forte ab antiquo
Geno. q. V. conf. Cellarii Orthogr.]
GENITURA, æ. f. [γεννησις] Generatio. Plin. lib. 18. cap. 24. Inter
diligentissimos convenit, ut in alitum, quadrupedumque genitura,
esse quosdam ad conceptum impetus terræ.
Origo & genitura. Plin. lib. 9. cap. 35. Origo atque genitura conchæ,
est haud multum ostrearum conchis differens.
Genituram, Horoscopus vocavit Suet. in August. cap. 94. Verum ge-
nitura sua vix & cunctanter edita, exiit Diogenes, adoravit eum.
Firmic. lib. 3. Secundum hanc genituram & secundum has conditio-
nes stellarum, & secundum testimonia, quæ huic genituræ perhiben-
tur, etiam hominum volunt fata disponi. Bud.
Genitura, [γεννημα] Semen genitale. Plin. lib. 20. cap. 8. Item quib-
us genitura, valetudinis morbo, effluat. Ibid. cap. 23. Genituræ
abundantiam quoquo modo haustum facit. Ibid. Extinguere genitu-
ram virorum. Idem lib. 22. cap. 22. Profluvia genituræ.
GENITALIS, e. [γενετικός, κυνηγός] Idem quod Natalis: ut, Geni-
tale solum, Patria in qua nati sumus.
Arva genitalia. Ovid. 2. Amor. 13. 7. i. e. Generandi vim habentia.
Arvum genitale, per metaphoram Matrix feminæ. Virg. 3. Georg. 136.
Corpora quatuor genitalia, i. e. Quatuor elementa. Ovid. 15. Met. 239.
Fœdera genitalia, Connubium. Stat. 3. Theb. 300.
Hora genitilis. Plin. lib. 9. cap. 35. Has ubi genitilis anni stimulerit
hora, pendentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu
tradunt.
Mundus genitilis. Sil. lib. 13.
Origo genitilis rerum. Lucret. lib. 5. 176.
Partes genitales corporis. Lucret. lib. 4. 1038.
Partes genitales trunci, Fertiles, vim gignendi habentes. Columel.
lib. 3. cap. 6.
Profluvium genitale. V. Profluvium in PROFLUO.
Semina genitalia, Quibus aliquid procreatur & gignitur. Virg. 2.
Georg. 324.
Vere tument terræ, & genitalia femina poscunt.
Tempus genitale, i. e. Dies natalis. Ovid. 3. Trist. 13. 17.
GENITALE, is. n. [αἰδίων] tam de Membro virili, quam animalium.
Plin. lib. 10. cap. 63. Cuniculis averfa genitalia.
Offea genitalia sunt lupis. Idem 11. 49.
Genitale maris. Plin. lib. 28. cap. 9. Ibid. cap. 11. Vulpis masculæ
genitale circumligatum.
GENITALITER, Adv. [γεννητικῶς] Lucret. lib. 4. 1251.
— ut femina possint
Seminibus commisceri genitaliter apta.
GENITABILIS, e. Idem quod Genitalis, quemadmodum Penetrabile &
Penetrabile, utrumque pro eadem re est in usu. Lucret. 1. 11.
Et referata viget genitabilis aura Favoni. Existimant tamen
quidam docti hoc loco legendum Genitalis, non ob id solum, quod ita
habeant aliquot libri manuscripti, verum etiam quod vox Genitabilis,
non videatur Latinis usitata: Quod autem ad verbum attinet, ajunt cho-
reum esse pro dactylo, seu spondeo: quam licentiam sibi interdum per-
mittunt poetæ. Ego hac de re judicium meum non interponam: vide-
rint doctiores. Sed vox Genitabilis tamen reperitur apud Varr. 4. de
L. L. 3. & Avien. Prognost. Arat. 509.
Solers natura, & rerum genitabilis ordo. Ex Lambino in Lu-
cretium.
GENITIVUS, a, um. Adj. [γεννητικός] Quod habet vim generandi unde
Grammaticis dicitur Casus genitivus, quo respondetur ad quætionem
Cujus?
Genitivus, quasi Genitalis, A natura ingenuus, & genuinus, & ori-
ginalis, & cum nascente congenitus. ut, Genitivæ notæ. Suet. in
August. cap. 80.
Genitivus, pro Gentilitio. Ovid. 3. de Pont. 2. 107.
Adjectivæ probent genitiva ad nomina Cottæ.
GENIMEN, inis. n. [γεννημα] Progenies. Tertull. adv. Hermog. cap.
12. & Hieron. in 30. cap. Ef. Genimina viperarum.
GENIUS, i. [δαίμων] Deus est, cujus in tutela quisque natus est & vivit.
Ex veterum sententia dicitur uniuscujusque Anima rationalis: ideoque
esse singulis singulos genios dicebant. Fuere etiam qui dicerent genios
deos, aquam, terram, ignem, & ærem: quæ rerum semina sunt,
elementaque appellata. Duodecim quoque signa, Lunamque & Solem
inter hos deos putabant: & a Gerendo, quod multa gerere possent,
Gerulos, deinde Genios vocitarunt. Censorinus scribit Genios dictos,
quia ut gignantur curent: sive quod una gignantur nobiscum, vel etiam
quia nos genitos suscipiant, ac tueantur. Certe a Gignendo [seu Ge-

nendo, ut antiqui efferebant,] Genius appellatur. Eundem esse Ge-
nium & Larem, multi veteres memoriæ prodiderunt. Euclides Socra-
ticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appositum, hoc est
duos lares, qui etiam penates dicit solent.
Genii sunt vel Hominum, vel Urbium, vel Locorum, vel Statuarum,
vel Domuum privatarum, &c. de quibus V. Reines. Inscript. aliosque
Scriptores de Antiq. Roman. in primis Lex. Pitiscii.
Dis iratis, genioque sinistro. Perf. 4. Sat. 27.
Loci genius. Virg. 5. Æn. 95.
Scit Genius, natale comes qui temperat astrum. Hor. 2. Epist. 2. 187.
Belligerare cum genis suis, idem quod Defraudare genium. Plaut.
Truc. 1. 2. 81.
Concelebrare genium choreis. Tibul. lib. 1. 7. 49.
Contemnere genium sacri fulcri: h. e. Religionem matrimonii.
Juven. 6. Sat. 22.
Antiquum & vetus est, alienum, Posthume, lectum
Concutere, atque sacri genium contemnere fulcri.
Curare genium mero. Hor. 3. Carm. 17. 14.
Defraudare genium, Negare naturæ quod appetit. Ter. Phorm. 1. 1. 10.
Quod ille unciatim vix de demenso suo,
Suum defraudans genium, comparit miser,
Id illa universum abripit.
Indulgere genio, est Animo obsequi. Perf. 5. Sat. 151.
Indulge genio, carpatum dulcia.
Jurare per genium suum. Sen. Epist. 12. Turneb. Advers. 16. 19. ob-
servat viri adjurationem per Genium, mulieris per Junonem fuisse.
Imprecandi etiam formula est per genium iratum: Ut patet ex Inscript.
apud Fabrett. p. 76. QVIS HANC ARAM LAESERIT, HABEAT
GENIVM IRATVM POPVLI ROMANI, ET NVMINA DIVORVM.
Natus male volente genio. V. NASCOR.
Obsecro per genium dextramque, deosque penates. Hor. 1. Epist. 7. 94.
Quod ego per hanc te dexteram oro & genium tuum, &c. Ter. And. 1.
5. 55. Plaut. Stich. 4. 2. 42.
Placare genium vino. Hor. de Arte Poet. 210.
Genius, ab aliquibus dicitur Vis ac naturæ proprietas: aut ut ait Bu-
dæus, & Domitius, Gratia & lepos natus. Martial. lib. 6. 60.
Victurus genium debet habere liber. Juven. 6. Sat. 561.
Nemo mathematicus genium indemnatus habebit. [Utroque
loco pro Bono genio, i. e. Felici successu studiorum, positum videtur.
Famæ genium alibi vocat Martialis.]
GENIO, are. Genium dare. Solin. in Pontico, ut legit Barthius Ad-
vers. 44. 3. — candidus æther
Astrigeram faciem nitido geniavit Olympo.
GENIATUS, Partic. Genium referens; item Amabilis, venustus. ut,
Vultu geniatus. Capitolin. in Ver. cap. 10. V. Gruter. ibid. Gloss. Iliid.
Geniatus, Genialis, Gratus.
GENIALIS, e. [γενερός, γαμικός] Quod pertinet ad genium, lætus,
jucundus.
Bella genialia, i. e. Inter convivia exorta. Stat. 1. Achil. 113.
Copia pecudum genialis, i. e. Fecunda. Plin. lib. 17. cap. 9.
Dies genialis, Lætus & voluptarius. Juven. 4. Sat. 66.
— genialis agatur. Iste dies.
Epulæ geniales. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 327.
Festum geniale. Ovid. 3. Fast. 523.
Hiems genialis. Virg. 1. Georg. 302.
Invitat genialis hiems.
Jura genialia, i. e. Conjugalia. Stat. 3. Silv. 3. 108.
Lectus genialis. Hor. 1. Epist. 1. 87.
Musa genialis, Jucunda. Ovid. 3. Amor. 15. 19.
Nunc elegi molles, genialis musa, valete.
Præda genialis, Mulier rapta voluptatis causa. Ovid. 1. de Arte Am. 125.
Pulvinar geniale. Catul. 62. 47.
Rus geniale, Amœnum & voluptatis plenum. Ovid. 19. Epist. 9.
Sors genialis atque fecunda. Plin. lib. 18. cap. 24.
Thalami geniales. Claud. 2. in Ruff. 96.
Torus genialis sive lectus, Qui in nuptiis sternitur in honorem genii.
Virg. 6. Æn. 603.
— lucent genialibus altis
Aurea fulcra toris. Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum genialem,
quem biennio filiæ suæ nubenti straverat, in eadem domo, &c.
GENIALITER, Adv. [γενεῶς] Opipare & laute. Ovid. 11. Met. 96.
Hospitis adventu festum genialiter egit.
GENIALITAS, atis. f. Ammian. 30. 5. Genialitas mensæ.
GENIANUS, a, um. Adj. Luxuriosus, vel Pertinens ad genium. Varr. 3.
de R. R. 9. Gallinæ Africanæ novissimæ in Triclinium genianum in-
troierunt. sic Scaliger legit. V. GENAVIUS.
GENUINUS, a, um. Adj. [γενικός] Nativus & peculiaris. Appulejus,
Genuino sermone nomen Augusti Cæsaris invocare tentavi. Gell. lib. 2.
cap. 2. Naturales & genuini honores exoriuntur.
Genuina Plauti Comœdia, non supposititia. Gell. 3. 3.
Genuini, [κρατῆρες] dicuntur Dentes posteriores, qui in extrema gin-
giva in homine gignuntur novissimi. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 2. de
Nat. Deor. 134. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his
extenuatur atque mollioribus cibis, eorum adversi acuti morfu dividunt
escas: intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Festus, Ge-
nuini dentes, quod a genis dependent.
Genuinum frangere in aliquo, Clanculum obrectare, lacerareque quem-
piam. Perf. 1. Sat. 129. Idem etiam dicitur & Genuino rodere.
Genuinum agitare, de Morfu difficili. Juven. 5. Sat. 69.

G I L

GILLO, Civitas Judææ, a qua Gilonitæ viri in ea habitantes. Jos. 15. 51.
GILLO, ōis. m. Vasis fictilis genus. V. Scriver. in Mart. 2. 85.
Item, nomen viri apud Juven. 1. Sat. 40. al. Gello.
GILLUS, Vir fuit Tarentinus, de quo Herodotus nonnulla scribit lib. 3.
GILVUS, [κίρρος] Color medius inter album & rufum, nempe is qui &
Melinus dicitur: cujusmodi mellis color esse videtur. Virg. 3. Georg. 83.
— honefti
Spadices, glaucique: color deterrimus albis,
Et gilvo. ubi Servius, Aliud est candidum esse, id est quadam
nitenti

nitenti luce perfusum : aliud album , quod pallori constat esse vicinum. Gilvus autem melinus est color. Multi autem ita legunt Albis & gilvo : ut non album & gilvum , sed albogilvum vituperet. Quod si linguli colores vituperandi sunt , quanto magis mistus uterque , id est albo-gilvus ? conf. GALBRUS.

G I N

GINDES, Fluvius Persiæ. Tibull. 4. 1. 141.

— rapidus Cyri dementia Gindes. ubi V. Brœkh.

GINGIBER. V. ZINGIBER.

GINGIVA, æ. f. [ἄλον, ἐνλον] Pars oris cui dentes inhaerent. Plin. lib. 23. cap. 6. Ex his dulcia , quæ apyrina alio nomine appellavimus , stomacho inutilia habentur , inflationes pariunt , dentes gingivasque lædunt. Juven. 10. Sat. 200.

Frangendus misero gingiva panis inermi.

Russam defricare gingivam. Catul. 37. 19.

INGIVULA, æ. dimin. [ἐλίδιον] Apul. Apol. pag. 278. Complana-torem tumidulæ gingivulæ.

INGRIO, ii, itum, ire. Anferum vocis proprium est, auctore Festo. Unde INGRA, æ. f. Saltatio funebris , quam edebant ad tibiam cognominem. Pollux, 4. 14. Scal. Poet. 1. 18.

INGRINA, æ. f. Tibiæ exiguæ genus. Festus. Unde etiam INGRITOR, vel ut nonnulli, GINGRIATOR, oris. m. apud eun-dem Festum.

INGRITUS, ūs. m. Arnob. lib. 6. de anferibus capitulinis. In anferum ponere & collocare gingritibus.

INNUS, i. m. [ἰνός, ἰνός] Hinnus, ex equo & afina natus. Varro 2. de R. R. 8. Columel. 6. 37. Martial. lib. 6. 77.

Haud aliter videtur Atlas cum compare ginno. Sic legit Scriver. Sed nonnulla exemplaria exhibent Gibbo.

IPEDES, Scytharum Populi. Ilid. 9. 2. [Sigipedes Treb. Poll. in Claud. 6. nisi erratum est, Gepidæ Vopisc. in Probo cap. 18. & Salvian. Mass. lib. 4. de Gub. Dei. quod verum nomen puto.

IPSUM, GIRUS, &c. V. GYPSUM, GYRUS.

IRGILLUS, i. Instrumentum quo fila revolvuntur. Gallicum vulgus vocat, *Un Devidoir*. Ilidor. 20. 15.

ITH, vel GIT, n. indecl. [μελάθιον] Genus feminis. Columel. lib. 6. cap. 34. pr. Plin. lib. 20. cap. 16. Gith, ex Græcis alii melanthion, alii melanspermon vocant. Optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. Medetur serpentum plagis & scorpionum. Plaut. Rud. 5. 2. 39. Os calet tibi, num gith frigefactas? Hoc autem in loco melioris notæ libri exhibent, Nunc id frigidefactas. V. Salmast. in loc.

Officinæ (inquit Ruell. lib. 3. cap. 51.) *Nigellam Romanam* appellant, rura nostra *Poiruretam*, quasi Piperaceam, dicunt, quod odoratum piperis modo referat acrimoniam, aut quia piperis vice in multis utantur. Ibid. plura : ubi contendit Gith non esse, quam Nigellam cognominant. Est &

ITRAGO, auctore Hermolao, quæ in frumentis crescit, herba inutilis feminis, gith speciem referens.

G L A

LA. Gloria, Gladiator. GLAD. Gladiator. GLA. N. L. Gloria nominis Latini. GLA. R. S. Gloria Romani Senatus. GL. R. Gloria Romanorum. LÆBER, bra, brum. Adj. [ψιλος, ἄγρις, λεοκαρηνον] Quod est læve & sine pilis. Varro 2. de R. R. cap. 2. Si quem glabrum facere velis. Martial. lib. 12. 28. Glaber crure. Sic, Glabræ fues, densæque. Columel. lib. 1. in præf. i. e. Raripilæ, ut ibidem loquitur.

Glabrior, Compar. [ψιλοτέρου] Plaut. Aul. 2. 9. 6.

— Tu iustum gallum, si sapias,

Glabriorem reddes mihi quam vultus ludii'ft.

LABELLUS, Adj. dimin. [λαβέλλιον] Apulejus lib. 1. Florid. pr. pag. 341. Quod Apollo efflet & coma intonsus, & genis gratus, & corpore glabellus.

LABELLA, æ. f. Id interstitium quod supercilia super nasum difterminat, quia sine pilis esse consuevit. Mart. Capella lib. 2. pag. 24. Quam una deosculata philologiæ frontem illic, ubi pubem ciliorum difterminat glabellæ medietas. [Nisi Glabella legendum, ut sit Adj.]

LABRËTUM, i. n. [ψιλον] Glabreta in agro dicuntur, Loca in quibus, propter aliquem humorem noxium, segetes non proveniunt. Columel. lib. 2. cap. 9. Ea glabreta tignis adhibitis notari convenit : ut suo tempore vitis ejusmodi medeamur.

LABRATOR, oris. Qui pice, seu psilothro corpus lævigabat. Erat inter officia domus Augustæ.

LABRARIUS, i. m. Idem. Vetus inscriptio : DIOPHANTVS, TI. CAESARIS. ORNATOR. GLABR. i. e. Ornator glabriorius. V. Scalig. ad Manil. lib. 4. 151. pag. 362. ed. Argent. Unde &

LABRARIA, æ. f. Quæ spoliât & expilat. Martial. lib. 4. 28. De Meretrice avara.

LABRIO, Cognomen est Aciliorum ab habitu corporis uni alicui impositum, quod depilis esset, & ab eo ad suos posteris propagatum. Glabri enim depiles sunt. Cic. 6. Att. 1.

LABRO, [ψιλον] ære. Pilos auferre. Columel. lib. 12. cap. 53. Quum ab aqua pridie fues prohibiti sunt, postero die mactantur : & vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrantur.

LABREO, [ψιλόμαι] ære. pro eo quod est Glabrum fieri utitur. Columel. lib. 2. cap. 9. Loca glabrentia.

LABRESCO, [μεδάω] ære. Glabrum fieri, i. e. Sine pilis aut capillis ut plumis fieri, quod evenit nonnunquam aliquo morbo.

Glabrescit etiam area, quum herbis attritis complanatur. Columel. lib. 2. cap. 20.

LACIRS, ei. f. [παράς, κρυμὸς, παρκετός, κούσπαλον] Aqua congelata. Plin. lib. 8. cap. 28. Aure ad glaciem apposita.

Glacies æris, duriuscula translatio est pro Duritie. Lucret. 1. 493.

Tum glacies æris flamma devicta liquefcit. Hic Glaciem æris dixit, audacia in loquendo pæne temeraria, pro Soliditate, rigore, & duritie, quod talis glacies fit. Vel potius Græcos imitatus est, quibus πάχος, id est glacies, etiam saxum significat solidum & durum, sed & frigus. Turneb.

Aspera glacies. Virg. 10. Ecl. 49.

Ah, tibi ne teneras glacies fecet aspera plantas.

Astricta ventis glacies. Ovid. 1. Met. 120.

Cærulea glacie concretus. Virg. 1. Georg. 236.

Fragilis glacies. Ovid. 1. de Arte Am. 374.

Frigida glacies lædit molle pecus. Virg. 3. Georg. 298.

Frigidius glacie pectus. Ovid. 1. Epist. 22.

Futilis glacies ictu dissiluit. Virg. 12. Æn. 740.

Indurata glacies. V. INDURO.

Iners stat glacies. Hor. 2. Carm. 9. 5.

Lucidior glacie. Ovid. 13. Met. 795.

Nivalis glacies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 70.

Saucia sole incerto glacies. Ovid. 2. Met. 808.

Ignis exolvit glaciem. Lucret. lib. 6. 878.

Flumina trudent glaciem. Virg. 1. Georg. 310.

GLACIO, [παγνύω] ære. In glaciem convertere. Plin. lib. 14. cap. 21.

Glaciata moles prodigii modo.

Glaciare, pro Glaciari. Plin. lib. 29. cap. 3. ad fin. Fit autem hieme, quoniam æstate non glaciatur nisi accepta cera.

Jupiter glaciatur nives. Hor. 3. Carm. 10. 7.

Glaciari, In glaciem converti. Plin. lib. 24. cap. 13. Flore ejus aquam glaciari Pythagoras tradit.

Humor glaciatur in gemmas. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita red-ditus ubi gignuntur, glaciatur arefcitve in gemmas carbunculis similes.

GLACIAN, Partic. [παγνύων] ut, Glaciantes auræ Boreæ. Valer. 4. Argon. 722. al. Glaciales.

GLACIATUS, aliud Partic. [παχθείς] Columel. lib. 7. cap. 82. Nec dubium quin fici ramulis glaciatus caseus jucundissime capiat. i. e. Coagulatus.

Humor glaciatus in grandines. Plin. lib. 2. cap. 39.

GLACIALIS, e. Adj. [κρυμῶδης] Quod in glaciem astringi solet. Juven. 2. Sat. 1.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glaciale

Oceanum. Columel. lib. 3. cap. 1. Declinatio mundi glacialis.

Fretum glaciale. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 176.

Frigus glaciale. Ovid. 9. Met. 581.

Polus glacialis. Sen. Herc. fur. 1.

GLACITO, ære. Proprium est vocis anferum. Auctor Philomelæ, 19.

Cacabat hinc perdix, hinc glaciatur improbus anfer. Quidam le-gunt Glositat, alii Gratat. [Cur non potius Glocitat? V. GLOCIDO.

GLADIUS, i. m. [μάχμαρα, κνήστις] Varro de L. L. 4. 24. Gladius, c in g commutato, a Clade, quod fit ad hostium cladem. Plaut. Trin. 1. 2. 92.

Dedisti næ hoc pacto ei Gladium, qui se occideret. i. e. Mi-nistrasti materiam & adjumentum ad perniciem.

Sica & gladius. Cic. 3. in Catil. 8.

Gladii jus. Potestas animadvertendi in facinorosos meri imperii est, ut jurisconsulti scribunt, idque gladii jus est. Quod quidem ex ea tractum est consuetudine, quod principes Romani præsidibus & præfectis prætorio, iisque, quibus hoc imperium esse volebant, gladium dabant. Id facile est conjicere ex verbis Papinii sic scribentis, 5. Silv. 2. 177.

Felix qui magno jam nunc sub præfide juras,

Cuique facer primum tradit Germanicus enssem. Sed & Imperatoris gladius unius erat curæ commissus, præfecti scilicet prætorio, quum Imperator etiam multo magis merum imperium teneret, quam quibus eam potestatem in provinciam euntibus mandabat. Turneb.

Acutus gladius. V. ACUO.

Cruentus gladius. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Enormes gladii. Tacit. Agric. 36.

Fulgens gladius. Cic. 5. Tusc. 62.

Ingentes gladii. Tacit. Agric. 36.

Minax gladius. Firmic. lib. 6. cap. 31. Tunc enim gravia vulnera minax contentendum gladius infligit.

Plumbeus. V. p. p. Jugulare &c.

Vacuum vagina gladius, Nudatus, Strictus. Cic. pro M. Marcel. 17.

Vidimus tuam victoriam prætorum exitu terminatam, gladium vagina vacuum in urbe non vidimus. Hypallage est.

Cingere se gladio. V. CINGO.

Comprehendi cruento cum gladio. Cic. 2. de Orat. 170.

Conficere gladio nostro sententiam alicujus, est quod alia forma dicitur, Jugulare & conficere sermonem alterius : h. e. Verbis nostris ita facere, ut ejus sententia minus proberetur. Cic. pro Cæcili. 82. Aut tuo (quemadmodum dicitur) gladio, aut nostro, defensio tua conficiatur necesse est.

Diffringere gladium. Cic. 3. Off. 112.

Educere gladium e vagina. Cic. 2. de Invent. 24.

Eunt gladii per latus meum. Ovid. 10. Epist. 88.

Extrahere gladium e vulnere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Fabricare gladium. Quintil. lib. 3. cap. 2. & lib. 2. cap. 16.

Finire dolorem gladio. Ovid. 1. de Pont. 6. 41.

Imbuere scelere gladium. V. IMBUO.

Incumbere gladio. V. INCUMBO.

Infigere gladium hosti in pectus. V. INFIGO.

Insequi aliquem stricto gladio. Cic. 2. Philipp. 21.

Ire per ignes & gladios. Ovid. 8. Met. 76.

Jugulo hunc suo sibi gladio. Erasmi. Suo gladio, fuove telo jugulari dicitur, Qui suis ipsius dictis revincitur : aut Qui suo pte invento, dolore capitur, denique in quem quocunque modo seu dictum seu factum retorquetur, quod ab ipso profectum sit. Translatum ab his, qui in pugna suis ipsorum telis aliquando confodiuntur. Ter. Adel. 5. 8. 14.

Jugulare plumbeo gladio, est Futili levique argumento convincere quempiam. Cic. 1. Att. 13. Quum illum plumbeo gladio jugulatum cerneret diceret. Idem 4. de Fin. 48. Frigidum argumentum, Plumbeum appellat pugionem. Erasmi.

Micant gladii. V. MICO.

Micantes triste gladii. Lucret. lib. 1.

Nudare gladios. V. post NUDUS.

Obrundere gladios. Claud. in Conf. Mall. Theod. 167.

Occupaverunt portas districtis gladiis. Cæf. 7. Bell. Gall. 12.

Percutere gladio. V. PERCUTIO.

Perfodi gladiis. V. PERFODIO.

Pectora gladio petit. Ovid. 5. Met. 185.

Recondere gladium in vaginam. Cic. 2. de Invent. 14.

Recondere gladium lateri, Infigere in latus. Ovid. 12. Met. 483.
 Rejecimus mucrones gladiatorum a jugulis nostris, Repulimus. Cic. 3. in Catil. 2.
 Retudimus gladios in remp. districtos. Cic. 3. in Catil. 2. Al. Retorsimus.
 Stringere gladios. Virg. 12. Æn. 278.
 Stricti gladii. Ovid. 15. Met. 801.
 Trajectus gladio. Ovid. 2. Epist. 140.
 Transegit seipsum gladio. Tacit. 14. Ann. 43.
 Gladium, neutro genere dictum esse apud antiquos auctor est Nonius 3. 106. Lucil.
 Hærebat mucro gladium in pectore totum. [Suspecta mihi.
 Gladius, [ἐπίσκιος] Piscis apud Plin. lib. 32. cap. 11.
 GLADIOLUS, i. m. [μαχαίριον] dimin. Apul. Miles. 2. pag. 122.
 Gladiolo solito cinctus. Item
 Gladiolus, [ἐπίφιος] Herba quædam, quod sit foliis gladii similis. V. Plin. lib. 21. cap. 11.
 GLADIOLA, æ. f. Idem. Messalæ vox apud Quintil. 1. 6. pag. 83.
 Burm. quam illo ævo vix tolerabilem pronunciat. [Neutrum plurale videtur, a sing. Gladiolum. Sed forte Gaudiola legendum.
 GLADIARIUS, i. m. [ἐπιφορτὸς] Gloss. Gr. Lat.
 GLADIATOR, ōris. [κυνόμαχος] Gladiatores, Servi homines dicuntur, quos lanistæ artem armorum docebant: quique in foro, seu quo alio in loco depugnabant, populi delectandi gratia. Dicuntur & generaliter Omnes qui gladiis pugnant, etiam discendi gratia.
 Gladiatoris appellatione sæpissime per contumeliam Audacem ad facinus hominem designat Cicero passim, ut ipse docet, 7. Philipp. 17.
 Græchorum potentiam majorem fuisse arbitramini, quam hujus gladiatoris futura sit? quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed ut appellant ii qui plane & Latine loquuntur. Plura exempla infra subjecta sunt.
 De Gladiatorum origine ac causa Julius Capitolinus in Maximo & Balb. cap. 8. habet hoc pacto. Unde mos tractus sit, proficiscentes ad bellum imperatores ut munus gladiatorium & venatus darent, breviter dicendum est. Multi dicunt apud veteres hanc devotionem contra hostes factam, ut civium sanguine litato, specie pugnarum fortunam faciant. Alii hoc litteris tradunt, quod verisimilius credo, ituros ad bellum Romanos debuisse pugnas videre, & vulnera, & ferrum, & nudos inter se coeuntes, ne in bello armatos hostes timerent, aut vulnera & sanguinem perhorrescerent.
 Gladiatorum vocabulo etiam Ipsa gladiatoria spectacula appellantur. Cic. 9. Philipp. ad fin. Circumque eam statuam ludis, gladiatoribusque liberos posterosque ejus quaque versus pedes quinque habere. Gladiatoribus, i. e. Quum gladiatores pugnant.
 Gladiatorum munus primum Romæ datum est in Foro boario, Appio Claudio, M. Fulvio Consulibus. Dederunt M. & D. Bruti, funebri memoria patris cineres honorando. Hæc Valer. Max. lib. 2. cap. 4. 7.
 Gladiator. Plura genera Gladiatorum erant, Samnites, Provocatores, Retiarii, Mirmillones. ex his oppositi in pugnis Samnites, & Provocatores: quod illa Ciceronis verba in oratione pro Sextio 134. videntur ostendere: Quæ ne de venalibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatoris ornari, & sortito alios Samnites, alios Provocatores fecerit. Retiarii autem, & Mirmillones componebantur: id quod Valer. Max. lib. 1. 7. 8. & Quintil. lib. 6. cap. 3. ubi de Pedonis dicto, declarat. Samnites ad pugnandum primo lenti: Provocatores ex se nomen sumpserunt, quia certaminis initio provocare adversarios solerent. unde Hor. 2. Epist. 2. 98.
 Lento Samnites ad limina prima duello. Mirmillones & Secutores dicebantur: quod, si quis Festum, & Quintil. lib. 6. & Suet. in Calig. 30. legerit, facile poterit conjicere. de Secutoribus meminit & Cic. 7. Att. 14. & Juven. 8. Sat. 210. Ex commentario P. Manut. in Orat. pro Sext. l. c. V. MIRMILLO, & Retiarius in RETE, & Sequor in SEQUOR. Plenissime de singulis Lips. Saturnal. lib. 2.
 Cum Munus gladiatorum significare vellent, Gladiatorum dicebant, ut Cic. 1. Att. 24. item lib. 1. bis, & Philipp. 9. item 10. Fam. 23. Pedianus, Dare gladiatorum, dixit, quum subintelligeret, munus. Ex nostro commentario in Epist. ad Att. [Hæc loca, quæ non reperi, vereor ne falso allegentur. Enimvero vel Gladiatores, vel Munus simpliciter, pro Munere gladiatorio dixisse veteres ignorare nemo potest, qui eos obiter lectitant. Gladiatorum vero n. g. ἰαπωνικὸς pro Gladiatoriibus positum legere me non memini.
 Genera gladiatorum plura: quorum primum lusus equestrium, duo enim equites, præcedentibus prius signis militaribus, unus a porta Orientis, alter ab Occidentis, præcedebant in equis albis, cum aureis galeis, minoribus & habilioribus armis. Retiarius, ab armaturæ genere, in gladiatorio ludo contra alterum pugnantem occulte ferebat rete, quod Jaculum appellatur; ut adversarium cuspide insequentem operiret, implicitumque viribus superaret, quæ armatura pugnabat Neptuno, tridentis caussa. Secutor est ab insequendo retiarii dictus: gestabat enim cuspidem & massam plumbeam, quæ adversarii jaculum impediret; ut, ante quam ille feriret rete, iste superaret. hæc armatura sacrata erat Vulcano. ignis enim aquam semper insequitur, ideoque cum retiario componebatur, quia ignis & aqua semper inter se inimici sunt. Laqueatorum pugna erat, fugientes in ludo homines, injecto laqueo impeditos prostrare, amictos umbone pelliceo. Velitum pugna erat ut ultro citroque tela objectarent. erat autem eorum varia pugna, & spectantibus gratior quam reliquæ. Velites autem vocati sunt, sive a volitatione, sive a civitate Etruscorum, quæ Veletes vocabatur. Isidorus de Etymologiis. 18. 53. seq.
 Familia gladiatorum. Cic. pro Sulla, 55. Est turba gladiatorum ex eodem ludo.
 Centum paria gladiatorum. Hor. 2. Serm. 3. 85. Paria enim fere numerabant.
 Athletæ & gladiatores. Cic. in Orat. 228.
 Homines gladiatores & scarii. Cic. pro Rosc. Amer. 8.
 Importunissimus gladiator. V. IMPORTUNUS.
 Infcius armorum gladiator. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Vetus ac nobilis gladiator. Cic. pro Rosc. Amer. 17.
 Bonus gladiator rudem tam cito accepit. Cic. 2. Philipp. 24.
 A gladiatore cessisse lanista videtur. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Al. A gladiis recessisse.
 Cum buttuario gladiatore decertare. Cic. in Pison. 19. Quia ad busta dimicabant. V. in BUSTUM.

Gladiator & militi armorum ars ludicra prodest. Cic. 2. de Orat. 84.
 Victus repetit gladiator arenam. Ovid. 2. Trist. 17.
 Gladiatores nobiles. Cic. 3. Philipp. 35. Quod gladiatores nobiles faciunt, ut honeste decumbant, faciamus & nos.
 Gladiator, Gladiorum artifex. Arcadius l. ult. D. De jure immunitatis, Carpentarii, scandularii, gladiatores, tubarii, cornuarii, &c. Quem in locum sic ait Budæus, Gladiatores hic, si verbum mendosum non est, non μισομάχοι sunt, qui ab lanista instituebantur: sed μαχαίροισι, hoc est gladiarii, & telorum artifices.
 GLADIATORIUS, a, um. Adj. [κυνόμαχος] ut, Gladiatorius ludus. Cic. 2. in Catil. 91. Nemo est in ludo gladiatorio paulo ad facinus audacior, qui se non intimum Catilinæ esse fateatur.
 Animus gladiatorius. Erasim. Proverbii speciem habet quod legitur in Phorm. Ter. 5. 7. 71. Hi gladiatorio animo ad me affectant viam. Quo significatur, Ita tendi ad nocendum alteri, ut id cum proprio etiam periculo tentetur, animo pertinaci, paratoque vel perdere, vel perire. Nam gladiatori composito ad certamen hæc pugnae proposita fors est, aut occidere si occupaverit, aut occumbere si cessaverit. Quicquid insigniter improbum est, & ad omnem contentionem paratum, gladiatorium appellamus. Gladiatoria corporis firmitas, gladiatoria audacia, gladiatorius animus. Hæc Erasim. in Adagio, Bithus contra Bacchium. Certamen gladiatorium. Cic. 2. de Orat. 317.
 Congressus gladiatorius. Plin. lib. 8. cap. 2.
 Locus gladiatorius. Cic. pro Muren. 73. Nec si virgo Vestalis hujus propinqua & necessaria locum suum gladiatorium concessit huic, non & illa pie fecit, & hic a culpa est remotus. Al. Gladiatoriibus.
 Munus gladiatorium. Plin. lib. 15. cap. 18. Ara inde sublata gladiatorio munere Divi Julii, quod novissime pugnavit in foro. [Hic intelliguntur & Ipsi gladiatores, & Dies ipse, quo pugnarunt.
 Pugna gladiatoria. Cic. pro Milon. 93.
 Qui munus gladiatorium, seu gladiatores dabat populo, vocabatur Dominus. Cic. 2. Att. 19. [Non satis ex hoc loco apparet. En verba: Gladiatoriibus, qua dominus, qua advocati sibilis conscissi. i. e. Die quo gladiatorium munus datum fuit.
 Gladiatorium quoque ponunt sine adjecto scriptores, subaudito substantivo. Liv. 44. 31. Vix gladiatorio accepto, decem talentis, ab rege rex, ut in eam fortunam recideret. subaudi Præmio, vel Auctoramento.
 Gladiatorium est stomachari. h. e. Gladiatorum proprium, non autem virorum fortium. Cic. 4. Tusc. 48. An vero vir fortis nisi stomachari cœperit, non potest fortis esse? Gladiatorium id quidem: quanquam in eis ipsis videmus sæpe constantiam.
 GLADIATORIE, Adv. Lampr. in Commod. 15. Quæ gladiatorie faceret
 GLADIATŪRA, æ. f. [κυνόμαχος] Pugna gladiatoria, sive Congressus gladiatorum. Tacit. 3. Ann. 43. Adduntur e servitiis gladiatoria destinati.
 GLANDOMIRON, [Γλανδομίρων] Hispaniæ Tarraconensis urbs Ptolem. Vulgo hodie Mondavédo.
 GLANIS VEL CLANIS [κλάνις] olim Liris Fluvius dictus Etruriæ. testis Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5. ubi & alterius ejusdem nominis fluvii meminit, qui in Tiberim influit.
 GLANS, glandis. f. [βάλανος, δρυϊδανός] Fructus arboris quercus Plin. lib. 7. cap. 56. Ceres frumenta invenit, quum antea glandes vescerentur.
 Glans, Fructus omnium arborum glandiferarum. Plin. lib. 16. cap. 5. Dulcissima est omnium glans fagi. Virg. 4. Georg. 81.
 Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.
 Glandem quæ proprie intelligitur, ferunt robur, quercus, esculus, cernus, ilex, suber. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Glandis appellatione, (inquit Cajus in l. Qui venenum. D. de verb. & rer. signif.) Omnis fructus ut Jabolenus ait, continetur exemplo Græcæ fermonis, apud quos omnes arborum species ἀκρόδρυα appellantur.
 Caduca glans est, Quæ ex arbore cecidit, inquit Paul. in l. Silva cædua. D. de verb. signif. Lucret. lib. 5. 1362.
 Cerrea glans. V. CERREUS.
 Fagea glans. Plin. lib. 16. cap. 5. Namque alia fageæ glandi figura alia quernæ, & alia ilignæ.
 Hiberna glans. Virg. 10. Ecl. 20.
 Uvidus hiberna venit de glande Menalcas.
 Iligna glande nutritus aper. Hor. 2. Serm. 4. 40.
 Quernæ glans. Columel. lib. 9. cap. 1. Quernæ glandis, ilignæ nec minus cerreæ.
 Glans & pabulum. Cic. de Arusp. Resp. 5. Quid enim hunc persequi pecudem ac belluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptum
 Glans, Plumbum in modum glandis formatum, quod antiqui milites in bello jaculabantur. Sallust. in Jugurth. 57. Pars minus glande aut lapidibus pugnare. Hirt. Bell. Afr. 20. Sagittasque & tela uti fierent complura, curare, glandes fundere, fudes comparare. Stat. 1. Achill. 436.
 Plumbea glans. Lucret. lib. 6. 178.
 Denique glans est Summa pars penis, quæ præputio tegitur. Cels. 7. 2.
 Glandis in nominativo sing. poni apud poetas notat Probus in Catho. V. Erythr. Ind. ad Virg.
 GLANDŪLA, æ. dimin. [βαλάνιον]
 Glandula, [ἀδὴν] Caro glandulosa in sue, quæ ab antiquis boni saporis putabatur. Martial. lib. 3. 82.
 Partitur apri glandulas palæstritis.
 GLANDULOSUS, a, um. Adj. [ἀδινώδης] Plenum glandulis. Columel. lib. 7. cap. 9. Qui porcum laudat, qui est amplæ & glandulosæ cervici
 GLANDIUM, i. n. [ἀδὴν] Pars quædam intestinorum est, ut inquit Priscianus. Alii volunt esse Partem apri juxta cervicem, vel ipsam cervicem. In hac enim glandulæ positæ sunt. Plaut. Capt. 4. 4. 7.
 Arripuit gladium, prætruncavit tribus tergoribus glandia. Plin. lib. 8. cap. 51. Idem lib. 16. cap. 38. Quibusdam sunt tubera sicut carne glandia. Idem lib. 17. cap. 6. V. Harduin.
 GLANDIONIDA, æ. f. Glandionidam dixit parasitus apud Plaut. Mer. 1. 3. 27. pro Glandiis, ut Pernoniden pro Pernis. Ita enim scribendum esse docet Gronovius. Quæ nomina ad eum modum per lasciviam jocum parasiticum formantur:
 Glandionidam, Suillam, laridum pernonidem, aut
 Sinciput, aut polimenta porcina, aut aliquid ad eum modum.
 V. Gronov. in loc.

GLANDIFER, ĕra, ĕrum. Adj. [*βαλανοφόρος*] Quod glandes producit. Cic. 1. de Legib. 2. Quare glandifera illa quercus, ex qua olim evolavit Nuntia fulva Jovis, &c. Ovid. 12. Met. 128.

Glandifera & fructuosa arationes. Cic. 2. Philipp. 101. Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & Leontini, in Pop. Rom. patrimonio glandifera & fructuosa ferebantur.

Etiā Fagus glandifera. H. St.

GLANDARIUS, a, um. Adj. [*βαλανιδης*] denominativum a Glande: ut Glandaria silva, Quæ servatur glandis ferendæ causa. Cato cap. 1.

GLANUM, [*Γλανών*] Salyum civitas in Gallia Ptolemæo. Vulgo *Gar*.

GLANIS, idis. f. vel **GLANUS**, i. m. [*γλανίς*] Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 43. Cantius, qui & glanis vocatur, averfos mordet hamos, nec devorat, sed eca spoliatur.

GLAPHYRUS, a, um. Adj. [*γλαφυρός*] Festivus, jucundus, ornatus, politus. Nomen proprium nobilis Citharædi. Juven. 6. 77. Martial. lib. 4. 5. Vendere nec vanos circa palatia fumos: Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro.

GLAREA, æ. f. [*ψηφίς*] Minutissimi lapilli, qui in fluviorum ripis, vel maris litoribus reperiuntur: vel terra potius fabulosa, hujusmodi minutis lapidibus plena. Columel. lib. 2. cap. 2. Qui cum parte dimidia lapides minutos vel nudam glaream receperint. Idem lib. 6. cap. 23. Stabula sunt optima faxo aut glareæ strata.

Pulvis & glareæ. Cic. 3. Q. frat. 1. Eo loco pulvis non glareæ injecta est. Glareæ & arena. Columel. lib. 11. cap. 3. Nisi aut nudæ glareæ, aut sine ullo robore solutissimæ arenæ.

Dura glareæ. Tibul. lib. 1. 7. 59.

Jejuna glareæ, i. e. Sicca & sterilis terra. Virg. 2. Georg. 212. Servius.

GLAREOLA, æ. dimin. Plaut. Glareolam manu effundens. [Sed non reperi. Forte in Suppl.]

GLAREOSUS, a, um. Adj. Plenum glareæ. Plin. lib. 26. cap. 8. Silaus nascitur glareosis & perennibus rivis, cubitalis, apii similitudine. Glareosa & faxosa amat ficus. Columel. de Arborib. cap. 21.

Glareosa & fabulosa arva. Columel. lib. 2. cap. 10.

Glareosa faxa. Liv. 21. 31. extr. Sigonius ex vetustis codicibus legit Glomerosa. Sed veterem lectionem retinuit Gronov.

GLASTUM, i. n. [*γλάστιον*] Herba qua fullones pannos inficiunt. Plin. lib. 22. cap. 1. Simile plantagini glastum in Gallia vocatur: quo Britannorum conjuges nurusque toto corpore oblita, quibusdam in sacris nudæ incedunt, Æthiopum colorem imitantes. Cæsar etiam auctor est, Britannos se hac inficere, quo horridiori sint aspectu in pugna, lib. 5. Bell. Gall. 14. uti quidem in multis codd. scriptum extat. Alii Vitro legunt. V. Ciacc. & Davies. ad loc.

GLAUCITO, ære. Verbum proprium catulis. Aucl. Philom.

Glaucitæ & catulus: at lepores vagiunt.

GLAUCIUM, [*γλαυκίον*] Herbæ genus silvestris & erraticæ, Rhœa vocatur: alii Paralion dicunt, nascitur in afflatu maris, aut nitroso loco. Hæc Plin. lib. 20. cap. 19. Glaucion (inquit Hermolaus) foliis densis, minoribus quam papaveris, fordioribusque, gustu amaro cum quadam astrictione, granum habet crocei coloris.

GLAUCOMA, **GLAUCOPIS**. V. **GLAUCUS**.

GLAUCUS, a, um. Adj. [*γλαυκός*] Quod admistum habet viridi colori alborem quendam. Unde Virg. 4. Georg. 182. Glaucas falices, & olivas, & ulvam & equum dixit. Gell. lib. 2. cap. 26. Sed ne viridis quidem color pluribus quam a nobis vocabulis dicitur. Neque non potuit Virgilius (V. mox) colorem equi significare viridem volens, cæruleum magis dicere equum, quam glaucum: sed maluit verbo uti notiore Græco, quam inusitato Latino. Nostri autem Latinis veteribus Cælia dicta est, quæ a Græcis *γλαυκώπις*, ut Nigidius ait, de colore cæli, quasi Cælia. Plin. lib. 9. cap. 36. de conchyliis loquens, Unde conchyliis pretia, quis virus grave in fuco, color austerus in glauco, & irascenti similis mari? Amictus glaucus Juturnæ. Virg. 12. Æn. 885.

Tantum effata, caput glauco contextit amictu, Multa gemens: & se fluvio dea condidit alto. Ubi Servius, Glaucio amictu, quasi propter undarum similitudinem.

Arundo glauca. Virg. 10. Æn. 205.

Equus glaucus. Virg. 3. Georg. 82. — honesti Spadices, glaucique. Ubi Servius, Glauci, Felineis oculis, i. e. Splendore perfusus.

Fronde glauca canentia falicæ. Virg. 2. Georg. 13.

Fructus glauci olivæ. Claud. 2. in Eutrop. 271.

Oculi glauci, iidem qui & Cælii, quales sunt felis & leonis, & noctuæ oculi. Plin. lib. 8. cap. 21. Atque hinc ab Homero *γλαυκῶπις Ἀθήνη* est appellata, hoc est Pallas cælis & glaucos oculos habens: quod antiqui summam puellarum pulchritudinem in glaucis oculis constituebant. conf. paulo supra ex Gellio & Virg. allata.

Oliva glauca. Stat. 2. Silv.

GLAUCUS, i. m. Piscis lautus & nobilis. V. Non. de Re Cib. 3. 28. Buleng. de Conviv. 2. 30. Plin. 9. 16. Quidam rursus æstus impatientia, mediis fervoribus sexagenis diebus latent, ut glaucus, aselli, auratæ. Idem lib. 39. cap. 11. Tradunt glaucum æstate non apparere.

GLAUCUS, [*Γλαύκος*] Hippolochi filius, Bellerophonis nepos, auxilio Trojanis venit: cum quo Diomedes memor veteris hospitii junctis dextris amicitiam inivit, armaque commutavit ænea pretio novem boum, cum illius aureis armis, quæ centum erant boum. Aucl. Homer. Il. 6. 216.

Glaucus, Sisyphi filius, qui apud Potniam regnavit, equas alebat humana corpora pascentes, a quibus & ipse postremo devoratus. Auctor Probus grammatic. Servius vero dicit Glaucum Potniaden, sacra Veneris spernentem, ab equabus suis, quibus ad currum utebatur, dilaceratum. Virg. 3. Georg. 267.

— quo tempore Glauci Potniades malis membra absumere quadrigæ.

Alius fuit Minois filius, ab Æsculapio vitæ redditus. Hygin. Fab. 49.

Glaucus, Antenoris Trojani filius, ab Agamemnone interfectus, ut est auctor Dictys Cretenensis lib. 4. cap. 7.

Alius item Lemnius statuarius apud Stephanum in *Ἀθήναις*.

Alius inter ministros Vulcani, qui Compactionem ferri excogitavit, commemoratur ab Herodoto lib. 1. & ex eo Steph. l. c.

Glaucus piscator, ut habetur in fabulis, pisces captos supra ripam explicuit, donec retia ficcarentur. At illi contacta herba, colligentes sese in mare profuerunt. Glaucus eam herbam degustans, immortal-

tatem adeptus Deus marinus factus est, ut est apud Ovid. 13. Met. extr. Biformis glaucus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 12.

GLAUCINUS, Adj. [*γλαυκινός*] Glauci colorem habens. Mart. 9. 18. Pallia donavit glaucina, Cosme, tibi.

GLAUCOMA, ātis. n. & **GLAUCOMATUM**, i. n. & **GLAUCOMA**, æ. f. [*γλαυκώμα*] Vitium ejus humoris in oculis qui Crystallinus appellatur, nempe dum in colorem glaucum mutatur. Plaut. Mil. 2. 1. 70. Glaucomam ob oculos objiciemus: eumque ita Faciemus, ut quod viderit, non viderit. Plin. lib. 29. cap. 6. Glaucomata dicunt magi cerebro catuli septem dierum emendari, &c. Vetusiores in feminino plerumque usurparunt. V. Voss. Instit. Orat. 5.

GLAUCOPIS, idis. f. [*γλαυκώπις*] V. Glauci oculi, in **GLAUCUS**.

GLAUX, aucis. f. Herba. Plin. 27. 9.

G L E

GLEBA, æ. f. [*βῆλαξ, βῆλον*] Cæspes terræ: dicta quod sit quasi Globus, aut terra conglobata. Cic. pro Cæcin. 60. Quid igitur, si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris? Cæspes & gleba. Cic. pro Cæcin. 60. Vinctes profecto non fuisse armatos eos qui saxa jacerent, quæ de terra tollerent: non esse arma cæspites, neque glebas. Cunctantes glebæ. Virg. 2. Georg. 236. i. e. Magnæ & graves. Putris gleba. Virg. 1. Georg. 44. Uviseræ glebæ. Sil. lib. 7. Adimere nec glebam de aliquorum agris. Cic. 3. de Lege Agrar. 3. Frangere inertes glebas rastris. Virg. 1. Georg. 94. Humare glebis, Injecta terra. Cic. 2. de Legib. 57. Injecta in os gleba. Cic. 2. de Legib. 57. Al. In eos. Ostendere aquiloni supinatas glebas. Virg. 2. Georg. 261. Possidere ullam agri glebam. Cic. 5. Verr. 28. Sitiens gleba, Sicca humus. Claud. de Bell. Gild. 151. Versare ligonibus glebas. Hor. 3. Carm. 6. 39. Virens gleba, i. e. Cæspes. Juven. 12. Sat. 85. Uruntur ficcis semina glebis. Hor. Epod. 16. 55. Lycii Indici glebæ. Est autem Lycium Indicum, Medicamenti genus. Plin. lib. 24. cap. 14. Indici differentia, glebis extrinfecus nigris, intus rufis. Hinc facile colligas, rem omnem in globi modum constructam, posse glebam appellari. Sic Lucret. 3. 328. Glebæ thuris. Plin. lib. 36. cap. 6. Inter hos primum, ut arbitror, marmoreos parietes habuit scena M. Scauri, non facile dixerim sectos, an solidis glebis positos. Et cap. 19. ad finem, Phrygius lapis gentis nomen habet. Est autem gleba pumicosa.

GLEBARIUS, a, um. Adj. ut Boves glebarii. Varro 6. de L. L. 4. Equeis, ut dicti valentes glebarii, qui facile proscindunt glebas, &c.

GLEBOSUS, a, um. Adj. [*βλακώδης*] In formam Glebæ. Plin. lib. 35. cap. 15. de sulphure, Genera quatuor: vivum quod Græci apyron vocant, nascitur solidum, hoc glebosum. h. e. In formam glebæ. Compar. Plin. lib. 35. cap. 16. Altera glebosior, candida. de Samia terra.

GLEBALIS, e. Adj. Ammian. 23. 5. Agger glebalis.

GLEBATIM, Adv. Lactant. Mort. Perf. cap. 23. pr. Agri glebatim metiebantur. i. e. Per singulas glebas.

GLEBULA, æ. f. dimin. [*βλακίον*] Columel. lib. 1. 6. extr. Lapillisque carent, & glebulis, quas per trituram fere terrena emittit area. Valer. Max. 5. 3. ext. 3. Nullam, quæ offibus ejus injiceretur glebulam invenit. conf. Juven. 14. 165. Deinde de aliis rebus; ut, Glebulæ nivis; eodem modo ac Gleba.

GLEBULENTUS, a, um. Adj. Apul. de Deo Socr. pag. 46.

GLECHON, ōnis. m. [*γλήχων*] Pulegium. Apul. de Herb. 92. Diosc. 3. 36.

GLECHONITES, æ. m. [*γληχωνίτης*] Vinum ex pulegio. Columel. 12. 35. Diosc. 5. 54.

GLESSUM, i. n. Electri species. Plin. lib. 37. cap. 3. pr. Certum est gigni in insulis Septentrionalis Oceani, & a Germanis appellari glessum. Itaque & a nostris unam insularum ob id Glessariam appellatam, Germanico Cæsare ibi classibus rem gerente, Austraviam a Barbaris dictam. Nascitur autem defluente medulla pinei generis arboribus, ut gummi in cerasis, resina pineis. Erumpit humoris abundantia: densatur rigore vel tepore autumnali. Tacit. de Germ. 45. 6. Soli omnium succinum, quod ipsi Glessum vocant inter vada, atque in ipso litore legunt. V. & Buleng. de Conviv. 4. 13. conf. ELECTRUM.

GLEUCINUM, i. n. [*γλευκίνιον*] Oleum musto & odoramentis conditum, *κλεῦκος*, mustum. Gleucini olei compositionem vide apud Columel. lib. 12. cap. 51. Plin. lib. 23. cap. 4. Gleucino mustum incoquitur vapore lento. Ab aliis sine igne, circumdatis vinaceis, diebus xxi bis singulis permistum. Confumiturque mustum oleo. Postea recenset quæ admisceantur odoramenta. Gleucini quoque meminit abunde Dioscor. lib. 1. 156.

G L I

GLIS, gliris. m. [*ελις*] Animal muri simile, quod nutritur in arboribus, & bonam partem anni somno consumere dicitur. Admittebatur convivii veterum. V. Næv. apud Non. 2. 633. Plin. lib. 8. cap. 57. Martial. 3. 58. Somnulosos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.

GLIRARIUM, i. n. [*ελειστροφίον*] Locum in quo nutriuntur glires. Varro 3. de R. R. 15. Glirarium dissimili ratione habetur, quod non aqua, sed maceria locus sepitur.

GLIRIUS, a, um. Adj. Torpens, stupidus. Gloss. Isidor.

GLISCO, [*ἐπιδιδυμι*] ĕre. Crescere est, inquit Festus: at proprie Latenter crescere significat. V. Serv. ad Virg. 12. Æn. 9. Gebh. Crep. 3. 5. Plaut. Afin. 5. 2. 6. Pulchre hoc gliscit prælium. Idem Capt. 3. 4. 27. Cic. in Hortens. Ad juvenilem libidinem copia voluptatum gliscit illa, ut ignis oleo. Gell. lib. 2. cap. 7. Eadem autem ipsa, quæ crescente luna gliscunt, deficiente contra luna deficient. Numero gliscere. Tacit. 4. Ann. 5. Quum ex usu temporis huc illic mearent, gliscerent numero, & aliquando minuerentur. Anheio flatu gliscit. Valer. 2. Argon. 278. Auctoritas gliscit. Tacit. 4. Ann. 36. Punis ingenii, gliscit auctoritas. Certamen gliscit. Tacit. 4. Hist. 43. Cutis suffusa veneno ac sanie gliscit. Stat. 1. Theb. 107. Dignatio sacerdotum gliscit. Tacit. 4. Ann. 16. Discordia gliscit. Tacit. 4. Ann. 17.

Flagitia gliscunt. Tacit. 14. Ann. 15.
 Inimicitia gliscit. Tacit. 14. Ann. 15.
 Invidia crudelitatis gliscit. Tacit. 15. Ann. 64.
 Libido gugnandi gliscebat. Sil. lib. 7.
 Luxuria interim gliscebat. Tacit. 16. Ann. 3.
 Multitudo periclitantium gliscebat. Tacit. 3. Ann. 25.
 Periculum gliscit. Claud. 2. in Eutrop. 393.
 Potestas gliscebat. Tacit. 3. Ann. 69.
 Præcordia gliscunt. Valer. 3. Argon. 632.
 Rabies gliscit. Plaut. Capt. 3. 4. 27.
 Sævitia gliscit. Tacit. 6. Ann. 19.
 Tumor atque audacia menti gliscit. Stat. 9. Theb. 789.
 Violentia accenso gliscit Turno. Virg. 12. Æn. 9.
 Gliscere dicitur terra, h. e. Pinguescere. Columel. lib. 2. cap. 5. Idem lib. 7. cap. 1. Quod etiam in faba ceterisque leguminibus, quibus terra gliscere videtur, verisimile est accidere. conf. Non. 1. 83. & 7. 107.
 GLISCENS, Partic. [ἐπιιδὲς] ut, Adulatio gliscens. Tacit. 1. Ann. 1. Donec adulatione gliscente detererentur.
 Famam in dies gliscentem fors discussit. Tacit. 2. Hist. 9.
 Malum gliscens. Sil. lib. 7.
 Negotia gliscentia. Tacit. 11. Ann. 22. Dein gliscentibus negotiis.
 Pericula gliscentia. Tacit. 15. Ann. 10. Quo gliscentibus periculis etiam sub, &c.
 Pernicies gliscens. Tacit. 12. Ann. 54. Mox gliscente perniciæ, &c.
 Seditio gliscens. Liv. 6. 14.
 GLISCERUS, a, um. Adj. Copiosus, opimus. Ut Glisceræ mensæ. Turnebus in Advers. 15. 4. Glisceras mensas, inquit, opimas, opiparas, copiosas, & crescentibus epularum ferulis referas, a Gliscendo dici de grammaticis didicimus. Inde etiam gliscis partem quandam suis vocatam crediderim, quæ in edulis non contemnendis erat, Præcisum, inquit Nævius, omasum, pernam, callum, gliscis, glandia. Hæc Turneb. Advers. 15. 4. V. Fest. in Gliscere.

G L O

GLÖBUS, i. m. [σφαῖρα, σφῆρα, σφαῖρα] Corpus solidum undique rotundum. Virg. 6. Æn. 725.
 Lucentemque globum Lunæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus, sic enim σφαῖρα interpretari placet, ex planis autem circulus &c.
 Globus, Quicquid est rotundum, non concavum. Plaut. Pœn. 2. 35.
 In fundas visci indebant grandiculos globos, Ego illos volantes iussi funditarius.
 In cælo animadversus globi. Cic. 1. de Divin. 97.
 Nodosus globus. Stat. 1. Silv. 6. 59.
 Cordis globus. Lucret. lib. 4. 118.
 Flammam globos attollit Ætna. Virg. 3. Æn. 574.
 Lanæ globus. Hor. 1. Epist. 13. 14. Sed opt. exempl. habent Glomus.
 Picei globi. Valer. 3. Argon. 135.
 Sanguinis globos vomit. Ovid. 12. Met. 238.
 Stellarum globi terræ magnitudinem facile vincebant. Cic. in Somn. Scip. 6.
 Globus terræ eminens e mari. Cic. 1. Tusc. 68.
 Terra, globus. Cic. in Somn. Scip. 6. Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medio vides, quæ terra dicitur.
 Globus, [σύνεργος] Multitudo hominum, sive aliorum animalium, aut alterius cujuscunque rei similis, collecta & quasi conglobata. Liv. 8. cap. 32. Extrema concio, & circa Fabium globus, increpabant inclementem Dictatorem.
 Globus conjurationis. Vell. Patern. 2. 58.
 Globus, Manus militum. Veget. 3. 19.
 Globus armorum. Liv. 4. extr. Et lib. 1. 9. Globus juvenum. & 4. 29. pr. Et lib. 3. 47. extr. Globus mulierum.
 Hostiles globi, i. e. Hostium catervæ. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 103.
 GLÖBÖSUS, a, um. Adj. [σφαιροειδής] i. e. Rotundus. Cic. de Univerf. 15. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδής Græci vocant, cujus omnis extremitas paribus a mediis radiis attingitur.
 Globosi corporis cucurbita. Columel. lib. 10. y. 383. Lucret. lib. 2. 468.
 Globosa forma. Cic. 2. de Nat. Deor. 116.
 Mundus globosus. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
 Globosa rotunditas. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Globosa fava. Liv. 38. 29.
 Globosæ stellæ & rotundæ. Cic. in Somn. Scip. 16.
 Terra solida & globosa. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
 Globosus turbo. Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Ex quodam poeta.
 GLOBOSITAS, âtis. f. Macrobi. lib. 1. in Somn. Scip. cap. 15. Globositas terræ habitationes omnium æquales sibi esse non patitur.
 GLOBÖ, [σφαῖρα] âre. Aliquid solidum in rotunditatem componere. Plin. lib. 2. cap. 2. Formam ejus in speciem orbis absoluti globatam esse, nomen in primis, & consensus in eo mortalium orbem appellantium.
 Globari parvis orbibus. Plin. lib. 2. cap. 65. Namque & dependentes ubique guttæ parvis globantur orbibus.
 Globari in rotunditatem. Plin. lib. 18. cap. 13.
 Nubes globantur. Plin. lib. 18. cap. ult.
 GLOBATIO, õnis. f. Firmicus.
 GLOBATOR, õris. m. Sidonius.
 GLOBATIM, Adv. Ammian. 27. 9.
 GLOBÜLUS, i. m. dimin. [σφαῖρα] Plin. lib. 33. cap. 5. Cum tinxere pictores, orobitin vocant: ejusque duo genera faciunt, luteam quæ servatur in lomenta, & liquidam globulis sudore resolutis. de Chrysocolla orobite.
 Globulus, Genus edulii: de quo Cato cap. 80. Globulos, inquit, sic facito, &c. Al. Globos.
 GLÖCIDO. V. GLOCIO.
 GLOCIO, ïvi, ïtum, ïre. Glocire, vel Glocidare, inquit Festus, galinarum proprium est, quum ovis incubituræ sunt. Ubi alii Glocitare rectius legunt. Fit autem crebris singultibus, interjecta voce acuta Columel. lib. 8. cap. 5. Observare debet custos, dum edent ova, ut ea quæ nata sunt, recolligantur: notenturque quo quæque die sint edita: & quam recentissima supponantur glocientibus.

GLÖMUS, i. m. & GLÖMUS, õris. n. [ἀγλαῖος, ἀγλαῖος] est Globus ex filo convolutus factus. Plin. lib. 36. cap. 13. Quo siquis impropere sine glomere lini, exitum invenire nequeat. De labyrinthis.
 Glomus staminis albi. Scribon. Largus comp. 142.
 Lanæ glomus. Hor. 1. Epist. 13. 13.
 Ut vinosa glomos furtivæ Pyrrhæ lanæ. Lucret. lib. 1. 361.
 Nam si tantundem est in lanæ glomere, quantum Corporis in plumbo est.
 GLÖMÖRÖSUS, a, um. Adj. Columel. 9. 5. Apes vastæ, sed glomerosæ.
 GLÖMÖRARIUS, i. m. Sen. in Controv. 1. 8. extr. De eo Qui in hostes glomeratim obstantes ruere assuevit.
 GLÖMÜLUS, i. m. dimin. Apul. Met. 6. Stewech. p. 439. Confusisque in unum glomulum. At Elmenh. p. 177. Grumulum.
 GLÖMÖRO, [σφαιροειδής] âre. Implicare, & in Globi, hoc est sphaeræ figuram, filum inducere, inquit Perottus.
 Lanam glomerabat in orbes. Ovid. 6. Met. 19.
 Glomerare, per translationem, Congregare & accumulare. Varro 3. de R. R. cap. 5. Cibatu offas positas, eæ maxime glomerantur ex fici & farre misto. Celf. lib. 7. cap. 22. pr. Maxime ubi inter se (venæ) implicatæ glomerantur.
 Annus glomerans. Cic. 1. de Divin. 19.
 Omnia fixa tuus glomerans determinat annus. Ex poeta.
 Aves glomerantur. Virg. 6. Æn. 311.
 Quam multæ glomerantur aves.
 Agmina cervi glomerant fuga. Virg. 4. Æn. 155.
 Clades glomerata. Cic. 2. Tusc. 25.
 Atque hæc vetusta fecis glomerata horridis, Luctifica clades nostro infixæ est corpori. Ex Æschylo conversa.
 Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg. 117. De equo.
 Hinc atque hinc glomerantur Oreades. Virg. 1. Æn. 504. Circa Dianam scilicet.
 In orbem glomerantur apes. Virg. 4. Georg. 79.
 Fit sonitus: magnum missæ glomerantur in orbem.
 Manum glomerare bello. Virg. 2. Æn. 313. i. e. Ad bellum. Servius.
 Nives glomeratas agit Corus. Sil. lib. 3.
 Nubes glomerantur. Virg. 9. Æn. 689.
 Nubes tempestatem glomerant. Virg. 1. Georg. 323.
 Pulvere glomerari. Plin. lib. 12. cap. 17. Ladanum glomerari pulvere, coqui sole tradunt.
 Saxa sub auras glomerat Ætna. Virg. 3. Æn. 577.
 Ventus incendia glomerat. Virg. 2. Georg. 311.
 GLÖMÖRATIO, õnis. f. [σφαιροειδής] Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. conf. Gressus glomerare, in ipso verbo.
 GLÖMÖRATOR, õris. Qui glomerat. Ennius.
 GLÖMÖRABILIS, e. Adj. Manil. 1. 220.
 Te testem dat Luna sui glomerabilis orbis.
 GLÖMÖRAMEN, inis. n. [σφαιροειδής] Lucret. lib. 2. 685.
 Dissimiles igitur formæ glomeramen in unum Conveniunt.
 GLÖMÖRATIM, Adv. Macrobi. 6. Saturn. cap. 4. Vomitoria in Spectaculis dicimus, unde homines glomeratim ingredientes in sedilia se fundunt.
 GLÖRIA, æ. f. [κλέος, κλέος, δόξα, εὐκλεία] Cic. 2. de Invent. 166.
 Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Quintil. Conscientia laus bonorum, gloria appellatur.
 Gloria, est illustis ac pervagata multorum & magnorum vel in suos civis, vel in patriam, vel in omne genus hominum fama meritorum. Cic. pro Marcel. 27.
 Gloria, est Solida quædam res & expressa non adumbrata: ea est Conscientia laus bonorum, incorrupta vox bene judicantium de excellenti virtute. Cic. 3. Tusc. 3.
 Ex omnibus præmiis virtutis amplissimum est gloria. Cic. pro Milon. 98.
 Æstus gloriæ. Cic. in Brut. 281.
 Æterna gloria. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 2. cap. 10. Non æternam, sed ne diuturnam quidem gloriam assequi possumus.
 Avidior gloriæ. V. AVIDUS.
 Clarus gloriæ, & auctoritate gravis. Cic. 2. de Orat. 155.
 Cumulator gloriæ. V. CUMULATOR.
 Cupidus gloriæ & Altissimus animus. Cic. 1. Off. 65.
 Cupidus splendoris & gloriæ. Cic. 1. Off.
 Cupiditas gloriæ. Quintil. lib. 7. cap. 3. Quod ipsum fecisse seductum juvenili cupiditate gloriæ fateor.
 Cursus gloriæ sempiternus. Cic. pro Sext. 47.
 Cursus ad gloriam. Cic. 10. Fam. 3. extr.
 Expers gloriæ. Cic. Expers esse debet gloriæ, &c.
 Gradus gloriæ dispares, honorum pares sunt. Cic. pro Planc. 60.
 Palmæ gloria, Victoria. Virg. 3. Georg. 102.
 Et quis cuique dolor victo, quæ gloria palmæ.
 Virtutis veræ fructus, gloria. Cic. in Pison. 57.
 Gloria & laus. Cic. 1. Philipp. 29. Ea autem est gloria & laus recte factorum, & magnorum in Rempublic meritorum.
 Hortatrix animosi gloriæ lethi. Stat. 9. Theb. 717.
 Insignia gloriæ. Cic. 10. Fam. 13.
 Iter gloriæ. Cic. Illud magis vereor ne ignorans verum iter gloriæ, &c.
 Lata gloria, h. e. Late diffusa & sparsa. Plin. lib. 4. Epist. 12. ad Arrianum, Nescio quo pacto vel magis homines juvat gloria lata, quam magna. Huc facit quod Macrobi. in Somn. Scipion. lib. 2. cap. 10. sic ait, In appetenda gloria duo sunt maxima quæ præoptari possint: & ut quam latissime vagetur, & quam diutissime perseveret.
 Magna apud omnes erat gloria nomen Annibalis. Cic. 2. de Orat. 75.
 Magna gloria nostri ævi. Ovid. 17. Epist. 59.
 Matura gloria. V. MATURUS.
 Militaris gloria. Tacit. Agric. 5.
 Navalis gloria. V. NAVIS.
 Operosa gloria, Magna & difficilis. Ovid. 2. Epist. 63.
 Opima gloria. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. De Cn. Scip.
 Perustus gloria. Cic. 13. Fam. 15.
 Romana gloria. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Seges gloriæ. Cic. pro Milon. 36.
 Solida veraque gloria. Cic. Brut. 3.
 Stimulus gloriæ. Cic. pro Arch. 29.
 Ventosa gloria. Virg. 11. Æn. 708.

Vera, gravis, & solida gloria. Cic. 5. Philipp. 50.
 Umbra gloriæ. Cic. in Pison. 57.
 Abjicere gloriam & deponere. Cic. 2. de Orat. 210. Gloria parta non delectari, sed totam abjicere, atque deponere.
 Acquirere gloriam & honorem. Cic. 3. Fam. 7.
 Acquirere ad gloriam. V. ACQUIRO.
 Adimere. ut, Immortalem gloriam non adimunt, si vitam eripiunt. Cic. Anteq. iret in exil. 22.
 Adipisci gloriam. Cic. pro Marcel. 27.
 Afficere gloria. V. AFFICIO.
 Amplificare gloriam. V. AMPLIFICO.
 Ascendere gradibus gloriæ videntur homines. Cic. pro Milon. 98.
 Auferre gloriam. V. AUFFERO.
 Augere gloriam. Cic. 12. Fam.
 Alere gloriam. Cic. in Brut. 32.
 Cadit gloria. Cic. pro Milon. 98.
 Capere maximam gloriam ob amicitiam summa fide servatam. Cic. de Amicit. 25. V. CAPIO.
 Circumfluens gloria. Cic. 2. Att. 21. V. CIRCUMFLUO.
 Commendare sempiternæ gloriæ aliquem. Cic. 5. Fam. 12. V. COMMENDO.
 Comparare gloriam. Cic. 2. Off. 45.
 Concedere alicui de gloria. Tacit. 3. Hist. 64. Ne Antonio, Varoque de gloria concederet.
 Consequi gloriam. Cic. 1. Fam. 5.
 Consequi æternam gloriam. Cic. 10. Fam. 14.
 Consequi propriam ingenii gloriam. Cic. 5. Fam. 12.
 Cumulare gloriam bellicam eloquentia. V. CUMULO.
 Constat summa & perfecta gloria ex tribus his: Si diligit multitudo, si fidem habet, si cum admiratione quadam honore dignos putat. Cic. 2. Off. 31.
 Desolata gloria. Liv. lib. 37. 58. extr. Gloriamque ejus victoriæ desolatam ad Thermopylas esse. Al. Præfloratam.
 Divulgata gloria. Lucret. lib. 6. 8.
 Dare gloriam immortalem, & sempiternam turpitudinem infligere. Cic. in Pison. 63.
 Ducitur maxime gloria optimus quisque. Cic. pro Arch. 26.
 Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6.
 Duplicare gloriam. Cic. pro Domo sua, 95.
 Efferre se gloria & prædicatione. Cic. in Parad. 1.
 Esse in gloria, pro Gloria circumfluere. Cic. 2. Att.
 Esse gloriæ. Cic. 5. Fam. 12.
 Excellit maxime gloria is, qui virtute plurimum præstat. Cic. pro Planc. 16.
 Exornare Philosophiam falsa gloria. Cic. 2. Tusc. 12.
 Expetenda gloria magis est, si pecunia tantopere expetitur. Cic. 2. de Orat. 172.
 Flare inanes glorias, i. e. Inaniter se jactare. Gell. 1. 2.
 Floruit Græcia fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio & laude bellica. Cic. pro Flacc. 28.
 Habere gloriam cum modo. Tacit. 15. Ann. 8. Si aut gloriam cum modo, aut prædam cum cura habuisset.
 Habere majorem gloriam dicendi. Cic. de Clar. Orat. 239.
 Habet formam honestatis & similitudinem gloria. Cic. 5. de Fin. 69.
 Incenduntur omnes gloria ad studia. V. INCENDO.
 Infringere gloriam. Cic. pro Milon. 5.
 Insistere in gloria. V. INSISTO.
 Intendere gloriam, pro Augere. Tacit. 4. Ann. 26. Et huic negatus honor gloriam intendit.
 Juncta invidiæ gloria. V. JUNGO.
 Mactare perfidum ultioni, & gloriæ. Tacit. 2. Ann. 44. Reddendamque gratiam in acie faterentur, simul perfidos & ruptores pacis ultioni & gloriæ mactandos.
 Minuere, vel Imminuere gloriam. Cic. 10. Fam.
 Multiplicare gloriam. V. post MULTUS.
 Nasci gloriam. Cic. 15. Fam.
 Nasci gloriæ. Cic. pro Sext. 89.
 Niti ad gloriam immortalem. V. NITOR.
 Parere gloriam. Quintil. lib. 3. cap. 7. Quo minores opes fuerunt, eo majorem benefactis gloriam parit.
 Parta gloria. Ovid. 21. Epist. 115.
 Ponere in gloria. V. PONO.
 Præstare gloria. Cic. 1. Off.
 Præterire afellos gloria est nulla. Martial. lib. 12. 36.
 Quærere gloriam. Cic. 2. Q. frat. 2.
 Referre in gloriam. V. IN.
 Refrenare, vel Revocare a gloria. Cic. pro Coel. 76.
 Repudiare veram gloriam, levis est animi, splendorem lucemque fugiens. Cic. in Pison. 57.
 Retinere gloriam. Cic. 7. Fam. 13.
 Revocare omnia ad gloriam & splendorem in imperio & dignitate. Cic. pro Flacc. 28.
 Seposita & discors gloria. Ovid. 2. Amor. 12. 11.
 Sequitur gloria virtutem tanquam umbra. Cic. 1. Tusc. 109.
 Servire gloriæ. Cic. in Catil.
 Sit in æterna gloria Marius. Cic. 4. in Catil. 11. Et 3. Off. 85. In maxima & gratia futurus sit & gloria.
 Subnixus fulgore gloriæ. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. De L. Cotta.
 Tenere gloriam. Cic. Hodie hanc gloriam, atque hoc orbis terræ imperium teneremus.
 Titillat gloria. Hor. 2. Serm. 3. 179.
 Transmovere in se gloriam. Ter. Eun. 3. 1. 10.
 Venire in gloriam. Cic. 2. Att.
 Verrere aliquid ad gloriam. Tacit. 13. Ann. 32. Idque illi imperitante Claudio impune, mox ad gloriam vertit.
 Plur. ut, Gloriarum plenus, i. e. Jactabundus. Plaut. Mil. 1. 1. 2.
 Vire inanes glorias. Gell. 1. 2. V. Supra.
 Memorare veteres Gallorum glorias. Tacit. 3. Ann. 45.
 GLORIOLA, æ. f. dimin. [δρεϊδίων] Cic. 5. Fam. 12. Et nosmetipsi ivi gloriola nostra perfruamur. Idem 7. Fam. 5. Hicce eum ornes gloriolæ insignibus.
 GLORIÖSUS, a, um. Adj. [κλῶσις, κλυσις, ἰνδρεῖον, ὑπερκλῶσις] Præcla-

rus, excellens, & qui in magna gratia est. Plaut. Epid. 2. 2. 116.
 Magnus miles Rhodius, raptor hostium gloriosus.
 Confilium gloriosum. Cic. 8. Att. 16. Ut non solum gloriosis consiliis utamur, sed etiam paulo salubrioribus.
 Facta illustria & gloriosa. Cic. 1. de Fin. 36.
 Fuga Ciceronis sibi gloriosa, patriæ calamitosa. Cic. 1. de Divin. 59.
 Mors gloriosa. Cic. 2. de Fin. 97. Quum esset proposita aut fuga turpis, aut gloriosa mors.
 Ostentatio civitatis magnifica & gloriosa. Cic. pro Flacc. 52.
 Philosophia præpotens & gloriosa. Cic. 1. de Orat. 193.
 Magnificum illud etiam, Romanisque, hominibus gloriosum, ut, &c. Cic. 2. de Divin. 5.
 Præclarum & gloriosum. Cic. 2. Philipp. 27. Longum est persequi ceteros: idque Reipub. præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est.
 Ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Cic. 3. de Legib. 21. Quod nobis quidem egregium, & ad immortalitatem memoriæ gloriosum, neminem, &c.
 In privatis gloriosa, multo magis in regibus commemorabuntur. Cic. pro Deiot. 40.
 Gloriosum in vulgus. Cic. 4. Acad. 140. Nisi forte quod gloriosum sit in vulgus, id honestum velimus dicere.
 Gloriosum mihi. Cic. 9. Fam. 14. Mihi vero gloriosum, te juvenem Consulere florere legibus.
 Populari fama gloriosum, ut consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum. Cic. 2. de Fin.
 Gloriosum & Invidiosum, contraria. Cic. 1. Philipp. 34. Carum esse civibus, bene de Rep. mereri, laudari, coli, diligi, gloriosum est: metui vero & in odio esse, invidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.
 Gloriosus etiam in malam partem usurpatur pro Superbo: ut proprie sit Inanis gloriæ cupidus & ostentator: & Qui ad gloriam refert quicquid aut facit aut dicit. Plaut. Truc. 1. 2. 55. Vos nequam & gloriosæ, maleque, &c. Plin. lib. 3. Epist. 9. Miserat etiam epistolas Romanæ ad amicum quandam, jactantes & gloriosas.
 Gloriosus miles, apud Ter. Eun. prol. 31. & Cic. 1. Off. 137.
 GLORIÖSE, Adv. [ιουλιῶς] Cum gloria & laude. Auctor de Viris Illust. cap. 47. Ipse quadragies quater accusatus, gloriose absolutus. Cic. 2. Fam. 11. Satis gloriose triumpharem.
 Gloriose amirari, Splendide. Plaut. Perf. 2. 5. 6.
 Subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriose.
 Exordiri non gloriose. Cic. 2. de Orat. 31.
 Gloriose mentiri. Cic. pro Milon. 73. i. e. Cum gloria sua.
 Gloriose, in malam partem. Cic. 3. Tusc. 51. Quoniam hæc plausible non sunt, ut in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant.
 GLORIÖR, [κλυδῶν, κλυδῶν, κλυδῶν, κλυδῶν, κλυδῶν, κλυδῶν] Ari. De se jactanter aliquid pronuntiare, & gloria se & prædicatione efferre. Cic. 5. Verr. Ut tu in multis epistolis ad amicos tuos gloriaris. Sic Cæf. 1. Bell. Civil. 4. Inter suos gloriari.
 Apud aliquem gloriari. Cic. 1. Off. 78. Licet enim mihi, M. fili, apud te gloriari, ad quem & hæreditas hujus gloriæ, & factorum imitatio pertinet.
 Contra fortunam gloriari. Cic. 5. Tusc. 26.
 De re aliqua gloriari. Cic. 3. de Fin. 28. Quis aut de misera vita possit gloriari, aut non de beata?
 De suis rebus gestis gloriari. Cic. pro Domo sua, 93.
 De se gloriari. Cic. de Senect. 82. Ut de me aliquid, more senum, gloriari.
 In re aliqua gloriari. Cic. 1. Tusc. 48. Non pudet philosophum in eo gloriari?
 In seipso, ut, Quibus rebus quis in seipso gloriatur, easdem in aliis reprehendat non concedit. Cic. pro Ligar. 20.
 Insolenter gloriari. Cæf. 8. Bell. Gall. 50. Propterea quod insolenter adversarii sui gloriarentur.
 Nimis gloriari. Cic. de Arusp. Resp. 16.
 Factis equitum gloriantur cives, lætantur focii, gemunt hostes. Cic. Anteq. iret in exil. 29.
 Gloriari, cum Ablat. ut, Nominibus veterum gloriari. Cic. in Orat. 169.
 Cum accusativo. Cic. de Senect. 32. Equidem posse vellem idem gloriari, quod Cyrus.
 Se peragrasse omnes provincias gloriari. Cic. 2. de Orat. 258.
 Cum dativo. Cic. in Pison. 2. Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa affecutum. Hic mihi abundat. V. Vallam. 3. 52.
 GLORIANS, [κλυδῶν] Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Quod & non prædicanti tamen facile quidem crederem, sicut mali ædificii domino glorianti se architectum non habuisse.
 GLORIANDUS, [κλυδῶν] Partic. Cic. 5. Tusc. 49. Beata vita glorianda & prædicanda, & præ se ferenda est.
 Prædicabile aut gloriandum nec in misera vita quicquam est. Cic. 5. Tusc. 49.
 GLORIANTIÖ, önis. f. [κλυδῶσις] Cic. 4. de Fin. 50. Illud vero minime consætarium, sed in primis hebes, illorum scilicet nominum gloriatione dignam esse beatam vitam. Sic lib. 3. 28. Ex quo efficitur, gloriatione, ut ita dicam, dignam esse beatam vitam.
 GLORIÄTOR, öris. m. Apul. Flor. 3.
 GLORIABILIS, e. Adj. [κλυδῶν] Gloss. Gr. Lat.
 GLORIFICÖ, äre. Tertul. de Idol. 22. Deus glorificetur.
 GLORIFICÄTIO, önis. f. ut, Glorificationem præcedit passio. Augustin.
 GLORIFICUS, a, um. Adj. Cod.
 GLORIABUNDUS, a, um. Adj. [μεγαλοκλῶν] Qui gloriatur. Gell. lib. 5. cap. 5. Contemplatione tanti & tam ornati exercitus gloriabundus Annibalem aspexit.
 GLÖS, gloris. f. [γλῶσις] Viri soror, inquit Festus. Nonius 19. 4. Glos appellatur mariti soror, atque eadem fratris uxor. Modest. in l. D. de grad. & affin.
 GLOSSA, æ. f. [γλῶσσα] Latine Lingua dicitur. Plaut. Casin. 3. 5. 15. — timeo hoc negotium quidem,
 Nisi hæc ἡμεῖς γλῶσσαι uspiam percussit flore Liberi. Vide Rapphaelem apud Despaut. 667. H. St. Apud Plautum longe alia lectio in emendatis codd. exhibetur.

Glossa, a Quintiliano, Secretioris linguæ interpretatio dicitur, Quintil. lib. 1. cap. 25. Protinus enim potest interpretationem linguæ secretioris (quas Græci glossas vocant) dum aliud agitur, edificere. Puto ex non intellecto Fabio ortum esse usum hunc vocis glossa. H. St. V. Ejus Thef. Græc. col. 853. vol. 1.

GLOSSEMA, ātis. n. [γλωσσημα, γλῶσσον] Quintil. lib. 1. cap. 8. Circa glossematam etiam, id est voces minus usitatas, non ultima ejus professionis diligentia est. Varro lib. 6. de L. L. 3. exponens verbum Ennii, Cælitum Camilla expectata advenis, salve hospita Camilla. Camilla, inquit, qui glossematam interpretati, dixerunt administram. addi oportet. In his quæ occultiora. Mofellanus: Colligere licet, glossematam & glossas apud Fabium priscas & poeticas voces recte intelligi, quas idem Fabius jam ante, linguam secretiorem interpretatus est, & hic voces minus usitatas appellat. Sic apud Diomedem intelligendum est Glossematicum dicendi genus. Qui itaque apud veteres, has voces interpretabantur, in Græcorum commentariis Glossographi dicuntur. Hactenus Mofellanus. Vide Cælium lib. 13. cap. 4. Afinius Gallus apud Suet. de Clar. Gramm. 22. extr. Pugilem olim fuisse Afinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit.

Qui caput ad lavam didicit, glossematam vobis

Præcipit, os nullum, vel potius pugilis. Al. Deicit.

GLOSSEMATIcus, a, um. Adj. ut, Glossematicum dicendi genus apud Diomed. Gramm.

Γλωσσηματικός, Male Suidas Γλωσσηματικὴν quandam dialectum esse ait. In πελοποννησίᾳ, dicitur πρὸς γλωσσηματικῶν apud Thucydidem. H. St.

GLOSSARIUM, i. n. [γλωσσάριον] Gell. 18. 7. Vos philosophi, mera estis, ut M. Cato ait, mortuaria glossaria.

GLOTA æstuarium. V. CLOTA.

GLOTTIS, idis. f. [γλωττίς] Latine Lingula dicitur. Hinc Plin. lib. 10. cap. 23. avem (quæ rex coturnicum appellatur) glottida vocavit. Glottis, inquit, prælongam exierit linguam, unde ei nomen.

G L U

GLUBO, i, itum, [γλυβέω] Ære. Corticem detrahere. Cato de R. R. cap. 33. Salictum, suo tempore cædito, glubito, arcteque alligato, librum conservato. Catull. 56. 5.

Nunc in quadriviis, & angiportis

Glubit magnanimos Remi nepotes. h. e. Denudat, & ad singula vestimenta redigit. Bud. in Annotat. post. Erasmus tamen in adagio, Boni pastoris est, tondere pecus, non deglubere, sic ait. Est autem Deglubere, Pellem detrahere. tractum a rusticis, qui deglubere vocant, filiquam, aut folliculum excutere, & granum sua nudare tunica: unde & Catullus in obscænum fenfum detorsit, ut dicat virum a muliere deglubi. Hæc ille. V. DEGLUBO.

Glubi pecus dicitur, ut Festus ait in Gluma, Cujus pellis detrahitur.

Glubere ramos, Diffringere, valde stringere, inquit Nonius 2. 388. Varro de R. R. lib. 1. cap. 55. Durities enim eorum non solum frangit baccam, fed etiam ramos glubit, ac relinquit ad gelicidium resectos.

GLUMA, æ. [γλυμα] Hordei tunica, inquit Festus, dictum quod glubatur id granum. Varro 1. de R. R. cap. 48. de frumento loquens, Granum dictum quod est intimum solidum. Gluma, qui est folliculus ejus. Arista, quæ ut acus tenuis longa eminet ex gluma. Proinde ut grani theca sit gluma, & apex arista. Paulo post. Videtur vocabulum etymon habere a Glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum. conf. Non. 2. 378. Scribitur & Cluma. q. V.

GLUTEN, inis, five GLUTINUM, i. n. [κρῆμα] Plin. lib. 11. cap. 39. Bom coriis glutinum excoquitur, taurorumque præcipuum. Idem lib. 26. cap. 8. Taurinum gluten. Idem lib. 13. cap. 12. Glutinum vulgare e pollinis flore temperatur fervente aqua, minimo aceti aspersu.

Fidelissimum glutinum. Plin. lib. 28. cap. 17. non procul a fine. Glutine materies taurino jungitur una. Lucret. lib. 6. 1066.

GLUTINOSUS, a, um. Adj. [κρῆμαδης] Tenax. Plin. lib. 35. cap. 16. Prioris laus ut recens sit, & levis, linguæque glutinosa. Columel. lib. 3. cap. 11.

GLUTINO, [κρῆμαδης] Ære. Conjungere, ferruminare. Plin. lib. 35. cap. 15. Vis bituminis, quæ sulphuris, sistit, discutit, contrahit, glutinat. Idem 28. 18. Quo genere sistitur sanguis & vulnus glutinatur. Celf. 5. 2. Vulnus glutinare.

GLUTINATIO, ðnis. f. Celf. 7. 27. Solida glutinatio vulneris.

GLUTINATOR, ðris. m. [κρῆματης] Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus, ad cetera administris: iisque imperes ut fumant membranulam, ex qua indices fiant. V. Lucil. apud Non. 8. 68.

GLUTINAMENTUM, i. n. [κρῆματης] Compactio, conjunctio. Plin. lib. 13. cap. 12. Deprehenditur & lentigo oculis, sed inferta mediis glutinamenti tenia. De chartis loquitur.

GLUTTUS, i. m. Pars colli qua cibi transmittuntur. Ficta vox per onomatopœiam; nam Glus est Imitatio soni, quem edit liquor per angustum tramitem means. Casaub. in Pers. 5. Sat. 112.

Inque luto fixum possis transcendere nummum,

Nec glutto forbere salivam mercurialem. Hinc

GLUTTIO, ðre. Vet. Gloss. Vel, ut frequentius scribitur,

GLUTIO, [κρῆματης] Ære. Devorare. Juven. 4. Sat. 28.

Quales tunc epulas ipsum glutisse putamus Induperatorem?

Glutire vocem. Plin. lib. 10. cap. 12. Pessima eorum significatio,

quum glutunt vocem velut strangulati. de corvis.

GLUTO, ðnis. a Glutiendo, dicitur Gulosus & vorax homo, seu avidus devorator. Huc nonnulli referunt locum Persii 5. Sat. 112. Sed perperam. V. supra GLUTTUS.

GLUTUS, a, um. Adj. ab Antiquis usurpatum pro Unito & bene subactio. Cato cap. 45. Locus bipalio subactus fiet, beneque glutus fiet. Plin. lib. 17. cap. 18. Festus, Glitis, Subactis, lævibus, teneris, ut vel ita in Catone legendum sit, vel utroque modo dicatur, ut Maxumus & Maximus.

G L Y

GLYCERA, æ. f. vel GLYCERE, es. f. [γλυκερῆ] Amica Menandri fuit, de qua Martial. 6. 40.

Nec Glycere, vere Thais amica fuit.

Sensus est, Glycere erat

Menandri poetæ amica, quod ex Glyceres Græcis ad eum Epistolis, quæ hodieque extant, cognoscimus: Thais tamen ab eo sic in comœdiis introducta frequenter & celebris reddita est, ut ipsa videatur non Glycere Menandri amica fuisse. Hæc Turneb.

Fuit & Horatii amica. 1. Carm. 19. 5.

Urit me Glyceræ nitor

Splendentis Parii marmore purius. Et 3. Carm. 19. 28.

Me lentus Glyceræ torret amor meæ. conf. 1. Carm. 30. 2. & 33. 1

Item, Corollarum inventrix apud Plin. 35. 11.

GLYCERIUM, i. f. [γλυκεριον] dimin. ejusd. Meretricis nomen in Terentii Andria. Utrumque a Dulcedine tractum.

GLYCON, [γλυκων] Vir robustissimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate: Hor. 1. Epist. 1. 30.

Nec quia desperes invicti membra Glyconis, &c.

Fuit & Glycon, Medicus C. Panfæ cum Hirtio consulis. Cic. ad Brut. 6. Tibi Glycona medicum Panfæ, qui forem nostri Achilleos in matrimonium habet, diligentissime commendo. Audimus enim venisse in fuscio nem Torquato de morte Panfæ, custodiri que ut patricidam. V. Suet. in August. cap. 11. Al. Glaucan.

GLYCYRRHIZA, [γλυκύριζα] Dulcis radix. Regalica. Diosc. 3. 7 Plin. 22. 9.

GLYCYMELUM, i. n. [γλυκύμηλον] Malum dulce, quod & Melimelum Diosc. 1. 136.

GLYCYSIDE, es. f. [γλυκύσιδη] Pæonia herba. Diosc. 3. 148. Plin. 24. 4. & 27. 10.

GLYPHICE, es. f. [γλυφικῆ] Sculptura. Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. 29. 24

G N

CN. F. A. N. Gnæi filius Auli nepos. GN. F. AP. N. Gnæi filius Appi nepos. GN. F. C. N. Gnæi filius Caji nepos. Cum multis ejusdem generis; de quibus V. Sertor. Uratum de Notis Romanorum. GN. N. T. M. DD. Genio numini tutelari monumentum dedicavit, vel tutelari meo dedit. GN. S. Genio sacrum. GNT. Gentes.

GNÆUS, i. m. Prænomen apud Romanos; quo nominati fuerunt, Quænam aliquem nascentes habuissent. Ita in Pandectis Florentinis scribitur aliquando Næus (quasi Nævus) cui voci antiqui G, vel c præponebant, unde fit Gnæus vel Cnæus. Sic enim scriptum legimus a Valerio, vel alio, quisquis fuit, qui Epitomen de nominibus reliquit. Gnævus, inquit, ob insigne navi appellatus est. Quod unum prænomen varie scriptum notatur. Alii enim Nævum, alii Gnævum, alii Cnævum, scribunt. Qui G littera in hoc prænomen utuntur, antiquitatem sequi videntur, quæ multum ea littera usa est. V. in principio hujus litteræ C Gnævus, & Corporis insigne, & Prænomen, a Generando dicta esse & ea ipsa ex Græco γνῆσθαι, apparet, inquit Festus. Scribitur & si diphthongo Gnevus.

GNAPHALUM, i. [γναφάλιον] Herba inventitia. Plin. lib. 27. 1. Gnaphalion, alii chamæzelon vocant, cujus foliis albis mollibusque pro tomento utuntur. Eandem cum Centunculo putant, de quo. lib. 24. cap. 15. Hinc etiam vulgo Cotomaria appellatur.

GNARUS, a, um. Adj. [ἐδῆμων, ἐπισῆμων] Sciens & peritus alicuj rei. Plin. lib. 9. cap. 35. Concha ipsa quum manum videt, comperit sese, operitque opes suas, gnara propter illas se peti. Cic. in Ora. 15. Gnarumque, quibus orationis modis quæque animorum partes perlerentur. De Pericle.

Gnarus sum loci ejus. Plaut. Rud. 1. 3. 28.

Nec loci sum gnara, nec diu hic fui.

Columel. in præf. A morum ac militiæ gnaros. Plin. lib. 9. cap. 8. Gnara temporis multitudo

Rerum gnarus. Sil. lib. 7.

Reipublicæ gnarus Sifenna. Cic. de Clar. Orat. 228.

Gnari tergi nostri tortores. Plaut. Afin. 3. 2. 6.

Tortoresque acerrimos, gnarosque nostri tergi. Al. Indocto

resque.

Gnarus, pro Cognito. Tacit. 1. Ann. 63. Trudebanturque in palude gnaram vincentibus, iniquam nesciis. Item 15. Ann. 61. Idque nunc magis gnarum, quam Neroni.

Huic dictioni Gnarus præposita est littera G, quo dulcius sonaret quemadmodum factum est dictionibus Gnavus & Gnotus. Cic. in Ora. 159. Noti erant, & Navi, & Nari, quibus quum in præponi oportet, dulcius visum est, Ignoti, Ignavi, & Ignari dicere, quam veritas postulabat. conf. IGNARUS.

Gnarior, ðris. Compar. Arnobius lib. 3. adversus gentes. V. GNARURE GNARITAS, ātis. f. [ἐπισῆμων] Sallustius in-fragm. 3. Hiit. Namque alii fiducia gnaritatis locorum occulta fuga sparsi, alii globis eruptione tentavere. Ammian. 16. 3. Juvante gnaritate.

GNARIGO, ðre. Narrare. Festus. ex Liv. [An Gnarifico?

GNARURIS, e. pro Gnarus, vox antiqua & obsoleta. Plaut. Most. 1. 2. 1

Simul gnarures vos volo esse hanc rem mecum. i. e. Gnaro est enim accusativus pluralis. Hæc etiam usus est in prol. Pœn. 47. Ad argumentum nunc vicissatim volo

Remigrare, ut æque mecum sitis gnarures. i. e. Gnari. [In mo Ignarures, ignari.] In lexico etiam Latinogræco reperi Gnarures γνῶναι, & Gnarurat γνῶναι. Hæc Turneb. Aufon. 22. Epist. 19.

Non cultor infans, non arator gnaruris. Et Arnob. 2. [an?

Cur esse dicatis in aliis præceptionibus gnarures. al. Gnariore.

GNARURO, ðre. [γνῶναι] Gloss. Gr. Lat. V. dict. super.

GNATHOS, [γνάθος] Latine Gena, Maxillave dicitur, aut Bucca Inde apud Terentium Gnatho parasitus.

GNATHO, ðnis. [γνάθος] Vir Siculus, ob gulam voracitatemque famissimus. V. PHILOXENUS. Usurpatur pro Homine impuro & nihilo. Cic. 2. Philipp. 15. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalit in hortis. cui? neminem nominabo. Putatote eum Phormioni alicui tum Gnathoni, tum Ballioni. O foeditatem hominis flagitiosam!

Vide in Ballio, pro Parasito. Gall. Jousfart. H. St. Hodie Jousfart dicitur potius, pro Buccone, qui Græcis Gnathon.

GNATHONICUS, a, um. Adj. confectum ad similitudinem nominum Sectarum Philosophorum. Ter. Eun. 2. 2. 33.

Si potis est, tanquam philosophorum habent discipuli ex ipsis

Vocabula, parasiti item ut Gnathonici vocentur.

GNATIA, Oppidum Apuliæ. Hor. 1. Serm. 5. 97.

— dein Gnatia, lymphis

Iratis exstructa, dedit risusque jocosque.

GNATU

GNARUS, i. m. [γκάρου] Filius. Eadem ratione præponitur illi G, qua dictioni Gnarus. q. V. & Natus in NASCOR.
 Dulces gnati. Lucret. lib. 3. 908.
 Manfit huic unicus gnatus domi. V. MANEO.
 Aetas gnati non est ad præcepta. Cic. pro Planc. 59. Al. Gravis.
GNAVUS, a, um, vel NAVUS, Adj. [δρασινεαυ, φιλίργου] Celer ac strenuus, a navium velocitate dictus, inquit Festus. q. V. additur G per prothefin, ut in Gnatus.
 Juventa gnava. Ovid. 1. de Pont. 10. 12.
 Timor gnavus. Sil. lib. 7. 349.
 Gnavus mane forum, & vespertinus pete tectum. Hor. 1. Epist. 6. 20.
 Gnavus & Ignavus contraria. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Gnavus & Industrius. Cic. 5. Verr. 53. & pro Lege Manil. 18.
 Gnavus, pudens & probus. Cic. 5. Verr. 120.
GNAVE vel NAVE, Adv. [δρασινεαυ] Plaut. apud Fest.
 Nave agere oportet, quod agas, non ductarier. Al. Ductorie.
GNAVITER, vel NAVITER, Adv. [δρασινεαυ] Strenue, Diligenter. Liv. 10. 39. pr. Ibi aliquamdiu nec cessatum ab armis, nec gnaviter pugnatum. Idem. 24. 23. Bellum naviter geri. Ter. Eun. 1. 1. 6.
 Verum si incipies, neque pericies naviter.
 Gnaviter agere aliquid. Hor. 1. Epist. 1. 24.
 Gnaviter illum amo. i. e. Multum. Plaut. Cist. 1. 1. 87.
 Ut me, quem ego amarem gnaviter, fineret cum eo vivere. al. Graviter.
 Naviter, Prorsus, [ἀκρεβώς] ut Naviter plenum. Lucret. 1. 526.
 Alterius igitur nimirum corpus inani
 Distinctu est: quoniam nec plenum naviter extat:
 Nec porro vacuum. Sensus est, Hoc universum neque est prorsus plenum & corpus merum, nec vicissim prorsus inane, sed corpore & inani distinctum. Lambin.
NAVITAS vel NAVITAS, ātis. f. [δρασινεαυ] Cic. 10. Fam. 25. Istamque operam tuam, navitatem, animum in remp. celeritati præturæ anteponendam cenfeo. al. Navatam, sublatā distinctione.
 Gnavitas studiosa. Arnob. lib. 1.
NAVITIES, ēi. f. Gloss. Gr. Lat. Ἀρετή, Industria, navities, virtus.
NEUS. V. GNEUS.
NIIDE, Piscis genus: quam nos Urticam vocamus. Plin. lib. 31. cap. 11. Alii scribunt Cnide, quia ex Græco κνίδη. V. Diof. 4. 94.
NIIDUS, Promontorium Cariæ, apud Melam lib. 1. cap. 16. Nunc Cabo de Chio vocatur, ut scribit Olivarius in Melam. V. CNIDUS.
NIOMA, vel GNOME, [γνώμη] quæ Latine dicitur Sententia. V. Quintil. lib. 8. cap. 5.
NIOMON, ōnis. m. [γνώμων] Regula. Stilus horologii, cujus umbra internoscuntur horæ. Plin. lib. 2. cap. 72. Umbilicum interpretatur. Gnomon dicitur Parallelogrammum deficientem diagonali altero. Eucl. 2. Elemen. in def. 2. In omni parallelogrammo spatio, unum quodlibet eorum, quæ circa diametrum illius sunt parallelogrammorum, cum duobus complementis, Gnomon vocetur.
 Groma, inquit Festus, Genus machinulæ cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possunt, quod Genus Græci dicunt γνώμονα.
GNOMONICE, es. f. [γνώμωνικη] Scientia horologia scioterica faciendi. Plin. lib. 2. cap. 76. Umbrarum hanc rationem, & quam vocant Gnomonicon, invenit Anaximenes Milefius, Anaximandri discipulus: primusque horologium quod appellant sciotericon, Lacedæmone ostendit.
GNOMONICUS, i. m. Hujusce artis peritus. Solin. cap. 40.
GNOMONICUS, a, um. Adj. Pertinens ad Gnomonicon. Gnomonica rationes. Vitruv. 9. 4.
NOSCO. V. NOSCO.
NOSOS, [κνωσός] Urbs Cretæ in plano sita, quæ alio nomine Cerathus, ut scribit Strabo lib. 10. appellata fuit a fluvio præterlabente. Ea fuit Minois regia. V. Pomp. Mel. 2. 7. Hinc
NOSIUS, a, um. Adj. [κνωστικός] Ex ea urbe civis. Gnosia regna. Virg. 3. Æn. 115. Sic, Gnosia stella, Corona Ariadnes. Virg. 1. Georg. 222. Gnosiaque ardentis decedat stella coronæ.
 Humus Gnosia. Ovid. 4. Epist. 68.
 Litora Gnosia. Catul. 62. 172.
 Pharetra Gnosia. Propert. lib. 2. 12. 10.
NOSIACUS, a, um. Adj. [κνωστικός] ut
 Corona Gnosia. Stat. 1. Silv. 6. 88.
 Regnum Gnosiacum. Ovid. 9. Met. 668.
NOSUS, a, um. aliud Adj. Lucan. lib. 3. 185.
 — Gnosasque agitare pharetras.
NOSIS, ōdos. f. [κνωσις] Ovid. 15. Epist. 22.
 Et Phœbus Daphnen, & Gnosida Bacchus amavit. Intelligit Ariadnen.
NOSTICUS, a, um. Adj. [γνωτικός] Sciens. Hieron.
 Gnostici, orum. Hæretici primi sæculi, qui perfectam scientiam sibi arrogarunt. V. Epiphan. Hær. 26. Irenæum adv. Hær. 1. 24.
NOTU, pro Cognitu. Festus. Antiquum.

G O

ORD. Gordianus. **GOTH**. Gothicus. **GOTH**. M. vel MAX. Gothicus maximus.
OEÆUM, [Γόαιον] Promontorium, Galliæ oppidum apud Ptolemæum. Vulgo *Le four*. Volaterranus dicit esse *Tombolaine*, *pris saint Michel*.
OEÆUM, in Britannia minore, nunc dicitur *Santus Marthaus*.
OBIO, ōnis. m. vel **GOBUS**, i. m. [καβός] Piscis qui si litoralis est, Venetis nomen retinet: si vero fluvialis, is sane erit qui a Gal-
 lis vulgo appellatur *Goujon*. Plin. lib. 9. cap. 57. Eadem in Ponti regione apprehendi glacie piscium, maxime gobiones, non nisi patinæ calore vitalem motum fatentes. Martial. lib. 13. 88.
 Principium coenæ gobius esse solet. Columel. lib. 8. cap. 17.
 Et cammarus, exiguusque gobio. conf. Juven. 11. Sat. 37.
OBRIAS, [Γοβρίας] Vir Persæ nobilis, unus ex his qui cum Dario conjurarunt. Nam erat Darii focer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus circa initium lib. 7.
OLGON, i. n. vel **GOLGI**, orum. m. pl. [Γόλγον, ὁ Γόλγος] Cypri oppidum. Catullus 61. 96.

Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondosum. de Vene-
 re loquens.
GOMPHI, [Γόμφος] Oppidum primum Thessaliæ venientibus ab Epîro. Caf. 3. Bell. Civil. 80.
GOMPHUS, i. m. [γόμφος] Clavus ligneus. Nonnulli de Fibula ferrea interpretantur. Stat. 4. Silv. 3. 48.
 Et crebris iter alligare gomphis.
GONARCHE, es. f. Horologii solaris genus apud Vitruv. 9. 9.
GONGER, gri. m. Piscis. Plin. 32. 11. Idem ac Conger. q. V.
GONORRHŒA, æ. f. [γονορροία] Vitium est membri genitalis, videlicet quum præter voluntatem emittit semen. Firmic. lib. 3. cap. 7. Mors illi per gonorrhœam, id est feminis defluxum, fertur.
GORDIANUS, Trium Imperatorum Romanorum nomen. V. Spanhem. de Usu & Præf. Numm. diff. 10.
GORDIUS, [Γόρδιος] Rex Phrygiæ Midæ pater, primo rusticus. Nam quum Phryges oraculum consulissent super electione regis: responsum est ut illum crearent regem, qui primus templum intraret. Itaque primus venit Gordius rusticus, lora plaustrum portans. Qui rex factus, lora illa in memoriam rei in Gordio oppido suspendit in templo Jovis: quæ ita erant perplexa, & connexa, ut difficillime possent dissolvi: & ferebatur oraculum ut qui lora illa dissolveret, regno potiretur. Hinc Gordianus nodus, Proverbium de Re difficili, de quo vide Erasimum in Chiliad. & Strab. lib. 12.
GORGE, Meleagri foror. Ovid. 8. Met. 542.
GORGAS [Γοργας] Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Ejus extant Orationes in Aldina editione Græcorum Oratorum. V. Quintil. lib. 3. cap. 2.
 Concinnitatis princeps Gorgias. Cic. in Orat. 103.
 Magister Isocratis Gorgias. Cic. de Senect. 13.
 Isocrates adolescens senem Gorgiam in Thessalia audivit. Cic. in Orat. 167.
 Gorgiæ tantus honos est habitus a Græcia, soli ut ex omnibus, Delphis non inaurata statua, sed aurea statueretur. Cic. 3. de Orat. 127.
 V. Victorii Varias Lectiones lib. 5. cap. 9.
 Centum & septem complevit annos Gorgias. Cic. de Senect. 13.
 Numerosa oratione maxime delectabatur Gorgias. Cic. in Orat. 167.
 Leontinus Gorgias se ad omnia, de quibus quisque audire vellet, esse paratum denuntiabat. Cic. 1. de Orat. 103.
GORGONES, [Γοργόνες] dictæ sunt Phorci filiæ, scilicet Scilla, [Al. Euryale] Medusa, Sthenio, quæ Dorcades insulas in Oceano Æthiopico sitas habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. quæ ab agilitate nomen habent γοργόν enim, Agile vel terribile dicunt. Scribit Diodorus feminas fuisse in Africa bellicosas, adversas quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam debellaverit ac interfecerit.
 Gorgones tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem, quæ omnes unum oculum habebant, quo invicem utebantur: Sthenyo, Euryale, Medusa. Serenus tamen poeta dicit Puellas fuisse unius pulchritudinis: quas quum vidissent adolescentes, stupore torpebant: unde fingitur quod si quis eas vidisset, vertebatur in lapidem. Hæc pluraque Servius in 6. Æn. 289. V. Ovid. 4. Met. ad fin.
GORGO, five **GORGON**, ōnis. f. dicta est Medusa, apud poetas ex Gorgonibus sola celebris.
 Os Gorgonis pulcherrimum, cinctum anguibus. Cic. 6. Verr. 124.
 Rigida cum Gorgone Perseus. Claud. 1. in Ruff. 280.
 Sæva Gorgone effulgens Pallas. Virg. 2. Æn. 616.
 Tristis Gorgo. Valer. 3. Argon. 54.
GORGONEUS, possess. [Γοργόνιος] Ovid. 4. Met. 778.
 Gorgoneas tetigisse domos.
 Anguis Gorgoneus. Ovid. 3. de Arte Am. 504. al. Ignis.
 Hydræ Gorgoneæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 225.
 Gestatrix Gorgonei monstri. Valer. 4. Argon. 605.
GORGOPHORUS, a, um. Adj. [Γοργόφορος] ut, Pallas Gorgophora: quasi Gorgonem ferens. In ejus enim scuto pictum est Medusæ Gorgonis caput. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Teque Tritonia, arripotens, Gorgophora, Pallas Minerva, ceterique dii, deæque immortales, &c.
GORGONIA, [γοργόνια] inquit Plin. lib. 37. cap. 10. nihil aliud est quam Corallium: nominis causa, quod in duritiem lapidis mutatur.
GORGONIUS, Viri proprium male olentis. Hor. 1. Serm. 2. 27.
 Pastillos Ruffillus olet, Gorgonius hircum.
GOROGYTION, Vir Trojanus, Priami & Castianiræ filius: formaque & viribus præstans, ut dicit Homer. 8. Iliad.
GORTYNA, [Γόρτυνα] Urbs Cretæ, pulchris cincta muris, teste Hom. Iliad. 2. quam teste Solino Lenæus præterfuit amnis, per quem Europam tauri dorso usque ad eam portatam ferunt. Vulgo *Cortyn*.
GORTYNIS patronymicum femininum, pro possessivo. ut, Arundo Gortynis. Lucan. lib. 7. 214. i. e. Sagitta Gortynia, five Cretensis.
GORTYNIUS, a, um. Adj. [Γορτύνιος] ut, Spicula Gortynia. Stat. 3. Theb. 361.
 Tecta Gortynia. Catul. 62. 75.
GOSSAMPINUS, i. m. Arbor lini ferax. Plin. lib. 12. cap. 11.
GOSSIPION, i. n. [ξύλον] Frutex laniger, de quo Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens, gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylyna. Parvus est, similemque barbatae nucis desert fructum. cujus ex interiore bombyce lanugo netur. Nec ulla fuit eis in candore mollioriæ præferenda. V. XYLON.
GOTHI, vel **GOTHI**, [Γότθι] Immanes Scythiæ populi, qui Italiam Galliam & deinde Hispaniam invaserunt, regna multa, & oppida præclarissima vastarunt, leges & litteraturam omnem sub pedibus proculcarunt. Gotthorum historiam vide apud Volaterr. & præsertim Phill. Cluver. Ant. Germ. 3. 34. Nisi probabilior seq. dict. proposita sententia.
GOTTHIA, [Γοτθία] Regio Europæ, contermina Daniæ & Norvegiæ, quæ & Scandinavia dicitur; ex qua primum orti sunt Gothi, vel Patria ipsa Gothorum, & metonymice Gens Gothica. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 5. 2. 67.
GOTHICUS, a, um. Adj. Aureliani Imperatoris cognomen Triumphantis, ob Victoriam de Gothis partam. Gruter. Inscript. 4. p. 276.
 Ursatus de Not. Rom. Antiq. Thesaur. Græv. Tom. 11. p. 734. B.

GR. Gratis, Grex. GR. Gerit. GRA. Gratia. GRAC. vel GRACH. Gracchus. GRANS. Gratianus. GRAT. AG. Gratias agit. GR. D. Gratis dictum.

GRABATUS, i. m. Græce *καρβᾶτος*, duplici ḡ, Lectus vilis & exiguus. Cic. 2. de Divin. 129. Venit enim jam in contentionem, utrum sit probabilius, deosne immortales, rerum omnium præstantia excellentes, concurrere omnium mortalium, qui ubique sunt, non modo lectos, verumetiam grabatos. Martial. lib. 12. 32.

Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Idem lib. 1. 91.

Sed si nec focus est, nudi nec sponda grabati. Ubi Perottus,

Grabatum proprie vocamus Exiguum lectum in quo meridiari solemus: dictum quasi Carabatum, quod in eo, capite recumbamus. *καρβᾶν* enim caput, *βατῶν* pervium Græci appellant. Catul. 10. 22. & Buleng. de Convivio, 1. 28.

GRABATULUS, i. m. dimin. Apul. 1. Milef. pag. 107.

GRABATARIUS, i. m. [*κλινοποιος*] Grabatorum faber. Gloss. Gr. Lat.

GRACCHUS, Cognomen est Semproniorum, de cujus origine diverse scripserunt auctores: a Gracilitate corporis dictum scribit Charisius. Varro autem a Gerendo, quia mater ejus, qui primus Gracchus dictus est, duodecim menses uterum gesserit, ac propterea sine aspiratione scribendum, ut ait Scaurus. Quintil. tamen lib. 1. cap. 9. aspirationem a veteribus in hac voce neglectam, a recentioribus fuisse adhibitam scribit. Parcissime, inquit, aspiratione veteres usi, etiam in vocalibus, quum œdos ircosque dicebant. Diu deinde observatum ne consonantes aspirarentur, ut in Gracis & Triumpis. Nonnulli a Loquacitate Graccos dictos fuisse putant. Sed Varroni aut Charisio libentius assenserim. V. Drakenb. ad Sil. 4. 497.

Ti. Gracchus Prætor anno DLXXIII, Celtiberos vicit, ccc eorum oppida delevit, monumentumque suorum operum Gracchurim oppidum in Hispania constituit, & de Celtiberis triumphavit. Epit. Liv. lib. 41. Appianus in Iberica. Idem cōs. cum C. Claudio exercitum in Sardiniam duxit, & omnes Sardonum populos, qui defecerant, in dedicationem redegit, deque iis bis triumphavit. Liv. lib. 41. cap. 16. Meminit hujus censuræ quoque Liv. lib. 43. cap. 16. seq. Valer. lib. 6. cap. 5. Cic. lib. de Orat. & 2. de Nat. Deor. Huic duo fuerunt filii Ti. & C. ambo eloquentes & plebis studiosissimi. Itaque Rempub. perniciosius legibus in plebis gratiam scriptis labefactarunt. Qua de causa uterque est occisus. Ti. a P. Nafica, & decem annis post C. ab Opimio cōs. & utriusque corpus in Tiberim projectum est. Epitome Liv. 58. Plutarch. in Gracchis. Appian. lib. 1. Vellejus lib. 2. & Epitome Liv. 60. & seq. Valer. lib. 1. cap. 7. & lib. 6. cap. 8. & lib. 8. cap. 10.

GRACCHANUS, a, um. Adj. Quod est Gracchi. Quintil. lib. 11. cap. 3. Aut Gracchanum illud, Quo me miser conferam?

Gracchani judices. Cic. de Clar. Orat. 128. h. e. Gracchi mortem ult.

GRACCHURIS, [*Γρακχουρίς*] Urbs Hiberæ regionis: dicta a Graccho Sempronio, quæ antea Ilurcis nominabatur. Fest. V. GRACCHUS.

GRACILIS, e. [*ιχνῆς, ὀψις, σφηκώδης, λεπτός*] Tenue, ac corpore macilentum. Ter. Eun. 2. 3. 21.

Haud similis virgo est virginum nostrarum, quas matres student

Demissis humeris esse, vincto pectore, ut graciles fient. Quo in

loco Probus nobilis grammaticus legit, Ut gracilæ fient, a nominativo singulari hæc Gracila, quomodo dicimus Imbecillus & Imbecillis. V. mox.

Artus graciles. Ovid. 2. Amor. 10. 23.

Arundo gracilis. Sen. Hippol. 6.

Capellæ graciles. Ovid. 1. Met. 299.

Corpus gracile. Ovid. 1. de Pont. 10. 21.

Lapis gracilis & putris. Plin. Epist. 236.

Liber gracilis. Martial. lib. 8. 24.

Siquid forte petam timido, gracilique libello.

Marmor gracile. Plin. lib. 5. Epist. 101.

Nucleo glans gracili. Plin. lib. 12. cap. 21.

Vindemiæ graciles. Plin. 8. Epist. 15.

Umbra gracilis. Ovid. 4. Trist. 10. 86.

GRACILUS, a, um. antiquum pro Gracilis. Lucil. lib. 8. Sat.

— quod gracila est, pernix, quod pectore puro,

Quod puero similis. Non. 8. 48. conf. in Gracilis dicta.

GRACILITER, Adv. Apul. Met. 3. pag. 130.

GRACILITAS, âtis. f. [*ιχνότης, λεπλότης*] Corporis habitus tenuior.

Cic. de Clar. Orat. 313. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas &

infirmitas corporis, procerum & tenue corpus, &c.

Gracilitas crurum. Suet. Calig. 3.

Exigere gracilitatem stilo. Quintil. lib. 1. cap. 9. Igitur Æsopi fabellas,

quæ fabulis nutricularum proxime succedunt, narrare sermone

puro, & nihil se supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem

stilo exigere condiscant. V. in EXIGO.

Pl. Gracilitates. Cic. de Clar. Orat. 64.

GRACILITUDO, inis. [*ιχνότης*] Accius Amphitryone, Tamen & statuæ

gracilitudo, & propemodum luctus facit ne dubitem. Non. 2. 364.

GRACILENTUS, a, um. Adj. [*ιχνῆς*] Idem quod Gracilis. Enn. lib. 7.

Deducunt habiles gladios filo gracilento. Non. 2. 364.

Ufus est & Gellius 4. 12. Equum gracilentum habere. conf. 19. 7.

GRACILENS, Adj. [*λαμπρός*] Nevius Protefilaodamia, Gracilentis colore,

dem ex hoc gracilens fit. Non. 2. 364. Al. Gracilians, vel Gracileus.

GRACILESCO, [*ιχναίνωμαι*] ère. Gracile & tenue fieri. Plin. lib. 17.

cap. 22. Quum alias festinatione pariendi gracilescat. al. Gracilis.

GRACILIPES, êdis. m. Petron. cap. 55. Ciconia gracilipes.

GRACILLO, âre. Aucr. Philom. 25.

Cucurrire solet gallus, gallina gracillat.

GRACUS, i. m. [*καλοῖς*] Avis est minime canora, sed tamen odiose

garrula atque obstrepera. Dicta vel a voce: vel quod gregatim volitet:

vel a gerendis baccis. V. dict. seq.

GRACULUS, i. m. dimin. [*καρκαρίας*] Plin. lib. 11. cap. 29. In Lemno

insula certa mensura præfinita est, quam singuli enecatarum ad magistratus

referant. Graculos quoque ob id colunt, adverbo volatu occurrentes

earum exitio. Fest. lib. 7. Graculi, inquit, a sono oris vocati: five a

gerendo dicti, quod jacta segetum femina plurimum gerant: vel quod ex

olivæ cubitum se recipientes, duas pedibus baccas, tertiam ore ferant. Quintil. lib. 1. cap. 10. ubi de Etymologia, Sed cui non post Varronem sit venia? qui agrum, quod in eo agatur aliquid: & graculos, quia gregatim volent, dictos Ciceroni persuadere voluit?

quum alterum ex Græco sit manifestum duci, alterum ex vocibus avium.

V. Varro de L. L. 4. 11. extr.

Nihil cum fidibus graculo. Vetus est adagium. i. e. Nihil imperitis cum bonis litteris. Sic Graculus inter musas, dicitur de Hominibus inter eruditos itolide & impudenter obstrepentibus. Est & aliud adagium, Graculus graculo semper affidet. V. Erasmi Chiliad.

GRACULA, æ. f. Plin. 8. 27. Graculæ lauri folio annum fastidium purgant. al. Graculi.

GRADARIUS, GRADATIM, GRADATIO, GRADIOR, GRADIVUS. V. GRADUS.

GRADUS, ūs. m. [*βαθμός, βαθύς, βάσις, βαθύς, βάσις*] Proprie Gressus.

Gradus, Gradientium pedum vicissitudo. Virg. 3. Georg. 191.

— gradibusque sonare Compolitis.

Citatus gradus. Sen. Med. 12.

Infausto gradu. Ovid. 3. Met. 36.

Pleno gradu. Liv. lib. 4. cap. 32. Peditumque aciem instructam pleno

gradu in hostem inducit.

Præceps gradus. Sen. Oeth. 4.

Vesanus gradus. Sen. Med. 9.

Abducere gradum. V. ABDUCO.

Accelerare gradum. V. ACCELERO.

Accurrit incitato gradu. Sen. Theb. 10.

Acuere gradus. Stat. 6. Theb. 588. — tunc rite citatos

Explorant acuuntque gradus.

Addere gradum, pro Accelerare. Liv. lib. 26. 9. Alacresque milites

alius alium, ut adderet gradum, memor ad defendendam ire patriam,

hortabantur.

Adjuvare gradum baculo. Sen. Herc. fur. 9.

Æquare gradus alicujus. Sil. lib. 16.

Appropere gradum. V. APPROPERO.

Celerare gradum. Virg. 4. Æn. 641.

Colligere gradum. Sil. lib. 7.

Conferre gradum. Virg. 3. Georg. 166. V. CONFERO.

Continere gradum. Virg. 3. Æn. 598.

Corripere gradum, Celeriter arripere viam. Hor. 1. Carm. 3. 33.

Dirigere invitum gradum. Sen. Theb. 1.

Discedere gradu verso. Ovid. 4. Met. 338.

Efferre gradum foribus. Sil. lib. 11.

Errare tardis gradibus. Ovid. 11. Met. 357.

Facere gradum. Cic. 2. de Orat. 249. Sp. Carvilio graviter claudicanti

ex vulnere ob Remp. accepto, & ob eam causam verecundanti in publicum

prodire, mater dixit, Quin prodis, mi Spuri, ut quotiescunque

gradum facies, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem?

Facere gradum, aliter. V. infra, Facere gradum ad aliquid.

Ferre corpora femineo gradu. Ovid. 3. de Arte Am. 298.

Ferre gradus ingentes. Ovid. 3. de Arte Am. 304.

Ferre virgineos gradus. Ovid. 8. Met. 39.

Firmare gradum, apprehensis invicem manibus. Quintil. lib. 9. cap. 4.

non ita procul a fine.

Flectere gradum retro. Sen. Herc. fur. 9.

Incedere marcidum ebrio gradu. Sen. Med. 2.

Inferre gradum. Liv. 35. 1. extr. Tandem gradum acrius intulere Romanis,

cessitque Lusitanus. V. INFERRO.

Minuere gradum suum. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Moliri seniles gradus. Sen. Hippol. 4.

Movere gradu, est Retro agere, propellere retrorsum. Liv. Primum

gradu moverunt hostem. conf. Dejicere de gradu.

Niti gradu. V. NITOR.

Ovans gradus. Valer. 2. Argon. 546.

Proferre gradum. Stat. 12. Theb. 9.

Promovere gradum. Stat. 12. Theb. 541.

Prosluit rapido gradu. Sen. OEdip. 14.

Retrahere gradum. Stat. 11. Theb. 548.

Revocare gradum. Virg. 6. Æn. 128.

Sistere gradum. Virg. 6. Æn. 465.

Suspensus gradus digitis. Ovid. 1. Fast. 426.

Sustinere gradum. Ovid. 6. Fast. 398.

Tangere locum gradu, i. e. Pervenire ad locum. Ovid. 3. Met. 36.

Venit ægra senectus tremulo gradu. Ovid. 14. Met. 143.

Vertere gradum. Stat. 8. Theb. 138.

Dejici de gradu, per Metaphoram. i. e. De constantia & animi magnitudine.

Cic. 1. Off. 80. Fortis vero animi & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu dejici, ut dicitur,

sed præsentī animo uti & consilio. V. DEJICIO.

Gradus, pro Occasione & facultate & præparatione. Cic. 7. Att. 23.

Mihi venit in mentem, multum fore fermonem, me iudicium jam de

causa publica fecisse, qua desperata, quasi hunc gradum mei reditus

esse, quod mulieres revertissent. Bud.

Gradum jacere ad aliquam rem, & aditum, quod barbari Facere ingressum dicunt.

Cic. 2. de Lege Agr. 58. Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cetera jactum intelligetis.

Ad Rempublicam gradus. Cic. de Arusp. Resp. 43.

Gradus tuos & quasi processus dicendi studeo cognoscere. Cic. de Clar. Orat. 232.

Facere gradum ad aliquid. Quintil. lib. 3. cap. 6. Interim ad ea, quæ

sunt potentiora, gradum ex iis fecisse contenti. Gradum facere (ait

Valla lib. 5. cap. 26.) non est Transire facere, sed Aliquam rem gradum & quasi scalam ad alia facere.

Notitia primosque gradus vicinia fecit. Ovid. 4. Met. 59.

Imperii gradus ex Sicilia in Africam Romanis factus. Cic. 4. Verr. 3.

Facilem gradum adipiscendi Consulatus relinquere. Cic. pro Muren. 15.

Gradus enimvero etiam sunt, ex quibus scalæ constant, & per quos ad adificiorum altiora conscenditur: a Gradiendo, inquit Perottus, hoc est eundo dicti, quod per eos eatur. Cic. 4. Att. 1. Gradus templorum ab

inima plebe completi erant.

Ædificare gradus. Cic. pro Cluent. 93.

Ascendere gradibus in celum. Cic. pro Domo sua, 75.

Ascendere multis gradibus. Cic. 5. de Fin. 40.

Evadere altos gradus, i. e. Ascendere. Virg. 4. Æn. 685.

Fert sublimes gradus alta Moneta. Ovid. 1. Fast. 638.

Surgere gradibus dicuntur Limina templi. Virg. 1. Æn. 452.

Venire gradibus, Gradatim. Cic. 1. de Nat. Deor. 90. Nam a beatis ad virtutem, a virtute ad rationem video te venisse gradibus.
 Etatis gradus. Cic. 3. Fam. 11. Lucret. lib. 2. 1122.
 Paulatimque gradus ætatis scandere adultæ.
 Gradus cognationis, apud Jurisconsultos describuntur.
 Distare gradus aliquot ab uno. Ovid. 13. Met. 143.
 Fortunæ gradus infimus. Cic. pro Corn. Balb. 18. Sin autem multorum virtus, ingenium, humanitas, ex infimo genere & fortunæ gradu, non modo amicitias & rei familiaris copias consecuta est, sed summam laudem, honores, gloriam, dignitatem.
 Necessitudinum gradus non iidem erunt, qui & temporum. Cic. 1. Off. 59.
 Officiorum gradus. Cic. 1. Off. 160. In ipsa autem communitate sunt gradus officiorum, ex quibus quid cuique præster, intelligi possit.
 Officii primum gradum fervare. Cic. pro Quint. 61.
 Oratorum iidem gradus, vulgi iudicio & doctorum. Cic. de Clar. Orat. 186.
 Petitionis gradus inter æquales. Cic. 5. Philipp. 47.
 Sapientiæ gradus. Cic. 11. Fam. 28. Fateor me ad istum gradum sapientiæ non venisse.
 Societatis hominum plures sunt gradus. Cic. 1. Off. 53.
 Sonorum gradibus descendere. Cic. 3. de Orat. 79.
 Sonorum gradus intendere & remittere. Cic. de Clar. Orat. 284.
 Temporum gradus servantur. Cic. in Partit. 12.
 In causis tres sunt gradus. Cic. in Partit. 103.
 Gradus, Existimatio, & honoris locus. Cic. 2. Philipp. 6. Nam in illa querela, misera quidem & luctuosa, sed mihi pro hoc gradu, in quo me S. P. Q. R. collocavit, necessaria, quid est dictum a me cum contumelia?
 De gradu dignitatis dimoveri, Ab existimatione pristina dejici & deturbari. Cic. 2. Tusc. 38. Non sentiunt viri fortes in acie vulnera: vel sentiunt, sed mori malunt, quam tantummodo de dignitatis gradu dimoveri.
 De gradu dejicere vide Dejicere. H. St.
 Omni gradu amplissimo dignissimus, & sui ordinis facile princeps. Cic. 6. Fam. 10.
 Altissimus dignitatis gradus. Cic. Post. red. in Senat. 2.
 Amplissimus gradus dignitatis. Cic. pro Muren. 30.
 Inferior gradus aut interitus aut servitutis. Cic. de Arusp. Resp. 61.
 Senatorius gradus. Cic. pro Lege Manil. 61.
 Instabilis & non expers dignitatis gradus. Cic. in Orat. 216.
 Summus honoris gradus. Cic. 10. Philipp. 4.
 Ascendere altio rem gradum. Cic. 2. Off. 61.
 Ascendere ad altio rem gradum. V. ASCENDO.
 Ascendere unum gradum dignitatis. Cic. pro Muren. 55.
 Ascendere magistratum gradibus. Cic. de Clar. Orat. 281.
 Assequi dignitatis aliquem gradum. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Et pro Cluent. 150.
 Collocare in gradu. V. COLLOCO.
 Dejici militiæ gradu. Modest. in l. 3. D. de Re militari, Qui stationis munus relinquit, plus quam emanfor est. itaque pro modo delicti, aut castigatur, aut gradu militiæ dejicitur.
 Dejectio gradus. Modest. in l. 3. D. de Re militari, Poenæ militum hujuscemodi sunt: castigatio, pecuniaria multa, munerum indictio, militiæ mutatio, gradus dejectio, ignominiosa missio. i. e. de gradu militiæ.
 Offerri per honorum gradus ad summum imperium. Cic. 1. in Catil. 28.
 Firmare gradum, prehensis invicem manibus. Quintil. lib. 3. cap. 4. ad fin.
 Morare in gradu. Cic. pro Muren. 30.
 Obtinere gradum. Cic. 1. Fam. 7.
 Oni in altissimo gradu præter spem alienis opibus. Cic. pro Sext. 20.
 Reddere suum cuique honorem & gradum. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
 Spectare honoris gradum. Cic. pro Milon. 24.
 Tenere gradum Consularis dignitatis. Cic. 3. Off. 99.
 ADĀTUS, a, um. Adj. [κλίμακτος] In modum graduum factus, armatusque. Plin. lib. 13. cap. 4. Dens, gradatissime corticum poricibus. Plin. Jun. lib. 5. Epist. 6. Omnia maceria muniuntur: hanc radata buxus operit, & subtrahit.
 ADĀTIO, ōnis. f. [κλίμαξ] apud Rhetores. Auct. ad Herenn. lib. 35. Gradatio est, in qua non ante ad consequens verbum descenditur, quam ad superius consensum est: hoc modo, Nam quæ reliqua pes libertatis manet, si illis & quod libet licet, & quod licet possunt, & quod possunt audent, & quod audent faciunt, & quod faciunt, vobis iolestum non est? Cic. 3. de Orat. 205. Est etiam gradatio quædam & conversio, & verborum concinna transgressio. V. CLIMAX.
 Ist item Graduum in theatris dispositio. Vitruv. 5. 3.
 ADĀRIUS, a, um. Adj. [ἰπποφάρεος] ut, Gradarii equi, Qui sine iussione molliter incedunt. Lucil. lib. 14. Ipse equus non fortiosus, gradarius optimus. Sen. Epist. 40. per metaphoram Ciceronem gradarium vocavit, cujus oratio lente incedebat.
 ADĀTIM, Adv. [κλιμακωδῶν] i. e. Gradibus, sive Per gradus. Plin. lib. 33. cap. 4. Fossæ in quas profluat, cavantur, agogas vocant: æ sternuntur gradatim.
 Gradatim descendere. Varro 2. de R. R. cap. 1. Necesse est humanæ vitæ a summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem.
 Edire gradatim sursum versus. Cic. in Orat. 135.
 Gradatim, [ἀδῶν] pro Sensim, paulatim, & ut ait Perottus Ordinate & lente.
 Edetentim & gradatim. Cic. 9. Fam. 14. Ita pedetentim & gradatim tum accessus a te ad causam facti, tum recessus.
 Edere aut demere minutatim & gradatim. Cic. 4. Acad. 49.
 Ascendere gradatim ab humilioribus verbis ad superiora. Cic. in Partit. 54.
 Assequi honores gradatim. Cic. Post. red. ad Quir. 5. Vestros denique honores, quos eram gradatim singulos assecuti.
 Educere gradatim ad pauciores, postremo ad singulos universitatem generis humani. Cic. 2. de Nat. Deor. 164.
 Interrogare minutatim & gradatim, quod quidam dicunt, Per puncta & partes. Cic. 4. Acad. 92.
 Ervenire gradatim aliquo. Cic. 1. de Nat. Deor. 90.
 Respondere gradatim. Cic. 1. Tusc. 57. Tamen ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondens eo perveniat, quasi geometrica didicisset.
 Habere amicos gradatim. Plin. lib. 2. Epist. 6.

GRADILIS, e. Adj. ut, Gradilis panis. Cod. Theod. lib. 14. tit. 17. Qui quibusdam in gradibus plebi Romanæ dividi viricum quotidie solebat. Ad hujus rei confirmationem duo Prudentii testimonia addam luculenta: unum hoc, contra Symmachum 1. 583.
 Et quem panis alit gradibus dispenfus ab altis. alterum, contra Symmachum, lib. 2. 948.
 Quæ regio gradibus vacuis jejunia dira
 Sustinet? aut quæ janiculo mola mota quiescit? De pane enim hic gradili loquitur, & molis pistrinorum, ubi pinsebatur. Turneb. 11. 6.
 GRADĀLIS, e. Adj. Quod fit gradatim. Diomed. pag. 473.
 GRADIOR, gressus sum, [βῆναι, πορεύομαι] gradi. Incedere, ire, ambulare, progredi. Virg. 1. Æn. 316.
 — ipse uno graditur comitatus Achate. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Jam vero alia animalia gradiendo, alia serpendo ad pastum accedunt.
 Gradi ad naves. Virg. 8. Æn. 546.
 Post hinc ad naves graditur, fociosque revisit.
 Gradi ad mortem. Cic. 1. Tusc. 110. Fidenti animo (si ita res fert) gradietur ad mortem.
 Pedatim gradi. V. PES.
 Gradi viam. Columel. lib. 6. cap. 37.
 GRADIENS, Partic.
 Gradiens degravat litora ingenti passu. Ovid. 13. Met. 776.
 Lente gradiens asellus. Ovid. 11. Met. 179.
 GRESSUS, Partic. [παραδύναι] virg. 6. Æn. 633.
 — & pariter gressi per opaca viarum.
 GRESSUS, ūs. m. [βόδιον, ἀβήνη, ἰδμε] Incessus. Virg. 3. Georg. 117.
 Insultare solo, & gressus glomerare superbos. Cic. 1. Off. 131.
 Cavendum est autem, ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus, &c. i. e. In gradiendo. Forte tamen Ingressu conjuncte legendum. qua voce & alibi Cic. utitur. Altera poetis magis familiaris.
 Presso gressu, cui opponitur Pleno gradu. Ovid. 3. Met. 17.
 Subsequitur, pressoque legit vestigia gressu.
 Superbus gressus. Sil. lib. 16.
 Volucer gressus. Stat. 10. Theb. 131.
 Admovere gressus. Stat. 11. Theb. 560. V. ADMOVES.
 Ardentes gressus. Valer. 7. Argon. 110.
 Comprime gressus. Virg. 6. Æn. 389.
 Conjungere properos gressus. Valer. 4. Argon. 176.
 Deflectere gressum. Sen. Thyest. 5.
 Exultans gressus. Sil. lib. 10.
 Ferre anxios gressus. Sen. Troad. 6.
 Ferri attonito gressu. Sen. Octav. 7.
 Firmare lapsantem gressum. Sil. lib. 3.
 Inferre gressus. Virg. 4. Georg. 360.
 Jungere gressus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 10.
 Properatus gressus. Sil. lib. 3.
 Rapere gressus, Celeriter gradi. Lucan. lib. 3. 116.
 Recipit ad limina gressum. Virg. 11. Æn. 29.
 Referte domum celeres gressus. Sen. Med. 10.
 Reprimere gressum. Stat. 10. Theb. 392.
 Tendit gressum ad mœnia. Virg. 1. Æn. 414.
 Titubant succidui gressus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 153.
 Turbatus gressus. Stat. 11. Theb. 519.
 Vertit avidos gressus ad litora. Valer. 1. Argon. 183.
 GRESSIO, ōnis. f. Pacuvius in Paulo apud Macrob. 6. Saturn. cap. 5. Quamvis caprigeno pecori grandior gressio est.
 GRADIVUS, pr. c. [ἄρης] Mars, appellatus est (inquit Festus) a Gradiendo in bella ultro citroque, sive a Vibratione hastæ, quod Græci dicunt παραδύνειν, vel, ut alii dicunt, quia Gramine sit ortus, quod interpretatur quia Corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Haec Festus. Gradivus Mars, inquit Servius in 1. Æn. v. 296. dicitur quum sedit: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Urbe duo ejus templa sunt: unum Quirini intra urbem, quasi custodis & tranquillii. Alterum in Appia via, extra urbem prope portam, quasi beliatoris, vel Gradivi. Belliger Gradivus. Sen. Hippol. 2.
 Magnus Gradivus. Ovid. 6. Met. 427.
 GRADIVICOLA, [ἀρεσσεῖος] Sil. lib. 4. 222.
 Et Gradivicolam celfo de colle Tudertem.
 GRACIA, æ. [Ἑλλάς] Regio omnibus nota, dicta a Græco primo ejus provinciæ rege. Cic. pro Flacc. 64. Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, semperque tenuit, Asiæ maritimam oram bello superatam cinxit urbibus, &c. Idem plura de Graciæ laudibus.
 In angustiis & faucibus Graciæ posita erat Corinthus. Cic. 2. de Lege Agr. 86.
 Magna Græcia olim in Italiæ parte inferiore fuit. Cic. 2. de Orat. 154.
 Nam & referta quondam Italia Pythagoreorum fuit, tum quum erat in hac gente magna illa Græcia, &c. Dicitur & Major Græcia. V. Fest.
 Plenissime Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 27.
 Mendax Græcia. Juven. 10. Sat. 174.
 Princeps eloquentiæ Græcia. Cic. 1. de Orat. 13.
 Permittere Græciam. V. PERMISCO.
 GRÆCUS, i. m. [Ἕλλην, Ἰταλῶν] Qui est ex Græcia. Cic. pro Flacc. 64. Quis ignorat, &c. quin tria Græcorum genera sint vere? quorum uni quis Athenienses, quæ gens Jonum habebatur: Æoles alteri, Dores tertii nominabantur.
 Doctissimus Græcorum Heliodorus. Hor. 1. Seren. 5. 3.
 Doctrina perridicula Græcorum. Cic. 2. de Orat. 75.
 Familiaritatis Græcorum neque tam fideles sunt, invident non nostris solum, verum etiam suis. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Luxuria & levitas Græcorum. Cic. pro Flacc. 26.
 Levitate Græcus, crudelitate barbarus. Cic. pro Flacc. 24.
 Contentionis quam veritatis cupidiores Græci. Cic. 1. de Orat. 107.
 Vetere Græcia digni perpauci sunt Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Fallaces sunt permulti & leves, & diuturna servitute ad nimiam assentionem eruditi Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Omnes vias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ causa faciunt Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.

Artibus Græci, Galli robore, Hispani numero, Pœni calliditate valent. Cic. de Arusp. Resp. 19.

GRÆCUS, a, um. Adj. [*Ἑλληνικός, Γραικός*] ut, Chartæ Græcæ. Hor. 2. Epist. 1. 161.

Exemplaria Græca. Hor. de Arte Poet. 268.

Litteris Græcis studere. Cic. de Clar. Orat. 78. Gallus qui maxime omnium nobilium Græcis litteris studuit.

Litterulis Græcis imbutus. Hor. 2. Epist. 2. 7.

Locutio Græca. Cic. de Clar. Orat. 159.

More Græco bibere. Cic. 3. Verr. 66. Fit sermo inter eos, & invitatio ut Græco more biberetur. Quem locum his verbis exponit Afconius: Grandibus inquit, poculis, & meracis potionibus, qui non intelligunt dicta Ciceronis: & hoc putant Græco more potare. Est autem Græcus mos, ut Græci dicunt, *συμπῆν κυάθῳ*, quum merum cyathis libant, salutantes primo deos, deinde amicos suos nominatim. Nam toties merum bibunt, quoties & deos, & caros suos nominatim vocant. Hæc Afconius. Cic. 1. Tusc. 96. Propino hoc pulchro Critiæ. Græci enim in conviviis solent nominare, cui poculum tradituri sunt. Aufonius ad Symmachum, in præfatione Græphi: Super mensam meam facta est invitatio, non illa de ludibrii convivio, ut Græco more biberetur: sed illa de Flacci ecloga, in qua propter mediam noctem, & novam lunam, & Murenæ auguratum, ternos ter cyathos attonitus petit vates. Locum significat Hor. 3. Carm. 19. 14. Ubi vide Horatii interpretes, sed & Erasmus in adagio Bonæ fortunæ, sive Boni genii. Rursus in Adag. Aut quinque bibe, aut tres, aut ne quatuor.

Ad calendas Græcas: proverbium pro Nunquam. Græci enim Calendis carent. V. Erasmus.

Græca mercari fide, apud Plaut. Afin. 1. 3. 47. V. MERCOR & FIDES.

Græca nux, quæ & Thasia dicitur, & Amygdala. Macrob. 2. Saturn. cap. 14. Al. 3. 18.

Oratio Græca plura ornamenta suppeditans, consuetudinem similiter Latine dicendi affert. Cic. de Clar. Orat. 10.

Convertere e Græco in Latinum. V. CONVERTO.

Græca vanitate conficta. Plin. 37. 12.

Versiculi Græci. Hor. 1. Serm. 10. 31.

Via Græca ire. Cic. 7. Fam. 1. Græcos ita non ames, ut ne ad villam quidem tuam via Græca ire soleas. Ironice. Sensus enim est, Tantum inquit, abest ut Græcos ames, ut omnia quæ ejus gentis nomine appellantur, ferre non possis, adeo ut ne ad villam quidem tuam Græca via ire velis. Viam autem Græcam eam esse retur Turneb. quam Hercules octo itadiorum aggere in Lucrino muniit. Quum enim Hercules Græcus fuerit, Græcæ viæ merito nomen dedisse videri potest.

Voce Græca loqui. Ovid. 3. Trist. 12. 39.

GRÆCER, Adv. [*Ἑλληνιστί, Γραικιστί*] ut, Græce loqui. Cic. 6. Verr. 147. Quod quidem apud Græcos Græce loquutus essem, id ferri nullo modo posse.

Græce confectus liber. Nep. 25. 18.

Legere Græce. Cic. 1. de Orat. 155.

Qui Græce nesciunt. Cic. pro Flacc. 10.

Græce vel Latine reddere. Cic. 1. de Orat. 155. Quum ea quæ legem Græce, Latine redderem.

Scribere Græca historiam. Cic. 3. Off. 115.

GRÆCANICUS, a, um. Adj. [*Ἑλληνικός*] ut, Græcanicus color. Plin. lib. 34. cap. 9. Maximeque ita colorem bibit, quem Græcanicum vocant. Varro 9. de L. L. 3. Suet. Domit. cap. 4. Amictus toga Græcanica.

GRÆCANICE, Adv. Varro 8. de L. L. 50.

Græcanice duæ negotiationes pro una, in illo Terentii loco Faciuntne intelligendo ut nihil intelligant. Annotatio ex Jos. Scal. in Varronem. H. St. Extat pag. 213. ed. tert. Steph. Defuit hæc vox in Lugd.

GRÆCIENSIS, e. Adj. [*Ἑλληνικός*] Gell. lib. 19. cap. 10. Offendimus eum cubantem in scimpodio Græciensi. Sic apud Plin. lib. 35. cap. 6. Græciense melinum.

Græciense mare. Plin. lib. 4. cap. 11. ad fin. Quod Græciam alluit.

GRÆCOSTÄSIS, [*Γραικώστως*] quasi Græcorum itatio. Varro 4. de L. L. 32. Ante curiam Hostilium rostra: cujus id vocabulum ex hostibus capta, fixa sunt rostra. Dextra e comitio locus substructus, ubi nationum subsisterent legati, qui ad Senatum essent missi: is Græcostasis appellatur. Cic. 2. Q. frat. 1. Deinde ejus operæ repente a Græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. adde Plin. 33. 1.

GRÆCŪLUS, i. m. dimin. [*Γραικίον*] Cic. 6. Verr. 127. Tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi: quod iste eruditus homo & Græculus, qui hæc subtiliter judicat, &c.

Affentator Græculus. Cic. in Pison. 70.

Cautio Græcula. Cic. 7. Fam. 18. Itaque quando vestræ cautiones infirmæ sunt, Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. Paulus Manutius putat sensum esse, Commendavi te Cæsari litteris Græce scriptis. Turnebus contra, Epistolam eam esse Latinam credit suo chirographo scriptam, quam Græculam cautionem vocat propter Græcam fidem, de qua apud Plautum, Græca mercamur fide: & apud Aufonium, Mutatur ad Græcam fidem. Iterum, Non Pœna, sed Græca fide. Ut enim Græca fides certa est, sic Græca cautio certa firmaque intelligenda est. Nam in cautionibus nostram obligamus fidem, ut & Cicero ea epistola obstringit suam.

Græculus Efuriens. Juven. 3. Sat. 78.

Homines Græculos controversia verbi tamdiu torquet. Cic. 1. de Orat. 47. Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tusc. 86.

Otiosus atque Græculus. Cic. pro Milon. 56. Idem 1. de Orat. 221. Neque vult ita sapiens inter stultos videri, uti qui audiant, aut illum ineptum, aut Græculum esse putent. Idem pro Flacc. 13. Græculæ concionis motus temerarius.

Rosa Græcula, Rosa omnium minima, in sentibus crescens, quæ folia ita projecta habet, ut nisi cogantur manibus, apertam rosam non ostendant. Plin. lib. 21. cap. 4. Est & quæ Græca appellatur a nostris, a Græcis Ichnis, non nisi in humidis locis proveniens, &c. Est & alia Græcula appellata, convolutis foliorum paniculis.

Vites Græculæ. Columel. lib. 3. cap. 2. Nam quæ Græculæ vites sunt, ut Mareotica, Thasiæ, &c.

GRÆCŪTAS, ātis. f. Res & litteratura Græcorum. apud Jctos.

GRÆCĀTIM, Adv. Græco more. Tertull.

GRÆCOR, [*Ἑλληνίζω, Γραικίζω*] āri. Græcos imitari. Hor. 2. Serm. 2. 11.

— vel si Romana fatiget

Militia affuetum græcari, seu pila velox &c. h. e. !Luxuriari aut Græco more ludere. Po. phyr. [Puto distinguendum ante Affuetum ut ad seque referatur. Alioqui malim exponere, Otiari more Græcorum. V. Suet. Tiber. cap. 11. & 13.]

Vide **PERGRÆCOR**. H. St.

GRÆCĀTIO, ōnis. [*Ἑλληνισμός*] Gloss. Gr. Lat.

GRÆCISSEO, are. [*Ἑλληνίζω*] Græcum sermonem imitari. Apul. Apo p. 336. Loquitur nunquam nisi Punice, & si quid adhuc a matre Græciffat. Et Plaut. Men. prol. 11.

Atque adeo hoc argumentum Græciffat, tamen

Non Atticiffat, verum Siciliciffat

GRĀIUS, a, um. Adj. [*Ἀγραίος*] Græcus. Sed magis poeticum est. Virg. 4. Æn. 228.

— Graiunque ideo bis vindicat armis. Cic. 2. de Na

Deor. 91. Hoc quod memoro, nostri cælum, Graii perhibent ætherem. Ex Pacuvio. Idem 3. de Deor. Deor. 53. *Διοσκυρεῖς* etiam apud Graiis multis modis nominantur.

Camœna Graia. Hor. 2. Carm. 16. 36.

Gentes Graiæ. Ovid. 4. Met. 16.

Homo Graius. Lucret. lib. 1. 67.

Saltus Graius. Nep. 23. 3.

Urbes Graiæ. Virg. 3. Æn. 295.

GRAJUGENA, æ. c. [*Ἑλληγογηνή*] Græcus dicitur: aut Qui a Græco genis & originem traxit. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Grajugena de illi aperit ipsa oratio. Ex Pacuvio. Virg. 3. Æn. 550.

Grajugenumque domos, suspectaque linquimus arva.

Domus Grajugenæ. Catul. Argon. 62. 36. al. Cranonis domus.

Reges Grajugenæ. Stat. 6. Theb. 215.

GRALLÆ, arum. Fustes sunt furculas habentes, quibus nituntur qui super iis ambulant. Ex Nonio 2. 361.

Scala, quasi Scandula a Scandendo, atque adeo ex hoc Scandula diminutivum illud Scala. Nam quis hoc negabit? Sic igitur dicamus per analogiam Grala, quasi Gradula a Gradiendo, ita recte puto. H. St.

GRALLĀTOR, ōris. m. Qui grallis graditur, & passus ingentes facit. Plaut. Pœn. 3. 1. 27.

Atfi ad prandium me in ædem vos dixissem ducere,

Vinceretis cervum cursu, & grallatorem gradu. Salmaf. Cl

vatorem. Arnob. lib. 2. adversus gentes.

Grallatores (inquit Festus) appellabantur Pantomimi, qui ut in saltione imitarentur Ægipanas, adjectis perticis furculas habentibus atque in his superstantes, ob similitudinem crurum ejus generis, gradiebantur, utique propter difficultatem consistendi.

GRALLATORIUS, a, um. Adj. ut, Grallatorius gradus, i. e. Magni cujusmodi solet esse grallatorum. Plaut. Amph. 4. 3. 52. Suppos.

GRĀMEN, īnis. n. [*ἀγραμνός, ἀγρόν, γῆρας*] Herba vulgarissima. I appellata, quod geniculatis internodiis mirifice serpat, crebroque iis & ex acumine novas spargat radices. Non est herba gravior jumentis, sive viridis sit, sive in fœno ficcata. de Graminum generibus vid. Plin. lib. 24. cap. 19.

Gramen, generali vocabulo Quamcunque herbam comprehendit. Cic. de Fin. 84. Tua sint Puteolis gramina. i. e. Herbæ ex quibus fœnum cogitur. Fructum pratorum intelligit, qui est maximus. Serv. in 1.

Æn. 119. Gramen, inquit, Herbæ species est: licet Omnis herba Gramen vocetur, sicut Robur, Omne lignum: quum sit & species. Graminis herba. Liv. 1. 24. Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit. Virg. 5. Ecl. 26. — nulla neque amnem

Libavit quadrupes, nec graminis attingit herbam.

Crispum gramen. Claud. Conf. Prob. Prob. & Olyb. 216.

Floreum gramen. Martial. lib. 9. 92.

Sic in gramine floreo reclinis. i. e. In Cæspite lato.

Ignobile gramen Cerynthæ. Virg. 4. Georg. 63. V. **IGNOBILIS**.

Inexpugnabile gramen, Zizania. Ovid. 5. Met. 486.

Lætum gramen. Virg. 2. Georg. 525.

Mala gramina pastus. Virg. 2. Æn. 71.

Molli gramine prostrati. Lucret. lib. 2. 29.

Montanum gramen. Ovid. 2. Met. 841.

Rosida gramina. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 104.

Tenerum gramen. Hor. 4. Carm. 12. 9.

Viridi se gramine vestit tellus. Virg. 2. Georg. 219.

Canent gramina. Virg. 3. Georg. 325. subaudiendum, Rore.

Carpunt gramen equi. Virg. 9. Æn. 353.

Credunt se gramina in novos soles. V. **CREDO**.

Defectum gramen. Ovid. 14. Met. 646.

Redeunt jam gramina campis. Hor. 4. Carm. 7. 1.

Tondentes gramina campo lanigeræ. Lucret. lib. 2. 659.

GRAMINEUS, a, um. Adj. [*ἀγραμνός*] Quod ex gramine est factum.

Aræ gramineæ, Cæspite ornata. Sil. 4. 703.

Cæspes gramineus. Ovid. 2. Amor. 16. 10.

Campus gramineus. Ovid. 3. Fast. 519.

Corona graminea. Gell. 5. 6.

Hausta graminea. Cic. 6. Verr. 125.

GRAMINŌSUS, a, um. Adj. [*χορτάδης*] Plenum herbis. Columel. lib. 1. in præfat. Quid silvester ager, quid humidus & graminosus, quid silcus & spurcus recuset.

GRĀMIA, æ. f. [*λήνη*] Festus; Gramiæ, Vitia sunt oculorum, quæ ali Glamas vocant. *La chassie des yeux*. Nonius 2. 389. Gramiæ, seu Oculorum pituita: unde Gramiosi oculi: a quo Qui tristes sunt, in diurnum quoque diem Gramiosi vulgo nominantur. *Chassieux*. co Plin. 25. 13.

GRAMIŌSUS, Adj. Oculi gramiosi. Nonius ex Cæcil. in loco supra citato.

GRAMMA: ātis. n. [*γραμμα*] Latine Littera dicitur. V. **SCRUPU**.

GRAMMATICA, æ. vel **GRAMMĀTICE**, es. f. [*γραμματική*] Rectæ loquelæ, rectæque scripturæ scientia. Cic. 3. de Fin. 5.

Grammaticæ Latine Litteratura dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et Grammaticæ (quam in Latinum transferentes, litteraturam vocaverunt) fines suos norit. Eodem lib. cap. 14. Grammaticæ litteratura e non litteratrix. conf. de singulis his quoque in **LITTERA**.

Grammatica olim Romæ ne in usu quidem, nedum in honore ullo esset. Suet. de Illust. Gramm. pr. Quem de incunabulis ejus discipuli

Roi

Romæ omnino confule. Præclare Quintilianus de Grammatica iudicat lib. 1. cap. 4. Quo minus, inquit, sunt ferendi, qui hanc prem ut tenuem ac jejunam cavillantur; quæ nisi Oratori futuro fundamenta fideliter jecerit, quicquid superstruxeris, corruet. Neceffaria pueris, jucunda senibus, dulcis secretorum comes, & quæ vel sola omni studiorum genere plus habet operis, quam ostentationis.

Elementa grammaticæ. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Professio grammaticæ. Quintil. lib. 1. cap. 4.

GRAMMATICUS, ōrum. [γραμματικός] Studium litterarum, quod profitentur ii qui grammatici vocantur. Cic. 1. de Orat. 10. In grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus.

GRAMMATICUS, i. m. [γραμματικός] Qui grammaticam docet vel Grammaticæ peritus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 4. Appellatio grammaticorum Græca consuetudine invaluit: sed initio Litterati vocabantur. Cic. 1. de Divin. 34. Quorum omnium interpretes, ut Grammatici poetarum.

Grammaticus de ratione loquendi si differat, quæstiones explicet, historias exponat, poemata enaret. Quintil. 1. 2.

Grammatici certant, & adhuc sub iudice lis est. Hor. de Arte Poet. 78. GRAMMATICUS, a, um. Adj. [γραμματικός] Quod ad Grammaticam pertinet: ut, Grammaticus stilus, Grammatica oratio.

Ars grammatica. Auct. ad Heren. lib. 4. 18.

Tribus grammaticæ. Hor. 1. Epist. 19. 40.

GRAMMATICUS, Adv. [γραμματικός] Quintil. lib. 1. cap. 6. Quare mihi non invenuste dici videtur, aliud esse Latine, aliud grammaticæ loqui.

GRAMMATISTA, æ. m. [γραμματιστής] Mediocriter eruditus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 4. Sunt qui litteratum a litteratore distinguunt, ut Græci grammaticum a grammatista: & illum quidem absolute, hunc mediocriter doctum existimant.

GRAMMATEUS, i. m. [γραμματεύς] trium syllabarum cum diphthongo n ultima; Scriba, Qui rationes publicas in tabulis scribit, vel Notarius. Apul. lib. 11. Tum ex his unus, quem cuncti grammatea dicebant. Suidas ait grammatea esse notarium, & ἀποθήκη, id est arcanum, scribam a Romanis A Secretis vocari. De Scribis seu γραμματεῖς Græcorum V. Ant. Van Dale Diff. 5. extr.

GRAMMATOPHYLACIUM, i. m. [γραμματοφυλάκιον] Locus, ubi tabule & instrumenta publica, monumentaque rerum gestarum, actorumque servantur: quod Tablinum Latine appellatur. Ulpian. in l. moris est. l. de pœnis, δεχόμεν fortasse vel grammatophylacio.

GRANARIUM. V. GRANUM.

GRANDIS, e. Adj. [μεγας, μεγαλειος] Notæ significationis, Magnus. cervus grandis. Ovid. 1. Amor. 8. 90.

dolefcens plane grandis. Cic. de Senect. 10.

is alienum grande. Plin. lib. 7. cap. 38. Grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conati

etas grandis. Cic. 5. Philipp. 47. Legibus enim annalibus quum grandiore ætate ad Consulatum constituiebant, adolescentiæ temeritatem verebantur.

etas grandior. Ovid. 6. Met. 28.

Evum grande. Lucret. lib. 2. 1141.

Evo grandior. Ovid. 4. Trist. 10. 43.

lumnus grandis. Hor. Epod. 13. 16.

aput grande. Ovid. 6. Fast. 133.

aufidicus amplus, grandis, subtilis, & elegans. Cic. in Orat. 30.

ertamen grande. Hor. 3. Carm. 20. 7.

ubiculum grande & altum. Cic. 3. Q. frat. 1.

ecus grande. Hor. 2. Carm. 17. 4.

edecus grande. Hor. 2. Serm. 2. 96.

ica grandis. Ter. Phorm. 2. 3. 92.

Si tu illam attigeris, fecus quam dignum est liberam,

Dicam impingam tibi grandem.

ivitiæ grandes homini sunt. Lucret. lib. 5. 1117.

ona grandia. Ovid. 3. Epist. 30.

os grandis. Hor. 1. Serm. 4. 50.

bistola grandis. Cic. 13. Att. 21.

templis decuit grandioribus uti. Cic. 1. de Divin. 39.

templis in parvis grandibus uti. Ovid. 1. Trist. 3. 25.

atus grandior filiquis. Virg. 1. Georg. 195.

atus grandiores & meliores edit ager. Cic. 2. de Orat. 131.

enore grandi alicui pecuniam occupare. Cic. pro Flacc. 51.

umenta grandia. Virg. 4. Æn. 406.

udium grande. Plaut. Stich. 2. 1. 23.

Tantum a portu apporto bonum, tam gaudium affero grande.

onus dicendi grandius. Cic. 2. de Orat. 337.

ittis humectat grandibus ora. Virg. 11. Æn. 90.

omo grandior, Virgo grandior, Adulta. Ter. Phorm. 2. 2. 15. Idem

del. 4. 5. 39. Cic. pro Cluent. 11. Reliquit hunc annos xv natum:

randem autem & nubilem filiam.

us grandis affligit animantem. Lucret. lib. 2. 943.

genium grande doloris. Ovid. 6. Met. 574.

ltera grandis. Plaut. Bacch. 4. 9. 69. Sic Cic. 6. Verr. 74. Grandi-

us litteris P. Africani nomen erat incifum.

licie grandi torridus homo. Cic. 2. de Lege Agr. 93.

ilum grande. Hor. 2. Serm. 1. 49.

lombra grandia. Ovid. 10. Met. 238.

lvis grandis. Plin. lib. 9. cap. 44.

ator maxime omnium grandis, & ut ita dicam, tragicus. Cic. de Clar.

rat. 203. de Sulpicio.

ator quo grandior lit, & quodammodo excelsior. Cic. in Orat. 119.

lra Grande sonant tragici. H. St.

Ca grandia. Virg. 1. Georg. 497.

Punia grandi mercari. Plaut. Capt. 2. 2. 8.

An vero non iusta causa est, ut vos fervem sedulo,

Quos tam grandi sim mercatus presenti pecunia? Sic, Gran-

pecunia facta redemptio est. Cic. 2. Verr. 16.

Puniam grandem credere. Cic. pro Rabir. Post. 4.

Pna grandis. Ovid. 1. Trist. 4. 68.

Pdere grandi & præclaro opere hydria. Cic. 6. Verr. 32.

Pdus grande argenti. Cic. pro Cæcia. 12.

COL. II.

Pretium grande. Ovid. 7. Epist. 74.

Vestigal grande imponere. Cic. 2. pro Lege Agr. 55.

Verba grandia. Cic. 3. de Fin. 19.

Vitium grande & perspicuum. Cic. 1. de Invent. 88.

Vocem grandiore & pleniorē subfella desiderant. Cic. de Clar.

Orat. 288.

Verbis grandes erant, crebri sententiis. Cic. de Clar. Orat. 29.

Natu grandis, Senex. Hor. 1. Epist. 7. 49. Ter. Adel. 5. 8. 7. Natu

grandior. Cic. pro Rosc. Com. 44. Quid expectas quam mox ego

Lufcium & Manilium dicam, ordine esse Senatores: ætate grandes

natu: natura sanctos, & religiosos.

Grande & Grandia absolute, ut Audere grandia. Ovid. 2. Amor. 18. 4.

Grande sonant Tragici. Ovid. de Rem. Amor. 375.

Compar. quare supra.

Superl. ut, Fustis grandissimus. Apul. 7. Met.

Olivæ grandissimæ. Plin. 15. 3.

Seges grandissima. Varro 1. de R. R. 52.

GRANDITER, Adv. Sidon. 7. Epist. 2.

GRANDITAS, ætis. f. [μεγέθυς] Plin. Epist. 21. lib. 6. Nunc pri-

um se in vetere comœdia, sed non tanquam inciperet ostendit: non

illi vis, non granditas, non subtilitas, non amaritudo, non dulcedo,

non lepos defuit. Granditas, i. e. Elata & sublimis oratio.

Granditas ætatis, i. e. Major ætas. Sifenna lib. 4. Hist.

Granditas verborum. Cic. de Clar. Orat. 121. Idque apparet ex ge-

nerē & granditate verborum. conf. Non. 2. 359.

GRANDICULUS, dimin. Plaut. Poen. 2. 35.

In fundas visci indebant grandiculos globos.

GRANDIUSCULUS, dimin. Ter. And. 4. 5. 19. Nam fere grandius-

uscula jam profecta est illinc.

GRANDÆVUS, a, um. Adj. [πρωετης] i. e. Grandis ævi, vel Prove-

ctioris ætatis. Virg. 1. Æn. 125.

Et qua vectus Abas, & qua grandævus Alethes.

Confilia grandæva. Valer. 7. Argon. 348.

Patres grandævi. Ovid. 7. Met. 160.

Senes grandævi. Lucan. lib. 3. 578.

GRANDÆVITAS, ætis. f. [πρωετια] Accius Alcimacho, Ne quia nec

vos, nec ille impune irideret meam grandævitatē. Pacuvius Her-

mione, Quod tamen ipsa orbitas, grandævitasque Pelei per penuriam

stirpis subaxet. Antiquum. Non. 2. 365.

GRANDILOQUUS, a, um. Adj. [μεγαλολόγιος] Cic. in Orat. 20. Nam

& grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt cum ampla & sententiarum gravi-

tate & majestate verborum, vehementes, &c. Idem 5. Tusc. 29.

GRANDIO, ivi, itum, [μεγύνω] ire. Grandem facere. Plaut. Aulcl.

1. 1. 10.

Si hodie hercle fustem cepero, aut stimulum in manum,

Testudineum istum tibi ego grandibo gradum. conf. Non. 2. 358.

GRANDESCO, [μεγύνωμαι] ere. Grandem fieri, crescere. Plin. lib.

18. 30. Crescente luna frumenta grandescunt.

Ad auctum hilarem grandescere. Lucret. lib. 2. 1159.

Grandescere & ali. Lucret. lib. 1. 191.

Lenticus triplici solita grandescere fetu. Cic. 1. de Divin. 15. Grande-

scere triplici fetu, pro Ter quotannis fructu augeri dicit ea dicendi

ratione, qua Aliquem augeri liberis dicere solemus. Ex Turnebo.

Pabula grandescunt. Lucret. lib. 2. 1159.

Seges sponte grandescit. Claud. 3. de Raptu Proserp. 24.

GRANDO, inis. f. [χάλαζα] Gutta aquæ in aëre congelata. Plin. lib. 2.

cap. 60. Grandinem congelato imbri gigni: & nivem eodem humore

mollius coacto, pruina autem ex rore gelido. Plaut. Most. 1. 2. 58.

Ea mihi adventu suo, quamprimum grandinem imbremque attulit.

Cic. 2. de Nat. Deor. 14.

Grando, m. g. Apud antiquos. Varro Triodite, Nec coruscus imber

alto nubilo cadens, Multus grandine implicatur albo. Ex Nonio.

Brumalis grandio. Ovid. 4. de Pont. 7. 34.

Contudit grandio vites. Hor. 1. Epist. 8. 4.

Crepitans salit horrida grandio. Virg. 1. Georg. 449.

Gelida grandio. Claud. 1. de Raptu Proserp. 71.

Hiberna grandio. Ovid. 5. Met. 158.

Imbres grandinis. Lucret. lib. 6. 106.

Mista imbri largifluo subita præcipitans cadit grandio. Cic. 3. de Orat. 155.

Nivosa grandio. V. NIX.

Pugnat hiems grandine. Ovid. 1. ex Pont. 7. 12.

Ruina grandinis. Lucret. lib. 6. 156.

Spiffa grandio. Ovid. 9. Met. 222.

Saliente graves ceciderunt grandine nimbi. Ovid. 14. Met. 543.

Verberatæ grandine vineæ. Hor. 3. Carm. 1. 29.

Uredo aut grandio si quippiam nocuit, id Jovi animadvertendum fuit.

Cic. 3. de Nat. Deor. 86.

Grandines suum, La joursemure ou ladrière de pourceaux. V. Grandinofi

fues, in sus.

GRANDINOSUS, a, um. Adj. [χαλαζώδης] Quod obnoxium est gran-

dini. Columel. lib. 3. cap. 1. Sed & posthæc non ignorabit dominus loci,

plus esse posse qualitatē cæli frigidam vel calidam, siccam vel roscid-

am, grandinosam, ventosamque vel placidam, serenam vel nebulo-

sam. i. e. Quæ sæpe grandinem infert.

Grandinosi fue. V. sus.

GRANDINO, ære. Grandinare dicitur Deus.

Quæritur, quare hieme ningat, non grandinet. Senec. Nat. Quæst. 4. 4.

GRANDINEUS, a, um. Adj. Alcimius 5. 190. Grandisfeum frigus.

GRANE, es. f. Nympha apud Ovid. 6. Fast. 107.

GRANEA, æ. f. Cibi genus. Cato de R. R. cap. 86. conf. Granatum in

GRANUM.

GRANI, ōrum. sunt Capilli sparfi, & discriminati in granorum forma.

Isidor. 19. 23. Salmat. in Solin. pag. 536.

GRANICUS. [Γρανικός] Bithyniæ fluvius, pugna, quæ inter Persas &

Alexandrum fuit, nobilis, de qua apud Diodorum lib. 17. In ea pu-

gna sexcenta millia hominum cæsa, fugataque sunt: victa triginta duo-

bis millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis, Darii

dedecore. Plutarchus & Justinus lib. 2.

GRANTIA, Vetus nomen celeberrimæ apud Britannos Academiæ; hodie

Canabrigia.

GRANUM, i. n. [κρέκον, γρόνον] fere Frugum dicitur: ut Granum

trinci,

tritici, hordei, &c. Varro 1. de R. R. cap. 48. Granum dictum quod est intimum solidum. Et paulo post, Granum a Gerendo. id enim feritur, uti spica gerat frumentum. Plaut. Stich. 4. 1. 5. Dare denegavit se granum tritici. Plin. lib. 11. cap. 53. Sed sibi procures medentur grano Assyrii mali. Papaveris granum. Ovid. 5. Trist. 2. 24.

Quotve foporiferum grana papaver habet.

Punica grana. Ovid. 4. de Pont. 15. 8.

Thuris granum. Ovid. 4. Fast. 408.

Tritici grana congefserunt in os Midæ dormienti formicæ. Cic. 1. de Divin. 78.

Inferere grana in acem. Quintil. lib. 2. cap. 20.

GRANARIUM, i. n. [ἀπὸ γῆρας, σπυλῆκος] Locus in quo grana frugum reponuntur. Varro 1. de R. R. cap. 57. At triticum condi oportet in granaria sublimia, quæ perflentur ventis ab Exortu & Septentrionum regione, ad quæ nulla aura humida & propinquis locis aspiet. Hor. 1. Serm. 1. 53. Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?

Astringere & laxare granaria. Perf. 5. Sat. 110.

GRANATUS, a, um. Adj. [κρηκεῖς] Quod abundat granis: ut Malum granatum. Columel. lib. 12. cap. 41. Alias Punicum.

GRANATUM, i. n. [κρηκεῖον, κρίον] pro Malo granato. Plin. lib. 20. cap. 14. Singultus & vomitus sistit cum fucco granati.

Granatum item Pulmentum e grano tritici cocto vocari potest, vel Frumentacea ptisana. Plin. lib. 18. cap. 11. sub fin. Ex zea pulchrius quam ex tritico fit granatum. Sic enim legi debet, non Granum, ut hodie. Est autem Plinio quiddam alicæ simile: immo alicæ vitium, ut ipse declarat. Turnebus Advers. 1. 20. extr. Hard. Graneum. q. V.

GRANATUS, ūs, m. Cato de R. R. cap. 60. Præterea granatui videto uti satis vicæ feras. Turnebus Granatui feri interpretatur, quod non feritur, ut viride pabulo jumentorum subsecetur, sed ut ad granum perveniat & frugem, Advers. 6. 21. Al. Generatim.

GRANEA, V. in suo loco. conf. in GRANATUM.

GRANOSUS, a, um. Adj. [κρηκεῖος] Quod plenum est granis. Plin. lib. 21. cap. 31. Quorum alterum cui acini coccinei, granosi folliculi, halicacabum vocant, & alii callion. Ibid. cap. 4. pr.

GRANIFER, era, erum. Adj. [κρηκεφόρος] Ferens grana: ut, Agmen graniferum dicuntur formicæ. Ovid. 7. Met. 638.

GRAPHICUS, a, um. Adj. [γραφικός] Ad unguem factus, absolutusque, & quasi pictoris manu expolitus. Plaut. Stich. 4. 1. 64.

Graphicum mortalem Antiphonem, ut apologum fecit, quam fabre. Idem Epid. 3. 3. 29.

Næ tu graphicum habes servum, & quantivis pretii.

Fur graphicus. Plaut. Trin. 4. 3. 17.

Nimum graphicus nugator. V. post NIMIS.

GRAPHICE, es, f. [γραφική] Pictura. Auctore Budæo. Sic appellatur illa facultas, quem Cicero Stilum vocat. Plin. lib. 35. cap. 10. Et hujus auctoritate effectum est Sycione primum, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia graphicen, hoc est picturam in buxo docerentur. Ex vetusto codice legitur Diagraphicen.

GRAPHICE, Adv. [γραφικῶς] Eleganter, polite. Plaut. Perf. 2. 5. 5. Nunc ego huic graphice facetus nam, &c. Idem Trin. 3. 3. 38. Exornetur graphice.

GRAPHIS, idis, f. [γραφίς] Descriptio operis futuri delineata, ut Budæo placet. Hermolaus, Graphis, idem quod Ars ipsa pingendi, a stilo dicta, quem Græci Graphion & Graphida quoque nominant. Plin. lib. 35. cap. 10. Alia multa graphidis vestigia extant in tabulis ac membranis ejus, &c.

GRAPHIUM, i. n. [γραφίον] Stilus quo in pugillaribus scribitur. Ovid. 1. Amor. 11. 23.

Quid digitis opus est graphium lassare tenendo?

GRAPHIARIUM, i. n. [γραφειοθήκη] Theca, in qua graphia, seu stili reponuntur, quibus & scribere simul & pingere solebant, ante quam peniculi & colores invenirentur. Martial. lib. 14. 21.

Hæc tibi erunt armata suo graphiaria ferro, &c.

GRAPHIARIUS, Adj. ut, Graphiaria theca. Suet. Aug. 32. & Claud. 35. GRASSOR, [κρηκεσίων, ἐφορμίζω, λαποδύτης] āri. Supra modum sævire, inquit Nonius. Festus, Grassari antiqui ponebant pro Adulari.

Grassari autem dicuntur latrones vias obsidentes. Gradi siquidem Ambulare est: unde tractum grassari, videlicet, ab impetu gradiendi. [Forte legendum, Pro ambulare V. infra Nonium.]

Grassari in aliquem. Liv. 2. 12. extr. Trecenti conjuravimus principes juventutis Romanæ, ut in te hac via grassaremur.

Grassari ad gloriam virtutis via, pro Ingredi & procedere. Sallust. initio Jugurth. Sed dux atque imperator vitæ mortalium animus est, qui ubi ad gloriam virtutis via grassatur, abunde pollens potensque & clarus est.

Grassari adersus. Suet. in Calig. cap. 34. Nec minore livore ac malignitate, quam superbia sævitiaque pæne adversus omne genus hominum grassatus est. i. e. Improbum ac maleficum se exhibuit, in diesque nocentiorum. Budæus.

Grassari contra. Justin. lib. 1. cap. 9. de Cambyse Non dubitavit post sacrilegia, etiam parricidium facere. Erat enim difficile ut parceret suis, qui contemptu religionis grassatus etiam contra deos fuerat.

Grassari in aliquid. Nobiles homines in possessionem agri publici grassari. Liv. 6. 5.

Grassatur pestis, Quum ingenti clade hominum invalescit. Bud.

Grassari obsequio: metaphorice dixit Horatius, de capto loquens, 2. Serm. 5. 93.

— Davus sis comicus, atque

Stes capite obstituto, multum similis metuenti,

Obsequio grassare. h. e. Obrue divitem obsequiis.

Grassari, in bonam partem dictum. Liv. 3. 44. Jure grassari, non vi. h. e. Procedere. Idem lib. 10. cap. 14. Consilio grassandum, si nihil vires juvant, ratus, &c.

Grassari. Ambulare, auctore Nonio 4. 219. Titinnius Veliterna, Vende thetiam atque mulos, sine eam pedibus grassari, cum fingere ejus superbiā. Novius Pedio, Certamus si me diploidi a recta grassatur via.

GRASSARIO, ōnis, f. [λαποδύτης] Plin. lib. 13. cap. 22. de thapsia loquens, Nero Cæsar claritatem ei dedit, initio imperii nocturnis grassationibus converberatam faciem illi sibi cum thure ceraque, & sequente die, contra famam, cutem sinceram circumferens. Budæus.

GRASSATOR, ōris, m. [λαποδύτης] est Viarum in urbe, vicorumque obfessor, qui obvius injuriæ opportunos spoliatur, aut pulsans, aut intempta morte territans. Plin. in Paneg. cap. 34. pr. Vidimus delatorum agmen inductum, quasi grassatorum, quasi latronum. Juven. 3. Sat. 305.

Interdum & ferro subitus grassator agit rem. Cic. de Fato, 34. Hoc enim modo viator quoque bene vestitus, causa grassatori fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur. Gell. 20. 1. Nocturnus grassator.

Grassatores, inquit Callistratus in l. Capitolium. §. grassatores. D. de pœnis, Qui prædæ causa id faciunt, proximi latronibus habentur: & si cum ferro aggredi & spoliare insisterunt, capite puniuntur; utique si sæpius atque in itineribus hoc admiserunt: ceteri in metallum dantur, & in insulas relegantur. Claudius Jurisconsultus, Furta inquit, manifesta non manifestis discerni solent, ut rixæ a grassatoris, expilationes a furtis, violentia a petulantia.

Grassator est & apud veteres, Qui ventri deditus, avide convivia secutus est. Cato in Gell. 11. 12. Poeticæ artis honos non erat; si quis ea in re studebat aut sese ad convivia applicabat, grassator vocabatur. conf. Cæsar. Rhod. 7. 1. [Quasi dicas Ambulator, i. e. Otiabundus.]

GRASSATŪRA, æ, f. [λαποδύτης] Sueton. in Tiber. cap. 37. In primis tuendæ pacis, a grassaturis, ac latrocinii, seditionumque licentia curam habuit. conf. GRASSATOR.

GRASSARIUS, i. m. Festus, Grassarii autem dicuntur Latrones, vias obsidentes. Sed rectius legitur Grassari. V. supra in verbo.

GRATIA, æ, f. [χρηεῖς, χάρισμα, χάρις ἑλπίων] Gratia est in qua amicitiarum & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi voluntas continetur. Cic. 2. de Invent. 161.

Postulare gratiæ aliquid apponi sibi. Ter. And. 2. 1. 33.

Ego, Charine, neutiquam officium liberi esse hominis puto,

Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi. Ut

Donatus, Ad gratiæ apponi sibi, Addi in gratiam suam. i. e. Sibi gratiam mereri.

Ad gratiam. V. AD.

Animus adversus gratiæ. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Animus obnoxius gratiæ. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Debilitas gratiæ. Cic. 6. Fam.

Dis gratia. Ovid. 1. Fast. 701.

Gratia dis, domuique tuæ, religata catenis

Jam pridem vestro sub pede bella jacent.

Ingenii gratia. Quintil. in proœm. lib. 1. Nullam ingenii sperant

gratiam. i. e. Laudem & commendationem.

Recte factorum gratia. Tacit. 3. Ann. 53.

Sermonis gratia. Hor. de Arte Poet. 69.

Bona gratia. V. BONUS.

Illustris gratia. Cic. pro Domo 46.

Immerita gratia. V. IMMERENS.

Immensa gratia. Tacit. 14. Ann. 53.

Improba gratia fallacis Prætoris. Juven. 13. Sat. 4.

Ineptum gratia. Cic. ad Att. Est gratia ineptum id quidem, id

nimis plausibile.

Incolta gratia. Lucan. ad Pison. 64.

Infida gratia, Incerta, instabilis. Plin. lib. 1. Epist. 5, non pro-

a fine, Gratia malorum tam infida est, quam ipsi.

Juvenilis gratia. Stat. 2. Silv. 2. 10.

Leviore pluma est gratia. Plaut. Pœn. 3. 6. 17.

Magna Jovi gratia. Tibul. lib. 1. 4. 23.

Rara fratrum gratia. Ovid. 1. Met. 145.

Vana gratia meriti tui. Ovid. 2. de Pont. 11. 8.

Vilis gratia alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 29.

Vivax gratia, Perpetua. Hor. in Arte Poet. 69.

Abolescet gratia facti. Virg. 7. Æn. 332.

Abeest gratia officio. Ovid. 3. de Pont. 4. 52.

Adimere gratiam. Plin. lib. 2. Epist. 5. Nec ea quæ stomachus nost

recusat, adimunt gratiam illis a quibus capitur.

Afferre gratiam. Quintil. lib. 2. cap. 13. Quam quidem gratiam &

lectionem afferunt figuræ, quæque in sensibus, quæque in verbis sui

Aucupari gratiam alicujus. Cic. 5. Fam. 12.

Auferre gratiam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. Nam & cautiore

custodiam suæ religionis iudices facit, & gratiam responsuris aufer

Augere gratiam. V. AUGERO.

Cedere gratia. V. CEDO.

Capere gratiam dicitur animus. V. CAPIO. Cic. 2. Fam. 5.

Circumdare gratiam. Tacit. 14. Ann. 53. At tu immensam gratiam

innumeram pecuniam circumdediti.

Coæquare gratiam. V. COÆQUO.

Coit gratia. Hor. 1. Epist. 3. 32. — an male facta

Gratia nequicquam coit, & rescinditur?

Colligere gratiam ex privatorum negotiis. Cic. 3. de Orat. 133. i.

Inire. Idem 2. Q. frat. 16. Ex hoc labore magnam gratiam, &

gnamque dignitatem sim collecturus.

Commemorare gratiam. Cic. Post red. in Senat. 24.

Componere aliquid cum bona gratia. Ter. Phorm. 4. 3. 17.

— cur non, inquam, Phormio,

Vides, inter nos sic hæc potius cum bona

Ut componantur gratia, quam cum mala? V. CUM.

Componere gratiam inter aliquos. Ter. Hec. 3. 5. 29.

Neque alio pacto componi potest inter eas gratia.

In his exemplis dici potest Gratia esse Amicitia. Sic Ovid. (Met.

145.) Fratrum quoque gratia rara est. Sic Lactant. Divin. Instit. Ep.

cap. 4. in fine, Veritas non odium pariet, ut ait poeta, sed gratia.

H. St. priora aliquot verba culter abstulit.

Concedere aliquid beneficii gratiæque causa. Cic. 5. Verr. 115.

Conciliare gratiam. V. CONCILIO.

Conciliare alicujus gratiam sibi. Cic. pro Lege Manil. 70.

Consequi gratiam. Cic. 1. de Orat. 317. V. CONSEQUOR.

Convellere gratiam. V. CONVELLO.

Cupio gratiam tuam. Plaut. Perf. 4. 4. 18. Idem Trin. 1. 1. 12.

Nimio hic pluris pauciorum gratiam

Faciunt pars hominum, quam id quod profit pluribus.

Debere gratiam. Cic. 3. de Fin. 73.

Derogare gratiam alicui. V. DEROGO.

Dimittere aliquem cum bona gratia. Cic. de Fato, 7.
Diffidit gratia fratrum. i. e. Rupta est & separata amicitia. Hor. 1. Epist. 18. 41.
Dare gratiam vel veniam. Cic. 2. de Divin. 6.
Efficere aliquid gratiā. Cic. 10. Fam. 12.
Effundere gratiam collectam, Perdere. Cic. 2. Fam. 15.
Est ante omnia Clazomenio vino gratia. Plin. lib. 14. cap. 7.
Excipere illustri gratia aliquid. Cic. 1. Fam. 9.
Exigere gratiam. Cic. de Amicit. 30.
Exornare aliquid gratia & venere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia, & venere exornandam puto.
Extinguit gratiam nostram, hominum suspicio. Cic. 1. Fam. 1. i. e. Favorem & benevolentiam erga nos hominum tollit. [Immo Efficit, ut minus gratia nostra valeat in causa tua.
Exulcerare gratiam. V. EXULCERO.
Exuere gratiam novitatis. Plin. lib. 1. Epist. 2. extr. Libelli quos emisimus, dicuntur in manibus esse, quamvis jam gratiam novitatis exuerint. i. e. Quamvis jam pridem sint publicati, neque legantur tanquam novi. Placent enim nova qualiacunque sint scripta.
Facere gratiam jurisjurandi. Plaut. Rud. 5. 3. 59. V. FACIO.
Facere gratiam delicti, pro Ex jure diligentiore aliquid imminuere. Liv. 3. 56. pr. V. FACIO.
Ferre alicui legem per gratiam. Cic. pro Domo 81.
Habere gratiam, Memorem esse beneficii accepti. Ter. Eun. 4. 6. 12. Et habetur, & refertur a me Thais tibi, ita ut merita es gratia. Ubi Donatus, Qui habet apud se gratiam, nondum retulit. Retulit, qui desinit habere. Multum ergo hic dicit, & habetur gratia & refertur. Quem sensum transtulit Sallustius in bellum Jugurthinum cap. 110. pr. Arma, pecuniam fume, utere: & quoad vixeris, nunquam redditam tibi gratiam putaris, semper apud me integra erit. V. HABEO.
Habere & prædicare gratiam. Cic. pro Corn. Balbo, 2.
Habenda diis immortalibus gratia. Cic. 1. in Catil. 11.
Habenda iis quoque gratia est, per quos labor nobis detractus est. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Habere gratiam senectuti. Plaut. Suppos. Merc. 5. 3. 4. Hæc quum fugiant senes, tu tamen senectuti gratiam non habebas.
Adscripsit hic quædam H. St. de differentia opinor, inter Habere & Agere gratias, & Referre gratiam. Sed ceteris relictis leguntur, tantum hæc duo Cic. loca. Tibi pro tuo summo beneficio gratias agam. Cic. Attico 16. Aliter vero, Pro nostro studio gratiam referas. 264. b. Respicit paginas Lamb. V. infra Referre gratiam, & Gratia pl.
Incessere gratiam testis potentis. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Inire gratiam ab aliquo. Ter. Eun. 3. 5. 9.
Adibo, atque ab eo gratiam hanc, quam video velle, inibo. Ubi Donatus, Gratiam inire, est Dare beneficium, ac per hoc inire gratiam. i. e. amicitiam. Sed hæc elocutio, Gratiam ab eo inibo, pro Ejus gratiam merebor. Cic. 4. Fam. 2. Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur.
Inire gratiam apud aliquem. V. INEO.
Inire gratiam cum aliquo. V. INEO.
Invenire gratiam. V. INVENIO.
Languet mihi gratia. Sil. lib. 17. 365. h. e. Non eadem est mihi gratia, quæ quondam esse solebat. Languet, Fit minor.
Negligere gratiam alicujus. Plaut. Trin. 2. 4. 97.
Parare gratiam, Conciliare. Quintil. lib. 1. cap. 6. pag. 82.
Patere redditum gratiæ alicui. Cic. de Arusp. Resp. 52.
Perdere gratiam orationis. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. PERDO.
Perit gratia si reposcatur. Plin. lib. 1. Epist. 13. ad Sotum Senecionem.
Perfolvere mente gratiam alicui meritam. Cic. pro Planc. 68.
Petere (Concedere) aliquid beneficii, gratiæque causa. Cic. 5. Verr. 115.
Petere gratiam a patre, pro Petere veniam. Plaut. Stich. 1. 2. 23.
Petere gratiam alicujus, idem quod Cupere gratiam. Plaut. Aulul. 2. 2. 69.
Ponere aliquem in gratiam. Cic. 8. Fam. 6. Amabo te siquid quod opus fuerit, Appio facies: posito me in gratiam. subaudi, Ipsius Appii.
Ponere aliquem in gratiam apud alterum. Cic. 6. Att. 6.
Posui apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia. Cic. 5. Att. 11.
Præcipere gratiam publici beneficii. Liv. lib. 6. 26. pr. i. e. Ante capere.
Quærere gratiam. i. e. Animum gratum. Cic. pro Planc. 93. Nam hæc privatim fortasse officiorum memoriam & gratiam quærunt. i. e. animum gratum postulant.
Gratia in hac signif. siquidem ita fit exponendum, esset pro eo, quod dicitur Gratitude. An quod Gall. dicitur Gré?
Recipere in gratiam. Cic. pro Rabir. Posth. 19. Quem enim ex tantis inimicitiis receptum in gratiam summo studio defenderim, hunc afflictum violare non debeo.
Ut Gall. Il est en ma grace. H. St.
Reconciliata gratia. Cic. 3. Fam. 12.
Reddere gratias alicui voluntate ipsa. Cic. pro Planc. 68.
Redire in gratiam cum aliquo, pro Reconciliari. Cic. 1. Att. 14. Cum Luceio in gratiam redi.
Reditus in gratiam cum aliquo. Cic. 2. Att. 3. Conjunctio mihi summa cum Pompejo, si placet etiam cum Cæsare reditus in gratiam, cum inimicis pax.
Redire in gratiam cum fama. Æl. Spartian. in Antonino Geta. H. St. cap. 2. extr.
Redigere aliquos in gratiam. Ter. Phorm. 5. 7. 73. Ego redigam vos in gratiam.
Reducere, reconciliare, & restituere aliquem cum alio in gratiam. Cic. de Provinc. Consul. 23.
Reducere aliquem in gratiam cum altero. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Referre gratiam, Reddere par, reddere beneficium. Ter. Eun. 2. 3. 93. Cic. 3. Philipp. 4. Quanquam gratia referri tanta non potest, quanta debetur, habenda tamen est, quantam maximam animi nostri capere possunt. Idem pro Planc. 68. Debitio pecuniæ & gratiæ dissimilis. nam qui pecuniam dissolvit, statim non habet id quod reddidit: qui autem debet, æs retinet alienum. gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. Idem 2. Off. 69. Inops ille, si bonus vir est, etiam si referre gratiam non potest, habere certe

potest. Commode autem, quicumque dixit, pecuniam qui habeat, non reddidisse: qui reddiderit, non habere: gratiam autem & qui retulerit, habere: & qui habeat retulisse.
Referre plenius gratiam. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Referre alicui bonam gratiam. Cic. 2. Att. 9. pr.
Referre justam debitamque gratiam. Cic. pro Corn. Balbo 59.
Referre meritam gratiam debitamque. Cic. 3. de Orat. 14.
Referre mutuam gratiam. Cic. in Sallust. 9.
Referre parem gratiam pro beneficio. Cic. pro Rosc. Com. 20. Neque tamen pro beneficio ei par gratia refertur.
Referre præclaram pop. Rom. gratiam. Cic. 1. in Catil. 28.
Referre gratiam, in malam partem. Cic. 2. Q. frat. 3. Surrexit Clodius: ei tantus clamor a nostris (placuerat enim referre gratiam) ut neque mente, neque lingua, neque oratione consisteret. Qua ironia nihil frequentius est.
Rependere gratiam facto. Ovid. 2. Met. 694.
Restituere in gratiam. Cic. 1. Att. 1. Sallustium præsentem restituere in ejus veterem gratiam non potui.
Restituere gratiam alicui. Cic. de Petit. Conf. 16. Al. Referendæ.
Retinere alicujus gratiam, i. e. Fovere amicitiam. Cic. 2. Q. frat. 3. Quæ tibi eo scribo, quod me de retinenda Sestii gratia litteris sæpe monuisti. Puto per Pomponium fovendum tibi esse Hortensium. i. e. Retinendam gratiam. Cic. 1. Q. frat. 3.
Rupit gratiam ira. Sen. Thyest. 7.
Sequi gratiam: i. e. Alicujus amicitiam ambiciosius captare. Cæs. 1. de Bell. Civil. pr. Sin Cæsarem respiciant, atque ejus gratiam sequantur. Stat honos sermonum & gratia vivax. Hor. de Arte Poet. 69.
Sum in gratia cum aliquo. Cic. 2. Att. 9. Erit nebulo iste cum his dynastis in gratia.
In laude & gratia esse. Cic. 3. Verr. 21.
In gratia pecuniaque magna fortunatum esse. V. 1 N.
Cum illo magna est mihi gratia. Cic. 1. Fam. 9. Ego quum mihi cum illo magna jam gratia esset, quod ejus omnes gravissimas injurias communis concordia causa voluntaria quadam oblivione contriveram, ejus repentinam, &c.
Cum illo nulla est mihi gratia. Propert. lib. 2. 33. 20.
Cum Tiberi & Nilo gratia nulla fuit. i. e. Nunquam Ægyptii & Romani se invicem amaverunt.
Gratia ante omnia est Clazomenio vino. Plin. lib. 14. cap. 71.
Solida est mihi gratia tecum. Ovid. 12. Met. 576.
Est gratia, pro Ago gratias. Plaut. Men. 2. 3. 36.
Tenet gratia, ut, Gratiam, (subaudi Appellat) quæ in memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum observantiam tenet. Cic. 2. de Invent. 66.
Tenere gratiam alicujus. Suet. in August. cap. 13.
Tenere Cæsaris, & Pompei gratiam; &c. i. e. Esse in gratia. Cic. 2. Q. frat. 14.
Tollere beneficium & gratiam. Cic. 2. de Fin. 117.
Trahere gratiam. Tacit. 3. Ann. 53. Et quum recte factorum sibi quisque gratiam trahant, unius invidia ab omnibus peccatur.
Tribuere gratiam alicujus rei inventori. Cic. 4. de Fin. 13.
Valere gratia. Plin. lib. 1. Epist. 17.
Venit gratia magna minimo labore. Ovid. 3. Amor. 4. 46.
Gratia, pro Causa & ratione sive occasione. Ter. And. 2. 6. 2.
Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam
Portare, & ea me hic restitisse gratia. Ubi Donatus, Gratia veteres per Causa ponebant.
Hominum gratia generatas bestias videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.
Dolorum effugiendorum gratia. Cic. 1. de Fin. 39.
Ea gratia. Cic. 3. de Nat. Deor. 67. ex vet. poet.
Perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia,
Ut dum nati dissipatos artus captaret parens,
Ipsa interea effugeret: &c.
Gratia mea, h. e. Mea causa, propter me. Plaut. Bacch. 1. 1. 64.
Ego obsonabo. nam id flagitium meum fit, mea gratia te
Operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.
Gratia villæ, pro Elegantia. Plin. lib. 2. Epist. 17. Miraris cur me Laurentinum meum tantopere delectet? Defines mirari, quum cognoveris gratiam villæ, opportunitatem loci, litoris spatium.
Gratia jam in adulescentulo magna erat. Nepos 25. 2.
Non erit ignotæ gratia magna Lyrae. Ovid. 3. de Arte Am. 400.
Gratia, pro Favore. Sallust. in Jugurth. cap. 25. Ita bonum publicum (ut in plerisque negotiis solet) privata gratia devictum. i. e. Bonum publicum privato favore expugnatum est.
Gratia, Copia est plurimorum amicorum. Afconius auctor in 2. Verr. 25.
Hoc indicat Cic. pro Quint. 2. P. Quintius, cui exiguæ amicorum copiarum sunt, cum adversario gratiosissimo contendat. Plurimum autem gratia poterat in judiciis: moris enim erat in judiciis tum privatis tum publicis, amicos omnes advocare, quorum auctoritate moveri posse judices putabantur: iique, ut scribit Afconius, Advocati dicebantur, qui scilicet præsentiam suam amico commodabant. Orator enim, Patronus dicebatur. V. ADVOCATUS.
Gratiæ, ut Amicitia, pro ipsis amicis. ut, Externas gratias querere. Tacit. 12. Ann. 15.
Acquirere & retinere gratias. Cic. 1. Att. 1. V. ACQUIRO.
Gratiæ, plur. ut Grates, sæpius ponitur de Accepti beneficii memoria, vel prædicatione.
Actio gratiarum & congratulatio. Cic. in Brut. 3.
Actionem gratiarum ab aliquo desiderare. Cic. 10. Fam. 19.
Immemor gratiarum nemo gratus inventus est. Cic. Post red. in Senat.
Agere gratias & grates. V. AGO.
Agere gratias verbis amplissimis. Cic. 1. Philipp. 3.
Agere gratias immortales. Cic. 10. Fam. 11.
Agere incredibiles gratias suo & alterius nomine per litteras. Cic. 13. Fam. 28.
Agere ingentes gratias. V. INGERS.
Agere justissimas gratias. Cic. 2. de Legib. 6.
Agere miras gratias. Cic. 16. Att. 7.
Agere apud aliquem mirificas gratias. Cic. 13. Fam. 43.
Agere singulares gratias. Cic. 13. Fam. 42.

Habere gratias vel gratiam, est Retinere memoriam collati beneficii; Agere vero gratias, est Verbis testari; & Gratiam referre, est Beneficium pro beneficio reddere. Ter. Eun. 4. 6. 12.

Et habetur & referetur, Thais, ita uti merita es gratia. V. Donat. in loc. & Faern.

Habeo pol Diis gratias, cum in pariendo aliquot adfuerunt liberae. Ter. And. 4. 5. 31. Sed frequentius invenimus Gratiam habere quam Gratias. Scribere gratias. Gell. lib. 3. cap. 8.

Venerari aliquem laudibus ac gratiis. Tacit. 12. Ann. 37. Agrippinam quoque haud procul alio fuggestu conspicuam, iisdem, quibus principem, laudibus, gratiisque venerati sunt. i. e. Gratiarum actione.

GRATIÆ, arum. f. [χαριτες] Deæ Bacchi & Veneris filiae, ut vult Servius; alii Jovem earum esse patrem existimant. Tres fuerunt numero, virgines nudæ & amabiles. Alio nomine vocabantur CHARITES, quod V. supra.

Decentes Gratia. Hor. 1. Carm. 4. 6.

Gratia juncta nudis fororibus. Hor. 3. Carm. 19. 16.

Solutis Gratia zonis. Hor. 1. Carm. 30. 6.

GRATIŌSUS, a, um. Adj. [χαρις, επιχαρις, ευχαρις] Qui apud omnes plurimum gratia potest, (vel omnium gratiam & favorem facile demeretur: comis, facilis, benignusque qui gratiam inire capit cum multis.) Cic. 5. Verr. 69. Hic Venerius, quemadmodum aratores eluserit ex una pactioe hominis honesti, gratiosique cognoscite.

Cum adversario gratiosissimo contendere. Cic. pro Quint. 2.

Potens & gratiosus homo. Cic. pro Cluent.

Hominibus potentibus, gratiosus, disertis. Cic. pro Coel. 21.

Splendidi homines & gratiosi. Cic. 5. Verr. 37.

Gratiosus ad. Cic. pro L. Muren. 73. Et ad hoc officium necessitudinis, & ad reliquum tempus gratiosus.

Vir ad ambitionem gratiosus. Cic. de Petit. Conf. 17.

Apud omnes ordines gratiosus. Cic. 3. Off. 58. Tum Pythius, qui esset, ut argentarius, apud omnes ordines gratiosus. Idem 1. Fam. 3.

Vehementer confidit his meis litteris se apud te gratiosum fore. Ita gratiosi eramus apud illum, quem, &c. Cic. 15. Att. 4.

In suis civitatibus & municipiis gratiosi homines. Cic. pro Muren. 47.

Habere in petitione aliqua multos sui cupidos, & gratiosos. Cic. pro Planc. 46.

Gratiosus, cum dativo. Cic. pro Planc. 47. Jam ut ego doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, &c.

Gratiosus, cum ablativo. Plin. lib. 16. cap. 33. Odore violenta, ac ne umbra quidem gratiosa. De cupresso.

Gratiosa missio, Quæ per gratiam. i. e. illicitum favorem impretata est. Liv. lib. 43. 16. extr. Missorum causas sese cognituros esse: & quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri iussuros.

Sententia gratiosa, i. e. Favorabilis, sive Per gratiam & favorem a iudice lata. Ulpian. in l. in heredem. D. de calumniat. Ob falsum testimonium, vel iudici ob gratiosam sententiam datum, & hæredi extorquebitur. Non est in nostro thesauro. H. St.

Gratiosus, inquit Isid. lib. 10. litt. G. quod plus unicuique quam meretur tribuit.

Item aliquando, etsi raro, significat Eum qui gratiam confert, Item Gratiosus est qui adhibet gratias, & qui admittit. Gell. lib. 9. cap. 12. [Sed vellem & exemplo aliquo confirmasset.

GRATIŌSE, Adv. [χαριέντως] Ulpian. in l. tutor qui repertorium. §. Competet. D. de administratione tutorum, Si prædia non idonea comparaverunt per fordes aut gratiam. quid ergo, si neque fordide, neque gratiose: sed non bonam conditionem elegerint?

GRATIŌSITAS, ætis. f. Tertul. adv. Marc. 1. 9. Naturalem novitatis gratiositatem volui repercutere. i. e. Gratias.

GRATES, [χαριτες] numero tantum plurali, & in hac tantum terminatione, pro Gratiis quæ agi, vel referri debent pro accepto beneficio. Virg. 1. Æn. 604. — grates persolvere dignas

Non opis est nostræ Dido. Idem 2. Æn. 537. In malam partem, At tibi pro scelere exclamat, pro talibus ausis, Dii (si qua est cælo pietas quæ talia curet) Persolvant grates dignas, & præmia reddant

Debita. Ubi Servius ait; Grates, prout res fuerit, vel in bonis vel in malis dicuntur, ut Præmia; sic apud Terentium Gratiam referre est Malum pro malo rependere. V. supra GRATIA.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol. Cic. in Somn. Scip. 1. Curt. 3. 6. 17. Grates habebant velut præfenti deo.

Agere grates alicui. Tacit. 4. Hist. 64. Sed præcipuo deorum Marti grates agimus. Sic & 4. Ann. 64.

Meritas grates agere alicui. Ovid. in Ibin, 25.

Decernuntur grates deis. Tacit. 15. Ann. 74.

Exolvere favas grates. Stat. 5. Silv. 5. 45. de Officio mutuo consolationis. Pendere dignas grates. Stat. 11. Theb. 223.

Rependere grates. Stat. 3. Silv. 3. 155.

GRATITUDO, inis. f. Vox veteribus prorsus inaudita. Sabellicus lib. 7. Exemplorum cap. 1. de gratitudine, Laudatissima, inquit, virtutum omnium gratitudo, res cælo & hominibus jucunda. Qua dictione plus decies ibidem utitur. Erasmi in Declam. quæ Lucianicæ illi responderet, quæ inscribitur Tyrannicida; Sunt autem, inquit, vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet cui beneficium acceptum ferre debeas. Utuntur hac voce & alii multi, ex quibus est Pontanus, cum alibi tum in Hist. Neapol. 586. Magno in Deum metu, in homines liberalitate ac gratitudine. Idem Federicum regem benevolentia tantum gratia sequitur & gratitudinis. Sic & Ingratitudo. H. St.

GRATIĀNUS, Filius Augusti Valentiniani. Natus est Eusebio & Hypatio COSS. five A. D. 359. V. Aurel. Viç. Epit. cap. 45. 47. Item, alius Prætor damnatus sub Tiberio. Tacit. 6. Ann. 38.

GRATIĀNUS, a, um. Adj. Plin. 33. 11. Vasa Gratiana.

GRATIDIUS, & GRATIDIĀNUS, Romanorum alterum gentile nomen, alterum cognomen adoptivum. V. Cicero 3. de Legib. 36. & 3. de Off. 80.

GRATIFICOR, GRATOR, GRATULOR, &c. V. post GRATUS.

GRATIS, Adv. [πρὸς χάριν, δωρεάν] Gratuito, sine solutione pecuniæ. Cujus contrarium est Pretio. Cic. 3. Verr. Gratis Prætor factus est.

Martial. lib. 3. 30. — gratis conviva recumbis.

Gratis alicui polliceri. Cic. 3. Q. frat. 1. Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum.

Servire alicui gratis. Cic. pro Cluent. 71.

Habitare gratis in alieno. Cic. 2. Off. 83.

Gratis diligere virtutes. Cic. 2. de Fin. 83. Ut æquitatem, modestiam, virtutes omnes per seipsas gratis diligant.

Gratis & Pretio, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 7. Hic primum questus est non leviter Satrius, communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisset Fannii.

Gratis & sine mercede ulla. Suet. de Clar. Gramm. cap. 13.

GRATIIS, pro Gratis, Comiciis familiare. Plaut. in prol. Afin. 5. Age nunc reside, cave modo ne gratiis. Ter. Phorm. 3. 2. 15.

Ut phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratiis? Al. Gratis. In Eunuchio quoque scribendum est Ingratiis, pro Ingratis. Ex Turnebo. Ter. Adel. 4. 7. 26. Aliquo abjicienda est, si non pretio, gratiis.

GRATUITUS, a, um. Adj. [ῥυδιος] Quod datur gratis, & sine præmio: ut interpretatur his verbis Cic. 1. de Legib. 48. Quid liberalitas? gratuitane est, an mercenaria? sine præmio benigna est & gratuita? si cum mercede, conducta.

Amicitia gratuita. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Prata & arva & pecudum greges diliguntur isto modo, quod fructus ex his capiuntur: hominum caritas & amicitia gratuita est.

Hospitia ei gratuita decrevere. Plin. lib. 35. cap. 9.

Probitas gratuita. Cic. 2. de Fin. 99. Innatam esse homini probitatem gratuitam, non mutuam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus evocam.

Suffragia gratuita ferre. Cic. pro Planc. 16.

Quantitas tertiæ syllabæ, prorsus est anceps, eodem modo ut in Fortuitio, cujus tertiam Horatius produxit 2. Carm. 15. 17. Stat. 1. Silv. 6. 16.

Et quas præcoquit Ebosita cannas,

Largis gratuitum cadit rapinis.

Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cic. pro Font. 22. Potestis igitur ignotos notis, &c. mercenarios gratuitis anteferre?

GRATUITO, Adv. [ῥυδι] Idem quod Gratis. Cic. 2. Off. 66. Diferti igitur hominis, & facile laborantis, quodque in patriis est moribus, multorum causas & non gravate, & gratuito defendentis, beneficia & patrocina late patent.

Gratuito proponere pecuniam. Suet. Tiber. cap. 48.

Gratuito & Mercede, contraria. Plin. lib. 35. cap. 9.

GRATUS, a, um. Adj. [ευχαρις, επιχαρις, χαρις, ἀποδότης] Qui gratiam pro beneficio refert, vel saltem memor est accepti beneficii. Ter. Adel. 2. 2. 43. Memorem me dices esse & gratum. Ubi Donatus, Figurata est inducta promissio præmiorum. Et bene utrumque narrat: nam non continuo qui memor est, etiam gratus est. Memor enim est, qui apud se meminit. Gratus, qui meruit hoc nomine vocari, dum vicem reddit. nam multi sunt memores, ingrati tamen Plin. in Paneg. cap. 43. Nam liberalitatem jucundior debitor gratus, clariorem ingratus facit.

Memor & gratus. Cic. 4. Verr. Sed quod sua interesse putabant se memores gratosque existimari, gratias isti egerunt.

Gratus ac memor beneficii. Cic. 2. de Lege Agr. 21.

In aliquem. Cic. 11. Fam. 10. Gratiorem me esse in te posse, quam isti perversi sint in me, exploratum habes.

Erga aliquem. Plin. lib. 2. cap. 9. Non sumus profecto grati erga eos qui labore curaque lucem nobis aperuerunt.

Gratum se præbere alicui. Cic. pro Planc. 91. Si bene de me meriti gratum me præbeo, non desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiumque grati.

Virtutem alicujus grata memoria prosequi. Cic. 14. Philipp. 30.

Grato animo prosequi nomen alicujus, i. e. Esse gratum erga aliquem. Cic. 4. Philipp. 3.

Adversus aliquem. Sen. lib. 1. de Benef. cap. 4. Tu me aliquid eorum doce, per quæ beneficentior, gratiorque adversus benemerentes fiam

Re ipsa atque animo gratissimus. Cic. 10. Fam. 19.

Manu grata sumere. Hor. 1. Epist. 11. 23.

Gratus, Acceptus, & jucundus. Liv. 2. 8. pr. Gratae in vulgus lege fuere. Tacit. 1. Ann. 28. Accitit Centurio Clemens, & si alii boni artibus grati in vulgus; ii vigiliis, stationibus, custodiis portarum se inferunt, spem offerunt, metum intendunt.

Comitum gratissimus. Ovid. 14. Met. 221.

Beneficium gratum. Plaut. Rud. 4. 6. 17. Ter. And. 1. 1. 15.

Et id gratum fuisse adversum te, habeo gratiam. [i. e. Aperte. Donat. Ego vero malim post fuisse distingui, ut sit, Adversum te h. g. pro Tibi.

Conviva gratus. Hor. 2. Serm. 2. 119.

Diva animo gratissima nostro. Ovid. 5. Met. 261.

Dona grata. Ovid. 1. Epist. 27.

Error mentis gratissimus. Hor. 2. Epist. 2. 140.

Gratiæ gratæ. Plaut. Pæn. 1. 1. 6.

Quibus pro beneficiis fateor debere tibi

Et libertatem, & multas gratas gratias. Al. Grates. [Potest & Gratus legi, vel Gratis.

Hora grata. Hor. 1. Epist. 4. 14.

Grata superveniet, quæ non sperabitur, hora.

Quies grata. Hor. 1. Epist. 17. 6.

Tempore grato frui. Hor. 2. Epist. 2. 198.

Virtus gratior veniens in pulchro corpore. Virg. 5. Æn. 344.

Gratum odore jucundo ladanum. Plin. lib. 12. cap. 17.

Gratum in cibo. Plin. lib. 11. cap. 29. Et lib. 10. cap. 48. Cibis gratissimus

Gratus differt a Jucundo. Cic. 4. Fam. 6. Cujus officia jucundior scilicet sæpe mihi fuerunt, nunquam gratiora. Idem 3. Att. 24. Illi veritas etiam si jucunda non est, mihi tamen grata est.

Puto sonare, Pour le moins elle me contente. H. St.

Gratum & optatum. Cic. 1. Verr. 7. Quid est quod aut Pop. Romo non gratus esse debeat, aut sociis exterisque nationibus optatum esse possit, aut saluti fortunisque omnium magis accommodatum sit

Gratum & Grave, contraria. Cic. 2. de Legib. 41. Velim hoc, quod loquor, tibi gratum videri potius quam grave.

Minime gratum. V. post MINOR.
 Accidit mihi illud gratum. V. ACCIDO.
 Facere alicui gratum, i. e. Rem gratam. Cic. 13. Att. 45. V. FACIO.
 Gratissimum facere. Cic. Fam. 13. 36. extr. Gratissimum mihi feceris, si eum ita tractaris, ut &c.
GRATE, Adv. [*ἐν χάριτι*] Ex grato animo: Cujus contrarium est Ingrate. Cic. pro Planc. 98. Grate & pie facere. Idem 1. de Fin. Præterita grate memini. Hor. 2. Epist. 2. 210. Natales grate numeras. Superl. Plin. 7. 6. Munus gratissime acceptum est.
GRATIFICOR, [*χαρίζομαι*] āri. Gratum, seu Rem gratam facere, & Beneficium dare aliquando significat. Cic. 1. Fam. 1. Quod Pompejo gratificari se putant.
 Gratificatur mihi gestu accusator. Cic. pro Corn. Balbo 14.
 Cur tibi hoc non gratificer nescio. Cic. 1. Fam. 10.
 Deus non gratificatur hominibus, Non gratum facit. Cic. 1. de Nat. Deor. 124. Nihil cuiquam tributum, nihil gratificantem, omnino nihil curantem, nihil agentem?
 Gratificari alicui de re aliqua. Cic. 5. de Fin. 42. Deque eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt.
 Gratificandi facultas. Cic. 1. Off. 23. In quibus autem major est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatem. i. e. Ut gratos, obnoxios, & devinctos sibi reddere possent.
 Gratificari libertatem suam alicujus potentiæ. Sallust. in Jugurth. cap. 3. Frustra autem niti, neque aliud se fatigando, nisi odium querere, extremæ dementiæ est; nisi forte quem inhonesta & perniciofa libido tenet, potentiæ paucorum decus atque libertatem gratificari.
 Gratificari gratiam, V. Gratificans partic.
 Gratificari, pro Favere & ornare. Cic. 3. de Legib. 39. Populo potestas honeste bonis gratificandi datur. Idem 1. Off. 42. Qui gratificantur cuiquam quod obit illi cui velle videantur prodesse, non benefici, neque liberales, sed perniciosi assentatores judicandi sunt. Budæus.
 Liberalis gratificandi voluntas. Cic. 2. Offic. 51.
GRATIFICANS, Partic. Sallust. de Rep. Ord. 1. 7. Neque aliter quisquam extollere sese, & divina mortalis attingere potest, nisi omisiss pecuniæ, & corporis gaudiis, animo indulgens, non assentando, neque concupita præbendo, perversam gratiam gratificans: sed in labore, patientia, bonisque præceptis, & factis fortibus exercitando.
GRATIFICATIO, ōnis. f. [*χαρίζω*] Cic. 1. de Nat. Deor. 122. Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem gratificationem & benevolentiam ponitis?
 Impudens gratificatio. Cic. 3. de Lege Agr. 6.
 Gratificationi locus est. Scævola l. ult. D. de religiosis, & sumptib. funer. Si plura prædia quis habuerit, & omnium usumfructum separatim legaverit: poterit in unum inferri, & electio erit hæredis, & gratificationi locus.
GRATIFICATOR, ōris. m. Augustin.
GRATIFICUS, a, um. Adj. Isidor. Gratificus ab eo, quod gratis faciat bonum. Porphy. Paneg. 1. 5. Gratificus dominus.
GRATITO, āre. More anserum vociferari. Auct. Philom. v. 19.
 — hinc gratitat improbus anser.
GRATOR, [*εὐχαρίστης*] āri. Gratas agere alicui, & quasi Supplicare. Ovid. 3. Fast. 417.
 Quisquis ades, casteque colis penetralia Vestæ,
 Gratate, Iliacis thuraque pone focis.
 Gratari, [*χαίρειν*] Gaudere de bono proprio, vel alterius. Virg. 4. Æn. 478. Inveni, germana, viam, gratate forori. Liv. 7. 13. extr. Tum vincere cupimus, tum duce te vincere, tibi lauream insignem deferre, tecum triumphantes urbem inire, tuum sequentes currum Jovis Opt. Max. templum gratantes, ovariantesque adire.
 Gratari, Aliquid gratanter dicere. Tacit. 6. Ann. 21. Tum complexus eum Tiberius, præcium periculum & incolumem fore gratatur.
 Gratatur reduces. Virg. 5. Æn. 40.
 Gratari alicui. Ovid. 6. Met. 434.
 — gratata est scilicet illis Thracia.
 Gratari sibi. Ovid. 11. Epist. 65. Quid tibi grataris?
 Ad gratandum se expedire. Tacit. 14. Ann. 8.
RATANS, Partic. [*χαίρων*] Tacit. 2. Ann. 75. Inter venerantes, gratantesque aspici solita. Ovid. 7. Met. 162.
 — abest gratantibus Æson.
RATANter, Adv. Usus est Capitolinus sæpius, sed ut vult Vossius, non satis Latine & eleganter dictum est. Ammian. 17. 26. Gratanter amplexi sunt. Aur. Vict. Epit. in Nerv. Cum in Curia a Senatu gratanter acceptus esset. conf. Symmach. 7. Epist. 76.
RATABUNDUS, [*συγχαίρων*] Tacit. 1. Hist. 18. Et proximi militum gratabundi respondent.
RATATORIUS, a, um. Adj. Sidon. 5. Epist. 16. Gratatoriis apicibus inscribere.
RATULOR, [*συγχαίρων, συνήδοναι*] āri. Idem ac Grator. Verbis testari se gaudere fortuna & felicitate alterius, apud eum ipsum qui affectus est felicitate, & aliquando etiam apud nosipfos, ob felicitatem aliquam, quæ nos forte obtigit.
 De reditu alicujus gratulari. Cic. 4. Att. 1. Et 1. Fam. 7.
 Adventu alicujus gratulari. Cic. in Sallust. 10.
 Nomine alicujus gratulari. Cic. 1. Philipp. 30.
 Gratulor tibi & mihi. Ovid. 1. Trist. 8. 54.
 Et quoniam vera est, tota tibi mente, mihique
 Gratulor, ingenium non latuisse tuum.
 Gratulor tibi hanc rem. Plaut. Capt. 3. 2. 3. Cic. 2. Verr. 19. Appellat hominem, & ei voce maxima victoriam gratulatur. Ovid. 3. de Arte Am. 122.
 Prisca juvenit alios, ego me nunc denique natum
 Gratulor. Ter. Eun. 2. 2. 28.
 Salutant, ad cœnam vocant, adventum gratulantur.
 Gratulor tibi affinitate viri optimi. Cic. 8. Fam. 13.
 Gratulor tibi de hac re. Cic. 1. Fam. 7. Quod mihi de filia & de Crassipede gratularis, agnosco humanitatem tuam.
 In re aliqua gratulari. Cic. 6. Fam. 11. Qua in re tibi gratulor ita vehementer.
 Gratulor huic terræ, quod abest regionibus illis. Ovid. 10. Met. 306.

Quintil. in Pastu cadaverum, sive Declam. 13. Gratulemur, quod jam nulla civitas fame laborat. subauditur Nobis.
 Gratulari dolori, pro Gaudere in dolore. Quintil. in præfat. lib. 6.
 Gratulor pro opportunitate temporis. Cic. 15. Fam. 14. Sed tamen & feci ante, & facio nunc, tibi que cum pro rerum magnitudine quas gefisti, tum pro opportunitate temporis gratulor, quod te de provincia decedentem summa laus & summa gratia provinciæ prosequuta est.
 Gratulari, Gratas agere, inquit Nonius 2. 369. Ennius Hecuba, Jupiter tibi summe tandem male re gesta gratulor. Nævius belli Punici lib. 3. Is qui sursum ad cælum sustulit suas res Ammulus gratulabatur divis. Ter. Heaut. 5. 1. 6.
 Ohe, jam desine deos uxor gratulando obtundere,
 Tuam esse inventam gnatam, &c. Scipio Afr. apud Gell. 4. 18.
 Eamus Jovi O. M. gratulatum.
 Hinc Gratulatio est idem ac Supplicatio vel Gratiarum actio, ut mox ostendetur. Nonnullis videtur hæc esse primaria & propria vocis significatio. V. Grov. Obs. 2. 19. & Perizon. ad Sanct. Minerv. 1. 1. qui alteram significationem ab hac esse derivatam ostendunt.
GRATULABUNDUS, Adj. [*συγχαίρων*] Idem quod Gratulans. Gell. lib. 3. cap. 15. Quumque populus gratulabundus, flores undique in eum jaceret. Liv. 7. 33. extr. Quo se omnis multitudo gratulabunda effudit. Justin. 6. 8. Velut gratulabundus patriæ expiravit.
GRATULATIO, ōnis. f. [*εὐχαριστία*] Significatio gaudii de alterius felicitate.
 Lætitia & gratulatio. Cic. 4. Att. 10. Itaque hoc tibi vere affirmo, in maxima lætitia & exoptatissima gratulatione, unum ad cumulandum gaudium conspectum, aut potius complexum mihi tuum defuisse.
 Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Cic. 2. Fam. 6.
 Hic parenti suo magno adjumento in periculis, solatio in laboribus, gratulationi in victoria fuit. Cic. pro Muren. 12.
 Effervescere gratulatio dicitur. Cic. 9. Fam. 2. Al. Deservescere.
 Florere gratulatione. Cic. pro Sext. 131.
 Habere gratulationem. Cic. pro Milon. 99.
 Significare gratulationem. Cic. 4. Att. 1.
 Gratulatio, pro Gratiarum actione, vel Supplicatione. Cic. de Provinc. Conf. 26. Diis immortalibus non erat exigua eadem gratulatio, quæ ex maximis bellis. Cic. 11. Fam. 18. Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. Idem 2. Fam. 9.
 Decernere alicui gratulationem reip. bene gestæ. Cic. in Catil. Orat. ult. 20.
GRATULATOR, ōris. m. Cic. 2. de Fin. 108. Ita fit, ut gratulator lætior sit, quam is, cui gratulatur.
GRATULATORIX, icis. f. Sidon.
GRATULATORIUS, a, um. Adj. Capitol. in Max. & Balbin. cap. 17. Gratulatoriam epistolam subdidi.
GRATULATORIE, Adv. August.
GRAVESCO, GRAVOR, GRAVIDUS, &c. V. post GRAVIS.
GRAVIONARIUM, [*Γραβιοναριον*] Germaniæ urbs Ptolemæo. Vulgo *Lamberg*.
GRAVIS, e. Adj. [*βαρὺς, βαρὺς, αἰὼς, σταχυίς, δεινός, ἰσχυρὸς*] Supergravis, inquit Valla, ponderosum significat: ut, Grave faxum, gravis sarcina, gravis arma, grave scutum, quod scilicet gravat nos in ferendo, & quod ægre, & cum molestia fertur. Inde per abusionem transferimus ad Senectutem, ad morbum, ad laborem, ad dolorem: quia hi qui molestiam ex senectute, morbo, ceterisque sentiunt, quasi onere intolerabili premuntur, quod cupide velut grave pondus a se vellunt deponere. Neque solum ad Molestias corporis translatio hæc fit, verum etiam ad Molestias animi, ut gravis contumelia, gravis injuria, gravis mœror, gravis jactura, quæ animum genere quodam ponderis premunt. Itaque unus modus est, Quæ corpori aut animo molesta sunt, ea Gravia appellare. Eoque molestia a mole, id est a re magna, magnique ponderis vocitata est. Alter modus est, quod quemadmodum gravis saxa & grandes trunci non facile loco moventur, sed ad omnem temporis mutabilitatem hærent: ita Homines constantes, ac præditi sapientia, merito per figuram (metaphoram) Graves nominantur, quod nec precibus, nec minis, nec vanitate, nec promissis ab æquo & justo summoventur: ut hi faciunt quos Leves vocamus, Qui in similitudinem pulveris & palearum ad omnem auram ventilantur. Sciamus tamen Gravis tunc regere dativum, quum est in priore significato: ut, Tu es gravis mihi. Hactenus Valla lib. 6. cap. 8.
 Levis & Gravis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 6. Quod etiam apud omnes leve & infirmum est, id apud judicem grave & sanctum esse ducetur?
 Ætate gravis. Liv. 10. 34. extr. Ingressi milites refractis foribus, paucos graves ætate, aut invalidos inveniunt.
 Ætate ac corpore gravis. Vell. Patern. 2. 76.
 Ætate & viribus gravior, i. e. Inhabilis. Liv. 2. 18.
 Cibo graves, sopiti jacebant. Liv. 31. 41.
 Divitiis gravis, Plenus & abundans. Plaut. Bacch. 3. 4. 23.
 Sed ante quam illa unquam meis opulentiis
 Ramenta fiat gravior aut propensior,
 Mori me malim misera excruciatum inopia.
 Fide graviora. Ovid. 4. Trist. 1. 66.
 Humore avide hausto gravis. Q. Curt. 7. 5.
 Marte gravis, Gravidus. Virg. 1. Æn. 277.
 — donec regina sacerdos
 Marte gravis. i. e. Semine Martis impleta. Idem 1. Ecl. 50.
 Non infusa graves tentabunt pabula foetas. V. rærus.
 Morbo gravis. Virg. 3. Georg. 96.
 Ubi aut morbo gravis, aut jam segnior annis
 Deficit, abde domo. i. e. Languidus.
 Natu gravior. Claud. de Bell. Get. 485.
 Natu gravior animus. Ter. Heaut. 4. 1. 31.
 Mi Chreme, peccavi, fateor, vincor: nunc te obsecro,
 Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscentior,
 Ut mea stultitiæ justitia tua sit aliquid præfidi. i. e. Quanto
 plura nosti quam ego. Bentl. Quanto tu me es annis gravior.
 Pietate ac meritis gravis, Plenus. Virg. 1. Æn. 155.
 Tum pietate gravem, ac meritis, si forte virum quem
 Conspexere, silent, arrectisque auribus astant.
 Vinculis gravis, Oneratus & oppressus. Plin. Epist. 147.

Vino & somno graves. Liv. 9. Bell. Pun. 34.
 Cibo, vino, somnoque graves. Ovid. 14. Epist. 33.
 Vulneribus gravis Alexander. Liv. 36. 20.
 Utero gravis, pro Prægnante. Plin. lib. 9. cap. 6. Tunc quidem & utero graves, pariendive pœnis invalidæ, solum auxilium novere in altum profugere, & se toto defendere Oceano.
 Absinthium grave, i. e. Amarum, & quod gravem succum habet. Varro in Quinquatribus, Absinthium ut bibam grave, & castoreum, levemque robur. apud Non. 4. 218. Al. Gravem. [Forte distinguendum ante Grave, ut sit pro Graveolenti dictum, & ad Castoreum referatur.
 Adversarius gravis, Perniciosus, acerbus, & nocens. Cic. 3. Off. 86. Magnum illud bellum perfuga unus, & gravem adversarium imperii fustulisset. Suet. Neron. 54.
 Æs grave. Liv. 4. 45. Indicibus dena millia gravis æris, quæ tum divitiæ habebantur, ex ærario numerata. V. æs.
 Æs grave & Signatum argentum, opponuntur. Liv. 4. 60. Patres bene ceptam rem perseveranter tueri, conferre ipsi primi, & quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convenientes, speciosam collationem faciebant.
 Æstas gravis. Virg. 2. Georg. 377.
 Ambitio misera gravisque. Hor. 1. Serm. 6. 129.
 Amicitia principum graves. Hor. 2. Carm. 1. 3.
 Amentia gravis. Ovid. 5. Met. 511.
 Amore perculsus gravi. Hor. Epod. 11. 3.
 Annona gravis, Cara. Plaut. Stich. 4. 2. 52.
 Annis gravis miles. Hor. 1. Serm. 1. 4.
 Annus. V. Superl. infra.
 Armatura gravis, cui opponitur Levis. Pro ipso milite, qui Græcis ὀπλίτης. Liv. 26. 5. pr. Igitur magna parte impedimentorum relicta in Brutiis, & omni graviore armatura, cum delectis, &c. Gronov. Armatu. conf. Hirt. Bell. Afr. 71. V. ARMATURA.
 Auræ graves. Ovid. 7. Met. 557.
 Auctor gravis, Probatus & magnæ auctoritatis. Plin. lib. 17. cap. 25. A quo tempore pudicitiam subversam Piso gravis auctor prodidit. Et lib. 24. cap. 9. Gravis auctor in medicina.
 Auctor gravior. Tacit. 3. Hist. 43. Eo gravior auctor, quod Paulino patria Forum Julii.
 Autumnus gravis, Pestilens. Cæf. 3. Bell. Civil. 2. & Horat. 2. Serm. 6. 19.
 Bellum grave, pro Molesto, auctore Donato ad Hec. Ter. 5. 1. ut Salust. Graviore bello qui prohiberi venerant focii, fringere.
 Carmen grave & plenum. Cic. 1. Tusc. 64.
 Casu graviore decidunt turrets. Hor. 2. Carm. 10. 10.
 Causa gravis, Necessaria. Lucil. lib. 29. Habeasque animo, mihi admodum causam gravem fore, quæ me ab ullo commodo abducat tuo. Non.
 Causæ graves. Cic. 5. Fam. 12.
 Conciones graves, i. e. Acerbæ & criminationibus plenæ. Cæf. 2. Bell. Civil. 18.
 Cælum grave, Pestilens. Suet. Tiber. 36.
 Chelydri graves. Virg. 3. Georg. 415.
 Certamina graviora. Sil. lib. 16.
 Contumeliæ gravissimæ. Tacit. 14. Ann. 49.
 Cura gravi faucia. Virg. 4. Æn. 1.
 Damnum gravius. Ovid. 7. Met. 553.
 Fatum grave. Ovid. 2. Met. 306.
 Fronte gravi, Tristi. Plin. in Paneg. cap. 41. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte gravi, & tristi supercilio utilitatibus fisci contumaciter adessent, &c.
 Greges graves, Multi. Varro, Ubi graves pascantur atque alantur pavonum greges. apud Nonium l. c.
 Halitus gravis, Insuaviter olens. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam præstat a mari longo potius intervallo quam brevi refugisse: quia media sunt spatia gravioris halitus. [Non est Graveolens, sed Insalubris, Pestifer.
 Homo gravis, Grandævus & Qui omnia deliberate agit. Virg. 5. Æn. 387. Hic gravis Entellum dictis castigat Acestes. Nonius. [Nisi Gravis, pro Gravier.
 Honestas omni pondere gravior est habenda, quam reliqua omnia. Cic. 3. Off. 35.
 Ictus graves excipere. Hor. 4. Carm. 9. 23.
 Imperium grave, aut stabile. Ter. Adel. 1. 1. 41. Et errat longe, mea quidem sententia, Qui imperium credat gravius esse aut stabilius, Vi quod fit, quam illud quod amicitia adiungitur.
 Impetus gravis hastæ. Stat. 10. Theb. 539.
 Incepta gravia. Hor. de Arte Poet. 14.
 Ira gravis, & inexpugnabile pectus. Virg. 5. Æn. 781.
 Labore gravi fessos. Sen. Hippol. 4.
 Lacerto gravi vibrata fraxinus. Ovid. 5. Met. 142.
 Manus gravis, Pecuniis, vel re aliqua onusta. Plaut. Pseud. 3. 1. 19. Virg. 1. Ecl. 36. Non unquam gravis ære domum mihi dextra redibat.
 Mœror gravis. Hor. de Arte Poet. 110.
 Morbus gravis. Ovid. 8. Met. 876. Et Nep. 23. 4.
 Mors gravis. Ovid. 3. Met. 471.
 Nidor gravis. Virg. 3. Georg. 415. Galbaneoque agitare gravi nidore chelydros. al. Graves, scil. Chelydros.
 Nubes imbre graves. Liv. 28. 15. Nisi ex vehementi sole, qualis inter graves imbre nives effulgit, tanta vis aquæ dejecta esset, ut, &c.
 Nuntius gravis, Tristis. Virg. 8. Æn. 582. — gravior ne nuntius aures Vulneret.
 Oculi graves. Cic. Post red. in Senat. 12. Composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis, pressa voce, &c.
 Odor gravis. Plin. lib. 11. cap. 7. Omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum gravi.
 Odor gravis oris. Ovid. 3. de Arte Am. 277.
 Ora pestilens & gravis. Plin. lib. 5. Epist. 6. pr. Est fane gravis & pestilens ora Tuscorum.
 Paupertas gravis, Dura & difficilis. Ter. Adel. 3. 4. 50. — Paupertatem una pertulimus gravem.
 Poena graviore dignus. Ovid. 1. de Pont. 2. 13.
 Pondus grave. Hor. Epod. 4. 17.

Pondus grave, & Leve, contraria. Plin. lib. 12. cap. 9.
 Prælium grave. Hor. 4. Carm. 14. 14.
 Pretium grave, i. e. Multum. Sallust. apud Non. l. c. Coepit per omnem provinciam grave pretium fructibus esse. conf. Annona gravis.
 Radice gravi & crassa frutex. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Remi graves, Fortes & robusti. Virg. 5. Æn. 114. Prima pares ineunt gravibus certamina remis.
 Robur aratri grave. Virg. 1. Georg. 162.
 Senatusconsultum vehemens & grave in aliquem. Cic. 1. in Catil. 3.
 Senectus gravis, Molesta. Cic. de Senect. 4. Quod senectutem nunquam tibi gravem esse fenserim.
 Sermones graves. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Sententiæ graves. Cæf. 1. Bell. Civil. 2.
 Sidus Saturni grave in omne caput. Propert. 4. 1. 84.
 Solum. Tacit. 5. Hist. 7. Solo, cæloque juxta gravi.
 Servitium grave. Propert. lib. 1. 5. 19.
 Sol gravis. Hor. 2. Serm. 4. 23. Ante gravem quæ legerit arbore solem.
 Sonus gravis & acutus, contraria. Hor. de Arte Poet. 349. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.
 Sonus gravissimus. Cic. 1. de Orat. 251.
 Sopor gravissimus. Lucret. lib. 4. 953.
 Stomachus gravis. Hor. 1. Carm. 6. 5.
 Supellex gravis, Dives. Plin. Epist. 170.
 Suem gravissimam facit glans querna, Pinguissimam. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Tela graviora. Curt. 18. 6.
 Tempus grave. Hor. 3. Carm. 23. 8. & Liv. 7. 6.
 Terra gravis, Fecunda & frugifera. Virg. 3. Georg. 526. Quid labor, aut benefacta juvant, quid vomere terras Invertisse graves. [i. e. Duras. Intelligi enim vult Nec corporis exercitationem acrem bubus profuisse adversus morbum.
 Testis gravis, Lucuples & optimus. Cic. 2. Fam. 2. Gravi teste privatus sum amoris summi erga te mei. Idem 5. Verr. 108. Et hoc in graviore, certioresque testes sunt.
 Torpor gravis. Sen. Herc. fur. 12.
 Venter gravis maturo pondere. Ovid. 9. Met. 684.
 Ventus gravis, Molestus. Plin. lib. 2. cap. 25. [Nisi potius Insalubris Verbum gravior. Plaut. Trin. 2. 2. 107. Gravius erit tuum unum verbum ad eam rem, quam centum mea Verbo graviore appellare aliquem. Cic. 5. Verr. 134. Eum in tanto dedecore profecto ne verbo quidem graviore appellasses.
 Virus grave. Hor. 2. Epist. 1. 158.
 Umbra gravis. Virg. 10. Ecl. 75. Juniperi gravis esse solet cantantibus umbra.
 Voluntas gravis. Cic. pro Font. 30.
 Uterus gravis, Prægnans. Papinianus in l. qui gravi. D. de jure co. Qui gravi utero uxorem esse ignorabat, &c.
 Vulneris grave. Ovid. 4. Met. 721.
 Grave esse alicui. i. e. Molestum. ut, Vereor ne tibi sim gravis, i. e. Molestus. Cic. in Top. 1. Ita gravis est mihi ea res. Curt. 8. 5. Mihi non est grave. Nep. 9. 3.
 Grave & Facile, contraria. Ter. Heaut. 5. 5. 14. Hæc dum incipit gravia sunt, dumque ignores: ubi cognoris, facilia. Grave est quod sit existimare. Cic. 11. Att.
 Grave est homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se be meritum putet. Cic. 2. Fam. 5.
 Grave in populum, Quod ægre & graviter admodum populus ferre potest. Cic. pro Corn. Balb. 24. Etenim in Pop. Rom. grave est non posse uti focii excellenti virtute præditis, qui velint, &c.
 Superl. Annus gravissimus, & pestilentissimus. Cic. 5. Fam. 16. Non mihi hercule quenquam audivi, hoc gravissimo & pestilentissimo anno adolescentulum, aut puerum mortuum, qui mihi non a diis immortalibus exceptus ex his miseris, atque ex iniquissima conditione vitæ videretur.
 Tempus anni gravissimum. Cic. 2. Q. frat. 16. Atque id anni tempus gravissimo, & caloribus maximis.
 Gravissimum. Ter. Adel. 3. 4. 22. Mane: nondum audisti Dem quod est gravissimum.
 GRAVIUSCŪLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑποσαφής] Gell. lib. 1. cap. 1. Qui fistula brevi sensim graviusculum sonum inspiraret ad deprimendum sedandumque impetum vocis ejus.
 GRAVITAS, ātis. [βαρύτης, βαρεῖα, βαρύνω, βαρύνω, αἰρέτης, ἰσότης] Pondus. Cic. 2. de Nat. Deor. 116. Tanta contentio gravitas & ponderum.
 Impedire oneris gravitate. Ovid. 10. Met. 678.
 Gravitas, pro Molestia, vel Magnitudine accipitur: ut, Gravitas odoris, gravitas doloris, gravitas somni.
 Audiendi vel Auditus gravitas, pro Duro, & depravato auditu. Plin. lib. 28. cap. 11. Si gravitas sit audiendi, fel bubulum cum urina præ, vel hirci. Idem lib. 23. cap. 4.
 Aurium gravitas. Plin. lib. 20. cap. 13.
 Capitis gravitas. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Cæli gravitas, h. e. Aeris nobis injucundi molestia, vel potius Insalubritas. Cic. 11. Att. 22. Jam enim corpore vix sustineo gravitatem hujus cæli, qui mihi laborem affert in dolore.
 Membrorum gravitas, & cruciatus dolorum. Cic. 4. de Fin.
 Gravitas oris, pro Graveolentia. Plin. lib. 28. cap. 12.
 Fœda gravidas, subaudi Odoris Sil. 6. 158.
 Ignava gravitas. Ovid. 2. Met. 821. — ignava nequeunt gravitate movere.
 Tarda gravitate jacentes. Ovid. 11. Met. 618.
 Gravitas, Firmitas ac constantia animi, & in vultu, moribus, verbis agendis quædam severitas. Cic. de Senect. 33. Ut enim infirmitas puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis, &c. Idem de Amicit. 4. Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum auctoritate, & eorum illustrium, plus nesci quo pacto videtur habere gravitatis.
 Quanta illi fuit gravitas, quanta in oratione majestas? Cic. de Amicit. Gravitas sapientis. Cic. 4. Acad. 57.
 Gravitas & virtus judicis. Cic. pro Quint. 16.
 Rerum gravitasque, nitorque. Ovid. 2. de Pont. 5. 29.
 Serena gravitate plenus vultus. Lucan. ad Pison. 88.

Gravitati deditus homo. Cic. pro Coel. 63.
 Adhibere gravitatem. V. ADHIBEO.
 Facere gravitatem. Cels. lib. 1. cap. 3. Qui vomere bis in mense vult, melius confulet si biduo continuarit, quam si post quintum decimum diem vomuerit: nisi hæc mora gravitatem pectori faciet.
 Habere gravitatem dicitur genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 326. Hæc autem (ut dixi) genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus gravitatem non habent.
 Servare gravitatem. Cic. 10. Att. 1. Tu cum Sexto servasti gravitatem eandem, quam mihi præcipis.
 Tenere gravitatem in congressu. Cic. 9. Att. 22. Ego tuis consiliis sum usus, maximeque quod gravitatem in congressu nostro tenui, quam debui.
 Tuenda est tibi gravitas. Cic. 5. Fam. 16.
 Ut. ut, Sententiarum gravitate, verborum ponderibus est utendum. Cic. 2. de Orat. 37.
 Verborum gravitas. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Vultus & morum gravitas. Cic. 9. Att. 9.
 Jucunda gravitas remoto fastu. Claud. Conf. Mall. Theod. 247.
 Cum gravitate loqui. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar.
GRAVITER, Adv. [*βαρύνω*, *αὐτὸς*, *δυσχερὲς*] aliquando Multum significat, aliquando Asperè & male. Significat etiam Molestè: nonnuncquam & Sapienter.
 Accipere aliquid graviter, i. e. Iniquo animo. Cic. 2. de Orat. 211.
 Accusare graviter aliquem. Cic. 5. Fam. 15. Me, lenissimis & amantissimis verbis utens, re graviter accusas.
 Accusare gravius. Ter. Hec. 4. 4. 95.
 Gravissime ægrotare, pro Vehementer. Cic. 2. de Fin. 43.
 Affligi gravissime. Cæf. 4. Bell. Gall. 31.
 Audire graviter. Ter. Heaut. 1. 1. 62.
 Postremo adeo res rediit, adolescentulus
 Sæpe eadem & graviter audiendo, victus est. Subauditur, Dicta.
 Concidit ad terram graviter. Virg. 5. Æn. 447.
 Crepuerunt graviter fores. Ter. Heaut. 3. 3. 53.
 Mane, mane, quid est quod tam a nobis graviter crepuere fores?
 Idem Adel. 5. 3. 2. Quisnam a me pepulit tam graviter fores?
 Cruciare graviter, Multum & maxime ac vehementer. Ter. Heaut. 5. 5. 1.
 Enimvero Chremes nimis graviter cruciat adolescentulum,
 Nimisque inhumane.
 Dicere graviter in aliquem. Ter. Adel. 1. 2. 60.
 — Iste tuus ipse sentiet
 Posterius: nolo in illum graviter dicere.
 Dissentiunt graviter inter se. Cic. 12. Philipp. 27.
 Facere aliquid graviter. Cicero, Siquid prudenter, siquid graviter factum est.
 Ferre aliquid graviter, i. e. Molestè. Ter. And. 1. 2. 20.
 Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt. Hujus contrarium est Leviter ferre. Cic. de Arusp. Resp. 40. Quæ quamdiu hærebant in uno me, id graviter equidem, sed aliquanto levius ferebam. V. FERVO.
 Imperare. Plaut. Capt. 2. 2. 58.
 Increpare. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Infensus alicui. Cic. 1. in Catil. 17.
 Irasci, Multum. Ter. Hec. 4. 4. 2.
 Tibi quoque edepol sum iratus, Philumena,
 Graviter quidem: nam hercle abs te est factum turpiter.
 Miserans graviter. Virg. 10. Æn. 823.
 Narrare res gestas graviter. Cic. in Orat. 30. Thucydides autem res gestas & bella narrat & prælia, graviter sane & probe.
 Opinari de aliquo gravissime. Tranquill. in August. cap. 67. pr. i. e. Male loqui.
 Queri graviter. Cic. 13. Att. 1. Dionysius noster graviter queritur, & tamen jure, a discipulis abesse tamdiu.
 Savit graviter. Virg. 4. Georg. 456.
 Sonare graviter. Cic. in Somn. Scip. 11. Natura fert ut extrema, ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent.
 Spirare graviter, Multum & vehementem odorem afferre naribus. Virg. 4. Georg. 31.
 — graviter spirantis copia thymbræ.
 Esse alicui graviter inimicum. Cic. 1. Fam. 9.
 Suspectus alicui graviter. Cic. 1. in Catil. 17.
GRÆVĒDO, inis. f. [*κρῆνναι*] Morbus seu humor, qui ex capite destillat, nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam movet, ut docet Cels. lib. 4. cap. 2. Plaut. Afin. 4. 1. 51.
 Quod illa autem simulet, quasi gravedo profluat. Cic. 16. Fam. 14. Gravedini quæso omni ratione subveni. Plin. lib. 21. cap. 19. de violis purpureis, Crapulam & gravedines capitis impositis coronis olfactuve discutiunt.
 Frigida gravedo. Catul. 42. 13.
GRAVEDINŌSUS, a, um. Adj. [*κρῆννός*] Cic. 4. Tusc. 37. Itaque dicimus gravedinosos quosdam, quosdam torminosos, non quia jam sint, sed quia sæpe sint.
 Gravedinosum, Quod gravedinem facit. Plin. lib. 18. cap. 15. de ervo, Martio mense satum noxium esse bubus ajunt. Item autumnus gravedinosum.
GRAVEOLENS, entis. Adj. [*βαρύνω*] Quod male olet. Virg. 6. Æn. 201. — ad fauces graveolentis averni. Plin. lib. 27. cap. 8. Graveolentibus foliis.
 Graveolentia centaurea. Virg. 4. Georg. 270. Solet & divise scribi.
GRAVEOLENTIA, æ. f. [*δυσσμία*] Plin. Et oris graveolentiam sistit. Et lib. 22. cap. 22. Graveolentiam alarum emendat. Idem lib. 28. cap. 11. Mulcet graveolentiam oris.
 Graveolentia halitus. Plin. lib. 28. cap. 12.
GRĀVO, [*βαρύνω*] ære. Pondere premere, onerare, molestare. Virg. 2. Æn. 708. — nec me labor iste gravabit.
 Fortunam alicujus gravare. Ovid. 5. Trist. 11. 30.
 Cymba gravanda. Propert. lib. 3. 3. 22.
 Poma gravantia ramos. Ovid. 13. Met. 812.
GRAVOR, [*βαρύνω*] āri. cum Ablat. est Onerari, Onus sentire, ut Gravidæ est, quæ jam gravatur conceptu, Fetus de muliere.

Gravari absol. Offendi, & graviter ferre. Plaut. Trin. 5. 2. 48. Non gravabor, faciam ita ut vis. Cic. de Amicit. 17. Ego vero non gravari, si mihi ipse confiderem.
 Neque gravabor breviter meo more quid quaque de re sentiam dicere. Cic. 1. de Orat. 107.
 Gravari, cum accusativo. Subaudita scilicet præpositione Ob, vel Propter. Quintil. lib. 1. cap. 2. Quæ siquis gravabitur: non rationi defuerit, sed oneri. Suet. in August. cap. 72. Amplæ & operosæ prætoris gravabatur. Virg. 10. Æn. 628.
 — quid si, quæ voce gravaris, Mente dares?
 Gravari dominos. Lucan. lib. 7. 284. i. e. Nolle habere dominos. Sic Hor. 4. Carm. 11. 27.
 — & exemplum grave præbet ales
 Pegasus, terrenum equitem gravatus
 Bellerophonem.
 Gravari aliquid, pro Molestè ferre. Tacit. 3. Ann. 59. Sane gravaretur aspectum civium senex imperator. Lucan. 5. 258.
 Seque putat solum regnorum injusta gravari. Et 7. 284.
 Romanos odere omnes, dominosque gravantur.
 Matrem Liviam gravatus, velut partes sibi æquas potentiae vindicantem. Suet. Tib. 50.
 Lucemque gravantur. Sil. 2. 598.
GRAVĀTUS, a, um. Partic. [*βαρυντός*] Molestia aut gravedine affectus. Columel. lib. 6. cap. 9. Signa febricitantis manantes lacrymæ, gravatum caput, oculi compressi. Cic. 1. de Divin. 15. Ex antiquo poeta, Jam vero semper viridis, semperque gravata
 Lentiscus, triplici folia, grandescere fetu.
 Caput gravatum demittere. Ovid. 10. Met. 192.
 Oculos in morte gravatos. Ovid. 4. Met. 154.
 Gravatum anxietate corpus. Curt. 4. 13.
 Gravata ebrietate mens. Idem 5. 7.
 Tot malis gravatus. Petron. 22.
 Gravatus fomno. Plin. lib. 26. cap. 1. Item Liv. 25. 24. Gravatis omnibus vino fomnoque.
 Vino gravatus. Curt. 6. 11.
 Gravati vulneribus corruerunt. Liv. 30. 18.
 Haud gravata patrona. Plaut. Rud. 1. 5. 3.
 In re aliqua homines gravatos non esse. Cic. pro Muren. 99.
 Gravatus, cum infinitivo. Valer. Max. lib. 5. cap. 7. pr. de Fabio Rulliano. Legatus ire Fabio Gurgiti filio ad bellum difficile & periculosum conficiendum gravatus non est.
 Item cum accusativo. Spem ac metum juxta gravatus. Tacit. 5. Ann. 8. V. in ipso verbo, quo revera hæc pertinent.
GRAVĀTE, Adv. [*βαρύντως*] Molestè & ægre. Cic. pro Corn. Balb. 36. Qui erranti comiter monstrant viam, benigne, non gravate.
 Idem 3. Off. 59. Gravate ille primo: quid multa? impetrat.
GRAVĀTIM, [*βαρύντως*] aliud Adv. idem significans. Liv. 1. 2. Haud gravatim focia arma Rutulis junxit.
 Gravatum cadere, i. e. Tarde & vix. Lucret. lib. 3. 388.
 — plumas avium, papposque volantes,
 Qui nimia levitate cadunt plerumque gravatim.
GRAVĀTOR, ōris. m. Augustin.
GRAVĀMEN, inis. n. Molestia. Cassiod. Epist. 9. 2. Si visceribus sanis gravamen nullius sentiat læsionis.
GRAVĀMENTUM, i. n. [*βαρύνω*] Gloss. Lat. Gr. Gravamenta, *βαρύνω*.
GRAVĀBĪLIS, e. Gravis. Cæf. Aur. Tard. 4. 3. Vomitus gravabilis capiti.
GRAVESCO, [*βαρύνω*] ēre. Gravem & oneratum, vel gravidum fieri. Virg. 2. Georg. 429.
 Nec minus interea fœtu nemus omne gravescit. Plin. lib. 11. cap. 41. Cameli lac habent donec iterum gravefcant. h. e. Gravidæ fiant & prægnantes.
 Valetudo gravefcit. h. e. Ingravefcit, gravior fit. Tacit. 1. Ann. 1. Hæc, atque talia agitantibus gravefcere valetudo Augusti.
 Malis publicis in dies gravefcitibus. Tacit. 14. Ann. 51.
GRAVĪDUS, a, um. [*ἐγκύων*, *ἐγκύμα*] Adj. significat Plenum & ponderosum. Plaut. Truc. 1. 2. pr. Neu qui manus attulerit steriles intro ad nos, gravidas foras exportet. V. Fest. in voce.
 Alvus grvida. Ovid. 2. Amor. 14. 17.
 Amathus grvida metallis. Ovid. 10. Met. 531.
 Fœtus grvadi. Virg. 4. Georg. 231.
 Fruges grvidæ. Virg. 2. Georg. 143.
 Italia grvida imperiis. Virg. 4. Æn. 229.
 Lingua grvida. Propert. lib. 3. 6. 11.
 Quæ mulier grvida jactat convicia lingua. Broekh. Rabida. q. V.
 Messes grvidæ. Ovid. 8. Met. 787.
 Nubes grvidæ. Ovid. 1. Trist. 2. 107.
 Palmes grvidus. Ovid. 1. Fast. 152.
 Pecus grvidum. Virg. 3. Georg. 155.
 Tellus grvida. Ovid. 7. Met. 128.
 Venter grvidus. Ovid. 10. Met. 505.
 Grvida puero mulier. Plaut. Amph. 2. 2. 87.
 Amphitruo, speravi ego istam parituram filium:
 Verum non est puero grvida. A. M. Quid igitur. So. Infania.
 Grvidam facere mulierem filio. Plaut. Amph. 5. 2. 6.
 Grvida e Pamphilo. Ter. And. 3. 2. 33. Jam primum hæc se a Pamphilo grvidam dixit esse: inventum est falsum. Plaut. Amph. prol. 111.
 Utrunque est grvida, & ex viro, & ex summo Jove.
 Uxores grvidas reddere. Lucret. lib. 4. 1231.
 Grvida facta, mensis hic decimus. Ter. Adel. 3. 4. 29.
 — Virgo ex eo
 Compressu grvida facta est, hic mensis decimus est.
 Grvida gratia bonis. Plaut. Capt. 2. 2. 108.
 Quod bonis bene fit beneficium, gratia ea grvida est bonis.
 Grvida carnaria. Plaut. Pseud. 1. 2. 64. Sed Grandia est in codd. emend.
 Ubra grvida vitali rore. Cic. 1. de Divin. 20.
GRAVĪTAS, ātis. f. [*ἐγκυμωσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Ipse sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata grviditates & partus afferat, maturitatesque gignendi.
GRAVĪDO, [*ἐγκύων* πῶς] āre. Implere & gravidum facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. De terra quæ grvidata feminibus omnia pariat & fundat ex sese. Proprie

Proprie Cæcil. in Tithe, Per mysteria hic inhoneste gravidavit probro.
V. Græv. ad Flor. 1. 1.
GRAVIDATIO, onis. f. Jcti in Dig.
GRÄVILÖQUUS, a, um. Adj. Vox Plautina, ut ajunt nonnulli, sed nobis non occurrit.
GRAVISOMNIS, e. Adj. Barth. Adv. 21. 18.
GRAVASTELLUS, i. m. inquit Festus, dicitur Senior. Plaut. Epid. 5. 1. 14. Sed quæ hæc est muliercula, & ille gravastellus qui venit? Ut puto, Gravastellus a Gravitate dictus. Hactenus Festus. Quidam legunt Ravastellus, a Ravo colore, sed male V. Gronov. in loc.
GRAVISCÆ, Tuscorum castellum, auctore Ptolemæo: Mons altus hodie, vulgus *Montalto*. Virg. 10. Æn. 184.
Et Pyrgi veteres, intempestæque Gravisæ.
Veteres Gravisæ. Sil. lib. 8. 475. V. Drakenb. in loc.

G R E

GREGALIS, GREGARIUS, GREGATIM. V. GREX.
GREMIUM, i. n. [γῆλον] Est inter complexum femorum, feminumve, in quo complexu mulieres concipere solent, inquit Valla lib. 4. cap. 37. Ter. Adelp. 3. 2. 35.
Qui se in sui gremio positum puerum dicebat patris. Virg. 1. Æn. 722.
Hæret, & interdum gremio fovet infæcia Dido. Cic. de Clar. Orat. 211. Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quam sermone matris. Idem pro Cluent. 13. In hujus amantissimi sui fratris manibus & gremio, mœrore, & lacrymis confescent.
Accipere aliquem gremio. Virg. 1. Æn. 689. V. ACCIPIO.
Liberi partim e gremiis parentum diripiuntur, partim in sinu jugulantur. Auct. ad Heren. lib. 4. 52.
Implere gremium, Explere avaritiam. Juven. 14. Sat. 327.
Impositus gremio. Quintil. lib. 1. cap. 1. Fingamus igitur Alexandrum dari nobis impositum gremio, dignum tanta cura infantem.
Incestare gremium matris. Stat. 1. Theb. 214.
Revocare ad gremium pueros. Quintil. de Prælect. lib. 2. cap. 5.
Arenosum gremium, de fluviis dicitur. Sil. lib. 8.
Hæc sunt, ô Carnifex, in gremio sepulta consulatus tui. i. e. Te consule sublata & abolita. Cic. in Pison. 10.
Græciæ gremium. Cic. in Pison. 91. Ætolia quæ procul a Barbaris disjuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, &c.
Imperii gremium. Cic. de Provinc. Conf. 4. Ut Theffalonicenses, positi in gremio imperii nostri, relinquere oppidum, & arcem munire cogantur.
Patriæ gremium & sinus. Cic. pro Cœl. 59. Quum Q. Metellus abstraheretur e sinu, gremioque patriæ.
Telluris gremium. Virg. 3. Æn. 509.
Terræ gremium. Cic. de Senect. 51. Quæ quum gremio mollito, & subacto semen sparsum excipit. De terra.
Togæ gremium. Flor. lib. 2. cap. 8. Excusso in media curia togæ gremio. i. e. Sinu.
GREMIALIS, e. Adj. ut, Gremiale oleum. Octav. Horat. cap. 9. & Theod. Prisc. 1. 3. [Quasi non idem auctor sit. Porro Graminale ex Garioponto substituit Reinesius, & Viride intelligi putat. q. V. Var. Lect. 3. pag. 540. & 555.]
GRESSUS. V. GRADUS.
GREX, grægis. [ἀγέλη, ποιμήν] m. vel com. gen. ut observavit Nonius 3. 109. in Lucret. 2. 661. Buceriaque greges. V. Buceria in BOS.
Legitur & Grex Veturiana in marmore Patav. a Reinesio illustrato. Est vero Minorum animalium congregatio, ut Ovium, porcorum, caprarum, ut ait Valla lib. 4. cap. 42. Ovid. 4. Met. 635.
Mille greges illi, totidemque armenta per herbas Pascebant. Cic. 7. Att. 7. Idem quod pecudes, quæ dispulsa, sui generis sequuntur greges, ut bos armenta: sic ego, &c.
Anatum greges. Varro 3. de R. R. cap. 11.
Anserum greges. Varro 3. de R. R. cap. 10.
Armentorum grex. Cic. 3. Philipp. 31. Cædit greges armentorum reliquique pecoris quodcunque nactus est.
Avium grex. Hor. 1. Epist. 3. 19.
Equarum grex. Cic. 3. Verr. 28. Præterea greges equarum ejus istum abigendos curasse.
Hædorum grex. Virg. 2. Ecl. 30.
Ovillus grex. V. OVIS.
Pavonum greges. Varro 3. de R. R. cap. 6.
Pecorum grex. Ovid. 11. Met. 276.
Venalium grex. Subaudi Servorum. Plaut. Aulul. 3. 3. 4.
Etiam introduce si vis vel gregem venalium.
Agitare lanigeros greges. Virg. 3. Georg. 287.
Cedere greges. V. CÆDO.
Compellere greges in unum. Virg. 7. Ecl. 2.
Armentitius grex. V. ARMENTUM.
Milliarius grex. V. MILLE.
Custos gregis, Opilio. Virg. 10. Ecl. 36.
Aliquando de Pecude majori dicitur. Varro de R. R. 2. 5. Tauros in gregem redigo. Et Virg. 6. Ecl. 55.
Aut aliquam in magno sequitur grege. dicitur de juvenca. Ubi Servius; Notandum Gregem de Bobus dixisse, cum proprie Armenta dicimus. licet Grex sit Quorumlibet animalium congregatio. Et 6. Æn. 18.
Nunc grege de intacto septem mactare juvencos Præstiterit. Dixit quoque Lucretius de Genere bovino 2. 661.
Buceriaque greges sub eodem tegmine cæli.
Dux gregis pro Tauro. Ovid. 1. de Arte Am. 326.
Hanc tamen implevit vacca deceptus acerna
Dux gregis: & partu proditus auctor erat.
Ho inum grex. Ter. Eun. 5. 8. 54.
— Unum etiam hoc vos oro, ut me in vestrum gregem Recipiatis. Cic. 1. in Catil. 23. In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicique versantur. Ter. Heaut. 2. 3. 4. Ancillarum gregem ducunt secum. Idem in prol. Heaut. 45.

Siqua laboriosa est, ad me curritur:
Sin levis est, ad alium deferitur gregem.
Amicorum grex. Cic. 1. de Fin. 65. Quantaque amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges? At 1. Att. 18.
Indocilis grex. Hor. Epod. 16. 37.
Oratorum grex. Cic. 1. Verr. 49. Quartum quem sit habiturus non video: nisi quem forte ex illo grege oratorum qui subscriptionem sibi postularunt.
Vironum grex. Sil. lib. 7.
Virgarum greges. Plaut. Pseud. 1. 3. 99.
Scribere aliquem sui gregis, i. e. Referre in numerum amicorum; Hor. 1. Epist. 9. 13.
Scribe tui gregis hunc, & fortem crede, bonumque.
GREGARIUS, a, um. Adj. [ἀγελῶν, ἀγέλης] Ex grege vulgari: unde Gregarius miles dicitur Non electus, sed tumultuarie undecunque collectus. Sallust. Catil. cap. 37. Deinde multi memores Sullanæ victoriæ, quod ex gregariis militibus alios Senatores videbant, &c. Cic. pro Planc. 72. At id etiam gregarii milites faciunt inviti. [Immo Miles gregarius est Miles de grege, nullum ordinis gradum assecutus, qui & Manipularis, & Caligatus alias dicitur.]
Gregariam militiam fortitus. Justin. 22. 1. Subjungit p. p. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus est.
Pastor gregarius. Columel. lib. 6. in præfat. Gregariorumque pastorum velut minutam professionis suæ disciplinam constantissime repudiassent.
Poeta gregarius. Sidon. 9. Epist. 15.
GREGARIUS, i. m. in Vet. Gloss. [ἀγελῶν, ποιμήν] est, qui gregi præest. Plena locutione Columel. lib. 6. pr. Pastores dixit gregarios. Pro Armentario absolute posuit & Apul. lib. 7. Met. pag. 194.
GREGALIS, e. Adj. [ἀγελῶν] Qui ex eodem est grege. Varro 2. de R. R. 7. Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit in currendo.
Gregales tui. Cic. de Arusp. Resp. 53. Neque P. Clodius, nec quisquam de gregalibus ejus aut consiliariis designatur. Idem 2. de Orat. 25.
Grealis, pro Vulgari seu Publico. Sen. Epist. 87. Dii boni quam juvabat intrare balnea illa obscura, & gregali tectorio inducunt. Idem 1. de Benef. 12. Gregalia poma. V. Barth. Advers. 9. 4.
GREGATIM, Adv. [ἀγελῶν] Simul, conjunctim. Varro 4. de L. L. 11. Merula, quod mera, id est sola volitet. Contra ab eo graculi, quod gregatim. Plin. lib. 8. cap. 5. Elephantum gregatim semper ingrediuntur. Volare gregatim. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Gregatim, ad homines translatus. Cic. 7. Verr. 148. Videtis cives Romanos gregatim conjectos in lautumias.
Admissi gregatim adulteri. Sen. de Benef. 6. 32.
Gregatim ferre manus. Stat. 8. Theb. 667.
Gregatim sentiuntur morborum genera. Plin. lib. 26. cap. 1. Acciditque sæpius ut nova contra genera morborum gregatim sentirentur.
GREGO, ære. [ἀγελῶν, ἀγροί] Gloss. Gr. Lat. Hinc
GREGATUS, a, um. Partic. Statius 1. Achil. 372.
Qualiter Italiæ volucres, ubi mollia frangunt
Nubila, jam longum cæloque domoque gregatæ.

G R I

GRIS, adis. f. Herba. Apul. cap. 50.
GRICENA, vel GRICENNA, æ. f. Funis grassus. Festus.
GRILLO, GRILLUS. V. GRYLUS.
GRINGES, Tibiæ Phœnicum, quibus in luctu uti solent. V. Kirchman. de Fun. Rom. 2. 5.
GRIPHUS, i. m. [γρίψ] Latine dicitur Rete, unde & ita vocatur Ænigma vel Sermo implicitus, atque intricatus. Gell. lib. 1. cap. 2. Aliosque id genus griphos neminem posse dicere, nisi se, dissolvere. Idem 12. 6. In conviviis autem proponi solebant. V. Athen. lib. 10. Buleng. de Conviv. 3. 35. & Voss. Instit. Orat. 4.

G O R

GROMA. V. GRUMA.
GROMPHENA, æ. f. Avis grui similis. Plin. 30. 5.
Item Herba. Idem 26. 7.
GRONII, Hispaniæ populi ad Durium amnem, ut scribit Pomponius lib. 3. cap. 1. quorum meminerunt Plinius & Silius.
GROSSUS, i. m. & f. [γροσσός] dicitur Ficus quæ nondum maturuit. Cels. lib. 5. cap. 12. Grossi in aqua cocti. Plin. lib. 15. cap. 18. Deprehensasque in hieme grossos. Idem 23. 7. Crudæ grossi verrucas &c. tollunt.
GROSSULUS, i. dimin. [γροσσύλον] Columel. de Arborib. cap. 21. Si voles ficum quamvis non natura feram facere, quum grossuli minuti erunt, fructum decutito.
GROSSUS, a, um. Adj. Crassus. Vox ecclesiastica.
Grossus & Grosseudo, pro Crassus & Crassitudo apud Senecam olim legabatur, Vide apud Despauter. H. St.

G R U

GRUMA, five GROMA, æ. f. Nam utroque modo scribitur. Non. 1. 316. est Mensura quædam, qua flexæ viæ ad lineam diriguntur, ut est agrimenforum, & similitum. Ennius lib. 17. grumam dirigere dixit, degrumari ferrum. V. Vossii Etymolog.
Groma appellatur Genus machinulæ cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possunt, quod Græci γρόµον dicunt. Festus.
Item, Locus erat in castris medius, ubi grumæ organum a metatore positum est, ut quatuor faceret angulos rectos, & ita castra in partes quatuor æquales divideret, quarum viæ in grumæ loco conveniebant. Non. 1. 316. Grumæ sunt loca media, in quæ directæ quatuor congregantur & conveniunt viæ.
GRUMATICA, vel (ut frequentius) GROMATICA, æ. f. Ars agrimenforum. apud Cassiodor. 3. Var. Ep. 52.
GRUMATICI, vel GROMATICI, ōrum. m. Professores artis agrimenforiæ. Professores ejus artis, superscripta causâ, Gromatici vocantur. Hygin. de Castramet
GRUMOS, ære. [γροσσός] Gloss. Lat. Gr. Grumat, γροσσός, γροσσός.
GRUMUS,

GRUMUS, i. m. [γρῦς] dicitur Terra in acervum collecta, quæ tamen est minor tumulo: apud Columellam dicitur Clivulus. Unde lib. 2. cap. 18. ait. Grumosque, quos ad versuram plerumque tractæ faciunt crates, dissipabimus, &c.
Grumus salis. Plin. lib. 33. cap. 4. Torretur & cum salis grumo, pondere triplici. Sed Harduinus hic legit, Gemino, ad fidem MSS.
Grumus est excellens natura, qui vocatur castra Postumiana. Auctor de Bell. Hisp. cap. 8. extr.

GRUMULUS, i. m. dimin. [γρῦλιδιον] Plin. lib. 19. cap. 6. Quidam ulpicum & allium in plano feri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.

GRUNDA, æ. f. Tecti prominentia. [τέγη] Vet. Gloss.

GRUNDILIS, e. Adj. Lares grundiles apud Arnob. V. Vossii Etymol. qui nominis rationem dedit.

GRUNDIO, [γρῦνίζω] Ære. dicebant veteres, quod nos Grunnire dicimus. Claudius Quadrigarius lib. 16. Agni grundibant, grumiter pecus fuillum. Etiam hominum esse grunditum Cæcilius in Imbris designavit. Ex Nonio 6. 96. Sed frequentius scribitur

GRUNNIO, ïvi, ïtum, [γρῦννίζω] Ære. & Proprium est porcorum. Plin. lib. 32. cap. 2. Grunnire eum quum capiatur. Juven. 15. Sat. 22.

Et cum remigibus grunnitum Elpenora porcis. [Similiter, tanquam ab gemino verbo, etiam Galli fecerunt *Grogner & Gronder*.

GRUNNITUS, ùs. m. [γρῦννισμός] Cic. 5. Tusc. 116. Aut grunnitum, quum jugulatur fus.

GRUS, gruis. m. vel f. [γέρανος] Avis nota. Virg. 1. Georg. 120.

Strymonæ dant signa grues. Hor. 2. Serm. 8. 87.

— discerpta ferentes

Membra gruis sparsi fale multo. Plin. lib. 10. cap. 23. Inducias habet gens Pygmea, abcessu gruum, cum iis dimicantium. Mira de gruibz toto hoc capite.

Grues, inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 125. quum loca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli efficiunt formam: ejus autem summo angulo aer ab iis adversus pellitur: deinde sensim ab utroque latere tanquam remis, ita pennis cursus avium levatur. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam a puppi ventis adjuvatur, æque in tergo prævolantium colla & capita reponunt. quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, revolat, ut ipse quoque quiescat: in ejus locum succedit ex iis quæ adquierunt, eaque vicissitudo in omni cursu conservatur.

Clamor gruum. Lucret. lib. 4. 182

Hiberna Rhodopes grus. Stat. 4. Silv. 6. 9.

Threicia grus. Ovid. 3. de Arte Am. 182.

Advenam laqueo captare gruem. Hor. Epod. 2. 35.

Grus, Machina ad sublevanda onera accommodata: sic dicta, quod in longum prominens, collum gruis referat: Græce γέρανος dicitur: cujus sæpe fit mentio apud Vitruvium. Labeo in l. Si servus tuus. D. De action. empt. & vendit. Qui per γέρανον γέρων descendere, aut in cloacam demitti solitus esset. V. Vitruv. 10. 19

GRUS, [γέρανος] Ære. Festus, Gruere dicuntur grues, ut fues grunnire. Gloss. Vet. Gruunt, [γερνίζω].

G R Y

GRY, [γρῦ] Res vilissima aut nullius proflus momenti. Hinc adagium tum Græcis tum Latinis commune: ἄδὲ γρῦ. Ne gry quidem. V. Scal. in Conject. & Lips. Ep. Qu. 1. 2.

GRYLLUS, i. m. [γρύλλος] Animal est magnitudine cicadæ, corpore longiore, pernicies agrorum. V. Plin. lib. 29. cap. 6.

Item Picturæ ridiculæ genus. Plin. 35. 10. Idem jocosio nomine Gryllum ridiculi habitus pinxit. Unde hoc picturæ genus Grylli vocantur. [Hinc Italici *Grilli* vocantur, deridicule & novo modo cogitata. A quibus etiam Germani arripuerunt vocem *Grillen*.

GRYNIA, vel **GRYNIUM**, [Γρύνιον] Urbs Æoliæ, in finibus Ioniæ. Unde **GRYNÆUS**, vel **GRYNEUS**, a, um. Adj. [Γρυνεύς] ut, Gryneus Apollo. Virg. 4. Æn. 345. Ubi Servius, Clazomene civitas est Asiæ. Juxta hanc nemus est Grynæus, ubi Apollo colitur. Inde ergo nunc epitheton dedit: licet & in Delo acceperit oraculum. Idem 6. Ecl. 72.

His tibi Grynæi nemoris dicatur origo. [De Clazomenis errat Servius. Hæ enim in Ionia longe a Grynio. V. suo loco]

GRYHOMA, [γρυφώμα] positum a Polluce inter Ornamenta muliebria lib. 7. cap. 22.

GRYPHUS, phis. vel etiam **GRYPHUS**, i. m. [γρύψ] Animal pennatum & quadrupes, omni ex parte leo, alis & facie aquilis simile, equis vehementer infestum. Virg. 8. Ecl. 27

Jungentur jam gryphes equis. Plin. lib. 10. cap. 49. Pegasus quino capite volucres & gryphas auritos aduncitate rostri, fabulosos eor: illos in Scythia, hos in Æthiopia. Ælian. de Anim. 4. 27. Gryps vel gryphus est animal Indicum quadrupes, ut leo, robustissimis unguibus leonum similibus. Dorsum pennis induitur nigris; anterior pars corporis rubris, alæ candidis. Ore est aquilino, oculis igneis, nidosque in montibus facit. Bactri populi Indis finitimi eos illic aurifodas esse, aurumque effodere, simulque eo ipso nidos construere solent. Indi vero aurifodas esse negant, siquidem aurum minime gent; sed cum ad illud colligendum homines accesserunt, hos de ulla suis valde timentes pro eis pugnare. Certant etiam cum aliis animalibus quæ facillime vincunt, at contra elephantos & leones stare on audent. V. Claudian. 6. Conf. Honor. 30. Sidon. Carm. 2. 307. Gryphus videtur animal esse fabulosum. lib. 10. cap. 49.

GRYPUS, i. m. [γρυπός] Qui nasum aduncum habet.

G U B

GUBERNO, [διοικῶ, κυβερνάω, βασιλεύω, ἰδύω, διακίω, ὑποκυβέω] Ære. administrare, procurare, regere, gerere, moderari. Cic. 2. Fam. 7. eque hortor, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua. egeret & gubernaret. Cic. 1. de Nat. Deor. 52. Si vero in ipso mundo deus inest aliquis, qui regat, qui gubernet, qui cursus, &c. conservet, elim totum hoc ita gubernes, ut ne minima quidem re ulla Bruti commodum impediatur. Cic. 13. Att. 25. ad hæc deus aliquis gubernabit. Cic. 6. Att. 3. gubernare aliquem consiliis suis. Cic. Ep. ad Brut. 10.

Vol. II.

Fortunæ nos, quantum humano consilio effici poterit, motum ratione quadam gubernabimus. Cic. 8. Att. 4.

Manu omnia gubernare. Pompon. in pr. l. 2. D. de orig. juris. Initio civitatis nostræ, populus sine certa lege, sine jure certo primum agere instituit, omniaque manu regis gubernabantur.

Gubernare orbem terrarum. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Quum solus Rempubicam gereret: orbemque terrarum gubernaret.

Gubernare petitionem alicujus. Cic. pro Milon. 25. Clodius contulit se ad ejus competitores, sed ita, totam ut petitionem ipse solus etiam invitis illis gubernaret.

Gubernat tormenta dolor. Cic. pro Sull. 78. Tamen illa tormenta gubernat dolor, moderatur natura cujusque, tum animi, tum corporis. Loquitur de Quæstionibus fervorum.

Vitam gubernare ratione. Lucret. lib. 5. 1116.

GUBERNANS, Partic. [διοικῶν] ut,

Fortuna gubernans. Lucret. lib. 5. 108.

GUBERNATIO, ònis. f. [διοίκησις, ἀνακτορία] Cic. 4. de Fin. 76. Et si in ipsa gubernatione negligentia est navis everfa.

Vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio esse potuisse. Cic. 3. in Catil. 8

Magnam gubernationem tui consilii, tuæque auctoritatis res desiderabit. Cic. Ep. ad Brut. 14.

GUBERNATOR, òris. m. [κυβερνήτης, διοικητής, πηλαγάρχης, διακίτης] Rector, & moderator navis proprie dicitur. Cic. de Senect. 17. Ut siqui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, &c. Idem 1. de Invent. 58. Navis quæ scientissimo gubernatore utitur. Idem 4. Acad. 100.

Bonus gubernator. V. **BONUS**.

Summi gubernatores. Cic. 7. Philipp. 28. Quanquam non eges consilio, quo vales plurimum, tamen & summi gubernatores in magnis tempestatibus a vectoribus admoneri solent.

Gubernator equorum. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Custos, gubernatorque Reip. Cic. pro Rabir. Posth. 26.

GUBER, ris. m. [κυβερνήτης] Idem. Gloss. Lat. Gr. [Nisi mendum est, & vel Gubernator, vel Gubernio, vel Gubernus, quo Græcobarbari usi sunt, legendum.

GUBERNIO, ònis. m. Idem. Ibid. 19. 1.

GUBERNATRIX, icis. f. [κυβερνήτειρα] Cic. 1. de Orat. 38. Quum civitatem vel paterno consilio, vel avitis armis florentissimam accepissent, ista præclara gubernatrice, ut ais, civitatum eloquentia, Rempub. dissipaverunt. Ter. Eun. 5. 9. 16.

An fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit?

GUBERNAMEN, inis. n. Ambros. Inscr. Epist. 7. 44.

GUBERNACULUM, i. n. [οὐαξ, πηδάλιον, οἶνον] dicitur Clavus navis. Cic. 2. de Invent. 154. Hic ille naufragus ad gubernaculum accessit.

Gubernaculum per syncopen: ut Lucret. lib. 4. 902.

Atque gubernaculum contorquet quo libet unum.

Revulsam gubernaculum. Virg. 6. Æn. 349.

Affidere gubernaculis. V. **ASSIDEO**.

Clavus & gubernaculum Reipub. per translationem. Cic. pro Sext. 20. Clavum tanti imperii tenere, & gubernacula Reipublicæ tractare.

Accedere ad gubernacula Reipub. Cic. 2. de Invent. 154.

Dejicere Senatum a gubernaculis. Cic. pro Domo sua, 24. Quum Senatum a gubernaculis dejecisses, populum e navi exturbasses, ipse archipirata cum rege prædonum impurissimo plenissimis velis navigares.

Recedere a gubernaculis. Cic. 16. Fam. 27. Qui nisi a gubernaculis recesserint, maximum ab universo naufragio periculum est.

Repellere una pæne voce oratorem a gubernaculis civitatum. Cic. 1. de Orat. 46.

Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. Cic. pro Rosc. Amer. 51. Tenere gubernacula Reipub. Curare & administrare Rempub. Cic. 2. de Divin. 2. Quos tunc scripsimus, quum gubernacula Reipub. tenebamus.

Tradere oratori civitatum regendarum gubernacula. Cic. 1. de Orat. 214. Gubernacula vitæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

GUBERNUM, i. n. pro Gubernaculo. Lucret. 2. 553.

Disjectare solet magnum mare transtra, gubernata. Lucil. Sat. lib. 20. Proras despoliate, & detundite gubernata. Nonius 8. 59.

GUBERNIUM, i. n. [κυβερνιον] pro Gubernatione. V. Gell. lib. 16. cap. 7.

G U L

GULA, æ. f. [φάρυγγς, λαίμηξ] Pars superior œsophagi, qua cibis atque potus devoratur. Interdum etiam pro Faucibus ponitur. Sallust. Bell. Catil. cap. 55. Laqueo gulam fregere. Plaut. Merc. 3. 4. 28. Demissi gladium in gulam, jam cadam. Al. In jugulum.

Gula follis, pro Anteriore follis parte, qua aer intromittitur & exprimitur. Plaut. Aulul. 2. 4. 23.

Quin quum it dormitum, follem sibi obstringit ob gulam. [Hic gula pro Collo ponitur, cui fenex avarissimus follem, i. e. Crumenam suam noctu alligabat, ne dormienti auferretur. V. **FOLLIS**.

Gula, Voracitas, vel Liguritis, ut Crescens gula. Juven. 11. Sat. 39.

Immensa gula. V. **IMMENSUS**.

Implacata gula. Ovid. 8. Met. 845.

Ingeniosa gula. V. **INGENIOSUS**.

Ingenua gula. V. **INGENUUS**.

Insulsa gula. Cic. 13. Att. 31. O gulam insulsam, pudet me patris. V. **INSULSUS**.

Parens gulæ. Hor. 2. Serm. 7. 111.

Profundæ, intempestivæ, & fordidæ gulæ homo. Sueton. in Vitellio cap. 13. V. **VISCUS**, visceris.

Subtilior gula. Columel. lib. 8. cap. 16. Friandise subtilis à jurer un goût des viandes.

GULOSUS, a, um. Adj. [γαστήραρος, λαίμαργος] Vorax, vel Gulæ delicatæ. Juven. 10. Sat. 19.

Et quadringentis nummis condire gulosum

Fictile. Martial. lib. 8. 23.

Esse tibi videor levis, nimiumque gulosus. V. **NIMIUM**.

Gulosus lector. Martial. lib. 10. 59.

Non opus est nobis nimium lectore guloso. h. e. Multæ lectionis curiosus. [Immo Gulæ difficilis, ac delicato Stomachi. i. e. Fastidioso nimis.

P p p

GULOSUS,

GULOSUS, Adv. [*λαίμαργκος*] Columel. lib. 1. in præfat. Contemptif-
simorum vitiorum officinas gulofius condiendi cibos, & luxuriosius fer-
cula fruendi.

Gulofius, *Friandement*. Martial. 3. 22.

Nil est, Apici, tibi gulofius factum.

GULO, ōnis. m. Apul. Apol. p. 295. Gulones omnes, qui impenso pisces
pretio a piscatoribus mercantur. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 12. Unde
est & illud proverbium, quo utuntur gulones. conf. *CILO*.
Item, Animal in regionibus septentrionalibus voracissimum. V. Gefner.
Hist. Quadrup. pag. 623. ed. Tigur.

Phago vel Polyphagus, Lat. dici potest, Manduco, Gulo, Comedo.
Ber. in Suet. Neron. cap. 37. Sed Gulo aliud est. Potest dici Gulo,
qui tamen non erit Polyphagus: Nam puto idem esse quod Gulofus.
Vide Ber. pag. 236. b. H. St.

GULATOR, ōris. m. Idem. Vet. Gloss. Gulatores, *λάγροι, μάκται,*
καὶ ἀσάριδες. [Sed forte legendum Gustatores, quia præcessit Gustare,
Gustat. Etsi ibidem Gustator *σαυτογύης* exponitur. Compositum tamen
Degulator usitatum fuit. V. f. l.

G U M

GUMMÆ, arum. m. Comedones, lurcones. Lucil. apud Cic. 2. de Fin. 24.
Edere compellans gumias ex ordine nostros. Alii legunt ex Lu-
cilio apud Non. 2. 377. Gemiz, V. supra *GEMIZ*; sed Gumias ve-
ram esse lectionem ostendit post Lambinum cl. Davilius in locum.

V. etiam Jos. Scal. Conj. in Varr. de L. L. 6. p. 151.

GUMMI, n. indecl. & **GUMMIS**, f. [*γόμεμι*] Lachryma arborum qua-
rundam, quæ veluti gutta quædam viscosa per ipsum corticem distin-
ditur. Plin. lib. 13. cap. 11. Gummi optimum esse ex Ægyptia spina
convenit, vermiculatum, colore glauco, purum, sine cortice, denti-
bus adhærens. Columel. lib. 12. cap. 50. Nova dolia liquida gummi
perluere. Ibid. Multi quum semel nova dolia vel serias crassa gummi
liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt.

GUMMEUS, a, um. Adj. Aufon. Eidyll. 6. 74.

Gummea fetiferi jaculatur succina trunci. Alii hic legunt Gemmea.

GUMMOSUS, a, um. aliud Adj. [*γόμεμος*] Quod multum gummi habet.
Plin. lib. 12. cap. 9. de bdellio arbore; Indicum, humidum & facilius
hoc, & crustosius, amariusque at gummosum. Codd. MSS. exhibent
Gumminosum, teste Harduino.

GUMMI, ōre. & hinc

GUMMITIO, ōnis. f. [*γόμεμις*] Illinitio quædam ex glutinoso illo ar-
borum succo, quæ doliis fieri solebat, quemadmodum Picatio ex pice,
ut in præcedenti Columellæ exemplo. V. *GUMMI*.

GUMMINO, āre. Gummi producere. V. Barth. Advers. 38. 4.

G U R

GURDI, orum. [*γούρις*] Stolidi a vulgo dicuntur. Quintil. lib. 1.
cap. 5. Et gurdos, quos pro stolidis accipit vulgus, ex Hispania duxit.
se originem audiui. V. Burman. in loc. & Laber. apud Gell. 17. 7.

GURGES, itis. m. [*γούργης, γούρις*] Locus in flumine profundus, in quo
aqua congeritur & circumvertitur. Omnis aquarum congeries dici-
tur Gurgis. Martial. 4. 66.

Raptus flumineo venit de gurgite piscis. Plin. lib. 9. cap. 31.

Æstate in opaca gurgitum recedunt. De cancriis.

Altus gurgis. Virg. 6. Ecl. 76.

Altitudo gurgitis. Plin. lib. 8. cap. 5.

Anheli gurgites. Sil. lib. 3.

Cita fertur gurgite classis. Virg. 5. Æn. 33.

Curvatus gurgis. Virg. 3. Æn. 564.

Flumineo raptus venit de gurgite piscis. Martial. lib. 4. 66.

Imus gurgis. Plin. lib. 9. cap. 15. Reliquo tempore hiberno latent in
gurgitibus imis.

Limofus gurgis. Ovid. 6. Met. 381.

Rapidus gurgis. Sen. Thyest. 2.

Reflo circumfusa gurgite Thule. Stat. 5. Silv. 1. 91.

Sinuatus gurgis. Sil. lib. 13.

Sinuatus gurgis in curvos arcus. Ovid. 14. Met. 51.

Tantos quæ Charybdis exhaurire gurgites posset, quantas iste Byzantio-
rum, Brogitarumque prædas exoruit? Cic. de Arusp. Resp. 59.

Gurgis, pro Ipso maris periculo & veluti fyrte quadam aut Scylla.
Virg. 1. Æn. 118.

Apparent rari nantes in gurgite vasto. [i. e. In ipso mari.

Cæruleus gurgis, pro Oceano. Ovid. 2. Met. 528.

Gurgis, per translationem. Cic. 5. in Verr. 23. Immenfa aliqua vorago
est, aut gurgis vitiorum, turpitudinumque omnium. Idem in Pison. 41.
Ille gurgis atque helluo, natus abdomini suo, non laudi atque gloria.

Gurgis & vorago patrimonii. Cic. pro Sext. 111.

Apicius nepotum omnium altissimus gurgis. Plin. lib. 10. cap. 48.

GURGES, Cognomen Q. Fabii Rulliani filii, a devorato patrimonio illi
impositum. Macrobi. 2. Saturn. 9. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.

GURGULIO, ōnis. m. [*γούργις*] Fistula colli, spiritus meatus. Varro 2.
de R. R. 3. Hircus cervice & collo breve, gurgulione longius. Lactant.
de Opif. cap. 11. Spiritus contra, qui est incorporalis ac tenuis, quia
spatium sibi facere non poterat, accepit viam patentem, quæ vocatur
Gurgulio. Is constat ex ossibus flexuosis ac mollibus, quasi ex annulis
in catenæ modum compactis ac coherentibus, patetque semper hinc
transitus.

Item, Pudendum virile. Pers. 4. Sat. 37.

Est & Vermiculus quidam frumentis inimicus, apud Plin. nisi forte Cur-
culio rectius scribitur. Plin. lib. 18. cap. 10. Gurgulionem enim non
descendere infra quatuor digitos, nec amplius periclitari. V. *CURCULIO*.

GURGUSTIUM, i. n. [*γούργιστος*] inquit Festus, Genus habitationis an-
gustum, a Gurgulione verme sic dictum. Servius docet, Gurgustum
esse Obscuram & latentem tabernam. Cic. in Pison. 15. Meminitine,
cænum, quum ad te quinta fere hora cum C. Pifone venissem, nescio
quo e gurgustio te prodire: involuto capite, soleatum? Idem 1. de
Nat. Deor. 22.

GURGUSTIOLUM, i. n. [*γούργιστος*] dimin. Apul. lib. 1. Met. pag. 112
Ergo brevitatem gurgustiolii nostri ne spernas peto.

GURGUSTIDONIUS, a, um. Adj. Vox per jocum a Plauto ficta, &
Gurgustius, forma gentili. Mil. 1. 1. 13.

Quemne ego fervavi in campis gurgustidoniis.

GURRIO, ōre. de Luscinia dicitur. Vox ficta apud Apul. Met. 3. In
solitudine canticum adolescentiæ gurriunt.

G U S

GUSTO, [*γούσμαι*] āre. notæ significationis. Cæf. 5. Bell. Gall. 12
Leporem & gallinam & anferem gustare fas non putant.

Aquam gustare. Cic. 7. Fam. 26. Fugi in Tusculanum, quum quiden
biduum ita jejuniis fuisset, ut ne aquam quidem gustarem.

Herbam gustare. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Capras autem in Cretæ
feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere, qua
dictamum vocaretur: quam quum gustavissent, sagittas excidere di-
cunt e corpore.

Pabula gustare. Virg. 1. Æn. 477.

Gustare, per translationem, Attingere. Cic. in Pison. 58. Non gu-
stare illam tuam Philosophiam. Sic

Gustare aliquam partem liquidæ voluptatis. Cic. 1. de Fin. 58.

Istorum omnium summatim causas, & genera ipsa gustavi. Cic. 2. d
Orat. 153.

Attingere, & gustare sensu nostro. Cic. pro Arch. 17. Quod si ip-
sæ neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus, tamen e-
mirari deberemus, etiam quum in aliis videremus.

Gustare salvæ Reipublicæ partem. Cic. 12. Fam. 23. Nullam partem
per ætatem sanæ & salvæ Reipublicæ gustare potuisti.

Hunc censes Primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam? id e-
naturæ rationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 20.

Gustare labris primoribus aliquod genus vitæ. Cic. pro M. Cael. 2.
Equidem multos & vidi in hac civitate, & audiui, non modo qui pri-
moribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis (ut dicitur)
digitis attigissent. Parœmia est.

Gustare sermonem alicujus. Plaut. Most. 5. 1. 15.

Herus meus hic quidem est: gustare ego ejus sermonem volo.

De aliquo gustare. Hor. 2. Serm. 5. 82.

Sic tibi Penelope frugi est, quæ si semel uno

De sene gustarit, tecum partita lucellum,

Ut canis a corio non deterrebitur uncto. [V. quæ notavi i

CANIS.

Gustaras civilem sanguinem, vel potius exorbueras. Cic. 2. Philipp. 7.

Gustare id dicimur, quo ante cœnam vescimur. Suet. Aug. cap. 7.

Vesciebatur & ante cœnam, quocunque tempore & loco stomachus d-
fiderabat. Verba sunt ex ipsius Epistolis: NOS IN ESSEDO PANE
ET PALMULAS GUSTAVIMUS. V. Salmaf. ad Vopisc. Ta

cap. 11. Hinc autem,

GUSTATIO, ōnis. f. Petronio Prima pars cœnæ dicitur, quæ nonni-
lis est Gustus. Sic enim Martial. 11. 53.

Hæc satis in gustu, cetera nosse cupis. Petron. autem cap. 2.

Sic scribit: Jussi ergo discubuiimus, & gustatione mirifica initiati, vi-

etiam falerno inundabamur. Turneb. Advers. 19. 7.

GUSTATUS, ūs. m. [*γούστος*] Vulgo Gustus. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.

Jam gustatus, qui sentire eorum, quibus vescimur, genera debere
habitat in ea parte oris, qua esculentis & potulentis iter natura pat-

fecit. Idem de Sen. 53. Uva peracerba gustatu
Gustatus, Ipsa gustatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Nisi forte tan-
ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus non gustatus solur
sed odoratus etiam, & aspectus, dubitationem affert, quin hominib-

solis ea natura donaverit.

GUSTUS, ūs. m. [*γούστος*] Sensus ipse, qui ex gustatione percipitur
Plin. lib. 10. cap. 71. Quoque existimaverim omnibus sensum gustu
esse. In vetustioribus codicibus legitur Gustatus.

Acer gustus. V. *ACER*.

Acutus & odoratus gustus. Plin. lib. 27. cap. 12.

Amarus gustus cum attritione. V. *ASTRINGO*.

Astrictus gustus. Plin. lib. 27. cap. 12.

Austerior gustus. V. *AUSTER*.

Calidus gustus. Plin. lib. 27. cap. 8.

Veræ laudis gustum non habere, translate. Cic. 2. Philipp. 115. I-

quidam morbo aliquo & sensus stupore suavitatem cibi non sentien-
sic libidinofus, avari, facinorosi, veræ laudis gustum non habent. P

Gustatum.

Gustus non traditur arte. Quintil. lib. 6. cap. 5. pr.

Gustus, pro Primo prandii missu sive ferculo. Martial. lib. 11. 3
in Cæcilium,

Gustu protinus has edes in ipso,

Has prima feret, alterave cœna,

Has cœna tibi tertia reponet. De cucurbitis loquitur. V. G

STATIO.

GUSTATOR. V. *GULATOR*, in *GULA*.

GUSTATORIUM, i. n. [*γούστωριον*] Locus erat ubi antiqui gusta-
solebant. Plin. lib. 5. Epist. 6. Gustatorium, graviorque cœnatio ma-
gini imponitur. V. Buleng. de Conviv. 4. 10.

Gustatoria sunt & Poculi genus, ex quo mulsum fumebant veteres, quo
in gustatione sive antecœna ponebatur. V. Petron. cap. 34. pr. & Lip

Antiq. Lect. lib. 3. pag. 147. Plant.

GUSTUM, i. n. Ferculum quod gustatur. Petron. cap. 76. pr. Non mi-
hæc jactura gusti fuit. [a recto Gustus, i. m.

GUSTULUS, i. m. Idem. Apul. Met. 9. pag. 232.

G U T

GUTTA, æ. f. [*γούτων, γούτα, γούτα, γούτα, γούτα, γούτα*]
Minima pars aquæ vel alterius materiæ liquidæ. Plaut. Casin. 2. 3. 3

Di me & te infelicitent, si ego in os meum vini guttam indidi. Pl-
lib. 31. cap. 2. Diffillantes quoque guttæ in lapides durefcunt in ant

Coryciis. Cic. 2. Tusc. 25.

Ex quo liquatæ solis ardore excidunt

Guttæ.

Ex poeta.

Cruentæ guttæ. Ovid. 15. Met. 788. V. *CRUENTUS*.

Frigida gutta per artus fluit. i. e. Sudor frigidus. Ovid. 3. Amor. 14. 1
Grande

Grandes guttæ. Virg. 2. Georg. 245.
 Liquescentes humorum guttæ. Lucret. lib. 2. 222.
 Lucida gutta. Ovid. 4. Fast. 522.
 Sanguineæ guttæ. Ovid. 2. Met. 360.
 Instillant guttæ faxa. V. INSTILLO.
 Manant guttæ sanguineæ tanquam de vulnere. Ovid. 2. Met. 360.
 Stillant faxa guttis. Lucret. lib. 6. 943.
 Stillavit in cor dulcedinis gutta. Lucret. lib. 4. 1052.
 Gutta, Macula. Virg. 4. Georg. 99.
 Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis. i. e. Similibus
 & aureis maculis quasi guttatim sparfis habentes corpora distincta. de
 Apibus loquitur.
 Variantur corpora guttis cæruleis. Ovid. 4. Met. 578.
 Gutta, ut Mica, Granum, similiaque, pro Minima particula metaphoricè
 usurpatur. Plaut. Pseud. 1. 4. 2.
 Quid nunc acturus, postquam herili filio
 Largitus dictis dapilis? ubi sunt ea?
 Cui neque parata gutta certi consilii,
 Neque adeo argenti.

Guttæ sunt & in ædificiis Ornamenta, quæ juxta ordinem, Doricum sub
 triglyphis pendent instar guttarum. Vitruv. 4. 3.
 Est & medicis Gutta serena, Vitium oculorum, quod cæcitatem, causa
 latente, infert. Nervi optici obstructionem perhibent.
 GUTTATIM, Adv. [κατὰ γούνας] Plaut. Merc. 1. 2. 92. Cor edepol
 miserum meum quod guttatim contabescit, quasi in aquam tu indideris
 salem. Arnob. 2. Pluvia guttatim labitur.
 GUTTULA, æ. f. dimin. [γούριον] Plaut. Epid. 4. 1. 27. Guttula pe-
 ctus ardens mihi adpersifisti.
 Minutæ guttulæ imbrem pariunt: Adagium est. V. ERAFM. Chiliad.
 GUTTICELLA, alterum dimin. apud Duzam in Catullum pag. 11. H. St.
 GUTTO, [γούω] ære. Vet. Gloss. Unde
 GUTTATUS, Partic. [γούωτος] Quod veluti guttas habet. Martial.
 lib. 3. 58.

Et picta perdis, numidicæque guttatæ.
 GUTTANS,antis. [γούαζων] Formam participii habet quasi a Gutto,
 guttas, pro Guttatim stillare. Plin. lib. 20. cap. 8. Hujus folia am-
 bustis utilia, guttantia, astringunt. Sed Harduinus ex MSS. hic legit
 Gustantium os adstringunt.
 GUTTUR, ùris. n. [ασφάραγγος, λαιμός, λάρυγξ, φάρυγξ, βρόγχος] Ea
 pars quæ est a faucibus ad jugulum, sive exterior, sive interior sit. No-
 men habere videtur ex Gutta, quoniam potus per guttur guttatim labitur.
 Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & subus intumesceat: aqua-
 rum quæ potantur, plerumque vitio. Virg. 1. Georg. 423.
 Et lætæ pecudes, & ovantes gutture corvi. Cic. pro Cœl. 44.

Vitium ventris & gutturis.
 Mobile guttur. Perf. 1. Sat. 17.
 Tumidum guttur. Juven. 13. Sat. 162.
 Tenui gutture cantat avis. Ovid. 1. Amor. 13.
 Colluere guttur liquido plasmate. Perf. 1. Sat. 17.
 Fregit elisa guttura laqueo. Lucan. lib. 2. 154.
 Radere guttur. Juven. 6. Sat. 105.
 Rupit mihi guttura pugno. Ovid. 3. Met. 625.
 Tumuerunt guttura venis. Ovid. 3. Met. 73.
 Vincere guttura alicujus. Ovid. 10. Met. 22.
 Gutturum masculino genere dixit Plaut. Trin. 4. 3. 7. Postquam ther-
 mopotasti gutturem. Idem Aul. 2. 4. 25.
 Etiamne obturat inferiorem gutturem. i. e. Anum.
 UTTURŌSUS, a, um. Adj. [φασγάνος] Cujus guttur tanquam spon-
 gia quædam intumesceat: ita ut hoc malum, non morbus, sed vitium
 sit. Ulpian. de ædilitio edicto l. 12. §. 2. Siquis natura gutturosus sit,
 aut oculos eminentes habeat.
 UTTURNIUM, i. n. Vasis genus ex quo aqua in manus datur: ab eo,
 quod propter oris angustiam guttatim fluat. Festus. Turneb. Advers.
 22. 30.
 UTTUS, i. m. [αἶψος] Poculi genus, quo in sacrificiis utebantur,
 quoque guttatim aqua infundebatur. Plin. lib. 16. cap. 38. Curius juravit
 se ex præda nihil attigisse, præter guttum faginum, quo sacrificaret.
 Guttus, Vas in quod oleum mittitur: dictus quod guttam mittat.
 Eo usi sunt Romani in balneis ad unguenda corpora post lavationem.
 Gell. lib. 17. cap. 8. Guttum Samium oretenus imprudens inanem,
 tanquam inesset oleum, affert, convertitque eum, &c.
 Guttus corneus sic loquitur apud Martial. lib. 14. 52.
 Gestavit modo fronte me juvenicus,
 Verum Rhinoceros me putabis. Dicit poeta hunc guttum esse ex
 cornu juvenici, sed tanta arte laboratum, ut Rhinocerotis videatur.
 Hinc & Rhinoceros vocatur a Juven. 7. Sat. 130.
 Pleno componit lineæ gutto. Juven. 3. Sat. 263.
 UTTULUS, i. m. [αεχιδόν] dimin. Plaut. Fragm. Ut guttulam
 hauriret ex guttulo.

G Y A

GYARUS, i. f. vel GYARA, æ. vel GYARÆ, arum. plur. f. [γυάρος]
 Una e Cycladibus insulis cum oppido, in quod Romani noxios in exi-
 lium mittere solebant. Juven. 1. Sat. 73.
 Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
 Si vis esse aliquid. Idem 10. Sat. 170.
 Ut Gyaræ clausus scopulis, parvaque Seripho.
 De Gyaro dedi litteras. Cic. 5. Att. 12.
 Mycone celsa Gyaroque revinxit. Virg. 3. Æn. 76.
 CAS, Nomen proprium viri Trojani: de quo Virg. 5. Æn. 160.
 Cum Princeps medioque Gyas in gurgite victor
 Rectorem navis compellat voce Menæten. Idem 5. Æn. 118.
 Ingentemque Gyas ingenti mole Chimæram. Quo in loco ait
 Jervius, ab hoc Gya nomen habere Gygianam Romanorum familiam.
 Jeganus tamen per e scribitur constanter.

G Y G

GIGES, [Γίγης] Viri proprium, qui Cæli & Terræ filius fingitur, &
 ater Briarei, gigas maximus & centimanus.
 VOL. II.

Centimanus Gyges. Hor. 3. Carm. 4. 69.

Gyges, Rex Lydiæ, qui consuluit Apollinem Delphicum, an aliquis
 esset se felicior. Apollo autem prætulit illi Aglaum quendam rusticum
 & pauperem. Valer. Max. 7. 1. 2.

De quodam item Gyge pastore, qui annulum mirificum habuit, videto
 Cic. 3. Offic. 78. Hinc

GYGÆUS, a, um. Adj. ut, Stagnum Gygæum. Plin. 5. 29. & Propert.
 3. 10. (al. 9.) 18.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

GYLIPPUS, i. m. [Γύλιππος] Vir Lcedæmonius bello præclarus; de
 quo Tibull ad Messal. 4. 200.

— non magni potior sit fama Gylippi. Adde Justin. 4. 4.
 & Virg. 12. Æn. 272.

G Y M

GYMNAS, ædis. f. [γυμνὰς] Exercitium. Stat. 4. Silv. 2. 47.
 — sic lubrica ponit

Membra Terapnæa resolutus gymnade Pollux. Idem 4.
 Theb. 106.

Chalcis, & Herculea turpatus gymnade vultus

Amnis. Intelligit Acheloum. Idem 1. Achil. 357.

— neve exercere potervas

Gymnadas, aut lustris nemorum concede vagari.

GYMNASIUM, i. n. [γυμνάσιον] Locus exercitii: sic vocatus, quo-
 niam ibi Athletæ se nudi exercebant, quod Græcis γυμνάσιον. Plaut.
 Amph. 4. 1. 3.

Nam omnes plateas perreptavi, gymnasia, myropolia,

Apud emporium, atque in macello, in palæstra, atque in foro.

Plin. lib. 2. Epist. 17. Hoc hibernaculum, hoc etiam gymnasium
 meorum est.

Ad Scholas Rhetorum ac Philosophorum vox transfertur, quia Philoso-
 phi & Rhetores loca publica, maximeque Gymnasia item docendi causa
 sectabantur. Cic. 1. de Orat. 56. Clamabunt, credo, omnia gymnasia,
 atque omnes Philosophorum scholæ, sua hæc esse omnia propria.

Gymnasium plenum pueris. Quintil. lib. 2. cap. 8. pr. Exercentibus
 se scil. luctando.

Flos gymnasii. Catul. de Berecynth. 61. 64.

Virgineum gymnasium, Lacænarum virginum. Propert. lib. 3. 14. 2.

Indulgere gymnasiis. V. INDULGEO.

Quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant. Cic. in Parad. 1.

GYMNASTICUS, a, um. Adj. [γυμναστικός] Plaut. Rud. 2. 1. 6.

Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum:

Pro exercitu Gymnastico & palæstrico hoc habemus.

GYMNICUS, a, um. aliud Adj. [γυμνικός] Idem. Plin. lib. 7. cap. 56.

Ludos gymnics in Arcadia Lycaon invenit. Sic Cic. 2. Tuscul. 61.

GYMNASIARCHUS, i. & GYMNASIARCHA, æ. m. [γυμνασιάρχης]

Gymnasi præfes. Cic. 6. Verr. 92. Demoliendum curavit Democritus
 gymnasiarchus, quod is ei loco præerat. Apud Val. Max. 9. 10. extr.
 Taxilli cujusdam Gymnasiarchæ mentio fit.

GYMNOPODIUM, [γυμνοπόδιον] Calceorum genus muliebrum, apud
 Polluc. lib. 7. cap. 22. ubi Gualterus Nudipedia vertit, propterea ut
 opinor, quod γυμνός nudum significet, & γυμνόπους nudipedem.

GYMNOSOPHISTÆ, arum. m. plur. [γυμνοσφιστῆς] Philosophi Indo-
 rum: sic dicti, quod nudi incederent: nam γυμνός, nudus dicitur.
 Plin. lib. 7. cap. 2. Philosophos eorum: quos gymnosophistas vocant,
 ab exortu ad occasum perflare, contuentes solem immobilibus oculis,
 ferventibus arenis toto die alternis pedibus insistere. Porphy. de Ab-
 stinentia ab esu animalium lib. 4. Quum Indorum respublica in mul-
 tas partes distributa sit, genus quoddam sapientum apud ipsos est, quod
 Græci Gymnosophistas vocare consueverunt. Horum duæ factiones sunt,
 Brachmanum altera, altera Samanæorum. Brachmanis per generis suc-
 cessionem, non secus ac sacerdotium, hujuscemodi divinam sapientiam
 admittunt. Samanæi selecti quidam sunt, & ex quiblibet qui divinæ
 sapientiæ se tradere voluerint, constant. Eorum vita ad hunc modum
 est: quemadmodum Bardefanes Babylonius memoria prodit, qui majorem
 nostrorum tempestate exstitit, cum illisque Indis esset versatus, qui cum
 Damadami [an Dandami?] missi ad Cæsarem fuerant: Brachmanes enim
 omnes unius sunt generis, ex unius patris, uniusque matris origine omnes
 deducti. Samanæi vero non ita, sed ex omni Indorum gente, ut jam
 diximus, collecti. Neque igitur sub regno degunt Brachmanes, neque
 cum aliis munus ullum obeunt. Sed ex ipsis ii qui philosophi sunt,
 alii in monte, alii apud Gangem fluvium habitant. Ac montani qui-
 dem pomis, & lacte bubulo herbis coagulato vescuntur. Fluviales ex
 pomis etiam ipsi victum comparant, quæ multa apud fluvium nascun-
 tur. terra enim fere semper recentes fructus producit: quinetiam ory-
 zæ copiam sponte procreat: qua si quando poma defecerint, uti quoque
 in cibo solent. Aliud vero quidpiam degutare, aut alimentum ex ani-
 mals vel omnino tangere, immunditiæ extremæ atque impietatis non
 dissimile apud ipsos habetur. Cultum deo religiose ac pie exhibent.
 Majorem enim diei ac noctis partem hymnis in deos ac precibus dica-
 runt. Singula tamen in propriis tuguriis manent: & quam maxime fieri
 potest, foli morantur. Simul enim versari Brachmanes, ac multum
 colloqui non admodum patiuntur, sed quum id forte contigerit, reces-
 sione inde facta in multos dies postea non loquuntur. sæpe etiam jeju-
 nant. Samanæi vero electi, ut diximus, sunt. In quorum collegium
 quum quispiam esset acciscendus, ad principes civitatis, aut vici, cujus-
 cunque fuerit, accedit: atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus
 repudiatis, ac supervacua omni corporis parte detonsa, stolam accipit.
 atque ita nulla neque uxoris, neque liberorum, si forte adsint, ratione
 habita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanæos re-
 cedit. Regi liberorum educandorum, cognatis uxoris cura relinquuntur.
 Vita Samanæorum hujusmodi est: Extra urbem commorantur, ac to-
 tum diem in divinis colloquiis tradunt, ubi domos & fana a rege ex-
 tructa habent: in quibus oekonomi constituti sunt, qui certam quan-
 dam mercedem ad convenientium alimentum a rege accipiunt. Victus
 eorum ex oryza & pane, & pomis, & oleribus apparatus. Nam quem
 ingressi in domum fuerint, ad tintinnabuli signum Samanæi preces ef-
 fundunt: quod ubi fecerunt, signo iterum dato ministri singulis lance
 oblata, duo enim ex eodem vase non comedunt, oryza ipsos pascunt.
 Si quis varietatem aliquam requirat, olus, aut pomorum quidpiam ap-
 ponitur:

ponitur: quibus sane celeriter vefcuntur. Tanta autem & ipsi & Brachmanes in veneratione apud alios sunt, ut Rex quoque interdum ad eos accedat, rogetque ut pro statu regionis deum precentur, aut quid agendum sit, consulant. Ipsi autem ita erga mortem affecti sunt, ut vivendi tempus, quali necessarium quoddam naturæ ministerium, inviti sustineant, atque ideo animas a corporibus festinent absolvere: ac sæpe ubi bene se habere conspexerint, nullo malo urgente, e vita decedant: re tamen aliis prænuntiata, nullusque sit qui prohibeat, sed omnes eos beatos prædicantes, suis quisque domesticis morituris mandata quædam tradant. adeo stabilem ac veram & ipsi & plerique animabus inter se post obitum vitam esse crediderunt. Illi autem ubi mandata sibi commissa perceperunt, corpore in ignem coniecto, ut purissimam a corpore animam fecernant, ab omnibus celebrati mortem obeunt. Æquiori enim animo illos amici ac propinqui ad mortem dimitunt, quam alii homines suos quisque cives in non admodum longinquas peregrinationes: ac se ipsos qui in vita superstites remanserint, deplorant, illos beant, quippe qui immortalem sortem jam receperint. V. Strabo lib. 15. Philostr. lib. 3. Curt. 8. 9.

G Y N

GYNÆCEUM, i. n. [γυναικῆιον] Locus secretior in ædibus, in quo solæ mulieres habitabant. Plaut. Most. 3. 2. 68.
Gynæceum senex adificare volt hic in suis,
Et balineas, & ambulacrum, & porticum. Ter. Phorm. 5. 6.
23. Cic. 2. Philipp. 95. Syngrapha h. s. centies per legatos viros bonos, sed timidos & imperitos, sine reliquorum hospitum regis sententia, facta in gynæceo
GYNDES, [Γυνδης] Assyriorum fluvius, maximus secundum Euphratem: de quo Seneca lib. 3. de Ira. cap. 21. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 140.
Nec qua vel Nilus, vel regia lymphæ Chaospes
Profluit, aut rapidus Cyri dementia Gyndes.

G Y P

GYPsum, i. [γύψος] Certum calcis genus, quod ex lapidibus certis ambustis vehementi igne excoquitur. Plin. lib. 36. cap. 24. Cognata calci res gypsum est. Plura ejus genera, nam e lapide coquitur, ut in Syria, & Thuriis: & e terra foditur, ut in Cypro, ac Perrhæbis: e summa tellure & Tymphaicum est, &c.
Pro Imagine gypsea, per metonymian. Juven. 2. Sat. 4.
— quanquam plena omnia gypso
Chryssippi invenias.
GYPSEUS, a, um. Adj. Spart. Sev. 22. Tres Victoriæ gypseæ.
GYPso, [γύψω] are. Gypso inducere seu incrustare. Apic. de Re Cul. 1. 17. Vas picari pariter & gypfari facies. Columel. lib. 12. cap. 16. Quum deinde modice aruerint, in vasa nova sine pice operculata & gypfata, sicco loco reponito.
GYPsATUS, a, um. Partic. ut,

Pes gypfatus, Gypso dealbatus. Ovid. 1. Amor. 8. 64. Tibul. 2. 6. 21.
Noti loquor, regnum ipse tenet, quæm sæpe coegit
Barbara gypfatos ferre catasta pedes
Gypfata manus. Cic. 7. Fam. 6. Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medææ (quæ apud Corinthum arcem altam habebat) matronæ opulentæ optimates, quibus illa manibus gypfatis persuasit, ne sibi illa vitio verterent quod abesset a patria. Nunc legitur, Habebant, & Gypfatissimis: exponuntque nonnulli, Candidissimis.
Locus admodum vexatus est.
GYPsoPLASTRS, æ. m. [γύψωπλάστης] Cassiod. Var. 7. 5. Aut gypso-plastes, aut musivarius. Is est, qui Italis *Stucadore* dicitur, artifex.

G Y R

GYRUS, i. m. [γυρὸς] Latine Circulus vel Ambitus dici potest. Virg. 5. Æn. 85.
Dixerat hæc, adytis quum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, septena volumina traxit. Cic. 1. de Orat. 67. Ex ingenti quodam Oratorem immensoque campo in exiguum sane gyrum compellit. Idem 1. Off. 90. Homines secundis rebus effrenatos, sibi que prædentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.
Aerius gyrus Lunæ. Catul. de Coma Beren. 64. 6.
Terribilis gyrus Typhonis. Claud. de Rapt. Proserp. 24.
Abrumpit equus gyros medios tremulo poplite. Lucan. lib. 6. 87.
Agere gyros. Sen. Agam. 6.
Contendere curvo gyro. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 94.
Dare gyros. Virg. 3. Georg. 115.
Ducit per aera gyros milvius. Ovid. 2. Amor. 6. 33.
Format exiguos per prima volumina gyros. Sil. lib. 13.
Ire in gyros coactus equus. Ovid. 3. de Arte Am. 384.
Spargere patulo vaga vincula gyro. Valer. 6. Argon. 132.
Trahit bruma nivalem interiore diem gyro. i. e. Breviori circulo absolvit.
Hor. 2. Serm. 6. 26.
Volat ingenti gyro. Virg. 10. Æn. 884.
Volvi ancipiti gyro. Stat. 10. Theb. 596. de serpente.
GYRO, are. Unde
GYRATUS, a, um. Partic. Plin. lib. 5. cap. 10. Ad effigiem Macedonica chlamydis, orbe gyrato laciniosam. De Alexandria urbe Ægypti.

G Y T

GYTHÆUM, [Γύθειον] vel **GYTHIUM**, [Γύθιον] Oppidum naval Lacedæmoniorum, juxta Eurotam fluvium: quod Hercules & Apollo depositis eo loci similitatibus, communi opere condiderunt. Cic. 3. Off. 49. Classē Lacedæmoniorum, quæ subducta esset ad Gytheum. Liv. 34. 29. pr. Gytheum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum esse. Ex Hermolao in Plin.
GYTHEATES, [Γυθείας ἢ Γυθείτης] Populi in eo habitantes. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus Gytheates.

H

Non littera, (secundum Gellium, Priscianum, Pontanum, Vossium) sed adspiratio: formam habet ex utraque spiritus nota apud Græcos, uti in vetustis Exemplaribus tam impressis quam MSS. eæ notæ exarantur, ut nonnullis placet; sed verum est, quum eo munere fungatur apud Latinos quo H antiquitus apud Græcos, sc. ante inductum Ionicum alphabetum, eam figuram, ut potestate, ita forma referre. Dixerunt enim Græci antiqui ΚΤΕΙΠΗΘΩΝ pro ΚΤΕΙΠΩΝ (V. Spon. Miscell. Erud. Antiq. cap. extr. ab init.) HECATON, unde, ut

nunc quoque, in marmoribus H numerum centenarium denotat. Utrum tamen inter litteras locum obtinere debeat, acriter decertant contra antiquos Beermannus, Martinus, alique.

In orthographia Latina in vocalibus tantum locum habet ut Homo, Habeo, Horreo. Consonis subjici nolit. Ego ipse, inquit Cic. cum scirem ita majores locutos esse, ut nusquam nisi in vocali adspiratione uterentur, loquebar sic, ut Pulcros, Cetegos, Triumphos, Cartaginem, dicerem, aliquando, idque sero, convivio aurium cum extorta mihi veritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi. Hæc Cic. in Orat. 160. Ne tamen hoc de Græcis dictionibus pronuntiatum videatur, Phaethon, Chrysis: a quibus etiam adspirationem detrachere conabantur veteres, ut Purrum dixit Ennius pro Pyrrhum. & antiquissimi etiam Codd. quasi hujus moris tenaces; Phaeton vel etiam Faeton exhibent. V. Heinf. ad Ovid. 1. Met. 731. Sine necessitate certe vulgus ætate Gellii aliquibus vocibus interfecit. H litteram, inquit, five illam spiritum magis quam litteram dici oportet, inferebant eam veteres nostri plerisque vocibus verborum firmandis roborandisque, ut sonus earum esset viridior vegetiorque. Atque id videntur fecisse studio & exemplo linguæ Atticæ. Satis enim notum est Atticos *ἐχθρὸν*, *ἐχθρὸν*, multa itidem alia, citra morem gentium Græciæ ceterarum, inspirantis primæ litteræ dixisse. Sic Lachrymas, sic Sepulchrum sic Ahenum, sic Vehemens, sic Inchoare, sic Hallucinari, sic Helluari, sic Honera, sic Honustum dixerunt. in his enim verbis omnibus litteræ, seu spiritus istius, nulla ratio visa est, nisi ut firmitas & vigor vocis, quasi quibusdam nervis additis, intenderetur. Hæc Gell. 2. 3.

In nummis Familiarum Ro. antiquioribus raro venit hæc adspiratio videnda. Scriptum enim occurrit Graccus, Triumpus, Pilippus, &c. V. Spanhem. de Ufu Numism. & Fulv. Ursin. ad gentis Marcia denarios. Quintil. 1. 5. Diu servatum ne consonantibus adspiraretur, ut in Graccis & Triumpis. ubi de potestate *τὸ* H plura invenies.

Cum littera F adspirationis quodammodo vices sustineat (ut a *φίλος* fit Frango) non mirum est si permutentur H & F. Sic Hebris pro Febris & vicissim antique, Fordeum pro Hordeum. Sic Hormia pro Formia, Hanula pro Fanula, parva delubra. V. Fest. in voc. Serv. ad Virg. 7. Æn. 695. & Spanh. de Ufu & Præst. Numism. Diss. 2. p. 107. Attamen quam rationem cum I habeat ut cum eo locum mutet, quo modo occurrit in Inscr. apud Fabrett. p. 195. non video.

Excidit interdum H. sed, Deprehendo. & in Christianorum tumulis Abet utem pro Habet.

Convenit cum B. ut quod antiqui Belenam nos Helenam efferimus, sec. Quintilianum. Unde

Non mirum est si cum V habeat quoque cognationem: sic, Hesper Vesper. Istud enim Digamma nihil aliud est quam adspiratio Græcorum nonnullorum, ita ut cum Ion diceret *Ἑκατον*, id Atticus efferret HECATON, Æolicus vero *Ἑκατόν*, quod ad *ου* communis Græciæ vel ad V Latinorum prope accedit.

H cum S junctum Sestertii Romani nota est vulgatissima. Cum enim Sestertium, qui valeret Libras duas cum semisse, hoc pacto pro more linguæ pingebant LLS, cito in hanc formam HS ex celeritate & consuetudine scribendi degeneravit. V. SESTERTIUS.

H. Habet, Hac, Hæc, Hadrianus, Hastati, (V. Spanh. de Ufu & Præst. Num. diss. 6. p. 558.) Heredes, Hereditas, Heres, Hic, Hoc, Hodie, Homo, Honestas, Honestus, Honor, Honorem, &c. Hora, Horis, Hostilius, Hostis, Hujus, Ducenta, Ducenta millia. H. Habet, Hoc, Heres, Hujus.

I. A. Hoc age. H. A. C. Heres amico curavit. H. A. E. C. Hanc

aram erigi curavit, Hanc aram ei constituit. H. A. G. F. Heres animo grato fecit. H. A. I. R. Honore accepto impendium (vel impensam) remisit. H. A. L. R. Hac autem lege rogavit, Hoc animo libens restituit, Hoc animo locavit requietorium, Honore accepto locum remisit. H. AQ. Hic acquiescit.

H. B. Heres bonus vel bonorum, Homo bonus, Hora bona. H. B. E. Hora bona est. H. B. F. Heres benemerenti fecit, Homo bonæ fidei, Homo bonus fecit. H. B. M. E. Heres bene merenti erexit. H. B. M. F. Heres bene merenti fecit. H. B. M. F. C. Heres bene merenti faciendum curavit. H. B. M. P. Heres bene merenti posuit. H. B. V. P. Hereditatis bonorumve possessor, Heres bonorumve possessor.

H. C. Heredem cognitorem, Heredem cognovit, Heredes curaverunt, Hic conditur, Hispania citerior, Hoc curavit. H. C. CV. Hic conditur curavit. H. C. D. D. Huic collegio dedicaverunt. H. C. E. Hic condita est, Hic conditus est. H. C. I. R. Honore contentus impensam remisit. H. COG. Heredem cognitorem, Heredem cognovit.

H. D. Hæc dos, Heredibus dicavit, Hereditas divisa, Hic dedit, Hic dedicamini, dedicavit, dicavit, donavit, dies; His diebus, Hoc dedit, dicavit, donavit, die; Homo devotus. H. D. A. V. I. C. D. E. Hoc die ara victoriæ in curia dedicata est. H. D. D. Heredes dono dedere, Hoc dono datum, Honori domus divinæ. H. DD. Hic dedicant, dedicaverunt, &c. Hic dedicavit, dedicatum; Hoc dono datum. H. DD. E. M. N. Hoc dedicatum est mortuis nostris. H. D. M. Hoc domus Martis, mordis; Heres dedit monumentum, Hoc dari mandavit. H. D. S. Heredibus dicavit sepulchrum, Hoc dicavit sepulchrum, Heres de suo.

H. E. D. Hic est depositus. H. E. M. TBNR. Hæc est memoria Tribunalium. H. E. P. Heredes ejus posuerunt, Hic est positus. H. E. S. Hic est sepultus, Hic est situs. H. E. S. T. T. L. Hic est sepultus: sit tibi terra levis. H. E. T. F. C. Heres ex testamento fieri curavit. H. E. T. F. I. Heredem ex testamento fieri iussit, Hoc ex testamento fieri instituit, Hic [vel Heres] ex testamento fieri iussit. H. ET. L. Heredes & Liberti. H. E. V. Heredem esse voluit. H. EX. T. Heres ex testamento.

H. F. Heres fecit, Heredes fecerunt, Hic faciendum, fecit, fundavit; Hodie fecit, Honestæ filia, femina, fortuna, frons; Honestæ fecit, Honestus filius, frater. H. F. C. Heredes fieri curaverunt, Heres faciendum curavit, Hoc fraude creditoris. H. FF. Hic fabricaverunt, fundaverunt. [Hoc, vel Heres, fieri fecit, Heredes fecerunt.] H. F. H. F. S. M. Honestæ femina hic fundavit facellum marito, Honestæ femina hoc fecit sibi monumentum. H. F. H. N. M. Heredes fecerunt hoc nomine mortuo, vel nostrum monumentum. H. F. S. C. A. Hanc fieri sibi curavit aram, Heredes fecerunt sumptu communi aram. H. G. Hæc Gens.

H. H. Hæc hora, Heredes honesti, Homo honestus. H. H. B. M. F. Heredes bene merenti fecerunt. H. H. F. M. F. D. Heredes facultatum meorum filios dico. H. H. M. S. Heredes hoc monumentum sequitur. H. H. P. Heres hic posuit. H. H. P. P. Hispaniæ Provinciæ. H. H. S. S. Heredes hoc sepulchrum sequitur.

H. I. Hercle juravit, Hereditario jure, Heres juravit, Hic jacet, Homo iustus. H. I. I. Heredes iussu illorum.

H. K. N. Have carissime nobis. V. Briffon. de Formulæ.

H. L. Hac lege, Hic locus, Hoc legavit, Honestus locus. H. L. D. Heres libens dedit, Hic locum dedit, Hunc locum dedit, donavit, dabit, &c. Hoc libens dedit, dedicavit. H. L. ET. H. M. N. S. Hunc locus & monumentum heredes non sequitur. H. L. F. S. F. S. Hunc locum fieri sibi fecit sepulturæ. H. L. H. N. T. Hunc locum heredes non teneant. H. L. M. Hoc libens mandavit, Hic locus monumenti. H. L. N. Honesto loco natus. H. L. R. Hac lege rogatum.

H. M. Hoc mandavit, Hoc monumentum, Honestæ mulier, Honestæ missio, Hora mala, mortis. H. M. AD. H. N. T. Hoc monumentum ad heredes non transit. H. M. D. A. Hoc mandavit dari Augustus. Huic monumento dolus abesto. H. M. D. M. A. Huic monumento dolus malus abesto. H. M. E. Hic monumentum elegit, Hoc monumentum erexit. H. M. E. N. R. Hoc monumentum exterum non recipit. H. M. F. Heres monumentum fecit. H. M. G. N. S. Hoc monumentum Gentiles non sequitur. H. M. H. E. N. S. Hoc monumentum heredes ejus (exteris) non sequitur. H. M. IN. F. P. X. IN. A. P. X. Habet monumentum in fronte pedes 10. in agro pedes decem. H. M. M. H. M. N. S. F. Humanitatis mala metuens hoc monumentum nomine suo fecit. H. M. P. Hanc memoriam posuit, Hoc monumentum posuit. H. M. P. CO. ET. F. Hoc monumentum posuit conjugi & filiis. H. M. P. P. Hanc memoriam posuere, Hoc monumentum posuere. H. M. S. M. Hoc monumentum

sibi mandavit. H. M. S. S. E. H. N. S. Hoc monumentum sententia fenatus (sive sepulcrum) exteros heredes non sequitur. H. M. V. Hic monumentum voluit. H. M. V. S. P. Hoc monumentum vivens sibi posuit.

H. N. D. M. A. Heredi non datur monumenti actio. H. N. S. Heredes non sequitur. H. N. S. L. S. Heredem non sequitur locus sepulchræ.

H. O. Hoste occiso, Hostem occidit. H. O. I. Honesto optimo Jovi.

H. O. S. Hic ordinavit sepulcrum, Hic ossa sita.

H. P. Hafta posita, Haftatorum & principum (sc. signa. in vexillis hæ voces visuntur in nummiis) Hafta pura, Hereditas possessio, Hic ponit, posuit, positus, &c. Hæstia puella, Hora prima. H. P. C. Heres ponendum curavit, Honor publice curandus.

H. R. Hic requiescit, Hæstia ratio. H. R. E. I. Q. M. E. A. Hanc rem ex jure Quiritium meam esse ajo. H. R. I. P. Hic requiescit in pace. H. R. I. R. Honore recepto impensam remisit.

H. S. Herculi sacrum, Heredem solvi, Heredes focii, sui, sunt; Heres scriptus, Hic sepultus, Hic sit, Hic situs, Hoc sibi, Hoc sepulcrum, Hora secunda, Hostia sacrilega. H. S. B. Hic situs bonus.

H. S. C. P. S. Hic sibi curavit poni sepulcrum, Hoc sepulcrum condidit proprio sumptu, pecunia sua. H. S. DD. Hoc sacrum dederunt.

H. S. E. Hic sepultus est, situs est, &c. H. S. EI. F. L. Hoc sumptu ejus fieri legavit. H. S. E. T. F. C. Hic situs est; testamento fieri curavit. H. S. F. Hoc sepulcrum (facellum) fecit. H. S. F. L. S. P. D. D. Hunc sibi fecit locum sepulchræ permissus decreto Decurionum.

H. S. H. H. N. S. Hoc sepulcrum heredes non sequitur. H. S. L. Hoc sibi legavit. H. S. P. D. V. Hoc sua pecunia dedit vivens. H. S. S. Hic sepulti sunt, siti; Hoc sibi sepulcrum. H. S. T. N. E. Huic sepulcro titulus non est. H. S. V. F. M. Hic sibi vivens fieri mandavit, Hoc sibi vivens fecit monumentum. H. S. V. M. N. Hoc sibi vivens monumentum nuncupavit. H. S. V. S. P. Hoc sepulcrum vivens sibi posuit.

H. T. H. N. S. Hic titulus heredes non sequitur. H. T. V. P. Hunc titulum vivus posuit.

H. V. Hæc vita, urbs, uxor; Hic vale, vester, vivit; Hispania ulterior, utraque; His verbis, Hoc vivens, Hæstus vir, Honore usus, Horis quinque. H. V. D. Hoc vivens dedit, volens dedicavit.

H. V. D. P. S. Hoc vovit Diis patriis facellum, Hoc vivens dedit proprio sumptu. H. V. F. Hoc vivens fecit, Hoc voluit fieri. H. V. M. Hic voluit monumentum, Hispaniæ utriusque monumentum. H. V. S. P. Hanc voto soluto posuit, Hoc vivens sibi posuit. H. V. S. R. Honore usus sumptum remisit.

H A

HA. vel HADR. Hadrianus. HAE. M. Hæres mæus. HAES. PRC. Hæredes Principum. HASTA. Haftatus. HAST. PVR. II. Haftis puris duabus.

HA, [æ] Interjectio corripientis, sive admonentis ne quid fiat, neve quis in re cœpta progrediatur. Plaut. Trin. 4. 3. 52. Heus tu asta illico, audi: heus tu. s. non sto. c. at ego te stare volo. s. quid si ego met te velle nolo? c. ha, nimium Statime sæviter.

Vide Aha H. St.

Ha ha he, interjectio risus, inquit Donatus. Ter. Eun. 3. 1. 36. Idem Phorm. 2. 3. 63. Abduce hanc, minas quinque accipe. p. ha ha he, homo suavis.

H A B

HABENA, æ. f. [ἡνίον, ἀρμαγεῖς, ἀσκηρὴ, ῥυτίς, ῥυττωρῶντις] Retinaculum & freni lorum, quo equus cohibetur. Virg. 9. Æn. 588.

Ipse ter adducta circum caput egit habena.

Liber habenis equus. Virg. 3. Georg. 194.

Pressæ habenæ, Adductæ. Virg. 11. Æn. 600.

Dare laxas habenas, & Premere contraria. Virg. 1. Æn. 63.

Et premere, & laxas sciret dare iussit habenas.

Flectere habenas aliqua. Ovid. 2. Met. 169.

Immittit habenas classis. Virg. 6. Æn. 1.

Furit immittis habenis Vulcanus. Virg. 6. Æn. 662.

Moliri habenas. V. MOLIOR.

Supprimere habenas. Ovid. 6. Met. 709.

Amicitia habenæ laxissimæ. V. LAXUS.

Rerum habenæ traduntur Hasdrubali, Imperium. Sil. lib. 1. 144.

Habena, pro Potestate & facultate. Cic. 1. de Orat. 226. Senatum fervire populo, cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem, quasi quasdam habenas, tradidisset? Ibid. lib. 3. 166. Legum habenæ. Ex poeta. Virg. 12. Æn. 498.

Terribilis sævam nullo discrimine cædem

Suscitat, irarumque omnes effundit habenas. Ubi Servius;

Habenas, Potestatem, facultatem.

Amavit effusus caritatis habenis Hypsicletea regina Mithridatem conjugem suum. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. ext. 2.

Abducere vel remittere habenas. V. ABDUCO. [Immo Adducere.

Regere habenas. Ovid. 1. Fast. 25.

— vates rege vatis habenas.

Habena, Scutica. Hor. 2. Epist. 2. 15.

In scalis latuit metuens pendens habenæ.

Habena vel ferula cædi. Ulpian. in l. Cum aliter. §. Impuberi. D. de s. c. Siliano.

Gravidæ habenæ balearis fundæ. Stat. 10. Theb. 851.

HABENULA, æ. f. dimin. Segmentum parvulum. Cels. lib. 7. cap. 20. Ab ora quoque ejus vulneris, quod in inguine est, demenda habenula paulo latior est, quo major plaga sit. Idem lib. 7. cap. 7. Tenuis habenula ab ulteriores ora excidenda. De palpebris procedentibus.

HABENTIA, æ. f. [ἡνία] antiquis dicebatur, sicut a Sapiō, Sapiētia. significat autem ipsum habere, & divitem esse. Claud. Quadrig. lib. 7. Animos eorum habentia inflarat. ex Nonio 2. 392. adde Plaut. Truc. prol. 20.

Quid multa? atas huic si superet mulieri,

Is cum anima ad eam habentiam everterit.

HABEO, ui, itum, [ἔχω, ἴχω, εἰχω, ἡίω] ēre. proprie significat Possidere, Obtinere. Plaut. Aulul. 2. 2. 14.

Virginem habeo grandem, dote cassam, & illocabilem.

Habere, pro Tractare & afficere: ut, Habere miserrimum, i. e. Miserrime tractare. Plaut. Caf. 3. 27. Ter. Hec. 2. 3. 5. Nunquam secus habui illam, ac si ex me esset nata. Idem Adel. 1. 1. 20. Ruri agere vitam: semper parce ac duriter se habere. Plaut. Men. 1. 2. 10. Nimum te habui delicatam.

Durius aliquid habere: i. e. Tractare. Ulpian. in l. 2. D. de iis qui sui vel alien. juris sunt.

Ægre habere, Ægre ferre, frequenter apud Plaut. Liv. 7. 5. Nec perinde, ut maluisset plebes, sibi suffragii ferendi de tam crudeli & superbo reo potestatem fieri, sibi ægre habuit filium id pro parente aufum.

Arcte, contentequæ habet illum. h. e. Durius & arctius agit cum illo. Plaut. Afin. 1. 1. 63.

Ququam illum mater arcte contentequæ habet, Patres ut consueverunt.

Habere, Detinere. Sallust. in Jugurth. 81. Neque flumen, neque mons erat, qui fines eorum discerneret, quæ res eos magno diuturnoque bello inter se habuit.

Habere aliquid in luce, vel tenebris, pro Continere. Celsus lib. 3. cap. 18. de phreneticis, Fere vero antiqui tales ægros in tenebris habebant, eo quod eis contrarium esset exterreri: & ad quietem animi tenebras ipsas conferre aliquid, judicabant.

Habere, pro Censere. Suet. August. cap. 23. Diemque cladis quotannis mœstum habuerit, ac lugubrem, Budæus. Ita Virg. 5. Æn. 49.

Jamque dies, ni fallor, adest; quem semper acerbum,

Semper honoratum, sic Dii voluistis, habeo.

Habere, pro Habitare. Sallust. in Jugurth. 17. Sed qui mortales in initio Africam habuerint. Adde ibid. 18. pr. Africam initio habuere Libyes. Plaut. prol. Men. 69. Nunc ille geminus, qui Syracusis habet. Truc. 2. 4. 52. Suram Novisti nostram, quæ erga ædes se habet. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Qui in Salentinis aut in Brutiis habent.

Habeo quid agam. i. e. Scio. Ter. And. 3. 2. 18. Teneo quid erret, quid ego agam habeo. Hec. 1. 2. 116. Habes omnem rem.

Haberi pro Existimari frequenter dictum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 9. Habeatur sane Orator, sed de minoribus. Quintil. 1. proœm. Sapientes atque eloquentes habentur. Hor. 1. Serm. 6. 30. Formosus haberi dum cupit. Atque ita intelligendum est de hac formula. Sic habere de me. Cic. de Amicit. 10. De me autem (ut jam cum utroque loquar) sic habetote. Ego si Scipionis desiderio me moveri negem quam id recte faciam viderint sapientes, sed certe mentiar. V. plura infra in HABITUS.

Statuere. Cic. de Amicit. 93. Sic habendum est, nullam in amicitia pestem esse majorem quam adulationem.

Habere de Avaritia dictum. Ovid. 1. Met. 131.

— amor sceleratus habendi. V. Drakenb. ad Sil. 5. 264.

Habere & ferre. Plaut. Amph. 1. 1. 20.

Ergo in servitute expetunt multa iniqua:

Habendum & ferendum hoc onus est cum labore.

Habe, permittentis particula. Plaut. Most. 5. 2. 5. Age, habe, abi impune. ubi leg. & Abi pro Habe.

Habet. ex Gladiatoribus deductum. Ter. And. 1. 1. 54. Captus est: habet. Virg. 12. Æn. 296.

Hoc habet, hæc melior magnis data victima Divis. V. Turneb. Advers. 17. 10. Burm. ad Quintil. decl. 8. 16. Non. 4. 226.

Habere bene, &c. Habere se; de valetudine dictum. Nep. 10. 2. 4. Quævisit a medicis quemadmodum se haberet. Ter. And. 5. 4. 36. & Hec. 4. 2. 30. Deinde ad res & rerum conditiones refertur. Plaut. Pseud. 4. 1. 25. Præclare se res habet. Cic. 4. Fam. 5. Quoquo modo se res habeat. Ter. Phorm. 2. 2. 82. Bene habent tibi principia.

Sic Habere se male, belle, graviter. Item Reverenter habere fortunam ex Aufonio. V. REVERENTER. H. St.

Habere, de Re meretricia. Ter. And. 1. 1. 58. Quis heri habuit Chrysidem. Virg. 3. Ecl. 107. V. Voff. 4. Instit. Orat. p. 32.

Habere annos, pro Natum esse. Nep. 25. 7. 1. Incidit Cæsarianum civile bellum, cum haberet annos circiter 60. Flor. 2. 6. 1. Nec enim amplius quam decem & octo annos habet.

Res tuas tibi habeto, Solennis divortii formula. Apul. 1. 5. Miles. pag. 170. Ubi me ferro & igni confepxit armatam, Tu quidem, inquit, ob istud tam durum facinus confestum toro meo divorce, tibi quæ res tuas habeto. Plaut. Amph. 3. 2. 47. Valeas, habeas res tuas.

Habere, cum subit. periphrasin in se continet. Sic, Habeo tibi hanc edictionem, i. e. Edico. Plaut. Pseud. 1. 2. 10. & 39.

Habere, pro Reputare. Quintil. lib. 7. cap. 47. An habendum sit adulterium in lupanari.

Habere, Solicite fervare. Cato de R. R. cap. 143. Villica villam conversam, mundamque habeat.

Hæc habui de amicitia quæ dicerem. h. e. Tantum mihi de amicitia erat dicendum. Cic. de Amicit. 104.

Sicuti pleraque mortalium habentur, invidia ex opulentia orta est. h. e. Ut solet accidere rebus hominum. Sallust. in Catil. 6.

Habeo, cum infinitivo,

Audire habeo: i. e. Audiendum est mihi, inquit Valla lib. 5. Cic. de Orat. Audire habeo quid hic sentiat.

Complere. Plin. lib. 18. cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias fscinas complere in die iustum habet. [Ordo est Iustum habet complere. Non igitur cum Infinit. constructio est.

Convenire. Cic. de Senect. 83. Neque vero eos solum, convenire habeo quos cognovi, sed etiam illos de quibus audivi & legi. Ex antiquo codice legimus, Convenire aveo.

Dicere. Gell. 14. 1. An serio existimavit non habeo dicere. Cic. 3. de Nat. Deor. 93.

Infirmare. Liv. 42. Illud infirmare pro certo habeo. Ubi videtur accepisse usum Possum.

Objicere. Cic. 3. de Nat. Deor. 93. Hæc fere dicere habui de natura deorum.

Polliceri. Cic. 5. Fam. 1. Tantum habeo tibi polliceri.

Precari. Suet. August. cap. 58. Quid habeo aliud deos immortales precari, quam ut hunc consensum vestrum, ad ultimum vitæ finem mihi perferre liceat? Al. Proferre.

Scribere. Cic. 2. Att. 22. De Republica nihil habeo ad te scribere, nisi summum odium omnium hominum in eos qui tenent omnia. i. e. Nihil habeo quod scribam.

Suadere. Hor. Epod. 16. 23.

Sic placet? an melius quis habet suadere?

Habeo, cum gerundio, ut

Deponendum aliquid. Plin. lib. 10. cap. 55. Julia Augusta, prima sua juventa, Tiberio Caesare ex Nerone gravida, quum parere virilem sexum admodum cuperet, hoc usa est puellari augurio: ovum in sinu fovendo, atque quum deponendum haberet, nutrici per sinum tradendo.

Præcipiendum. Columel. lib. 5. cap. 5. Eatenus habemus præcipiendum, ut intelligant agricolæ, fove, &c.

Respondendum. Tacit. in Dialogo Orat. 36. Quum in aliquam invdiam, aut crimen vocati sua voce respondendum haberent.

Tolerandum in penatibus iisdem. Tacit. 4. Ann. 40. 3. Videtur (inquit Rhenanus) imitatione Græca dictum, ut illud epigrammaton 3. *ex eipor d' eiden*, h. e. Non potui cognoscere. Itaque hoc in loco expone,

Tolerandum haberet, pro Possit tolerare vitam in penatibus iisdem. Cum adjectivo: ut, Habere cognitum, pro Cognoscere. Cic. in Brut. 147. Tacitum, i. e. Reticere. Idem 13. Fam. 17. Neque ea res me falsum habuit, i. e. Fefellit. Sallust. Jugurth. 10. Plura exempla infra litterarum ordine occurrunt.

Accesum habere ad aliquem. Columel. lib. 7. cap. 124.

Acerbum aliquem. Cic. 1. Fam. 4. Eo die acerbum habuimus Curionem. i. e. Resistentem nobis, sive adversantem.

Actionem habere cum aliquo, i. e. Adversus aliquem. African. in 1. Rem mihi. D. Commodat.

Aditum habere dicitur locus. Cæf. 3. Bell. Gall. 12. Idem 2. Bell. Civil. init. Massilia enim fere ex tribus oppidi partibus mari alluitur: reliqua quarta est, quæ aditum habet a terra.

Aditum ad aliquem, per translationem, pro Facile cum aliquo congruere & colloqui. Cic. 13. Fam. 60. Sed ut quam facillimos ad te aditus haberet. Idem 4. Att. 8.

Adjutorem magnum. Hor. 1. Serm. 9. 46.

Admirationes. V. ADMIRATIO.

Admirationem habet hæc res. Plin. lib. 10. cap. 32. Nidi halcionum admirationem habent.

Æquitatem habere. Ulpian. in 1. Illud. D. De tribut. action.

Ætatem habere procul a Rep. h. e. Agere. Sallust. in Catil. 4. pr. Igitur ubi animus ex multis miseriis atque periculis requievit: & mihi reliquam ætatem a Repub. procul habendam decrevi, non fuit consilium focordia atque desidia bonum otium contere.

Ætatis & roboris fatis habere. Cic. pro Rosc. Amer. 149. Fori judicii rationem Messala, ut videtis Judices, suscepit: qui si jam fatis ætatis atque roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret.

Ætatem suam bene habere. Plaut. Merc. 3. 2. 6. i. e. Laute vivere dum in ea est ætate.

Agnum colendum de patre meo. Ter. Phorm. 2. 2. 17.

Alienationem alicujus rei. i. e. Facultatem alienandæ rei. Paulus in 1. Si focus. D. Si cert. petat. Quia suæ partis tantum alienationem habuit.

Amicum. Cic. de Amicit. 36.

Amantem sui. Cic. 1. Att. 15. Qui miseros publicanos, quos habuit amantissimos sui, tertium jam mensem vexat.

Pro ancilla. Plaut. Bacch. 1. 1. 11. Ne hanc ille habeat pro ancilla sibi.

Animum alienum ab aliquo. Cic. de Amicit. 28. Ab altero propter probitatem ejus, non nimis alienos animos habemus: alterum, propter crudelitatem semper hæc civitas oderit.

Animum bonum. Plaut. Aulul. 2. 2. 15. Liv. 6. 34. extr. Consolans inde filiam Ambustus, bonum animum habere iussit.

Animum magnum & spem bonam. Cic. 1. Q. frat. 1.

Animum quietum. Plaut. Casin. 2. 6. 29.

In animo. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Nam istum exhæredare in animo habebat. Cato de R. R. cap. 1. pr. Prædium quum comparare cogitabis, sic in animo habeto, uti ne cupide emas. i. e. Memento ne, &c.

Animum intentum. Cic. de Senect. 37. Intentum enim animum tanquam arcum habebat: nec languescens succumbebat senectuti.

Annos. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicenti triginta se annos habere.

Anxium me hæc res habet. Plin. lib. 2. Epist. 9. pr. Anxium me & inquietum habet petitio Sexti Euricii mei.

In armis habere, pro Cogere esse in armis. Liv. lib. 10. 2. Semper autem eos in armis accolæ Galli habebant.

Artes in complexu, oculis, auribus. Plin. in Paneg. 47.

Artem differendi. Cic. 1. de Fin. 26. Differendi artem nullam habuit.

Attonitum habere, pro Reddere. Sen. Epist. 111.

Auratam mulierem, pro Eleganter eam vestire. Plaut. Men. 5. 2. 50. Quando te auratam & vestitam bene habet.

Auctorem Ciceronem, pro Imitari Ciceronem. Ter. prol. And. 19.

Qui cum hunc accusant, Navium, Plautum, Ennium

Accusant, quos hic noster auctores habet.

Auctoritatem. Cic. de Senect. 62. & 2. Off. 34.

Auctoritatem apud aliquem. Cæf. 3. Bell. Civil. 10. Eundemque apud Cn. Pompejum auctoritatem habere intelligebat.

Auctoritatem minimam. Cic. 2. de Finib. 44. Nescio quomodo, is qui auctoritatem minimam habet, maximam vim, populus cum illis facit.

Avunculum habet. Plin. lib. 2. Epist. 9. h. e. Est illi avunculus, &c.

Belle habere, Sat bene esse. Cic. 16. Fam. 15. Is etiam mihi nuntiavit te plane febri carere, & belle habere.

Bene habet. Liv. lib. 39. 50. Bene habet, inquit, & poculo impavide exhausto, haud ita multo post expiravit.

Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni, 16. An hoc pro beneficio habendum est, quod se quam Antonium esse maluerit, a quo ista petenda essent.

In bonis, vel malis, habere, Inter bona, malave numerare. Cic. 3. de Finib. 11. Si ullam aliam probavissent, præter eam quæ nihil aliud in bonis habet, nisi honestum, nihil turpe in malis? loquitur de Philosophia Stoica.

Onis in rebus, pro Inter bona numerare. Cic. Parad. 2. Voluptas (quæ plurimorum patrociniis defenditur) in rebus bonis habenda non est.

Ælum bonum ager habere dicitur Catoni de R. R. cap. 1. Qui habet

salubrem ærem, aut situs est in aëre salubri. [Potest & de fertili cælo intelligi, Nec calamitatibus obnoxio. De Salubritate tamen potissimum accepisse videtur Columel. lib. 1. cap. 3. pr.

Castra, pro Calstrametari. Cic. 5. Att. 18. Quum dies quinque ad Cybistra Cappadociæ castra habuissem, certior sum factus, &c.

Castra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri quatrduum. Cic. 15. Fam. 4.

Castra prope muros habere. Cic. 2. de Inveht. Auxilia quædam in oppidum recepit, si foris essent, quod prope muros castra hostes haberent.

Casum habere dicitur res aliqua. Cic. 10. Fam. 18. Ea nunc magnam affert sollicitudinem, magnumque habet casum.

Causam. h. e. Jus & occasionem. Plaut. Afin. 4. 1. 44.

Nolo habere illam causam, & votitam dicere. Cæf. 1. Bell.

Gall. 43. Quum neque aditum, neque causam postulandi justam haberet. Cic. 9. Att. Habere causam veram.

Censum. Cic. 4. Verr. 137. In censu habendo potestas omnis existimationis habendæ, summæque faciendæ Censori permittitur.

Certandum cum aliquo. Plin. lib. 1. Epist. 7. extr. Accepisse me caryotas optimas, quæ nunc cum ficis & boletis certandum habent.

Al. Certamen.

Certamen cum aliquo. Liv. 39. Magno certamine cum Prætore habito, tenuerunt causam.

Certi aliquid habere. Cic. 1. de Nat. Deor. 14. Profecto eos ipsos, qui se aliquid certi habere arbitrantur, addubitare coget doctissimorum hominum de maxima re tanta dissensio.

Certam rem habere. Cic. 4. Acad.

Pro certo. Cic. ad Brut. 5. Neque nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Carum aliquem habere. Ter. And. 1. 5. 39. Cic. de Senect. 37. Metuebant eum servi, verebantur liberi, carum omnes habebant: vigebat in illa domo patrius mos & disciplina.

Civem bonum. Cic. 1. Fam. 9.

Cogitationem alicujus, i. e. Respectum ad. Sen. de Benef. Nullam mei cogitationem habuit.

Cognitum habere. Cic. in Brut. 147. Mihi videbar habere cognitum Scævolam ex iis rebus, quas audiebam sæpe ex C. Rutilio. i. e. Cognovisse. Paulo enim post sic ait: Mihi videor bene Crassum & Scævolam cognovisse.

Cognomen sapientis. Cic. de Amicit. 6. Cato, quia multarum rerum usum habebat, multa ejus & in Senatu & in foro vel provisa prudenter, vel acta constanter, vel responsa acute, ferebantur. propterea quasi cognomen jam habebat in senectute sapientis.

Colloquia. Cæf. 3. Bell. Civil. 19. Crebraque inter se colloquia milites habebant.

Comitia. Sallust. Catil. 25. Igitur Comitibus habitis, Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Habere comitia dicebatur Is, qui Comitibus præerat designandis magistratibus. Cic. 1. de Divinat. Comitibus Consulibus rogandis habuit.

Commendatos. Cic. 12. Fam. 16. extr. Matrem meosque tibi commendatos habe.

Commercium cum aliquo, Versari. Cic. 5. Tuscul. 66. Quis est omnium, qui modo cum Musis, id est cum humanitate & cum doctrina, habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quam illum tyrannum?

Compertum, Certo scire. Liv. 6. Compertum habebat facilem pedibus ad murum transitum dari.

Pro comperto, idem quod Habere compertum. Liv. 27.

Comprehensam animo sententiam aliquam. Cic. 4. Acad. 21. Quamcunque vero sententiam probaverit, eam sic animo comprehensam habebit, ut ea quæ sensibus.

Comprehensi nihil habere. Cic. 4. Acad. 23. Cur has igitur sibi tam graves leges imposuerit, quum quomobrem ita oporteret, nihil haberet comprehensi, percepti, cogniti, constituti?

Concilium. Plaut. Milit. 3. 1. 3. Liv. 29. 5. pr. Extemplo Gallorum & Ligurum concilium habuit.

Concionem, est, ut ait Gellius lib. 13. cap. 15. extr. Verba facere ad populum sine ulla rogatione. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, cum continuo, more hoc infuso & novo, plausum meo nomine recitando dedisset, habui concionem.

Concordiam cum aliquo. Plin. lib. 34. cap. 14. De magnete lapide, suo loco dicemus, concordiaque quam cum ferro habet.

Conscientiam conditionis suæ. Trajanus ad Plinium, Epist. 247.

Conscium. Liv. 38. 24. Ne quem conscium suorum haberet, &c. i. e. Ne quis suorum sciret & cognosceret rem.

Consilium, i. e. Consultare. Cæf. 4. Bell. Gall. 14. Cic. 12. Att. Ipse Romam venire, ut una effemus, si fatis consilium quadam de re haberem.

In consilio aliquem, pro Consilium ab eo petere. Plin. lib. 1. Epist. 20. [Immo Esse in consilio dicit Plin. 1. c.]

Conspicuum, Conspicere. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta januam fiat habitatio, ut intrantium, exeuntiumque conspectum habeat. i. e. Ut intrantes & exeuntes videat.

Constitutum. Cic. 8. Fam. 5. Tamen hac de re puto te constitutum quid facturum esses, habere.

Controversias. Cæf. 6. Bell. Gall. 12. Huc omnes undique qui controversias habent, conveniunt, eorumque judiciis decretisque parent.

Controversias inter se. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Si perpetuas controversias inter se habebant, uter alteri antefereatur: omnibusque annis de loco summis simultatibus contendeant.

Controversiam cum aliquo. Cic. ad Brut. 6. Flavius noster de controversia, quam habet cum Dyrhachinis hæreditariam, sumpsit te judicem.

Controversiam cum aliquo habere de re aliqua. Cic. 13. Fam. 69. Peto igitur a te, ut in ea controversia, quam habet de fundo cum quodam Colophonio, & in ceteris rebus, &c.

Convivium, pro Facere. Plin. lib. 7. cap. 53. Plautus Casin. 4. 2. 8. Cras habuero, uxor, ego tamen convivium.

Cornua. Preperius lib. 2. 24. 9. De lo, quam Juno in vaccam mutavit. Culpam alicujus. Plautus Stichus, 3. 1. 32.

Meam culpam habeto, nisi probe excruciavero. h. e. Mihi imputato, dicas mea culpa esse factum, nisi, &c.

Cultu liberali aliquem habere. Liv. 45. 28. extr. Filiam cum minore filio, a Samothrace accitos Amphipolim, omni liberali cultu habuit. i. e. Tra-
ctavit.
Curæ rem aliquam. Plaut. Men. 5. 7. 2.
Curatum bovem. Cato cap. 5. Boves maxima diligentia curatos habeto.
Curam vestri habeo. Gell. lib. 20. cap. 5. Percunctabar Apollinarem
Sulpicium, quum eum Romæ adolescentulus sectarer, qua ratione di-
ceretur, Habeo curam vestri, aut Misereor vestri. & iste casus **V E S T R I**
eo in loco, quem videretur habere casum rectum. Is mihi ita respon-
dit, Quæris, inquit, ex me, quod mihi quoque est jamdiu in perpetua
quæstione. Videtur enim, non Vestri oportere dici, sed Vestrum,
sicut Græci loquuntur. Et paulo post, Invenio tamen, inquit, non
paucis in locis Nostri atque Vestri dictum, non Nostrum aut Vestrum.
Curam plebis reducendæ in agros. Liv. 28. 11.
Curam ferendi. Plin. lib. 22. cap. 14. Nam & Asiæ reges ferendi cu-
ram habuerunt.
In cura aliquid habere. Plin. lib. 18. cap. 6. Dehinc peritia villico-
rum in cura habenda est.
Inter curas. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Cursum secundum habere dicuntur naves. Cæf. 3. Bell. Civil. 47.
Neque ullus flare ventus poterat, quin aliqua ex parte secundum
cursum haberet.
Cursum habent quædam, & impetum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
In custodia aliquem. Livius 34. 32. Cic. pro Lege Manil. 16. Publica-
norum familiæ, quas in portubus & custodiis habent.
Custodia militari haberi. Tacit. 3. Ann. 22. Idemque servos Lepidæ,
quum militari custodia haberetur, transfudit ad consules.
In decurionibus aliquem. Cic. 2. Att. 1. fin. Neque enim ista tua ne-
gotia provincialia esse putabam, neque te in decurionibus habebam.
i. e. Non existimabam te decurionem esse. Codd. antiqui, & in his
Tornæfianus, Tocullionibus. V. Victor. & Lambin. qui erudite huic
lectioni patrocinantur.
Delectum, Deligere. Cic. 3. de Finib. 2. Quum enim virtutis hoc pro-
prium sit, earum rerum, quæ secundum naturam sint, habere delectum.
Cic. 1. Off. 149.
Delectum habere, Cogere milites, & ex illis aptiores deligere. Cæf. 1.
Bell. Civil. 6. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, &c.
5. Philipp. 31.
Deliberatum, Vide **DELIBERARE**. H. St.
In deliciis habere, significat Vehementer amare, Delicate fovere. Cic.
1. de Divin. 76. Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat,
& fortes ipsas, & cetera quæ erant ad fortem parata, disturbavit.
Seneca de Provid. cap. 1. extr. Bonum virum deus in deliciis non ha-
bet: experitur, indurat, sibi illum præparat.
Derelictum vineam. Gell. lib. 4. cap. 12. i. e. Relinquero.
Pro derelicto. Cic. 8. Att. 1. pr. Id ego in eam partem accepi: hæc
oppida atque oram maximam illum pro derelicto habere: nec sum mi-
ratus, eum qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere.
Despicatum; pro Spernere, vel Aspernabilem & contemptum facere.
Plaut. Casin. 2. 2. 15. Ter. Eun. 2. 3. 91. Quæ nos nostramque adole-
scitiam habent despicatam, &c. Al. Despicatu. V. Benti.
Despicatui, pro Despectui, antique. Plaut. Men. 4. 3. 19.
Destinatum habere. Tryphonius in fine l. Tres tutores. D. de adm.
tutor. Quum destinatum haberet mutare testamentum.
Deum præsentem. Terent. Phorm. 2. 2. 31.
Ea qui præbet, non tu hunc habeas plane præsentem deum?
Dictum vel Dicere. Cic. 5. Philipp. 52. Quæ cum ita sint, de Cæsare
satis hoc tempore dictum habeo. Idem 3. de Nat. Deor. 93. Hæc
fere dicere habui de natura Deorum.
Pro non dicto. Liv. 23. 22. extr. Id omnium maxime tegendum, oc-
culendum, obliviscendum, pro non dicto habendum esse.
Diem habere acerbum. Virg. 5. Æn. 49.
Dignum, h. e. Dignum existimare. Plant. Asin. 1. 1. 65.
Præferim quum is me dignum, cui concederet, Habuit.
Dignitatem alicui: h. e. Alicujus dignitatem plurimi facere. Plin. in
Paneg.
Dignitatem. Cic. 2. de Finib. 75. Verbum ipsum voluptatis non ha-
bet dignitatem. h. e. Nullam gravitatem aut potius auctoritatem præ
se fert.
Diligentiam in re aliqua. Cic. de Amicit. 91. Omni igitur hac in re
habenda ratio & diligentia est: primum ut monitio acerbitate, deinde
ut objurgatio contumelia careat.
Disputationem. Cæf. 5. Bell. Gall. 30. Hac in utramque partem habita
disputatione, quum a Cotta, primisque ordinibus acriter resisteretur, &c.
Documento me habet, h. e. Exemplo facit meo. Cic. 1. pro Lege Agr.
27. Deinde habet meipsum sibi documento, quem equestri ortum
loco Consullem videt, quæ vitæ via facillime viros bonos ad honorem
dignitatemque perducit.
Dolorem. Cic. 1. Att. 41. Terentia magnos articulorum dolores habet.
Dolorem capitis habet. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Dolum. Ulpian. in l. Si quis quum aliter. D. de verb. obligat. Sed
ipsa res in se dolum habet.
Auctoritate, metuque legum domitas habere libidines, Cic. 1. de Orat. 194.
Vide in **AUCTORITAS**. H. St. Sic sæpe cum Participio.
Dubium. Plaut. Capt. 4. 2. 112.
An tu dubium habebis, etiam sancte quum jurem tibi? Hirtius
de Bell. Hisp. 29. Et Cæsar quum aciem directam vidisset, non ha-
buit dubium, quin media planitie in æquum ad dimicandum adversarii
procederent.
Dubia. Cic. 4. Acad. 29. Hæc autem habere dubia, neque his ita confi-
dere, &c.
In dubiis habere. Quintil. lib. 1. cap. 7. Sed totam, ut mea fert opi-
nio, subtilitatem in dubiis habet.
Pro haud dubio. Liv. 8. 36. Ut si ducis consilia favor subsecutus mili-
tum foret, debellari eo die cum Samnitibus potuisse pro haud dubio
habitu sit.
Edictionem, Facere edictum vel pronuntiare. Plaut. Pseud. 1. 2. 39.
Auditin? vobis mulieres hanc edictionem habeo.
Effectum. Plin. lib. 23. in proœm. Eadem cum oleo sæpius pilis illi-
tis, pilothri effectum habet. Nomen est hoc loco Effectum: h. e.
Vim & facultatem.

Effectum habere; Partic. pro Aliquid effecisse. Cæf. 7. Bell. Gall. 29.
Idque se jam prope effectum habere.
Effigiem rei alicujus. Plin. lib. 12. cap. 5. Foliorum latitudo peltæ
effigiem Amazonicæ habet.
Excusationem. Cic. de Senect. 65. At morositas tamen, & ea vitia,
quæ dixi, habent aliquid excusationis.
Exemplum bonorum. Ter. prol. Heaut. 20.
Habet bonorum exemplum: quo exemplo tibi
Licere id facere, quod illi fecerunt, putat.
Exemplum alicujus rei. Cæsar 7. Bell. Gall. 77. Cujus rei exemplum
si non haberemus, tamen libertatis causa institui, & posteris prodi,
pulcherrimum judicarem.
Exitum celerem. Cæf. 3. Bell. Civil. 22. Itaque magnarum initia re-
rum, quæ occupatione magistratum & temporum sollicitam Italiam
habebant, celerem & facilem exitum habuerunt.
Experimentum habeatur. Quintil. lib. 3. cap. 45.
Expertem consiliorum habere aliquem. Liv. 40. 5. Itaque expertem
eum pater omnium de rebus Romanis consiliorum habebat. i. e. Cela-
bat eum, non aperiebat ei sua consilia.
Exploratum habere, Certum, compertum & cognitum. Cic. 4. Acad.
85. Quando igitur potest tibi P. Geminus Quintus videri, quid habes
explorati, cur non possit tibi Cotta videri, qui non sit? V. **EXPLORE**.
Cæf. 2. Bell. Gall. 4. De numero eorum omnia se habere explorata
Rhemii dicebant. Cic. 4. Acad. 129. Quid habemus in rebus bonis &
malis explorati? Adde eund. 1. de Nat. Deor. 51. & 7. Philipp. 16. 9.
Att. 9. 9. & 2. de Divin. 60.
Expositionem suam utraque pars habet. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Expurgationem habui. Plaut. Amph. 3. 3. 10. i. e. Excusavi me.
Facultatem aliquam ad. Cæf. 3. Bell. Civil. 29. Ut aliquam Cæsar ad
insequendum facultatem haberet.
Factionem testamenti. Cic. 7. Fam. 22. Eas, quas instituisse is, qui
factionem testamenti non habuerit.
Factionem habent latrones. Martianus in l. Respiciendum. D. De pœnis.
Facinora nondum omnia edita habent. Liv. 39. 16.
Facta similia alicujus habere in se, Factis & moribus aliquem referre.
Plaut. Amph. 1. 1. 110.
Et enimvero quoniam formam cepi hujus in me & statum,
Decet & facta, moresque hujus habere me similes item.
Rem factam. Martial. Rem factam Faustinus habet. H. St. Cetera
cultro resecta sunt. V. Martial. lib. 6. Epigr. 60. ibique Rader.
Fama habet. H. St. Hic quoque plures eadem temeritate ablata sunt.
Fas habetur. Quintil. lib. 3. cap. 8. Sic Nefas.
Febrem, pro Febri laborare. Cic. 7. Fam. 27. Quum decimum jam
diem graviter ex intestinis laborarem, neque iis, qui mea opera uti vo-
lebant me probarem non valere: quia febrem non haberem.
Fidem apud aliquem, Credi alicui. Plin. lib. 12. cap. 14. Tanto mi-
nus fidei apud hos poena, quam apud illos silvæ habent. [Hard. Apud
nos. quod non placet.
Fidem alicui, pro Fidere illi, Credere quod dicit verum esse. Cic. 15.
Fam. 1. Ter. Eun. 1. 2. 117.
Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem.
Fidem non habere. Sallust. contra Cic. Neque in hac, neque in illa
parte fidem habens. h. e. Infidelis.
Fidem si habeat: Si credere cogatur, si credat, inquit Donat. Ter.
Eun. 1. 2. 59.
Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi Apud me. i. e.
Si fidem de ea re acceperit. V. **FIDES**.
Fiduciam tibi. Plin. Epist. 299.
Fiduciam alicujus rei faciundæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 25. Quantoque
ejus amplius processerit temporis, tanto erant alacriores ad custodias
qui classibus præerant, majoremque fiduciam prohibendi habebant.
Fiduciam orationis habere. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Fortunam. Liv. 24. 34. pr. Et habuisset tanto impetu cœpta res fortunam.
Fortunam dies fatis habuit. Ovid. 3. Met. 149.
Fratrem. Ter. Adel. 2. 4. 4.
Frustra habere. Vide **FRUSTRA**. H. St.
In fuga servum habere dicitur is, cujus servus in fuga est. Ulpian. in l.
Si servus servum. §. Servi. D. Ad l. Aquiliam.
Gloriam cum modo habere. Tacit. 15. Ann. 8.
Gratiam habere dicuntur, Quæ grata & accepta sunt. Plin. lib. 20. cap.
11. Apio gratia vulgo est: namque rami largis portionibus per jura in-
nant, & in condimentis peculiarem gratiam habent.
Gratiam apud aliquem, Alicui gratum esse. cui contrarium Offensionem
habere. Plin. lib. 19. cap. 1. Candor æque ut Faventinis, sed lan-
go nulla. Quod apud alios gratiam, apud alios offensionem habet.
Gratiam, vel Gratiâ habere in animo, Quum accepti beneficii men-
tem memorem, animumque habemus, & invicem gratificandi volun-
tatem. Cic. 11. Fam. 27. Quare habeo gratiam Trebatio familiari
nostro, qui mihi dedit causam harum litterarum. V. **GRATIA**.
Gratiam habere alicui. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Grates Neptuno. Plaut. Stich. 3. 1. 2.
Gratias. Ter. And. 4. 4. 32.
— Dis pol habeo gratias,
Quum in pariundo aliquot affuerunt liberæ. Al. Gratiam.
Gratum. Plaut. Merc. 3. 1. 29.
Honoris causa quicquid est quod dabitur, gratum habeo.
Gratissimum habere debitorem. Plin. lib. 3. Epist. 2. extr.
Gravitatem. Cic. de Amicit. 68. Tristitia autem, & in omni re seve-
ritas habet illa quidem gravitatem.
Gravem rem aliquam, pro Magni facere. Cic. 3. Off. 35.
Hominem. Ter. Eun. 5. 1. 19.
Hera mea tace obsecro, salvæ sumus,
Habemus hominem ipsum. i. e. Tenemus in manibus.
Honorem alicui, Honore afficere. Plaut. Asin. 1. 1. 66. Plin. lib. 6.
Epist. 2. pr. Habebat studiis honorem, timebat, pallebat, scribat.
Cic. in Vatin. 2. Quare ne tibi hunc honorem a me haberi forte mi-
rere. Idem 14. Philipp. 22. Ex litteris enim C. Pansæ, A. Hirtii
coss. C. Cæsaris Proprætoris de honore diis immortalibus habendo
sententias diximus. [Hic est Supplicationem decernere ad omnia Deo-
rum templa, quæ & Gratulatio dicitur. de qua V. f. l.]

Honorem, pro Honores adeptum esse. Cic. 1. Verr. 12. Habet honorem, quem petimus, habet spem, quam propositam nobis habemus, &c. [subauditur Obfidem.] Dicitur & cum adjecto. ut Habere honorem statuæ, apud Plin. lib. 7. Epist. 2.

Honorem habere medico, Præmium tribuere, honorarium dare. Cic. 16. Fam. 9. Curio mihi, ut medico honos haberetur, & tibi daret quod opus esset. De medico loquitur, qui Tironem ægotum curaverat.

Honores alicui habere. Cic. 15. Fam. 4. Equidem etiam illud mihi animum advertisse videor, te non tam res gestas, quam mores, instituta, atque vitam imperatorum spectare solere in habendis aut non habendis honoribus.

Honore præcipuo, pro In honore. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. Quos præcipuo semper honore Cæsar habuit.

In honore. Cic. 7. Att. 2. Chrysippum vero, quem ego propter litterarum nescio quid libenter vidi, in honore habui.

Pro hoste. Sallust. in Jugurth. cap. 103. Eos ille non pro vanis hostibus, ut meriti erant, sed accurate & liberaliter habuit. i. e. Tractavit, ut vulgo loquuntur.

Huic habeo, non tibi. Ter. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.

Immunitatem, Vacationem &c. Cæf. 6. Bell. Gall. 13. Druides a bello abesse confueverunt, neque tributa una cum reliquis pendunt: militiæ vacationem, omniumque rerum habent immunitatem. h. e. Immunes sunt ab omnibus oneribus.

Imperium in beluas. Ter. Eun. 3. 1. 25.

Impetrandum. Plin. Epist. 3. 15. Quintil. in Mathematico a pr. Adeo ludibriis miseræ sum diversitatis vel necessitatis implicatus, ut impetrandum a vobis habeam odii mei favorem. i. e. (inquit Valla) Ut impetrandum mihi sit a vobis odii mei favor.

Impune aliquid habere. Ter. Eun. 5. 7. 18.

Incerta pro certis. Cic. de Senect. 68. Quid enim stultius, quam incerta pro certis habere, & falsa pro veris?

Incompertum. V. INCOMPERTUS.

Pro indigno. Liv. 1. 40. pr. Etsi antea semper pro indignissimo habuerant, se patrio regno tutoris fraude pulsos, &c.

Infamiam. Cæf. 6. Bell. Gall. 22. Latrocinia nullam habent infamiam, quæ extra fines cujusque civitatis fiunt.

Infectum aliquid habere. Liv. 39. i. e. Infestare.

Ingenium. Ter. Heaut. 2. 4. 4.

Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio.

Ingrata bona. Plaut. Amph. 1. 1. 29.

Quoniam bona, quæ in me fecerunt, ingrata ea habui atque irrita.

Al. Bene, quæ.

Inimicitias cum aliquo. Cæf. 3. Bell. Civil. 16.

Inimicos. Plaut. Aulul. 3. 6. 44.

Edepol næ tu, aula, multos inimicos habes.

Inimicum. h. e. Pro inimico. Ter. Eun. 1. 2. 94.

Potius, quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris.

Instar actionum habent quædam stipulationes. Ulpian. in l. Si ambo, D. De compensationibus.

Intentum. Liv. 26. Habet intentum hæc cura me.

Intimum aliquem, h. e. Maxime amicum. Ter. Eun. 1. 2. 48.

— Tute scis, post illa quam intimum

Habeam te, & mea consilia ut tibi credam omnia.

Iter, pro Iter facere. Ter. Eun. 5. 8. 34. Nihil quod dicas mihi, alium quærebam, iter hac habui, &c.

Iter ad legiones. Cæf. 1. Bell. Civil. 16. Cn. Pompejus pridie ejus diei ex urbe profectus, iter ad legiones habebat.

Iter habere, significat proprie, ut ait Valla lib. 5. Iter aliquem esse facturum. Cic. 2. Q. frat. Videre autem volebam, quod eram postridie Roma exiturus, & quod ille in Sardiniam iter habebat. Idem 8. Att. 14. Alique complures, Cæsarem iter habere Capuam.

Iter habere, pro Habere viam: ut, Iter habeo expeditum, i. e. Iter, per quod eundem mihi est, expeditum habeo, & sine ullis impedimentis. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 79.

Iter aliud habere, pro Habere aliam viam, qua transeas. Cæf. 1. Bell. Gall. 7. Propterea quod iter haberent nullum aliud.

Judicium non habere. Cic. pro Planc. 95. Hercule me confitear non judicium aliquod habuisse de Reipub. utilitate, sed hominibus amicum, aut inimicum fuisse.

Jus actionis habeo. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Jus abdicandi habere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Jus habere in omnes. Lucan. lib. 7. 55.

Lacrymas ex miseratione habere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Laudationem sibi. Cic. pro Flacc. 34. Tu vero tibi habeto istam laudationem: nec enim Amonem testimonio Flacci vita & dignitas nititur. V. Sibi habere.

Laudem habere de aliquo. Ovid. 17. Epist. 18.

Laudes habere alicui, pro Laudare. Tacit. 1. Ann. 69. Laudes & gratas reverfis legionibus habentem.

In laudibus ciborum. Plin. lib. 22. cap. 22. Buprestim magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere. i. e. In laudatis cibis.

Liberaliter habere. V. LIBER, liberi.

Licentiam. Plaut. Trin. 4. 3. 27.

Lites cum aliquo. Cic. 4. Acad. 7. Mecum vero quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor?

Litteras ab aliquo. Cic. ad Brut. 10. Nullas adhuc a te litteras habebamus, ne famam quidem, quæ declararet, &c.

Litteras ad. Cic. 2. Att. 13. extr. Tu si litteras ad Sicyonios habes, advola in Formianum.

Locum. Cic. 2. de Orat. 274. Genus hoc levius, & ut dixi, mimum: sed habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, ut vel non stultus, quasi stulte cum sale dicat aliquid.

Loco filii habere aliquem. Cic. 10. Fam. 24. Vel quod ex tam insigni amicitia mea atque Cæsaris, hunc filii loco & illius & vestro judicio substitutum non perinde habere, turpe mihi videtur.

Loco mercis. Plin. lib. 33. cap. 3. Antea enim hic nummus, ex Illyrico advectus, mercis loco habebatur.

Loco nullo habere rem aliquam, pro Nihili facere. Cic. 2. de Legib. 12. Lege autem carens civitas, etne ob ipsum habenda nullo loco?

In loco. Cic. 2. Philipp. 78. Cur eos habes in loco patrum? i. e. Tantum, quanti patrum, facis?

VOL. II.

Loco patris. Cic. ad Brut. 17. Quid enim tam alienum ab humanis sensibus est, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit?

Luculente diem aliquem, Luculenter vivere illo die. Plaut. Epid. 1. 2. 55. Eamus intro ad te, ut hunc hodie diem luculente habeamus.

Ludibrio aliquem, i. e. Irridere, & illudere. Plaut. Men. 2. 3. 45.

Qui lubet ludibrio habere me, atque ire inficias mihi,

Facta quæ sunt? Liv. 28. 40. pr. Senatam ludibrio habet.

Ludibrio sibi habere aliquem. Lucret. lib. 5. 1234.

Malum habebis si, &c. Plaut. Amph. 2. 2. 89.

Verum tu magnum malum habebis, si hic suum officium facit.

Mandata ab aliquo ad aliquem. Cæf. 1. Bell. Civil. 8. Habere se a Pompejo ad eum privati officii mandata demonstrat.

Ad manum aliquid habere. Tacit. 3. Ann. V. MANUS.

In manibus, & Sub manus. Cic. 4. Att. 14. Est enim mihi utendum quibusdam rebus ex iis libris ad eos, quos in manibus habeo. i. e. Quos tracto, vel compono. conf. Ep. præced. extr.

In manibus concionem alicujus. Cic. 7. Att. 8. Habebamus autem in manibus Antonii concionem, habitam decimo Cal. Jan. i. e. Legebamus.

In manibus librum aliquem semper habere, pro Legere & attractare semper eum librum. Cic. 5. Tusc. 18. Et 3. Q. frat. 1. 7. Quod multos dies epistolam in manibus habui, propter commorationem tabellariorum.

In manu & tutela, non In servitio uxores habere. Liv. 34. 7. extr.

In matrimonio mulierem. Cic. pro Quint. 16. Nam P. Quintii confortam habet in matrimonio Nævius, & ex ea liberos.

Valer. Max. lib. 6. cap. 2. 3. Cujus sororem in matrimonio habebat. H. St.

In matrimonio, pro Ducere. Cic. 3. de Legib. 36. Cujus in matrimonio sororem, aviam nostram, habebat.

Immo Qui habet in matrimonio, jam Duxit. Puto dici & sine illa adjectione, In Matrimonio. Sed & de Meretrice, ut Quis heri Chrysidem habuit? Ter. H. St. ut Græcis ἔχων. V. Suet. Aug. cap. 63. & paulo infra Mulierem.

Me ita habeo. Suet. de Clar. Gramm. cap. 14. Ciceronis ad Att. verba adducens, De Nicia quod scribis, si ita me haberem, ut ejus humanitate frui possem, in primis vellem illum mecum habere: i. e. Si res meæ ita se haberent.

Me habet hoc male, i. e. Ægre fero hanc rem. Ter. And. 2. 6. 5. V. MALUS.

Me habet ea sollicitudo. Plaut. Merc. Dic mihi quæ te nunc habet sollicitudo?

Me ita habuit, i. e. Percussit. Plaut. Aulul. 3. 1. 5.

Totus doleo atque oppido perii, ita me iste habuit senex Gymnasium.

Me habeto sibi, h. e. Sim illi pro servo. Plaut. Mil. 1. 1. 23.

Me habento sibi. Plaut. Poen. 5. 5. 2.

Tum profecto me sibi habento scurræ ludificis caveis. Al. Ludificatui.

Melius. ut, An melius quis habet suadere? Hor. Epod. 16. 23.

In memoria. Ter. Eun. 1. 2. 90. Idem And. 1. 1. 12.

Quod habui summum pretium, perfolvi tibi. s. o. In memoria habeo.

Mentem, Sapere. Cic. 4. Acad. 55. Hunc mundum esse sapientem, habere mentem.

Mentionem, pro Facere. Liv. 4. Quintil. lib. 8. in proœm. pag. 600.

M. Antonius, cujus supra habuimus mentionem.

In metu. V. METUS.

Militem antiqua disciplina, pro Tractare secundum severitatem antiquæ disciplinæ. Liv. lib. 45. 37. pr.

Miserum molestiis, pro Afficere & onerare. Cic. 14. Fam. 7. pr. Omnes molestias & sollicitudines, quibus & te miserrimam habui, &c. depofui, & ejeci.

Mittendos legatos, pro Opus habeo mittere. Sen. de Benef. 7.

Modum, Rationem imponere & ordinem. Plaut. Curc. 2. 3. 21.

Ter. And. 1. 1. 68.

Scias posse habere jam ipsum suæ vitæ modum. Ubi Denatus,

Modum, Moderationem, regimen. Idem Eun. 1. 1. 12.

Here, quæ res in se neque consilium, neque modum

Habet ullum, eam consilio regere non potes. & Cic. pro Cluent. 96.

Molestiam. Cic. 16. Fam. 11. Habeo etiam illam molestiam, quod Dolabella noster apud Cæsarem est.

Momentum ad beatam vitam. Cic. 4. de Fin. 47. Et quum ad beatam vitam nullum momentum res haberet, ad appetitionem autem rerum esse in his momenta diceret.

Moram. Cic. 12. Fam. 12. Habeo paululum moræ, dum promissa militibus perfolvo.

Moræ imperium herile non habet sibi. Plaut. Aulul. 4. 1. 2. i. e. Non cunctatur quod jussit herus implere.

Mortuum. Cic. 15. Fam. 17. Nos hic (tamen ad te scribam aliquid) D. Sullam patrem mortuum habebamus. i. e. Ferebatur apud nos esse mortuus.

Morem. Plaut. Capt. 2. 1. 36. Plin. lib. 1. Epist. 12. Habebat enim hoc moris. i. e. Ita confueverat.

Mores omnes novos. Plaut. Truc. 3. 2. 9.

Novos omnes mores habeo, veteres perdidit.

Mos habebatur, principum liberos, &c. Tacit. 13. Ann. 16.

Mulierem animo uxoris habere. i. e. Pro uxore. Ulpian. in l. Si uxor. 5. Sed si ea. D. Ad leg. Juliam de adulter.

Multa, pro Divitem esse. Gell. lib. 9. cap. 8.

Narrationem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Naturam alicujus. Plin. lib. 11. cap. 26. Chamæleonum stelliones quodammodo naturam habent.

Neceffe. Cic. 2. de Orat. 244. Hoc opinor primum, ne quotiescunque potuerit dictum dici, necesse habeamus dicere. V. NECESSE.

Neceffe habet dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Nefas, Nefandum existimare. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. Quantus Nilo patri, quem Egyptii nefas habent nominare.

Non habeo, quid agam, pro Nescio. Cic. 7. Att. 18. De pueris quid agam non habeo.

Notam impudentiæ. V. IMPUDENTIA.

Negotium. Plaut. Poen. 1. 2. 4.

Negotii plus habent. Gell. lib. 11. cap. 14.

Q 9 9

Negotio in magno, pro Habere in primis curæ. Suet. in Jul. cap. 23.
 Noctem plenam timoribus, Tota nocte timere. Cic. 16. Fam. 14. Itaque habui noctem plenam timoribus ac miseriis.
 Nomen habere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Notum. Plin. Epist. 239.
 Notitiam aliquam dei. Cic. 1. de Legib. 24. Itaque ex tot generibus nullum animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam dei.
 Notitiam feminæ, pro Rem habuisse cum femina. Cæf. 6. Bell. Gall. 20. Intra annum vero vicefimum feminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.
 Noxæ capitali. Liv. Neque ea res capitali noxæ haberetur.
 Numerum. Plaut. Pseud. 4. 2. 5.
 Habui numerum sedulo: hoc est sextum a porta proximum.
 Angiporum. i. e. Memini & recordor quotum fuerit.
 Numero aliquo haberi. Varro de R. R. 1. 17. Minus se putant despici, atque aliquo numero haberi a domino. i. e. Honore aliquo, ut ibidem loquitur.
 In hostium numero habere aliquem, Referre. Cæf. 1. Bell. Gall. 28.
 Reductos in hostium numero habuit.
 In numero bonorum virorum haberi. Cic. pro Rosc. Amer.
 In numero sapientum. Cic. de Amicit. 7. Nam qui septem appellantur, eos, qui ista subtilius quærent, in numero sapientum non habent.
 Oblectationem. Cic. 4. Acad. 127. Indagatio ipsa rerum tum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem.
 Obstrictos suo beneficio. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 9. Et quamplurimas civitates suo sibi beneficio habere obstrictas volebat. i. e. Sibi beneficio devincire.
 Obtentum aliquem habere. Tacit. 12. Ann. 7. Cupido auri immensa obtentum habebat.
 Obviam. Gell. lib. 17. cap. 4. Eum quum forte habuisset obviam.
 Occasionem ut. Plaut. Epid. 5. 1. 38.
 Non habeo ullam occasionem ut apud te falsa fabuler.
 Oculos suos in oculis alterius. Plaut. Pseud. 3. 2. 48.
 Ante oculos habere aliquem, i. e. Semper de illo cogitare. Ovid. 1. Met. 619.
 Odium in aliquem. Cic. pro Cluent. 151.
 Odio sibi habere aliquid. Plaut. Men. 1. 2. 2.
 Ostensionem habere dicitur res aliqua. Plin. lib. 19. cap. 1. i. e. Non placet.
 Pro Afferre. Sic & Cicero loquitur. H. St. conf. Gratiam habere.
 Officia alicujus, pro Juvari ab aliquo. Plin. Epist. 139. Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in adversis.
 Omnes habere uno ordine. Virg. 2. Æn. 102.
 Omnia. Plaut. Amph. 2. 2. 21.
 Virtus omnia in se habet: omnia adfunt bona, quem penes est virtus. i. e. Complectitur. Ter. Eun. 2. 2. 12.
 Onus habere. V. ONUS.
 Opinionem aliquam de moribus alicujus: i. e. Bene existimare de aliquo. Cic. de Amicit. 30. Quid enim Africanus indigens mei? minime hercle: at ne ego quidem illius: sed ego admiratione quadam virtutis ejus, ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.
 Opinionem de se falsam habere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Orationem habere apud aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Orationem ad populum. Cic. 2. Att. 16. Octava, quam habui ad populum postridie quam Catilina profugit.
 Orationem cum aliquo. Ter. Hec. 3. 3. 21.
 Hanc habere orationem mecum a principio institit. Cic. 8. Fam. 1.
 Et quam orationem Pompejus habuerit tecum, &c. fac mihi perferbas.
 Ornata cuncta in ordine habere. V. ORNO.
 In ore aliquid. Cic. ad Brut. 17. An quia non omnibus horis jactamus Idus Martias, similiter atque ille Non. Decemb. suas in ore habet, eo meliore conditione, &c. Hic Cicero quid sit Habere in ore, declaravit, quum jactamus dixit.
 Otium ad aliquid faciendum ab aliquo habere. V. AB.
 Pacta cum aliquo, Pacisci & convenire. Liv. 25. 28. Expositis quæ pacta jam cum Marcello haberent, &c.
 Pactam fororem tuam filio. Plaut. Trin. 2. 4. 98.
 Nunc ut scias hic factiones atque opes
 Non esse, neque nos tuam negligere gratiam,
 Sine dote posco tuam fororem filio:
 Quæ res bene vortat. habeon' pactam? quid taces?
 Palmam. Plin. lib. 14. cap. 6. Hetruriæ palmam Luna habet, Liguria Genua.
 Partes in hac comœdia habet servus, Est comœdiæ interloquutor. Plaut. Amph. prol. 62.
 Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
 Faciam sit proinde, ut dixi, tragicocomœdia.
 In partibus aliquem habere. Tacit. 13. Ann. 2. Habebat in partibus Pallantem. h. e. Addictum, faventemque Pallantem habebat.
 Parum habuit hoc facere, i. e. Pro nihilo duxit, parvi fecit. Sallust. in Jugurth. cap. 31. Tamen hæc talia facinora impune suscepisse, parum habuere. Liv. lib. 2. Decad. 5.
 Pecuniam numeratam non habere in præsentia. Cic. 7. Verr. 17. Ita clamare, quum raperetur, nihil se miserum fecisse, nihil commississe: pecuniam sibi esse in nominibus, numeratam in præsentia non habere.
 Penſi habere. Tacit. 13. Ann. 15. Ut proximus quisque Britannico, neque fas, neque fides penſi haberet, olim provisum erat. Idem in Orat. 29. Nec quisquam in tota domo penſi habet, quid coram infante domino aut dicat, aut faciat.
 In perditis & desperatis: pro Habere pro perditis & desperatis. Cic. 13. Fam. 57. Is ita sibi persuadet, quod in tua provincia negotii habet, nisi te provinciam obtinente meis commendationibus confecerit, id se in perditis & desperatis habiturum.
 Periculum, Esse in periculo. Columel. lib. 12. cap. 21. Sed periculum habet, ne vitietur vinum si male cocta sit aqua. Idem lib. 1. cap. 9.
 Perspectum. Cic. ad Brut. 1. Clodii animum perspectum habeo, cognitum, judicatum.
 Persuasum habere. Plin. lib. 23. cap. 1. At nos e diverso fumi amaritudine vetulatem indui persuasum habemus.

Plura habebam tibi mandare. Ovid. 1. Trist. 1. 123.
 Ad pœnas aliquid habere. Quintil. in proem. lib. 6.
 Pondus. Cic. ad Brut. 14. Quæ autem epistola non pondus habuit? Idem in Topic. 71. Persona autem non qualiscunque testimonii pondus habet.
 Potestatem summam. Cic. 1. Verr. 35. Ego etiam quæ tu sine Verre commisisti, Verri crimini daturus sum, quod te non prohibuerit. quum summam ipse haberet potestatem.
 In potestatem. Cæf. 1. Bell. Civil. 25. Quo facilius omne Adriaticum mare extremis Italiæ partibus, regionibusque Græciæ in potestatem haberet. ubi V. Cellar.
 Potestate in sua. Cic. ad Brut. 4. Habuique in mea potestate, quoad bellum fuit.
 In potestate sua aliquem. Cæf. 1. Bell. Civil. 85. pr.
 Potius, pro Præferre. Cæf. 1. Bell. Civil. 8. Semper se Reipub. commoda privatis necessitudinibus habuisse potiora. i. e. Prætulisse. Sic Liv. 28.
 Prædam cum cura habere. Tacit. 15. Ann. 8. Si aut gloriam cum modo, aut prædam cum cura habuisset.
 Prædæ habere magistratum. Sallust. in Jugurth. cap. 31. 10. Pars triumphos suos ostentantes, perinde quasi ea honori, non prædæ habeant.
 Præpositum, pro Præponere. Ter. Hec. 4. 2. 7.
 Nam mihi intus tuus pater narravit modo, quo pacto me habueris
 Præpositam amori tuo, &c.
 Præsentem in oculis. Liv. 35. 31. Ibi enim non præsidia modo Macedonum fuisse: sed regiam exædificatam, ut præfens semper in oculis habendus esset dominus.
 Præsidium. Cæf. 1. Bell. Gall. 42. Ut præsidium quam amicissimum, siquid opus facto esset, haberet.
 Pretia habent silvæ in odoribus: h. e. Odores silvarum sunt in pretio. Plin. in proem. lib. 13.
 Pretium, pro Pretio vendi. Plin. lib. 12. cap. 14. Itaque optimi thuris libra xvi pretium habet.
 In pretio habere. H. St.
 Prima quæ suavia. Ter. Heaut. 5. 2. 10.
 Ubi te vidi animo esse omisso, & suavia in præsentia
 Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem.
 Principatum. Plin. lib. 20. cap. 22. Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime vis feratur, judicavit.
 Priores partes apud aliquem, Priorem esse in ejus amore. Ter. Eun. 1. 2. 71.
 Sine illum priores parteis hosce aliquot dies
 Apud me habere.
 Pro eo haberi atque si. Ulpian. in l. non erit. D. de jurejurand. Videamus an pro eo habeatur, atque si juratum non esset.
 Probationes in aliquem habere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Procurationem susceptam alicujus habere. Cic. 15. Fam. 13. Mearum reliquarum rerum, maximeque existimationis meæ procurationem susceptam velim habeas.
 Processum aliquem in litteris. Suet. de Clar. Gramm. 10.
 In prodigiis. Plin. lib. 7. cap. 3. Olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.
 Promissum tibi habeto. Plaut. Afin. 1. 3. 14.
 Semper tibi promissum habeto hac lege, dum superes datis.
 In promptu, i. e. Prompta est mihi de hac re memoria. Cic. 4. Acad. 84. Oportet igitur & ea quæ pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere.
 Promptum aliquid habere. Ovid. 3. Met. 188.
 — ut vellet promptas habuisse sagittas.
 Propitium aliquem. Plin. in Paneg.
 Propositionem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Propositum reprehendendi, aut ad, &c. Plin. Epist. 196. Cæf. 3. Bell. Civil. 45.
 Quæstui habere Rempub. h. e. Quæstum suum facere administrationem Reipubl. Cic. 5. Verr. 117. Qui non intelligat istum sibi quæstui prædæque habuisse bona, possessiones, fortunas aratorum?
 Quæstionem alicujus rei, vel de re. Cic. 11. Philipp. 5. Quum verborum contumeliis optimum virum incesto ore lacefferat, tum verberibus ac tormentis quæstionem habuit pecuniæ publicæ. V. Quæstio, in QUÆRO.
 Querimoniam de re aliqua, Conqueri. Cic. 7. Verr. 71. Et ita dicam, ut si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de civium Romanorum indignissima morte, &c.
 Querelas de aliquo. Cic. 1. Q. frat. 2. Intervenit nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ipso habentur.
 Quod gaudeamus, vel Quid sequamur, habemus. Cic. 4. Acad. 140.
 Hanc præscriptionem esse naturæ: a qua qui aberravisset, eum nunquam quid in vita sequeretur, habiturum.
 Rationem alicujus. Liv. 24. Et principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sui, quam quibus ut indigni præterirentur. Plin. 2. Epist. 12. In fortitione provinciæ rationem ejus non habendam.
 Rationem non licebat habere in honorum petitione, absentis, ut Cæsaris, epistola tertia libri septimi ad Atticum: Rei, ut Catilinæ apud Asconium: Junioris quam lex annalis requirebat, ut Scipionis apud Liv. lib. 25. 2. Magistratus, ut Glauciæ apud Ciceronem in Brut. 224. cujus ratio, quum Prætor esset, haberi non poterat, quod duo anni minimum inter Præturam & Consulatum intercedere solerent. Horum, inquam, ratio haberi non poterat, nisi legibus soluti fuissent, aut judicatum fuisset rationem haberi posse. C. Servilius Glaucia, inquit ibi Cicero, ex summis & fortunæ & vitæ cordibus in Prætura Consul factus esset, si rationem ejus haberi licere judicatum esset. Asconius in Cic. Orat. adversus Catilinam & Antonium competitors: Catilina, inquit, ex Prætura Africanam provinciam obtinuit, quam quum graviter vexasset, legati Afri in Senatu jam tum absente illo quæsti sunt, multæque graves sententiæ in Senatu de eo dictæ sunt. Aliquanto post, Professus deinde est Catilina petere se Consulatum. L. Volcatius Tullus Consul consilium publicum habuit, an rationem Catilinæ habere deberet, si peteret Consulatum. nam quærebatur repetundarum. Catilina ob eam causam destitit a petitione. Hæc Asconius.
 Rationem cum orco. V. ORCUS.
 Rationem extra ordinem. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 11. Quomodo horum extra ordinem habita ratio est, &c.
 Rationem habetis quomodo unum amiserit. Plaut. Capt. prolog. 23.
 Rationem procreandi. Cic. 3. de Fin. 18. Quod primum intelligi debet

debet figura, membrisque corporum, quæ ipsa declarant procreandi a natura habitam esse rationem.

Rationem dignitatis. Cic. 1. Fam. 4.

Rationem periculi. Cic. 10. Att. 13. Jam misso officio periculi ratio habenda est.

Ratio valetudinis habenda. Cic. de Senect. 36. Pugnandum tanquam contra morbum est, sic contra senectutem: habenda ratio valetudinis, utendum exercitationibus modicis.

Ratio habenda in hac re & diligentia. Cic. de Amicit. 89. Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est: primum ut monitio acerbitate, deinde objurgatio contumelia careat.

Rationem alicujus rei. Cic. 7. Verr. 71. Habebant rationem omnes quotidie piratarum, qui securi ferirentur. i. e. Rationem eorum inibant secum.

Rationem habere cum terra, Colere terram cum quadam veluti dati & accepti ratione. Cic. de Senect. 51. de agricolis, Habent enim rationem cum terra, quæ nunquam recusat imperium, nec unquam sine usura reddit quod accipit.

Rationem habet hæc sententia: h. e. Rationabilis est, nititur ratione. Ulpian. in l. si servus servum. §. Proculus. D. ad leg. Aquiliam.

Rationem cum Musis, pro Dare operam litteris. Cic. 2. Att. 5. Cum omnibus Musis rationem habere cogito.

Receptum. Liv. 31. Quum majorem in angustiis trepidantium edidisset cædem, in temerario incepto, tutum tamen receptum habuit.

Receptum ad suos. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Atque ita se collocant, ut si illi a multitudine hostium premantur, expeditum ad suos receptum habeant.

Receptum ad gratiam alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 1. Habere se quoque ad Cæsaris gratiam atque amicitiam receptum.

Receptum ad urbem. Tacit. 5. Ann. Ne aut Tyrannus quum vellet receptum ad urbem haberet.

Regnum in cælo. Plaut. Milit. 4. 2. 91.

Si hic pridie foret, quam ille est: hic regnum haberet in cælo.

Regressum. Columel. lib. 2. cap. 1. Quum semel invasit senectus, regressum non habet, nec revirescere aut repubescere potest.

Religioni, pro Religiosum existimare. Cic. 2. Off. 51. Nec tamen ut hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere.

In remediis: h. e. Prædii & remedii vice. Plin. lib. 28. cap. 1.

Res ita se habet. Cic. 4. Acad. 147. Sed tamen nec ille qui dixit jurare posset, ita se rem habere: neque ego. Ter. Heaut. 4. 3. 24.

Aperte ita ut sese habet, narrato.

Rem cum aliquo, Negotiari. Plaut. Aul. 3. 4. 2. Ter. Eun. 1. 2. 39.

Ego cum illo, quo cum uno rem habebam tum hospite, Abii huc.

Rem habe pactam sic futurum. Plaut. Pœnul. 4. 2. 32.

Rem omnem habes. Ter. Hec. 1. 2. 119.

Habes omnem rem, pergam quo cœpi hoc iter. i. e. Audivisti quomodo res se habeat.

Rem antiquissimam; quod vulgo dicitur, Bene catam tenere. Cic. 2. Q. frat. 1. Orationem meam collaudavit satis multis verbis, non mehercle indiferte, Severus Antistius, isque judiciorum causam suscepit, antiquissimamque se habiturum dixit. V. ANTIQVVS.

Repetitionem habebit a cohæredibus, i. e. Jus repetendi id quod solvit. Paul. in l. 2. §. ex his. D. de verb. oblig.

Respectum. Cic. 5. Philipp. 49. Itaque quum respectum ad Senatum & ad bonos non haberet, &c. Plin. lib. 28. cap. 1. Quando ita detretum est, minorem gratiæ, quam utilitatem vitæ respectum habere.

Reverentiam alicui. Plin. lib. 4. Epist. 17.

Reverenter habere fortunam. Aufonius. V. REVERENTER. H. St.

Satis habere. Cæf. 3. Bell. Civil. 46. extr. Nostri vero, qui satis habebant sine detrimento discedere. i. e. Quibus id satis fuit, ut f. d. discederent.

Satin' habes si seminarum nulla est quam æque diligam? Plaut. Amph. 1. 3. 13.

Satis habeo promere unum exemplum. Gell. lib. 13. cap. 15. Quintil. lib. 9. cap. 4. Illud notasse satis habeo.

Se aliter habere, ac sensibus videantur, dicuntur res oblata. Cic. 4. Acad. 117. Neque nos contra sensus aliter dicimus ac Stoici, qui multa falsa esse dicunt: longeque aliter se habere ac sensibus videantur.

Se belle, Quod valetudinem. Cic. 4. Att. 11.

Se graviter. Cic. 7. Att. 2. Quamquam videbatur, se non graviter habere, tamen sum sollicitus. de Tirone ægro.

Se male. Cæf. 1. Bell. Civil.

Se munditer, Elegantia studere. Plaut. Pœn. 1. 2. 26.

Se parce habere, pro Rebus suis parcere, nec profundere. Ter. Adel. 1. 1. 20.

Ruri agere vitam, semper parce ac duriter Se habere.

Secretum ab altero, pro Eum celare. Liv. 39. Verbum omittit Plin. lib. 4. Ep. 17.

Sedem. Plin. lib. 11. cap. 37. Superbia aliubi conceptaculum, sed in superciliis sedem habet.

Sedes in Gallia. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. Sedes habere in Gallia ab ipsis concessas: obsides ipsorum voluntate datos.

Senatum, pro Cogere. Cic. 2. Q. frat. Idem 2. de Nat. Deor. 11.

Quod quum pomerium postea intrasset, habendi Senatus causa, &c.

Sermonem, Facere verba, colloqui, commentari. Cic. 1. Tusc. 57.

Quem locum multo etiam accuratius explicat in eo sermone, quem habuit eo ipso die, quo excessit e vita.

Sermonem apud populum. Plin. lib. 1. Epist. 8. pr.

Sermonem cum aliquo. Cic. 2. Q. frat. 5. Ad 111 Id. April. veni ad Quintum, eumque vidi plane integrum, multumque is mecum sermonem habuit & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum sermonem. de. Varro de R. R. 1. 1. Referam sermones eos, quos de agricultura habuimus nuper.

In sermonibus aliquid, pro Commemorare sermonibus. Liv. lib. 44. 17. pr.

In servitiis. Plin. lib. 18. cap. 11. h. e. Inter servitia, seu servos.

Sibi. Cic. 4. Verr. 53. Iste Epicratis bona Bidinos omnia possidere, & sibi habere iussit. Conf. infra Tibi.

Sibi habent nomen sapientia. Cic. de Amicit. 36. Quare sibi habent sapientia nomen, & invidiosum & obscurum.

Sic habeto, i. e. Ita tibi persuadeto. Cic. 16. Fam. 6. Idem in Somn. Scip. 19. Tu vero eniteré, & sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc. Idem de Amicit. 10. de me autem (ut jam de utroque loquar) sic habetote, &c.

Sic sine habere, Pro quo barbare dicitur, Pone casum. Plaut. Caf. 3. 6. 22.

Signum ex arce. Plaut. Pseud. 4. 6. 2.

Viso quid rerum meus Ulysses egerit, Jamne habeat signum ex arce Ballionia.

Sub signo, Diligentissime servare tanquam obseratum & clausum. Cic. 9. Att. 1. Nam quum ad hunc locum venissem, evolvi volumen epistolarum tuarum, quod ego sub signo habeo, fervoque diligentissime.

Similitudinem rei alicujus. Plin. lib. 10. cap. 47. Olorum similitudinem onocrotali habent.

Simultates cum aliquo. Cic. pro Cluent. 80. Qui enim poterat tum in gratiam redire cum Oppianico Cluentius, qui cum matre habebat simultates, hærebat in tabulis publicis reus & accusator, &c.

Societatem cum aliquo, Eandem operam præbere, & ejusdem effectus esse in re agenda. Plin. lib. 29. cap. 3. Lanæ habent & cum ovibus societatem, simul fronti impostæ contra epiphoras.

Solenne. Plin. lib. 27. cap. 7. Hujus ramum liliaci præferre solenne habent.

Solicitem, quod & Tenere dicitur. Ter. Heaut. 3. 1. 52.

Relevi dolia omnia, omnes serias, Omnes sollicitos habui. Cic. de Senect. 66. Quarta restat causa, quæ maxime angere, atque sollicitam habere nostram ætatem videtur, appropinquo mortis.

Spatium. Cic. 1. Off. 9. Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem potissimum vitæ cursum sequi vellent. Ter. And. 3. 5. 17.

Cur non habeo spatium, ut de te sumam supplicium, ut volo?

Speciem alicujus rei habere. Columel. lib. 12. cap. 5. Quidam ferri massas exurunt, ita ut ignis species habeant.

Speciem honesti. Cic. 3. Off. 7. Si id quod speciem haberet honesti, pugnaret cum eo quod utile videretur, quomodo ea discerni oporteret? Legitur & Specimen, ex vetusto codice. [Perperam.]

Speciem habere in pictura. Quintil. lib. 2. cap. 3. Habet in pictura speciem rota facies.

Spem in manibus. Cic. 2. Verr. 36. Quam spem nunc habeat in manibus, & quid molitur, breviter jam, Judices, exponam.

Spem bonam de aliquo. Cic. 15. Att. 2. Sic de Amicit. 11. Qui summam spem civium, quam de eo jam puero habuerant, &c.

Spem summam alicui. Cic. 1. Q. frat. 2.

Spem in aliquo. Cic. 14. Fam. 2. In novis Trib. plebis intelligo spem te habere.

Spem positam in anima unius. Cic. 8. Att. 2. In unius hominis, quotannis periculose ægrotantis, anima positas omnes spes nostras habemus.

Spem repositam in aliquo. Liv. 26. Sic, In virtute Spem positam habere. Liv. 34. 14. pr.

Spem conceptam ex re aliqua. Liv. 25. 38. Nec cujus occasionis spem, milites, forte temere, sed ex re ipsa conceptam habeo.

Stativa habere, pro Æstivare. Liv. 32. 13. pr. Ibi itatis rex per aliquot dies habitis, fluctuatus animo est.

Statutum quid tibi agendum putes. Cic. 4. Fam. 2. Tu, si videbitur, ita cenfeo facias, ut si habes jam statutum quid tibi agendum putes, in quo non sit conjunctum consilium tuum cum meo, supersedeas hoc labore itineris.

Pro stercore, i. e. Nihili pendere. Plaut. Truc. 2. 7. 5.

Studium alicujus rei habere. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Studio, h. e. Dedita opera. Ter. Adel. 3. 3. 28.

Utrum studione id sibi habet, an laudi putat Fore, si perdidit gnatum?

Subsidio aliquid. Columel. de Arborib. cap. 5. Alteram subsidio habeat, si forte illa extraordinaria interierit.

In sumptus. Cic. 9. Fam. 20. In Epicuri nos adversarii nostri castra conjecimus: nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam veterem dico, quum in sumptus habebas. i. e. Unde faceres sumptus.

Supervacuum. Plin. lib. 27. cap. 12. Phyteuma quale sit, describere supervacuum habeo, quum sit usus ejus tantum ad amatoria. i. e. Existimo superfluum.

Supplicationem. Liv. 28. 11. Prodigia coss. hostiis majoribus procurare iussi, & supplicationem unum diem habere.

Suspectum. Liv. 32. 19. Regem ipsum suspectum habebant, pro ejus crudelitate, &c.

Susque deque. Gell. lib. 16. cap. 9. Susque deque fero, Susque deque habeo. Significat autem, Æquo animo esse, & quod accidit, non magni pendere; atque interdum Negligere & contemnere, & propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν. Plaut. Amph. 3. 2. 4.

Quæ neque sunt facta, neque ego in me admisi, arguit: Atque id me susque deque esse habituram putat.

Tacitum hoc tecum: h. e. Sileto. Plaut. Pœn. 4. 2. 68. Sed hoc te tecum tacitum habeto.

Tacite habere aliquid. Liv. 42. 16. extr. Et quamquam dissimulare, & tacite habere id, patique statuerat.

Temperanter vulgus habere. Tacit. 4. Ann. 33.

Tempus, Dum vacat, dum licet per opportunitatem. Plaut. Truc. 4. 2. 3. Cic. 1. Att. 11. Sed tamen destinebar, ut vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim.

Testes ad aliquam rem. Plaut. Pœn. 5. 2. 11.

Si ad eam rem testes habeam, faciam quod jubes.

Tibi. i. e. Accipe tibi. Plaut. Men. 4. 3. 16. Idem Amph. 3. 2. 26.

Tibi habeas, nisi sis stultior stultissimo.

Tibi habe centum minis: h. e. Tibi eam relinquo pro minis centum. Plaut. Perf. 4. 4. 110. Conf. Sibi habere supra.

Vacationem. Cic. 4. Acad. 121. Sed quum sacerdotes deorum vacationem habeant: quanto est æquius habere ipsos deos?

Vacationem militiæ, aut alicujus muneris. Plin. lib. 7. cap. 2. Cic. 9. Fam. 6. Quæ igitur studia magnorum hominum sententia vacationem habent quandam publici muneris, his concedente Repub. cur non abutamur?

Veniam habere. V. VENIA.

Verba ultro citroque. Cic. in Somn. Scip. 1. Multisque verbis ultro citroque habitis, ille nobis consumptus est dies.

Verecundiam, pro Revereri. Liv. 8. Sic 27. Imperii verecundiam habere.

Vetustatem. Cic. 14. Att. 9. Quæ mihi videntur habitura etiam vetustatem. i. e. Quæ longe etiam ad posteros memoriam habitura sunt.

Viam ad aliquem. Plaut. Pseud. 4. 7. 37. Hic quidem ad me recta habet rectam viam.

Victoriam. Plaut. Truc. 2. 2. 20. Liv. 30. 30. pr. Quique toties prope in manibus victoriam habui. conf. cap. 16. ejusd. libri.

Vim, Pollere viribus. Cic. 1. de Fin. 44. Dolores autem, siqui incurunt, nunquam vim tantam habent, ut non plus, &c.

Vim habere ad. Cic. 1. Off. 120. Ad hanc autem rationem, quoniam maximam vim natura habet, fortuna proximam, &c.

Vim habent antidoti. Plin. lib. 20. cap. 3.

Vim foederis. Cic. 5. Fam. 8. Has litteras velim existimes foederis habituras esse vim.

Vires. Plin. lib. 16. cap. 32. Non habet vires frutex cinnami in Syriæ vicina perveniendi.

Virtutem alicuius in manibus. Cic. de Amicit. 102. Virtutem enim semper amavi illius viri, quæ extincta non est: nec mihi Soli versatur ante oculos, qui illam [An illum?] semper in manibus habui: sed etiam posteris erit clara & insignis.

Vitium habet hæc res. Cic. de Amicit. 38. Difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris. quod si rectum statuerimus, vel concedere amicis quicquid velint, vel impetrare ab amicis quicquid velimus: perfecta quidem sapientia sumus, si nihil habeat res vitii.

Voluntatem habere ad aliquem opprimendum. Cic. pro Font. 26. Quod si aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum licentiam, tantum haberent ad emendandum animi, aut ad fingendum ingenii, &c.

Voluptati habere aliquid. Sallust. in Jugurth. cap. 100. extr. Et fane Marius, illoque, aliisque temporibus belli, pudore magis quam malo exercitum coercerat. quod multi per ambitionem fieri aiebant, pars, quod a pueritia consuevit duritiam, & alia quæ ceteri miseras vocant, voluptati habuisset.

In votis habere dicitur Quod cupimus, pro quo Sen. 3. de Ira dixit, Habere votum. V. VOTUM.

Usum. Plin. lib. 12. cap. 22. Myrobalano in unguentis similem maximumque usum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adipos. i. e. Uti-mur palma Ægyptia in unguentis eodem modo quo myrobalano.

Usum ex aliqua re. Cic. 2. Off. 14. Nam & qui principes inveniendi fuerunt quem ex quaque belua usum habere possemus, homines certe fuerunt.

Usum multarum rerum, pro Exercitatum & experientem esse. Cic. de Amicit. 6. Cato quia multarum rerum usum habebat, multa ejus & in Senatu & in foro vel provisæ prudenter, vel acta constanter, &c.

Usum in re aliqua. Cæsar. 1. Bell. Gall. 39. Quod non magnum in re militari usum habebant. Et lib. 4. 20. Habere usum belli.

In usu quod alii docent. Plin. lib. 1. Epist. 10. extr.

In usu habere aliquem, Familiarem. Plin. in Paneg. cap. 88. Ac primum neminem in usu habes, nisi aut tibi, aut patri tuo, aut optimo cuique principum dilectum. de Libertis Trajani. Lips. exponit, Rebus tuis præficiis.

Utilem aliquem. Aliquid emolumenti ex ejus opera percipere. Plaut. Cist. 1. 1. 10.

Utilitatem habet hæc res. Cic. de Amicit. 27. Quapropter a natura mihi videtur potius, quam ab imbecillitate orta amicitia, & applicatione animi magis, cum quodam sensu amandi, quam cogitatione quantum illa res utilitatis esset habitura.

HABESSIT, pro Habeat [*ἔχειν*] antique dictum. Cic. 2. de Legib. 19. ex verbis XII Tab. Separatim nemo habessit deos, neve novos, sed ne advenas, nisi publice ascitos, privatim colunto.

HABUVERIT pro Habuerit geminato u productionis causa, apud Plaut. Afin. 4. 1. 62.

Tot reddit spurcas quot puras habuiverit. Eadem formula Pluvit pro Pluit etiam in historicis reperimus, & Fluvidum, pro Fluidum apud Lucretium. Turneb. Advers. 15. 2. pr.

HABITU optimum. Plaut. Pæn. 1. 2. 29.

Modus omnibus in rebus, foror, optimum est habitu.

HABITUS, a, um. Partic. [*ἔχοντος*] Plaut. Truc. 4. 1. 5.

Ad me magna nuntiavit Chiamus hodie gaudia,
Mea dona deamata, acceptaque habita esse apud Phronesium.

Habita huic fides. Plaut. Afin. 2. 4. 51.

Nam si sciat noster senex fidem non esse huic habitam,
Succenseat, cui omnium rerum ipse semper credidit.

Habita est semper ejus foror: h. e. Existimata est. Ter. And. 4. 5. 14.

Semper enim ejus dicta est hæc, atque habita est foror. Cic. 5. Fam. 11. Dalmatæ semper habiti sunt bellicosi. Idem de Clar. Orat. 65. Eodemque in genere est habitus M. Octavius. Et pro Arch. 31. Isque est eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt habiti atque dicti. V. in ipso verbo.

Ut patrem tuum vidi esse habitum: h. e. Quantum ego conjicere potui ex habitu & ira patris. Ter. Heaut. 2. 4. 22.

Habitus est hic tibi honos. Ter. Eun. 5. 6. 22. Hic pro illo munere tibi honos est habitus.

Habitu impune irrisum. Plaut. Epid. 3. 4. 83. i. e. Irrisui.

Habitus magnæ auctoritatis. Cæsar. 7. Bell. Gall. cap. 77. Hic summo in Arvernibus natus loco, & magnæ habitus auctoritatis.

Habitus ludibrio. Ter. Hec. 4. 1. 11.

In custodiam habitus. Tacit. 1. Hist. 87. Et sævitia Galbæ in custodiam habitos in numero legionis composuerat.

Miles in unum habitus, h. e. Collectus. Tacit. 15. Ann. 10. Ac disperso milite, qui in unum habitus, &c.

Duro imperio habitus. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus duro imperio habitum, probra, ac verbera intendebat.

Frustra habitus. Tacit. 13. Ann. 37. Igitur Corbulo, quæsito diu prælio, frustra habitus. V. FRUSTRA.

Honor habitus supremis. Tacit. 4. Ann. 44. Habitus tamen honor supremis, offaque tumulo Octavio illata.

Honore habitus. Tacit. 1. Hist. 8. Proximæ tamen Germanis exercitiibus Galliarum civitates, non eodem honore habitæ.

In levi habitus. Tacit. 2. Hist. 21. Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum.

In procinctu & castris habiti. Tacit. 3. Hist. 2.

Avare habita provincia. Tacit. 13. Ann. 30. Damnatus iisdem Confu-libus Vipfianus Lænas, ob Sardiniam provinciam avare habitam.

Publice usui habitus. Tacit. 3. Ann. 31. Quod haud perinde publice usui habitum, quam exitiosum multis.

HABITOR, Compar. i. e. Pinguior. Fest. Ter. Eun. 2. 3. 23. Si qua est habitior paulo deducunt cibum. & Plaut. Epid. 1. 1. 8. Corpulentior hercle atque habitior.

Superl. Habitissimus, eodem sensu. Gell. 4. 20. Equum nimis strigosum & male habitum, sed equitem ejus uberrimum & habitissimum viderunt. Verba sunt Sabini Mafurii in septimo memoriali.

HABITURUS, Partic. [*ἔχων*] ut,

Habiturus es me pro derelicta. Plaut. Trucul. 4. 4. 14.

Scio equidem sponsam tibi esse, & filium ex sponsa tua,
Et tibi uxorem ducendam jam esse: alibi jam animum tuum,
Ut me quasi pro derelicta sis habiturus. Cic. Orat. 11. Hæc ingressio mea aut reprehensionis aliquid, aut certe admirationis habitura est. Idem 3. Philipp. 27. Is dixit se usque ad Calendas Maias ad urbem exercitum habiturum.

HABENDUS, a, um. Partic. [*ἐκτέλει*] Plin. lib. 10. cap. 37. Cum columbis habenda est avis, quæ tinnunculus vocatur.

Habenda est amicitia cum hoc. Plaut. Pæn. 5. 4. 45.

Si quidem amicitia est habenda, cum hoc habenda est.

Habenda hæc sunt cum illis. Ter. Heaut. 2. 3. 84.

Aut hæc cum illis sunt habenda, aut illa cum his amittenda sunt.

Habenda est magna gratia, si. Ter. Phorm. 1. 2. 6.

Præsertim ut nunc sunt mores, adeo res rediit,
Si quis quid reddit, magna habenda est gratia.

Gratia habenda est tibi. Ovid. 5. Trist. 9. 12.

Ratio habenda est tibi tuæ laudis. Ovid. 1. Trist. 1. 52.

HABITIO, ōnis. f. Gell. 1. 4. Debitio gratiæ non habitio.

Afcript & H. St. Sed quia cultro is locus a summo margine resectus est, ex quo auctore attulerit, dicere non queo.

HABITUS, ūs. m. [*ἔξω, ἔξω, ὁμοῦ, καὶ ἀσπιδὶ*] Qualitas & forma corporis & cujuscunque rei. Plaut. Qualis habitus oris. Columel. lib. 1. Nam is habitus fossilis magis aptus. Virg. 1. Georg. 52.

— cultusque habitusque locorum. Cic. 6. Verr. 5. Inerat in illa magnitudine ætas atque habitus virginalis. Virg. 1. Æn. 319.

Virginis os habitumque gerens.

Habitus oris, & vultus. Cic. 3. de Fin. 56. Liv. 2. 61. Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu, idem in oratione spiritus erat.

Habitus, secundum philosophos est Consuetudo & assuefactio. Sed hæc notio non videtur esse antiquis familiaris. Cic. 1. de Invent. 36.

Habitus est animi aut corporis constans & absoluta aliqua in re perfectio. Idem 1. Acad. 27. Habitus virtutis & usus virtutis.

Habitus, secundum Medicos est Corporis temperies & quasi constitutio. Unde, Malus habitus, κακὸς ἥθος, pro temperie vitata, & male firma.

Cels. 2. 7. Metus est, ne in malum habitum corpus ejus recidat. Idem 2. 2. Substitere in eodem habitu.

Habitus, Cultus corporis, & vestium ornatus. Plin. Epist. 5. lib. 5. Vifus est sibi per nocturnam quietem jacere in lectulo suo, compositis in habitum studentis. Liv. 37. 9. Cum solenni habitu ante portam occurrunt. Affertur & ex Plin. Quid ad nos lugubri habitu venerat, & capillatior solito? Sed locum non reperi.

De usu hujus vocis apud Valer. Max. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 31. 36.

Vide etiam plura de hac voce apud Bernart. ad eund. Stat. 7. Theb. 222.

His ille auditis mentemque habitumque recepit.

De differentia inter Habitum & Habitudinem vide Pricæum ad Milet. Apul. p. 15.

Habitu aliquo se augustiorem facere. Liv. 1. cap. 8. pr. Quæ ita sancta generi hominum agresti fore ratus, si se ipse venerabilem insignibus imperii fecisset, cum cetero habitu se augustiorem, tum maxime lictoribus duodecim sumptis fecit.

Corporis habitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Fortunarum habitus. Hor. de Arte Poet. 109.

Vestis habitus. Virg. 8. Æn. 723.

— incedunt victæ longo ordine gentes,
Quam variæ linguis, habitu tam vestis, & armis.

Habitus & Vestitus. Suet. in Aug. cap. 40. in fine. Sic in illo Quintil. Res illo verborum habitu vestiuntur. H. St. V. loc. hic seq.

Verborum habitus. Quintil. in procem. lib. 8. Res illo verborum habitu vestiuntur.

Optimus corporis habitus. V. OPTIMUS.

Pastoralis habitus. V. PASTORALIS, in PASCO.

Triumphalis. Quintil. lib. 10. cap. 1. pr.

Animorum habitus. Tacit. 1. Hist. 28. Isque habitus animorum fuit. Concipere mente habitum declamantis. Quintil. 1. 2.

Constitutus animi habitus. Quintil. 4. 2.

Habere habitum temporis. i. e. Ornatum esse pro ratione temporis. Ovid. 1. Trist. 1. 4.

Vade, sed incultus, qualem decet exulis esse,
Infelix, habitum temporis hujus habe.

Induere habitum dolentium. Tacit. 4. Ann. 20. Habitum, ac voces dolentium simulatione magis, quam libens induerat.

Mutaverat habitum oris. Lucan. lib. 9. 1034.

Mutare habitum animi. Quintil. lib. 4. cap. 2. Difficile est nobis mutare habitum animi semel constitutum.

Mutare se habitu & loco. V. MUTO.

Permutare habitum cum aliquo. Quintil. lib. 3. cap. 7. Ut si in lande Hercules permutatum cum regina Lydiæ habitum, & imperata (ut traditur) penna Orator excuset.

Prætendere habitum a ceteris differentem. Quintil. in procem. lib. 1.

HABITUDO, ōnis. f. [*ἔξω, ἔξω*] Ipse corporis habitus. Ter. Eun. 2. 2. 11.

Qui color, nitor, vestitus, quæ habitudo est corporis? Auct. ad Heren. lib. 4. 16. Corporis bona habitudo. conf. in HABITUS.

HABITUO, are. Habitum inferre & inducere. Cæsar. Aurel. Tard. 4. 4.

4. 8. Egrotantium vires fortitudine habituantur. Add. Idem r. 4. **HABITURIO**, Habere desidero. Plaut. Truc. 1. 2. 47. Si rationes habituris. **HABILIS**, e. [*ἡλίκος*, *ἡλίκος*] Aptum interpretatur Donatus: quod optime quadrat. Virg. 1. Æn. 322.

Namque humeris de moreabilem suspenderat arcum. Mar-
tial. lib. 13. 22.

Non habilis cyathis, & inutilis uva Lyæo.

Habilis & aptus calceus ad pedem. Cic. 1. de Orat. 231. Si mihi cal-
ceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti
ad pedem, quia non essent viriles.

Aptus, hubilis, & accommodus. Cic. 4. de Fin. 56. Et primum re-
bus his, quas non bonas dicimus, concessit ut haberentur aptæ, ha-
biles, & ad naturam accommodæ.

Ensis habilis. Virg. 9. Æn. 306.

— humero simul exiit ensẽm.

Auratum: mira quem fecerat arte Lycaon

Gnosius, atque habilem vagina aptarat eburna.

Gladius habilis ad propiorem pugnam. Liv. 7. pr. Armant inde juve-
nem æquales, pedestre scutum capit, Hispano cingitur gladio, ad
propiorem habili pugnam.

Locus habilis pandendis retibus. Plin. lib. 9. cap. 8.

Orbis habilis, Aptus circulus. Nemesian. Cyneget. 148.

— signetque habilem vapor igneus orbem.

Terra habilis frumentis. Columel. lib. 2. cap. 2.

Tundendo habile ferrum. Plin. lib. 34. cap. 15. Rubens non est ha-
bile tundendo, neque ante quam albescere incipiat. h. e. Ad tunden-
dum, five ut tundatur.

Hæc habilis brevitate sua est. Ovid. 2. Amor. 4. 37.

Vigor habilis membris. Virg. 2. Georg. 418.

Compar. Quintil. lib. 6. cap. 3. Porro natura non tantum in hoc valet,
ut acutior quis, atque habilior sit ad inveniendum. Valer. Max. 5.

7. 1. Lectuli otio, quam labori præliorum habilior.

Superl. Celf. 2. 1. Corpus habilissimum quadratum est, neque gracile,
neque obesum.

Habilia arma opposuit Liv. 7. 10. Decoris.

HABILITER, Adv. Paul. in l. si ut. D. de auro & arg. leg. Si ut ha-
biliter gemmæ geri possint, inclusæ auro fuerint. Pompon. Mel. 3. 7.

Elephantis facile atque habiliter uti.

HABILITAS, Ætis. f. [*ἡλικιότης*] Cic. 1. de Legib. 27. Omitto oppor-
tunitates, habilitatemque reliqui corporis, moderationem vocis, ora-
tionis vim, &c.

HABITO, [*οἰκέω*, *κατασκέω*, *οἰκίζω*, *νοιάω*, *ἐνοιάω*] Ære. Cic. de Senect. 84.

Commorandi enim natura diversorum nobis, non habitandi dedit.

Matris habitavimus alvo. Ovid. 15. Met. 215.

Silvis habitare. Ovid. 12. Met. 406.

Terras habitare. Ovid. 5. Trist. 2. 51.

Casas humiles habitare. Virg. 2. Eclog. 29.

Habitare ad Occasum. Plin. lib. 2. cap. 70.

Habitare apud. Cic. 4. Acad. 115. Qui mecum vivit tot annos, qui
habitat apud me. Idem de Clar. Orat. 309. & pro Coel. 51.

Esse & Habitare apud aliquem. Cic. 4. Verr. 83. Quum apud eum non
modo Therms sæpenumero fuisset, sed etiam habitasset.

Habitare cum. Cic. 3. Verr. 64. Ejus esse filiam, quæ cum patre ha-
bitaret, propterea quod virum non haberet.

Vivere & habitare cum aliquo. Cic. 14. Att. 20.

Habitare & pernoctare cum aliquo. Cic. 5. Tusc. 69.

Habitare in. Cic. 13. Fam. 2. C. Aniano Evandro, qui habitat in tuo
sacrario. Ter. And. 4. 5. pr.

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

Duabus urbibus habitabat populus idem. Liv. lib. 8. 22. pr.

Habitare in residem aquam pisces. Varro 3. de R. R. cap. 17. Etenim
hac incuria laborare ajebat M. Lucullum, & piscinas ejus despiciebat,
quod æstivaria idonea non haberet, ac in residem aquam, & locis pe-
scentibus habitarent pisces ejus. Alii omittunt præpositionem.

Habitare sub terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 95. Si essent, inquit, qui
sub terra semper habitassent bonis & illustribus domiciliis.

Habitare viciniae. Plaut. Bacch. 2. 2. 27. Proximæ viciniae habitat.

Habitare tanti, pro In ædibus tanti sumptus; ut Habitare triginta
millibus, est Millia triginta pro habitatione dare, vel tantundem ratio-
nibus inferre. Plin. lib. 17. cap. 1. Cic. pro Coel. 17. & in Sallust. 14.

Habitare bene. ut, Neque tamen non in primis bene habitavit. Nep.
in Attic. cap. 13.

Habitare laxè & magnifice. Cic. pro Domo 115.

Habitare etiam dicitur de eo, qui multus in aliqua re est, de qua locutio-
ne vide Casaub. ad Theophr. Charact. p. 187. Sic dicimus, Habitare
in libris. Cic. 12. Philipp. 112. Hic etiam fautores Antonii, quorum
in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. h. e. Quos semper in-
tueor. In rostris. Cic. de Clar. Orat. 305. Differri quidem C. Varius,
C. Carbo, Cn. Pompeius, & ii quidem habitabant in rostris. In foro.
Cic. pro Muren. 21. Cum iis, qui in foro habitaverunt, de dignitate con-
tendas. i. e. Qui in forensi commentatione assidui fuerunt. Habitare
in oculis. Affertur, ut ex Cic. 4. Att. 18. extr. Sed in codd. emendatis
non legitur.

Moenia habitantur Graiis. Virg. 3. Æn. 398.

Jobis habitabitur orbis ultimus. Ovid. 1. Trist. 1. 127.

Apalia habitata raris tectis. Virg. 3. Georg. 340.

Secum habita. Pers. 4. Sat. 52.

Secum habita, ut noris, quam sit tibi curta supellex. i. e.

Domus tuæ vivito, ut intelligas, quam tenuis sit tua fortuna. Transla-
tum ab iis, qui in principum familiis agunt. & ut vulgo fit, alienis
opibus, perinde quasi suis intumescunt. quibus si domi vivendum sit,
vix salinum habeant, quod apponant. Haud scio an huc pertineat,
quod scribit M. Tullius in Catone majore, Secum esse, secumque ut
dicatur, vivere. Erasim. in Chiliad.

HABITATIO, Ætis. f. [*οἰκισμός*, *κατασκευὴ*] Actus habitandi. Cæf. 3.

ell. Civil. 21. Habitationis merces. Item pro Domo & loco quem ha-
bitamus. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta januam fiat habitatio.

abitatio, pro Habitationis mercede. Suet. in Cæf. 38. Annuam etiam
habitationem Romæ usque ad bina millia nummum, in Italia non ultra
juingenos sestertios remittit. Sensus est: Cæsar conductoribus qui mer-

cedem pro habitatione solvebant, remisit & condonavit eam pensio-
nem: ut qui Romæ mansionem conductam habebant, his remissio
mercedis annuæ fieret usque ad duo millia nummum. Qui vero in
Italia per municipia habitarent ex conducto, ut his remitteret merce-
dem habitationis annuam, usque ad summam quingentorum sestertio-
rum: supra eam summam de suo conductores solverent.

HABITATIUNCULA, æ. f. dimin. Hieron. & Salvian.

HABITACULUM, i. n. Idem atque Habitatio. Gell. 5. 14. Habita-
culum leonis.

Desiderabatur in Lugd. adscriptis H. St. ex loco Serv. q. V. in LUSTRUM.

HABITATOR, Ætis. m. [*οἰκιστής*, *οἰκήτωρ*] Incola. Cic. 2. de Nat.
Deor. 140. Non ut incolæ atque habitatores: sed, &c.

HABITATRIX, Ætis. f. Aufon. Mosell. 82.

Tu mihi flumineis habitatrix Nais in oris.

HABITABILIS, e. [*οἰκισίμος*] Cic. 1. Tusc. 45. Tum & habitabiles re-
giones, & rursum omni cultu, &c. Plin. lib. 9. cap. 10. Habitabiles casæ.

HABITUS, Lyciæ civitas, quondam sic dicta: deinde Antiphellus, ut
scribit Plin. lib. 5. cap. 27.

H A C

HAC. V. HIC.

HACTENUS, [*μέχρι τῆς δὲ, μέχρι νῦν, μέχρι ἐπιούσης*] Adv. compo-
situm ex Hac adverbio & Tenus, quod finem significare docet Nonius in
hoc verbo: significat autem Hucusque, quasi Usque ad finem. Cic. de
Amicit. Hactenus mihi videor de amicitia quod sentirem potuisse dicere.

Sed hæc hactenus: ne videar, &c. Cic. 13. Att. 21.

Sed hactenus. Cic. 5. Att. 13.

Hactenus ut. Cic. 1. de Divin. 13. Qui hactenus aliquid egit, ut ea-
rum rationem rerum explicaret, &c. Idem pro Flacc. 16.

Hactenus arborum cultus, &c. nunc te Bacche canam. Virg. 2. Georg. pr.

Hactenus, disjunctum per tmesin. Virg. 5. Æn. 603.

Hac celebrata tenus.

Hactenus, quoad. Cic. 4. Fam. 3. Hactenus existimo nostram conso-
lationem recte adhibitam esse, quoad certior ab homine amicissimo
fieres iis de rebus, quibus levare possent molestiæ tuæ.

Hactenus, quatenus. Ulpian. de In rem verso. l. si pro patre, Si do-
mini debitor sit servus, & ab alio mutuatus ei solverit, hactenus non
vertit, quatenus domino debet.

Hactenus si. Africanus in l. quod vulgo. D. pro emptore, Hactenus
verum esse ait, si nullam justam causam ejus erroris emptor habeat.

Hactenus, ut. Suet. in Neron. cap. 40. Cænar quoque tempore in-
terpellatus tumultuosioribus litteris, hactenus excanduit, ut malum iis
qui descissent minaretur. h. e. Non ultra, five non gravius excanduit,
quam ut minaretur, &c.

Hactenus tamen, ut. Celsus de usu fructu. l. Hactenus tamen, ut facta te-
cta habeat, si qua tamen vetustate corruiissent, neutiquam cogi reficere.

H A D

HADRANITANI, Siciliæ populi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 8.

HADRIA, æ. m. [*Ἀδρια*] Sinus maris, five ipsum mare Adriaticum.
Lucan. lib. 5. 614.

— sonat Ionio vagus Hadria ponto. V. ADRIA.

Hadria, æ. f. Oppidum prope Ferrariam, nunc demersum, ad XXXV
lapidem. Ari vulgo dicitur, quod Adriatico mari nomen indidit.

HADRIANUS Imp. five ut aliquando scribitur, **ADRIANUS**. q. V.

HADRIANUS, a. um. Adj. ut, Amphoræ Hadrianæ. Plin. 35. 12.

Hadriani maris. Cic. in Pison. 92. Ager. Liv. 22. 9.

HADRIANALIS, e. Adj. Inscr. apud Fabrett. p. 454.

HADRIATICUS, ut, Adriaticum mare. Flor. 1. 15.

HADROBOLUM, i. n. [*ἡδρόβωλον*] Gummi genus. Plin. lib. 12. cap.
9. de bdello loquens, Nigrum vero, & in offas convolutum, hadro-
bolum vocant.

HADROSPHERUM, i. n. Nardi genus. Plin. 12. 12. Ab amplitudine
hadrosphærum vocatur majoribus foliis. V. Auct. Periplus maris Erythr.
qui eadem de malobathro, quæ Plin. in h. l. de Nardo.

H Æ B

HÆBŪDES, [*Ἀἰβίδες*] Insulæ sunt. Solinus, A Calydoniæ promon-
torio Thulen petentibus, bidui navigatio est. Excipiunt Hæbudes in-
sulæ quinque numero. Et paulo post, Secundam a continenti statio-
nem euntibus Orcades præbent, quæ ab Hæbudibus porro absunt septem
dierum, totidemque noctium cursu. Hæc Solinus, cap. 35.

HÆC, femininum ab Hic. Vide suo loco.

H Æ D

HÆDILE. V. HÆDUS.

HÆDUI, [*Ἀἰδυοί*] V. HEDUI.

HÆDUS, i. m. [*ἡδύς*] Animal ex capra genitum. Virg. 1. Eclog. 23.

Sic canibus catulos similes, sic matribus hædos. Quidam *ἡδύς*
derivant, id est testiculis. Alii Hædum dictum volunt, quasi
Foedum, lingua Sabina, in qua f littera in aspirationem vertitur, &
per æ scribitur, sed falso. V. Varro 4. de L. L. cap. 19. Schurtzfl.

& Cellar. testibus, Codd. antiquissimi semper per æ non æ. Cic. de
Senect. 56. Villaque tota locuples est, abundat porco, hædo, agno,
gallina, lacte, caseo, mellie. Idem 2. de Nat. Deor. 110.

Ididus Edus ab Edo, ridicule, inquit Despauterius. 486. H. St.
V. Ididus. 12. 1.

Grege hædorum. Virg. 2. Eclog. 30.

Petulci hædi. Virg. 4. Georg. 10.

Tenero lascivior hædo. Ovid. 13. Met. 191.

Hædi prid. Non. Oct. oriuntur vespere, Aries medius occidit. Colu-
mel. lib. 11. cap. 2. Hic Sidus est cæleste.

HÆDULUS, i. m. [*ἡδυλός*] dimin. Juven. 11. Sat. 65.

Et Tiburtino veniet pinguis agros Hædulus.

HÆDILLUS, i. [*ἡδυλλός*] Idem. Plaut. Afin. 3. 3. 77.

Dic igitur me tuum passerulum, gallinam, coturnicem,
Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vel vitellum.

HÆDILE, is. n. [*ἡδύλοος*] Stabulum hædorum. Hor. 1. Carm. 17. 8.
Nec virides metuunt colubros,
Nec martiales hædilia lupos. Haeduleæ. Benti.
HÆDINUS, a, um. Adj. [*ἡδιδεύς*] Quod est ex hædo. Cic. pro Muren. 75. Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus stravit pelliculis hædinis lectulos Punicanos.
Hædinum coagulum. Varro 2. de R. R. cap. 11.

H Æ M

HÆMACHATES, Lapis sanguinei coloris. Plin. lib. 37. cap. 10.
HÆMANTHINUM [*ἡμάνθινον*] vitrum. Plin. lib. 36. cap. 26. Fit & tincturæ genere obsidianum, ad escaria vasa & totum rubens vitrum, atque non translucens, hæmanthinon appellatum.
HÆMATIRS, æ. m. [*ἡμαίρως*] Lapidis genus, ruboris sanguinei. Plin. 37. 10. & Solin. 43.
HÆMATOPUS, Avis cum cruribus sanguineis seu ad instar sanguinis rubris. Plin. 10. 47.
HÆMODES, Lyciæ mons est, ut scribit Pomponius Mela lib. 1. 15.
HÆMON. V. **ÆMON**. **HÆMONIA**. V. **ÆMONIA**.
HÆMORRHAGIA, æ. f. [*ἡμorrhagia*] Sanguinis profluvium. Plin. 23. 7. Folia ejus trita illita hæmorrhagiam sistunt.
HÆMORRHŌIS, idis. f. [*ἡμorrhῶς*] Genus serpentis pestiferum, a fluxu sanguinis ita appellatum. Hujus morfu sanguis omnis a corpore fluit, nec filii potest. Lucan. lib. 9. 709.
— ingens hæmorrhŏis explicat orbes. Ibid. 806.
Impressit dentes hæmorrhŏis aspera Tullo, &c. Plin. lib. 20. cap. 20. Sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & presterum restringi. Plin. lib. 23. cap. 1. sect. 17. Mustum serpentibus aduersatur, maxime hæmorrhŏidi & salamandræ.
Hæmorrhoidas etiam vocamus Genus morbi, quum ora venarum juxta anum, tanquam ex quibusdam capitulis turgent, & sanguinem fundunt: quod & in ore vulvæ feminarum incidere consuevit. Hæc Perottus, fere ex Celf. 6. 18. adde Plin. 22. 7.
HÆMORRHŌICUS, a, um. Adj. Firmicus lib. 3. cap. 3. Saturnus latentes corporum dolores indicit. facit enim hæmorrhŏicos, aut nervorum dolore contractos. Si vero in hoc loco vespertinus fuerit, fistulas circa podicem facit, & simili modo hæmorrhŏicos. adde 3. 15.
HÆMUS. V. **ÆMUS**.

H Æ R

HÆREDITAS, &c. V. **HÆRES**.
HÆRO, hæsi, hæsum, [*ἥρωμαι, ἡρῶμαι, ἡρώμεαι*] ĕre. proprie est Alicui rei arte insidere & conjunctum esse. Virg. 2. Æn. 442.
Hærent parietibus scalæ. Ter. Eun. 5. 6. 7. Perii: lingua hæret metu.
Aspectu conterritus hæsit. Virg. 3. Æn. 59.
Attonitis hæfere animis. Virg. 5. Æn. 529.
Criminibus repetundarum hærebant. Tacit. 4. Ann. 19.
Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.
Amor hæret. Ovid. 3. Met. 395.
Ferrum hæsit in corpore. Virg. 11. Æn. 864.
Fides illa hæsit animis. Ovid. 2. Fast. 498.
Vox faucibus hæsit. Virg. 2. Æn. 774.
Circa aliquid hærare. Quintil. lib. 1. cap. 7. Non obstant hæ disciplinæ per eas euntibus, sed circa illas hærentibus.
In amplexu hæsit. Ovid. 1. de Pont. 9. 19.
In armo hæsit. Ovid. 3. Met. 223.
In complexu alicujus hærare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
In equo hærare. Cic. pro Deiot. 28. Itaque Deiotarum quum plures in equum sustulissent, quod hærare in eo senex posset, admirari solebamus.
In iniquitatibus hærare. Cic. 7. Verr. 23. Cogitate in his iniquitatibus unum hæsisse Apronium, ceteros profecto multos ex his incommodis pecunia se liberaffe.
In mala pugnus hæret. Ter. Adel. 2. 1. 16.
Cave nunc jam oculos a meis oculis quoquam demoveas tuos,
Ne mora sit, si innuerim, quin pugnus continuo in mala hæreat. i. e. Insigatur lenoni.
In medullis ac visceribus populi hærare. Cic. 1. Philipp. 36. O beatos illos, quum adeste ipsis propter vim armorum non licebat, aderant tamen, & in medullis Pop. Rom. ac visceribus hærebant.
In memoria hærare. Cic. 4. Acad. 2. Credo quod hærebant in memoria quæcunque audierat aut viderat.
In sermonibus omnium hærebit memoria. Cic. 4. in Catil. 22. Quod ego vestro bonorumque omnium auxilio, memoriaque tantorum periculorum: quæ non modo in hoc populo qui servatus est, sed in omnium gentium sermonibus ac mentibus semper hærebit.
In oculis hærare. Cic. 13. Philipp. 5. Hi in oculis hærebunt, & quum licebit, in faucibus.
Pectore hærent infixi vultus verbaque. Virg. 4. Æn. 4.
In scuto objecto hærent tela, i. e. Infixa sunt. Liv. lib. 2. 10.
In te omnis hæret culpa. Ter. Hec. 2. 1. 32.
Sola hic fuisti, in te omnis hæret culpa sola, Softrata.
In terga hærare. Liv. 1. 14. Hærens in terga Romanus.
In visceribus hærent mihi. Cic. 6. Att. 1.
Crimen hæret. Cic. pro Coel. 14. Nec Catilinæ familiaritatis crimen hæreat. Idem 5. Verr. 106. Utrum enim horum dixeris, in eo culpæ crimen hærebit.
Injuria hæret. Cic. 6. Fam. 5. Neque potest hærare in tam bonis civibus tam acerba injuria.
Peccatum hæret huic, & in hoc. Cic. pro Rosc. Com. 17. Potest hoc homini huic hærare peccatum? Idem 1. de Divin. 30. Ut peccatum hæreat non in eo qui monuerit, sed in eo qui non obtemperavit.
Turpitudine hæret illa in Repub. Cic. pro Sext.
Hærare alicui, Adhærare. Suet. de Clar. gramm. 14. pr. Curtius Niciæ hæsit Cn. Pompejo & C. Memmio.
Hæreat nobis illud: h. e. Illud semper in mente habeamus. Plin. lib. 10. Epist. 21. extr.
Hærare pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Hærare in salebra dicitur oratio. Cic. 5. de Fin. 84. Proclivius currit oratio, venit ad extremum, hæret in salebra. Tractum a venatoribus: qui quum in loca confragosa inciderunt, insistere coguntur.
Hærens ad. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Linguam autem, ad radices ejus hærens, excipit stomachus.
Hærare apud meretricem, pro Eam perditæ amare, Non posse ab ea disjungi. Plaut. Epid. 2. 2. 7. Ter. Adel. 3. 3. 49. Optime est: metui ne hæreret hic.
In jure hærare, ac Prætorum tribunalibus. Cic. 1. de Orat. 173. h. e. Affiduum esse, neque illinc dimoveri.
In parte aliqua hærare apud aliquam. Ter. Eun. 5. 9. 25.
In scribendo hærare. Cic. 13. Att. 39. Romam, ut censes, veniam, sed invitus: valde enim in scribendo hæreo. i. e. Totus in scribendo sum. Scribebat autem Quæstiones Tusculanas.
In urbe diu hæreo. i. e. Maneo, nec inde discedo. Plin. 1. Epist. 22.
Hærare aliquando ponitur pro Dubitare, & ancipitem esse, quoniam qui in aliqua re dubitant, non moventur, & ideo hærare ac suspensi esse videntur. Cic. 4. Acad. 14. Et tamen isti physici raro admodum, quum hærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitati. Ter. Phorm. 5. 7. 70. Atat nisi mihi prospicio, hæreo.
Hære in. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. In multis enim nominibus hærebis. Idem 13. Att. 38. Valde enim in scribendo hæreo.
Hæret hæc res. h. e. Dubia est. Plaut. Amph. 2. 2. 182. Proverbialiter dictum, quum quid occurrit dubium & non liquidum. Tractum a locis difficilis transitus: quibus quum applicuimus, nescimus quid faciamus, & hærentes illis dubitamus qua transeundum sit. Idem Pseud. 1. 5. 8. Occisa est hæc res, hæret hoc negotium. conf. Tacit. 6. Ann. 21. 4.
Aqua hæret. Cic. 3. Off. 118. Dicit ille quidem multa multis locis, sed aqua hæret, ut ajunt. Significat Cicero Epicurum parum secum in disputando constare. Translatum apparet, vel a fluitantibus, qui vado destituti, huc atque illuc jactantur: quoque magis se commovent, hoc majore periculo laborant, vel certe ab oratorum clepsydra: ut eum in aqua hærare dicamus, qui se distillatam jam aqua, tamen e causa non potest expedire. Cic. 1. Q. frat. 2. Quod Idibus & postridie fuerat dictum de agro Campano actum iri, non est actum. In hac causa mihi aqua hæret. Incertum utrum significet, eam actionem integram sibi relinquere, an causam esse inextricabilem. Erasmus.
Si hic terminus hæret, i. e. Si hoc est immutabile. Virg. 4. Æn. 614.
HÆRENS, Partic. [*ἡρῶν*] ut Alte terminus hærens, Lucret. lib. 1. 78.
Hærentes litore naves. Hor. 2. Serm. 3. 205.
Hærens corona crinibus. Idem 1. Carm. 32. 10.
HÆSÜRUS, [*ἡσῦρος*] aliud Partic. ut Fides hæfura in omne tempus. Ovid. 3. Trist. 4. 36.
HÆRESO, ĕre. Idem quod Hærare. Lucret. lib. 2. 476.
Linguit enim supera tetri primordia viri
Apera: quo magis in terris hærescere possunt. Paulin. Nolan.
Carm. 10. ad Auson. 267. fixumque hærescere cordi.
HÆRO, oris. m. Val. Max. 9. 12. ext. 8. Anacreontem unius grani pertinaciore hæror absumpsit. Ita Barthius. al. Humor.
HÆSĪO, [*ἡσῖομαι, ἡσῖσθῶμαι*] ĕre. Frequent. Dubitare, timere, titubare. Cic. 2. de Fin. 18. Aperiendum est igitur quid sit voluptas: quam si explicavisset, non tam hæsitaret.
Hæsitare & cunctari. Cic. 2. in Catil. 13. Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quævis quid dubitaret proficisci eo, quo jam pridem parabat. In eodem hæsitans luto. Ter. Phorm. 5. 2. 15. In eos competit, qui sic implicantur negotio cuiuspiam, ut se nequeant extricare. A viatoribus translatum, qui simul atque in lutum inciderint, quum alterum pedem copantur educere, altero altius immerguntur. Erasmus.
Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. 52. Dubitant, hæsitant, revocant se interdum.
Hæsitare lingua. Cic. 1. de Orat. 220. Sed sunt quidam, aut ita lingua hæsitantes, aut ita voce absonti, &c.
Hæsitare in. Cic. 1. de Orat. 40. Carbo hæsitans in majorum institutis, rudis in jure civili.
Hæstat frumentum in vadis. Liv. 2. cap. 5. Ita in vadis hæsitantis frumenti acervos sedisse illitos limo.
HÆSĪTANS, Partic. Plin. 10. Epist. 30. Rogo, Domine, consilio me regas hæsitantem. Cic. 1. Acad. 2. Non multum hæsitans respondebo. Idem 1. de Orat. 25.
HÆSĪTANTIA, æ. f. [*ἡσῖσθένεια*] idem quod Hæsitatio.
Hæsitantia linguæ. Cic. 3. Philipp. 16. Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.
HÆSĪTABUNDUS, Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Hæsitabundus, inquit, interrogavi, non ut tibi nocerem, sed Modesto. i. e. Cunctabundus & dubius quid responderet.
HÆSĪTATIO, ōnis. f. [*ἡσῖστικός*] Dubitatio. Cic. 2. de Orat. 202. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? Idem 3. Fam. 12. Noli ignoscere hæsitatiōni meæ.
HÆSĪTATOR, oris. m. [*ἡσῖστικός*] Plin. lib. 1. Epist. 11. ad Tranquillum, Sum & ipse in edendo hæsitator. Sidon. 9. Epist. 13. Ut me ejus edendi diutius non possit habere hæsitatorem.
HÆRES, ĕdis. c. [*ἡρῶν*] Notæ significationis. ab Hærendo dicitur: quod qui hæres est, hæret: h. e. proximus est ei cujus est hæres. Licet quidam Herodem dictum putent ab Hero, quod dominus fiat bonorum quæ ad eum perveniunt. Apud veteres enim, hæres dominus dicebatur, auctore Festo. Plaut. Men. 3. 2. 12.
Abstuli hanc, cujus hæres nunquam erit post hunc diem.
Hæredis appellatione, Omnes significari successores credendum est, etsi verbis non sunt expressi, inquit Ulpianus.
Hæres ex asse, Qui totam hereditatem capit; Hæres ex parte, Qui portionem tantum. V. Tacit. 2. Ann. 48. & Jctos & Alex. ab Alex. 1. 1. vel Lex. Pitisc. & f. l. as.
De Hæredibus Extraneis, Fiduciariis, Institutis ac Substitutis V. idem Lex.
Alienior hæres. V. **ALIENUS**.
Avidus hæres. Hor. 2. Serm. 3. 151.
Aviti nominis hæres. Ovid. 6. Met. 239.
Criminis alicujus hæres. Ovid. 3. de Arte Am. 459.
Indignus hæres. Hor. 3. Carm. 24. 62.

Facere hæredem, dicitur Is qui moritur quum testamento facto ejus res in alienam potestatem redeunt. Cic. 12. Fam. 26. pr. Q. Turius, &c. hæredes fecit similes sui, Cn. Saturninum, Sex. Aufidium, &c.

De sententia propinquorum aliquem facere hæredem. Cic. 3. Verr. 27. In his nuper Annia ea de multorum propinquorum sententia pecuniosæ mulier, quod censæ non erat, testamento fecit hæredem filiam.

Ex deince hæredem facere. Cic. pro Cæcin. 17. Testamento factæ mulier moritur, facit hæredem ex deince, & semuncia Cæcinam, & duabus sextulis M. Fulcinium libertum superioris viri.

Factitare hæredem. Cic. 2. Philipp. 41. Quem palam hæredem semper factitarat, ne nomen quidem perscripsit.

Instituere hæredem. Cic. 1. de Orat. 180. Qui esset secundum iustum & natum & mortuum hæres institutus.

Institutus hæres, pro Substitutus. Cic. in Brut. 194. Quum i hoc probare vellet, M. Curium, quum ita hæres institutus esset, si pupillus ante mortuus esset, quam in suam tutelam venisset, pupilo non nato hæredem esse non posse. Institutus, i. e. Substitutus. Hæres enim instituti dicuntur primo gradu, substituti secundo vel tertio. Vide paulo post, Substituere hæredem. At hic pupillus eræ hæres institutus, M. Curius substitutus. Sed Cicero noluit hanc distinctionem servare, sed dicere, hæredem secundum instituere. Itaque hoc loco sic interpretandum est, hæres secundum institutus.

Instituere hæredem omnibus bonis, pro Omnium bonotum. Plin. lib. 7. cap. 36. P. Catiens Philotimus (al. Plotinus) adeo patronum dilexit, ut hæres omnibus bonis institutus, in rogum ejus se jaceret. Sic Cic. 3. Verr. 104.

Instituere aliquem secundum hæredem. Cic. 13. Fam. 61.

Movere hæredes. V. **M**OVEO.

Nuncupare hæredem. Suet. Claud. cap. 4.

Relinquere hæredem testamento. Cic. pro Quint. 14. Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium.

Scribere aliquem hæredem. Cic. 1. de Orat. 175. Possitne patet bonorum ex hæres esse filius, quem pater testamento neque prædem, neque ex hæredem scripsisset nominatim.

Succesit hæres. Cic. 2. Philipp. 62. Nondum in Cn. Pompeii lrum, multorumque aliorum qui aberant, repentinus hæres successerat Sum, ut, Hæredem esse alicui. Cic. pro Cluent. 40. Aviam uam, Oppianice, Dineam, cui tu es hæres.

Substituere hæredem. Modest. l. 1. D. De vulgari & pupillæ substitutione, Hæredes aut instituti dicuntur, aut substituti. Instituti, primo gradu: substituti, secundo vel tertio. Idem l. quarta, Si pater duos filios impuberes hæredes instituat, eosque invicem substituat: in utrumque casum reciprocam substitutionem factam videri, divus Pius constituit. Ulpian. l. Qui liberis. eod. tit. Nisi mihi proponas militem esse, qui substituit hæredem hac mente, ut ea sola elicit ad substitutum pertinere, quæ a se ad institutum pervenerunt. Pomponius ibid. l. Quo gradu hæres liberis substituitur, nihil interst. Et Julianus, l. Quidam testamento Proculo ex parte quarta, & Quiritum ex parte dimidia & quarta hæredem instituit. Deinde Quirto Florum, Proculo Sossiam hæredes substituit. deinde si neque Florus, neque Sossia hæredes essent: tertio gradu ex parte dimidia & quarta coloniam Lepitanorum, ex quarta complures hæredes substituit in plures quam tres uncias. Vide paulo post, Secundi hæredes.

Secundi hæredes, Secundo loco instituti, & substituti. Cic. pro Cluent. 32. Memoria teneo, Milesiam quandam mulierem, quum essem in Asia, quod ab hæredibus secundis accepta pecunia partum sibi ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis esse damnatam. Boethius in commentar. in Topica Cic. lib. 2. Secundus hæres, inquit, dicitur, qui hæredi instituto substituitur: veluti si quis filium instituat hæredem, scribatque, Si filius intra pubertatem decesserit, nepotem vel quemlibet alium hæredem esse oportere.

Hæredes arboris, pro Surculis vel ramis. Plin. lib. 16. cap. 37. Cæsarque densius innumero hærede profint. De falice.

Hærem, pro Hæredem. Nævius Gymnasticus, Atque meis bonis omnibus ego te hærem faciam. Nonius.

HÆRËTAS, ætis. f. [κληρονομία] Nihil aliud est quam Successio in niverfum jus, quod defunctus habebat. Et ideo hoc nomine etiam amnosa hæreditas continetur, dividiturque in duodecim uncias, quæ tis appellatione continentur. V. **A**SSIS. Hæc ex Cajo Jurisconf. l. nihil aliud. Et Pomponio, l. hæreditatis: titulo, De verb. signific. Ulpian. De hæredibus instituendis. l. Servum.

Hæreditate venire bona dicuntur, Quæ jure hæreditario alicui obveniunt. Cic. 2. de Invent. 84.

Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam pervenit juve, &c. Cic. in Topic. 29.

Aduca hæreditas. Cic. 10. Philipp. 11. V. **C**ADUCUS.

Aculenta atque magna hæreditas. V. **L**UCULENTUS.

Fertissima hæreditas. V. **O**FFERCIO.

In capta hæreditas. V. **C**APIO.

Precipere hæreditatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Plire hæreditatem. V. **A**DRO.

Ptingere hæreditatem. V. **A**TTINGO.

Pertere hæreditatem, pro Auferre, eripere, & detorquere. Cic. 12. Fam. 25. Ne patiari Erotem Turius Q. Turii libertum, ut adhuc ecit, hæreditatem Turianam avertere.

Pere hæreditatem. Cic. pro Cæcin. 102.

Perere hæreditatem. V. **C**ERNO.

Persequi hæreditates. Nepos 25. 21. 1.

Pcludere hæreditate. Cic. pro Cluent. 31. Mulierem, ne partu ejus hæreditate paterna excluderetur, necavit.

Plire hæreditatem. Cic. 1. de Lege Agr. 8.

Pstinere hæreditatem. Cic. 13. Fam.

Pvenit hæreditas. V. **O**BVENIO.

Pcurare hæreditates. Cæf. 2. Bell. Civil. 18.

Pddere hæreditatem. Cic. 2. de Fin. 58.

Pner hæreditatem. Cic. 13. Att. 46.

Padere hæreditatem. Cic. 1. Off. 121.

Pnit ab aliquo hæreditas alicui. Cic. 3. Verr. 27. Mihi hæreditas a propinquo venit.

Pcare in partem hæreditatis. Cic. pro Cæcin. 12.

Hærditas sine & cum sacris, quid sit exponit Boxhorn. ad Plaut. p. 216. 45. V. Fest. in Sine sacris hæreditas.

In gñit. plur. Hæreditatum pro Hæreditatum occurrit in Inscript. apud Fabrett. p. 99. **LIBRARIO EX NVMERO RATIONIS HÆREDITATIVM VIXIT.** conf. Lips. Antiq. Lect. 5. 1.

Hærditas gloria. Cic. 1. Off. 78. Optima autem hæreditas a patribus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis, reisque gestarum.

HÆRDÏUM, i. n. [χρῆδον] Parvum prædium. Festus. Varro 1. de R. l. cap. 10. Bina jugera, quot a Romulo primum divisa dicebantur virum: quæ quod hæredem sequerentur, hæredium appellarunt. Plin. lib. 9. cap. 4. conf. Non. 1. 301. & Nepos 24. 1. 1.

HÆRDÏDÏUM, i. n. [χρῆδιδον] Parvum hæredium. Columel. lib. 1. cap. 1. Quintius Cincinnatus obsessi Consulis & exercitus liberator, ab atro vocatus ad Dictaturam venit: ac rursus fascibus depositis, quo festinanti victor reddiderat quam sumpserat imperator, ad eosdem ovencos & quatuor jugerum avitum hærediolum rediit. Hæredium avitum dicit, quod nos hodie proprium vocamus. Apul. Flor. 2. Hærediolum sterile. Aufon. Edyll. 3. pr.

Salve hærediolum, majorum regna meorum.

HÆRDÏPETA, æ. m. Captator hæreditatis. Petron. cap. 124. Incidimus in turbam hæredipetarum. conf. cap. 125. adde Cic. Parad. 5. & Hor. 2. Epist. 2. 176.

HÆRÏTO, ære. pro Hæredem esse, apud Ecclesiasticos, præcipue Vulg. Interpr. cum reddit κληρονομῶν.

HÆRÏTARIUS, æ. um. Adj. [κληρονομικός] Ad hæreditatem pertinens. Cic. 6. Verr. 71. In istius lenonis turpissimi domo, simul cum ceteris Chelidonis hæreditariis ornamentis, Capitolii ornamenta ponentur?

Auctio hæreditaria constituta. Cic. pro Cæcin. 13.

Controversia hæreditaria. Cic. ad Brut. 6.

Lites hæreditariæ. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nomen hæreditarium. Cic. in Somn. Scip. 2. Eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes adhuc a nobis hæreditarium.

Quæstura hæreditaria. Cic. 5. Verr. 11. Iterum gessit hæreditariam quæsturam cum Dolabella: magnam pecuniam avertit.

Regnum hæreditarium. Plin. lib. 6. cap. 22.

Res adventitia atque hæreditaria. Cic. 3. Verr. 126.

Servus hæreditarius. Paulus in l. 1. §. Item acquirimus. D. de acquir. possess. Molestis hæreditariis implicari. Ulpian. in l. Apud Cels. §. Siquis ex uncia. D. De doli mal. except.

HÆRÏSIS, is. f. [ἁίρεσις] Græca dictio, quæ Opinionem firmatam de aliquo dogmate significat: quales sunt quæ hodie Sectæ dicuntur. Cic. in præf. Parad. Cato autem perfectus (mea sententia) Stoicus, & ea sentit quæ non sane probantur in vulgus: & in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis. De secta Stoicorum. Hæreses dicimus Habitus animorum, & instituta Philosophiæ circa disciplinam, ut auctor est Servius in 10. Æn. Hæc ex Budæo. Cic. 14. Att. 15. De hæresi Vestorina, & de Pherionum more Puteolano risisse me fatis, nihil est necesse rescribere. Idem 15. Fam. 16. Postulabimusque ex qua hæresi vi hominibus armatis dejectus sis, in eam restituare.

HÆSITO, ære. V. **H**ÆREO.

HÆFNIA, æ. f. Daniæ metropolis. Germ. *Copenhagen*.

H A G

HAGA COMITIS, Præcipuus Belgarum locus, ubi totius Belgii foederati comitia habentur.

HAGÏOGRAPHUS, i. m. [ἁγιογράφος] Scriptor sacer. Hieron. 1. Epist. 12.

HAGÏOGRAPHA, orum. [ἁγιογραφα] Scripta sacra, post Legem & Prophetas. V. Hieron. Epist. 106. & 110. Suiceri Thef. v. γραφα.

HAGÏOS, [ἅγιος] Latine dicitur Sanctus.

HAGNOS, [ἁγνός] Latine Purus, & castus: quod fit hostia pura, & immolationi apta.

HAHA, [ἄῃ] Interjectio. Sen. 4. Nat. Quæst. Haha jubes me cum Luxuria litigare.

H A L

HALA. V. **A**HALA.

HAIAGORAS, quasi ἁλς ἀγορῆς, Convicii nomen apud Plaut. Pœn. 5. 5. 34.

HALALCOMENE, & HALALCOMENE, [Ἀλαλκομένη] Strab. tam sing. quam plur. num. five HALALCOMENIUM. [Ἀλαλκομένιον] Steph. Civitas in Bœotia. V. Hermolaum in Plin. lib. 4. cap. 7. conf. Stat. 7. Theb. 310. & supra ALALCOMENE. Quæ verior scriptio videtur. Apud Plin. Halcyone ex MSS. Hard. q. V.

HALCEDONIA. V. **A**LCEDONIA.

HALCYON, es. f. & HALCYON, ðnis. c. [Ἀλκυόν] Ceyx, inquit Servius, filius Luciferi, habuit uxorem Halcyonem: a qua quum prohibitus, isset ad consulendum Apollinem de statu regni, naufragio perii. Cujus corpus miser ad uxorem delatum fuisset, illa se præcipitavit in pelagus. Postea quum ad uxorem delatus fuisset, illa se præcipitavit in aves marinas, quæ Halcyones vocantur. Sane sciendum est quod quum de muliere dicimus, hæc Halcyone facit, pen. corr. quum de avibus, hic & hæc Halcyon, hi & hæc Halcyones. Iste autem aves nidos faciunt in mari, media hieme: quibus diebus tanta est tranquillitas, ut nihil penitus in mari possit moveri. Inde etiam dies ipsi, Halcyonia nominantur. Hæc Servius enarrans illud Virg. 1. Georg. 399.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilectæ Theidi halcyones. V. Ovid. 11. Met. Fab. 10. conf. Virg. 3. Georg. 338.

Halcyon avis & Alcedo dicitur. V. **A**LCEO. conf. Plaut. Pœn. 1. 1. 143. De hac sic Plin. lib. 10. cap. 32. Dies earum partus, maria quique navigant, novere. Ipsa avis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte majore, tantum purpureis & candidis admixtis pennis, collo gracili ac procerio. Alterum genus earum magnitudine distinguitur & cantu. Minores in arundinetis canunt. Halcyonem videre rarissimum est, nec nisi Vergiliarum occasu, & circa solstitia, brumamve, nave aliquando circumvolata, statim in latebras abeuntem. Fetificant bruma: qui dies, Halcyonides vocantur, placido mari per eos, & navigabili, Siculo maxime. In reliquis partibus est quidem mitis

mitius pelagus, Siculum utique tractabile. Faciunt autem septem ante brumam diebus nides, & totidem sequentibus pariunt. Nidi earum admirationem habent, pilæ figura paulum eminenti, & perquam angusto grandium spongiarum similitudine, ferro intericii non queunt, frangunturque ictu valido, ut spuma arida maris. Ne unde confingantur invenitur: putant ex spinis aculeatis: piscibus eim vivunt. Subeunt & in amnes. Pariunt ova quina. Hæc ille. conf. Aristot. Hist. Anim. 5. 8. & Elian. 1. 6.

HALCYONEUS, a, um. Adj. [*ἁλκυονεύς*] ut, Halcyonei diesunt a Vergiliarum occasu circa Solstitia Brumamve. Columel. lib. 11. cap. 2. VIII Calend. Martii Sagitta crepusculo incipit oriri, variæ tempestates, Halcyonei dies vocantur.

HALCYONEUS, i. m. [*ἁλκυονεύς*] Nomen viri. Ovid. 5. Me 135.

HALCYONIUM. V. **ALCYONIUM**.

HALEC, æcis. tam f. quam n. [*ἡλεός*] Piscis, qui sola aqua nutritur. Plaut. Frag. 3. 21. Qui mihi olera cruda ponunt, halec dantur. Ubi legendum Halecem, ut confect versus. Martial. lib. 11. 27.

Cui portat gaudens ancilla paropside rubra

Halecem, sed quam protinus illa voret. Cato de R. R. cap.

58. de pulmentariis familiæ loquens, Ubi oleæ comestæ erunt, alecem & acetum dato. Hic fortasse Fæcem piscium significat, vel pous Pisciculos saxatiles, qui muria conditi, haleces etiam vocabantur.

Halec, Liquamen ex intestinis piscium. Hor. 2. Serm. 4. 73.

— ego facem primus & halec,

Primus & inveni piper album &c.

Putris halec. Martial. lib. 3. 35.

Capparin, & putri cepas halece natantes,

Et pulpam dubio de petasone voras.

HALECULA, æ. [*ἡλεούλα*] dimin. apud Columel. lib. 6. cap. 8. & lib. 8. cap. 17.

HALESA, five **ALESA**, [*Ἀλαίσι*] ab amne Halefo dicta civitas Sicilia nobilis. Unde

HALESINUS, a, um. Adj. ut Halesina civitas, quæ sic a Cicerone actione 5. in Verr. 19. appellatur. Sicilia civitates, inquit, multæ sunt, Judices, ornatae atque honestæ, ex quibus in primis numeranda est civitas Halesina: nullam enim reperietis aut officiis fideliozem, aut copiis locupletiozem, &c.

HALESUS, [*Ἁλυσός*] Fluvius & mons Siciliae, non longe ab Ætna, ubi Proserpina flores legisse cum aliis virginibus fertur, cum raperetur a Plutone. Columel. lib. 10. 268.

Et quæ Sicani flores legistis Halesi. Plin. 5. 29.

HALESUS, Faliscorum conditor fuit. Ovid. 3. Amor. 13. 31.

Argiva est pompæ facies. Agamemnone caeso,

Et scelus, & patrias fugit Halesus opes.

Jamque pererratis profugus terraque marique,

Moenia felici condidit alta manu.

Ille suos docuit Junonia sacra Faliscos;

Sint mihi, sint populo semper amica suo. Meminit ejus &

Horat. conf. Virg. 10. Æn. 422.

HALIA, Marina nympha.

HALIACMON, [*Ἁλίουμν*] Fluvius est Macedoniae, ad quem ducebant quæ volebant candida nasci, ut refert Plin. lib. 31. cap. 2.

HALIAETUS, i. m. [*ἁλίουαιτός*] Genus aquilæ, Falco a nonnullis dicitur, ab aliis Accipiter: alii Nisum vocant. Haliaetus idem valet, quod Aquila marina, *Aigle de mer*. Plin. lib. 10. cap. 3. Haliaetus tantum implumes etiamnum pullos suos percutiens, subinde cogit ad verfos intueri folis radios: & si conniventem, humectantemque animadvertit, præcipitat e nido, velut adulterinum & degenerem: illum cujus acies firma contra feterit, educat. Haliaeti suum genus non habent, sed ex diverso aquilarum coitu nascuntur. Poetæ fabulantur Nisum patrem Scyllæ in Haliaetum conversum fuisse. Ovid. 8. Met. v. 146.

Et modo factus erat fulvis Haliaetos alis. [Alii legunt Halyæetus per y, alii Halyætus, utrumque perperam, & repugnante cum origine vocis, tum codd. etiam Græcorum & Latinorum consensu.]

HALIARTUS, [*Ἁλάρτος*] Nomen urbis Boeotiae. Strab. lib. 9. Stat. 7. Theb. 274.

HALICA. V. **ALICA**.

HALICACABUM, i. n. [*ἁλικακάβιον*] Herbam vocant, quam alii Solanum, alii Strychnon, alii Vesicariam, quod vesicæ & calculis medeatur. Plin. lib. 21. cap. 31.

HALICARNASSUS, i. f. [*Ἁλικαρνασσός*] Cariae civitas, patria Herodoti, Heraclii poetæ, Callimachi socii, & Dionysii historici, qui res Romanas scripsit. Regia olim regum Cariae fuit, ab Alexandro capta, & Adæ reginae Idriei conjugii, quam Pixodorus ejecerat, regenda data, ut Diodorus lib. 17. & Strabo lib. 14. scribunt. conf. Spanh. de Usu Numm. diff. 9. p. 626. sq.

HALICARNASSENSIS, e. &

HALICARNASSEUS, a, um. [*Ἁλικαρνασσεύς*] Adj. ut Scylax Halicarnasseus. Cic. 2. de Divin. 88.

HALICARNASSIUS, a, um. [*Ἁλικαρνασσιεύς*] aliud Adj. Nep. 2. 1. 2. Civis Halicarnassia.

HALICASTRUM. V. **ALICASTRUM**.

HALIBUTICON, i. n. & **HALIBUTICA**, orum. n. [*ἁλιβυτικόν*] dicuntur Volumina, in quibus tractatur de piscibus. Plin. lib. 32. cap. 2. Mihi videntur mira & quæ Ovidius prodidit piscium ingenia, in eo volumine, quod Halieuticon inscribitur. conf. Vopisc. Numerian. pr.

HALIBUTICUS, a, um. Adj. ut, Boletare halieuticum. Treb. Poll. Claud. cap. 17. V. **BOLETAR**.

HALIMUS, i. m. V. **ALIMUS**.

HALIPHLOOS, i. f. [*ἁλὶφλοιός*] Arbor glandifera. Plin. 16. 6.

HALIPLUMON, [*ἁλιπλήμων*] Marinus pulmo, genus piscis apud Plin. lib. 32. cap. 11.

HALITUS, ūs. m. V. **HALO**, as.

HALIZONES, [*ἁλιζώνες*] Populi sunt Paphlagonum, sic dicti, quod undique mari circumdantur. *παρὰ τὸ περιζωννύσθαι*, id est circumdari: & αἱ, id est mari. Tortelius.

HALLUCINOR. V. **ALLUCINOR**.

HALLUS, i. vel **HALLUX**, ūcis. m. est, ut ait Festus, Pollex pedis, scandens super proximum, dictus a Saliendo. Nam *ἁλίσσας* Græce, Latine significat Salire. V. **ALLUS**.

HALMIRHAGA, æ. f. Nitri genus. Plin. 31. 10.

ALMYRIDIA, orum. n. pl. [*ἀλμυρίδια*] Plantæ maritimæ. Plin. 19. 8.

ALMYRØDES, is. [*ἀλμυρόδης*] Sallus. apud Martial. 10. 83. Cidæ filius ita dictus putatur. Sed Scriverius legit, Hermerotes.

HALO, [*ἁλίζω, ἁλίσσω*] ære. Spirare, vel Odorem emittere. Virg. Georg. 109.

Invitent croceis halantes floribus horti.

alare naribus. Lucret. lib. 2. 847. Ovid. 7. Met. 815.

HALATUS, ūs. m. Mart. Capell. 1. p. 4. Halatu pasci foverique. l. m. 2. p. 46. Arabicis lætari halatibus.

HALITO, [*ἁλίσσω*] ære. Sæpe spiritum emittere. Ennius,

Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.

HALTUS, ūs. m. [*ἁλτός*] Spiritus. Plin. lib. 9. cap. 7. In aquas quom penetrare vitalem hunc halitum quis miretur?

Flammeus halitus Euri. V. Flammeus in **FLAMMA**.

Efflax extremum halitum. Cic. 2. Tusc. 22. Ex quodam poeta.

Halitis folis. Columel. lib. 2. cap. 5. Dissectum deinde protinus finum inarari & obrui convenit, ne folis halitu vires amittat. h. e. Vapore folis & calore.

Halitu terræ, pro Vapore, qui per terræ rimulas fursum ascendit. Plin. lib. 11. cap. 12. Obvio terræ halitu infectus.

Halitus niger. Ovid. 3. Met. 75.

Faucibus exudat gravis halitus. Pers. 3. Sat. 89.

Noxius terræ halitus. Quintil. lib. 7. cap. 3.

HALO, ōnis. f. [*ἅλως*] ab Aristotele in Meteoris dicitur, quem nostri modo Circulum, modo Coronam circa lunam dicunt. Sen. 1. Nat. Quæst. 12. Hunc Græci halo vocant, quam nos dicere coronam aptissime possumus.

HALO, ōnis. m. Male sobrius. Festus. Elucus significat Languidum & semisomnum: vel ut alii volunt, Allucinatore & nugarum amatozem: five Halonem, id est hefterno vino languentem.

HALONÆSOS, [*ἁλόννησος*] Insula est Ægei maris prope Thraciam, nam aliquando omnibus, qui mares erant, cæcis, tantum feminæ testisse dicuntur, inquit Pomponius Mela lib. 2. 7.

HALOPHANTA, æ. f. [*ἁλοφάντης*] Hominis genus nequam, inquit Festus, quod ob suenda mendacia miserrima mercede conducitur. Scribendum Holophanta, quasi Omnia mentiens. Plaut. Curc. 4. 1. 2. Halophanta an fycophanta hunc magis dicam nescio. V. Non. 2. 396 & Turneb. 11. 5. At Dacer. Castig. in Fest. Halophantam mavult *παρὰ τὴν ἁλῶν*, quemadmodum fycophantam *παρὰ τὸ σὺλον* fictum esse. And. Alicit. Parerg. Jur. 2. 4. Legit Halophantam, i. e. Honesta loquentem ita Pareus Lex. Crit. p. 161. conf. Rolin. Ant. Rom. lib. 9. p. 730.

HALSACHNE, es. f. [*ἁλός ἄχνη*] Lanugo maris. Plin. [Puto ex conjectura in lib. 5. cap. 31. Sect. 36.]

HALSANTHUS. V. **ALOSANTHUS**.

HALSIS, [*ἁλσις*, i. e.] f. Latine Captio vel expugnatio dicitur. Suet. in Neron. cap. 38. Hoc incendium & turri mæcenatiana prospectans, lætusque flammæ pulchritudine, halosin Ilii decantavit.

HALTER, æris. pl. **HALTÈRES**, um. m. [*ἅλτηρ*] Halteres vocantur Plumæ pilæ, massulæve, quibus utraque manu se librant qui saltu certant, ut certius affilrent. Martial. in Apoph. 14. 49.

Quid pereunt stulto fores haltère lacerti?

De Halteribus magna est inter scriptores controversia. Proinde quod ab eis proditum est permittam lectoris judicio. Aristoteles Problematum sect. 5. Quæst. 8. Gaza interpres. Cur laboriosius brachio est, inanem jactasse manum, quam cum lapide? An quod inani jactura brachium quasi convellitur vehementius? nulla enim in re nititur: quemadmodum quum mittit, missili obdit fulcire se potest. Huic proxime faltans quoque pondusculis suscepti innititur: [Gr. *ὁ μὲν δὲ τὸ τὸ πύπταλον πῶς τῶν ἁλτῆρας*] & qui currit, manus obquatiens se sustentat. Quam ob rem ille plus proficit halteres tenens, quam non tenens: hic velocius currit manus obquatiens quam non obquatiens. Idem in lib. de Communi animalium gressu, Quin quætionem (Græce *πύπταλον* dicuntur) igitur halteribus utraque manu comprehensis majorem & concitiozem saltum edunt, quam non comprehensis: & qui currunt, obquatiendis manibus celerius currunt: quoniam in ea divaricatione & explicatione, tum in manus, tum in brachia lia innituntur. Alcyonius halteres verit Brachialia. Budæus in Annot. in Pandect. Qui autem halmate, inquit, id est saltu certabant, hi halteribus utebantur. sic enim vocabant plumbeas pilas massulasve, quibus utraque manu se librabant, ut certius affilrent. Juven. 6. Sat. 419.

— magno gaudet sudare tumultu,

Quum lassata gravi ceciderunt brachia massa. Quem locum si exponit Britannicus: Gravi massa, gravi halterum pondere. nam quæ balnea ingrediebantur, quo facilius sudorem elicerent, ante quam se varentur se exercebant, nunc graviora onera manibus ferendo, nunc halteres rotando. [V. Schol. vet.] quam rem Sen. optime ostendit Epist. 57. pr. ubi notat tumultuosam luxuriam balnearum, sic dicens: Quæ fortiores exercentur, & manus plumbo graves jactant, quum aut laborant, aut laborantem imitantur, gemitus audio, quoties retentum spiritum remiferunt, sibilos & acerbissimas respiraciones. Idem alibi a Lucilio loquens de exercitationibus, Cursus, & cum aliquo ponderis manus motæ. Ergo gravi massa, id est gravi haltère, qui aliud nihil est, quam massa plumbea. Dictus autem halter ab *ἁλίσσω*, quod est salio. nam saltantes susceptis halteribus exercebantur. Martialis Halterem facili rotat lacerto. Hæc Britannicus. Cælius Rhodig. lib. 14. cap. 4. Halteres vero, de quibus Martialis, Halteres facili rotat lacerto, & meminit Aristoteles in Quæstionibus encyclicis, alii omnino sunt. Figura erat, circuli dimidium oblongioris, nec rotationis absolutæ. ita prorsum affirmabantur, ut manuum inferi possent digiti, velut per scuti ochana. Cornarius in primum cap. lib. 2. Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos, Videntur inquit, fuisse halteres, massæ ac moles lapideæ, aut ex metallis conflatæ, ansæ ac manubrio addito, quo commode levare possent: quales sunt, quibus ponderum loco publice hodie utimur in valde ponderosis rebus ad libram expendendis. Indicat enim Galen. lib. 2. *ὁρμήν* exercitium per halteres tale fuisse, ut orgyæ spatio diffiti halteres in unum locum deponerentur, ita ut a stante in medio ipsorum pron attollerentur, dextera manu a sinistra situs, sinistra vero is qui a dextris, atque sic in proprium locum deponerentur: idque firmato gradusæ & identidem faciebat, qui sic exercebatur. Hunc autem motum obliquas spinæ partes magis exercere idem testatur. Porro Martialis poeta quum ait, Halteres facili rotat lacerto, videtur rotare dixisse quæ

quod dextera manu a sinistris situs halter levaretur, & vice versa: quamquam idem exercitii genus in Apophoretis rideat, inquiens, 14. 49.

Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti?

Exercet melius vinea fossa viros. Deinde recenset Cornarius quæ Budæus & Cælius de halteribus memoriæ tradiderunt, utrumque afferens quid essent halteres ignorasse. Quod autem attinet ad carmen illud hendecasyllabum Martialis toties citatum in nostris codicibus, hodie sic legitur lib. 7. 66. in Philanin,

Harpasto quoque subligata ludit,
Et flavescit happe, gravesque draucos

Alterno facili rotat lacerto,

Et putri lutulenta de palæstra,

Uncti verberare vapulat magistri.

Sunt tamen qui pro Alterno legant Alternos: alii Alternis, pro Alternatim. Quem locum exponens Domitius, eos qui Halteres legunt, sibi non placere profitetur. conf. Turneb. 28. 28. Hier. Merc. de Arte Gymn. lib. 2. cap. 12. Potter. Archæol. Græc. 2. 21. vel Lex. Pitisc. [Apud Martial. legerim:

— gravesque draucis Halteres facili &c.

ALUS, i. f. [σμήφυτον περσικόν] Herba, de qua Plin. lib. 26. cap. 7. Halus autem, quam Galli sic vocant, Veneti Cotoneam, medetur lateri, item renibus, convulsisque & ruptis. Similis est cunilæ bubulæ, cacuminibus thymo, dulcis, & sitim sedans, raræ radicis, alibi albæ, alibi nigræ. conf. lib. 27. cap. 6. ubi dempto spiritu Alus scribitur. Scrib. Larg. Comp. 83. & not. Rhod. Apulej. de Herb. c. 59.

ALYÆTUS, V. HALYÆTUS.

ALYNTIUM, i. n. Multis genus in Sicilia. Plin. 14. 9.

ALYS, yos, yn. m. [ἄλυσ] Paphlagoniæ fluvius maximus: Croesi fato, quod attulisse visus est, nobilis. Notum oraculum est, Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

Quo deceptus, quum regnorum opes expectaret, suas profligavit. V. Cic. lib. 2. de Divin. 115. Al. accus. Halym formant.

Croeso fatalis Halys. Lucan. lib. 3. 272.

Crebro vortice tortus Halys. Ovid. 4. de Pont. 10. 48.

ALYS, Viri nomen. Virg. 9. Æn. 765. Stat. 2. Theb. 574.

H A M

AMA, æ. f. Vas aquarium rotundioris formæ, & ventris globosioris, quo ad extinguenda incendia solebant uti. Paulus in l. Nam salutem. §. Sciendum. D. De offic. præfecti. vigil. Sciendum est autem præfectum vigilum per totam noctem vigilare debere, & cœrare calceatum cum hamis & dolabris. Forma intelligi potest e versu Columellæ de cucurbita,

— sive globosi

Corporis, atque utero nimium quæ vasta tumescit

Ventre leges medio: sobolem dabit illa capacem

Naryciæ picis, aut Actæi mellis hymetti,

Aut habilem lymphis hamulam. Hamulam tamen in libris Re-

gum interpretes pro φιάλη reddidit. Plin. quoque 10. Epist. 42. adversus incendia Hamæ meminit. Apud Juven. 14. Sat. 305. quoque, Dispositis prædites hamis: metu incendiis scriptum existimo. Turneb. conf. Brod. Misc. 10. 15. vel Lex. Pitisc. & f. l. AMA.

AMULA, dimin. V. dict. præced. & f. l. AMULA.

AMADRYADES, [Ἀμαδρυάδες] V. DRYADES. Virg. 10. Ecl. 62. Jam neque Hamadryades rursus, nec carmina nobis Ipse placent.

Deæ Hamadryades. Catul. in Epithal. Jul. 59. 23.

Latine Hamadryades. Ovid. 14. Met. 624.

AMALŪPUS, i. m. Ferreus harpax, qui siquid in puteum decedit, capit & extrahit. Isidor. 20. 15.

AMATILIS, HAMATUS. V. HAMUS.

AMAXA, æ. f. [ἄμαξα] Lat. Plaustrum. Sidus, quod nos Septem riones vocamus teste Gell. lib. 2. cap. 21. a figura, posituraque ipsa, quia simile plaustrum videtur.

AMAXAGOGA, æ. m. Qui vehiculis aliquid exportat. ut Hamaxagoga bonorum. Plaut. Truc. 2. 7. 1. [Forte Hamexagoga, ἄμαξαγωγός, f. ἄμαξαγωγός]

AMAXAMPEUS, Pars est fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus est. Herod. Euterp.

AMAXOBITE, arum. m. [Ἀμαξοβίται] Populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt, auctore Pomp. Mela lib. 2. 1. Græcis enim ἄμαξα plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Mela interpret, eos esse credit, quos hodie alibi sitos Poloni Moscovitas nominant, corrupto vocabulo. Plin. lib. 4. cap. 12.

AMAXOPUS, odis. f. plur. Hamaxopodes [ἄμαξοπόδες] Arbusculæ in quibus versantur rotarum axes. Vitruv. 10. 20.

MAXOR, ari. Plaustrum trahere. Plaut. Truc. 2. 2. 22.

Ut ego me ruri hamaxari mavelim patalem bovem. V. Turneb. dverf. 10. 25.

MILCAR. V. AMILCAR.

MIOTÆ. V. HAMUS.

MMITES, vel AMMITES, [ἀμμίτης] Gemma ovium piscium similis, esse Plin. lib. 37. cap. 10.

MMOCHRYŒSUS, i. m. [ἀμμόχρυσος] Gemma velut auro arenis mixta. Plin. 37. 5. & Solin. cap. 50.

MMON [ἄμμων] Cognominatus est Iuppiter, quia in arena putatur inventus, quæ Græce hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua finguntur arietis, a genere pecoris inter quod inventus est. Festus.

AMMON.

anum Hammonis. Lucret. lib. 6. 848.

MMONIAIACUM, HAMMONITRUM. V. AMMONIACUM. Et videm rectius sine aspiratione scribi putarim, quod Græcis ἄμμος, on aspirato α, arena dicitur.

MMONIUM, i. n. Coloris genus tendentis in subrufum. Varro de R. lib. 3. cap. 2. Nuncubi hic vides citrum aut aurum? num mi-um aut hammonium? num aliquod emblema, aut lithostroton? Ex istto codice legitur Armenium.

MMOTRAHONES. V. HAMUS.

HAMUS, i. m. [ἄγκιστρον] Instrumentum quo capiuntur pisces. Plaut.

ich. 2. 1. 17.

Arundinem fert, sportulamque, & hamum piscarium.

Vol. II.

Adunci hami. Ovid. 13. Met. 934.

Angulosus hamus. Macrobi. 7. Saturn. cap. 3.

Catenatus hamus. V. CATENA.

Curvos dedit unguibus hamos. Ovid. 11. Met. 342.

Fallax hamus. Ovid. 2. de Pont. 7. 79.

Occultum decurrit piscis ad hamum. Hor. 1. Epist. 7. 74.

Opertus hamus. Hor. 1. Epist. 16. 51.

Uncti hami. Ovid. 15. Met. 476.

Ducere piscem hamo. Ovid. 19. Epist. 13.

Excipere hamo. Cels. lib. 7. cap. 5. Hic est Hamulus, instrumenti chirurgici.

Hamum vorat, meus est. Plaut. Curcul. 3. 61.

Hamum, quidam a Græco deductum putant. nam Græci ἄμμος dicunt ligamenta.

Hamus etiam Catenam significat. Virg. 3. Æn. 467.

Loricam confertam hamis, auroque tillicem. Ubi Servius,

Hamis aureis, per Endyadin. Hamis autem, Catenis significat.

Hamus, Instrumentum ferreum, quo divitum arcæ nummaria obsepiuntur, ne res facili apertu furripiatur. Juven. 14. Sat. 305.

Dispositis prædites hamis vigilare cohortem. conf. HAMA.

Hamus, Aliud instrumentum ferreum, quo pectitur linum. Plin. lib. 19. cap. 1. Et ipsa tamen pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur. De stupa.

Hami ferrei, meminit Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 73. Sed in alio usu. Ante hæc (inquit) tales, pedem longæ, ferreis hamis infixis, totæ in terram infodiebantur: mediocribusque intermissis spatiis, omnibus locis differebantur, quos stimulos nominabant.

HAMŪLUS, dimin. [ἄμμις] Plaut. Stich. 2. 1. 17. Fert hamulum piscarium. Al. Hamum.

Hamulum Celsus vocat Uncinum, quo medici chirurgi pterygion ex oculis eximunt. V. lib. 7. cap. 7. §. 4. Idem lib. 5. cap. 7. 9. Specillo auriculario protrahendum est, aut hamulo retuso. Inde Hamularii,

Fures dici possunt. Budæus.

Hamulis oras plagæ reducere. Cels. lib. 7. cap. 31. Vitaturque, ne plagæ ipsius oræ adurantur, quas reducere hamulis facile est.

HAMO, ære. Claud. lib. 2. in Ruff. 358.

Flexilis inductus hamatur lamina membris. Al. Animatur.

Petron. cap. 5. tralate,

Artis severæ siquis hamat effectus. ex Conjectura Scaligeri.

[Tentant varie. Ego Havet legendum puto. i. e. Concupiscit.

HAMATUS, a, um. Partic. [ἄγκιστρον] Hamo, vel Unco instructus & munitus. Cic. 4. Acad. 522. Hamatis uncinatisque corpusculis.

Hamata inter se & perplicata corpora. Lucret. lib. 2. 467.

Arundo hamata. Ovid. 5. Met. 384.

Munera hamata, quæ ita dantur, ut alia subinde ad se dona alliciant. Plin. lib. 9. Epist. 30. Hos ego viscatis hamatisque muneribus non sua promere puto, fed aliena corripere. conf. Paneg. cap. 43.

Sagittæ hamatæ. Ovid. 3. Trist. 10. 63.

Sentibus hamatis implet præcordia Invidia. i. e. Curis. Ovid. 2. Met. 799.

Tegulæ hamatæ. Vitruv. 7. 4.

Ungues hamati aquilæ. Ovid. 12. Met. 563.

HAMATILIS, e. Quod pertinet ad hamum, vel Quod hamo capitur.

Plaut. Rud. 2. 1. 10.

Post id piscatum hamatilem & saxatilem aggredimur,

Cibum captamus e mari. i. e. Hamo piscamur.

HAMIOTA, æ. m. [ἁμιότα] a veteribus Piscator dicebatur. Plaut. Rud. 2. 2. 5.

Salvete fures maritumi, conchitæ atque hamiotæ, &c. Varro, Cohortes coquorum atque hamiotarum, aucupumque. V. Non. 1. 97.

HAMOTRAHONES, alii Piscatores, alii Qui unco cadavera trahunt. Festus.

Hamitrahones alii. Cæf. Calcagn. de Re nautica pag. 313. Piscatores, quos Hamiotas & Hamitrahones nostri, Græci Halieas & Ichthyulcos, id est Piscitrahos & Maris prædatores vocant. H. St. Ita postulat, puto, Analogia. Videtur esse Plauti, aut alterius veteris comici novitium vocabulum.

H A N

HANAPIS, Fluvius est Scythiæ, Herodoto teste.

HANNIBAL, [Ἀννίβας] V. ANNIBAL.

Malim sine H, ut Asdrubal. Ἀννίβας, Ἀσδρὺβας. H. St. Viderint Linguae Punice gnari. Video tamen etiam reliqua fere Punica nomina, quæ a vocali incipiunt, a Latinis aspirari, ut Hanno, Mamilcar, Himilco.

Foram & apud Virg. Hiarbas rectius scribitur, quanquam nil monuit Pierius, quam Jarbas.

HANNO [Ἄννων] Carthaginienſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine privatis opibus potens, regnum affectans: & in filiæ nuptiis principes civitatis veneno necare, prodito a ministris consilio, frustra cogitans, alia aggressus via, servitia concitat, quibus incautam urbem opprimat: quo etiam civibus proviso ac vitato periculo, ipse demum in castellum monitum sese recipiens, Afros, Maurorumque regem armavit, captus postremo, ac primum virgis cæsus, deinde effossis oculis, & manibus cruribusque fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes ejus etiam animadversum. Ex Justino lib. 21. cap. 4. Exstat ejus Periplus, sive Navigatio, qua circumvectus est Africam ultra columnas Herculis, quem commentarium in templo Saturni consecravit. De quo non bene sentit G. J. Voss. 4. de Hist. Gr. p. 513. & Infir. Orat. 4. p. 239.

Itaque autem Voss. verissimam hanc commemorationem putat, ejusque explicationem pollicetur ad Melam 3. 9. p. 301.

Hanno item Carthaginienſis alius, Agathocli cum xxx millibus Pænorum obvius factus, conferta pugna interfectus est. Idem lib. 22. cap. 6.

Hanno factionis Barchinæ, qui quum optima consularet Carthaginienſibus de pace, nequaquam auditus est. Liv. 1. & ult. Bell. Pun.

HANŪLA, n. pl. Parva delubra, quasi Fanula. Fest.

H A P

HAPALA, HAPALARIA. V. APALA.

HAPHE, es. f. [ἄψα] Inſperſio pulveris, quæ inſpergebantur Athletæ ubi

ubi ceromate illiti fuissent. Martial. lib. 7. Ep. 66. In Philænin, quæ lucta palæstraque, more virorum, exercebatur.

Harpasto quoque subligata ludit:

Et flavescit happe, gravesque draucos

Alternò facili rotat lacerto:

Et putri lutulenta de palæstra,

Uncti verbere vapulat magistri.

Philænis, inquit, flavescit happe, i. e. Tactu arenæ. Palæstritæ enim luctaturi flavescebant aspergine arenæ flavescentis, prius inuncti ceromate. Ovid. luctam Achæloi & Herculis describens lib. 9. Met. 35.

Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,

Inque vicem fulvæ tactu flavescit arenæ.

Lutulenta, propter ceroma. V. CEROMA. Magistri uncti, h. e. Aliptæ. Hinc Plinio lib. 14. cap. 22. luctatorum hæc meditatio dicitur Volutatio in cæno. Cui subscribit Sen. epist. 88. his verbis, Non adducor ut in numerum liberalium artium pictores recipiam, non magis quam statuarios, aut marmorarios, aut ceteros luxuriæ ministros. Æque luctatores, & totam oleo ac luto constantem scientiam, expello ex his studiis liberalibus. Lucian. in dialogo cui titulus est Anacharsis, seu de Gymnasis: Ceterum quamobrem & arena & lutum illis luctantibus subternatur, nunc audi ô admirande. Primum quidem, ne in duro casus illis contingat, sed in loco molliore citra periculum prostrati corruant. Deinde multa lubrica effugia accidere in cæno sudantibus necesse est, quam rem tu anguillis conferebas, sed quæ non sunt inutilia habenda aut ridicula. Nam & hæc plurimum ad robur & membrorum firmitatem consolidandam conferunt, quando ad hunc modum luctando alter alterum fortiter apprehendere coguntur, tametsi crebro elabuntur e manibus. Tenere enim perunctum oleo, & sudore persluentem, excidere conantem, & e manibus effluere laborantem, ne tibi res videatur esse modica, aut nullius momenti. Rursus arenam plane diversa ratione utilem esse censemus: ne dum complexibus implicantur, labantur. Posteaquam enim in cæno multo exercitio didicerunt compefcere adversarium, quo minus elebatur e manibus propter corporis lubricam comprehensionem, etiam ipsi comprehensioni effugiendi rationem multa assuetudine familiarem sibi faciunt, præsertim quum tenentur mediis. Quin sudorem largiter semet effundentem arena quoque mihi videtur comprimere dum aspergitur: utque vis corporis par sit laboribus, efficere. estque ventis obstaculo, quominus lædantur corpora, in tenera atque denudata incumbitibus. Hæc Solon ad Anacharsim apud Lucianum. conf. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 8.

Ἀφ' ἀφ' ἁρῆς, Græcis item Tactus, Junctura, Contrectatio, seu Ictus in palæstra.

Julius Pollux Haphen accipit, Primam insecturam quoties vestes imbuuntur coloribus. [Sic & Lexicographus Lipsiensis. Sed nihil, quod huc pertineat apud Pollucem reperi.]

HAPPALOPSIS, idis. f. Genus aromatis joculariter fictum Plaut. Pseud. 3. 2. 47.

HAPSUS, i. m. Celf. lib. 7. cap. 26. Quæ curatio calculo evulso habenda sit, Tum multo is oleo perungendus, inducendusque hapsus lanæ mollis, tepido oleo repletus, &c. Hapsum lanæ intelligunt docti, Quantum manu capi potest. Alii interpretantur Globulum lanæ convolutum. Græcis πῆλημα dicitur, ὡς τὴ πῆλιν, h. e. a constringendo, & convolvendo.

H A R

HARA, æ. [σφῆς] Porcorum stabulum. Donatus in Ter. Phorm. 4. 4. extr. Hara est, in qua pecora includuntur. Plaut. Asin. 2. 4. 24.

Dormitis interea domi, atque herus in hara, haud ædibus, habitat. Cic. in Pison. 37. Confer nunc, Epicure noster, ex hara producte, non ex schola. Ovid. 1. Epist. 104.

Tertius, immunda cura fidelis haræ. Columel. lib. 7. cap. 9. Diligens autem porculator frequenter suile converrat: & sæpius haras. Quibus verbis docet discrimen esse inter Haram & Suile.

Hara, Stabulum anserum. Varro de R. R. lib. 3. cap. 10. Singulis ubi pariant faciendum haras quadratas circum binos pedes & femipedem. Sic apud Columel. lib. 8. cap. 14.

Hara suis, de Fœtido & impuro homine. Plaut. Most. 1. 1. 39. conf. Non. 2. 398.

Hara pro Avi, unde Hariolus, Haruspex. Pontanus de Aspir. p. 26. H. St. fol. 15. b. Aldi. de A ante R.

HARENA, & inde ducta. V. ARENA.

HARIOLOS, i. m. [ἡριολός, ἡριολός] Qui divina mente vaticinatur. Dictus Hariolus quasi Fariolus, a Fatis & a Fando. quum pro H, & item H pro F, in multis locutionibus ponatur. An quod imitantur aspirationem in exhalando? nam halitu solent excludere velut mortalem animam, ut divinam recipiant. Unde & vocem ejusmodi dabant quæ est ore, quod ore sonus, exhalandi vim præstet. Hactenus Donatus in illud Ter. Phorm. 4. 4. 27. Interdixit hariolus. ab Aris ducit Isidor. Orig. 8. 9. quod Def. Heraldus probat ad Tertull. Apol. cap. 23. Alii ab Hara, pro Avi. V. paulo supra. Phædr. 3. Fab. 3.

Ufu peritus, hariolo velocior. Plaut. Cist. 4. 2. 80. Hic ergo habitas. P. hariolare. Idem Mil. 3. 1. 98. & Rud. 4. 4. 95.

Hariolorum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Divin. 4. Sibyllinorum versuum decem interpretes delectos ex Civitate esse voluerunt. Ex quo genere sæpe hariolorum etiam & vatium furibundæ prædictiones.

HARIOLOS, [ἡριολός, ἡριολός] ari. Divinare. Plaut. Asin. 2. 2. 50. Ter. Phorm. 3. 2. 7. Non mihi credis? d. hariolare. Hunc locum sic exponunt nonnulli: Hariolare, i. e. Divina. Alii sic: Hariolare, i. e. Hariolaris & deliras. V. VATICINOR. Cic. 1. de Divin. 132. Neque eos qui quæstus causa hariolantur, nec pŷchomantia, &c. agnoscere. V. Turneb. Advers. 24. 12.

HARIOLOANS, Partic. [ἡριολόων] Cic. 8. Att. 11. ὁρῶντες igitur, noster Attice, non hariolans ut illa, cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens, Jamque mari magno.

HARIOLATIO, ōnis. f. [ἡριολώσις] ut, Superstitiosæ hariolationes. Cic. 1. de Divin. 66. Ex quodam poeta.

HARMALA, æ. f. five ARMULA, Ruta hortenſis. Apul. de Herb. cap. 89.

HARMODIUS [ἁρμόδιος] & Aristogiton, Cives Athenienses de Repub. cæso Hipparcho tyranno, bene meriti, quorum passim mentionem facit Demosthenes in orationibus. V. Meurs. de Pisistr. cap. 13. & Voss. Inst. Orat. 1. p. 61.

HARMODOTUS, Poetæ nomen, cujus sæpe meminit Plutarchus [Nisi error est, pro Hermodorus.]

HARMÖGE, es. f. [ἁρμόγη] Junctura, commissura. Plin. 35. 5.

HARMONIA, æ. f. vel, ut nonnullis placet, HERMIONE, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, sed exitiale monile doni nuptialis loco dedit, eo quod ex Veneris cum Marte adulterio fuisset prognata. Una cum viro demum in anguem mutata fingitur. V. Ovid. 4. Met. Fab. 13. v. 563. & Interpp. conf. Hygin. Fab. 6.

HARMONIA, æ. f. [ἁρμονία] Latine Compositio, concordia, concentus. Musici, inquit Lactant. de Opificio Dei, cap. 16. intentionem, concentumque nervorum in integros modos, sine ulla offensione consonantium, harmoniam vocant. Cic. 1. Tusc. 41. Harmoniam autem ex sonorum intervallis nosse possumus, quorum varia compositio harmonias etiam efficit plures. Quintil. lib. 1. cap. 10. Nec illa modo contenti dissimilium concordia, quam vocant harmoniam, sonum quoque his motibus dederunt.

Canere ad harmoniam. Cic. 3. de Nat. Deor. 27. Nisi vero loqui solem cum luna putamus quum propius accesserit: aut ad harmoniam canere mundum, ut Pythagoras existimat.

Corporis harmonia. Lucret. lib. 3. 119.

HARMONICUS, a, um. Adj. [ἁρμονικός] Plin. lib. 2. cap. 109. Harmonica ratio, quæ cogit rerum naturam sibi ipsam congruere, addit huic mensuræ stadia septem m. Legitur & Harmoniaca. Quod minime probem.

HARMONICE, es. f. Idem quod Harmonia. Vitruv. 5. 4.

HARMONIDES, [ἁρμόνιδης] Trojanus fuit, quem, teste Homer. lib. 5. Iliad. v. 60. præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit quod fabili arte effici posset. Is inter alia quæ fabrefecerat, naves illas Alexandro ædificavit, quæ fuerunt malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput: perniciosas quidem ac mortiferas, ut ceteris Trojanis, ita ipsi ædificatori, quia deorum monita non intellexisset.

HARPA, æ. & HARPE, es. f. [ἁρπη] Avis rapax Græcis, ex vulturum genere. Utitur Alciat. in Emblem. 142.

Altivolam milvus comitatur degener harpam,

Et prædæ partem sæpe cadentis habet.

Harpe, Græca dictio, Ensem falcatum significans, quo utitur Mercurius. Lucan. lib. 9. 664.

Et subitus præpes Cyllenida sustulit harpen. h. e. Incurvum

Mercurii gladium, quem propterea paulo post vocat, Lunatum ferrum. Hoc amputavit Mercurius caput Argo centum oculis prædito. Hoc etiam usum fuisse Perseum Poetæ tradiderunt in amputando capite Medusæ. Lucan. lib. 9. 666.

Harpen, alterius monstri jam cæde rubentem. Ovid. 5. Met. 69.

Vertit in hunc harpen madefactam cæde Medusæ. conf. Dra-

kenb. ad Sil. 3. 278.

HARPACTICON, [ἁρπακτῖον] Genus sulphuris, a celeritate avellend sic dictum. Plin. lib. 35. cap. 15.

HARPAGIUM, [ἁρπάγιον] Oppidum juxta Parium, apud quod Gany-

medem puerum Phrygium raptum Græca fabulositas ausa est afferere Vadianus.

HARPAGO, ōnis. m. [ἁρπάξ] Instrumentum ferreum, in summitate aduncum, quo navigia capiuntur. Liv. lib. 30. 10. Afferes ferreo unco præfixi (harpagonas vocat miles) ex Punicis navibus injici in Romanas cœpti. conf. Appian. de Bell. Civil. 5. p. 739. Cæsar. Bell. Civil. cap. 57. Est præterea Instrumentum, quo extrahuntur quæ in puteum vel in flu-

men ceciderint. Et dicitur Harpax. Hunc harpagonem invenit Anacharsis philosophus, teste Plin. lib. 7. cap. 56.

Harpago, Ferramenti genus, quod nonnulli Canem vocant; quo ferramento circi vasis vinariis aptantur.

HARPAGA, æ. f. Idem. Non. 18. 29. Falces & harpagæ armorum genera, murorum oppugnationi apta. V. ibid. locus Sisenæ.

HARPAGINETULUS, i. m. dimin. Vitruv. 7. 5. Harpagnetuli striati

conf. Bald. Lex. Vitruv. p. 55. Sed Voss. ad Catull. p. 198. A propagine oculi legit. q. V.

HARPAGO, [ἁρπάξω] are. Rapere. Plaut. Bacch. 4. 4. 11. Improbis cum improbis sit, harpaget, furibus furetur quod queat. Idem Au-

lul. 2. 2. 24. Aurum mihi intus harpagatum est. Antiquum.

HARPAGUS, i. m. [ἁρπαγός] Amicus Atyagis, cui rex infestus propter Cyrum nepotem servatum, filium interfectum epulandum tradidit quique amicus Cyri factus, crudelitatem illius defectione ultus est. V. Justin. 1. 5. & Herodot. 1. 2.

HARPALOS, [ἁρπαλός] inter Canes Actæonis apud Ovid. 3. Met. 221.

HARPALUS, ab Alexandro fugitivus, Athenas trajecit, cujus memini Plutarchus in vita Phocionis. conf. Diod. Sic. lib. 17. & Freinsh. Supp. Curt. 10. 1.

Harpalus, Nomen prædonis felicitis, quem Diogenes Cynicus contra deos testimonium dicere jactabat. Cic. 3. de Nat. Deor. 83.

HARPALYCE, [ἁρπαλύνη] Amazonum regina. Hæc est quæ patrem suum captum a Getis multitudine collecta liberavit celerius, quæ de femina potest credi; unde & flumina dicitur celeritate transire. Hæc Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 317.

— vel qualis equos Threiffa fatigat

Harpalyce, volucrumque fuga prævertitur Hebrum.

Harpalyce & Virgo quædam fuit, quæ quum Iphicium ardentissimo amore deperiret, spreta dolore animi comferta interit, a qua & canticum quoddam Harpalyce dicebatur. Ex Turnebo Advers. 10. 11.

HARPASA, [ἁρπασα] Oppidum Asiæ, appositum fluvio Harpaso, scribit Plin. lib. 2. cap. 96. & lib. 5. cap. 29. Ubi cautes stat horrida, uno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens.

HARPASTUM, i. n. [ἁρπαστὸν] Pila genus, grossior est quam pila pæganica, tenuior quam follis. e panno fere fit, aliquando ex pelle, lan tomentove impletur. non repercutitur: sed quum multi sint ludente & in duas partes divisi, ita ut utrique e regione sibi invicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii nuntur arripere. Harpastum dictum est ὁρῶν τὴν ἁρπάζειν, hoc est a Rpiendo: quia projectam pilam multi simul conantur arripere, sequentem causam invicem prosternunt. Hæc Perott. Martial. lib. 7. 31.

Non harpasta vagus pulverulenta rapis.

Harpasto ludere. Martial. lib. 7. Epig. 66. in Philænin.

HARPAX, ægis. m. [ἁρπαξ] Raptor. Plin. 37. 2. 11. de Electro doce In Syria feminas verticillos inde facere & vocare harpaga, quia folia paleas, vestiumque tumbrias rapiat.

HARPE. V. HARPA.

HARPOCRATES, is. m. [*Ἄρποκράτης*] Simulacrum in sacris Iſidis & Serapidis erat: quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium imponeretur. Hic dicebatur ſilentii deus. Fuit autem revera Philoſophus Græcus: cujus eruditio ac præceptum in id tendebat ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus facile anteponeret. [Nugæ de hoc Philoſopho. Sed alius Harpocras, cujus meminit Suidas. q. V. Reddidit Harpocratem. Catull. 72. 4. proverbiali ſpecie dixit, pro eo quod eſt, Impoſuit ſilentium. Ex Eraſmo. Vetus Poeta apud Varro de L. L. 4. 10.]

— ſancta Serapis

Iſis & Harpocrates, digito qui ſignificat ST. Vide Auguſt. de Civ. Dei & Spon. Miſc. 1. 5. p. 16. Jac. Gronov. ad Steph. Byzant. Berkel. in Not. & Var. Lect. p. 10. Et, qui rem plenius pertractavit, Giſb. Cuperum in Harpocrate. vel Lex. Pitifc.

HARPYIÆ, arum. f. pl. [*Ἄρπυιαι*] Monſtra fuerunt, qualia deſcribit Virg. 3. Æn. 216.

Triftius haud illis monſtrum, &c. Servius, Pelagi volucres, quia dicuntur Ponti & Terræ filię. Unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Alii dicunt eas Neptuni filias: qui fere prodigiorum omnium pater eſt: nec immerito. Nam ſecundum Mileſium Thaleten omnia ex humore procreantur: unde eſt, Oceanumque patrem rerum. Et paulo poſt, Alii autem dicunt Harpyias Thaumantis & Electræ filias. V. AELLO.

Rapacibus Harpyiis digna gula. Hor. 2. Serm. 2. 40.

Truces Harpyiæ. Claud. de Bell. Get. 22.

De Harpyiis in nummis. V. Spanh. de uſu & pr. Num. diſſ. 5. p. 259. Tralate Sidon. 5. Epift. 7. In foro Scythæ, in cubiculo viperæ, in convivio ſcurræ, in exactionibus harpyiæ.

Harpyia, Nomen etiam eſt Canis rapaciſſimæ, apud Ovid. 3. Met. 215.

ARUGA, æ. f. eſt, auctore Donato ad Ter. Phorm. 4. 4. 48. Hoſtia: dicta ab Hara, in qua includitur. Apud Feſtum legitur, Hariuga dicebatur hoſtia, cujus adhærentia inſpiciebantur exta. Al. Harviga, vel Arviga. V. Dacer. & Varr. de L. L. 4. 19.

ARUNDO. V. ARUNDO.

ARUSPEX, icis. [*ἄρουρα*] ab Haruga nominatur, ut ait Donatus. l. c. Servius autem ex hara & ſpecio componi docet. Ter. Phorm. 4. 4. 28.

Haruſpex vetuit ante brumam aliquid novi. Negotii incipere. Erant autem divinatores haruſpices, qui ab extorum in victimis conſpectu futura prædicebant, unde & Extiſpices dicti ſunt. V. f. l. Cic. 1. de Nat. Deor. 55. Ut haruſpices, augures, harioli vates, & conſectores nobis eſſent colendi.

Secundus haruſpex ſacra nuntiat. Virg. 11. Æn. 736. Secundus haruſpex, pro Secunda ſacra, i. e. Proſpera. Servius.

Vanus haruſpex. Sil. lib. 5.

Verum eſſe haruſpicem, i. e. Vera loqui. Propert. lib. 3. 8. 17.

His ego tormentis animi ſum verus haruſpex. V. Plaut. Amph. 5. 2. 2. & Poen. 2. 1. 10. & 17.

ARUSPICA, æ. [*ἄρουρα*] Divinatrix. Plaut. Milit. 3. 1. 98.

— da quod dem quinquatribus,

Præcantatrici, conſectrici, hariolæ, atque haruſpicæ.

ARUSPICINUS, a, um. Adj. [*ἄρουρα*] Cic. 1. de Divinat. 72. Quod Etruſcorum, declarant & haruſpicini, & fulgurales, & rituales libri, noſtri etiam augurales.

ARUSPICINA, æ. [*ἄρουρα*] Divinatio per extorum inſpectionem. Cic. 2. de Divin. 49. Lactant. 2. 16. pr.

Haruſpicinam facere. Cic. 6. Fam. 18. Quare bono animo ſint & tui & mei familiares: neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruſpicinam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

ARUSPICUM, i. n. Subſt. [*ἄρουρα*] ut Perſicum haruſpicium. Catul. Epig. 87. 2. i. e. Magicum. conf. Cenſorin. de Die natal. cap. 17.

H A S

ASDRUBAL, [*Ἀσδρούβας*] V. ASDRUBAL.

Devictus Haſdrubal. Hor. 4. Carm. 4. 39.

AſTA, æ. [*ἄστυ*] A Stando dicta, inquit Varro de L. L. 4. 24. quod ſtans ferri ſolet. Aſpiratur tamen ad differentiam ſecondæ perſonæ verbi Aſto. Iſid. 18. 6. ab Aſtu. Plaut. Bacch. 3. 3. 24.

Ibi curſu, luſtando, haſta, diſco, pugillatu, pila,

Saliendo ſefe exercebant. Cic. 2. Fin. 97. Evelli juſſit eam, qua erat tranſfixus, haſtam.

Acies haſtæ. V. ACIES.

Abjicere haſtam. Cic. pro L. Muren. 45. Videsne tu illum triſtem, demiffum? jacet, diſſidit, abjecit haſtas, ſerpit hic tumor. Haſtam abjicere, & Cauſæ diſſidere, & contentionem relinquere. Tranſlatum a militia. deſperat enim quisque arma in bello abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem expectat. Eraſm.

Acclivis haſta. V. ACCLIVIS.

Acuta haſta. V. ACUO.

Amentata haſta. V. AMENTATUS.

Centumviralis haſta. V. CENTUMVIR.

Denſis virum ſeges horruit haſtis. Virg. 2. Georg. 142.

Fraxinea haſta. Ovid. 12. Met. 369.

Graves haſtæ. Hor. 1. Carm. 15. 17.

Horrentes haſtæ. Virg. 10. Æn. 178.

Infeſta ſubit obvius haſta. Virg. 10. Æn. 877.

Minax haſta. Sen. Agam. 6.

Protentæ haſtæ. Tacit. 14. Ann. 37. Et eques protentis haſtis perfringit quod obvium & validum erat.

Pura haſta, ſecundum Donatum, dicitur Quæ ſine ferro eſt. Virg. 6. Æn. 760. V. PERUS.

Recurva haſta, Acus celibaris. Ovid. 2. Faſt. 560.

Comat virgineas haſta recurva comas.

Remens haſta. Virg. 2. Æn. 175.

Rabalis haſta. Stat. 4. Theb. 6.

Adjuta viros haſta. V. ADJUVO.

Adnixa haſtis. V. ADNITOR.

Colligere haſtam, apud Tacit. 2. Ann. 21. eſt Haſtam reducere, quam

ante protenderas, ut hoſtem ferires: atque hæc contraria ſunt, Pro-tendere & Colligere haſtam. Ejus verba ſunt, Quum ingens multitudo artis locis haſtas non protenderet, non colligeret.

Contorquere haſtam. V. CONTORQUO.

Dirigere haſtam in aliquem. Ovid. 8. Met. 66.

Jaſtare haſtam. Cic. 2. de Orat. 316.

Jacit haſtam ſtridentem. Virg. 10. Æn. 645.

Innixa haſta. V. INNITOR.

Inſectari aliquem haſta vel lapidibus. V. INSEQUOR.

Inſistere haſtæ. V. INSISTO.

Mittere haſtam in adverſum aliquem. Ovid. 12. Met. 115.

Premere aliquem haſta. Virg. 2. Æn. 530.

Quatiens ingentem haſtam. Virg. 10. Æn. 762.

Suſtinet haſtam a jugulo nitentem. Stat. 2. Theb. 648.

Torquere haſtam. Cic. 1. de Orat. 242.

Haſta Belli indicium præbuit, nam mittebatur in ejus ſines, quam bello petebant. Ovid. 6. Faſt. 207. conf. Macrobi. V. Feſt. in Bellona, & ſupra in CLARIGO.

Haſta ponebatur in auſtione. Cic. 2. Philipp. 64. Haſta poſita pro æde Jovis Statoris, bona, &c. bona inquam Cn. Pompeji Magni voci acerbiſſimæ ſubjecta præconis. Idem 2. Philipp. 103. Jam intelliges aliam cauſam eſſe haſtæ Cæſaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ, i. e. Sectio bonorum & auſtio. Hæc Budæus. Feſtus, Haſtæ ea, quæ publice venundabant, ſubjiciebant veteres. Cic. 3. Off. 83.

Subire ſub haſta, eſt Vendi. Plaut. Moſt. 2. 1. 10.

Vel iſti qui trium nummorum cauſa, ſubeunt ſub haſta. Al.

Qui haſtis t. n. c. ſubeunt ſub falas.

Ad haſtam locare. Columel. præf. lib. 1. V. Scal. ad Manil. p. 429.

Haſta, pro Ipſa venditione bonorum. Cic. 1. de Lege Agrar. 6. Num obſcure videntur prope haſta præconis inſectari Cn. Pompeji exercitum, &c. Idem 15. Fam. 17. Cæſarem putabant moleſte laturum, verentem ne haſta reſrixiſſet. i. e. Auſtio bonorum proſcriptorum in deſuetudinem veniſſet, amiſſo tali Sectore.

Haſta venditionis. Cic. 2. Philipp. 103. Quis haſtam illius venditionis vidit?

Haſta de Locationibus etiam Cenſorum adhibetur. unde Haſtæ aſſueti Liv. 24. 18. Qui conducere opera publica ſolerent. conf. Cæl. Rhod. 21. 27. & Siccum. de Centumv. Jud. 2. 3.

Haſta Centumviralis, pro Judicio Centumvirali, quod eidem haſta præfigi conſueverat. Suet. Aug. 36. 1. conf. Martial. 7. Epig. 63. & Lucan. ad Piſon. 41.

De haſta, amentata, cenſoria, centumvirali, celibari, cornea, cruenta, Decemvirali, feciali, ſicali, frumentaria, militari, Prætoria, pura, Quæſtoria, ruſtica & ſacra. V. plura in Lex. Pitifc.

HAſTULA, æ. f. dimin. [*ἄστυλα*] Plin. lib. 16. cap. 12. Aperitur picea e parte ſolari, non plaga, ſed vulnere ablatis corticis, quum plurimum bipedali hiatu, ut a terra cubito quum minimum abſit. Nec corpori ipſi parçitur, ut in ceteris. quoniam haſtula in fructu eſt. Quibus in locis Haſtulam interpretantur Virgam, nimirum a ſimilitudine haſtæ. Ego potius Aſſulas intelligo, & fragmenta, ſeu ſchidia, quæ ex arboris ipſius corpore excutuntur, quum ferro vulneratur. Subdit enim Plin. Poſtea humor omnis e tota confluit in ulcus. Quod autem ait, In fructu eſt, ſic expono, Fructuosa eſt, fructum aſſert, aut reſina, aut pici faciendæ utilis eſt. Tradit enim cap. 11. ex haſtulis minutim conſiſis, & coctis, expreſſum pingue, præcipuam eſſe reſinam. Hard. Aſtula. Haſtula regia, Herba quæ & Aſphodelus & albucum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 17. conf. Sen. 2. Nat. Quæſt. 31. Iſidor. 17. 16. & Apul. de Herb. cap. 32. & 52.

HAſTARIUM, i. n. Locus ubi res publicæ venum dabantur. Tertull. Apol. cap. 13. Quos in haſtario vectigales habetis. conf. Rhodig. Ant. Lect. 21. 17.

HAſTARIUS, i. m. Idem quod Haſtatus. Ammian. 27. 2. Cum paucis captus ab haſtariis. Valeſ. legit Aſcariis.

HAſTATUS, a, um. Adj. [*ἄστυς*] Varro de L. L. lib. 4. 16. Haſtati milites dicebantur, qui primi haſtis pugnabant. Liv. 8. 8. V. Stewech. in Veget. 2. 8. Lipſ. de Mil. Rom. 2. 1. & Lex. Pitifc.

Acies haſtata. Tacit. 2. Ann. 14. 4.

Bellona haſtata. Stat. 2. Theb. 718.

HAſTICUS, a, um. Adj. Suet. Calig. cap. 20. Edidit & haſticos ludos. al. Acticos. V. Turneb. Adverſ. 18. 5. Pitifc. Aſtycos, q. f. l. V.

HAſTIFER, a, um. aliud Adj. Idem quod Haſtatus. Sidon.

HAſTILE, is. n. [*ἄστυ*] dicitur Lignum teres oblongum, quale ſolet eſſe haſtæ. Columel. lib. 4. cap. 12. Aut ſi regionis conditio permittit, vetera deponamus haſtilia, quibus adnectuntur ſingulæ tranſverſæ per-ticæ, &c. Cic. pro Rabir. 21. Quum denique Qu. Scævola confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debilis, haſtili nixus, &c. Plin. lib. 17. cap. 23. Circumligatis haſtilibus. Criſpare haſtilia. Sil. lib. 8.

Curvatum haſtile. Juven. 7. Sat. 127.

Denſis haſtilibus horrida myrtus. Virg. 3. Æn. 23.

Lenta haſtilia torquere. Ovid. 8. Met. 28.

Præfixa haſtilia ferro. Virg. 5. Æn. 557.

Raſæ virgæ haſtilia. Virg. 2. Georg. 358.

Bina manu, lato criſpans haſtilia ferro. Virg. 1. Æn. 317.

Valida haſtilia. Virg. 2. Georg. 447.

HAſTILUDIUM, i. n. Decurſus equitum vel peditum cum haſtis, vulgo Torneamentum. V. Cangii Gloſſarium.

H A T

HATERIA, **HATERIUS**. V. ATERINA, ATERIUS.

H A U

HAU, [*ἤ*] Interjeſtio eſt conturbatæ mentis, nec constantis ſibi, ut ait Donatus. Ter. Eun. 4. 3. 13.

Hau obſecro, mea Pythias, quid iſtuc nam monſtri fuit?

Hau hau. Ter. Adel. 3. 238. Hau hau, mi homo, ſanusne es? al. AU. q. V.

HAUD, [*ἤ, ἔκ, ἔκχι*] Adv. negandi, ſignificat Non. Cic. pro Cluent. 165. Haud hæres eſt Cluentius. Ter. And. 1. 1. 13. Haud muto factum.

Ubi Donatus, Haud muto factum, Non me poenitet facti.
 Haud ab re. Liv. 8. 11. pr. Haud ab re duxi verbis quoque ipsis, ut tradita nuncupataque sunt, referre.
 Haud alias. Tacit. 15. Ann. 46. 2.
 Haud auspicato huc me appuli. Ter. And. 4. 6. 12.
 Haud commodi ei est, Nihil illi prodest. Plaut. Catin. 2. 2. 26.
 Nam peculi probam nihil habere addecet
 Clam virum: & quæ habet partum, ei haud commodi est.
 Haud fane commodus. Ter. Adel. 5. 2. 8.
 Edepol comissatorem haud fane commodum,
 Præfertim Ctesiphoni.
 Haud confimili ingenio est, atque. Plaut. Bacch. 3. 3. 50.
 Haud consuetudine, Non quidem ut solebas. Plaut. Trin. 2. 2. 83.
 Haud diu est. Ter. Eun. 2. 3. 67.
 Sed istam Thaidem non sciivi nobis vicinam. p. haud diu est.
 Haud fane difficilis. Cic. de Senect. 4. Rem haud fane, Scipio & Læli, difficilem admirari videmini.
 Haud dubie. Liv. 3. 24. pr. Quæstores M. Volscio, quod falsus haud dubie testis in Cæsonem extitisset, diem dixerunt.
 Haud dudum: i. e. Non ita pridem. Plaut. Perf. 4. 3. 29.
 Haud dum. V. infra separatim.
 Haud erat fane, quod quisquam ratione ac doctrina requireret. Cic. 3. Tusc. pr. Al. Rationem ac doctrinam.
 Haud faciam. Ter. Heaut. 3. 1. 7.
 Haud faciam, nam quam potero adjutabo senem.
 Haud facile. Cic. de Senect. 55. Quo quidem me proficiscentem haud fane quis facile retraxerit. Juven. 3. Sat. 164.
 Haud ferme. Ter. And. 3. 1. 2.
 Fidelem haud ferme mulieri invenias virum. Plaut. Pœn. 4. 2. 36.
 Haud gravate. Plaut. Rud. 2. 3. 77.
 Haud immerito. Plin. lib. 11. cap. 37. Desfluere palpebras haud immerito venere abundantibus tradunt.
 Haud impurus. V. infra, Haud malus.
 Haud invito. Ter. Hec. 3. 5. 32.
 Pamphile, ad aures haud invito sermo mihi accessit tuus. i. e. Lubens audi vi te loquentem.
 Haud ita decet: i. e. inquit Donatus, Non usque adeo decet, & est confirmatio. Ter. Hec. 2. 2. 10.
 Haud ita multum. Liv. 29. 38. extr. Haud ita multum progressus a mari, tumulos proximos ceperat.
 Haud magni pretii. Plaut. Stich. 1. 3. 81.
 Ecastor auctionem facit haud magni pretii.
 Haud malus. Plaut. Rud. prol. 35. Ter. Eun. 2. 2. 3.
 Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc, atque ordinis, Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona. Ubi Donatus, Non dixit prodigum; quia hoc ipsum probat: sed non avaram non improbum, & sic laudamus eos, in quibus nihil est quod magnopere efferamus.
 Haud minus. Liv. 2. 60. Plaut. Trin. 3. 2. 95.
 Haud mora: intelligitur verbum Fit, quod raro exprimitur. Virg. 10. Æn. 153. — haud fit mora, Tarchon Jungit opes, frædusque ferit.
 Haud nihil, pro Non parum. Ter. Eun. 4. 2. 32.
 — certe extrema linea
 Amare, haud nihil est.
 Haud nihil ambigam. Liv. 1. 3. pr. Haud nihil ambigam (quis enim rem tam veterem pro certo affirmet?) hiccine fuerit Afranius, an major, &c.
 Haud parum opportunum. Liv. 27. 20. Consilio in cetera exequenda belli haud parum opportuni.
 Haud paulo melior. Cic. 2. Fam. 6.
 Haud paulo plus, i. e. Longe plus. Cic. 7. Fam. 1. Quod si tu per eos dies operam dedisti Protogeni tuo: dum modo is tibi quidvis potius, quam orationes meas legerit: næ tu haud paulo plus, quam quisquam nostrum, delectationis habuisti.
 Haud perinde, quam. Tacit. 2. Ann. 5. Suum militem haud perinde vulneribus, quam spatii itinerum, damno armorum affici.
 Haud potuit melius fieri. Ter. Adel. 3. 1. 8.
 E re nata melius fieri haud potuit, quam factum est hera.
 V. E præp
 Haud procul abfuit quin. Liv. 5. 4. extr. Res repetentes legatos nostros, haud procul abfuit quin violarent.
 Haud promeruit quamobrem. Plaut. Amph. 5. 2. 12.
 Haud quicquam magis est quod cupiam. Plaut. Curc. 1. 3. 15.
 Haud scio an. Ter. Heaut. 4. 4. 25. Idem Adel. 4. 5. 33. Cic. de Amicit. 51. Est enim amicitia, &c. qua quidem haud scio an excepta sapientia, quicquam melius homini sit a diis immortalibus datum. Cic. 9. Fam. 15. &c.
 Magnum est quoddam opus, atque haud scio an de humanis operibus longe maximum. Ex Cicerone, vide in scio. Sed hic videri posset legendum, Annon, ut apud Lactant. cum Nescio, vide nescio. Sed Haud scio, an recte ea virtus Frugalitas appellari possit. ex Cic. 3. Tusc. Vide in frugalitas. Non videtur affirmare. H. St. Nisi me fallit, promiscue Cic. An & Annon hoc modo usurpat
 Haud fecus, quam. Liv. lib. 2. 41. extr. Id vero haud fecus, quam præsentem mercedem regni, aspernata plebes.
 Haud fecus ac. Virg. 3. Æn. 236.
 Haud sic decet. Ter. Eun. 5. 9. 35. Idem Adel. 3. 4. 8.
 Ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent.
 Haud similis. Ter. Eun. 2. 3. 21. Haud similis virgo est virginum nostrarum.
 Haud finit. Ter. And. 3. 5. 18.
 Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulcisci finit.
 Haud stulte fapis. Ter. Heaut. 2. 3. 81.
 Vis amare, vis potiri: vis, quod des illi, effici:
 Tuum esse in potiundo periculum non vis: haud stulte fapis.
 Haud vereor. Ter. And. 1. 5. 42. Haud vereor, si in te solo sit situm.
 Haud vidi magis. Plaut. Amph. 2. 2. 47. Capt. 3. 4. 29. De hac phrasi, V. Muret. Var. Lectt. 17. 16.
 Haudum, Idem ac Nondum. Liv. 2. 52. Patris Agrippæ favor haudum exoleverat. Idem 10. 6. Samnitum haudum fœderis novi poenitebat.

Idem 22. 12. Hannibal constantiam Fabii haudum expertus. conf. Idem 10. 25. & 28. 2.
 HAUDQUAQUAM, [ὅχι μὴ] pro Nequaquam. Liv. 28. 6. Haudquaquam ad spem eventus respondit. Cic. 2. de Orat. 143. Haudquaquam id est difficile Craffo. Idem de Univerf. 35. Haudquaquam boni est, ratione vincit velle dissolvere. Tacit. 2. Hist. 66. 1. Haudquaquam fractus animus.
 HAVEO. V. AVEO.
 HAURIO, fi, stum, [ὄρουμαι, ἀντλάω] ire. Proprie est Extrahere humorem & educere ex profundo aliquo loco.
 Haufurum absque t, pro Hausturum, apud Virg. legitur 4. Æn. 383.
 Spero equidem mediis, siquid pia numina possunt,
 Supplicia haufurum scopulis. V. Non. 4. 230.
 Haurivi & Hauritum, lectum est. Varr. ad Cic. apud Priscian. lib. 10. fol. 133. a. Aldi: Quum inde haurierint, pro Hauriverint. Apul. lib. 2. de Asin. pag. 121. Laguna facilis hauritum. Idem in 3. pag. 139. Haurito plusculo uncto, corporis mei membris perficui. Idem in 6. pag. 178. Rorem rigentem hauritum ista confestim deserto urnula.
 Haurire fontes. Lucret. lib. 1. 926.
 — juvat integros accedere fontes,
 Atque haurire, &c. i. e. Juvat materiam hæcenus intactam, & quam ante me nullus omnino attigit, describere.
 Haurire, Vacuare. Lucil. lib. 30.
 Quantum haurire animus musarum & fortia gestit. Nonius.
 Haurire, pro Accipere dixit Virg. 1. Æn. 742. Auctore Servio,
 — ille impiger hausit
 Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. [Immo pro Exhaustum]
 Animo haurire, pro Accipere, vel Audire. Virg. 12. Æn. 26.
 — simul hæc animo hauri. i. e. Omni attentione percipere, inquit Servius.
 Auribus haurire vocem alterius. Virg. 4. Æn. 359.
 — vocemque his auribus hausit.
 Cælum hausit. Virg. 10. Æn. 899. — ut auras
 Suspiciens hausit cælum, mentemque recepit. h. e. Aerem.
 Servius.
 Artes haurire domo, Arceffere. Cic. de Clar. Orat. 332. Nec enim decet te ornatum huberrimis artibus, quas quum domo haurire non posses, arceffivisti ex urbe ea, &c. Sic haurire studia. Idem 1. de Orat. 12. Ceterarum artium studia fere reconditis atque abditis e fontibus hauriuntur.
 Calamitatem haurire. Cic. pro Domo 30. Si utile Reipub. fuit haurire me unum pro omnibus illam indignissimam calamitatem: etiam hoc utile sit, quorum id scelere conflatum sit, me occultare & tacere. i. e. Devorare & concoquere, hoc est perferre. Sic 1. Tusc. 86.
 Cibos haurire, pro Sorbere & devorare. Columel. lib. 8. cap. 17. Nam quia dentibus carent, aut lambunt cibos, aut integros hauriunt: mandere quidem non possunt.
 Cogitatione haurire omnia. Cic. 11. Philipp. 10. Quem gurgitem? quam voraginem? quid eum non forbere animo, quid non haurire cogitatione, cujus sanguinem non bibere censetis?
 Corda pavor haurit, Defatigat. Virg. 3. Georg. 105.
 — exultantiaque haurit
 Corda pavor pulsans.
 Dolorem haurire. Cic. pro M. Coel. 59. Vidi enim, vidi, & illum hausit dolorem vel acerbissimum in vita, quum Q. Metellus abstraheretur e sinu gremioque patriæ.
 Dona noctis haurire. h. e. Somnum quem nox affert. Sil. lib. 7.
 Femur hausit aduncos rostro. Ovid. 8. Met. 371.
 Flamma multos hausit. Liv. 30. 5. extr.
 Gaudium auribus haurire. Liv. 27. 51. pr.
 Imaginem haurire, pro Animo concipere. Plin. lib. 7. cap. 12.
 Incendium hausit opus. Liv. lib. 5. 7. pr. Tam longi temporis opus incendium hausit. i. e. Consumpsit.
 Jugulum haurire, pro Confodere. Tacit. 1. Hist. 41. 4. conf. Drakenb. ad Sil. 5. 524.
 Laborem haurire ex re aliqua. Hor. 1. Serm. 2. 79.
 Latus haurire alicujus: Confodere & vulnerare. Virg. 10. Æn. 314.
 Per tunicam squalentem auro, latus haurit apertum.
 Laudes haurire. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se haufurum intelligit laudes suas, e quo sit leviter aspersus.
 Lucem haurire. Virg. 2. Georg. 340. significat Nasci.
 Luctum haurire. Cic. pro Sext. 63. Luctum nos hausimus majorem, dolorem ille animi non minorem.
 Oculis haurire aliquid. Virg. 4. Æn. 661.
 Opes urbis profunda mente hauserat, Prædam suam putarat. Claud. de Bell. Get. 86.
 Opes patrias haurire, Absumere. Martial. lib. 9. 86.
 Pavor haurit corda. i. e. Ferit. Virg. 3. Georg. 105. Servius.
 Pectora ferro hausit. Ovid. 8. Met. 440. conf. Liv. 7. 10. extr.
 Poculum haurire. Liv. 30. 15. Nec locuta est ferocius, quam acceptum poculum, nullo trepidationis signo dato, impavide hausit.
 Potionem haurire mulsi. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Sanguinis multum hausimus. Curt. 4. 14. 17.
 Solidos cervos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14. Megasthenes scribit in India serpentes in tantam magnitudinem adolefcere, ut solidos hauriant cervos taurosque.
 Supplicia haurire, Luere. Virg. 4. Æn. 383.
 Voluptates haurire, Avidè sumere. Cic. 5. Tusc. 16. Quoque affluentius voluptates undique hauriat, eo gravius ardentiusque sitiente.
 Turbari, & hauriri. Tacit. 2. Ann. 8. Batavique in parte ea dum insultant aquis, artemque nandi ostentant, turbati, & quidam hausiti sunt. i. e. Aquis absorpti.
 Haurire a. Cic. 1. Acad. 7. Ut ea a fontibus potius hauriant, quam rivulos confectentur.
 Haurire de fœce. V. FÆX.
 Haurire e fonte. Cic. 1. Off. 6. Non ut interpretes, sed ut solemus, e fontibus eorum, judicio arbitrioque nostro, quantum, quoque modo videbitur, hauriemus. Idem 2. de Divin. 31. Qui quum aquam videret ex puteo haustam, terræ motum dixit futurum.
 Haurit ex ærario sumptum, suppeditat a sociis. Cic. 2. de Lege Agr. 12.
 Haurire

Haurire ex parvo. Hor. 1. Serm. 1. 52.

HAURIENS, entis. Partic. Tacit. 16. Ann. 18. 1. Sua haurientes.

HAUSTUS, a, um. Partic. [ἡυσημένος, ἡυσημένος] Cic. 2. de Divin. 16. Ex divinitate, unde animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus. Naves haustæ mari. Liv. 33. 41. Multæ naves ejectæ, multæ ita haustæ mari, ut nemo in terram enaverit. Tacit. 2. Ann. 24. 2.

Arbores haustæ in profundum. Liv. 30. 38. i. e. Absorptæ labe terræ. Igni haustus. Tacit. 12. Ann. 58. Eodem oratore Bononiensi Coloniz, igni haustæ, subventum. i. e. Incendio consumptæ.

Amor haustus. Stat. 1. Achil. 304.

Aqua hausta duabus palmis. Ovid. 2. Fast. 294.

Batavi hausti. scil. Aqua. Tacit. 2. Ann. 8. 3.

Humor avide haustus. Curt. 7. 5. 8.

Urbes haustæ. Plin. 36. 15.

HAURITUS, ūs. m. Apul. 2. Met. Lagena facilis hauritu. V. in ipso verbo. HAURITOR, ōris. m. Pet. Chrysol. Serm. 86. Hierosolymitanus fons abundat cum impellit Angelus, non cum sitit hauritor.

HAURITORIUM, i. n. Vas quo hauritur. Gloss. Vet. Hauritorium, αὐτλητήριον, αὐτλητήριον.

HAUSTUS, ūs. m. [ἡυσις, ῥέθυμις] Sorbitio, &eductio aquæ ex aliquo loco. Columel. lib. 1. Si deerit fluens unda, putealis quærat in vicino aqua: quæ non sit haustus profundus. h. e. Quæ non e profundo puteo hauriatur & extrahatur. Ovid. 7. Met. 456.

— Bacchi tibi fumimus haustus. Idem 6. Met. 356. Haustus aquæ mihi nectar erit. Cic. pro Cæcin. 74. Aquæ ductus, haustus, &c.

Haustum lucis illo regerit luna, unde accepit. Plin. lib. 2. cap. 9.

Haustum facere, pro Potare, invenitur apud veteres, teste Perotto.

Ætherei haustus. i. e. Divini spiritus. Virg. 4. Georg. 220.

Exiguus haustibus bibere. Ovid. 3. Fast. 274.

HAUSTOR, ōris. m. Firmicus lib. 8. cap. 29. Si autem Saturnus ei testimonium perhibuerit, aquarum reddet haustores, & qui ex tali artificio vivant.

Haustor aquæ, Bibitor seu potator aquæ. Lucan. lib. 9. 591.

HAUSTRUM, i. n. [αὐστριον] Haustra proprie dicuntur Rotarum cadi, inquit Nonius 1. 43. ab Hauriendo. Lucet. lib. 5. 317.

Ut fluvios versare rotas, atque haustra videmus. Budæus interpretatur Aquariam rotam, vel tympanum. V. Barth. Advers. 1. 1. vel Lex. Pitifc.

H E

I. E. Heredibus.

HEAUTONTIMORŪMĒNOS, [ἡαυτοντιμωρέμενος] Nomen Comædiæ Terentianæ: ex ἡαυτὸν & τιμωρέμενος, compositum, quod est, Seipsum ex cruciare. Inducitur enim senex Menedemus, quod filium Cliniam sua dritia in militiam proficisci compulerit, valde seipsum ex crucians. Meminit Cic. 3. Tusc. 27. & Hor. 1. Serm. 2. 19.

HEBDOMAS, ādis. & HEBDOMADA, æ. f. [ἑβδομάς] Spatium septem dierum, Septimana. Cic. 16. Fam. 9. Symphoniam Lyfonis velim vittas: ne in quartam hebdomadam incidere. Al. Hebdomadam.

Hebdomas, non solum de Diebus dicitur, sed etiam de Annis, & quibuscunque rebus, quæ septenario numero comprehenduntur. Gell. 3. 10. extr. Tum ibi addit, se quoque jam duodecimam annorum hebdomadam ingressum esse, & ad eum diem septuaginta librorum hebdomadas conscripisse. Perottus.

Hebdomas operum mirabilium Aufonio sunt 7. decantata miracula. V. Scalig. Aufon. Lect. 1. 4. pr.

Hebdomadam, Gell. 3. 10. dixit de Critico Medicorum die. V. Gronov. conf. Isidor. 5. 32. & Cic. 16. Fam. 9. cum Interpr. [Difficulus tamen mihi persuadeo, vel Ciceronem, vel Varronem, cujus verba adducit Gellius, pro Græca Latinam terminationem usurpasse, quippe cum uterque Græcæ Linguae in primis peritus fuerit, & Græca Latinis inculcare assuetus. Quare quod in nonnullis codicibus ea lectio hæsit, videtur ex sequioris ævi consuetudine tractum, quam Isidorus plerumque sequitur.]

HEBDOMADALIS, e. Adj. Sidon. 9. Epist. 3. Ecclesiastica dedicata festis hebdomadalibus.

HEBDOMARIUS, i. m. [ἑβδομαριος] dicebatur Is qui per vices septimanatim cubiculum Imperatoris custodiebat. V. Meurf. & Cang. in Gloss. Græco barb.

HEBDOMATICUS, Adj. unde, Hebdomatici anni. V. ANDRODAS. [ἑβρ, [ἡβρ] dicitur a poetis Junonis filia sine patre. Nam quum grande convivium Apollo in domo patris Jovis, Junoni novercæ parasset, & ipsa avide lactucas comedisset agrestes, factum est ut ex illis grava fieret, quum usque in id tempus sterilis fuisset, peperitque Heben: quæ quia formosa erat, ab ipso Jove pincerna constituta est, & dea juventutis dicta. Quæ deinde quum in deorum convivio pocula ministraret, & casu in terram caderet, vestesque sublevarentur, ita ut pudenda diis monstraret, indignatus Jupiter, eam ab officio amovit, & ejus loco Ganymedem rapiens substituit: postremo Herculi in deos relato, uxor data est. Ex Servio.

Junonia Hebe. Valer. 8. Argon. 131. conf. Ovid. 9. Met. 400.

EBENUS, i. f. & HEBENUM, i. n. [ἑβειος] Arbor est in India atque Æthiopia nascens: quumvis scribat Virg. 2. Georg. 116.

— fola India nigrum

Fert hebenum. Ubi Servius, Atqui & in Ægypto nascitur: sed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus. Sane & hæc Hebenus & hoc Hebenum dicitur. Lucan. lib. 10. 117.

— hebenus Mareotica vastos

Non operit postes. Hebenus autem Arbor est, quæ cæsa durefcit in lapidem. Hactenus Servius. V. Plin. lib. 12. cap. 4. & 6. 30. Scribitur & sine aspiratione Ebenus.

EBES, etis. c. [ἄμβλος, ἄμβλος, αὐαυρὸς] Quod est retusi acuminis, auctore Festo. Cic. 2. Acad. Quid lunæ, quæ lineamenta sunt? potestne dicere, cuius & nascens, alias hebetiora, alias acutiora videantur cornua? Hic Cicero Hebeti opposuit Acutum. pro Obscuro aut Obscuro, auctore Nonio 2. 408.

Gladii hebetes. Ovid. 3. de Arte Am. 589.

Tela leviora & hebetiora. Cic. de Arusp. Resp. 2.

Hebes, per translationem, pro Tardi ingenii. Cic. 2. de Divin. 103.

Videsne Epicurum, quem hebetem & rudem dicere solent Stoici? Hebes æque ac pecus. Cic. 1. de Divin. 45.

Acutus & Hebes, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. Formosus, an deformis: velox, an tardus: acutus, an hebetior: memor, an obliviosus, &c.

Hebetes & indociles. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Hebes & Odoratus, contraria. Plin. lib. 21. cap. 11. Unum hebes,

alterum odoratum.

Acies oculorum hebes. Cic. 4. de Finib. 65. Hebes acies est cuiuspiam

oculorum, corpore alius languescit.

Aquæ hebetes. Plin. lib. 9. cap. 57. Decedentibus fluviis in cavernis aquas hebetes remanere. Ubi ex vetusto codice sic legitur, Pileum genera etiamnum a Theophrasto mira produntur circa Babylonis rigua, decedentibus fluviis, in cavernis aquas habentibus remanere. ut & Hard. edidit.

Aures hebetiores. Cic. pro Planc. 66. Sensi Pop. Rom. aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere.

Cor hebes. Lucret. lib. 4. 51.

Caro hebes & cruenta. i. e. Mollis. Celf. 7. 6.

Dolor hebes. Cic. 8. Att. 3. Nullus apertus privatorum dolor, bonorum autem esset aliquis, sed hebes, ut solet.

Ictus hebes. Ovid. 12. Met. 85.

Ingenium hebes. Cic. 2. de Nat. Deor. 17. Hebetiora ut sint hominum ingenia propter cæli plenioram naturam.

Lux hebes. Avien. Arat. 455.

Oculus hebes. Plin. lib. 11. cap. 26.

Os hebes est, positæque movent fastidia mensæ. Ovid. 1. de Pont. 10. 7.

Rhetorica forensis hebes. Cic. 2. de Fin. 67.

Sensus hebes. Cic. 1. Acad. 31.

Spondeus hebes, & tardus. Cic. in Orat. 219. Ne spondeus quidem funditus est repudiendus: etsi quod est e longis duabus, hebetior videtur & tardior; habet tamen stabilem quandam & non expertem dignitatis gradum.

Hebes ad. Cic. 8. Fam. 13. Neque hebes ad id quod melius sit intelligendum.

Hebes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 248. Aliud est enim esse artificem ejusdem generis, atque artis, aliud in communi vita & vulgari hominum consuetudine non hebetem nec rudem.

Hebes gustu. Columel. lib. 3. cap. 2.

Hebetem reddere aliquem. Cic. 9. Att. 20. Tu quæso cogita quid deinde: nam me hebetem molestiæ reddiderunt. h. e. Lentum & tardum, ac languidum.

Superl. Plin. 9. 30. Tanta solertia animalium hebetissimis quoque est.

HEBEO, [ἄμβλονομαι] ēre. Hebetem esse. Liv. 23. 45. Nunc ne ferum hebet? an dextere torpent? Verba sunt Annibalis suos increpantis.

Otio torpere, ut Tacit. Germ. 15. 2. Ipsi hebent.

Iræ hebent. Stat. 11. Theb. 386.

Sanguis gelidus hebet. Virg. 5. Æn. 396.

HEBESCO, [ἄμβλονομαι, ἀμωδερμαι] ēre. ab Hebeo, significat Hebetiorem fieri. Cic. 1. Tusc. 73. Mentis acies seipsam intuens, nonnunquam hebescit. i. e. Desidiofior & remissior fit.

Hebescit acies auctoritatis. Cic. in 1. Catil. 4. Num unum diem postea L. Saturninum Tribunum plebis, & C. Servilium prætorem mors a Reipub. poena remorata est? at nos vicesimum jam diem patimur hebescere aciem horum auctoritatis.

Hebescere & languere in otio. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet nostrum otium, qui in eo non modo nosmetipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam ut plurimis profimus, enititur?

HEBETESCO, ēre. Hebetari. Plin. lib. 28. cap. 7. Sed præter illa certum est, &c. aciem in cultis tonforum hebetescere. [Nisi forte Hebescere legendum est.]

HEBETO, [ἄμβλονομαι, ἀμωδερμαι] āre. Obtundere. Liv. 37. 41. pr. Et humor, toto fere gravi armatu, nihil gladios aut pila hebetabat. Idem 8. 10. Cum haitas heberassent.

Aciem ferri hebetare. V. ACIES.

Artus terreni mentem hebetant. Virg. 6. Æn. 732.

Cura tristitiæ hebetatur vino. Plin. lib. 23. cap. 1.

Dentem hebetare herbis & carmine. Sil. lib. 8.

Flammas hebetare. Ovid. 7. Met. 210.

Flatus hebetatus. V. Flatus, in FLO.

Fulgur speculorum hebetatur. Plin. lib. 7. cap. 15.

Lunam convenit umbra terræ hebetari. Plin. lib. 2. cap. 13.

Nervos prisci roboris hebetari. Valer. Maxim. lib. 7. cap. 2. de Q. Metello.

Oculos hebetat alium. Plin. lib. 20. cap. 6.

Oculos hebetari a bulbis putat Diocles. Plin. lib. 20. cap. 9.

Oleum hebetat venena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4. & 8.

Hebetare, pro Hebere usurpasse videtur Cic. 4. Att. 16. Locus ille animi nostri, ubi hebetabat stomachus olim, concaluit. subaudi, Ut digerat multo cruda facilius: h. e. Ubi prius languebat, & viribus coëtricibus non optime fungebatur. In emendationibus tamen codicibus ex vetusto exemplari legitur, Stomachus ubi habitabat olim. Al. Concaluit, ut & apud Non. 2. 164. ubi tamen Mercer. quod miror, Concaluit retinuit. V. not. Victorii & Lambin.

HEBERTATUS, a, um. Adj. ut, Corpore hebetato. Suet. Claud. cap. 2.

Germanis hebetatis parumper. Ammian. 27. 2.

Tela hebetata. Sil. 16.

Vires reipublicæ hebetatæ. Justin. 6. 8. 2.

HEBERTATIO, ōnis. f. [ἄμβλυνσις] Plin. lib. 28. cap. 6. Medetur & lumborum dolori, oculorum hebetationi, mente captis, & melancholicis.

HEBERTATOR, ōris. m. Apud Apul.

HEBERTATRIX, icis. f. [ἄμβλυνσις] ut, Hebetatrix umbra terræ, Qua hebetatur seu obliuatur Luna. Plin. lib. 2. cap. 13.

HEBERTUDO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 14. Hebetudo sensuum.

HEBO, ōnis. m. [ἡβων] i. e. Sol. extitare dicitur in Vet. Inscript. & apud Macrob.

HEBRAEUS, i. m. [ἑβραϊος] dicitur Judæus. V. dictionarium Hebraicorum nominum.

Liquores Hebraei. Stat. lib. 5. Silv. 1. 213. Puto Balsamum intelligi. Arat.

2. 924. Hebræo sermone locutus. Tacit. 5. Hist. 2. 6. Terra Hebrææ.

HEBRAICUS, a, um. Adj. [ἑβραϊκός] ut, Plebes Hebraicæ. Alcim. 5. 544. & 564.

HERAICE, Adv. [*Ἡραϊκή*] Lactant. 4. 7. extr.
HEBRUS, i. m. [*Ἑβρὸς*] Thraciæ fluvius est, in quem Orphei caput projectum fuit, quum Cicones eum interfecissent. Ovid. 2. Met. 257.
 Membra jacent diversa locis: caput Hebre, lyramque
 Excipis. Martian. lib. 6. Hebrum (inquit) Odrysia nives complent, qui inter diversos Barbaros fluens, etiam Ciconas perluit. Hebrus hodie *Mariza*. Hic ab OEagro flumine ortum habet: unde OEagrius dictus. Virg. 4. Georg. 463. Habet arenas ex quibus colligitur aurum. Arenosus Hebrus. Ovid. 3. Fast. 737.
 Celer Hebrus. V. CELER.
 Fluvialis Hebrus. Sen. Med. 8.
 Volucer Hebrus. Virg. 1. Æn. 321. [Servius negat huic flumini id convenire epitheton, unde Huetius in Huetianis, probabili conjectura, Euris reponit. Pro recepta tamen lectione facere videtur illud Phædri in Prol. lib. 3. de Orpheo,
 Hebrique tenuit impetus dulci mora.
HEBRUS, Nomen adolescentis Liparæi, quem amavit Neobule. Hor. 3. Carm. 12. 6.

H E C

HECÆLE, [*Ἑκάλη*] Nomen pauperrimæ feminæ, apud Ovid. de Rem. Amor. 747.
 Cur nemo est Hecalen, nulla est quæ ceperit Irum?
 Nemo quod alter egens, altera pauper erat. conf. Apul. 1. de Aur. Afri. Plin. 22. 22. Petron. cap. 105. Barth. ad Theb. Stat. 2. 582. & Bentl. ad Fragm. Callimachi p. 314.
HECAMEDA, V. ECAMEDA.
HECÆTEUS, i. m. Sculptor apud Plin. 33. 12. & 34. 8.
HECÆTE, [*Ἑκάτη*] ponitur pro Diana, sive Luna, seu Proserpina. Unde Virg. 4. Æn. 511.
 Tergeminamque Hecaten, &c. Rursum 6. Æn. 247.
 Voce vocans Hecaten, caloque Ereboque potentem. Ubi dicit Servius, Hecate pro Proserpina dicta est: aut quod centum victimis placetur: aut quod centum annos errare faciat infepultos. Hæc Servius, ut ait Tortellius. Paulo tamen aliter Serv. ad loc. prior.
 Perfeis Hecate. Ovid. 7. Met. 174.
 Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras. Perseida vocat, h. e. Perseæ filiam, sive ille Solis filius, & Ætæ frater fuit, ut lib. 5. tradit Diodorus: sive Crei potius, & Eurybiæ, Titanici generis, ut Hesiodo placet in Theogonia.
 Triformis Hecate. Sen. Med. 1.
 Solem ferunt (ait Diodorus Sic. lib. 5. cap. 3.) duos procreasse pueros, Ætam & Perfen: Ætas in Colcho regnavit, in Taurica Perfes, crudeles ambo efferrique. Ex Perfe Hecate orta est, superans audacia immanitateque patrem, ut quæ cruciatu hominum læta, eos pro feris petere sagittis consueverit. Sed & ad venena mortifera conficienda summum studium operamque impendens, prima aconitum invenit, vim naturamque cujusque veneni in cibis quos advenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum veneno patrem sustulit: deinde regno assumpto, templum statuit Dianæ, cui præternavigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Ætæ, genuitque liberos tres, Circe, Medeam, Ægialium.
 Hecate altera, ex Asteria Latonæ sorore & Perseo Titane nata, cui Jupiter elementa subiecit, & cælo ereboque potentem fecit, ut canit Maro. Unde & Hecate dicta est, ut discimus ex Hesiodo. Virg. 4. Æn. 609.
 Ter centum tonat ore deos. Ut dicat Hecaten a faga ter invocatum, quam per centum deos obscure quidem, verum peritissime designavit, ad amplissimam deæ potestatem, & nominis rationem simul alludens. Id ab *ἑκατόν* trahitur: id est Centum. Ternarius porro numerus in hujusmodi sacris adhibebatur ex ritu, ut ex Homero, Nasone, Tibullo, Papinio colligitur & Porphyrius in Responsis abunde differit. Nec obest quod a poeta statim subjicitur,
 Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ. Nam sui moris est, ut etiam Macrobius observavit, in quibus non convenit inter doctos, utramque sententiam complecti. Notat diversas in Hecate opiniones: & eam quam superius attulimus, & illorum qui cum Junone conjungunt: ut sit eadem Juno, Diana, & Proserpina, ex quibus Hecate, ut est apud Lucanum, commune numen, efficiatur. Idcirco ne alterutrum poeta damnaret, utrumque dixit. Ex Parrhasio in Claudian.

Hecaten Nocte genitam canit Bacchylides: Jove & Asterie Musæus: eodem & Cerere matre Orpheus. Pherecydes Aristæi Pæonis filiam tradit. Eadem Perseis appellatur a patre. Apollonius lib. 4. Argonauticôn.
 Noctivagæ testor Perseidos orgia divæ. Papinius in evocatione manium ex persona Tiresiæ, 4. Theb. 482.

— tu separe cœtu

Elysios Perseæ pios, virgaque potenti
 Nubilis Arcas agat. Ubi Persei quoque legi potest vocativo casu, ut Inachi, Phylli, Amarylli. Ex eodem Parrhasio.

Perseia Hecate, a patre. Valer. 6. Argon. 494
 Hecaten triplex caput habere fingit Orpheus in Argon. dextrum equi, sinistrum canis, medium hominis, & quidem rustici. Ovid. 1. Fast. 141.
 Ora vides Hecates in treis vergentia partes. Alcámenes omnium primus Hecates triforme signum fecit. Id Athenis videbatur juxta Victoriæ statuam, quam, quod alis carebat, implumem vocabant, ut docet Pausanias in Corinth. pag. 72. Wech.

Hecate canes immolabantur, ut Mimorum poeta scribit Sophron. De Hecate vide multa apud Cælium Ant. Lect. 20. 6.

HECATEÏUS, a, um. Adj. [*Ἑκατεῖος*] ut, Carmina Hecateia. Ovid. 14. Met. 44.

HECATEÏS, idos vel idis. f. Ovid. 6. Met. 139.

Postea discens succis Hecateidos herbæ,

Sparfit, &c. Sunt qui hoc nomine Herbas omnes venenosas intelligant, utpote quibus utebatur Hecate, mulier venefica. Sic & Medeides herbæ dicuntur. Ovid. 2. de Arte Am. 101. At Cælius lib. 11. cap. 21. & alii putant Aconitum significari, cujus inventrix fuerit Hecate mater Medææ. V. in HECATE.

HECATON, [*ἑκατόν*] Latine Centum dicitur. Inde per compositionem deducuntur nomina complura, ut

HECATOMBE, es. f. [*ἑκατόμβη*] Sacrificii genus, in quo ritus hic servabatur, ut centenæ sui generis mactarentur victimæ. Jul. Capitol.

Balb. cap. 11. Tantum sane lætitiæ in Balbino, qui plus timebat, ut Hecatomben faceret. quod tale sacrificium est: Centum aræ uno loco confruuntur ex cæspite: ad eas centum suæ, centum oves mactabantur. Jam si imperatoris sacrificium sit, centum oves, centum aquilæ, & cetera hujusmodi animalia feriuntur: quod quidem Græci quondam fecisse dicuntur, quum pestilentia laborarent. Vel a numero victimarum, vel quia centum Peloponnesi urbes faciebant, & a numero sacrificantium composita est dictio. Juven. 12. Sat. 101.

— existunt qui promittant hecatomben. A Laconibus primo inventam fuisse dicunt. V. Alex. ab Alex. 3. 22. & Cæl. Rhod. 20. 6. conf. item Lex. Pitisc.

Hecatombe, Satura quædam Varronis inscripta fuit, in qua de sacrificiis agebat, sumptuosaque sacra reprehendebat, verumque sacrificium esse puræ & integræ mentis preces docebat. Turneb.

HECATOMPHONIA, orum. n. pl. [*ἑκατόμφονια*] Sacra a Messeniis instituta, cum quis centum hostes in pugna occidisset. Pausan. in Messenicis pag. 129. Wech.

HECATOMPOS, ôdis. m. [*ἑκατόμπος*] Piscis centipes. Plin. 13. 43.

HECATONPŸLOS, [*ἑκατόνπυλος*] Urbs est Parthorum, regni caput. Plin. lib. 6. cap. 15. A centum portis dicitur. nam *πύλη*, porta dicitur. Ita etiam dicuntur Thebæ. Ammian. 22. 16.

HECATONTARCHUS, [*ἑκατόνταρχος*] Latine Centurio. q. V.

HECATONCHĪROS, [*ἑκατόνχαιρος*] Centimanus: qualis ille, quem dii Briareum, homines autem Ægeonem appellant, ut ait Homerus.

HECTA, æ. [*ἥδεν, ἡδέν*] ab Hio, hias dicitur, quasi Hieta; Res minimi pretii, tanquam hiatus & oscitatio hominis. Item Pustula, quæ in coquendo pane solet assurgere, quod sit quasi panis hiatus: a quo Res minimi pretii Hecta vocatur. Pomponius, Hic homo hectæ me facit, & multibulum vocat. Hoc est parvi me facit. Perottus

HECTĪCR, es, sive **HECTICA**, æ. f. [*ἡκτική*] Species febris leviter offibus inhærens, ut vix sentiatu donec paulatim corpus absumat, quasi dicas Habitualement, ab *ἔχω* ductum est. Hermolaus in Plin. Hectici, & Febris hectica, non a consuetudine, ut imperiti credunt, & ob id Ethicam barbare pronuntiant, sed ab Habitu nomen habet. hæc non in humore tantum atque spiritu, sed in ipsis plane coit & inolefcit offibus.
HECTĪCUS, a, um. Adj. [*ἡκτικός*] ut, Febris hectica, Homo hecticus, apud Medicos.

HECTOR, ôris. m. [*Ἑκτωρ*] Priami & Hecubæ filius ab Achille interfectus. Virg. 1. Æn. 277.
 Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros:
 Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Ovid. 1. de Arte Am. 441.

Hectora donabat Priamo prece motus Achilles. Dictus, ut scribit Plato, ab *ἔχω*, defendo: quod urbem contra hostium imperum tenuerit, patriamque servavit.

Homocida Hector. Hor. Epod. 17. 12.

HECTÖRRUS, a, um. Adj. possess. [*Ἑκτορείος*] ut, Gens Hectorea, Quæ ab Hectore duxit originem.

Conjux Hectorea. Virg. 3. Æn. 488.

Corpus Hectoreum. Idem 2. Æn. 543.

HECÜBA, æ. f. [*Ἑκύβη*] Uxor regis Priami, quam Homerus filiam Dymantis dixit, idque sensisse videtur Ovid. 13. Met. 575.
 Ergo aliis latrasse Dymantida flebile visum est. Euripides vero non Dymantis, sed Cissei filiam Thracum regis esse dixit: quem sequutus est Virg. 10. Æn. 704.

— & face prægnans

Cisseis regina Parin creat. Quia prægnans somniaverat se accensam facem parere, quæ patriam totam inflammaret. Ideo porro in canem conversa fingitur Hecuba, quod quum post everfam Trojam captiva a Græcis duceretur, & Polydori corpus in mare præcipitatum agnovisset, seque in maria præcipitare vellet, nimio dolore inaniter Græcis conviciaretur. Hæc Servius l. c. & ad 3. Æn. 6. conf. Suet. Tiber. cap. 70. & Plin. 4. 11.

Hecuba pro Quavis vetula Martial. lib. 3. 75.

HECUBÆ SEPULCRUM, Thraciæ promontorium, de quo supra scripsimus in dictione CYNOSSEMA.
HECÜBA, [*Ἑκύβη*] Latine Socrus dicitur: quo nomine dicta est Comædia Terentii.

H E D

H. E. D. Hic est depositus.

HEDERA, æ. f. [*ἡδύρα*] Inimica arbori, satisque omnibus (inquit Plin. lib. 16. cap. 34.) sepulcræque ac muros rumpens, serpentium frigori gratissima: ut mirum sit ullum honorem habitum ei. Duo genera ejus prima, ut reliquarum, mas & femina. Major traditur mas corpore, & folio duriore ac pinguiore, & flore ad purpuram accedente, &c.

Hedera coronabantur Poetæ. Ovid. 3. de Arte Am. 411.

— nunc hedera sine honore jacent, &c. Hor. 1. Carm. 1. 29.

Me doctarum hedera præmia frontium Dis miscent superis.

Hedera, quod Hæreat, dicta est, auctore Festo, quodque sequatur quicquid proximum est. Quamvis per diphthongum non scribatur.

Virg. 8. Ecl. 13. — atque hanc sine tempora circum

Inter victrices hedera tibi serpere lauros. Alii Edera scribunt,

& ab Edo deducunt, Quod parietes edat atque consumat.

Apulejus quoque ab Hærendo deducit. H. St.

In tutela Liberi patris putabatur esse: quia ut ille juvenis semper, ita hæc viret. Vel quia ita omnia, sicut ille mentes hominum, illigat.

V. Brœckh. ad Tibul. 3. 6. 2.

Alba hedera & nigra. Virg. 7. Ecl. 38.

Candidior cygnis, hedera formosior alba. Ubi Servius, Alba

hedera: quia sunt & nigra hedera: ut,

— aut hederae pandunt vestigia nigræ. Nigra autem, vel

alba hedera, non ex foliis, sed ex ligno cognoscitur.

Baccifera hedera. Sen. OEdip. 5.

Errantes hederae. Virg. 4. Ecl. 19.

Flexibiles hederae. Ovid. 10. Met. 99.

Lascivis hederis ambitiosior. Hor. 1. Carm. 36. 20.

Ligantes hederae. Virg. in Culice.

Lugubris hedera. V. LUGRO.

Nexiles hederae. Ovid. 6. Met. 599.

Nigræ hederae. Virg. 2. Georg. 258.

Pallens hedera. Virg. 3. Ecl. 39.

Serpentes

Serpentes hederæ. Virg. De obitu Mæcenatis.

Tenax hederæ. Catul. 59. 34.

Victrix hederæ. Hor. 1. Epist. 3. 25.

Virens hederæ. Hor. 1. Carm. 25. 17.

Vultus hederarum frondibus abdit. Ovid. 6. Met. 599.

HEDERACEUS, a, um. Adj. [*ἡδερᾶς*] Quod ex hederæ est. ut, Hederaceum vas. Cato cap. 111. Plin. lib. 16. cap. 24. ad finem, Bubus quidem & ficulnea, ilignaue, & hederacea.

Hederacea herba. Columel. lib. 8. cap. 10.

Hederacea species. Plin. lib. 24. cap. 19. adde Vopisc. Aur. 49.

HEDERATUS, a, um. Adj. ut, Patina hederata. Treb. Poll. Claud. cap. 17. conf. Tertul. de Cor. Mil. cap. 7. & Nemes. Ecl. 3. 18.

HEDERIGER, era, erum. Adj. Ferens hederam. Catul. 61. 23.

Ubi capita Menades vi jaciunt hederigeræ.

HEDEROSUS, a, um. Adj. Propert. 4. 4. 3.

Lucus erat felix hederoso confusus antro.

HEDONE, es. f. [*ἡδονή*] Æon Valentini. V. Tertul. adverf. Val. cap. 8.

HEDRA, æ. f. [*ἡδρα*] Sella, lectica. Hinc Cathedra, Ephedra, Exedra.

HEDUI, orum. m. pl. [*ἡδῦοι*] Populi finitimi Arvernus, Biturigibus, Sequanis, ac Sebustianis inter Celtas. Hi adhuc nomen priscum Latine retinent, inter Burgundos nunc nominati: nec citra Ararim flumen, qui nunc Sagona appellatur, aliquos habent fines, nec hodie sunt Sebustianis finitimi, in ducatu Burgundiæ & Francorum regno siti. V. Plin. 17. 8. Scribuntur etiam Hedui, quorum frequens mentio apud Cæs. Bell. Gall. 1. Hedues, five Ædues vocat Aufon. Parent. 4. 6.

Hedui fratres Romanorum. Cic. 1. Att. 16. Hedui fratres nostri pugnant, Sequani male pugnant. V. Ædui.

HEDUICUS, vel **ÆDUICUS**, a, um. Adj. ut, Pater Heduicus. Aufon. Parent. 2. 2.

HEDYCHROM, [*ἡδυχρῶν*] Lat. Jucundi coloris. Cic. 3. Tuscul. 45.

Collocemus in culcitra plumea, psalterium adducamus, hedychrum incendamus, &c. In quem locum Victorius, Hedychrum, inquit, verbum Græcum & elegans, a medicis potius inter unguenta, quam odoramenta recensetur: unde ita appellatum volunt quod gratam aspectu, suavemque & nitidam cutem redderet, ac bonitatem coloris præstaret. V. Dioscor. 1. 61. Herm. Barb. Coroll. 72. & Matthiol.

HEDYCUS, i. m. Idem esse videtur in loco Varr. apud Non. 3. 234.

HEDYMĒLES, is. m. [*ἡδυμῆλης*] Citharædus apud Juven. 6. Sat. 383.

HEDYOSMOS, i. [*ἡδυόσμος*] Latine dicitur Menta, ab odoris gratia.

Plin. lib. 35. cap. 15. Utuntur etiam ad quartanas bituminis drachma, & hedyosmi pari pondere cum myrrhæ obolo fubacti. Dicta autem Hedyosmos, quod Suave oleat: Menta autem a Mente, quod odore suo mentem excitet. Idem 19. 8.

HEDYPOÏS, idis. f. [*ἡδυποις*] Intybus silvestris, folii latioris. Plin. 20. 8.

HEDYSMATA, [*ἡδύσματα*] frequenter appellat Galenus Unguenta per aromatum additionem jucundiora & odoratiora reddita. Sed & in glossis Hippocratis etiam Aromata ipsa tradit ita appellari. Quare hedysmata duplici significatione, modo pro aromatis, modo pro unguentis odore aromatum imbutis, sunt accipienda. Plin. lib. 13. cap. 1. de unguentis, Ratio, inquit, faciendi duplex: fuccus, & corpus. Ille olei generibus fere constat, hoc odorum. Hæc stygmata vocant, illa hedysmata. Videtur Plinius olea ipsa in unguentis hedysmata appellare, & aromata five odores stygmata, id est spissamenta. Hac de re fusissime differit Cornarius in secundum caput libri primi Galeni De compositione pharmacorum secundum locos.

H E G

EGĒMON, [*ἡγήμων*] Characenus (est autem Charax, Phrygiæ urbs) verficator, scriptit bellum Leuctricum Thebanorum & Lucedæmoniorum. Auctor Stephanus in *Ἀλεξάνδρεια*.

EGĒSIAS, [*ἡγήσιος*] Cyrenaicus philosophus, cujus tanta fuit eloquentia, ut sic mala vitæ repræsentaret, ut eorum misera imagine audientium pectoribus inferta, multis voluntariæ mortis opetendæ cupiditatem ingeneraret. Ideoque a rege Ptolemæo amplius de hac re dicere prohibitus. Hujus meminit Cic. in Orat. 83. & 1. Tuscul. Quæst. 230. Strab. Valer. Max. 8. 9. extr. Gell. 9. 4. conf. HEGIAS.

EGESINUS. V. EGESINUS.

EGĒSIPPUS, [*ἡγήσιππος*] historiam scripsit ecclesiasticam quinque libris, quos habemus, a Christo passo ad sua tempora, ut scribit Suid.

Alter ejusdem nominis fuit poeta Comicus: inter fabulas ipsius commemorantur *Φιλίπποι*. Athenæus. V. Voss. de Hist. Gr. lib. 3. p. 289.

ubi de pluribus Hegesippis agit. Fabric. Biblioth. Græc. Tom. 1. ubi de Comicis Græcis.

EGĒSIPYL, [*ἡγήσιπύλη*] fuit Solori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Atheniensium dux accepit.

EGĒSTRATUS, [*ἡγήστρατος*] Ephesius, ob tribulis sui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, consulit deum. Cui Phœbus, Ubi saltantes videret rusticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eodem modo cernens, urbem condidit Eleam. Auctor Pythocles Samius apud Plutarch. in Parallel. minor.

EGITMATIA, [*ἡγιματία*] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgo *Lignitz*.

EGIAS, [*ἡγίας*] & **HEGLEAS**, vel potius **HEGESIAS**, æ. m. Duo Statuarii. Plin. 34. 8.

H E H

HEHU, [*ἡἠ*] Dolentis interjectio. Plaut. Capt. 5. 3. 18.

Heheu quom ego plus minusque feci illi, quam æquom fuit.

Idem Poenul. 3. 5. 46. Scribitur a nonnullis Eheu. V. EHEU.

EHEM. V. EHEM. Plaut. Poenul. prol. 118.

Hehem! pæne oblitus sum reliquum dicere. Al. Ehem.

H E I

HI, [*ἦ*] Interjectio dolentis & ingemiscens. Ter. And. 1. 1. 46.

Hei vereor nequid Andria apportet mali.

Hei, dativo jungitur. Ter. Heaut. 2. 2. 5. Hei misero mihi. Idem And. 3. 5. 15. Cic. Hei mihi, non possum hoc sine lacrymis commemorare. Virg. 2. Æn. 273. Hei mihi qualis erat, &c.

Hei mihi, hei mihi. Plaut. Bacchid. 3. 3. 7.

Hei hei. Plaut. Casin. 3. 6. 7. Hei hei, foetet tuus mihi sermo.

Hei, vocativo etiam jungitur, quum exclamatio est hortantis cum approbatione. Ter. Eun. 1. 2. 74.

Heu nofter! laudo, tandem perdoluit: vir es. Sed in codd. melioribus legitur Eu.

HEYA, Interjectio excitantis. Idem atque Eja.

Heja, hoc face. Plaut. Aulul. 2. 1. 30. Phædr. 5. 6. 3.

HEJULO, are. Utitur Gell. pro Ejulo, 12. 5. Hejulantem atque lamentantem.

H E L

HĒLĀCATĒNES, is. m. [*ἡλακατῆνες*] Pisces cetacei, ad falsamenta idonei. Plin. 32. 11. Athen. lib. 7. p. 301. qui sine aspiratione scribit. conf. ELACATA.

HELICIUM, i. n. [*ἡλικίον*] dicitur Id quod est ante pectus equorum & id genus animalium, ab armis, id est humeris pendens instrumentum, quo & molæ illæ per machinulam innexæ, versantur, & curricula per temonem trahuntur: unde & nomen accepit. *ἡλικίον* enim Græce, dicitur Traho Latine. Apul. 9. Met. p. 222. Defectum alioqui me, helicio sparteo dimoto, nexu machinæ liberatum applicant præsepio. conf. p. 227. Alii helcium proprie Funem cum esse dicunt, quo helciarum adversis fluminibus aut vento contrario naves trahunt.

HELICIARIUS, i. m. Helciarum, Qui in navi onera funibus moliuntur, vel Qui naves deducunt, subducuntque ad officia invicem adhortantes, ut uno connifu pariter conspirantes, admolari universis viribus possint, quod singulis nequeunt, ut fieri interim videmus. Budæus. Martial. 4. 64.

Quem nec rumpere nauticum celeuma

Nec clamor valet helciariorum. adde Sidon. 2. Epist. 10.

HELICODRS, is. m. [*ἡλικώδης*] Ulceratus. Celf. 5. 28. 15.

HELICYMA, ætis. n. [*ἡλικύμα*] Plin. lib. 33. cap. 6. Scoria in argento Græci vocant helcysma.

HĒLEI. V. ELIS.

HĒLENA, æ. vel termin. Gr. **HELENE**, es. [*Ἑλένη*] Jovis filia, ex

Leda, uxore Tyndari regis Laconiae, Castoris & Pollucis soror, & Menelai Lacedæmoniorum regis uxor. Hæc ob eximiam pulchritudinem bis raptâ fuit: primum adhuc puella a Theseo: iterum, jam Menelao nupta, a Paride: pro qua recuperanda Græci cum Trojanis decennale bellum gesserunt. Nota est historia ex Homero. a qua & Helene infula vocata est, quod in ea primum Paris cum Helena dicitur concubuisse: Quam Strabo lib. 10. in Cycladibus. Plin. 4. 12. in Sporadibus ponit.

Argiva Helena. Virg. 1. Æn. 654.

Infamis. Hor. Epod. 17. 42.

Lacæna Helene. Hor. 4. Carm. 9. 16.

Pro Impudica posuit Martial. 1. 62. (al. 30.) ut contra Penelopen pro-

Castâ; Penelope venit, abijt Helene.

Helena, Sidus perniciosissimum navigantibus, teste Solino cap. 4. V. Da-

lechamp. ad Plin. 2. 36.

Fuit & Flavia Julia Helena, uxor Constantii, mater Constantini M.

HELENIUM, i. n. [*ἡλενιον*] Fruticis, seu Herbæ genus: quod quia in

agris frequens est, ideo vulgo *Enula campana* dicitur. Plin. lib. 21. cap.

10. Helenium e *lacrymis* Helenæ dicitur natum, & ideo in Helena in-

fula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens, dodrantalibus

ramulis, folio simili ferpyllo. conf. Galen. 1. 6. de Simplic. Fac.

HELENUS, Vir Trojanus, quem Virg. 3. Æn. 295. Priamidem vocat.

Et vatem, Ibid. Cic. 1. de Divin. 89.

HELĒPŌLIS, [*ἡλεπόλις*] Machina est ab Evertendis urbibus dicta. *ἡλε*

enim evertio significat. *ἡλεπόλις* autem, ut tradit Ammian. lib. 23.

hoc modo: Testudo compaginatur immanis, axibus roborata, longis

simis, ferreisque clavis aptata, & contegitur coriis bubulis, virgarumque

recenti textura: atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos de-

tractet & missiles casus. Conferuntur autem ejus frontalibus trifurcæ

cuspides præacutæ, ponderibus ferreis graves, qualia nobis pictores

ostendunt fulmina, vel fictores, ut quicquid petierit exertis aculeis ab-

rumpat. Hanc ita validam molem rotis & funibus regibus numerosus

intrinsecus miles, languidiori murorum parti viribus admovet concitis,

& nisi desuper propugnantium valuerint vires, collisis parietibus aditus

patefacit ingentes. Hanc Helepolim fufius describunt Plutarchus in

vita Demetrii, & Vitruv. 10. 22. V. Bald.

HELEBNUS, i. m. Lucus Tiberino adjacens. Ovid. 6. Fast. 105.

V. Heinf. ibid. & ad 2. 67.

HELES, seu **HELETES**, [*ἡλῆς*] Fluvius circa Veliam. Cic. 7. Fam.

20. & 10. Att. 13. Meminit & Strab. lib. 6. pr. & Steph. in *Ἑλέα*.

HĒLĀCUS, a, um. Adj. [*ἡλιακός*] Solaris. ut, Heliacus ortus, apud

Astronomos. Trochiscus Heliacus. Chamæmelum. Apul. de Herb.

cap. 23.

HĒLIĀDES, [*ἡλιάδες*] Patronymicum femininum ab Helios qui est

Sol. Ita forores dicuntur Phaethontis, quæ casum fratris nimis lügen-

tes, in populos arbores conversæ dicuntur. Ovid. 2. Met. 340.

Nemus Heliadum. i. e. Populi arbores. Ovid. 10. Met. 91.

HELĀNTHES, æ. f. [*ἡλιανθῆς*] Herba quæ & Heliocallis. Plin. 24. 17.

HELICE, [*ἡλίκη*] Urbs Achaiae, quam mare absorbit. Plin. 2. 92.

Helice, Stella, vel sidus juxta polum arcticum. Lucan. 2. 237.

Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes. Ovid. 3. Fast. 108.

Esse duas Arctos; quarum Cynosura notetur

Sidonius, Helicen Graia carina notet.

Helice nivosa. Sen. Herc. Oeth. 12. Cic. 4. Acad. 66.

Helice [*ἡλική*] etiam est species Salicis. Plin. 16. 37. conf. HELICTERES.

HĒLĪCON, ōnis. [*ἡλίκων*] Mons Bœotiae juxta Thebas, Phocidi vici-

nus, ut Strabo scribit lib. 9. non procul a Parnasso, eique æmulus &

altitudine & circuitu, qui & ipse Apollini quoque sacer, & Musis est.

unde Heliconiades Musæ sunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui

ibi cum Citharone fratre singulari certamine pugnavit, ut quidam tradunt.

Amœnus Helicon. Lucret. lib. 1. 118.

Virgineus Helicon. Ovid. 2. Met. 219.

HELICŌNIADES, [*ἡλικωνιάδες*] Pers. in proem. 4.

Heliconiadasque pallidamque Pyrenen. Al. Heliconidas.

Comites Heliconiadum. Lucret. lib. 5. 1050.

HĒLĪCŌNIUS, a, um. Adj. [*ἡλικωνίος*] ut Heliconia mella. Claud.

de Laud. Seren. v. 10.

Collis Heliconii cultor. Catul. 62. 1.
HELIOCALLIS, V. **HELIANTHUS**.
HELICTERES, [ἐλκτῆρες] Inaures sunt, ut docet Pollux lib. 2. Sect. 83. quæ & Helices dicuntur, a claviculis quas helicas vocant.
HELIOCAMINUS, i. m. [ἡλιοκάμινος] ad verbum Solaris fornax dici potest. Est autem Solare vaporarium in aprico loco situm, ad calorem, folis excipiendum, quo antiqui utebantur. Hæc Budæus. Ulpian, in l. si arborem. D. de servit. urban. præd. Si arbor in heliocamino vel solario solem adimat, dicendum erit, quia umbram facit in locum cui sol fuit necessarius, contra servitutem impositam fieri. Plin. 2. Epist. 17. In hac heliocaminus quidem, alia xystum, alia mare, utraque solem, cubiculum autem valvis, cryptoporticum fenestra prospicit. In descriptione Diatræ Laurentini fuit.
HELIOCHRYSOS, [ἡλιοχρυσός] Diof. ἐλαιοχρυσός Theophr.] f. Herba aureum florem producens. Plin. lib. 21. cap. 11. Eadem ac Heliochrysum & Chrysanthemum. Ibid. cap. 25. V. Hard. ad loc. Theocr. Eidyll. 1. Galen. 1. 6. Simpl. Fac. cui Amarantus dicitur. Theophr. 1. 9. 21. Diof. 4. 57.
HELIODORUS, [ἡλιόδωρος] Nomen proprium viri. Rhetor Heliodorus Græcorum longe doctissimus. Hor. 1. Serm. 5. princ. Alius item Heliodorus qui fabulam, uti vocant, Romanensem, inscriptam Æthiopica evulgavit Græco idiomate. Auct. lepidus & purissimus. V. Voff. de Hist. Gr. & Fabric. Bibl. Græc.
 Alius Heliodorus Statuarius. Plin. 34. 8. & 36. 5.
HELIOGABALUS, [Ἠλιογάβος] cognomen M. Aurelii Antonini, qui se Caracallæ filium credi voluit. Is ad imperium pervenit Mææ aviæ, & matris Soëmiadis ingenio, quum apud Antiochiam Solis sacerdos esset, militibus commendatus, oppresso Macrino. Solem se dici voluit, qui Syrorum lingua Elagabalus, corrupte Heliogabalus, dicebatur. Hujus mores impurissimos, gulam, libidinemque omnem, apud Lampridium & Herodianum videre licet. V. Cellar. ad Eutrop. lib. 8. p. 20. Seld. de Diis Syris 2. 11. Spanhem. Vaillant.
HELIOPOLIS, [Ἠλιόπολις, ἢ Ἠλιόπολις] Civitas est Ægypti, quæ a Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur, hujus cives, teste Herodoto lib. 2. apud Ægyptios omnium sapientissimi habentur. Altera est ejusdem nominis in Cilicia, patria Chrysippi Stoici. Solinus. V. Steph. de Urb. & eruditissimum Holstenium. Cic. 3. de Nat. Deor. 54.
HELIOPOLITES, æ. [Ἠλιόπολιτις] Adj. Nomos Heliopolites. Plin. 5. 9. Præfectura Ægyptiaca. Heliopolitarum cerimoniarum. Idem 36. 26.
HELIPON, (nisi sit corruptum) apud Apul. de Herb. cap. 49. Idem atque Heliotropium.
HELIOSCOPIUS, [ἡλιοσκοπός] Genus Tithymali. Diof. 4. 165. Plin. 22. 21. & 26. 8. Apuleio de Herb. cap. 108. est Helioscopus.
HELIOSTRÖPHON, i. n. [ἡλιοστρόφων] Malva erratica. Apul. de Herb. cap. 40. & Heliotropium. cap. 49.
HELIOTRÖPIUM, i. n. [ἡλιοτρόπιον] Herba. Plin. lib. 2. cap. 41. Miretur hoc, qui non observet quotidiano experimento herbam unam, quæ vocatur heliotropium, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Idem lib. 22. cap. 21. de ea prolixè disputat, & 18. 27. Quidam putant eam esse herbam quæ etiam Calendula dicitur.
 Est & Heliotropium, Gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.
HELIS. V. **ELIS**.
HELIUS, Nomen viri a Sole, qui Græce ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.
HELIX, icis. f. [ἑλῆξ] Genus hederæ celsæ, folia multo minora habentis quam reliquæ, neque unquam fructum ferentis, ut inquit Theophrastus. dicta Helix, quod multas habeat circumvolutiones. de qua Plin. lib. 16. cap. 34. de Hedera. conf. **HELICTERES**.
HELLAS, [Ἑλλάς] nomen Fluminis & Regionis Achaiæ, ut ait Ptolemæus, a nostris Græcia appellata a Græco qui primus in ea regnavit: a cujus filia vocata est Attis: deinde ab Hellene Deucalioris filia dicta fuit Hellas. V. Melam lib. 2. 3. Plin. 4. 7. Prid. ad Marm. Oxon. qui erudite causam assignat quare Græcia Latinis semper, ipsis Græcis Ἑλλάς.
HELLADICUS, [Ἑλλαδικός] Græcus, vel Græcanicus. Plin. 35. 10. Pictura duo genera fuere, Helladicum & Asiaticum.
HELLER, [Ἑλλή] Filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre suo novercales infidias fugiens, in mare juxta Byzantium demersa est, unde ei nomen datum Helleponti.
HELLEBORUM, i. n. [ἡλεβορός] Herba vomitoria. Plin. lib. 25. cap. 5. hellebori duo facit genera, sicut & Diof. lib. 4. 150. & 151. Candidum, quod Italia Veratrum album appellat, & Nigrum quod alii vocant Antomon, etiam si in Dioscoride Atomon legimus. alii Polyrrhizon, plerique Melampodium vocant, ab inventore Melampode vate, vel ejusdem nominis pastore, quod is animadvertisset eo purgari capras. deinde dato earum lacte, sanavit Proetidas furentes. Sed Aulus Gellius 17. 15. Plinium sequutus, ait coloris discerniculum, non in femine, neque in virgultis, sed in radice apparere. Candido vomitiones cientur, eoque stomachum & ventrem superiorem purgat. Nigro alvus inferior diluitur. utriusque periculosa sumptio. Carneades Academicus, scripturus adversum Stoici Zenonis libros, candido helleboro superiora corporis purgare solitus legitur, nequid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilia usque animi redundaret, & instantiam, vigoremque mentis labefaceret. Ex Plinio igitur colligere licet utrumque genus tum candidum, tum nigrum, cum ad alia complura mala, tum adversus melancholiam, remedium efficax haberi. Unde & proverbium natum: Helleborum bibere; quod tamen varie effertur. Plaut. Men. 5. 5. 15.
 Non potest hæc res hellebori jugere obtinerier. Hor. 2. Epist. 2. 137. Expulit helleboro morbum, bilemque meracò. Ovid. de Pont. lib. 4. 3. 53.
 I, bibe dixissem, purgantes pectora succos,
 Quicquid & in tota nascitur Anticyra. Helleboro opus habere dicuntur, Qui animo parum constant, atque idem apud Latinos etiam auctores helleborum edere, & helleboro sese purgare proverbio jubentur: propterea quod antiquitus plurimus usus fuerit hujus herbæ ad levanda mentis & capitis vitia. Erasmus. Hor. 2. Serm. 3. 82.
 Danda est hellebori multo pars maxima avaris.
 Triste helleborum. Catul. Epig. 94.
 Helleborus etiam in m. gen. dicitur. Columel. lib. 10.
 Sed negat helleboros, & noxia galbana succo. Virg. 3. Georg. 451.
 — helleborosque graves, nigrumque bitumen. Solet & line aspiratione scribi.

HELLEBORINE, es. f. [ἡλεβορίνη] Herba similis Helleboro, quæ alio nomine Epipactis dicitur. Plin. 27. 9.
HELLEBORITRS, æ. m. [ἡλεβορίτης οἶνος] Vinum ex Helleboro confectum. Plin. lib. 14. 16.
HELLEBORANDUS, Veratro seu Helleboro purgandus. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3.
HELLEBOROSUS, a, um. Adj. [ἡλεβορόσος] Qui plus hellebori sumptis, quam par fuit. Plaut. Rud. 4. 3. 67. Quæso sanus es? r. helleborosus sum.
HELLEN, [Ἑλλήν] Deucalionis & Pyrrha filius, a qua Hellènes, nonnulli credunt fuisse nominatos.
HELLENISMUS, [Ἑλληνισμός] Græci sermonis proprietates, vel litterarum Græcarum notitia.
HELLENISTÆ, [Ἑλληνισταί] Judæi, qui Græce tantum Biblia legebant. V. Act. Apost. cap. 6. 1. 9. 29. & 11. 10. De iis plurimum inter se certant Dan. Heinf. & Salmasius. V. hujus Comment. de Lingua Hellenistica, Funus Linguae Hellenisticae, &c. Plurimorum in diversas partes abeuntium sententias refert Fabric. in Bibl. Græc. vol. 3. pag. 226. Hellenistæ, qui ter in Actis Apostolicis memorantur, uno tamen in loco non alii sunt quam ipsi Gentiles Judæis oppositi.
HELLESPONTUS, [Ἑλλησπόντος] Fretum angustum ab Ægæo in Propontida, ubi sunt illæ angustiae, septem tantum stadiis Asiam ab Europa dividentes, ubi Helle in Pontum cecidit. Unde qui prius Pontus dicebatur, postea Hellepontus vocatus est. Cic. in Orat. 163. invertit, Qua pontus Helles &c. conf. **HELLE**.
 Junxit Hellepontum Xerxes. Cic. 2. de Fin. 112.
 Sumitur etiam pro Regione Asiæ juxta istud fretum pertinente. Sext. Ruf. de Provinc. Rom. cap. 10. Caria, Hellepontus ac Phrygia in potestatem P. R. juncta deditione pervenerunt.
HELLESPONTIUS, a, um. Adj. & **HELLESPONTIACUS**, [Ἑλλησποντικός] Virg. 4. Georg. 111.
 Hellepontiaci servet tutela Priapi.
 Aqua Hellepontiaca. Ovid. 19. Epist. 32.
 Mare Hellepontiicum. Ovid. 18. Epist. 108.
 Siquid habebit cum aliquo Helleponto controversiæ. Cic. 13. Fam. 55.
 Ora Hellepontiæ. Catul. Carm. 18.
 Hellepontiæ. Plin. 5. 30.
 Hellepontius, Nomen venti. Plin. 4. 47.
HELMINTHES. V. **ELMINTHES**.
HELOPS, opis. est Genus piscis. Quintil. lib. 5. cap. 10. Et piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis, regionibus etiam litibusque discreta sunt, nec helopem nostro mari, nec scarum ducas. Columel. 8. 16. Scribitur & Elops. q. V. Sed rectius, littera geminata, Ellops, Gr. ἑλλοψ.
HELORUS. V. **ELORUS**.
HELOTÆ, [ἑλωτες] Corn. Nepos 4. 3. 6. Est Genus quoddam hominum, quod Helotes vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, fervorunque munere fungitur, Helotas Lacedæmonii servos quos bello cepissent, appellabant. ἀπὸ τῆς ἑλῆν, quod est capere. Suidas ab Helo civitate, qua capta, Spartani omnes in fervitute redegerunt, dictos asserit. Sunt autem servi publici. V. Crag. de Rep. Lacedæm. cujusmodi apud Thessalos dicebantur Penestæ. V. Henr. Steph. Thes. Græc.
HELOTIA ἑλωτία Servitius. l. c.
HELVECEUM, Helvacea, Genus ornamenti Lydii dictum a colore boum qui est inter rufum & album medius, appellaturque Helvus. Fest.
HELUCUS. V. **ELUCUS**.
HELVELLÆ, arum. [λεπιδάρεια] Minuta olera, Festo. Generale est vocabulum omnium minutiorum herbarum seu olusculorum. Cic. 7. Fam. 26. Fungos, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius.
HELVERNACIUS & HELVERNACUS, ex Helvo colore. Vitis helvænaca. Plin. lib. 14. 9. Columel. 5. 5. & 3. 2.
HELVOFOLUM. V. **HELVOFOLUS**.
HELVEII, [Ἑλβεῖοι] Populi inter Celtas, bonitatem agri habentes, finitimi Constantiensis, Basiliensis, Sedunensis, ac Genevensis & Bisuntinæ dioecesebus, ac ultra Laufenensem agrum protensi sunt, maximeque ex parte Bisuntinæ provinciae sunt, atque ad Subaudia ducatum extendebantur. De his V. Cic. de Prov. Conf. 33. & Cæs. 1. Bell. Gall. a pr.
HELVIDIUS, Nomen Romanum, ut Helvidius Priscus. Tacit. 12. Ann. & seq. Helvidius Rufus. Cic. pro Cluent.
HELVI, vel **HELVII**, Galliae Narbonensis populi. Plin. lib. 3. 4. V. **ELVI**.
HELVINUS, a, um. Adj. ut Vinum helvinum, ab helvo colore. Plin. 14. 4. Sic fortassis Helvina Ceres, apud Juvenal. Sat. 3. extr. ut placet Scoppæ Collect. 2. 1. & Brod. Misc. 4. 25. Schol. tamen ad Helviam seu Elvis Galliae pop. accessit.
HELVO, & **HELLVO**, onis. m. [λαίμαργος, ἀδιδράργος, ληχτός] Vorax dicitur. Festus, Helvo dictus immoderate bona sua consumens: ab eluendo. quod nomen ideo aspiratur, ut rei aviditas magis exprobretur: fit enim aspiratione vox incitatur. Ter. Heaut. 5. 4. 10.
 Si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helvo.
 Helvo patriæ, per translationem, pro Eo, qui turpissimo scelere generis patriam perdit & infamat, vel patriæ bona prodigit ac devorat. Cic. pro P. Sextio 26. Meisum ut contempsit helvo patriæ? nam quid ego patrimonii dicam, quod ille, cum quasi quæstum faceret, amisit?
 Gurges atque helvo natus abdomini suo. Cic. in Pison. 41.
 Concinnus helvo. V. **CONCINNUS**.
 Impurus. Cic. 1. de Lege Agr. 2.
 Immanis, spurcissimus, item nequissimus. Cic. pro Domo sua 24. & Post. red. in Senatu 13. & 16. Fam. 18.
 Helvo librorum, a Cicerone per translationem dictus, lib. 3. de Fin. 8. pro Eo qui legendo fatiari nequit, Quo quum venissem, M. Catonem, quem ibi esse nescieram, vidi in bibliotheca sedentem, multis circumfusum Stoicorum libris. erat enim in eo, ut scis, inexhausta aviditas legendi, nec satiari poterat, &c. quo magis tum in summo otio, maximeque copia, quasi helvo librorum (si hoc verbo tam in clara re utendum est) videbatur.
HELVOOR, [λαίμαρξω, λαιμάω, λαιμάσσω] ari. Vorare, consumere. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 124. Idem pro Sextio 111. Quid? tu meo

meo periculo gurgēs ac vorago patrimonii heluabere: ut si ego Consul Rempub. contra te, & gregales tuos defendissem, in civitate esse me nolles? Idem de Provinc. Consul. 14.
An parum heluatus est? Catul. 29. 17.
HELUATIO, [λαμψία] Cic. Post. red. in Senat. 12. Cur in lustris & heluationibus hujus calamistrati saltatoris tam eximia virtus tamdiu cessavit?
HELUATOR, Idem ac Heluo, apud Tertul.
HELVOLUS, five **HELVEOLUS**, a, um. Adj. ut, Helvolum vinum. Cato de R. R. cap. 63. Item Uvæ, Columel. lib. 3. cap. 2. Sunt & helvolæ, quas nonnulli varias appellant, neque purpureæ, neque nigrae, ab helvo (ni fallor) colore vocatae.
HELVUS Color, Qui medius est inter rubrum & nigrum colorem. Varro 2. de R. R. cap. 5. de corio boum, Corium tactu non asperum ac durum, colore potissimum nigro, deinde rubeo, tertio helvo, quarto albo. **ELBUS** Idid. q. V. 19. 28. conf. Voss. Etym. Scalig. Exerc. 325. Pontan. Progyrn. p. 623. supra **HELVINUS**.
HELVINE, es. f. [ελίνη] Herba quæ Latine Parietaria & Muralis dicitur. Plin. 22. 17. Alia ibid. 21. cap. 5. & 16.

H E M

HEM, [φῆ] Interjectio irascentis, inquit Donat. Ter. And. 1. 2. 23. Ibid. 2. 6. 3.
Quid Davus narrat? d. æque quicquam nunc quidem.
s. Nihilne? hem. Ubi Donatus, Interjectio est adversus eum qui se neget aliquid locutum esse.
Exclamantis. Ter. And. 2. 5. 6.
d. Quasi de improvviso respice ad eum. p. hem pater. Ubi Donatus, Interjectione magis, quam verbo exclamavit.
Exhortantis. Ter. And. 2. 5. 5.
Novas res, & optime audientis. Ter. Heaut. 2. 3. 70.
Adducimus tuam Bacchidem. cli. hem, quid Bacchidem?
conf. Adelph. 4. 5. 62.
Ecce, demonstratio facti. Ter. And. 2. 2. 15.
Obsecro te quamprimum hoc me libera miserum metu. d. hem, Libero, uxorem tibi jam non dat Chremes. Idem And. 5. 2. 1.
Hem Davom tibi. Ibidem 2. 2. 23. Hem, paululum obfoni, &c.
Commiserescitis. Ter. And. 4. 6. 8. — Salvus sis, Crito.
c. Itane Chrysis? hem. m. Nos quidem pol. miseras perdidit.
Ubi Donatus, Non nunc interrogat, sed commiseratur: & ita sequebatur, ut diceret, Perit. sed magis gemitus significat quod minus dixerat. Ibidem 4. 4. 46. — audistin, obsecro? hem
Scelera, hanc jam oportet in cruciatum hinc abripi.
Insperatum aliquid videntis aut audientis. Ter. And. 1. 2. 13.
Dave? d. hem, quid est? s. ehodum ad me. d. quid hic volt?
Ubi Donatus, Quasi correptio totius corporis.
Perturbati animi. Ter. And. 5. 2. 5.
— O salve bone vir. d. hem Simo, o noster Chreme. Idem Eun. 5. 1. 11. — Hem misera occidi.
Infelix, si quidem tu isthæc vera prædicas.
Interjectio, qua mulieres in suis exclamationibus uti solent. Ter. Hecyr. 3. 2. 12.
Hem istoc verbo animus mihi rediit, & cura ex corde excessit.
Lætitia. Ter. Heaut. 4. 5. 9. Ibid. 4. 8. 25.
Desponsam quoque esse dicito. m. hem istuc volueram.
Laborantis animi. Ter. Eun. 4. 2. 8.
Occæpi mecum cogitare, hem, biduum hic
Manendum est soli sine illa? Idem And. 3. 3. 24.
Principium iracundiæ. Ter. And. 5. 4. 16.
s. Sycophanta. cr. hem. cr. sic, Crito, est hic: mitte.
cr. videat qui fiet.
Ironica interjectio. Ter. Phorm. 4. 4. 7. — Hem, siquid velis,
Huic mandes, quod quidem recte curatum velis.
Singultientis fletu & gaudio dictum. Ter. Adel. 4. 5. 62.
Bono animo es, duces uxorem hanc.
æ. hem. m. bono animo es, inquam. æ. pater.
Quasi incipientis, demonstrantisque aliquid novi se invenisse. Ter. And. 4. 1. 59.
d. Faciam. p. At jam hoc opus est.
d. Hem. sed mane, concrepuit a Glycerio ostium.
Respondentis. Ter. Adelph. 2. 4. 17. Heus heus Syre. s. hem quid est?

HEMEROSIOS, [ήμεροσιος] Latine Diurnus. Unde Tabula hemerosios, quod Una die absoluta fuerit, apud Plin. lib. 35. cap. 11.
HEMERIS, [ήμερις] Genus arboris glandem ferentis. V. Plin. lib. 16. cap. 6.
HEMEROBIVM, i. n. [ήμεροβιον] Unum diem vivens. Bestiola juxta Hypanium fluvium. V. Plin. 11. 36. Cic. 1. Tusc. 94.
HEMEROCALLIS, is. f. [ήμεροκαλλίς] Lilium silvestre. V. Plin. 21. 10. Diosc. 3. 128.
HEMERODROMUS, [ήμεροδρόμος] Cursor, qui die uno ingens spatium cursu emittitur. Liv. 31. 24. Ni speculator (hemerodromos vocant Græci, ingens die uno cursu emittentes spatium) contemplatus regium agmen e specula quadam, prægressus nocte media Athenas pervenisset.
HEMEROTON, i. n. Centauria major: Apul. de Herb. cap. 34.
EMI, per apocopen, ex Gr. ἔμειν. Lat. Semis. Ab hoc
EMICONUS, [ἐμικόνος] accipitur pro Medietate coni. Euclid. in Perspectiva theor. 30. Cono circulum basin habente sub uno oculo perspecto, minus hemiconio spectabitur.
EMICRANIA, [ἐμικρανία] Morbus quo dimidium capitis infestatur, velut etiam ipsum nomen indicat a voce ἔμειν & κρᾶνιον compositione facta. Eadem etiam ἐντεροκρανία appellatur, ob alterius tantum partis affectionem.
EMICRANICUS, a, um. Adj. ut Pharmaca Hemicranica dicuntur, quæ huic malo adhibentur.
Hemicranicus, item Hemicrania laborans dicitur. Oct. Horat. 2. 21.
Hemicranicis adjutoria adhibere.
EMICYCLUS, i. m. [ἐμικύκλος] Sedes, seu Cathedra semitrotunda. Cic. de Amicit. init. Cum sæpe multa, tum memini domi in hemicyclo sedentem (ut solebat) quum & ego essem una, & pauci admodum

familiares, in eum sermonem incidere, qui tum fere multis erat in ore. Nominis autem ipsius appellatio ex Græco Semicirculum significat, quo vocabulo Astrologi in suis demonstrationibus sæpe utuntur. V. Turneb. 28. 37.

HERMICYLINDRUS, [ἡρμικύλινδρος] accipitur pro Medietate cylindri. Euclid. in Perspectiva theor. 28. Cylindro utcumque inspecto ab oculo uno, minus hemicylindro spectabitur.
HEMIDIPLOIDION, [ἡμιδιπλοῖδιον] i. e. Semidiploidion, ascribitur muliebribus vestimentis a Polluce lib. 7. cap. 13. V. DIPLOIDION.
HEMINA, æ. f. [ἡμίνα, ἡμίλη] Hemina (inquit Festus) ex Græco ἡμισ, quod est dimidia pars sextarii. Cato cap. 57. Vinum familiar, ubi vindemia facta erit, loram bibant menses tres. Mense quarto heminam in dies unam, &c. Plaut. Mil. 3. 2. 18.
Neque equidem heminas octo exprompi in urceum. conf. Plin. 21. 34. & Pers. 1. Sat. 130. & Lex. Pitisc.
HEMINARIUS, a, um. Adj. [ἡμινάριος] Quintil. lib. 6. cap. 36. Fabius Maximus inculans Augusti congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem, heminaria esse dixit. i. e. Mediocria.
HEMIOLIVS, [ἡμιόλιος] est (inquit Gell. lib. 18. cap. 14.) Qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet ejus, ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. conf. Vitruv. 3. 1. De Hemiolia proportionem consule musicos.
HEMIOLION, i. n. [ἡμιόλιον] Herba, alias Splenion. Apul. de Herb. cap. 56. & Plin. 27. 5.

HEMIONITIS, idis. f. [ἡμιονίτις] Idem. Diosc. 3. 143.
HEMIPLEXIA. V. PARALYSIS.
HEMISPHERIUM, [ἡμισφαῖρον] Dimidia sphaera, & hinc Cæli dimidium. Varro 3. de R. R. cap. 5. Intrinsecus sub tholo stella Lucifer interdiu, noctu Hesperus ita circumeunt ad infimum hemisphaerium, ac moventur, ut incident quot sint horæ.
HEMISTICHION, [ἡμιστίχον] Dimidius versus.
HEMITHEON, [ἡμιθέων] Cinædus Sybarita, legislator inter suos. V. Lucian. adv. indoct. p. 391. Græv. tom. 2.
HEMITHEOS, i. m. [ἡμιθεός] Semideus. Mart. Capell. 2. 40. Hemitheoi heroesque.
HEMITONIVM, [ἡμιτόνιον] Antiquis dicebatur Nervus, quo intendebantur instrumenta missilia. Nervos enim non solum πῆννς, sed etiam hemitonio appellabant. Vitruv. lib. 1. cap. 1. in catapultæ descriptione. In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. i. e. ut Turnebus interpretatur Nervorum. Sic & Hero auctor Græcus vocari scribit. Al. Homotona.
HEMITRIGLYPHUS, [ἡμιτρίγλυφος] Vitruv. 4. 3.
HEMITRITÆUS, [ἡμιτρίταιος] h. e. Semitertiana febris: non ideo sic vocatur, quia dimidio minor quam tertiana sit, sed quod parte aliqua tertianam præsentet, tertio die ut illa, repetens: non tamen ut illa diem unum præstat integrum, sed inter horas xxxvi plus minus porrigitur. Hæc Hermolaus. Martialis. lib. 12. 92.
Cui gravis & fervens hemitritæus erat.
HEMIXESTES, vel **HEMIXESTUS**, vel potius **HEMIXESTON**, [ἡμικῆστος] noster est Sextariolus, quorum quatuor pintam efficiunt. Budæus lib. 5. de Assæ.
HEMODRS, Insulæ septem in Oceano Germanico. Mela lib. 3. 6. Al. Æmodes. q. V.
HEMÖNA, Humana; & Hemonem, Hominem; dicebant antiqui. Festus.
HEMORRHOIS. V. HEMORRHOIS.
HEMUS. V. ÆMUS.

H E N

HENDECASYLLABUS, [ἑνδεκασύλλαβος] Versus undecim syllabarum, qualis ille Catullianus 2. Epig. 1.
Passer deliciæ meæ puellæ. Alias dicitur Phaleucium carmen, vel Phalæcium.
HENDIADYS. V. ENDIADYS.
HENETIA, [ἑνετία] olim dicta est, quæ nunc Venetia appellatur, teste Servio. Atque etiam Heneti, qui nunc Veneti. V. Plin. 4. 19. & 6. 2. & Liv. 1. 1.
HENIOCHI, [ἡνιοχοί] V. ENIOCHI.
Truces Heniochi. Valer. 6. Argon. 43.
HENIPPE, es. f. pro Habena. Val. Flacc. 6. 377.
Illabentis equi tendentem frena & henippen.
HENNA, **HENNÆUS**, **HENNENSIS**. V. ENNA.
HENNOSIS, vel potius **ENNOSIS**, [ἐννοσις, pro ἐννοσις] Motus, concussio. Æon hæreticorum. Tertull. adv. Valent. cap. 8.
HENOTES, [ἐνότης] Unitas. itidem Æon. Idem cap. 37.
HENOTYCON, i. n. [ἐνοτικόν] Zenonis Imp. promulgatum edictum, ad Eutychianos conciliandos cum orthodoxis. V. Evagr. 3. 17.
HENUI, Gemma Indica. Plin. 37. 10. al. Menui.

H E P

HEPAR, ætis. n. [ἥπαρ] Latine Jecur dicitur.
Hepar, Piscis genus. Plin. lib. 32. cap. 11.
HEPATARIUS, a, um. Adj. [ἡπαταριος] Quod ad hepar pertinet. Plaut. Curc. 2. 1. 24. p. Tum te morbus igitur agitat hepatarius.
HEPATIVS, a, um. aliud Adj. [ἡπατικός] Qui hepatis morbo laborat. Plin. lib. 26. cap. 7. Datur hepativis in farre cocta. Apud Cels. lib. 4. cap. 9. Hepaticus morbus. conf. Plin. 20. 14.
Hepatici proprie sunt, Qui ob hepatis debilitatem cruenta, eaque liquidiora per sedem egerunt, quales sunt loturæ carniū animalium recens mactatorum: quos ipsos ignarum vulgus dysentericos judicat.
HEPATICA, [ἡπατική] Herba, quæ & Jecoraria dicitur, quod hepatis five jecoris similitudinem referat. crescit autem in fontibus, & faxis inhæret. V. Tabernam. p. 911.
HEPATITES, [ἡπατίτις] Gemma quæ a jecinoris figura nomen habet. Plin. lib. 37. cap. 11.
HEPATIVM, i. n. [ἡπάτιον] dimin. Apul. Apol. p. 164.
Hepatia in catillis. Petron. cap. 66. conf. Lucil. apud Non. 2. 390.
HEPATIZON, [ἡπατίζον] ontis. Partic. Jecinoris colorem referens. Plin. 34. 2. Æs suo colore pretiosum ad jecinoris imaginem vergens, quod ideo Hepatizon appellatur.

- HERPHÆSTIADES** [*Ἡρφαστιάδης*] Insulæ, quæ Latinis Vulcaniæ & Æoliæ dicuntur, ab Æolo quondam regnatæ. V. Plin. lib. 3. cap. 9.
- HERPHÆSTION**, ònis. m. [*Ἡρφαστίων*] Dux. Alex. Mag. carissimus. V. Curt. 3. 12. 16. & 10. 4. 11. conf. Ælian. Var. Hist. 7. 8.
- Hephæstion, Alexandrinus Grammaticus. Suid.
- Hephæstion Thebanus, de Horoscopi effectis scripsit. V. Voff. de Scient. Mathem. cap. 37. §. 11.
- HERPHÆSTION**, Herba scelerata. Apul. de Herb. cap. 8.
- HERPHÆSTITIS**, [*Ἡρφαστίτις*] Genus lapidis, qui naturam habet speculi in reddendis imaginibus, quamquam rutilans. Plin. lib. 37. cap. 10.
- HERPHÆSTUS**, [*Ἡρφαστὺς*] Proprium viri, & nomen Græcum Vulcani.
- HERPHTHĒMIMĒRES**, [*Ἡρπθθιμῖμῆρες*] Cæsura est, quum syllaba naturaliter correpta producitur: quod solet fieri in principio quarti pedis, vel septimæ syllabæ, si tres spondei præcedant, quasi septima dicatur divisa pars.
- HERPHTHĒPŪLĪON**, [*Ἡρπθθῦλον*] Locus, in quo cibi cocti venduntur. Quo qui se tumentur quæstu Hephthopolæ (*Ἡρπθθῦλαι*) vocantur. V. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 7.
- HĒPIALUS**, i. m. [*Ἡπίαλος*] alio nomine Pyralis, Papilionum de genere insectum.
- HEPSEMA**, ātis. n. [*Ἡψέμα*] Vini potissimum, vel alterius liquoris cocti genus, ab *ἡψέω*, Coquo. Plin. 14. 9.
- HEPTA**, [*ἑπτα*] Græcum est, Lat. Septem, aspiratur cum suis derivativis.
- HEPTAGONIA**, Nomen loci ad Spartam. Liv. 34. 38. Quod roboris in exercitu erat, trifariam divisum: parte una a Phœbeo, altera a Dictynneo: tertia ab eo loco, quem Heptagonias appellant, aggredi jubet.
- HEPTANEUROS**, [*ἑπτανεύρος*] Septem nervis instructum, &
- HEPTAPLEUROS**, [*ἑπταπλευρὸς*] Herba Plantago, septem foliis laterum modo inclusa. Plin. 25. 8. Apul. de Herb. 61.
- HEPTAPECHYS**, [*ἑπταπέχυν*] Mensura septem cubitorum. Unde Hercules Heptapechys est appellatus. Hermolaus.
- HEPTAPHŌNOS**, [*ἑπταφώνος*] Nomen porticus. Plin. lib. 36. cap. 15. Olympiæ autem arte mirabili modo in porticu, quam oppidani Heptaphonon appellant: quoniam septies eadem vox redditur.
- HEPTAPHYLLION**, i. n. [*ἑπταφυλλίον*] Septifolium. Apul. de Herb. 116.
- HEPTAPŌRUS**, [*ἑπταπόρος*] Rhelus fluvius Trojanus, quia septem locis vadari potest eadem via: propter quod & Polyporos appellatus est, teste Strabone.
- HEPTAPYLOS**, [*ἑπτάπυλος*] Septem portas habens. Apul. Met. 4.
- HEPTASTADIUM**, i. n. [*ἑπταστάδιον*] Agger per spatium septem stadiorum in mare iactus Alexandriæ. Ammian. 22. 16. V. ibi Vales. & Strab. 17.
- HEPTASEMUS**, Septenarius. Mart. Capell. 9.
- HEPTĒRES**, [*ἑπτήρες*] Navis, quæ septem ordinibus remorum agitur.

H E R

- HERA**. V. HERUS.
- HERACLEUS**, a, um. [*Ἡρακλῆς*] Adv. Heraclea, Pocula nominat Cic. lib. 4. in Verr. cap. 18. Heraclea autem vasa ab Hercule nomen habuerunt, fuereque magna & capacia, qui tanti herois sitim extinguere & satiare possent. Nam Hercules in potioribus numerabatur maximis. Eorum poculorum etiam apud Athenæum mentio est. conf. Benti. in Phalar. Epist. Sed de lectione non satis constat. Al. Thericlea.
- HERACLEA**, æ. f. [*Ἡρακλεια*] Bithyniæ urbs, clarissima ob celeberrimas quas emisit colonias, ut Strabo scribit, diu tyrannorum sævitiam passa, mox libera facta est. Justinus lib. 16. cap. 3. Heracleam a Bœotii iterum oraculo monitis in Herculis honorem conditam esse ait. Heraclea Ponti frequentius dicitur. hodie Naxio portus.
- Heraclea, dicebatur (quæ nunc Calpe) in finibus Europæ, & olim Perinthus vocabatur, civitas & peninsula ad Propontidem sita.
- Est & Heraclea in Italia ad Crotonem, ut scribit Mela lib. 2. cap. 4.
- Est item Heraclea, Sicilia inter Pachynum & Lilybæum, ut scribit Mela lib. 2. cap. 7. & Ptolemæus.
- Stephanus de urbibus plures insuper scribit esse Heracleas: inter quas unam Lydiæ, alteram Lybiæ. V. plura ibid. & apud Spanhem. de Num. dist. 9. p. 575.
- HERACLIENSIS**, e. Adj. [*Ἡρακλειῶς*] Cic. pro Arch. 8. Adfunt Heraclienfes legati. Idem pro Balbo 21.
- HERACLEOTES**, æ. m. [*Ἡρακλειώτης*] Heraclea oriundus, unde Dionysius philosophus Zenonis discipulus, Heracleotes a Cic. 2. Tuscul. 60. appellatus est: ubi fuit amphitheatrum unum e septem spectaculis. V. & 3. Tusc. 9. & 5. de Fin. 94.
- Zeuxis item sic dictus. V. Ælian. Var. Hist. 4. 12.
- HERACLEOTICUS**, a, um. Adj. [*Ἡρακλειωτικός*] item aliud,
- HERACLIUS**, [*Ἡρακλῆς*] unde Heraclius lapis, qui & Lydius. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argenteque mentionem comitarum lapis, quem coticulam appellant, quondam non solitus inveniri, nisi in flumine Tmolio, ut auctor est Theophrastus. nunc vero passim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas uncias longitudinis, binasque latitudinis non excedentes. His coticulis periti, quum e vena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti vel æris, scrupulari differentia, mirabili ratione non fallente.
- Heraclius lapis, formam proverbii habet in Eos qui vehementer acri, exactoque iudicio sunt. Ex Erasmo.
- Heracleus lapis etiam Magnes dicitur. V. Plin. 36. 16. Suid. & Voff. 1. Inst. Orat. p. 188.
- HERACLEOS**, Herculis herba. Plin. 20. 17. & 19. 25. 4. & 7. 26. 4. 18. Apul. de Herb. 47. &c.
- HERACLEOPŌLIS**, [*Ἡρακλειόπολις*] Nomen trium civitatum in Ægypto. Una est ex qua Theophanes phycus: altera non longe a Pelusio: tertia secundum Nili ostium, quod Canopicum est. Ex Volaterrano.
- HERACLIDES**, [*Ἡρακλίδης*] Ponticus philosophus, Athenas concessit, Speusippum, deinde Aristotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro Pontico Pompicus vocaretur. Auctor Diogenes Laertius lib. 5. sect. 86. seq. Huius etiam meminit Cic. Tusc. lib. 5. Sunt & alii multi huius nominis apud Laertium & Suidam.
- Heraclides, Lycius, domi vir clarus, sophistica facultate insignis, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum principem, extemporali facultate dicentem aulicis præsentibus exterritum, sermone excidisse. Solus sophistarum ad hanc artem industria & labore, natura minime juvante contendit. Hæc e Philostrato.
- HERACLIDIUS**, a, um. Adj. [*Ἡρακλίδης*] ut, Heraclidum scribendi genus, cuius mentio est in epistolis Cic. 15. Att. 13. & 27. & 16. 2. obscure & ænigmatica significat librum, Heraclidis Pontici æmulatione scribendum, cuius hodie quædam eclogæ de rebus publicis reperiuntur, & in Homerum allegoriæ. Turnebus.
- HERACLIDÆ**, arum. [*Ἡρακλίδαι*] Posterii Hercules qui Peloponnesi imperium habuerunt. V. Pausan. in Corinth. & Patere. 1. 2. 1.
- HERACLITUS**, [*Ἡρακλῆτης*] Ephesius philosophus, ob obscuritatem orationis cognomine σκοτεινὸς dictus. nullum invenitur habuisse præceptorem: tantum natura & diligentia solus profecit: quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii: scripsit poetice multa. ab Aristotele sæpe testis citatur. De quo Cic. lib. 5. Tusc. 105. Hunc ajunt, quum hydropicus esset, spretis medicis oblitum bubulo fimo, soli succandum se præbuisse, dormientemque a canibus dilaceratum esse. Hic Heraclitus ille est, qui quoties domo egrediebatur, flebat: quemadmodum Democritus ridere dicebatur. alteri enim omnia quæ agimus, miseriæ; alteri ineptiæ videbantur. Hæc & plura Suidas. Diog. Laert. in vita ejus, Cic. passim. Strabo l. 14.
- HERACLIUS**, Imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione. Heraclius lapis. V. HERACLEA.
- HERALDUS**, i. m. Vox medii ævi. olim dictus Nuncius regius & publicus, item Fecialis, Legatus facer, nec non Oratores ita sunt appellati. V. Sic Æn. Silv. Epist. 126. & Spelman. Gloss. Archæol.
- HERALDICA**, æ. f. Ars heraldorum; hodie in declarandis nobilium insignibus occupata. V. Agrip. de Vanitate Scient. cap. 81. & Phil. Jac. Spener.
- HERAS**, æ. Medicus. V. Celf. 5. 23. &c.
- HERAS DACRYON**, [*Ἡρας δακρυόν*] i. e. Junonis lacryma, alias Peristereos. V. Apul. de Herb. cap. 65.
- HERBA**, æ. f. [*ἡρβή*, *βρωτήν*] ab Hærendo vel ab Arvo. Virg. lib. 1. Georg. 134.
- & fulcis frumenti quæreret herbam.
- Altæ herbæ. Virg. 4. Georg. 459.
- Comantes. V. COMA.
- Coronariæ. V. CORONA.
- Fertiles. Ovid. 2. Amor. 16. 6.
- Florentes. Virg. 9. Ecl. 19.
- Fecundæ pecori. Ovid. 1. Met. 682.
- Graminis. Ovid. 10. Met. 87.
- Immortales. Claud. de Nupt. Nonor. 158.
- Impiæ. V. IMPIUS.
- Invalida medica. V. INVALEO.
- Lætæ. Virg. 1. Georg. 339.
- Largæ. Hor. 4. Carm. 2. 55.
- Medicæ. Claud. 3. Conf. Hon. 62.
- Miliaria herba. V. MILIUM.
- Molles. Virg. 3. Ecl. 55.
- Morientes. Virg. 1. Georg. 107.
- Murales. V. MURUS.
- Nocentes. Hor. 1. Serm. 8. 22.
- Operosæ, i. e. Efficaces, & magnarum virium. Ovid. 14. Met. 22.
- Pallentes. Virg. 6. Ecl. 55.
- Pollentes. Ovid. 7. Met. 196.
- Potentes. Virg. 7. Æd. 19.
- Pubentes. Virg. 4. Æn. 514.
- Salaces. Ovid. 2. de Arte Am. 422.
- Salutiferæ. Ovid. de Rem. Amor. 45.
- Spinosæ. Ovid. 2. Met. 810.
- Suaves. Virg. 2. Ecl. 49.
- Surdæ & ignobiles. V. IGNOBILIS.
- Surgentes. Virg. 4. Georg. 12.
- Teneræ. Ovid. 2. Met. 851.
- Virides. Ovid. 2. Met. 864.
- Adoptare herbam. V. ADOPTO.
- Arent herbæ. Virg. 4. Georg. 427.
- Carpere herbam. V. CARPO.
- Sitiunt herbæ. Virg. 4. Georg. 402.
- In herba esse dicuntur frumenta, Cum germen coeperunt mittere. Cæl. 1. Bell. Civil. 48. Neque frumenta in herbis erant, neque multum a maturitate aberant. Plin. 22. 25. Eadem efficit & dum in herba est. conf. Ovid. 17. Epist. 263.
- Herbam dare, five porrigere, pro eo quod est Victorem agnoscere, ac se victum fateri, passim obvium est apud doctos. Inde sumptum, quod (ut auctor est Festus) id erat pastoralis vitæ indicium, qui dum cursu, aut alio quopiam certamine superati essent, herbam ex eodem statim loco decerpant, adversario porrigebant, victoriæ agnitæ symbolum. Plin. lib. 22. cap. 14. de corona obsidionali graminea, Dabatur (inquit) viridi e gramine, decerpto inde ubi obfessos servasset aliquis, &c. Idem lib. 1. cap. 5. de elephante, Mirus namque pudor est, victus vocem fugit victoris, terram ac verbenas porrigit. Hæc Erasmus. Nonius 4. 225. Herbam veteres Palmam vel Victoriæ dici voluerunt. Virg. lib. 3. Georg. 498.
- atque immemor herbæ
- Victor equus. [Nugæ, cum poëta Immemorem pabuli clarissimis verbis indicet equum, vi morbi. Sed & Erasmus valde discrepantia hic confundere perspicuum est. Meliora dabit Scalig. ad Fest.]
- HERBULA**, æ. f. dimin. [*βρωτίον*] Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Ceræque paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ fœlis dicitur. Apul. Miles. 3.
- HERBUSCULA**, æ. f. Idem. Mart. Capell. 2. Herbusculas prælegere.
- HERBACEUS**, a, um. Adj. [*βρωτάδης*] Quod in herbam crescit & affurgit, & de iis rebus dicitur, quæ deinde caulem emittunt. Plin. lib. 12. cap. 15. Herbaceum amomum pejus. Idem 27. 12. 23. 4. & 33. 5.
- HERBATICUS**, a, um. Adj. ut, Herbatica animalia, Quæ herbas pascuntur. Solin. cap. 40. Vopisc. in Prob. 19. Gloss. Vet. Herbaticus βρωτικός.
- HERBEUS**, a, um. aliud Adj. [*βρωτανοειδής*] Quod herbæ colorem habet. Plaut. Curc. 2. 1. 17. — quid hic est homo
- Cum collativo ventre: atque oculis herbeis?

HERBIDUS, a, um. aliud Adj. [*βοτανικός*] Quod plenum est herbis. Plin. Epist. 173. Nulla in hoc navis (sacer enim est) sed innatant insulae herbidæ, omnes arundine & junco tectæ. Color herbidus. Plin. lib. 12. cap. 14. Epirus herbida. Ovid. 8. Met. 282. Locus vel Campus herbidus, Herbis refertus & plenus. Liv. lib. 1. 7. & lib. 9. 2. Potus herbidus lactis. Plin. lib. 24. cap. 6. Ripa herbida. Ammian. 14. 9. Segetes herbidæ. Columel. lib. 1. cap. 6. **HERBIFER**, ēra, ērum. Adj. [*βοτανόφρος*] Quod herbas producit. ut, Herbifer mons. Plin. lib. 25. cap. 8. Ovid. 4. Fast. 468. **HERBILIS**, e. ut, Herbilis anser, Herba pastus, qui secundum Fest. gracilior est quam frumento altus. **HERBOSUS**, a, um. Adj. [*πρόδης*] Herbis abundans. Plin. lib. 33. cap. 4. Ulex ficcatus uritur, & cinis ejus lavatus substrato cæspite herbofo, ut fidat aurum. Sic Cato cap. 54. Agger herbofus. Ovid. 14. Met. 445. **HERBARIUS**, a, um. Adj. [*βοτανικός*] ut, Ars herbaria, Qua cognoscitur vis & natura herbarum. Plin. lib. 7. cap. 56. Herbariam & medicamentariam a Chirone Saturni & Philyræ filio. Subaudi, Reperitam fuisse tradunt. **HERBARIUS**, i. m. [*βοτανολόγος*] Qui peritus herbarum eas colligit, venditque, & ex eis medicamenta conficit. Plin. lib. 26. cap. 5. Idem lib. 20. cap. 17. Dalion herbarius parturientibus ex eo cataplasma imposuit cum opio. **HERBERO**, ēre. Verbum ex quo Partic. supereſt apud Apul. 7. p. 194. Elmenh. Prata herbertia. ita quoque legit Præxus p. 142. **HERBASCO**, sive **HERBERSO**, [*βοτανίζω*] ēre. In herbam converti. Cic. de Senect. 51. Terra semen tepesfactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. Herbas cere, pro Herbas generare. Plin. lib. 19. cap. 8. Quin & ovillo fimo nominatim uti, quoniam aliud herbasceret. V. Harduin. **HERBIDO**, āre. Idem. Mart. Capell. 1. Herbidare terras. **HERBIGRADUS**, a, um. Adj. ut, Herbigrada cochlea. Cic. 2. de Divin. 64. **HERBIPOLIS**, is. f. Civitas Franconia inferioris. **HERBESUS**, vel **HERBESSUS**, [*Ἑρβος* Steph.] Duorum in Sicilia oppidorum nomen. V. Drakenb. ad Sil. 14. 264. **HERBITA**, æ. f. [*Ἑρβίτα* Steph.] Siciliae urbs apud Ptolemæum. Hodie S. Nicolaus. **HERBUM**, i. n. videtur esse Ervum, *Ἑρβός*. Pallad. 1. 24. de columbis, Si ordeum torrefactum, vel fabam, vel herbum sæpe confumant. & postea, Herbum fetus gratia mensibus præbeamus hibernis. **HERCÆUS**, vel **HERCÆUS**, [*Ἑρκῆος*] dictus est Jupiter, quem etiam Penetralem vocabant, qui intra conspectum domus cujusque colebatur. Græce enim *Ἑρκῆος* septum claustrumque nominatur. Ovid. in Ibin, 284. Cui nihil Hercæ profuit ara Jovis. V. Interpp. Virgilii in 2. Æn. & Hygin. Fab. 91. **HERCINIA**. V. **HERCYNIA**. **HERCINII**, Populi sunt, vetus Pelasgorum colonia. **HERCISCOR**, cri. V. **HERCISCOR**. **HERCULIDES**, Lacedæmoniorum dux. Justin. 6. 1. 2. **HERCULES**, is. m. [*Ἡρακλῆς*] Cognomen, vel fortasse potius Agnomen Jovis & Alcmenæ filii, qui ob fortitudinem & gloriam creditus fuit inter deos esse receptus. Fuisse autem tres Hercules scribit Diodorus: alii sex autem. Primus qui certavit cum Apolline de tripode. Alter Nilo natus Ægyptius, quem ajunt Phrygiæ litteras conferuisse. Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt. [an Offerunt?] Quartus Jovis & Asteriæ, Latonæ fororis, qui Tyri maxime colitur, cujus Carthaginem filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus dicitur. Sextus Thebanus, ex Alcmena & Jove tertio genitus, cui aliorum gesta assignant. Ex Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 42. Herodotus scribit Herculem unum esse ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcosque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos indidisse filio Amphitryonis. Varro *κλεινὸν* Hercules nominat: veruntamen omnes, qui robore præstiterunt, hoc nomine, ab Hercule Alcmenæ filio, appellatos fuisse affirmat. Macrob. 1. Saturn. cap. 20. asserit Herculem esse Solem, quasi Heraclen: idque ex nomine clarescere. Hercules enim nihil aliud est, quam Heras, id est Junonis, hoc est aeris: Cleos, id est gloria vel laus. Quæ porro alia est aeris gloria, quam Solis illuminatio? Item dictus est duodecim labores confecisse, quia Sol annuo cursu, duodecim signa Zodiaci lustrat & conficit. V. omnino Lex. Pitisc. vel Voss. 5. Inst. Orat. p. 395. Ab Hercules, Hercule, & Hercle, Mehercules, & Mehercule, adverbium jurandi, V. Servium in 8. Æn. 288. seqq. Hercules bibax & multibibus. V. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Claviger Hercules. Ovid. in Ibin, 255. Clava enim utebatur, assidue. Dives amico Hercule. Hor. 2. Serm. 6. 13. Ideo quia thesauris præfuit. Et sunt qui eundem Incubonem quoque esse velint. Unde putant & quod res rustica in tutela ejus sit: nam illi sacrificia reddunt rustici quum juvencos domuerint. Pers. 2. Sat. 12. — ô fi Sub rastro crepet argenti mihi seria dextro Hercule. Quia deus lucri & thesauri dicitur. V. Porphyri-nem in Horatium. l. c. mpiger Hercules. Hor. 4. Carm. 8. 30. laborifer Hercules. Ovid. 9. Met. 285. Magnus Hercules. Hor. 4. Carm. 5. 36. Ætheus Hercules. V. **ORITHÆUS**. Magnus Hercules. Hor. 3. Carm. 3. 9. Hercules item dictus est Astrologus, Claviger, Custos, Dexter, Gadtanus, Magufanus, Musagetes, OEtæus, Olivarius, Pacifer, Poliens, Prodicus, Sanctus, Sancus, vel Sangus, Saxanus, Somnialis, de quibus omnibus appellationibus V. omnino Lex. Pitisc. **HERCULES**, Adv. pro Hercle vel Hercule. [*ἡρῶ τὸν Ἡρακλῆα*] Cic. pro off. Amer. 31. Quoniam quidem femel fufcepi, licet hercules undique mnes terrores, minæ, periculaque impendeant omnia: succurram, itque subibo. Patere. 2. 52. 1. Neque hercules quicquam salubrius fuit. hercules quidem. Cic. de Clar. Orat. 61. Et hercules hæ quidem extant. le hercules. Cic. pro Plancio. 64. Vere me hercules hoc dicam. Obser- vat Gellius 11. 6. apud auctores idoneos nusquam legi aut Mehercules

mulierem dicere, aut Mecaſtor virum. Apulejus tamen inter scriptores non proletarios, eleganter feminam per Herculem adjuratam inducit. V. Beroald. ad lib. 4. Apul. de Aur. Afri. p. 335. Stew **HERCLE**, sive **HERCULE**, Idem Jurandi adverbium, quasi dicas Per Herculem. Ter. Eun. 2. 3. 19. Hercle hoc factum est. Hercle, ornativa aliquando particula, teste Donato. Ter. And. 4. 5. 3. Sed quid hoc? puer hercle est. Hercle sine dubio erit ignominia. Cic. 2. Fam. 17. Bene Hercle faciunt. Cic. 3. de Legib. 1. Mehercle. Cic. 2. in Catil. 7. Uno mehercle Catilina exhausto, rele- vata mihi, &c. Hercle certe. Ter. And. 2. 2. 10. Mea quidem hercle certe in dubio est vita. Ubi Donatus, Ideo & juravit Hercle & affirmans jusjuran- dum, Certe addidit. Quæſo hercle. Ter. Eun. 2. 3. 70. Obsecro hercle ut audias. Ter. Eun. 3. 5. 14. Hercle sedulo. Ter. And. 3. 4. 18. Faciam hercle sedulo. Ubi Donatus, hercle sedulo, productiones sunt Comici stili ad facum orationis positæ. Hercle vero. Ter. Adel. 2. 4. 4. — Omittite vero tristitiam tuam.

c. Ego illam hercle vero omitto, quia quidem te habeam fratrem, &c. Ubi Donatus, Apparet non nunc primum dici Ctesiphoni ab Æschino, Omittite tristitiam tuam: nec nunc primum responsum, Omitto. Et ideo additum est, hercle vero: quia nunc demum data est plena securitas. Ibid. 5. 9. 18. Hodie primam mammam dedit hæc. d. hercle vero serio. Ubi Donatus, Hercle vero, adverbium sunt confirmativa. Hercule, Idem quod Hercle & certe. Cic. pro Quint. 13. Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in pri- vatam domum sevocabat. Sed hercule facile patior datum tempus, in quo amorem experier- tum. Cic. 16. Att. 18. Mehercule etiam adventu nostro reviviscunt justitia, abstinentia, &c. Cic. 5. Att. 16. Et in Orat. 157. Libentius dixerim mehercule, quam mehercules. Perhercle, Idem. Gell. 3. 6. Perhercle res miranda. [Tmesis est in Permiranda. **HERCULIS** Portus, Ptolemæo [*Ἡρακλῆος λιμὴν*] Urbs Massiliensium. Vulgo dicitur *Villa franca*. **HERCULIS** Turris, Urbs Cyrenes. vulgo *Zirayra*. Ptol. lib. 4. cap. 4. **HERCULEUS**, a, um. [*Ἡρακλῆος*] Adj. Audacia Herculeæ. Justin. præf. Columnæ Herculeæ, fretum Herculeum, & labores Herculei, passim. Lavacrum Herculeum. Aufon. in Clar. Urb. 5. 7. Manus Herculeæ, pro Forti. Martial. lib. de Spectac. 15. Clava Herculeæ. Propert. lib. 4. 10. 39. **HERCULE**, Adv. [*Ἡρακλῆος*] ab Hercule: pro Fortiter. Cic. 8. Att. 6. Spero etiam quoniam adhuc nihil nobis obsist, nihil mutasse: nec tegentia hoc, quod cum fortiter & diligenter, nunc fert etiam Her- culeæ. Quædam exemplaria legunt Mehercule. Locus profecto totus est corruptus. **HERCULANUS**, a, um. Adj. [*Ἡρακλεωπῆς*] Gell. lib. 1. cap. 1. Com- prehensa mensura Herculani pedis. **HERCULANÆ** herbæ meminit, Plin. lib. 21. cap. 15. V. mox. **HERCULANÆ** formicæ. Plin. lib. 30. cap. 4. Ficus. Cato de R. R. cap. 8. Morbus. V. Crinit. de Hon. Discipl. 25. 1. **HERCULANA**, & **HERCULANEA**, æ. f. Herbam non unam signi- ficat: ut, Helxinen. Apul. de Herb. 81. Peristerion. Idem 65. Nym- phæam. Idem 67. Sideritidem. Idem 72. Urticam. Plin. 21. 15. **HERCULANIUM**, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. Patere. 2. 16. Mela 2. 4. 64. **HERCULANENSIS**, e. Adj. ut, Fundus Herculanensis. Cic. 9. Fam. 25. **HERCULIUS**, Vir Romanus, qui Marianas partes fovit cum Sertorio. **HERCULIUS**, Cognomen Maximiani, Imp. Rom. quem Diocletianus sibi Cæsarem & mox participem imperii acceperat. V. Vict. & Europ. Orof. Lact. de Mort. perf. & Suid. Spanh. de Ufu Numm. diff. 12. p. 495. **HERCYNIA**, Virgo quædam fuit Proserpinæ comes, a qua & fluvius Her- cyna nomen consequutus est. In templo consecratum virginis illius simulacrum anferent manibus gerebat. Hujus meminit Liv. lib. 45. cap. 27. Ex Turnebo. Al. Hercynna, Al. Hercina. **HERCYNIA SILVA**, Maxima Germaniæ silva [*Ἑρκύνιος δρυμὸς* Strab.] Cæf. 6. Bell. Gall. 25. Hujus Hercyniæ silvæ, quæ supra demonstrata est, latitudo novem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri potest, neque mensuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum, & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regio- ne pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsus, diversis a flumine regionibus, multarumque gentium Germaniæ, propter ma- gnitudinem attingit: neque quisquam est hujus Germaniæ, qui se aut audisse, aut adisse ad initium ejus silvæ dicat, quum dierum iter x l processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæsar: apud quem præposito characterum ordine x l pro l x legi videtur judicio Vadiani. Scribitur & Hercinia vel Ercinia. De variis ejus nominibus. V. Dalechamp. ad Plin. 16. 2. p. 694. Lucis Suevi nobiles Hercyniis. Sen. Med. v. 713. Saltus Hercynius. Tacit. Germ. 30. 1. Prominet Hercyniæ confinis Rhetia silvæ. Claud. de Bell. Get. 370. **HERI**, [*χθες, ἔχθες, χθις*] Adv. temp. significat autem Hesternæ tem- pore. Ter. Eun. 1. 2. 80. Heri minas viginti pro ambobus dedi. Cic. 13. Att. 47. Lepidus ad me heri vespere litteras misit Antio. **HERE**, pro **HERI**, dicebatur a veteribus. Est autem adv. temporis. Donatus, Propter cognationem *h* & *i* litterarum, non dubitaverunt antiqui & here & heri dicere, & mane & mani, & vespere & vespere. Ter. Heaut. 3. 2. 8. — equidem te demiror, Chreme, Tam mane, qui heri tantum biberis. Idem Eun. 2. 3. 66. Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem? Plaut. Pers. 1. 3. 36. Hoc jam here narravi tibi. Propert. 2. 22. pr. Scis heri mi multas pariter placuisse puellas. **HESTERNUS**, a, um. Adj. [*χθις*] Quod heri factum est significans. Plaut. Pers. 1. 2. 25. Vivam hesternas reliquias. Ter. Eun. 5. 4. 17. Que

Quo pacto ex jure hesternum panem atrum vorent.
 Coena hesternum redundare. Plin. in Paneg. 107.
 Dies hesternus. Cic. 2. de Nat. Deor. 73. Sic in 2. Catil. 7.
 Disputatio hesternum. Cic. 2. Tusc. 10.
 Decus hesternum. Liv. 27. 14. pr. Pughatum utrinque aliquanto quam
 pridie acrius est, Pœnis ad obtinendum hesternum decus adniten-
 tibus, Romanis ad demandam ignominiam.
 Hesternum die lulimus. Catul. 48. 1.
 Luce hesternum vidi. Ovid. 2. Amor. 2. 3.
 Nocte hesternum lenior aura fuit. Ovid. 18. Epist. 73.
 Sermo hesternus. Cic. 4. Acad. 10.
 HERRILIS. V. HERUS.
 HÉRILUS, i. m. Rex Prænestinorum. Virg. 8. Æn. 583.
 Et regem hac Herilum dextra sub Tartara misi.
 HERILLUS, [Ἡρίλλος] Chalcedonius philosophus, Zenonis discipulus
 fuit, quum audisset scientiam unice laudatam esse ab Aristotele & Theo-
 phrasto, summum bonum in ea posuit. Cic. lib. 2. Acad. 2. & lib. 2.
 de Fin. 4. conf. Laert. lib. 7.
 HÉRINACRUS, i. m. [Ἡρινᾶκος] qui & Herix & Hericius, teste Perotto;
 Animal spinis horridum, sese in globum interdum componens, & hie-
 me condens sese: de quo Plin. lib. 8. cap. 37. Preparant, inquit,
 hiemi & herinacei cibos, ac volutati supra jacentia poma, affixa spinis,
 unum non amplius tenentes ore, portant in cava arbores. V. Ibid. plu-
 ra, & supra ERRES, ERICIUS.
 HERMA, vel HERMES, æ. m. [Ἑρμῆς] Statua vel sigillum erat, in trunco ar-
 boris efformata, Mercurii formam habens. Unde Suidas dicit Hermas, sta-
 tuas dictas, quod plurimum Mercurii statuæ deliniærentur. Cic. 1. Att. 6.
 Hermæ tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti,
 jam nunc me admodum delectant. i. e. Mercurii statuæ ex marmore
 Pentelico. Idem 2. de Legib. 65. Neque id opere tectorio exornari,
 nec hermas eos quos vocant, licebat imponi, nec de mortui laude, &c.
 De sepulchro loquitur. Juven. 8. Sat. 53. Truncus Hermes.
 Hermæ, erant Statuæ Mercuriales, quæ in vestibulis ædium, vel in
 publicis viis, super columnas constitui ornatus causa solebant. Hos
 primum ab Hipparcho Athenis erectos, Plato in Hipparcho, seu de lu-
 cri cupiditate Dialogo docet: eorumque usum ibi adjungit. V. Spon.
 Misc. p. 9. Nepos 7. 32. & complures in Lex. Pitisc.
 HERMA, ætis. n. [Ἑρμα] pro Firmamento a Græcis ponitur: unde etiam
 Mercurii nomen, inventoris, ut putabant, firmæ orationis, ductum.
 Interdum etiam Saburram significat. Hæc Festus. ubi V. Dacer.
 HERMA, [Ἑρμα] Aurium ornatus apud Homerum lib. 14. Iliad. 182.
 Hoc etiam Julius Pollux lib. 5. cap. 16. ponit in mundo muliebri.
 HERMÆUM, i. n. [Ἑρμαῖον] varia significat apud Suid. & inter alia
 quoque Fanum, seu ædiculum Mercurii. unde sic dicta Diæta, seu Cœ-
 natio in Palatio, Suet. Claud. cap. 10. 2. In Diætā cui nomen est Her-
 mæum recesserat. conf. ibi Pitisc.
 HERMATHENA, æ. f. [Ἑρμαθῆνη] Mercurii ac Minervæ statuæ con-
 junctæ, quas gymnasis veteres dicare consueverant. Cic. 1. Att. 1.
 Hermathena tua valde me delectat; & posita ita belle est, ut totum
 gymnasium αὐτῇ ἀνάγκη esse videatur. i. e. Solis Donarium. h. e. Mer-
 curii & Minervæ statuæ mihi a te missa, in meo gymnasio ita belle est
 constituta, ut totum gymnasium Soli dicatum esse videatur, quasi
 gymnasium illa statuæ majorem in modum illustraretur. V. Spon. 1. 4.
 Turneb. Advers. 8. 24. vel Lex. Pitisc.
 Hermathenā, potest esse Nomen mulieris doctæ & eloquentis.
 HERMACHUS, i. m. [Ἑρμαχὸς] Mitylenæus, Epicuri discipulus &
 successor. V. Laert. in Epicuro. Cic. 2. de Fin. 30. & 4. Acad. 30.
 HERMÆA, [Ἑρμαῖα] Extrema Ptolemæo urbs Africa minoris. Mercu-
 rii promontorium Pomponio Mele 1. 7. pr. Vulgo Cabo Denubia.
 HERMAGORAS, æ. m. [Ἑρμαγόρας] Æolides, Carion cognominatus,
 rhetor egregius, scripsit artem Rhetoricam libris sex, de diligentia
 orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Au-
 gusti temporibus, decessitque senex. V. Suid. Cic. Brut. 263. & 271.
 & de Invent. 1. 8. & 12. & 79.
 HERMAPHRŌDITUS, i. m. [Ἑρμαφρόδιτος] Mercurii & Veneris filius.
 ab Hermes (quo nomine dicebatur a Græcis Mercurius) & Aphrodite,
 id est Venus. Hic fuit Androgynus, vir & mulier. Quum adolescens
 se lavaret in quodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nymphe. illa
 eum amans amplexa, ut ex ambobus unus fieret: idque
 factum est. Hinc omnes Androgyni, vocantur Hermaphroditi. Plin.
 lib. 11. cap. 49. Contra mulierum paucis prodigiosa assimilatio: sicut
 Hermaphroditis utriusque sexus. V. ANDROGYNUS. Martial. lib.
 6. 68. Ovid. 4. Met. 383. De Hermaphrodito extat elegantissimum
 Pulicis poetæ carmen, apud Ausonium.
 Hermaphroditæ equa. Plin. lib. 11. cap. 49. conf. Non. 3. 89.
 HERMĒDŌNE, es. f. [Ἑρμῆδων] Nodus seu vinculum. Vitruv. 9. 7.
 V. Bald. Lex. p. 56.
 HERMĒLION, i. n. [Ἑρμῆλιον] Gemma igneo colore radians. Plin. 37. 10.
 HERMĒNEUMA, ætis. n. [Ἑρμῆνεύμα] Expositio, interpretatio. Sen.
 Controv. 26. & Excerpt. Controv. 9. 3. Nunquam magnas mercedes
 accipere eos qui hermeneumata docerent.
 HERMĒNEUTĪCUS, a, um. Adj. [Ἑρμῆνευτικός] Ad interpretem spectans.
 HERMENII, Populi Moschorum prope Colchos. Perott. V. HERMIONES.
 HERMĒRACLĒ, sunt Mercurii & Herculis conjuncta signa seu statuæ.
 Cic. 1. Att. 10. Signa nostra & Hermeracles quum commodissime poteris,
 velim imponas. Certe Athenienses Mercurio & Herculi statuæ in gymna-
 sis ponebant. testis Athenæus lib. 13. Sed & Romani aram Herculi com-
 munem cum Mufis esse voluerunt. Auctor Plutarch. Probl. 59. conf. Spon.
 1. 4. & Lex. Pitisc. [Apud Cic. scribendum Hermeracles. Nili forte &
 parasyllabice declinant. Nom. sing. est Hermeracles, ex Gr. Ἑρμερακλῆς.
 HERMĒROTĒS, [Ἑρμῆροτες] Signa composita ex Herma, i. e. Mercu-
 rio, & Cupidine, qui Ἑρως Græcis dicitur, quibus præci exprimebant
 amoris conjunctam esse eloquentiam debere. Plin. 36. 5. Spon. 1. 4.
 Gyrard. Synt. Deor. 9.
 HERMES, æ, vel is & Ætis. m. [Ἑρμῆς] Gr. dictus est Mercurius deorum
 interpres. ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. Sermone & enuntiatione five eloquentia.
 Virg. 4. Æn. 356.
 Nunc etiam interpres divum Jove missus ab ipso. Ubi Servius,
 Interpres divum, Hermes. expressit verbum de verbo.
 HERMES Trismegistus, [Ἑρμῆς τριμήκης] Philosophus Ægyptius, post

Mosen fuit, cujus tempore in Ægypto studia Philosophiæ clarere crepe-
 runt. Ejus extant Dialogi. De hoc plura apud Suidam & Augustinum
 de Civ. Dei. & Lactant. de Ira Dei, cap. 11.

HERMESIAS, æ. m. inter Medicinas magicas refert Plin. 24. 17.
 HERMETICUS, a, um. Adj. ut, Hermetica medicina. Sic ab Her-
 mete Trismegisto dicta est Chemica medicina.
 HERMIAS, [Ἑρμίας] e Caria dux inclutus Antiochi magni, qui cum eo
 & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob
 suspicionem interfectus una cum conjuge & liberis, qui erant Apameæ,
 Auctor Polybius lib. 5.
 HERMIAS, [Ἑρμίας Suid.] Eunuchus, trapezitæ cujusdam famulus,
 Athenas profectus, Platonem, Aristotelemque audit: inde domum re-
 versus, Atarnenses & Assenses subegit, & illis cum domino imperavit.
 HERMINIUS, Latinus quidam, cujus meminit Virg. 11. Æn. 642.
 Alius apud Romanos T. Herminius, qui cum Horatio Coclite in defen-
 sione pontis Sublicii contra Etruscos perstitit. Liv. 2. 10.
 HERMIŌNA, æ. f. [Ἑρμιόνη] Graciæ oppidum, Junonis fano incly-
 tum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Virg. in Cyri, 472.
 Hinc sinus, hinc statio contra patet Hermiona. Versus est spon-
 daicus. conf. Plin. 4. 5.
 HERMIŌNE, es. f. [Ἑρμιόνη] fuit Menelai filia, ex Helena conjuge,
 quæ Orestis Agamemnonis filio desponsata fuit: sed quum Pyrrhus
 Achillis filius eam duxisset, Orestes illum occidit, & sponsam recepit.
 V. Virg. 3. Æn. 328. & Ovid. 8. Epist. 1. Martial. lib. 3. 11.
 Dic mihi, quid simile est Thais & Hermione?
 Spartana Hermione. Propert. lib. 1. 4. 6.
 Altera Hermione filia fertur Martis & Veneris, de qua V. in HARMONIA.
 HERMIŌNICUS, a, um. Adj. [Ἑρμιόνικος] ut, Hermionicus ager
 Liv. 31. 44.
 HERMIŌNES, Germaniæ populi ultimi, ut scribit Pompon. lib. 3. in fine
 descriptionis Germaniæ 3. V. Voss. p. 237. Pomerani hodie vocantur,
 ut notat Vadianus. Horum meminit Tacit. Germ. 2. 4. conf. Plin. 4. 14.
 HERMIPPUS, i. m. [Ἑρμιππος] Atheniensis poeta antiquæ comœdiæ
 altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas x l.
 Fuit item alter Hermippus Berytiensis, discipulus Philonis Byblii, quæ
 multa composuit sub Adriano principe. Suidas.
 Alius Smyrnæus, qui scripsit de Vitibus. V. Voss. de Hist. Gr. 1. 16.
 HERMOCLĒS, is. m. [Ἑρμοκλῆς] Rhodius statuarius du quo Lucianus
 de Dea Syria, p. 670.
 HERMOCLĒTES, [Ἑρμοκλῆτης] Phocensis, clarus sophistica facultate
 Antipatri magistri epistolarum Severi principis filiam, haud forma bona
 invitum imperatore cogente duxit, quam postea repudiavit. Philostratu
 conf. Diod. lib. 16.
 Item, Medicus, quo viso in somnis, Andragoram mortuum esse dic-
 Martial. 6. 53.
 HERMŌDŌRUS, i. m. [Ἑρμόδορος] Siculus, auditor Platonis: cu-
 vitio datum est, quod quæstui philosophiam habuerit: dictata quæ-
 sub præceptore audiverat colligendo, ac dein in Sicilia venditando
 conf. Cic. 13. Att. 21. & 5. Tusc. 36.
 Hermodorus, Philosophus Ephesius, quem in Italia exulantem, Pom-
 ponius Jurisconf. 1. 2. de O. I. §. 4. extr. tradit auctorem fuisse x l.
 TAB. ferendarum Decemviris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuisse
 interpretem legum Decemviralium.
 Hermodorus Salaminus, qui cum Philone architecto Athenis contend-
 de armamentario faciendo, qua in contentione ut minus eloquens, v-
 ctus fuit. Cic. 1. de Orat. 62. Nec si huic M. Antonio pro Hermo-
 doro fuisset de navalium opere dicendum, non quum ab illo causam
 didicisset, ipse ornate de alieno artificio copioseque dixisset. Nisi
 forte de navalibus urbis Romæ hic agitur, quæ fortasse edificavit He-
 modorus: idque verisimilium arbitror. Nepos apud Priscianum, Æde
 Martis est in Circo Flaminio architectata ab Hermodoro Salaminio.
 Ex quibus locis emendandum putat Turnebus, quod sic apud Vitru-
 vium 3. 1. legitur, Quemadmodum est in porticu Metelli Jovis Statu-
 ris Hermodi, &c. & Hermodori reponit. Advers. 11. 2.
 HERMŌGĒNES, is. f. [Ἑρμογῆνης] Tarsensis, annos natus xv sophis-
 tadeo probatus est, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum princ-
 pem exciverit, ab eoque munera egregia tulerit. Deinde tempore
 procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causâ
 Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex
 & in senectute puer. Ex Volaterrano lib. 15. V. Suid.
 Hermogenes Tarsensis alius, qui occisus est propter quasdam in histori-
 figuras. V. Suet. Domit. cap. 10.
 Hermogenes alius, Fur, de quo extat Epigramma Martial. lib. 2. 29.
 Hermogenes Africanus, Hæreticus contra quem librum scripsit Tertul.
 HERMOLĀUS, i. m. [Ἑρμόλαος] Constantinopolitanus grammaticus
 scripsit ad Justinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de urb-
 bus. Auctor Suidas.
 Memoratur & ante hunc alius, qui contra Alexandrum conjuravit.
 Alius item Plin. lib. 36. cap. 5. Statuarius, inter eos qui ædes princ-
 pum signis nobilibus ornantur.
 HERMOPŌLIS, is. f. [Ἑρμοπόλις] ut ait Volaterr. lib. 12. urbs Ægypti
 in Sebenitica præfectura ubi Pan colitur & hircus, ut ait Pindarus.
 HERMOSORINOS, Lupinus montanus. Apul. de Herb. cap. 110. [Sci-
 be Thermos orinos, Gr. Ἑρμῶς ὀρενός.
 HERMOTĪMUS, i. m. [Ἑρμότιμος] Clazomenius, de quo V. Plin. li-
 7. 52. Lucian. Musica, p. 376. Græv. Tertull. de Anima, 2. 28.
 Orig. contra Cels. 3. p. 129. Spenc.
 HERMUBASILION, Herba Mercurialis. Apul. de Herb. cap. 82.
 HERMUBOTANE, f. [Ἑρμύβοτανη] Apul. l. c. V. HERMUBOIA.
 HERMŪLĒ, five HERMETES Parvi, erant duo simulacra Mercurii i-
 circo ante carceres fixi, funem vel catenam carceribus prætendente-
 ne equi, apertis carcerum valvis, ante signum datum procurrerent
 V. Kipping. Ant. Rom. 11. 6. §. 3. & Salmast. Exerc. Plin. p. 648.
 HERMUNDŪRI, orum. m. pl. [Strab. Ἑρμούνδριοι] Suevorum, pote-
 tissimæ in Germania gentis, magna natio. V. Tacit. Germ. cap. 4
 & Cluver. Ant. Germ. 3. 28.
 HERMUBOIA, æ. f. [Ἑρμύβοια] Herba passim in ipsis vineis apt
 Gallos crescens, quæ a Græcis Linozostis dicitur: Latini Mercuri-
 lem herbam vocant, quasi Mercurii pabulum. V. Plin. lib. 25. cap.
 Sunt autem ejus duo genera: mas, quod in singulis geniculi
 du

duos veluti testiculos gerit: & femina, quæ luteum florem habet.

HERMUS, i. m. [*Ἡρμῆς*] Fluvius Lydiae, qui Smyrnae campos intersecat delapsus a monte Dorilao, Phrygium scindit a Caria. Hic superfluous campis gignit fertilitatem, unde arenas aureas fertur trahere. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg. 137.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus. conf. Drakenb. ad Sil. 1. 159. & Plin. 5. 29.

HERNIA, æ. f. [*ἕρνια*] dicitur Quum pondere aut ictu aliquo rupta tunica, quæ ab inferioribus partibus intestina diducit, omentum, aut intestinum in scrotum descendit: scrotum enim vocamus cutem testiculos ambientem: quod *ἕρνια* Græci appellant. Id vitium a Græcis Enterocoele, sive Epiplocoele, hoc est intertraneorum, sive omenti descensus, dicitur: nostri communi nomine Herniam vocant. Martialis lib. 3. 24. Ingens iratis apparuit hernia facris.

HERNIOsus, a, um. Adj. Qui herniam patitur. Lamprid. in Heliog. cap. 25. **HERNICI**, orum. m. pl. [*Ἡρνικῆς*] Populi sunt Italiae in Campania, in locis asperis habitantes. Nam Herniæ, Sabinorum lingua, Saxa dicuntur. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodam Pelasgo eorum duce. Horum metropolis est Anagnia. V. Lex. Pitisc. & Cellarii Orb. Ant. 2. 11. 3. 387.

HERNĪCUS, a, um. Adj. Juven. 14. Sat. 180.

O pueri Marfus dicebat, & Hernicus olim, Vestinusque senex.

Terra Hernica. Ovid. 3. Fast. 90.

Saxa Hernica. Sil. lib. 4. 228.

Frondosa Hernica. Stat. 4. Silv. 5. 56.

HERODES, is. m. [*Ἡρόδης*] Antipatris Idumæi filius, cognomento Magnus, anno x Augusti rex Judæorum a Romanis declaratus est, regnavitque annis xxxvii. Hujus meminit Hor. 2. Epist. 2. 184. Herodes Philippus ejus filius, Herodiadis maritus prior, & Salomes pater, a patre regni hereditate exclusus.

Herodes Antipas, Tetrarcha, seu præfectus Galilææ post Archelaum, impiissimus fuit, qui Johannem Baptistam occidit, sub quo & Christus passus est.

Herodes Agrippa Aristobuli filius, qui B. Jacobum occidit.

De his Herodibus & aliis V. Harduin. de nummis Herod. & Spanh. de Præst. num. Diff. 8. p. 520. &c. Item Reland. in Palæstina.

Herodes, qui Mithridatem fratrem Parthiæ regno expulit. Appian. pag. 83. in fine H. St.

Herodes alius fuit Sophista Atticus, qui Græca oratione (ut ait Gell. 19. 12.) fere universos gravitate atque copia, elegantiaque vocom longe præstitit. Idem 1. 2. & 9. 2. V. Suid.

HERODIANUS, i. m. [*Ἡεροδιανός*] Alexandrinus grammaticus, Apollonii etiam grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Antonino imperatore. Scripsit de Arte grammatica: præterea Cæsarum historiam, quæ ad nos pervenit. Auctor Suidas.

HERODIUS, [*Ἡεροδῆς*] Avis ex iis, quas Romani Diomedæas vocant. Vulg. Int. Lev. 11. 19. Deut. 14. 13. Job. 39. 16. V. **ERODIUS**. Sic enim scribendum est.

HERODOTUS, i. m. [*Ἡεροδότος*] Halicarnasseus, claris ortus parentibus, patre Cyxo, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum. Scripsit historiam libris novem, quorum quilibet Musæ nomine inscribitur. Cœpit a Cyro Persarum rege. Secessit in Samum Lygdami tyrannide offensus, qui tunc in patria regnabat. Eo expulso rediit. Postremo invidiæ civium obnoxius, sponte Thurium concessit, Atheniensium coloniam, ubi extinctus est & sepultus. licet aliqui Pellæ dicant. Suidas. Hunc Cic. 1. de Legib. 5. appellat historiæ parentem. V. Bibl. Gr. Fabric.

HEROION, i. n. Herba eadem cum Asphodelo. Plin. 22. 22.

HERON, ōnis. m. [*Ἡέρων*] Atheniensis Orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophontem, & Thucydidem. Auctor Suidas. Item alius Mathematicus Alexandrinus, cujus extant Spiritualia.

HERONIS, pl. ut, Heronibus clusum frumentum. 1. 31. Dig. locat. conduct. Brissonio Tegetes sunt sparteæ aut scirpeæ, seu Vimine contexta vasa.

HEROPHILE, es. f. [*Ἡεροφίλη*] Sacerdos Sminthei Apollinis, quam pro Sibylla Erythræa Suidas habet, sed Eusebius pro Samia. Tibull. 2. 5. 67. Herophile Phœbo grata quod admonuit. V. Pausan. Phoc. p. 327. Wech.

HEROPHILUS, i. m. [*Ἡεροφίλος*] Medicus celebris, qui Phalaridem sanitati restituit. V. Plin. 11. 37. 20. 2. 25. 2. & 26. 2. conf. Tertull. de Anima cap. 10.

HEROS, ōis. m. [*Ἡῆρως*] Heroes dicuntur hi, Qui quum sint homines, rebus tamen gestis eam opinionem apud vulgus emeruerunt, ut inter divos relati credantur. Proinde Heroes in quavis arte & scientia dici possunt Qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductum esse ab *ἥρω*, alii ab Aere. Plures tamen ab *Ἡῆρ*, i. e. Junone: quibus & divus Augustinus suffragatur. Servius; Heros, Vir fortis, semideus, plus ab homine habens, ut ait Hesiod. De his plura V. in Lex. Pitisc. Virg. 1. Æn. 200. — dederatque abeuntibus heros. Idem lib. 7.

Quin & avis Mavors heroa potentibus addet. [Nisi error est

ex 6. 777.] Cic. 14. Att. 11. Illi non heroes, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna sint. Idem 1. Att. 14. Heros ille noster Cato.

Delecti heroes. Virg. 4. Ecl. 15.

Magnanimi heroes. Virg. 6. Æn. 649.

Maximus heros. Virg. 6. Æn. 192.

Semidei heroes. Stat. 5. Theb. 373.

HEROIS, idis. f. [*Ἡερίης*] Martialis. [ubi?

Mutatas formas, heroidas insuper fisdem Addidit.

Graias heroidas æquas. Stat. 3. Silv. 5. 45. conf. Suet. Neron. cap. 21. & Ovid. 2. Amor. 4. 33.

HEROINA, æ. f. [*Ἡερίνη*] Idem. Propert. lib. 1. 13. 31.

Illa sit Inachiis & blandior heroinis. Idem 1. 19. 13.

HEROICUS, a, um. Adj. [*Ἡρωικός*] ut, Ætas heroica, In qua heroes floruerunt. Cic. 5. Tusc. 7. Etiam heroicis ætatibus Ulysses & Nectorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes.

Honores heroici. V. Bernegg. ad Suet. Aug. cap. 1. & Diod. Sic. 20. 103.

Personæ heroicæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 71. Medea modo & Atreus commemorabantur a nobis heroicæ personæ.

Tempora heroica. Cic. 1. de Divin. 1.

Versus heroicus dictus Hexameter, quod Eo genere carminis heroum ge-

sta describantur. Cic. 2. de Legib. 68. Ne plus quatuor heroicis versibus, quos longos appellat Ennius. Al. Herois.

Versus heroicus. Quintil. lib. 1. cap. 5.

HEROICE, Adv. [*Ἡρωικῶς*] Macrobi. 5. Saturn. 14. pr. Versus heroice inconstus.

HEROÛS, a, um. Adj. [*Ἡρῶς*] ut, Heroi pedes, Quibus in carmine heroico utimur. Cic. 3. de Orat. 182. Quare primum ad heroum nos, dactyli, & anapesti, & spondei, pedem invitat. conf. **HEROICUS**.

Heroi carminis opus. Propert. lib. 3. 3. 16.

Versus herous. Ammian. 21. 4.

HEROÛM, i. n. [*Ἡρώων*] Monumentum quod solet erigi viro alicui insigni, propter eximiam virtutem. Cic. 2. de Legib. 61. Quod autem *Ἡρώων*, id est vestibulum sepulchri, bustumve ufucapi vetat, tuetur jus sepulchrorum. Gruter. & Turneb. leg. Forum.

HEROSTRATUS, i. m. [*Ἡερόστρατος*] Vir fuit scelestus & ignavus, qui ut nomen memoria sceleris propagaret, incendium nobilissimæ fabricæ templi Ephesiæ Dianæ manu propria struxit, sicut ipse confessus est, voto adipiscendæ famæ latioris. Strabo lib. 14. Solin. cap. 53.

HERPACANTHA, æ. f. [*Ἡερπακάνθη*] Herba Acantha a Serpendo dicta. Diosc. 3. 17.

HERPES, etis. m. [*Ἡρπης*] Morbus, ignis sacri species, quam & Zonam dicit Scribon. Comp. 63.

Est & Herpes Depascens, [*Ἡρπης ἐδαράδου*] ulcus, quod serpendo corpus ad ossa vorat, teste Celso lib. 5. cap. 28. Sect. 3. Videtur Idem cum præcedente. V. & Macer. 1. 12. 33. apud Lucret. 6. 660. dicitur Serpens.

Herpes item Animal, quo præcipue sanantur quæcunque serpunt. Plin. 30. 13.

HERPSTICUS, a, um. Adj. [*Ἡερπστικός*] ut, Gangræna herpestica. Lucil. apud Non. 2. 375.

HERPICO, are. Serv. ad Virg. 1. Georg.

HERPYLLUM, i. n. [*Ἡερπύλλον*] Idem quod Sifymbrium. Apul. de Herb. 105. Diosc. 2. 117. & 3. 41.

HERPYLLUS, i. m. [*Ἡερπύλλος*] Serpillus. Apul. de Herb. 99. Isidor. 17. 9.

HERSILIA, [*Ἡερσία*] Uxor Romuli fuit, quæ post apotheosin mariti ipsa quoque in cælum relata fuit. & quemadmodum mutato nomine Quirinus ille dicebatur, sic ipsa etiam Ora dicta fuit. Ovid. 14. Met. 851. De hac Liv. 1. 11.

HERTHUS, i. m. Terra tanquam Dea olim culta a Germanis. Tacit. 40. 3. In commune Herthum, id est Terram matrem colunt, eamque intervenire rebus hominum, invehi populis arbitrantur, &c. ubi V. Kirchmaj.

HERULI, vel **ERULI**, orum. m. pl. Germanica natio, Vistulæ quondam ostia accolens. V. Cluver. Germ. 1. 53. Sidon. Carm. 7. 236. Curfu Herulus, Chonus jaculis, Francusque natatu. Idem. 8.

Epist. 9. 31. De eorum moribus V. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 22.

HERUS, [*Ἡερός*] Dominus. Ter. And. 5. 2. 5. Herus est: quid agam? Cic. 2. Off. 24. Sed iis, qui vi oppressos imperio coercent, sit sane adhibenda sævitia, ut heris in famulos, si aliter teneri non possunt. Virg. 3. Æn. 324.

Nec victoris heri tetigit cubile.

Herus, pro Herili filio. Ter. And. 1. 3. 3. Me aut herum pessundabunt.

Dives herus. Hor. 2. Carm. 18. 32.

Herus major, Paterfamilias. Plaut. Capt. 3. 5. 50.

Herus minor, Filiusfamilias. Idem Afin. 2. 2. 62.

Heros vocat Deos omnes Catull. 69. 76.

Hostia cœlestes conciliaffet heros.

HERA, æ. f. [*Ἡέρα*, *Ἡερά*] Domina. Ter. And. 4. 2. 4. Idem And. 4. 3. 2.

Summum bonum esse heræ putabam hunc Pamphilum.

Hera dicta est Juno. Ennius apud Cic. 1. Off. 38.

Vosne velit, an me regnare Hera, quidve ferat fors,

Virtute experiamur. V. Turneb. Advers. 7. 15.

Formosa hera. Ovid. 9. Epist. 78.

HERILIS, e. [*Ἡερλικός*] Quod ad herum pertinet. Plaut. Amph. 2. 1. 75. Non soleo ego somniculose herilia imperia persequi. Idem

Aul. 4. 1. 13.

Herilis filius: i. e. Filius heri. Ter. Eun. 2. 2. 58.

Sed video herilem filium minorem huc advenire.

Arbitrium herile. Valer. 4. Argon. 388.

Verna ministeriis ad nutus aptus heriles. Hor. 2. Epist. 2. 6.

HERIFUGA, æ. m. [*Ἡερφεύγης*] Qui herum fugit. ut, Famuli herifugæ, i. e. Fugitivi. Catull. Epigr. 63. 51.

HERIFUDO, inis. f. Gloss. Gr. Lat. *Ἡερωτόν*, Dominatus, dominatio, heritudo. V. **BRITUDO**.

H E S

HESICHIUS. V. **HERSYCHIUS**.

HESIODUS, [*Ἡσιόδης*] Poeta Ascraeus, scripsit poemata, Theogoniam, *Ἡσίοδος ἡμείας*, i. e. Opera & dies; quod imitatus est Virg. in Georg. Primus agriculturæ præcepta tradidit, ut Plin. lib. 14. scribit. Fabularum item auctor, ut ait Quintil. lib. 5. cap. 11. V. Gell. 3. 11. & 17. 21.

HESIIDIUS, [*Ἡσιόδης*] Possessivum. Quod est Hesiodi, vel Quod ab Hesiodo composuit. Cic. in Brut. 15. Illud Hesiodium laudatur a doctis, quod eadem mensura reddere jubet qua acceperis, aut etiam cumulatori, si possis. conf. Sidon. Carm. 9. 213. al. Hesiodæus, ab *Ἡσιόδης*.

HESIONE, es. f. [*Ἡσιόνη*] Filia Laomedontis regis Trojæ, & Priami soror, quam Hercules expugnata Troja uxorem dedit Telamoni. V. Ovid. Met. 11. Fab. 7. 217.

HESPERIS, [*Ἡσπερίς*] Herba, quæ noctu magis olet, inde nomine invento. Plin. lib. 21. cap. 7.

HESPERIA, Urbs est Cyrenicæ apud Pomponium Melam 1. 8. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernic*.

HESPERIA, [*Ἡσπερία*] Hesperiz dæ sunt, una quæ Hispania dicitur, altera Italia: quæ sic discernuntur. Aut enim Hesperiam solam dicimus, & significat Italiam. Virg. 1. Æn. 530.

Est locus, Hesperiam Graii cognomine dicunt. Aut addimus

Ultimam, & tunc significat Hispaniam, quæ in Occidentis est fine. Hor. 1. Carm. 36. 4.

Qui nunc Hesperia sopes ab ultima.

Et hæc ab Hespero Occi-

dentali stella dicta est: Italia vero ab Hespero Atlantis fratre, qui a Germano pulsus, Italiam tenuit: & ei nomen vel proprium vel suæ pristinæ regionis imposuit. Servius ex Hygino. Macrobius 1. 4. extr. tamen voluit Hesperiam dictam esse Italiam, quod Occasui subjecta sit.

Magna Hesperia. Virg. 1. Æn. 573.

HESPERIDES, [*Ἑσπερίδες*] appellatæ sunt Hesperii fratris Atlantis filia, Ægle, Arethusa, & Hesperetusa. Hæ amoenissimos hortos colere dicebantur in Africa juxta Lixon coloniam, a Claudio Cæsare deductam. In iis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri vero a pervigili dracone. Et quoniam Themis dea prædixerat, futurum olim quandam Jovis filium, qui ea poma diriperet, cinxisse Atlantem pomarium montibus, ne pervium grassatoribus foret. Penetrasse tamen eo Herculem ab Eurytheo missum, & occiso dracone aurea mala abstulisse. Alii putant ovium greges ibidem fuisse, purpuream lanam ferentes, easque ab Hercule raptas, & ad Euryteum ductas. Hinc quoniam *μῦθον* Græce, Latine Ovem dicimus, locum fabulæ datum. Hæc Perottus ex Servio.

Hesperides, Erebo & Nocte natæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Eorumque fratres & sorores, qui a genealogis antiquis sic nominantur, Amor, Dolus, Metus, &c. Parcæ, Hesperides, Somnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

De hortis Hesperidum. V. Barth. Advers. 36. 5.

Mala Hesperidum. Virg. 6. Ecl. 61. De his V. Spanh. diff. 6. p. 330. sq.

Poma Hesperidum. Stat. 3. Silv. 1. 158.

Aquarum Hesperidum regnator. Virg. 8. Æn. 77. i. e. Italicarum. Serv. De Tiberi.

HESPERIUS, **HESPERUGO**. V. **HESPERUS**.

HESPERUS, i. m. [*Ἑσπερος*] Atlantis frater, a quo Hesperia. Scribit Diodorus hunc Hesperum conscendisse cacumen montis Atlantis ad cursus astrorum observandos, & nunquam deinde comparuisse: cui vulgus honores divinos exhibuit, astrumque lucidissimum ejus nomine appellavit: de quo Virg. 10. Ecl. 77.

Ite domum saturæ, venit Hesperus, ite capellæ. Hæc etiam serotina stella Vesper dicitur, & Vesperugo: mane autem, Lucifer, & Venus. V. Varr. de R. R. 3. 5. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ *φωσφόρος*, Latine Lucifer dicitur, quum antegraditur solem: quum subsequitur autem, Hesperus. Dicitur & Hesperugo. Sen. Med. v. 877.

Mergat diem timendum Dux noster Hesperugo. conf. Sen. Hippol. 749. & not. Delr.

HESPERIUS, a, um. Adj. [*Ἑσπέριος*] ut Fretum Hesperium. Ovid. 11. Met. 259.

HESPERION CERAS, [*Ἑσπερίων κέρας*] apud Solinum cap. ult. n. 991. est Extremum Africæ continentis promontorium, ubi scilicet veluti in fronte circumaguntur naves in occasum ac mare Atlanticum. Sonat hæc vox, Occidentale cornu. Scribitur & Hesperu ceras. V. Plin. lib. 6. cap. 30. & 31. Hodie vocant Caput bonæ spei. Alii perhibent *Capo de Sierra Lione*, Al. C. *das palmas*, Al. C. *verde*.

Hesperium Promontorium, in Africa est, navigatione decem dierum ab Theon ochema monte. Plin. lib. 5. cap. 1.

HESSENI, vel potius **ESSENI**, [*Ἑσσηνοί*] Palæstinæ populi, apud quos lege columbis parum olim, & tantam earum copiam factam ferunt, ut advenarum ora cicures petierint: unde sunt illa Tibulli verba lib. 1. 7. 17. Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes,

Alba Palæstino sancta columba viro? Plin. lib. 5. cap. 17.

Hesseni, gens sola, & in toto orbe præter ceteras mira, sine ulla femina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c. Meliores codices habent Esseni. V. *ESSEI*.

HESTERNUS. V. **HERI**.

HESTIA, [*Ἑστία*] Thessaliæ pars apud Strabonem lib. 13. & Ptolemæum: fed apud Homerum oppidum est in Eubœa: Stephanus Urbem dicit in Acarnania.

HESTIATORIS, idis. f. Herba magica a convictu in Perfide nominata, quoniam illa hilarentur. V. Plin. lib. 24. 17. al. Sissifloris, vocatur alias Gelotophyllis.

HESUS, i. m. Sub hoc nomine Martem Galli colebant, eumque humano cruore placabant. V. Lactant. Inst. Div. 1. 21. Lucan. 1. 444.

Teutates horrensque feris altaribus Hesus. Scribitur & *ESUS*.

HESYCHIA, æ. f. [*ἡσυχία*] Quies. Sen. Epist. 92. Quietem hesychian vocant Græci, vacat enim animus molestia, &c.

HESYCHIUS, [*Ἑσυχίος*] Milesius sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, i. e. Catalogum nominum. Quorum epitome Suidas fe fatetur usum esse. Composuit & historiam libris vi, in quibus complectitur tam Romanorum Imperatorum, quam aliarum gentium & tyrannorum res gestas usque ad sua tempora, ut ait Suidas. V. Voss. Hist. Gr. 2. 22.

H E T

HETÆRA, i. e. Amica, Venus. [*Ἑταίρα Ἀφροδίτη*] Hoc nomine cultam Venerem apud Athenienses ex Apollodoro docet Athenæus Deipnos. 1. 13. V. & Hesych.

HETÆRIA, æ. f. [*ἑταιρία*] Sodalitas, societas, collegium. Plin. 10. Epist. 97. Secundum mandata tua hetærias esse vetueram. conf. 10. Epist. 43.

HETÆRICE, es. f. [*ἑταιρικὴ*] Ita vocabatur Ala equitum apud Macedonas ab amicitia & veluti fodalitate regia. V. Corn. Nep. 18. 1. 6. & ibi Lambin.

HETEROCLITON, [*ἑτερόκλιτον*] interpretari potest Alienæ & insolitæ declinationis. Sic vocant Nomina & Verba Grammatici, quæ a communi declinandi ratione deflectunt.

HETEROCRANEA, vel **HETEROCRANIA**, æ. f. [*ἑτεροκρανία*] vocant Græci Morbum capitis, quum caput inæqualiter dolet, tumetque, & inter pilos rotunda & humida ulcuscula affurgunt, & pus mali odoris. Plin. lib. 31. cap. 9. Ad heterocranias capitisque ulcera, & pustulas, papulasve. apud Marcell. Emp. 2. Heterocranium. [Idem quod Hemisrania.]

HETEROGENEUS, a, um. vel potius **HETEROGENES**, eos, [*ἑτερογενής*] Adj. Diversi generis & naturæ, apud Grammaticos & Philosophos.

HETEROGNATHUS, [*ἑτερόγναθος*] ex Libanii declamatione quadam Vorax intelligitur, qui nunc in dextram, nunc in sinistram cibum lingua convolvat, vel utraque oris parte cibaria simul conterens: unde ductum nomen. *γνάθος* enim Maxilla est.

HETEROMÄSCHÄLA, orum. n. pl. [*ἑτερομάσχαλα*] Quæ ex altera tantum parte villosa sunt, & fervitiis dicata, auctore Polluce. Ex Hermolao. Quæ eadem Heteromalla dicuntur quemadmodum & Amphimalla. Quæ ex utraque parte sunt villosa. V. Bayfium in libello de Re Vestitaria.

HETEROSCII, orum. [*ἑτερόσχοι*] i. e. Alterumbres. Incolæ in Zonis temperatis, ubi meridiana solis umbra vel in Septentrionem vel Austrum semper protenditur. V. Schott. Curf. Math. p. 325.

HETERONYMA. V. **HOMONYMA**.

HETRURIA, [*Ἑτρώρια*, *Ἑτρώρια*] Italiæ regio, ad Macram fluvium usque protenditur, ubi Liguriæ principium est, quæ Varo in extimo Italiæ termino finitur. Hodie vocatur *La Toscana*. In Hetruria hodie Florentia clarissima, aliquando Fluentia dicta. Porro Hetruria dicta est, quod ejus fines tenebantur olim usque ad ripam Tiberis: & quasi *ἑτρώρια*, & per syncopem *ἑτρώρια*, Nam *ἑτρώρια*, est alter: & *ῥίος*, finis. Roma enim antea unam tantum Tiberis ripam tenebat. Juven. 8. Sat. 265. — & quæ

Imperii fines Tiberinum virgo natavit. Hæc Servius in Virg.

2. Æn. 533. V. & Plin. 3. 5.

Solers Hetruria. Claud. 1. in Eutrop. 12. Scribitur & sine aspiratione Etruria.

HETRUSCUS, a, um. Adj. [*Ἑτρώριος*] ut,

Aurum Hetruscum. Juven. 5. Sat. 164.

Disciplina Hetrusca. Cic. 6. Fam. 6.

Fontes. Tibull. 3. 5. 1.

Mare Hetruscum. Hor. 3. Carm. 29. 35.

Hetruscus subst. gentile. Obefus Hetruscus. Catul. 37. Epig. 11.

HETTA, res minimi pretii apud Festum. H. St. V. supra **HECTA**.

Sic enim alii scribunt.

HETTEMATICUS, a, um. Adj. [*ἡττηματικός*] Firmic. lib. 3. cap. 9. Ipsos tamen faciet hettematicos, & prima semper ætate vitiosos. Hettematicus dicitur, Qui deterior & posterior est, neque præstantiam in suo genere consequitur, & in eo offendit.

H E U

HEU, [*ὦ*] Interjectio dolentis. Scaliger. de L. L. lib. 27. a *φῶ* deducit. Nom. dativ. & accusf. jungitur.

Nom. ut Virg. 6. Æn. 878.

Heu pietas, heu pifca fides. Sunt qui vocativi casus esse dicant Pietas hoc loco.

Dat. Plaut. Mil. 4. 8. 32. Heu mihi, nequeo quin fleam.

Accusf. Ter. And. 4. 1. 22. Heu me miserum, qui tuum animum ex animo spectavi meo. Cic. 7. Philipp. 13. Heu me miserum, cur cogor, &c. Heu heu. Plaut. Pseud. 1. 3. 27. Heu heu, quam ego malis perdididi modis quod tibi detuli. V. Drakenb. ad Sil. 11. 212.

HEURYSIS, [*ἑυρεσις*] Lat. Inventio. Occurrit Mense Novembri in Calendario rustico Farnesiano, forsân dies designatur is, quo Cetes Proferpinam filiam, a Plutone raptam, omnibus terris perquisitam, invenit. V. Apul. Met. 11. vel Lex. Pitisc.

HEURETES, æ. m. [*ἑυρετής*] Inventor. Plaut. Pseud. 2. 4. 9. Heuretes mihi es.

HEURETRUM, i. n. [*ἑυρετρον*] Merces ob indicium rei amissæ. Ulpian. l. 43. §. 9. ff. de furtis.

HEUS, [*ὦ*] Adv. vocantis. Ter. And. 3. 3. 47. Heus evocate huc Davum. Idem Eun. 4. 1. 10. Heus, inquit, puer, Pamphilam arcesse. Cic. pro Milon. 61. Heus, ubi Rufcio, ubi Casca?

Heus significationem habet nominis ad intentionem, considerationemque revocandi, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 1. 11. Heus proximus sum egomet mihi.

Sed heus tu, revocantis particula. Cic. 2. Q. frat. 15. Sed heus tu celari videor a te: quoniam modo, mi frater, de nostris verbis Cæsar? Ter. Eun. 3. 1. 43.

Sed heus tu, purgon' ego me de istac Thaidi?

Heus, dolentis. Virg. 7. Æn. 116.

Heus etiam mentas consumimus, inquit Iulus.

Heus heus. Ter. Adel. 2. 4. 17. Heus heus Syre. s. hem, quid est Idem Eun. 3. 3. 23.

Heus a Græco *αἶ* venit, auctore Festo Pompejo.

H E T

HEXACHORDOS, [*ἑξαχχορδός*] Adj. de Canone Musico. Vitruv. 10. 13.

HEXACLINON, i. n. [*ἑξακλίονον*] Stibadium significat, sex capiens con vivas, vel potius Locum in quo duo triclina stare poterant; hoc est: lecti cœnatorii: id enim Græca dictio sonare videtur. Martial. lib. 9. 60.

Et testudineum mensus quater hexaclinon,

Ingemuit citro non satis esse suo.

HEXAËMERON, i. n. [*ἑξαήμερον*] Sic appellant S. Patres Creationem sex diebus perfectam, in quod multi Commentarios ediderunt. v. g. Basilii, Anastasii, &c. [Sic & Henr. Steph. in Thef. Gr. Sed potius effertur hæc vox a SS. PP. ἡ ἑξαήμερος, f. g. & subauditur *δημιουργία* vel simile quid. V. Snic. Thesaurum.]

HEXAGON, i. n. [*ἑξάγων*] Nomen ponderis, Lat. Sextula. q. V. Scribitur & per errorem Stagium, *στάγιον*, ut docet H. Steph. in Thef. Gr. Append. Exagium vero, *ἑξάγιον*, videtur ponderum ipsorum, vel nummorum ad pondus exigendorum forma. V. f. l. Add. Eifen Schmid. d. Ponder. S. I. c. 2.

HEXAGONUS, a, um. Adj. [*ἑξάγωνος*] Quod habet sex angulos. Colum. lib. 5. cap. 2. Si fuerit sex angulorum in quadratos pedes, si redigitur, Esto hexagonum quoquoque linceis pedum triginta, &c.

Hexagonum, Figura est æquilatera, & æquiangula ex sex angulis & lineis æqualibus composita. Eucl. 4. Elem. Problem. 15. In dato circulo hexagonum & æquilaterum & æquiangulum inscribere.

HEXAMĒTER, tri. [*ἑξαμέτρος*] Sex constans pedibus. Martial. lib. 6. 65.

Hexametris epigramma facis, scio dicere Tuccam. Cic. 3. d.

Orat. 222. Quod si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe, Catule meministi, solitus est versus hexametros, aliosque variis modis atque numeris fundere ex tempore. Apud Martial. substantivum subauditur

HEXAMILUM, i. n. Murus per lithum. Corinthiacum, sic dictus quod longitudine sex miliaria Italica exæquet. De quo in rebus Venet. & Turc.

HEXAPHŌRUM, [*ἑξάφορον*] Læctica quæ a sex fervis ferri solet

Martial

Martial. lib. 2. 81. 1. Idem 4. 51.

Ingenti late vectus es hexaphoro. Idem 6. 67.

Non debes ferri mortuus hexaphoro. V. Pignor. de Serv. p. 274.

HEXAS, ἑξάς, f. [ἑξάς] Numerus senarius. Mart. Capel. 7. 240. Bis terni hexas fit.

HEXASTICHUM, [ἑξάστιχον] Quod sex versibus, seu ordinibus constat. Sic Hordeum dicitur, cujus spicae sex ordines habent: sicut Distichum, δίστιχον, quod duos. Columel. lib. 2. cap. 9. Proximus est his frumentis usus hordei, quod rustici hexastichum, quidam etiam cantherinum appellant: quoniam & alia animalia quae ruri sunt melius, quam malum triticum pascit.

HEXASTYLOS, [ἑξάστυλος] i. e. Sex columnas habens. Vitruv. 3. 2. V. Bald. p. 56.

HEXÉCONTÁLYTHOS, i. m. [ἑξήκοντάλυθος] Lapis tam diversis notis sparsus, ut sexaginta gemmarum colores in parvo ejus orbiculo deprehendantur. V. Plin. lib. 37. 10. & Solin. cap. 44.

HEXÉRES, [ἑξήρης] Navis, quae sex remorum ordines habet. Liv. 27. 23. Regia classis septem & triginta majoris formae navium erat, in quibus tres hepteres, & quatuor hexeres habebat, praeter has decem triremes erant. conf. idem 30.

H I A

HIAGNIS, is. m. fuit ut fando accepimus, Marfyae tibicinis pater, rudibus adhuc musicae seculis, solus ante alios catus canere, &c. Apul. lib. Flor. pr.

HIARBAS, [ἱάρβας] Rex Libyae, qui Didonem re vera voluit ducere. Et ut habet historia, quum hæc negaret, Carthagini bellum intulit: cujus timore quum cogeretur a civibus, petiit ut ante placaret manes mariti, & exaedificata pyra se in ignem praecipitavit. Servius explicans illud Virg. 4. Aen. 36.

Non Libyæ, non ante Tyro despectus Hiarbas. conf. Justin. 18. 6. Scribitur nonnullis sine aspiratione. V. in HANNIBAL. Fuit & alius hujus nominis in Africa nobilis Rex, auspiciis Sullæ, ductu Pompeji, victus & interfectus. V. Plutarch. in Pomp. & Epit. Liv. 89. & Eutrop. 5. 6.

HIASCO, HIATUS. V. HIO, as.

H I B

IBERIA, HIERRUS. V. IBERIA.

IBERNIA, [Ἰβηρία] Insula in mari Atlantico, inter Septentrionem & occidentem solem. Cæs. 5. Bell. Gall. 13. Hibernia dimidio minor, ut aestimatur, quam Britannia. Hujus incolæ longe magis, quam Britanni, silvestres sunt, ut scribit Strabo lib. 4. Olim appellata Ierna. Juven. 2. Sat. 160. & Mela 3. 6. Javernam, vel Jubernam dixerunt, Claudian. de 4. Conf. Hon. 33. Hibernen,

Scotorum cumulos flevit glacialis Hiberne.

IBERNICUS, a, um. Adj. [Ἰβηρικός] ut Mare Hibernicum. Plin. lib. 4. cap. 16.

IBERNUS, V. HYBERNUS, quanquam per i rectius scribitur.

IBISCUS, i. m. vel HIBISCUM, i. n. [ἰβίσκος] & quibusdam EIBISCUS, vel IBISCUS. Herba non dissimilis malvæ, ut inquit Theophrastus, folio majori quam malvæ, pilosiorique caule. Ufus ejus est ad rupta & tussis. Plin. lib. 19. cap. 5. Hibiscum a pastinaca gracilitate distat: damnatum in cibis, sed medicinae utile. Virg. 2. Ecl. 30. pro Junci five Viminis genere accipit,

Hædorumque gregem viridi compellere hibisco. conf. Idem 10. 71. V. Galen. 6. Simpl. med. Appul. de Herb. cap. 38. & 114.

IBLA. V. HYBLA.

IBRIS, idis. V. HYBRIS.

H I C

IC, [ἱς, ἱδε] hæc, hoc. Pronom. demonstr.

hic, iste, & ille: & adverbia ab eis descendunt, qualia sunt, Hic, istic, illic: hinc, istinc, illinc: huc, istuc, illuc: hac, istac, illac: horum, istorum, illorum: hucusque, istucusque, illucusque: hoc, isto, illo: hanc habent differentiam: quoniam Hic cum ceteris, dicitur de Persona loquente, aut de re ei proxima. Iste vero cum ceteris, de Persona ab utroque remota, vel de re ei proxima. Ille autem de Tertia persona ab utroque remota, vel de re ei proxima. Hæc ex Valla lib. 2. Quod tamen non semper obtinet. V. infra. Ter. Eun. 3. 1. 33. — una in convivio

Erat hic, quem dico, Rhodius adolescentulus.

d quantitatem hujus pronominis quod attinet, producebant & Hic & Hoc veteres, quando per duplex c scribebant Hicc & Hocc abjecto c: corripiebant cum per c simplex scripserunt. V. Voss. Art. Gram. 2. 29. Aliter tamen sensit Terentianus p. 63. qui τὸ Hic, quippe quod ex licce esset perpetuo longum existimavit, eamque ob causam in illo Virg. 4. Aen. 22.

Solus hic inflexit sensus animumque labantem, Creticum statuit. ta tamen & Virg. alibi, ut 6. Aen. 791.

Hic vir hic est. Et Lucret. 6. 9.

Nam cum vidit hic ad victum quod flagitat usus.

c, pro Ego ipse. Ter. And. 2. 1. 12. Tu si hic sis, aliter sentias. Ibi Donatus; Hic, seipsum ostendens dicit, & est Hic pronomen. conf. Priscian. lib. 17. p. 1103.

ic, ille. Ter. Eun. 3. 1. 52. Si laudabit hæc illius formam, tu ujus contra. Ibid. 4. 4. 14.

ic dies. Ter. And. 1. 1. 76. Hic nuptiis dictus est dies. Sic

infis hic decimus est. Ter. Adel. 3. 4. 29. Delet Hic Bentl.

ic hic unde est? Ter. And. 4. 5. 3.

ic id hic vult? Idem And. 1. 2. 13.

ic ipse est de quo agebam. Ter. Adel. 1. 1. 53. V. IPSE.

ic meus, hic noster. Ter. Adel. 4. 5. 17.

Hic meus amicus, illi genere est proximus. Idem Eun. 2. 3. 50.

illa sese interea commodum huc advorterat,

In hanc nostram plateam

Eic tuam, pro istam. Ter. And. 3. 2. 30.

Porfus a me opinionem hanc tuam ego esse amotam volo.

Hunc istum otii & pacis hostem. Cic. pro Domo 12.

Hic illi legato, &c. Cic. pro Flacco 51.

Hic somnus est mihi: h. e. Ita dormire soleo. Plaut. Curc. 1. 3. 28.

Additur aliquando pronomen Hic, vel ad Honorem, vel Contemptum. Virg. 11. Aen. 16.

— manibusque meis Mezentius hic est. Ubi Servius Hic est, pro Talis est, Et utrum per contemptum, an commendationem hoc pronuntiandum? Idem 6. Aen. 791.

Hic vir, hic est, tibi quem promitti sæpius audis.

Græco more aliquando præter necessitatem additur, ut Ter. And. 5.

6. pr. Ubinam Pamphilus hic est. V. Rutgerf. Var. Lect. 5. 19.

Hic sæpe pro relativis Ille, ipse. ut, Captæ urbes & in his Byzantium.

pro In illis. Corn. Nep. 5. 6. Idem 7. 4. 3. Ceterum in talibus notum

est non semper ad proximum respicere hoc pronomen, sed nonnun-

quam ad remotius. V. Perizon. ad Sanct. Minerv. 2. 9. & Quintil. 2.

5. Burm. p. 152. Virg. 4. Ecl. 55. sq.

Non me carminibus vincet, non Thracius Orpheus

Non Linus, huic mater quamvis, atque huic pater adfit;

Orphei Calliopeia, Lino formosus Apollo. Ubi Huic, ad Or-

pheum remotum respicit, & rursus ad Linum proxime antecedentem.

Martin.

HÆC, [ἡδε, ἡδε] hujus, huic, hanc. f. Plurali numero in genere

neutro dicitur etiam Hæc: quod feminino junxit Ter. in Eun. 3. 5. 34.

Hæc adornant ut lavet.

Hæc fere de moribus. Cic. 1. Acad. 18. [Immo neutrum pl. est. V. FERE.

Hæc illa. Ter. And. 1. 1. 99.

Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia.

Nam hæc ea est, quam miles a me vi nunc ereptum venit. Ter. Eun.

4. 6. 13.

Ubi inerat pictura hæc, Jovem &c. Ter. Eun. 3. 5. 36.

Una hæc spes est, ubi ubi est, diu celari non potest. Ter. Eun. 2. 3. 3.

Ad hanc manum. Ter. Adel. 4. 2. 37.

Est ad hanc manum facellum: ibi angiportum propter est.

Hac re; pro Sic, vel Hoc modo. Ter. Eun. 4. 4. 55.

Hac re & omni te turba evolves, & illi gratum feceris.

Hac re, pro Eam ob rem. Sen. Epist. 9. Hac re, florentes amico-

rum turbas circumfedet.

HOC, [τότο, τόδε] hujus, huic, hoc. n. Ter. Eun. 4. 4. 27. Agedum

hoc mihi expedi: primum, &c. Ibid. 1. 2. 50. Hoc agite amabo,

mater mea, &c.

HOC, ablativus, pro Propter hoc. Plin. 2. Epist. 19. Tamen hoc,

quod sedent, quasi debilitentur & deprimantur.

HOC, pro Tanto, sequente Quo. Cic. 2. Tusc. 57. Ut enim balistæ

lapidum & reliqua tormenta telorum, eo graviore emissiones habent,

quo sunt contenta atque adducta vehementius; sic vox, sic cursus, sic

plaga hoc gravior, quo est missa contentius.

HOC, sequente Quod. Cic. 3. de Orat. 141. Sin eos disjunct, hoc

erunt inferiores, quod, &c. Idem 1. Att. 13. Atque etiam hoc ma-

gis, quod, &c. [Observa in his exemplis semper jungi Comparativo

sequenti.

Hoc alterum. Ter. Eun. 5. 4. 6. — eam Confeci sine molestia,

Sine sumptu, sine dispendio: tum hoc alterum,

Id vero est, quod mihi puto palmarium.

Hoc aliud est quod gaudeamus. Ter. Eun. 5. 9. 11.

HOC amplius. Ter. And. 1. 1. 4. — quid est,

Quod tibi mea ars efficere hoc possit amplius?

HOC ætatis, pro Ejus ætatis. Plaut. Bacch. 2. 3. 109.

Ne navigarem tandem hoc ætatis senex.

HOC ævi. Plin. lib. 2. cap. 31. Ad hoc ævi nunquam produntur,

Idem lib. 6. cap. 4.

HOC biduum. Ter. Eun. 1. 2. 102.

Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum.

HOC confiteor jure obtigisse. Ter. And. 3. 5. 2. Idem Eun. 5. 2. 47.

Crede hoc meæ fidei.

HOC dic. Ter. Eun. 4. 6. 28. Hoc dic modo, sororem illam tuam

esse, &c. Ibid. 2. 2. 45. Hoc nunc dices, ejectos hinc nos.

HOC ego scio unum, neminem peperisse hic. Ter. And. 3. 2. 26.

HOC erat, Formula succensentium & expostulantium elegans. Virg. 5.

Aen. 564. &c.

HOC erat, alma parens, quod me per tela, per ignes,

Eripis, ut mediis hostem in penetralibus, &c. Propert. 2. 24. 17.

HOC erat in primis quod me gaudere jubebas? conf. Hor. 1.

Serm. 10. 46. Virg. 4. Aen. 675. Stat. 1. Silv. 4. 33. Petron. cap. 93.

HOC est patrem esse? Ter. Adel. 4. 5. 73.

HOC est signi, ubi primum poterit, se illinc subducet scio. Ter. Eun.

4. 1. 14.

HOC est, pro Id est. Cic. pro Cæcin. 19. Istius ille fundus est, quem

quadrannium, hoc est, ex quo tempore fundus venit, possedi.

Hor. 2. Serm. 7. 2.

— Davusne? ita Davus, amicum

Mancipium domino, & frugi, quod sit satis; hoc est,

Ut vitale putes. Dicens Hoc est, exponit illud Quod sit satis.

per hæc verba sequentia, Ut vitale putes. quasi ita dixerit, Hoc est,

sic frugi, ut ipsum putes esse vitale.

HOC est dicere. Cic. 6. Verr. 45. Hoc est enim dicere, Non es dignus

tu qui habeas quæ tam, &c.

HOC facito. s. recte sane. d. hoc fugito. s. callide.

d. Hoc laudi est. s. isthæc res est. d. hoc vitio datur.

s. Probissime. Ter. Adel. 3. 3. 66.

HOC, honoris mei causa, suscipias, ut. Cic. 15. Att. 14. Ma-

gnaque cura & sollicitudine Atticum & me liberaris, si hoc honoris mei

causa susceperis, ut eos semper a te defensos velis.

HOC commodi est: quod ita vixerunt. Cic. pro Rosc. Amer. 91. Hoc

commodi est: quod ita vixerunt, ut testes omnes, si cuperent, in-

terficere non possent.

HOC hominis. Ter. Eun. 3. 4. 8. Quid hoc hominis? qui hic ornatus est?

HOC litterularum exarare. Cic. 12. Att. 1. Hoc litterularum exaravi

egrediens e villa ante lucem.

HOC mentis habere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

HOC morbi. Ter. Eun. 2. 1. 18. Di boni, quid hoc morbi est?

Hoc noctis, & hoc lucis. Plaut. Amph. 1. 1. 10.
 Hoc novi. Cic. 1. Att. 13. Novi est in lege hoc, ut qui nummos in tribu pronuntiarit, si non dederit, impune sit.
 Hoc sceleris. Ter. Eun. 2. 3. 34.
 Hoc villi. Ter. Adel. 5. 2. 11.
 Nisi, dum hæ filecant turbæ, interea in angulum Aliquo abeam, atque edormiscam hoc villi.
 Hoc nisi sit, puerum ut tu videas, nihil moventur nuptiæ. Ter. And. 3. 2. 36.
 Hoc novum est aucupium. Ter. Eun. 2. 2. 16.
 Hoc opus est. Ter. And. 4. 2. 21.
 Hoc patrium est, potius consuefcere filium sua sponte recte facere. Ter. Adel. 1. 1. 5. Idem Adel. 4. 7. 7. Hoc peccatum est in virginem civem.
 Hoc plus facies. Ter. Eun. 2. 1. 15.
 Hoc primum in hac re prædico tibi. Ter. And. 1. 1. 19.
 Hoc primum est. Ter. Adel. 4. 4. 22.
 Responde mihi hoc. Ter. Eun. 4. 7. 22.
 Hoc est quod. Plaut. Afin. 5. 2. 14.
 Hoc ecastor est quod ille it ad coenam quotidie. h. e. Ea est causa cur, &c. Idem Pseud. 5. 1. 10.
 Quid opus, me multas agere ambages? hoc Est homini, quamobrem vitam amet.
 Hoc quid sit. Ter. And. 1. 2. 19.
 Dehinc postulo, siue æquum est, te oro Dave, ut redeat jam in viam.
 d. Hoc quid sit.
 Hoc unum. Ter. Eun. 5. 9. 54.
 — unum etiam hoc vos oro, ut me in vestrum gregem Recipiatis.
 Hoc vere dicunt. Ter. Adel. 1. 1. 3.
 Profecto hoc vere dicunt, si ablis uspiam, aut Ubi si cesses &c.
 Hoc utrumque. Ter. Eun. 1. 2. 41. Utrumque hoc falsum est, effluet.
 Hoc, pro Hic. Ter. Phorm. 1. 4. 32.
 — hoc nihil est Phædria: ilicet,
 Quid conterimus operam frustra? Ubi Donatus? Utrum Hoc relativum? an Hoc cum contemptu, pro Hic Antipho nihil est? [Neutrum. H. St.] Sic Cic. in Verrinis, Etsi hoc nescio quid nugatorem sciebam, pro Hunc. Hæc Donat. [In ed. Lond. 1. Verr. 11. adscriptum est, sed locum frustra quæras. Henr. Steph. adscriptit, Act. 4. in Verrem.]
 Hujus non faciam, pro Flocci faciam, & minimum æstimabo. Ter. Adel. 2. 1. 8.
 Tu quod te posterius purges, hanc injuriam mihi nolle Factam esse, hujus non faciam. crede hoc, ego meum jus persequar.
 His legibus, pro Hac conditione. Plaut. Aulul. 2. 1. 35.
 His legibus quum tu dare vis, cedo, nuptias adorna.
 His moribus. Ter. And. 2. 3. 21. Uxorem his moribus dabit nemo.
 His. Perion. in Epist. præfixa Orationi, qua defendit Ciceronis Oratoris adversus Ramum, Sequæ ad Ciceronem accusandum nam his paucis mensibus contulit. C. hunc usum pronominis demonstrativi. H. St. V. Ter. Eun. 2. 3. 40. conf. His diebus in dies.
 Hæ cupiditates, quas passim vides confectari adolescentes, quales nobis sunt ante oculos. Cic. pro M. Cælio, Dederit aliquid temporis ad ludum ætatis atque ad inanes hæc adolescentiæ cupiditates p. 500.
 Lamb. edit. Et paulo post ibidem, Amores autem & hæ delicæ quæ vocantur, &c. Sic Gr. τῶν. H. St. Prior locus unde sit non recordor, duo posteriores ex Or. pro Cælo. 42. & 44.
 Dativus pronominis, Huic, monosyllabum est. Virg. 1. Æn. 347.
 Huic conjunx Sichæus erat. Idem 2. Ecl. 53.
 Huic, per diæresin dissyllabum efficitur. Stat. Theb.
 Lætus huic domino videas dare jura nepotes.
 Hæ rei, peculiare est, pro Huic rei apud Catonem de R. R. cap. 14.
 Hibus pro His antique. Plaut. Curc. 4. 2. 20.
 Hicce, [ἥκε] hæcce, hocce. Idem est quod Hic, hæc, hoc. Ter. Eun. 2. 2. 44. — hicce hoc munere arbitratur
 Suam Thaidem esse. Al. Hice & Arbitrantur. Idem Adel. 3. 2. 31. Hicce oculis egomet vidi, Softrata. Idem And. 3. 5. 18.
 Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulcisci finit.
 Cic. 4. Verr. 117. Sic Populo Rom. jucunda suburbanitas hujusce provinciæ.
 Hiccine, hæccine, hoccine. i. e. Talis: semper cum interrogatione.
 Ter. Hec. 1. 1. 13.
 Hiccine tu amabo non contra infidiabere? Ubi Donatus, ἡρώτης, interrogatio. i. e. Talibus. Idem Adel. 4. 7. 40.
 Hancine vitam? hoccine mores? hanc dementiam? Quidam unico c scribunt Hicine.
 Hiccine est Simo? Ter. And. 5. 4. 4. Cic. 3. Tusc. 39.
 Hiccine est Telamon ille, modo quem gloria ad cælum extulit?
 Hæccine parva meum funus arena teget? Propert. lib. 1. 17. 8.
 Hoccine credibile est, aut memorabile, &c. Ter. And. 4. 1. 1. Ubi Donatus, Totum hoc in pronuntiatione, hoc enim genus interrogationis, vim negandi exprimit.
 Hiccine, Dubitative. Liv. 1. 3. pr. Haud nihil ambigam, hiccine fuerit Ascanius, an major, &c.
 Hic, [ἥκε, ἡρώτης, ἡρώτης, ἡδῆ] Adv. in loco. Ter. Eun. 5. 2. 59. Jam frater ipse hic aderit virginis. Ibid. 4. 6. 41. Thais ego jam dudum hic adsum. Ibid. 5. 2. 21. Quem prætolare Parmeno hic ante ostium? Idem Adel. 2. 1. 15. Hic propter hunc assiste.
 Hic, ubi. Ter. And. 4. 1. 12. — ubi fides est
 Si roges, nihil pudet, hic, ubi opus est, non verentur: illic, ubi Nihil opus est, ibi verentur.
 Hic, pro Tum, Adv. temporis. Ter. Hec. 1. 2. 93. Hic animus partim uxoris misericordia devictus, &c. Donatus. Virg. 9. Æn. 246.
 Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes. Ter. And. 2. 3. 15.
 — hic reddes omnia, Ubi Donatus; Hic, adverbium loci non est, sed adverbium temporis. Cic. 5. Verr. 3. Hic illi flentes rogare atque orare cœperunt, ut, &c.
 Hic, pro In hac re & negotio. Plaut. Bacch. 1. 2. 3.
 Nam, ita me dii ament, ut Lycurgus, mihi quidem Videtur, posset hic ad nequitiam adducier.
 Hic jacet, Hic situs est: inter solennia verba in sepulcrorum inscriptionibus recenset S. Pitisc. V. Lex. Ant. Rom. in voce Hic.

Hinc, [ἥκε, ἡρώτης, ἡρώτης] Adv. de loco. Plaut. Amph. 2. 2. 9. Atque is repente abiit a me hinc ante lucem. Ter. Adel. 4. 4. 9.
 Nam ut hinc forte ea ad obstericem erat missa, ubi eam vidi, illico Accedo &c. V. ABRO & ASSUM.
 Hinc ab læva. Plaut. Mil. 3. 1. 13.
 Sed speculabor, nequis aut hinc ab læva, aut ab dextera, &c.
 Ter. And. 4. 3. 19. — ego quoque hinc ab dextera Venire me assimulabo.
 Hinc ab janua aliquid tollere. Ter. And. 4. 5. 10.
 Hinc a porta Collina. Liv. 2. 11.
 Hinc a nobis profecti in cælum reperientur. Cic. 1. Tusc. 60.
 Hinc abest de. V. ASSUM.
 Hinc in. Cic. 3. de Fin. 45. Via quæ est hinc in Indiam.
 Hinc civis est, Hujus urbis. Ter. And. 5. 1. 14. Illam hinc civem esse ajunt.
 Hinc empta. Ter. Adel. 2. 2. 22. Sic apud Cic. 4. in Catil. 16. Quidam hinc nati. i. e. Ex hac urbe.
 Hinc ex Attica abrepta. Ter. Eun. 1. 2. 76. Cic. 2. pro Lege Agr. 93.
 Nos autem, hinc Roma qui veneramus.
 Hinc eo. Ter. Eun. 3. 2. 12. Cur non imus hinc? Cic. 2. de Orat. 13.
 Dixit mihi a se Scævolam hinc euntem esse conventum.
 Hinc evoca aliquem foras. Ter. Eun. 2. 2. 52.
 Hinc ex proximo oritur clamor. Plaut. Aulul. 5. 3. 27.
 Hinc ex ara. Ter. And. 4. 4. 5.
 Hinc intro concedam. Ter. Eun. 1. 2. 126.
 Hinc & hinc. Martial. lib. 10. 83.
 Raros colligis hinc & hinc capillos.
 Hinc atque hinc glomerantur. Virg. 1. Æn. 504.
 Hinc illuc. Ter. Adel. 2. 2. 17. Coemisse hinc quæ illuc veheret multa.
 Hinc illinc. Liv. 2.
 Hinc illinc venit. Ter. Adel. 4. 5. 39.
 Domi virginem tam grandem, dum cognatus hinc Illinc veniret expectantem.
 Hinc atque illinc totus Septentrio eremigatus. Plin. lib. 2. cap. 67.
 Hinc & illinc exhibent mihi negotium. Plaut. Most. 3. 1. 38. Cic. de Univerf. 42. Id fit quum speculorum lævitas hinc illincque altitudinem assumptit, &c.
 Hinc inde, Undecunque, circumquaque. Plin. Epist. 9. 13. Longum est omnia, quæ tunc hinc inde jacta sunt, recensere. Martial. lib. 3. 40. 6.
 Cubitis trudit hinc & inde convivas. conf. 1. 162. 11.
 Ne inde odium, hinc contemptus oriatur. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Hinc loci mei quidam. Ter. Eun. 2. 2. 3.
 Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc, atque ordinis.
 Hinc, Ex hac causa. Ter. And. 1. 1. 99.
 Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia. Hor. 1. Epist. 19. 41. Cic. pro Flac. 54. Hinc totum odium, hinc omnis offensio.
 Hinc, Ex hoc vel illo. Ter. Adel. 3. 3. 7.
 Sed eccum Syrum ire video, hinc scibo jam ubi fiet.
 Hinc, Ex hac parte. Cic. 2. in Catil. 25. Ex hac enim parte pudor pugnatus, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc &c.
 Hinc volucrum naturæ dicuntur. i. e. Post hæc. Plin. lib. 9. cap. 62.
 HAC, Adv. per locum: i. e. Per eum locum in quo sum. Ter. Eun. 5. 9. 64.
 Nil prætermisum. ite hac omnes vos: valet, & plaudite. [Sul auditor Viā, vel Parte.
 Hac iter est. Virg. 9. Æn. 321.
 Hac, pro Illac. Ter. Adel. 4. 2. 34. — in porticum rursus redi: Sane hac multo propius ibis, & minor est erratio.
 Hac an illac. Plaut. Rud. 1. 3. 31.
 Aut viam, aut semitam monstret: ita nunc hac, An illac eam, sum incerta consilii.
 Hac illac circumcurfa. Ter. Heaut. 3. 2. pr.
 Hac non successit. Ter. And. 4. 1. 47.
 Hac non successit, alia aggrediamur via. i. e. Hoc modo, que tentavimus. conf. Nep. 23. 3. 4.
 HAC PROPTER, Varro. Hacpropter omnes qui laborant invocant. [S in Thef. Lipf. Sed analogia postulat Hæc propter, ut Ea propter.]
 HACTENUS, V. suo loco.
 HUC, Adv. ad locum. [ἥκε, ἡρώτης, ἡδῆ] Virg. 2. Ecl. 45.
 Huc ades, o, formose puer.
 Huc abii cum illo. Ter. Eun. 1. 2. 40.
 Ego cum illo, quocum uno rem habebam tum hospite, Abii huc, &c.
 Huc in medium agmen. Ter. Eun. 4. 7. 4. In medium huc agmen cum vecti, Donax.
 Huc in urbem raro com meat. Ter. Hec. 1. 2. 100.
 Huc te arcessi jussi. Ter. Eun. 1. 2. 20.
 Huc coram illum adducam. Ter. And. 5. 3. 29.
 Huc deducta ad. Ter. Eun. 2. 3. 61.
 Huc deducta est, ad Thaidem meretricem: ei dono data est.
 Cic. 2. Tusc. Huc arripe ad me manibus abstractam piis.
 Huc evocate. Ter. And. 3. 3. 47.
 Huc foras. Plaut. Aulul. 2. 1. 14.
 Eo nunc ego secreto te huc foras seduxi, Ut, &c.
 Huc intro. Ter. Eun. 5. 6. 26. Cesso huc intro irrumpere?
 Huc prodeambulare. Ter. Adel. 5. 1. 3.
 Sed postquam intus sum omnium rerum satur, Prodeambulare huc libitum est.
 Huc proviso. Ter. Eun. 3. 1. 4. Huc proviso, ut ubi tempus sit, deducam. [Nisi jungendum potius Huc cum Deducam.]
 Huc secede procul. Plaut. Capt. 2. 2. 13.
 Huc renumeret dotem. Ter. Hec. 3. 5. 52. Idem Eun. 4. 7. 3.
 Pamphilam ergo huc redde.
 Huc redeunt hæc verba. Ter. Eun. 1. 2. 78. i. e. Eam ob causam dicunt.
 Rem huc deduxi, ut, &c. Cic. 2. in Catil. 4.
 Huc & huc ora vertere. Hor. Epod. 4. 9.
 Huc illuc. Tacit. 1. Ann. 56. 7. Sed exterruit Cæcina, huc i ferens arma.
 Huc & illuc, Incertum iter ostendunt. Cic. 9. Att. 11. Ne sic aut abfim, cum veniet, aut cursem huc & illuc deterrima via. Sit de Orat. 184. Huc & illuc intueri. Idem 1. Off. 101. Pars boni

hominem huc & illuc rapit. Hor. 4. Carm. 11. 10. Huc & illuc curritare.

Nunc huc, nunc illuc. Virg. 5. Æn. 701.

Huccine tandem omnia reciderunt, ut &c? Cic. 7. Verr. 162.

Hucusque, pro Usque huc, Ad hæc loca. Plin. lib. 6. cap. 29. Hucusque Sefostris exercitum duxit.

Hucusque ut, pro Hactenus, ut. Paulus in l. 3. D. Quæ res pig. dat. vel hypoth. oblig. non possunt. Videamus an dici possit hucusque ad eum transire jus prioris, ut distrahere pignus ei liceat.

H I E

HIERA, [Ἱέρα] Infula est maris Siculi, una ex Æoliis. Dicta autem Ἱέρα, id est Sacra, quod Vulcano sacra est, & plurimum collo eminentissimo nocte ardet, ut scribit Solin. cap. 11. Plin. 2. 89. & 109. Isidor. 14. 6. Hiera, Viæ nomen Athenis: sic dictæ, quod ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.

Hiera, Uxor Telephi regis Myforum, quæ a Nereo interfecta dicitur, quum marito ferret opem, qui ab Achille vulneratus fuerat. Ea (ut fabulæ tradunt) tantæ fuit pulchritudinis, ut etiam Helenam superaret.

HIERA, æ. f. ex Græco Latina vox usurpata a Sen. Epist. 83. Quomodo tamen hodiernum certamen nobis cesserit, quæris? quod raro cursoribus evenit, Hieran facimus. Muretus interpretatur de Media in studio linea, ad quam ambo fessi pervenerint. Lipsius morem fuisse suspicatur, ut in victoria ambigua Deo sacretur corona quod Ἱέραν πικιδίαι, scil. σέφανον Græci dixerunt. conf. Lex. Pitisc.

HIERA, æ. f. pro Matre Cybele occurrit in Virg. 9. Æn. 673. quia tamen media, alioqui brevis, producitur, Turnebus Hyænam ibi legendum esse monet. V. ejus Advers. 22. 7.

HIERACIA, æ. f. [Ἱεράκιον] Lactucæ genus, cujus succo accipitres obscuritatem sentientes oculos tingunt. Plin. 20. 7.

HIERACITES, [Ἱερακίτης] Gemma, a colore accipitris sic vocata. Plin. lib. 37. cap. 10.

HIERACIUM, i. n. [Ἱεράκιον] Collyrium. Plin. 34. 11.

Item Herba. Apul. de Herb. cap. 30. Diosc. 3. 7.

HIERANTHEMIS, is. f. Flos est chamæmeli herbæ vulgarissimæ.

HIERAPOLIS, [Ἱεράπολις] Civitas Asiæ contra Laodiceam, ubi aquæ calidæ scatuebant, quæ in topium admodum facile durabantur. Ptolemæo lib. 5. Syriæ urbs. Plinio Bambicem dicitur, Syris Magog. Alia in Creta. Plin. 4. 12. Alia in Syria. Idem 5. 26.

HIERARCHIA, [Ἱεραρχία] Latine Sacer principatus dicitur. V. Suic. Thesaur.

HIERATICUS, a, um. Adj. [Ἱερατικός] Sacerdotalis. Plin. 13. 12. Hieratica charta.

HIERAX, [Ἱεραξ] Accipiter. Justin. 17. 2. 8. Antiochus Hierax est cognominatus, &c.

Hieracis Collyrium laudat Cels. 6. 6. Forfan idem medicus, qui aliis Heras.

HIERI, [Ἱεροι] Populi sunt ultra Sauromatas, salvi & simi a nativitate, & promiscue barbam habentes. Qui ideo Ἱεροι, id est sacri dicuntur, quia nihil iniuste agunt, nec bella movent.

HIERICHO, vel **JERICHO**, vel **HIERICHUS**, untis. [Ἱεραχὺς] Judææ oppidum inter Hierosolymam & Jordanem. Plin. 5. 14. Prudent. Pfycom. 536. Idem Hamart. 480.

HIERICHONTINUS, a, um. Adj. Vulg. Int. Jer. 39. 5.

HIERO, ðnis. m. [Ἱέραν] Dinomenis filius, Gelonis frater, & in regno Syracusano successor. De quo Herodot. lib. 7. Diod. lib. 11. Pausan. in Eliac.

Hieron Syracusanus H. quum esset ex duce rex factus, Populi Romani perpetuus amicus fuit: at quum omnis expertis disciplinæ in morbum incidisset, erudiri coepit, ac ultro sermonibus doctis aures accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide arceffitis usus est. Ælian. Varr. Hist. 9. 1. V. Liv. 24. 4. fq. De ejus pulchritudine corporis & viribus, V. Justinus lib. 23. extr. De nummis illius Spanh. diss. 8. p. 548.

Hiero alius, Ferreus cognomento Atheniensis, familiaris Nicæ ducis Atheniensis, unaque cum eo disciplinis eruditus: poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem suam pervenisse testatur.

HIERONICUS, a, um. [Ἱερονικός] ut Lex Hieronica apud Cic. in Verriis passim.

HIEROBOTANE, es. f. [Ἱεροβοτάνη] Herba: cujus meminit Plin. lib. 25. cap. 9. Verbenam dicitur alio nomine.

HIEROBULBUS, i. m. Apul. Herb. cap. 21.

HIEROCLES, is. m. [Ἱεροκλῆς] Philosophus Alexandrinus scripsit Commentarium in Pythagoræ aurea carnina & lib. de Providentia. V. Fabric. Bibl. Gr. & Lactant. 5. 2.

HIERODULI, [Ἱεροδούλοι] Sacrorum ministri. Firmicus lib. 8. Matheos cap. 19. scribit futuros ædituos, aut hierodulos, qui habuerint horoscopum in vicesima sexta parte Geminorum.

HIEROGLYPHICÆ, [Ἱερογλυφικά] Litteræ dictæ sunt sacræ Ægyptiorum, quæ notis volucrum, ferarum, aliarumque rerum prænotatæ erant. De quibus sic Tacit. 11. Ann. 14. Primi per figuras animalium Ægyptii sensus mentis effingebant, & antiquissima monumenta memoriarum humanæ impressa faxis cernuntur, & litterarum inventores perhibentur. V. Litteræ in Lex. Pitisc.

HIEROMNEMON, ðnis. m. [Ἱερομνήμων] Sacrorum præses apud Græcos, ut Augur apud Romanos.

Gemma etiam laudata in divinationibus. Plin. 37. 10.

HIERONICA, æ. m. [Ἱερονίκης] **HIERONICÆ**, arum. m. pl. Qui in sacris certaminibus Græcorum vicerant. Plin. 18. 8. Suet. Neron. cap. 24. Ac ne cujus alterius hieronicarum memoria aut vestigium exstaret. Idem 25. V. Cafaub. & Lex. Pitisc.

HIERONYMUS, i. m. [Ἱερόνυμος] Sicilia tyrannus, Hieron II. avo successit admodum puer: cui avus metuens, relictis tutoribus xvi mandavit moriens, ut fidem erga Pop. Rom. annos quinquaginta ab se cultam, inviolatam servaret. Hic postea abjecta tutela, contemptaque avi disciplina ac moderatione, luxuriosius & arrogantius agendo, a Romanis defecit, Annibalique adhæsit. Quumque superbe nimis in cives sese haberet, ab eisdem interfectus est. V. Liv. lib. 24. cap. 4. & seq.

Hieronymus, Historicus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetæ,

relictusque ab eo præfectus in regione Bœotia, scripsit res ipsius Demetrii gestas. Plutarchus in Demetrio.

Hieronimus, Philosophus Rhodius, qui finem summi boni posuit in indolentia. Cic. 2. Fin. 3. Tusc. 2. 6. &c.

Hieronimus, Sacrum nomen Latine interpretantur, quod viri sanctissimi & doctissimi Stridonensis ex Dalmatia, proprium fuit: cujus opera in pretio habentur. V. Sixt. Senenf. lib. 4. p. 241.

HIEROPHANTA, & **HIEROPHANTES**, æ. m. [Ἱερόφάντης] Sacrarum ceremoniarum magister & interpret. V. Arnob. 1. 5. Loccen. Ind. Philolog. ad Nep. Meurf. Eleufin. cap. 13. & Jac. Gothofr. ad l. 14. Cod. de Pagan. Sacrif. &c.

HIEROPHYLAX, æcis. m. [Ἱερόφυλαξ] i. e. Sacrorum custos. Scævola in l. Annua his verbis. D. de annuis leg.

HIEROSOLYMA, æ. f. & **HIEROSOLYMA**, orum. tantum pl. [Ἱεροσόλυμα] Urbs Palæstinæ, Caput Judææ, quæ & Hierusalem vocabatur. Cic. pro Flacc. 67. Quum aurum Judæorum nomine quotannis ex Italia & ex omnibus vestris provinciis, Hierosolymam exportari solet. Ibid. C. Pompejus captis Hierosolymis victor ex illo fano nihil attigit. Dicuntur autem Hierosolyma, ut scribit Egesippus, quæ primo Solyma dicebantur. Sed quum rex Cananæus cognomento Justus, qui fuit conditor Solymorum, templum addidisset, inde Hierosolyma nuncupavit. Græci enim Ἱερὸν templum vocant. Eusebius libro nono Evangel. præp. ait, Hierosolyma appellari, quasi Hieron Solomonis, hoc est ædem Solomonis, a templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimumque construxit. Tacit. lib. 5. Hist. 2. extr. Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse. Suet. in Neron. cap. 40. Regnum Hierosolymorum. Idem Tit. cap. 5.

HIEROSOLYMARIUS, i. m. [Ἱεροσολυμαῖος] dictus est Pompejus ab Hierosolymis expugnatis. Cic. 2. Att. 9. Ut sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis, &c.

HIEROSOLYMITANUS, a, um. [Ἱεροσολυμίτης Steph.] Adj.

HIEROTHEUS, Nomen viri proprium.

H I L

HYLÆIA, æ. f. Pollucis uxor vel potius Castoris. V. Propert. 1. 2. 16. & Meurf. Misc. Lac. lib. 2. cap. 15. & ex eo Broekh. ad loc. Prop.

HYLÆRIS, e. [Ἰλαρὴς, φειδῶς] Lætus & jucundus. Hor. 1. Epist. 18. 89.

Oderunt hilarem tristes, tristemque jocosi.

Animus hilaris. Cic. 2. Q. frat. 12. Risi nivem atram, teque hilari animo esse & prompto ad jocandum valde me juvat.

Cavædium hilare. Plin. Epist. 2. 17. Est contra medias cavædium hilare. h. e. Jucundum & delectabile, vel potius Amœnum.

Diem hilarem fumere. Ter. Adel. 2. 4. 23.

Ingenium hilare & lepidum. Plaut. Most. 1. 4. 6.

Modum in hilarem epulati fumus. Cic. 5. Att. 9. Legendum ex vestro codice Saliarem.

Pœna hilaris. Martial. lib. 3. 64.

Sirenas hilarem navigantium pœnam.

Populus hilaris. Ovid. 3. de Arte Am. 518.

Probitas hilaris. Stat. 5. Silv. 2. 72.

Vultu hilari atque læto. Cic. 1. Tusc. 100.

Hilaris & Tristis opponuntur. Quintil. lib. 8. cap. 3.

HILÆRUS, a, um. [Ἰλαρὸς] Adj. pro eodem. Ter. Adel. 4. 7. 37.

Ibid. 5. 3. 36. Hodie modo hilarum fac te.

Hilara vita. Cic. 5. de Fin. 92. Idem 16. Att. 3. Hunc tu tralatrum in Macrocollum lege in arcano convivis tuis: sed si me amas, hilaris,

& bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, quum sint tibi irati.

Eidem lib. 5. 20. Hilara fane Saturnalia.

Compar. Cic. de Clar. Orat. Animadverti te paulo hilariorem. Idem in Pison. 11. Oculis hilarioribus intueri.

Superb. Plaut. Mil. 3. 1. 71. Hilarissimus conviva. conf. Men. 1. 2. 40.

HILÆRULUS, dimin. [Ἰφιλαρός] Cic. 16. Att. 11. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suavius des. Alii non Optimum legunt, sed Primum.

HILÆRICULUS, a, um. Adj. Sen. Epist. 23. Solutio vultu, & ut isti delicati loquuntur, hilariculo mortem contemnere. Al. Hilari oculo.

HILÆRITAS, ætis. f. [Ἰλαρότης] Festivitas, jucunditas. Cic. 2. de Fin. 65. Non enim hilaritate, nec lascivia, nec risu aut joco comite levitatis, sed sæpe etiam tristes, firmitate & constantia sunt beati.

Hilaritas & lætitia. Cic. 1. de Orat. 242. Itaque hilaritatis plenum judicium ac lætitiæ fuit.

Hilaritas & Tristitia, contraria. Cic. in Orat. 60.

Multa hilaritas. Cic. 1. Off. 108. Erat in C. Lælio multa hilaritas.

Hilaritatem afferre. V. Afferro.

Hilaritatem amittere. Cic. 12. Att. 40. Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condiebamur, in perpetuum amisi.

Hilaritatem aliquem conspergere. Cic. 1. Acad. 8. V. CONSPERGO.

Hilaritatem eripere alicui. Cic. 9. Fam. 11. Sed tamen hilaritas illa nostra & suavitas, quæ te præter ceteros delectabat, erepta mihi omnis est.

Hilaritas diei. Columel. lib. 9. cap. 14.

Plur. Sen. Epist. 23. Ceteræ hilaritates non implent pectus, sed frontem remittunt.

HILARITUDO, ñnis. f. Plaut. Mil. 3. 1. 83. Onera te hilaritudine. V. **HILARITUS** infra. Idem Rud. 2. 4. 8. Hilaritudo oculorum.

Apul. lib. 11. Tanta hilaritudine gestire mihi cuncta videbantur.

HILÆRE, Adv. [Ἰλαρῶς] quod & Hilariter dicitur. Cic. 5. de Fin. 92. Dicimus aliquem hilare vivere. Idem 2. de Orat. 290. Ego vero atque hilare quidem a te acceptus.

Hilare & libenter ei cupienti audire nostra, dixi sine te omnia muta esse. Cic. 16. Fam. 12.

Epulatus hilare. Tacit. 11. Ann. 3.

Hilaris loqui. Cic. 3. Tusc. 27. & Plin. 3. Epist. 18.

Hilarissime. Plaut. Men. 1. 2. 40.

Equid audes de tuo istuc addere? p. atque hilarissime.

HILARITER, Adv. ad Heren. 3. 14. Modo acriter tam clementer, mœste, hilariter, in omnes partes commutabimus, ut verba, ita pronunciationem.

HILARITUS, [Ἰλαρὴς] pro Hilariter dixit Plaut. Mil. 3. 1. 83. Es, Libe,

bibe, animo obsequere mecum, atque onerato hilaritus me. Al. Onera te hilaritudine.

HILARIO, [ἡλάρων] āre. Lætitiam, jucunditatemque afferre. Cic. 2. de Fin. 8. Omnes enim jucundum modum quo sensus hilaretur, Græce ἡλάρων, Latine Voluptatem vocant. Idem de Clar. Orat. 44. Hujus suavitate maxime hilarata sunt Athenæ.

Animum hilarare. Catul. 61. 18.

Hos ubi facundo tua, vox hilaraverit ore. Ovid. 4. de Pont. 4. 37. conf. Non. 2. 407.

HILAROR, āri. passivum. Plin. lib. 19. cap. 42. Constat emori victas difficultate verbi, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli: quærentes mirum in modum hilarari, si interdum audierint id verbum. De plittacis.

HILARATUS, a, um. Adj. Cic. 2. Nat. Deor. 40. Terra cum cælo hilarata.

HILARATIO, ōnis. f. Tertull.

HILARATOR, ōris. m. apud Firmic.

HILARESCO, [ἡλάρωσμαι] ēre. Hilarem fieri. Varro Epist. Lat. lib. 1. In votum amicorum domus fumat, hilaresco. V. Non. 2. 404.

HILARIA, orum. pl. tantum, n. [ἡλάρια] Antiqui Diem æquinoctii vernicolentes appellarunt, ut ait Macrob. Saturn. 1. 21. nempe octavum Calend. Aprilis, quo fit æquinoctium vernum, quo primum tempore sol diem longiorem nocte protendit. De his meminit Flavius Vopiscus in Aureliano cap. 1. pr. Hilaribus, inquit, quibus omnia festa & fieri scimus & dici. Hilaria Turnebus Adv. 24. 45. fuisse existimat Matris deūm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia, & nobilissima pompa, quoque e populo insignia cujusque dignitatis mentiente atque simulante libere & impune, ut internosci magistratus a simulatore plerumque non posset, ut ab Herodiano in Commodolib. 1. cap. 16. describitur. conf. Auct. complur. in Lex. Pitisc.

HILARIUS, i. m. [ἡλάριος] Vitellii libertus. Tacit. 2. Hist. 65.

Hilarius, Phrygius quidam vates apud Suidam.

Hilarius, Pictaviensis Sec. 4. Hæreticorum malleus dictus, de quo Voff. Hist. Lat. 2. 8. p. 186.

Hilarius, Arelatenis Sec. 4. V. Voff. l. c. 2. 16. & Hist. contra Pelag. 1. 19.

HILARODUS, i. m. [ἡλάρωδης] Lascivi & delicati carminis cantor. Festus. Inter Histrionum appellationes refert Athenæus 14. 8. conf. Scalig. Poet. 1. 52. & Lex. Pitisc.

HILLA, æ. f. [ἡλῆς ἐγκύλιος] vel **HILLA**, orum. n. Hor. 2. Serm. 4. 60. — perna magis, ac magis hillis

Flagitat immorsus refici. Al. In morsus. Quo loco Acron, Hilla,

inquit, dicuntur Salsa intestina hirci: positum est diminutive hæc Hilla: quidam in diminutione neutri generis esse dicunt: alii dicunt Farta falsitia. Hæc ille. Varro de L. L. lib. 4. 2. ab Hilum deducit, quod est Minimum. Videtur esse Intestinum illud porcinum fartum aliis intestinis. Plaut. Atque hillas infumatas & fumen. Nonius 2. 410. habet Hilas. V. infra **HIRAM**.

HILUM, i. n. Nigrum illud putatur, quod in summitate fabæ adhæret, inquit Festus. Varro tamen de L. L. 3. 37. Hilum, significare censuit Medullam ejus ferulæ, quæ Asphodelus vocatur: ac sic apud Latinos Nililum, pro Ne hilum, dici putavit, quomodo Græcis familiare est dicere, ἡδὲ γὰρ. Lucret. lib. 3. 843.

Mors igitur nihil est, ad nos neque pertinet hilum.

Hilum, pro Brevi exiguoque ponitur, auctore Non. 2. 402. Cic. 1. Tusc. 10. — num illud quod Sisyphus versat

Saxum sudans nitendo, neque proficit hilum? Ex Poeta.

H I M

HIM, pro Hinc introductum voluit Lambinus in Plaut. Amph. prolog. v. 125.

HIMANTOPODES. V. **IMANTOPODES**.

MIMERA, æ. f. [ἡμίρα] Fluvius Siciliæ, qui in duas partes dividitur. & in altera, dulcem saporem, in altera falsum retinet. Plin. lib. 3. cap. 8.

H I N

HINC. V. **HIC**.

HINNIO, īvi, itum, [ἡννίος] ire. Equorum proprium, ut ait Festus. Fortiter hinnire. Quintil. lib. 1. cap. 5. conf. Spartian. in Get. cap. 5.

HINNIENS, entis. substantivæ pro Equus. Lælius in Apul. Apol. pag. 294. Radiculæ, herbæ, furculi &c. Hinnientium dulcedines.

HINNIENTER, Adv. apud Non. 2. 411.

HINNIBUNDE, pro Hinnienter, ab eo quod est Hinnio. Claud. Annal. lib. 16. Equi hinnibundi inter se spargentes terram calcibus. Non. 2. 411.

HINNITUS, ūs. m. [ἡννίτιος] Vox ipsa, quam equi emittere solent. Liv. 2. 64. Fremitus, hinnitusque equorum. Cic. 1. de Divin. 73. Quum autem aliquantum progressus esset, subito exaudivit hinnitum, respexitque, & equum alacrem apexit.

Acutus hinnitus. Virg. 3. Georg. 94.

Edere hinnitus. Ovid. 2. Met. 669. Justin. 1. 10. 8.

Fremuisse hinnitibus Alpes. Sil. 5. 66.

Hinnitus litui. Sil. 12. 182. al. Tinnitus. [Utrumque perperam. V. Drakenb.]

HINNIBILIS, e. Adj. Cæsar. Aurel. 1. 10. Excreatus hinnibilis.

HINNITO, are. frequent. Gloss. Gr. Lat. ἡννίτιος, hinnitit.

HINNILLITO, āre. frequentativum antiquum, idem quod Hinnio. Lucil. Hæc inquam rudet ex rostris, atque hinnillitabit. V. Varr. de

L. L. 6. 5. aliter habet Non. 1. 78.

HINNUS, i. m. [ἡννός] Varro de R. R. lib. 2. cap. 8. Hinnus qui appellatur, ex equo & afina, minor est quam mulus corpore, plerumque rubicundior, auribus ut equi, jubam & caudam similem afini. Item in ventre est, ut equus, menses duodecim. hosce item ut equulos & educant & alunt, & ætatem eorum ex dentibus cognoscunt. Columel. lib. 7. cap. 37. Qui ex equo & afina concepti generantur, quamvis a patre nomen traxerint, quod hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt. conf. Plin. 8. 44. & Lex. Pitisc. Legitur &

HINNA, æ. f. Non. 2. 409.

HINNULUS, i. m. dimin. [ἡννύλος, ἡννύλος] est Fetura capreolorum, caprarum, damarum, leporum, similitumque. Plin. lib. 28. cap. 9. Summis autem remediis præfertur hinnuli coagulum in matris utero execti. Ex antiquo codice legitur Hinulei coagulum.

Item Mares ex æquo & afino geniti. Vet. Gloss. Hinnulus ἡννύλος. Recentioribus est Burdo. V. Lex. Pitisc. & paulo ante **HINNUS**.

Item Hinulus. Propert. libri 3. El. 13. cujus principium Quæritis unde. Atque hinuli pellis totos operibat amantes. H. St. Brækh. exhibet 3. 11. 35. Hinulei pellis. V. ejus not.

HINNULA, æ. f. ut, Pellicula hinnulæ. Arnob. 1. 5. p. 185.

HINNULUS, i. m. Idem ac Hinnulus. Hor. 1. Carm. 23. 1.

Vitas hinnuleo me similis Chloe. Carmen est Afclepiadeum.

Al. Hinuleo.

HINNICULUS, i. m. Idem apud Vitruv.

H I O

HIO, [χαίω] āre. proprie est Ore aperto spiritum emittere, a χαίω ori-tur, ut a χαίω hifco. Martin. Plin. 8. cap. 15. Invitat ad hian-dum pabuli sui gratia.

Hiare, Sponte, vel aliqua vi externa, aperiri five scindi: ut, Ligna hiant ariditate, & tellus æstu. Sallust. lib. 4. Atque hiavit humus multa, vasta & profunda. V. Non. 4. 228. Columel. lib. 5. cap. 9. Quum terra æstibus hiat.

Hiare flores dicuntur, Quum aperiuntur. Propert. lib. 4. 2. 45.

Nec flos ullus hiat pratis quin, &c. Hinc

Hiare pro Manifestum esse. Apul. Apol. 533. Patent artes tuæ, Rus-ne, fraudes hiant, detectum est mendacium.

Hiant sensus. Cic. 2. de Fin. 8. Omnes enim jucundum modum, quo sensus hiant, Græce ἡδονή, Latine voluptatem vocant. Ex vetusto codice legendum Hilaretur.

Tales loci non erant ponendi, aut tantum, Hiant sensus, male apud Cic. pro Hilaretur. V. **HILARARI**. H. St.

Hiare vocalibus sermo dicitur, Quum propter multarum vocalium con-cursum hiulco ore proferendum est. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque enim aut hiare semper vocalibus, aut destitui temporibus volunt sermo & epistola. Cic. in Orat. 152. Inducant orationes illæ ipsæ horridulæ Catonis, indicant omnes poetæ, præter eos qui ut verbum facerent, sæpe hiabant: ut Nævius, Vos qui accolitis, &c. Hiabant, i. e. Vocales non elidebant, sed omnes pronuntiabant, & in metiendo carmine vim suam omnes habere sinebant, quale est illud Virg. 3. Ecl. 6. Et succus pecori, & lac subducitur agnis. Et illud 7. Ecl. 53.

Stant & juniperi, & castaneæ hirsutæ.

Hiare ad aliquid, pro Concupiscere. Sen. Epist. 73. Quicquid acce-pit, integrum devorat: & semper ad spem futuri hiat.

Sic χαίω Gr. H. St. V. **HIANS**. Partic.

HIANS, [χαίω] Partic. ut, Clamor frustratur hiantes. Virg. 6. Æn. 493. Emptorem inducere hiantem. Hor. 1. Serm. 2. 88.

Avaritia hians & imminens. Cic. 4. Verr. 134. Nam ipsum Verrem tan-tum semper avaritia hiantem atque imminenti fuisse, ingenio & cogita-tione nulla.

Cupiditates hiantes. Tacit. 1. Hist. 12. Quippe hiantes in magna for-tuna amicorum cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat.

Oratio hians. Quintil. lib. 8. cap. 6. h. e. Male conjuncta & concatenata.

Mutila & hiantia loqui. Cic. in Orat. 32. Mutila vocat, quæ aures non impleant. Debet enim verborum ambitus talis esse, ut & com-pleat verbis quod proposuit, nec quicquam redundet, ut in Partitioni-bus docet. Quæ vero mutila sunt, & breviora, nequaquam aures com-pleri possunt. Hiantia, quæ ex aspero vocalium concursu vaste pronuntiantur. Nam (ut auctor ad Heren. lib. 4. 19. ait) crebræ voca-lium concusiones vastam atque hiantem orationem reddunt: ut hoc est, Baccæ æneæ amœnissimæ impendebant. Cic. lib. 3. de Orat. 169. Collocationis est componere & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus & lævis. Disjuncti atque hiantes concursus litterarum. Cic. in Partit. 21.

HIANTIA, æ. f. Tertull. de Anima cap. 10. Tubam pariter & hian-tiam oris illius ostendo.

HIATUS, ūs. m. Oris apertio. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capeunt.

Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Immani fauces diducit hiatu. Sil. lib. 3. 194.

Hiatus ex concursu vocalium. Cic. in Orat. 77. Habet enim ille tan-quam hiatus concursu vocalium molle quiddam.

Hiatus terræ. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Repentinis terrarum hiatibus. Plin. 36. cap. 15. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor est.

Devorari subito telluris hiatu. Ovid. 3. Epist. 63.

Patuli hiatus fontis. Ovid. 3. Met. 162.

Profundus hiatus. Plin. lib. 2. cap. 80.

Præmiorum hiatus vocat Tacit. 4. Hist. 42. 6. Nimiam eorum cupi-ditatem.

HIETRO, āre. frequent. ab Hio apud veteres. Plaut. Men. 3. 1. 4. Lucil. & Laber. V. Diomed. lib. 1. p. 336.

HISCO, [χαίω, δαίω] ēre. Inchoativum verbum, Proprie est Oris humani: Quum videlicet præ somno aut tædio os aperiunt homines.

Hiscere, Submisso loqui, five Os ad loquendum aperire. Plaut. Ne hiscere quidem audeat. Liv. 6. 16. Ne attollere oculos aut hiscere audebant. Virg. 3. Æn. 314.

— vix pauca furenti

Subjicio, & raris turbatus vocibus hisco. Cic. 2. Philipp. 111. Respondebisne ad hæc? aut omnino hiscere audebis?

Hiscere, Stupere, mirari, dubitare. Nævius; Hiscit, Dubius est quid agat. Nonius.

Hiscere, Aperiri. Plaut. Pseud. 4. 1. 42. Tace, ædes hiscunt. Ovid. 6. Epist. 144.

Hiscere nempe tibi terra roganda foret. Quintil. lib. 9. cap. 2.

HIASCO, [ἡννίσσω] ēre. Idem, Antiquæ. Cato de R. R. cap. 10. de nucibus, Ubi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet.

H I P

HIPPACR, es. f. [ἡππάκη] Caseus ex lacte equino coagulatus. Plin. lib. 28. cap. 9. Sestius eosdem effectus equino, quos bubulo tradit: hunc

hunc vocant hippacen. De cafeis. Idem lib. 11. cap. 54. Ubi Hermolaus, Hippocrates, inquit, inventum scribit Scytharum hippacen, ex equino lacte. Idem 11. 14.

HIPPACO, ære. est Celeriter animam ducere: ab Equi halitu, qui est supra modum acutus. Festus. In Gloss. Isidor. est Hippitare. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 22.

HIPPAGIUM, i. n. Equorum vectio.

HIPPAGO, inis. f. [ἵππαγο] Hippagines, Naves, quibus equi vehuntur, inquit Festus, quas Græci ἵππαγες dicunt. V. Polluc. Liv. 44. 28. Quinque & xxx naves, quas ἵππαγες vocant, ab Elea profectæ cum equitibus Gallis, equisque &c. conf. Gell. 10. 25. & Lex. Pitisc. moxque **HIPPAGUS**.

HIPPAGUS, [ἵππαγος] Navigii genus. Une Maonne. Plin. lib. 7. cap. 56. Hippagon Samii invenerunt, aut Pericles Atheniensis. Alii Hypagum legunt, & Instrumentum navale exponunt. V. not. Harduini. [Videtur idem genus ac Hippagogus. Et forte sic legendum.]

HIPPARCHIA, æ. f. [ἵππαρχία] Præfectura equorum. Plin. lib. 1.

HIPPARCHION, ðnis. m. [ἵππαρχιον] Nobilis Citharædes, qui cum Rufino certaturus theatri tumultu turbatus obtulit: hinc prov. Mutus Hipparchion; Cum repente obmutescit cuius vox maxime expectatur. Suid.

HIPPARCHUS, i. m. [ἵππαρχος] vi vocis, est Magister equorum [vel potius Equitum. V. Suid.] Hefychius indicat apud Lacedæmonios Hipparchum juvenibus præfectum esse, & in tabula notasse si quid indecore fecerint. Hinc proverb. Hipparchorum tabulæ. V. Chil.

HIPPARCHUS, [ἵππαρχος] Nicæus astrologus, scripsit in Arati Phænomena, de Stellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta mathematica invenit, unde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maxime laudatus. V. eum 2. 26.

Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Aristogitonis conjurationem in se excitavit, ut est apud Thucydidem. Idem ut invidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, litteras coluit, virisque doctis maxime favit. Ælian. Var. Hist. 8. 2.

HIPPASUS, [ἵππασος] Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit, ut ait Demetrius.

HIPPE, [ἵππη] Chironis Centauri filia: quæ quum in monte Pelio sese venando exerceret, gravida facta est: & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conversa est, & in cælum translata. Nonnulli vatem eam dixerunt fuisse: sed quia deorum consilia hominibus patefecisset, in equam esse conversam.

HIPPENEMIA. V. **HYPERNEMIA**.

HIPPERIDES. V. **HYPERIDES**.

HIPPEUS, [ἵππιος] Cometa, qui jubar equinas habet, celerrimi motus, atque in orbem circa se euntes. Plin. 2. cap. 25.

HIPPI, orum. m. pl. vel **HIPPEIS**. [ἵππεις] Piscium, vel potius Cancrorum genus, qui a celeritate sic dicti. Plin. 9. 31.

HIPPIADES, [ἵππιάδης] Statuæ mulierum equestres appellabantur, cujusmodi fuisse videntur Amazonum, quas mortalia primas equum scandere ausas, Lysiae Oratori creditur. Hermolaus.

HIPPIAS, æ. m. [ἵππιος] Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi, ut tradunt Cicero 3. de Orat. 127. & Quintil. 12. 11. non liberalium modo artium præ se scientiam tulit, sed earum quas Græci mechanicas vocant, ut & vestem, & annulum, crepidasque, ac omnia quæ ferebat, manu faceret. Atque ita se comparavit, ne cujusquam ope egeret: summum bonum διατρέχειν posuit, hoc est eo contentum esse quod simplici victui sat esset.

Fuit item Hippias, Pisistrati filius. Cic. 9. Att. 11. Nefarius Hippias Pisistrati filius, qui in Marathoniam pugna cecidit, arma contra patriam ferens. conf. Meurs. Pisistr. cap. 17.

HIPPICE, es. f. [ἵππις] Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 8. Scythiam herbam in ore habentes, famem sitimque non sentiunt. Idem præstat & hippice, dicta quod in equis quoque eundem effectum habeat.

HIPPIUM, i. n. Pars hippodromi quæ equorum cursu terebatur. Diacon. 8.

HIPPIUS, i. m. [ἵππιος] Equester. Neptunus ita dictus cujus nominis causas adducit Festus.

HIPPO, [ἵππος] duplex in Africa. Hippo regius, Hic episcopatu insignis est divi Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, e Tagasta Africa oppido, lib. 2. Confess. scribit. Strabo lib. ult. utramque Hipponem regiam nominat, nisi codex vitiatum est. Alterum autem, Diarrhyton Græcis dictum Plinius scribit, Quod palustri solo madeat. Utramque Sil. lib. 3. uno versu expressit v. 259.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagam enim Diarrhyton nominat, quod palustri solo sita sit, quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperam Vagam dixit femineo, quum sic æque ut masculino proferantur. Plin. lib. 6. cap. 34. Utraque, inquit, Hippo, &c. Utramque Hipponem Græcos equites condidisse, auctor est Solinus cap. 40.

Est & Hippo [ἵππος] Puellæ Bœotiae nomen apud Plutarchum in Pelopida.

HIPPONENSIS, e. Adj. ut, Hipponensis colonia. Plin. 9. Epist. 33.

HIPPOCAMELUS, i. m. [ἵπποκαμῆλος] Ex equo & camelo compositus. Vel Magnus aliquis camelus e montibus Capiis. V. Aufon. Epigr. 70. 9.

HIPPOCAMPE, five **HIPPOCAMPI**, pl. [ἵπποκαμποι] Equi marini in piscium caudas desinentes, a flexu caudarum, quæ piscosæ sunt, dicti, ut ait Nonius 2. 397. conf. Plin. 32. 11. Diosc. 2. 3. & Spanh. diff. 4. p. 175.

HIPPOCAMPINUS, a, um. Adj. Plin. lib. 32. cap. 7. Alopecias replet hippocampinus cinis, nitro & adipe suillo mistus.

HIPPOCENTAURUS, [ἵπποκένταυρος] Equi stimulator. Quidam volunt Hippocentauros filios fuisse Centaurorum, quod Diodorus ait: fabula ex eo nata, quod primi equitare ausi sunt, veluti hippos, i. e. Equus, & homo copulati essent. Plin. lib. 7. cap. 3. extr. Claudius Cæsar scribit Hippocentaurum in Thessalia natum, eodem die interiisse. Cic. 2. Divin. 48. Hippocentaurum negat unquam fuisse. Et lib. 2. de Nat. Deor. 109. Quis enim (inquit) Hippocentaurum fuisse, aut Chimæram putat? V. omnino Spanh. de Usu Numm. diff. 5. p. 278. sq.

HIPPOCOMUS, i. m. [ἵπποκόμος] Hippocomi, Mangones ab equis componendis, colorem fuco, robur inani sagina (ut ait Quintil.) mentientes. V. Lex. Pitisc. [Suid. ἵπποκόμος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελεσθῶν, Qui equos curat. In vet. Gloss. Agafo, Equilo.]

HIPPOCOON, ontis. m. [ἵπποκων, ὄντις] Notus ex venatione apri Calydonii. Hygin. Fab. 173. & in ludis Eneæ, Fab. 273. Ovid. 8. Met. 314. Et quos Hippocoon antiquis misit Amyclis.

HIPPOCOUM, i. n. Vinum ex infula Coo, dictum ab agro generoso cui nomen est Hippo. Festus.

HIPPOCRATES, [ἵπποκράτης] Cous medicus, auditor Democriti, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Excessit e vita annos natus ciii. suscepit filios Theffalum & Dracontem. Ejus libri tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. Hæc ex Suida. Quintil. lib. 3. cap. 6. Hippocrates clarus arte medicinæ Hippocrates, præter superiorem, Suidas quinque commemorat, omnesque ejusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniensium ducem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. V. Voff. Inst. Orat. 2. p. 303.

HIPPOCRATIA, orum. n. Ludi, qui & Consales dicuntur. V. consus.

HIPPOCRATICUS, a, um. Adj. Prudent. Rom. 496.

Num mitiores sunt manus medentium
Laniena quando fævit Hippocratica?

HIPPOCRENE, es. f. [ἵπποκρήνη] teste Bocatio, Fons est Bœotiae. Hunc aliqui fingunt ob equi Pegasi percussione factum, & hinc denominatum. Quod quidem figmentum facile detegitur, si secundum quosdam inspicitur historia. Volunt quidam Cadmum equo infidentem, dum sedem sibi fociisque perquireret, primo ad hunc fontem constitisse, & quia litterarum Græcarum repertor fuit, quarum forsan meditationem ibidem fumpsit, illum Musis sacrum esse voluit. Fontes Aganippidos Hippocrenes. Ovid. 5. Fast. 7.

HIPPOCRENEUS, a, um. Adj. Anonym. de Laud. Herc. v. 5.

Hippocrenæos victorem insistere fontes.

HIPPOCRENISATUS, a, um. Adj. ita Smet. & Savar. legunt in Sidon. Carm. 22. 81. Sed Sirmond. & Wower. sic habent ex MSS.

Hic & crinifatas jungebat Pegafus alas. V. CRINIS.

HIPPODAMANTIUS, a, um. Adj. ut, Vinum Hippodamantium, inter transmarina. Plin. lib. 14. cap. 7.

HIPPODAME, es. vel **HIPPODAMIA**, æ. f. [ἵπποδάμη, ἢ ἵπποδαμία] inquit Servius, Filia fuit Oenomai regis Elidis & Pifarum. De hac infra in dictione **OENOMAI**.

Fuit & alia hoc nomine puella, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit, quæ poetis appellatur Briseis, a patre Brisa. V. f. 1.

Alia item, Pirithoi uxor. Ovid. 12. Met. 210.

HIPPODAMUS, i. m. [ἵπποδάμης] Milefius, natura studiosus, primus eorum qui in Republica versati non essent, cepit aliquid dicere de optimo civitatis statu. Constituit enim civitatem ex numero x millium, divisam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & privatam. Erat ob ambitionem vita morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu Aristot. lib. 2. Polit. 7. conf. 7. 11. & in eum Piccart.

Aper Hippodamus. Stat. 6. Theb. 436.

Martius Hippodamus. Stat. 6. Theb. 477.

Alius est de quo Martial. lib. 4. 31.

Non semper belle dicitur Hippodamus.

HIPPODORUS, i. m. Unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, severitate in suos est usus, ac filiam cum mœcho deprehensam curru iussit alligari atque discerpi. Ælian. Var. Hist. [Non est in indice Kuhn. & Periz.]

HIPPODROMIS, i. m. Thessalus scholæ patris Larissæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis genoræ successit. Auctor Philostratus qui eum inter sophistas retulit.

HIPPODROMUS, i. m. [ἵπποδρόμος] Locus ad cursus equorum dispositus, qui statim intrantium oculis totus simul offertur, hinc atque hinc platanos, aut buxos, aut cupressos, aut alias arbores perpetuo virentes habens. In eo de pernecitate equorum certatur, citra simulacrum pugnae: & a cursu equorum appellatur. Græci enim ἵππον equum vocant, δρόμον, cursum. Plaut. Bacch. 3. 3. 27.

Inde de hippodromo & palæstra, ubi revenisses domum.

Martial. lib. 12. 50.

Pulvereum quode fugax Hippodromon ungula plaudit.

Item Iter quod uno die conficit eques. V. Voff. Lex. Etymol. & Lex. Pitisc.

HIPPOGLOSSA, æ. f. Herba a figura equinæ lingue appellata: habet autem folia silvestris myrti concava, & spinosa, & in his ceu linguas folio parvo exeunte de foliis. Plin. lib. 27. cap. 11. pr. Eam Tusci appellant *Bulingnam*, alii, *Bonifacum*. Hard. Hypoglossa. q. V.

HIPPOGLOTTION, i. n. Lauri genus. Plin. lib. 15. cap. 30. Hard. hic quoque Hypoglotton.

HIPPOLAPATHUM, i. n. [ἵππολάπην] Herba lapatho fativa major, candidiorque ac spissior, ut ait Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgo Lappa major appellatur, five Lapathum majus, a Græcis etiam Protopion, a Latinis Personata dicitur.

HIPPOLOCHUS, i. m. [ἵππολόχος] fuit, teste Homero lib. Iliad. 6. Filius Bellerophontis, & Glauci pater. Alter, teste eodem, lib. 11. fuit Antimachi Trojani filius, qui una cum Pisandro fratre ab Agamemnone in Trojano bello interfectus est.

HIPPOLYTE, es. f. [ἵππολύτη] Uxor Acasti regis Magnesiæ, quæ Pelæum falsi criminis accusavit apud virum suum, cum ille sibi consentire nollet. Alia fuit Amazonum regina, quam Hercules prælio, victam Thefeo dedit uxorem. V. Hygin. Fab. 30. & 163. & Virg. 11. Æn. 661.

HIPPOLYTUS, i. m. [ἵππολύτης] Thesei & Hippolytæ Amaxonis filius, Virbius dictus. Qui dum cælibem ducens vitam sese venatu exerceret, & constanti animo sperneret mulieres, a Phædra noverca, absente patre, amatus est. Cujus turpi desiderio quum obtemperare nolisset, redeunte patre, adulterii ei crimen noverca objecit. Quamobrem Theseus in furorem versus, de filii nece cogitavit: quod metuens Hippolytus, confenso curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in litus exierant maris, equorum & rotarum strepitu perterritæ, sese in mare præcipitarunt, eum exterriti equi per scopulos ac saxa traxere, tanto impetu, ut compagibus dissolutis infelicem juvenem loris implicitum discernerent. Hunc postea Æsculapius revocavit ab inferis, & prius in incolumitati restituit. Hippolytus vero relicta terra Attica in Italiam venit, ne patris iram rursus experiretur, & se Virbium appellari iussit, quod bis vir fuisset. Non longe a Roma oppidum ædificavit, quod a nomine acceptæ conjugis, Arciam appellavit. Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 5. cap. 5. quem vide. conf. Lactant. 1. 17.

Direptus equorum furis Hippolytus. Ovid. 1. Fast. 265. V. Met. 15. fab. 45.

HIPPOMACHUS, i. m. [ἵππομαχος] Tibicen fuit, qui quum videret

a plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, dicens maximum erroris argumentum quod ab ignara turba laudaretur. *Ælian.* 14. 8. & 2. 6.

HIPPOMANES, n. [*ἵππομανής*] indecl. compositum ab *ἵππῳ*, equus, & *μανία*, furia vel infania. Servius scribit esse virus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana viscera descendens, furorem facit. *Virg.* 3. *Georg.* 281.

Hinc demum hippomanes vero quod nomine dicunt

Pastores, lentum distillat ab inguine virus, &c. *Plin.* lib. 8. cap.

42. Et sane equis amoris innasci veneficium, hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro, quod statim edito partu devorat foeta, aut partum ad hubera non admittit, siquis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. *Virg.* 4. *Æn.* 515.

Quaritur & nascentis equi de fronte revulsus,

Et matri præreptus amor. *Columel.* lib. 6. cap. 27. conf.

Ælian. H. A. 3. 17. & *Brœckh.* ad *Tibul.* 2. 4. 58.

HIPPOMARATHRUM, [*ἵππομαράθρον*] Herba. *Plin.* lib. 20. cap. 23.

Est & in hoc genere silvestre, quod alii hippomarathrum, alii myrsineum vocant: foliis majoribus, gustu acriore, procerius, brachiali crassitudine, radice candida. Nascitur in calidis, sed saxosis. *Diocles* & aliud hippomarathri genus tradit, longo & angusto folio, femine coriandri. Hactenus *Plin.* Nos vero Fœniculum majus hippomarathrum appellamus; mos enim est Græcis in compositione, ut quum magnum aliquid significare volunt, equum aut bovem ponant.

HIPPOMEDON, ontis. m. [*ἵππομέδων*] Viri nomen, quem vocat *Stat.* 6. *Theb.* 654. Arduum.

Acer Hippomedon. *Stat.* 5. *Theb.* 664.

HIPPOMENES, is. m. [*ἵππομένης*] Neptuni nepos, ex patre Macareo, Atalantam puellam Scyriam cursu potentem vicit, & in luco Matris deum amoris impatientia cum victa concubuit, ut scribit *Servius*. V. *ATALANTA*. conf. *Ovid.* 10. *Met.* Fab. 11.

Alius Atheniensium princeps, qui Limonem filiam in adulterio deprehensam equo famelico & feroci tradidit absumentam. V. *Suid.* *Ovid.* *Ibis*, 459. & *Erasm.* *Adag.* Magis impius Hippomene.

HIPPON, ōnis. m. [*ἵππων*] Philosophus a Cratete exagitatus in Panoptis *Aristoph.* Inter Atheos eum refert *Ælian.* Var. *Hist.* 2. 31. conf. *Idem* H. A. 6. 11.

HIPPONA, æ. f. [*ἵππωνη*] Dea erat equorum, quam stabularii colebant. Ejus simulacrum locabatur in stabulis. Ab hac dea, Hippones populi dicti videntur. *Apul.* lib. 3. de *Asin.* pag. 141. *Juven.* 8. Sat. 151. — jurat

Hipponam, & facies olida ad præsepia pictas. *Scribitur* &

Epona. q. V. & *Min.* Fel. 28. 8. vel *Tertul.* *Apol.* 16. conf. item *Lex.* *Pitisc.*

HIPPONAX, actis. m. [*ἵππωνάξ*] Poeta. *Plin.* lib. 36. cap. 5. Hipponacti notabilis fœditas vultus erat: quamobrem imaginem ejus lascivia jocosum ii proposuere ridendum circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse: quod falsum est. Hactenus *Plin.* Ab hoc metrum Jambicum Hipponacticum, sive Hipponacteum, quod & Scazon dicitur, nomen sumplisse videtur. *Cic.* in *Orat.* 189. Senarios vero & hipponacteos effugere vix possumus, magnam enim partem ex Jambis nostra constat oratio. V. *Solin.* cap. 53. & *Dionys.* *Halicarnass.*

HIPPONACTEUS, a, um. [*ἵππωνάκτης*] Adj. ut *Carmen* Hipponactium. de quo vide sup. dict.

HIPPONICUS, i. m. [*ἵππωνικός*] Callize filius Atheniensis, quum patriæ statuum dedicare decrevisset, nonnullis eam a Polycleto confici suadentibus, isti nequaquam visum est, quod ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. *Ælian.* V. H. 14. 16.

HIPPONŌMUS, i. m. [*ἵππονόμος*] Pastor equorum. *Plin.*

HIPPŌPE, es. f. Herba. *Plin.* lib. 22. cap. 12. *Hard.* *Hippophyes*. q. V.

HIPPŌPERA, æ. f. [*ἵπποπέρη*] Ita *Sen.* *Epist.* ad *Lucil.* 87. vocat Sacculos scorteos ad ferenda numismata sive cetera ad iter necessaria accommodos. *Bulg.* *Festus* *Pompejus* vocat. *Hor.* 1. *Serm.* 6. 105. *Manticam.* V. *BULGA*.

HIPPOPHARS, sive **HIPPOPHYES**, is. f. [*ἵπποφαρίς*, *ἵπποφύης*] Frutex quo fullones utuntur ad interpolandas vestes. V. *Marc.* *Emp.* cap. 30. *Plin.* lib. 21. cap. 15. & 22. 12.

HIPPOPHÆSTUM, i. n. [*ἵπποφάιστον*] Spina fullonia. *Diosc.* 4. 16. *Plin.* lib. 16.

HIPPOPHEON, i. n. Herba. al. *Epithymon*. *Plin.* lib. 26. cap. 8.

HIPPOPHŌBAS, ādis. f. [*ἵπποφῶβος*] Herba magica, quam equæ præcipue cavent & averfantur. *Plin.* lib. 24. cap. 17.

HIPPOPŌDES, um. pl. [*ἵπποπόδες*] Populi in Oceano Scythico, qui (teste *Solino*) humanam usque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes definunt. *Plin.* lib. 4. cap. 13.

HIPPŌTĀMUS, i. m. [*ἵπποπόταμος*] *Plin.* lib. 8. cap. 25. Major altitudine in eodem Nilo belua hippopotamus editur: ungulis bifidis, quales bubus, dorso equi & juba, & hinnitu, rostro relimo, cauda & dentibus aprorum, aduncis, sed minus noxiis: tergoris ad scuta galasque impenetrabilis, præterquam si humore mædat. V. *Melam.* 1. 5. *Ammian.* 22. 15. *Bochart.* *Hieroz.* 2. 5. 15. vel *Lex.* *Pitisc.*

HIPPOS, [*ἵππος*] Latine Equus dicitur: a quo multa, quæ supra retulimus, & deinceps referemus, vocabula deducuntur. Conf. mox **HIPPUS**.

HIPPOSELĪNUM, i. n. [*ἵπποσίλειον*] Apii herbæ species, in siccis nascens: quasi Selinum sive apium magnum dicas, ea ratione compositionis Græcorum, quæ prius dicta est in **HIPPOMARATHRUM**, eadem etiam herba Olus atrum alias dicitur. *Plin.* lib. 20. cap. 11. conf. *Matthiol.*

HIPPŌTĀDES, æ. f. [*ἵπποτάδης*] ita dicitur *Æolus*, quia erat Hippotæ *Trojani* ex *Segesta* filia nepos. *Ovid.* 4. *Met.* 663.

Clauserat Hippotades æterno carcere ventos. conf. 11. 431.

& *Virg.* 11. *Æn.* 674.

HIPPOTOXŌTĀ, arum. m. [*ἵπποτοξόται*] Dicti sunt Equestris sagittarii, vel sagittarii qui equis insidentes tela mittunt. V. *Cæf.* 3. *Bell.* Civil. 4. *Hirt.* *Bell.* Afr. 19.

HIPPŪRIS, is. f. [*ἵππουρίς*] Herba a Latinis Equisetum dicta. *Plin.* lib. 26. cap. 13. Equisetum, hippuris a Græcis dicta, & in pratis nascens, vituperata a nobis. Est autem Pilus terræ, equinæ setæ similis, &c. V. *Diosc.* 4. 4. 8.

HIPPURUS, [*ἵππους*] inter Pisces. *Plin.* lib. 32. cap. 11. & 9. 16.

HIPPUS, [*ἵππος*] Fluvius est *Moschorum* in *Phasim* defluens. *Strabo*

lib. 11. Hanc *Phasis* partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex *Armenia* ducens, *Glaucom* in se recipit, atque *Hippum* & vicinis montibus cadentes.

Item, *Piscis*. *Plin.* 32. 11.

HIPSICRATĒA. V. **HYPsicRATEA**.

H I R

HIR, Vola manus, ex græco χείρ. *Cic.* 2. *Fin.* 23. Quibus vinum defusum e pleno hir Siphon, ut ait *Lucilius*, nihil demsit. Hir, inquit *Scalig.* *Append.* ad *Conjectan.* in *Varr.* p. 182. ed. tert. *Steph.* est Vola manus, & qui vinum furtim deplent, ut gustent, solent id vola manus haurire. Sed valde locus vexatus est & obscurus.

HIRA, Urbs fuit maritima in agro propinqua *Pylo*, sub *Agamemnonis* dominio, ut testatur *Homer.* lib. 11. *Iliad.*

HIRA, æ. f. [*ἱρά*] quæ diminutive (inquit *Festus*) dicitur *Hilla*; Intestinum est quod *Jejunum* vocant. V. *Macrob.* *Somn.* *Scip.* 1. 6. & *Taubm.* ad *Plaut.* *Curc.* 2. 1. 23. conf. *HILLA*.

HIRCANIA. V. **HYRCANIA**.

HIRCQUUS, i. m. per c & q. [*ἱρκό*] Angulus oculi. *Virg.* 3. *Ecl.* 8. — tranversa tuentibus hircquis. i. e. Oculis in hircquos,

h. e. In angulum utrumque retortis. Tractum est autem ab Oculis hircorum, qui ob libidinis ardorem, transversum semper aspiciunt. V. *Serv.* & reliquos interpp. ad loc.

HIRCUS, i. m. per c vel q. [*ἱρκό*, *ἱρκα*] Caper, caprarum admiffarius. *Plaut.* *Most.* 1. 1. 38. — at te *Juppiter*

Dique omnes perdant, obolusti allium,

Germana illuvies, rusticus, hircus, hara suis. Ad hominem

translulit immundum & libidinosum. *Idem* *Casin.* 3. 2. 20.

Propter operam illius hirci improbi edentuli. *Al.* *Hirqui*.

Lævis hircus. *Hor.* *Epod.* 16. 34.

Mulgere hircos. V. **MULGEO**.

Hircus aliquando dicitur Fœtor ille qui fit sub alis. *Hor.* *Epod.* 12. 5.

Polypus, an gravis hirsutis cubet hircus in alis. conf. *Ovid.* 1.

Arte Am. 522.

HIRCINUS, a, um. [*ἱρκίνος*] Adj. five **HIRQUINUS** antiquis, Quod ad hircum pertinet. *Plaut.* *Pseud.* 4. 2. 12.

Heus tu qui cum hircina aftas barba, responde quod rogo. *Apu-*

leius, Homo fordidus & hircina libidine foetens.

In pellibus hircinis. *Plin.* lib. 12. cap. 17.

Follibus hircinis conclusæ auræ. *Hor.* 1. *Serm.* 4. 19.

HIRCŌSUS, a, um. Adj. [*ἱρκόσος*] Quod hircinum odorem olet, *Plaut.* *Merc.* 3. 3. 14.

Jejunitatis plenus, anima foetida,

Senex hircosus, tu osculere mulierem? *Perf.* 3. Sat. 77.

Hic aliquis de gente hircosa centurionum. *Idem* 5. Sat. 189.

Dixeris hæc inter hircosos centuriones. Nonnulli legunt *Vari-*

cosos. [Sed *Hircosi* dicuntur ob *Hirsutiam*. V. **CAPER** & **CAPELLA**.

Osculum hircosum, Putidum, olidum. *Martial.* lib. 12. 59.

HIRCŪPES, edis. Hircinos pedes habens. *Mart.* *Capell.* 9.

HIRCIPIŪS, i. m. Durorum pilorum homo. *Festus*.

HIRCOCERVUS, i. m. [*ἱρκόκερως*] ex *Hirco* & *Cervo* compositus. V. *Sarib.* 2. 18. & f. l. **TRAGELAPHUS**.

HIRCOMULGUS, i. m. V. **CHILIAD**. & f. l. **MULGEO**.

HIRQUITALLO, ire. *Hirquitallire* dicuntur, Qui ex alarum sudore male olent. *Centorin.* de *Die natali* cap. 14.

HIRQUITALLI, Pueri primum ad virilitatem accedentes, a libidine hircorum ita dicti. *Festus*. V. *Gronov.* *Observ.* in *Eccles.* 8. p. 84.

HIRCŪLUS, i. m. Herbæ nomen. *Plin.* lib. 12. cap. 12. Cum *Gallico* nardo semper nascitur herba, quæ hirculus vocatur, a gravitate odoris & similitudine, quæ maxime adulteratur. Distat quod sine cauliculo est, & quod minoribus foliis, quodque radicis neque amaræ neque odoratæ.

HIRNEA, æ. f. Vasis genus. *Cato* cap. 81. Indito in hirneam fictilem. Conf. **IRNELLA**, **IRNEUM**.

HIRNULA, æ. dimin. *Cic.* *Parad.* 1. al. *Urnula*. V. *Turneb.* 20. 20.

HIRPIÆ, [*ἱρπια*] Familiz sunt, ait *Plin.* lib. 7. cap. 2. pauca haud procul urbe *Roma* in *Faliscorum* agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montem *Soraeten* *Apollini*, supra ambustam ligni struem ambulantes non aduruntur. *Hirpi* *Solino* vocantur cap. 8. quomodo & *Hard.* ex *MSS.* *Plinium* correxit. V. *Lex.* *Pitisc.*

HIRPINI populus in secunda regione *Italiæ* apud *Plin.* 3. 10. Hinc

HIRPINUS, a, um. Adj. ut *Pubes* *Hirpina*. *Sil.* 8. 570.

HIRPINUS, Equi circensis nomen apud *Juven.* 8. Sat. 63. & *Martial.* lib. 3. 63. V. *Lipf.* *Centur.* 3. *Epist.* 26.

HIRRIO, ire. inquit *Festus*, Garrere, ringere, genus vocis est *Canis* rabiosæ. *Nonius*, Irritare tractum a canibus qui cum provocantur, hirriunt. *Sidon.* 7. *Ep.* 3. *Veluti* est canibus innatum, ut etfi non la-trant, hirriunt tamen. V. *Voss.* *Etyim.* p. 250.

HIRSŪTUS, a, um. Adj. [*ἱρσοῦτος*, *δυσος*] ab *Horreo* & *Seta*; quasi *Horrens* fetis, fetosus, horridus. *Martial.* lib. 10. 65.

Hirsutis ego cruribus, genisque, &c.

Animantes quædam hirsutæ spinis. *Cic.* 2. de *Nat.* *Deor.* 121.

Barba hirsuta. *Ovid.* 13. *Met.* 766.

Castaneæ hirsutæ. *Virg.* 7. *Ecl.* 53.

Stant & juniperi, & castaneæ hirsutæ. Ubi *Servius*, *Hirsutæ*.

adhuc intra suos echinos locatæ.

Comæ hirsutæ. *Ovid.* 3. *Fast.* 332.

Feræ hirsutæ. *Ovid.* 5. *Fast.* 176.

Frondes hirsutæ. *Virg.* 3. *Georg.* 231.

Genæ hirsutæ. *Martial.* lib. 6. 52.

Herba petrea hirsuta. *Plin.* lib. 20. cap. 9.

Supercilium hirsutum. *Virg.* 8. *Ecl.* 34.

Hirsutum, metaphorice, pro Austero & inamœno. *Ovid.* 2. *Trist.* 259.

Sumpserit annales, nihil est hirsutius illis.

HIRSUTIA, æ. f. *Solinus* cap. 38. Durissimum dorso tergus est.

ventri mollius. *Setarum* hirsutiz nullæ. *Idem* 42.

HIRTIVS, [*ἱρτιος*] A. *Hirtius*, Consul cum C. *Vibio* *Pansa*, in prælio ad *Mutinam* ab *Antonianis* cæsus. V. *Epit.* *Liv.* 119. Scripsisse credi-tur librum VIII. de bello *Cæsaris*, itemque de *Bello* *Alex.* & *Africano*.

HIRTVS, a, um. Adj. [*ἱρτιος*] Idem quod *Hirsutus*: *Hirtus* setis mu-sculus marinus. *Plin.* lib. 11. cap. 37.

Canities rigidis stetit hirta capillis. Ovid. 10. Met. 425.
 Capellæ hirtæ. Virg. 3. Georg. 55. — hirtasque capellas.
 Corde hirtio gigni quosdam homines proditur. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Corpora hirta. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Crinis hirtus. Ovid. 8. Met. 801.
 Ora hirta. Curt. 4. 13. 5.
 Oves hirtæ. Varro 2. de R. R. cap. 2.
 Saxa hirta dumis. Stat. 3. Silv. 1. 13.
 Sepes hirtæ, h. e. Rubis & spinis asperæ. Columel. lib. 10.
 Toga hirta. Sil. 1. 610. V. Drakenb.
 Tunica hirta. Nep. 14. 3. 2.
 Compar. Foliis hirtioribus. Apul. de Herb. cap. 71.
HIRTICULUS, a, um. dimin. Gloss. Græc. Lat. *δουρηνόπτερος* hirticulus.
HIRTUOSUS, a, um. Adj. ut Hirtuosus deus, i. e. Pan. Apul. Met. 5. p. 613.
HIRUDO, inis. f. [*βελία*] Sanguifuga. Plin. lib. 32. cap. 10. Diversus hirundinum, quas sanguifugas vocant, ad extrahendum sanguinem usus est. Plaut. Epid. 2. 2. 4. — jam ego me vortam in hirudinem, Atque horum exugebo sanguinem. Hor. de Arte Poet. ult. Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo. Plin. 8. cap. 10. Hirudo ærarii, per translationem, h. e. Exhaustrix. Cic. 1. Att. 16. Accedit illud, quod illa concionalis hirudo ærarii, misera & jejuna plebecula, me ab hoc Magno unice diligi putat.
HIRUNDO, inis. f. [*χελιδών*] Avis nota. Plin. lib. 10. cap. 24. Abeunt & hirundines hibernis mensibus, sola carne vescens avis ex his quæ aduncos ungues non habent, sed in vicina abeunt, apricos sequuntur montium recessus: inventæque jam sunt ibi nudæ atque deplumes. Plaut. Afin. 3. 3. 104. Dic igitur me anaticulam, columbam vel catellum, Hirundinem, monedulam, passerulum, putillum.
 Arguta hirundo. Virg. 1. Georg. 377.
 Garrula hirundo. Virg. 4. Georg. 307.
 Veris prænuntia hirundo. Ovid. 2. Fast. 853. conf. Hor. 1. Epist. 7. 12.
 Hirundinem solebant veteres pro Barbaro & infante ponere indifferenteque, ducta ea opinione ab illa fabula, qua in avem in Thracia mutata avis illa fertur, quæ barbara regio erat. Lucret. 3. 6. — quid enim contendat hirundo Cygnis? Turneb.
 Hirundines in ludos afferebant veteres, solitasque domum redire, alligato filo victoriæ indicio, ad suos dimittebant. Idem olim factum in Romano Circo testatur Plin. lib. 10. cap. 24.
HIRUNDINEUS, a, um. [*χελιδόνειος*] Adj. ut Adventus hirundineus. Sidon. 2. Epist. 14.
HIRUNDININUS, a, um. Adj. ut Hirundininus nidus. Plaut. Rud. 3. 1. 6.
 Hirundininus sanguis. Plin. lib. 30. cap. 14. Martial. 11. 9.
HIRUNDININA, æ. f. Herba, apud Græcos Chelidonia. V. Apul. de Herb. cap. 73.

H I S

HISCO. V. HIO, as.
HISPA, vel **HYSPA**, vel potius **HYPSEA**, Fluvius Siciliæ. Sil. 14. 227.
HISPALIS, is. f. [*Ἰσπανία*] Civitas Hispaniæ Baticæ clarissima: quæ nunc *Sibilia*, seu *Sivilla*, seu *Sevilla* vocatur. Ab Hispalo Hercules filio. Quidam declinant, Hispal, alis. n. Meminit Plin. lib. 2. cap. 97. V. Strab. lib. 3. Mela 2. 6. Scribitur & Ispalis. Hinc
HISPALENSIS conventus. de quo Plin. lib. 3. cap. 1.
HISPANIA, æ. f. [*Ἰσπανία*, *Ἰσπανία*] Europæ regio, ampla inter Africam & Galliam terra, viris claris, (nam Quintilianum, Senecam, Martialem, Silium, Lucanum, aliosque innumeros genuit) celebris, equis, ferro, plumbo, ære, argento, auroque abundans, & adeo fertilis, ut sicubi ob penuriam aquarum effœta, & sui dissimilis est, linum tamen, aut spartum alat. Ea in ulteriorem olim & citeriorem, posteaquam in Romanorum ditionem pervenit, divisa fuit: Ex Augusti dein descriptione tres provincias habuit, Baticam fertilissimam, a Bæti, quo irrigatur, amne dictam. Alteram Lusitaniam, a Lusio comite Liberi patris sic vocatam: Tarracoensem tertiam, a Tarracone, a Scipionibus condita urbe dictam. In ea hodie regna sunt Tarraconia seu Aragoniæ, vel Cataloniæ, Navarræ, Castellæ: in Bætica, Granatæ. Lusitania fere ad Portugaliæ attinet, supra quam Gallicia est, & Væconum sedes, in Septentrionem exposita. Amnes Hispaniæ clarissimi sunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durus. V. tabulam Europæ secundam Ptolemæi, & adhibe quæ scribit Plin. lib. 3. cap. 1. & Cluver. Geogr. 2. 2. Cassius plurali usus est, scribens ad Cic. 15. Fam. 19. Quid in Hispaniis geratur scribe. Sic & alii frequenter. V. & Lex. Pitisc.
 Duris Hispania bellis. Lucan. 5. 26.
 Hispania ad Africam adjungitur. V. ADJUNGO.
HISPANUS, a, um. Adj. [*Ἰσπανός*, *Ἰσπανός*] Qui in Hispania natus.
 Hispanorum inquieta ingenia. Liv. 22. 21.
 Aurum Hispanum. Martial. 7. 87.
 Capillus Hispanus. Martial. lib. 10. 65.
 Tu flexa nitidus coma vagaris,
 Hispanis ego contumax capillis.
 Nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Poenos, nec artibus Græcos, &c. superavimus. Cic. de Arusp. Resp. 19.
 Jugum Hispanum. Ovid. 3. de Arte Am. 646.
 Spanus pro Hispanus jam est apud veterem Scholiasten. Juven. 12. Sat. V. Rutgerf. Var. Lect. 4. 4.
HISPANE, Adv. Ennius apud Charisium lib. 2. p. 180. Hispanie, non Romane, memoretis loqui me.
HISPANICUS, a, um. Adj. Suet. Aug. cap. 82. Hispanicum verbum.
HISPANIENSIS, e. Adj. [*Ἰσπανικός*, *Ἰσπανικός*] Qui alibi ortus, in Hispania aut habitat, aut versatur. Unde Hispanienses vocamus negotiatores.
 Ætus Hispaniensis maritimus, vel Britannicus. Cic. 3. de Nat. Deor. 124.
 Bellum Hispaniense a Pompejo confectum. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Exercitus Hispaniensis, h. e. Romanorum qui erant in Hispania cum Prætoribus. Tacit. 1. Ann. 3.
 Quid enim te de Hispaniensibus flagitiis tuis, sordidissimisque furtis interrogem? Cic. in Vatin. 13.
 Iter Hispaniense. Cic. in Vatin. 12.

Legatus Hispaniensis, e Roma in Hispaniam missus. Cic. in Vatin. 35.
 Liber Hispaniensis. Martial. in præf. lib. 12. Non Hispaniensem librum mittamus, sed Hispanum. Hispaniensis liber est, Qui Romana lingua in Hispania est compositus. Hispanus, Qui in Hispania lingua Hispana est compositus. Hispanum ergo, i. e. Ruditate & lingua Hispana, non Romana elegantia compositum.
 Oceanus Hispaniensis. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Spuma Hispaniensis. Idem lib. 33. cap. 6.
HISPIDUS, a, um. Adj. [*πυρρός*] Setosus, horridus, ut ait Servius. Virg. 10. Æn. 210.
 — cui, laterum tenuis hispida nanti,
 Frons hominem præfert.
 Aspectu hispidus. Plin. lib. 22. cap. 6.
 Agri hispidi. Hor. 2. Carm. 9. 1.
 Calyx. Plin. lib. 16. cap. 6. Continentur hispido calyce.
 Facies hispida. Hor. 4. Carm. 10. 5.
 Frons hispida. Virg. 10. Æn. 210.
HISPIDUSUS, a, um. Adj. [*πυρρόδης*] Catul. Epigr. 16. 10.
 Non dico pueris, sed hispidolis. Sed in emendatis codd. His pilolis.
HISPO, onis. Romanum cognomen. V. Burm. ad Quintil. 6. 3. p. 563.
HISTER, tri. m. [*ἱστέρης*] Liv. 7. 2. Quia hister Thuscio verbo, Ludio vocabatur.
 Idem ac Ister. [*Ἰστρος*] Gell. 10. 7. Drakenb. ad Sil. 1. 326.
HISTIA, [*ἱστία*] Civitas in Eubœa, de qua meminit Homer. Iliad. 2.
HISTIEUS, [*ἱστειός*] qui ex ea urbe est.
 Histiaz fuit & Milesiorum tyrannus, ut scribit Herodotus lib. Hist. 6.
HISTON, onis. [*ἱστὼν*] Textrina. Varr. R. R. 1. 2. Si habeas plures in fundo textores, atque institutos histonas. al. Histotones, ab *ἵσος* & *τέλιος*. [Vet. Gloss. Gr. Lat. *ἱστὼν*, textrinum. Sed apud Pollucem lib. 1. sect. 79. & 7. 28. *ἱστὼν*. Apud Suidam id vocabulum corruptum est. V. quæ Favorin. ex Phrynicho affert, & Casaub. ad Athen. 14. 22. unde jam liquet de vera lectione Varronis.
HISTONUM, Italici oppidum, non procul a monte Gargano, ut scribit Pomponius lib. 2. 4. Nunc vulgo dicitur *Guallo*. Testis Olivar. in Melam.
HISTORIA, æ. f. [*ἱστορία*] Latine Narratio dicitur, & Rerum gestarum expositio. Proprie tamen est earum rerum, quibus gerendis interfuerit is qui eas narrat. Unde nomen habet, *ἵστος* τὸ *ἱστῆν*, quod est videre; quia in ea res gestæ coram quasi inspicuntur. V. Voss. de Art. Hist. 1. 4. Acad. 137. Doctum sane hominem, ut indicat ipsius historia, scripta Græce. Idem 2. de Orat. 62. multa de historia.
 Mythistoria & Mythistoricus, vide in indice histor. Rom. Cæsarum Francf. apud Jul. Capitolin. H. St. V. MYTHISTORIA.
 Testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nuntia vetustatis, Historia a Cicerone dicitur 2. de Orat. 36.
 Erat historia nihil aliud, nisi Annalium confectio. Cic. 2. de Orat. 52.
 Quid historia differat ab Annalibus, docet Gell. 5. 18. V. ANNALES.
 Prima lex historiæ, nequid falsi dicere audeat, deinde nequid veri non audeat, ne qua suspicio gratiæ sit in scribendo, ne qua similitudo. Cic. 2. de Orat. 62.
 Historia dignum, i. e. Non leve quiddam aut jocofum, sed serium & grave: qualia sunt, quæ in historiis referuntur. Cic. 2. Att. 8. de ea loquens Attici ad Ciceronem epistola, quæ pueris exciderat in via: Nunc si quid in ea epistola fuerit historia dignum, scribe quamprimum, ne ignoremus: sin nihil præter jocationem, redde idipsum.
 In historia pura & illustri nihil est brevitate dulcius. Cic. de Clar. Orat. 292.
 Enarratio historiarum. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Satis historiarum est? Plaut. Bacch. 1. 2. 49. i. e. Fabularum.
 Amaræ historiæ. Hor. 1. Serm. 3. 89.
 Arguta historia. V. ARGUTUS in ARGUO.
 Infans historia. V. INFANS.
 Lubrica historia. Quintil. lib. 9. cap. ult. ad fin. V. ORBIS.
 Major historia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Mendosior historia. V. MENDA.
 Muta historia. V. MUTUS.
 Vana historia. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Conferre in historiam. Justin. in exordio, ad Antoninum Imperatorem, Quum multi ex Romanis, etiam Consularis dignitatis viri, res Romanas Græco peregrinoque sermone in historiam contulissent.
 Conquirere regionum historiam. V. CONQUIRO.
 Decurrit historia membratim. Plin. lib. 7. cap. 16. Sed mox plura de hoc, quum membratim decurret historia. h. e. Quum hominem per singula membra describam.
 Distinguere historiam varietate locorum. Cic. 2. de Orat. 51.
 Dare historias poeticas alicui. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Loquuntur historiæ. V. LOQUOR.
 Scribere historiam. Cic. 2. de Orat. 51.
 Historia varie definitur a Cicerone, Memoria publica, memoria rerum veterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum veterum, monumenta temporum, locorum, hominum, rerum gestarum: omnium seculorum memoria.
HISTORIOLA, æ. f. dimin. Historia parva. Cathol.
HISTORICUS, i. m. [*ἱστοριογράφος*, *ἱστορικός*] Historiarum scriptor. Cic. pro Muren. 78. Idem in Topic. 16. Philosophi, poetæ, & historici. Vires historicorum. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Historicus, dicitur a Cicerone 2. de Orat. 31. Rerum pronuntiator, & rerum explicator.
HISTORICUS, a, um. Adj. [*ἱστορικός*] Cic. de Clar. Orat. 286. Non tam historico, quam oratorio genere percriptis.
 Fides historica. Ovid. 3. Amor. 12. 42.
HISTORICUS, es. f. [*ἱστορικός*] Enarratio auctorum dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 9. Ratio loquendi & enarratio auctorum: quarum illam methodicen, hanc historicen vocant.
HISTORICES, Adv. Vitruv. 6. 10. Atlas historice formatur sustinens mundum.
HISTORIÆ, e. Adj. Quod ad historiam spectat. Plin. lib. 16. cap. 33. Trahitur etiam in picturas opere historiali: &c. De cupresso.
HISTORIÆ, Adv. Ambros. in Apocalypf. cap. 21.
HISTORIARIUM, i. n. Rustici Elpidii historiarium novi Testamenti. V. Barth. Adverf. 26. 9.
HISTORIOGRAPHS, i. m. [*ἱστοριογράφος*] Ambros. Epist. 42. pr. Josephus

Josephus Historiographus. Capitolini, Hieronymi, Orosii, Fulgentii exempla proposita sunt a Cellario Curis posterioribus p. 175.

HISTRIO, ōnis. c. [*ἱστροειδής, μίμος*] Qui personatus in scena, tragedias vel comedias agit. Festus, Histriones dicti, quod primum ex Histria venerunt. Liv. lib. 7. 2. & Valerius 2. 4. 4. nomen histrionibus fuisse inditum scribunt, quia Hister Thusco verbo Ludio vocabatur. Cic. 4. Tusc. 55. Aguntur ista præclare, & ab Oratore quidem melius, si modo est Orator, quam ab ullo histrione. Actio histrioni, saltatori motus non quivis, sed certus quidam datus est. Cic. 3. de Fin. 24.

Exibitur & exploditur histrio si paulum se movit extra numerum, aut si versus pronuntiatus est syllaba una brevior aut longior. Cic. in Parad. 3.

Curare histriones. V. Curo.

Levis ars & scena histrionum. Cic. 1. de Orat. 18.

Rofcius & Æsopus histriones clari. Cic. 1. de Orat. 258.

Comœdiarum histrio. Plin. lib. 7. cap. 53. Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hilario ab antiquis traditur, comœdiarum histrione. i. e. Actore.

HISTRIONIA, æ. f. [*ἱστροεικία*] vel **HISTRIONICA**, æ. f. Ars ipsa histrionis. Plaut. Amph. prol. 90.

Quid admirati estis? quasi vero novum

Nunc proferatur, Jovem facere histrioniam. Petron. Fragm. p. 673. Totus mundus exercet histrioniam. Idem cap. 5. Histrioniz additus.

HISTRIONICUS, a, um. Adj. [*ἱστροεικής*] ut, Histrionicus gestus, Histrionice vestes, Histrionica verba.

HISTRIONĀLIS, e. Adj. ut, Studium histrionale. Tacit. 1. Ann. 16. Idem Dial. de Orat. 26. Ut lascivia verborum, & levitate sententiarum, & licentia compositionis, histrionales modos expriment.

HISTRICUS, a, um. Adj. [*ἱστικός*] Quod pertinet ad histrum vel histrionem: ut, Imperator histicus, Qui imperat histrionibus, præfectus histrionici chori. Plaut. Pœn. prol. 4.

Audire jubet vos Imperator histicus.

Decor histicus apud Apulejum.

HISTRIX. V. HYSTRIX.

H I T

HITTIO, ĩre. proprie Canum vestigia indagantium cum aliqua vocis nictatione ut exponit Scalig. ad Fest. Vet. Gloss. hittio, ἰχνηύω. Factum ab Hittus, quod in Gloss. exponitur φωνὴ κυνός.

H I U

HIULCUS, a, um. Adj. [*ἡλιός, κειμήλιος*] Hians, Hiscens; Fissus, & fatiscens.

Arva. Virg. 2. Georg. 353.

Hoc, ubi hiulca siti findit canis æstifer arva. Ubi Servius;

Hiulca, Nimis caloribus fissa.

Fulmen hiulcum. Stat. 1. Theb. 26.

Gens hiulca, Avida, inhians rei alienæ, vel bilinguis & fallax. Plaut. Trin. 2. 2. 9.

Nubes hiulca. Claud. Conf. Prob. 206.

Voces hiulcæ, Hiulcus concursus verborum. Cic. 3. de Orat. 169. Collocationis, est componere & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit. Idem in Orat. 130. Extremorum verborum cum infrequentibus primis concursus, aut hiulcas voces efficit, aut asperas. V. HIO. Ut compositio suavis sit, advertere debet orator, primo ne multæ vocales concurrant, quæ res hiulcam efficit orationem: ut si quis diceret, Ego omnia habeo aperta amicis. Deinde, ne asperæ consonantes inter se concurrant. ut si quis diceret, Rex Xerxes stravit montes. Asperitatem ergo referimus ad consonantes, hiatum ad vocalium concursum.

HIULCE, Adv. [*κειμήλιως*] Cic. 3. de Orat. 42. Ex quo sic locutum esse ejus patrem judico, sic majores, non aspere, ut ille quem dixit, non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse, & æquabiliter, & leniter.

HIULCO, [*ἡλίζω*] ĩre. Findere, hiulcum facere. unde Catull. 66. 62. Æstus hiulcat agros.

HIULCĀTUS, a, um. Adj. Fortun. Carm. 5.

Et per hiulcatos fervor anhelat agros.

H O

H. O. Hostis occisus. **HO.** Homo, Honestus, Honor, Hora. **H. O. S.** Hic ordinavit sepulchrum, Hic ossa sita. **HO.** V. Hora quinta, Horis quinque.

HODĒGUS, [*ὁδῆγός*] Dux viæ seu itineris. V. Thef. Gr. H. St.

HODIDOCUS. V. HODODOCUS.

HODIB, Adv. temporis. [*σήμερον, ἡμέρον*] quasi Hoc die.

Hodie; pro Nunc, sive Hoc tempore. Plaut. Afin. 5. 2. 37.

Centen' tu illum hodie primum ire assuetum esse in ganeum?

Ter. Eun. 5. 9. 1.

O populares, ecquis me vivit hodie fortunatior? Cic. pro Cœl. 3.

Hodie, per comminationem dictum, auctore Donato. Ter. And. 1. 2. 29.

Si sensero hodie quicquam in his nuptiis fallaciæ Conari &c.

Hodie mane. Cic. 13. Att. 9. Venit paulo post Curtius hic salutandi causa, sed mansit invitatus. Trebatium nobiscum habemus. hodie mane Dolabella. multus sermo ad multum diem. V. MANE.

Hodie nate salve, Salutationis formula de feliciter peracto puerperio. Gell. 12. 1. Plaut. Pseud. 1. 3. 15.

Hodie nate heus! hodie nate; tibi ego dico, heus hodie nate, redi. V. Bartholin. de Puerper. vet. p. 61.

Hodie nunquam. Ter. Adel. 4. 2. 31.

Scio ubi sit: verum hodie nunquam monstrabo. &c. Ubi Donatus, Hodie, aut abundat: ut Virg. 2. Æn. 670.

— nunquam omnes hodie moriemur inulti. Aut Nunquam hodie, pro Nullo tempore hujus die: quia Nunquam, per se generale est.

Nunquam hodie effugies. Virg. 3. Ecl. 49.

Non facies hodie? Non dices hodie? & similia, instandi & urgendi causa dicuntur. Hor. 2. Sermon. 7. 21.

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tandem, Furcifer? Hodieque, eleganter connectitur. Liv. 1. 17. Hodieque usurpatur idem

jus. conf. 5. 4. & 42. 34. Paterc. 1. 4. & alibi. Cic. Verr. 5. 25. Vitruv. 10. 7. Plin. 8. 45. & 30. Cellar. Cur. post. p. 63.

Defuit in Lugd. & adscriptit H. St. sed sine exemplo.

HODIENUM, vulgo dicitur pro Hodie etiamnum. [Sed Analogia postulare videtur potius Hodiedum. Verum Hodieque rectius dices.]

HODIERNUS, a, um. Adj. [*σήμερον*] Quod est hujus diei, ut, Liv. 34. 22. Hodierna consultatio tota ex vobis pendet.

Hodiernus dies. Cic. pro Cæcin. 32.

Hodierno die, pro Præsenti tempore. Cic. 1. de Orat. 13. Nam et si Servio Tullio regnante vigerunt, tamen multo diutius Athenæ jam erant, quam est Roma ad hodiernum diem. Budæus. Sic Hesternus. Liv. 44. 38. pr. V. supra. Junge Cellar. l. c. p. 95.

Ante hodiernum diem. Cic. 3. in Catil. 20. Neque a nobis ante hodiernum diem collocaretur.

Lux hodierna. Liv. 1. 16. Prima hodierna luce. Hor. 4. Carm. 7. 17.

Hodierno die mane. Cic. in Catil. 3. 21. Ut quum hodierno die mane per forum meo jussu & conjurati, & eorum indices in ædem Concordiæ ducerentur. V. MANE.

HODIUS, fuit (teste Homero lib. 9. Iliad.) Unus ex Græcorum præconibus in bello Trojano.

HODODOCUS, [*ὁδοδότης*] Latro atque obfessor viarum. Festus, Al. Hodo-docus. Rectius puto Hodoedocus ex Gr.

HODŒPORIUM, [*ὁδοιπορικόν*] Liber aliquod iter describens: quod & Itinerarium Latine dicitur.

HŒDUS. V. HÆDUS.

HŒTICHIUS, Homero teste lib. 7. Iliad. Vir fuit Achivus longe primus artis statuariæ opifex.

HOI, [*οἱμοί*] Interjectio lacrymantis. Ter. Eun. 4. 4. 48. Obsecro te vero Phædria. PH. i intro. DO. hoi hei. Idem Phorm. 4. 3. 30. Scribitur & Oi.

H O L

HOLCE, es. f. [*ὀλή*] Pondus. Fannius de Ponderibus 19.

HOLCUS, [*ὀλκος*] Herba quæ Aristida etiam dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10. Holcus in faxis nascitur ficcis, aristas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeum restibile. Quidam ob id Aristidam vocant.

HOLĒBĒRÆ, [*ὀλόβηροι*] Vestes quæ totæ birri sunt. Nam quas Latini Vestes, Birros appellant, Græci βήρες vocare solent, id est beros. Birri autem honestiorum & palatinorum erant, ut in concilio Gangrensi. *ἡρώδης φησὶ τὸ βήρες βήρες φερέντων.* & clarius apud Evagrium, *βήρες τὴν γαμήλιος ἐξάπλυνται.* Sunt igitur Holoberæ vestes Birri toti fere ferici, & toti conchyliati, velut e capitibus illius tituli, in quo earum mentio est, conjicere licet. Nam illæ vestes totæ dicuntur, ex brevitate & compendio sermonis, quum purpuræ aut serici aut conchyli nomen subaudiendum sit. Turnebus. 1. 13. conf. HOLOVERUS.

HOLOCAUSTUM, i. n. [*ὁλόκαυστον*] Hostia quæ detractis excis integraræ imponebatur, quasi ὅλον καυστὸν, hoc est totum combustum, ex totum igne absumptum. V. Bernegg. ad Suet. cap. 1. & Gruter. Inscript. p. 125.

HOLOCAUTŌMA, ātis. n. [*ὁλοκαύτωμα*] Idem. V. Tertull. adv. Jud. cap. 5. & adv. Marc. 5. 5. [Minus recte al. Holocaustoma. Est enim à v. ὁλοκαυτῶν.]

HOLOCHRYŒSOS, i. m. [*ὁλόχρυσος*] Totus aureus: inter Flores apud Plin. 21. 8.

Holochryfos, Inter tria genera Basiliscæ, apud Apul. de Herb. cap. 128.

HOLOCHRYON, [*ὁλοχρύον*] Herba Chamæpitys. Diosc. 3. 166. Apul. de Herb. cap. 26.

HOLŌGRĀPHUS, a, um. Adj. [*ὁλόγραφος*] Integre perscriptus. ut Holographæ membranæ. Sidon. 9. Epist. 11. Jcti Holographum vocant Testamentum quod testatoris manu perscriptum est, nec sola subscriptio ne firmatum. V. Hilar. Fragm. de Synod. & Lex. Pitisc. in Testamentum.

HOLOPHANTA. V. HALOPHANTA.

HOLOPORPHYRUS, a, um. Adj. [*ὁλοπόρφυρος*] Totus purpureus. u Vestis holoporphyra. Isidor. 19. 22.

HOLOR. V. OLOR.

HOLOSANTHUS, rectius HALOSANTHUS. V. ALOSANTHOS.

HOLOSCHŒNUS, i. m. [*ὁλόχαινος*] Junci quoddam genus crassum & carnosum. Plin. 21. 18.

HOLOSĒRYCUS, a, um. Adj. [*ὁλοσήρικος*] ut, Vestis holoserica, i. e. Tota ex serico. Lamprid. Heliogab. cap. 26. V. Lex. Pitisc.

HOLOSIDĒRUS, a, um. Adj. [*ὁλοσίδηρος*] Plane ferreus. Theod. Priscian. 1. 28.

HOLOSPHYRĀTUS, a, um. Adj. [*ὁλοσφύρατος*] Totus malleo ductus solidus. ut, Statua holosphyrata. Plin. 33. 4.

HOLOSTEON, i. n. [*ὁλόστιον*] Herba sine durtia, per Antiphrasin V. Diosc. 3. 11. & Plin. 27. 10.

HOLOTHURIA, orum. n. pl. [*ὁλοθῦρα*] Pisces marini Plin. 8. 47.

HOLOVERUS, a, um. Adj. ut, Holoveræ vestes, Quæ totæ vero colore i. e. purpureo tinctæ. vox hybrida. ex Gr. & Lat. composita. V. l. 3. Cod. Th. Salmaf. ad Solin. p. 695. Ferrar. de Re Vest. 2. 10. v. Lex. Pitisc. conf. HOLOBERUS. Sic enim legit Turneb.

HOLUS. V. OLUS.

H O M

HOMAGIUM, & **HOMINIUM**, i. n. vulgo Idem quod Sacramentum aut Clientela. Nonnulli deducunt ab ὁμῶν juro. Alii ab ὁμῶν unio Alii ab ὁμῶν simul & ἄκρον sacrum. V. Barth. Advers. 149. 21. & a Stat. Silv. p. 214. & Voss. de Vit. L. L. 3. 14. p. 464.

HOMELIUM, Pilei genus. Festus.

HŌMĒRUS, i. m. [*Ὅμηρος*] Græcorum poetarum princeps, vixit ante Romam conditam annis CLX, ut Cornelius Nepos scribit Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur. Ejus patria ignota fuit, sed maxime probabile est eam fuisse Smyrnam. V. Paterc. 1. 5. 1. &c. Et Fabric. lib. 2. Bibl. Gr.

Magniloquus Homerus. Stat. 5. Silv. 3. 62.

Magnus Homerus. Hor. 1. Sermon. 10. 52.

Mæonius Homerus. Hor. 4. Carm. 9. 6. V. MÆONIUS.

HOMERICUS, a, um. [*Ὅμηρος*] Adj. ut Phoenix Homericus. Plin. lib. 2. cap. 3. Juven. 13. Sat. 113.
 Tu miser exclamas, ut vincere Stentora possis,
 Vel potius quantum Gradivus Homericus.
Versus Homericus Petron. cap. 2.
HOMERIDÆ, [*Ὅμηρίδαι*] Familia apud Chios illustris, ut ait Hellanicus. V. Suid. & Harpocrat.
HOMERISTÆ, arum. m. pl. [*Ὅμηριστῆς*] Versus Homeri recitare soliti in conviviis. V. Petron. cap. 59. Diomed. Gramm. p. 481. & Athen. 14. 3.
HOMEROCENTONES, [*Ὅμηροκέντροι*] V. Fabric. Bibl. Græc. 2. 7. 3. &c.
HOMEROMASTIX, [*Ὅμηρομαστιγῆς*] dicitur Homeri flagellum: cognomen, quo Zoilus quidam Homeri oblocutor cognominatus est, qui scripta sua contra Iliadem & Odysseam Homeri comparata, in Alexandriam veniens, Ptolemæo regi obtulit. Sic Virgiliomastix, Virgiliæ mulus, vel Flagellator. Mastix enim Latine Flagellum dicitur, & omnes obtrectatores mastiges dicuntur, addito nomine ejus, cui obtrectant, ut Ciceromastix. Quod plane nomen omnibus detractoribus accommodatum est. Plin. in præfat. 11. Ut obiter caveam istos homeromagistas. Ita enim carpothes suos nominat
HOMERONIDES, Homeri imitator. Plaut. Truc. 2. 6. 4. Nomen confectum ab ipso Plauto.
HOMICIDA. V. HOMO.
HOMO, inis. c. [*ἄνθρωπος*, *ἄνθρωπος*, *ἄνθρωπος*] antique gen. homōnis faciebat. Ennius,
 Vulturis in silvis miserum mandebat homonem. V. Priscian. l. 1.
Ter. Eun. 2. 3. 64. — illumne, obsecro
 Inhoneſtum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem?
 Ubi Donatus, Opportune hominem dixit, tanquam incerti sexus. Plaut. Cistell. 4. 2. 21. Illo sunt homines misere miseri. Cic. 4. Fam. 5. Quæ si hoc tempore non suum diem obiisset, paucis post annis tamen ei moriendum: quoniam homo nata fuerat. i. e. Humana sorte, & conditione: quasi dicat, Mortalis. Virg. 10. Ecl. 61.
 Aut deus ille malis hominum mitescere discat. Cajus in l. 152.
D. de verb. signif. Hominis appellatione, tam masculinum, quam feminam contineri, non dubitatur. Quem locum sic interpretatur Alciatus, Homo commune nomen est, & tam masculinum quam feminam continet, idque exemplo Græci sermonis, *ἄνθρωπος*. Nam & Hebræi Adam (quo nomine terra natum significant) ad utrumque sexum referunt: ut habetur Genes. 5. Creavit eos, & benedixit illis, & vocavit nomen eorum Adam. Dicitur autem Homo, sive ab Humo, ut Varro existimavit: sive a concordia, *ἀπὸ τῆς ὁμοφροσύνης*, quod nullum animal sit socialius. Sed an is qui in utero est, homo dicatur? Et constat non dici. Expectari igitur l. pen. C. de posth. hæred. instit. jubet, postquam natus est, & in terram ceciderit. Quæ verba ex antiquorum consuetudine interpretari debemus. Siquidem solebant veteres, ubi quis natus esset, nudum protinus in terra statuere, opemque deum invocare, ut nascenti auxilium essent. Cujus rei meminit August. lib. 4. Civ. Dei. Hinc Stat. 5. Silv. 5. 69.
 — tellure cadentem Excepi.
Conventus hominum. Lucret. lib. 4. 785.
Infima fortuna homines. V. INFERUS.
Iniquitas hominum. V. INIQUUS.
Sator hominum atque deorum. Virg. 1. Æn. 258.
Absonus voce homo. V. ABSONUS.
Abstiniens homo mirifice. V. ABSTINEO.
Abstrusus. V. ABSTRUDO.
Abundans. V. ABUNDO.
Acer. V. ACER.
Acerbus. V. ACERBUS.
Acutus. V. ACUO.
Adolescens. V. ADOLEO.
Adversus. V. ADVERTO.
Æratus. V. ÆS, æris.
Afflictus & jacens. V. JACEO.
Alienus. V. ALIENUS.
Asini homines. V. ASINUS.
Allegatus. V. ALLEGO.
Ambitiosus. V. AMBIO.
Anſatus. V. ANSA.
Antiquus. V. ANTIQUUS.
Apertus & simplex. V. APERIO.
Apparatus homo. V. APPARO.
Arcanus homo. V. ARCANUS.
Aridus homo. V. ARIDUS.
Armatus. Sallust. Catil. 28. pr. Cum armatis hominibus.
Bellus homo. Catul. 22. 7. V. Bellus in BONUS.
Calculosus homo. V. CALCULUS.
Callidi homines. Sallust. Jugurth. 42.
Capitalis homo. V. CAPITALIS.
Cassissimus & integer homo. V. INTEGER.
Certi homines. V. CERTUS.
Cibarius homo. V. CIBUS.
Circumretitus homo. V. CIRCUMRETIQ.
Comitiales homines. V. COMITIA.
Commodus homo. V. COMMODUS.
Conspicius homo. V. CONSPICUUS.
Consummatus homo. V. CONSUMMO.
Contaminatus homo multis flagitiis. V. CONTAMINO.
Contemptus & abjectus homo. Cic. 2. de Lege Agr. 93.
Copiosus homo. V. COPIA.
Crassus homo. V. CRASSUS.
Crudus homo. V. CRUDUS.
Cremissus multum homo. Hor. 1. Serm. 3. 57.
Cesertus atque abjectus homo. Cic. 1. Fam. 5.
Cilicissimus verborum homo Cicero. Gell. lib. 13. cap. 23.
Curus homo. Hor. 1. Serm. 7. 6.
Cregius. Sallust. Catil. 24.
Con facetus homo. V. in FACETUS.
Acilis homo. Cic. 9. Fam. 20.
Agitiosissimus. Sallust. 6. 62.

Idonei & integri homines. V. IDONEUS.
Ignavissimi homines, opponuntur Fortissimis viris apud Sallust. Catil. cap. 12.
Illustris honore ac nomine homo. V. ILLUSTRIS.
Immundus homo. V. IMMUNDUS.
Impiger. Sallust. Jugurth. 18.
Impotentissimus homo. V. IMPOTENS.
Indifferens homo. V. INDIFFERENS.
Inertissimi. Sallust. 6. 48.
Infames omnibus vitiis, atque omni dedecore homines. V. INFAMIS.
Infans atque impotens homo. V. IMPOTENS.
Infantes & insipientes homines. V. INFANS.
Inſimi homines. V. INFERUS.
Ingeniosus homo & peracutus. V. PERACUTUS.
Inquietus homo. V. INQUIETUS.
Insignis homo omnis notis turpitudinis. V. INSIGNIS.
Instabilis homo. V. INSTABILIS.
Integer homo & sanctus. V. INTEGER.
Intonsi homines & inculti. V. INTONSUS.
Ipse homo. V. IPSE.
Lenissimus homo & natura, &c. V. LENIS.
Levis homo. V. LEVIS.
Locuples homo domi suæ cum primis. V. LOCUS.
Luculentus homo. V. Luculentus in LUX.
Luteus homo. V. LUTUM.
Maculosus homo. V. MACULA.
Malus homo. V. MALUS.
Maritimi homines. V. MARE.
Militaris homo. Sallust. Catil. 69.
Miseri homines. Lucret. lib. 3. 51.
Mobilis homo. V. MOBILIS.
Municipales homines. V. MUNUS.
Navus & industrius homo. V. NAVUS.
Nobilissimus omnium homo. V. NOBILIS.
Nocentissimi. Sallust. Jugurth. 34.
Novi homines. V. NOVUS.
Operarius homo. V. Operarius, in OPUS.
Opiniosissimi homines. V. OPINIO.
Ordinarius homo. V. ORDO.
Ornatissimus homo. V. ORNO.
Parcus homo. Juvenal. 14. Sat. 112.
Pereruditus homo. V. PERERUDITUS.
Præposteri homines. Sallust. Jugurth. 88.
Privatus. Idem Jugurth. 118.
Reptentinus homo. Cic. in Brut. 242. V. Reptentinus, in REPENS, priore correpta.
Scitus homo. V. Scitus in SCIO.
Strenuus. Sallust.
Summissus & abjectus homo, cui contrarium est Elatus. Cic. 1. Off. 124.
Tectissimus homo. V. Tectissimus, in TEGO.
Venuſtus homo, dicax, & urbanus. Catull. 20. 2.
Accedere ad hominem. V. ACCEDO.
Admirari hominem in re aliqua. V. ADMIROR.
Advertere hominem. V. ADVERTO.
Convertere hominem a consuetudine. V. CONVERTO.
Convertere homines in admirationem. V. CONVERTO.
Convertere se in hominem. V. CONVERTO.
Exuere hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 35.
Fingere homines. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Immolare homines. V. IMMOLO.
Jugulare hominem suis verbis. V. JUGULO.
Mollire hominem. V. MOLLIS.
Sum. ut, Inter homines esse. V. INTER.
Homines a latere. V. LATUS.
Trium litterarum homo. V. LITTERA.
Homo, pro Illo de quo agitur. Hor. 2. Serm. 7. 117.
 Aut insanit homo, aut versus facit. Cic. 4. Fam. 4. Repente Cæsar præter spem dixit, se Senatui roganti de Marcello, ne hominis quidem causa negaturum. i. e. ipsius Marcelli. Al. Ominis probabili conjectura.
Homo, mire additum, aut supervacue. Ter. Eun. 2. 2. 30.
 Ille ubi miser famelicus videt me tanto honore,
 Et tam facile victum querere, ibi homo cepit me obsecrare, &c.
Homo, additum quum negatur familiaritas. Ter. Adel. 1. 2. 31.
 Pro Jupiter, tu homo adiges me ad infaniam.
ἄνθρωπος. H. St.
Homo, comice additum. Ter. Phorm. 1. 2. 73.
 Quid fiat? est parasitus quidam Phormio,
 Homo confidens, qui (illum di omnes perduint.) Ubi Donatus, Homo comice dictum: nam quis ignoret hominem parasitum esse? Ibid. 2. 1. 21.
Ita est homo. Ter. Adel. 1. 2. 63. Ubi Donatus, Homo dixit moraliter: sic enim dicimus de iis quos parte reprehendimus, ut ibid. 3. 3. 77. Ut homo est, ita morem gerat. conf. Heaut. 5. 3. pr.
Habemus hominem. Ter. Eun. 5. 1. 19. Ubi Donatus, Mire Hominem dixit, et Reum.
Quid hominis es, Elegans in eos correptio, qui nobis videntur absurda narrare. Ter. Heaut. 4. 8. 5.
Nemo homo. Ter. Eun. 3. 5. 13. Idem Adel. 2. 3. 6.
 Itaque hanc unam rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
 Fratrem, homini neminem esse primarium artium magis principem.
 Ubi Donatus; Quamvis per Nemo, Homo intelligatur, tamen addidit Homo, ut veteres solent *τῷ ἄνθρωπῳ*. Cic. pro P. Sulla 25. Nisi forte regium tibi videtur ita vivere, ut non modo homini nemini, sed ne cupiditati quidem ulli ferveas. Idem 2. de Nat. Deor. 79. Est enim vis tanta naturæ, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse.
Homo sum, i. e. Qui errare & facile falli possum. Ter. Adel. 4. 2. 40.
 Vah. censens hominem me esse? erravi. Plin. Epist. 98. Aliquando præterea rideo, jocos, ludo: atque omnia innoxie remissio-
 nis genera complector, homo sum.

Homo es, idem quod Vir es, h. e. Fortem & magni animi te esse ostendis. Plaut. Epid. 1. 1. 87. Ibid. 3. 3. 46.

Ego si allegassem alicum ad hoc negotium

Minus hominem doctum, minusque ad hanc rem callidum.

Vir optimus, & Homo prudentissimus, Vide in PRUDENS. etiam in alio loco Vir optimus & prudentissimus. H. St. Puto innuere, π Homo & Vir sibi invicem nonnunquam opponi, ita ut hoc fere cum laudis epitheto jungatur, illud non item. V. supra Ignavissimi homines, ex Sall.

Homo, ad differentiam Belluæ dicitur. Cic. 11. Fam. 29. Quod tuum iudicium nisi mea summa benevolentia erga te, omnibusque meritis comprobaro, ipse me hominem non putabo.

Nihil minus hominis quam non respondere amor. Cic. ad Brut. 1. Nihil enim mihi minus hominis videtur, quam non respondere in amore iis, a quibus provocare.

Nullorum hominum homo. V. NULLUS.

Si homo esses, i. e. Si sapires ut homo. Ter. Adelph. 1. 2. 27. Cic. 10. Att. 11. extr. Quoniam est homo & nos diligit. conf. Idem 1. Att. 18. & 7. 13. & V. Burm. ad Petron. cap. 38.

Homo, de Pueris. Quintil. lib. 1. cap. 3. Fugiendo turbam hominum ejus ætatis, quæ sit ad vitia maxime prona.

Homines, pro Famulis, ancillis, servis, & tota familia. Scævola in 1. pater. D. de dol. mal. except. Pater pro filia dotem promiserat, & pactus erat, ut ipse aleret filiam suam, ejusque homines. Cic. pro Quint. 19. Hominem P. Quintii deprehendis &c. Catull. Epigr. 10. 15. Comparasti ad lecticam homines. Stat. 2. Silv. 6. 14. De Urbi seruo, Hominem gemis &c. hominem, Urse, tuum. Varro R. R. 2. 2. extr. Illud vero omnes in Epiro facimus ne minus habemus in gentenas oves hirtas singulos homines, in pellitas binos. Nepos 4. 2. 4. His de rebus &c. certum hominem ad eum mittas, face. Idem 7. 10. 1. Sic Aufon. Ep. 22. homines vocat Eos qui pertinent ad domum. V. Scalig. ad Aufon. p. 80.

Ἐξ ἀνθρώπων ἀπὸ γὰρ & ἀπὸ θεῶν. Chio Epist. ultima. Vide an & Latini ita. H. St.

HOMUNCIO, ōnis. dimin. [ὁμῦνπιον] Ter. Eun. 3. 5. 42. Cic. 4. Acad. 134. Homuncio hic qui multa putat, &c. Juven. 5. Sat. 133. Sen. Epist. 116.

HOMUNCULUS, i. m. aliud dimin. [ὁμῦνπιον] Cic. 1. Tusc. 17. Sed ut homunculus unus e multis probabilis conjectura sequens. Sic 5. Tusc. 64. Idem 4. Fam. 5. Et 1. de Nat. Deor. 44. conf. Plaut. Trin. 2. 4. 9.

HOMULUS, i. m. [ὁμῦνπιον] aliud dimin. Plin. Epist. 105. Cic. in L. Pison. 59. Sed quoniam præterita mutare non possumus, quid cessat hic homulus, ex argilla & luto factus Epicureus, dare hæc præclara præcepta sapientiæ clarissimo & summo Imperatori genero suo? Al. Homullus.

Homulus, cognomen Valeriorum fuit. V. Lex. Pitisc. Inscript. IVL. D. M. G. I. HOMVL. SAL. LAC. VX. PIENISS. Hæc observatio defuit in Lugd. adscripta H. St. Est & nomen proprium. Vide indicem Francf. in Homulus & Omalus. Intelligit autem Indicem Livianum.

HOMULLUS, i. m. Idem. Lucret. 9. 28.

— brevis est hic fructus homullis.

Ex HOMULULUS H. St. conf. Græv. ad superiorem Cic. loc. in L. Pison. ubi in adducto Adhelmi loco ita fortasse legendum.

HOMICIDA, æ. c. [μικροκτόν] Qui hominem occidit. Quintil. lib. 7. cap. 4. An qui se interficit, homicida sit. Plin. 10. 23. De femina Sen. Controv. 2. Quid si tantum homicida? Quid si tantum rea fuisset. conf. Juvenal. 2. Sat. 26.

HOMICIDIUM, i. n. [μικροφονία] Plin. lib. 18. cap. 3. Suspensumque Cereri necari jubebant, gravius quam in homicidio convictum. Imprudens homicidium, h. e. Fortuitum, non voluntarium. Valer. lib. 1. cap. 7. De Cræso in fine.

Facere homicidium. Quintil. lib. 5. cap. 9. Petron. cap. 137.

Reus homicidii. Cic. 2. Philipp. 12.

Suspicio homicidii. Suet. Claud. cap. 26.

De Poena homicidii V. Lex. Pitisc.

HOMICIDIARIUS, a, um. Adj. ut, Sanguis homicidiarius. Auct. Paneg. ad Constantin. cap. 4. al. Homicidarius.

HOMŒOMERIA, æ. f. [ὁμοιομερία] Partium vel membrorum similitudo. Lucret. 1. 829.

Hinc Anaxagoræ scrutemur homœomerian.

HOMŒOPROPHETON, i. n. [ὁμοιοπροφήτεον] Mart. Capell. 5. p. 165. est cum dicitur, e. g.

O Titi tute Tati tibi tanta tyranne tulisti.

HOMŒOPTŌTON, i. n. [ὁμοιοπτότων] est (inquit Aquila Romanus) Simile in casibus, Hoc ex eo nomen accepit: quod membra illa, id est cola, in eisdem casibus cadunt; ad hunc modum, Huic igitur iocios vestros criminanti, & ad bellum vos cohortanti, & omnibus modis ut in tumultu essetis, molienti. Hæc enim tria, in eundem casum determinata sunt. Verum casus illi dissimili sono esse possunt, & sine harmonia. conf. Mart. Capell. 5. p. 174.

HOMŒOSIS, is. f. [ὁμοιωσις] Assimilatio, vel declaratio rei per similitudinem. Schema, cujus species sunt Paradigmata & Parabolæ.

HOMŒOTELUTON, i. n. [ὁμοιοτελύτων] Simile determinatione. differt ab Homœoptoto: quod illud quidem & casu & sono similia verba membrorum determinat: hoc vero, non solum casuum similitudine sed cujusque verbi atque enuntiationis contentum est. In muros statim eurrunt, exercitus a sociis arcessitur, delectus juventuti denuntiatur. Hæc Aquila Romanus. V. Mart. Capell. 1. c.

HŌMŌGĒNEUS, a, um. Adj. vel potius HŌMŌGĒNES, ēos, [ὁμογενής] Ejusdem generis. frequens apud Philosophos.

HŌMŌLĒ, [Ὀμόλη] Mons est Magnesiæ, sive Thraciæ. Strab. lib. 12. Virg. 7. Æn. 675. V. Casaub. ad Strab. lib. 9. p. 443.

HOMOLOIDES, um. f. Thebæ dicuntur juxta eundem montem sitæ. Stat. 7. Theb. 252.

— per ingentes Homoloidas exeat Hæmon.

HOMOLIUM, [Ὀμόλιον] Oppidum Magnesiæ. Plin. lib. 4. cap. 9. conf. Strab. lib. 9. cum Casaub. not. 1. c.

HOMOLOGUS, a, um. Adj. [ὁμόλογος] pro Similitudine partium. Euclid. 5. Element. Homologæ, seu Ratione similes magnitudines dicuntur, antecedentes quidem antecedentibus, consequentes vero consequentibus. Et 6. Element. Theor. 4. Æquiangulorum triangulorum

proportionalia sunt latera, quæ circum æquales angulos, & homologa sunt latera, quæ æqualibus angulis subtenduntur.

HOMOLOTTI, orum. m. pl. Populi quos dissecto in minimas partes bove fœdus jungere Zenodotus prodidit. Hinc, Bos Homolottorum, proverbio dicebatur in plurima distractus negotio. V. Erasmi. Adag.

HOMŌNŸMON, [ὁμόνυμον] Nomen diversæ significationis: Unde Homonymum dicimus, Nomen multa significans: ut Nepos, quod filium filii significat, & luxuriosum.

HOMONYMIA, æ. f. [ὁμωνυμία] Una voce multum significat, Synonymia vero Multis vocibus idem testatur, ut explicat Fronto vetus Grammaticus. conf. Quintil. 7. 9. & 8. 2.

HOMONYMICUS, a, um. Adj. Quintil. 1. c.

HŌMŌPLĀTĒ, arum. f. [ὁμοπλαταια] Ossa lata Scapularum. Cels. 8. 1. Rectius scribiter Omoplateæ.

HŌMŌTŌNUS, a, um. Adj. [ὁμότονος] Æqualis tensionis. Vitruv. 1. 1. V. Bald. Lex.

HŌMOŪSIUS, [ὁμοούσιος] Confubstantialis. Hieron. 1. Epist. 25. V. Suiceri Thef.

H O N

HONESTUS cum derivativis V. post HONOR.

HONOR, vel HENOS, ōris. m. [τιμή] Aspiratur secundum Apulejum, ut differat ab Onos quod est asinus: Reverentia est quam alicui exhibemus in virtutis testimonium. Plaut. Pœn. 3. 3. 25. Nos honoris tui causa huc ad te venimus: Cic. de Clar. Orat. 280. Honos est præmium virtutis, judicis, studioque civium delatum ad aliquem.

Honos alit artes. Cic. 1. Tusc. 4.

Honor, Dignitas. Cic. lib. 1. Epp. ad Cæsarem. Tu quum ea quæ es a Senatu, summo cum honore tuo, consequutus. ex Non. 4. 331.

Non puto hic esse Dignitatem. H. St. Summe q. d. honorificis decretis. Judiciorum celestium honor. Quintil. in procem. lib. 4.

Verborum honor. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Adhibere honores. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.

Appellare vel Nominare alicum honoris causa. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Quæ de viro fortissimo & clarissimo, L. Sulla, quem honoris causa nomino. Idem 2. Philipp. 31.

Capitis honor, Canities in homine gravi venerabilis. Plin. Paneg. 8. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, nonne longe lateque principem ostentant?

Causa honoris procedere. Sallust. in Jugurth. cap. 113. extr. Deinde ubi dies advenit, & ei nuntiatum est Jugurtham haud procul abesse cum paucis amicis & Quæstore nostro, quasi obviis honoris causa, procedit in tumulum, &c.

Certamen honoris. V. Certamen, in CERTO.

Confluit laus, honos, dignitas in aliquem. Cic. 1. de Invent. 5.

Constituere honores temporis causa alicui. Cic. 1. Q. frat. 1. 24.

Contumeliosus honor. V. CONTUMELIA.

Crudus honor. Stat. 10. Theb. 336.

Depeculari laudem, honoremque familiæ alicujus. Cic. 6. Verr. 79.

Divini honores. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Exors honos. Olim extra fortem donari honorificentissimum & amplissimum erat. Virg. 5. Æn. 534.

— nam te voluit rex magnus Olympi

Talibus auspiciis exortem ducere honorem. Turnebus.

Exquirere singulares honores alicui. Cic. 4. Philipp. 5.

Falsus honor juvat. Hor. 1. Epist. 16. 39.

Favere honori. Cic. 7. Att. 2. A quo si ea gesta sunt, quæ scripsit gauderem, & honori faverem. Subaudi ejus. Intelligitur autem Supplicatio decreta.

Instituere honores alicui. Sallust. Jugurth. 79. extr.

Iusti honores. V. JUSTUS.

Meriti honores. V. MERITO.

Nonnullus honor. V. NONNULLUS.

Otiosus & vacans honor. V. OTIOSUS.

Pauper honos. Stat. 5. Theb. 513.

Temerarius honor. Quintil. in procem. lib. 1.

Accipere honorem. V. ACCIPIO. Cic. Brut. 4.

Accumulare honorem alicui. V. ACCUMULO.

Adducere aliquid in honorem. Cic. 7. Fam. 27. V. ADDUCO.

Adolere honores aris. Ovid. 8. Met. 740. V. ADOLEO.

Afferre honorem. V. Afferro.

Afficere alicum regis honore & nomine. Cic. pro Deiot. 14. Quæ quidem a te in eam partem accepta sunt, C. Cæsar, ut eum amplissime regis honore & nomine afficeret.

Ascendere in honorem tantum eloquentia. Cic. in Orat. 125. V. ASCENDO.

Augeri honore. Cic. 7. Att. 2. V. AUGEO.

Cedere honori & honore. V. CEDO.

Compellare alicum multo honore. Virg. 3. Æn. 474.

Comprobare honorem V. COMPROBO.

Congesti honores. V. CONGRO.

Custodire honorem. V. CUSTODIO.

Decernere honores alicui. Cic. 5. Att. 21. Ob hæc beneficia quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi, nisi verborum, decerni sinit.

V. DECERNO.

Defendere honorem suum. V. DEFENDO.

Deferre & dare alicum honorem claris viris. Cic. 10. Fam. 10. I. enim denique honos mihi videri solet, qui non propter spem futuri beneficii, sed propter magna merita claris viris defertur & datur.

Denigrare honorem alicujus. V. DENIGRO.

Dicto honore aliquid referre. Plin. lib. 28. cap. 8.

Dignari alicum honore. Ovid. 1. Met. 194. Virg. 1. Æn. 339.

Facere honorem alicui. Cic. 9. Philipp. 8. Nulla dubitatio relinquere quin honorem mortuo, cui injuriam vivo fecimus, faciamus.

Factus honos aris. Virg. 5. Æn. 763.

Facere missos honores. V. MITTO.

Fulget intaminatis honoribus. Hor. 3. Carm. 2. 18.

Habere honorem alicui, pro Honore afficere & honorare. Cic. pro Flacc. 45. Cui nullus honos in sua civitate habitus est.

Haber

Habere in honore aliquem. Cic. 7. Att. 2. Chrysippum libenter vidi, & in honore habui.
Habere honori, non prædæ Consulatum &c. Sallust. in Jugurth. cap. 31. 10.
Indicere honores. Virg. 3. Æn. 264.
Largitur honores sacros templis. Valer. 2. Argon. 651.
Libat Lenæum honorem. Virg. 4. Æn. 207.
Maçtavit honores meritis aris. Virg. 3. Æn. 118.
Minuere honorem. Cic. 1. Q. frat. 1.
Parere alicui æternos honores. Hor. 2. Carm. 1. 15.
Perhibere honorem. V. PERHIBEO.
Præfari honorem. Cic. 9. Fam. 22. Idem 2. de Fin. 9. Cetera addit Epicurus: quæ si appelles, honos præfandus est.
Privare honore. Cic. Omni honore ac dignitate priventur, &c.
Sacrare honorem alicui. Virg. 12. Æn. 140.
Sum. ut, Honori & dignitati esse propinquus. Cic. de Amicit. 70.
Fuit ei, honori summo, quod. Cic. 2. Off. 58. Honori summo nuper nostro Miloni fuit, quod, &c.
In honore esse apud aliquem: h. e. In numero & existimatione. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Idem 2. de Orat. 235. Hæc ars summo in honore semper fuit.
In honore menfarum esse. V. IN.
Honos auribus sit habitus. Curt. lib. 5. 1. 38. Feminarum convivia ineuntium in principio modestus est habitus: dein summa quæque amacula exuunt, paulatimque pudorem profanant, ad ultimum (honor auribus habitus sit) ima corporum velamenta projiciunt. Habitibus emendati codd. non agnoscunt.
Tribuere honorem scientiæ alicui. Cic. 3. de Fin. 73.
Honor, Pulchritudo. Virg. 1. Æn. 591.
 — & lætos oculis afflarat honores. Idem 2. Georg. 404.
Frigidus & silvis Aquilo decussit honorem.
Frontis honores. Stat. 2. Silv. 113.
Cultus & observantia. Ovid. 8. Met. 740. Fast. 5. 551. Virg. 3. Æn. 264. Barth. ad Script. Venat. p. 150. Bræckh. ad Tibul. 4. 6. 1. Et Drakenb. ad Sil. 7. 90.
Blanditiæ. Hor. 2. Epist. 2. 88. — ut alter Alterius sermone meros audiret honores.
Pudicitia. Virg. 1. Æn. 36.
 — & rapti Ganymedis honores. [Immo Honorificum pellatoris officium Ganymedi concessum.
Hostia. Virg. 3. Æn. 118.
 — meritis aris maçtavit honores.
Premium. Virg. 5. Æn. 249.
 Ipsi præcipuos cultoribus addit honores. Idem 1. Æn. 253.
Sepultura. Virg. 6. Æn. 333.
 Cernit ibi mæstos, & mortis honore carentes.
Amor. Virg. 12. Æn. 57. — siquis amatae Tangit honos animum. Hæc ex Nonio 4. 331. q. V.
Honor etiam pro Præmio accipitur. Cic. pro Rosc. Amer. 108. Quam ob causam a Chryfogono tantis præmiis donabantur, si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, nonne satis fuit his gratias agi? denique, ut per liberaliter ageretur, honoris aliquid haberi? Sic lib. 2. de Repub. præmium mercenarii, vocat *μητις*. Idem 16. Fam. 9. Cæs. 2. Bell. Civ. 21. V. Honorem habere, in HABEO. Plura exempla supra habes.
Honor sæpe pro Magistratu ponitur. Hinc, Honor Præturæ, Quæsturæ. Suet. Claud. 1. & Tit. 1.
Cupido cæca honorum, Ambitio. Lucret. lib. 3. 59.
Cursus honorum. Cic. 3. Fam. 11.
Gradus honorum. Cic. pro Planc. 60. Etenim honorum gradus summis hominibus, & infimis sunt pares.
Inania honoris. Tacit. Agric. cap. 6. extr. Ludos & inania honoris, modo rationis, atque abundantiae duxit.
Sublimis honos, Consulatus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 325.
Umbra honoris & suamet vanitate monstratus consul. Tacit. 3. Hist. 73.
Abire honore. Suet. Aug. 26.
Abundare honoribus. V. ABUNDO.
Adeptus fummos honores. V. ADIPISCO.
Administrare honorem. Cic. 15. Fam. 7. Incredibili sum lætitia affectus, quum id mihi nuntiatum est, eumque honorem tibi deos fortunare volo: a teque ex tua, majorumque tuorum dignitate administrari.
Aggredi magnos honores. Virg. 4. Ecl. 48.
Amplificatus honoribus. V. AMPLIFICO.
Arceri honoribus. Callistr. in l. eos D. de Decurionib. Sed ne quidem arcentur honoribus, qui ab Ædilibus flagellis cæsi sunt.
Ascendere ad honores. Cic. de Clar. Orat. 241.
Assequi honorem. V. ASSEQUOR.
Auctus amplis honoribus. Hor. 1. Serm. 6. 11.
Capere honorem. V. CAPIO.
Capessere honorem. Tacit. 13. Ann. 25. Julius quidem Montanus Senatorii ordinis, sed qui honorem nondum capeisset.
Contigit ex merito qui tibi nuper honor. Ovid. 4. de Pont. 7. 16.
Creare ad honores. Ulpian. l. 2. D. de excus. & vacat. muner. De minoribus quoque annis vigintiquinque ad munera, sive honores, creandis iusta ætas servanda est.
Decorari honoribus amplissimis & præmiis. Cic. 2. de Orat. 232. V. DECORO.
Florere honore. Cic. pro Sext. 136. Ad eam rationem, in qua multi homines novi & honore & gloria floruerunt, cohortabor.
Fungi honore, vel honoribus. Ulpian. in l. 3. D. de Decurion. Completo tempore nihilominus fungi honore vel officio possit.
Impertire alicui honoribus. V. IMPERTIO.
Incipere honorem. V. INCIPIO.
Inire honorem. V. INEO.
Infervere honori, Honores ambire. Hor. de Arte Poet. 167. V. IN-SERVIO.
Mandat honorem populus. Tacit. 11. Ann. 22. Mansitque Consulibus potestas deligendi, donec eum quoque honorem populus mandaret.
Mandare honores hominibus novis. Cic. 6. Verr. 81. V. MANDO.
Obrepere ad honores. Cic. pro Planc. 17.
Operam dare honoribus. Nepos 24. 1. 1.
Ornare honoribus. Cic. 10. Fam. 10.

Perfusus honoribus amplissimis. Cic. 1. Fam. 8.
Pervigere opibus atque honoribus. Tacit. 4. Ann. 34. Et uterque opibus, atque honoribus pervigere.
Petere honores. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Sulpic. ad Cic. H. St. V. Ad Fam. 4. 5.
Honores petere, capere, gerere. Nepos 24. 1. 1.
Recipere honorem. Cic. 9. Att.
Reddere alicui suum honorem. Cic. pro Rosc. Amer. 136. Suum cuique honorem & gradum redditum gaudeo.
Succedere ad summum honorem. Lucret. lib. 5. 1274.
Sustinenti honorem munus imponi non potest: munus sustinenti, honor deferri potest. Modestinus in l. honorem. D. de munerib. & honorib.
Tollere alicui honoribus. Hor. 1. Carm. 1. 8.
Velificari honori suo, turbulenta ratione. Cic. 1. contra Rull. 27.
Uti honoribus. Sallust. in Catil. cap. 49. Catulus ex petitione Pontificatus odio incensus, quod extrema ætate, maximis honoribus usus, ab adolescente Cæsare victus discesserat.
Uti honore homines, i. e. Qui magistratum gesserunt. Cic. 8. Philipp. 12. Quamquam hoc honore uti togati esse solent, quum est in sagis civitas.
HONOR, oris. Deus, cuius mentio apud Augustin. de Civ. Dei 4. 21. Symmach. 1. Epist. 21. Val. Max. 1. 1. 8. Honori & virtuti Romæ ædes gemellas junctim locavit M. Marcellus Syracusarum victor. Cic. 4. Verr. 55. Quia ubi merita virtutis, ibi præmia honoris. V. Lex. Pitisc.
HONORINUS, i. m. Idem. Aug. de Civ. Dei, 4. 21. Deo Honorino commendare ut honorarentur.
HONORCULUS Dimin. Vide an dici queat. Vives de Chr. Fem. lib. 2. p. 439. Et quoniam leves quarundam animi tenuissima honorculi aura facile impelluntur. H. St.
**HONORARIUS, a, um. Adj. [ημερικος] Quod ad honorem pertinet. Arbitrator honorarius, Quem honoris causa, utraque pars summum facit suæ causæ & controversiæ judicem. Cic. 5. Tusc. 120. Quorum controversiam solebat, tanquam honorarius arbiter, judicare Carneades. Ludi honorarii, antiquis Liberalia dicebantur, ut ait Festus. Dicti Honorarii, ab Honore videlicet eorum qui munera populo edebant. V. Causaub. ad Suet. Aug. cap. 31.
Honoraria opera. Cic. pro Cæcin. 6. Ideo quod omnia judicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum malefactorum causa reperta sunt: quorum alterum levius est, &c. alterum est vehementissimum: quod & ad graviores res pertinet, & non honorarium operam amioi, sed severitatem judicis, ac vim requirit.
Tumulus honorarius, Qui honoris causa erigitur. Suet. in Claud. Cæs. cap. 1. Ceterum exercitus honorarium ei tumulum excitavit, &c. Sic vocari possunt hodie quas Repræsentationes in anniversariis exequiis vocamus. V. CENOTAPHIUM.
**HONORARIUM, i. n. Donum erat quod rectoribus provinciæ olim in provincias advenientibus honoris loco dabatur: sic dictum, quod honoris causa dabatur, non tanquam debitum exigebatur. Cic. in Pison. 86. Qui modus tibi fuit frumenti aestimandi? qui honorarii? Budæus.
Honorarium Decurionatus. Id quod a Decurionibus pro curiæ introitu dari solitum est. Plin. 10. Epist. 113. Superest ergo ut ipse dispicias, an in omnibus civitatibus certum aliquod omnes qui deinde buletæ leguntur, debeant pro introitu dare. Ad quam epistolam rescribens Trajanus, Honorarium, inquit, Decurionatus omnes qui in quaque civitate Decuriones fiunt, inferre debeant, necne, a me non potest statui.
Honorarium, pro Salario quod datur magistratibus, arbitris, & aliis hujusmodi. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. si men. fal. mod. dixit.
Honorarium, Quod etiam advocatis datur. Paul. in l. qui operas. D. locati & conducti. Advocati quoque, si per eos non steterit, quominus causam agant, honoraria reddere non debent. V. omnino Lex. Pitisc.
HONOROSUS, a, um. Adj. plus quam Honoratus. Isidor. 10. Orig. litt. H.
**HONESTUS, a, um. Adj. [καλός, σεμνός, ἡσυχρός] ab Honore, quod Virtutem probitatemque significat: Quo caveatur nequid indecore, effeminate, libidinose, turpiter fiat, cogiteturve. Juven. 3. Sat. 52. Participem qui te secreti fecit honesti. Sallust. Catil. cap. 30. Calumnia paucorum, quibus omnia honesta atque inhonesta vendere mos erat.
Honestus, ut inquit Varro de L. L. 4. 10. quod honus Reip. sustineat. Ex cuius verbis constat, & Honus, antequam per h scribi solere. V. loc.
Honestus quasi Honorestus. H. St.
Honestus & honoratus. Cic. in Brut. 281. Qui honorem sententiis, qui suffragiis adeptus est, is mihi & honestus & honoratus videtur. Sententiis, senatus: suffragiis, populi.
Honestiorem honore facere. Plaut. Capt. 2. 3. 32. Sallust. in Catil. cap. 35. Sed quod non dignos homines honore honestos (vel ut alii legunt, honestatos) videbam
Honesta dicta factis. Plaut. Stich. 2. 1. 7. [Nisi hic verbum est Honesta.
Honestissimus dies alicui. Cic. 1. Fam. 2. i. e. Habitus in magno honore.
Honestus vetuste pro Divite, ut auctor est Asconius in 3. Verr. 123.
Honestus, non semper de Moribus dicitur, sed aliquando de Nobilitate: ut, Honesto loco natus. Cic. 5. Tusc. 35. Qui quum esset bonis parentibus, atque honesto loco natus, &c. Cic. 4. Att. 1. Inde a Brundisinis honestissimis ornatus, iter ita feci, ut undique ad me cum gratulatione legati convenerint. Intelligit Cicero Brundisinae colonie principes. Plin. 8. Epist. 6. extr.
Honestus, Pulcher. Ter. Eun. 3. 2. 21. Ita me di ament, honestus est. Facie honesta virgo. Ter. Eun. 2. 1. 24.
Facie honesta & liberali. Ter. Eun. 4. 4. 15. conf. Suet. Tiber. 68.
Forma honesta & liberali. h. e. Decora & egregia. Ter. And. 1. 1. 95.
Idem Eun. 1. 2. 52. Is ubi hanc formam videret honesta virginem, &c.
Honesti homines, i. e. Optimi & probatissimi: vel Honoribus insignes. Cic. 3. Verr. 128. Quid est aliud omnibus omnia peccata & malicia concedere, nisi hoc, hominum honestissimorum testimoniis, & viro- rum bonorum tabulis non credere?
Arma honesta. Ovid. 3. Amor. 15. 9.
Civitas honesta. Cic. 5. Verr. 69. Agyrinensis est in primis honesta civitas Siciliae, hominum, ante hunc Præto- rem, locupletum summo- rumque aratorum. Sic. 75.
Conventus honestus Syracusis. Cic. 5. Verr. 67. Præterea conventus honestus Syracusis, multi equites Romani, viri primarii.******

Exitus honesti. Tacit. 16. Ann. 16. Quamvis honestos civium exitus, tristes tamen, & continuos aspernantium.
 Familia ampla & honesta. Cic. pro Muren. 15.
 Mors honesta. Tacit. in vita Agric. 33.
 Nomen honestum ponere errori. Hor. 1. Serm. 3. 42.
 Vellem in amicitia sic erraremus, & isti
 Errori nomen virtus posuisset honestum. De amatore vitia amata non deprehendente.
 Officium honestum. Hor. 1. Epist. 18. 34.
 Oratio honesta. Ter. And. 1. 1. 114. h. e. Quæ honestum juvenem decet. opponitur Plebejæ. V. Burm. ad Petron. cap. 55. & Quintil. 1. 8.
 Testamentum honestissimum. Plin. Epist. 144.
HONESTUM, i. n. ut, Nixa honesto virtus. V. ΝΙΤΟΡ.
 Respectus honesti. Lucan. lib. 8. 490.
 Complecti aliquid honesto. Quintil. lib. 2. cap. 4.
HONESTAS, ætis. f. [τὸ καλὸν, καλοῦ χαρακτὴρ] Dignitas, decus, laus: cui contrarium est Turpitudine.
 Honestas & Turpitudine vitæ, contraria. Cic. 1. Off. 4. In officio colendo sita est honestas omnis, & in negligendo turpitudine. Quintil. lib. 3. cap. 4. Nam & in laude justitia, utilitasque tractantur, & in consiliis honestas.
 Dignitas & honestas. Cic. 8. Att. 11. Ubi est autem dignitas, nisi ubi honestas?
 Amittere honestatem. V. ΑΜΙΤΤΟ.
 Conservare honestatem & decus. Cic. 1. Off. 17.
 Continetur honestas ex quatuor virtutibus. V. CONTINEO.
 Copulare honestatem cum voluptate. V. COPULO.
 Metiri honestate summum bonum. V. ΜΕΤΙΟΡ.
 Spoliatus honestate. Cic. pro Rabir. Post. 44.
 Honestatibus partis & omni dignitate privare. Cic. pro Muren. 87.
HONESTITUDO, inis. f. Idem quod Honestas, Antiquè dictum. Accius OEnomao, Horrida honestitudo Europæ principium primo ex loco. Idem Myrmidonibus, Tua honestitudo Danaos decepit diu. ex Non. 2. 401.
HONESTE, Adv. [καλῶς] dicitur Id honeste fieri, quod cum decoro & honesto fit. Ter. And. 4. 6. 3.
 Quæ se inhoneste optavit parare hic divitiarum
 Potius, quam in patria honeste pauper vivere. Cic. 1. de Fin. 43. Nisi sapienter, honeste, iusteque vivatur. Idem 6. Att. 1.
 Compar. Suet. Cæs. 82. Sinum ad ima crura deduxit, ut honestius caderet. adde Columel. præf. 1. Plin. 4. 13. & 6. 18.
 Superl. Cic. de Amicit. 57. Quæ nostris in rebus non satis honeste, in amicorum sunt honestissime.
HONESTO, [σεμνύνω, κοσμεῖω] ære. Decorare: cui contrarium est Dehonestare. Cic. 1. Off. 139. Nec domo dominus, sed domino domus honestanda est. Idem 2. Off. 21. Quæcunque igitur homines homini tribuunt ad eum augendum atque honestandum, &c.
 Honore honestare. Plaut. Capt. 2. 1. 50.
 Honestari spatio aliquo a candidatis. Cic. pro Muren. 70. A quibus si in forum deducimur, si uno spatio basilicæ honestamur, diligenter observari videmur & coli. De candidatis.
 Vultus honestat illum. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 26. conf. Curt. 3. 6. 19.
HONESTATUS, a, um. Partic. Sallust. Catil. 35. Non dignos homines honore honestatos videbam. V. ibi cl. Wasse.
HONESTATIO, onis. f. apud Augustin.
HONESTATOR, oris. m. apud eundem.
HONESTAMENTUM, i. n. [ἀντιστοιχία] Sen. Epist. 67. Nullo enim honestamento eget virtus ipsa, & magnum sui decus est, & corpus suum consecrat. Sallust. de Rep. Ord. Omnia honestamenta pacis & præmia belli. V. Apul. Apol. pag. 276. & Arnob. 2.
HONORUS, a, um. [τιμή] Adj. ut Decorus, canorus, apud Tacitum, teste Budæo
 Laudis honora effigies. Sil. lib. 11. 301.
 Fama honora. Stat. 2. Theb. 629. Ovid. de Rem. Amor. 393.
 — studium famæ mihi crescit honoræ. Ita Heinf. Amore Burm. q. V.
 Honora & magnifica. Tacit. 3. Ann. 5. Fuere qui publici funeris pompam requirerent, compararentque, quæ in Drusum patrem Germanici honora, & magnifica Augustus fecisset
HONORO, [τιμῶ, τίω, ἀνταίω] ære. Honoribus afficere. Cic. 1. de Divin. 88. Idem 2. Philipp. 25. Qui me non solum meis laudibus ornaret, sed etiam honoraret alienis. Al. Oneraret. In al. deest.
 Honorare, alias a Cicerone dicitur Honorem habere alicui, Honorem adhibere, Honestare, In honore habere, Honorem facere, Honorem debitum alicui præstare, Honore afficere, Honorem tribuere, Honore augere, Honore amplissimo ornare.
 Honorare præmio, Afficere. Paterc. 2. 112. 2. Ob id ornamentis triumphalibus honoratus est. Idem 2. 129. 3. Populum congiariis honoravit. Curt. 7. 1. 23. Cum donis honoramur.
 Honorari, deponens apud Ampelium cap. de 12. signis, Juno Leonem caelesti dignitate est honorata.
HONORANDUS, a, um. Partic. Mors non monumentis, sed luctu publico honoranda. Cic. 9. Philipp. 5. Al. Ornanda.
HONORATUS, a, um. Adj. ex Partic. [τιμώμενος, ἐντιμῶ, τιμῶ, μαχῶ, μαχερός] Qui in honore & pretio est apud aliquos. Cic. 1. Off. 138. Dicendum est etiam, qualem hominis honorati & principis domum placeat esse. Idem de Senect. 22. Clari & honorati viri.
 Vetus & honorata familia. Suet. in Othon. cap. 1.
 Honoratus vir. Liv. 1. Ovid. 4. de Pont. 5. 2.
 Honoratus quatuor filiis. Cic. 1. Tusc. 85. Metellus ille honoratus quatuor filiis, & quinquaginta Priamus.
 Achilles honoratus. V. ΑΧΙΛΛΗΣ.
 Custodia honorata. Tacit. 3. Hist. 12.
 Cani honorati. Ovid. 8. Met. 9.
 Dies honoratus. Claud. conf. Prob. & Olyb. 261.
 Compar. Militia honoratio. Liv. 32. Pars navales socii, relictis nuper classibus ad spem honoratioris militiæ transgressi.
 Honoratio apud plebem. Idem 4. 35.
 M. Cato honoratiori parere maluit. Paterc. 2. 54.
 Otium honoratius imperio. Idem 2. 99. extr.

Superl. ut, Vir honoratissimæ imaginis. Liv. 3. 58. Sedem alicui inter aliquos honoratissimo loco dare. Val. Max. 4. 5. extr.
HONORARE, Adv. [τιμαίνω] Quod cum honore & dignitate factum est. Cic. 11. Philipp. 33. Quæ de illo viro Sulla, quæ Murena, quæ Servilius, quæ Lucullus, quam honorate, quam honorifice, quam graviter sæpe in Senatu prædicaverunt? Ex vetusto codice legimus nunc Ornate. Tacit. 4. Hist. 63. Quod filium ejus primo rerum motu in colonia Agrippinensi deprehensum, honorate custodierunt.
 Compar. Justin. 5. 4. 13. Certant secum ipsi utrum contumeliosius eum pepulerint, an revocaverint honoratus.
 Superl. Val. Max. 5. 1. 11. Honoratissime quem excipere. Idem 2. 10. 2.
HONORATIO, onis. f. Fest. in Gradivus, Corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Arnob. 7. Honorationis officium. Mart. Capel. 1. p. 4. Honorationis celsæ affectatio.
HONORATOR, oris. m. Apud Augustin.
HONORABILIS, e. [μαχῶ] Quod est honore dignum. Liv. 4. 10. extr. Quinque Consulatus eodem tenore gesti, vitæque omnis consulariter acta, verendum pæne ipsum magis quam honorabilem faciebant. Al. Quam honorem.
HONORABILITER, Adv. ut, Honorabiliter sepelire. Capitol. Macrin. cap. 5. Cassiodor. 2. 9. Cedere honorabiliter. Ammian. 29. 13. Honorabiliter colebatur.
HONORIFICUS, a, um. Adj. [τίμιος] Quod honorem confert. Cic. ad Brut. 15. Decrevi etiam imperium, quod quamquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium.
 Honorifica mentio alicujus. Cic. 2. Q. frat. 10.
 Honorifica verba. Cic. 2. Tusc. 61. Quem ut vidisset, & salutavisset, honorificisque verbis profectus esset, &c.
 Honorificum Senatusconsultum. Cic. 4. Verr. 19.
HONORIFICENTIOR, Compar. Cic. 1. Att. 10. Quæ mihi res multo honorificentior visa est, quam aut illa quum, &c.
HONORIFICENTISSIMUS, Superl. Idem 15. Fam. 10. Honorificentissimum Senatusconsultum. conf. Paterc. 2. 45. 4. Et Martialis. lib. 10. 45.
HONORIFICE, [τιμῶ] Adv. Idem quod Honorate. Cic. 5. Verr. 166. Publicani tractati honorifice sunt.
 Honorifice dicere pro. Cic. 16. Fam. 1. Non solum enim usitatum, sed etiam quotidianum est aliquid audire de te, quod pro nostra dignitate fideliter atque honorifice dixeris aut feceris.
 Honorifice appellare. Cæs. 8. Bell. Gall. 49. Itaque honorifice civitates appellando, principes maximis præmiis afficiendo, &c.
 Large & honorifice promittere aliquid. Cic. de Petit. Consul. 34.
 Honorate & honorifice. V. in HONORATE.
 Honorificentius nemini triumphus, quam mihi salus restitutioque est præscripta. Idem in Pison. 15.
 Honorificentissime. Cic. 6. Fam. 6. Nunquam, nisi honorificentissime, Pompejum appellat.
HONORIFICENTIA, æ. f. Vopisc. Aurel. 25. extr. Templum Soli posuit majore honorificentia consecratum. conf. Symmach. 6. Epist. 35. & 36.
HONORIFICO, ære. Lactant. 2. 5. Suspiciet & honorificet communem parentem. Idem de Ira Dei, cap. ult. & Instit. 7. 24. Gloss. Cy. rill. Honorifico, δὲ δέξω, τιμῶ.
HONORIFICANS, Partic. Augustin. Epist. 119. 3.
HONORIFICATUS, a, um. Partic. [ἐντιμῶ] Vulg. Interp. Sirac. 15. 2. & 1. Pet. 2. 4.
HONORIFER, a, um. Adj. Tertull. de Virg. Veland. cap. 10.
HONORIFETA, æ. m. Qui honores captat, ambitiosus. Apul. lib. 2. Dogm. Plat. p. 20. Culpabilium virorum quatuor formæ sunt, quarum prima honoripetorum est, sequens abstemiorum, tertia popularis, tyrannicæ dominationis ultima.
HONORIUS, Viri proprium, de quo apud Catullum.
 Item, Imperator Rom. quem celebrat Claudianus.
HONORIADÆS, [Ὁνωριάδης] patronym. ab Honorio fecit Claudianus in ejusdem Epithalmio, 341.
 — sic natus in ostro
 Parvus Honoriades genibus confidat avidis.
 Sorores Honoriades. Claud. de Laud. Seren. 131.

HOPLITES, Idis. m. corrupte apud Plin. 35. 10. Legendum enim ex MSS. Hoplitites [ὀπλιτῆς] ut docuit Hard. esseque cursoris armati genus, qui & Hoplitodromus dicitur, contendit. [Verum quia hoc vocabulum alibi non legitur, suspicor Hoplites potius legendum, & de Gravis armaturæ milite accipiendum, ut fere a Græcis ponitur. V. Suid. Nam & hi ipsi in armis decurrere solebant.]
HOPLOMACHUS, i. m. [ὀπλομαχός] Qui militaribus armis & scuto depugnat. Græci enim τὸ ὄπλον dicunt scutum, τὸ ὅπλον arma, & μαχόμενος pugno. Martialis. lib. 8. 74.
 Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus ante:
 Fecisti medicus, quod facis hoplomachus. Ophthalmicus dicitur, Qui oculis medetur. Quum oculis olim mederetur, homines sua necabat imperitia: nunc factus hoplomachus idem facit. [Gladiatorum Græci ὀπλομαχῶν vocant, cum quonvis, qui armatus pugnaret, tum nominatim eum, qui alias Samnis dicitur. V. Lips. Sat. lib. 2. cap. 11. Et in hac significatione ponit Martialis.]

HORA, æ. f. [ῥα] Tempus significat, h. e. quamcunque æternitatis partem, sive annum, sive diurnum, sive nocturnum spatium complectens. Item Partes ipsæ in quas distinctus est dies, similiter Horæ vocantur. hæ principio duodecim institutæ sunt, cujus ordinationis hæc fuisse origo memoratur: Quodam tempore Hermes Trimegistus, quum esset in Ægypto sacrum quoddam animal, Serapi dicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per xii horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore custoditus est. Postea in xxiij horas divisus est dies. Plin. lib. 12. cap. 8. Horis matutinis duabus.

Hora amplius jam in demoliendo signo permulti homines moliebantur.

Cic. 6. Verr. 95.

Hora ante praesidium meum Pollentiam venit, quam Trebellius cum equitibus. Cic. 11. Fam. 13.

Hora veteribus duplices in usu fuerunt: Aequinoctiales sive aequidiales, quæ Græcis *ἡμεραι*: ex quarum vigintiquatuor numero dies naturalis constituitur, duodecim a Solis exortu usque in occasum, & ab occasu rursus totidem usque ad exortum matutinum, æquali spatio distantibus, connumeratis, ita ut vigesimaquarta diei pars hora sit una: atque hoc ex Aequinoctialis motu, in quo singulis signis binæ horæ assignantur, ut quindecim gradus per unam horam conficiantur. Verum hæ horæ tantum per Aequinoctium utrumque durabant. Et hoc modo accipiendæ sunt Aequinoctiales horæ tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Extra vero tempus Aequinoctii, inæquales horæ distinguebantur noctem tum diem, ita ut utraque in duodecim horas divideretur, sed omnino inæqualiter, juxta dierum ac noctium incrementum. Nam si dies prolongaretur, sive nox, omnino tamen duodecim horæ singulis assignabantur, necessario ob temporis rationem inæquales, sic ut quantum brumalibus diurnis demeretur, tantum nocturnis accederet: & quantum solstitialibus æstivis diurnis adderetur, tantum iisdem nocturnis demeretur. Hæ autem horæ *ἡμεραι* & *νυκτεραι*, hoc est temporales appellabantur, atque hoc modo etiam solariis atque horologiis distinctæ proponebantur. Ceterum quoties sine determinatione de horis apud auctores sit mentio, inæquales & temporales intelligendæ sunt. Unde apud Plinium undecima, diei penultima accipienda est, lib. 2. cap. 25. ubi ait de sidere crinito, Id oriebatur circa undecimam horam diei, clarumque & omnibus terris conspicuum fuit. Neque enim de undecima hora diei juxta nostrum horologium intelligendum est, quæ est quinta diei, quum sexta diei hora Meridies apud veteres fuerit. Prima enim incipiebat oriente sole, duodecima eodem occidente finiebatur. Illud igitur in sacris litteris, A sexta autem hora usque ad nonam tenebræ factæ sunt super universam terram, intelligendum est, A meridie usque ad dimidium temporis quod est inter meridiem & Solis occasum. **Hora** etymon sic tradit Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 21. Apud Ægyptios Apollo qui est Sol, Horus vocatur, ex quo & Horæ viginti quatuor, quibus dies noxque conficitur, nomen acceperunt: & quatuor tempora, quibus annuus orbis impletur, horæ vocantur. Hæc ille. Alii ab *ὥρα* ducunt, id est finis, definitio, quod spatia temporis definiant.

Hora Deæ a poetis, & idcirco Solis equorum curam habere finguntur, quod ex cursu Solis oriuntur, seu potius mensurentur & distinguantur. Ovid. 2. Met. 118.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis:

Jussa deæ celeres peragunt.

Horas Homer. lib. 5. Iliad. v. 749. ait cæli portis præesse, curamque habere ut modo serenum, modo nubilum sit, a quibus videri possunt quatuor anni tempora, Horæ appellata, non Græcis modo, sed & Latinis. Hor. de Jove lib. 1. Carm. 12. 15.

Qui mare & terras, variisque mundum

Temperat horis.

A quibus, ait Acron, velut temperatur annus per ver, æstatem, autumnum, & hiemem. Ovidius Homerum imitatus, cum Jano foribus cæli adscripsit, ita Jano loquente lib. 1. Fast. 125.

Præideo foribus cæli cum mitibus horis. Hinc ab *ὥρα*, id est custodio, curo, dictas nonnulli putant, quod sint januæ cæli custodes. Plato tamen in Cratyllo: Horæ, inquit, vocantur, quia *ὥρα*, id est terminant hiemem atque æstatem, ventosque & fructus ex terra nascentes. Pausanias in Eliacis pag. 158. Weck. Homerus in Iliade scriptum reliquit, Horas cælo etiam fuisse præfectas, tanquam regis aulae custodes. V. ibid. plura.

Hora anni, pro Parte. Plin. lib. 9. cap. 35. Has ubi genitalis anni stimulaverit hora, pandentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu tradunt.

Horaque formosam quamlibet illa facit. De nocte. Ovid. 1. de Arte Am. 250.

Punctum horæ. Hor. 2. Epist. 2. 172.

Atror hora flagrantis caniculæ. Hor. 3. Carm. 13. 9.

Bona hora. V. **BONUS**.

Crastina hora. V. **CRASTINUS**.

Diurnæ horæ. Virg. 3. Georg. 400.

Exhortiva hora. V. **TETARTEMORION**.

Extrema hora. Virg. 8. Ecl. 20.

— & diivos (quanquam nil testibus illis

Profeci) extrema moriens tamen alloquor hora.

Funeſta hora. Lucan. lib. 6.

Grata. Hor. 1. Epist. 4. 14.

Legitimæ horæ. V. **LEX**.

Lunares horæ. Lucan. lib. 1. 414.

Matutina, meridiana, vespertina. Plin. lib. 19. cap. 12.

Mobilis hora. Hor. 2. Epist. 2. 172.

Natalitia hora. V. **TETARTEMORION**.

Novissima hora. Ovid. 4. Met. 156.

Septembres horæ. Hor. 1. Epist. 16. 16.

Sinistra hora. Ovid. 21. Epist. 68. i. e. Infausta.

Solida hora. Juven. 11. Sat. 205.

Tempeſtiva hora narrantibus. Ovid. 5. Met. 500.

Veloces horæ. V. supra **Hora** Deæ.

Abiit hora, h. e. Tempus elapsum est. Ter. Eun. 2. 3. 47.

Admovere mortis horam. V. **ADMOVEO**.

Collocare horas. V. **COLLOCO**.

Consumere horas suaviſſimo sermone. V. **CONSUMO**.

Ducimus horas flendo. Virg. 6. Æn. 539.

Eximere horam. V. Diem dicendo eximere, in **EXIMO**.

Fortunare horam. Hor. 1. Epist. 11. 22.

Tu quamcunque deus tibi fortunaverit horam,

Grata fume manu: nec dulcia differ in annum.

Partiri horas cupis. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Sapit omnibus horis nemo mortalium. Plin. lib. 7. cap. 42.

Grata superveniet quæ non sperabitur hora. Hor. 1. Epist. 4. 14.

VOL. II.

Uti suis horis. Cic. 3. Verr. 31. Credo si meis horis in accusando uti voluiffem, vereretur ne mihi crimina non suppetere, ne oratio deesset, ne vox viresque deficerent. Hic horas intelligit oratori in judicio ad clepsidram dicenti concessas. V. mox **Hora** pro die.

Ab hora tertia. Cic. 2. Philipp. 104. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Ad hanc horam. V. **AD** præpositionem.

Ad horam unam expectare. Cæf. 4. Bell. Gall. 32.

In hora una. V. **IN**.

In horas, i. e. Singulis horis. Virg. 10. Ecl. 73.

— cujus amor tantum mihi crescit in horas,

Quantum, &c. V. **IN**.

In horas commutare. V. **COMMUTO**.

In horas expectare, **In horam** vivere. V. **IN**.

Hora, pro Die. Cic. 3. Verr. 30. Menses mihi tres quum eripuiffetis, ad agendum maxime appositos, reliquum omne tempus hujus anni me vobis remissurum putastis, ut quum horis nostris nos effemus usi, tu binis ludis interpositis, quadragesimo post die responderes. Horas suas vocat (inquit Asconius) viginti dies, qui accusatori dabantur ad accusandum legitimi: totidemque defensori. Virg. 1. Georg. 426.

— nunquam te crastina fallet

Hora. Budæus. conf. supra paulo, Uti suis horis.

Omnium horarum hominem, veteres appellabant Eum qui feriis pariter ac jocis esset accommodatus, & quicum assidue libeat convivere. Atque ita vocatum Asinium Pollionem, auctor est Quintil. lib. 6. cap. 4. circa finem. Erasmus.

Jucundissimos & omnium horarum amicos professus. Suet. Tiber. cap. 42.

Horam veteres Deam juventutis vocabant. Ennius,

Teque Quirine pater veneror, Horamque Quirini. Sed hæc multis sine adspiratione scribitur Ora: estque Hersilia Romuli uxor, in deam nomine Oram conversa, quæ in ipsius Romuli seu Quirini templo colebatur. Ovid. 14. Met. 850.

Hanc manibus notis Romanæ conditor urbis

Excipit, & priscum pariter cum corpore nomen

Mutat, Oramque vocat, quæ nunc dea juncta Quirino est. V.

HERSILIA.

HORARIUS, a, um. Adj. Quod est unius horæ. Suet. in Domit. cap. 3. Inter initia principatus, quotidie secretum sibi horarium sumere solebat, &c.

Suid. in *Φωσώνιον*. λέγεται δὲ ἕνα καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίους καλεῖται ὥρεον. H. St. Sed in Theſ. Gr. suo ὥρεον n. g. legendum docet. V. dict. seq.

HORARIUM, i. n. Horologium. Cenfor. de Die natali, cap. 23. P. Corn. Nafica Cenfor ex aqua fecit horarium, quod & ipsum ex consuetudine noscendi a sole horas, Solarium cœptum vocari. V. Plin. 7. extr. Conf. antec. dict.

HORALIS, e. Adj. Idem quod Horarius. Fortun. 4. Mart.

HORÆUM, i. n. per simplex *ῥ*. [*ὥρεον*] Mel æstivum, ab Hora, nam Græci omnes fructus æstivos nominant *ὥρεον*: quoniam id tempus per excellentiam *ὥρεον* vocant.

Horæum, Salsamentum ex pisce. Athenæus lib. 7. Salsamentum autem horæum est, aut thunnium. In horæo macra pinguibus, in thunnio macris pinguis præferimus. Horæa autem vocantur non a tempeſtivate, ut quibusdam placet, sed a veris tempore, quod tum salsamentum istud fieret, cujus & mentio est apud Plautum in Capt. 4. 2. 71. Horæum, Scombrum, &c. Hinc quod in Plinio lib. 32. extr. scribitur, Triton pelamidum generis magni, ex eo urea cybia fiunt. Legendum arbitror ex Athenæo Horæa cybia fiunt. V. Apic. 10. 5. Turneb. Adverf. 1. 23. Uræa tamen, *ὥρεον* ex ipſo Athenæo adstruit Harduinus.

HORARIUS. V. **HORA**.

HORATIUS, [*Ὠρέπιος*] Nomen gent. Ro. unde Nobiles inprimis Horatii tres, qui cum Curiatis totidem Albanis congressi sunt, ut est auctor Liv. 1. 25.

Horatius item Pulvillus, subrogatus in locum Lucretii defuncti in Consulatu: huic forte evenit, ut ædem Jovis Capitolini dedicaret. Liv. lib. 2. 10.

Horatius Cocles, Romanus, id cognomen adsequutus, quod in prælio oculum amiferit. Unde Plautinus cavillus Curc. 3. 23. in servum qui altero oculo captus erat, eum nobilem ac de Coclitum familia appellando. V. **COCLEUS**.

Q. Horatius Flaccus, Poeta Venusinus, Lyricorum Latinorum princeps. Natus in Apulia in re tenui, patre libertino. Romam delatus litteras didicit, & inde Athenas profectus Philosophiæ operam dedit, cujus vero disciplinæ præcipuus fuerit fautor, non adeo facile evincere licet. Nunc videtur Stoicus, nunc Epicureus; forte haud parum Scepticus fuit, ut ipse innuere videtur 1. Epist. 1. 13.

Ac ne forte roges, quo me duce, quo lare tuter;

Nullius addictus jurare in verba magistri,

Quo me quinque rapit tempestas, deferor hospes.

Habitu corporis brevis fuit & obesus, ut auctor est C. Suetonius Tranquillus in ejus Vita. unde & Pinguem se & nitidum Epicuri de grege porcum lib. 1. Ep. 4. extr. vocavit. Natus est sexto Id. Decembres, L. Cotata, & L. Torquato Coss. Deceſſit Quinto Kal. Dec. C. Marcio Censorino, & C. Asinio Gallo Coss. post vii & quinquagesimum annum, hærede Auguſto palam nuncupato; cum urgente vi valetudinis non sufficeret ab obſignandas testamenti tabulas. Humatus & conditus est extremis Eſquilis juxta Mæcenatis tumulum. Elogium ejus habemus apud Quintil. 10. 1. Ovid. 4. Trist. 10. 49.

Detinuit nostras numerosus Horatius aures. conf. Juven. 7. Sat. 62.

HORATIUS, a, um. Adj. ut, Horatia lex. Liv. 3. 55.

Pila Horatia. Propert. lib. 3. 3. 7.

HORCINUS. V. **ORCINUS**, in **ORCUS**.

HORCONIA, æ. f. Vitis in Campania. Plin. 14. 2.

HORCTUS, a, um. Adj. Horctum & Forctum pro Bono dicebant veteres.

Festus. V. & Voss. Etym.

HORDA, æ. f. [*ὥρυς* βίς] Vacca prægnans. V. **FORDA**. Varro 2. de R. R. cap. 5. Quæ sterilis est vacca, taura appellatur: quæ prægnans, horda. Ab eo

Uuu 2

HORDA

HORDICĀLIA, Dies in Fastis, nominantur: quod tunc hordæ boves immolantur. Idem habet Festus.

HORDEUM, i. n. [κριθή] Frugis genus notum. Plin. lib. 18. cap. 7. Hordeum, frugum mollissimum est: feri non valet, nisi in sicca & soluta terra, ac nisi læta: palea ex optimis. Stramento vero nullum comparatur. Hordeum ex omni frumento minime calamitosum, quia tollitur ante quam triticum occupet rubigo.

Hordeum, ab Horrore quidam dici volunt: quoniam licet calamus altior frumento, quam hordeo sit, arista tamen est mordacior hordeo. Vel dicitur Hordeum, ab Oriendi celeritate, quod ante omnia frumenta sit aridum. Vel dicitur a Fordus, a, um. ut loco fuerit aspiratio posita. Scribitur & Ordeum.

Cantherinum hordeum. Columel. 2. 9. V. Hordeum hexastichum. Grandia hordea. Virg. 5. Ecl. 36. Ubi Servius; Hordea, usurpative metri causa dixit; nam triticum, vinum, hordeum, mel, numeri tantum singularis sunt, unde plurali in prosa uti non possumus: Vina tamen possumus dicere Ciceronis exemplo. V. Quintil. 1. 5. & Burm. ad loc.

Murinum hordeum. V. MVS. Hordeum distichum, a Duobus granorum versibus seu ordinibus nomen habet. Columel. lib. 2. cap. 9. Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaticum nonnulli vocant, ponderis & candoris eximii, adeo ut tritico mistum egregia cibaria familiæ præbeat. Seritur quam pinguis, sed frigidis locis circa Martium mensem. Melius tamen respondet, si clementia hiemis permittit, quum seminatur circa Idus Januarias. Ruellius tradit eos errare, qui secundum hoc genus esse Oryzam interpretantur. Vulgus *Paumelle* vocitat.

Hordeum hexastichum, a Sex versibus seu ordinibus granorum nomen habet. Columel. lib. 2. cap. 9. Proximum est his frumentis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherinum appellant: quoniam & alia animalia quæ ruri sunt, melius quam triticum, & hominem salubrius quam malum triticum pascit. Nec aliud in egenis rebus magis inopiam defendit. Et quæ ibi sequuntur multa.

Hordeum, item a similitudine Tuberculum nascens in extremitate palpebrarum. Cels. 5. 7. 7.

HORDEOLUS, i. m. Idem. Theod. Priscian. 1, 12. Hordeoli in palpebris.

HORDEACEUS, a, um. Adj. [κριθινός] Quod ex hordeo factum est. ut, Panis hordeaceus. Plin. lib. 18. cap. 11.

HORDEARIUS, a, um. aliud Adj. Quod hordeo vivit. Plin. lib. 18. cap. 7. Antiquissimum in cibus hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur.

Hordearium æs, Quod pro hordeo equiti dabatur. Festus. [Sed melius distingues, Hordearium, Æs quod &c. ut sit Substantivi forma dictum Hordearium, subaudito Æs, ut in Congiarium, Viaticum, Salarium, & ceteris id genus.]

Hordearia pruna. Plin. lib. 15. cap. 13. Hordearia appellata, a comitatu frugis ejus.

HORDEIUS, a, um. Adj. Plaut. Caf. 2. 8. 57. Emito sepiolas, lepadas, longiculas Hordejas. CH. immo triticeas, si sapias. Pulchras & bonas explicat Turneb. Lambinus peculiaris piscis nomen putat.

HORIA, æ. f. Navicula piscatoria. Non. 13. 3. & Festus. Plaut. Rud. 4. 2. 5. Cum me ex suis pulchre ornatum expedit Templis reducem plurima præda onustum Salute horæ, quæ in mari fluctuoso Piscatu novo me uberi compotivit. Scribitur & Oria, quod vide.

HORIOLA, æ. f. ejusdem dimin. Plaut. Trin. 4. 2. 100. Immo horiola advecti fumus.

HORIOR, īri. pro Hortor, ari. dixit Ennius. Et

HORITOR, ōris. m. pro Hortator, ōris. Idem Ennius apud Diomed.

P. 378. **HORIZON**, ontis. m. [ὁρίζων] Circulus est, vel cæli terminus quodam circo designatus, qui super terram videtur, quem sibi uniuscujusque circumscribit aspectus. Centum & octoginta stadia non excedit acies contra videntis. Cic. 2. de Divin. 92. Quum enim illi orbis, qui cælum quasi medium dividunt, & aspectum nostrum definiunt, qui a Græcis ὁρίζοντες nominantur, a nobis Finientes rectissime nominari possunt, varietatem maximam habeant, aliique in aliis locis sint, necesse est ortus occasusque siderum non fieri eodem tempore apud omnes. V. Astronomos, in his Gassend. lib. 1. cap. 5.

HORMESION, Gemma ex igneo colore radians auro, portante secum in extremitatibus candidam lucem. Plin. lib. 17. cap. 10.

HORMINUM, [ὄρμιον] semine cumino simile est, cetero porro, doctantali altitudine. Plin. lib. 22. cap. 25. Alii Orminum scribunt. Dictum autem putant, quod venerem extimulet, ὄρμιον τὸ ὄρμιον.

HORMOS [ὄρμος] Monile, Corrigia calceamentorum, ut nonnullis placet, de quo Homer. lib. 15. Odyss. 479. Et in Hymno Veneris v. 88. ubi id ornamentum genus ipsi Veneri tribuit. [Confundit ὄρμος & ὄρμιον. V. H. Steph. Thef. Gr.]

HORNUS, a, um. Adj. Quod ipsius anni esset, Veteres dicebant. Lucil. lib. 28. Utrum anno, an horno te abstuleris a viro. Varro Eumenidibus, Quum in eo essem occupatus, atque in schola curarem, inscribit Scantius horno per Dionysia. Nonius 2. 403.

Hornum, Quod est hujus anni, inquit Porphyrio, vel unius anni, ut inquit Acron, ut Vinum hornum, quemadmodum & bimum & trimum dicitur. Hor. Epod. 2. 47.

Et horna dulci vina promens dolio.

Agni horni. Propert. lib. 4. 3. 61. Illa dies agnis cædem denuntiat hornis. i. e. Anniculis.

Fruge horna placare lares. Hor. 3. Carm. 23. 3. Messum hornam, proverbiali figura dixit Plaut. Most. 1. 2. 3. pro Maximo emolumento, quasi dicas, Tantum lucri, quantum eo anno sit proventurum in agris. Erasmus. Sed hoc perperam est, nam eo in loco legendum est, non Horna messis, sed Horno messis magna. scil.

Hornum dicitur absolute & simpliciter, subaudito Tempus; ut verum, æstivum, autumnum, hibernum. Cumque Annus veteribus sæpe pro Annona, vel Proventu annuo ponatur, eodem modo & Hornum pro Hujus anni proventu. V. Gronov. Observ. 3. 24.

Palea horna. Hor. 2. Serm. 6. 88.

HORNOTINUS, a, um. Adj. [ὁρνοτινός, ὁρνοτινός] i. e. Hujus, vel unius anni. Cic. 5. Verr. 45. Hæ literæ, Judices, Metelli, quas audistis; hoc quantum est, ex Sicilia frumenti hornotini exaraverunt.

Hornotina nuces. Cato de R. R. cap. 17. de nucibus loquens, Postea usqueadeo sunt plus menses octo: hornotina nuces virides sunt.

Hornotina virgæ. Columel. lib. 5. cap. 6.

HORODRS, Rex Parthorum, qui M. Crassum occidit. Alii Oroles scribunt. q. V.

HOROLOGĪUM, i. n. [ὥρολογιον] quasi Horarum ratio. Quicquid enim quodammodo horas indicat, horologium dicitur. Cic. 16. Fam. 18. Horologium mittam & libros, si erit sudum. Horologium solarium. Plin. lib. 7. cap. 60.

HOROSCOPUS, a, um. Adj. [ὥροσκοπος] dicitur Omne id in quo horæ notantur. Plin. lib. 2. cap. 72. Vasaque horoscopa non ubique eidem sunt usui. in trecentis stadiis, aut ut longissime in quingenis, mutantibus semet umbris.

HOROSCOPUS, i. m. [ὥροσκοπος] significat Eam cæli partem, quæ hora qualibet ab inferiore hemisphærio surgit ab Oriente. Astrologi Ascendens appellant.

Item, Id temporis momentum quo quisque nascitur, quasi Horæ inspectionem & notationem. Pers. 6. Sat. 18.

— geminos, horoscope, varo

Producis genio. V. TETARTEMORIUM.

HOROSCOPO, [ὥροσκοπία] ære. Manil. 3. 478.

Jam facile est, si quod quandoque horoscopet astrum Noscere.

HOROSCOPANS, antis. Partic. Firmic. lib. 5. cap. 1. Is erit ariete horoscopante semper in Cancro. Et alibi sæpius.

HORONTES. V. ORONTES.

HORREA, HORREARIUS. V. HORREUM.

HORREO, HORRESCO. V. HORROR.

HORREUM, i. n. [ὄρριον] ab Horrore, quasi Horridum propter asperitatem aristarum, quoniam prisca fruges in suis spicis in granariis condiderunt. Festus, Horreum antiqui dicebant Farreum, a Farre. Horreum ab Hordeo quidam deducunt. Columel. lib. 2. cap. 10. Ita rursus in sole siccata, & mox refrigerata condatur, si major modus, in horreo: si minor, in vasis oleariis falfamentariisque. Virg. 1. Georg. 49.

Illius immensæ ruperunt horrea messes. Cic. 5. Verr. 20.

Horrea ultra privata in singulis urbibus multa fuerunt publica. Illis utebantur non tantum ad reponenda frumenta, verum etiam ad alia comoda, nempe ad asservenda deposita & pignora. Sic Apul. 3. Miles. p. 141. Horreum gazis refertum; & sub init. lib. 5. Horrea magnis congesta gazis. Idem lib. 4. pag. 150. Demonstrat horreum, ubi vespera sagaciter argentum copiosum recondi viderat. Plin. 8. Epist. 18. extr. Tantum illi pulcherrimorum operum in horreis, quæ negligebantur. Ubi Statuas, & tabulas operis antiqui intelligit. V. Buchn. not.

Horreum frumenti. Plin. lib. 15. cap. 8.

Horreum, pro Cella vinaria. Hor. 3. Carm. 28. 7. Sen. Epist. 115.

Plena multorum seculorum vindemiis horrea.

Cella atque horreum. Cic. 2. de Lege Agr. 88. Illi capuam receptaculum aratorum, nundinas rusticorum, cellam atque horreum Campani agri esse voluerunt.

Constituere horrea certis locis. V. CONSTITUO.

Distentet spicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2. 5. 84.

Horrea Jurisconsulti frequenter usurpant pro Repositoriis mercium & rerum pretiosarum. V. Beroald. ad priorem Apuleji loc. quem supra adduximus, pag. 363. Stew.

HORREOLUM, i. n. dimin. Parvum horreum. Valer. Max. lib. 7. cap. 1. 2. extr. de Gyge. Et usus necessarii horreolum, nulli nimis appetendum, quam thesauros omnium insidiis & cupiditatibus expositos.

HORREA, æ. f. apud antiquos. Claud. Orat. in Quintium Gallum, Quorum jacent muri, villa, horrea, curiaque & tabularia publicæ. Ejusdem generis tabularias, quo & horreas dixit. Ex Nonio, 3. 110. [Horrea ergo scribendum. Sed pleraque hæc merito suspecta sunt.]

HORREARIUS, i. m. Cui commissæ est cura ac custodia horrei. Ulpian. in l. Cels. D. ad exhibend. Sed si nemo hæres sit, cum horreario agendum.

HORRIBILIS, HORRIDITAS, HORRIDUS. V. HORROR.

HORROR, ōris. m. [φρίξ, φρίξ] Tremor proprie, quum totum corpus vel frigore vel pavore intremiscit, & succussatur. Cels. lib. 3. cap. 3. Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore.

Virg. 3. Æn. 29.

— mihi frigidus horror

Membra quatit. Plaut. Quis hic horror est? quid pravitas?

[Ex suppos. puto, Plauti, & legendum Pavitas.]

Horror quandoque ad Torvitamen aspectus refertur. Apul. Quem quum apexisset, horrore hominis deterritus, statim retrocessit.

Quandoque ad Abominationem. Varro, Ira, odium, horror, eos ab incæpto retrahit.

Quandoque ad Venerationem refertur, ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 169.

— horrentique atrum nemo imminet umbra. Lucan. 3.

411. — non ullis frondem præbentibus auris

Arboribus suis horror ineft.

Classicus horror, Signum classici. Lucan. ad Pison. 129.

Exanguis horror. Claud. 2. in Ruff. 130.

Sacer horror. Stat. 5. Theb. 505.

Sævus horror. Virg. 2. Æn. 559.

Arrectæ horrore comæ. Virg. 4. Æn. 280.

Ciet aura horrorem membris. Lucret. lib. 3. 292.

Ingruit armorum horror. Virg. 2. Æn. 301.

Moveri tremulo horrore. Ovid. 9. Met. 345.

Perfundi horrore. Cic. 8. Att. 6. Deinde supposuit exemplum epistolæ Domitii, quod ego ad te pridie miseram. Dii immortales qui me horror perfudit, quam sum sollicitus quidnam futurum sit?

V. PERFUNDO.

HORRIDUS, a, um. [φρικῶδης, ἀδιάσβετος, ἀτμειλὴς, κρυερός, κρύος, μέγας] Adj. Hispidus, asper: cui contrarium est Nitens vel nitidus. Cic. 3. de Orat. 51. Ita de horridis rebus nitida, de jejunis plena, de pervulgatis nova quædam est oratio tua. Virg. 4. Æn. 251.

— & glacie riget horrida barba.

Horridus,

Horridus, Timendus. Virg. 5. *Æn.* 37.
Horridus in jaculis, & pelle Lybistidis ursæ. h. e. **Terribilis,**
Servius. V. mox *Bella.*
Irâ horridus. Ovid. 6. *Met.* 685. de *Borea.*
Acies horrida. Tacit. 6. *Ann.* 34. V. *ACIES.*
Æquora horrida. Hor. 3. *Carm.* 24. 40.
Arma horrida. Ovid. 1. *Met.* 126.
Barba horrida glacie riget. Virg. 4. *Æn.* 251.
Bella horrida. Virg. 6. *Æn.* 86.
Bruma horrida gelu. Virg. 3. *Georg.* 442.
Cæsaries horrida. Ovid. 10. *Met.* 139.
Corpus horridum. Cic. 2. de *Lege Agr.* 13.
December horridus, Quod frigore squalidos & horrentes aut horrore
rigentes artus efficiat. Martial. lib. 7. 94. [*Immo Horridus & Squa-*
lidus aspectu.
Facinus horridum. Sen. *Hippol.* 2.
Fluctus horridi. Hor. *Epod.* 10. 3.
Grando horrida. Virg. 1. *Georg.* 449.
Hiems horrida. Ovid. 4. de *Pont.* 10. 38.
Macies horrida. Virg. 4. *Georg.* 254.
Pili horridi apes. Columel. lib. 9. cap. 3. pr. *Pili genetivus est.*
Prælia horrida. Virg. 2. *Georg.* 282.
Sapor horridus. Plin. lib. 34. cap. 13.
Scripta inculta & horrida. Cic. 1. de *Fin.* 8.
Sus horridus. Virg. 4. *Georg.* 407.
Silvestris horrida ruta ad effectum, & ad omnia acrior. Plin. lib. 20.
 cap. 13.
Tempestas horrida. Hor. *Epod.* 13. 1.
Verba horrida. Tibul. lib. 1. 5. 6.
Vita horrida & inculta. Cic. pro *Rosc. Amer.* 93.
Horridus, asper, durus oratione & moribus. Cic. 4. de *Fin.* 78.
Horridus, Squalidus. H. St.
Horridus, & jejunos. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Deformis atque horridus ager. Cic. 5. *Verr.* 47.
Rusco horridior. Virg. 7. *Ecl.* 42.
Non valde nitens, nec plane horrida oratio. Cic. de *Clar. Orat.* 20.
οὐκ ἰσχυρὰ, [ἀνέχομενος] Adv. h. e. *Aspere & inculte.* Cic. in *Orat.* 28.
Putant enim qui horride, inculteque dicat, modo id eleganter enu-
cleateque faciat, eum solum Attice dicere. *Horride, h. e. Sine figu-*
ris & numeris: quæ maxime solent orationem illustrare, sine quibus
horrida est & inculta.
ORRIDIUSCŪLE, Adv. dimin. Augustin.
ORRIDITAS, ātis. f. [*φεικτός*] Ipse horror. Nævius, *Omnia mihi*
horriditati erant maximæ. [*Sic in Thest. Lips.*
ORRIDŪLUS, a, um. [*ὀρριδούλος*] Adj. dimin. Tremens, vel In-
 cultum. Perf. 1. *Sat.* 54.
Scis comitem horridulum trita donare lacerna.
Horridulæ Catonis orationes. Cic. in *Orat.* 152. i. e. Aliquantum
 asperæ.
Horridula atque incompta scripta. Cic. 2. *Att.* 1. Quamquam tua illa
 (legi eam libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt: sed
 tamen erant ornata hoc ipso, quod ornamenta neglexerant.
ORREO, ui, [*φείδω, φείζω*] āre. Horrore perfundi & concuti. pro-
 prie quam pili fetæque in animante eriguntur. ut, *Horrens leo.*
 Virg. 9. *Æn.* 306.
Dies horruit imbre. Valer. 2. *Argon.* 52.
Horre, Frigere. Juven. 1. *Sat.* 93.
 — & horrenti tunicam non reddere servo.
Horre, Timere. Virg. 3. *Georg.* 79.
 Nec varios horret strepitus.
Horre arma, conspectumque alicujus, & similia. Liv. 2. *Cic.* 11.
 Att. Et si omnium conspectum horreo.
Ejusmodi dominatio nunc repente tanto in odio est omnibus, ut quor-
um eruptura sit, horreamus. Cic. 2. *Att.* 21. Simile est illud in epi-
 stola proxima superiore: Hæc quo sint eruptura, timeo. De poten-
 tia Pompeji & Cæsaris loquitur.
Horre alicui, quemadmodum Timere alicui. Plin. in *Paneg.* cap. 27.
 pr. Nemo jam parens filio nisi fragilitatis humanæ vices horret.
Mare iratum horre. Hor. *Epod.* 2. 6.
Minas alicujus. Cic. 8. *Att.* 25.
Pauperiem horre. Hor. 2. *Serm.* 5. 9.
Horre, Tremere, ut solent qui vehementer frigent. Ter. *Eun.* 1. 2. 4.
 — totus, Parmeno,
 Tremo, horreoque, postquam aspexi hanc.
Capilli horrent. Tibul. lib. 2. 3. 23.
Comæ horruerant. Ovid. 2. *Fast.* 502.
Horre, Asperum esse, ut, Horrent agri, vel loca inculta. Virg. 11.
Æn. 754.
 — tum late ferreus hastis
Horret ager. V. Partic. *HORRENS.* Columel. lib. 1. cap. 4. extr.
 Sunt quædam loca, quæ solstitii minus concalescunt, sed frigoribus
 hiemis intolerabiliter horrent [*i. e. Rigent frigore.*
Verba horrent sævis minis. Ovid. de *Rem. Am.* 664.
Horre, Stupere, mirari. Virg. 3. *Æn.* 26.
Horrendum, ac dictu video mirabile monstrum.
Horre divinum nomen. Cic. 4. *Acad.* 117.
animus horret adhuc. Stat. 8. *Theb.* 108.
HORRENS, [φεικτός] Partic. ut, *Horrens leo:* h. e. Formidabilis vel
 ubi horridus. Virg. 9. *Æn.* 306. Plin. lib. 8. cap. 40. Horrentibus
 uippe per totum corpus villis, ingenti primum latratu intonuit.
gmina horrentia pilis. Hor. 2. *Serm.* 1. 13.
arma horrentia. Virg. 1. *Æn.* 638.
lactæ horrentes. Virg. 10. *Æn.* 178.
ubi horrentes. Virg. 3. *Georg.* 315.
Imbra horrens. Virg. 1. *Æn.* 169.
HORRENTIA, æ. f. Tertull.
HORRENTUS, a, um. Adj. [φεικτώδης, φεικτός, ἐκπληγός] ut,
 ox horrenda. Virg. 9. *Æn.* 112.
 horrenda tot avia mensi. Valer. 5. *Argon.* 475.
 amores horrendi. Virg. 2. *Æn.* 222.

Enses horrendi. Tibul. lib. 1. 11. pr.
Nox horrenda. Ovid. 6. *Fast.* 140.
Rabies horrenda. Hor. 2. *Serm.* 3. 323.
Sonus horrendus. Ovid. 4. *Fast.* 190.
Species horrenda. Stat. 6. *Theb.* 286.
Sybillæ horrendæ. Virg. 6. *Æn.* 10. In quod Scholiastes ait; *Hor-*
rendæ, i. e. Venerandæ, ut
 Horrendum silvis & religione parentum.
Visu horrendus. Virg. 9. *Æn.* 521.
Dictu horrendum. Virg. 4. *Æn.* 454.
Horrendum adverbialiter dixit Virg. 6. Æn. 288.
 — ac bellua *Lernæ* Horrendum stridens.
HORRIBILIS, e. Adv. [φεικτός] Formidabile & timendum. Cic. Et
 quod dictu quoque horribile videtur, viventis sanguine hausto.
Horribilis diligentia. Cic. 8. *Att.* 9. & 1. de *Fin.* 63. Horribiles for-
 midines. Et pro Font. 26. Horribiles impetus.
Fera horribilis. Virg. 4. *Georg.* 442.
Horribilis, Teter, deformis. Varro, *Fœda atque horribili.*
Metus horribilis. Claud. in *Conf. Prob. & Olyb.* 78.
Oratio horribilis. Cic. pro *Muren.* 74. Horribilis oratio: sed eam
 usus, vita, mores, civitas ipsa respuit.
HORRIBILITER, Adv. August.
HORRESCO, [φείδω] ēre. Horridum fieri, & vehementer timere, ve-
 luti quum quis intrinsecus algorem seu tremorem in se citari & cre-
 scere sentit povere, stupore, aut febri invalescente, & hujusmodi.
 Virg. 6. *Æn.* 710.
 Horrescit visu subito, causasque requirit. Ter. *Adel.* 4. 4. 24.
 Perii, horresco semper ubi pultare hæcæ occipio fores miser.
 Horrescere morsus futuros. Virg. 3. *Æn.* 394.
 Nec tu mensarum morsus horresce futuros. i. e. Expavescæ.
 Pectora horrescentia mortem. Stat. 3. *Theb.* 70.
 Horrescunt fegetes & campi flabris. Virg. 3. *Georg.* 199.
 — tum fegetes altæ, campique natantes
 Lenibus horrescunt flabris. i. e. Contremiscunt.
 Tempestas horrescit nimbis. Sil. lib. 1. 133.
HORRICOMIS, e. Adv. Qui pilis aut coma horridus est. ut, Canes hor-
ricomes. Apul. lib. 4. pag. 151.
HORRIFER, æra, ærum. Adj. [φεικτός] Cic. 1. *Tusc.* 68.
 Horrifer Aquilonis stridor gelidas molitur nives. Ex poeta quo-
 dam. Idem 2. de *Nat. Deor.* 111.
 Et magis horriferis Aquilonis tangitur auris. Ex Arat. Virg. 8.
Æn. 435. Horriferæ ægis.
 Horrifer Boreas. Ovid. 1. *Met.* 65.
 Voces horriferæ. Lucret. lib. 5. 994.
HORRIFICUS, a, um. Adj. [φεικτικός] Quod horrorem incutit: ut *Hor-*
rificum bellum. Cic. pro *Domo* 60.
 Bustum horrificum. Lucret. lib. 3. 919.
 Cæsaries horrifica. Lucan. lib. 3. 372.
 Lapsus horrificus Harpyiarum. Virg. 3. *Æn.* 225.
HORRIFICE, Adv. Religiose. Lucret. 2. 609.
HORRIFICO, [φεικτικός] āre. vox poetica: Horrorem incutere, ut
 ait Servius. Virg. 4. *Æn.* 465.
 Terribili monitu horrificant.
 Horrificare galeas ore, & rictu ferarum. Sil. lib. 3. 389. i. e. *Horri-*
das facere, ut hinc horror incutiatur hostibus.
HORRIFICANS, antis. Partic. Catull. 62. 270.
 Horrificans Zephyrus proclives incitat undas.
HORRIFONUS, a, um. Adj. Quod cum horrore sonat, sive Quod hor-
ridum sonum emittit. ut, Horrifonus fremitus. Virg. 9. *Æn.* 55. Cic.
 2. *Tusc.* 23. Horrifonum fretum.
 Flagellum horrifonum. Valer. 7. *Argon.* 149.
 Frigor horrifonus. Lucret. lib. 5. 110.
HORRIPILO, ære. Horridiore, asperioreque pilo frutificare. Apul.
 Met. lib. 3. pag. 140. Aures immodicis horripilant auctibus. de con-
 verso in asinum Lucio.
HORSUM, Adv. loci, Versus hunc locum. Ter. *Hec.* 3. 4. 36.
 — atque eccum Phidippum & patrem,
 Ut video, horsum pergunt. Idem *Eun.* 2. 1. 13.
 Nam aut jam revertere, aut mox noctu te adigent horsum infornia-
 Ubi Donatus, Horsum, h. e. Ad urbem agent.
HORTA, Dea, qua juvenum animi ad præclaras actiones incitabantur.
 V. Struv. *Ant. Rom.* cap. 1.
HORTENSIANUS, HORTENSIS, HORTENSIVS ab Horto. V.
HORTUS.
HORTENSIVS, [Ὁρτησιος] Romanus orator, qui in foro Romano
 Cæsaris rex ob eloquentiam dictus est: licet ejus scripta infra famam
 fuerint. De quo Cic. de *Clar. Orat.* 301.
 Item Hortensius poeta. Ovid. 2. *Trist.* 441.
 Nec minus Hortensi, nec sunt minus improba Servi Carmina.
 Hortensii a colendis hortis dicti sunt, ut Fabii a fabis, Pisones a pisis.
 Cicerones a ciceribus, & Lentuli a lentibus ferendis sunt appellati.
 & idcirco recte scribitur Hortensius: quum quæ ab Horto derivantur,
 omnia sic scribantur: quamvis aliqui malint Hortesius scribere, vel
 quod in veterum monumentis ita semel atque iterum scriptum vide-
 rint: vel quod *Ὁρτησιος* apud Græcos scribi cognoscant: quasi vero
 non monumentis illis quoque inesse possit error, & in istis non
 multo frequentius Hortensios legamus: atque nesciamus a Græcis ita
 scribi, quod illi ante se soleant raro ponere. Siquis tamen existi-
 mat a Græcis rectius quam nunc a nobis scribi, dicamus necesse est,
 id inde profectum esse, quod veteres syllabam longam significare
 volentes, super eam apponebant τὴν ἀσπασίαν μακρόν -, quam libra-
 rii putantes esse notam scribendi compendiosam & ob id eam in
 litteram convertentes, in mediis verbis scripserunt: unde factum, ut
 sæpe Formosum, & similia legamus, contra quam Terentius Scau-
 rus, Caper, Donatus, & Servius scribunt: qui testantur non litteram
 neque in Thesauris, neque in Formoso, neque in aliis hujusmodi
 nominibus esse ponendam: quamvis multi scriberent Thesaurum,
 & Formosum. Quin Atlans & Gigans, a quibusdam scribebantur:
 quod tamen Servius faciendum negat, quamvis in obliquis casibus ha-
 beant eam. Hæc ex Corrado.

HORTENSIA, [Ὁρτησία] Hortensii filia fuit eloquentissima: quæ, quum matronarum ordo gravi tributo a Triumviris M. Antonio, Octavio, & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit: representataque patris facundia, impetravit ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appian. Alexand. Emphyl. lib. 4.
HORTENSIANUS, a, um. Adj. ut, Hortensiana eloquentia. Valer. Max. 8. 8. Conf. Hortensius in **HORTUS**.
HORTOR, [ὁρτορεύω, παρακινῶ, παρακινῶμαι, ἐγκλεινῶ] āri. ab Ore deduci quidam volunt: & ideo adspirari, ne frequentativum ab Orior putetur: significat autem Ore suadere. Donatus, Hortamur impulsu, monemus consilio. Ter. Hec. 1. 1. 7.

— ergo propterea te sedulo

Et moneo & hortor, ne cuiusquam misereat,
 Quin spoliis, &c.

Hortari, orare, & monere. Cic. 1. Fam. 1. Pompejum & hortari & orare, & jam liberius accusare, & monere, ut magnam infamiam fugiat, non desistimus. Hortari, inquit, quasi Argumentis suadere: Monere, quasi Meo jure, & quadam auctoritate.

Hortari ut. Cic. 8. Att. 14. Magnopere te hortor, pro tuo singulari perpetuoque studio in Rempublicam, ut, &c.

Hortari ad dicendum, &c. Cic. pro Arch. Idem 7. Att. 14. Ad pacem quidem hortari non desino.

Hortari de re aliqua. Cic. 4. Fam. 9. Cas. 1. de Bell. Civil. 26. Hortari aliquem de pace reconcilianda.

Hortari aliquem aliquid. Cic. 1. in Catil. 12. Sin (quod te jamdiu hortor) exieris, exhaustietur, &c.

Hortari, alias a Cicerone dicitur Adhortari, suadere, auctorem esse cohortari, excitare, impellere, auctoritatem alicui ad aliquid faciendum dare, acuere, &c.

Hortari passivè usurpatum. Tacit. 12. Ann. 9. Memmii Pollionem Consulè designatum ingentibus promissis inducunt, sententiam expromere, qua hortaretur Claudius Octaviam despondere Domitio. Sed in codd. emend. legitur Oraretur.

Armatus hominum est præfens hortata catervas. Catul. 62. 396.

Acium hortari. Ovid. 1. de Arte Am. 207.

Milites hortari; i. e. Allocutione ante prælium incitare. C. Nepos, 1. 6. Canes hortari. Ovid. 10. Met. 537.

Terribiles hortatus equos, in gurgitis, &c. Ovid. 5. Met. 421.

HORTATIO, ōnis. f. [παρακλήσις] Cic. 1. Q. frat. 1. Ac jam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternis ago, &c.

HORTATUS, ūs. m. [παρακλήσις] Idem quod Hortatio & monitio. Cic. pro Arch. 1. Quod h hæc vox hujus hortatu, præceptisque confirmata, &c.

Blandis hortatibus implere aliquem. Sil. lib. 8. 29.

Hortatu ignifero mentes furiabat in iram. Sil. lib. 17. 327. i. e. Ardenti & concitato.

HORTAMEN, inis. n. [ἐνκλήσις] Idem. Liv. 10. 29. Ibi auditur P. Decii eventus, ingens hortamen ad omnia pro Repub. audenda.

Longo hortamine uti. Ovid. 1. Met. 277. &

HORTAMENTUM, i. n. Magna hortamenta animi. Liv. 7. 11.

HORTATOR, ōris. m. [παρακλητής] Qui hortatur & suadet ut aliquid fiat. Cic. 1. Att. 11. pr. Eo accedebat hortator assiduus Sallustius. Plaut. Mercat. 4. 2. 4.

— Sed coquos, quasi in mari

Solet hortator remiges hortarier,

Ita hortabatur. Qui hic Hortator a Plauto dicitur, Græce

κλάσις dicitur, qui remiges hortatur, quasi navigationis moderator. quod ea hortamenta faciat: quæ verbo Græco Celeusmata dicuntur etiam a Latinis, ut ait Budæus. V. f. l.

Bonus hortator. Ovid. 4. de Pont. 12. 23.

Hortatore te fecimus. Cic. 1. de Fin. 72.

Hortator, auctor, intercessor. Cic. pro Rosc. Amer. 110. Postremo isto hortatore, auctore, intercessore, ad Sullam legati non adierunt.

Hortatores cædis permulti. Cic. 10. Att. 4.

Pugnæ hortator. Ovid. 4. Trist. 2. 42.

Scelerum hortator. Virg. 6. Æn. 529.

Hortator & magister ejus studii tibi fuit domi. Cic. 1. de Orat. 234.

Hortator non faciendi aliquid, & auctor. Cic. pro Rosc. Amer. 110.

Adjutor, auctor, hortator ad aliquid agendum. Cic. Post redit. ad Quir. 9.

HORTATRIX, icis. f. [παρακλητής] ut, Gloria hortatrix animosi lethi. Stat. 9. Theb. 717.

HORTATIVUS, a, um. Adj. [παρακλητικός] Quintil. 5. 10. Hæc ad hortativum genus maxime pertinet.

HORTUS, i. m. [κῆπος, παράδεισος] Hortus est sive in urbibus atque oppidis, sive in villis, rurique locus, in quo arbores & olera oriuntur. Ea autem ratione ab aliquibus aspiratur, ut differat ab Ortus, quando natum sive nativitatem significat.

Amenitas hortorum. Cic. 3. Q. frat. 1.

Cultissimus hortus. Ovid. 2. Fast. 702.

Exhaustus hortus lectis floribus. Ovid. 3. de Pont. 4. 63.

Halantes floribus horti. Virg. 4. Georg. 109.

Indiligens hortus. V. INDILIGENS.

Irriguus hortus. Hor. 2. Serm. 4. 16.

Paterni horti. Cic. 13. Philipp. 34. Nam paucis diebus & in domum, & in hortos paternos immigravit.

Pauperis horti custos. Virg. 7. Ecl. 34.

Pingues horti. Virg. 4. Georg. 118.

Pomifer hortus. Calpurn. Ecl. 2. 64.

Nos quoque pomiferi Laribus consuevimus horti

Mittere primiriis.

Pomofus hortus. V. Pomofus in POMUM.

Riguus hortus. Ovid. 8. Met. 646.

Rusticus hortus, i. e. Rerum rusticarum refertus, non ad umbram & voluptatem factus. Plin. lib. 2. Epist. 17. Quorum fenestris subjacet hortus alius pinguior & rusticus.

Suburbani horti. Stat. 4. Silv. 4. 7.

Appellant hortum ipsi agricolæ fuccidiam alteram. Cic. de Senect. 56.

Conducere hortum. Cic. 16. Fam. 18.

Conferre hortos. Varro de R. R. lib. 1.

Fodere hortos. Pallad. tit. 34.

Inferere hortos. V. INSERO.

Inspicere hortos. V. INSPICIO.

Instruere hortos. V. INSTRUO.

Invitare aliquem ad cœnam in hortos. Cic. 3. Off. 58.

Oblectare in hortis se sine interpellatoribus. Cic. 3. Off. 58.

Parare hortos. Cic. 12. Att. 20.

Præparare hortos. Cic. pro Cœl. 36. Habes hortos ad Tiberim: 60 diligenter eo loco præparasti, quo omnis juvenus natandi causa venit. Vestit hortum morus, & ficus frequens. Plin. 2. Epist. 17.

Hortus in singulari, pluralique, pro Hortis olitoris accipitur. Horti vero in plurali, arboribus confiti dicuntur, & voluptatis amenitatisque causa parati. Hæc Valla lib. 3. cap. 9. Columel. lib. 4. cap. 18. Centenæ stirpes per singulos hortos semitis distinguantur. Idem lib. 11. cap. 3. pr. pro Loco herbis confito. [sed ubi pluralem locus ipse postulat.]

Similiter nunc Hortum, nunc Hortos, usurpat, Plin. lib. 19. cap. 4.

Horti in fenestris, Hortorum prospectus. Plin. lib. 19. cap. 4. Jam in fenestris suis plebs urbana in imagine hortorum quotidiana oculis rura præbebant.

Horti peniles, Qui supra ædificia facti, vel supra columnas erecti pendunt. Plin. lib. 36. cap. 14.

Horti, pro Villa. Plin. lib. 19. cap. 4. In XII TAB. legum nostrarum, nusquam nominatur Villa: semper in significatione ea Hortus, in Horti vero Hæredium. Festus, Hortus apud antiquos omnis villa dicebatur, quod ibi qui arma capere possent orirentur.

Horti, Gymnasium & schola Epicuri. nam ut Lycæum, Peripateticorum: Porticus, Stoicorum: Academia, Platoniorum: sic Horti, Epicureorum. Cic. 12. Att. 24. Qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit Hortis. V. 5. de Fin. 3. [Alioqui v. Horti pl. num. apud Romanorum rerum Scriptores, non tam Hortus ipse, quam Domus horto adjuncta denotatur. Sic supra Paterni horti, Suburbani, Instruere hortos &c. Sic Horti Lamiani, Mæcenatiani, Serviliani, apud Suet. V. hunc in Tib. c. 35. extr.]

HORTULUS, i. m. [κηπίδιον] dimin. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit. Plin. lib. 35. cap. 10. Erat tunc Protogenes in suburbano hortulo suo.

Platonis hortuli. Cic. 5. de Finib. 2.

HORTULANUS, i. m. [κηπουτός. Gloss. Lat. Gr.] Macrob. 7. Saturn. cap. 3. Tharſius Amphias, quum ex hortulano potens esset, & in amicis quasi degenerem nonnulla dixisset, mox subjecit: Sed & nos de eisdem feminibus sumus: & omnes pariter latos fecit. Valla Holitoren dici vult. V. Cellar. Cur. post. pag. 212.

HORTENSIS, e. Adj. [κηπτικός] Quod ex horto est, sive in eo crescit. Plin. lib. 19. cap. 10. Morbos hortensia quoque sentiunt, sicut reliquæ terræ fata. Idem lib. 19. cap. 5.

HORTENSIUS, a, um. [κηπτικός] aliud Adj. Plin. lib. 22. cap. 24. Idem lib. 19. cap. 8. Beta hortensiorum levissima est.

Batin marinam, batin hortensiam. i. e. Sativam, & hortensem, appellat Plin. lib. 21. cap. 15. nam de eadem sub nomine Crethmi sic ait lib. 26. cap. 8. Speciesque est batis hortensis. De bati sativa meminit Columel. lib. 12. cap. 7. & cap. 13. [Hic quoque Hard. Hortensia edidit. Alii Hortensianam & Hortensiana legunt, nescio an codd. auctoritate subnixi.]

HORUS, [Ὅρος] Isis filius, quem quum Isis amisisset, verita ne illi obveniret quod Osiri patri acciderat, multum flevit: sed eo invento mœrorem in lætitiæ convertit.

Horus etiam ab Ægyptiis dicitur Sol, apud Bocatium.

Horus item Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15. Scribitur & Orus.

H O S

HOSPES, ūtis. c. [ἑσπεδότης, ἑνός, ἑσπεδοῦς] Hospites sunt tam Qui in privato alicujus hospitio sunt, quam Qui in publico, quod diversorium, vel tabernam meritoriam appellamus: tamque qui recipit, quam qui recipitur. Unde Ovid. 1. Met. 144.

— non hospes ab hospite tutus. Hactenus Valla lib. 4. Ter

Adel. 4. 1. 13. Cliens, amicus, hospes, nemo est vobis? Cic. pro Deiot. 8. Per dextram te istam oro, quam regi Deiotaro, hospes hospit porrexisti. Cic. 13. Fam. 37. Hippium Philoxeni filium Calactinum hospitem, & necessarium meum tibi commendo in majorem modum.

Non gravis hospes. Cic. 9. Fam. 20.

Amabilis hospes. Hor. 2. Epist. 2. 132.

Vespertinus hospes. Hor. 2. Serm. 4. 17.

Accipere hospitem non multi cibi. Cic. 9. Fam. 26.

Deducere hospitem domum. Auct. ad Heren. lib. 4. 65.

Divertere ad hospitem. Cic. 1. de Divin. 57.

Habere hospites domi. Auct. ad Heren. lib. 4. 65.

Multorum hospitum copo quidam Binnius. Cic. pro Cluent. 163.

Hostis, pro Hospite, Qui hostis pro hospite priore nocte &c. Livius Decad. 1. lib. 1. 256. de Tarquinio. H. St. V. cap. 58. Lib. 1. conf.

Hospes voluntate.

Hospes, pro Peregrino. Cic. 1. Acad. 9. Nam nos in nostra urbe peregrinantes errantesque, tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt, ut possemus aliquando, qui & ubi essemus, agnoscere.

Virg. 4. Æn. 10.

Quis novus hic nostris successit sedibus hospes? Ter. And. 4. 5. 15. Nunc me hospitem lites sequi.

Non hospes, sed peregrinus. Cic. 2. contra Rull. 94. Nos autem hinc Roma qui veneramus, jam non hospites, sed peregrini atque advena nominabamur.

Hospes, pro Homine ignaro eorum quæ aguntur. Ter. Phorm. 4. 2. 15. Si ab hoc nihil fiat, tum hunc adoriar hospitem. Ubi Donatus, Astute hospitem, de eo qui supervenit: nomen aptum impro-

denti rerum, atque alieno ab earum scientia.

Hospes urbis. Cic. pro Rabir. 28. Adeone hospes hujusce urbis, adeone ignarus es disciplinæ, consuetudinisque nostræ, ut hæc nescias?

Hospes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 218. Idem de Orat. Si erit idem in consuetudine civitatis, in moribus atque institutis, in voluntatibus suorum civium hospes. h. e. Ignorans voluntates, &c.

Hospes voluntate. Cic. 12. Philipp. 27. Quem Scato quum salutasset, Quem te appellem, inquit? at ille, Voluntate hospitem, necessitate

hostem.

HOSPITUS

HOSPITUS, a, um. Adj. [*ἡσπίτης*] ut, Hospita avis. Stat. 1. Achill. 357. Equora hospita, Vicina interpretatur Servius. Virg. 3. Æn. 377. Flumina hospita, Per quæ transiri aut navigari potest. Stat. 4. Theb. 843. Navis hospita. Ovid. 1. Fast. 340. Tecta hospita. Valer. 2. Argon. 651. Terra hospita. Virg. 3. Æn. 529. Vina. Flacc. 1. Argon. 44. [Hospitus m. g. me legere non memini, ut nec Hospitum n. sing.]

HOSPITA, æ. f. [*ἡσπίτης*] Cic. 1. Verr. 24. Quod eum multo magis figura & lineamenta hospitæ delectabant. Ter. Andr. 2. 6. 8. Propter hujusce hospitæ consuetudinem?

HOSPITIUM, i. n. [*ἡσπιδεύειον, ἡσπιδεύειον, ἡσπίτιον*] Domus quæ gratis liberaliterque venienti hospiti patet. Liv. lib. 2. 14. extr. Ibi benigne excepti, divisque in hospitia: curatis vulneribus, &c. Sciendum antiqui instituti fuisse, ut hospitii necessitudo, non modo inter privatos, sed etiam inter populos contraheretur, neque id quidem modo, sed etiam inter singulos privatosque homines & civitates, quod genus amicitiae Græci *πρεσβείαν*, Latini hospitium publicum vocaverunt. Nam quod hospitium inter privatos contrahebatur, Græce *ἰδιωτική*, Latine privatum hospitium dicebatur. cujus erat nota pignusque tessera hospitalis, ut ille apud Plaut. ait in Pœnulo, 5. 1. 25. Deum hospitalem & tesseram mecum fero. Liv. 5. 28. Hospitium cum eo Senatusconsulto est factum. Cic. 7. Verr. 145. Decernunt statim, primum ut L. fratri hospitium publice fieret. [MSS. Cum fratre L. V. Græv. Cæsar lib. 1. de B. G. cap. 31. de Heduis loquens, Quibus prælis calamitatisque fractos, qui & sua virtute & Pop. Rom. hospitio atque amicitia plurimum ante in Gallia potuissent, coactos esse Sequanis obsides dare, &c. Ex Budæo.] Clientelæ hospitiæque provincialia. Cic. 4. in Catil. 22. Agreste hospitium. Cic. 2. Att. 16. Te in Arpinati videbimus, & te hospitio agresti accipiemus. Antiquum hospitium. Virg. 3. Æn. 83. Commune hospitium. Sil. lib. 13. 259. Liberale hospitium. Cic. 2. de Orat. 234. Atqui non nimium liberale hospitium meum dices: nam te simul ac, &c. extrudam & ejiciam. Magnificentissimum hospitium. Cic. 2. de Divin. 79. Quumque ab eo magnificentissimo hospitio acceptus esset, &c. Pauperis hospitii pretium. Sil. lib. 7. 249. Conjungi hospitio. Cic. 1. Q. frat. 1. Discedere ex hac vita tanquam ex hospitio. Cic. de Senect. 84. Excipere aliquem hospitio. Ovid. 16. Epist. 127. Indulgere hospitio. Virg. 4. Æn. 51. V. **INDULGEO**. Invitare hospitio aliquem, propter familiaritatem. Cic. 12. Philipp. 23. Jungimus hospitio dextras. Virg. 3. Æn. 83. Hospitio, septimus casus est, i. e. Jure hospitalitatis. Servius. [Sed rugatur, ut affolet, Servius, cum Tertius casus sit Hospitio, pro In hospitium, ut in superiore Cic. loco. V. **INVITO**.] Nancisci hospitium. V. **NANCISCO**. Prohibemur arenæ hospitio. Virg. 1. Æn. 544. Recipere aliquem hospitio. Ovid. 5. Met. 658. Renuntiare hospitium alicui, & domo emigrare. Cic. 4. Verr. 89. Hospitium est calamitatis ager. Plaut. Trin. 2. 4. 152. Hospitium confidentiæ, Locus. Plaut. Capt. 3. 3. 8. Hospitium, Jus ac necessitudo hospitii, Familiaris quædam amicitia, vel mihi hospitanti apud illum, vel illi apud me. Cic. 13. Fam. 19. pr. Cum Lyfone Patrensi est mihi quidem hospitium vetus. quam ego necessitudinem sancte colendam puto. &c. Hospitium & amicitia. Cic. 1. Q. frat. 2. Optimum quemque hospitio amicitiaque conjungi dico oportere. Gratia atque hospitium. Cic. pro Rosc. Amer. 115. Gratia atque hospitii florens hominum nobilissimorum: nam cum Metellis, Serviliis, Scipionibus, erat ei non modo hospitium, sed etiam domesticus usus & consuetudo. Amicitiam, hospitium, & foedus amicitiae cum aliqua gente facere. Papin. in l. Postliminii. D. de Captivis & postliminio reversis. Pro hospitio quod mihi cum eo est. Cic. 4. Verr. 89. Facere publice hospitium cum aliquo. Cic. pro Corn. Balb. 41. Hospitium multis annis ante hoc tempus cum L. Cornelio Gaditanos fecisse publice dico. Aeternum hospitium huic cum Pompejo intercedebat. V. **INTERCEDO**. unctus hospitio Quintio. V. **JUNGO**. renovare vetus hospitium. Cic. pro Deiot. 8. **HOSPITIUM**, dimin. Ulpian. in l. Si vero. §. 1. D. De iis qui decer. vel effud. **HOSPITALIS**, e. Adj. [*ἡσπίτης, φιλόδοξος, ἡσπίτης*] Quod est hospitis, ut Quod ad hospitem pertinet. Liv. 1. 58. pr. Ubi exceptus benigne ab ignatis consilii, quam post coenam in hospitale cubiculum ductus esset. hospitalis tessera. Plaut. Pœn. 5. 2. 92. Hæc mihi hospitalis olim tessera cum illo fuit. ospitalis deus, Jupiter dictus est aëtis, sub cujus tutela & veluti ospitalis salus hominum constituta esset. Plaut. Pœn. 5. 1. 22. Deum hospitalem ac tesseram mecum fero. Cic. 3. de Fin. 66. ospitalem locum appellat hunc Mundum Sen. Epist. 103. quia in eo peregrinemur, ac sumus inquilini. Quicquid circa te est rerum, tanquam hospitalis loci sarcinas spectat. ospitalis cœna. Plin. lib. 33. cap. 4. ospitalis sedes. Cic. pro Lege Agr. 45. ospitale advenis solum. Plin. lib. 17. cap. 10. ospitalis, Liberalis, facilis ad suscipiendos hospites, aptusque ad feriendum illis. Cic. 3. Verr. 65. Homo qui semper hospitalissimus, micissimusque nostrorum hominum existimatus esset. ospitalis in suos. Cic. 2. Off. 64. ospitalis regis clementia. Plin. lib. 6. cap. 22. **HOSPITALIS**, is. n. Domus accipiendis hospitibus destinata. Vitruv. lib. 1. cap. 10. Præterea dextra ac sinistra domuncula constituuntur, habentes proprias januas, triclinia & cubicula commoda, uti hospites advenientes non in peristylia, sed in ea hospitalia recipiantur. Vide totum l. um. *Logis pour les étrangers.*

HOSPITALITAS, atis. f. [*φιλοξενία, ἡσπία*] Amicitia hospitio contracta, vel Animi propensio in hospitibus recipiendis. Cic. 2. Off. 64. Recte etiam a Theophrasto est laudata hospitalitas. Comis hospitalitas. Martial. lib. 4. 64. Tam comi pater hospitalitate. Temporalis hospitalitas. Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 21. sub finem, Animorum origo cælestis est, sed lege temporalis hospitalitatis hic exulant. **HOSPITALITER**, Adv. [*ἡσπίως*] Liv. 1. cap. 9. Invitati hospitaliter per domos. Ibid. lib. 6. 28. Moti extemplo Patres, vocari eos jam tum hospitaliter magis, quam hostiliter jussere. **HOSPITOR**, [*ἡσπίτης, ἡσπιδεύειος, ἡσπίτης*] Ari. Amice in hospitium suscipere. Ex Calepino. Hospitari, Hospitio uti significat. Seneca de Vita beata cap. 23. Quid enim est, cur illis bonum locum invidet? veniant, hospitentur. i. e. Tanquam in alieno habitent. Idem Epist. 119. Hospitari nescit castanea, pro In alieno solo crescere. Plin. lib. 17. cap. 20. Sed translata nescit hospitari, pavetque novitatem. De castanea. Hospitatur aqua in eo loco, pro Interquiescit. Plin. lib. 6. cap. 18. De Gange fluvio. **HOSPITATOR**, oris. m. Apul. **HOSPITACULUM**, i. n. Ulpian. **HOSTIA**, æ. f. [*ἡσπία, ἡσπίτης*] ab Hostis fit: significatque Sacrificium quod ab iis fit, qui in hostem pergunt ob victoriam, id est pro victis hostibus. Ovid. 1. Fast. 335. Victima, quæ cecidit dextra victrice, vocatur: Hostibus a domitis hostia nomen habet. Hostiam ab Hostio, i. e. ferio Festus derivat. Plaut. Epid. 2. 1. 8. Cujus quoties sepulchrum vides, sacrificas ilico orco hostias. Al. Hostiis. Decoræ, & quæ quoque divo gratæ sint hostiæ. Cic. 2. de Legib. 20. Felix hostia. Virg. 1. Georg. 345. Mactata hostia. Hor. 1. Carm. 19. 16. Petulans hostia. Juven. 12. Sat. 5. Pinguis hostia. Virg. 11. Æn. 740. Pulla hostia. Tibul. lib. 1. 2. 64. Sumptuosa hostia. Hor. 3. Carm. 23. 18. Multa tibi ante aras nostra cadet hostia dextra. Virg. 1. Æn. 338. Humanis hostiis aras deorum ac templa funestare. Cic. pro Pont. 21. Immolare hostias. Cæsar. 8. Bell. Gall. 51. Hostiæ omnibus locis immolabantur. V. **IMMOLO**. Immolabant studiosius & crebrius hostias Etrusci. Cic. 1. de Divin. 93. Majores hostiæ in foro constitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. Cic. 2. de Lege Agr. 82. Cæsis hostiis ad scelus perficiendum deos placari non posse. Cic. pro Cluent. 194. Præbere hostias ad sacrificium. Cic. 2. de Invent. 97. De vario hostiarum genere V. Lex. Pitisci. **HOSTIATUS**, s, um. Adj. [*ἡσπίτης*] Hostiis, five sacrificiis onustus. Plaut. Rud. 1. 5. 12. — ergo æquius vos erat Candidatas venire, hostiatusque, &c. **HOSTICUS**, **HOSTILIS**, **HOSTILIUS**. V. **HOSTIS**. **HOSTIMENTUM**. V. in **HOSTIO**. **HOSTIO**, [*ἡσπία*] ire. Equare, æquum reddere. Plaut. Asin. 2. 2. 110. L. Ne nega. L. quin promitte, inquam, hostire contra ut merueris. Hostire, Comprimere, retundere, ab Hostia dictum: Pacuvius Teucro apud Non. 2. 405. Nisi coercuero protervitatem, atque hostiero ferociam. Hostire, Offendere, cadere. Pacuvius Erotæpægnion lib. 2. Nunc id mihi molestum est, quod hostit voluntatem tuam. Hostire, Ferire. Fest. in Hostia. **HOSTIMENTUM**, i. n. [*ἡσπίτης*] Equamentum: ut Quum quis pro beneficio compensationem accipit. Festus, Hostimentum, Beneficii pensatio. Plaut. Asin. 1. 3. 20. Par pari datum hostimentum est, opera pro pecunia. **HOSTORIUM**, i. n. [*ἡσπίτης*] Lignum æquatorum, baculus quo modius & ceteræ mensuræ hostiuntur, i. e. æquantur, & alio nomine Radius dicitur. V. Priscian. lib. 6. fol. 56. a. Aldi. Salmas. in Solin. c. 10. conf. **HOSTUS**. **HOSTIS**, is. c. [*ἡσπίτης, ἡσπίτης, ἡσπίτης*] Inimicus, perduellis, ab Hostio, hostis, quod est æquo, quum in hostium conflictu soleat fieri quædam æquatio ordinum, seu quod (ut ait Nonius) ex æqua causa pugnam adeant. Nonnulli (ut Scaliger) existimant Hostes veteribus Peregrinos dictos fuisse, & a Græco *ἡσπίτης* deducunt. Hostis pro Hospite. V. **HOSPES**. H. St. Inimicus & hostis. Cic. 5. de Fin. 29. Quotiescunque dicitur male de se quis mereri, sibi que esse inimicus atque hostis. Ter. Hec. 5. 2. 23. Nam nupta, meretrici hostis est, a viro ubi segregata est. Sæpius Hostis dicitur, Quicum bellum gerimus; Inimicus vero, Quem privato odio persequimur. Sic Cic. pro L. Manil. 28. Sæpius cum hoste conflixit, quam quisquam cum inimico concertavit. Cic. 1. Off. 37. Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante: hostis enim apud majores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Turmæ hostium. Hor. 4. Carm. 14. 23. Victor hostium. Hor. 1. Carm. 6. 1. Acer hostis. Hor. Epod. 6. 14. Capitalis hostis. Cic. 2. in Catil. 3. Conserti hostes. Claud. de Conf. Mal. Theod. 195. Ferus hostis. Ovid. 1. Met. 185. Ferus nimis & immanis. Cic. 4. Verr. 51. Glomerati hostes. Virg. 9. Æn. 440. Imbelles hostes. V. **IMBELLIS**. Immanis hostis. V. **IMMANIS**. Impertunissimus hostis. V. **IMPURTUNUS**. Infesti hostes. Ovid. 1. Amor. 9. 36. Inordinati hostes & effusi. V. **INORDINATUS**.

Insolens hostis. V. **INSOLENS**.
 Instabilis hostis ad cominus conferendas manus. V. **INSTABILIS**.
 Spoliatus hostis. Sil. lib. 15. 703.
 Validus hostis. Ovid. 12. Met. 511.
 Facere hostem aliquem alteri. Lucan. lib. 1. 203.
 Fertur densos moriturus in hostes. Virg. 2. Æn. 511.
 Incessere hostes jaculis & pilis, aut faxis. V. **INCESSO**.
 Induere hostem. Tacit. 16. Ann. 28. Nisi contra instituta, & ceremonias majorum, proditorem palam & hostem Thraëa induisset.
 Injicere se in medios hostes. V. **INJICIO**.
 Intercludere hostes ab oppido & ponte & commeatu omni. V. **INTERCLUDO**.
 Invadere in hostem. V. **INVADO**.
 Judicare aliquem hostem. V. **JUDICO**.
 Laborare hostibus domesticis. V. **LABOR**.
 Obsidere hostem. Lucan. lib. 6. 117.
 Obterere hostem. Lucan. lib. 7. 276.
 Penetrare in medios hostes. Sil. lib. 5. 199.
 Propulsare hostem. Stat. 11. Theb. 261.
 Rapti ex hoste penates. Virg. 1. Æn. 382.
 Reprimere impetus hostium, ac retardare. Cic. pro Leg. Manil. 13.
 Hostis, fem. g. Quintil. lib. 2. cap. 2. Perniciosissima studiorum hostis.
HOSTILIS, e. Adj. [πρὸς ἐχθρὸν] Quod pertinet ad hostem. Virg. 11. Æn. 83.
 Indutosque jubet trunco hostilibus armis. Ipsos ferre duces &c.
 Plaut. Pseud. 4. 4. 9.
 Occasionem reperisti, verbero,
 Ubi perconteris me insidiis hostilibus?
 Acies hostilis. Tacit. 3. Hist. 21.
 Agmen hostile. Ovid. 8. Met. 39.
 Animus hostilis. Sen. Octav. 1.
 Animus in Rempub. hostilis. Cic. ad Brut. 4.
 Conditiones pactionesque bellicas & hostiles perturbare. Cic. 3. Off. 108.
 Dextra hostilis. Cic. 2. Tusc.
 Exercitus. Tacit. 3. Hist. 82.
 Expugnatio hostilis. Cic. pro Leg. Manil. 13.
 Hostilem in modum cruciati & necati. Cic. 7. Verr. 73.
 Odium hostile. Tacit. 15. Ann. 28.
 Hostile odium & crudelitas. Cic. pro Cluent. 12.
 Rapinae hostiles. Lucan. lib. 1. 162.
 Spiritus hostiles. Tacit. 4. Hist. 57. Galbam, & infracta tributa, hostiles spiritus induisse.
 Terra hostilis. Cic. 1. de Invent. 108.
 Facere hostilia. Tacit. 15. Ann. 13. extr.
 Induere hostilia adversus aliquem. Tacit. 12. Ann. 40. Etiam adversus nos hostilia induerat.
 Referre hostilia. Liv. 21. 16. pr. Sub idem fere tempus & legati, qui redierunt a Carthagine, Romam retulerunt omnia hostilia esse: & Sagunti excidium nuntiatum est.
 Resumere hostilia. Tacit. 12. Ann. 15.
HOSTILITER, Adv. [πρὸς ἐχθρῶς] i. e. Hostilem in modum. Cic. 5. Philipp. 25. Quid ille fecit hostiliter. Liv. 2. 14. pr. Bona hostiliter vendendi. Idem 1. 11. Hostiliter in fines Romanos incurfionem facit.
 Nimum hostiliter. Ovid. 14. Met. 68.
 Sternit hostiliter omnes. Ovid. 11. Met. 372.
HOSTILITAS, ātis. f. [ἐχθρότης] Seneca de Vita beata cap. 32. Adversus hostes inhumana crudelitas, adversus suos etiam hostilitas est.
HOSTILIUS, a, um. Adj. Fest. Hostilis Laribus immolabant, quod ab his hostes arceri putabant.
HOSTILIUS fuit & nomen gentis Ro. ex qua Hostus Hostilius, de quo Liv. 1. 12. & Tullius Hostilius ejus nepos, tertius regum Romanorum, a quo & Curia Hostilia dicta. V. Lex. Pitisc. Sunt & Hostilii Catones, Mancini, Tubuli cognomento.
HOSTICUS, a, um. Adj. [πρὸς ἐχθρῶν] Idem quod Hostilis. Plaut. Capt. 2. 1. 49.
 Perque conservitium commune, quod hostica evenit manu.
 Hor. 1. Serm. 9. 31.
 Hunc neque dira venena, nec hosticus auferet ensis. Columel. in præf. lib. 1. Quamquam inter ferrum & ignes hosticis incurfionibus vastatae fruges.
 Ager hosticus. Varro de L. L. 4. 4.
 Flamma hostica. Ovid. 3. Trist. 10. 66.
HOSTICUM, i. n. Terra hostilis. Liv. 8. 34. Sine commeatu vagi milites in pacato in hostico errent. En pays d'ennemis, En terre d'ennemis.
HOSTICULUS, a, um. Adj. Idem quod Hosticus. Vox apud JCTos.
HOSTICAPAX, ācis. Adj. Festus. Hostium captor. Dacer. Hostirapax.
HOSTIFER, ēra, ērum. Adj. Hostilis. Manil. 1. 419.
 Hostiferum necdum sibi quemquam numina norunt.
HOSTIFICUS, a, um. Adj. Accius apud Non. 8. 15.
HOSTIFICE, Adv. Idem apud Non. 3. 303.
HOSTIUM. V. **OSTIUM**.
HOSTORIUM. V. **HOSTIO**, hostis.
HOSTUS, i. m. V. Factum in **FACIO**. Mensura quædam in re olearia, ab Hostio, quod ad æquales mensuras fieret. Cato de R. R. cap. 6. Sin in loco crasso aut caldo severis, hostus nequam erit, & ferundo arbor peribit. Varro 1. de R. R. cap. 24.

H U B

HUBER, ēris. Adj. [ἐμπρὸς, ὑπερ] Abundans, fecundus, fertilis, copiosus. Secundum Apulejum, ab ὑμ plu. Alii magis ab Humeo. loca enim arida, infecunda sunt. contra quæ humecta sunt, feracia. & mulierum hubera, si humore careant, carebunt & lacte. Cato Orig. lib. 2. Ita res huber fuit. Quidam autem & major pars hodie sine adspiratione scribit. V. **URER**.
HUBERIUS, **HUBERO**, **HUBERRIME**, **HUBERTAS**, **HUBERTIM**, **HUBERTUS**. V. **IBIDEM**.
HUC. V. **HIC**.
HUDUM. V. **SUDUM**. V. & **UDUS**.

H U I

HUI, [βαβαι] Interjectio admirantis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 3. 3. 57.

Salvos sit, spero est similis majorum suum. s. hui. Cic. 5. Att. 11. Hui, totiesne me litteras dedisse Romam, quum ad te nullas darem? Idem 8. Fam. 15. Hui vereor ne, &c.
 Hui, Hem, & cetera hujusmodi, Sannæ sunt adversus eos quibus irascimur, interprete Donato. Ter. Eun. 4. 7. 35. Scibis, principio eam esse dico liberam. t. hem! c. civem Atticam. t. hui.
 Plaut. Truc. 2. 1. 35.
 Hui ut hic agrestis est adolescens, qui hic habet? Al. Velut hio.
HUIC. V. **HIC**.
HUJUSCE, [τῆς] genitivus ab Hic, hæc, hoc: compositum cum syllabica adjectione **CE**. Cic. 7. Verr. Quos tandem fructus hujusce necessitudinis in istius imperio tulit?
HUJUSMODI, [τοῦτο] Nomen compositum ex duobus obliquis Hujus & Modi, om. gen. quasi Simile & eo modo fieri vel esse aliquid dicamus. Ter. Heaut. 2. 3. 98.
 Mane, habeo aliud, si istuc metuis, quod ambo confiteamini, Sine periculo esse. cl. hujusmodi obsecro aliquid repperi.
 Idem Eun. 5. 2. 34. Sæpe ex hujusmodi re quapiam, &c. Cic. 14. Fam. 2. Nec miror, sed moere casum hujusmodi. Legitur & Ejustmodi.
 Pro Hujusmodi, Cicero aliquando Generis ejusdem, aliquando Id genus dixit; ut 15. Att. 13. Scis me antea orationes, aut aliquid id genus solitum scribere. Idem 4. de Fin. 4. Et cetera generis ejusdem.
HULCUS. V. **ULCUS**.
HULULA, æ. V. **ULULA**.
HULULARE. V. **ULULO**, as.

H U M

HUMANUS, a, um. Adj. [ἀνθρώπινος, ἀνθρώπινος, φιλόφρωνος] ab Homo derivatur. Quod est hominis, & ad hominem spectat. Ter. Adel. 3. 4. 25.
 Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia:
 Humanum est. Ubi Donatus, Nihil tandem ex ea sumptum consuetudine est, quod non humanum. Et hoc dicere solemus, ubi peccatum quidem non negamus, sed tolerabile esse dicimus. Idem Andr. 1. 5. 1. Hoccine est humanum factum, aut incœptum? Ibid. 1. 1. 86.
 Hæc ego putabam esse omnia humani ingenii,
 Mansuetique animi officia. Cic. 7. Verr. 117. Metum virgarum Navarchus nobilissimæ civitatis pretio redemit: humanum. Alium ne condemnaretur pecuniam dedit: usitatum est. &c.
 Animus humanus. Hor. 1. Serm. 8. 20.
 Calculus humanus, Qui in homine generatur. Plin. lib. 11. cap. 49.
 Sunt iis etiam calculo humano remedia præcipua.
 Caput humanum. Hor. de Arte Poet. 1.
 Facies humana. Ovid. 2. Met. 661.
 Gens humana, pro Humano genere. Cic. 5. de Fin. 4. Deinde totius complexu gentis humanæ.
 Genti humanæ, contraria est Immanis & barbara. Cic. 1. de Divin. 2.
 Genus humanum. Cic. 4. Verr. 168. Quod est aliud in illa provinciæ genus humanum? Al. Hominum, male.
 Deus sub imagine humana. Ovid. 1. Met. 213.
 Jus humanum, ac divinum, & contra. Tacit. 4. Ann. 38. Quietari & intelligentem humani, divinique juris mentem dunt. Liv. 9. Decad. 4.
 Labores humani. Virg. 5. Æn. 689.
 Mentis humanæ. Ovid. 1. Met. 53.
 Natura humana. Hor. de Arte Poet. 353.
 Rationes humanæ. Lucret. lib. 2. 169.
 Res humanæ. Virg. 10. Æn. 152.
 In rebus humanis. i. e. In rerum natura. Ulpian. in l. Siquis cum. § De fructibus. D. de except. jud. De fruct. eadem quæstio est & de partu. hæc enim nondum erant in rebus humanis.
 Sortis humanæ memor. Ovid. 3. Trist. 11. 67.
 Specie humana & figura esse. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquem humana specie & figura qui tantum immanitate bestias vicerit, &c.
 Vultus humani. Hor. de Arte Poet. 102.
 Si aliquid mihi humanum contigerit, i. e. Si mortuus fuero. Paulus in l. Publia Mævia. D. Deposit. Conf. **HUMANITUS**.
 Humanus significat etiam Affabilem, benignum, comem, blandum commodum, urbanum.
 Homo facillimus atque humanissimus. Cic. 16. Att. 18.
 Humanus & civilis cultus. Cic. 1. de Orat. 33. Quæ vis alia potui aut dispersos homines unum in locum congregare, aut a fera, agrestique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere, &c.
 Humanus nihil fieri potest. Cic. 16. Fam. 1.
 Humanus, Eruditus, & non rudis litterarum. Varro, Praxiteles propter artificium egregium, nemini est paulo humaniori ignotus. apud Non. 1. 260. Vide paulo post Humanitas, ex Gellio.
HUMANITAS, atis. f. [ἀνθρωπότης] Proprie Humanam naturam significat. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Magna est enim vis humanitatis multum valet communio sanguinis, natura ipsa.
 Communis humanitas. Cic. pro Flacc. 24. Et pro Sulla, Peterem et rato veniam L. Cœlii ex intimis vestris cogitationibus, atque ex humanitate communi.
 Humanitas vitæ, pro Cultu humanæ vitæ, quo scilicet homines differunt, a pecudibus. Plin. lib. 13. cap. 11. Quum chartæ usu maxime humanitas vitæ constet, & memoria.
 Humanitas, [φιλοφροσύνη] Facilitatem etiam significat, lenitatem mansuetudinem, comitatem, urbanitatem, suavissimos mores, benignitatem; mansuetudinem morum ac facilitatem, suavitatem fermonum atque morum, & leporem. His omnibus promiscue utitur Cic. ut 5. Fam. 2. Cognosce nunc humanitatem meam, si humanitas appellanda est in acerbissima injuria remissio animi ac dissolutio.
 Comitatus & facilitas. Cic. de Amicit.
 Humanitas & modestia. Cic. 7. Att. 5.
 Singularis humanitas, suavissimi mores. Cic. 16. Att. 16.
 Lepor & humanitas in omni vitæ tempore versetur. Cic. 2. d. Orat. 171.

Manfuetudo atque humanitas. Cic. pro Sull. 92.
 Immemor humanitatis, vel ab humanitate derelictus. Cic. Philipp. 11.
 Et 4. ad Heren.
 Facilitas atque humanitas tua. Cic. 13. Fam. 25.
 Expers humanitatis. Cic. 2. de Divin. 81.
 Abjicere humanitatem. Cic. pro Ligat. 14.
 Accipere humanitatem. V. ACCIPIO.
 Adductus humanitate. Cic. pro Sull. 81. Tamen humanitate adductus advocacionem hominis improbiſſimi ſella curuli, atque ornamentis & ſuis & Conſulatus honeſtavit.
 Amittere ſenſum humanitatis. Cic. pro Roſc. Amer. 154. Senſum humanitatis amittimus.
 Comprehendere aliquem humanitate. V. COMPREHENDO.
 Conſtare humanitati ſue. V. CONSTO.
 Deducere ab humanitate. V. DEDUCO.
 Deſt illi humanitas. Cic. 5. Att. 1. Quid quæris? vel ipſi hoc dicas licet, humanitatem ei meo iudicio illo die deſuiſſe.
 Exuere humanitatem. Cic. pro Ligat. 14.
 Habere humanitatem. Cic. pro Roſc. Amer. 46.
 Obtinere humanitatem alicujus. Cic. 4. Fam. 13. Obtinemus ipſius Caſaris ſummam erga nos humanitatem.
 Tribuere humanitatem alicui. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Gravitās & Humanitas, contraria. Cic. 3. de Legib. 1. Quid enim eſt elegantia tua dignius, cujus & vita & oratio conſecuta mihi videtur diſciſſimam illam ſocietatem gravitatis cum humanitate?
 Immanitas & Humanitas, contraria. Cic. 1. Off. 62. Non enim modo id virtutis non eſt, ſed potius immanitatis, omnem humanitatem repellentis.
 Humanitas etiam pro Eruditione. Gell. lib. 13. cap. 15. Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe uſi ſunt, Humanitatem non id ſolum eſſe voluerunt quod vulgus exiſtimat, quodque a Græcis *φιλανθρωπία* dicitur, & ſignificat Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiſcuam: ſed humanitatem appellaverunt id propemodum, quod Græci *παιδεία* vocant, nos eruditionem, inſtitutionemque in bonas artes dicimus: quas qui ſinceriter cupiunt appetuntque, ii ſunt vel maxime humaniſſimi. Huius enim ſcientiæ cura, & diſciplina ex univerſis animantibus, uni homini data eſt, idcircoque humanitas appellata eſt. M. Varro libro rerum humanarum primo, cujus principium hoc eſt, Praxiteles qui propter artificium egregium, nemini eſt paulum modo humaniori ignotus. Hactenus Gellius. Cic. 6. Verr. 98. Tu ſine ulla bona arte, ſine humanitate, ſine ingenio, ſine litteris intelligis & iudicas?
 Litteræ & humanitas. Cic. 16. Fam. 16.
 Politior humanitas. Cic. 2. de Orat. 71. Omnium ceterarum rerum oratio, mihi crede, ludus eſt. Homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium litterarum & politioris humanitatis experti. Informare artibus ad humanitatem. Cic. pro Arch. 3. Atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari ſolet.
 Vir humanitate politus. Cic. 2. de Orat. 71.
 Verſari in humanitate. Cic. 1. de Orat. 256. In omni recto ſtudio atque humanitate verſarentur.
 Humanitatis ſtudia, Artes ipſæ liberales dicuntur. Cic. pro Muren. 51. Et quoniam non eſt nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut cum aliquo conventu agreſtium, audacius paulo de ſtudiis humanitatis, quæ & mihi & vobis nota & iudicanda ſunt, diſputabo.
 HUMANE, Adv. [*φιλανθρωπῶς*] Benigne, manſuete, facile, leniter. Ter. Adel. 1. 2. 65. Tamen vix humane patitur. Cic. 2. Tuſc. 43. Toleranter & humane ferre morbum. Plin. lib. 16. cap. 19. Humanus juvant.
 HUMANITER, Adv. [*ἀνθρωποπαῖως*] Cic. 7. Fam. 1. Docebo profecto quid ſit humaniter vivere. Idem 1. Att. 2. Sin aliter acciderit, humaniter feremus. i. e. Æquo animo.
 HUMANITUS, Adv. [*ἀνθρωπίνως*] Humano more. Plin. lib. 10. cap. 63. Urſi autem (ut dictum eſt) humanitus ſtrati. i. e. Ut ſolent homines. Ter. Heaut. 1. 1. 47.
 Ubi rem reſcivi cœpi non humanitus
 Neque ut animum decuit ægrotum adolescentuli
 Tractare, ſed vi & via per volgata patrum.
 Siquid humanitus illi accidit. Cic. 1. Philipp. 10. Ut ſiquid mihi humanitus accidiſſet (multa autem impendere videbantur præter naturam etiam, præterque fatum) huius diei vocem teſtem Reipub. relinquerem meæ perpetuæ erga ſe voluntatis. i. e. Si fortasſe morerer, conſ. Non. 11. 1. & in HUMANUS.
 UMATIO, HUMATUS. V. HUMUS.
 UMEO, HUMECTO, HUMECTUS, HUMIDUS &c. V. in HUMOR.
 UMERUS, i. m. [*ὤμῳ*] ab Humo (inquit Perottus) fieri quidam exiſtimant: quia Humeri, ſicut Humus, ferendis oneribus apti ſunt. Sunt autem Humeri, a quibus dependent brachia. Sed alii rectius ducunt ab Hominiſ armis, nam proprie Armi quadrupedum ſunt, Humeri hominum. V. Iſidor. 11. 1. Ter. Eun. 2. 3. 22. Quas matres ſtudent demiffis humeris eſſe.
 Candentes humeri. Hor. 1. Carm. 2. 33.
 Candidi humeri. Hor. 1. Carm. 13. 9.
 Fortes humeri. Virg. 9. Æn. 364.
 Inturvus humeris. V. INCURVUS.
 Inſignes humeri. Stat. 6. Theb. 572.
 Lati humeri. Virg. 2. Æn. 721.
 Languentes humeri. Virg. 11. Æn. 874.
 Superbi humeri. Valer. 2. Argon. 492.
 Attollere humeros. V. ATTOLLO.
 Demiffa ex humeris læna. Virg. 4. Æn. 262.
 Exercere humerum. Ovid. 1. Faſt. 409.
 Extans altis humeris. Virg. 6. Æn. 668.
 Extollere in humeros. Cic. 1. de Orat. 228. Quod is C. Sulpicii Galli propinquus ſui Q. pupillum filium ipſe pæne in humeros ſuos extuliſſet.
 Ferre aliquid humero onuſto. Hor. 1. Serm. 1. 48.
 Innixus in humeris. V. INNITOR.
 VOL. II.

Portare aliquid humeris. Hor. 1. Serm. 5. 90.
 Recedit ſcapularum os ab humero. Celf. lib. 8. cap. 11. pr.
 Reportare humeris. Salluſt. in Cic. Italia exulem humeris ſuis reportavit.
 Sparſus humerus capillis. Hor. 3. Carm. 20. 14.
 Suſtinere vivum bovem humeris. Cic. de Senect. 33.
 Velare humeros oſtro. Stat. 8. Theb. 564.
 Suſtinere Rempub. humeris, per translationem. Cic. pro Flacc. 94.
 Idem pro Milon. 25. Totam ut petitionem ſolus etiam invitis illis gubernaret: ut comitia, ſuis ut dictitabat, humeris ſuſtineret.
 Humeri, de bobus. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quid de bobus loquar? quorum ipſa terra vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, &c.
 Humeri arborum. Plin. lib. 17. cap. 14. conſ. BRACHIUM.
 Humeri in gallinaceis. Columel. lib. 8. cap. 2. Jubæ deinde variæ, vel ex auro flavæ per colla, cervicesque in humeros diſfuſæ.
 HUMERALE, is. n. [*ὤμῳ*] Paulus in l. Qui commeatus. D. De re mil. Nam ſi tibiale vel humerale miles alienavit, caſtigari verberibus debet.
 HUMEROSUS, a, um. [*ὀρεώμετος*] Adj. Quod altos humeros habet. Humeroſus locus. Columel. lib. 3. cap. 10.
 HUMESCO, HUMIDUS, HUMIFER, HUMIFICUS. V. HUMEO.
 HUMILIS, e. Adj. [*ταπεινός, ὑποκαλός, ὑδαῖος*] Quod eſt humi declivē, vel homo propinquum, nam ducitur ab Humo.
 Humilis & Excelsa luna, contraria. Plin. lib. 2. cap. 9. Jam vero humilis & excelsa, & ne id quidem uno modo, ſed alias admota calo, alias contigua montibus: nunc in Aquilonem elata, nunc in Auftros dejecta.
 Humilis vitis. Cic. 5. Tuſc. 37. Vites & ea quæ ſunt humiliora, neque ſe tollere a terra altius poſſunt. Columel. lib. 4. cap. 1. Humili ita tu vitis plerumque juxta terram coercetur.
 Humilis, Parvus & ſummiſſus. Virg. 2. Ecl. 29.
 Atque humiles habitare caſas.
 Bos humilis. Columel. lib. 4.
 Domus humilis. Hor. 2. Carm. 5. 22.
 Foffa humilis. Virg. 7. Æn. 157.
 Volatus humilis. Valer. 4. Argon. 515.
 Humilis, pro Contempto, abjecto, demiffio, vel ſummiſſo.
 Humilis & abjectus. Cic. 5. de Fin. 57. Omnium ceterarum obliſa, nihil abjectum, nihil humile cogitant.
 Humilis abjectusque. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam & potentes ſequitur invidia: & humiles abjectosque contemptus.
 Humilis & infirmus homo. Cic. 1. de Invent. 5.
 Humilis ac demiffus. Cic. pro Font. 23. Sic exiſtimatis eos hic fatigatos braccatosque verſari animo demiffio atque humili, ut ſolent ii qui affecti injuriis ad opem iudicum ſupplices, inferioresque conſugiunt.
 Humilis & contemptus. Cic. de Amicit. 31. Nihil enim altum, nihil magnificum, ac divinum ſuſpicere poſſunt, qui ſuas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.
 Ab inferiore atque humiliore vinci. Cic. pro Quint. 95. Indignum eſt vinci ab inferiore atque humiliore.
 Animus demiffus & humilis. Cic. pro Font. 23.
 Ab humili ad ſummum. V. AB.
 Animus humilis & imbecillus. Cic. 7. Att. 3. Idem 1. de Fin. 49. Succumbere doloribus, eosque humili anime imbecilloque ferre miſerum eſt.
 Ars humilis. Cic. pro Arch. 10. Etenim quum mediocribus multis, & aut nulla, aut humili aliqua arte præditis. h. e. Vili & parva.
 Loco humili atque obſcuro natus. Cic. 7. Verr. 181. Poſtea que Pompejus humili atque obſcuro loco natus, nonne plurimis inimicis, maximisque ſuis periculis ac doloribus ampliſſimos honores eſt adeptus?
 Mens anguſta & humilis. Cic. Poſt red. in Senat. 9.
 Metus humilis. Claud. de Bell. Get. 53.
 Nomen humilium. Sen. Hippol. 5.
 Oratio humilis & abjecta: cui contraria eſt Alta & exaggerata. Cic. in Orat. 162.
 Ortus humilis & minime generoſus. Cic. de Amicit. 29.
 Preces humiles. Ovid. 2. de Arte Am. [Niſi error eſt].
 Preces & conſecrationes humiles ac ſupplices. Cic. 1. de Invent. 22.
 Sepultura humilis. Cic. 14. Philipp. 34. Nec diſperſis buſtis humili ſepultura crematos.
 Sermo humilis atque demiffus. Cic. in Orat. 196.
 Stirpe de humili creatus. Ovid. 14. Met. 699.
 Verba humilia. Cic. in Partit. 23. Augent etiam relata verba, iterata, duplicata, & ea quæ aſcendunt gradatim ab humilioribus verbis ad ſuperiora.
 Vir humilis atque demiffus: cui contrarium eſt Alacer, atque lætus. Cic. 2. Verr. 17.
 Vir humilis: cui contrarium Ampliſſimus. Cic. 9. Attic. 10.
 Vir humilis & obſcuro: cui contrarium eſt Clarus & præſtans. Cic. 1. de Divin. 88.
 Humilis & fordidus. Cic. 8. Att. 4. Nunquam reo cuiquam tam humili, tam fordido, tam nocenti, tam alieno, tam præciſe negavi.
 Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera. Plin. lib. 7. cap. 36.
 Humillimus homo. Liv. 3. 19. Scilicet ſiquis vobis humillimus homo de veſtra plebe, quam partem, &c.
 Humillimus, pro Abjectiſſimo, & viliſſimo. Tacit. lib. 1. Hiſt. 81. Et ut cuique humillimus cliens. Idem lib. 2. Hiſt. 23. Humillimo cuique credulus.
 HUMILITER, Adv. [*ταπεινῶς*] h. e. Demiſſe: contrarium habet Alte. Plin. 6. Epist. 24. Eadem enim facta claritate vel obſcuritate facientium aut tolluntur altiffime, aut humillime deprimentur.
 Humiliter, cui contrarium eſt Superbe. Liv. 24. 25. Hæc natura multitudinis eſt, aut ſervit humiliter, aut ſuperbe dominatur.
 Humiliter, & demiffè ſentire: cui contrarium Elate & ample. Cic. 5. Tuſc. 24.
 HUMILITAS, atis. f. [*ταπεινότης*] contrarium eſt Altitudini. Cic. 5. Tuſc. 69. Sidera inter ſe altitudine & humilitate diſtantia. Idem 2. de Divin. 91.
 X x x
 Humi-

- Humilitas, ignobilitas, paupertas, ut ait Cic. 5. Tusc. 29. Idem 2. Off. 45. Quorum autem prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in hominum ignoratione versatur. Idem 13. Philipp. 23.
- Humilitas, Dignitati opponitur. Cic. pro Rosc. Amer. 156. Quis enim erat qui non videret humilitatem cum dignitate de amplitudine contendere?
- Humilitatem generis alicui obijcere. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
- Ad animum pertinet & vitium Magnanimitati oppositum significat. Sic Plin. 8. Epist. 6. Ut vellent in oculis omnium figi, Pallas insolentiam suam, patientiam Cæsar, humilitatem senatus. Humilitas Senatus reprehenditur, quod servili adulatione ductus liberto Pallanti immodicos honores decrevisset.
- Numerare inter monstra, quod ancilla haberet matronæ superbiam, & matrona ancillæ humilitatem. Petron. cap. 126.
- Humilitatem habet metus. Cic. 3. Tusc. 27.
- Sed apud Christianos solos Quiddam laudabile sonat, & Virtus est iis propria [παινησφοσύνη] Humilitas animi. Lactant. 5. 15. August. tom. 9. p. 221. Humilitas tota est, ut quis se cognoscat.
- HUMILIO, ære. Vox apud Scriptores Ecclesiasticos obvia. Tertull. Cyprian. Salvan.
- HUMILIATIO, ōnis. f. Tertull.
- HUMILIFICO, ære. Tertull.
- HUMO. V. HUMUS.
- HUMOR, ōris. m. [χυμός, υοίς, ικμός] Aqua, liquor: ab Humus derivatur. Cic. 2. de Divin. 58. Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectoriis videmus, Austro fudorem videtur imitari. Idem 2. de Nat. Deor. 43. Et terrenis marinisque humoribus longo intervallo extenuatis alantur. De astris.
- Aquæ humor. Lucret. lib. 1. 308.
- Adventitius humor. V. ADVENIO.
- Aquatilis humor. V. AQUA.
- Corruptus humor. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- Candens lacteus humor, i. e. Candidus humor lactis. Lucret. lib. 1. 259.
- Craffus humor. Perf. 3. Sat. 12.
- Deciduus humor. V. DECIDO.
- Dulcis humor. Lucret. lib. 2. 473.
- Exiguus humor. Virg. 1. Georg. 70.
- Gelidus canis in montibus humor. Virg. 1. Georg. 43.
- Mafficus Bacchi humor. Virg. 2. Georg. 143.
- Ruber humor, i. e. Sanguis. Lucret. lib. 4. 1045.
- Splendidus humor. Lucret. lib. 6. 1185.
- Tener humor. Virg. 2. Georg. 331.
- Bibit humorem tellus. Virg. 2. Georg. 218.
- Defecerat humor linguæ. Ovid. 9. Met. 566.
- Evocare corruptum humorem. Celf. lib. 2. cap. 17.
- Excedit humor. Celf. lib. 8. cap. 10.
- Liquitur humor. Virg. 1. Georg. 43.
- Vere novo gelidus canis quum montibus humor Liquitur.
- Madescimus humore. Quintil. lib. 6. cap. 2.
- Humor, Abundat apud Virg. 1. Georg. 295.
- Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Serv.
- HUMOROSUS, a, um. Adj. Humidus. Apul. de Herb. cap. 51.
- HUMEO, [υοίω] ære. ab Humore; Madidum esse. Columel. lib. 3. cap. 11. Verum est in opere difficilior, quod neque humentem fodere possis, quod sit glutinosissima, &c. Plin. lib. 22. cap. 24.
- Arbor humet lacrymis. Ovid. 11. Met. 509.
- Capillus humens. Ovid. 11. Met. 691.
- Genæ humentes. Tibul. lib. 1. 9. 38.
- Lacrymisque cadentibus humet. Ovid. 10. Met. 509.
- Oculi humentes. Ovid. 11. Met. 464.
- Umbra humens. Virg. 3. Æn. 589.
- HUMESCO, [υποσχωμ] ære. Humidum fieri. Virg. 3. Georg. 111.
- humescunt spumis, flatuque sequentum. De equis.
- Poculis humescere. Hor. 2. Serm. 6. 70.
- HUMESCENS, Partic. Plin. in Paneg. 73. Vidimus humescentes oculos tuos, remissumque gaudio vultum: tantumque sanguinis in ore, quantum in animo pudoris.
- HUMECTO, [ικμάζω, υρεαίνω] ære. Humidum & madidum reddere, aut humore aspergere. Virg. 4. Georg. 126.
- Qua niger humectat flaventia culta Galefus. Columel. lib. 7. cap. 3.
- Vultum humectat largo flumine. Virg. 1. Æn. 465.
- Oscula humectans labris. Lucret. lib. 4. 1187.
- HUMECTATUS, a, um. [υγρανθής] Partic. Sil. 8. 438.
- statque humectata Vomano Adria.
- HUMECTUS, a, um. Adj. [υποδαής] ut, Humectus locus. Varro 1. de R. R. cap. 24. Et Cato cap. 6.
- Stomachi humectus tenor. Lucret. 4. 633.
- Compar. Macrob. 7. Saturn. cap. 15. Qui sensim trahunt potum, ventres habent humectiores.
- Superl. Macrob. 7. Saturn. cap. 6. Mulier humectissimo est corpore.
- HUMIDUS, a, um. [υγρός, υρόν, υρεός, κρήνη, ικμάς, μυδαίος] aliud Adj. Quod humorem inducit, vel humorem habet. Cic. 3. Verr. 45. Ignem ex lignis viridibus atque humidis, in loco angusto fieri iussit.
- Dies humida. Ovid. 4. de Pont. 4. 1.
- Humus humida. Ovid. 5. Met. 290.
- Lumina humida. Ovid. 9. Met. 535.
- Nox humida. Virg. 3. Æn. 198.
- Nubila humida. Ovid. 8. Met. 2.
- Ova humida. Plin. lib. 10. cap. 60. Sunt autem ova sterilia, & magis humida.
- Spiritus humidior. Manil. 1. 816.
- Vapor humidus. Ovid. 1. Met. 432.
- HUMIDUM, i. n. [υγρόν, υρεασία, υρόν, ικμάς] ut, Humidum paludis. Tacit. 1. Ann. 61. Præmissa Cæcina, ut occulta saltuum scrutaretur, pontesque, & aggeres humido paludum, & fallacibus campis imponeret.
- HUMIDUS, Adv. Plaut. Most. 1. 2. 67. Hæc tigna humide putent.
- HUMIDULUS, dimin. [υπορόν] ut, Linum humidulum. Ovid. 3. de Arte Am. 629.
- HUMIDUS, ære. Celf. 1. 3. De his quæ humidant & siccant. Humidant autem corpus &c. [Ita quidem Lindenius exhibuit: Sed in MSS. & vet. edd. legitur. Humidum autem corpus efficit, rejecto lemmate appposito. Nec sane vox est ævo conveniens Celfi, aut ipsi alias usurpata.]
- HUMIFER, æra, ærum. Adj. Cic. 1. de Divin. 15.
- Naribus humiferum duxere ex aere succum. Ex antiquo poeta.
- HUMIFICUS, a, um. Adj. Idem quod Humectans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaque humifico spiritu laxet. De Luna.
- HUMIFICO, ære. Aufon. Idyll. 8. 12. Sementem notus humifico.
- HUMIFACTUS, Partic. Vitruv.
- HUMIGO, ære. Idem quod Humectare. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Ad balnea mittitur, ut lavachro ejus siccitas humigetur.
- HUMUS, i. f. [γῆ, χῆς, γῆ, χῆς] Terra dicitur. Cic. de Senect. 59. Humum subactam atque puram. Idem 2. de Legib. 57. Quos humus injecta contegeret.
- Arenosa humus. Ovid. de Rem. Amor. 596.
- Arens humus. Ovid. 3. Amor. 6. 96.
- Dives humus. Ovid. 1. Met. 137. Fecundam intelligit.
- Graminea humus. Ovid. 4. Epist. 44.
- Immunda humus. Ovid. 1. de Arte Am. 154.
- Limosa humus. Ovid. de Rem. Amor. 142.
- Macerrima humus. V. MACER.
- Mollis humus viridi cæspite. Ovid. 3. de Arte Am. 688.
- Paludosa humus. Ovid. 15. Met. 268.
- Pinguis humus. Virg. 2. Georg. 184.
- Tonsa humus. Ovid. de Rem. Amor. 192.
- Uda humus. Hor. 3. Carm. 2. 24.
- Accersita humus. V. ACCERSO.
- Attollere aliquem ab humo. Virg. 5. Æn. 452.
- Exercere humum. Virg. 1. Georg. 220.
- Mandare aliquem humo. V. MANDO.
- Quiescere humo. Ovid. 1. Fast. 424.
- Sedit humo nuda. Ovid. 4. Met. 261.
- Spargere humum foliis. Virg. 5. Ecl. 40.
- Stratus humo gelida. Stat. 10. Theb. 312.
- Tollere se humo. Virg. 3. Georg. 9.
- Humu, Ablativus antiquus pro Humo. Varr. Ταφῇ Μινίωσ, In pavimento non audes facere lacunam, at in humu calceos facis elixos. V. Nonium.
- Humi, [χαμαί] Genitivus vice Adverbii positus, ut Domi. aliquando construitur cum verbo quietis aut motus non exterioris, & significat In humo, vel Super humum, vel Intra humum. Plin. lib. 9. cap. 13. Humi quoque vice pedum serpunt. Columel. lib. 8. cap. 14. Incunt autem non ut priores aves de quibus diximus, insistentes humi. Idem, Ut latius sese frutex humi diffundat. i. e. Intra humum.
- Fusus humi. Virg. 6. Æn. 423.
- Jacere humi. V. JACEO.
- Construitur etiam cum verbo motus ad locum. Virg. 1. Æn. 193.
- Nec prius abstitit, quam septem ingentia victor Corpora fundat humi. Juven. 8. Sat. 78.
- Stratus humi palmes viduas desiderat ulmos.
- Prosternit humi juvenem. Ovid. 5. Met. 197. V. PROSTERNO.
- Serpit humi. Hor. de Arte Poet. 28.
- Spargere aliquid humi. Ovid. 3. Met. 105.
- HUMO, [γῆ] ære. Humo contegere, sepelire. Cic. 1. Tusc. 108.
- In terram enim cadentibus corporibus, hisque humo tectis, ex quo dictum est humari, sub terra censebant reliquam vitam agi mortuorum. Plin. lib. 7. cap. 54. Sepultus intelligitur Quoquomodo conditus: Humatus vero, Humo contactus. Martial. lib. 6. 28.
- Corpora suorum non humare nisi a feris sint antea laniata, Magorum mos est. Cic. 1. Tusc. 108.
- Quisque suum pro re consortem mœstus humabat. Lucret. lib. 6. 1279.
- Corpus humandum. Virg. 6. Æn. 161.
- Hic populus semper confuerat humari. Lucret. lib. 6. 1279.
- Humare taleas. Columel. lib. 5. cap. 9.
- HUMATIO, ōnis. f. [ταφή] Sepulturae genus antiquissimum. Cic. 1. Tusc. 102. Cujus hoc dicto admoneor ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.
- HUMATOR, ōris. m. [ταφίης] Lucan. lib. 7. 799.
- non illum Pœnus, humator Consulis, &c.

H U N

- HUNGARIA, Europæ gens, olim Pannonia; postquam habitarunt Hunni, Hungaria appellata est.
- HUNNI, [Οὔννοι] Gens Scythica, & ferocissima prope Gothos. Hi temporibus Valentiniani principis, orbem pervagati, duce Atila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem quum urbi Romæ imminerent, Leo Pontifex vir sanctus Atilam adiit, & in Pannoniam redire persuasit, a quibus Hungariæ nomen accepit. De Hunnis, V. Amm. Marcel. lib. 31. pr. & Zonar. 16. 12.

H Y A

- HYACINTHUS, [ῥάκινθος] Puer dilectus Apollini: quem quum Apollo imprudens discō necasset, vertit in florem, qui etiam vocatur hyacinthus: in quo duæ litteræ inscriptæ cernuntur ai: quæ vox lugubris, hoc est dolentis interjectio est. V. Ovid. 10. Met. 185.
- HYACINTHUS, i. m. [ῥάκινθος] Genus floris, quod Latini Vaccinium appellant. Plin. lib. 21. cap. 11. Post hanc gladiolus comitatus hyacinthis. Novissima rosa, eademque prima deficit, excepta fativa: e ceteris

e ceteris hyacinthus maxime durat, & viola alba & oenante, &c. Virg. 3. Ecl. 63.

— & suave rubens hyacinthus. Frequens (inquit Ruell. lib. 3. cap. 4.) apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie *Vacinium* appellant, in quo pristini vocabuli quædam rudimenta relucunt, quasi *Vacinum* & *vacinium* innuant: herbam ipsam, Nemoralem vel Agrestem cepam. V. *VACINIUM*.

Apud Pontanum in Charonte dialogo p. 101. de Hyacintho Charon dicit, Atque ut scias, Mercuri, flos ille lacrymulas mane mittit. hinc Mœrentiolum holitores nominant. Sed intellige de Holitoribus, qui sunt apud inferos. Sic Ligustrum dicit idem Charon apud suos Albicantium vocari. H. St. fol. 55. b. Ald.

Cælestis numinis hyacinthus. Columel. lib. 9. cap. 4. Al. Nominis, vel Luminis.

Ferruginei hyacinthi. Virg. 4. Georg. 183.

Languens hyacinthus. Virg. 11. Æn. 69.

Mollis hyacinthus. Virg. 6. Ecl. 53.

Hyacinthus, Lapis pretiosus. Plin. lib. 37. cap. 9. Hyacinthos Æthiopia mittit, & chrysolithos aureo colore translucentes.

HYACINTHINUS, a, um. Adj. [ὑακίνθινος] Quod est coloris hyacinthi. Perf. 1. Sat. 32.

Hic aliquis, cui circum humeros hyacinthina læna. Quidam legunt Lumbos, & Ianthina læna. i. e. Violacei coloris. Nam & is color, etiam ianthinus dicitur.

Flos hyacinthinus. Catul. 59. 93.

HYACINTHIA, orum, n. pl. [ὑακίνθια] Festa in honorem Hyacinthi pueri & Apollinis a Lacedæmonis instituta. Ovid. 10. Met. 219.

— celebrandaque more priorum

Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

HYADES. V. HYAS.

HYÆNA, æ. f. [ὑαίνα] Animal in Africa natum. Plin. lib. 8. cap. 30. Hyænis utramque esse naturam, & alternis annis mares, alternis feminas fieri. Parere sine mare vulgus credit, Aristoteles negat. Collum & juba continuitate spinæ porrigitur, flectique nisi circumactu totius corporis nequit. Ibidem plura. V. & Solin. cap. 30. Ælian. Hist. An. 2. 35.

Est & serpentis nomen. V. Gefner. Lucan. 6. 672.

Viscera non Lyncis, non diræ nodus hyænæ.

HYÆNIA, æ. f. & HYÆNIUM, i. n. Gemma in oculis hyænæ nascens. V. Plin. 37. 10. & Solin. cap. 30.

HYÆLE, Nympha, una ex comitibus Dianæ. Ovid. 3. Met. 172.

HYALOIDES, is. n. [ὑαλοειδής] Vitreus humor oculi. Cels. 7. 7. 13.

HYALOSTROTUM, i. n. [ὑαλοστρότον] erat Pavimentum e patriculis vitri factum, variis coloribus tinctum. Goeree Ant. Biblic. 5. 6.

HYALOTHËCA, æ. f. [ὑαλοθήκη] Repositorium vitrorum.

HYALURGUS, i. m. [ὑαλουργός] Vitrarius.

HYALURGICA, æ. f. Ars vitraria. V. Casp. Schott. Curs. Math. p. 619.

HYALURGIUM, i. n. [ὑαλουργίον] Officina vitraria.

HYÆLUS, i. [ὑαίλος, ὑαίλος] Vitrum: fumitur pro Viridi colore. Virg. 4. Georg. 334.

— circum Milefia vellera nympha

Carpebant hyali saturo fucata colore. i. e. Vitri: quod sit naturaliter coloris viridis. Unde

HYALINUS [ὑάλινος] color, pro Vitreo: & calices hyalini antiquis dicebantur. V. Fulgent. 1. Myth.

HYAMPOLIS, is. f. [ὑάμπωλις] Urbs Phocidis prope Bæotiam. Plin. 4. 7. Stat. 7. Theb. 345.

Et valles, Lebæda, tuas & Hyampolin, &c.

HYAS, ædis. [ὑάς] Hyades, septem filiae Atlantis, & Ætheriæ filiae Oceani. Quæ fratrem suum (qui Hyas dictus est) a læna necatum ita fleverunt, ut ab eo denominatæ sint, & ob pietatem in cælum translatae. Sunt enim septem stellæ in capite Tauri, quæ & Hoedi, & Suculae dicuntur, & Atlantides. Plin. lib. 2. cap. 29. Qualiter in Suculis sentimus accidere, quas Græci ob id pluvio nomine Hyadas appellant. Idem lib. 18. cap. 26. Nimborum argumento Hyadas appellantibus Græcis has stellæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. de Tauro, Ejus caput stellis conspersum est frequentibus,

Has Græci stellæ Hyadas vocitare fuerunt. A pluendo: *ὕα* enim est pluere. Nostri imperite Suculas quasi a Suibus essent, non ab Imbribus nominatæ. Ovid. lib. 5. Fast. 165.

At simul inducent obscura crepuscula noctem:

Pars Hyadum toto de grege nulla latet.

Pluviae Hyades. Virg. 3. Æn. 516.

Inferna Hyas. Stat. 1. Silv. 6. 21.

Nimbofa Hyas. Claud. de Bell. Gildon. v. 499.

Tristes Hyades. Hor. 1. Carm. 3. 14. V. Gell. 13. 9.

HYAS, antis. m. [ὑάς] dictus est qui Bæotiam gubernabat: a quo Hyantes, Bæotii dicti sunt, ut ait Strabo lib. 7. & 10. conf. Plin. 4. 7.

HYANTIVS, sive HYANTIVS, a, um. Adj. [ὑάντιος] Bæotius: ut, Hyantius, pro Actæone. Ovid. 3. Met. 146.

Aganippe Hyantea. Ovid. 5. Met. 312.

Agri Hyantei. Stat. 1. Theb. 183.

HYANTIDES, um. f. pl. Musæ, quia in Bæotia habitasse finguntur.

YARBAS. V. HIARBAS.

H Y B

YBERNIA, HYBERNICUS. V. HIBERNIA.

YBERNA, HYBERNACULUM, HYBERNO, HYBERNUS. V. in HYEMS.

YBLA, es. vel HYBLA, æ. f. [ὑβλα] Civitas Siciliæ, in qua thymi & falicum copia, ab Hyblone rege dicta. Hanc Strabo a Dorien- sibus conditam scribit.

Sicula Hybla. Ovid. in Ibin, 201.

Est etiam hujus nominis Mons proximus, thymo abundans: unde apes pastæ mel optimum conficiunt.

Thymus Hyblæ. Virg. 7. Ecl. 37. Martial. lib. 2. 40.

Florida per varios ut pingitur Hybla colores.

Tres autem ejus nominis Urbes Siculæ fuere. V. Drakenb. ad Sil. 14. 200.

YBLÆUS, a, um. Adj. [ὑβλαῖος] ut, Apes Hyblæ, & Mel Hy- blæum. Virg. 1. Ecl. 55.

VOL. II.

Hyblæis apibus florem depasta salicti. Martial. 11. 43.

Quum dederis Siculis mediæ de collibus Hyblæ,

Cecropios dicas tu licet esse favos.

Claud. Fescen. Nupt.

Honor. 105.

HYBRIS, idis. f. [ὑβρίς] Lat. Contumelia, *ὕβρις* Convicior, contu- melia afficio. Hinc Hybridæ, quasi Per contumeliam nati. Sed V. seq. dict.

HYBRIDA, æ. c. Hybridæ Sues, ex fero & domestico sue progeniti. Plin. lib. 8. cap. 53. In nullo genere æque facilis mixtura cum fero, qualiter natos antiqui hybridas vocabant, seu semiferos, ad homines quoque, ut in C. Antonium, Ciceronis in Consulatu Collegam, appella- tione translata. Suet. in Augusto, cap. 19. Item Asinii Epicadi, ex gente Parthina hybridæ. Hor. 1. Serm. 7. pr.

Hybrida quo pacto sit Persius ultus, opinor. Ubi Commenta- tor vetus, Hybridæ proprie dicuntur Canes, qui ex imparibus nati sunt, ut Ex venatico & gregario. Sic Persius Hybridæ, semiromanus, ex patre scilicet Græco & matre Romana. quomodo & Suet. est intel- ligendus. Martial. lib. 6. 39. Hybridarum grex. Item 8. Epig. 22.

Hybrida sum si das, Gallice, verba mihi.

Hybrida etiam dicitur Qui mixto sermonis genere utitur, ut pere- grini solent.

Hybrida vox, est ex diversis linguis conglutinata. V. Cic. 2. Att. 1. p. 171. Græv. & Bernegg. ad Suet. Cæf. cap. 56. n. 6.

Harduin. ad Plin. 8. 53. ait Ibridæ quidam scribunt, ab Umbris, Im- bris, Ibris. Al. Ybridæ. V. Lex. Pitisc.

H Y D

HYDARNES, seu HYDARNUS, [ὑδάρινος] fuit nomen Persæ, qui teste Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum conjuravit. V. Strab. lib. 11.

HYDASPES, is. m. [ὑδάσις] Fluvius Indiæ, dictus ab Hydaspæ, antiquissimo Medorum rege.

Eous Hydaspes. Stat. 9. Theb. 441.

Fabulosus. Hor. 1. Carm. 22. 7.

Fuscus Hydaspes. Hor. 2. Serm. 8. 14.

Nissæus Hydaspes. Lucan. lib. 8. 227.

Odoratus Hydaspes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 82.

Est & Hydaspes Persiæ fluvius si fides habenda Curtio, 4. 5. 4. qui Euphratem, Tigrim, Araxem & Hydaspem Munimenta regna Persa- rum vocat.

Mediæ alius secundum Virgilium, 4. Georg. 211.

— Medus Hydaspes. Sed de his ambebus valde dubitatur.

V. Thef. Er. Schol. Lipsiens. Immo V. Cellar. Geogr. Ant. 3. 23. 6.

HYDASPËUS, a, um. Adj. Claud. de 3. Conf. Hon. 4.

Dives Hydaspis aufecat purpura gemmis. Sidon. Paneg.

Anthem. 446.

Non Por modo regna precor, nec ut hisce lacertis

Frangat Hydaspes aries impactus Erythras. V. Sirmond. in loc.

HYDÆTIS, idis. f. [ὑδαῖς] Lat. Aquula. Suid. *ὕδατις*, *ὑδαῖς*. Veli- cula seu pustula aquam continens Medicis est. Gemma autem Mart.

Capellæ 1. p. 20. Posterior pars coronæ hydatide, adamante & cry- stallis lapidibus alligabatur.

HYDRA. V. HYDRUS.

HYDRAGOGIA, æ. f. [ὑδραγωγία] Aquarum deductio. Varro apud

Non. 3. 114.

HYDRAGOGUS, a, um. Adj. [ὑδραγωγός] Aquam evacuans. Cæl.

Aur. Tard. 3. 8. 119. Aquiduca medicamenta Græci hydragoga voca- verunt. Apul. Herb. 27. Chamædaphne a Græcis hydragogos dicitur.

HYDRAGGŌNOS, i. m. [ὑδραγώνος] Ex aqua genitus. Ita dicitur nym- phæa. Apul. Herb. cap. 67.

HYDRARGYRUM, i. n. [ὑδράργυρον] Pigmenti genus, in vicem ar- genti vivi aliquando dilutum, quo argentum optime inauratur. Plin.

lib. 33. cap. 3. Æs inaurari argento vivo, aut certe hydrargyro le- gitimum erat. V. Hier. Mercurial. Var. lect. 2. 14. Saracen. ad

Diof. 5. 110.

HYDRAULAX, m. [ὑδραύλαξ] Sulcus aquarius.

HYDRAULUS, i. m. [ὑδραύλος] Organum dicitur extrahendæ a pro- fundo aquæ idoneum. Valla in Raudens. Hydraula Vitruvius acci- pit pro machina quadam simili tympano, seu molendino: simulque pro

instrumento musico quod organa vocant: licet proprie organa ex chor- dis constent. Plin. lib. 9. cap. 8. Delphinus non homini tantum ami- cum animal, verum & musicæ arti, mulcet symphoniam cantu, & præcipue hydraulici sono. V. Gefner. Chrestom. Plin. 404. sq. Legitur etiam Hydraula, & Hydraulis. V. & Henr. Steph. Thef. Gr.

HYDRAULES, [ὑδραύλης] Peritus artis Hydraulicis organis canendi, ut

Chorales. V. Suet. Neron. 54.

HYDRAULICUS, a, um. Adj. [ὑδραυλικός] Plin. lib. 7. cap. 37. Lau- datus est Ctesibius, pneumatica ratione, & hydraulicis organis repertis.

Vitruvius lib. 10. cap. 13. Suet. Neron. 41. V. Turneb. Advers. 1. 22.

& Lex. Pitisc.

HYDREUS, a, um. Adj. Aquatilis. Mart. Capel. 7. Hydroeo germinis

pullulare. [An Hydrazo, ὑδράζω;

HYDREUM, i. n. [ὑδρεῖον] Aquatio, puteus. Solin. cap. 67. V. Salmaf. in loc.

HYDREUMA, ætis. [ὑδρεῦμα] Idem. Plin. 6. 23.

HYDRIA, æ. f. [ὑδρία] Urna ad capiendam aquam. Cic. 4. Verr. 47.

Hydriæ argentæ. Idem 6. Verr. 97. In hoc fano loricæ, galeasque

æneas, cælatas opere Corinthio, hydriasque grandes, simili in genere,

atque eadem arte perfectas. Idem 4. Verr. 127. Tot in hydriam for- tes conjicerentur.

HYDRIUS, i. m. Aquarius. Sic, Puer hydrius, i. e. Sidus Aquarii,

sive Ganymedes. Prudent. Apoth. 622.

HYDROBAPHES, [ὑδροβάφης] Vestis aquatilis, sive Colore aquæ, mu- lieribus peculiaris, quæ nunc (inquit Pollux) *ψυχροβάφης* appellatur.

HYDROCËLE, es. f. [ὑδροκύλη] V. HERNIA. Martial. lib. 12. 84.

Dicentem tumidas in hydrocelas.

HYDROCELICUS, a, um. Adj. [ὑδροκυλικός] Qui hydrocele laborat.

Plin. lib. 30. cap. 8. Hydrocelicis stelliones mire prodesse tradunt.

HYDROCEPHALOS, i. m. [ὑδροκεφαλός] Tumor capitis ex collecto

nimio humore. Cels. 4. 2.

- HYDRŌCHOUS**, i. m. [ὕδροχῶς] Aquarius. Catul. 67. extr.
HYDROGARUM, i. n. [ὕδρογαρον] Liguaminis genus inter veterum cupedias apud Lamprid. in Heliog. cap. 29. V. Salmaf. in loc.
HYDROGARATUS, a, um. Adj. Cum hydrogaro factus. Apic. 2. 2.
HYDROGERON, ontis. m. [ὕδρογέρων] Alias Senecio. Apul. Herb. 75.
HYDROGRAPHIA, æ. f. [ὕδρογραφία] Descriptio aquarum. Pars specialis Geographiæ.
HYDROLAPATHUM, [ὕδρολαπάθον] Genus lapathi quod in aqua nascitur. Plin. lib. 20. cap. 21.
HYDROMANTIA, æ. f. [ὕδρομαντία] Divinationis genus per aquam. Plin. 37. 11. Isidor. 8. 9. conf. Salmaf. in Solin. p. 768.
HYDROMELI, n. indecl. [ὕδρομελι] Aqua mella, quæ etiam Græcis Melicraton dicitur. Plin. lib. 31. cap. 6. Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris. V. Lex. Pitisc.
HYDROMELUM, i. n. [ὕδρομέλον] Potio ex aqua & malis. Isidor. 20. 3.
HYDROMYLA, æ. f. [ὕδρομύλα] Mola aquaria. Vitruv. 10. 10. Turneb. Advers. 3. 7.
HYDROPHOBIA, æ. f. [ὕδροφοβία] Morbus miserrimus, de quo Celsi 5. 27. de morfu rabiosi canis: Solet autem ex eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci. Hydrophobian Græci vocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur. Plutarch. Sympot. 8. probl. 9. & Hier. Mercurial. Var. Lect. 1. 2.
HYDROPHOBUS, i. m. [ὕδροφῶβος] Qui aquam eodem morbo expavet. Plin. lib. 29. cap. 5. Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur.
HYDROPHOBICUS, a, um. Adj. [ὕδροφοβικός] Idem. ut, Hydrophobica passio. Cæl. Aur. Acut. 3. 8.
HYDROPHYLAX, acis. m. [ὕδροφύλαξ] Aquarum custos. 1. 10. Cod. De Aquæductu.
HYDROPIPER, Æris. n. [ὕδροπίπερι] Diosc. 2. 150.
HYDROPS, Æpis. m. [ὕδρωψ] Morbus, qui Latine Aqua intercus dicitur: quoniam sub cute aqua fit, qua venter turgescit. Hor. 2. Carm. 2. 13.
 Crescit inbulgens sibi dirus hydrops, &c. Plin. lib. 24. cap. 11. Celsus multa de Hydropse lib. 3. cap. 21. conf. Columel. 7. 7.
HYDROPICUS, a, um. Adj. [ὕδρωπις] Qui hydrope laborat. Plin. lib. 20. cap. 6. Hor. 1. Epist. 2. 34.
 Si noles sanus, cures hydropicus.
HYDROPSIS, is. f. [ὕδρωσις] Idem quod Hydrops. Plin. lib. 20. cap. 1. Sic & contra phthiriasim bibitur, & hydropises.
HYDROPSISMUS, i. m. [ὕδρωπισμός] Idem. quomodo fiat ex opinione Asclepiadis, V. Cæl. Aur. Acut. 1. 14. 108.
HYDROSATA, Medicamenta sunt, inde primum appellata, quod in eorum confectioe aqua & rosa mitteretur, deinde longius propagata vox est, ut Sirupos significet. Nicolaus Myrepsus curtato vocabulo Drosata vocat. Meminit Turneb. Advers. 18. 18. Vox hybrida.
HYDROSLINUM, i. n. [ὕδρωσλινον] Infructuosa rorismarini species, five Apium silvestre. Apul. Herb. 79.
HYDRUS, [ὕδρος] Genus anguium in aqua degentium: sed Hydrus mas, Hydra femina. Plin. lib. 29. cap. 4. In orbe terrarum pulcherrimum anguium genus est quod in aqua vivit, hydri vocantur, nullis serpentium inferiores veneno.
 Immanis hydrus. Virg. 4. Georg. 458. Idem ibid. 3. 545.
 Stridentes hydri. Stat. 11. Theb. 494.
 Torvi hydri. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 137. conf. Lucan. 9. 673.
HYDRA, æ. f. [ὕδρα] Hydram finxerunt poetæ esse Multorum capitum serpentem in Lerna palude: quorum aliquot excisis, totidem continuo renascerentur, quæ quidem tandem ab Hercule & sagittis & igne interfecta est. Plato Hydram acutissimam sophistram scribit fuisse: cuius mos erat cavillari, & quaestiones ita proponere, ut uno soluto dubio, multa renascerentur. Perottus.
 Dira hydra. Hor. 2. Epist. 2. 10.
 Immanis hydra. Virg. 6. Æn. 576. V. Lucret. 5. 26. Ovid. 9. Met. 69. Hor. 4. Carm. 4. 61.
 Pro Veneno ipso posuit Sil. 1. 322.
 Aut hydra imbutas, bis noxia tela, sagittas.
 De Hydra in nummis V. Spanh. diff. 5. p. 267. & Drakenb. ad Sil. 2. 158.
HYDRUS, untis. [ὕδρως] Urbs in litore Adriatici maris apud Strabonem, quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. *Ottanto, au pays de Pouille.* id est in Apulia. Cic. 15. Att. 21. Lucan. 5. 375. Ptol. lib. 3. cap. 1.

H Y E

- HYEMS**, vel potius **HIEMS**, Æmis. f. [χειμών] ὅτι τῇ ὥρᾳ, quod est pluo, derivatur: quod id tempus anni pluviosum sit. De orthographia & derivatione vocis conf. Voss. Etym. 256. Varr. L. L. 5. 2. Manut. & Cellar. de Orthogr. Significat autem Quartam partem anni, quæ est inter Autumnum & Ver. Virg. 1. Georg. 100.
 Humida solstitia atque hyemes orate serenas Agricola.
 Hyems alias a Cicerone dicitur Hibernum tempus, hiemale tempus, vis frigorum, durum anni tempus.
 Magnitudo hyemis. Cic. pro Planc. 96. Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.
 Vis hyemis. Cic. 9. Philipp. 2. Non illum vis hyemis, &c. retardavit, quominus, &c.
 Vim frigorum & hyemem excipere. Cic. pro Rabir. Posth. 42. Hanc vim frigorum hyememque, quam nos vix huius urbis tectis sustinemus, excipere.
 Hyems, Vis venti, Tempestas. Virg. 1. Æn. 126.
 — Nepe illos aspera Ponti
 Interclusit hyems. Idem 1. Æn. 129.
 Immissamque hyemem fenit Neptunus. Nep. 25. 10. 6. Quem admodum gubernator præcipua laude fertur, qui navem ex hyeme marique scopulofo servat. conf. Barth. ad Claud. p. 854.
 Æstas & hyems. Cic. de Senect. 46. Refrigeratio æstate, & vicissim aut sol aut ignis hybernus.

- Adulta hyems**. Tacit. 1. Ann. 46.
Affecta hyems, i. e. Prope finita. Sil. lib. 15.
Aquilonia hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. i. e. Ob flatum Aquilonis ferena.
Aquosa hyems. Virg. 10. Eccl. 66.
Atra hyems. Virg. 7. Æn. 214.
Cæca hyems. Valer. 3. Argon. 151.
Dura hyems. Virg. 4. Georg. 239.
Extrema sub casum hyemis. Virg. 1. Georg. 340.
Fera hyems. Ovid. 1. Trist. 1. 42.
Flammea hyems, i. e. Tempestas flammarum & incendii. Stat. 3. Silv. 5. 72.
Genialis hyems. Virg. 1. Georg. 302.
Glacialis hyems canos hirsuta capillos. Ovid. 2. Met. 30.
Ignava colono hyems. Virg. 1. Georg. 299. Servius, Quæ ignavum reddit colonum.
Imbrifera hyems. Sil. lib. 3.
Informes hyemes. Hor. 2. Carm. 10. 15.
Iniquæ hyemes. Hor. 3. Carm. 1. 32.
Intonata hyems. Hor. Epod. 2. 52.
Intrepida hyems. i. e. Hiematio. Tacit. Agr. 22.
Lethalis hyems, Mortiferum frigus. Ovid. 2. Met. 827.
Matura hyems, cui opponitur Tarda. Cæf. 4. Bell. Gall. 20.
Mollis hyems. Stat. 3. Silv. 5. 83.
Nivosa hyems. V. NIX.
Perfrigida hyems. V. PERFRIGIDUS.
Pigra hyems. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Præmatura hyems. Tacit. 1. Ann. 30.
Senilis hyems, Senectus. Ovid. 15. Met. 212.
Serenæ hyemes. Plin. lib. 17. cap. 2.
Serotinæ hyemes. Plin. lib. 17. cap. 2.
Sicca hyems. Ovid. 3. Amor. 6. 106.
Summa hyems. Cic. 6. Verr. 86. Erat hyems summa: tempestas (ut ipsum Sopatrum dicere audistis) perfrigida: imber maximus.
Tristis hyems. Virg. 4. Georg. 135.
Turbida hyems. Claud. de Bell. Get. 408.
Adoperta gelu hyems. Ovid. 3. Fast. 235.
Discedens hyems. Ovid. 2. Fast. 152.
Mitescente jam hyeme. V. MITIS.
Præcipitaverat jam hyems, & ver jam appetebat. Cæf. 3. Bell. Civ. 25.
Solvitur acris hyems. Hor. 1. Carm. 4. 1.
Hyems, pro Anno. Martial. 5. 38.
Sextam peregit hyemem, nec tamen totam.
Hyeme, pro In hyeme. Cic. 1. de Divin. 94. Campos & montes hyeme & æstate peragrantes.
Hyemes, plur. Plin. lib. 8. cap. 38. Ergo in hyemes aliis provifum pabulum, aliis pro cibo somnus. Cæf. 4. Bell. Gall. 20. Exigua parte æstatis reliqua, Cæsar, etsi in his locis, quod omnis Gallia ad Septentrionem vergit, maturæ sunt hyemes, tamen in Britanniam proficisci contendit.
Post certas hyemes. Hor. 1. Carm. 15. 35.
HYEMO, vel **HIEMO**, [χειμῶν] ære. i. e. Hyemem five frigus facere: eo modo dictum quo Pluere legimus. Columel. lib. 11. cap. 2. Auster aut Africus hyemat. Ibidem, Tertio Nonas Novemb. Fidicula mane exoritur, hyemat, & pluit. Plin. lib. 18. cap. ult. Pluviæ erunt & tonitrua, & hyemabit.
Dies hyemant, Tempus hyemat. Plin. lib. 18. cap. 26. Delphini vespertino occafu continui dies hyemant Italiæ. Idem lib. 2. cap. 47.
Mare hyemat. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Hyemare aquam. Plin. lib. 19. cap. 4. Decoquunt alii aquas, mox & illas hyemant.
Hyemare, pro Stationem hyeme facere: quod & Hybernare dicitur. Cic. pro Font. 6. Cn. Pompejus maximus atque ornatissimus hyemavit in Gallia M. Fontejo imperante.
Mediis hyemet mercator in undis. Hor. 1. Epist. 17. 71.
HYEMATUS, a, um. Partic. [χειμαδής] Plin. lib. 9. cap. 22. Autumnali fidere, ut palam est, hyemato lacu, fluctibus glomeratæ volvuntur multitudinem. De anguillarum captura.
HYEMATIO, Ænis. f. [χειμασία] Varr. 3. de R. R. cap. 16. Ut ne plus tertia pars eximatur mellis, reliquum hyemationi relinquatur.
HYEMALIS, vel **HIEMALIS**, e. [χειμαλιος] Hybernus. ut, Hyemalis dies. Columel. lib. 11. cap. 1.
Locus hyemalis. Plin. lib. 18. cap. 7.
Navigatio hyemalis, & minime portuosa. Cic. 6. Fam. 20.
Nimbi hyemales. Ovid. 9. Met. 105.
Tempus hyemale. Nep. 14. 6. 1.
Vis hyemalis. Cic. 5. Tusc. 77. Hyemalem vim perferunt sine dolore.
HYBERNUS, vel potius **HIERNUS**, a, um. [χειμελιός] Adj. ab Hieme deductum; Quod est hiemis, five Quod ad hiemem pertinet. ut, Hibernæ tunicæ. Plaut. Mil. 3. 1. 93.
Agni hyberni. Plin. lib. 8. cap. 47. Multi hybernos agnos præferunt vernis.
Annus hybernus. Hor. Epod. 2. 29.
Cubiculum hybernus. Cic. 3. Q. frat. 1. i. e. Aptum ad usum hiemis.
Eventus hyberni. Tacit. Agric. 22. Quia soliti plerumque damna æstatis, hybernis eventibus pensare.
Flatus hyberni. Virg. 2. Georg. 339.
Grando hyberna. Ovid. 5. Met. 158.
Mare hybernus. Plin. lib. 12. cap. 19. Præterea hybernus mare exigunt circa brumam, Euris tum maxime flantibus. Hor. Epod. 15. 7.
Menfes hyberni. Cic. 7. Verr. 26.
Nix hyberna. Hor. 4. Carm. 12. 3.
Noctes hybernæ. Virg. 6. Æn. 355.
Soles hyberni. Virg. 2. Georg. 482.

Tempus hybernium. Cic. 7. Verr. 26.

HYBERNA, vel HIBERNA, orum. n. pl. Loca in quibus milites hieme stationem faciunt. Tacit. 15. Ann. 10. Et nunc relictis hybernis. Cic. in Pison. 86. Tradere hyberna.

Mittere in hyberna cohortes. Cic. de Provinc. Conf. 5.

Dimittere in hyberna exercitum. Cic. 15. Fam. 4.

In hybernis legiones collocare. Cic. 10. Fam. 33.

Hyberna etiam sunt, Ubi pecora hybernant. Marcell. in l. qui saltum. D. de legat. 3. Qui saltum æstivum legavit, & hoc amplius etiam eas res, quæ ibi esse solent: non videtur de illis pecoribus fuisse, quæ hieme in hibernis, aut æstate in æstivis esse solent: sed de illis, quæ perpetuo ibi sunt.

Hyberna, Villæ pars ad hybernium tempus ædificata. Cic. 13. Att. 29. In villa video nihil, aut pauca mutata. balnearia tamen laudat majora: de minoribus ait hyberna effici posse. De his V. Lex. Pitisc. [T]o Hiberna hic adjectivum est; subauditurque Balnearia.

HYBERNACULUM, vel HIBERNACULUM, i. n. [ὑμενῶν] Idem quod Hyberna, orum. Liv. 22. 32. COSS. M. Attilius Regulus Cn. Servilius Geminus exercitu accepto, hybernaculis mature communitis, &c. Idem lib. 30. cap. 3. extr. Hybernacula Carthaginensium, congesta temere ex agris materia exædificata, lignea ferme tota erant. conf. Claud. 4. Conf. Honor. 322.

Hybernaculum, Pars ædificii ad habitandum hyberno tempore idonea. Plin. 2. Epist. 17. Hujus cubiculi, & triclinii illius objectu includitur angulus, qui purissimum solem continet, & accendit: hoc hybernaculum, hoc etiam gymnasium meorum est. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis, ab oriente lumina capientur: balneis & hybernaculis, ab occidente hyberno. Meminit & lib. 6. cap. 3. Rursus lib. 7. cap. 4. extr.

HYBERNO, vel HIBERNO, [ὑμενῶν] ære. Stationem hieme facere. Cic. pro Lege Manil. 39. Jam vero quemadmodum milites hybernent, quotidie sermones ac litteræ perferuntur.

Hybernant etiam pisces. Plin. lib. 9. cap. 15. Bruma non vagantur: ubicunque deprehensi usque ad æquinoctium, ibi hybernant. De thynnis.

Perfius, 6. Sat. 7. Hybernare mare dixit (quemadmodum Hor. Hiemare) i. e. Sævire.

H Y G

HYGEA, vel HYGEIA, æ. f. [Ἑγεία] Æsculapii filia, Dea sanitatis. Plin. 35. 11. De ejus simulacro Idem 34. 8. Martial. 11. 61.

Quod sanare Criton, non quod Hygea potest.

HYGIENE, es. f. [ὑγιεινή] Medicis est Methodus sanitatem conservandi; sicut Therapeutice, Methodus est recuperandi.

Hygiene agria, Helxine herba. Diosc. 4. 86.

HYGINUS, C. Julius Hyginus, Libertus Augusti, a Cæsare, Alexandria capta, Romam adfectus præfuit Bibliothecæ Palatinæ. Multa scripsit, e quibus supersunt Fabulæ & Poetica Astronomica. Nam Gromaticæ seu De limitibus constituendis, alterius Hygini sunt, qui tempore Trajani vixit. V. Gell. 1. 7. & 10. Suet. Ill. Gramm. cap. 20. & Voss. de Hist. Lat. 1. 20.

HYGREMPLASTRUM, i. n. [ὑγρεμπλάστρον] Emplastrum liquidum, non siccum: ὑγρὸς humidus, flexibilis, mollis, madidus. Plin. lib. 34. cap. 15. Præcipua tamen commendatio ejus in hygremplastro ad purganda vulnera fistulasque.

YGRIS, [Ἰγρίς] Civitas Sarmatiæ apud Ptolemæum. vulgo Tabardi.

H Y L

YLA, sive HYLAS, æ. m. [Ἵλας] Comes Herculis puer, quem perdidit in finibus Ioniis juxta Mysiam, nec usquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum quod perisset in fonte, ei instituta sunt sacra, in quibus mos fuerat, ut ejus nomen clamaretur in fontibus: ad quam imitationem dixit Virg. 6. Ecl. 44.

— ut litus Hyla omne sonaret. Servius.

Pulcher Hylas. Valer. 1. Argon. 218.

Tener Hylas. Stat. 5. Theb. 443. V. fabulam in Propert. 1. 20.

Theodamantes Hylas. V. THEODAMAS.

Hylas Pantomimus apud Suet. Aug. 45. conf. Macrobi. 2. Saturn. 7.

Hylas Pugil, de quo Aufon. Epig. 91.

Doctus Hylas cæstu, &c. V. Not. Vinet.

Hylas, Flumen & Lacus Bithyniæ, in quem Hylam Herculis delicias cecidisse credunt. Solinus cap. 54. pr.

YLAX, [Ἰλαξ] Canis nomen apud Virg. 6. Ecl. 44.

YLACTOR, [Ἰλακτορ] Canis nomen. Ovid. 3. Met. 224.

— & acutæ vocis Ylactor. utrumque a ὑλακτεῖν, Latro.

YLAEA, [Ἰλαία] Regio est, a qua Hylæum mare, quo alluitur. Hieronymus, Trajecto Borythene, a mari in primis est Hylæa regio. Herodotus lib. 4. Quum abiisset in Scythiam, venit ad locum qui dicitur Hylæa, juxta Achillis cursum sita, ubique omnifariis arboribus referta. V. Volaterr. lib. 7.

YLÆUS, i. m. [Ἰλαῖος] Centaurus a Pirithoo invitatus ad nuptias, visa puella permotus est: & dum violentus ei esse conaretur, a Lapithis, qui simul nuptiis intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum est, & usque ad pericula dimicatum: ab Hercule sunt postea occisi. Hor. 2. Carm. 12. 5.

Nec sævos Lapithas, & nimium mero

Hylæum. i. e. Intolerabilem ebrietate, ait Acron. conf. Virg. 2.

Georg. 457. & Stat. 6. Theb. 530.

Hylæus, [Ἰλαῖος] Nomen canis Actæonis. Ovid. 3. Met. 213.

Hylæusque ferox, nuper percussus ab apro.

YLE, es. f. [Ἰλῆ] Silva. Hyles autem nomine Attejus Philologus quendam variæ eruditionis librum inscripsit, ut auctor est Suet. de Ill. Gramm. cap. 10. Ita Latine alii opera sua, in quibus res variæ & diversæ tractatæ essent, Silvas vocarunt.

Yle, etiam Nomen Centauri est apud Ovid. 12. Met. 378. [Videtur

a recto Hyles, nisi potius Hylan legendum, ab Hylas. Sane idem est cum Hylæo, cujus alias non meminit Ovidius in hac fabula, & notum est hæc nomina utroque modo efferri.

Hyle [Ἰλῆ] & Bæotiarum oppidum, cujus meminit Homerus in Catal. v. 7. Breve litus Hyles. Stat. 7. Theb. 267.

HYLERNA, æ. f. Locum Tiberi vicinum cum luco. Ovid. 6. Fast. 105.

HYLLUS, [Ἰλλῦς] fuit Hercules ex Deianira, vel, ut Suid. ex Melite, filius: de quo Seneca in Herc. 984.

Si vera pietas, Hylle, quærenda est tibi,

Jam perime matrem.

Hyllus item Strab. lib. 13. Fluvius est, qui nunc Phrygius appellatur.

HYLONOME, Femina Centaura & biformis, quæ mortuo marito Cylaro, gladio suo incubuit. Ovid. 12. Met. 405. &c.

H Y M

HYMANTOPODES, Populi loripedes in Æthiopia sunt, quibus ferendo ingredi natura est. Plin. lib. 5. cap. 8. V. HIMANTOPODES, Sic enim scribendum est.

HYMELLA, Fluvius Italiæ, apud Virg. 7. Æn. 714. Rectius Himella per i. HYMEN, enis. m. [ἕμην] Pellicula, membrana, tunicula, qua est munita virginitas, quæ primo rumpitur coitu. V. Scalig. Poet. 1. 50. & Non. 2. 225.

Dicitur præterea Carmen nuptiale, a voce qua utebantur Græci, quæ erat Hymenæus.

Hymen, ipse Nuptiarum Deus, filius Urania, qui Latinis Talassius, sive Talafus. V. Liv. 1. 9. Stat. 1. Silv. 2. 238. & Hymenæus. Catull. Carm. 62. 5. &c.

Hymen O Hymenæ: Hymen ades O Hymenæ.

Festus Hymen. Claud. ad Seren. 2.

Professus clamatur Hymen. Stat. in Epithal. Stellæ.

HYMENÆUS, i. m. [ἕμηναιος] Idem. Deus, cujus nubentes invocabant numen, quasi liberatoris virginitatis. V. Lactant. infra, & Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 651.

Pergama quum peteret, inconcessosque Hymenæos, &c. V. TALASSIO. Donatus ad illud Ter. Adelph. 5. 7. 79.

— hoc mihi in mora est,

Tibicina & hymenæum qui cantent.

Hymenæum quidam Liberi & Veneris filium dicunt esse, qui primus certas nuptias instituerit. Ideo per laudem cantatur in virginalibus nuptiis ob hujusmodi meritum. Alii virum fortem Atticum dicunt fuisse qui raptas [a] prædonibus virgines oppressis latronibus, intactas patriæ restituerit. Alii, quod ἕμην dicatur membrana quædam, qua est munita virginitas, quæ primo disrumpitur coitu, Hymenæum putaverunt velut Hymnum vocari Virginalium nuptiarum. Ergo sic accipe Hymenæum in nuptiis, quemadmodum ἕμην in funere, vel in sacris Hymnum. Hæc ille. Neutro igitur genere, Nuptialem hymnum significat, ut apud Ovid. 1. de Arte Am. 563.

Pars hymenæa canunt. & Martiani. Capellam lib. 9. pr.

Instaurare jubet tunc hymenæa Venus. Cave putes accusativum esse numeri singularis. Stat. 2. Silv. uk. 87.

Et vestros Hymenæon antea postes

Festis cantibus ipsa personabo. [Apud Ovid. Hymenæ cum Heinio legendum, q. V. Apud Terentium, Statiumque non video cur neutrius potius videri debeat, quam masc. gen. seu Deum, seu Hymnum nuptialem significet. Ac prorsus suspectum mihi illud neutrum Hymenæum, quod nec apud Græcos usquam extat. V. & Etymologum, qui alia quoque vocis etyma proposuit.

Hymenæus (ait Lactant. in illud Stat. lib. 3. Theb. 283.

— quid me Tyrio fociare marito

Progeniem caram, infaustisque dabas hymenæis?) puer Atheniensis fuit. Is quum annos puerilis ætatis excederet, neque adhuc virum posset implere, ea pulchritudine præditus fuisse creditur, ut feminam mentiretur. Hunc quum una ex civibus suis virgo nobilis adamasset: ipse mediocribus ortus parentibus, quia nuptias desperabat, quod poterat tamen, puellam extrema amoris linea diligens, fatis animo solo faciebat aspectu. Quum autem nobiles femina cum virginibus sacra Cereris Eleusina celebrarent: subito adventu piratarum raptæ sunt: inter quas etiam Hymenæus, qui illo & amatam fuerat subsecutus, cui puella creditur. Quum igitur per longinqua maria prædam piratæ vexissent, ad quandam regionem tandem devoluti perveniunt, ibique somno oppressi, ab insequentibus sunt interempti. Hymenæus, relictis ibi virginibus, reversus Athenas, pactus est a civibus dilectæ nuptias, si eis filias suas restituerit. Quas ubi pro voto restituit, exoptatam accepit uxorem. Quod conjugium, quia felix fuerat, placuit Atheniensibus nomen Hymenæi nuptiis misceri. Hæc Lactantius. conf. Lex. Pitisc.

Clarus Hymenæus. Lucret. lib. 1. 98.

Lascivus Hymenæus. Sil. lib. 5. 22.

Hymenæi pl. masc. semper Nuptiæ intelliguntur.

Pactos Hymenæos exercere, i. e. Nuptias. Virg. 4. Æn. 99.

Vetitos Hymenæos invadere, i. e. Nuptias, vel Coitus lege prohibitos. Virg. 6. Æn. 623.

Iustus pati Hymenæos. Virg. 3. Georg. 60.

Inconcessos Hymenæos petere, i. e. Nuptias illicitas. Virg. 1. Æn. 655.

Lat. Fabrett. Inscript. p. 329. QVAE LAETOS HYMENAEOS MORTE PRAEVERTIT.

Sing. num. est apud Ovid. 2. Epist. 33.

Promissus focios ubi nunc Hymenæus in annos?

HYMERA, Fluvius, de quo Sil. lib. 14. 233.

Armavere suos, quo mergitur Hymera ponto. Sed correctio-

res codd. exhibent per i, Himeræ. q. V. HYMETTUS, i. m. pr. ancip. [Ἡμεττός] Mons Atticæ clarissimus, semper florens, cujus mel Plin. lib. 11. cap. 13. scribit esse pretiosum. Martial. lib. 7. 87.

Pascat & Hybla meas, pascat Hymettos apes. Ex hoc monte & marmora pulcherrima fodiebantur.

- Dulcis Hymettus. Juven. 13. Sat. 185.
 HYMETTIUS, a, um. Adj. [Ἑμεττιος] Plin. lib. 36. cap. 15. Scena ei triplex in altitudinem cccx columnarum, in ea civitate, quæ sex Hymettias non tulerat sine probro civis amplissimi. i. e. Columnas ex Hymettio marmore. adde Val. Max. 9. 1. 4.
 Cera Hymettia. Ovid. 10. Met. 284.
 Mella Hymettia. Hor. 2. Serm. 2. 15.
 HYMNUS, i. m. [ἕμνος] Latine Canticum five Laus dicitur, & proprie quidem Hymni diis dicati erant. Martial. lib. 12. 72.
 Invitus puerum fatetur hymnus.
 HYMNÖLÖGUS, [ἕμνολόγος] Firmicus lib. 3. cap. 6. In nono loco sol ab horoscopo constitutus, templorum conditores facit, aut hymnologos, & qui deorum laudes decantent.
 HYMNIDICUS, a, um. Adj. Alcim. Carm. 178. Mar. Victor. 2. adv. Arium, & Cassiodor. prol. super Psalm.
 HYMNIFER, era, erum. Adj. [ἕμνοφόρος] ut, Vultus Orpheï hymniferi. Ovid. 11. Met. 58.
 HYMNIFICO, are. Hymnos canere. apud Commodian. Instruct. 23.
 HYMNISÖNUS, a, um. Adj. Paulin. Nolan. Carm. 22. 199.
 Præcinat hymnisonis cantica sancta choris.
 HYMNIO, ire. Canere. Prudent.

H Y O

- HYOPHTHALMUS, vel potius HYOPHTHALMUM. n. g. [ὀφθαλμός] Nomen herbæ. Apul. cap. 60.
 HYOSCYAMUS, m. [ὕσκιος] Herba, quæ Faba porcina alias dicitur, Latinis Altercum, ut ait Scribonius Largus comp. 181. Plin. lib. 20. cap. 17. Colligitur succus ejus ut hyoscyami.
 HYOSCYAMINUS, a, um. Adj. [ὕσκιος] ut, Hyoscyaminum oleum, quod ex hyoscyamo decoquitur. Plin. lib. 23. cap. 4.
 HYOSIRIS, [ὕσσις] Herba intubo similis, sed minor, & tactu asperior: vulneribus confusa præclare medetur. Plin. lib. 27. cap. 10. [Ubi Hyoferis scribendum pridem monuit Henr. Steph. in Thes. Græco suo. V. Hard. not.]

H Y P

- HYPACARIS, Scythiæ fluvius.
 HYPÆRA, [Ἑπαιρα] Urbs, ut ait Strabo, quæ occurrit a Tmolo monte ad Caystri campestria. Ea est, ut ait Stephanus de Urbibus, sub Æpo monte sita. Veneri sacra est, eo quod pulchræ feminae ibi vifantur. Ovid. 6. Met. 13.
 Orta domo parva, parvis habitabat Hypæris. adde 11. 153. & Petron. cap. 133.
 HYPÆTHRUS, a, um. [Ἑπαιθρος] Adj. dicitur quasi Sub æthere positum. quo nomine vocamus Ædificia quædam aperta & sub dio: quorum meminit Vitruv. lib. 1. cap. 2. Is perficitur statione, qui Græce Ἑπαιθρός dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione quum Jovi, fulguri, & cælo, & soli, & lunæ ædificia sub divo, hypæthraque constituuntur.
 Hypæthrae ambulationes. Vitruv. lib. 5. cap. 9. extr.
 Aperta hypæthraque loca. Vitruv. ibid.
 HYPAGÖGEUS, dissyl. [Ἑπαγόγεις] instrumentum, quo lapides expoliuntur, apud Aristophanem in Alitum comœdia. Hermol.
 HYPAGUM. V. HIPAGUS.
 HYPALLAGE, es. f. [Ἑπαλλαγή] Figura Syntaxeos est, quum verba per adversum intelliguntur: quum quod patimur agere dicimur: aut contra; ut, Trade rati ventos, pro Trade ratem ventis. Ex ὑπὸ sub, & ἀλλὰ, id est mutatio.
 Est & Rhetorica figura, quæ alias Metonymia vocatur. V. Cic. in Orat. 93. Et Quintil. lib. 8. cap. 6.
 HYPAMPÉLUS, i. f. [Ἑπαμπελος] Pergula ex vitibus. Inscr. apud Gruter. 711. 3.
 HYPANIS, [Ἑπανίς] Sarmatiæ fluvius. Vitruv. lib. 3. cap. 8. In Ponto est flumen Hypanis, qui a capite profluit circiter millia xl sapore dulcissimo: deinde quum pervenit ad locum qui est ab ostio ad millia clx admiscetur ei fonticulus oppido quam parvulus. Is quum in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram. Meminerunt Cic. 1. Tusc. 94. Herodot. in Melpom. Solin. cap. 24. pr. & Propert. 1. 12. 4.
 Flavius Hypanis. Stat. 8. Theb. 491.
 Scythicis Hypanis de montibus ortus. Ovid. 15. Met. 285.
 Saxosum fonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 370.
 HYPATA, [Ἑπάται] Civitas Thessaliæ, & quasi metropolis ejus regionis, a qua Hypatenfis ager. V. Lucian. in Afin. pr.
 HYPATE, es. f. [Ἑπάτη] Summa chorda in fidibus. Vitruv. 5. 4.
 HYPATIA, [Ἑπάτια] Mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, & uxor Isidori Philosophi. vixit imperante Arcadio. scripsit in Astronomiam. professæ est Alexandriæ varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, convolantibus undique discipulis. V. Suid.
 HYPATOIDES, is. f. Modulationis species tragicæ. Mart. Capell. 9. p. 326.
 HYPATOS, [Ἑπάτος] Phœniciz amnis est, cujus meminit Plin. & Mela lib. 1. [Videtur error. Montis Bœotiz, & Jovis Hypati meminit Pausan. in Bœot. pag. 296. Wech.]
 HYPÉCOUM, i. n. [Ἑπέκου] Herba in segetibus nascens. Plin. 27. 11.
 HYPÉLATE, es. f. [Ἑπέλατη] Lauri genus. Idem Plin. 15. 30.
 HYPÉNEMIUM Ovum, [Ἑπένεμιον ὄν] Irritum dicitur. Plin. lib. 10. cap. 58. Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) feminae æque saliant, pariuntque ova irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ hypenemia Græci vocant. Varro 2. de R. R. cap. 1.
 HYPENOR, [Ἑπένωρ] fuit Princeps quidam Trojanus, quem, teste Homero lib. 5. Il. 144. Diomedes in bello occidit.

- HYPENUS, [Ἑπηνος] Athleta Piseus, qui primus diaulo vicit. Pausanias in Eliac. pag. 155. Wech.
 HYPER, [ὑπέρ] Præpositio Græca: Latine Super. Hinc
 HYPERASPISTES, [ὑπερασπιστής] Latine Protector, propugnator, redemptor, qui clypeo suo protegit aliqueum, fatelles. Hieron.
 HYPERBASIS, five HYPERBATION, [ὑπερβάσις, ὑπερβάτην] Figura de qua sic Quintil. lib. 8. cap. 6. Hyperbaton quoque, id est verbi transgressionem, quam frequenter ratio comparationis & decor poscit, non immerito inter virtutes habemus: ut, Animadverti, Judices, omnem accusatoris orationem in duas divisam esse partes. Nam in duas partes divisam esse, rectum erat, sed durum & incomptum. Poetæ quidem etiam verborum divisionem faciunt, & transgressionem, Hyperboreo Septem subjecta trioni. quod oratio nequam recipiet.
 Hyperbaton Longino est Sententiæ, non Voculæ transgressio.
 HYPERBÖLE, es. f. [ὑπερβολή] Julius Rufinianus, Hyperbole alii schema, alii tropus videtur: ceterum fit quum excedit veritatem sententia. apud Virg. 12. Æn. 84.
 Qui candore nives anteirent, cursibus auras. Haftenus Julius. V. Cic. in Topic. 45. & Quintil. lib. 8. cap. 6.
 HYPERBÖLYCUS, a, um. [ὑπερβολικός] Adj. Hyperbolica instrumenta. Sidon. 7. Epist. 2. extr. Al. Perhyperbolica.
 HYPERBOLICE, Adv. Cic. ad Att. 6. 2. Non loquor ὑπερβολικῶς; Græce maluit.
 HYPERBÖLUS, [Ἑπέρβολος] Chremidis filius, & Charonis frater fuit, lucernarum faber improbus: quippe qui faciendis lucernis non ære solum, sed plumbo etiam uteretur, quo pluris eas, ut graviores, venderet: & sic emptores decipiebat. Meminit Cicero in Bruto 224. ubi de Servilio Glaucia, Homo simillimus Atheniensis Hyperboli, cujus improbitate veteres Atticorum comœdiæ notaverunt. Thucyd. lib. 8. Hyperbolum quandam Atheniensem, hominem nefarium, exultantem, non potentia dignitatis metu, sed propter scelera & dedecus civitatis interemerunt. Plutarchus in Alcibi. Erat, inquit, ea tempestate Hyperbolus Perithædes, cujus ut improbi & flagitiosi hominis Thucydides meminit. Is quum studiose colligeret ea quæ in alterius infamiam dicerentur Comicis, qui audacissime temporibus illis mores hominum increpabant, magnam subministrabat vituperandi materiam. Hoc igitur ministro populus Atheniensis sæpenter utebatur ad eos divulgandos sermones, qui principum Republicæ & potentissimorum civium crimina, vituperationes ac infamiam continerent. Eo igitur tempore ab Hyperbolo multitudinem persuasam, cuidam principum Republicæ Ostracum parare, fama vulgaverat. Illud vero est exilii genus, quo populus Atheniensis potentes ac præstantes gloria viros de civitate expellere consuevit, invidiæ magis solatium, quam timori remedium quærens. Alcibiadem hæ infidiæ, quas machinabatur Hyperbolus, minime latuerunt. Itaque periculo cognito, Niciam, vel (ut nonnulli alii volunt) Phæacem allocutus, omni similitudine quæ inter eos erat postposita, in ejus amicitiam rediit: illiusque potentia suis viribus addita tantum valuit, ut Ostraci nota in auctorem conversa, Hyperbolum Athenis expulerit, nihil minus eo tempore quam tale exilium formidantem. Nemo enim fordidus, neque ignobilis, aut insignis infamia vir, consuevit hujuscemodi poenam subire. Desinebat ergo in hoc homine ea poenæ species, tanquam in vili & nullius pretii exercita profanari ceperit. V. plura ibid. apud Plutarch. & in Nicia. Spanheim ad Nub. Aristoph. 558.
 HYPERBOREI, [Ἑπέρβοροι] Montes & populi Scythiæ: sic dicti, quod supra, id est ultra eos fiat Boreas: ut ait Servius. Festus vero, Hyperboarei, inquit, supra Aquilonis flatum habitantes, dicti quod humanæ vitæ modum excedant vivendo ultra centesimum annum: quasi ὑπερβόρειον ὄρον seculi humani. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt advenisse. Multa de his apud Strabonem. V. Plin. cap. 17. lib. 6.
 Hyperbores glacies. Virg. 4. Georg. 517.
 Solus Hyperboreas glacies: Tanaimque nivalem, Arvaque Riphæis nunquam viduata pruinis. Lustrabat.
 HYPERCATALECTICUM, [ὑπερχαταλεκτικόν] Metrum dicitur cui una syllaba, vel duæ superant. Virg. 1. Æn. 233.
 Alloquitur Venus, O qui res hominumque deorumque. Et Hor. 1. Carm. 9. 3.
 Silvæ laborantes, geluque. Illud Dactylicum hypercatalecticum est: hoc vero Jambicum hypercatalecticum. Conf. mox HYPERMETRUM.
 HYPÉICON, [ὑπέικον] Herba. Plin. 26. 8. & 12.
 HYPÉRIDES, [Ἑπέριδες] Atheniensis, unus e decem oratoribus primis, in Æginam se contulit, ibique ab Archia Tyrio satelite captus, & ad Antipatrum missus necatur, lingua excisa, ut testatur in Demosthene Plutarchus. Quintil. 10. 1. Dulcis in primis & acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par. V. Cic. 3. de Orat. 25. & 1. 58. & in Bruto 36.
 HYPÉRIÖN, önis. [Ἑπέρϊον] Aliis Solis pater; ut Cic. 3. de Nat. Deor. 54. aliis Sol ipse, quod eat super terras, dicitur. Fest. Poetæ fere pro Sole ipso usurpant. Ovid. 1. Fast. 385.
 Placat equo Persis radiis Hyperiona cinctum. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorumque astrorum motus, horasque primum summa cura observationeque a se percepta ceteris noscenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, veluti ipsorum naturæ contemplator. Frequens est Solis epitheton apud Homerum.
 HYPÉRIÖNIUS, a, um. Adj. ut, Currus Hyperionius. Valer. 2. Argon. 34. Sil. lib. 15. 214.
 Jamque Hyperionia lux septima lampade surgens. adde Avien. Phænomen. 396.
 HYPERMETER, five HYPERMĒTRUS, [ὑπέρμετρος] Idem ac Hypercatalecticus. Abundans syllaba versus. Virg. 1. Georg. 295.
 Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Hic REM supermetrum abundat. Et debet sequens a vocali incipere, nisi fiat synæresis, Unde sequitur,
 Et foliis undam, &c.

HYPERMNESTRA, [Υπερμένηστρα] Filia Danaï, quæ viro suo Lino, aut Lynceo pepercit. Qui postea interfecit Danaum. V. Ovid. 14. Epist. 1.

HYPERTHYRUM, i. n. [ὑπέρθυρον] vel **HYPERTHYRIS**, idis. f. [ὑπέρθυρις] Plinio dicitur Superliminare lib. 29. cap. 4. Græci θυρῶν januam sive ostium vocant. Utriusque meminit Vitruv. lib. 4. cap. 6. *C'est un fronteau, claveau, ou linteau entre les ouvriers : mais le commun l'appelle Desfus de porte.*

HYPHEN, [ὑφέν] Subunio interpretatur. Virg. 1. Æn. 202. — neque enim ignari fumus ante-malorum. Ubi Servius, Ante-malorum ὑφέν est. Ter. And. 1. 2. 4. Et heri semper-lenitas. Ubi Donatus, Semper-lenitas, hyphen.

Idem Plerique omnes vult esse unam partem orationis. ὑφ' ἐν, subaudi μέθ' λόγῳ. H. St.

HYPNALIS, [ὑπναλή] Aspidis genus est, Ægypti indigenum, aliis terris peregrinum, ut Cretæ, & insolitum, homines somno altissimo enecans, de quo illud Ovid. 9. Met. 693. intelligendum, quum scribit,

Plenaque somniferis serpens peregrina venenis. Ex Turneb. Advers. 7. 8. V. Solin. cap. 40.

HYPNOTICUS, a, um. Adj. [ὑπνωτικός] Somnum concilians. Th. Prisc. 2. 31. Hypnotica sufficienter conveniunt.

HYPNOTICE, es. f. [ὑπνωτική] Herba soporifera. Apul. de Herb. cap. 74.

HYPOBRÛCHIUM, i. n. [ὑποβρύχιον] Submersio. Tertull. de Idolol. cap. 24. Irrespirabile devoratis hypobrychium in Idololatria.

HYPOCAUSTUM, [ὑποκαυστον] Locus ad sudandum, quod παρὰ τὸ ὑποκαίειν, hoc est a succendendo dicitur. Habet enim sub pavimento locum vacuum, in quo succensus ignis calidos vapores emittit, excitatque sudorem. Habet etiam ab uno latere præfurnium, hoc est parvam fornacem, in qua inclusus ignis partim hypocaustum calefacit, partim aquas temperat ad lavandum. Etenim super cantia athena componuntur, unum caldarium, ex quo aqua calida hauritur: alterum tepidarium, ex quo tepida: tertium frigidarium, ex quo frigida, quantumque aquæ ex caldario exit, tantum ex tepidario in caldarium, & ex frigidario influit in tepidarium. V. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Hoc Latine vaporarium dicitur. Plin. 2. Epist. 17. Applicitum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, ut ratio exigit, aut fundit, aut retinet. Tenuem volvunt hypocausta vaporem. Stat. 1. Silv. 5. 59.

HYPOCAUSIS, is. f. [ὑποκαυστις] Idem atque Hypocaustum. Vitruv. 5. 10.

HYPOCHÆRIS, idis. f. [ὑποχαιρίς] Genus oleris. Plin. 21. 15.

HYPOCHONDRIA, orum. n. pl. [ὑποχόνδρια] Pars corporis infra costas ad imum ventrem. Th. Prisc. de Diæta cap. 10.

HYPOCHONDRIACUS, a, um. [ὑποχονδριακός] Adj. ut, Morbus hypochondriacus apud Medicos.

HYPOCHÛSIS, is. f. [ὑποχυστις] Suffusio oculorum. Cels. 6. 6. 35. Plin. 25. 12.

HYPOCISTHIS, idis. f. [ὑποκισθις] Quæ ex cisthi fruticis ramosi radicibus profilit. Nascitur in Hetruria. V. Plin. 24. 10. & 26. 8. Diosc. 1. 127. Scribon. Larg. Compos. 85. Hypocisthis est succus rosæ silvaticæ, quam caninam quidam vocant.

HYPOCORIASIS, is. f. [ὑποκορίαςτις] Suffusionis oculorum genus, Morbus jumentorum. Veget. Mulom. 2. 16.

HYPOCRISIS, [ὑποκρισις] Simulatio Latine dicitur. Hypocrisis (inquit Budæus) Alienæ personæ simulatio.

HYPOCRITA, [ὑποκριτής] Alienæ personæ simulator. Item Histrio. V. Torrent. ad Hor. Epist. 18. 44.

Adjurante hypocrita, non animadversum id &c. Sueton. in Neron. cap. 24. H. St.

HYPOCYSTIS, V. HYPOCISTHIS.

HYPODÆSIS, [ὑποδῆσις] Calceus, sive calceamentum. Homer. lib. 18. Odyss. Id autem est veluti generale calceamentorum vocabulum apud Pollucem lib. 7. cap. 22. ad finem.

HYPODIDASCALUS, [ὑποδιδάσκαλος] dicitur quem vulgus corrupte ubi magistrum appellat. Cic. 9. Fam. 18. Sella tibi erit in ludo, tantum hypodidascalo, proxima.

HYPODROMUS, i. m. Clausum undique deambulacrum, sub quo ineditur. Sidon. 2. Epist. 2. Longitudo tecta intrinsecus, si non hypodromus, saltem cryptoporticus vocabitur. [Sed sine dubio Hypodromus legendum. V. Savaron. ad loc.]

HYPOGESON, i. n. [ὑπογῆσιον] Herba sic dicta, quoniam in subgrunibus fere nascitur. Plin. 25. 13. Vulgo Sedum majus.

HYPOGEUM, i. n. [ὑπογῆιον] Locus subterraneus. Hypogeorum (inquit Budæus) appellatio complectitur Cellas vinarias, carnarias, earias, penuarias, promptuarias. Occurrit Petron. cap. 111. p. 510. imm. Vitruv. 6. 11.

HYPOGLOSSA, æ. f. Herba. Plin. 27. 11. Dioscor. est ὑπογλωσσόν.

HYPOLÛSOS, i. m. Herba, aliis Artemisia. Apul. de Herb. p. 10.

HYOMELIS, idis. f. Pomum cujus dulcedo cum sapore acuto perita est. Pallad. R. R. 13. 4.

HYOMNEMA, ætis, & **HYPOMNEMATUM**, i. n. [ὑπομνήμα] Interpretatio sive commentarius. Cic. 16. Fam. 21. Multum mihi enim pitur operæ in excubendis hypomnematis. Columel. lib. 7. cap. 5. [us commenta, quæ appellantur Græce ὑπομνήματα, sub nomine Imocriti falso produntur.]

HYOMNEMATISMUS, i. m. [ὑπομνηματισμός] Decretum, Res merita causa litteris mandata. Cic. 15. Fam. 1. & 5. Att. 11.

HYOMNEMATOGRAPHUS, i. m. [ὑπομνηματογράφος] Qui scribit commentarios. Cod. Theod. 1. 12. tit. 1. conf. Valef. ad Ammian. 2. 1. & l. 59. C. de Decurion.

HYOMOCHLIUM, i. n. [ὑπομόχλιον] Quod vecti subijcitur. Vitruv. 10. 8.

HYOPHLOMUS, i. m. Genus mandragoræ. Plin. 25. 13.

HYOPHORA, æ. f. [ὑποφώρα] Obiectio. Mart. Capel. 5. p. 185.

HYPOPIUM, i. n. [ὑπόπιον] Sugillatum, sugillatio, livor. Dicitur Hypopium, quod frequenter sub oculis fiat, quum ex contusione ultimam cutem sic subierit sanguis, ut appareat. Ex ὑπό, sub, & ὀπίς, oculi. Hypopia Latini a fuctu dixerunt sugillata: nec solum quæ sub oculis fiant ex contusione fuctuve, sic dicuntur, sed quæ in reliquo corpore etiam, & ex quacunque injuria nigrescunt, id est livores, & quæ ex flagellis vibices remanent in corpore. [Medici distinguunt ὑπόπιον vel potius ὑπόπιον & ὑπόπιον: Illud enim Oculi Sugillationem esse, hoc Suppurationem oculi, vel quamvis potius, prædicant. V. Gorraeum & Fœlii Oecon. Hippocr.]

HYPOSTASIS, f. [ὑπόστασις] Substantia, sive substantia. Aliquando accipitur a Græcis pro Persona. V. Suiceri Thef.

HYPOTHÛCA, [ὑπόθηκη] Græce dicitur quod Latine Pignus: teste Martiano lib. 5. D. de pign. dicente, Inter pignus & hypothecam tantum nominis sonus differt. Cui assentitur Valla 6. 57. Cic. 13. Fam. 56. Cures velim ut aut de hypothecis decedat, easque procuratoribus Cluvii tradat, aut pecuniam solvat.

HYPOTHÛCARIUS, a, um. Adj. ut, Hypothecarius creditor. Ulpian. in l. 1. §. Sciendum est autem. D. de separat.

HYPOTHÛSIS, [ὑπόθεσις] Materia, argumentum, genus quæstionis. Cic. in Topic. 79. Definitum est, quod hypothesein Græci, nos causam: Infinitum, quod ἑσέν illi appellant, &c. Idem 14. Att. 24. Hypothesein autem hanc habent, eamque præ se ferunt.

Hypothesis & Materia, idem. Cic. 1. Att. 11.

HYPOTHÛRUM, i. n. [ὑπόθυρον] Ostii vacuum. Vitruv. 4. 6.

HYPOTRACHÛLIUM, i. n. [ὑποτραχήλιον] Pars colli infra cervices. Deinde ad Columnas transfertur & de earum parte dicitur quæ sub astragalo arcatur. V. Vitruv. 3. 2. & Lex. Vitruv. p. 59.

HYPOTRIMMA, ætis. n. [ὑποπαιμμός] Condimentum stomachicum. Apic. 1. 33. Item Fucus quo mulieres facies ὑποπαιμῶσιν. i. e. Fricant.

HYPOZEUXIS, [ὑποζεύξις] Figura est Zeugmati contraria, ubi suum cuique clausulæ redditur verbum. Virg. 10. Æn. 149.

Regem adit, & regi memorat nomenque, genusque, Quidve petat, quidve ipse ferat, &c. Ab ὑπό, id est Sub, & ζεύξις, conjunctio, vel jugatio.

HYPSA, Fluvius Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8. Sil. lib. 14. 227.

Nec non qui potant Hypsamque, Alabique sonoros, &c. In nummo antiquo ὙΨΑΣ. V. Cellar. Geogr. Antiq. 2. 12. 40.

HYPSËNOR, [Ὑψήνωρ] teste Homer. lib. 5. Iliad. 76. Filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri: in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Trojano interemit.

HYPSICRATÛA, [Ὑψικράτεια] Uxor fuit Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonis capillis victum a Cn. Pompejo Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefessa sequuta est. Hujus meminit Plutarchus in Pompejo. V. Volaterr.

HYPSIPYLE, [Ὑψιπύλη] Filia Thoantis regis Lemni: quæ quum mulieres in Lemno viros omnes communi consilio necarent, ipsa patrem servavit, & dimisit. Ob id ipsa ejecta a Lemno, & a piratis capta, & Lycurgo regi Thraciæ divendita fuit pro nutrice filio Opheli. V. Ovid. 6. Epist.

Formosa Hypsipyle. Valer. 3. Argon. 340.

HYPSIPYLÛS, a, um. Adj. [Ὑψιπύλειος] ut Tellus Hypsipylea, i. e. Amazonia. Ovid. 3. Fast. 82. Lemnos infula, auctore Neap.

HYPSÔMA, ætis. n. [Ὑψωμα] Altitudo. Tertul. ad Scep. cap. 3. Positus in suo hypsomate.

H Y R

HYRCANIA, [Ὑρκανία] Regio Asiatica, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus adornata, dicta Hyrcania ab Hyrcana silva quæ Scythiæ subjacet. Habet ab Oriente mare Caspium, a meridie Armeniam, a Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, quum silvis aspera sit. Hinc Lacant. 5. 11. Quis Caucasus, quæ India, quæ Hyrcania, tam immanes, tam sanguinarias unquam bestias aluit? Cic. 1. Tusc. 108. In Hyrcania plebs publicos alit canes, optimates domesticos, sed pro sua quisque facultate parat a quibus lanietur. eamque optimam illi censent sepulturam. V. Gratii Cynege. 162. Barth. ad loc.

HYRCANUS, a, um. Adj. [Ὑρκανός] Virg. 4. Æn. 367.

— Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Avia Hyrcana. Stat. 6. Theb. 598.

Luci. Valer. 6. Argon. 114.

Hyrcanum, sive Caspium mare. *Mare Abacuc*, sive *Mare de Sala* hodie vocitant. Ptolemæus lacum facit. Alii vocant *La mer d'Abacuth*. V. Propert. 2. 23. 46.

HYRIA, [Ἑρία] Boeotiæ regio prope Aulidem cum oppido & lacu cognomine. Ovid. 7. Met. 372.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

HYRIUM, [Ἑριον] Apuliæ urbs Ptolemæo, Tyrium alio nomine. vulgo *Lefina*.

HYRTACUS, a quo Hyrtacides. Virg. 9. Æn. 177. Vir fuit Trojanus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

H Y S

HYSGÛNUM, [Ὑσγινον] Color similis coccineo: unde Græci vestes ὕσγιναφῆς appellant, hoc est hysgino tinctas. Plin. lib. 21. cap. 26. Hyacinthus in Gallia eximie provenit, hoc ibi pro cocco hysginum tingitur. De hysgino video esse quæstionem non levem inter doctissimos viros, quum aliis herba videatur esse, aliis tincturæ genus. Ego herbam & tincturam esse puto, quum ex ea herba color purpureus

pureus fucetur atque tingatur. Hesychius scribit, ὕσγιον βάμμα π, neque præterea quicquam: interpres Nicandri, τὸ ὕσγιον, inquit, φυτόν ἐστι ξανθὸν τῷ χρώματι, ὅθεν καὶ ὕσγινοβαφὴ τὰ ἐπ' αὐτῷ βέβαια μίνα. Ita tinctura est Hesychio, interpreti Nicandri herba unde pannus inficitur. Esse autem tincturam, & plantam cognominem, quid vetat? Suidas Hyſgen [ὕσγη] herbam esse dicit, unde & Hyſginus tingatur. Fiunt, inquit Vitruvius, etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hyſgino, non minus & ex floribus alii colores. Apud Pausaniam in Phocicis esse videtur Coccus. Hæc ex Turnebo.

HYSSOPUS, f. & HYSSOPUM, n. [ὕσσωπος] Herba vulgo nota. Columel. lib. 7. cap. 5. Remedio sunt hyssopus & sal æquis ponderibus contrita. Plin. lib. 25. cap. 11. Hyssopum in oleo contritum phthiriasi resistit, & prurigni in capite.

HYSSOPITES, æ. m. [ὕσσωπιτης] sed figurate neutro jungitur: & est Vinum factitium ex hyssopo. Columel. lib. 12. cap. 35.

HYSTERICA, [ὕστεραχή] Mulier quæ ab utero strangulatur, seu quæ vulvæ strangulationi obnoxia est, ὕστερα enim est uterus, vulva. Hyste-

ricis utilem esse coitum, & medici docent, & experimenta comprobant. Martial. lib. 11. Epigr. 72.

Dicit & hystericam se forsitan altera mœcha

In Sinuessano velle federe lacu.

Alii legunt Ictericam, sed Icterus morbus palam apparet, nec indicare ac dicere necesse est.

HYSTEROLOGIA, five Hyſteron proteron [ὕστερολογία] est Sententiæ cum verbis ordo mutatus, ut Virg. 1. Æn. 115. — Cererem —

Et torrere parant flammis, & frangere saxo. Hæc Donatus.

Prius Ceres frangitur postea torretur. V. Cic. 1. Att. 16.

HYSTRIX, icis. f. [ὕστρεξ] Animal ex herinaceorum genere. Plin. lib. 8. cap. 35. Hystrices generat India & Africa spina contextas, ex herinaceorum genere: sed hystrici longiores aculei, & quum intendit cutem, missiles. Ora urgentium figit canum, & paulo longius jaculatur. Hybernis autem se mensibus condit: quæ natura multis & ante omnia urſis. Calpurn. Ecl. 6. 15.

Venit & hirsuta spinosior hystrice barba.

HYSTRICULUS, dimin. Pilis vestitus. V. Salmaf. ad Tertul. de pallio cap. 4. & Corn. p. 285.

I

Littera Latinis Iota. Cic. 3. de Orat. 46. Quare Cotta noster, cuius tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris, ut Iota litteram tollas & plenissimum dicas, non mihi Oratores antiquos, sed messorum videtur imitari. Litteram longam appellat Plautus Aul. 1. 1. extr. V. Scal. de Causis L. L. 1. 40.

I apud Latinos tam Consonæ quam Vocalis vice fungitur, prout Jod Hebraeorum, unde inter Criticos acerrima est orta controversia, utrum duplex ista potestas duplicem quoque figuram fortiri debeat. Certum est

in antiquis inscriptionibus J caudatum reperiri nullo modo, sed uno & perpetuo tenore I tum Consonam tum Vocalem. Respuunt ergo doctissimi viri Norisius Cardin. & Cellarius, ceterique caudatum Iota j etiam in minuscula scriptura. Minuta enim illa litterarum exaratio, barbari licet & sequioris ævi, iisdem rationibus est continenda atque Romana, cuius vices gerit & in subsidium venit.

I vocalis soni exilitate est notabilis, quam ideo Plato ad res exprimendas tenues & subtiles maxime accommodam judicavit, cuius rei in argumentum laudatur iste stichus Virgilianus (1. Æn. 127.) hæc littera ad fatietatem usque plenus,

Accipiunt inimicum imbrem rimisque fatiscunt.

Antiquitus I in U migrare solebat ut pro Decimo, Maritimo; Decumum, Maritumum scriberent. Quod cum in vetustis exemplaribus Ciceronis, Livii, Plinii &c. apparet, tum quoque in Terentio & Plauto maxime (ut ita dicam) hodie cernitur. Frequenter enim ibi Simillumus, Mancupium, Maxumus, &c. Pro Ipicem Cat. R. R. cap. 10. 2. in antiquis libris est Upicem.

E & I convertuntur: ut Here & Heri, Mage & Magis. Quintil. 1. 7. Here nunc & littera terminamus, at veterum Comicorum adhuc libris invenio, Heri ad me venit.

O & I: ut, Olli subridens Virg. pro Illi, 1. Æn. 258. 5. 10. &c. ita Ollis. Observant viri docti Ollorum reperiri nusquam, sed Illorum perpetuo. [Propter repetitionem nempe ejusdem vocalis insuavem, & Olli pro Illi placuit, & Ollo, Ollorum, Ollos, displicuit. Nec Ollius mihi lectum est. V. Erythr. Ind. Virgil. & f. h. OLLUS, a, um.

I, sed maxime ductu eminentiori, antiqui pro duplici II, id quod in derivativis ex Jacio fieri solet ut plurimum. Sic Descito pro Dejicito: hodieque obtinet præsertim in patrio casu nominum quæ in IUS desinunt, ut Valeri pro Valerii &c. V. H. Noris Cenotaph. p. 473.

Pro I longo est EI in nummis, & in Inscriptionibus. ut, Eidus Mart. in nummo Bruti. Preimus &c. V. Spanh. diff. 3. 122. & Gruter. Et hoc quoque obtinet pro longo isto I accusativorum pluralium, quorum genitivus pl. in ium, ablat. vero singularis in i exit, ut Omneis, Forteis, quod in antiquis Codd. hodie reperitur. Plures tamen istum casum per I solum effertur Omnis vel accuratus Omnis, Fortis, &c. Porro pro I visitur etiam EI aliquando in aliis casibus præter istum accusativum, ut Salentinei, Rhégine, potissimum in ablat. casu pl. ut De Bruttieis, De Lucaneis, V. Varr. de L. L. lib. 5. Quintil. 1. 7. qui cum morem damnat

I apud Vett. interdum insertum, ut Calix pro Calx. V. Fest. in Calicacatus. Hinc Adduciturum apud Plaut. Truc. pro Adducturum. Libertas in nummo Bruti pro Libertas. Interdum extrusum, ut Calda pro Calida. Hor. 1. Serm. 2. 113.

— inane abscondere soldo. pro Solido. [Forfan & in

prioribus extrusum potius olim, quam insertum postea. I in numeris ponitur pro Unitate, Græcanico fortasse more, apud quos itidem eadem figura monadem exprimebat, ex *ia* sc. quod pro *μία* dicebant: ut in Marm. Arund. & alibi. 1. 1. II. 5. Δ. 10. &c.

I. Ibi, Immortali, Imperator, In, Incomparabilis, Inferis, Inter, Intra, Invenit, Invictus, Ipse, Iudex, Juppiter, Jussit.

IA. Intra. I. AG. In agro. IAN. Janus, Januarius. IAN. CLV. Janum clusit. I. A. P. In agro pedes. I. A. S. F. Itus ambitus sine fraude. IA. T. C. Intra tempus constitutum. I. C. Iudex cognitionum.

I. D. Inferis diis, Jovi dedicatum, Ipsi deæ, Jussu dei. I. D. C. Juris dicendi causa. I. D. M. Inferis diis maledictis, Jovi deo magno.

I. D. N. CIV. Iudex delegatus nomine civium. I. D. NM. In dei

VOL. II.

nomine. I. D. P. Jure dicundo præerat. I. D. T. S. P. In diem tertium sive perendinum.

I. E. Iudex esto.

I. F. In Foro, Jussu fecit. I. F. B. In Foro Boario. I. F. C. A. In Foro Cæsaris Augusti. I. F. FL. In Foro Flamini. I. F. H. In Foro Hadriani. I. F. P. In fronte pedes. I. F. P. R. In Foro pro Rostris.

I. H. Jacet hic. I. H. D. D. In honorem deorum dearum, In honorem domus divinæ.

I. I. In jure.

I. L. Illius liberta, vel libertus. I. L. D. Ipsius liberta dedit, vel, libertus; Ipse libens dedit. I. L. F. Illius liberta fecit, vel libertus. I. L. H. Jus liberorum habens. I. L. P. Ipse libens posuit, In loco publico, Illius liberta posuit, vel libertus. I. L. R. In loco religioso. I. L. S. Jussit locum sepulturæ.

I. M. Jovi magno, Ipsi magnæ, Jussit monumentum. I. M. CT. In media civitate. I. M. S. Inferis Manibus sacrum, Ipsi magnæ sacrum, Jovi magno sacrum, Junoni magnæ sacrum. I. M. T. In medio templi.

I. O. M. C. Jovi optimo maximo conservatori. I. O. M. D. Jovi optimo maximo dedicatum. I. O. M. D. I. Jovis optimi maximi divino jussu. I. O. M. I. R. Jovi optimo maximo Junoni reginæ. I. O. M. S. Jovi optimo maximo sacrum.

I. P. Indulgentissimo patrono, Innocentissimo puero, In pace, Jussit poni. I. P. N. M. Julia paterna Narbonensis Martia. Subaudi, Colonia. I. P. S. In pace sepultus.

I. Q. P. Idemque probavit.

I. R. Jovi regi, Junoni reginæ, Jure rogavit.

I. S. In Senatu. I. S. C. Iudex sacrarum cognitionum. I. S. D. Inferis facrum diis. I. S. F. Ipse sibi fecit. I. S. L. M. Ipse solvit lubens merito. I. S. M. R. Juno sospita magna regina. I. S. S. Inferius scripta sunt. I. S. V. P. Impensa sua vivus posuit, vel vivi posuere.

I. T. C. Intra tempus constitutum.

I. V. Jussus vir.

I, [ἰαχῆ] imperativus ab Eo, is. Ter. And. 1. 1. 144. I præ, sequar. V. 20, ire.

IA, æ. f. Minor fuit Atlantis filia, soror Matæ matris Mercurii, de qua Homer. lib. 14. Odyss. scribit.

IACCHUS, i. m. [ἰαχῆος] Bacchus dicitur *ὄν τῃ ἰαχῇ*, clamo, canto, nam qui Baccho sacrificabant, clamare solebant. Et duplici ce scribi debet, quanquam in verbo *ἰαχῇ* sit simplex c: quod ideo fit, ut in Iaccho secunda producat. Nonnunquam ponitur pro VINO. Virg. 6. Ecl. 15.

Inflatum hesternæ venas, ut semper, Iaccho.

Florens Iacchus. Catull. 62. 151.

Lætus Iacchus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 16.

Ictus ab Iaccho. Lucret. lib. 4. 1162.

JACRO, ui, [ἰακρῶν, ἰακρῶν] ēre. Cubare, decumbere, & prostratum esse. Plaut. Amph. 1. 1. 86.

Quisque ut steterat, jacet, obtinetque ordinem.

Ad quartam jaceo. Hor. 1. Serm. 6. 122.

Jacere alteri ad pedes, Provolvi ad pedes, procumbere ad pedes.

Cic. 7. Verr. 129. Mihi ad pedes misera jacuit.

Supplex ante pedes jacuit. Ovid. 11. Met. 13.

Jacere ante ædes. Plaut. Amph. 5. 1. 21.

Sed quid hoc? quis est hic senex

Qui ante ædes nostras sic jacet?

In aqua jaceant carnes. Plaut. Pseud. 1. 2. 33.

In limine jacere. Cic. 7. Verr. 118. Patres hi, quos videtis, jacebant in limine.

In lacertis alicujus jacere. Ovid. 1. Amor. 13. 5.

In lustra jacere. Plaut. Casin. 2. 3. 26. Sic

In luto jacere. Idem Aulul. 2. 2. 53.

In tenebris jacere. Cic. 3. Verr. 52. Religionem vero, cærimoniamque omnium sacrarum sanctorumque violatæ, simulacraque deorum, quæ non modo ex suis templis ablata sunt, sed etiam jacent in tenebris, ab ipso abstrusa atque abdita.

In toro jacui. Ovid. 16. Epist. 316.

Sub arbore jacent poma. Virg. 7. Ecl. 54.

Sub una jacuere umbra. Ovid. 2. Fast. 87. 21. Cubuere.

Humi jacere. Cic. 1. in Catil. 26. Ad hujus vitæ studium meditationi illi sunt, qui feruntur, labores tui: jacere humi, non modo ad oblidendum stuprum, verum etiam ad facinus obeundum.

Humi jacet nudus infans. Lucret. lib. 5. 224.

Humo jacuit resupinus. Ovid. 4. Met. 121. Humi Heinl. & Burm. q. V.

Truncus iners jacui. Ovid. 3. Amor. 7. 15.

Y y y

Graves

Graves vino, somnoque jacebant. Ovid. 14. Epist. 33.
 Jacet graviter: i. e. Graviter dolet. Plin. lib. 2. Epist. 20. pr. Sic,
 Jacere in lecto. Cic. 2. Philipp. 45. Cum pater Curio moriens jace-
 bat in lecto.
 Jacente te, pro Te ægrotante. H. St. V. JACENS, Partic.
 Jacere, Ignobilem esse: cui opponitur Vigere, florere. Cic. 11.
 Philipp. 14. Ab hoc igitur quisquam bellum timet, qui antequam
 nos id coacti suscepimus, in pace jacere, quam in bello vigere ma-
 luit? quanquam ille quidem nunquam jacuit: nec hoc cadere ver-
 bum in tantam virtutis præstantiam potest.
 Jacere, Sordere, nec latum esse. Lucil. lib. 30.
 Et sua præcipue retro delicta jacere. Lucret. lib. 1. 63.
 Humana ante oculos foede quum vita jaceret
 In terris, oppressa gravi sub religione. Nonius.
 Jacere in oblivione. Cic. 3. Verr. 101. Absens non in oblivione jacuisset,
 sed in assidua commemoratione omnibus omnium flagitiorum fuisset.
 Jacere in silentio. Cic. 2. de Orat. 64. In eodem silentio multa alia
 officia Oratorum jacuerunt.
 Jacere, Despectum, & sine dignitate esse. Cic. 11. Att. 6. Brundisii
 jacere, in omnes partes est molestum.
 Jacere etiam dicuntur ii, Qui prorsus nihil agunt, & ab omni rerum
 curatione vocant. Cic. 12. Att. 4. Scias me ita dolere, ut non ja-
 ceam. i. e. Ut aliquid tamen agam, ut inertia prorsus me non dedi-
 derim. Et Claud. 1. de Rapt. Proserp. 96.
 — an forte jacentes, Ignavosque putas?
 Jacere, Omnium favore destitui. Cic. 7. Att. 18. pr. Responso Pom-
 peji grata populo, & probata concioni esse dicuntur. ita putaram:
 quæ quidem si ille repudiavit, jacebit. hoc est, populum alienabit,
 qui probat responso Pompeji. De Cæsare loquitur. Et lib. 10. 7.
 Curio jacere Cæsarem putat offensione populari. i. e. Odiosum esse
 plebi, qui pecuniam ærarii abstulisset.
 Jacere, Negligi in petitione honorum. Cic. 3. Off. 79. Quum C. Ma-
 rius septimum annum post Præturam jaceret.
 Jacere, Negligi. Cic. 1. Fam. 5. Nempe jacere regem pateremur.
 Ovid. 1. Fast. 218. — dat census honores,
 Censui amicitias; pauper ubique jacet.
 Jacere in occulto, Non esse alicujus nominis, neque famæ. Plaut.
 Trin. 3. 2. 28.
 Tute pone te latebis facile, ne inveniat te honor:
 In occulto jacebis, quum te maxime clarum voles.
 Inultum jacere. Liv. 25. 37. Ne inultos imperatores suos jacere finerent.
 Prostratum jacere, Translate. Cic. 2. in Catil. 2. Jacet ille nunc pro-
 stratus Quirites, & se percussum, atque abjectum esse sentit.
 Jacere in foribus. Cic. 14. Fam. 2. Te nunc, mea Terentia, sic
 vexari & jacere in lacrymis, & foribus. Sic, Jacere in mæore.
 Idem 10. Att. 4.
 Jacet oratio, Quæ languet, & quasi exanimis est. Quintil. lib. 9. cap. 2. pr.
 de figuris sententiarum loquens, Motus est in his orationis, atque actus:
 quibus detractis, jacet, & velut agitante corpus spiritu caret. Bud.
 Pretia jacent prædiorum: pro Vili venduntur prædia. Cic. pro Rosc.
 Com. 33. Accepit enim agrum temporibus iis, quum jacerent pretia
 prædiorum.
 Rationes jacent: h. e. Emortuæ sunt & languidæ ac sopitæ. Plaut.
 Amph. Suppos. 4. 4. 63.
 — Rationes jacent, judicium filet, quid agam, nescio.
 Idem. Amph. 5. 1. pr.
 Spes atque opes vitæ mæx jacent sepultæ in pectore,
 Neque ulla est confidentia jam meo in corde, quin amiserim.
 Studia jacent: i. e. Frigent, & sine vigore sunt. Cic. 1. Tusc. 4.
 Jacentque ea semper, quæ apud quosque improbantur. Hæc Bud. Sic
 apud eundem Cic. 2. de Divin. 106. Jacet igitur tota conclusio.
 Virtutes jacent. Cic. 2. de Fin. 117. Maximam vero virtutes jacere
 necesse est voluptate dominante.
 Jacent suis testibus illi. Cic. pro Milon. 47. Jacent suis testibus ii, qui Clo-
 dium negant eo die Romam nisi de Cyro auditum esset, reditum fuisse.
 Jacere, Plenum esse, & oneratum. Virg. 3. Georg. 354.
 Sed jacet aggeribus niveis informis & alto
 Terra gelu. Non.
 Jacere etiam de Mari tranquillo dicitur. Æquor jacet. Valer. Flacc. 3.
 Argon. 732.
 Flumina conticuere, jacet sine fluctibus æquor.
 Mare jacet, Quiescit. Lucan. 3. 518.
 — pacemque tenentibus Austris
 Servatum bello jacuit mare. V. Drakenb. ad Sil. 5. 583.
 Jacere, Per plurimum porrigi. Virg. 3. Georg. 343.
 Pascitur, itque pecus longa in deserta, sine ullis
 Hospitiis: tantum campi jacet. Nonius.
 Jacet locus inter. Cic. 11. Fam. 13. Quem locum volo tibi esse notum:
 jacet inter Apenninum & Alpes, impeditissimus ad iter faciendum.
 Plin. lib. 4. cap. 16. Inter Septentrionem & Occidentem jacet.
 Campus jacet in medio. Sallust. In medio campus jacet, aquis un-
 dique scatens.
 Gens hæc jacet super Ciliciam. Nepos 14. 4. 1.
 Jacet extra sidera tellus. Virg. 6. Æn. 795.
 Jacere, Mortuum esse, quod jaceant cadavera, nec amplius movean-
 tur. Lucan. 9. 229.
 — ille jacet, paci quem prætulit orbis.
 Telo jacet. Virg. 1. Æn. 103.
 Morte jacent merita. Ovid. 3. Fast. 707.
 Jacere dicuntur cineres alicujus, Sepultum esse. Martial. lib. 1. 89.
 Non aliter cineres mando jacere meos.
 Jacere & Latere confundi in MSS. docet Drakenb. ad Sil. 2. 594. & 5.
 583. & 12. 672.
 JACENS, Partic. [κείμενος] Cic. 12. Philipp. 4. Si jacens id nobiscum
 ageret, audirem fortasse.
 Segnis, & jacens. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Dira in regione jacens, i. e. Ægrotans. Ovid. 3. Trist. 3. 5.
 In amore jacens. Lucret. lib. 3. 1005.
 Animus jacens: i. e. Sine spe, non alacer, non erectus. Cic. de Ami-
 cit. 59. Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est:
 sed potius niti & ethere, ut amici jacentem animum excitet, indu-

catque in spem, cogitationemque meliorem.
 Homo afflicto & jacens. Cic. de Arusp. Resp. 50.
 Te jacente, pro Te ægrotante. Cic. 9. Fam. 20. extr. Sed cura, si me
 amas, ut valeas, ne ego te jacente, bona tua comedim. Pro Come-
 dam hic positum est Comedim.
 Consolari jacentem. Ovid. 3. de Pont. 3. 77.
 Casa humi jacens. Sen. Thyest. 5.
 Terræ jacentes ad Hesperum, h. e. Vergentes, vel declinantes, &
 quod vulgus Respicientes dicit. Plin. lib. 18. cap. 25.
 JACIO, jeci, jactum, [πέπω, έπηrew, βάλλω, ώρω] ēre. Emittere,
 & vi impellere. Virg. 5. Æn. 643.
 Sublataque procul dextra connixa coruscet,
 Et jact. Cic. 6. Verr. 54. de signis, In quem scyphum de
 manu jacere conatus est.
 Jacere juxta. Plin. lib. 2. cap. 73. Juxta quem umbræ æstate in Au-
 strum, hieme in Septentrionem jaciuntur.
 Jacere in sublime. Plin. lib. 11. cap. 2.
 Jecissem ipse me potius in profundum, ut ceteros conservarem,
 quam, &c. Cic. pro Sext. 45.
 In præceptis aliquem jacere. Tacit. 4. Ann. 22. Aproniam conjugem
 in præceptis jecit.
 Præceptis se jecit in agros, i. e. Irruit aut fugit in agros. Lucan. lib. 7.
 166. De tauro quodam.
 Aggerem jacere. i. e. Facere, inquit Nonius. Lucil. lib. 26. Aggere
 in jaciendo, sicut est vineis actis opus.
 Anchoras jacere. Liv. 29. 27. Cæf. 4. Bell. Gall. 28. Quæ tamen an-
 choris jactis, quum fluctibus complerentur, &c.
 Anchora de prora jacitur. Virg. 3. Æn. 277.
 Edicta in populum jacere. Tacit. 3. Hist. 73. Quod edicta in populum
 pro Vespasiano magnifica, probrofa adversus Vitellium jecerat.
 Exempla jacere, Prætexere factis. Tacit. 3. Ann. 66. Antiqua exem-
 pla jaciens.
 Fundamenta jacere, est (inquit Valla) quasi Qualiacunque fundamen-
 ta facere, & quodammodo dare rei principium. Suet. in Calig. cap.
 22. In area Capitolina novæ domus fundamenta jecit. Cic. 1. Phi-
 lipp. 1. In quo templo, quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis.
 Hic per translationem.
 Fundamenta fideliter jacere. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quæ nisi Oratoris
 futuri fundamenta fideliter jecerit, quicquid superstruxeris corruet.
 Fundamenta salutis alterius jacere. Cic. 10. Fam. 29. Quod quidem
 nec destiti facere, nec desistam: & jam in maxima re feci, & funda-
 menta jeci salutis tuæ.
 Fundamina jaciunt cives. Ovid. 4. Fast. 835. de condenda Urbe.
 Gradum jacere, atque aditum ad cetera: idem quod Facere gradum
 & progredi, aut procedere. Cic. 2. de Lege Agrar. 8. Hunc quas
 gradum quendam atque aditum ad cetera jactum intelligatis. V.
 GRADUS.
 Hastam eminus jecit. Virg. 10. Æn. 777.
 Moles jacere ab utroque portus cornu. Cic. 9. Att. 17.
 Odorem jaciunt de corpore. Lucret. 2. 845.
 Pedes ante se jacere: h. e. Promovere. Plin. lib. 10. cap. 38. Aliqua
 aves ante se pedes jaciunt, ut ciconiæ.
 Salutem in re aliqua, pro Ponere salutem suam in re aliqua, & ab ea
 aliquid sperare. Virg. 4. Georg. 294.
 Scuta jacere, Abjicere. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
 Talos, pro Ludere talis. Plaut. Afin. 4. 1. 35. Cic. 2. de Divin. 45.
 Talos in medium jacere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Tela manu jaciens. Virg. 11. Æn. 264.
 Tela in falsum jacere. Tacit. 4. Ann. 25.
 Jacere, pro Enuntiare, five Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 10.
 Quædam de habitu, cultuque, & institutis ejus jecerat.
 Apud aliquem jacere quidpiam. Tacit. 4. Ann. 7.
 Jacere aliquid in aliquem, per translationem. Liv. 34. 5. pr. Rem
 defendam, non nos, in quos jecit magis hoc Consul verbo tenus,
 quam ut re infimularet.
 Contumeliam in aliquem. Cic. pro Sull. 25.
 Inter se, aut inter amicos jaciunt contumelias. Tacit. 15. Ann. 50.
 Igniculos. Cic. 15. Att. 26. Reliqua pars epistolæ, illa namque in
 utramque. Sed tamen nonnullos interdum jact igniculos viriles, &c.
 Injuriam jacere & immittere in aliquem. Cic. in Parad. 4.
 Seque invasurum possessa Cyro, & post Alexandro, per vaniloquen-
 tiam ac minas jaciebat. Tacit. 6. Ann. 31.
 Probra in aliquem jacere. Tacit. 11. Ann. 13. Inque feminas illustres
 probra jecerat.
 Probra jacere in infentem. Liv. 2.
 Querelas. Cic. 1. de Divin. 14.
 Vocibus instat, & assiduus jact ore querelas.
 Querimoniam, Conqueri. Sen. Et in negligentes nostri deos queri-
 moniam jaciunt, &c.
 Ridiculum jacere & mittere. Cic. in Orat. 87. Utetur utroque, sed
 altero in narrando aliquid venuste, altero in jaciendo, mittendoque
 ridiculo.
 Sermones. Tacit. 4. Ann. 68. Igitur Latiaris jacere fortuitos primum
 sermones. i. e. Spargere.
 Significationes non dubias, se &c. pro Ostendere & significare. Suet.
 in Neron. cap. 37.
 Suspicionem, pro Inducere. Cic. pro Flacc. 7. Quæ est unquam
 jacta non suspicio, quæ tamen solet esse falsa, sed iracundiæ vox,
 aut doloris?
 Terrores jacere, & denuntiare. Cic. 2. Att. 23. Sed *Βοῶνδες* nostræ
 confanguineus non mediocres terrores jacet atque denuntiat.
 Verba jacere, i. e. Loqui. Propert. 2. 1. extr.
 Taliaque illacrimans mutæ jace verba favillæ. Et Ovid. 2.
 Fast. 590.
 Et jact in medio talia verba choro.
 Vera aut vana. Liv. 6. 14. Ad hoc domi concionantis in modum,
 sermones pleni criminum in Patres: inter quos, cum omisso disci-
 mine vera an vana jaceret, thesauros Gallici auri occultari a Patribus
 jecit. Sic 2. 45. pr. In novitatem generis originisque, qua falsa,
 qua vera jacere.
 Vocem Claudii, quam temulentus jecerat. Tacit. 12. Ann. 64.
 JACIENS,

JACIENS, Partic. Virg. 10. *Æn.* 886.

Tela manu jaciens, &c. Et Lucret. lib. 6. 1171.

— nudum jacentes corpus in undas.

JACTUS, a, um. [*βεβαιωμένος*] Partic. a Jacio. Cic. 2. de Lege Agr. 8.

Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cetera jactum intelligetis.

Lapides jacti. Virg. 6. *Ecl.* 41.

Mentio conditionum jacta. Vellej. 2. 65. 1.

Semen jactum. Virg. 1. *Georg.* 104.

Sermo jactus. Quintil. 9. 2. Est & jactus sine persona sermo. V. Burm. ad loc.

JACTIO, ōnis. f. Celf. 3. 11. Jactionem foetoremque quandam oris &c. minuit. Sed in codd. emendatis extat, Jactationem, fervoremque corporis

JACTUS, ūs. m. [*βολή*] Ipse jaciendi actus. Ter. Adel. 4. 7. 22.

Si illud, quod est maxime opus jactu, non cadit. [An

Jacto?

Jactus fulminum. Cic. 3. Catil. 8.

Pilarum jactus. Ovid. 2. *Trist.* 485.

Teli jactus. Tacit. 13. Ann. 40.

Jactu se dedit in æquor. Virg. 4. *Georg.* 528.

Jactus etiam retis dicitur absolute. Valer. Max. lib. 4. cap. 1. circa finem, A piscatoribus, in Milesia regione verriculum trahentibus, quidam jactum emerat. i. e. Capturam.

JACTUOSE, Adv. [*καμπηκώς*] & **JACTUOSUS**, nusquam leguntur.

Quod autem quidam probant ea ex Cicerone, non Jactuose, neque Jactuofus in iis locis quos adducunt, legi debet: sed Actuose & Actuofus. V. Non. 2. 473.

JACTURA, æ. f. [*ῥοή, ζήμια, ὀλεθρὸν*] proprie Damnum dicitur, quod fit præcipue in mari: quum quis magnas merces, quas secum vehit, tempestate ingruente, cogit in mare conjicere, ne navis obruatur. Sallust. 2. ad Cæs. cap. 14. Siquid adversi coortum est, de illis potissimum jactura fit, quia pretii minimi sunt.

Decoris ablati jactura. Ovid. 9. *Met.* 98.

Humani generis jactura. Ovid. 1. *Met.* 246.

Rei familiaris jactura. Cæs. 7. *Bell. Gall.* 64.

Levis jactura. Claud. 2. in Eutrop. 118.

Mediocris jactura. Juven. 13. *Sat.* 7.

Accipere jacturam. V. ACCIPIO.

Afferre jacturam. V. AFFERO.

Facere jacturam rei familiaris. Cic. 2. de Fin. 79. V. FACIO.

Pati jacturam. V. PATIOR.

JACTURĀLIS, e. Gloss. Lat. Gr. Jacturale, ἐπιζήμιον.

JACTURĀRIUS, i. m. Qui frequenter jacturam patitur. Isidor. Gloss.

JACTO, [*ῥίπτω, ἀνιερπίζω, ἀλαζονδομαί, γαυράω, μεγαλοήρμηνον*] āre. frequent. Varie jacere. Virg. 1. *Georg.* 62.

Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem.

Odorem jactare, pro Emittere. Virg. 2. *Georg.* 132.

Rete jactare, Mittere. Celf. in 1. Si jactum. D. de actionib. empt.

Semen jactare, Spargere. Varro 1. de R. R. cap. 42.

Talos jactare, Mittere. Cic. 2. de Divin. 48.

Jactare, Agitare. Sen. Hippol. 366. Artusque varie jactat incertus dolor.

Brachia excussa jactare. Ovid. 5. *Met.* 596. Gestus est in aquis natantium.

Brachium in latus jactare. Quintil. lib. 4. cap. 2. Cæs. 1. *Bell. Gall.* 25.

Ut, diu jactato brachio, præoptarent scutum manu emitte.

Cæstus jactare. Cic. 2. *Tusc.* 40.

Caput jactare. i. e. Succutere, vehementer agitare. Tibull. lib. 2. 5. 66.

Colla jactare. Ovid. 3. *Met.* 726.

Corpus in toto jactare cubili. Lucan. lib. 5. 812.

Manus jactare. Juven. 3. *Sat.* 106.

— melior qui semper & omni

Nocte dieque potest alienum sumere vultum,

A facie jactare manus, laudare paratus

Si bene ructavit, si rectum minxit amicus.

A facie jactare manus, h. e. Manibus aut hos aut illos gestus facere a vultu, seu pro qualitate vultus ejus hominis cui vult adulari, ad ejus enim vultum componit suos motus atque gestus. Aliter tamen interpretes exponunt.

[Videtur idem ac Basia jactare *Sat.* 4. v. 118. ubi V. Schol. vet. & Interpp. ad Phadr. 5. 7. 28.

Oculos jactare. Lucret. lib. 4. 1132. *Jetter des œillades.*

Membra in jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 1048.

Pennas. Ovid. 3. *Trist.* 8. 5.

Nunc ego jactandas optarem sumere pennas. i. e. Agitandas alas ad volandum.

Jactare curas pectore. Virg. 1. *Æn.* 231. i. e. Sæpe volvere. Nonius.

Jactare ad Sermonem translatum, ut Jactare dicta jocosa in adversarios. Liv. 40. 7. pr.

Convicia jactare gravior lingua. Propert. lib. 3. 6. 11. Al. Rabida.

Jurgia irrita jactare. Virg. 10. *Æn.* 95.

Minas jactare. Cic. pro Quint. 47. Minæ jactentur, pericula intenduntur, formidine opponantur, &c.

Probra jactare in aliquem. Liv. 29. 9. pr.

Querimonias jactare ultro citroque. Liv. 7. 9. pr. Ea ultima fuit causa, quum multæ ante querimonie ultro citroque jactatæ essent, cur &c.

Rem jactare sermonibus. Liv. 38. 28. Absolute Cæs. 1. *Bell. Gall.* 18. Sed quod pluribus præsentibus eas res jactari volebat, celeriter concilium dimittit.

Voces ad sidera jactant. Virg. 5. *Ecl.* 62.

Subinde jactabat, In civitate libera linguam mentemque liberas esse debere. Suet. Tib. cap. 28. pr. Sic alibi. H. St.

Fama jactatur. Sil. lib. 4. 4.

Jactatur hoc vulgo. Cic. 8. *Fam.* 1. Neque hæc incerta tamen vulgo jactantur: Sed inter paucos &c.

Rem aliquam jactare, Temere laudare, vel ambitiosius gloriari. Virg. 10. *Æn.* 638. —voces dum jactat inertes.

Jactare se, pro Efferre. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Hæc tu, Eruci, tot & tanta si nactus esses in reo, quamdiu diceres? quo te modo jactares? tempus hercule te citius, quam oratio deficeret.

Se jactare, Se vehementer agitare. Cic. de Clar. Orat. 217. Ambigue dictum.

Se magnificentissime jactare. Cic. 2. *Att.* 21.

Vol. 11.

Se se jactare, & in alios cæco impetu incurere. Cic. 1. de Fin. 44.

Se de re aliqua jactare. Cic. 6. *Verr.* 46.

Se jactare in causis Centumviralibus. Cic. 1. de Orat. 173.

Se jactare in re aliqua. Cic. 2. *Att.* 1. Jam quum se ille septimo die venisse a freto, neque sibi obviam quenquam prodire potuisse, & noctu se introisse dixisset, in eoque se in concione jactasset, nihil ei novi dixi accidisse.

Se intolerantius jactare. Cic. 2. de Orat. 209.

Jactare se, est etiam Multum laborare in aliqua re. Cic. 2. *Fam.* 15. Sed tamen Repub. mihi nihil est carius: in qua tu non valde te jactas.

Et 8. *Fam.* 10. Curionem video se dupliciter jactaturum: primum ut aliquid Cæsari adimat; deinde ut aliquid Pompejo tribuat.

Jactare se alias a Cicerone dicitur Magnifice loqui. gloriari, verbis se locupletem facere, gloria se & prædicatione efferre, & se ostentare.

Fiduciam partis suæ jactare. Quintil. lib. 4. cap. 13.

Genus, & proavos, & regia nomina jactare. Ovid. 17. *Epist.* 51.

Ingenium jactare. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Virtutem jactare. Ovid. 16. *Epist.* 81.

Jactari, in opere declamatorio, Crebro versari, Exereri. Cic. 1. de Orat. 73.

Jactare, Inaniter loqui. Virg. 1. *Æn.* 106.

Talia jactanti, stridens Aquilone procella

Velum adversa ferit.

Jactare, pro Exponere, seu projicere, jacturæ faciendæ animo. Sen. lib. 1. de Clement. cap. 3. Non hic est sine ratione populis urbibusque consensus, sic protegendis amandisque reges, & se suæque jactandi, quocunque desideraverit imperantis salus.

Jactare, Fatigare, vexare, concutere. Virg. 1. *Æn.* 33.

— jactatos æquore toto

Troas reliquias Danaum. Virg. 1. *Æn.* 336.

— jactetur odiis Junonis iniquæ.

Æstu febrique jactari. Cic. 1. in Catil. 31.

Clamore convicioque jactari, Exagitari. Cic. 1. *Fam.* 5. Postea quam Pompejus apud populum ad viii Idus Februarii, quum pro Milone diceret, clamore convicioque jactatus esset.

Fluctibus jactari. Cic. in Orat. 107.

Huc illuc jactari. Lucan. lib. 8. 699.

Injuriis æquitas jactatur. Cic. pro Quint. 10. Ut multis injuriis jactatam, atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere, & confirmari patiamini.

Morbo jactari. Hor. 2. *Serm.* 3. 121.

Ventis jactamur. Propert. lib. 3. 5. 11.

In undis jactari. Virg. 1. *Æn.* 446.

Jactatur nummus, Valore incerto fluctuat. Cic. 3. *Off.* 80. Cumque collegium Prætorum Tribuni pleb. adhibuissent, ut res nummaria, &c. constitueretur: jactabatur enim illis temporibus nummus sic ut nemo scire posset quid haberet. i. e. Fluctuabat æstimatio nummi. Bud. [Lang. & Lamb. hæc posteriora verba non putant esse Ciceronis, repugnante merito Grutero.

Jactare, Plagis sternere. Cic. 3. *Verr.* 67. Jactatur domi suæ vir primarius, &c. Nonius 4. 251. ubi plura V. [Sed hoc loco est Vexare, Injuriari.

JACTANS, [*ἀλαζονεύω, ἀλαζών*] Partic. five Nomen ex partic.

Plin. 3. *Epist.* 9. Jactantes & gloriosæ epistolæ.

Jactans sui. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Paulo jactantior. Hor. 1. *Serm.* 3. 50.

Amator jactantissimus. Spartian. Hadrian. cap. 17.

Jactantior gestus. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Via jactans. Liv. 21. 48. V. ibi Interpr.

JACTANTER, [*ἀλαζονδομαί*] Adverb. apud Tacit. 2. Ann. 77. Perisse Germanicum nulli jactantius merent, quam qui maxime latantur. i. e. Ambitiosius, vel majori cum ostentatione. Et Ammian. Marcell.

27. 2. Minæ jactanter sonantes.

Compar. Tacit. 3. *Hist.* 53. 2. Litteras ad Vespasianum composuit jactantius, quam ad principem. Et Prudent. Hamartig. v. 170.

Ostentat jactantius.

JACTANTIA, æ. f. [*μεγαλαυχία, μεγαληγορία, ναισιδύμια*] Idem quod

Jactatio. Quintil. lib. 9. cap. 2. Veritus opinionem jactantiæ.

Frivola jactantia. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Inanis jactantia. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Minuere jactantiam. Quintil. lib. 6. cap. 3.

JACTABUNDUS, a, um. Partic. ut, Mare jactabundum. Gell. 19. 1.

i. e. Tempestuosum.

In Græcæ sapientiæ gloria jactabundus. Idem 15. 2.

JACTĀTUS, a, um. Partic. [*βεβαιωμένος*] Virg. 1. *Æn.* 33.

— jactatos æquore toto.

Clamore, conviciisque jactatus est Pompejus. i. e. Exagitatus. Cic. 1.

Fam. 5.

Periclis jactatus. Virg. 6. *Æn.* 693.

Terris jactatus & alto. Virg. 1. *Æn.* 7.

Turbine navæ jactati. Catull. 66. 63.

Nix jactata sub Arcto. Ovid. 3. *Trist.* 10. 13.

Terra jactata. Virg. 2. *Georg.* 249.

JACTATIO, ōnis. f. [*ἀναισθησία*] Cic. pro Muren. 4. Quo tandem animo me esse oportet, prope jam ex magna jactatione terram videntem, in hunc cui video maximas Reip. tempestates esse obeundas?

Jactatio corporis. Cic. in Orat. 85.

Jactatio est voluptas gestientis, & se efferentis insolentius. Cic. 4. *Tusc.* 21. Insolentiam & jactationem hominum ferre. Cic. 10. *Att.*

Circulatoria jactatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Popularis jactatio, pro Gloria & vanis sermonibus. Cic. pro Cluent. 95.

Optimis hercle temporibus tum quum homines se non jactatione populari, sed dignitate, atque innocentia tuebantur. [i. e. Favorem populi captando, popularitatisque commendationem aucupando.

Eruditionis jactatio. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Temporum nostrorum jactatio. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Verborum jactatio. Cic. 11. *Fam.* 20. Nam de tuo periculo, crede mihi, jactatione verborum, & denuntiatione periculi, &c.

JACTĀTUS, ūs. m. Plin. lib. 14. cap. 18. Sic & mari navigato, cujus jactatus his quæ duraverint tantum vetustatis adjicere sentitur, quantum habuerint.

Pennarum jactatus. Ovid. 6. Met. 703.
JACTATOR, ōris. m. [ἡμιπακτός, ἀλαζών, μεγαλαυχός, βυθαίος] Gloriosus. Quintil. lib. 11. cap. 1. de Cicerone, Is quidem rerum a se gestarum major quam eloquentiæ fuit in orationibus utique jactator. Gell. lib. 18. cap. 4.
Civilitatis jactator. Suet. Claud. cap. 35.
Acer in absentes linguæ jactator. Claud. 2. in Eutrop. 380.
An, ut dicitur,
 Qua mulier gravida jactat convicia lingua. Vide **JACTARE**?
H. St.
Immodicus proprii jactator honoris. Claud. in sec. Conf. Stil. 6.
JACTATRIX, ūcis. f. apud Sidon.
JACTITO, [ἡμιπακτός] āre. Alterum frequent. a Jacto, are. Liv. 7. 2.
Juventus, histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus, jactitare coepit.
JACTITABUNDUS, a, um. Partic. Sidon. 3. Epist. 13. Citra honestatis nitorem jactitabundi.
JACULUM, i. n. [ἀκόντιον, βολίς, ἀγκύλη, σαρβία] dicitur Quicquid in longum jaci potest. Plaut. Truc. 1. 1. 14.
 Quasi in piscinam, rete qui jaculum parat,
 Quando abiit rete pessum, tum abducit finum. Idem in Asin. 1. 1. 86.
Jubeas una opera me piscari in aëre,
Venari autem reti jaculo in medio mari. Quem locum alii aliter: sed corrupte legunt. Ex his locis Plauti citatis nonnulli arbitrantur adjectivum esse, Jaculus, a, um. & quandocunque Jaculum absolute ponitur, Teli vocem subaudiendam esse.
Jaculum (inquit Varro de L. L. 4. 24.) dicitur, quod ut jaciatur, fit. Intelligit autem telum jaculum.
Audax jaculis. Sil. lib. 2.
Insignis jaculo. Virg. 10. Æn. 754.
Missa jaculorum turba. Ovid. 3. de Pont. 7. 35.
Acutum jaculum. Virg. 3. Æn. 46. V. ACVO.
Lethale jaculum. Ovid. 5. Met. 182.
Velocis jaculi certamina. Virg. 2. Georg. 530.
Dirigere jaculum totis viribus. Sen. Hippol. 6.
Ictus jaculis aut lapide. V. 100.
Invadere aliquem jaculis. Sil. lib. 4. 617.
Intorquens jaculum. Virg. 9. Æn. 52. Ovid. 5. Met. 90.
Moliri jacula. V. MOLIOR.
Perlibrat jaculum ad ossa. Sil. lib. 15. 698.
Torquere jaculum lacerto. Ovid. 2. de Pont. 9. 57.
JACULOR, [ἀκοντίζω, ἀγκυλιζομαι, σαρβαίω] āri. Longe jacere. Juven. 1. Sat. 11.
 — quantas jaculetur Monychus ornos. Columel. lib. 10. 330.
Sæpe ferus duos jaculatur Juppiter imbres. Liv. 22. 50. extr.
Et quum in latus dextrum, quod patebat, Numidæ jacularentur, translatis in dextrum scutis, &c.
Ferro jaculabor acuto. Ovid. in Ibin, 49.
Fulmina Juppiter jaculatur. Ovid. 2. Met. 184. Hor. 1. Carm. 2. 3.
Dextera sacras jaculatus arces, Terruit Urbem.
Saxa jaculans Giganteo lacerto. Ovid. 14. Met. 61.
Jaculari cervos fugientes, Jaculis appetere & persequi. Hor. 3. Carm. 12. 11.
Jaculari; pro Appetere, vel Moliri. Hor. 2. Carm. 16. 17.
Quid brevi fortes jaculamur ævo
Multa? h. e. Appetimus: & quum brevis vita sit, majora tentamus. Acron.
Jaculari ad Sermonem translatum, ut Quintil. lib. 2. cap. 11. Abrupta quædam, ut forte ad manum venere, jaculantur.
JACULO, [αἰχμηζω] āre. etiam dicitur. Claud.
 — latis jaculabat in arvis.
JACULANS, Partic. ut Mopsus jaculans. Ovid. 12. Met. 457.
Giganteo jaculans saxa lacerto. ibid. 14. 184.
JACULATUS, a, um. Partic. [ἡμιπακτός] ut, Jaculata e nubibus ignes. Virg. 1. Æn. 46. conf. 2. 276. Auratam jaculata pilam. Claud. Laude Serenæ 144.
JACULATIO, ōnis. f. Actus jaculandi. Apul. 1. Milef. pag. 106. Statutum est, ut in eam die altera severissime saxorum jaculationibus vindicaretur. Min. Felix cap. 3. Testarum in mare jaculationibus ludere.
JACULATUS, ūs. m. Idem. Tertull. de Spectac. 18. Non probabis vanos curfus & jaculatus & saltus.
JACULATOR, ōris. m. [ἀκοντιστής, αἰχμητής] Qui jaculum emittit. Liv. 21. 21. extr. Pro eo supplementum, ipse ex Africa, maxime jaculatorum levium armis petiit. Stat. 12. Theb. 562. Fulminis jaculator.
Audax jaculator. Hor. 3. Carm. 4. 56. conf. Ovid. 12. Met. 350.
Jaculatores dicuntur Deerræ. V. DEEREO.
Jaculatorem, pro Piscatore posuisse Plautum in quadam comœdia refert Isidorus, e qua hoc affert, Probus quidem antea jaculator eras, &c. Monuit Turnebus Advers. 18. 26.
JACULATRIX, ūcis. f. [σαρμυκτιστής] ut, Diana jaculatrix. Ovid. 5. Met. 375. conf. 2. Faust. 155.
JACULATORIUS, a, um. Adj. Quod ad jaculatores, jaculandive artem pertinet. ut
Campus jaculatorius, in quo jaculatores exercentur. In quo jaculatores jaculantur ordinarie. Ulpianus D. Ad leg. Aquil. 1. Item si obretrix. §. Sed etsi, Si a jaculantibus per lufum, servus fuerit occisus, Aquiliæ locus est. Sed si (inquit Jurisconsultus) quum alii in campo jacularentur, servus per eum locum transierit, Aquilia cessat: quia non debuit per campum jaculatorum iter intempestive facere. Qui tamen data opera in eum jaculatus est, utique Aquilia tenebitur.
Preces jaculatoriæ. August. Epist. 120.
JACULAMEN, inis. m. Idem, ac Jaculatio. apud Apul.
JACULABILIS, e. Adj. [ἀκοντιστός] Quod jaculari potest: ut, Telum jaculabile. Ovid. 7. Met. 680.
Pondus jaculabile. Stat. 6. Theb. 658. conf. Claud. 2. Eutrop. 166.
JACULUS, i. m. [ἀκοντίας] Serpentis genus, qui subit arbores, e quibus se vi maxima vibrat, penetratque quodcunque animal obvium fecerit fortuna. Plin. lib. 8. cap. 23. Lucan. lib. 9. 720.
Et natrix violator aquæ, jaculique volucres. V. Matthiol.

JADERA, [Ἰάδρα] Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum, teste Pomponio lib. 2. cap. 3. Jaderæ meminit & Plin. in descriptione Liburniæ lib. 3. cap. 21. extr.
JALDABAOth, Æon primarius, de quo multa fabulati sunt Hæretici. V. Tertull. de Præscript. cap. 47.
JALĒMUS, i. m. [Ἰάλεμος] Calliopæ filius, in poesi frigidus & ineptus. V. Hefych. & Luciani Apophr. p. 445. Ed. Græv. Ἰν γυνίκα πρὸς τὴν ἰαλῆμον πνὸς ποιητῶν καὶ ὁμοειρημένα.
Item Carmen lugubre. Apollon. 4. 1304. Athen. lib. 14. V. Voss. 3. Inf. Orat. p. 413. Hinc & Proverb. Ialemi cantilena; pro Miserabili. Erasim. Adag. Burm. præf. ad Phileleuth. Lips. Observ. in Menandr.
JALYSOS, [Ἰάλυος] Rhodi insulæ urbs, teste Pomponio lib. 2. 7. V. Plin. lib. 5. cap. 31. ibique Hard. 41. ubi V. Periz. Cic. in Orat. 2. Idem 2. Att. 21. De Repub. quid ego, Plin. lib. 35. cap. 10. Gell. lib. 15. cap. ult. Ælian. lib. 12. Ialyfi a Protogene picti meminit Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 54. Qui Ialysus cujusmodi fuerit, sunt qui dubitent. Mosellanus venatorem fuisse suspicatur, a quo nomen urbs acceperit, eique id indicio esse, quod cum cane pingatur Ialysus. Sunt qui putent Satyrum hoc nomine fuisse: alii Bacchum, qui a Rhodiis ita vocaretur: alii unam e tribus antiquissimis Rhodiis civitatibus. Pindari interpretes ajunt Cercaphum Solis & Rhodi Nymphæ filium, tres filios procreasse, Ialysum, Lindum, & Camirum, qui tres civitates in Rhodo conditas suis nominibus appellarunt. Strabo lib. 14. V. & Isidorum. Scribitur & gemina littera Ialysus, Steph. Ἰάλυος per 1.
JALYSIUS, a, um. Adj. Ovid. 7. Met. 365.
Phœbæamque Rhodon, & Ialysios Telchinas.
J A M
JAM, Adv. temporis [ἤδη]
Jam, Properantis, & se aliquid protinus facturum indicantis. Ter. Adelph. 2. 2. 1. Tace, egomet conveniam jam ipsum. Idem And. 5. 4. 51. Recte admones: Davo istuc dedam jam negoti.
Jam, Increpatio moræ. Ter. Eun. 3. 2. 39. Jamne imus?
Jam, ἀντίθετος, in principio sententiæ, i. e. Jam primum, vel principium. Cic. 3. Verr. 15. Jam quid id ad Prætozem, ut possessor sit? Budæus.
Jam, Renuntiatio perpetuitatis, inquit Donatus. Ter. And. 2. 2. 16. Uxorem tibi jam non dat Chremes. Varro de R. R. 2. cap. 4. Quum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellantur: neque jam lactentes dicuntur. Jam eleganter dixit, pro eo quod nunc plerique dicunt Amplius.
Jam, pro Jam vero. Cic. de Senect. 57. Jam hortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. Budæus.
Jam, Modo. Ter. Eun. 5. 2. 43.
 Te quoque jam, Thais, ita me di bene ament, amo. Cic. de Amicit. 10. De me autem (ut jam cum utroque loquar) sic habetote.
Jam geminatum, pro Modo, sive interdum similiter geminato. Hor. 2. Sermon. 7. 114.
Jam vino quærens, jam somno fallere noctem. Virg. 6. Æn. 647.
Jamque eadem digitis, jam pectine pulsât eburno.
Jam, pro Præterea. Cic. 2. de Orat. 19. Jam vero narrationem quod jubent verisimilem &c. Idem, Jam quod ad illam causam attinet. Plaut. Epid. 1. 2. 8. Jam istoc probior es.
Jam, pro Incerto & non constituto tempore. Tibul. lib. 1. 1. 84.
Jam veniet tenebris mors adoperta caput:
Jam subrepet iners ætas &c.
Jam, pro Posthac. Cic. 14. Fam. 14. Vestrum jam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum. Idem 14. Fam. 4.
Jam, pro Nunc temporis. Ter. And. 3. 4. 2. Cur uxor non arcessitur? jam advesperascit. Idem Eun. 4. 2. 5.
Jam est, vel Jam tunc, vel etiam fine addito; pro Temporis significatione certa. & fere sequitur Quum, aut accusativus, aut ablativus. Plaut. Merc. 3. 1. 35.
Ecastor jam biennium est, quum mecum rem ille coepit. Idem Most. 4. 2. 18. Quin sex menses jam hic nemo habitat. Idem Curc. 1. 14.
Hoc Æsculapii fanum est. P. A. plus jam anno scio.
Jam, Statim, mox, confestim. Ter. Eun. 1. 2. 5.
Accede ad ignem hunc, jam calefces plus satis. Plaut. Aul. 1. 2. 26.
 — occlude sis
Fores ambobus pessulis, jam ego hic ero. Idem Truc. 1. 2. 18.
Cic. pro Flacc. 52. Jam illud videro: sed primum illud tenebo.
Jam, tarditatis signum, pro Tandem. Ter. And. 1. 2. 19.
Dehinc postulo, sive æquum est, te oro, Dave, ut redeat jam in viam. Idem Adel. 2. 1. 21. I nunc jam. Ubi Donatus, Nunc jam, duæ partes sunt. Et bene Jam: quia fero & pest plagas.
Jam, pro Tunc. Quintil. Quod si satis prudenter ea viderint, jam prope consummata fuerit præcipientis opera.
Jam, aliquando redundat & explet tantum. Ter. Heaut. 4. 3. 1.
Nulla mihi res posthac potest jam intervenire tanta. conf. Tacit. de Germ. 45. 3. & cap. ult. extr.
Jam a pueris, Statim ab infantia. Ter. Heaut. 2. 1. 2.
Qui æquum esse censent, nos jam a pueris ilico nasci senes. Cic. 1. Fam. 9. Jam a prima adolescentia delectarunt.
Jam a principio. Sallust. Jugurth. cap. 77. Ad hoc Pop. Rom. jam a principio inopi melius visum est, amicos quam servos quærere.
Jam ab illo tempore, quum venisti in Italiam. Cic. 2. Fam. 14.
Jam ab illo tempore, quum in Cumanum mihi obviam venisti. Cic. 2. Fam. 15.
Jam abhinc triginta diebus Comitiiis habitis. Cic. 4. Verr. 130.
Jam ante. Cic. in Brut. 17. Multis jam ante seculis. Idem 7. Att. 4. Id mihi jam ante erat notum. conf. 3. Fam. 10.
Jam antea diversi audistis. Sallust. Catil. 7. & 30. Idem Jugurth. 50. & 67.
Jam antea petivi abs te. Cic. 16. Att. 17.
Jam continuo. Plaut. Cist. 2. 1. 7. Quod lubet, non lubet jam id continuo.
Jam his mensibus. Sequæ ad Ciceronem accusandum jam his paucis mensibus contulit. V. HIC. H. St.
Jamdiu, Per longum tempus significat. Plaut. Mil. 2. 1. 17.
Ego jamdiu apud hunc servitutem servio. Al. Nam ego haud diu. Ter. Eun. 3. 3. 12.
Ubi friget huc evasit, quampridem pater
Mihi & mater mortui essent: dico jamdiu. Donatus, Jam olim

olim interpretatur. Cic. de Senect. 18. Carthagini male jamdiu cogitanti bellum multo ante denuntio. Idem 1. de Divin. 26. Idem jamdiu non facit. V. Non. 3. 447.

Et ego, ista quidem, inquam, Varro, jamdiu expectans, non audeo tamen flagitare. Cic. 1. Acad. 3.

Jamdiu flagitat. Cic. 1. Verr. 39.

Jamdiu hæc tractantur a Græcis. Cic. 1. Acad. 2.

Jamdiu est quod. Plaut. Amph. 1. 1. 146.

Agite pugni, jamdiu est quod ventri victum non datis.

Jamdiu factum est, quom abisti ad forum. Plaut. Afin. 2. 1. 3.

Jamdiu factum est, postquam bibimus. Plaut. Perf. 5. 2. 41.

Jamdudum, inquit Valla, de Parvo tempore dicitur, unius horæ aut semihoræ, aut duarum horarum, aut certe brevissimi temporis. Ter. Adel. 4. 1. 1. Ain' patrem hinc abisse rus? s. jamdudum. Idem Eun. 4. 7. 46. Jamdudum est animus in patinis. Cic. 3. Fam. 12. Vides sudare me jamdudum laborantem, quomodo ea tuear.

Jamdudum est intus. Plaut. Afin. 3. 3. 151.

Jamdudum aliquem expectare. Cic. 2. de Orat. 26.

Jamdudum factum est quom abisti domo. Plaut. Trin. 4. 3. 3.

Jamdudum vereor ne, &c. Cic. 6. Verr. 105.

Jamdudum te illud hortor. Cic. in Catil. 21.

Jamdudum, pro Nimium & valde, vel Jampridem. Ter. Eun. 3. 1. 57. Quando illud, quod tu das, expectat atque amat, Jamdudum amat te, jamdudum illi facile fit Quod doleat.

Jamdudum, pro Jamprimum. Ter. And. 1. 4. 1.

Audivi, Archillis: jamdudum Lesbiam adduci jubes.

Jamdudum ætatem lites sunt inter eos factæ maximæ. Ter. Eun. 4. 5. 8.

Ubi Donatus, Quia Jamdudum finitæ moræ est, addit Ætatem, ut ostendat multum abisse temporis ut factum est. Virg. 2. Æn. 103.

— si omnes uno ordine habetis Achivos

Idque audire fat est, jamdudum fumite pœnas. Ovid. 1. de Arte Am. 317.

Dixit, & ingenti jamdudum de grege duci Jussit. Ibid. 2. 457.

Jam ferme moriens, me vocat, accessi. Ter. And. 1. 5. 49.

Jam jam, Repente, mox. Plaut. Curc. 5. 3. 29. Jam jam faciam ut jusseris.

Jam jam defino. Ter. Adel. 5. 3. 67.

Derides? fortunatus qui istoc animo fies:

Ego sentio. M. ah pergisne? D. jam jam defino.

Jam jam intelligo, Craffe, quid dicas. Cic. 3. de Orat.

Jam jam fat est. Plaut. Mil. 4. 2. 92.

Jam jam, figuratum est per indignationem aut miserationem. Virg. 4. Æn. 371.

— jam jam nec maxima Juno,

Nec Saturnius hæc oculis pater aspiciat æquis. Cic. 3. Verr. 77.

Jam jam, Dolabella, neque me tui, neque tuorum liberum, quos tu miseros in egestate atque in solitudine reliquisti, misereri potest. Budeus. V. Laurent. Vall. lib. 2. cap. 47.

Jam jamque, i. e. Mox celerrime. Cic. 7. Att. 21. Mihi dubium non erat, quin ille jam jamque foret in Apulia. Idem 12. Fam. 10. Vos expectavi, Brutum quidem jam jamque. Catull. 64. de Aty, 73.

Jam jam dolet quod egi, jam jamque pœnitent.

Jam inde, Ab hoc tempore. Videtur enim tempori metam constituere quo aliquid fit, vel fieri coeptum est. Cic. in Vatini. 13. Ac tibi jam inde præscribo, ne tuas fordes cum clarissimorum virorum splendore permisceas.

Jam inde ab adolescentia. Ter. Adel. 1. 1. 16. — is adeo Dissimili studio est jam inde ab adolescentia.

Jam inde a patre atque majoribus, &c. Cic. pro Flacc. 52.

Jam inde a teneris impende laborem. Virg. 3. Georg. 74.

Jam inde ab Aristotele. Cic. in Orat. 127. Est enim illorum exercitatio elegans, jam inde ab Aristotele constituta. Liv. 35. 47. pr. Bæotum gentem averfam ab Romanis, jam inde a Brachyllæ morte, & quæ secuta eam fuerant, censebant.

Jam inde ab initio. Liv. 1. 1. Jam inde ab initio minime lætus novæ origine urbis.

Jam inde a principio Ro. nominis. Cic. pro Corn. Balb. 31. O jura præclara, atque divinitus jam inde a principio Romani nominis a majoribus nostris comparata.

Jam inde a principiis gentis. Liv. 24. 48. Ita jam inde a principiis gentis majores suos bella gessisse, ita se a pueris infueros.

Jam inde a cunabulis. Varro de R. R. [ubi? An Cunabulis?]

Jam inde a certaminibus. Liv. 2. 56. Jam inde a paternis certaminibus invifum, infestumque plebi.

Meorum omnium consiliorum periculorumque, jam inde a Consulatu meo, testis. Cic. 14. Philipp. 16. Sic 13. Fam. 39. Cujus cum patre magna mihi fuit amicitia jam inde a Quæstura mea Siciliensi.

Jam inde a puero. Plaut. Stich. 1. 3. 21. Ter. Adel. 3. 3. 86.

Homo amicus nobis, jam inde a puero &c.

Jam inde antiquitus. Plin. in Paneg. Liv. 34. 27. extr. Hi sunt jam inde antiquitus castellani, agreste genus.

Jam inde ætate. Plaut. Merc. 3. 1. 23.

Bonam hercle te & frugi arbitror, matura jam inde ætate, Quoniam scis facere officium tuum, mulier.

Jam inde usque a pueritia. Ter. Heaut. 1. 2. 9.

— nam mihi cum eo jam inde usque a pueritia Semper fuit familiaritas.

Jam ne. Cic. 12. Att. 48. Velim scire quid tibi restet, aut jamne confeceris.

Jam nunc, quod & Nunc jam dicitur, Certi temporis quod præsens est indicationem faciens. Cic. 1. Verr. 42. Quæ quom cogito, jam nunc timeo. Virg. 1. Georg. 42.

— & votis jam nunc assuesce vocari. Ovid. 3. de Arte Am. 59.

Venturæ memores jam nunc estote senectæ,

Sic nullum vobis tempus abibit iners.

Nunc jam, quod nunc Barbari dicunt, Totum nunc. Ter. And. 1. 1. 144. Eamus nunc jam intro. & Cic. 1. Att. 6. V. NUNC.

Jam olim. i. e. Jam a longo tempore. Cic. Jam olim principio illud statueram. Quintil. lib. 8.

Jam olim, Aliquando. Ter. Eun. 3. 5. 38.

— & quia confimilem luserat

Jam olim ille ludum. conf. Virg. 2. Georg. 404.

Jam olim. Pomponius in l. Sub conditione. D. de Solutionibus, Sub conditione debitor, si acceptum feratur, postea conditione existente intelligitur jam olim liberatus: & hoc etiam si solutio re fiat, accidere Aristoteli dicebat.

Jam porro. Cic. 5. Verr. 19. Jam id porro utrum libentes inviti dabant. Idem pro Rosc. Amer. 40.

Jampridem, de Parvo tempore dicitur. Plaut. Bacch. 5. 2. 38. Istud jampridem scio. Ter. Hec. 2. 1. 21.

Jampridem equidem audivi cepisse odium tui Philumenam. i. e. Jam aliquanto ab hinc tempore audivi: ut ait Valla lib. 2. Cic. 8. Fam. 17. Quod si timor vestræ crudelitatis non esset, ejecti jampridem hinc effemus. Idem 2. Att. 5. Virg. 2. Ecl. 43. & 1. Æn. 726.

Jampridem, de Longiori tempore. Plin. Quod majores nostros jampridem fecisse manifestum est, &c.

Jampridem, Continuo. Lucan. lib. 1. 347.

Tollite jampridem victricia, tollite signa. Si Jampridem ad verbum Tollite refertur, Continuo significat: si vero ad nomen Victricia, Jamdiu significat.

Jamprimum, pro Nunc primum: h. e. tantum Nunc, vel Nunc solum. Ter. Adel. 3. 2. 40.

Jamprimum illum alieno animo a nobis esse res ipsa indicat.

Jamprimum, pro Primo. Sallust. in Catil. cap. 15. Ter. And. 3. 2. 32. Jamprimum hæc se e Pamphilo gravidam dixit esse: inventum est falsum.

Jamprimum omnium satis constat, Troja capta, in ceteros sævitum esse Trojanos. Liv. 1. 1.

Jam tandem. Cic. 14. Fam. 23. Reddite mihi jam tandem sunt a Cæsare litteræ. conf. Liv. 22. 12.

Jam tandem Italiæ fugientis prendimus oras. Virg. 6. Æn. 61.

Jam tum, pro eo quod barbare dicitur Ex tunc. Cic. pro Arch. 11. Eum qui sit census, ita se jam tum gessisse pro cive. Et 6. Fam. 2: 7. 12. & 13. 17. Liv. 29. 1. Nep. 8. 24. Virg. 8. Æn. 349.

Jam tum religio pavidus terrebat agrestes.

Jam tunc. i. e. Ex illo statim tempore. Justin. 13. 5. 5. & 38. 5. 3. conf. Plin. lib. 16. cap. ult.

Jam vero ipsa terra ita mihi parva visa est, ut me imperii nostri, quo quasi punctum ejus attingimus, pœniteret. Cic. in Somn. Scip. 3. quo loco legitur & sine Vero. Idem 2. de Orat. 83. Jam vero narrationem quod jubent verisimilem esse, &c.

Jam vero, secundo loco positum. Cic. de Clar. Orat. 261. Probabilis orator, jam vero etiam probatus. Videtur hic pro Similiter positum: vel est potius correctio, quasi dicat, Quid dico probabilis? immo jam probatus. Idem 2. Verr. 48. & 2. Off. 3.

Jam usque ab. Cic. 1. de Divin. 1. Vetus opinio est, jam usque ab heroicis ducta temporibus, &c.

IAMBELICHUS, [*ἰαμβελικὸς*] Pythagoricus Philosophus e Chalcide Syriæ, fuit Porphyrii discipulus, Constantini magni tempore. Adeo profecit, ut secundas post præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur doctrina: nisi quod ille melior facilitate candoreque orationis, hic paulo durior habebatur: ac, ut de Xenocrate Plato dicebat, Venere dicendū carebat. Moribus adeo probatus, ut ejus vitæ abstinentia, modestiæque ea tempestate cognita fuerit. Hujus etiam meminit B. Hieronymus.

IAMBUS, [*ἰαμβός*] Pedis genus constans ex brevi & longa, ut Dædens, ab *ἰαμβίζω*, id est maledicendo: est enim pes versibus maledicis aptissimus. Alii ab Iambe puella deducunt. V. Natal. Comes 3. 6. & Pœtic. Gieslen. 1. 7. p. 137. Appellatur quoque Daunius, & Gradarius. Hor. de Arte Poet. 251.

Syllaba longa brevi subjecta vocatur Iambus.

Criminosi Iambi. Hor. 1. Carm. 16. 3.

Liber Iambus. Ovid. de Rem. Amor. 378.

Liber in adversos hostes stringatur Iambus, Seu celer, extremum seu trahat ille pedem.

Parii Iambi. Hor. 1. Epist. 19. 23.

Pugnax Iambus. Ovid. in Ibin, 521.

Facere Iambum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Vibrare truces Iambos. Catull. in Annales Volusii 34. 5.

Iambus, Ecloga aut Idylium, aut carmen, aut poemation ex Iambis. Cic. 16. Att. 11. Mihi, ut Aristophani Archilochi Iambus, sic epistola longissima quæque optima videtur. Iambicum autem Archilochium adfecit comœdia & tragedia, quod aptus sit colloquiis & diverbiis personarum. Turnebus.

IAMBÆUS, a, um. Adj. [*ἰαμβεῖος*] ut, Trimetri Iambæi. Hor. de Arte Poet. 252.

IAMBICUS, a, um. Adj. ut Versus Iambicus. Diomed. 3.

IAMBICINUS, a, um. Adj. ut, Genus Iambicinum. Mart. Capell. 9. 335.

IAMESA, [*ἰαμεσία*] Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Estuarium Britannici maris. Tamesis fluvius Cæsari: hodie Thamisi dictus.

IAMIDÆ, [*ἰαμίδης*] de quibus apud Cic. 1. de Divin. 91. mentio est, Familia quædam fuit aruspicum, ab Iamo filio Apollinis sic nominata, quorum unus Thrasibulus e canum extis vaticinabatur, ut scribit Pausanias lib. 2. Eliæon, p. 179. Wech. quod & a Victorio eruditissimo viro (in Var. lectt. 13. 15.) traditum est. Quidam Janudas legunt, sed male. Ex Turneb. Advers. 5. 22.

JAMNO, Castellum est in Balearibus minoribus, teste P. Mela lib. 2. cap. 7. Castella (inquit) sunt in minoribus Jamno & Mago, in majoribus Palma & Potentia coloniarum. Scripsit in eandem sententiam Plin. lib. 3. cap. 5.

I A N

IANA, [*ἰανναίς*] Prius: & deinde Diana, & litteræ appositione, ut Nigidius ait. V. Varr. R. R. 1. 37. & Scalig. de Emend. Temp. 2. p. 174. & Voss. de Idol. 2. 16.

JANALIS, e. V. JANUS

JANASUM, Pomp. Mela lib. 3. 1. In ea primum Artabri sunt & Janasum, Celticæ gentis. nunc dicitur. S. Jacobus in Compostella, ut scribit Olivarius in Melam. [Sed emendati codd. exhibent, Sunt, etiam nunc Celt.

JANICULUM, [*ἰανικυλον*] Oppidum non procul a Roma: dictum quia per eum Pop. Rom. transire cœperat in agrum Hetruscum ut ait Festus: seu quod Janus illud condiderit. Solin. cap. 8. Quis ignorat a Jano vel dictam vel conditam Janiculum? Virg. 8. *Æn.* 358. Ovid. 1. *Fast.* 246. Janiculum, Montem Romæ, a fulvo arenæ colore nunc appellant Montorium, i. e. Montem aureum. Georgius Agricola. V. Plin. 3. 5. & 16. 11. conf. Liv. 1. 33. extr. & Lex. Pitisc.

JANIRA, [*ἰανειρα*] Oceani & Tethys filia: sic dicta a dulcorandis vis. Hesiodus in Theogonia 356.

JANITOR, JANITRIX. V. JANUA.

JANTHA, vel **JANTHE**, es. f. [*ἰάνθη*] Nympha, Oceani & Tethys filia. Hesiodus in Theogonia 349. Janthe & Virgo Cretensis, laudatissima forma; apud Ovid. 9. *Met.* 714.

JANTHUM, i. n. [*ἰάνθον*] Herba vel flos coloris purpurei. V. Hesych. & Marcell. Emp. cap. 17. Hinc

JANTHINUS, a, um. [*ἰάνθινος*] Adj. Violaceus, sive coloris purpurei: *ἡ δὲ τῆς ἰανθῆς*, quod est viola, *ἡ δὲ τῆς ἰανθῆς*, *ἡ δὲ τῆς ἰανθῆς*, quod florem significat: hoc est quasi violaceus flos. Martial. lib. 2. 39.

Coccina formosæ donas & ianthina mœchæ. Subaudi, Indumenta. V. Plin. lib. 21. cap. 6. & cap. 8.

JANTHIS, idis. [*ἰανθίς*] Latine Violantilla, nomen mulieris. *Iolant.* Bud.

JANUA, æ. f. [*ἰάνουα*, *ἰανών*] Offitium, aditus, fores. Valla lib. 4. Porta murorum est, munitionumque atque castrorum: Janua parietis ac domorum. Cic. 3. *Verr.* 66. Servis suis Rubrius, ut januam claudent, & ipsi ad fores assisterent imperat. V. **JANUS.**

Januam & Ostium pro eodem ponit Cic. 2. de *Orat.* 276.

Janua, & Vestibulum. Cic. 1. de *Orat.* 200. Testis est hujusce Q. Mucii janua & vestibulum, quod in ejus infirmitima valetudine, affectaque jam ætate, maxima quotidie frequentia civium, ac summorum splendore hominum celebratur.

Adaperta janua. Ovid. 14. *Met.* 740.

Semiadaperta janua. Ovid. 1. *Amor.* 6. 4.

Clausa janua. Ovid. 2. *Amor.* 1. 20.

Firma janua. Ovid. 2. *Amor.* 12. 3.

Surda sit oranti tua janua, laxa ferenti. Ovid. 1. *Amor.* 8. 77. Idem 3. 1. 46.

Maxima janua Villæ. Cato cap. 14. R. R.

Pulsata janua sepulcri. Ovid. 3. *Trist.* 2. 24.

Cedere januam saxi. V. **CÆDO.**

Effringere & revellere januam. V. *Provincia janua mori.*

Observare januam. V. **OBSERVO.**

Patefacere januam. V. **PATEFACIO.**

Quærere aliquem a janua. Cic. 2. de *Orat.* 276.

Ingredi janua aliqua in causam, per metaph. Cic. pro *Planc.* 3. Itaque quanquam qua nolui janua sim ingressus in causam, sperare videor, tantum abfuturam esse orationem meam, &c.

Ab hoc aditu, januaque patefacta, pervenire ad ea quæ cupimus. Cic. 1. de *Orat.* 204.

Famæ janua. Plin. lib. 1. *Epist.* 18. ad Suetonium. Illa actio mihi aures hominum, illa janua famæ patefecit.

Mortis janua. Sil. lib. 11. 187.

Provincia janua. Cic. pro *Muren.* 33. Eam urbem sibi Mithridates Asiæ januam fore putavisset: qua effracta & revulsa, tota pateret provincia.

JANITOR, Æris. m. [*ἰανιτορῆς*, *ἰανιτορῆς*] Cui januæ custodia commissa est. Cic. 5. *Verr.* 8. Hunc vestri janitores, hunc cubicularii diligunt. Janitores ex equestri loco ducenti, stipatores corporis. Cic. 2. pro *Lege Agr.* 32.

Carceris janitor. Cic. 7. *Verr.* 117.

Catenatus janitor. V. **CATENA.** conf. Lex. Pitisc. de Servili janitorum statu.

Ingens janitor. Virg. 6. *Æn.* 400. Cerberum intelligit.

JANITRIX, icis. f. Plaut. *Curc.* 1. 1. 76.

Anus hic solet cubitare custos, janitrix. Plin. lib. 15. cap. 30.

Laurus triumphis proprie dicatur, vel gratissima domibus, janitrix Cæsarium, Pontificumque. i. e. Quæ solet plantari ante domos Cæsarium & Pontificum. conf. Petron. cap. 39. & 55.

Uxores duorum fratrum dicuntur Janitricæ, Modestino in l. Non facile. §. Adfines sunt. D. de Gradibus cognationum. In quibusdam exemplaribus non legitur dictio Janitricæ, sed unico contextu ita legitur, Duorum fratrum uxores dicuntur apud Græcos *ἰανιτρίδες*. conf. Lex. Pitisc. & Scalig. in Catull. 68. 3.

JANUARIUS, [*ἰανουάριος*, *ἰανουάριος*] Primus mensium, quem Numa Pompilius a principe deo, hoc est Jano appellavit, qui primum anni esse voluit, tanquam bicipitis dei mensiem, respicientem & prospicientem transacti anni finem, futurique principia. V. C. Rhodig. 25. 30. & Rosin. Ant. Ro. 4. 7.

ἰανουάριος, ὁ ἰανουάριος μῆς. &c. Suid. 420. Exigua ratione ejus, quod pueri Ro. sciebant. H. St.

Mense Januario. Cic. 1. Att. 2. & Lex. Pitisc.

Ineunte Januario. V. **INEO.**

JANUARIUS, i. m. Martyr A. C. 305. sub Diocletiano gladio obruncatus; cujus corpus Neapoli asservari dicitur & quotannis cruorem fundere, ut fabulantur Romanenses.

JANUS, i. m. [*ἰανός*] Antiquissimus Italiæ rex, Saturnum in regni societatem ascevit. Eum ajunt primum in Italia diis templa fecisse, ritusque sacrorum instituisse, ac ideo eum in sacrificiis prælationem meruisse perpetuam. V. Macrobi. lib. 1. cap. 7. 8. 9. & Lex. Pitisc.

Janus, ab Hiato dictus est, detracta aspiratione. quem quidam Solem putant: ideo geminum, quia utriusque januæ cælestis potentem, qui exorients aperiat, occidens claudat. Alii Ianum, Mundum, id est cælum intelligunt, quasi Eanum ab eundo, ut inquit Cic. lib. 2. de *Nat. Deor.* 67. quia mundus semper eat, dum in orbem volvitur, & ex se initium faciens in se refertur. Hinc & bifrons pingitur, quod annus ex se initium faciens, fini occurrat. Vel quod præterita sciverit, & futura præviderit: seu quod superiorum & inferiorum janitor existerit.

Janii nomen Ovid. 1. *Fast.* 124. deducit a Janua, ex eo quod Janus cæli foribus præesset.

Præideo foribus cæli, cum mitibus Horis, Et redit officio Juppiter, itque meo; Inde vocor Janus. Immo ab Eundo, quasi Eanus. V. Neap. & Heinf. not.

Hujus templum erat Romæ, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: unde Patuleius [Immo Patulcius] & Clusinus [vel Clusius] cognominabatur. V. Liv. 1. 9. Hunc etiam quadrifrontem fecerunt ob quatuor orbis partes, & Janum geminum vocitarunt. Et Junonium, quia Calendarum princeps. Calendæ enim sunt Junoni dicatæ. Quare Janus dictus est Bifrons, Claviger, Clusius, Confivius, Curiatus, Junonius, Matutinus, Pater, Quadriceps, Quirinus, & Vertumnus, V. latius in Lex. Pitisc. & de singulis f. l.

Jani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clausum fuit, ut auctor est Servius: Constat, inquit, templum hoc ter esse clausum. Primum regnante Numa: item post bellum Punicum secundum: tertio post bella Actiaca quæ confecit Augustus: quo tempore pax quidem fuit, quantum ad externas pertinet gentes, sed bella flagravere civilia. Hujus autem claudendi, vel aperiendi templi ratio varia est. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum in eo esset ut vinceretur, calidam aquam ex eodem loco erupisse, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Unde & Janus ipse duas facies habet, quasi ut ostendat duorum regum coitionem: vel quod ad bellum ituri debent de pace cogitare. Est alia melior ratio, quod ad prælium ituri optent reversionem. Hæc Servius enarrans illud 1. *Æn.* 298.

— diræ ferro, & compagibus arctis

Claudentur belli portæ, furor impius intus

Sæva sedens super arma, &c. conf. Lips. *Elect.* 1. 20. & Ca.

faub. ad Suet. p. 61.

Mensis Jani, Januarius. Ovid. 2. *Fast.* 48.

Anceps Janus. Ovid. 14. *Met.* 334.

Belliger Janus. Lucan. lib. 1. 62.

Biformis Janus. Ovid. 1. *Fast.* 89.

Biceps Janus. Ovid. 1. *Fast.* 65.

Bifrons Janus. Virg. 12. *Æn.* 198.

Custos pacis Janus. Hor. 2. *Epist.* 1. 255.

Ancipiti mirandus imagine Janus. Ovid. 1. *Fast.* 95.

Janus erat Locus Romæ ubi fœneratores consistebant, suasque usuras exercebant, in regione Basilicæ: quoniam in eo Jani simulacra collocata visabantur. Ovid. de *Rem. Amor.* 561.

Qui puteal, Janumque timet, celeresque Calendas,

Torqueat hunc æris mutua summa sui. Nam mensium Calendis pecuniæ fœneratori datæ exigebantur, vel earum usuræ, Celeres vero appellat Calendas, quod debitori tempus solvendi videbatur celerius advenire, quam vellet. conf. Torrent. ad illud Hor. 1. *Epist.* 1. 54.

— hæc Janus summus ad imum

Perdocet. Ubi per metonym. continentis intelliguntur Fœneratores ac mercatores qui ibi versabantur. V. Voss. 4. *Inst. Orat.* p. 126. & omnino Lex. Pitisc.

Jani quoque perviæ transitiones: foresque in liminibus profanarum ædium anuæ nominantur, inquit Cic. 2. de *Nat. Deor.* 67. Ita Liv. 41. 32. extr. Fulvium Flaccum Censorem tres Janos faciendos locasse docet. Suet. in Domit. cap. 14. Janos, inquit, arcusque cum quadrigis & insignibus triumphorum per regiones urbis tantos ac tot extruxit, ut &c. V. Turneb. 22. 16. & Lex. Pitisc. de Janis compitalitiis.

JANALIS, e. Adj. [*ἰανάλιος*] ut, Virga Janalis. Ovid. 6. *Fast.* 165. conf. Idem 6. 129.

JANUAL, alis. n. Libi genus, quod Jano tantummodo libabatur. Festus. conf. Lex. Pitisc.

I A O

IAO, Vox hæreticis usitata. V. Tertull. *advers. Valent.* cap. 14. & de *Præscript.* cap. 49.

I A P

IAPETUS, [*ἰαπετός*] Cæli & Terræ filius, ut inquit Hesiodus. Hunc quidam Promethei patrem fuisse asserunt. Ovid. 1. *Met.* 82.

Sive recens tellus, &c.

Audax Iapeti genus. Hor. 1. *Carm.* 3. 27.

Trux Iapetus. Valer. 1. *Argon.* 564.

IAPIS, idis. [*ἰάπης*] Nomen proprium Ætoli, qui quum ad regionem Venetiæ venisset, oppidum de suo nomine condidit, a quo ea pars ubi Timavus fluvius est, Iapidia nomen sumpsit. Virg. 3. *Georg.* 475.

Castella in tumulis, & Iapidis arva Timavi. Sic dictus est ab *ἰάπῃ* curare, quia Æneam sagitta ictum curavit apud Virg. 12. *Æn.* 391. & 420. conf. Aufon. *Epig.* 19. cum Not. Vinet. Hinc

IAPIDIA, æ. f. lapidis regio. Tibul. 4. 1. 108. Fortis Iapidia miles. V. Scalig. ad loc.

JAPONIA, æ. f. *Japan.* Regio ampla Asiæ & versus ortum nobis ultima. V. Arnold. Montan. *Itinerar.* & *Geographos* juniores.

IAPYGIUM, Salentinorum promontorium. Virg. 11. *Æn.* 247.

Victor Gargani condebat Iapygis agris. Unde Servius Iapygiam partem Apuliæ esse dixit, in qua est mons Garganus, qui usque in Adriaticum pelagus tenditur. Hujus metropolis est Brundisium & Tarentum. Hanc regionem Messapiam, & Iapygiam, & Calabriam, & Salentinam multi nominant.

IAPYX, ygis. m. [*ἰάπυξ*] Dædali filius, a quo Iapyges populi. Solin. cap. 8. conf. Lex. Pitisc.

Arva Iapygis. Ovid. 15. *Met.* 52.

Iapyx, Ventus est ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gell. lib. 2. 22. esse judicat. est enim, Occidentalis, & utilis Græciæ petentibus ex Italia, ut testatur Hor. 1. *Carm.* 3. 1.

Sic te diva potens Cypri, &c. Virg. 8. *Æn.* 709.

Illam inter cædes, pallentem morte futura,

Fecerat ignipotens undis & Iapyge ferri. h. e. Vento qui de Apulia flans optime ad Tarentum ducit. Servius. conf. *Apul. de Mundo.*

Albus Iapyx. Hor. 3. *Carm.* 27. 20. Idem 1. 3. 4.

Adjective Gargani Iapygis & Equi Iapygis, i. e. Ex Apulia. Virg. 11. *Æn.* 247. 678.

IAPYGIUS, a, um. Adj. ut, Acra Iapygia, Promontorium: & Regio Iapygia. Plin. 3. 11.

IARRAS. V. HIARRAS.

IARCAS, Indorum philosophorum princeps, cujus meminit Philostratus in vita Apollonii Tyanei.

I A S

IASIÖNE, es. f. [ιασιώνη] Herba, quæ unum folium habet. Plin. 21. 17. Et Iasione, Olus silvestre in terra repens. Idem 22. 22.

IASIS, idis. f. [ιασις] dicta est Atalanta, ab Iasio patre. V. SCHÖENBUS. Dura Iasis. Propert. lib. 1. 1. 10. V. Spanh. ad Callim. p. 275.

IASIUS, [ιασιος] Dardani frater. Nam Dardanus, inquit Servius, & Iasius fratres fuerunt, Electra filii: sed Dardanus de Jove, Iasius de Corito procreatus est. Servius apud Virg. 3. Æn. 168.

Hæ nobis propriæ sedes, hinc Dardanus ortus, Iasiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Iasius, pater Palinuri, auctore Servio, unde IASIDES, [ιασιδης] Palinurus. Virg. 5. Æn. 843.

Dux Iasides. Stat. 6. Theb. 911. h. e. Adrastus, qui filius fuit Talao- nis, nepos vero Iasii fratris Dardani.

IASON, ðnis. m. [ιασον] Æsonis filius, fratris Pelia Theffalia regis, qui Colchos profectus, vellus aureum abstulit. De hoc Justin. 42. 2. & Macrob. Saturn. 1. 12. Ovid. 7. Met. 26.

Quem nisi crudelem, non tangit Iasonis ætas?

Asper Iason. Valer. 4. Argon. 222.

Clarus Iason. Ovid. 7. Met. 5.

Efferus Iason. Stat. 5. Theb. 472.

Pegafeus Iason. Ovid. 8. Met. 349.

Iason, alius fuit Pherarum Tyrannus in Theffalia, sui temporis omnium potentissimus, ut Nepos in Timotheo significat. Virtutem ejus & rei militaris scientiam prædicant Xenophon lib. 6. de rebus Græc. Diod. Sic. lib. 15. & 16. conf. Val. Max. 1. 8. ext. 6. & 9. 10. ext. 2. & Plin. 7. 5.

IASONIDÆ Juvenes, Iasione geniti. Stat. 6. Theb. 340.

IASÖNIUS, a, um. Adj. ut, Argo Iasonia. Avien. Arat. Phæn. 756. & 808.

Puppis Iasonia depictaque terga carinæ. conf. Stat. 1. Achil. 65.

IASONIUM, [ιασώνιον] Promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptolem. lib. 5. cap. 6.

IASPIS, idis. m. & f. [ιασις] Lapidis pretiosi genus. Plin. lib. 37. cap. 8. Viret, & sæpe translucet iaspis, etiam si victus a multis, antiquitatis tamen gloriam retinens. Plurimæ ferunt eam gentes, smaragdo similem Indi: Cypros duram glaucoque pingui. Persæ aëri similem: ob id vocatur aerizusa. Talis & Caspia est, cærulea circa Thermoodontem amnem, in Phrygia purpurea, in Cappadocia ex pura pura cærulea, atque non refulgens. Martial. lib. 5. 11.

Sardonychæ, smaragdos, adamantas, iaspidas, uno

Portat in articulo Stella, Severe, meus.

Fulva supellex fulget iaspide. Lucan. lib. 10. 122.

Fulva iaspide stellatus ensis. Virg. 4. Æn. 261.

Tereti nodantur iaspide vestes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 40.

Viridi angustat iaspide pectus. Claud. 6. Conf. Hon. 526.

ASPIDES, [ιασπίδες] ut, Iaspidea gemma, Quæ iaspidis colorem refert. Plin. lib. 37. cap. 10.

ASPÖNYX, [ιασπώνυξ] Gemma, a nivis colore [Immo ab Onyche] dicta. Plin. lib. 37. cap. 9.

ASTIUS, i. m. est Tropus principalis musicus. Mart. Capell. 9. p. 317.

ASUS, vel IASSUS, [ιασος, ἢ ἱασος] Urbs & Insula Cariæ, quæ continenti adjacet, cujus incolæ magna ex parte victum e mari captabant, quum sterilem regionem haberent. Ejus municeps Choerillus fuit. Ex Iaso fuit & Diodorus dialecticus, cognomento Chronus. Hinc ASIUS finus, de quo Pomponius. 1. 12.

I A T

ATINUM, [Ἰάτινον] Ptolem. lib. 2. cap. 8. Meldenium civitas, vulgo Μεαυκ.

ATRALIPTES, æ. m. [ιατραλιπίτης] Medicus unguentarius, & ATRALIPTICE, es. f. [ιατραλιπιτική] Medicina unguentaria. Perot-

tus, Tria medicinarum genera veteres fecere: Empiricæ, &c. Iatralipticæ, quæ unguentis & perfrictionibus curat, quasi medicinam unguentariam. Ιατρική enim medicina dicitur: ἀλείψις, unctor: ὁπὸ τῆς ἀλείψεως, quod ungere est, unde hujusmodi artifex iatraliptes dicitur. Cels. lib. 1. cap. 1. Sanus homo qui & bene valet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet: ac neque medico, neque iatralipta egere. Et Clinice, &c. V. CLINICE. Plin. lib. 29. cap. 1. conf. Plin. 10.

Epist. 4. & 22. [Inscite Ιατραλιπίτης Medicus unguentarius, & Ιατραλιπιτική Unguentaria medicina, Latine convertitur: Unguentarius enim Græcis μυρσφός potius, & ars ejus μυρσφική vocatur. Rectius Medicum unctorem, & Medicinam unctoriam Latine dixeris. Est enim idem iatraliptes ac Aliptes, quod proprie Unctorem sonat. de quo V. f. I. Quin etiam Celsi antiquiores editiones Neque alipta egere exhibent. Quam lectionem Jo. Ruellius in edit. Paris. 1529. ex Plinio, opinor, emere mutavit. Errant autem qui putant certæ compositionis unguentis mederi iatraliptas solitos. Qui potius certo genere ciborum & exercitationum, itemque frictionibus, atque unctionibus, solo plerumque oleo factis, & balneo, sanos juxta & ægros curabant; cachecticosque in iis, ac convalescentes maxime, ad bonum habitum coloremque ac robur perducebant. Unde etiam Græcis, nullo discrimine, ἀλείπτει, γυμνασάζει, & ὑγιαίνει vocabantur, ut ex erudita Ant. Vandalii diatriba, quæ dissertationum ejus octava est, cognoscere licebit. Cujus sententiam lenius confirmare me non patitur hujus scripturæ modus. Illud adendum puto, si quod inter iatralipten & Alipten discrimen fuerit, id entenue fuisse, velut inter Mæan & Iatromæan, idque nomen sibi orthallis arrogasse Aliptas, qui relicta professione pristina, solis agris peram suam locabant.

ATRIC, es. f. [Ἰατρική] Ars medendi. Mart. Capel. 3. p. 50.

ATROMEA, æ. f. [ιατρομαία] Mulier medica & obfetrrix. vet. Inscr.oud Reines. Epist. p. 269. VALERIAE VERECVNDÆ IATRO-

AEAE REGIONIS SVÆ PRIMÆ.

ATRONICES, is. m. [ιατρονίκης] Medicorum victor. Ita Theffalus Callianus, Methodicorum sectæ princeps, cognominari voluit, qui

rabie quadam in omnis ævi medicos perorans monumento suo iatronicen se inscripsit. Plin. 29. 1. [Pollit & divise scribi Ιατρονίκην, ἰατρὸν νίκην, i. e. Medicorum victoriam: Nam id quoque Græcicæ elegantia foret.

IATROS, [ιατρός] Latine dicitur Medicus. Plin. lib. 29. cap. 1.

J A V

JAVA, [Ἰάβα] Hispaniæ civitas, Ptolemæo, vulgo Laga.

J A X

JAXMÄTÆ, [Ἰαζαμάται] Populi circa Mæotim, inquit Stephanus, quos Ephorus appellat Sauromatas. Valer. Flacc. lib. 6. 148.

Mellis honos Torinis: ditant sua mulctra Satarchen:

Jaxamatas venatus alit.

De his Ammian. lib. 4. [Apud Stephanum legitur Ἰαζαμάται.

JAXARTES, [Ἰαζάρτης] Scythiæ fluvius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multum secum rapit, & immani undarum copia extumescit: oritur in ultimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander militesque ejus Tanaim putaverunt, quum sit alius. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. & Curt. lib. 6. 2. 14.

JAXTES, [Ἰάξτης] Fluvius, quem eodem cum superiore in tractu quidam locant: cujus meminit Claudian. Conf. Prob. & Olyb. 160. — sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes. al. Araxes.

I A Z

IÄZYGES, um. pl. m. [Ἰάζυγες] Metanastæ populi in Europa, qui (sicut Ptolemæus lib. 3. scribit) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, a Septentrione Sarmatiam. Hodie Septem castra, Germanicæ Sibenbürgen, regio quæ partim ab Ungaris, partim a Valachis colitur. Ovid. 2. Trist. 191.

Acres Iazyges. Ovid. 1. de Pont. 2. 79.

Sarmatas Iazyges vocat Tacit. 12. Ann. 29.

Ferox Iazyx. fing. Ovid. 4. Pont. 7. 6.

I B E

IBERNIA, [Ἰβερνία] V. HYBERNIA.

IBÆRUS, i. m. [Ἰβηρ] Fluvius Hispaniæ, qui apud Cantabros oriens, per 260 passuum milia fluit, & in mare Balearicum exit. Dictus, ut Eustath. ait, a rege ejusdem nominis. Lucan. lib. 4. 23.

Qui præstat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Quod & Iberum

declinari potest: præsertim quando sequitur Flumen. Nunc vulgo dicitur Ebro. testis Olivarius in Melam 2. 6. conf. Voss. ibid.

Dives Iberus. Claud. Conf. Mall. Theod. 53.

Lentus Arar, Rhodanusque celer, & dives Iberus.

Torrens Iberus. Lucan. lib. 7. 15.

Iberus nom. Gentile V. in dict. seg.

IBERIA, [Ἰβηρία] dicta est Pars Hispaniæ, quæ intra Iberum continetur: quamvis generali vocabulo pro Hispania capiatur. Et Iberiæ quidam partem unam exteriorem, alteram interiorem dixerunt. Hanc regionem Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis, habitavere. Unde composito ex utraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt, & regio eorum Celtiberia. Lucan. lib. 4. 10.

— Celtæ miscentes nomen Iberis.

Dura tellus Iberiæ. Hor. 4. Carm. 14. 50.

Fera Iberia. Hor. 4. Carm. 5. 28.

Ab Iberia vero Ibæri & Ibæres, vocati sunt populi Hispani. Virg. 3.

Georg. 408. — a tergo horrebis Ibæros.

Armer Iberus. Sil. lib. 13. 507.

Durus Iber. Lucan. lib. 6. 258. Plin. 6. 10. & Eutrop. 6. 11. 5.

Occidentales omnes populos Ibæros, vel Celtiberos dixerunt veteres.

V. Drakenb. ad Sil. 3. 340.

Est & alia regio hoc nomine, juxta Pontum, inter Colchida & Armeniam, venenorum ferax, quæ Caucasii montibus circumdatur, cujus similiter populi Ibæri & Ibæres dicti sunt (hodie vulgo dicuntur Liverons)

a quibus, ut Varro scribit, venerunt qui in Hispania habitaverunt, a quibus & Hispania, Iberia: & fluvius Hispaniæ, Iberus. Scribit Dionysius contra, Ibæres populos a Pyrenæis montibus profectos in

Asiam sedes posuisse. Unde ea pars Asiæ, Iberia nuncupetur.

Armenia prætentus Iber. Val. Flacc. 5. 166.

IBÆRUS, a, um. Adj. Virg. 9. Æn. 582.

Pictus acu chamydem, & ferrugine clarus Ibera. Idem 7. Æn. 663.

IBÆRICUS, a, um. Adj. ut, Terræ Iberiæ. Sil. lib. 13. 510.

IBÆRICUS, a, um. Adj. [Ἰβηρικός] Hispanicus. Sidon. Carm. 23. 164.

Terrarum indigenas Ibericarum.

Iberica herba, Spartum dicebatur antiquis. Quintil. lib. 8. cap. 2. pr. Qui in actione Ibericas herbas, se solo nequicquam intelligente, dicebat: nisi irridens hanc vanitatem Cassius Severus, Spartum eum dicere velle indicasset.

Iberici funes, pro Sparteis. Hor. Epod. 4. 3.

Ibericis peruste funibus latus. conf. Plin. 19. 2.

IBÆRIUS, a, um. Adj. Juven. 6. Sat. 53.

Unus Iberinæ vir sufficit. [Videtur nomen proprium potius

mulieris, quam Adjectivum.

IBÆRIS, idis. f. [Ἰβηρίς] Herba, quam Lepidium Latini dicunt. Apul. de Herb. cap. 20. Plin. 25. 11. & 26. 8. Diosc. 1. 188. al. Hiberis.

IBEX, icis. m. ut quibusdam placet, Rupicapra. Sed distinguit Plin. 8. 53. Sunc capræ, sunt rupicapræ, sunt ibices pernicitatis mirandæ.

V. Gefner. Hist. Quadrup. & Scal. Exerc. 207. vel Lex. Martin.

I B I

IBI, [ἰβή, ἰβή] Adv. in loco. Ter. And. 2. 2. 19.

Ubi te non invenio, ibi ascendo in quandam excelsum locum.

Idem Eun. 4. 1. 8. Cic. pro Cæcin. 27. Et armatos ibi fuisse. [Videatur post ibi distinctio locanda in priore Ter. loco.

Ibi loci. Plin. lib. 6. cap. 11. Ibi loci terrarum orbe portis discluso.

Ibi,

Ibi, ubi. Cic. pro Domo 121. Ibi enim postis est, ubi templi aditus est. Ibi, unde. Liv. 1. 24. Ibi imperium fore, unde victoria fuerit. Ibi, in ea re, vel conditione. Ter. Adel. 5. 4. 13. Duxi uxorem: quam ibi miseriam vidi? Ubi Donatus, Ibi, inquit, quasi uxor locus sit. Ibi tum, Tunc, quum hæc fierent. Cic. 5. Verr. Quid tu ibi tum, quid facis? Ter. Eun. 2. 2. 30. Ille ubi, miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, Et tam facile victum querere, ibi homo cepit me obsecrare. Ibi infit. Liv. 3. 71. Ibi sum. i. e. Illud ipsum cogito. Ter. Heaut. 5. 2. 30. & 3. 1. 62. Ibi pro Isthuc. Cajus 1. 1. ff. de O. I. Cum ibi venerimus. IBIDEM, [ἐν τῷ] In eodem loco. Ter. And. 4. 5. 38. Ni puerum tollis, jam ego hunc in mediam viam Provolvam: teque ibidem pervolvam in luto. Virg. 1. Æn. 120. — illam ter fluctus ibidem Torquet, agens circum, &c. V. Serv. in loc. conf. Idem 3. Georg. 500. In eodem loco & Ibidem. Cic. 2. de Invent. 14. Quare quum in quandam tabernam divertissent, simul cenare, & in eodem loco fomnum capere voluerunt: cenati discubuerunt ibidem. Ibidem in. Cic. 2. de Invent. 134. In navi ibidem. Idem 5. Verr. 22. Ut certo tempore anni, ut ibidem in Sicilia, deinde ut lege Hieronica venderent. In eo, & ibidem. Cic. pro Cæcin. 23. Læsit in eo Cæcinam: sublevavit ibidem. i. e. In eodem. Ibidem mihi adnutat. i. e. Ex eo loco ubi ipse erat. Plaut. Merc. 2. 3. 100. Ibidem mihi etiam nunc adnutat, addam sex minas. Ibidem, ubi. Plaut. Perf. 4. 4. 62. Do ego tibi operam. s. tibi ibidem das, ubi tu tuum amicum adjuvas. i. e. Tunc tibi ipsi prodes, quum amicum juvas. Ibidem loci res erit. Plaut. Cist. 2. 1. 53. Abit intro iratus, quid ego nunc agam? si redierit Illa ad hunc, ibidem loci res erit: ubi odium occoeperit, Illam extrudet, quom hanc uxorem Lemniam ducet domum.

IBIS, is, vel idis. f. pl. lbes, [ἰβίς, ἰβίδος, pl. ἰβίδες, teste Suida.] Avis Ægypti Serpentina. Plin. lib. 10. cap. 48. Vifam in Alpibus ab se peculiarem Ægypti ibin, M. Egnatius Calvinus præfectus earum prodidit. Idem lib. 8. cap. 27. conf. Isidor. 12. 7. & Juven. 15. Sat. 2. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. Velut ibes maximam vim serpentum conficiunt, quum sint aves excelssæ, cruribus rigidis, corneo proceroque rostro: avertunt pestem ab Ægypto, quum volucres angues ex vastitate Libyæ vento Africo investas interficiunt, atque consumunt, ex quo fit ut illæ, nec morfu vivæ noceant, nec odore mortuæ. Ab hujus avis similitudine Ibis pro Invido ponitur. Unde Ovidius conscripsit libellum in invidum quem In Ibin vocavit. [Sed Heinio placet Ibis potius, quam In Ibin, inscribi hunc libellum, quemadmodum & Callimachus suum inscripserat, teste Suida in καλίστης.]

IBISCUS. V. HIBISCUS.

I B U

IBUS, pro Iis, inquit Nonius minus Latinum putat consuetudo, quum veterum auctoritate plurimum valeat. Pomponius Pappo agricola: Nunc quando voluisti facere, fac voluptati fies ibus. Plaut. Mil. 1. 1. 74. Latrones ibus denuerem stipendium. Hæc Non. 8. 21. conf. Plaut. Mil. 3. 3. 21. & Truc. 1. 2. 14.

I B Y

IBYCUS, i. m. [ἰβύκος] Reginus poeta, quem maxime omnium amore flagravisse ex ipsius scriptis constare scribit Cic. Tusc. 4. 71. De quo multa & suavissima apud Erasmus in proverbio Ibyci grues. Aufon. Idyl. 5. 80. Ibycus ut perit, vindex fuit altivolans Grus. IBYX, ycis. f. Avis clamosa. Gefner.

I C A

ICADIVS, [Ἰκαδίου] Prædo fuit, de cujus fato sic scribit Cic. de Fato 6. Ne hercule Icadii quidem prædonis video fatum ullum. Nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex spelunca faxum in crura ejus incidisse? Puto enim, etiam si Icadius tum in spelunca non fuisset, faxum tamen illud casurum fuisse. Nam aut nihil omnino est fortuitum, aut hoc ipsum potuit evenire fortuna. V. Fest. [Suidas, Ἰκαδίου, ὁ πρῶτος κλέπων. Sic & Etymologus, qui ita dictum putat, quod ἰν τῇ ἐν γῆ καταδύσει. Sed apud Festum in voce, & in Rhonde, ut & in Lucili verbis, ibidem a Scaligero adductis, scribitur Icadion, quasi Græce esset Ἰκαδιών.] Icadius alius, Apollinis & nymphæ Lyciæ filius, simile fere Arioni fatum expertus: de quo V. Serv. ad 3. Æn. 332. ICARIA, [Ἰκαρία] Insula in Icaro mari: ab Icaro Dædali filio dicta: quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolium appellatum. Hæc & Icaros dicta est, ante Doliche vocata. Est inter Sardiniam & Siculum maria. ICARIUS, [Ἰκαριεύς] Atheniensis, Laconum regis OEbali filius, pater Erigones & Penelopes, quum acceptum a Libero patre vinum mortalibus indicaret, occisus est a rusticis: qui quum plus æquo potassent, inebriati venenum se bibisse crediderunt. Ovid. 1. Epist. 81. Icarus pater Penelopes. Me pater Icarus viduo discedere lecto Cogit, &c. Inter sidera Arcturus est. V. Hygin. Fab. 130. & Ampel. de 12. Signis. al. Icarus. Icarus scribitur etiam Tibull. 4. 1. 8. — etiam Phœbo gratissima dona Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hospes Icarus, ut puro testantur sidera celo, Erigoneque, Canisque, neget ne longior ætas. [Et quidem rectius, ut docet Brækh. q. V. Alius est enim Penelopes pater Icarus, alius Erigones Icarus. Icarus præterea, ut Plin. lib. 4. cap. 7. auctor est, Mons est in Attica regione.]

I C T

ICARIUS, a, um. Adj. ut, Astrum Icarium. Stat. 4. Theb. 777. Canis Icarus, i. e. Canicula stella. Ovid. de Nuce 118. Aqua Icaria. Ovid. 5. Trist. 2. 28. V. ICARUS. Pelagus Icarium. Claud. 2. in Eutrop. 265. ICARIS, patronym. f. [Ἰκαρίς] Ovid. in Ibin, 391. Et velut Icaridos famulæ periere, procique, &c. i. e. Penelopes. ICARIOTIS, [Ἰκαριότης] aliud patronym. f. sic Propertius vocat Penelopen, lib. 3. 13. 10. Hæc etiam clausas expugnant arma pudicas, Quæque terunt fastus Icarioti tuos. Ovid. 3. de Pont. 1. 112. Morte nihil opus est, nihil Icarotide tela. Adjective. ICARUS, [Ἰκαρος] dictus fuit Dædali filius, qui una cum patre e Creta fugiens, fretus alarum fiducia, quum ultra patris iussa altius evolasset, folisque ardore cera, qua pennæ continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis deflueret, decidit in mare, quod est inter Myconem & Gyarum, a quo postea Icarium mare dictum fuit. Ovid. 1. Trist. 1. 90. Icarus Icaris nomina fecit aquis. conf. Idem 3. Trist. 4. 21. Icarus alius, Erigones pater. V. in ICARIUS. ICAS, adis. [ἰκάς] Numerus vicenarius. Plin. 35. 2. Ferias omni mense custodiunt, quas icadas vocant. de Epicureis. V. Hard. not.

I C C

ICCUS, [Ἰκκός] Nobilis palæstrita Tarentinus, qui toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior esset: tanta illi gloriæ libido. Ælian. Var. Hist. 11. 3. Alii vitiose Iccus vel Ictus scribunt. V. Periz. ad loc.

I C H

ICHNEUMON, onis. m. [ἰχθυόμῶν] Animal est magnitudine felis, specie muris, quod vulgo nunc Murem Indicum vocant. Plin. lib. 8. cap. 24. V. Lucan. 4. 724. conf. Vitruv. 8. 2. Plin. 37. 9. & 29. 4. Prima brevi posuit Martialis. 7. 86. Delectat Marium si perniciosus ichneumon. Est & genus Vespæ. Plin. 11. 21. ICHNOMBATES, æ. m. [ἰχθυόβατες] i. e. Per vestigia vadens: Canis nomen. Ovid. 3. Met. 207. ICHNOGRAPHIA, æ. f. [ἰχθυογραφία] est quæ vulgo Plana forma vocatur. Hæc, circini regulæque modicæ continet usus, ex qua capiuntur formarum descriptiones in solis arearum. Auctor est Vitruvius lib. 1. 2. Ichnographia dicitur quasi vestigii descriptio, in quo quasi vestigio totum opus insistit. Budæus. ICHNUSA, æ. f. [ἰχθυόσσα] Sardinia antiquum nomen, quod plantam pedis figura referret. Sil. 12. 358. Inde Ichnusa prius Graiis memorata colonis. ICHOR, oris. m. [ἰχὼρ] Sanies, cruor. Cels. 5. 26. 20. Ichor tenuis, subalbidus ex malo ulcere exit. [Non ergo Sanies aut Cruor, sed sui generis malus humor est.] ICHTHYCUSA, [ἰχθυόσσα] Insula, alias Icaros dicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. ICHTHYOCOLLA, [ἰχθυόκολλα] appellatur Piscis, cui glutinosum est corium, idemque nomen glutino ejus. Hæc Plin. lib. 32. cap. 6. Et lib. 7. cap. 56. conf. Gefner. ICHTHYOPHAGI, orum. m. pl. [ἰχθυοφάγοι] Qui piscibus vivunt: quo nomine dicti sunt quidam populi in Æthiopia interiori, qui magnum sinum Occidentalis Oceani tenent, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 9. De his Strabo lib. 15. conf. Plin. 15. 7. & 6. 23. item Mart. Capell. 6. p. 225. ICHTHYOTROPHIUM, i. n. [ἰχθυοτροφίον] Locus in quo aluntur pisces, qui & Piscina, & Vivarium Latine dicitur. Columel. lib. 8. cap. 1. Est autem id fere vel in villa, vel circa villam: in villa est quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ ἰχθυοτροφῶνας: atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεία sedula cura exercentur. ICHTHYS, [ἰχθυς] Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla Piscem transtulit, & ob id merito reprehensus ab Hermolao.

I C O

ICO, ici, ictum, [ἰκύνω, ἰκύνω] icere. Percutere, inquit Festus. Turpil. Si iceris me. Plaut. Truc. 2. 7. 42. Hoc vide, dentibus frendit, icit femur. Cæcilius, Si unquam quisquam vidit quem cæta pulta aut balista icerit. Plin. lib. 15. cap. 30. Telis icere caput. Catul. 113. 4. Icimur ictu. Lucret. lib. 4. 1043. Idem 3. 161. — corpus propellit & icit. Icere fœdus, pro Percutere. Cic. in Pison. 88. Tu scilicet, homo religiosus & sanctus, fœdus quod meo sanguine in pactione provinciarum iceras, frangere noluisti. Et pro Corn. Balb. 31. L. Marcius primipili Centurio cum Gaditanis fœdus icisse dicitur. ICTUS, a, um. Partic. [βιβάμενος] ut, ictus caput. Cæf. 3. Bell. Civil. Incidit ad terram ictus Turnus. Virg. 12. Æn. 926. Ab latere ictus. V. A vel AB præp. Jovis ignibus ictus. Ovid. 1. Trist. 3. 11. Caput ictum. Hor. 2. Serm. 1. 24. — saltat Milonius, ut semel icto Accessit fervor capiti, numerusque lucernis. i. e. Postquam inebriatus est. Domus icta, Afflicta. Ovid. 5. Trist. 4. 34. Fœdus ictum. Virg. 12. Æn. 314. Genu dextrum ictus lapide. Suet. Aug. cap. 20. Patria desiderii fidelibus icta. Hor. 4. Carm. 5. 15. Pinus icta mordaci ferro. Hor. 4. Carm. 9. 9. ICTUS, us. m. [ἰκτύς, ἰκτύς] Percussio ipsa. Plaut. Most. 3. 1. 91. Perfacile ego ictus perpetior argenteos. Cic. 3. Off. 94. Ict fulminis deflagavit. Ictus bestiarum. Cic. 2. Off. 19. Hæc igitur ipsa fortuna ceteri casus rariores habet, primum ab inanimis procellas, tempestes, naufragia, ruinas, incendia: a bestiis ictus, morsus, impetus. Pedum ictus. Ovid. 5. Met. 264. Saxorum ictus. Tacit. 3. Hist. 31. Simul juncta turris ictibus saxorum concessit. conf. 3. 29. 3.

Serpentum diri ictus, Morfus. Ovid. 4. Met. 498.
 Forabilis nullo ictu. Ovid. 12. Met. 170.
 Gravis ictu. Virg. 5. Æn. 274.
 Cæcus ictus, Occultus. Ovid. 1. Fast. 623. V. CÆCUS.
 Clarus ictus. Ovid. 2. Met. 624.
 Contrarius ictus. V. CONTRARIUS.
 Creber ictus aut languidus. V. CREBER.
 Fulmineus ictus. i. e. Fulminis. Hor. 3. Carm. 16. 11.
 Futilis ictus. Sil. lib. 15. i. e. Vanus.
 Ingens ictus. Stat. 3. Theb. 89.
 Injurius ictus. V. INJURIA.
 Invalidus ictus. Sil. lib. 10.
 Languidus ictus. De pulfibus. V. LANGUOR.
 Languens ictus. Lucan. lib. 3. 692.
 Lapidofus grandinis ictus. Claud. de Bell. Get. 240.
 Lethiferi ictus. Ovid. 8. Met. 362.
 Obliquus ictus. Hor. 3. Carm. 22. 7. V. OBLIQUUS.
 Surdis ictibus, & qui non exaudiuntur, arborem cedere. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Accipere ictum. Lucret. lib. 4. 1045. V. ACCIPIO.
 Accipit refonos latus ictus. Valer. 1. Argon. 619.
 Affligit animantem grandior ictus. Lucret. lib. 2. 943.
 Contudit ictu hebeti pectus tantummodo. Ovid. 12. Met. 85.
 Dari sub ictum. Tacit. 13. Ann. 39. Nec tamen proximo itinere ductæ legiones, quæ si annem Araxem, qui mœnia alluit, ponte transgredirentur, sub ictum dabantur. Adde quæ ad Sil. 8. 310. notavit Cellarius. V. mox Ictus pro Potestate.
 Declinare ictum. V. DECLINO.
 Defendere ictum & repellere. Cæf. 2. Bell. Civil. 9.
 Evocare ictum adversarii. Quintil. lib. 5. cap. 13. Fiunt & tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erit.
 Exanimari ictu. Cæf. 7. Bell. Gall. 25.
 Excipere ictus galea. Ovid. 12. Met. 375. Virg. 5. Æn. 444.
 Excludere fervidos ictus. Hor. 2. Carm. 15. 10.
 Ferire inflexo ictu. V. INFLECTO. Ferire levi ictu. Sen. Herc. fur. 12.
 Intentare ictus. Tacit. 3. Hist. 31. 5.
 Labefacta arbor innumeris ictibus. Ovid. 8. Met. 775.
 Levare ictum serpentis. V. Levo in LEVIS.
 Perpeti ictus argenteos. Jocus Plauti Most. 3. 1. 93. V. supra.
 Pullat creber densis ictibus. Virg. 5. Æn. 459.
 Pulsari crebro ictu. Lucret. lib. 4. 932.
 Repulit ictus validos cute. Ovid. 3. Met. 64.
 Sonant æra vesanis ictibus. Ovid. 2. de Arte Am. 610.
 Tremuit vastis ictibus ærea puppis. Virg. 5. Æn. 198.
 Tundi crebro ictu. Lucret. lib. 4. 932.
 Violare ictu baculi corpus. Ovid. 3. Met. 325.
 Corpora serpentum baculi violaverat ictu.
 Ictus pro Potestate. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 2. Cogita quanta nobis tribuerit parens noster, &c. quam nihil sit mortale non sub ictu nostro positum. Idem Epist. 72. & Sen. Theb. 528. V. Dari sub ictum, paulo supra.
 Ictu aliquo novæ calamitatis sublata fides de foro. Cic. 2. pro Lege Agr. 8.
 Ictu pellere animi statum. Cic. 2. de Fin. 32. Neque enim hæc movere potest appetitum animi: nec ullum habet ictum quo pellat animi statum hic non dolendi. Al. Illum & Animum status.
 Icti, in genitivo. Gell. 9. 13. ex historia Claudii Quadrigarii, Dein continuo humerum dextrum eodem concussu incidit: neque recessit usquam donec subvertit, ne Gallus impetum icti haberet.
 CON, onis. f. [ἐκόν, ον] Latine Effigies, imago, & statua membrorum hominis a pictoribus seu statuariis ad vivum expressa. Plin. lib. 34. cap. 4. Effigies hominum non solebat exprimi, nisi aliqua illustri causa perpetuitatem mererentur. Et primo sacrorum certaminum victoria, maximeque Olympiæ: ubi omnium qui vicissent, statuas dicari mos erat. Eorum vero qui ter ibi superavissent, ex membris ipsorum similitudine expressa, quas iconas vocant. Ex vetusto codice legitur Iconicas.
 CONICUS, a, um. Adj. [ἐκονικός] Ita pictum, ut ex ejus membris similitudo expressa sit. Plin. lib. 35. cap. 8. Adeo jam colorum usus percubuerat, adeoque ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisset tradatur, Atheniensium Miltiadem, Callimachum, &c. Suet. Calig. cap. 22. Simulacrum stabat in templo aureum iconicum, &c. Plin. 34. 4. V. ICON.
 Bud. Iconicum pictorem vocabat, qui ad verum repræsentaret. Gall. Qui pingit ad vivum. H. St.
 CONISMUS, i. m. [ἐκονισμός] Iconismos Sen. 95. Epist. non ita procul a fine, sic appellat Descriptiones, atque verbum esse publicanorum.
 CUNCULA, æ. f. dimin. Suet. Ner. cap. 56. Siquidem icunculam puellarem, quum quasi remedium insidiarum a plebejo quodam & ignoto muneri accepisset, detecta confestim conjuratione, pro summo numine, trinisque in die sacrificiis colere perseveravit; volebatque credi, monitione ejus futura prænocere.
 Aliis vocabitur Iconcula, ut apud Desp. Sic Græco Latina est vox, nam terminatur Lat. H. St. MSS. Acunculam, vel Acungulam, unde hanc lectionem finxit Egnatius. Alii aliter conjectant. Quid si Lagunculam, unius literæ adjectione? Non displicet tamen aliorum Imagunculam, propter epitheton. V. scriptoris ejusdem geminum locum in Aug. c. 7.
 CONNUM, i. n. [ἰκόνιον] Oppidum est Lycaoniæ. Meminit Cic. 3. Fam. 8. Quum enim Laodiceæ, quum Apameæ, quum Synnadis, quum Philomeli, quum Iconii essem: quibus in oppidis omnibus commoratus sum, &c. Vulgo Cogni dicitur.
 COSAEDRUM. V. EICOSAEDRUM.
 COSIUM, [ἰκόνιον] Mauritaniæ Cæsariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui a comitatu ejus desciverant, locum deligunt, jaciunt mœnia: ac ne quis posito a se nomine gloriaretur, de condentium numero urbi nomen datum. Solinus cap. 38. extr.

I C T

ICTERUS, i. m. [ἰκτερός] Morbus, quum per totum corpus bilis funditur, quæ interdum nigra, interdum flava est. Hic etiam morbus, Regius appellatur,
 Vol. II.

Molliter excelsa quoniam curatur in aula. Sammonic. cap. 59.
 Arquatum appellat Lucret. lib. 4. 313. V. f. l.
 ICTERUS, i. m. [ἰκτερός] Plin. lib. 30. cap. 11. Avis icterus vocatur a colore: quæ si spectetur, fanari id malum tradunt, & avem mori. Hanc puto Latine vocari Galgulum. De morbo regio loquitur. In quibusdam exemplaribus legitur Galbulum, in aliis Galgulum.
 ICTERICUS, [ἰκτερικὸς] Qui eo morbo laborat, ἰκτερὸς, hoc est a milvo, quod oculi bile suffusi, milvinis similes videantur. Plin. lib. 20. cap. 9. Ictericis, nec non & phreneticis, radicis crudæ succum gargarizandum bibendumque demonstrat. Idem lib. 21. cap. 20. vocat Felle suffusos. Juven. 6. Sat. 564.
 Consultit icterica lento de funere matris.
 ICTIS, idis. f. [ἰκτίς] Mustela genus. Plin. lib. 29. cap. 4. Mustelæ duo genera: alterum silvestre: distant magnitudine. Græci vocant ictidas. V. Interpr. ad Plaut. Capt. 1. 2. 81.
 ICTUS Tarentinus. V. ICCUS.
 ICTUS, ūs. V. ICO, is.
 ICUNCULA. V. ICON.

I D

ID, neutrum ab Is, ejus. V. IS.
 IDA, æ. f. [Ἰδα] Mons altissimus, qui ad Troadem spectat, habetque multos pedes. Latus ejus Septentrionale, ex angustiis Abydi usque ad Æsapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit: Australe promontorium facit quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myfos declinant, abundatque mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt: in cujus summitate locus fuit Gargarum appellatus, a quo Gargara Æolica civitas dicta est. Ovid. 4. Fast. 249.
 Dindymon & Cybelen, & amœnam fontibus Idam.
 Ærisona Ida. Valer. 1. Argon. 704.
 Aquosa Ida. Ovid. 6. Fast. 15.
 Celeberrima fontibus Ida. Ovid. 2. Met. 218.
 Clivosa Ida. Ovid. 1. Amor. 14. 11.
 Frondosa Ida. Virg. 5. Æn. 252.
 Magna Ida. Virg. 5. Æn. 249.
 Phrygia Ida. Virg. 4. Georg. 41.
 Pinifera Ida. Stat. 3. Silv. 4. 12.
 Viridis Ida. Catul. 61. 70.
 Ida etiam appellata fuit Dardani Scytharum regis filia.
 IDACIUS, V. IDATIUS.
 IDÆUS, a, um. Adj. [Ἰδαῖος] ut, Campi Idæi. Virg. 7. Æn. 222.
 Cyparissi Idæi. Virg. 2. Georg. 84.
 Herba Idæa. Plin. 27. 11.
 Jugum Idæum. Ovid. 4. Fast. 264.
 Mater Idæa, Cybele. Lucret. lib. 2. 681.
 Mons Idæus. Virg. 3. Æn. 105.
 Nemus Idæum. Virg. 3. Æn. 112.
 IDÆIDACTYLI, [Ἰδαῖος δακτύλοι] Filii fuerunt Minervæ & Solis: vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes: & dicuntur alio nomine Corybantes. q. V.
 Idæi Dactyli, Gemmæ, ferreo colore, quæ pollicem humanum expriment, frequentes sunt in Creta. Plin. lib. 37. cap. 10.
 IDÆUS, [Ἰδαῖος] Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Auctor Suidas.
 IDÆLIA, æ. f. Troadis regio quæ sub Ida jacet. Virg. 1. Æn. 697.
 IDALIS, idis. f. Idem, apud Lucan. 3. 204.
 IDALIUM, [Ἰδαλίων] Mons est Cypri, Veneri facer. De quo Virg. 1. Æn. 685.
 Aut super Idalium sacrata sede recondam.
 Frondosum Idalium. Catul. Argon. 62. 96.
 Sanctum Idalium. Catull. 34. 12.
 IDALIUS, a, um. Adj. [Ἰδαλίος] ut, Idalia acus. V. ACUS.
 Dea Idalia, Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 166.
 Litus Idalium Cypri. Lucan. 8. 716 Al. Icarium.
 Venus Idalia. Virg. 5. Æn. 760.
 Vertice Idalio venans. Propert. 2. 14. 54.
 Volucres Idaliæ, Columbæ. Stat. 1. Achill. 372.
 IDANTHYRSUS, [Ἰδανθύρσος] Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subjugavit, usque in Ægyptum excurrit, ut auctor est Strabo lib. 14.
 IDAS, æ. m. [Ἰδᾶς] Fuit omnium sui sæculi virorum formosissimus, & maritus Marpissæ. Is arcu, sagittisque sumptis, Apollinem invadere ausus est ob Marpissam sibi a deo ereptam, teste Homero lib. Iliad. 9. V. MARPISSA, & LYNCEUS, dissyll.
 IDATIUS, i. m. Auctor Fastorum, quos commendat Barth. Advers. 51. 4. Al. Hydatus, vel Idacius.

I D C

IDCIRCO, vel ICCIRCO, [ἰδῆ] Conj. Idem quod Ideo significat. Ter. And. 4. 2. 7.
 Nam idcirco arcessor, nuptias quod mihi apparari sensit. Cic. 7. Verr. 24. Reperietis idcirco hæc in uno homine pecunioso tot constituta, ut ceteris formidines, &c.
 Interdum sequuntur Ut, Ne vel Quia. Cic. 6. Att. 1. Me idcirco putant bene audire velle, ut ille male audiat.
 Interdum præcedunt Quia, Quo, Ut, Non si. Cic. 12. Att. 21. Quæ quia Cato extulerat in cælum, idcirco in ejus sententiam est facta discessio. Idem de 2. Orat. 40. Non si Opimium defendisti, idcirco te isti bonum civem putabunt.

I D E

IDÆA, æ. f. [ἰδέα, ἰδέα] Forma, figura, species rerum prima & inchoata intelligentia. Cic. 1. de Acad. 30. de mente, Quia sola cerneret quid semper esset simplex & uniusmodi, & tale quale esset, hanc illi ideam appellabant, jam a Platone ita appellatam: nos recte speciem possumus dicere. V. eundem in Orat. 10. Sen. Epist. 58. Idea est eorum, quæ naturaliter fiunt, exemplar æternum. Adjiciam definitioni interpretationem, quo res apertior fiat. Volo imaginem

ginem tuam facere: exemplar picturæ tuæ habeo, ex quo capit aliquem habitum mens nostra, quem operi suo imponat. Ita illa quæ me docet & instruit facies a qua petitur imitatio, Idea est. Talia ergo exemplaria infinita habet natura rerum, hominum, piscium, arborum: ad quæ quodcunque fieri ab illa debet, exprimitur. Pictor quum reddere Virgilium coloribus vellet, ipsum intuebatur. Idea erat Virgilii facies, futuri operis exemplar. Hæc Sen. In Sermonem nostrum dicitur Idea, forma illa cuiusque rei, quæ nobis, quum volumus, in animo repræsentatur: ut hominis, equi, arboris. Talia vero exemplaria sunt infinita.

IDEALIS, e. Adj. In idea consistens. ut,

Ideales formæ. Mart. Capel. 7.

Idealis quædam prudentia. Idem 8. p. 275.

IDEM, eadem, idem. [*ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό*] Idem m. producit primam: Idem n. corripit.

Idem, Hic ipse, vel Is ipse. Plaut. Pseud. 1. 1. 14.

— nam tu me antithac

Supremum habuisti comitem consiliis tuis. c. Idem animus nunc est. Idem, qui. Cic. 9. Att. 11. Est idem, qui semper in Republica fuit.

Idem 7. Verr. 38.

Eosdem esse oratorios numeros, qui sunt poetici. Cic. in Orat. 188.

Peripatetici iidem olim, qui Academici. Cic. 3. Off. 20.

Hoc est idem, quod illud. Non idem est servulus, quod familia. Cic. pro Cæcin. 58. Cic. 2. de Fin. 13. Primum idem esse voluptatem dico, quod ille *ἡδονή*.

Idem præfens, absens. Ter. Adel. 1. 1. 48.

Studet par referre, præfens, absensque idem erit. i. e. Idem ager absente domino, quod præfente solebat agere.

Idem ego, vel Idem ille. Plaut. Capt. 4. 2. 84.

Idem ego sum salus, fortuna, lux, lætitia, gaudium. Cic. pro Sext. 108. Cedo nunc ejusdem illius inimici mei, de me eodem, ad verum populum, in campo Martio concionem.

Idem, i. e. Similis. Plaut. Mil. 3. 2. 25. Ter. Andr. 3. 4. 4.

Ego dudum nonnihil veritus sum, Dave, abs te, ne faceres idem, Quod vulgus fervorum solet, dolis ut me deluderet.

Idem hoc hominibus fat erat decem. Plaut. Mil. 3. 1. 160.

Huic eidem Sopatro iidem inimici. Cic. 4. Verr. 68.

Idem iste. Cic. pro Domo 70. Verum ea lege, quam idem iste de Macedonia Syriaque tulerat.

Idem istud credo ego. Plaut. Mil. 3. 1. 81.

In iidem illis locis. Cic. 3. Verr. 56.

Eodem pacto, quo huc accessi, abcessero. Plaut. Trin. 3. 2. 84.

Ipse ille animus idem meus. Cic. Post red. in Senat. 32.

Eidem tibi metis. Plaut. Merc. prol. 71.

Idem dicere semper: i. e. In eadem persistere opinione. neque sententiam mutare. Cic. de Amicit. 13. Qui non tum hoc, tum illud (ut in plerisque) sed idem semper, animos hominum esse divinos.

Unus & idem. Cic. de Amicit. 88. Una domus erat, idem victus, isque communis.

Unum & idem videtur esse, atque id, quod de me ipso nominatim tulisti. Cic. pro Domo 51.

Uno & eodem statu. Cic. in Orat. 10. Et 6. Verr. 93. Uno eodem tempore.

Alter idem, pro Alter ipse: h. e. Sibi vel ipsi similis. Cic. de Amicit. 82. Est enim is, qui est tanquam alter idem.

Quod idem. Cic. 12. Att. 33. Quod idem video tibi placere.

Musici, qui iidem poetæ. Cic. de 3. Orat. 172.

Beneficentia, quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellare licet. Cic. 1. Off. 20.

Libera, quam eandem Proserpinam vocant. Cic. 6. Verr. 106.

Amor omnibus idem. Virg. 3. Georg. 244.

Non idem iudicum commissatorumque conspectus. Cic. pro Cælin. 67.

Imperii nostri, terrarumque illarum idem esset extremum. Cic. de Provinciis. Conf. 33.

Non eadem est fortuna & conditio earum rerum, quas gessi, & illorum qui, &c. Cic. 3. in Catil. 27.

Eadem est quaestio & judicatio. Cic. 1. de Invent. 15.

Dianam & Lunam eandem esse putant. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.

Eadem absolute. subaud. Via vel Opera. Charif. lib. 2. p. 229. Veteres eadem soliti sunt dicere, non addentes Via, ut sit *κατ' ἰδίαν*.

Ut Plautus inquit, Eadem bibes, Eadem dederat suavius. V. Burm. ad Quintil. Decl. 17. 5. p. 336. & Parei Lex. Crit.

Si quaratur idemne sit pertinacia & perseverantia. Cic. in Partit. 65.

Quum quaeritur idemne sit, an aliquid intersit. Cic. 3. de Orat. 115.

Idem ego ille, &c. Idem inquam ego. Cic. 1. Att. 13.

Par & idem. Cic. pro Quint. 10. Quum adhuc ei, propter vim adversariorum, non jus par, non agendi potestas eadem, non magistratus æquus reperiri potuerit.

Par & eadem. Cic. pro Muren. 21. Quam ego, si mihi per Servium liceat, pari atque in eadem laude ponam. Sic, Par atque unum iudicium Cic. pro Sull. 5. Et de hoc & de ceteris iudicium meum & horum par atque unum fuit.

Similis & eadem. Cic. de Clar. Orat. 324. Ad causas simillimas inter se, vel potius easdem novi veniebamur quotidie.

Perpetuus & idem spiritus. Cic. in Orat. 110. In iidem causis perpetuum & eundem spiritum, sine ulla commutatione, obtinebis.

Idem iidem, ea forma qua dicimus Alii, alii. Cic. in Orat. 22. Videmus quosdam qui iidem ornate & graviter, iidem versute ac subtiliter dicerent.

Idem iidem, aliter posita. Cic. 3. de Nat. Deor. 93. Sed quomodo iidem dicitis non omnia deos persequi? iidem vultis, &c.

Idem, geminatum. Cic. 9. Fam. 2. Caninius idem tuus & idem noster, quum ad me perveperi venisset, &c. Initium est epistolæ. Idem 2. de Divin. 77. Nam ex acuminibus quidem, quod totum auspiciis militare est, jam M. Marcellus ille quinquies Consul totum omisit, idem Imperator, idem Augur optimus.

Et idem, vel Idemque: emphasis, hoc est vehementiæ causa positum, quum laudem alicujus augemus verbis. Cic. pro Muren. 20. Asiam istam refertam, & eandem delicatam, sic obiit, ut ea, &c. Idem 3. de Nat. Deor. 80. Vir innocentissimus, idemque doctissimus. Idem pro Domo, 51.

Qui, idem. Cic. pro Sull. 20. Ut me, quem boni constantem semper, ut spero, existimassent, eundem ne improbi quidem crudelem dicerent. Idem 1. de Legib. 2.

Comparatio de eodem & alio, vel, De eodem & altero. Cic. in Topic. 84.

Idem ac. Ter. Heaut. 2. 3. 24. Et animus te erga idem ac fuit.

Idem est ac si. Quintil. in Ægro redempt. Quin propter duos venerim, quod in altero mihi pirata concessit, idem est ac si mihi neutrum reddidisset.

Idem valet ac si pater judicaret. Cic. pro Sulla, 19.

Idem atque. Plaut. Most. 1. 3. 63. Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum, ut impetravi, atque olim.

Idemque Nep. 9. 2. 1. Satrapes, idemque gener regis.

Idem quod. Cic. 6. Att. 2. Nunc ista habet juris idem, quod cetera, nihil præcipui. V. supra Idem, qui.

Idem cum, non bene dici observat Voff. lib. de Arte Gram. cap. 58. Borrichius quidem in Vindic. p. 93. adducit exemplum Gellii 18. 11.

Non hercle idem sentio cum Casellio. Et Curtii 5. 9. 2. Nabarzanes in eodem consilio erat cum Besso. Min. Fel. 21. 1. Eadem mecum recognosces. Verum in his *πὺ* Cum, locum haberet etiam si Idem abesset.

Idem in me, Jurationum formula. V. Fest. & Turneb. Adv. 3. 10.

Idem ut, pro Idem quod. Plaut. Merc. prol. 3. Non ego idem facio, ut alios in comœdiis

Vidi facere amatores, &c.

Idem ætatis. Tacit. 13. Ann. 16. Mos habebatur, principum liberos cum ceteris idem ætatis nobilibus, &c. i. e. Ejusdem ætatis.

Idem virium. Tacit. 14. Ann. 53. Nec bonis artibus idem virium erat. i. e. Eadem vires.

Idem, cum dativo. Hor. in Arte Poet. 467.

Invitum, qui servat, idem facit occidenti. i. e. Simile, seu Idem quod occidens. Lucret. 3. 1051.

— quoniam unus Homerus

Sceptra potitus, eadem aliis sopitu quiete est. E Græcis sumptum, qui *τ' αὐτὸ ἐμῶν* passim dicunt. V. Victor. Var. Lect. 10. 22.

Eisdem vel Iisdem. Cic. in Orat. 157. Idem campus habet, inquit Ennius: & In templis idem, probavit: at Eisdem erat verius, nec tamen Eisdem opimius: male sonabat Iisdem: impetratum est a consuetudine, ut peccare suavitatis causa liceret.

IDENTIDEM, [*ἐκείνους, ὡσαύτως*] Frequentier, cum quodam intervallo, inquit Valla lib. 2. Plaut. Mil. 4. 8. 54.

Cogitato identidem, tibi quam fidelis fuerim. Plin. Epist. 208. Legi enim locum, identidem repetens ea maxime, quæ de me scripsisti.

Cic. 2. de Fin. 75. Hoc enim identidem dicitis, non intelligere nos &c. Identidem futurus videbatur in urbem impetus. Liv. 5. 39.

Identidem belli auctor. Liv. 1. 54. pr. Idem 26. 44: 35. 23. & 40. 56.

Identidem quaerere. Cic. pro Rosc. Amer. 84.

Appellare nomen alicujus identidem. Cic. 2. de Invent. 78. Recitabatur identidem Pompeji testimonium. Cic. pro Rabir. Posth. 34.

Identidem, Repetito, incontinenter. Catull. 11. 19.

Quos simul complexa tenet trecentos

Nullum amans bene: sed identidem omnium

Ilia rumpens.

IDENTITAS, [*ταυτότης*] Sarisb. 3. 6. Identitas voluntatum.

IDEO, [*ὥστε*] Conj. collectiva, five rationalis. Cic. pro Cælin. 21. Sed vestra sapientiæ est, Judices, non si causa justa est viris fortibus oppugnandi M. Cælium, ideo vobis quoque vos causam putare esse justam alieno dolori potius, quam vestra fidei consulendi.

Ideo, pro Id eo apud Varr. lib. 8. p. 116. poster. edit. Id eo fieri, quod natura nemo lusco magis sit Luscus. H. St. Excusum tamen in eadem edit. Ideo, *ὥστε*.

Ideo quia. Plaut. Merc. prol. 31. Hoc ideo fit, quia quæ nihil attingunt ad rem, nec, &c.

Ideo quod. Cic. 1. Fam. 8. Re quidem ipsa ideo mihi non satisfacio, quod, &c.

Ideo ut. Cic. 6. Verr. 7. Ideo Claudius Pulcher retulit, ut C. Verres auferre possit.

I D I

IDIOGRAPHUS, i. c. [*ἰδιόγραφος*] Idem quod Autographus. ut, Idiographus liber Virgilii. Gell. 9. 14. Idiographum librum Virgilii sese in spexisse. H. St. Desiderabatur in Lugd. In Thef. Gr. suo tantum *ἰδιόγραφον* n. affert, tanquam ex Gellio.

IDIDMA, ætis. n. Proprietas. *ἰδίωμα*.

IDIDOTA, æ. c. [*ἰδιότης*] Indoctus, & illitteratus. Lucil. lib. 26. Quidni & tu idem illitteratum me atque idiotam diceret? Cic. in Pison. 62. Tu eruditior quam Piso, prudentior quam Cotta, abundantior consilio, ingenio, sapientia quam Crassus: ea contemnitis, quæ illi idiotæ, ut tu appellas, præclara duxerunt. Et paulo post: Sed plane animi tui causa, ludos nobis idiotis relinquit.

Idiota opponitur Ingeniosus atque intelligens. Cic. 6. Verr. 4. Idiota, dicitur etiam Privatus & plebejus. conf. Gell. 1. 2.

IDIDOTICUS, a, um. Adj. Tertull. contra Gent. cap. 1. Rudem, impolitam & idioticam compellare.

IDIDOTICUS, Adv. Vet. Interp. Iren. præf. lib. 1. & 5. 25.

IDIDOTISMUS, i. m. [*ἰδιωτισμός*] Peculiare genus loquendi e vulgo sumptum. Senec. præf. 7. Controv.

I D M

IDMON, ðnis. m. [*Ἰδμόν*] Vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodotus. Volaterr.

Argolicus Idmon. Valer. 5. Argon. 2.

Audax Idmon. Ovid. in Ibin. 504.

Phœbejus Idmon. Valer. 1. Argon. 228.

I D O

IDOLUM, i. n. [*ἰδωλον*] Simulachrum, & representatio rei alicujus. Cic. 1. de Fin. 21. Imagines, quæ idola nominant. Cic. 15. Fam. 16.

Sed

Sed si insulam Britanniam cœpero cogitare, ejus idolum mihi ad-
volabit ad pectus.

Idolum de Spectro dixit Plin. lib. 7. Epist. 27. Mox apparebat idolum,
senex macie & squalore confectus, promissa barba &c.

IDOLĒUM, five **IDOLĒUM**, i. n. [*ἰδωλεῖον*] Delubrum seu locus ubi
idolum statuitur. Hieron. Epist. 22. 13. Si frater te viderit in idoleo
recumbentem. conf. Tertull. de Coronâ, cap. 10.

IdolĒum habet Prudent. Perist. 11. 52. Apoth. 186. & in Symm. 2. 79.

IDOLĒUS, a, um. Adj. Tertull. de Idol. cap. 13. Res idolice. conf.
Paul. Petrocor. de Vita Martin. 2. 231. & 555.

IDOLĒLATRIA, æ. f. [*ἰδωλελατρεία*] Idolorum cultus. Tertull. passim.

IDOLĒLATRA, æ. c. [*ἰδωλελάτρη*] Idolorum cultor. Idem.

IDOLĒLATRICUS, a, um. Adj. [*ἰδωλελατρικός*] Idem.

IDOLĒLATRIS, idis. Prudent. Hamartig. 404. V. Gronov. Obser. in

Eccl. 5. extr.

IDOLĒMĀNIA, æ. f. [*ἰδωλεμανία*] Furor circa idola.

IDOLĒPŌIA, æ. f. [*ἰδωλεποία*] Rhetoribus modus est quo mortuos
loqui fingunt.

IDOLOTHŪTUM, i. n. [*ἰδωλοθύτον*] Quod immolatum est idolo.
Tertull. de Idol. cap. 13. Quod participas idolothyta solennia. Idem
de Spectac. cap. 13. adjective dixit Oculos & aures ab idolothytis vo-
luptatibus abstinere.

IDOMĒNEUS, quadrysyll. [*Ἰδομενεύς*] Deucalionis filius, & nepos
Minois, rex Cretenſium, qui teste Homero, populos suos ad Trojana
dexit, & quum post eversam Trojam reverteretur, in tempeſtate
devovit diis sacrificaturum se de re, quæ ei primum occurrisset.
Contigit ut filius ejus primus occurreret: quem quum, ut alii dicunt,
immolasset, aut immolare voluisset: a civibus pulsus regno, Salen-
tinum Calabriæ promontorium tenuit: juxta quod condidit civitatem,
ut scribit Virg. 3. Æn. 400.

Et Sallentinos obsedit milite campos

Lyctius Idomeneus. Hæc Servius.

Ingens Idomeneus. Hor. 4. Carm. 9. 20.

IDŌNEUS, a, um. Adj. [*ἰσχυρὸς, ἀξιόχρεος, ἐπίπλεος, ἐχέψυτος, δει-
νός*] Aptus ad omnia, & bona & mala, inquit Donatus, Conveniens,
& alicui rei natus. Ter. Hec. 3. 1.

Nequeo mearum rerum initium ullum invenire idoneum,

Unde exordiar narrare. Plin. Epist. 150. Adeo rarum est inve-
nire idoneos conductores. Barbari Proprios vocant.

Aptus & idoneus. Cic. 2. de Legib. 8. Est enim ratio mensque sapien-
tis ad jubendum & deterrendum idonea.

Auctor idoneus, Fidelis & sufficiens quod dicitur. Cic. 5. Verr. 41.

Liv. 8. 4. Idoneos auctores habeo, querentibus de nobis Samnitibus
ita responsum ab Senatu, &c.

Homines idonei atque integri. Cic. 1. Verr.

Locus idoneus. Cic. 1. de Legib. 23. Liv. 27. 24.

Tempeſtas idonea. Cic. 2. Q. frat. 5. Tu, mi frater, simul ac ille vene-
rit, primam navigationem (dummodo idonea tempeſtas sit) ne omiseris.

Tempus idoneum, Accommodum. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Et 1.

Off. 142. Sic fit ut modestia hæc, quam ita interpretamur, ut dixi,
scientia fit opportunitatis idoneorum ad agendum temporum.

Verbis idoneis consueſcere. Cic. 1. de Orat. 154.

Idoneus, cum dativo. h. e. Utilis, & quod Gallica lingua dicitur

sufficiens. Cic. 5. Verr. 41. Tibi fortasse idoneus fuit nemo quem imi-
tare. Idem 6. Fam. 19.

Historiæ magis idoneus erit alius. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Pugnæ non fat idoneus. Her. 2. Carm. 19. 26.

Rhetori idoneus puer. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Ad hanc rem idoneus, Natus & aptus. Plaut. Pœn. 3. 2. 6. Cic. 5.

Att. 6. Instruar etiam consiliis idoneis ad hoc nostrum negotium.

Ad scribendum demonstrativa idonea. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Idoneus de. Cic. 4. Acad. 16. Et rem idoneam de qua quærat, &
homines dignos quibuscum differatur, putant.

Idoneus, in quo. Ter. And. 4. 5. 18.

— adeone videmur vobis idonei,

In quibus sic illudatis?

Idoneus qui. Ter. And. 3. 2. 12.

— itane tandem idoneus

Tibi videor, quem tam aperte fallere incipias dolis?

Idonei, Locupletes & divites. Cic. 2. Off. 54. Et sæpe idoneis homi-
nibus indigentibus de re familiari impertiendum, sed diligenter atque
moderate. Sic enim Lactantius lib. 6. cap. 11. interpretatur, qui &
fili sui acumen in hæc Ciceronis verba diffingit, quum ait, Quid est
idoneis? nempe iis, qui restituere & referre gratiam possint? Deinde
subdit, Non enim idoneis hominibus largiendum est, sed quantum
potest, non idoneis. Hæc Turneb. Advers. 3. 16. [Verum cavillatur
Lactantius, vel potius vocis ambiguitate deceptus est, quod ipsius ævo
nempe in illa significatione ponebatur. Quum Cic. Probos & dignos,
quibus benefiat, intelligi velit. V. Gronov. 4. Observ. cap. 9.]

Idoneior, compar. Ulpian. in l. Quod & lex. D. de lib. hom. exhiben.

Si plures sunt, qui experiri volunt, eligendus est a Prætorē ad quem
maxime res pertinet, vel is qui idoneior est. Callistratus in l. Semper.

D. de jure immunitatis, Coloni quoque Cæsaris a muneribus municipa-
libus liberantur, ut idoneiores prædiis fiscalibus habeantur. Paulus.

D. de popularibus actionibus, l. 2. Si plures simul agant populari actio-
ne, Prætor eligit idoneiorem. V. Salmast. ad Tertull. de Pall. cap. 3.

IDONEA, orum. n. Tacit. 4. Ann. 5. At apud idonea provinciæ.

h. e. Apud idoneos locos provinciæ.

IDONEA, Adv. [*ἰσχυρῶς*] Apte & commode. Cic. 1. de Invent. 3.

Exordium est oratio animi auditoris idonee comparans ad reliquam di-
ctionem. Tertull. de Pall. cap. 3. habet compar. Idonius, sed non
imitandum. V. Salmast. in loc.

IDŌS, [*ἰδός*] Forma. Quid differat ab Idea docet Seneca Epist. 58.

conf. Epist. 65. & Tertull. de Idolol. cap. 3. V. IDRA.

IDŌMA, Fuit Præti regis Argivorum filia, Homero in Odysſ.

IDŌS, Cariæ Mons, de quo V. If. Voſſ. ad Catul. p. 236.

banus eam dividit, habetque civitatem Idumen Phœniciæ conjunctam,
& abundantem palmis, ut ostendit Lucan. lib. 3. 216. dicens,

— & arbuſto palmarum dives Idume.

Sil. 3. 600. Idume

palmifera. Hinc

IDŪMĒUS, a, um. Adj. Virg. 3. Georg. 12.

Primus Idumæas referam tibi, Mantua, palmas.

IDŪS, uum. plur. tantum, f. [*ἰδὺς, μετέντο μὲνός*] dicuntur Octo illi

dies, qui in singulis mensibus Nonas sequuntur. Cic. 14. Att. 4. Sed

omnia licet concurrant, idus Martiæ consulantur. V. Lex. Pitisc.

Idus dicuntur Divisiones: unde proprie existimantur Dies qui dividunt

menſem. Dividunt enim menſes, præcipue Nonas a Calendis. Iduare

siquidem Hetrufca lingua Dividere est. Alias a plena Lunæ facie.

V. Macrob. 1. Saturn. 15. & Plutarch. Quæſt. Rom. 24.

Octonæ Idus. Hor. 1. Serm. 6. 75.

Agendæ tibi sunt Idus. Hor. 4. Carm. 11. 14.

De variis Idibus V. omnino Pitisc. Lex.

IDŪLIS, e. Adj. ut, Idulis ovis, Quæ omnibus Idibus Jovi maſtabatur:

& Sacra Idulia. Festus. conf. Macrob. 1. Saturn. 15. vel Lex. Pitisc.

Varr. de L. L. 4. 8. aut Turneb. Advers. 20. 35.

I D Y

IDŪLA, æ. f. Uxor Ætæ regis Colchorum. V. MEDRA.

IDŪLLION, i. n. vel **EIDŪLLION**, [*ἰδυλλίον*] dimin. ab ἰδύς forma,

species. Theocritus & Aufonius ad carmina tranſtulerunt, forte quia

in Pindaro quæque oda ἰδύς præſcripta, Idyllion ergo Parva poematis

forma, & Idyllia, Diverſa poematorum genera.

J E C

JĒCUR, jecōris, vel jecīnōris. n. [*ἥπαρ*] qui genitivus, ut ait Priscia-

nus, a nominativo Jecinus videtur eſſe. Hepar Græce dicitur, eſtque

Viſcus id quod dextra parte ventriculo aſſidet, ſanguinemque conficere

veteribus creditum eſt. Plaut. Curc. 2. 1. 22.

— lien necat, renes dolent,

Pulmones diſtrahuntur, cruciatur jecur. Plin. lib. 11. cap. 37.

Jecur in dextra parte eſt, in eo quod caput extorum vocant, magnæ

varietatis. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Celf. 2. 8. pr. Si in jecinore

vomica eſt. Legitur & Jecinore & In jecinoris dolore paulo poſt. Jecur

etiam Jecinor appellari, velut Iter, Itiner, notavit Joſ. Scalig. ad Feſt.

p. 65. 102. 197. Adde Liv. 8. 9: 27. 28. 41. 14. & 15.

Jecur, pro Prudentia & ſapientia, ſicut & Cor, Latinis dici indicat

Epig. illud Bibaculi de Catone grammatico, apud Suet. Gramm. 11. extr.

En cor Zenodoti, en jecur Cratetis. Turneb. Advers. 10. 1.

Jecur anferis proceres gulæ ſaporis bonitate commendat: fartilibus

creſcit mira amplitudine: & quod mirabilis eſt, exemptum quoque

lacte mulſo augetur. Ex Plin. lib. 10. cap. 22. Martial. lib. 13. 58.

Aſpice quam tumeat magno jecur anſere majus. conf. Lex. Pitisc.

Ægrum jecur. Perſ. 5. Sat. 129.

Aridum jecur. Hor. Epod. 5. 37.

Arietinum jecur. V. ABIES.

Ardet ira ſiccum jecur. Juven. 1. Sat. 45.

Fervens difficili bile tumet jecur. Hor. 1. Carm. 13. 4.

Porriguntur pennæ jecoris. Vindict. ad Valentin. Imp.

Ulcerare jecur alicujus. Hor. 1. Epist. 18. 72.

Urit jecur bilis. Hor. 1. Serm. 9. 66.

JECINORŌSUS, five **JOCINORŌSUS**, a, um. Adj. Qui jecoris five

jecinoris vitio laborat. Scrib. Largus Comp. 169. Jecinorolis durtiam

habentibus diutinam, ex aqua mulſa ſatis convenit.

JECORŌSUS, a, um. Adj. Sidon. Epist. 5. 14.

JECORITĒCUS, a, um. Adj. Marcell. Emp. cap. 20.

JECORĀLIS, e. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. ἡπατικός, Jecoralis.

JECUSCŪLUM, dimin. [*ἡπατιον*] Plin. lib. 11. cap. 37. Murium

jecusculis fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur, toti-

demque inveniri quotum lumen ejus ſit. Sic Cic. 2. de Divin. 33.

conf. Macrob. 7. Saturn. 14.

J E H

JĒHŌVA, m. Nomen ſolius Dei proprium Hebræis, vulgo Tetragram-

maton. Frequens apud Eccleſiaſticos auctores: De derivatione. V. Lex.

Martin.

J E J

JĒJŪNIUM, i. n. [*μετρία, ἀστία*] Abſtinentia ipſa vel Carentia cibi,

Quod etiam ad Potum duriuſcule tranſtulit Lucan. 4. 332.

Quoque magis miſeros undæ jejunia ſolvant.

Dormant longa illos inopi jejunia victu. Ovid. 1. Met. 312.

Explere jejunia. Sen. Thyest. 1.

Indicere jejunia. Hor. 2. Serm. 3. 291.

Laborare jejunio. Columel. lib. 3. cap. 12.

Pavit jejunia lacrymis experts undæ & cibi. Ovid. 4. Met. 263.

Placare ventris jejunia. Ovid. 15. Met. 95.

Sedare jejunia carne feræ. Ovid. 15. Met. 83.

Solvit jejunia tribus granis. Ovid. 4. Faſt. 607.

Vexare jejunio. Celf. lib. 3. cap. 18.

Jejunium, Tempus quo a cibis abſtinemus. Liv. 36. 37. Eorum predigio-

rum cauſa libros Sibyllinos ex s. c. Decemviri quum adieſſent, renun-

tiant, jejunium inſtituendum Cereri eſſe, & id quinto quoque anno

ſervandum.

Celebrare annua jejunia. Claud. ad Chriſt. 45. 21.

Inſtituere jejunium: in præcedenti exemplo Livii.

JĒJŪNUM, i. n. [*ἵνα*] Intestinum ſignificat, quod majores noſtri

Hiram, & per diminutionem Hilam dixerunt: & Hilum n. gen.

Celf. lib. 4. cap. 1. de junctura quæ pylorus dicitur, Ab eo jeju-

num inteſtinum incipit: cui tale vocabulum eſt, quia nunquam

quod accipit continet, ſed protinus in inferiores partes tranſmittit.

V. HIRA. [Non memini me uſquam abſolute poſitum legere, omiſſa

mentionē Intestini. Quare ad ſeq. dictionem pertinet.

JĒJŪNUS, a, um. Adj. [ἰῆνός] Qui a cibis abstinet. Plaut. Pseud. prol. 12. In scenam qui jejunos venerit, &c.
Arena jejuna. Virg. 3. Georg. 493. V. Glarea, Terra &c.
Aviditas jejuna, h. e. Maxima & qualis jejunis esse solet. Plin. lib. 10. cap. 3. Eadem jejuna semper aviditatis & querulae murmuratio- nis. De quodam genere aulicæ.
Cupido jejuna expletur. Lucret. lib. 4. 874.
Dentibus jejunis acer lupus. Hor. 2. Epist. 2. 29.
Fames jejuna. Ovid. 8. Met. 791. Fames, Dea.
Glarea jejuna, Sicca & sterilis terra. Virg. 2. Georg. 212. conf. Co- lumel. 2. 4.
Jugera jejuna. Sen. Oeth. 2.
Macies jejuna. Claud. de Bell. Gildon. 22.
Oris jejuni faliva. Plin. lib. 7. cap. 2. Quod si in fauces penetraverit, etiam mori: idque maxime humani jejuni oris.
Saliva jejuna. Columel. lib. 6. cap. 33. Cicatrices oculorum jejuna faliva & fale defricata extenuantur.
Stomachus jejunos. Hor. 2. Serm. 2. 38.
Terra jejuna. Columel. lib. 3. cap. 5.
Amicus jejunos, Translate, pro Inani, humili. Cic. 3. Fam. 10. Nihil in me non modo perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut jejunum debes agnoscere. Bud.
Animus jejunos, per translationem, pro Exili, tenui, minuto, nec satis pleno, aut capaci rerum ingentium. Cic. 14. Philipp. 17. Hæc interposui, p. c. non tam ut pro me dixerim (male enim mecum age- retur, si parum vobis essem sine defensione purgatus) quam ut quos- dam nimis jejuno animo & angusto monerem, &c.
Animus jejunos divitiarum, pro Cupido. Justin. 38. 6. 10.
Calumnia frigida & jejuna. Cic. pro Cæcin. 61.
Homo jejunos, i. e. humilis & inanis. Cic. 10. Fam. 21. & 2. 17.
Oratio jejuna, cui opponitur Copiosa & plena. Cic. 3. de Orat. 10. Quod si quis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium jejuniorem, aut Crassum fuisse pleniorum putet, &c. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Plebecula misera ac jejuna. Cic. 1. Att. 16.
Traditio jejuna, atque arida. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Jejunus, Graveolens, foetidus: quia jejunis anima gravior olet. V. Plaut. Merc. 3. 3. 13. & Petron. cap. 128. Cæcil. Domum adveni affedi, ex- templo suavium dat jejuna anima.
Jejunus, cum genitivo. V. Jejunæ alicujus rei aures, in **AURIS**.
Compar. Sen. ad Helv. cap. 6. Quid jejunius? conf. Cic. supra.
JĒJŪNE, Adv. [ἰῆνός] ut, Jejune de re aliqua disputare, agere, di- cere: h. e. Frigide, & languide admodum. Cic. 1. de Orat. 49. Ete- nim videmus iidem de rebus jejune quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum ferunt Chrysippum disputasse, &c. Idem in Orat. 123. & 12. Att. 21.
JĒJUNĪTAS, ātis. f. [ἰῆνότης] Tenuitas, cui contraria est Ubertas & copia. Cic. 2. Tusc. 3. Et quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, jejunitatem & famem se malle quam ubertatem & copiam dicerent.
Jejunitas bonarum artium. Idem 2. de Orat. 3. & 10.
Jejunitas & siccitas, & inopia orationis. Cic. in Bruto 284.
Jejunitatis plenus. Plaut. Merc. 3. 3. 13. conf. Non. 4. 2.
JĒJUNĪŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Capt. 3. 1. 6.
 Neque jejuniorem, nec magis effectum fame Vidi.
JĒJUNO, āre. Hieron. Epist. 22. cap. 13. Lecturus Tullium jejunabam.
Tertull. de Jejun. cap. 13. pr. Convento vos & præter pascha jejunantes.
JĒJUNĀTIO, ōnis. f. Tertull. l. c. Jejunationibus operati. Idem ad Scap. cap. 5. & adv. Psych. cap. 10.
JĒJUNĀTOR, ōris. m. Augustin. Epist. 86. Qui ventricolas tanquam magnus jejunator accusat.

J E N

JĒNTĀCŪLUM, i. n. [ἰκτερίον] Cibis qui ante prandium sumitur.
Prandiolum alias dicitur. Plaut. Curc. 1. 1. 72.
 Me inferre Veneri vovi jam jentaculum. Suet. Vitell. cap. 13.
Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispartiebat: in jenta- cula, & prandia, & cœnas, comissationesque. Martial. lib. 14. 223.
 Surgite, jam vendit pueris jentacula pistor.
JĒNTŌ, [ἰκτερίον] āre. Aliquid ante prandium gustare. Varro Mar- cipore, Ut eat, ac Remp. administret, & quod pulli jentent. Afra- nius, Hæc jejunia jentavit. Non. 2. 440. De etymo V. Jul. Cæs. Scalig. Poet. 1. 5.
JĒNTĀTIO, ōnis. f. Firmic. lib. 2. cap. 10. Venus significat etiam convivia, jentationes, dulciaque tragemata, sive bellaria.
JĒNTĀTOR, ōris. m. apud Eutrop. [ubi?]
JĒNS, euntis. [ἰών] Partic. ab Eo, is, verbo. q. V.

J E R

JĒRĪCHO. V. HIRRICHO.
JĒRNA, Hispaniæ fluvius est, auctore Mela lib. 3. cap. 1. Strabo lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, a quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.
JERUSALEM, [Ἱερουσαλὴμ] V. HIEROSOLYMA.

I E S

IĒS, ietis. Civitas est Achaia in promontorio ejusdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum navigatur. Tortellius.
JĒSUS, [Ἰησους] dissyllabum apud Hebræos, tametsi Græcis trissyllabum. Nomen est Redemptoris ac Salvatoris nostri Christi: qui Hebraice Jeho- sua dicitur, Latine Salvator, vel ut alii volunt Servator. Cujus signifi- cationis ratio est apud Matthæum cap. 1. 21. Hic enim (inquit) saluum faciet populum suum a peccatis suis. V. Prudent. Psychom. 764.

I G I

IĒTUR, [ἰγν, ἰγν, ἰγν, ἰγν, ἰγν, ἰγν] Collectiva vel ra- tionalis conjunctio est: colligit enim supradicta, illatione, hoc est ratione confirmat. Adhibetur, inquit Valla, brevioribus conclusio-

nibus. Quintil. lib. 1. cap. 5. Solocismus fit transmutatione, qua ordo turbatur, Quoque ego, Enim hoc voluit, Autem hoc habuit. Ex quo genere an sit Igitur in initio sermonis positum, dubitari potest: quia maximos auctores in diversa opinione fuisse video, quum apud alios sit etiam frequens, apud alios nunquam reperitur. Incipit periodum, in Tacit. Agric. 7. 2. Nep. 25. 3. 3. & Plaut. infra cit. Ter. And. 2. 3. 1. Quid igitur sibi vult pater? Cic. pro Ligar. 2. Habes igitur Tubero, &c. Igitur, pro Deinde, ut ait Donatus. Ter. Eun. 1. 1. 1.

Quid igitur faciam? non eam? ne nunc quidem,
 Quum arcessor ultro. Plaut. Amph. 1. 1. 145.
 Clare advorsum fabulabor: hic auscultet quæ loquar:
 Igitur magis majorem in modum in sese concipiet metum.
 Pro Tum non semel usus est Plautus; ut, Igitur demum, pro Tum de- mum. Amph. 1. 2. 11. &c. Alibi conjunxit. ut Capt. 2. 2. 30. V. Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. & Not. Perizon. p. 380. ed. noviss. 519.
 Ergo igitur & Igitur demum apud optimos auctores inveniuntur. V. Sanct. 1. c.
 Pro Enim habet Plaut. Most. 5. 1. 53.
 Surge dum huc. Est consulere igitur quiddam, quod tecum volo.

I G N

IGNARUS. V. IGNORO.

IGNĀVUS, a, um. Adj. [βλακῆς, ἄπειρος, ἰσχυρὸς, ἀπεργον] est, inquit Donatus ad illud Ter. And. 1. 5. 42. Adeon' me ignavum putas? Qui vim non potest ferre, qui non est perseverans.
Ignavus ac Timidus. Cic. 2. Tusc. 54. Ut enim fit in prælio, ut igna- vus miles ac timidus simul ac viderit hostem, abjecto scuto fugiat.
Ignavus & Fugax. Liv. 5. 28. Fufos esse ab ignavissimo & fugacissi- mo hoste.
Ignavus & imbellis inter hostes. Liv. 26. 2.
Ignavus & Fortis, contraria. Cic. 1. de Invent. 24. Indignum esse ab homine ignavissimo virum fortissimum Ajacem esse necatum. conf. Sal- lust. Catil. 12.
Æstus ignavi. Ovid. 7. Met. 529. Ab effectu.
Amor ignavus. Stat. 3. Silv. 2. 99.
Anni ignavi, Ignavia transacti. Ovid. 1. Amor. 15. 1.
Contagia ignava. Claud. 1. in Eutrop. 419.
Corpus ignavum, Iners. Ovid. 1. de Pont. 5. 5.
Dolor ignavus. Qui vires aufert, ut labori sufficere nequeat. Plin. lib. 11. cap. 18. Rege apum a peste consumpto mæret plebs ignavo dolore: non cibos convehunt, non procedunt. i. e. Dolorem ignavia testantur.
Frigus ignavum. Ovid. 2. Met. 763. Ab effectu.
Genus interrogationis ignavum & iners. Cic. de Fato 29.
Gravitas ignava. i. e. Pondus iners. Ovid. 2. Met. 821.
Miles ignavus ac timidus. Liv. 5.
Mora ignava. Ovid. 1. de Arte Am. 180.
Otia ignava. Ovid. 1. Trist. 6. 25.
Pecus ignavum, h. e. Inutile, & nullius artis. Virg. 4. Georg. 168.
 Ignavum fucos pecus a præsepibus arcent.
Somnus ignavus. Ovid. 11. Met. 593.
Succus ignavior, Minus efficax. Plin. lib. 20. cap. 18. Quum capita ipsa & folia decoquuntur, succus meconium vocatur, multum opio ignavior.
Compar. Cic. Verr. 2. Homo inertior, ignavior. Sallust. Fragm. cap. 7. Pejor an ignavior sit deliberari non potest.
Superl. Liv. 5. 28. V. Ignavus & Fugax, supra. Idem 9. 4.
IGNĀVIA, æ. f. [ἀδράνεια, ῥαθυμία, ὀργία] Vitium est contrarium For- titudini, quo quis aggredienda præ formidine non aggreditur. Cic. de Amicit. 23. Ut cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur atque ode- rit, ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignaviam fortitudo.
Timiditas & ignavia. Cic. 1. de Fin. 49. Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignaviamque vituperari, nec fortitudinem patientiamque laudari suo nomine: &c.
Ignavia odoris, pro Odore remisso & laxo. Plin. lib. 12. cap. 25.
IGNĀVITAS, ātis. f. Idem. Justin. 43. 3. 5. Phocæenses ignavitate ac macie terræ coacti. al. Exiguitate.
IGNĀVE, Adv. [ῥαθυμῶς] h. e. Lente, & segniter. Cic. 2. Tusc. 55. Nequid abjecte, nequid timide, nequid ignave, nequid serviliter, mu- liebriterve faciamus.
Compar. Virg. 3. Georg. 465.
 — carpentem ignavius herbas.
IGNĀVITER, [βλακῆς] Adv. Cic. 6. Att. 15. An ego, quum omnes caleant, ignaviter aliquid faciam? Auctor de Bell. Afric. cap. 81. Castra non ignaviter munire. Lucil. Sat. lib. 16.
 Cur tam ignaviter, hoc præsertim tempore, quæris?
IGNAVESCO, ēre. Tertull. de Anima, cap. 43. Animus nec quiescit nec ignavescit.
IGNĀVIO, ōnis. m. Gell. 16. 24. Isti ignaviones, qui nihil perficere possunt. Ita Lipf. Al. Ignaviores.
IGNĀVIO, īre. Ignavum facio. Antiquum. Acc. Æn. aut Decio, Fa- teor, sed sæpe ignavit fortem in spe expectatio. Nonius 2. 441.
IGNIS, is. m. [ἦρ] a Gignendo dictus: quod in eo nihil nascatur, & omne quod nascitur, eum amittit & frigescit. Vel quod se ipsum pariat, & parvis scintillis crescat in immensum. conf. Varr. de L. L. 4. 10. & Voss. Etym. p. 261. Ultima in recto Ignis interdum producit. V. Georg. Fabric. ad Hor. 1. Carm. 15. & Bræekh. ad Tibul. 1. 7. 72.
Invicti ignibus dentes. V. INVICTUS.
Acer ignis. V. ACER.
Arduus ignis. Stat. 3. Silv. 3. 178.
Atri ignes. Virg. 4. Æn. 384.
Avarus ignis. Propert. lib. 2. 28. 56.
Avidus ignis. Ovid. 12. Met. 280.
Calidi ignes. Lucret. lib. 2. 431.
Celer ignis. Hor. 3. Carm. 4. 76.
Confusi ignes. Stat. 5. Theb. 316.
Damnosi ignes. Ovid. 4. Fast. 708.
Fervidus ignis. Sen. OEdip. 12.
Festus ignis. Stat. 4. Silv. 8. 37.

Ingens ignis. V. **INGENS.**
Inimicus ignis. Virg. 4. Georg. 330.
Invalidi ignes, pro Languidis excubiis. Tacit. 1. Ann. 65. 1.
Lambens ignis. V. Virg. 2. Æn. 682. Liv. 1. 39. & Plin. 36. 27.
Languidus ignis. V. **LANGUOR.**
Lentus ignis. V. **LENTUS.**
Magnus ignis. V. **MAGNUS.**
Malignus ignis, i. e. Parcus, tenuis, exiguus, cui opponitur Ingens. Martial. lib. 10. 96.
 Pascitur hic, ibi pascit ager: tepet igne maligno
 Hic focus, ingenti lumine lucet ibi.
Nigri ignes, Rogales. Hor. 4. Carm. 12. 26.
Odorati ignes. Ovid. 1. Fast. 75.
Pugnax aquæ ignis. Ovid. 1. Met. 432.
Rapax ignis. Ovid. 8. Met. 837.
Rapidus ignis. Virg. 4. Georg. 263.
Roseus ignis. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 5.
Rutilus ignis. Virg. 1. Georg. 454.
Sapiens ignis. Min. Fel. Oct. 35. 3. Illic sapiens ignis membra reficit
 & urit. V. Wower. ad loc. conf. Tertull. adv. Gnost. cap. 3. Hieron.
 in Daniel. cap. 3. & Paulin. ad Sever. Epist. 28. n. 2.
Vivus ignis. Patern. lib. 2. cap. 88. extr. Servilia Lepidi uxor vivo igni de-
 vorato, præmaturam mortem immortalis nominis sui pensavit memoria.
Abolitum corpus igni. Tacit. 16. Ann. 6.
Abstinere ignem ab æde. Liv. 7. 27. extr. V. **ABSTINERE.**
Accendere ignem. Virg. 5. Æn. 4. V. **ACCENDO.**
Accendit lethiferos Sirius ignes. Sil. lib. 16. 99.
Adhibere ignem. V. **ADHIBERE.**
Adjuvare ignem. V. **ADJUVO.**
Apponere ad ignem. V. **APPONO.**
Ardet largus ignis. Hor. 1. Serm. 8. 44.
Astervare ignem e filice. V. **ASSERVARE.**
Concipere ignem. Ovid. 9. Met. 519.
Coercere ignes. V. **COERCEO.**
Compefcere ignes. Ovid. 2. Met. 313.
Comprehendere crinibus ignem dicitur Lavinia. Virg. 7. Æn. 73. Quum
 Crines ejus ab igne comprehensos intelligi vellet.
Concremare igni. V. **CONCREMO.**
Conjicere se in ignem. V. **CONJICIO.**
Confidere in ignes, dicitur urbs vel domus. Virg. 2. Æn. 624.
Corrumpti igni. V. **CORRUMPO.**
Cumulare festos altaribus ignes. Stat. 4. Silv. 8. 37.
Debacchantur ignes. Hor. 3. Carm. 3. 55.
Depellere ignes ab aliquo. Virg. 9. Æn. 78.
Dare ulmos igni, i. e. Imponere foco. Virg. 3. Georg. 378.
Elicere ignem lapidum confictu atque tritu. Cic. 2. de Nat. Deor. 25.
Excudere ignem abstrusum venis filicis. Virg. 1. Georg. 135.
Excudit avidum de crinibus ignem. Ovid. 12. Met. 280.
Facere ignes, Excubiales scil. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 30. Suosque omnes
 castris continuit, ignesque fieri prohibuit, quo occultior esset ejus
 adventus.
Ferat impius ignis templa Jovis. Stat. 5. Theb. 685.
Festinare ignes. Tacit. 14. Ann. 33. Sed cædes, patibula ignes, cruces,
 tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant.
Flagrant ignes. Sil. lib. 1. 96.
Fulsere ignes. Virg. 4. Æn. 167.
Hauftus igni. Tacit. 12. Ann. 58. Eodem oratore Bononiensi Coloniae
 igni hausta subventum, centies festertii largitione.
Inferre ignem hostibus. Lucret. lib. 5. 1245.
Inferre ignem operibus. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 14. Portis se foras
 erumpunt, secundo, magnoque vento operibus ignem inferunt.
Injicere ignes Capitolio. V. **INJICIO.**
Latet multo cinere obrutus ignis. Lucret. lib. 4. 924.
Moliri ignem. Virg. 10. Æn. 131.
Occisus igne. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Opprimere ignem. V. **OPPRIMO.**
Palpitat arduus ignis. Stat. 12. Theb. 70.
Peredit celer ignis Ætnam. Hor. 3. Carm. 4. 76.
Producunt ignem ignes. Lucret. lib. 2. 1114. Alii legunt, Producent.
Prohibe infandos ignes a navibus. Virg. 1. Æn. 529.
Stridunt ignes. Juven. 10. Sat. 61. Lucan. lib. 6. 179.
Subjicere ignem. Cic. 3. Verr. 69. Cædere januam faxis, instare ferro,
 ligna & farmenta circumdare, ignem subjicere cœperunt.
Subsiliunt ignes ad tecta domorum. Lucret. lib. 2. 192.
Suppositi ignes cineri. Hor. 2. Carm. 1. 7.
Suscipere ignem foliis. Virg. 1. Æn. 179.
Suscitare sopitos ignes. Virg. 8. Æn. 410.
Torrere igni fruges. Virg. 1. Georg. 267.
Vagatur late ignis. V. **LATUS.**
Vastare igne, Incendio. Sallust. Jugurth. 1. 10.
Volant ignes ad tecta. Virg. 12. Æn. 596.
Liquidus ignis, i. e. Purus, æthereus. Virg. 6. Ecl. 33. Servius.
Liquidi color aureus ignis. Lucret. lib. 6. 204.
Astrorum ignes, Stellæ. Virg. 3. Æn. 585.
OËtei ignes, pro Stellis. V. Noctifer in NOX.
Sanguineo igni cometes. Claud. 1. de Raptu Proserp. 231.
Vagus ignis Solis. Lucan. lib. 1. 50.
Phœbei ignes, Sol. Ovid. 5. Met. 389. Al. Ictus.
Tremuli ignes. Lucret. lib. 4. 406. De solis splendore.
Fulmineus ignis. Lucret. lib. 2. 382.
Abruptus nubibus ignis. V. **ABRUMPO.**
Crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Æn. 94.
Elifus nubibus ignis. Ovid. 6. Met. 696.
Infesto igne peti. Ovid. 1. Trist. 1. 82.
Rapidus ignis Jovis, Fulmen. Virg. 1. Æn. 46.
Trifolci ignes, Fulmina. Ovid. 2. Met. 849.
Oculi micant igne. Ovid. 3. Met. 33.
Truculento igne minaces ardent genæ. Sen. OËdip. 12.
Ignis, pro Meretrice aliquando accipitur, quod non secus atque ignis
 amantes urere solet: vel quia avida & avara est alimentorum, ut
 ignis. Ter. Eun. 1. 2. 5.

Accede ad ignem hunc, jam calefces plus satis. Virg. 3. Ecl. 66.
At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas. Donatus.
Ignis, pro Amore. Ovid. 6. Met. 708.
 — arserunt agitati fortius ignes.
Carpitur igni cæco. Virg. 4. Æn. 2.
Carpi indomito igne. Ovid. 10. Met. 369.
Colligere blandos ignes paulatim. Valer. 2. Argon. 354.
Concipere validos ignes. Ovid. 7. Met. 9.
Edunt medullam ignes. Catull. 33. 15.
Erumpit oculis ignis. Sen. Hippol. 4.
Exarsere ignes animo. Virg. 2. Æn. 575.
Ferre mutuos ignes. Sen. Hippol. 4.
Hauferat insolitos ignes virginis. Claud. de Nupt. Honor. 1.
Macerari lentis ignibus. Hor. 1. Carm. 13. 8.
Merfus visceribus ignis. Sen. Hippol. 5.
Nutrire suos ignes. Ovid. 6. Met. 493.
Populante venas furtivo igne. Sen. Hippol. 3.
Sensit tepidos ignes sub pectore. Ovid. 11. Met. 225.
Subjicere ignem, i. e. Invidiæ materiam suggerere. Cic. pro Rabin.
 Posth. 13. Et quanquam tum propter multorum delicta, etiam ad in-
 nocentium periculum tempus illud exarserat, tamen quum odium non
 restingeretur, huic ordini ignem novum subijci non fivisti. Budæus.
Ignis facer, Morbi genus: cujus duæ species sunt: alter est subrubri-
 cundus aut mistus cum rubore, atque pallore, exasperatusque per pu-
 stulas continuas, quarum nulla altera major est. plurimæ perexiguæ,
 in quibus semper fere pus est, & sæpe rubor cum calore: serpitque id,
 nonnunquam fanescente eo quod plurimum vitiatum est. fit maxime
 in pectore, aut lateribus, aut eminentibus partibus, præcipueque in
 plantis. Altera species est in summæ cutis exulceratione, sed sine al-
 titudine. hoc latum est, sublividum: inæqualiter tamen, mediumque
 fanescit, extremis procedentibus, ac sæpe id quod jam sanum vide-
 batur, iterum exulceratur, cutis colorem habet ex rubro subnigrum,
 hoc morbo corpora fere sentiora tentantur, aut quæ mali habitus sunt,
 sed in cruribus maxime. Hæc Perottus, ex Celfo. 5. 28. 4. Plin. lib.
 26. cap. 11. Ignis sacri plura sunt genera: inter quæ medium homi-
 nem ambiens, qui Zoster appellatur, & enecat si cinxerit. Vulgus
 vocat ignem S. Antonii.
Ignis facer est quem Græci ἱερὸν νόσον appellant. Virg. 3. Georg. 566.
 — contactus artus facer ignis edebat. Servius. Fallo. Cum
 ἱερὸν νόσον sit Epilepsia. conf. Taubm. & Cerd. in loc.
De igne Exploratorio, Nuptiali, Sacrificiali, & Vestali. V. Lex. Pitisc.
Cerei ignes in juramentis usurpati. Justin. 22. 2. 8. V. Grav. in loc.
 al. Cereris.
IGNICULUS, i. m. dimin. [ἱγνικῦλος] Parvus ignis. Juven. 3. Sat. 102.
 — igniculum brumæ si tempore poscas.
Igniculus, metaphorice, pro Incitamento & veluti Stimulo quodam
 a natura dato, ad aliquam rem consequendam. Cic. 3. Tusc. 12. Nunc
 parvulus nobis dedit igniculos, quos, &c. Idem 5. de Fin. 18. Quo-
 rum similia sunt prima in animis quasi virtutum igniculi & semina.
Desiderii igniculus. Cic. 15. Fam. 20. Quo tolerabilius feramus igni-
 culum desiderii tui, crebris nos litteris appellato.
Ingenii igniculi. Quintil. in proem. lib. 6.
Virilis igniculus. Cic. 15. Att. 26. Reliqua pars epistolæ: illa namque
 in utramque: sed tamen nonnullos interdum jacit ignicilos viriles. i. e.
 invitamenta quædam, vel incentiva virtutis homini innata. Budæus.
Jacere igniculos. V. paulo ante & JACIO.
IGNEUS, a, um. Adj. [ἱγνεύς] Quod igne calet, fulget, aut simile
 igni est. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Nam omne quod est calidum &
 igneum, cietur & agitur motu suo.
Æther igneus. Tibul. lib. 4. 1. 22.
Astra ignea. Virg. 4. Æn. 352.
Color igneus. Plin. lib. 8. cap. 38. Arefcitve in gemmas carboniculis
 similes, & igneo colore fulgentes.
Fervor igneus. Plin. lib. 9. cap. 60. Huic tam igneum fervorem esse
 tradunt, ut omnia in mari contacta adurat.
Sitis ignea. Virg. 3. Georg. 482.
Sol igneus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 60.
Virtus ignea, Divina. Lucan. lib. 9. 7.
IGNEOLUS, a, um. Adj. dimin. Prudent. Cathem. 3. 186.
 Oris opus, vigor igneolus Non moritur.
IGNARIUS, a, um. Adj. Ignem continens. ut Lapis ignarius. Marcell.
 Emp. cap. 33. V. PYRITES.
IGNIDUS, a, um. Adj. Theod. Priscian. 2. 9. Uti cucurbitis ignidioribus.
 [An Ignidioribus].
IGNIO, ire. Prudent. Peristeph. 10. in Rom. 1077.
 Acus minutas ingerunt fornacibus,
 His membra pergunt urere, ut igniverint.
IGNITUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἱγνίτης, ἱγνίτης, ἱγνίτης, ἱγνίτης]
 Candens & admodum calidus.
Ignitum vinum. h. e. Naturam habens calidam & igneam. Gell. lib. 17.
 cap. 8. Tum ego respondi, conjectare me vinum idcirco minus coa-
 lesce, quod semina quædam caloris in sese haberet, essetque natura
 ignitius.
IGNITULUS, a, um. Adj. dimin. Tertull. ad Nat. 1. 10. extr. Quo
 Mercurius in calvitio pennatus, in caduceo ignitulus, corpora exani-
 mata jam, mortemve simulantia e cauterio probat.
IGNEO, es, ère, a quo IGNESCO, is, [ἱγνεύω, ἱγνεύω] ère.
 Ignem fieri, in ignem converti & veluti ardere. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 118. Ut ad extremum omnis mundus ignesceret.
Amor ignescit. Columel. lib. 10. 212.
 Ante amor ignescit menti, sævitque medullis.
Ira ignescunt, pro Accenduntur. Virg. 9. Æn. 66.
Vultus ignescunt sanguine. Stat. 3. Theb. 78.
Ignescitur, pro Ignescit. Laberius Colace, Figura humana inimici
 ardore ignescitur. Nonius 7. 108.
IGNESCENS, Partic. [ἱγνεύων, ἱγνεύων] Plin. lib. 37. cap. 2. Sed in
 pretio varietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpu-
 ram candoremque, & tertium ex utroque ignescentem,
Cælum ignescens. Apul. Trifmegist. p. 68.
Odia ignescencia. Stat. 11. Theb. 525.
 222 3

Virgo ignescens. Sil. 9. 461. de Pallade,
Tum virgo ignescens penitus, &c. Subaudi Iracundia.
IGNIA, n. pl. Vitia vasorum fictilium. Fest. [At in Gloss. Lat. Gr. Ignia,
Νοτῖα Φυκίας. quod non satis assequor.
IGNIARIUM, i. n. [ἰγνῖον] Igniaria Plinio appellantur Ligna, ex quibus
ignis statim accenditur, lib. 16. cap. 40. Calidæ, morus, laurus, edera,
& omnes e quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc usus in castris, pa-
storumque reperit, quoniam ad excutiendum ignem, non semper lapi-
dis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu,
excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimo conce-
ptu: sed nihil edera præstantius, quæ teratur lauro, laurumque terat.
Igniarium est (inquit Budæus) Quo ignis elicitur: constat silice e quo
ignis atterendo elicitur, & ferro quo fulex atteritur percussu: unde
scintillæ decussæ, & in fomite, linteoque conceptæ exceptæ, flam-
mam excitant.
IGNITABULUM, i. n. Ignis receptaculum. Festus. Solin. cap. 18.
Pyrpole etiam, quoniam & ignitabula ibi & ignis inventa sunt. & Ma-
crob. Saturn. 2. 8. V. & Gloss. Lat. Gr.
IGNIFACTUS, a, um. Adj. Plin. 20. 9. extr. Flos bulborum tritus
crurum maculas varietatesque ignefactas emendat. Sed Harduinus divi-
se exhibet Igne factas. V. Theod. Prisc. 2. 28.
IGNICOLORUS, a, um. Adj. Ignei coloris. Juvencus in Matth. cap. 26.
64. — sub nubibus ignicoloris.
IGNICOMANS, antis. Igneam comam habens. Avienus Phænom.
Arat. v. 1112.
Et Procyon, primique pedes Canis ignicomantis.
Stellæ ignicomantes. Avien. in Prognost. Arat. v. 88.
IGNICOMUS, a, um. Adj. Idem. ut, Sol ignicomus. Aufon. Epist. 7. 8.
Adde Nemes. Cyneget. v. 214.
IGNIFER, a, um. [ἰγνίφερ] Adj. ut, Lampades igniferæ. Lucret.
lib. 2. 25.
Æther ignifer. Lucret. 5. 499.
Axis ignifer, Currus Solis. Ovid. 2. Met. 59.
IGNIFLUUS, a, um. [ἰγνίφλυς] aliud Adj. ut, Cavernæ ignifluæ.
Claud. 3. Conf. Hon. 196.
IGNIGENA, æ. m. Ex igni genitus. Ovid. 4. Met. 12.
Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque,
Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem. Cogno-
men est Bacchi, quod ex fulminis igne genitus sit. V. Fabulam apud
Ovid. 3. Met. in Semele.
IGNIGENUS, a, um. Adj. Idem. apud Apul. lib. 7. Met. pag. 197.
[Nisi mendum est. Ponitur autem sensu activo, pro eo Qui ignem
gignit. Quousque ergo frustra pascemus ignigenum istum? Forte
Ignigerum scripsit Appulejus. V. locum.
IGNIPES, ædis. [ἰγνίπης] Martial. lib. 1. 27.
Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.
Equi ignipedes Solis. Ovid. 2. Met. 392.
IGNIPOTENS, entis. [ἰγνίποτῆς] dictus est Vulcanus, quod ignis
potestatem habeat. Virg. 8. Æn. 421.
Hoc tunc ignipotens cælo descendit ab alto.
Deus ignipotens, Vulcanus. Virg. 12. Æn. 90.
IGNISPICIUM, i. n. [ἰγνίσπιον] sicut Aruspicium. Divinatio erat
apud antiquos, quæ ignis inspectione fumebatur. Plin. lib. 7. cap. 56.
Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiarus, auspicia avium Tiresias
Thebanus invenit.
IGNIVAGUS, a, um. Adj. ut Denunciatio ignivaga. Mart. Capell. 9.
p. 304.
IGNIVOMUS, a, um. Adj. Carmen paschale, quod Lactantio, alii
Venantio tribuunt, v. 3.
Alius ignivomum Solem cæli orbita ducit.
IGNOBILIS, e. Adj. [ἰγνόητος, ἰγνόητος, ἰγνόητος] Incognitus, igno-
tus, vilis, & abjectus in contemptum. Plaut. Pseud. 4. 2. 9.
Peregrina facies videtur hominis, atque ignobilis. Cic. 1. Tusc. 102.
Cyrenæum Theodorum, philosophum non ignobilem, nonne miramur?
Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tusc. 57. Nec fletur illud potentissimi
regis Anapæstum, qui laudat senem, & fortunatum esse dicit, quod in-
glorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus.
Argentariam non ignobilem facere. Cic. pro Cæcin. 10.
Carmen ignobile. Virg. 9. Ecl. 38.
Familia non ex ignobili mulier. Cic. 7. Verr. 28.
Gramen ignobile, Vile, ubique nascens, ut ait Servius. Virg. 4.
Georg. 63.
— & cerinthæ ignobile gramen.
Herbæ furdæ & ignobiles. Plin. lib. 22. cap. 3. Interim fortius auge-
tur auctoritas: quæ quanta debeatur etiam furdis, hoc est ignobilibus
herbis, perhibebitur.
Lethum ignobile. Sil. lib. 3. 123.
Loco ignobili natus. Cic. pro Cluent. 112. Ubi si quis ignobili loco
natus ita vivat, ut nobilitatis dignitatem virtute tueri posse videatur.
Magister dicendi non ignobilis Demetrius Syrus. Cic. de Clar. Orat. 315.
Morte ignobili atque inhonesta occubuit. Liv. 29. 18.
Nomen ignobile. Sil. lib. 13. 33.
Regnum ignobile. Hor. 1. Serm. 6. 9.
Ignobilis, Stultus. Virg. 1. Æn. 153.
— sævitque animis ignobile vulgus. Sic Servius. Nisi
mavis accipere pro Fæce populi quam vocat Cicero.
Compar. Gell. 14. 2. extr. Verbum ignobilius. h. e. Inustitatus. Et
Plin. 23. 1. Innocentius jam est, quodcunque & ignobilis.
Superl. Gell. 15. 4. Homines ignobilissimi & despiciatissimi. Et Plin.
35. 4. Ignobilissimos alioqui Senatus spectat.
IGNOBILITER, Adv. Solin. cap. 70. Ædes ignobilitate fastigatæ.
Sepulchrum ignobilitate. Eutrop. 7. 15.
IGNOBILITAS, atis. [ἰγνόησις] Vilitas. Cic. 5. Tusc. 103. Num
igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiam popularis offensio sapientem
beatum esse prohibebit?
Paupertas, ignobilitas, humilitas, solitudo. Cic. 5. Tusc. 29.
Generis ignobilitas. Cic. pro Muren. 17.
Virorum ignobilitas. Ovid. 6. Met. 319.
IGNOMINIS, e. Adj. [ἰγνόμητος] Qui laude & gloria caret: quasi In-
glorius & illaudatus. A quo
IGNOMINIA, æ. f. [ἰγνομία, ἀδίκημα] Nominis nota, infamia, dede-

cus, contumelia, macula, probum. Cic. pro Quint. 64. Dedecore,
macula, turpissimaque ignominia notetur. Idem 2. Fam. 17.
Ignominia est, Pro ignominia & vitio habetur. Plin. lib. 18. cap. 2.
Labes ignominiaque mortis. Cic. pro Rabir. perd. reo 27.
Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2. de Divin. 22.
Damnatione & ignominia dignus. Cic. 7. Att. 3. Omnes damnatos,
omnes ignominia affectos, omnes damnatione ignominiaque dignos,
illac facere.
Accipere ignominiam. Cic. 4. Verr. 58.
Afficere ignominia. V. AFFICIO. Cic. pro Rosc. Amer. 113. Qui
ignominia mortuum affecerit.
Appetitus ignominii omnibus. Cic. pro Quint. 28. V. APPETO.
Cedit ignominia in aliquem. Cic. In illo communi incommodo,
nulla in quenquam propria ignominia nominatim cadebat.
Concitus ignominia. V. CONCIDO.
Deformare ignominia. Cic. pro Muren. 88. Eandem deformatam igno-
minia, lugentemque videat.
Depellere ignominiam. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Gemens ignominiam plagasque superbi victoris. Virg. 3. Georg. 226.
Habere ignominiam. Cic. 6. Philipp. 6.
Imponere injuriam alicui sine ignominia. Cic. pro Quint. 96.
Inferre ignominiam. V. INFERO.
Inurere ignominiam alicui. V. INURO.
Notare aliquem ignominia. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cic. 7. Philipp. 23.
V. NOTO.
Perferre ignominiam. V. PERFERO.
IGNOMINIOSUS, a, um. Adj. [ἰγνόητος] Cui inest ignominia, Nota-
tus infamia. Quintil. lib. 7. cap. 2. Tibi, inquit accusator, illos non
licuit occidere, exul enim eras & ignominiosus.
Appellatio ignominiosa ac barbara. Plin. lib. 3. cap. 3.
Dicta ignominiosa. Hor. 2. de Arte Poet. 26.
Fuga ignominiosa. Liv. 3. 23. Hos ignominiosa fuga domum se recipien-
tes, Romanus Consul in Algido consequutus, ad unum omnes occidit.
IGNOMINIOSE, Adv. Cum ignominia, ut, Ignominiose pugnare, Eu-
trop. 4. 10. 4.
Compar. Arnob. lib. 4. Tractari ignominiosius.
Superl. Orosius 7. 7. extr. Fugere ignominiosissime.
IGNOMINIATUS, a, um. Adj. [ἰγνόητος] pro Ignominia affectus.
Gell. lib. 8. Lemmate cap. ult. Quibus modis ignominiat, tracta-
tusque sit a Cæsare Laberius poeta. Antiquum & obsoletum. Al. Igno-
minia notatus.
IGNORO, [ἰγνώω] ære. Nescire. Ter. Heaut. 2. 3. 28.
Hoc primum, ut nequid hujus rerum ignores, anus &c.
Ignoras me, h. e. Qui sum non cognoscis. Ter. Heaut. 1. 1. 53. Cic.
4. Acad. 4. Majore enim studio Lucullus, cum omni litterarum
generi, tum philosophiæ deditus fuit, quam qui illum ignorabant,
arbitrabantur.
Ignorant me omnes. Plaut. Amph. 4. 3. 13. Ter. Eun. 5. 9. 59. Isti
te ignorabant.
Ignorat nomen suum. Plaut. Capt. 3. 4. 29. i. e. Non meminit no-
minis sui.
Ignorat patrem suum. Ter. Phorm. 5. 6. 34.
Somnia: utine hæc ignoraret suum patrem? & aliquid credito,
Phormio, esse causæ.
Ignorat se, sapientia sit necne. Cic. 4. Acad. 23. Ipsa vero sapien-
tia si se ignorabit, sapientia sit necne: quomodo primum obtinebit
nomen sapientiæ?
Ignoratur, passivum. Ter. Phorm. 2. 3. 10.
Quia egens relicta est misera, ignoratur parens. V. Voss. 4.
Inst. Orat. p. 162. Plaut. Men. 2. 3. 14.
Fides ista ignoratur. Ovid. 1. Trist. 4. 18.
IGNORANS, Partic. [ἰγνώων] Cic. de Amicit. 24. Quum ignorante
rege, uter eorum esset Orestes, &c. Cic. ad Brut. 16. Juvat enim
magnifice loqui, & certe decet adversus ignorantes quid pro quoque
timendum, aut a quoque petendum sit.
IGNORANTER, Adv. Cyprianus Epist. 63.
IGNORANTIA, æ. f. [ἰγνομία] Ad humani ingenii vitium pertinet,
quando quis per ignorantiam non satis intelligit quid faciat vel di-
cat, aut contra. Quintil. lib. 7. cap. 2. Ignorantia prærendi non
potest. Cic. pro Flacc. 46. Ubi adolescentes nihil possent discere
nisi ignorantiam litterarum.
Recti ignorantia. Tacit Agric. 1. 1. Stirpis ignorantia. Cic. de
Amicit. 70. V. IGNORATIO.
Veri ignorantia. Ovid. 7. Met. 92.
Miserabilis ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Supina ignorantia. V. SUPINUS.
IGNORATUS, a, um. Partic. [ἰγνόητος] Tacit. 4. Hist. 36. Eadem
in Voculam parabantur, nisi servili habitu per tenebras ignoratus
evasisset.
Ars ignorata. Hor. de Arte Poet. 262.
Uterus ignoratus. Plin. Epist. 8. 11. Inde abortus, & ignorati uteri
triste experimentum.
Compar. Tacit. 12. Ann. 11. Clementiamque ac justitiam quanto igno-
rantiora barbaris, tanto tolerantiora capefferet. Ignorantiora, i. e. Magis
incognita. Tolerantiora, i. e. Tolerabilia. Al. Ignora & Tolerantiora.
IGNORATIO, ōnis. f. [ἰγνόησις] Infamia, & si ita dicendum est, In-
scientia. Ad actum & rem pertinet, quæ penitus nescitur, nec sciri
potest, nisi prodatur. Cic. 3. Off. 72. Quotus enim quisque reperit-
ur, qui impunitate & ignoratione omnium proposita, abstinere possit
injuria. Idem 2. Fam. 8.
Regis ignoratio. Curt. 3. 12. 17. Syfigambis advoluta est pedibus ejus,
ignorationem nunquam antea visi regis excusans.
Ignoratio sui. Cic. pro A. Cluent. 109. Quod erat odium, dii im-
mortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quam gravis atque
intolerabilis arrogantia? Idem de Amicit. 70. Propter ignorationem
stirpis & generis, &c. Corrupte legitur in quibusdam exemplari-
bus, Ignorantiam.
Abuti ignoratione alicujus. V. ABUTOR.
IGNORATOR, ōris. m. Jct. in Cod.
IGNORABILIS, e. Adj. [ἰγνώητος] Quod non cognoscitur. Plaut. Pseud.
2. 1. 18. Cic. 2. de Invent. 99. Quod levius, facilius, non ignorabile,
non

non fortuitum, non necessarium fuerit. Gell. lib. 9. cap. 12. Alterum autem illud ignorabilius obscuriusque est.

IGNORABILITER, Adv. Idem. Apul. 3. Met. p. 137. Laminis ignorabiliter litteratis.

IGNARUS, a, um. Adj. [ἀμαρῆς, ἀνεπισήμων] Imprudens, infcius, rudis, imperitus, indoctus. Plaut. Poen. 3. 3. 43.

Ait se peregrinum esse, huius ignarum oppidi.

Animi mei ignarus. Ter. Hec. 4. 4. 60.

Erras, tui animi si me esse ignarum putas.

Artis meretriciæ ignara. Ter. Heaut. 2. 1. 14.

Habet bene ac pudice eductam, ignaram artis meretriciæ:

Causæ ignarus. Plin. lib. 17. cap. 11.

Fortunarum suarum ignarus. Cic. pro Quint.

Futuri haud ignara. Virg. 4. Æn. 508.

Hominum & locorum ignarus. Virg. 1. Æn. 336.

Instituti ignarus. Cic. 7. Fam. 24. Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego, &c.

Lacrymarum tuarum ignarus. Ter. Hec. 4. 4. 53.

Ignarum censēs tuarum lacrymarum esse me?

Morum meorum ignarus es. Ter. Adel. 2. 1. 6.

Æschine, audi, ne te ignarum fuisse dicas meorum morum.

Mundi ignarus. Plin. lib. 2. cap. 9.

Officii civilis ignarus. Cic. 3. de Fin.

Patris ignara. Plin. Epist. 176.

Philosophiæ ignarus. Cic. 1. Acad. 4.

Rationis ignarus. Tacit. 1. Ann. 28.

Religionis ignarus. Cic. 6. Verr. 113. Hi denique illud, ignari totius negotii ac religionis, mercede accepta sustulerunt.

Via ignarus. Virg. 1. Georg. 41.

Urbis ignarus. Liv. 1. 35.

Docendi ignarus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Nocendi ignara mens. Claud. Epist. 1. ad Hadrian. 3.

Non ignari estis quemadmodum. Cic. 15. Fam. 1. Nos quemadmodum instructos, & quibus præfidiis munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.

Ignarus sum, quid agatur. Et, Ignarus quid virtus valeret. Cic. pro Sext. 60.

Ignarus ad quod pertineat. Cic. in Topic. 75. Pueri sæpe indicant aliquid, ad quod pertineret ignari.

Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat. 207. Ea requiruntur a me, quorum sum ignarus atque insolens.

Ignarus, pro Ignoto. Tacit. 2. Ann. 13. Per occulta, & vigilibus ignara. Passive usus est & Sallustius Jugurth. cap. 18. Mare magnum & ignara lingua commercia prohibebant.

Regio ignara hostibus. Sallust. Jugurth. cap. 52. Plerosque velocitas & regio hostibus ignara, tutata sunt.

Sævitia ignara. Tacit. 15. Ann. 62. Cui enim ignaram fuisse sævitiā Neronis?

Superl. Gell. 14. 1. Sidera aliis omnino ignarissima. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.

Ignarus & Ignavus confundi in MSS. observat idem Drakenb. ad Sil. 10. 86.

IGNARUS, e. Adv. Idem ac Ignarus. Plaut. Poen. prol. v. 47. Æque ut mecum sitis ignarures. Gloss. Lat. Gr. Ignarures, ἀγνοῦντες. V. Gnarrus in GNARUS.

IGNOSCO, ὄνι, ὄνι, [συγγνώσκω] ēre. Valde noscere, & discere. Varro, Vosque in theatro qui voluptatem auribus huc aucupatum concurrisset domo, adeste: & a me, quæ feram, ignoscite, domum ut feratis e theatro litteras. Apud Non. 2. 243.

Ignosco pro Innoſco. Nam qui aliquid cuipiam ignoscit, illud non noſcit, id est, Non agnoscit, perinde facit ac si non nosceret. H. St. Ignoscere, Condonare, & ut ait Cic. 15. Fam. 14. Sceleris poenam prætermittere. Plaut. Aulul. 4. 10. 9.

Id adeo te oratum advenio, ut animo æquo ignoscas mihi.

Ter. Adel. 3. 4. 27.

Venit ipſus ultro lacrymans, orans, obſecrans,

Fidem dans, jurans se illam ducturum domum:

Ignotum est, tacitum est.

Inter Ignoscere & Concedere differentia est, quam Cicero innuit scribens ad Cæsarem juniorem his verbis, Quod mihi & Philippo vacationem das, bis gaudeo, nam & præteritis ignoscis, & concedis futura. V. Nonium 5. 56.

Fasſo ignoscere. Ovid. 13. Met. 189.

Sibi ignoscere. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Sibi omnia ignoscere. Patern. lib. 2. cap. 30. Adeo familiare est hominibus omnia sibi ignoscere, nihil aliis remittere.

Dementia ignoscenda. Virg. 4. Georg. 489.

Vitio ignoscitur omni. Ovid. 1. de Arte Am. 249.

Peccatum ignoscere. Plaut. Amph. 1. 1. 101.

Velatis manibus orant, ignoscamus peccatum suum.

Significat etiam Ignorare. Quintil. 8. 5. p. 720. Princeps, qui vult omnia scire, necesse habet multa ignoscere. V. Passerat. ad Propert. 2. 2. 56. [Sed lapis sit necesse est, cui persuaserit. V. Burm. ad Quintil. & Brækh. ad Propert. 1. c.]

IGNOSCENS, Partic. [συγγνωσκων] Qui facile condonat & ignoscit. Ter. Heaut. 4. 1. 32.

Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscentior, &c.

IGNOSCENDUS, a, um. Partic. Macrob. 2. Saturn. 13. Sed hæc & illa ignoscenda Vergilio, qui studii circa Homerum nimietate excedit nodum.

IGNOTUS, a, um. Partic. [ἀγνοῦσθαι] Ex Cic. in Caton. affert Priscian. Ignotum alteri, quod patrem: alteri, quod tutorem seipsum esset.

IGNOSCENTIA, æ. f. [συγγνώμη] Condonatio peccati. Gell. lib. 7. cap. 3. Interdum autem quasi eos deliquisse concedat, ignosci postulat, & ignoscentias utiles esse rebus humanis docet.

anua ignoscentiæ clausa. Tertull. de Poenit. cap. 3.

IGNOSCIBILIS, e. Adj. [ἀγνοῦσθαι] Gell. lib. 13. cap. 20. Hic vester iusticemodi vestitus, de multo jam usu ignoscibilis est. i. e. Venia dignus. V. Tertul. de Uxor. 2. 1.

IGNOTUS, a, um. Adj. [ἀγνός, ἀγνώστου] Incognitus, non visus. Plaut. Men. 2. 2. 19.

Qui mihi molestus, homini ignoto, quisquis es.

Populo ignotus. Ovid. 1. Trist. 1. 60.

Domos ignotas petere. Virg. 4. Æn. 312.

Gens ignotior. Liv. 5. 32. Id, ut fit, propter auctoris humilitatem spre- tum: & quod longinqua, eoque ignotior, gens erat.

Locis ignotis errare. Ovid. 4. Met. 294.

Mortibus ignotis perierunt. Hor. 1. Serm. 3. 108.

Oris ignotis exulat. Virg. 3. Georg. 225.

Pars ignotissima turbæ. Claud. 1. in Eutrop. 153.

Pondus auri ignotum. Virg. 2. Æn. 59. Aut quod ignorabat Dido, aut

Tantum quantum nullus unquam novit. [Immo Quod ignoratur, Quod nemo novit.]

Terra ignota. Virg. 5. Æn. 795.

Verba obscuriora & ignotiora. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Vias ignotas inire. Ovid. Rem. Amor. 578.

Viri ignoti nova forma. Virg. 3. Æn. 591.

Veste in ignota viri. Virg. 7. Æn. 167.

Ignotus, Qui ignorat, & est infcius rei alicujus. Quintil. Declamat. 6. Nequis tamen erret ignotus, non est filii mei noverca, sed mater.

Cic. 12. Fam. 5. Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quod illorum artem, cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat. Atque illi artifices, corporis simulacra ignotis nota faciebant. Ignotis, pro His qui non noverant active posuit. Sic Liv. lib. 3. cap. 44. ubi de Appii Claudii libidine loquitur: Notos gratia eorum, turbam indignitas rei virgini conciliat. Plaut. in Pseud. 4. 2. 39. Novi: notis prædicas. Notis, i. e. Iis qui noverunt. Cic. pro M. Coel. 3. De dignitate Coelius notis ac maioribus natu, etiam sine mea oratione tacitus facile ipse respon- det, quibus autem propter senectutem, quod jam diu minus in foro nobiscum versatur, non æque est cognitus, hi sic habeant, &c. Q. Cur- tius lib. 5. cap. 12. extr. Ignoti jumenta agebant.

Ignotus in vulgus. Cic. 9. Att. 4. Itaque alter religiosus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus.

Obscurus & ignotus. Cic. 1. de Orat. 77. Jus applicationis obscurum sane & ignotum patefactum est.

IGNOTITIA, æ. f. Gell. 16. 13. Jura, quibus uti jam per ignotitiam non queunt. Sic legimus ex MSS. Pareus Lex. Crit. p. 566. Vulg. Ignorantiam.

I G U

IGUVIUM, i. n. Umbriæ oppidum. Sil. 8. 460.

Narnia, & infestum nebulis humentibus olim

Iguvium, &c. V. ibi Drakenb. & Manut. ad Cic. 7. Att. 13. p. 199.

I L B

ILBA. V. ILVA.

I L E

ILE, is. n. [λαών] pl. Ilia, ium, ibus. Servius, Hoc Ile, & hæc Ilia facit. Unde etiam Juven. 5. Sat. 136.

— vis frater ab ipsis Ilibus. Nam quod Marulus mi-

mographus dixit parasito, Tu Hectorem imitaris, ab ilio nunquam recedis: quum de guloſo diceret, alluſit ad civitatis nomen: Nam ab ili debuit dicere. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab hoc ventriculo lactes in homine & ove, per quas labitur cibus, in ceteris ile: a quibus capaciora intestina ad alvum, hominique flexuosissimis orbibus.

Ilia ipsa inter coxas & pubem in imo ventre posita sunt, inquit Cels. lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 11. cap. 37. Inter vesicam & alvum arteriæ, ad pubem tendentes, quæ ilia appellantur. V. Hard. Cels. lib. 7. cap. 29. Oportet mulierem resupinam transverso lecto sic collocare, ut feminibus ejus, ipsius ilia comprimentur.

Dura messorum ilia. Hor. Epod. 3. 4.

Substricta ilia. Ovid. 3. Met. 216.

Ducere ilia. Hor. 1. Epist. 1. 9. V. DUCCO.

Religare ilia baltheo. Sen. Herc. fur. v. 543.

Rumpere ilia alicujus. Catul. 11. 20.

Invidia rumpantur ut ilia Codro. Virg. 7. Ecl. 26. Proverbialis hyperbole extremæ indignationis.

Tendunt singultu ima ilia longo. Virg. 3. Georg. 507. Trahere ilia.

Plin. lib. 26. cap. 6. Tanta huic vis est, ut jumentis etiam non tuffien- tibus modo, sed ilia quoque trahentibus, auxilietur potu. De Verbaſco.

Ilia etiam Venter five cavitās vaſorum. Juvenc. 2. 140.

Sex illic fuerant faxis præpulcra cavatis

Vascula, quæ tennis aperirent ilia metris.

ILEOS, i. m. [ἰλεός] Morbus gracilioris intestini. Plin. lib. 30. cap. 7. de ventris malis, Gravissimum vitium ileos appellatur. Idem lib. 20. cap. 66.

ILIÖSUS, Qui morbo ilium laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. Praxagoras & ilioſis dandos cenſet.

ILERDA, æ. f. [Ἰλέρδα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs, Lerida & Lerda vernaculis dicitur.

Unctus mitteris Ilerdam. Hor. 1. Epist. 20. 13. V. Lucan. 4. 33.

ILEX, icis. f. [ἰλέξ] Arbor quercui proxima, in Provincia vocatur *Yeuze*, vel *Yeoſe*. Gell. lib. 5. cap. 6. Ea fit e fronde querna: quoniam cibus victusque antiquissimus quercu capi solitus fit. Fit etiam ex ilice: quod genus superiori proximum est. De corona Civica loquitur.

Arguta ilex. Virg. 7. Ecl. 1.

Coruscis ilicibus fremit Apenninus. Virg. 12. Æn. 703.

Crebris ilicibus nigrum nemus. Virg. 3. Georg. 334.

Curvata glandibus ilex. Ovid. 10. Met. 94.

Frondens ilex. Virg. 5. Æn. 129.

Ïcta securibus ilex. Virg. 6. Æn. 180.

Litorea. Virg. 8. Æn. 43.

Nigra. Virg. 9. Æn. 381.

Opaca. Virg. 6. Æn. 209.

Plena favis ilex. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 109.
 Procera ilex. Hor. Epod. 15. 5.
 Ramosa ilex. Ovid. 8. Met. 237.
 Tonfa ilex bipennibus. Hor. 4. Carm. 4. 57.
 Trementes ilices frangit Aquilo. Hor. Epod. 10. 8.
 Viridis ilex. Ovid. 1. Met. 112.
 Vitiosa. Virg. 2. Georg. 453.
ILICETUM, i. n. [*πικρὸν*] Locus ilicibus confitus. Martial. lib. 12. 18.
 — e cathedra
 Surgentem focus excipit, superba
 Vicini strue cultus iliceti.
ILICEUS, a, um. Adj. [*πικρινός*] Quod factum est ex ilice. Stat. 2. Theb. 101.
 Ornique ilicæque trabes, metuendaque succo.
ILIGNEUS, a, um. Adj. [*πικρινός*] Quod est ex ilice, vel etiam ad ilicem pertinet: ut, Frons ilignea. Columel. lib. 11. cap. 2. Idem lib. 6. cap. 3. Modius viridis laureæ, & iligneæ frondis.
 Ilignea corona. Plin. lib. 16. cap. 4.
ILIGNUS, a, um. Adj. [*πικρινός*] Idem, ut, Iligna glans. Plin. lib. 16. cap. 5. Pedes iligni lecti. Ter. Adel. 4. 2. 46.
 Lectulos in sole iligni pedibus faciundos dedit.

I L I

ILIA, æ. f. [*Ἰλιά*] Vestæ sacerdos, Romuli & Remi mater a Marte compressa, Amulii filia. Servius apud Virg. 1. Æn. 278.
 — donec regina sacerdos
 Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem. V. Liv. 1. 4. & Brækh. ad Tibul. 2. 5. 53.
ILIA, um. V. ILE.
ILIADIS, ILIAS. V. ILIUM.
ILICEUS. V. ILEX.
ILICET, [*ἰλι*] per fyncopen dictum, quasi Ire licet. Ter. Eun. 1. 1. 9. Actum est, ilicet, peristi. h. e. Per me quidem licet, atque id etiam consuluerim ut abeas, alioqui actum est de te. Idem Phorm. 1. 4. 29.
 — hoc nihil est, Phædria, ilicet,
 Quid hic conterimus operam frustra? Ubi Donatus, Illicet, semper finem rei significat. Sic iudices de concilio dimittebantur, suprema dicta quum præco pronuntiasset, Illicet, quod significat, Ire licet. Erat & solennis in funeribus formula. V. Turneb. 3. 12. & Lex. Pitisc. Item in re desperata. Plaut. Curc. 1. 3. 30. Taubm. ad Plaut. Epid. 5. 2. 19. Nonnulli scribunt Illicet, duplici ll. Plaut. Cistell. 4. 2. 17. Actum est, Illicet.
 Illicet, pro Statim, confestim. Plaut. Rud. 4. 6. 12.
 Sed propera. r. licet. d. jam hic fac sis, cœna ut curetur. r. licet. d. Omnia ilicet. r. licet. Sed Al. Omnia licet?
 Illicet obruimur numero. Virg. 2. Æn. 424. conf. Tibul. 2. 5. 113.
 Illicet, Affirmantis adverbium. Plaut. Epid. 5. 2. 19.
 Illicet ut vadimodium mihi hic ultro facit. R. P. Quin colligas?
ILICO. V. ILLICO.
ILIENSIS. V. ILIUM.
ILIGNEUS, ILIGNUS. V. ILEX.
ILIÖNE, es. f. [*Ἰλιόνη*] Virg. 1. Æn. 657.
 Præterea sceptrum, Ilione quod gesserat olim,
 Maxima natarum Priami.
ILIÖNEUS, quadrifyll. [*Ἰλιόνειος*] Trojanus fuit, quem Virgilius non sine causa ubique inducit eloquentem. Nam ut Homerus dicit, Phorbas, pater Ilionei, semper Mercurio deo eloquentiæ favente pugnavit. Servius apud Virg. 1. Æn. 525. &c.
ILIOSUS. V. ILE.
ILISSUS, [*Ἰλισσός*] Amnis in Attica Musis dicatus, quas Ilissidas vocant. Stat. 12. Theb. 641.
 Celavit Geticos ripis Ilissus amores. Idem 4. Theb. 52.
 Lambit & anfractu riparum incurvus Ilissus.
ILITHÛIA, [*Ἰλιδιθυία*] dicitur a poetis Diana, quæ parientibus affluere putabatur. V. Interpr. ad Hor. Carm. Sec. 14.
 Præpositam timidis parientibus Ilithyiam. Ovid. 9. Met. 283.
ILIUM, i. n. [*Ἰλίον*] (inquit Servius) Virgilius neutro tantum genere declinat: Horatius autem feminino: ut 4. Carm. 9. 18.
 — non semel Ilios Vexata. Ilium proprie civitas est: nam regio, Troja est, quamvis interdum pro civitate, Trojam ponat Virgilius, ut 3. Æn. 11.
 Et campos ubi Troja fuit.
 Divum domus Ilium. Virg. 2. Æn. 241.
 Altum Ilium. Virg. 5. Æn. 756.
 Crematum Ilium. Hor. 4. Carm. 4. 53.
 Sacrum Ilium. Hor. 3. Carm. 19. 4.
 Superbum Ilium. Virg. 3. Æn. 3.
ILIUS, a, um. Adj. [*Ἰλιός*] ut, Tellus Ilia. Virg. 9. Æn. 245.
 Hector Ilius. Plaut. Bacch. 4. 9. 27.
 Turmæ Iliæ. Hor. Carm. Secul. 37.
ILIACUS, a, um. aliud Adj. [*Ἰλιακός*] ut,
 Gens Iliaca. Idem 6. Æn. 875.
 Campi Iliaci. Virg. 1. Æn. 101.
 Muri Iliaci. Hor. 1. Epist. 2. 16.
 Ruinæ Iliacæ. Virg. 1. Æn. 447.
ILIENSIS, e. [*Ἰλιεύς*] aliud Adj. ut, Iliensis Minerva, de qua mentio est apud Ulpianum in Institutis. Nam quum Romani originem agnoscerent Trojanam esse, Iliensi Minervæ hoc quoque jus tribuerunt, ut ei legari posset. Ceterum illo loco usque adhuc Meliensis corrupte lectum est. V. Turnebum 7. 21. Suet. Claud. 25. 10. Neron. 7. 7. item Tiber. 52. 4.
 Ilienses & Populi sunt Corsicæ insulæ antiquissimi, ut scribit Pompon. Mela lib. 2. cap. 7. Horum meminit & Pausanias in Phoc. pag. 332. extr. Wech.
ILIAS, adis. pl. Iliades, um. f. [*Ἰλιάδης*] Gentile f. Virg. 3. Æn. 65.
 Et circum Iliades, crinem de more solutæ. i. e. Trojanæ.
ILIÄS, adis. f. [*Ἰλιάς*] Homeri opus in quo Ilii excidium describit. Propert. 2. 34. 66.

Cedite Romani scriptores, cedite Graii:

Nescio quid majus nascitur Iliade. Ovid. de Arte Am. 3. 413.

— quis nosset Homerum,

Ilias, æternum si latuisset opus?

Ilias malorum, Proverbium. De calamitatibus maximis simul & plurimis: propterea quod in Iliade Homerica nullum mali genus non recensetur. Unde ex hac docti putant tragoediarum argumenta fuisse sumpta, sicut ex Odyssæa comœdiarum. Est autem opus verbosum, viginti quatuor voluminibus vix absolutum. Unde & Quamvis orationem plus fatis prolixam, Iliade longiorem vocant. Cic. 8. Att. 11. Non multo, inquam, secus possum vaticinari, tanta malorum impendet Ilias. Erasmus. Ovid. 2. Trist. 371.

Ilias ipsa quid est, nisi turpis adultera, &c.

I L L

ILLA, V. ILLE.

ILLABEFACTUS, a, um. Adj. [*ἀλύβηκτος*] Ovid. 4. de Pont. 8. 10.
 Jus aliquod faciunt affinia vincula nobis;

Quæ semper maneant illabefacta precor. Affinia vincula, i. e. Affinitatis conjunctiones: Illabefacta, Inviolata, non contaminata.

ILLABOR, ëris, illapsus sum, [*ἐλάβην*] abi. Intro labi, influere, demitti. Cic. 2. de Nat. Deor. 153. Quo primum illabuntur ea quæ accepta sunt. Hor. 3. Carm. 3. 7.

Si fractus illabatur orbis.

Illabor ad. Cic. 1. de Fin. 39. Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam: & ad eos cum suavitate afflueret & illaberetur, nec, &c.

Illabi animos. Cic. 2. de Legib. 39. Longe providens quam sensim perniciēs illapsa civium animos, malis studiis, malisque doctis repente totas civitates everteret.

Illabitur urbi, & illabitur mari, h. e. In urbem & in mare prorumpit. Virg. 2. Æn. 240. de Equo Trojano.

— mediæque minans illabitur urbi.

Plin. lib. 5. cap. 29.

Amni Tiberino illabitur Nar. Lucan. lib. 1. 475.

ILLABENS, tis. Partic. ut, Astris illabentibus tepet Pontus. Stat. 1. Achil. 138.

ILLAPUS, a, um. Partic. ut, Truncus illapsus cerebro. Hor. 2. Carm. 17. 27. Virg. 2. Æn. 377. al. Delapsus.

ILLAPUS, ūs. m. [*ἐλάβε*] Columel. lib. 2. cap. 2. Ne præcludatur humoris illapsu atque exitu.

ILLABÖRO, Ære. Tacit. German. 46. de Fennis verba faciens, qui solo venatu aluntur: Id beatius arbitrantur, quam ingemere agris, illaborare domibus. i. e. Quam magno labore agros colere, aut in domibus laborare, five domi aliquid operis laboriosius facere. Sed

ILLABÖRÄTUS, a, um. Adj. [*ἐλαβήρας*] Quod sine labore & diligentia factum est. Quintil. de Cic. lib. 10. cap. 3. Tum interim hæc omnia quæ vix singula quisquam intentissima cura consequi posset, fluunt illaborata, &c. Sic, Terra illaborata, i. e. Non culta aratro. Sen. Epist. 90.

ILLAC. V. ILLE.

ILLACERABILIS, e. Adj. [*ἀναμυκτός*] ut, Spolium illacerabile. Sil. lib. 5. 137.

ILLACESSITUS, a, um. Adj. [*ἀτοπιόνης*] Tacit. in vita Agric. cap. 20. Tanta ratione, cura, ut nulla ante Britannicæ nova pars illacessita transierit. Idem de Germ. cap. 36. Pacem illacessiti nutrierunt.

ILLACRYMO, [*ἐλαδερύω*] Ære. Valde lacrymare. Liv. 25. 24. Illacrymasse dicitur, partim gaudii &c. conf. Hor. 2. Serm. 5. 103. Et Suet. Aug. 66. 4. & Vesp. 15. 4.

Illacrymare morti alicujus. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.

Sic ait illacrymans. Virg. 9. Æn. 303.

Malis illacrymare. Ovid. 5. Trist. 8. 6.

Illacrymare fortis humanæ, subaudi Causa. Liv. lib. 45. cap. 4. pr. Sed Gronov. edidit Sorti.

Illacrymare, de rebus etiam insensibilibus a Virgilio dictum est, pro Sudare, est & Liquidum humorem emittere, 1. Georg. 480.

Et mæstum illacrymat templis ebur, æraque sudant.

ILLACRYMANDUS, a, um. Partic. Augustin.

ILLACRYMATIO, ōnis. f. Gell.

ILLACRYMABILIS, e. Adj. [*ἀδύκρυς*] Immifericors & inexorabilis. Pluto illacrymabilis. Hor. 2. Carm. 14. 7.

Urna illacrymabilis. Aufonius Epig. 8. in tumultum hominis felicitis,

Perpetuum mihi ver agit illacrymabilis urna.

Illacrymabilis, Indignus lacrymis: vel potius Pro quo mortuo nullæ funduntur lacrymæ. Hor. 4. Carm. 9. 26.

ILLACTENUS. V. ILLE.

ILLÆDO, si, sum, [*ἐλάττω*] Ære. apud Cic. legebatur, pro Infringere & violare, in Orat. in Vatin. 5. Num Æliam, num Fufiam legem illæserit? Quo loco emendata exemplaria habent Neglexerit. [Quod si codd. MSS. tamen illam alteram lectionem præferunt, non absurde putem Illuserit reponi.

ILLÆSUS, a, um. Adj. [*ἀλώσητος*, *ἀπήμενος*] Plin. lib. 15. cap. 30. Gallinam conspicui candoris sedenti aquila ex alto abiecit in gremium illæsam. Martial. lib. 1. 36.

Illæsum timidis unguibus hæsit onus.

Cupressus illæsa bruma. Stat. 6. Theb. 99.

ILLÆTABILIS, e. Adj. [*ἀνολύβητος*] Non lætum, & quod nullam lætitiā adfert. Virg. 3. Æn. 707.

Hinc Deprani me portus, & illætabilis ora

Accipit. Et 12. Æn. 619.

— illætabile murmur.

Onus illætabile. Stat. 5. Theb. 633. sic vocat Puerum mortuum.

ILLAPSUS. V. ILLABOR.

ILLÆQUEO, [*ἐλαττεύω*] Ære. Laqueo constringere. Prudent. Hymn. Cathem. 3. 41.

Callidus illaqueat volucres.

ILLÆQUEATUS, a, um. Adj. Inlaqueatus, inquit Festus, alii pro Vincito untuntur, alii pro Solutio. Cic. de Arusp. Resp. 7. Sed si eam nunc

nunc, illaqueatus jam omnium legum periculis, irretitus odio bonorum omnium, &c.

ILLĀ FĒBRA, æ. f. Ubi celari nihil quit, a Non latendo dicta. Plaut. 1. Frag. 39.

Cujus ego latus illatebras reſſam meis dentibus & manibus. i. e. Efficiam dentibus & manibus meis, ne in ejus latere quicquam celari poſſit, ita diſcerpendo aperiā. al. In latebras diſjunctim.

ILLĀ TĒBRO, [δὲν πόντω] ære. quaſi Intus abſcondere. Gell. lib. 17. cap. 2. ex Q. Claudii annalium primo, Arma plerique abjiciunt, atque inermi illatebrant ſefe. Ibi Illatebrant, verbum poeticum viſum eſt, ſed non abſurdum, neque aſperum.

ILLATIO, **ILLATUS**. V. **INFERO**.

ILLĀTRO, ære. Lucan. lib. 6. 729.

Perque cavas terræ, quas egit carmine, rimas
Manibus illatrat: regnique ſilentia rumpit. Sil. 13. 845.
— illatrat jejunis faucibus Orcus.

ILLATRATIO, ōnis. f. Tacit.

ILLATRATOR, ōris. m. Jct. in Dig.

ILLAUDABILIS, **ILLAUDANDUS**, V. poſt ſeq. dict.

ILLAUDATUS, a, um. [ἀνιδότος] Adj. non Qui laudatus non ſit, ſed Qui laudari non meruit, hoc eſt Illaudabilis, ut ait Servius. Virg. 3. Georg. 4. — quis aut Euryſthea durum,

Aut illaudati neſcit Buſiridis aras? Gell. lib. 2. cap. 6. de iſto loco Virgilii loquens, Sed enim (inquit) qui in omni re, atque omni tempore laude omni vacat, iſt illaudatus eſt, iſque omnium peſſimus deterrimusque habetur. V. etiam Macrobi. 6. Saturn. cap. 7.

Facta non illaudata. Stat. 11. Theb. 11.
Illaudatus, Laude carens. Plin. 7. Epist. 26. Gubernator cum placido mari vehitur, tunc admirante nullo, illaudatus, inglorius portum ſubit.

ILLAUDABILIS, e. Adj. [ἐκ ἀνιδότος] Gell. lib. 2. cap. 6. Illaudatus enim eſt quaſi illaudabilis, & innominabilis, qui neque mentione aut memoria ulla dignus eſt, neque unquam nominandus eſt.

Carmen illaudabile. Stat. 5. Silv. 5. 33.

ILLAUDANDUS, a, um. Partic. Ignobilis. Tertull. vel Cypr. adv. Marc. Carm. 3. cap. 6.

Plebis facta illaudanda.

ILLAUTUS, a, um. Adj. Plaut. Pœn. 1. 2. 23.

— nam quæ lavata eſt, niſi

Perculta eſt, meo quidem animo quaſi illauta eſt. V. **ILLORUS**.
ILLE, a, ud. Adj. [ἐκεῖνος, ὁ] dicitur Iſ de quo ſit mentio. De certa enim perſona dicitur, inquit Donatus. Ter. Andr. 2. 1. 1.

Quid ais, Byrria? daturne illa hodie Pamphilo
Nuptum? Ubi Donatus, Bene **ILLA**, velut amatorie, de certa loqueretur perſona. Sic Virg. 4. Æn. 421.

— ſolam non perfidus ille

Te colere. Ergo non Æneas, ſed Ille.

Ille, frequentius quidem ad Remotius, ſæpe tamen ad Propinquum etiam referri ſolet. Plin. 3. Epist. 9. Cic. pro Roſc. Com. 86. Quid eſt quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt quod diligenter conſiciamus tabulas? qua de cauſa? quia hæc ſunt menſtrua, illæ ſunt æternæ: hæc delentur ſtatim, illæ ſervantur ſanctæ. conf. Sen. Epist. 14. Et Sanct. Minerv. 2. 9. extr. cum Not. Periz.

Ille, pro Aliquis. Hor. 2. Serm. 7. 38.

— fateor me, dixerit ille,

Duci ventre levem. h. e. Si aliquis dixerit, &c.

Ille, cum ſignificantia aliqua prolatum, inquit Prifcianus, i. e. Emphati. Virg. 7. Æn. 110.

— ſic Jupiter ille monebat. Cic. 1. Verr. 66. M. Catonem illum Sapientem, clariffimum virum, &c.

Ille, cum pronominiſ. Ter. Adel. 5. 4. 12.

Ego ille agreſtis, ſævus, triſtis, parcus, truculentus, tenax.

Ubi Donatus, Bene addit **ILLE**, quaſi jam notus hoc ipſo quod parcus. Ego ille ipſe vindex æris alieni. Cic. 2. Att. 1. conf. Non. 2. 424. & Cic. 2. Fam. 9.

Noſter ille. Cic. 1. de Invent. 5. Quod noſtrum illum non fugit Catonem. Idem ille populus. Nep. 1. 6. 4. Ab illo eodem vita privatus. Idem 21. 3. 4.

Illud idem erat confirmatus. Cic. 10. Att. 17.

Illum & illum vobis commendo. Suet. Jul. 41. 4.

[Ipſum illud ſcire poſſumus. Cic. 1. de Orat. 247. Nam ipſum quidem illud etiam ſine cognitione juris quam ſit bellum, cavere malum, ſcire poſſumus.

[Ipſe ille animus idem meus. Cic. Poſt. reddit. in Senat. 32.

[Ipſa illa rerum humanarum domina fortuna. Cic. pro Marcel. 7.

Ili ipſi cum in his maxime admirabantur. Nep. 7. 11. 5.

Ili ipſi cuſtodes. Idem 10. 9. 6.

Ille ipſe. Cic. pro Lege Manil. 30. Teſtis eſt Italia, quam ille ipſe victor L. Sulla, &c.

Ille iſte. Cic. 1. in Catil. 3. Fuit, fuit illa iſta quondam in hac Re. pub. virtus, ut, &c. In vetuſtioribus codicibus non legitur Illa.

Ille quidem. Cic. 12. Fam. 9. Nihil perferitur ad nos præter rumores de oppreſſo Dolabella, ſatis illos quidem conſtantes, ſed, &c.

Ille talis. Ter. Eun. 1. 2. 81. Ne illum talem præripiat tibi.

Ille alter. Cic. Att. De illo altero, quem ſcribis tibi viſum eſſe non alienum. Ter. Eun. 4. 4. 26.

At ille alter venit, annos natus ſedecim.

Ille, pro gen. Illius poſuit Lucret. 4. 1076. & pro dat. Illi, Plaut. Mil. 2. 3. 32. & Pſeud. 3. 1. 7.

Ili, pro Ab illo. Plaut. Perf. 2. 3. 19.

— næ illi mihi jam nihil novi

Offerri poteſt, quin ſim peritus. Al. Væ illi!

Ilius modi. Ter. Adel. 3. 3. 87.

Næ illius modi jam nobis magna civium

Penuria eſt. Cic. 3. Verr. 68. Aut illius modi quadruplatores.

læc, pro Illa hæc. Ter. Adel. 3. 4. 63.

— verum nimia illæc licentia

Profecto evadet in aliquod magnum malum. Plaut. Amph. 3.

1. 9. Fieri quod illæc poſtulat.

um omnis arrogantia odioſa eſt, tum illa ingenii atque eloquentiæ mul-

to moleſtiſſima. Elegans formula eſt Cic. 1. Verr. 36.

lud breviter ſignificandum videtur. Cic. 11. Fam. 5. Illud tamen bre-

riter ſignificandum videtur, Populum Romanum omnia a te expectare.

VOL. II.

Ab illo. Cic. pro Deiot. 35. Sed quum exiſtimaret multis tibi multa eſſe tribuenda, quæ minus aſſequi in altera parte potuiſſes, ea ſumens ab illo non recuſavit. Ab illo: pro A ſe, παρ' αὐτοῦ. Bud. In emendatis libris legitur, Quo minus a ſe, qui in altera parte fuiſſet, ea ſumeres, non rec.

ILLĒCE, ace. oce. Adj. Plaut. Amph. prol. 97. In illiſce habitat ædibus. conf. Moſt. 2. 2. 78. & Stich. 1. 2. 74. Cat. R. R. cap. 132. Macæ hac illace dape. Idem cap. 139. Illiſce ſacri.

ILLA, Adv. per locum, idem quod Illac. Tacit. Germ. 34. Ipſum quinetiam Oceanum illa tentavimus. Idem 2. Ann. 17. Incubuerat ſagittariis, illa rupturus. Rurſum lib. 3. Hiſt. 8. Ac ne pervium illa Germanicis exercitiſ foret, obſepſerat. Plaut. Moſt. 3. 3. 27.

Nunc ego me illa per poſticum ad congerrones conferam. V. Parei Lex. p. 566.

ILLAC, Adv. per locum.

Hac atque illac perſuſo. Ter. Eun. 1. 2. 25.

Ibimus illac. Ovid. 8. Met. 186.

Illac, pro A parte illius. Cic. 7. Att. 3. Veruntamen hac video cum homine audaciſſimo paratiſſimoque negotium eſſe: omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione, ignominiaque dignos illac facere. i. e. Ex illa parte Caſaris.

ILLACTENUS. Gell. 16. 19.

ILLI, Adv. loci, pro Ibi. Ter. Adel. 1. 2. 36.

Iſ meus eſt factus: liquid peccat, Demea,
Mihi peccat, ego illi maximam partem feram. Ubi Donatus,
Errant qui putant Illi eſſe pronomen, quum ſit adverbium loci:
ut Virg. 2. Æn. 549. — illi mea triſtia facta,

Degeneremque Neoptolemum narrare memento. Illi ergo,
Ibi ubi ille peccat. Ter. Hec. 1. 2. 19.

Nam illic haud licebat, niſi præſinito loqui. Ubi Donatus,
Legimus & Illi circumflexo accentu, & ſignificat Illic: ut, Illi mea triſtia facta, & abſolutum eſt. Idem Phorm. 1. 2. 41.

Interea, dum ſedebamus illi, intervenit &c. conf. Lucret. 1. 1063. Plaut. Amph. 1. 1. 96. &c. V. Parei Lex. Plaut. p. 566. [De omnibus hiſ locis non item cenſeo.

ILLIC, pro Ille. ut, Illic homo ſuperſtitioſus eſt. Plaut. Amph. 1. 1. 167. V. ibid. 106. & 171. Ter. Andr. 3. 5. 1. Ubi illic ſcelus eſt qui me perdidit? Idem Eun. 5. 9. 53. Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus eſt. al. Illoc. conf. Heaut. 4. 5. 3.

ILLIC, [ἐκεῖ] Adv. in loco. Ter. Adel. 4. 2. 38. Illic ubi etiam caprificus magna eſt. Plaut. Trin. 4. 4. 17. Illic ſum, atque hic ſum. Idem Moſt. 3. 1. 76. Fœnus illic, fœnus hic. Lucret. 2. 575. Nunc hic, nunc illic.

ILLICO, Adv. [παρρηγ] Continuo, conſeſtim, ſtatim. Brevitatem temporis notat, inquit Donatus. Ter. Adel. 4. 4. 8.

Nam ut hinc forte ea ad obſetricem erat miſſa, ubi eam vidi, illico Accedo &c. Cic. 2. Att. 12. Ipſis Cerialibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus, ibidem illico puer abs te cum epistolis.

Illico, Proprie in loco, ut ait Feſtus. Ter. Adel. 2. 1. 2. Otioſe nunc jam illico hic conſiſte. Ubi Donatus, Illico, modo Locum, non Tempus ſignificat. Ennius, Et quia quo irent neſciebant, illico manſerunt. i. e. In eo loco. V. Non. 4. 242.

Tabula manet illico etiam nunc. Lipſius in Tacitum 301. H. St.

ILLIM, pro Illinc legitur apud Lucret. 5. 573. & Plaut. V. Parei Lex. p. 568. conf. Cic. 7. Att. 13. p. 713. Græv.

ILLINC, Adv. de loco. [ἐκεῖθεν] Ter. Andr. 4. 5. 19. Grandiſcula jam profecta eſt illinc. Idem Adel. 4. 7. 13. Illinc huc transferetur virgo. Cic. 13. Att. 10. Illinc Spinterem exſpecto.

Illinc, pro Ab illa parte. Cic. 9. Att. 6. Sed quum eadem metuam ab hac parte, ſi illinc beneficium non ſit, rectius putem quidvis domi perpeti.

Illinc, pro Ab illa. Cic. 2. Philipp. 77. Omnem ſe amorem abjeciſſe illinc, atque in hanc transfudiſſe.

Hinc illinc venire, Proverbiale. Ter. Adel. 4. 5. 39.

— an federe oportuit

Domi virginem tam grandem, dum cognatus hinc

Illinc veniret, exſpectantem?

ILLIUSMODI, Adv. Alii diſiſe ſcribunt. V. in **ILLĒ**.

ILLO, [ἐκεῖ] Adv. ad locum. Ter. Andr. 2. 2. 25.

Quum illo advenio, ſolitudo ante oſtium: jam id gaudeo.

conf. Nepos, 17. 3. 5. Plaut. Amph. 1. 1. 48. & 2. 1. 56. Idem Auſt. 4. 8. 5. &c. Al. Illuc.

ILLORUM, Adv. Feſtus notat Catonem dixiſſe, in voce Aliorum.

ILLUC, Adv. ad locum. [ἐκεῖ] Nepos 10. 4. extr. Sed illuc re. vertor. Idem 17. 4. 2. Sed illuc redeamus.

Huc illuc. Salluſt. Bell. Jugurth. cap. 60. Cic. 9. Att. 9. Tacit. 1. Ann. 56. 7. Et cum Conjunctione. Cic. 1. de Orat. 184. Huc atque illuc intuentem vagari. V. Virg. ſæpius in **HUC**.

Illuc, pro Illud. Plaut. Mil. 3. 1. 65. Illuc atatis. Idem Amph. 1. 1. 114. Sed quid illuc eſt? Idem Afin. 2. 1. 17.

ILLECEBRA, & **ILLECTO** cum derivatis, **ILLECTUS**. V. **ILLICIO**.

ILLECTUS, a, um. Adj. a Lego, iſ. [ἐκ ἀναγνώδης] Non lectum ſignificat. Ovid. 1. de Arte Am. 465.

Si non accipiet ſcriptum, illectumque remittet, &c.

ILLEPIDUS, a, um. Adj. [ἐλαφύς] In quo nihil leporis eſt & elegantiæ, & tam de homine, quam de oratione dicitur. Plaut. Bacch. 4. 3. 3.

Inamabilis, illepidus vivo. Cic. 2. de Nat. Deor. 72.

Parentem habere avarum, illepidum, in liberos

Difficilem. Ex poeta antiquo. Plin. 3. Epist. 9. Inde dictum non illepidum ferebatur.

Deliciæ illepidæ atque inelegantes. Catul. 6. 2. Idem 10. 4. de Scortillo. Non ſane illepidum, nec inventum. conf. Gell. 13. 23.

ILLEPIDUS, Adv. [ἐλαφύς] h. e. Injucunde & infacete. Plin. in præf. Nec Plancus illepipe, quum diceretur Afinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipſo aut liberis poſt mortem Plançi ederentur, ne reſpondere poſſet, Cum mortuiſ non niſi larvas luſtari.

Craſſe & illepipe compoſitum aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 77. Gell. 12. 14.

ILLEX. V. **ILLICIO**.

ILLI, Adv. V. in **ILLĒ**.

ILLIBATUS, a, um. Adj. [ἀνίσχυτος, ἀνέλευτος] quaſi dicas Intractum, Aaaa & in-

& incorruptum. Plin. lib. 17. cap. 17. Ut illibato cortice, atque ut
fectura inferior ponatur.
Foedera tori illibata. Lucan. lib. 2. 341.
Illibatum imperium. Liv. 3. 6.
Libertas illibata. Justin. 28. 4. 2. & 32. 1. 2.
Magnitudo illibata. Patere. 2. 48. 2.
Robur hominis illibatum. Columel. lib. 12. cap. 1.
Virginitas illibata. Val. Max. 6. 1. 4.
Integrum & illibatum. Columel. lib. 3. cap. 10.
ILLIBERALIS, e. Adj. [ἀνελεύθερος] Non munificus, qui contra agit
ac liberum hominem decet. Cic. 13. Fam. 1. Non te in me illibera-
lem, sed me in se negligentem putabit.
Facinus illiberale, Indignum homine libero. Ter. Adel. 3. 4. 3.
Jocus illiberalis, Inhonestus, non ingenuus. Cic. 1. Off. 104.
Labor illiberalis, Sordidus. Cic. 1. de Fin. 3.
Quæstus illiberales & fordidi. Cic. 1. Off. 150.
Res ad cognoscendum non illiberales, Non indigna. Cic. 1. de Orat. 146.
Illiberalis cibus. Plin. lib. 19. cap. 5.
ILLIBERALITAS, atis. f. [ἀνελευθερία] Cic. 2. Off. 77. Sed ita ut
illiberalitatis avaritiæque absit suspicio. Idem 8. Att. 6. Malo Tironis
verecundiam in culpa esse, quam illiberalitatem Curii.
ILLIBERALITER, Adv. [ἀνελευθερώς] i. e. Injuste, inclementer,
haud recte. Ter. Adelph. 4. 5. 30. — factum a vobis duriter,
Immericorditerque: atque etiam, si est, pater,
Dicendum magis aperte, illiberaliter. Idem Phorm. 2. 3. 24.
Ubi Donatus, Apud veteres Illiberaliter dicebant factum, si quis exces-
sisset omne genus maleficii. Cic. 16. Att. 3. De Xenone coram cogno-
scam: quanquam nihil ab eo arbitror neque indiligenter neque illibera-
liliter. conf. 4. Att. 2.
ILLIBERIS, is. f. [Ἰλλίβερ] Sive **ELIBERRI**, Civitas est Narbonen-
sis provinciæ, ut Pomp. Mela 2. 5. scribit, & Plin. cap. 4. lib. 3.
Magnæ, inquit, quondam urbis tenue vestigium Illiberis. Ptolem.
lib. 2. cap. 4. V. **ILLYBERIS**.
Illiberis, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Tectofagum civitas: Vulgo *Salpas*.
Gallorum ditionis.
ILLIC. V. **ILLE**.
ILLICE, Urbs est Hispaniæ, vulgo *Alacant*. unde Illicitanus sinus,
nunc *De Alacant*. V. Melam lib. 2. cap. 6. Et ibidem Olivarium.
conf. Lex. Pitisc.
ILLICET. V. **ILICET**.
ILLICIO, exi, ectum, [ἐπιπρω, διελάζω] ēre. Attrahere, & quasi
Inescare: quod & Pellicere etiam dicitur. Ter. Andr. 5. 4. 8.
Tunc impune hoc facias? tunc hic homines adolescentulos,
Imperitos rerum, eductos libere, in fraudem illicis? Ab In,
& Licio; quasi Ligo dicitur, inquit Donatus. Plaut. Milit. 5. 42. Is
me hac illexit fraude. Al. in hanc fraudem.
Illicere civitates dubias. Justin. 31. 6. 4.
Illexit me ad te. Plaut. Afin. 1. 3. 54.
Aliam atque olim, quum illiciebas blande ad te, benedice.
Cavere, ne illiciariis. Lucret. lib. 4. 1138.
Illicere & attrahere. Cic. de Amicit. 50. Nihil esse, quod ad se rem ul-
lam tam illiciat, tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo. Al. Alliciat.
Illicere aliquem in fraudem. Ter. And. 5. 4. 8. V. supra.
In stuprum. Cic. 3. de Nat. Deor. 68. Qui non sat habuit conjugem
illexisse in stuprum.
ILLECTUS, a, um. Partic. [ἐπαχθής] Attractus. Cic. 4. Tusc. 4. Libi-
do ad id, quod videtur bonum, illecta & inflammata rapiatur.
Illectos ad prodicionem. Sallust. Jugurth. 51.
ILLECTUS, ūs. m. [ἐπαγωγή] Blanditiæ & illectamentum. Plaut.
Bacch. 1. 1. 21.
Magis illectum tuum, quam lectum metuo: mala tu es bestia.
ILLECIBILIS, e. Adj. Quod illicet. ut, Illecibilis voluptas. Lactant. 7. 27.
ILLECICIUM, i. n. [δύλασμος, ἡλγιστος] Incitamentum. Varr. 3. de
R. R. cap. 16. Sed si transituræ sunt apes ea, apiastro perfricanda,
quod illicium hoc illis. Cic. 11. Att. 12. pr. Illum existimare, Q. fra-
trem illicium meæ profectionis fuisse, &c. Ex vetusto exemplari legi-
tur Lituum. V. Græv.
ILLEX, icis. c. [δύλασμος] ab Illicio; Idem quod Illicium vel illecta-
mentum. ut, Illex animi Venus. Apul. Apol. p. 295. Plaut. Perf. 3. 3. 4.
Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi. [Ubi No-
nius 1. 33. & 5. 101. perperam pro Exlex dictum putat.
Adj. ut, Illices oculi, apud Apul. Apol. p. 295. quod incitent & at-
trahant. Paulin. Nolan. Epist. 41. Per gustum illicem gulæ morbus
irrepsit. Prudent. Psych. 329. Halitus illex. Et adv. Symm. 2. 6.
— corda illice fleteret arte. conf. **MOX ILLEX**.
ILLECEBRA, æ. f. [ἐπιπρωγή, ἀμυλία, ἴνυξ, δέλεαρ] Omne blandicia-
rum genus quibus allicimur. Cic. de Senect. 40. Stupra vero & adulte-
ria, & omne tale flagitium nullis aliis illecebris excitari, nisi voluptatis.
Juventutis illecebra in homine magna fuit. Cic. 2. in Catil. 8.
Peccandi. Cic. pro Milon. 44. Quis ignorat maximam illecebram esse
peccandi, impunitatis spem?
Stupri illecebra. Plaut. Casin. 5. 2. 14.
Argentariæ illecebræ. V. **ARGENTUM**.
Dolosa illecebræ. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 137.
Dedere se vitiorum illecebris & lenociniis cupiditatum. Cic. pro Sext. 138.
Delectatus enim videbatur illecebra quæstionis. Gell. 12. 5.
Deliniri illecebris voluptatis. Cic. 15. Fam. 16.
Iretire adolescentulum illecebris corruptelarum. Cic. 1. in Catil. 13.
Morari aliquem illecebris. Hor. de Arte Poet. 223.
Pellici illecebris. Suet. Claud. 26. 10.
Trahit aliquem suis illecebris virtus ad verum decus. Cic. in Somn.
Scip. 18.
ILLECEBRA, æ. f. Nomen herbæ, quæ & Andrachne agria dicitur,
teste Plin. lib. 25. cap. 13. Porro Andrachne agria, idem valet quod Por-
tulaca silvestris.
ILLECEBRO, ære. Cathol.
Illecebrare apud August. lib. De catechif. rudibus. Ab eis animis, quos
illecebrare moluntur. Adi Dadream in Similitud. f. 25. a. H. St.
Extat. cap. 4. l. c. Augustini.
ILLECEBRATIO, ōnis. f. Gell.
ILLECEBRATOR, ōris. m. Macrobr.
ILLECEBROSUS, a, um. Adj. Prudent. adv. Symm. Illecebrofus sapor.

Paulin. Nolan. Epist. 41. n. 2. Illecebrofa modulamina. Ammian. 30. 4.
Illecebrofis infidiis ambire.
ILLECEBROSUS, ius, īssime. Adv. [ἐπιπρωγικός] Plaut. Bacchid. 1. 2.
55. Quia istoc illecebrofius fieri nihil potest.
Immo vero hoc Illecebrofius est nomen, non Adverb. H. St. Idem cenfeo.
Hui! illecebrose. i. e. Festive, lepide. Plaut. Mil. 3. 2. 36. Ammian. 30. 19.
Hæc ita illecebrofius atque inhumanus agi, loquebatur pertinax rumor.
ILLECTO, ære. Tertull. adv. Marc. Carm. 2. 3.
— patres quos illectaverat ante.
ILLECTATIO, ōnis. f. Gell. 18. 2. Demulcentes eum jucundis hone-
stisque sermonum illectionibus. conf. Macrobr. Saturn. 1. 5.
ILLECTAMENTUM, i. n. Apul. Apol. p. 315. Illectamentis captus.
Claud. Mamert. de Stat. Anim. 2. 7. Illectamenta fallaciarum.
ILLIX, icis. f. Avis aucupum dicitur, quæ alias illicet, & a Græcis vocatur
παλόςπεια. Plin. lib. 10. cap. 33. Contra aucupis illicem exeunte in
prælium duce totius gregis. Indicem in editis legas, sed mendose. Ab
hac per metaphoram non ineleganter apud Plaut. Afin. 1. 3. 67. dicitur,
Lectus est illix. Hæc Turnebus Advers. 24. 38. [Indicem apud Plin.
tuetur Hard. ex MSS. Turnebum falli puto, quum Illix, pro Illex in
recto ponit, licet Nonio 5. 101. præeunte. Sic enim & Pellix dicen-
dum foret, pro Pellex, nisi hoc a Græco πάλη. V. **ILLEX**, quo
Plauti locus pertinet.
ILLICITUS, a, um. Adj. [ἀθέμιτος, ὀφέμενος] ex In, & Licitus com-
positum; Quod non licet, & indecens est. Cic. pro Cluent. 130.
Incognita causa probatum illud erat, multitudinem illicitum est con-
tradidere: nemo denique ut defenderet contrariam partem, laborabat.
Tori illiciti. Lucan. lib. 10. 76.
Ire per illicitum. Stat. 1. Theb. 223.
Venus illicita. Stat. 8. Theb. 96.
Vias illicitas tentare. Valer. 1. Argon. 197.
Superl. Augustin. Epist. 202. Rem illicitissimam atque indignissimam
prohibere.
ILLICITE, Adv. Ulp. in l. fideicommissa. §. si quis illicite. D. de lega-
tis & fideicommissis, lib. 3. Varro L. L. 5. 9. extr. Illicite illexit.
ILLICITO, Idem. Ammian. lib. 28.
ILLICENTIOSUS, a, um. Adj. Apul. Miles. 2. pag. 123. Inter hæc per
convivium totum illicentiosus cachinnus effunditur. Al. Inter hæc c. to-
tum in licentiosis cachinnis effund. [An In licentiosus cachinnos?
ILlico. V. **ILLE**.
ILLIDO, si, fum, [αἰσχρολογία, αἰσχρολογία] ēre. Infringere. Plaut.
Amph. Concusus pugnīs, & illis dentibus. Cic. de Arusp. Resp. 55.
Jam ista serpens &c. compressa atque illisa moritur. Caput illideret
foribus. Suet. Aug. 23. extr.
Cæstus durus illisit in ossa. Virg. 5. Æn. 480.
Dentem illidere alicui rei. pro Imprimere. Hor. 2. Serm. 1. 77.
— & fragili quarens illidere dentem,
Offendit solido.
Dentes illidere labellis. Lucret. lib. 4. 1073.
Fluctus illiduntur litori. Quintil. 10. 3.
Funale densum illisit fronti Lapithæ. Ovid. 12. Met. 250.
Manus illidere. Cic. 3. Tusc. 76.
Siquidem qui tempestivam medicinam admovens,
Non aggravescens vulnus, illidat manus. Al. Ad gravescens.
Saxis illidere. Plin. lib. 9. cap. 6. Contra orca occurrere laborant,
sefeque opponere, & cautium angustis trucidare, in vada urgere,
faxis illidere.
ILLISUS, a, um. Adj. Virg. 6. Æn. 206.
— illisique prora pendit.
Æquora illisa scopulis. Virg. 3. Georg. 261. V. supra.
ILLISIO, ōnis. f. Hieron. Epist. 18. ad Marcellam, Navis nostra sco-
polorum illisionibus perturbata est.
ILLISUS, ūs. m. [αἰσχρολογία, αἰσχρολογία] Plin. lib. 27. cap. 8. Illisu
ipso reperiussus. Sil. lib. 17. 250.
— æquora surgunt
Spumea, & illisu scopulus tremit omnis aquarum.
ILLIGO, [αἰσχρολογία] ære. Idem quod Alligare. Plin. lib. 17. cap. 14.
Eamque illigari operam framentis jubet. Liv. 1. 28. In currus disten-
tum illigat Mettium. Metaphorice Idem 36. 11. Invitus illigat se gra-
vioris fortunæ conditioni. Illigari conditionibus. Idem 33. 12. & 35. 46.
Illigare in. Cic. 6. Verr. 54. Tum illa, ex patellis & thuribulis quæ
vellerat, ita scite in aureis poculis illigabāt, ita apte in scyphis aureis
includebat, ut, &c.
Illigare alicui bello gentem aliquam. Liv. 31. 25. extr. Id quæri, ut
obsidem Achæorum juventutem educeret ex Peloponneso, ad illigan-
dam Romano bello gentem.
Illigare aliquem sermoni alicui. Cic. 4. Acad. 6. Restat ut his respon-
deam, qui sermonibus ejusmodi nolint personas tam graves illigari.
Genus dicendi, in quo omnes illigantur verborum & sententiarum lepo-
res. Cic. in Orat. 96.
Illigare se periculo depositi. i. e. Obligare se ad præstandum rei deposi-
tæ periculum. Ulpian. in l. 1. §. sæpe. D. depositi. Quo loco Haloan-
der quidem legit Alligasse. Pandectæ vero Florent. Illigasse habent.
Illigare sententiam verbis. Cic. 3. de Orat. 173. Orator autem sic
illigat sententiam verbis, ut eam numero quodam complectatur, &
africto, & soluto, &c.
Illigare conscientia. Tacit. 15. Ann. 21. Primores classiariorum Mife-
nensium labefacere, & conscientia illigare connixa est hoc initio.
ILLIGATUS, a, um. Partic. Hor. 1. Carm. 27. 24.
Vix illigatum te triformi
Pegasus expediet Chimæra.
Illigatus alicui amicitia. Liv. 32. 22. extr. Privatis etiam hospitii fa-
miliarique amicitia perierit illigati Philippo erant.
Illigatus peste interimor textili. Cic. 2. Tusc. 20. ex Sophocle.
Aratra illigata juvenis. Hor. Epod. 1. 25.
Illigatæ post tergum manus. Liv. 5. 27.
Juga illigaturus tauris. Hor. Epod. 3. 11.
ILLIGATIO, ōnis. f. apud Vitruv. Arnob. 1. 5. & Mart. Capell. 2. p. 41
ILLIGAMENTUM, i. n. Salvian. 7. de Gubern. Feminis tegmina
illigamentis capita velare.
ILLIMIS, e. Adj. [ἀγέλαος] Sine limo. Ovid. 3. Met. 407.
Fons erat illimis, nitidis argenteus undis.
ILLING, **ILLIM**. V. **ILLE**. **ILLINIO**

ILLINIO, *ivi*, *itum*, [*ἐπιχρίω, ἐπιχρίω*] *ire*. Inungere, & leniter conficere. Columel. lib. 6. cap. 14. Tumor cervicis madefactus subficatur, prædictoque medicamento defricatur & illinitur, &c. Tum cervix aqua frigida defricanda, & spuma argentea illinienda est. Quidam legunt *Illinenda*. Plin. lib. 30. cap. 11. Cornicis carnes esse, & nidum illinire in longissimis morbis utilissimum putant. Idem 20. 17.

ILLINITUS, *a*, *um*. Partic. Plin. 25. 12. extr. Pyllion illinitum fronti. conf. Marc. Emp. cap. 6.

ILLINIMENTUM, *i*. *n*. Cael. Aurel. 3. 8. [Sic Thef. Lips.]

ILLINO, *ini*, vel *evi*, vel *ivi*, *itum*, [*ἐπιχρίω*] *ere*. Inspergere, maculare. Lucan. lib. 8. 382.

Illita tela dolis, nec Martem cominus usquam
Ausu pati virtus. Dolis, *i*. e. Veneno doloso.

Tectis aurum illinere, quod secundum hanc constructionem dicendum potius foret, Auro tectum illinere. Sen. Epist. 120.

Viscum pennis dum trepidantes excutunt, plumis omnibus illinunt. Sen. 3. de Ira cap. 16. pr. Sic 4. Nat. Quæst.

Agris illinit bruma nives. Hor. 1. Epist. 7. 10.

Chartis illinere aliquid. Hor. 1. Serm. 4. 36.

Nassus illinuntur fassamenta. Plin. 9. 30.

Oculis illinere collyria. Hor. 1. Serm. 5. 30.

ILLITUS, *a*, *um*. Partic.

Aurum vestibus illitum. Hor. 4. Carm. 9. 14.

Donum illitum veneno. Liv. 5. 2. Nec se fecellisse, id donum inimicorum veneno illitum fore: venisse libertatem plebis.

Facies ipsa illita. Plin. 29. 3.

Fæx toto illita vultu. Ovid. 3. de Arte Am. 211.

Fuco illitum. Cic. 3. de Orat. 197. His tribus figuris insidere quidam vetustatis, non fuco illitus, sed sanguine diffusus debet color.

Nulla macula non illita vita. Sil. 11. 43. MSS. Nulli maculam. V. Drakenb.

ILLITUS, *us*. *m*. [*ἐπιχρίω, ἐπιχρίω*] Plin. lib. 24. cap. 6. Sonitus aurium emendat infusum, strumas illitu, nervorumque nodos. Idem 21. 9. Appositu, fœtu, illitu.

ILLIPULA, [*ἱλιπύλα*] Mons Hispaniæ Baticæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Vulgo *Ilipa*, *Ilpa*.

ILLIQUEFACIO, *eci*, *actum*, [*ἐκχέω, ἐκχέω*] *ere*. Infundere. Cic. 4. Tusc. 20. Et qualis est hæc aurum, tales sunt oculorum, & tactionum, & odoratum, & saporum: quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ voluptates. Al. Liquefactæ.

ILLISUS. V. **ILLIDO**.

ILLITTERATUS, *a*, *um*. [*ἀγράμματος, ἀμάθης*] Adj. contrarium est Docto & litterato. Cic. 2. de Orat. 25. Quem cognovimus virum bonum, & non illitteratum. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Est libertus mihi non illitteratus.

Illitteratum & infusum. Cic. 9. Fam. 16. Incidunt in sermone vario multa, quæ fortasse illis quum dixi, nec illitterata nec infusula esse videantur.

Superl. Plin. 1. Epist. 10. Scribo plurimas, sed illitteratissimas litteras. *i*. e. Inornatas, infimo stilo, forenses. Erat enim præfectus arario: proinde cogebatur stilo uti rationariis usitato. opponuntur Litteratis litteris, apud Sidon. 4. Epist. 17. pr.

ILLITUS. V. **ILLINO**.

ILLIUSMODI. V. **ILLE**.

ILLO, Adv. V. **ILLR**.

ILLOCABILIS, *e*. Adj. [*ἀνελκυστος*] ut, Illocabilis virgo, Quæ non potest viro tradi. Plaut. Aul. 2. 2. 14.

Virginem habeo grandem, dote cassam, atque illocabilem.

ILLORSUM. V. **ILLR**.

ILLOTUS, *a*, *um*. Adj. [*ἀνελκυστος, ἀλλος*] Immundus & sordidus. Plaut. Poen. 1. 2. 103.

Ut tu quidem hujus oculos illotis manibus tractes aut teras.

Unde illotis manibus vel pedibus rem aliquam aggredi, quod est Confidenter atque imperite. Translatum a sacrorum caerimoniis: in quibus omnia pura, lataque jubebantur exhiberi. Gell. lib. 17. cap. 5. extr. Illotis, quod ajunt, pedibus & verbis reprehendit doctissimi hominis orationem. Macrobi. Saturn. lib. 1. cap. 24. Nec his Virgilii verbis copia rerum dissonat, quam plerique omnes litteratores pedibus illotis prætereunt, &c. *i*. e. Immaturi Virgilianæ lectioni, rerum copiam percipere non possunt. De litteratoribus loquitur, qui reconditam illam in Virgiliano poemate doctrinam negligunt. In genere, Sermonem parum verecundum nimisque procacem ac petulantem, Illotum proverbio vocant. Erasmus.

Illotis manibus materiam aliquam tractare. Cajus in l. 1. D. de orig. juris, Si in foro causas dicentibus nefas (ut ita dixerim) videtur esse, nulla præfatione facta, judici rem exponere: quanto magis interpretationem promittentibus inconveniens erit, omisiss initiis, atque origine non repetitis, atque illotis (ut ita dixerim) manibus, protinus materiam interpretationis tractare? Illotis manibus hoc in loco significat Abrupte, & nulla præfatione rem ipsam protinus aggredi, imparatis adhuc audientium animis. Simile est Illotis pedibus apud Gell. lib. 1. cap. 9. Isti qui repente pedibus illotis ad philosophos loquuntur. Cajus autem Illotis manibus dixit, quum de Contrectatione loqueretur, quæ manuum est. Gellius, Pedibus dixit, quia Divertendi verbo uti volebat. Budæus.

Illoti echini, propter falem. Hor. 2. Serm. 8. 52.

Eruas virides, inulas ego primus amaras

Monstravi incoquere; illotos Curtillus echinos.

Sermone illoto uti. Declam. in Sallust.

Versus illotus, *i*. e. Rudis, incomptus. Rutil. Numatiani. 1. 422.

V. Grav. Al. Illutus vel Inlutus scribunt. q. V.

ILUC. V. **ILLR**.

ILUCEO, *xi*, *ctum*, [*ἐπιλάμπω*] *ere*. Lucidum esse, quod proprie ad diem pertinet. Liv. Ubi illuxit, recepere classem. Plaut. Capt. 3. 4. 65.

— at pol te, si hic sapiat senex,

Atra pix agitet apud carnificem, tuoque capiti illuceat. Cic. pro C. Rabir. 5. Precorque ab iis, ut hodiernum diem, & ad hujus salutem conservandam, & ad Remp. constituendam, illuxisse patiantur. Plaut. Pers. 5. 2. 3.

Pessimus hic mihi dies hodie illuxit.

Vol. II.

Illucere dicitur dies nocti, cui succedit. Suet. in Cæs. 81. Ea vero nocte, cui illuxit dies cædis.

Illucet comitas in ingeniis. Cic. 4. de Fin. 4. Natosque esse ad congregationem hominum, & ad societatem, communitatemque generis humani, eaque in maximis ingeniis illucere. Legitur in emendatis Illucere.

Illucere aliquem dicitur Sol, Dies, &c. Plaut. Bacch. 2. 3. 22.

Vulcanus, Sol, Luna, Dies, dei quatuor,

Scelestiorem nullum illuxere alterum. [Videntur omnia hæc

præterita potius a verbo sequenti esse, ubi eadem constructio redit.

ILLUCESCO, vel **ILLUCISCO**, [*ἐπιλάμπω*] *ere*. Idem. Plaut. Amph. 1. 3. 49.

Nunc te, nox, quæ me mansisti, mitto, ut cedas die:

Ut mortalis illucescas luce clara & candida. Cic. pro Milon. 70.

Erit illud profecto tempus, & illucescet aliquando ille dies, quum, &c.

ILLUCTOR, [*ἀσπανάω*] *ari*. Stat. 4. Theb. 790.

Et teneris meditans verba illuctantia labris.

ILLUDO, *si*, *sum*, [*ἐμπαίζω, ἐμπαίζω*] *ere*. Decipere & circumvenire, veluti ludendo, & tam Dat. quam Accus. casui jungitur. Illudo tibi. Virg. 2. Æn. 64.

— certantque illudere capto. V. ibi Serv. Cic. pro Rosc.

Amer. 34. Hujus miseri fortunæ, & horum virorum talium dignitati illudere. Idem pro Rosc. Com. 30. Tamen diutius illudere viri optimi existimationi Q. Roscii audebit?

Illudere corpori mulieris. Curt. 3. 12. 22. de Coniuge Darii: Adeo ipse non violavit, ut summam adhibuerit curam nequis captivo corpori illuderet.

Caprea illudunt frondi teneræ. Virg. 2. Georg. 375.

Nostris illuserit advena regnis? Virg. 4. Æn. 591.

Chartis illudere. Hor. 1. Serm. 4. 138. h. e. Velut per ludum inscribere.

Pecuniæ illudere. Tacit. 2. Hist. 94. extr. Tanquam in summa abundantia pecuniæ illudere.

Illudo te. Ter. Phorm. 5. 8. 22. Ubi Donatus, Et dativum & accusativum casum regit Illudo. Virg. 9. Æn. 634.

— verbis virtutem illude superbis. Ter. And. 5. 1. 3.

Dum studeo obsequi tibi, pæne illusi vitam filia.

Nimium acumen alicujus illudere. Cic. 1. de Orat. 243. V. **ACUMEN**.

Miseros illudi nolunt, nisi si se forte jactant. Cic. 2. de Orat. 237.

Rhetorum præcepta solebat illudere Carneades. Cic. 1. de Orat. 87.

In aliquem illudere. Cic. 3. de Orat. 169. Quæ quum dixisset, in Al-

bucium illudens, ne a me quidem abstinuit. Ter. Eun. 5. 4. extr.

Ut ne impune in nos illuseris.

Illudo in aliquo. Ter. And. 4. 5. 19.

Adeone videmur vobis esse idonei,

In quibus sic illudatis?

Illudere, pro Stuprare, sive Vitiare. Tacit. 15. Ann. 72. Sive C. Cæsar scortorum quoque cupiens, etiam matri ejus illusit. conf. Aur. Vi-

ctor. Cæs. Calig. cap. 3. Lactant. 6. 23. & Drakenb. ad Sil. 8. 473.

ILLUDENS, *entis*. Partic. Ovid. 3. Met. 650. Deus illudens. Idem 9. 66.

— illudens nostras Tiryntius artes.

ILLUSUS, *a*, *um*. Partic. [*ἐμπαίζω, ἐμπαίζω*] Cic. pro Quint. 51. Multis va-

dimoniis desertis, sæpe illusi ac destituti.

Facietis illusus. Tacit. 15. Ann. 68. Ille ferociam amici metuit, sæpe

asperis facietis illusus.

Vestes illusæ auro, *i*. e. In quibus artifex ludens, auro aliqua depinxerat. Virg. 2. Georg. 464. Servius. Prudent. Agnet. 105.

Illusa pictæ vestis inania. Paulin. Epist. 12. Musivo illusa camera.

ILLUSIO, *ōnis*. *f*. [*χρᾶσις, χρᾶσις*] Figura Rhet. Cic. 3. de Orat. 200.

Et Extenuatio, & huic adjuncta Illusio, a præceptis Cæsaris non abhorrens.

ILLUSOR, *ōris*. *m*. Augustin. Epist. 253. Illusorem potius quam veritatis doctorem fuisse. conf. Tertull. Apol. cap. 46. & adv. Marc. 4. 35.

Paulin. Natal. Fel. 77.

ILLUSORIUM, *i*. *n*. Gloss. Gr. Lat. *χλῆν*, Illusorium, Ludibrium.

ILLUDIUM, vel **INLUDIUM**, Idem. *i*. *n*. Tertull. de Ref. Carn. cap. 16. Inludia animarum forniciorum. Si modo lectio sana est.

ILLUMINO, [*φωτίζω, φωτίζω, φωτίζω, φωτίζω*] *are*. Notæ significatio-

nis. Plin. lib. 2. cap. 73. Puteumque, ejus experimenti gratia factum,

totum illuminari. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem sua

luce compleat, ab eoque luna illuminata, graviditates & partus afferat.

Noctem illuminare facibus. Apul. Milet. 3. extr.

Orationem illuminare, pro Lucem vel lumen afferre orationi, & eam

illustrare. Cic. 3. de Orat. 25. Quibus orationem ornari & illumi-

nari puto.

Picturæ muliebres illuminantur. Plin. lib. 35. cap. 6. in fine, Annu-

lare quod vocant, candidum est, quo muliebres picturæ illuminantur.

Vias igni illuminat. Stat. 12. Theb. 275.

Interdum idem est ac Celebrem reddere. Patroc. 2. 35. 1. Illuminavit

ille dies virtutem Catonis. Idem 2. 66. 5. Illuminavit orbem eloquen-

tia Cicero. Et 2. 18. 3. Illuminavit horum fidem illorum peridia.

ILLUMINATE, Adv. Cic. 3. de Orat. 50. Qui distincte, qui explicate,

qui abundanter, qui illuminare, & rebus & verbis dicunt, &c.

ILLUMINATIO, *ōnis*. *f*. Tertull. adv. Hermog. cap. 15. Mala necessa-

ria ad illuminationem bonorum. conf. Macrobi. 1. Saturn. 17.

ILLUMINATOR, *ōris*. *m*. Tertull. adv. Marc. 4. 7. Illuminator na-

tionum. Et cap. 17. Illuminator religionis. Lactant. 6. 18. Illumi-

nator noster Deus.

ILLUMINABILIS, *e*. Adj. Claud. Mamert. de Statu Anim. 2. 2.

ILLUMINUS, *a*, *um*. Adj. Quod est sine lumine. Apul. lib. 6. pr. Et

illuminarum Proserpinæ nuptiarum demæcula. Et lib. 4. p. 150. Ser-

vato noctis illumino tempore. Elmenh. Illunio. V. seqq. dict.

ILLUNIS, *e*. Adj. [*ἐν νύκτι*] Illunis nox dicta est Pün. 6. Epist. 20.

pro Obscura, quasi Sine luna, & lunari splendore. Vix, inquit, viam

deserueramus, & nox non quasi Illunis & nubila, &c. Apul. lib. 4.

Illuni noctis tempore. Al. Illumino. V. dict. super. Sil. lib. 15. 619.

Al. 616. Illunem nocti per luna tæcencia noctem.

ILLUNUS, *a*, *um*. Adj. Apul. Milet. 9. Tenebris illena caliginis impe-

ditus. Ita Elmenh. p. 212. Et Præcæ p. 200. V. Recald. ad loc.

ILLURO, Hispanie citerioris oppidum est parvum apud Pomponium lib.

2. cap. 6. Est item Plin. lib. 1. cap. 3. Oppidum civium Romanorum.

ILLUSTRIS, *e*. Adj. [*ἐκδιδωμι, ἐκδιδωμι, ἐκδιδωμι, ἐκδιδωμι*] Clarus,

splendidus. Columel. lib. 1. cap. 6. pr. Balnearia occidenti æstivo ad-

vertantur, ut sint postea & usque in vespertum illustria. Plin. lib. 9. c. 16.

A a a a 2

Acutibus

Noctibus quidem illustribus æque quam die cernunt. i. e. Serenis. Caput illustre solis. Ovid. 2. Met. 50.
 Illustri vir, i. e. Nobilis, & magni nominis. Cic. de Amicit. 4. Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum auctoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere gravitatis.
 Illustri magis quam nobilis. Patere. lib. 2. cap. 117. Varus Quintilius illustri magis, quam nobili ortus familia.
 Expressum & illustre. Cic. 1. Fam. 7. Hæc vides quanto expressiora, quantoque illustriora futura sint.
 Illustrius nihil possum dicere. Plin. Epist. 139.
 Obscurum & illustre, contraria. Cic. 4. Acad. 94.
 Ad laudem illustri. Cic. pro Domo 87. Fortis & constans in optima ratione civis P. Popillius semper fuit, tamen ejus in omni vita nihil est ad laudem illustrius, quam calamitas ipsa.
 Animæ illustres. Virg. 6. Æn. 758.
 Avos illustres jactare. Propert. lib. 2. 13. 10.
 Civitates illustres. Cic. 3. Verr. 82.
 Domicilium tam illustre ac nobile. Cic. 7. Verr. 39.
 Factum illustre, notumque omnibus. Cic. 7. Verr.
 Facta illustria & gloriosa. Cic. 1. de Fin. 36.
 Fama illustri. Virg. 7. Æn. 97.
 Homo illustri honore ac nomine. Cic. de Clar. Orat. 74.
 Ingenium illustre. Tacit. 4. Hist. 5.
 Legationes illustriores. Nepos 10. 14.
 Locus amplior illustriorque. Sallust. 6. 56.
 Ordo illustrior servitii. Claud. 1. in Eutrop. 149.
 Petitio pompæ plena, illustri, splendida. Cic. de Petit. Conf. 40.
 Prælium illustrius. Nep. 4. 1. 1.
 Proles illustri. Claud. de 4. Conf. Hon. 181.
 Provincia illustri. Cic. 3. Verr. 10.
 Via illustri & lata. Cic. 5. Verr. 219. Ne avaritiæ, quæ antehac occultis itineribus atque angustis uti solebat, auctoritate vestra viam patefaciatis illustrem atque latam.
 Vifum insignem & illustrem habere. Cic. 1. de Nat. Deor. 12.
 Illustres, in monumentis veterum appellabantur, Primi ordinis Senatores, secundi Spectabiles, tertii Clarissimi. Isidor. 9. 4. Sidon. 8. Epist. 6. ab inferiore ad summum gradum procedens, Nicetius vir ortu clarissimus, privilegio spectabilis, merito illustri. V. ibi Savaron. & ad Concion. pag. 450. [Hæc distinctio tamen tituli istiusmodi per gradus, vel ordinis, vel honoris, antiqua non est. ad Constantini M. tempora rejicit Selden. de Tit. Hon. Part. 2. cap. 10. q. V.]
 De quinque gradibus illustrium apud Novell. Valentin. V. Lex. Pitisc.
ILLUSTRIUS, issime. Adv. Cic. 10. Fam. 19. Video, quasi ea quæ oculis cernuntur, me a te amari. Dices, quid antea? Semper equidem, sed nunquam illustrius. Gell. 5. 1. Labores suos illustrius narrare. Idem 9. 13. Illustrius describit.
ILLUSTRO, [λαμπρύνω, ὑποφάνω] ære. Lucidam & splendidam rem aliquam facere, vel ei lucem & splendorem afferre. Varro 1. de R. R. cap. 12. Propterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est. Sol illustrat oras. Hor. 4. Carm. 14. 5.
 Leniter illustrans lux. V. LENIS.
 Collucere & illustrari fulgore. Cic. 6. Verr. 71. Cujus fulgore collucere atque illustrari Jovis Opt. Max. templum oportebat.
 Illustrare amplitudinem alicujus; h. e. Illustrem & insignem facere. Cic. 1. Fam. 6. Illustrabit (mihi crede) tuam amplitudinem hominum injuria. Idem 3. Catil. 8. & Nep. 2. 1. 4. Item Justin. 12. 16. 3.
 Illustrare, Declarare, patefacere, manifestare, aperire: quod quæ aperta sunt, majorem lucem præbeant. ut Illustrare dubia perspicuis. Cic. 4. de Fin. 67.
 Patefacere & illustrare obscura. Cic. 1. de Orat. 177.
 Distinguere & illustrare orationem. Cic. 2. de Invent. 49.
 Illustrare philosophiam Latinis litteris. Cic. 1. Acad. 3.
 Reperta Græcorum illustrare Latinis verbis. Lucret. lib. 1. 138.
 Illustratum, pro Comperto & manifeste probato. Cic. 3. in Catil. 20.
 Omnia & Senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustrata, & patefacta vidistis.
ILLUSTRATIO, ōnis. f. [ἀντιπαραβολή] Ipse illustrandi actus.
 Illustratio & evidētia. Quintil. lib. 6. cap. 2. & Cic. de Nat. Deor. 1. 87. Al. Lustratio.
ILLUSTRATOR, ōris. m. Lactant. 2. 9. Deus luminis fons & illustrator rerum. conf. Hieron. proem. Quæst. in Genesim. & Augustin. Confess. 12. 11. & 16. Vetus Inscriptio apud Reinesium class. 6. 129. **INLUSTRATORI PROSAPIÆ SVÆ**.
ILLUSTRATRIX, icis. f. Sarisb. 7. 9. Illustratrix gratia.
ILLUSTRAMENTUM, i. n. [ἀντιπαραβολή] Quintil. lib. 11. cap. ult. de amictu oratoris loquens, Hæc sunt vel illustramenta pronuntiationis, vel vitia.
ILLUTIBARBUS, a, um. Adj. Intonsus. Apul. Flor. pr. pag. 341. Hispidus, illutibarus, spinis & pilis oblitus.
ILLUTUS, sive INLUTUS, a, um. Adj. Arnob. 1. p. 26. Christus per altissimos gurgites pedem ferebat inlutum. Aliqui legunt Illutos echinos; in Hor. 2. Serm. 8. 52. V. ILLOTUS.
ILLUTIBILIS, e. Adj. [ἀνύπαυτος] Quod elui non potest, & luto expurgari. Plaut. Men. 1. 2. 57.
 Næ ex istoc loco spurcatur nasum odore illutibuli. V. Boxhorn.
ILLUVIES, ei. f. [ἀλυσία] Sordes, immunditia, spurcities. A non lavando nomen habet. unde & Græce ἀλυσία dicitur, eadem videlicet de causa. Curt. lib. 4. 1. 22. Non ita procul ab initio, in Abdolomini historia: Abluæ corpus illuvie, æternisque fordibus squalidum. Paulo post, Sed ut cunctanti squalor ablatus est, & injecta vestis, &c. Ter. Heaut. 2. 2. 53.
 Ea texebat una pannis obfita,
 Neglecta, immunda illuvie. Virg. 3. Æn. 216.
 — fedissima ventris Illuvies. Legitur & Proluvies. Varro apud Non. 2. 437. Ac periret squalore, scabieque, illuvie, & vastitudine. Cic. 3. Tusc. 26.
 — infuscat pectus illuvie scabrum. Ex poeta.
 Cultus & Illuvies, contraria. Liv. 21. 39. pr. Otium enim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuvie, tabeque, squalida & prope efferata corpora varie movebant.

Corporis illuvies. Lucret. lib. 4. 1266.
 Locorum illuvies. Sil. lib. 3. 541. Sed melius distinguitur post Locorum.
 Odoris hircini illuvies. Firmic. lib. 6. cap. 31. Quorum corpora, hircini odoris tristem illuviem, defudatis gravibus humoribus, evaporent.
 Dira illuvies, immissaque barba. Virg. 3. Æn. 593.
 Obesa illuvies. V. OBEDO.
 Convicii verbum est Illuvies, Plauto Most. 1. 1. 39.
 Aquarum illuvies. [χυμώτια] Justin. 2. 1. 14. Al. Eluvies.
 Illuvies absumptit majorem partem Syriæ. V. ARSUMO.
ILLYBERIS, [Ἰλυβήρις Strab.] Civitas provinciae Narbonensis, ut Plin. & Pompon. scribunt. Hanc quidam esse ajunt quæ nunc Granata dicitur, longe clarissima urbium Occidentis. Sed errant. Dicta Illyberis, ut Straboni placet a Flumine, quo ipsa urbs alluitur. V. ILLIBERIS.
ILLYRIUM, & **ILLYRICUM**, sive **ILLYRIS**, vel **ILLYRIA**, [Ἰλλυρίον, Ἰλλυρίον, Ἰλλυρίς, Ἰλλυρία] Regio Epiri contermina, propinqua Italiae: ab Illyrico, ut Appianus inquit, Polyphemi, sive (ut Eustathio & Steph. placet) Cadmi filio denominata. Propert. lib. 1. 8. 2.
 An tibi sum gelida vilior Illyria? Hodie Illyris, *Sclavonia*, vel *Bosnensis* dicitur, sive *Bosnia*. V. Mela 1. 3. & Suet. Tiber. cap. 86. extr. & Lex. Pitisc.
ILLYRICUS, a, um. Adj. [Ἰλλυρίς] ut, Nigrior Illyrica pice. Ovid. 2. de Arte Am. 658.
 Terræ Illyricæ. Propert. lib. 2. 16. 1.
ILLYRICIANUS, a, um. Adj. Treb. Poll. in Claud. cap. 14. Claudius Illyricianus gentis vir. Et Illyriciani. 1. 25. Cod. Theod. de Petit. In Nummo Decii, GENIVS EXERCITVS ILLVRICIANI.
ILLYRIUS, i. m. [Ἰλλυρίς] Gentis nomen. Liv. 10. 2. Illyrii Liburnique, gentes feræ.
ILORCI, Oppidum Hispaniæ. Plin. lib. 3. cap. 1. Hodie *Liorca*, vel *Lorqui*. Hinc
ILORCITANI populi, eidem Plin. lib. 3. cap. 3.
ILVA, [Ἰλβα] Insula est adjacens Tusciæ. Al. **ILBA**. Vulgo dicitur *Elba*. De hac Plin. lib. 3. cap. 6. & lib. 34. cap. 14. Virg. 10. Æn. 172.
 — ast Ilva trecentos
 Infula, inexhaustis Chalybum generosa metallis. Subaudi, Dederat. V. & Serv. in eum locum. conf. **ÆTHALIA**. Sic enim Græcis dicebatur.
ILURGIS, Iberiæ urbs, quæ postea a Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est. V. in GRACCHUS.
ILUS, i. m. [Ἴλος] Troianorum regis filius, qui Ilium ædificavit. Unde par est eum in medio campo sepultum esse, quoniam prior ausus est in campis habitare. Hæc Strabo lib. 13. Virg. 1. Æn. 271.
 At puer Afcanius, cui nunc cognomen Iulo
 Additur, (Ilus erat, dum res itetit Iliæ regno)
 Tringita &c. Ubi Serv. Deinde Ilum dictum, a rege Ilo; unde & Ilium.

I M

IM, Veteres ponebant pro Eum a nominativo Is. Festus lib. 9. Idem tradit Charilius lib. 1. Macrobi. lib. 1. Saturn. 4. Decemviri in duodecim Tab. inusitatissime Nox pro Noctu dixerunt. Verba eorum hæc sunt: Si nox furtum factum sit, si im aliquis occisit, jure cæsus esto. In quibus verbis id etiam notandum est, quod ab eo quod est Is, non Eum casu accusativo, sed Im dixerunt. Lucret. 3. 876.
 — mors eximit im prohibetque. Conf. Em, pro Eum in Is.

I M A

IMAGO, ōnis. f. [εἰκὼν, σημεῖον] Simulacrum, species, exemplar, & alicujus rei repræsentatio. Plaut. Amph. prol. 120.
 Nam meus pater intus nunc est, eccum, Juppiter,
 In Amphitruonis vortit sese imaginem. Cic. de Amicit. 102.
 Nemo unquam animo, aut spe majora concipiet, qui sibi non illius memoriam, atque imaginem præponendam putet. Cic. in Orat. 110.
 Demosthenis imaginem ex ære vidi.
 Imago, ut ait Festus, ab Imitatione dicitur. Imago dicitur, quasi Imitago. Porphyrt. in Hor. 1. Carm. 12. 4.
 Imago, de Umbra defuncti Virg. 2. Æn. 772.
 — atque ipsius umbra Creiuse
 Vifa mihi ante oculos, & nota major imago.
 Imago, Idolum Epicureum. Cic. 1. de Nat. Deor. 107. Fac imagines esse quibus pulsantur animi, species duntaxat obijcitur quædam. Idem 1. de Fin. 21. Atomis, inane, imagines, quæ idola nominantur.
 Imago & Simulacrum. Cic. in Piscon. 93. Illi autem statuum istius per similem, quam stare celeberrimo in loco voluerat, ne suavissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affigunt, comminuunt, dissipant. Sic odium quod in ipsum attulerant, id in ejus imaginem ac simulacrum profuderunt.
 Animi imago, vultus est: indices, oculi. Cic. 3. de Orat. 219.
 Antiquitatis imago. Cic. pro Sext. 19.
 Artis imago quædam & similitudo. Cic. 2. de Orat. 356.
 Cognitionis imago. Tacit. 3. Ann. 17. Biduum super hæc imagine cognitionis absumptum. h. e. Prætextu & specie.
 Eloquentiæ imago. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Fati ultimi imago. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Formæ cava imago, i. e. Inanis. Virg. 6. Æn. 293.
 Frugalitatis prisca imago. Plin. Epist. 22.
 Judiciorum imago aut Simulacrum. Cic. pro Sext. 30. Si imaginem judiciorum, aut simulacrum aliquod futurum in civitate putasset.
 Judiciorum, consiliorumque imago. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quare declamatio, quoniam est judiciorum consiliorumque imago, similis esse debet veritati.
 Laudis falsa imago. Quintil. lib. 5. cap. 8.
 Libertatis imago. Tacit. 1. Ann. 1.
 Litis imago. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Mali felicitis aurea imago. Ovid. 20. Epist. 237.
 Maris aurea imago. Virg. 8. Æn. 671. in Clypeo Æneæ.
 Mortis gelidæ somnus imago. Ovid. 2. Amor. 9. 41.
 Pacis imago. Tacit. 1. Ann. 10.

Pietatis imago, i. e. Pietas. Virg. 6. *Æn.* 405. Servius.
 Ponti tristis imago. Ovid. 15. Met. 785.
 Quietis nocturnæ imago. Tacit. 16. Ann. 1. Nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam retrahit. h. e. Imaginationem, Somnium.
 Rerum credibilis imago. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Reip. imaginem nullam reliquissent. Cic. 2. contra Rull. 87.
 Speculi imago. Ovid. 4. Met. 349.
 Speluncæ imago. Plin. lib. 12. cap. 1. Ac nequid desit speluncæ imaginis, faxea intus crepidinis corona, &c.
 Temporis imago. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Temporum imago. Cic. 1. Fam. 6. Recordatio meorum temporum, quorum imaginem video in rebus tuis.
 Terroris imago. Lucan. lib. 7. 773.
 Tristitium, ac lætorum imago. Tacit. 2. Ann. 53. Magnaque illic imago tristitium lætorumque.
 Vitæ imago, h. e. Exemplar. Tacit. 15. Ann. 62. Quod unum jam, & tamen pulcherrimum habebat, imaginem vitæ suæ relinquere testatur.
 Vocis humanæ loquax imago plittacus. Ovid. 2. Amor. 6. 57.
 Acres imagines. V. ACER.
 Cereæ imago. Hor. 1. Serm. 8. 43.
 Expressa imago. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Ut effectos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
 Ficta imago. Ovid. 14. Met. 323.
 Humana sub imagine deus. Ovid. 1. Met. 213.
 Jocosa imago vocis, Echo. Hor. 1. Carm. 12. 3. Ibid. 1. 20. 8.
 Mœsta imago. Ovid. ad Liviam, 205.
 Muta imago, Pictura. Cic. 2. de Invent. 1.
 Nocturnæ imagines, Somnia. Tibull. lib. 3. 4. 56.
 Picta aut ficta imago. Cic. 5. Fam. 12.
 Puerilis imago. Ovid. de Rem. Amor. 575.
 Pulchra imago. Ovid. 16. Epist. 85.
 Regalis imago. Ovid. 6. Met. 74.
 Repercussæ imaginis umbra. Ovid. 3. Met. 434.
 Tenuis imago. Lucret. lib. 4. 61.
 Turbida imago, Somnium turbulentum. Virg. 4. *Æn.* 353.
 Vana imago. Hor. 3. Carm. 27. 40.
 Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Abolere imagines. V. ABOLEO.
 Capere fati imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 2. Quid? non idem poeta penitus ultimi fati cepit imaginem?
 Celat falsa culpam sub imagine. Ovid. 2. Met. 37.
 Concipere animo imaginem alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Effingere imaginem dicendo. Quintil. lib. 6. cap. 1. Citius evanescat necesse est illa, quam dicendo effinximus, imago.
 Exprimere imaginem alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 8. V. Expressa imago supra.
 Induere imaginem mortis. V. INDUO.
 Irrumpunt imagines in animos. V. IRRUMPO.
 Ludere aliquem falsis imaginibus. Virg. 1. *Æn.* 408. Hor. 3. Carm. 27. 39.
 Ludificans somnos imago. Sil. lib. 8. 643.
 Persequi imaginem laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8. Laudis falsam imaginem persequuntur.
 Præbere imaginem antiquitatis. Tacit. 3. Ann. 60. Imaginem antiquitatis Senatui præbebat.
 Proferre imaginem alicujus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Propone tibi memoriam & imaginem patris tui. Cic. de Amicit. 102.
 Reddere imaginem proximam veritati. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Repræsentare imaginem sceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1. Vestis tamen illa sanguine madens, ita repræsentavit imaginem sceleris, ut non occisus esse Cæsar, sed tum maxime occidit videretur.
 Imagines majorum, pro Nobilitate generis accipi sæpe solent. Cic. 2. de Lege Agr. 99. Quemadmodum quum petebam, nulli me vobis auctores generis mei commendarunt: sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecantur. Idem in Pison. 1. Obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. Fumosas imagines appellavit Cicero, Antiquissimi generis stemmata. Mos autem fuit olim Romanæ, ut imagines majorum, in funeribus ducerentur, ad gentilitatem ostentandam. V. Plin. lib. 35. cap. 2. Pro iis, ut opinor, posteriora tempora Insignia gentilitia habuerunt, quæ Arma vulgo vocantur. Ex Budæo. V. STEMMA.
 Imagines subitæ. Plin. Epist. 10. extr. lib. 8. ad Fabatum profocerum, Neque enim ardentius tu pronepotes, quam ego liberos cupio, quibus videor a meo, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus. Subitas imagines appellat Plinius Nobilitatem parum antiquam: sed repente fortunæque beneficium quæsitum. Ex Budæo. V. Lipf. Elect. 1. 29. & Spanh. de Usu Numm. diff. 10. p. 3. sq.
 De Imaginibus Amicorum, Cubicularibus, Defunctorum, Deorum, Doctorum, Imperatorum. Majorum, Principum, ac Reorum. V. omnino Lex. Pitisc.
 Imago, pro Vagina, quod veluti sit imago ejus rei, quam claudit. Virg. 7. *Æn.* 179.
 — curvam servans sub imagine falcem. Servius. [Sed nugatur. Falciferi enim dei periphrasis est.]
 Imago [ἐκτύπη] apud Rhetores est Assimilatio, Collatio, quæ & Parabola dicitur. V. Sen. Epist. 59. & Voss. 4. Inst. Orat. cap. ult. & cap. 11. §. 7. extr.
 Interdum est Prætextus, titulus. V. Burm. ad Quintil. Decl. 253. p. 459.
 IAGUNCULA, æ. f. dimin. Suet. Aug. cap. 7. Nactus puerilem iagunculam ejus æream veterem. Adde Cic. 6. Att. 1. V. ICUNCULA in ICON.
 IAGINALIS, e. Adj. Imagine constans. Vet. Interp. Irenæi 5. 11.
 Hæc Judæorum imaginalis est descriptio. Idem sæpius apud Mar. Victor. adverf. Candid. Arian.
 IAGINALITER, Adv. apud Augustin.
 IAGINARIUS, a, um. Adj. [ἐμμηγής, φανταστικός] pro eo usurpatur quod nec esse potest, sed duntaxat imaginatione potest comprehendendi, quæ, Ratiocinatio aut apprehensio proprie dicitur. Sueton. in Claud.

cap. 25. Stipendiaque instituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur supra numerum, quo absentes, & titulo tenus fungerentur.
 Colonus imaginarius. Hermog. in l. Qui per collusionem. D. De action. empt. & vend. Qui per collusionem imaginarium colonum, circumveniendi emptoris causa, supposuit, ex empto tenetur.
 Emptio imaginaria. Ulpian. in l. Is qui suis. D. de Manumissionibus, Si ab ignoto emptus sit, postea autem pretium suum obtulerit: dicendum erit, non esse audiendum, ab initio enim hoc agi debet, ut imaginaria fiat emptio, & per fidem contractus inter emptorem & servum agatur. Est autem Imaginarius emptor, Qui servum suis nummis emit. Modestinus. in l. Contractus. D. de Actionibus & obligationibus, Contractus imaginarii etiam in emptionibus juris vinculum non obtinent, quum fides facti simulatur, non intercedente veritate. Sic & Imaginarius emptor, i. e. Simulatus, & ab alio allegatus. l. Et qui sub imagine. C. de Distractione pignorum. Budæus.
 Contractus imaginarii apud Jctos.
 Falfces imaginarii, Falso usurpati. Liv. 3. 41. pr. Neque se imaginariis fascibus eorum cessuros esse.
 Honor imaginarius. Sen. de Const. cap. 3.
 Paupertas imaginaria. Idem Epist. 20.
 IMAGINARIUS, i. m. Statuarius, qui imagines facit. Vet. Inscript. Reines. class. 1. n. 2. p. 6. [V. in Imaginifer adnotata.]
 IMAGINARIÆ, Adv. Sidon. 2. Epist. 10. Augustin. Confess. 3. 2.
 IMAGINEUS, a, um. Adj. Sedul. lib. 1. Carm. de Tribus in fornace, Nil urente rogo, tantoque ardore calentes
 Cordis, imagineæ vincunt incendia poenæ. Imagineæ, i. e. Poenæ propter negatum imaginis cultum inflictæ.
 IMAGINIFER, a, um. Gloss. Lat. Gr. Imaginifer ἰμαγινόφωρος. At Vet. Inscript. Gruter. f. 1107. n. 1. AVRELIVS SECVNDIANVS IMAGINIFER LEG. S. S. Veget. de Re Mil. 2. 7. Imaginari, vel Imaginiferi, qui Imperatoris imagines ferunt. [Ubi negat comma illud Vel imaginiferi, in cod. Hittorp. legi Stewechius. An iidem in Gloss. Lat. Græc. Imaginari, ἰμαγινεῖν;]
 IMAGINOSUS, a, um. [φαντασιώδης] Adj. In quo sunt plures imagines. Unde speculum imaginofum a Catullo dici putant nonnulli, epigr. 42. de Acme, ab imaginibus, quæ in speculo numerosæ videntur. V. Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 3. Speculum imaginofum verius interpretatur a Rerum imitatione, quas objectas repræsentat: in eo quippe apparent rerum objectarum imagines. Alii de Infania exponunt. V. H. Voss. in loc. qui aliter legit p. 96.
 IMAGINO, [ἐμμηγίζω] are. Imagines facere, seu repræsentare. Gell. 16. 18. Ut speculum in loco certo positum nihil imaginaat, aliorum translatus facit imagines.
 IMAGINOR, [ἐμμηγίζω, φαντασίζω] ari. significat Rei alicujus similitudinem mente concipere, & apprehendere. Plin. lib. 9. cap. 35. Imaginetur eorum ferula. Idem lib. 20. cap. 13. Ideo profluvio genitali datur, & venerem crebro per somnia imaginantibus.
 Imaginari, Somniare. Suet. Jul. 81. 8. Calpurnia uxor imaginata est collapsi fastigium domus. Plin. 5. Epist. 5. Mox imaginatus est venisse Neronem.
 Imaginari aliquem, est Animo suo subicere qualis sit. Plin. Epist. 14. lib. 1.
 IMAGINATUS, a, um. passive Lactant. 5. 13. extr. Terram digitis suis imaginatam metuant & adorent. i. e. Statuam e terra fictam.
 IMAGINABUNDUS, a, um. Adj. Apul. Miles. 3. pr. Carnificem imaginabundus. [Ascripsit H. St. ex Despaut. Syntaxi 330. quum in Lugd. abesset.]
 IMAGINATIO, ōnis. f. [φαντασία] ut, Imaginationes libidinum. Plin. lib. 20. cap. 7.
 IMAGINATIVUS, a, um. Adj. [φανταστικός] August. Tom. 3. p. 867. Imaginativa vis in anteriori parte cerebri.
 IMANTOPODES, um. m. pl. [ἰμαντοπόδες] Populi in Æthiopia lori-pedes, quibus serpendo ingredi natura est: h. e. ut Solinus cap. 44. extr. interpretatur, Flexis crurum nexibus. ἰμάντη enim Græci lorum dicunt. Plin. lib. 5. cap. 8. Himantopodes, cum aspiratione scribi debet. Hoc nomine etiam dicuntur Aves quædam ex argumento pedum, quia ut ait Plin. lib. 10. cap. 47. his crura præalta, quæ etiam Ternis digitis insistere dicit. Sed in codd. emendatis est Hæmatopodes. q. V.
 IMARMENE, es. f. [ἰμαρμένη] Fatum. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. & de Divin. 1. 55. ut Deam sistit Mart. Capel. 1. p. 17. Et hoc rectius cum aspirata scribitur Himarmene, si modo quisquam vett. Latine protulit.
 IMAUS, i. m. [ἱμαῖος] Mons Indiæ, qui extenditur usque ad fontes Gangis, ultra quem sunt Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17. Est & pars Caucaſi & Tauri, ut Plinius & Ptolemæus tradunt.

I M B

IMBALNITIES, ei. f. Illuvies. Lucil. 26. Reliq. Sat. v. 69. Hic cruciatur fame, frigore, illuvie, imbalnitie. V. Voss. Etym. p. 61.
 IMBARBESCO, ère. Barbatum fieri. Festus.
 IMBECILLIS, e. [ἀδρανής, ἀνίχυρος, ἀκιδνός, ἀδυνός, ναχελής] vel IMBECILLUS, a, um. Adj. Sine baculo, quasi Baculo indigens: debilem significat & languidum, ut Imbecillus gemitus. Cic. 2. Tuscul. 57. Idem 2. Q. frat. 9. Marius & valetudine & natura imbecillior. Idem de Amicit. 72. Ut si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores, vel animo, vel fortuna, &c.
 Ætas imbecilla. Hor. 2. Serm. 2. 85.
 Confilium imbecillum. Cic. pro Flacc. 72. Mulierem imbecilli confilii. Cultor imbecillus, Pauper. Plin. lib. 3. Epist. 19. Sed hæc felicitas terræ imbecillis cultoribus fatigatur.
 Ingenium imbecille. Plin. in Paneg. cap. 79. Quis enim est tam imbecilli ingenio, qui non tanto meliorem Consulem speret, quanto sæpius fuerit?
 Materiæ imbecillæ cibus: h. e. Infirmi & pauci alimenti. Cels. lib. 2. cap. 18. per totum.
 Materia imbecillior, & imbecillissima. Idem ibid. Sic Cibus imbecillid.
 Medicina imbecillis. Cic. 10. Att. 14. Quamobrem quicquid habes ad consolandum, collige, & illa scribe, non ex doctrina, neque ex libris (nam id quidem domi est,) sed nescio quomodo imbecillior est medicina, quam morbus.

Natura imbecilla ad rem aliquam. Cic. de Amicit. 64. Imbecilla enim natura est ad contemnendam potentiam, quam etiam si neglecta amicitia consecuti sunt, excusatum iri se arbitrantur, quia non sine magna causa sit neglecta amicitia. Sen. Epist. 71. Ad quæ omnes imbecilli fumus.

Vox imbecilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Imbecillus, a nomine Baculus, contra naturam primitivi secundam producit. Hor. 2. Serm. 7. 39.

Imbecillus, iners, siquid vis, adde popino. Ita etiam Paulin. de Celsi obitu 114.

Imbecilla quidem sed naturalia carnis. Forte in his rō c geminandum.

Superl. Sen. de Benef. 4. 18. Quid fumus? Præda animalium & vitima ac imbecillissimus ac facilissimus sanguis. Al. Vilissimus & f.

Idem Epist. 85. Quantum sapienti damus si imbecillimis fortior est.

IMBECILLITAS, ætis. f. [ἀδυναμία, νωχελία, ἀδράνεια, ἀδυναμία] Debilitas, infirmitas, defatigatio. ad animum & ad corpus refertur, sicut & Imbecillus. Cic. de Amicit. 27. Maxime illud considerandum videri solet, num propter imbecillitatem atque inopiam desiderata sit amicitia.

Ætatis imbecillitas. Cic. ad Brut. 10.

Consilii imbecillitas. Cic. 1. Off. 117.

Generis humani imbecillitas, fragilitasque. Cic. 5. Tusc. 3.

Ingenii imbecillitas. Plin. 4. Epist. 18.

Laterum infirmitas, & virium imbecillitas. Cic. de Clar. Orat. 202.

Materiæ murorum imbecillitas. Cæf. 2. Bell. Civil. 15.

Recidere in eandem imbecillitatem. Cels. lib. 3. cap. 19. extr. de Cardiaco.

IMBECILLITER, Adv. [ἀδυνῶς] Debiliter, & remisse ac languide. Cic. 4. Acad. 52. Dubitant, hæsitant, revocant se interdum: hisque quæ videntur, imbecillius assentiuntur. Idem 5. Tusc. 58.

IMBELLIS, e. Adj. [ἀπὸ ἡμι- & ἄμω-] Quod nihil bellicum habet.

Annum imbellem agere, Sine bello. Liv. 10. 1. Idem 9. 45.

Carmen imbelles. Stat. 10. Theb. 874.

Cithara imbellis. Hor. 1. Carm. 15. 15.

Imbelli cithara carmina divides.

Dies imbellis, In quo non pugnatur, aut strenuum opus aliquod agitur. Sil. lib. 11. 408. — discatque Lyæo

Imbellem donare diem.

Fretum imbelles. Stat. 3. Silv. 5. 84.

Lyræ imbelles. Propert. lib. 4. 3. 36.

Triennium imbelles. Liv. lib. 4.

Imbellis, Timidus, ignavus, infirmus: quasi Bello minime aptus.

Ovid. 1. Epist. 97.

Tres fumus imbelles numero, sine viribus, &c.

Imbelles & timidi. Cic. 1. Off. 82. Nunquam omnino periculi fugâ committendum est, ut imbelles timidique videamur.

Ignavi & imbelles inter hostes. Liv. lib. 26. 2.

Capræ imbelles. Ovid. 5. Fast. 372.

Cervi imbelles. Virg. 3. Georg. 265.

Columba imbellis. Hor. 4. Carm. 4. 32.

Damæ imbelles. V. DAMA.

Hostes imbelles. Liv. 1. 12.

Lacerti imbelles. Ovid. 13. Met. 109.

Manus imbellis. Propert. lib. 4. 3. 24.

Somnus imbellis. Stat. 3. Theb. 256.

Telum imbelles. Virg. 2. Æn. 544.

Sic fatus senior: telumque imbelles sine ictu

Conjecit: i. e. Inutile. Servius.

Turba feminarum imbellis, inermisque. Liv. 28. 23.

Compar. Tacit. 4. Hist. 33. 7. Cæforum major numerus & imbellior.

IMBELLIA, æ. f. [ἀναδελία] Ignavia, veluti Bellicæ rei quædam negligens tractatio, sed antiquum est. Macrobius. 2. Saturn. cap. 2. Tum Pœnus eludens ignaviam, imbelliamque militum ejus, pretiose armatorum, &c. conf. Gell. 5. 5. & Feft.

IMBER, bris. m. abl. bre vel bri. [ἰμβρις, ἰμβριμος, ἰσχυρός] Pluvia largior, vel aqueus ille humor qui e cælo cum impetu demittitur. Plaut. Most. 1. 2. 30.

Venit imber, lavat parietes: perpluunt

Tigna. Ter. Eun. 3. 5. 37.

Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc, Jovem Quo pacto Danaæ misisse ajunt quondam in gremium imbrem aureum.

Imber grandinis. Lucret. 6. 106.

Nec cohibere nives gelidas, nec grandinis imbres. Quo loco

Turnebus, Imber, pluviae est, inquit, aut grandinis lapsus & agmen, unde Imber pluviae, & Imber grandinis dicitur. Cic. Topic. 39. Ut aqua pluvia ultimo genere ea est, quæ de cælo veniens crescit imbrī.

Ætus cælo magnis Aquilonibus imber. Virg. 2. Georg. 334.

Affidui & magni imbres. Cic. 13. Att. 16.

Atri imbres. Virg. 1. Georg. 236.

Atrox imber. Stat. 10. Theb. 536.

Ceruleus imber. Virg. 3. Æn. 194.

Collecti imbres. Hor. 1. Epist. 15. 15.

Continens imber. V. CONTINEO.

Densissimus imber. Virg. 1. Georg. 333.

Edax imber. Hor. 3. Carm. 3. 3.

Effusus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 312.

Fecundi imbres. Virg. 2. Georg. 325.

Imber flammeus, de Fulmine. Vide FLAMMEUS. H. St.

Frigidus imber. Virg. 1. Georg. 259.

Intempestivi imbres. Lucret. lib. 2. 928.

Lætus imber. Virg. 7. Ecl. 60.

Juppiter & læto descendit plurimus imbrī.

Largus imber. Virg. 1. Georg. 284.

Quique fatis largum cælo demittitis imbrēm.

Maximus imber. Cic. 6. Verr. 86. Et 7. Att. 19. Maximo imbrī Capuam veni

Multus imber. Lucret. lib. 6. 415.

Pluvius imber. Ovid. 6. Fast. 282.

Præruptus imber. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 463.

Subiti imbres. Lucret. lib. 5. 217.

Annis concitus imbribus. Ovid. 3. Met. 79.

Auster diffundit imbres. Stat. 1. Theb. 350.

Concrepant imbres gelidis ventis. Ovid. 9. Met. 220.

Decidit imber multa aqua. Tibul. lib. 1. 2. 7.

Facere per imbrem opus. Cato cap. 2. Quum tempestates pluviae fuerint: videto quot dies, quæve opera per imbrem fieri poterint, i. e. Imbris tempore.

Parabitur imber maximus agricolis pelagoque. Virg. 1. Georg. 429.

Perpeffus ventos, & imbres. Virg. 9. Æn. 60.

Pulfatur vento & imbrī. Virg. 4. Æn. 249.

Vitare imbres. Lucret. lib. 5. 955.

Imbrem, inquit Nonius, 6. 64. consuetudo, Agmen caelestium aquarum & pluviarum induxit solum dici: quum auctoritas variet, significetque Omnem humorem aqueum. Virg. 4. Georg. 115.

— & amicos irriget imbres. Idem 1. Æn. 123.

Accipitur inimicum imbrem. Lucret. 1. 287.

Ex igni terraque animæ nascuntur & imbrī. [Synecdoche est.]

Gelidus imber, pro Simplici aqua, apud Lucret. lib. 6. 148.

Calidis perfundes imbribus artus. Ovid. 2. Amor. 15. 23. Intelligit Aquam calidam.

Imber, pro Lachrymarum effusione. Ovid. 3. Amor. 6. 68.

Spargebat tepido flebilis imbre sinus. Al. Tepidos.

Lactis, lapidum, sanguinis, & terræ imber. Cic. 1. de Divin. 98.

Lapideus & sanguineus imber. Cic. 2. de Divin. 60. V. Lapideus in LAPIS. conf. Apul. 8. Miles. p. 209.

Effudit imber lapides, Lapidibus pluit. Juven. 13. Sat. 67.

Tempestas telorum, & ferreus ingruit imber. Virg. 12. Æn. 284.

conf. Ennius apud Macrobius. 6. Saturn. 1. & Stat. 1. Silv. 6. 27.

Saxeus imber, Lapidatio. Sil. lib. 13. 181.

IMBRIALIS, e. Adj. Cæf. Aurel. Tard. 5. 10. Aqua imbrialis vel cisternina.

IMBRICUS, a, um. Adj. [ἰμβρις] Pluviosus, & imbres ferens aut generans. Plaut. Merc. 5. 2. 35.

Hic Favonius serenus est, hic Auster imbricus, &c. Macrobius.

5. Saturn. cap. 20. Quum ea sit anni temperies, ut hiems serena sit, solstitium vero imbricum, fructus optime proveniunt. Tempestas imbrica. Festus.

IMBRIDUS, a, um. Adj. Solinus cap. 10. Nam homo Sardus opem plurimam de imbrido cælo habet.

IMBRICITOR, ōris. m. Pluviosus, forte quasi imbres ciens, aut citans.

Ennius in 17. apud Macrobius. 6. Saturn. cap. 2.

Concurrunt veluti venti, quum spiritus Austri

Imbricator, Aquiloque suo cum flamine contra,

Inde mari magno fluctus extollere certant. Al.

Endo mari magno fluctus extollere ceptant.

IMBRIFER, æra, ærum. [ἰμβροφόρος] Idem. Columel. lib. 7. cap. 6.

Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli statu: nam procelloso atque imbrifero cornuta semper.

Arcus imbrifer. Tibul. lib. 1. 4. 44.

Austri imbriferi. Ovid. 13. Met. 725.

Hiems imbrifera. Sil. lib. 3. 197.

Status Cæli imbrifer, V. supra paulo Columel.

Ver imbriferum. Virg. 1. Georg. 313.

IMBRIFICATUS, a, um. Adj. Mart. Capel. lib. 6. Imbrificatæ nubes, i. e. Imbrī gravidæ.

IMBERBIS, e. Adj. [ἰμβρις] Sine barba. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Isto enim modo dicere licebit Jovem semper barbatus, Apollinem semper imberbem.

Imberbis & Bene barbatus contraria. Cic. 2. in Catil. 2. 22. Al. Pæne barbatus.

Adolescens imberbis. Cic. pro Domo 37.

Juvenis imberbis. Hor. de Arte Poet. 161. Idem 2. Epist. 1. 85.

IMBERBUS, a, um. Idem. V. Non. 8. 84. ex Lucil. lib. 30. Sic apud Charif. p. 74. ex Varr. Imberbi juvenes. & Cic. Imberba juvenus.

IMBIBO, ibi, ibitum, [ἰμβιβω] ēre. Idem quod Haurire, vel exhaurire significat, quod & Ebibere dicitur. [Immo non idem, sed in se bibere.] Plin. lib. 24. cap. 15. Radix ejus imponitur carbonibus cupressi: atque is nidor per infundibulum imbibitur in vetere tussi. De Chamæleuce.

Imbibere animo, per metaphoram Apprehendere significat. Cic. 2. Verr. 42. An iste unquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset? V. OPINIO.

Imbibere, pro In animum inducere, Sibi persuadere. Cic. pro Quint. 47. Quod si facere nolit, atque imbibere ejusmodi rationibus illum ad suas conditiones perducere, &c. Lucret. lib. 3. 1010.

Qui petere a populo fasces, fœvasque secures

Imbibit, &c. V. Creech. Plura de hoc verbo lege apud Ant.

Muretum lib. 1. Var. Lect. cap. 5. conf. Gell. 13. 4. & Liv. 2. 47. extr.

IMBRACŒO, ære. Bracteis obducere. Ammian. 14. 15. Statuas auro curant imbracœari. Et 17. 8. (Valef. 4.) Facis imitamentum æreum, itidem auro imbracœatum.

IMBRASUS, i. m. Sami fluvius, qui & Parthenius. Plin. 5. 2.

IMBRASIDES, æ. m. Virg. 10. Æn. 123. Idem plur. 12. Æn. 343.

Imbrasidas Glaucum atque Ladem, quos Imbrasus ipse

Nutrierat Lycia paribusque ornaverat armis.

IMBREX, icis. m. vel f. [καλυπτός] Gloff. Lat. Gr. Tegula curva atque optorta, quæ tectis applicari solet, ut per eam defluat aqua. Plin. lib. 17. cap. 14. Servarique inter duos imbrices. Columel. lib. 9. cap. 13.

Imbricibus infusus præbeant libandum. Plaut. Mil. 2. 6. 24.

Quod meas confregisti imbrices & tegulas. Vitruv. lib. 5. cap.

10. Alii imbricem definiunt Canalem in tecto, per quem defluit aqua: ab Imbre deducto nomine.

Imbrex porci. Martial. lib. 2. 37.

Quicquid ponitur, hinc & inde verris:

Mammas fuminis, imbricemque porci, &c. Quod varie expo-

nunt interpp. Alii Vertebram, alii Aurem, &c.

Plausus genus denotat apud Suet. Ner. cap. 20. n. 6. ad similitudinem crepantis super tegulam pluviae commentum. V. ibi Casaub. & Lex. Pitisc.

IMBRICUM, i. n. Idem quod Imbrex. Martial. lib. 2. 35.
 Quum sint crura tibi, simulent quæ cornua Lunæ,
 Imbricio poteris, Sexte, lavare pedes. Alii vulgo sic legunt,
 Quum sint crura tibi, simulent quæ cornua Lunæ:
 In rhytio poteris, Phoebe, lavare pedes. Putant autem
 Rhytium esse genus vasis. Eustathius enim in 23 Iliados dicit Rhyton,
 & per diminutionem Rhytion, Vas fuisse incurvum, & cornu similli-
 mum: atque ab aliis *xigēs*, hoc est cornu appellari. Merito ergo Mar-
 tialis Phœbum, cujus crura cornibus Lunæ perquam similia erant,
 monet ut pedes in rhytio lavet.

IMBRICO, āre. In modum imbricis facere, & quasi imbricibus tegere.
 Plin. lib. 11. cap. 1. Aut superne tantum imbricatus flexibilibus verte-
 bris. Sidon. 2. Epist. 2. Tegulis imbricarentur. Vitruv. lib. 2. 8. Incer-
 ta vero camenta alia super alia sedentia inter se imbricata, non specio-
 sam, sed firmiorem, quam reticulata, præstant structuram. Imbricata,
 inquit Budæus, appellat Inter se hærentia, imbricum modo.
 Imbricatum conchæ genus undata distinctione. Plin. lib. 9. 33.
 Imbricata asperitas. Plin. lib. 11. cap. 37. Lingua leonibus ac par-
 dis, omnibusque generis ejus, etiam filibus, imbricatæ asperitatis,
 & limæ similis, attenuansque lambendo cutem hominis.
 Imbricati ungues simiæ. V. UNGUIS.

IMBRICATIM, Adv. Imbricis modo. Plin. lib. 9. cap. 33. de concha-
 rum generibus, Jam distinctione virgulata, crinita, crispa, cunicula-
 tim, pectinatim, imbricatum undata.

IMBRICUS, IMBRIFER, V. IMBBE.

IMBRUS, [Ἰμβρος] Insula Thraciæ, Mercurio sacra, quem vocant Im-
 branum. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, ut ait Stephanus.
 Vulgo hodie dicitur *Lembro*.

IMBRIUS, a, um. Adj. [Ἰμβριος] ut, Terra Imbria. Ovid. 1. Trist. 10. 18.

IMBUBINO, āre. Lucil. apud Fest. in Bubinare, Hæc te imbubinat. &
IMBULBITO, āre. Idem ibid. conf. Doula p. 7. V. BUBINO.

IMBUO, ui, ūtum, [Ἰμμεύω, Ἰμμεύω] ēre. Inficere, seu immer-
 gere: ex In & inusitato Buō, a βύω facio, vel quasi imbibo. V. Fest.
 Columel. lib. 10. 14. prope fin. Quibus liquoribus mundam lanam im-
 buere oportebit, ut insistentes apes, quasi per siphonem, succum evo-
 cent. Hor. 1. Epist. 2. 69.
 Quo semel est imbuta recens, servabit odorem
 Testa diu.

Aram imbuere. Virg. 1. Ecl. 8. — illius aram
 Sæpe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus. h. e. Perfundet,
 madefaciet. Servius.

Arma sanguis novus imbut. Virg. 7. Æn. 554.

Manus imbutæ sunt sanguine Consul. Patere. 2. 20. 1.

Gladium imbuere scelere. Cic. 2. Philipp. 20. Quum autem semel
 gladium scelere imbuisset, nulla res ei finem cædendi, nisi defatiga-
 tio & satietas attulisset.

Menus tabo imbutum. Hor. Epod. 5. 65.

Tela imbuta veneno. Ovid. 4. Trist. 1. 77.

Tellus imbuta scelere. Catul. 62. 397.

Vestis imbuta sanguine. Ovid. 9. Met. 253.

Via Appia imbuta sanguine latronis. Cic. pro Milon. 28.

Inter Imbuere & Initiare hoc interest; quod Initiare ad sacra pertinet:
 Imbuere ad prophana. Plin. lib. 8. cap. 45. Optime cum domito ju-
 vencus imbutur. h. e. Domatur, docetur. conf. Taubm. ad Virg.
 Ecl. p. 7.

Sacramento imbutus. Tacit. 1. Hist. 5. pr. Miles urbanus longo Cæsa-
 rum sacramento imbutus, & ad destituendum Neronem, &c.

Imbuere & instituere. Cic. 2. de Orat. 162. Sin sit is, qui & doctrina
 liberaliter institutus, & aliquanto jam imbutus usu.

Imbutus ad. Cic. in Orat. 165. Ad quam non docti, sed facti: non
 instituti, sed imbuti sumus. Flor. 2. 18. 8. Scipio Carthaginis incen-
 dio ad excidia urbium imbutus.

Imbuere in. Gell. 16. 8. Cum in disciplinas dialecticas induci atque
 imbui vellemus.

Dicitur Imbuere aliquem aliquid & aliquo, quod exempli loco adducit
 Charif. lib. 5. extr. Videtur tamen Imbuere aliquem aliquid per El-
 lipsin dici pro In aliquid. Tacit. 5. Hist. 5. 5. Nec quicquam prius
 imbuuntur, quam contemnere Deos, exuere patriam.

Admiratione imbutus. Liv. 21. 39.

Alloquio imbutus. Plin. lib. 6. cap. 22. Sex mensium tempore imbu-
 tus alloquio.

Amoribus imbutus aulæ. Stat. 11. Theb. 661.

Artibus imbuere ingenium, i. e. Instituire, ornare. Plaut. Trin. 2.
 2. 16. Cic. 1. Off. 118. Parentum præceptis imbuti, ad eorum con-
 suetudinem moremque deducimur.

Animos imbuere errore. Liv. 39. 8. pr. Al. Horrore. Et apud Cic. 3.
 Tusc. 3. Imbui erroribus. Idem 1. de Fin. 60. Imbutus superstitione.

Favore imbutus. Tacit. 2. Hist. 85.

Formidine imbutus. Hor. 1. Epist. 6. 4.

Horrore imbuere, V. paulo ante Animos imb. errore.

Litteris leviter imbutus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Litterulis Græcis imbutus. Hor. 2. Epist. 2. 7.

Odio imbutum bellum, h. e. Aspersum & refertum, aut flagrans. Cic.
 pro Domo 60. Liv. 4. 36. & Justin. 29. 1. 7. Cic. pro Font. 31. Sed
 totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est.

Opinionibus imbui. Cic. 14. Att. 14. Nam de puero Clodio tuas par-
 tes esse arbitror, ut ejus animum tenerem, quemadmodum scribis,
 his opinionibus imbuas, ut ne quas inimicitias residere in familiis
 nostris arbitretur.

Opinio deorum imbuit mentem. Cic. 1. Tusc. 30. Ut porro firmissi-
 mum hoc afferri videtur, cur deos esse credamus, quod nulla gens
 tam fera, nemo omnium sit tam immanis, cujus mentem non imbue-
 rit deorum opinio.

Pietate, pectora. Liv. 1. 21. pr. Ea pietate omnium pectora imbue-
 rat, ut fides &c.

Sermonibus aures alicujus imbuere. Tacit. 4. Hist. 7.

Studiis se imbuere ab ineunte ætate. Cic. pro Deiot. 28. Quibus ille
 studiis ab ineunte ætate se imbuerat.

Tirocinio imbuere. Liv. 9. 43.

Vitiis aliquem imbuere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Imbui castrensibus stipendiis, Primis annis castrensia stipendia emereri.
 Plin. Epist. 167.

Amicitia religiosa superstitione imbutæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Præda imbui. Tacit. 3. Hist. 13.

Imbutum rudimentis militiæ secum actæ. Patere. lib. 2. 129.

IMBUTAMENTUM, i. n. Fulgent. Mythol. 1. 1. Variis dogmatum
 imbutamentis lasciva Græcorum præstruens corda.

IMBURUM, Varr. lib. 4. de L. L. 27. Imburum, inquit, fictum ab Urbo,
 quod ita flexum ut redeat sursum versus, ut in aratro, quod est urbium.
 V. Scalig. ad loc. & Turneb. Adver. 22. 30.

I M I

IMĪTOR, [ἱμιτωρ, ἱμιτωρ, ἱμιτωρ] āri. est Mores aut aliam rem
 ab aliquo gestam effingere, quod a Græco deducitur ἱμιτωρ: vel ab
 Imo, quod imitari est ejus, qui inferior ductum & exemplum superioris
 sequitur. V. Martin. Lex. Plin. Epist. 150. Quam sane, quum compo-
 nerem illos, habui in manibus, non ut æmularer (improbum enim,
 ac pæne furiosum) sed tamen imitater & sequerer, quantum aut diver-
 sitas ingeniorum maximi & minimi, aut causæ dissimilitudo pateretur.
 Plaut. Cist. 1. 1. 29.

Imitari atque exprimere. Cic. in Orat. 19. Quem si imitari atque ex-
 primere non possumus.

Imitari & adumbrare. Cic. 2. de Orat. 194. Heroum veteres casus
 fictosque luctus vellem imitari atque adumbrare dicendo.

Prosequi atque imitari. Cic. de Clar. Orat. 137. Cotta cum verbis,
 tum sono ipso subrustico prosequebatur atque imitabatur antiquitatem.

Alas avium imitari. Plin. lib. 12. cap. 6. i. e. Simile esse alis avium.

Chirographum alterius imitari, Effingere & adulterare. Suet. in Tito,
 cap. 3. Cic. 3. de Nat. Deor. 74. Chirographum sex primorum imi-
 tatus est.

Gestum imitari alicujus. Lucret. lib. 4. 320.

Gaudia falsa imitari. Tibul. lib. 3. 7. 1.

Sermones hominis imitatur turdus. Plin. lib. 10. cap. 42. Agrippina
 turdum habuit imitantem sermones hominum.

Voces alicujus imitari. Propert. lib. 1. 13. 3.

Imitari, pro Simulare. Tacit. 1. Ann. 24. Quanquam mœstitiā imi-
 tarentur, contumaciæ propiores.

Erat etiam veteribus Imito, āre. Non. 7. 46. ex Varr. Epist. Lat. lib. 2.
 Tuum opus nemo imitare potest. & Liv. Achille, Si malos imitabo,
 tum tu precium pro noxa dabis.

IMITANS, antis. ut, Imitantes omnia picæ. Ovid. 5. Met. 299. Idem
 11. 613. — varias imitantia formas Somnia.

IMITATUS, a, um. [ἀπεικαστός] Partic. passive. Cic. de Univerf. 6.
 Quum autem ingressa est imitata & afficta simulacra, bene agi putat,
 si similitudinem veri consequatur.

Active. Hor. 2. Serm. 3. 186. Vulpes imitata leonem. Idem 2. Epist. 1.
 207. Lana violas imitata. Idem 4. Carm. 2. 56. conf. Virg. 4. Georg. 72.

IMITATIO, ōnis. f. [ἱμιωσις, ἱμιωσις] Cic. 14. Philipp. 17. Excellen-
 tium civium virtutum imitatione dignam, non invidia, putarent.

Supra imitationem positus, i. e. Quem præ excellentia nullus imitando
 consequi potest. Sen. Epist. 71. conf. Justin. 3. 3. 5.

De imitatione, V. Quintil. lib. 10. cap. 2.

Callidissima simplicitatis imitatio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Ab Emulatione quomodo distet Imitatio docet Non. 5. 59.

IMITATUS, ūs. m. Val. Max. 4. 6. pr. Opera ardua imitatu.

IMITATOR, ōris. m. [ἱμιωτής, ἱμιωτής] Martial. lib. 1. 123.
 Siquis erit recti custos, imitator honesti. Cic. 3. de Leg. 31.
 Etenim tantum mali est peccare principes (quanquam est magnum hoc
 per seipsum malum) quantum illud, quod permulti imitatores princi-
 pum existunt.

Moris majorum imitator. Nep. 25. 18. 1.

Majorum imitator. Cic. 3. Philipp. 8. O civem natum Reipub. me-
 morem sui nominis, imitatoremq; majorum.

Imitator & narrator facetus. Cic. 3. de Orat. 219.

Doctus imitator. Hor. de Arte Poet. 318.

O imitatores servum pecus. Hor. 1. Epist. 19. 19. Ut enim servi non
 audent vestigia dominorum deferere, ita imitatores ne latum quidem
 unguem ab eo, quem imitantur, discedere volunt. In proverbium abiit.

IMITATRIX, icis. f. [ἱμιωτρίς] Cic. 1. de Legib. 47. Penitus in omni
 sensu implicata infidet imitatrix boni voluptas. Plin. 10. 23. Avis
 imitatrix.

IMITABILIS, e. Adj. [ἱμιωτός] Quod quis potest imitari. Cic. in
 Orat. 76. Nam orationis subtilitas, imitabilis illa quidem videtur esse
 existimanti, sed nihil est experienti minus.

Decipit exemplar vitii imitabile. Hor. 1. Epist. 20. 17.

Compar. Plin. lib. 37. cap. 8. Neque est imitabilior alia mendacio
 vitri. De smaragdo loquitur.

IMITAMEN, inis. n. [ἱμιωμα] ut, Prisci facti imitamina. Ovid. 4.
 Fast. 211. Idem 15. Met. 200.

IMITAMENTUM, i. n. [ἱμιωμα] Idem quod Imitamen. Gell. lib. 7.
 cap. 5. Quasi Orestis amplexus opplevit omnia, non simulacris, neque
 imitamentis, sed luctu atque lamentis veris & spirantibus.

Imitamenta doloris. Tacit. 3. Ann. 55. Meditata ad memoriam vir-
 tutis carmina, & laudationes, & lacrymas, vel doloris imitamenta.

Tristitiæ imitamenta. Tacit. 13. Ann. 4. Ceterum peractis tristitiæ
 imitamentis, curiam ingressus, &c. Idem 14. Ann. 57. 6. Veterum
 Romanorum imitamenta præferre.

IMĪTUS, Adv. V. IMUS.

I M M

IMMACULO, āre. Idem quod simplex Maculo, nisi siquid augmenti
 addat præpositio. Firmicus lib. 4. cap. 16. Ut disciplinæ hujus secreta
 nullus invidiæ livor immaculet. Idem lib. 6. cap. 17. Quam pestife-
 rum misera contagione vitium immaculet. Et cap. 3. Notis quibuscum
 totum corpus immaculant, aut albis varietatibus dedecorant. Sed con-
 trariam vim habet præpositio in Immaculatus & Immaculabilis.

IMMACULATUS, a, um. Adj. Lucan. 2. 735.

- Abcondat Fortuna nefas, Romanaque tellus
Immaculata sui fervetur sanguine Magni. V. plura in Borrich.
Cogit. p. 125. ex Ammian. 19. 12. &c.
- IMMACULABILIS**, e. Aufon. ad Gratian. Imp. cap. 27. pr. Lautis
manibus, mente pura, immaculabili conscientia.
Immaculabilis. V. MACULO. H. St. Desiderabatur hæc dictio in ed. Lugd.
IMMADÉO, ui, vel potius **IMMADESCO**, [*ἀδύωμαι*] ēre. Madidum
fieri. Plin. lib. 17. cap. 5. Quum a siccitate continua immaduit im-
bre. Idem lib. 20. cap. 22. Semen ac radix quum immaduere multo,
conteruntur.
Genæ immaduerunt lacrymis. Ovid. 1. Trist. 8. 34.
Terra immaduit. Ovid. 6. Met. 396. conf. Ammian. 20. 11.
- IMMANIS**, e. Adj. [*ἀνθρώπινος*, ἀνθρώπινος, *γεωργικός*] Minime bonum, no-
cens & ferum. Virg. 4. Georg. 458.
Immanem ante pedes hydrum moritura puella, &c. V. MA-
NUS, a, um. Cic. de Rep. lib. 4. Quippe si ita fensit, ut loquitur, est
homo impurus: sin aliter, quod malo, oratio est tamen immanis. Apud
Non. 4. 236. Idem 1. Q. frat. 1. Quod si te fors Afris, aut Hispanis,
aut Gallis præfecisset, immanibus ac barbaris nationibus, &c.
Immane & Manfuetum, contraria. Cic. 1. de Invent. 1. Primo pro-
pter insolentiam reclamantes, deinde propter rationem atque oratio-
nem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit &
manfuetos.
Importuna & immanis natura. Cic. de Arusp. Resp. 4. Videbam illud
scelus tam importunum, audaciam tam immanem adolescentis furentis.
Bellua immanis. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
Cœptis immanibus effera Dido. Virg. 4. Æn. 642.
Duritiam immanis patientiam imitatur. Cic. in Partit. 81.
Fera immanis. Ovid. 8. Met. 583.
Gens immanis ac fera & barbara. Cic. pro Font. 21.
Gloria immanis falsi. Stat. 5. Silv. 3. 132.
Hostis immanis & ferus. Cic. 4. Verr. 51.
Ingenium immane scelus. Claud. 2. in Ruff. 141.
Nefas immane. Virg. 6. Æn. 624.
Scelus immane. Lucret. lib. 5. 119.
Vitium immane. Hor. 2. Serm. 4. 76.
Immanis cum dativo & ablato jungitur. ut, Immanis fuis, Immanes
moribus. [Atqui hoc ipsum exemplis confirmare debuit qui hanc ob-
servationem adposuit, quæ nec in Lugd. nec in Lips. Thef. occurrit.
Prioris constructionis exemplum nullum mihi occurrit, posterioris est
apud Ovid. 8. Met. 583.]
— pariterque animis immanis & undis. Sic
Compar. Scelere ante alios immanior omnes. Virg. 1. Æn. 347. conf.
Cic. pro Rosc. Amer. 71.
Superl. Immanissimus quisque voluptatem sequitur. Cic. in Partit. 90.
Bellua immanissima. Plin. Paneg. cap. 48.
Immane, ingens, magnum, inquit Fest. Virg. 6. Æn. 19.
— posuitque immania templa.
Ambitus immanis. Cic. 2. Q. frat. 14. Ambitus redit immanis, nun-
quam fuit par.
Antrum immane. Virg. 6. Æn. 11.
Armenta immania. Virg. 4. Georg. 394.
Argentum immane. Stat. 6. Theb. 207.
Membra immania. Ovid. 12. Met. 501.
Moles immanis. Virg. 9. Æn. 542.
Numerus annorum immanis. Varro 3. de Re Rust. cap. 1. Quod tem-
pus si referas ad illud principium quo agri coli cœpti sunt, atque in
casis & tuguriis habitabant, nec murus nec porta quid esset sciebant,
immani annorum numero urbanos agricolæ præstant.
Pecunia immanis. Cic. pro Rosc. Com. 23. Et 2. Attic. 9. Qui imma-
nes pecunias paucis dederunt.
Pondus immane. Plin. lib. 17. cap. 10. Contra immane pondus attol-
lere se non valet.
Quæstus immanes. Cic. 5. Philipp. 11. Quid illi immanes quæstus,
ferendine, quos M. Antonii tota exhaust domus?
Templa immania. Virg. 4. Æn. 199.
Vulnera immania. Stat. 5. Theb. 29.
Immanis, pro Ingenti, etiam in laudem accipitur. Ovid. 9. Met. 247.
Nam quanquam ipsius datis hoc immanibus actis,
Obligor ipse tamen. Idem 2. Trist. 335.
— immania Cæsaris acta Condere. Ita, Res immanes
agere. Patere. 2. 46. 1.
Immania saxa a Virg. 1. Æn. 139. dicuntur pro Asperis & horrendis.
[Immo pro Ingentibus & Vastis, quibus spelunca clauditur.
Immane, Fœdum. Accius Andromeda, Immane te habet templum
obvallatum ossibus. Nonius.
Immane dictu. Sallust. de Repub. Ord. 1. 2. ad Cæsarem. i. e. In-
credibile.
Immane, pro Immane dictu, vel Incredible dictu. Hor. 1. Carm. 27. 6.
Vino & lucernis Medus acinaces
Immane quantum discrepat. Sallust. lib. 2. Immane quantum
animi exarsere. V. Vechner. Hellenolox. 1. 17. Alii Adverbialiter di-
ctum putant, pro Immaniter. Idem est autem ac Nimium quantum.
IMMANITAS, ætis. f. [*ἀνθρωπίνης*, ἀνθρώπινος] Sævitia. Cic. de Amicit. 87.
Quinetiam siquis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus ut
hominum fugiat, atque oderit, &c. Idem 1. Off. 197. Quo est dete-
stabilior illorum immanitas, qui laceraverunt omni scelere patriam.
Immanitas & Insolentia. Cujus tanta est, non insolentia, (nam id qui-
dem vulgare vitium est) Sed immanitas. de Antonio Ep. 1. lib. 10. q. d.
Immanis quædam insolentia. H. St. V. Cic. 10. Fam. 1. pr.
Ferarum immanitas. Sen. Medea, 6.
Immanitas, est Excessus fortitudinis, & veluti stupor adversus tormenta.
Cic. in Partit. 81. Nam & prudentiam malitia, & temperantiam imma-
nitas in voluptatibus aspernandis, &c. imitatur. Gell. sæpius utitur. Bud.
Immanitas barbara. Cic. 2. Tusc. 20. Ex poeta.
Immanitates Tyrannicæ. Vide in LONGUS. H. St.
Immanitas verborum. Cic. 4. de Fin. 23. [Cod. Ursin. Inanitas,
quod probò
Immanitas pretii. Plin. lib. 35. cap. 11. Nec ullius in pictura velocior
manus fuit: artis vero tantum, ut immanitate pretii antecederet cele-
- berrimos eadem ætate imaginum pictores. Ex vetusto codice nunc
legimus, Ut multum manipretio antecederet, &c.
Sceleris immanitas. Sallust. Hist. Fragm. cap. 3.
IMMANITER, Adv. ut, Immaniter clamare. Gell. 1. 26. Augustin.
Confess. 10. 37. Perditæ & immaniter vivere.
Compar. Immanius efferebant. Ammian. 18. 17.
IMMANSUËTUS, [*ἀνήμερος*] contrarium Manfuetus. Cic. 1. de Le-
gib. 24. Ipsi in hominibus nulla gens est neque tam immanfueti
neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat,
tamen habendum sciat. Sen. de Ira, 2. 16. & 1. 5.
Ingenium immanfuetum & ferum. Ovid. 15. Met. 85.
Immanfuetissimus. Ovid. 18. Epist. 37.
At tu de rapidis immanfuetissime ventis, &c. ad Boream.
IMMARCESCO, [*ἀσπύωμαι*] ēre. Corrupti. Hor. 2. Serm. 7. 107.
Nempe immarcescunt epulæ sine fine petitiæ, &c.
Immo lege, Inmarcescunt apud Horatium. H. St. Atque ita plane co-
dices emendati. V. f. 1.
IMMARCESCIBILIS, e. Adj. [*ἀσπύωμι*] Quod nequit marcescere.
Paulin. 4. Nat. Fel. extr.
Immarcescibilis redimivit honore coronæ. Tertull. de Coron.
Mil. cap. 15. & Hieron. in Psal. 45.
IMMĀTŪRUS, a, um. Partic. [*ἀσπύωμι*, ἀσπύωμι] Non maturus: & pro-
prie de fructibus aut frugibus dicitur, quum ante tempus colliguntur.
Plin. lib. 2. cap. 13. Quo apparet aut aliud esse, aut colligi immaturum.
Amor immaturus. Liv. 1. 26. Abi hinc cum immaturo amore ad spon-
sum, inquit, oblita fratrum mortuorum, vivique, oblita patriæ.
Consilium immaturum, Quod ante tempus datur. Liv. 22. 38. extr.
Se quæ consilia magis res dent hominibus, quam homines rebus, ea
ante tempus immatura non præceptum.
Filius immaturus obit. Hor. 2. Serm. 8. 59.
Iter immaturum mortis. Propert. lib. 3. 5. 2.
Mors immatura, Qua quis, ante constitutum vitæ tempus, & confectam
ætatem senio, eripitur ac moritur. Cic. 2. Philipp. 110. Idem de Clar.
Orat. 125. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ Lati-
næque litteræ fecerunt.
Tempore ad navigandum immaturo. Liv. 35. 44.
IMMATURITAS, ætis. f. [*ἀσπύωμι*] Suet. in Aug. cap. 34. Immatunitas
sponfarum, Quæ nondum conjugio aptæ erant.
Immatunitas, per translationem. Cic. pro Quint. 82. Quid hæc festi-
natio, quid hæc immatunitas tanta significat?
IMMATŪRE, Adv. Ante tempus. Paulus in l. Si absente. D. De usu-
fructu. Silvam cæduam, etiam si intemptive cæsa sit, in fructu esse con-
stat, sicut oliva immature lecta, item fœnum immature cæsum, in fru-
ctu est. Al. Immatura & Immatutum. Aufon. Epist. 22. Immature
periclitatur expelli.
Compar. Apul. lib. 6. Mil. pag. 180. Haud immaturius redito.
IMMEDIĀTE, Adv. [*ἀμέσως*] Cito ac celeriter. tribuitur Gell. lib. 20.
cap. 10. Sed V. IMMEDIATE adv.
IMMEDIATIO, ōnis. f. ut, Immediatio suppositi, & Immediatio virtutis.
V. Fonsc. lib. 5. Metaph. cap. 2. q. 9. §. 4. vel Lex. Philol. Martin.
IMMEDICABILIS, e. Adj. [*ἀνήμερος*, ἀνήμερος] Quod sanari non
potest medicaminibus. Ovid. 2. Met. 825.
Utque malum late solet immedicabile cancer
Serpere.
Ira immedicabile. Sil. lib. 1. 147.
Telum immedicabile. Virg. 12. Æn. 858.
Vulnus immedicabile. Ovid. 1. Met. 190.
IMMEDICĀTUS, a, um. Adj. ut, Os immedicatum, i. e. Medicinis
illitum. Apul. Apol. p. 323. ut monet in Indice Elmenh. Al. Medi-
catum.
IMMEDITĀTUS, a, um. Adj. Incessus immeditatus. Apul. 2. Miles. pr.
Idem 3. Florid. p. 357. Immeditatus sonores.
IMMEDITĀTE, Adv. Gell. in præf. quæ olim fuit lib. 20. cap. 11. Nos
incuriose, immeditate, ac prope etiam subrustice, ex ipso loco ac tem-
pore hibernarum vigiliarum, Atticas noctes inscripsimus, &c. ubi per-
peram olim Immediate legebatur.
IMMĒIO, inxi, ictum, ēre. Perf. Sat. ult. ad fin.
Quum morosa vago singultiet inguine vena,
Patriciæ immeiat vulvæ. h. e. Semen quasi urinam effundat in
vulvam nobilis puellæ.
IMMĒMOR, ōris. com. [*ἀμνηστικός*] Qui non meminit. Ter. Andr. 3.
1. 19. Num immemor es discipuli? Cic. de Clar. Orat. 174. Magna
hæc immemoris ingenii signa. Idem 4. Att. 6. In alia incidi non im-
memor istius mandati tui.
Meriti tanti non immemor unquam. Virg. 9. Æn. 256.
Oblitus & immemor. Cic. pro Sull. 83. Adeone vobis alienus a fa-
nitate, adeo oblitus constantiæ meæ, adeo immemor rerum a me ge-
starum esse videor?
Immemor beneficium, passive. Ter. Andr. 1. 1. 17.
— isthæc commemoratio,
Quasi exprobratio est immemoris beneficii. ubi Donat. Sunt
qui ad Beneficium referunt Immemor, ut Memorem Junonis obiram,
ut sit sensus: Isthæc commemoratio quasi est exprobratio Immemoris
beneficii, id est Cujus nemo meminerit. Hæc ille. Ego potius in-
terpretarer, Ejus qui beneficii non meminit.
Immemor, Oblivionem inducens. ab Effectu. Sil. lib. 16. 478.
Et Theron potator aquæ sub nomine Lethes,
Quæ fluit immemori perstringens gurgite ripas.
IMMEMORIA, æ. f. Papin. l. 44. Dig. De acquir. &c. V. Parei Lex.
Crit. p. 571.
IMMĒMORĀBILIS, e. Adj. [*ἀμνηστικός*] Cujus nulla debet esse me-
moria. Plaut. Capt. prol. 56.
Neque spurcidi infunt versus immemorabiles.
Spatium immemorabile, i. e. Maximum. Lucret. lib. 4. 192.
Immemorabilis active usurpatur a Plaut. Cist. 2. 2. 3. de Eo qui nil vult
memorare. V. Taubm.
IMMEMORĀTUS, a, um. Adj. [*ἀμνηστικός*] Immemorata ferens, i. e. Novi aliquid apportans. Hor. 1. Epist. 20. 31.
Immemoratus eris. Aufon. Parent. Epigr. 20.
IMMEMORĀTIO, ōnis. f. [*ἀμνησία*] Vulg. Int. Sap. 14. 26. IMMEN-

MENSUS, a, um. Adj. [μετρεω, μετροω, μετροω] Quod præ magnitudine mensurari non potest. Plin. lib. 8. cap. 28. Quod persequi immensum est. Plin. Epist. 157. Arduum, immensum etiam tuo ingenio. Referre immensum est. Plin. 22. 23. extr. Aer immensus & infinitus. Cic. 1. de Nat. Deor. 21. Ævum immensum. Lucret. lib. 5. 380. Campus. ut, Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum gyrum compelli. Cic. 3. de Orat. 68. Clamorem immensum tollit. Virg. 3. Æn. 672. Cupido immensa laudum. Virg. 6. Æn. 824. Cupiditas immensa, infinita, immoderata. Auct. ad Herenn. lib. 2. 34. Dolor immensus. Sen. Theb. 2. Finibus immensis ingenii describere aliquam artem. Cic. 1. de Orat. 214. Fletus immensus. Ovid. 10. Met. 136. Gula immensa. Cic. Sallust. 13. Iter immensum. Liv. 21. 29. Labor immensus. Ovid. 1. Met. 728. Mare immensum. Cic. 1. Tusc. 73. Opes immensæ. Ovid. 6. Met. 181. Pondus immensum. Hor. 1. Serm. 1. 47. Quætionis est immensæ, utique si recipiatur poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 28. Tempore immenso observata sunt hæc. i. e. Infinito. Cic. 1. de Divin. 12. Terræ immensæ. Ovid. 4. Trist. 2. 59. Tractus est immensus quo veniunt. Plin. lib. 10. cap. 23. Voluptates immensissimæ. Spart. Hadrian. cap. 19. Vorago vitiorum immensa. Cic. 5. Verr. 23. Adjectum imperio immensum terrarum. Plin. lib. 18. cap. 3. Substantivum est, nisi subaudias Spatium. Tacit. 15. Ann. 40. pr. Per immensum. Ardet in immensum geminatis ignibus Ætna. Ovid. 2. Met. 220. Attolli immensum. Tacit. 4. Ann. 40. 7. Nuntiavere accolæ Euphraten nulla imbrum vi sponte & immensum attolli. Augere ad immensum. Liv. 29. 25. Editus immensum mons. Sallust. Jugurth. 97. Pertinens in immensum. Sallust. Jugurth. 52. V. cl. Wasse & Gro-nov. ad Liv. 25. 24. Vigere immensum. Tacit. 3. Ann. 30. pr. immenso, abl. Plin. lib. 9. cap. 40. Qui ista mercantur immenso. subaud. Pretio. immenso plus. Plin. lib. 20. cap. 9. Silvestris five erraticæ immenso plus effectus laudat Cato. De brassica. MENSITAS, ætis. f. [μεσση, μεσση] Infinitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. immensitates camporum. immensitas latitudinum, longitudinum, altitudinum. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 54. MENSURABILIS, e. Adj. Salvian. lib. 2. de Avaritia. V. Cellar. Jur. Post. p. 310. MENSURATUS, a, um. Partic. Idem lib. 1. de Avar. MENSURATIM, Adv. Idem lib. 6. V. Rittershuf. in Salv. p. 199. MEO, [ἐμοί] ære. Idem quod Meare: nisi aliquid addat præpositio. Plin. lib. 8. cap. 25. Itaque & delphini immeantes Nilo, quorum dorsum, tanquam, &c. MEANS, Partic. Plin. lib. 11. cap. 39. Setas suum obstare tenuiati immeantis spiritus. MERENS, entis. c. [μερως] Qui non meruit. Plin. 3. Epist. 9. Hostilissimum credidi non premere immerentem. Hor. 2. Carm. 13. 12. Te triste lignum, te caducum In domini caput immerentis. Suet. Vesp. cap. 10. Multumque onquestus eripi sibi vitam immerenti. Nepos 10. 10. 1. Immerentes t sceleratos occidunt. MERENTER, Adv. [μερως] Immerito. Val. Max. 6. cap. 2. ext. 1. Inferit se tantis viris mulier alienigeni sanguinis, quæ a Philippo rege emulento immerenter damnata, Provocarem, inquit, ad Philippum, ad sobrium. MERITUS, a, um. Adj. Idem quod Immerens. remere immeritos. Ovid. 2. Trist. 274. immerita gratia, passivè, Quæ non debetur illi cui refertur. Liv. 4. 14. Laudes haud immeritæ. Martial. lib. 7. 32. Et rapit immeritas fordibus unctor opes. MERITUM, i. n. Plaut. Afin. 3. 3. 18. Cur tu, obsecro, immerito meo morti dedere optas? h. e. nullo meo merito. Hinc MERITO, Adv. h. e. Indigne. Ter. Hec. 2. 1. 11. Meque abs te immerito esse accusatam postmodum rescisces. Cic. 2. de Orat. 209. Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immerito, si misera, &c. Sen. Epist. 11. Nec immerito. meritisimo, Superl. Adv. teste Donato. Ter. Phorm. 2. 1. 59. Jamdudum te, omnes nos accusare audio, Immerito, & me omnium horum immeritisimo. MERGO, si, sum, [μεργω] ære. Intus mergere, & veluti In profundum obruere. Virg. 3. Æn. 605. — vastoque immergite ponto. annis immergitur. Plin. lib. 4. cap. 11. Namque Thracia altero latere Pontico litore incipiens, ubi Ister annis immergitur, vel, &c. Immergere se aliquo, pro Clam & furtim intrare. Plaut. Rud. 2. 3. 66. Et aurum & argentum fuit lenonis omne ibidem: Credo aliquem immerisisse, atque eum excepisse. id misera mæsta est. Immerit se aliquo in ganeum. Plaut. Men. 5. 1. 3. Immergere se in voluptates. Liv. 23. 18. Et eo impensius, quo avius ex insolentia in eas se immerferant. Immergere se penitus in consuetudinem alicujus blanditiis, Se insinuare, & conciliare sibi ejus amorem. Cic. pro Cluent. 36. Qui ut blanditiis & assentionibus in Afirii consuetudinem penitus immerit, Oppianicus continuo sperare cœpit hoc se Avilio, tanquam aliqua machina admota, capere Afirii adolescentiam, & fortunas ejus patias expugnare posse. Immergere se inter mucrones hostium. Justin. 33. 2. 4. Immergere se in confertissimos hostes. Idem 11. 14. 5. IMERSIO, ònis. f. Arnob. 2. 47. Oleum respuit immersionem in se pati. Sol. 11.

IMMINUTUS, a, um. Partic. [*ἡλατμένος*] ut, Imminuta libertas. Cic. pro Lege Manil. V. in ipso verbo.
 Bellum attenuatum, atque imminutum expectatione Pompeji. Cic. pro Lege Manil. 30.
 Cupiditas imminuta atque debilitata. Cic. 12. Philipp. 7.
 Existimatio atque auctoritas nominis populi Romani imminuta. Cic. 6. Verr. 60.
 Virtus imminuta. Cic. 1. Att. 16. Dolor accessit viris bonis, virtus non est imminuta. Sic ad eund. lib. 3. Imminuta constantia.
IMMINUTIO, ōnis. f. [*ἡλάτωσις*] Corporis. Cic. 5. de Fin. 37. Nam si pravtatem imminutionemque corporis propter se fugiendam putamus, &c.
 Dignitatis imminutio. Cic. 3. Fam. 8.
 Imminutionem in centone nuptiali Aufonius usurpavit pro Primo congressu cum uxore, quod tum virginitas imminuatur.
IMMISCO, isculi, istum vel itum, [*ἐμίσχυμι*] ēre. Idem quod Miscere: nisi quid accipiat vehementiā ab ipsa compositione. Liv. 3. 50. Et immisti turbæ militum togati, &c. Sic lib. 10. 28. Et ipse fortissimæ juvenum turmæ immistus.
 Bello alicui se immiscere. Liv. 5. 8. Falisci propria etiam causa infesti, quod Fidenati bello se jam antea immiscuerant, &c.
 Colloquiis se immiscere. Liv. 21. 32. Quum se immiscuissent colloquiis montanorum, edoctus interdum, &c.
 Cum aliquo se immiscere. Liv. lib. 45. pr. Victoriā vero Pop. Rom. lætari eum regem mirum non esse, qui sortem omnem fortunæ regni que sui cum rebus Romanis immiscuisset.
 Armis mediis se immiscuit. Virg. 11. Æn. 815.
 Igni. Virg. 1. Georg. 454.
 Sin maculæ incipient rutilo immiscerier igni.
 Nebulis immistus spiritus. Sen. Troad. 5.
 Nocti se immiscuit atræ. Virg. 4. Æn. 570. De Mercurio, qui Æneæ se in somnis obtulerat.
 Rei alienæ se immiscere culpa est, ait Pompon. de Verb. Signific. 36.
 Summis immiscuit ima. Ovid. 7. Met. 278.
IMMISTUS, a, um. Partic. V. supra in ipso verbo. Significat etiam Non mixtum [*ἄκρως*] Aufon. Epigr. 20. 12.
 Potare immixtum sueta merumque merum.
 Immixti Danaï, puto legi apud Virgilium. H. St. V. 2. Æn. 396.
IMMIXTUM, Adv. Plaut. Aul. 2. 3. 12. Mærorem metuo ne immixtum bibam. Gronov. Malum mærore metuo ne mistum bibam.
IMMISERABILIS, e. Adj. [*ἀνοικτός*] Indignus misericordia, Cujus nemo debet misereri. Acron & Porphyr. ut, Pubes captiva immiserabilis. Hor. 3. Carm. 5. 17.
IMMISERICORS, [*ἀννηλὴς, ἀνελεήμων*] Sine misericordia. Cic. 2. de Invent. 108. Ipsum immisericordem, superbum fuisse.
IMMISERICORDIA, æ. f. [*τὸ μὴ εἶναι ἐλεῖν*] Liv. 37. 1. Plus ira, quam immisericordia, in causa eorum valebat: quia non ut hostibus, &c. In vestustioribus codicibus legitur Misericordia.
IMMISERICORDITER, Adv. [*ἀννηλῶς*] Ter. Adel. 4. 5. 28. Factum a vobis duriter, immisericorditerque.
IMMITIS, e. Adj. [*ἀμέλιχος, ἀνήμερος*] Asper, sævus, crudelis. Virg. 1. Æn. 34.
 — imitis Achilli. Suet. de Tiber. cap. 59.
 Asper & imitis, breviter vis omnia dicam?
 Dispeream si te mater amare potest.
 Cælum immitte & turbidum. Plin. Epist. 107.
 Corda immitia. Sil. lib. 4.
 Dolor immitis. Sen. Octav. 2.
 Edictum immitte & minax. Ovid. 2. Trist. 135. Al. Immane.
 Facta immitia. Ovid. 14. Met. 714.
 Fructum immittem ferre, Acerbum. Plin. 13. 4. pr.
 Fuga immitis. Sen. Medea 6.
 Mors immitis. Tibul. 1. 3. 55.
 Parcæ immites. Propert. 4. 12. 13.
 Peclius immitte. Catul. Argon. 62. 138.
 Pelagus immitte, Procellosum. Apul. Erat enim turbidum & immitte pelagus.
 Poma immitia, Cruda & immatura. Plin. Immitia adhuc & cruda poma. Rescriptum immitte. Tacit. 6. Ann. 9.
 Tortor immitis poenæque magister. Manil. 5. 408.
 Uva immitis, i. e. Acerba, immatura. Hor. 2. Carm. 5. 10.
 Vulnere immitia. Ovid. de Nuce 69.
 Compar. Tacit. 1. Ann. 20. 4. Eo immitior, quia toleraverat. Ovid. 13. Met. 804.
 — calcato immitior hydro.
IMMITIGABILIS, e. Adj. ut, Immitigabilis ardor. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. 33.
IMMITTO, is, istum, [*ἐνίημι, ἐφίημι, ἐμβάλλω, ἐπαφίημι*] ēre. Notæ significationis. Plin. Epist. 157. Dices immissa terris nova flumina. Lentum filis immititur aurum. Ovid. 6. Met. 68.
 Immittere ad. Cic. 5. Verr. 92. Segestam item ad immunem civitatem Venerius Symmachus Decumanus immititur. h. e. Mittitur.
 Immittere eo ad spoliandum. Cic. 6. Verr. 101. Eone tu servos ad spoliandum fanum immittere ausus es?
 Immittere aliquem in bona alterius. Cic. 3. Verr. 142. Et si non putas cautum: scilicet tu Prætor in mea bona quos voles immittes? me ad meas fortunas defendendas accedere non sinas? i. e. In possessionem bonorum mittes.
 Immittere aliquem in Remp. Cic. 1. Att. 11. Bis absolutum esse Lentulum, bis Catilinam, hunc tertium jam esse a iudiciis in Rempub. immisum.
 Immittere in forum sicarios. Cic. pro Sext. 78. Et 14. Att. 10. Ser-vique & egentes in tecta nostra cum facibus immissi. Hic significat Cum pernicie mittere, stimulare, urgere, incitare.
 Immittere se in medios hostes, Irruere & sese prorumpere. Cic. 1. Tusc. 116. Rurfus pro Font. 38. Qui se armatus sæpe in hostium manum multitudinemque immiserit.
 Immittere se in voluptates, pro Immergere. Liv. 23. 18. Sed in emendatis codd. In eas se immerferant, vel Merferant legitur.
 Corpus immittere in undas. Ovid. 2. Epist. 133.
 Dolorem immittere. Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Neque enim quem

Hippenactis Iambus læserat, aut qui erat Archilochi versu vulneratus, a deo immisum dolorem, non conceptum a seipso continebat.
 Equum immittere ad legionem. Cic. 10. Fam. 30. Repente equum immisi ad eam legionem tironum, quæ veniebat ex castris. h. e. Subjctis calcaribus equum incitavi, & me proripui versus legionem.
 Habenas immittere. V. HABENA.
 Injuriam immittere in aliquem. Cic. in Parad. 4. Jactam & immisam a te nefariam in me injuriam semper duxi, pervenisse ad me nunquam putavi.
 Perturbationes immittere. Cic. 3. Tusc. 25. His autem perturbationibus, quas in vita hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est. Al. In vitam.
 Rudentes immittere, Funes navium extendere & apparare ad navigandum. Translate Plin. Epist. 8. 4.
 Vitis palmam immittere ad uvas pariendas. Varro 1. de R. R. cap. 31.
 V. Gefn. in Addend. conf. IMMISSIO infra.
 Immittere, pro eo quod vulgo Subornare aliquem dicimus. Sallust. In Catil. 48. extr. Alii Tarquinium immisum a Cicerone ajebant, ne Crassus more suo, suscepro malorum patrocinio, Rempublicam conturbaret. conf. Justin. 9. 7. 1. & 32. 2. 9.
 Immittere aliquid in aures suas. Plaut. Epid. 3. 1. 14. Idem Capt. 3. 4. 16. Ne tu quod fabuletur, in aures immittas tuas. i. e. Ne auscultaveris quod dicit.
 In flumen publicum immittere. Ulpian. in l. unica. D. Ne quid in flumine publico, inve ripa ejus fiat, pr. Ait Prætor: Ne quid in flumine publico, ripave ejus facias: ne quid in flumine publico, neve in ripa ejus immittas, quo statio, &c. Al. In fl. publicum, neve in ripam.
 Immittere, est Tigna vel trabes ædificii eo extendere, ubi requiescant, sive in pariete communi, sive in proprio. V. Jabolenus in l. Malum. D. De verb. signif.
IMMISSUS, a, um. Partic. [*ἐμμένειν*] ut, Canes immissi cervis. Virg. 3. Georg. 371.
 Capilli immissi. Ovid. 1. Fast. 503.
 Immisssa barba, pro Prominenti & longa. Virg. 3. Æn. 593.
 Respicio, dira illuvies immisssaque barba.
 Immisso lumine. Virg. 8. Æn. 242.
 Radices immissæ. Quintil. 1. 3. pr.
IMMISSIO, ōnis. f. [*ἐμίσια*] Cic. de Senect. 53. Sarmentorumque eam quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immissio. V. in ipso verbo ad finem.
IMMISSUS, ūs. m. Macrobi. 1. Saturn. 18. Sol cuncta vertice fummo lustrat lucis immisso.
IMMISSOR, ōris. m. in Dig.
IMMISSARIUM, i. n. Receptaculum aquæ in Aquæduct. V. Lex Pitisc. in Castellum. & Vitruv. lib. 8. cap. 7. pr.
IMMISSARIUS, i. m. Qui immititur.
IMMISSILUS, vel **IMMISSULUS**. V. IMMUSSULUS.
IMMO, seu, ut aliis placet, **ΙΜΟ**, [*ἴμω, ἴμω δὲ, ἴμω, ἴμω*] Conjunctio: quæ apud veteres significabat Proforus, quasi Ex intimo. Nunc vero significat Quin potius. Varro, Non humanitas, immo sævitia est lædere innocentem. Ter. Adel. 5. 3. 55.
 Cum prima luce ibo hinc. m. immo de nocte cenfeo.
 Plaut. Amph. 1. 1. 194.
 Quod apud hæc ædeis negotium est tibi? s. immo quod tibi est?
 Immo, secundo loco positum. Plaut. Mil. 4. 8. 57.
 Scies immo hodie, verum factum faxo post dices magis.
 Plin. Epist. 2. 20. pr. Assen para, & accipe auream fabulam. Fabulas immo, &c.
 Immo aliud. Ter. And. 1. 1. 3.
 Nempe ut curentur recte hæc? s. immo aliud. Videtur Immo exponendum esse per Non & sed: ut, Immo aliud, i. e. Non istud volo quod dicis; sed aliud volo.
 Immo certe. Ter. Eun. 4. 7. 41. Credin'? g. immo certe.
 Immo enim. Ter. Phorm. 2. 2. 24.
 Immo enim nemo satis pro merito gratiam regi refert.
 Idem And. 5. 1. 4.
 Immo enim quam maxime abs te oro, atque postulo, Chreme.
 In his & similibus vacat Enim, sicut in Sed enim, Quia enim.
 Immo enimvero. Ter. Eun. 2. 3. 38.
 Incommodè hercle. c. h. immo enimvero feliciter. Add.
 Phorm. 3. 2. 43.
 Immo etiam. Ter. And. 4. 2. 25.
 Verum vis dicam? d. immo etiam.
 Immo etiam, pro eo quod barbare dicitur, Sed quod plus est.
 Ter. And. 4. 1. 31.
 Immo etiam, quo tu minus scis ærumnas meas,
 Hæ nuptiæ non apparabantur mihi.
 Immo si. Liv. 41. 23. Ea spe depulsus non tamen belli consilia omisit.
 Immo si vera volumus dicere, jam inchoavit bellum.
 Immo vero. Cic. in Partit. 8. Omnibusne igitur ex his locis argumenta sumemus? c. p. Immo vero scrutabimur. Adde Cic. 1. Q. frat. 3. Att. 16. 15. Off. 3. 4. & 23. Et adv. Rull. 2. 35. Immo vero etiam, &c. conf. Sallust. Fragm. 6. 36.
 Perraro verbis postponitur, ut habet Plaut. Aul. 4. 10. 34. Pernegimmo. Et Tacit. 12. Ann. 6. 3. Statueretur immo exemplum.
 Immo, post interrogationem cum negativa dictione. Ter. And. 1. 2. 30.
 Qui hoc? intellexitin' an nondum etiam ne hoc quidem?
 d. immo callide.
 Causa igitur non bona est? immo optima. Cic. 9. Att. 6.
IMMOBILIS, e. Adj. [*ἀκίνητος*] Quod non potest moveri. Plin. lib. 11. cap. 37. Aures homini tantum immobiles.
 Oculis contueri immobilibus solem. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Res immobiles. Macer in l. penult. in princip. D. qui satisfacere cogantur, Sciendum est, possessores immobilium rerum satisfacere non compelli.
 Solo hæret immobilis. Virg. 7. Æn. 250.
 Scopulis immobilior. Ovid. 13. Met. 801.
IMMOBILITAS, atis. f. Justin. 36. 3. 6. In ea regione Lacus est Asphaltites, qui propter magnitudinem & aquæ immobilitatem Motuum mare dicitur, conf. Lactant. 6. 17. Arnob. 1. p. 26. & Apul. 1. Trismeg. p. 95.

IMMODERANTIA, æ. f. Tertull. de Bapt. extr. Plenitudo & immoderantia ventris.

IMMODERATUS, a, um. Adj. [ἀμετρούς] contrarium Moderato: Intemperans, nimius, immodestus. Cic. 13. Att. 28. Alexandrum postquam rex appellatus sit, superbum, crudelē, immoderatum fuisse. Intemperantia immoderata. Cic. 1. Acad. 37.

Mulier immoderata. Cic. pro Coel. 53.

Oratio immoderata. Cic. in Orat. 198.

Potus immoderatus atque pastus. Cic. 1. de Divin. 60. Ea pars animi, &c. immoderato obstupefacta potu atque pastu, &c.

Res immoderata cupido est. Ovid. 4. de Pont. 14. 31.

Tempestas immoderata. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut, &c.

Immoderatus, Immenfus. Cic. 2. de Nat. Deor. 66.

Vides sublime fufum, immoderatum æthera.

Compar. ut, Motus animi immoderatiores. Gell. 19. 12.

Superl. Suet. Ner. cap. 51. Qui luxuriæ immoderatiffimæ effret.

IMMODERATE, Adv. [ἀμετρως] Non moderate, extra modum, immodice.

Immoderate facere. Cic. 2. Tusc. 31. An temperantia finet te immoderate facere quicquam?

Immoderate profusa vox. Cic. 2. de Nat. Deor. 149.

Immoderate ferre res secundas. Cic. 1. Off. 90. Nam ut adversas res, sic secundas immoderate ferre, levitatis est.

Immoderate & intemperate vivere. Cic. de Univerf. 38.

Compar. Cic. 5. Fam. 16. Ferre immoderatus incommoda.

Superl. Spartian. Sever. cap. 20. Immoderatiffime lætari.

IMMODERATIO, ðnis. f. denom. [ἀμετρία] ut, Effertur immoderatione verborum. Cic. pro Sulla 30.

Immoderationes tyrannicæ. Firmic. lib. 1. cap. ult. Constantinus ad liberandum orbem a tyrannicis immoderationibus electus est.

IMMODESTUS, a, um. Adj. [ἀμετρούς, ἀπόλας, ἄφρων] Non temperatus, immoderatus. Ter. Heaut. 3. 3. 7.

Vel heri in convivio quam immodestus fuisti!

Immodesti mores. Plaut. Curc. 1. 3. 44.

Hocce fieri ut immodestis hic te moderere moribus?

Profusum & immodestum jocandi genus, cui opponitur Ingenium & facetum. Cic. 1. Off. 104. Ipsumque genus jocandi non profusum nec immodestum, sed ingenium & facetum esse debet.

Immodestæ largitiones, i. e. Immoderatæ. V. Schult. ad Controv. Sen. 1. p. 63.

IMMODESTE, Adv. [ἀμετρώς] Immoderate. Liv. 22. 27. pr. Immodice immodesteque gloriari.

Compar. Sen. Quæst. Nat. 1. 17. extr. Proceffit enim immodestius paulatim opibus ipfis invitata luxuria. Al. Modestius & Immutata.

IMMODESTIA, æ. f. [ἀφροσύνη, ἀπειρία] Immoderatio, intemperantia. Plaut. Amph. 1. 1. 9. Hæc heri immodestia coegit me. Idem Merc. prol. 27. Incogitantia, excors immodestia.

IMMODICUS, a, um. Adj. [ἀμετρούς] Multus & nimius. Columel. lib. 1. cap. 3. Suaque lege C. Licinius damnatus est, quod agri modum, quem in magistratu rogatione tribunicia promulgaverat, immodica possidendi libidine transcendisset. Sic Plin. lib. 9. cap. 30. Affiduitate furti immodici.

Amore immodico victus. Ovid. 2. Fast. 385. al. Indomito.

Frigus immodicum. Ovid. 3. de Pont. 1. 14.

Labor immodicus. Ovid. 1. de Pont. 4. 22.

Oratio immodica, Nimium longa ut tædium pariat. Plin. Epist. 181.

Rixæ immodicæ. Hor. 1. Carm. 13. 10.

Immodici, Nimis multi. Martial. lib. 2. 89.

Ætrique immodicis arcet imaginibus.

Animi immodicus. Tacit. 1. Hist. 53. 1.

Avaritiæ notatur immodicæ. Martial. lib. 11. 56.

Gloriæ immodicus C. Marius. Patere. lib. 2. 11.

Iræ immodicus. Stat. 1. Theb. 41.

Lætitie immodicus. Tacit. 15. Ann. 23.

Libidinis immodicus, Nimia libidinis cupiditate ductus. Columel. lib. 7. cap. 6.

Lingua immodicus. Tacit. 3. Hist. 53. 1.

Moris immodicus. Tacit. 15. Ann. 23.

Mero immodicæ rixæ. Hor. 1. Carm. 13. 10.

Sævitia immodicus. Tacit. 1. Hist. 69. 3.

Verbis & rebus immodicus. Suet. Domit. cap. 22. extr.

IMMODICE, Adv. [ἀμετρως] Nimis, vel Intemperate. Columel. lib. 2. cap. 16. Magisque conducere agricolæ frequenter id potius quam immodice facere.

Immodice ferre aliquem casum, pro Immoderate. Cic. 4. Tusc. 40.

IMMODULATUS, a, um. Adj. [ἀνεπαύλητος] pro Aspero: ut, Poëmata immodulata. Hor. de Arte Poet. 263.

IMMOLITUS, a, um. Adj. [ἐμμελές] Idem quod Ædificatus. Liv. 39. 44. Aquam publicam omnem in privatum ædificium aut agrum fluentem ademerunt: & quæ in loca publica inædificata, immolitave privati habebant, intra dies triginta demoliti sunt. Immolita sunt, inquit Turnebus Quæ quis uspiam molitus est.

IMMOLLO, [θύω, ἐπιθύω, ἐπισφάλλω] ære. Sacrificare, & quasi Mola inspergere: ex In & Mola. Festus, Immolare, est mola, i. e. farre molito, & sale hostiam fufam sacrificare. Virg. 12. Æn. 949.

— Pallas te hoc vulnere, Pallas

Immolat. Cic. 2. de Divin. 38. Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem eventit ut litetur aliis, aliis non litetur?

Agno immolato aram spargere. Hor. 4. Carm. 11. 7.

Caper libidinosus immolabitur. Hor. Epod. 10. 23.

Dentibus immolare, Devorare. Phædr. 4. 5.

Homines immolare. Cic. pro Font. 21.

Hostias immolare. Cic. 3. Tusc. 63.

Liberi immolati. Liv. 38. 47.

IMOLANS, antis. Partic. Cum immolanti aufugisset hostia. Suet. Jul. cap. 59.

IMOLATOR, ðris. m. [ἐπιθύτης] Qui immolat & sacrificat. Cic. 2. de Divin. 36. Hæc decessio capitis, aut accessio, subitane fieri potest, ut se exta ad immolatoris fortunam accommodent?

IMMOLATIO, ðnis. f. [ἐπιθύσις] Cic. 1. de Divin. 119.

IMMOLATITIVUS, a, um. Adj. ut, Caro immolativa. Augustin. Epist. 154. Gloss. Græc. Lat. θύσιμος, immolativus.

IMMORTOR, [ἀθάνατος] ðri. a quo Immortuus, idem significat quod Mortuus. Plin. lib. 29. cap. 4. Nam quum immortalis est in vino. De stellione.

Immori, cum dativo. Plin. lib. 7. cap. 43. Quod dissimulaverit, & supremo somno ejus, cui immortalis quodammodo est, credamus ab ab uno illo invidiam gloria victam.

Aquis immori. Ovid. 3. de Pont. 7. 571.

Fortiter Euxinis immoriemur aquis.

Ferro immori. Sen. Herc. Oeth. v. 869.

Hausta immoritur. Valer. 6. Argon. 570.

Studiis immori. Hor. 1. Epist. 7. 85.

Tormentis immori, pro Silentio. Justin. 44. 2. 3.

IMMORTUUS, Nondum mortuus. Cic. 1. Att. 14. De immortalis reliquis conjunctionis. h. e. Non plane mortuis, sed rediivis, & quotidie pullulantibus: perinde quali excisa sit arbor, non prorsus evulsa. conf. Val. Flacc. 4. 182. Plin. 29. 4. [Immo Immortuum dicitur, vel quod in re quapiam extinctum est, vel idem ac Emortuum sonat.

IMMOROR, [ἐμμελίζω, ἐμμελίζω] æri. Moram trahere. Columel. lib. 8. cap. 5. Incubantibus autem gallinis juxta ponendus est cibus, ut satiare studiosius nidis immorentur.

Immorari honestis cogitationibus, Versari diu, & multum temporis insumere in cogitatione rerum honestarum. Plin. lib. 1. Epist. 8.

Ne his immorer. Quintil. lib. 2. cap. 16. Quis nescit ignes, aquas, sine quibus nulla sit vita, & ne terrenis immorer, solem, lunamque præcipua siderum, aliquando etiam nocere?

IMMORANTER, Adv. Sine mora. Gloss. Gr. Lat. ἀνυπερήτως, immoranter, incunctanter.

IMMORATIO, ðnis. f. Vet. Interp. Iren. 1. 1. Immoratio in passionibus.

IMMORTALIS, e. Adj. [ἀθάνατος, ἀμείωτος, ἀνέκλυτος] Ter. Eun. 2. 2. 15.

Diis immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens

Quid interest?

Immortales atque beati. i. e. Divi. Lucret. lib. 5. 166. conf. Varr. L. 4. 11.

Mortalis & Immortalis, contraria. Cic. 1. Off. 120. Ut fortuna nonnunquam, tanquam ipsa mortalis, cum immortalis natura pugnare videatur.

Immortalia, Ea quæ ad Deos pertinent. Varr. L. 4. 10.

Ævum immortale. Lucret. lib. 1. 58.

Animi omnium immortales, sed fortium bonorumque divini. Cic. 2. de Legib. 27.

Deus immortalis. Hor. de Arte Poet. 464.

Facinora immortalia, Immortalia opera; Quæ nullo tempore sunt intermoria. Plaut. Most. 3. 2. 90. Liv. 1. 16. pr. His immortalibus editis operibus, quum ad recensendum exercitum concionem in campo ad Capræ paludem haberet, &c.

Herba immortales. Claud. de Nupt. Honor. 158.

Memoria immortalis. Cic. pro Corn. Balb. 40.

Memoriam alicujus immortalē reddere. Cic. 2. de Orat. 8.

Mens immortalis. Lucret. lib. 3. 611.

Mors immortalis. Lucret. lib. 3. 882.

Quæstus immortalis. Cic. in Pison. 27. Quo quidem in spectaculo mira Reipub. æquitas erat, uter eorum perisset, tanquam lanista, in ejusmodi pari lucrum fieri putabat: immortalē tamen quæstum si uterque cecidisset.

Tributa immortalia. Tacit. 4. Hist. 32.

IMMORTALITER, pro Immortaliter. Val. Flacc. 7. 362. Immortale virens.

IMMORTALITAS, ætis. f. [ἀθανασία] Cic. de Amicit. 59. Nisi enim (quod ille minime putabat) immortalitatem optare vellet, &c. Ter. And. 5. 4. — nam mihi immortalitas

Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercefferit.

Fides immortalitatis. Justin. 24. 4. 4.

Cedit nulla re nisi immortalitate cælestibus beata vita. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.

Commendare immortalitati. V. COMMENDO.

Non est lugenda mors, quam immortalitas consequatur. Cic. de Senect. 73.

Donare alicui æternitatem & immortalitatem, non unius diei gratulationem. Cic. in Pison. 7.

Mandare aliquid immortalitati. Cic. pro Domo 76. V. MANDO.

Prosequi memoria immortalitatis memoriam aliquorum. Cic. 2. Philipp. 33.

Immortalitatis esse & ætatis, contraria. Cic. 4. Philipp. 3. Sunt enim facta ejus immortalitatis, nomen ætatis.

Tradere immortalitati scripta alicujus. Cic. 3. de Orat. 57.

Plurali utitur Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Ne virtutibus hominum isti honores habeantur, non immortalitatibus. [Nisi legendum Immortalitati.

IMMORTALITER, Adv. [ἀθανάτως] Perpetuo. Cic. 3. Q. frat. 1. 3. Quod scribis te a Cæsare quotidie plus diligere, immortaliter gaudeo.

IMMORTALITUS, Adv. Turpil. apud Non. 11. 43. Immortalitus se obtulit mihi hæc facultas.

IMMORTUUS, V. IMMOROR.

IMMOTUS, a, um. Adj. [ἀκίνητος, ἀμεφής] a Moveo; Quod non movetur. Virg. 3. Georg. 416.

Sæpe sub immotis præsepibus, aut mala tactu Vipera delituit.

Diem immotum dixit Tacit. 1. Hist. 86. 2. Quo venti nulli spirant.

Fides immota. Valer. 3. Argon. 598.

Lumina immota tenere. Virg. 4. Æn. 331.

Mens immota manet. Virg. 4. Æn. 449.

Fixum immotumque animo sedet. Virg. 4. Æn. 15.

IMMUGIO, ivi vel ii, itum, [ἐμμελίζω] Tre. Idem quod Mugire, & sonitum qualem boves emittere solent, edere. Virg. 3. Æn. 674.

— curvisque immugit Ætna cavernis.

Mare totum immugit. Sen. Hippol. 10.

Mæsto immugit regia luctu. Virg. 11. Æn. 38. Sono rauco immugire. Sil. 5. 63.

IMMULGEO, ulsi vel ulxi, ulsum vel ulctum, [ἀναμίλλω] Ere. Mulgendo & sugendo, lac ex mammis exprimere. Plin. lib. 28. 7. Item mammarum collectionibus cum thure, oculo ab ictu cruore suffuso, & in dolore, aut epiphoris, si immulgeatur, plurimum prodest, de lacte.

Virg. 10. *Æn.* 572. — & lacte ferino
Nutribat, teneris immulgens hubera labris. conf. Lucret.
4. 1202.
IMMUNDUS, a, um. Adj. [*ἀνέμωτος*] Impurus, impolitus. Ter.
Heaut. 2. 3. 54. Pannis obfita, neglecta, immunda illuvie.
Contactu immundo foedant omnia. Virg. 3. *Æn.* 228.
Fimus immundus. Virg. 5. *Æn.* 333.
Fortunæ immundæ. Plaut. *Cist.* 1. 1. 116.
— Siccine immunda, obsecro,
Ibis? si. immundas fortunas æquum est squalorem sequi.
Homo immundus, Sordidus, inquinatus. Plaut. *Most.* 1. 2. 24.
Atque ubi illo immigrat nequam homo indiligensque,
Cum pigra familia, immundus, instrenuus.
Lapsus immundus. Plin. lib. 14. cap. 19. Aut superne deciduo im-
mundiore lapsu aliquo polluto. [Polluta legitur in codd. emen-
datis, & ad dictionem Vina refertur. Non licebat nimirum vina diis
libare ex acinis deciduis confecta.
Pauperies immunda. Hor. 2. *Epist.* 2. 199.
Segnitie immunda. Columel. lib. 9. cap. 5. Neque ea curatorem frau-
dulentum tantum, sed etiam immundæ segnitie perosa est. de apibus.
Sues immundi. Virg. 1. *Georg.* 400.
Compar. Catul. de *Æmil.* 98. 3.
Nil immundius hoc, nihil est immundius illo. Sen. *Quæst.*
Nat. 5. 4. Immundius aliquid timere.
Superl. Plin. 10. *Epist.* 99. Immundissima aspectu cloaca.
IMMUNDE, Adv. Jul. obseq. de *Prodig.* cap. 115. Immunde templa
foedere.
IMMUNDITIA, æ. f. [*ἀκαθαρσία*] Impuritas. Frontin. lib. 2. de Aquæ-
duct. Immunditiarum facies & impurior spiritus, &c. adde Plaut.
Stich. 5. 5. 6. Columel. lib. 1. 61. Idem 12. 3. & 503.
IMMUNDITIES, ei. f. Idem. apud Tertul. de *Monogam.* cap. 7. & de
Pudic. cap. 9. Salvian. de *Gub.* lib. 6. pag. 210.
IMMUNDABILIS, e. Adj. Quod mundari nequit. Tertull. de *Pudic.*
cap. 20.
IMMUNIS, e. Adj. [*ἀπελὸς, ἀνεσφόρος, ἀφορολόγητος*] dicitur, ut ait
Festus, Qui nullo fungitur officio, liber ab onere publico: Qui vel æta-
te, vel alio privilegio præstare munia non tenetur. Virg. 4. *Georg.* 244.
Immunisque sedens aliena ad pabula fucus.
Immunem ut videat redeuntis janitor annis. In Passeratii *Strenis*, pro
Sine munere. Puto poemation vocari Nihil. H. St. Obiit annis 12.
post Stephanum Passeratium. Ejus poematum prima editione usus
videtur.
Immunis non est virtus: i. e. Non est otiosa, semper aliquid agit.
Cic. de *Amicit.* 50. Non est enim inhumana virtus, neque immunis,
neque superba, quæ etiam populos universos tueri, eisque optime
consulere soleat. Ubi V. Grut.
Immunis & Vectigalis, contraria. Cic. 3. *Off.* 107. Melius hi, quam
nos, qui piratas immunes, socios vectigales habemus.
Agri immunes. Cic. 2. *Philipp.* 43.
Agros immunes, liberosque arare. Cic. 4. *Verr.* 166.
Civitates immunes & liberae, Quæ nullum vectigal pendunt. Cic. 5.
Verr. 13. Quinque præterea sine foedere immunes civitates ac liberae,
Centuripina, Halesina, &c.
Prædia immunia conditione commodiore sunt, quam illa quæ pensitant.
Cic. 3. de *Lege Agr.* 9.
Immunis, cum genitivo. Ovid. 3. *Met.* 11.
Nullum passa jugum, curvique immunis aratri.
Belli immunis. Virg. 12. *Æn.* 559.
Boni alicujus immunis. i. e. Experts. Ovid. 4. *Trist.* 2. 62.
Mali hujus immunis. h. e. Poena vacans aut carens. Ovid. 8. *Met.*
690. — vobis immunibus hujus
Esse mali dabitur.
Manus immunis, i. e. Innoxia. Hor. 3. *Carm.* 23. 17. V. Torrent.
Operum immunes famulæ. Ovid. 4. *Met.* 5.
Scelerum immunis. Stat. 5. *Theb.* 123.
Immunis, cum ablativo: ut, Immunis militia. Liv. 1. 43. De his
V. Lex. Pitisc. Plin. lib. 17. cap. 24. Caprificus omnibus immunis est,
quæ adhuc diximus. i. e. caret malis prædictis, non inarescit, non
fentit tabem.
Metu immunis. Sen. *Hippol.* 1054. H. St.
Vitiis humanis immunis. Paterc. 2. 35. 2.
Voluptatibus immunis. Paterc. 2. 46.
Immunis, Improbum aliquando significat, auctore Festo. Plaut. *Trin.*
1. 1. 2. Immune est facinus. Ego existimarim legendum & apud
Festum & apud Plautum, Immanis.
Vide ut emendet Scaliger. H. St. At nihil ad hunc locum Scaliger.
Immunis tuetur Ant. Augustin. cum Dacerio.
IMMUNITAS, atis. f. [*ἀτέλεια*] Exemptio, & vacatio munerum &
onerum. Cic. 1. *Philipp.* 3. Num immunitates datæ? Idem 2. *Philipp.*
91. Nequa post Idus Martias immunitatis tabula, neve cujusquam be-
neficii figeretur.
Immunitas & libertas alicujus provinciae. Cic. pro *Font.* 17.
Dare immunitatem. Cic. 12. *Fam.* 1. Tabulæ figuntur, immunita-
tes dantur.
Dare alicui immunitatem magni muneris. Cic. 4. *Acad.* 121. [i. e. Va-
cationem, ut ipse se explicat.
Habere immunitatem. V. *НАВРО*.
Juvare alios immunitatibus. Tacit. 3. *Hist.* 55.
IMMUNIFICUS, a, um. Adj. [*ἀνελύγος*] Plaut. *Trin.* 2. 2. 69.
Minus, pater, sed civi immunifico scis quid cantari solet?
IMMUNIO, ire. Munitione claudere. Tacit. 11. *Ann.* 19. 2. Præsi-
dium immunivit.
IMMUNITIO, onis. f. Theod. Cod. Immunitationis onera. V. *Salmaf.*
Hist. Aug. p. 517.
IMMUNITUS, a, um. Adj. [*ἀνεμωμένος*] Non munitus. Cic. pro *Cæ-*
cin. 54. Si via sit immunita, jubet, qua velit, agere jumentum.
Castella immunita. Liv. 22. 11. Edictoque proposito, ut quibus op-
pida castellaque immunita essent, in loca tuta commigrarent.
Urbs immunita. Ovid. 10. *Met.* 169. Sparta immunita.
IMMURMURUS, [*ἀρρμυρῶς*] ære. et

Agmen totum immurmurat. Ovid. 3. *Met.* 646.
Sub lingua immurmurare aliquid. Perf. 2. *Sat.* 9.
Silvis immurmurat Aufser. Virg. 4. *Georg.* 261.
Admorfa immurmurat hausta. Sil. 5. 333. conf. Val. Flacc. 7. 312.
IMMURMURANS, antis. Partic. Ammian. 22. 16. Immurmurantes
audire ventos.
IMMUSCULUS, i. m. Avis genus, inquit Festus, quam alii Regulum,
alii Offisfragam dicunt.
IMMUSTULUS, five **IMMISSULUS**, [*φίμυς*] Ales ex genere aquilarum
est, sed minorum virium, quam aquila; quæ volucris raro & non fere
præterquam vere apparet: quia æstum, algoremque metuit. Appella-
tur autem ita, quod subito & inexpectata se immittat. Haftenus Festus:
ex cujus verbis, non Immustulus, sed Immissulus scribendum potius
videtur: five Immussulus: nam ab Immittendo deducit. Alii a Mus-
fando. Plin. lib. 10. cap. 7. Sangualem avem atque immussulum au-
gures Romani in magna quaestione habent. Immussulum aliqui vulturis
pullum arbitrantur esse, & sangualem offisfragæ. Massurius Sangualem
offisfragam esse dicit. Immussulum autem pullum aquilæ, priusquam
albicet cauda. Hic Plinius vocare videtur Immussulum avem, eandem
quam Festus Immusculum & Immustulum vocat. V. Elmenh. in Arnob.
p. 95. vel Lex. Pitisc. & Scalig. ac Dacer. ad Fest.
IMMUTESCO, utui, [*καθίσταμαι*] ære. Mutum fieri, tacere. Quintil. lib.
10. cap. 3. Non ergo putemus semper optimum esse quod latet, ne
immutescamus alioqui.
Ruptis immutuit ore querelis. Stat. 5. *Theb.* 542. adde 6. 184.
IMMUTILATUS, a, um. Adj. ut Immutilato corpore. Sallust. *Fragm.*
6. 13.
IMMUTUO, [*ἐμμεταίω*] ære. Idem quod Mutare, five Aliud pro alio dare.
Plaut. *Epid.* 5. 1. 40. Hic sunt quadraginta minæ: siquid erit dubium,
immutabo. Idem *Mil.* 2. 5. 22.
Immutare se, vel immutari. Plaut. *Trin.* 1. 2. 35. Ter. *Phorm.* 1. 4. 29.
Non possum immutari.
Converti & immutari. Cic. 1. *Fam.* 9. Neque permanendum in una
sententia conversis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis, sed
temporibus assentiendum.
Alienare a se aliquem, & se illi immutare. Cic. 5. *Fam.* 8. Sed quæ-
dam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me
alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.
Observe hunc usum Ciceroniani verbi Immutare. H. St.
Immutari ex amore. Ter. *Euf.* 2. 1. 19.
Di boni, quid hoc morbi est? adeone homines immutarier
Ex amore, ut non cognoscas eundem esse?
Immutari imperio. Cic. de *Amicit.* 54. Atque hoc quidem videre licet,
eos, qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis
rebus immutari, sperni ab iis veteres amicitias, indulgere novis.
Movere & immutare. Cic. 2. de *Divin.* 89. Vim quandam esse ajunt
signifero in orbe, qui Græce *ζωδιαὸς* dicitur, talem, ut ejus orbis una-
quæque pars alia alio modo moveat immutetque cælum.
De institutis priorum immutat successor aliquid. Cic. pro *Flacc.* 33.
Figuram alicujus immutare. Ovid. 7. *Met.* 722.
Ingenium immutatur egestate. Ter. *And.* 1. 5. 40. Plaut. *Curcul.* 1. 2. 59.
Neque veto, neque jubeo, quando te video
Immutatis moribus esse, here, atque ingenio.
Ingenium moribus immutare. Plaut. *Trin.* 1. 2. 35.
Mores immutare. Cic. 2. de *Legib.* 38. Quorum mores lapsi ad mol-
litiam, pariter sunt immutati cum cantibus, &c.
Se immutare in re aliqua. Cic. 1. *Fam.* 9. Si quibusdam in sententiis
paulum me immutasset.
Sensus immutare. Lucret. lib. 5. 1414.
Verbum immutare ad litteram. Cic. 2. de *Orat.* 249. At utrumque
genus continet verbi ad litteram immutati similitudo.
Vestitum immutare. Plaut. *Amph.* 3. 1. 6.
Amphitruo fio, & vestitum immuto meum.
Voluntatem immutare. Cic. 1. *Att.* 7.
Vultum immutare. Ter. *Hec.* 3. 3. 9.
Sed continuo vultum earum sensi immutari omnium,
Quia tam incommode illis fors obtulerat adventum meum.
IMMUTATUS, a, um. Partic. [*ἐμμεταγμένος*] Suet. *Claud.* cap. 29. Sup-
positos aut etiam palam immutatos datorum officiorum codicillos.
Forma immutata. Ter. *Heaut.* 2. 4. 9.
Quippe forma impulsu nostra, nos amatores colunt:
Hæc ubi immutata est, illi suum animum alio conferunt.
Litteris immutatis. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 66. Ut Portunus a portu,
sic Neptunus a nando, paululum primis litteris immutatis. Sic apud
eundem in *Orat.* 214. Verborum ordinem immuta, &c.
Verba immutata. Cic. in *Orat.* 92. V. Translata verba, in *VERBUM*.
Voluntas immutata. Cic. in *Philipp.* Suspicionem multis attulit im-
mutatæ voluntatis.
Id mutavit, quia me immutatum videt, i. e. Non mutatum. Ter.
And. 1. 5. 7.
IMMUTATIO, onis. f. [*ἐμμεταγή*] Cic. 2. de *Legib.* 27. Negat enim
mutari posse muscas leges sine immutatione legum publicarum.
Immutatio ordinis. Cic. 3. de *Orat.* 176.
Translatio & immutatio. Cic. in *Orat.* 94. Et quanquam translatio est
apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores.
Verborum immutationes. Cic. in *Bruto*, Ornari orationem Græci pu-
tant, si verborum immutationibus utantur.
IMMUTATOR, oris. m. Oros. cap. ult. de Athaulpho Goth. rege.
IMMUTATRIX, icis. f. apud Sidon.
IMMUTABILIS, e. Adj. [*ἀμεταβάτος, ἀμετέβαλος, ἀμετέστητος, ἀπε-
πλητός*] Quod nullo modo mutatur. Cic. 1. *Acad.* 29. Quam interdum
eandem necessitatem appellant: quia nihil aliter possit atque ab ea con-
stitutum sit, inter quasi fatalem & immutabilem continuationem ordi-
nis sempiterni.
Pondus immutabile adest verbis sanctis. Stat. 1. *Theb.* 212.
IMMUTABILITAS, atis. f. [*ἀμεταβία*] Cic. de *Fato* 17. Sed in factis
immutabilitatem apparere, in futuris quibusdam, &c.
IMMUTABILITER, Adv. Cels. 1. 99. Quidquid. D. de verborum
obligat. Si immutabiliter verum fuit, te Capitolium non ascendisse
conf. Apul. de mundo p. 261. & Augustin. *Civ. Dei*, 22. 9.

MO. V. IMMO.

MOLA, [Μόλα Κορινθία] Urbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelii dicebatur, Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

I M P

IMPACATUS, a, um. Adj. [ἀνίπατος] Non pacatus. Virg. 3. Georg. 408.

Aut impacatos a tergo horrebis lberos.

Odia impacata. Claud. 2. in Eutrop. 212.

Vita impacata. Sen. de Ira 3. 27.

IMPACTIO, IMPACTUS. V. IMPINGO.

IMPAGES, is. f. [ἐμπηγμεν] Festus, Impages dicuntur, Quæ a fabris in tabulis figuntur, quo firmius cohæreant. Festus. conf. Vitruv. 4. 6.

a Pangendo, id est figendo. Unde & poetæ Pangere versus dicuntur: & agricolæ Pangere plantas, id est infigere.

IMPALLEO, ui, [ἀλλεῖν] ēre. Idem quod Pallere. Stat. 6. Theb. 805. — eventu impalluit ipse secundo. [Immo præteritum verbi seq. est.

IMPALLESCO, ēre. Idem. Perf. 3. Sat. 62.

At te nocturnis juvat impallefcere chartis.

IMPANCO, āre. est Invadere, verbum a Græco tractum, quasi πᾶν πρῶτος consumere. Varro: Ecclesiam in regiam aream impancrarunt. Hæc Nonius 1. 293. conf. Turneb. 29. 19.

IMPAR, āris. com. abl. impari, & aliquando impare, metri causa. [ἴσος, ἀνάρπτος] Virg. 8. Ecl. 75.

— numero deus impare gaudet.

Impar sumptui. Ulpian. in l. Sed an ultro. D. de neg. gest.

Impar, Non par, sed inæquale. Virg. 4. Georg. 245.

Aut asper crabro imparibus se immiscuit armis. Ubi Servius,

Imparibus armis, Inæquali consilio: nam apes laborantes confumit. Benevolentia impar. Cic. 5. Fam. 8. Quos quidem ego ambo unice diligo: sed in Marco benevolentia impari.

Certamen impar. Ovid. 11. Met. 157.

Fama impari. Sallust. Jugurth. 61.

Fata imparia. Virg. 12. Æn. 146.

Fortuna est impar animo. Ovid. 4. de Pont. 9. 121.

Intervallis imparibus conjungi, & pro rata portione distingui. Cic. in Somn. Scip. 11. Hic est, inquit ille, qui intervallis conjunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur.

Numerus impar. Cic. 4. Acad. 32. Illos qui omnia sic incerta dicunt, ut stellarum numerus par an impar sit, nesciatur, quasi desperatos aliquos relinquamus.

Ova numero imparia. Varro 3. de R. R. cap. 9.

Toga impar, Quæ male rotunda est, *Mal arrondie*. Hor. 1. Epist. 1. 96.

— vel si toga dissidet impar,

Rides. Dissidet, i. e. Non æqualis sedet in humeris.

IMPARIER, Adv. [ἀνάρπτος] ut, Versus impariter juncti. Hor. de Arte Poet. 75.

IMPARIILIS, e. Adj. Idem ac Dispar. Aur. Vict. in Hadr. In remisso ingenio suspectam æstimantes societatem ævi longe imparilis.

IMPARIILITAS, ātis. f. Gell. 5. 20. Solæcisim aliis imparilitas appellatus. Idem 14. 1. Imparilitas hæc turbat observationem.

IMPARIILITAS, a, um. Adj. [ἀνάρπτος] Notæ significationis. Cic. 3. Tusc. 29.

Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Euripide.

Ter. Phorm. 2. 1. 84.

Ut ne imparatus sim, quum adveniat Phormio. Idem Andr. 3. 1. 20.

Paratus & Imparatus, contraria. Cic. pro Milon. 56. Quanquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier incidat in viros.

Imparatus arma sumpsit. Cic. 1. Tusc. 86.

Imparati cum a militibus, tum a pecunia. Cic. 7. Att. 15.

Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius. Cic. de Clar. Orat. 139.

In malis imparatus. Cic. 9. Att. 7.

Longum est imparatis breve tempus. Cic. 3. Philipp. 2.

Inermem & imparatum aliquem gladiis adoriri. Cic. pro Sext. 79.

Pectus non imparatum ærumnis. Sen. Hippol. 10.

Superl. Imparatissimus omnibus rebus. Cæf. 1. Bell. Civil. 30.

IMPARIATIO, ōnis. f. Marcell. Emp. cap. 20. Sentire imparationem stomachi.

IMPARENS, entis. Partic. [ἀπάρης] Non parens, sive obediens. Festus.

IMPARENTIA, æ. f. Gell. 1. 13. Culpa imparentiæ fubeunda. V. Parei Lex. Crit. p. 885.

IMPARTIO, Lactant. Epit. 6. V. IMPERTIO.

IMPASCO, pavi, pastum, [ἐνέμω] ēre. vel IMPASCOR, asci. Idem quod Pascere, sive Pasce. Columel. lib. 6. cap. 5. In eo loca perducendi sunt, quibus nullum impascitur pecus. Idem lib. 2. cap. 18.

PASTUS, a, um. Partic. a Pascor passi. [ἄσπετος] Non pastus. Virg. 9. Æn. 339.

Impastus ceu plena leo per ovilia turbans, &c.

Turba impasta luporum. Sil. lib. 7. 129. Prudent. Cath. 4. 99.

IMPASSIBILIS, e. Adj. Lactant. 1. 3. extr. Deus incorruptibilis esse debet, perfectus, impassibilis. conf. Prudent. Apoth. 84. Tertul. Apol. cap. 30. & de Anima cap. 12. & advers. Prax. cap. 29. item Isidor. 7. 1.

IMPATIBILIS, e. Adj. [ἀπαθής] Quod ferri non potest, sive tolerari. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 21. Cladesque exanclarem impatibiles.

Cruciatus impatibilis, Dolor impatibilis. Plin. lib. 25. cap. 5.

Morbus impatibilis, Intolerabilis. Plin. lib. 20. cap. 10.

Pœna impatibilis. Cic. 2. de Fin. 57.

Maletudo impatibilis. Plin. lib. 20. cap. 18.

Impatiens pro eo qui nescit pati, dixit Lactant. Inst. 2. 8. Al. Impassibilis.

IMPATIENTIS, entior, entissimus. Partic. [ἀνλήμων] Nullius laboris aut coloris patiens. Jungitur genitivo. Plin. lib. 8. cap. 10. Idem impatiens frigidus. De elephantis.

Confortis impatiens. Lucan. 1. 92.

Amis impatientissimæ esse. Columel. 7. 11.

rigorum impatientissimum pisum. Plin. lib. 8. cap. 12.

liemis impatientiores intubi. Plin. lib. 19. cap. 8.

æ impatiens. Ovid. 13. Met. 3.

Mollis, & laboris impatiens. Ovid. 3. Trist. 2. 10.

Quietis impatientissimus. Patern. 2. 23. 1.

Impatiens tarditatis. Plin. lib. 10. cap. 62. Vipera singulos diebus singulis parit, viginti fere numero. Itaque ceteræ, tarditatis impatiens, perumpunt latera, occisa parente.

Vetustatis impatiens. Plin. lib. 21. cap. 16.

Via impatiens. Ovid. 6. Met. 322.

Animus impatiens, & non tractabilis. Ovid. de Rem. Amor. 123.

Imperitia nil impatientius. Macrobi. Saturn. 7. 4.

Sollicitudo impatientissima. Gell. 12. 1. extr.

IMPATIENTIA, æ. f. [ἀνλήσις] Plin. lib. 11. cap. 23. Fieri autem primo papiliones parvos nudosque, mox frigoribus impatientia villis inhorrescere. Sic

Ætus impatientia. Idem 9. 16.

Veneris impatientia. Apul. Met. 2. p. 121. pro Impatientia moræ in re venerea.

Impatientia apud Sen. Epist. 9. est ἀπάθεια. V. PATHOS.

IMPATIENTER, Adv. [ἀνλήσις] Ægre & moleste. Plin. Epist. 7. lib. 2. Amavi consummatissimum juvenem tam ardentem, quam nunc impatienter requiro.

Compar. Impatientius desiderare. Quintil. Decl. 11. extr. conf. Borrich. Vind. p. 101. & Justin. 12. 15. 3. & 32. 3. 2.

Superl. Impatientissime dolere. Plin. 4. Epist. 22.

IMPAVIDUS, a, um. Adj. [ἀφοβός] Qui nihil pavet. Plin. lib. 28. cap. 19. Et pellis afinina injecta impavidos infantes facit.

Janitor impavidus. Stat. 6. Theb. 499. de Cerbero.

Pectus impavidum. Liv. 21. 30. conf. Hor. 3. Carm. 3. 8.

Somni impavidus. Sil. lib. 7. 128.

Impavidus somni servat pecus.

Sui impavidus. Claud. de Piiis fratribus, 14.

IMPAVIDE, Adv. [ἀφοβός] Audacter, intrepide. Liv. 30. 15. Nec locuta est ferocius, quam acceptum poculum, nullo trepidationis signo dato, impavide hausit. conf. Cæf. Aurel. Tard. 4. 3. 30.

IMPECCABILIS, e. Adj. [ἀναμάρτητος] Quod peccare non potest. Gell. lib. 17. cap. 19. Is erit pleraque impeccabilis. vitamque vivet tranquillissimam.

IMPECCANTIA, æ. f. Hieron. 3. advers. Pelag. cap. 4.

IMPECTO, ēre. vetus verbum, Verberare. Varro de R. R. 3. 16. 8. Itaque impectentes a se ejiciunt fucos. Sic, Pectere pro Impetere & verberare a comicis sæpe legitur. Quid si potius Impectantes legas, pro Pectere & verberare cupientes, desiderandi forma, vel frequentandi, pro Sæpe pectentes atque pungentes. Nam ut Fictum pro Fixo a Varrone dicitur, & a veteribus Grammaticis observatur, quidni Pectum pro Pexum ab eodem dicitur, a quo Pecto, as: quum præsertim pro Pexus, Pectitus a Columella dicatur. Sic a Lego, Lecto dixit Horatius, a Scribo, Scripto. Quidam Insectantes legunt, quod non est ineptum, sed vetus lectio est Impectantes. Turneb. Advers. 8. 8. Popma Insectantes, non male.

IMPEDO, [ἐμπεδών] āre. Pedaminibus sustinere. Columel. lib. 4. cap. 16. Quum mensem tricesimum excesserit posita vinea, id est tertio autumno, vehementioribus statuminibus statim impedanda est.

IMPEDATUS, a, um. Adj. ut, Vitis impedata. Idem ibid.

IMPEDICO, āre. Pedicis constringere. Ammian. 30. 4. Si quem semel intra retia ceperint, cassibus mille impedicant.

IMPEDIO, īvi, ītum, [ἐμπεδίζω, ἀναποδίζω, ἀναχακίζω, καθύω] īre. Implicare, involvere, ac proprie de Pedibus dicitur, sed ad alia transfertur. Plaut. Rud. prol. 37. Sed dum alios servat, se impedivit.

Immo δὲ τὸν πεδῶν. utitur cum Dativo Varro de Ling. Lat. poster. edit meæ p. 104. in fine: Novitati non impedit vetus consuetudo. Ut Græcorum ἐμπεδῶν ἴσθι. H. St. Videtur ex Græco ἐμπεδῶν, vel ἐμπεδῶν accessere, quod a πῆδη. Varr. locus est lib. 8. 14.

Impedire se, & implicare. Cic. 4. Verr. 115. Sin illud dices, te Heracii voluntate ab lege recessisse, ipse te impedies, ipse tu tua defensione implicabere. V. IMPLICICO.

Impedire & Expedire, contraria. Cic. pro Rabir. Post. 24. Sapiens est, quum stultitia sua impeditus sit, quoquo modo possit, se expedire.

Impediri & Adjuvare, contraria. Cic. de Clar. Orat. 3. Quum præsertim non modo nunquam sit aut illius a me cursus impeditus, aut ab illo meus: sed contra semper alter ab altero adjutus & communicando & movendo & favendo.

Impediri in jure suo. Cæf. 1. Bell. Gall. 36. Si ipse Pop. Rom. non præscriberet, quemadmodum suo jure uteretur, non oportere, se a Pop. Rom. in suo jure impediri.

Impediri & alligari in re aliqua. Cic. 8. Att. 16. Cedendum enim celeriter est, ne forte qua in re impediar atque alliger.

Impedivit ipse sese in plagas. i. e. Irretivit, Sese retibus implicuit. Plaut. Mil. 4. 9. 11.

Equitatum alicujus impedire. Cæf. 2. Bell. Gall. 17. Quo facilius finitumorum equitatum, si prædandi causa ad eos venisset, impedirent.

Impeditum impedire. Cic. 15. Att. 15. Te nolui impeditum impedire. Stultissimis interrogationibus aliquorum causam impedire. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Mentem dolore impeditit mentio fortissimi viri. Cic. pro Cæf. 60.

Cornua impedire novis fertis, Redimire. Ovid. 2. Met. 868.

Curæ impediunt. Ter. And. 1. 5. 26.

Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt:

Amor, misericordia hujus, nuptiarum sollicitatio.

Iter alicujus impedire. Cic. 8. Att. 18. Ut te mecum jungeres, prius quam Cæsar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere posset. Cæf. 1. Bell. Civil. 25. Impedire exitus.

Navigationem impedit ventus. Cæf. 5. Bell. Gall. 7.

Nuptiis aliquem impedire, Irretire. Ter. Phorm. 2. 4. 1.

Quanta me cura & solitudine afficit

Gnatus, qui me & se hisce impeditit nuptiis.

Profectionem alicujus impedire & tardare. Cic. 7. Fam. 5.

Uxorem alterius impudicitia impedire, pro Sordidare, inquinare, ad probrum ducere. Sic enim exponit Marcellus illud Plauti, Amph. 4. 2. suppos. 13. — qui domi uxorem meam

Impudicitia impeditit, per quem teneo thesaurum stupri. Impeditit Douza Plaut. Expl. 1. 4. a Pædore. Al. Impetivit.

Impedire, Obstare nequid fiat, impedimento esse. Plin. Epist. 262.

B b b b 3

Vereor

Vereor enim ne in alterutram partem ignorantia lapsus, aut illicita confirmem, aut necessaria impediam.

Perturbare & impedire rationem belli prope jam explicatam. Cic. de Provinc. Conf. 35.

Impedire quo minus. Cic. de Senect. 55. Nec ætas impedit quo minus & ceterarum rerum & in primis agri colendi studia teneamus, usque ad ultimum tempus senectutis.

Impedire ne. Cic. de Fato 2. Casus quidam, ne facerem, impedit. Cic. 11. Fam. 10. Quod isti ne faciant, summa malevolentia & livore impediuntur.

Nihil impedio. Cic. 1. Off. 22. De rebus ipsis utere tuo iudicio: nihil enim impedio.

Nihil impedit, quo minus. Cic. 1. de Fin. 58. Quumque nihil impedit, quo minus id quod maxime placet, facere possimus.

Quæ obstant & impediunt remove. Cic. 4. Acad. 9.

Impedire ab. Plin. lib. 10. cap. 63. Non impedit partus quasdam ab opere. De equabus loquitur.

Ab delectatione omni negotio impediti. Cic. pro Muren. 36.

Amplexu aliquem impedire. Ovid. 2. Met. 433.

Consiliis alicujus impeditum esse. Ter. And. 3. 5. 11.

Fletu impediti. Cic. 3. Att.

Frenis impediuntur equi, i. e. frenantur. Ovid. 2. Fast. 736.

Malis domesticis impediti. Cic. pro Sext. 97.

Morbo & ætate impediti. Cic. 5. Verr. 63. Et 1. de Fin. 59.

Negligentia impediti, studiis, occupationibusve. Cic. 1. Off. 29.

Occupatione impediti. V. OCCUPO.

Pudore impediti. Cic. 4. de Fin. 2. Tum ego, Non me hercule soleo temere contra Stoicos: non quo illis admodum assentiar, sed pudore impeditur: ita multa dicunt quæ vix intelligam.

Religione impediti, Detineri, arceri. Cic. 4. Fam. 12. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 6. Partim quod infuetus navigandi mare timeret, partim quod religionibus sese diceret impediti.

Vinculis impediti. Cic. 1. de Divin.

IMPEDIENS, entis. Partic. Ovid. 1. Met. 703.
— illi cursum impredientibus undis.

IMPEDITUS, a, um. [ἰμπεδῖτος] Partic. ut, Impeditissimæ silvæ. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 18.

Animus libidini deditus, amore, desiderio, cupiditate, sæpe nimia copia, inopia etiam nonnunquam impeditus. Cic. pro Cæcl. 45.

Iter impeditum. Stat. 4. Silv. 3. 32.

Nomina impedita apud Ciceronem sunt, Quæ non sunt expedita. V. Expedita nomina, in NOMEN.

Pugna impeditior. Liv. 7. 21.

Salus impeditior. Liv. 9. 2.

Studia impedita. Plin. Epist. 150.

Tempora Reipublicæ impedita. Cic. in Pison. 3.

Irreritus, impeditus, constrictus, quibus opponitur Promptus. Cic. pro Milon. 54. Quid minus promptum ad pugnam, quum pænula irreritus, rheda impeditus, uxore pæne constrictus esset?

Vinctus, constrictus, & impeditus. Cic. de Arusp. Resp. 22.

Occupatum impeditumque hunc amores tenent. Cic. pro Cæcl. 45.

Impeditissimus ad iter faciendum. Cic. 11. Fam. 13.

IMPEDITIO, ònis. f. [ἰμπεδισμός] Detentio, occupatio. Cic. 1. de Divin. 115. Viget enim animus in fomniis, liberque sensibus ab omni impeditione curarum, jacente & pæne mortuo corpore. Vitruv. 9. 4. Veneris Stella cum est liberata ab impeditione radiorum solis.

IMPEDIMENTUM, i. n. [ἰμπεδῖον] dicitur Quo quis impeditur, ut non perficiat quod cupit. Ter. And. 4. 2. 24.
Proinde hinc vos amolimini, nam mihi impedimento estis.

Inferre moram & impedimentum alicui. Cic. 1. de Invent. 12.

Legitimum impedimentum. V. LEX.

Impedimentum pati. Plin. 2. Epist. 12. V. PATIOR.

Esse impedimento. Cic. pro Corn. Balb. Liv. 4. 13. pr.

Superabat impedimenta naturæ, diligentia, industriaque Demosthenes. Cic. 1. de Orat. 260.

Impedimenta, in exercitu dicuntur Res quæ conducuntur in expeditione necessaria. Et non solum Sarcinæ, sed etiam Jumenta, impedimenta dicuntur: ut docet Frontinus in libro Strategematon 2. 1. 11. scribens fuisse interfecta a Petrejo impedimenta in magna aquarum & pabuli inopia. Ubi Cæsar. 1. Civ. 81. Sarcinaria jumenta ponit. V. Tenul. ad loc. Curtius 4. 16. extr. Magno consilio jacturam sarcinarum, impedimentorumque contempsit. Cæs. 1. Bell. Gall. 26. Alteri ad impedimenta & carros suos se contulerunt. Cic. 6. Verr. 22. Mamertina civitas improba antea non erat, etiam erat inimica improborum, quæ C. Catonis illius, qui Consul fuit, impedimenta retinuit.

Abdere impedimenta. Cæs. 7. Bell. Gall. 18.

Collocare impedimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 19.

Diripere impedimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 17.

Exuere impedimentis. Cæs. 7. Bell. Gall. 14.

Potiri impedimentis. Cæs. 3. Bell. Gall. 24.

Recipere impedimenta. Cæs. 7. Bell. Gall. 87.

Relinquere impedimenta. Cæs. 5. Bell. Gall. 33.

Nugas & ineptias, Grammaticorum impedimenta vocat Quintil. 1. 8. extr.

IMPEDIMENTOSUS, a, um. Adj. Impedimentis abundans. Cassiodor. 1. Epist. 35. extr. Impedimentosa venalitas.

IMPELLO, ùli, ulsum, [ἰμπελλω, ὠθίζω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω] ère. Inducere, incitare vel urgere, præsertim magna vi. Virg. 4. Æn. 594.

Ferte citi flammæ, date vela, impellite remos. Cic. pro Cluent. 70. Præcipitantem igitur impellamus, inquit, & perditum profternamus.

Impellit regem Lacedæmoniorum Atheniensibus bellum inferre. Justin. 5. 1. 4.

Impellit Artaxerxem parricidium parricidio vindicare. Idem 3. 1. 3.

Impellere atque hortari aliquem ad aliquam artem, pro Incitare. Cic. 1. de Orat. 126.

Impelli atque incendi ad aliquid faciendum. Cic. de Clar. Orat. 19.

Ad accusandum dominum servum impellere. Cic. pro Deiot. [Nisi error est.

Ad bellum barbaros impellere. Cic. pro Sulla 36.

Ad facinus non videtur hominem illum impulsura utilitas. Cic. Bruto, 6.

Ad injuriam faciendam animum alicujus impellere. Cic. pro Flac. 85.

Ad iram impellere. Hor. de Arte Poet. 109.

Ad nullam rem unquam impelletur. Cic. 4. Acad. 19.

Ad quodvis maleficium hominem impellit avaritia. Auct. ad Heren. lib. 2. 54.

Ad scelus impellere. Cic. pro Rosc. Amer. 39. Luxuries igitur hominem nimirum, & æris alieni magnitudo, & indomitæ animi cupiditates ad hoc scelus impulerunt.

Impellere in. ut,

In casum hunc impulsistis me. Cic. 3. Att. 9. conf. ibid. 3. 13.

In fraudem impellere. Cic. in Pison. 1. Et pro Deiot. 32. Se a te corruptum, tuis promissis in fraudem impulsus esse confessus est?

In fugam atque in latebras impellere. Cic. pro Rabir. perd. reo 22. Cum ignaviæ ratio te in fugam atque in latebras impelleret.

In mentem eam impellere. Cic. pro Milon. 89. Postremo nisi eum dii immortales in eam mentem impulsissent, ut homo, &c.

In sermonem impellere. Cic. 2. de Orat. Si cognovissemus quæ te causa in sermonem impulsisset.

In spem rapinarum impellere. Cic. 2. in Catil. 10. Qui etiam nonnullos agrestes homines tenues, atque egentes in eandem illam spem rapinarum veterum impulerunt.

In spem certissimam Consulatus impellere. Cic. ad Brut. 10.

In spem metumque animos impellere parva momenta. Liv. 27. 45.

Impellere ut. Ter. And. 3. 2. 43.

Non impulit me hæc nunc omnino ut crederem. Cic. de Senect. 77. Nec me solum ratio ac disputatio impulit ut ita crederem.

Natura impellimur, ut prodesse velimus quam plurimis, in primisque docendo, rationibusque prudentiæ tradendis. Cic. 3. de Fin. 65.

Cuncta impellere pugna. Valer. 5. Argon. 675.

Impetus animorum impellere, & Reflectere, contraria. Cic. 2. de Orat. 312.

Sensus impellere. Lucret. lib. 1. 304.

Voluntatem impellere quo velis, & Unde velis deducere, contraria. Cic. 1. de Orat. 30.

Impellere plaustrum in terram. Cato cap. 5. Terram cariosam caveo ne ares, neve plaustrum, neve pecus in eam impellas. Plin. lib. 17. cap. 5. Catonis verba referens sic habet, Cato breviter atque ex suo more vitia determinat, Terram cariosam caveo: neve plastro, neve pecore impellas. [Forte scripsit Neve plastra, neve pecora.

Impellere in latus, Contorquere. Virg. 1. Æn. 86.
— cavum conversa cuspide montem

Impulit in latus. Quasi in rem quæ facile cedit ictui. Servius.

Impellere, Labefactare. Plin. lib. 33. cap. 11. Immenso & Achaicæ victoriæ momento ad impellendos mores.

Mugitibus auras impulit. Ovid. 3. Met. 21.

Impellere, Loco pellere. Liv. Impulsa frons prima: & trepidatio subsidii illata.

IMPELLENS, entis. Partic. Virg. 4. Georg. 305.
Hoc geritur Zephyris primum impellentibus undas. Justin. 4. 5. 4. Impellente fato.

IMPULSUS, a, um. Partic. [ἐλυσμένος] ut, Auctoritate ejus impulsus Athenienses. Nepos 1. 5. 2.

Conscientia ad fatendum impulsus. Quintil. lib. 5. cap. 15.

Fama hac impulsus Chremes, ultro ad me venit. Ter. And. 1. 1. 72.

Furiis impulsus. Virg. 10. Æn. 68.

Prælio graviter impulsus milites. Paterc. 2. 51. 3. conf. cap. 70. pr.

Acies impulsa. V. ACIES.

Bellum impulsus. Lucan. lib. 5. 330.
— nobis victoria turbam

Non dabit: impulsus tantum quæ præmia belli

Auferat. Translatio sumpta a calumnia, quæ quum semel concussa fuerit, facile evertitur: Impulsi igitur, i. e. Præcipitis & quasi peracti. Budæus. Cicero Affectum bellum vocat.

Chordas tentavit impulsas pollice. Ovid. 10. Met. 145.

Sagitta nervo impulsa per nubem. Virg. 12. Æn. 856.

IMPULSIO, ònis. f. [ἐλασία] Cic. 2. de Invent. 17. Impulsio est quæ sine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur: ut amor, iracundia, ægritudo, &c.

Inductio & impulsio in hilaritatem. Cic. 3. de Orat. 202.

IMPULSUS, ùs. m. [ἐλασις, ὥθησις] Cic. 2. de Nat. Deor. 31. Is autem ardor non alieno impulsu, sed sua sponte movetur. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 25. Ne civitas eorum impulsu deficeret.

Impulsu tuo, suo, vestro: h. e. Ductu & suasu atque hortationibus. Cic. pro Rosc. Amer. 107. Idem 4. Verr. 161. Impulsu meo. Ibid. Impulsu tuo & tua crudelitate fecisset. Ter. Hec. 2. 1. 45. Vestro impulsu duxere.

Impulsu vestro loquor. Cic. 3. de Orat.

Impulsu Pisonis Consul. Cic. 1. Att. 14.

Impulsus scutorum. Cic. pro Cæcin. 45. Et si non solum impulsu scutorum, neque conflictu corporum, neque, &c.

Impulsu primo moveri. Cic. 1. Tusc. 30. Id autem nec nasci potest, nec mori: vel concidat omne cælum, omnisque natura consistat necesse est, nec vim ullam nascatur, qua primo impulsu moveatur.

IMPULSOR, òris. m. [ὠθητής] Qui incitat & impellit ad aliquid faciendum. Ter. Eun. 5. 6. 18.

Here, ne me spectes: me impulsore hæc non fecit.

Suasor & impulsor profectionis meæ. Cic. 16. Att. 7.

Impulsor atque adjutor. Cic. de Provinc. Consul. 18.

IMPULSTRIX, ab Impellendo Nonius 2. 631. dici probat eadem forma, qua Tonstrix, Curatrix, Affestrix, &c.

IMPENDEO, di, sum, [ἐπιπείθεμαι] ère. est Aliquid supra caput (ut ait Valla) veluti casurum pendere. ut, Nubes impendens. Cic. 1. de Fin. 60. Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalo, semper impendit. Idem 5. Tusc. 62.

Impendebat mons altissimus, ut facile perpauci prohibere possent. Cæs. 1. Bell. Gall. 6. pr. Idem 3. Bell. Gall. cap. 2. pr. Montesque, qui impenderent, a maxima multitudine Sedunorum ac Veragrorum teneri.

Impendere, per translationem. Cic. de Amicit. 35. Hæc ita multa quasi fato impendere amicitias: ut omnia subterfugere, non modo sapientia, sed etiam felicitatis diceret sibi videri. Al. Fata.

Impendere & imminere. Cic. pro Domo 25. Impendebat famæ, incerta.

incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis.

Adesse & impendere. Cic. 4. Fam. 14. Ut ea quæ partim jam adsunt, partim impendent, moderate feramus.

Adesse atque impendere mala videntur. Cic. pro Quint. 47.

Quæ aderant jam & impendebant depellere. Cic. pro Milon. 77.

Impendere fatum aliquod, aut instare jam plane, aut certe jam appropinquare. Cic. 2. in Catil. 11.

Quid illi impendeat, ex aliqua re suspicari. Cic. pro Cluent. 66.

Acerbitas impendet omnibus. Cic. 2. Fam. 15.

Arbor impendet ædibus, & in ædes. Ulpian. in l. 1. D. de arbor. cedend. Quæ arbor ex ædibus tuis in ædes illius impendet.

Cura impendet pectori meo. Plaut. Epid. 1. 2. 32.

Contentio impendet. Cic. 2. Att. 22.

Discordiarum magnæ impendent. Cic. 8. Fam. 14.

Formidines impendent ab nostris magistris. Cic. 7. Verr. 56.

Ita tanta malorum impendet. Cic. 8. Att. 11.

Judicia reliqua impendent, nondum esse plane expeditum. Cic. 4. Att. 16.

Mala impendent te. Ter. Phorm. 1. 4. 2.

Ita nunc imparatum subito tanta te impendent mala. i. e. Prope diem eventura tibi sunt.

Metus nulli a superis impendit. Cic. 1. de Nat. Deor. 45.

Negotium impendit, Urget, instat. Cic. 2. Att. 22.

Procella Reip. impendit. Cic. de Arusp. Resp. 4. Tum vidi ac multo ante perspexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impenderet procella Reipublicæ.

Sumptus infiniti impendent in hos exercitus, quibus defendimur. Cic. Brut. 18.

Tempestas invidiæ quanta nobis impendit. Cic. 1. in Catil. 22.

Timor belli impendit. Cic. 2. Fam. 10.

IMPENDENS, Partic. [ἐπικρεμνόμενος] Plin. lib. 18. cap. 35. Quinimmo & harundinem nonnisi impendente pluvia feri jubent.

Cædis impendentis periculum. Cic. 5. Att. 3. Ibid. 8. 13.

Dolor impendens. Cic. 1. de Fin.

Montium impendentium altitudines. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.

Ruina impendens. Ovid. ad Liv. 363. conf. Justin. 17. 1. 5.

Rupes undique impendens. Justin. 24. 6. 6.

IMPENDIUM, IMPENDIOSUS. V. IMPENDO.

IMPENDO, di, sum, [δανείζω, ἀναλίσκω] ère. In aliquam rem insumere. Plin. Epist. 10. 46. pr. In aquæ ductu, domine, Nicomedenses impederunt h. s. xxx. ccc. xxix. qui imperfectus adhuc relictus.

Impendere de suo. Liv. 6. 15. Sed quid ego vos, de vestro impendatis, hortor?

Biennium impendere alicui rei. Quintil. præf. ad Tryphon. bibliop. Quibus componendis, ut scis, paulo plus quam biennium impendi.

Curam impendere alicui rei. Columel. in præf. lib. 1. Tot generibus ficerum, sic ut rosariis impenderet curam, quum a plerisque etiam majora negligantur?

Laborem impendere studiis. Plin. Epist. 3. 5. Al. Impertiri.

Laborem ac sumptum ad incertum casum impendere. Cic. 5. Verr. 227. Ad incertum casum & eventum certus quotannis labor & certus sumptus impenditur. [An Ob incertum &c?]

Operam impendere intra tectum. Columel. lib. 12. cap. 1.

Operam duplicem impendere. Varr. 2. de R. R. cap. 11. V. OPERA.

Opus impendere verbis, pro Operam dare. Sen. Epist. 76.

Pecuniam impendere in res aliquas. Cic. 6. Verr. 46.

Studia juvenibus erudiendis impendere. Quintil. in proem. lib. 1. pr.

Sumptum impendere, V. Laborem.

Tempus studiis impendere. Plin. Epist. 3. 5. Perire tempus arbitrabatur, quod studiis non impenderetur. Al. Impertiretur.

Vitam impendere famæ. Stat. 5. Silv. 1. 63.

Volumina tota in disputationem impendere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

IMPENSUS, a, um. Partic. [δεδανημένος] ut,

Ætas impensa Labori. Lucan. lib. 2. 569.

Impensum pretium. Cic. 14. Att. 12. Scribis enim esse rumores, me ad lacum quod habeo venditurum, minusculam vero villam utique Quinto traditurum, vel impenso pretio, quo introducatur, ut tibi Q. filius dixerit, dotata Aquilia. Cæf. 4. Bell. Gall. 2. Quin etiam jumentis, quibus maxime Galli delectantur, quæque impenso parant pretio, Germani importatis non utuntur. i. e. Soluti, ut quibusdam placet: alii Magno interpretantur. In Ciceronis exemplo Paulus Manutius interpretatur, Impenso, Non soluto. conf. Tacit. 1. Hist. 31. 7.

Pretio impenso venire. Liv. 2. 9.

Libido impensa. Lucret. lib. 5. 962. i. e. Magna.

Voluntas impensa, ut Propensa. Liv. 35. 44. Prima ejus oratio fuit excusantis, quod tanto minoribus spe atque opinione hominum copiis venisset. Id suæ impensæ erga eos voluntatis maximum debere indicium est.

IMPENSUS, Nomen ex Partic. [δανειστής] Auctus, Affluens, quasi in quem multæ impensæ fiunt. Plaut. Capt. 4. 2. 26.

Væ misero illi, cujus cibo iste factus est impensior. Al. Impensior.

Impensus, Gravis, intolerabilis, molestus. Plaut. Bacch. 3. 2. 10.

Nam pol quidem, meo animo, ingrato homine nihil impensius est. De hoc loco V. Turneb. 2. 20. Bisciol. Hor. subsec. 1. 14. 18. conf. item Gronov. & Taubm.

Cura impensior, h. e. Major, vehementior. Ovid. 2. Met. 406.

Damnum impensius. Gell. lib. 20. cap. 1. h. e. Majus.

Verbis impensioribus laudare. Val. Max. 4. 3. ext. 1.

Preces impensissimæ. Suet. Tiber. cap. 13.

IMPENSUM, i. n. Hor. 2. Serm. 3. 245.

Lusciniæ foliti impenso prandere coemptas. Columel. lib. 9. 8. Et impensum, & eandem operam custodis postulant bonæ atque improbæ. Al. Impensam.

IMPENSA, æ. f. [δανή, χρενία] Sumptus. Cic. 8. Fam. 1. Ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam. Cic. 5. Verr. 53. Magna impensa.

Ingentes impensæ. V. INGRNS.

Largior impensa. Columel. lib. 2. cap. 2. non ita procul a fine.

Levis impensa. Ovid. 2. de Arte Am. 255.

Profundæ impensæ. Claud. 2. Conf. Stil. 224.

Cruoris impensa. Ovid. 8. Met. 63.

— melius sine cæde, moraque,

Impensaque sui poterit superare cruoris.

Agere impensam in rem aliquam. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Qui neque tanta valetis auctoritate, neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam.

Angebatur regis animus ad impensas. V. ANGO.

Facere impensas. Cic. Anteq. iret in exil. 5. Jure igitur quoniam & major impensa in patriam officii facta est, quam in privata sit defensione, &c.

Parcere impensæ. Liv. 35. 44. V. PARCO.

Ferdere operam & impensam. V. OPERA.

Poscunt vineæ amplissimas impensas. Columel. lib. 3. 3.

Venari suffragia cœnarum impensis. Hor. 1. Epist. 19. 37.

Impensa, Beneficium. Martial. lib. de Spect. Epig. 4.

Impensis vitam principis annumeres. [Nisi neutrum pl. est.]

IMPENSE, Adv. [σφόδρα] Valde, admodum. Plaut. Epid. 4. 1. 39. Est impense improbus. Ter. Adel. 5. 9. 36. Impense cupere. Gell. lib. 18. cap. 7. Julius Paulus poeta, vir bonus, & rerum, litterarumque veterum impense doctus. Ter. Eun. 3. 1. 23. Impense invidere. Liv. 1. 46. Impense regnum affectare. [Nisi ad seq. verba potius refertur IMPENSUS.]

Compar. [σφοδρότερον] Abundantius, uberius. Plin. 6. Epist. 90. Quo impensius rogo ut timori meo quotidie singulis, vel etiam binis epistolis confulas. Liv. 4. 46. pr. Cœpta inter eos in Urbe certamina, cupiditate eadem imperii, multo impensius in castris accendi.

Impensius uror. Catul. ad Lesbiam, 70. 5.

Impensius modo legatos supplices mittere, pacem orare. Sallust. Jugurth. 47. Idem ibid. 75.

Impensius exornatus. Justin. 21. 3. 7.

Impensius petere. Suet. Claud. cap. 11.

Impensius unge. Perf. 6. Sat. 69.

Tanto me impensius æquum est consulere. Virg. 12. Æn. 20.

Superl. Suet. Domit. cap. 20. Incendio absumpta impensissime reparare.

IMPENSUS, ūs. m. Symmach. 1. Epist. 11. Majore impensu.

IMPENSIBILIS, e. Adj. Quod satis expendi nequit. Gell. 11. 5. Veritas impensibilis. al. Incomprehensibilis.

IMPENDIUM, i. n. [δανήν] Idem significat quod Impensa. Plin. 4. Epist. 13. Ego mihi curam tantum & impendium vendico. Idem 10. Epist. 17. Nunc Reip. Prusensium impendia, redditus, debitores excutio.

Sine impendio. Cic. pro Quint. 12. Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisse sine impendio.

Conferre impendia in educationem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Deducere impendia ex dote. Neratius in l. quod dicitur. D. de impensis in rebus dotalibus factis.

Reddere impendium ad assem. V. AD præp.

Impendium, ait Varro de L. L. lib. 4. sub finem, Quod in forte accedebat, appellatum est: quæ usura dicta est, quod ad sortem usu accederet. Hæc ille. Cic. de Clar. Orat. 16. Serenus igitur aliquid tanquam in inculto & derelicto solo, quod ita diligenter coleamus, ut impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris, modo idem noster animus efficere possit quod ager, qui quum multos annos quievit, ubiores efferre fruges solet. h. e. ut interpretatur Corradus, Munus quod large & liberaliter nobis dedisti, usura quadam majus facere, & ita tibi reddere possimus. Idem 6. Att. 1. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius: itaque aut tutela cogito me abdicare, aut (ut pro Glabrione Scævola) fœnus & impendium recusare. Quem locum sic interpretatur Manutius: pro Glabrione pupillo tutor Scævola fœnus & impendium recusavit adversus creditores pupilli: ita ego alterum duorum faciam, ut tutelam regis mihi a Senatu traditam renuntiem ac deponam: aut adversus ejus creditores fœnus & impendium recusum. Corradus vero sic: P. Mutius Scævola M. Acilii Glabrionis avus, quum ipsum Glabrionem fœcudem videret, fœnus & impendium recusavit, utilitatem & damnum rejecit. h. e. ut ajunt, Se nec bene nec male interposuit. conf. Gronov. Mantiff. Pec. Vet. p. 416.

Impendia, Tributa quæ principi penduntur a populo. Stat. 3. Silv. 3. 85.

— partæque per omnes

Divitiæ populos, magnique impendia mundi. De Hetrusco loquitur, cui mandata erat Imperatorii ararii cura.

IMPENDIO, Adv. intendendi, [λίαν, πένυ] Idem quod Impense, valde, apprimè. ut, Cum male audiunt impendio commoventur & obirascuntur. Apul. Apol. p. 275. Idem Met. 2. p. 122. Cum impendio excusarem. Idem de Deo Socr. p. 53. Impendio mirari. Gell. lib. 1. cap. 2. Sed lequacior impendio & promptior. Idem lib. 11. cap. 18.

Quoniam videbantur impendio acerbiores.

Impendio magis, pro Multo magis. Ter. Eun. 3. 5. 39. Impendio magis animus gaudebat mihi. Cic. 10. Att. 4. At ille impendio nunc magis odit Senatum.

Impendio minus. Plaut. Aulul. prol. 18.

Atque ille vero minus minusque impendio

Curare, minusque me impertire honoribus.

IMPENDIOSUS, a, um. Adj. [δανειώδης] Qui plus æquo impendit, & consumit quam par est. Plaut. Bacch. 3. 2. 12.

Nimio præstat impendiosum te, quam ingratum dicier.

IMPENETRABILE, is. n. [ἀδύτην] inquit Festus, Cujus ultimum penetrare intrare non licet.

IMPENETRABILIS, e. Adj. [ἀπείρατος] Quod penetrari non potest. Liv. 22. 19. extr. Et quum averfi, ac diverso late agmine a tam multis simul venientibus haud sane impenetrabiles essent, in litus passim naves egerunt. Sed longe aliter Gronov. legit. q. V.

Armis impenetrabilis. Stat. 3. Theb. 15.

Mens impenetrabilis iræ. Sil. lib. 7. 561.

Pars superior corporis crocodili impenetrabilis. Sen. Nat. Quæst. 4. 2.

Pudicitia impenetrabilis. Tacit. 4. Ann. 12. 4.

Silex ferro impenetrabilis. Liv. 36. 25.

Tergus impenetrabile ad. Plin. lib. 8. cap. 25.

IMPENNATUS, a, um. Adj. [ὑπτέος] Non pennatus.

Impennatas agnas in Saliari carmine veteres pro Spicis usurparunt, quæ

quæ non habent aristas: Agnas enim novas voluerunt intelligi. Festus in Pennas.

IMPENSA, IMPENSE, IMPENSUS. V. IMPENDO.

IMPERATOR, IMPERATRIX. V. IMPERO.

IMPERCEPTUS, a, um. Adj. [ἀναισθητός] Gell. lib. 14. cap. 1. Minora majoribus imperceptiora.

IMPERCITO, [συγγνωθῆ] i. e. Percito, futurum ab imperativo. Festus.

IMPERCITUS, a, um. Adj. Non percitus. Sil. 9. 161. al. Imperditus. V. Not. Cellar.

IMPERCUSSUS, a, um. Adj. [ἐκλυστός] ut, Pedes impercussos movere, i. e. Sine strepitu. Ovid. 3. Amor. 1. 52. Inoffensos exponit Burm.

IMPERDITUS, a, um. Adj. [ἀνολιγός] Virg. 10. Æn. 430.

Et vos, ô Graiis imperdita corpora, Teucris. Ubi Servius, Imperdita corpora Graiis, Quos Græci perdere nequiverunt. conf. Sil. 10. 417.

Pectora imperdita Tydeo. Stat. 3. Theb. 84.

IMPERFECTUS, a, um. Adj. [ἀπλῆς, ἀκέραιος] Nondum absolutus & perfectus. Virg. 8. Æn. 428.

— pars imperfecta manebat.

Imperfectus cibus apud Celsum, Non digestus. H. St. Ita olim l. 4. c. 19. pr. legebatur. Lind. Inconfectum exhibet.

Opus imperfectum. Ovid. 4. de Pont. 16. 15.

Sermonis verba imperfecta. Ovid. 1. Trist. 3. 69.

Compar. Insuavius hoc imperfectiusque. Gell. 1. 7.

IMPERFECTE, Adv. Gell. 2. 8. pr. Imperfecte atque præpostere atque inscite syllogismo esse usum Epicurum.

IMPERFECTIO, ðnis. f. Augustin. de Genes. ad Litter. 1. 4.

IMPERFOSSUS, a, um. Adj. [ἀκατέρυκτος] Non perfossus. Ovid. 12. Met. 496.

— manet imperfossus ab omni Inque cruentatus Cæneus Elateius ictu.

IMPERIOSUS. V. IMPERO.

IMPERITUS, a, um. Adj. [ἀνεπείθων, ἀμαθής] Non expertus, inquit Donatus. Inscius, ignarus, rudis, indoctus. Plaut. Trin. 3. 2. 39.

Pernovi equidem, Lesbonice, imperitum tuum ingenium admodum. Ter. Eun. 5. 2. 42.

Non adeo inhumano ingenio sum, Chærea,

Neque tam imperita, ut quid amor valeat, nesciam.

Imperitus & Callidus, contraria, quemadmodum Rudis & Astutus. Cic. pro Rosc. Com. 143.

Imperitum vulgus, imperita multitudo. Cic. 3. Verr. 151. Ut nomine ipso & memoria patris, animos imperitæ multitudinis concitarem.

Plin. lib. 34. cap. 14. Quod imperitum vulgus appellat ferrum vivum.

Imperitus & indoctus. Cic. in Partit. 92. Sin apud indoctos imperitosque dicemus.

Imperitus rerum. Ter. And. 5. 4. 8.

— tunc hic homines adolescentulos,

Imperitos rerum, eductos libere, in fraudem illicis?

Homo omnium rerum imperitus, quarit quid sit ad perpendicularum. Cic. 3. Verr. 133. Idem 4. Tusc. 19.

Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimet. Ex vetusto poeta.

Sermo imperitus. Cic. in Orat. 23.

Imperitus expersque linguæ Græcæ. Plin. lib. 29. cap. 17.

Imperitus ad eam rem. Plaut. Mil. 3. 3. 45.

Adfunt fabri, architectique a me, a te, haud imperiti.

Compar. Gell. 6. 1. Nihil prorsus isto imperitius. conf. Ascon. in Cic. contra Pison. p. 163. & Quintil. lib. 1. 10.

Superl. Cic. de Amicis. 95. Concio ex imperitissimis constans. conf. Cels. præf. pr.

IMPERITE, ius, iſſime. Adv. [ἀμαθῶς] Indocte. Cic. de Clar. Orat. 80. Dicebat enim L. Scipio non imperite. Idem pro Corn. Balbo 20.

Quid enim potuit dici imperitius, quam foederatos populos fieri fundos oportere? Ibid. 27. Sed quam est illud imperitissime dictum de populis fundis, quod commune liberorum est populorum, &c.

IMPERITIA, æ. f. [ἀνεπισήμοσυνη, ἀμαθία] Plin. lib. 17. cap. 2. Contra Circium ferere imperitia existimatur. Ibid. 22. conf. Sallust. Jugurth. cap. 38.

IMPERITO, IMPERIUM. V. IMPERO.

IMPERJURATUS, a, um. Adj. [ἀνόμωτος] Non pejeratus, ut Amnis aquæ imperjuratæ, i. e. Styx, per quam dii jurantes nunquam pejerabant. Ovid. in Ibin. 78.

IMPERO, [ῥηχέω, ἄρχω, ῥηχηνάω, κερσάνω, μέδω, πρῶσθαι] ære. Jubere, dictum ab In, intentiva particula, & Paro, ære; quasi Statim paro, vel prorsus paro. Ter. And. 3. 2. 10.

Non imperabat coram quid opus facto esset puerperæ. Cic. 5. Fam. 10. Sed tamen omnia mihi imperas. Idem 11. Fam. 10. Sed neque Cæsari imperari potest, nec Cæsar exercitui suo. [Antique Indupero. q. V. f. l.]

Imperare, plus est quam Jubere. Ter. Eun. 2. 3. 97. Jubeo, cogo, atque impero. Ubi Donatus, Evidenter plus esse Imperare, quam Jubere.

Imperare, pro Parere. Sallust. Jugurth. cap. 62. extr. Igitur Jugurtha, ubi armis virisque & pecunia spoliatus est, cum ipse ad imperandum Tifidium vocaretur, rursus cœpit flectere animum suum, & ex mala conscientia digna timere. Ad imperandum, passively dixit, i. e. Ad parendum, & ad imperata Metelli facienda. V. cl. Wasse in loc. Cic. 9. Fam. 25. Nunc ades ad imperandum, vel ad parendum potius. sic enim antiqui loquebantur. i. e. Ades, ut tibi imperem.

Imperare & Obedire, contraria. Cic. 2. Tusc. 47. Hæc ut imperet illi parti animi, quæ obedire debet, id videndum est viro. De ratione.

Imperare & Parere, contraria. Cic. 2. Tusc. 47. Reliquum est, ut tute tibi imperes, quamquam hoc nescio quomodo dicatur, quasi duo simus ut alter imperet, alter pareat: non inscite tamen dicitur.

Qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est: & qui modeste pareret, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse. Cic. 3. de Legib. 5. Parcius imperare. Stat. 1. Silv. 5. 44.

Agris fertilibus non est imperandum. Sen. de Tranquil. An. cap. 15. Animo imperare nequivi, quin prius quam perirem, cur periturus essem, scirem. Liv. 34. 31. pr.

Arvis imperat agricola. Virg. 1. Georg. 99. Servius, Arvis imperare, i. e. Ut tantum ferant quantum desiderat agricola.

Cupiditatibus imperare, cui contrarium est Servire cupiditatibus. Cic.

de Amic. 84. In talibus ea, quam jamdudum tractabamus, stabilitas amicitiae confirmari potest, quum homines benevolentia conjuncti, primum cupiditatibus iis, quibus ceteri serviunt, imperabunt.

Dolori imperare, Vincere, Compescere dolorem. Plin. 8. Epist. 19. extr. Gentibus omnibus & nationibus terra marique imperare. Cic. pro Lege Manil. 56.

Iræ fortiter imperat. Ovid. 9. Met. 28.

Lacrymis exercitum imperare alicui. Plaut. Cistel. 1. 1. 60. i. e. Exercere lacrymis. Al. Excruciatum.

Liberis imperare: i. e. Regere liberos, inquit Donatus. Ter. Adel. 1. 1. 52. Nobismetipsis ut imperemus quum præcipitur, hoc præcipitur, ut ratio coerceat temeritatem. Cic. 2. Tusc. 47.

Sibi imperare facere aliquid. Ter. Eun. 2. 2. 21.

— imperavi egomet mihi

Omnia assentari, is quæstus nunc est multo uberrimus.

Sibi silentium imperare. Plin. lib. 28. cap. 6.

Voci nimis imperat, Minus parcat. Plin. Epist. 5. 19.

Urbi imperare. Lucan. lib. 2. 61.

Arma imperare, Exigere. Cæf. 1. Bell. Civil. 6. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, pecuniæ, &c.

Cœnam imperare famulo. Cic. pro Rosc. Amer. 59. Nonnunquam etiam puerum vocaret, credo cui cœnam imperaret.

Equites imperare civitatibus. Cæf. 6. Bell. Gall. 4.

Fruentum aliquibus pro portione imperare. Cic. 7. Verr. 55.

Fruentum in cellam. Cic. 1. Verr. 30. Queritur tota Sicilia, C. Verrem ab aratoribus, quum frumentum sibi in cellam imperavisset, &c.

Munus aliquod imperare. Cic. 7. Verr. 51. Et 2. de Lege Agr. 46. Imperabitur aliquid muneris, non recusabunt. Subaudi Exsequi, vel simile verbum.

Naves imperare. Cic. 7. Verr. 43. Superiorum Prætorum consuetudo quum hæc fuisset, ut naves civitatibus, certusque numerus nautarum, militumque imperaretur, maximæ & locupletissimæ civitati Mamertinæ nihil horum imperavisti. Nepos 9. 4. 2.

Nuptias imperare alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Obsides imperare. Cic. pro Lege Manil. 35. Idem Cretensibus, quum ad eum usque Pamphiliam legatos deprecatoresque misissent, spem deditionis non ademit, obsidesque imperavit.

Obsides imperare civitatibus. Cæf. 6. Bell. Gall. 4.

Pecuniam ad. Cic. 4. Verr. 137. Singulis Cenforibus denarii trecenti ad statuum Prætoris imperati sunt.

Pecuniam in remiges imperare. Cic. pro Flacc. 32.

Tributum imperare dicitur princeps, Quando subditos imperio cogit ad dandas pecunias, tributum, milites, & id genus. Plaut. Epid. 2. 2. 43.

At tributus quum imperatus est, negant pendi potesse. Sic, Imperare pecuniam. Cic. 4. Verr. 138.

Imperare, pro Velle. Ter. And. 5. 2. 1. Animo jam nunc otioso esse impero. Ubi Donatus, Impero pro Volo. an ut statim fiat tanquam illud quod imperatur? Et Impero dixit superbe, summum enim indicium securitatis est superbia.

IMPEROR, pass. Hor. 1. Epist. 5. 21.

Hæc ego procurare, & idoneus imperor, & non

Inventus.

Imperatur ei perpetua pudicitia. Justin. 10. 2. 4. conf. Cæf. Bell. Civil. 1. 6. & Sallust. Fragm. 1. 15.

Malo imperari, quam eripi mortem mihi. Sen. Theb. 1.

IMPERATUS, a, um. Partic. ut, Imperatæ pecuniæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 32. Obsidibus imperatis. Idem 6. Bell. Gall. 4. Equitatu imperato. Idem 4. 6. Naves imperatæ. Curt. 3. 1. 20.

IMPERATUM, i. n. Mandatum. ut

Imperata facere, Exsequi. Cæf. 2. Bell. Gall. 3. Idem 5. 36. Nepos

16. 9. 2.

Imperata facere, dativo junctum. Liv. Qui quum in pace essent, imperataque prioribus Consulibus fecissent. [Immo Ablativus est, pro Sub prioribus coss. V. CONSUL.]

Imperata effecta reddere. Plaut. Pseud. 1. 3. 151.

IMPERATUS, ſs. m. ut, Imperatu Gratiani. Ammian. 31. 19.

IMPERATOR, ðris. m. [βασιλεύς, αὐτοκράτωρ, ηγεμὴς, ῥηχηνός] Qui imperat. Plaut. Capt. 2. 2. 57.

Equidem, si perinde, ut ipse fui imperator familiæ, &c.

Imperatores, Ductores exercituum & præfecti copiarum militarium dicuntur apud historicos. Cic. pro Rosc. Amer. 151. Solent hoc boni imperatores facere, quum prælium committunt: ut in eo loco, quo fugam hostium fore arbitrentur, milites collocent. Perott. Imperatores dicebantur, Qui Senatus & Populi Romani jussu vel ductabant exercitus, vel provincias administrabant, & singuli duos legatos habebant, interdum plures. Plin. lib. 7. cap. 26. enumerans Pompeji laudes, Toties imperator ante, quam miles.

Imperatoris nomen tributum primo Ducibus, deinde honoris causa Victoribus, postremo Principibus. V. Casaub. ad Suet. Cæf. c. 76. / Lips. ad Tacit. 3. Ann. extr. observat Imperatoris appellationem quando Principibus tribueretur, præponi, tanquam Prænomen; cum Victorem bello notaret & privatis etiam tribueretur, postponi, tanquam Cognomen, solitam. ut, Imperator Cæsar Augustus. contra, M. Tullius Cicero Imperator. & Jun. Blæsus Imperator. V. Suet. Cæf. l. 6. & Claud. cap. 12. Docilissima sunt, quæ de Imperatoris nomine & diverso usu habet Spanh. de Pr. & Usu Num. diff. 10. p. 180. sq. & diff. 12. p. 392. sq. conf. Lex. Pitisc.

Imperatores, qui & Cæsares, Appianus Reges vocat, Bell. Civil. lib. 2. p. 200. Paris. pr. ἐν οὖν οἱ Ρωμαῖοι βασιλεῖς. Et nominatim de Adriano dicit βασιλεὺς, Bell. Civil. libro 2. pag. 238. Ρωμαίων βασιλεὺς Ἀδριανός, sed de Trajano loquens dicit αὐτοκράτωρ 240. principio. Alio etiam modo αὐτοκράτορες, ob victorias. Vide Dionem aliquot locis & Appianum. H. St.

Imperator est Administrator quidam belli gerendi. definiente Cic. 1. de Orat. 210.

Imperator & Miles opposita. Cic. 2. Tusc. 62. In primis laudabat illud quod diceret, eosdem labores non esse æque graves imperatori & militi, quod ipse honos laborem leviolem faceret imperatorium.

Castrorum imperator, duxque hostium. Cic. 1. in Catil. 5.

Victor & imperator omnium gentium Populus Romanus. Cic. pro Domino 90.

Bonus

Bonus & fortis imperator. Cic. 2. de Orat. 187.
 Exercitui præpositus est callidus & sapiens imperator. Cic. 1. de Invent. 58.
 Invictissimus imperator. Cic. 6. Verr. 82.
 In summo imperatore quatuor has res inesse oportere, scientiam rei militaris, virtutem, auctoritatem, felicitatem. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Imperator vitæ & necis. Plin. lib. 29. cap. 1. de medicis, Palamque est, ut quisque inter istos loquendo polleat, imperatorem ilico vitæ nostræ necisque fieri.
 Imperatorem dici Medicum a Seneca creditum est, quodam e loco corrupto. H. St.
 Jupiter imperator est apud Liv. 6. 29. extr.
 IMPERATRIX, icis. f. [βασιλισσα, ἡγεμένης] Cic. pro Cael. 67. Deinde fortes viros ab imperatrice in insidiis atque in præsidio balnearum locatos.
 Imperatrix civitas. 1. 39. Cod. de Episc. & Cler.
 Imperatrix Italia. Plin. lib. 26. cap. 3.
 IMPERATORIUS, a, um. Adj. [ἡγεμονικός, βασιλικός] Quod ad imperatorem pertinet. ut
 Appellatio imperatoria. Patere. 2. 25. 5.
 Donatio imperatoria. Cic. 5. Verr. 187.
 Jus imperatorium. Cic. 3. Verr. 57. P. Servilius, quæ signa atque ornamenta ex urbe hostium, vi & virtute capta, belli lege atque imperatorio jure sustulit, ea Pop. Romano apportavit. Al. Asportavit.
 Labor imperatorius. Cic. 2. Tusc. 62.
 Laus imperatoria. Cic. 4. Acad. 2.
 Imperatoria majestas. Spartian. Hadr. cap. 8.
 Nomen cooptare imperatorium. Cic. 11. Fam. 4.
 IMPERATORIA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 238.
 IMPERATORIE, Adv. Treb. Pol. Claud. cap. 6. Dum se ad id bellum imperatorie instruit.
 IMPERATIVUS, a, um. Adj. [ὑποτακτικός] ut, Imperativæ feriæ. Macrob. 1. Saturn. 16.
 IMPERATIVE, Adv. [ὑποτακτικῶς] Ulpian. tit. 24. §. 1. V. Precativus, in PRECOR.
 Modus imperativus, frequens apud Grammaticos.
 IMPERIUM, i. n. [ἡγεμονία, βασιλεία, ἐπικράτεια, ἡγεμονία] Jussus & veluti Præceptum imperatoris. Virg. 1. Æn. 57.
 — tempestatesque fonoras
 Imperio premit, ac vinclis, & carcere frenat. Idem 4. Æn. 295.
 Imperio læti parent.
 Satis pro imperio, quisquis es. i. e. Imperiose, Donatus. Ter. Phorm. 1. 4. 19.
 Arbitr imperii. Ovid. 5. Trist. 2. 47.
 Duritia imperii. Tacit. 1. Hist. 23.
 Facile est imperium in bonis. Plaut. Mil. 3. 1. 17.
 Ecce tibi obediens. P. Facile est imperium in bonis.
 Lenia imperia. Hor. 1. Epist. 18. 45.
 Luforium imperium. V. LUDUS.
 Perseverum imperium. Tacit. 15. Ann. 48. Idque pluribus probabatur, qui in tanta vitiorum dulcedine summum imperium nec restrictum, nec perseverum volunt.
 Precarium feni imperium, & brevi transitorium. Tacit. 1. Hist. 52.
 Restrictum imperium. Tacit. 15. Ann. 48. V. paulo ante Perseverum.
 In te mihi est imperium. h. e. Tibi imperare possum. Plaut. Men. 5. 7. 41.
 Celebre apud nos imperium tuum est. Plaut. Mil. 4. 4. 60. h. e. Minimius quid tu nobis imperaveris.
 Abnuere imperium. V. ABNUO.
 Accipere imperium. Tacit. 2. Hist. 19. V. ACCIPIO.
 Accipere imperium. Liv. Percussæ civitates minores imperium acceperunt: Imposito stipendio paruerunt. Idem 25. 9. Intentus ad imperia accipienda.
 Capeffere imperia. V. CAPESSO.
 Concedere in imperium. Justin. 4. 2. 3.
 Demutare imperium alicujus. Plaut. Men. 3. 2. 118.
 Sed quis hic est, qui capillo me hinc de curru deripit,
 Imperium tuum demutat, atque dictum Apollinis? i. e. Contra imperium tuum agit.
 Detrectare imperium. Curt. lib. 9. 8. 17. Oppidani detrectabant imperium, & clausæ portas. i. e. Abnuabant, respuebant.
 Ejurare imperium. Tacit. 3. Hist. 68. extr. Prævenerat rumor ejurari ab eo imperium.
 Exsequi imperium, pro Facere quod est imperatum. Plaut. Amph. 1. 1. 106.
 Nunc pergam heri imperium exsequi, & me domum capeffere.
 Expectare imperia. Curt. 4. 13. 21.
 Flectere durum mollibus imperiis. Hor. 4. Carm. 1. 7.
 Frangere imperium. Hor. 1. Carm. 35. 16.
 Fungi imperio. Justin. 2. 4. 25.
 Habere imperium in. Ter. Eun. 3. 1. 25.
 Eone es ferox, quia habes imperium in belluas?
 Negligere imperium alicujus. V. NEGLIGO.
 Obtemperare imperio alicujus. V. OBTEMPERO.
 Parere imperio. Virg. 4. Æn. 238.
 Rumpere imperium alicujus. Sen. Herc. fur. 1.
 Rupto imperio. Tacit. 13. Ann. 36. Sed rupto imperio, postquam paucæ e proximis castellis turnæ, &c.
 Servire servitutem imperiis alterius. Plaut. Trin. 2. 2. 21.
 Tuis servivi servitutem imperiis & præceptis, pater.
 Sub alicujus imperio esse. Ter. Heaut. 2. 2. 4.
 Locus, occasio, ætas, mater, sub imperio cujus est, mala.
 Imperium, pro Dominio. Virg. 1. Æn. 291.
 Imperium Oceano, famam qui terminet astris. Cic. 1. de Lege Agr. 6. His insignibus, atque insulis imperii venditis, &c.
 Inimicissimus huic imperio. V. INIMICUS.
 Imperium sine fine dedi. Virg. 1. Æn. 283.
 Continens imperium. V. CONTINEO.
 Infinitum imperium. V. INFINITUS.
 Labans imperium. Claud. de Bell. Get. 571.
 Solenne imperium. Virg. 12. Æn. 193.
 Abrogare imperium. V. ABROGO.
 Abstistere imperio. Liv. 38. 16. extr. Non tamen ita infregit animos eorum, ut abstisterent imperio. V. ABSTISTO.
 Vol. II.

Agitare imperium. V. Agitare, pro Administrare, in AGO.
 Amittere imperium. V. AMITTO.
 Confociare imperium. V. CONSOCIO.
 Degustare imperium. Tacit. 6. Ann. 20. Et tu, Galba, quandoque degustabis imperium.
 Elaborato a parentibus imperio contentus. i. e. Magnis laboribus quæsito & parto. Justin. 1. 2.
 Explere imperio triginta magnos orbes. i. e. Regnare annos triginta. Virg. 1. Æn. 273.
 Fulgens imperio. Africæ. Hor. 3. Carm. 16. 31.
 Gerere res hominum æternis imperiis. Virg. 1. Æn. 234.
 Mandata & commissa imperio. V. MANDO.
 Moderari frena imperii. Ovid. 2. de Pont. 9. 33.
 Potiri imperio Galliæ. Cæf. 1. Bell. Gall. 2.
 Regere imperium. Virg. 1. Æn. 344.
 Tenere summam imperii. Cæf. 3. Bell. Gall. 17.
 Terminare imperium Oceano. Virg. 1. Æn. 391.
 Tradere summam imperii. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 20.
 Tractare imperium, Regere, administrare. Justin. lib. 1. cap. 2. de Semiramide, Hæc nec immaturo ausa tradere imperium, nec ipsa palam imperium tractare, &c.
 Transigit comitia imperii. Tacit. 1. Hist. 14.
 Imperium, Potestas. Ulpian. de jurisd. om. jud. Suet. Cæf. cap. 54.
 Abstinentiam neque in imperiis, neque in magistratibus præstitit. Ubi notandum Imperia de Potestate militari; Magistratum de Civili dici.
 Ita, Summa imperii, de qua Græcæ Resp. inter se sæpe disceptarunt, significat frequenter Jus constituendi imperatorem, i. e. Ducem adversus hostes communes. Ita Nep. 3. 2. 2. Summa imperii maritimi.
 Sub Imperii nomine veniunt etiam Provinciæ imperio subjectæ. ut Cæf. 4. Bell. Gall. 16. Populi Rom. imperium finit Rhenus.
 Accipere imperium in Hispaniam. Liv. lib. 26. 18. Adeo perditas res, desperatumque de Repub. esse, ut nemo audeat in Hispaniam imperium accipere. i. e. Provinciam Hispaniam. Sic paulo post, Jussi deinde inire confusum suffragium, ad unum omnes, non centuriæ modo, sed etiam homines, P. Scipioni imperium esse in Hispaniam jusserunt. Al. Hispania.
 Consulare imperium. V. CONSUL.
 Exercere dura imperia. Virg. 2. Georg. 370.
 Habitus duro imperio populus. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus, duro imperio habitum, probra ac verbera intentabat.
 Imminuere imperium. Liv. lib. 8. 3. Jussis ante tempus Consulibus abdicare se magistratur, quo maturius novi Consules adversus tantam molem belli crearentur: religio incessit, ab eis, quorum imminutum imperium esset, comitia haberi, itaque interregnum initum. Imminutum imperium dicit eorum, qui jussi erant magistratu se abdicare.
 Imminuere imperii jus. Cic. 6. Verr. 20. Tritici modium LX. M. empti Populo Rom. dare debebant & solebant: abs te solo remissum est: Resp. detrimentum cepit, quod per te imperii jus una in civitate imminutum est.
 Immutari imperio. V. IMMUTO.
 Inhibere imperium. V. INHIBEО.
 Pati regium imperium. Sen. Med. 4. V. PATIOR.
 Perferre imperia alicujus. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. Tantum se ejus opinionis deperdidisse, ut Pop. Romani imperia perferrent, gravissime dolebant.
 Proferre imperium suum, i. e. Ostendere potentiam & vires suas. vel Prorogare, dilatare, ampliare. Ovid. 5. Met. 372. Tacit. 1. Ann. 3.
 Sum. ut, Summo in imperio esse. Cic. 2. de Fin. 66. Virginem filiam sua manu occidit potius, quam ea P. Claudii libidini, qui tum erat summo in imperio, dederetur.
 Cum imperio esse dicebatur apud antiquos, Cui nominatim a Pop. Rom. dabatur imperium. Cum potestate esse, dicebatur de eo Qui a populo alicui negotio præficebatur. Hæc Festus. Cic. 6. Verr. 7. Quæ dico signa, ante quam abs te sublati sunt, nemo Messanum cum imperio venit, quin viderit. conf. Idem 1. Fam. 1. & 9. V. CUM.
 Cum imperio esse, Extra Urbem manere: nam Urbem ingredienti imperium deponerebant. Cic. 7. Att. 3. Nam quod putas utilius esse, vel mihi quod tutius sit, vel etiam ut Reipublicæ prodesse possim, me esse cum imperio: id coram considerabimus quale sit.
 Imperium, majus est quam Jurisdictio. Paul. in l. ea quæ magis. D. ad municipales, Ea quæ magis imperii sunt, quam jurisdictionis, magistratus municipales facere non potest.
 Imperium apud Jurisconsultos duplex est. Ulpian. in l. imperium. D. de jurisd. om. jud. Imperium aut merum, aut mixtum est. Merum imperium est, habere gladii potestatem ad animadvertendum in facinorosos homines, quod etiam Potestas appellatur. Mixtum est, cui etiam jurisdictio inest, quod in danda bonorum possessione consistit: ut jurisdictio, judicis dandi licentia.
 De Imperio Justo, Mero, Militari & Romano, V. plura in Lex. Pitisc.
 IMPERIALIS, e. Adj. Aur. Vict. Epit. in Tiberio. Imperialis molestiæ magnitudinem declinare. Et Ornamenta imperialia. Capitol. M. Anton. Phil. cap. 17. Insigne imperialis majestatis. Idem Albin. cap. 2. Ammian. 15. 5. Ad culmen imperiale surgere. Idem 21. 16. Ita, Civitas & Nummus imperialis.
 IMPERIALIS, e. Idem. ut, Imperialia statuta. Ulpian. Dig. 47. t. 12. l. 3. §. 5. [Nisi mendum est.]
 IMPERIALITER, Adv. Leg. un. §. 15. C. de cad. tollend. Nostrium esse proprium subjectorum commodum imperialiter existimantes.
 IMPERIABILITER, Idem. Cato apud Charis. p. 181. Gramm. Putsch. Imperiabiliter pro Nimis imperiose & dure. [Nisi forte Imperabiliter legendum.]
 IMPERIOSUS, a, um. Adj. [ἡγεμονικός] Qui imperium habet. Cic. in Orat. 20. Cognoscat etiam rerum gestarum & memoriæ veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis, sed & imperiorum populorum, & regum illustrium. i. e. Qui multum imperarunt, apud quos maxima fuerunt imperia.
 Imperiosa Dictatura. Liv. 7. 40. Eodem tenore duos insequentes Consulatus gessi: eodem hæc imperiosa Dictatura geretur.
 Æquor imperiosus. Hor. 1. Carm. 14. 8. Violentum, & cui obisti non possit.

Imperiosus, Qui nimis severe imperat, quasi Ostentator imperii. Plaut. *Afin.* 2. 4. 4. Nimis imperiosus est.
Imperiosus sibi, Qui sibi ipse imperat, qui vitæ suæ modum habet. Hor. 2. *Serm.* 7. 83.
 Quisnam igitur liber? sapiens, sibi que imperiosus.
Imperiosus sui, i. e. Continens. Plin. 34. 8.
Conjux imperiosa. Ovid. in *Ibin*, 536.
Consul imperiosus. Cic. *Post red. in Senat.* 11.
Domina dura, imperiosa, vehemens, cupiditas. Cic. in *Parad.* 5. §. 3. pr.
Eques Gelonis imperiosior. Claud. *Fescenn. de Nupt.* Hon. 3.
Fames imperiosa. Lucan. ad *Pison.* 208.
Fasces imperiosissimi. Val. *Max.* 2. 7. 7.
Familia imperiosissima & superbissima. Liv. 9. 34.
Inedia imperiosa. Plin. lib. 29. cap. 1.
Philosophi est nimis imperiosi, vetare meminisse. Cic. 2. de *Fin.* 105.
Populi imperiosi. Cic. in *Orat.* 20.
Vis imperiosissima. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Imperiosus fuit etiam cognomento dictus T. Manlius Torquatus. Cic. 2. de *Fin.* 60. Utrum tandem censes, Torquate, Imperiosum illum, si, &c. V. Liv. 7. 3. Plin. 22. 5. conf. Lex. Pitisc.
IMPERITO, [ἐπιταγματίζω] āre. frequent. Plaut. *Capt.* 2. 1. 47.
 Quod antehac pro jure imperitabam meo, nunc te oro per precem.
Imperitare & Servire, contraria. Hor. 2. *Serm.* 7. 81.
 Tu mihi qui imperitas, aliis servis miser.
Imperitando, ferviendoque vicissim. Plin. lib. 6. cap. 29.
Equis imperitare. Hor. 1. *Carm.* 15. 25.
Gentibus magnis imperitare. Lucret. lib. 3. 1041.
Legionibus magnis imperitare. Hor. 1. *Serm.* 6. 4.
Rem æquam imperito. Hor. 2. *Serm.* 3. 189.
Imperitandi parum prudentes. Columel. lib. 13. cap. 1.
 Sæpe hac voce utitur Tacitus, e. g. 4. *Hist.* 61. 4. Virgo late imperitabat. Imperitandi cupido. Idem 4. *Hist.* 25. 5. Quanto sit angustius imperitatum. Idem 4. *Ann.* 4. 5. &c. conf. Curt. 4. 7. 1. & 9. 6. 20. & Sallust. *Jugurth.* cap. 19. item Liv. 1. 2.
IMPERMISSUS, a, um. Adj. [ἐπιμισητός] Illicitus: ut, Gaudia impermissa, i. e. illiciti concubitus. Hor. 3. *Carm.* 6. 27.
IMPERSONALIS, e. Adj. [ἀνθρώπων] Vox est a Grammaticis ficta: quibus verbum Imperfonale dicitur, Quod non habet personas. Mart. *Capell.* lib. 3. p. 83. & lib. 4. 119. V. Priscian. p. 812. & alios Grammaticos.
IMPERSONALITER, Adv. Florentinus in l. five. D. de stipul. servo. Sive mihi, sive sibi, sive conservo suo, sive impersonaliter dari servus meus stipuletur, mihi acquirit. conf. Justin. *Inst.* 3. t. 18. §. 1.
IMPERSPICABILIS, e. Adj. Zeno Veron. Imperfpicabilis judicii secreta.
IMPERSPICUUS, a, um. Adj. Incognitus, dubius, non perspicuus. Plin. 1. *Epist.* 20. Neque enim minus imperfpicua, incerta, fallaciaque sunt judicium ingenia, quam tempestatum terrarumque.
IMPERTERRITUS, a, um. Adj. [ἀτρετής] Qui nulla re terretur. Virg. 10. *Æn.* 770.
 — manet imperterritus ille.
Imperterritus equum impellebat. Sil. lib. 7. 695.
Imperterritus armis. Idem 14. 188.
Mens imperterrita. Sil. lib. 11. 207.
IMPERTIO, i, i & ii, itum, [μεταδίδωμι] īre. act. vel **IMPERTIOR**, īri. dep. Impendere, partem dare, communicare, participem facere: ex *Im* & *Partior*.
Calorem impertire. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 27. Jam vero reliqua pars mundi ea & ipsa tota natura fervida est, & ceteris naturis omnibus salutarem impertit & vitalem calorem.
Diem festum alicui impertire. Cic. 4. *Verr.* 51. Tu Syracusanos unum diem festum Marcellis impertire noluisti, per quos illi adepti sunt, ut ceteros dies festos agitare possent.
Dolorem suum alicui impertire. Cic. 4. *Verr.* 84. Verumtamen dolorem suum nemini impertiebat, Prætoris injurias tacite, hospitis placide ferendas arbitrabatur.
Fortunas aliis impertiri. Cic. de *Amicit.* 72. Quod faciendum, imitandumque est omnibus, ut si quam præstantiam virtutis, ingenii, fortunæ consequuti sunt, impertiant eam suis, communicentque cum proximis.
Laudem impertire. Cic. pro *Lege Manil.* 20. Atque ut omnes intelligant, me L. Lucullo tantum impertiri laudis, quantum, &c.
Prudentiam suam ad salutem alicujus impertire. Cic. 3. *Att.* 15. Nunc, Pomponi, quoniam nil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam, quod aut in meipso, &c.
Salutem impertire, Nuntiare. Cic. 2. *Att.* 27. Terentia delectata est tuis literis: impertit tibi multam salutem.
Studium Philosophiæ impertire. Cic. 5. de *Fin.* 6. In primisque ut aliquid suorum studiorum Philosophiæ quoque impertiat.
Tempus alicui rei impertire. Cic. 9. *Att.* 13. Huic rei aliquid temporis impertias.
Tempus sapientiæ doctoribus impertiebat. Tacit. 14. *Ann.* 16. 3.
Aliquem honoribus impertire. Plaut. *Aulul.* prol. 18.
 Atque ille vero minus, minusque impendio Curare, minusque me impertire honoribus.
Aliquem malo impertire. Ter. *Adel.* 3. 2. 22.
 Sed cesso heram hoc malo impertire propere? i. e. Heræ nuntiare hoc malum.
Aliquem osculo impertire, Osculari. Suet. *Neron.* cap. 37.
Aliquem salute impertire, Salutare. Ter. *Eun.* 2. 2. 39. Plurima salute Parmenonem summum suum impertit Gnato.
Alerum rem aliquam impertire. Plaut. *Milit.* 2. 2. 77. At imperti me, amice, quod commentus es.
Alteri de re aliqua impertire. Cic. 2. *Off.* 54. Sæpe idoneis hominibus indigentibus, de re familiari impertiendum est, sed, &c.
Impertiri, passivè. Cic. 3. in *Catil.* 14. Atque etiam viro forti Collegæ meo C. Antonio laus impertitur. Suet. *Claud. Cæsar* cap. 4. Nec dubium est quid post hæc Augustus constituerit, & reliquerit eum nullo præter auguralis sacerdotii, honore impertitum. Nep. 25. 1. 2. Puerilis ætas doctrinis impertiri debet.
IMPERTIENS, & **IMPARTIENS**, entis. Partic. Mart. *Capel.* lib. 1. p. 21.

IMPERTIUS, a, um. Partic. Liv. 21. 41. Pro his impertitis oppugnatum patriam nostram veniunt. Apul. *Apol.* p. 377. Nulla impertita mora.
IMPERTITIO, ōnis. f. Arnob. lib. 2. p. 43. Honoris impertitione viduari.
IMPERTILIS, e. Adj. Augustin. lib. 6. *Muf.* Impertilis nota.
IMPERTURBABILIS, e. Adj. Idem *Confess.* lib. 2. extr. & *Epist.* 145.
IMPERTURBATUS, a, um. Adj. [ἀνέσχετος] contrarium est Turbato. Plin. lib. 2. cap. 23. Imperturbata lux.
 Ore imperturbato bibere venenum. Ovid. in *Ibin* 560. conf. Sen. *Epist.* 73. & 85.
IMPERVIUS, a, um. Adj. [ἀδιδεωτος] ut, Annis impervius, Non vadofus. Ovid. 9. *Met.* 106.
 Freta impervia. Valer. 4. *Argon.* 711.
 Itinera impervia. Tacit. 3. *Ann.* 31.
IMPESCO, ēre. est (auctore Festo) In lætam segetem, pascendi gratia immittere.
IMPETIGO, ōnis. f. [λεῖψον] Fœdatio cutis, serpens cum pruritu, quam alii scabiem siccam, asperam, & prominentem intelligunt: Alii morbum similem scabiei, squamofum, corpusque dehonestantem. V. Celf. 5. 28. sect. 17. extr. Ab impetu nomen deductum. Plin. lib. 23. cap. 7. Hiberna caprificus in aceto cocta & trita, impetigines tollit. Idem 22. cap. ult. 20. 9. & 25. 7.
 Serpens molliter impetigo. Firmic. lib. 6. cap. 31.
IMPETIGINOSUS, a, um. Adj. Qui impetigine laborat. Ulpian. in l. Pomponius. D. de *Ædil. edict.* Trebati ait, impetiginosum morbo sum non esse: si eo membro ubi impetigo est, æque recte utatur.
IMPETIGOSUS, a, um. Adj. Gloss. *Vet. Gr. Lat.* λεῖψαντος Impetigosus. [Nisi mendum est].
IMPETO, īvi, itum, [ἐπιδάσσω] ēre. Invadere, adoriri. Apul. *Jurgiis* me oppido impetens. Varro 3. de *R. R.* cap. 16. Itaque impetentes a se ejiciunt fucos, quod hi, &c. V. IMPECTO. conf. Solin. cap. 55. Flammis & sagittis impetens Cupido. Sen. *Hippol.* 3.
IMPETIBILIS, e. Adj. Quod peti non debet, vel potius Nequit. *Vet. Gloss.* Impetibile, ἀνεπιχρήστον, ἀνεπιπόδιστον.
 Item, Quod facile impeti potest. Solin. de *Chamaeleonte*, cap. 53. Impetibilis est Coraci, &c. [Immo Antipathian esse inter utrumque animal intelligi vult. V. *moz.* not.]
 Usurpatur etiam de Re turpi & reprehensioni obnoxia: ut, Impetibile scelus. Apul. *Apol.* p. 328. ita Valetudo impetibilis. Plin. 20. 18. [Sed Hard. edidit Impatibilis, ut & cap. 20. ejusd. lib. Impatibiles uvæ morbos. At lib. 25. cap. 5. extr. Impetibiles cruciatus. Puto utroque modo recte scribi. Est autem a Patior, q. d. Intolerabilis: nec aliter puto apud Apul. interpretandum, licet Elmenh. Impurum exponat.]
IMPETUS, ūs. m. [ἐπβολή, ἐμβολή, ὄρμη, φορὰ, κραταιφορὰ, ῥόμη] Invasio cum tumultu. Auctor de *Viris Illust.* cap. 11. pr. Porfenna rex Etruscorum, cum Tarquinos in urbem restituere tentaret, & primo impetu Janiculum cepisset.
 Animi impetus. Cic. 10. *Fam.* 5. Ut tota mente, omnique animi impetu in Remp. incumbas.
 Animi impetus & voluntas. Cic. 3. de *Orat.* 55.
 Animi non rectus impetus est libido. Cic. 2. de *Invent.* 164.
 Armorum impetus atque incurio. Cic. pro *Cæcin.* 44.
 Famæ impetus. Tacit. *Agr.* 39.
 Libidinum. Cic. 1. de *Fin.* 44.
 Pituitæ. Celfus 2. 7. pr. Ante febres, si caput grave est, aut ex fomno oculi caligant, aut frequentia sternutamenta sunt, circa caput aliquis pituitæ impetus timeri potest.
 Acres & vehementes impetus. Plin. 2. *Epist.* 11. ad Arrianum, Adnotatum est experimentis, quod favor & misericordia acres & vehementes primos impetus habent, paulatim consilio & ratione quasi restincta confidunt.
 Acer impetus. Lucret. lib. 6. 127.
 Auspicati impetus. Hor. 3. *Carm.* 6. 10.
 Cæcus animi impetus. V. CÆCUS.
 Effrenus impetus. Sen. *Agam.* 12.
 Furentes ac violenti impetus. Cic. de *Arusp. Resp.* 46.
 Naturalis impetus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Repentinus impetus. Cic. pro *Domo.* 13.
 Sævus impetus. Hor. 3. *Carm.* 1. 28.
 Scleratus impetus delendi imperii. Cic. pro *Cœl.* 14.
 Violentus impetus. Sen. *Theb.* 2.
 Vividus impetus. Hor. 4. *Carm.* 4. 10.
 Abnuat locus impetum. V. ABNUO.
 Abstrahere ab impetu. V. ABSTRAHO.
 Agere. ut, Eunt equi qua impetus illos egit. Ovid. 2. *Met.* 203.
 Amplificare impetum & quandam commotionem animi affectionemque suam verbis & sententiis. Cic. 2. de *Invent.* 19.
 Capere impetum in aliquem. Plin. lib. 9. cap. 30. In naufragos, urinantesve impetum capit.
 Coercet impetus ulcerum calx. Plin. lib. 36. cap. 24.
 Colligare impetum furentis. V. COLLIGO.
 Comprimere impetum. Cic. de *Arusp. Resp.* 1. Omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi.
 Continere impetum militum. Liv. 7. 37. V. CONTINEO.
 Contundere impetum alicujus. V. CONTUNDO.
 Convertere impetum suum. V. CONVERTO.
 Deprecari horribiles impetus hostium. Cic. pro *Font.* 26.
 Diruere aliquid vasto impetu. Hor. 4. *Carm.* 14. 30.
 Discutere impetum. Plin. lib. 22. cap. 25. Farina ex hordeo & cruda & decocta, collectiones impetusque discutit. Tradit Hermolaus Impetus Plinio vocari, quas Inflammationes & collectiones dicimus, Græci Phlegmonas.
 Dare impetum in aliquid. Tacit. 2. *Ann.* 20. Primus Cæsar cum prætoris cohortibus capto vallo dedit impetum in silvas.
 Dare impetum, Adoriri, aggredi. Liv. 2. 19. Et ad alterum cornu Æbutius Magister equitum in Octavium Mamilium impetum dederat.
 Dare impetum, pro Incitare. Quintil. lib. 10. cap. 3. Quod non tam moram faciet, quam novos impetus dabit.
 Excipere impetum. Cæf. 1. *Bell. Gall.* 52. At Germani celeriter ex consuetudine sua, phalange facta, impetus gladiatorum exceperunt.
 Exuere feros impetus. Sen. *Thyest.* 2.

Facere impetum, Invadere & adoriri. Cic. pro Rosc. Amer. 21. Vos autem maxime debetis in eos impetum facere, qui merentur.

Facere impetum in agros alicujus. Liv. 1. 5.

Facere impetum in bona & fortunas alicujus. Cic. 3. Verr.

Facere impetum in tabulas. Cic. 6. Verr. 148. Admonitu ipforum Syracusanorum impetum in eas tabulas facio, in quibus singula perscripta erant.

Facere inanem impetum. Cic. pro Domo 64.

Feruntur omni impetu ad voluptatem belluæ. Cic. 1. Off. 105.

Fervet impetus morbi articularis. Plin. lib. 31. cap. ult.

Fieri prædonum impetus in tuas fortunas nolo. Cic. 4. Fam. 7. conf.

Facere impetum paulo supra.

Frangere impetum alicujus. Cic. 1. Fam. 5.

Furit impetus Ætnæ. Lucret. lib. 2. 593.

Habere impetum. Quintil. lib. 2. cap. 13. Cursum habent quædam & impetum.

Habent suos impetus animalia. Cic. 2. Off. 1.

Impellere animorum impetus. Cic. 2. de Orat. 312.

Incurrere cæco impetu in aliquem. Cic. 1. de Fin. 44.

Inhibere impetum. Sen. Med. 413.

Languescit impetus famæ. Tacit. Agric. cap. 39. Donec impetus famæ, & favor exercitus languesceret.

Lenire impetus recentes vulnerum. Plin. lib. 22. cap. 22.

Mollire impetum. V. MOLLIO.

Moveri vertique impetum cæli admirabili cum celeritate videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 97.

Opprimi violentiæ impetu. Cic. Anteq. iret in exil. 13.

Percellere impetu aliquem, & irruere in eum. Cic. pro Domo 106.

Propulsare impetum. Cic. pro Muren.

Rapit impetus illic Thesea magnanimum. Stat. 12. Theb. 794.

Reflectere impetum. Cic. 2. de Orat. 312.

Refugere impetum, tela, & incursum aliquorum. Cic. pro Cæcin. 23.

Repellere impetum, ex Cicerone, Vide REPELLO. H. St.

Reprimere impetum, ardoremque restringere. Cic. in Brut. 7.

Refederunt impetus Marcelli. Cic. 8. Fam. 2.

Retardare animos & impetus alicujus. Cic. 1. Verr. 33.

Sum. ut, Fuit impetus illi in medios rogos ire. Ovid. 11. Met. 333.

Sumere impetum. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Sustinere impetum. Celf. lib. 2. 15. Cæf. 1. Bell. Gall. 24.

Trahi impetu ad aliquid. Plin. lib. 1. Epist. 8. Ad Saturninum, Tantoque laudabili munificentia nostra videbatur fore, quod ad illam non impetu quodam, sed consilio trahebatur. i. e. non inconsiderate & sine ratione.

Uti impetu magis quodam animi quam cogitatione. Cic. 11. Att. 5.

Impetus in oratione, pro Vi & contentione ac vehementia. Cic. in Orat. 229. Aliter in ea nec impetus ullus, nec vis esse possit. Et pro Deiot. 5. Ad omnem impetum dicendi contentionemque leviora.

Dicendi impetus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Augeri impetu. Quintil. lib. 1. cap. 1. Ideoque laude crescit, & impetu augetur, & aliquid magnum agere gaudet. De pueris.

Dicere impetu. Quintil. lib. 2. cap. 11. Igitur & impetu dicere se, & viribus uti gloriantur.

Impetu uno. Plin. lib. 14. cap. 22. Tribus congiis epotis uno impetu.

Impetus, Humana cupiditas. Ovid. 5. Fast. 523.

— siquid fert impetus, ora:

Omne feres. h. e. Si quid cupis.

Impetum capere alicujus rei faciendæ. Suet. Aug. cap. 42. extr. Impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi, quod earum fiducia cultura agrorum cessaret. Tacit. 15. Ann. 50.

Et cepisse impetum Subrius Flavius ferebatur, in scena canentem Nerone aggrèdiendi.

Impetus, pro Magnitudine & mole. Lucret. 5. 201.

— quantum cæli tegit impetus ingens. Et eodem lib. 911.

Aut hominem tanto membrorum esse impete natum. i. e. Tanto magnitudine & mole & vastitate membrorum. Turnebus. Impete, ablativus, pro Impetu, ab antiquo scilicet nominativo

IMPETUS. Gell. 19. 7. Magno impete. Sil. 13. 248. Procurfus impete. Magno impete comburens flamma. Lucret. lib. 6. 152.

Recto impete perfringit nubem vis venti. Lucret. lib. 6. 137.

Vasto impete fertur. Ovid. 3. Met. 79. conf. 8. 359. & Sil. 2. 243.

Plur. Lucret. lib. 1. 293.

Quamlibet in partem trudent res ante ruuntque

Impetibus crebris.

Impetis genit. sing. Idem lib. 6. 326.

— capere impetis auctum.

IMPETIUS, a, um. Adj. Gloss. Lat. Græc. Impetieus, βίαιος.

IMPETIBILIS. V. IMPETO.

IMPETUOSUS, a, um. Adj. [ἰμπητός] Qui magno impetu fertur. Plin. lib. 35. cap. 10. Impetuosis animus. Sed Hard. Impetus animi.

IMPETUOSE, Adv. Messal. Corv. Pr. Ad moenia impetuosè contendit.

IMPETRIO, ire. Litare in extispicina. V. dict. seq.

IMPETRITUM, a verbo Impetire; idem valet quod Impetratum. Festus. Plaut. Aſin. 2. 1. 11.

Impetratum, inauguratum est, quævis admittunt aves. V. Taubm. in loc. Val. Max. lib. 1. cap. 1. 1. Prisco etiam instituto rebus divinis opera datur, quum aliquid commendandum est, precatione: quum exposcendum, voto: quum solvendum, gratulatione: quum inquirendum, vel extis, vel fortibus, impetrato: quum solenni ritu peragendum, sacrificio. Pro Impetrato, vulgo corrupte legitur Impertito. Cic. 2. de Divin. 35. Concedam hoc ipsum si vis, etsi magnam jacturam causæ fecero, si ullam esse convenientiam naturæ cum extis concessero. Sed tamen eo concessio, qui eventus, ut is qui impetire velit, convenientem hostiam rebus suis immolet? quo loco vulgata lectio habet Impetire. Huc spectant & Auguria impetrativa, de quibus in AUGURIUM diximus. conf. Plin. 28. 2. & Lex. Pitisc. vel Parei Lex. Crit. p. 578. Martin. Lex. & Scalig. in Fest.

IMPETRO, [ἰμπέτρον] are. ex In & Patro compositum; significat Obtinere & exorare. Plaut. Capt. 1. 2. 17.

Quod ego quidem nimis quam cupio ut impetret.

Impetrare & exorare. Plaut. Catin. 2. 3. 51.

Quid si ego impetro atque exoro a villico, causa mea

Ut eam illi permittat?

Postulare five orare, & impetrare. Plaut. Capt. 3. 2. 14.

Ut quod me oravisti, impetres, eum hominem ut convenias.

Ter. And. 2. 5. 11. — facis ut te decet,

Quum istuc, quod postulo, impetro cum gratia.

Deferre aliquid alicui & impetrare. Cic. 13. Fam. 30. Omnia, quæ potui in hac summa tua gratia ac potentia a te impetrare, si petissem, ultro te ad me detulisse putabo, si hanc rem impetravero.

Minus honeste impetrare. Cic. 7. Att. 16.

Facile ab uno de alio impetrare. Cic. 15. Att. 8.

Impetrare ab aliquo, ut verum esse concedat. Cic. 4. Acad.

Æquum impetrare. Plaut. Curc. 1. 1. 65.

— neque quicquam queo

Æqui bonique ab eo impetrare.

Civitatem ab aliquo impetrare. Cic. 13. Fam. 37.

Exceptionem ab aliquo impetrare. Cic. 4. Acad. 97.

Pacem impetrare. Hor. 2. Epist. 1. 137.

Quietem studiis impetrare. Quintil. in proem. lib. 1.

Salutem impetrare precibus. Cic. Brut. 16.

Veniam impetravit ex poenitentia. Plin. Epist. 318. Quamvis suspectus in præteritum fuerit, veniam ex poenitentia impetret.

Veniam exilii impetrat. Tacit. 12. Ann. 8.

Veniam metendi impetrare. Plin. lib. 12. cap. 19.

Voluntate impetrare aliquid. Ter. Adel. 3. 4. 44.

Quod vos jus cogit, id voluntate impetret. Al. Vis cogit.

Impetrare, cum abl. & præp. A vel Ab. Val. lib. 4. cap. 3. 7. extr. de Q. Tuberonis abstinentia, A fervis vix impetrari potest, ne eam fuppellestem fastidiant, qua tunc consul uti non erubuit. i. e. Hoc non possunt domini a fervis impetrare.

Impetrare est item Perficere. Plaut. Poen. 5. 2. 14.

Incipere multo est quam impetrare facilius. V. Taubm. Ter. Hec. 5. 1. 3.

Videndum est ne minus propter iram hanc impetrem, quam possiem. ubi Donat. Impetrem, perficiam. Gloss. Impetrare, ἀνέχομαι. Ammian.

Nihil impetrato intra mœnia. conf. Jac. Dur. Casell. Var. lib. 1.

IMPETRASSERE, pro Impetrare veteres dixerunt. Plaut. Aul. 4. 7. 6.

Et istud confido a fratre me impetrassere. conf. Stich. 1. 2. 23.

Caf. 2. 3. 53. Mil. 4. 3. 3. Sed potius infinitivus est futuri pro Impetraturum esse. V. Urſin. T. 1. p. 674. & Johnson Gram. Com.

IMPETRATUS, a, um. Partic. ut, Reditus impetratus Augusti. Hor. 4. Carm. 2. 43.

IMPETRATIO, ōnis. f. Cic. 11. Att. 22. Illud molestius, istas impetrationes nostras nihil valere. Augustin. Confess. lib. 12. pr.

IMPETRATOR, ōris. m. Cod. Theod. 1. 12. tit. 16. Impetratores beneficii.

IMPETRABILIS, e. Adj. Quod facile impetrari & obtineri potest. Liv. 5. Bell. Pun. Omnia & impetrabilia & tuta.

Dies impetrabilis, In quo quis quid facile impetrat & obtinet. Plaut. Epid. 3. 2. 6.

Pro dii immortales! mihi hunc diem dedistis luculentum,

Ut facilem, atque impetrabilem.

Efficacia impetrabilis. Ammian. 14. 8.

Orator impetrabilis, Qui facillime quod vult impetrat. Plaut. Most. 5. 2. 40.

Non potuit venire orator magis ad me impetrabilis. [ut dicitur Probabilis orator. q. V.]

Triumphus impetrabilis. Liv. 39. 29.

Venia impetrabilis. Tacit. 4. Hist. 69. 5.

Vigilantia impetrabilis. Ammian. 17. 11.

Virtutes impetrabiles. Idem 29. 5.

Votum impetrabile. Propert. lib. 4. 1. 101.

Compar. ut, Quo impetrabilior pax esset. Liv. 30. 16.

IMPETRATIVUS, a, um. Adj. ut, Impetrativum augurium. V. Augurium, in AUGUR.

IMPETUOSUS, IMPETUS. V. IMPETO.

IMPEXUS, a, um. Adj. [ἰμπέξω] Non pexus: ut, Barbæ impexæ. Virg. 3. Georg. 366.

Antiquitas tristis & impexa. Tacit. in Dial. de Orat. cap. 20. h. e. Inculca.

Canities impexa. Stat. 3. Theb. 138.

Comæ impexæ. Ovid. 3. Fast. 398.

IMPIATUS. V. IMPIUS.

IMPICO, [ἰμπέω] are. Pice illinere. Columel. lib. 12. cap. 29. De lacu quam recentissimum addito mustum in amphoram novam, eamque oblitino & impicato diligenter.

IMPIGER, gra, grum. Adj. [ἰμπέγρω] Non piger, sed diligens & strenuus. Hor. 1. Epist. 1. 45.

Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Impiger ad labores belli. Cic. pro Font. 33. Virum ad labores belli impigerum, ad pericula fortem, &c.

Impiger in. Cic. 7. Verr. 27. Dabat se labori atque itineribus, in quibus usque eo se præbebat patientem atque impigram, ut eum nemo unquam in equo sedentem videret.

Ales impiger. Stat. 1. Theb. 292. Mercurium sic vocat Juppiter.

Comes impiger ibam. Stat. 3. Silv. 2. 91.

Ductor impiger. Lucan. lib. 1. 228.

Equus impiger. Hor. 4. Carm. 3. 4.

Linguae impigræ. Sallust. Fragm. 3. 9.

Mentis impigræ experientia. Lucret. lib. 5. 1451.

Militia impigra. Liv. 3. 5. extr. Cohortes inde Latinæ Hernicæque ab Senatu gratis ob impigram malitiam actis, remissæ domos.

Virum impigram urbanæ militiæ dixit Tacit. 3. Ann. 48.

IMPIGRE, Adv. [ἰμπέγρως] Diligenter. Liv. 2. 47. pr. Impigre milites secuti sunt. Idem 1. 10. Plaut. Rud. 4. 2. 10. Val. Max. 2. 1. 9.

IMPIGRITAS, atis. f. pro Impigritia. Cic. de Repub. lib. 3. Nunquam viri fortissimi, fortitudinis, impigritatis, patientiæ. V. Non. 2. 434.

IMPIGRABILIS, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. Impigrabile ἰμπέγρητον.

IMPILIA, orum. n. pl. significant Coactilia, qualia pedibus involvendis calceandisque adhibebantur. Hæc vox apud Ulpian. 1. 25. §. 4. Dig. extat, qui Impilia Vestis loco effe dicit: & apud Hesychium,

qui *νακτῇ* esse refert. *νακτῇ*, inquit, τὰς πύλας καὶ τὰ ἐμπύλια. Hæc sic involvunt pedes ut vesti cedant. Nam tegendis obvolvendisque pedibus e coacta lana fiebant. Latius tamen patere videntur posse Hefychio auctore, quam ut tantum Pedum operimenta complectantur. Hinc Plinii felicitate emendatur locus lib. 19. 2. Theophrastus, inquit, auctor est esse bulbi genus, circa ripas amnium nascens, cujus inter summum corticem, eamque partem qua vescantur, esse laneam naturam, ex qua impilia vestesque quædam conficiantur. Mapalia hucusque lectum est, nullo sensu. Hæc Turneb. Advers. 11. 14. conf. Hard. in loc. Grav. ad Hesiod. *ἔργ.* v. 542. & Lex. Pitisc.

IMPINGO, ēgi, actum, [περιβόμα, περιβάλλει, ἐποικίλλω] ēre. ab In & Pango: Impellere & illidere, atque in faciem aut oculos jactare. Cic. 3. Tusc. 44. Quid? huic calix mulsi impingendus est, ut plorare definat.

Agmina impingere muris. Virg. 5. *Æn.* 805.

Beneficium impingit iratus. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 1. Gratus adversus eum quisquam esse potest, qui beneficium aut superbe injecit, aut iratus impigit?

Caput parietis impingere. Plin. 3. Epist. 16.

Colaphum impingere alicui. Plaut. Bacch. 4. 7. 2.

Compedes alicui impingere, pro Compedibus obvincire. Plaut. Capt. 3. 5. 76.

Abducite istum actutum ad Hippolytum fabrum:

Jubete huic crassas compedes impingier. i. e. Astringi.

Culcam in aliquem impingere, Rejicere & conferre. Plaut. Mil. 3. 3. 54. Dicam impingere alicui. Ter. Phorm. 2. 3. 92. V. DICA.

Epistolam alicui impingere. Cic. 6. Att. 1. Atque hoc tempore ipso impingit mihi epistolam Scaptius Bruti, rem illam suo periculo esse. Scilicet pro ipso Scaptio deprecantis. *Il me met au nez. Il me sert, ou me bat de la lettre de Brutus.* i. e. Invito mihi reddit, & in hoc me offendit. Budæus.

Fustem mihi impingere volet? Cic. 8. Fam. 8.

Laqueum impingere. Sen. de Tranquil. vitæ, cap. 10. At in aliquod genus vitæ difficile incidisti: & tibi ignoranti vel publica fortuna, vel privata laqueum impigit, quem nec solvere possis, nec abrumpere.

Navem impingere, i. e. Impellere aut agere in arenam aut scopulos. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Pugnum impingere. Plaut. Bacch. 4. 7. 2. Et Rud. 3. 4. 5.

Se in aliquid. Sen. lib. 1. de Ira, Quid opus est se in columnas impingere?

Venenum impingere. Sen. Epist. 120.

Vulnus impingere. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 59.

Quid dicas novi: cicatricem in dextro musculo ex illoc volnere, Quod mihi impigit Pterela.

Impingi, passivum, pro Immergi, & in profundum demitti. Plin. lib. 10. cap. 38. De avium volatu, Jaculantur sese in sublime, in rectum, in prorum. Impingi putes aliquas, aut rursus ab alto cadere has, illas salire.

Impingi, pro Impelli. Sen. lib. 1. de Ira, Irafci dicit, impingi, incitari.

IMPACTUS, a, um. Partic. [περὶ ἐκδημητός] ut Impactus imo ita est faxo, ut sopiretur. pro Impegit ad faxum. Liv. lib. 8. 6. pr.

In adversos impacti turbine pugne Eumachus & Clytias. Sil. lib. 4. 373.

Impactus in carcerem. Ulpian. in l. In eos. D. De custodia & exhib. reor. Facinoris impacti probatio in Tribunalum. Quint. Trib. Marc. cap. 5. p. 79. Burm.

Fluctus impacti faxeo dorso. Plin. 6. Epist. 31. extr.

Fluvius impactus infulis. Plin. lib. 5. cap. 9. Subinde infulis impactus, totidem incitatus irritamentis, postremo inclusus montibus.

Navis in scapham impacta. Ulpian. in l. Quemadmodum. §. Si protectum. D. Ad legem Aquiliam, Si navis tua impacta in meam scapham damnum mihi dedit, quæsitum est quæ actio mihi competat.

Res impactæ dicuntur, Quæ impetu inter se concurrunt. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Cum coitu nubium vehementer impactarum a latere eliditur. Scyphus Marco Agrippæ a temulento Cicerone Marci filio impactus. Plin. lib. 14. cap. 22. *Il lui en bailla parrai les joues.*

IMPACTIONE, ōnis. f. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. extr. Diffimilis autem crepitus fit ob diffimilem impactionem nubium.

IMPPIO, as. V. **IMPIUS**.

IMPIUS, a, um. Adj. [ἀγρός, ἀνόσιτος, ἀσεβής, ἡθεύς] A pietate remotus. Ter. Eun. 4. 3. 1.

Ubi ego illum scelerosum, misera, atque impium inveniam?

Impius & confceleratus. Cic. in Pison. 46. Me tamen fugerat deorum immortalium has esse in impios & confceleratos pœnas certissimas constitutas.

Piorum & impiorum rationem habent dii. Cic. 2. de Legib. 15.

Impius, pro Parricida dicitur ab Oratore per antonomasiam. Quintil. lib. 8. cap. 6. p. 739. Burm.

Impius & Religiosus, contraria. Cic. pro Font. 22.

Ætas impia. Hor. Epod. 16. 9.

Arma impia. Virg. 6. *Æn.* 613.

Bella impia fuscipere. Curt. 4. 1. 12.

Domus impia. Ovid. 8. Met. 485.

Facta impia. Lucret. lib. 1. 84.

Fama impia. Virg. 4. *Æn.* 298.

Fraus impia. Cic. 1. de Divin. 7. Est enim periculum, ne aut neglectis his, impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur.

Furor impius. Virg. 1. *Æn.* 298. i. e. Belli civilis furor. Serv.

Gens impia. Virg. 1. Georg. 468.

Lingua impia deos læsit. Tibul. lib. 3. 4. 16.

Pectora impia. Hor. Epod. 5. 13. i. e. Immitia.

Religio impia Perfarum. Catull. 87. 4.

Venena impia. Ovid. 1. Amor. 8. 104.

Verba impia in deos dicta. Tibul. lib. 1. 3. 52.

Superl. Martian. in l. His verbis. §. 1. D. De hæred. instit. Filius meus impiissimus, male de me meritis. conf. Aufon. ad Gratian. cap. 17. extr. & Hieron. Epist. 26. cap. 2.

Impia herba, vocatur incana, rorifmarini aspectu, thyrsi modo vestita atque capitata. Inde alii ramuli affurgunt sua capitella gerentes, ob id

Impiam appellavere, quoniam liberi super parentem excellant. Alii potius ita appellatam, quod nullum animal eam attingat, existimavere. Plin. lib. 24. cap. 19.

IMPIETAS, atis. f. [ἀσεβεία, ἡθεύγεια] Perversitas proprie eorum est, qui pietati contraria agunt. Cic. 1. de Fin. 50. Etsi vero impietas mollita quidpiam est, quamvis occulte fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum.

Impietas & Scelus. Cic. 4. de Fin. 66. Sed nihil est, quod tam miseros faciat, quam impietas & scelus.

Furens impietas. Sen. Octav. 7.

Habere aliquem focium impietatis. Ovid. 4. Met. 4.

Impietate pia est. Idem 8. 477. Oxymoron.

Impietas in principem, Læsa majestatis crimen appellatur Tacit. 6. Ann. 47. 3. Dein multorum amoribus famosa Albucilla defertur impietatis in principem.

IMPIE, Adv. [ἀσεβώς] cum impietate. Cic. 5. Tusc. 16. Vituperare quisquam, inquam, vitæ parentem, & hoc parricidio se inquinare audet? & tam impie ingratus esse, ut &c.

Impie facere. Quintil. lib. 6. cap. 2. Tu impie fecisti, quum exheredationem meruisti.

Superl. Impiissime. Salvian. 3. de Avar. p. 98. & Marcell. ac Faust. lib. Prec. ad Imp. Ed. Sirmond. p. 26.

IMPIO, [μαίνω] āre. Polluere, maculare se impietate. Plaut. Rud. 1. 3. 8.

Si erga parentem aut deos me impiavi. i. e. Si impius fui erga parentes. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 43. & Prudent. Hymn. ante Somn. 53.

Impiatum est, imperf. Min. Fel. Oct. 256. Toties Romanis impiatum est, quoties triumphatum.

IMPIATUS, a, um. Adj. [μιασμένος] Sceleratus, inquit Festus.

Impiatus, Maculatus. Apul. Met. 1. p. 110. Cruore humano aspersum atque impiatum. Sacra impiata. Min. Fel. Oct. 28. 6.

Thalami impiatum facinore. Sen. Hippol. 1183.

IMPIAMENTUM, i. n. Cyprian. Epist. 64. 3.

IMPLACABILIS, e. Adj. [ἀμελίχτος, ἀκαταπαύσττος] Qui placari non potest. Cic. 1. Q. frat. 1. Nam si implacabiles iracundiæ sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa levitas.

Implacabilis Junonis terror. Cic. 2. Tusc. 20. ex vet. poet.

Ira implacabilis. Ovid. 3. de Pont. 3. 63.

Implacabilem, inexpressibilemque sese præbere alicui. Cic. in Pison. 81. Si aspernaretur amicitiam meam, seseque mihi implacabilem, inexpressibilemque præberet, tamen ei quum tantas res gessisset, gereretque quotidie, non amicus esse non possem.

Quod implacabilis Quinto Fabio fuisset. Liv. 8. 35. extr.

IMPLACABILITER, Adv. [ἀνιδέως] cujus Compar. apud Tacit. 1. Ann. 13. 5. Scaurum, cui implacabilius irascebatur, silentio tramisit. conf. 3. Hist. 53. 5.

IMPLACABILITAS, atis. f. Ammian. 14. 1. Quicquid Cæsaris implacabilitati fediisset. conf. Idem 26. 10.

IMPLACATUS, a, um. Adj. [ἀνιδέος] Non placatus: ut, Gula implacata. Ovid. 8. Met. 851.

Tum quoque dira fames, implacataque vigeat Flamma gulæ.

IMPLACIDUS, a, um. Adj. [ἀνέρετος] Non placidus: ut, Divum implacidissimus, Mars. Stat. 9. Theb. 4.

Genus implacidum Genauni. Hor. 4. Carm. 14. 10. i. e. Implacabiles. Acron.

IMPLECTO, ēre. Apul. Apol. Multæ arundines dentibus implectuntur. Hinc

IMPLEXUS, a, um. [ἐμπεπλεγμένον] Partic. significat Implicatum, & involutum, ut ait Festus. Plin. lib. 25. cap. 7. Folliculis cum femine inter se implexis. Idem lib. 33. cap. 1. Est quidem apud eundem Homerum virorum crinibus aurum implexum.

Cæruleosque implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Georg. 482.

Implexæ manus. Sen. de Benef. lib. 1. 3. pr. Quare tres Gratia, quare sorores sint, & quare implexis manibus. i. e. Implicitis, consertis.

Fatum nihil aliud est, quam series implexa causarum. Sen. de Benef. lib. 4. cap. 7.

IMPLEXIO, ōnis. f. Serpentis gemini implexio. Mart. Capell. lib. 2. p. 42. Sed frequentius

IMPLEXUS, ūs. m. pro Complexu. Plin. lib. 2. cap. 65. Ut quum terra arida & sicca constare per se ac sine humore non posset, nec rursus stare aqua nisi sustinente terra, mutuo implexu jungerentur.

Implexus brachiorum cancellatus. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypus femina modo in ovis sedet, modo cavernam cancellato brachiorum implexu claudit.

IMPLECTICUS, a, um. Adj. ut, Bos implecticus. Veget. de Re Vet. 3. 29. Sed dubia lectio est.

IMPLEO, ēvi, ētum, [πληρώω, ἐμπλησύνω, ἐμπλησίζω, μέτω, ἐμπλησύνω] ēre. Notæ significationis. Plin. lib. 14. cap. 63. Canes implentur uno coitu. h. e. Gravidæ fiunt & prægnantes.

Implere, cum gen. Virg. 1. *Æn.* 215.

Implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ. Liv. 1. 46. extr.

Celeriter adolescentem suæ temeritatis implet.

Angulos omnes implevisti furum in ædibus. Plaut. Aul. 3. 6. 15.

Implere, cum abl. Virg. 1. *Æn.* 733.

Implevitque mero pateram. Plaut. Merc. 4. 4. 55. Quæ suspi-

cione implevit me indignissime. Idem Casin. 1. 35. Ego te implebo flagris. Cic. 2. Philipp. 63. Is vomens frustis esculentis, vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal implevit.

Implere ad summum. Columel. lib. 12. cap. 36.

Implere, Præstare, Perficere. Cic. pro Cluent. 51. Impudentiæ est, id profiteri quod non possis implere.

Partes. Suet. de Clar. Rhet. cap. 6. Suscepit eas partes, atque ita implevit, ut Planco silentium imponeret, non audenti in comparationem se demittere. i. e. Peregit.

Ævum actis implendum, non fegnibus annis. Ovid. ad Liv. 449.

Amaritudinem inimici implere. Plin. 7. Epist. 33. Vixdum conticueramus, & Massa questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem impleffe: impietatis reum postular.

Animus implet id, quod deest naturali possessioni. Ideo si Thesaurum in tun-

in fundo meo positum sciam: continuo me possidere, simul atque possidendi affectum habuero, Neratius & Proculus ajunt. Paulus in l. 3. §. Neratius. D. de acquir. posses.

Annum implevit septimum & sexagesimum. Plin. lib. 1. Epist. 1.

Annos centum implevit. Plin. lib. 7. cap. 48. h. e. Complevit.

Annos suos feliciter implere. Ovid. 7. Epist. 161.

Auras ululatus implet. Valer. 8. Argon. 143.

Aures implere sermonibus. Ovid. 12. Met. 56.

Aures auditoris implere, Satisfacere auribus. Cic. in Orat. 104. Qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas: ita sunt avidæ & capaces, &c.

Cælum questibus implere. Virg. 9. Æn. 480.

Cælum votis implere. Tibul. 3. 3. 1.

Cœna nos implevimus. Petron. cap. 16. conf. cap. 115. & 125.

Convivia implere variis dictis. Ovid. 13. Met. 676.

Cursum implere vitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.

Delationes implere. Ulpian. in l. 1. Is qui reus. D. de publicis judiciis, Inchoatas plane delationes ante damnationem implere eis, & post damnationem permittunt.

Deos implere questibus. Valer. 2. Argon. 167.

Diem sermonibus implere. Ovid. 7. Met. 662.

Expectatione implere. Liv. 36. 29. pr. Nicander eo ipso tempore ab rege Antiochio veniens, implevit expectatione vana multitudinem, terra marique parari bellum.

Facultates equestres implere, Censum ordinis equestris assequi. Plin. 1. Epist. 19. ad Romanum.

Fata implere suæ ætatis. Ovid. 6. Epist. 36.

Feminas implere, bestia dicuntur, quum Prægnantes faciunt. Columel. lib. 7. cap. 6. Plin. lib. 8. cap. 44. Feminas a partu optime septimo die impleri observatum est, mares fatigatos melius implere. conf. a capite hujus dictionis.

Fidem peractæ mortis implere, Vere mortuum simulare. Plin. 3. Epist. 14. ad Acilium, Ille, siue quia non sentiebat, siue quia non sentire simulabat, immobilis & extensus, fidem peractæ mortis implevit: tum demum quasi æstu solutus effertur.

Fidem implere, i. e. Se liberare. Ulpian. in l. Si fidejussor conventus. §. ultimo, Fidejussor, si solus tempore liberatus, tamen solverit creditori, recte mandati habebit actionem adversus reum: quanquam enim jam liberatus solvit: tamen fidem implevit, & debitorem liberavit.

Finem vitæ sponte, an fato implevit. Tacit. 2. Ann. 42.

Formidinis & Fugæ implere. Liv. 10. 14. extr. Errorque utilis Romanis oblati, fugæ formidinisque Samnites implevit.

Horror asper me impleverat. Sil. lib. 8. 121.

Fama alicujus rei implere aliquem. Liv. 7. Bell. Maced. Id proculdubio jam nuntiantes, non suos modo, sed etiam hostes fama Romani auxilii adventantis impleverunt.

Laudibus. Liv. 26. 50. Implevit populares laudibus meritis Scipionis.

Locum aliquem clamore implere. Virg. 3. Æn. 313.

Locum deliciis implere. Ovid. 3. Amor. 14. 17.

Locum principem implere, Sustinere, Tueri. Tacit. 4. Ann. 38. pr.

Magnitudinem suam anno implere. Plin. lib. 9. cap. 36.

Mandatum implere. Paulus in l. Inter causas. §. 1. D. Mandati, Inter causas omittendi mandati etiam mors mandatoris est. nam mandatum solvitur morte. Si tamen per ignorantiam impletum est, competere actionem utilitatis causa dicitur.

Meritum implere aliquem. Ovid. 2. Amor. 3. 11.

Munia Consulatus solus implevit. Tacit. 3. Ann. 31.

Numeros principis implere. Ovid. ad Liv. 285.

Numerationem residuæ pecuniæ implere. Papin. in l. 1. ff. Qui potiores in pignori habean.

Oculos implevit imago. Sil. lib. 3. 45.

Officii sui partes implere. Plin. 10. Epist. 47. ad Trajanum, Vereor enim ne aut excessisse, aut non implevisse officii mei partes videar.

V. Defunctorie, in DEFUNGOR.

Officium exsequiarum. Justin. 33. 4. 2.

Possessionem diutinam implere. Jul. in l. Qui fundum. §. 1. D. Pro emptore.

Potestatis suæ implere omnia. Liv. 3. 63. extr. Ne ita omnia Tribuni potestatis suæ implerent, ut nullum publicum consilium sinerent esse.

Prodigium implere. Plin. lib. 10. cap. 18. ad finem.

Professionem suam implere. Jabolen. in l. Arrianus. D. De jure fisci.

Promissum implere. Plin. 2. Epist. 12. ad Arrianum.

Sanguine regum sese implevit. Cic. 2. de Lege Agr. 46.

Satisfactionem implere. Papin. in l. 2. D. de custodia reorum.

Sinum implere lacrymis. Virg. 4. Æn. 30.

Solennia accusationis implere. Modest. in l. Cum Titia. D. de accusationibus. & Papin. in l. Milef. §. Quidam. D. Ad leg. Jul. de adulter.

Sortem implere. Curt. lib. 3. 1. 18. Oraculi sortem vel elusit, vel implevit.

Spei implere. Liv. 5. Bell. Maced. Quem adveniens extemplo spei implevit. Idem 7. 7.

Ipem implere quem quis de nobis concepit. Plin. 1. Epist. 10.

Superstitione implere. Liv. 1. Bell. Pun. Impleverat ea res superstitione animos, proutque & ad nuntianda & ad credenda prodigia erant.

Superstitionum Idem 29. 14.

Temeritatis aliquem. Liv. 1. 46. V. supra a pr.

Tempus implere. V. Annum, Diem &c. Pro eo dixit Cic. 6. Att. 5.

Et si annum tempus prope jam emeritum habebamus.

Errore impletur Africa. Sil. lib. 17. 587.

ela implevit Neptunus ventis secundis. Virg. 7. Æn. 23.

enditionem implere. Paulus in l. Si quis alienam rem. D. de act. empt. & vend.

erba implere lacrymis. Ovid. 6. Epist. 58.

estigia implere, pro Assequi. Plin. 8. Epist. 13. Vides quem sequi, cujus debeas implere vestigia.

icem alterius implere. Plin. Epist. 92.

ices implere pro alio. Claud. 6. Conf. Hon. 433.

im & naturam alicujus rei implere. Plin. lib. 31. cap. 6. Sextarius talis cum quatuor aquæ sextariis, salissimi maris vim & naturam implet.

olumen totum implevit tuis oraculis Chrysippus. Cic. 2. de Divin. 115.

Volumen implere de. Cic. 4. Acad. 87. De quibus rebus volumina impleta sunt, non a nostris solum, sed etiam a Chrysippo.

Urbes Siculas impleverat nomen Arionium. Ovid. 2. Fast. 93.

Ufucapionem implere. Paulus in l. Cum miles. D. Ex quibus causis majores.

Uterum impleverat generoso semine. Ovid. 9. Met. 280.

Ulnas hominum quatuor implet crassitudo. Plin. lib. 16. cap. 40. Quæ arboris crassitudo quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Sic Libram implere. Plin. lib. 18. cap. 10. Raro modius grani non xvi libras implet.

IMPLENS, entis. Partic. Vulg. Gen. 27. 15. & Marc. 15. 36.

IMPLETUS, a, um. Partic. Justin. 22. 2. 6. Spe impletus. Idem 23. 2. 11.

Impleta regia fletibus. Idem 43. 1. 8. Fatua assidue divino spiritu impleta. Liv. 7. 2. Impleta modis satuta.

IMPLETIO, ōnis. f. Salvian. Gub. Dei, 2. 33. Regimen suum Dominus & impletionem ostendit. Idem p. 34. Impletio divinitatis.

IMPLEBILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Implebilis potius, quam succabilis.

IMPLEMENTUM, i. n. Idem ac Impletio. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Capituli implemento affici.

IMPLICŌ, ui & āvi, itum & ātum, [ἐμπλέκειν] āre. Involvere, innectere. Sen. Epist. 22. Quod male implicuisti, solvas potius, quam abruptas.

Implicatum in partem aliquam. Varro 2. de R. R. cap. 7. Non angusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus fetis implicata in dexteriore rem partem cervicis, &c. De equis.

Acies totas implicuere inter se. Virg. 11. Æn. 632.

Brachia collo implicuit. Ovid. 1. Met. 762.

Colla laqueis implicuisse juvat. Ovid. 2. Epist. 142.

Comas fertis implicare. Tibul. lib. 3. 7. 32.

In complexum alicujus implicari. Catul. in Epithal. Malli 59. 108.

Crinem implicat auro. Virg. 4. Æn. 148.

Rates implicuit Ausfer. Stat. 11. Theb. 521.

Implicare, transfertur ad alia. Liv. 27. 43. pr. Eum primo incertis implicantis responsis, ut metus tormentorum admotus fateri vera coegit, edocuerunt, litteras se ab Asdrubale ad Annibalem ferre. i. e. Incertis sermonibus eum frustrantes, dum nunc hoc, nunc illud responderent.

Implicari. Cic. 8. Att. 17. Quod veritus sum, factum est, ut Domitius implicaretur, ut neque ipse satis firmus esset ad castra facienda.

Implicatus ad severitatem. Cic. pro Rusc. Amer. 85. Ideo quod tametsi veritatis erat amicus, tamen natura non tam propensus ad misericordiam, quam implicatus ad severitatem videbatur. [Lego Applicatus.]

Conjuncti inter se & implicati. Cæl. 7. Bell. Gall. cap. 73. Quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati.

Impedire se & implicari. Cic. 4. Verr. 44. Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse, ipse te impediens, ipse tua defensione implicabere.

Implicitum esse cum aliqua re & cohærere. Cic. pro Lege Manil. 19. Hæc fides, atque hæc ratio pecuniarum, quæ Romæ, quæ in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & cohæret.

Amicitia novis implicati. Cic. 2. Att. 11.

Angoribus & molestiis implicari animi. Cic. 5. Tuscul. 3.

Consuetudine & benevolentia omnes Cæsaris familiares satis opportune habeo implicatos. Cic. 6. Fam. 12.

Controversiis implicata res. Cic. pro Quint. 19.

Criminibus avaritia implicata. Cic. in Pison. 85.

Erroribus implicari. Cic. 4. Tuscul. 58.

Erroribus sævis urbem implicat. Valer. 3. Argon. 31.

Expectatione supplicii implicatus. Cic. de Arusp. Resp. 7.

Familiaritatibus alicujus implicari. Cic. pro Corn. Balb. 60. Et erat æqua lex, & vobis, Judices, atque omnibus, qui nostris familiaritatis implicantur, vehementer utilis, &c.

Genere certo cursuque vivendi implicari. Cic. 1. Off. 107.

Legibus implicatum teneri. Cic. 5. Verr. 82. Tu qui omnibus legibus implicatus tenebare, libidinem tibi tuam pro lege esse voluisti?

Litibus atris implicitus. Hor. de Arte Poet. 423.

Maleficio implicari. Cic. pro Cael. 71.

Molestiis multis implicari. Cic. 5. Tuscul. 3.

Morbo implicari, Detineri. Liv. 3. 2. pr. Intra castra quies necessaria morbo implicitum exercitum tenuit. conf. Idem 5. 31. V. IMPLICITUS Partic.

In morbum implicitus. Liv. 23. 34. Q. Mucium non tam in periculo sum, quam longum morbum implicitum, diu ad belli vim sustinendam inutilem fore. conf. Nep. 5. 3. extr. & Lucret. 6. 1230.

Negotiis qui implicantur contrahendis. Cic. 2. Off. 39.

Molestis, operosisque negotiis implicari. Cic. 1. de Nat. Deor. 52.

Negotiis hæreditariis implicari. Julian. in l. Si in testamento, in fine. D. Si quis omiff. caus. testamenti.

Occupationibus nullis implicatus deus. Cic. 1. de Nas. Deor. 51.

Officiis multis implicari & constringi. Cic. 1. Acad. 11. Ultro & citro, vel usu diurno, vel officiis implicari. Cic. de Amicit. 87.

Oratoribus implicari. Cic. de Clar. Orat. 174. Atque ita diu vixit, ut multarum ætatum oratoribus implicaretur, multum etiam in causis versaretur.

Permisse cum aliis implicari. Cic. 1. de Invent. 32.

Mulieribus religionibus implicari. Cic. pro Domo 105.

Sensu in omni implicata insidet voluptas. Cic. 1. de Legib. 47.

Severitate judicium implicari, & frequentia populi circumretiri. Cic. 7. Verr. 149.

Societate omnium implicare se. Cic. 2. de Fin. 45.

Vim suam cum naturis hominum implicat dii. Cic. 1. de Divin. 79.

Vifco implicita fuga. Martial. lib. de Spect. 11.

Implicare, Ornare. Plaut. Implicat ad speculum caput. Afranius Brundisio, In parte inferiore hic implicabatur caput, fateor. Non. 2. 420.

IMPLICATUS, sive IMPLICITUS, a, um. Partic. [ἐμπλεκτός, περιεπλεγμένος] Cic. 6. Fam. 12. pr. Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportune habeo implicatos consuetudine & benevolentia. Idem 1. Off. 16. Quæ quatuor quanquam inter se colligata sunt, atque implicata.

Causa libertatis controversiæ implicitus. Paulus in l. finali. D. Si ex noxali

noxali causa agatur, Sed si statu liberum fisti promissum sit, in eadem causa fisti videtur, quamvis liber sistatur, quod implicitus ei casus libertatis fuerit.

Errore implicitæ viæ. Lucan. lib. 8. 5.

Limo implicitus. Claud. 2. in Eutrop. 442.

Morbo implicitus. Lucret. lib. 6. 1230.

Scipione gravi morbo implicito. Livius libro 7. pag. 8. a principio. Sic Scortis impliciti, perinde ac si scortum esset morbus aliquis. Nam & redierunt plerique scortis impliciti. libro 23. de militibus Annibalis. pag. 234. edit. Feyrabend. H. St. Prior locus est 7. 23. pr. posterior 23. 18. extr.

In morbum implicitus. V. in ipso verbo.

In negotio aliquo implicita controversia. Cic. de Invent. 262. Negotialis est, quæ in ipso negotio juris civilis habet implicitam controversiam.

Implicitum folium. Plin. lib. 21. cap. 17. Ialione unum folium habet, sed ita implicitum, ut plura videantur.

Implicita inficitia impudentia est. Cic. 2. Philipp. 81. V. plura in IMPLICICO.

Compar. Ammian. 26. 6. extr. Implicatio ad loquendum diu tacitus stetit.

Superl. Quæstionem diceret esset implicatissimam. Gell. lib. 6. cap. 2. conf. Augustin. Confess. lib. 2. extr.

IMPLICITURUS, a, um. Partic. [ἐμπληξων] ut, Serta implicitura comas. Ovid. 5. Fast. 220.

IMPLICITĒ, Adv. [ἐμπλεκμένως] Cic. 2. de Invent. 69. Absoluta est, quæ ipsa in se, non ut negotialis implicitæ & abscondite, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.

IMPLICATION, ōnis. f. [ἐμπλήσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.

Implicatio rei familiaris. Cic. pro Sext. 99. Aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio malint quam suo deflagrare.

IMPLICATION, ōnis. f. [ἐμπλήσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.

IMPLICATRIX, ōis. f. [ἐμπλεκτριά] Gloss. Cyril.

IMPLICATION, ōnis. f. [ἐμπλήσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.

IMPLICISCOR, ōis. Idem ac Implicor. Plaut. Amph. 2. 2. 97. Ubi primum tibi sensisti implicificier.

IMPLICITUS, frequent. [ἐμπλεκόμενος] Plin. lib. 9. ad Caninium, Epist. 33. Varios orbes implicitat expeditque. De delphino. Alia exemplaria habent Implicat.

IMPLORO, [ἀνυχαλίω] āre. Proprie est Cum fletu rogare, quod est vapulantis. Festus. Ter. Adel. 3. 4. 43.

Illac fidem nunc vestram implorat, Demea.

Implorare & appellare. Cic. pro Quint. 94. Qui deus appellandus est? cujus hominis fides imploranda est?

Implorare & obtestari. Cic. 7. Verr. 187. Ceteros item deos deasque omnes imploro atque obtestor, quorum templis, &c.

Appellare, nominare, implorare. Cic. 7. Verr. 28. Et ita me suam salutem appellans, te suum carnificem nominans, filii nomen implorans, &c.

Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. 230. Nemo est questus, nemo Rempublicam imploravit, nemo supplicavit.

Implorare & testari. Cic. pro Sulla 64. Implorarem sensus vestros, uniuscujusque indulgentiam in suos testarer, &c.

Appellare, obtestari, implorare aliquem. Cic. pro Flacco 4.

Auxilium implorare. Virg. 4. Æn. 617.

Auxilium alicujus implorare & flagitare. Cic. pro Rabir. perd. reo 9.

Auxilium ab aliquo implorare. Cæs. 1. Bell. Gall. 31. Neque auxilium a Pop. Rom. imploratus.

Deos immortales precari venerari & implorare. Cic. 2. in Catil. 29.

Fidem alicujus implorare. Cic. pro Rosc. Amer. 29. Vestramne, qui summam potestatem habetis hoc tempore, fidem implorem? Idem 4. Verr. 75. Sopatrus implorare hominum atque deum fidem, ut cum consilio cognosceret.

Fidem, dignitatem, religionem judicum in aliquo negotio implorare. Cic. 5. Verr. 146.

Hominem aliquem implorare. Cic. 6. Verr. Quid aut his respondere honeste potes, aut illi facere, nisi ut te ac fidem tuam implorent?

Jura libertatis & civitatis implorare. Cic. 3. Verr. 7.

Memoriam alicujus implorare. Cic. 4. Acad. 11. At ille Heracliti memoriam implorans, querere ex eo, &c.

Misericordiam & fidem alicujus obtestari & implorare. Cic. pro Muren. 86.

Misericordiam alicujus implorare & exposcere. Cic. pro Milon. 93.

Nomen civitatis implorare & usurpare. Cic. 7. Verr. 161. Quum imploraret sapius, usurparetque nomen civitatis, crux, crux inquam infelici & ærumnoso, qui nunquam istam potestatem viderat, comparabatur.

Numina implorant magno questu. Valer. 3. Argon. 639.

IMPLORANS, antis. Partic. Hirt. Bell. Afr. cap. 26. extr. Iis se in miseriis, suamque fidem implorantibus auxilio &c. esse non posse. conf. Liv. 37. 26.

IMPLORATUS, a, um. Partic. [ἀνακρίκλινω] ut, Prece Pollucis implorata. Catull. ad Mallium 63. 65. conf. Justin. 4. 3. 1: 22. 1. 3. & 23. 3. 1.

IMPLORATIO, ōnis. f. [ἀνάκλησις] Liv. 22. 5. pr. Nec enim inde votis, aut imploratione deum, sed vi ac virtute evadendum est.

Omnium deorum & hominum & civium & fociorum imploratio. Cic. 2. de Orat. 196.

Acerba imploratio & vox miserabilis. Cic. 7. Verr. 62.

IMPLORABILIS, e. Adj. Qui implorari potest. Val. Flacc. 1. 573.

— lumenque innoxia fudit

Purpureum, miseris olim implorabile nautis.

IMPLUMBO, āre. Plumbo connectere. Vitruv. 10. 6. pr. Ferreos chodaces, uti subscudes, in capitibus scaporum implumbavit.

IMPLUMIS, e. Adj. [ἀπτερος] Quod plumis caret. Plin. lib. 10. cap. 3. Halæctus tantum implumes etiamnum pullos suos percuciens, &c. Pulli implumes. Hor. Epod. 1. 19.

Implumis, Pilis carens. Plin. lib. 8. cap. 55. Lepus omnium prædæ nascens, solus præter dasypodem superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter.

IMPLUVIO, ui vel ūvi, ūtum, [ἐκμετρία] ēre. Columel. lib. 2. cap. 8. Tremellius quidem asseverat, prius quam impluverit, ab avibus, aut formicis fata edi, ubi æstivis ferentatibus ager aret. Alii codices habent Impluerit.

Impluere in aliquem locum. Plin. lib. 2. cap. 96.

Impluit malum ceteros & ceteris. Plaut. Mostel. 4. 1. 15.

Malum, quom impluit ceteros, ne impluat mihi. h. e. In me res non cadat, nec in caput meum ruat.

IMPLUVIUM, i. n. [αὐλή, ἐκμετρία] Locus (ut inquit Varro de L. L. 4. 33.) in medio domus relictus, ut lucem caperent deorsum, quo impluebat. V. COMPLUVIUM. Vitruv. 6. 4. Impluvii lumen relinquitur. conf. Gell. 10. 15. & Quintil. 11. 2. Plaut. Mil. 2. 2. 4. Ter. Eun. 3. 5. 41.

Venisse clanculum per impluvium, fucum factum mulieri. Cic. 3. Verr. 61. Ne hæc quidem duo signa pulcherrima, quæ nunc ad impluvium tuum stant, &c. V. Ascon. p. 88.

Ad impluvium locare aliquid. Cic. 3. Verr. 147. Ostendam in ædibus privatis longa difficilique vectura, columnas singulas ad impluvium hæc quadragenis millibus non minus magnas locatas. conf. Lex. Pitisc.

Impluvium, Quo aqua impluit, collecta de tecto. Compluvium, Quo de diversis tectis aqua pluvialis confluit in eundem locum. Festus. conf. Liv. 43. 13.

Media etiam domus area ædificiis cincta, seu cavum illud arboribus plantatum, impluvium vocabatur. V. Dan. Heinf. ad Sil. 15. 18.

IMPLUVIA, æ. f. [μυνδία] Vestis erat, inquit Perottus, qua sacerdotes per imbrem utebantur: Pluviale nunc vulgo appellatur. Varro, Salium quoque sereno tempore impluvia amictum fuisse criminabantur. V. dict. seq.

IMPLUVIATUS, a, um. Adj. Color, quasi fumato stillicidio impletus, inquit Nonius 16. 3. Unde

IMPLUVIATA, Genus vestimenti, a colore, de quo Plaut. Epid. 2. 2. 49. Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam, Impluviatam? ut isthæc faciunt vestimentis nomina: ut. Utin' impluvium erat induta? V. Ferrar. Re Vest. 1. 3. 30. Turneb. Advers. 14. 19. vel Lex. Pitisc. in Vestis.

IMPŒNITENS, entis. [ἀμεινόντης] Partic. Quintil. Trib. Mar. cap. 6. p. 80. Burm. conf. Vulg. Int. Rom. 2. 5. & Fulgent. Epist. ad Venant.

IMPŒNITENDUS, a, um. Adj. Non penitendus. Apul. Met. 11. p. 271. Cassiod. 1. Epist. 30. & Augustin. Prolog. Retract.

IMPŒNITENTIA, æ. f. Saresb. Policrat. 2. 5. & Fulgent. ibid.

IMPŒLITUS, a, um. Adj. [ἄετος] contrarium Polito; Rudis. Cic. de Provinc. Conf. 34. Impolitæ vero res & acerbæ si erunt relictæ.

Impolitus & rudis. Cic. de Clar. Orat. 293. Significat enim quandam formam ingenii, sed admodum impolitam atque rudem.

Hebes & impolitus. Cic. 2. de Orat. 133. Genus hoc eorum, qui sibi eruditi videntur, hebes & impolitus.

Compar. Veget. 2. 4. Descriptio obscurior & impolitior. Quintil. 8. 6. Lapidis impolitiores.

IMPOLITE, Adv. [ἀνέστως] Ineleganter. Cic. 1. de Orat. 214. Quum sapissime tibi Senatus breviter, impoliteque dicenti, maximis sit de rebus assensus, &c.

IMPOLITIA, æ. f. [ἀνέστως] Ruditas & inelegantia. Gell. lib. 4. cap. 12. Siquis eques Romanus equum habere gracilentum, aut parum nitidum visus erat, impolitæ notabatur. Id verbum significat quasi tu dicas Incuriæ.

Impolitias Censores facere dicebantur, inquit Festus, Quum equiti æs abnegabant, ob equum male curatum.

IMPOLLUTUS, a, um. Adj. [ἀμικτός] Non pollutus: ut, Fides impolluta. Sil. lib. 13. 679. Virginitas impolluta. Tacit. 14. Ann. 35. 2. conf. Idem 16. 26. 5. & Sallust. Fragm. 1. 6.

IMPONENTA, quasi Imponimenta, Quæ post cœnam mensis imponebant. Festus.

IMPŒNO, ōsui, ōsitum, [ἐπιθήσει, ἀναθήσει, ἐπιθήσει, ἐπιθήσει, ἐπιθήσει] ēre. Supra ponere, vel Intus ponere. Virg. 1. Æn. 66.

— molemque & montes insuper altos

Imposuit. Idem 4. Æn. 453.

Vidit, thuricremis quum dona imponeret aris. Plaut. Aulul. 2. 8. 15.

Hæc imponentur in foco nostro Lari, Ut fortunatas faciat gnatæ nuptias.

Imponere aliquid alicui cum fide, Inungere. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Quod si perferre non potero, opprimi me onere officii malo, quam id, quod cum fide mihi semel impositum est, aut propter perfidiam abjicere, aut propter infirmitatem animi deponere.

Imponere alteri, & sibi fumere, contraria. Cic. pro Muren. 38. Nonquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit.

Arces imponere montibus. Virg. 6. Æn. 774.

Argentum imponere in stipendium. Liv. 32. 2. pr. Carthaginenses eo anno argentum, in stipendium impositum, primum Romam advexerunt.

Calculus, Rationem subducere. Columel. lib. 5. cap. 1. Sed aliud existiment, professioni suæ convenire, aliud eorum qui jam extracta metiuntur, & imposito calculo, perfecti operis rationem computant.

Claves portis. Liv. 27. 24. extr. C. Terentius, ut Aretium cum legione venit, claves portarum quum magistratus poposcisset, negantibus iis comparere, fraude amotas magis ratus, quam negligentia interdixit, ipse alias claves omnibus portis imposuit.

Clausulam disputationi. Columel. lib. 3. cap. 19. Ante quam disputationi clausulam imponamus, dicendum est, &c.

Cognomen vel Nomen alicui. Plin. lib. 5. cap. 1. Et lib. 14. cap. 3. Est & nigra aminea, cui Syriacæ nomen imponunt.

Coloniam in agro aliquorum. Liv. 8. 23. pr. Ægre pati civitatem Samnitium, quod Fregellas ex Volscis captas, dirutasque a se, restituerit Romanus Populus, coloniamque in Samnitium agro imposuerit.

Consulem populo, Per vim & tyrannidem collocare in Consulatu. Cic. 1. Att. 13.

Coronam alicui. Cic. 2. de Legib. 60. Idem 5. Fam. 12.

Custodem imponere. Nep. 5. 4. 1. Ita Ovid. 3. Amor. 4. 1.

Dure vir, imposito teneræ custode puellæ.

Diadema imponere. Cic. 2. Philipp. 85.

Dignationem imperatoris alicui imponere. Tacit. 1. Hist. 52.
 Dominum aliquibus imponere. Cic. 13. Philipp. 17. Nam si ipse fervire poterat, nobis dominum cur imponebat?
 Dominum sempiternum in cervicibus aliquorum imponere. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.
 Exercitum. Cic. 2. de Divin. 84. Cum M. Crassus exercitum Brundisii imposteret. Subaudi In naves.
 Exitum alicui rei, Liv. 37. 19. pr.
 Fastigium operi absoluto. Cic. 3. Off. 33. Sed quoniam operi inchoato, prope tamen absoluto, tanquam fastigium imponimus.
 Fenestras & ostia imponere in aliena ædificia. Julian. in l. Hæbitator. D. De rei vindicatione.
 Finem bello. Stat. 8. Theb. 684.
 Finem bello vel curis. Auctor de Viris illust. Sic, Imponere finem spei suæ. Liv. 5. 4. extr.
 Finem luctibus. Ovid. 15. Met. 747.
 Formam operi. Sen. Epist. 66.
 Frumentum, Curationem frumenti. Cic. 15. Att. 10. Frumentum imponere, quæ est alia Dionis legatio, aut quod munus in Republica fordidius?
 Injurias plurimas alicui. Cic. 6. Verr. 20. Quibus tu privatim injurias plurimas contumeliasque imposuisti. [Vide INJURIA. H. St.]
 Laborem alteri. Cic. pro Muren. 38. Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit.
 Laborem sibi. Cæf. 3. Bell. Civil. 74. Tantumque studium infamiae faciendæ, ut nemo aut Tribuni aut Centurionis imperium desideraret, & sibi quisque etiam pœnæ loco graviore imponeret labores.
 Legem alicui, Imperare, præcipere. Cic. 7. Att. 2. Uni Favonio leges ab illo nobis imponi non placebat, sed, &c.
 Leges sibi, Seipsum cohibere & sibiipsum imperare. Cic. 4. Acad. 23. Cur has igitur sibi tam graves leges imposuerit, &c.
 Leges imponere alicui loco. Virg. 1. Georg. 61.
 Continuo has leges, æternaque fœdera certis
 Imposuit natura locis.
 Leges populo. Cic. 1. de Legib. 42. Si xxx illi Athenis leges imponere voluissent.
 Leges imponere per vim Reipub. Cic. 6. Philipp. 3.
 Manum imponere rei alicui, pro Inchoare eam. Ovid. 4. Trist. 1. 28.
 Manum extremam imponere bello. Virg. 7. Æn. 572.
 Nec minus interea extremam Saturnia bello
 Imponit regina manum. Servius, Quod superest perficere. Et est translatio a pictura, quam manus complet atque ornat extrema.
 Manum summam alicui operi imponere, Idem. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Manum summam imponere in re aliqua. Quintil. proem. lib. 1.
 Manum supremam bellis imponere. Ovid. Rem. Amor. 114.
 Metum novarum rerum omnibus imponere. Justin. 34. 2. 6.
 Ministerium. Liv. 2. 5. Directis bonis regum, damnati proditores, sumptumque supplicium: conspectus eo, quod pœnæ capiendæ ministerium patri de liberis Consulatus imposuit.
 Modum prosperæ pugnæ. Liv. 31. 38.
 Modum temporis imponere. Liv. 4. 24. Maximam autem ejus (libertatis) custodiam esse, si magna imperia diuturna non essent: & temporis modus imponeretur, quibus juris imponi non posset.
 Modum suo dolori. Plin. 9. Epist. 13. ad Quadratum.
 Multam. Liv. 10. 37. Multa præfens quingentum millium æris in singulas civitates imposita.
 Necessitatem. Cic. pro Sulla 35. Atque hoc vos, Judices, testor, mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo.
 Necessitatem quandam nitoris alicui imponere. Plin. Epist. 118.
 Nitor magnus impositus est hominibus & rebus, Accessit. Justin. 43. 4. 2.
 Nomen alicui. Ovid. 9. Met. 707.
 Nomen vitio. Cic. 2. de Orat. 18. Itaque quod vim hujus mali Græci non vident, ne nomen quidem ei vitio imposuerunt. Idem 4. Verr. Hænesta nomina turpissimis rebus imponere.
 Onus alicui imponere, pro Dare provinciam molestam alicui, Committere aliquid gravioris negotii faciendum. Ter. And. 5. 3. 26.
 Tibi, pater, me dedo: quidvis oneris impone, impera. Cic. 9. Att. 6. Sed vereor ne Pompejo quid oneris imponam. Idem 6. Fam. 7. extr. Nisi forte aut in miseria nimis stulte, aut in amicitia nimis impudenter tibi onus impono.
 Onus simultatis. Cic. 2. Q. frat. 1. Causa fero perorata, sententias ferogaturum negavit, ne quod onus simultatis nobis imponeret.
 Onus imponere & Recipere, contraria. Cic. in Orat. 35. Volo enim mihi tecum commune esse crimen: ut si sustinere tantam questionem non potuero, in justis oneris impositi tua culpa sit, mea recepti.
 Onus imponere & Suscipere. Quintil. in proem. lib. 1. Plus, quam imponebatur, oneris suscepi.
 Ostia imponere. V. paulo ante, Fenestras & ostia, &c.
 Partes alicui. Cic. 10. Att. 10. Partes mihi Cæsar has imposuit, ne quem omnino discedere ex Italia paterer.
 Partes duriores alicui imponere. Cic. pro Muren.
 Personam alicui. h. e. Alicujus loco alium sufficere. Cic. 4. Verr. 48. Idem 2. pro Lege Agr. 148. Vos mihi Prætoribienno ante, Quirites, hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, ut quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum una tenerer. De Pompejo. Persona turpissima calumniam imponitur hænestæ civitati. Cic. 5. Verr. 67. Plagam mortiferam Reipub. imponere. Cic. pro Sext. 44.
 Plus aliquid imponere quibusdam populis, quam ferre possunt. Cic. 6. Verr.
 Porta imposita in aliquam regionem. Liv. 34. 9. Partem muri versam in agros egregie munitam habebant, una tantum in eam regionem porta imposita.
 Præsidium civitati, h. e. Præsidio munire. Liv. 24. 7. extr. Q. Fabius ex auctoritate Senatus Puteolos, per bellum ceptum frequentari eorum, communiit, præsidiumque imposuit. conf. Curt. 3. 7. 2, & Justin. 6. 6. 6.
 Pretium. Cic. 4. Verr. Idem seipsum, a teipso pretio imposito, redemerunt. Sic apud Quintilianum lib. 12. Graviora justo imponere pretia melli.
 Udozem plagiariorum. Martial. lib. 1. 53.
 Regem alicui regioni. Liv. 40. 12. Nam &, si in Romanis tantum

momenti esse credebam, ut quem vellent, imposterent Macedonia regem, &c.
 In regnum alterius aliquem imponere. Liv. 37. 25. Masinissam non in patrio modo locasse regno, sed in Syphacis, a quo ante expulsus fuisset, regnum imposuisse.
 Sarcinam alicui. Plaut. Most. 2. 1. 83.
 Concedam a foribus huc, hinc speculabor procul,
 Unde advenienti sarcinam imponam seni.
 Servitutem fundo. Cic. 3. Q. frat. 1. Calvus agebat aqua dempta, & ejus aquæ jure constituto, & servitute fundo illi imposita, tamen nos pretium fervare posse si vendere vellemus.
 Silentium alteri, Redigere ad silentium. Suet. de Clar. Rhet. 6.
 Stipendium. Liv. 38. 16. pr. Ubi, cum resistentibus pugnando, pacem petentibus stipendium imponendo, Byzantium quum pervenissent.
 Tabulas falsas. Cic. pro Cæcin. 71. Fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ. Al. Interponi.
 Tributum. Cæf. 3. Bell. Civil. 32.
 Vestigal agris. Cic. 1. de Lege Agr. 10.
 Villicum imponere aliquem, aut pecori præficere. Cic. pro Planc. 62.
 Vim alicui. Cic. 4. Verr. 148. Si me saluum esse vis, mihi impone istam vim, ut omnino mihi non liceat polliceri.
 Virum imponere toti mundo, Præficere. Lucan. lib. 3. 393.
 Vocabulum alicui. Tacit. 12. Ann. 62. Cui, ut degeneri, Pseudo-philippi vocabulum impositum.
 Vocabula rebus imponens. Hor. 2. Serm. 3. 280.
 Vulnus grave imponere. Cels. lib. 5. cap. 26. De glutinatione vulnerum.
 Vulnera Reipub. pro Inferre detrimentum, & lædere atque offendere Rempub. Cic. 4. de Fin. 66. Quæ hic Reipub. vulnera imponebat, eadem ille sanabat.
 Imponere in collum, in manum, in navim. Plaut. Pers. 4. 6. 10.
 Hanc in collum, nisi piget, impone. De crumena. Al. Hunc.
 Idem Bacch. 1. 2. 36. Liv. lib. 5. 40. extr. Imponere in plaustrum.
 Et Cic. 1. Tusc. 85. Imponere in rogum.
 In aliquam causam aliquem imponere. Cic. 8. Fam. 17.
 In eculeum imponere aliquem. Cic. 5. Tusc. 13.
 Imponere aliquem in equum. Liv. 35. 36. extr.
 In naves exercitus imponere. Cic. 12. Fam. 14. Liv. 23. 38. Conf. Exercitum supra.
 Imponere in aliquem onus. Plaut. Bacch. 3. 3. 92.
 Imponere alicui, pro Decipere, & subauditur Fraudem. Quintil. in Corpore projecto, Spes tibi perpetuæ laudis imposuit. Cic. 2. Q. frat. 6. Cui tamen egregie imposuit Milo noster. conf. Nep. 18. 5. 7.
 IMPOSITUS, a, um. Partic. [impositus] Plin. lib. 15. cap. 30. Fluvio Tiberi imposita juxta nonum lapidem Flaminia via.
 Necessitudinibus publicis impositus. V. NECESSITUDO.
 Stratis impositus, Cubans. Stat. 2. Silv. 1. 63.
 Clitellæ bovi sunt impositæ. Cic. 5. Att. 15.
 Corona imposita capiti. Propert. lib. 4. 2. 29.
 Juvenes impositi rogis. Virg. 4. Georg. 477.
 Mens cunctis imposita manet. Stat. 1. Theb. 227.
 Nomen impositum ab re. Lucret. lib. 6. 741.
 Onus impositum ferre. Ovid. 15. Met. 820.
 Vulnere tanto reipublicæ imposito. Cic. 1. Att. 16. Idem ibid. 5. 7.
 In sanandis vulneribus, quæ sunt imposita provinciæ.
 IMPOSITUS pro Præfecto, apud Sallust. Jugurth. cap. 100. Simul Consul, quasi nullo imposito, omnia providere, apud omnes adesse, &c.
 IMPOSITIVUS, ònis. f. [impositivus] Plin. lib. 27. cap. 13. Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula e corpore ejicit.
 Impositio verborum Varroni est, quam Græci ὑποκατάστασις vocant, ea nomina intelligenti, quæ primum rei alicui significandæ imposita sunt, quorum multa jam non comparent, quum tamen ab iis alia profecta in usu fortasse sint. Impositiones enim nomina Primitiva appellat, a quibus oriuntur Declinationes, id est Derivativa. Varro lib. 7. de L. L. 2. Duo igitur omnino verborum principia, impositio & declinatio: alterum ut fons, alterum ut rivus. Monuit Turnebus Advers. 24. 29. Sed in emendatis codd. legitur Impositivorum & Declinatorum. conf. Idem 4. 1. & 9. 3.
 IMPOSITUS, ùs. m. [impositus] Plin. lib. 24. cap. 4. Ulcera commandatu, imposituque efficacissime sanari. Sed rectius ex vetusto codice legitur, Commanducato, impositoque.
 IMPOSITIVUS, a, um. Adj. [impositivus] Quod impositum est: ut, Servitus causa est imposititia, h. e. Non naturalis. Ulpian. in l. De pupillo. §. Sextus Pedius, D. de Novi operis nuntiatione, Sextus Pedius definit novi operis nuntiationis triplicem esse causam: aut naturalem, aut publicam, aut imposititiam, &c. Et paulo post, Imposititiam, quum quis postea, jus suum diminuit, alterius auxit: hoc est postea, quam servitutem ædibus suis imposuit, contra servitutem fecit.
 Canthari imposititi, Per quos aquæ saliant. Paulus in l. Cetera. §. 1. D. De legat. 1.
 Nomina imposititia, Quæ a natura imposita sunt, unde alia derivantur. Ex Varrone L. L. 7. 2. V. præced. dict.
 IMPOSITIVUS, a, um. Adj. Plin. lib. 28. cap. 4. pr. Pythagoræ inventis non temere fallere, Impositivorum nominum imparè vocalium numerum, clauditates, &c. Varro L. L. 9. 3. Si quis principium analogiæ potius in naturalibus casibus, quam in impositivis, &c.
 IMPOSITOR, òris. m. Varro L. L. 6. pr. Eruenda voluntas impositoris. i. e. Ejus qui vocabula rebus imposuit.
 IMPOSTOR, òris. m. [impostor] Versutus & fallax homo. Gloss. Impositor, stellionator, ἐπὶ στήθεσιν.
 Verbum impositorum. Ulpian. in l. 1. §. Medicos. D. de Variis & extraordinariis cognitionibus, Non tamen si incantaverit, si imprecatus est, si (ut vulgari verbo impostorum utar) exorcizavit. Budæus. Quædam exemplaria male legunt In posterum. conf. Isidor. 10. lit. I. & Voss. Etym. 400.
 IMPOSTURA, æ. f. [impostura] Fallacia, versutia: ab eo dicta, quod adulterinas merces pro veris supponat. Ulpian. in l. tertia. §. 1. D. de Crimine stellionatus, Siquis imposturam fecerit, aut collusionem in necem alterius, stellionatus potest postulari. Ex Budæo.
 IMPORCO, ñre. Porcas in agro facere. Gloss. Imporco, ἀνελκίζω. V. PORCA.

IMPORTATUS, a, um. Partic. Columel. lib. 2. cap. 10. Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus, importatumque occabinus.

IMPORTATOR, -ōris. m. Qui porcas in agro facit arando. Festus.

IMPORTO, [ἐσθμιζω] āre. Inferre. Cic. 2. de Orat. 53. Modo enim huc ista sunt importata. Cæf. 8. Bell. Gall. 35. Silvestribus angustisque itineribus frumentum importare in oppidum instituit. Adjumenta importare, Juvare & conferre. Cic. 1. de Orat. 38. Plura proferre possum detrimenta publicis rebus, quam adjumenta per homines eloquentissimos importata.

Ægritudines enim anxias atque acerbis important, animosque affligunt & debilitant metu. Cic. 4. Tusc. 34.

Calamitatem conservatoribus suis importare. Cic. pro Sext. 146.

Multum calamitatis importare. Cic. 5. Verr. 125.

Cladem importare. Lucret. lib. 3. 825.

Clades discordia civilis importat. Liv. 24. 22.

Contagionem importare. Plin. lib. 26. cap. 1. Quum in Asia apparuisset, inde contagionem ejus importante.

Fecunditatem importare alicui, vel rabiem. Plin. lib. 14. cap. 18. Sunt & in vino prodigia. Dicitur in Arcadia fieri, quod fecunditatem feminis importet, viris rabiem.

Incommodum importare. Cic. 2. Off. 18. Per eosdemque siquid importetur nobis incommodi, propulsemus.

Infamiam importare. Martian. in l. Ictus. D. de iis qui notant. infam. Ictus fustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnato irrogaret.

Mala casus importat. Cic. 5. Tusc. 29.

Odium importare libellis. Hor. 1. Epist. 13. 5.

Periculum importare. Liv. 39. 14. Patres pavor ingens cepit, cum publico nomine, nequid eæ conjurationes, cœtusque nocturni fraudis occultæ, aut periculi importarent, tum privatim suorum quisque vicem, &c.

Pestem importare. Cic. pro Deiot. 43. Aut cum summo dedecore miserissimam pestem importaturam esse regibus.

Solicitudines importare. Cic. 1. de Fin. 51. Easque ipsas sollicitudines, quibus eorum animi noctesque diesque exeduntur, a diis immortalibus supplicii causa importari putant.

Suspicionem aliquam alicui importare. Cic. 16. Fam. 21.

IMPORTATUS, a, um. Partic. [ἐσθμιζέτης] Cæf. 5. Bell. Gall. 12. Ære utuntur importato.

IMPORTANDUS, a, um. Partic. [ἐσθμιζέσθ] Varro 1. de R. R. cap. 16. Fructuosior sit fundus, quam si longe sint importanda.

IMPORTABILIS, e. Adj. Tertull. advers. Marc. 4. 27. Saresb. 4. 11.

IMPORTATITIVUS, a, um. Adj. Hirt. Bell. Afr. cap. 20. Frumento se in Africa, nisi importatitio, uti non posse.

IMPORTUNUS, a, um. Adj. [ἀκαίριος] Quod caret portu: hoc est quiete: Ubi nullus portus est, ait Servius. Virg. 11. Æn. 305.

Bellum importunum, cives, cum gente deorum,

Invictisque viris gerimus. Festus, Importunum, In quo nul-

lum est auxilium, velut esse solet portus navigantibus.

Importunus, Urgens, molestus, qui aliquid facit præter rationem loci, seu temporis, aut personarum. Plaut. Merc. prol. 44. Leno importunus, &c. Idem Afri. 1. 1. 47.

Fateor eam esse importunam atque incommodam. Ter. Heaut.

1. 2. 23. Immo ille fuit fenex importunus semper: &c.

Importunum tempus, Incommodum. Cic. 2. de Orat. 20.

Importunus, Crudelis, effrenatus, quietis impatiens. Cic. in Ant. Non possum æquo animo videre tam importunos, tam sceleratos hostes. Cic. pro Cluent. 12. Repente est exorta mulieris importunæ nefaria libido.

Importunus & crudelis. Cic. pro Cluent. 177. Furere crudelis atque importuna mulier, sibi, &c.

Bellua importunissima. Cic. 6. Philipp. 7.

Clades civitatis importuna. Cic. de Clar. Orat. 332.

Corda importuna domare. Sil. lib. 11. 389.

Crudelitas importuna. Cic. de Provinc. Conf. 2. Propter illud insigne scelus eorum, & importunam in me crudelitatem.

Cyclops alter multo importunior. Cic. 7. Verr. 45.

Dominatio importuna. Flor. 1. 8. 7.

Fata importuna. Ovid. 10. Met. 634.

Gladiator importunissimus. Cic. pro Muren.

Homo importunissimus. Cic. 5. Fam. 3.

Hostis importunissimus. Cic. 2. in Catil. 12.

Ingenium importunum, Frivolum & leve. Plin. lib. 36. cap. 6. Sed quisquis primum invenit secare, luxuriamque dividere, importuni ingenii fuit.

Libidines importunissimæ. Cic. 6. Verr.

Morbus importunior, acutiorque. Cels. 4. 6. pr.

Mors importuna. Ovid. 3. Amor. 8. 19.

Natura immanis atque importuna. Cic. 3. Verr. 8.

Pauperies importuna. Hor. 3. Carm. 16. 37.

Scelus importunum. Cic. de Arusp. Resp. 4.

Tyrannus importunus & amens. Cic. 7. Verr. Liv. 29. 17. extr.

Vultus importunus. Cic. Post red. in Senat. 14. Omnia flagitia latere posse arbitretur, si modo vultum importunum in forum detulisset.

IMPORTUNE, Adv. [ἀκαίριος] Præter temporis, aut decoris atque honestatis rationem. Cic. 4. Acad. 80. Confidere suis testibus, & importune insistere. Plin. lib. 7. cap. 12. In quo perquam importune fortuito hoc quoque fuit.

Compar. Importunius veritati insultare. Gell. 10. 16.

Superl. Importunissime facere. Lactant. 5. 2. & Gell. 20. 5.

IMPORTUNITAS, -atis. f. [ἀκαίρια] Quæ (ut ait Donatus) nec loci nec temporis habet commoditatem. Ter. And. 1. 4. 4. Importunitatem spectate alicui, &c.

Animi importunitas. Cic. pro Cluent. 170.

Importunitas pro Effrenata incontinentia & libidine præcipiti. Cic. de Senect. 7. Importunitas autem & inhumanitas, omni ætati molesta est. Budæus. [Immo hic Importunitas intelligitur Morositas atque odiosa ac difficilis natura.

Importunitate incredibili & audacia homo. Cic. 4. Verr. 73. Iste,

quancumque est incredibili importunitate & audacia, tamen subito destitutus pertimuit.

Tanta sceleris inauditi importunitas. Cic. pro Sulla 75.

Importunitas, Detestandum atque execrandum facinus. Cic. pro Cluent. 195. Hujus importunitatem matris a filii capite depellite. Idem in Pison. 21. Et de Amicit. 53. Quancumque miror, in illa superbia & importunitate.

Quantum importunitatis habent. Sallust. Jugurth. 36.

IMPORTUOSUS, a, um. Adj. [ἀλιθῶς] Quod est sine portu. Plin. 6. Epist. 31. in fine, Litus importuosum. Sallust. in Jugurth. cap. 17. Mare sævum, importuosum. Sic Tacit. 12. Ann. 20.

Superl. Plin. 4. 12. Importuosissima insula.

IMPOS, -ōtis. c. [ἀπορῆς, ἀπορῆς] Qui animum suum in potestate non habet, inquit Festus. Et, Qui non est sani animi, auctore Donato. Animi impos. Plaut. Catin. 3. 5. 7.

Eripite isti gladium, quæ sui est impos animi.

Idem Trin. 1. 2. 94.

Quid secus est, aut quid interest dare te in manus

Argentum amanti, homini adolescenti, animi impoti?

IMPOSITIO, IMPOSITUS. V. IMPONO.

IMPOSSIBILIS, e. Adj. [ἀδύνατος] Quod fieri non potest. Quintil. lib. 5. cap. 10. de argumento, Non enim longum tantum, sed etiam impossibile. Idem lib. 10. cap. 13. conf. Justin. 2. 4. 18. & Macrob. 7. Saturn. 3.

Impossibilis conditio. Julianus in l. Impossibilis. D. De verb. oblig. Et Pomponius in l. Cum in secundo. D. de injust. rupto, &c.

Impossibile est. Ulpian. in l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Impossibile est, ut alveus fluminis publici non sit publicus. V. Borrich. Vind. p. 103.

IMPOSSIBILITAS, -atis. f. Apul. Met. 6. p. 179. Impossibilitate ipsa mutata in lapidem Psyche. conf. Tertul. de Bapt. cap. 2.

IMPOSTOR, IMPOSTURA. V. IMPONO.

IMPOTENS, entis. Adj. [ἀσθενής, ἀναλκίς, ἀπότης] Nimis potens, inquit Donatus. Serv. in Virg. 1. Æn. 506. Sunt multa quæ pro locis intelliguntur: ut Impotens, & satis, & minus, & nihil potens significant. Hæc Serv.

Impotentissimus tyrannus a Quintiliano dicitur. Decemviri, quorum principatus erat immoderatus, a Livio Impotentes domini nuncupantur. Ferociores impotentioresque reddit victoria. Cic. 4. Fam. 9.

Impotentissimus homo, Sceleratissimus. Cic. 5. Philipp. 42. Advolabat ad Urbem a Brundisio homo impotentissimus, ardens odio, animo hostili in omnes bonos, cum exercitu Antonius.

Impotens, iracundus, contumeliosus, superbus. Cic. 5. Philipp. 24.

Amore impotente deperit. Catul. 36. 12.

Animus impotens. Cic. de Arusp. Resp. 3. Sen. Herc. fur. 6.

Animo esse impotenti. Ter. And. 5. 3. 8.

Adeon' impotenti esse animo, ut præter civium

Morem, atque legem, &c.

Aquilo impotens, h. e. Valde potens. V. AQUILO.

Dominatus impotens, Superbus. Cic. 10. Fam. 27. Sin ista pax perditum hominem in possessionem impotentissimi dominatus restitutura est.

Dominatio impotentissima. Liv. lib. 34. 32. Nep. 6. 1. 4.

Fortuna superba & impotens, Prosperitas superbos faciens & impotentes. Sen. Agam. 4.

Furor impotens. Sen. Agam. 5.

Latitia impotenti efferri. Cic. 5. Tusc. 17.

Motus animi impotentes. Cic. in Partit. 119.

Mulier ferox & impotens. Suet. Neron. cap. 28.

Rabies impotentior. Liv. 29. 9.

Impotens, Debilis, & devictus, auctore Donato. Ter. Heaut. 2. 3. 130.

Ego te autem novi, quam esse soleas impotens.

Impotens & infans homo. Cic. 1. de Fin. 52. Neque homini infanti,

aut impotenti injuste facta conducunt.

Ad salutem innocentium, ad opem impotentium, ad auxilium calamitosorum hæc valeant. Cic. pro Muren. 59.

Amoris impotens. Tacit. 4. Hist. 44. 4.

Doloris impotens. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. 2. de C. Plautio.

Iræ impotens. Liv. 29. 9. Pleminius impotens iræ, neglectam ab Scipione, & nimis leviter latam suam injuriam ratus, &c. Sic Impotens animi. Curt. lib. 8. 1. extr. h. e. Non potens iræ & animo suo moderari.

Latitæ impotens. Liv. 30. 43.

Regendi impotens. Idem 35. 11.

Rerum impotens. Idem 9. 14. & 23. 16.

Quodlibet impotens sperare. Hor. lib. 1. Ode 37. H. St.

IMPOTENTIA, -atis. f. [ἀδυναμία, ἀδυναμία, ἀναλκία] Infirmitas ait Donatus. Ter. Adel. 4. 3. 16.

Omnes, quibus res sunt minus secundæ, magis sunt nescio quo modo

Suspiciosi, ad contumeliam omnia accipiunt magis;

Propter suam impotentiam, se semper credunt negligi.

Impotentia, Valida immoderataque potentia. Cic. 5. Tusc. 18. Qui nihil metuant, nihil angantur, nihil concupiscant, nulla impotentia efferantur. Ex vetusto codice legendum Impotenti lætitia.

Animi impotentia. Cic. 4. Tusc. 34. Item inflammant appetitione nimia, quam tum cupiditatem, tum libidinem dicimus; impotentiam quandam animi a temperantia & moderatione plurimum dissidentem. Sifenna. Læticia nimia, atque impotentia animi commotus.

Dictorum atque factorum impotentia. Cic. 4. Tusc. 5.

Ob scelera, animique impotentiam, & superbiloquentiam, impendere

Tantalo apud inferos saxum faciunt poetæ. Cic. 4. Tusc. 35.

Impotentia, a Seneca Fortunæ ascribitur. Suet. Cæf. cap. 77. pr.

Nec minoris impotentis voces propalam edebat. conf. Non. 12. 31.

Flor. 1. 23. 1. Prima discordia ob impotentiam fœneratorum.

Potentia sua nunquam, aut raro, ad impotentiam usus. Patere. 2. 29. 3.

Val. Max. 9. 5. pr. Atque ut superbia quoque & impotentia in conspectu ponantur. V. totum illud caput.

IMPOTENTER, Adv. [ἀσθενῶς] Quintil. lib. 1. cap. 3. Nequid impotenter, nequid impotenter faciat, monendus est puer.

Impotenter se gerere. Ulpian. in l. Nec quicquam. in fine. D. de offic. Proconsul.

Impotenter regnare, Injuste & impie. Hirt. Bell. Alex. 33. Cujus nomine diu regnasse impotenter Ganymedem docuimus.
 Compar. Liv. 27. 48. Eodem versu elephantis, qui primo impetu turbaverant antesignanos, & jam signa moverant loco: deinde crescente certamine & clamore, impotentius jam regi, & inter duas acies versari, velut incerti quorum essent.
 Superl. ut, Impotentissime facere. Sen. de Benef. 4. 17.
 IMPREGNO, āre. Gravidam reddere. Sarisb. Policr. 8. 11. Improbatur Voss. de Vit. Serm. 1. 23.
 Pro Augere ponitur, a Guil. Brit. Phil. 5. 566.
 IMPREGNATUS, a, um, Partic. Idem 7. 607.
 Et jam finis erat hiemis, tellusque calore
 Imprægnata novo flores gignebat & herbas.
 IMPRANSUS, a, um, Adj. [ἀνέσθεος] Qui nondum pransus est. Plaut. Stich. 4. 1. 28.
 Quam mox cocta est coena? impransus ego sum. Hor. 2. Serm. 2. 7.
 Verum hic impransus mecum disquirite. Ibid. 3. 257. Impransus magister. Idem 1. Epist. 15. 29. & Apul. Met. 1.
 IMPRESENTIARUM, vel IMPRESENTIARUM, Adv. [ἐν τῇ παρῳν] De tempore quod fuit, quod est, quod erit dicitur. Rarius tamen de præsentis. Cato de lege oleæ legendæ R. R. cap. 144. Extra quam siquem socium impræsentiarum dixerit. Ulpian. in l. 1. D. de Tabulis exhibendis, Siquis forte confiteatur penes se esse testamentum, jubendus est exhibere: & tempus ei dandum est ut exhibeat, si non potest impræsentiarum exhibere. Hæc Budæus. C. Fannius apud Priscian. lib. 13. cap. De casibus, Quum in vita agenda didicimus multa, quæ impræsentiarum, &c.
 Uti sunt hac voce Tacit. 4. Ann. 59. 4. Nepos 23. 6. 2. Apul. decies. V. Ind. Elmenh. Ulpian. 43. Dig. tit. 5. l. 1. Symmach. 1. Epist. 94. & Sidonius sæpe. Vossio suspectum est, & ex in præsentia rerum contractum vel potius corruptum putat: non penitus tamen audet damnare. V. eum de Vit. Serm. 1. 25. & 4. 33. Perizonius ad Sanct. Min. p. 171. subaudit Tempore. Scioppius Latio plane exterminat. V. Commentar. de Stilo Histor. p. 118. Nos, cum Vossio, in præsentia, vel in præsentis, præferendum censemus, non tamen eos damnandos qui illo utuntur.
 IMPRESTATILIS, e. Adj. Salvian. de Gub. Dei, 4. 116.
 Impræstatiles, qui sint apud Firmicum lib. 8. cap. 29. videndum.
 IMPRESTATANS, antis. Partic. Gloss. Gr. Lat. ἀνάρητος, Impræstatans. Irenæus 4. 75. Ne quis eum putet invidiosum & impræstatantem.
 IMPRESTATIO, ōnis. f. l. 22. §. ult. ff. Famil. herciscund.
 IMPRECOR, [ἐπικαίρωμι, κατακαίρωμι] āri. Idem quod Precari significat: & in bonum & in malum solet accipi. Apul. Met. 9. Solito sermone salutem ei fuerat imprecatus. ita Elmenh. p. 228. & Prææus p. 194. Hieron. Epist. 78. extr. Cui multos imprecamur annos, &c. Sæpius tamen in malam partem accipitur. Quintil. Decl. 15. Plin. lib. 8. cap. 7. Dirasque Pompeio, quas ille mox luit, pœnas imprecaretur. Virg. 4. Æn. 628.
 Litora litoribus contraria, fluctibus undas,
 Imprecor.
 Videtur & H. St. in ea sententia fuisse, Non nisi in malam partem accipi hoc verbum, ut ex postremis verbis ejus animadversionis colligo, quæ sola cultri aciem effugerunt: Sed Precor in utramque partem.
 IMPRECANS, antis. Partic. Vulg. Int. Gen. 24. 60. & Lev. 16. 21.
 IMPRECATIO, ōnis. f. Dirā imprecatio. Sen. de Benef. 6. 35. Plin. 5. 8.
 IMPRESSIO, V. IMPRIMO.
 IMPRIMIS, V. In primis, in in.
 Dicitur & Cum primis. Vide locum Quintil. H. St. Sed locus hic Quintil. cultro resectus est, supersunt tantum verba ultima, Crudelitatis hoc cum primis numeratur. conf. in cum.
 IMPRIMO, effli, effum, [ἐντυπω] ēre. Premendo immittere & efformare. Cic. 1. Tusc. 61. An imprimi quasi coram animo putamus, &c. Corpus imprimere. Plin. 8. cap. 26. Atque ubi acutissimum videt stipitem, imprimens corpus, venam quandam in crure vulnerat.
 Dentium repulso imprimere dicitur serpens venenum. Plin. lib. 11. cap. 37. Vipera prægnans veneno, impressio dentium repulso, virus fundit in morsus.
 Litteram humi imprimere, Infigere. Cic. 1. de Divin. 23.
 Sigilla annullo imprimere. Cic. 4. Acad. 85.
 Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg. 263.
 Tabulas impressit parieti. Plin. lib. 35. cap. 4.
 Vestigium imprimere. Cic. pro Cæcin. 76. Nisi ex eo loco, ubi vestigium impresserit, de jeci neminem posse.
 Vulnus imprimere, Inferre. Columel. lib. 7. cap. 11. Quum duobus vulneribus impressis per unamquamque plagam singuli testiculi exprimuntur.
 Ungue vulnus imprimere. Plin. lib. 8. cap. 16. Ex omni vulnere, sive ungue impresso, sive dente, ater profluit sanguis.
 Imprimitur animo oratio. Tralate. Plin. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Nam plerisque longiore tractatu vis quadam & pondus accedit: utque corpori ferrum, sic oratio animo, non ictu magis, quam mora imprimitur.
 Imprimi in animum. Cic. 4. Acad. 58. Quum visa in animos imprimuntur, non vos id dicere, inter ipsas impressiones nihil interesse, &c.
 Imprimere in animo atque in mente. Cic. 4. Acad. 34.
 Dedecus imprimere Reipub. Cic. 5. Philipp. 15. Ut hos Judices legere auderet, quorum lectione duplex imprimeretur Reip. dedecus.
 Maculam imprimere laudibus alicujus. Sen. Oeth. 11.
 Notionem deorum impressit in omnium animis natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
 Imprimere e vero. Cic. 4. Acad. 112. Si enim mihi cum Peripatetico res esset, qui id percipi posse diceret, quod impressum esset e vero: neque adhiberet illam magnam accessionem, quomodo imprimi non posset a falso, cum simplici homine simpliciter agerem.
 Imprimere & signare aliquid. Cic. de Fato 43. Sic visum objectum imprimet illud quidem, & quasi signabit in animo speciem suam.
 Memoriam publicæ recensionis tabulis publicis imprimere. Cic. pro Milon. 74. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriam publicæ recensionis, tabulis publicis impressam, extingueret, &c.
 Vol. II.

Vestigium aliquid in imprimere, Notare. Cic. 2. Philipp. 58. Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impressit. Idem 5. Fam. 20. Quæ quum viderem tot vestigiis impressa, ut in his errari non posset, non adscripsi id quod tua nihil referebat.
 IMPRESSUS, a, um, Partic. [ἐντυπωθεὶς] ut, Sulcus altius impressus. Cic. 2. de Divin. 5.
 Collo impresso pede. Virg. 12. Æn. 356.
 Crater impressus signis. Virg. 5. Æn. 536. conf. 10. Æn. 497.
 Visum impressum effictumque. Cic. 4. Acad. 18.
 An Expressum? Vide REFINGO. Vide ibi locum ad Her. ubi Expri-
 mere & Effingere. H. St.
 Impressa ubera, sunt Non pressa, ἡμίλειπα, ut Scaliger interpretatur in illo Propert. 2. 34. 70.
 Missus & impressis hædus ab uberibus.
 IMPRESSER, Adv. Salmast. in Tertull. de Pallio p. 344. Tertull. adv. Marc. 3. 8. Idem de Exhort. Cast. cap. 3. & de Carne Christi cap. 12.
 IMPRESSIO, ōnis. f. [ἐντύπωσις, ἐσβολή] Impetus: Quod quali per impressum terrorem fiat. Unde, Impressionem facere in hostes. Varro 2. de R. R. 8. Hostes se arbitrati occasionem habere victoria, impressionem facere cœperunt in castra. Liv. 2. 30. Postquam impressionem sentire ex adverso factam, & ante oculos micare gladios. Idem 3. 62. & 40. 40. Justin. 1. 6. 16.
 Dare impressionem. Liv. 4. 24. Hæc locutum redintegrato clamore fecuti dant impressionem, qua Postumius cohortes objecerat.
 Non ferre impressionem. Idem 8. 9.
 Vi atque impressione evertere aliquem. Cic. 5. Fam. 2. Neque illi quicquam deliberatius fuit, quam me, quacunque ratione posset, non judicio, neque disceptatione, sed vi atque impressione evertere.
 Impressio, pro Violento imperio. Cic. pro Flacc. 85. Non igitur impressio, non occasio, non vis, non tempus, non imperium, non secures ad injuriam faciendam Flacci animum impulerunt.
 Impressio vocum. Cic. 1. Acad. 19. Vim in manibus, claritatem in voce, in lingua etiam explanatam vocum impressionem. Idem 3. de Orat. 183.
 Nummorum impressiones. August. de Doctr. Christi 2. 25.
 Impressiones etiam dicuntur Inflammationes in aëre, Meteora.
 IMPRESSUS, ūs. m. Prudent. Psych. 273. Sub pectoris impressu. Ammian. 16. 12. Lassatis impressu genibus.
 IMPRESSOR, ōris. m. Vulgo is, qui Libros, fusilibus typis illito atramento, imprimit. Hermolaus Barbarus ad Antonium Calvum patricium Venetum, de suis in Plinium annotationibus. Pervenit quidem res ad umbilicum, sed nullus tamen dies est, quo non aliqua fiat accessio: nunc cum impressoribus agitare cœpi lente, de industria rem differens, ut diutius in fermento sit. Bembus de Terentianarum fabularum argumentis, Fidemque mihi dedit, se impressoribus mandatarum, ut ea in vulgus darent.
 IMPRETIABILIS, e. Adj. Omne pretium superans, inæstimabilis. Cassiod. Varr. 4. 1.
 IMPROBABILIS, V. IMPROBUS.
 IMPROBO, [ὀνειδίζω] āre. Probro afficere. Plaut. Truc. 2. 2. 25.
 Rus tu improbas, ut nacta es hominem, quem pudeat probri?
 Idem Merc. 5. 4. 8. [Exprobrare. H. St.]
 IMPROBUS, a, um, Adj. [κακόεργος, πονηρός, μαχθρὸς] Non probus, Malignus & nequam. Plaut. Pseud. 1. 2. 16.
 Verum ita vos estis perditī, negligentes, ingenio improbo. Ter. And. 1. 2. 21.
 — tum si quis magistrum cepit ad eam rem improbum, &c. Cic. de Amicit. Talis improborum consensio, non modo, &c.
 Insignite improbus. V. INSIGNIS.
 Improbus, Sævus. Virg. 10. Æn. 727.
 — lavit improba tæter
 Ora cruor. Lucil. lib. 30.
 Improbius multo, quam de quo diximus ante:
 Quanto blandior, hoc tanto vehementius mordet. Nonius 4. 250.
 Fortuna improba. Virg. 2. Æn. 80.
 Hiems improba. Ovid. 1. Trist. 10. 41.
 Rabies improba ventris. Virg. 2. Æn. 359.
 Improbus, Turpis. Lucil. lib. 30.
 Omnes formosi, fortes tibi, ego improbus: esto. Hæc Nonius l. c.
 Plaut. Improbiorem non vidi faciem mulieris.
 Amor improbus. Virg. 4. Æn. 412.
 Cupiditatis improbiſſimæ minister. Cic. in Verr. 1.
 Improbus, Audax, apud Quintil. lib. 11. cap. ult. Perfricare frontem, & quasi improbam facere. i. e. Inverecundam.
 Spes improba. Lucan. 5. 130. conf. Flor. 3. 10. 17. Ovid. 1. de Arte Am. 665. & Burm. ad Petron. cap. 73. p. 410.
 Improbus, Magnus. Virg. 1. Georg. 145.
 — labor omnia vincit
 Improbus. Ubi Servius, Improbus, vel magnus, vel nulli probabilis: nullus est enim amator laboris.
 Lumen improbum. Sen. Epist. 94.
 Improbus, Infatiabilis, damnosus. ut Improbus anset. Virg. 1. Georg. 119. Servius, Improbus, infatiabilis, nulli probandes. Plaut. Epid. 1. 1. 30. Edepol facinus improbum.
 Improbus aliæ rei. Plaut. Mil. 3. 1. 207.
 Qui nisi adulterio studiosus, nulli aliæ rei est improbus. i. e. Nulli alii rei malæ dat operam nisi adulterio. Sed Gronov. ita distinguit,
 Qui nisi adulterio, studiosus rei nullæ aliæ est, improbus.
 Improbus ausis. H. St.
 Carmina improba. Ovid. 2. Trist. 442.
 Defensio mala & improba. Cic. 4. Verr.
 Divitiæ improbæ. Hor. 3. Carm. 24. 62.
 Fila improba. Martia. lib. 13. 57.
 Merx improba; Injusta, vel In qua nullum est lucrum. Plaut. Mil. 3. 1. 134.
 Sicuti merci pretium itat, pro virtute ut veneat:
 Quæ improba est, pro mercis vitio dominum pretio pauperat.
 D d d d

Os improbum, Dicax, injuriarum plenum. Suet. de Clar. Gram. cap. 15. [verba Sallustii apud Suet. sunt, Oris probi, animo inverecundo. ubi Probus idem ac Verecundus.]
 Panis improbus. Martial. Vide in *BUCCA*, pro frusto panis. H. St. Poltes improbi. Plaut. Mostel. 4. 1. 17.
 Testamentum improbum, i. e. Iniquum, injustum. Cic. 3. Verr. 107. Jure, legibus, auctoritate omnium qui consulebantur, testamentum P. Annii fecerat, non improbum, non inofficiosum, non inhumanum. Verba improba. Ovid. 3. de Arte Am. 796.
IMPROBULUS, dimin. [ὑπομολύτης] Audaculus. Juven. 5. Sat. 73. — finge tamen te
 Improbulum, superest illic qui ponere cogat.
IMPROBER, Adv. [πρωτός] Perverse. Plaut. Trin. 1. 2. 58. Si quid scis me fecisse infcite aut improbe. Cic. 5. Verr. Est aliquid quod improbius fieri potest?
 Improbe dare, & injuste adimere. Cic. 2. Off. 79. Nec si plures sunt ii quibus improbe datum est, quam illi quibus injuste ademptum est.
 Improbe facere. Cic. pro Rosc. Amer. 104.
 Improbe fiat. Vitruv. 5. 7.
 Improbe quidem, accepi tamen. Plin. Epist. 6. 26.
 Compar. Improbius natus. Suet. Vesp. cap. 23. V. Gronev. Improbius pauperes amant. Quintil. Decl. 15. extr.
 Superl. Improbissime loqui. Cic. 15. Att. 5.
 Improbissime comparavit prædam. Cic. 7. Verr.
 Improbissime aliquem tractare. V. Tracto, in *TRAHO*.
IMPROBITER, Adv. Molestè. Petron. cap. 66. extr. Unde quidam etiam improbitè nos pugno sustulerunt. [An Improbi ternos pugnos? divisim, quæ male cohererant. Pugnos potius, quam Pugillos, scite dixit de improbis.]
IMPROBITAS, ætis f. [πρωτία] Malignitas. Plin. lib. 2. cap. 23. Cic. 4. Verr. 68. Ex multis similibus ea sumam quæ maxime improbitate excellere videbuntur.
 Improbitas cordis humani, Audacia. Plin. lib. 2. cap. 23.
 Prodigia improbitas. Juven. 10. Sat. 305.
 Robusta improbitas. Cic. 2. Philipp. 63.
 Improbitate & vitiis omnibus notus. V. *NOSCO*.
 Absolvere improbitatis. V. *ABSOLVO*.
 Certare cum alterius improbitate. V. *CERTO*.
IMPROBO [ἀποδοκιμάζω, παραφίρω, ὑγκολίω] ære. Improbum & malum facere. Plaut. Merc. 5. 4. 9.
 Qui bono sunt genere nati, præditi ingenio malo, Suapte culpa ex genere capiunt genus, ingenium improbant.
 Improbare testamentum, Ratum ac firmum non tenere. Plin. 8. Epist. 18. ad Rufinum.
 Improbare, Damnare, rejicere, refellere. Cic. 4. Acad. 17. Plerique tamen definitiones ipsarum etiam evidentium rerum non improbant.
 Improbare & Approbare, contraria. Cic. 4. Acad. 96. Ut aut approbet quid, aut improbet.
 Improbare, Irritum facere. Cic. 4. Verr. 68. Res Sopatro facilis videbatur, & quod erat innocens, & quod Sacerdotis judicium improbare istum aufurum non arbitratur. Budæus.
 Improbatur vulgo res. Suet. Jul. 11. pr.
IMPROBATUS, a um. Partic. Cic. pro Font. 7. Multorum opera improbata sunt. Suet. Aug. 39. pr. Ex improbatis alios pœna, alios ignominia notavit.
 Superl. Gell. 18. 3. Sententia probatissima, quam improbatissimus homo dixit.
IMPROBATUS, a um. Partic. [ἀποδοκιμάσαν] Hor. Epod. 5. 8. Per hoc inane purpuræ decus precor, Per improbatum hæc Jovem.
IMPROBATIO, ònis. f. [ἀποδοκιμασία] Auctor ad Herenn. lib. 2. 6. Hæc ad improbationem, & ad approbationem testium pertinebunt.
IMPROBATOR, òris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Malorum improbatior, bonorum probator.
IMPROBABILIS, e. Adj. [ἀποδοκιμαστος] Quod probari non potest. Cic. 4. Acad. 33. Quamobrem si tu probabilem visionem, si improbabilem, &c. Celf. in præc. lib. 1. Rationes non improbabilis.
 Improbabilia in lib. de Offic. quod in quibusdam exempl. non legitur. H. St.
IMPROBABILITER, Adv. Salvan. de Gub. Dei, 4. p. 115. Improbabiliter diximus. conf. Sidon. 1. Epist. 11.
IMPROCERUS, a um. Adj. [ἐμυκής] Non procerus. Gell. lib. 4. cap. 19. Advertimusque hinc elici tarditatem, corpora eorum improcera fieri. Tacit. Germ. 5. 2. Terra pecorum fecunda, sed pleræque improcera.
IMPROFESSUS, a um. Adj. seu Partic. sine verbo. [ἀνεπαγγέλιτος] Martianus in l. Interdum. §. lidem etiam. D. de Publicanis, Siquis improfessus servus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut uxorem corrupisse domini dicatur, aut aliud quid gravius admisisse, ut cognoscat Procurator. Suet. Domit. cap. 12. 5. Ad quem deferebantur qui improfessi Judaicam intra Urbem viverent vitam.
IMPROLIS, & **IMPROLUS**, Qui nondum adscriptus est in civitate. Festus. Gloss. Vet. Improles, ἄγονος, ἄτεκνος, ἀνήβος. V. Scalig. ad Fest.
IMPROMISCUUS, a um. Adj. [ἀμικτός] Gell. lib. 12. cap. 4. Suavitas tam impromiscua, tamque ab omni fūco remota est. Idem 1. 7. Verbum liberum undique & impromiscuum.
IMPROMPTUS, a um. Adj. [ἀπρόσδουμος] Prompto contrarium. Liv. 7. 4. Qui infacundior sit, & lingua impromptus. Tacit. 2. Ann. 21. 2. Imprompto jam Arminio ob continua pericula.
IMPROPE, Adv. Tertull. Exhort. ad Cast. cap. 9. Si orationem facit ad Dominum imprope est cælo. [Ut Incoram, & alia ejusmodi.]
IMPROPERO, [ὑποειδίζω] ære. est Crimen vel aliquid aliud obicere. Plaut. Rud. 3. 4. 28.
 Vi agis mecum. D. etiam vim improperas flagitii flagrantia? Conf. Petron. Fragm. cap. 38. & Not. Scheffer. Chryfolog. Serm. 84. Ne alteri improperaret quod ipse donaverat. [In emendatis Plauti libris est Opprobras. Ferri posset Improbras. V. supra f. l. pro Exprobras.]
 Improperare, pro Intro properare, properanter ingredi. Plin. lib. 36. cap. 13. Inque basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem: quo si quis improperaret sine glomere lini, exitum invenire nequeat.
IMPROPERATUS, a um. Adj. [βραδύς] Non properatus, non festinus. Virg. 9. Æn. 798.
 Haud aliter retro dubius vestigia Turnus Improperata refert.

IMPROPERANTER, Adv. Contrarium 3 Properanter. Aufon. Epitaph. 35. Improperanter agens primos e carcere cursus.
IMPROPERUS, a um. Adj. Tardus. Sil. 3. 96. — improperæ cui ducunt fila foreores.
IMPROPERIUM, i. n. [ὑποειδισμός] Vox mediæ latinitatis, Dedecus & ignominiam sonans. Ambr. Virg. Iapf. c. ult. Hieron. in Ps. 41. v. 7. Vulg. Interp. Ebr. cap. 11. 26. Onomast. vet. Improperium, ὑποειδισμός. V. Voss. de Vit. Serm. 3. 15.
 Improperium, apud Ecclef. script. H. St. Desiderabatur hæc vox in ed. Lugd.
IMPROPRIUS, a um. Adj. [ἄκυρος] Minime proprius. Quintil. lib. 8. cap. 2. In hac autem proprietatis specie, quæ nominibus ipsis cujusque rei utitur, nulla virtus est, atque ei contrarium est vitium, id apud nos improprium. Plin. 37. 8. Improprium cognomen.
IMPROPRIE, Adv. [ἄκυρος] Gell. lib. 17. cap. 1. Ut scribere ausi sint M. Ciceronem parum integre, atque improprie, atque inconsiderate locutum. Idem 6. 6. & 17. 10. Plin. lib. 8. cap. 10. Mandunt ore: spirant & bibunt, odoranturque, haud improprie appellata, manu.
IMPROPRIETAS, ætis. f. Gell. 1. 22. extr. Cavenda est non solum improprietas verbi, sed etiam pravitas omnis.
IMPROSPER, æra, ærum. Cic. lib. 1. de Fin. 71. extr. Infantes, pueri, mutæ etiam bestię pæne loquuntur magistra ac duce natura, nihil esse prosperum nisi voluptatem, nihil improspere nisi dolorem. Alii legunt, Nihil asperum. Tacit. 3. Ann. 24. 2. Augusto fortuna domi prospera fuit. Idem 14. 65. 2. Improspere insidiarum moles.
IMPROSPERE, Adv. [δυστυχέως] Non prospere. Columel. lib. 1. cap. 1. Ubi quid perperam administratum cesserit improspere, vitatur quod fellerat. Tacit. 1. Ann. 8. 7.
IMPROTECTUS, a um. Adj. [ἀσπίστus] Non protectus, non defens. Gell. lib. 13. cap. 26. Nequa in re adversa & repentina incurio imparatis, improtectisque nobis oboriatur. conf. Idem 17. & 7. 3. & Ammian. 21. 15. & 26. 8.
IMPROVIDUS, a um. Adj. [ἀπροσώπτus] Incautus, qui non prævidet quod futurum est. Cic. pro Ligar. 17. Necessitas quædam fatalis improvidas hominum mentes occupavit.
 Improvidus & incautus. Liv. 22. 19. Itaque ut improvidos, incautosque, universo simul effuso terrore, opprimeret, &c. [An Offuso?] Consilii improvidus. Tacit. 3. Hist. 56.
 Futuri improvidus. Tacit. 1. Hist. 88. 5. & Liv. 26. 9. Velis tum forte, improvidus futuri certaminis, Romanus veniebat.
 Mali rudis & improvidus. Plin. lib. 36. cap. 3.
 Pectora improvida. Virg. 2. Æn. 200.
 Improvida tela & cæca, passive: Quæ non prævidentur. Plin. Epist. 4. 22.
IMPROVIDE, Adv. [ἀπροσώπτus] Incaute & clam. Liv. 27. 27. Neque pro veteris prudentia ducis, tam improvide se Collegamque, & totam pæne Rempublicam in præceps dederat. conf. Columel. 6. 16.
IMPROVIDENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 23. Improvidentia sententias vertere.
IMPROVISUS, a um. Adj. [ἀπρόσβλεπτος] Quod non est prævisum, inopinatum, subitum, repentinum.
 Improvisum & inopinatum. Cic. 1. Acad. 29. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat multa improvisa hæc, nec opinata nobis, propter obscuritatem ignorationemque causarum.
 Nova res atque improvisa pupilli calamitas nuntiatur, &c. Cic. 3. Verr. 135.
 Vis improvisa lethi. Hor. 2. Carm. 13. 19.
 Compar. [ἀπρόσβλεπτος] Tacit. 2. Ann. 47. 1. Quo improvisior, graviorque pestis fuit.
IMPROVISE, Adv. [ὡς ἄφανε] Ex improvise, Ex inopinato. Plaut. Truc. 2. 7. 3.
 — fatinne qui amat, nequit quin nihili Sit, atque improvise partibus exspoliet. Al. Improbis sese artibus exspoliat. Tertul. adv. Marc. 2. 12.
IMPROVISO, Adv. [ἀπρόσβλεπτος] Idem. Cic. 12. Philipp. 3. Cur hoc tempore? cur tam improvise? cur tam repente pacis est facta mentio? Improviso id fecerat. Liv. 27. 28.
 Improviso accessit aliud incommodum. Cæf. 3. Bell. Civil. 70.
 Improviso oppressit tyrannum. Cic. 2. Off. 81.
 De improvise, & Ex improvise. Plaut. Rud. 4. 5. 2. Ter. Andr. 2. 2. 23. & 2. 5. 6 V. DE & EX.
IMPRUDENS, entis. Adj. [ἄφρων, ἀνοήμων, ἱταρής] Non providens insciens. Cic. pro Rosc. Amer. 21. Hæc omnia, Judices, imprudente L. Sulla facta esse certo scio. Nepos 17. 2. 2. Quo factum est ut omnes Imperatores imparatos imprudentesque offenderet. Ter. Hec. 5. 4. 40.
 — equidem plus hodie boni Feci imprudens, quam sciens ante hunc diem unquam. Idem Eun. 3. 1. 40.
 Doler dictum imprudenti adolescenti & libero.
 Imprudens & Insciens, idem significant. Præterea Sciens & Imprudens, contraria sunt: ut vides in præcedentibus exemplis.
 Imprudens culpa peccavi mea. Plaut. Epid. 5. 2. 64.
 Non imprudens adverbabar. Plaut. Men. 2. 3. 66.
 Imprudentem opprimere. Ter. And. 1. 3. 22. h. e. Clam & præter aliorum opinionem adoriri.
 Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti. Propert. 1. 20. 3.
 Imprudens, cum genitivo: ut, Imprudens negotii, h. e. Ignarus. Columel. in præc. Tota vita vellent imprudentes negotii sui conspici. Ætatum imprudens. Quintil. lib. 1. cap. 1. Non sum adeo ætatum imprudens, ut instandum teneris protinus acerbe putem.
 Antiquitatis imprudens consuetudo. Columel. lib. 3. cap. 18.
 Maris imprudens. Liv. 34. 9. Commercio eorum Hispani, imprudentes maris gaudebant.
 Pestis tantæ imprudens. Sil. 5. 166. conf. Bynckersh. Jur. Rom. 2. 10.
 Rerum harum imprudens. Ter. Eun. 1. 2. 56.
 Hic meus amicus emit eam dono mihi Imprudens harum rerum, ignarusque omnium.
 Religionis imprudens. Liv. 31. 14. Templum Cereris, imprudentes religionis, cum cetera turba ingressi sunt.
 Compar. Sen. de Const. Sap. cap. 19. Quicquid horum ab imprudentioribus fiet, negligendum.

Superl. Idem Epist. 9. Multa facit sapiens quæ ab imprudentissimis æque fieri videmus. conf. Columel. 3. 10. & cap. 20. extr.

IMPRUDENTIA, æ. f. [ἀνοησία, ἀεὶλία] Inscitia, error, inscientia. Cic. 2. de Invent. 95. Imprudentia est, quum scisse aliquid is qui arguitur negat. Ibid. 41. Imprudentia in purgationem confertur: cujus partes sunt inscitia, casus, necessitas: & in affectionem animi. Adjicere oculorum imprudentiam. V. **ADJICIO**. Per imprudentiam in oratione sæpe versus dicimus. Cic. in Orat. 189. Quod sæpe per imprudentiam fit. Cic. 4. Verr. 57. Labi in imprudentiam. V. **LABOR**. Peccare imprudentia. Ter. in prol. Eun. 27. Si id est peccatum, peccatum imprudentia est Poetæ, non qui furtum facere studuerit. Imprudentia teli emissi, i. e. Quum telum manu fugit. Cic. 3. de Orat. 156.

IMPRUDENTER, Adv. [ἀνοήτως, ἀεὶλίως] Inscie, & per imprudentiam. Patroc. 1. 2. 2. Codrus imprudenter rixam ciens interemptus est. Cic. 1. Acad. 1. Illud imprudenter putant, &c. Compar. Idem 10. Att. 12. Quo diligentius cogitata, eo facta sunt imprudentius. Ter. And. 1. 1. 103. — interea hæc soror, Quam dixi, ad flammam accessit imprudentius.

IMPUBES, is, vel **IMPUBIS**, e, vel **IMPUBER**, æris. [ἄνθος, ἀνι-
λός] Adj. Qui nondum lanuginem emisit, quæ pubis dicitur: vel Qui nondum ad pubertatis annos pervenit. Plin. lib. 23. cap. 7. Corticem ejus impubescentem, puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus. Virg. 9. Æn. 752. Impubes malæ. Cic. 4. in Catil. 13. Filiumque ejus impuberem, legatum a patre missum, in carcere necandum esse dixit. Impuberes armantur. Justin. 5. 6. 3. Impubibus annis. Ovid. 9. Met. 416. Corpus impube. Hor. Epod. 13. Impube corpus, quale possit impia Mollire Thracum pectora. Genæ impubes. Ovid. 3. Met. 422. Puer impubes. Ovid. 2. Fast. 239. Nam puer impubes, & adhuc non utilis armis, Unus de Fabia gente relictus erat.

IMPUBESCENS, entis. Adj. [μυησώων] Nondum lanuginem emittens, quod tam de plantis & arboribus dicitur, quam de ipsis animalibus. Plin. lib. 23. cap. 7. Corticem ejus impubescentem puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus, &c. Harduin. Intumescens legit.

IMPUDENS, entis. Adj. [ἀναιδέων, ἀναιδής, κυνώπης] Quem nihil pudet, inverecundus, perfrictæ frontis. Cic. 4. Acad. Utrum igitur nos impudentes, qui labi volumus: an illi arrogantes, qui sibi persuaserint scire se solos omnia? Audacia impudens. Ter. Heaut. 2. 3. 72. Avis impudens. Phædr. 1. 3. Intemperantia impudentior adolescentium. Cic. 1. Off. 123. Litteræ impudentissimæ. Cic. 7. Att. 2. Luctus impudens. Cic. 3. Tusc. 26. Est autem impudens luctus mærore se conficientis, quod imperare non liceat liberis. Mendacium impudens. Cic. pro Cluent. 168. Oratio impudens. Ter. And. 4. 1. 10. Tum impudentissima eorum oratio est. Os impudens. Ter. Eun. 3. 5. 49. Tum equidem istud os tuum impudens, videre nimium vellem.

IMPUDENTER, Adv. [ἀναιδῶς] Ter. And. 4. 4. 16. Mirum vero, impudenter mulier si facit Meretrix. Perverse & impudenter. Cic. de Amicit. 84. Sed plerique perverse, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt. Impudenter facere. Idem 5. Fam. 12. Impudentius. Idem 9. 22. Impudenter rogare. Cic. 1. Off. 88. Impudentissime postulare. Cic. 7. Att. 17.

IMPUDENTIA, æ. f. [ἀναιδία, ἀναιδυντία] Inverecundia. Cic. 5. Verr. 225. Quid ad hanc impudentiam addi potest? Sic 1. de Divin. Plin. lib. 11. cap. 52. Candidi pars extenta, notam impudentiæ habet. Impudentia impudica. Cic. de Arusp. Resp. 1. Nancisci impudentiam. V. **NANCISCOR**.

IMPUDICUS, a, um. Adj. [ἀσελγής] Impurus, minime pudicus. Cic. Octav. Audiet Marius impudico domino parere nos, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum. Caput impudicum. Sen. Hippol. 5. Impudentia impudica. Cic. de Arusp. Resp. 1. Mulieres impudicas complexi. Cic. 2. in Catil. 10. De masculis proprie Impudici, qui muliebria patiuntur. Catull. 30. 2. Suet. Aug. cap. 71. V. Torrent. ad Suet. Aug. cap. 34. & Justin. 8. 6. 8. cum Nor. Bernecc. vel Sallust. Catil. 14. Ed. Wasse. Omnes impuri, impudicique. Cic. 2. in Catil. 23. Impudicus, Temerarius, & qui nullo pudore ducitur. Plaut. Rud. 2. 3. 62. O facinus impudicum, &c. Compar. Plaut. Curc. 1. 1. 52. Tam a me pudica est, quasi soror mea sit: nisi Si est osculando quippiam impudicior. Superl. Cic. 2. Philipp. 70. Et consul & impudicissimus. Motus histrionum impudicissimus. Lactant. 6. 20.

IMPUDICE, Adv. Ambrosi. ad Virg. Capf. cap. 8. Pallefcet facies, quæ quondam viruit impudice. Tertull. de Idol. cap. 2. Si quis animam commoverit impudice. Superl. Eutrop. 8. 13. 3. Impudicissime & obscenissime vixit.

IMPUDICITIA, æ. f. [ἀσελγεία] Cic. ad Octav. Et nomen nobile consceleratum impudicitiae dedisset. Convicia impudicitiae. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nonne optime patronus occurrit prius conviciis luxuriæ, petulantiae, impudicitiae, quam veneficii? insignis eo anno impudicitia. Tacit. 13. Ann. 45. pr.

IMPUDICATUS, Partic. Stupratus, Impudicus factus, inquit Festus.

IMPUDICATUS, a, um. Adj. Pudore destitutus. Vet. Int. Irenæi 3. 25. ere impudorati & audaces.

IMPUDORATE, Adv. Idem 2. 14. Cum hæc dicuntur ab ipsis impudorate.

IMPUGNO, [ἀσπασθῆναι, ἐναντιῆναι] ære. Oppugnare. Plaut. mil. 2. 2. 111. — ad eum vineas, pluteosque agam: Res parata est, impugnandoque hominem capere certa res est. Al. Vi pugnandoque. Bello intestino impugnari. Justin. 22. 4. 2. Impugnare terga hostium. Liv. 3. 70. Impugnare, per translationem, pro Adversari; ut, Impugnare dignitatem alicujus. Cæf. 8. Bell. Gall. 53. Cic. 8. Fam. 11. Pompeius tanquam Cæsarem non impugnet, sed quod illi æquum putet, constituat, ait Curionem quærere discordias. conf. Non. 5. 68. Hor. 2. Epist. 1. 89. Nostra sed impugnat, nos nostraque lividus odit. Impugnare & Defendere, contraria. Liv. 5. 3. pr. Utrum enim defenditis, an impugnat plebem? Fraudibus impugnari. Phædr. 3. 10. Causa meritum impugnans. Ovid. 5. Met. 151. V. **CAUSA**. Impugnare morbum, Profigere. Plin. lib. 26. cap. 12. Fit vero & circa febres, impugnaturque centaurio majore, ut diximus, poto.

IMPUGNATUS, a, um. Partic. [καταπολεμηθεὶς] Plin. lib. 5. cap. 24. Primo hunc illi impugnatus cursum Taurus aufert. De Euphrate fluvio & Tauro monte. Gell. 1. 6. Turpe est rhetori si quid in mala causa destitutum & impugnatum relinquat. Cretenfes impugnati. Sallust. 4. Fragm. 56.

IMPUGNATIO, ōnis. f. [καταπολέμησις] Cic. 4. Att. 3. Ipse domum P. Sullæ pro castris sibi ad eam impugnationem sumperat.

IMPUGNATOR, ōris. m. Liv. 27. 15. Gruter. In ed. Scheffer. Gryph. Gronov. legitur Oppugnator.

IMPULSIO, **IMPULSOR**, **IMPULSUS**. V. **IMPELLO**.

IMPUNE, **IMPUNIS**, **IMPUNIUS**, **IMPUNISIME**. V. **IMPUNITUS**.

IMPUNITUS, a, um. Adj. [ἀτιμωτός] Non punitus, inultus, liber solutus poenis. Cic. 7. Verr. 149. Possemus hanc injuriam ignominiamque nominis Rom. inultam impunitamque dimittere? Libertatem omnium rerum impunitam tenet virtus. Cic. 1. de Orat. 226. Scelera multorum impunita ferre. Cic. 2. Off. 28. Impunita ac libera vexatio & direptio fociorum tibi fuit. Cic. 1. in Catil. 18. Compar. Hor. 2. Serm. 7. 105. — qui tu impunitior illa, Quæ parvo sumi nequeunt, quum obsonia captas? Item Liv. 3. 50. Quo impunitior sit libido, eo effrenatiorem fore. Al. Efferationem. Et Perf. 5. Sat. 130. — qui tu impunitior exis?

IMPUNITÉ, Adv. ut, Impunité licere. Cic. 11. Fam. 28. ubi Victor. contra fidem MSS. Impune. Ammian. 30. 9. Impunité quædam scelera committi. Compar. apud Fest. in Fragm. p. 11. Ed. Amst. ad Non omnibus dormio: Proverbium, inquit, natum a Cipio quodam, qui Pararhenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitus uxor ejus moecharetur. ejus meminit Lucilius.

IMPUNIS, e. Adj. Illæsus, sine poena. Solin. cap. 27. Getulæ etiam mulieris nomen jubæ libris comprehensum est, quæ obtestata occurrentes feras, impunis rediit. V. Salmaf. Exercit. Plin. p. 230. Plaut. Merc. 4. 6. 4. Id si rescivit uxor impune est viro. alius est, 4. 8. 4. sed fortasse in hoc loco est adverbium.

IMPUNE, Adv. [ἀτιμωρητί] Sine poena, sine damno vel periculo. Cic. 2. de Fin. 55. Id Sextilius factum negabat, poterat autem impune. quis enim redargueret? Impune minax. Hor. 2. Epist. 1. 150. Abire impune. Ter. Eun. 5. 2. 13. Credin' te impune abiturum? & Phædr. 1. 8. 3. Errare impune. i. e. Sine metu periculi. Hor. 1. Carm. 17. 5. & Virg. 11. Æn. 134. Per silvas Teucris mistique impune Latini Erravere jugis. Facere. Ter. Adel. 5. 3. 38. Hoc licet impune facere huic, illi non licet. Fallere. Ovid. 3. Amor. 3. 15. Ferre. Cic. 13. Fam. 77. Dionysius servus meus, qui meam bibliothecæ multorum nummorum tractavit, quum multos libros furripisset, nec se impune laturum putaret, aufugit. Habere. Ter. Eun. 5. 7. 18. Siquidem istuc impune habueris. h. e. Impunitatem consequeris. Latrocinari. Cic. pro Milon. 17. Licet impune. Tibul. lib. 1. 9. 5. Ludificare aliquem impune. Tacit. 3. Ann. 21. Irritum, fessumque Romanum impune ludificabatur. Compar. Ter. Heaut. 3. 2. 49. Nec quum malefacerem, crederem, mihi impunius Licere. Cic. 6. Verr. 48. Ille, civis Rom. quod erat, impunius id se facturum putavit. Et pro Deiot. 18. Deinde etiam impunius fit, quod cum est factum negari potest. Idem 2. de Divin. 58. & pro Quint. 11. Superl. Plaut. Poen. 1. 3. 2. — auctorem facias, nam impunissime Tibi quidem hercle vendere hæcæ ædes licet.

IMPUNITAS, atis. f. [ἀτιμωσία] Licentia, venia, libertas. Liv. 29. 30. extr. Et qui Mezelulo, præter impunitatem, sua omnia cum fide restituit sponderent. Impunitas & licentia. Cic. 1. de Fin. 73. Quæ libido se non proripiet ac projiciet, aut occultatione propofita, aut impunitate, aut licentia? Spes impunitatis, maxima est illecebra peccandi. Cic. pro Milon. 44. Diuturna impunitate furor alitur. Cic. pro Sext. 82. Impunitas a judicio & a sermone. Cic. pro Rabir. Post. 27. Quorum impunitas fuit non modo a judicio, sed etiam a sermone. Flagitiorum impunitas. Cic. in Pison. 21. Peccatorum. Cic. 4. Tusc. 44. Scelerum. Cic. pro Domo 17. Dicendi. Cic. de Clar. Orat. 316. Garriendi. Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Impunitas summa medico tantum hominem occidisse. Plin. lib. 29. cap. 1.

Adipisci libertatem & impunitatem. Liv. 2. 1. Aut libertatem, aut certe impunitatem adepti.
 Assequi. Cic. 1. Fam. 9.
 Consequi impunitatem. Cic. pro Planc. 23. Mihi non fumo tantum, Judices, neque arrego, ut C. Plancium suis erga me meritis impunitatem consecuturum putem. h. e. Quod propter sua erga me merita, impunitatem, hoc est libertatem consequatur sui flagitii, & impunitus recedat.
 Concedere. V. CONCEDO.
 Dare impunitatem peccatorum alicui. Cic. 4. Tuf. 44.
 Veniam & impunitatem dare. Cic. 8. Philipp. 33. Ceteris autem, si errorem suum depofuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
 Habere impunitatem & licentiam. Cic. pro Milon. 85. Quem si vicisset, habiturus esset impunitatem & licentiam sempiternam.
 IMPURUS, a, um. Adj. [ἀκαρπύς, βέβηλος, μαιρός] contrarium est Puro.
 Impurus, Improbus. Ter. Adel. 2. 1. 29.
 O hominem impurum! hincine libertatem aiunt æquam esse omnibus? Idem Heaut. 4. 1. 14. Hic erat anus Corinthia haud impura.
 Impurus, Qui aliquo vitio notatus est, fordidus & contaminatus. Cic. lib. 4. de Rep. Sed juventuti nostræ minime audiendus: quippe si ita sensit, ut loquitur, est homo impurus. Idem de Amicit. Sed impuri cujusdam, aut ambitiosi, &c. Idem in 3. Verr. 62. Quam multis matribus familias in illa tætra atque impura legatione vim attulisse existimatis? Idem 3. Verr. 22. Impura adolescentia.
 Impurus & impudicus. Cic. 2. in Catil. 23.
 Impurus & sceleratus. Cic. 9. Att. 18. Ego illum male sanum semper putavi, nunc etiam impurum, & sceleratum puto.
 Omnium bipedum & quadrupedum impurissimus. Cic. pro Domo 48.
 Turpis & impurus. Cic. 5. Verr. 65. Quicum inire convivium nemo unquam nisi turpis impurusque voluisset.
 Adulterium impurum. Catul. 64. 84.
 Historia impura. Ovid. 2. Trist. 416.
 Lues impura. Cic. de Arusp. Resp. 24.
 Persona lutulenta, impura, invisa. Cic. pro Rosc. Com. 20.
 IMPURE, Adv. [μαρῶς] Inique & flagitiose. Cic. 3. de Fin. 38. Quis animo æquo videt eum, quem impure ac flagitiose putent vivere? Sic pro Domo 104. Impurissime, tæterimeque violare.
 Impure & tætre aliquid facere. Cic. 1. de Divin. 60.
 Impurissime hæc nostra fortuna despecta est. Cic. 9. Att. 12.
 IMPURITAS, atis. f. [μαρῖα] Infamia. Cic. 2. Philipp. 6. Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus.
 IMPURITIA, æ. f. Idem. Plaut. Perf. 3. 3. 7.
 — trecentis versibus
 Tuas impuritas traloqui nemo potest.
 IMPURO, ære. Impurum facere. Sen. Epist. 87. Impurare pecuniam.
 IMPURATUS, a, um. Adj. ex Partic. [βέβηλωτος] Idem quod Impurus.
 Ter. Phorm. 4. 3. 64. Impuratus me ille ut etiam irrideat? Ibid. 5. 8. 69.
 Tum hunc impuratum poterimus nostro modo Ulcisci.
 Impuratissima capita. Apul. Met. 9. p. 221. Imparatisimæ linguæ. Tertull. Apol. cap. 23. Impurata bellua. Plaut. Rud. 2. 6. 59. adde eundem ibid. 3. 4. 46. & Aul. 2. 6. 10.
 IMPUTO, [προστίθημι, προσλογίζω] ære. Ad significationem exprobrantis accedit, sed citra reprehensionem. Quintil. Decl. 13. Imputa nobis propitios ventos, & secundum mare, ac civitatis opulentæ liberalitatem, quæ tantum frumenti vendidit, quantum duobus populis fatis esset. V. Cellar. Cur. poster. p. 64. & 163. Scheff. ad Phædr. 1. 22. 8. Lips. ad Tacit. 3. Hist. 86. 7.
 Cadem alicui imputare. Quintil. lib. 5. cap. 10. p. 418. Id est, an ei cædes imputanda sit, a quo jurgium cepit.
 Nihil invicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17. Gratiam referre, & nihil invicem imputare, rarum est.
 Imputare, Supputare & numerare aut subducere rationem. Hac significatione posuit Sen. Epist. 8. Hoc non imputo in solum de tuo tibi. Ulpian. l. 1. §. 4. D. de tut. & rat. distrah. Præterea si matrem aluit pupilli tutor, putat Labeo imputare eum posse. sed est verius non nisi per quem egenti dedit, imputare eum oportere. Columel. lib. 1. cap. 7. Et maxime vexant servi qui servos elocant, eosdemque & cetera pecora male pascunt, nec industrie terram vertunt, longeque plus imputant feminis jacti, quam quod severint. Sen. de Ira, 3. 42. Stat super caput fatum & pereuntes dies imputat, propiusque ac propius accedit. Juven. 5. Sat. 14.
 Fructus amicitie magnæ cibus: imputat hunc rex,
 Et quamvis rarum, tamen imputat. [Potest accipi, ut in seq. observatione, In beneficii loco ponit.]
 Argentei ævi scriptoribus absolute positum est Habere loco beneficii. Plin. in Paneg. cap. 24. Ambulas inter nos, non quasi contingas, & copiam tui, non ut imputes, facis. Idem cap. 59. Gessisti alterum Consulatum, scio. illum exercitibus, illum, provinciis, illum etiam ceteris gentibus poteris imputare: non potes nobis. Suet. Tiber. cap. 53. Imputavit etiam quod non laqueo strangulatam in Gemonias abjecerit. Pro quo Tacit. 6. Ann. 25. 3. Jactavitque quod non laqueo strangulata neque in Gemonias projecta foret. V. quæ contra Borrich. in Vindic. p. 107.
 Imputare civitati terna millia, i. e. Imperare & imponere. Plin. ad Trajan.
 IMPUTATUS, a, um. Adj. Quod non est putatum, hoc est benefecit. & proprie de vineis dicitur. Plin. lib. 14. cap. 12. Eadem lege ex imputata vite libari vina diis nefas statuit, ratione excogitata, ut putare cogerentur. Ita fortasse non purgatum, quia amputando detrahimus quæ impedimento sunt ad fructum. V. Fest. in Imputatum. Hor. Epod. 16. 44.
 Et imputata floret usque vinea. H. St.
 IMPUTATIO, onis. f. Callistr. l. 82. D. de condit. & demonstr. Ut explorari possit imputationes probe an improbe referantur adde Sidon. 7. 15.
 IMPUTATOR, oris. m. Jactator. [προσλογίζων] Sen. de Benef. 2. 17. Multi sunt tam pravæ naturæ, ut malint perdere quæ præstiterunt, quam videri recepisse, superbi & imputatores
 IMPUTATIVUS, a, um. Adj. Tertull. Adv. Marc. 2. 25. Non simplici modo, id est interrogatorio sono legendum est, ubi es Adam? sed impresso & incusso & imputativo.

IMPŪTRESCO, [κατασκήνω] ære. Idem quod Putrescere, vel Intus putrescere. Columel. lib. 6. cap. 17. Nam animal ipsum oleo merfum necatur: & quum imputrit, coneritur.
 IMPŪTRIBILIS, e. Adj. Non putibilis. ut, Imputibilis cedrus apud Hieron. Imputribiles de putribilibus fieri apud Augustin. &
 IMPUTRIBILITER, Adv. apud eund. Cedri Libani mundi hujus fluctus imputribiliter fecant,
 IMUS, a, um. Adj. [κατώτατος] Idem quod Infimum, & profundum. Virg. 6. Æn. 581.
 Fulmine dejecti; fundo voluntur in imo. Cic. in Somn. Scip.
 12. Nam terra nova immobilis manens ima sede semper hæret.
 Summus & Imus, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur?
 Acheron imus. V. ACHERON.
 Auris, Inferior pars. Plin. lib. 11. cap. 45. Est in aure ima memoriæ locus.
 Corde sub imo. Virg. 10. Æn. 464.
 Faucibus ab imis in distributione vocem adhibere oportet. Auct. ad Heren. lib. 3. 25.
 Fundus imus. Virg. 2. Æn. 419.
 Degradu imo tollere aliquem. Hor. 1. Carm. 35. 2.
 Manes imi. Virg. 4. Æn. 565.
 Pectore ab imo dat gemitum. Virg. 1. Æn. 485.
 Pectus. A pectore imo vel de pectore fundere preces. Virg. 6. Æn. 55.
 Imo pectore videtur significare Ex intimo & profundo animi affectu.
 Pes imus, Extrema pars pedis. Plin. lib. 11. cap. 45. Est enim bifidus, discrimine exiguo, pes imus, vestigio carnosus.
 Radices. ut Imis radicibus montis. Cæf. 8. Bell. Gall. 40.
 Radicibus ab imis eruere segetem. Virg. 1. Georg. 319.
 Sensibus imis reponere aliquid. Virg. 3. Ecl. 53.
 Sonus. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus, summus, medius, imus.
 Stirps. Ima de stirpe recisum. Virg. 12. Æn. 208.
 Tellure sub ima. Virg. 6. Æn. 459.
 Ima petere. Ovid. 2. Met. 265.
 Ima petunt pisces.
 Suspirare ab imo. Ovid. 3. de Arte Am. 675.
 Ima summis mutare. Hor. 1. Carm. 34. 12.
 Ima summis miscere. Vell. 2. 2. 3.
 Imus dicitur Postremus, ut qui in extrema parte vici habitat. Hor. de Arte Poet. 32.
 Æmilium circa ludum faber imus. Ita Imum fundum appellat Ovid. de Nuce 62. Postremam agri partem, quam Græci ἐκπαιδὸν dixerunt.
 IMULUS, a, um. Adj. dimin. Catull. 25. 2. Mollior imula oricilla.
 IMĪTUS, Adv. Eximo, De fundo. Gell. 17. 10. Fontes imitus ignes eructare. Apul. 9. Met. p. 233. Terra dehiscite imitus.

I N

IN, [ἐν, ἐν, ἐπὶ, κατὰ] Præpositio, accusativo & ablativo jungitur, varique significat.
 In aciem accingi. V. ACIES.
 In aciem audere. V. ACIES.
 In aciem deduci. Tacit. 2. Hist. 43. E parte Othonis, prima adjutrix, non ante in aciem deducta.
 In aciem ire. V. ACIES.
 In aciem venire. V. ACIES.
 In adulationem demissus. V. ADULOR, & DEMITTO.
 In ægritudine. h. e. Ægre & iniquo animo. Plaut. Most. 3. 2. 123.
 — ah cave ne illi obiectes nunc, in ægritudine,
 Te has emisse. [In ægritudine, i. e. Dum ægritudine tristis est.]
 In ære alieno esse, qui opponitur, In suis nummis esse. Cic. 6. Verr.
 11. At hominem video auctionem fecisse nullam: vendidisse præter fructus suos nihil unquam: non modo in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse ac semper fuisse.
 In ætate Plaut. Trin. 1. 1. 2.
 Ne amicum castigare ob meritam noxiam,
 Immane est facinus, verum in ætate utile
 Et conducibile. Al. Immune.
 In æternum. Plin. in Paneg. Quos quidem, non in præsens tantum, sed in æternum repressisti.
 In ævo nostro. Plin. lib. 2. cap. 25. In nostro vero ævo circa beneficium, quo, &c. i. e. Nostro tempore.
 In agendo. Ter. prol. Adel. 24.
 Senes qui primi venient, hi partem aperient,
 In agendo partem ostendent.
 In agmine adeste. Sallust. Jugurth. 101. pro Ad agmen. V. cl. Wasse Indic.
 In alio facere. Gell. lib. 20. cap. 1. Quæ, obsecro te, ista acerbitas est, si idem fiat in te, quod tute in alio feceris?
 In hostem invadere. Tacit. 1. Ann. 67. extr. Ut hi mox in hostem invaderent.
 In aliquem, id est Adversus. Maledicta in illum, non illius. Vide in COMMUNITER locum Livii. H. St.
 In aliquo referam gratiam. Plaut. Rud. 2. 7. 17.
 Recipe me in tectum, da mihi vestimenti aliquid aridi,
 Dum mea arefcunt: in aliquo tibi referam gratiam.
 In ambiguo esse. Plaut. Trin. 2. 4. 193.
 — etsi admodum

In ambiguo est etiam nunc quid de hac re fiat.

In amicitiam, & In amicitia alicujus esse. Cic. 1. Verr. 88. Clarissimi viri nostræ civitatis, temporibus optimis, hoc sibi amplissimum pulcherrimumque ducebant, ab hospitibus, clientibusque suis, ab exteris nationibus, quæ in amicitiam Pop. Rom. ditionemque essent, injurias propulsare. Plin. 3. Epist. 5. Nec in officiis ullis, nec in amicitia principum fuisse.
 In animis nostris & judiciis es. Plin. in Paneg.
 In animo est facere aliquid. Liv. 26. 13. extr. Itaque quibus vestrum ante fato cedere, quam hæc tot & tam acerba videant, in animo est: iis apud me hodie epulæ instructæ paratæque sunt. i. e. Placet, & sic cogitant, sive proponunt sibi.

In annum, In unum annum; In spatium unius anni. Cato de R.R. cap. 2. extr. Si quid desit in annum uti paretur. Cic. 4. Verr. 128. Ei locus ille, atque honos in illum annum ita deberi putabatur. Liv. Designati consules in eum annum fuerant.

In annos singulos, Singulis quibusque annis. Cic. 4. Verr. 126. Syracusis lex est de religione, quæ in annos singulos Jovis sacerdotem sortito capi jubebat. Liv. 1. 43.

In ante diem. Cic. 1. in Catil. 7. Dixi ego idem in Senatu, eadem te optimum contulisse in ante diem quintum Calendarum Novembris. Idem 2. Att. In ante diem decimumquintum Cal. distulit. V. ANTE. & Muret. Var. Lect. 11. 17.

In antrum excisus. Virg. 6. Æn. 42. i. e. In antri similitudinem. Sic 3. 533. In arcum curvatus, i. e. In similitudinem arcus. In plumam. Idem 11. Æn. 770.

In apertum proferre, vel referre. i. e. Vulgare in publicum. Cic. in Paradox. 1. Hoc tamen opus in apertum ut referas, nihil postulo.

In Apulis natus. Plaut. Mil. 3. 1. 53.

Post Ephesi sum natus: non in Apulis, non sum in Umbria.

In argumentum uti re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 7. Ut qui Romulum Martis filium, educatumque a lupa dicat, in argumentum cælestis ortus utatur his?

In arma promptus. Tacit. 4. Hist. 76.

In armis esse. Liv. 2. 30.

In articulo ipso temporis. Cic. pro Quint. 19.

In assem. Columel. lib. 2. cap. 13. Ut sit in assem Autumnalis satio modiorum ducentorum quinquaginta. h. e. In totum.

In auctoritatem scientiæ est. Plin. lib. 25. cap. 1. Neminem docere, in auctoritatem scientiæ est.

In aurem dicere. Plin. lib. 7. cap. 53. Necnon & proximo anno, dum Consulari viro in aurem dicit eques Romanus.

In aurem aliquid dare. V. DO, das.

In barbarum corrupta civitas. Tacit. 6. Ann. 42. Idem 5. Hist. 2. Aucto in barbarum cognomento. Accusativus Morem, non est in codice Budei, nos quoque sustulimus, ait Rhenanus.

In bonis, Inter bonos. Cic. de Amicit. 18. Sed hoc primum sentio, nisi in bonis, amicitiam esse non posse. Pro Interbona, Idem 4. Acad. Cui præter honestum nihil est in bonis. i. e. Nullum aliud bonum esse existimat præter honestatem.

In brevi dicere, pro Brevis. Quintil. lib. 9. cap. 4. Hæc arbitror ut in brevi de ordine fuisse dicenda.

In cædes ire, Tacit. 13. Ann. 2. Ibaturque in cædes, nisi Afranius Burrus, & Annæus Seneca obviam issent.

In cælo esse. V. CÆLUM.

In capita, In singulos, singulatim. Liv. 2. 33. extr. Extulit eum plebs sextantibus collatis in capita. i. e. Quisque contulit sextantem. V. In militem.

In casum aliquid dare. Tacit. 1. Ann. 47. Fixumque Tiberio fuit, non omittere caput rerum, neque se, remque publicam in casum dare.

In cibo & vino, i. e. Super cibum. Cic. in Pison. 42. Verum audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino. Bud.

In classem. Lucan. 1. 306.

In classem cadit omne nemus. Ita Claudian. Paneg. de 4. Consul. Honor. 624.

In lintres fregere nemus. Propert. 3. 3. 35.

Hæc hederas legit in thyrsos.

In cenam, i. e. Pro cœna. Ter. And. 2. 2. 32.

Olera, & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam feni.

In cœnas singulas. Gell. lib. 2. cap. 24. Non amplius in singulas cœnas sumptus effecturos.

In cogitando, Dum cogito. Plaut. Stich. 1. 1. 54.

Scio, atque in cogitando mærore augeor. V. Gronov. adnot.

In cognoscendo. Ter. Eun. 5. 2. 54.

In cognoscendo tute ipse aderis, Chærea.

In commune conferre. Cic. 4. Verr. 145. Ut iidem pro parte in commune Siciliæ conferrent, etiam id contuleront.

In commune congregari. Tacit. 2. Hist. 54.

In commune consulere: Ex æquali providere, inquit Donatus. Ter. And. 3. 3. 16.

Utique id oro te, in commune ut consulas:

Quasi illa tua sit, Pamphilique ego sim pater.

In commune consultare. Plin. lib. 6. Epist. 16.

In commune dicere. Plin. lib. 23. cap. 1. Reliqua in commune dicentur.

In commune loqui super cœnam, pro Colloqui. Plin. 4. Epist. 22.

In commune metuo. Plaut. Afin. 2. 2. 20.

— victos nescio quos ait,

Non placet. metuo in commune nequam fraudem fraus fiet.

In commune vocare honores. Liv. 6. 40. Hoccine est in commune honores vocare, ut duos plebeios fieri Consules liceat, duos patricios non liceat?

In concubinum dare sororem. Plaut. Trin. 3. 2. 64.

Me germanam meam sororem in concubinum tibi

Sine dote dedisse, magis quam in matrimonium.

In confesso est. V. CONFITEOR.

In conspectum aspice. Plaut. Perf. 4. 2. 6.

Age illuc aspice de procul in conspectum. In novissimis editionibus legitur, Age illuc abscede procul e conspectu.

In consuetudine esse. Tacit. de Orat. 32.

In continenti. V. CONTINENS.

In contrarium, In oppositum, vel opposito. Plin. lib. 11. cap. 44. Simiarum genera habent crura in contrarium inflexa. Liv. 5.

In controversiam esse, dixit pereleganter Ciceronis modo Petronius cap. 15. pro Controversum & litigiosum esse. Neque enim, inquit, res quæ viderentur in controversiam esse, sed longe aliud queri. Turneb.

In controversiam venire. Quintil. lib. 7. cap. 3. A quo factum sit, in controversiam venit.

In craftinum vocare. i. e. Ut die craftino veniatis. Plaut. Pseud. 5. 2. 33.

— verum, si volitis applaudere,

Atque approbare hunc gregem & fabulam, in craftinum vos vocabo.

Idem Stich. 4. 2. 55. In craftinum diem prospicere.

In creditum ire. Faire prest & credit, & suivre la foy d'autrui. Et se dit des choses qui se present, consistans en poids, nombre ou mesure, lesquelles ne se rendent en mesme espece, ainsi jussir en rendre de pareilles en nombre, poids, ou mesure. Paulus in l. Mutuum. §. Mutui datio. D. de rebus credit. Sicert. peta.

In creditum abire vel ire. Quand le vendeur, ou celui qui preste, delivre la chose vendue ou prestee, se fiant à l'acheteur du prix, ou que pareille espece lui sera baillée, ou autre chose equipollente, pour celle qu'il a prestee, & non celle mesmes qu'il a baillée. Ulpian. l. procuratoris. §. Sed & si dedi mercem. D. de Tributor. act. in l. Mutuum. §. Mutui dati. D. Si cert. peta.

In crepidis, pro Crepidatus. Suet. in Cæs. Calig. cap. 52.

In culpa invenire aliquem. Ter. Hec. 3. 1. 19.

Tum matrem ex ea re, aut me uxorem in culpa inventurum arbitror.

In culpa esse. V. CULPA.

In culpas cadere. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio, Idcirco in culpas cadunt.

In culpam dicere, cui In laudem opponitur. h. e. In vituperium. Gell. lib. 4. cap. 9. Cur, inquam, ista nunquam in culpam, sed in laudem dicuntur?

In deliciis habere. Plaut. Afin. 5. 2. 34.

— egon' ut non domo uxori meæ

Surripiam in deliciis pallam quam habet, atque ad te deferam?

In denegando, Dum denegatur. Ter. And. 4. 1. 6.

— immo id genus hominum est pessimum: in

Denegando modo quis pudor est paululum:

Post, ubi tempus promissa est jam perfici, &c.

In dialogos includere. Cic. 13. Att. 40. Sic enim constituebam, neminem includere in dialogos, eorum qui viverent.

In diem, In longam dilationem. Ter. Eun. 5. 7. 19.

Sed in diem istuc, Parmeno, est fortasse quod minitare. Idem Phorm. 5. 2. 16.

In diem abiit, præsens quod fuerat malum.

In diem vivere, idem quod Ex tempore vivere, neque habita dierum auctorum ratione. Cic. 2. Philipp. 87. Non solum de die, sed etiam in diem vivere. Idem 5. Tusc. 118. Nos in diem vivimus. Sallust. Jug. cap. 44. extr. Panem in diem mercari. Liv. 22. 39. In diem raptu vivit. Et 22. 40. Nihil ex raptis in diem commeatibus superabat. i. e. Nihil superabat ex his, quæ capiebat in singulos dies.

In diem determinare. Plin. lib. 8. cap. 25. Depascitur segetes destinatione ante (ut ferunt) determinatas in diem, & ex agro ferentibus vestigiis, ne quæ revertenti infidiæ comparentur.

In diem aliquid petere, In spatium unius tantum diei. Ovid. 2. Met. 48.

— currus petit ille paternos,

Inque diem alipedum jus & moderamen equorum.

In hunc diem convivam querere, i. e. Pro die. Plaut. Stich. 3. 2. 24.

Idem Stich. 4. 1. 13. Nam ille heri me jam vocaverat in hunc diem.

In hunc diem, pro Usque in hunc diem. Plaut. Pseud. 3. 2. 109.

Ne fidem ei haberem: nam eum circumire in hunc diem,

Ut me, si posset, muliere intervorteret.

In eum diem. Plaut. Caf. 3. 3. 3.

Hominem amatorem ullum ad forum procedere

In eum diem, cui quod amet in mundo fiet.

In dies, Per singulos dies. Plaut. Perf. 4. 3. 2.

Nam ego hodie compendi feci, duo panes in dies. Interpretes quidam legunt Non pro Duo, & Non panes in dies, i. e. Non parvam utilitatem sum consecutus. Cic. 1. Philipp. 5. Nam quum ferperet in Urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius, &c. Virg. 10. Ecl. 73.

Gallo, cujus amor tantum mihi crescit in horas, &c.

In dies singulos, & In singulas horas. Cic. 6. Fam. 4. Illa in dies singulos magis, magisque opinio hominum confirmatur. Liv. 2. 12. Ut in singulas horas capite dimices tuo.

In his diebus. Plaut. Capt. 1. 2. 65.

Habe modo bonum animum. nam illum confido domum

In his diebus me reconciliassere.

In diebus pauculis. Plaut. Truc. 2. 8. 13. Ter. And. 1. 1. 78.

Fere in diebus paucis, quibus hæc acta sunt,

Chrysis vicina hæc moritur.

In difficili est. h. e. Difficilis. Scævola in l. Gallus. D. de liber. & postum. Ille casus in difficili est: si filium habeas, & nepotem nondum natum instituas, isque nascatur vivo patre suo, ac mox pater decedat. Sunt qui junctim legant Indifficilis, interpretanturque Valde difficilis. Liv. lib. 3. 65. extr. Adeo moderatio tuendæ libertatis, dum æquari velle simulando ita se quisque extollit, ut deprimat alium, indifficilis est. In disciplinam tradere puerum, h. e. Ut doceatur. Suet. in Neron. cap. 7. Annæoque Senecæ jam tunc Senatori in disciplinam traditus.

In diversum, Seorsum, separatim. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix aucupem jamjam prehensurum effugiens, spemque frustrans, donec in diversum abducatur a nidis.

In diversum sterni. Columel. lib. 3. cap. 15. In hanc mensuram scrobibus depressis, viviradices ita ponuntur, ut a media scrobe singulæ & in diversum sternantur.

In divitiis adoptavit, h. e. Hæredem constituit. Plaut. Pœn. 4. 2. 82.

Idem Cist. 2. 3. 57.

Nempe istic est, qui Alcesimarco filiam

Suam despondit in divitiis maximas. i. e. Despondit adolescenti ditissimo.

In divitiis esse, pro Esse divitem. Plaut. Trin. 3. 2. 56.

— hoc non convenit,

Me qui abusus sum tantam rem patriam, porro in divitiis

Esse, agrumque habere, egere illam autem & me merito oderit.

In domo, pro Domi. Quintil. lib. 5. cap. 10. In domo furtum factum ab eo qui domi fuit.

In dotem esse, & Dote esse. Julian. in l. Quemadmodum. D. de Jure dotium, Si debitori suo nuptura, ita dotem promiserit, Quod mihi debes, aut fundus Sempronianus dote tibi erit: utrum mulier volet, id in dotem erit. Idem l. Vir ab eo: eod. tit.

In dubio est animus vel vita. Ter. And. 1. 5. 31.

Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur.

D d d d 3 h. e.

h. e. Incertus est animus. Ibid. 2. 2. 10.

Mea quidem hercle certe in dubio est vita. h. e. In periculo.

In dubio fuit utrum. Liv. 3. 19. In dubio fuit, utrum L. Mamilius Tusculanus dux, an P. Valerius & C. Claudius coss. Romanam arcem liberarent.

In dubio ponere. Hirt. Bell. Hispan. cap. 29. Nostri latari, nonnulli etiam timere, quod in eum locum res fortunæque omnium deducerentur, ut quicquid post horam casus tribuisset, in dubio poneretur.

In ense. Aufon. Epigr. 130. 9.

Laudo Timomachum matrem quod pinxit in ense

Cunctantem prolis sanguine ne maculet. i. e. Cum ense, ut interpretatur Græv. ad loc. qui plura exempla locutionis hujusce congestit. Occasio, apud Phadr. 5. 8. pr.

Cursum volucris pendens in novacula. i. e. Cum novacula.

Juventus in equis & armis apud Flor. 1. 1. 15. i. e. Armata & equis infidens. In equis venire. Idem 4. 2. 18. V. Brækh. ad Propert. 4. 2. 28.

In eo, pro In eum. Cic. Fortes in eo Quirites. i. e. In eum. Quæ locutio & similes, dictæ sunt secundum antiquos, apud quos præpositiones communes indifferenter, id est nulla lege servata ponebantur. Servius in artem Donati.

In exitu est jam meus Consulatus: h. e. Absolvi tempus Consulatus mei. Cic. pro Muren. 25. Liv. Jam ferme in exitu annus erat. h. e. Fere erat absolutus.

In exemplis est. V. EXEMPLUM.

In exemplum aliquid tueri vel assumere. Quintil. lib. 10. cap. 2. Rustici probatam experimento culturam in exemplum tuentur.

In expedito positum esse, In promptu. Quintil. lib. 10. cap. 7. Promptum hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.

In expectatione esse omnium rerum, quid &c. Cic. 10. Fam. 4. Sum in expectatione omnium rerum, quid in Gallia, &c.

In expectatione esse, Expectari. Plaut. Mil. 4. 6. 64.

— vide ne sis in expectatione,

Ne illam animi excrucies. i. e. Ne diutius immoreris, festina: vide ne te expectet.

In fabulis esse, pro Traduci sermone hominum. Suet. in August. cap. 70. Cœna quoque ejus secretior in fabulis fuit.

In facili. Liv. 3. 8. extr. Et compulso in cavas valles, quum exitus haud in facili essent, circumveniunt. Admonet Sigonius, in veteribus libris legi, Quum exitus haud inde faciles essent.

In famam esse. V. In rem.

In fama esse, In rumore, &, ut aiunt, In ore populo divulgari. Tacit. 3. Hist. 13. Sed ubi totis castris in fama proditio.

In familiaribus alicujus esse. Cic. 7. Fam. 7. Perfice ut sis in Cæsaris familiaribus.

In frontem pugnare. Tacit. Agric. 35.

In futurum. Plin. lib. 18. cap. 15. Terra in futurum proscinditur.

In futurum & In præsens, contraria. Liv. 30. 17. pr. Omnia exposuit ordine Patribus, ingenti omnium & in præsens lætitia, & in futurum spe.

In genua astat. Plaut. Caf. 5. 2. 49.

Continuo in genua astanti pectus mihi pedibus percutit. Al. In genua astituto.

In gloria esse: h. e. In pretio & honore. Plin. lib. 11. cap. 42. Transmaria vero caesus Bithynus fere in gloria est.

In gloriam referre aliquid. Liv. 38. 50. extr. Et aurium fastidium aberat: quia pro periculo, non in gloriam referebantur. De Scipione causam dicente.

In gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Gell. lib. 16. cap. 19.

In hoc factum est: h. e. Ob hoc, & Ad hoc. Columel. lib. 7. cap. 8. Et sub umbra cratibus in hoc factis, ita ordinatur, ne alter alterum casus contingat.

In hoc, ut. Ulpian. in l. Argumento sub finem. D. De aur. & arg. legat. Si lapilli in hoc sint soluti, ut recomponantur: ornamentorum loco sunt.

In hoc similis alicui. Cic. 4. Acad. 118. Democritus in hoc huic similis, huberior in ceteris.

In hoc fumus sapientes, quod naturam optimam ducem, tanquam deum sequimur. Cic. de Senect. 5. h. e. In hac parte.

In hac parte. Plin. lib. 10. cap. 63. Quantum in hac parte multo nocentiores, quam feræ fumus?

In hæc verba. Liv. lib. 25. 12. Priore carmine Cannensis prædicta clades in hæc ferme verba erat. i. e. His verbis.

In honore hominum, & in honore famæ esse. Plin. in Paneg. cap. 69. extr.

In honore mensarum est buteo, accipitrum genus. Plin. lib. 10. cap. 49.

In horam vivere. Cic. 5. Philipp. 25. At ii qui in horam vivunt, non modo de fortunis & de bonis civium, sed ne quidem de utilitate sua cogitaverunt.

In hora una aliquid facere. Plaut. Pseud. 5. 2. 11. Cic. 15. Fam. 16. Ego si semper haberem, cui darem, vel ternas in hora darem.

In horas expectare. Plin. 3. Epist. 16. Si valere est, suspensum & anxium vivere, expectantem in horas.

In horas clavum mutare, pro Sæpissime. Hor. 2. Serm. 7. 10. quasi tu dicas, In singulis horis.

In hoste lenis. Ovid. 5. Trist. 2. i. e. Erga hostem. Cic. Somn. Scip. 7. Justitiam cole & pietatem. Quæ quum magna sit in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. Aufon. Epiced. 43.

Tranquillus, clemens, oculis, voce, ore serenus:

In genitore suo mente animoque pater. Sallust. Catil. 52. 12. Sint misericordes in furibus ærarii.

In istac. Ter. Adel. 5. 9. 40. Habeat, in istac finem faciat.

In imaginem rei depicta tabula. Quintil. lib. 6. cap. 1.

In immensum, Immenso. Plin. lib. 16. cap. 1. Liv. 4. 4. Quis dubitat, quin in æternum Urbe condita, & in immensum crescente, nova imperia &c.

In incertum, Incerto. Liv. 4. 13. Et L. Minucius præfectus annonæ, seu refectus, seu, quoad res posceret, in incertum creatus.

In incerto res est sita. Plaut. Capt. 3. 4. 4. Mihi res omnis in incerto sita est.

In re incipiunda. Ter. Phorm. 1. 4. 48.

Meministin' olim ut fuerit vestra oratio,

In re incipiunda ad defendendam noxiam?

In infinitum extendere epistolam. Plin. 5. Epist. 15.

In ingressu, Dum ingredior, vel accedo ad aliquem locum. Plin. Epist. 234.

In insidiis esse. Ter. Phorm. 1. 4. 52.

Nunc prior adito tu, ego in insidiis hic ero

Succenturiatus, siquid deficiet.

In integro res est. Cic. 5. Fam. 20. De Tribunorum militarium congressibus, res est in integro. i. e. Nihil adhuc actum est, & res adhuc est integra. Liv. 3. 10. Dum in integro res est.

In integro res nobis erit. Cic. 15. Fam. 6. Quare si jam biennium aut triennium est, quum virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis, in integro res nobis erit.

In integrum restitutus. Cic. pro Cluent.

In invidia & in odio esse apud aliquem. Cic. 7. Verr.

In itinere. Ter. Heaut. 2. 3. 30. Hoc ipsa in itinere alteræ dum narrat, forte audi. i. e. Inter eundem.

In itinere est Antonius. Cic. Brut. 11.

In jugerum, In jugera singula, pro Singulis jugeribus. Cic. 5. Verr. 114.

In latenti. In l. 2. 5. Juris civilis scientiam. Pompon. D. de orig. juris. Ceteri autem adhuc vel in latenti jus civile retinere cogitabant, solumque consultatoribus potius, quam discere volentibus se præstabant.

In latera pugnare. Tacit. Agric. 35.

In laudem dicta. V. In culpam.

In legem, pro Vice legis. Sen. de Benef. Sua illis in legem æterna est voluntas. Sic, In patrimonium, & in gloriam, apud eundem, Ne in patrimonium quidem est, nedum in gloriam, incendium exstinxisse quod feceris.

In loco, i. e. Opportune, & captato (ut aiunt) tempore. Ter. Adel. 2. 2. 8. Pecuniam in loco negligere, maximum interdum est lucrum. Hor. 4. Carm. 12. 28.

Dulce est despere in loco. Cic. Anteq. iret. in exil. 1. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.

In loco posita ædilitas: h. e. Cui debuit data. Cic. 7. Verr. 36. Ex his ego rebus omnibus, Judices, ita mihi deos omnes propitios esse velim, ut tametsi mihi jucundissimus est honos populi, tamen nequaquam tantum capio voluptatis, quantum sollicitudinis & laboris, ut hæc ipsa ædilitas, non quia necesse fuerit, alicui candidato data, sed quia sic oportuerit, recte collocata, & judicio digno populi, in loco posita esse videatur.

In loco fratris amare. Ter. And. 1. 5. 57.

Si te in germani fratris dilexi loco,

Sive hæc te solum semper fecit maximi.

In beneficii loco petere aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. 114. Atque hoc in beneficii loco petitem est ab Apronio, ut in jugera singula ternis medimnis decidere liceret.

In locum alterius Consulatum petere. Cic. 11. Philipp. 11. Qui se Consulatum in Bruti locum petere proficetur?

In locum pervadere. Tacit. 1. 42. Piso in ædem Vestæ pervasit.

In longum trahere. Plin. lib. 10. cap. 29. Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.

In lucem semper Acerra bibit. h. e. Totam noctem, & usque ad sequentem diem. Martial. lib. 1. 29.

In lucem cœnat Sertorius. Martial. lib. 7. 9.

In luxum effusi, & epulas, & nocturnos cœtus. Tacit. 4. Hist. 36.

In maledicto obicere aliquid. Cic. Vide MALEDICTUM. H. St.

In manibus est res, Cui opponitur Longe abesse. Cic. 6. Att. 3. Non quo me aliquid juvare posses, quippe res enim est in manibus: tu autem abes longe gentium.

In manibus esse vel habere, Tractare & diligenter videre. Cic. 4. Att. 12. De libris Oratoriis, factum est a me diligenter, diu, multumque in manibus fuerunt. Idem de Amicit. 96. Sed adfuisti, & est in manibus oratio. Idem in Brut. 10. Sed ecce in manibus vir & præstantissimo ingenio, & flagranti studio, & doctus a puero C. Gracchus.

In manibus res esse aliqua dicitur, pro Obversari & Incumbere. Plin. Epist. 193. Non vacat, quia vindemiæ in manibus. Liv. 4. 57. pr. Quum tantum belli in manibus esset.

In manibus quam spem nunc habeat, & quid molietur, breviter jam, Judices, exponam. Cic. 2. Verr. 16.

In manu mea est, h. e. In potestate mea est. Cic. 8. Fam. 6. Liv. Ut sua cuique Respub. in manu esset. Cic. 8. Fam. 6. Quam velis eum obligare, in tua manu est. Cic. 14. Fam. 2. Verum hæc non sunt in nostra manu.

In manibus est victoria: h. e. Facilis & in promptu. Liv. 35. 5. extr. Consul obtestabatur milites, ut paululum adniterentur: victoriam in manibus esse. h. e. Velut jamjam teneri.

In manu & tutela habere. Liv. 34. 7. extr. Et vos in manu & tutela, non in servitio debetis eas habere.

In manu est quod agas. Plaut. Most. 3. 1. 66.

In manu est diis, quo eveniat. Plaut. Most.

In manum dare. Ter. Phorm. 4. 3. 29.

— eho dic quid velis dari

Tibi in manum, ut herus desistat litibus.

In materiam seditionis fax adhærescit. Cic. pro Domo 1. Nonne providendum Senatui fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis, ista funesta fax adhæresceret?

In me. Ter. Eun. 5. 9. 2.

— nam in me plane di potestatem suam

Omnem ostendere, cui tam subito tot congruerint commoda.

In medio, Coram. Ter. Adel. 3. 4. 33. — mater virginis

In medio est, ipsa virgo, res ipsa.

In medium relinquere. Gell. lib. 6. cap. 14. Tacit. Germ. fin.

In melius consulere. Tacit. 2. Hist. 5. Consultare. Idem ibid. 37.

In melius referre. Mutare. V. Serv. ad 12. Æn. 176.

In memoriam redire & egredi. Plaut. Capt. 5. 4. 25.

Nunc demum in memoriam redeo, quum mecum cogito:

Nunc edepol demum in memoriam regredior, audisse me

Quasi per nebulam, Ægionem meum patrem vocarier.

In memoriam sempiternam orbis terræ aliquid spargere. Cic. pro Arch. 30.

In mente

In mente est mihi. h. e. Succurrit mihi, & nunc recorder. Plaut. Bacch. 1. 2. 22.

Non omnis ætas, Lyde, ludo convenit,
Magis unum in mente est mihi nunc, satis ut commode.
Pro dignitate obsonii hæc concurret coquus.

In mentem nunc mihi fuit. Plaut. Bacch. 1. 2. 53.

In mentem venit. Ter. Eun. 3. 2. 45. Cic. 1. Verr. 27. In mentem tibi non venit, quid negotii sit causam publicam sustinere.

In meridiem spectat: i. e. Ad meridiem conversum est. Cato de R. R. cap. 1.

In metu esse. Ter. Phorm. 1. 2. 7. Nescis quo in metu, & quanto in periculo sim.

In militem, In capita, In naves, & familia: quod alias diceretur, pro Milite quolibet, &c. Varro de R. R. 2. 4. extr. In centum fues, decem verres satis esse putant. Liv. 4. 16. Frumentum Melianum affibus in modios æstimatum plebi divisit. Livius, Singulis in militem tunicis imperatis. Idem, Quod pretium in capita statuisset. Virg. 5. Æn. 61.

Bina boum vobis Troja generatus Acestes

Dat capita in naves. Fragm. Leg. xii Tabb. Libras farris in dies dato. Aliter Varr. de R. R. 2. 2. Illud vero omnes in Epiro facimus, ne minus habeamus in centenas hirtas singulos homines, in pellitas binos.

In miracula corrupta. Tacit. 4. Ann. 11.

In modum fervorum obedire. Tacit. 1. Ann. 17. Cur paucis Centurionibus, paucioribus Tribunis in modum fervorum obedirent?

In modum majorem peto te, vel humanitatis tuæ, vel mea causa, ut, &c. Cic. 11. Fam. 22. Idem lib. 13. 2.

In peregrinum, modum, pro Quemadmodum peregrini solent. Plaut. Trin. 3. 3. 38. Liv. 32. In fervilem modum lacerati atque extorti.

In modum perpetuum perii. Plaut. Most. 3. 1. 5.

In modum amici. Suet. de Clar. gram. 21. Sic Liv. 5. 15. pr. Vaticinantis in modum cecinit.

In monendo. Plaut. Bacch. 1. 1. 3.

Pol magis metuo, in monendo ne mihi defuat oratio.

In mora Tribuni erant. Liv. 3. 24.

In more est, De more & consuetudine. Plin. lib. 16. cap. 4.

In morem. Virg. 8. Æn. 282. Pellibus in morem cincti. Alio loco dicit De more.

In morem pecudum. Flor. 3. 8. 6.

In morte, Dum moritur. Plaut. Men. 2. 3. 59.

Tertium Liparo, qui in morte regnum Hieroni tradidit.

In mortem vulnerem afficere. Tacit. 4. Ann. 45. pr. Pisonem uno vulnere in mortem affecit. i. e. Mortifero.

In multum velociores. Plin. lib. 10. cap. 36. ad fin.

In mundo esse, antiqui dicebant, pro Paratum esse & in promptu. Plaut. Afin. 2. 1. 16.

Aut mihi in mundo sunt virgæ, aut atriensi Sauriæ. i. e. Mihi paratæ, aut Sauriæ, nimirum ut illis cædar, aut Sauria. Meminit Charisius lib. 2. his quidem verbis, In mundo, pro Palam, & in expedito, ac cito. Plaut. Quia sciebam pistrinum in mundo fore. Cæcilius quoque, & quæ sequuntur. Porro locus Plauti a Charisio indicatus, in multis codicibus sic perperam legitur, in Pseud. 1. 5. 84.

Pistrinum ineundum sciebam, si id faxem, mihi. Et verbis sequentibus,

Non a me sciebam pistrinum ineundum tibi,

Quum ea musitabas? quum utrobique pro Ineundum legendum sit, In mundo: ut etiam habet Plautus ab Joachimo Camerario felicissime multis in locis castigatus. Quod si quæras, quæ sit origo hujus sermonis, fortasse a Mundo muliebri id ductum est. Mulieres enim quæ ad cultum corporis faciunt, in promptu habent: conduntque omnia in arcula diligenter, ut præsto semper sint, quum uti velint.

In noctem, pro usque in noctem 33. Ipse jus dixit assidue, & in noctem nonnunquam. ubi Bonon. editio habet In nocte. H. St. A principio cultro mutilata est hæc annotatio. Sunt autem Suet. verba ex Aug. cap. notato 33.

In noctes singulas. Plaut. Truc. 2. 2. 48.

Quid maceria illa ait, in horto quæ est, quæ in noctes singulas

Latere sit minor, qua is ad vos damni permenfus viam est?

In nominando. Varr. 1. de R. R. cap. 9. In ea enim & lapis, & arma, & cetera ejus generis sunt in nominando comprehensa.

In novissimis esse, Inter ultimos, & quod vulgus dicit, de ultimis. Cic. pro Rosc. Com. 10. Itaque perbreve tempore, qui ne in novissimis quidem erat histrionibus, ad primos pervenit comædos.

In noxa, vel noxia esse. Ter. Phorm. 1. 5. 36. Haud ita est, hic in noxia est. i. e. Hic peccatum illud commisit. Liv. 27. 3. Comprehenso omnes qui in noxa erant.

In numerum ludere. Virg. 6. Ecl. 27.

Tum vero in numerum Faunosque, ferasque, videres

Ludere, tum rigidas motare cacumina quercus. Servius, h. e. Saltare ad modum rythmi & cantilenæ.

In numerato pecuniam habere. Ulpian. in l. Magis. §. Non passim. D. de rebus eorum qui sub, &c. Quærere ergo debet, an pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus.

In numerato habere, i. e. In promptu, translate. Quintil. lib. 6. cap. 3.

In obliquum alios sequi. Liv. 38.

In obscuro est. Martian. in l. Si servus. D. de fidei commissariis liberatibus, Sed si in obscuro sit, qua mente post libertatem legaverit eundem servum: in obscuro libertatem prævalere. i. e. In dubio.

In occasum est sol. Columel. lib. 12. cap. 15. Quum sol in occasum fuerit, erigantur.

In occulto agere, Clam. Plaut. Trin. 3. 2. 86.

Nihil ego in occulto agere soleo: meus ut animus est eloquar. i. e. Alam omnia facio, nihil clam.

In oculis quidem exercitus. Cic. 1. de Fin. 35.

In oculis habitare, pro Versari in publico, vertit Budæus. Cic. pro Planc. 6. Nam posteaquam sensi Populum Romanum aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere: destitit, quid de me audituri essent, ogitare: feci ut postea quotidie me præsentem viderent: habitavi in oculis, pressi forum, neminem a congressu meo &c.

In oculis esse. Cic. pro Planc. 67. Sed ut redeam ad Plancium, nunquam ex urbe abfuit, nisi forte lege, necessitate: non valuit rebus iisdem, quibus fortasse nonnulli: at valuit assiduitate, at valuit servandis amicis, valuit liberalitate: fuit in oculis, petivit, est usus ratione, &c.

In oculis est clades. Tacit. 4. Hist. 77.

In odiis resident mores pristini. Plaut. Truc. prol. 7.

In odio esse. Cic. 7. Verr. 181. Videmus quanta sit in invidia, quantoque in odio, apud quosdam homines nobiles, novorum hominum virtus & industria.

In odio, aliter. Plin. lib. 6. cap. 27. Ibi mortalium soli aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in usu.

In omnia. Paterc. lib. 2. 97. pr. Accepta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in omnia pecuniæ quam recte faciendi cupidior.

In opere faciundo. Ter. Heaut. 1. 1. 21.

At enim dices, me quantum hic operis fiat, pœnitet:

Quod in opere faciundo operæ consumis tuæ,

Si fumus in illis exercendis, plus agas.

In orbem se tutari: h. e. In gyrum, & circulum aut circuitum. Liv. 4. 39. Tumulo quodam occupato in orbem se tutabantur.

In orbem, Vicissim, alius post alium. Liv. 5. 19. extr. Senæ horæ in orbem operi attributæ sunt, nocte ac die nunquam ante omisum, quam in arcem viam facerent. i. e. Quisque sex horas laboraret sua vice. Idem lib. 3. 36. Ut unus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem, suam cuiusque vicem, per omnes iret.

In ordine. Plaut. Cas. 5. 2. 18. Omnem in ordine rem fateri. i. e. Eo ordine quo acta est. Al. In omittunt.

In ordinem redigi vel cogi. Liv. Tribuni plebis in ordinem redacti. V. COGO.

In ordinem reponere. Columel. lib. 9. cap. 12. Reponat in ordinem reliquorum alveorum.

In os, pro In faciem. Senec. de Benef. 7. Si in ora parentum filios jugulat.

In os laudare. Ter. Adel. 2. 4. 5.

In ore est omni populo, Fama est, vulgare est. Ter. Adel. 1. 2. 13.

In ore vulgi. Tacit. 2. Hist. 78.

In pariundo. Ter. And. 4. 5. 32.

— dis pol habeo gratias,

Quum in pariundo aliquot adfuerunt liberæ.

In parte causæ. Plin. lib. 1. Epist. 5. Nitebamur nos in parte causæ sententia Metii Modesti, optimi viri. Vulgus, In una parte processus dicit.

In parte laboris ac periculi esse. i. e. Participem. Liv. 31. pr. in præf. Bell. Maced. Me quoque juvat, velut ipse in parte laboris ac periculi fuisset, ad finem belli Punici pervenisset.

In partem: h. e. Pro sua parte. Plaut. Afin. 3. 3. 89.

Age sis, tu in partem nunc jam hunc delude, atque amplexare hanc. Liv. 6.

In partem, cui opponitur In totum. Ulpian. in l. 2. D. de noxal. act. Si fuerit alienatus servus in totum, vel in partem.

In partem dimidiam decoquere. Columel. lib. 12. cap. 24. quod vulgus medicorum dicit, Ad partem dimidiam.

In utramque partem. Cic. 4. Acad. 104. Item ea, quæ interrogati in utramque partem respondere possumus, sequentes, &c.

In partem alicujus rei venire. Quintil. in proœm. lib. 1.

In partibus esse. i. e. Favere partium alterutri. Flor. 3. 5. 23: 3. 14. 4. & 4. 2. 5.

In paucos dies tolerabilis, Paucis diebus. Liv. Obsidio in loco nudo, atque inopi, vix in paucos dies tolerabilis erat.

In pedes, In fugam. Ter. Eun. 5. 2. 5.

Dum ante ostium sto, notus mihi quidam obviam

Venit: ubi vidi, ego me in pedes, quantum queo,

In angiportum quoddam desertum, &c. Idem Phorm. 1. 4. 13.

Aliquid convassassem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes.

In pedes nasci. V. NASCOR.

In pedem, i. e. Pro singulis pedibus. Cic. 3. Q. frat. 1. Is se ternis nummis in pedem tecum transgisse dicebat. V. In militem.

In pedes soleas inducere. Cic. 2. de Invent. 149. Quidam judicatus est parentem occidisse: ei statim, quo effugiendi potestas non esset, ligæ soleæ in pedes inducæ sunt.

In perendinum, Perendie, die sequenti crastinum. Plaut. Trin.

In periculum legis includi. Cic. pro Cluent. 152. Nec nunc quicquam agitur, mihi credite, Judices, & prospicite id quod providendum est, nisi ut Equester ordo in hujusce legis periculum includatur.

In perpetuum, contrarium habet In tempus. Plin. lib. 3. Epist. 9. sub fin. Hic numerosissimæ causæ terminus fuit, quibusdam absolutis, pluribus damnatis, atque etiam relegatis, aliis in tempus, aliis in perpetuum. Cic. 13. Verr. 77. Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putasti?

Cic. 12. Att. 16. Apud Apuleium, quoniam in perpetuum non placet, in dies ut excuser, videbis.

In plenum, Summatim. Plin. lib. 12. cap. 16. In plenum autem probatio est minutis glebis.

In plenum, pro Plene, omnino, perfecte. Caius in l. Neratius. D. de conduct. indebiti.

In portu sum, i. e. In tuto. Cic. 9. Fam. 6. His tempestatibus es prope solus in portu.

In posterum, i. e. Postero tempore. Cic. de Amicit. 23. Quumque plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præstat omnibus, quod bona spe præhucet in posterum.

In posterum tempus. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Defectiones Solis & Lunæ cognitæ, prædicatæque in omne posterum tempus, quæ, quantæ, quando futuræ sint.

In posterum, & In præsens, contraria. Cic. ad Brut. 5. Ut & in præsens sceleratos cives timore ab impugnanda patria deterrem, & in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam vellet imitari. In posteritatem, pro In posterum. Cic. 1. in Catil. 22. Quanta tempestas invidiæ nobis, si minus in præsens tempus recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendat?

In potestate alicujus esse. Cic. 5. Fam. 4. Quod si mihi tua clementia opem tuleris, omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo.

In potestatem esse. Cic. pro Lege Manil. 33. In prædonum potestatem fuisse sciatis. Ubi ex vetusto codice legitur In potestate. Liv. 2. 14. Quæ ne in potestatem quidem P. R. esset. Adde Plaut. Bacch. 1. 2. 53. Ecquid in mentem est tibi? V. Gell. 1. 7. Aufon. Popm. de Usu antiq. locut. Gifan. Ind. Lucret. Huet. ad Manil. 1. 245. Taubm. ad Plaut. Amphit. 1. 1. 25. Gronov. ad Liv. 2. 14. Burman. ad Quintil. 6. 2. Broekh. ad Propert. 2. 7. 50.

In potiundo. Ter. Heaut. 2. 3. 82.

Tuum esse in potiundo periculum non vis, haud stulte sapis. h. e. Ut ea potiaris.

In præsentia, Nunc, vel Tunc temporis. Ter. Phorm. 5. 2. 14.

Provisum est ne in præsentia hæc hinc abeat. Idem Adel. 2. 2. 14.

— verum ego nunquam adeo astutus fui,

Quin quicquid possem mallem auferre potius in præsentia. Cic. 5. de Fin. 21. Sed quoniam non possunt omnia simul dici, hæc in præsentia nota esse debebunt.

In præsentia, & Post, opponuntur. Cic. 7. Verr. 84. In præsentia, inquit Cleomenes, quoniam ita necesse est: sed post aliquid videbimus, ne iste nobis obstare possit.

In præsens, subaudito Tempus. Plin. in Paneg. Quos quidem non in præsens tantum, sed in æternum repressisti. Gell. lib. 12. cap. 11. Quum emere vellet in palatio domum, & pecuniam in præsens non haberet.

In præsens lætus animus. Hor. 2. Carm. 16. 25. V. In posterum.

In præsentia Cicero dicit, subaudito Tempore, in quo loquebatur: ut Græci ἐν τῇ παρόντι, cum ad Coelum ita scribit lib. 2. Fam. 9. Hæc ad te in præsentia scripsi, ut speres te assequi id quod optas.

In præteritum laudare. Quintil. lib. 7. cap. 5.

In pretio esse. Hor. de Arte Poet. 372.

In primis; Ante omnes, vel Ante omnia, vel Unum ex primis. Ter. Eun. 3. 1. 39. Audieras? G. sæpe, & fertur in primis. Cic. 5. Verr. 68. Homini in primis improbiissimo respondent. Idem 16. Fam. 5. Omnes cupimus, ego in primis, quamprimum te videre. Virg. 1. Georg. 338.

In primis, venerare deos.

In principibus, pro Inter primos cives. Cic. 1. Fam. 7. Quem tamen illi esse in principibus facile sunt passi, evolare altius certe noluerunt.

In principio. Ter. Phorm. 2. 1. 22.

Sed quid cessas hominem adire, & blande in principio alloqui?

In privato, & In publico, contraria: pro Privatum & Publice. Liv. 39. 18. Mulieres damnatas cognatis, aut in quorum manu essent, tradebant, ut ipsi in privato animadvertent in eas: si nemo erat idoneus supplicii exactor, in publico animadvertebatur.

In probro esse. Ter. Phorm. 5. 4. 6.

Quin, si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro siem.

In proclive. Lucret. lib. 2. 454.

Et procurfus item in proclive volubilis extat.

In proclivi quod est facere. Ter. And. 4. 2. 18.

— sed si id non poterit:

Id faciam, in proclivi quod est, per me stitisse ut credat.

In promptu. Ovid. Remed. Amor. 162.

In promptu causa est, desidiosus erat. i. e. Manifesta est, & patet.

In promptu est & patet. Cic. 1. de Orat. 23. Sed quum illa pateant, in promptuque sint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint, &c.

In propatulo positum, Palam. Liv. 5. 13. Idem 24. 16. extr. Apparata convivia omnibus in propatulo ædium fuerant.

In propinquo jam certamen erat. Liv. 6. 18. Gronov. Jam in propinquum certamen aderat.

In proximo. Ter. Heaut. 1. 1. 2.

Inde adeo, quod agrum in proximo hic mercatus es.

In proximum Senatum dilata res est. Plin. lib. 2. Epist. 11.

In publico omnes porticus commensum sumus. Plaut. Most. 3. 3. 7.

In publico pernoctare. V. PERNOCTO.

In publico & in foro: In secreto & intra parietes contineri; contraria. Liv. 25. 1. Nec jam in secreto modo atque intra parietes ac postes abolebantur Romani ritus, sed in publico etiam, ac foro, Capitolioque mulierum turba erat, nec sacrificantium, nec precantium deos patrio more.

In publicum legem proponere. Cic. 2. de Lege Agrar. 13. Aliquando tandem me designato lex in publicum proponitur.

In publicum, auxilium polliceri. Quintil. lib. 10. cap. 7.

In publicum redigere bona, Proscribere, & in publicum vendere. Liv. 2. 5. pr. De bonis regiis, quæ reddenda ante censuerant, res integra refertur ad Patres. Illi victi ira vetuere reddi, vetuere in publicum redigi: diripienda plebi sunt data, ut, &c.

In punctum, pro In singula puncta. Suet. in Neron. cap. 30. Quadrageus in punctum H. S. aleam lufit. V. In militem.

In quantum opus est. Tacit. de Orator. 41.

In querelis mens. Plaut. Men. 4. 2. 15.

Qui aut fenore, aut perjuriis habent rem Partam, mens est in querelis.

In quinquennio. V. In triduo.

In quis sumus, Inter quos sumus. Cic. 10. Att. 11. Quid enim dicam de hac juventute? ea vero, quæ mihi quidem, qui illum amo, sunt his ipsis malis, in quis sumus, miseriora, non sunt ab obsequio nostro.

In rationem eandem scriptæ epistolæ, i. e. In eandem formam, ejusdem sententiæ ac sensus. Cic. 1. Att. 11. Et mea sponte faciebam antea, & post duabus epistolis tuis, perdiligenter in eandem rationem scriptis, magnopere sum commotus.

Ut dicitur In eundem modum. H. St. Et In eandem sententiam, &c.

In reliquum tempus. Cic. 1. pro Lege Agr. 13. Deinde etiam in reliquum tempus diligentissime fancit, ut, &c.

In remedio esse. Plin. lib. 8. cap. 16. Gustatus deinde sanguinis in remedio est.

In rem præsentem venire olim dicebantur, tum, Quum locum oculo ac digito designare volebant: ut hodie quum aut judex pronuntiat, aut inter litigantes convenit, agrum, quem controversum facere volumus, aut reo designari, aut testibus per inquisitorem demonstrari certis finibus circumscriptum: videlicet ille, ut deliberare de re controversa possit, cedere, necne, vindicanti debeat: hi, ut certi sint

testimonii sui. Cic. 1. de Orat. 250. An vero, si de re ipsa, si de finibus, quum in rem præsentem non venimus. Idem pro Cæcin. 20. Plaut. Cæcinæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur. Budæus.

In rem præsentem perducere. Plin. Epist. lib. 3. 9. Non potui magis te in rem præsentem perducere. i. e. Non potui planius omnia, ut acta sunt, scribere, ut perinde omnia teneres, atque si in re præsentia fuisses. Quintil. lib. 6. cap. 2. de affectibus, Quorum rerum ingens plerumque vis est, velut in rem præsentem animos hominum ducunt. Budæus.

In rem præsentem excurrere. Plin. Epist. 225.

Quemadmodum In rem præsentem venire dicebant, ita In re præsentia disceptare. Liv. lib. 34. extr. Missuros se in Africam, qui inter populum Carthaginiensem & regem in re præsentia disceptarent.

In re præsentia, E re nata, quod dicitur. Plaut. Cæcin. 2. 8. 63.

In re præsentia, ex copia piscaria

Consulere quid emam. Idem Amph. 1. 1. 93.

Nam ego fui illic in re præsentia, & meus, quum pugnatum est, pater. i. e. Præsens aderam. [Priore loco alludere videtur ad Juris civilis formulam In re præsentia consulere.

In re præsentia, pro Tunc. Quintil. lib. 6. cap. 3. Occisum hominem queror, non omnia, quæ in re præsentia accidisse credibile est, in oculis habeo?

Velut in re præsentia aliquid constituere. Quintil. lib. 7. cap. 11. Illa potentissima est, quæque vere dicitur œconomica totius causæ dispositio, quæ constitui, nisi velut in re præsentia, non potest.

In re mea est, In rem & utilitatem meam. Plaut. Truc. 4. 4. 21.

— quid opus? P. H. in re mea est.

Triduum hoc saltem, dum aliquo miles circumducitur. Al. E re mea est.

In re ipsa. Ter. Hec. 5. 2. 11.

Phidippe, nostras mulieres suspectas fuisse falso

Nobis, in re ipsa invenimus. i. e. Certo.

In eam rem siquid habeo, tibi quoque etiam proderit. Plaut. Truc. 4. 4. 22.

In rem esse. Tacit. 3. Hist. 8. Coloniam copiis validam auferre Vittelio, in rem, famamque videbatur. In rem nostram est: i. e. In nostram utilitatem. Plaut. Perf. 4. 4. 58. Ter. And. 3. 3. 14.

Si in rem est utrique, ut fiant: arcessi jube. Idem Hec. 2. 2. 7.

Quod si tu idem faceres, magis in rem & nostram & vestram id esset.

In rem ventris. Plaut. Perf. 3. 1. 14.

Utrum hercle magis in ventris rem videbitur. h. e. Pro faginando ventre.

In rem jurare, & De persona sua opponit Ulpian. in l. 1. D. Quar. rer. act. non dat. Si fidejussor juravit, si quidem de persona sua tantum juravit, quasi non esset ipse obligatus: nihil reo proderit. Si vero in rem juraverit, dabitur exceptio reo quoque.

In rem concepta actio, vel scripta, Quæ licet natura sit in personam, cum actione tamen in rem hoc habet commune, ut contra quemcumque, ad quem res de qua fit quæstio venerit, detur. Ulpianus in l. Hac stipulatione. D. Usufructuarius quemadmodum caveat, Et quum in rem sit doli mali mentio concepta, omnium dolum comprehendere videtur successorum & adoptivi patris. Idem in l. Metum. §. fin. D. de eo quod metus causa gestum erit, Sed est verius, quod Marcellus notat, etiam adversus reum competere actionem hanc, quum in rem sit scripta.

In rerum natura aliquid constare. Cic. de Amicit. 24. Agrigentinum doctum quendam virum carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.

In respectum. Sen. de Benef. lib. 4. cap. 32. In illius respectum, iste populo præsideat: non quia scit aut potest, sed quia alius pro eo meruit.

In ridiculo haberi, Ludibrio esse. Plaut. Pæn. 5. 4. 10.

Neque ab juventute ibi in ridiculo habitæ. Gronov. Irridiculo, copulate.

In ridiculo esse. Plaut. Cæcin. 5. 2. 3.

Ita nunc pudeo, atque ita nunc paveo, atque ita in ridiculo sumus ambo. Al. In ridiculum. [Forte Irridiculo, ut in superiori loco.

In faginam se conjicere, Ventri indulgere. Plaut. Trin. 3. 2. 96.

Aut aliquem ad regem in faginam herus se conjecit meus.

In salute alicujus salvere. Plaut. Truc. 2. 2. 5. Aliter Gronov. q. V.

In senecta. Plaut. Mil. 3. 1. 29.

Eam pudet me tibi in senecta objicere sollicitudinem. h. e. Te

tam sene: five quum sis tam fenex.

In senioribus est, h. e. Inter seniores. Plaut. Cæcin. prol. 13.

Antiquam ejus edimus comœdiam,

Quam vos probastis, qui estis in senioribus.

In sententiam eam dicere. Cic. 2. Att. 22. Hæc, & in eam sententiam quum multa dixisset, aiebat illum, &c.

In sententia eadem esse. Cic. 16. Fam. 3. Approbavi tuum consilium,

neque nunc muto, si tu in eadem es sententia.

In servitute habere. Plaut. Pæn. 5. 5. 54.

In servitute hic habuit duas filias tuas.

In serum, pro In vesperum. Suet. in August. cap. 16. Nec multo post navali proelio apud Actium vicit, in serum dimicatione protracta, ut in navi victor pernoctaverit.

In singula jugera centenos sextarios efficiant. Columel. lib. 3. cap. 3.

In singulas civitates imposita pecunia. Liv. Multa quinquagenarum æri in singulas civitates imposita.

In singulis stipendiis. Plaut. Epid. 1. 1. 35.

Id modo videndum, ut materies suppetat scutariis,

Si in singulis stipendiis ad hostes exuvias dabit.

In singulos H. S. quinquagenis millibus damnari mavultis? Cic. 5. Verr. 163.

In singulos modios. Cic. 1. Verr. 30. Pro frumento in modios singulos duodenos sextarios exegisse.

In sodalibus illis es. Plaut. Perf. 4. 4. 12. Tu in illis es decem sodalibus

In solatio esse, Solari & gaudere. Plaut. Amph. 2. 2. 13.

— quod perduelles vicit, & domum

Laudis compos revenit, in solatio est. Al. Id solatio.

In si

In solutum accipere, i. e. Vice solutionis. Sen. de Benef.
 In solem aliquid proferre. Columel. lib. 9. cap. 13. Quum clementia
 diei suaserit in solem proferre.
 In sole pyra ponere donec arescant. Columel. lib. 12. cap. 14.
 In somnis, Inter somniandum. Plaut. Amph. 2. 1. 74.
 Ibi forte istum si vidisses quendam in somnis Sotiam. Virg. 2.
 Æn. 270.
 In somnis ecce ante oculos maestissimus Hector
 Visus adesse mihi. Et Ter. Andr. 2. 5. 19.
 In speciem, Dissimulanter, & veluti Per speciem tantum. Liv. 30. 16.
 extr. Ducentes paucos in speciem captivos.
 In speciem, & Reipsa, contraria. Liv. 3. 9. extr. Dilataque in speciem
 actione, reipsa sublata, Consules extemplo arcessiti.
 In speciem præclara classis, sed inops & infirma propter dimissionem
 propugnatorum atque remigum. Cic. 7. Verr. 85.
 In speciem manens amicitia. Tacit. 6. Hist. 80.
 In spem. Liv. 2. 11. Multoque plures, ut in spem universæ prædæ, flu-
 men trahunt.
 In spem venire. Cic. 9. Fam. 1. In spem tamen venio adventum tuum
 appropinquare.
 In spe esse. Liv. 35. 12. pr. Si post deportatos ex Græcia exercitus, pri-
 mo in spe fuerant, & Antiochum in vacuum Europæ possessionem ven-
 turum, &c.
 In studia mittere quempiam aliquo. Patere. lib. 2. 59. Apolloniam
 eum in studia miserat, h. e. Ad incumbendum studio litterarum.
 In summa, Summatim, breviter. Plin. Epist. 5. 1. In summa non pro-
 futurum ei si donassem, profuturum si cessissem. Idem Epist. 8. lib. 6.
 In summa, nostri facietas hominis. Cic. 2. Q. frat. 16. In summa, qua-
 tuor sententiis, &c.
 In omni summa. Cic. 3. Q. frat. 9. Et in omni summa, ut mones, valde
 me ad otium pacemve converto.
 In summo beneficio. Cic. 5. Verr. 115. Hoc vix ab Apronio in summo
 beneficio, pro iis qui etiam tum incolumes erant, impetratum est.
 In summum evadere. Liv. 5. 47. pr.
 In supervacuum. Sen. de Ira. 1. e. Frustra.
 In suspense relinquere. Plin. Epist. 248.
 In talibus viris. Cic. de Amicit. 9. Nam hæc quidem in talibus viris quid
 attinet dicere?
 In tantum. Plin. lib. 8. cap. 16. Et male credi libertas ei, cui in tan-
 tum cessisset etiam feritas.
 In tantum, in quantum. Plin. in Paneg. ad finem, Si denique in tan-
 tum diligo optimum principem, in quantum invifus pessimo fui.
 In tantum, ut. Plin. lib. 10. cap. 53. Aliquæ in tantum, ut effectæ mo-
 riantur.
 In tantum dicitur, ut ἐπὶ τοσούτων, atque ut abundat hic ἐπὶ, ita In. Vide
 in Thef. τοσούτων. Sic In quantum ἐπὶ ὅσων.
 In te, Contra te. Plaut. Trin. 1. 2. 67.
 Hæc cum audio in te dicier, ex crucior miser.
 In tempore advenire, i. e. Opportune. Plaut. Capt. 4. 2. 56. Liv. 4.
 40. Aut in tempore pugnam inisse.
 In tempore ipso. Ter. Andr. 3. 2. 52.
 Atque adeo in ipso tempore eorum ipsum obviam. Idem Hec.
 4. 4. 5. Opportune te, Phidippe, in ipso tempore ostendis.
 Intempus. Plin. Epist. 3. 5. Mox quasi alio die studebat in cœnæ tem-
 pus. Cic. 2. Att. 20. Nam & ejusmodi sunt ii versus, ut in tempus ab
 inimico Pompeii scripti esse videantur.
 In omne tempus. Cic. 5. Fam. 15. Dicerem jucundius? nisi id verbum
 in omne tempus perdidissem.
 In tormentis esse. Plin. Epist. 176. In tantis tormentis eram, quum scri-
 berem hæc.
 In totum, Omnino. Plin. in præf. Et ne in totum videar Græcos infe-
 ctari, ex illis nos velim, &c.
 In totum, & In universum, ferme pro eodem. Quintil. 4. 1. de proœm.
 Aristoteles quidem in totum id necessarium apud bonos iudices negat.
 In tranquillo esse. Ter. Eun. 5. 9.
 — tum autem Phædræ
 Meo fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo.
 In transcurso, Obiter. Plin. lib. 3. cap. 5. Nec ignoro ingrati ac segnīs
 animi existimari posse merito, si breviter atque in transcurso in hunc
 modum dicatur terra.
 In transitu. Quintil. lib. 6. cap. 2. Et eorum non simplex natura, nec
 in transitu tractanda.
 In triduo hoc, In spatio tridui. Plaut. Perf. 1. 1. 38. Plin. lib. 9. cap.
 51. Ceteræ feminæ in triduo excludunt, si mas attigit. Ita Cic. 4.
 Verr. 142. Non opinor id ages ut ista pecunia in quinquennio consuma-
 tur in statu. Al. omissa præpositio.
 In tunicis albis venerunt. Plin. Epist. 147. i. e. Tunicis albis induti.
 In turpissimis rebus habere. Cæf. 6. Bell. Gall. 20. Intra annum vero
 vicissimum feminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.
 In tussiendo, Per tussim. Plaut. Afin. 4. 1. 49.
 Ut cuiquam linguam in tussiendo proferat.
 In tutores est. Plaut. Merc. 5. 2. 50. Ter. Heaut. 4. 3. 17.
 — videndum est, inquam,
 Amici quoque res, Clinia, tui in tuto ut collocetur.
 In tutum eduxit legiones. Plaut. Most. 5. 1. 7.
 In verba certa dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 28. Quærebant quæ in
 verba recuperatores daret: respondebat, si pateret adversus edictum
 fecisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.
 In veritate, pro Vere. Ulpian. in l. Hæres institutus. D. De acquir. hæ-
 reditate, Non poterit adire hæreditatem, etsi ejus conditionis sit, ut
 in veritate testari poterit. Idem in l. Quæ utiliter. D. De negotiis ge-
 stis, Quamvis animo gerendi sororis negotia id fecit: in veritate tamen
 filiorum defuncti gessit.
 In vero. Ulpian. in lege Qui cum tut. §. ult. D. de transact. Qui per
 fallaciam cohæredis, ignorans universa quæ in vero erant,
 In vesperum parata. Plaut. Most. 3. 2. 11.
 Res parata est mala in vesperum huic feni.
 In via. Plaut. Men. 2. 3. 75.
 Ne uxor cognoscat te habere, si in via conspexerit.
 VOL. II.

In vicem succedere. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed exempta modice non
 sunt letalia, in vicem eorum succedente corporea cicatrice.
 In vicem sunt terræ. Plin. lib. 2. cap. 16.
 In viros dividere: h. e. In singulos viros, vel viritum. Plaut. Aul. 1. 2. 30.
 In vitam uti cibo. Patere. lib. 2. 41. de C. Cæsare, Qui denique sem-
 per & somno & cibo in vitam, non in voluptatem uteretur.
 In unguem committi. Cels. lib. 8. cap. 1. de futuris quibus connectun-
 tur ossa capitis, verba faciens. Ex his ceteræ quidem futuræ in un-
 guem committuntur. Quid autem sit in unguem committi sic expli-
 cat Galenus lib. de Ossibus, cap. 1. Sutura, compositio quædam est,
 ad confuturam rerum (utpote quæ in capitis ossibus habetur) simili-
 tudinem. Hanc nonnulli dum explicare student, ferratam compagem
 structuramque, alii in unguem commissuram esse definiunt. Sed illi
 nobis, ut puto, patefaciunt atque in memoriam revocant, quum ferræ
 inter se contrario occurfu congregiuntur: hi vero, quæ in unguem com-
 mitti dicuntur, quum gibbæ videlicet partes ad unguem figuram stru-
 ctæ, in sinus quibus apte excipi possunt, subeunt. Idem de usu par-
 tium lib. 9. sub. init. Ossium, quæ ad futuræ generationem adaptan-
 tur, utrumque eminentiam habet & cavitatem, non una serie, sed
 situ alternantes. Est autem eminentia quidem, figura unguibus digi-
 torum potissimum adsimilis. Cavitas vero, sedes est, hujusmodi fi-
 guræ commensurata. Utrumque igitur os suis cavitatibus alterius emi-
 nentias excipiens, totam figuram articulationis efficit, duabus ferris
 ex adverso in sese ad dentes in unguem compositis ingredientibus si-
 millimam. Paulo post. Quin & vestimentis ex pluribus pannis lace-
 ris confutis compositionem hanc comparans, haudquaquam aberrave-
 ris: unde & veteres (ut ego arbitror) futuras ipsas appellarunt: quod
 nomen in hunc usque diem retinent. Aliter Virgil. 2. Georg. 278.
 Indulge ordinibus: nec secius omnis in unguem
 Arboribus positis secto via limite quadret. Servius, In unguem.
 i. e. Ad perfectionem. Et est translatio a marmorariis, qui juncturas
 unguibus probant. Ad unguem, dixit Hor. 1. Serm. 5. 32.
 In universum, pro eo quod est Generaliter. Quintil. Verum ante quam
 de singulis loquar, pauca in universum de varietate opinionum di-
 cenda sunt.
 In volatu pascitur hirundo, Volando. Plin. lib. 10. cap. 24. Ea demum
 sola avium non nisi in volatu pascitur.
 In vulgus fama pessima. Liv. 3. 43. extr. Sepultus ingenti militum mæ-
 stitia, pessima decemviro in vulgus fama, est.
 In vulgus gratum. Cic. 2. Att. 22. Quod egregie non modo iis qui utun-
 tur opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus. h. est. Vulgo
 gratum.
 In pro Ex. ut, Bibere in ossibus capitum. Flor. 3. 4. 2. In ossibus huma-
 norum capitum bibere. Plin. 7. 2. Venenum in auro bibit. apud Senec.
 Trag. Thyest. v. 453. In ossibus bibere item apud Ruf. Felt. & Amm.
 Marcell. lib. 27. 4. Quot incommoda ibi in hac re capies? Ter. Heaut.
 5. 1. 59. STATUAM IN AERE AURATAM POSUERE, Vet. Inscr. i. e.
 Ex ære, æneam deauratam.
 In pro Ex. ut Laudem venari in aliqua re, pro Ex aliqua re. Vide v. g.
 N. O. R. H. St. Deerat in Lugd. superior observatio.
 In, pro De. Cic. 7. Fam. 16. Deinde quod in Britannia non nimis phi-
 lotheoron te præbuit, plane non reprehendo. i. e. De Britannia,
 Quantum ad Britanniam, vel In expeditione & negotio Britannia: ne-
 que enim Trebatius in insulam Britanniam navigarat, id quod docet
 ipse Cicero lib. eod. epist. 10. his verbis, Tu in re militari multo es
 cautior, quam in advocationibus: qui neque in Oceano natare volue-
 ris studiosissimus homo natandi, neque spectare effedarios. In Britan-
 nia igitur, i. e. Quod ad protectionem in Britanniam pertinet. Ita
 Macrob. 2. Saturn. 2. Plancus in Mævia Galla nupta male audiebat.
 In quæ laboramus sola venimus, divitias, luxuriamque. Vide LABORO.
 H. St. Verba sunt Livii 7. 25.
 In pro Apud. V. Broekh. ad Propert. 1. 1. 11. vel Interpp. & Serv. ad
 Virg. 8. Æn. 53.
 Circumlocutionem variorum casuum sapissime efficit: ut, Æmulus in
 aliquem, Similis in aliquem. V. Gruter. Supplic. 1. 11. Addere album
 in vestimentum. Liv. 4. 25. Adeo videmur vobis esse idonei in qui-
 bus sic illudatis. Ter. Andr. 4. 4. 19.
 In, cum motu, accusativum recte poscit. Non desunt tamen exempla
 contrariæ locutionis. V. Vossium de Construct. cap. 56. Phædr. 5. 1. 25.
 Quinam cinædus ille in conspectu meo
 Andet venire? V. Scal. ad illud Manil. lib. 5.
 Quum venit in regione tuæ, Capricorne, figuræ. Lactant.
 1. 11. Aureos nummos largiter in sinu ejus effudit. Vicissim apud Ta-
 cit. 1. Hist. 77. In custodiam habere. Plura exempla supra habes.
 In, componitur cum omnibus litteris, tam vocalibus quam consonantibus,
 sed quando vel vocalibus jungitur, vel C, D, F, G, H, N, Q, S, T, sem-
 per remanet N. ut Inauris, Ineo, Injicio, Inops, Invoco, Incedo,
 Induco, Infero, Ingero, Inhibeo, Innuo, Inquiro, Insisto, Intueor.
 Quando vero cum B, M, & P, mutatur N in M: ut Imbibo, Immunis,
 Impono. Cum L, & R, mutatur N in L, vel in R: ut Illudo, Irruo.
 De hac re multum disputant Cellarius alique, qui de Orthographia Lati-
 na tractant.
 In, in compositione & auget & minuit significationem. V. Barth. ad
 Claudian. p. 44. & 45. Ita Infractus, Immutatus, Impotens, &c. quæ
 utramque vim habent.
 Aliquando in compositis Intus notat: ut, Inocænare pro Intus cœnare.
 Suet. Tiber. cap. 39. Exempla aliorum verborum infra sequuntur.

I N A

INA, æ. f. Subtilissima vena & tenuissima ex Græco. V. Salmaf. Exer-
 cit. Plin. p. 270. Gesner. Chrestomath. Plin. p. 525.
 INABRUPTUS, a, um. Adj. [ἀβρῦτος] Quod non est abruptum, aut
 Quod abruptum non potest. Stat. 5. Silv. 1. 44.
 Nec mirum, si vos collato pectore mistos
 Junxit inabrupta Concordia longa catena.
 INACCESSUS, a, um. Adj. [ἀπρόσιτος] Ad quem non acceditur, vel ac-
 cedi non potest. Plin. lib. 19. cap. 12. Deserta incolit: nec tantum de-
 solata, sed dira etiam & inaccessa.
 Aditus inaccessi. Si lib. 3. 516.
 Eeee Rumpit

- Rumpit inaccessos aditus, atque ardua primus
Exsuperat. De Hannibale superante Alpes.
Formositas inaccessa, Incomparabilis. Apul. Met. lib. 4. p. 155.
Mapalia inaccessa. Tacit. 4. Hist. 50.
Vertex inaccessus. Tacit. Germ. 1.
Inaccessus, Ad quem nullus debeat accedere. Virg. 7. Æn. 11.
Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu. Servius.
INACCESSO, Aciditatem amittere. T. Priscian. 2. 29. Phlegmate in-
cescunt cibi. adde Plin. 28. 9. & Scrib. Larg. Comp. 104. [Non est
Amittere his locis, sed Contrahere aciditatem, & prorsus, idem ac Acesco
simplex.
Item, Dolorem afferre. Ovid. de Rem. Amor. 307.
Hæc tibi per totos inacescant omnia sensus. Apul. Met. 5. p. 163.
Si tibi etiam, ut par est, inacuit nostra contumelia.
INACIDATUS, a, um. Adj. Aceto tinctus. Apul. Met. 8. p. 210. Spon-
giis inacidatis. Al. Madidatis. V. Elmenh. ad loc. [Inacetatis puto le-
gendum, i. e. Ex aceto expressis, ut Celsus loqui assuevit.
INACHIA, Puellæ nomen adamatæ ab Horatio, cujus ipse meminit
Epod. 11. 5.
Hic tertius December, ex quo destiti
Inachia furere, filvis honorem decutit. Et ode sequente v. 14.
Inachia regio, V. post seq. dict.
INACHUS, i, m. [Ἰναχός] Pater Ionis vel Iūs, qui primus apud
Argivos regnavit, & Inacho fluvio nomen dedit: unde & poetæ fluvium
ipsum Ionis patrem vocant, & regem faciunt Argivorum, de quo Strabo
lib. 8. De Inacho rege meminit Hor. 2. Carm. 3. 21.
Divæne prisco natus ab Inacho, &c.
Antiquus. Sen. Thyest. 4.
Volucer. Sen. Oeth. 2.
Fabula est apud Ovid. 1. Met. 583. & apud Virg. 7. Æn. 372.
INACHIDES, æ. patronym. m. [Ἰναχίδης] Ovid. 1. Met. 753.
Non tulit Inachides. De Epapho, qui ex Jove & Ione natus erat.
Stat. pro gentili posuit, 3. Theb. 365.
— trepidi de fedibus astant
Inachidæ. i. e. Argivi.
INACHIS, idis. patronym. f. [Ἰναχίς] Propert. lib. 1. 3. 19.
Sed figis intentis hærebam fixus ocellis,
Argus ut ignotis cornibus Inachidis. i. e. Iūs filia Inachi.
Ovid. 1. Met. 611. — inque nitentem
Inachidos vultus mutaverat ille juvencam.
Ripæ Inachidæ. Ovid. 1. Met. 640.
Venit & ad patrias, ubi ludere sæpe solebat
Inachidas ripas. Posuit pro gentili Inachias ripas.
INACHIUS, a, um. Adj. [Ἰνάχιος] Virg. 3. Georg. 153.
Inachia Juno pestem meditata Juvencæ.
Urbes Inachia. Stat. 1. Theb. 324.
Litus Inachium. Ovid. 5. Fast. 656.
INACHIA, [Ἰναχία] vocatur tota Peloponnesus, non solum Argos, ab
Inacho fluvio. Stephanus.
INADIBILIS, apud Sidon. Apollinar. i. e. Inaccessus.
INADVERSUM, [ἐν τῇ πρόθεσιν] pro In parte adversa, vice adverbii
fungitur. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 35. L. Cotta legatus omnes cohortes,
ordinesque adhortans, inadversum os funda vulneratur. Columel. lib.
4. cap. 25. pr. Cum inadversum pressa manu defecare quid debet. [Sed
nisi divise legas sententia nulla fubeft verbis. In adversum est In par-
tem adversam. apud Cæsarem vero In adversum os, est idem ac si In
os, simpliciter dixisset. Inadversus vero ὑπὲρ dici posset adjective,
pro Non adversus, ut Inaspectus & familia.
INADULABILIS, e. Adj. [ἀκολάβητος] Non obnoxius adulationi. Gell.
lib. 14. cap. 4. Ex imaginis autem istius significatione intelligi voluit
judicem, qui justitiæ antistes est, oportere esse gravem, sanctum, seve-
rum, incorruptum, inadulabilem, &c.
INÆDIFICO, [ἐποικοδομῶ] ære. Idem quod Ædificare significat. Cæf.
1. Bell. Civil. 27. Portas obstruit, vicos, plateasque inædificat, fossas
transversas viis perducit. Idem 2. Bell. Civil. 16. Inædificata in muris
ab exercitu mœnia.
Locum inædificare. Scævola in l. ult. D. de pign. action. Quum cum
locum inædificare vellet.
Inædificata & immolita ædificia. Liv. 39. 44.
Inædificare, pro Simul ædificare & construere. Plin. lib. 10. cap. 3.
Inædificatur nido lapis ætites, quem aliqui dixere gagatem. h. e. In
nido ædificatur. [Non est ergo Simul ædificare.
Inædificare, Quod ædificatum erat destruere. Cic. de Arusp. Resp. 32.
A Sexto Serrano sanctissima facella suffossa, inædificata, oppressa,
fumina denique turpitudine esse foedata nescimus? [Hic Inædificata di-
cuntur facellæ, in quorum semirutis fundamentis ædificia profana su-
perstructa fuerunt.
INÆDIFICATIO, ōnis. f. Plaut. Mil. 2. 2. 55.
Apagæ, non placet profecto mihi illa inædificatio.
INÆQUALIS, e. [ἀνιστός, ἀνόμελος] Notæ significationis.
Autumni inæquales. Ovid. 1. Met. 117. quia autumnus modo frigidus
est, modo calidus: ideo morbosus.
Loc. Tacit. Agric. 36.
Mensa, M. lesulta. Martial. lib. 1. 56.
Pinguis inæquales onerat cui villica mensas.
Tonfor, Qui inæqualiter tondet. Hor. 1. Epist. 1. 94.
Compar. Plin. 9. Epist. 5. extr. Nihil est ipsa æqualitate inæqualius. [Le-
go ista.
Superl. Suet. Aug. 75. Inæqualissimarum rerum sortes.
INÆQUALITER, Adv. [ἀνίσως] Columel. de Arborib. cap. 7. Et eodem
ferro acuto plagam emendes, sicubi inæqualiter findi videbitur. Liv. 28.
20. pr. Clavos secum ferreos portantes, qua per inæqualiter eminen-
tia rupis poterant, scandunt. Idem 37. 53. Inæqualiter alios deprimere,
alios extollere. Ufus est Cels. 2. 6. Sen. Epist. 28. Et Tacit. 2. Ann. 16.
INÆQUALITAS, ætis. f. [ἀνισότης, ἀναισθησία] Columel. lib. 3. cap.
12. Opus est inter has inæqualitates magno temperamento.
INÆQUABILIS, e. [ἀνάμεικτος] Idem quod Inæqualis: ut, Inæquabi-
lis locus campester. Varro 1. de R. R. cap. 6.
Percussus venarum inæquabilis. V. PERCUSIO.
Solum inæquabile. Liv. 35. 28.
Varietate inæquabili distinguere. Cic. in Partit. 12.
INÆQUABILITER, Adv. [ἀνιστάλως] Varro 3. de R. R. cap. 9. Ob
quam rem ova aut inæquabiliter maturescunt, aut consenscunt.
INÆQUABILITAS, ætis. f. Arnob. lib. 2. p. 81. Elementorum inæ-
quabilitas.
INÆQUO, [ἀνιστός] ære. Complānare, adæquare. Cæf. 1. Bell. Civil.
27. Fossas transversas viis perducit, atque ibi fudes, stipitesque præa-
cutos defigit. Hæc levibus cratibus terraque inæquat.
Onus inæquatum. Tibul. lib. 4. 1. 43. Hic est Adj. pro Non æquatum.
INÆSTIMABILIS, e. Adj. [ἀπρίμτος] Quod æstimari non potest. Liv.
35. 14. extr. Idem 29. 32. pr. Inæstimabile gaudium.
Æstimabile & inæstimabile, contraria. Cic. 3. de Fin. 20. Æstimabile
esse dicitur (sic enim ut opinor appellamus) id quod aut ipsum secun-
dum naturam sit, aut tale quid efficiat, ut selectione dignum propterea
sit, quod aliquid pondus habeat dignum æstimatione, quam ille ἀξιαν
vocat: contraque inæstimabile, quod sit superiori contrarium.
INÆSTIMATUS, a, um. Adj. Non æstimatus. Ulpian. in l. Plerumque
D. de jur. dot. Quoties non æstimatæ res in dotem dantur, & meliores
& deteriores mulieri fiunt. Si prædiis inæstimates aliquid acceperit, hoc
ad compendium mulieris pertinet.
INÆSTUO, [ἐκχυμαίνω] ære. Idem quod Æstare, aut Valde æstare.
Hor. Epod. 11. 15.
Quod si meis inæstuet præcordiis
Liberabilis, &c. conf. Prudent. in Symmach. præf. 1. 55.
INÆFFECTATUS, a, um. Adj. [ἀσπιδάτος] Non affectatus. Quintil. lib.
11. cap. 1. extr. Quia simplicitas illa, & velut securitas, inæfectatæ orationis
mire tenues causas decet. Plin. in Paneg. cap. 67. pr. Inæfectata veritas
verborum. i. e. Naturalis & aperta. veritas enim fūco caret, & prætextu
verborum. Inæfectata jucunditas. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quid ego
commemorem Xenophontis illam jucunditatem inæfectatam?
INÆFFECTUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Met. 2. p. 115. Inæfectum ca-
pillitium. Ni legatur Inæfectatum.
INALBEO, Idem quod Albesco. Apul. Met. 7. pr. Ut primum tenebris ab-
jectis dies inalbebat. V. ALBEO.
INALBESCO, [ἀσπιδάττωμαι] ære. Album fieri. Cels. 2. 7. Venæ sub
lingua inalbescent. Idem 5. 28.
INALBO, ære. Album facere. Apul. Met. 10. p. 248. Cerei præclara mi-
cantes luce nocturnas nobis tenebras inalbabant.
INALGESCO, [ἀσπιδάττωμαι] ære. Idem quod Algescere. Cels. lib. 3. cap.
3. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescent: horrorem,
ubi totum corpus intremat.
INALIENATUS, a, um. Adj. Incorruptus. Scribon. Larg. Compos. 214.
Adjicitur propolis inalienatæ, sinceræ, & bonæ felibra.
INALPINI, [Ἐνάλπειοι] dicuntur, Qui Alpium initia & veluti fauces
incolunt. Plin. lib. 3. cap. 4. ad finem, Adjecit formulæ Galba Impe-
rator ex Inalpinis Avanticos atque Ebroduntios. Quanquam pro incolis
Alpium videtur accipere, cap. 5. 10. Alpes populique Inalpini variis
nominibus: sed maxime capillati. Utitur & Cic. 11. Fam. 4. Suet. Aug.
21. Domuit Salaflos, gentes Inalpinas.
INALTO, ære. Idem quod Exalto. Paulin. ad Cyther. 738. Quia qui su-
perbos deprimat, humiles inaltat. Apul. in Trismeg. p. 85. Inaltata est
cava mundi rotunditas in modum sphaeræ.
INAMABILIS, e. Adj. [ἀνίρατος] Qui non potest amari, in quo nihil est
propter quod ametur. V. Gell. lib. 2. cap. 6. & Macrobi. lib. 6. Saturn.
cap. 7. Plaut. Bacch. 4. 3. 3.
Incredibilis, impos animi, inamabilis, illepidus vivo. Plin. Epist.
9. 10. extr. Quanquam id genus operis inamabile, inamœnum, magis
que laboribus ruris, quam voluptatibus simile.
Feritas inamabilis. Ovid. 1. de Pont. 6. 51.
Locus inamabilis. Ovid. 5. Trist. 7. 43.
Regnum inamabile. Ovid. 14. Met. 590.
Ridere inamabile. Ovid. 3. de Arte Am. 289. al. Stridere.
INAMATUS, a, um. Adj. Non amatus. Sil. 12. 527.
Haud inamatus ager. Theodulf. 1. 543.
— inamati tegmina busti.
INAMÆRESO, [ἀσπιδάττωμαι] ære. Amarum fieri. Hor. 2. Serm. 7. 107.
Nempe inamærescent epulæ sine fine petita.
In IMMARCESCO ponitur, Nempe Immarcescunt epulæ. H. St.
INAMBIGUOSUS, a, um. Adj. [ἀφίλητος, ἀφιλοδότης] Ovid. 11.
Met. 766.
Secretos montes & inambitiosa colebat
Rura.
INAMBULO, [ἐμπεριπατῶ] ære. significat Spatiari, & spatia ambulando
conficere. Cic. 1. de Orat. 261. Neque is consistens in loco, sed inam-
bulans, atque ascensu ingrediens arduo. Idem 6. Att. 2. Ante lucem
inambulabam domi. Plaut. Afin. 3. 3. 92. Inambulandum est.
Quiescere & Inambulare, contraria. Cic. 6. Verr. 32. Eo quum venio,
Prætor quiescebat, fratres illi Cybiratæ inambulabant.
Cum aliquo in porticu inambulare. Cic. 2. de Orat. 12.
In viridi, opacæque ripa inambulare. Cic. 1. de Legib. 15.
Per muros inambulare. Liv. 23. 43.
INAMBULATIO, ōnis. f. [ἐμπεριπατήσις] Cic. in Brut. 27. Non multa
jactatio corporis, non inclinatio vocis, nulla inambulatio. Catull. ad
Flavium, 6. 11. — tremulique quasi lecti
Argutatio, inambulatione.
Item, Locus ubi inambuletur. Plin. 14. 1. Una vitis Romæ in Livia por-
ticibus subdiales inambulationes umbrosis pergulis opacat.
INAMÆNUS, a, um. Adj. [ἐφαιδρησός] Ovid. 10. Met. 15.
Persephonen adiit, inamœnaque regna tenentem.
Feritas inamœna viæ. Stat. 2. Silv. 2. 33. & 1. Theb. 89.
INANIMALIS, e. Adj. Macrobi. lib. 4. Saturn. cap. 6. Est & ille locus ad
permovendum pathos, in quo sermo dirigitur, vel ad inanimalia, vel ad
muta. Apul. Trismeg. p. 88. Animalia omnia & inanimalia. Tertull.
Apol. cap. 48.
INANIMUS, a, um. Adj. [ἄψυχος] Quod non habet animam, vel ani-
ma caret, & non vivit. Cic. 2. Off. 11. Partim sunt inanima, ut au-
rum, argentum. Idem 7. Verr. 170. Tamen omnia muta atque inani-
ma. Liv. 41. 18. Satiati cæde animantium, quæ inanima erant parietibus
affligunt. Tacit. 1. Hist. 84. Muta ista & inanima intercidere ac repa-
rari. Adde 4. 69.
Ina-

Inanima caro. Plin. lib. 7. cap. 15.

Inter Inanimum & Animal quid interfit, ostendit Cic. 4. Acad. 37. Deinde (inquit) quum inter inanimum & animal hoc maxime interfit, quod inanimum nihil agit, animal agit aliquid.

INANIMIS, e. Adj. Idem. Apul. 1. Met. p. 108. Inanimis, nudus & frigidus. INANIMO, Ære. Gruter. Inscript. Spur. p. 27. Urinantem inanimat. unde apud Sen. Epist. 58. Corpora omnia aut animantia esse aut inanimantia. [Nisi Inanimata legendum. Certe non est Partic. verbi Inanimo, quocum nec significatione convenit. Formatur ab In priv. & Animans, ut Inamatus Adj. ab Amatus. Participia sine verbo aliqui vocant.]

INANIMATUS, a, um. Adj. [ἀψυχος] Idem quod Inanimus. Cic. in Topic. 69. Animata inanimatis anteposantur. Al. Inanimis. Et 3. de Nat. Deor. 40. Defendit hanc vocem Borrich. contra Lambinum Vossiumque. V. Cogit. in Vossium p. 127. Defendit item Manutius & retinent Codd. melioris notæ.

INANIS, e. [κενός, διάκενος, φρεσίν, πένος] Vacuus. Plaut. Pers. 3. 1. 26. Non ego inimicitias omnes pluris æstimo, Quam mensa inanis si nunc apponatur mihi.

Inanis atque inops, Pauper. Plaut. Bacch. 3. 4. 19. Cic. pro Cluent. 70. Quum domi suæ, miserrimus & inanissimus, tantum nummorum positum videret.

Inanis accedit. i. e. Nihil secum affert. Plaut. Pseud. 1. 3. 74. Nihilne te mei miseret? B. inanis accedas? dicta non sonant.

Al. Cedis. Sic Cic. 14. Att. 3. Inanes redierunt. Plaut. Amph. 1. 1. 174. Idem Afin. 3. 3. 70.

Ego bajulabo: tu, ut decet dominum, ante me ito inanis. i. e. Sine onere.

Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr. 37.

Ager inanis. Cic. 5. Verr. 121.

Animus. Tacit. 4. Hist. 39.

Artus. Ovid. ad Liv. 132.

Bella inania gerens. Sil. lib. 1. 69. i. e. Simulacra pugnæ.

Causas nequicquam nectis inanes. Virg. 9. Æn. 219.

Ceræ. i. e. Sine melle. Virg. 4. Georg. 241.

Cogitationes inanes. Cic. pro Milon. 95.

Corpus, Mortuum. Ovid. 15. Epist. 116.

Crimen. Cic. 4. Verr. 177. Crimen hujusmodi nisi libellis confirmetur, inane esse dicet?

Cupiditatum inanium nec modus ullus, nec finis inveniri potest. Cic. 1. de Fin. 45.

Curæ. Lucret. lib. 3. 117.

Decus inane. Hor. Epod. 5. 7.

Doli franguntur inanes. Virg. 4. Georg. 400.

Domus, cui opponitur Exornata & instructa. Cic. 4. Verr. 84.

Elocutio inanis, ac pæne puerilis. Cic. 1. de Orat. 20.

Equus, Cui nemo infidet. Cic. 4. Verr. 160.

Favor. Tacit. 2. Hist. 30.

Fletus. Virg. 4. Georg. 375.

Galea. Virg. 1. Georg. 496. & 5. Æn. 673.

Horrea. Ovid. 1. Trist. 8. 9.

Ira. Virg. 10. Æn. 758.

Dii Jovis in tectis iram miserantur inanem. Ubi Servius, Generaliter dicit omnem iram bellicam; ubi enim tam inanis iracundia est quam in bello, ubi ut pereamus irascimur?

Lætitia tumefactus inani. Propert. lib. 3. 6. 3.

Locus. Cic. 7. Verr. 95. Quem posteaquam inanem locum offenderunt, & Prætores commovisse ex eo loco castra fenserunt.

Ludus. Virg. 4. Georg. 105.

Instabiles animos ludo prohibebis inani. i. e. Levi.

Medicina inanis, i. e. Nullius fructus aut utilitatis. Cels. 7. 16. pr.

Metus. Lucret. lib. 3. 995. i. e. Vanus.

Munus, Non profuturum. Virg. 6. Æn. 885.

— & fungar inani Munere. Servius.

Navis. Cic. 7. Verr. 103. Inanem te navem esse in Italiam deducturum.

Navigia. Plin. Paneg. 31. Adde Nep. 7. 8. 6.

Nomen. Hor. 1. Epist. 17. 41.

Nubila. Virg. 4. Georg. 196.

Operam inanem fumere. Hor. de Arte Poet. 443.

Ostreæ, Vacuæ. Plin. 9. cap. 31. Huic solertia est, inanium ostrearum testis se condere.

Pictura. Virg. 1. Æn. 468.

— animum pictura pascit inani.

Promissum. Ovid. 3. Fast. 685.

Rotæ, Sine pondere. Serv. ad Virg. 3. Georg. 170.

Sagina. Quintil. lib. 2. cap. 15. Et verum robur inani fagina mentiantur.

Simulacra. Ovid. 3. Met. 668.

Somnia. Cic. 2. de Divin. 127.

Spe multum captus inani. Virg. 11. Æn. 49.

Spe inani & tenui consolari. Cic. pro Rosc. Com. 43.

Stadium. Virg. 2. Ecl. 5.

— ibi hæc incondita solus

Montibus & filvis studio jactabat inani.

Studia inania, & fluxa. Tacit. 3. Ann. 50.

Tempus. Virg. 4. Æn. 433.

Vas inane quum dicimus, non ita loquimur ut physici, quibus inane nihil placet, sed ita ut, verbi gratia, sine aqua, sine vino, sine oleo vas esse dicamus. Cic. de Fato 24.

Verba. Virg. 10. Æn. 639. — dat inania verba,

Dat sine mente sonum, gressusque effingit euntis.

Verba inania fingis. Propert. lib. 3. 20. 5.

Visiones inanes. Cic. 4. Acad. 33.

Umbra. Ovid. 3. Trist. 11. 25.

Voces inanes fundere. Cic. 3. Tusc. 42.

Inanes homines a Latinis plerumque intelliguntur Homines jejuni animi & laudis ambitiosi & honoris cupidi: quod enim iis carere videantur, & vacui esse, avide quo carent consecrari putantur. Nam si laude & gloria satiati plenique essent, non tanto ad eam animi sitim explendam studio raperentur, Tacit. 4. Hist. 39. Dein postquam inanem animum spe & cupidine impleverat. Et Pers. 1. Sat. 1. de iis qui scribenda oratione soluta, aut condendo carmine famam ingenii stulte ambiunt, aut

inepte eloquentiæ & eruditionis nomen captant, & a vera laudis via aberrant:

— ô quantum est in rebus inane. Turnebus Advers. 10. 1.

Inanis homo. i. e. Vanus. Sallust. Jugurth. 68.

Inanes, mentis inopes, vani, Gravis oppositi. Lucret. 1. 640.

Clarus ob obscuram linguam, magis inter inanes,

Quamde graves inter Graios, qui vera requirunt.

Ita sæpe ad contentum. Hor. 1. Serm. 4. 76.

— inanes. Hoc juvat. Cic. 2. Fam. 17. Pusillus animus

& ipsa malevolentia jejunos atque inanis.

Inanis, cum genitivo. Ovid. 3. Epist. 60.

Sanguinis atque animi pectus inane fuit.

Inanissimus prudentiæ, h. e. Prudentia omnino vacans. Cic. pro Mu-

ren. 26. Postea vero pervulgata, atque in manibus jactata & excussa,

inanissima prudentiæ reperta sunt.

Inanis, cum ablativo. Cic. 2. Att. 8. Nulla enim abs te per hos dies

epistola inanis aliqua re utili & suavi venerat.

Inanem a marfupio. Prudent. in Laurent. 104.

Inane, Leve & non constans. Cic. Bruto 3. Nihil est in me inane;

neque enim debet. Budæus.

Nihil inane, nihil sine causa, nihil supervacuum. Cic. 1. de Nat. Deor. 93.

Substantive, pro Aëre, cælo. Ovid. 2. Met. 506.

Sustulit, & celeri raptas per inania vento

Imposuit cælo.

Magnum inane. Virg. 6. Ecl. 31.

Profundum inane. Lucret. Lib. 1. 1101.

Superl. Cic. 8. Att. 3. Apulia inanissima pars Italiæ. conf. supra.

INANITER, Adv. [κενός, φρεσίν] Cic. 4. Tusc. 13. Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa læticia gestiens, vel nimia dici potest.

Inaniter, pro Frustra. Ovid. 2. Met. 620.

— & medicas exercet inaniter artes. Hor. 2. Epist. 1. 211.

— meum qui pectus inaniter angit.

INANITAS, ætis. f. Vacuitas. 34. — — — — —

dudum intestina murmurant. Cic. de Fat. 18. Quum duo individua per inanitatem ferantur.

Inanitas, Vanitas. Cic. 3. Tusc. 3. In summa inanitate versatur.

Inanitas & error. Cic. 1. de Fin. 44. Ut sapiens solum, amputata circum-

cisfque inanitate omni & errore, naturæ finibus contentus, sine ægritu-

dine possit & sine metu vivere.

Arundinis inanitas. Plin. 13. 22.

Loci. Sen. 6. Nat. Quæst. 25. extr.

Oris. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Verborum. Gell. 13. 18.

INANIA, arum. [κενότητες] pro Vacuitatibus. Plaut. Aulul. 1. 2. 5.

Nam hic apud nos nihil est aliud quæsti furibus,

Ita inaniis sunt oppletæ atque araneis. V. Non. 2. 421.

INANIO, [κενώω] Ære. Vacuare. Plin. lib. 20. cap. 3. Herbacea arefacta per se inanitalium. De cucurbita. Idem lib. 21. cap. 20.

INANIMENTUM, i. n. Idem ac Inaniæ. Plaut. Stich. 1. 3. 19.

Inanimentis explementum quærito.

INANESCO, Ære. Inanes fieri. Ammian. 23. cap. ult. Conchulæ concussæ metu fulgurum inanescent.

INANEFACIO, Ære. Ulpian. 1. ff. de solut. Solutione chirographo inanefacto. V. Salmas. de mod. uf. p. 471.

INANILOQUUS, a, um. Adj. [κενολογος] Qui inania loquitur & vana. Plaut. Pseud. 1. 3. 24. Surdus sum profecto, inaniloquus es. Al. Inanilogus. [Perperam voce hybrida.]

INAPERUS, a, um. Adj. [ἀναγλυπτος, ἀνυψύχων] Non patens, non expositus; ut Senectus inaperta fraudi. Sil. lib. 7. 26.

INAPPARATIO, ðnis. f. [ἀδρασσιδικασία] cui contrarium est Apparatio. Auct. ad Herenn. lib. 2. 7. Si præterea ex altera parte vires, pecunia, consilium, scientia, apparatus: ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatio demonstrabitur fuisse.

INAQVO, Ære. In aquam mergere, vel potius Convertere. Cæl. Aurel. 1. Acut. 14. Solita corporis nutrimenta inaquare. [Lego Solida.]

INAPERUS, a, um. Adj. Siccus. Tertul. de Baptism. cap. 1. Serpentes arida & inaquosa sectantur.

INARCULUM, i. n. Virgula ex malo punico incurvata, quam regina sacrificans in capite gestabat. Fest. V. Scalig. ad loc. conf. Reines. Var. Lect. p. 238.

INARDEO, Ære. five INARDESCO, inarsi, [ἐνείδω] Ære. Idem quod Ardescere significat. h. e. Igne, calore consumi. Cic. 2. de Orat. 222.

Dicere enim aiunt Ennium, Flammam a sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat. [Ego vero nullus dubito, quin di-

visse legendum sit Ore in ardente, verbumque istuc Inardeo commentitium puto, nisi forsitan in subjecto Horatii loco quæras, quasi Inarsit humeris dixerit, pro Arsit in humeris. Scholiastes tamen Inflammatus est exponit, quasi ab Inardesco ductum.]

Inardescit solis radiis nubes. Virg. 8. Æn. 623.

— qualis quum cæcula nubes

Solis inardescit radiis, longeque refulget.

Inarsit vestis humeris, Hor. Epod. 3. 18.

Nec munus humeris efficacis Herculis

Inarsit æstuosius. 70 Humeris datus est. Quintil. lib. 11. 3. Ta-

cit. 6. Ann. 32. 2. Inardescere cupidine victoriæ.

INARESCO, [κενός, ἐρηραιομεν] Ære. Idem quod suum simplex: nisi ali-

quid addat præpositio. Columel. lib. 4. cap. 24. Nec patiantur ante maturitatem fructum inarescere. Plin. 17. 28.

Inarescens ficus a rore. Columel. lib. 12. cap. 15.

Lacrymas inarescunt. Quintil. lib. 6. cap. 1. Nihil facilius quam lacry-

mas inarescere.

Aquam inspergere quoties inarescit. Plin. 27. 8. conf. Vitruv. 7. 3. & 11.

Cels. 5. 17. 2: 5. 26. 23. & 6. 6. 3. Columel. 2. 14. Curt. 5. 5. 11.

INAREFACTUS, a, um. Partic. ab Inaresco. Plin. lib. 32. cap. 10. Ad sanguinem sistendum & ranarum illinunt cinerem vel sanguinem inare-

factum.

INARGENTATUS, a, um. Adj. [ἐνίργυρος] h. e. Argento coopertus

& illinitus atque obvolutus. Plin. lib. 21. cap. 2. Paulatimque & Ro-

mæ sub-

mæ subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox & corollariis postquam e lamina ærea tenui inaurata aut inargentata dabantur.

Leſti inargentati. 1. 3. D. de Supelleſtile.

INARGŪTUS, a, um. Adj. [ἀκαμψος] Ulpian. in l. Hoc ſenatusconſultum. D. de uſufructu earum rerum quæ uſu conſumuntur, Quæ ſententia mihi non inarguta videtur.

INARGŪTE, Adv. [ἀσφαλώς] Non aſtute. Gell. lib. 21. cap. 13. Tunc Sulpicius Apollinaris, Non me hercle inargute, inquit, nec incallide oppoſiſti hoc Tullianum.

INARIME, [Ἀριμῆ, Ἀριμος] Inſula in ora Campaniæ prope Neapolim: & ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. in Puteolano ſinu, Ænaria a ſtatione navium Æneæ vocitata. Vulgo Iſchia ab oppido cui coxendicis ſimilitudo, ut docet Hermolaus. Inarime vero ab Arimis, ſive populis, ſive belluis, ita priſca Hetruſcorum lingua ſimias dictante, quas Græci πίθηκες vocant; unde nomen inſulis Pithecusiſ, ut Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa, quam refert. Ovid. 14. Met. 89.

Inarimen, Prochytenque legit, &c. Quancum Plin. l. c. ait, Inarime dicta, Græcis Pithecufa, non a ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed a figlinis doliariorum. πίθη enim dolium Græcis dicitur.

Tyrrena Inarime. Sen. Oeth. 9.

INARO, [ἄραρον] ære. Idem quod Arare. Arando ingerere. Varro 1. de R. R. cap. 22. Inarunt &c. ſi ager macrior eſt, pro ſtercore inarare ſolent. Inarere, pro Superare, ſive Arata terra operire. Columel. lib. 2. cap. 5. Diſiectum deinde protinus ſimum inarari & obrui convenit. Ibid. cap. 9. Ibi columbinum ſtercus, vel (ſi id non eſt) folia cupreſſi convenit ſpargi, & inarari. Ruſus cap. 10. Et ſimiliter quum ſemen crudo ſolo ingeſſerimus, inarabimus. Et cap. 16. Lupinum quum agricolæ exili loco circa idus Septembris ſparſerit & inaraverit, idque tempeſtively vomere vel ligone fucciderit, vim optimæ ſtercorationis exhibebit.

Inarare arbores. Columel. lib. 2. cap. 2. Nemoroſi, inquit, fruticoſi-movendis: vel ſi rara ſint, tantum fuccidendis, incendendiſque, & inarandis. Plin. lib. 18. cap. 14. Inarari protinus ſolum opus eſt. Attamen

Tellus inarata. Hor. Epod. 16. 43.

Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret uſque vinea. Inarata, Non arata. Imputata, Non putata. Fortunatarum inſularum eſt periphras. Sic Terra inarata. Virg. 1. Georg. 83. adde Stat. 10. Theb. 507. [Verum hiſ locis non Participium eſt verbi Inaro, ſed Nomen adjectivum ex In & Aratus Partic. compoſitum. Sic mox Inaſcenſus, Inaſpectus, & ſimilia.]

INARTIFICIALIS, e. Adj. Quintil. lib. 5. cap. 1. Ideoque illas ἀνέχνης, i. e. Inartificiales: has ἐντέχνης, i. e. Artificiales vocaverunt. conf. cap. 5. & 7. extr.

INARTIFICIALITER, Adv. V. ARTIFICIALITER. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda ſunt, qua in re alius ſe inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea eſſe artem

INASCENSUS, a, um. Adj. [ἀναστος] pro Non aſcenſo. Plin. in Paneg. 65. Jam toties procedere in roſtra, inaſcenſumque illum ſuperbiæ principum locum terere, &c. i. e. Nunquam ab aliis ſuperbis principibus aſcenſum, ut juſ publice dicerent.

INASPECTUS, a, um. Adj. [ἀνοπτός] Non conſpectus, non viſus. Stat. 1. Theb. 48.

Illum indulgentem tenebris, imæque reſeſſu
Sedis, inſpectos cælo radiſque penates
Servantem. al. Inaſpectos.

INASPICABILIS, e. Gloſſ. Gr. Lat. ἀόρατος, inviſibilis, inſpiciabilis.

INASPICUUS, a, um. Adj. Idem. Aufon. Epist. 23. 22.

Semper inſpiciuis prodentur ſcripta favillis. al. In adſpiciuis. conf. Apul. Met.

INASSATUS, a, um. Partic. [ἐνοπτός] Idem quod Aſſatus. Plin. lib. 28. cap. 8. Glaucumata vero jecinoris recentis inaffati ſanie, cum deſpumato melle inunctis. Et cap. 10. Quidam & ipſum arundine exenteratum inveteratumque bibendum dedere. Alii in cibo in ligneis verubus inaffatum.

INASSUETUS, a, um. Adj. [ἀνέτιστος] Idem quod Inſuetus, inuſitatus. Ovid. 4. Faſt. 450.

Panditur interea Diti via: namque diurnum
Lumen inaffueti vix patiuntur equi.

Manu inaffueta agere aliquid. Ovid. 1. de Arte Am. 300. Sil. 3. 236. Sinus cingere inaffuetum. Sulp. Sever. Hiſt. Sacr. 1. 4. Inaffueto fermonis genere.

INATTENUATUS, a, um. Adj. [ἀλπίπυτος] Non attenuatus aut imminutus. Ovid. 8. Met. 844.

— ſed inattenuata manabat
Tum quoque dira fames, implacatæque vigeat
Flamma gulæ.

INAUDAX, æcis, o. g. [Adj. [ἀπαλμος] Timidus. Hor. 3. Carm. 20. 3. Dura paulo poſt fugies inaudax
Prælia raptor.

INAUDIO, īvi, itum, [ἠκούω] ire. ſemper ab antiquis videtur uſurpatum de Rebus occultis, ut ſit Inaudire, Id audire quod occulte agitur. Plaut. Aulul. 2. 2. 88.

Credo ego jam illum inaudiſſe mihi eſſe theſaurum domi.

Inaudire de re aliqua. Plaut. Moſt. 3. 1. 11. Cic. apud Non. 2. 442. Quorum erupit illa vox, de qua ego ex te primum inaudieram. Idem 6. Att. 1. Nunquid de quo inaudiſti?

INAUDITUS, a, um. Adj. [ἀνακτος, ἀδιάνυστος] Non auditum, inuſitatum, novum. Liv. 3. 49. Et multa nomina gentium inauditarum. Inaudita magnitudo, Incredibilis & admodum magna. Plin. lib. 9. cap. 30. Inaudita Græcis ſors iſta. Cic. 2. de Divin. 117.

Inauditum in omni memoria. Cic. in Vatin. 33. Fecerisne, quod in hac Repub. non modo factum ante nunquam eſt, ſed in omni memoria inauditum?

Inauditum nomen imponere alicui rei. Cic. 3. de Fin. 14.

Inaudita & inviſa. Cic. de Aruſp. Reſp. 57.

Inauditum & novum. Cic. 1. de Orat. 137.

Inauditum damnari, i. e. Indicta cauſa damnari. Suet. Galba, cap. 14. Quoſdam claros ex utroque ordine viros ſuſpicionem minima inauditos condemnavit.

Parte inaudita altera ſtatueret aliquid. Sen. Med. 199.

Inauditus & indefenſus. Tacit. 2. Ann. 77. Inauditi, atque indefenſi tanquam innocentes perierant.

Inauditus, Abſque auribus. Non. 2. 463. Quædam animalia gignuntur aut inodora, aut inaudita. Sed rectius Inaurita, ut eſt apud Gell. 7. 6. V. infra f. l.

INAUDIBILIS, e. Adj. Qui nequit audiri. Cenſorin. cap. 13. pr. Septem ſtellæ dulciſſimam quidem concinunt melodiam, ſed nobis inaudibilem. Quod vero ex Cic. 15. Att. 26. pr. proſertur, An fidem infirmet filio inaudibili, mendosum eſt. Rectius Boſ. An fidem infirmet Silio. Inaudivi, &c.

INAUDIENCIA, æ. f. Inobedientia. Cyprian. Epist. 28. Perniciem ſibi provocare per inaudientiam.

INAUDITIUNCULA, æ. f. dimin. [ἀκροαμύκλον] Gell. lib. 5. cap. 21. Habebatque nonnullas diſciplinæ grammaticæ inauditiunculas, partim rudes, inchoataſque, partim non probas.

INAUDITATUS, a, um. Adj. Tertul. Adv. Marc. 4. 24. Regnum Dei neque novum neque inauditatum.

INAUGŪRO, [ἐκκλησιάζω] ære. Idem quod Augurium captare. Liv. 1. 7. Palatinum Romulus, Remus Aventinum ad inaugurandum templa capiunt.

Inaugurare, Dedicare, conſecrare. Cic. 2. Philipp. 110. Quid igitur ceſſas? cur non inaugurare? fume diem, vide qui te inauguret. conf. Suet. Calig. 22.

Inaugurare locum, Augurio decernere & quaſi dedicare. Liv. 3. 20. Eo magis, quod & augures juſſos adeſſe ad Regillum lacum fama exierat: locumque inaugurari, ubi auſpicato cum populo agi poſſet. Flor. 1. 7. 8. Templum erexit, quod cum inauguraretur, cedentibus ceteris Diis, reſistere Juventas & Terminus. Plaut. Afin. 2. 1. 11.

Impetratum, inauguratum eſt, quovis admittunt aves.

Inaugurare annum. Claud. 6. Conf. Hon. 12.

Qualis erit terris, quem mons Evandrius offert

— nis avibus, quem Tiberis inaugurat annus?

Inaugurari in locum alterius augurem, item Pontificem. Liv. 30. 26.

De ritu inaugurationis. V. Lex. Pitifc.

INAUGURATUS, a, um. Partic. Liv. 1. 43. Quædam inaugurata.

Tralate. Apul. Met. 7. p. 191. Cœna poculiſque magnis inauguratus.

Vet. Gloſſ. Inauguratus ἀποκρινόμενος.

INAUGURATIO, ōnis. f. Tertul. adverſ. Valent. cap. 11. Inauguratio quædam dividendæ doctrinæ.

INAUGURATO, Adv. [ἐκκλησιάζεις] i. e. Captato augurio. Liv. 1. 36. Id quia inaugurato Romulus fecerat, &c. Idem 1. 44. & 5. 53.

INAURIS, is. f. [ἐκκλησιάζεις] Ornamentum aurium, quo mulieres antiquæ utebantur. Plaut. Epid. 5. 1. 33.

Non meministi me in aurem ad te afferre natali die?

Lunulam atque anellum aureolum in digitum? al. Auream, ut ad ſeq. Lunulam referat. Idem Men. 3. 17. Inaures da mihi. Margaritis uſas eſſe mulieres ad inaures docet Drackenb. ad Sil. 12. 231. & Interp. ud Petron. cap. 55. conf. Paul. Dig. 1. 32. §. 8. vel Lex. Pitifc. ubi plures de hiſ citantur auctores.

INAURITUS, a, um. Adj. [ἀνοπτός] Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia alio carent: & aut cæca natura gignuntur, aut inodora, inauritave, i. e. Sine auribus. Conf. INAUDITUS.

INAURO, [χρυσάω] ære. Auro tegere. Plin. 33. 3. Sua ætas de Catulo exiſtimavit quod tegulas aureas Capitolii inauraret primus. conf. Vopifc. Aurel. cap. 40. vel Lex. Pitifc.

Tralate. Hor. 1. Epist. 12. 9. — ut te

Confeſtim liquidus fortunæ rivus inaret.

Inaurari ab aliquo. Cic. 7. Fam. 13. Puto te malle a Cæſare conſuli, quam inaurari.

INAURATUS, a, um. Partic. [χρυσωδής] Auro inteſtus: ut, Inaurata ſtatua. Cic. in Pifon. 93. Et 4. Verr. 214.

Inaurata extrinſecus columna. Cic. 1. de Divin. 48. Item, Romulus in Capitolio inauratus. Cic. 3. in Catil. 19.

Crater inauratus. Ovid. 2. Faſt. 251.

Leſti inaurati. Dig. 1. 3. §. 3.

Lyra inaurata. Ovid. 2. Arte Am. 494.

Movit inauratæ pollice fila lyræ.

Palla inaurata indutus. Auſt. ad Heren. lib. 4. 61.

Pellis arietis inaurata. Cic. 1. Tuſc. 45. Ex quodam poeta.

Compar. Tertul. de Pall. cap. 3. pr. Omni patagio inaurator.

INAURATOR, ōris. m. Firmic. lib. 3. cap. 4. extr. Jupiter faciet aut aurifices, aut ex auro veſtes pingentes, aut inauratores. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 1074. n. 12. CONCORDIA COLLEGII BRACTEARIORUM ET INAUATORUM.

INAUSPICATUS, a, um. Adj. [ἀπαύστος] Non auſpicatum & infelix, nempe quod fit auſpicio non prius captato. ut, Nomen inauſpicatum. Plin. 3. 23. Res inauſpicati exempli. Idem 7. 16. Cornix ales inauſpicatæ garrulitatis. Idem 10. 12. Sen. OEdip. v. 1023.

Per inauſpicatum ſanguinis pignus mei.

Superl. Plin. lib. 28. cap. 2. Incendio inter epulas nominato, aquam ſub menſa profundi abominamur: recedente aliquo ab epulis, ſimul verri ſolum, aut bibente conviva, menſam vel reſpoſitorium tolli, inauſpicatiſſimum judicatur. i. e. Infeliſſimum.

INAUSPICATO, Adv. [ἀπαύστος] Cic. 1. de Divin. 33. Qui quum tabernaculum vitio cepiſſet imprudens, quod inauſpicato pomœrium tranſgreſſus eſſet, comitia Conſulibus rogandis habuit.

Inauſpicato, pro Infelicitate aliquando accipitur.

INAUSUS, a, um. Adj. [ἀπαύστος] Non auſus, & quod quis non audet. Sen. Thyest. 20. Ac me innocentem faciat: & inauſa audeat.

Inauſum. Sen. Epist. 92. Et ſciat nihil eſſe fortunæ inauſum. Virg. 8. Æn. 205. At furis Caci mens eſſera, nequid inauſum,

Aut intentatum ſceleriſve dolive fuiſſet: &c. conf. Martial. 2. 14.

INCÆDUUS, a, um. Adj. [ἐκμητός] Quod non cæditur: ex In & Cæduus. Servius in Ecl. 5. 63. Latoni montes, Silvoſi, incædui. Ovid. 2. Faſt. 435. Lucus incæduus. V. Inciduius, in INCIDUO. INCÆ-

INCALESCO, ui, [*ὑποθερμαίνωμαι*] ēre. Calidum fieri. Plin. lib. 14. cap. 21. Item vasa incallescunt operculaque fudantia. Ovid. 2. Met. 175.
Incaltit, fumpfitque novas fervoribus iras.
Incalfescere vino. Liv. 1. 57. conf. Curt. 8. 22. Ovid. 2. Met. 641.
Incaltitque deo, quem clausum pectore habebat. De Baccho in utero Semeles.
Animi incaluere. Ovid. 2. Met. 87.
Spuma incallescens. Plin. lib. 9. cap. 51.
Tempus incallescens. Columel. lib. 2. cap. 4. Pingues campi, qui diutius continent aquam, proscindendi sunt anni tempore jam incallescens.
Virtus incaltit. Lucan. lib. 6. 240.
INCALĒFĀCIO, vel **INCALFĀCIO**, [*ὑποθερμαίνω*] ēre. Calidum facere. calefacere. Ovid. 4. Fast. 919.
Quantum si culmos Titan incalfascit udos.
INCALLĪDUS, a, um. Adj. [*ἀμύχανος*] Non astutus. Cic. 1. de Invent. 4. Quum a summis viris maximæ res administrarentur, arbitror alios fuisse non incallidos homines, qui ad parvas controversias privatorum accederent. Tacit. 3. Ann. 8. Quum incallidus alioqui, & facilis juvenia, senilibus tum artibus uteretur.
Judex incallidus. Ovid. 3. Epist. Sabin. 55.
INCALLĪDE, Adv. [*ἀμύχανως*] Cic. 3. Off. 118. In his tamen tribus generibus quoquomodo possunt, non incallide tergiverfantur. Gell. 7. 3. Ea non incallide conquiritur. Idem 12. 13. Nec incallide opposui hoc Tullianum.
INCALLO, āre. In callum redigo. Veget. R. Vet. 2. 27. Carnem indurare & incallare.
INCĀLO, [*καλίω*] āre. Vocare. Festus.
INCALATIO, & **INCALATIVE**. Idem.
INCANDESCO, dui, [*διαπυρρῶμαι*] ēre. Vehementer incendi, inflammare. Ovid. 2. Met. 729.
Non secus exarlit, quam quum Balearica plumbum
Funda jactit, volat hoc, atque incandescit eundo. Virg. 3. Georg. 479.
— totoque Autumni incanduit æstu. Ubi Servius, Exarlit prima Autumni parte.
Ara incanduit ignibus. Ovid. 12. Met. 12. conf. Plin. Paneg. cap. 30. & Sen. 3. Nat. Quæst. 16.
INCANDIDUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀλδκαντός, Incandidus.
INCANDĪDO, āre. Jul. Firmic. de Error. Rel. prof. p. 37. Oisēl. Ut illic te post multas maculas cum spiritu sancto Christi sanguis incandidet.
INCANTO, [*ἐπῳάω, γαντῶμαι*] āre. Verbis magicis, vel etiam rebus quibusdam adjunctis, aliquid supra naturam moliri. Plin. lib. 28. cap. 2. Qui malum carmen incantasset.
Pro Cantare. Apul. Met. 8. p. 210. Passerem incantantem sepiculæ confectatur arripere.
INCANTĀTUS, a, um. Partic. ut, Vincula incantata. Hor. 1. Serm. 8. 49.
INCANTĀTIO, ōnis. f. [*ἐπωδή*] Actus ipse incantandi. Magicas insequentur incantationes. Firmic. 5. 4. Tertul. de Cultu Fem. Incantationum vires provulgaverant.
INCANTĀTOR, ōris. m. Firmic. & Isidor. 8. 9. Tertul. de Idolol. cap. 9. Nusquam invenias aut Sophistas, aut Chaldaeos, aut incantatores.
INCANTĀMENTUM, i. n. [*γαντήα*] Plin. lib. 28. cap. 2. Ex homine remedium primum maximæ quæstionis, & semper incertæ est, valeant ne aliquid verba & incantamenta carminum.
INCĀNUS, a, um. Adj. [*ἐπιπολιός*] Idem quod Canus, aut Nimium canum significat, auctore Servio ad 3. Georg. 311. Plaut. Rud. 1. 2. 37. Ecquem tu hic hominem crispum, incanum videris. Virg. 3. Georg. 311.
— barbas incanaque menta. conf. Idem 6. Æn. 810.
Catul. 96. 6. & Suet. Domit. cap. 20.
Incana herbæ. Columel. lib. 8. cap. 2. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba im-pia vocatur, incana, roris marini aspectu.
INCĀNESCO, ui, [*ἐπιπολιέμαι*] ēre. Canum fieri. Virg. 2. Georg. 71.
— armisque incanuit albo
Flore pyri.
Spumis incanuit unda. Catul. Argon. 62. 13. al. Incanduit.
INCARCĒRO, āre. Varroni tribuitur. Saresb. 6. 18. Alii capti, alii incarcerati.
INCARCERĀTUS, a, um. Livii esse dicitur, sed non occurrit.
INCARCERĀTIO, ōnis. f. Plinio assignat Tho. de S. Quercu in Lex. Philol.
INCARCERĀMENTUM, i. n. apud Hieronym.
INCARDIUM, i. n. Medulla. Theod. Prisc. 1. 12. al. Incordium.
INCARNO, **INCARNATUS**, & **INCARNATIO**, apud Medicos & Theologos.
CASSUM, Adv. [*κασιδιος, φεδῆ*] Virg. 7. Æn. 421.
Turne, tot incassum fufos patiēre labores? Ubi Servius, Incassum, tractum est a Cassibus, id est retibus. Idem in tertium Georg. Hinc est quod & Incassum dicimus, i. e. Sine causa. quasi sine cassibus, sine quibus venatio est inanitas.
Vide Pontanum in 1. Phænom. fol. 317. H. St.
Omnia incassum cadunt. Plaut. Poen. 1. 2. 147.
incassum tela jactare. Liv. 10. 29.
gnis incassum furit. Virg. 3. Georg. 100. [Puto divise scribendum Incassum. V. IN & CASSUS.]
CASTIGĀTUS, a, um. Adj. [*ἐκκεκλησμένον*] Hor. 1. Epist. 10. 45.
Nec me dimittes incastigatum, &c.
CASTRO, āre. i. e. Excavare. Plinio tribuitur. conf. Isid. Gloss.
CĀVILLĀTIO, ōnis. f. Per despectum irrisio. Festus.
CĀVO, [*ἐκκεκλησίνω*] āre. Idem quod Cavare, aut Excavare. Columel. lib. 4. cap. 25. pr. Nam quum in adversum pressa manu defecare quid ebet, cultro utitur: quum autem retrahere, sinu: quum allevare, alpro: quum incavare, rostro.
CAUSTICUM, i. n. Idem quod Cauticum. Veget. Mulom. lib. 3. 17. ed in correctis libris, Dein Cauticum.
CAUTUS, a, um. Adj. [*ἀνυλαβής, ἀπειδέστου*] Qui sibi cavere ne-uit. Liv. 1. 53. Nam, ne errarent, manere his bellum, quod positum muletur, & per occasionem eum incautos invasurum.
incautus, Providens & præcavens, contraria. Cic. pro Planc. 53. Qui te incautum fortasse nunc tuo loco dimovere potuerunt, providentem ante & præcaventem nunquam certe movebunt.

Prudens, acutus, minime incautus patronus, in causis cognoscendis, componendisque diligens. Cic. de Clar. Orat. 246.
Ingenium incautum. Ovid. 4. de Pont. 14. 18.
Pectore incauto lapsus spiritus. Ovid. 3. de Arte Am. 745.
Vulgus incautum. Virg. 3. Georg. 469.
Oppressus ab hoste incautus aliquis. Cic. 11. Philipp. 5.
Incautus, cum genit. Hor. 1. Serm. 1. 35.
— haud ignara, ac non incauta futuri. De formica.
Compar. Liv. 30. 13. extr. Neque prudentiorem, neque constantiorem Manfissam quam Syphacem esse, etiam ab juvenia incautiorem, &c.
Incautior æra hauserit. Claud. Ep. 14.
Superl. Sidon. 8. Epist. 11. Incautissimus, quia credulus.
Incautum, passive, pro Eo quod non cavetur. Tacit. 1. Ann. 50. Consultatque ex duobus itineribus breve & solitum sequatur, an impeditus, & intentatum, eoque hostibus incautum. conf. Barth. & Drakenb. ad Sil. 2. 98.
INCAUTR, Adv. [*ἀνολαβῶς*] Improvide, imprudenter. Cic. 7. Att. 10. Nisi ego insanio, stulte omnia & incaute agi judico.
Incaute & inconsulte. Liv. 4. 37. Primo prælio, quod ab Sempronio incaute inconsulteque commissum est, &c.
Compar. Liv. 39. 7. Sed dum incautius subit muros, ictus, ex vulnere post dies paucos moritur.
Incautius apud aliquem cœnare. Plin. 1. Epist. 15. ad Erucium, Potes apparatus cœnare apud multos, nusquam hilarius, simplicius, incautius. i. e. Liberius, & ubi minus cavendum sit, quid inter cœnandum dicas aut facias.
Superl. August. de Mor. Manich. cap. ult. Ut seipfos in jurgando incautissime proderent.
INCAUTĒLA, æ. f. Salvian. de Gub. Dei, lib. 6. p. 135. Unus incautior perit, ne multi per incautelam depereant.
INCĒDO, ssi, ssum, [*βῆνω, βαδίζω*] ēre. est Ingredi, sed proprie cum quadam pompa & fastu. Virg. 1. Æn. 50.
Ast ego quæ divum incedo regina, &c. Liv. lib. 2. 6. Ipse en ille, nostris decoratus insignibus magnifice incedit. Plaut. Curc. 2. 3. 11.
Constant, conferunt omnes sermones inter sese drapetæ:
Obstant, obstitunt, incedunt cum suis sententiis. Plin. lib. 15. cap. 29. Laureæ coronatus incescit.
Incedere magnifice per ora hominum. Sallust. Jugurth. 31. Neque eos qui ea fecere pudet, aut poenitet: sed incedunt per ora vestra magnifice, sacerdotia & Consulatus, pars triumphos suos ostentantes.
Honore claro incedere. Lucret. lib. 3. 76.
Incedere magno comitatu, splendido cultu, non est fortunæ meæ. Ista divites possunt. Satis est si vivimus. Sen. lib. 10. Controv. 1.
Incedere, Venire, & accedere. Plaut. Most. 1. 3. 152.
Sed estne hic meus sodalis, qui huc incedit cum amica sua? Ter. Eun. 5. 3. 9.
Virum bonum eum Parmenonem incedere Video.
Inanis incedit. V. INANIS.
Incedere, Ambulare. Plin. in Paneg. cap. 24. Incedebas pedibus? incedis. Liv. 2. Bell. Pun. Quum signis prima luce motis segniter agmen incederet.
Facilius autem ad inventionem incedet animus, si gesti negotii, &c. Cic. 2. de Invent. 45.
Regina incescit ad templum. Virg. 1. Æn. 501.
Incedere ad urbem. Liv. 36.
Incedere per vias. Plaut. Merc. 2. 3. 71.
Incedere via. Plaut. Curc. 1. 1. 32.
Durius incedere. Ovid. Rem. Amor. 337.
Lenis incedas. Hor. 3. Carm. 18. 3.
Molliter incedit. Ovid. 2. Amor. 4. 23.
Passu inerti incedere. Ovid. 10. Met. 49.
Summissus primo, deinde pressius, post sensim incedere. Cic. in Orat. 26.
Turpe incedere. Catul. 40. 8.
Vestigia eadem incedere. Sen. lib. 10. 1. Controv. Arellius Fuscus &c. Quare, inquit, me sequeris per publicum? Facinus indignum commissum est: dives & pauper eadem vestigia incesimus. Al. rectius Per eadem.
Incedit pedes: h. e. Pedester & sine equo. Liv. 28. 9. Itaque iret alter Consul sublimis curru, multijugis, si vellet, equis: uno equo per urbem verum triumphum vehi: Neronemque, etiam si pedes incedat, vel par-ta eo bello, vel spreta triumpho gloria, memorabilem fore. [Sic lego.
Longo ordine incedunt gentes. Virg. 8. Æn. 722.
Nuntii incedunt undique. Tacit. 11. Ann. 32.
Ponitur pro Exultare. Cic. 8. Fam. 9. Aufus est ille incedere tanquam tuus competitor. Idem 2. 9. Incessi omnibus lætitiis. [Incedere hic est Cum quodam fastu ex lætitia nato ingredi. V. a pr.
Pro Ingredi. Tacit. 1. Ann. 61. 2. Incedunt mœstos locos.
Pro Incessere. Idem 3. 36. 2. Licentia deterrimo cuique incedebat. Idem 3. 26. 3. Pro modestia ac pudore ambitio & vis incedebat.
INCRESSUS, ūs m. [*βάσις, βάδις, βάδισμος*] Incedere est ambulare: inde incessus, sive tardus, sive festinus, sive commotus, incompotus immoderatusque. Proprie tamen sublimior quidam & fastum præ se ferens. Hactenus Valla lib. 5. Virg. 1. Æn. 405.
Et vera incessu patuit dea.
Incessus omnibus animalibus certus & unusmodi, & in suo cuique genere. Plin. lib. 10. cap. 38. h. e. Gressus.
Citus incessus. Sallust. Catil. 16. extr. V. CITUS.
Fractus incessus. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Rarus incessus, nec ita longus. Cic. in Orat. 59. De gestu oratoris.
Exprimere incessum alicujus. Ovid. 11. Met. 636.
Figere vultum & incessum. Cic. 2. de Fin. 77. Quod si vultum tibi, si incessum fingeres, quo gravior viderere, non esses tui similis.
Progressus tacito incessu. Virg. 12. Æn. 219.
INCESSO, ssi, vel ssi, ssum, [*παρρηγιόμαι*] ēre. a supino verbi Incedo formatum: h. e. Ingruo & evenio. Columel. lib. 3. Et quum Autumnus incesserit. Idem lib. 12. cap. 17. Pluviae incesserunt.
Admiratio incescit, quod nec pugnam inirent, &c. Liv. 7. 34. Subaudi Decium.
Admiratio viri homines incescit. Liv. 9. 8. Quæ ubi dixit, tanta simul admiratio miseratioque viri incescit homines, ut, &c.
Crepusculum incescit. Columel. lib. 2. 1.
E e e e 3
Cupido

Cupido incescit eum. Liv. 24. 13. Ipsum ingens cupido incescerat Tarenti potiundi.
 Cupido mihi incescit, &c. Valer. Max. præf. lib. 1. Nec mihi cuncta complectendi cupido incescit.
 Cupido eum incescit adeundi templum Veneris. Tacit. 2. Hist. 2.
 Cura gravis patres incescit. Liv. 23. 38.
 Discordia incescit regibus. Virg. 4. Georg. 67.
 Fames incescit. Columel. lib. 9. cap. 14.
 Inopia incescit ambos. Sallust. in Epist. Mithridatis, Restituto deinde apud Gaberam exercitu, & variis inter me atque Lucullum præliis, inopia rursus ambos incescit.
 Licentia incescebat enim deterrimo cuique. Tacit. 3. Ann. 36.
 Metus. Liv. lib. 3. 59. pr. Ingens metus incescerat patres.
 Mæstitia incescit animos. Liv. 29. 3. Primo terror, pavorque, deinde mæstitia animos incescit.
 Morbus incescit in castra. Liv. 29. 10.
 Mos incescit ut, i. e. Invaluit aut investus est. Sallust. de Rep. Ord. ad Cæsarem pr. Quoniam is incescit mos, ut homines adolescentuli sua atque aliena consumere, nihil libidini, atque aliis rogantibus denegare, pulcherrimum putent.
 Principium anni fœdum incescit. Tacit. 4. Ann. 68.
 Procella incescit, pro Inruit. Columel. lib. 2. cap. 21. Si vero procellæ ventorum, aut turbines incescerint, major pars ad terram defluit.
 Religio dein incescit. Tacit. 3. Ann. 71.
 Religio te incescit. Ter. And. 4. 3. 15.
 Nova nunc religio unde te isthæc incescit, cedo?
 Rumor incescit. Tacit. 1. Ann. 5. Quippe rumor incescerat.
 Seditio incescit. Tacit. 1. Ann. 16. Quum Pannonicas legiones seditio incescit.
 Spes incescerat. Tacit. 1. Ann. 55.
 Sterilitas annonæ incescit hominibus. Columel. lib. 2. cap. 10. Famem, quoque si sterilitas annonæ incescit hominibus, commode propulsat.
 Tenebræ incescunt. Tacit. 15. Ann. 37.
 Terror incescit. Liv. lib. 2. 7. pr. Tantus terror Tarquinius atque Herufcos incescit, ut omnia irrita re, &c.
 Timor omnium magnus incescit. Cæf. 2. Bell. Civil. 29. Idem 3. 44. Timor magnus sagittarum incescerat.
 Timor aliquem incescit. Liv. lib. 7. Decad. 4.
 Timor incescit eos, ne. Liv. 1. 17. Timor deinde Patres incescit, ne civitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretur.
 Valetudo adversa eum incescit. Tacit. 1. Ann. 71. Quoties valetudo adversa Flaminem Dialem incescisset.
 Incescere, [βῆλιν, ἐσβῆλιν] Aggredi, invadere. Festus, Incescere, immittere, ac jactu vel verbis petere.
 Incescere hostes jaculis & faxis, aut pilis. Liv. 8. 24. & 37.
 Incesso illius male gratiam. Plaut. Cistell. Illius ego istam incesso male gratiam. [Si modo reperit is locus.
 Aspere aliquem incescere. Quintil. lib. 5. cap. 7. Probos quosdam & verecundos non aspere incescere profuit.
 Est etiam idem ac Accusare. Symmach. 1. Epist. 5. Nequicquam taciturnitatis incescimus. Idem Epist. 83. Me taciturnitatis incescis, quod diu officio scriptionis abstinui.
 Bello incescere aliquem. Stat. 1. Silv. 4. 76.
 Convicio quem incescere. Suet. Tiber. cap. 11.
 Dictis incescere aliquem. Ovid. 13. Met. 232.
 Dolis incescere aliquem, Adoriri & aggredi per fraudem. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 37. Ostendam quid sit herum fallere minis, & dolis incescere.
 Jaculis incescitur index. Ovid. 3. Amor. 13. 21.
 Lapidum jactu incescere aliquem. Ovid. 13. Met. 566.
 Levibus, & frivolis aliquem incescere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Satiis est omni se anteactæ vitæ abstinere convicio, quam levibus, aut frivolis, aut manifesto falsis rumoribus reum incescere.
 Monitis amaris incescere aliquem. Sil. lib. 3. 171.
 Objurgatione quem incescere. Gell. 1. 2.
 Poenis incescere gentem. Stat. 1. Theb. 245.
 Verbis amaris incescere aliquem. Sil. lib. 11. 209.
 INCESSE, infini. [ἐσβῆλιν] Virg. 12. Æn. 595.
 Regina ut tectis venientem prospicit hostem, Incessi muros, &c. h. e. Invadi. Servius.
 INCESSENS, entis. Partic. Sil. 11. 234. Ferocibus alte incessens victor dictis.
 INCESSEIO, ōnis. f. Cic. 12. Att. 5. extr. Mihi etsi Calendæ vitandæ fuerunt, incesseionumque archetypa fugienda, conficiendæque tabulæ: tamen, &c. Incesseionum archetypa, i. e. Origo & prima causa vituperationum. Sic legit Paulus Manut. Sed admodum dubia vexataque lectio est. V. Interpp. ad loc. Victor. ex MSS. Nicaisionumque & Neoeicasionumque protulit. [Forte Νεικήσιον τὸ ἀρχέτυπον, quod verbale est a Νεικίῳ, Rixor, Altercor, Litigo: vel etiam composita voce νεοεικίστην, i. e. Novarum litium primordia, vel causas. Græcum certe vocabulum posuit Tullius, nec aliud hoc aptius occurrit.
 INCESSEBILIS, e. Adj. Non desinens. Hieron. Epist. 26. Cæl. Aurel. Tard. 4. 6. Oros. proem. lib. 7. Mart. Capel. 1.
 INCESSEBILITER, Adv. Salvian. Gub. Dei, 2. Mart. Capel. 9. Hieron. Epist. 128.
 INCESSEANTER, Idem. Sidon. 8. Epist. 11. Legebat incessanter auctores cum reverentia antiquos. conf. Leg. 10. Cod. de Aqueduct.
 INCESSEBRIS, e. Adj. [ἐκλυτῶ] ut, Vallis incessebris, apud Sil. lib. 8. 379. conf. Macrobi. 1. Saturn. 7. & Gell. 5. 14. pr.
 INCESSEBRATUS, a, um. Adj. Idem. Tacit. 6. Ann. 7. extr. Ab aliis incessebrata.
 INCESSEDO, di, sum. [ἐμπύρω, ἀνάπλω, τίρω, ἐντίρω, ἐμπύρω] ēre. Inflammaré. Plaut. Men. 2. 3. 3. Sternite lectos, incendite odores.
 Agros incendere. Virg. 1. Georg. 84.
 Navem inflammaré, incendique jussit. Cic. 7. Verr. 90. Idem 9. Att. 6.
 Odores Galbaneos incendere. Virg. 4. Georg. 264.
 Tura & odores incendere. Cic. 6. Verr. 77.
 Urbem incendere. Cic. 3. Catil. 3.
 Incendere aliquem, per translationem dictum: ut, Incendere ira, amore, &c. Ter. Phorm. 1. 4. 9.
 Loquarne? incendam: taceam? instigem: purgem me? laterem lavem.

Mens nulla potest incendi, nisi ipse ad eam ardens accesseris. Cic. 2. de Orat. 190.
 Capere & incendere aliquem. Cic. 5. Fam. 12. Genus enim scriptorum tuorum etsi erat semper a me expectatum: tamen vicit opinionem meam: meque ita vel cepit, vel incendit, ut cuperem quam celerime res nostras monumentis commendari tuis.
 Incendit eos qui audiunt. Cic. 4. de Fin.
 Incendere & Sedare, contraria. Cic. 3. de Legib. 24.
 Amore incendi. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Animum incendit amore. Virg. 6. Æn. 889.
 Animum dictis incendit. Virg. 4. Æn. 197.
 Animos bonorum incendere. Cic. 2. Att. 16.
 Annonam incendere. Varr. 3. de R. R. 2. V. Jos. Scalig. in Virg. Ætn. p. 102. conf. In ANNONA.
 Cælum clamore incendunt. i. e. Implent. Servius. Virg. 10. Æn. 895.
 An Incendunt? H. St.
 Cupiditatem alicujus incendere. Cic. 15. Fam. 21.
 Cupiditatem & arrogantiam alicujus incendere. Cic. Brut. 4.
 Deliderio incendi. Cic. in Orat. 33.
 Dolore acri incensa. Virg. 11. Æn. 709.
 Facibus corporis inflammaré & incendi ad cupiditates. Cic. 1. Tusc. 44.
 Furiis incensa. Virg. 4. Æn. 376.
 Gloria omnes incenduntur ad studia. Cic. 1. Tusc. 4.
 Ira incendi, Vehementer irasci. Plaut. Afin. 2. 4. 14. Ter. Hec. 4. 1. 47.
 Quamobrem incendor ira, te ausam facere hæc injussu meo.
 Placatus, & ira incensus, contraria. Cic. 6. Att. 2. pr.
 Luctus incendere, Augere. Virg. 9. Æn. 500.
 Querelis incendere aliquem. Virg. 4. Æn. 360.
 Studio utriusque vestrum incensus est. Cic. 1. de Orat. 97.
 Studio incensi quod ad agrum colendum pertinet. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
 Suspicionem incensi, rem in medium vocare cœperunt. Cic. pro Cluent. 73.
 Genus suum incendere. Plaut. Trin. 3. 2. 49. i. e. Celebrius reddere, interprete Gronov.
 Vires pudor incendit. Virg. 5. Æn. 455.
 Incendere in se odia, Concitare in se aliorum inimicitias. Cic. 9. Att. 1.
 In aliquem incendi. Cic. 1. Fam. 9.
 INCENSUS, a, um. Partic. [ἐμπύρω] ut, Urbs incensa. Virg. 2. Æn. 327.
 Ad Rempubicam bene gerendam incensus imperator. Cic. de Prov. Consul. 35.
 Contentio incensa inimicitias. Cic. de Opt. gen. Orat. 22.
 Pectus incensus amore. Virg. 3. Æn. 298.
 Voluntas incensa officio. Cic. 6. Fam. 6.
 Compar. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 201.
 — Phlegra nobis incensior æther. [Immo Infensior. V. Heinf.
 INCENSUM, i. n. [ἑμπύρω] Tertull. contra Jud. cap. 5. Vulg. Maia 1. 13. Incensum abominatio est mihi. conf. Isidor. 1. 4. c. 12.
 INCENSE, Adv. Gell. 10. 3. Cicero odium in Verrem detestationemque apud Cives Romanos incense atque acriter atque inflammant facit.
 INCENSIO, ōnis. f. [ἐμπύρω] Cic. pro Sull. 33. Incensione urbem, interecione cives, vastitate Italiam, interitu Rempub. liberavit.
 Incensio Capitolii. Cic. 3. in Catil. 9.
 INCENSOR, ōris. m. l. 16. §. penul. D. de poenis. Messium incensores. conf. Paul. 1. 5. Recept. tit. 20. Ammian. 31. 25. Perempto incensore turbarum.
 INCENSIVUS, a, um. Adj. Summe calefaciens. Pseudo-Macer. de Junip. 4. 10.
 Juniperi virtus est incensivaque & acris.
 INCENDIUM, i. n. [ἐμπύρω, ἐμπύρω, πυρότης] Inflammatio. Plin. lib. 12. cap. 19. Donec id delubrum incendio consumptum est.
 Tanquam aliquod incendium improbitatem restinguere. Cic. 3. Verr. 153.
 Communi præsidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium, restinguenda est.
 Annonæ ad incendium suppressere fructus. Quintil. Decl. 12. p. 244.
 Burm. V. in ipso verbo.
 Belli incendia, i. e. Vis. Virg. 1. Æn. 566.
 Clara incendia. Virg. 2. Æn. 569.
 Mitis incendia. Ovid. 1. Fast. 411.
 Sæva incendia. Virg. 9. Æn. 77.
 Tumultus militaris incendium. Paterc. lib. 2. 125. Drusus, qui a patre in id ipsum, plurimo quidem igne emicans, incendium militaris tumultus missus erat, præca antiquaque severitate usus, &c. obsidentes coercuit.
 Ardere continenti incendio. V. CONTINEO & ARDEO.
 Compescere incendia. V. COMPESCO.
 Conflagrare invidia incendio. V. CONFLAGRO.
 Consumi incendio. V. CONSUMO.
 Facere incendium. Cic. in Parad. 4. V. FACIO.
 Flagrare abstruso incendio. V. Abstrusus, in ABSTRUDO.
 Glomerat incendia ventus. Virg. 2. Georg. 311.
 Inflammaré incendiis cupiditatum. V. INFLAMMO.
 Miscere incendia. Virg. 2. Æn. 329.
 Offerre incendium. V. OFFERO.
 Posuere vires incendia. Virg. 5. Æn. 680.
 Est incendium ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 69.
 — nam ni impetro,
 Regem perdidit; ex amore tantum est homini incendium.
 Restinguam incendium meum ruina. Catil. apud Sallust. cap. 31. extr.
 Cic. pro Muren. 51. Si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum. V. Ruina, in RUO.
 Restincta animorum incendia. Cic. in Orat. 27. Facile est enim verbum aliquid ardens (ut ita dicam) notare, idque, restinctis jam animorum incendiis, irridere. Sensus est: Multa dicuntur, quum animi vel ira, vel misericordia, vel alio affectu aliquo concitati sunt, quæ tranquillo & quieto animo non dicerentur. Itaque facit improbe, qui sedatis animis irridet ea, quæ in perturbatione dicta fuerunt. Metaphora est ab igne sumpta. Sic enim etiam animus dicitur inflammatus ira, cupiditate, odio: quoniam ira nihil aliud est quam fervor sanguinis in corde, sicut censet Aristoteles lib. 2. de Anima, & omnes animi permotiones quodammodo sanguinem incendunt.

Resurrexit male obrutum incendium. Florus lib. 3. cap. 21. De bello civili Cimbrano.

Reviviscunt majore flamma extincta parum fideliter incendia. Florus lib. 3. cap. 5.

INCENDIARIUS, a, um. Adj. Avis incendiaria. Plin. 10. 13. Tela incendiaria. Ammian. 20. 29. conf. Lamprid. Commod. cap. 16.

INCENDIARIUS, i. m. [αἰνέτης] Tacit. 15. Ann. 67. Item Quintil. Decl. 9. Morabar inter sacrilegos, incendiarios, & (quæ gladiatoribus una laus est) homicidas inclusos turpiore custodia. Suet. Vitell. cap. 17.

INCENDIOSUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. cap. 58. Folia gustu remordentia & incendiiosa.

Compar. Fulgent. Mythol. 1. 15. Solis fervor Junio Julioque mensibus incendiiosior.

INCENDIACIO, vel INCENDIACIO, ēre. Trebell. Claud. cap. 8. Al. Incendia fecit. V. Salmaf. H. A. p. 330.

INCENSUS, a, um. [ἀνέμωτος] Adj. a Censu; Incensi, Qui in censu peragendo cenferi volebant: hoc est qui non profitebantur. Erat autem multa, ut libertate privarentur. Cic. pro Cæcin. 99. Quum autem incensum vendidit, hoc judicat: quum il, qui in servitute iusta fuerunt, censu liberentur, eum, qui quum liber esset, cenferi noluerit, ipsum sibi libertatem abjudicasse. Liv. 1. 44. pr. Censu perfecto, quem maturaverat metu legis de incensis lata.

INCENTIO, INCENTIVUM, INCENTIVUS, INCENTOR. V. INCINO.

INCEPS, pro Deinceps. Antiquum. Festus.

Adjective usurpatur ab Apul. 3. Florid. pr. p. 353. De incipiti die perrecturum. [Nisi conjuncte Deincipiti scripsit; ut est mirus verborum artifex.

INCEPSIT, [ἀρχήται] Incepit, antique, inquit Festus.

INCEPTO, INCEPTOR, INCEPTIO, V. INCIPIO.

INCERNO, crēvi, crētum, [ἀποκρίθηναι, ἀποκρίνω] ēre. Purgare, Separare. Cato R. R. cap. 48. Tum semen serito crebro, tanquam linum, & eo terram cribro incernito. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Super fricaturam, lavigationibus & polituris quum fuerit perfecta, incernatur marmor. conf. Columel. 5. 6.

INCRETUS, a, um. Adj. Non cretus. Apul. Met. 7. p. 194. Furfures apponebant incretos ac sordidos, multoque lapide salebrosos.

INCERNICULUM, i. n. [ἰνερνικὺν] Instrumentum quo frumenta purgantur. Plin. lib. 8. cap. 44. extr. Decretum fecere, quo caveretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent.

INCERO, [ἰνέρω] āre. Aliquid cera tegere. Juvenal. 10. Sat. 55.

— genua incerere deorum. V. Rutgerf. Var. Lect. 5. 5.

Et Prudent. Apoth. 457. & Lex. Pitisc.

INCERATUS, a, um. Partic. Cera illitus. Cels. lib. 8. cap. 8. Si plura fragmenta sunt, excipienda sunt ex ferula facto canaliculo, eodemque intus incerato, ne fascia diducatur.

INCERAMENTUM, i. n. Liv. 28. 45. ad fin. Ubi Inceramenta navium explere legitur in aliquo codice. V. Gronov.

INCERTUS, a, um. [ἀνέμωτος, ἀνέμωτος] Adj. notum, In opinione dubia, Non sibi constans. Cic. pro Muren. 39. Nihil est incertius vulgo, nihil obscurius voluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitiorum.

Ætas puerilis lubrica & incerta. Cic. 7. Verr. 136.

Animus incertus, Dubius. Ter. Heaut. 1. 1. 70.

Domum revertor mæstus, atque animo fere

Perturbato, atque incerto, præ ægritudine.

Animi hominum incerti & exitus præliorum. Cic. Bruto 14.

Aura incerta. Ovid. 2. Amor. 9. 33.

Bestia incerta, Quæ nihil certi præfigit. apud Plautum. [Quo loco?

Casus ancipites & incerti. Cic. in Orat. 98.

Consilia incerta. Ter. And. 2. 3. 16.

Cedo, quid objurgabit tecum? hic reddes omnia,

Quæ nunc sunt certa ei consilia, incerta ut fient.

Crines incertos colligere. i. e. Sparfos, Incomptos. Ovid. 1. Amor. 11. 1.

Errores incerti. Lucret. lib. 4. 1071.

Eventus futuri temporis incerti. Cic. pro Quint. 83.

Exitus armorum incertus. Cic. 7. Att. 3.

Exitus pugnarum, Marisque communis incerti. Cic. pro Milon. 57.

Fons incertus. Plin. lib. 6. cap. 18. Hunc alii incertis fontibus, ut Nilum,

rigantemque, &c.

Litus breve & incertum. Tacit. 14. Ann. 29.

Mars incertus. Tacit. 4. Hist. 35. Pugnatum longo agmine, & incerto

Marte.

Mens incerta. Ovid. 9. Met. 629.

Nuptiæ incertæ. Ter. And. 5. 1. 11.

— perpulisti me ut homini adolescentulo,

In alio occupato amore, abhorrenti ab re uxoria,

Filiam darem in seditionem, atque incertas nuptias. h. e. De quibus non constat an firmæ futuræ sint.

Pax incertissima. Liv. 8. 20.

Pede incerto ferebar. Hor. Epod. 11. 30.

Pericula incerta. Virg. 9. Æn. 96.

Possessio incerta. Cic. pro Rosc. Com. 33. Tum enim propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ.

Soles incerti cæca caligine. Virg. 3. Æn. 203.

Spes incertissima. Cic. pro Sext. 50.

Tellus incertissima regni. Stat. 11. Theb. 391.

Vices incertæ. Ovid. 3. Trist. 11. 68.

Vulgus incertum, Mobile. Virg. 2. Æn. 39.

Animi incertus. Ter. Hec. 1. 2. 46.

— sed postquam acris

Pater instat, fecit animi ut incertus foret.

Consilii incertus. Ter. Phorm. 4. 1. 12.

Salutis incerta. Ovid. 21. Epist. 31.

sententiæ incertus. Liv. 4. 57. Non quia incertus sententiæ fuerit,

eri incertus. Liv. 4. 23. Tubero incertus veri est.

uspensus & incertus obscura spe pendeo. Cic. 2. de Lege Agr. 65.

incertus de. Ter. Hec. 4. 3. 8.

Quia de uxore incertus sum etiam quid sim facturus. Cic. 1. Verr. 60.

Quum incertum sit de injuria

incertus sum. Responsio. Plaut. Epid. 3. 4. 3.

Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius?

Incertus sum. Sed emendatius legitur,

Incertus tuum cave ad me retuleris pedem.

Incertus eram, ubi esses. Cic. 1. Att. 6.

Incetior multo sum, quam dudum. Ter. Phorm. 2. 4. 19.

Aura quavis incetior. Ovid. 4. de Pont. 3. 33.

Stabile & Incertum, contraria. Cic. in Topic. 70.

In incertum, vel In incerto. V. IN.

Incetum utrum. Plin. lib. 4. Epist. 11. Confessus est quidem incestum, sed incetum utrum quia verum erat, an quia graviora metuebat si negasset.

Facere incetum de re aliqua. Plin. lib. 7. cap. 48. De spatio atque longinquitate vitæ hominum, non locorum modo situs, verum exempla ac sua cuique fors nascendi, incetum fecere.

Habere incerta pro certis, stultum. Cic. de Senect. 68.

Incetum, vere, inaniterve moveatur. Cic. 4. Acad. 34.

Revocare aliqua in dubium, incetumque. Cic. pro Cæcin. 76.

Incetum est mihi quid agam, & Incetum est, absolute, pro Nescio, & ignoro. Plaut. Aul. 4. 9. 19.

— nunc mihi incetum est,

Quid agam: abeam, an maneam? an abeam? an fugiam? Ter.

And. 1. 5. 29. Incetum est quid agam.

Incetum est quis deus, &c. Virg. 8. Æn. 352.

Incetum est quam longa nostrum cuiusque vita futura sit. Cic. 3. Verr. 153.

Incetum, frequentibus aliis pauculis verbis, interdum per Parenthesin eleganter reperitur, ut apud Sueton. in Calig. cap. 1. Incetum constantia, an pietate, majore. H. St. Ubi subauditur Est.

Incetio me, h. e. Incetio & nesciente. Plaut. Afin. 2. 4. 60.

Ego certe, me incetio, scio hoc daturum nemini homini.

Incetio scio, adverbialiter, pro Clam me est. Plaut. Epid. 3. 4. 69. Postquam libera est, ubi habitat dum, incetio scio. Idem 4. 1. 18. Incetio autumo.

INCERTUM, i. n. Ipsa, ut ita dicam, Incertitudo. Papinianus in l. Qui ex §. 1. D. De bono poss. secun. tab. Admittenda est Juliani sententia, qui propter incetum conditionis, etiam prioris esse peti bonorum possessionem respondit.

Quicquid incetum fuit nunc liquet. Plaut. Pseud. 2. 4. 69.

Quicquid incetum mihi in animo prius, aut ambiguum fuit,

Nunc liquet, nunc defæcatum est.

Incetum belli timens. Justin. 38. 1. 8. Al. Bellum.

Fortunæ incerta. Plin. 3. Epist. 19. conf. Parei Lex. Crit. p. 590.

Maris & tempestatum incerta. Tacit. 3. Ann. 54. 6. V. plura supra.

INCERTE, Adv. Antiq. Gell. 19. 10. Incerte erat animus. conf. Non. 7. 2.

INCERTO, Adv. V. supra in Adj. INCERTUS extr.

INCERTITUDO, inis. f. Vox barbara, pro qua Classici auctores Incetum, vel Incetio dicunt. V. Parei Lex. Crit. p. 590. Vechner. Hellenol. 1. 9. p. 123. sq. & Cellar. Antibar. p. 51.

INCERTO, [ἀνέμωτος] āre. Incetum reddere. Plaut. Epid. 4. 1. 18.

— longa

Dies meum incetum animum, sin ea est quam incetio autumno, hanc

Congrediar astu. conf. Apul. Met. 5. p. 164. & 11. p. 265. &

Non. 2. 423.

INCESSO, INCESSUS. V. INCEDO.

INCESTUS, a, um. Adj. [διαφθαρτός] i. e. Pollutus. Festus, Incestus a Græco trahitur: nam illi facinus dicunt ἀνέμωτος. Hæc ille. Cestus, cingulum erat Veneris, quo utebatur ad honestas nuptias. Ideo Incestum dicitur quod a sacro illo Veneris cingulo non fertur. [Verius ex In priv. & Cestus, mutato a in e ut in Experts, Manceps, Infectus, Iners &c. Propert. lib. 3. 11. 39.]

Scilicet incesti meretrix regina Canopi.

Aves incestæ. Stat. 9. Theb. 28.

Facies incesta. Lucan. lib. 10. 105.

Flagitio incesto polluere, pro Flagitio incestus. Cic. pro Domo 105.

Istius qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio, & stupro polluit ceremonias, &c.

Juvenis incesta. Sen. Herc. fur. 1190.

Nox. Plin. in Paneg. cap. 63. extr. Stuprorum sibi, incestarumque notum conscii.

Nuptiæ incestæ. Tacit. 11. Ann. 25.

Nuptiæ incestæ confirmari non solent. Papinian. in l. Si adulterium. §.

Stuprum. D. ad Legem Juliam de Adulteriis.

Os incestum. Cic. 11. Philipp. 5. Quum verborum contumeliis optimum virum incesto ore lacerasset.

Prædo incestus. Stat. 1. Achill. 45. Paridem intelligit.

Sermo incestus, pro Fædo & libidinoso. Liv. 8. 28. pr. Primo perlicere

adolefcentem sermone incesto conatus est.

Stuprum incestum. Cic. de Arusp. Resp. 4.

Vestalis incesta. Plin. lib. 28. cap. 2.

Virilitas incesta. Tacit. 6. Ann. 5. pr. Arguitur pleraque: C. Cæsarem

quasi incestæ virilitatis &c. dixisse.

INCESTUS, i. m. pro Homine incesto. Capitol. Macrin. cap. 2.

INCESTUS, ūs. m. vel INCESTUM, i. n. [μιαρτός, φθαρτός, διαφθαρτός] quali Non castum & pudicum. Non 6. 74. Incetum, usu dicitur flagitium in affines admissum. Cic. 4. Tusc. 75. Omnibus enim ex animi perturbationibus est profecto nulla vehementior, ut si jam ipsa illa accusare nolis, stupra dico, & corruptelas & adulteria, incesta denique, quorum omnium accusabilis est turpitudine. Suet. in Neron. cap. 5.

Majestatis quoque & adulteriorum, incestique cum sorore Lepida sub

cessu Tiberii reus, mutatione temporum evasit. Idem Domit. cap. 8.

Incesta Vestalium virginum, a patre quoque suo & fratre neglecta, varie ac severe coercuit. conf. Liv. Epit. 63.

Oratio nobilis Curionis de incestu pro Ser. Fulvio. Cic. de Clar. Orat. 122.

Committere incestum. Quintil. lib. 4. cap. 6.

Liberare aliquem incesto. Cic. in Pison. 95.

Incestum Pontifices supremo supplicio faciunt. Cic. 2. de Legib. 22.

Quin & incestum &c. metuebatur. Tacit. 12. Ann. 5. 2.

Incestum neutro gen. fere legitur apud Jurisconsultos. Papinianus in l.

Si adulterium. §. Stuprum. D. Ad legem Juliam de Adulteriis, incestum

autem, quod per illicitam matrimonii conjunctionem admittitur. Bu-

dæus, [Ita fere legitur & apud Oratores ac Historicos.

- Incestus proprie est Confanguineorum vel affinium abusus, sed ponitur pro Concubitu quovis illicito. Sic, Jovis cum Alcmena congressus Incestus dicitur. Sen. Herc. Fur. 1157. conf. Lex. Pitisc.
- INCESTUOSUS**, a, um. Adj. Val. Max. 6. 3. 7. Mandavit ut de his, quæ sacris Bacchanalium incestuosæ fuerant inquirerent.
- INCESTE**, Adv. [*δυσφαιδρύνως*] Foede, turpiter. Cic. pro Cœl. 34. Ideo aquam adduxi, ut tu ea inceste uterere? Lucret. lib. 1. 98.
- Sed casta inceste nubendi tempore in ipso Hostia concideret.
- Inceste sacrificium Dianæ facere. Liv. 1. 45.
- Compar. Arnob. 5. p. 170. Agit incestius res suas.
- INCESTO**, [*μειναι, φθέρω*] ære. Polluere. Plaut. Pœn. 5. 2. 136.
- earum hic alteram efflictim perit,
- Neque eam incestavit unquam. Virg. 6. Æn. 150.
- totamque incestat funere classem.
- Filiam incestare. Tacit. 6. Ann. 19. Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, defertur incestasse filiam, & saxo Tarpeio deicitur.
- Gremium incestare parentis. Stat. 1. Theb. 234.
- Thalamos novercæ incestare. Virg. 10. Æn. 389.
- Anchemolum thalamos aufum incestare novercæ. conf. Sidon. 3. Epist. 13.
- INCESTIFICUS**, [*φθεροποιός*] Sen. Theb. v. 223.
- ego castam manum
- Nefandus, incestificus, execrabilis, Attrecto?
- INCHŌO**, [*ἀρχομαι, περιχρημαί*] ære. Incipere. Virg. 3. Georg. 42.
- Te sine nil altum mens inchoat. V. Serv. infra.
- Inchoare & Perficere, five Absolvere, five Conficere, contraria. Cic. 4. de Fin. 15. Potest ab alio inchoatum accipere & absolvere. Idem 1. Acad. In qua quod inchoatum est, neque perfectum.
- Libros inchoare, & Conficere, contraria. Cic. de Clar. Orat. 20. Meos libros quos expectas inchoavi, sed conficere non possum his diebus.
- Lites inchoare dicitur annus. Juven. 16. Sat. 42.
- Expectandus erit, qui lites inchoet, annus.
- Oratorem perfectum inchoare & informare. Cic. in Orat. 33.
- Philosophiam inchoare. Cic. 1. Acad. 9.
- Spem longam inchoare, pro Spem in longum protendere. Hor. 1. Carm. 4. 15.
- Virtutem inchoare. Cic. 5. de Fin. 59. Et induxit in ea quæ inerant tanquam elementa virtutis, sed virtutem ipsam inchoavit.
- Inchoare**, Perficere. Virg. 6. Æn. 252.
- Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras. Ubi Servius, Inchoat, perficit: & est verbum sacrorum.
- Neutrahter usus est Symmach. 7. Epist. 75. Moris est ut munus hujusmodi a proficiscentibus inchoet.
- De scriptura five orthographia verbi Inchoo, sic Servius in 3. Georg. 42.
- Apud Latinos nullum verbum est quod ante o finale habeat o: excepto Inchoo: quod tamen majores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, & dicebant Inchoho. Tria enim habebant nomina in quibus e litteram sequeretur aspiratio, Sepulchrum, Orchus, Pulcher: e quibus Pulcher tantum hodie recipit aspirationem.
- Inchoo, inquit Festus, videtur ex Græco originem trahere: quod Hesiodus omnium rerum initium esse dixerit chaos.
- Inchoo, сн. aspiratum habere, Julio Modesto & aliis placet, quod ponatur a Chao, quod dixerint rerum initium. Refert tamen Diomedes, quamvis locus apud eum corruptissime legatur, lib. 1. ubi de Præteritis meminit, Verrium Flaccum probavisse, cui & Tranquillus accesserit, ut postrema syllaba hujus verbi aspirationem reciperet, quod esset a nomine Cahum, quo apud veteres Mundus significabatur, deducta appellatione a Cohibendo, quod omnia cohiberet intra sese, unde etiam u aspirationem habebat. Quæ vox & Funiculum significabat, qui cohiberet, id est colligaret temonem buris cum jugo. Hanc sententiam & Probus in Catholicis duabus regulis fulcit. Altera, quod post e litteram h Latina verba non regunt, exceptis nominibus tribus, Pulcher, Orchus, Lurcho. Altera, quod neque a littera, neque o ante alteram o in Latinorum verborum prima persona reperitur: quamvis Plautus Reboō Græce dixerit a βοῶν. Quam opinionem Jovianus Pontanus agnoscit lib. 2. de Aspiratione. conf. Gell. 2. 3.
- INCHOANS**, antis. Partic. ut, Inchoante mense Martio. Pallad. Febr. t. 25. Inchoantibus canicularibus diebus. Idem Jul. t. 7.
- INCHOATUS**, a, um. Partic. [*ἀτελής*] Imperfectus. Cic. 2. de Nat. Deor. 33. Atque etiam, si a primis, inchoatisque naturis ad ultimas, perfectasque volumus procedere.
- Ab inchoato domos extruere. Columel. 4. 3.
- Præclare inchoata multa, perfecta non plane. Cic. de Clar. Orat. 126.
- Inchoata atque rudia pueris exciderunt. Cic. 1. de Orat. 5.
- Mancum atque inchoatum. Cic. 2. Off. 154.
- Inchoata maturitas. Plin. lib. 15. cap. 1. Primum omnium cruda, atque nondum inchoatæ maturitatis.
- INCHOATIO**, ōnis. f. Ambros. de Voc. Gent. 2. 3. Augustin. Epist. 222. &c.
- INCHOATOR**, ōris. m. Prudent. præf. Hamart. 27. Mortis inchoator. conf. Augustin. de Genes. ad lit. 1. 14.
- INCHOAMENTUM**, i. n. Mart. Capell. lib. 3. p. 93. Idem 5. p. 71. conf. l. 6. p. 189.
- INCHOATIVUS**, a, um. [*ἀρχαίος*] V. Mart. Capell. lib. 3. p. 84.
- Inchoativa, Verba pete a Grammaticis, Prisciano, Diomede, Perotto, Valla, Vossio & aliis.
- INCISO**, ære. Vet. Schol. ad Juvenal. 10. Sat. 230. Hirundo filios suos incibat.
- INCISUR**, ūris, vel ōris. Adj. Immanfuetus. Pacuv. apud Festum, Reprime incireum iracundiam. V. Dacer.
- INCIDO**, idi, isum, [*τέμνω, κείνω, υποτέμνω, ἐγχαράττω*] ære. ex In & Cædo compositum; Idem quod Cædere, & in partes dividere ac secare. Virg. 3. Ecl. 11.
- Atque mala vites incidere falce novellas. Plin. lib. 12. cap. 14.
- Quum incidunt eas arbores.
- Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
- Pennas mihi inciderant. Cic. 4. Att. 2.
- Venas incidere. Tacit. 16. Ann. 19. Neque tamen præceps vitam ex-
- pulit, sed incisas venas, ut libitum obligatas, aperire rursus, & al. loqui amicos.
- Incidere, Insculpere etiam significat: varieque construitur.
- Incisum marmor. Suet. de Clar. Gramm. 17. Plin. in Paneg. cap. 54. extr.
- Quod ego titulis omnibus speciosius reor, quando non trabibus, aut saxis nomen tuum, sed monumentis æternæ laudis inciditur.
- Incidere in re aliqua. Cic. de Senect. 61. Notum est totum carmen incisum in sepulchro. Idem in Pison. 92. Idemque ut esset, quod in basi trophæorum incidi, inscribere posset.
- Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Cic. pro Font. 31.
- Incidere in ære. Cic. 6. Verr. 145. Idem 4. Verr. 154. Incisum in tabula ænea. Idem pro Corn. Balb. 53. Quod quidem nuper in columna ænea meminimus post rostra incisum & perscriptum fuisse.
- Incidere in æs. Cic. 2. Philipp. 26. Quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit? & in æs incidi jubebitis? Suet. Cæs. cap. 28. Ac mox lege in æs incisa.
- Nomina civium in tabula incidere. Cic. 13. Fam. 37.
- Fagi incisæ mea nomina servant. Ovid. 5. Epist. 21.
- Marmora incisa notis. Hor. 4. Carm. 8. 13.
- Incisa tabula his litteris fuit: Jupiter, &c. Liv. 6. 29. extr.
- Incidere leges. Cic. pro Milon. 88. Incidebantur jam domi leges, quæ nos nostris fervis addicerent.
- Leges incidere ligno. Hor. de Arte Poet. 399.
- Incisum grandibus litteris nomen in basi. Cic. 6. Verr. 74.
- Verba incidere ceris. Ovid. 9. Met. 528.
- Incidere, pro-Abscindere & præcidere. Cic. 2. de Orat. 336. Inciditur enim omnis jam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur. Budæus.
- Ludum incidere. Hor. 1. Epist. 14. 36. pro Finire.
- Nervos virtutis incidere. Cic. 1. Acad. 35.
- Nervos populi Romani incidere. Cic. 2. pro Lege Agr. 46.
- Poema ad Cæsarem, quod composueram, incidi. Cic. 3. Q. frat. 1. §. 4.
- [An pro Concidi?]
- Sermonem incidere, Intercidere, concidere, aut inturbare. Liv. 32. 37. Quibus longiorem exoris orationem brevis interrogatio, cessurusne iis tribus urbibus esset? sermonem incidit, quum mandatum sibi de his nominatim negarent quicquam.
- Spes incisa, Quæ decedit, & qua frustramur. Liv. 3. 58. Itaque spe incisa prius, quam prædicta dies adesset, Appius mortem sibi conscivit.
- Idem lib. 2. 15. extr. Spe omni reditus incisa.
- Sigiltus verba incidens. Stat. 9. Theb. 884.
- INCISUS**, a, um. Partic. [*παραρμύσ*] Plin. lib. 11. cap. 37. Incisa cornua nascentium in diversas partes torquentur.
- Carmen incisum in sepulchro. Cic. de Senect. 61.
- Elogium in sepulchro incisum. Cic. in Pison. 72.
- Vena incisa. Tacit. 16. Ann. 19. 2. V. plura in verbo.
- INCISUM**, i. n. [*τέμνω, κείνω*] Apud oratores est Sensus non expleto numero conclusus, plerisque pars membri. Tale est, quo Cicero utitur, Domus tibi deerat? at habebas. pecunia superabat? at egebas. Fiant autem etiam singulis verbis incisa: ut, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Membrum autem est Sensus numeris conclusus, sed a toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. Id enim, O callidos homines, perfectum est: at remotum a ceteris, vim non habet, ut per se manus, & pes, & caput. Hæc ex Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 867. Burm. Cic. in Orat. 211. Quæ nescio cur, quum Græci κήρυκται & κήρυκται nominent, nos non recte Incisa & Membra dicamus. Omnis oratio dividitur a Græcis in periodos, cola, & commata. Periodus est absoluta & perfecta in oratione sententia. Colon pars est periodi. Latine putat Cicero bene Membrum dici posse. Comma denique membri pars est, & sectio quedam: Incisum Cicero nominat. Ergo si Latinis verbis uti voluerimus, dicemus, Omnem orationem ex comprehensionibus, membris, & incisis constare. Comprehensio est continuatio verborum, donec sententia perficiatur: ut, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere: minimeque deceat, quum T. Annii Milo ipse magis de Reip. salute, quam de sua perturbetur, me ad ejus causam parem animi magnitudinem afferre non posse: tamen hæc novi judicii nova forma terret oculos, qui quocunque inciderunt, veterem consuetudinem fori & pristinum morem judiciorum minime vident. Membrum est pars comprehensionis, ut, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere. Incisum est pars membri, ut, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit. Quemadmodum autem in tres has partes omnis oratio dividitur, ita tria sunt etiam signa, quibus distinguantur. Nam comprehensio in puncto signatur, hoc modo. membrum vero in ipsa comprehensione duobus signatur punctis, hoc modo: sed extra comprehensionem uno tantum notatur. Incisum semicirculo in sinistram partem vergente signatur, hac ratione.
- INCISE**, Adv. [*κατὰ κήρυκται*] Idem, quod Incisum. Cic. in Orat. 212.
- Quo autem pacto deceat incise, membratimve dici, jam videmus.
- INCISIM**, aliud Adv. [*πυκνόν*] Per incisa, seu incisiones, Minutatim. Cic. in Orat. 213. Hæc quidem duo binis pedibus incisim: deinde membratim, Tu dicere solebas, sacrum esse Rempublicam.
- Incisim aut membratim aliquid efferre. Cic. in Orat. 213.
- Incisim & membratim tractata oratio. Cic. in Orat. 225.
- INCISIO**, ōnis. f. [*τέμνησις, τέμνω*] Columel. lib. de Arboribus, cap. 8. Infra incisionem & alligaturam, falce acuta, leviter vitem vulnerato ex utraque parte, ut his potius plagis humor defluat, quam ex incisione abundet. Sed hæc lectio vitiosa est: nam legendum est. Infra infitionem, & ex infitione. Onom. Vet. Incisio, διακμή.
- Incisio apud Oratores. Cic. in Orat. 200. Dicendumque, quantos circuitus facere deceat: deque eorum particulis, & tanquam incisionibus differendum est. Particulas & incisiones circuituum seu periodorum vocat, quæ & membra & incisa, five cola & commata dicuntur, ut dictum est.
- INCISUS**, ūs. m. [*τέμνησις*] Plin. lib. 16. cap. 12. Fructum quædam proximo anno ab incisu largiuntur.
- INCISOR**, ōris. m. ut, Dentes incisores apud Medicos, quaterni primi, Græcis τομικοί.
- INCISURA**, æ. f. [*τέμνη*] Ipsa incisio. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili recisi non ut herba ab ipsa incisura augentur.
- Incisuræ etiam dicuntur in manibus, quæ vulgo Lineæ vocantur. Plin. lib. 11. cap. 52. Contra longæ esse vitæ incurvos humeris, & in manu una duas incisuras longas habentes. Idem 15. 11.

INCISORIUM, i. n. Sarisb. §. 10. Si incisorium aptius fuerit.
INCIDUUS, a. um. Adj. [ἐκπύου] Quod incidere vel cedere non licet. Ovid. 2. Fast. 435.
 Monte sub Exquilio multis inciduus annis,
 Junonis magnæ nomine, lucus erat. Alii incæduus.
Silva incidua. Ovid. 3. Amor. 1. 1. pr.
 Stat vetus & multos incidua silva per annos. al. Incædua.
INCIDŌ, idi, āsum, [ἐκπίπτω] ēre. ex In & Cado compositum, Idem significat quod simplex, Cado. Plin. lib. 2. cap. 27. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt arbitror: verum hæc ideo facta, quia incasura erant illa.
 Ad terram incidit. Virg. 12. Æn. 926. Cic. 4. Fam. 5. Non me fortuito ad tuam amplitudinem meis officiis amplectendam incidisse.
 Incidere, quasi Casu venire, aut De improvſo labi, præsertim quando constituitur cum accusativo & præpositione In: ut, Incidi in latrones. Cic. 2. Fam. 6. Quod in id Reipub. tempus non incideris, sed veneris. Idem 1. Tusc. In servorum ferrum & manus incidisset.
 In æs alienum incidere, Debitorem fieri, quod dicitur. Cic. in 2. Catil. 20. In tantum æs alienum inciderunt, ut si salvi esse &c.
 In amorem incidere, pro Amatore fieri, Cic. 1. de Invent. 80. Nemo potest uno aspectu, neque præteriens in amorem incidere.
 In cogitationem incidere. Cic. 4. Fam. 9.
 In contentionem incidere. Cic. de Amicit. 34. Quod si longius in amicitia provecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentio- nem incidissent.
 In cupiditatem imperiorum, honorum gloriæve incidere. Cic. 1. Off. 26.
 In diem incidere. Cic. 9. Att. 4. extr. Si enim recte ambulaverit is, qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. i. e. Eodem die quo sperabas.
 In eum diem incidunt mysteria. h. e. Eo die. Cic. 6. Att. 1. Faciesque me, in quem diem Romana incidunt mysteria, certiorum. i. e. Quo die agentur.
 In discrimen. Cic. 7. Att. 1. Nunc incido in discrimen ipsum.
 In errorem incidere. Quintil. lib. 2. cap. 25.
 In euntem, Occurere alicui ex insperato. Cic. 12. Att. Is dicitur incidisse in euntem jam in Asiam. In emendationibus codicibus legitur, Is dicitur vidisse an euntem, an in Asia.
 Incidere alicui. Idem 4. Verr. 182. Sane homini præter opinionem improvſo incidi.
 In febriculam incidere. Cic. 10. Fam. 21.
 In foveam quoniam incidit bellua, obruatur. Cic. 4. Att. 12.
 In fraudem. Ter. Heaut. 3. 1. 33. In eandem fraudem ex hac re, atque ex illa incidet.
 In furorem & insaniam incidere. Cic. in Pison. 46.
 In lapidem, Offendere. Varro 3. de R. R. cap. 14. Ita ut in aliquem lapidem incidat, ac late dissipetur.
 In libros alicujus. Cic. 2. de Legib. Nam eorum ego in libros incidi.
 In eum locum ut. Ter. Phorm. 1. 3. 23.
 — ego in eum incidi infelix locum,
 Ut neque mihi ejus sit amittendi, nec retinendi copia.
 In luctum. Cic. 1. Off. 32. Quo impetrato in maximos luctus incidit.
 In malum. Ter. And. 4. 4. 43.
 Jocularium in malum inciens pæne incidi.
 In manus hostis. Cic. pro Cæcin. In manus eorum incidere non est fatis?
 In memoriam & recordationem aliquorum incidere. Cic. de Clar. Orat. 43.
 In mentionem rei alicujus. Cic. 1. Verr. 50. Sic breviter, quoniam non consulto, sed casu in eorum mentionem incidi: quasi præteriens satisfaciam universis.
 In milites de improvſo incidere. Cic. pro Rosc. Amer. 151.
 In morbum, Morbo corripit. Cic. de Senect. 67. Quin etiam ætas illa multo plures, quam nostra, mortis casus habet: facilius in morbos incidunt adolescentes, gravius ægrotant, tristius curantur. Idem 13. Fam. 29.
 In nomen alicujus. Cic. pro Rosc. Com. 11. Nonne quotiescunque in causa in nomen hujus incidisti, toties hunc & virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti?
 In opinionem incidere. Cic. 9. Fam. 9.
 In patrociniū alicujus incidere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Fuerunt autem tales nostris etiam temporibus controversiæ: atque aliquæ in meum quoque patrociniū inciderunt.
 In sermonem. Cic. 16. Att. 2. Ego enim in varios sermones incidebam.
 In suspicionem regni appetendi. Cic. pro Milon. 7.
 In vitium. Cic. 4. de Fin. 40. Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea vitia & peccata incidemus.
 In vituperatores alicujus incidere. Cic. 7. Fam. 3.
 Incurrere atque incidere in aliquem. Cic. pro Planc. 17.
 In aliquem incidere & complecti. Cic. pro Planc. 99.
 Incidit in id ipsum quod timebat. Cic. 4. Acad. 18. Ex vetusto exemplari legitur In id ipsum se induit.
 Rarius in judiciis incidunt. Cic. 2. de Invent. 67.
 Incidit mihi in mentem hæc res. Ter. Phorm. 1. 3. 5.
 Quod utinam ne Phormioni id suadere in mentem incidisset. Cic. 4. de Fin. 43. Quod cuique in mentem incidere, & quodcunque tanquam occurreret.
 Aliud ex alio incidit. In mentem venit. Ter. Heaut. 3. 3. 38. Dicam: Verum ut aliud ex alio incidit.
 Calamitas incidit amori. Ter. Heaut. 2. 4. 15.
 Ut nunquam ulla amori vestro incidere possit calamitas.
 Calor incidit Pierius menti. Stat. 1. Theb. 3.
 Causæ incidunt, quod inepte dicunt Causas contingunt. Cic. 3. Off. 75. Sed incidunt sæpe causæ, quum repugnare utilitas honestati videatur.
 Error novus incidit. Propert. 1. 13. 35.
 Flamma incidit in fegetes. Virg. 2. Æn. 305.
 Jugum cervicibus incidit. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Nihil mali civitati incidit, quod non impendere illi tanto ante viderint. Cic. 1. de Orat. 26.
 Mentio incidit de Philippo & Romanis. Liv. 32. 20.
 Metus tacitus incidit animis, h. e. Clam metuebant. Liv. 9. Bell. Pun. Vol. II.

Non metu modo omni, qui tacitus incidebat animis, liberavit eos, sed lætitiā ingentem fecit, quod, &c.
 Pestilentia gravis incidit in urbem, agrosque. Liv. 27. 23. extr.
 Portis. Liv. 5. 26. Multi cæsi vulneratique, prius quam paventes portis inciderent.
 Rebus incidere, pro Temere & fortuito, non consilio in res ferri. Sen. Epist. 87.
 Ruinæ incident capitibus nostris. Liv. 21. 10.
 Saxum ex spelunca in crura ejus incidit. Cic. de Fato 6.
 Sermones varii incidere nobis. Catul. Epigr. 10. 5.
 Sermo incidit de Catullo Messalino. Plin. 4. Epist. 22.
 Suspectio mihi incidit. Ter. And. 3. 2. 21.
 Renuntiatum est, nam qui isthæc tibi incidit suspectio? Al. Suspicio.
 Suspectio incidit de me. Ter. Adel. 4. 4. 6.
 Tanta nunc suspicio de me incidit, neque ea immerito.
 Tempora sæpe incidunt, quum ea, quæ maxime videntur digna esse justo homine, eoque quem virum bonum dicimus, &c. Cic. 1. Off. 31.
 Terror incidit exercitui. Cæf. 3. Bell. Civil.
 Tremor manibus incidit unctis. Hor. 1. Epist. 17. 23.
 Incidit sæpe ut, Sæpe evenit, fere fit. Cic. de Amicit. Nam vel ut non idem expediret utrique, incidere sæpe, vel ut de Repub. non idem sentirent.
 Raro incidebat ut secundæ classis vocarentur. Liv. 1. 43. sub fin. [Nisi aliter distinguendum. V. loc.]
 Quum incidit ut id apte fieri possit. Cic. 1. de Fin.
 Incidit infelicitate ut talem civem amitteremus. Liv. 38. 49. extr.
 Siquis ejusmodi forte casus incidit ut id faciendum sit. Cic. 3. de Fin.
 Forte ita incidit ut comitiis perfectis nuntiaretur, &c. Liv. 26. 23. pr.
 Forte ita inciderat, ne duo violenta ingenia matrimonio jungerentur. Liv. 1. 46.
INCIDENS, entis. Partic. Plin. lib. 11. cap. 37. Pupillæ obiter incidentia facile declinant.
 Incidens portis exercitus, Incurrens in eum locum quo portæ erant. Liv. 5. 26. Quum fuga trepidum, plenum vulnere, ac pavore incidentem portis exercitum viderint, &c.
INCASURUS, Partic. Plin. lib. 2. cap. 27. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt, arbitror: verum hæc ideo facta, quia incasura erant illa.
INCIDENTER, Adv. Sarisb. præf. Quæ incidenter dicta sunt.
INCIRO, ēre. & **INCIO**, ire. Movere, imprægnare. Papias. Lucret. 5. 960.
 Et Venus in silvis inciebat corpora amantum. al. Jungebat. V. Vet. Dict. Gifan. Hinc
INCIDENS, entis. Partic. Arnob. lib. 7. Scrofa inciens. i. e. Feta. conf. Varr. R. R. 2. 2. Plin. 11. 37. Turneb. 20. 23. vel Lex. Martini.
 Inciens, inquit Festus in Gravida, Propinqua partui dicitur, quod incitatus sit fetus ejus.
INCILE, sit. n. [διωρυχῆ] Locus depressus, ut ait Ulpian. D. de rivis l. 1. ad latus fluminis: ex eo dictus, quod inciditur. Inciditur enim vel lapis, vel terra: unde primum aqua ex flumine agi possit, &c. Item ex quocunque rivo aqua irrigandi causa deducatur, incile dicitur, locus per quem primum deducitur. Hæc Perottus. Columel. lib. 5. cap. 9. Si olea in clivo sit, incilia excitentur, quæ limosam aquam ad codicem deducant.
 Ducere incile. Ulpian. D. ne quid in flumin. public. &c. l. unic. §. 2. Simili modo & si incile ducat, aut alio loco fiat, aut si alveum mutet fluminis, hoc interdicto tenebitur.
 Prima incilia & principia fossarum. Ulpian. in l. 1. D. de aqua quotidiana & æstiva, Caput aquæ illud est, unde aqua nascitur: si ex fonte nascatur, ipse fons: si ex flumine vel lacu, prima incilia, vel principia fossarum, quibusque ex flumine vel ex lacu in primum rivum compelli possent.
 Sane tanquam aqua in quodam incili, omnia jam adhæserunt. Cic. 8. Fam. 5. V. Grav. in loc. conf. Apul. Met. 9. p. 221.
INCILIS, e. Adj. Cato R. R. cap. 155. In monte fossas inciles plures habere oportet. Al. Puras, pro Plures. [A Cælo deducunt, ut Ancile. q. V. Forte tamen ex Græco ἐγκύλιον, quod Cavum ac Depressum denotat. Inciles canales, inquit Festus, In quos aqua confluit, in viis lapide stratis, ab eliciendo dicti. Immo Inlices. conf. dict. super. & seq.]
INCILLÆ, [διωρυχῆς] auctore Festo, Fossæ quæ in viis fiunt ad deducendam aquam, sive Derivationes de rivo communi factæ. Al. Incilia, vel rectius Incilia legunt.
INCILŌ, [ἐκκαλῶ] ære. pro Increpare vel Improbrare dicebant veteres. Actius, Qui me incilant probris, sermone indecorant. Lucret. lib. 3. 978.
 Jure (ut opinor) agat, jure increpet, inciletque. V. Non. 2. 430.
INCILANS, antis. Partic. ibid.
INCINERO, ære. Sax. Gramm. 4. 2.
INCINERARIUM, i. n. ex Charif. Barth. in Advers. 4. 21. al. Incinari-um. V. Putsch. vel Lex. Pitisc.
INCINGO, nxi, nctum. [ἐκκαλῶ] ære. Idem quod Cingere, vel Circumligare. Liv. 8. 9. Ipse incinctus cinctu Gabino, armatus in equum insiluit, ac se in medios hostes immisit.
 Auro incincta. Solin. cap. 15.
 Lauro incingi. Ovid. 14. Met. 482.
 Mitra canos incincta capillos. Ovid. 3. Fast. 669.
 Moenibus urbes incingere. Ovid. 3. Amor. 8. 47.
 Pellibus incinctæ ambæ. Virg. 4. Georg. 342. Idem 7. Æn. 396.
 Philyra capilli incincti. Ovid. 5. Fast. 317.
 Portu saloque incingitur. Mela 1. cap. ult. conf. 2. 3. 5, 6.
 Serpentinibus sese incingebat. Catul. 65. 258.
 Tunica incinctus mercator. Ovid. 4. Fast. 675.
 Verbenis aras incinxit. Ovid. 7. Met. 242.
 Vestibus pictis incinctæ horæ. Ovid. 5. Fast. 217.
 Zonis pretiosissimis incincta. Apul. Met. 7. p. 190.
INCINCTUS, a. um. Partic. V. supra in ipso verbo.
INCINGULUM, i. n. Non. 1. 234. Cingulum incingulum plerumque dicitur.
INCINO, ui, entum, [ἐκκαλῶ, ἐκκαλῶ] ære. Simul canere, vel Modulante sonare. Propert. 2. 22. 6.
 Ffff

— seu varios incinit ore modos. Gell. lib. 4. cap. 11. Et frequentamenta quædam varia tibi incineret.

INCENTIO, ōnis. f. [*ἐπαύλησις*] Cantio seu Cantilena, vel Harmonia vocum ac tibiærum. Gell. refert lib. 4. cap. 13. Democritum docere, plurimis hominum morbis medicinam fuisse intentiones tibiærum.

Incentio. Incantamentum quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. pr. Ut serpentium virulentorum domitores sint, & intentionibus, herbarumque succis, faciant medelarum miracula.

Incentiones Circææ. Amm. Marc. lib. 30. p. 493. Francf. H. St. Locus est non longe a principio ejus libri.

INCENTOR, ōris. m. Ammian. lib. 15. pr. Ifid. 6. 19. & 7. 12.

INCENTIVUS, a, um. Adj. [*ἐπαυλητικός*] ut, Tibia incentiva, apud Varonem, Quæ a dextra canit: sicut Succentiva, Quæ a sinistra succinit: ait enim lib. 1. de R. R. cap. 2. Et ut dextra tibia alia quam sinistra, ita ut tamen sit quodammodo conjuncta, quod est altera ejusdem carminis modorum incentiva, altera succentiva. Ibidem pastorum vitam vocat incentivam, quia vetustior: agriculturalum succentivam, quia recentior, quam rem comprobatur auctore Dicæarcho homine doctissimo. Sic ergo vitæ pastoralis succinit agricultura, ut inferior, sicut tibia sinistra, dextræ foraminibus.

Incentivus, Incentivus, propterea quod intentione tubarum soleant milites ad prælium incitari. Firmic. lib. 1. cap. 3. Hinc intelligi datur, stellarum quidem esse, quod patimur, & quod nos incentivis quibusdam stimulat ignibus: divinitatis vero esse animi, quod repugnamus.

INCENTIVUM, i. n. pro Stimulo, seu incitatione, propterea quod milites intentione tubarum solent ad prælium incitari. Auctor Paneg. Const. M. dict. a pr. Non solum tubæ, sed etiam Spartanæ tibiæ incentivum aliquod feruntur habuisse.

INCIPERO, ære. pro Imperare. Plaut. Truc. 3. 2. 8. Inci pro In olim dictum esse ostendit Scalig. ad Fest. in voce Incitega. Sed codices emendati habent Dic, impera mihi, pro Incipera.

INCIPIO, cœpi, vel Cœpi, cœptum, [*ἄρχω, ἄρχομαι, κατέρχομαι, ἀπαρχομαι, ἐξάρχω, ἐξέρχω*] ære. Notæ significationis, & a Cœpi derivatur: vel ut aliis placet, a Cœpi defectivo. Plaut. Poen. 5. 2. 14.

Incipere multo est quam impetrare facilius. Ter. Adel. 2. 2. 19.

— perii hercle, hac spe illi hoc incœperunt.

Æstas prima incœperat. Virg. 3. Æn. 8.

Amor incipiens. Ovid. 2. de Arte Am. 648.

Annus incipit viceſimus. Plaut. Capt. 5. 3. 3.

Quam diu id factum est? s. t. hic annus incipit viceſimus. [An Hinc?

Annus incipit a frigidibus. Ovid. 1. Fast. 149.

Barba erat incipiens. Ovid. 12. Met. 395.

Febris incipit. Cic. 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epistola quadam, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaveram.

Ver incipit. Cic. 7. Verr. 27. Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur.

Vere incipiente pariunt. Plin. lib. 10. cap. 32.

Incipiunt postulare, postere, minari. Cic. 5. Verr. 78.

Incipere a. Plin. lib. 14. in proœm. Unde autem potius incipiemus, quam a vitibus?

Abrupte aliquid incipere. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Amicitiam. Ter. And. 3. 3. 7.

Per ego te deos oro, & nostram amicitiam, Chreme, Quæ incepta a parvis, cum ætate adcrevit simul.

Curſuram. Plaut. Trin. 4. 2. 164.

Sed quis hic est, qui huc in plateam curſuram incipit?

Facinus. Plaut. Trin. 4. 2. 42. Magnum facinus incipis sic petere.

Honorem. Plaut. Mil. 2. 2. 73.

Magnum illic honorem incipis, si magna munis moenia. Sed emendati codd. præferunt Magnam illic, homo, rem.

Iter. Plaut. Cæs. 4. 4. 1. Sospes iter incipe hoc.

Incipere facere aliquid. Cic. 3. in Catil. 6. Quum jam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent.

Huic incipio sententiæ diffidere. Cic. 5. Tusc. 3. Et apud eundem, Incipio sperare.

Inceptus, supin. [*ἄρχομαι*] Ter. Phorm. 2. 3. 16. Turpe inceptu. Liv, præf. Fœdum inceptu.

INCEPTUS, vel **INCEPTUS**, a, um. Partic. [*καταρχόμενος*] ut Amicitia quæ incepta est a parvis. Ter. And. 3. 3. 7.

Iter inceptum celerant. Virg. 8. Æn. 90.

Laborem inceptum decurrere. Virg. 2. Georg. 3.

Opus inceptum destituere. Ovid. 3. Amor. 12. 18.

Rite incepta sacra. Virg. 4. Æn. 638.

Sermo inceptus. Virg. 6. Æn. 470.

INCIPIENDUS, a, um. aliud Partic. [*ἀρχόμενος*] Ovid. 5. Fast. 570.

A tantis princeps incipiendus erat.

In re incipienda. V. IN.

INCEPTUM, vel **INCEPTUM**, i. n. Institutum, principium. Ter. And. 1. 5. 1.

Hocce est humanum factum, aut inceptum? Plin. lib. 4. cap. 4. Incepto infausto. Cic. 2. in Catil. 27. Cujus ego non modo factum, sed inceptum ullum, conatumve contra patriam deprehendero.

Juvenilia incepta. Ovid. 17. Epist. 35.

Pari incepto similis fortuna fuit. Patern. 2. 68. 2.

Abire longius incepto. V. ABEO.

Abſistere incepto. V. ABSISTO.

Abſistere inceptis. Sil. lib. 11.

Deprehendere inceptum. Cic. 2. Catil. 12.

Deſistere incepto. Virg. 1. Æn. 37.

Peragere inceptum. Virg. 4. Æn. 452.

Permanere in incepto. Cic. 5. Fam. 14. 7.

Pertafus magni incepti. Virg. 5. Æn. 471.

Prævenit inceptum eorum Marcellus. Liv. lib. 24. 13. extr.

INCEPTIO, ōnis. f. Principium. Ter. And. 1. 3. 14.

Nam inceptio est amentium, haud amantium. Cic. 4. Acad. 119. Tam præclari operis inceptio. conf. Apul. Apol. p. 317.

INCEPTUS, ūs. m. Nep. 11. 2. 5. Epaminondæ retardavit inceptus. V. Schott. & in ipso verbo extr.

INCEPTOR, ōris. m. Qui incipit. Ter. Eun. 5. 9. 4.

— o Parmeno mi, ô mearum voluptatum omnium Inventor, inceptor, perfectior. V. Donat.

Carminis inceptor. Avien. Arat. pr.

INCEPTIVUS, a, um. Adj. Initialis. Diomed. Gramm. Inceptiva littera.

INCEPISSE, ære. Plaut. Capt. 3. 3. 17. Nugas ineptiasque incipisse. conf. Capt. 4. 2. 22. & Mil. 2. 2. 82. & Trin. 4. 2. 42.

INCEPTO, vel **INCEPTO**, [*ἄρχομαι, αἰρομαι*] ære. frequent. ab Incipio, vel a Cœpi defectivo. Ter. Heaut. 4. 4. 12. Quid inceptat? Idem Phorm. 4. 3. 21. & Eun. 6. 8.

Inceptare facinus. Ter. Heaut. 3. 3. 39. Vah video quod inceptet facinus.

Inceptat fabulam. Ter. And. 5. 4. 22.

Est istæc una parva virgo. tum ille egens, forte applicat

Primum ad Chryſidis patrem se. s. fabulam inceptat. c. h. sine.

Inceptare iter. Plaut. Truc. 1. 2. 28. Istic, quo iter inceptas, quis est? quem arceſſis?

INCISE, **INCISIM**, **INCISIO**, **INCISUM**, **INCISURA**, **INCISUS**. V. INCIDO, is.

INCITA, æ. f. [*πενία*] Paupertas, indigentia. Plaut. Trin. 2. 4. 136. Hem! nunc hic, cujus est, ut ad incitas redactus! conf. Idem Poen. 4. 2. 85. & Non. 2. 422. Budæus in Annotat. prior. Antiqui, ait, Ad incitas redactus dicebant, vel etiam Ad incitos, si Isidoro credimus, i. e. Ad ultimum inopiæ. Quod proverbium a calculis luforiis deductum est, qui loco cieri nequeunt. Al.

INCITI, orum. m. & **INCITA**, orum. n. pl. Scalig. Append. ad Conject. in Varr. lib. 6. pr. Antiqui, inquit, fines seu terminos, quos amplius promovere non est, incitos vocabant. Et qui eo rerum redacti erant, ut nullum certum rerum suarum consilium capeſſere possent, ad incitas redacti dicebantur: ubi subaudiendum Lineas. Metaphora enim a ludo duodecim scruporum. Nam cum ad ultimam lineam promoti erant calculi, tum is, cujus intererat, ad incitas lineas redactus, Calculi vero ipsi inciti dicebantur. Quod annotat Isidor. Orig. 18. 67.

Quando incita dicimus, subintelligendum Loca. V. Joh. Livin. ad Mart. Paneg. Jul. cap. 9. pr. Apul. 3. Aur. Afim. p. 50. Ad extremas incitas ducti. Sed Elmenh. p. 141. legit Metas. Idem Aur. Afim. 9. Ad ultimam salutis metam detrusus. V. Elmenh. 223. & Emend. 1. 272. conf. item Parei Lex. Crit. p. 59. vel Lex. Pitisc.

INCITO, [*παροξύνω, παροξύνω, ἐπαίω, ὀρνύω*] ære. Commovere, compellere, incendere: ab In, & Cito citas. Cæs. 3. Bell. Gall. 10. Sed tamen multa Cæsarem ad id bellum incitabant.

Incitare ad scribendum. Cic. 9. Fam. 16.

Incitare & commovere. Cic. 2. de Orat. 186. Facilius est enim currentem (ut aiunt) incitare, quam commovere languentem.

Incitare contra. Cic. 4. Acad. 144. Qui si undique omnes convenerint, facile contra vos incitabuntur.

Incitari in studia. Cic. 12. Fam. 16. Ne putes in Asia feriatum illum ab his studiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum.

Ad studium & laborem incitandi juvenes. Cic. 1. de Orat. 262.

Animos sedare, & Incitare, contraria. Cic. in Orat. 63.

Celeritatem incitat exercitatio eloquendi. Cic. 1. de Orat. 90.

Cupiditate facienda aliquid aliquem incitare. Cic. de Clar. Orat. 317.

Currentem incitare, Parœmia. Cic. 3. Philipp. 19. Quorum consiliorum Cæsari me auctorem & hortatorem & esse & fuisse fateor. quanquam ille non eguit consilio cujusquam, sed tamen, ut dicitur, currentem incitavi.

Equos incitare. Cæs. 4. Bell. Gall. 12. Incitato equo sese hostibus obtulit.

Equo incitato se in hostes immittere. Cic. 3. de Nat. Deor. 15.

Mentes incitare, & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat. 53.

Metum incitat umbra vana. Ovid. 2. de Pont. 7. 14. al. Incutit.

Motus silentio incitari non posse. Cic. de Somn. Scip. 11.

Navem remis incitare. Cæs. 4. Bell. Gall. 25.

Pœnæ cælibum incitandæ. Tacit. 3. Ann. 25.

Veterani incitantur in eum. Cic. 12. Fam. 2.

Incitant me auguria quadam spe non dubia. Cic. 10. Att. 8.

Incitare se in aliquam partem. Cic. 2. Att. 16. Quod si in eam me partem incitarem, profecto jam aliquam reperirem resistendi viam.

Incitat aviditatem hæc herba, Provocat, & irritat appetitum ciborum: cui opponitur Inhibere aviditatem. Plin. lib. 20. cap. 7. Nec ulla res in cibis aviditatem incitat, inhibetque eadem.

Saliens incitat unda sitim. Ovid. 2. de Rem. Amor. 632.

Beneficiis alicujus & amore incitari. Cic. 1. Fam. 7.

Natura incitari ad aliquid agendum. Cic. 3. de Fin. 66.

Voluptate corporis incitari. Cic. de Senect. 41.

INCITATUS, a, um. Partic. [*παροξυνθείς, παροξυντός*]

Celeritate & studio incitatus. Cæs. 3. Bell. Civil. 78.

Ira aut perturbatione aliqua incitatus. Cic. 1. Off. 23.

Iracundia incitatus populus. Cic. pro Domo 86.

Mente incitatus. Cic. 4. Acad. 14. Et tamen isti Physici raro admodum, quum hærent aliquo loco, exclamant quasi mente incitati.

Gradu incitato accurrit. Sen. Troad. 10.

Populum, incitatum in bonos, mitigare. Cic. 1. de Orat. 202.

Studium incitatum ad inveniendam veritatem. Cic. 5. Tusc. 68.

Voluntas incitata adversa ratione. Cic. 4. Tusc.

Incitatum pro Vehementi. Cic. in Brut. 35. Nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum. Idem, Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen.

Furor incitatus. Cic. 4. Acad. 87. Nonne ibidem incitato furore,

Unde hæc flamma oritur? Ex poeta.

Compar. Cic. Orat. 39. Alter incitatio fertur.

Superl. Conversio incitatissima totius mundi. Cic. in Somn. Scip. 17.

Hic vero tantus est totius mundi incitatissima conversio sonitus, ut eum aures hominum capere non possint.

Incitatus, Equus quidam fuit hoc nomine nobilissimus & velocissimus, circensibus curriculis & palmarum frequentia celebratissimus, Caligulæ usque eo amatus, ut & ad cœnam vocaret, & ei hordeum aureum obiceret,

jiceret, & vinum aureis pateris propinaret, sancteque adjuraret per salutem & fortunam suam, se eum Consulē facturum. Martial. 11. 1.

Sed quum sponso fabulæque lassæ
De Scorpo fuerint & Incitato.

De hoc equo & Dio col. 747. H. St.

INCITARE, Adv. [*παροξύνω*] Compar. Cic. 2. Att. 14. Quas Numestio litteras dedi: sic te his evocabam, ut nihil acrius, neque incitatus fieri posset.

INCITATIO, ōnis. f. [*παροξυσμός*] Instigatio, commotio. Cic. 4. Acad. 82. Quum ille sol, qui tanta incitatione fertur, ut celeritas ejus quanta sit ne cogitari quidem possit.

Languentis populi incitatio, & Effrenati moderatio, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. [An potius Effrenati?

Acri & vehementi incitatione inflammatur animus. Cic. 2. de Orat. 183. Divina mentis incitatio. Cic. 1. de Divin. 89.

Incitatio orationis. Cic. 1. de Orat. 167. Sic evolavit oratio, ut ejus vim atque incitationem aspexerim: vestigia, ingressumque...

INCITATOR, ōnis. m. Prudent. Rom. 67. Ut incitator & fax omnium.

INCITATRIX, icis. f. Arnob. lib. 2. p. 64. Ista persuasio est incitatrix ad vitia. Lactant. de Ira Dei 23. 22. Opulenta libidinum incitatrix.

INCITABILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. *παροξυντικός*, Incitabilis.

INCITAMENTUM, i. n. [*παροξυσμῶν*] Quod commovet, incitat & accendit ad aliquid faciendum. Cic. pro Arch. 23. Hoc maximum & periculorum incitamentum est & laborum.

Incitamentum ad vincendum. Liv. 21. 44. conf. ibi Gronov. Tacit. Germ. 6. 29. extr. Uxor incitamentum mortis & particeps fuit. conf.

Idem 7. 3. Plin. Paneg. cap. 27. pr. Magnum quidem est educandi incitamentum, tollere liberos in spem alimentorum, &c.

INCITABULUM, i. n. [*ἐγκλητήριον*] Idem quod Incitamentum. Gell. lib. 15. cap. 2. Fomitem esse quendam diceret & incitabulum ingenii virtutisque. Antiquum.

INCITUS, a, um. Adj. [*παρόρμητος*] Impositum ex In & Citus: Idem quod Velox & celer. Cic. 2. de Nat. Deor. 89.

Sicut inciti atque alacres rostris premunt Delphini. Ex Accio. Lucret. 1. 6. 136.

— validi vis incita venti. Idem 1. 270. Prudent. Hymn. 3. 93.

Incita lingua. [Partic. ab Incieo, Vix alibi, quam apud poetas legas.

Incitus est etiam Inmotus: ut, oculi inciti. V. supra in INCITA, & INCITI.

INCITUS, us. m. [*παρόρμητος*] ro Incitatione. Plin. lib. 2. cap. 45. Qui, sive assiduo mundi incitu & contrario fiderum occurfu, nascuntur, sive hic est ille generabilis...

Incivilis, e. Adj. Asper, violentus. Eutrop. 10. 7. Multis incivilibus gestis. conf. Aurel. Vict. Tacrin. & Diad.

INCIVILITER, Adv. App. Met. 7. p. 199. An te nos tractamus inciviler, qui rostrum asinu...

Compar. Sæd. Tit. 6. Egi de aliquanto incivilius. i. e. Violentius, acerbius, &c.

Civilis enim dicitur Qui sævus non est, sed moderatus, parique ceteris jure vivit: Incivilis, Qui se pro principe & imperatore non...

Ann. 33. An juveni civile ingenium, mira comitas, & diversa a ceteris sermone, & vultu arrogantibus & obscuris. Turnebus.

INCIVILITAS, atis. f. Ammian. 18. 2. Contingit per incivilitatem militis. Idem 2. 5. Incivilitatis particeps.

INCLAMO, [*κλέω*] are. Clamore arcessere, vocare. Val. Max. lib. 1. cap. 7. §. 7. Perterritus deinde tam tætro viso, & nomine horrendo, servos inc...

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Incipiam, ut inquam, advoles. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inquam, advoles.

Et labor, & duræ rapit inclementia mortis. Ubi servius: Inclementia, Inexorabilitas & duritia.

Gravis inclementia fati. Stat. 1. Silv. 4. 50.

INCLEMENTER, Adv. [*ἀνήμεκός*] Dure. Liv. 22. 38. Nihil inclementer in Varronem dictum, nisi id modo, mirari se, &c. Plautus Pseud. 1. 1. 25.

Cur inclementer dicis lepidis litteris? i. e. Quare irasceris istis litteris? Idem Poen. 5. 5. 44.

Inclementius, Immitius. Ter. in prol. Eun. 4.

Tum si quis est, qui dictum in se inclementius existimat esse, &c. conf. Liv. 3. 48.

INCLINIS, V. post seq. dict.

INCLINO, [*ἐκκλίνω*, *ἐκλίνω*] are. Inflexere.

Acies inclinare vel inclinari dicitur, Quando ita urgetur ab hostibus, ut jam deficiens incipiat cedere, atque in fugam converti. Liv. 1. 12.

Ut Hostis cecidit, confestim Romana inclinatur acies. Ibidem lib. 2. 33.

Tum demum impulsus Latini, perculsaque inclinavit acies.

Animus inclinare. Liv. 29. 33. extr. Hæc animum inclinant, ut cum modice potius quam cum magno præsidio equitum ad Scipionem quoque postea venisse Masinissam credam.

Animus inclinat. Liv. 1. 24. Hos ut sequar inclinat animus. conf. 7. 9.

Animus inclinare ad rem aliquam. Liv. 40. 5. In præsentia placet omni ope in Romanos accendi regem, impellique ad consilia belli ad quæ jam sua sponte animum inclinasset.

Arbor vento inclinata in tuum fundum. Pompon. in l. ult. D. de arbor. cadend.

Astra inclinaverat ortus. Astrorum lucem imminuerat & hebetaverat: vel Astra cælo depulerat. Stat. 12. Theb. 1.

Culpam inclinare in aliquem, Derivare. Liv. 5. 8. extr. Ubi quum omnem culpam in Collegam inclinaret, acciri Virginium ex castris, &c.

Cursum inclinat. Ovid. 2. Met. 271. De Mercurio volante.

Dies inclinat. Curt. 6. 11. 9.

Domus omnis in te inclinata recumbit. Virg. 12. Æn. 59. i. e. Tuis humeris fulcitur.

Eloquentiam inclinare, pro Imminuere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quintetiam & Phalereum illum Demetrium (quanquam is primus inclinasse eloquentiam dicitur) multum ingenii habuisse & facundiæ fateor. V. Orationem inflectere, in INFLECTO.

Fata ducum inclinant. Lucan. lib. 3. 572.

Fortuna inclinat se ut. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 52. Tam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio, ac se fortuna inclinaverat, ut nostri magna inopia necessariorum rerum conflictarentur. Cic. Inclinate deinde se fortuna ad causam plebis, nuntii veniunt.

Fortuna inclinata & prope jacens. Cic. 2. Fam. 15.

Fretum inclinatum æstu, h. e. Pacatum mare. Liv. 29. Quum primum æstu fretum inclinatum est, naves mari secundo misit.

Fuga inclinateo. Liv. 1. 27. extr. Quo postquam inclinavit fuga, alii arma, &c.

Genua inclinat arenis. Ovid. 11. Met. 355.

Meridies inclinat. Hor. 3. Carm. 28. 5.

Oculos inclinare mortuis. i. e. Claudere: quod facere morientibus carere vel propinqui solebant. Propert. 4. 7. 25.

At mihi non oculos quisquam inclinavit euntis: Unum impetrassem te revocante diem. Forte Inclamavit non inepte legeretur. Immo Inclinat hiantes. V. Broekh.

Opes inclinantur ad Sabinos. Liv. 1. 11. Quanquam inclinari opes ad Sabinos, rege inde sumpto, videbantur.

Oppida inclinata, Diruta. Ovid. 15. Met. 295.

Res inclinata: cui Integra opponitur. Cic. 10. Att. 8. Scribendum ad te existimavi, & pro nostra benevolentia petendum, ne quo progredereis inclinata jam re, qua integra etiam progrediendum tibi non existimaffes. Legitur & Proclinata.

Res inclinata est, laboratur vehementer. Cic. 1. Fam. 1. i. e. Spectat ad malum exitum, & ruinam veluti minatur.

Respub. inclinata. Quæ jam declinare coepit. Cic. ad Brut. 18. Respondi id quod sentiebam & dignitati & existimationi tuæ maxime conducere, te primo quoque tempore ferre præsidium labenti & inclinatae pæne Reipub. [An Labanti?

Sententia inclinat, Huc tendit, eo vergit ut, &c. Liv. 32. 13. Inclinat sententia, suum in Theffaliam agmen dimitteret. [Lego Demitteret.

Sententiæ eo inclinant, ut &c. Liv. 27. 46. Multorum eo inclinant sententiæ, ut, dum festum &c.

Sententia eo inclinavit quod tutius, &c. Liv. 28. 25. extr. Illa dubitatio erat, singulane cohortes, an universi ad stipendium petendum irent: inclinavit eo sententia, quod tutius censebant universos ire. Al. omitunt Eo rectius, & post Censebant commate distinguunt.

Sol inclinat se meridie. Liv. 9. 32. Et prius sol meridie se inclinavit, quam telum hinc atque illinc emissum est.

Ad consilium adjuvandum inclinare. Cic. 12. Att. 28. Tuum enim illud desperatum denique intelliges, & quid inclinens ad hoc meum consilium adjuvandum.

In consilium inclinare. i. e. Descendere in sententiam. Liv. 30. 9. In hoc consilium maxime inclinant: legatos tamen ad Annibalem mittendos censent.

Ad Stoicos inclinare. Cic. 3. Fin. 10.

Paulum timore inclinari. Cic. 4. Att. 14.

Inclinare in vitium dicitur vinum. Plin. lib. 14. cap. 20. In vitium inclinant experimentum est laminæ plumbeæ mutatus in eo colos.

Nos inclinare in sis rebus dicimur, In quibus acquiescimus. Sen. in Consol. ad Helv. cap. 2. extr. Quasi de industria, in id tempus conjectis malis tuis, ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret.

Obsceno sensu usurpare videtur. Juven. 9. Sat. 26.

— atque ipsos etiam inclinare maritos. conf. Idem 10. 224.

Inclinare apud Grammaticos est verba & nomina in casus, personas atque tempora mutare. V. Gell. 4. 9.

INCLINANS, Partic. [*ἐκκλινῶν*] ut Inclinans ad crocum vel in luteum colorem. h. e. Tendens & fere similis. Plin. lib. 27. cap. 12.

Inclinantem erigere, Stantem inclinare, contraria. Cic. 2. de Orat. 1. 7.

INCLINATUS, a, um. Partic. [*ἐκκλινῶν*] ut,

Ffff 2

Incli-

Inclinatus ad causam plebis, i. e. Promptus. Liv. 3. 65. pr. Nihil magnopere ad patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere.

Animo inclinatus. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 12.

Spes inclinata dicitur in aliquam partem, Ubi de ea bene speratur. Liv. lib. 5. Teri tempus neutro inclinata spe.

Cervix inclinata. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Copia inclinata. Nep. 16. 5. 4. & Patere. 2. 55. 1. Subaudi Ad fugam.

Dies inclinatus in tempus pomeridianum. Cic. 3. Tusc. 7.

Morbus inclinatus, Qui jam ad sanitatem spectat. Plin. lib. 23. cap. 4. Lethargicis magis auxiliare, & inclinato morbo.

Onera inclinata a pauperibus in divites, Derivata. Liv. lib. 1. 43.

Respublica paullum inclinata agitari coepit. Sallust. Fragm. 6. 56.

Vires inclinatae. Liv. 9. 12. pr. Nullo dum certamine inclinat viribus. i. e. Integris adhuc & nullo certamine debilitatis.

Voce inclinata ululantique canere. Cic. in Orat. 27.

Compar. Inclinator ad pacem animus. Liv. 34. 33. Idem 3. 2. & 23. 46.

INCLINATIO, ōnis. f. [ἐπικλίσις, ἑγκλίσις] Plin. de lignis fecilibus lib. 16. cap. 43. Qua de causa alterna inclinatione egerunt *scabum*.

Animorum inclinatio plebis ad sustinendam inopiam *maris* fit. Liv. 24. 18. extr.

Caeli inclinatio, quam quidam Aspectum & horizonta vocant. Gell. lib. 14. cap. 1. Procedat inquit, hæc disciplina fane, sed sub ea modo inclinatione caeli, sub qua tunc Chaldaei fuerunt. V. Declinatio mundi, in DECLINO, & Vitruv. 6. 1.

Causæ inclinatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Corporis inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Laterum fortis, ac virilis inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Rerum & temporum inclinationes dicuntur Conversiones, quando Reipub. constitutio tenorem suum jam non amplius servat, sed ad mutationem spectare videtur. Cic. 5. Philipp. 26. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt. Et 5. de Fin. 11. Hoc amplius Theophrastus, quæ essent in Reipub. inclinationes rerum, & momenta temporum, quibus esset moderandum.

Temporis inclinatione, & perlevi sæpe fortunæ momento, vectigalia Populi Rom. pendere. Cic. 2. de Lege Agr. 72.

Voluntatum repentina inclinatio. Cic. pro Muren. 53.

Voluntatis inclinatione propendere in aliquem. Cic. 2. de Orat. 129.

Inclinatio ad meliorem spem. Cic. pro Sext. 67.

Pro Declinatione ponitur a Grammaticis. Varr. L. L. 8. 1. Quorundam inclinationes sequi. Idem 8. 63. In inclinationibus verborum. conf. INCLINATUS.

INCLINATUS, ūs. m. [κλίσις] pro Terminatione Grammaticis. Gell. lib. 3. cap. 12. Neque aliud est quod simili inclinatu dicatur. i. e. Terminatione. de Bibofus loquitur. conf. INCLINAMENTUM.

INCLINABILIS, e. Sen. Epist. 94. Nulla res magis animos honesta induit, dubioque & in pravum inclinabiles revocat ad rectum, quam bonorum virorum conversatio. Al. Inclinantes. [Porro videtur Honesto imbuat legendum.

INCLINAMENTUM, i. n. [ἐπικλίμα] pro Declinatu vel Derivatione vel Terminatione. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio. Hoc, inquit, inclinamentum semper hujuscemodi verborum, ut vinosus, mulierosus, religiosus, &c.

INCLINIS, e. Adj. Quod inclinatur, quod cedit. Val. Flacc. 4. Argon. 307. — sonat omnis vulnere cervix

Inclinis ceditque malis. Min. Fel. c. 3. extr. Eam testam plano situ digitis comprehensam, inclinem ipsum atque humilem, quantum potest super undas inrotare. Subaudi Puerum.

Item [ἀκλίσις] Inflexus, rigidus. Manil. 1. 596.

His eadem est via, quæ mundo, pariterque rotantur

Inclines. V. Interpr. in loc.

INCLITUS, a, um. Adj. [κλυτός] Gloriosus, excellens, atque insignis, quique veluti fulgore quodam famæ resplendet. Plaut. Mil. 4. 6. 12. Uttu inclitus apud mulieres.

Armis inclitus. Virg. 6. Æn. 276.

Factis inclitus. Ovid. 12. Met. 173.

Acta viri multum inclita cantu Mæonio. Stat. 1. Achil. 3.

Dux inclitus. Virg. 6. Æn. 562.

Genus inclitum altis titulis. Sen. Herc. fur. 6.

Gloria inclita fama. Virg. 2. Æn. 82.

Justitia inclita, religioque ea tempestate Numæ Pompilii erat. Liv. 1. 18.

Mænia inclita bello. Virg. 2. Æn. 241.

Philosophorum omnium inclitus Aristoteles. Justin. 12. 16. 8.

Templum inclitum divitiis. Liv. 26. 11.

Virtus inclita. Sen. Oeth. v. 1984.

Superl. Cato apud Gell. 3. 7. Claritudo inclitissima. Dux inclitissimus. Columel. 1. 4. Scribitur & per y Inclutus, & per u, Inclutus. V. Cellar. Orthogr. Romanam scripitionem per i præferunt docti.

INCLUDERE, si, sum, [ἐκκλείω, κατακλείω] ēre. Intus claudere. Cic. de Senect. 77. Nam dum fumus inclusi in his compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & gravi opere perfungimur.

Omnia animalia in mundo inclusit Deus. Cic. de Univ. 30.

In carcerem includere. Cic. 7. Verr. 117. Includuntur in carcerem condemnati.

In carcere includere. Cic. 2. Att. 1. Itaque nunc Consule in carcere incluso.

Includi simpliciter, absque alia voce adjecta est In carcere compingi. V. Schulting. ad Controv. Sen. p. 232.

Aliquem includere in prædonum hostiumque custodias. Cic. 7. Verr. 143.

Includere se domi. Cic. 7. Verr. 71.

In dialogos aliquem includere. Cic. 13. Att. 40. Sic enim constituebam, neminem includere aliquem in dialogos, eorum qui viverent. V. IN.

Includam orationi meæ. Cic. 1. Att. 13. ποτεθεῖσαν, quam postulas, Mi-feni & Puteolorum, includam orationi meæ.

In periculum legis includi. Cic. pro Cluent. 152. Nec nunc quicquam agitur, mihi credere, Judices, & prospicite id quod providendum est: nisi ut Eveller ordo in hujusce legis periculum includatur.

Actionem oratoris includere. Plin. 2. Epist. 11. ad Arrianum, Hujus actionem vespera inclusit. h. e. Actioni finem imposuit.

Cælum ignavos inclusit nubibus ætus. Ovid. 7. Met. 529.

Lacrimas dolor inclusit. Stat. 12. Theb. 318. i. e. Prohibuit.

Opinionem aliquam in definitiones aliquas includere. Cic. 4. Tusc. 15.

Populos includere septis. Ovid. 1. Fast. 53.

Verba includere versu. Cic. 3. de Orat. 182.

Viam includere, quod & Præcludere & Claudere dicitur. Liv. 27. 27. Non ante apparuere quibus obviis ab iugo ipso confurgendum erat, quam circuire qui ab tergo includerent viam.

Vocem includere. Liv. 2. 2. Consuli primo tam novæ rei ac subitæ admiratione incluserat vocem. h. e. Ademerat.

Vocem includit dolor. Cic. pro Rabir. Post. 48. Jam indicat tot hominum fletus, quam sis carus tuis, & me dolor debiliat, includitque vocem.

Includere & insculpere gemmam. Ulpian. in l. item gnæritur. §. si gemma. D. locati, Si gemma includenda aut insculpenda data sit, siquidem vitio materiæ factum sit, non erit ex locato actio: si imperitia facientis, erit.

Includere *gemmam* auro, & Excludere, contraria. V. EXCLUDO.

Smaragdi auro includuntur. Lucret. lib. 4. 1120.

Speciem sui similem inclusit clypeo Phidias. Cic. 1. Tusc. 34.

Illigare & includere. Cic. 6. Verr. 54. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, ita apte in scyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata esse diceret. [An Evellerat?

INCLUSUS, a, um. Partic. [κατακλεισμένος] ut

Inclusus angustiis temporis & juris: h. e. Obrutus & immerfus. Liv. 24. 8. Nullis neque temporis, neque juris inclusum angustiis quo minus ita omnia gerat administretque, ut tempora postulabant belli.

Inclusa in uno cubiculo ambitio. Cic. 4. Verr. 132.

Piscis inclusus aqua. Ovid. 3. de Pont. 1. 16.

Uva plena inclusu mero. Ovid. 5. Trist. 3. 36.

In impiis fabulas non elegans ratio physica inclusa est. Cic. 2. de Nat. Deor. 63.

Verba inclusa modis. Stat. Silv. 4. 11.

Inclusa sunt mihi medullis. Cic. 15. Att. 4.

INCLUSIO, ōnis. f. [κατακλις] Cic. in Vatin. 24. M. Bibulum, cuius inclusione contentus non erat, interficere volueras.

INCLYTUS, V. INCLYTUS.

INCOACTUS, a, um. Adj. [ἐναγ] pro Voluntario. Sen. Epist. 67. Omne honestum injustum incoactumque est, sincerum, & nullo malo mistum. Sic Valer. lib. 4. cap. 7. coactam voluntatem esse in amicitiiis contrahendis.

INCOCTILIS, V. INCOQUO.

INCOENIS, e. [ἀδειπνός] Qui non coenavit. Plaut. Catin. 4. 1. 18. — illæ autem fenem

Cupiunt extrudere incoenam ex ædibus,

Ut ipsæ solæ ventres distendant suos. Al. Incoenatum.

INCOENO, [δειπνός] ære. pro Coenare in. Suet. Tiber. cap. 39. extr. Incoenante eo, complura & ingentia, fortuito superne delapsa sunt. loquitur de Spelunca quadam, in qua coenaverat.

INCOENATUS, a, um. Adj. [ἀδειπνός] Idem quod Incoenis. Plaut. Alul. 2. 7. 6.

Superi incoenati sint, & coenati inferi. Ca. R. R. cap. 156. Qui poturus erit, lavet calida, bibat aquam mulsam, & incoenatis conf. Scrib. Larg. Comp. 140.

INCOEPTIO, INCOEPTO, INCOEPTOR, INCOEPTA. V. INCOEPTIO.

INCOEGITO, ære. Idem quod Cogitare. Hor. 2. Epist. 1. 122. Non fraudem socio puerove incogitat ullam.

geretur Puer non cogitat. H. St. desiderabatur in ed. Lij. hæc dictio

INCOGITANS, antis. Adj. [ἀλογιστός] Temerarius, inquit Donatus. Ter. Phorm. 3. 2. 14.

Adeone te incogitantem atque impudentem, Phædria. Ibid. 1. 3. 3. Quod ni fuisset incogitans, &c. Aufon. Sap. Periana. 15.

INCOGITATUS, a, um. Adj. [ἀντιλόγιστος] Idem. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.

Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato. Ter. prid. Alex. cap. 16. Dato spatio ad disquirendum cogitandumque, incogitati dicere cogentur. Accipitur hic active: sed passive apud Sen. Epist. 58. Alacritas incogitata & injusta.

INCOGITABILIS, e. [ἀπερίσπεντος] Idem. Plaut. Mil. 2. 6. 63. — nunc demum scio

Me fuisse excordem, cæcum, incogitabilem. conf. Lactant. 1. 8.

INCOGITANDUS, a, um. Adj. Quantum cogitari nequit. Plaut. Stich. 1. 1. 48. Incogitandus mæror. Idem Trin. 2. 1. 1.

INCOGITANTIA, æ. f. [ἀλογιστία] Plaut. Merc. prol. 27. Incogitantia, excors immodestia.

INCOGNOSCO, ēre. Idem quod Cognoscere. Apul. 4. Flor. p. 362. Propius accessit ut etiam incognosceret. conf. J. Pic. Mirand. Epist. 4.

INCOGNITUS, a, um. Adj. [ἀγνός] Non cognitus. Cic. pro Cæcin. 29. Dum incognita re judicare voluisset, &c. Idem 1. Acad. 44. Quæ esset imbecilla, & cum falso incognitoque communis.

Oculis incognita nostris. Ovid. 2. Met. 46.

Facinus incognitum. Sen. Med. 12.

Res incognita turbat animos. Virg. 1. Æn. 519.

Vocabula nobis incognita. Cic. 3. de Fin. 4. conf. Nep. 24. 3. 2.

INCOGNOSCIBILIS, e. Iren. Interp. 1. 12.

INCOHIBESCO, [ἐκ ἀπέριω] ēre. Lucret. lib. 3. 445. de anima. Aëre qui credas posse hanc cohiberier ullo,

Corpore qui nostro rarus magis incohibescit? h. e. Non cohibet. In, negat. Cohibescere, idem quod Cohibere. Sed non convenit inter Lucretii Editores, utrum verior lectio sit, Incohibescit; vel Am aut An aut Hanc cohibescit.

INCOHIBILIS, e. Adj. Ammian. 24. 2. Incohibili curfu evasit.

INCOIBILIS, e. [ἀσύμφορος] Quod coire & conjungi non potest. Gell. lib. 5. cap. 3. Videt enim cum illo genere oneris tam impedito, ac tam incohibili, facile atque expedite incedentem. Obsoletum.

INCOINQUINATUS, a, um. Adj. [ἀμίαντος] Vulg. Int. Sap. 8. 20.

INCOILO, ui, ultum, [ἐννοίω, ἐνοικίω] ēre. Inhabitare. Cic. 6. Verr. 21. Lycii illam, Græci homines incolebant.

Castrum incolere. Cic. 2. Tusc. 23. ex quodam poeta.

Locum aliquem incolere. Cic. 1. Tusc. 11. Et 4. Acad. 137. 3. Verr. 46. Cum fanum spoliatum videret ii, qui Delum incolebant, graviter ferebant.

Lustra

Lustra incoluere. Sil. lib. 8. 573.

Nemora. Lucan. 1. 449.

— nemora alta remotis

Incolitis Lucis.

Sedem incolere Capitolii dicuntur dii Romanorum. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Ceterique dii deaque immortales, qui excellenti tumulo civitatis sedem Capitolii in faxo incolitis constitutam.

Terras gens incolit. Lucan. lib. 9. 891.

Trans Rhenum incolunt. Cæf. 1. Bell. Gall. 1.

Vitam incolere. Ter. Heaut. 1. 1. 35.

— nam usque dum ille vitam illam incolit

Inopem, carens patria, ob meas injurias. al. Colit.

Incoli locus passive dicitur, Qui frequentia populi abundat. Cic. 1. de Divin. 93. Ex locis quoque ipsis, quæ a quibusque incolebantur.

INCOLA, æ. c. [ἐνοικῶν, οἰκιστὴρ] Qui in aliena regione, vel urbe, aut rep. habitat, quasi civis aut municipis: ut ait Valla lib. 4. Bud. Incola, qui in alienam civitatem domicilium transfert. Cic. 1. Off. 125. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, &c.

Incolam & civem totius mundi arbitrabatur. Cic. 5. Tusc. 108.

Incola, & Habitat. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Sunt enim ex terra homines, non ut incolæ atque habitatores, sed, &c. Bud.

Novus incola. Hor. 2. Serm. 2. 128.

Pauper incola. Ovid. 3. Trist. 10. 60.

Turba incola. Ovid. 3. Fast. 582.

Loci alicujus incola. Cic. 5. de Fin. 3.

Orientis incolæ. Plin. lib. 2. cap. 70.

Incola arbor. Plin. lib. 12. cap. 3. Sed quæ ex his in incolarum numero esse cœpere, dicuntur inter fructiferas. i. e. Quæ coluntur & feruntur apud nos.

Incola piscis. Idem lib. 9. cap. 17. Admovitque sibi gula sapores piscibus satis, & novum incolam mari dedit, nequis peregrinas aves Romæ parere miretur. Phædr. 1. 7. 6. de Ranis. Quædam tum stagni incola. Aquarum incolæ bestię nantes. Cic. 5. Tusc. 38.

INCOLO, ære. Incolam esse. Tertul. de Refurr. Carn. cap. 26.

INCOLATUS, ūs. m. Habitatio sine civitatis jure. Modest. l. 34. Dig. ad Municip. Tertul. de Anima, cap. 57. pr. & Apol. cap. 22. & de Refurr. cap. 26. conf. Cellar. Cur. Poster. ubi ex antiqua Hadriani ævi Inscriptione occurrit, OMNIA PER OPPIDA INCOLATUM EVITANT.

INCULTUS, a, um. Adj. [ἀνέργος] Horridum & inhabitabile. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Terræ regiones inhabitabiles & incultæ. Sic apud eundem de Clar. Orat. 16. Serere in inculto & derelicto solo.

Ager incultus. Cic. pro Rosc. Com. 33. Liv. 2. 34.

Capilli inculti. Ovid. 9. Epist. 125.

Corpus incultum, Inornatum. Cic. 2. de Lege Agrar. 13. Vestitu obsoletiore, corpore inculto & horrido, capillatior quam ante.

Oratio inculta, Inculta scripta, Impolita & incompta. Cic. 3. de Orat. 95. Ut caveatis ne exilis, ne inculta sit vestra oratio, ne vulgaris, ne obsoleta.

Pars nulla Philosophiæ inculta & deserta est. Cic. 3. Off. 5.

Partes mundi incultæ, Inhabitæ & desertæ. Cic. 1. Tusc. 69. Ceteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut urantur calore.

Pictura horrida, inculta, abdit opaca: cui opponitur Nitida, læta, collustrata. Cic. in Orat. 36.

Regio est incultior. Mela. 2. 1.

Sentes inculti. Virg. 4. Ecl. 29.

Squalor incultus. Senec. Hippol. 6.

Parfimonia rusticana illa atque inculta. Cic. pro Quint. 32.

Via inculta & silvestris. Cic. de Clar. Orat. 259.

Versus inculti. Hor. 2. Epist. 1. 233.

Vir subhorridus & incultus. Cic. de Clar. Orat. 117.

Vir horridus, incultus, mæstus. Cic. Post. red. in Senat. 12.

Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse jucunda. Cic. de Amicit. 15.

Vita inculta & horrida, cui opponitur Delicata. Cic. pro Rosc. Amer. 22.

INCULTE, Adv. [ἀνέργως] Horride, inornate. Cic. de Clar. Orat. 107. Et dicere non inculte solebat.

Inculte & horride aliquid dicere. Cic. in Orat. 28.

Inculte atque horride vivere. Cic. pro Quint. 75. Vixit enim semper inculte atque horride: natura trifidi ac recondita fuit.

Compar. Sallust. Jugurth. cap. 19. Super Numidiam Getulos accepimus partim in tuguriis, alios incultius vagos agitare. Idem cap. 89. In omni Africa, quæ procul a mari incultius agebat.

INCULTUS, ūs. m. contrarium Cultui. Liv. 42. 12. Suos honores partim desertos, per incultum ac negligentiam, partim hostiliter sublato esse. Sen. Epist. 5. Sallust. Catil. 55. & Jugurth. cap. 2. extr.

INCOLUMIS, e. Adj. [ἀσφαλής, ἄσπονδος] Sanus & salvus. Ter. Heaut. 1. 2. 19.

Quid reliqui est quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur bona, Parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, divitias?

Idem And. 3. 5. 5.

Posthac incolumem fat scio fore me, nunc si devito hoc malum.

Salvus & incolumis. Cic. 4. de Fin. 19. Ut se & salvum in suo genere, incolumemque vellent.

Quibus incolumibus & domi dignitas, & foris auctoritas retineretur. Cic. pro Rosc. Amer. 136. h. e. Superstitibus & vivis.

Incolume & salvum aliquid per alium retinere. Cic. 1. Verr. 72.

Conservare incolumem. V. CONSERVO.

Incolumem se ad suos recipere. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 64.

Gratulor incolumi. Ovid. 6. Epist. 3.

Edes incolumes, pro Integris & non ruinosis, dicit Ulpian. in l. qui bona fide. §. quum inter. D. de damn. infect. Quamvis possit quis dicere, non vitio incolumium ædium hoc factum, si aliæ in eas incidentes ei damni causam præbuerint. Budæus.

Argentum incolume, Illibatum. Plaut. Perf. 2. 5. 23.

Atque ego omne argentum tibi actutum incolume redigam.

Capite incolumi esse. i. e. Sano. Hor. 2. Serm. 3. 132.

Vires integros & incolumes fervare. Cic. 3. in Catil. 25.

Vitantes salvæ & incolumes. Cic. de Invent. 169.

Corpus incolume. Lucret. lib. 1. 247.

Famam tueri incolumem. Hor. 1. Serm. 4. 118.

Gravitate incolumi jocus tentavit. Hor. de Arte Poet. 222.

Liberos suos incolumes & beatos nemo est qui non cupiat. Cic. 1. de Invent. 48.

Ratis incolumis. Ovid. 2. Trist. 100.

Splendorem a calamitate judicii incolumem retinere. Cic. pro Planc. 12.

Status incolumis, Sanitas & prosperitas. Suet. Neron. cap. 54. Sub exitu quidem vitæ palam voverat, si sibi incolumis status permanisset, proditum se partæ victoriæ ludis, etiam hydraulam, & choraulam, & utricularium, ac novissimo die histrionem.

Virtutem incolumem odimus. i. e. Superstitem. Hor. 3. Carm. 24. 31.

Vox incolumis. Lucret. lib. 4. 604.

Compar. Incolumiores. Gell. 17. 2. ex Q. Claudii Annal.

INCOLUMB, Adv. Zenō Veron. Incolume requiescere. V. Barth. Adv. vers. 42. 14.

INCOLUMITAS, ātis. f. [ἀσφάλεια] Cic. 6. Fam. 10. Itaque siqui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est de tua incolumitate, &c. Incolumitas (inquit Cic. 2. de Invent. 169.) est Salutis tuta atque integra conservatio. Idem 5. de Fin. 18. In quibus numerant incolumitatem, conservationemque omnium partium. Nepos 25. 10. 6. Singularem prudentiam ex procellis civilibus ad incolumitatem pervenit.

Mundi incolumitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.

Deferere incolumitatem & salutem alicujus. Cic. Anteq. iret in exil. 6.

Habere ab aliquo incolumitatem. Cic. ad Brut. 16.

Polliceri incolumitatem deditis. Cæf. 3. Bell. Civil. 28.

Præstare incolumitatem. Cic. 15. Att. 7.

Retinent civitates incolumitatem & libertatem. Cic. 2. de Invent. 168.

INCOMATUS, a, um. Adj. Martial. lib. 12. 99. [Immo In comatis divise.

INCŌMES, itis. [ἀντιμῆτις] Sine comite dicitur, auctore Festo. Antiquum est. Usitatus est.

INCŌMITATUS, a, um. Adj. [ἀσυμπεσπόμενος] Idem. Cic. 1. de Orat. 234. Cujus artem quin indotatam esse atque incomitam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornaisti.

Funera incomitata. Lucret. lib. 6. 1223.

Virtus incomitata externis bonis. Ovid. 2. de Pont. 3. 35.

Vestigia incomitata. Sil. 9. 101. conf. Virg. 4. Æn. 467. Varro 2. de R. R. cap. 10. Necnon etiam hoc, quas virgines ibi appellant, nonnumquam annorum viginti, quibus eos eorum non denegavit, ante nuptias ut succumberent quibus vellent, & incomitatis ut vagari liceret, & filios haberent e quibus vellent. Ubi Calepinus, fœdissime lapsus, a recto Incomitas, ātis, f. nomen substantivum putavit.

INCŌMIS, e. Adj. Non comis, Macrobi. 1. Saturn. 7. Incomis & tenebrosa vita.

INCŌMITIO, [ἀναρχομεσιάν] ære. significat (inquit Festus) Tale convivium facere, pro quo necesse sit in comitium, hoc est in conventum venire. Plaut. Curc. 3. 1. 31.

— quæso ne me incomities.

LY. Licetne inforare, si incomitari non licet? Antiquum.

INCOMMA, æ. f. [ἐγκομμία] Gloss. Isidor. Incommma mensura militum. Veget. de R. M. 1. 5. Proceritas tironum ad incommmam semper exacta. V. Salmast. Hist. aug. p. 199. & Lex. Pitisc. in Militis.

INCOMMENDATUS, a, um. Adj. [ἀσύστατος] Quod impune violatur tanquam expositum sine commendatione. Ovid. 11. Met. 434.

Nil illis vetitum est, incommendatæque tellus, &c.

INCOMMŌDUS, a, um. Adj. [ἀσύμφορος] Quod damnum adfert, vel molestum est. Ter. Hec. 3. 4. 1.

Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter?

Incommodus & Gratus, contraria. Cic. 5. Verr. 214. Non potest reprehendi illa æstimatio, quæ aratori non modo incommoda non est, sed etiam grata est.

Rebus incommodis sublevare aliquem. Cic. pro Cluent. 161.

Valetudo incommoda. Liv. 5. 31.

Uxor incommoda & importuna. Plaut. Afin. 1. 1. 47.

Fateor eam esse importunam, atque incommodam.

INCOMMŌDUM, i. n. [ἀκομμία, ἀσύμφορον, ἀρξενον] Damnum, detrimentum. Cic. 1. de Fin. 25. Itaque non ob ea solum incommoda quæ eveniunt improbis fugiendam improbitatem putamus.

Expers incommodi. Cic. 4. Verr. 191.

Integer & sincerus ab incommodo. Cic. 13. Fam. 4.

Incommodum, Malum, periculofum. Ter. Hec. 3. 4. 3.

Non hercle, Parmeno, verbis dici potest

Tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. [Nisi hic

Adj. est, ut & in duobus seqq. locis.

Non erat incommodum te nullam rationem referre. Cic. 2. Fam. 16.

Nisi tibi incommodum est, h. e. Molestum. Plaut. Most. 3. 2. 120.

Accedit incommodum. Accedit nobis illud quoque incommodum. Cic. pro Quint. 3. V. ACCEDO.

Accipere incommodum. V. ACCIPIO.

Affici incommodo. Cic. 1. Off. 24.

Affici incommotis & difficultatibus. Cic. 1. Verr. 8.

Angi incommotis. V. ANGO.

Cadit incommodum. V. CADO.

Capere incommodum. V. CAPIO.

Circumveniunt multa senem incommoda. Hor. de Arte Poet. 169.

Committere incommoda sua legibus. V. COMMITTO.

Commoveri te incommodo valetudinis tuæ nolo. Cic. 7. Att. 7.

Conciliare incommoda alicui. Lucret. lib. 3. 877.

Contrahi incommotis amici. V. CONTRAHO.

Debilitata multis incommotis veritas. Cic. pro Quint. 4.

Dare incommoda. Cic. 5. de Fin. 50.

Dolere incommodo detrimentoque suo. Cic. de Clar. Orat. 4.

Facere non suo incommodo aliquid. Cic. 12. Att. 47. pr.

Ferre incommoda alicui, pro Incommode. Cic. 1. Q. frat. 2. Atque ita mihi dicebat Flavius, scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Ferre incommoda, atque injurias viri omnes, & tegere contumelias. Ter. Hec. 1. 2. 90. Ibid. 5. 3. extr.

Habet locus plus adjumenti quam incommodi. Cic. 2. de Orat. 102.

Impendere incommodum. Cic. 11. Att. 3. Negas præcipuum mihi illum incommodum impendere.

Ffff 3

Impor-

Importare incommodum. V. **IMPORTO**.
 Invecta incommoda per aliquem. V. **INVEHO**.
 Leniunt incommoda vitæ commodorum compensatione sapientes. Cic. 1. de Nat. Deor. 21.
 Mederi incommodis. Cic. 1. Q. frat. 1. Aliqua ex parte his incommodis mederi fortasse potuisset, &c.
 Patiens incommodi. V. **PATIO**.
 Refutare incommodum. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Mihi credite, hoc in uno incommodum confirmatum, multorum infirmabit incolumitatem: & si initio non fuerit refutatum, &c.
 Rejicere, diminuire, devitare incommodum. Cic. 2. de Invent. 18.
 Reperire medicinam incommodis. V. **MEDICO**.
 Sarcire incommodum. Cæf. 3. Bell. Civil. 73. Acceptum incommodum virtute farcietur.
INCOMMODE, Adv. [ἀσυμφόρως] Cum damno & incommodo: h. e. Molestè. Ter. Hec. 3. 3. 10.
 Quia tam incommode illis fors obtulerat adventum meum.
 Idem Eun. 2. 3. 35. Incommode hercle.
 Optime & Incommode actum, contraria. Cic. de Amicit. 15. Quamobrem cum illo quidem (ut supra dixi) actum optime est, mecum autem incommodium.
 Non incommode opus efficere. Columel. lib. 12. cap. 5. Idque non incommode opus efficit, nisi quod frequenter vitatur.
 Accidisse mihi non incommode visum est. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Venire non incommode ad aliquem. Cic. 7. Att. 8. Liv. 40. 51. Quæ incommode opposita videbantur, signa amovit.
 Compar. Cic. de Amicit. 15. V. paulo ante Optime & Incommode.
 Superl. Incommodissime navigare. Cic. 5. Att. 9.
INCOMMODITAS, ātis. f. [τὸ ἀσύνφορον, ἀχρηστία] Damnum, molestia. Ter. And. 3. 3. 35.
 Nempe incommoditas denique huc omnis redit.
 Incommoditas temporis. Liv. 10. 11. Romæ, tum desiderio viri, tum incommoditate temporis, tristis nuntius fuit.
 Plurali, Arnob. lib. 2. p. 54. Morborum incommoditatibus frangi.
INCOMMODO, [βλάπτω, ζημιῶ] āre. Damnum inferre. Ter. And. 1. 1. 124.
 Facturum: magis id adeo, mihi ut incommodet, quam ut obsequatur gnato. Cic. pro Quint. 51. Ut quum ipsi alteri scientes incommodarint, nihil ipsis jure incommodi cadere possit.
INCOMMODATIO, ōnis. f. [ζημία] pro Incommoditate. Cic. 1. Att. 17. Atque in ista incommodatione alienati illius animi & offensi, illud inest tamen commodi, &c. Al. Incommoditate.
INCOMMODISTICUS, a, um. Adj. pro Incommodus, verbum a Plauto fictum, Capt. 1. 1. 19. De Parasitis
 Odiosissime & multum incommodistici. al. Incomedistici, a Comedendo.
INCOMPARABILIS, e. Adj. [ἀσύγκριτος] Plin. lib. 7. cap. 26. Illa fuit vera & incomparabilis invicti animi sublimitas. i. e. Cui comparari alia non potest. Quintil. lib. 1. cap. 3. Sed præstet alicui vel gratia, vel amicitia, vel pecunia, ut doctissimum atque incomparabilem magistrum domi habeat.
INCOMPERTUS, a, um. Adj. [ἀνέρετος] Incognitus, & de quo nullam certitudinem habemus. Plin. 34. 13. Origo atque natura ejus incerta est mihi. Idem 4. 13. Incompertæ magnitudinis.
 Incompertum aliquid dicere. Liv. 9. 26.
 Vetustate incompertum. Liv. 4. 23.
 Incompertum est. Liv. 28. 3. Id utrum parum ex intervallo sit confectum, an dolus aliquis suspectus fuerit, incompertum est.
 Incompertum habere. Plin. lib. 12. cap. 8. Qualis sit ea, incompertum habeo.
INCOMPLEBILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀπλήρωτος, Incomplebilis.
INCOMPLETUS, a, um. Adj. Non completus. Firmic. lib. 5. cap. 2. Et qui semper imperfecta incompletæque sua consilia derelinquant.
INCOMPOSITUS, a, um. Adj. [ἀσύνθετος] Compositum contrarium, Inornatus & inelegans atque incompertus. Liv. 4. 41. pr. Tempanii oratio incomperta fuisse dicitur.
 Moribus incompertus. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Agmen incompertum. Liv. 2. 38. Idem 9. 4.
 Incomperti, i. e. Palantes. Justin. 1. 3. 4.
 Motus incompertos dare. Virg. 1. Georg. 350. Saltationem nulla ex arte venientem. Servius.
 Pede incompertum currunt versus. Hor. 1. Serm. 10. 1.
INCOMPOSITR, Adv. [ἀσυνθετως] Inelegantè. Liv. 25. 37. Et in hostem, negligenter & incomperte venientem, incurrunt. h. e. Sine ordine.
INCOMPREHENSIBILIS, e. Adj. [ἀνεπλήρωτος] Quod comprehendere & constringi non potest. Plin. 1. Epist. 20. Ut est in disputando incomprehensibilis, & lubricus, ita eludit. Translate Cels. in præfat. lib. 1. Quoniam incomprehensibilis natura sit. i. e. Comprehendi & intelligi non possit.
 Veritas incomprehensibilis. Gell. 11. 5.
 Parvitas arenæ incomprehensibilis. Columel. lib. 10. in proœm.
INCOMPREHENSIBILITER, Adv. Hieron. Epist. 87.
INCOMPREHENSUS, a, um. Adj. Cic. 4. Acad. 30. pr. Quæ nos incomprehensa & non percepta dicimus. Prudent. Apoth. 816. Incomprehensa virtus.
INCOMPTUS, a, um. Adj. [ἀκοσμος] Inornatus. Cic. 2. Att. 1. Quamquam tua illa, legi enim libenter, horridula mihi atque incomperta visa sunt. Idem in Orat. 78. Si hæc subtilis oratio etiam incomperta delectat.
 Capilli incomperti. Hor. 1. Carm. 12. 41.
 Caput incompertum. Hor. Epod. 5. 16.
 Decor incompertus. Sen. Hippol. 5.
 Compar. Suet. Aug. 69. Incomptiore capillo.
INCOMPTRE, Adv. Ammian. 31. 2. Stipites dolantur incomperte in hominum figuras.
 Incomptre laudare. Stat. 5. Silv. 5. 34.
INCONCESSUS, a, um. Adj. [ἀσυνχώρητος] a Concedo, is; Negatus & prohibitus. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum totum exprimere quem elegeris, pæne sit homini inconcessum. Virg. 1. Æn. 655.
 Pergama quum peteret, inconcessosque hymenæos. i. e. Illicitos,

Ignibus inconcessis attonitæ puellæ. Ovid. 10. Met. 153.
 Voluptas inconcessa placet. Ovid. 3. Amor. 4. 31.
INCONCESSIBILIS, e. Tertull. de Pudic. cap. 3. Fornicatio inconcessibilis.
INCONCILIO, [παράγω, ἀποτρέπω] āre. Turbare. Plaut. Bacch. 3. 6. 22. Ille, quod in se fuit, accuratum habuit, quod posset mali Facere, & in me inconciliare copias omnes meas.
 Inconciliare sibi aliquem, Facere sibi inimicum. Plaut. Trin. 2. 1. 98. Inconciliastin' eum qui mandatu' est tibi? Ille qui mandavit, eum exturbasti ex ædibus?
 Inconciliare. Plaut. Perf. 5. 2. 53. Eo credo, quia non inconciliavit, quum te emo. Hic putarim significare quod Festus ait significasse apud antiquos, Per dolum decipere: nisi potius significet, Controversias facere, & quod vulgus vocat, *Disconciliare*. conf. Sidon. 3. Epist. 9.
INCONCILIATE, Adv. [ἀφιλιωτάς] Perperam, inconsculte. Plaut. Most. 3. 1. 85.
 Ne inconciliate quid nos porro postules. i. e. Nequid nos roges, unde efficiamur tibi inimici. Inemendatis codd. est Ne inconciliare.
INCONCINNUS, a, um. Adj. [ἀνέκκετος, ἐμμελής] Quod concinno contrarium est. Gell. lib. 16. cap. 5. Ea ferme omnia inconcinna atque absurda visa sunt. Cic. 2. de Orat. 17. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, &c. aut denique in aliquo genere aut inconcinus, aut multus est, is ineptus dicitur.
 Asperitas agrestis & inconcinna. Hor. 1. Epist. 18. 6.
 Personamque feret non inconcinus utramque. Hor. 1. Epist. 17. 29.
INCONCINNE, Adv. Blaterans atque inconcinne causificans. Apul. 10. Met. p. 242.
INCONCINNITER, Adv. [ἀνέκκετως] Inornate, incomperte, impolite. Gell. lib. 10. cap. 17. Vertique in eam rem quam tum agebat, non inconcinniter.
INCONCINNITAS, ātis. f. Suet. Aug. cap. 86. pr. Genus eloquendi secutus est elegans & temperatum, vitatis sententiarum ineptis atque inconcinnitate.
INCONCUSSUS, a, um. Adj. [ἀσείστος] Stat. 5. Silv. 1. 142.
 Florebant hilares inconcussique penates. Sen. Epist. 67. extr.
 In otio inconcussio jacere.
INCONCUSSE, Adv. August. Retract. 1. 11. Idem Epist. 11. ad Fortunat. & Epist. 112. conf. Cassiod. 1. Var. Epist. 35.
INCONDITUS, a, um. Adj. [ἄτακτος] ex In & Condo compositum; Inordinatus, incompertus, inordinate compositus. Plin. Epist. 190. Ac primis quidem diebus redditæ libertatis, pro se quisque, inimicos suos duntaxat minores inconditæ turbidoque clamore postulerat, simul & oppresserat.
 Inconditi jacent. Suet. Rhet. 6. 7.
 Barbaria incondita. Liv. 30. 28.
 Blanditiæ inconditæ. Plin. lib. 8. cap. 5.
 Carmina incondita. Liv. 4. 20. pr. In eum milites carmina incondita, æquantes eum Romulo, canere.
 Consuetudo incondita dicendi. Cic. 3. de Orat. 173. Idque princeps Isocrates instituisse fertur, ut inconditam antiquorum dicendi consuetudinem delectationis atque aurium causa (quemadmodum scribit discipulus ejus Naucratis) numeris astringeret.
 Fremitus inconditus. Plin. lib. 9. cap. 13.
 Genus dicendi inconditum. Cic. de Clar. Orat. 242.
 Jus omne civile inconditum ac pæne ridiculum præter Romanum. Cic. 1. de Orat. 197.
 Libertas nova atque incondita. Liv. 24. 24.
 Loca incondita, Inconscripta. Sallust. Jugurth. At illi quibus vires aderant, ruere cuncti ad portas, incondita tenere. Virg. 2. Ecl. 4.
 — ibi hæc incondita solus
 Montibus & silvis studio jactabat inani. Ubi Servius; Incondita, Incomposita, subito dicta, agrestia: vel infanzæ mentis dicta verba. Vel Incondita, idest Inconscripta: ut Sallust. in Jugurth. &c. [Hoc quid sit non assequor. Sallustii locum in his quæ supersunt ne quæras.]
 Multitudo incondita, inermisque. Liv. 32. 13. extr.
 Motus inconditus. Plin. lib. 8. cap. 2.
 Orator inconditus. Cic. in Orat. 233.
 Turba hominum incondita. Liv. 22. 45. & 25. 1.
 Verbis inconditis sententiam aliquam efferre. Cic. in Orat. 250.
 Ne sparsi & inconditi sine ordine, sine signis, omnibus portis excurrerent, obstitendo. Liv. 29. 34.
 Inconditus, Non conditus ad diuturnitatem. Columel. lib. 3. cap. 2. statim ab initio, Ad escam non expedit instituere vineta, nisi quum tam suburbanus est ager, ut ratio postulet inconditum fructum mercantibus velut pomum vendere. Inconditum, Non serré pour garder, mais comme il vient de la vigne.
 Corpora incondita, i. e. Insepulta. Lucan. lib. 6. 101.
INCONDITE, Adv. [ἀσυντάκτως] Incomposite, inordinate. Cic. 3. Off. 82. Dicam ut potero, incondite fortasse, sed tamen ut res possit intelligi.
 Rudis hæc incondite fundit. Cic. 3. de Orat. 173.
 Incondite & monstruose aliquid cogitare. Cic. 2. de Divin. 146. conf. Apul. Met. 4. p. 146.
INCONFESSUS, a, um. Adj. [ἀναμολογητός] Ovid. 2. Met. 556.
 Servandum dederat, sed enim inconfessa quid esset. Sed Heinsius hunc versum, ut spurium, fustulit.
INCONFUSUS, a, um. Adj. Non confusus. Claud. de sexto Conf. Honor. 623.
 Hæc & bellicosos exercuit aræ lusus.
 Armatos hic sæpe choros, certaue vagandi
 Textas lege fugas, inconfusosque recursum,
 Et pulchras errorum artes, jucundaque Martis
 Cernimus, insonuit quum verbere signa magister. conf. Sen. Quæst. Nat. proœm. 3.
INCONFUSIBILIS, e. Adj. [ἀνεπαράμιτος] ut, Operarius inconfusibilis. Vulg. Interpr. 2. Timoth. 2. 15.
INCONFUSIBILITER, Adv. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 15. Inconfusibiliter misceri.
INCONGELABILIS, e. [ἄρηκτος] Quod non potest congelari. Gell. lib. 17. cap. 8. Cur fluviorum & fontium aquæ gelu durentur, mare omne incongelabile sit.

INCONGRUENS, entis. Adj. [ἀνάρμοστος] Quod non congruit, aut concordat ei rei de qua agimus. Plin. 4. Epist. 9. Dissoluta atque incongruens sententia. Gell. lib. 2. cap. 5. Est enim pleraque & sibi & nobis incongruens.
Quod est incongruens & absurdum. Lactant. de falsa Sap. lib. 3. cap. 8. H. St.

INCONGRUENTER, Adv. Inconvenienter. Tertull. de Baptism. cap. penult. Nec incongruenter quis ad figuram interpretabitur.

INCONGRUENTIA, æ. f. Inconvenientia. Tertull. advers. Marc. 2. 25. Infirmittates & incongruentias interpretandas purgandasque pertendam. Lactant. 5. 13. Seneca incongruentiam hominibus objectans. Augustin. Civ. Dei, 22, 19. Incongruentia partium.

INCONGRUUS, a, um. Adj. Non congruus. Val. Max. 4. 1. 12. Quæ facta eorum ac dicta quam incongruo ambitu amplector. al. Quam angusto. Apul. lib. 3. de Dogm. Platon. post pr. Incongruæ inter se propositiones.

INCONGRUE, Adv. Augustin. ad Hieron. Epist. 9. cap. 4. Quod si facere vellet; nec mendaciter, nec incongrue faceret.

INCONNIVENS, entis. Partic. [ἀπεννίζων] Non motans palpebras. Gell. 2. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdisi atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconnivens.

INCONSCIUS, a, um. Adj. [ἀσυνειδής] Conficio contrarium est. Liv. 21. 12. Alcon inconficiis Saguntinis, precibus aliquid moturum ratus, quum ad Annibalem noctu transfisset. Al. Inscius.

INCONSCIENTIA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. ἀσυνειδησία, Inconscientia.

INCONSEQUENS, entis. Adj. Afcon. proœm. act. in Verr. p. 53. Inconsequens locutio. conf. Idem p. 64. Per inconsequens. Gell. 14. 1.

INCONSEQUENTIA, æ. f. [ἀνασχεθία] Quintil. lib. 8. cap. 6. Multi enim quum initium a tempestate sumpserunt, incendio aut ruina finiunt, quæ est inconsequentia rerum foedissima.

INCONSIDERANS, antis. Adj. [ἀφραδδών] Idem quod Inconsultus: Qui non considerat quomodo quidque agendum sit. Cic. 2. de Divin. 59. Nos autem ita leves atque inconsiderantes fumus. In vetusto codice legitur Inconsiderati.

INCONSIDERANTER, Adv. Ulpian. Dig. 26. t. 10. l. 3.

INCONSIDERANTIA, æ. f. [ἀλογισία] Inconsulta ratio. Cic. 3. Q. frat. 9. Cujus in hoc uno inconsiderantiam & ego sustinebo ut potero. Suet. in Claud. cap. 39. Inter cetera, in eo mirati sunt homines & oblivionem & inconsiderantiam.

INCONSIDERATUS, a, um. Adj. [ἀπερίσκεπτος, ἄκομος] Idem significat: ut apud Cic. 3. Tusc. 4. Temerarius & inconsideratus. Cupiditas inconsiderata. Cic. pro Quint. 80. O rem incredibilem! O cupiditatem inconsideratam!

Fama popularis temeraria & inconsiderata. Cic. 3. Tusc. 4.

Compar. Nepos. 7. 5. 1. Inconsiderator in secunda, quam in adversa fortuna. Quintil. lib. 2. cap. 15. Juvenili calore Polus inconsideratior.

INCONSIDERATE, Adv. [ἀπερίσκεπτος, ἀλογιστως] Inconsulte, temere. Cic. 1. Off. 103. Nequid temere ac fortuito, inconsiderate, negligenterque agamus. Gell. lib. 17. cap. 1. pr. Ut scribere ausi sint, M. Ciceronem parum integre, atque improprie, atque inconsiderate locutum.

INCONSIDERATIO, ōnis. f. Salvian. de Gubern. Dei lib. 1. extr. Qui sola mentis inconsideratione peccasset. conf. Torrent. ad Suet. Claud. 39.

INCONSILIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. ἀδουλία, Inconsilium.

INCONSOLABILIS, e. Adj. [ἀπαραμύθητος] Ovid. 5. Met. 426.
— contemptaque fontis
Jura sui mærens, inconsolebile vulnus
Mente gerit tacita.

INCONSÖNANTER, Adv. apud Priscian.

INCONSÖNANTIA, æ. f. Vet. Int. Iren. 5. 17. Inconsonanter & inconsequenter dispersum esse.

INCONSPECTUS, a, um. Adj. Inconsideratus. Gell. 17. 21. pr. Ne in his sermonibus forte inconspicuum aliquid temere diceremus.

INCONSPICUUS, a, um. Adj. Florus lib. 4. cap. 2. 67. Non inconspicua tamen morte omnium. Mart. Capell. 8. Stella superioribus inconspicua. Idem 6. Quis dubitet alia inconspicua fieri, atque alia eminere.

INCONSPRETUS, a, um. Adj. Quod non improbatum est. Festus.

INCONSTANS, antis. Adj. [ἀσταθής, ἀβέβαιος] Qui non sibi constat, levis, mobilis, volubilis, qui tum hoc, tum illud dicit. Plin. lib. 18. cap. 35. Si id in pluribus partibus fiet, inconstantes ventos effundent. Ridicule videri inconstantem in aliqua re. Cic. pro Rosc. Com. 19.

Inconstantes litteræ, Inconstantiam scribentis testantes. Cic. 10. Fam. 16. Quum is frigidus sane & inconstans recitasset litteras Lepidi.

Compar. Cic. ad Brut. 15. Instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium, quorum alter inconstantiior, alter impuriior.

Superl. Sen. Epist. 99. Populus nullius rei bonus auctor, & in omnibus inconstantissimus. Gell. 13. 30. Accepit inconstantissimo vultu & maximo.

CONSTANTER, Adv. [ἀσφατώς] Leviter. Cic. in Partit. Si aut ambigue, aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt.

Inconstanter loqui. Cic. 4. Acad. 53.

Inconstanter & turbide in motu esse perturbationem. Cic. 4. Tusc. 24. Intelligatur igitur perturbationem, jactantibus se opinionibus, inconstanter & turbide in motu esse semper.

Membra inconstanter jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 490.

Inconstantissime dicta. Cic. 2. de Fin. 88.

CONSTANTIA, æ. f. [ἀσφατσία] Levitas. Cic. 4. Acad. 69. Quamvis igitur fuerit acutus, ut fuit, tamen inconstantia elevatur auctoritas. i. e. Minoris sit, ut ait Budæus.

Inconstantia totius sententiæ. Cic. 4. Acad.

Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit. Plin. lib. 6. cap. 26.

Autatio consilii & Inconstantia. Cic. 16. Att. 7. Nemo doctus unquam mutationem consilii inconstantiam dixit esse.

Inconstantia mutabilitasque mentis. Cic. 4. Tusc. 76.

Aietas & inconstantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum commutatio. Cic. pro Domo 4.

Inconstantia & temeritate sejungi non potest fortuna. Cic. 3. de Nat. Deor. 61.

ama inconstantia pertimescenda. Cic. 1. Fam. 9.

In maxima inconstantia, veritatis ignoracione, versantur vulgi opiniones. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.

INCONSUEtus, a, um. Adj. [ἀνεθής] Non assuetus. Sil. lib. 11. 282.
— stupet incofuetus opimæ
Sidonius mensæ miles. Vitruv. præf. lib. 5. Sermo incofuetus.
Idem 1. 4. Salitudo incofuetæ.

INCONSULTUS, a, um. Partic. A quo consilium non est petatum. Varro R. R. 1. 10. Etenim, in scio atque inconsulto domino, servi sæpe ex agro discedunt.

Inconsultus, Cui non est datum consilium. Virg. 3. Æn. 452.
Inconsulti abeunt, sedemque odere Sibyllæ. Ubi Servius; Inconsulti, Inscii rerum, ignari, sine consilio. Et Consultus est, Qui consulitur: Inconsultus, Qui non accipit consilium.

INCONSULTUS, a, um. Adj. [ἀβουλός] Imprudens, inconsideratus & nullius consilii, vel qui omnia agit sine consilio. Cic. pro Deiot. 26. Homo inconsultus & temerarius hæc non videbat. Quintil. Decl. 19. O inconsultam muliebrem semper amentiam!
Si inconsultus hoc fecit, & Si optimo consilio usus sit, contraria. Tryphonius in l. non solum. §. fed & is. D. de ritu nupt.

Inconsultum & Bene consultum contraria. Plaut. Mil. 3. 1. 6.
Nam bene consultum, inconsultum est, si inimicis sit usui.

Turba inconsulta ruit. Lucan. lib. 1. 493. Liv. 3. 21.

Compar. Nazar. Paneg. Constant. M. dict. cap. 13. pr. Confessus est se inconsultior dolor. Veget. de Re Mil. 1. 2. Septentionales populi inconsultiores.

Superl. Salvian. 1. de Avar. Inconsultissimum ac stultissimum est id quosdam agere, ut quod adfectu ac voto volunt, id ipsum re atque actu nolle videantur.

INCONSULTUM, i. n. Male consultum. Sil. 8. 216.
Mutati fasces, jam bellum atque arma, senatus
Ex inconsulto, posuit Tirynthius heros.

INCONSULTE, Adv. [ἀβέλως] Sine consilio, imprudenter. Sallust. Catil. c. 42. pr. Inconsulte, ac veluti per dementia cuncta simulagere. Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Quam inconsulte ac temere dicantur.

Compar. Cæf. 1. Bell. Civil. 45. Quod eo incitati studio inconsultius processerant. Liv. 41. 14. Ubi inconsultius quam venerat, se gessit. Sallust. Jugurth. cap. 35.

INCONSULTO, aliud Adv. Ulp. in l. 1. §. & ideo. D. de his quæ intest. del. Proinde etsi inconsulto superscripsit induxisse se, manebunt.

INCONSULTUS, ūs. m. [ἀβελής] Plaut. Trin. 1. 2. 130.
Me absente, atque in sciente, inconsulto meo,
Ædes venales hæc inferibit litteris.

INCONSUMPTUS, a, um. Adj. [ἀδιάφρατος] Ovid. 7. Met. 592.
Inque manu turis pars inconsumpta reperta est?
Tibi juvenia inconsumpta, Tu puer æternus. Ovid. 4. Met. 17. Idem 1. Pont. 2. 41.

INCONSÜTILIS, e. Adj. [ἀρραφός] Vulg. Int. Joh. 19. 23. conf. Lex. Philolog. Martin.

INCONTAMINATUS, a, um. Adj. [ἀμίαντος] Contaminato contrarium. Varro 3. de R. R. cap. 9. Similes facie non his villaticis gallinis nostris, sed Africanis, aspectu ac facie incontaminata. Liv. 4. 2. pr. Ne quid sinceri, nequid incontaminati sit.

INCONTENTUS, a, um. Adj. [ἀσύντατος] a verbo Tendo, is, Contento contrarium: h. e. Quod non est tensum, sed laxum. Cic. 4. de Fin. 75. Æque enim contingit omnibus fidibus, ut incontentæ sint: illud non continuo, ut æque incontentæ.

INCONTIGUUS, a, um. Adj. Qui tangi non potest. Arnob. lib. 7. adversus gentes, Sed si Deus nullius est corporis, omnique & incontiguus tactu, qui fieri potest, &c.

INCONTINENS, entis. Adj. [ἀκρατής] Quod continere non potest. Plaut. Afin. 5. 2. 9.
At nunc dehinc scito illum ante omnes minimi mortales pretii,
Madidum, nihili, incontinentem, atque oforem uxoris suæ.
Plin. lib. 8. cap. 43. Sed incontinens uterus urinam genitalem reddit, &c.

Incontinens, cum genitivo. Sen. 3. Nat. Quæst. 30. Nihil est tam violentum & incontinens sui.

Tityus incontinens, h. e. Libidinosus. Hor. 3. Carm. 4. 77. conf. Gell. 19. 2.

INCONTINENTI, Adv. i. e. Confestim. Ulpian. in l. 2. §. utrum. D. quemadmod. testam. aperiant. Utrum autem incontinenti potestatem inspiciendi vel describendi præbebit: an, &c. Sed rectius dividitur, Incontinenti. V. Continens, in CONTINEO.

INCONTINENTER, Adv. [ἀκρατώς] Immodeste & sine continentia. Cic. 3. Off. 37. Si omnes deos hominesque celare possimus, nihil tamen avare, nihil injuste, nihil libidinosè, nihil incontinententer esse faciendum. Cels. 1. 3. Cibum incontinententer assumere.

INCONTINENTIA, æ. f. [ἀκρασία, ἀκρασία] contrarium Continentiæ. h. e. Immodestia & intemperantia. Cic. pro Coel. 25. Multa de incontinentia, intemperantiaque differuit.

Incontinentia urinæ, Profluvium. Plin. lib. 28. cap. 8. Vesicam in vino potam contra urinæ incontinentiam. h. e. Spontaneam urinæ emissionem. Idem lib. 32. cap. 5. Urinæ incontinentiam Hippocampi in cibo sumpti emendant.

INCONVENIENS, entis. Adj. [ἀπερίστος] Indecens. Quintil. lib. 1. cap. 9. Est enim solœcismus in oratione comprehensionis unius sequentium ac priorum inter se inconveniens positio. Cic. 12. Fam. 13. Hæc novissima nostra facta non subita, nec inconvenientia, sed similia illis cogitationibus, quas &c. Sen. de Vita beata cap. 12. Desinant igitur inconvenientia inter se jungere, & voluptati virtutem implicare. i. e. Dissentanea. Phædr. 3. 14. 6. Non inconveniens corpus.

INCONVENIENTER, Adv. Augustin. de Trin. 2. 9. Idem de Genes. ad litter. 11. 15.

INCÖPRIO, [ἐνκοπρίων] ære. Conspurare, conviciis & opprobriis, quasi stercore impetere. Commodian. Instruct. 19.
Incopriat cives hic destabilis omnes

INCÖQUO, coxi, coctum, [συνεψάω] ère. Simul coquere. Plin. lib. 12. cap. 3. Hæc est autem, cujus grana Parthorum proceres incoquere diximus esculentis, commendandi halitus gratia.

Incoquere, pro Coquere. Plin. lib. 9. cap. 30. Unum hoc animalium nui vivum terrenti aqua incoquatur, fluvida carne non habet callum.

- Incoquere cum aqua.** Columel. lib. 8. cap. 5. Cavea cum matre claudendi sunt, & farre ordeaceo cum aqua incocto, vel adreo farre vino resperfo modice alendi.
- Incoqui sole.** Plin. lib. 12. cap. 17. Tradidere ladanum glomerari in pulverem, & incoqui sole.
- Radices incoquere odorato Baccho.** Virg. 4. Georg. 279.
- Succos atros incoquit.** Ovid. 7. Met. 265.
- Incoquere aliquando significat Coquendo applicare.** Nam quum metallum aliquod deplumbamus, vel deargentamus, vel deauramus, Incoquere dicimur. unde Vasa ænea plumbo vel stanno ad ignem illita, ut edulis saporem gratiorem reddant, Incoctilia dicuntur. Plin. lib. 34. cap. 17. Album plumbum incoquitur æreis operibus Galliarum invento, ita ut vix discerni possit ab argento: eaque incoctilia vocant. Deinde & argentum incoquere simili modo coepere equorum maxime ornamentis, jumentorumque jugis.
- INCOCTUS**, a, um. Partic. [συνέψηθης, ἀπ' ἡθης] Simul coctus. Plin. lib. 18. cap. 11. Candorem autem ei pro creta lactis incocti mistura confert.
- Caro incocta.** Gell. 10. 15.
- Cruor incoctus herbis.** Hor. Epod. 3. 7.
- Mulieres incoctæ dicebantur.** Plus æquo calamistris ustæ. Festus.
- Pectus honesto generoso incoctum.** Perf. 2. Sat. 74.
- Spicula incocta cerastis.** Sil. 15. 684.
- Vellera incocta Tyrios rubores.** Virg. 3. Georg. 307.
- Dare incoctum aliquid.** Plaut. Mil. 2. 2. 53.
- Incoctus, Valde coctus.** ut Incocti corpora Mauri. h. e. Nigri, & adusti folis ardoribus, Habentes corpora valde cocta sole. Sil. lib. 17. 638.
- Olco incoctum.** Plin. 35. 15. & 36. 13.
- INCOCTIO**, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. Incoctio aquosi liquoris.
- INCOCTILIS**, e. Adj. [συνέψητος] V. paulo ante Incoquere.
- INCORAM**, cum gen. Apul. Met. 7. p. 197. Incoram omnium gestiebat incendere. Idem 9. p. 221. & 10. p. 241. Incoram fui.
- Incoram adverbialiter**, ut Coram. Idem 10. Met. p. 249.
- INCORDIO**, ære. Incor immittere, & suadere. Plaut. Cist. 1. 1. 117.
- Sime absente Alcesimarchus veniet, nolito acriter Eum inclamare, ut ut me erga sit meritis, tamen incordies.**
- Antiquum.** Al. Mihi cordi est tamen.
- INCORPORALIS**, e. Adj. [ἀσώματος] Quod non habet corpus. Quintil. lib. 5. cap. 10. Jus, quod sit incorporale, apprehendi manu non posse.
- Incorporale.** Sen. Epist. 91. Deinde a corporibus se ad incorporalia transtulit. Idem 58. & de Benef. 6. 2.
- INCORPORALITER**, Adv. Claud. Mamert. de Statu Anim. 3. 14. & Ambros. Epist. 9.
- INCORPORALITAS**, ātis. f. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 5. Occurrit prima perfectio incorporalitatis in numeris. Et alibi frequenter.
- INCORPOREUS**, a, um. aliud Adj. [ἄσματος] Quod forma & corpore caret. Cic. 3. de Fin. 34. Omnis ista incorporearum rerum æstimatio. In nonnullis legitur, Ista rerum in corpore harum æstimatio. In aliis, In corpore sitarum æstimatio. Gell. lib. 5. cap. 15. Corpufne sit vox, an incorporeum: hoc enim vocabulum quidam finxerunt proinde quod Græce dicitur ἀσώματος. conf. Macrobi. 7. Saturn. 15.
- INCORPŌRO**, ære. Solin. cap. 35. Regionem partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, jam inde a pueris variæ animalium effigies incorporantur.
- INCORPŌRATIO**, ōnis. f. Columel. 6. 2. Custodiendum est ne incorporatione vel statura, vel viribus impar cum valentiore jungatur. [Immo Incorporatione. V. CORPORATIO.]
- Incorporatio vocabatur quando rationales, seu procuratores comitum, bona publicata, aut alia ratione ad fiscum pertinentia, describebant, & rebus Cæsaris aggregabant, ac titulos demum vel insignia Principis iis imponebant.** Valentin. A. 13. si quando C. de bon. vacant. Panciroll. Not. dign. Imp. Orient. cap. 88. Guth. de Offic. Dom. Aug. 3. 25.
- INCORPORABILIS**, e. Tertull. adv. Marc. 3. 17. Habitu incorporeabili.
- INCORRECTUS**, a, um. Adj. [ἀδιόρθωτος] ut, Opus incorrectum. Ovid. 3. Trist. 14. 23.
- INCORRIGIBILIS**, e. Cathol.
- INCORRUPTUS**, a, um. Adj. [ἄφθαρτος] Plin. lib. 13. cap. 9. Nec minus spina celebratur, quoniam incorrupta etiam in aquis durat.
- Animus incorruptus.** Cic. 1. Tusc. 43.
- Custos incorruptissimus.** Hor. 1. Serm. 6. 81.
- Custos incorruptior canis.** Columel. lib. 7. cap. 12.
- Genus disciplinæ incorruptum.** Liv. 1. 18. [Nisi Hominum genus intelligitur potius. V. loc.]
- Integritas Latini sermonis incorrupta.** Cic. de Clar. Orat. 132.
- Materia incorrupta contra omnia vitia.** Plin. lib. 13. cap. 16.
- Opinio incorrupta, Firma & integra.** Cic. 11. Fam. 28. pr. De qua et si non dubitabam, tamen quia maximi æstimabam, ut incorrupta maneret laborabam.
- Sanitas incorrupta.** Cic. de Opt. gen. Orat. 8.
- Sermo incorruptior.** Gell. præf.
- Succus sanguinis incorruptus.** Cic. de Clar. Orat. 36.
- Testis incorruptus atque integer.** Cic. 1. de Fin. 71. Si tota oratio nostra omnem sibi fidem sensibus confirmat, id est incorruptis atque integris testibus, &c.
- Virgo incorrupta.** Cic. in Orat. 94.
- Vox incorrupta bene judicantium de eccellente virtute.** Cic. 3. Tusc. 3.
- Purus & incorruptus:** Vitiosus & corruptus, contraria. Cic. de Clar. Orat. 261. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendat.
- INCORRUPTĒ**, Adv. [ἄφθαρτος] ut, Incorrupte atque integre judicare: h. e. Juste & sine favore. Cic. 1. de Fin. 30. Idem pro Marcell. 30. Incorruptus de aliquo judicare.
- INCORRUPTĒLA**, æ. f. Incorruptibilitas. Tertull. de Ref. Carn. cap. 51.
- INCORRUPTIBILIS**, e. Adj. Lactant. 1. 3. extr. & 4. 6. Augustin. de Civ. Dei 22. 26. Arnob. 2. Tertull. de Cult. Fem. cap. 6. & de Anima, cap. 50.
- INCORRUPTIBILITER**, Adv. August. Confess. 3. 2.
- INCORRUPTIBILITAS**, ātis. f. Tertull. ad Ux. 1. 7. Idem Apol. cap. 48. & adv. Valent. cap. 14.
- INCORRUPTIVUS**, a, um. Adj. Hieron. Epist. 152.
- INCORRUPTŌRIUS**, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 16.
- INCORRUPTIO**, ōnis. f. August. de Civ. Dei, 22. 21. pr. Idem de Trin. 13. 7. & Mor. Eccl. Cath. cap. 19. Tertull. de Ref. Carn. cap. 51.
- INCOXO**, [κοίμασθαι] ære. Incoxam fidere. Pacuvius, Adeo incoxanti mihi pes obstupuerat. Pomponius Pannuceatis, Neque interim cacandi causa unquam incoxavi nates. Nonius 1. 180.
- INCRASSO**, ære. & ari. pass. [παχύνωμαι] Tertull. adv. Ppsych. cap. 6. Idem adv. Marc. 3. 6.
- INCRASSATUS**, a, um. Partic. Vulg. Int. Deut. 32. 15.
- INCREATUS**, a, um. Adj. apud Lactant.
- INCREBresco**, vel potius, remoto r post b, INCRĒBresco, increbui, vel increbui, [ἀγ. ἐμπροσθεν] ære. Divulgari, palam fieri. Plaut. Merc. 5. 1. 9.
- Nam ubi mores deteriores increbescunt in dies.**
- Consuetudo increbuit, h. e. Invaluit.** Cic. 14. Philipp. 12. At si quis Hispanorum aut Gallorum, aut Thracum mille aut duo millia occidisset, non eum hac consuetudine, quæ increbuit, Imperatorem appellaret Senatus?
- Disciplina increbuit.** Cic. 4. Verr. 7. Ut proxime ad nostram disciplinam illam veterem, non hanc, quæ nunc increbuit, videantur accedere.
- Fama increbuit vel rumor, h. e. Augetur & innotescit.** Liv. 7. 12.
- Gallici quoque belli fama increbescerebat.** Idem 24. 11. Quum increbesceret rumor, bellum in Sicilia esse.
- Nomen late increbuit Latio.** Virg. 8. Æn. 14.
- Numerus ipse jam apud Oratores increbuit, Invaluit usu.** Cic. in Orat. 66.
- Pugna adversa increbuit.** Sil. lib. 10. 1.
- Res increbuit proverbio.** Liv. 8. 8. Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, proverbio increbuit.
- Rumor increbuit.** Curt. 6. 2. 15.
- Sermo nonnullorum increbuit.** Cic. de Opt. gen. Orat. 11.
- Ventus increbuit:** cura ut valeas. Cic. 7. Fam. 21. h. e. Vehementius perflat.
- Aura increbuit.** Hor. 2. Serm. 5. 93.
- Auster increbuit, h. e. Auctus est, & vehementior factus est.** Cæf. 3. Bell. Civil. 26. Et quum jam nostris remissiore vento appropinquassent, idem Auster increbuit, nostrisque auxilio fuit.
- Undæ magis increbuit.** Catul. Argon. 62. 274.
- INCREDIBILIS**, e. Adj. [ἀπίστος, ἀπίθανος] Quod credi non potest.
- Ter. Eun. 5. 8. 19.**
- di vestram fidem! incredibilia,**
- Parmeno modo quæ narravit.**
- Incredibilis fum.** Plaut. Bacch. 4. 3. i. e. Non creditur mihi.
- Celeritas incredibilis.** Cic. 6. Verr. 50. Hæc Centuripina navis erat incredibili celeritate velis.
- Cruciatu incredibiles.** Plin. 1. Epist. 12.
- Eloquentiam incredibilem consequi.** Cic. 2. de Orat. 1.
- Furor incredibilis & singularis.** Cic. pro Sull. 75.
- Memoria incredibilis.** Plin. 2. Epist. 3.
- Modo incredibili consentire.** Hor. 2. Carm. 17. 21. Cic. 5. Att. 6. Ita que incredibilem in modum concursus fiunt ex agris.
- Perversitas incredibilis.** Cic. 1. Fam. 7.
- Res Credibilis & Incredibilis contraria.** Cic. 2. de Invent. 42.
- Virtus singularis & incredibilis.** Cic. 15. Att. 16. Idem 1. de Orat. 172. Antonii incredibilis quædam & prope singularis & divina vis ingenii.
- Incredibile & falso memoriæ proditum omnibus hoc videbatur.** Cic. pro Lege Manil. 41.
- Incredibile est, quæ ego illos scio oppositis Gallorum castris in æstivis fecisse.** Q. Cic. 16. Fam. 27.
- Incredibilis apud.** Sen. Epist. 92. Quare ergo incredibilia sunt ista apud eos qui virtutem colunt.
- Incredibile auditu a Cicerone dictum, &c.** Cic. 7. Philipp. 8. Quæso vos, Patres Conscripti, ut primo, si erit vel acerbum auditu, vel incredibile a M. Cicerone esse dictum, accipiatis sine offensione quod dixero.
- Dictu incredibile.** Justin. 12. 9. 8.
- Incredibile memoratu est, quam facile coaluerint.** Sallust. in Catil. 6. pr. i. e. Incredibile dictu.
- Incredibile & probabile.** Cic. in Parad. 11. Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile.
- Compar. Sen. Epist. 92. & 3. Nat. Quæst. 17.**
- INCREDIBILITAS**, V. INCREDULITAS.
- INCREDIBILITER**, Adv. [ἀπίστως] Cic. de Senect. 51. Venio nunc ad voluptates agricolarum, quibus ego incredibiliter delector, &c. Idem Philip. 1. 36.
- INCREDENDUS**, a, um. Adj. Idem ac Incredibilis. Apul. 2. Met. p. 120. Incredenda fabula. Idem lib. 2. Florid. p. 351.
- INCREDITUS**, a, um. Adj. Apul. de Deo Socr. p. 52. Incredita vaticinia Cassandra.
- INCREDŪLUS**, a, um. Adj. [ἀπίστος] Hor. in Arte Poet. 188.
- Quodcunque ostendis mihi sic, incredulus odi.** Quintil. lib. 10.
- Veluti increduli quidam, & de ingenio suo pessime meriti.** h. e. Qui difficillime assentiuntur.
- Passive, Cui non creditur.** Gell. 9. 4. Res inaudita, incredula. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.
- INCREDULITAS**, ātis. f. [ἀπιστία] Mart. in l. 29. Mariti lenocinium. D. ad leg. Juliam de adulteriis, Tunc autem puniendus est maritus ejus, quum excusare ignorantiam suam non potest, vel adumbrare patientiam prætextu incredulitatis. Pandectæ Florentinæ, & Haloander habent, Incredulitatis. conf. Apul. 1. Met. p. 111.
- INCREDIMENTUM**, V. INCRESO.
- INCŒPO**, ui, itum, [ἐπιπνεῖν, ἐπιπνέω, ἐπιπνέω, ἐπιπνέω] ære. Sonare, & crepitum vel sonum emittere. Virg. 9. Æn. 504.
- At tuba terribilem sonitum procul ære canoro**
- Increpuit.** Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 6. Si minusculo digito increpuerint fores. Liv. 1. 25. Ut primo itatim concursu increpuere arma, micantesque fulgere gladii, &c.
- Incre-**

INCREPUI hibernum, & fluctus movi maritimos. Plaut. Rud. prol. 69. i. e. Sonitum dedi ventorum, ut hiberno solet fieri tempore.

ICU verberis increpuit. Ovid. 14. Met. 819.

SALTU vallum increpat. Flor. 1. 1. 8.

INCREPUIT suspicio, Audita est, vel relata est, per translationem. Cic. pro Muren. 22. Simulatque increpuit suspicio tumultus, artes ilico nostræ conticescunt. Liv. 3. 43. extr. Si quid increpet terroris.

STIMULO tardos increpuisse boves, Incitasse. Tibul. lib. 1. 1. 11.

UNDA increpuit latus carinæ, Percussit. Ovid. 1. Trist. 4. 24.

LYRAM increpuisse digitis. Ovid. 3. Epist. 118. conf. Hor. 4. Carm. 15. pr.

JUPPITER atras increpuit nubes. Ovid. 12. Met. 52.

INCREPARE aliquid apud aliquem. i. e. Inclamare. Liv. 6. 37. pr.

INCREPARE in aliquid. Liv. 27. 1.

INCREPARE, Reprehendere, sed veluti cum crepitu, hoc est verborum pedumve strepitu. Et tunc Increpui & Increpavi facit, ut nonnulli volunt. Plaut. Amph. 5. 1. 25. Totus timeo, ita me increpuit Juppiter. Cic. 2. Q. frat. 3. Quum illius in me perfidiam increparet.

PUTO apud Suetonium Increpavit legi. H. St. Immo Increparit in Tiber. cap. 52. alias ubique Increpuit apud hunc scriptorem Præter. legitur.

INCREPARE aliquem avaritiæ. Suet. Calig. cap. 39. Cui instrumento distrahendo nihil non fraudis ac lenocinii adhibuit: modo avaritiæ singulos increpans, & quod non puderet eos locupletiores esse, quam se.

INCREPANS hæc in regem. Liv. 1. 51. pr.

INCREPABANTUR hæc in eum. Sallust. de Rep. Ord. ad Cæs. An illa quæ paulo ante hæc bellum in Cn. Pompeium, victoriamque Sullanam increpabantur, oblitio abstulit?

INCREPARE probris. Liv. 23. 45. Annibal multo gravioribus probris increpabat, &c.

INCREPANDO exercitum. Liv. 2. 45. pr.

INCREPARE hostem. Liv. Et vanis animis minisque increpant hostem.

VOCE acri increpare aliquem. Lucret. lib. 3. 966.

INCREPARE, Accusare. Cic. Hort. Tum Pseudomemus, & foritum, & totam dialecticam aut illudis, aut increpas.

ÆTATEM alicujus increpare. Cic. in Sallust. 7.

ARROGANTIAM alicujus increpare. Cic. 4. Acad. 75.

FUGAM alicujus increpare. Cic. 2. de Orat. 21.

MORAS alicujus increpare. Ovid. 1. Epist. 82.

A cunctis increpor. Ovid. 3. Met. 636.

INCREPITUS, a, um. Partic. [ἐπιτιμῆς] Objurgatus. Liv. 23. 26. pr. Qui post classem ad Iberum per pavorem desertam graviter increpiti, &c. Idem 24. 17.

FORTUNA increpita. Patere. 2. 55. 3.

INCREPATUS, a, um. Aliud Partic. Justin. 11. 3. 5. Legatis increpatis. Juntæ vero, Increpitis. Prudent. Cath. 7. 195. Increpata fraude.

INCREPATIO, ōnis. f. Vet. Gloss. & Tertull. adv. Marc. 4. 7. & 23. ibid. 5. 20.

INCREPITUS, ōis. m. Apul. de Deo Socr. p. 52. Increpitu indignatum.

INCREPATOR, ōis. m. Gloss. ἐπιτιμητής.

INCREPATORIUS, a, um. Adj. Sidon. 9. Epist. 7.

INCREPATIVE, Adv. Sidon. 6. Epist. 9.

INCREPITO, [ἐπιτιμῆς] ōis. frequent. Arguere, Conviciari, inquit Festus. Clamare, maledicere, insultare, ut ait Nonius. Virg. 10. Æn. 900. Hostis amare, quid increpitas, mortemque minaris? Cæs. 2. Bell. Gall. 15. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui, &c.

SOCII increpitant. Virg. 3. Æn. 454.

AUDENTIUS increpitans hostem. Stat. 11. Theb. 668.

INCREPITARE aliquem moræ. Sil. lib. 8. 265.

INCREPITANS, antis. Partic. Virg. 4. Georg. 138.

ÆSTATEM increpitans feram. i. e. Conquerens de tarditate æstatis. conf. 1. Æn. 742.

INCRESCO, ēvi, ētum, [ἐπιδιδωμι, ἐπιτιθέμεναι] ēre. Valde sive Magis crescere. Liv. 1. 33. extr. Carcer ad terrorem incrementis audaciæ media urbe imminens foro ædificatur. Quintil. lib. 8. cap. 4. Hoc genus increfcit, ac fit manifestius, si ampliora verba cum ipsis nominibus, &c. Suet. de Clar. Gramm. cap. 3. Post hoc magis ac magis & gratia, & cura artis increvit. Plin. 1. Epist. 12. Increverat valetudo, quam temperantia mitigare tentavit. Celsus in Proëm. lib. 1. Et modo increfcere, modo consistere, modo minui consuevisse. Subaudi Morbos. Idem 2. 1. extr. Interdiu levior est, noctu increfcit.

CERTAMINE increfciente. Liv. 10. 5. pr.

DOLOR increvit. Ovid. 9. Met. 703.

INCRESCERE aliter. Virg. 3. Æn. 46.

— hic confixum ferrea texit

TELORUM feget, & jaculis increvit acutis.

BARBA increfcit genis. Lucan. lib. 2. 376.

MACULIS incrementibus varie ac verrucis. Plin. lib. 37. cap. 12.

INCREMENTUM, i. n. [ἐπίδοσις] Augmentum. Quintil. lib. 8. cap. 4. De amplificatione, Incrementum est potentissimum, quum magna videntur etiam quæ inferiora sunt. Cic. 2. de Fin. 88. Negat enim summo bono afferre incrementum diem.

FLUVII incrementa. Lucan. lib. 4. 139.

URBIS incrementum. Liv. 1. 44. extr.

MAGNUM Jovis incrementum, apud Virg. 4. Ecl. 49.

AUCTÆ res incremento ingenti. Liv. 1. 33. extr. Idem 4. V. AUSEO.

CAPERE incrementum. V. CAPIO.

DARE incrementum alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2. Huic studium & incrementum dederit utilitas.

DEBUI omnia incrementa sua sibi M. Cicero. Patere. lib. 2. 34.

INCREMENTA, Semina unde aliquid crescit. Ovid. 3. Met. 103.

— motæque jubet supponere terræ

VIPEROS dentes, populi incrementa futuri. conf. Virg. supra.

INCREMENTUM liberalitatis, est ipsa Liberalitas. Spartian. Adrian. cap. 7.

VOPISCO. Probo cap. 4. V. Cafaub. conf. Buleng. de Vectig. cap. 25. & Guther. de Jur. Man. 2. 40.

INCREMENTULUM, i. n. dimin. Apul. Met. 5. p. 164. Incrementulum uteri.

INCREMENTO, ōis. Augustin. Dominus incrementat.

INCRIMINATIO, ōnis. f. Tertull. de Refurr. Christi. cap. 23. Persequor ad palmam incriminationis, perquam concurrerem.

INCRISPATIO, ōnis. f. Augustin. Epist. 112. cap. 22.

INCRUENTUS, a, um. Adj. [ἀκραιφνης] ut, Victoria incruenta, In qua nullus cruor effusus est, nulli aut pauci occisi sunt. Liv. 27. 14. extr. Idem 7. 8. extr. Nec Romanis incruenta victoria fuit, quarta pars militum amissa. conf. Sallust. Catil. extr.

MILITE incruento victoria. Liv. 8. Haudquaquam tamen incruento milite suo.

PRÆLIUM incruentum. Liv. 2. 56.

INCRUENTE, Adv. Prudent. Rom. 1094.

Si vos finatis incruente vivimus.

INCRUENTATUS, aliud Adj. [ἀναιμωτος] Tacit. 4. Hist. 37. 4. Discefferant obfessores, mistus ex Cattis, Usipiis, Mattiacis exercitus, satietate prædæ, nec incruentati. V. IMPERFOSSUS.

INCRUSTO, [παρυσίω] ōis. Crustam ducere, sive Crustam applicare. Varro 3. de R. R. cap. 14. Has quoque saginare solent, ita ut ollam cum foraminibus incrustent fapa & farre.

PARIETEM incrustare. Procul. in l. quidam. D. de servitut. urb. præd. conf. Lex. Pitisc.

SINCERUM cupimus vas incrustare. Hor. 1. Serm. 3. 55. i. e. Virtutem quasi vitium interpretatur. Budæus.

INCRUSTARE, Fucare. Femina incrustata de ea, quæ est fucata. Vives de Christ. Fem. libro primo 232. Crusta ibidem de eadem re. H. St.

INCRUSTATUS, a, um. Partic. Parietes incrustati. Varro apud Non. 2. 461.

INCRUSTATIO, ōnis. f. [παρυσίωσις] Crustæ parieti, aut pavimento, aut vasi applicatio. Paulus 1. 79. §. 2. D. de verb. signif.

INCRUSTATIONEM materiariam, Galli Lambriſſeram vocant. Budæus.

INCUBO, ui, itum, & avi, ætum, [ὄννω, ἰνυῶμαι, ἰνυῶμαι, ἰνυῶμαι] ōis. Absolute, vel cum dativo, significat Intus, sive Super cubare. Plaut. Curc. 1. 1. 61. Hic leno ægrotus incubat. Virg. 4. Æn. 650.

INCUBUITQUE toro, dixitque novissima verba.

INCUBAVI, Præteritum. Plin. lib. 11. cap. 16. Nam nisi incubavere, favos lividos faciunt. De apibus.

INCUBANT ab omnibus spondis transversæ, præclaræ contubernaes. Quintil. lib. 4. cap. 2.

INCUBARE stramentis. Hor. 2. Serm. 3. 117.

INCUBARE proprie, inquit Servius, dicuntur ii qui dormiunt ad accipiendâ responsâ. Virg. 7. Æn. 88.

PELLIBUS incubuit fratris, fomnosque petivit, &c. Plaut. Curc. 2. 2. 16.

Namque incubare te satius fuerat Jovi. h. e. Dormire in Capitolio, ut responsa possis accipere. V. Lex. Pitisc.

INCUBARE pecuniæ alicui spe atque animo, pro Inhiare, & eam vehementer cupere. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbiſſimus, quæstu judicio pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe jam atque animo incubaret, contrahit frontem.

AURO defosso incubare. Virg. 2. Georg. 507.

DIVITIIS soli incubuere repertis. Virg. 6. Æn. 610.

GAZÆ. Martial. 12. 53. Largiris nihil, incubasque gazæ.

THESAURIS incubare, Occupare & suppressere thesauros. Quintil. lib. 10. cap. 1. Qui autem sciverit quo quæque sint modo dicenda, nisi tanquam in procinctu paratam quidem ad omnes casus habuerit eloquentiam, velut thesauris clausis incubabit. i. e. Quos habeat quidem in sua potestate, sed non explicet ad usum aliquem.

INCUBARE ova Accus. pro Curam habere: tralatio ab avibus, quæ incubatu fovunt ova, & excludunt fetus. Apul. 4. Met. p. 146. Aureos folles incubabat.

INCUBARE, pro Incumbere. Liv. 5. 46. Incubans cortici, secundo Tiberi ad urbem defertur.

INCUBARE super. Sen. de Vita Beata cap. 25. Super Circense tomentum per futuras veteris lintei effluens, incubabo.

ACIES incubuit. V. ACIES.

MENS incubuit dolori. Ovid. 4. Trist. 3. 21.

METUS incubat amens. Lucan. lib. 2. 27.

NOX ponto incubat. Virg. 1. Æn. 89.

INCUBARE ovis vel pullis dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 5. Ibidem cap. 8. pr. Nec minus in agros emittant matricēs, quæ ovis vel pullis incubant.

INCUBARE ova noctibus, i. e. Fovere. Plin. lib. 9. cap. 10. Idem 8. 25. Varro de R. R. 3. 9. Negant plus vigintiquinque oportere ova incubare.

INCUBARE, absolute positum, & subauditur Ova vel Ovis. Columel. lib. 8. cap. 5. Gallinæ incubare cupiunt ab Idibus. Jan. V. & Varr. 1. c.

INCUBARI, passivum. Plin. lib. 10. cap. 54. Ova incubari intra decem dies edita utilissimum. Ibid. Quarto die postquam cœpere incubari. Idem 8. 25. Ova incubanda.

INCUBARE, Assiduum esse, & frequentem in aliquo loco: atque in malum sumitur. Apul. lib. 7. p. 190. Tabernulam quandam, vitatis maris fluctibus, incubabat. [Videtur positum pro, Cubare, i. e. Diversari, vel Fernoctare in tabernula.

INCUBARE, per translationem dicitur, Per vim rem alienam tenere. Servius in illud 1. Æn. 89.

— pento nox incubat atra. Nox enim alienum tempus invaserat. Sic qui jure quid non possidet, sed per vim & injuriam, incubare dicitur: quod qui sic possidet, in loco assidui sunt. & velut cubant. Asconius in 3. Verr. 116. Cujus debeat esse possessio, cur prætor dicat, si possessor est? quasi jam probaverit possessorem esse eum, qui incubavit. Quum igitur Dionysium Macrobius appellat Siculæ incubatorem aulæ, violentum quandam possessorem exprimit. Sic Florus. 2. 6. 57. Factum est ut inhiarentem & incubantem Italiæ extorqueret Hannibalem. V. paulo post.

INCUBATIO, ōnis. f. [ἰνυσις] Plin. lib. 10. cap. 56. Rara incubatio ovis noxia. Idem 54. V. seq. dict.

INCUBITIO, ōnis. f. [ἰνυσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Incubitioni datur initium post novam lunam. al. Incubationi.

INCUBATUS, ōis. m. [ἰνυσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Si incubatu tonuerit, ova pereunt. i. e. Quum gallina incubat ovis. conf. Solin. cap. 39.

INCUBITUS, us. m. Idem. [ἰνυσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Quædam autem & citra incubitum sponte naturæ gignunt. Idem lib. 8. cap. 36.

INCUBITUS dextri lateris, Dum aliquis cubat supra dextrum latus. Plin. lib. 28. cap. 4. conf. Solin. 53. extr.

INCUBATOR, ōris. m. Macrobi. Somn. Scip. lib. 1. cap. 10. Dionysius aul. Siculae inclementissimus incubator. h. e. Injustus possessor, & qui per vim regnum Siciliae occupatum tenebat. Serv. ad 7. *Æn.* 266. Im-perit incubator. V. in ipso verbo extr.

INCUBO, ōnis. m. Morbus qui & Incubus vulgo dicitur a Medicis. Scrib. Larg. Comp. 100. Facit hæc compositio ad suspirium, & ad vocis abscissionem, & subitas præfocationes ex qualibet causa ortas, & ad eos qui sæpius existimantur ab incubone deludi. V. Petron. cap. 38. & Scheff. Not. p. 76.

INCUBUS, Idem. V. **EPHIALTES**, & **FAUNI**.

INCUBITIO, [*ἐπιδουλεύω*] *äre*. frequent. Columel. lib. 8. cap. 14. Cel-las in quibus incubitant, siccissimas esse oportet. De anseribus. Plin. lib. 8. cap. 43. Spatiofa incubitant laxitate.

INCUBITATUS, a, um. Partic. Stupratus. Plaut. *Perf.* 2. 4. 13. Video ego te, jam incubitatus es.

INCÜDO, üdi, *äre*. Unde

INCÜSUS, a, um. Partic. [*ἐγκύασις*] Virg. 1. *Georg.* 275.

— lapidemque revertens Incusum. i. e. Manualem mo-lam cudendo asperatam. Servius.
Incusa auro dona. *Perf.* 2. Sat. 52.

INCULCO, [*ἐπιούστω*, *παραδίδωμι*] *äre*. ex In & Calco; Infarcire: Re-pente & sine aliqua alia providentia aut ordine statim immittere aut con-jicere. Plin. lib. 29. cap. 2. At canis rabiosi moribus inculcata post diem septimum solvitur. De lana fuccida. Columel. lib. 2. 20. Area molari lapide condensetur, & rursus subjectis paleis inculcetur.

Quasi incalcando, aut calcibus protrudens immitto per vim. H. St.
Inculcare, per translationem, eadem sæpius iterando ingerere. Cic. in *Orat.* 50. De firmissimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabit-que leviora. i. e. Interponet.

Tradere & inculcare aliquid. Cic. 1. de *Orat.* 127. Satis est enim cete-ris artificiis percipiendis tantummodo similem esse hominis: & id quod tradatur, vel etiam inculcetur, siquis forte sit tardior, posse percipere animo, & memoria custodire.

Alicui inculcare aliquid. Cic. 5. *Verr.* 156.

Inculcasti etiam ut C. Pisonem nominaret. Cic. in *Vatin.* 26.

Versus etiam minus usitatos per imprudentiam inculcare. Cic. in *Orat.* 189.

Inculcare munus, est plus quam Offerre. Sen. de *Vita Beata* 24. Qui-busdam offeram, quibusdam etiam inculcabo. h. e. Obtrudam. conf. Reines. *Varr. Lect.* 3. 4. p. 397.

Inculcare verba Græca, Interponere. Cic. 1. *Off.* 111.

Inculcare animis, Infundere. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 109. Vos autem non modo oculis imagines, sed etiam animis inculcatis.

Inculcare se auribus alicujus. Cic. 2. de *Orat.* 19. Horum Græcorum qui se inculcant auribus nostris, similes fuerunt.

INCULCATUS, a, um. Partic. ut, Lapides inculcati. Columel. lib. 8. 15. Panni inculcati. Idem 6. 12.

Tradita atque inculcata libertas. Brut. Cic. *Ep.* 16. Hanc ego civitatem vi-dere velim, aut putem ullam, quæ ne traditam quidem atque inculca-tam libertatem recipere possit. i. e. Usitatam atque a majoribus rece-ptam, & in qua imbuti atque educati sumus. Budæus. [Immo Obtrusam, oblatam denuo.

Inculcata persuasio. Quintil.

INCULCATIO, ōnis. f. Tertul. *Apol.* cap. 39. Disciplinam præcepto-rum inculcationibus densamus.

INCULCATOR, ōris. m. Tertul. *Scorpiac.* cap. 6.

INCULPABILIS, e. Adj. Solin. cap. 30. al. 43. extr. Inculpabilis hyacin-thus. i. e. Genuinus. V. & Prudent. *Apoth.* 951. Avien. *Virgin.* *Arat.* 280.

INCULPABILITER, Adv. Sarisb. 1. 4.

INCULPATIM, Adv. 1. 20. Cod. Theod. de palatin. Sacrar. largit.

INCULPO, *äre*. Idem ac Culpare. Mantuan.

Vos ergo, Infubres, Gallum inculpare potestis?

INCULPATUS, a, um. Adj. [*ἀνέλπιδος*] Qui caret culpa. Gell. lib. 1. cap. 5. Sicuti omnis culpæ privatio, inculpatus facit. Inculpatus au-tem, instar est absolutæ virtutis. Idem lib. 14. cap. 2. Eum constabat virum esse ferme bonum, notæque & expertæ fidei, & vitæ inculpatis-simæ. Idem lib. 7. cap. 22. Non omnino inculpatus, neque infidem visum esse. V. Macrobi. 6. *Saturn.* cap. 7.

Fides inculpata. Ovid. 9. *Met.* 672.

Honestæ & inculpata vitæ testis, cui opponitur Notatus & reprehensi-bilis. Calistratus in 1. *Testium*. D. de testibus.

INCULTE, INCULTUS. V. **INCOLO**.

INCUMBA, æ. f. Pars pilæ in conformationibus. Vitruv. lib. 6. cap. 11.

Extremæ pilæ in his latiores spatio sunt faciendæ, uti vires ex habentes resistere possint, quum cunei ab oneribus parietum pressi, per coag-menta ad centrum se prementes extruderint incumbas. Bud. conf. Baldi *Lex.* p. 61.

INCUMBO, cūbui, cūbitum, [*ἐπικλίνωμαι*, *ἐφίστημι*, *κυντάζω*, *ἀπέραι-νω*] *äre*. Inniti, & inherere. Virg. 8. *Ecl.* 16.

Incumbens tereti Damon, sic cœpit, olivæ. Plin. lib. 2. cap. 64. Namque in illo cava in se convexitas vergit, & cardini suo, hoc est ter-ræ, undique incumbit.

Aratris incumbere. Virg. 1. *Georg.* 213.

Baculo incumbens. Ovid. 1. *Fast.* 177.

Columnis centenis incumbunt tecta. Martial. lib. 5. 13.

At tua centenis incumbunt tecta columnis.

Gladio incumbere. Auctor ad *Heren.* lib. 1.

Humero alicujus incumbere. Virg. 5. *Æn.* 325.

Lecto incumbens. Ovid. 11. *Met.* 657.

Mucroni incumbere. Liv. *Epit.* 89. pr.

Toro incubuit. Virg. 4. *Æn.* 650.

Voluptatibus incumbere. *Lactant.* 2. 1. 3.

Cum accus. Arma incumbere stantes. Sallust. *Fragm.* 3. 12.

Gladium incumbere, idem quod Incumbere in gladium, vel incidere. Plaut. *Casin.* 2. 4. 29.

Si fors autem decollasset, gladium faciam culcitam, Eumque incumbam. [Nisi Eoque legendum.

In gladium incumbere. Cic. 2. de *Invent.* 154.

In scuta incumbere. Liv. 35. 5. Dentis tamen ordinibus nunc alii in alios, nunc in scuta incumbentes, sustinebant impetus Romanorum.

Incumbere illi, & non In illum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Si antiquum sermonem nostro comparemus, pæne quicquid jam loquimur figura

est: ut Huic rei invidere: non ut omnes veteres, & Cicero præcipue, Hanc rem: & Incumbere illi, non in illum.

Ad bellum incumbere omni studio, Omni diligentia curare res bellicas. Cic. pro *Lege Manil.* 19. Quare videtum dubitandum vobis sit omni studio ad id bellum incumbere, in quo gloria nominis vestri, salus fo-ciorum, vestigalia maxima, fortunæ plurimorum civium cum Repub. defenduntur.

In bellum animo incumbere & opibus. Cæs. 7. *Bell. Gall.* 76. Omnes-que & animo & opibus in id bellum incumberent.

In causam communem incumbere, est Pro virili parte tueri causam com-munem. Cic. 4. *Philipp.* 12. Incumbite in causam, Quirites, ut facitis. Nunquam inter Senatum & vos consensus major in ulla causa fuit. Idem 3. *Att.* 15. Atque utinam ipse Varro incumbat in causam, quod pro-fecto, cum sua sponte, tum te instante faciet.

In cupiditatem incumbere. Cic. 5. *Att.* 13.

In curam incumbere. Cic. 10. *Fam.* 3. Incumbe per deos immortales in eam curam & cogitationem, quæ tibi summam dignitatem & glo-riam afferat.

In eas disputationes incubuit autem, ut doceret nullum tale esse visum a vero, &c. Cic. 4. *Acad.* 77.

Ad laudem incumbere. Cic. 10. *Fam.* 10. Mi Plance, incumbere toto pe-ctore ad laudem.

Ad vel In perniciem incumbere alicujus. Cic. pro *Muren.* 59. Quid, Ser. Galbam (nam traditum memoriæ est) nonne proavo tuo, fortissi-mo atque florentissimo viro, M. Catoni, incumbenti ad ejus perniciem, populus Romanus eripuit? Idem 1. *Fam.* 9. Incumbit in ejus perni-ciem.

In Remp. incumbere, Studere & vacare Reip. Cic. 10. *Fam.* 5. *Ibid.* 1. 6. Monere te atque hortari, ut in Remp. omni cogitatione, curaque incumberes.

Ad salutem Reip. incumbere. Cic. 4. in *Catil.* 4. Quare, p. c. incum-bite ad salutem Reipub. circumspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi providetis.

Ad vel In studia incumbere. Cic. 2. *Att.* 16. Quare incumbamus, ò no-ster Tite, ad illa præclara studia.

Ad voluntatem incumbere. Cic. 1. *Att.* 16. Pompeius vero ad volunta-tem perferendæ legis incubuerat. i. e. Volebat perferre legem agra-riam.

Et maxime incumbis. Cic. 11. *Philipp.* 22.

Incumbit defensio mortis hæredi, Injuncta est. Ulpian. in 1. *Necessarios*, §. fin. D. de *Senatusc.* Silaniano, &c.

Incumbere nobis dicitur, Quod nos onere suo gravat. Tacit. 14. *Ann.* 24. Cetera invidiam movent, quæ quidem infra tuam magnitudinem jacent, sed mihi incumbunt.

Acrius incumbere. Virg. 4. *Georg.* 248.

Hæc doce, hæc profer, huc incumbe. Cic. pro *Planc.* 45.

Famæ. Juvenal. *Sat.* 8. Miserum est aliorum incumbere famæ. H. St. v. 76. Sed hic Incumbere est Inniti.

Labori incumbere. Sil. lib. 4. 820.

Animo toto incumbe & studio omni in eam rationem, qua adhuc usus es. Cic. 1. *Q. frat.* 1.

Pectore te toto cunctisque incumbere nervis. Ovid. 3. de *Pont.* 1. 39.

Omni studio, virtute, auctoritate ad Rempublicam conservandam incum-bere. Cic. pro *Sull.* 82.

Incumbere ceris & stilo. Plin. 7. *Epist.* 27.

In spongiam incubuisse Ajacem suum dicit Augustus per jocum apud Suet. cap. 85. extr.

Possessionii incumbere. Diocletian. & Maximian. in 1. *Consentaneum*. C. Quomodo & quando judex, A quo ter citatus, si contumaciter præ-sentiam sui facere neglexerit: non abs re erit, vel ad cogendum eum, ut sese repræsentet: vel possessionem bonorum, cui incumbit, ad te transferre, & adversarium petitem constitutere: vel auditis defen-sionibus tuis id quod juris ratio exegerit judicare. Quo loco, quid sit animo & corpore, vel animo tantum possessioni incumbere, notatur. Budæus.

Incumbere cum aliquo in rem aliquam. Cic. 8. *Fam.* 11. In unam cau-sam omnis contentio conjecta est, de provinciis, in quam adhuc in-cubuisse cum Senatu Pompeius videtur, ut Cæsar ante Idus Novem-bres decedat.

Incumbit illi spes, i. e. Imminet, aut manet illum. Suet. in *Tiber.* cap. 15. Ac multo magis, postquam Agrippa abdicato atque seposito, cer-tum erat uni spem successionis incumbere.

Incumbere, Violenter incidere, & irruere. Quintil. lib. 5. cap. 9. Cic. pro *Planc.* 17. Et ab eo, qui hos dimovit potius, quam, ab his qui in te ipsum incubuerunt, te depulsum putas. Budæus.

Æstas incumbens scopulis. Etiam faxa caloribus penetrans. Servius. Virg. 2. *Georg.* 377.

Incumbere, pro Inclinare in aliquam partem. Plaut. *Aulul.* 4. 1. 8.

Si herum videt superare amorem hoc servi officium reor,

Retinere ad salutem, non eum, quo incubat, eo impellere.

Ad lenitatem nimiam, ambitionemque incumbunt mores. Cic. 1. *Q. frat.* 1. Præsertim quum ii mores tantum jam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. i. e. Gratosam indulgentiam. Budæus.

Ad bonum virum repentina voluntatum inclinatio incubuit. Cic. pro *Muren.* 53.

Volunt idem omnes ordines, eodem incumbunt municipia. Cic. 6. *Philipp.* 18.

Aliquando cum infinitivo jungitur. Tacit. 2. *Hist.* 10. 4. Ad hæc ter-rere & propria vi Crispus incubuerat, delatorem fratris sui pervertere.

Incumbere denique pro Incubare usus est Petron. cap. 33. Repositorium allatum est cum corte, in qua Gallina erat lignea, patentibus in orbem alis, quales esse solent, quæ incubant ova. Sed Incubant al. rectius.

INCUNABULA, orum. n. pl. [*κρητὶδες*] Idem quod simplex Cunabula. Plaut. *Truc.* 5. 13.

Fasciis opus est, pulvinis, cunis, incunabulis. Cic. pro *Rosc. Amer.* extr. Infantium puerorum incunabula.

Incunabula, pro Initio posita. Cic. in *Orat.* 42. Non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Vitæ incunabula. Firmic. lib. 1. cap. 3. Illum in primis vitæ incunabulis constitutum, inter initia vagientis infantæ, fugientis animæ deferit vita. Incu-

Incunabula & rudimenta virtutis. Cic. in Sallust. cap. 7. An ullum ex-
 istimas posse fieri civem egregium, qui non his artibus & disciplinis sit
 eruditus? an ulla alia putas rudimenta & incunabula virtutis, quibus
 animi ad gloriæ cupiditatem aluntur?
Dicendi incunabula. Quintil. in proœm. lib. 1.
Ab incunabulis nostræ veteris puerilisque doctrinæ. Cic. 1. de Orat. 23.
Incunabula, pro Loco ubi nati velle educati sumus, five pro Natalibus &
 origine generis. Cic. 2. Att. 15. Ego vero in montes patrios, & ad in-
 cunabula nostra pergam.
Vestigia atque incunabula deorum. Cic. 6. Verr. 107. In his locis vesti-
 gia, ac prope incunabula reperiuntur deorum.
Jovis incunabula Crete. Ovid. 8. Met. 99. conf. Plaut. Amph. 5. 1. 52.
Majorum incunabula. Justin. 31. 8. 4.
INCUNCTANS, antis. Adj. Vox apud Jctos occurrens.
INCUNCTANTER, Adv. Lactant. 6. 12. Incunctanter ac fortiter mor-
 tem subire.
INCUNCTATUS, a, um. Adj. al. scribitur INCONTATUS. Apul. 5. Met.
 Illæ incunctatæ statim conferto vestigio domum penetrant. Elmenh. p.
 165. Incontanter.
INCUNCTABILIS, e. Digest. lib. 22. tit. 5. l. 21. Illud incunctabile est.
INCURABILIS, e. Adj. Fulgent. Epist. ad Venant. Morbus incurabilis.
Improbat Voss. de Vit. L. L. 3. 16. [Ego non improbem, nisi pro Insa-
 nabili dicatur: cum sit is morbus, qui curari, i. e. tractari nequit.
INCURATUS, a, um. Adj. [ἀκνήδης, ἀτημέλητος] Hor. 1. Epist.
 16. 24.
Stultorum incurata pudor malus ulcera celat. conf. Vopisc. Au-
 rel. cap. 28.
INCURIA, æ. [ἀμέλεια, ἀπεργία] Negligentia, inquit Festus. Cic.
 de Provinc. Conf. 5. Miserandum in modum milites Pop. Rom. capti,
 necati, deserti, dissipati sunt, incuria, fame, morbo, vastitate consumpti.
 Desertos, opis expertes, incuria maculat. Lucr. lib. 6. 1239. Her.
 de Arte Poet. 352. — non ego paucis
 Offendar maculis, quas aut incuria fudit, &c.
Incuria cum genit. Vituperanda est rei maxime necessariæ tanta incuria.
 Cic. de Amicit. 23. pr.
INCURIOSUS, a, um. Adj. Negligens, Vacuus cura. Gell. lib. 2. cap.
 28. extr. Quippe M. Cato, vir in cognoscendis rebus multi studii, incer-
 ta tamen & incuriosa, super ea re opinatus est. Al. Incuriose.
Incuriosus, cum genet. Tacit. Ann. 2. extr. Dum vetera extollimus,
 recentium incuriosi. Et lib. 4. Ann. 32. Et princeps proferendi incur-
 riosus erat. conf. Suet. Augst. cap. 79.
Incuriosus proximorum. Plin. lib. 8. Epist. 20.
Ætas incuriosa. Tacit. in Vit. Agric. 1.
Vigilia incuriosæ. Tacit. 5. Hist. 22. Navibus remeabat disjecto agmi-
 ne, incuriosis vigiliis.
Incuriosus, Securus. Tacit. 3. Hist. 6. Summi discriminis incuriosus.
INCURIOSE, Adv. [ἀμελῶς, ἀδουλεύως] Negligenter. Gell. lib. 2. cap.
 6. Reprehendunt quasi incuriose & abjecte verbum positum.
Agere pueritiam incuriose. Tacit. 1. Hist. 13. Namque Otho pueritiam
 incuriose, adolescentiam petulanter egerat.
Compar. Incuriosius agere. Tacit. 4. Hist. 28. Cæsæ cohortes eorum in
 vico Marcoduro incuriosius agentes.
Superl. apud Plin. extare dicunt.
INCURIOSITAS, ætis. f. Gloss. Vet. Incuriositas, ἀπεργασίη. Cassio-
 dor. 7. Epist. 4. Nec sub incuriositate transmittat. Salvian. de Gub. Dei
 lib. 1. pr. Ne illos quidem de incuriositate ac negligentia ista sensisse.
INCURIOSUS, pro Incuriosus. Justin. 5. 9. 10. Pro aliena dominatione in-
 curiosus pugnatur. Vulgo Securus.
INCURRO, curri, cursum, [ἐπιτρέχω, ἐπιδραμεῖν, ἐμπίπτω, ἐπίδαλ-
 λω] ère. Contra aliquem currere, vel Incidere & concurrere in aliquem.
 Liv. lib. 1. 37. Eo prælio præcipua equitum gloria fuit, utrinque ab cor-
 nibus positos, quum jam pelleretur media peditum suorum acies, ita
 incurrisse ab lateribus ferunt, ut, &c.
Incurrere in hostes, Magno impetu in medios ferri Sallust. Cat. 60. extr.
 Catilina, postquam fufas copias, seque cum paucis relictum videt, me-
 mor generis atque pristinae dignitatis, in confertissimos hostes incurrit:
 ibique pugnans confoditur.
In enses. Martial. lib. 1. 38.
Pectore nec nudo strictos incurris in enses.
Desuper incurrite, præliantibus aliis. Tacit. 2. Ann. 16. Soli Cherusci
 jûga infedere, ut præliantibus Romanis desuper incurrent.
Incurrere & offendere in tenebris. Cic. 9. Fam. 2. Quis est tam lynceus,
 qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat.
Incurrere in adversam hostium aciem. V. ACIES.
Incurrere in aliquem, Incidere ex insperato. Cic. 2. Att. 12. pr. Emerferam
 commodè ex Antiati in Appiam ad Tres tabernas, ipsis Cerealibus,
 quum in me incurrit Roma veniens Curio meus.
Incurrere & incidere in aliquem. Cic. pro Planc. 17.
Incurrere, præter spem: Invadere, ex destinato. Cic. pro Sext. 14.
 Neque quenquam offendet oratio mea, nisi qui se ita obtulerit, ut in
 eum non inavissè, sed incurrisse videamur.
In aliquem cæco impetu incurrit. Cic. 1. de Fin. 44.
In aliquem verbis incurrit, pro Invehit. Cic. 12. Fam. 16. Deinde qui
 magis hoc Lucilio licuerit assumere libertatis, quam nobis? quum
 etiam, si odio par fuerit, in eos quos læsit, tamen certe non magis
 dignos habuerit, in quos tanta libertate verborum incurreret.
In crimen incurrit. Cic. pro Planc. 91. Si bene de me meritis gratum
 me præbeo, non desino incurrit in crimen hominis nimium memoris,
 nimiumque grati.
In difficultatem incurrit. Cic. 4. Fam. 2. Nihil enim constitui potest,
 quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem.
In domum atque famam alterius incurrit. Cic. pro Cœl. 42.
In loca incurrit, pro Facere incursum in loca. Cic. 11. Fam. 10. Aut
 Apennino, Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites, quos ha-
 bet multos, vastet ea loca, in quæ incurrit.
In memoriam communium miseriarum incurrit. Cic. de Clar. Orat. 251.
Incurro in memoriam communium miseriarum, quarum oblivionem
 quaerens, hunc ipsam sermonem produxi longius.
In memoriam notam incurrit. Cic. de Clar. Orat.
In morbos incurrit, in damna, in dedecora. Cic. 1. de Fin. 47.
In mucronem incurrit. Cic. pro Cæm. 84.

In navim unam multæ classes armatæ incurrit. Cic. pro Sext. 46.
In oculos incurrit. Cic. 12. Att. 22. Quid enim mihi foro, sine judi-
 cii, sine curia, in oculos incurrentibus iis, quos æquo animo videre
 non possum? Est proprie in oculos incurrit, Oculis admoveri non
 intentis, & cum quadam offensione. Quintil. lib. 7. cap. 2. Alii vitan-
 tes, ea, quæ in oculos incurrit, exquirenda putant. conf. In voces.
Incurrere oculis, Idem. Sen. lib. 1. de Benef.
In odia hominum incurrit. Cic. 1. Off. 150. Primum improbantur ii
 quæstus, qui in odia hominum incurrit, ut portitorum, ut fœnerato-
 rum, i. e. Quos homines oderunt.
In ordinem incurrit, In argumentum, quod tractamus forte. Quin-
 til. lib. 1. cap. 5. p. 65. Burm.
In perniciem apertam incurrit. Cic. 3. de Nat. Deor. 69.
In prælia incurrit tauri. Virg. 12. Æn. 727.
In reprehensiones varias incurrit. Cic. 1. de Fin. 1.
In sapientem casus potest incurrit. Cic. 5. Tusc. 29.
In tempora aliqua incurrit. Cic. 3. Q. frat. 5.
In tempus exercitationis incurrit febris. Cels. lib. 3. cap. 15.
In voces incurrit malevolorum nostra laurus. Cic. 2. Fam. 15. Sed in-
 currit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed jam etiam in vocu-
 las malevolorum. i. e. Male loquuntur de ea malevoli.
In urbanitatem facietorum hominum incurrit. Cic. 2. de Fin. 103. Quos
 quidem dies, quemadmodum agatis, & in quantam hominum faceto-
 rum urbanitatem incurritis, non dico.
Incurrit suspicio fraudis, absolute. Papinian. in l. Ab hærede. D. de
 separationibus.
Incurrit hic & alia inspectio. Tryphonius in l. Bona fides. §. 1. D. De-
 positi vel cont.
Incurrere Circensibus natalem alicujus. Suet. in Tiber. cap. 26. i. e.
 In eum diem incidere. Budæus.
In diem incurrit. Cic. 7. Att. 7. Tua λήψις quem in diem incurrat
 nescio.
In ipsas Etneas navigatio incurrebat. Cic. 15. Fam. 11. extr.
Acies incurrit. Sil. lib. 4. 143.
Armis densis incurrimus. Virg. 2. Æn. 409.
Hastis adversis incurrit. Virg. 11. Æn. 613.
Urbi incurrit armentis. Ovid. 7. Met. 546.
Incurrit ager in agrum, (Pro Insinuat se & permiscet. βsd. H. St.) Cic.
 2. de Lege Agr. 81. Quum a majoribus vestris P. Lentulus, princeps
 Senatus, in ea loca missus esset, ut & privatos agros, qui in publicum
 Campanum incurrebat, pecunia publica coemeret.
Incurrere cum accus. Incurrerunt eos a tergo Sallust. Fragm. 6. 6. Ve-
 get. 109. Acris hostes incurrit. conf. Tacit. 1. 51. & 2. 17.
Incurrere sensu obscuro. Apul. 10. Met. 250. Ne nescius nesciam foro-
 rem incurreret.
INCURRITUR, imperf. [ἐμβάλλεται] Juven. 6. Sat. 330.
 Si nihil est, servis incurritur.
INCURRENS, entis. Partic. Cic. 3. Q. frat. 5. Ne in nostra tempora in-
 currens offenderem quempiam. Idem 12. Att. 21. In oculos incur-
 rentes.
INCURSUS, a, um. Partic. Sidon. 8. Epist. 9. Vinculum incursum angoris.
 [An Incussi? V. INCUTIO.
INCURSURUS, a, um. Partic. [ἐμπεσούρῳ] Ovid. 5. Met. 198.
 Incursum erat, tenuit vestigia tellus.
INCURSIO, ònis. f. [ἐπιβολή] Occursio rerum inter sese. Cic. 1. de
 Nat. Deor. 115. Quum sine ulla intermissione pulsatur, agiturque ato-
 morum incurfione sempiterna.
Incurfio militum in agros hostium. Cic. pro Cæcin. 44.
Incurfio atque impetus armorum. Cæf. 5. Bell. Gall. 21.
Incurfionem facere in fines, Facere impetum. Liv. 1. 11. Antemnatium
 exercitus per occasionem ac solitudinem hostiliter in fines Romanos in-
 curfionem facit.
Incurfio seditionis, Impetus. Cic. pro Cluent. 102. Ergo adhuc Junii
 iudicium video esse ejusmodi, ut incurfionem potius seditionis, vim
 multitudinis, impetum tribunitium quam iudicium appellandum putem.
INCURSUS, ùs. m. [ἐπιδρομή, ἐφοδῶ] Plin. lib. 8. cap. 42. Unde equis
 totum carpere incurfus traditur arte.
Sustinere incurfus. Ovid. 3. Met. 82.
Militum incurfus. Cic. pro Cæcin. 22. Impetum armati Antiochi, ce-
 terorumque tela & incurfus refugit.
Luporum incurfus. Virg. 3. Georg. 407.
Pluviarum vis & incurfus, Impetus & vehementia. Columel. lib. 4.
 cap. 17. Nam ubi magna vis & incurfus est pluviarum procellarum-
 que, &c.
Solis incurfus. Columel. lib. 1. cap. 6. Nec arefcere ventis sinunt,
 aut solis incurfu patiuntur exuri.
Undarum incurfu sonat unda. Ovid. 11. Met. 496.
Gravis incurfus. Tacit. 4. Ann. 24. Non gravi, nec uno incurfu con-
 sectandum hostem.
Primo incurfu. Liv. 2. 25.
Repentino incurfu. Tacit. 3. Hist. 9. pr.
Timendi incurfus omni de parte. Ovid. 4. Pont. 14. 27.
INCURSIM, Adv. Celeriter. Cæcilius Fallacia, Nullus sum, nisi meam
 rem jam omnem proprio incurfim perdere. Nonius 2. 448.
INCURSAX, æcis. Adj. Sidon. 8. 12. Incurfaxes Massagetæ.
INCURSO, [ἐπιδραμεῖν] ære. frequent. Currendo petere & offendere.
 Plaut. Aulul. 2. 2. 57.
Afini me mordicibus scindant, boves incurfent cornibus. Grut.
 Mordicitus. Ovid. 2. Met. 205.
 — altoque sub æthere fixis
 Incurfant stellis.
Fortius incurfant Tyrri. Stat. 8. Theb. 159.
Aciem incurfare. Tacit. 3. Hist. 18. Nutantem aciem victor equitatus
 incurfat.
Agros incurfare, dicuntur milites, quum per agros currentes, impe-
 tum in hostes, aut vicinas urbes faciunt. Liv. 5. 31. Volucentes su-
 perbia elati, ultro agros Romanos incurfere. i. e. Fracturi sunt.
Incurfare adversis cornibus. Plin. lib. 9. cap. 31. Dimicant inter se arie-
 tes adversis cornibus incurfantes. Hinc
Incurfare in aliquem. Plaut. Bacch. 5. 2. 29.
 Arietes truces nos erimas, jamque in vos incurfabimus.

Incurfare aliquem pugnīs. Plaut. Poen. 4. 1. 3.

Is autem porro verberat nos, incurfat pugnīs, calcibus.

In fortunas omnium incurfare. Auctor ad Herenn. lib. 4. 52.

Incurfat color alii colorī, Contendit & pugnat sive certat. Plin. lib. 28. cap. 8. Cor annexum in lana ovis nigræ, cui nullus alius color incurfaverit, & primo partu genitæ, quartanas abigere dicitur. [i.e. Accesserit.

Incurfabit in te dolor meus. Cic. 12. Att. 40.

Cum dativ. Quintil. lib. 10. 3. Intentionem si tota mente in opus ipsum direxeris, nihil eorum quæ oculis vel auribus incurfant, ad animum pervenit.

INCURSANS, antis. Partic. [ἐπιδραμὴν] Quod incurfat. Plin. lib. 11. cap. 37. Natura oculos composuit lubricos propter incurfantia, & mobiles.

INCURSATUS, a, um. Partic. pass. Liv. 24. 41. Agmenque Romanum impune incurfatum ab equitibus hostium fuerat. i. e. Incurfatione vexatum.

INCURSATIO, ōnis. f. Non. 1. 213. Male fani aut larvarum incurfatione animo vexati.

INCURSITO, āre. aliud frequent. Sen. de Ira 3. 6. Properanti in multos incurfitandum est. Significat Offensare.

INCURSITANS, antis. Partic. Sen. de Ira, 2. 35. Talem nobis iram figuremus &c. offusam multa caligine, incurfitantem, vastantem, fugantemque. [An Offusa?

INCURVUS, a, um. Adj. [ἐπικυρπής, ἐπικυρπός] Idem quod Curvus. Ter. Eun. 2. 3. 44.

Incurvus, tremulus, labiis demissis, gemens. Plin. lib. 18.

cap. 19. Arator nisi incurvus prævaricatur.

Incurvus humeris. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles longæ esse vitæ ponit incurvos humeris.

Arbor incurva. Plin. lib. 12. cap. 25.

Bacillum incurvum & leviter a summo inflexum. Cic. 1. de Divin. 30.

Carina incurva. Ovid. 15. Met. 644.

Litus incurvum. Mela, 1. 19.

Meræ incurvæ. Stat. 5. Silv. 2. 26.

INCURVO, [κυρτώ, ἐκκύρτω] āre. Plin. lib. 16. cap. 42. Robur, olea incurvantur, ceduntque ponderi. conf. 4. 11. Cic. 2. de Fin. 33.

Incurvatum bacillum. Sen. de Ira, 3. & Epist. 104.

Arcus incurvant validis viribus. Virg. 5. Æn. 500.

Membra incurvata. Ovid. 6. Met. 245.

INCURVATUS, a, um. Partic. V. supra.

INCURVATIO, ōnis. f. Hygin. Astron. 3. 16. Incurvatio caudæ.

INCURVESCO, [κυρτῶμαι] ēre. Curvari. Cic. 1. Tusc. 69. Ramos baccarum ubertate incurvescere. Ex poeta. Incurviscere legit Nonius.

conf. Idem 3. de Orat. 154.

INCURVICERVICUS, a, um. Adj. ut, Pecus incurvicervicum. Pacuv. apud Quintil. 1. 5.

INCUS, ūdis. f. [ἄκμων] Instrumentum fabrorum ferrariorum, super quo aliquid cuditur. Plin. lib. 33. cap. 4. Incudibus non resistit. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Ex quo efficiuntur hæ rerum formæ atque figuræ, quas vos effici posse sine follibus & incudibus non putatis.

Gladios parante incude. Juven. 10. Sat. 132.

Mediis incudibus ablatum opus. Ovid. 1. Trist. 6. 29.

Duris incudibus impositi enfes. Virg. 2. Georg. extr.

Incudi reddere versus, per translationem: h. e. Emendare & expolire. Hor. in Arte Poet. 441.

Et male tornatos incudi reddere versus. Sidon. 8. 4. Versus a meditationis incude adhuc calidi. Idem 4. 1. Philosophica incude format. conf. Ovid. supra.

Tundere incudem. Cic. 2. de Orat. 162. Si quem nunc plane rudem institui ad dicendum velim, his potius tradam assiduis, uno opere eandem incudem diem noctemque tundentibus, qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima, mansa (ut nutrices infantibus pueris) in os inferant.

INCUSO, [μίμφομαι, ὑπερβῶ] āre. Reprehendere alterius mores, & plerumque cum querela, quod ab illo injuria sis affectus, ut ait Valla lib. 6. reprehendens Servium. Ter. Heaut. 5. 2. 7. Quid me incusas, Clitipho? Idem Phorm. 3. 1. 7.

Equidem, here, nos jamdudum hic te absentem incusamus qui abieris. Cæf. 1. Bell. Gall. 40. Omniumque ordinum ad id consilium adhibitis centurionibus vehementer eos incusavit. Sic lib. 2. 15. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui se, &c. Virg. 2. Æn. 745.

Quem non incusavi amens hominumque Deorumque?

Incusare aliquem probri. Plaut. Truc. 1. 2. 58.

Quia qui alterum incusat probri, ipsum se intueri oportet.

Voce magna incusat Latinum. Virg. 12. Æn. 580.

Querelis incusat fata. Stat. 1. Achill. 439.

INCUSANS, antis. Partic. Liv. 1. 9. Incusantes violati hospitii fœdus. Intemperiem cæli incusantes. Tacit. 2. Hist. 94.

INCUSATUS, a, um. Partic. Columel. 3. 17. Sterilitas cacuminis jure incusata.

INCUSATIO, ōnis. f. [μίμψις] Cic. 3. de Orat. 304. Quorum partim habent vitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incusationem aut querelam, &c. conf. Gloss. vet.

INCUSATOR, ōris. m. Idem ac Accusator. Cod. 12. t. 36. l. 18. §. 8. Incusatori licentia denegetur.

INCUSABILIS, e. Adj. Compar. apud Tertull. ad Nation. 1. 12.

INCUSATIVUS, a, um. Adj. Idem quod Accusativus: ut, Casus incusativus. Diomed.

INCUSTODITUS, a, um. Adj. [ἀφύλακτος] Non custoditus. Marcial. lib. 1. 35.

Incustoditis & apertis Lesbia semper

Liminibus peccas.

Boves incustoditæ. Ovid. 2. Met. 686.

Litus. Sil. 5. 40.

Ovile incustoditum. Ovid. 1. Trist. 5. 10.

Pastus. Apul. lib. 6. p. 178.

Urbs. Sil. 15. 245. Et Frontin. 3. 2. 6.

Incustoditus, aliter, pro eo, Qui se non custodit. Plin. 6. Epist. 29. extr.

Tuitus sum Julium Bassum, ut incustoditum nimis & incautum, ita minime malum. Incustoditum, i. e. Simplicem, improvidum.

INCŪSUS, V. INCUDO.

INCŪTIO, ſi, ſum, [προβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμπούω, ἐμφορέω] ēre. ex In & Quatio, significat Injicere, & cum quodam impetu proicere.

Colaphum incutere. Juven. 9. Sat. 5.

Nos colaphum incutimus lambenti crustula servo.

Pedem incutere terræ. Quintil. lib. 2. cap. 13. Jam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontem cedere, mire ad pullatum circulum facit. i. e. Ferire terram pede.

Pollicem incutere limini. Offendere. Plin. lib. 7. cap. 53. Q. Æmilius

Lepidus jam egrediens incusso pollice limini cubiculi.

Scipionem eburneum incutere in caput alterius. Liv. 5. 41.

Incutere, ad inanimata transfertur. Cic. de Univerf. 32. Rursusque emerfi errorem incutiant rationis expertibus.

Desiderium urbis incutere alicui. Hor. 1. Epist. 14. 22.

Metum incutere. Liv. 2. 18.

Morbum incutere amicis. Plaut. Trin. 1. 2. 38.

Omnibus amicis morbum tu incuties gravem,

Ut te videre, audireque ægroti fient.

Morbos incutere alicui. Lucret. lib. 6. 772.

Negotii aliquid incutere alicui. Hor. 2. Serm. 1. 18.

Nuntium alicui incutere. Liv. 2. 8. extr. Postem jam tenenti cos. fœdum inter precationem deum nuntium incutiunt, mortuum ejus filium esse, &c.

Pavorem incutere. Liv. 27. 42.

Pigritiam incutere. Liv. 31. 34. pr. Quod promptiores ad subeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum pigritiamque incussit.

Pudorem incutere alicui. Hor. 1. Epist. 18. 77.

Religionem incutere. Liv. 22. 42. extr. Claudique Consulis primo Punico bello memorata navalis clades religionem animo incussit. Idem

29. 18. extr.

Terrorem Patribus incutere. Liv. 3. 4.

Timorem incutere. Cic. 2. de Orat. 209. Item timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus.

Vim ventis incutere. Virg. 1. Æn. 69.

Incute vim ventis, submersasque obrue puppes.

Voluntatem incutere. Paterc. lib. 2. 126. 2. Recte faciendi omnibus aut incussa voluntas, aut imposita necessitas.

INCUSSUS, a, um. Partic. [ἐμβλητός] Plin. lib. 22. cap. 14. Medetur cum mica salis, confusis, incussisque, inustis, & strumis.

Tacit. 4. Hist. 30. 1. Incussæ trabes perfregere.

INCUSSIO, ōnis. f. verbale. Jct. in Dig.

INCUSSUS, ūs. m. Idem. Tacit. 4. Hist. 23. 4. Armorum incussu præcipitati. conf. Prudent. Cath. 5. 7.

INCUSSOR, ōris. m. Paulin. Petrocor. 1. 5. de vita Martin. 285.

Incussor laceri quatiebat corporis artus. V. Barth.

INDĀGO, [ἰχνῶν, ἰχνηλατία, ἀναβάζω, ἀνακρίνω, ἐρεῖω] āre. ab In & Ago compositum, d interposito euphoniæ gratia. V. Voff. Etym. p. 22. Venatorum more inquirere. Plaut. Merc. 3. 4. 38. Eo si pacto posset indagari mulier. Cic. in Orat. 11. Reprehendent quod inustatas vias indagemus, tritas relinquamus.

Indagare, invenire, & veluti ex tenebris eruere. Cic. de Lege Agr. 1. 3.

Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 135. Hæc vero ejus erat ars & malitia miranda, quod acutissime tota provincia quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat.

Indagare & patefacere indicia. Cic. pro Milon. 104. Quum illa indicia communis exitii indagavi, patefecer, protuli, extinxī, omnes in me meosque redundant ex illo fonte dolores?

INDAGATUS, a, um. Partic. Cic. 2. Att. 7. pr. De Publio quæ ad me scribis, sane mihi jucunda sunt: eaque etiam velim omnibus vestigiis indagata ad me afferas, quum venies.

INDAGANTER, Adv. [ἰχνολογῶν] Columel. lib. 5. cap. 1. Boni venatoris est, indaganter quamplurimas feras capere.

INDAGATIO, ōnis. f. [ἰχνολογία] Cic. 4. Acad. Indagatio ipsa rerum, &c.

Indagatio & inventio veri. Cic. 1. Off. 16.

INDAGATUS, ūs. m. Apul. lib. 7. Met. p. 191. Vexillationum indagatu.

INDAGATOR, ōris. m. [ἰχνολόγος] Columel. lib. 9. cap. 8. Sed indagatore conveniet matutina tempora vestigandi eligere.

Indagator aquarum. Columel. lib. 2. cap. 2. conf. Plaut. Trin. 2. 1. 15.

Et Vitruv. 1. 6. Et Solin. cap. 43.

INDAGATRIX, ōis. f. [ἰχνολογίς] Cic. 5. Tusc. 5. O vitæ philosophia dux, virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum. Val. Max. 9. 4. pr. Avaritia latentium indagatrix lucrorum.

INDĀGO, ōnis. f. [ἰχνηλασία] Investigatio, inquisitio, proprie venatorum. Plin. lib. 9. cap. 7. In qua sententia fuisse Aristotelem video, & ea multis persuasisse doctrinæ indaginibus.

Indago, Series plagarum in varros seu furcas venatorias subrectarum, falsusque cingentium. Virg. 4. Æn. 121.

— falsusque indagine cingunt. Cæf. 8. Bell. Gall. 18.

Silvis undique impeditissimis, aut altissimo flumine velut indagine munitum. De quodam campo. Lucan. li. 6. 42.

Et silvas, vastaque feras indagine claudit. Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram Indaginem vocavit Fossam, & turrium munitarum seriem.

Armata indagine lustrare omnem prospectum. Stat. 12. Theb. 451. conf. Idem 2. Theb. 553. Et V. ibi Scholiast.

Indago, per translationem. Tacit. 13. Ann. 42. Romæ testamenta & orbos velut ejus indagine capi. i. e. Captatorem esse orbos, ita ut nullus captores ejus evadat. De Seneca. Hæc. Bud.

Indagine pœnarum cingi, i. e. Ambitu, vel septo, & velut cancellis. Plin. Paneg. 35. de delatoribus loquens in insulas deportatis a Trajano,

jano, Quos quidem non in præfens tantum, sed in æternum repressisti, mille pœnarum indagine inclusos. i. e. Sanctionum severissimarum terrore a delationibus coercitos, cohibitosque. Budæus.

Res majorem & ampliorem exposcit indaginem. l. fin. §. 1. Cod. de Compens. i. e. Indagationem.

INDĀGĒS, is. f. Idem. Claudian. Mamert. 2. 2. Aliquid dignum tanta indage. Ibid. cap. 8. Sublimium indage caufarum.

INDĀGUS, a, um. Adj. Mart. Capell. lib. 1. p. 9. Indaga veri cura.

INDE, Adv. de loco [ἵνα] Ter. And. 2. 2. 31.

Certa res est, etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Ibid. 1. 1. 110.

— redeo inde iratus atque ægre ferens. Liv. lib. 1. 1. Primo in Macedoniam venisse, inde in Siciliam quærentem sedes delatum. Plaut. Pseud. 2. 2. 28. Quia videre inde esse. Cic. 9. Att. 20. Qui autem veniunt inde, id modo nuntiant. i. e. Illinc.

Veteres aliquando cum genitivo Locī junxere. Ennius apud Fest. in Lituus. Inde loci lituus sonitus effundit acutos. Lucret. lib. 5. 789.

— inde loci mortalia sæcla creavit.

Inde, ad res relatum. Plaut. Amph. 1. 1. 273.

Cadus erat vini, inde implevi cirneam. i. e. Ex illo dolio. Cic. 1. Invent. 28. De narratione. Brevis erit, si unde necesse est, inde initium fumetur.

Inde, ad personam relatum. Plaut. Curc. 5. 3. 44. Ter. Adel. 1. 1. 21.

— uxorem duxit: nati filii

Duo: inde ego hunc majorem adoptavi mihi. conf. Lucret. lib. 5. 202.

Inde ad causam relatum, pro Obid, ob eam rem, propterea, vel potius Ex eo. Ter. Heaut. 1. 1. pr.

Quamquam hæc inter nos nuper notitia admodum est, Inde adeo, quod agrum in proximo hic mercatus es. Plin. Epist. 5. lib. 7. pr. Incredibile est quanto desiderio tui tenear. In causa, amor primum: deinde, quod non confuevimus abesse. Inde est, quod magnam partem noctium in imagine tua vigil exigo: inde, quod, &c.

Inde, de tempore, pro Deinde. Liv. 1. 5. Crimini maxime dabant, in Numitoris agros ab iis impetum fieri: inde eos collecta juvenum manu hostilem in modum prædas agere. [Nisi inde est Ex eodem agro.]

Quid tum inde? Cic. pro Muren. 26.

Abs te inde. Plaut. Pseud. 4. 6. 7.

Minæ viginti fanæ ac falvæ sunt tibi,

Hodie quas abs te inde est instipulatus Pseudolus.

Qui homo cum animo inde ab ineunte ætate depugnat suo. Plaut. Trin. 2. 2. 24.

Inde ab incunabulis. Liv. 4. 36. extr. Et jam inde ab incunabulis imbutum odio Tribunorum.

Jam inde ab initio minime lætus novæ origine urbis. Liv. 1. 2.

Inde usque. Cic. pro Arch. 1. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc video mihi principem, &c. extitisse.

INDEBITUS, a, um. Adj. [ἀνὸφλητος] ut, Fletus indebitus nato. Sen. Herc. Oeth. v. 1831.

— indebitos nato quidem

Compefce fletus, mater Alcidiæ incliti. Sed rectius legitur Debitos.

Pecuniam indebitam per errorem promissisti: eam, qui pro te fidejusserrat, solvit. Celf. in l. 47. D. de conditione indebiti.

Præmia. Ovid. 16. Epist. 19.

Præmia magna quidem, sed non indebita posco.

Regna. Virg. 6. Æn. 66. — non indebita posco

Regna meis fatis. i. e. Promissis.

NDEBITUM, i. n. Non debitum. Paulus in l. 25. §. 4. Si procurator. D. de condit. indebit. Si procurator tuus indebitum solverit, & id tu ratum habes, &c.

NDEBITRE, Adv. Paulus in l. Cum de indebito quæritur. D. de probat. Nisi evidentissimis probationibus in scriptis habitis, ostendere paratus sit, sese hæc indebite promississe. Cassiodor. 1. Epist. 19. Indebite destinare. Idem Epist. 22. extr. Si nobis indebite victoria suffragetur. August. Serm. 122. Cur indebite occidisti.

NDEBITO, aliud Adv. Ulp. in l. Cum duo pro reo. D. de condit. indebit. Quibus personis tria indebito soluta sunt.

NDEBIT, Imperf. [ἀπείπει] Plin. 3. Epist. 1. Nam juvenes adhuc confusa quædam, & quasi turbata non indecent.

NDECRNS, entis. Adj. [ἀπείσις, ἀνήμενος] Quod non decet, vel est præter decorum. Martial. lib. 5. 14.

Oculoque ludos spectat indecens uno. Petron. c. 128. Dic, Chrysis, sed verum, numquid indecens sum? numquid incompta? Suet. Claud. 30. Rifus indecens.

Superl. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 9. Indecentissimum sponfaliorum genus est adulterium.

NDECENTER, Adv. [ἀπεσιπώς] Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 17. Nec tolerant, ut æquum est, patres: sed clamant, indecenter obstrepunt. Quintil. lib. 1. cap. 15. Non indecenter offerri.

Compar. Sen. Epist. 27. Nunquam vidi hominem beatum indecentius. Superl. Quintil. lib. 8. cap. 3. Insistere indecentissime.

NDECENTIA, æ. f. Vitium indecentiæ. Vitruv. 7. 5.

NDECLINABILIS, e. Adj. [ἀφελκτος] Quod declinari, vel vitari non potest. Gell. lib. 6. cap. 2. Fatum, est sempiterna quædam & indeclinabilis series rerum.

Indeclinabilis iustitia, apud Sen. Epist. 78. Item Epist. 67. Indeclinabilis animus, pro Constanti & qui nunquam variat. conf. Ammian. lib. 25. cap. 13.

INDECLINATUS, a, um. Adj. [ἐκλιτος] Ovid. 4. de Pont. 10. 83.

Hæc tibi qui præstas indeclinatus amico, &c.

Indeclinata amicitia, Constans. Ovid. 4. Trist. 5. 24.

INDECOR, oris. [ἀπεισιπώς] vel INDECORIS, e. Adj. pro Indecoro, apud antiquos, Nonio teste 8. 43. reperitur. Accius Athamante, Cujus sit vita indecoris, mortem fugere turpe haud convenit. Virg. 12. Æn. 25.

Nec genus indecores. Idem lib. 7. 231.

Non erimus regno indecores, &c. Servius, Aut systole est: aut certe dicimus nominativum non inveniri, ut in multis nominibus.

INDECORUS, a, um. Adj. [ἀνέχομαι] Decoro contrarium, ut

Lascivia indecora ludere. Plin. lib. 18. cap. 35. Cic. 1. Off. 94. Et iusta omnia decora sunt: injusta contra, ut turpia, sic indecora. Sic 3. de Fin. 13. Si nihil malum, nisi quod turpe, inhonestum, indecorum, pravum, &c.

Quæstus omnis patribus indecorus visus. Liv. 21. 63.

Vitus indecorus. Plin. lib. 13. cap. 12.

INDECORE, Adv. [ἀπεικός] Turpiter. Cic. 1. Off. 14. Cavetque ne quid indecore, effeminateve faciat. Ibid. 1. 14. Ut ea si non decore, at quam minime indecore facere possimus.

INDECORO, are. Sermonem indecorare. Accius apud Non. 3. 438.

INDECORABILITER, Adv. Accius apud Sospit. Indecorabiliter alienis alunt.

INDEFATIGABILIS, e. Adj. Sen. lib. 2. de Ira 12. Alius contentus brevi somno, vigiliam indefatigabilem extendit.

INDEFENSUS, a, um. Adj. [ἀνυπερασπιστος] Non defensus, Sine defensione. Liv. 4. 28. Suos increpans clara voce. Hic præbituri (inquit) vos telis hostium estis, indefensi, inulti? Plin. lib. 18. cap. 7. Indefensa quippe membranis continentur.

Campania indefensa. Sil. 6. 652.

Capitolium clausis foribus indefensum, & indireptum conflagravit. Tacit. 3. Hist. 71. extr. Idem 2. Ann. 77. 3.

INDEFENSE, Adv. l. 2. §. 2. C. De constitut. Pecun. Quæ negotiatores in defensione constituerint.

INDEFRESSUS, a, um. Adj. [ἀνέματος] Non fatigabilis. Ovid. 9. Met. 200.

— ego sum indefessus agendo. Plin. Paneg. cap. 14.

Post labores duraque imperia indomitus semper, indefessusque.

INDEFESSE, Adv. Aufon. in Gratiar. Act. c. 35. Omnia agere indefesse & benigne.

INDEFESSIM, Sidon. 3. Epist. 2. Bonorum amicitias indefessim expectas. Claud. Mamert. 1. 7. Igniculi indefessim scintillant.

INDEFINITUS, a, um. Adj. [ἀόριστος] Obscurus & perplexus. Gell. lib. 16. cap. 4. Indefinitus, inexplicabilisque sermo fiet. conf. Apul. de Syllog. Cat. p. 374. Et Mel. 3. 7.

INDEFINITE, Adv. Gell. 2. 24. Promiscue atque indefinite largiri.

INDEFLEXIBILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀκλινος, inflexibilis.

INDEFLEXUS, a, um. Adj. [ἀκλινος] Ovid. 7. Met. 611.

Qui lacrimæ defunt, indeflectæque vagantur

Natorum matrumque animæ, juvenumque senumque.

INDEFLEXUS, a, um. Adj. [ἀκαμπτος] Quod non flectitur. Plin. Paneg. 1. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, ad hoc ætatis inflexa maturitas. Apul. de Deo Socr. pr. Inflecto cursu. Ammian. 27. 9. Inflecta sævitia punire errata.

INDEJECTUS, a, um. Adj. pro Non dejecto. Ovid. 1. Met. 288.

Siqua domus mansit, potuitque resistere tanto

Indejecta malo.

INDELEBILIS, e. Adj. [ἀνεξάλειπτος] Ovid. 15. Met. 876.

— nomenque erit indelebile nostrum.

INDELIBATUS, a, um. Adj. [ἀτπις] Ovid. 1. Trist. 4. 68.

Dum juvat, & vultu ridet fortuna sereno,

Indelibatas cuncta sequuntur opes. Sil. 15. 271. Virgo indelibata.

INDEMNATUS, a, um. Adj. [ἀντιπένετος] Plaut. Curc. 5. 3. 17.

— pro deum atque hominum fidem,

Hocce pacto, indemnatum atque intestatum me arripi? i. e. Nulla sententia in me lata. Cic. 7. Verr. 12. Ut quam damnatis fervis crucem fixeras, hanc indemnatis civibus Romanis reservares? Patere. 2. 45. Civis indemnatus.

INDEMNIS, e. Adj. [ἀνέμιος] Immunis a damno. Sen. de Vita Beata, Liberis, tutus, indemnus, nihil frustra tentabis, nihil prohibebis. Idem Epist. 9. Qui per ferrum, & ruinas, & ignes illæsus & indemnus evasit? Ulp. in l. Bona fide. D. de noxal. action. Vel officio judicis consequatur, ut indemnus maneat.

INDEMNITAS, atis. f. [ἀνέμια] Damni vitandi ratio. Papin. in l. Fidejussor. D. de negotiis gest. Fidejussor imperitia lapsus, alterius quoque contractus, qui personam ejus non contingebat, pignora vel hypothecas suscepit: & utramque pecuniam creditori solvit, existimans indemnitate suæ confusus consuli posse.

Indemnitate alicui repromittere. Ulpian. in l. Quamvis. §. 1. D. Ad senatusconsultum Velleianum.

Indemnitate cautionem alicui præbere. Papin. in l. Liberto. §. Inter negotia. D. de negotiis gestis. Ammian. 21. 15. Nec provinciarum indemnitate prospexit.

Pro indemnitate a debitore præstanda est idonea cautela. Pomponius in l. Quamvis. D. de pignorat. actione.

Indemnitas locatori fervetur in id quod ejus interest. Paulus in l. Dominus. D. Locati.

Indemnitas tibi præstetur ejus, quod expendisti. Ulpian. in l. Si pecuniam. §. 1. De cond. causa data.

INDEPLORATUS, a, um. Adj. [ἐκλαυτος] Idem quod Indefletus. Ovid. 3. Trist. 3. 46.

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri,

Indeploratum barbara terra teget. Idem 11. Met. 670.

INDEPRAVATUS, a, um. Adj. Qui non corrumpitur. Sen. Epist. 76. Si una in depravata virtus est, & sola permanet tenoris tui, unum est bonum virtus.

INDEPRECABILIS, e. Adj. [ἀπαρασίττος] Quod nullis precibus potest exorari. Gell. 1. 13. Et pœna indeprecabilis fubeunda esset.

INDEPREHENSIBILIS, e. Adj. Quintil. Decl. 4. Nec per varias ambages, indeprehensibilem sparsit errorem. Idem Decl. 8. Inenarrabile, indeprehensibile est.

INDEPTUS, V. INDIPISCOR.

INDESERTUS, a, um. Adj. [ἀπερήντος] Ovid. 2. Amor. 9. 52.

Indeferta meo pectore regna gere.

INDESSES, idis. Adj. [ἀκινος] contrarium Desidi. Gell. lib. 7. cap. 22. Id profecto existimandum est non omnino inculpatum, neque infidem visum esse, cuius corpus in tam immodicum modum luxuriasset, exuberassetque.

INDESINENTER, Adv. [ἀδιαλείπτως] pro Semper, & continue. Gggg 3 Varro

Varro 2. de R. R. cap. 9. Et si alter indefinenter æger est, ne sine cane grex sit.

INDESPECTUS, a, um. Adj. Non despectus, non visus. Lucan. lib. 6. 748. Indespecta tenet vobis qui tartara.

INDETONSUS, a, um. Adj. [ἀνεξεσπόμενος] Ovid. 4. Met. 13. Additur his Nyseus, indetonsusque Thyoneus. h. e. Intonsus.

INDEVORATUS, a, um. Adj. Non omnino devoratus. Martial. lib. 7. 19. in Sanctram, indevorato capite turturem truncum.

INDEVOTUS, a, um. Adj. Justinian. in l. Siquis argentum. §. ult. C. de Donationibus, Ne non solum indevotus, sed etiam impius donator intelligatur.

INDEVOTIO, ōnis. f. Ulpian. in l. i. in fine. D. de penu legata, Puto tamen sic voluntatem sequendam testatoris, ut tota summa illico, postquam cessaverit hæres dare penum uxori, præstetur, hæredis indevotione coerenda. Justinianus in l. Siquis argentum. §. ultimo C. de donationibus, Tantamque indevotionem quibusdam quasi legitimis protegere velamentis.

INDEX, icis. V. **INDICO**, as.

INDIA, [Ἰνδία] Regio Orientalis, Asiæ terminus. Pompon. scribit lib. 3. c. 7. tantum spatium litoris occupare, quantum per sexaginta dies noctesque velificantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinque millia oppidorum. Ab Indo flumine, de quo f. l. dicitur, sic appellata, in quem ab Occidentali plaga definit. Hæc a Meridiano mari incipiens, adque Solis Occasum porrigitur, & a Septentrionibus usque ad Curusium montem provenit. Gemmis abundat, capricanes & elephantos procreat, arbores habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Indi prope gentium soli nunquam emigrare finibus suis. Illic binæ æstates, lenes auræ, temperies cæli, ubertas foli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt ut majora in India quam in ceteris regionibus nascantur animalia. Virg. 1. Georg. 57. India mittit ebur.

Indiæ nomine antiqui latissime sunt abusi, ut qui Æthiopes etiam eo significarent: ut Virg. 4. Georg. 293.

Usque coloratis amnis devectus ab Indis. Et 2. Georg. 172.

Imbellem avertis Romanis arcibus Indum. Parthum enim significat, credo quod Parthis India etiam pareret, & in eorum prædiis Indi militarent. Hyginus F. 275. Jovis in India Thebas, Thebaidos nomine nutricis suæ, quæ Hecatompylæ nominantur, ideo quod centum portas habent. Hic Hyginus Indiam etiam appellavit superiorem Ægyptum Æthiopiarum finitimam, in qua erant Thebæ. Hæc Turnebus. [Hygini locus in al. codd. aliter expressus, nec omnino sanus est. Occurrit elegans Indiæ descriptio apud Curt. 8. 9. 2. conf. Justin. 12. 74. & 13. 4. 19.]

Decolor India. Sen. Hippol. 3.

Dives India. Hor. 3. Carm. 24. 2.

Tofta India. Catull. de Acme & Septimio, 43. 6.

Vasta & agrestis India. Cic. 5. Tusc. 77.

INDIA Occidentalis. Pars est orbis sæculo xv. exeunte detecta, de qua consule Geographos, alio nomine **AMERICA**, quod vide.

INDUS, i, m. [Ἰνδός] Qui est ex India.

Colorati Indi. Virg. 4. Georg. 293. i. e. Fuscii.

Decolor Indus. Ovid. 5. Trist. 3. 24.

Nigri Indi. Ovid. 1. de Arte Am. 53.

Odorati Indi. Sil. lib. 17. 652. i. e. A quibus odores & aromata afferuntur.

Sitientes Indi. Virg. 4. Georg. 293.

Petere in Indos, V. Ad Seras, in præp. ad.

INDUS, a, um. Adj. ut Dentes Indi, i. e. Elephantini. Ovid. 8. Met. 288.

INDICUS, a, um. Adj. [Ἰνδικός] Qui ex India est.

Aqua Indica. Ovid. 1. de Pont. 5. 80.

Elephantos Indicos, maximos interpretatur Servius ad. 1. Georg. v. 57. apud Ter. in Eun. 3. 1. 23. Elephantis quem Indicis præfecerat.

INDICATIO, **INDICATURA**, **INDICATUS**, **INDICIUM**, V. **INDICO**, as.

INDICO, [ἰνδύω, καταγγέλλω, ἐμφανίζω, ἐμφέρω, ἀποφαίνω, γινώσκω] are. proprie est Ostendere, patefacere. Ter. And. 1. 1. 105. — ibi tum exanimatus Pamphilus

Bene dissimulatum amorem & celatum indicat. Ibid. 5. 3. 7.

Vide num ejus color pudoris signum usquam indicat?

Exitus rei hoc indicabit. Cic. 3. de Legib. 25.

Epularum solennium fides ac tibiæ, Saliorumque versus indicant. Cic. 3. de Orat. 195.

Verba aperte indicant. Cic. Bruto 5.

Mores indicat vultus. Cic. 1. de Legib. 27.

Clarius indicare. Hor. 4. Carm. 8. 19.

Consilium suum temerarium indicare. Cic. 10. Fam. 21.

Posteris nostris orationes utriusque indicabunt, quod &c. Cic. de Clar. Orat. 324.

Signis indicare quid velis. Ovid. 15. Met. 668.

Quod in primis te celatum volebam, indicabo. Cic. 3. Q. frat. 5.

Indicare in vulgus nefas est. Cic. de Univ. 4.

Res ipsa indicat, Id vel ex re ipsa apertissimum est. Ter. Adel. 3. 2. 40. Idem Eun. 4. 4. 37.

Credis huic quod dicat? P. Y. quid isti credam? res ipsa indicat.

Indicare iter ruinis recentibus pontis amnis dicitur. Liv. 8. 24.

Indicare. Exponere. Plin. lib. 12. cap. 15. Prius Arabiæ divitias indicare conveniret.

Indicare, Accusare. Donatus, Indicat is qui de se volens aliquid, & de aliis etiam prodit. Ter. Eun. 5. 7. 13.

An poenitebat flagitii, te auctore quod fecisset

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? Cic. 3. Tusc. 52. Zeno proponatur Eleates, qui perpeffus est omnia potius, quam conficiis delenda tyrannidis indicaret.

Indicare se & induere. Cic. pro Muren. 51. Atque ille ut semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit atque induit.

De aliqua re indicare. Cic. pro Flacc. 92. Sallust. Catil. c. 48. Is quum diceret se indicaturum de conjuratione. De L. Tarquinio.

Rem omnem domine suæ indicavit puer. Cic. pro Cluent. 180.

Hortatus sum, ut ea, quæ sciret, sine timore indicaret. Cic. 3. in Catil. 8.

Malitiam suam indicare. Cic. 9. Fam. 7.

Se alicui indicare. Cic. de Clar. Orat. 112. Et 1. de Fin. 50.

Conjuratorem indicare. Cic. 1. de Divin.

Indicasse reum (inquit Ulp. in l. Indicasse. D. de verb. signific. 3) est De tulisse, arguisse, accusasse, convicisse. Indicasse in germano sensu minus est quam Deferre. Ita in conjuratione Catilinariorum Fulvia index fuit. Sed interdum plenius quid sonat, ut non Deferre tantum & denuntiare sed Dammare significet. Quod ita capiendum putamus, cum de præmio constituendo indicanti queritur, quod demum consequitur qui eam dat operam ut non denuntiet, arguet, accuset solum, sed etiam damnet. V. Ulp. supra. Ita usurpat Plaut. Afin. 5. 2. 87. ubi Senex ab uxore deprehensus in lupanari & condemnatus rapitur domum tanquam ad supplicium.

Male cubandum est, indicatum me uxor adducit domum. Al. Judicatum. Pollet. Hist. For. Rom. 4. 11.

Indicare [τιμωδῶν] Æstimare, Pretium rei venalis statuere. Est autem venditoris, sicut Liceri emptoris. Plaut. Pers. 4. 4. 37.

Indica, fac pretium. D. tua merx est, tua indicatio est. Ibid. 4. 4. 109. Tanti indica. Idem Aul. 2. 5. 3. Apul. lib. 1. Met. p. 113. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, aspernatus, centum viginti denarios præstinavi. Cic. 3. Off. 62. Q. quidem Scævola filius, quum postulasset, ut sibi fundus, cujus emptor erat, semel indicaretur.

INDICATUS, a, um. Partic. [μενυδῆς] Patefactus, ostensus, accusatus.

Pro eo, quod barbare Appretiatius dicitur. Plin. lib. 37. cap. 1. Indicatus smaragdus sex aureis denariis.

INDICATIO, ōnis. f. [τίμησις] Æstimatio ac probatio alicujus rei, sive Appretiatio quam vocant. Plaut. Pers. 4. 4. 30.

Indica, fac pretium. D. tua merx est, tua indicatio est. Plin. lib. 22. cap. 24.

Indicatio, pro Affirmatione. Ulp. in l. Julianus. §. 1. in fine. D. de act. empt. & vend. Quoniam qui scit, præmonere debuit furem esse: hic non debuit facilis esse ad temerariam indicationem.

INDICATOR, ōris. m. ut, Indicator naturæ Anaxagoras. Solin. cap. 53. [Nisi forte Indagator scripsit.]

INDICATURA, æ. f. Plin. in præf. Nec fiducia operis hæc est, sed indicatura.

Indicatura, Pretium, taxatio. Plin. 37. 2. Neque est hodie murrhini alterius præstantior indicatura.

Indicatura dolorum. Plin. lib. 29. cap. 1. Ne avaritiam quidem arguam, capacesque nudinas pendentibus fati, & dolorum indicaturam, ac mortis aram, aut arcana præcepta. De medicis.

INDICABILIS, e. Adj. Indicans. Cæl. Aurel. Acut. 2. 3. Signum facere indicabile lethargi.

INDICATIVUS, a, um. Adj. sic, Modum indicativum Grammatici vocant, Quo præfens actus indicatur. V. Mart. Capell. 3. & Isidor. 1. 8.

INDEX, icis. c. [μενυτής] Is vel ea, qui, vel quæ, aliquid indicat vel accusat. Asconius scribit Indicem esse Qui facinoris, cujus ipse est confcius, latebras indicat impunitate propolita. in Divinat. 34. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus a Manilio, index Avilius ex altera parte coram tenetur. Plaut. Merc. prol. 17.

Per me percontatus sum, sineque indice aliquo. Sed alii aliter legunt locum corruptissimum. Plin. lib. 10. Epist. 97. Alii ab indice nominati, se esse Christianos dixerunt, & mox negaverunt.

Falsus index. Cujus falsum est indicium & accusatio. Sallust. Catil. cap. 50. De Tarquinio.

Accedere aliquem indici. V. **ACCEDO**.

Mittere indices ad rei confirmationem. Justin. 32. 2. 9.

Prolato indice. Justin. 39. 2. 8.

Torquere indices. Justin. 32. 2. 2.

Sine duce, sine indice pervenite ad aliquid. Cic. 3. Verr. 105. Utrum admonitus, an tentatus, an qua est iste sagacitate in his rebus, sine duce ullo, siue indice pervenerit ad hanc improbitatem, nescio.

Index pro Indicio & nota, ut Index & vestigium alicujus rei. Cic. 7. Verr. Cujus rei neque index neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset ulla.

Animi index. Plin. lib. 8. cap. 16. Leonum animi index cauda, sicut & equorum aures.

Animi imago vultus est, indices oculi. Cic. in Orat. 60.

Libertatis index tabella. Cic. 2. de Lege Agr. 4.

Morborum index, fere est arteriarum pulsus. Plin. lib. 11. cap. 37. h. e. Signa morborum ex pulsibus cognoscuntur.

Orationis indicem vocem habemus. Cic. 1. Off. 133.

Pectoris læsi index color & macies. Ovid. 9. Met. 535.

Voluntatum erga me vestrarum index vox. Cic. 2. de Lege Agr. 4.

Indicis Herculis fanum nominatum Athenis. Cic. 1. de Divin. 54.

Index etiam Lapidis nomen, in quem transformatus fingitur Battus. Ovid. 2. Met. 706.

— perjuraque pectora vertit

In durum filicem, qui nunc quoque dicitur index. Sunt qui Coticulam putant.

Index, Primus a pollice digitus, quod ad indicandum eo utimur potissimum. Hor. 2. Serm. 8. 26. — qui siquid forte lateret,

Index monstraret digito.

Librorum index [πινὰς, συλλαβὴς] pro iis quas Tabulas vulgo vocamus. Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos, &c.

iisque imperes, ut fumant membranulam, ex qua indices fiant, quos vos Græci (ut opinor) συλλαβὴς appellatis.

Index vocatur etiam Titulus, seu inscriptio libri. Gell. in Præf. quæ al. lib. 20. cap. 12. Neque item non sunt, qui indices libris suis fecerunt, aut Epistolarum, &c.

Librorum indicibus decipi. Cic. 2. de Orat. 61.

Index, Imaginis vel statuæ est inscriptio, compendio indicans quod maxime sciri interest. Tibull. 4. 1. 30.

Nec quæris quid quaque index sub imagine dicat. V. Figrel. de Stat. Rom. cap. 27.

INDICULUS, i. m. dimin. Ennod. 5. Epist. 24. Indiculo comprehensa cognatio.

INDICULUM, i. n. Idem. Gregor. Turonens. 8. 28. Indiculum est repertum.

INDI.

INDICINA, a. f. Idem ac Indiciū. Apul. lib. 7. extr. Ob indicinæ præmum. Gloss. Vet. Indicina, *μινιστρον*.

INDICIUM, i. n. [*ἰνικτος, μινιστρον*] Detectio alicujus criminis, sive accusatio. Cic. pro Cluent. 86. Tu periculum capitis, tu indicium sceleris, tu fortuna alterius litteris conscriptas in iudicium afferas? Indiciū, Signum, argumentum.

Animi indicium. Cic. Post. red. in Senat. 7.

Benevolentia tuae insigne erga me indicium. Cic. 7. Fam. 6.

Conjuratonis indicium. Cic. 2. de Divin. 46.

Doloris præsentis indicium. Cic. Octav. Alias Judicium.

Exitii communis indicia afferre. Cic. pro Domo 134.

Mali indicium. Ovid. ad Liv. 142.

Naturæ clariora indicia. Cic. 5. de Fin. 48.

Nominis ad indicia, & sempiternum generis sui dedecus, aliquid constituere. Cic. in Pison. 92.

Parricidiorum indicia & scelorum notæ. Cic. pro Sulla 76.

Sceleris argumenta & indicia. Cic. 3. in Catil. 13.

Scelerum indicia ostendere, & periculorum signa patefacere. Cic. de Arusp. Resp. 24.

Ut esset indicium oppressi senatus ad memoriam sempiternæ turpitudinis. Cic. pro Domo. 112. De P. Clodii monumento in area domus Tullianæ posito.

Veneri indicia & vestigia omnia in illius mortuæ corpore fuerunt. Cic. pro Cluent. 30.

Defixum ad memoriam omnium gentium sempiternam indicium. Cic. pro Domo 103.

Ex indicio nihil periculi. Ter. Heaut. 3. 1. 5.

— celem tam imperatum gaudium,
Quum illi nihil periculi ex indicio fiet?

Indicio esse. Ter. Heaut. 2. 4. 4.

Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua. Cic. pro Domo 110. Quæ domus erat ipsa indicio tui crudelissimi dominatus, &c.

Indicio de se esse. Ter. in prol. Adel. 4.

Indicio de se ipse erit, vos eritis iudices,
Laudine an vitio duci factum, oporteat. Ubi Donatus, Indicio erit, pro Index erit.

Per indicium enuntiata res. i. e. Per indicem. Cæs. 1. Bell. Gall. 5. Ea res, ut est Helvetiis per indicium enuntiata, moribus suis Orgetorigem ex vinculis causam dicere coegerunt.

Dare. Committere, Indicem constituere. Cic. 1. Verr. 34. Quapropter si tibi indicium postulas dari, quod tecum una fecerit, concedo, si in lege permittitur. Quod Profleri Asconius eo loco dixit. Budæus.

Deferre. ut, Chirographa, testificationes, indicia, quaestiones rem manifestam deferunt. Cic. de Clar. Orat. 176. V. DEFERRO.

Edere indicium. V. EDERE, dis.

Facere indicium, Signum dare, vel Per signum ostendere. Ter. Adel. 4. 4. 8. Idem Hec. 4. 1. 31.

Id nunc res indicium hæc facit, quo pacto factum volueris.

Proferri indicium, Ultro sese, confortisque criminis deferre. Martianus in Pandectis, ad legem Corneliam de Siciariis l. 1. Quive quum magistratus esset, publicove iudicio præesset, operam dederit, quo quis falsum indicium profiteretur, ut quis innocens conveniretur. Budæus. conf. Græv. ad Cic. 2. Att. 24. p. 281.

Servatus tristi indicio. Stat. 3. Theb. 404.

Indiciū, pro Eo quod tibi datur ut indices. Ulp. in l. Idem. §. Si tibi. D. de cond. ob turp. cau. Si tibi indicium dederō, ut fugitivum meum indices. Et paulo post, Sed si ipse fur indicium a me accepit, &c.

Accipere indicii partem. Cic. pro Rosc. Amer. 107. Si eum qui indicii partem acceperit, oculis cernetis, poteritisne dubitare, Iudices, qui indicavit? Conf. INDICINA.

INDICO, xi, ctum, [*καταγγέλλω, επιγγέλλομαι, καταμηνύω*] ēre. Denuntiare aliquid: ut, Indicere bellum. Auctor de Viris Illust. cap. 4. Tullus Hostilius, quia bonam operam adversum Sabinos navaverat, rex creatus, bellum Albanis indixit. Cic. 1. Off. 36. Ex quo intelligi potest nullum bellum esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denuntiatur ante sit, & indicium.

Belli indicendi formulam pete ex Liv. 1. cap. 32.

Bellum indicere populis. Ovid. 6. Met. 92. Cic. 2. Catil. 6.

Bellum indicere voluptatibus, per translationem dictum: h. e. Pugnare adversus voluptates. Cic. de Senect. 45. Quod siquem etiam ista delectant (ne omnino bellum indixisse videar voluptati, cuius est etiam fortasse quidam naturalis modus) non intelligo, ne in istis quidem voluptatibus ipsis carere sensu senectutem.

Bellum indicere ventri. Hor. 1. Serm. 5. 8.

Bellum sibi indicere, Sibi ipsi noxium esse, vel sibi ipsi noxiam inferre. Cic. 5. de Fin. 29. Velut qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari, dies noctes torqueri vellent.

Choros tibia indixit. Virg. 11. Æn. 737.

Cœnam indicere, Jubere sibi cœnam apparari. Martial. lib. 11. 50.

Indixit cœnam dives amica tibi. Suet. Neron. cap. 27. Indicebat & familiaribus cœnas. h. e. Denuntiabat se apud ipsos cœnaturum.

Concilium indicere, Concilii diem dicere & proponere. Liv. 1. 50. Principibus longe ab domo excitis, ipsum qui concilium indixerit, non adesse. Cæs. 6. Bell. Gall. 43. Concilio Galliæ primo vere, ut instituerat, indicto, &c.

Diem indicere pugnae. Liv. 10. 27.

Ferias indicere. Liv. 3. 5. extr. His avertendis terroribus in triduum feriæ indictæ, per quas omnia delubra pacem deum exposcentium virorum mulierumque turba implebantur.

Forum indicere. Virg. 5. Æn. 758.

Funus indicere, Vocare homines per præconem ad funus. Suet. Cæs. 84. Funere indicto rogos extractus est.

Funus indicere Reipub. Cic. pro Domo 42. Video enim quosdam clarissimos viros, principes civitatis, aliquot locis iudicasse, te cum plebe jure agere potuisse: qui etiam de me ipso, quum tua rogatione funere elatam Reipub. esse dicerent, tamen id funus, etsi miserum atque acerbum fuisset, jure indictum esse dicebant: quod de me cive ac de Reipub. bene merito tulisses, funestum funus te indixisse Reipublicæ: quod falsis auspiciis tulisses, jure egisse dicebant. Ubi figurate significatur, Exilium Ciceronis funestum & exitiale fuisse Reipub.

Honores indicere. Sacrificium. Virg. 3. Æn. 264.

Honorem indicit templis. Virg. 1. Æn. 636.

Jejunia indicere. Hor. 2. Serm. 3. 291.

Inimicitias indicere. Cic. de Provinc. Conf. 24. Etenim si iis, qui hæc omnia flamma ac ferro delere voluerunt, non inimicitias solum, sed etiam bellum indixi atque intuli.

Inimicitia indictæ: quibus Tacitæ opponuntur. Cic. 7. Verr. 181. Etenim tacitæ magis & occultæ inimicitia timendæ sunt, quam indictæ & apertæ.

Iustitium indicere. Cic. 5. Philipp. 31. Liv. 10. 21. pr. His nuntiis Senatus contritus, iustitium indici, delectum omnis generis hominum haberi iussit. i. e. Primam juris cessationem, inquit Budæus.

Leges indicere. Propert. lib. 4. 9. 55.

Legem innocentia sibi indicere. Cic. 5. Verr. 1. Legem enim sibi indicunt innocentia, continentia, virtutumque omnium, qui ab altero rationem vitæ repossunt.

Lux indicitur. Ovid. 1. Fast. 659.

Ter, quater evolvi signantes tempora fastos:
Nec sementina est ulla reperta dies:
Tum mihi (sensit enim) lux hæc indicitur, inquit
Musi, &c. Sic 2. Fast. 528.

Curio legitimis tunc fornacalia verbis
Maximus indicit, nec statâ sacra facit.

Mercatus indicitur. Cic. 4. Verr. 33. Tanto mercatu Prætoris indicto, concurrunt undique ad istum Syracusas.

Mortem indicere. Tacit. 15. Ann. 61. Ergo regredi, & indicere mortem jubetur.

Multam indicere. Plin. lib. 18. cap. 3. Cautum quippe est, ne bovem prius quam ovem nominaret, qui indiceret multam.

Nuptias indicere. Quintil. lib. 7. cap. 4. p. 629. Huic parti subjungit Virginius causas abdicationis, dementia, malæ tractationis, orbarum nuptias indicentium.

Odium indicere pecuniæ. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 17.

Spectaculum indicere. Liv. 1. 9. Indici deinde finitimis spectaculum jubet.

Supplicationem indicere. Cæs. 7. Bell. Gall. 90. Hujus anni rebus cognitis, Romæ dierum viginti supplicatio indicitur.

Tributum indicere populo. Liv. 4. 60. Postremo indicto jam tributo, edixerunt etiam tribuni, auxilio se futuros, si quis in militare stipendium tributum non contulisset.

Indicere nonnunquam idem est ac Inducere, inferre: v. g. Suet. Calig. cap. 26. Nonnunquam horreis præclusis populo famem indixit. V. Burm. ad Quintil. Decl. 13. 5. p. 277.

INDICENS, Adj. Non dicens. Liv. 22. 39. Etiam me indicente. V. omnino Gronov.

INDICENDUS, a, um. Adj. Gloss. Cyril. *ἰνικτος*.

INDICTUS, a, um. Adj. [*ἐπιγγελλῆς*] Quod est solenniter promulgatum.

Dapes indictæ. Ovid. 4. Fast. 354.

Odium argento indictum. Sen. Epist. 5.

Opes. Ovid. 6. Fast. 594.

Si vir es indictas exige dotis opes. Heins. I, dictas. q. V.

Indictus, Adj. Non dictus. Ter. Phorm. 5. 7. 57.

Nolo, volo: volo, nolo rursus: cape, cedo:
Quod dictum, indictum est: quod modo ratum erat, irritum est.

Liv. 5. Virg. 7. Æn. 733.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis. Nomen est ex participio factum per compositionem: neque enim dicimus Indico duntaxat, in hac significatione.

Indictum ore alio. Hor. 3. Carm. 25. 8.

Dicam insigne, recens, adhuc
Indictum ore alio.

Causa indicta damnari dicuntur, Qui causam non dixerunt, neque se defenderunt, absentesque sententiam passi sunt. Budæus. Cic. 1. de Leg. 42. Ut Dictator quem vellet civium indicta causa impune posset occidere. Idem 2. Verr. 39. Indicta causa damnati & ejecti. Liv. lib. 3. 56. Quod si indicta causa in vincula ducatur.

Causa indicta animadvertere in aliquem. Cic. 5. Fam. 2.

Indicta causa civem condemnari. Cic. pro Rabir. 12.

INDICTIO, ōnis. f. Genus pensitationis, ut inquit Asconius Pedian, in 4. Verr. 5. Omne genus, inquit, pensitationis in hoc capite positum est, Canonis, Oblationis, Indictionis. De hoc titulus est De indictionibus lib. 10. C. V. CANON. Plin. Paneg. cap. 29. Nec novis indictionibus pressi ad vetera tributa deficiunt. Lactant. de Mort. Persec. cap. 7. Ut enormitate indictionum consumptis viribus colonorum defererentur agri. V. Buleng. de Vectig. cap. 18.

Indictio est item Computi genus, & significat Spatium quindecim annorum qui in se revolvuntur. Græci *ἐπισμήσις* vocant. V. Jos. Scalig. 5. de Emend. Temp. p. 470. Petav. de Doctr. Temp. 11. 39. 40. & Rationar. p. 2. 1. 7. vel Lex. Pitisc.

INDICTIONALIS, e. Adj. Ad indictionem pertinens. Ammian. 17. 3.

Indictionale augmentum oblatum sibi humi projecit.

INDICTIVUS, a, um. Adj. Cæliod. Var. Epist. 5. 14. Indictitia onera.

INDICTIVUS, a, um. Adj. [*ἐπιγγελλῆς*] Quod indictum est: ut, Funus indictivum, Ad quod per præconem evocabantur, ut ait Festus.

INDICIBILIS, e. Adj. Difficile dictu. Sarisb. Epist. 291. Referre longum est & indicibile nobis.

INDICTO AUDIENS, entis. Adj. Immorigerus. Vet. Interp. Iren. 4. 80.

INDICUS, V. INDIA.

INDIDEM, [*ἰνιδέω*] Adv. de loco, compositum ab Inde & Idem; Ex eadem parte, sive Ex eodem loco. Cic. pro Rosc. Amer. 74. Si per alios fecisse dicis, quæro servosne an liberos? quos homines? Indidemne America, an hosce ex urbe sicarios? Idem 1. de Divin. 131.

Indidemque eadem, quæ oriuntur, de integro, atque eodem occidunt. Ex Pacuvio. conf. Liv. 27. 12. Gell. 6. 10. Nep. 15. 5. 2. & Apul. lib. 6. p. 180.

INDIFFERENS, entis. Adj. [*ἀδιάφορος*] Res media. Cic. 3. de Fin. 53. Itaque id definimus, quod sit indifferens cum æstimatione mediocri. quod enim illi *ἀδιάφορον* dicunt, id mihi ita occurrit ut indifferens dicerem. Sen. Epist. 83. Indifferentia voco, nec bona, nec mala: ut paupertatem, &c. Idem 82.

Indifferens homo, Qui non discernit, neque est difficilis aut morosus in re aliqua. Suet. Jul. Cæs. cap. 53. Nam circa victum C. Oppius adeo indifferentem docet, ut quondam ab hospite conditum oleum, pro viridi appositum, aspernantibus ceteris, solum etiam largius dicat appetisse. V. ibi Casaub.

Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. lib. 12. cap. 15.

Syllaba indifferens est apud Grammaticos, Quæ vel produci potest vel corripri. Quæ & Anceps dicitur.

INDIFFERENTIA, æ. f. [ἀδιαφορία] Similitudo, affinitas, convenientia. Gell. lib. 13. cap. 3. Hoc ego scripsi de utriusque vocabuli indifferencia. Ibid. cap. 21.

INDIFFERENTER, Adv. [ἀδιαφόρως] Indiscriminatim. Paulus in l. Ne quis. D. de custod. reor. Si quos ex iis qui in civitatibus sunt, celeriter & sine causa solutos a magistratibus cognoveris: vinciri jubebis, & iis qui solverint, multam dices. Nam quum scierint sibi quoque molestiæ futurum magistratum, si facile solverint vinctos: non indifferenter de cetero facient. conf. Quintil. 9. 2. & 11. 3. pr.

Indifferenter ferre, pro Sufque deque. Suet. Domit. cap. 23. Occisum eum populus indifferenter, miles gravissime tulit.

INDIFFICILIS, e. Adj. pro Valde difficilis. Scævola in l. Gallus. §. Ille casus. D. de lib. & post. Ille casus indifficilis est, si filium habeas, & nepotem nondum natum instituas, isque nascatur vivo patre suo, ac mox pater decedat. Budæus. Exemplaria correctoria legunt, Ille casus in difficili est. V. Erythrai Ind. Virg. in Infractus.

INDIFFICULTER, Adv. Claud. Mamert. de Stat. An. 1. 21. Aquas indifficiliter haurire.

INDIGENA, æ. c. vel potius o. g. [ἐπιχθόνιος, ἐγχθόνιος, ἐπιχθόνιος] dicitur Qui non aliunde in aliquam patriam venit, sed ibi natus est, quasi Inde genitus. V. ADVENA. Liv. 21. 30. Ne majores quidem eorum indigenas, sed advenas Italiæ cultores, &c. Ovid. 2. Met. 840.

Quæque tuam matrem tellus a parte sinistra
Suspicit, (indigenæ Sidonida nomine dicunt) Hanc pete.

Deus indigena. Ovid. 6. Met. 330.

Fauni indigenæ. Virg. 8. Æn. 314.

Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant. Ubi Turnebus, Etsi hoc, inquit, de diis illorum locorum dicitur, quum tamen eos Indigenas dicat, ad eorum sententiam respexit, qui autochthones, id est aborigenes & terrigenas se censebant, ut Athenienses, Argivi, Arcades, Theffali. Censorinus hoc confirmat de D. N. c. 4. Denique, inquit, etiam vulgo creditum est, ut plerique genealogiæ auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventitia stirpe non sunt, principes terrigenas esse, ut in Attica & Arcadia, Theffaliaque, eosque ἐπιχθόνιος vocitari, ut in Italia poeta cecinit Nymphas indigenasque Faunos nemora quædam tenuisse, non difficile rudis antiquorum credulitas recepit. Turnebus.

Populi indigenæ, Latii. Lucan. lib. 2. 432.

Potio indigena, i. e. Non exotica. Flor. 2. 18. 12.

Vinum indigena. Plin. lib. 14. cap. 6. extr. Dixisse hospiti de indigena vino. Sic indigenas, Advectis opponit Tacit. Vit. Agric. 11. pr. conf. Sidon. Epist. 8. 12.

INDIGENUS, a, um. Adj. Vernaculus. Apul. pr. 1. Met. p. 15. Elm. 102. Quiritium indigenum sermonem. [Al. Indigenam. An forte Indigenum pro Indigenarum posuit?

INDIGENITALIS, e. Adj. [ἐπιχθόνιος] Verbum obsoletum. Cic. 3. de Orat. 152. Vel sæpe sine conjunctione verba novantur, ut, Ille sensus differtus indigenitalis, ut, Baccarum ubertate incurvescere. Alii aliter legunt. V. Verburg.

INDIGEO, ui, [ἀπείω, δέομαι, προσδέομαι, σπανίζω] Ære. ex In & Egeo compositum, & interpositio euphoniæ causa: idem quod Egeo significat, & nunc genitivo, nunc ablativo jungitur.

Genitivo. Plaut. Cistell. 1. 1. 33.

Suique omnium rerum nos indigere.

Maxime indigere. V. MAGIS.

Ablativo. Valer. Max. lib. 7. 2. ext. 9. Malo, inquit, virum pecunia, quam pecuniam viro indigentem.

Adjumento aliquo indigere ad. Cic. 5. de Fin. 59. Animum autem reliquis rebus ita perfecit ut corpus. sensibus enim ornavit ad res percipiendas idoneis, ut nihil, aut non multum adjumento ullo ad suam confirmationem indigeret.

Alicujus indigere. Ter. And. 5. 3. 19. Cic. de Amicit. 30. Quid enim erat Africanus indigens mei?

Artis. ut, Non tam artis, quam laboris indigent vocis, & spiritus, & totius corporis, & ipsius linguæ motus & exercitationes. Cic. 1. de Orat. 156.

Auxilii tui indiget. Plaut. Rud. 3. 2. 28.

Duæ innocentes, hic sunt, tui indigentes auxilii.

Celeritatis indiget. Cic. 6. Philipp. 7. Nam cum plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis. h. e. Celeritate opus habet.

Cohortatione te puto non indigere. Cic. 12. Fam. 11.

Consilii tui indigeo. Cic. 12. Att. 34.

Consolatione aliorum indigere. Cic. 4. Fam. 5.

Defensionis. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Quid est in hac causa, quod defensionis indigeat?

Exercitationis indiget. Cic. 3. de Fin. 41.

Exultatione bona indiget mea adolescentia. Cic. pro Rosc. Com. 44.

Ingenii majoris ad consolandum, & ad ferendum singularis virtutis indigent communes miseriæ. Cic. 6. Fam. 4.

Sermonis tui sum indigens. Plaut. Rud. 4. 3. 6.

Singularis virtutis ad ferendum, miseriæ indigent. Cic. 6. Fam. 4.

Ufus indiget horum. Virg. 2. Ecl. 71.

Indigeo addiscere. Gell. lib. 4. cap. 1. Sed hoc plane indigeo addiscere. Ne quid ex his indigeat. Vitruv. 1. 1.

INDIGETUR, [ἀπαιτείται] imperfi. dixit Plin. lib. 10. cap. 27. Nunquam conspectis, nisi quum præsidio earum indiget.

INDIGENS, Partic. [ἐκδύς] ut, Benigne facere indigentibus. Cic. 2. Off. 52.

Ferre opem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 118. V. supra.

INDIGENTIA, æ. f. [ἀπορία] Fgestas, penuria, & carentia. Cic. de Amicit. 29. Amare enim nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsitâ.

INDIGUS, a, um. Adj. [ἄναρκος] Qui indiget re aliqua. Plin. lib. 8. 40. Stipendiorum indiga.

Indigus ensis. Sil. lib. 2. 155.

Agmina vastabat clava, nihil indigus ensis.

Indigus opis. Virg. 2. Georg. 428.

— haud opis indiga nostræ. Lucret. lib. 1. 61.

Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostri. i. e. Nostri indigens.

INDIGUUS, a, um. Idem. Apul. 9. Met. p. 222. Eximie fatigatus, & refectio virium vehementer indiguus.

INDIGES, Ætis. [ἕως δαίμων] Deus ex homine factus. Quo nomine dictus est Æneas, quum pugnans cum Mezentio nusquam apparuisset, inquit Festus. Virg. 12. Æn. 794.

Indigetem Æneam scis ipsa, &c. Alii Indigetes dicunt esse

Deos tutelares, quorum nomina vulgari non licet. Liv. 8. 9. in form. devotion. Divi Novenses, dii indigetes, divi, quorum est potestas nostrorum hostiumque, &c. Virg. 1. Georg. 498.

Dii patrii indigetes. Ubi Servius, Patrii dii, inquit, sunt qui præfunt singulis civitatibus: ut Minerva Athenis, Juno Carthagini. Indigetes autem, proprie sunt Dii ex hominibus facti, quasi In diis agentes. Abusive autem omnes dii generaliter possunt dici Indigetes, tanquam Nullius rei egentes. Hactenus ille. V. Macrob. lib. 1. de Somn. Scip. cap. 9. Gell. 2. 16. Voss. de Idol. 1. 12. Salmaf. in Exerc. ad Solin. part. 1. p. 71. Bræk. ad Tibul. 2. 5. 45. vel Lex. Pitisc.

Indigem liberum. Cic. 2. de Orat. 193. ex Poeta. Al. Indigum.

INDIGESTUS, a, um. Adj. [ἀδυστηκτός] Digesto & ordinato contrarium. Plin. lib. 13. cap. 15. Materia furda, & indigesta simplicitas, aut platani foliorum modo digesta. h. e. Lignum nullis venis distinctum & variegatum.

Moles. Ovid. 1. Met. 7. Rudis indigestaque moles.

Indigestum est & crudum quod egeritur. Macrob. 7. Saturn. cap. 7. de menstruis mulierum loquens. Indigestum, i. e. Non concoctum.

INDIGESTE, Adv. [ἀδυστηκτως] Inordinate & incompote. Gell. in Præf. Al. lib. 20. cap. 11. Quas breviter, & indigeste, & incondite, annotationibus, tractationibus, lectionibusque variis feceramus. Macrob. Saturn. præf. Indigeste tanquam in acervum congerere digna memoratu.

INDIGERIES, ei. f. Chrysol. Serm. 121.

INDIGESTIO, Ætis. f. Vitium lææ concoctionis. Theodor. Med. cap. 6. Dulcia inflationem præstant, & indigestionem procurant. conf. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. 17. & 41.

INDIGESTIBILIS, e. Adj. Theodor. Diæt. cap. 12. Oct. Hor. 1. 9.

INDIGESTIBILITAS, Ætis. f. Constant. Afer. 5. 8.

INDIGITO, [ἐνδείκναι] Ære. quasi Indicare, & veluti Digito ostendere: ab Indico, vel a Digitis deductum. Et significat Voco, nomino, & quasi per nomen ostendo. Perott. E contrario Voss. de Vit. L. L. 1. 34. q. V. Pro Indicare habet Tertul. de Jejun. cap. 16. Cum stupet cælum & aeternus, nudipedalia denunciantur, magistratus purpuras ponunt, fascies retro avertunt, precem indigitant, hostiam instaurant. V. Ol. Borrich. Cog. p. 129.

Proprie vero est Invocare, imprecari, ut apud Fest. Macrob. Saturn. 1. cap. 17. Namque virgines Vestales ita Apollinem indigitant, Apollo medice, Apollo pæan. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur. conf. Voss. Lex. Etym. & Guther. Jur. Pontif. 1. 20.

INDIGITAMENTA, Ærum. Libri pontificales, qui & nomina deorum, & rationes ipsorum nominum continent. V. Serv. ad 1. Georg. 21. Varr. apud Non. 12. 56. & Voss. Lex. Etym. vel de Vit. Serm. 1. 34. Festus, Indigitamenta, incantamenta, vel indicia.

INDIGNOR, [ἀγανακτέω, δυσχεραίνω, δυσχεραίνω] Æri. Irasci. Cic. 2. de Invent. 56. Duodecimus locus est, per quem indignamur, quod nobis hoc primis acciderit. Ovid. 9. Met. 336.

Venerat huc Dryope fatorum nescia: quoque

Indignere magis, Nymphis latura coronas.

Indignamur si quis nostrum interit. Cic. 4. Fam. 5.

Indignari de tabulis. Cic. pro Rosc. Com. 5. Quidam legunt Indagare.

Indignor, cum accus. Quintil. lib. 1. cap. 3. Quidam imperia indignantur: quosdam continet metus.

Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Æn. extr.

Preces indignari. Stat. 2. Silv. 1. 16.

Indignor, cum infinitivo. Lucan. lib. 8. 614.

— atque indignatus apertum,

Fortunæ præbere caput.

De dat. Sciopp. Infamia Fam. p. 150. Insolentius dicitur, Indignari alicui, cum sit usitatus, Indignari ambitionem, dictum aut factum alicujus. Attamen Ulpian. l. 2. §. 3. D. ad Leg. Jul. de Adult. dixit Contaminationi indignari.

INDIGNANS, Partic. [ἀγανακτών]

Corda indignantia longam pacem. Stat. 3. Theb. 599.

Fortuna indignans. Stat. 2. Silv. 2. 126.

Freta indignantia. Ovid. 11. Met. 491.

Ore indignanti frena receperat. Ovid. 3. Fast. 455.

Venti indignantes. Virg. 1. Æn. 59.

Verba indignantia. Ovid. 6. Met. 584.

Superl. Columel. lib. 8. cap. 17. Quum sit molissimum genus, & servitutis indignantissimum. de Mulis. i. e. Impatientissimum.

INDIGNATUS, a, um. [ἀγανακτικός] aliud Partic. ut Procellæ indignatæ. Stat. 3. Silv. 2. 71.

Æquor indignatum magnis stridoribus. Virg. 2. Georg. 162.

Pater indignatus. Virg. 7. Æn. 770.

Venus indignata. Idem 12. 787.

Vita indignata. Idem 12. ult.

INDIGNATIO, Ætis. f. [ἀγανάκτησις] Ira. Juven. 1. Sat. 79.

Si natura negat, facit indignatio verum. Plin. lib. 7. cap. 44. Nescio morum gloriæ, an indignationis dolori accedat, inter tot Metellos tam sceleratam Catinii audaciam semper fuisse inultam.

Liberrima indignatio. Hor. Epod. 4. 10.

Adducere ad indignationem. V. ADDUCO.

Convertere in se indignationem alicujus. Plin. lib. 9. cap. 30. Convertit in se custodum indignationem assiduitate furti immodici.

Erumpit indignatio. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Erumpens animo ac pectore indignatio. Patere. lib. 2. 66.

Movere indignationem. V. MOVBO.

Indignatio Rhetoricum schema. Cic. 1. de Invent. 100. Indignatio est oratio, per quam conficitur, ut in aliquem hominem magnum odium, aut in rem gravis offensio concitetur.

INDIGNATIUNCULA, æ. f. dimin. Plin. 6. Epist. 17. pr. Indignatiunculam, quam in cuiusdam amici auditorio cepi, non possum mihi temperare quo minus apud te per epistolam effundam. H. St. Defuit in Lugd.

INDIGNABUNDUS, a, um. [δυναβουνος] Indignans. Liv. 38. 57. extr. Quum illa muliebriter indignabunda, nihil de communi filia secum consultatum, adjecisset &c. Suet. Ang. cap. 40. in fine. Indignabundus & clamitans. Sic & in Calig. cap. 35. in fine eadem verba. Ber. in illum Augusti locum exp. Vehementer indignans. Hæc enim nomina, inquit, quæ in bundus desinunt, exsuperantiam quandam, vehementiamque potius quam similitudinem significare. Videtur hic Beroaldus magis fide dignus, quam in Ludibundus & aliis. H. St. quædam in fine hujus scholii cultro resecta fuerunt.

INDIGNANTER, Adv. Arnob. lib. 3. Mussitare indignanter. Ammian. 15. 1. Indignanter ferre.

INDIGNATIVUS, a, um. Adj. Tertul. de Anima, cap. 16.

INDIGNUS, a, um. Adj. [ἀνάξιος, ἀπίστος] Non dignus. Hor. 2. Serm. 2. 103.

Cur eget indignus quisquam te divite?

Exanimat indignos & immerentes. Lucret. lib. 2. 616.

Percutit indignos claro plangore lacertos. Ovid. 4. Met. 138.

Compar. Cic. 1. de Fin. 70. Tamen ejusmodi esse judico, ut nihil homine videatur indignius.

Superl. Indignissimus, Omnium maxime indignus. Liv. 4. 57. extr. Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant.

Pro indignissimo habere. Idem 1. 40.

Indignissimus tanto nato. Stat. 11. Theb. 304.

Indignus qui hoc committas. Ter. Eun. 5. 2. 27.

— non te dignum, Chærea,

Fecisti; nam si ego digna hac contumelia

Sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen.

Amore indigno deceptus. Virg. 8. Ecl. 18.

Calamitates hominum indignorum sublevare. Cic. 5. Tuscul. 45.

Dubitatio indigna homine. Cic. de Amicit. Ter. Adel. 3. 3. 54.

Hæcne flagitia facere te? hæc te admittere

Indigna genere nostro?

Facinus indignum. Ter. And. 1. 1. 118.

Venit Chremes postridie ad me clamitans

Indignum facinus, comperisse Pamphilum

Pro uxore habere hanc peregrinam. h. e. Abhorrendum, & quod minime fieri debuit.

Indignum illi facis: h. e. Quod ipse non commeruit. Plaut. Most. 2. 2. 28.

Cum genitivo conjunxit. Plaut. Pæn. 2. 9.

Iratus vetui exta proficari:

Neque ea aspicere volui, quoniam non bona

Aruspex dixit, deum esse indigna credidi. Al. Deam indignam, sic etiam Virg. 12. Æn. 649.

Descendam magnorum haud unquam indignus avorum.

Indignum se agere aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 39.

Ferre indigna. Sil. lib. 11. 240.

Indignum, Crudele, foedum, impium, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 5. 4.

Quæ futura esse exempla dicunt in eum indigna. Virg. 2.

Æn. 285. — quæ causa indigna ferenos

Fœdavit vultus?

Indignum, per parenthesis, loco interjectionis. Ovid. 5. Met. 37.

Isset, & (indignum) scelerato profuit ara.

Tmesis videtur in illo Ovid. 1. Met. 231.

In domino dignos everti tecta penates. i. e. Everti tecta, penates indignos domino. [Nisi potius In domino, pro Ob dominum.

V. IN præpos. ad finem.

Forma indigna est perire situ. Ovid. 2. Amor. 14.

Hiemes indignæ. Virg. 2. Georg. 373.

Manibus indignis pulsata. Propert. lib. 1. 16. 6.

Modum in indignum. Liv. 29. 9. In legatum impetum, lictoribus prius indignum in modum multatis, faciunt.

Morte indigna peremptus. Virg. 6. Æn. 163.

Necem indignam pati. Ovid. 10. Met. 627.

Turres indignas dixit Ennius, pro Magnis.

INDIGNE, Adv. [ἀνείκως] Inhoneste atque impie. Plaut. Cist. 2. 3. 21.

Tute tibi indigne dotem quæras corpore. Cic. 5. Fam. 10. In-

digneque, mi Cicero, oppidum captum, & jam bellum confectum relinquere sum coactus. Ter. Adel. 3. 2. 10.

Cui miseræ indigne per vim vitium obtulerat. i. e. Impie &

crudeliter, ut ait Donatus. Ibid. 1. 2. 11.

— eripuit mulierem

Quam amabat: clamant omnes indignissime

Factum esse hoc.

Eget nunc indigne, quondam felix. Cic. Anteq. iret in exil. 16.

Eripere indignissime universæ civitati aliquem. Cic. pro Cæl. 59.

Ferre indignus aliquid. Cic. 6. Verr. 83. Hic vero tantum dolore afficior, ut nihil mihi indignius ferendum videatur. Al. Tanto.

Fieri nihil posse indignius. Gell. 13. 8. extr. [Nisi hic Adj. est.

Necari indignissime. Cic. 7. Verr. 147.

Pati indigne aliquid, pro Molestie ferre. [ἀνείκως παθεῖν H. St.] Cic. 7. Verr. 31.

Huc Tertia illa perducta per dolum atque infidias ab Rhodio tibicine, maximas in istius castris effecisse turbas dicitur, quum indigne pateretur uxor Cleomenis Syracusani, nobilis mulier, itemque Æschionis honesto loco nata, in conventum suum mimi Isidori filiam venisse.

Rapi indignissime immatura morte. Plin. 6. Epist. 6.

INDIGNITER, Adv. PARCÆ VITÆ FINEM STATUERE INDIGNITER. V. Ferret. Mus. Lapid. p. 261.

INDIGNITAS, ætis. f. [ἀνείκεια] Indecentia. Factum aut dictum contra rei vel personæ meritum. Scalig. Exerc. 313. Liv. 2. 34. Egone has indignitates diutius patiar, quam necesse est? Cic. pro Muren. 51. Neque tamen satis severe pro rei indignitate decrevit.

Calamitatis indignitas. Cic. 7. Verr. Et 3. Verr. Indignitas injuriæ.

VOL. II.

Calumniæ indignitas. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Exponere rei indignitatem. Cic. Anteq. iret in exil. 15.

Indignitatem ac molestiam adeundi atque conveniendi alicujus perferre. Cic. 6. Fam. 14.

Atrocitatem, aut indignitatem, aut omnino culpam facti alicujus augere. Cic. 2. de Invent. 53.

Indignitas etiam hominis, pro Dedecore vel abjectione dicitur. Cic. in Pison. 99. Fruar hac tua indignitate.

Indignitas, pro Infamia & obscuritate nominis. Cic. in Vatin. 11. Habeat hoc præmium tua indignitas, ut adolescentiæ turpitudine obscuritate & fordibus tuis obtegatur. Budæus.

Plur. Cæf. 2. Bell. Gall. 14. Omnes indignitates contumeliasque perferre.

INDIGUS, V. INDIGEO.

INDILIGENS, entis. Adj. [ἀμελής] contrarium est Diligeati. Plaut. Most. 1. 2. 24.

Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligensque

Cum pigra familia. Idem Bacch. 2. 2. 23.

Vide quæso nequis tractet illam indiligens.

Nimium indiligens. V. post NIMIS.

Non indiligens paterfamilias. Nep. 25. 4. 3.

Indiligens hortus, Negligenter curatus. Plin. lib. 19. cap. 4. Sic statim faciebant judicium, nequam esse in domo matremfamilias (etenim hæc cura femina dicebatur) ubi indiligens esset hortus. Al. Dicabatur.

Indiligens, cum genitivo. Gell. lib. 15. cap. 28. pr. Cornelius Nepos, & rerum memoriæ non indiligens, & M. Ciceronis, ut qui maxime, amicis familiaris fuit.

Indiligentior. Plin. lib. 13. cap. 12. Deprehenditur etiam odore quum fuerit indiligentior. Cæf. 7. Bell. Gall. 71. Si indiligentiores fuerint.

INDILIGENTER, Adv. [ἀμελώς] Negligenter. Ter. Phorm. 5. 3. 5.

— quia pol mei patris bene parta indiligeretur Tutatur. Cic.

16. Att. 3. De Xenone coram cognoscam: quamquam nihil ab eo arbitror neque indiligeretur, neque illiberaliter factum. conf. Gell. 4. 12.

& Cæf. 2. Bell. Gall. 33.

INDILIGENTIA, æ. f. [ἀμέλεια] Negligentia. Plaut. Perf. 4. 4. 9.

Cic. 1. Q. frat. 2. Ac si omnium mearum præcepta litterarum repetes, intelliges esse nihil a me, nisi orationis acerbiter & iracundiam, & si forte, raro litterarum missarum indiligentiam reprehendam.

Per indiligentiam neglecta prædia. Plin. lib. 14. cap. 4.

Veri indiligentia. Tacit. 4. Hist. 49. Gaudio, clamoribusque cuncta

miscebant, indiligentia veri, & adulandi libidine. i. e. Quod forent indiligentes in perscrutanda veritate rei.

Damnatus indiligentiæ. V. DAMNO.

INDIPISCO, vel INDIPISCO, æris. [κίσσασθαι, ἐπιτυγχάνω] pisci. dep. Affequi, adipisci, inquit Festus. Plaut. Afin. 2. 2. 13.

Nam si huic occasione tempus se subterdixerit,

Nunquam edepol quadrigis albis indipiscet postea. Idem Stich.

4. 1. 57.

Senex quidem voluit, si posset indipisci de cibo. Idem Aulul.

apud Non. 2. 460.

Indipisci dolorem in cogitando. h. e. Cogitationibus nimis in dolorem incidere. Plaut. Trin. 2. 1. 2.

Multas res simul in meo corde verso, multum in cogitando

Dolorem indipiscor, egomet me concoquo & macero & defatigo.

Indipisci pugnam, Pugnare, Inire prælium. Gell. lib. 1. cap. 12. extr. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fiduciarum, tibiarumque concentu, verum conspiratu tacito nitibundos.

Indipisci animo, Memoria comprehendere. Gell. lib. 27. cap. 2. Scribitur & Indepiscor per e.

INDEPTUS, a, um. Partic. [ἐνδοξος] Liv. 26. 39. Quum nec dirimi ab

se hostem paterentur, quam quis indeptus navem erat, ferrea injecta manu. Lucret. lib. 3. 212.

Quod simul atque hominem leti secura quies est

Indepta, atque animi natura, animæque recessit, &c.

Idem pass. Plin. præf. ad Vespas. Cato repulsis, tanquam honoribus indeptis, gaudens. Imp. Theod. C. 12. t. 24. l. 14. Indeptæ dignitatis honore potiri.

INDEPTO, [προσπείσσει] ære. frequent. Indeptare, Consequi. Fest. Varro, Nec partem aliquam indeptavit hæreditatis.

INDIRECTUS, a, um. Adj. [ἀδιόκωτος] Incompositus & inornatus. Quintil. lib. 5. cap. 13. Indirecta fere, atque ut sic dicam, clamosa est actio.

INDISCIPLINATUS, a, um. Adj. [ἀπαιδευτος] Cyprian. Ep. 4. Ed. Oxon. 62. Pamel. Augustin. Epist. ad Bonif. 50. Vulg. Int. Sap. 17. 1. Commodian. Instruct. 30.

INDISCIPLINATE, Commodian. Instruct. 76.

INDISCIPLINATIO, ōnis. f. Cassiod. Var. Epist. 7. 3. conf. Sarisb. 8. 8.

INDISCIPLINOSUS, a, um. Adj. Vulg. Int. Syrac. 23. 17. Indisciplinosæ loquelæ non assuescat os tuum. Al. Indisciplinate.

INDISCRETUS, a, um. Adj. [ἀδιάκριτος] ex In, & Discretus participio a Discerno, compositum: Discretio contrarium significat, h. e. Maxime conjunctum.

Agricultura indiscreta. Varro 3. de R. R. cap. 1.

Arma indiscreta manipulis. Sil. lib. 8. 578.

Cibus indiscretus. Plin. lib. 11. cap. 53.

Lux indiscreta. h. e. Nondum discreta, nec in partes distincta suas.

Plin. lib. 7. cap. 60. Tunc Scipio Nafica collega Lænatius, primus aqua divisit horas æque noctium ac dierum, idque horologium sub tecto cavavit anno urbis DCXCV. tamdiu Pop. Rom. indiscreta lux fuit.

Nominibus indiscretis uti. Cels. 4. 6. Quamvis minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus utuntur. i. e. Promiscue.

Fines indiscreti. Apul. de Mundo. p. 60.

Effigies indiscretæ, Nihil discrepantes. Plin. lib. 7. cap. 1. Sic

Imagines indiscretæ similitudinis. Plin. lib. 35. cap. 10. Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, ut, &c. h. e. Adeo nihil differentis.

Absolute, Idem lib. 9. cap. 35. In tantum, ut nulli duo reperiantur indiscreti, unde nomen unionum Romanæ scilicet imposuere deliciæ.

Proles indiscreta suis, Confimilis. Virg. 10. Æn. 392.

Serpens indiscretus arenis, Concolor. Lucan. 9. 715.

H h h h

Indiscreta

Indifcreta prope specie fimiles. Plin. lib. 7. cap. 12.
INDISCRETUM, Adv. Solin. cap. 30. Indifcretum vefci.
INDISCRIMINABILIS, e. Adj. Claud. Mamert. de Stat. Animæ, 2. 10.
INDISCRIMINATIM, [ἀδιακρίτως] Adv. ex In & Difcrimen compo-
 fitum, Indifferenter fignificat, & fine difcrimine. Varro de L. L. lib.
 18. Quibus nos in hoc libro, perinde ut nihil interfit, utemur indifcri-
 minatim, & promifcue. ex Non. 2. 449.
INDISERTUS, a, um. Adj. [ἀφραδὸς] Diferto contrarium. Cic. de
 Clar. Orat. 79. Et T. Annium Lufcum, hujus Q. Fulvii collegam, non indi-
 fertum dicunt fuiffe. Idem 3. de Fin. 15. Ut interpretes indiferti fo-
 lent. Idem 3. de Orat. 140. Malim equidem indifertam prudentiam,
 quam ftultitiam loquacem.
INDISERTE, Adv. Sine eloquentia. Cic. 2. Q. frat. 1. Orationem meam
 collaudavit fatis multis verbis, non mehercule indiferte, Severus An-
 tiftius.
INDISPENSATUS, a, um. Adj. Sil. lib. 16. 342.
 Indifpenfato laftantem corpora nifu. i. e. Immoderato.
INDISPOSITUS, a, um. Adj. Inordinatus. Tacit. 2. Hift. 68. 2.
INDISPOSITE, Adv. pro Inordinate. Sen. Epift. 125. Muta animalia
 perturbate & indifpofite moventur.
INDISSIMULABILIS. V. DISSIMULABILIS.
INDISSOCIABILIS, e. Adj. Lactant. De Opific. Dei, cap. 10. Indif-
 sociabilem prætenderent unitatem. conf. Ambrof. Epift. 14. pr.
INDISSOCIABILITER, Adv. Auct. Breviarii fidei adverf. Arian. Ed.
 Sirmond. p. 95. Mens indifociabiliter una.
INDISSOLUBILIS, e. Adj. [ἀλυτός] Quod diffolvi, five rumpi non
 poteft. Cic. de Univerf. 35. Sed quoniam orti eftis, immortales vos
 quidem effe, & indiffolubiles non poteftis. Plin. lib. 11. cap. 24. Araneus
 maculas ex angufto dilatans indiffolubili nodo implicat.
INDISSOLUBILITER, Adv. Claud. Mamert. 2. 2.
INDISSOLUTUS, a, um. Adj. [ἀδιάλυτος] Non diffolutus, colliga-
 tus. Cic. de Univerf. 5. Hac funt indiffoluta me invito: quanquam o-
 mne colligatum folvi poteft.
INDISTANTER, Adv. Promifcue, Indifcriminatim. Ammian. 27. 9.
 Ex nutu fuo indifanter putant omnium pendere fortunas.
INDISTINCTUS, a, um. Adj. [ἀδιάστατος] Confufus. Quintil. lib. 8.
 cap. 2. Neque inordinata, neque indifincta. Gell. lib. 13. cap. 29. In-
 difincta namque fient & confufa. Idem 10. 20.
 Corollis indifinctis plexi flores. Catul. 62. 283.
INDISTINCTE, Adv. [ἀδιακρίτως] Gell. pr. Præfat. in N. A. quod olim
 fuit lib. 20. cap. ult. Indifincte atque promifcue adnotabam. Ulp. l. 75.
 Dig. de Legat. & fideic. 3. Nummis indifincte legatis.
INDISTRICTUS, a, um. Adj. [ἀδιάρκτος] Non diftrictus. Ovid. 12.
 Met. 92. — tamen indiftrictus abibo. i. e. Invulneratus, illæfus.
INDITUS, V. INDO.
INDIVIDUUS, a, um. Adj. [ἄτομος] Quod dividi non poteft. Cic. 4.
 Acad. 55. Cur enim, inquires, quum ex illis individuis, unde omnia
 Democritus gigni affirmat, &c. Idem 1. de Fin. 17. Ille atomos, quas
 appellat, id eft corpora individua.
 Contubernium individuum domufculæ. Apul. Met. 4. p. 154.
 Mors individua. Sen. Troad. 5.
 Dialectici Individuum vocant Quod de uno folo prædicari poteft. V.
 Mart. Capel. 4. p. 98.
INDIVIDUITAS, Tertull. adverf. Praxeam. Idem Demon. cap. 5.
INDIVISUS, a, um. Adj. [ἀδιαιρέτος] Quod non eft divifum.
 Indivifa ungulæ, Quæ fifla non funt. Varro 2. de R. R. cap. 7. 2. Plin.
 lib. 11. cap. 45.
 Honos indivifus. Sil. lib. 8. 9.
INDIVISIBILIS, e. Adj. Materia indivifibilis. Diomed. lib. 2. Tertul.
 de Anima, cap. 51.
INDIVISIBILITER, Adv. Tertul. ibid.
INDIVULSUS, a, um. Adj. Idem quod Individuus. ut, Comes indi-
 vulfus. Macrobi. 1. Saturn. 11.
INDŌ, idi, itum, [ἐνδοθῆναι] ēre. ex In & Do compofitum, quafi Intus
 dare vel Imponere. Plaut. Cafin. 2. 3. 31.
 — dime & te infelicitent,
 Si ego in os meum hodie vini guttam indidi. Idem Mil. 2. 5. 1.
 Inde ignem in aram.
 Catenas indere captivis. Plaut. Capt. 1. 2. 3. Idem Men. 1. 1. 3.
 Homines captivos qui catenis vinciunt,
 Et qui fugitivis fervis indunt compedes.
 Cicatrices indere in fcapulas alicujus. Plaut. Afin. 3. 2. 7.
 Qui fæpe ante in noftras fcapulas cicatrices indiderunt.
 Feneftas indere domui ventus dicitur, Quum tegulas difturbavit, jocofe.
 Plaut. Rud. 1. 1. 6.
 Indere aliquid in aurum, argentum, aut æs publicum, quo id pejus
 fiat: i. e. Immittere, immifcere. Ulpian. in l. 1. D. Ad legem Jul.
 pecul.
 Limina ferrea indere. Plaut. Perf. 4. 4. 22. Subaudi Ædibus.
 Nomen alicui indere. Plaut. Rud. 4. 2. 29. Urbi Gripo indam nomen.
 Idem Merc. 3. 1. 19.
 — quod nomen tibi dicam effe? p. Paficompfæ.
 L. Ex forma nomen inditum eft. Liv. 29. 37. Inde Salinatori
 Livio inditum cognomen. Liv. 1. 34. Ab inopia Egerio inditum nomen.
 conf. Gell. 1. 23.
 Novos ritus, contrariosque ceteris mortalibus indidit. Tacit. 5. Hift. 4.
 Titulos indere. Gell. in Præf. Al. lib. 20. cap. 11. Titulos quoque ad
 eam fententiam exquisitiffimos indiderunt.
INDITUS, a, um. Partic. [ἐνδοθῆναι] Affectiones primitus penitus-
 que inditæ. Gell. 12. 5. Caftella rupibus indita. Tacit. 4. Ann. 46.
 Læticæ inditus. Tacit. 3. Ann. 28. Igitur inditus læticæ, & a Tribuno
 Prætorie cohortis deductus eft.
 Nomen inditum. Curt. 4. 9. 16.
 Venenum potioni inditum. Idem 10. 10. 7.
 Vincula indita. Tacit. 11. Ann. 32. Vincifque inditis in urbem raptus,
 neque data Senatus copia intra cubiculum auditur.
 Urbs monti indita, i. e. Imposita. Flor. 3. 1. 15.
INDOCUS, a, um. Adj. [ἀπαιδοῦτος, ἀμαθὴς] Docto contrarium.
 Plaut. Trin. 3. 2. 5. Indoctus quam docte facis.
 Non admodum indoctus. Cic. 1. de Fin. 72.

Nimium indoctus. V. NIMIS.
 Indoctus, imperitusque. V. IMPERITUS.
 Rubula, indoctus, inurbanus, rufticus. Cic. de Clar. Orat. 180.
 Genus hominum indoctum & agreffe, cui opponitur Humanum & poli-
 tum. Cic. in in Partit. 90.
 Leviffimum & indoctiffimum genus. Cic. 2. de Divin. 229.
 Manus indoctæ, ac rufticæ. Quintil. lib. 1. cap. 11. Ut recta fint bra-
 chia, ne indoctæ, rufticæve manus.
 Mores indocti. Plaut. Bacch. 5. 1. 3.
 Solus ego omnes longe antedeo ftultitia, & moribus indoctis.
 Oratio rudis & indocta. Cic. 3. de Orat. 183.
 Vulgus indoctum. Ovid. 5. Met. 308.
 Cantaber indoctus juga ferre noftro, i. e. Infuetus. Hor. 2. Carm. 6. 2.
 Pilæ indoctus. Idem de Arte Poet. 380.
 Canere indoctum. Hor. 2. Epift. 2. 9. Adverbii forma.
INDOCERE, Adv. [ἀπαιδοῦτος] Cic. 2. de Nat. Deor. 44. Quæ qui vi-
 deat, non indocte folum, verum etiam impie faciat, fi deos effe negat.
 Gell. 12. 5.
INDOCTOR, ōris. m. Plaut. Afin. 3. 2. 6. Indoctores acerrimi. V.
 Taubm. p. 137. & Turneb. Adverf. 24. 31.
INDOCILIS, e. Adj. [ἀδιδάκτος] Quod doceri non poteft. Servius; Indo-
 cile eft, Quod penitus non poteft difcere. Plin. lib. 10. cap. 45. E vo-
 lucibus, hirundines funt indociles. Sic Cic. 4. Acad. 2.
 Indocilis & Tardus. Cic. 1. de Nat. Deor. 12. Dictum eft omnino de
 hac re alio loco diligentius: fed quia nimis indociles quidam tardique
 funt, admonendi videntur fæpius.
 Achilles indocilis. V. ACHILLES.
 Animi indociles. Ovid. 3. Faft. 118.
 Indocile, pro Indocto. Virg. 8. Æn. 321.
 Is genus indocile, ac difperfum montibus altis
 Compofuit, legeſque dedit.
 Indocilis cæli agricola. Plin. lib. 18. cap. 25.
 Indociles arbores, nafci. Plin. in præem. lib. 14. Externæ arbores, indo-
 cilesque nafci alibi quam ubi cœpere.
 Indocilis, pro Naturali, quod arte caret. Ovid. 3. Trift. 12. 8.
 Indocilique loquax gutture vernat avis. conf. ibid. lib. 4. 1. 6.
 Indociles vias currit lymphæ i. e. Quas nemo illi monſtravit. Propert. 1. 2. 12.
 Nec Cereri terra indocilis, nec inhospita Baccho. Sil. 1. 237.
 Indocilis quietem. Idem 11. 11. Al. Quieti. V. Heinf. & Drakenb.
 Active poſuit Cic. 4. Acad. 2. Indocilem ufus difciplinam. i. e. Quæ
 difficulter ac tarde docet. V. P. Faber. in loc.
INDOCIBILIS, e. Adj. Idem. Vet. Int. Iren. 4. 28.
INDOCIBILITAS, âtis. f. Apul. lib. 2. de Dogm. Plat. pr. Prudentiam
 indocibilitas impugnât.
INDOLEO, ui, [ἐνδοθῆναι] ēre. five INDOLESCO, ēre. Cic. 2.
 Philipp. 61. Quis qui non indoluerit, tam fero ſe, quem hominem ſe-
 cutus eſſet, cognoscere?
 Indoluit factu. Ovid. 4. Met. 173.
 Malis alicujus indoluiffe. Ovid. 2. Trift. 569.
 Taftum indoleſcere. Juſtin. 12. 13. 9.
 Indoleo, genitivo junctum. Ovid. 2. Met. 469.
 — fuccellorumque Minervæ Indoluit. [Præterita omnia,
 ab Indoleſco funt.
INDOLESCENDUS, a, um. Partic. Sidon. 2. Epift. 12.
INDOLENTIA, æ. f. [ἀναλγησία] Quum fine dolore ſumus. Cic. 3.
 Off. 12. Ut ii, qui res expetendas, vel voluptate, vel indolentia metiun-
 tur. Idem 2. de Fin. 19. Voluptatis nomine non unquam utitur pro illa
 indolentia. Sæpius tamen Vacuitatem doloris vocat Cic. quam Indolen-
 tiam. Budæus. Sen. Epift. 66. Dolor corpore caret, quid ad hanc accede-
 re indolentiam poteſt? Lactant. 3. 8. Corporis bona, id eſt incolumitas,
 indolentia, valetudo.
INDOLORIA, æ. Idem. Sidonius Apollin. in præf. Carm. 19. Lecturus
 es hic etiam novum verbum, id eſt eſſentiam. Sed ſcias hoc ipſum dixiſſe
 Ciceronem. Nam eſſentiam nec non & indoloriam nominavit, ad-
 dens: licet enim novis rebus nova nomina imponere: & recte dixit, &c.
 Hæc Sidonius de Cicerone loquens, in cujus tamen libris Indolentiam
 non Indoloriam reperimus.
INDOLOR, ōris. Adj. Cæſ. Aurel. Tard. 2. 4. Quæ anodyna Græci vocave-
 runt, nos indoloria dicere poterimus. [Ut Incolor, a Color. Forte tamen
 Indolora ſcripſit, qua forma Inodorus dicitur. Verum tamen & a Color
 Colorus & Colorius ſeu Coloreus formarunt, ut Arboreus, Æquoreus &c.
 Sic forſan Indolorius a, um.
INDOLIS, is. f. [φύλη, φύσις] ab Inoleſco fit per interpoſitionem n.
 In pueris quidem atque adoleſcentibus eſt Significatio quædam futu-
 ræ probitatis. Cic. 3. Fam. 1. Cæſaris vero pueri mirifica indoles virtutis.
 Bona ſpes, & indoles magna in adoleſcentibus. Cic. 2. de Fin. 17.
 Indoles induſtriæ. Plaut. Trin. 2. 2. 42.
 Qui ipſus ſe contemnit, in eo eſt indoles induſtriæ.
 Ingenii indoles. Plaut. Mil. 3. 3. 46.
 Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus eſt, qui det,
 Novi indolem noſtri ingenii, cito erit parata navis.
 Virtutis indoles. Cic. 3. Off. 16. Itaque his omnes, in quibus eſt virtutis
 indoles, commoventur.
 Ad virtutem indoles major. Cic. in Orat. 41. Præterea ad virtutem ma-
 jor indoles.
 Indoles, in viris eſt Signum præſentis virtutis. Cic. 5. Verr. 160. Fac
 enim fuiſſe in iſto C. Lælii, M. Catonis materiem atque indolem.
 Indoles, Incrementum, induſtria. Feſtus. V. Scalig.
 Indoles, Præſtantia, ſeu Generoſitas quædam virtutis atque animi. Liv.
 1. 3. Tantisper tutela muliebri (tanta indoles in Lavinia erat) res La-
 tina, & regnum avitum paternumque puero ſtetit. Lucan. lib. 5. 17.
 Indole ſi dignum Latia, &c.
 Felix indoles. Sen. Troad. 6.
 Lætæ indoles. Quintil. lib. 2. cap. 4. Melior autem eſt indoles lætæ.
 Lætæ indolis adoleſcens. Gell. lib. 19. cap. 9. Adoleſcens e terra Aſia,
 de Equeſtri loco, lætæ indolis, moribuſque & fortunis bene ornatus.
 Magnæ indolis exordia. Stat. 1. Achil. 277.
 Recta indoles. Sen. Hippol. v. 454.
 Quid te coërces, & necas rectam indolem?
 Segnis indoles. Tacit. 12. Ann. 26. 3. V. Indoles in malum.

Specimen indolis dare. Plin. 2. Epist. 7. Idem 3. Epist. 11. Idque primum nonnullius indolis dedi specimen.
 Nutrita indoles sub faustis penetralibus. Hor. 4. Carm. 4. 25.
 Indoles, in malum. Liv. 21. 4. de Annibale, Cum hac indole virtutum ac vitiorum sub Afrubale meruit. h. e. Natura propensa ad bonum & malum.
 Indolem frugum &c. semina servant. Liv. 38. 17. Sicut in frugibus, pedibusque non tantum semina ad fervendam indolem valent, &c. conf. Gell. 12. 1.

INDOMITUS, a, um. Adj. [ἰδομιτός, ἀμαρμύκετος] Quod domari non potest, & mitescere. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.

Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato.

Boves indomiti. Varro 2. de R. R. cap. 5.

Equus indomitus. Hor. 2. Sermon. 2. 10.

Juvenus indomitus. Columel. lib. 6. cap. 2.

Achilles indomitus. V. ACHILLES.

Adolescens indomitus. Plaut. Trin. 3. 3. 22. conf. Men. 1. 2. 1.

Bellum indomitum. Sen. Agam. 7.

Cupiditates indomitæ & effrenatæ. Cic. 3. Verr. 62.

Greges indomiti. Tibul. lib. 2. 4. 57.

Ignem indomito carpitur. Ovid. 10. Met. 369.

Ingenia Gallorum. Liv. 21. 20. extr. Adeo ferocia atque indomita ingenia esse.

Libido indomita & effrenata. Cic. pro Cluent. 15.

Licentia indomita. Hor. 3. Carm. 24. 28.

Mare indomitum. Tibul. lib. 2. 3. 40.

Oculi indomiti, Effrenati & leves. Plaut. Bacch. 4. 9. 92.

Ego animo cupido, atque oculis indomitis fui.

Rabies indomita. Hor. Epod. 12. 9.

Vires indomitæ. Virg. 5. Æn. 681.

Undæ indomitæ. Hor. 4. Carm. 14. 20.

Indomitus, Magnus. Virg. 2. Æn. 594.

Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras? Servius.

INDOMABILIS, e. Adj. Idem quod Indomitus. [ἀδάμας] Plaut. Casin. 4. 3. 12.

— edepol, næ tu, si esses equus, esses indomabilis. Prudent. de Vincent. Mart. 11. Testis indomabilis.

INDONATUS, a, um. Adj. Lamprid. Heliog. cap. 28. Nec quemquam facile indonatum relinquebat

INDORMIO, i, itum, [ἐκδορμίζω, ἵπκορμίζω] ire. Idem quod Dormire, significat Præ nimio studio & cura in re aliqua: aut e contrario, Negligentius aliquid agere, quasi quis dormiat quum illud agit. Cubilibus unctis indormit. Hor. Epod. 5. 69.

Congestis undique faccis indormis. Hor. 1. Sermon. 1. 70.

Indormire desidiam. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum.

Indormire, pro Cessare & tardum esse. Cic. 2. Q. frat. 14. Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormivi diu, &c.

Indormire causæ, Remissius & segnius tractare negotium. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam, inquam, & exhalare: an facies admovendæ sunt, quæ te excitent tantæ causæ indormientem?

INDORMIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀκορμύκετος, infornis, indormis.

INDOTATUS, a, um. Adj. [ἀσπαστος] Dotato contrarium. Ter. Adel. 3. 2. 47. Primum indotata est. Idem Phorm. 5. 8. 45.

— vos me indotatis modo

Patrocinari fortasse arbitramini.

Soror indotata. Hor. 1. Epist. 17. 26.

Corpora indotata, i. e. Nullis sepulturæ honoribus affecta. Ovid. 7. Met. 609.

Aut inhumata premunt terras, aut dantur in altis

Indotata rogos.

Indotatam artem dote verborum locupletare & ornare. Cic. 1. de Orat. 234. Cujus artem quum & indotatam esse atque incomitatam & incomitam videres, verborum candore locupletasti & ornasti.

INDU & ENDO, Præpositiones antiquæ, quæ valent In: ut Induperator, Indupeditus, Indu statu, Indu mari, apud Lucet. pro Imperator, Impeditus, In statu, In mari. Et testamentum Endo procinctum, & Endoitium, pro In procinctu, & Initium, de quibus lege Festum. Sic & Lucilius apud Cic. 3. de Orat. 171.

Quam lepide lexis composuisti, ut tessellæ omnes

Indu pavimento, atque emblemate vermiculato. Sic enim legendus ac scribendus secundus versus, ut monuerunt Lambinus & Urfinus, non ut vulgo, Arte pavimento, &c.

INDUBITO, avi, [ἐνδοιάζω] are. Stat. 3. Silv. 5. 110.

— sed ingratus, qui plura adnecto, tuisque

Moribus indubito.

Viribus indubitare. Virgilius. H. St. Extat 8. A n. v. 404.

— abiste precando

Viribus indubitare tuis.

INDUBITATUS, a, um. Adj. [ἀνεδιδότας, ἀναμφισβήτητος] Certus: & de quo dubitari non potest. Quintil. lib. 9. cap. 4. In iis vero quæ indubitata sunt, brevior.

Cubilia indubitata. Stat. 2. Achil. 73.

Indubitata spes. Plin. lib. 31. cap. 3.

Compar. Ulpian. l. unic. D. Ne quid in sum. publ. &c. Semper certior est naturalis fluminum cursus ætate, quam hieme, nec ad instantem ætatem, sed ad priorem hoc interdictum refertur: quia illius ætatis fluxus indubitator est.

INDUBITATE, Adv. Ulpian. in l. quod si nolit. §. si ancilla. D. de Ædil. edict. Sed si forte usus fructus proprietati accrevit, indubitate hoc quoque restituitur ei. Patern. 2. 60. 3. Indubitate corrupti commentarii. Superl. Indubitatissime. Oros. 3. extr.

INDUBITATO, aliud Adv. Tertul. advers. Marc. 1. 9.

INDUBITANTER, aliud Adv. [ἀνεδιδότως] Certo. Plin. lib. 18. cap. 11. Quæ palma frugum indubitanter Italiam contingit. al. Indubitata. Ulpian. in l. 2. §. si consulto. D. de bonor. possess. secund. tabul. Si consulto sit inductum nomen hæredis: indubitanter probatur bonorum possessionem expetere eum non posse. Idem in l. quia aurem. §. non simpliciter. D. si quis omnia causa testamenti, &c. Certe si vacantia bona quis possederit, & quadriennium præterierit: indubitanter conveniri

poterit ex hac parte edicti. conf. Augustin. de Vera Rel. cap. 46. & Salvian. Gub. Dei, lib. 2.

INDUBITABILIS, e. Adj. [ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος, ἀνυπόκριτος] Quintil. lib. 4. cap. 1. In genere causæ indubitabili, &c. Idem Decl. 9. extr.

Signum indubitabile. Stat. 11. Theb. 64. conf. Arnob. lib. 7.

INDUBITABILITER, Arnob. lib. 5. Cunctis indubitabiliter notum est. **INDUBIUS**, a, um. Adj. Tacit. 14. Ann. 45. 1. Plurimorum indubia innocentia. Quintil. lib. 5. 13. Exempla indubia.

INDUCIÆ, arum. f. [σπονδή, ἀνακασή, ἐκεχειρία] Cessatio belli in aliquot dies. Gell. lib. 1. cap. 25. Inducias sic dictas arbitratur, quasi tu dicas Inde uti jam. i. e. Quod post eas ita sit licitum bellare, uti jam priusquam indictæ forent. Quod etymon si verum est, per r scribendum est induciæ. Quod probat Grot. de Jure Belli lib. 3. cap. 21. n. 2. Alii tamen per c scribunt, censentque sic dictas, quod sint inter duces indictæ belli feriæ. Aurelius autem Opilius in primo librorum, quos Musarum inscripsit, teste Gell. l. c. Induciæ, inquit, dicuntur, quum hostes inter sese utrimque utroque alter ad alterum impune & sine pugna ineunt. Inde ab Eo, inquit, nomen esse factum videtur, quasi Initus, atque introitus. Al. ab In & Otium d interpolito. V. Martini Lex. Prudentius in Laurentio producit, inquit Despaut.

Induciarum paululum. H. St. Subaudi Antepenultimam. Jambus est dimeter.

Induciæ litiū. Plaut. Amph. 1. 1. 233. Ter. Eun. 1. 1. 15.

In amore hæc omnia insunt vitia, injuriæ,

Suspiciones, inimicitiae, induciæ,

Bellum, pax rursus. Hæc eadem citantur a Cicerone lib. 4. Tuscul.

76. [Hic videtur produci, quum ponatur in fine versus. H. St.]

Agitare inducias. Sallust. Jugurth. cap. 28. Deditiois mora induciæ agitabantur.

Exire inducias, est Inducias finire atque terminari. Liv. 1. 42. pr. Jam enim induciæ exierant. Idem lib. 4. 58. pr. Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.

Facere inducias. Cic. 15. Att. 13. Inducias quas scribis, non intelligo fieri posse.

Impetrare. Liv. 4. 30. pr. Inducias annorum octo impetraverunt.

Inire inducias. Plin. in Paneg. c. 11. extr. Ac ne inducias quidem nisi æquis conditionibus inibant.

Manent induciæ. V. MANEO.

Pactæ induciæ. Cic. 1. Off. 33. Ut ille qui quum centum xxx diebus essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quod diebus essent pactæ, non nocturnum induciæ. Liv. lib. 1. 30. Valuitque apud Veientes pacta cum Romulo induciarum fides. V. Pactus in PACISCOR.

Pangere inducias. V. PANGO.

Translate eleganter apud Sedul. Oper. Pasch. 5. 7. Cum Divina clementia patienti longanimitate mitissimam judicii suspendit ultionem, nulla nos ex istis induciis spes impunitatis obtundat. V. Gronov. Obferv. Eccl. Script. cap. 22. conf. Lex. Pitisc.

INDUCO, xi, etum, [ἐπάγω, εἰσάγω, ἐσφέρο, ἐνάγω] ēre. Introducere. Plaut. Truc. 2. 6. 68.

Quis homo est qui inducit pompam tantam? Auctor de Viris

Illust. c. 34. Aquam Anienem in urbem induxit. Plaut. Mil. 2. 2. 78.

Dum in regionem astutiarum mearum te induco.

Cohortes primi agminis inducæ in prælium. Liv. 34. 28.

Equites inducere in pugnam. Liv. 30. 18. pr. conf. Plaut. Amph. 1. 1. 88.

Exercitum inducere in hostes. Liv. 33. 36. extr. Id quoque inter scriptores ambigitur, utrum in Boios prius, an Insuæres Consul exercitum induxerit: adversamque prospera pugna obliteraverit, an &c.

Exercitum inducere in agrum hostilem. Liv. 8. 19.

Legiones inducere in aciem. V. ACIES.

Messorum inducere arvis. Virg. 1. Georg. 316.

Munus inducere, &c. i. e. Ornare, metaphora sumpta a parietibus, qui nova inductione exornantur. [At quis auctor?]

Oves & armenta inducere in rura. Varro 1. de R. R. cap. 2.

Parietes inducere, pro Incrustatione ornare. Sen. Epist. 115. Miramur parietes tenui marmore inductos, quum sciamus quale sit quod absconditur. conf. Vitruv. 7. 3. & ad fin. Inducere, Reponere.

Scuta pellibus inducere, pro Operire & munire. Cæf. 2. Bell. Gall. 33. Scutis ex cortice factis, aut viminibus intextis, quæ subito (ut temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerant.

In amorem inducere aliquem. Catul. 28. 8.

In captiones inducere se. Cic. 2. de Divin. 41. Cur igitur vos inducitis in eas captiones, quas nunquam explicetis? Sed rectius legitur Inducitis, in novissime editis. V. INDUCO.

In errorem. Cic. de Clar. Orat. 192. Ita laudasti quosdam oratores, ut imperitos posses in errorem inducere. Idem in Pison. 59. Cur non hunc audistis tam doctum hominem, tam eruditum, prius quam in itum errorem induceremini?

In iter. Quintil. in proem. lib. 8. Iidem primo solum iter credant esse in quod inducitur.

In memoriam rei alicujus. Plaut. Perf. 4. 4. 91.

— non vides nolle eloqui,

Ne suarum se miseriarum in memoriam inducas?

In rationem pecuniam aliquam. Cic. 3. Verr. 106. Tutores, pecuniam Prætori si pupillæ nomine dedissent, grandem præsertim, quemadmodum in rationem inducerent, quemadmodum sine periculo suo dare possent, non videbant.

In regnum. Plin. 2. Epist. 7. Regem vi & armis induxit in regnum.

In spem. Cic. 2. Off. 53. Quæ te, malum, inquit, ratio in istam spem induxit, ut eos tibi fideles putares, quos pecunia corrupisses?

Spes inducta rapinæ. Ovid. de Nuce 39. Al. Indulta.

In viam. Varro 3. de R. R. cap. 2. Sed oro te, inquit, me inducere in viam disciplinæ passionis, &c.

Inducere aliquid, Introducere. Cic. 2. de Divin. 109. Qua ergo ratione hæc inducis, eadem illa possunt esse quæ tollis.

Ambitionem inducere in curiam, Invehere & adducere. Cic. 11. Philipp. 9.

Morem. Plin. 2. Epist. 14. Primus hunc audiendi morem induxit Larius Licinius. Al. Lartius.
 Mores novos induxit Erinys. Stat. 2. Theb. 20.
 Nomen inducere fictæ religionis. Cic. 1. Fam. 4. Hæc tamen opinio est Populi Romæ a tuis invidis, atque obtreptatoribus nomen inductum fictæ religionis: non tam ut, &c.
 Seditionem in civitatem, Inferre & concitare. Cic. 1. Off. 85. Qui autem parti civium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in civitatem inducunt, seditionem atque discordiam.
 Inducere aliquem loquentem, agentemve, quod & Introducere dicitur. Cic. 1. Off. 38. Hinc ille Gyges inducitur a Platone.
 Calceum alicui inducere. Plin. lib. 2. cap. 7. Sibi calceum præpostere inductum. Suet. August. cap. 92. pr. Si mane sibi calceus perperam, ac finister pro dextero induceretur: ut ditum. subaudi Observabat. V. Pictific. [Haud absurde suspicetur quis apud Plin. Indutum & apud Suet. Indueretur legendum. V. INDUO.]
 Colorem inducere alicui picturæ, quod barbari Dare colorem dicunt. Plin. lib. 35. cap. 10. Huic picturæ quater colorem induxit, subsidio injuria & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet.
 Exordium inducere. Cic. de Univerf. 23. Sic animus a medio profectus extremitatem cæli a suprema regione rotundo ambitu circumjecit, seseque ipse versans, divinæ, sempiternæ, sapientique vitæ induxit exordium.
 Formam aliquam inducere membris. Ovid. 7. Met. 642.
 Nitorem inducere cuti, Adterre. Plin. lib. 24. cap. 8. Humor in folliculis arboris hujus nascens, cuti nitorem inducit, faciemque gratiorem præstat. De ulmo.
 Noctem crepuscula inducunt. Ovid. 5. Fast. 163.
 Nubes inducere terris. Ovid. 2. Met. 307.
 Rugas fenectus inducit. Tibul. lib. 2. 2. 20.
 Tenebras inducere terris. Ovid. 2. Met. 395.
 Inducere, Adducere, persuadere, illicere, impellere. Cic. 2. Philipp. 79. Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, inductus, elusus. Idem pro Rosc. Com. 46. Quem ego ut mentiat, inducere possum: ut pejeret exorare facile potero. [Priori loco est Decipere.]
 Induxerit eum L. Saturnini familiaritas, ut amicitiam patriæ præponeret, idcircone, &c. Cic. pro Rabir. 33.
 Inducebar orationibus tuis. Cic. 2. de Legib. 2.
 Adolescentulus corruptus, & ab nequam hominibus inductus. Cic. pro Rosc. 39.
 Inducere aliquem promissis, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 76. Pretio, gratia, spe, promissis induxit aliquem.
 Induci. Tibul. lib. 1. 6. 1.
 Semper, ut inducar, blandos offers mihi vultus. V. Broekh,
 Inducere animum ut, vel Inducere animum ne, sive ut ne, vel quo minus; & aliquando cum infinitivo, i. e. Sibi persuadere. Plaut. Mil. 4. 6. 54.
 Induxi animum ne oderim item, ut alias, quando hoc orasti. Idem Cistell. 3. 3.
 Quanquam invita te carebo, animum ego inducam tamen, Ut illud, quod tuam in rem bene conducatur, consulam. Plin. lib. 9. Ep. 13. Non sustinui animum inducere, quo minus illi eodem die facturum me indicarem. Al. Inducere in animum. Ter. And. 5. 1. 15.
 Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere. Idem Hec. 1. 2. 24.
 — quod ego nunquam credidi
 Fore ut hac ille viva posset animum inducere
 Uxorem habere. Idem And. 3. 3. 40.
 — si istuc animum induxti esse utile,
 Nolo tibi ullum commodum in me claudier. Idem in prol. Heaut. 41.
 Mea causa, causam hanc justam esse animum inducite. Cic. 1. in Catil. 22. Utinam tibi istam mentem dii immortales donarent, etsi video, si mea voce ire in exilium animum induxeris. Idem 5. Tuscul. 30.
 Inducant animum, illa quorum splendore capiuntur, vires, valetudinem, pulchritudinem divitias, honores, opes contemnerere. Hor. 1. Serm. 3. 2. [Vide paulo post Inducere in animum. H. St.]
 Inducere animum ad meretricem, Amorem inclinare. Ter. Hec. 4. 4. 67.
 Nunc animum rursus ad meretricem induxti tuum.
 Inducere in animum, Sibi persuadere. Ter. Adel. 4. 3. 6.
 Ah! minime, nunquam te aliter, atque es, in animum induxi meum. Plaut. Rud. prol. 22.
 Atque hoc in animum scelesti inducunt suum,
 Jovem se placare posse, donis, hostiis.
 Inducere ad misericordiam. Cic. de Clar. Orat. 88.
 Inducere, Obliterare, abrogare, ut quum senatusconsulta inconsultis facta, contrariis senatusconsultis antiquabantur. Cic. 1. Att. 20. Inducendi senatusconsulti maturitas nondum est. Idem 1. Att. 17. Asiatici, qui de censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu se, cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: ut induceretur locatio postulaverunt. Idem 13. Att. 14. extr. Igitur consideremus: etsi nomina jam facta sunt, sed vel induci, vel mutari possunt. Et alibi, Multa inquit & deleta & inducta & subscripta inerant. Est igitur Inducere proprie, Ducto per ceras stilo tegere & interlinere, & memoriam scriptorum oblitterare. Inducere sententiam aut decretum, vulgo; Ad nihilum ponere, dicimus. Ex Budæo. [Posterior locus est Suet. in Ner. cap. 52. ubi rectius Super scripta legitur.]
 Inducetur vobis ager magno pretio: h. e. Magno vobis constabit & æstimabitur. Cic. pro Lege Agr. 2. 70. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. i. e. Plebi Romanæ acquireretur, ait Lauredanus. Ibid. 98. Ut iidem partim invidiosos agros a Sullanis possessoribus, partim desertos ac pestilentes, a vestris necessariis, a vobismet ipsis emptos, quanti velletis, Pop. Rom. induceretis. [Subaudi In rationem, quod alias Cic. expressit. V. supra.]
 Inducere novercam filiarum. Plin. Epist. 119. Nam femina splendide nata, nupta Prætorio viro, exheredata a Prætorio viro, intra undecim dies, quam ille novercam ei, amore captas induxerat, quadruplici judicio bona paterna repetebat.

Inducere aliquem, Decipere. Labeo in l. si de dote. D. de jure dotium, Quid enim si focer specie futura dotis induxerit generum: & quum sciret se præstare dotem non posse, id egerit, ut genero infidiaretur.
 Inducere aliquem, pro Decipere, quod etiam Seducere dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Novem homines honestissimos, ejusdem muneris, legationis, officii, mandatorumque focios, induxit, decepit, destituit, adversariis tradidit, omni fraude, & perfidia fefellit. Idem 3. Off. 55. Quid est enim aliud quam viam erranti non monstrare (quod Athenis execrationibus sancitum est) si hoc non est, emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere?
 Inducuntur homines specie terrenorum, ac præsentium bonorum. Lactant. de Justitia lib. 5. cap. 21. (Al. 22.) Videtur esse pro Decipiuntur. Verum Inducuntur specie, i. e. Alliciuntur specie. H. St.
 Inductum solum, pro Equato. Plin. lib. 2. cap. 80. Budæus.
 Inducere rotam, Circumvolvere & agitare: qui ludus, puerorum erat. Martialis lib. 14. 173.
 Inducenda rota est: das nobis utile munus.
 Inductum, & quasi devium loqui. Plin. lib. 5. Epist. 101.
 Inducere, fructum dicuntur arbores, Emittere & producere. Columel. lib. 5. cap. 9. Plerumque etiam locis siccis & humidis arbores musco infestantur: quem nisi ferramento refeceris, nec fructum, nec latam frondem olea inducet. i. e. Producet. [An Induet? V. in INDUO. Fructu indui, &c.]
 Inducere, Reponere. Cic. 3. Verr. 145. Atqui in illis columnis dico esse, quæ a tuo redemptore commotæ non sint: dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & novum inductum. h. e. Trulla illitum & impositum. conf. Pallad. 1. 15. & Parietes inducere supra.
 INDUCTUS, a, um. Partic. Cic. 3. Att. 15. Ego proditus, inductus, conjectus in fraudem.
 Tædæ inductæ sulphure, i. e. Illitæ. Ovid. 7. Epist. 23.
 Argumentis inductus, Persuafus. Plin. lib. 7. cap. 43.
 Conjectura inductus. Plin. lib. 28. cap. 1.
 Consuetudine inductus ac familiaritate. Cic. pro Quint. 12.
 His initiis inducti, omnia vera diligimus. Cic. 2. de Fin.
 Pecunia inductum aliquid facere. Cic. 2. de Invent.
 Spe falsa inductus pollicebar. Cic. pro Planc. 101.
 Inductus, pro Ascitio, vel longe arcessito. Plin. 4. Epist. 3. extr. Neque enim conjectura eget, quid sermone patrio exprimere possis, quum hoc initio & inducto tam præclara opera perfeceris. Idem 3. Epist. 18. Possint videri arcessita & inducta.
 Inductus, Deletus, cancellatus. Ulpian. in l. 1. D. de his quæ in testam. delent. Quæ in testamento legi possunt, ea inconsulto deleta & inducta, nihilominus valent: consulto, non valent. Id vero quod non jussu domini scriptum, inductum, deletumve est, pro nihilo est. V. supra.
 INDUCTIO, ðnis. f. [ἰνδύω] pro Derivatione, Cic. 2. de Nat. Deor. 52. Nos aquarum inductionibus, terris fecunditatem damus.
 Velorum inductiones. Vitruv. præf. lib. 10.
 Pro Introductione ponitur. Cic. 3. de Orat. 205. Personarum ficta inductione. Inductio erroris. Ibid.
 Inductio animi, Persuasio. Cic. 2. Tuscul. Idem 1. Q. frat. 1. Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate.
 Inductio animi, pro Benevolentia. Cic. 1. Fam. 9.
 Inductio, pro Litura. Ulpian. in l. 1. §. & ideo. D. de his quæ in testam. del. Lituras, inductiones, superinductiones ipse feci.
 Inductio, Argumenti genus apud rhetores, quum per interrogationem similibus cogimus aliquem aliquid fateri, veluti manu in id, quod volumus, eum ducentes. e. g. Quod est pomum generosissimum? nonne quod optimum? concedetur. Qui equus generosissimus? nonne qui optimus? Et plura in eundem modum. Tum id subjungitur, cujus rei gratia rogatum est, Qui homo, nonne is generosissimus qui optimus? Fateri hoc, illis concessis, proculdubio oportebit. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Inductio, inquit Cic. 1. de Invent. 51. est Oratio quæ rebus non dubiis captat assensionem ejus quicum instituta est. Idem in Topic. 42. Hæc ex pluribus perveniens quæ vult, appellatur inductio, quæ Græce ἰνδύω nominatur. Al. παραγωγὴ. Idem 3. de Orat. 203.
 INDUCTUS, ðs. m. [ἰνδύω] Auctor ad Herenn. lib. 2. 17. Si maxime ita sit, num ea re concedi reo conveniat, quod alieno inducto fecerit. Cic. pro Varen. apud Quintil. lib. 5. cap. 10. Optio vobis datur utrum velitis casu illo itinere Varenum usum esse, an hujus persuasui & inductu.
 INDUTOR, ðris. m. Gloss. Vet. Inductor ἰνδύτης.
 INDUTRIX, Icis. f. Deceptrix. Apul. Flor. extr. Prædæ, quam ore gestabat, inductricem compotivit.
 INDUTORIUM, i. n. Quod induci potest. Plin. Val. 1. 3. Facere inductorium. [i. e. Malagma.]
 INDUCTIBILIS, e. Adj. Quod induci potest. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37.
 INDUCTIVUS, a, um. Adj. Idem. Cyrill. Gloss. Inductivus, ἰνδύτης.
 INDUCTIVE, Adv. Persuasive. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5.
 INDUGREDI, [ἰνδύω] Antiqui dicebant metri causa pro Ingredi: sicut Induperator; Indupeditus, pro Impeditus. Lucret. lib. 1. 83.
 — viamque
 Indugredi sceleris. Sic. 4. 318. & 367. V. INDU, pro in Præp.
 INDULCITAS, atis. f. Antiquum. Cæcil. Syracus. Tanta huic invaluit in corda indulcitas. Nonius 2. 215. al. In cor Davi dulcitas. V. Mercer.
 INDULCO, are. [ἰνδύω] Tertul. advers. Jud. cap. 13. & Vulg. Int. Sirac. 12. 15.
 INDULCATUS, a, um. Partic. Optatus Afer. l. 6. Oct. Hor. 1. 10. & Vulg. Int. Sirac. 38. 5.
 INDULGEO, si, sum & tum, [ἰνδύω, συγχάρις, χαρίζομαι, ἰδναι, ἰνδύω] ēre. Obsequi, infervire, & facile concedere. Valla, Indulgere est concedere, & ut sic dicam, obsequenter delicateque tribuere. De derivatione vocis V. omnino Cafaub. ad Pers. Sat. Ter. Heaut. 4. 8. 21. Nimium illi, Menedeme, indulges. Ibid. 5. 2. 34.
 Dum istis fuisse solus, dum nulla alia delectatio
 Quæ propior esset, te indulgebant, tibi dabant. [Puto distinguendum, Propior esset te, indulgebant tibi, dabant. Vereor, ut Latine dicatur Indulgere aliquem, tamen si dissentit Donat. ad Eun. 2. 1. 6. Sapissime

Sæpiissime male distinguit magistrorum ille Coryphæus. V. Voss. de Constr. cap. 24. & infra Indulgere cum Accus.

Indulgere, Donare, concedere, permittere. Plin. Epist. 10. 75. Indulget balneum fieri. h. e. Facile concessit ut balneum fieret.

Indulgere, pro Ignoscere barbari utuntur: sed rectissime Ignoscimus culpam jam factam: Indulgemus vel concedimus ut culpa admittatur.

Indulge sane vanæ rei: ignosce: libenter se orbitas decipit. Quintil. Decl. 10.

Indulgere filio vestitu nimio. Ter. Adel. 1. 1. 38.

Cur potat? cur tu his rebus sumptus fuggeris?

Vestitu nimio indulges? nimium ineptus es.

Indulgere præcipue alicui. Cæsar. 1. Bell. Gall. 40. Huic legioni Cæsar & indulgerat præcipue, & propter virtutem confidebat maxime.

Indulgere alicui in re aliqua. Cels. lib. 3. cap. 6. Neceffe est tamen, quanto facilius sani famem quam sitim sustinent, tanto magis ægris in potione quam in cibo indulgere.

Indulgere alicui aliquid, i. e. Concedere, largiri. Stat. Epith. Stella 179.

— juvenique curule

Indulgebit ebur.

Indulgere sceleris veniam. Sulp. Sever. Dial. 2. 4. Sic Rudem indulgere. Suet. Claud. 21. pro Rude donare & Ornamenta Consularia indulgere.

Idem 24. V. plura infra.

Indulgere cum dativo, est etiam Operam dare: & fere in malum accipitur, ut Indulgere lusibus, nugis, ludo, & frivolis intentum esse.

Abdomini indulgere. V. ABDOMEN.

Amicitias novis indulgere, Parare novos amicos. Cic. de Amicit. 54.

Atque hoc idem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari, sperni ab his veteres amicitias, & indulgere novis.

Amori indulgere. Ovid. 9. Met. 595.

Animo suo indulgens. i. e. Obsequens. Ovid. 12. Met. 598. Idem 7. Met. 568.

Indulgent animis, & nulla quid utile cura est. h. e. Faciunt quicquid ipsis libet.

Auribus indulgere Cic. se exponens dicit, Aurium voluptati morigerari. Vide to. 1. in Orat. p. 264. Lamb. in marg. infimo, Sic ergo ira indulgere erit ira morigerari. H. St. Prior locus est in Orat. 157. alter 159.

Choreis indulgere pro Chorizare, & choreis exerceri. Virg. 9. Æn. 615. Desiderio alicujus indulgere. Plin. Epist. 10. 34. pr.

Dolori indulgere. Plin. lib. 5. Epist. 9. extr. Sed quid ego indulgeo dolori? i. e. Doleo, & me affligo. Seneca, Non potes illorum dolori ob stare, si tuo indulgeris. Budæus.

Eloquentiæ indulgere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Minus indulgere eloquentiæ Stoici veteres.

Furore alicujus indulgere, i. e. Obsequi ardentissimo ejus amori. Ovid. 9. Met. 511.

Gaudio indulgere, Obtemperare. Plin. 5. Epist. 15. In infinitum epistolam extendam, si gaudio meo indulgeam.

Gymnasis indulgere, Frequentem & assiduum esse. Plin. 10. Epist. 49. [Immo h. l. est Edificare gymnasia impensius.

Hospitio indulgere. Virg. 4. Æn. 51.

Indulge hospitio, causasque innecte morandi, i. e. Da operam, ut ait Servius.

Imbris tempestas indulget. Lucret. lib. 1. 805.

Ira indulgere. Liv. 23. 3. Sed ante omnia ita vos ira indulgere oportet, ut potiorum ira salutem atque utilitatem vestram habeatis. V. paulo ante H. St.

Juri nostro libentius indulgebit iudex. Quintil. lib. 7. cap. 6.

Lacrymis indulget. Ovid. 9. Met. 142.

Luctibus indulgere. Lucret. lib. 3. 947.

Luxuriæ indulgere, Dare operam voluptatibus. Suet. de Clar. Gramm. 21. Luxuriæ ita indulget, ut sæpius in die lavaretur.

Offensæ vel utilitati suæ indulgere. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Peccatis amici indulgere. Cic. de Amicit. 91. Molestia veritas est, si quidem ex ea nascitur odium, quod est venenum amicitiae: sed obsequium multo molestius est, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri finit.

Precibus alterius indulgere, Concedere quod petit. Plin. 4. Epist. 15. ad Fundanum.

Studio suo aliquid indulgere. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Suffragio alicujus indulgere. Plin. 4. Epist. 15. extr. Si denique precibus meis tu potissimum adjutor accesseris, cujus Senatus & suffragio libentissime indulgeat, & testimonio plurimum credat.

Valetudini indulgere, Habere rationem valetudinis. Cic. 16. Fam. 18. Indulge valetudini tuæ.

Indulgere, cum accusativo, Antique. Ter. Heaut. 2. 1. 16. Ejiciunda hercle hæc mollities animi, nimis me indulgeo. Donat. al. Mi: [Quod sequor. V. quæ supra annotavi. In subjectis exemplis alius modi constructio est. Aliter enim dicitur Indulgere se alicui, aliter Se, pro Sibi.

Petitionem hereditatis indulget Prætor. Ulpian. in l. 1. §. ult. D. si pars hereditatis, Interdum Prætor incertæ partis hereditatis petitionem indulget.

Abolitionem reorum publice indulgere. Modest. in l. Titius. D. ad Senatufconsultum Turpilianum, Modestinus rescriptit, abolitionem reorum, quæ publice indulgetur, ad hoc genus criminis non pertinere.

Indulget se videndam tibi. Stat. 4. Silv. 6. 36. i. e. Concessit.

Nomen oratoris malis moribus indulgere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Atque ita quidem, ut appareat hæc adversus eos quoque frustra excogitata, qui malis moribus nomen oratoris indulgent.

Indulgere sese, De meretricibus, quum sese permittunt, & utendas offerunt amatoribus. Juvenal. 2. Sat. 165.

— ardenti sese indulsisse tribuno. Budæus.

INDULGEOR, pass. Gell. in Præf. pr. Al. lib. 20. cap. ult. Ipse autem ad hoc scripsi, ut liberis quoque meis paratæ istiusmodi remissiones essent, quando animus eorum interfectione aliqua negotiorum data laxari, indulgerique potuisset.

INDULGENS, entis. Partic. Qui indulget. Plin. lib. 17. cap. 10. Nutricem indulgentiorem esse quam matrem sæpe convenit. Cic. 10. Att. 6. Vellem suscepiisses juvenem regendum, pater enim nimis indulgens,

quicquid ego astrinxi, relaxat. Animo indulgens. Sallust. Fragm. 6. 42. Lucan. lib. 7. 54. — lægnis pavidulque vocatur,

Ac nimium patiens foci Pompeius, & orbis

Indulgens regno. i. e. Nimium intensus & incumbens. Budæus. Crescit indulgens sibi dirus hydrops. Hor. 2. Carm. 2. 13.

Indulgens in aliquem. Liv. 22. 61. pr. Præter exemplum civitatis minime in captivos jam inde antiquitus indulgentis. Cic. 3. Off. 112. Qui nuper indulgens in patrem, idem acerbus & severus in filium.

Compar. V. Plin. supra. Cic. pro Cluent. 12. Ipsum nomen amantius indulgentiusque maternum. Suet. Vesp. cap. 21. Nec ullo tempore facilius aut indulgentior traditur.

Superl. Plin. Epist. Trajano 11. Rogo ergo, indulgentissime Imperator, ut &c.

Indulgentissimus, frequens titulus Imperatorum. V. Gruter. Inscript. p. 253. n. 8. &c. conf. Nazar. Paneg. Constant. cap. 26.

Passive apud Quintil. Decl. 10. Fili indulgentissime, vidi te, nec semel vidi. V. Vallam lib. 1. cap. 30.

INDULTUS, a, um. Partic. Sidon. 4. Epist. 24. Indultis tantisper induciis.

INDULTURUS, a, um. Partic. Ulp. in l. 1. §. de his autem. D. de separ. Qui separationem indulturus est.

INDULGENTER, Adv. [φειλοσύνῃς] Licentiose, & nimium libere, Comiter & blande, vel molliter. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgent, & ut cum gravitate potius loquar. Idem 2. de Fin. 109. Quid si etiam bestia multa faciunt duce sua quæque natura, partim indulgent vel cum labore, ut in gignendo, in educando, &c.

Indulgent aliquid habere. Liv. 36. 14. Philippus Athamanum præcipue captivis indulgent habitis, ut per eos conciliaret gentem.

Compar. Sen. Benef. 4. 32. Dii alios indulgentius tractant. Val. Max. 1. 7. ext. 3. Longe indulgentius dii in poeta Simonide. Subaudi Egerunt.

Superl. Solin. cap. 14. Voluptati aurum indulgentissimè deditus.

INDULGENTIA, æ. f. [φειλοσύνη] Mollis permissio & educatio. Quintil. lib. 1. cap. 3. Mollis illa educatio, quam indulgentiam vocamus, nervos omnes & mentis & corporis frangit. Balbus ad Cic. 9. Att. 8.

Et hoc Cæsarem pro sua indulgentia in suos probaturum putamus.

Indulgentia, Permissio. Plin. 10. Epist. 34. pr. Præfenses, Domine, balneum habent & fordidum, & vetus. Id itaque indulgentia tua restituere desiderant.

Indulgentia intempestiva. Sen. 2. de Benef. cap. 15. Quicquid illi accidere optant, in id horum intempestiva indulgentia impellit atque instruit.

Nocet indulgentia nobis. Ovid. 2. Amor. 19. 35.

Abolere crimina reorum indulgentia. Modest. in l. Lucius. D. ad Senatufconsultum Turpilianum.

Cæli indulgentia. Virg. 2. Georg. 345.

Fortunæ indulgentia. Paterc. 2. 80. 1.

Ponitur & pro Gratia vel favore Imperatoris. V. Plin. 10. Epist. 2. & 107. & Aufon. Gratiar. Act. cap. 21.

Indulgentiæ etiam vocantur Penarum remissiones. Capitol. Ant. Pio cap. 6. His quos Hadrianus damnaverat indulgentias petiit.

Indulgentiam consequi, pro Veniam. Sulp. Dial. de Virt. Mon. Orient. cap. 8. conf. Borrich. cogit. p. 131.

De Indulgentiis criminum, munerum & tributorum, V. plurim in Lex. Pitisc.

INDULTUS, ūs. m. Indulgentia. Sidon. 1. Epist. ult. Oro ut indultu clementiæ tuæ quæ volo scribam.

INDULTOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 4. 9. Indultor legis.

INDULGITAS, ætis. f. pro Indulgentia. Sifenna, Bassus assidua indulgite victus. Antiquum. V. Non. 2. 439.

INDUO, ūi, ūturi, [ἐνδύω, ἀνδύομαι, ἀμύχομαι, ἀμφιέννυμι, ἀνδύομαι] ēre. ab Intus deducitur, quasi Intuo. Alii a Græco δύω, quod Ingredior significat, deducunt. Unde ἐνδύω, quod est Induo. Induo vestem.

Ter. Eun. 4. 4. 35. Ibid. 5. 6. 14.

Nam quid illi credis tum animi fuisse, ubi vestem vidit

Illam esse eum indutum pater?

Induor vestem, pass. Plaut. Epid. Virg. 2. Æn. 393.

— deinde comantem

Androgei galeam, clypeique insigne decorum

Induitur.

Induere sibi vestem. Plaut. Casin. 3. 5. 53.

Loricam induam mihi, optimum esse opinor.

Induere se veste. Ter. Eun. 4. 4. 41.

Dic dum hoc rursum, Chæreane tuam vestem detraxit tibi?

DO. Factum. PH. & ea est indutus? DO. factum.

Vestes induit meis humeris. Ovid. 21. Epist. 109.

Annulum induere. Plin. lib. 33. cap. 1. 2. & 7. Cic. 3. Off. 38. Annulumque aureum in digito: quem ut detraxit, atque ipse induit, &c.

Arma induere. Virg. 9. Æn. 181.

Arma fulgentia induit. Virg. 11. Æn. 77.

Aurum induitur etiam pedibus. Plin. lib. 33. cap. 3.

Calceum induere. Plin. lib. 28. cap. 4. In calceamentum dextri pedis ante quam induatur.

Compedes induere. Plin. lib. 33. cap. 12.

Galeam induitur. Virg. 2. Æn. 394.

Loricam induitur. Virg. 7. Æn. 640.

Lugubria induere. Ovid. 11. Met. 669.

Soccis se induere. Cic. 3. de Orat. 125.

Soleas induere jumentis. Plin. lib. 33. cap. 111.

Spoliis raptis indutus. Virg. 10. Æn. 775.

Torquem ei detractum cervici suæ induit. Auster de Viris Illust. cap. 28.

Al. Indidit.

Tunicam induere. Cic. 2. Tusc. 20.

Postes induere pice, pro Illinere. Plaut. Mostel. 3. 2. 140.

Atque etiam nunc satis sunt boni, si sunt induti pice. al. leg. rectius Inducti.

Mucrone se induere, Incumbere in mucronem. Virg. 10. Æn. 681.

Pectora induere telis. Ovid. 2. Amor. 10. 31.

Vallis acutissimis se induere. Cæsar. 7. Bell. Gall. 73.

In florem Induit se nux. h. e. Floribus vestitur & ornatur. Virg. 2. Georg. 177.

Contemplator item, quum se nux plurima silvis

Induet in florem. i. e. Quando convertetur in florem.

H h h h 3 In

In nubem. Cic. 2. de Divin. 44. Loquens de anhelitibus terræ, Quum autem se in nubem induerint, ejusque tenuissimam quamque partem cœperint dividere, &c.

Fructu indui, dicuntur palmites arborum, Quum fructibus onusti sunt. Columel. lib. 5. cap. 5. Quia quod pars palmitis præcipitata est, fructu induitur.

Fronde induit arbor. Ovid. 7. Met. 281.

Se pomis arbos induerat. Virg. 4. Georg. 143.

Segetibus indui dicitur terra, Quum frumentis onusta est. Plin. in Pa-neg. cap. 30. pr. Tantis segetibus induebatur, ut cum feracissimis ter-ris, quasi nunquam cessura, certaret. de Ægypto.

Uvis induunt se vineæ, i. e. Onerant, vestiunt. Columel. lib. 4. cap. 24. Nam ita se induunt uvis, ut maturitatem nequeant capere.

Adulationis plurimum Seleucenses induere. Tacit. 6. Ann. 42. pr.

Animum bonis artibus non induerat. Tacit. 15. Ann. 45. [An Im-buerat?

Auctoritatem induit vera sententis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Diem induere. Tacit. 6. Ann. 20. Qualem diem Tiberius induisset, pari habitu, haud multum distantibus verbis.

Duritiam induere contra sensum. Plin. 20. 12. Aiunt verbera subituris potum ex vino, duritiam quandam contra sensum induere. De eruce femine. Al. Inducere rectius.

Formam mortalem induitur Phœbus. Ovid. 11. Met. 203.

Forma hominum induta belluæ. Cic. pro Sulla 76. Belluæ quædam illæ ex portentis immanes ac feræ, forma hominum induta extiterunt.

Habitum, ac voces dolentum simulatione magis, quam libens induebat. Tacit. 4. Ann. 12. pr.

Hostilia induere. Tacit. 12. Ann. 40. 4.

Imaginem mortis induere, Dormire. Cic. 1. Tusc. 91. Habes somnum imaginem mortis, eamque quotidie induis.

Ingenium novum sibi induere. Liv. 3. 33. Regimen totius magistratus penes Appium erat favore plebis: adeoque novum sibi ingenium in-duerat, ut plebicola repente, omnisque auræ popularis captator evade-ret, pro truci sævoque infectore plebis.

Iras induere sibi. Sil. lib. 1. 38.

Mores pudicos & severos induere. Plin. lib. 28. cap. 8.

Munia ducis per eos dies induit. Tacit. 1. Ann. 69. de Agrippina Ger-manici Cæsaris uxore.

Nomen, vel cognomen aliquod induere sibi. Cic. 2. de Fin. 73. Si vo-luptatis causa cum Gallo apud Anienem depugnavit provocatus, & ex ejus spoliis sibi & torquem & cognomen induit, &c.

Orationem fictam personis induere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Pavores falsos induerat. Tacit. 4. Hist. 38.

Personam alterius induere: quod barbare, In persona alterius loqui, di-citur. Quintil. lib. 6. cap. 2. extr. Orbum agimus & naufragum, & pe-riclitantem: quorum induere personas quid attinet, nisi affectus asu-mamus?

Personam judicis induere, quod vulgo Repræsentare dicitur. Cic. 3. Off. 43. Ponit enim personam amici, quum induit judicis.

Personam philosophi induere, & sibi ipsi hoc nomen inscribere. Cic. 5. Tusc. 73.

Personis propriis induere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Declamaturus autem maxime positas in affectibus causas, propriis personis debet induere.

Perfessionem sibi scientiæ falsam induerunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Proditores & hostem induere. Tacit. 16. Ann. 28. Nisi contra institu-ta, & ceremonias majorum proditorem palam, & hostem Thrasea induisset.

Seditionem induere. Tacit. 2. Ann. 15. Qui ne bellum tolerarent, se-ditionem induerunt.

Simulationem ingenii alicujus induere. Liv. 1. 56. Comes his additus L. Junius Brutus, Tarquinia sorore regis natus, juvenis longe alius inge-nio, quam cujus simulationem induerat.

Societatem alicujus induere. Tacit. 12. Ann. 13. Quorum rex Hyliates societatem Meherdatis palam induerat.

Speciem judicii induere non poterat. Tacit. 15. Ann. 69.

Speciem latronis induere. Liv. 40. 12. pr. Nunc non insidiatoris modo, sed latronis manifesti & percussoris speciem induit.

Spiritus hostiles induere. Tacit. 4. Hist. 57. Galbam, & infracta tributa, hostiles spiritus induisse. Subaudi Gallis.

Vetustatem induere. Plin. lib. 23. cap. 1. At nos e diverso fumi amari-tudine vetustatem indui persuasum habemus. [An Induci?

Vultus severos induere. Martial. lib. 2. 41.

Vultus induere tu magis severos, Quam conjux Priami, nurusque major.

Vultum animi sui induere sibi. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 2.

In mentes hominum induit cum audiendi quadam illecebra res salu-briter animadversas Æsopus. Gell. lib. 2. cap. 29. pr. Legitur & Induxit.

Induere aliquem in vultus ac terga ferarum. Virg. 7. Æn. 20.

Quos hominum ex facie dea sæva potentibus herbis Induerat Circe in vultus, ac terga ferarum.

Induit se Reipub. Sen. 1. de Clem. i. e. Implicuit.

Indui in poenas. Quintil. lib. 12. cap. 1. Qui in gravissimas frequenter legum, semper vero malæ conscientie poenas a semetipsis improvifo rerum exitu induantur. Alii legunt Inducantur.

Induere se in laqueos, pro Immittere & conjicere. Cic. 4. Verr. 101.

Hic videte in quot laqueos se induerit: quorum ex nullo se unquam ex-pediret. conf. Plaut. Caf. 1. 25. & Burm. ad Quintil. 5. 7.

In id ipsum se induit quod timebat Philo. Cic. 4. Acad. 18. Philo autem dum nova quadam commovet, quod ea sustinere vix poterat, quæ con-tra Acedemicorum pertinaciam dicebantur, & aperte mentitur, ut est reprehensus a patre Catulo, &, ut docuit Antiochus, in id ipsum se induit, quod timebat. i. e. ut ipse dicit, Eo quo minime vult revolvitur. Budæus.

In fraudem induimus nos. Lucret. 4. 815.

Indui sua confessione. Cic. 7. Verr. 165. Sua confessione induatur ac ju-guletur necesse est. Quasi dicat, Sua confessione convincatur.

Induere se re aliqua, & Expedire. Cic. 4. Verr. 105. Videte, ut dum ex-pedire sese vult, induat.

At quemadmodum sese induit priore actione? Cic. 7. Verr. 72.

INDUENS, entis. Partic. [ἐνδύων] Vulg. Int. Levit. 8. 7. & Coloff. 3. 10.

INDUTUS, a, um. Partic. [ἐνδεδυμένος] ut, Vestes induta. Virg. 1. Georg. 364.

Exuvias indutus Achilles. Idem 2. Æn. 275. conf. Curt. 4. 15. 27. & 7. 9. 3.

INDUTUS, ūs, m. [ἐνδύσις]

Gerere vestem indutui. Tacit. 16. Ann. 4. Ne sudorem nifea, quam in-dutui gerebat, veste detergeret. Ammian. 30. 24. Valentinianus in-dutibus imperatoris majestatis ornatus. Idem 30. 5. Horrentes indu-tibus rigidis. Symmach. 3. Epist. 10. Indutui esse.

INDUTILIS, e. Adj. Cato R. R. cap. 135. Vomis indutilis optimus erit, al. & forsan melius, Vomeris in Rutulis.

INDUMENTUM, i. n. [ἐπίδημα, ἀνδραγαγή, ἀμπερόν] Id quo indui-mur. Gell. lib. 16. cap. 19. Arionem cum fidibus & indumentis, cum quibus se in salum ejaculaverat, extitisse. Idem 5. 7. Cic. 1. de Nat. Deor. 68. Quod quum efficere vultis, indumenta tamen corripitis. Le-gendum ex antiquo codice, In dumeta corripitis. conf. Lactant. de Op. Dei, cap. 13. & Aur. Vict. de Cæs. cap. 21.

INDUCULA, æ. f. [ἐνδυκλή] Plaut. Epid. 2. 2. 39.

Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?

INDUPÉRATOR, ōris, m. [ἀντοπεράτωρ] pro Imperator, apud poetas, per eam figuram quæ Epenthesi dicitur. Cic. 1. de Divin. 107.

Omnibu' cura viris uter esset induperator. Ex Ennio. Juven. 4. Sat. 28.

Quales tunc epulas ipsum glutisse putemus Induperatorem? conf. Gell. 18. 9. Lucret. 4. 964. & 5. 1226. Et Sidon. Carm. 7. 314. Al. Endoperator. V. INDU & ENDO præpos.

INDUPÉDIOR, [ἐμπεδιόρομαι] Irri. pro Impedior. Materies indupedita. Lucret. lib. 1. 240. Idem lib. 4. 68.

Et multo citius, quanto minus indupediri Pauca queunt. al. Endopediri.

INDURO, [σκληρόω] āre. Durum facere. Plin. lib. 8. cap. 52. Tunc in-ter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergoran-tes. De fribus. Idem lib. 15. cap. 17. Punica, aqua marina fervente indurari oportet.

Nives indurat Boreas. Ovid. 6. Met. 692.

INDURATUS, a, um. Partic. ut, Glacies indurata, Quæ ex aqua concreione durius corpus facta est. Liv. 21. 36. extr. Sed rectius divise legitur, In durata & alte concreta glacie.

Milites indurati. Justin. 6. 4. 13. 7. 2. 6. 9. 3. 10. &c.

Ora indurata cornu. Ovid. 14. Met. 503. De mutato in avem.

Robora indurata flammis. Stat. 4. Theb. 64.

Timor induratus. Liv. 30. 18. pr. Induratus, præter spem resistendo, hostium timor. i. e. Confirmatus ex timore hostis.

Compar. Sen. de Ira lib. 1. cap. 11. Quid Germanis induratus ad omnem patientiam, ut quibus magna ex parte non tegumenta corporum pro-visa sunt, &c.

INDURANDUS, a, um. Partic. ut, Indurandus est animus, & a blan-dimentis voluptatum procul abstrahendus. Sen. Epist. 52.

INDURATIO, ōnis, f. Vox frequens apud Theologos, præsertim Augustin.

INDURATOR, ōris, m. Gloss. Gr. Lat. σκληρυντής indurator.

INDUREO, ēre, five INDURESCO, [σκληρύνομαι] ēre. Durum fieri. Columel. lib. 2. cap. 21. Ante quam ex toto grana indurescant. Sic lib. 12. cap. 15. Ante quam indurescant ficilia. Plin. lib. 16. cap. 7. Indu-rescant in modum gallæ.

Indurescere in pravum. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Corpus induruit usu. Ovid. 5. Trist. 2. 5. [Et hoc ab Induresco. In-dureo commentitium est verbum.

INDUS, i. m. [Ἰνδός] Fluvius a quo India nominata est: quem in jugo Caucafi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus Solis ortum estu-sum aiunt, in seque XIX annes recipere. Hujus fluvii meminit Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Et Plin. lib. 6. cap. 20. Hic ab incolis dicitur San-dus. conf. Curt. 8. 9. 2. Ovid. 3. Fast. 720. Justin. 3. 4. 20.

INDUSIUM, i. n. [χιτώνισμα] quasi Intusium, Vestis intima super qua mox subucula fumbatur. Varro L. L. 4. 30. Intusium dicit, quum ait, Unum quod foris, a palam palla: alterum quod intus, a quo intusium. conf. Non. 14. 18.

INDUSIARIUS, i. m. Qui indusia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 35.

Caupones, patagiarii, indusiarii.

Indusiarii. Pontanus in Antonio Dialogo p. 162. Uti futores formulis, ferrarii malleolis, indusiarii forcibus infectarentur. H. St. Extat fol. 88. a Aldi.

INDUSIARI, āri. Vestiri. Mart. Capell. lib. 1. Cum ipsum tonantem in-duvis indusiarii cernerent. Idem lib. 2. Lana indusiarii.

INDUSIATUS, a, um. Partic. Vestitus. Apul. Milef. 2. p. 123. Pueri calamistrati, pulchre indusiati. Idem 10. p. 153. Indusiatus adolescens.

INDUSIATA, vel INTUSIATA, æ. f. Idem quod Indusium. Plaut. Epid. 2. 2. 47.

Quid istæ, quæ vesti quotannis nomina inveniunt nova, Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum, cæscium, Indusiata, patagiata, caltulam, aut crocutulam. V. Non. & Varro supra.

INDUSTRIA, æ. f. [ἐργασία, φιλοπονία, βίβλια] Animi promptitudo & sagacitas, five Habilitas ad aliquid faciendum. Donatus ad Ter. Andr. 4. 5. 55. Industria, scientia, & providentia: ea enim quæ discimus, & scimus, operatione genita & industria quadam scimus. Cic. Ut in-dustricia nostra tuæ morem geramus voluntati. Virg. 3. Georg. 209.

Sed non ulla magis vires industria firmat, Quam Venerem, & cæci stimulos avertere amoris. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 95. Nunquam super industriam fortuna fuit.

Industria pro Ingenii five Artis exercitatione accipitur Plin. 3. Epist. 7. pr. Ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportaverat, maculam veteris indu-striciæ laudabili otio abluerat. Cic. 7. Verr. 182. Hominum nobilium non fere quisquam nostræ industriæ favet.

Industriæ pl. Plaut. Most. 2. 1. 1.

Juppiter supremus summis opibus atque industriis Me periisse, & Philolachetem cupit herilem filium.

Industriam dici putat Sext. Pomp. a verbo Struo. quod antiqui dicebant Addicere (forte legendum adicere, vel adicere) augere. Industria enim auget quod ingenium excogitavit. Pontanus ab Induendo dedu-cit, quod ea sit quasi quidam habitus usu indutus.

Nullus labor . . . est. Ubi Wolf. Sive diligentiam intelligas, five ingenii

Ingenii dexteritatem, (sunt enim qui hanc vocem ab Intus struendo fieri putant) parum interest. Nam utraque certe re ad obeunda ingentia est opus. Il. St. Priora verba cultro resecta restituere mihi non licuit.

Industria in agendo. Cic. pro Lege Manil. 29. Illæ sunt virtutes imperatoris, labor in negotiis, fortitudo in periculis, industria in agendo, celeritas in faciendis, consilium in providendo.

Industria ad aliquid faciendum. Ter. prol. Adel. 25.

— facite æquanimitas

Poetæ ad scribendum augeat industriam.

Industria & conatus. Cic. 2. Verr. 35.

Industria ac diligentia. Cic. 5. Verr. In quo meam industriam ac diligentiam spectari volo?

Agilis industria. V. AGILIS.

Antelucana industria. Cic. 4. Tusc. 44. de Demosthene, Qui dolere se aiebat, si quando opificum antelucana victus esset industria.

Diligens industria. Phædr. 2. 1. 4.

Militaris industria. V. MILES.

Augere industriam. V. supra ex Ter. & f. l. AUGEO.

Languescit industria. Cic. in Orat. 6. Spes infringatur, aut languescat industria.

Ponere industriam. Cic. 3. Fam. 9.

De industria aliquid facere, Dedita opera, vel data opera. Ter. And. 4. 4. 55.

Paulum interesse censes, ex animo omnia,

Ut fert natura, facias, an de industria? Cic. 1. Off. 24.

Ex industria. Idem. Quintil. lib. 1. cap. 9. & Liv. 26. 51.

Industria, idem quod De industria. Plaut. Truc. 1. 1. 37.

Atque hæc celamus nos damna, una industria

Quum jam rem fidemque nosque nosmet perdimus.

INDUSTRIUS, a, um. Adj. [ἀσφύς, ἀσφύς] Diligens, Qui multæ industriæ est, & prompto ingenio ad aliquid faciendum. Cic. 5. Verr. 53. Nympho est Centuripinus, homo navis & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. Idem 2. Tusc. 35. Itaque industrios homines illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos.

Industrium (inquit Festus) antiqui dicebant Indostruum, quasi quicquid ageret, Intio strueret, & studeret domi.

Homo vigilans & industrius. Cic. 8. Att. 11. ad Cn. Magnum.

Acer & industrius vir in rebus gerendis. Cic. 5. Tusc. 57.

Gens industria. Justin. 1. 7. 12.

Compar. Plaut. Most. 1. 2. 71.

Quo neque industrius de juventute erat

Arte gymnastica, disco, hastis, pila, &c. Cato apud Priscian. 3. Ed. Putsch. p. 601. Imperator laudem capit, exercitum meliorem & industriorem facit.

INDUSTRIE, Adv. [ἀσφύς] Ingeniose. Quintil. lib. 5. cap. 12. Fortiter & industrie tutatus contra piratas, &c. Cæf. 3. Bell. Civil. 95. & 7. Bell. Gall. 60. conf. Flor. 1. 6. 2. Justin. 13. 2. 9. & 43. 5. 3.

Compar. Cic. pro Domo 27. Quis apud Populum Romanum de illius dignitate industrius, quis Senatui sæpius dixit?

INDUSTRIOSUS, a, um. Adj. Val. Max. 3. 4. 2. Sen. de Provident. cap. 2.

INDUSTRIOSE, Adv. Cassiodor. Epist. 1. Cato apud Charif. p. 181.

INDUVIÆ, arum. f. pl. Plaut. Men. 1. 3. 9.

Quid hoc est. ME, induviæ tuæ atque uxoris exuviæ, rosa.

conf. Salvia. de Gub. Dei, 1. p. 22. & Prudent. Psychom. 579.

INDUVIUM, i. n. [φλοιός] pro Cortice arboris, quo ipsa induitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Utilem sibi arborisque induviis circumlata mira pernicitate tum homine subeunte. De palmis. [Quod si vera hæc esset Plinii lectio, mirarer tamen cura Neotropius, quam f. pl. deducant. Sed longe aliam lectionem ex vestigiis MSS. astruit Harduinus. q. V.]

I N E

INEBRÆ Aves, Quæ in auguriis aliquid fieri prohibent, & prorsus omnia inebra appellantur, quæ tardant vel morantur agentem. Festus. conf. Isidor. 12. 7. vel Lex. Martinii.

INEBRIO, [μεθύω] ære. Plin. lib. 12. cap. 22. Palma quæ vocatur adipso, vespertine inebriat. Idem lib. 17. cap. 26. Quoniam inebriatis radicibus nocent. Juven. 9. Sat. 113.

— & miseram vinosus inebriat aurem.

INEBRIATUS, a, um. Partic. Sidon. 1. Epist. 5. Aer venenatis flatibus inebriatus.

INEBRIATIO, ònis. f. apud Firmic.

INEBRIATOR, oris. m. Tertul. advers. Marc. 5. 18. Sanctorum inebriatores.

INEDIA, æ. f. [ἀστία] Fames & tempus quo quis ab edendo abstinit. Cic. 5. de Fin. 82. Vigilis & inedia necatus. Plin. lib. 11. cap. 54. Homini non utique septimo letalis inedia.

Imperiola inedia. V. IMPERO.

Sustinere inedia. Cels. lib. 1. cap. 3.

Inedia differt a Fame, quod Fames semper est cum cupiditate edendi, Inedia vero etiam sine appetitu, ut in ægrotis, aut qui voluntariam mortem inedia arcessunt, ut Atticus Nepotis, Corellius Plinii 1. Epist. 12. Gesner.

INEDAX, æcis. Gloss. Gr. Lat. ἐλαιοφάγος, inedax.

INEDITUS, a, um. Adj. [ἀνέδοτος] ut, Causa inedita. V. CAUSA.

INEFFABILIS, e. Adj. [ἀφωτος, ἀναύδης, ἀνεκφώνητος] Quod efari non possis, aut exprimere. Plin. lib. 28. cap. 2. Non est facile dictu, externa verba, atque ineffabilia derogent validius, an Latina inopinata, &c. Idem in præf. 5. lib. & Apul. Miles. 8. p. 204.

INEFFABILITER, Adv. Augustin. Enchir. cap. 89. Idem de Trin. 3. 3. & Lactant. 2. 9.

INEFFABILITAS, atis. f. Augustin. Epist. 112. 13.

INEFFICAX, æcis. [ἀνένυτος] Plin. 27. cap. 12. Inefficacius quam superiora. Idem lib. 34. cap. 11. Fit & ex candido ære squama, Cypria longe inefficax.

Exceptio inefficax. Modestinus in l. si mulier. D. de jure dotium.

Studia inefficacia. Firmic. lib. 5. cap. 15. Et lib. 6. cap. 10. Sen. de Ira 1. 10. Ratio sine affectu inefficax. Vet. Gloss. ἀδρανής segnis, inefficax, socors, ignavus.

Superl. Gruter. Inscript. p. 415. n. 10. PARENTES INEFFICACIS-SIMI.

INEFFICACITER, Adv. Paul. 1. 2. Dig. Quæ sent. sine app. ref. Inefficaciter condemnatum videri. Symmach. 6. Epist. 53. Inefficaciter postulata.

INEFFICIENTIA, æ. f. Cassian. de Incarn. Dom. 7. 3.

INEFFIGIATUS, a, um. Adj. [ἀνεκείνιος] Informe, quod non est factum ad aliquam effigiem, vel nullam alicujus rei formam aut effigiem refert. Gell. lib. 17. cap. 10. Namque ut illa bestia fetum ederet ineffigiatum informemque, lambendoque id postea, quod ita edididisset, conformaret & fingeret. Tertull. de Anima cap. 9.

INEFFIGIABILIS, e. Adj. Tertull. ibid. cap. 24. pr.

INELABORATUS, a, um. Adj. [ἀνεπέργαστος, ἀνεέργητος] Quod artificio non satis excultum est, & vitio datur. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nec tamen deducta semper atque circumlata, sed sæpe simplici ac inelaborata similis, nec verbis vultuque nimia promittens, &c. De oratione proemii. Alii legunt Illaborata, vel Circumlata. Sen. de Tranquill. cap. 1. Oratio inelaborata. conf. Lucil. per Douf. p. 12.

INELEGANS, Adj. [ἀμύστος, ἀπειρόμηλος] Eleganti contrarium. Plin. lib. 37. cap. 10. Carmen dicatum Veneri, non inelegans. Idem lib. 21. cap. 25. Vestis tætur odore non ineleganti. De heliochryso. Cic. de Clar. Orat. 281. Ineratque ingenium fatis acre, & orationis non inelegans copia.

Deliciæ illepidæ atque inelegantes. Catul. ad Flavium, 6. 2.

INELEGANTER, Adv. [ἀμύστως] Cic. 2. de Fin. 126. Primum divisit ineleganter. Gell. 17. 2. Non inusitate dixit, nec ineleganter.

INELUCTABILIS, e. Adj. [ἀνεπαύλατος] Quod vitari non potest, hoc est domari, & lucta evinci. Virg. 8. Æn. 334.

— & ineluctabile fatum,

His posuere locis. i. e. Insuperabilem vim fati. Idem 2. Æn. 324.

Venit summa dies & ineluctabile tempus

Dardaniæ.

Cænum ineluctabile. Stat. 9. Theb. 502. i. e. E quo nequeas emergere.

Ineluctabilis factorum vis. Patrocl. lib. 2. 57. 3.

INELÖQUENS, tis. Adj. Eloquenti contrarium. Lactant. de Opif. Dei, cap. ult. M. Tullius eloquentiæ ipsius unicum exemplar, ab indoctis & ineloquentibus, quia pro vero nitebantur, sæpe superatus est.

INELQUAX, æcis. Adj. Novatian. de Trin. 29. Gemitibus ineloquacibus.

INELÖQUIBILIS, e. Adj. Lactant. 7. 11. Ineloquibiles immortalitatis suæ fructus capit.

INEMENDABILIS, e. Adj. [ἀνεπαύλατος] Quod emendari non potest: ut Pravitas inemendabilis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

INEMÖRIOR, èris. òri. Hor. Epod. 5. 34.

Quo posset infossus puer

Longo die bis terque mutata dapis

Inemori spectaculo. h. e. Emori in spectaculo, &c.

INEMPTUS, a, um. Adj. [ἀπελάτος] Non emptus. Martial. lib. 1. 172.

Saltus aprum, campus leporem tibi misit inemptum.

Inemptæ ruris dapes. Columel. lib. 11. cap. 3. Virg. 4. Georg. 133.

Tacit. 2. Hist. 60. 6. Consulatus inemptus.

INENARRABILIS, e. Adj. [ἀδύρητος] Admirabile, & quod enarrari non potest. Plin. lib. 8. cap. 7. Sed Pompeiani amissa fugæ spe misericordiam vulgi inenarrabili habitu quærentes, supplicavere. Et lib. 10. cap. 2.

Munus inenarrabile. Martial. lib. 2. 10.

Natura fluminum inenarrabilis. Sen. Nat. Quæst. 3. 22.

Ratio quædam latens & inenarrabilis. Quintil. lib. 2. extr.

Subtilitas inenarrabilis. Plin. lib. 21. cap. 1.

INENARRABILITER, Adv. Liv. 41. 15. Jecur omne inenarrabiliter absumptum.

INENARATUS, a, um. Adj. [ἀνεκδιήγητος] Gell. lib. 12. cap. 6. Quod inenarratum relinquamus. Idem 19. 14.

INENÖDABILIS, e. Adj. [ἀνεπαύλατος] Cic. de Fato, 18. Nec quum hæc ita sint, est causa cur Epicurus factum extimescat, & ab atomis petat præsidium, easque de via deducat, & uno tempore suscipiat res duas inenodabiles. Apul. Apol. 1. p. 276.

INERO, ïvi, ïtum, [ἔσομαι, ἔσθημι, ἐμβατώ, ἀσπέρωμαι] ïre. Ingredi, Intrare, de loco. Plaut. Casin. 3. 6. 25. Si tu jubes, inibitur tecum. i. e. Ingrediar tecum. Idem, Inire domum. Tacit. 3. Ann. 11. Ut ovans iniret. Subaudi Urbem.

Cælum. Ovid. 5. Fast. 617. Taurus init cælum. i. e. In cælum recipitur.

Castra Cic. pro Corn. Balbo 25. Qui si suis decretis legibusve sanxissent, ne quis suorum civium castra imperatorum Pop. Rom. iniret.

Curiam Tacit. 6. Ann. pr.

Domos ignotas inire. Ovid. 3. Fast. 160.

Limen vitæ inire. i. e. Gigni. Lucret. lib. 3. 684.

Sedes lucidas inire. Hor. 3. Carm. 3. 34.

Spectaculum simul. Tacit. 15. Ann. 58.

Stationem, Obire. Tacit. 13. Ann. 35. pr.

Tentoria. Plin. Paneg.

Inire, pro Incipere, Ingredi, fere de Actu aliquo, ut Beneficium initum verbo dicitur, Quod jam promissum est. Ter. And. 5. 1. 5.

Immo enim quam maxime abs te postulo, atque oro, Chreme,

Ut beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobos.

Certamen inire, Incipere. Cic. 4. de Fin. 31. Virg. 5. Æn. 114.

Convivium inire, pro ïre ad, vel In. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Convivia cum patre non inibat: quippe qui ne in oppidum, &c. Idem 5. Verr. 105. Quocum inire convivium nemo unquam nisi turpis impurusque voluisset. conf. Tacit. 15. Ann. 52. pr. Et 4. 10. 4.

Cursum inire. Cic. pro Lege Manil. 41. Unde illam tantam celeritatem, & tam incredibilem cursum initum putatis? Virg. 5. Æn. 583.

Dapes inire cum aliquo. Stat. 1. Silv. 6. 48.

Decus inire, i. e. Incipere. Virg. 4. Eccl. 11.

Epulas inire. Tacit. 15. Ann. 52. 1. V. CONVIVIUM.

Gratiam ab aliquo inire, Conciliare sibi, vel Mereri alicujus. Plaut. Ci.

stell. 1. 1. 8.

— ego vos

Amo, & eo a me maximam inistis gratiam. Cic. 4. Fam. 2.

Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur. Idem 6. Verr. 143. conf. Ter. Eun. 3. 5. 3.

Gratiam apud aliquem inire. Liv. 36. 5. Apud regem gratiam initam volebant.

Gratiam

Gratiam cum bonis omnibus inire. Cic. 8. Att. 9. Quod ille si faciat, jam cum bonis omnibus summam ineat gratiam.
 Gratiam inire, præpositionibus subintellectis. Cic. 1. Att. 14. Intellexi hominem moveri, utrum Crassum inire eam gratiam, quam ipse prætermisisset, an esse, &c. Idem 1. Off. 50. Sin erunt merita, ut non ineunda, sed referenda sit gratia. Ter. Adel. 5. 7. 16. Ego lepidus in eo gratiam. Ubi Donatus, In eo gratiam, In gratiam eo, hoc est, amicos comparo.
 Gratiam falsam inire. Ter. Heaut. 2. 3. 62.
 Perge obsecro te, & cave ne falsam gratiam Studeas inire.
 Imperia alicujus inire. i. e. Subire, Servire alicui. Stat. 1. Achil. 281.
 — non colla jugo, non aspera præbet Ora lupis, dominique negat captivus inire Imperia.
 Munus alicujus inire, Vicibus fungi. Virg. 5. Æn. 846.
 Pactum inire. Plaut. Perf. 2. 5. 16.
 — quid jam? s. a. quia boves bini hic sunt in crumena.
 r. Emitte fodes, ne enicet fames, inire pactum. h. e. Sine eos pascere. Sed emendatius legitur, Sine ire pactum.
 Pericula præliorum inire. Cic. 1. de Divin. 51. Quum pericula præliorum iniret audacius. De Decio.
 Prælia inire. Virg. 4. Georg. 314.
 Prælium inire: opponitur Finire prælium. Liv. Hoc ultimum utrinque initum finitumque est prælium.
 Pugnam & prælium inire. Plaut. Amph. 2. 2. 112. Al. Ut fuerit prælium.
 Somnum inire. Virg. 1. Ecl. 56.
 Sæpe levi somnum suadebit inire fufurro.
 Suffragia inire, significat Coire & congregari ad suffragia ferenda. Liv. 3. 71. Ire in suffragium, eadem 34. 2. pr.
 Viam inire pro Ingredi. Propert. lib. 2. 33. 8. Cic. pro Muren. 26. Inite viam. præsto aderat sapiensille, qui inire viam doceret. redite viam, eodem duce redibant.
 Vias ignotas inire. Ovid. Rem. Amor. 578.
 Viam inire, qua commode aliquid exequare, pro Inire rationem. Liv. 1. 23. extr. Ineamus viam aliquam, quæ sine magna clade, sine multo sanguine utriusque populi decerni possit. Idem 35. 7. pr. Via fraudis inita erat, ut in socios &c.
 Vigiliis, Obire. Tacit. 13. Ann. 35. pr.
 Inire ad Æstimationem & cogitationem relatum, ut, Æstimationem inire. Sen. de Benef. lib. 5. cap. 8. Horum quomodo iudex inibit æstimationem, quum sermo & dubitatio, & vultus meriti gratiam destruat?
 Causam aut rationem alicujus rei inire. Liv. 34. 4. Atque ego nonnullarum cupiditatum ne causam quidem aut rationem inire possum.
 Menfuras agrorum inire. Columel. lib. 5. cap. 3. His igitur velut primordiis talis ratiocinii perceptis, non difficulter menfuras agrorum inibimus.
 Numerum inire, Numerare, & quod dicitur, Facere numerum. Plin. Epist. 193. Liv. 38. 23. Numerus interfectorum haud facile iniri potuit. conf. Tacit. 2. Ann. 83.
 Rationem inire, pro Viam & modum aliquid agendi quærere. Ter. Heaut. 4. 2. 7.
 Quid agam? aut quid comminiscar? ratio de integro ineunda est mihi.
 Rationem inire, & viam reperire, qua possis aliquo pervenire, &c. Cic. 5. Verr. 10. Mihimet ineunda ratio, & via reperienda est, qua ad Appronii quæstum, five adeo, qua ad istius ingentem immanemque prædam possim pervenire.
 Rationem inire de commodis militum augendis. Cic. 5. Philip. 53. De agro Campano separatim cognoscerent, inirentque rationem de commodis militum veteranorum augendis.
 Rationem inire, quemadmodum vel quomodo. Cic. 12. Att. 20. Idem Idem 13. Fam. 29. Adjuves, inaeque rationem, quemadmodum ea mulier Romam perducatur. i. e. Consideres.
 Rationem inire, ut. Cic. 5. Fam. 20. Nam & Volusii liberandi meum fuit consilium: & ut multa tam gravis a Valerianis prædibus, ipsique T. Mario depelleretur, a me inita ratio est.
 Rationem inire, pro Subducere. Cato de R. R. cap. 2. Ubi ea cognovit, rationem inire oportet operam, dierum, &c. Cic. 2. contra Rull. 66. Inietur ratio quæstus de vestra pecunia.
 Rationem inire, pro Capere consilium, vel Ratiocinari. Cic. 3. de Nat. Deor. 71. Medea modo & Atreus commemorabantur a nobis, heroicæ personæ, inita subductaque ratione nefaria scelera meditantes.
 Rationem inire, utrum, Apud animum statuere. Liv. 28. 8. Sed vix rationem iniri posse, utrum ab se audacius, an fugacius ab hostibus geratur bellum.
 Cum ratione aliquid inire; i. e. Æstimare, intelligere, inquit Donatus. Ter. Phorm. 2. 2. 30.
 Hæc cum ratione inear, quam sint suavia, & quam cara sint. Sed rectius legitur Rationem.
 Inire, Occipere, fere de his quæ ad societatem, vel Pactum referuntur, ut, Animum inire societatis Pompon. in l. plane. D. pro socio.
 Communione sagariam inire. Ulpian. in l. cum duobus. D. pro socio.
 Consilium inire de re aliqua. Plaut. Pseud. 1. 5. 129. Cic. 9. Fam. 24. Nam & Aquini & Frabateria consilia sunt inita de me.
 Consilium cum aliquo inire, pro Capere communiter consilium. Cic. ad Brut. 15. Liv. Qui regni recuperandi consilia inissent. Cæf. 3. Bell. Gall. 11. His initis consiliis oppida muniunt.
 Consilium multæ calliditatis iniri. Ovid. 3. Fast. 380.
 Consortium inter fratres initum. Ulpian. in l. cum duobus. D. pro socio.
 Foedus inire. Propert. lib. 4. 4. 60.
 Inducias inire, pro Facere inducias. Plin. in Paneg. Acne inducias quidem, nisi æquis conditionibus inibant.
 Negotiationem inire. Pompon. in l. si negotia. D. de negot. gest.
 Societatem inire cum aliquo. Cic. 10. Fam. 8. Ut potius cum pluribus societatem defendendæ libertatis iniremus, quam cum paucioribus, &c.
 Inire de muneris ingressu, ut Consulatum inire, Ingredi dignitatem Consularem. Cæf. 1. Bell. Civil. 5. Qua ex die Consulatum iniri Lentulus.

Honorem inire, pro Suscipere, & incipere administrationem alicujus magistratus. Suet. in Cæf. cap. 20. Inito honore, primus omnium instituit, ut, &c.
 Interregnum inire. Liv. 3. 8. & 10. 11. Ibid. lib. 5. 17. Auspicia de integro repeterentur, & interregnum iniretur.
 Magistratum inire. Cic. 2. de Fin. & 3. Verr. 125. Posteaquam Verres magistratum inivit, &c. i. e. Insignia magistratus cum imperio assumpsit, inquit Budæus.
 Tribunatum inire, ut Magistratum inire. Cic. 3. de Legib. 282. Idem 11. Att. 20.
 Connubia famulæ inire. Ovid. 2. Amor. 7. 21.
 Cubile alicujus inire, pro Cum uxore ejus dormire. Cic. de Arusp. Respons. 39. Quum uxorem foremque non discernis, quum quod inear cubile non sentis.
 Thalamum inire. Ovid. 4. Met. 328.
 Thalamus pudicos inire. Ovid. 3. Met. 282. — multi Nomine divorum thalamos inire pudicos. Al. Subiere.
 Inire absolute, pro Coire, five Concumbere. Plin. lib. 8. cap. 44. Arcerique utrumque genus ab altero narrant, nisi infantia ejus generis, quod ineant lacte hausto. conf. Suet. Aug. cap. 69.
 Nexum inire, Vinciri, devinciri, illigari, & detineri. Liv. 7. 19. V. Nexus, in NECTO.
 Iniri te unquam febris? i. e. Nunquamne te corripuit febris? Plaut. 2. Fragm. 12.
 INEOR, iri. pass. Plin. lib. 10. cap. 63. Ineuntur a partu sexto mense.
 INEENS, èntis. [ἐνέειμι] Partic. absolute positum, majoribus rebus adhibetur: ut, Ineunte ætate, anno &c. Rarissime autem in nominativo legitur.
 Adolescentia ineunte, i. e. Initio adolescentiæ. Cic. de Senect. 76. Sunt pueritiæ certa studia: num igitur ea desiderant adolescentes? sunt & ineuntis adolescentiæ: num ea jam constans requirit ætas, quæ media dicitur?
 Ætate ineunte. Cic. 1. Off. 122. Ineuntis enim ætatis incertitia, senum constituenda & regenda prudentia est.
 Ab ineunte ætate, Idem. Cic. pro Corn. Balb. 16. Et ab ineunte ætate relictis rebus suis omnibus in nostris bellis, nostris cum imperatoribus esse versatum: nullius laboris, nullius prælii expertem fuisse. Idem pro Deiot. 28. Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat.
 Ævo ex ineunte. Lucret. lib. 2. 742.
 Ab ineunte vita. Gell. lib. 14. cap. 1.
 Anno ineunte. Suet. Tiber. cap. 51. & 61.
 Januario ineunte cura ut Romæ sis. Cic. 1. Att. 1. Alia exemplaria habent, Januario mense, ut &c.
 Ineunte luna, Vide an dici possit H. St.
 Vere ineunte, Cic. de Senect. 53. Itaque ineunte vere, in iis quæ relictæ sunt, existit tanquam ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur.
 Ætate ineunte. Cæf. 2. Bell. Gall. 2. Iis nuntiis, litterisque commotus Cæsar: duas legiones in citeriore Gallia conscripsit, & ineunte ætate in ulteriorem Galliam qui deduceret, Q. Pedium legatum misit.
 INITUS, a, um. Partic. ut, Inita proxima ætate. Cæf. 2. Bell. Gall. 35. 2. Ratio inita & subducta. Cic. 3. de Nat. Deor. 29.
 Societas potentiæ inita. Paterc. 2. 65. 2.
 INITUS, ùs. m. [συνδυασμός] Coitus. Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Nec tamen quindecim initus ejusdem anni valet tolerare. Ibid. cap. 44. Et quæ non primo initu generare cœperit. Ovid. 4. Fast. 94. De Venere, Perque suos initus continet omne genus.
 Initus, Ingressus, introitus: a verbo Ineo, quod valet Ingredior. Lucret. lib. 1. 13.
 Aëria primum volucres te, diva, tuumque Significant initum percussæ corda tua vi. Lambinus.
 INITO, are. frequent. ab Ineo. Diomedes, Ineo, inis, inito dicimus. Pacuvius, Loca arida initas.
 INITIUM, INITIO, &c. V. suo loco.
 INEPTUS, a, um. Adj. [ἀνιπτήδεις, ἀπειρόλογος, ἀφύης] Non aptus. Cic. 2. de Orat. 17. Quem enim nos ineptum vocamus, is mihi videtur ab hoc nomen habere ductum, quod non sit aptus, idque in sermonis nostri consuetudine perlate patet. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibus cum est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinuus, aut multus est, is ineptus dicitur. Donatus Ineptum dici ait, Quod a quovis reprehendi potest. Ter. Adel. 1. 1. 38.
 Vestitu nimio indulges, nimium ineptus es.
 Non ineptus. V. NON.
 Causa inepta. Ter. And. 1. 5. 22.
 Obstipui: censent' ullum me verbum potuisse proloqui: aut Ullam causam, ineptam saltem, falsam, iniquam? obmutui.
 Chartæ ineptæ, Hor. 2. Epist. 1. 270.
 Labores multum inepti. Plin. 1. Epist. 9. extr.
 Lenitas. Ter. Adel. 3. 3. 36. Inepta lenitas patris.
 Lusus inepti. Ovid. 2. Trist. 223.
 Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tusc. 86.
 Rifu inepto res ineptior nulla est. Catul. in Egnat. 40. 21.
 Via inepta, Incommoda, difficilis. Cic. 16. Att. 13. Longulum sane iter, & via inepta.
 Ineptum est, tam perspicua istius impudentia, pluribus verbis disputare. Cic. 3. Verr.
 Insolens & ineptum. Cic. in Orat. 29. Hoc esse Atticum in Lyfia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum.
 Comp. V. Rifu ineptus.
 Superl. Quintil. 11. 3. Discursare ineptissimum.
 Ineptum id dicitur, Quod est alienum a re, a persona, a causa, a loco, a tempore, a modo. Vet. Gloss. ἀνέπτος, ineptus, mente captus. μωρός, ineptus. V. Priscian. 13. 6. Non. 1. 300. Schott. Tullian. Quæst. 4. 20. Et Scalig. de hac voce orationem peculiarem.
 INEPTUS, [ἀπειρόλογος] Minus apte, & imprudenter. Plaut. Mostel. 2. 2. 64.
 Interdum inepte stultus es. Cic. 1. Tusc. 11. Inepte sane. quis est enim,

est enim, &c. Idem 1. Acad. 13. Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte quisquis Minervam docet. Moliri aliquid inepte. Hor. de Arte Poet. 140. Compar. Lactant. 3. 17. Ineptius delirare. Superl. Idem 1. 12. Fabula ineptissime ficta. Quintil. lib. 11. cap. 3. Ineptissime fieri.

INEPTIA, æ. f. [ἰναιδία, ἀπειρογλία] quod in plurali sæpius reperitur, tam verborum, quam factorum est. Ter. Phorm. 4. 3. 43. Ut ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias. Plaut. Merc. prol. 26.

Ineptia, stultitiaque adeo, & temeritas. Cic. 3. Fam. 7. Quæso etiamne tu has ineptias, &c.? Idem 1. Tusc. 92. Ineptiæ panem aniles. Lectores ineptiarum. Catul. ad Aurelium 15. 1. Facere aliquid ineptiarum. Catul. ad Flavium, 6. 14.

INEPTIOCLA, æ. f. Aufon. Epist. Gritho, sive ante Idyll. 11. præmiss. Fuit ineptioclæ hujus ista materia.

INEPTITUDO, inis. f. pro Ineptia. Cæcilius Ἀπειρογλία, Qui homo ineptitudinis cumulus, cultum oblitus est. Non. 2. 455.

Ineptitudo aliud, quam Ineptia, ut Facetudo, quam Facetia. Utitur Pontanus de Sermone 401. cap. de Ineptis. H. St.

INEPTIO, ivi, [ἰναιδία] ire. Facere aut dicere quod neque loco, neque temporis, neque rebus, neque personis conveniat. Ter. Phorm. 2. 3. 73.

Actum, aiunt, ne agas. D. non agam? immo haud definam, Donec perfecero hoc. P. ineptis. Idem Adel. 5. 8. 11.

INEPTIOR, iris. Idem quod Ineptio, Desput. 657. H. St.

INEPTIOR, ære. Macrobi. lib. 7. cap. 15. Quæ ergo conjicit de carne lutulenta, audet inequitare Philosophiæ, de incorporeis & vere divinis certa ratione tractanti. De medicina loquitur. conf. Apul. Milet. 1. 6. p. 177. Et Arnob. 7.

INEQUITABILIS, e. Adj. Non equitabilis. Curt. lib. 8. 14. 4. Imber violentius quam alias efus campos lubricos & inequitabiles fecerat.

INERMIS, e. [ἰνερμός, ἀνερμός] Qui armatus non est. Sisenna Hist. lib. 4. Plerique inermes in castra perfugiunt. Cic. ad Brut. 10. Perterritos, inermes, faucios non sunt nostri duces persecuti.

Inermis & Armatus, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 27. Cedam inermis armatis, innocens nocentibus, &c.

Adolescentes inermes. Nep. 10. 9. 3. & 6.

Arcus inermis. Stat. 1. Silv. 2. 80.

Dextra inermis. Virg. 11. Æn. 414.

Hostis inermis. Propert. lib. 4. 1. 148.

Vulgus inerme. Ovid. 3. de Arte Am. 46.

Inermis ac nudus in differendi arte, per translationem. Cic. 1. de Fin. 22.

Amor inermis. Tibul. 2. 5. 106.

Carmen inerme. Propert. 4. 6. 32.

INERMO, V. post seq. dict.

INERMUS, a, um. Adj. [ἰνερμής] Idem. Cic. 11. Fam. 12. Ita enim Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugisse Antonium. Sallust. in Jugurth. cap. 107. pr. Neque quenquam decere, qui manus armaverat, ab inermis pedibus auxilium petere. Sic legit Nonius, capite de mutata decl. 8. 75. Idem in Jugurth. 99. Singulos præ se inermos mittere. Omnia cedebant armatis nuda & inerma. Lucret. lib. 5. 1291.

Vulgus inermum. Virg. 11. Æn. 131.

INERMO, [ἰνερμίζω] ære. Armis spoliare. Festus.

INERRO, [ἰνερρόμαι] ære. Idem quod Errare. Plin. 1. Epist. 6. ad C. Tacit. Experieris non magis Dianam montibus, quam Minervam inerrare.

Ignis inerrat ædibus. Stat. 1. Silv. 5. 58.

INERRANS, antis. Adj. [ἰνερρῆς] Inerrantes stellæ, quæ & Fixæ dicuntur, quod suo loco moveri non appareant. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Habent igitur suam spheram stellæ inerrantes ab ætherea conjunctione secretam & liberam.

INERRABILIS, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat. p. 56. Globorum cælestium supremus inerrabili motu censetur. Idem de Mundo, p. 234. Orbis qui inerrabilis dicitur.

INERS, eris. Adj. [ἰνερτός, ἰνερτός] Qui sine arte est, Ignavus. Cic. 2. de Fin. 115. Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes a majoribus nominabantur. Ter. And. 3. 5. 2.

— atque hoc confiteor

Jure obtigisse, quandoquidem tam iners, tam nulli consilii. Sum.

Iners, Otiosus, ignavus, qui nihil operis & artis facit. Virg. 1. Ecl. 28.

Libertas: quæ fera tamen respexit inertem. [i. e. Senem.

Iners & ignavus. Cic. 4. Verr. 192. At homo inertiior, ignavior, magis inter mulieres nequam, quam impura inter viros muliercula, &c.

Inersmembris, Debilis. Plin. lib. 8. cap. 21. Juxta hanc fera appellatur catoblepas, modica alioquin, ceterisque membris iners, caput tantum, &c.

Inertes opera amici. Plaut. Bacch. 3. 6. 13.

Iners ad repugnandum. Plin. lib. 9. cap. 6. Illæ ad flexum immobiles, ad repugnandum inertes, & pondere suo oneratæ.

Iners in Venerem. Columel. lib. 6. cap. 27. Quod si admiffarius iners in Venerem est, odore perficitur, deterfis spongia feminæ locis.

Ætas iners, Senectus. Ovid. 4. Trist. 8. 3.

Anima iners. Ovid. 13. Met. 76.

Annus iners. Ovid. 1. Fast. 168.

Brachia inertia. Ovid. 5. Met. 548.

Bruma iners. Hor. 4. Carm. 7. 12.

Caro iners. Hor. 2. Serm. 4. 41.

Corde inertia. Virg. 9. Æn. 55.

Corporal inertia. Virg. 2. Æn. 364.

Frigus iners. Ovid. 8. Met. 790.

Ignavum atque iners genus interrogationis. Cic. de Fato 26.

Glacies iners. Hor. 2. Carm. 9. 5.

Glebæ inertes, Pigræ, nihil producentes. Virg. 1. Georg. 94.

Humor iners, cui Profluens opponitur. Virg. 4. Georg. 25.

In medium seu stabit iners, seu profluat humor.

Ingenium iners. Ovid. 1. Amor. 15. 2.

VOL. II

Lucus iners, Quietus. Stat. 10. Theb. 85.

Oculus stupor urget inertes. Virg. 5. Georg. 523.

Otium iners & delidiosum. Cic. 2. de Lege Agr. 90. Itaque illam Campanam arrogantiam, atque intolerandam ferociam, ratione & consilio majores nostri ad inertissimum & delidiosissimum otium perduxerunt.

Pectus iners. Ovid. 3. Trist. 7. 22.

Pondus iners. Ovid. 1. Met. 8.

Querelæ inertes, Languidæ. Liv. 1. 59. pr. Movet tum patris mæstitia, tum Brutus castigator lacrimarum atque inertium querelarum.

Sal. iners. Plin. lib. 21. 7. Refrigerandoque salem faciunt inertem nec candidum.

Segnitia inertissima. Cic. 1. de Fin. 3. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiae est, aut fastidii delicatissimi.

Senectus iners. Sen. Herc. fur. 9.

Senectus iners, ignava, somniculosa. Cic. de Senect. 36.

Somni inertes. Ovid. 2. Amor. 10. 19. conf. Claud. 3. Conf. Hon. 41.

Tempus abibit iners. Ovid. 3. de Arte Am. 60.

Terra iners. Hor. 3. Carm. 4. 45.

Truncus iners jacui. Ovid. 3. Amor. 7. 15.

Versus inertes. Hor. de Arte Poet. 445.

Vita iners. Tibul. lib. 11. pr. i. e. Quæta.

Compar. Cic. 2. Verr. extr. & Ovid. 4. Trist. 8. 3.

Superl. Cic. 1. Fin. 2. Et Hirt. Bell. Afr. cap. 57.

INERTIA, æ. f. [ἰνερτία] modo pro Ignorantia artis. V. Virtutibus affectus animus, in AFFICIO, modo pro Otio, modo pro Ignavia usurpatur. Columel. in præfat. lib. 2. Non igitur fatigatione, quemadmodum plurimi crediderunt, nec senio, sed nostra scilicet inertia minus benigne nobis arva respondent. Cic. pro Rosc. Com. 24. Non propter inertiam laboris, sed, &c. Idem lib. 1. de Orat. 68. Duo illa relinquamus, idque largiamur inertiae nostræ.

Inertia, ignavia, desidia, luxuria. Auctor ad Heren. lib. 1. 8.

Inertia opponuntur Artibus. Cic. in Partit. 35. Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt, virtutibus, vitiis, artibus, inertis: aut quemadmodum commoti cupiditate, metu, voluptate molestia. Idem 12. Fam. 20.

Laboris inertia. Cic. pro Rosc. Com. 24.

Mollis inertia. Hor. Epod. 14. 1.

Sepulta inertia. Hor. 4. Carm. 9. 29.

Strenua inertia, Diligentia sine arte, & imprudens. Hor. 1. Epist. 15. 28.

Accusare inertiam. V. ACCUSE.

Afferre inertiam. V. AFFERO.

Castigare segnitiam hominum atque inertiam. Cic. 1. de Orat. 185.

Coarguit fuga laboris inertiam, & desidia. Cic. pro Muren. 66.

Condemnare aliquem inertiae. Cic. 1. de Orat. 172.

Condemnare se nequitiae & inertiae. Cic. 1. in Catil. 4.

INERTICULUS, a, um. Adj. Ut Uva inerricula [ἰνερτίκυλος] Plin. lib. 14. cap. 2. Inerticulam e nigris appellavere, justius sobriam dicturi, inveterato præcipue commendabilem vino, sed viribus innoxiam. De vite. Columel. lib. 3. cap. 2.

INERUDITUS, a, um. Adj. [ἰνερδύτης] Non eruditus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 15. Præterea priscorum Catonis verborum ineruditissimum furem. Cic. 4. Acad. 132. Modo nequis illud tam ineruditum, absurdumque respondeat.

INERUDITE, Adv. Quintil. 1. 10. p. 89. Non inerudite ficta materia. Gell. 7. 3. Cato inerudite principio nimis insolenti usus est.

INERUDITIO, ðnis. f. Gloss. Vet. Ineruditio, ἰνερδύσις. conf. Vulg. Int. Sirac. 4. 30.

INERSCO, [ἰνερσίζω] ære. Decipere. Translatio a piscibus & avibus, quæ proprie inescari dicuntur, h. e. Oblata: esca decipi. Ter. Adel. 2. 2. 12.

Nunquam rem facies, abi, nescis inescare homines, Sannio. Petron. cap. 140. Sicut muta animalia cibo inescantur, sic homines non caperentur nisi aliquid morderent.

INESCITUS, a, um. Partic. Liv. 22. 41. Annibal id damnum haud ægerime pati, quin potius credere velut inescatam temeritatem feceris Consul.

INESCATIO, ðnis. f. Augustin.

INESCATORIUM, i. n. Sarisb. 3. 7.

INEVITABILIS, e. Adj. [ἰνεύτως, ἀπαραίτητος, ἀφύκτος] Quod vitari non potest.

Fatum inevitabile. Curt. 4. 6. 17.

Fulmen inevitabile. Ovid. 3. Met. 301. conf. Sen. Epist. 49. & 2. Quæst. Nat. 50.

Jus rigidum, & inevitabile mortis. Ovid. ad Liviam, 443.

Malum inevitabile. Plin. in Paneg. cap. 42. Magnum & inevitabile, ac toties cuique experiendum malum.

Numen inevitabile. Stat. 9. Theb. 549.

INEVITABILITER, Adv. Augustin. Enchirid. cap. 13.

INEXAMINATUS, a, um. Adj. Non examinatus. Firmic. lib. 1. cap. 2. Inexaminatæ partis allegationes.

INEXAMINABILIS, vel INEXSATURABILIS, e. Adj. [ἰνέκωτος] Infatigabilis. Virg. 5. Æn. 781.

Junonis gravis ira & inexaturabile pectus. conf. Arnob. 2.

INEXCITABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 84. Oppressus inexcitabili somno. conf. Lactant. 1. 8. & 4. 8.

INEXCITATUS, a, um. Adj. [ἰνέκωτος] Quod excogitatum & præmeditatum non est. Plin. lib. 36. cap. 15.

INEXCULTUS, a, um. Adj. [ἰνέκωτος] Gell. lib. 13. cap. 23. pr. M. Cato, Consularis & Censorius, publicis jam privatisque opulentis rebus, villas suas inexcultas & rudes, nec tectorio quidem prælitus fuisse dicit.

INEXCUSABILIS, e. Adj. [ἰνέκωτος] Ovid. 7. Met. 511.

Gratia dis, felix, & inexcusabile pectus.

Onera inexcusabilia. Ulpian. in l. fideicommissum. D. de iudiciis.

INEXERCITABILIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 4. 75. Idem quod seq.

INEXERCITATUS, a, um. Adj. [ἰνέκωτος] Exercitatio contrarium. Cic. de Senect. 64. Quibus qui splendide usi sunt, hi mihi videntur tabulam ætatis peregrisse: nec tanquam inexercitati histiones, in extremo actu corruisse. Sic 2. Tusc. 38. Inexercitatum militem.

Hebes & inexercitatus. Cic. 2. de Orat. 2. Omnium ceterarum rerum oratio

- oratio mihi crede ludus est homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium litterarum & politoris humanitatis experti. conf. Sen. Epist. 11. & Nep. 18. 3. 3.
- INEXERCITUS**, a, um. Adj. [ἀνεκτετατός] Idem. Cic. 5. Tusc. 113. Afclepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum philosophum, &c. Ex vetusto codice legitur, Non ignobilem Eretricum philosophum. conf. Macrob. 78.
- INEXESUS**, a, um. Adj. Min. Fel. p. 332. Poenale illud incendium non damnis ardentium pascitur, sed inexesa corporum laceratione nutritur.
- INEXHAUSTUS**, a, um. Adj. [ὑπερπλήρης] Quod expleri non potest, & exhausti. Cic. 3. de Fin. 7. Erat enim, ut scis, in eo inexhausta aviditas legendi, nec satiari poterat. De Catone.
- Inexhausta metalla, Quæ exhaustiri non possint præ abundantia. Virg. 10. Æn. 174. — ast Ilva trecentos Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis.
- INEXORABILIS**, e. Adj. [ἀπαράντητος, ἀκλήντος] Quod exorari non potest. Cic. 1. Q. frat. 2. In litteris mittendis (ut sæpe ad te scripsi) nimium te inexorabilem præbuiisti.
- Claustis inexorabilibus obferata arca. Val. Max. 4. 8. extr.
- Custos inexorabilis. Quintil. Decl. 10. extr.
- Fatum inexorabile. Virg. 2. Georg. 591.
- Judex inexorabilis. Cic. 1. Tusc. 10.
- Res inexorabilis. Liv. 2. 3. Leges, rem furdam, inexorabilem esse.
- INEXORATUS**, a, um. Adj. Arnob. 3. p. 114. Non rogatus.
- INEXPECTATUS**, vel **INEXSPECTATUS**, a, um. Adj. [ἀπροσδόκητος] Expectato contrarium est. Quintil. lib. 9. cap. 2. Illis non accedo qui schema esse existimant, etiam siquid nobis ipsis dicamus accidisse inexpectatum. Alia exemplaria habent Inopinatum. Sen. Epist. 107. pr. Hostis inexpectatus in armis adest. Ovid. 12. Met. 61.
- INEXPEDIBILIS**, e. Adj. ut Inexpedibiles moræ apud Ammianum Marcellinum lib. 31. in Valente & Gratiano p. 515. Francf. Ne per moras inexpedibiles populandi amitterent copiam. H. St.
- INEXPERRECTUS**, a, um. Adj. [ἀνέξυπτος] Ovid. 12. Met. 317. Sopitus vinis & inexterectus Aphidas.
- INEXPERTUS**, a, um. Adj. [ἄπειρος] i. e. Intentatum, & nulla experientia probatum. Virg. 4. Æn. 415.
- Nequid inexpertum frustra moritura relinquat. conf. Curt. 4. 4.2. & 9. 2. 27.
- Fides inexperta. Curt. 6. 7. 9.
- Remedia inexperta. Idem 3. 5. 15.
- Quæstionis genus inexpertum. Plin. lib. 8. Epist. 14. conf. Sil. 3. 496.
- Inexpertus, active. Hor. 1. Epist. 19. 86.
- Dulcis inexpertis cultura potentis amici, Expertus metuit. i. e. lis qui experti non sunt, qui periculum non fecerunt.
- Inexpertus, cum dativo. Liv. 23. 18. ad fin. Exercitum in tectis habuit adversus omnia mala sæpe ac diu durantem, bonis inexpertum atque infuetum. Item cum accusativo, media præpositione. Idem lib. 6. 18. pr. Iram accenderat ignominia recens, in animo ad contumeliam inexperto. Tacit. 2. Hist. 75. pr. Legiones civili bello inexpertæ.
- INEXPERIENTIA**, æ. f. Tertul. de Anima, cap. 20.
- INEXPIABILIS**, e. Adj. [ἀναφοσίωτος] Quod expiari non potest. Cic. 2. Tusc. 72. Tum e Pontificio jure de cæremoniis sepulchrorum intelligi licet: quas maximis ingeniis præditi nec tanta cura coluissent, nec violatas tam inxpiabili religione sanxissent.
- Implacabilis, & inxpiabilis. Cic. in Pison. 81. Si aspernetur amicitiam meam, seseque implacabilem inxpiabilemque præberet. Pro Inexorabili. Budæus.
- Bellum inxpiabile. Cic. de Arusp. Resp. 4. Ac pæne hujus imperii pestibus bellum mihi inxpiabile dico esse susceptum. Inxpiabile, pro Pertinaci. Budæus, conf. Liv. 4. 35.
- Fraudes inxpiabiles. Cic. 1. Tusc. 52.
- Odium inxpiabile Romanorum in Annibalem. Liv. 39. 51.
- *Sic apud Amm. Marcellin. legendum, ut dixi in **INEXPLICABILIS**.
- INEXPIABILITER**, Adv. Augustin. de Genes. ad Lit. 11. 13.
- INEXPIATUS**, a, um. Adj. Augustin. Epist. 56.
- INEXPLANABILIS**, e. Adj. Mart. Capell. lib. 4. p. 95.
- INEXPLANATUS**, a, um. Adj. [ἀνομάλυντος] ut, Inexplanata, lingua, h. e. Impedita, neque agilis, neque etiam complanata, ut aperte proferre possit. Plin. lib. 11. cap. 37. §. 65.
- INEXPLEBILIS**, e. Adj. [ἀπλήρης] Quod expleri non potest. Cic. 5. Tusc. 16. Quid vero illum, quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabide appetentem cum inxplebili cupiditate. Ibid. 4. 21.
- Inexplebilis potu. Plin. lib. 11. cap. 25. Itemque quum sitiunt inxplebiles potu.
- Inexplebilis virtutis, veræque laudis homo. Liv. 28. 17.
- INEXPLETUS**, a, um. Adj. [ἀπλήρωτος] ut, Cædes inxpletæ. Stat. 8. Theb. 667. i. e. Nondum completæ. Idem 2. Theb. 518. & 3. Silv. 3. 8.
- Bustum inxpletum, Infatiabile. Lucan. lib. 2. 176.
- Lacrymans inxpletum. Virg. 8. Æn. 559. h. e. Inxplebiliter. nomen pro adverbio. Servius.
- INEXPLICABILIS**, e. Adj. [ἀνεκπλήκτος] Quod explicari non potest. Plin. lib. 23. cap. 1. De generibus singulis differere, immensum, & inexplicable est.
- Error viarum inexplicabilis. Plin. lib. 36. cap. 13.
- Iter inexplicabile. Plin. lib. 5. cap. 5. Ad Garamantes iter inexplicabile adhuc fuit.
- Laquei inexplicabiles. Quintil. lib. 5. cap. 10.
- Inexplicable odium, ubi legendum Inxpiabile, apud Amm. Marcellin. lib. 30. in Valentiniano & Valente p. 493. Francf. in m. H. St.
- Res inexplicabilis. Cic. 10. Att. 2. & 8. 3.
- Series inexplicabilis. Quintil. lib. 5. cap. 14.
- Viæ inexplicabiles continuis imbris. h. e. Unde sese quis facile extricare non queat. Liv. 40. 33.
- INEXPLICABILITER**, Adv. Apul. 2. Miles. pr. & Augustin. Epist. 155.
- INEXPLICATUS**, a, um. Adj. Arnob. lib. 7. Stat. 2. Theb. 511. & Prudent. Cathem. 3. 153.
- INEXPLICITUS**, a, um. Adj. [ἀνεκλεπτος] Intricatus, involutus, obscurus, & qui facile explicari non potest. Martial. lib. 9. 48.
- Democritos, Zenonas, inexplicitosque Platonas.
- INEXPLORATUS**, a, um. Adj. [ἀνεξέταστος] contrarium Explorato. Liv. 26. 48. Non altitudo moenium, non inexplorata stagni vada, &c. Plin. lib. 35. cap. 6. Apportatur & Indicum ex India, inexplorata adhuc inventionis mihi. De atramento.
- INEXPLORATE**, Adv. [ἀνεξέταστος] Incerto, sine exploratione atque indagatione. Gell. lib. 5. cap. 19. Sed arrogationes non temere, nec inexplorate committuntur.
- INEXPLORATO**, Adv. Idem. Liv. 6. 30. pr. Inexplorato pabulatum cohortes misere. Idem 21. 25. & 22. 4.
- INEXPUGNABILIS**, e. Adj. [ἀμείχρτος, δυσμέχρτος] Quod expugnari non potest. Liv. 2. 7. Ibi alto atque munito loco arcem inexpugnabilem fore. Cic. 5. Tusc. 41. Volumus enim eum qui beatus sit, tutum esse, inexpugnabilem, septum, &c.
- Cor inexpugnabile telis. Ovid. 4. Trist. 10. 65.
- Exercitus inexpugnabilis. Justin. 37. 4. 2.
- Pectus inexpugnabile amori. Ovid. 11. Met. 767.
- Probationes inexpugnabiles. Quintil. lib. 5. cap. 10. conf. Gell. 18. 3.
- INEXPUGNATUS**, a, um. Adj. Paul. Nolan. Epist. 18. n. 5.
- INEXPUTABILIS**, e. Adj. [ἀναρίθμητος] Quod exputari vel numerari non potest. Columel. lib. 9. cap. 4. Verum ex cunctis quæ proposui, quæque omisi, temporis compendia sequens (nam inexputabilis numerus erat) saporis præcipui mella reddit thymus.
- INEXTERMINABILIS**, e. Adj. Claud. Mamert. 2. 10. Vulg. Int. Sap. 2. 23.
- INEXTIMABILIS**, e. Adj. Arnob.
- INEXTINCTUS**, a, um. Adj. [ἀσβεστος] Quod non extinguitur. Ovid. 6. Fast. 297.
- Ignis inextinctus templo celatur in illo, &c.
- Libidinis inextinctæ homo. Ovid. 1. Fast. 413.
- INEXTINGUIBILIS**, e. Adj. Idem. Flamma inextinguibilis. Lactant. 7. 19. Sitis inextinguibilis. Scrib. Larg. Comp. 105. Varr. Cato, vel de Liber. educand. Male enim consuetudo diu importata est inextinguibilis. Nonius, 2. 479.
- Testificatio extinguiibilis. Arnob. 6.
- INEXTIRPABILIS**, e. Adj. [ἀνεκδύετος] Quod extirpari & erui non potest. Plin. lib. 15. cap. 20. Radices multæ atque altæ, & ideo inextirpabiles.
- INEXTRICABILIS**, e. Adj. Quod extricari non potest: aut unde quis extricare se non potest. Plin. lib. 36. cap. 13. Inque basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem. Virg. 6. Æn. 27.
- Hic labor ille domus, & inextricabilis error.
- Inextricabilia vitia stomachi. Plin. lib. 20. cap. 21. Semen stomachi inextricabilia vitia sanat.
- INEXTRICABILITER**, Adv. Apul. Met. lib. 11. p. 269. Inextricabiliter contorta fatorum licia.
- INEXUPERABILIS**, vel **INEXSUPERABILIS**, e. Adj. [ἀήτλητος] Quod superari non potest. ut, Monumentum inexuperabile. Liv. 42. 54.
- Inexuperabilis vis fati. Liv. 8.
- Inexuperabiles Alpes. Liv. 5. 34. Alpes inde oppositæ erant, quas inexuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via superatas. conf. Liv. 21. 30. & 37. 53.
- Inexuperabilis, pro Invicto. Sen. Epist. 111. extr. At ille, qui philosophiam in remedium suum exercuit, ingens sit animo, plenus fiducia, inexuperabilis. conf. Epist. 85.

I N F

- INFABRE**, [ἀναπεργάστος] Adv. contrarium habet Affabre, quod Polite & eleganter significat. Liv. 36. 40. Aureos torques transtulit mccccclxx, ad hæc auri pondo cccxlv. argenti infecti factique in Gallicis vasis, non infabre suo more factis, duo millia cccxlv. pondo, &c.
- Scalptum infabre. Hor. 2. Serm. 3. 22.
- Infabre, Foede: ut Affabre, Pulchre. Pacuvius, Barbaricam pestem navibus nostris obtulit nova figura factam commissam infabre. Nonius. 1. 192.
- INFABRICATUS**, a, um. Adj. [ἀνεργασμένος] Fabricato contrarium. Virg. 4. Æn. 400.
- Frondesque ferunt ramos, & robora silvis Infabricata, fugæ studio.
- INFACETUS**, vel **INFICETUS**, a, um. Adj. [ἀκομψος] Faceto contrarium. Plaut. Truc. 2. 4. 4. Quid tam infacetos Lemno adveniens? Voss. Inficetus semper per i. scribendum putabat de Vit. Serm. 1. 13. Sed eum refellit Borrich. Cog. p. 133.
- Dictum non infacetum. Plin. 19. 8.
- Homo non infacetus. Cic. 3. Off. 58.
- Lepore non infaceto. Plin. lib. 37. cap. 1.
- Mendacium non infacetum. Cic. pro Cael. 69.
- Sæclum infacetum. Catul. in amicam Formiani, 41. 8.
- O sæclum insipiens, & inficetum!
- INFACETE**, vel **INFICETE**. Adv. Suet. Vesp. 20. conf. Paterc. 2. 33. 4. & Solin. cap. 1.
- Inficetissime, Superl. Plin. lib. 35. cap. 4. Hinc enim ille Craffi oratoris lepos agentis sub veteribus quum testis compellatus instaret: Dic ergo Craffe qualem me reris. Talem, inquit, ostendens in tabula pictum inficetissime Gallum exerentem linguam. Quid autem vocarit Plinius inficetissime pingi, licet colligere ex verbis ipsius Craffi eandem historiam narrantis apud Cic. lib. 2. de Orat. 266. Demonstravi, inquit, digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub Novis distortum, exerta lingua, buccis fluentibus. Ritus est commotus, nihil tam Manicæ simile visum est. conf. Quintil. lib. 6. cap. 4.
- INFACETIÆ**, vel **INFICETIÆ**, arum. f. pl. [ἀνευτραπεία] ut Pleni infacetiæ annales. Catul. 37. 19.
- INFACUNDUS**, a, um. Adj. Inelegans. Liv. 4. 49. Et Tribunus plebis vir acer, nec infacundus nactus inter adversarios, &c.
- Compar. Infacundior homo. Liv. 7. 4.
- INFACUNDIA**, æ. f. Gell. lib. 11. cap. 16. Tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia. i. e. Imperitia dicendi
- INFALLIBILIS**, e. Adj. Vox frequens apud Ecclesiasticos.

INFAMIS, e. Adj. [*δυσάνυμτος, δυσλῆς*] quasi Sine fama, turpis, qui male audit. Cic. 6. Verr. 20. Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis stupris flagitiisque fecisti. Homines ceteris vitiis atque omni dedecore infames. Cic. pro Cluent. 130.

Infamem facere. Ter. Heaut. 5. 4. 14.

— ea causa magis

Patiar, Clitipho, flagitiis tuis me infamem fieri.

Alpes infames frigoribus, Horrendæ & pertimescendæ propter frigora. Liv. 21. 31. Ob id meritum commeatu copiaeque rerum omnium & vestimentis est adjutus, quæ infames frigoribus Alpes præparare cogebant. Al. Et vestis.

Annus infamis pestilentia. Liv. 8. 18. pr. Illud pervelim (nec omnes auctores sunt) proditum falso esse, venenis absumptos, quorum mors infamem annum pestilentia fecerit.

Carmen infame. Ovid. Rem. Amor. 254.

Cera infamis ac nefaria. Cic. 1. Verr. 24. Ceratam unicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria.

Digitus medius Infamis dictus est ab antiquis propter ignaviam, quoniam indigere videatur aliorum defensione. Pers. 2. Sat. 33.

Infami digito lustralibus ante salivis

Expiat. V. Lex. Pitisc.

Genus infame Danaï. Hor. 2. Carm. 14. 19.

Ludi infames. Propert. lib. 3. 14. 3.

Nomen infame. Plin. lib. 33. cap. 3.

Os infame Dolabellæ, Turpe & immundum. Cic. 11. Philipp. 7.

Terræ infames cæde. Ovid. 13. Met. 400.

Vita infamis. Lucret. lib. 3. 42.

Superl. Serv. in 12. Æn. 603. Mors infamissima. 1. 34. Cod. de Decurion. Infamissimam fuscipiens vilitatem.

INFAMISSE, Adv. Capitol. in Pertin. cap. 13. Cornificiæ infamissime dicitur adhæsisse.

INFAMIA, æ. f. [*δυσλῆα*] Nota, macula, probum, nota turpitudinis. Ter. And. 2. 6. 13.

— tum id clam, cavit ne unquam infamiæ

Ea res sibi esset. Suet. de Clar. Gram. cap. 23. Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres usque ad infamiam oris. Cic. 5. Verr. 132. Nihil ad tuas aures de infamia tua pervenisse.

Metus infamiæ. Tacit. 4. Hist. 72.

Intactus infamia. V. **INTACTUS**.

Temporis infamia. Ovid. 1. Met. 211.

Inveterata infamia. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Mendax infamia. Hor. 1. Epist. 16. 39.

Vetus infamia est in faxo. Ovid. 2. Met. 707.

Accedere in infamiam. Plaut. Trin. 1. 2. 84.

Aspergere infamia. Cic. pro Cael. 23. Qui istius facti non modo suspitione, sed ne infamia quidem est aspersus.

Aspergi. Nep. 7. 3. 6.

Attingit eum infamia. V. **ATTINGO**.

Avertere ab infamia. V. **AVERTO**.

Colligere infamiam. Justin. 3. 4. 10.

Conflare infamiam. Cic. pro Cluent. 79.

Concipere infamiam. Cic. 1. Verr. 49. Vos aliquot jam per annos conceptam huic ordini turpitudinem atque infamiam delere ac tollere potestis.

Delere infamiam. In præced.

Esse infamia, Esse in infamia, Esse infamiæ. Cic. 2. Att. Et Ter. supra q. V.

Eximere aliquem infamiæ. V. **Pœnæ eximere**, in **EXIMO**.

Fugere vel Effugere infamiam. Cic. 1. Fam. 1.

Habere infamiam. Cic. pro Flacc. 95. Habuit quandam ille infamiam suam.

Infligere malignum infamiæ vulnus. Firmic. lib. 6. cap. 10.

Importare infamiam. Mart. in l. ictus. D. de iis qui notantur infamia. Ictus fustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnao irrogaret.

Irrogare infamiam. Papinian. in l. ex ea causa quæ infamiam non irrogat. D. de postulando. Ulpian. in l. quid ergo. §. ex compromisso. D. de iis qui notantur infamia. Rufus ibid. in fine.

Inurere infamiam alicui. V. **INURO**.

Laborare infamia. Ulpian. in l. furti. §. 1. D. de iis qui notantur infamia.

Levare sese infamia. V. **LEVO**.

Liberare infamia. V. **LIBERO**.

Notari infamia. Ulpian. in l. 2. in princ. D. de iis qui notantur infamia. Et in l. furti. §. 1. D. eod. tit. Rufus in l. parentes. D. eod. tit.

Pulsari infamia. Firmic. lib. 5. cap. 1. Matrimonium contrahet cum muliere vidua, vel quæ publica pulsetur infamia.

Spargere aliquem infamia. Firmic. lib. 6. cap. 14.

Subire infamiam. Cic. 3. Q. frat. 1. conf. Justin. 27. 1. 3.

INFAMO, [*ἀπώδω, πωροδευμασιζω*] ære. Ignominiam vel notam inurere, ignominia notare. [vel potius In malam famam adducere.] Quintil. lib. 10. cap. 1. extr. Deinde quum se jactaret, eodem modo dicere Senecam, infamabat. Sen. Definant denique infamare nos tanquam incredibilia jactantes. Idem Epist. 22. Tacit. 1. Hist. 64. 7.

Infamare parricidii. Quintil. 8. Decl.

Animum infamare timore. Ovid. 3. de Pont. 6. 43.

Ferrum infamare veneno. Sil. lib. 3. 273.

Officia alicujus infamare. Quintil. lib. 2. cap. 15. pr. Qui quum longe sit a voluntate infamantium oratoris officia, finem artis temere comprehendit.

Infamare, Divulgare. Liv. 40. 7. extr. Infamandæ rei causa januam obferari jubet. [Non est Divulgare, sed In invidiam adducere Infamem reddere rem.]

Infamare agrum. Columel. lib. 1. cap. 7. Ita fit, ut & actor & familia peccent, & ager sæpius infametur. h. e. Ut agro imputetur peccatum familiæ. Idem lib. 9. cap. 8. Non sunt degeneres intermiscendæ, quæ infament generosas.

Infamatur uterque, i. e. Infamia notatur. Paulus in l. non est. D. de ritu nuptiarum.

INFAMANS, antis. Partic. ut, Infamantia bellum funera. Stat. 9. Theb. 96. V. Quintil. supra.

INFAMATUS, a, um, [*ἀπρωτός*] Partic. Ovid. 14. Met. 446.

VOL. II.

Et procul infidias, infamatæque relinquunt

Tecta deæ. Infamatam deam, Circen vocat.

Nep. 7. 11. 1.

Hunc infamatum a plerisque tres historici laudibus extulerunt.

INFAMATIO, ōnis. F. Jct.

INFAMATOR, ōris. m. Dig.

INFANDUS, a, um. Adj. [*ἀνάρτος*] Arduum quiddam atque inenarrabile, & quod vix fari quis possit. [Immo quod fari horremus.] Ter. Eun. 4. 3. 22.

Perii, obsecro tam infandum facinus, mea tu, ne audiui quidem.

Martial. lib. 9. 10.

Immatura dabant infandas corpora pœnas.

Amor infandus. Virg. 4. Æn. 85.

Cædes infanda. Liv. 4. 32. Ibid. Infandæ colonorum cædis & defectio- nis auctores.

Casus infandus. Virg. 8. Æn. 578.

Dies infanda. Virg. 2. Æn. 132.

Dolor infandus. Virg. 2. Æn. 3.

Ignes infandi. Virg. 1. Æn. 525. Prohibe infandos a navibus ignes.

Labores infandi. Virg. 1. Æn. 597.

Merces infanda. Liv. 5. 49.

Res infanda & crudelis. Cic. 2. de Orat. 322. Ex adversario, iisdem locis fere contraria. Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinio- nem, si immerito, si misera, si ingrata, &c.

Senones infandi. Sil. 4. 160.

Superl. apud Quintil. lib. 3. 8. Jam fero infandissima.

INFANDUM, [*ἀνάρτον*] Interjectio, quemadmodum Malum! & similia poni solent. Virg. 1. Georg. 479.

Infandum! sistunt amnes, terræque dehiscunt. Idem 1. Æn. 225.

Navibus (infandum) amissis unius ob iram

Prodimur. Infandum, pro Infande: nomen pro adverbio. Potest tamen hoc loco etiam esse interjectio dolentis. Servius.

INFANS, antis. c. Adj. & Subst. [*βρεφός, ὑπάρχων, νήπιος*] Puer qui nondum fari cepit. Cic. 3. Verr. 153. Iste infanti pupillæ fortunæ patrias ademitt.

Ab infante. V. **AB**.

Animosus infans. Hor. 3. Carm. 4. 20.

Craffus. Juven. 13. Sat. 163.

Generosus. Stat. 4. Silv. 7. 41.

Incertus infans. Liv. 31. 12. In Sabinis incertus infans natus, masculus an femina esset.

Parvi infantes. Lucret. lib. 1. 187.

Semestris infans. Liv. 21. 62. conf. Gruter. p. 679. n. 7.

Continere infantem alvo. V. **CONTINEO**.

Editus in lucem jacuit sine viribus infans. Ovid. 15. Met. 221.

Expressus infans omnibus membris. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Infestat infantes editos plenilunium. V. **INFESTUS**.

Removere infantem, A lacte depellere. Plin. lib. 28. cap. 7.

Vagiat infans. Stat. 4. Silv. 8. 35.

Infans, de Brutis & Avibus etiam dicitur. Plin. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idem lib. 10. cap. 61. De vespertilionibus.

Pulli avium infantes. Plin. lib. 10. cap. 33. Ipsum vero nidum molli- bus plumis floccisque confertunt tepefaciendis ovis, simul ne durus sit infantibus pullis. H. St. Desiderabatur in Lugd. edit.

Infans Adj. capitur pro Parvo. Plin. lib. 22. cap. 22. de boleto. Nec tu- nicæ minor gratia in cibo infantis boleti. Ovid. in Ibin. 229.

Gutturæque imbuerant infantia, lacte canino. Idem 4. Fast. 146.

Tutus ut infanti vagiat ore puer.

Infans, Adj. Non facundus, orationis facultate destitutus. Cic. de Clar. Orat. 77. Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse.

Infans historia. Cic. de Clar. Orat. 101.

Homines infantes ac insipientes: quibus opponuntur Magni ac disert. Cic. 1. de Invent. 4.

Pudor infans. Hor. 1. Serm. 6. 57. Verecundia enim nos elingues facit. Porphy.

Statuæ infantes, i. e. Mutæ. Hor. 2. Serm. 5. 39.

Illa Hortensiana omnia fuere infantia. Cic. 10. Att. 18. Sensus est: Quum omnia promississet Hortensius, nihil præstat, more infantium.

Infans, interdum Infandus est. Accius, Priusquam infans facinus oculi vescuntur mei. Sic & Nefantia pro Nefandis Lucilius posuit, hoc versu,

Tantalu', qui pœnas ob facta nefantia luvit. Turneb. 15. 2.

Compar. Cic. 3. Q. frat. 4. pr. Omnino nihil accusatore Lentulo subscri- ptoribusque ejus infantius.

Superl. Idem pro Cluent. 51. Tum vero ita sum perturbatus, ut omnia timerem: si nihil dixissem, ne infantissimus: si multa in ejusmodi cau- sa dixissem, ne impudentissimus existimarer. conf. Auct. ad Herenn. 2.

11. & Prudent. Perist. 10. 3.

INFANTIA, æ. f. [*νῆπιος*] Ætas puerilis & inadulta. Plin. lib. 9. cap. 8.

Atque etiam gestant fetus in infantia.

Infantia dicitur quum quis rem aliquam novit, & eam dicendo non potest explicare. Cic. 4. Att. 16. Accusatorum incredibilis infantia, id est L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes prævaricatum. Idem in Orat. 236. Res autem sic se habet, (ut brevissime dicam quod sentio) com- posite & apte sine sententiis dicere, infantia est: sententiose autem, sine verborum & ordine, & modo, infantia. Idem in Topic. 82. Possitne eloquentia commutatione aliqua converti in infantiam. conf. Suet. Gramm. cap. 9. Idem 1. 1. 19.

Solvimus infantiam deliciis. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Ab infantia. V. **AB**.

Infantia nasi. V. **NASUS**.

Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 19. Mox lacteum humorem, hoc est infantiam pomi absumunt.

INFANTARIUS, a, um Adj. ut Infantaria, [*ἀνάρτος*] pro Puerpera.

Martial. lib. 4. 43. Al. 88.

Et, quod mireris magis, infantaria non est. De Bassa. [Toto cælo a mente Martialis aberrat hæc expositio. Infantariam feminam in- telligit, Quæ infantum infans amore, eosque semper secum habet. V. quæ in **CORINTHIARIUS** adscripsi.]

Infantarii dicebantur olim Christiani, crediti infantem in conventibus suis mactare & comedere. V. Tertull. ad Nation. 1. 2.

INFANTICIDA, æ. m. Tertull. Apol. cap. 4. & ad Nation. 1. 15.

INFANTICIDIUM, i. n. Idem ibid. & Apol. cap. 2.

liii 2

INFAN.

INFANTILIS, e. Adj. Justin. 17. 3. 20. Parvulum infantilibus blandimentis inductus diu protexit. Apul. Met. 5. p. 164. Infantilis uterus.

INFANTO, āre. Infantis instar nutrire. Tertull. adv. Marc. 1. 14.

INFANTULA, æ. f. dimin. Apul. 10. p. 252. Sidon. Epist. 7. 2.

INFANTULUS, i. m. Apul. 8. Met. p. 207. Gerebamus infantulos & mulieres.

INFARCIO, si, tum, [ἐμπλάττω, συστέφω, ἰσθδίνω] īre. Implere. ut, Parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. Columel. lib. 12. cap. 53. Et maxime in eas partes, quibus ossa relicta sunt, largum falem infarcito. i. e. Indito. Suet. Tib. c. 53. Mori inedia destinanti, per vim ore diducto, infarciri cibum iussit. Budæus hic Infercire legit. In MSS. & emendatius excusis Infulciri.

Verba infarcire, Inculcare, & sine ordine inferere. Cic. in Orat. 231. Quæ vitia qui fugerit, ut neque verbum ita trajiciat, ut id de industria factum intelligatur: neque infarciens verba, quasi rimas expleat, &c. In vetusto exemplari legitur, Inferciens verba. Utraque lectio proba est.

INFERSUS, a, um. Partic. Caro stercorebus inferfa. Tertull. adv. Marc. 3. 10.

INFAS, antique pro Infans. Ennius.

INFAS, pro Nefas. Gloss. Lat. Gr. Infas, ἀσέβητος.

INFATIGABILIS, e. Adj. [ἀνήμετος] Qui non defatigatur. ut, Infatigabilis cursus. Plin. lib. 28. cap. 19. Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem cursum præstare dicuntur. Val. Max. 3. 2. ex. 1. pr. Infatigabilis pugna. Sen. Epist. 66. Servare animum infatigabilem.

INFATIGABILITER, Adv. Augustin. Epist. 32. Ven. Fortunat. Epist. lib. 8. inter Carm. 14. & 15. Gloss. Gr. Lat. ἀνεμείτως, Infatigabiliter.

INFATUO, [μαροποιέω] āre. Reddere stultum & fatuum. Cic. pro Flacc. 47. Habebat enim rhetor iste adolescentes, &c. neminem quidem adeo infatuare potuit, ut ei nummum ullum crederet. Idem 3. Philipp. 21. Ut hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica. Adulatio infatuat. Sen. Epist. 59. conf. Sen. P. Suasor. 2. extr.

INFATUATUS, a, um. Adj. Qui Faunorum ludibriis agitur. Vulgo Dæmoniacus. Ex Thef. Lipf.

INFESTUS, a, um. Adj. [ἀπαιστος] Infelix, infortunatus. Ovid. 14. Met. 529. Bella infausta gerunt, multumque ab utraque cruoris Parte datur.

INFECTUS, a, um. Adj. [ἀνέργαστος, ἄδραστος] Non factus; ex In & Factus compositum. Plaut. Amph. 3. 2. 3. Ea quæ sunt facta, infecta, esse acclamat. Ibid. 2. 1. 85. Utinam di xint infecta dicta recte veniant tua. i. e. Utinam quæ dicis non eveniant. Al. Re eveniant.

Argentum infectum, Signato opponitur. Liv. 36. 40. Argenti infecti tulit in ararium quatuordecim millia pondo septingenta triginta duo, & signati bigatorum xviii millia viginti tria.

Curfu infecto deposcit præmia. Propert. lib. 2. 5. 25.

Damnum infectum. Cic. in Topic. 22. At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, non debet præstare quod fornix vitii fecerit. conf. Plin. 36. 2.

Dona infecta facere. Plaut. Most. 1. 3. 27. i. e. Irrita, revocare donationem. Budæus.

Facta infecta loqui. Stat. 3. Theb. 430.

Fœdus infectum. Virg. 12. Æn. 243.

Opera facta & infecta. Cato R.R. cap. 2. Ubi cognovit quomodo fundus cultus fiet, operaque quæ facta, infectaque fient.

Pace infecta, Non facta. Ter. Eun. 1. 1. 8. Infecta pace, ultro ad eam venies, indicans Te amare, & ferre non posse. conf. Liv. 30. 31. extr.

Pensa infecta reponunt. Ovid. 4. Met. 10.

Re infecta abire. Liv. 9. 32.

Sacra infecta relinquunt. Ovid. 6. Met. 202.

Scelus infectum. Virg. 6. Æn. 742.

Victoria infecta. Liv. 9. 23.

Diffingere, infectumque reddere. Hor. 3. Carm. 29. 47.

Infecta facere, Quod factum est corrumpere. Plaut. Casin. 4. 4. 9.

Infectum fieri non potest. Plaut. Aul. 4. 10. 11. Quid vis fieri? factum est, illud fieri infectum non potest. Ter. Phorm. 5. 8. 4.

Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plin. Paneg. cap. 80. Intercedere iniquitatibus magistratum, infectumque reddere quicquid fieri non oportuerit.

Pro infecto esse. Liv. 9. 11. Nemo quenquam deceperit, omnia pro infecto sint, recipiant arma quæ per pactionem tradiderunt.

Infectum volet esse dolor quod suaserit. Hor. 1. Epist. 2. 60.

Infectum, Sallustius novo quodam modo non Quod factum non est, sed Quod fieri non potest dixit. Ejus verba sunt lug. cap. 76. pr. Sed rex nihil jam infectum Metello credens, i. e. Nihil esse putans quod non efficere Metellus posset. Hæc Turnebus.

INFECUNDUS, a, um. Adj. [ἀφροστος] Fecundo contrarium, Non ferax, Sterile. Plin. lib. 11. cap. 54. Ova incubari intra decem dies edita utilissimum est; vetera aut recentiora infecunda.

Ager arbori infecundus. Sallust. Jugurth. cap. 17.

Folia infecunda. Plin. lib. 12. 10.

Fons. Ovid. 3. Trist. 14. 34.

Materia. Columel. lib. 2. cap. 4.

Natura. Stat. 3. Silv. 1. 167.

Semina. Virg. 2. Georg. 48.

Compar. Columel. l. c. Infecundior materia mista pinguiori segetem minus uberem reddit. Prudent. advers. Symmach. 2. 954. Infecundior annus. Scribitur & Infœcundus per æ. Sed contra veterum consuetudinem.

INFECUNDE, Adv. Idem. Gell. 19. 3. per Metaph. Infecunde atque jejune laudare.

INFECUNDITAS, ātis. f. [ἀφροσία] Sterilitas. Columel. in proœm. lib. 1. Sæpenumero civitatis nostræ principes audio culpantes, modo agrorum infecunditatem, modo calis per multa jam tempora noxiam frugibus intemperiem. adde Tacit. 4. Ann. 6. 7.

INFELIX, V. INFÆLIX.

INFENSUS, a, um. [ἐνέμω] Adj. ab Infero, ait Perottus, significat Eum qui ira in alium elatus est, & odium gerit. Ter. And. 1. 3. 7. Me infensus servat, ne quam faciam in nuptiis fallaciam. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 14. Verum si non amant, oderunt, molesti itidem atque difficiles, Garruli, ofores, infensi, iracundi, sibi suisque invidi. Suet. in Vitell. 14. Nullis tamen infensor quam vernaculis. al. Offensor.

Infensus & inimicus. Cic. 1. Verr. 42. Jam nunc timeo quidnam pro offensione hominum, qui illi inimici, infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum, dignum eloqui possim.

Infenso atque inimico animo ire in aliquem. Cic. 4. Verr. 149.

Dictis infensus amaris. Stat. 2. Theb. 660.

Ignem infensum corripit. Virg. 5. Æn. 641.

Natura hominum generi infensa atque inimica. Cic. 4. Tusc. 58.

Opes principibus infensæ. i. e. Formidabiles. Tacit. Ann. 11. pr.

Valetudo infensa. Tacit. 14. Ann. 56. Vitat comitantes, rarus per urbem, quasi valetudine infensa.

Compar. Claudian. 3. de Rapt. Proserp. 201. — Phlegra nobis infensor æther. Vopisc. Aurel. cap. 36. Incidit ut libertum suum infensorem sibi minando redderet.

INFENSE, Adv. Tacit. 5. Ann. 3. 6. Tiberius infense invecus. Compar. Liv. 34. 15. Infensus hostes pro vallo pugnabant. Cic. Orat. 172. Quis porro Isocrati est adversatus infensus? al. Impensus.

INFENSO, [ἐχθραίνω] āre. Tacit. 13. Ann. 41. pro Infensum habere. Ut quasi infensantibus deis exitio tradi crederetur.

Infensare, pro Infestare. Tacit. Ann. 6. 34. pr. Adequitare castris, infensare pabula.

Bello infensare Armeniam. Idem Ann. 13. 37. pr.

INFER, V. INFRA.

INFERRAX, acis. Adj. ut, Silvæ inferaces. Hieron. Homil. 2. Ed. Frob. p. 185. Colon. 369. Tom. 3.

INFERRIÆ, arum. f. pl. [ἐπιέντις, ἀκιδνότατος] sunt (ait Servius) Sacra mortuorum, quæ inferis solvuntur. Inferiæ dicta Sacrificia, quæ Diis Manibus inferebant. Festus. Ovid. 3. Trist. 3. 81. Tu tamen extincto ferialia munera ferto. Virg. 9. Æn. 215. Absenti ferat inferias. V. Kirchm. de Fun. Rom. 3. 22. & Turneb. 4. 22. vel Lex. Pitisc. Virg. 10. Æn. 519. Viventes rapit, inferias quos immolet umbris. Dare inferias manibus. Ovid. 5. Fast. 422. Ferre inferias alicui. Virg. 9. Æn. 215. Mitti inferias extincto alicui. Ovid. 11. Met. 381. Sacrare umbris æternas inferias. Stat. 3. Theb. 363. Annuæ parentationes sic etiam dictæ. Suet. Calig. 3. n. 7. Inferiasque his annua religione publice instituit. conf. Idem Claud. 11. & Vitell. 11. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt.

Constabant inferiæ liquoribus & victimis. Liquores erant Aqua, lac, vinum & sanguis; hæ a fundendo Græcis dictæ ποσί. Tacit. 11. Hist. 95. 2. Apud bonos invidiæ fuit, quod extractis in Campo Martio aris, inferias Neroni fecisset: cæsa publice victimæ crematæque &c. Flor. 2. 18. 12. Ut destinata morte in prælium ruerent, quum sese primum epulis, quasi inferiis implevissent. V. ibi Freinsh. conf. Justin. 14. 4. 13. & 18. 4. 13.

INFERRALIS, e. Adj. Funeris. Apul. Met. 8. p. 169. Officiis inferialibus statim exactis. conf. Idem Miles. 1. pr.

INFERRIUS, a, um. Adj. Idem. ut, Inferium vinum. V. Festus & Jac. Nic. Loenf. Epiphill. 3. 12. & Scal. Conjectan. in Varr. lib. 5. p. 75. ed. tert. Steph.

INFERIOR, **INFERNALIS**, **INFERNAS**, **INFERNUS**, V. INFERRUS. post INFRA.

INFERO, fers, intuli, illatum, [ἐπιφέρω] inferre. Intro ferre, sive portare. Plaut. Curc. 1. 1. 72. Me inferre Veneri novi jam jentaculum. In ararium inferre. Paulus in l. Senatus. D. de contrahenda empt. & venditione. Senatus censuit, ne quis domum villamve dirueret, quo plus sibi acquireretur, neve quis negotiandi causa eorum quid emeret venderet: poena, in eum qui adversus Senatusconsultum fecisset, constituta, ut duplum ejus, quanti emisset, in ararium inferre cogeretur: in eum vero qui vendidisset, ut irrita fieret venditio.

Fisco inferre quingentos solidos. Macer in l. Imperatores. D. de jure fisci. Hermogenianus in l. Aufertur. eod. tit.

In ignem inferre. Cæf. 6. Bell. Gall. 19. Funera sunt pro cultu Gallorum magnifica & sumptuosa: omniaque quæ vivis cordi fuisse arbitrantur, in ignem inferunt, etiam animalia.

In pauperiem. Plaut. Truc. 2. 7. 19. Velut meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in Pauperiem, privavit bonis, luce, honore, atque amicis.

In templum inferre, vel In urbem. Cic. in Vatin. 31. Tu in templum Castoris te cum C. Fidulo atrato, ceterisque tuis furis funestum intulisti. Idem in Pison. 55. Triennio post Macedonicus Imperator in Urbem se intulit; ut nullius negotiatoris obscurissimi reditus unquam fuerit desertior.

Inferre se, pro Cum impetu irruere. Liv. 2. 14. Adeo concitato impetu se intulerant Hetrusci, ut funderent ipso incurfu Aricinos. Sic lib. 4. 33. Et ipse princeps calcaribus subditis evectus, effreno equo in medios ignes infertur. Idem 33. 36. Inferentem se ferociter hostem, &c.

Per medios infert se. Virg. 1. Æn. 443.

Inferre se, pro Incedere, & composito quasi gradu cum fastu ambulare: vel etiam simpliciter Ingredi & intrare. Plaut. Mil. 4. 2. 54. Idem Pers. 5. 2. 25. Hui babæ, quam basilice te intulisti, & facete.

Equus se infert campo. Virg. 2. Georg. 145.

Inferre & intrudere se. Cic. pro Cæcin. 13. Versabatur quoque eo tempore in his rationibus auctionis & partitionis: atque etiam se ipse inferebat & intrudebat, & in eam opinionem Cæsenniam adducebat, ut mulier, &c. i. e. Ingerebat, ut vulgo dicunt. Budæus.

Inferre, de mortuis dicitur. Cic. 2. de Legib. 55. Jam tanta est religio sepulcrorum, ut extra sacra & gentem inferri fas negent. Ulp. in l. 2. D. de

D. de Religiosis & sumptibus funerum. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factum actione. Idem in titulo De mortuo inferendo. l. 1. Qui inferendi mortuum jus habet, non prohibetur inferre. Nepos Pausan. extr. Cujus mortui corpus, cum eodem nonnulli dicerent inferri oportere, quo hi qui ad supplicium essent dati, &c. Virg. 3. Æn. 66.

Inferimus tepido spumantia cymbia lacte

Sanguinis & sacri pateras. Ubi Serv. V.

Abortum inferre. Plin. lib. 8. cap. 47. Tonitrus solitariis ovibus abortus inferunt. h. e. Causa sunt abortus. V. **ABORTIOR.**

Actionem inferre cum aliquo, est Agere adversus aliquem. Paulus in l. Ex facto. §. ult. D. de peculio.

Arma inferre, pro Belligerare. Liv. 1. 30. extr. Quum bellum utrinque summa ope pararent, vertique in eo res videretur, utri prius arma inferrent, occupat Tullus in agrum Sabinum transire.

Bellum, Idem. Cic. 9. Att. 1. Jovem imperavisse, ut Italiae bellum inferret.

Bellum contra patriam. Cic. 2. Philipp. 53.

Cæcitatem. Plin. lib. 12. cap. 8. Item laurino folio & ibi spina tradita est, cujus liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus.

Calamitatem civitati. Cæf. 2. Bell. Gall. 14. Qui hujus consilii principes fuissent, quod intelligerent quantam calamitatem civitati intulissent, in Britanniam profugisse.

Caritatem annonæ. Plin. lib. 18. cap. 28. Quæque nunquam annonæ intulere caritatem.

Causam, Afferre excusationem. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Quorum alius alia causa illata, quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat ut ejus voluntate discedere liceret.

Causam inferre alicui, pro Dare occasionem. Hirt. de Bell. Hispan. 1. Propter pecuniæ magnitudinem aliqua ei inferebatur causa, ut eo de medio sublato, ex ejus pecunia latronum largitio fieret.

Certamen alicui, ut aliquid fiat. Liv. 4. 43. Consulibus, Tribuni pleb. certamen intulerunt, ut pars Quæstorum (nam ad id tempus patricii creati erant) ex plebe fieret.

Cladem. Liv. 29. 3. Omnibus pacis modo incuriose agentibus magna clades illata.

Classes Oceano. Lucan. lib. 10. 36.

Crimen alicui, Criminari. Cic. 7. Verr. 105. Quum ipse prædonum focus putaretur, aliis proditiōnis crimen inferret.

Crimina inferre & Diluere, contraria. Auct. ad Heren. 4. 48. Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare.

Desperationem inferre. Justin. 22. 7. 7.

Detrimentum, pro Damno esse. Cæf. 2. Bell. Civil. 2. Magnisque ultro illatis detrimentis, eos qui eruptionem fecerant, in oppidum rejiciebant.

Dolorem. Plin. lib. 24. cap. 5.

Faces tectis, Incendere tecta. Cic. in Parad. 4. Nisi forte, quum parietes disturbabas, aut quum tectis sceleratas faces inferebas, meorum aliquid ruere, aut deslagrare arbitrabare.

Famem civibus. Cic. 9. Att. 12. Me meis civibus famem, vastitatem inferre Italiae.

Fraudem. Liv. 27. 28. pr. Ibi duo duces sagaciter moti sunt, alter ad inferendam, alter ad cavendam fraudem.

Gradum. Liv. 9. 40. Is novus additus terror quum ex parte utraque circumvasisset aciem, & ad terrorem hostium legiones Rom. redintegrato clamore intulissent gradum.

Gradum inferunt, quasi recentibus auxiliis aucti. Tacit. 3. Hist. 25.

Hostem se alicui. Virg. 10. Æn. 66.

Ignominiam. Liv. 34.

Injuriam fociis. Cæf. 1. Bell. Gall. 36. Cic. 1. Off. 23. Sed injustitiæ genera duo sunt: unum, eorum qui inferunt: alterum, eorum qui ab iis quibus inferitur, si possunt, non propulsant injuriam.

Invidiam inferre. Justin. 8. 1. 10.

Item. Papinian. in l. 2. D. Ne de statu defunct. Præscriptio quinque annorum, quæ statum defunctorum tuetur, specie litis ante mortem illatæ non fit irrita.

Item capitis in aliquem. Cic. pro Cluent. 116.

Lumen in clarissimum solem inferre. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Mæstitiam. Cic. 1. Tusc. 106.

Mala. Plin. lib. 14. cap. 22. Approbavit plane quanta per temulentiam mala terrarum orbi intulisset.

Malum in domum alicujus inferre. Nep. 2. 9. 2.

Manus alicui, idem quod Afferre manus. Cic. in Parad. 3. 2. Et æque peccare se si privatis, ac si magistratibus manus inferantur. In vetusto exemplari legitur Adferant. Plin. Epist. 190.

Manus turba armatas in illum intulit. Ovid. in Ibin, 614.

Memoriam sempiternam in domum suam. Cic. 2. Off. 76.

Mentionem, pro Mentionem facere. Liv. 4. 1. pr. Et mentio primo sensum illata a Tribunis, ut alterum ex plebe Consulem liceret fieri.

Metum, Incutere timorem. Liv. 26. 20. Nihilominus fama apud hostes Scipionis erat, quam apud cives, sociosque: & divinatio quædam futuri, quo minus ratio timoris reddi poterat oborti temere, majorem inferens metum.

Moram. Cæf. 3. Bell. Civil. 75. Neque vero Pompeius cognito consilio ejus, moram ullam ad insequendum intulit. i. e. Moram ullam fecit.

Morsus alicui. Ovid. 11. Met. 58.

Mortem, Occidere. Plin. lib. 27. cap. 2.

Necem. Plin. lib. 10. cap. 74. extr. de Aspide. Intellexisse culpam & necem intulisse catulo.

Oculos in Remp. Cic. pro Font. 33. Age vero nunc, inferte oculos in curiam, introspicite penitus in omnes Reipub. partes.

Odium. Tacit. 15. Ann. 49. Et Lucanus Anneus, Plautiusque Lateranus Consul designatus, vivida odia intulere.

Pedem. Cic. pro Cæcin. 39. Utrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellat, atque dejiciat, &c.

Pedem in aedes inferre. Plaut. Amph. 2. 2. 101.

Neque meum pedem huc intuli etiam in aedibus.

Pedem inferunt, urgentque, & impulsos semel terrore eodem agunt quo coeperunt. Liv. 10. 33. Hic est Impressionem facere.

Periculum. Cic. pro Cluent. 95. Et penitus perspicere debetis quid mali, quantum periculi unicuique nostrum inferre possit vis Tribunitia, &c.

Periculum capitis inferre multis. Cic. 2. Off. 50.

Praelium in castra. Liv. 4. 29. pr. Dictator proruto vallo jam in castris praelium intulerat.

Probrum cæcis, labem integris, infamiam bonis. Cic. pro Cæf. 42.

Quæstionem. Papinian. in l. 2. D. Ne de stat. defunct. Non esse liberatæ quæstionem filiis inferendam, propter patris vel matris memoriam post quinquennium a morte non retractatam, convenit.

Rationibus. Columel. lib. 1. cap. 7. Nam & ipsi diripiunt, & ab aliis furibus non custodiunt, sed nec conditum cum fide rationibus inferunt: ita fit ut actor & familia peccent. conf. Suet. Jul. 47. 2. & Flor. 22. 5.

Sepulchro inferri. Suet. Aug. 102. 6. V. supra Inferre de mortuis.

Sermonem in. Cic. 1. Off. 144. Turpe enim, valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum aut delicatum inferre sermonem.

Sermonem de re aliqua. Cic. 1. de Orat. 29. Ibi ut ex pristino sermone relaxarentur animi omnium, solebat Cotta narrare, Crassum sermonem quandam de studio dicendi intulisse.

Signa. Cæf. 2. Bell. Gall. 25. Signa inferre, & manipulos laxare jussit. conf. Liv. 4. 18.

Signa patriæ. Cic. pro Flacc. 5. Damnatus est is qui Catilinam signa patriæ inferentem interemit.

Socium se infert Æneas. Virg. 4. Æn. 242.

Spem. Cæf. 2. Bell. Gall. 25. Hujus adventu spe illata militibus, ac redintegrato animo, &c.

Stuprum reginæ, pro Stuprare. Cic. 3. Off. 38.

Stuprum pulvinaribus Bonæ deæ. Cic. de Arusp. Resp. 8.

Stuprum in domum aliquam, pro Uxorem alicujus stuprare. Cic. in Parad. 3. Quamcumque in domum stuprum intulerint, eandem esse labem libidinis.

Sumptum civibus. h. e. Sumptibus vexare; & onerare cives. Cic. pro Flacc. 45. Pro quo quum a P. Varino Prætoris pecuniam accepisset, celavit suos cives, ultroque iis sumptum intulit.

Supplicia urbibus hostium. Cic. de Arusp. Resp. 3. Supplicia neque a fociorum mœnibus prohibere, neque hostium urbibus inferre poterunt.

Suspicionem. Cæf. 3. Bell. Civil. 38. Ex fremitu equorum illata suspitione, ad suos se recipere coeperunt.

Terrorem, pro Terrere. Cic. pro Milon. 71. Satis declarat se non terrorem inferre vobis.

Terrorem intulerat Jovi. Hor. 3. Carm. 4. 49.

Tributum studio alterius. Columel. lib. 1. cap. 1. Nec minori fide pro virili parte tributum nobis intulerunt Lyfimachus & Cleobulus. Paulo ante dixerat, Aliquod stipendium nostro studio contulerunt.

Verecundiam inferre alicui. Liv. lib. 35. 45. pr. Adventum ejus & majestatem ad verecundiam inferendam Romanis majorem vim habituram quam arma. Al. Faciendam.

Vestigia aliquo. Lucret. lib. 6. 758.

Vim & manus alicui. Cic. 2. in Catil. 1. Jam mihi Consuli hoc ipso in templo jure optimo Senatus vim & manus intulisset.

Vulnera alicui, Vulnerare. Cæf. 5. Bell. Gall. 28. Multis ultro vulneribus illatis. Sic 2. Bell. Civil. 6. Multa nostris de improvviso imprudentibus atque impeditis vulnera inferebant.

Inferre, Solvere. Scævola in l. De accessionibus. D. de diver. temp. præscrip. Jam enim illo in tempore, quo contrahebat, videri te concessisse venditionem, si pecuniam non intulisses.

ILLATUS, a, um. Partic. V. in superioribus exemplis.

ILLATIO, ōnis. f. [ἐπιφορά] Ulp. in l. 2. D. de religiosis & sumptibus funerum, De ea autem illatione Prætor sensit, quæ sepulturæ causa fit. conf. Calliodor. 2. Epist. 16. & Apul. 3. Dogm. Plat. p. 34. & in ipso verbo supra.

ILLATIVUS, a, um. Adj. Illationem inferens. Apul.

INFERTUS, a, um. Adj. pro Illatus. ut, Infertum vinum. Isidor. 20. 3.

INFERTOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. *παροδότης*, Structor, infertor.

INFERTILIS, e. Adj. apud Columel.

INFERTILITAS, atis. f. Sterilitas. Gloss. Gr. Lat. *ἀργία*.

INFERRÆ, V. supra. f. l.

INFERVO; sive **INFERVESCO**, inferbui, [ἐπιφέρω] ēre. Idem quod Fervere. Cato cap. 108. Facito bis aut ter infervescat. Idem cap. 90. Et far parum facito, & fabæ tertia pars ut infervescat. Hor. 2. Serm. 4. 67.

Hoc ubi confusum sectis inferbuit herbis, &c.

INFERVEFACIO, ēci, actum, [ἐπιφέρω] ēre. Columel. lib. 9. cap. 12. Omnia eadem aquis ponderibus in unum lavigata, & fictili vale cum aminæo vino infervefacta. Idem lib. 12. cap. 17. Liquatumque acetum infervefaciant.

INFERVESTIO, ēri. Scribon. Larg. cap. ult. Posteroque & tertio die quum infervestiunt, reconduntur.

INEBRUS & inde deducta V. post **INFRA**.

INFESTATIO, **INFESTATUS**, **INFESTATOR**. V. infra **INFESTO**.

INFESTIVUS, a, um. Adj. [ἀνεστῆς] Infacetus, injucundus. Gell. 1. 5. Homo subagreste ingenio & infestivo.

INFESTIVITER, Adv. Gell. 9. 9. Cetera vertit non infestiviter.

INFESTUS, a, um. [παλαμῖος, χιτῆς, κακωπῆς] Quia alicui malum infert: & est plus quam inimicus, jamque adversus eum fertur. Plaut. Catin. 3. 5. 41.

— nunquid mihi quoque minatur?

P. Tibi infesta soli est plus quam cuiquam.

Infestum ferri in suos. Cic. pro Rosc. Amer. 88. Is qui ardens avaritia feratur infestus in suos.

Infestus aut inimicus. Cic. 5. Verr. 12. Quis hunc audet dicere aratoribus infestum aut inimicum fuisse?

Habere aliquid infestum, pro Intestare. Liv. lib. 9. Qui vias latrociniiis, pascuque publica infesta habuerant.

Acies infestæ. V. **ACIES**.

Ager infestus ab nobilitate. V. **ABE**.

Amor infestus. Catul. ad Juventium, 96. 11.

Animo infesto reprehendere. Cic. ad Brut. 16. Benefacta pro debitis exigimus: quæ aliter eveniunt, ut decepti ab his, infesto animo reprehendimus.

Arma infesta. Ovid. 5. Epist. 91.
 Bellum infestissimum. Liv. 9. 12.
 Clamor infestus & inimicus. Cic. 3. Verr. 12. Clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.
 Concio infesta. Curt. 7. 2. 1.
 Dictis infestis discerpere aliquem. Catul. de Coma Beren. 64. 73.
 Enses infesti. Stat. 1. Achil. 131.
 Fortuna infesta, cui Prospera opponitur. Cic. ad Octav.
 Hasta infesta. Virg. 10. Æn. 876. i. e. In vulnus parata. Serv.
 Hostes infesti. Ovid. 1. Amor. 7. 19.
 Itinera infesta. Cæf. 8. Bell. Gall. 47. Infestisque itineribus commeatus complures, qui comportabantur in hiberna Romanorum, interceptabantur. Sic 3. Bell. Civil. 79.
 Latrones infesti. Hor. 2. Serm. 1. 42.
 Mare infestum habere, Latrocinii mare infestare. Cic. 3. de Rep. apud Non 13. 6. Nam quum quæreretur ex eo, quo scelere impulsus mare haberet infestum uno myoparone, Eodem, inquit, quo tu orbem terræ. Sic, Cic. 9. Att. 19. extr.
 Mater crudelis & infesta huic. Cic. pro Cluent. 12.
 Oculis infestis conspici. Cic. in Catil. 17.
 Odium infestum. Cic. 5. Verr. 127. Qua de causa excitatum esse dicamus in aratores tam infestum odium atque tantum?
 Provincia infesta, Non ab hostibus aut prædonibus tutâ. Cic. 2. de Invent. 10. Quod tamen excursionibus & latrocinii infestam provinciam redderent.
 Quietem infestam facere alicui. Lucret. lib. 5. 981.
 Saltus infestior. Cic. 10. Fam. 31. Nam saltus Castulonensis qui semper tenuit nostros tabellarios, etsi nunc frequentioribus latrocinii infestior factus est, tamen, &c. h. e. Periculofus.
 Senectus infesta, Molesta & gravis. Liv. 1. 47. pr. Tum vero in dies infestior Tullii senectus, infestius cœpit regnum esse. [i. e. Magis exosum.]
 Signa infesta, dicuntur Quæ adversum tendunt: hoc est vexilla in hostem euntia, ut molestiam inferant. Hæc Valla lib. 4. Cæf. 6. Bell. Gall. 7. Illi ubi, præter spem, quos fugere credebant, infestis signis ad se ire viderunt. Sic Liv. 4.
 Tela infesta. Virg. 5. Æn. 582.
 Terra infesta colubris. Ovid. 4. Met. 619.
 Vulnere infesto insequi aliquem. Virg. 2. Æn. 529.
 Infestus etiam dicitur, Cui infesti sunt inimici: qui in discrimine versatur, & infidiis. Gell. 9. 12. Infestus ancipiti quoque significatione est: nam & is Infestus appellatur, Qui malum infert cuipiam; & contra, Cui aliunde impendet malum, is quoque Infestus dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Filii vita infesta, sæpe ferro atque infidiis appetita. Sic Catul. ad Gell. 113. 4.
 Libertas infesta acerbitate suppliciorum. Cic. pro Rabir. 10. Qui vestram libertatem non acerbitate suppliciorum infestam, sed lenitate legum muniam esse voluerunt.
 Infesta salus alicujus, Cui infesti sunt inimici, ut ait Gell. Cic. pro Planc. 1. Dolebam, Judices, & acerbere ferebam, si hujus salus ob eam ipsam causam esset infestior, quod is meam salutem atque vitam sua benevolentia, præsidio, custodiaque texisset. conf. Senectus paulo supra.
 Infestum, a Festinando dici putat Nigidius, Qui enim instat (inquit) alicui, eumque properans urget, opprimereque eum studet festinatque: aut contra, de cuius periculo & exitio festinatur: is uterque infestus dicitur, ab instantia atque imminetia fraudis, quam vel facturum alicui, vel passurum est. Ex Gell. lib. 9. cap. 12. V. Vall. 4. 3.
INFESTE, Adv. Liv. 26. 13. Age contra, quæ illi infeste in nos fecerint, repete.
 Circumscindere infestius. Liv. 2. 55. Quo ferocius clamitabat, eo infestius circumscindere & spoliare licet.
 Contendere infestissime. Cic. pro Quint. 66.
 Dispicere infeste domum. Vellei. 2. 45. 3.
 Exprobrare infeste. Suet. Tiber. 51.
 Interrogare infestissime. Quintil. 12. 8.
INFESTO, [ἐνοχλῶ] are. Crebris incurisibus molestiam inferre, ut ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2. Quos a gruib. infestari Homerus quoque prodidit. De Pygmæis.
 Aquas infestat Charybdis. Ovid. 2. Amor. 11. 18.
 Arborem infestare, pro Vitare. Plin. lib. 15. 5. Arborem ipsam fertilitate consumi: musco præterea rubro infestari.
 Animos rudes infestare superstitione. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Asia infestatur angustiiis. Plin. 6. 11.
 Greges infestare. Justin. 43. 2. 9.
 Infantes infestat editos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6.
 Mare infestare. Vellei. 2. 73. 3. Vindicatum armis ac ductu patris sui mare infestare piraticis sceleribus.
 Vineta infestantur Austris & Euris. Columel. lib. 3. cap. 12.
INFESTATUS, a, um. Partic. ut, Mare latrocinii ac prædationibus infestatum. Vellei. 2. 73. 3.
INFESTATIO, ònis. f. Tertull. Apol. cap. 1. pr. Domesticis judiciis nimis operata sectæ hujus infestatio obstruit defensionem.
INFESTATOR, òris. m. Qui infestat. Plin. 6. 28. Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitzæ claudunt.
INFIBULUS, [ἐμπροπῶ, παρεμβῶ] are. Cels. lib. 7. cap. 25. §. 3. Infibulare quoque adolescentulos quidam valetudinis causa consueverunt. Ejusque hæc ratio est. Cutis quæ super glandem est, extenditur: notaturque utrinque a lateribus atramento, qua perforatur, deinde remittitur. Si super glandem notæ revertuntur, nimis apprehensum est, & ultra notari debet. Si glans ab his libera est, is locus idoneus fibulæ est. Tum qua notæ sunt, cutis acu filum ducente transiit, ejusque fili capita inter se deligantur, quotidieque id movetur, donec circa foramina cicatriculæ fiant. Ubi hæc confirmatæ sunt, exempto filo fibula additur: quæ quo melior, eo lævior est. Hactenus Celsus. Al. Quo levior eo melior. Infibulabantur etiam comœdiarum actores, & adolescentes, conservandæ vocis gratia, quæ post expertam venerem tum asperior heri, tum raucescere & mutari solet. Martial. lib. 7. 81.
 Menophili penem tam grandis fibula vestit,
 Ut sit comœdis omnibus una fatis.
 Hunc ago credideram (nam sæpe lavamur in uno)
 Solicitudinem vocis parcere, Flacce, suæ.

Dum ludit media populo spectante palæstra

Delapsa est misero fibula: verpus erat. Unde est illud Juven. 6.

Sat. 73.

Solvitur his magno comœdi fibula. Cui succinit Martial. lib. 14. Epig. 215. De fibula. Hinc etiam Refibulare, hujusmodi fibulam solvere. Videmus hodieque ab Hispanis & Italis infibulari equas, ut a coitu arceantur.

INFIBULATUS, a, um. Partic. ut, Infibulati flamines æreis fibulis. Festus.

INFICERE; **INFICETIÆ**, **INFICETUS**, V. **INFAGETUS**.

INFICIAS, & **INFICIATOR**. V. **INFICIOR**.

INFICIO, ãci, ectum, [βάπτω, παρεμβῶ] ẽre. Intingere, imbuer.

Plin. lib. 7. cap. 15. Ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale virus infecerit. De menstruis mulierum. Ibid. cap. 56. Inficere lanas Sardibus Lydi. subaud. Invenuntur.

Æquor infecit sanguine. Hor. 3. Carm. 6. 34.

Aquas infecit sanguis. Ovid. 9. Epist. 142.

Cælum arcus inficit longo curvamine. Ovid. 6. Met. 64.

Capillos nigro colore inficiunt filiquæ ervi. Plin. lib. 22. cap. 25.

Caput fenecta infecit. Tibull. lib. 1. 8. 42.

Cultros inficit sanguine. Ovid. 15. Met. 135.

Diem volumina fumi infecere. Ovid. 13. Met. 602.

Locum inficere sanguine. Tacit. 2. Hist. 55.

Manus cortex nucis inficiens. Ovid. de Nuce, 156.

Manus cæde inficere. Phæd. 4. Fab. 6. 16.

Hic cæde patris Peliadum infecit manus.

Ora pallor albus inficit, Occupat. Hor. Epod. 7. 15.

Ora rubor igneus. Lucan. lib. 5. 214.

Pocula inficere veneno, quod barbari dicunt, Venenare, vel Intoxicare.

Virg. 2. Georg. 128.

Rivos sanguine rubro inficiet. Hor. 3. Carm. 13. 8.

Inficere tæbe invidiæ. Ovid. 2. Met. 784.

Inficere artibus, pro Imbuere. Cic. 3. de Fin. 9. Sed tamen jam puer infici debet his artibus, quas si dum est tener, combiberit, ad majora veniet paratior.

Inficere ac flectere. Cic. 1. de Legib. 47. Qui teneros ac rudes quum acceperunt, inficiunt & flectunt ut volunt.

Deliciis, otio, languore, desidia animum inficere. Cic. 5. Tusc. 78.

Moribus peregrinis inficere, opinionum pravitate, & similibus. Livius,

Hoc luxu & peregrinis infecti moribus. i. e. Imbuti & vitati. Cic. 1.

Att. 13. Sed vereor ne hoc quod infectum est, serpat longius. i. e. Inquinatum, contaminatum: a labe metaphora deducta, quæ ex oleo facta, serpit late in ea re quam semel infecit.

INFECTUS, a, um. Partic. [βαμμενός] Tinctus. Plin. lib. 11. cap.

37. Mulieribus etiam palpebræ infectæ quotidiano: tanta est decoris affectatio, ut tingantur oculi quoque.

Aquæ infectæ sanguine. Ovid. 3. de Pont. 4. 108.

Mare infectum, Venenatum. Suet. in Calig. 49. Inventa & arca ingens variorum venenorum plena, quibus mox a Claudio demersis infecta maria traduntur non sine piscium exitio.

Mons cæde ferarum infectus. Ovid. 3. Met. 143.

Tela infecta sanguine. Stat. 9. Theb. 187.

Infectus, Non factus. V. suo loco.

INFECTIO, ònis. f. Vet. Gloss. Græco Lat. βαφή, βάμμα. Tinctura, infectus, infectio. V. etiam Eumen. Panegy. Constantii Cæsaris cap.

18. & Octav. Horat. 1. 1.

INFECTUS, ùs. m. [βαψίς] Plin. lib. 8. cap. 48. De reliquarum infectu, suis locis dicemus. conf. dict. super.

INFECTOR, òris. m. [βαφῆς] Qui lanas inficit, & imbuit aliquo colore. Plin. lib. 20. cap. 7. Quarto infectores lanarum utuntur, quod glastum vocant.

Infector succus, Quo lanæ vel quidpiam aliud tingitur, & inficitur. Plin. lib. 11. cap. 2. V. & Sen. 3. Quæst. Nat. 25. Cic. 2. Fam. 16. & Fest.

INFECTORIUS, a, um. Adj. Marcell. Emp. cap. 4. Infectorium alumen.

INFECTORIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. βαφῆον, infectorium.

INFECTIVUS, a, um. Adj. Vitruv. 7. 14. Hæc infectiva appellantur.

INFICIO, [ἀνέχομαι, ἐξομνύμι] ãri. Negare dicto, non facto, inquit

Valla lib. 6. Dubitat Vossius Etym. p. 266. an rectius a Facio, vel a Fateor deducatur, adeoque per τ, an per c scribi debeat. Snakenb. autem in Indice ad Curtium a Fateor derivatum cogitat, adeoque per τ scribendum esse dicit. Pareus per τ scribi testatur in MSS. Plaut. Amph.

2. 2. 147. Cic. pro Cluent. 162. Quis tum posset arguere ab Oppianico tentatum esse judicium pecunia? quis id hoc tempore inficiari potest?

Idem 3. in Catil. 11. Nam quum id posset inficiari, repente præter opinionem omnium confessus est. Idem pro Cluent. 162. Florio legatum ex testamento inficiatum est. Idem 6. Verr. 104. Earum autem rerum nullam sibi iste neque inficiandi rationem, neque defendendi facultatem reliquit.

Amicitiam inficiari. Curt. 7. 1. 26.

Contumelias inficiari. Tacit. 2. Ann. 14.

Pretium rex inficiatur. Ovid. 11. Met. 205.

INFICIATUS, a, um. Partic. ut, Amicos inficiatus. Ovid. 1. de Pont. 7. 27.

INFICIANDUS, a, um. aliud Partic.

Amor inficiandus. Ovid. 2. Amor. 17. 26.

Fama inficianda. Ovid. 9. Epist. 4.

INFICIATIO, ònis. f. [ἐξάρησις] Negatio. Cic. 2. de Orat. 105. Sic in

Partit. 102. Primus ille status rationem habet iniqui criminis, ipsam negationem inficiationemque facti.

Nuda inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

INFICIATOR, òris. m. [ἐξαρνητής] Qui negat se vel debere quod actor petit, vel commississe quod accusator objicit. Cic. 1. de Orat. 168. Quod

petitoris causa comparatum esse non intelligebat: ut si ille inficiator probasset judici ante petitam esse pecuniam, quam esset cœpta deberi.

Unde status conjecturalis dicitur inficialis, in quo semper reus inficiatur. Hæc Valla lib. 6. Cic. 2. in Catil. 21. Hosce ego non tam milites

acres, quam inficiatores lentos esse arbitror. Idem pro Elacco 48. Martial. lib. 1. 98.

In jus, ô fallax atque inficiator, eamus.

INFICIATRIX, icis. f. Prudent. Psychom. v. 632.
— fidei fraus inficiatrix.

INFICIALIS, e. Adj. [*ἀγενής*] ut, Inficialis status, Quo itur inficias, & negantur objecta. V. **INFICIATOR**. Cic. in Topic. 92. Itaque aut inficialis, aut conjecturalis prima appellatur.

INFICIAS, [*ἐξαρίας ἄμα*] tantum accusati casus, & pluralis num. so- lum cum eo, is, jungitur sine præpositione; ut, Ire inficias, Negare. Ter. Adel. 3. 2. 49.

Si inficias ibit, testis mecum est annulus, quem amiserat. Gell. lib. 16. cap. 19. Nautas stupefactos convictosque inficias ire non quisse. Quintil. lib. 3. cap. 7. Nec inficias eo esse quasdam, &c.

INFIDELIS, V. **INFIDUS**.

INFIDUS, a, um. Adj. [*ἄπιστος*, *ἀσπονδός*] a Fido, fidis derivatur, quod habet primam longam; significat autem eum cui non est fidendum. Cic. de Provinc. Consul. 33. Ceteræ partes a gentibus aut inimicis huic imperio, aut infidis, aut incognitis, aut certe immanibus & barbaris. Fides & Infidus, contraria. Cic. de Amicit. 53. Tum, quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset.

Fœdus infidum. Liv. lib. 7. extr. Et propter Latinorum infidum jam diu fœdus, Privernates, &c.

Frates infidi. Virg. 2. Georg. 496.

Mare infidum. Lucret. lib. 2. 557.

Pax infida. Liv. 9. 45. pr. Ad Æquos inde, veteres hostes, ceterum multos annos sub specie infidæ pacis quietos, versa arma Romana.

Proditio infida. Ovid. 3. de Arte Am. 578.

Sedes infida & instabilis. Plin. lib. 36. cap. 15. Super omnia erit populi furor, federe ausi tam infida, instabilique sede.

Societas regni infida. Liv. 1. 14.

Servitia infida. Liv. 2.

Socius infidus. Liv. 24. 45.

Vir infidus. Propert. lib. 1. 6. 18.

Vulgus infidum. Hor. 1. Carm. 35. 25.

Infida omnia atque infesta facere. Liv. 1.

INFIDE, Adv. apud Firmicum.

INFIDELIS, e. Adj. [*ἄπιστος*] Qui non stat promissis, & promissam fidem non exolvit, quin potius violat. Plaut. Afin. 3. 2. 15.

Ubi fidentem fraudaveris, ubi hero infidelis fueris. Liv. 23.

Sociis superbis atque infidelibus.

Allobrox novis rebus infidelis. Hor. 16. 6.

Infidelis & Firmus amicus, contraria. Cic. 15. Fam. 4. His ego subsidis ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuisssem, ut ex alienissimis fociis amicissimos, ex infidelissimis firmissimos redderem.

Arbitræ non infideles meis rebus. Hor. Epod. 5. 50.

Compar. Plaut. Capt. 2. 3. 83.

Obsecro, infidelior mihi ne suas, quam ego sum tibi.

Superl. Cic. 9. Fam. 1. Cum me in res turbulentissimas infidelissimis fociis demississem.

INFIDELITER, Adv. Cic. ad Brut. 1. Minus putarim reprehendendum, si inutiliter aliquid senatui suaserim, quam infideliter.

Superl. Salvan. lib. 3. contra Avarit. p. 122. Si qui ex istis morte appropinquante filios non habent, quærunt infidelissime, &c.

INFIDELITAS, âtis. f. [*ἀπίστια*] Fides violata, perfidia. Cæf. 8. Bell. Gall. 23. Infidelitatem ejus sine ulla perfidia judicavit comprimi posse.

Plur. Cic. pro Milon. 70. Quantæ infidelitates in amicis.

INFIGO, xi, xum, [*ἐμπίστυμι*] ère. Intus figere: ut, Gladium infigere hosti in pectus. Cic. 4. Tusc. 49.

Ictus infigere corpori. Cic. 2. Tusc. 20.

Sagitta infigitur arbore, pro In arbore. Virg. 5. Æn. 504.

Venabula sagittarum infigere prætereuntibus. Plin. lib. 8. cap. 8.

Inculcare & infigere aliquid. Plin. 1. Epist. 20. pr. Prævaricatio etiam cur- sim & breviter attingere, quæ sunt inculcanda, infigenda, repetenda.

Positum & infixum in re aliqua. Cic. pro Cluent. 17. Hoc quod in communibus hominum sensibus, atque in ipsa natura positum atque infixum est.

Infixum est animo, i. e. Vehementer inhæret memoriæ. Quintil. lib. 1. cap. 14. ubi de lectione pueri.

INFIXUS, a, um. Partic. [*ἐμπίστυμι*] ut, Aculeus infixus. V. **ACULUS**.

Animus infixus in patriæ caritate. Cic. ad Brut. 15.

Dolor infixus animo hæret. Cic. 2. Philipp. 64.

Hostis infixus mœnibus. Sil. lib. 11. 173.

Mens intenta & infixa in eas res. Cic. 1. de Nat. Deor. 49. In eas imagines mentem intentam, infixamque nostram intelligentiam capere, quæ sit & beata natura & æterna.

Pila infixa in tergis steteret. Liv. 27. 14. de Elephantis Annib.

Religio infixa animis. Liv. 29. 18. pr.

Res memoriæ infixa. Liv. 3. 71. Eo se rem vetustate oblitteratam, ceterum suæ memoriæ infixam asserre.

Telum infixum educere. Ovid. 13. Met. 393.

Vulnus infixum stridet sub pectore. Viro. 4. Æn. 689.

Vultus hærent infixi pectore. Virg. 4. Æn. 4.

INFIGURATUS, a, um. Adj. Theod. Priscian. 2. 1. Febris simplex & infigurata.

INFIGURABILIS, e. Adj. Idem. Ammian. 24. 4. Compage scutorum, velut testudine infigurabilium fornicum, operiebantur.

INFIMUS, V. **INFERNUS** in INFRA.

INFINDO, [*ἐνδύω*] ère. Idem quod simplex. Virg. 4. Ecl. 33.

Oppida, quæ jubeant telluri infindere sulcos. Sic 5. Æn. 142.

INFIDIBULUM, i. n. Caro de R. R. cap. 10. Turnebus, Infidibula ab Infidendo nomen sunt adepta, quibus tanquam infunduntur vasa angusti oris, ut urcei, vel dolia per testorium, ut humor aut vinum infundatur: ea melius censeo infundibula vel infudibula appellari. Hæc ille. conf. **INFUMIBULUM** & **INFUNDIBULUM**. infra.

INFINITUS, a, um. Adj. [*ἀπείρατος*, *ἀπείρων*, *ἀπείριστος*, *ἀπείραντος*, *ἀπείρητος*] Finito contrarium habet significationem. Cic. pro Rosc. Com. 24. Qui tantas & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. Fere servit hæc vox Hyperbolicis.

Altitudine infinita spelunca. Cic. 6. Verr. 107.

Cædes infinita. Cic. 3. Catil. 8. Cædemque infinitam civium fecissent.

Genus infinitum invenerat ad innuberabilem pecuniam corripendam. Cic. 4. Verr.

Imperium infinitum, i. e. Sine exceptione, vel Maximum & quasi perpetuum. Cic. 4. Verr. 8. Postquam M. Antonii infinitum illud imperium senserant. Budeus.

Labor rerum forensium infinitus. Cic. 1. de Orat. 1.

Potestas infinita. Liv. 3. 9.

Quæstiones infinitæ. Cic. 4. Acad. 117.

Spatium infinitum. Lucret. lib. 2. 1052.

Spes infinita. Cic. pro Deiot. V. Persequi spem infinitam, in SPES.

Tempus infinitum ætatis. Cic. 1. de Fin. 64. Nec majorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi posse, quam ex hoc percipiatur quod videamus esse finitum.

Versus infinitus, apud Cic. in Orat. 163. est, Cujus omnia verba concurlione vocalium implicantur, & nulla suum finem habent, quæ res maxime huiusmodi versum facit. Exempli gratia profert Cicero hunc anapaesticum,

Frugifera & ferta arva Asiæ tenet. Al. Insuavissima littera finitus.

Ex infinito contractum tempore bellum. Lucret. lib. 2. 574.

Ab infinito. Plaut. Mostel.

Ad infinitum. Plin. lib. 13. cap. 9. Siccatus durefcit ad infinitum.

In infinitum. V. IN.

Abire in infinitum. V. ABIRE.

Auri atque argenti infinitum. Eutrop. 6. 3. & 9. 9. In quo infinitum auri gemmarumque constituit. Ubi Pondus videtur subaudiri.

Compar. Cic. in Topic. 33. Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam rivorum a fonte deductio.

INFINITE, Adv. [*ἀπείριστος*] Sine modo & ratione aut mensura. Cic. in Parad. 6. 3. Illi aurata tecta in villis, & sola marmorea facienti, & signa, tabulas, suppellectilem, & vestem infinite concupiscenti, &c.

Infinite secari atque dividi possunt. Cic. 1. Acad. 27.

INFINITO, [*ἀπείριστος*] ablativus vice adverbii. Plin. lib. 25. cap. 8. Procedente perfusione illa, quicquid in Creta nascitur, infinito præstare ceteris ejusdem generis alibi genitis.

INFINITAS, âtis. f. [*τὸ ἀπείρον*] Universitas, generalitas, vel perpetuitas. Cic. 4. Acad. 118. Is enim infinitatem naturæ dixit esse, e qua omnia gignerentur. De Anaximandro.

Locorum infinitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 73.

Mundorum infinitas. Ammian. 15. 1.

Infinitatem assignare. V. ASSIGNO.

INFINITIO, ônis. f. Cic. 1. de Fin. 21. Infinitio ipsa, quam ἀπείριστος vocant, tota ab illo est. i. e. Infinitas, five infinitudo. conf. Non 2. 469.

INFINITIVUS, a, um. [*ἀπαρίμωτος*] dictio ficta, Grammaticis peculiaris: de qua abunde Priscianus, & omnes alii Grammatici.

Infinitivus modus dicitur, Qui nec personis aliquibus nec numeris finitur.

Infinitivus modus aliquando sine alterius verbi adminiculo poni solet. Virg. 1. Æn. 37.

— mene incepto desistere victam? Subintelligitur autem, Verene ita est.

Infinitivus pro indicativo. Ter. Eun. 3. 1. 20.

— invidere omnes mihi,

Mordere clanculum, ego non flocci pendere. i. e. Invidebant.

Infinitivus, cum verbo Licet, vel Est, in sermone generali positus. Gell. 3. 1. Multos videre est pecuniæ cupidus. h. e. Multi videri possunt. Cic. 1. Off. 42. Videre etiam licet plerosque non tam natura liberales, quam quadam gloria inductos, ut benefici videantur, facere multa.

Infinitivus passivus post verba Nolo, Volo, Malo, sæpius atque multo usitatus in persona quavis collocatur. Quintil. Nec mihi unquam tanta fuit cura brevitas, ut non ea quæ credibilem faciunt expolitio- nem, inferri velim. Cic. 3. de Orat. 46. Pluribus nominibus unam rem declaravi volo.

INFINIBILIS, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat. p. 50. Materia cum vi- duata sit sine, infinibilis recte videri potest.

Profunditas infinibilis. Mart. Capell. 2. 45.

INFIRMUS, a, um. Adj. [*ἀδύνητος*, *ἀσθενής*] Quod firmo contrarium est, h. e. Imbecillis & debilis. Cic. 1. Acad. 14. Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sane istud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus.

Infirmus ac desperatissimus homo. Cic. in Pison. 64. Nunc etiam in hac quotidiana, assidua, urbanaque vita splendorem tuum, gratiam, celebritatem domesticam, operam forensis, consilium, auxilium, auctoritatem, sententiam Senatoriam nobis, aut, verius dicam, cui- quam es infirmissimo ac desperatissimo antelaturus? Al. Infimo ac despi- catissimo.

Impares & infirmi. Quintil. lib. 4. cap. 1. Si nos infirmos, & impares agentium contra ingeniis dixerimus.

Infirmi ad resistendum. Cæf. 3. Bell. Civil. 9.

Sum paulo infirmior. Hor. 1. Sermon. 9. 71.

Actor infirmus. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 512. Quem melius infirmus actor tacitis judicium cogitationibus reliquisset. De affectu.

Ætas infirma. Ovid. 6. Fast. 599.

Animus infirmus pueris. Ter. Hec. 3. 1. 31.

Pueri inter sese quam pro levibus noxiis iras gerunt.

Quapropter? quia enim qui eos gubernat animus, infirmum gerunt.

Artus infirmos baculo sustinet. Ovid. 6. Met. 27.

Caput infirmum. Hor. 1. Epist. 17. 14.

Causæ levissimæ & infirmissimæ. Cic. pro Cluent.

Cibus infirmus, Pauci nutrimenti. Cels. lib. 2. cap. 18. per totum.

Classis inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque re- migum. Cic. 7. Verr. 85.

Corpus infirmum. Ovid. 19. Epist. 7.

Lacerti infirmi. Ovid. 10. Met. 407.

Mens infirma. Ovid. 19. Epist. 7.

Nuptiæ infirmæ, Frivolæ & quæ duraturæ non sunt. Ter. Phorm. 5. 1. 6.

Quod ut facerem, egestas me impulit, quum scirem infirmas nuptias hæc esse.

Res infirma & nugatoria ad probandum. Cic. pro Cæcin. 64.

Saporis infirmi vinum, Non generosum, debile, & quod linguam non ferit, aut penetrat. Columel. de Arb. cap. 3. Montibus clivisque disti- culter

culter vineæ convalescunt: sed firmum probumque saporem vini præbent. Humidis & planis locis robustissimæ, sed infirmi saporis vinum, nec perenne faciunt.

Senectæ infirma. Tibul. lib. 1. 4. 27.

Tempus infirmissimum ætatis. Cic. 4. Acad. 8.

Valetudo infirma. Cic. 1. de Orat. 200.

Vires infirmæ. Tibul. lib. 4. 1. 2. Cic. 6. Verr. 95. Ætate affecta, & viribus infirmis homo.

INFIRMIS, e. Adj. Ammian. 20. 6. Coagmenta lapidum recens structorum madoreque etiam tum infirmium.

INFIRME, Adv. [ἀδυνάμει] Imbecilliter, impotenter. Cic. 15. Fam. 1. His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirme animatos esse, & novarum rerum expectatione suspensos, &c.

Compar. Suet. August. 90. Tonitrua & fulgura paulo infirmius expavecebat.

INFIRMITER, Adv. Arnob. 7. p. 250. Quam infirmiter invalideque dicatur, ipsa rerum inæqualitas indicabit.

INFIRMITAS, ætis. f. [ἀδυνάμεια] Imbecillitas, debilitas. Cic. de Senect. 33. Utenim infirmitas puerorum, & ferocitas juvenum.

Infirmitas de Animo, vide Firmus animus, in FIRMUS ex Cicer. De hoc Infirmitas in Annotat. in Dionem, puto in librum 36. H. St.

Corporis infirmitas. Cic. de Clar. Orat. 313.

Gallorum, Inconstantia. Cæf. 4. Bell. Gall. 5. Iis de rebus Cæsar certior factus, & infirmitatem Gallorum veritus, quod sunt in consiliis capiendis mobiles, & novis plerumque rebus student. Idem 4. 13.

Laterum. Cic. de Clar. Orat. 202.

Nuptiarum. Ter. Hec. 1. 2. 101.

Quid adhuc habent infirmitatis nuptiæ? conf. Nuptiæ infirmæ in INFIRMUS.

Oculorum. Plin. Epist. 141. Pareo, collega clarissime, & infirmitati oculorum, ut jubes, consulo.

Valetudinis. Cic. 1. Off. 26. & 7. Fam. 1.

Virium, Impotentia. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 26.

Puerilis infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Ultima infirmitas corporis. Cels. 2. 6.

Commendare alicujus infirmitatem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ipsius autem litigatoris persona tractanda varie est, nam tum dignitas ejus allegatur, tum commendatur infirmitas.

Impeditus infirmitate. i. e. Morbo. Ulpian. in l. si cui. in fine. D. ex quib. caus. major.

Onerare infirmitatem discentium. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Separare infirmitatem a robustioribus. Quintil. lib. 2. cap. 2. De pueris, ac adolescentibus loquitur.

Infirmitas, pro Timore. Cic. 6. Fam. 7. Solutum existimatur, alteri maledicere: tamen cavendum est ne in petulantiam incidas. Impeditum, seipsum laudare, ne arrogantia vitium subsequatur. Solum vero liberum, alterum laudare, de quo quicquid detrahas, necesse est infirmitati, aut invidiæ assignetur.

INFIRMO, [ἀδυνάμει] ære. Debilitare, infirmum reddere, & etiam refellere: ut, Infirmare argumenta & rationes alicujus. Cic. de Divin. Idem 6. Att. 13. Ceteri infirmant πολίτευμα Platonis.

Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. in Partit. 45. In confirmandis autem nostris argumentationibus, infirmandisque contrariis, sæpe erunt accusatori, &c. Idem 2. de Orat. 331. Contrariis infirmandis & tuis confirmandis.

Infirmare & tollere. Cic. 4. Acad. 18. Hoc quum infirmat, tollitque Philo, judicium tollit incogniti & cogniti. V. modo sub Legem.

Infirmare ac diluere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 45. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inveniebat: ego res tam leves qua ratione infirmem ac diluam reperire non possum.

Infirmare fidem testis ad judicem, Infirmum reddere, & ostendere perjurum esse testem. Cic. pro Rosc. Com. 45.

Legatum. African. in l. si servus legatus. §. si servus alienus. D. de legat. 1.

Legem. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quæramus ergo, num infirmari in aliqua parte lex possit. Liv. 34. 3. pr. Ut unam tollendo legem ceteras infirmetis. Sic

Testamentum. Cic. pro Cæcin. 51. Quæ lex, quod fœdus aut pactio, quod testamentum non infirmari aut convelli potest?

Transactio infirmatur. Ulpian. in l. eleganter. §. item. D. de condict. indebiti.

Veritatem, Veritati contradicere. Cic. pro Quint. 10.

INFIRMATUS, a, um. Partic. Cic. in Pison. 44. Horum alter sic fuit infirmatus conscientia scelerum suorum, ut, &c. Idem pro Cæcin. 38. Si sententia hujus interdicti diminuta aut infirmata sit. Ammian. 17. 5.

Infirmato imperii robore. Hermogen. in l. aufertur. D. de jure fisci.

Infirmato contractu.

INFIRMATIO, ònis. f. [ἀδυνάμει] Confutatio. Cic. 1. de Invent. 16. Judicatio est, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur, controversia.

Infirmitas rerum judicatarum. Cic. pro Lege Agr. 2. 8.

INFIT, [ἀρχαί] Verbum defectivum, pro Incipit usurpatur, auctore Festo. Plaut. Aulul. 2. 4. 39.

Infut ibi postulare plorans, ejulans, &c. Idem Afin. 2. 2. 75.

Me infut percontrariar. Idem Rud. prol. 51. & Virg. 11. Æn. 242.

Et Venulus dicto parens sic farier infut. Lucret. item 5. 1108.

Sil. 12. 67.

Infut, pro Inquit [φασί] Liv. 3. 71. Ibi infut annum se tertium & nonagesimum agere. Virg. 5. Æn. 708.

Isque his Æneam solatus vocibus infut.

INFIXUS, V. INFIGO.

INFLACCRO, Ære. Marcescere. Non. 2. 323. Inflacciebunt conditiones repudiato & reddito. ex Ennio.

INFLAGRO, Ære. Solin. cap. 5. Sarmenta licet viridia ignem sponte accipiunt, & nullo inflagrante halitu, ab ipso numine fit accendunt.

INFLAMMO, [φλέγω, επιφλέγω] Ære. Incendere. Cic. 6. Verr. 106. Quam infirmum investigare & conquirere Ceres vellet, dicitur inflammasse tædas iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt.

Inflammaré & incendere. Cic. 7. Verr. 90. Classem pulcherrimam Pop.

Rom. in litus expulsum & ejectam, quum primum advesperasceret, inflammari, incendique jussit.

Inflammaré & augere. Cic. 1. de Fin. 51. Quas nulla præda unquam improbe parta minuit, sed augeat potius atque inflammat.

Inflammaré, translat. pro Vehementer appetere, & desiderare aliquid. Cic. de Amicit. 27. Honores vero, quorum cupiditate quidam inflammantur, quam multi ita contemnunt, ut nihil inanius esse, nihil levius existiment.

Amore magno inflammatus. Virg. 3. Æn. 330.

Cupiditate aliquid auferendi. Cic. 6. Verr.

Furor multorum furoribus inflammatus. Cic. 3. de Legib. 22.

Incendiis cupiditatum. Cic. 5. de Fin. 32.

Odiis. Stat. 3. Theb. 338.

Rabie equi inflammantur. h. e. Ardent. Plin. lib. 35. cap. 8.

Scelere & furore. Cic. 7. Verr. 160.

Spe potiendi. Cic. 1. de Fin. 60.

Studium. Cic. pro Lege Manil. 21.

Inflammatus ad gloriam. Cic. 1. Fam. 7. Omnem gloriam ad quam a pueritia inflammatus fuisti, omni cura atque industria consequare.

Inflammare animum alicujus. Cic. 7. Verr. 159. Neque cujusquam ad inflammandos vestros animos eloquentia requiratur.

Animum inflammavit amore. Virg. 4. Æn. 54.

Inflammaré animum alicujus in aliquem. h. e. Augere iram & impellere. Cic. 4. Verr. 89. Eum autem inimicissimi Sthenii domum suam invitant, ut animum ejus in Sthenium inflammarent ementiendo aliquid & criminando.

Inflammaré invidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr. 2.

INFLAMMANTE, Adv. Gell. 10. 3. Acriter & inflammante facit.

INFLAMMATIO, ònis. f. [φλόγωσις, φλεγμονή] ut, Inflammationes mammarum, quas Græci phlegmonas vocant, nempe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte, veluti cujusdam ignis ardor sentitur. Plin. lib. 20. cap. 21.

Levare inflammationes. Cels. lib. 2. cap. 28.

Occupat inflammatio. Cels. lib. 6. cap. 6.

Remittit se inflammatio. Cels. lib. 4. cap. 5.

Reprimere inflammationem. Cels. lib. 7. cap. 26.

Super inflammationem. Cels. lib. 5. cap. 26. Nam modo super inflammationem rubor ambit.

INFLAMMATOR, òris. m. apud Firmic.

INFLAMMATRIX, icis. apud Mamert. Paneg Julian. cap. 3. & Marcellin. 14. 1.

INFLATIO, INFLATUS. V. INFLO.

INFLECTO, xi, xum, [ἰσφάμπτω, ἐπισφάμπτω] Ære. Idem quod Flectere, vel Intus flectere. Cæf. 1. Bell. Gall. 25. Quum ferrum se inflexisset.

Inflectere ad. Cic. 7. Verr. 30. Ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur.

Radices in nodum inflectere, Incurvare. Columel. lib. 5. cap. 6.

Capita inflectentes. Catul. Argon. 62. 255.

Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4. 9. 51.

Cursus inflectitur in, h. e. Declinat, & delabitur. Plin. lib. 6. cap. 57. A Caspio mari Scythicoque Oceano, in eam cursus inflectitur, ad Orientem conversa litorum fronte.

Oculos aliquorum inflectere. Cic. ad Quir. post redit. 8. Frater erat unus, qui suo squalore vestros oculos inflecteret. i. e. Converteret ad se.

Vestigium cursus sui inflectere, A cursu suo declinare. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Nam quum duo sint genera siderum, quorum alterum spatii immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeans, nullum unquam cursus sui vestigium inflectat.

Inflectere leviter potius quam corrigere. Cic. pro Muren. 60. Ut leviter inflectendus potius, quam corrigendus esse videaris.

Lacrymis inflectere aliquem. Stat. 8. Theb. 715.

Jus gratia. Cic. pro Cæcin. 71. Quod enim est jus civile, quod neque inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit?

Orationem. Cic. de Clar. Orat. 87. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem, teneramque reddidit. Translatio est ab iis, qui res altas inflectunt.

Sensus alicujus inflectere. Virg. 4. Æn. 22.

Voces cantu. Tibul. lib. 1. 7. 37.

INFLEXUS, a, um. Partic. [ἐπισφάμπτω] ut, Inflexus remus. Cic. 4. Acad. 19.

Aratrum inflexum. Virg. 1. Georg. 162.

Bacillum leviter a summo inflexum. Cic. 1. de Divin. 30.

Carina. Catul. Argon. v. 10.

Cervix. Virg. 3. Æn. 631.

Cornu. Ovid. 4. Fast. 181.

Cornua in se inflexa. Plin. lib. 8. cap. 15. Cornibus ita in se inflexis, ut non sint utilia pugnae.

Genu. Propert. lib. 3. 9. 6.

Íctus, ut, Ferit & obliquo ictu & inflexo. Plin. 11. 25. De Scorpione.

Puppis. Plin. lib. 9. cap. 30.

Sonus inflexo spiritu variatus: cui opponitur Continuus. Plin. lib. 10. cap. 29. Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.

Supercilia. ut, Inflexa juxta tempora supercilia derisores significant. Plin. lib. 11. cap. 52. h. e. Ad tempora prominentia.

Vox inflexa ad miserabilem sonum. h. e. Conversa. Cic. 2. de Orat. 197.

INFLEXIO, ònis. f. [ἐπισφάμπτω] Cic. de Univerf. 27. Omnis enim orbis eorum quasi helicis inflexione vertebat.

INFLEXUS, ùs. m. Idem. Sen. de Brev. Vitæ, cap. 12. Vocem inflexu modulationis torquere. Arnob. 1. 2. p. 57. Inflexibus flexuosis adire.

INFLEXIBILIS, e. Adj. [καμπύλος] Quod inflecti non potest. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatemque naturæ duram & inflexibilem.

Dolorem inflexibilem (opithotonon vocant) levat urina capræ auribus infusa. Plin. lib. 28. cap. 12.

Judicium. Sen. Epist. 95.

Obstinatio inflexibilis. Plin. lib. 10. Epist. 97.

INFLECTUS, a, um. Adj. Non flectus. Valer. Flacc. 6. Argon. 651. de saxo in caput Moneti vibrato: Flexit

Flexit ad ignotum caput inflatumque Monefi. Ignobilem signat Monefium, & obscuro loco natum: ut per Desertos duces, Nobilitate insignes. Et Virg. 11. *Æn.* 372.

Nos animæ viles inhumata inflataque turba. conf. Aufon. Parental. Carm. 10.

INFLIGO, xi, ſum, [*πρὸς τὴν ὁδὸν, πρὸς τὴν ἄλῃ, ἐν τῇ ἄλῃ, ἐμφορέω*] ēre. ex In & Fligo antiquo verbo, quod significabat Sternere.

Colaphum infligere, quod & Infigere & impingere dicitur. Plin. lib. 8. cap. 36. Legitur in vetusto codice, Infracto colapho.

Plagam. Cic. in Vatin. 20. Si ad cetera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam infixisses auguratus tui

Turpitudinem. Cic. in Pison. 63. Ut mihi illa omnia immortalem gloriam dederint, tibi sempiternam turpitudinem inflixerint.

Ufuras. Paulus in l. Caius. D. de ufuris & fruct. & caus. Vlnus. Cic. in Pison. 32. Quæ meus discipulus Reipub. vulnera infixit?

INFLECTIO, ōnis. f. Theod. Cod. l. 9. tit. 13. Multæ inflectione corrigere.

INFLECTUS, ūs. m. Arnob. lib. 3. p. 111. Quorum inflectu & mobilitate lingua sonos articulatur.

INFLO, [*ἐμφυσάω, φυσάω, φυσώω, ἐμπνέω*] āre. Turgefacere, tractum a Folle, qui flatu turgescit.

Carbasus inflatur Austro. Virg. 3. *Æn.* 357.

Urem, Translate. Hor. 2. *Serm.* 5. 98.

Crescentem tumidis infla sermonibus utrem.

Inflare dicitur tibicen buccinam, vel calamos; pro Tibia canere; vel calamis. Cic. 4. Acad. 86. Et simul inflavit tibicen, a perito carmen agnoscitur. Sic Varro 3. de R. R. cap. 13. Vidisti ad inflatam buccinam certo tempore apros & capreas convenire ad pabulum. Virg. 5. *Ecl.* 2.

Tu calamos inflare leves, ego dicere versus.

Classica. Virg. 2. *Georg.* 539.

Senum, Inflatione calami aut fistulæ sonum emittere. Cic. 3. de Orat. 223. Quem servum sibi ille habuit ad manum, cum eburneola solitus est habere fistula, qui staret occulte post ipsum quum concionaretur, peritum hominem, qui inflaret celeriter eum sonum quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione revocaret.

Buccas ambas inflare, Iratorum proprium. Hor. 1. *Serm.* 1. 21.

— quin illis Iuppiter ambas Iratus buccas inflet?

Venas inflavit libido. Hor. 1. *Serm.* 2. 33.

Venas inflatus hesterno laccho. Virg. 6. *Ecl.* 15.

Inflare; Intro flare, sive Flando injicere. Cato de R. R. cap. 97. de modo palumbi faciendi, Palumbum recentem ut prensus erit, ei fabam coctam testam primum dato, ex ore in ejus os inflato item aquam.

Inflare vehementius dicitur orator, per translationem. Cic. 1. de Legib. 6. Fannii autem ætate conjunctus Antipater paulo inflavit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palestra.

Animos rumor, Auget, & excitat. Cic. in Pison. 89. Quo in oppido, quum tibi spe falsa, quod Q. Ancharium non esse successurum putares, animos rumor inflasset, quo te modo, &c.

Exanimat lentus spectator, sedulus inflat. Hor. 2. *Epist.* 1. 178. i. e. Erigit. Spem, Augere. Liv. 35. 42. pr. Et quibus mendaciis de rege, multiplicando verbis copias ejus, erexerat multorum in Græcia animos, iisdem & regis spem inflabat, &c. Rursus Idem eod. lib. cap. 49. pr. Spe inflari, ut, Mentiendo invicem, jactandoque vires, quas non haberent, inflasse vana spe, atque inflatos esse. Spem inflare dixit Curtius 3. 2. 10.

INFLATUS, a, um. Partic. [*ἐμφυσάμενος*] Varr. de R. R. 3. 13. Ad buccinam inflatam convenire. Sæpius per translat. ut, Inflatus spe atque animis. Cic. pro Muren. 33. Quum contento cursu, acerrimis duobus, hostium classis Italianam spe atque animis inflata peteret.

Jactatione intempestiva feveritatis. Liv. 29. 37.

Læticia atque infolentia. Cic. 14. Philipp. 15.

Amnis inflatus aquis. Liv. 23. 19. pr.

Animus inflatus, Elatus, superbiens. Cic. 3. *Tusc.* 19. Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est.

Capilli. Ovid. 3. de Arte Am. 145.

Colla inflata tumescunt. Ovid. 6. *Met.* 377.

Compar. Tertul. de Pall. cap. 4. Vestis inflatior. & Metaph. Liv. 39. 53. Juvenis inflatior redierat.

INFLATE, Adv. Compar. Cæf. 3. Bell. Civil. 79. Inflatus perferibere.

INFLATUS, ūs. m. [*φυσάω*] Cic. 4. Acad. 20. Qui primo inflatu tibi cinis Antiopei esse aiunt, aut Andromacham. Sic. 2. *Tusc.*

Recipiunt inflatum aures. Cic. de Clar. Orat. 192. Sic oratori populi aures tanquam tibiæ sunt: ex si inflatum non recipiunt, aut si auditor omnino tanquam equus non facit, agitando finis faciendus est.

Inflatus divinus, pro Afflatus & inspiratione. Cic. 1. de Divin. 12. Tum aliquo inflatuque divino futura renuntiat.

INFLATIO, ōnis. f. [*φύσα, ἐμφύσησις*] Flatum in corpore generatio. Cic. 1. de Divin. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quod habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quærenti vera contrariam.

Inflatio ventris. Columel. lib. 6. cap. 6.

Stomachi. Plin. lib. 20. 10.

Residet inflatio. Cels. lib. 4. cap. 8. Cibis deinde calidis, neque inflantibus, eodemque modo calidis potionibus: primo aquæ, post ubi resedit inflatio, vini austeri.

INFLATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. ἐμφυσήτης.

INFLABILIS, e. Adj. Lactantius de Opific. Dei, cap. 11. de pulmone, Ideoque ne plenum quidem viscus effecit, sed inflabile, atque aeris capax, ut paulatim spiritum reciperet. i. e. Quod inflari possit.

Active dixit Cæf. Aurel. Tard. 3. 2. Inflabilis virtutis qualitas. & 5. 1. Alium inflabile.

INFLABELLO, āre. Tertul. advers. Valentin. cap. 23. Omnibus elementis atque corporibus ignis inflabellatus est.

INFLOREO, vel **INFLORESCO**, Claud. de Laud. Stil. 3. 124.

Priſtina Romuleis infloruit artibus ætas.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFLOO, xi, xum, [*ἐκέρω, ἐμπέω*] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

INFORMO, [*ἰνφομπάω, ἰνφομπάομαι, ἰνφομπάω, ἰνφομπάω*] *äre*. Rem aliquam inchoare, nec omnino perficere, sed principium operi quodammodo informæ & impolito dare: ut li aut figulus vasculum fingere, aut faber statuum dolare cöperit. Budæus, Informare rem aliquam, h. e. Summaria descriptione designare. Virg. 8. *Æn.* 426.

His informatum manibus jam parte polita

Fulmen erat. Cic. *Orat.* 33. Referamus nos igitur ad eum, quem volumus, inchoandum, & eadem eloquentia informandum. Ibidem 7. Atque ego in fummo Oratore fingendo talem informabo, qualis fortasse nemo fuit. Idem 4. de *Fin.* 45. Quodque dicitis informari non posse virtutem, si quicquam nisi quod honestum sit, numeretur.

Areas informare. Columel. lib. 11. cap. 3.

Deos conjectura. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 39. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne conjectura quidem informare possimus, quum mens nostra quidvis videatur cogitatione posse depingere.

Ethiægem informat Latiam. Sil. lib. 17. 525.

Informare est etiam Certam vel morum vel disciplinæ formam animis imprimere, Idem nempe ac Fingere, instituere. Quintil. *procem.* Unus liber accedet in quo nobis orator ipse informandus est. Ita Cic. pro *Arch.* 4. Artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.

INFORMATUS, a, um. Partic. Institutus. ut, Animus bene a natura informatus. Cic. 1. *Off.* 13. Ut nemini parere animus bene a natura informatus velit, nisi præcipienti aut docenti, &c.

Informata cogitatio. Cic. 1. *Att.* 1. Conjecturam significat, præsertim quum initio epistolæ Cicero scribat, Quod conjectura provideri possit. Nam cogitatio informata, est Cogitatio in animo formata, & quædam informatio, quæ est *φαντασία*, quam vulgo Imaginationem vocant. Turnebus. V. *Casub.*

INFORMATIO, ðnis. f. [*ἰνφομπύσις*] Notio a natura animo impressa, hoc est, prænotio & prolepsis, quasi præsumpta notitia, & anticipata. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 43. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat *πρόληψιν* Epicurus, id est anteceptam animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec disputari potest. Et alibi in eod. lib.

Informatio verbi. Cic. in *partit.* 102. Ita primus ille status, & quasi confictio cum adversario, conjectura quadam: secundus autem definitione, aut descriptione atque informatione verbi, &c. tractandus.

INFORMATO, ðris. m. Qui informat vel instituit. Tertull. *adv. Marc.* 4. 22. Moses populi informator. Occurrit etiam in Dig.

INFORMATRIX, icis. f. Jct. in Cod.

INFORMABILIS, e. Adj. Qui formari nequit. Tertull. *adv. Praxean.* cap. 27. Deum immutabilem & informabilem credi necesse est.

INFORO, [*ἐνφορέω*] *äre*. a Foro compositum; significat Dicere, seu In forum divulgare, aut In forum vocare. Plaut. *Curc.* 3. 31.

Licethe inforare, si incomitari non licet?

B. Non inforabis me quidem: non mihi placet

Tuum profecto nec forum nec comitium. [Videtur a Plauto confictum verbum, sensu ambiguo, & obscuro ex altera parte.

INFORARE, Perforare, a Foro, foras. Plin. lib. 17. cap. 14. Timebant prisca truncum findere. Mox inforare ausi medio. Hard. ex MSS. Imperare, dubitatque de latinitate & Inforare in hoc usu.

INFORTUNATUS, a, um. Adj. [*δυστυχής*] Calamitosus, ærumnosus. Ter. *Eun.* 2. 3. 17. O infortunatum senem.

Infortunata radiatio. Firmic. lib. 6. cap. ultimo, Præsertim si eos malevolæ stellæ minaci & infortunata radiatione respiciant.

Compar. Cic. 2. *Att.* 24. Nihil me infortunatius: nil fortunatius est Catulo.

Superl. Apul. 4. *Met.* p. 157. Infortunatissimæ filiæ miserimus pater.

INFORTUNIUM, i. n. [*ἀτυχία, ἀτύχημα, δυστυχία*] Calamitas, ærumna.

Craffum infortunium. V. *CRASSUS*.

Mediocre infortunium. V. *MEDIOCRIS*.

Ferre infortunium. Ter. *Adel.* 2. 1. 24.

Tetign' tui quicquam? æ. si attigisses, ferres infortunium.

Habere, Calamitosum esse. Liv. 1. 50. extr. Ne id quidem Turnum tulisse taciturnum ferunt: dixisse enim nullam breviorē esse cognitionem, quam inter patrem & filium: paucisque transigi verbis posse: ni pareat patri, habiturum infortunium esse.

Invenire infortunium. V. *INVENIO*.

Lædent tua me infortunia. Horat. de *Arte Poet.* 103.

Maclare infortunio. Plaut. *Curc.* 4. 3. 5.

Multare infortunio. V. *MULTA*, æ.

INFORTUNITAS, atis. f. [*δυστυχία*] Gell. lib. 6. cap. 1. Itidem sunt bona & mala: felicitas & infortunitas, dolor & voluptas.

INFOSSUS, V. *INFODIO*.

INFRA, [*ἐνέρε, νέρε, ὑπενέρε*] Præpositio accusative casui serviens, cui contrarium est Supra. Plaut. *Truc.* 2. 3. 30.

Sed est vocis fat: sentio aperiri fores,

Quæ absorbent quicquid venit infra pessus. In emendatis codd. Intra legitur.

Infra & supra. Cic. 4. *Acad.* 125. Supra infra, dextra sinistra, ante post.

Infra & supra discumbere, ex more Romano, In medio lecto ad sinistram vel dextram accumbere. V. *Torrent.* ad *Hor.* 2. *Serm.* 8. 20.

Lips. 3. *Antiq. Lect.* Suet. *Calig.* cap. 24. Cum omnibus fororibus stupri consuetudinem fecit, plenoque convivio singulas infra se vicissim collocabat, uxore supra cubante. Cic. 9. *Fam.* 26. Accubueram hora nona apud Volumnium Eutrapelum, & quidem supra me Atticus, infra Verrius.

Infra, ad personam refertur, sive ad dignitates. Ter. *Eun.* 3. 2. 36.

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos Homines.

i. e. Quem ego posthabeo etiam infimis.

Infra ætatem. Liv. 28. 43. pr. Sic senem se perfunctum honoribus, & me infra ætatem filii etiam sui posuit.

Infra censum & ingenium alicuius. Hor. 2. *Serm.* 1. 75.

Infra se putare vel judicare aliquid Plin. in *Paneg.*

Multo infra, pro Minoris pretii. Plin. lib. 19. cap. 3. Nascitur in Perside large, sed multo infra Cyrenaicum. [Subaudi Bonitate, vel Viribus.

Infra, ad numerum refertur sunt qui dicant. Plin. 10. 54. legitur; Ova incubari infra decem dies edita utilissimum: vetera aut recentiora infecunda. Quo loco vetera exemplaria legunt; Intra: tamen lib. 18. cap. 26. quoque legatur, In eum diem ternadena subijcto æstate tota, hieme pauciora, non tamen infra novena. Idem lib. 30. cap. 13. Vulnera recentia conglutinant terreni, adeo ut nervos quoque abscissos illis solidari infra septimum diem persuasum sit. De vermibus loquitur.

Infra, adverbium est quando sine casu ponitur. Plaut. *Truc.* 1. 1. 16. Infra sin jecit rete, piscis ne effugiat cavet. Sed lectio dubia est.

Infra quam, ut Supra quam. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 135. Ipsius autem partes eæ quæ sunt infra quam devoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. Ita legit Budæus. Alia exemplaria habent Infra id quod.

INFERR, pro Infra, Antiquæ. [*ἐνέρω*] Cato de *R. R.* cap. 149. Ubi pyrus florere cöperit, prato irriguo: ubi super, inferque vicinus permittit, tum decedit. Putarim tamen & Super & Infer adjectiva esse: ut sit Infer, era, erum; Super, era, erum: pro Inferior & Superior. Vicinus infer, Cujus pratum est infra tuum, sive sub tuo. [Nil verius. V. *Popm.* in loc. Superus in recto fig. m. g. apud antiquiores legere me nusquam recorder. Inferus ex Liv. Andron. afferunt. apud *Isidor.* lib. 14. extr. pro Infernus ponitur. Sic & in *Gloss.* Inferus, *Ἰνέρος*.

INFERRUS, a, um. [*ἐνέρω*] ab Infra dictum est, teste Perotto; Quod infra est: ut, Inferum limen. Plaut. *Merc.* 5. 1. 1. Varro apud Non. 1. 221.

Nubes aquali frigido velo leves

Cæli cavernas aureas subduxerant,

Aquam vomentes inferam mortalibus.

i. e. Desuper missam

Cic. 1. *Tusc.* 64. Eademque ab animo tanquam ab oculis caliginem dispulit, ut omnia supera infera, prima ultima, media videremus. Liv. 31. 31. Dii superi, inferique.

Inferi, orum. m. pl. [*οἱ κάτω*] Qui infra alios sunt positi & siti. vel potius Mortui in inferis degentes. Liv. 26. 32. Si ab inferis existat Rex Hiero. Paterc. 2. 48. 2. Quam apud superos habuit magnitudinem illibatam detulit ad inferos. Justin. 11. 15. 15. Precari superum inferumque numina, Cic. pro *Cluent.* 171. Nunc quidem quid tandem illi mali mors attulit? nisi forte ineptiis, ac fabulis ducimur, ut existimemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre, ac plures illic offendisse inimicos, quam hic reliquisse. Plaut. *Aulul.* 2. 7. 6.

Si autem deorum comedent, siquid coxerint,

Superi incenati sint, & cœnati inferi.

INFERIOR, ðris. c. u. s. n. [*κατώτερος, ἑσθιός, κατωθής, ἥτων*] compar. ab Inferus. Cic. 4. *Tusc.* 7. Inferior ambulatio

Inferior & superior ceteris rebus. Cic. 1. *Verr.* 61. Tu quum omnibus

rebus inferior sis, hac una in re te mihi anteferri putas oportere, quod Quætor illius fueris: ego, si superior ceteris rebus esses, te hanc

unam ob causam accusatorem repudiari putarem oportere Inferior belli laude. Cic. 1. *Off.* 116. Timotheus Cononis filius, qui

quum belli laude non inferior fuisset, quam pater, ad eam laudem doctrinæ & ingenii gloriam adjecit.

Multo inferior Marte & armis. Propert. lib. 2. 8. 39.

Ætas inferior. Cic. 4. *Acad.* 73. Quis hunc philosophum non anteponit Cleanthi, Chrysippo, reliquisque inferioris ætatis?

Casus inferiores virtute ducere. Cic. de *Amicit.* 7. Hanc esse in te sapientiam existimant, ut omnia tua in te posita esse ducas, humanosque casus virtute inferiores putes. i. e. Minoris facere casus quam virtutem. [Immo τὴν τύχην ἵπτω ὑπὸ τῆς ἀρετῆς, Virtuti obnoxios & servientes putare casus fortunæ.

Copii inferior. Nepos. 14. 8. 4.

Fortuna inferior. Cic. 13. *Fam.* 5.

Genere inferiore orto cedendum putavit. Cic. *Anteq.* iret in exil. 27.

INFERIUS. Adv. Ovid. 2. *Met.* 208.

Inferiusque suis fraternos currere Luna

Admiratur equos.

Cælum fidet inferius mari. Hor. *Epod.* 5. 79. h. e. Descendet inferius quam sit mare.

Inferius majestate. Tacit. 3. *Ann.* 3. 1. Tiberius atque Augusta publico abstinere, inferius majestate sua rati, si palam lamentarentur. i. e. Infra majestatem.

INFIMUS, a, um. superl. [*κατώτατος*] Plaut. *Curc.* 4. 1. 14.

In foro infimo boni homines atque dites ambulant.

Infimum, Medium, Summum. Cic. 1. de *Fin.* In quo nihil æque nec summum, nec infimum, nec medium, nec ultimum, nec extremum sit.

Infimi homines, Contempti, nullo in honore habiti, vel abjectæ conditionis. Ter. *Eun.* 3. 2. 36.

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos

Homines. Cic. 3. de *Legib.* 15. Homo omnium infimus & foetidissimus.

Infimus civis, cui contrarium est Summus: ut Cic. 5. *Verr.* & pro Fonteio 17. Non modo cum summis civitatis nostræ viris, sed cum infimo cive Romano quisquam amplissimus Galliæ comparandus est.

Adversus infimos etiam iustitia servanda. Cic. 1. *Off.* 34.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de *Fin.* 52.

Ab infima plebe completi gradus templorum. Cic. 4. *Att.* 1.

De gente infima. Hor. 2. *Carm.* 3. 22.

Infimo loco natus. Cic. pro *Flacc.* 24. Siquidem infimo loco natus, nullo splendore vitæ, nulla commendatione famæ defenderem: tamen &c.

Infimis precibus aliquid petere, Quibus nos infimos facimus & abjicimus, ut quod petimus, facilius impetremus. Liv. 29. 30. pr. Ab eo supplex infimis precibus auxilium itineri, quoniam bello non poterat, quatuor millia Maurorum impetravit.

INFIMIOR, ðris. Interpr. Iren. Infimiores illorum.

INFIMATIS, is. m. vel **INFIMATES**, um. Qui sunt infimæ fortis. Charis. lib. 1. Invenimus optimates, & infimates legimus. Plaut. *Stich.* 3. 2. 37.

Ergo oratores populi, summates viri,

Summi accumbent, ego infimatis infimus.

Ut enim Nostratis;

e; ita Infimatis, e, dixere veteres. Dicimus autem Summates, Sum-

- conditionis, & potentia viros: Infirmates, Infimo loco natos. [Puto Plautum finxille hoc vocabulum ad imitationem *Συμμάτης*.]
- INFIMO**, āre. Apul. 1. Miles. p. 106. Manes sublimare, Deos infirmare.
- INFIMATUS**, a, um. Partic. Apul. de Deo Socr. p. 44. Ingenia ad miserias infimata.
- INFIMITAS**, ātis. f. Ammian. 17. 13. Ad infimitatem obsequiorum venire. Idem 29. 2. Ipsa fortis infimitate ad omnia præceps.
- INFERNAS**, ātis. sicut Supernas. Adj. [*Ἰνfernάσ*] Infernatia ligna sunt, quæ ex Apennino, parte qua Inferum mare spectat, caduntur: supernatia e diverso. Plin. lib. 16. cap. 39. Et ideo Romæ infernas abies supernati præferunt. Vitruv. 2. 10. Ideo infernates, quæ ex apricis locis apportantur, meliores sunt, quam quæ ab opacis de supernatibus advehuntur. Subaudi Arborea.
- INFERNUS**, a, um. Adj. [*Ἰνfernύς*] ut, Infernus fluctus, quasi Infimus & profundus. Plin. lib. 2. cap. 47. Quoniam ille infernus fluctus ex imo maris spirat.
- Aquæ infernæ. Ovid. 1. Trist. 5. 20.
- Dii inferni, qui & Inferi, quibus Superi opponuntur. Liv. 31. 30.
- Lacus inferni. pl. Tibull. 2. 7. 40.
- Pars inferna. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
- Hic sese infernis e partibus erigit Hydra. Ex quodam poeta.
- Rex infernus, Pluto. Virg. 6. Æn. 106.
- Sedes inferna. Ovid. 3. Met. 504.
- Stagna inferna. Liv. 8. 24. pr.
- Tenebræ infernæ. Hor. 4. Carm. 7. 25.
- Valles infernæ. Ovid. in Ibin, 77.
- Umbræ infernæ. Martial. lib. 1. 37.
- INFERNUS**, i. m. Orcus. Varro apud Non. 4. 226. conf. Cur. Post. Cellar. p. 268. & Ol. Borrich. Cogit. p. 134. & Analect. p. 17. Vox est apud Ecclesiasticos usitatissima.
- INFERNA**, orum. n. pl. Idem. Lactant. Divin. Instit. 1. 11. Solin. cap. 55. Sen. Herc. fur. v. 423.
- Inferna tetigit, posset ut supera assequi.
- INFERNĀLIS**, e. Adj. Prudent. adv. Symmach. 388.
- Hæ sunt deliciæ Jovis infernalis. Alcim. Avit. 2. 290.
- infernali jamdudum nocte sepultis.
- INFRACTIO**, **INFRACTUS**, V. **INFRINGO**.
- INFRAGILIS**, e. Adj. [*Ἰνfrάγιλος*] Quod frangi non potest. Ovid. 1. Trist. 5. 53.
- Si vox infragilis, pectus mihi firmius esset,
- Pluraque cum linguis pluribus ora forent.
- Animum infragilem tenere. Ovid. ad Liv. 354.
- Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in proem.
- INFRANGIBILIS**, e. Adj. Qui frangi nequit. Sen. de Vit. Beat. cap. 9.
- Quum tibi dicam, summum bonum est infrangibilis animi rigor & providentia, subtilitas, sanitas, libertas, decor; aliquid ultra quæris?
- Alii malunt Infragilis.
- INFREMO**, [*Ἰνφρεμόν*] ēre. Sil. lib. 3. 230.
- Nec bellum raptis tam dirum mille carinis
- Acrius infremuit, trepidumque exterruit orbem.
- INFRENDEO**, [*Ἰνφρενέω*] ēre. Valde frendere; proprie significat Dentis præ nimia ira concutere & invicem collidere. Virg. 3. Æn. 664.
- Dentibus infrendens gemitu, graditurque per aequor
- Jam medium. de Polyphemo.
- INFRENIS**, e. & **INFRENUS**, a, um. Adj. Sine freno. Virg. 4. Æn. 41. Infreni Numidæ. H. St. Desiderabatur in ed. Lugd.
- Metaph. pro Vehementi. ut, Infrenus cursus. Columel. lib. 10. 215.
- pro Petulanti & indomito, pro Eo quod frenum pati nolit; ut, Gell. 1. 15. Prodigæ & infrenis lingua.
- INFRENO**, [*Ἰνφρενώω*] āre. proprie est Equis frena imponere. Liv. 37. 20. Pauci stabant impavidi equi, eos ipsos non sternere, non infrenare, aut ascendere facile poterant.
- Currus infrenant alii. Virg. 12. Æn. 287. Currus: i. e. Equos. Servius. adde Sil. 4. 316.
- Infrenare navigia anchoris, pro Cohibere & detinere ne longius progressi possint. Plin. lib. 9. cap. 31. Quod ubi videre nautici, statim pluribus anchoris navigia infrenant.
- Infrenare & domare. Plin. lib. 32. cap. 1. Infrenat impetus, & domat mundi rabiem nullo suo labore, non retinendo, aut alio modo quam adharendo. De echineide pisce.
- INFRENĀTUS**, a, um. Partic. [*Ἰνφρενάτος*] Liv. 37. 20. Non stratos, non infrenatos magna pars habebant equos. h. e. Frenatos, seu Frenis munitos.
- Adj. ut Infrenati equites, Quorum equi frenos non habent. Liv. 21. 44.
- Quocunque circumtulit oculos, plena omnia video animorum ac roboris: veteranum peditem, generosissimarum gentium equites frenatos & infrenatos. adde Gronov. ad Liv. 37. 20. Burm. ad Quintil. Decl. 13. 8. p. 281.
- INFRENATIO**, ōnis. f. Tertull. adv. Marc. 1. 29. Quæ libidinis infrenatio in castratione.
- INFREQUENS**, e. Adj. [*Ἰνφρενός*, *σπάνιος*] Parum frequentatum. ut, Infrequens forum, in quo pauci conveniunt.
- Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conventus. Liv. 3. 6. Cic. 2. Q. frat. 11. Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset.
- Infrequens, Qui non frequentat. Unde Infrequens miles dicitur a Festo, Qui diutius abest a signis. Plaut. Trucul. 2. 1. 19.
- Quin ubi nihil det, pro infrequente cum mittas militia domum.
- Auctor de Viris Illustr. cap. 43. Lucano cuidam fortissimo, ob amorem mulicris infrequenti, eandem emptam dono dedit. ubi Schott. V.
- Infrequens sum Romæ. Cic. 3. Q. frat. 9. Et sum equidem, ut scribis, & Romæ, & in prædiis infrequens.
- Cultor infrequens deorum. Hor. 1. Carm. 34. 1.
- Infrequens interdictum. Ulpian. in l. 1. D. de migrando.
- Infrequens cum genitivo. Gell. lib. 13. cap. 23. Infrequens sum vocum Latinarum.
- INFREQUENTIA**, æ. f. [*σπανία*] Raritas & paucitas. Cic. 3. Q. frat. 1. Summa infrequentia, quum vellet exire, a coss. retentus est. Liv. 2. 23. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.
- INFREQUENTATUS**, a, um. Adj. Sidon. 4. Epist. 10. Ut rebus amicitia
- Vol. II.
- vegetetur quæ verbis infrequentata torpuerat. Idem 9. Epist. 15. Metrum infrequentatum durius textitur.
- INFRICTO**, ui & āvi, ātum, [*Ἰνφρίκτω*] āre. Idem quod Fricare, & Fricando contundere, vel Fricando etiam illinere. Dicimus autem Infriicare vas cinere, & Cinerem infriicare vasi. Columel. lib. 12. cap. 30. Et pondo quadrantem amphoris singulis infricato & oblinito. Plin. lib. 30. cap. 3. Et ideo tolerabilius est passeris pullorum farmentis crematorum cinerem ex aceto infriicare. [Hæc posterioris duntaxat constructionis exempla sunt.]
- INFRICTATUS**, a, um. [*Ἰνφρίκταις*] Partic. Plin. lib. 26. cap. 8. Et infricata polemonia, aristolochiæ decocto foliis. Adde Idem 30. 12.
- INFRICTIO**, ōnis. f. Cels. 8. 11. fin. Tum infriktionem ei membro adhibere. [i. e. Lenem frictionem. Sic Inunctio, Inambulatio, Infusatio apud eundem auctorem.]
- INFRIGESCO**, xi, ēre. Defrigescere. Cels. 5. 25. 4. Cum infrixit catapotia sunt. adde Veget. Mulom. 3. 28.
- INFRIGIDO**, āre. Refrigerare Medici antiqui. Theod. de Diæt. cap. 1. & 2. Cæl. Aurel. 1. 1. 44. V. Voss. de Vit. L. L. 4. 2. p. 727. Borrich. cogit. p. 138.
- INFRIGIDATIO**, ōnis. f. Veget. 1. c. 1. 29. Sudoris subita infriigidatio.
- INFRIGO**, xi, ātum, xum, [*Ἰνφρίγω*] ēre. Simul frigo, vel in patella, aut alio quovis instrumento. Plin. lib. 20. cap. 13. Dederunt & cum bitumine infriktam potioni propter anhelitum. Ex vetusto tamen codice legitur Infractam. De ruta.
- INFRINGO**, ēgi, actum, [*Ἰνφρίγγω*] ēre. Idem quod Frangere, & frangendo comminuere. Plin. lib. 22. cap. 6. Ne insidens ales infringat.
- Lilia infringere. Ovid. 10. Met. 191.
- Lingua infringitur. Lucret. lib. 3. 156.
- Lumbos & latus infregi liminibus. Horat. Epod. 11. 33.
- Vestes infringere. Ovid. 9. Met. 209.
- Infringere aliquem, per translationem. Cic. 7. Att. 2. Ego autem quum sciam quam sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat.
- Animos infringere. Liv. 38. 16. Non tamen ita infregit animos eorum, ut absterent imperio.
- Colaphum. Terent. Adel. 2. 1. 46.
- Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi. Ubi Donatus, Ut illudens hoc fecisse Æschinus videatur, cum sonitu se colaphizatum significat. Infregit autem, illisit, infixit: ut sit sensus, Infixit homini misero plusquam quingentos colaphos.
- Conatus adversariorum infringere, Amoliri. Cæs. 2. Bell. Civil. 19. Cæsar habita concione Cordubæ, omnibus gratias generatim agit: civibus Romanis, quod, &c. Gaditanis, quod conatus adversariorum infregissent.
- Deos infringere humili precatu. Stat. 1. Achil. 144.
- Difficultatem montis infringere. Columel. lib. 2. cap. 4.
- Digitos citharæ infringere, musico plane verbo in Achilleid. 1. 573. dixit Papinius, pro Digitos flexibiles & faciles docileque modorum lyra reddere. Turnebus.
- Dignitatem alicujus infringere. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est enim labes hujus sæculi quædam, & macula, virtuti invidere, velle ipsum florem dignitatis infringere.
- Jus infringere. Tacit. 4. Ann. 19. Nec infringendum Consulibus jus, cuius vigiliis niteretur.
- Spem infringere. Cic. in Orat. 6. Quare non est, cur eorum qui se studio eloquentiæ dederunt, spes infringatur, aut languescat industria. i. e. Valde frangatur. [Immo Paulum.]
- Vim militum infringere. Cæs. 3. Bell. Civil. 101. Ut primus excursus, visque militum infringeretur, aciesque distenderetur, &c.
- Vires alicujus infringere. Propert. lib. 1. 14. 17.
- Graviter infringendo. Lucret. lib. 6. 142.
- INFRACTUS**, a, um. Partic. [*Ἰνφρακτός*] Columel. lib. 8. cap. 17. Nuces digitis infractæ sunt dandæ.
- Infractus, Valde fractus. Virg. 12. Æn. 1.
- Turnus ut infractus adverso Marte Latinos
- Defecisse videt. Servius tamen majorem esse sensum contendit, si Infractus intelligamus pro Robustis & validis: h. e. Qui prius solebant infracti esse. [Inscite.]
- Ævo infracto. Sil. lib. 15. 651.
- Animus non infractus: cui opponitur Confirmatus. Cic. Post. red. ad Quir. 19. Eum tamen vidi, quum esset summa senectute, non modo non infracto animo propter magnitudinem calamitatis, sed confirmato atque renovato. Budæus hic legit, Non modo infracto animo, ut Infractus Non fractum significet. [Perinde est utro modo legas. Sed Infracto est Paulum fracto. V. Grav. in loc. & Bud. in Annot. prior. ad Pand. l. eo jure ff. de tit. nupt.]
- Ira infracta constitit. Ovid. 6. Met. 61.
- Loquela blanda infracta. Lucret. lib. 5. 231.
- Minæ infractæ. Sil. lib. 7. 125. Infanæ, & nihil minus quam fractæ Anibalis comminationes. [Immo Debilitatæ ac fractæ.]
- Oratio. Liv. 38. 14. Et oratio fuit summissa & infracta, extenuantis opes suas, urbiumque suæ ditionis egestatem querentis.
- Res. Cic. 9. Att. 12. Tum poterimus deliberare, non scilicet integra re, sed certe minus infracta, quam si una projeceris te.
- Veritas pluribus modis infracta. Tacit. 1. Hist. 1.
- Vires infractæ ad prælia. Virg. 9. Æn. 439.
- Virtus infracta. Stat. 2. Achil. 214.
- Compar. Valer. lib. 5. cap. 10. in primo exemplo externo de Pericle, Et vultu pristinum habitum retinente & oratione nulla ex parte infractiore concionatus est. Pro Fractiore. H. St.
- Infractus, Non fractus. Plin. lib. 8. cap. 50. Mares quam maxime simos, longis auricularis infractisque, armis quam villosissimis probant. Nisi forte Infractas auricularis intellexeris, Non erectas, pendulas, quasi fractæ sint: quod fortasse melius. Nam Recentiorum est Infractum pro Non fracto, Confirmato, usurpare. Symmach. 1. Epist. 3. Fractæ opes infractos animos repererunt.
- INFRACTIO**, ōnis. f. [*Ἰνφράκσις*] ut, Infractio animi, pro Inconstantia, vel fractione. Cic. 3. Tusc. 14. Verisimile est igitur in quem cadit ægritudo,

- agritudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demillionem.
- INFERO**, [*ἐπιτείνω*] *äre*. Idem quod Friare, & in minutas partes comminuer. Columel. lib. 8. cap. 5. Atque ita paulum triti falis vulneribus infriatur. Idem lib. 7. cap. 5. Superfusoque aceto, vel æris æruginis infriata.
- INFERS**, ondis. Adj. Ovid. 4. de Pont. 10. 31.
Hic agri infrondes, hic spicula tincta venenis. h. e. Agri sine frondibus & arboribus.
- IOFRONTATE**, Adv. Impudenter. Planc. ad Fulgent. exposit. sermon. antiq. in Catillare. V. Salmaf. ad Vopisc. in Numeriano, cap. 13.
- INFUGIFER**, a, um. Adj. Idem atque Infructuosus. Infrugifera arbor. Vet. Hor. Scholiaf. ad Carm. 2. 15. 4.
- INFUNCTUS**, a, um. Adj. [*ἀφρονέω*] Quod fructum non fert. Columel. lib. 11. cap. 2. Post quem diem fera & infructuosa fit huiusmodi rerum cultura. Idem lib. 8. cap. 4. Infructuosas vites, fecundas sic facito. Sic Plin. 16. 26. Fiunt quædam loci vitio infructuosa. Epistola infructuosa, Tralate, Sen. Controv. 13. Malitia, Tacit. 1. Hist. 51. 2. Preces. Plin. 8. Epist. 23.
- INFUNCTUS**, Adv. Idem. Epistolæ Hieron. & Augustin.
- INFUNCTOSITAS**, *ätis*. f. Tertullian. de Resurrect. carnis, c. 33.
- INFUNITUS**, a, um. Adj. [*ἄφρων*] Insuper ac stolidus, qui nulli usui est, a Græco deducta dictio: nam Græci *ἄφρονες* dementem dicunt. Ruell. lib. 2. cap. 40. Unguentum in lenticula, Proverbium est, in eos jactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pariter cuncta moluntur: quos, ut apud Senecam & Gellium, Infrunitos appellamus, Græce Cacozeles & apirocalos. Seneca de Vita Beat. cap. 23. usurpat pro Stolidè jactabundo, Alterum, inquit, infruniti est animi, alterum timidi ac pusilli. V. Sen. de Benef. 3. 16. Valer. Max. 5. 7. ext. 1. Infrunito amore correptus. Al. Infinito. Gell. 4. 9. Vulgat. Eccl. 23. 6.
- INFUSCO**, [*ἐχέω*] *äre*. Fuco tingere. Cic. 2. de Orat. 68. In scriptis & in dictis non aurum solum, sed animi iudicio etiam magis infusata vitia noscuntur. Infuscare aliquid, Tegere ita fallaciam ut non deprehendatur. Plaut. Mil. 2. 6. 46.
Nunc pol ego metuo nequid infuscaverit. Al. Infuscaverit.
- INFUSCATIO**, *önis*. f. apud Arnob.
- INFULA**, *æ*. f. [*μίτρα*] Fascia in modum diadematum, ut inquit Servius in 10. *Æn.* 538. a qua dependent vittæ ab utraque parte. Festus, Infulas, Sacerdotum flaminum vocabant antiqui. Alii scribunt Infulas, Filamenta alba esse, quibus templa ornabantur: & moris fuisse, ut nubentes, prius quam mariti domum ingrederentur, infulis postes ornarent. Cic. 3. de Orat. 73. Pamphilumque nescio quem finamus in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. Idem 6. Verr. 110. Præsto mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerint. Liv. 30. 36. Velata navis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu Carthagini. Velamenta & infulæ. Tacit. 1. Hist. 66. Mox velamenta & infulas pro muris ostentant. Infula virgineos circumdata comptus. Lucret. lib. 1. 88. Lanea dum nivea circumdatur infula vitta. Virg. 3. Georg. 487. Coronarum infulæ. Firmicus lib. 5. cap. 1. Facietque claros, & coronarum infulis adornatos.
- INFULATUS**, a, um. Adj. Infula ornatus. Suet. Calig. 27. Cunctantem pueris tradidit verbenatum infulatumque.
- INFULCIO**, *äre*. pro Ingerere. Sen. Epist. 114. Non desinit omnibus locis hoc verbum infulcire. conf. Suet. Tiber. cap. 53.
- INFULGENS**, [*ἐπιλάσσω*] Partic. sine verbo, Idem quod Fulgens. Catul. Argon, 62. 387.
Sæpe pater divum templo infulgente revifens, &c. Al. Templo in fulgente.
Immo lego apud Catullum eo loco, qui est circa finem Argon.
Sæpe pater divum fulgentia templa revifens,
Annua cum festis venissent sacra diebus. H. St.
- INFUMMO**, [*ὑποκαπνίζω*] *äre*. Ad fumum ficare. Apul. Met. 1. Deos infumare. Elmenh. Infumare p. 106. Al. Infumare. Plaut. [Puto suppos.] Atque hilas infumatas, & fumen. Plin. lib. 28. cap. 9. Et infumata pilis oculorum medetur. De cerusa.
- INFUMIBULUM**, i. n. V. INFURNIBULUM. Nam aliqui apud Plinium 24. 15. non Infurnibulum, neque Infundibulum, sed Infumibulum legunt. V. Harduin. & quæ in verbo mox seq.
- INFUNDO**, *ūdi*, *ūsum*, [*ἐχέω*, *ἐχέω*, *ἐπιχέω*, *ἐπιχέω*, *ἀποχέω*] *äre*. Intus fundere. Poculum infundere alicui. Hor. Epod. 5. 77. Infundere faucibus. Columel. lib. 6. cap. 6. Infundere in naribus, & in vas. Columel. lib. 6. cap. 4. Cic. 1. Tusc. 61. Utrum capacitatem aliquam in animo putamus esse, quo tanquam in aliquod vas ea quæ meminimus, infundantur? Infundere per nares. Columel. lib. 6. cap. 5. Infundere in alienum genus. Cic. de Clar. Orat. 62. Quum homines humiliores in alienum ejusdem nominis infunderentur genus. Orationem in aures alicujus. Cic. 2. de Orat. 355. Ut illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere. Vitia in civitatem. Cic. 3. de Legib. 32. Quo perniciosius de Repub. merentur vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in civitatem. Venenum alicui. Cic. 11. Philipp. 13. At hic nuper fororis filio infudit venenum, non dedit. Infundere cribro, pro In cribrum. Sen. de Benef. 7. Infundere, Suprafundere. Virg. 1. Georg. 385.
Certatim largos humeris infundere rores.
- INFUSUS**, a, um. Partic. [*ἐχέω*] Plin. lib. 20. cap. 13. Infuso in aures succo. Collo infusus amantis. Ovid. 2. Epist. 93. Maria terræ. Plin. lib. 32. cap. 15. Mens per artus. Virg. 6. *Æn.* 26. Pax per æquora. Sil. lib. 7. 258. Populus. Virg. 5. *Æn.* 552. Sol. Virg. 9. *Æn.* 461.
- Jam sole infuso, jam rebus luce relictis. Subauditur Terris.
- INFUSIO**, *önis*. f. [*ἐπίχυσις*] Plin. lib. 20. cap. 21. Vulvas & cibo & infusione mollit in oleo. adde Pallad. 3. 28.
- INFUSUS**, *ūs*. m. Idem. [*ἐχέω*] Plin. lib. 24. cap. 6. Sonitus aurium emendat infuso, strumas illitu.
- INFUSOR**, *ōris*. m. Prudent. Cathem. 4. 11. Infusor fidei.
- INFUNDIBULUM**, i. n. [*χώνη*] Instrumentum quo in vasa infundimus liquores. Columel. lib. 3. cap. 12. Raram supra modum velut per infundibulum transmittere imbres. Infundibulum, Vitruv. 10. 10. vocat illud, quod paulatim frumentum molis suggerit.
- INFURNIBULUM**, i. n. Pala, qua panes in furno disponuntur. Infurnibulum apud Plinium lib. 24. cap. 15. in quibusdam exemplaribus legitur, Radix ejus imponitur carbonibus cupressi: atque is nidor per infurnibulum imbibitur in vetere tulli. Ubi Hermolaus, Per infurnibulum: Vetusti codices, Per infundibulum, non displicet Per infurnibulum: quia Græci hoc genus hauriendi fumi nidorisque Hypocapnismum appellant. V. Harduin.
- INFUSCO**, [*ἐμψέω*] *äre*. Fuscum reddere. Plin. 9. 29. Infuscata aqua absconduntur. i. e. Obscurata & turbida facta, vel turbata. Idem 2. 51. Quæ humida, non urunt, sed infuscant. De fulminibus. Infuscatum & nigrum. Columel. lib. 11. cap. 2. Naturalis autem maturitas est, si quum expresseris vinacea, quæ acinis celantur, jam infuscata, & nonnulla propemodum nigra fuerint. Arenam sanie infuscare. Virg. 3. Georg. 433. — sanie infuscatur arena. Barbarie infuscari, Coinquinari. Cic. de Clar. Orat. 258. Sed omnes tum fere, qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscaverat, recte loquebantur. Malevolentia infuscatus, Depravatus, conspurcatus. Cic. pro Planc. 22. Laudanda est, vel etiam amanda vicinitas retinens veterem illum officii morem, non infuscata malevolentia, non assueta mendacii, non fucata, non fallax. &c. Pectus infuscare illuvie scabrum. Cic. 3. Tusc. 26. Ex poeta. Saporem, Corruptum & deteriore reddere. Columel. lib. 12. cap. 19. Nec omnino quicquam permiscendum, quo naturalis sapor ejus infuscetur. Sonum. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus, promittitur revocato, infuscatur ex inopinato. Vellera. Columel. lib. 7. cap. 3. Virg. 3. Georg. 389. Vinum infuscare, pro Aqua diluere. Plaut. Cist. 1. 1. 21. Infucare, Edit. vet. V. Taubm. adloc.
- INFUSCUS**, a, um. Adj. [*φαιδς*] Idem quod Fuscus. Columel. lib. 9. cap. 10. Quidam etiam infusci atque hirsuti reperiuntur.

I N G

- INGEMINO**, [*ἐπιπλησίζω*] *äre*. Idem quod simplex, nisi quid addat compositio, ut Frequentius geminare significet. Virg. 1. Georg. 411. Tum liquidas corvi presso ter gutture voces Aut quater ingeminant. Hostiles ingeminavit opes. Ovid. 6. Fast. 568. Ingeminare, neutrum. Virg. 1. Georg. 333. — ingeminant Austri, & densissimus imber. Servius Ingeminant pro Ingeminantur positum esse asserit. Clamor ingeminat. Virg. 5. *Æn.* 227. Curæ ingeminant. Virg. 4. *Æn.* 531.
- INGEMINATUS**, a, um. Partic. [*ἐπιπλησίζω*] ut, Nobilitas ingeminata. Ovid. 4. de Pont. 16. 44.
- INGEMO**, *ui*, *itum*, [*ἐπίπλησίζω*, *ἐπιπλησίζω*] *äre*. Idem quod Gemo. Virg. 1. Georg. 46. Depresso incipiat jam tum mihi taurus aratro Ingemere. Agris ingemere, In agris gemere præ labore. Tacit. de Germ. 46. 7. Laboribus ingemens. Hor. Epod. 5. 31. Malis ingemuisse propriis. Ovid. 1. de Pont. 2. 10. Morituro nemo ingemit. Sen. Oeth. 13. Jacentem ingemuere Inachidæ. Stat. 9. Theb. 2. Solum ingemit. Ovid. 14. Met. 407.
- INGEMISCO**, [*ἐνέχω*] *äre*. Idem quod primitivum. Cic. 2. Tusc. 21. Quem vidit nemo ulli ingemiscemem malo. Ex quodam poeta. Idem 1. de Orat. 230. Sen. Herc. Oeth. v. 1732. Tantum ingemiscit ignis ad durum jecur. Al. O durum.
- INGEMISCENDUS**, a, um. Partic. Ammian. 30. 7. Clades ingemiscendas vindicare.
- INGENERO**, [*ἐμψέω*] *äre*. Notæ significationis. Cic. 5. de Fin. 24. Et illum appetitum rerum a natura accommodatarum, ingeneratum putaverunt omnibus, qui continentur ea commendatione naturæ, qua seipsi diligunt. Deus ingenerat iras. Stat. 4. Theb. 230. Ingenerantur hominibus mores a stirpe generis vel ex his rebus; pro Creantur. Cic. 2. Lege Agr. 94. Non ingenerantur hominibus mores tam a stirpe generis feminis, quam ex his rebus, quæ ab ipsa natura loci, & a vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur, & quibus vivimus. Ingenerat amorem in eos, &c. Cic. 1. Off. 12. Ingeneravit natura societatem utrifque. Liv. 5. 27. Ingenerata familiæ tuæ frugalitas. Cic. pro Sext. 21.
- INGENERASCO**, *äre*. Idem quod Ingenero, a quo descendit, ut a Labo, Labasco; ab Integro, Integrasco, &c. Lucret. lib. 3. 746. Et jam cetera de genere hoc, cur omnia membris Ex ineunte ævo ingenerascunt, inque genuntur. Alii aliter.
- INGENITUS**, V. INIGNO.
- INGENIGULUS**, i. m. Sidus Herculis, qui Græcis Engonasis dicitur. Firmic. lib. 8. cap. 17. *L'agenouille*. Manil. 5. 639. V. ENGONASIS.
- INGENICULO**, *äre*. Hygin. Astron. 2. 6. dicit, postquam Herculeum tela deficerent, fe ingeniculasse. conf. Lamprid. Heliog. cap. 5.
- INGENICULATUS**, i. m. Idem sidus Herculis. Vitruv. 9. 6. Pes Ingeniculati.
- INGENIUM**, i. n. a Gignendo, [*ἐνφύα*, *τὸ ἀγγέλλειν*] proprie natura dicitur cuique ingenua. Plaut. Bacch. 2. 3. 42. — immo ingenium avidi haud pernoram hospitis. Ter. Heaut. 1. 1. 99. Ingenio te esse in liberos leni puto. Inge.

Ingenium pro Natura. Et sic videtur accipi apud Suet. initio Titi Vesp. Tantum illi ad promerendam omnium voluntatem, vel ingenii, vel artis, vel fortunæ superfuit. Videtur, inquam, Naturam dicere: Alioqui miretur quispiam cur ab arte separet. Tamen & Ovid. (1. Amor. 15. 14.)

Quamvis ingenio non valet, arte valet. Ber. exponens illud Ingenii dicit, Nam tanta naturalis ingenii dexteritas. de Africano. H. St. Verba Livii sunt 28. 18. V. in DEXTERITAS. Priora verba hujus animadversionis excisa cultro sunt. Stephani sententia tamen satis apparet. Ingenium proprie Naturam indicat, deinde Dotes, quas hæc cuique largita est; denique & Homines egregie ab his instructos.

Ingenium patris habet quod sapit: i. e. Moribus aut prudentia similis est patri, sive patrem refert moribus. Plaut. Poen. 5. 4. 28.

Ingenio suo vivere. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo jam inde vivere ingenio cœpit.

Ingenium ejusmodi, pro homine talis ingenii. Ter. And. 1. 1. 66.

Nam qui cum ingeniis conflictatur ejusmodi. Ubi Donatus, In-
geniis; hominibus.

Ingenium, Vis quædam naturalis nobis infita, suis viribus prævalens ad inveniendum quod ratione indagari possit. Cic. 5. de Fin. 36. Prioris generis est docilitas, memoria: quæ fere omnia appellantur uno ingenii nomine.

Fervidus ingenio. Ovid. 14. Met. 485.

Mobilissimus ingenio. Tacit. 1. Hist. 24. Is mobilissimum quemque ingenio, &c.

Savior ingenio. Ovid. 1. Met. 126.

Acies acris ingenii. V. ACER.

Acumen ingeniorum. V. ACUMEN.

Amor ingenii est experientis. Ovid. 1. Amor. 9. 33.

Genus præcox ingeniorum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Gratia ingenii. Quintil. in proœm. lib. 1.

Igniculi ingenii. Quintil. in proœm. lib. 6.

Lumen ingenii est Eloquentia. Cic. in Brut. 59. Ut hominis decus ingenium, sic ingenii ipsius lumen est eloquentia.

Imbecillitas ingenii. Plin. 4. Epist. 18. ad Antonium.

Magnitudo ingenii. Cic. 4. Acad. 1.

Monumenta ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7. p. 269.

Natura humani ingenii. Quintil. in proœm. lib. 1.

Succus ingenii. Quintil. in proœm. lib. 1.

Tarditas ingenii. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Turpitudine ingenii. Patere. lib. 2. 69.

Vela ingenii. Plin. 4. Epist. 20. ad Nonium. Tu ingenii simul dolorif-
quæ velis latissime vectus es.

Vena benigna ingenii. Hor. 2. Carm. 18. 9.

Vigor ingenii. Ovid. 8. Met. 254.

Virtutes ingenii. Quintil. in proœm. lib. 6.

Abruptum ingenium. V. ABRUMPO.

Acere ingenium. Cic. in Orat. 18. Item Vir acerrimo ingenio. V.
ACER.

Acutum ingenium, cui contrarium est Retusum. Cic. 1. de Divin. 79.
V. ACUO.

Ambiguum. Plin. 4. Epist. 2.

Aptius ingenium flammis. Ovid. 14. Met. 26.

Bonum. V. BONUS.

Cæleste. Ovid. 1. de Arte Am. 185.

Candidum. Hor. Epod. 11. 16.

Capax. Ovid. 8. Met. 533.

Confirmatum & corroboratum. V. CONFIRMO.

Contusum. Plin. 8. Epist. 14. ad Aristonem. V. Hebetatum.

Copiosissimum. V. COPIA.

Dives. Ovid. 2. Trist. 335.

Divinum. Cic. 4. Acad. 117.

Dulcissimum. Plin. 8. Epist. 12.

Durum. Hor. 3. Carm. 21. 13.

Eminens. Quintil. in proœm. lib. 6.

Excelsum. Plin. 2. Epist. 13. Ingenium excelsum, subtile, dulce, fa-
cile, eruditum in causis agendis.

Exercitum adulatione. Tacit. 4. Hist. 40.

Eximium. Cic. 5. Tusc. 68.

Expertum nullis defensionibus. Tacit. 4. Hist. 42.

Ferax. Cic. in Orat. 48. Nihil enim feracius ingeniis, his præfertim
quæ disciplinis exculta sunt. Ingenia feracia vocat Cicero, Quæ multa
facile solent excogitare, quale fuit ingenium Archiæ poetæ, de quo
ita idem Cicero pro Arch. 18. Quoties ego hunc vidi, quum litteram
scripsisset nullam, magnum numerum optimorum versuum, de iis ipsis
rebus quæ tum agerentur, dicere ex tempore? quoties revocatum,
eandem rem dicere commutatis verbis atque sententiis?

Ferventius amni rapido ingenium. Hor. 1. Serm. 10. 63.

Fortius. Ovid. 19. Epist. 6.

Fortunatus arte ingenium. Hor. de Arte Poet. 295.

Fractum. Plin. 8. Epist. 14.

Gnavum. Liv. 3.

Grande doloris ingenium. Ovid. 6. Met. 574.

Grande ingenium. Martial. lib. 2. 44.

O grande ingenium mei sodalis.

Hebetatum ingenium, fractum, contusum. Plin. lib. 8. Epist. 14.

Ignotum. Tacit. 4. Hist. 42.

Illustre. Tacit. 4. Cic. pro Coel. 1.

Imbecillum. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Immanfuetum. Ovid. 15. Met. 85.

Immemor. Cic. in Brut. 174.

Imperpicua, incerta, fallaciaque sunt judicium ingenia. Plin. lib. 1. Epist. 20.

Importunum. V. IMPORTUNUS.

Indocile. Sen. Thyest. 3.

Iners. Ovid. 1. Amor. 15. 2.

Infelix. V. INFELIX.

Ingens. Hor. 1. Serm. 3. 34.

Inhumanum. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Inquietum. V. INQUIETUS.

Infanabile. V. INSANUS.

Insanum. Plin. lib. 4. Epist. 7.

Integrum. V. INTEGR.

Inverecundum. V. INVERECUNDUS.

Jucundum & elegans. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Lene. Ter. Heaut. 1. 1. 99.

Liberale. V. LIBER.

Liberius ingenium, quam virginem decet. Liv. 4.

Limatius ingenium. Plin. lib. 1. Epist. 20.

Magnum. Cic. 4. Acad. 1.

Malum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Medium. V. MEDIUS.

Mediocre. V. MEDIOCRIS.

Memorable. V. MEMOR.

Mite. Ovid. 13. Met. 187. Juven. 4. Sat. 82.

Mobile. Plin. 1. Epist. 11. Est alioqui Regulo tam mobile ingenium, ut
plurimum audeat, plurimum timeat. conf. Velox.

Molle. Ovid. 15. Epist. 84.

Multiplex. Cic. 6. Att. 2. conf. Tortuosum, Varium &c. infra.

Obnoxium. V. OBNOXIUS.

Oratorium ingenium. Cic. in Brut. 110. Quanquam iis quidem non
omnino ingenium, sed oratorium ingenium defuit. Quod autem sit
Oratorium ingenium, ipse lib. 1. Orat. 113. ita quasi describit: Animi,
atque ingenii celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum
acuti, & ad explicandum ornandumque sint uberes, & ad memoriam
firmi atque diuturni.

Par. Cic. pro Corn. Balb. 1. V. PAR.

Parvum. Hor. 1. Epist. 3. 22. V. PARVUS.

Peracre. Cic. 3. de Orat. 124.

Perelegantis ingenii vir Hesiodus. Patere. lib. 1. cap. 7. pr.

Pingue. Ovid. 11. Met. 148.

Pravum hominis ingenium. Plin. lib. 3. Epist. 9. Non ita procul a fine.

Probabile. Cic. in Brut. 180.

Promptum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. 1. Ann. 29.

Pudicum. Ter. Hec. 1. 2. 77.

Pulcherrimum ingenium. Plin. lib. 8. Epist. 12.

Pusillum ingenium. Martial. lib. 9. 51.

Ingenium mihi, Gaure, probas sic esse pusillum,
Carmina quod faciam quæ brevitate placent.

Rectum utroque vortum ingenium. Plaut. Capt. 2. 3. 8.

Rude. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Sævum. Plin. lib. 4. Epist. 22.

Solers. Sen. Theb. 1.

Subactum. Cic. 2. de Orat. 135. Subacto mihi ingenio opus est: ut agro
non semel arato, sed novato & iterato, quo meliores fetus possit &
grandiores edere.

Tardum. Cic. 2. de Orat. 117.

Tortuosum. Cic. de Amicit. 66. Neque enim fidum potest esse multiplex
ingenium, & tortuosum.

Varium & flexibile. Plin. lib. 1. Epist. 16. Laudabam Saturnini ingenium,
etiam antequam scirem quam varium, quam flexibile, quam multi-
plex effet.

Velox, ac mobile. Quintil. lib. 6. cap. 4. Juven. 3. Sat. 73.

Venerabile, Divinum. Juven. 15. Sat. 145.

Abundare ingenio. Cic. 4. Fam. 8.

Acuere ingenium. Quintil. lib. 1. cap. 4. V. ACUO.

Æquiparans ingenium mores. Ovid. 2. de Pont. 5. 44.

Alere ingenium. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Assequi ingenium. V. ASSERQUOR.

Auferre famam ingenii. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Certare ingenio. Lucret. lib. 2. 11.

Claudicat ingenium. Lucret. lib. 3. 454.

Comminuere vires ingenii. Ovid. 3. de Pont. 3. 34.

Conferre ingenium. V. CONFERO.

Consumere ingenium in musicis. V. CONSUMO.

Debilitare, ut, Recta ingenia debilitat verecundia, perversa confirmat
audacia. Plin. lib. 4. Epist. 7.

Declinare ab ingenio alicujus. V. DECLINO.

Deficit ingenium. Ovid. 2. Fast. 123.

Detrectat livor ingenium Homeri. Ovid. de Rem. Amor. 365.

Diffidere ab ingenio alicujus. Ovid. 7. Epist. 36.

Dare vela ingenio. Ovid. 3. Fast. 790.

Esse plenum ingenio. Cic. Sic adolescens ingenii plenus.

Exercere ingenium multiplici, varique materia. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Facere. Propert. lib. 2. 1. 4.

Ingenium nobis ipsa puella facit.

Fregerunt mala ingenium meum. Ovid. 3. Trist. 14. 33.

Habere ingenium in numerato. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Habere multum ingenii ad fingendum. Cic. pro Font. 30.

Jactandi ingenii gratia. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Illucere, ut, Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo
maximum. Patere. lib. 1. cap. 5. pr.

Investigata ingeniis oracula. Ovid. 15. Met. 146.

Imbuere ingenium artibus. V. IMBUO.

Immutare ingenium moribus. V. IMMUTO.

Immutatur ingenium coactum egestate. V. IMMUTO.

Induere sibi ingenium novum. V. INDUO.

Ingurgitare ingenium poculis. V. INGURGITO.

Laborare ingenio. V. LABORO.

Manent ingenia senibus. V. MANEO.

Minuunt ingenium labores. Ovid. 3. de Pont. 4. 11.

Mollitur ingenium ab arte. Ovid. 3. de Arte Am. 545.

Movere, ut Ingenium mala sæpe movent. Ovid. 2. de Arte Am. 43. h. e.
Pericula reddunt hominem injuriosum. [Immo Acuunt ingenium ad
varia inventa. V. loc.

Noscere ingenium. V. NOSCO.

Ornatus bono ingenio. V. ORNATUS.

Perspiciere ingenium & naturam pueri. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Redire ad ingenium, sive reverti. Ter. Hec. 1. 2. 38.

— si mihi fidem

Das te taciturnam, dicam. PH. ad ingenium redis.

Ubi Budæus

Kkkk 3

ex Do.

ex Donato, A se discefferat servus loquax, qui aliquantisper tacere sustinuerat. Cic. 1. Verr. 57. Rediit ad se atque ad mores suos. Liv. 2. 22. Ita Volscis suum rediit ingenium.

Servire ingenio. Propert. lib. 1. 7. 7.

Subdere stimulos ingenii. Ovid. 5. Trist. 1. 76.

Substitit ingenium malis. Ovid. 15. Epist. 196.

Ingeniata mihi omnia sunt. Plaut. Cistell. 2. 1. 7.

Ita mihi omnia ingenia sunt: quod lubet, non lubet jam id continuo. i. e. Ita ingenium mihi omnifarium est.

Ingenio divino esse. Cic. 4. Acad. 117.

Tractare ingenia. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Valere ingenio. Quintil. lib. 1. cap. 8. Ovid. 1. Amor. 16. 4.

Ingenium soli, five terræ. Plin. lib. 14. cap. 1. Succique tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mores solique ingenia. Lactis ingenia & proprietates. Gell. lib. 12. cap. 1. Ligni. Idem 3. 6. Montis. Tacit. 2. Hist. 45. Loci. Flor. 2. 6. 16. Situs. Idem 2. 17. 3. Sic Herbarum, Mundi, Metalli, &c. V. Barth. ad Claud. de Rapt. Proserp. 1. 143. Drakenb. ad Sil. 4. 90. & 16. 46.

INGENIOLUM, i. n. Dimin. apud Arnob. & Hieron.

INGENIOSUS, a, um. Adj. [ἐνφύος, ἀρχινοῦ, δαίδαλος] Ingenio optimo & alacri præditus. Cic. 5. de Fin. 36. Prioris generis est docilitas, memoria: quæ fere omnia appellantur uno ingenii nomine: easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Idem pro Cluent. 52. Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus.

Compar. Cic. pro Rosc. Com. 31. Quo quisque est solertior, & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius.

Superl. Cic. pro Muren. 62. Homo ingeniosissimus M. Cato.

Ager ingeniosus ad segetes. Ovid. 4. Fast. 684.

Egestas ingeniosa. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 31.

Gula. Martial. 13. 62. H. St.

Res est ingeniosa timor. H. St. Puto ex Martiali quoque.

Res est ingeniosa dare. Ovid. 1. Amor. 8. 62.

Miracula ingeniosa fecit natura. Plin. lib. 7. cap. 2.

Vox mutandis ingeniosa sonis. Ovid. 2. Amor. 6. 18.

Ingeniosus ad, ut, Furtum ingeniosus ad omne. Ovid. 11. Met. 3. 3.

In pœnas. Ovid. 2. Trist. 342. In Culpam. Idem ibid. 288.

In cum auferendi casu. Martial. lib. 1. præf. Improbe facit qui in alieno libro ingeniosus est.

INGENIOSE, Adv. [ἐνφύως] Subtiliter, & cum ingenio. Cic. 1. de Invent. 8. Nam satis in ea videtur ex antiquis artibus ingeniose & diligenter electas res collocasse.

Compar. Sen. Controv. 10. Hanc controversiam declamavit longe ingeniosius. Plin. lib. 15. cap. 13. Nec aliud pomum ingeniosius geminatum est.

Superl. Vell. 2. 48. 3. Homo ingeniosissime nequam.

INGENIATUS, a, um. Partic. ab INGENIARE; Apto ingenio præditus. Plaut. Mil. 3. 1. 133. Lepide ingeniatus. Adde Gell. 12. 2. Ingeniatus ad astutiam. Apul. Florid. p. 360.

INGENO, ère. Idem quod Inigno. Verbum est antiquum. Lucret. lib. 3. 745. per tmesin, Ex ineunte avo ingenerascunt, inque genuntur. Manil. 5. 135.

His etiam ingenitur visendi ignota cupido.

INGENS, entis. Adj. [ἐνμυγέτης, παμμεγέτης, πλάριος, πλανηταῖος] Dicitur, ut inquit Festus, augendi consuetudine, ut Inclamare, Invocare. Quia enim Gens, populi est magnitudo, Ingentem per compositionem dicimus Valde magnum.

Acervus ingens. Virg. 1. Georg. 185.

Achilles. V. ACHILLIS.

Amore ingenti percussus. Virg. 2. Georg. 476.

Animus ingens, Fortis, magnus & confans. Plin. in Paneg. Sic apud Hor. 2. Serm. 7. 102. — ingens.

Virtus atque animus.

Animos ingentes tollere. Virg. 2. Georg. 207.

Arbos. Virg. 2. Georg. 81.

Argentum ingens mensis, Plurima vasa argentea. Virg. 1. Æn. 466.

Argumentum. Virg. 7. Æn. 791.

Bellum. Virg. 1. Æn. 279.

Cædes. Virg. 9. Æn. 242.

Caverna. Virg. 2. Æn. 20.

Clamor. Virg. 9. Æn. 43.

Concurfus. Virg. 5. Æn. 611.

Confidentia. Ter. And. 5. 3. 5.

Corpus. Virg. 1. Æn. 192.

Curæ ingentes. Virg. 1. Æn. 208.

Dolor. Virg. 5. Æn. 172.

Facinus. Ter. Adel. 4. 7. 3.

Flagitium. Hor. 2. Serm. 4. 82.

Fletus. Virg. 5. Æn. 765.

Fragor. Virg. 8. Æn. 527.

Gaudium. Plin. lib. 7. cap. 42.

Genus ingens a proavis. Virg. 12. Æn. 225.

Gladius. Tacit. Agric. 36.

Gloria. Virg. 2. Æn. 325.

Gratias ingentes agere. Ter. Eun. 3. 1. 1.

Magnas vero agere gratias Thais mihi? G. Ingentes. Adde Cic. in Læl.

Ignis. Plaut. Capt. 4. 2. 63.

Impensæ ingentes, quæ & Sumptuosæ dicuntur: h. e. Magni sumptus. Liv. 34. 58. Et quæ strata ruinis atque incendiis erant, ingentibus impensis ædificaverit.

Iras ingentes concipit. Ovid. 1. Met. 166.

Læticia. Virg. 3. Æn. 99.

Luctus. Virg. 6. Æn. 868.

Machina. Hor. 2. Epist. 2. 73.

Metus. Virg. 6. Æn. 491.

Moles. Virg. 5. Æn. 118.

Murmur. Ovid. 7. Met. 644.

Nominis ingentis rex. Liv. 30. 17. pr.

Obfidio. Virg. 8. Æn. 647.

Paratus. Tacit. 2. Hist. 95.

Pecunia ingens, Multa & numerosa. Cic. 2. Lege Agr. 69. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.

Pluvia. Virg. 1. Georg. 325.

Pudor. Virg. 10. Æn. 871.

Rus. Virg. 2. Georg. 412.

Saxum. Virg. 6. Æn. 616.

Sonitus. Virg. 2. Georg. 306.

Spiritus ingentis vir. Liv. 21. præf.

Stridor. Virg. 7. Æn. 65.

Testis. Plin. lib. 7. cap. 30.

Vagitus. Virg. 6. Æn. 426.

Ventus. Virg. 1. Georg. 334.

Virtus. Hor. 2. Serm. 7. 102.

Vitium. Hor. 2. Serm. 3. 91.

Umbra. Virg. 2. Georg. 297.

Vox. Virg. 1. Georg. 477.

Animi ingens. Tacit. 1. Ann. 69. Sed femina ingens animi.

Animis ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Armis ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Corpore ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Eloquio ingens. Stat. 1. Silv. 4. 35.

Compar. Symmach. 8. Epist. 31. Solatur tamen sollicitudinem meam quod parsimonia tibi familiaris est, quod cognata sapientia & adversis fortunæ animus ingentior.

Superl. Veget. de Re Milit. 4. 8. Rotæ de lignis viridibus ingentissimæ fabricantur. Desput. ex Vegetio 124. 125. H. St. Desiderabatur in Lugd.

INGENUUS, a, um. Adj. [ἐλαδερύς, γνήσιος, ἐγγενής] proprie Nativus, & opponitur Manu factis. ut, Ingenuos fontes. Lucret. 1. 230. Deinde apud antiquos Ingenui erant Legitime suscepti, & Spuriis oppositi. Liv. 10. 8. extr. En unquam fando audistis patricios primo esse factos, non de cælo demissos, sed qui patrem ciere possent: id est nihil ultra quam ingenuos? Deinde Ingenui dicti Liberi & ex liberis nati, de de quo vide Jctos. Opponuntur hi Libertinis: ita Plaut. Mil. 3. 1. 189. Ingenuamne an libertinam? Adde Martial. 3. 32. Boeth. ad Topic. Cic. 3. Refertur denique quasi per metaphoram ad ingenuum, &c. de eo qui liberalis & minime servilis ingenii sit. Juven. 11. Sat. 154.

Ingenui vultus puer, ingenuique pudoris.

Amor ingenuus. Hor. 1. Carm. 27. 16.

Animo ingenuo facere aliquid. Catul. 66. 38.

Artes ingenuæ, five Disciplinæ: i. e. Liberales, & ingenuis, hoc est liberis dignæ. Cic. 2. de Fin. 68. Sint ista Græcorum: quanquam ab his philosophiam & omnes ingenuas disciplinas habemus. Idem, Ut omittam has artes elegantes & ingenuas.

Color ingenuus. Propert. lib. 1. 4. 13.

Corpus ingenuum. Ovid. 5. Epist. 144.

Crines ingenui. Stat. 2. Silv. 1. 44.

Crux ingenua, Quæ ingenuo animo & libero suscepta est. Martial. lib. 10. 82.

Per gemitus nostros, ingenuasque cruces.

Facies ingenua, quæ & Liberalis dicitur: h. e. Elegans. Plaut. Poen. 5. 2. 17. Facies quidem pol ingenua est.

Facta ingenua, Viris ingenuis digna: h. e. Nobilia. Plaut. Milit. 4. 1. 17.

Vah, egone ut ad te ab libertina esse auderem internuntius, Qui ingenuis factis responderet? &c. Al. Ingenuis satis respondere nequeas &c.

Genæ ingenuæ. Ovid. 1. Amor. 7. 52.

Gula, ironice. Martial. lib. 6. 11.

Non minus ingenua est & mihi, Marce, gula.

Meretrix. Plaut. Mil. prol. 1.

Pudor. Catull. 59. 81.

Puer. Hor. 3. Carm. 24. 55.

Quibusdam in locis Ingenuus videtur poni pro Moderato. Ovid. 1. Trist. 4. 71.

Illi corpus erat durum patiensque laborum, Invalidæ vires ingenuæque mihi. Martial. lib. 3. 46.

Invalidum est nobis, ingenuumque latus. [i. e. Molle, ut ingenuis.

INGENUE, Adv. [ἐλαδερύως] Libere ac simpliciter: ut, Ingenue loqui; i. e. Ut liberum hominem decet, nihil timidum, nihil habens fervile.

Aperte atque ingenuæ fateri. Cic. 5. Fam. 2. Quod me abs te cupisse laudari, aperte atque ingenuæ confitebar.

Ingenue educatus, Liberaliter, ut liberum decuit. Cic. 3. de Fin. 38.

Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenuæ, non ipsa turpitudine, etiam si eum læsura non sit, offenditur?

INGENUITAS; ætis. f. [ἐλαδερύτης] Liberalitas, nobilitas, honestas. Cic. 3. Verr. 113. Vestitus enim neminem commovebat is, quem illi mos & jus ingenuitatis dabat. i. e. Jus natalium, ut in eo qui liberis parentibus ortus est. Idem 2. de Orat. 242. Præstet idem ingenuitatem & ruborem suum verborum turpitudine & rerum obscuritate vitanda. h. e. Honestatem & verecundiam homine libero dignam. Idem 3. Verr. 113. pro conditione hominis ingenui, Detrahes ornamenta non solum fortunæ, sed etiam ingenuitatis? [Intelligit Insigne ingenuitatis proprium Togam prætextam. V. loc. & Ascon. in eundem.] Suet. Aug. cap. 74. Valerius Messala tradit neminem unquam libertinorum adhibitum ab eo cœnæ, excepto Mena, sed asserto in ingenuitatem. Liv. 8. 28. Ingenuitatis memor adolescens.

Præ se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Cic. 1. Acad. 33.

INGERO, si, sum, [ἐπιχύνω, ἐπιθνήμι, ἐπιμαίω, ἐπεισφίρω] ère. Imponere, infundere. Plaut. Pseud. 1. 2. 24.

Tu qui urnam habes, aquam ingere: face plenum ahenum sit cito. Columel. lib. 5. cap. 9. Deinde ingerendi minimi lapides, vel glareæ mista pingui solo.

Ingerere se: i. e. Affectare aliquid. Plin. in Paneg. cap. 86. pr. Præfectum Prætorii non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere.

Periculis se ingerit. Sil. lib. 10. 5.

Aquam ingerere. Plaut. Pseud. 2. 2. 24.

Cibum ingerere, vel potionem ægroto; pro Porrigere. Celf. Et ingerere cibum

cibum fastidiosus. [Nisi error est.] Idem in Præf. lib. 1. Febricitanti cuidam & magna siti affecto, cum post ebrietatem eum premi cœpisse cognosceret, aquam frigidam ingessit.

Convicia ingerere alicui. Hor. 1. Serm. 5. 11.

Dicta in dolium pertusum ingerere, proverbialiter dictum, quasi Operam ludere. Plaut. Pseud. 1. 3. 135.

In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus. Sed, Dicta in aliquem ingerere, pro Maledicere & conviciari. Plaut. Afin. 5. 2. 76.

— nunc uxorem me esse meministi tuam?

Modo, quum dicta in me ingerebas, odium, non uxor eram.

Humo ingesta contumulari. Ovid. in Ibin, 460.

Ligna foco. Tibul. lib. 2. 1. 22.

Mala multa in aliquem. Ter. Andr. 4. 1. 16.

Ingeram mala multa: atque aliquis dicat, nihil promoveris.

Osculum alicui. Suet. de Clar. Gramm. 23.

Primordia. V. PRIMORDIUM.

Probra. Liv. 2. 45.

Pugnos in ventrem, Inferre violenter, & pugnis percutere. Ter. Phorm. 5. 8. 95.

— nisi sequitur, pugnos in ventrem ingerere.

Sacrilegium inferre. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 4.

Saxa in fubeantes. Liv. 2. 65.

Scelus sceleri. Sen. Thyest. 8.

Semen solo, Seminare. Columel. lib. 2. cap. 10. Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus.

Tela. Liv. 24. 34. Postremo ut sui vulnere intacti tela in hostem ingererent.

Tura aris. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandro Magno in pueritia sine parsimonia tura ingerenti aris, &c.

Verba & vocem. Liv. 3. 68. pr. Quid tandem privatae res vestrae, quo in statu sunt? jam unicuique ex agris sua damna nuntiabantur, quid est tandem domi, unde ea expleatis? Tibuni vobis amissa reddent ac restituent? vocis verborumque, quantum voletis, ingerent, & criminum in principes, & legum aliarum super alias, & concionum.

Vulnera. Tacit. 3. Hist. 84. Et ingessit vulneribus concidit. Pro, Inflictis. Ingerere, Jacere: ut, Ingerere lapides, tela, saxa. Plin. lib. 10. cap. 1. de struthiocamelis, Ungulae iis cervinis similes, quibus dimicant, bifurcae, comprehendendis lapidibus utiles, quos in fuga contra sequentes ingerunt pedibus.

Ingestum, pro eo quod violenter oblatum est. Tacit. 1. Ann. 7. 2. Nomen Patris patriae, Tiberius a populo sapius ingestum repudiavit. Alii dixit, Ingestis pilis, pro Infixis: ubi vulgo legitur, Infestis pilis.

Ingerere, In memoriam revocare. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 12. Ingratis quoque, memoria cum ipso munere incurrit, ubi ante oculos est, & oblivisci sui non finit, sed auctorem suum ingerit & inculcat.

Nomina aliorum alicui ingerere. Tacit. de Orat. 7. Quorum nomina prius parentes liberis suis ingerunt? Subaud. Quam Oratorum.

INGESTIO, ōnis. f. Mart. Capell.

INGESTUS, ūs. m. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 42. Immortalitatis ingestus.

INGESTO, āre. frequent. Apul. Met. 11. p. 712. Carbasus lintea votum ingestans progerebat. Elmenh. p. 264. Carbasus litteris votum &c. et si Littoris excusum mendofo.

INGESTABILIS, e. Adj. [ἀγεσάτω] Quod gestari non potest. Plin. lib. 7. cap. 6. Ingestabile onus crurum, & inguinum levis tumor.

INGIGNO, gēnui, gēnitum, [ἐγγινάω] ēre. Una & simul gignere. Cic. 5. de Fin. 33. Sive, ut doctissimis viris visum est, major aliqua causa atque diviniore hanc vim ingenuit, sive hoc ita fit fortuito.

INGENITUS, a, um. Partic. ut Natali & ingenta sterilitate laborantibus. Columel. lib. 3. cap. 7.

Ingenitum corpori eorum virus, exitiale serpentibus. Plin. lib. 7. cap. 2.

Nobilitas ingenta. Lucan. ad Pison. 92.

— ingenitae stat nobilitatis in illo

Pulcher honos, & digna suis natalibus ora.

INGITAS, ātis. f. quasi Indigitas: Paupertas, inquit perottus. Plaut. Poen. 4. 2. 85.

Profecto ad ingitatem lenonem rediget, si has abduxerit. Exemplaria, quae vidimus, legunt Ad incitas.

INGLŌMĒRO, [ἐγγλωμῆρος] āre. Idem quod simplex. Stat. 1. Theb. 350.

— sed plurimus Austere

Inglomerat noctem, & tenebrosa volumina torquet.

INGLŌRIUS, a, um. Adj. [ἀγλῶρος, ἀδόξος] Qui nullam laudem aut gloriam sua virtute aut fortitudine consecutus est, & veluti ignobilis. Virg. 9. Aen. 548.

Ense levis nudo, parmaque inglorius alba. Idem 4. Georg. 94.

Inglorius militiae. Tacit. 3. Hist. 59. 4. Nec ipse inglorius militiae. Sil. lib. 12. 39. Inglorius ausi. 1. e. Qui efficere quod tentabat non potuit.

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tusc. 81. Quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus.

Honoratus & inglorius, contraria. Cic. 1. de Legib. 32. Propterque honestatis & gloriae similitudinem, beati, qui honorati sunt, videntur: miseri autem qui sunt inglorii.

Vox ingloria. Stat. 5. Silv. 3. 138.

Inglorius, Indecorus. Lactantius in illud. Stat. 9. Theb. 109.

— comantem

Perstrinxit gleam, convulsae cuspide longe Diffugere jubet: patuitque ingloria cassis.

INGLUVIES, ēi. f. [καμνίερα] Ventris rapacitas, voracitas. Ter. Eun. 5. 4. 15.

Harum videre ingluviem, sordes, inopiam. Hor. 1. Serm. 2. 8.

Hunc si perconteris, avi cur; atque parentis Praeclaram ingrata stringat malus ingluvie rem.

Ingluvies, pro Gurgulione. Apul. lib. 1. Asini aurei p. 109. Ut ponderis deductu restis ad ingluviem adstricta, spiritus officia discluderet.

Gulam seu gurgulionem intelligit, sive asperam arteriam, qua spiritus ab ore in pulmones, atque inde rursus in os & in nares ultro citroque semper commeat.

Ingluvies, pro Sinu gutturi accipitur, in quem aves recentes cibos demittunt, & condunt. Columel. lib. 8. cap. 5. de gallinis, Nam si vacua non est ingluviem, crudelitatem significat: abstinerique debent, dum

concoquant. adde Virg. 3. Georg. 431. Et Serv. ad loc. qui interpretatur Ventris capacitatem.

Ingluvies, pro Copia & affluentia. Firmic. lib. 4. cap. 18. Publicis custodiis, vel carceribus, aut catenarum nexibus faciet obligatos, ita ut eos infensa criminum deturpet semper ingluviem. Sed forte vetusto more scriptum erat Inluvies, quod nunc scribimus Illuvies: atque per ignorantiam ex Inluvies factum Inluvies.

INGLUVIŌSUS, a, um. Adj. apud Fest. in Inluvies. & Isidor. lib. 10. Inluviosus a gula & voracitate dictus.

INGRANDESCO, dui, [ἰνιδδύμι] ēre. Grandem fieri. Columel. lib. 11. cap. 3. At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum, si jam ingranduit, transferre. Idem lib. 2. cap. 10. Quae ut celeriter prodeat, & ingrandescat, ante quam feratur, fimo arido permisceri debet.

INGRĀTUS, a, um. [ἀγράτος, ἀγνάμων] Adj. passivae significationis, Quod non est gratum & acceptum. Donatus ad Eun. 2. 1. Ingrata quae ab inimicis sunt, ac recusantibus.

Amaritudo ingrata. Plin. lib. 15. cap. 25. Minus quinquennium est, quod prodire quae vocant laurea, non ingratae amaritudinis.

Joci non ingrati. Ovid. 3. Fast. 738.

Onus ingratum. Catul. 66. 142.

Oratio, cui opponitur Jucunda. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Sapor. Columel. lib. 7. cap. 8.

Superbia ingrata Veneri. Hor. 3. Carm. 10. 9.

Tempora. Hor. 1. Epist. 1. 23.

Virus. Plin. lib. 10. cap. 26.

Ingratus, activae significationis, Qui non meminit accepti beneficii, nec gratiam ullam habet. Ter. And. 1. 5. 43.

— adeone me ignavum putas?

Adeone porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cic. de Amicit. 42. Propterque invidiam in exilium missus esset, ingratae patriae injuriam non tulit, quam ferre debuit. Martial. de Spectac. 10.

Laferat ingrato leo perfidus ore magistrum.

Ingratus animus. Sen. Epist. 1.

Ingratus adversum deos. Gell. lib. 4. cap. 18. Non igitur sumus adversum deos ingrati.

Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Quum Epicurus in Democritum ipsum quem secutus est, fuerit ingratus.

Ingratus, Invitus, & coactus, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 1. 14.

Opus faciam, ut defatiger usque: ingratus ut dormiam. [Immo Ingratiis legit & exponit id ipsum Donatus.

Compar. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 27. Vix labra diduxit, & ingrator quam si tacuisset, fuit. & Cic. 8. Att. 4.

INGRĀTE, Adv. [ἀγράτως] Plin. lib. 27. cap. 2. Quod si quis illa forte ab homine excogitari potuisse credit, ingratae deorum munera intelligit.

Ferre aliquid ingratae. Tacit. 1. Hist. 52. 4. Oppressa Capitonis consilia ingrata tulisset.

Non ingrata nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. cap. 3. i. e. Libenter.

INGRĀTIS, Adv. [ἀγρῆτι] Præter gratiam & meritum, Non ultro inquit Donatus. Plaut. Casin. 3. 5. 57. Atque ingratis quem non vult, ei nubet hodie. Al. Ingratiis, quia non vult, nubet. Ter. Heaut. 3. 1. 37.

— ea coacta ingratis

Post illa coepit victum vulgo querere. Et hic rectius legitur Ingratiis.

Libenter & Ingratis, contraria. Cic. 6. Verr. 19. Reticebunt quae poterunt libenter: dicent quae necesse erit, ingratis. Vetus exemplar scriptum habet Gratis. Lamb. Ingratiis. V. Parei Lex. Crit. p. 607. Gifan. ad Plaut. Cas. 2. 5. 7.

INGRĀTIA, æ. f. contrarium Gratiae. Tertull. de Poenit. cap. 21. Poenitet fidei, amoris simplicitatis, patientiae, misericordiae, prout quid in ingratiam cecidit. Sed usitatio est ablativus pluralis absolute sumptus. Plaut. Cas. 2. 5. 7.

Vobis invitis atque amborum ingratiis. conf. Merc. 2. 4. 11. & Ter. Phorm. 5. 6. 94. Tuis ingratiis. Sed aliquando abutitur pronomen & accipitur adverbialiter. Nep. 2. 4. 4. Ut ingratiis ad depugnandum omnes cogerentur. & Plaut. Curc. 1. 1. 6.

Tamen est eundem quo imperant ingratiis.

In multis scriptorum locis pro hoc Ingratiis aliud irrepit. Vide Lamb. in Aemilium, Probum pag. 36. H. St. conf. Diet. praeced.

INGRĀTITUDO, [ἀγρεσία, ἀγναμοσύνη] a Cicerone non dicitur. Maluit enim Graece dicere, ad Atticum scribens, lib. 9. 7. his verbis, Sed meruisse illum de me puto, ut ἀγρεσίας crimen subire non audeam. Budaeus. Sabellicus hac voce frequenter usus est lib. 7. Exemplorum cap. 2. cui titulus est, De ingratitude. Erasmus quoque in proverbio, Ingratitudo vulgi. Et in alio proverbio, Nemo benemerito bovem immolavit, praeter Pyrrhiam. V. Voss. Cellar. ceterosque de Barbarismis & Vitiis sermonis.

Vide GRATITUDO. H. St.

INGRĀTIFĪCUS, a, um. Adj. [ἀγρεῖς] Idem quod Ingratus. Cic. pro Sext. 121. O ingraticuli Argivi, inanes Graii, immemores beneficii.

INGRĀVIS, e. Adj. Valde gravis. Ulp. 1. 3. ff. de S. C. Silan. conf. Erythr. Ind. Virg. in Infractus.

INGRĀVESCO, [βαρύνω] ēre. Valde gravem, & molestum fieri. Plin. lib. 31. cap. 7. Vix credibili pondere ingravescat.

Ingravescit in dies malum. Cic. ad Brut. 10.

Levari & Ingrevescere, contraria. Cic. de Senect. 36. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingravescunt: animi autem se exercendo levantur.

Ingravescentem morbum praevidere. Cic. 2. de Divin. 15.

Ingravescere furore. Cic. 10. Att. 14. Alter ardet furore & scelere, nec remittit aliquid, sed in dies ingravescit.

Ingravescit annona, Carior fit. Cic. pro Domo 11. Nam quum ingravesceret annona, ut jam plane inopia ac fames timeretur.

INGRĀVESCENS, Partic. [βαρύνων] ut, Ingrevescens aetas, i. e. Senectus. Cic. de Amicit. 33. Mutari etiam mores hominum saepe dicebat: alias adversis rebus, alias aetate ingravescente.

INGRAVĪDO, āre. Idem quod Gravidare. Paulin. 9. Nat. Felic.

INGRAVĪDĀTUS, a, um. Partic. Augustin. Confess. 7. 5. Talia volvebam pectore meo misero, ingravidato curis mordacissimis.

INGRĀVO, [ἰνιδρύω] āre. Gravem facere, vel Corruptere, & quasi Gravior afficere. Plin. lib. 19. cap. 8. Postea iisdem fructibus utuntur, si non sœvitia hiemis ingravit, quando impatientissimum est trigram.

Pappem

Puppem ingratat. Stat. 5. Theb. 402.

Ingravat hæc fævus Drances. i. e. Exaggerat. Virg. 11. Æn. 220.

Languere cœpit annis ingravantibus. Phædr. 6. 11. 3. i. e. Molestiam afferebant.

INGRAVATUS, a, um. Partic. Spartian. in Sev. cap. 21. Ingravatus morbo. Vulg. Int. Exod. 7. 14.

INGRAVATE, Adv. Non gravate. Ammian. 17. 21. Obscundabant imperiis ingravate. Idem 18. 2. extr.

INGRAVATIO, ōnis. f. Theod. Cod. l. 7. t. 13. Perpetuæ ingravationi addici.

INGREDIOR, [δύω, ἐσδύω, ὑπεδύω, ἐσσεύομαι, ἐπισδύω] ēdi. Incedere. Virg. 3. Georg. 75.

Continuo pecoris generosi pullus in arvis

Altius ingreditur. Cic. 2. Att. 23. Si dormis, expergiscere: si stas,

ingredere: si ingrederis: curre: si curris, advola. Plin. 8. 5. Elephantis gregatim semper ingrediuntur. Idem 11. cap. 51. Qui celerius fari cœpere, tardius ingredi incipiunt.

Campo ingreditur. Virg. 10. Æn. 763.

Curru ingredi. Ovid. 13. Met. 252.

Deinde est Intrare, Subire: ut, Ingredi forum, viam, &c. Ter. Hec. 3. 4. 5.

— o fortunate, nescis quid mali

Præterieris qui nunquam es ingressus mare.

Ingressi dicere aut facere, pro Aggredi & incipere. Cic. 15. Att. 11. Ea negabam oportere præterita, assentiebar tamen: quanquam ingressus essem dicere quid oportuisset. Idem 2. de Divin. 2. De divinatione ingressi fumus his libris scribere.

Colles ingreditur. Ovid. 14. Met. 846.

Consilium ingredi. Cic. 15. Att. 10. extr. Frustra vero qui ingrediar matris consilium, quum utatur precibus. Vetus lectio sic habet: Frustra vero quid ingrediar? Matris consilio quum utatur, vel etiam precibus, quid me interponam?

Consulatum ingredi. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Disputationem ingredi. Cic. pro Cæcin. 21. Qui quum istam disputationem mecum ingressus esset.

Fatis ingressus iniquis. Virg. 3. Æn. 17.

Iter. Cic. 3. de Orat. 217.

Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi? Ex quodam poeta.

Iter pedibus. Cic. de Senect. 34. & Columel. 1. 3.

Mare. Ter. Hec. 3. 4. 5. V. supra.

Mare pedibus. Liv. 31. præf. Jam provideo animo, velut qui proximis litori vadis inducti mare pedibus ingrediuntur, quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem ac velut profundum inveni.

Orationem ingredi. Cic. 15. Att. 11. Quam orationem quum ingressus essem, Cassius intervenit.

Studia ingredi. Quintil. lib. 1. cap. 16. Nam iisdem fere annis aliarum quoque disciplinarum studia ingredienda sunt.

Vestigiis patriis ingredi. Cic. in Somn. Scip. 19. Quanquam a pueritia vestigiis ingressus patriis & tuis, decori vestro non defui.

Viam vivendi ingredi. Cic. 1. Off. 118. Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est.

Vulgarem viam ingredi. Quintil. in proem. lib. 1.

Vitam ingredi. Cic. 4. Acad. 114. Officia describas, quam vitam ingrediar, definias.

Ingressi intra. Cæf. 5. Bell. Gall. 9. extr. Nostrosque intra munitiones ingredi prohibebant.

Ingressi in. ut, Ingressi in fundum. Cic. pro Cæcin. In conspectum populi. Plaut. In iram, In sycophantiam, In causam, In orationem, In spem, In vitam, &c. passim apud Auctores.

Ingressi ad explicandam sententiam suam. Cic. 2. Fam. 3. Sed aliter atque ostenderam facio, qui ingrediar ad explicandam rationem sententiae meae.

Ingressi per scenam. Plin. lib. 7. cap. 20.

INGREDIENS, Partic. [ἐσδύνων] ut, Iter ingrediens. Sil. lib. 15. 506.

INGRESSUS, a, um. Partic. ut, Ingressus tribunatum. Vell. 2. 6. 2. Idem etiam atque Aggressus. Virg. 4. Æn. 107.

Sic contra est ingressa Venus. Quintil. præf. lib. 6. Hæc ex tua

voluntate maxime ingressus.

INGRESSIO, ōnis. f. [ἐσδυσίς] Cic. 4. Tusc. 2. Cujus ut arma fumpsit, ingressio lætitiæ attulit fociis, terrorem autem hostibus. Idem 5. Philipp. 9.

Ingressio, Initium. Cic. in Orat. 11. Ac video hanc primam ingressionem meam, non ex Oratoris disputationibus ductam, sed e media philosophia repetitam. h. e. Disputationis initium. Nam Ingredi proprie dicuntur infantes, Quum se pedibus suis sustinere & ambulare incipiunt.

INGRESSUS, ūs. m. [πρόσδους] Incessus. Cic. 1. de Nat. Deor. 95. Ingressus, cursus, &c.

Plani ingressus. Sil. lib. 10. 413.

Vestigiis odorari ingressus hominis improbi. Cic. in Pison. 83.

Vestigia & ingressus orationis. Cic. 1. de Orat. 161.

Ingressus, Initium. Quintil. lib. 9. cap. 4. Si pars posterior in clausula deprehendatur, rursus prior ingressu. Idem lib. 10. cap. 1.

Ingressu. V. IN præpositionem.

Civilis & humanus dicendæ sententiæ ingressus. Quintil. 3. 4.

Opportunus ingressus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

INGRUO, ūi, [ἐπιπίπτω] ēre. Simul & confertim, veluti gruum more invadere. Virg. 12. Æn. 628.

Ingruit Æneas Italiam, & prælia miscet. Plaut. Amph. 1. 1. 81.

Crebri hostes cadunt, nostri contra ingruunt.

Æstate ingruente. Columel. lib. 11. cap. 3.

Fato. Liv. 4. 32.

Frigus. Columel. lib. 4. cap. 29.

Horror armorum. Virg. 2. Æn. 301.

Imber ferreus. Virg. 12. Æn. 284.

Metus, Imminet, impendit, accedit, prope est. Plin. lib. 9. cap. 30. Liv. 6. Aliam in partem terror ingens ingruerat.

Morbi. Plin. lib. 7. cap. 50.

Periculum. Liv. 5. 21. pr. Hæc precatus superante multitudine, ab omni-

bus locis urbem aggreditur, quo minor ab cuniculo ingruentis periculi sensus esset.

Radii Solis. Plin. 2. 18.

Vis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Umbra vitibus. Virg. 2. Georg. 410.

Ingruere in. Liv. 4. 30. Primo in agrestes ingruerant morbi. Idem 6. Bell. Pun. Eadem in viros ingruit fortuna.

INGUEN, inis. n. [βυβών] Pars corporis quæ circa pudenda vel potius ipsum pudendum. Sueton. in Neron. c. 29. Virorum ac feminarum ad stipem deligatorum inguina invaderet. Liv. 7. 10. Uno alteroque subinde ictu ventrem atque inguina hausit.

Obscenum inguen. Hor. 1. Serm. 2. 26.

Candida inguina Scyllæ. Virg. 6. Ecl. 75.

Inguen, pro Tumore inguinis videtur posuisse Lucilius, qui βυβών & a Græcis dicitur. Ejus verba sunt,

Inguen ne existat, papulæ, tama, ne boa noxat. Turneb. 15. 15. Febris ex inguine, i. e. Febris ex bubone, vel tumore præter naturam in inguine. Celf. lib. 3. cap. 5. in principio.

INGUINALIS, e. Adj. Ad inguen spectans. Inguinalis herba. Apul. de Herb. cap. 60.

INGUINARIA, æ. f. [βυβωνία] Herba inguinum doloribus utilis. Plin. lib. 26. cap. 9. Inguinaria (quam quidam argemonen vocant) passim in vepribus nascens, ut profit inguinibus, in manu tantum habenda est.

INGURGITO, [ἐμφορῶμαι, ἐμπιπτόμενος] āre. est Se cibo aut potu intemperanter obruere. Cic. 2. de Fin. 23. Nolim enim mihi fingere afotos, ut soletis, qui in mensam vomant, & qui de conviviis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitant.

Ingurgitare ingenium. Gell. lib. 15. cap. 2. Ac simul inter ejusmodi orationem, crebris & ingentibus poculis omne ingenium ingurgitabat.

Ingurgitare in se merum. Plaut. Curc. 1. 2. 35.

Ingurgitare se cibis. Cic. Philipp. Idem quum se cibis ingurgitavisset.

Ingurgitare se in flagitia, pro Immergere. Cic. in Pison. 42. Nunquam te in tot flagitia ingurgitasses.

Ingurgitare se in philosophiam. Gell. lib. 5. cap. 16.

Ingurgitare se in copias alicujus. i. e. Avidius se ingerere, ut solent famelici & voraces. Cic. 2. Philipp. 65.

Ingurgitare humor dicitur, Quum nimia abundantia terram proluat. Plin. lib. 17. cap. 2. Ergo humor ex his non universus ingurgitans diluensque, sed quomodo fititur distillans, velut ex ubere alit omnia quæ non inandat.

INGURGITATUS, a, um. Partic. Petron. cap. 79. Anus diutius ingurgitata ne ignem quidem admotum sensisset. Macrobi. Somn. Scip. Temeto ingurgitatus.

INGURGITATIO, ōnis. f. apud Firmic. 5. 8.

INGUSTABILIS, e. Adj. [ἀγύστος] Quod gustari non potest: ut, Ingustabilis fons. Plin. lib. 2. cap. 106. Idem lib. 16. cap. 26. Femina post Autumnum fert baccas acerbæ & ingustabiles cunctis animantibus.

INGUSTATUS, a, um. [ἀγύστος] Partic. sine verbo, Non gustatus. Hor. 2. Serm. 8. 30.

Ut vel continuo patuit, quum passeris, atque

Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi.

INGUSTO pro Gustandum dare, legitur apud Tertul. adverb. Gnost. cap. 7. Jovi in media urbe sanguis humanus ingustatur.

I N H

INHABILIS, e. Adj. [ἀνικητός] Non aptus. Columel. lib. 2. cap. 1. Progenerandis esse fetibus inhabilem.

Inhabilis ad agendum. Caius in l. 1. in fine. D. Quod cujusque universit. nomine.

Inhabilis ad consensum. Liv. 26. 16. Sine consilio publico, sine imperio multitudinem nullius rei inter se sociam, ad consensum inhabilem fore.

Inhabilis magnitudinis navis, quam sexdecim versus remorum agebant. Liv. 33. 30.

Inhabile imperitis telum ad remittendum. Liv. 24. 34.

INHABITABILIS, e. Adj. [ἀνικητός] Quod habitari non potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus.

INHABITO, [ἐνοικίω] Idem quod Habitare. Liv. 24. 3. Arx procul iis, quæ inhabitabantur. Al. Habitabantur.

Inhabitat animus in oculis. Plin. lib. 11. cap. 37.

INHABITATIO, ōnis. f. Tertul. & Vulg. Int. Sap.

INHABITATOR, ōris. m. Hieron. Augustin. &c.

INHÆREO, æsi, æsum, [ἐπιδύομαι, ἐπιλαμβάνω, ἀπείρομαι, ἀπείρομαι] ēre. Idem quod Adhærere. Columel. lib. 5. 11. extr. Cacumina deinde olivæ, sicut matri inhaerent, utraque parte adradito. Sed in plerisque codd. Cohærent legitur. Plin. lib. 5. Epist. 16. pr. Ut illa patris cervicibus inhærebat: ut nos amicos paternos & amanter & modeste complectebatur.

Inhærebat oculis memoria imaginis, Semper præ oculis erat, & versabatur ob oculos. Plin. lib. 7. Epist. 27.

Studio oneratus inhæsi. Ovid. 8. Met. 54.

Inhærere vestigiis prioribus. Columel. lib. 9. cap. 8. Et si eandem petiti cæli partem, prioribus inhæret vestigiis.

Inhærere semper voluptatibus virtutes. Cic. 1. de Fin. 68.

Inhærere in mentibus. Cic. 1. Tusc. 33. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus, quasi, &c. Sic 2. de Orat. 163. Inhærere in rei natura.

INHÆRENS, Partic. [ἀπείρομαι] ut, Humeris abeuntis inhærens. Ovid. 1. Trist. 3. 79.

INHÆRESO, [ἐπιλαμβάνομαι] ēre. Idem quod Inhæreo. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. Provifum etiam ut siqua minima bestiola conaretur irrumperere, in fordibus aurium, tanquam in visco inhæresceret. Inhærescunt penitus in mentibus. Cic. 3. Tusc. 3.

INHÆSIO, ōnis. f. apud Augustin.

INHÆLO, [ἐμπύω] āre. Halitum in aliquem emittere. Cic. in Pison. 13. Et quum isto ore foetido tæterrimam nobis popinam inhalasses, excufatione te uti valetudinis. i. e. Halitum popinam redolentem in nos exhalasses, & effudisses.

INHALĀ-

INHALATUS, a, um. Partic. Afflatus. Apul. Met. 2. p. 190. Id genus frivolis inhalatis.

INHALATIO, ōnis. f. Inspiratio. apud Plin. ut aiunt Lexica.

INHALATUS, ōs. m. Idem. Apul. Met. 2. p. 119. Patentis oris inhalatu cinnamēo.

INHAMO, āre. Hamo capere.

Tralate. Sidon. 9. 9. Uncatis syllogismis volubilem tergiversantium linguam inhamare.

INHIBEO, ui, ūtum, [ἐνέχω, ἀποτρέχω] ēre. ex In & Habeo compositum; est Rem inceptam, ne procedat, impedire: auctore Valla lib. 5. Festus; Inhibere, Cohibere. Virg. 12. Æn. 693.

Parcite jam Rutuli, & vos tela inhibete Latini. Cic. 7. Verr. 162. Si te illius acerba imploratio & vox miserabilis non inhibebat.

Inhibere quin. Curt. lib. 7. 2. pr. Infesta concio vix inhiberi potuit, quin protinus saxa in eum jaceret.

Inhibere quominus, Vetare, arcere, & cohibere. Plin. lib. 2. cap. 5. de elementis, Et levia ponderibus inhiberi quominus evolent.

Alvum inhibere, i. e. Sistere: cui contrarium est Solvere. Plin. lib. 19. cap. 8.

Aviditatem incitare & Inhibere, contraria. Plin. lib. 20. cap. 7. Nec ulla res majorem in cibis aviditatem incitat, inhibetque eadem.

Calcitratus inhibere. Plin. lib. 8. cap. 44.

Cursus inhibebat equorum. Ovid. ad Liv. 229.

Dolores. Plin. lib. 20. cap. 3.

Fletus. Ovid. 5. Trist. 1. 56.

Frenos. Liv. 1. 48. Restitit pavidus, atque inhibuit frenos.

Imperium. Qui inhibet remos & telum, manum suspensam tenet: sic qui inhibet imperium, quasi minatur, & multam veluti telum intentum habet. Rursus, Inhibere imperium significat, quasi potestatis & magistratus telum stringere. Liv. 37. 51. Et ad populum & in Senatu magnis contentionibus certatum est, & imperia inhibita ultro citroque, & pignora capta, & multæ dictæ, & Tribuni appellati. Plaut. Stich. 5. 4. 18.

Quid istuc est provinciæ? s. r. utrum Fontali, an Libero

Imperium te inhibere mavis? i. e. Utrum præesse (hoc est imperitare) aquæ vel vino ministrando. Vel bibere vinum vel aquam. Liv. 3. 38. de Decemviris, Tentationem eam fore abolendi sibi magistratus, ni consensu resisterent, imperioque inhibendo acriter in paucos præferocis animi, conatus aliorum comprimerent. Budæus. V. Parei Lex. Crit.

Mentem inhibere a turpi probro. Catul. 88. 4.

Navem inhibere retro, est Quum remiges non tantum procursum navis sustinent & sistunt, sed etiam repente retrorsus agunt, id quia fit navi in puppim retroacta, ideo Græci πρὸν ναὸν κερταίνουσι ἢ ἀνατρέπονται vocant. Livius 30. 10. extr. Ut quæque retro inhibita rostrata onerariam hærentem unco traheret, scindi videres vincula. Hinc nautæ inhibere remis dicuntur, quum navem retro vertere volentes, currentis impetum, remorum impressione retardant. Cic. 1. de Orat. 153. Ut enim incitato navigio, quum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipsa navis motum & cursum suum intermisso impetu pulsuque remorum: sic in oratione perpetua quum scripta deficiunt, parem tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine, & vi concitata. Inhibere navigium Cicero existimabat esse ἐπιχειν, hoc est sustinere & sistere. Alio tamen loco se reprehendit, ad Atticum, 13. 21. pr. Inhibere (inquit) illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet. Est enim verbum totum nauticum, quanquam id quidem sciebam: sed arbitrabar sustineri remos, quum inhiberi essent remiges jussi. Id non esse ejusmodi didici heri, quum ad villam nostram navis appelleretur. Non enim sustinent, sed alio modo remigant, id ab ἐπιχειν, remotissimum est. Quare facies ut ita sit in libro quemadmodum fuit. Dices hoc idem Varroni, si forte mutavit. Et postea subdit, Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quidem remigationis navem convertentis ad puppim. His verbis intelligimus Ciceronem in Acad. Epochen, id est Aurigæ retentionem quum cursum incitatum retinet, horatū Attici vertisse Inhibitionem: quum tamen primum Retentionem recte vertisset: postea vero mutasse, & Retentionem in libro reponendum mandasse. Ex Budæi, Comm. Ling. Gr.

Naufas inhibere, Vomitiones sistere & arcere. Plin. lib. 20. cap. 14.

Naufas cum sale & polenta in frigida aqua pota inhibet.

Profluvium sanguinis inhibere. Plin. lib. 28. cap. 2.

Remos, est Ultra non progredi, quod minus est quam Retro navem inhibere. Quintil. in præf. lib. 12. Unum modo in illa immensa vastitate cernere videmus M. Tullium, qui tamen ipse, quamvis tanta, tamque instructa navi, hoc mare ingressus, contrahit vela, inhibetque remos. V. Gronov. Observ. 4. 26.

Supplicia alicui inhibere. Cic. 13. Philipp. 37. Ita sibi convenisse cum Dolabella, ut ille Trebonium, & si posset etiam Brutum, Cassium, discruciatos necaret, eademque ipse inhiberet supplicia nobis. Inhibere supplicium, sic dictum a Cicerone videtur, ut Inhibere imperium. Vetus tamen scriptum exemplar habet Adhiberet supplicia, &c. V. Gron. ad Liv. 3. 59.

Tela, Sustinere. Liv. 30. 10. Speculatoriæ naves ac levia ipsa navigia, quæ sub constratis pontium per intervalla excurrerant &c. permittæ cum hostium navibus, inhibere sæpetela cogeant, metu, ne ambiguo ictu suis inciderent. Budæus l. c.

Venerem inhibere. Plin. lib. 20. cap. 7. E contrario nasturtium venerem inhibet, animum exacuit.

Vires suas inhibere. Ovid. 1. de Pont. 7. 51.

INHIBITUS, a, um. Partic. ut, Inhibitus cursus. Curt. 4. 16. 16.

Lacrimæ. Idem 10. 6. 3.

Inhibitus salubriter modus nimix potestatis. Liv. 3. 59. V. Gronov. ad loc.

INHIBITIO, ōnis. f. [ἐκείνη] Cic. 13. Att. 21. Inhibitio remigum.

INHIO, [ἐκείνη] āre. Valde os aperire. Virg. 4. Georg. 483.

— tenuique inhians tria Cerberus ora. Cic. 3. in Catil. 19. de Romulo, Parvum atque lactantem uberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.

Inhiare, per translationem, Vehementer aspirare ad aliquid: quoniam in his quæ cupimus, hiare frequenter solemus. Plaut. Stich. 4. 2. 25.

VOL. II.

Nam illic homo tuam hæreditatem inhiat, quasi esuriens lupus.

Hor. 1. Sermon. 1. 70. — congettis undique faccis

Indormis inhians. De avaro.

Gazis inhians. Sen. Herc. fur. 3.

Aliquem inhiare, Vehementer appetere ejus adventum. Plaut. Truc.

2. 3. 18.

Bona mea inhiat. Plaut. Mil. 3. 1. 120.

Hæreditatem inhiare. Plaut. Stich. 4. 2. 25.

INHIANTE, Adv. Cupide. apud Augustin. Confess. 9. 8. Et Epist.

112. 8.

INHIAATIO, ōnis. f. Cupiditas. Treb. Poll. in Gallien. cap. 9. Scrutantes omnia atque uniuscujusque vultum mira inhiatione mirantes.

INHONESTUS, a, um. Adj. [αἰσχρὸς] Honesti contrarium. Cic. 1. Q. frat. 1. Inhonestissima cupiditas. Idem 3. de Fin. 14. Nisi quod turpe,

inhonestum, indecorum.

Exitus non inhonestus. Propert. lib. 2. 26. 58.

Mors inhonesta. Propert. lib. 2. 8. 28.

Vultus inhonestus. Virg. 6. Æn. 497.

Pro Deformi posuit. Ter. Eun. 2. 3. 65.

— illumne obsecro

Inhonestum hominem mulierem senem.

Quinimo pro Immundis & sordidis posuit Inhonestas, Idem ibid. 5.

4. 16.

Quam inhonestæ solæ sint domi atque avidæ cibi.

INHONESTE, Adv. [αἰσχρῶς] Ter. And. 4. 5. 2.

Quæ se inhoneste optavit parare hic divitias. Cic. 2. Att. 1. Ac-

cusavit Nasicam inhoneste.

Compar. Capitolin. in Vero cap. 8. Inhonestius indulgit liberis.

INHONESTAS, ātis. f. contrarium Honestati. Tertul. contra Marc.

5. 5. Infirmitati & inhonestati & pusillitati & contemptui deputari pos-

sunt. Idem advers. Jud. cap. ult. Omni inhonestate prostratus.

INHONESTO, [αἰσχρῶς] āre. Dedecorare. Ovid. 4. Trist. 8. 19.

Ne cadat, & multas palmas inhonestet adeptas.

INHONESTATIO, apud Hieron.

INHONESTAMENTUM, i. n. Dehonestamentum. Apul. Apol. p. 275.

Nequid maculæ aut inhonestamenti in me admittam.

INHONORO, āre. Honore privare. Tertul. de Refur. Carn. 10. Carnis

non substantia sed actus inhonoretur.

INHONORATUS, a, um. Partic. [ἀντιτιμω, ἀτίμητος] Honorato con-

trarium. Cic. 3. Tusc. 81. Vita inhonorata & ingloria. Suet. in Claud.

11. Ne Marcum quidem Antonium inhonoratum, ac sine grata men-

tione transiit.

Inhonorata dea. Ovid. 8. Met. 280.

Transire aliquid inhonoratum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Compar. Liv. 33. 23. Triumphus inhonorator.

Superl. Idem 35. 12. Thoas Ætolorum prætor, conquestus quod om-

nium Græciæ gentium civitatumque inhonoratissimi post eam victoriam

essent.

INHONORABILIS, e. Adj. Idem. Tertul. advers. Marc. 3. 17. Si in-

gloriosus, si inhonorabilis meus erit Christus.

INHONORIFICUS, a, um. Adj. Non honorificus. Sen. de Const. Sap.

cap. 10. Humilitas animi contrahentis se ob factum dictumque inhono-

rificum.

INHONOREUS, a, um. Adj. [ἀτιμω] Plin. lib. 5. cap. 30. Aliæque in-

honoræ civitates.

Facies inhonora. Sil. lib. 10. 391.

Sacerdos inhonorus. Stat. 3. Theb. 567.

INHORREO, ui, [φρίσσω] ēre. Valde horrere. Liv. 8. 8. Haud secus,

quam vallo septa inhorreret acies. Virg. 10. Æn. 711. de apro.

Substitit, infremuitque ferox, & inhorruit armos. pro, Armis in-

horruit, aut certe in armos inhorruit, & fetas erexit. [Videtur ab In-

horresco Præteritum, constructio Græca est.

INHORRESCO, ui, [ἐπιφρίσσω] ēre. Idem. Plin. lib. 10. cap. 14. In-

horrescunt edito ovo, excutiuntque sese. Cic. 3. de Orat. 155. Inhor-

rescit mare.

Inhorrescit messis spicea. Virg. 1. Georg. 314.

Spicea jam campis quum messis inhorruit, & quum

Framenta in viridi stipula lactentia turgent. i. e. Intremiscit,

ait Servius.

Agitatus inhorruit aer. Ovid. 3. de Pont. 3. 9.

Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Æn. 193.

Tum mihi cæruleus supra caput astitit imber

Noctem hiememque ferens, & inhorruit unda tenebris. i. e. Hor-

ridior facta est per tenebras. Servius.

INHORTOR, āri. Apul. Met. lib. 8. p. 164. Ed. Pricæi: Jubilationibus

& hujusmodi vocibus nobis inhortantur. Idem lib. 9. sub fin. partici-

pio passive est usus: Canes pastoricos, villaticos, feros in eorum exi-

tium inhortatos immitti præcipit.

INHOSPITUS, a, um. Adj. [ἀφιλότιμος] Quod hospitio proprium &

aptum non est ac commodum, vel propter asperitatem, vel propter in-

cultum loci statum. Unde

Litora inhospita. Ovid. 3. Trist. 11. 7.

Regna. Ovid. 11. Met. 284.

Tecta. Ovid. 1. Met. 218. Virg. 4. Æn. 41.

Et Numidæ infreni cingunt, & inhospita Syrtis. Ubi Servius;

Inhospita, Barbara, aspera. Hor. 1. Epist. 14. 19.

— nam quæ indeferta, & inhospita tesqua

Credis, &c. i. e. Asperissima loca, accessu difficilia.

INHOSPITALIS, e. Adj. [ἀφιλότιμος] Idem, Inhabitabilis. Plin. lib. 6.

pr. Pontus Euxinus antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus.

Caucasus inhospitalis. Hor. 1. Carm. 22. 6.

Litus. i. e. Desertum, incultum, asperum. Plin. in Paneg. cap. 14.

Injuræ. Plin. lib. 9. cap. 8. Injuræ potestatum inhospitales ad visendum

venientium, Hipponenses in necem ejus compulerunt. Hard. In hospita-

les. q. V.

INHOSPITALITER, Adv. Tertul. advers. Marc. 4. 24.

INHOSPITALITAS, ātis. f. [ἀφιλοτιμία] Hospitalitati contrarium. Cic.

4. Tusc. 27. Quæ autem sunt his contraria, ea nasci putantur a metu, &c.

ut inhospitalitas est.

LIII

INHOSTUS,

INHOSUS, a, um. Adj. (ab Hostio, Æquare) Vitellius ventre & gula sibi inhostus. Tacit. Hist. 2. 31. pr. Al. Sibi ipsi hostis. Pax inhosta. Idem Ann. 15. conf. Parei Lex. Crit.

INHUMANUS, a, um. Adj. [ἀνθρώπου] Crudelis, humanitatis expers, & vitæ communis ignarus, Qui communi naturæ sensu privatus est, & ab omni humanitate receffit. Cic. pro Quintio 11. Neque inhumanus præco. Al. Inurbanus. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Non adeo inhumano ingenio sum, Chærea, &c. h. e. Immitis non sum, quantum putas. Donatus.

Inhumanus, Non humanus, sed divinus. Apul. lib. 5. p. 162. Lavacro pulcherrimo, & inhumanæ mensæ lautitiis eas opipare reficit.

Barbaria inhumana. Ovid. 3. Trist. 9. 2.

Crudelitas. Liv. 24. 5. Libidines novæ, inhumana crudelitas. de Hicrone tyranno. H. St.

Gens. Lactant. lib. 4. cap. 26.

Negligentia agrestis & inhumana V. MUNDITIA. H. St. Cic. 1. Off. 130.

Pars viæ inhumana. Tacit. 2. Hist. 70. Protritis arboribus, atque frugibus dira vastitas: nec minus inhumana pars viæ, quam Cremonenses lauro, rosisque confraverant, extructis altaribus. [i. e. Cædis inhumana vestigiis insignis.

Securitas. Tacit. 3. Hist. 83. extr.

Vox inhumana & scelerata. Cic. 3. de Fin. 64.

Compar. apud Cic. 4. Verr. 192. Quis inhumanior? Inhumanior libido. Liv. 31.

Superl. Ter. Phorm. 3. 2. 24.

— hiccine? quod homo inhumanissimus

Pamphilam meam vendidit?

INHUMANE, Adv. [ἀνθρώπου] Incivilter, impudenter. Ter. Heaut. 5. 5. 1.

Enimvero Chremes nimis graviter cruciat adolescentulum, Nimisque inhumane. Cic. 3. Off. 30. Inhumane facere.

Conviciari alicui inhumane. Quintil. lib. 3. cap. 8.

INHUMANITER, Adv. Idem. [ἀνθρώπου] Cic. 3. Q. frat. 1. Non possum scribere, me miratum esse illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis litteris proficisceretur.

INHUMANITAS, âtis. f. [ἀνθρώπου] Cic. 2. Philipp. 8. Sit hoc inhumanitatis tuæ. Idem 1. de Orat. 99. Quod ego non superbia, neque inhumanitate faciebam.

INHUMANATIO, & **INHUMANATUS**, de Christo humanitatem assumente. Cod. de summa Trin.

INHUMECTUS, a, um. Adj. Idem atque Siccus. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Inhumectum & siccum corpus.

INHUMIGO, are. Humectare. Liv. Andron. apud Non. 1. 311. Confluges ubi conventu campum totum inhumigant. [An Inhumidant?

INHUMO, [ἐνταφιάζω] are. Terræ injicere, vel in terra recondere, aut humo operire. Plin. lib. 17. cap. 18. Non inhumare taleas, aut siccare prius, quam ferantur, utilius compertum.

INHUMATUS, a, um. Adj. Non humatus, Insepultus. Cic. 2. de Divin. 143. Is quum esset projectus, inhumatus, ab omnibusque desertus jaceret, amica corpus ejus texit pallio.

Corpora inhumata mandemus terræ. Viig. 11. Æn. 22.

Funus inhumatum. Lucan. lib. 7. 820.

I N I

INIBI, [ἐν] Adv. in loco; quiddam majus quam Ibi significans. Plaut. Nos domum properamus: vos inibi adeste. Idem Pers. 1. 3. 45. Apuleius, Multa inibi dicta sunt, quæ commemorare non est opus. Cic. 14. Philipp. 5. Quod sperare nos quidem debemus, p. c. aut inibi esse, aut jam esse confectum.

Inibi, pro Sic & mox, inquit Nonius 2. 427. Cæcilius Plotio, Liberne es? non sum: verum inibi est. Pacuvius, Profecto aut inibi est, aut jam potiuntur frugum.

Inibi. Plaut. Capt. 1. Et inibi emit olim amissum filium. i. e. Inter illos.

INIDONEUS, a, um. Adj. Non idoneus. Unde

INIDONEE, Adv. apud Apul. Met. 4. p. 155. Inidonee tamen celebrari laudibus humanis credebantur.

INJECTO, **INJECTUS**. V. **INJICIO**.

INIENS, V. **INEO**.

INIGO, ēgi, actum, ēre. Intro agere, impellere. Varro 2. de R. R. cap. 2. In nutritu quum parere cœperunt, inigunt in stabula ea quæ habent ad eam rem seclusa. De ovibus. Idem lib. 3. cap. 10. Folia ejus decerpentes dant, ne si inegerint ubi nascitur, aut obterendo perdant, aut ipsi cruditate pereant. Voraces enim sunt natura. De anseribus. Inegerint, h. e. Pastum egerint in eum campum, in quo Seris herba nascitur. V. Fest.

INJICIO, ēci, ectum, [ἐπιτίθημι, ἐμβαλέω] ēre. Intro jacere. Plaut. Antequam hæc in domum injicias. Ter. And. 1. 1. 113.

Quæ sese voluit in ignem injicere, prohibui.

Injicere se in medios hostes. Cic. pro Domo 14.

In agmen medium se injecit. Virg. 2. Æn. 408. Ita

In flammam. Cic. pro Cluent. 79.

In fraudem. Plaut. Truc. 2. 2. 43.

Injicere se flammæ, pro In flammam. Plin. lib. 8. cap. 40. Accenso regis Lyfimachi rogo, injecit se flammæ. De cane.

Injicere ardorem. Liv. 5. 28. extr. Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum injecit ardoris, ut non ultra sustinuerint impetum.

Arma regnis. Stat. 1. Theb. 241.

Beneficium. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 1.

Sed pro Injecit, lego Ingeffit. Vide Epist. ad Dalechamp. H. St.

Brachia collo. Ovid. 3. Met. 389.

Catenas, Incatenare. Cic. 7. Verr. 24. Iste hominibus miseris innocentibusque injici catenas jubet. Plaut. Capt. 3. 5. 1.

Injicite huic actutum manicas mastigia.

Certamen aliquibus, Dare causam vel præbere occasionem certaminis, & contentionis. Liv. 34. 4. Vultis hoc certamen uxoris vestris injicere, Quirites, ut divites id habere velint, quod nulla alia possit?

Cogitationem alicui. Cic. 7. Att. 3. Quod si ista nobis cogitatio de triumpho injecta non esset, quam tu quoque approbas, &c.

Contentionem. Liv. 3. 64. Injecta contentione, Duillius coss. adsubsellia accitos quum interrogasset, &c.

Cunctationem. Liv. 35. 25. In concilio omnium ad bellum extemplo capeffendum inclinata sententia erant: litteræ T. Quintii cunctationem injecerunt, quibus auctor erat Prætorem classemque Romanam expectandi.

Cupiditatem hominibus. Cic. 11. Fam. 10. Quantamque cupiditatem hominibus injiciat vacuitas.

Curam alicui, Afferre ei sollicitudinem. Ter. Adel. 4. 5. 76.

Itaque adeo magnam mihi injecit sua commoditate curam,

Ne forte imprudens faciam quod nolit, sciens cavebo. Hor. 1.

Serm. 6. 49.

Formidinem alicui. Cic. 5. Verr. 68.

Frena licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 11.

Frenos furoris, Cohibere furorem. Cic. 13. Philipp. 20. Qui se totius belli fluctibus circumiri, quam illum aut egredi, aut progredi maluit: Mutinamque illi exultanti, tanquam frenos furoris injecit.

Frustrationem in aliquem. Plaut. Amph. 3. 1. 15.

— atque in horum familiam

Frustrationem hodie injiciam maximam. i. e. Decipiam eos.

Fugam inimicis, Cogere inimicos in fugam. Plaut. Pseud. 2. 1. 15.

Ignes Capitolio. Cic. 1. de Divin. 19.

Et Capitolinis injecit fidebus ignes. Ex quodam poeta.

Laqueum alicui. Liv. 1. 26.

Manum, pro Vim inferre. Sen. in Consolat. ad matrem.

Manus in aliquem, Prehendere, sive apprehendere aliquem, & violenter corripere. Plaut. Trucul. 4. 2. 49.

Post id ego in te manum injiciam quadruplus, venefica. Cic. pro

Rosc. Com. 48. Ipsa mihi veritas manum injecit, & paulisper consistere, & commorari cogit. i. e. Retinuit me, & subsistere coegit.

Manum injicere alicui, pro Vindicare. Liv. 3. 44. Virgini venienti in forum minister Decemviri libidinis manum injecit.

Injicere manum, proprie est verbo antiquo juris, Quoties nulla judicis expectata auctoritate, rem nobis debitam, aut etiam nostram vendicamus. Quintil. lib. 7. cap. 8. ad fin. Aut alteri, aut invicem utrique de jure sit controversia: ut in re tali, Patri in filium, Patrono in libertum manus injectio sit, &c. Ulpian. in l. Sed si hac, De in jus vocando. Et Paulus in l. penultima, De servis exportandis. V. Serv. ad illud

Virg. 10. Æn. 419.

Injicere manum Parcæ. Sic, Dominus in prædium (ut nunc dicitur) feudarium manum injicere solet. Budæus.

Manus etiam injicitur in aliquem, vel in ejus bona, vel merces aliquas, Quando ille inde abire, vel inde moveri, auctoritate aliqua vetatur. Plin. ad Trajanum, Epist. 66. μεταφορικῶς usus est, quum inquit, Itaque & quieti ejus injeci manum, & exegi, ut me in Bithynia consilio instrueret. Quæ verba corruptissime vulgo leguntur. Otiosum (inquit Plinius) Nymphidium nactus, continuo navare mihi operam coegi, quæque usui meo vendicavi, ut me consiliis suis adjuvaret. Budæus.

Mentem alicui ut aliquid audeat, pro In mentem, & in animum inducere. Cic. pro Milon. 85. Cui primum mentem injecit, ut, &c. vi irritare, ferroque laceffere fortissimum virum auferet.

Metum alicui, Facere ut aliquis timeat. Cic. 4. Verr. 135. Hoc injecto metu judicibus, novo more, nullo exemplo, &c. Liv. 1. 19. Deorum metum (populo) injiciendum ratus est.

Metum in pectus alicujus. Plaut. Caf. 3. 3. 26.

Jam pol ego huic aliquem in pectus injiciam metum.

Missilia. Liv. 6.

Pallium alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. V. ad fin. hujus dictionis.

Pavorem. Liv. 4. & 28.

Periculum. V. **PERICULUM**.

Periculum mortis. Cic. pro Cæcin. 83.

Plagam. Cic. pro Muren. 48. Atque ex omnibus illa plaga est injecta petitioni tuæ, non tacente me maxima.

Pontem. Liv. 26. 6. pr. Quorum corporibus quum completa esset fossa, velut aggere aut ponte injecto, transitum hostibus dedit.

Religionem. Liv. 8. Cic. pro Cæcin. 97. Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemviris religionem injecisset, non posse sacramentum nostrum justum judicari, &c.

Scrupulum homini, In dubium aut dubitationem immittere, ut incertum sit quid agere debeat. Ter. Phorm. 5. 8. 30. Cic. pro Cluent. 76. Hic tum injectus est hominibus scrupulus, & quædam dubitatio, quidnam esset actum.

Spem, Spei & expectationis causas dare. Cic. 10. Att. 7. Injecta autem mihi spes quædam est velle mecum, &c. Idem 3. Att. 22. Ter. Phorm. 4. 4. 10.

— injecta est spes patri

Posse illam excludi.

Studium alicui, pro Inflammare, & impellere atque instigare. Suet. de Claris Rhet. 3. Cæf. 1. Bell. Gall. 46. Multo major alacritas, studiumque pugnandi majus exercitui injectum est.

Suspicionem. Cic. 2. pro Lege Agr. 79. Quid omnia transmarina vectigalia juvabunt, tenuissima suspicione prædonum aut hostium injecta?

Terrorem alicui. Cic. 7. Verr.

Timorem. Liv. 4. Cic. 5. Att. 20. Et Parthis timor injectus.

Trepidationem. Liv. 3.

Tumultum civitati, Tumultibus civitatem vexare. Cic. 3. Catil. 7. Ne si nihil esset inventum, temere a me tantus tumultus injectus civitati videretur.

Vincula alicui, Ligare. Liv. 38. 33. Quum illi deos & fidem legatorum testarentur, & legati & Prætor summo veret turbas, & protegeret Lacedæmonios, vinculaque jam quosdam injicientes arcere, crescebat tumultus concitata turba.

Vincula animo alicujus, Animum cohibere & reprimere. Cic. 3. de Fin. 76. Recte invictus, cujus etiam si corpus constingatur, animo tamen vincula injici nulla possunt.

Voluptatem. Varro 1. de R. R. cap. 17. Ad injiciendam voluptatem his præfecturæ, honore aliquo habendi sunt.

Injicio illud, pro eo quod quis dicat, Addo quod, vel Hoc etiam accedit. Varr. R. R. 1. 18. Injicio illud quod modum neque unum, &c. Ex vetusto tamen Cod. legitur Mitto illud.

Inji-

Injicere in sermone: Sermone indicare. Cic. 12. Fam. 16. Qui mihi cum in sermone injecisset.

Injicere ut Græce *περιβάλλειν*. Cic. de Nat. Deor. lib. 3. ubi loquitur de Dionysio quod laneum pallium Jovi Olympio injecit, detracto aureo amiculo. H. St. V. supra Pallium alicui injic. Desiderabatur in ed. Lugd.

INJECTUS, a, um. Partic. [*ἐπιρριπτός*] Liv. 27. 32. Raptus ab suis, atque alteri equo injectus fugit.

Comæ injectæ collo. Ovid. 2. Fast. 772.

INJECTIO, ōnis. f. [*ἐπιρριψή*] ut, Manus injectio. Est autem manus injectio, jus domini in re capienda & vindicanda quam agnoscit suam. Quintil. lib. 7. cap. 8. ad finem. Sen. 2. de Tranquill. vitæ, Habebat ergo secum Stilpon vera bona, in quæ non est manus injectio. Loquitur de bonis, quæ Fortuna non potest injecta manu tanquam sua reposcere. V. Manum injicere in ipso verbo.

INJECTUS, ūs. m. [*ἐπιρριπτός*] Plin. lib. 8. cap. 16. Vix credibili modo torpesciente tanta illa feritate, quamvis levi injectu operto capite, ita ut devinciatur non repugnans.

Injectus animi. Lucret. lib. 2. 738.

INJECTO, [*ἐπιρριπτός*] are, frequent. Stat. 9. Theb. 133.

Aufus erat furto dextram injectare Leonteus. Sil. 3. 183.

INJECTIVUS, a, um. Adj. ut, Status controversiarum injectivus. Aggen. Urb. de Limit. p. 63. conf. p. 78.

INJECTIONALE, is. n. Idem quod Clyster. Octav. Horat. 4. Obstare injectionali.

INIMICUS, i. m. [*ἐχθρὸς, ἀπὸχθὴς, δῖος*] Amico contrarium. Plaut. Perf. 3. 1. 23.

Nam inimici famam, non ita ut nata est ferunt.

Inimicus & hostis. Liv. 39. 28. extr. Quo in numero me esse apud vos velitis, refert: si tanquam inimicum & hostem insectari propositum est, pergit.

Acerrimus inimicus. V. **ACER**.

Atror inimicus. Virg. 1. Georg. 407.

Certus inimicus. V. **CERTUS**.

Pervicax inimicus. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Capere inimicos. Ter. Andr. 4. 2. 12.

Colligere inimicos. V. **COLLIGO**.

Inimicus sibi. Cic. 5. de Fin. 28. Necesse est quidem, si quis sibi ipsi inimicus est, eum quæ bona sunt, mala putare.

Consilii inimicus. Tacit. 1. Hist. 26. Consilii quævis egregii, quod non ipse afferret, inimicus.

Inimicissimus, subst. pro Inimico maximo. Nep. 23. 12. 2. & Cic. pro Milon. 25. Nam utroque loco reperitur cum pronomine, Inimicissimum suum: Ubi vidit homo ad omne facinus paratissimus fortissimum virum, inimicissimum suum, certissimum cos. palam agere cœpit, & aperte dicere occidendum Milonem.

INIMICUS, a, um. Adj. [*ἐχθρὸς, ἀπὸχθὴς*] Quod ad inimicum pertinet. ut, Inimicus animus. Cic. 4. Verr. 149. Quod eos infenso animo atque inimico venisse dicatis.

Amnis inimicus pontibus. Sil. lib. 3. 453.

Clamor infestus atque inimicus. Cic. 3. Verr. 12. Meminerit se priore actione clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.

Ensis. Virg. 2. Æn. 600.

Fames. Ovid. 4. Fast. 767.

Fortuna. Virg. 5. Æn. 356.

Gens inimica mihi. Virg. 1. 71.

Ignis. Virg. 4. Georg. 330.

Lues. Sil. lib. 17. 97.

Numina. Virg. 2. Æn. 622.

Pectore inimico fatur. Virg. 11. Æn. 556.

Vis inimica propinquat. Virg. 12. Æn. 150.

Vomitiones inimicæ oculis maxime ac dentibus. Plin. lib. 11. cap. 53.

Vultus. Plaut. Capt. 3. 4. 25.

Viden' tu hunc quam inimico vultu tuetur? concedi optimum est.

Compar. Cic. 9. Att. 15. Nunc etiam impurum & sceleratum puto, nec tamen mihi inimiciorem quam sibi. Idem 3. Fam. 8. Nihil potest esse inimicius. Et de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimiciorem amicitiae potuisse reperiri, quam ejus &c.

Superl. Nep. 14. 5. 4. Inimicissimum quem habere. Columel. 12. 50.

Inimicissima oleo amurca.

INIMICITIA, æ. f. [*ἐχθρὰ, ἔχθρα, ἀπὸχθὴς*] Cic. 4. Tusc. 21. Inimicitia, ira ulciscendi tempus observans. Usitatus tamen pl. Inimicitia, arum.

Inimicitia sunt inter eos. Ter. Andr. 5. 2. 11.

Graves inimicitia. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Iusta. V. **JUSTUS**.

Mortales. Cic. pro Rabir. Post. 32. Neque me vero pœnitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere.

Truces. Hor. 1. Epist. 20. 49.

Appetere inimicitias. V. **APPETO**.

Capere inimicitias in se. Ter. Phorm. 2. 3. 23.

Nam ni ita eum existimarem, nunquam tam graves

Ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam.

Capeffere. Tacit. 5. Ann. 11. pr. Nam Trio facilis capeffendis inimicitias.

Communicare. V. **COMMUNICO**.

Concipere. V. **CONCIPIO**.

Contrahere. Quintil. lib. 7. cap. 2. V. **CONTRAHO**.

Deponere. V. **DEPONO**.

Infestas inimicitias habere & gerere. V. **INSERO**.

Indicere inimicitias. V. **INDICO**.

Indictæ & apertæ inimicitia, cui contr. Tacitæ & occultæ. Cic. 7. Verr. 181. Tacitæ magis & occultæ inimicitia timendæ sunt, quam indictæ & apertæ.

Intercedere inimicitias cum aliquo. Cic. pro Coel. 32.

Persequi inimicitias. Cic. 1. Verr. 66.

Ponere vel deponere inimicitias. Cic. 4. Att. 13.

Subire. Cic. 7. Verr. 181. Inimicitia sunt? subeantur labores? suscipiantur.

Suscipere. Cic. 1. Off. 8. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. Idem 2. Fam. 14.

Venire ad inimicitias. Cic. ad Q. frat. 29.

VOL. II.

Vocare ad inimicitias. Cic. 11. Fam. 3.

INIMICO, [*ἐχθρὸς*] are. Inimicum facere. Hor. 4. Carm. 15. 20.

Et miseras inimicat urbes. adde Stat. 2. Theb. 41. & Cic. de Petit. Consul. 37. Sin autem id neges, statim abalienant se, & inimicantur.

In Morelli Lexico Latino gr. Inimicat urbes, exponitur pro Odit. H. St.

INIMICALIS, e. Adj. Adversarius. Sidon. Apoll. 1. Epist. 3. Stimulus inimicalibus excitari.

INIMICE, Adv. [*ἐχθρῶς*] Hostiliter, adverso animo & contrario.

Cic. 2. Philipp. 34. Ego autem, vide quam tecum agam non inimice.

Idem 1. de Nat. Deor. 5. Inimice insectari. Idem pro Quintio, 66. Inimicissime atque infestissime contendere.

INIMICITER, [*ἐχθρῶς*] Adv. Accius, Placare hostem ferocem, inimiciter accensum. apud Non. 11. 41. V. Gell. 3. 8.

INIMITABILIS, e. Adj. [*ἀμιμντός*] Quod quis imitari non potest. Quintil. lib. 2. cap. 17. Opera quædam nobis inimitabilia. Idem lib. 10. cap. 2.

Sapor inimitabilis. Quintil. lib. 1. cap. 10. Vell. 2. 97. 3. Morum dulcedo inimitabilis.

ININDE, Adv. [*ἐκῆθεν*] Ex eo loco. Liv. Ita exercitus ininde domos abducti. Locus fortasse corruptus. [Sic in Thef. Lips. An Hinc inde?]

INIQUUS, a, um. Adj. [*ἀνόμος*] Non æquatus nec planus: ut, Iniquus locus. Liv. 2. 31. Cum Æquis post aliquanto pugnatum est, invito quidem Consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes. Iniquus ascensus. Liv. 28. 16. conf. Idem 22. 28. Cæf. 2. Bell. Gall. 10. & 27.

[Iniquus his locis est Contrarius, Adversus, Difficilis. Iniquus, Impar. Sallust. Jugurth. 54. Præterea iniquum sibi certamen cum hostibus. conf. Virg. modo Pugna iniqua.

Iniquus etiam dicitur de eo quod labore magnum & difficultatem habeat in subeundo vel eluctando. Paludem iniquam. Tacit. 1. Ann. 63. 3. Quæ eluctatu nimium erat difficilis.

Iniquus, [*ἀνόμος, παράνομος*] Qui contra æquitatem facit, injustus. Ter. And. 1. 2. 16. Sed ea nunc me exquirere, iniqui patris est. Idem Heaut. 2. 1. 1.

Quam iniqui sunt patres in omnes adolescentes judices. [Hic

Durum & Imitem significat. V. **ÆQUUS**.

Iniquus, Inimicus. Ter. prol. Adel. pr. Postquam poeta sensit scripturam suam

Ab iniquis observari, & adversarios

Rapere in peiorem partem, &c.

Iniquus, Iratus, infestus. Hor. 2. Serm. 7. 14.

— Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Iniquus denique dicitur de Omni re quæ modum excedit. Virg. 4. Georg. 147.

Verum hæc ipse equidem spatiis exclusus iniquis

Prætereo. V. Serv. ad loc. Ibid. 1. 164.

— iniquo pondere rastri. Iniqui nube meri dixit Val.

Flacc. 3. 65. i. e. Plus iusto poti. & Iniquos gressus. 3. 486.

Hæret Hylas lateri gressusque moratur iniquos. Q. Seren. Sam.

Carm. 18.

Ennius ipse pater, dum pocula siccant iniqua.

Iniquo animo ferre, Ægre ferre. Ter. Eun. 2. 1. 6.

— ego quoque una pereo, quod mihi est carius:

Ne istuc tam iniquo patiari animo.

Animis certatis iniquis. Virg. 10. Æn. 7.

Casus iniquus. Virg. 6. Æn. 475.

Conditio. Cic. 8. Att. Mea quæ semper fuerit sententia, primum de pace vel iniqua conditione retinenda.

Defensio. Cic. pro Cæcin. 64. Puto te ipsum, Piso, perspicere, quanto ista sit angustior iniquiorque defensio, quam si illa uterere, &c.

Judex. Ovid. 13. Met. 190.

Legem sancimus iniquam. Hor. 1. Serm. 3. 67.

Mente iniqua ferre aliquid. Ovid. 8. Met. 634.

Pondera. Ulpian. in l. Si quis a me. D. de action. empt.

Pretium pietatis iniquum. Ovid. 14. Epist. 129.

Pugna iniqua, Non æqua & impar, nempe quum pedes contra equitem decertat. Virg. 10. Æn. 889.

— pugna congressus iniqua.

Sermones, pro Obtrectionibus. Cic. 1. Fam. 9. Quorum iniqui sermones quum ad me per homines honestissimos perferrentur.

Sidus iniquum gentibus. Lucan. lib. 10. 35.

Vultu iniquo spectare aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 313.

INIQUUS, Adv. [*παράνομος*] Injuste Plaut. Caf. 3. 4. 27.

Aut quod ego unquam erga Venerem inique fecerim?

Inique injurius. Plaut. Epid. 4. 1. 24.

Inique pacisci. Cic. 5. Verr. 37.

Inique facis. Cic. ad Brut. 4. At hoc ipsum, inquires, inique facis, qui hostilis animi in Rempub. homines, cives appelles.

Iniquus comparata certatio. Ter. Adelph. 2. 2. 3.

— nunquam vidi iniquius

Certationem comparatam, quam quæ hodie inter nos fuit. conf. Gell. 20. 1.

Iniquissime comparatum. Cic. pro Cluent. 57. Jam hoc quoque prope iniquissime comparatum est, quod, &c.

INIQUITAS, atis. f. [*ἀνομιμία*] Liv. 7. 34. Si ab eo consilio iniquitate loci deterrentur.

Contentus iniquitate. V. **CONTINEO**.

Iniquitas hominum, [*παράνομία, παράνομος*] Injuria aut malignitas. Plin. lib. 12. cap. 19. Id accideritne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat.

Iniquitas temporis, Difficultas & angustia. Cic. pro Rosc. Amer. 1. Sic Liv. 35. Nam si quod aliquando servierunt temporum iniquitate pressi &c.

INIQUO, [*παράνομος*] are. a veteribus dictum, ut Inimico. Laberius, Æquum animu m indignanti iniquat contumelia. ex Non. 2. 444.

INITIUM, i. n. [*ἀρχή*] Valla, Principium rei majoris, Initium vocatur: ut, Initium orationis, Quintiliano quoque testante lib. 4. cap. 1. Ter. And. 4. 2. 26.

— immo etiam

Narrationis incipit mihi initium. Idem Hec. 5. 3. 23.

Hic adeo his rebus anulus initium fuit inveniendis. Ibid. 3. 3. 1.

Nequeo mearum rerum initium ullum invenire idoneum.

LIII 2

Initio.

- Initio**, ablativus, pro **In initio**. Cic. 1. Fam. 7. Redeoque ad illud quod initio scripsi.
- In initio**. Cic. 1. de Orat. 121. Adolescentulus vero sic in initio accusationis exanimatus sum, &c.
- Ab initio**, A principio. Cic. ad Brut. 10. Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit.
- Ab initio**, i. e. Ipso jure. Papinian. l. 123. D. de verb. obligat. Si flagitii faciendi, vel facti causa concepta sit stipulatio, ab initio non valet. i. e. Ipso jure, sic ut nunquam valeat, nec ex ea actio competat.
- Inter initia**. V. **INTER**. Sic Sueton. aliquoties, ut in Tiberio, initio cap. 26. Verum liberatus metu, civilem (se) admodum inter initia, ac paulo minus quam privatum egit. Et cap. 57. Etiam inter initia. H. St.
- Initium iræ**. Ter. Heec. 3. 2. 16.
- Illa initia**, quæ Græce elementa dicuntur. Cic. 1. Acad. 26.
- Initia ac Semina**, idem. Quintil. 2. 20.
- Abrupta initia**. Quintil. 3. 8.
- Mediocre initium**. V. **MEDIOCRIS**.
- Obscura initia**, obscuri natales. Vell. 2. 76. 4. Obscurissimis initiis natus Salvadius parum habebat summam accepisse, ni, &c.
- Peritum initium**. V. **PERITUS**.
- Præcedentia initia**. Quintil. 1. proœm.
- Prima initia prospera** fuerunt. Justin. 4. 3. 6.
- Ultimum initium**. Cic. ad Herenn. lib. 1. Rem breviter narrare poterimus, si non ab ultimo initio repetere volemus.
- Capere initium**. Cæf. 1. Bell. Gall. 2. Quintil. lib. 2. cap. 11. Jam hinc ergo nobis inchoanda est ea pars artis, ex qua capere initium solent.
- Destinare sibi certa initia**. Quintil. lib. 2. cap. 11.
- Dare initium alicujus rei**. Quintil. lib. 3. cap. 2.
- Ducere initium ex re aliqua**. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- Ducere rerum initium ac legum suarum alicunde**, Incipere. Cic. de Lege 2. Agr. 17. Sic 9. Att. 11. Nec vero dubito, quin exitiosum bellum impendeat, cujus initium ducetur a fame.
- Facere initium**, Idem. Cic. 14. Philipp. 36. Panfa Consul, Imperator initium cum hostibus conflegendi fecerit.
- Facere initium a realiqua**. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Inducti his initiis**, omnia vera diligimus. V. **INDUCO**.
- Introducere initium**. V. **INTRODUCO**.
- Pellere initium sermonis**. V. **PELLO**.
- Ponere initium**. Cic. 10. Att. 18. Ut male posuimus initia, sic cetera sequuntur.
- Proficiscitur initium**. Cic. Fam. 9.
- Quærere initium**. Cic. Fam. 12.
- Restinguere initium belli**. Patere. lib. 2. 88. extr. Immane novi, ac resurrecturi belli civilis restinxit initium.
- Sumere initium**. Quintil. lib. 8. cap. 6.
- Suscipere initium**. Cic. Fam. 4.
- INITIA**, orum. n. [*μυστήρια*] Cereris sacra dicebantur. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 1. Cui confentaneum est, quod initia vocantur potissimum ea quæ Cereri fiunt sacra. Cic. 2. de Legib. 36. dicit mysteria appellari initia, quibus ex agresti vita exculti ad humanitatem sumus, tanquam ea sint vitæ principia.
- Hac in significatione Justinus lib. 5. pr. Alcibiades absens Athenis insimulatur initiorum sacra, nullo magis quam silentio solennia enuntiassent. H. St.
- Quibusdam in libris, ante vocem Initiorum, Mysteria Cereris adjectum legitur, quod tanquam sciolii assumentum omisit Henricus.
- Initia**, Cybeles mysteria & sacra. Atys Cybelem sic alloquitur apud Catull. 61. 9.
- tua Mater initia, &c.
- Initiorum dies** dicuntur a Livio, Quibus solennia sacrificia celebrabantur, in quibus nefas erat interesse non initiatos: Acarnanes (inquit 31. 14.) duo juvenes pro initiorum dies non initiati, templum Cereris imprudentes religionis cum cetera turba ingressi sunt. Idem 39. 13. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdum Bacchis initiarentur, &c. & paulo post, Pro tribus in anno diebus quinos fingulis mensibus dies initiorum fecisse. Hinc apparet Initia dici pro Initiationibus.
- INITIALIS**, e. Adj. Primordialis. Apul. Met. lib. 11. p. 259. Rerum Natura parens, elementorum omnium domina, sæculorum progenies initialis. [Lego Rerum naturæ parens. Sic & lib. 4. p. 156. q. V.]
- INITIO**, [*μυστήριον, τελεω, ὁσπελῶν, κρητὴρ, κρητὴρ*] Ære. Sacris imbueret. Cic. 1. de Nat. Deor. 119.
- Ubi initiantur gentes orarum ultimæ. Ex quodam poeta. Idem 2. de Legib. 22. Plin. 30. 2. Magicis etiam cœnis eum initiaverat. Cic. 1. Tuscul. 89. Sed proprie.
- Initiare**, Inchoare & auspiciari. Firmicus 2. 12. pr. Ver enim tunc initiat, quum primam ejus signi (Arietis) partem Sol fuerit ingressus. [Nisi forte Initur legendum.]
- Initiari dicuntur pueri**, Quum a lacte & a cunis transeunt, ut cibo firmiori alantur. Nam apud Varronem ex Non. 2. 310. legitur, Initiari pueros Eduliæ, & Potinæ, & Cubæ, deabus edendi & potandi & cubandi.
- Initiare munditiis**. Plaut. Cæf. 2. 3. 9.
- Qui postquam amo Casinam magis initio munditiis, munditianti deo: Myropolas sollicito omnes, ubicunque unguentum est lepidum, ungor.
- Al. Magis initio munditiis munditiam antideo. i. e. Magis quam primum. Aliter Salmast. q. V.
- Initiantur maritus & uxor liberis**. Quintil. Decl. 1. p. 31.
- INITIATUS**, a, um. Partic. Inchoatus. Aurel. in l. 1. D. de officio præfecti prætorio, His cunabulis prætorio præfectorum auctoritas initiata, in tantum meruit augeri, ut appellari a præfectis prætorio non possit.
- Initiatus litteris**, quemadmodum & sacris. Plin. Epist. 5. 15. extr. Quintil. lib. 1. cap. 3. i. e. quod vulgo dicitur, Inauctorari, & licentiari: ut sacris olim Eleusiniis, & nunc Christianis, initiati sunt, illis, ut nunc dicitur, consecrati, & ad illorum administrationem solenniter admitti. Sic Legibus initiatos, quos Licenciatos vocant, dicere possumus.
- INITIATIO**, ōnis. f. Ipse actus initiandi. Item Sacrorum celebratio. Suet. Neron. cap. 34. Peregrinatione quidem Græciæ Eleusiniis sacris, quorum initiatione impij & scelerati voce præconis submoventur, interesse non ausus est. V. Tertull. Apol. cap. 7.
- INITIATOR**, ōris. m. [*μυστηγωγός*] Qui initiat. Tertull. adv. Marc. 4. 14. & Ambros. Epist. 13.
- INITIATRIX**, icis. f. Salvian. de Avarit. lib. 4. p. 165.
- INITIAMENTA**, ōrum. n. Religionis prima dogmata. Sen. Epist. 90. Hæc ejus initiamenta sunt, quibus non municipale sacrum, sed ingens deorum immortalium templum mundus hic referatur.
- INITUS**, V. **INRO**.
- INJUCUNDUS**, a, um. Adj. [*ἀτερπής*] Jucundo contrarium. Cic. 1. de Fin. 3. Minime nobis injucundus labor.
- INJUCUNDE**, Adv. [*ἀτερπῶς*] Cic. 1. Att. 20. Quæ res mihi asperius a nobis atque nostris, & injucundius actæ videbantur.
- INJUCUNDITAS**, ātis. f. [*τὸ ἀτερπές*] Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Sed tamen prætereundum est, nequid habeat injucunditatis oratio.
- INJUDICATUS**, a, um. Adj. [*ἀδίκως, ἀδικηκέναι*] Non judicatus. Gell. 13. 23. Decem hominibus vitam eripis, indicta causa, injudicatis, indemnatis. Idem 5. 10. Rem injudicatam reliquerunt, causamque in diem longissimam distulerunt. Adde Quintil. 10. 1.
- INJUGIS**, e. Adj. [*ἀζυγός*] Injuges boves dicuntur a Festo, qui sub jugo non fuerunt. Fulgent. de Prisc. Serm. 10. Manilius Chrestus lib. quem de Deorum hymnis scripsit, ait Minervæ injuges boves sacrificari, id est jugum nunquam ferentes, illa videlicet de causa, quod & virginitas jugum nesciat maritale, & virtus nunquam sit jugo prementi subiecta. Hæc Fulgent.
- Versus *ἀσυνδύτους* injuges appellat Diomedes 8. cap. de pedibus metricis.
- INJUGATUS**, a, um. Adj. Idem Sidonius Carm. subject. Ep. ult. lib. ult. Vinxit ad tauri latus injugati.
- INJUNGO**, junxi, ctum, [*ἐπιτιθέμαι, ἀσπάζω*] Ære. Simul jungere: ut, Injungere pondus bobus. Columel. lib. 6. 2. Idem lib. 5. Itaque pingui terra singulis brachiis licebit bina injungere flagella.
- Injungere**, Adjungere. Liv. 4. 19. Consul muro brachium injunxit. V. Gronov. Dictatoribus magistri equitum injungebantur. Pompon. l. 2. §. 19. D. de orig. Juris.
- Injungere item**, Adferre, Inferre, Imponere: ut, Injungere dicimus Injuriam, Detrimentum, Onus, Munus, quæ vide in suis locis.
- Injungere item simpliciter**, pro Injungere munus. Plin. 10. Epist. 55. Inter prima injungo mihi. Liv. 26. 36. Siquid injungere inferiori velis.
- Amicitiam injunxit cum eo**, Familiaritatem cum eo contraxit, & amicitia cum eo conjunctus est. Auctor de Viris Illustr. cap. 50. Iterum cum Claudio Nerone inimico suo Consul, ne Respub. discordia male administraretur, amicitiam cum eo injunxit, & de victo Afrubale triumphavit. Sincera lectio Junxit, teste Schott.
- Detrimentum Reipub.** Inferre damnum, aut addere, quod etiam Facere dicitur, vel Damno augere. Cic. 11. Fam. 13. Tamen si quo etiam casu Iſaram se trajecerint, ne quod detrimentum Reipub. injungant, summa a nobis dabitur opera. i. e. Ne damnum inferant Reipub.
- Injuriam**. Liv. 3. 65. extr.
- Laborem alicui injungere**. Quintil. In proœm. lib. 1. V. Burman. ad loc. Plin. Epist. 7. 6. extr.
- Munus, velonus**, Dare provinciam significat. Liv. 3. 35. Comitiorum illi habendorum, quando minimus natu sit, munus consensu injungunt. Idem 26.
- Necessitatem, Astringere & cogere**. Plin. Epist. 10. 74. pr.
- Officium**. Columel. lib. 11. cap. 1.
- Pœnam**. Ulpian. in l. 2. D. de prævari.
- Servitutem**, In servitutem redigere, & servos facere. Cæf. 7. Bell. Gall. 77. extr. Atque his æternam injungere servitutem.
- Tormentum sibi**. Plin. in Paneg. cap. 86. pr.
- INJUNCTUS**, a, um. Partic. [*παραχθής*] ut, Manus injectæ pedibus. Sen. Thyest. 6. [Nisi error est.] Jabolenus in l. Qui domum. D. Locati, Qui domum habebat, aream injectam ei domui vicino proximo locaverat. Cassiod. 5. 19. Injecta peragere.
- INJUNCTIO**, ōnis. f. Sidon. 9. Epist. 2. Injunctione confundo.
- INJURATUS**, a, um. [*ἀνέμετος*] Adj. Jurato est contrarium. Plaut. Amph. 1. 1. 281.
- Nam injurato scio plus crederet mihi, quam jurato tibi. Cic. pro Cæcin. 3. Quum id jurati dicunt, quod ego injurato infimulo. Et 3. Off. 108.
- Juravi lingua, mentem injuratum gero.
- In sua lite injurato credere**. Cic. pro Rosc. Com. 45. Tibi vero, Piso, diu deliberandum & concoquendum est, utrum potius Chæreæ injurato in sua lite, an Manilio & Luscio juratis in alieno judicio credas.
- Pariter jurati injurati que fugiunt. Liv. 10. 41.
- INJURIA**, æ. f. [*ὕβρις, ἀδικία*] dicta est, quod non jure fiat. Ulpianus ait in l. 1. D. de injuria, & famof libel. Omne enim quod non jure fit, injuria fieri dicitur, hoc generaliter. Specialiter autem injuria dicitur contumelia. Interdum injuriæ appellatione damnum culpa datum significatur: ut in lege Aquilia dicere solemus. Interdum iniquitatem injuriam dicimus. Nam quum quis injuste vel inique sententiam dixerit: ex eo injuriam dicam, quod jure & justitia caret, quasi non juriam Contumeliam autem a contemnendo. Injuriam autem fieri Labeo ait, aut re, aut verbis. Re, quoties manus inferuntur: verbis autem, quoties non manus inferuntur, sed convicium fit. Hæctenus Ulpian. Pacuvius apud Non. 5. 32. Patior facile injuriam, si est vacua a contumelia.
- Injuria sæpenumero dicitur læsio quæcunque sine respectu ad jus violatum**. Plin. Paneg. 38. 5. Minuere orbitatis injurias. Liv. 42. 1. Injuria Consulibus etiam si justa.
- Injuria, passive**: ut, Injuriæ civium, i. e. Quæ civibus inferuntur. Cic. 1. de Invent. Plin. lib. 3. Epist. 4. Veniebat in mentem priores nostros etiam singulorum hospitem injurias accusationibus voluntariis exsecutos.
- Injuria**, active fere ubique occurrit. Columel. lib. 3. cap. 20. Ne nunc mille tempestatum injurias persequar. Plin. lib. 8. cap. 48. de vestibus.
- Ab injuria oblivionis se asserere**. Plin. lib. 3. Epist. 5.
- Obnoxius injuriis**. V. **OBNOXIUS**.
- Opportunus injuriæ**, Facilis ad accipiendam injuriam. Plin. lib. 9. cap. 31. de cancriis, Pinnother autem vocatur minimus ex omni genere, ideo opportunus injuriæ.
- Atror injuria**. V. **ATROX**.
- Brevis**. Ovid. 3. Met. 267.
- Gravis**. Ulpian. l. Sed si unius, §. Quædam injuriæ. D. de injuriis.
- Insignis**. V. **INSIGNIS**.
- Intolerabilia**. Ulpian. in l. 2. D. de iis qui sui vel alien. jur. sunt.
- Læves & nullius momenti injuriæ**. Ulpian. in l. Sed si unius. §. Quædam injuria. D. de injuriis.
- Longa.

Longa. Virg. 1. *Æn.* 347.

Abstinere injuria. Cic. 3. Off. 72. Quotus enim quisque reperietur, qui impunitate & ignoratione omnium propolita, abstinere possit injuria? Accipere injuriam. Quintil. lib. 8. cap. 5. V. ACCIPIO.

Admittere, i. e. Facere. Caius in l. si plures servi. D. de injuriis, Tanto major injuria, quanto a pluribus admilla est, immo etiam tot injuriæ sunt, quot & personæ injuriam facientium.

Affligi injuria. Cic. pro Flacc. 104. At L. Flaccum, judices, si (quod dii immortales omen avertant) gravis injuria affligerit.

Afflicere injuria. V. AFFICIO.

Animadvertere injuriam. V. ANIMADVERTO.

Circumretit vis atque injuria quemque. Lucret. lib. 5. 1151.

Concedere injuriæ, Cedere periculo & succumbere. Sallust. in Jugurth. cap. 14. extr. Utinam emori, fortunis meis honestus exitus esset, ne vivere contemptus viderer, si defessus malis injuriæ concessissem.

Conferitur injuria in personam alicujus. Paulus in l. eum qui nocentem. §. si injuria mihi fiat ab eo. D. de injuriis.

Conflare injuriam. Cic. pro Rosc. Amer. 1.

Confociare injuriam. V. CONSOCIO.

Contegere injuriam. V. CONTEGO.

Conterere voluntaria oblivione injurias alicujus. Cic. 1. Fam. 9. Quod ejus omnes gravissimas injurias, communis concordie causa, voluntaria quadam oblivione contriveram.

Decernere injuriam. V. DECERNO.

Defendere alicui injuriam. V. DEFENDO.

Defendere injuriam foribus: i. e. Prohibere ne quod damnum inferatur. Plaut. Most. 4. 2. 19.

Demussare injurias, vide DEMUSSATUS. H. St.

Detrahare ab injuria. Cic. 5. Fam. 2.

Facere injuriam, Inferre. Ter. Hec. 3. 1. 27.

Non maximas, quæ maximæ sunt interdum iræ, injurias Faciunt.

Ibid. 4. 4. 70. Facis huic adeo injuriam. Ubi Donatus, Facis injuriam, pro Facis injuste. Cic. 1. Off. 34. de justitia, Maximam autem partem ad injuriam faciendam aggrediuntur, &c.

Facere injuriam & Dare beneficium, contraria. Anton. ad Cic. 10. Att. 8. Qui tibi ut beneficium daret, prius injuriam fecit.

Facere injuriam virgini, est Stuprum inferre. Burman. ad Quintil. Decl. p. 476.

Jacere vel immittere injuriam in aliquem. Cic. in Parad. 41.

Imponere injurias alicui. V. IMPONO.

Inducere injuriam testamento adversus liberos suos. Maximus in l. 4. D. de inoffic. testam.

Inferre injuriam, & Propulsare, contraria. Cic. 1. Off. 24. de injustitia.

Injungere injuriam. Cic. 3. de Nat. Deor. 23. Ita ab impia temeritate in deos, in homines injunxit injuriam. V. INJUNGO.

Insectari injuriam alicujus. V. INSECTOR.

Ire obviam injuriæ. Sallust. Jugurth. cap. 14. extr. Nunc neque vivere libet, neque mori licet sine dedecore P. C. Oro vos per liberos, atque parentes vestros, per majestatem pop. Rom. subvenite mihi misero, ite obviam injuriæ.

Laborare alterius injuria. V. LABORE.

Lacerare injuria. Cic. Verr.

Levare injurias. V. LEVIS.

Lucrificare injuriam. V. LUCRUM.

Negligere injurias. V. NEGLIGO.

Occupare per injuriam bona alicujus. Ulpian. in l. item apud Labeonem. §. si quis bona. D. de injuriis.

Offerre injuriam. Ter. Hec. 5. 1. 14. Ubi Donatus, Offerimus injuriam non merenti: Reddimus ei qui meretur.

Pati injuriam, & Facere, contraria. Ulpian. in l. 3. D. de injuriis. Illud relatum peræque est: eos, qui injuriam pati possunt, & facere posse. Paulo post, Namque hi injuriam pati solent, non facere. Ibidem frequenter.

Persequi injuriam. Cic. 4. Verr. 9.

Prohibere se, & suos ab injuria. Cæf. 2. Bell. Gall. 32.

Propulsare injuriam. Cic. pro Rosc. Amer. 145.

Prosequatur suam injuriam. Neratius in l. pater. D. de injuriis.

Redundat ad dominum injuria servo facta. Ulpian. in l. item apud Labeonem. §. interdum injuria. D. de injuriis.

Remittere injuriam. Ulpian. in l. sed si unius. §. si cum ante judicem. D. de injuriis. Qui enim accepit satisfactionem, injuriam suam remisit: Nam etsi nuda voluntate injuriam remisit: indubitate dicendum est, extingui injuriarum actionem non minus, quam si tempore abolita fuerit injuria. Paulo post. §. filiofamilias, Quia remittit atque donat injuriam.

Revellere injurias. Cic. 5. Att. 20.

Solvere injuriam, Vindicare & ulcisci. Sallust. in Oratione Lepidi ad populum.

Subigi injuria. i. e. Cogi. Liv. Qua subactus injuria contra P. R. bellum tam infesto animo suscipisset.

Ulcisci injuriam. Cic. 4. Verr. 9. A te peto, ut meas injurias perinde doléas, ut me existimas & dolere tuas, & ulcisci solere.

Injuria dispertire, Injuste, inæqualiter. Plaut. Aulul. 2. 5. 5.

Injuria tua factum est, Per te. Plaut. Truc. 1. 2. 66.

Injuria, ablativus, qui adverbialiter ponitur pro eo quod est, Sine causa & immerito. Plaut. Epid. 5. 2. 50. Maxima hercle injuria vinctus alto. Ter. Heaut. 3. 3. 20. Syre, pudet me. s. credo: neque id injuria. Cic. 1. in Catil. 17. Injuria suspectus civibus suis.

Non injuria tibi illud accidit, Non immerito. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Nec injuria. i. e. Nec sine causa, nec abs re. Cic. 3. Q. frat. 8. Hoc horret Milo, nec injuria. Idem pro Rosc. Amer. 116.

Injuria a Jctis fere pro Contumelia accipitur: Quo pertinet Tit. D. de injuriis & famosis libellis. Sic apud Suet. Aug. c. 44. pr. Hinc

Agere injuriarum. Subaudi Crimine. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Conveniri injuriarum. Ulpian. in l. injuriarum actio. §. si quis me prohibeat. D. de injuriis. & in l. nec magistratibus. eod. tit.

Damnatus injuriarum. V. DAMNO.

Experiri injuriarum. Ulpian. in l. non solum. §. plane. D. de injuriis. & in l. injuriarum actio. §. si quis per injuriam. eod. tit.

Extinguitur injuriarum actio. V. Remittere injuriam supra.

Teneri injuriarum. Ulpian. in l. 3. D. de injuriis. & in l. injuriarum actio. §. si quis de honoribus. eodem titulo.

INJURIUS, a, um. Adj. [*ὀργιστός*] Nomen est comicum, quo etiam oratores utuntur: i. e. Qui audet aliquid contra ordinem juris. Sic Servius. Ter. Heaut. 2. 3. 79. Multis modis injurius Clitipho est: neque ferri potest est. Idem And. 2. 3. 3. Plaut. Curc. 1. 1. 65. Ter. Hec. 1. 1. 14. Tamen eandem pol esse omnibus, injurium est.

s. Injurius est autem ulcisci adversarios? Injurius est: i. e. Iniquum, & vim adverbii habet, inquit Donatus. Cic. 3. Off. 89. Si tabulam de naufragio stultus arripuerit, extorquebitne eam sapiens si potuerit? Negat: quia sit injurium.

INJURIE, Adv. pro Injuriose. Nævius Lycurgo: Oderunt dii homines. Injuriose egone, an ille injurie facimus. Nonius, 2. 429.

Superl. Injuriissime. Ammian. lib. 16. p. 156.

INJURIOSUS, a, um. Adj. [*ὀργιστός, ὀργιστής*] Qui infert injuriam. Cic. 1. Off. 44. Primum in eo peccant, quod injuriosi sunt in proximos.

Ictus injuriosus, Damnum inferens & periculosus. Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circumfossor injurioso ictu verberavit.

Vita injuriosa facinorosaque, Plena sceleribus & iniquitatibus, nempe aliis noxia. Cic. 1. de Legib. 40. Quod si poena, si metus supplicii, non ipsa turpitudine deterret ab injuriosa facinorosaque vita, nemo est injustus.

Venti injuriosi. Hor. Epod. 17. 34.

In socios vero ipsos injuriosum & contumeliosum est. Cic. pro Corn. Balb. 24.

Injuriusum est rapto vivere. Sen. Epist. 71. ad fin.

Compar. Sen. 2. Controv. 12. Nescio an adversus patrem injuriosior sis, quod abstulisti illi hæredem, an quod dedisti.

Superl. Adrian. Imp. apud Vopisc. in Saturn. cap. 8. de Ægyptiis, Genus hominum seditiosissimum, vanissimum, injuriosissimum.

INJURIOSUS, Adv. [*ὀργιστως*] Perperam. Cic. ad Brut. 13. Qui si eriperit se nobis (quod velim temere atque injuriose de illo suspicati sint homines) oro atque, &c.

Injuriose facere. Ulpian. in l. nec magistratibus. D. de injuriis, Nec magistratibus licet aliquid injuriose facere.

Compar. Cic. pro Lege Manil. 11. Majores vestri sæpe mercatoribus ac navicatoribus injuriosius tractatis bella gesserunt.

Superl. Augustin. Octogint. Quæst. 82. Injuriosissime cogitantur.

INJURIOR, Ari. deponens. Sen. 2. de Tranquil. vitæ, seu de Const. cap. 9. Omne fortuitum circa nos sævit, & injuriatur.

INJUSSUS, ūs. m. [*ἀνδρὸς ἀποπειρώς*] Tantum in ablativo sing. usurpatur: ut, Injussu meo vel tuo: i. e. Te non præcipiente. Ter. Phorm. 2. 1. 1.

Itane tandem uxorem duxit Antipho injussu meo? Cic. de Senect. 73. Vetatque Pythagoras injussu imperatoris, id est Dei, de præsidio & statione vitæ decedere. Liv. 2. 12. Consulium injussu & ignavis omnibus.

INJUSSUS, a, um. Adj. [*ἀποπειρώτος*] Hor. 1. Serm. 3. 1.

Omnibus hoc vitium est cantoribus, inter amicos

Ut nunquam inducant animum cantare rogati,

Injussi nunquam desistant. h. e. Quando non jubentur, neque rogantur.

Injussa virescunt gramina. Virg. 1. Georg. 55.

Injussa canere. Virg. 6. Ecl. 9.

Non injussa cano.

INJUSTUS, a, um. Adj. [*ἀδίκος, ἀλίστρός*] Justo contrarium. Ter. Adel. 1. 2. 18.

Homine imperito nunquam quicquam injustus.

Injustus, Qui justam magnitudinem excedit. Virg. 3. Georg. 347.

Injusto sub fasce viam dum carpit. Servius. Ita Ascon. interpretatur Injustas inimicitias, Cic. pro Milon. per Magnas inimicitias.

Amor injustus. Ovid. 2. Fast. 779.

Auribus injustis loqui. Ovid. 12. Epist. 176.

Bellum injustum. Ovid. 5. Met. 210.

Jugum injustum. Quintil. Decl. 13. Cur injusto quotidie jugo boum colla deteruntur? i. e. Iniquo & gravi.

Jus injustum. Ovid. 5. Trist. 10. 43. Oxymoron.

Lex injusta. Tibul. lib. 1. 5. 58.

Noverca, injusta, Dura. Virg. 3. Ecl. 32.

Onus injustum imponere. Cic. in Orat. 35.

Pax injusta. V. PAX.

Regna injusta tenebat. Ovid. 5. Met. 277.

Sententia injusta. Ovid. 11. Met. 172.

Vir maleficus & injustus. Cic. 5. Tusc. 57.

INJUSTUS, Adv. [*ἀδίκως*] Inique. Plaut. Pseud. 2. 2. 18.

Non soles respicere te, quum dicas injuste alteri? Cic. 2. de

Fin. Quam multa vero injuste fieri possunt, quæ, &c.

Superl. Sallust. Jugurth. cap. 85. sub fin.

INJUSTITIA, æ. f. [*ἀδικία*] Iniquitas. Ter. Adel. 3. 2. 4.

Tot re repente circumvallant, unde emergi non potest,

Vis, egestas, injustitia, solitudo, infamia. Idem Heaut. 1. 1. 82.

Eum ego ejeci hinc miserum injustitia mea. Vide primum librum Officiorum Ciceronis De injustitia cap. 7. & seqq.

Capitalis injustitia. Cic. 1. Off. 41.

I N L

INLARGIO, ire. Idem quod Largiri. Cato lege Bæbia, Pecuniam inlargibo tibi. Nonius. Antiquum.

INLUTUS, a, um. Adj. V. ILLOTUS & ILLUTUS. Arnob. lib. 1. adversus gentes, de Christo loquens, Qui per altissimos gurgites pedem ferebat inlutum. Non moullé. Sans se moullir le pied.

I N N

INNABILIS, INNANS. V. INNO.

INNASCOR, natus sum, [*ἐκγονομαι*] asci. Simul vel In aliquo nasci. Hor. 1. Serm. 3. 37.

Neglectis urenda filix innascitur agris. Translate Cic. 1. Off. 64. Sed illud odiosum est, quod in hac elatione & magnitudine animi, facillime pertinacia & nimia cupiditas principatus innascitur. Ter. And. 4. 1. 1.

Tanta vecordia innata cuiquam ut fiet, &c.

Innatum est omnibus id vitium. Ter. Hec. 4. 1. 28. i. e. Hec omnes habent a natura. Cic. 2. de Fin. 59. Innatam esse homini probitatem.

INNATUS, a, um. Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 44. Intelligi necesse est esse Deos, quoniam infitas illorum vel potius innatas cognitiones habemus.

Innatus & infitus, **Assumptus & adventitius**, contraria. Cic. Topic. 69. Specie autem comparantur, ut anteponantur quæ propter se expetenda sunt, iis quæ propter aliud: & ut innata atque infita, assumptis & adventitiis: integra contaminatis.

Innatus dicitur homo alicui rei, Ad quam natura factus est. Sen. de Conf. ad Polyb. cap. 21. Sciebas animum ejus liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantum, sed etiam innatus, sic esse fundatum, &c. Potest etiam exponi, Inter liberales disciplinas natus; h. e. Inter disciplinarum liberalium peritos.

Receptum & Innatum, contraria. Cic. 7. Verr. 139. Reliqua est ea causa, Judices, quæ non jam recepta, sed innata: neque delata ad me, sed in anima sensuque meo penitus affixa atque infita est.

Innatus in nobis amor cognitionis & scientiæ. Cic. 5. de Fin. 34.

Amor innatus habendi. Virg. 4. Georg. 177.

Cupiditatem scientiæ quandam infitam vel potius innatam habemus. Cic. 4. de Fin. 4.

Libido innata. Ovid. 6. Met. 458.

Probitas gratuita homini innata, non invitata voluptatibus. Cic. 2. de Fin. 99.

Robora innata rupibus. Ovid. 7. Epist. 35.

Innatus apud Christianos scriptores alio sensu usurpatur, sc. pro Non natus. Tertullian. advers. Valentinian. cap. 15. Materia quam innatam volunt. Prudent. Apoth. 246. Natum scimus ab innato.

INNASCIBILIS, e. Adj. Qui nasci non potest, apud Ecclesiasticos scriptores. V. Tertul. de Præscript. advers. hæret. cap. 46.

INNATO. V. INNO.

INNÄVIGO, äre, Unde

INNAVIGANS, Partic. Mela 2. 1. Sinistro latere innavigantium apposita. &

INNAVIGABILIS, e. Adj. [ἀναγής] ut, Fluvius innavigabilis, Ubi quis navigare non potest. Liv. 5. 13. Insignis annus hieme gelida ac nivosa fuit, adeo ut viæ clausæ, Tiberis innavigabilis fuerit.

INNECTO, xui, xum, [ἐνέπω] ère. Nectere, vel circumligare, aut colligare. Virg. 8. Æn. 661.

— tum lactea colla

Auro innectuntur.

Palmas amborum innoxuit armis paribus. Virg. 5. Æn. 425.

Brachia innectere collo. Stat. 4. Theb. ad fin.

Colla innectens ambobus lacertis. Ovid. 11. Met. 240.

Fauces laqueo innectere. Ovid. 10. Met. 378.

Pedem vinculis innexa columba. Virg. 5. Æn. 511.

Tempora fertis innectunt. Ovid. 5. Trist. 3. 8.

Fraus innexa clienti. Virg. 6. Æn. 609.

Morandi causas innecte. Virg. 4. Æn. 51.

Moras innectere. Stat. 5. Theb. 743.

Per affinitatem innecti alicui. Tacit. 6. Ann. 36. Quia Hyrcanis, Carmanisque per affinitatem innexus erat.

INNEXUS, us. m. Apul. 2. Met. p. 115. Innexu germanitatis una coaluimus. Al. In nexu, divise.

INNITOR, [ἐνέω, ἐνέω] ita. Inhærere, incumbere. Varie construitur.

Dativo. Quintil. lib. 6. cap. 2. Omnia curæ tutelæque unius innixa.

Baculo innitens. Ovid. 14. Met. 655.

Cubito innixa. Virg. 4. Æn. 690.

Arator innixus stivæ. Ovid. 8. Met. 218.

Fractæ innititur hastæ. Stat. 12. Theb. 144.

Secreta ejus innituntur illi. Tacit. 3. Ann. 30. 6. Igitur incolumi Mæcenate proximus, mox præcipuus, cui secreta imperatorum inniterentur.

Ablativo. Cic. 4. Acad. 89. — intendit crinitus Apollo

Arcum auratum luna innixus. Ex quodam poeta.

Innixus hasta. Liv. 4. 19. Confestim & ipse hasta innixus se in pedes excepit.

Hac arte innixus Hercules arces tetigit igneas. Hor. 3. Carm. 3. 10.

Humero dextro innixus. Propert. lib. 1. 20. 44.

Innixus in humeris. Cic. de Arusp. Resp. 66. Etenim vix hæc, si undique fulciamus, jam labefacta, vix inquam innixa in omnium nostrum humeris cohærebunt.

Innixus in aliquem. Plin. lib. 7. cap. 53.

INNO, [ἐνέω] äre. Idem quod Nare, sive natate. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque disparia partim submerfarum, partim fluitantium & innantium beluarum.

Innare aquæ. Liv. 21. 26. Nihil, dummodo innare aquæ & capere onera possent, curantes.

Fluvios innare rapaces. Virg. 3. Georg. 142.

Classis innat mare. Sen. Thyest. 3.

INNANS, Partic. [ἐνέων] Hor. 3. Carm. 17. 7.

— & innantem Maricæ

Litoribus tenuisse Lyrim.

INNÄBILIS, e. Adj. Ovid. 1. Met. 16.

Sic erat instabilis tellus, innabilis unda. Et Virg. 6. Æn. 438.

— tristisque palus innabilis unda. Servius alique hic legunt Inamabilis.

INNÄTO, [ἐνέω] äre. Frequent. Idem quod Nato, vel Supernato, aut potius Intus nato. Columel. lib. 12. cap. 4. Ubi non innatent, sed semper sint jure submerfa.

Innatate in fluvium. Plin. lib. 8. cap. 40. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Itaque quum pisciculi parvi in concham hiantem innataverint.

Innatate undam. Virg. 2. Georg. 451.

Necnon & torrentem undam levis innatat alnus.

Innatate flumini. Plin. lib. 8. cap. 25. Idem lib. 18. cap. 35. Innatans aquis pluma.

Innatat terræ fluvius. Plin. lib. 5. cap. 9.

Unda dulcis freto innatat. Ovid. 4. de Pont. 10. 63.

Lactuca innatat stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 59.

INNOCENS, Adj. [ἀνός, ἀνοχός] Cic. 5. Tusc. 41. Innocens dicitur, non qui leviter nocet, sed qui nihil nocet. Ter. Adel. 2. 1. 1.

Obsecro populares ferte misero atque innocenti auxilium.

Innocens & Nocens, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Innocens si accusatus sit, absolvi potest: nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest.

Innocens, integer, religiosus vir. Cic. 6. Verr. 7.

Vir bonus & innocens. Cic. de Clar. Orat. 179.

Mulier innocens. Hor. 3. Carm. 24. 18.

Epistola innocens. Cic. 7. Fam. 19. Epistolam tuam, quam accepi ab L. Arruntio, concidi innocentem: nihil enim habebat quod non vel in concione legi posset.

Ruina. Martial. lib. 1. 78.

Quis curam neget esse te deorum,

Propter quem fuit innocens ruina?

Damnare innocentem. Cic. 1. Tusc. 100.

Factorum innocens sum. Tacit. 4. Ann. 34.

Innocens, pro Innocuo. Plin. lib. 23. cap. 1. de uvis, Innocentiores, quæ decerpæ diu pendere: qua ventilatione etiam utiles fiunt Remacho ægrisque. Hor. 1. Carm. 17. 21.

Hic innocentis pocula Lesbii

Duces sub umbra.

INNOCENTER, Adv. [ἀνός] Innoxie. Cic. in Sallust. Ante, quam eos res suæ gestæ, & vita innocentissime acta commendavit. Plin. lib. 18. cap. 32. Omnia quæ caduntur, carpuntur, tondentur, innocentius decrescente luna, quam crescente fiunt.

INNOCENTIA, æ. f. [ἀνοχία, ἀνοχία] Integritas, sive ut Cic. 3. Tusc. 16. ait, Affectio animi talis quæ noceat nemini. Sallust. Jug. cap. 46. pr. Interea Jugurtha, ubi quæ Metellus agebat ex nuntiis acceperat, simul de innocentia ejus certior Romæ factus, diffidere suis rebus, ac tum demum veram deditionem facere conatus est. Ubi Cort. V. Singularis integritas atque innocentia. Cic. 1. Verr. 27.

Summa integritate & innocentia vir. Cic. 3. Philipp. 25.

Innocentia mutua. V. MUTUUS.

Constat de ejus innocentia. V. CONSTO.

Ingenii præsidio, pœna judiciorum liberare innocentiam. Cic. 1. de Orat. 202.

Innocentia etiam dicitur de Abstinencia & opponitur Avaritiæ. Cic. de Lege Manil. 36. Quanta innocentia debent esse Imperatores? quanta in rebus omnibus temperantia?

INNOCIA, pro Innocentia apud Glossas. V. Salmaf. ad Solin. p. 325. [Formant ab Innox, ut a Ferox Ferocia. Sed potius videtur a Noxia, factum Innoxia. Certe in Henr. Steph. editione diserte legitur, ἀβλάβεια, Innoxia, Innocentia.]

INNOCUUS, a, um. Adj. [ἀβλαβής] active & passive accipitur.

Innocuus, Innocens, qui non nocet. Lucan. lib. 3. 482.

— ut grandine tecta

Innocua percussa sonant. Martial. lib. 7. 11.

Ludimus innocuis verbis.

Genus innocuum. Ovid. 1. Fast. 442.

Iter innocuum. Ovid. 4. Fast. 800.

Opem innocuam monstrare. Ovid. de Rem. Amor. 252.

Innocuus, Cui nulla fit noxa. Virg. 10. Æn. 301.

— & federe carinæ

Omnes innocuæ. Idem 7. 230.

— litusque rogamus

Innocuum. Ubi Servius, Innocuum, non quod nulli noceat, sed cui vindicato nulli possint nocere. Valla reprehendens Servium, sic ait, Innocuus, inquit Servius, est cui non nocetur. Innoxius, qui non novit nocere. Vellem exempla recitasset, quibus ostenderet expositionem Innocui veram esse. Namque illud Virgilianum quod eum impulit in hanc opinionem, 10. Æn. 301.

Donec rostra tenent ficcum, & federe carinæ

Omnes innocuæ: Non est intelligendum quod subsederunt tales, ut eis nihil noceretur: sed vel more poetico, quod nihil peccaverunt, quasi innocentes homines (nocentes enim sunt, quicunque ab honesto recedunt, etiam si nemini noceant) vel quod non nocuerunt, neque sibiipsis, neque vectoribus, aut nautis. Hæc Valla lib. 6. Perspicue apud Claudian. in 4. Conf. Honor. 195.

— subita cum luce comarum

Innocuus flagraret apex.

INNOCUE, Adv. Suet. Domit. cap. 19. extr. Sagittas tanta arte direxit ut omnes per intervalla digitorum (pueri, manum dispanfam pro scopulo præbentis) innocue evaderent.

INNŌTESCO, ōtui, [ἐνέω] ère. Notum fieri. Plin. lib. 35. cap. 11. Ctefilochus Apellis discipulus petulanti pictura innotuit.

Libellis nostris innotuit illa. Ovid. 3. Amor. 12. 7.

In majus innotescere. Tacit. 4. Hist. 50. 1.

INNŌVO, [ἐνέω] äre. Novum facere. Cic. in Tison. 89. Quo te modo ad tuam intemperantiam, icelerate, innovasti? Liv. 21. Cetera, visu quam dictu foediora, terrorem innovarunt.

INNOVATUS, a, um. Partic. Minut. Fel. cap. 11. §. 7. Resurgere corporibus innovatis. i. e. Novis.

INNOVATIO, ōnis. f. Apul. in Trism. p. 95. Innovationem omnium rerum quæ in mundo sunt per alternationem faciunt. Item Tertull. contra Marc. 1. 1. & Arnob. 1. Rerum innovatio. Idem 3. Successionis perpetuæ innovatione durare.

INNOX, pro Innocens. Gloss. Gr. Lat. Innox, ἀβλαβής. conf. Salmaf. ad Solin. p. 325.

INNOXIA, V. INNOCIA, paulo supra.

INNOXIUS, a, um. Adj. [ἀνοχία, ἀνοχία] Obnoxio contrarium est: significat autem Innocentem, carentem culpa, inculpatum, sive eum qui minime nocet. Plaut. Capt. 3. 5. 7.

Decet innocentem servum atque innoxium,

Confidentem esse, suum apud herum potissimum. Liv. 5. 29.

Pessimo exemplo innoxii denis millibus gravis æris condemnati sunt.

Compar. M. Cato Fragm. 93. Quantoque suam vitam superiorem atque ampliorem, atque antiquiorem in animum inducent esse, quam innoxiorum. h. e. Minus nocuam.

Leo innoxius, Non nocens. Plin. lib. 8. cap. 10. Idem satiati, innoxii sunt.

Salus, In quibus nullum est periculum. Plin. lib. 3. cap. 5. Tam fertiles campi, tam aprici colles, tam innoxii saltus.

Serpens. Virg. 5. Æn. 92.

Verba non innoxia. Virg. 2. Georg. 683.

Innoxius

Innoxius a, vel ab, passive. [*ἀπῆμων*] Columel. lib. 2. cap. 10. Sic condita erit a curculionibus innoxia. Idem lib. 5. cap. 9. Ut sit innoxius ab injuria pecorum. i. e. Ne lædatur a pecoribus.

Ursupatur etiam in significatione passiva. Columel. lib. 12. cap. 44. de malis Granatis fervandis, Præsertim quum liceat etiam detracta arboribus eadem innoxia custodire. Sallust. in Catil. cap. 39. pr. Hi magistratus provincias aliaque omnia tenere, ipsi innoxii, florentes, sine metu ætatem agere, ceterosque judiciis terrere. Innoxii, i. e. Quibus a nemine nocebatur. V. Lucan. 9. 892. Et 2. 5. & 63.

INNŌXIE, Adv. Minut. Fel. cap. 33. Deum quamdiu caste innoxie religioſeque coluerunt.

INNŪBĪLO, āre. Obscurare. Solin. cap. 66. Si purum fuerit quod acceperint, candicant orbiculi lapillorum. Si turbidum: aut pallore langueſcunt, aut ruffo innubilantur.

INNŪBĪLUS, a, um. Adj. [*ἀνέφελος*] Idem quod Serenus. Lucret. lib. 3. 21. — semperque innubilis æther

Integit, &c.
INNŪBIS, e. Adj. [*ἀνέφελος*] Sine nubibus, fudus & clarus. Sen. Herc. Oeth. v. 237.

Namque ut reluxit pellicis captæ decus,
Et fulsit sole, qualis innubis dies.

INNŪBO, pſi, ptum, ēre. proprie ſignificat Ad domum viri transire. Lucil. lib. 6. Sat. Invadere atque innubere cenſent. Ovid. 7. Met. 861. Ne thalamis Auram patiari innubere noſtris. Liv. 1. 34. Lucu-

moni contra omnium hæredi bonorum, quum divitiæ jam animos facerent, auxit ducta in matrimonium Tanaquil, ſummo loco nata, & quæ haud facile iis, in quibus nata erat, humiliora ſineret ea quæ innupſiſſet. [Forte Quo innupſiſſet.

INNUPŒTUS, a, um. Adj. [*ἀνύμνητος*] ut, Decus innuptarum. Catull. Argon. 62. 78.

Puellæ innuptæ. Virg. 2. Æn. 238. h. e. Non nuptæ.
Innuptæ nuptiæ. Cic. 3. de Orat. 217. Qua tempeſtate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis. i. e. Contra jus factis.

INNŪBUS, a, [*ἀνύμνητος*] Qui uxorem non duxit. Innuba, Quæ viro non nupſit.

Permaneo innuba. Ovid. 14. Met. 142. De Sibylla, quæ perpetuam virginitatem ſervavit.

Laurus innuba. Ovid. 10. Met. 92.
Innuba Pallas. Aufon. Epigr. 106.

INNŪMÉRĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀναρίθμητος*] Quod numerari non poteſt. Cic. 5. Verr. 85. Cognofcite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam.

Multus & innumerabilis. Cic. 2. de Fin. 29. Reperiam multos vel innumerabiles potius, non tam curioſos, nec tam moleſtos, quam vos eſtis, quibus quicquid velim, facile perſuadeam.

Multitudo innumerabilis. Cic. Poſt. red. in Senat. 11.
Mundi. Cic. 4. Acad. 55.

Series annorum. Hor. 3. Carm. 30. 4.

INNŪMÉRĀBĪLĒTER, Adv. [*ἀναρίθμητως*] Lucret. lib. 5. 274.
Aera nunc igitur dicam, qui corpore toto

Innumerabiliter privas mutatur in horas.

INNŪMÉRĀBĪLĒTAS, ātis. f. [*τὸ ἀπείρητον*] Cic. 1. de Nat. Deor. 73. Tamen pleraque dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumerabilitatemque mundorum, &c.

INNŪMÉRĀLIS, e. Adj. [*ἀπείρητος*] Idem quod Innumerabilis, ſed antiquum. Lucret. lib. 2. 1083.

— cetera, quæ ſunt,
Non eſſe unica, ſed numero magis innumerabili.

INNŪMÉRUS, a, um. [*ἀνάρητος*] Idem. Plin. lib. 2. cap. 3. Innumerarum effigies. Idem lib. 5. cap. 27. Immenſus ipſe, & innumerarum gentium arbiter. Cic. 2. de Orat. 94. Ecce tibi exortus eſt Iſocrates, magiſter iſtorum omnium, cujus eludo tanquam ex equo Trojano innumerum principes exierunt.

Gentes innumeræ. Virg. 6. Æn. 706.

Hoſte innumero cinctus. Ovid. 5. Trift. 12. 20.

Numerus innumerus. Lucret. lib. 3. 1053. Oxyndron.

Innumerus, alia ſignificatione quam vulgo fertur, ut orationem videlicet denotet, quam Proſam vocamus. Apuleius Proſam appellat. In epitaphio enim comici Plauti, quod ſcribitur,

Et numeri innumeri ſimul omnes collacrymarunt: ſententiam eſſe puto, illius poetæ occaſu & interitu non tantum numeros, id eſt verſus, ſed etiam innumeros, id eſt ſolutam orationem lacrymas profuſiſſe. Id ut cenſeam facit Aufonius, in quo innumeros ita accipi reperiſſe videor in protreptico ad Nepotem,

— tu flexu & acumine vocis

Innumeros numeros doctis accentibus effer. Hæc ex Turnebo.

INNŪMÉRŒSUS, a, um. Adj. [*ἀπείρων*] Idem. Plin. lib. 10. cap. 65. Ex omnibus quæ perfectos fetus, vel tantos & innumeros edunt, ſupra cuncta eſt murium fetus. Ex vetuſto codice legitur, Ex omnibus quæ perfectos fetus, ſues tantum & numerosos edunt.

INNŪMÉRĀTUS, a, um. Adj. Idem. Tertull. adv. Marc. carm. 2. 17. Innumerata Dei miracula, &c.

INNŪO, ūi, [*ἐννύω*] ēre. Signo ſignificat quid ſignificare. Cic. pro Muren. 51. Atque ille ut ſemper fuit apertiſſimus, non ſe purgavit, ſed indicavit atque innuit. Exemplar vetus legit Induit. V. **INDŪO**. Idem 13. Fam. 79. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ex vetuſto codice legendum Munio.

Rogate hoſpites & innuere. Auſt. ad Heren. lib. 4. 37.

Abiens innuit mihi. Ter. Eun. 4. 5. 9. conf. Non. 5. 65.

INNŪTRIO, [*ἐντρέφω*] Ire. Idem quod Nutrire, vel Simul nutrire. Paſſ. Sen. 1. Epift. 2. Certis ingeniis immorari & innutriri oportet, ſi velis aliquid trahere, &c. De lectione variorum auctorum.

INNŪTRĪTUS, a, um. Partic. Innutriti dicimur, alicui rei, In qua educati ſumus. Sen. in Conſol. ad Polybium cap. 21. extr. Sciebas animum ejus liberalibus diſciplinis, quibus non innutritus eſt tantum, ſed innatus, ſic eſſe fundatum, &c. Plin. lib. 9. Epift. 33.

INNŪTRĪTUS, a, um. Adj. ut huiusmodi compoſita ſolent, pro Eo qui eſt ſine nutritione. Cæl. Aurel. Acut. 1. 17. Ægrotantem innutritum relinquare.

NNŪTRĪTIO, ōnis. f. apud Jctos in Cod.

NNŪTRĪBĪLIS, e. Adj. ut Juſcellum innutribile, Tenue. Cæl. Aurel. Acut. 2. 9.

INNŪTRICATUS, a, um. Adj. Idem quod Innutritus. Oroſius, In malis innutricati & nati.

I N O

INO, ūs. f. [*Ἰνώ*] Cadmi filia, uxor Athamantis regis, quæ a Græcis Leucothea dicitur, teſte Cic. 1. Tuſc. 28. Ovid. 4. Met. 527. refert quemadmodum Ino cum Melicerta filio ſefe in mare præcipitem dederit, facti. que ſint ambo dii marini. Idem 6. Faſt. 545.

Leucothee Graiis, Matuta vocabere noſtris.

Flebilis Ino. Hor. de Arte Poet. 123.

INŌUS, a, um. Adj. [*Ἰνώος*] Ovid. 4. Met. 497. — at illi Inooſque ſinus, Athamanteoſque pererrant. adde Stat. 2. Silv. 2. 35. & 4. 3. 60. Ovid. 3. de Arte Am. 176.

INŌBĒDIO, īre. Non parere. Ambroſ. Serm. 1. Epiph. A paradifo receſſiſtis ſuperbendo, inobediendo & cibum prohibitum comedendo.

INŌBAUDIO, Idem. Tertull. adv. Marc. 3. 16. Exaudi eum, ne inobaudieris eum.

INŌBĒDIENS, Adj. Vulg. Interp. Deut. 8. 20. & Tit. 1. 10.

INŌBĒDUS, a, um. Adj. Idem. ut, Inobeda ceſſatio. Arnob. lib. 7. p. 248. conf. Salmaſ. in Solin. f. 24.

INŌBEDIENTER, Adv. Auguſt. de Civ. Dei, 14. 17. Adverſus damnatam culpam inobedientiæ, voluntatem libido inobedienter movebat.

INŌBEDIENTIA, æ. f. Auguſtin. loco modo adducto. Hieron. Quæſt. Hebr. in 2. Reg. 1. Salvian. de Gubern. Dei 1. p. 20.

INŌBAUDIENS, æ. f. Idem. Tertull. adv. Marc. 4. 17. Qui & inobaudientiam illis exprobrare poteſt.

INŌBLĒTATUS, a, um. Adj. Non obliterated. Tertull. de Anima, cap. 24. Et homini obliſioſiſſimo inobliterateda perfeverabit ſcientia naturalium.

INŌBLĒTUS, a, um. Adj. [*ἀνεπίλητος*] Memor. Ovid. 4. de Pont. 15. 37. Semper inoblita repetam tua munera mente.

INŌBRŒTUS, a, um. Adj. [*ἀνέπλητος*] Ovid. 7. Met. 356. Deucalionæas effugit inobrutus undas. h. e. Non obrutus.

INŌBŒCŒRO, [*ἐπισκοπέω*] āre. Obſcurum reddere, ita ut nulla fere ſuperſit memoria. Cic. 9. Philipp. 10. Cui ſi ſtatuum in roſtris decreto veſtro ſtatueritis, nulla ejus legationis poſteritatem inobſcurabit obliſio.

INŌBŒRTUS, a, um. Adj. Non ſeptus. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Aurium foramina voluit Deus eſſe nuda, & inobſepta.

INŌBŒQUENS, entis. Adj. [*ἀπειθής*] Inobediens. Sen. Hippol. v. 1068. Inobſequentes protinus frenis equi

Rapere currum.

INŌBŒRVĀTUS, a, um. Adj. [*ἀδιαφύλακτος*] Non obſervatus. Martial. lib. 8. 33.

Luſerat hoc caſus, niſi inobſervata maneret. Ovid. 4. Met. 341. Inobſervata varietas. Plin. lib. 28. cap. 5.

INŌBŒRVĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀνεπιτηρητός*] Quod obſervari non ſolet, vel etiam non poteſt. Plin. lib. 2. cap. 17. Cuius eſt maxime inobſervabilis curſus. Catull. Argon. 62. 115. — inobſervabilis error.

INŌCCĒDUUS, a, um. Adj. [*ἀδύτου*] Non occiduus: ut, Viſus inoccidui, i. e. Oculi ſemper vigilantes. Stat. 6. Theb. 277. de Argo.

Axis inocciduus, Polus Arcticus qui nunquam occidit, ſed ſemper appareret. Lucan. lib. 8. 175.

— ſed, qui non mergitur undis,
Axis inocciduus, gemina clariffimus Arcto.

Triones inoccidui. i. e. Septem triones nunquam occidentes. Calud. in Gigant. 11.

Continua & inoccidua vita. Arnobius lib. 2. Adverſus gentes.

INŌCCO, [*βαλονεῖω*] āre. ſignificat Cooperire: quod fit, quum ſemen in agro ſeminatum eſt, & glebas ſarculis aut cratibus diſſolvimus, ut ſemen humo contegatur. Columel. lib. 2. cap. 8. Nam ſemen quod ſicco ſolo ingeſtum & jam inoccatum eſt, perinde ac ſi reſoſitum in horreo, non corruptitur. Idem lib. 3. cap. 15. Seritur ergo prius inemundata, innoctaque, & æquata paſtinatione.

INŌCŒLO, [*ἐνὸς φθαλμίζω*] āre. ſignificat Oculum unius arboris alteri adhibere, ſeu oculum in arbore aperire. Columel. lib. 11. cap. 2. His quidem diebus arbores ſicorum inoculantur. Quod genus inſitionis, Emplaſtratio vocatur. q. V.

INŌCŒLĀTIO, [*ἐνὸς φθαλμίζω*] Columel. lib. 5. cap. 11. Tertium, quo ipſas gemmas cum exiguo cortice in partem ſui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplaſtrationem: vel ut quidam, inoculationem. Plin. lib. 7. cap. 14.

INŌCŒLĀTOR, [*ἐνὸς φθαλμίζω*] Plin. lib. 18. cap. 33. Hunc caveat inſitor calamis, gemmiſque inoculator.

INŌDŒRO, [*ἐνὸς δμῖω*] āre. Odore inſicere. Columel. lib. 11. cap. 3. Nam ſic fata, & rurfus ſic recondita exiſtimantur, neque acerrimi ſaporis exiſtere, neque mandentium halitus inodorare. De aliis.

INŌDŒRUS, a, um. Adj. [*ἐνὸς δμῖω*] Quod eſt ſine odore, Quod odorandi ſenſu & facultate caret. Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia carent alio, & aut cæca natura gignuntur, aut inodora, inauritave. Sic Badiana ex Nonio. Alia exemplaria legunt, Inora, i. e. Sine ore, V. **INAUDITUS**.

INŌFFENSUS, a, um. Adj. [*ἀνὸς ὀφθαλμίζω*] Ad quod quis non offendit. Iter inoffenſum. Tacit. 1. Ann. 56.

Inoffenſa via, Facilis. Martial. lib. 14. 214.

— Inoffenſa curret arundo via.

Inoffenſum aliquid transmittere, Non offenſa valetudine. Plin. Epift. 6. 4. ad Calphurniam. Qui denique ſecefſus voluptates, regionis que abundantiam inoffenſa transmitters.

Inoffenſa copulatio vocum, Aures non offendens, non aſpera, ſed dulcis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Inoffenſa tempora a valetudine vivere, Nullo morbo læſa & offenſa. Gell. lib. 2. cap. 1. de Socrate.

Vita inoffenſa. Ovid. 1. Trift. 8. 1. Vita citra ullum malum tranſacta.

Pedem inoffenſum referre. i. e. Qui non offenderit ad lapidem, aut aliud. Tibull. lib. 1. 7. 62.

INŌFFĒCĒŒSUS, a, um. Adj. [*ἀχρηστὸς*] Qui contra officium facit, vel Qui nullum officium præſtat amico. Cic. 13. Att. 17. Aliter enim fuiſſemus & in hos inofficioſi, & in noſmetipſos.

Inofficioſum teſtamentum, ut ait Paulus Juriſconf. dicitur Quod non ex officio pietatis paternæ conſectum eſt, filiis ſine legitima cauſa exhæredatis. Cic. 3. Verr. 107. Teſtamentum P. Annii fecerat, non improbum, non inofficioſum, non inhumanum. ubi Aſcon. V.

INOLENS, entis. Adj. Non olens, Quod nullum spirat odorem. Lucret. lib. 2. 849.

Quod licet ac possis reperire inolentis olivi
Naturam, nullam quæ mittat naribus auram.

INOLESCO, inolui & inolēvi, inolitum, [ἀδρόνισμα, ἰπιφύομαι] ēre. Crescere, invalere. Columel. lib. 5. cap. 10. Amygdala si parum ferax erit, forata arbore lapidem adjicito, & ita librum arboris inolescere finito. h. e. Succrescere. Virg. 2. Georg. 77. Sil. lib. 8. 582.

— quo gurgite tradunt

Duritiam lapidem merlis inolescere ramis. De Silaro.

Inolevit, active. Gell. lib. 12. cap. 5. Natura omnium rerum, quæ nos genuit, induit nobis, inolevitque in ipsis statim principiis quibus nati sumus. i. e. Inolefecit, confirmavit. Budæus.

INOLESCENDUS, a, um. Partic. Macrobi. 5. Saturn. cap. 11. In moribus inolescendis magnam fere partem nutricis ingenium & natura lactis tenet. Inolefiscendis videtur dixisse, pro Ingenendis.

INOMINABILIS, e. Adj. Quod est mali ominis. Gell. lib. 5. cap. 17. Ante diem quoque quartum Calendas, vel Nonas, vel Idus, tanquam inominabilem diem plerique vitant.

INOMINATUS, a, um. Adj. [δυσφημος] Male ominatus, Infelix. Hor. Epod. 16. 38.

Aut pars indocili melior grege: mollis, & expes

Inominata perprimit cubilia. i. e. Infausta, & nullo felici

omine fabricata.

INOPACO, [ἐπισκιάζω] āre. Opacum reddere, & obscurum. Columel. lib. 8. cap. 15. Media rursus terrena pars esse debet, ut colocasis confectatur, aliisque familiaribus aquæ viridibus, quæ inopacant avium receptacula.

INOPIA, V. **INOPS**.

INOPINANS, [ἀδοκῶν] Partic. sine verbo. Cæf. 6. Bell. Gall. 29. Multos in agris inopinantes deprehendit. Quintil. lib. 5. cap. 10. A præparatis inopinantes. Plin. Epist. 2. lib. 3. Inopiantis, nescientis.

INOPINANTER, Adv. [ἀδοξως] pro Subito & præter expectationem. Suet. in Tiber. Cæf. cap. 60. In paucis diebus, quam Capreas attigit, piscatori, qui sibi, secretum agentis, grandem mullum inopinanter obtulerat, &c.

INOPINATUS, a, um. Adj. [ἀδοκῆτος] Non opinatum, improvifum, quod præter spem & opinionem evenit. Cic. 3. Tusc. 76. Hæc enim fere tum habemus in promptu, nihil oportere inopinatum videri. Quintil. lib. 5. cap. 13. Patronus etiam inopinatis frequenter occurrit.

Novum & inopinatum. Cic. 4. Verr. 24. Nova tibi hæc sunt, & inopinata?

Nova & inopinata causa. Papinian. in l. 3. D. de condict. indebit.

Improvifum & inopinatum hoc illi accidit. Cic. 4. Verr. 99.

Inopinatum & inſperatum. Liv. 3. 26. Nihil tam nec inopinatum nec tam inſperatum accidere potuit.

Repentina & inopinata, graviora. Cic. 3. Tusc. 45.

Dictum inopinatum & mirabile. Cic. in Parad. 5.

παροξύνει Inopinata Senecæ. H. St.

Ex inopinato observare. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Ut in araneolis: aliæ quasi rete texunt, ut si quid inhæferit conficiant: aliæ autem ut ex inopinato observant, & si quid incidit arripiunt, idque consumunt.

Inopinata res & recens. Cic. pro Domo 14.

Fraus inopinata. Sil. lib. 7. 134.

Inopinata verba, Quæ impræmeditate & improvise effluunt. Plin. lib. 28. cap. 2. Neque est facile dictum, externa verba atque ineffabilia, derogent fidem validius, an Latina inopinata, & quæ ridicula videri cogit animus.

INOPINATE, & **INOPINATO**, [ἀδοκῆτως] Adv. Idem quod Præter spem. Liv. 34. 28. Qui ad id quod futurum erat, ne inopinate accideret, præparatis fuorum animis. Al. Inopinatum. Idem 26. 6. Quum inopinato in castra Romana Numidæ, Hispanique cum elephantis irrupissent.

INOPINABILIS, e. Adj. [ἀσχετος] Quod quis nunquam existimasset futurum. Gell. lib. 17. cap. 12. Infames materias, five quis mavult dicere inopinabiles. Idem lib. 12. cap. 18.

INOPINUS, a, um. Adj. [ἀνυπομένει] Idem quod Inopinatus. ut,

Dolor inopinus. Stat. 1. Theb. 249.

Gaudia inopina. Stat. 1. Silv. 2. 46.

Quies inopina. Virg. 5. Æn. 857.

Inopina facies laborum. Virg. 6. Æn. 104.

INOOPORTUNUS, a, um. Adj. [ἄκχρηστος] Opportuno contrarium. Cic. 3. de Orat. 18. Etenim est huic loco nostro sedes non inopportuna fermioni.

INOPS, opis. Adj. [ἀπότημων, ἀκχερος, ἀλγής] Pauper, egenus. Plaut. Trin. 3. 2. 63.

Nolo ego mihi te tam prospicere, qui meam egestatem leves:

Sed ut inops infamis ne sim. Cic. 2. Off. 41. Nam quum pre-

meretur inops multitudo ab iis qui majores opes habebant, &c. Vetus

exemplar habet, In initio multitudo.

Inops ab amicis, Amicorum auxilio destitutus. Cic. pro Domo 58. Tam

inops autem eram ab amicis, aut tam nuda Respub. a magistratibus?

Inops ad ornandum, & expedita ad inveniendum, disciplina Hermagora. Cic. de Clar. Orat. 263.

Inops verbis, Verborum penuria laborans. Cic. de Clar. Orat. 247. Non

tardus sententiis, non inops verbis, voce canora, facetus satis.

Æqui inops. Stat. 12. Theb. 445.

Amicorum inops. Cic. de Amicit. 26. Quod si forte (ut fit plerumque)

ceciderint, tum intelligitur quam fuerint inopes amicorum.

Animi inops. Virg. 4. Æn. 300. Inops animi est Qui in adversis citius de-

ficit, nec stabili aliquo potest consilio subvenire. Donatus. Inops ani-

mi, sine animo, sine consilio. Servius.

Auxilii inops. Liv. 3.

Consilii inops. Liv. 26. Ovid. 9. Met. 745.

Dicendi sapientia inops. Cic. 1. de Invent. 3.

Fortunæ inops. Tacit. 4. Ann. 23.

Mentis inops. Ovid. 2. Met. 200.

Pacis inops terra. Ovid. 2. de Pont. 2. 96.

Rationis inops. Stat. 1. Theb. 373.

Regnorum inopes. Stat. 12. Theb. 508.

Remedii inops. Plin. lib. 16. cap. 1. Inopesque remedii illæ,

Rerum inopes versus. Hor. de Arte Poet. 312.

Virorum inopes. Tacit. 2. Hist. 6.

Abundans & Inops, contraria. Cic. de Clar. Orat. 238.

Ærarium inops & exhaustum. Cic. 5. Verr. 164.

Amicus inops. Hor. 1. Serm. 2. 5.

Amor inops. Lucret. lib. 4. 1136.

Domus inops. Ovid. 8. Met. 822.

Lingua inops. Cic. 3. de Fin. 51. Quod nobis in hac inopi lingua non

conceditur.

Senectam inopem trahere. Ovid. 7. Met. 2.

Senectæ metuens inopi. Virg. 1. Georg. 186.

Turba inops. Virg. 6. Æn. 325.

Victus inops. Ovid. 1. Met. 312.

INÓPIA, æ. f. [ἐκπληροσύνη] Egestas, indigentia. Cic. de Amicit. 29.

Humilem sane relinquunt, & minime generosum (ut ita dicam) ortum

amicitiæ, quam ab inopia, atque indigentia nasci volunt. Plaut. Merc.

prol. 30. Inopia, contumelia, & dispendium.

Inopia & egestas. Cic. 1. de Invent. 88. Si propter inopiam in egestate

estis, pecuniam non habetis.

Inopia & solitudo alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.

In summa inopia senectus lenis esse non potest ne sapienti quidem, nec

insipienti etiam in summa copia non gravis. Cic. de Senect. 8.

Inopia, fames, & summa annonæ caritas. Cic. 3. Off. 50.

Argentaria inopia. V. Argentarius, in ARGENTUM.

Argenti inopia. Plaut. Rud. 3. 2. 3.

Amicæ est mihi inopia. Plaut. Merc. 3. 4. 65.

Argumentorum inopia. Cic. pro Rosc. Amer.

Consilii inopia. Cic. 6. Att. 3. Magnaigitur, ut vides, sollicitudine af-

ficior, magna inopia consilii.

Criminum inopia summam laudem alicui vitio dare. Cic. pro Rosc.

Amer. 48.

Frugum inopia & Copia, contraria. Cic. pro Domo 17.

Frumenti & commeatus inopia. Cæf. 3. Bell. Gall. 7. extr.

Loci inopia. Liv. 1. 33.

Occasionis. Suet. in Calig. 56. pr. Aliis per inopiam occasionis cunctan-

tibus. H. St.

Rei frumentariæ inopia. Cic. pro Domo 11.

Stipendii inopia. Plin. lib. 7. cap. 45.

Teſti inopia. Cic. pro Domo 80. Quod facile potuit, propter inopiam te-

ſti in foro pernoctans.

Inceſſit ambos inopia. V. INCESSO.

Levare inopiam. V. Levo, in LEVIS.

Mederi inopiæ frumentariæ. V. MEDEO.

Inopia & jejunitas oratori cavenda: h. e. Cavendum ne inopem rerum

& jejunam orationem scribat. Cic. de Clar. Orat. 202.

INOPIOSUS, a, um. Adj. [ἀνοσιώδης] Sine ope. Plaut. Poen. 1. 1. 2.

Sæpe ego res multas tibi mandavi, Milphio,

Dubias, egenas, inopioſas conſilii. Antiquum.

INORATUS, a, um. Adj. Non oratus. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Ame-

riam re inorata reverterunt. De legatis ad Sullam missis. Re inorata,

h. e. Apud Sullam non orata, five Sullæ per legatos non exposita.

INORDINATUS, a, um. Adj. [ἀτάκτως] Quod non est ordinatum &

dispositum. Cic. de Univerſ. 7. Idque ex inordinato in ordinem adduxit.

Inordinati & incompoti milites. Liv. 23. 27.

Inordinati hostes, effusi & fessi. Liv. 35. 29.

Inordinata folia sunt pomis. Plin. lib. 16. cap. 24.

Inordinatissimi pili. Plin. lib. 22. cap. 22.

INORIOR, [ἀνιχω] deponens. Idem quod simplex Orior. Tacit. 11.

Ann. 23. Recentia hæc: quid si memoria eorum inoriretur?

INORNATUS, a, um. Adj. [ἀνέσμος, ἀνέσμος, ἀνέσμος] Ornato

contrarium. Cic. in Orat. 29. Dum intelligamus, hoc esse Atticum in

Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus: sed quod nihil habeat info-

lens atque ineptum.

Nuda & inornata brevitatis. Cic. 2. de Orat. 265.

Capilli inornati. Ovid. 5. Met. 472.

Caput inornatum. Tibul. lib. 2. 3. 29.

Crines inornati. Ovid. 9. Met. 3.

Nuda atque inornata inventio. Auſt. ad Heren. lib. 4. 70.

Mulier inornata. Cic. in Orat. 78.

Tenuis & inornatus orator. Cic. in Orat. 29.

Verba inornata. Hor. de Arte Poet. 234.

INORNATE, Adv. [ἀνέσμως] Auſt. ad Heren. lib. 4. 43. Hoc pacto non

inornate poterimus & in laudando & in lædendo, aut in corpore, aut in

animo, aut in extraneis rebus dicere.

INOREUS, a, um. Sine ore, Qui os non habet, quales ἀνέμους describit

Plin. lib. 7. cap. 2. Et Lucret. lib. 5. Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam anima-

lium alia alio carent: & aut cæca natura gignuntur, aut inora, inaurita-

ve. Alii legunt Inodora. q. V. supra.

INQUAM, V. **INQUIO**.

INQUANTUM, Adv. [ὅσον, ἔφ' ὅσον, κατ' ὅσον] i. e. Tantum quantum.

Quintil. lib. 2. cap. 10. Et declamatio inquantum maxime potest, imi-

tetur eas actiones in quarum exercitationem reperta est. Plin. in Paneg.

cap. 10. Audita sunt vota tua, sed inquantum optimo illi & sanctissimo

feni utile fuit.

Inquantum plurimum. Sen. Epist. 125. Rationem tu ad summum evo-

ca, inquantum potest plurimum crescere. Sed rectius divise ſcribitur In

quantum. V. IN præpos.

INQUANTUMCUNQUE, Adv. Sen. de Tranquill. vitæ seu de Const. 15.

Inquantumcunque illa vel numero vel magnitudine creverunt, ejusdem

naturæ erunt.

INQUIES, etis. f. [ἀνυσυχία] Cura, sollicitudo, molestia, aut magis

proprie vigilia, & quietis nocturnæ carentia. Plin. lib. 14. cap. 22. Fu-

riales somni, & inquietis nocturna. Gell. lib. 19. cap. 9. Ut interea labor

hic vigiliarum & inquietis, suavitate paulisper vocum atque modulorum ac-

quiesceret.

INQUIETUS, etis. Adj. Inquietus, qui est sine quiete. Sallust. lib. 1. Hist.

apud Priscian. p. 704. Humanum genus inquietus, & indomitum. Plin. in

præf. Nat. Hist. Ni animus inquietus pascere operem. Apul. lib. 1. Qua con-

tentione

tentione & inquieti procacitate præditus asinus. Patroc. 2. 68. 3. Vir inquietus. Apul. 2. de Asin. p. 121. Animo & corpore ad libidinem inquietus.

INQUIETUS, a, um. Adj. [*ἀκρόατος*, *ἀνέκτος*] Quietum contrarium: ut, Inquietus animus, h. e. Turbulentus. Liv. 1. 46. Inquietus homo, & ad Tribunalum spirans. Liv. 3. 46. Inquieta ingenia, & in novas res avida. Liv. 22. 21. Inquieta nox, In qua non quievimus. Liv. 5. 42. Lux deinde inquietam noctem infecuta est. Præcordia inquieta. Hor. Epod. 5. 95. Silvas inquietas fecit aper. Sen. Oeth. 12. Compar. Plin. 1. Epist. 9. Nullis rumoribus inquietior. Ammian. 22. 7. Tandem alios inquietiores inveni. Superl. Sen. de Benef. 7. 27. Inter affectus inquietissimos rem quietissimam querere. Vopisc. Saturn. cap. 1. Oriundus ex gente hominum inquietissima.

INQUIETUS, Adv. Solin. cap. 43. Mons ingenito igne per æternum fervidus & inquiete jugis flagrantibus. Compar. Ammian. 15. 5. pr. Dynamius inquietius agens. conf. Idem 27. 3. pr.

INQUIETUS, [*ἀκρόατος*] ære. Molestum esse alicui. Columel. lib. 8. cap. 5. Ne incubantes nutrices ab aliis avibus inquietentur. Suet. August. cap. 53. Ne quem officii causa inquietaret. Idem in Calig. cap. 59. Satis constat prius quam id fieret, hortorum custodes umbris inquietatos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et movere, & digito inquietare. Magistratum inquietans caudicibus. Ulpian. in l. 1. §. secundo loco. D. de postulando.

Victoriam inquietare. Tacit. 3. Hist. 84. Nullis rumoribus inquietari. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum. Inquietari ab aliis quibus debet, non potest is, qui bonis cessit. Ulpian. l. 4. D. de cessione bonorum.

INQUIETATUS, a, um. Partic. Suet. Calig. cap. 26. Inquietatus fremitu. Sidon. 2. Epist. 12. Sollicitudo inquietata. conf. Petron. cap. 100. & supra in ipso verbo.

INQUIETATIO, ònis. f. [*σφαδασμός*] Liv. 22. 17. Sen. Suas. 2.

INQUIETATOR, òris. m. Tertull. de Spectac. cap. 23. pr. An Deo placebit auriga ille tot animarum inquietator?

INQUIETITAS, atis. f. Cæsar. Aurel. V. Rutgerf. Var. Lect. 3. 3.

INQUIETUDO, inis. f. [*ἀσφάλεια*] Sen. de Benef. lib. 2. cap. 8. Tamestis inquietudinem Tiberius, ne hoc quidem modo, quo putabat, potuit effugere. Solin. cap. 1. Salvian. lib. 2.

INQUILINUS, i. m. [*ἐνοικος*, *μέτοικος*] quasi Incolinus, vel incolens aliena; Qui in alieno privato habitat: proprie tamen in conducto, sive in urbe, sive ruri, ut ait Valla lib. 4. 56. Festus, Inquilinus, Qui eundem colit focum, vel ejusdem loci cultor. Ex In & Culina. conf. Voff. Etym. p. 149. & Isidor. 9. 4. Suet. Claud. cap. 44. Inquilini privatarum ædium, atque insularum. Cic. 2. Philipp. 105. At vero te inquilino (non enim domino) personabant omnia vocibus ebriorum. Idem 14. Att. 9.

Inquilinus aliquando accipitur pro Cohabitatore. Martial. lib. 1. 87.

Vicinus Novio, vel inquilinus

Sit, si quis Novium videre non vult.

Adjective, pro Peregrino. Sallust. Catil. cap. 31. M. Tullius inquilinus civis urbis Romæ.

Inquilini opponuntur Colonis, l. 6. Cod. de Agric. Transfertur etiam vox ad alia. Ammian. 30. 18. Perpetui carcerum inquilini. Tertull. de Anima cap. 38. Inquilinus carnis anima.

INQUILINA, æ. f. Varro apud Non. 4. 444. In quarum locum subierunt inquilinæ, impietas, perfidia, &c. Cic. 15. Fam. 18. Ubi Philosophia? tua quidem inquilina. Al. rectius In culina. De loco Plauti Perf. 4. 4. 79. vide Lipf. Lect. Ant. 1. 9. & Voff. Art. Gramm. 1. 18.

INQUILINATUS, us. m. Tertull. de Anima, cap. 38. Desiderabit inquilinus toto inquilinatus sui tempore. conf. Sidon. 5. Epist. 19.

INQUINO, [*βεβήλω*, *μολύνω*, *ὀρώ*] ære. Maculare, deturpare. Cunire est Stercus facere, unde & inquinare. Cic. 1. Tusc. 72. Quibus cæcati velut domesticis vitiis atque flagitiis se inquinassent.

Agros, ereptos Reipublicæ, turpissimis possessoribus inquinare. Cic. 2. Philip. 43.

Amicitiam nomine criminoso inquinare. Cic. pro Planc. 46.

Amplexus inquinat illa tuos. Ovid. 3. Fast. 496.

Aqua turbida & cadaveribus inquinata. Cic. 5. Tusc. 97.

Caput merdis inquiner albis. Hor. 1. Serm. 8. 37.

Comitia largitione inquinare. Cic. de Petit. Conf. 44.

Factum vitiis inquinatum. Cic. 3. Off. 60.

Famam alicujus inquinare. Liv. 29. 37.

Humanitatem civitatis domestica inhumanitate inquinare. Cic. pro Deiot. 32.

Locum venenis inquinat. Ovid. 14. Met. 56. De Circe.

Nuptias inquinare. Hor. 3. Carm. 6. 18.

Ordinem amplissimum inquinare. Caius in l. 1. D. de collusionem detegenda. Loquitur de servis qui se gerunt pro ingenuis.

Se libidinibus inquinare. Cic. 1. Tusc. 72.

Segetem inquinare lolio injecto. Ulpian. in l. si servus servum. §. inquit lex. D. ad legem Aquiliam.

Servitium inquinatum, deformatum, perversum, conturbatum. Cic. de Arusp. Resp. 25.

Splendorem obscurare & inquinare. Cic. 5. de Fin. 22.

Tempus aureum inquinavit ære. Hor. Epod. 16. 64.

Vestimenta inquinare. Ulpian. in l. si servus servum. §. si quis vestimenta. D. ad legem Aquiliam.

Vita omnibus vitiis inquinata. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Vellus inquinare murice, pro Tingere, inficere. Martial. lib. 4. 4.

Quod bis murice vellus inquinatum.

INQUINATUS, ior, issimus. [*μολυντός*] Adj. ex Partic.

Ædior atque inquinatior. Cic. de Arusp. Resp. 51. Idem pro Flacc. 53.

Nihil enim illo inquinatius. h. e. Sordidius & turpius.

Ore, lingua, manu, omni vitiis inquinatus homo. Cic. pro Cæsar. 78.

Lavare & purgare inquinatum. Cato R. R. cap. 65.

Sordidissima & inquinatissima ratio. Cic. 2. Off. 21.

INQUINATUS, Adv. [*μερμερδής*] Sordide, turpiter. Cic. de Clar. Vol. II.

Orat. 140. Itaque diligenter loquendi laude caruit, neque tamen est admodum inquinatè locutus.

INQUINAMENTUM, i. n. [*μολυσμός*] Sordes & immunditia. Gell. lib. 2. cap. 6. Cujus significationis multo assiduoque usu totum verbum ita contaminatum est, ut jam squalor de re nulla alia, quam de inquinamenti solis dici coeperit. conf. Macrob. 6. 7.

INQUITIO, is, it. i. e. Dico. [*φημι*] Verbum defectivum tertiæ conj. quod in his fere tantum personis legitur;

Inquo. Cic. 2. de Orat. 256. Aucupari verba oportebit, inquo: ut ea, quæ sunt frigidiora vitemus. Ex vetusto codice legitur, In quo ut &c.

Catull. 10. 27. conf. Voff. de Analog. 3. 40.

Inquis. Perf. 1. Sat. 112.

Hoc juvat, hic, inquis, veto quisquam faxit oletum.

Inquit. Juven. 3. Sat. 21.

— quando artibus inquit honestis. conf. Nep. 23. 2. 3.

Inquimus. Hor. 1. Serm. 3. 66. Communi sensu plane caret, inquimus.

Inquint. Cic. 6. Verr. 32. Ubi sunt, Pamphile, inquint, scyphi?

Inquisti, præterito perfecto. Cic. 2. de Orat. 259. Tu vero, inquisti, molestus non eris.

Inquies, et; in futuro. Cic. 4. Verr. 45. Ergo, inquiet aliquis, donavit Pop. Syracusano illam hæreditatem. V. Priscian. princ. lib. 10.

Inque, inquit; imperativo modo, tempore præsentis ad secundam & tertiam personam. Ter. Heaut. 4. 7. 1. Eccum me, inque. Plaut. Pseud. 1. 5. 124.

Inquito, futuro imperativi. Plaut. Aul. 4. 10. 58. Ita di faxint, inquito. Antiquum est.

Inquiat, præsens conjunctivi. Auct. ad Heren. lib. 4. 3. Quid enim tibi vis, aliquis inquiat? Modus potentialis. i. e. Dicere potest, vel poterit.

Hæc in usu sunt: & olim lecta Inquimus, Inquitis, Inquam, Inquite, Inquirem, &c. Usitatum maxime

Inquam, i. e. Dicebam, vel dixi. Cic. 2. Philipp. 112. Hunc unum diem, hunc unum, inquam, hodiernum diem defende si potes. conf. Cic. 8. Att. 3. Plaut. Capt. 3. 1. 19. Ter. And. 4. 2. 32. Matura. D. jam inquam hic adero.

Immo non dixerat. Et putant quidam esse Inquam hoc loco affirmantis. H. St. V. Voff. l. c.

INQUIRO, sivi, situm, [*ἐπιζητέω*, *μεσάζω*, *μεταζάω*, *ἀναζητέω*, *ἐστιάω*, *μελομαι*] ære. Investigare. Cic. 2. Tusc. 25.

Amore mortis terminum inquirens mali. Ex quodam poeta.

Al. Anquirens. conf. Justin. 3. 4. 10.

Inquirere de alieno, Sciscitari, interrogare. Cic. 1. Off. 125. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse in aliena Repub. curiosum.

Inquirere, quod Informationem facere dicunt, & fere accus. jungitur cum præp. In. Cic. pro Muren. 75. Scis tu illum accusationem cogitare, inquire in competitoribus, testes querere? Idem 2. Verr. 6. Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi perexigam postulavissim, invenit iste qui sibi in Achaiam biduo brevioris diem postularet. Modus est loquendi per compendium, pro eo quod est, Quum ego postulavissim exiguum tempus in Siciliam causa inquirendi de Verris criminibus.

Ex Budæo.

Inquirere in aliquem quid & quomodo. Cic. 2. Off. 44. In hunc oculi omnium conjiciuntur, atque in eum quid agat, quemadmodum vivat, inquirunt.

Filius ante diem patrios inquit in annos. Ovid. 1. Met. 148.

Fama totum inquit in orbem. Ovid. 12. Met. 63.

In patrimonium & vasa inquirere. Sen. Epist. 1.

In se inquirere. Cic. in Brut. 282. de Calvo, Quod dicendi genus quamquam scienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese observans, metuensque ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdebat. Nimium inquirens in se, quod nesciret manum de tabula tollere, ut est in proverbio.

INQUIRENS, Partic. Cic. 11. Philipp. 10. Occulta enim erant vitia non inquirenti.

INQUISITUS, a, um. [*ἐπιζητητής*] Partic.

Inquisita & comperta res, Certa & per inquisitionem comperta. Liv. 10. 40. Tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert. Idem 22. 7.

INQUISITUS, a, um. Adj. Non exquisitus, inexploratus. Plaut. Amph. 4. 1. 9. Questionem inquisitam amittere. conf. Ibid. 2. 2. 217.

INQUISITE, Adv. Gell. 1. 3. Compar. Theophrastus super hac re inquisitis quam Cicero differuit.

INQUISITIO, ònis. f. [*ἐπιζήτηση*] Investigatio. Cic. 1. Off. 13. In primisque hominis est propria veri inquisitio atque investigatio.

Instituti operis inquisitio. Quintil. Præf. ad Tryph.

Sagax inquisitio. Firmic. lib. 5. cap. 13. Sol homines faciet profundæ cogitationis, & qui res magnas & occultas sagaci semper inquisitione perquirant.

Inquisitione esse. Plaut. Catin. 3. 1. 16.

Sed tu cave inquisitione ne mihi sis. A. usque adero domi. i. e. Fac te domi inveniam. Budæus. Sed rectius legitur Inquisitioni mihi sis.

Inquisitio, pro Informatione quam vocant. Cic. pro Muren. 44. Non placet mihi inquisitie candidati, prænuntia repulsæ. Idem 4. Verr. 11. Agere inquisitionem. V. AGO.

INQUISITOR, òris. m. [*ἐπιζητητής*] Qui investigat. Plin. lib. 8. cap. 40. Scrutatur vestigia atque persequitur, comitantem ad feram inquisitorem loro retrahens, &c. De canibus.

Inquisitor, Qui inquit de aliqua re. Cic. 3. Verr. 6. Ille Achaicus inquisitor. Plin. Epist. 9. lib. 3. Norbanum Licinianum legatum & inquisitorem reum postulavit. conf. Suet. Cæsar. cap. 1. Et Sen. Nat. Quæst. 6. 13. vel Macrob. Somn. Scip. 1. 11. pr.

INREBINCTUS, a, um. Adj. Sil. 3. 29.
Inreincta foci fervant altaria flammæ.

I N S

INSALUBER, & INSALUBRIS, e. Adj. [ἀνυγιός] Quod est Salubri contrarium. Plin. lib. 18. cap. 5. Neque fecundissimis locis insalubrem agrum parandum.

Compar. Gell. 19. 5. Manet quod est gravius & sordidius & insalubrius.

Superl. Insaluberrimus. Plin. lib. 23. cap. 1. Vinum si sit fumo inveteratum, insaluberrimum est.

INSALUBRITER, Adv. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. Non tenaciter tantum, sed etiam insalubriter vinciuntur. conf. Salvian. de Avar. 3. p. 90. & 92.

INSALUBRITAS, ātis. f. Plin. 31. 3. tit. De qualitate aquarum, insalubritate, commoditate.

INSALUTARIS, e. Adj. Apul. Met. 2. p. 195. Stewec. Licet insalutare non erit.

INSALUTATUS, a, um. Adj. Sidon. 4. Epist. 10. Annis jam multis insalutatus. Per tmesin Virg. 9. Æn. 289.
Inque salutatum linquo.

INSANGUUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. Infanctus, ὁ μὴ ἄνθρωπος.

INSANA, æ. f. Herba, quæ & Hyoscyamus vel Symphoniaca dicitur. Plin. 16. 44. Apul. de Herb. cap. 4.

INSANUS, a, um. Adj. [μανικός, μανιώδης, μελαγχολικός] Non fanus, qui non est fani consilii, & qui non habet mentem integram. Ter. Eun. 2. 2. 23. Hic homines prorsus ex stultis insanos facit. Ibid. 5. 2. 22. Abi hinc insana.

Amor insanus. Virg. 10. Ecl. 44.

Aquæ insanæ. Ovid. 1. Epist. 6.

Obrutus insanis effret adulter aquis.

Cursum insano concita. Ovid. 3. Met. 711.

Fames insana. V. FAMES.

Forum insanum, Litigiosum. Servius. Virg. 1. Georg. 481.

Jurgia insana. Ovid. 1. Fast. 73.

Labori insano indulgere, Magno. Servius. Virg. 2. Æn. 776.

Malum insanum est in hospitium divorti ad Cupidinem. Plaut. Trin. 3. 2. 47.

Mens insana. Tibul. lib. 2. 7.

Sidera insana Capræ, Tempestuosa. Acron. Hor. 3. Carm. 7. 6.

Vates insana. Virg. 3. Æn. 443.

Insanus, Magnus. Virg. 9. Ecl. 43.

— infani feriant sine litora fluctus.

Turbo insanus. Stat. 1. Theb. 366.

Vires insanæ Austri. Ovid. 12. Met. 510.

Subtractiones insanæ, Magnæ & admirandæ. Plin. lib. 36. cap. 15.

Insanus, Valde fanus, & doctus. Pers. 3. Sat. 46.

— & insano multum laudanda magistro. [Puto pro Magno posuit.

Insanæ vites, Triferæ, Plinio dicuntur, lib. 16. cap. 27.

Compar. Cic. 6. Verr. 39. Similis istius cupiditas, hoc etiam acrior atque infanior, quod illa cupiebat, &c.

Uter est infanior horum? Hor. 2. Serm. 3. 82.

Superl. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Hominem longe audacissimum nuper habuimus in civitate, C. Fimbriam, & quod inter omnes constat, nisi inter eos qui ipsi quoque infaniunt, infanissimum.

Insanum, adverbialiter ponitur pro Valde. Plaut. Bacch. 4. 5. pr.

Insanum magnum molior negotium. Idem Mostell. 3. 3. 5.

Quosmodi gynæceum! quam & porticum! tr. insanum bonam.

Insanum dictum, propterea quod infani omnia vehementer faciant, inquit Varro de L. L. 6. 5.

INSANE, Adv. [μανικώς] Vehementer, & cum impetu: quia infani omnia faciunt, veluti cum quodam furore, vehementer. Plaut. Mil. 1. 1. 24. Si unum epityrum edam apud illum efuriens insane bene. Sic legit Varro Ibid. conf. Taubm. p. 785. Et Gronov. Plaut. Curc. 1. 3. 20. Nam bonum est pauxillum amare sane, insane non bonum est.

Compar. Hor. 1. Serm. 10. 34.

In silvam non ligna feras insanus. Sulp. Sever. Dial. de Virt.

Mon. cap. 3. Sed Episcopi quædam in libris ipsius insanus scripta memorabant. [i. e. Minus sane & orthodoxe.

Superl. Augustin. Epist. 238. Ut ea quæ restant infanissime desperentur.

INSANIO, ivi, [μανομαι, παραγνέπω, φοιβάω] ire. Desipere, & insanum fieri. Ter. Adel. 2. 1. 43.

Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria. Idem Eun.

3. 5. 8. Sanus sim, anne insaniam. Ibid. 1. 1. 16. Ut cum ratione insanias.

Insanire amore alicujus. Plin. lib. 10. cap. 37.

Amoribus insanire. Hor. 1. Serm. 4. 27.

Insanire & furere. Cic. 6. Verr. 39. Ut sine ulla dubitatione insanire omnibus, ac furere videretur.

Nisi ego insanio: i. e. Nisi valde aberro, & a communi sensu sum alienus. Cic. 7. Att. 10. Adhuc certe (nisi ego insanio) stulte omnia, & incaute.

Insanire, Carmen componere: quod poetæ dum carmina conscribunt, furore corripit dicantur. Virg. 3. Ecl. 36.

Insanire libet. Unde Infani dicuntur poetæ. Ex Servio. [Videtur Ironia.

Insanire insaniam hilarem. Sen. de Vita beata, cap. 12.

INSANIENS, Partic. [μανιώδης] Ter. Adel. 4. 2. 23. Verum venit post infaniens. i. e. Furibundus, furenti similis.

Bosphorum infanientem tentare. Hor. 3. Carm. 4. 30.

Sapientia infaniens. Hor. 1. Carm. 34. 2.

INSANITURUS, a, um. Partic. [μανιόμηνος] Cic. 13. Att. 29. Othonem vincas volo: nec tamen insaniturum illum puto. [In emptione scilicet, nimis cupide licendo.

INSANIA, æ. f. [μανία, φρενοβλάβεια, φοῖτος] Dementia. Plur. Plaut. Aulul. 4. 4. 15.

Larvæ hunc, atque intemperię, insanięque agitant senem. Cic.

4. Fam. 1. Incideram in hominum pugnandi cupidorum insanias, conf. Plin. 26. 11.

Amabilis infania. Hor. 3. Carm. 4. 6.

Levis infania. Hor. 2. Epist. 1. 118.

Summa infania. Hor. 2. Serm. 3. 221.

Ad insaniam. V. AD.

Abeſſe ab infania. V. ABSUM.

Adjuvare insaniam alicujus. V. ADJUVO.

Concupiscere ad insaniam. V. AD præp.

Connectere insaniam. V. CONNECTO.

Infania villarum, pro Luxuria, & nimis sumptuosa ædificatione. Cic. 3. Q. frat. 1. Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia videtur esse, quæ obijurget ceterarum villarum insaniam. Unde, Insanæ substructiones, ob insaniam ædificatoris. V. supra.

Infania orationis, cui Sanitas opponitur. Cic. in Brut. 283. Insultat enim & insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, oditi fanitatem autem & integritatem, quasi religionem & verecundiam oratoris probat. Insaniam dixit, quasi Infanitatem.

INSANITAS, ātis. [παρρησία] Idem. Cic. 3. Tusc. 9. Insipientia autem quasi infanitas, quæ est infania, eademque dementia. Ibid. lib. 3. 8. conf. Non. 2. 414.

INSANABILIS, e. Adj. [ἀνεγίγνωστον] Quod sanari non potest. Cic. pro Sext. 44. Ego vero si mihi uni pereundum fuisset, ac non accipienda plaga mihi insanabilis illa mortifera, quam Reip. imposuisset. Al. Mihi sanabilis, illis mortifera, qui eam imposuissent.

Caput tribus Anticyris insanabile. Hor. de Arte Poet. 300. V. ANTICYRA. Contumelia insanabilis. Cic. in Orat. 89. Parcet & amicitis & dignitatus, vitabit insanabiles contumelias.

Dolor insanabilis. Quintil. in præem. lib. 6.

Ingenium insanabile, Quod corrigi & emendari non potest. Liv. 1. 28. Nunc quoniam tuum insanabile ingenium est, tu tuo supplicio doce humanum genus ea sancta credere, quæ a te violata sunt.

Senectus insanabilis morbus est. Sen. Epist. 108.

Vulnera insanabilia. Celf. 5. 26. 1. & 2.

Compar. Liv. 28. 25. Lætari quod nihil tristius nec insanabilius esset.

INSANABILITER, Adv. Marcell. & Faust. in lib. Prec. ad Imp. p. 19. Ed. Sirmond. Cum animi morbo insanabiliter ægro.

INSATIABILIS, e. Adj. [ἀκόρετος] Quod satiari non potest.

Animus insatiabilis. Liv. 4. 13.

Cupiditas insatiabilis veri videndi. Cic. 1. Tusc. 44. conf. Justin. 17. 1. 11.

Lupi insatiabiles. Ovid. in Ibin. 172.

Sanguinis insatiabilis. Justin. 1. 8. 13.

Voluptas insatiabilis. Cic. 4. de Fin. 12.

Insatiabile, Quod non satiat. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Quorum omnium incredibilis multitudo insatiabili varietate distinguitur. Ibid. 2. 155. de Sole & sideribus, Nulla est enim insatiabilior species, nulla pulchrior, & ad rationem solertiamque præstantior. Budæus.

Compar. V. modo ex Cic. allata.

INSATIABILITER, [ἀκορητως] Adv. Plin. Epist. 9. 6. extr. Quos ego quam recordor in re inani, frigida, assidua, tam insatiabiliter desiderare, capio aliquam voluptatem, quod hac voluptate non capiar.

Insatiabiliter aliquem desere. Lucret. lib. 3. 920.

At nos horrido cinefactum te prope busto

Insatiabiliter desebimus. conf. Tacit. 4. Ann. 38.

INSATIABILITAS, ātis. f. Ammian. 31. 12. Ed. Gruter.

INSATIATUS, a, um. Adj. Idem quod Insatiabilis. Stat. 6. Theb. 305.

— etenim ipsatiatus eundi

Ardor, & hiberno par inconstantia ponto. Prudent. Psych. 478.

INSATIETAS, ātis. f. Plaut. Aul. 3. 5. 13.

Quorum animis avidis atque insatiatis

Neque lex neque tutor capere est qui possit modum.

INSATIVUS, a, um. Adj. Quod non feritur. Plin. lib. 19. cap. 12. Hoc insativus, rumex vocatur, nasciturque fortissimum. Sed rectius legitur distinctum, In sativis: illic enim Silvestri opponitur Sativa.

INSATURABILIS, e. Adj. [ἀνεγίγνωστον] Quod saturari non potest. Cic. pro Sext. 110. Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen, copiarum deficiebant.

INSATURABILITER, Adv. [ἀκορητως] Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, annisque præteritis insaturabiliter expletur. Fortunat. Hymn. Pasch. 3. 7. 79.

INSCALPO, [ἐγκολάπτω] Ære. Quintil. & Lactant. Phoen. 153.

— inscalpunt sacro in marmore formam. &

INSCALPTUS, a, um. Partic. V. INSCULPO.

INSCENDO, di, fum, [ἀναβαίνω] Ære. Idem quod Ascendere. Currum inscendere. Plaut. Men. 5. 1. 110. Idem Afin. 3. 3. 112. Inscende actutum. Idem Amph. 1. 1. 296.

— quadrigas si nunc inscendas Jovis,

Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium.

Equum inscendit. Suet. Neron. 48. 1.

In arborem inscendere. Plaut. Aul. 4. 6. 12.

Jam ego illic præcurram atque inscendam aliquam in arborem, Indequ observabo aurum ubi abstrudat senex. Idem Afin. 4. 1. 31.

Cum furgat, neque in lectum inscendat proximum. Idem Mil. 2. 1. 38.

Inscendere supra. Cato cap. 127. Supra pilam inscendat, & saliat decies, & deambulet.

Matronam inscendere, Obscæno sensu, de Afino. Apul. 10. Met. p. 249. conf. Idem 7. p. 197.

INSCENDOR, Æris. pass. [ἀναβαίνω] Gell. lib. 5. cap. 2. Haud unquam sese ab alio inscendi, nisi a rege, passus sit. De Bucephalo Alexandri equo.

Equo inscenſo. Suet. Tit. 4. 4.

INSCENSUS, a, um. Partic. Apul. Met. 2. p. 122. Inscenso grabatulo.

INSCENSIO, onis. f. In navim inscenſio. Plaut. Rud. 2. 6. 19.

INSCENSUS, Æs. m. Equarum inscenſus. Apul. Met. 7. p. 149.

INSCIENS, Adj. [αγνοῶν] Ignarus, inquit Donatus. Cic. 7. Att. 2. Discedere a puero insciente me? Plaut. Trin. 1. 2. 130.

Me absente, atque insciente, inconsultu meo,
Ædes venales hæc inscribit litteris.

Insiciens, Inficitus, stultus. Ter. Phorm. 1.2.9. — quid istuc? & scies:
Modo ut tacere possis. D. abi sis, insciens. Ubi Donatus. Nunc
pro infcito posuit: vel inscientem modo stultum dicit, alias ignarum.

Insiciens, Imprudens, i. e. Per imprudentiam. Ter. Heaut. 4. 1. 19.
— si peccavi, mi Chreme,
Insiciens feci. C. id equidem ego, etiam si tu neges certo scio,
Te inscientem atque imprudentem dicere, ac facere omnia. Idem

And. 4. 4. 43.

Jocularium in malum insciens pæne incidi. Cic. 16. Fam. 21.
Hac introducta consuetudine sæpe inscientibus nobis & cœnantibus ob-
repat. conf. Nep. 18. 11. 4. Et 23. 9. 4.

INSCIENTIA, æ. f. [ἀγνοια] Ignorantia. Cic. pro Sulla 40. Vos de-
nique in tantis tenebris erroris & inscientiæ clarissimum lumen prætulistis
menti meæ. Idem 1. de Divin. 118. Interpretum inscientia. Cæf. 3.
Bell. Gall. 9. Navigationem impeditam propter inscientiam locorum pau-
citatemque portuum sciebant.

Inscentia belli. Nep. 14. 7. 4. conf. Gronov. ad Liv. 22. 25.

INSCIENTER, Adv. [δι' ἀγνοιας] i. e. Per imprudentiam, five ignoran-
tiam. Cic. in Topic. 33. Ut si partiri velis tutelæ, inscienter facias, si
ullum prætermittas. conf. Liv. 25. 10.

Superl. Inscientissime. Hygin. Afer. 2. 12.

INSCITUS, a, um. Adj. [ἀσχις] Inelegans & male compositum, quod
duplicet. Jocus infcitus. Suet. Neron. 28. 4. Ter. Hec. 5. 1. 14.

Nam si id nunc facis, facturave es, bonas quod par est facere, infciturum

Offerre injuriam tibi me immerenti, iniquum est. Plaut. Men. 2. 3. 85.

Mulier hæc stulta atque infcita est, quantum perpexi modo. Idem

Rud. 3. 1. 5.

Mirum atque infciturum somniavi somnium. Idem Truc. 1. 2. 90.

Verum esse infciti credimus, næ ut in æstu motuantur iræ. Idem,

Bacch. 4. 10. pr.

Infctior compar. Plaut. Cist. 4. 2. 12. Sed nonne ecastor ego sum multo infci-
tior, &c. Ita legit Lambinus; sed pleraque exemplaria exhibent, Non
sum fcitior. Cic. 2. de Divin. 127. Quid infctius autem est quam, &c.

i. e. Absurdus. Idem 2. Nat. Deor. 36.

Infctissimus. superl. Plaut. Most. 5. 2. 14.

Sed tu istuc quid confugisti in aram hanc infctissimus?

INSCITE, Adv. [ἀμαθως] Imperite, incompte, impolite, ineleganter.

Plaut. Trin. 1. 2. 58.

Si quid fcis me fecisse infcite, aut improbe. Columel. lib. 5.

Nam id plurimum refert, infcite non facere. Cic. 3. de Fin. 25. Infcite
autem medicinæ & gubernationis ultimum cum ultimo sapientiæ compa-
ratur. conf. Quintil. 11. 3.

Superl. Infctissime. Gell. 10. 16.

INSCITULUS, a, um. Adj. dimin. Non infcitula anicula. Non. 1. 41.

INSCITIA, æ. f. [ἀμαθια, ἀνιστηνησιν] Ignorantia, imprudentia;
ab In & Scio compositum. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 13. Pelles pro velis
alutæque tenuiter confectæ, five propter lini inopiam, atque ejus usus
infctiam &c. Ter. Heaut. 4. 1. 17. O Jupiter, tantam inesse animo infci-
tiam? Idem Phorm. 1. 2. 27.

Infctia, ut opponitur Scientiæ, five cognitioni. Tacit. 11. Ann. 25. If-
que illi finis infctiæ erga domum suam fuit. Idem lib. 15. Ann. 58. Sed
quo fidem infctiæ pararet.

Infctia, pro Imperitia. Tacit. 1. Hist. 90. Infctiam potius legionum,
quam audaciam increpans.

Antiquitatis infctia. Gell. 11. 6.

Ædificandi infctia. Tacit. Germ. 16. 2.

Legum infctia. Hor. 2. Serm. 1. 81.

Rerum infctia. Hor. 1. Epist. 3. 33.

Temporum infctia. Plin. lib. 7. cap. 48.

Veri infctia. Hor. 2. Serm. 3. 43.

Capitalis infctia. V. Capitalis, in CAPUT.

Debilis infctia. Perf. 5. Sat. 99.

Ex infctia laborare. V. LABOR.

INSCIOUS, a, um. Adj. [ἀνεπισήμων] Qui nescit. Cic. 4. Acad. 22. Quam

si subtraxeris, qui distingues artificem ab infcio?

Infcius de malitia alterius. Tryphonius in l. bona fides. D. depositi. La-
tro spolia mihi abstulit, deposuitque apud Seium infcium de malitia de-
ponentis. utrum latroni, an mihi restituere Seius debeat?

Infcia ac temeraria turba. Liv. 24. 48.

Infci quid in Heduis gereretur. Cæf. 7. Bell. Gall. 77.

Infcius omnium rerum. Cic. de Clar. Orat. 191.

Acti infcius. Ovid. 8. Epist. 33.

Ævi venturi infcius. Virg. 8. Æn. 627.

Armorum infcius. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Malorum infcius. Stat. 4. Theb. 793.

Infcius, accusativo junctum. Turpil. Epiclero, At enim scies quæ fuisti
infcius. Nonius.

INSCIRE, Adv. Apul. de Deo Socr. p. 43. Omnes sed infcie metuunt.

INSCRIBO, pfi, ptum, [ἐπιγράφω] ēre. Intus scribere. Cic. 4. Att. 1.
Etsi omnia aut scripta esse a tuis arbitror, aut etiam nuntiis, ac rumore
perlata, tamen ea inscribam brevi, quæ te puto potissimum ex meis lit-
teris cognoscere. Inscribam, subaud. In his litteris.

Inscribere in libro sua nomina. Cic. 1. Tusc. 34. Quid nostri philosophi?
nonne in his ipsis libris, quos scribunt de contemnenda gloria, sua no-
mina inscribunt? Et 12. Fam. 2. In statua, quam posuit in rostris, in-
scripsit, Parenti, optime merito. Tibul. lib. 4. 1. 38.

Ut nostrum tantis inscribam nomen in actis.

Inscribere aliquid aliquo nomine. Plin. in Paneg.

Inscribere in fronte. Cic. 1. in Catil. 32. Sit denique inscriptum in fron-
te uniuscujusque civis quid de Repub. sentiat.

Inscribere in animo orationem aliquam. Cic. 2. de Orat. 355. Ut illi non
infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere.

Ædes inscribere litteris, Scripto ædibus affixo venales proponere. Plaut.
Trin. 1. 2. 131. Ædes venales hæc inscribit litteris.

Ædes illico mercede inscripsi. Ter. Heaut. 1. 1. 92.

Corpus inscribere, pro Dilacerare vel notare, & vulnerum notas impri-
mere. Plaut. Fragm. 2. 37. Corpus tuum vulneribus inscribam. Plin.
lib. 22. cap. 1. Barbarorum feminæ marefque etiam apud Dacos & Sar-
matas corpora sua inscribunt. h. e. Signa quædam suis corporibus im-

VOL. II.

primunt, quo venustiores appareant.

Dextera mea leto inscribenda tuo est. Ovid. 10. Met. 199.

Dominum inscribi alicui rei. Sen. Epist. 99.

Facies sua quemque inscribit. Ovid. 6. Met. 74.

— sua quemque deorum Inscribit facies. i. e. Declarat.

Flores inscripti nomina regum. Virg. 3. Ecl. 106.

Libri falso inscripti. Quintil. lib. 1. cap. 24. Cic. de Senect. 13. Librum,
qui Panathenæus inscribitur. Vulgus Intitulatur dicit. Idem 1. Tusc.
57. In illo libro, qui inscribitur Memnon.

Medicum se inscribere monumento suo. Plin. lib. 29. cap. 1.

Nomen inscriptis sacrum femiusto stipite. Lucan. lib. 8. 792.

Notis lapis inscriptus. Tibull. lib. 1. 3. 54.

Patri inscripta epistola. Cic. 6. Att. 3. Q. Cicero puer legit, ut opinor,
& certe epistolam inscriptam patri suo: solet enim aperire, idque de
meo consilio, si quid forte sit quod opus sit sciri.

Pulvis inscribitur hasta. Virg. 1. Æn. 482.

Inscribere, pro Obtendere. Sen. de Vita beata 12. Inscribunt deinde sa-
pientiam vitiiis, abscondenda profitentur. i. e. Dant illis sapientiæ ti-
tulum. Sic de Brevitate vitæ, Inscribere deos vitiiis. Ovid. 15. Met. 128.

Inscribere deos sceleri.

Est & forense verbum significans idem ac Subscribere, vel Accusare. Vi-

del. ult. C. de Injuriis. & infra in INSCRIPTUS.

INSCRIPTUS, a, um. Partic. [ἐπιγραμμένος] Notatus, descriptus;
ut Lapides, Libri &c. V. supra in INSCRIBO.

Supra scriptus. Liv. 2. 41. extr. Signum inde factum esse, & inscriptum,

Ex Cassia familia datum.

Servi inscripti; i. e. Signo inuito notati. Plin. 22. 3. conf. Gell. 17. 9.

Absolute. Martial. 8. 74. Quatuor inscripti portabant vile cadaver.

conf. E. Vinet. Not. ad Aufon. p. 207.

INSCRIPTUS, a, um. Adj. [ἀγραφος] Non scriptus. Varro de R.R. lib. 2. cap. 1.
Ne si inscriptum pecus paverit, lege Censoria committat multam. Quintil.
lib. 3. cap. 8. Alia esse scripta, & alia inscripta. conf. Eund. Decl.
252. 344. & 370. & Non. 1. 169.

Insripti maleficii actio [ἀγραφία δίκη] Ea ut opinor maleficii erat legibus
nominatim diserteque non comprehensi, neque cauti, cujus tamen actio
dabatur: Quæ quidem Græcorum moribus videtur comparata fuisse, non
Romanorum: apud quos scholiasticum & declamatorium erat, non in
Repub. usitatum. Hujus rei mentio est apud Hesychium & Suidam. Ex
his intelligitur nullo negotio jocus & frustratio Senecæ, testium decla-
matorum irridendis, ubi ait, Deinde libuit Ciceroni de Cestio in foro satis-
facere: subinde nactus eum in jus ad Prætorem voco, & quum quantum
volebam jocorum conviciorumque effudissem, postulavi ut Prætor nomen
ejus reciperet lege inscripti maleficii. Tanta illi perturbatio fuit ut advo-
cationem peteret, &c. V. Turneb. Advers. 10. 6. Et Sen. Controv. 5. 1.

INSCRIPTUM, i. n. [ἐπιγραπτον] Breve quiddam in chartula scriptum,
cujusmodi solent dare Præfecti urbium iis qui merces exportant. Lucil.
apud Non. 1. 169. Facit idem, quod illi, qui inscriptum e portu exportant
clanculum, ne portorium dent. Aliis inscriptum est, Quod in portu
apud publicanum mercator aut institor non est professus, ideoque in scri-
ptura publicani non est perscriptum, in commissumque incidit.

Insriptum, pro Inscriptione, seu Titulo libri. Gell. in Præf. Al. lib. 20.
cap. ult. Quædam alia in scripta nimis lepidæ, multæque prorsus concin-
nitates redolentia.

INSCRIPTIO, ōnis. f. [ἐπιγραφὴ, ἐπιγραφία] modo Titulus, modo
Nota. Plin. lib. 29. cap. 1. Hinc illa infelicitis monumenti inscriptio, Tur-
ba fe medicorum perisse. Idem lib. 7. cap. 58. Indicis erit tabula anti-
quæ æris cum inscriptione tali.

Inscripciones frontis, pro Stigmatibus. Sen. de Ira, 3. 3. conf. Suet.

Calig. cap. 27. & Lex. Pitisc.

Speciosissima inscriptio. Patern. lib. 2. 104. Eoque nomine decreta ei,
cum speciosissima inscriptione operum, ornamenta triumphalia.

Accusatio, Inscriptio libelli. Ulpian. l. 2. §. 8. ad leg. Jul. de Adulter.
conf. Alex. Imp. leg. 3. Cod.

De Inscriptione Crucis, Sepulchri, Statuæ, ac Supplicii. V. plura in Lex. Pitisc.

INSCRIPTURA, æ. f. Tertull. adv. Valent. cap. 30. Nobis inscriptura
hujus feminis.

INSCRIPTILIS, e. Adj. Quod scribi nequit. Diomed. Gramm. p. 413.
Vox confusa est inscriptilis.

INSCRUTOR, ari. Idem quod Scrutari. Macrobi. 7. Saturn. cap. 1. Si
Homeri latentem prudentiam inscruteris altius.

INSCRUTABILIS, e. Adj. Prosper. de Ingrad. cap. 36. August. Epist.
106. Novat. Trin. cap. 8.

INSCULPO, pfi, ptum, [ἐκλάπτω, ἐγλύφω] ēre. a Scalpo, is, derivatur,
non a Sculpo, quod non dicitur. Diomedes. Calco facit Inculco, non
Incalco: Scalpo, Insculpo: quare Gemma sculpta dicendum est, non
sculpta: adjecta In præp. facit Insculpta. Haætenus Diomedes.

Insculpere, Incidere significat, in argento, ære, aut alia quavis materia signa-
re. Plin. Epist. 8. 6. Placuit ære signari omnes honores fastidiosissimi
mancipii, quosque repudiasset, quosque, quantum ad decernentes perti-
net, gessisset, in eam & insculpta sunt publicis, æternisque monumentis.

Insculpere nomina tesseris. Justin. 3. 5. 10.

Postibus insculpunt cornua. Ovid. 15. Met. 620.

Saxo insculperet aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 90.

Tabellæ litteras insculpere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tumulo elogium insculpsisse. Suet. Clar. Gram. 1. 12.

INSCULPTUS, a, um. Partic. Insculptum in animo: h. e. Infixum &
firmum. Cic. 2. de Nat. Deor. 12. Omnibus enim innatum est, & in
animo quasi insculptum, esse deos. Idem 4. Acad. 2.

Insculptum in columna. Plin. lib. 36. cap. 5. Sunt certe etiamnum in
columnarum spiris insculpta nominum eorum argumenta, rana, atque
lacerta. Al. Insculpta.

Insculptum monumento. Plin. lib. 7. cap. 26. Et alia mirifica facere,
quæ insculpta monumento ejus spectantur. Suet. Neron. 41. 6.

INSECO, secui, sectum, [ἐμπελάω, κρηταπέλω] ære. Secare, five Intus
secare. Columel. lib. 12. cap. 47. Quidam olivam non contundunt, sed
acuta arundine infecant.

Infecare vineam. Columel. lib. 4. cap. 15. Sequenti deinde anno infe-
catur superior pars curvaturæ usque ad medullam.

INSECTUS, a, um. Partic. [ἐμπεσμένος] Dissectus. Plin. lib. 10. cap. 37.
Quod auro infectis alarum articulis quasi aliquid, non, &c.
Insecti pectine dentes. Ovid. 6. Met. 58. De textorio pectine.

M a m m 2

Anima-

Animalia infecta [*ἰνfecta ζῷα*] terrestria, ut scolopendræ, stelliones: alia volucra, ut apes, vespæ: alia utroque modo, ut formicæ: alia & pennis & pedibus carentia, ut tineæ quæ in homine nascuntur, tricenum aliquando pedum, aliquando & plurium longitudine, &c. Dicta sunt autem Infecta ab Incisuris quæ nunc cervicium loco, nunc pectorum sunt, nunc alvi. Hæc Perottus ex Plin. lib. 11. cap. 1. ubi plura: & cap. 28.

INSECTABILIS, e. Adj. [*ἰνsectabilis*] Quod secari & dividi non potest, quales sunt atomi. Quintil. lib. 2. cap. 17. Ne hi quidem qui ignem aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora infecabilia esse, ex quibus res omnes initium duxerint, tradunt. Idem lib. 3. cap. 3. conf. Vitruv. 2. 2. Sen. Epist. 118. Lactant. de Ira Dei, cap. 9. & 10. & Mart. Capell. lib. 7.

INSECTIO, ōnis. f. Gell. 18. 9. Antiqui narrationes sermonesque infectiones appellarunt.

INSECTURA, æ. f. Incisura. Sen. Quæst. Nat. 1. 7. Totidem redderet (virgula vitrea) foles, quot habuisset infecturas.

INSECTOR, āri. V. INSEQUOR.

INSEDATUS, a, um. Adj. [*ἰνsedatus*] Non sedatus, turbulentus, commotus. Cic. in Partit. 77. Simulque altitudo animi in capiendis incommodis, & maxime injuriis, & omne quod est ejus generis, grave, infedatum, turbulentum.

INSEDABILIS, e. Adj. Unde

INSEDABILITER, Adv. [*ἰνsedabiliter*] Lucret. lib. 6. 1174. Infedabiliter sitis arida corpora mersans.

INSEDI, infessum, V. INSIDRO.

INSEDULUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. *ἰνsedulos*, infedulus.

INSEMINO, [*ἰνsemino*] āre. Inferere. Gell. lib. 19. cap. 5. Qui aquam nivalem frugibus sane & arboribus fecundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem & morbos sensim atque in diem longam visceribus infeminare.

INSEMINATUS, a, um. Partic. Vitruv. proœm. lib. 8. Terra ex cælestium imbrium conceptionibus infeminata. conf. Arnob. 2. p. 93.

INSENSCO, ēnui, [*ἰνsensco*] ēre. Diutissime immorari, quasque in eo ætatem consumere, & senem fieri. Quintil. lib. 10. cap. 3. Singulis actionum partibus infenscere. Libris & curis infenuit. Hor. 2. Epist. 2. 82. Negotiis infenscere. Tacit. 4. Ann. 6. 6. Quum plerique iisdem negotiis infenscerent.

INSENSIBILIS, e. Adj. [*ἰνsensibilis*] Quod non sentitur. Gell. lib. 17. cap. 10. Inenarrabile esse ait & propemodum insensibile, Simulacra insensibilia. Lactant. 1. 20. Et 6. 13.

INSENSILIS, e. Adj. Idem. Lucret. lib. 2. 864. — necesse est Ex insensilibus tamen omnia confiteare Principiis constare. Idem 887. Ex insensilibus ni credas sensibile gigni.

INSENSATUS, a, um. Adj. Augustin. de Genes. ad Lit. 3. 12. Tertull. de Præscr. cap. 27. Et adv. Marc. 4. 43. Infensatus, vide **SENSATUS**, ex Firmico. H. St. defuit in Lugd.

INSENSATIO, ōnis. f. Vet. Interp. Iren. præf. lib. 1.

INSENSUALIS, e. Adj. Cassiodor. 2. Epist. 40. Tanta vis est convenientiæ, ut rem insensualem sponte se movere faciat, quia ejus sociam constat agitatam.

INSEPARABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 85. Et juncta semper est, atque inseparabilis. Idem Epist. 118. conf. Apul. Met. 9. p. 224. Sidon. 9. Epist. 9. Cyprian. 1. Epist. 1. Compar. Inseparabilior Trinitas. Aug. de Trin. 15. 23.

INSEPARABILITER, Adv. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. ult. Singula quæ inseparabiliter involuta rerum necessitas in se vinxit. Lactant. 3. 11. Inseparabiliter connexa. H. St. defuit item in Lugd.

INSEPARABILITAS, ātis. f. Aug. ibid. pr. & Epist. 29. & 268.

INSEPARATUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Prax. cap. 9. & 18.

INSEPELIBILIS, e. Adj. ut, Insepebilis stultitia. V. Erasim. Adag.

INSEPULTUS, a, um. Adj. [*ἰνsepultus*] Non sepultus. Cic. pro Milon. 91. Frangetis impetum vivi, cujus vix sustinetis furias infepulti? Idem 4. Catil. 11. Cerno animo sepultam patriam, miseros atque infepultos acervos civium. Membra infepulta. Hor. Epod. 5. 99. Mors infepulta, Ubi arcetur sepultura is, qui supplicio est affectus. Sen. de Tranquil. vitæ 14. Pater infepultus. Sen. Theb. 1. Sepultura infepulta. Cic. 1. Philip. 5. Nam quum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius: iidemque bustum in foro facerent, qui illam infepultam sepulturam effecerant, &c. Cæsar is funus vocat Infepultam sepulturam, propterea quod raptim ac turbulente, non more modoque factum erat. Sepultura autem significat Humationem, atque actum ipsum sepeliendi: funus alias, & prope exsequias ipfas, ut hoc loco, & lib. 2. de Legib. 56. Nec de mortui laude, nisi in publicis sepulchris dici licebat. V. Lex. Pitisc.

INSEQUE, vel **INSECE**, Dic, narra; ab Insequo, vel ut Velio Longo magis placuit, Inseco. Hinc

Insecundo apud Cat. & Inseque Musa apud Enn. V. Gell. 18. 9. & Insecis apud Fest. conf. Bos. ad Cic. 1. Att. 16. p. 103. Grav.

INSEQUOR, ūrus sum, [*ἰνsequor*] insequi. Idem significare videtur quod Statim sequi. Virg. 1. Æn. 91. Insequitur clamorque virum, stridorque rudentum. Cic. 1. Tusc. 94. Nonne modo pueros, modo adolescentes in cursu a tergo insequens nec opinantes infecuta est senectus? Ubi ex vetusto codice rectius legitur Affecuta. Sic de Clar. Orat. 41. Fugientem insequitur. Ovid. 11. Met. 468. Cineres atque ossa alicujus insequi. Virg. 5. Æn. 787. Convellere vimen Insequor. i. e. Insto. Virg. 3. Æn. 32. Pergam atque insequar longius. Cic. 5. Verr. 51. Casus per tanta pericula insequitur. Virg. 1. Æn. 620. Fortuna insequitur viros. Virg. 1. Æn. 244. Languor insequitur. Lucret. lib. 3. 173. Nimbus insequitur. Virg. 4. Æn. 161. Suspicio insequitur. Cic. 1. de Fin. 50. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo.

Insequi, pro Persequi & insecutari. Cic. pro Rosc. Amer. Quid vis amplius? Ecquid insequeris? quid oppugnas? Quintil. lib. 12. c. 10. Clamore insequi ac minis. Cic. pro Cluent. 24. Contumelia insequi. Cic. 14. Att. 14. Sed homines benevolos, qualescunque sunt, grave est insequi contumelia. Epistola Epicuri Stilponem insequitur, Insecutatur. Sen. Epist. 9. conf. Nep. 25. 9. 2.

INSEQUENS, Partic. [*ἰνsequens*] Cic. ad Octav. Quæ non insequens hora antecedente calamitosior Populo Romano illuxit? Annus. Liv. 2. 18. pr. Insequens annus Postumum Cominium & T. Lartium Consules habuit. Dies insequens. Liv. 2. 59. Iter in insequentem diem pronuntiari quum jussisset, prima luce classico signum protectionis dedit. Al. Insequentem. Tempore insequenti. Patere. 1. 6. 1.

INSECUTUS, a, um. Partic. [*ἰνsecutus*] Plin. lib. 7. cap. 11. Rursus in alia, quæ septem mensium edito puerperio, insecutis mensibus geminos enixa est.

INSECUTIO, ōnis. f. Apul. Met. 8. p. 208. Cæcæ festinationis temeritate, ac metu incertæ insecutionis.

INSECUTOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 5. Prudent. Hymn. Epiph. 126.

INSEQUENTER, Adv. [*ἰνsequenter*] Gell. lib. 10. cap. 29. Obscure & insequenter particula illa posita. [Hic est *ἰνsequenter*]. i. e. Inconsequenter. Male sollicitatur hæc lectio. V. ANACOLUTHON.

INSECTOR, [*ἰνsector*] āri. frequent. Persequi. Cic. pro Font. 1. Insector ultro, atque insto accusatori, judices: infector inquam, ac flagito testes. Insecutari aliquem hasta vel lapidibus. Plaut. Capt. 3. 4. 17. Nam istic hastis insecutatus est domi matrem & patrem. Idem Rud. 3. 6. 5. Insecutari aliquem maledictis, Laceffere, & conviciis afficere. Cic. 2. de Fin. 80. Sit ista in Græcorum levitate perversitas, qui maledictis insecutantur eos qui de veritate dissentiunt. Insecutari injuriam alicujus. Cic. 5. Att. 17. Ibi forum agit, quum ego sim in provincia: quam ejus injuriam non insector. Non equidem insector. Hor. 2. Epist. 1. 69. Terram insecutari rastris, Sarrire. Virg. 1. Georg. 155.

INSECTO, [*ἰνsecto*] āre. In voce activa legitur apud Plaut. Capt. 3. 4. 61. Jam illic nos insecutabit lapidibus, nisi illunc jubes Comprehendi. Idem Pœn. 3. 1. 21.

INSECTANTER, Adv. Gell. 19. 3. Insectanter & graviter vituperari.

INSECTATUS, a, um. Partic. pass. ab Insecto. Hirt. Bell. Alex. cap. 17. Miles ab his insecutatus confiterat. Item act. ab Insector. Tacit. 2. Hist. 96. 3. In hunc modum Vitellius deseruit Prætorianos insecutatus.

INSECTATIO, ōnis. f. [*ἰνsectatio*] Liv. 7. 1. Idem 3. 65. Sine insecutione potestatis ejus. Idem 22. 34. Quintil. lib. 5. cap. 7. Quod insecutionis genus est permittum defensionis legimus in orationibus plurimis. Inhumana fortunæ insecutio. Quintil. lib. 6. cap. 3. Abstinere insecutione. V. ABSTINEO. Tanta est hominum insolentia & nostri insecutio. Cic. 11. Fam. 1. conf. Tacit. 2. Ann. 55. 3. 12. 40. 1. & 15. 18. 3.

INSECTATOR, ōris. m. Liv. 3. 33. Ut auræ popularis sectator evaderet; pro truce sævoque insecutore plebis. Quintil. 10. 1. extr. Seneca egregius vitiorum insecutor.

INSEERENUS, a, um. Adj. [*ἰνseerenus*] Nubilus. Stat. 1. Silv. 6. 21. Non tantis Hyas inferena nimbis Terras obruit, &c.

INSERO, ēvi, itum, [*ἰνseरो*] ēre. a Sero compositum; quandoque pro Semino sive Planto accipitur. Virg. 1. Ecl. 74. Inferere nunc, Melibœe, puros, pone ordine vites. [Nisi rectius de Infectione artificiosa intelligitur. Inferere frumentum arboribus: h. e. Inter arbores frumentum seminare: qui mos adhuc apud Italos durat. Columel. lib. 5. cap. 7. Arboribus rumpotinis si frumentum non inferitur, in utramque partem viginti pedum spatia interveniunt. Inferere, Scisso arboris trunco, furculum alterius arboris, ut coalescant, imponere. Varro de R. R. lib. 1. cap. 40. Si in pirum silvaticam inferis pirum quamvis bonam, &c. In quamcunque arborem inferas, si ejusdem generis est, &c. Inferere vitem. Columel. de Arborib. cap. 8. pr. Inferere arbori. Columel. lib. 5. cap. 11. Omnis furculus omni arbori inferi potest. Inferere hortos. Columel. lib. 3. cap. 21. pr. Inferere loca de. Columel. de Arborib. cap. 8. Humida loca, de uva alba: sicca, de nigra inferito. Subaudi Surculis vinearum. Vitiis aliqua inest tibi natura. Hor. 1. Serm. 3. 35.

INSITUS, a, um. Partic. Frequentius translate. Innatus, ingenuus. Mala insita fert pirus. Virg. 2. Georg. 33. Insitum & innatum animis. Cic. 4. de Fin. 4. Habere etiam insitam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiæ. Amor cognitionis insitus menti. Cic. 4. de Fin. 4. Civis urbis insitus. Sallust. in Cic. 6. 61. Ed. Wasse. Feritas insita. Liv. 34. 20. Horror insitus mortalibus. Lucret. lib. 5. 1164. Inimicitias insitas habere & gerere cum nomine Pop. Rom. Cic. pro Font. 23. Malum insitum in natura. Cic. 5. Verr. 177. Mos insitus vitio genti, inter latrocinia militiam exercendi. Liv. 28. Notio naturalis & insita in animis nostris inest. Cic. 1. de Fin. 31. Odii quantum insitum animis. Valer. 6. 3. 1. Opinio insita penitus, & vetusta. Cic. pro Cluent. 4. Vim insitam promovet doctrina. Hor. 4. Carm. 4. 33. i. e. Naturalem, ait Acron.

INSITUM, i. n. Surculus ipse ex una arbore resectus & in aliam implantatus. Columel. lib. 4. cap. 29. Tum quod ex insito profundit, subligandum, ne vento furculus motus labefactetur, explantetur tener pampinus. Idem de Arbor. cap. 26. Postea paleato luto bene subacto oblinito totam plagam, & spatium quod est inter furculos, usque eo, ut duobus digitis ingluta extent. conf. Varr. R. R. 1. 41.

INSITIO, ōnis. f. [ἐκέντησις] Columel. lib. 5. cap. 11. Tria genera porro insitionum antiqui tradiderunt: unum, quo resecta & fistula arbor resectos furculos accipit. Ovid. Rem. Amor. 195.

Venerit insitio, fac ramum ramus adoptet.

Confitiones & Insitiones delectant. Cic. de Senect. 54. Nec confitiones modo delectant, sed etiam insitiones, quibus nihil invenit agricultura solertius.

INSITUS, ūs. m. [ἐκέντησις] Idem quod Insitio. Plin. lib. 14. cap. 3. Et haecenus publica sunt genera: cetera regionum locorumque, aut ex his inter se insitu mista.

INSITOR, ōris. m. [ἐκέντησις] Qui inserit. Plin. lib. 18. cap. 33. Hunc caveat insitor calamis. Propert. 4. 2. 17.

Insitor hic solvit pomosa vota corona.

Hoc nomine flamen, sacrum Cereale faciens Telluri & Cereri, invocabat Deum, uti probat Serv. ad Virg. Georg. 21. ex Fabio Pictore.

INSITIVUS, a, um. Adj. [ἐκέντησις] Quod est insitum.

Sermo insitivus, & inductus, Non natus, sed aliunde arcessitus, cui Patrius opponitur. Plin. Epist. 4. 3. extr.

Somnus insitivus. Varr. R. R. 1. 2. Qui inter diei negotia inseritur.

INSITIVUS, a, um. Adj. [ἐκέντησις] Quod inseritur. Gell. lib. 12. cap. 1. Corpusque & animus benigne ingenitis primordiis inchoatum, insitivo, degenerique alimento lactis alieni corrumpere. Cic. pro Sext. 101. Quumque insitivum Gracchum contra vim multitudinis incitatae censu prohibuisset.

Liberi insitivi, Nothi. Phædr. 3. 3. 10.

Pira insitiva. Hor. Epod. 2. 19.

INSERO, erui, erturn, [ἐμβάλλω, ἐντίθημι] ēre. Immittere, imponere, immiscere. Columel. lib. 6. cap. 4. Nausea discutitur, si integrum galinaceum crudum ovum jejunis faucibus inferas.

Caput inferere in tentorium. Liv. lib. 8. 36.

Cibum inferere in os pueris. Cic. 2. de Orat. 16. Qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima, manfa (ut aiunt, nutrices) infantibus pueris in os inferant.

Collum inferere in laqueum. Cic. 6. Verr. 37.

Conciones operi suo inferere. Justin. 38. 3. 11.

Exemplum brevitati operis. Ibid.

Grana ciceris in acum inferere. Quintil. lib. 2. cap. 2. Qualis illius fuit, qui grana ciceris ex spatio distante missa, in acum continuo & sine frustratione inferebat. h. e. Immittebat.

Manum in sinum. Ter. Heaut. 3. 3. 3.

— vidin' ego te modo manum in sinum huic meretrici

Inferere?

Subtegmen inferitur (stamini) acutis radiis. Ovid. 6. Met. 56.

Inferere alicui libro aliquid. Plin. lib. 31. cap. 4. Quædam terræ imbribus sicciore sunt, velut in Narniensi agro, quod admirandis suis inseruit Cicero, siccitate lutum fieri prodens, imbre pulverem.

Vitæ inferere aliquem. Stat. 5. Silv. 5. 72.

Bellis civilibus se inferere. Ovid. 3. Met. 117.

Conditio inferitur stipulationi, i. e. Ponitur in stipulatione. Julianus in l. impossibilis. D. de verb. obligat.

Consilium aliquod inferere, Addere, adjungere. Plaut. Poen. 4. 2. 105. Et illud autem inferendum est consilium vernaculum. Al. Inserviendum.

Deos inferere minimis rebus. Liv. 27. 23. pr. Cumis (adeo minimis etiam rebus prava religio inferit deos) mures in æde Jovis aurum rosisse.

Epistola ex interato lepori inferitur. Justin. 1. 5. 10.

Expostulationem suam inferere. Liv. 35. 17. pr. Admissi plures dum suas quisque nunc querelas, nunc expostulationes inferit, æqua iniquis miscentes & disceptatione altercationem fecerunt. Al. Postulationes.

Fabula inferitur huic loco. Liv. 5. 21.

Jocos historiæ turpes inferuisse. Ovid. 2. Trist. 444.

Locos inferre moris est. Quintil. lib. 2. cap. 10. p. 164.

Laudem ac vituperationem inferere. Quintil. lib. 2. cap. 1. Nonne laus ac vituperatio certaminibus illis frequenter inferitur?

Locus non tam infertus, quam applicitus. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quod vix ullus est tam communis locus, qui possit coherere cum causa, nisi aliquo propriæ quæstionis vinculo copulatus: appareatque eum non tam infertum, quam applicitum.

Opinionem inferere. V. OPINIO.

Ofcula inferere. Ovid. 3. Amor. 7. 9.

INSERTUS, a, um. Partic. Patere. 2. 60. 4. Commentariis falsis infertis.

Falces insertæ affixæque longuriis. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.

Fenestræ insertæ. Virg. 3. Æn. 152. — qua se

Plena per insertas fundebat Luna fenestras. Insertas, aut clatratas: aut non fertas: ut fit quasi insertas. i. e. Non clausas. Et dictum quomodo Asproque molares, pro Asperos, &c. Servius.

Prædia agris inserta. Plin. Epist. 3. 19. pr.

Insertus per. Plin. lib. 10. cap. 57. Penna per transversas inserta nares.

INSERTA, æ. f. Ornamentum. Publ. Syr. Frugalitas inserta est rumoris boni. V. Salmast. in Hist. Aug. p. 407. & 443.

INSERTIM, Adv. Lucret. lib. 2. 114.

Contemplator enim, quum solis lumina, quumque

Infertim fundunt radios per opaca domorum, &c.

INSERTIVUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἐκέντησις.

INSERTIVUS, a, um. Adj. Calpurn. Decl. 24. Nemo unquam sacra gentilitia insertiva stirpe corruptit. V. Schult. p. 822. Burm.

INSERTO, [ἐκέντησις] ære. forma Frequent. ab Insertum formatum. Virg. 2. Æn. 672.

Hic ferro accingor rursus, clypeoque sinistram

Insertabam aptans, meque extra tecta ferebam.

Dexteras insertare catenis. Stat. 12. Theb. 460.

INSERTANS, antis. Partic. Petron. cap. 97. Servus insertans commifuris secures.

Nubibus insertans caput. Sil. 5. 482.

INSERTATUS, a, um. Partic. Prudent. Apoth. 464.

INSERTATIO, ōnis. f. Cæl Aurel. Tard. 1. 1.

INSERPO, pū, ptum, [ἐκέντησις] ēre. Idem quod Serpere & obrepere. Stat. 1. Theb. 340.

— jam somnus avaris

Inserpit curis. Apul. Met. 7. p. 189. Ei lanugo malis inferpebat.

INSERVIO, ūvi, itum, [ὑπηρετώ, ὑπηρετῶ, ὑπηρετῶ, ὑπηρετῶ] ēre. Notæ significationis. Cic. 1. Off. 49. A quo enim plurimum sperant, etiam si ille his non eget, tamen ei potissimum inserviunt.

Pervigil inservibat equo. Sil. lib. 7. 341.

Commodis suis inservire, Suae utilitati consulere. Cic. 2. de Fin. 17. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem, quos suis commodis inservituros, & quicquid ipsis expedit facturos arbitramur?

Famæ inservire. Tacit. 13. Ann. 8.

Honoribus inservire, Dare operam honoribus acquirendis. Cic. 2. Off. 3. Postea quam honoribus inservire cœpi, meque totum Reipub. tradidi.

Rebus omnibus inserviendum statuit, quo &c. Cæf. 8. Bell. Gall. 8. [Ablativus est, ut Modis omnibus.]

Valetudini inservire. Cic. 16. Fam. 17. Valetudo tua me valde sollicitat, sed inservi & fac omnia.

Inservire aliquem. Plaut. Most. 1. 3. 33.

Matronæ, non meretricium est, unum inservire amantem. conf.

Parei Lex. Crit. p. 616.

Inservitum est. Cic. 6. Fam. 12. Sed nihil est a me inservitum temporis causa.

INSERSSOR, **INSERSSUS**. V. **INSIDEO**.

INSIBILLO, [ἰννεῖλω] ære. Idem quod Sibilare, vel Spirare. Ovid. 15. Met. 603.

Qualia succinctis, ubi trux insibilat Euris.

Membris insibilat ignis. Sil. lib. 12. 616.

INSICCATUS, a, um. Partic. ab **INSICCO**. [ἰννεῖλω] Stat. 3. Theb. 364.

Vulneraque ista ferens putri insiccata cruore,

Protinus ire peto.

INSICCABILIS, e. Adj. ut, Insiccabilis gelu pagina. Sidon. Epist. 16.

INSICIUM, V. **ISITIVUM**.

INSIDENS, Partic. ab **INSIDEO**: sive **INSIDENS**, ab **Insido**. V. **INSIDIO**, & **INSIDO**.

INSIDEO, edi, essum, [ἰννεῖλω, ἰννεῖλω, ἰννεῖλω, ἰννεῖλω] ēre. Super aliquid federe, vel Inhabere. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Nec longe abfunt ab hac vi dii Penates, sive a penu ducto nomine, &c. sive ab eo, quod penitus infidet, ex quo etiam penetrales a poetis vocantur.

Equo insidere. Auctor de Viris Illust. c. 32. extr. Albis equis infidentem. Liv. 7. 6. Equo deinde quam poterat maxime exornato infidentem, armatum se in specum immisisse.

Toro insidere. Ovid. 20. Epist. 134.

Insidere in sella. Plin. lib. 11. cap. 37. Cæsari Dictatori quo die primum in sella aurea insedit, sacrificanti bis in extis defuit.

Cogitatio infidet. Cic. 5. Fam. 13. Quæ cogitatio quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus infederat) vi tamen, &c.

Crimen infidet in animo. Cic. pro Deiot. 8. In exulcerato animo facile fictum crimen infideret.

Desiderium infidet nobis. Lucret. lib. 3. 931.

Dolor infidet pedibus. Plin. lib. 1. Epist. 12. Cic. 5. Verr. 95. In quibus si ex ipsorum domestico incommodo nullus dolor infideret, tamen esset illa, &c.

Fervor in venis infidet & medullis. Cic. 4. Tusc. 24. Quum autem hic fervor, concitatioque animi inveteraverit, & tanquam in venis medullisque infederit. h. e. Inhaberet penitus.

Pax infidet. Cic. Anteq. iret in exil. 9. Quum jam domesticis pax non infideat, sed publice providenti eripiat?

Suspicio infidet. Cic. pro Milon. 69. Quæ si non probaret, si tibi ita penitus infedisset ista suspicio, nullo ut evelli modo posset, &c.

Vapor siderum infedit siticulosæ Apuliæ. i. e. Incubuit. Hor. Epod. 3. 15. Insidere portentis. Plin. lib. 11. cap. 49. Ceu plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.

Insidere in animo. Cic. pro Corn. Balb. 4. Etenim ei succedo orationi, quæ non prætervecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus infederit.

Insidere in mente. Cic. in Orat. 9. Sed ipsius in mente infidebat species pulchritudinis eximia quædam. [An Eximie?]

Macula que penitus jam infedit, atque inveteravit in Pop. Rom. nomine. Cic. pro Lege Manil. 7.

Infidet in memoria mea penitus. Cic. 2. de Orat. 122. Nihil quisquam unquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus infederit.

Insidere locum aliquem, Occupare præsidio. ut, Insidere arcem militibus. Liv. 26. 44. pr. Quingentis militibus arcem infedit.

Agrosque vacuos, & militum usui sepositos infedere. Tacit. 13. Ann. 54. Anfractus silvarum cæcis infederat armis. Sil. lib. 5. 3.

Aram infederant. Tacit. 3. Ann. 61.

Arcem Capitolii infedit. Tacit. 3. Hist. 69. 4. i. e. Occupavit

Cineres patriæ insidere. Virg. 10. Æn. 59.

Non satius cineres patriæ infedisse supremos?

Claustra terræ, ac maris infedisset. Tacit. 2. Ann. 59.

Collem insidere. Plin. lib. 5. cap. 13. Joppe infidet collem præjacente saxo, in quo vinculorum Andromedæ vestigia ostendunt.

Effugia insederant. Tacit. 3. Ann. 42.

Itinera insidere. Liv. 25. 21. Qua fugam inclinaturam credebat, omnia itinera insidere jubet.

Juga insidere. Tacit. 2. Ann. 16. Soli Cherusci juga insedere.

Jugis infedit Hetruscis. Virg. 8. Æn. 479.

Locum insidere, Insidiis occupare. Liv. 21. 54. pr. Mago locum monstrabit, quem insideatis.

Locum aliter. Plin. in Paneg. cap. 1. extr. Eodemque loci, quem deus ille tam manifestus ac præfens, quam cælum ac sidera infedit.

Loco insidere. Virg. 11. Æn. 511.

Arripuitque locum, & silvis infedit iniquis. Ubi Servius, Infedit, proprie: nam Insidere, est Dolose aliquem expectare: unde & Insidie nominatae sunt.

Molibus villarum insidere. Tacit. 4. Ann. 67.

Insidere, pro Insidiari. Lactant. de Opific. Dei, cap. 1. Adversarius noster salutis infidet.

INSIDIOSOR, pass. [*ἐφιδροσόμεαι*] ēri. Liv. 25. cap. 13. pr. Viæque omnes hostium præfidiis infiderentur. Equus infidetur. Gell. 18. 5.

INSIDENS, [*ἐπιπλεῖν*] Partic. ut, Infidens equo. Liv. 27. Cura deorum infidens assidua. Liv. 1. 21. Mala infidentia. Cic. 4. Tusc. 84.

INSESSUS, a, um. Partic. [*ἐφιδροσούσας*] Infidiis occupatus. Liv. 7. cap. 34. pr. Consul exercitum incaute in saltum cava valle pervium, circaque infessum ab hoste induxit. Alpibus infessis. Tacit. 3. Hist. 1. 4. Cubilia montis horrendis infessa. Stat. 12. Theb. 236. Humus infessa tanto pondere. Stat. 1. Silv. 1. 56. Montes præfidiis infelli. Tacit. 13. Ann. 39. 2.

INSESSOR, ōris. m. Symmach. 2. Epist. 48. Inseffor viarum.

INSIDIA, arum. f. pl. [*ἐνδρα, ἐφιδρία, ἐπιβελία, ἐπιβελή, λοχισμός*] Dolosa expectatio ad aliquem aggrediendum. Cæf. 2. Bell. Gall. 11. Infidias veritus. Cic. 7. Off. 68. Suntne igitur infidiæ, tendere plagas? Infidiis; pro Ex infidiis, vel per infidias. Cic. 13. Att. 10. Marcellus infidiis interfectus est. Incautus infidiis, pro Ad infidias. Tacit. 11. Ann. 9. Si prævenirent Claudium, ut infidiis cautum, ita iræ properum. Iter per infidias. Ovid. 2. Met. 71. Maris infidi infidiæ. Lucret. lib. 2. 557. Irrita, & degeneres infidiæ. Tacit. 11. Ann. 19. Nec irritæ, aut degeneres infidiæ fuere adversus transfugam, & violatorem fidei. Absunt infidiæ a vatibus. V. **ASSUM**. Adhibere nimis infidiarum. V. **NIMIS**. Agere de infidiis aliquid, Dolose & infidiose. Cic. 1. Off. 109. Qui nihil ex occulto, nihil de infidiis agendum putant. Ex infidiis. Cic. in Orat. 38. Non ex infidiis, sed aperte ac palam elaboratur, ut verbis, &c. Aucupare ex infidiis. Plaut. Afin. 5. 2. 31. Aucupemus ex infidiis clanculum quam rem gerant. Capere ex infidiis. V. **CAPIO**. Circumvenire per infidias. V. **CIRCUMVENIO**. Capi infidiis. Virg. 1. Georg. 426. Collocare infidias alicui. Cic. pro Milon. 27. Clodius ante suum fundum Miloni infidias collocavit. Cæf. 3. Bell. Gall. 37. Comparare infidias alicui per aliquem. Cic. pro Cluent. 46. Componere infidias alicui. Tibul. lib. 1. 6. 4. Confurgere ex infidiis. V. **CONSURGO**. Dare infidias. Plaut. Stich. 2. 3. 52. Disponere infidias. Quintil. lib. 4. cap. 2. Excipere infidiis aliquid. Virg. 3. Ecl. 18. Explorat lupo infidias ovilia circum. Virg. 3. Georg. 517. Extruere infidias. Justin. 43. 4. 8. Facere infidias. Ter. Eun. 3. 3. 26. Cic. 15. Fam. 2. Ita mecum locutus est, ut nullas infidias neque vitæ suæ, neque regno diceret se aut intel ligere fieri, aut etiam suspicari. Justin. 16. 1. 10. Habere infidias. Cic. 1. Off. 35. Paci, quæ nihil habitura sit infidiarum, semper est consulendum. Incidere in infidias. Cic. Fam. 7. Instruere infidias alicui. Catul. 21. 7. Justin. 24. 2. 1. Instruere infidias in aliquo loco. Cic. pro Cluent. 189. Interit ex infidiis Alexander Pheræus. Cic. 2. Off. 26. Interficere aliquem per infidias. Cic. pro Domo 59. Justin. 15. 1. 8. Intrare infidias. V. **INTRO**. Intrare in infidias. Cæf. 3. Bell. Civil. 38. Locare infidias alicui. V. **LOCO** in **LOCUS**. Locati in infidiis viri fortes ab imperatrice. Cic. pro Cæf. 67. Mandare rem aliquam infidiis. Justin. 5. 2. 5. Maturare infidias alicui. Sallust. Catil. cap. 33. Meditari infidias alicui. Virg. 5. Ecl. 60. Moliri infidias avibus. Virg. 1. Georg. 271. Niti infidiis. V. **NITOR**. Opponere alicui infidias. V. **OPPONO**. Parare infidias alicui. Plaut. Poen. 3. 1. 46. Ei paratæ ut sint infidiæ de auro & de ferro meo. Parare infidias vitæ alicuius. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Parare infidias & testæ arma. Ovid. 3. Fast. 638. Patefacere infidias. Cic. 15. Fam. 2. Cumque mihi rex, patefactis jam infidiis, non egere exercitu Pop. Rom. sed posse se suis opibus defendere videretur. Petere aliquem infidiis. Ovid. 9. Met. 622. Ponere infidias, Infidiari, & moliri infidias. Cic. 2. de Lege Agr. 48. Isti penitus abstrusas infidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeii dignitatem. Ponere in infidiis: h. e. In loco ubi infidiæ factæ sunt. Cic. pro Deiot. 21. Quid? ille signa ænea in infidiis posuerat? Struere infidias. Tacit. 2. Ann. 65. Ovid. 1. Met. 198. Subactus infidiis, Coactus. Virg. 12. Æn. 494. Subjicere infidias. Quintil. lib. 5. cap. 7. Esse in infidiis. Ter. Phorm. 1. 4. 52. Nunc prior adito tu. ego in infidiis hic ero. Bentl. In subsidiiis. V. **IN**. Tendere infidias alicui. Cic. pro Rosc. Com. 46. Justin. 43. 4. 8. Vertere infidias in aliquem. Justin. 16. 4. 8.

INSIDIOSUS, a, um. Adj. [*ἐπιβελήπης*] Infidiis plenus, fallax. Compar. Cic. 4. Verr. 192. Quis acerbior? quis infidiosior? quis crudelior unquam? Conditio infidiosissima. Plin. lib. 29. cap. 1. In qua conditione infidiosissima auctoritatem pessimis boni faciunt. Alloquio infidiosus. Justin. 9. 8. 8. Facies infidiosa oculis. Ovid. 15. Epist. 22. Loca infidiosa. Caius in l. Qui petitorio. §. Qui. D. de rei vindicatione, Culpæ autem reus possessor est, & qui per infidiosa loca servum milit, si is perit. Latio infidiosus. Martial. lib. 14. 20. Princeps infidiosissimus. Plin. Paneg. extr. Quies infidiosa. Stat. 1. Silv. 4. 57. Verba infidiosa. Ovid. 20. Epist. 210.

INSIDIOSUS, Adv. [*ἐπιβελῆς*] Dolose, fraudulenter. Cic. 3. Off. 68. Ratio ergo hoc postulat, nequid infidiose, nequid simulate, nequid fallaciter. Infidiose spem falsam ostendere. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Scleratissime & infidiosissime tractare aliquem. Cic. 1. Q. frat. 3. extr.

INSIDIOR, [*ἐνδραῶν, ἐπιβελῶν, λοχῶν, λοχίζω*] āri. Infidias parare & instruere. Martial. 12. 11. Si te delectant animosa pericula, Tuscis (Tutior est virtus) infidiamur apris. Cic. in Orat. 210. Non enim id agit, ut infidietur & observet, sed favet. Hostibus infidior. Ovid. 13. Met. 212. Lupus infidiatus ovili. Virg. 9. Æn. 59. Tempori infidiari. Liv. 23. Temporibus Patere. 2. 21. 2.

INSIDIO, āre. Act. ut, Servi, qui salutem dominorum suorum infidiaverint. lib. 48. Dig. t. 19. l. 28. V. Scip. Gentil. Parerg. 1. 18.

INSIDIANS, āntis. Partic. Justin. 43. 4. 10. Regi infidiant infidiæ tenduntur. Idem 6. 6. 6. Lacedæmonii securis infidiantes. Cæf. 8. Bell. Gall. 19. Ab infidiantibus accipere detrimentum. Propert. 3. 6. 37. Natura infidians.

INSIDIATUS, a, um. Partic. Virg. 9. Æn. 59. — pleno lupo infidiatus ovili.

INSIDIANDUS, Partic. Passive. Cic. pro Cæf. 51. Magnum crimen in legatis infidiantis.

INSIDIANTER, Adv. Idem quod Infidiose. Justin. 6. 6. 6. Sed Lacedæmonii securi, infidianter absentiam Arcadum speculati, castellum eorum expugnant. Al. Infidiantes.

INSIDIATOR, ōris. m. [*λοχῆτης, ἐπιβελῶν*] Qui tendit infidias. Cic. pro Milon. 19. Infidiatori vero & latroni quæ potest afferri injusta nex? Nep. 21. 2. 2. Imperii infidiator. Idem 14. 9. 4. Infidiator viæ. Cic. 2. in Catil. 27. Fugere infidiatorem. Hor. 2. Serm. 5. 25.

INSIDIATRIX, icis. f. Ammian. 24. 17. Infidiatrix manus. Idem 27. 23.

INSIDO, is. infedi, infessum, [*ἐνδρα, ἐνδρῶν*] ēre. mutuatur prætorum & Supinum ab Infideo, propter significationis affinitatem. Idem quod simplex Sido; Deorum descendere. Virg. 6. Æn. 707. Ac veluti in pratis, ubi apes æstate serena Floribus infidunt variis, &c. Infidere memoriæ. Quintil. lib. 10. cap. 7. conf. Sil. 5. 3. & Pallad. 1. 4.

INSIDOR, ēris, infessus sum, [*ἐνδραῶμαι*] idi. Stat. 2. Theb. 36. Stat sublimis apex, ventosque, imbresque serenus Despicit, & tantum fessis infiditur astris.

INSIDENS, entis. Partic. [*ἐνδρῶν*] Plin. lib. 21. cap. 19. Cavendus in his situs celeriter infidens.

INSIGNIS, e. Adj. [*δίασημος, εὐσημος, παρῶσημος, ἀφανής*] a Signo derivatur, quasi Aliquo signo ab aliis discretus, & separatus. Festus, Insignes appellantur boves, Qui in femine & in pede album habent, quasi Insigniti. Insignis maculis. Virg. 3. Georg. 56. Nec mihi displiceat maculis insignis, & albo. Insignis, per translationem, Clarus dicitur, præstans, nobilis: quæ ob notam aliquam, sive bonam sive malam conspiciendus. Insignis enim (ut ait Festus) tam ad Laudem, quam ad Vituperationem inflecti potest. Accipitur & pro Magno. Insigne ad decus & ad gloriam. Cic. 3. de Fin. 25. Is cui contingit ut jure laudetur, habet insigne quiddam ad decus & ad gloriam. Insignis ad deformitatem, h. e. Insigniter deformis. Cic. 3. de Legib. 19. Insignis ad deformitatem puer, brevi tempore creatus, multoque tætrior, & foedior natus est. Auro & purpura insignis matrona. Liv. 34. 7. Virg. 4. Æn. 134. — ostroque insignis & auro Stat sonipes. Bellis insignior. Claud. 1. in pr. Conf. Stil. 28. Clade duplici dies insignis. Liv. 6. 1. extr. Coma insignis. Suet. Neron. 20. 6. Crinibus insignis Phœbus. Ovid. 1. Amor. 1. 2. Debilitate insignes. Suet. Calig. 26. 9. Facie insignis. Virg. 9. Æn. 583. Forma insignis Euryalus. Virg. 5. Æn. 295. Genere nequaquam tam insignes, quam vitiis nobiles. Cic. de Petit. Conf. 10. Monstris insignia & prodigiosa corpora. Quintil. lib. 1. cap. 1. Notis omnibus turpitudinis insignis homo. Cic. pro Rabir. 24. Notis epistolæ insignes amoris. Cic. 1. Att. 9. Pure loquuntur, cum humanitatis sparæ sale, tum insignes amoris notis. Phaleris insignis equus. Virg. 5. Æn. 310. Pietate vir insignis. Virg. 1. Æn. 10. Titulis insignis avorum. Lucan. lib. 8. 73. Versibus insignem te pudet esse meis. Propert. 3. 24. 4. Vitiis insignis. Ovid. 4. de Pont. 13. 14. Camœna insignis. Hor. 1. Carm. 12. 39. Facies insignis. Phædr. 3. 8. Facta insignia. Ovid. 3. Epist. 121. Furor insignis equarum. Virg. 3. Georg. 266. Improbitas insignis. Cic. 2. de Orat. 273. Impudentia insignis. Cic. 6. Verr. 66. Indicium insignis. Cic. 7. Fam. 6. Cum aliquo insigni indicio meæ erga te benevolentia. Injuria insignis. Cic. pro Cæcin. 36. Quid tu, tam insigni accepta injuria, postulas? Laude insigni ferre aliquem. Virg. 1. Æn. 625. Malefacta insignia. Lucret. lib. 3. 1027. Metus insignis. Lucret. lib. 3. 1027. Miseria insignis. Cic. de Orat. 273. Odium insignis. Cic. 14. Att. 14. Accedit ut ne in ipsum quidem Clodium, meum insigne odium fuerit unquam. Opera insignis. Phædr. 1. 11. Paucitas insignis. Justin. 13. 7. 4. Perjurium insigne quæ illustre. Cic. de Arusp. Resp. 36. Res insignis ad memoriam crudelitatis. Cic. pro Domo 43.

In re tam insigni tamque atroci. Cic. pro Cæcin. 17.
 Re insigni & nota aliquid notare. Cic. 2. de Orat. 259. Hoc insigni aliqua & nota re notari volo.
 Studium insigne alicujus erga alterum. Cic. 2. de Fin. Cujus quantum studium, & quam inigne fuerit erga me temporibus illis, quæ nota sunt omnibus, scire necesse est utrumque vestrum.
 Temeritas insignis. Cic. 1. Acad. 44.
 Virtus viri alicujus clara & insignis posteris. Cic. de Amicit. 102. Virtutem enim semper amavi illius viri, quæ extincta non est: nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui, sed etiam posteris erit clara & insignis.
 Visus insignis & illustris. Cic. 1. de Nat. Deor. 12.
 Vitium insigne. Cic. 1. Q. fr. 1. Caveamus quantum efficere & confecti possumus, ut nequod in nobis insigne vitium fuisse dicatur.
 Insigne, pro Facinore aliquo insigni, Ter. Eun. 5. 5. 31.
 Nam jam diu causam quærebat senex
 Quamobrem insigne aliquid faceret, is nunc repperit. Al. Faceret iis, nunc.
 Insigne ad memoriam. Liv. 24. extr.
 Compar. ut, Insignior contumelia. Liv. 4. 4. Insigniora monumenta vetustatis. Idem 10. 15.
 Superl. Insignissimum spectaculum. Tertul. de Spect. cap. 12. pr. Insignissima religio. Idem Apol. cap. 21. pr.
INSIGNIS, is. n. [*παρθεῖναι, σύμβολον*] Notam & signum significat. Plin. lib. 7. cap. 19. Sed hæc parva naturæ insignia in multis varie cognoscuntur.
 Indiciis & insigne fortunæ. Cic. 3. Verr. 152. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbè homines ferebant.
 Morbi insignia. Hor. 2. Serm. 3. 254.
 Virtutis, Præmia. Cic. 3. Fam. 13. Insignia enim virtutis multi etiam sine virtute affectu sunt.
 Quod insigne erat, id est quod vulgus dicit, Quod signum erat. Cæf. 2. Bell. Gall. 20. Vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma concurrere oporteret. Cic. 3. de Orat. 131.
 Insignia, dicuntur Ea quæ in vestibus, vexillis, & hujusmodi insignita sunt: aut Vestes ipsæ, vexilla, & alia quæ fiunt aut feruntur, ita ab aliis discreta ut nosci possint cuius sint, & ad quos pertineant, ut vestes militares, & insignia militaria, regalia, consulariæ, quibus acies ab acie, eques ab equite, rex & consul a viro privato cognosci debet.
 Mos fuit antiquorum, ut bene meritis insignia tribuerent magistratuum. Unde scribit Tacitus Ann. 11. 38. extr. decreta fuisse Narcisso Quæstoria insignia a Claudio Cæsare. Ab eodem insignia Prætoræ Crispino decreta fuerunt. teste eodem lib. eod. 4. extr. Verum enimvero hujusmodi imaginum jura, ac nobilitatis insignia damnatione reorum amittebantur: quod Cic. docet in Orat. pro Sull. 88. [Tacitus Insignia Quæstoria & Prætoria vocat, quæ Suetonius Ornamenta Quæstoria &c. Sic apud eundem Consularia & Triumphalia insignia. V. Ornamenta in *ORNO*.]
 Insignia in unaquaque dicuntur re, Quæ maxime conspicua sunt. Cic. in Orat. 135. de Schematibus loquens, Eadem ratio est horum, quæ sunt orationis lumina, & quodam modo insignia. V. ibidem anteced. Idem in 1. de Nat. Deor. Solem, & Lunam, stellæque, insignia mundi vocat. Budæus.
 Belli insigne superbum, Rostrata corona. Virg. 8. Æn. 683.
 Capitis summi præclarum insigne. Lucret. lib. 5. 1137.
 Vittæ tenues insigne pudoris. Ovid. 1. de Arte Am. 181.
 Insigne, est Id quod in cono galeæ erigitur, ut crista. Ennius,
 — inde volans secum abtulit hasta
 Insigne, &c. Virg. 2. Æn. 389.
 Mutemus clypeos, Danaumque insignia nobis Aptemus.
 Insigne regni, dicitur Vestis regia, atque adeo Diadema regium cum ipsis satellitibus & apparatu regio. Cic. 3. Philipp. 12. Effet enim ipsi certe statim ferendum, si Cæsar ab eo regni insigne accipere voluisset. conf. Virg. 8. Æn. 506.
 Insignia imperii. Liv. 1. 8. pr. Sallust. Catil. cap. 36. pr. Cum fascibus atque aliis imperii insignibus ad Manlium in castra contendit.
 Barbara insignia. Ovid. 3. de Pont. 4. 109.
 Decorum insigne. Virg. 2. Æn. 392.
 Regium insigne. Tacit. 2. Ann. 56.
 Insignia, item sunt Navium symbola, seu Picturæ in proa. Cæf. 2. Bell. Civil. 4. Conspicaturæ naves triremes duæ navem D. Bruti, quæ ex insigni facile agnosci poterat. conf. Tacit. 6. Ann. 34. 4. Apud Plautum etiam Effusus oculus Insigne vocatur, quippe quo aliquis inter-noscitur. Curc. 3. 30.
 Insignis plur. sexto casu Gelenius apud Dionys. Halic. 355. & alibi. H. St. De Insignibus consecrationis Augustarum, de Consularibus, Deorum, Familiarum, Magistratuum, Rectorum Provinciarum, Regum, atque Senatorum. V. plura in Lex. Pitisc.
INSIGNITER, Adv. [*διασηναι*] Clare, aperte, summe, admodum. Apuleius, Homo insigniter malus. Idem 8. Miles. pr. Exultans insigniter. Plaut. Cas. 5. 4. 31.
 Mihi quidem edepol, insigniter facta est magna injuria. Cic. 2. de Orat. 349. Nec improbum notari, ac vituperari sine vitorum cognitione, satis insigniter atque asperè posse. Idem in Partit. 80. Parentibus, amicis, hospitibus præcipue atque insigniter diligendis. Idem 3. Philipp. 10. Quis autem rex unquam fuit tam insigniter impudens?
 Insigniter clarus. Justin. 7. 2. 13.
 Compar. Nepos, 17. 3. 2. Insignius ornari. Paul. Nolan. 24. de Natal. 9. S. Felic. 144.
 Me tamen uberius decet atque insignius isto Exultare die.
INSIGNARIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. *ὁπλοπαιδεύων*, Insignarius, armiger. [An insignarius?]
INSIGNIO, i. v. itum, [*ἐνσημαίνω, ἐποσημαίνωμαι, σφραγίζω, ἐπισφραγίζω*] Ire. Signis notare, vel distinguere. Auctor ad Heren. 3. 37. Si qua redeformabimus, ut si cruentam, aut cæno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus, quo magis insignita sit forma.
 Auro insignibat clypeum. Virg. 7. Æn. 790.
 Insignire annum cladibus. Tacit. 16. Ann. 16. pro Insignem facere. Budæus.

Insignire aliquem. i. e. Notum facere. Plin. 8. Epist. 22. extr. ad Geminium. Quem insignire exempli nihil, non insignire humanitatis plurimum refert.
 Illud temperatius non excerpere se, nec insigniri, nec misceri omnibus. Sen. Epist. 18.
 Cum omnis annus funeribus & cladibus insigniretur. Tacit. Agr. 41. 3.
INSIGNITUS, a, um. Partic. [*ἐπσημαίνω*]
 Insignitæ notæ veritatis. Cic. 1. de Divin. 64. Sed tritus modis censeat deorum appulsu homines somnari: uno, &c. Altero quod plenus aer sit immortalium animorum, in quibus tanquam insignitæ notæ veritatis appareant.
 Compar. Tacit. 4. Ann. 51. 2. His partæ victoriæ spes, etsi cedant, insignitius flagitium.
 Ignominia insignitior. Liv. 7. 15.
INSIGNITA, orum. n. Plin. lib. 27. cap. 4. Oculorum vitia omnia sanari ea convenit, privatim pruriges & scabiem genarum: item insignita ac livida, illita cum melle. Ibid. cap. 12.
INSIGNITE, Adv. [*παρσηναι*] Cum notæ indicio. Plaut. Men. 5. 7. 19.
 Neu sinas in me insignite fieri tantam injuriam. Idem Rud. 3. 2. 29. Immo hercle insignite inique.
 Insignite improbus, pro Insigniter, & cum quadam exsuperantia aliorum improbitatis. Cic. pro Quint. 73. Neque tamen quisquam inventus est tam insignite improbus, qui, &c.
 Compar. Liv. 8. 13. Quo insignitius omnia res Æmilio superioris anni Consuli exprobraretur. Sigonius dicit in vetustis libris legi, Insignius.
INSIGNITOR, oris. m. Augustin. de Civ. Dei, 21. 4. Aurifices insignitores gemmarum.
INSILIRE, is. n. ab Infilendo; Instrumentum textorium. Lucret. lib. 5. 1351.
 Textile post ferrum est, quia ferro tela paratur:
 Nec ratione alia possunt tam lævia gigni
 Infilia, ac fusi, radii, scapique sonantes. Ubi interpres, Infilia, sunt, ut arbitror, Suspendicula, seu mavis appellare perpendicularia, quæ telam examinant demissam. Infilia dicta, quoniam applausa pedine tela, resulant & subsiliunt. Sunt qui Instrumentum ligneum pedibus textricis suppositum intelligant: ejus duo complanata ligne la refo-runt alternis, & resident, licia telæ contrahi & aperiri cogent. s. If. Voss. legit Entilia. V. Observ. ejus ad Catul. p. 249 & Lex. Martini.
INSILIO, ui vel ivi vel ii, ultum, [*ἐπιπλάω, ἐπισπλάωμαι, ἐπασπλάω*] Ire. ex In & Salio, quasi Celeriter salire. Plaut. Rud. 2. 3. 36.
 E navi timidæ ambæ in scapham insiluius, quia videmus, &c.
 Infilire, cum dativo. Lucan. lib. 3. 621.
 Infiluit solo nociturus pondere puppi. al. Puppim.
 Tergo alicujus infilire. Ovid. 12. Met. 345.
 Undis infilit. Ovid. 8. Met. 142.
 Infilire in equum. Liv. 6. 7. & lib. 8.
 Infilire in cruciatum. Plaut. Mil. 2. 3. 8.
 Infilire saltu. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Supra lignum infilire. Phædr. 1. 3. 20.
 Infilire, cum accusativo sine præp. Suet. Claud. cap. 21. Qui ferros tauros per spatia Circi agunt, infiliuntque defessos, & ad terram cornibus detrahunt.
 Quinqueremem infilire ex scapha. Justin. 25. 4. 8.
INSULTURA, æ. f. [*ἐπιπλάω*] Plaut. Mil. 2. 3. 9.
 — tu fali
 Solus: nam ego istam insulturam, & desulturam nihil moror.
INSULTO, [*ἐπιπλάω, ἐπιπλάωμαι, ἐπασπλάω, ἐπασπλάωμαι*] Ire. frequent. a Salio, quasi Sæpius & cum impetu subire: & modo dativo, modo accusativo jungitur. Virg. 3. Georg. 116.
 — equitem docuere sub armis
 Insultare solo, & gressus glomerare superbos.
 Floribus insultant hædi. Virg. 4. Georg. 11.
 Jacenti insultare. Ovid. 2. Trist. 571.
 Insultare malis, rebusque ægrescere latis. Stat. 2. Theb. 18.
 Alicui insultare, pro Irridere, & contumeliosius in aliquem aut dicere aliquid, aut facere. Suet. Cæf. 22. Cic. 7. Verr. 131. Num tibi in calamitate insultare, &c.
 Capiti insultans. Virg. 8. Æn. 570.
 — neque finitimo Mezentius unquam
 Huic capiti insultans, tot ferro sæva dedisset Funera.
 Moribus duris insultare alicui. Propert. lib. 2. 5. 7.
 Bonos insultare, Impetum facere in bonos, vel Irridere eos. Sallust.
 Multos a pueritia bonos insultaverat. Sic Servius interpretatur in decimum Virg. Æn. ut videas infra.
 Fores calcibus insultare. Ter. Eun. 2. 2. 54.
 — sine bidum hoc prætereat,
 Qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus:
 Næ tu istas faxo calcibus sæpe insultabis frustra.
 Segnitiam alicujus insultare. Tacit. 4. Ann. 59. Qui nunc patientiam senis, & segnitiam juvenis juxta insultet.
 Insultare in omnes. Cic. 2. de Nat. Deor. 74.
 Insultare, absolutum. Virg. 10. Æn. 20.
 Cernis ut insultent Rutuli? i. e. Per cavillationem irrideant, ut Servius interpretatur. Liv. 6. 21. Et hostis, cujus animos cunctando auximus, jam minime toleranda superbia insultat.
INSULTANS, antis. Partic. [*ἐπασπλάω*] ut, Fremit æquore toto insultans sonipes. Virg. 11. Æn. 600. Idem 2. 329. & 8. 570.
 Equis insultans. Lucret. lib. 3. 1045. Sic enim legendum est cum plerisque libris; non cum Lambino, Aquis.
INSULTATIO, onis. f. [*ἐπιπλάω*] Quintil. lib. 8. cap. 5. Non tam probatio, quam extrema quasi insultatio. Idem Trib. Mar. Decl. cap. 10.
INSULTATORIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. M. c. 5. 10. extr.
INSULTATORIE, Adv. Sidon. 1. Epist. 7. pr.
INSULTABUNDUS, a, um. Adj. Augustin. Epist. 86. ad Casul.
INSIMILIS, e. Adj. Dissimilis. Festus.
INSIMUL, Adv. [*ἀμα*] significat Una. Stat. 1. Silv. 6. 36.
 Et gentes alis insimul togatas. Flor. 2. 20. 1. Tota insimul regna venie-

veniebant. Idem præf. n. 3. Pariter atque infimul magnitudinem populi ostendere.

INSIMULO, [ἐπιχειρῶ, ἐνσυνάγω, ἐπισκεπτομαι] āre. Idem quod Simulo. Cic. 3. Off. 97.

— folus neglexit fidem,

Fugere infimulavit, ne quo iret: infitit. Ex quodam poeta. Idem 4. Verr. 59. Infimulant hominem fraudandi causa discessisse.

Infimulare, Accusare. Festus, Infimulare, Crimen in aliquem confingere. Cic. pro Sulla 17. Sullam interea nemo infimulavit, nemo nominavit. Terent. Heaut. 1. 2. 30.

Quod illum infimulant durum, id non est.

Avaritiæ infimulare aliquem. Ter. Phorm. 2. 3. 12. Cic. 3. Verr. 128. Verrem infimulat avaritiæ & audaciæ.

Cupiditatis. Cic. 6. Verr. 33.

Flagitii. Cic. 10. Att. 19.

Fraudis. Liv. 34.

Peccati. Cic. 3. Tusc. 64.

Probris. Cic. 2. Philipp. 99. & Plaut. Amph. 1. 2. 15.

Proditionis. Cæf. 7. Bell. Gall. 20.

Repetundarum infimulari. Subaudi Crimine. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Veneficii. Tacit. 4. Ann. 54. 4.

Crimine infimulari. Liv. 24.

Criminibus falsis infimulasse virum. Ovid. 6. Epist. 22.

Facinus infimulare aliquem. Plaut. Amph. 2. 2. 188. Idem 229.

Nimis ecafior facinus mirum est, qui illi collibitum fiet.

Meo viro, me infimulare falsum facinus tam malum.

Aperte infimulare. Cic. pro Cluent. 153.

Falso infimulare. Cic. 7. Verr. 106.

INSIMULATUS, a, um. Partic. Cic. 7. Verr. 15. Villicus cum impulsu tuo infimulatus esset. conf. Sallust. Fragn. cap. 13. & Cæf. 7. Bell. Gall. 20. & Suet. Vitell. 6. 2.

INSIMULATIO, ōnis. f. [ἐπίσκηψις] Cic. 7. Verr. 23. Primum infimulatio est repentina, capitalis, atque invidiosi criminis. Idem pro Font. 22. In falsam atque iniquam probrorum infimulationem vocabatur.

INSIMULATOR, ōris. m. Apul. Apol. p. 293. Piscium infimulator. i. e. Magiæ, quæ ex piscibus est, accusator. Pacat. Paneg. Theod. cap. 43. Te purgare eodem teste, quo infimulatore voluisses.

INSINCERUS, a, um. Adj. ut, Cruor insincerus. Virg. 4. Georg. 285. Insincera acies, i. e. Oculorum. Prudent. Hamart. 4. Protagoras insincerus philosophus. Gell. 5. 3. i. e. Captiosus, fallax.

INSINUO, [ἐνυλάττωμαι, παρεισδύομαι, παρεισάγω] āre. In sinum immittere.

Opes alicui insinuare. Propert. lib. 3. 7. 28.

Insinuare, Immittere, quasi Sinu accipi. Sisenna lib. 4. Hist. Agmen perturbatum peditis insinuat, ac loco commovent.

Sol æstus insinuat per septa domorum. Lucret. 6. 859.

Insinuare se in equitum turmas. Cæf. 4. Bell. Gall. 33.

Insinuant se mala. Cic. ad Brut. 16. Ne defatigare, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis: futura quoque, nisi ante sit occursum, explores, ne se insinuent.

Dolorem oculis quæ gignunt insinuando. Lucret. 4. 332.

Insinuari aliquem alteri. Suet. de Clar. Gramm. cap. 21.

Insinuare aliquem animo alterius. Plin. in Paneg. cap. 62. pr.

Insinuare se, subauditi præp. Ad, vel In. Cic. de Amicit. 99. Callidus ille & occultus ne se insinuet, studiose cavendum est. De assentatore loquitur.

Blandiri, & suppliciter se insinuare. Cic. 1. de Orat. 90. Idque cum argumentis docuerat, quod ita nati essemus, ut & blandiri & suppliciter insinuare iis a quibus esset petendum, & adversarios minaciter terrere possemus, & rem gestam exponere, &c.

Insinuare se ad amicam alterius. Plaut. Mil. 2. 1. 27.

In amicitiam alicujus se insinuare, Non recta, sed per quosdam sinus & quasi diverticula latenter in amicitiam ingredi. Plaut. Cistell. 1. 194.

Inde in amicitiam insinuavit cum matre, & mecum simul. Ter-

tio ante verfu dixerat, — obsecro

Quo is homo insinuavit pacto ad te? Utrobique subaudiendus videtur accusativus, Se. Insinuavit, i. e. Inflexit se ad te, inque tuos amores est ingressus. [Quod ipsum priore loco etiam in textu additur emendato.

In consuetudinem alicujus se insinuare. Cic. 4. Fam. 13. Nam & complectar ejus familiarissimos, qui me admodum diligunt, multumque mecum sunt, & in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi clausit, insinuo.

In causam se insinuare. Cic. 2. de Orat. 149. Deinde ut in iis locis, quos proponam paulo post, pervolvatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus. i. e. Ut interiora causæ perspiciat, pernoscatque. Budæus.

In familiaritatem alicujus insinuare. Cic. 5. Verr. 157. Videtis ut mo- neatur Apronium, quibus rebus ac muneribus insinuet in familiaritatem Metelli?

In familiarem usum se insinuare. Liv. 40. 21. extr. In præsentia dat ei mandata, ut per omne obsequium insinuare se in quam maxime familiarem usum, ut elicere omnia arcana, specularique abditos ejus sensus posset.

In philosophiam se insinuare. Cic. 5. Tusc. 34. Etsi Zeno Cittieus advena quidam, & ignobilis verborum opifex, insinuasse se in antiquam philosophiam videtur.

In sermonem aliquorum se insinuare. Cic. 2. de Lege Agr. 12. Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem, ac darem, celabar, excluder.

Insinuaverat fraudis humanæ suspicio animis. Liv. 40. 37. i. e. Subierat animos.

Insinuat, pro Insinuat. Virg. 2. Æn. 229.

Tum vero tremefacta novus per pectora cunctis

Insinuat pavor. Servius.

INSINUANS, antis. Partic. Varro L. L. 4. 10. Venit divinitus pullis insinuans se ipsa anima.

INSINUATUS, a, um. Partic. Suet. Oth. cap. 2. Per hanc insinuatus

Neroni. Idem in Vita, Hor. 3. Deinde Augusto insinuatus. Idem Cal. cap. 12. 4.

Insinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In sinum compressis, teste Budæo. [Ex Apulejo Met. 9 p. 219.

INSINUATIO, ōnis. f. [παρεῖναι, ἐφοδῶ] Pars orationis, i. e. Callidus & subtilis aditus ad persuadendum, ut ait Servius in 11. Æn. 410. Cic. 1. de Invent. 20. Insinuatio est oratio quadam dissimulatione & circuitione obfcurè subiens auditoris animum. V. Quintil. lib. 4.

INSINUATOR, ōris. m. Arnob. 1. Tertull. ad Nat. 2. 1.

INSINUATRIX, icis. f. Augustin. Epist. 135. Epistola rei novæ insinuatrix.

INSIPO, [ἐπιπίσσω] āre. Jacere & disjicere. Farinam jacere pulti, inquit Festus. V. Dacer. Apud Festum, Insipere pro eodem significato legitur. Cato R. R. cap. 85. Ita insipato in aulam novam. conf. Non. 10. 3. & Varr. L. L. 4. 22.

INSIPIDUS, a, um. Adj. [ἄνιστος] Sine sapore. Firmic. 2. 12. Sapor falsus insipidus. Paulin. Nolan. Epist. 39. n. 4. Ultra betam incoctam insipidi.

Compar. Gell. lib. 6. cap. 1. ex Chrysippo, Nihil est prorsus, inquit, insipidius, qui opinantur bona esse potuisse, si non essent itidem mala.

INSIPIENS, entis. Adj. [ἄφρων] Sapienter contrarium. Cic. 2. de Fin. 50. Quid turpius quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Idem de Amicit. 54. Neque quicquam fortunato insipiente intolerabilius fieri potest.

Sæclum insipiens. Catull. 41. 8.

Compar. Insipientior. Cic. 2. de Divin. 23. extr.

Superl. Insipientissimus. Sen. Nat. Quæst. 2. 59.

INSIPIENTIA, æ. f. [ἀφροσύνη, ἀφροδία] Imprudentia, dementia. Plaut. Amph. prol. 36.

Justa autem ab injustis petere, insipientia est.

INSIPIENTER, Adv. [ἀβέλως] Imprudenter. Cic. de Senect. 68. At sperat adolescens diu se victurum, quod sperare idem senex non potest, insipienter sperat: qui enim, &c. Lactant. 1. 2.

INSISTO, ititi, itum, [ἐνίσχω, ἐπιμένω, ἐφίσταμαι] ēre. significat Consistere. Plin. lib. 34. cap. 8. Proprium ejusdem ut uno crure insisterent signa, excogitasse, ut ait Varro. h. e. Firma tenerent.

Ramis tremulis insistent. Sil. lib. 7. 671.

Insistere in. Cic. 4. Acad. 94. Sin autem usque ad novem, verbi gratia, sine dubitatione respondes pauca esse, in decimo insitis, &c.

Insistere digitis. Plin. lib. 10. cap. 47.

Insistere hastæ, i. e. Inniti. Auctor de Viris Illust. cap. 27. extr.

Insistere, Obfirmare animum. Ter. Hec. 3. 5. 34.

Verum vide ne impulsus ira, prave insistas, Pamphile.

Insistere, pro Cohærere. Quintil. lib. 8. cap. 5. Unde soluta fere oratio e singulis non membris, sed frustis collata, structura caret: quum illa rotunda, & undique circumcisa insisteret invicem nequeant.

Insistere pro Stare. Plaut. Amph. 5. 1. 11.

Ubi quique insisterat concidit crepitu.

Insistere, pro Resistere, & quasi Sistere gradum: cui opponitur Procedere & progredi. Cic. 5. Verr. 172. Quot vultis esse in uno furto peccatorum gradus? ut si singulis insistere velim, progredi iste non posset. Idem in Orat. 221. Sæpe accidit, ut aut citius insistentum sit, aut longius procedendum. Ex Budæo.

Ne insistas credere huic, h. e. Ne verbis illius pergas credere. Plaut. Capt. 3. 4. 53. conf. Gell. 5. 10. & Cic. 10. Fam. 16.

Insistere, Urgere, perseverare; Graviter laborare, donec quid sit absolutum. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Neque satis Bruto, qui classi præerat, vel Tribunis militum, Centurionibusque, quibus singulæ naves erant attributæ, constabat quid agerent, qua ratione pugnae insisterent. Alii codd. rectius legunt, Aut quam rationem pugnae insisterent. Ter. Phorm. 1. 4. 15. Aut qua querere insistam via?

Insisto huic rei, i. e. Ea reuti soleo, & acquiesco. Celf. in Præf. extr. Ob quæ competit eum &c. illa quidem non oportere negligere, sed his quoque insistere. Budæus.

Insistere argumentari. Columel. lib. 3. cap. 10. Necego abnuerim in hoc me insitisse argumentari.

Insistere curæ rerum. Plin. lib. 28. cap. 1.

Rebus magnis insistere. Tibull. 4. 1. 135.

In re aliqua insistere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Insistere in gloria. Cic. pro Sext. 141. Tum in tanta gloria insistentes, ut eis omnia humana leviora videri debeant, &c.

Insistere mente & animo in rem aliquam. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Hac parte Galliæ pacata, totus & mente & animo in bellum Treverorum & Ambiorigis insistit. [Et de penſe & de courage. H. St.

Limem insistere, Ingredi. Virg. 6. Æn. 563. Ubi Servius, Insisto illam rem dicimus, non illi rei: quod qui dicunt, decipiuntur propter Insto illi rei. [Exempla tamen Clafficorum auctorum contra Servium insistent. V. superiora.

Munus insistere. Cic. 3. de Orat. 374. Quonam igitur modo tantum munus insistemus, ut arbitremur, &c. i. e. Instituemus, inquit Budæus. Negotium aliquod insistere, Persequi. Plaut. Mil. 3. 3. 55.

Res insistere dicitur in. Cic. 6. Verr. 110. Insistebat in manu Cereris dextra simulacrum pulcherrime factum Victoriæ. i. e. Erat.

Spei insistere. Tacit. 2. Hist. 46.

Studiis suo nixu insistere. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Vestigiis insistere. Cic. 3. de Orat. 30. Quibus vestigiis primum insiti, in iis fere soleo perorare.

Vestigiis alienis insistere: i. e. Inherere, & sequi aliena vestigia. Quintil. in proem. lib. 3.

Vestigiis laudum suarum insistere. Liv. 5. 30.

In vestigio insistere. Cic. 3. de Orat. 6. Vestigium illud ipsum, in quo ille postremum insitisset.

Vestigia insistere, pro Firmare. Virg. 11. Æn. 573.

Utque pedum primis infans vestigia plantis

Insiterat, jaculo palmas armavit acuto.

Viam insistere, & insistere iter, Proficisci & ambulare. Plaut. Mil. 3. 1. 195. Ter. Eun. 2. 3. 2.

Ubi quæram? ubi investigem? quem perconter? quam insistam viam?

Al. Qua insistam via.

Viam

Viam insistere agendi aliquid. Virg. 3. Georg. 164.

Vitis insistere aut ingredi. Cic. pro Coel. 41. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix possit.

INSISTENS, entis. Partic. Cic. 2. de Divin. 128. Naturam dico, quam nunquam animus insistens motu carere potest.

INSISTIO, onis. f. Progressioni opponitur. *Arrest.* Cic. 1. Tusc. 62. Aut qui errantium stellarum cursus, progressionem, institutiones notavit? Ubi male quidam legunt Institutiones. Vocat enim Cicero Stellarum institutiones, Quum omnino non moventur, sed ad quoddam tempus insistent, sive consistunt: id quod ipsemet testatur lib. 2. de Nat. Deor. 54. his verbis, Iisdemque spatiis hæc stellæ, quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur & occidunt: quarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insistent.

INSITIO, **INSITITIUS**, **INSITUM**, **INSITIVUS**. V. **INSERO**, **evi**.

INSOCIABILIS, e. Adj. [*ἀσυνάμιγτος*] Quod conjungi non potest. Plin. lib. 16. cap. 43. In omni genere & glutinum abdicant quædam, & inter se & cum aliis infociabili glutino, sicut robur.

Gens indomita & infociabilis. Liv. 37. 1. Idem 27. 39.

Regnum infociabile. Tacit. 13. Ann. 17. 1.

Infociabilis omnibus. Liv. 27. 39. Omni generi humano infociabiles erant.

INSOCIALIS apud Porphy. (quem alii Pseudoporph. vocant) apud Hor. lib. 1. Epist. 18. pr.

Asperitas agrestis & inconcinna gravisque exp. Inconcinna, Infocialis, puto pro Infociabilis. Vide in exempl. quod est correctum e Veter. H. St. Vitiose in ed. Cruquii, Gravis, Severa & focialis. Ceterum perinde est, utrum Socialis, an Sociabilis dixeris. Illud a nomine Socius, hoc a verbo Socio formatur. Sic & Infocialis & Infociabilis.

INSOLABILITER. Adv. [*ἀπαρημυγνής*] Hor. 1. Epist. 14. 7.

Fratrem parentis, rapto & de fratre dolentis
Insolabiliter.

INSOLATIO, **INSOLATUS**. V. **INSOLO**.

INSOLENS, entis. Adj. [*ἀνής*] Insuetus, qui id de quo dicitur, facere non solet. Donatus.

Insolens, Insolitus, insuetus. Ter. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas insolens? Sallust. Insolens vera accipiendi.

Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat. 207.

Insolens verbum, Quo non utuntur Latini auctores. Gell. lib. 1. cap. 10.

Ut tanquam scopulum fugias inauditum, atque insolens verbum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Insolens rerum aliquarum. Cic. 1. de Orat. 207. Deprehensum equidem me, inquit Antonius, plane video atque sentio, non solum quod ea requiruntur a me, quorum sum ignarus atque insolens, &c.

Artium malarum insolens animus. Sallust. Catil. 3.

Bellorum insolens. Tacit. 1. Hist. 87. Cæf. 2. Bell. Civil. 36.

Contumeliæ animus insolens. Tacit. 2. Hist. 88. 3. & Apul. Apol. p. 275.

Infamiae insolens, semper in laude versatus. Cic. 2. Att. 21. Itaque ille amicus noster insolens infamiae, semper in laude versatus. Ubi interpret, i. e. Insolitus infamiam audire.

Obsequii insolens. Tacit. 3. Hist. 53. 1.

Insolens, [*ἀλαζών*] Arrogans, intemperans, qui modum & rationem excedit, immodestus, immodicus, immoderatus. Donatus in Ter. And. 5. 4. pr. Insolens, & Arrogans intelligitur: Qui præter legem agit humanam & naturalem, Insolens dicitur. Cic. pro Marcell. 9. In victoria, quæ natura insolens & superba est. Idem de Senect. Nec erat ei verendum, ne vera de se prædicans, nimis videretur aut insolens, aut loquax.

Puto Insolens proprie dici de eo, Qui contra, quam solet, arroganter & superbe se gerit, postea latius extendi coepit. H. St.

Achilles insolens. V. **ACHILLES**.

Exercitus insolens. Hor. 1. Carm. 16. 21.

Fastidium insolens. Cic. 1. de Fin. 10.

Hostis insolens. Hirt. Bell. Alex. 8.

Lætitia insolens. Hor. 2. Carm. 3. 3.

Ludus insolens. Hor. 3. Carm. 29. 50.

Otentatio insolens. Cic. in Parad. 6.

Insolens in re aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Qui in sua re fuisset egentissimus, erat (ut fit) insolens in aliena, &c. Hirt. Bell. Alex. cap. 8. Hi præcipue in victoria insolentes.

Compar. Cæf. 8. Bell. Gall. 13. Secundis nimisque rebus insolentiores. Sen. Suaf. 9. Nihil insolentius novito divite.

Superl. Cic. 8. Fam. 12. Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scantinia curant. Suet. Vespas. 15. 2.

Nomen insolentissimum. Quintil. in proœm. lib. 1. conf. Val. Max. 2. 7. pr.

INSOLENTER, Adv. [*ἀνθής*] Cic. 1. de Invent. 43. Deinde natura ejus evenire vulgo solet, an insolenter acaro.

Insolenter, Arroganter & superbe: ut, Insolenter se efferre. Cic. 4. Tusc. 39. Et 1. Att. 13. Insolenter gloriari.

Superbe & insolenter. Liv. 2. 45. Tandem superant externa: adeo superbe, insolenterque hostis eludebat. [An illudebat?

Insolenter & arroganter. Plin. lib. 35. cap. 10.

Compar. Cæf. 3. Bell. Civil. 46. Pompeiani insolentius nostros premere coeperunt.

Superl. Val. Max. 3. 2. 21. Insolentissime obequitantem interemit. Laetant. de Mort. Perf. cap. 9. Insolentissime agere coepit.

INSOLENTIA, æ. f. [*ἀνθεία*] Insuetudo, res non consueta & solita. Cic. 1. de Orat. 99. Sed mehercule istius disputationis insolentia, atque earum rerum, quæ quasi traduntur in arte incitita.

Insolentia sermonis. Liv. 37. 49. Et offenderunt aures insolentia sermonis.

Insolentia, Novitas. Cic. pro Deiot. 5. Moveor etiam loci ipsius insolentia. Et pro Coel. 75. Fama adolescentis paulum hæsit ad metas notitia nova mulieris, & infelici vicinitate & insolentia voluptatum. Budæus.

Insolentia, [*ἀλαζονεία*] Arrogantia, superbia. Cic. 1. Tusc. 48. Quæ quidem cogitans soleo sæpe mirari nonnullorum insolentiam philosophorum, qui naturæ cognitionem admirantur.

Vide in **IMMANITAS** locum, quem notavi. H. St.

Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia. Cic. 1. de Invent. 43.

VOL. II.

Insolentiam & jactationem hominum ferre. V. **JACIO**.

Optima vindex insolentiae varietas humanæ conditionis. Val. Max. 4. 7. extr.

Pari insolentia ac vanitate. Suet. Vitell. cap. 10.

Plur. Phædr. 4. 25. 30.

Integritatis qui sinceræ conficius

A noxiorum premitur insolentia.

Insolentia, Nimii sumptus & immodici, qui scilicet in cœnas sunt, & res alias. Cic. 9. Fam. 20. In Epicuri nos adversarii nostri castra conjecimus, nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam, veterem dico, quum in sumptum habebas.

INSOLESCO, ère. Justin. 31. 8. 7. Secundis rebus inolescere. Sallust. Catil. cap. 6. Per licentiam inolescere animum humanum. conf. Tacit. 2. Ann. 63. 5. & Gell. 7. 3.

INSOLIDUM, sive **INSOLIDO**, [*ἐν ὁλόκληρον*] Integre. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 4. Præsentia bona nondum tota insolido sunt: potest illa casus aliquis incidere. Ni forte legendum quis putet, In solido: h. e. Firma & certa. [ut pridem in libris legitur emendatis.

Debere insolidum pecuniam. Jabol. De duobus reis. 1. secunda.

Obligari insolidum. Ulpian. De duobus reis. 1. His verbis.

Spondere insolidum. Julian. De duobus reis. 1. Reos. [Rectius utrumque divise scribitur In solido, & In solidum. V. **SOLIDUS**.

INSOLIDUS, a, um. Adj. Ovid. 15. Met. 202.

— herba nitens, & roboris experts

Turget, & insolida est.

INSOLITUS, a, um. Adj. [*ἀσυνήθης*] Non fuetus. Virg. 1. Georg. 476. — insolitis tremuerunt motibus Alpes. Ubi Servius, Insolitis aut novis, id est nunquam antea in Alpibus factis, aut magnis & majoribus folito.

Rarum & insolitum. Plin. in Paneg.

Clamor insolitus. Stat. 1. Theb. 431.

Eloquium insolitum. Hor. de Arte Poet. 217.

Exercitus insolitus ad laborem. Cæf. 3. Bell. Civil. 85.

Feminas insolitas prodire cogis in conventum. Cic. 3. Verr. 94. Cur pudendissimas electissimæque feminas in tantum virorum conventum insolitas invitasse prodire cogis?

Genus servitii insolitum. Sallust. Fragm. cap. 2. Genus armis ferox & servitii insolitum. i. e. Servire non assuetum.

Ratio insolita dicendi. Cic. pro Lege Manil. 3.

Rem insolitam apportare auribus. Lucret. lib. 5. 101.

Versus insoliti. Justin. 2. 7. 1.

Victoria insolita. Cic. pro Lege Manil. 45.

Rerum insolitus bellicarum. Sallust. in Jugurth. cap. 39. Pars dolere pro gloria imperii, pars, insolita rerum bellicarum, timere libertati.

INSOLITE, Adv. [*ἀσυνήθως*] Gell. lib. 1. cap. 2. Intempestive ac insolite differebat. Alii legunt, Insulide, q. V.

INSOLUM, veteres pro Insolitum dixerunt. Afranius Crimine, Orbitatem senectutis tuæ malam metui, quod insolum non venit cæco ac dementi. V. Non. 2. 426.

INSOLO, [*ἡλιάζω*] Ære. Ad solem ficare. Columel. lib. 4. cap. 17. Nam & sic facilius insolatur humus, & fructus percoquitur. i. e. Solem admittit. Idem 12. 28. & 39.

INSOLATUS, a, um. Partic. [*ἡλιασμένος*] Columel. lib. 4. 27. Super hoc materia quæ fructum habent, melius convalescunt, & uvæ commodius insolata percoquuntur.

Insolati dies & tepidi, apud Columel. Illustres, quibus sol lucet. Columel. lib. 11. cap. 3. Budæus.

INSOLATIO, onis. f. [*ἡλιασμός*] Plin. lib. 21. cap. 14. Candidissima vero fit, post insolationem etiamnum recocta. De cera.

Insolatio erat etiam Corporis exercitatio usitata apud gymnastas. V. Plin. 3. Epist. 5. 10. & 1. 8. & 6. 16. 5. [Ubi tamen Solem *ἡλιος* vocat; alias *Ἀπρίκτιον*. q. V.

Fuit item alia lascivorum hominum, quando nudi ad solem expositi operam dabant dropacitis. V. Perf. 4. Sat. 17. De utraque, V. Lex. Pitisc.

INSOLUBILIS, e. Adj. [*ἀλύτος*] ab In & Solvo. quasi Quod disligari non potest. Quintil. lib. 5. cap. 9. Ubi est signum insolubile, ne lis quidem est.

Insolubiles causæ sunt, Quæ mutuis invicem nexibus vincuntur: & dum altera alteram facit, ita vicissim de se nascuntur, ut nunquam a naturalis societatis amplexibus separentur. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. ult.

Insolubile indicium, Necessarium, quod urget hominem, apud Quintilianum, Budæus. [Signum insolubile *τεκμήριον* exponit Quintil. lib. 5. cap. 9. Inft. quem locum innuere puto Budæum

Insolubile, Quod pensari non potest. Sen. de Benef. 4. 12. Dicetis beneficium debitum insolubile esse.

Mundus insolubilis fabricatus. Min. Fel. cap. 34. 3.

INSOLUBILITER, Adv. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Insolubiliter vincuntur. Aug. Civ. Dei, 21. 10. Insolubiliter alligari.

INSOLUBILITAS, atis. f. Sidon. 4. Epist. 11. Quæstionum quarumpiam insolubilitas.

INSOLUTUS, a, um. Adj. pro Non soluto. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 26. Inde est ut omnia meruisse se existimet, & insolutum accipiat, nec satis pro suo pretio æstimatum putet. Al. In solutum rectius. V. **SOLVO**.

INSOMNIA, æ. f. [*ἀγρυπνία*] antiquis dicebatur pro Vigilia. [V. ad seq. dict.] Cæcilius Plotio. Consequitur comes infomnia: ea porro infaniam affert. V. Non. 3. 113. Donatus in illud Ter. Eun. 2. 1. 13. Aut mox noctu te adigent horum infomnia. Legitur, inquit, & Adiget: ut sit Infomnia, numeri singularis. Pacuv. apud Charif. p. 68. Perdita illuvie atque infomnia. Sallust. Fragm. 4. 26. Infomniis occidere conf. Idem Catil. cap. 27.

Suet. Calig. cap. 50. Incitabatur infomnia maxime. Gell. 6. 4. extr. Eademque infomnia cruciatos periisse. conf. Plaut. Merc. 1. 1. 25. & Lauremb. Antiq. p. 235.

INSOMNIS, e. [*ἀγρυπνός, εὐπνός*] Quod est pervigil. Tacit. 1. Ann. 65. 1. Apud Romanos invalidi ignes, interruptæ voces, atque ipsi passim adjacerent vallo, oberrarent tentoriis, infomnes magis quam pervigiles. [Non idem igitur Infomnis, quod pervigil. Infomnia nolentibus & invitis accidit, Pervigilium voluntarium. Conjunctum tamen ut synonyma Plin. in Paneg. c. 63.

Noctem infomnem ducere. Virg. 9. Æn. 167. Tacit. 2. Hist. 49. 3.

Oculi infomnes. Stat. 3. Theb. 328.

Nnn a

INSOMNIE-

- INSOMNIETAS**, *antis*. f. Idem. Theod. Priscian. 2. 1. Infomnietates procurare. Plin. Valer. 1. 35. Infomnietatem pati.
- INSOMNIUM**, i. n. [ἐνύπνιον] Quod per somnium videmus, ut ait Servius. Tibull. 3. 4. 1.
- Dii meliora ferant, nec sint infomnia vera. Cic. de Senect. 44.
- Caret ergo etiam violentia & cruditate, & infomniis.
- Falsa infomnia. Virg. 6. *Æn.* 896. Idem 4. 9.
- Exercent rapidam truculenta infomnia mentem. Sil. lib. 10. 357.
- Vexant me infomnia. Ovid. 3. Trist. 8. 27.
- INSOMNIOSUS**, a, um. Adj. [ἐνυπνιστικός] Qui infomniis torquetur. Cato cap. 157. Omnis qui infomniosus est, hac eadem curatione sanum facies. [Potest & ab Infomnia, *antis*. f. & ab Infomnium, i. n. deduci. Puto Catonem τὸν ἐνυπνιστὰν intelligi velle, i. e. Eum qui Veneriis infomniis vexatur. Nil juvat Plinius 20. 9.]
- INSŌNO**, ui, itum, [ἐνὸν] *are*. Idem quod simplex. Lucan. lib. 1. 578.
- Insouere tubæ, & quanto clamore cohortes, &c.
- Calamis agrestibus infonat. Ovid. 11. Met. 161.
- INSŌNUS**, a, um. Adj. [ἄνυχος] Quod est sine sono ac strepitu. Onomast. vet. Infonus, ἄφωνος. Apul. 3. Met. p. 137. Infono vestigio me perducit. Idem de Mundo p. 66. Ex litteris aliæ sunt infonæ, semifonantes aliæ. Ammian. 27. 12. Passibus infonis repentes.
- Ut, Quæ strepitum passu non faciente venit. Ovid. puto de Senectute. Utitur Beroald. in principio Comm. in Tit. Vesp. puto non aliunde quam hinc sumpto. Vide in LANATUS. H. St. Ovidii v. est ex Trist. 3. 7. 36.
- INSONS**, ontis. Adj. [ἀνώνος, ἀνάπτης] Qui extra culpam est: Innocens, inquit Festus. Liv. 4. 15. pr. Etiam si regni crimine insons fuerit. Plaut. Amph. 3. 2. 14. Liv. 34. 32. Insons publici consilii.
- Fratrni sanguinis insons. Ovid. 13. Met. 149.
- Amici infontis casum indignabar. Virg. 2. *Æn.* 93.
- Casas infontes cremare. Ovid. 3. Trist. 10. 66.
- Insons culpæ cladis hodiernæ. Liv. 22. 49.
- Qui non nocet. Hor. 2. Carm. 19. 29.
- Te vidit insons Cerberus aureo Cornu decorum.
- INSŌPITUS**, a, um. Adj. [ἀνὸπιτος] ut, Infopitus draco. Ovid. 7. Met. 36. — cur non tauros, exhortor in illum, Terrigenasque feros, infopitumque draconem? h. e. Infomnem. conf. Lucan. 9. 357.
- INSORTITUS**, a, um. Adj. Plaut. Catin. 2. 4. 27.
- Si non impetravit, spicula etiam infortita sunt mihi. Al. Specula in fortitu it mihi.
- INSPECTIO**, **INSPECTO**, **INSPECTUS**. V. **INSPICIO**.
- INSPERABILIS**, e. Adj. [ἀνελπίσιμος] Quod sperari vix potuisset. Gell. lib. 4. cap. 18. Pacemque & victoriam vobis peperit insperabilem. Ammian. 15. 11. Nuntius insperabilis.
- INSPERANS**, Adj. [ἀνελπίζων] Qui non sperat.
- Insperante te atque invito. Ter. And. 3. 4. 24.
- In nuptias conieci herilem filium:
- Feci hodie ut fierent, insperante hoc, atque invito Pamphilo.
- Insperanti mihi cecidit ut in istum sermonem dilaberemini. Cic. 1. de Orat. 96. conf. Sallust. de Rep. Ord. 2. 12.
- INSPERATUS**, a, um. Adj. [ἀσπετατός] Quod non sperabatur.
- Consilium insperatum. Cic. 4. Philipp. 3.
- Gaudium insperatum. Ter. Heaut. 3. 1. 5.
- Verum cum videam miserum hunc tam excruciarier
- Ejus abitu, celem tam insperatum gaudium,
- Quum illi nihil periculi ex indicio fiet?
- Malum insperatum nec opinatum. Cic. 3. Tusc. 28.
- Occasio insperata. Ter. Eun. 3. 5. 57.
- an ego occasionem
- Mihi ostentatam, tam brevem, tam optatam, tam insperatam Amitterem?
- Pecuniæ insperatæ repentinæque. Cic. 2. in Catil. 20.
- Tellure insperata potiri. Virg. 3. *Æn.* 278.
- Victoria insperata, sperata quandoque certior. Justin. 10. 5. 3.
- Superl. Plaut. Pœn. 5. 3. 8.
- O mi here salve, Hanno, insperatissime
- Mihi, tuisque filiis.
- Ex insperato. Adv. [ἀνελπίτως] Præter spem & opinionem. Plin. lib. 25. cap. 2. Servatufque est ex insperato. conf. Liv. 2. 35. & 44. 5.
- INSPERATE** vel **INSPERATO**, Adv. Non. 1. 150. Insperato abiit. Plaut. Aul. arg. 1. 14. Aulam insperato invenit. Apul. 9. Met. p. 235. Insperato & longe contra ejus opinionem resistens.
- Compar. Val. Max. 3. 8. ext. 2. Et quo vehementius noceat, insperatius prodest.
- INSPERGO**, si, sum, [ἐπιπράσσω] *ere*. Idem quod Aspergere, & liquorem aliquem spargendo abluere, & humectare. Cic. 2. de Divin. 37. Cor est in extis, jam abscedet simul ac molam & vinum insperferis.
- Inspergere oleam sale. Cato cap. 65.
- Inspergere potioni. Plin. lib. 12. cap. 17.
- INSPERSUS**, a, um. Adj. ut, Nævi inspersi egregio corpore. Hor. 1. Serm. 6. 67.
- INSPERGENDUS**, a, um. Partic. Columel. lib. 11. cap. 2. 18. Hociodem tempore, stercoreis pars in prata digerenda, pars oleis, & ceteris arboribus inspergenda.
- INSPERSTIO**, *ontis*. f. Pallad. Mart. t. 9. Ruta folius cineris insperstione contenta.
- INSPERSUS**, *us*. m. Corium obfirmatum cineris inspersu. Apul. 7. Met. p. 197.
- Comæ sordentes inspersu cineris. Idem 9. p. 231.
- INSPICIO**, exi, ectum, [ἐνσπράσσω, ἐνσπράσσω] *ere*. ex In, & Specio antiquo verbo; Intro aspicere significat.
- Inspicere, Penitus cognoscere, & observatione accurata prosequi; Rem diligenter considerare & æstimare. Plaut. Most. 3. 1. 144. Cupio hercle inspicere has ædes. Sic, Inspicere agrum, apud Columel. lib. 1. cap. 3. Inspicere prædium, apud Cic. 9. Fam. 7. Et, Inspicere hominem propius. a Plinio dicitur 99. Epist. lib. 10. Cic. 2. Philipp. 44. Visne igitur te inspiciamus a puero? Ex Budæo.
- Aurum credo inspicere volt, ne surreptum fiet. Plaut. Aul. prol. 39.
- Hominem propius inspicere. Plin. 7. Epist. 21. conf. 1. Epist. 10. & Pa-neg. 87. 3.
- Hortos inspicere. Cic. 12. Att. 20. Est igitur animus in hortis: quos ta-men inspiciam quum venero.
- Marfupium inspicere. Plaut. Men. 2. 1. 29.
- Opus majus inspicere. Ovid. 2. Trist. 63.
- Sententiam alicujus inspicere, pro Anxie attendere quid velit. Plaut. Mil. 2. 1. 51.
- Ego quoniam inspexi mulieris sententiam,
- Cepi tabellas, consignavi clanculum.
- Inspicere aliquem experimentis, Experientia probare & cognoscere. Co-lumel. lib. 1. cap. 8. Eligendus est rusticis operibus ab infante duratus, & inspectus experimentis.
- Inspicere in speculum. Ter. Adel. 3. 3. 60.
- Nihil prætermitto, consuefacio: denique
- Inspicere, tanquam in speculum, vitas omnium
- Jubeo: atque ex aliis fumere exemplum sibi.
- Fides inspicienda duro tempore, Exploranda. Ovid. 1. Trist. 4. 26. conf. Justin. 38. 8. 12. & 16. Idem 34. 1. 4. & 2. 15. 7.
- INSPICIENS**, *entis*. Partic. Vulg. Interp. Sirac. 17. 16.
- INSPECTUS**, a, um. Partic. [ἐνσπράσσω] Inspectæ sunt apud portitores. Plaut. Trin. 3. 3. 65.
- Inspecta omni re. Plaut. Aul. in Periocha acroft. 7.
- INSPECTURUS**, a, um. [ἐνσπράσσω] Partic. Virg. 2. *Æn.* 47.
- Aut hæc in nostros fabricata est machina muros
- Inspectura domos, venturaque desuper urbi.
- INSPECTIO**, *ontis*. f. [ἐνσπράσσω] Columel. lib. 1. cap. 4. Nam prima inspectione neque vitia, neque virtutes abditas ostendit. h. e. Primo oculorum intuitu.
- Inspectio, Diligens rei alicujus consideratio. Cic. 2. Philipp. 81. Nos enim obnuntiationem solum habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. i. e. Cognitionem & judicium. Ita Budæus. Ex vetusto codice legitur, Nuntiationem & Specionem. Quod receperunt in textum Manut. & Lamb.
- Abstinere inspectione. V. **ABSTINEO**.
- In inspectione positæ artes. Quintil. lib. 2. cap. 18.
- Constare inspectione. Quintil. lib. 2. cap. 17. extr.
- Inspectio ipsa sæpe etiam falsum deprehendit. Quintil. lib. 5. cap. 5.
- INSPECTUS**, *us*. m. Apul. Met. 10. p. 254. Oculi inspectu minaces. Ammian. 22. 1. Inspectu jecoris prædoctus.
- INSPECTOR**, *oris*. m. [ἐνσπράσσω] Qui rem aliquam venalem pro potestate cognoscit. Hæc Budæus. Plin. lib. 37. cap. 7. Accedit religio nar-rata a fiderum cognitione ab inspectoribus, quoniam fere stellarum hya-dum & numero & dispositione stellantur.
- INSPECTRIX**, *icis*. f. Ambros. Epist. 64.
- INSPECTO**, [ἐνσπράσσω] *are*. frequent. Attente & cum diligentia intueri. Plaut. Pœn. 3. 3. 69.
- Illinc procul nos istuc inspectabimus. Cic. ad Brut. 4. Quod utinam inspectare possis timorem de illo meum.
- Inspectare de tegulis. Plaut. Mil. 2. 2. 17.
- Inspectavit per impluvium. Plaut. Mil. 2. 2. 4.
- Inspectare principem aliquem, pro Custodire. Suet. Cæs. cap. 86.
- Sunt qui putent confisum eum novissimo illo Senatufconsulto, ac jure-jurando etiam custodias Hispanorum cum gladiis inspectantium se re-movisse. Al. Infectantium, vel Sectantium. Gronov. Adinfectantium. Salmast. Adinspectantium. V. not. Torr. & Casaub.
- INSPECTANS**, *antis*. Partic. Cic. 6. Verr. 160. Hinc illa crux, in quam civem Romanum iste, multis inspectantibus, sustulit. Idem 1. de Di-vin. Inspectante & rege & populo. Idem 1. Fam. 9. & Cæs. 7. Bell. Gall. 25. & 2. Bell. Civil. 20.
- INSPECTATIO**, *ontis*. f. Sen. Nat. Quæst. lib. 6. 4. Quorum est adeo mihi dulcis inspectatio, ut quamvis, &c. conf. Tertull. adv. Marc. 2. 17. & 4. 35.
- INSPECTATOR**, *oris*. m. Symmach. 6. Epist. 9. Adhibiti inspectatores muro.
- INSPICIUM**, i. n. Solennis vox in sacrificiis. V. Barth. Advers. 25. 11. & Buleng. de Sort. cap. 6.
- Extorrum inspicia. Tertull. adv. Marc. 1. 1.
- INSPICO**, [ἐπιπράσσω] *are*. Virg. 1. Georg. 292.
- ferroque faces inspicat acuto. Ubi Servius, Acuto ferro incidit ad speciem & imaginem aristarum.
- INSPIRO**, [ἐμπνέω, ἐμπνέω, ἐμπνέω] *are*. Intus spirare, Ventum seu spiritum infundere. Columel. lib. 1. cap. 66. Sed granaria scalis adeantur, & modicis fenestellis Aquilonibus inspirentur. h. e. Versus Aquilonem aperiantur, ut sint perfratiles. Quintil. lib. 10. cap. 3. Inspi-rantes ramis arborum auræ volucrumque cantus.
- Amorem inspirat tacitum. Stat. 1. Silv. 2. 194.
- Occultum inspires ignem. Virg. 1. *Æn.* 688.
- Venenum inspirant moribus. Virg. 4. Georg. 236.
- Viribus inspirare. Quintil. lib. 2. cap. 5. Quanta deinceps in dividendo prudentia, quam subtilis & crebra argumentatio, quibus viribus in-spiret.
- Inspirare alicui litteræ, Gell. lib. 2. cap. 3. dixit, quod Aspirare litteram Grammatici dicere consueverunt.
- Passi. Qui inspirari solent, fatuari dicuntur. Justin. 43. 1. 8.
- INSPIRANS**, *antis*. Partic. Virg. 7. *Æn.* 351. Gell. 2. 3.
- INSPIRATUS**, a, um. Adj. ut, Vates inspirati. Justin. 18. 5. 7.
- Trita testa oculo inspirata. Columel. 6. 17.
- INSPIRATIO**, *ontis*. f. Solin. cap. 12. Fontes poti inspirationem fa-ciunt litterariam.
- INSPIRATOR**, *oris*. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5.
- INSPIRAMENTUM**, i. n. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 2. 13.
- INSPIRITUALIS**, e. Adj. Non spiritalis. Paulin. Epist. 22.
- INSPISSATUS**, a, um. Adj. ut, Caro inspissata. Veget. de Re Vet. 2. 30.
- INSPLENDESCO**, *ere*. Gloss. Gr. Lat. ἐκλάμπω.
- INSPOLIATUS**, ta, um. Adj. [ἀνυποδύτης] Spoliato contrarium. Quintil. lib. 7. cap. 2. Hominem occisum esse constat, non in solitudine, ut a latronibus suspicer: non prædæ gratia, quia inspoliatus est: non hæreditatis spe, quia pauper fuit: odium igitur in causa. Virg. 11. *Æn.* 94.
- corpus

— corpus & arma

Infpoliataferam tumulo.

INSPUMO, āre. Tertull. Apol. cap. 12. O sacrilega convicia! infrendite, inspumate.

INSPUO, ui, ūtum, [ἐμπύω] ēre. In aliquid spuer. Plin. lib. 31. cap. 9. Datusque lingendus, & oculis jumentorum inspuetur. De fale. In faciem inspuere. Petron. cap. 75.

Inspuere in frontem mediam hominis. Sen. de Ira. 3. 38. conf. Suet. Vespas. 7. 5.

INSPUTO, [ἐμπύωμαι] āre. frequent. Sputo aliquem fœdare. Dicimus autem insputare aliquem & alicui. Plaut. Capt. 3. 4. 21.

Et cum morbum mihi esse, ut qui me opus sit insputarier. Et paulo post, Quibus insputare saluti fuit. Al. Insputari.

INSTABILIS, &c. **INSTANS**, **INSTANTER**. V. **INSTO**, as.

INSTAR, indecl. [δύω] Ad æquiparationem, vel magnitudinem, vel mensuram. Virg. 2. Æn. 15.

Instar montis equum divina Palladis arte

Ædificant. Columel. lib. 2. cap. 5. In campo rarius, in colle spissius acervi stercoris instar quinque modiorum disponuntur. i. e. Ad mensuram. Liv. 26. 28. extr. L. Cincio Prætori, ad obtinendam Siciliam, milites Cannenses dati, duarum instar legionum. i. e. Circiter. Mearum epistolarum nulla est συναγωγή, sed habet Tiro instar septuaginta. Cic. Vide Pontanum in Actio pag. 202. & 203. ubi etiam vide etymum. H. St. Locus Cic. est Att. 16. 5. extr. Qui in Lugd. desiderabatur.

Instar, Ad similitudinem. Cic. 15. Fam. 4. Eranam autem, quæ fuit non vici instar, sed urbis, &c. Plin. in Paneg. cap. 37. Civitasque Romana instar erat odii & discordiæ, & orbitatis, quum carissima pignora salva ipsorum pietate distraheret.

Æquoris instar exhorruit. Ovid. 4. Met. 135.

Civitatis instar. Justin. 18. 5. 11. Deorum instar. Tacit. 3. Ann. 36. Igitur C. Cestius Senator differuit, principes quidem instar deorum esse.

Montis instar. V. Virg. supra.

Mortis instar. Cic. 2. Off. 27. Patrocinio vero se usos, aut clientes appellari, mortis instar putant.

Vitæ instar. Cic. 9. Fam. 6. Equidem hos tuos Tusculanenſes dies instar esse vite puto.

Voluminis instar erat epistola. Cic. 10. Att. 4. pr. Eam vero (epistolam) quæ voluminis instar erat, sæpe legendam, sicuti facio.

Instar, in nominativo eleganter positum. Justin. lib. 4. 4. Mittitur Gylippus solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat. i. e. Sed qui solus tantum potuit, quantum omnes auxiliari. Idem 36. 3. 2. Virg. 6. Æn. 865. — quantum instar in ipso est?

Item pro Exemplari. Ulpian. De novi operis nuntiatione. l. Stipulatio, Si proponatur instar quoddam, & quasi facies quædam operis facta. Suet. Cæs. cap. 61. Cujus (Equi) etiam instar pro æde Veneris generitricis postea dedicavit. conf. Not. Var. in Ju. stin. 4. 4. 7.

Instar admittit nonnunquam præpositionem **AD**, & significat Ad similitudinem. Apul. 9. Met. Ad instar scoparum. In eodem p. 235. Ipse quoque ad instar infelicissimi sui filii jugulum sibi multis ictibus contrucidat. Idem 10. p. 248. Pacuvius apud Auct. ad Herenn. lib. 2. 36. Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi: faxique ad instar globosi prædicant esse volubilem. Vetera exemplaria legunt Saxoque instare globoso prædicant volubili. V. Voss. Etym. p. 267.

INSTAURO, [ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω] āre. Renovare, & quasi instar alterius facere. Festus, Instaurari, ab Instar dictum: quum aliquid ad pristinam similitudinem reficitur. conf. Isidor. 19. 10. Macrob. 1. Saturn. 11. & Voss. Etymol. p. 267. Martinus deducit ab Instare, ut sit Facio insistere. conf. Lex. Pitisc. Cic. pro Rosc. Amer. 153. Cavete per deos immortales, Iudices, ne nova & multo crudelior per vos proscriptio instaurata esse videatur.

Instaurare epulas. Virg. 7. Æn. 146. i. e. Denuo imponere.

Instaurare, pro Apparare, & Instruere interdum accipitur. Plin. lib. 31. cap. 2. In villa sua, Academia nomine, Cicero monumentum sibi instauraverat. Cic. 1. Att. 8. Idque sacrificium quum Virgines instaurassent, &c. Budæus.

Instaurare tunicam adversus hiemem. Plin. lib. 11. cap. 23. Papiliones adversus hiemem tunicas sibi instaurant densas. i. e. Faciunt & parant, inquit Budæus.

Renovare & instaurare. Cic. 2. Verr. 11. Idem de Arusp. Resp. 21. Quorum de sententia illa eadem renovata atque instaurata celebrantur.

Acies instaurare. Virg. 10. Æn. 543.

Instaurant acies Vulcani stirpe creatus

Cæculus, &c. Servius, Ante fufas acies accipimus ex eo quod dixit Instaurant.

Animum. Virg. 2. Æn. 451.

Instaurant animi regis succurrere testis.

Bellum, aut pugnam; Instruere, vel denuo pugnare. Juven. 15. Sat. 74. — & infestis pugnam instaurare sagittis. Liv. 4. Cic. de

Provinc. Consul. 19. in Pisonem & Gabinium, Periculum sit ne instauratas maximi belli reliquias ac renovatas audiamus.

Cædem. Cic. pro Domo 6. Et tibi & gladiatoribus tuis instaurandæ cædis potestatem non fecisse. Hic Budæus Instaurare pro Facere interpretatur, & apparare.

Choros instaurat. Virg. 4. Æn. 145.

Comestationem. Justin. 12. 13. 7.

Diem donis. Virg. 4. Æn. 63.

Aut ante ora deum pingues spatia ad aras,

Instauratque diem donis. Servius, Instaurat ideo, quia jam supra sacrificaverat.

Epulas certatim instaurant. Virg. 7. Æn. 146.

Funus. Virg. 3. Æn. 62.

Ergo instauramus Polydoro funus, &c.

Honores instaurat. Virg. 5. Æn. 94.

Honos instauratur. Sil. lib. 13.

Incendia instaurare. Sallust. Fragm. 1. 16.

Iter instaurabat ad Argos. Stat. 2. Theb. 473.

Ludos instaurare. Liv. 2. 36. & 33. 42.

Sacrum instaurari imperat. Stat. 11. Theb. 232.

VOL. II.

Societas instauranda. Suet. Neron. 57. 4.

Vias instaurare. Stat. 5. Theb. 9.

INSTAURATUS, a, um. Partic. Patere. 2. 66. 1. Instauratum Sullani exempli malum V. plura supra.

INSTAURATIO, ōnis. f. [ἐπισκευή] Cic. de Arusp. Resp. 23. Et mentes deorum immortalium ludorum instauracione placantur? conf. Liv. 2. 36.

INSTAURATITIUS, a, um. Adj. ut, Instauratitius dies, ludis Circensibus additus. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 11.

INSTAURATIVUS, Adj. [ἐπισκευαστικός] Cic. 1. de Divin. 55. Itaque ludis intermissis, instaurativi constituti sunt.

INSTAURATOR, ōris. m. Ammian. 27. 3. Nomen inscribat non ut veterum instaurator, sed conditor. Reines. Class. 2. Inscr. 31. **TYPO APOLLONIO INSTAURATORI MOENIUM NOSTRORUM**. V. Alcim. Avit. ad Soror. 438. cum Interpr.

INSTERNO, strāvi, strātum, [ἐπισκευάζω, ἐπιστρώνω] ēre. Sternere, operire, superextendere. Suet. Claud. cap. 18. Arctiore autem annonæ ob assiduas sterilitates, detentus quondam medio foro a turba, conviciisque ac simul fragminibus panis ita instratus, ut ægre, nec nisi postico evadere in palatium valuerit. Al. Inestatus.

Insternere super. Liv. 30. 10. Tabulasque super instravit, ut pervium navium ordinem faceret. Al. Superinstravit, verbo decomposito.

Pelle leonis insternor. Virg. 2. Æn. 722.

Terræ inferni, pro Sepeliri. Stat. 3. Theb. 213.

INSTRATUS, a, um. Adj. Conviciis instratus. Suet. Claud. 18. 3. V. in ipso verbo.

Equus speciosus instratus. Liv. 34. 7.

Torus humilis & modice instratus. Suet. Aug. cap. 73.

Tori instrati super pelle leonis. Sil. lib. 7. 290.

Ornatu regio instratus. Plin. lib. 8. cap. 42.

INSTRATUM, i. n. [στένω] Vestis insternendi causa parata. Ulp. in l. instrato. 45. ff. de Verb. & rer. signif. Instratum omne vestimentum contineri, quod injiciatur Labeo ait. Al. Instrato. [Malim Instrato.] V. Valam lib. 6. cap. 46.

INSTRAGULUM, i. n. Cato R. R. cap. 10. Culcitas, instragula, pulvines. **INSTIGO**, [παραδύνω, κεντρίζω] āre. a Stigo verbo, αττο 2. π. u. deducto, quod est Pungo: & significat Incitare, & quasi objurgatione quadam impellere. Onomast. Stigo, ἐρεθίζω. Ter. Phurm. 5. 7. 67.

Non hercle ex re itius me instigasti, Demipho. Idem And. 4. 2. 9. Age si hic non infanit satis sua sponte, instiga.

Variis instigat vocibus alas. Virg. 11. Æn. 730.

Sequentem instigant studiis. Virg. 5. Æn. 228.

Iracundiam instigare. Sen. Epist. 10.

Ad arma. Patere. 1. 16. 1.

Canem in aliquem. Petron. cap. 95. conf. Ovid. 3. Met. 243.

Instigare aliquem in alterum. Liv. 33. 47. Inſenſi & irati Romanos in Annibalem; & ipsos causam odii quærentes, instigabant.

Instigari sermonibus alicujus. Columel. lib. 11. cap. 1.

Instigante deo, numine, &c. Admonente & suadente, aut impellente. Cic. in Pison 26. An tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus injectis instigante te? Liv. 10. 19. Hæc precat, velut instigante dea, & ipse collegæ, & exercitus virtutem adæquavit ducis.

INSTIGATIO, ōnis. f. [παραδύω] Auct. ad Herenn. 2. 47. Amplificatio, est res quæ per locum communem instigationis auditorum causa sumitur.

INSTIGATUS, ūs. m. Ulp. in l. 1. §. Sed & si. D. Si quadrup. paup. Sed etſi instigatu alterius fera damnum dederit.

INSTIGATOR, ōris. m. Papin. in l. Ob hæc. D. de iis qui not. infam. Callido testamento videris accusationis instigator fuisse. Aufon. Epist. 17. Superfluous instigator agitato.

INSTIGATRIX, icis. f. Tacit. 1. Hist. 51. 1. Acerrima instigatrix adversus Galbianos.

INSTILLO, [ἐπισκίζω, ἐνστέλλω, ἐνστέλλω] āre. Intro stillare. Cic. de Senect. 36. Namque hæc quoque nisi tanquam luminis oleum instilles, extinguuntur senectute. Plin. lib. 20. cap. 1. Et foliorum succus auribus furdus cum aceto instillatur.

Humor sensim instillatus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Merum instillat in ignes. Ovid. 19. Epist. 153.

Mero instillato restituenda lingua. Ovid. 3. Trist. 3. 22.

Saxa instillant guttæ. Cic. 2. Tusc. 25.

Guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucaſi. Ex poeta. i. e. Guttatim cadunt super saxa.

Instillare aliquid alicui, per translationem, pro In animum immittere, & leniter infundere. Cic. 9. Att. 6. Attulit uberrimas tuas litteras, quæ mihi quiddam, quo stare, instillarunt.

A contraria aure instillare. V. A & AB præp.

Præceptum instillare auriculis. Hor. 1. Epist. 8. 16.

INSTILLATIO, ōnis. f. [ἐνστάλαξις] Infusio stillatim & guttatim facta. Plin. lib. 29. cap. 6. Aures purgat fel pecudis cum melle: canini lactis instillatio sedat dolorem.

INSTIMULO, [ἐντιμω] āre. Instigare, & stimulis quibusdam impellere. Ovid. 6. Fast. 508.

Diffimulat deam Latias Saturnia Bacchas

Instimulat fœtis insidiosa sonis.

Verbis instimulat eum. Ovid. 14. Met. 495.

INSTIMULATUS, a, um. Partic. Marcellus in l. 3. D. de inofficioſo testamento, Quod plerumque accidit, quum falso parentes instimulati, liberos suos testamentum vel exhæredant, vel prætereunt.

INSTIMULATOR, ōris. m. Cic. pro Domo 11. Seditionis instimulator & concitator. V. Gruter. Gloss. Gr. Lat. ἐντιμωτής, Instimulator.

INSTINGUO, inxi, ēre. Instigare. Gell. 17. 20. Hæc admonitio Tauri non modo non repressit, sed instinxit nos ad elegantiam Græcæ orationis verbis Latinis adfectandam. conf. Tertull. de Anima, cap. 26.

INSTINCTUS, a, um. Adj. [ἐνδεδειγμένος] Incitatus, instigatus. Liv. 9. 40. His cursor vocibus instinctos milites in prælium ducit. Cic. 7. Verr. 187. Quodam furore & audacia instinctum.

Amore Musarum instinctus. Lucret. 1. 923.

N n n n 2

Arro-

Arrogantia instincti Samii. Val. Max. 1. 5. ext. 1.
 Errore truculentissimo civitas instincta. Idem 3. 8. ext. 3.
 Injuriis instinctus. Suet. Cæs. 19. 4.
 Furor sacro mens instincta. Lucan. lib. 5. 150.
 Murmure incerto instinctus. Quintil. lib. 2. cap. 11. Aut murmure incerto, velut classico instincti, concitatissimum corporis motum non enuntiandis, sed quærendis verbis accommodant.
 Oraculo quodam Delphico instinctus. Quintil. 10. 1. conf. N. Heinf. ad Sil. 8. 244. & 15. 135.
INSTINCTUS, ūs. m. [*ἐνθουσιασμός*] Instigatio, & quam Inspiratio nem divinam vocant. Cic. 1. Tusc. 64. Sine cælesti aliquo mentis instinctu. Idem 1. de Divin. 54. Quæ instinctu divino afflatuque funduntur.
 Instinctu, inflatuque divino futura prænuntiare. Cic. 1. de Divin. 12.
 Instinctualicujus facere, Suavis & impulsione. Plin. in Paneg. cap. 73. pr. Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam & imperio.
 Avaro cupiditatis instinctu res alienas rapere. Jul. Firmic. lib. 3. cap. 6.
 Dearum instinctu. i. e. Mufarum. Val. Max. 1. 6. ext. 3.
INSTINCTOR, ōris. m. [*ἐνθουσιῶν*] Tacit. 1. Hist. 22. extr. Nec deerat Ptolemæus, jam & sceleris instigator. h. e. Impulfor.
 Acerimus belli instigator. Idem 4. Hist. 68. 8. Ammian. 21. 12.
 Diffentionum instigator. Ammian. 30. 1.
INSTIP, ōre. Gloss. Lat. Gr. Instipat, *ἐνστιπάζει*. Marcell. Emp. cap. 10. Instipari navibus.
INSTIPULOR, [*ἐνστιπύω*] āri. Per interrogationem stipulari. Fiebat enim stipulatio per interrogationem, utpote, Promittis mihi te daturum viginti minas? Alter respondebat, promitto: alioqui non erat rata promissio. Plaut. Pseud. 4. 6. 6.
 Minæ viginti fanæ, ac salvæ sunt tibi
 Hodie, quas abs te inde est instipulatus Pseudolus. Idem Rud. 5. 3. 25. passive, Ni dolo malo instipulatus sis. Sic enim exponit Priscian. lib. 8. Alii & in altero loco passive dictum volunt.
INSTITA, æ. f. [*κρίετα*] Tenuissima erat fasciola, quæ stolæ extremitatem ambibat: dicta τὸ ἀνελκυστίνον, quod togæ subfuebatur, qua honestæ matronæ utebantur. Hor. 1. Serm. 2. 29.
 — sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas
 Quarum subfuta talos tegat instita veste.
 Longa instita. Ovid. 1. de Arte Am. 31.
 Este procul vittæ tenues, infigne pudoris,
 Quæque tegis medios instita longa pedes. V. Ferrar. de Re Vest. 1. 317. & Scalig. ad Catull. p. 81. Institam, per metonymiam signi, pro Matrona posuit Ovid. 2. de Arte Am. 600.
 — in nostris instita nulla jocos.
 Instita est etiam extra vestem Fascia qua quid vinciebatur. Petron. cap. 20. Duas institas Ancilla protulit de furis, altera pedes nostros obligavit, altera manus. conf. Idem cap. 27. Scribon. Larg. comp. 33. & Cujac. Obf. 12. 24.
INSTITIO, V. **INSISTO**.
INSTITO, āre. frequent. Cæs. 1. Bell. Gall. 25. Rursus institare & prælium redintegrare. Al. Instare.
INSTITOR, ōris. m. [*κρίητωρ, πωληγὴ κρίητωρ*] Negotiator appellatus ex eo est (ut ait Ulpian. 1. 3. D. de Institoria actione) quod negotio gerendo instat. Nec multum facit, tabernæ sit præpositus an cuilibet alii negotiationi. Labeo, Sed etiam eos institores dicendos placuit, quibus vestiarii, vel linearii dant vestem circumferendam & distrahendam, quos vulgo circuitores appellamus. Sed etiam muliones quis proprie institores appellet. Item fullonum & farcinarum præpositus: sed & stabularii quoque, loco institorum habendi sunt. Sed & si tabernarius servum suum peregre mitteret ad merces comparandas & sibi mittendas, loco institoris habendum Labeo scribit. Juven. 7. Sat. 221.
 Institor hibernæ tegetis, niveique cadurci. Liv. 26. 16. Urbi frequentandæ multitudo incolarum libertinorumque, & institorum, opificumque retenta. Martial. lib. 7. 60.
 Abstulerat totam temerarius institor Urbem.
 Mundus demissis institor in tunicis. Propert. lib. 4. 2. 38.
 Discinctus institor. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Institor vestis dicitur Vergiliarum sidus, quod mense Novembri, quum earum occasus est, ex hoc sidere conjecturam hiemis faciunt: nam si nubilus fuerit Vergiliarum occasus, pluviosam hiemem denuntiat: ideoque negotiatores statim augment lacernarum pretia, quo genere vestium pluvio tempore utimur. Si vero sereno tempore occiderint, asperitas hiemis denuntiatur: idcirco reliquarum vestium pretia accendunt. Sic institor vestis videtur hoc sidus esse, quod ut pluris minorisve vendatur vestis, efficiat. Perottus conf. Lex. Pitisc.
 Institor eloquentiæ. Quintil. lib. 8. cap. 2. i. e. Venditor, ostentator, & mercator. Budæus. Idem Quintil. lib. 11. cap. 1. Commoveaturne quisquam ejus fortuna, quem tumidum ac sui jactantem, & ambitiosum institorem eloquentiæ in ancipiti forte videat?
INSTITORIUS, a, um. Adj. [*κρίητικὸς*] Quod ad institorem pertinet: ut, Actio institoria. Suet. Ner. cap. 27. Dispositæ per litora & ripas diversoriæ tabernæ parabantur, insignes ganæ, & matronarum institorias operas imitantium, atque hinc inde orantium ut appelleret. [Al. Institoris, copas imitantium. ut sit ab Institorium, i. n. V. Torrent. & Casaub. not. Puto & Ganea sexto casu scribendum.]
 Institoria actio dicitur, Qua dominus institorem convenit, vel pro institore convenitur. Ulpian. in l. Quicumque. D. de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci *κτεταίης* vocant) servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem, quamvis & furti & injuriarum actio competeret.
INSTITRIX, icis. [*κρίητις*] a Plauto vocatur Ancilla, quæ pro domina negotiatur. Perottus. Sed fides penes hunc esto.
INSTITVO, ui, ūtum, [*παραστήσω, ἐπιδέλω*] ēre. ex In & Statuo; significat idem quod ipsum Statuo, vel Decerno. Ter. Phorm. 4. 2. 14. Peram hinc unde a primo institui. Cic. 4. Verr. 57. Tu, qui institueras in eos animadvertere, qui perperam judicassent.
 Accusationem instituere; est Judicium dictare, Actionem vel crimen intendere. Ulp. in l. Si maritus. D. ad legem Juliam, de Adulteriis, Si maritus præverit, accusareque instituerit, tempora non cedunt patri: quia accusationem instituere non potest. Budæus.
 Accusatores & testes instituere. Cic. pro Cluent. 8.

Actionem instituere. Cic. 7. Att. Nunc aveo scire quid hominis sit, & quarum rerum actionem instituat. i. e. Quid velit, five cogitet facere. alii legunt Auctionem.

Actiones instituere. Ulp. in l. Pomponius. §. 1. D. de Procuratoribus.

Instituere, [*ἀρχεῖν, ἐνίστασθαι*] Incipere. Ter. prol. Eun. 18.

Quæ proferuntur post, si perget lādere:

Ita ut facere instituit. Cic. in Verr. Verum ut institui dicere: i. e. Coepi. Idem pro Cluent. 8. Quæso ut me, Judices, sicuti facere instituitis, benigne, attenteque audiat.

Instituere & Perficere, contraria. Cic. 4. de Fin. 34. Ut Phidias potest a primo instituere signum, idque perficere: potest ab alio inchoatum accipere & absolvere.

Suscipere, instituere, & perficere aliquam rem. Cic. 5. Fam. 12.

Actionem instituere, Proponere. Ulp. in l. De eadem. D. de except. rei jud.

Actionem sic instituere, Citare. Justin. 1. 4. Tit. de pœna tem. litig. Amicitiam instituere cum aliquo, quod & Inchoare dicitur. Cic. 17. Fam. 18. Nam & amicitia pervetus mihi cum eo est, ut primum in forum veni, instituta.

Amicos sibi instituere: quod alias Facere vel Acquirere dicitur. Cic. 6. Verr. 21. Fecisti item uti prædones solent: qui quum communes hostes sint omnium, tamen aliquos sibi instituunt amicos, quibus non modo parcant, verum etiam præda quos augeant.

Amphora coepit institui. Hor. de Arte Poet. 22.

Instituere animum ad cogitandum, pro Applicare, & quod vulgus Ponere [*προστίθημι*] dicit. Ter. Phorm. 2. 1. 10.

Ita sum irritatus, animum ut nequeam ad cogitandum instituere.

Argumenta in corde instituere, Proponere apud te, & apparare quid dicturus sis. Plaut. Most. 1. 2. 1.

Recordatus multum, & diu cogitavi,

Argumentaque multa in pectus institui &c.

Astutiam, Adornare fallaciam & instruere. Plaut. Epid. 3. 2. 27.

— nunc ego hanc astutiam institui.

Auditoria instituere. Suet. Rhet. 6. 3.

Certamen sibi cum aliquo instituere. h. e. Proponere sibi aliquem, cum quo aut verbis aut re ipsa decertare velimus. Cic. 1. Acad. 43. Cum Zenone, inquam, ut accepimus, Arcefilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, &c. Suet. Neron. 12. 8. & Domit. 4. 9.

Civitates instituere, & leges scribere. Cic. 1. de Orat. 86.

Collegium, pro eo quod Fundare dicunt. Plin. Epist. 250.

Consuetudinem, quod dicitur alias Facere amicitiam. Cic. 1. Att. 1. Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longe refugit.

Convivia. Suet. Tit. 7. 5.

Cursum. Ter. Phorm. 5. 6. 8. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revocavit, non libido ad voluptatem, &c.

Dapes instituere. Virg. 7. Æn. 109.

Corpora sub ramis deponunt arboris altæ,

Instituuntque dapes, & adorea liba per herbas

Subjiciunt epulis.

Delectum militum. Cæs. 1. Bell. Civil. 16. Cæsar conquiri milites, qui ab eo discesserant, delectumque institui jubet.

Diligentiam instituere. Cic. 16. Fam. 20.

Epulas instituunt. Sil. 11. 272.

Exemplum instituere, vel Reducere. Plin. lib. 4. Epist. 29.

Hæredem, Creare & facere. Cic. pro Cæcin. 53. Probavit omnibus M. Curium, qui hæres institutus esset, ita, &c. V. HÆRES.

Hæredem ex affe instituere, vel omnibus bonis. Plin. lib. 5. Epist. 1. Plin. h. n. lib. 7. cap. 36.

Historia institui nisi præparato otio non potest, nec exiguo tempore absolvi. Cic. 1. de Legib. 9.

In animo instituere, Statuere, deliberare. Ter. Adel. 1. 1. 13.

Vah, quemquamne hominem in animo instituere,

Aut parare quod sit carius, quam ipse est sibi?

Iter instituere, Aggredi. Cic. 15. Fam. 5. Instituto itinere securitatem diligentiamque focis & Reip. præsta.

Iter institutum rumpere. Hor. 3. Carm. 27. 5.

Legem iniquam & miseram conditionem periculis hominum instituere. Cic. pro Muren. 60.

Litem instituere. Tryphonius in l. Filius. D. de inoffic. testam.

Ludos instituit celebri certamine. Ovid. 1. Met. 446.

Mercatum domesticum rerum aliquarum instituere. Cic. 3. Philipp. 30.

Naves instituere, Adornare, & præparare, aut ædificare. Cæs. 5. Bell. Gall. 11. Labieno scribit, ut quamplurimas posset, his legionibus, quæ sunt apud eum, naves instituat.

Navem instituere, aliter, pro Auctionem esse navis faciendæ. Plin. lib. 7. cap. 56. Quinquerehem instituit Nesiction Salaminius.

Negotium, Aggredi opus. Plaut. Pæn. 4. 2. 103.

Nundinas. Plin. 4. Epist. pr. lib. 5.

Officinam alicubi instituere. Cic. 6. Verr. 54.

Opus. Quintil. lib. 6. cap. 4. Neque enim de risu, sed de urbanitate est opus institutum. h. e. Propositum & inceptum.

Orationem cum aliquo, Sermonem ad aliquem convertere. Cic. 5. de Fin. 86. Audi igitur, inquit, Luci: tecum enim, ut ait Theophrastus, mihi instituenda oratio est.

Oratorem autem instituimus. Quintil. in præm. lib. 1.

Ornithoboscium instituere. V. ORNITHOBOSCIIUM.

Pœnam in aliquem instituere. Cic. pro Domo, 126.

Portorium vini instituere. Cic. pro Font. 9.

Quæstionem in re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 2. Si unum respondeamus, videndum est, in re quæstionem instituamus, an in scripto.

Quæstum sibi; quod & Facere quæstum dicitur, & Aliquid sibi proponere ad quæstum faciendum. Cic. pro Quint. 12. Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisset sine impendio.

Rationem.

Rationem. Plaut. Stich. 7. 1. 26.

Ubi coenas hodie, si hanc rationem instituis?

Rationem alicujus negotii instituere. Cael. 1. Bell. Civil. 42. In praesentia similem rationem operis instituit.

Regnum instituere. Plaut. Rud. 4. 2. 30.

Sermonem instituere, absolute, vel cum aliquo: h. e. Incipere colloqui, conferre, vel sermonem habere. Cael. 5. Bell. Gall. 36. Longiorque consulto ab Ambiorige instituitur sermo. Cic. 2. de Orat. 296. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus, &c. Idem 2. Tusc. 10. Est igitur ambulantis ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & a tali quodam ductus exordio.

Sudes multae praestae, magnus muralium pilorum numerus instituitur. i. e. Praeparatur. Cael. 5. Bell. Gall. 40.

Sumptus instituere. Cic. pro Flacc. 33.

Tabellarios certos instituere. Cic. 14. Fam. 18.

Texturam alicubi instituere. Cic. 6. Verr. 58.

Tutorem filiorum orbitati instituere. Cic. 1. de Orat. 228.

Vestigia retro instituit. Lucret. lib. 4. 474. h. e. Retrocedit.

Vitam sapienter instituere, Disponere & formare. Ter. And. 1. 1. 40. Sapienter vitam instituit.

Instituere aliquid, apud Jurisconsultos pro Arbore vel vinea in aliquo loco ponere, ut, Paul. l. Dominus. §. in conducto. D. locati cond. In conducto fundo si conductor sua opera aliquid necessario vel utiliter auxerit vel edificarit, vel instituerit. Turnebus. 2. 13. V. plura supra. Sic Segetes instituere. Varr. R. R. 1. 37.

Vineam novellam instituere. Columel. lib. 5. cap. 5. non procul a fine. *Planter une vigne.*

Vitem instituere, pro Conferere. Suet. de Clar. Gramm. 23. 5. Et agros adeo coleret, ut vitem manu ejus institutam fatis constet cecidisse vasa edidisse. Idem 1. 2.

Instituere, [*καταστήσειν, παιδεύειν, παιδευέειν*] Docere, instruere. Cic. pro Quint. 69. Qui apud te esset educatus: quem tu a puero instituisse, ut nobili ne gladiatori quidem cederet.

Aliquem instituere, & ei praecepta dare. Cic. pro Quint. 84.

Aliquem instituere & imbueri. Cic. 10. Philipp. 20.

Adolescens instituere. Cic. pro Coel. 39.

Artem aliquam instituere. Cic. 1. de Orat. 186.

Ad lectionem aliquem instituere. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Ad scenam aliquem instituere. Cic. de Clar. Orat. 203.

Ad turpitudines instituere atque erudire. Cic. 5. Verr. 61. Eos instituere atque erudire ad majorum instituta atque civitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.

Rudem ad dicendum instituere. Cic. 2. de Orat. 162.

Litteris Graecis instituere. Cic. de Clar. Orat. 173.

Lyra institui. Quintil. lib. 1. cap. 27. Socrates jam senex institui lyra non erubescerebat.

Pueros instituere. Suet. Tib. 44. 2.

INSTITUTUS, a, um. Partic. [*καταστυγμένος, ἐνσταυμένος*] Statutum, decretum significat. Plaut. Pseud. 2. 3. 10.

Jam instituta, ornata cuncta in ordine habeo, ut volueram.

Male instituta ratio exitum reperire non potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 105.

Divinitus multa a majoribus inventa atque instituta sunt. Cic. pro Domo. pr.

Institutus, Eruditus. Cic. 3. de Fin. Instituti a natura. Quintil. lib. 2. cap. 11. Bene instituto ac fatis exercitato.

Diligentia alicujus bene institutus aliquis. Cic. de Clar. Orat. 239.

Doctrina liberaliter institutus. Cic. 2. de Orat. 126.

Institutus, Inceptus. Cic. pro Domo 141. Neque institutas caeremonias persequi. Idem pro Cluent. 64. Nihil tam remotum ab accusatione quam Cluentius & natura, & voluntate, & instituta ratione vitae.

INSTITUTUM, i. n. [*καταστυγμός, ἔδος*] Quod quis instituit. Mos, Pactum, Decretum. Quintil. lib. 1. cap. 2. de Chrysippo, Nam is, quamvis nutricibus triennium dederit, tamen ab illis quoque jam informandam quam optimis institutis mentem infantium judicat. Cur autem ad litteras non pertineat aetas, quae ad mores jam pertinet? Eandem rem appellans Instituta & Mores. Apud Valerium Maximum titulus est, De institutis antiquis: quasi De moribus antiquis. Valla 4. 11. conf. Barth. Advers. 11. 17. [Sed errat Valla, apud Valerium nullus est de Antiquis, verum de Externis institutis titulus lib. 2. c. 6. & de Militaribus institutis cap. 3. ejusd. lib. Ubi Instituta sunt Consuetudines publice introductae. Non male Gloss. Lat. Gr. Instituta, *ὁρίσματα, ἀποφάσεις, νόμοι*. At Institutum in sing. ibid. *ἔδος*.]

Instituto Platonis, More Platonis. Cic. 1. Acad. 17. Illi autem qui, Platonis instituto, in Academia, &c.

Consuetudo & institutum. Cic. 4. Att. 17. Puto te existimare me nunc oblitum consuetudinis atque instituti mei, rarius ad te scribere quam solebam.

Leges & instituta juris publici. Cic. de Clar. Orat. 268. Idem in Pison. 30. Quaeque civitatis, in qua in principum numero vultis esse, non leges, non instituta, non mores, non jura noritis? Cael. 1. Bell. Gall. 1. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

More institutoque majorum. Cic. pro Muren. 1. De differentia inter Morem & Institutum. V. Lex. Pitisc.

Praecepta & instituta philosophiae. Cic. 1. Off. 1. Te abundare oportet praeceptis institutisque philosophiae.

Rationes meae & instituta. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum & rationum mearum, dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione provinciae.

Alienum institutis meis. Cic. 5. Fam. 17. Non putavi esse alienum institutis meis haec ad te scribere.

Meretricium institutum. Cic. pro Coel. 50. Siqua mulier sit hujusmodi qualem ego paulo ante descripsi, tui dissimilis, vita institutoque meretricio: cum hac, &c.

Nefarium institutum. Cic. 2. Verr. 13. Innumerabiles pecuniae ex aratorum bonis, novo nefarioque instituto, coactae. i. e. Invento, inquit Schol. vet. Nefandum institutum. V. NEFANDUS.

Institutum, pro Incepto. Plin. Haec sunt rerum principia & instituta naturae. [In Indice Hard. non extat hic locus, vereor ne error sit.]

Institutum, pro Pacto. Liv. 6. 10. Militem ex instituto dare.

Abduci ab institutis suis pecunia. h. e. A proposito, & sententia. Cic. 6. Verr. 12. Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab institutis suis magnitudine pecuniae.

Institutum vitae capiendum. h. e. Vivendi ritus sive ratio & modus. Cic. 4. de Fin. 40.

Consequi institutum. V. CONSEQUOR.

Decedere instituto. Tacit. 7. Ann. V. DECEDO.

Facere aliquid instituto suo. Cic. 13. Fam. 56. Nobis autem in hac causa nihil aliud opus est, nisi te jus instituto tuo dicere.

Formare mentem institutis. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Perficere instituta. Cic. 2. de Divin. 5. V. PERFICIO.

Perpolire instituta. i. e. Coepta. Cic. 5. Fam. 12. extr.

Resumere instituta. Tacit. 4. Hist. 64. Instituta, cultumque patrum resumite. Tacit. 6. Ann. 32. Instituta Parthorum resumit. Al. Infumit.

Tenere aliquod institutum in omnibus. Cic. 6. Verr. 46.

Uti instituto suo. Cic. 9. Att. 8. ad Oppium, Scilicet & meo instituto usus sum. h. e. Feci quemadmodum consueveram.

INSTITUTIO, ōnis. f. [*κατάδοξος*] Doctrina, Instructio. Cic. 1. Off. 7. Magis ad institutionem vitae communis spectare videntur.

Institutio & disciplina. Cic. 4. Acad. Sunt enim mihi nota, propterea quod earum ipsarum rerum, de quibus agimus, prima institutio & quasi disciplina illo libro continetur. Idem 1. Q. frat. 1. 16.

Puerilis institutio. Quintil. lib. 1. cap. 1. Vitia aliquem persequuntur ab institutione puerili. V. PERSEQUOR. H. St.

Praeceptum & institutio. Cic. 3. de Orat. 31. Iisdem praeceptis atque in una institutione formari.

Rationem institutionemque suam conservare. Cic. 1. Att. 14.

Secta & institutio. Cic. 7. Verr. 180. Horum nos hominum sectam atque institutionem persequimur. Vetus exemplar habet Instituta.

Stoica institutio. Sen. de Benef. lib. 2. 20.

Institutiones, plur. V. INSTITUTUM, ex Valla, supra.

Institutiones Oratoriae Fabii. H. St. i. e. Praeceptiones, interpretæ Valla, l. c.

Operis institutio, Propositum & intentio. Plin. lib. 16. cap. 4. Longum est, nec ex institutione operis, differere quisnam Romanorum primus acceperit. Vetus codex habet, Nec instituti operis. Cic. 1. Off. 7. Omnis enim, quae a ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci. i. e. Praeceptio & propositum de aliqua re agendi, vel Disputatio & tractatio.

INSTITUTOR, ōris. m. Praeceptor. Lamprid. in Commod. cap. 1. In aula institutor. Treb. Poll. Trig. tyr. cap. 3. Morum & actuum imperialium institutor. Ammian. 14. 8. Veteres institutores, i. e. Urbium conditores conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 8. Augustin. Epist. 123. Tertul. de Monog. cap. 4.

INSTO, iti, itum, [*ἐνστήμι, καταίστω*] are. Urgere, Insectari. Cic. 5. Verr. Institit, oppressit, non remisit. Idem 3. Verr. 69. Cadere januam saxis, instare ferro: ligna & famenta circumdare. Liv. 27. 14. pr. Seu vicit, ferociter instat victis; seu victus est, instaurat cum victoribus certamen.

Acrior instat. Virg. 3. Georg. 538.

Cupidius instare. V. CUPIDUS.

Impensius instat. Ovid. 7. Met. 323.

Lenius instando tædia tolle tui. Ovid. 1. de Arte Am. 718.

Vi instat. Virg. 2. Aen. 491.

Instare & premere. Martial. lib. 7. 96.

Instent mille licet, premantque curae,

Nostris carminibus tamen vacabit.

Instare res aliqua dicitur, Quando urget. Cic. 3. Tusc. 10. Sed id alias: nunc quod instat. Virg. 9. Ecl. 66.

Desine plura, puer, & quod nunc instat agamus. h. e. Quod maxime necessarium est. [Immo utrobique Quod in quaestione est, ut aiunt, Quod in praesentia agendum est. Subauditur *ἔδος* Agendum.]

Instare, dativo junctum, significat Molestius & urgentius & (quod dicitur) instanter aliquem sollicitare. Cic. pro Quint. 34. Verum quoniam tibi instat Hortensius, ut eas in consilium.

Evincuntque instando, ut litterae sibi ad Tarquinius darentur. Liv. 2. 4.

Alicui rei instare, Insistere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Patronus vero quoties poterit, instabit huic loco, ut nihil credibile sit factum esse sine causa. Famae instandum. Tacit. in vita Agric. 18.

Funeri instare. Plin. lib. 7. cap. 52. E duobus fratribus Equestris ordinis Confidio majori accidisse, ut videretur exspirasse, apertoque testamento recitatum haeredem minorem funeri instituisse: interim eum, &c.

Furto fervidus instat. Virg. 9. Aen. 350.

Animus majoribus instet. Ovid. 2. de Arte Am. 535.

Operi instare, Aliquod opus diligenter curare, Urgere ut fiat. Virg. 1. Aen. 504.

Talis erat Dido, talem se laeta ferebat

Per medios, instans operi, regniisque futuris. Plin. in Paneg. cap. 18. Et inde offensae, gratiaeque pariter securi, instans operibus, adfuit exercitationibus: arma, moenia, viros aptant.

Vestigis alterius instare, pro Imitari aliquem. Plin. Epist. 11. lib. 6. Et si qui audiebant, me aemulari, meis instare vestigiis videbantur.

Vestigis alterius instare, quod barbari dicunt Sequi de prope. Liv. 27. 12. Marcellus vestigiis instabat, castraque castris conferebat.

Vestigis instare sequi. Liv. 27. 2. extr. Marcellus ubi lux fugam hostium aperuit, fociis cum praesidio modico Numistrone relictis, praepositoque his L. Furio Purpureone Tribuno militum, vestigiis instat sequi.

Instare ut. Cic. 2. Att. 1. Ita vulgo qui instabant, ut darem tibi quod ornarent, jam exhibere mihi molestiam destiterunt. Sic lib. 3. 15. Te instans facient. conf. Curt. 6. 7. 28.

Instare ne. Plaut. Cael. 2. 5. 33.

Non me hercle opinor posse, ita uxor acriter

Tua instat, ne mihi detur.

Instare unum ut. Ter. Heaut. 5. 1. 22.

Magis unum etiam instare, ut hodie conficerentur nuptiae.

Instare utique adeo donco. Plaut. Cistell. 2. 3. 40.

Instare aliquem ad Praetorem. Plaut. Curo. 3. 6.

Si magis me instabunt ad Praetorem, fuseram. [Sed rectius alii post Instabunt distinguunt. Malim etiam Mi, pro Mihi.]

Nunc 3

Instare

Instare iter, Arripere. Plaut. Cistell. 4. 2. 11.

—quisve sustulerit? & utrum hac, an illac iter institerit? [Nisi Præterit. ab Instito est.]

Instare viam. Plaut. Afin. 1. 1. 39.

Eitne hoc ut dico Litane? L. rectam instas viam. i. e. Sic res habet ut dicis.

Instare, absolute, pro Instabant; huic Resistere opponitur. Sallust. Catil. cap. 60. Veterani virtutis pristinae memores, cominus acriter instare, illi haud timidi resistunt.

Instare factum, Contendere rem sic se habere ut dicimus. Plaut. Merc. 2. 1. 18. Ter. And. 1. 1. 120. —ego illud sedulo

Negare factum: ille instat factum. conf. Factum in FACIO.

Instat ire ad eum. i. e. Perseverat. Plaut. Mil.

Instat capi stationes. i. e. Ut capiantur. Liv. 32. 11. extr.

Instare, Adeste, propinquum vel proximum esse. Sallust. in Catil. cap. 55. pr. Consul optimum factu ratus noctem, quæ instabat, antecapere, nequid eo spatio novaretur, &c.

Instare & Imminere. Cæsar. 1. Bell. Civil. 80. Instabat agmen Cæsaris, atque universum imminebat.

Bellum instans. Cic. 11. Philipp. 24.

Bona instans a me tibi, Proximum est ut ego te beatum faciam. Plaut. Perf. 4. 3. 22.

—ita me di ament, ut ob istam rem

Tibi multa bona instans a me.

Cædes instans miseris. Virg. 8. Æn. 537.

Dies instabat. Lucan. 5. 5.

Ludi magnificentissimi instans. Cic. in Pison. 65.

Periculum instat ab aliquo. Cic. 12. Fam. 14. Et nunc non minora pericula Reip. a Dolabella instarent, quam ab Antonio.

Pœnæ instans ei, aut certe appropinquant. Cic. in Catil. 2. 11. Quibus ego confido pœnas aut instare jam plane, aut certe appropinquare.

Prope instat partus. Ter. Adel. 3. 2. 9.

Quem neque fides, neque iuramentum, neque illum miserecordia Repressit, neque reflexit: neque quod partus instabat prope.

Senectia instans. Hor. 2. Carm. 14. 3.

Telum instat. Plaut. Pœn. 4. 2. 97.

Satine, prius quam unum injectum telum est, tum instat alterum!

Instare, Incipere. Cic. 10. Fam. 16. Flagitare senatus institit Cornutum. V. Grav. [Sed hic potest esse Præterit. ab Instito.]

INSTANS, antis. Partic. & Adj. [ἰστανς, ἀνταγής] Quod imminet, & præfense est. Cic. 4. Tusc. 11. Quæ enim venientia metuuntur, eadem efficiunt ægritudinem instantia. i. e. Præsentia, urgentiaque. Quintil. lib. 5. cap. 10. Præteritum, instans, futurum. V. supra.

Compar. Quintil. 9. 3. Fons quidem unus qui aciora facit & instantiora quæ dicimus. Tacit. 4. Hist. 83. 6. Species terribilior & instantior. Idem 2. Ann. 56. 1. & Paulin. Petrocor. Vit. Martin. 5. 659.

Superl. August. Retract. 1. 19. extr. Ad instantissimam petitionem.

INSTATURUS, a, um. Partic. Liv. 10. 36. Ni cedenti instaturum alterum timuissent. Frontin. Strat. 2. 6. 10. Fugientibus instaturos victores.

INSTANTIA, æ, f. [ἰνστανσις] pro Continua intentione & assiduitate. Gell. lib. 6. cap. 2. Peccata quoque hominum, & delicta non subsistenda, (Al. Succensenda) neque inducenda sunt ipsis, voluntatibusque eorum, sed necessitati cuidam & instantiæ, quæ oritur ex fato. i. e. Urgenti necessitati, & quasi violentæ impulsioni.

Instantia in oratione, pro Vehementia vel elatiore stilo. Plin. Epist. 5. 8. Hæc vel maxime vi, amaritudine, instantia: illa tractu & suavitate atque etiam dulcedine placet. Idem 3. Epist. 5.

Idem est ac Propinquitas apud Gell. 9. 12. Instantia atque imminetia fraudis.

Instantia apud J. C. pro Actionis susceptæ assiduitate ponitur. Ita Scæv. l. fin. §. fin. de pig. act. & Marcian. l. 32. §. 1. ff. de Ufur. Cum omiffa est repetendi debiti instantia. i. e. Assiduitas.

De Instantia, sive Exemplo apud Dialecticos, V. ipforum Comment.

INSTANTER, Adv. [ἰνσταντῶς] h. e. Perseveranter. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubique acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum, membratim, cæsimque dicemus.

Instanter petere. i. e. Enixe, magna contentione. Plin. ad Falconem lib. 7. Epist. 22. Minus miraberis, me tam instanter petisse, ut in amicis meum conferres Tribunatum, quum scieris quis ille, qualisque.

Compar. Quintil. lib. 9. 3. Instantius dicere. Instantius debita poscentes. Justin. 6. 2. 11. conf. Tacit. 6. Ann. 35. 4. & Martial. 12. 100. Superl. Instantissime compellere. Apul. Met. 3. p. 133. ibid. 4. 15. 3.

Instantissime desiderare. Gell. 4. 18.

INSTABILIS, e. Adj. [ἀσπίδης, ἀσέβουτος] Quod suo loco stare non potest. Plin. lib. 36. cap. 14. Rursus in lubrico atque instabili fundamenta tantæ molis locantur, &c.

Animi instabiles. Virg. 4. Georg. 105.

Homo instabilis, Inconstans, levis. Liv. 21. 5. Quippe ubi pedes instabilis, ac vix vado fidens, vel inermi equite, equo temere acto, perverti posset.

Hostis instabilis ad cominus conferendas manus. Liv. 27. 18.

Locus instabilis. Ovid. 6. Met. 191.

Regnum instabile. Sen. Thyest. 3.

Tellus instabilis, i. e. Infolida. Ovid. 1. Met. 20.

Sic erat instabilis tellus, innabilis unda.

Compar. Aur. Vict. de Cæss. cap. 6. Quis rebus instabilior. Schottus habet Instabilior.

INSTABILITER, Adv. Augustin. Confess. 13. 20. Instabiliter fluidum.

INSTABILITAS, atis. f. [τὸ ἀσπίδης] Inconstantia. Plin. lib. 24. cap. 17. Hanc autem a regibus Persarum comedi aut bibi contra omnia corporum incommoda instabilitatemque mentis. h. e. Turbationem, vel alienationem mentis. Arnob. 6. p. 196.

INSTAGULUM, INSTRATUM, INSTRATUS. V. INSTRUO.

INSTRENUUS, a, um. Adj. [ἀνενδύς] Strenuo contrarium: quasi Minime generosus, ignobilis, indiligens, & ad res gerendas minime promptus. Plaut. Most. 1. 2. 24.

Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligensque,

Cum pigra familia immundus, instrenuus,

Hic jam ædibus vitium additur.

Instrenuus animus. Ter. Heaut. 1. 1. 67.

Ambo accusandi: etsi illud inceptum tamen

Animi est pudentis signum, & non instrenui.

Suet. Vesp. cap.

4. Non instrenuo duce.

INSTRENUUS, Adv. Justin. 17. 2. 1. Lyfiziachus non instrenue moriens.

INSTREPO, ui, itum, [ἐπιψοφίζω] ère. Idem quod Strepere. Liv. 4. 43. Unde si quid instrepat terroris. sine Patricio magistratu placere Remp. opprimi. Vetus exemplar habet Increpet.

Instrepat axis. pro Stridet. Virg. 3. Georg. 172.

Post valido nitens sub pondere fraxinus axis

Instrepat.

Dentibus horrendum instrepat. Claud. de Conf. Mal. Theod. 223. Al.

Increpet. Apul. Met. 2. p. 126. Lamentabiles questus singultim instrepebat.

INSTREPITO, are. Ven. Fortunat. 3. 7.

Floribus instrepitans poplite mella rapit.

INSTRIBO, idi, ère. & INSTRIDO, ère. Unde

INSTRIDENS, Partic. Sil. lib. 14. 437.

Fax nidore gravi foedavit cominus auras

Ambusto instridens pelago. i. e. In mari stridens: ardebant enim naves prælio navali succensæ.

INSTRINGO, inxi, ictum, [ἐπιψοφίζω] ère. Catul. 74. 11.

Quin te animo affirmas, teque instringisque, reducisque,

Et diis invitis definis esse miser? Videtur hic idem significare quod Dissolvo. [Voss. ex Miss. Vestig. legit]

* Quin tu animum offirmas, atque istinc te reducis. Miror, cur

non maluerit Teque reducis.

Instringo, Vehementer & acriter stringo. Quintil. Decl. 5. seu Ægro redempto c. 16. p. 119. Jacet inter vincula, quibus instringat adhuc recentem pirata captivum.

INSTRICUS, a, um. Partic. Apul. Met. 8. p. 211. Uxor dolore pelligatus instricatus. Idem 10. p. 244. Amiculis instricatus.

INSTRICUS, us. m. Catul. Carm. 74. 11.

—instricatumque reducis. V. Scalig. & in ipso verbo.

INSTRUCTIO, INSTRUCTOR, INSTRUCTUS, INSTRUMENTUM. V. INSTRUO.

INSTRUO, xi, ctum, [κατασκευάζω, ἐντρέπω, ἱερανομαίω, μηχανήω] ère. significat proprie Apparare, componere, frueri, machinari.

Accusationem instruere, vel actionem vel litem; est Litteris ac testibus, ceterisque ad probandum necessariis eam adornare, munireque. Unde Instrumentum litis vocat Quintilianus, Quicquid ad instruendam litem, id est causam pertinet. Budæus. Cic. pro Cluent. 18. Hoc enim ipsum iudicium, hoc periculum, illa accusatio, omnis testium copia quæ futura est, a matre initio est adornata, a matre hoc tempore instruitur, atque omnibus ejus opibus & copiis comparatur.

Acie instruere. Cic. pro Muren. 22. Tu actionem institutis: ille aciem instruit. conf. Copias, Legiones.

Bellum. Justin. 2. 10. 12: 8. 5. 2. &c.

Calumniam instruere alicui. Ulpian. in l. 1. D. de jure patron. Et si calumniam aliquam eis instruxit, vel delatorem subornavit.

Classem ingentem summis viribus, Apparare. Justin. 6. 3. pr.

Cœnam pomis &c. Apparare. Gell. lib. 2. cap. 24. Verba Lælii hæc sunt, quibus indicat cœdum, qui ad epulas fuit allatus, dimissum, cœnamque, ita ut lex Licinia sanxisset, pomis, oleribusque instruatam. conf. Epulas, Menfas.

Confilia. Ter. Phorm. 2. 2. 7.

Cedo senem: jam instructa sunt mihi corde confilia omnia.

Copias instruere. Cæsar. 7. Bell. Gall. 18.

Domum. Cic. 6. Verr. 9. Non enim te instruere domum tuam voluerunt in provincia, sed illum usum provinciae supplere. conf. Hortos.

Epulas. Liv. 5. & 26. 13. V. Cœnam.

Fraudi instruendæ aliquanto intentior. Liv. 23. 36.

Hortos. Comparare in hortis necessaria. Plin. Epist. 171. Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius voluit, & emit instructos. De hortis. V. Domum.

Insidias. Cic. pro Cluent. 189.

Insidias mihi instruens. Catul. 19. 7.

Instruere insidiis locum. Liv. 6.

Iter ad bonam famam. Plin. in Paneg. cap. 75. extr. Non instruendum illis iter ad bonam famam, sed non deferendum: non submovenda adulatio, sed non reducenda est.

Legiones. Plaut. Amph. 1. 1. 66.

Nos nostras more nostro, & modo instruximus legiones:

Item hostes contra, suas instruunt. Ter. Eun. 4. 7. 11.

Tu hosce instrue: hic ego ero post principia: inde omnibus signum dabo.

g. Illuc est sapere: ut hosce instruxit, ipse sibi cavit loco. V. Acie.

Materiam instruere falso fabricando. Ulpian. in l. 2. §. Diem autem. D. Quemad. testam. aperiant. i. e. Materiam falsario præbere.

Menfas instruere epulis. Ovid. 8. Met. 561.

Navigia armamentis &c. Columel. 4. 3. Nonnulli strenue fabricant navigia, nec consummata perinde instruunt armamentis, ministrisque. i. e. Armant, vel muniunt.

Opus instrueretur unde. Ovid. 4. Fast. 690.

Ornamenta alicui. Plaut. Mil. 4. 1. 34.

Jube sibi aurum atque ornamenta, quæ illi instruxisti mulieri

Dono habere, auferreque abs te quo lubeat sibi.

Urbem. Suet. Jul. 44. 1. Item de ornanda, instruendaque urbe &c.

Instruo cum ablativo, ut Armis instruit focios. Virg. 8. Æn. 80.

Concubinas fecuribus, peltisque Amazonicis. Suet. Neron. 44. pr.

Dolis instructus. Virg. 2. Æn. 152.

Mandatis aliquem instruere. Liv. 34. 61. Aristonem quendam Tyrium advenam, instructum mandatis ab Annibale, & ab Antiocho rege, venisse.

Stipendio milites. Justin. 5. 9. 9.

Notis secretis aliquem instruere, Luy bailier des enseignes secretes. Liv. 34. 61. pr. Aristonem Annibal Carthaginem cum mandatis mittit: edit nomina eorum, quibus conventis opus esset. Instruit etiam secretis notis,

per quas haud dubie agnoscerent sua mandata esse.

Confiliis instrui idoneis ad negotium. Cic. 5. Att. 6.

Lectione orationum instruere discipulos. Quintil. lib. 2. cap. 5. Oratio-

num lectione susceptos a se discipulos instruxerit.

Arte instruere aliquem. Ovid. 16. Epist. 364.
 Cultibus instruere aliquem. Ovid. 2. Fast. 318.
 Scientia aliquem instruere. Quintil. in proœm. lib. 1. ad fin. Quæ non eorum modo scientia, quibus folis quidam nomen artis dederunt, studiosos instruat &c.
 Docere & instruere. Sen. Epist. 58. ad Lucilium, Illa quæ me docet & instruit facies, a qua petitur imitatio, Idea est. V. IDEÆ.
 Instruere ad omne officii munus. Cic. de Senect. 26.
 Ignorantiam alicujus instruere. Plin. Epist. 317.
 Oratorem instruere, Docere orationis conscribendæ rationem. Quintil. lib. 10. cap. 1. Instruamus qua in oratione, quæ dicere, facere, quam optime, quam facillime possit. Idem lib. 4. cap. 2. Judex notitia rerum instruendus videtur. i. e. Docendus, ut ait Budæus.
INSTRUENS, entis. Partic. Vitruv. 2. 8. Longitudinem in crassitudines instruens. Catul. 21. 7. V. Infidias supra.
INSTRUCTUS, a, um. Partic. & Adj. ut
 Liberaliter instructus. V. LIBER, Adj.
 Instructus artibus ingenuis, [ἡγεμονισμένος] h. e. Bene edoctus & institutus. Cic. 1. de Orat. 13.
 Instructus & ornatus plurimis & gravissimis artibus. Cic. 2. de Fin. 112.
 Instructus & munitus ad rem aliquam. Cic. 15. Fam. 1. Nos quemadmodum instructos, & quibus præfidiis munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.
 Instructus ad perniciem. Ter. Heaut. 3. 1. 41.
 — nam ut tu scias
 Quam ea nunc instructa pulchre ad perniciem fiet, &c.
 Instructus ad cædem. Liv. 24. 24.
 Instructus ad mortem contemnendam. Cic. 2. de Fin. 57.
 Instructus in hoc, ut. Quintil. lib. 5. cap. 71. Ex antecedentibus & junctis & infrequentibus trahenda esse argumenta qui acceperit, protinus in hoc fit instructus, ut quid in quaque causa dicendum sit, ex his sciat.
 Ferro instructi. Virg. 12. Æn. 124.
 Eques instructus spiculis. Ovid. 1. de Pont. 1. 19.
 Exercitus instructus telis. Cæf. 3. Bell. Civil. 56.
 Instructum & paratum convivium omnibus rebus. Cic. 6. Verr. 6.
 Mediocriter instructus a doctrina, angustius instructus a natura. Cic. de Clar. Orat. 233. Crassus igitur mediocriter a doctrina instructus, angustius etiam a natura, labore & industria, & quod adhibebat ab obtinendas causas curam etiam & gratiam, in principibus patronis aliquot annos fuit.
 Compar. Instructior a philosophia, a jure civili, ab historia. Cic. de Clar. Orat. 161.
 Instructiores peditum copiar. Liv. 27.
 Instructior doctrinis. Cic. 1. de Fin. 26.
 Instructior paterfamilias. Ulpian. D. lib. 33. titulo De fundo instructo, Supellex, ceteraque si qua agro fuerunt, quo instructior esset paterfamilias, instrumento fundi non continentur.
 Vitiis decem instructior. Hor. 1. Epist. 18. 25.
 Superl. Instructissimus vir. Cic. 1. de Orat. 256.
 Instructissimus artibus. Cic. ad Brut. 17.
INSTRUENDUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 4. 2. V. Oratorem instruere, in ipso verbo.
INSTRUCTE, Adv. Compar. Liv. 1. 35. Ludos opulenter instructiusque quam priores reges fecit. Apul. Apol. p. 296. Instructus accusare.
INSTRUCTIO, ōnis. f. Constructio. [ἐξέτασις] Plin. Epist. 10. 35. Si instructio novi balinei oneratura vires Prufenium non est, possumus desiderio eorum indulgere.
 Instructio exercitus, Instructio militum. Cic. 2. de Nat. Deor. Et pro Cæcin. 43. Neque coniectione telorum, sed sæpe clamore ipso militum, aut instructione aspectuque signorum, magnas copias pulsas esse & vidimus & audivimus. Vitruv. 5. 9. Auct. ad Herenn. 3. 10.
INSTRUCTUS, ūs. m. [ἡγεμονισμένος] Apparatus. Cic. 3. de Orat. 23. Rivis est diducta oratio, non fontibus: & quocunque ingreditur, eodem est instructo, ornatuque comitata. Manil. 5. 286. V. Scalig. p. 375.
INSTRUCTOR, ōris. m. [ἐξέτασις] Qui parat & instruit. Cic. Post red. in Sen. 14. Hi sunt conditores, instructoresque convivii.
INSTRUCTURA, æ. f. Frontin. Strat. 2. 3. 17. Turbaverunt Macedonum instructuram. conf. Isidor. 19. 10. & 18.
INSTRUCTILIS, e. Adj. Tertul. de Anima cap. 14. pr.
INSTRUMENTUM, i. n. [πῦρ, σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλείον] Omne illud quoquis ad operandum utitur: Apparatus item quo fundus, taberna, & id genus alia instruuntur. Cic. pro Domo 62. In fundum autem vicini Consulis, non instrumentum aut ornamenta villæ, sed etiam arbores transferebantur. Et 4. Acad. 3. Totius belli instrumento & apparatu. Idem 6. Verr. 67. Hostium spolia, monimenta imperatorum, decora atque ornamenta fanorum, posthac his præclaris nominibus amissis, in instrumento ac supellectili C. Verris numerabuntur. Suet. Aug. 71. Et Alexandria capta, nihil præter calicem ex instrumento regio retinuerit. Sic apud Jureconsultos titulus est De fundo instructo, & instrumento legato.
 Instrumentum significat etiam Subsidium ad aliquid agendum.
 Instrumentum causarum & generum omnium. Cic. 2. de Orat. 146.
 Artis instrumentum. Hor. 1. Serm. 3. 131.
 Instrumenta multa habet homo ad adipiscendam sapientiam. Cic. 1. de Legib. 59.
 Subsidia & instrumenta. Cic. 2. in Catil. 9. Quum industriæ subsidia atque instrumenta virtutis in libidine audaciaque consumerentur.
 Instrumentum a natura. Cic. 3. de Orat. 193. Ad quorum intelligentiam a natura minus habent instrumenti.
 Naturæ instrumenta. Cic. de Clar. Orat. 267. Instrumenta naturæ vocat, acumen, gestum, & reliqua id genus, quæ a natura potius, quam ab arte proficiuntur: quæ Caio Pisoni a natura adfuisse testabatur ibidem.
 Instrumentum in bonis artibus comparandis. Cic. 2. de Fin. 110.
 Firmare, vel Destruere instrumenta. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Imperii instrumentum. Tacit. 4. Hist. 7. 6. Nullum majus boni imperii instrumentum, quam bonos amicos.
 Regni instrumentum. Cic. Brut. 4. ibid. 15. Sed instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium. i. e. Copiar (ut vulgus loquitur) Cæsar. Budæus.

Tribunatus instrumentum. Cic. pro Milon. 33. Exhibe quæso, Sexte Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse e domo, &c. ut præclarum inde munus ac instrumentum tribunatus ad aliquem deferre possis.
 Triumphus instrumentum, Apparatus. Cic. 7. Att. 8. Solvendi sunt nummi Cæsari, & instrumentum triumphus eo conferendum. conf. Suet. Cæs. cap. 37. & 84.
 Instrumenti nomine, aliquando intelligitur Monumentum scripturarum, ad res gestas pertinentium. Suet. Vesp. cap. 8. Instrumentum imperii, pulcherrimum ac vetustissimum confecit: quo continebantur pæne ab exordio urbis Senatusconsulta, plebiscita de societate & fœdere ac privilegio cuicunque concessis.
 Instrumenti male concepti tenor. V. Tenor, in TENEO.
 Instrumentorum nomine, Ea omnia accipienda sunt quibus causa instrui potest. Paul. 1. 1. D. de fide instrum.
 Litis instrumentum. V. LIS.
 Luxuriæ. Sallust. Catil. cap. 26.
 Militiæ. Idem Jugurth. 47. & Dictys 1. 16.
 Necis instrumenta ferrum ignesque. Ovid. 3. Met. 698.
 Anilia instrumenta. Ovid. 14. Met. 766.
 Mendicum instrumentum. V. MENDICUS.
 Perniciosa instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Rusticum instrumentum. Val. Max. 4. 4. 6. & Phædr. 4. 4.
 Venatorium instrumentum intelligitur apud Plin. lib. 3. Epist. antepenultima ad Calvis. Rufum, pro his omnibus quæ ad venationem requiruntur. V. plura supra, & in Lex. Pitisc.
INSTUDIOSUS, a, um. Adj. Non studiosus. Apul. Apol. p. 299. Medicinæ neque instudiosus, neque imperitus. Gloss. Cyrill. Instudiosus, ἀφιλόπρον.
INSTUPENS, entis. [ἀνασθητός] Idem quod Stupens, aut Valde [Immo paulum] stupidus, & sensus expers factus. Plin. lib. 28. cap. 4. Salpe torporem sedari quocunque membro instupente, siquis in sinum exspuat.
INSUASUM, i. n. appellabant antiqui Colorem, inquit Festus, similem luteo, qui fiebat ex fumoso stillicidio in vestimento albo. Plaut. Truc. 2. 2. 16.
 Quia tibi insuasum infecisti, propudiosa, pallulam.
INSUAVIS, e. Adj. [ἀνδύς] Quod est Suavi contrarium h. e. Asperum, austum. Cic. de Amicit. 86. Insuavem illam admirationem ei fore, quæ jucundissima fuisset, nisi aliquem cui narraret, habuisset. Idem 2. de Orat. 25. Qui vitam insuavem sine his studiis putaretis.
 Insuavis odor. Columel. lib. 12. cap. 52.
 Aqua limosa & insuavis. Vitruv. 8. 1.
 Compar. Auct. ad Herenn. 3. 12. Quid insuavius quam clamor in exordio causæ. conf. Cic. Orat. & Gell. 1. 7.
 Superl. Cic. Orat. 163. Insuavissima littera.
INSUAVITAS, atis. f. Gell. 1. 21. Infolentia & insuavitas dictionis. conf. Tertull. de Pœnit. cap. 10. & ad Martyr. cap. 3.
INSUBIDUS, a, um. Adj. [ὑπερηγός] Gell. lib. 19. cap. 9. Sed ne nos, id est nomen Latinum, tanquam profecto vastos quosdam, & insubidos, ἀναφροδισίας condemnatis. conf. Lamprid. Commod. cap. 17.
 Compar. Insubidior. Gell. 6. 1. & 13. 20.
INSUBIDE, [ὑπερηγός] Adv. Gell. lib. 1. cap. 2. Multa atque immodica de philosophiæ doctrinis intempestive atque insubide differebat. i. e. Præcipitanter, prius quam subiret, aut in mentem veniret quid diceret. Macrob. 7. Saturn. cap. 14. Ipsam vero videndi naturam non insubide introspexit Epicurus. i. e. Non dormitanter, non negligenter.
INSUBIDES, pl. m. [ὑπερηγός] Galliæ populi qui Mediolanum condiderunt: de quibus Strabo lib. 5. Liv. 5. 34. Tacit. 11. Ann. 23. 3. & Plin. 3. 17. Sing. INSUBER. conf. Lex. Pitisc.
INSUBILIS, e. Adj. Papin. in l. cum filiofamilias. D. de legat. 1. Denique Julianus non insubili ratione motus respondit, &c.
INSUBILITER, Adv. Non subtiliter. Ulp. in l. 1. §. si ex fundo. D. de hæred. instit. Marcellus non insubiliter non putat hodie hoc procedere.
INSUBULUM, i. n. Textoris instrumentum, auctore Isidor. 19. 29. Sic dictum quod infra & supra sit, vel quia insubulatur. Lucret. lib. 5. 1351. Nec ratione alia possunt tam lævia gigni
 Insubula, ac fusi, &c. al. Infilia. q. V.
INSUBULATUS, a, um. Partic. Perforatus. Cathol.
INSUCCO, [ἐξυλλίζω] ære. Imbuere, seu Inficere, & succo aliquo vel humore intingere. Columel. lib. 7. cap. 5. Fracta pecudum non aliter quam hominum crura sanantur, involuta lanis oleo atque vino infuccatis. Et lib. 7. cap. 4. Infuccanda oleo lana. conf. Idem 9. 3. Panis infuccatus ex mulso. Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. V. Reines. Var. Lect. 2. 8.
INSUCCUS, a, um. Adj. Cyprian. Infuccum corpus gladiatorum. V. Salmast. ad Tert. de Pall. p. 187.
INSUDO, ære. Cels. 2. 2. Si corpus dormientis circa partes aliquas contra consuetudinem insudat. conf. 1. 3. &c.
INSUDATUS, a, um. Adj. Quintil. 11. 3. Insudata veste durandum. V. p. 1002. Burm. Sed etiam divise legitur In sudata veste.
INSURSCO, ēvi, ētum, [ἐπιζήμιαι] ēre. Idem quod Consuescere. Ter. Adel. 1. 1. 30.
 Nam qui mentiri, aut fallere insuevit patrem, &c. conf. Plaut. Capt. 2. 2. 55.
 Insuescere frui parta victoria. Liv. 5. Lucret. 2. 1277.
 Ut facile insuescat secum vir ducere vitam.
 Insuescere, cum dativo. Columel. lib. 6. cap. 47. Cui partui deinde quum decem diebus insuevit equa.
 Insuescere corpori meretricis, pro Consuetudinem stupri habere. Tacit. 11. Ann. 29. extr. Duas pellices, quarum is corpori maxime insueverat. Budæus.
 Insuesco, activ. Hor. 1. Serm. 4. 105. — insuevit pater optimus hoc me
 Ut fugerem, exemplis vitiorum quæque notando.
 Insuescere pecus amurca. Columel. lib. 6. cap. 4. Maxime tamen habetur salutaris amurca, si tantundem aquæ misceas, & ea pecus insuefcas.
 Insuesci, pass. Columel. lib. 11. cap. 3. Atque ubi cœperunt aliquod incrementum habere, sic insuesci debent, ut in id spatium quod sulcis interjacet, inclinentur.
INSUETUS, a, um. Partic. Liv. 24. 48. Ita se a pueris insuetos. Tibul. 1. 4. 42. Operi insuetas atteruisse manus. [Sed rectius legitur in Mss. Opere, & pertinet ad dict. seq.]

INSUETUS, a, um. Adj. [*ἀνηθής*] Non Suetus. Tam de re quam de homine dicitur. Insuetum iter, Per quod transire non sumus soliti. Virg. 6. *Æn.* 16. Idem 1. *Ecl.* 50.

Non insueta graves tentabunt pabula fetas.

Insueta solitudo. Liv. 3.

Insuetus & novus mos. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, continuo populus, more hoc insuetus & novo, plausum eo nomine in recitando diffuset, habui concionem. Vetus exemplar scriptum habet Insulso more.

Insuetus plerumque genitivo jungitur, ut

Contumeliæ insuetus. Cic. 2. Att. 2.

Laboris insuetus. Cæf. 7. Bell. Gall. 30.

Moris alicujus insuetus. Liv. 6.

Pugnæ insuetus. Cæf. 1. Bell. Civil. 44.

Insuetus cum dativo, ut Insuetus homo alicui rei, Qui non consuevit. Liv. 28. 18. Ut non Syphacem modo barbarum, insuetumque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum facunde alloquendo sibi conciliarit.

Insuetus vera audire. Liv. 31.

Insuetus, cum gerundio, ut Insuetus navigandi. Cæf. 5. Bell. Gall. 6.

Insuetus ad. ut, Corpora insueta ad onera portanda. Cæf. 1. Bell. Civil. 78. conf. Nep. 10. 7. 3. Justin. 1. 48. 6.

INSUETE, Adv. Cæf. Aurel. Tard. 5. 3. Insuete immorari alicui.

Compar. Augustin. Epist. 3. Ipsos corporis sensus aliquanto insuetius percrutetur.

INSUETUDO, inis. f. ut, Insuetudo cibi. Spartian. Sever. cap. 16.

INSUEFACIO, [*ἐθίζω*] ēre. Consuefacere. Unde

INSUEFACTUS, a, um. Partic. [*ἐθισμένος*] Assuefactus. Cæf. 4. Bell. Gall. 24. Notissimis locis audacter tela conjicerent, & equos insuefactos incitarent.

INSUFFICIENS, entis. Tertul. adverb. Hermog. cap. 15.

INSUFFICIENTIA, æ. f. Tertul. ibid. & ad Uxor. 1. 4.

INSUFFLO, āre. Insufflavit uxori, Sed absque exemplo in sufflo.

H. St. Nec est Latinum sane verbum.

INSŪLA, æ. f. [*νῆσος*] Terra quæ undique aquis includitur, proprie autem in mari. Quidam a Salo appellatas insulas volunt, quod in salo, id est mari sitæ sunt.

Corrosæ insulæ. V. **CORRODO**.

Ocellus insularum Sirmio. Catul. 29. 1. 12.

Odoriferæ insulæ. V. **ODOR**.

Tenera insula. Cic. 6. Att. 2. Quid tandem isti mali in tam tenera insula non fecissent? Tenera, i. e. Imbelli, & deliciis potius quam armis dedita.

Adnatæ insulæ. V. **ADNATO**.

Insulæ dictæ sunt proprie Domus quæ non conjunguntur communibus parietibus cum vicinis, circuituque publico aut privato cinguntur, a similitudine videlicet earum terrarum, quæ fluminibus aut mari imminet, suntque in salo: a Græcis *οἰκία ἀπὸ ἀλάμφοδος* dicitur. Hactenus Festus. Cic. pro M. Coel. 17. Nunc demum intelligo P. Clodii insulam esse venalem, cujus hic in ædiculis habitat decem, ut opinor, millibus. Ulpian. in l. stipulationes non dividuntur. D. de verb. obligat. Plane si insulam fulciri quis stipulatus sit, non est expectandum ut insula ruat. Plautus in l. nam salutem. D. de officio Præfecti vigilum, Effracturæ sunt plerumque in insulis horreisque, ubi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt. Budæus. conf. Suet. Neron. 38. Cæf. 41. & Tiber. 48. Tacit. 6. Ann. 45. 2. Et 1. Hist. 86. 4. &c. vel Lex. Pitisc.

Templa etiam Insulas dixere Ecclesiastici Scriptores quod ab aliis ædibus undique sejuncta essent. V. Gonsal. ad Petron. cap. 95. & Il. Voss. ad Justin. 32. 2. 2.

INSULANUS, a, um. Adj. Serv. in Virg. 8. *Æn.* 725. Caræ insulani populi fuerunt. Pacat. Paneg. Theod. cap. 23. Gloss. vet. Insulani, *νησιῶται*.

INSULĀRIS, e. Adj. [*νησιωτικός*] Quod est insulæ, & ad insulam pertinet. Plin. Qui primus insularem morbum in urbem invexit. [Si modo Plinii hæc sunt.] Ammian. Nec strepente ullo, nec obsistente, insulari poena multati sunt. i. e. Deportatione in insulam. conf. Idem 26. 29. & 15. 27. Domus insularis. Cassiodor. 12. 24.

Insulares item sunt Templi custodes. Justin. 32. 2. 2.

INSULARIUS, i. m. [*νησιφύλαξ*] Pompon. in l. si ita de Usu & habitatione, Dominus proprietatis etiam invito usufructuario vel usuario fundum vel ædes per saltuarium vel insularium custodire poterit. Intelligit, Insulæ custodem. conf. Reinf. Inscr. 1. 138. & l. 5. §. 1. Dig. de Inst. Aët. & l. 4. D. de præf. vigil. Apud Petron. cap. 95. Insularios intelligit Grævius ad Cic. pro Coel. p. 311. non insularum i. e. domuum custodes, sed conductores, i. e. inquilinos.

INSULATUS, a, um. Partic. ab **INSULO**. Apul. de Mundo, extr. Audivimus regiones, quæ prius fuerant continentes, hospitibus atque advenis fluctibus insulatas. conf. Augustin. Civ. Dei, 4. 2.

INSULENSIS, e. Solin. cap. 54. Ab insulense ad continentem.

INSULOSUS, a, um. Adj. Plenus insulæ. Ammian. 23. 18. Idem 22. 11.

INSULUS, a, um. Adj. [*ἀνάλωτος*, *ἀκνωτός*] Fatuus. Donatus ad Ter. Eun. 5. 8. Insulsi, Sine sale & sapientia, aut sine saltu & facilitate. [Satis insulsi.] Plaut. Rud. 2. 6. 31. Ter. Eun. 5. 8. 49.

Fatuus est, insulsi, tardus, stertit noctesque & dies. Cic. 2. de Orat. 257. Sed qui ejus rei rationem quandam conati sunt, artemque tradere: sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum, nisi ipsa insulitas rideatur. Idem 1. Tusc. 15. Sed tu mihi videris & Epicharmi acuti, nec insulsi hominis, ut Sicuti, sententiam sequi.

Insulsa gula. Cic. 13. Att. 31. O gulam insulsam: pudet me patris.

Insulsa efflagitatio, Inepta & imprudens. Cic. 10. Fam. 24. Ad cogitationem Consulatus bimestris summo cum terrore hominum, & insulsa cum efflagitatione transulerit.

Compar. Tertul. ad Nation. 1. 3. Solæcismus & insulsiior figura.

Superl. Insulsiissimus improbiissimusque est. Martial. 12. 55. Insulsiissimus est homo. Catul. 17. 12.

INSULSITAS, ātis. f. [*ἀφροία*] Ineptia. Cic. 13. Att. 29. De hortis ex tuis litteris cognovi, & Chrysippo in villa, cujus insulsiatatem bene noram, video nihil, aut pauca mutata. Insulsa placere non solent. recte igitur & venuste insulsiatatem tribuit villæ, quæ nihil haberet, cur placere posset. Insulsum enim est, Nullo sale conditum. conf. Idem ibid. 5. 11. Sic pro Rabir. post. 36. Jam noster insulsiatatem Græcorum. Plaut.

Mil. 3. 3. 5. Stultitia, insipientia, insulsiatateque. Al. Insulsa atque mixta hæc fit.

INSULSE, Adv. [*ἀφροδῶς*] Imprudenter & inepte. Cic. 2. Epist. ad Cæf. Sed ita locutus insulse est, ut mirum Senatûs convicium exceperit. apud Non. 1. 141. Idem 2. de Orat. 221. Et 4. Att. 16. & 15. 4.

Compar. Gell. 16. 12. Nihil potest dici insulsius.

Superl. Idem 12. 2. Hoc etiam addidit insulsiissime.

INSULTO, **INSULTATIO**, **INSULTURA**. V. **INSULTIO**.

INSUM, es, est, [*ἐνέμεν*] esse. In aliqua re esse. Plaut. Rud. 4. 4. 144.

Credo edepol ego illic inesse auri & argenti largiter.

Insūmus. Lucret. 3. 1093.

Nec devitari letum pote quin obeamus:

Præterea, versamur ibidem, atque insumus usque.

Inest in. Ter. Eun. 1. 1. 14.

In amore hæc omnia insunt vitia: injuriæ, &c. Idem And. 5. 2. 16.

Tristis severitas inest in vultu, atque in verbis fides. Cic. de

Amicit. 79. Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur

diligantur.

Inest pictura in hac tabula. Ter. Eun. 3. 5. 36.

Inest hic. Plaut. Rud. 4. 2. 21. Thesaurum hic ego inesse reor.

Insunt signa. Ter. Adel. 5. 3. 36. — multa in homine, Demea,

Signa insunt, ex quibus conjectura facile fit.

Inest huic. Martial. lib. 14. 145.

Is mihi candor inest.

Columbis inest quidam gloriæ intellectus. Plin. lib. 10. cap. 36.

Nobis inest spes. Plaut. Capt. 2. 1. 53. Plin. in Paneg. cap. 88. Cui plus

invidiæ, quam pulchritudinis inest. conf. Ovid. 3. Amor. 3. 34. & Tacit. 4. Hist. 27. 6.

INSŪMO, pñ, ptum, [*ἐνυπόκειν*, *δυσπαύειν*] ēre. Impendere, consumere. Cic. 5. Att. 17. Nos tamen et si hoc te ex aliis audire malo, sic in provincia nos gerimus, ut nullus teruntius infumatur in quenquam.

Curam infumere ad speculandum. Plin. lib. 9. cap. 46.

Operam infumere. Cic. 5. Ver. 150. Quantam igitur illi spem prædæ

propositam arbitrantur fuisse, qui tantum præsens lucrum, nulla opera

infumpta, contempserit atque despexerit?

Operam frustra infumere. Liv. 10. 18.

Sumptus in rem aliquam infumere. Cic. 2. de Invent. 113. In hominem

autem, quibus rationibus vixerit, quid sumptus in eam rem aut laboris

infumperit, &c.

Infumo, idem quod Sumo, assumo: ut, Infumere mentes dignas cœptis.

Stat. 12. Theb. 643.

Terrarum leges, & mundi fœdera mecum

Defensura manus, dignas infumite mentes

Cœptis.

Nubila infumfere latus montis, i. e. Occuparunt, infederunt. Stat. 2.

Theb. 39.

INSUO, ui, ūtum, [*ἐπιτρέπω*] ēre. Idem quod Suere significat. Varro

2. de R. R. cap. 9. Quæ intra capita insuitur pellis mollis.

Auro insuto graves vestes. Ovid. 3. de Arte Am. 131.

Terga bouum plumbo insuto, ferroque rigebant. Virg. 5. *Æn.* 505.

Insutus culeo, & Insutus in culeum. Valer. Max. lib. 1. 1. 13. Cic. 1. Q.

frat. 2.

Insuere, per translationem, pro Conjungere. Liv. 40. 51. pr. Lepidus mo-

lem ad Tarracinam: ingratum opus, quod prædia habebat ibi, privatam-

que publicæ rei impensam insuerat, &c. In emendatis codd. Injunxerat.

INSŪTUS, ūs. m. Apul. Met. 7. Mille aureos insutu lacinia contexterat.

V. Elmenh. Emend. p. 240.

INSŪTITIUS, a, um. Apul. Met. 6. p. 187.

INSŪPER, Adv. [*ἐν δὲ, ἐξ ὑπὲρ*] i. e. Præterea. Cic. 15. Fam. 16. Nam

ne te fugiat, latius insuper Epicurus. Ter. Eun. 4. 3. 3.

Quin etiam insuper scelus, postquam ludificatus est virginem,

Vestem omnem miseræ discidit. Ibid. 5. 6. 12.

An pœnitebat flagitii, te auctore quod fecisset

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? [Quod

putant plerique hanc particulam ex duabus præpositionibus In & Super

constatam esse, id in voce **CONTRA** in dubium injuria vocavi. Potius enim videtur ex duobus adverbis Inde & Super, aut ex adverbio &

præpositione iisdem per Syncopen constata. Multum enim Inde particula antiqui utebantur, ut apparet ex Deinde, Exinde, Perinde, Proinde,

Subinde. Quidni igitur & Superinde dixisse putemus, ac mox, vo-

lente usu, per anastrophem Inde super, & contracte Insuper, ut Impe-

perator pro Induperator? Forte & Desuper ex Deinsuper temporis Adv. fa-

ctum, & errore vulgi pro *ἀνωθεν* usurpari cœpit.

Insuper, pro Super, vel Desuper. Columel. lib. 12. cap. 39. Tum insu-

per cannas ponere. Lucret. lib. 6. 190.

Aut ubi per magnos montes cumulata videbis

Insuper esse aliis alia.

Imposita insuper Ætna. Virg. 3. *Æn.* 579. conf. Tacit. Germ. 15. 25. &

Liv. 21. 1.

Insuper; pro Deinceps, vel Continue five Continenter. Suet. Vitell. 2.

Mox cum Claudio principe, duos insuper ordinarios Consulatus, Cen-

suramque gessit. [Hic Insuper est Præterea.

Insuper quam, ut Præter quam. Liv. 23. 7. pr. Hæc pacta: Illa insu-

per, quam quæ pacta erant, facinora Campani ediderunt. Nam præ-

fectos lociûm, &c. Budæus.

Insuper his, pro Præter hæc. Virg. 9. *Æn.* 61.

Insuper his, campi quod rex habet ipse Latinus.

Insuperhabere, pro Negligere, ea forma qua dicimus Posthabere. Papi-

nianus in l. hæredem. D. de his quæ ut indignis auferuntur, Hæredem,

qui sciens defuncti vindictam insuperhabuit, fructus omnes restituere

cogendum existimavi. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Non

ignoro tamen Haloandrum aliter & legere & distinguere. Idem in l.

sunt personæ. D. de religiosis, & sumptibus fœnerum, Eademque sunt

in socio, qui in fundum communem invito socio mortuum inferre vult.

Nam propter publicam utilitatem, ne infestula cadavera jacerent, stri-

ctam rationem insuperhabemus, quæ nonnunquam in ambiguis religio-

num quæstionibus omitti solent. Sic habent Pand. Flor. conf. Gell. 1. 19.

& 4. 1. Has & alias geminatas præpositiones separandas, non conjun-

gendas esse statuunt J. Cr. conjunctas tamen vult Muretus Var. Lect. 11.

17. conf. Taubm. in Plaut. Merc. 1. 2. 82.

INSŪ.

INSUPERABILIS, e. Adj. [*ἀνίκητος, ἀνυπόβλητος*] Quod superari non potest, & domari. Plin. 1. Epist. 22. Rogavitque ut medicos confuleremus de summa valetudinis: ut si esset insuperabilis, sponte exiret e vita.

Genus insuperabile bello. Virg. 4. Æn. 40.

Insuperabile, Quod pertraniri non potest præ altitudine aut locorum difficultate. Liv. 21. 23. Constat non tam bello motos, quam longinquitate viæ, insuperabilem Alpium transitu. Idem 21. 36. Ea vero via insuperabilis fuit. conf. Gell. 13. 1.

INSUPERABILITER, Adv. Augustin. de Civ. Dei, 5. 8. Dei potestas insuperabiliter per cuncta porrigitur.

INSUPERATUS, a, um. Adj. C. Gall. El. 1. 33.

—tolerantia rerum,

Spernebat cunctas insuperata minas.

INSURGO, surrexi, ectum, [*ἀνταίρω, ἀνίσταμαι, ἐπινίσταμαι*] *ἐγώ* Contra surgere. Virg. 9. Æn. 34.

Altius insurgere. Quintil. lib. 8. cap. 4.

Altior insurgens. Virg. 11. Æn. 697.

Regnis alicujus insurgere. Ovid. 9. Met. 444.

Insurgere, Incumbere. Virg. 5. Æn. 189.

—nunc, nunc insurgite remis,

Hectorei socii. V. Lex. Pitisc.

Invigilare & insurgere alicui rei. Plin. Paneg. cap. 66. pr. Capefferè quasi communis imperii curas, invigilare publicis utilitatibus & insurgere.

INSUSURRO, [*ἐπιψυροῦμαι*] *ἄρε*. In aures leniter obstreperè, & veluti cum quodam susurro. Cic. 4. Acad. 147. Verum quoniam non solum nauta significat, sed etiam Favonius ipse insusurrat, navigandi nobis tempus esse, &c.

Insusurrare in aurem alterius aliquid. Cic. 3. Verr. 120. A qua muliere quum erat ad eum ventum, & in aurem ejus insusurratum, alias revocabat eos, &c.

Insusurrare alteri, Aliquid in aurem insusurrare. Cic. 5. Tusc. 103.

Insusurrare crebro cantilenam suam alteri. Cic. 1. Att. 16. Atque ita (tamen si iis novis amicitis implicati sumus) ut crebro vaser ille Siculo insusurrer Epicharmus cantilenam illam suam, &c.

Turpissima vota Diis insusurrant. Sen. Epist. 10.

INSUSURRANS, antis. Partic. Cic. 5. Tusc. 103.

INSUSURRATUS, a, um. Partic. Sen. Brev. Vit. cap. 14. Insusurratum millies nomen.

Secreto insusurratum. Sidon. 5. Epist. 6.

INSUSURRATIO, ōnis. f. Capitol. in Anton. Philos. cap. 19. Cum suis mores semper teneret, neque alicujus insusurratione mutaretur.

INSUSCEPTUS, a, um. Adj. [*ὑποδεκτός*] Ovid. ad Liv. 197.

Dixit, & iratus vota insuscepta reliquit.

INSUTUS, V. INSUO.

I N T

INTABESCO, [*ἐνθίμωμαι*] *ἔρε*. Idem quod Tabescere. Columel. lib. 4. cap. 3. Novella vero dum adolescit, nisi omnia iusta perceperit, ad ultimam redigitur maciem, & sic intabescit, ut nullis deinceps impensis recreari possit.

Cera intabescit igne levi. Ovid. 3. Met. 486.

Cibo interminato intabuissent pupulæ. Hor. Epod. 5. 40.

Diuturno morbo intabescere. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.

Dolori intabescere. Sen. Conf. Polyb. cap. 24.

Glans plumbea intabescit. Ovid. 14. Met. 226. i. e. Liquefcit.

Pruinæ matutinæ intabescunt sole tepente. Ovid. 3. Met. 487.

INTACTUS, a, um. Adj. [*ἀντηκτός, ἀφαιστος*] Non tactus, integer, immaculatus, impollutus. Liv. 5. 38. Non modo non tentato certamine, sed ne clamore quidem reddito, integri intactique fugerunt. Intactus infamia. Liv. 38. 51. Infamia intactum, invidia qua possunt, urgent.

Haud intacti religione animi vir, Quem religio tangit. Liv. 5. 15.

Intactus a sibilo, Nunquam exhibitus aut explosus. Cic. 8. Fam. 2. Hoc magis animadversum est, quod intactus a sibilo pervenerat Horatius ad senectutem.

Boves intactæ. Horat. Epod. 9. 22.

Carmen intactum Græcis, Satira. Hor. 1. Serm. 10. 66.

Cervice intacta juvenæ, Injuges. Virg. 4. Georg. 551.

Corpus intactum a vexatione. Liv. 7. 10. extr. Jacentis inde corpus, ab omni alia vexatione intactum, uno torque spoliavit.

Grege intactus, Indomitum armentum. Servius. Virg. 6. Æn. 38.

Pomum intactum omnibus, Quod a nemine gustatur. Plin. lib. 12. cap. 10.

Pontem intactum finire. Curt. 4. 16. 9.

Thefauri Arabum intacti. Hor. 3. Carm. 24. 1.

Virgo intacta manet. Catul. 60. 45.

Compar. Juven. 6. Sat. 162. Intactior omni Sabina. i. e. Castior.

INTACTUS, ūs. m. Lucret. 1. 454.

Tactus corporibus cunctis, intactus inani.

INTACTILIS, e. Adj. [*ἀντηκτός*] i. e. Tactum refugiens, sive Quod tangi non potest. Lucret. lib. 1. 438.

Sin intactile erit, nulla de parte quod ullam

Rem prohibere queat per se transire meantem.

INTAMINATUS, a, um. Adj. [*ἀμίαντος*] Idem quod Incontaminatus. Hor. 3. Carm. 2. 17.

Virtus repullæ nescia sordidæ,

Intaminatis fulget honoribus. Alii —sordidæ in-

Contaminatis &c. H. St.

INTANTUM, & **INQUANTUM**, Adverbialiter. [*τόσον, ὅσον, ὅσων*] Sen. de Benef. lib. 2. cap. 23. Quomodo danti intantum producenda notitia est muneris sui, inquantum delectatura est eum, cui datur, ita accipienti adhibenda concio est. Virg. 6. Æn. 875.

Nec puer Iliacæ quisquam de gente Latinos

Intantum spe tollet avos. Alii rectius In tantum. V. IN præpos.

INTÈGER, gra, grum, [*ἐλόκληρος, ἀκέραιος, ἀμείωτος, πρᾶνός*] Incorruptum, inviolatum, totum: ut, Integrum templum omni opere. Cic. 3. Verr. 132.

Integer opponitur Trunco. Plin. lib. 7. cap. 11. extr. Jam illa vulgata, varie ex integris truncos gigni, itemque ex truncis integros, eademque parte truncos. Budæus.

VOL. II.

Integra filia, Virgo. Plaut. Truc. 4. 3. 47.

Virgines integræ. Catul. 59. 36.

Integer homo & sanctus. Cic. 1. de Orat. 229. Quumque ille nemo neque integer esset in civitate, neque sanctior, &c.

Integer, innocens, religiosus. Cic. 6. Verr. 7.

Homo integer & castissimus. Cic. 2. de Invent. 36.

Bonus & integer vir. Cic. pro Muren.

Integer & Contaminatus, contraria. Cic. in Topic. 69.

Integer & purus. Cic. 1. Tusc. 41.

Rudis discipulus, & integer. Cic. 3. de Nat. Deor. 7.

Ævi integer. Virg. 9. Æn. 618. Ovid. 9. Met. 440.

Animi integer. Cic. in Art. Rhet. Integer animi fuisse demonstratur.

Annorum integer. Stat. 1. Theb. 415.

Mentis integer. Hor. 2. Serm. 3. 65.

Vitæ integer. Hor. 1. Carm. 22. 1.

Integer pudore. Martial. lib. 6. 28.

Integer a. V. in a præp. conf. Liv. 9. 41.

Integer ab labore, Non fatigatus. Cæf. 3. Bell. Gall. 26.

Integer & honestus in omnibus vitæ partibus. Cic. pro Font.

Integer, est Qui nondum se astrinxit: cui integrum est rei arbitrium, Cic. pro Flac. Et ego me ad id quod attulerit, integrum conservabo. Budæus.

Integrum se servare, pro Neutri parti se adscribere. Cic. 7. Att. 25. Quod me amicissime admones, ut me integrum quoad possim servem, gratum est.

Integer, Validus, firmus, vegetus, sobrius: cujus contrarium est Fefusus, saucius, vitiatius, languidus, vinosus. Cic. pro Muren. 50. Integrorum & fortunatorum promissis saucios & miseros credere non oportere. Cæf. 7. Bell. Gall. 41. Quum crebro integri defessis succederent. Idem 7. 48. extr. Non facile recentes atque integros sustinebant. Idem Civ. 3. 40. Integrosque semper defatigatis submittens. Corn. Celsus in Procem. Qui sanæ cujusque colorem partis ignoret, nescire quid integrum, quid corruptum sit.

Ut integrum se, salvumque velit, movet infantem natura. Cic. 2. de Fin. 33.

Ex vera atque integra Græcia. Cic. pro Flac. 61.

Florentes atque integros populos vici. Cic. pro Planc. 86.

Integerrimi & parati populi. Cic. pro Domo. 60. Quum Gabinio integerrimas paratissimasque gentes ad diripiendum tradidisses.

Integerrimi diutina pace populi. Liv. 6. 7. pr.

Ætas integra, Adulta, florens. Ter. And. 1. 1. 45.

—egregia forma, atque ætate integra. Subaudi Mulier.

Animo libero & integro causam alicujus defendere. Cic. pro Sull. 86.

Audacia nova atque integra; Recens nata. Plaut. Cæf. 3. 5. 5.

Causa integra. Cic. 1. Fam. 5. Itaque Alexandrina causa, quæ nobis adhuc integra est, videtur ab illo plane esse deposita. Ter. Hec. 1. 2. 5.

Alias ut uti possim causa hac integra. i. e. Non dicta, ut ait

Donat. Causam integram alicui reservare. Cic. 13. Fam. 4.

Conjuges integras ab alterius petulantia conservare. Cic. 2. Verr. 14.

Corpus integrum & Vitiosum, contraria. Cic. 1. de Divin. 80.

Decor integer ævi. Stat. 5. Silv. 2. 63.

Exercitus integer, Infractus & sanus. Plaut. Perf. 5. 1. 2. Cic. 10. Fam. 35. Equitatum habet magnum, nam omnis ex prælio integer discessit.

Existimatio integra. Cic. pro Quint. 49. Tamen dum existimatio est integra, facile consolatur honestas egestatem.

Fontes integri. Hor. 1. Carm. 26. 6. Lucret. 4. 2.

Ingenium integrum, Incorruptum. Sallust. Jugurth. cap. 63. Ita inter artes bonas ingenium breviter adolescit.

Mens integra. Hor. 1. Carm. 31. 18.

Opes integræ & Accisæ, contraria. V. OPES.

Res integra & infracta. Cic. 9. Att. 1.

Res integra, cui Peracta opponitur. Plin. 3. Epist. 4. pr. Cic. 4. Att. 15. Sed hæc mallem integra re tecum egisse.

Res integra, cui Perdita opponitur. Cic. 5. Verr. 110. Utrum est æquius Decumanum petere, an aratorem repetere? judicium integra re, an perdita fieri?

Sanguis integer, Purus. Plaut. Merc. 3. 2. 7. Virg. 3. Æn. 638.

—vos o, quibus integer ævi

Sanguis, ait, solidoque suæ stant robore vires.

Sanguis vitiosus & Integer, contraria. Corn. Cels. 2. 10. Si is (sanguis) crassius, & niger est, vitiosus est: ideoque utiliter effunditur: si rubet & pellucet, integer est.

Sensus integer. Cic. 4. Acad. 19.

Signa integra. Cic. 3. in Catil. 6.

Testes integri. Cic. 1. de Fin. 71.

Valetudo integra, Sana. Cic. 2. de Fin. 47.

Vita integerrima. Cic. pro Planc. 3.

Integrum & illibatam. V. ILLIBATUS.

Integra omnia principi relinquere. Plin. Epist. 126.

In integrum restituere damnatum, In statum pristinum, ut fuit ante rem judicatum, & causæ dictionem. Ter. Phorm. 2. 3. 11. Cic. 7. Verr. 73. Ut damnati in integrum restituantur, vincti solvantur.

Integrum est, In arbitrio est & potestate. Cic. 12. Philip. 5. At non est integrum: constituta legatio est. Quid autem integrum non est sapienti, quod restitui potest?

Non est integrum mihi tuo consilio uti. Cic. in Pison. 58.

Si integrum daretur, eam sententiam diceret. Cic. in Partit. 132.

In integro esse res dicitur. Cic. 4. Verr. 98. Quum tibi in integro tota res esset. i. e. In potestate, ita ut adhuc possit vel fieri, vel omitti.

In integro esse causa dicitur: cui Dubia opponitur. Cic. 11. Att. 6. Supplicor enim cohæredes dubiam nostram causam putare, & eorum in integro esse. Vetus exemplar pro Eorum, legit Eo rem in integro, &c.

Ab integro, Adv. De novo, inquit Servius. Virg. 4. Ecl. 5.

Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

De integro, V. DE.

De integro alicui gratulari. Cic. 13. Att. 49.

De integro scribere epistolam. Cic. 13. Att. 27.

INTÈGRES, Adv. [*ἐλόκληρος*] Pure, sincere, caste. ut, Integre versari in re. Tacit. Agric. 7. 4.

Integre vivere. Cic. 4. de Fin.

Incorrupte atque integre judicare. Cic. 1. de Fin. 30.

O o o o

Galle

Caste integreque versari in periculis privatorum. Cic. pro Lege Manil. 1.
Acta integerrime vita. Cic. in Sallust. 4.
INTEGRITAS, ātis. f. [ἀλότης, ἀκεραιότης] Innocentia. Cic. 3. Verr. 64. Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate pudicitiaque existimari.
Integritas atque innocentia singularis. Cic. 1. Verr. 27.
Fraus & Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.
Integritas & continentia. Cic. 1. Q. frat. 1.
Integritatis & fidei testimonium dedit Cato. Cic. 7. Att. 2.
Vitæ antea actæ integritas. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Cautior & diligentior integritas. Cic. 1. Q. frat. 1.
Incorrupta sermonis Latini integritas. Cic. de Clar. Orat. 132.
Integritatis & elegantiae alicujus laudator. Cic. 6. Att. 2.
Integritas corporis, Valetudo. Cic. 5. de Fin. 40. Quod cumulat ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta. conf. Gell. 18. 1.
INTEGRITUDO, inis. f. Ulp. Dig. de Testam. mil. proœm. Secutus animi mei integritudinem erga commilitones.
INTEGRO, [ἀφθόνως] āre. Rursus inficere, innovare. Virg. 4. Georg. 515. — ramoque sedens miserabile carmen
Integrat. Liv. 5. 25. Simul ab religione animos remiserunt, integrant seditionem Tribuniplexis.
Cædem, Renovare. Liv. 9. 43.
Lacrimas. Liv. 1. 29.
Luctum. Curt. 10. 6. 4.
Peccatum. Apul. Apol.
Pugnam. Liv. 3. 70.
Vulnera. Stat. 5. Theb. 29.
Vim. Sen. Med. 671.
Acie integrare. V. ACIES.
Bellum integrabat Enyo. Stat. 8. Theb. 658.
Integrare animum admiratione, aut risu renovare. Cic. 1. de Invent. 25. Sic animus defessus audiendo, aut admiratione integratur, aut risu renovatur. conf. Gell. 15. 2. & Tacit. 4. Hist. 81.
INTEGRATUS, a, um. Partic. Aufon. Epist. 14. 7. Vigor integratus.
INTEGRATIO, ōnis. f. Ter. And. 3. 23. Amantium iræ amoris integratio est. non Redintegratio, ut in vulg. Symmach. 3. Epist. 73. Rei familiaris integratio. Vet. Gloss. Integratio, ἐπιπάληψις.
INTEGRATOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 46. extr.
INTEGRASCO, [ἀφθάνομαι] ēre. Integrari, ad integrum redire, repeti, instaurari, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 2. 5. Videre ait te cupere. B. ah perii, hoc malum integrascit.
INTEGELLUS, a, um. Adj. dimin. Catul. 15. 14. Ut si quicquam animo tuo cupisti, Quod castum expeteres, & integellum. conf. Cic. 9. Fam. 10.
INTREGO, xi, ctum, [ἐντρέπω] ēre. Tegere. Plaut. Rud. 1. 2. 13. Villam integendam intelligo totam mihi.
Integere habitabiles casas. Plin. lib. 10. cap. 13.
Integebantur porticus lignis conjunctis inter se. Cæs. 2. Bell. Civil. 2.
Integi vallo. Liv. 7. Vetus exemplar habet Tegi.
Crines integit casside. Stat. 4. Theb. 303. Propert. 2. 19. 15. Qua formosa suo Clitumnus flumina luco
Integit. Grut. Inscr. p. 150. C. RVSTIVS &c. VIAM INTEGRANDAM CVRAVERE.
INTECTUS, a, um. Partic. Liv. 27. 3. Stramento inlecta omnia.
INTECTUS, a, um. Adj. Non tectus, apertus. Semifonnus ac prope inlectus. i. e. Nudus. Tacit. 5. Hist. 22. 6. conf. Idem Germ. 17. 1. Corpore inlecto. Idem 4. Hist. 77. 3. Pedibus inlectis incedere. Idem 2. Ann. 59. 2. conf. Idem 4. Hist. 46. 3. Verticibus inlectis hieme pruina perferre. Mamert. Paneg. Jul. cap. 13. Tralate. Tacit. 4. Ann. 1. 4. Sejanus Tiberium variis artibus devinxit, adeo ut obscurum adversum alios, sibi uni incautum inlectumque efficeret.
INTEGUMENTUM, i. n. [ἐνδύματα] Quo quid integitur. Liv. lib. 40. extr. Deorum capita, quæ in lectis erant, averterunt se, lanaque cum integumentis, quæ Jovi apposita fuit, decidit.
Involucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 161. Sic modo in oratione Crassi divitias ac ornamenta ejus ingenii per quædam involucra atque integumenta perspexi. i. e. Velamenta.
Integumenta flagitiorum. Cic. pro Coel. 47. Huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea non modo solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum integumenta non quærat, sed in turpissimis rebus, &c.
Frontis integumentum. Cic. Post red. in Sen. 15.
Diffimulationis integumentis evolutus. Cic. 2. de Orat. 350.
Integumenta vocabantur, & Tegmenta, operimenta scutorum & fagmenta. Plaut. Bacch. 4. 2. 20. Nequam esse oportet scutum, integumentum improbum est. Sic legit Turnebus. al. Oportet, quod tu integumentum improbus es.
INTECTAMENTUM, i. n. Quasi ab INTECTO frequent. Gloss. Gr. Lat. ἐκίπασμα τῆς.
INTEGRASCO, **INTEGRE**, **INTEGRITAS**, **INTEGRO**, &c. V. **INTEGRER**.
INTELLIGO, exi, ectum, [νόω, συνίημι, φράζομαι, ἵσταιμι] ēre. ex Inter & Lego, quasi In interioribus legere: significat Videre & mente percipere. Antiqui Intellego scribebant per s secundam vocalem in penultima. Cic. 16. Fam. 22. Tu istuc, si quid librarii mea manu non intelligent, monstrabis.
Animum alicujus intelligere. Ter. Heaut. 3. 1. 69. Nam si semel tuum animum intellexerit, Prius proditurum te tuam vitam, &c.
Colloquia alium intelligere, V. COLLOQUIUM.
Gratulationem intelligere dicuntur simiæ. Plin. lib. 8. cap. 54. Tractantque gaudent, similes gratulationem intelligentis. [Intelligentibus. H. St.]
Sententiam alicujus intelligere. Ter. And. 1. 3. 2. Enimvero Dave, nihil loci est segnitiae, neque socordiae, Quantum intellexi modo fenis sententiam de nuptiis.

Intelligere in re aliqua. Cic. 6. Verr. 94.
Intelligere, Percipere. Ter. Eun. 5. 2. 44. Tum pot tibi ab isto, hera, cavendum intelligo.
Clarius aliquid intelligere. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Intellexit, pro Intellexistine? Ter. And. 1. 2. 30. Quid? hoc intellexit? an nondum etiam ne hoc quidem? D. immo callide.
Lepide intelligere, V. LEPIDUS.
Minus intellexi. Ter. Eun. 4. 5. 11. — nesciebam id dicere illam, nisi quia Correxit miles, quod intellexi minus: nam me extrusit foras. V. PARVUS.
Multum intelligo, V. MULTUS.
Nihil intelligo, V. NIHIL.
Satis intellexi. Ter. Adel. 1. 2. 31.
Intelligo de gestu, i. e. Ex ipso gestu compertum habeo quid velis. Cic. in Varin. 35. Volo etiam audire de te, quo tandem Senatusconsulto legatus sis: de gestu intelligo quid respondeas.
Intelligere ex. Cic. 3. de Nat. Deor. Sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per sese cognosci atque intelligi potest.
Intelligere in. Cic. 6. Verr. 94. Tametsi non tam multum in istis rebus intelligo, quam multa vidi.
Intelligere male, vel nihil. Cic. 16. Att. Male eum credo intellexisse, si quisquam male intelligit, vel potius nihil intellexisse.
Intelligendi disciplina. V. Vera & absoluta eloquentia, in ELOQUOE.
INTELLIGITUR, Imperf. Cic. 1. de Fin. Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter se fugiendam esse. Idem 4. Acad.
Intelligitur id. Cic. de Amicit. 23. Id si minus intelligitur, &c.
Non intelligitur quando obrepat senectus, i. e. Vix sentitur, haud animadvertitur, aut percipitur. Cic. de Senect. 38.
INTELLIGENS, Partic. [διδύμων, νοήμων, συνετός] Sciens, sapiens, doctus, prudens. Ter. Eun. 2. 2. 1. Dii immortales homini homo quid præstat, stulto intelligens Quid interest?
Doctus & intelligens existimator. Cic. de Clar. Orat. 320.
Ingeniosus & intelligens. Cic. 6. Verr. 4. Quæ non modo istum hominem ingeniosum & intelligentem, verumetiam quemvis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent.
Intelligens judicium, Quod est sanum, quodque ex re bene intellecta procedit. Cic. de Opt. gen. Orat. 11. Qui teretes aures habent, intelligentque judicium.
Intelligens in hac re. Cic. 6. Verr. 149. At ita studiosus est hujus præclaræ existimationis, ut putetur in hisce rebus intelligens esse.
Intelligens voluptatum. Cic. 2. de Fin. 63. Erat & cupidus voluptatum, & cujusvis ejus generis intelligens & copiosus.
Intelligens principis, Compertum habens principis ingenium. Plin. 6. Epist. 27.
Compar. Augustin. Retractat. 1. 19. Vigilantiore atque intelligentiore mente discutiatur.
INTELLECTUS, a, um. aliud Partic. [νοησιμότης] Perceptus, cognitus, compertus: frequentissimum est. V. Curt. 10. 9. 20. & Tacit. 1. Ann. 49. 2. &c.
INTELLECTURUS, a, um. Partic. [νοήσων] ut Aures intellecturæ. Ovid. 3. Trist. 14. 40.
INTELLECTIO, ōnis. f. Auct. ad Herenn. 4. 33. Intellectio est cum res tota parva de parte cognoscitur, aut de tota pars.
INTELLECTUS, ūs. m. [νόε, νόημα, σύνεσις] Cognitio & notitia. Plin. lib. 8. cap. 16. de Leonibus, Credit Libya intellectum pervenire ad eos precum. Quintil. lib. 2. cap. 6. Quia facilius eorum intellectus videbatur.
Acrimoniz intellectus. Plin. lib. 19. cap. 8.
Disciplinarum intellectus, Cognitio & scientia. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Saporum intellectus, Perceptio & sensus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Communis intellectus. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Facilis intellectus. Idem ibid. cap. 5.
Amittere intellectum, Non intelligere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 17.
Capere intellectum alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Consequi intellectu, Intelligendo apprehendere. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Intellectus, pro Significatione. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ad intellectum id nomen referentes Latini (ad verbum translatum non invenio) absolutum appellant.
Habere duplicem intellectum. Quintil. lib. 2. cap. 14. conf. Non. 5. cap. 33.
INTELLECTUALIS, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat.
INTELLECTUALITAS, ātis. f. Tertull. de Anim. cap. 38 extr.
INTELECTOR, ōris. m. Augustin. de Doctr. Christ. 2. 12. Idem de Genes. ad lit. 8. 2. Et de Morib. Manich. 2. 3. conf. Vet. Int. Iren. 1. 16.
INTELLIGENTER, Adv. [συνεπῶς] quod vulgus barbare loquentium dicit Intelligibiliter. Plin. lib. 5. Epist. 16. ad Marcell. Quam studiose, quam intelligenter lectitabat. Cic. in Partit. 28. Sumuntur autem trium rerum gratia: ut amice, ut intelligenter, ut attente audiamur.
INTELLIGENTIA, æ. f. [ἀφροσύνη, νόσις] Intellectus, prudentia. Cic. 3. Off. 81. Explica atque excute intelligentiam tuam, ut videas quæ sit in ea species, forma & notio viri boni. Idem 1. de Legib. 59. Simulatio intelligentiæ. Cic. 3. Off. 72. Nec ulla perniciæ vitæ major inveniri potest, quam in malitia simulatio intelligentiæ: ex quo ista innumerabilia nascuntur, ut utilia cum honestis pugnare videantur.
Intelligentia fonniorum. Justin. 36. 2. 8.
Juris civilis intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 102.
Rationis & intelligentiæ particeps pars animi. Cic. 1. de Divin. 70.
Animalis intelligentia. V. ANIMAL.
Difficilis erat animi, quid aut qualis esset intelligentia. Cic. 1. Tusc. 51.
Vitiosa intelligentia. Cic. 5. Tusc. 68.
Prudentia & intelligentia, Idem. Cic. 2. Off. 34.
Ad commune judicium popularemque intelligentiam aliquid accomodate definire. Cic. in Orat. 117.
Anteire omnes intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 229.
Cadere in intelligentiam. V. CADERE.
Habere intelligentiam rei alicujus. Cic. 9. Philipp. 10.

Concipere animo ac mente adumbratas omnium rerum quasdam intelligentias. Cic. 2. de Legib. 59.
 Conclufit intelligentiam in animo, & animam in corpore Deus. Cic. de Univerf. 8.
 Continentur ideæ ratione & intelligentia. Cic. in Orat. 10.
 Disiunctum longiffime ab intelligentia fenfuique imperitorum, id maxime excellit. Cic. 1. de Orat. 12.
 Efficit res nobis notas communis intelligentia, easque in animis nostris inchoavit, ut honefta in virtute ponantur, in vitiis turpia. Cic. 1. de Legib. 44.
 Fretus intelligentia alicujus. Cic. 1. de Nat. Deor. 49. Tamen, fretus intelligentia veftra, differo brevius quam caufa defiderat.
 Intendere & infigere intelligentiam in rem aliquam. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.
 Ponere in audiendi faftidio intelligentiam. Cic. de Opt. gen. Orat. 12.
INTELLIGIBILIS, e. Adj. Sen. Epift. 124. Bonum intelligibile. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Corporis intelligibilis linea. conf. Borrich. Cogit. p. 143.
INTELLIGIBILITER, Adv. Auguftin. Soliloqu. 11. Idem Epift. 218.
INTĒMERABILIS, e. Adj. Claud. Mamert. 1. 2. Intemerabilis hilaritas.
INTĒMERANDUS, a, um. Adj. [ἀμεραιτός] Non violandus, aut contaminandus: & refertur ad res facras. Valer. 5. Argon. 640.
 — an Martia templa
 Intemeranda minus?
INTĒMÉRĀTUS, a, um. Adj. [ἀμεραιτός] Non turbatus. Virg. 3. Æn. 178.
 — & munera libo
 Intemerata focis. Ubi Servius, Intemerata, rite perfecta: ut fileniter eft fundendum vinum, aut mola injicienda, fic fiunt, ut ratio exigit facrificii: aliter fi fiunt, temerata ac turbata funt facra.
 Intemerata fides, i. e. Non violata. Virg. 2. Æn. 143. conf. Tacit. 1. Ann. 49. 5. &c.
 Compar. Mart. Capell. 1. p. 3. Sophia, intemeratior cunctis, pulchriorque virginibus.
INTĒMÉRANS, antis. [δυσκρατός, ἀκρατής] Adj. Temperanti eft contrarium; Immoderatus, intemperatus, qui fe in omni libidine effundit. Cic. de Senect. 29. Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcentia; effectum corpus tradit fenectuti.
 Intemperans in alicujus rei cupiditate. Cic. 13. Att. 26.
 Adoleſcentia intemperans. V. ADOLĒO.
 Intemperans vir, & impudica mulier. Cic. 5. Verr. 160.
 Intemperans & ignavus. Cic. 1. de Fin.
 Intemperantis enim arbitror eſſe, ſcribere quod occultari velit. Cic. 1. Acad. 2.
 Avidos atque intemperantes plebeiorum animos ad ſanguinem & cædes irritare. Liv. 24. 25. extr.
 Ad veſcendum intemperans fuit. Aur. Viſt. Epit. cap. 6.
 Compar. Sen. de Ira 1. 3. In quasdam fere voluptates homines intemperantiores funt. conf. Idem ad Helv. cap. 6. & Cic. in Vatin. 1.
 Superl. Intemperantiſſimi verſus. Apul. Apol. p. 279. Cic. in Piſon. 72.
 Impuriſſimæ atque intemperantiſſimæ pecudis cænum, & fordes. Al. Intemperatiſſimæ.
INTĒMÉRANTER, Adv. [ἀκρατῆς] Immodeste, inconfanter. Cic. 1. Philipp. 12. Nimis iracunde hoc quidem & valde intemperanter.
 Compar. Ne honoribus noſtris elatus, intemperantius ſuis opibus utatur. Cic. 5. Philipp. 48. conf. Liv. 23. 1. & 31. 37.
 Superl. Apul. Apol. p. 321. Idque apud omnes intemperantiſſime gloriatur.
INTĒMÉRANTIA, æ. f. [ἀκρατεία, ἀνκρασία] Intemperies, incontinentia, inſolentia. Cic. pro Cœl. 25. Is multa de incontinentia intemperantiaque diſſeruit.
 Immoderata intemperantia. Cic. 1. Acad. 39. Et omnium perturbationum arbitrabatur eſſe matrem immoderatam quandam intemperantiam.
 Adoleſcentium impudens intemperantia. V. IMPUDENS.
 Egri intemperantia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Cæli intemperantia, Intemperies. Sen. de Conſt. cap. 9.
 Libidinis intemperantiam coercet. Plin. lib. 24. cap. 9.
 Linguae intemperantia. Vide in COMMUNITER, quem attuli locum H. St.
 Riſus intemperantia. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Intemperantiam ſic definit Cic. 4. Tuſc. 41. Omnium autem perturbationum fontem eſſe dicunt intemperantiam, quæ eſt a tota mente ac a recta ratione defectio, ſic averſa a præſcriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.
INTĒMÉRĀTUS, a, um. Adj. [ἀνολάστος] Temperato contrarium: Cic. de Amicit. 77. Intemperata quædam benevolentia.
 Compar. Sen. ad Helv. 6. Quid intemperatius?
 Superl. ut, Intemperatiſſimæ perpotationes, apud Cic. in Piſon. 22. Et intemperatiſſima pecus, Ibid. 72.
INTĒMÉRĀRE, Adv. [ἀνολάστος] Inſolenter. Cic. de Univerf. 38. Qui autem immoderate & intemperate vixerit, eum ſecundus ortus in figuram muliebrem transferet.
INTĒMÉRĀBĪLIS, e. Adj. ut, Intemperabilis punctio. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4.
INTĒMÉRĪA, inquit Nonius 8. 78. pro Intemperantia apud veterem auctoritatis obſcuræ. Has ejus intemperias in maritum. Hæc ille.
INTĒMÉRĪÆ, arum. [δυσκρασίας] Deæ quædam eſſe credebantur, quæ vim nocendi & intemperantius ſæviendi poteſtatem haberent. Plaut. Amph. Suppoſ. 4. 3. pr.
 Divoſtram fidem, quæ intemperię noſtram agunt familiam. Ibid.
 Quæ hoſpes intemperię, ut tu meum verberes? Idem Aul. 1. 1. 32.
 Neſcio pol quæ illunc hominem intemperię tenent. conf. Mil. 2. 5. 24. Cato R. R. cap. 141. Uti tu calamitates intemperiasque prohibeſſis.
INTĒMÉRĪES, ei. f. [ἀκρασία] pro Intemperantia: ut, Intemperies cæli, Intemperies ſolis, quam vulgus Indispoſitionem vocat. Columel. lib. 1. in præfat. Noxia frugibus intemperies cæli. Idem lib. 11. cap. 2. Quoniam immaturis uvis omnia eadem poſſint accidere, propter intemperiem ſolis aut anni.
 Intemperies amici, Immodestia. Cic. 4. Att. 6. extr. Sed mehercule inci-

piendo refugi, ne, quod videor ſtulte illius amici intemperiem non tu-
 liſſe, rurfus ſtulte injuriam illius faciam illuſtrem, ſi quid ſcripſero.
 conf. Liv. 3. 31. pr. & Plaut. Capt. 4. 4. 3.
 Ebrietatis intemperies. Juſtin. 12. 13. 10.
 Plur. Gell. 1. 17. Has Xanthippes intemperies in maritum Alcibiades demiratus, &c.

INTĒMÉRĪSTUS, a, um. Adj. [παράνομος] Concubius. ut, Intempeſta nox. Feſtus, Intempeſtam noctem dicimus, pro Incertiore tempore, quia non tam facile noctis horæ, quam diei poſſint intelligi. Varro de L. L. lib. 5. 2. Inter veſperuginem & jubar dicta nox intempeſta, ut in Bruto Caſſius, quod dicebat Lucretia, Nocte intempeſta noſtram devenit domum. Intempeſtam Ælius dicebat, quum tempus agendi eſt nullum. Haftenus Varro. Virg. 1. Georg. 247.

— aut intempeſta ſilet nox. Ubi Servius; Intempeſta, Inactuofa, alta, denſa, craſſa, qualis eſt intempeſtas. Idem 1. Æn. 587.

Et lunam in nimbo nox intempeſta tenebat. Ubi Servius; In-

tempeſta, Media: hoc eſt nimium obſcura. Intempeſta, dicta eſt Nox media. Inactuofa, Carens actibus, per quos tempus dignoſcimus. Ait enim Lucretius, quia per ſe tempus non intelligitur niſi per actus humanos. Medium autem noctis tempus actu caret. Ergo Intempeſta, quaſi Inactuofa, quaſi ſine tempore: h. e. Sine actu, per quem dignoſcitur tempus. Unde eſt, Intempeſtive veniſti, id eſt ἀκαιρος. Ergo Intempeſta dicitur, quia caret tempore. Haftenus ex Servio. Cic. 6. Verr. 94. Repente nocte intempeſta fervorum armatorum fit concuſſus atque impetus.

Intempeſtus, Gravis, peſtilens. Virg. 10. Æn. 184.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ. Servius, Graviſcanum oppidum, alii Intempeſtum dicunt Ventis & tempeſtatibus carens: quod nulla poteſt ratione contingere. Intempeſtas ergo Graviſcas accipiamus peſtilentes, & ſecundum Plin. Nat. Hiſt. & Cat. Origin. ut Intempeſtas intelligas Sine temperie, id eſt tranquillitate. Nam ut ait Cato, ideo Graviſcæ dictæ funt, quod gravem aerem ſuſtinent.

INTĒMÉRĪSTAS, ætis. f. [δυσκρασία] Idem quod Intemperies: ut, Intempeſtas cæli, h. e. Injuria. Plin. lib. 18. cap. 6.

INTĒMÉRĪVUS, a, um. Adj. [ἀκαίρος, ἔλας] Quod eſt Opportuno contrarium. Cic. de Amicit. 22. Nunquam intempeſtiva, nunquam moleſta eſt amicitia.

Intempeſtiva epiſtola, Quæ præter temporis occaſionem venit. Cic. 4. Att. 9. Si nihil habebis, tamen ſcribas aliquid nunquam enim mihi tua epiſtola aut intempeſtiva, aut loquax viſa eſt.

Intempeſtivus, pro Omiſoſo, & malum portendenti. Plin. lib. 18. cap. 35. de indiſci tempeſtatum, Anſeres continuo clangore intempeſtivi: pecora exultantia, & indecora laſcivia ludentia, eandem ſignificationem habent. Budæus.

Compar. Val. Max. 7. 8. 9. Quid hoc loco inhoneſtius, aut quid intempeſtivius?

INTĒMÉRĪVE, Adv. [ἀκαίρως, ἀκαίρως] Importune. Columel. in proœm. lib. 1. Et ne ſingulos intempeſtive nunc perſequar, &c. Cic. 1. Off. 88. Ne, ſi irſcamur, aut intempeſtive accedentibus, aut impudent rogantibus, in moroſitate inutilem & odioſam incidamus. Idem 11. Fam. 16. & Phædr. 3. 20. 12.

Intempeſtive fovere vulnus, h. e. Non opportuno tempore. Ovid. 4. de Pont. 11. 20. Sen. de Benef. 4. 40. Gell. 4. 20. conf. Ammian. 18. 6. & 23. 11. & Ulp. 1. 9. §. ult. Dig. ad leg. Aquil.

INTĒMÉRĪVITER, Adv. Gell. 4. 20. Qui dixerunt joca quædam intempeſtiviter.

INTĒMÉRĪVITAS, ætis. f. Gell. 3. 16. Octavi menſis intempeſtivitas, i. e. ad partum.

INTĒMÉRĪTUOSUS, a, um. Ammian. 24. 3. Abortus vitio fetus emittet intempeſtuosus. Gronov. poſt Lindenbr. edidit Intempeſtivos.

INTĒMÉRĪĀLIS, e. Adj. Æternus. Apul. de Philoſ. Mor. p. 25. Repente fieri perfectum, & eſſe quodammodo intemporealem. Prudent. Roman. 316.

Intemporalis ante quam primus dies.

Somnus intemporalis: i. e. Intempeſtivus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. 64.

INTĒMÉRĪĀLITER, Adv. Auguſt. de Genef. ad lit. 1. 9. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4.

INTĒNDĒO, di, tum & ſum, [ἐπιτένω, ἐντένω, ἀντένω, ἀντένω] ère. Porrigere, extendere, & tendendo explicare. Cic. 7. Verr. 30. Tabernacula quemadmodum confueverat temporibus æſtibus, quod antea jam demonſtravi, carbaceis intenta velis, collocari juſſit in litore.

Arcum intendere, cui contrarium eſt Remittere. Plin. lib. 11. cap. 49.

Arcum intendebat Apollo. Virg. 8. Æn. 704.

Arcum intendere in aliquem, per translationem. Cic. pro Sext. 15. Fuerat ille annus, tanquam in Reipub. magno metu & multorum timore intentus arcus in me unum.

Baliſtam intendere in aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 58.

Digitum intendere ad fontes. Cic. 1. de Orat. 203.

Dextram intendere ad ſtatuam. Cic. 16. Att. 15.

Os in aliquem intendere. Tacit. 3. Ann. 20. Et quanquam tranſoſſo oculo, adverſum os in hoſtem intendit.

Manus, Ovid. 8. Met. 107.

Manus intendere diis, pro Tendere manus ad deos invocandi cauſa. Sen. 1. de Clement. 25.

Vela. Virg. 3. Æn. 683.

Intendere, Continuare, proſequi. Plaut. Mil. 2. 4. 27.

Pergin' ſceleſte intendere, & hanc arguere? Liv. 7.

Intendere alicui rei, Attendere. Plin. Epift. 8. 19. Proinde, ſi quando, nunc intende libro.

Intendit. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nunc genera ipſa lectionum, quæ præcipue convenire intendentibus ut Oratores ſiant exiſtimem, perſequor. h. e. Contendentibus, annitentibus.

Aliquid intendere. Quintil. lib. 3. cap. 6. Al. In aliquid. V. p. 239.

Bu m

Hæreditatem ſuam eſſe intendit, vel totam, vel pro parte. Caius in l.

Licet. D. de petit. hæred.

In omnes occasiones rei gerendæ. Liv. 26.

Se esse illam. Ter. Eun. 3. 19.

Nisi illa forte, quæ olim periit parvula

Soror, hanc se intendit esse, ut est audacia. i. e. Nititur, conatur se assimulare illam esse, quam dicunt.

Intendere id dicimur, Quo velut in scopum tendimus. Quintil. lib. 1. cap. 16. Illud utique proprium ad efficiendum quod intendimus.

Aciem intendere, Attentius conspiciere aliquid. Cic. 4. Acad. 80. Neque quicquam interjectum est quod obstat: sed intendi acies longius non potest.

Aciem aciem in omnes partes intendere. Cic. 4. Tusc. 38.

Actionem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ut non videatur jure actio intendi.

Cic. pro Milon. 37. Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogat, actionem perduellionis intenderat.

Actionem intendere alicui. Ulp. in l. Siquis. §. Si filius. D. Quod quisque juris.

Animum intendere, cui contrarium est Relaxare. Cic. in Hortens. Quæro, non quibus intendam rebus animum, sed quibus relaxem. Plin. lib. 7. Ep. 4.

Animum, oculos, manum ad scribendum, pro Vehementer applicare. Plin. lib. 7. Epist. 27. ad Suram. Liv. 1. in præf. Ad illa mihi pro se quisque acriter intendat animum, quæ vita, qui mores fuerint.

Animum aliquo, quod & Aliquo tendere dicitur. Cic. 2. Verr. 10. Quibus rebus, quid ipse speret, & quo animum intendat, facile perspicio. h. e. ut vulgo loquimur, Ad quem finem tendat, quem finem respiciat, quam intentionem habeat.

Intendere animum in. Cic. 4. Acad. 46. Adversantur enim primum, quod parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, ut, &c.

Ille in id intendit, ut natura videatur duce loqui. Pontanus in Actio 264. H. St. Subaudi Animum.

Animum in regnum, Dare operam regno adipiscendo. Sallust. in Jugurth. cap. 20. pr. In regnum Adherbalis animum intendit.

Animum studiis & rebus honestis, Vehementer operam dare. Hor. 1. Epist. 2. 35. — si non

Intendas animum studiis & rebus honestis.

Animum intendit fati Arachnes. Ovid. 6. Met. 5.

Animum in rem aliquam. Liv. 23.

Animum ultra intendere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Animo. Cic. 10. Philipp. 9. Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset. i. e. Quod proposuerat apud se, quod cogitavit.

Animo intendi in rem aliquam. Liv. 1. 25. pr. de Horatorum cum Curia conflictu, Itaque ergo erecti suspensique, in minime gratum spectaculum animo intenduntur. i. e. Intenti sunt. Budæus.

Ardorem exercitus intendere, Augere. Tacit. 12. Ann. 35. al. Incendere.

Aures ad verba alicujus. Ovid. 4. de Pont. 4. 36.

Bellum in aliquem, eo modo quo Intendere arcum vel balistam in aliquem dicimus. Liv. 21. 6. extr. Alii totum in Hispaniam, Annibalemque intendebant bellum. [i. e. Totum eo converti volebant.

Causam intendere. Ulpian. in l. Julian. §. Quantum. D. Ad exhibendum, Ut quis copiam rei habens, possit exsequi actionem, quam destinavit, in nullo causa, quam intendit, læsa.

Cogitationes omnes ad rem aliquam. Liv. 40. 5. pr.

Considerationem in rem aliquam. Cic. 2. de Invent. 103. Nunc in alteram concessionis partem considerationem intendemus.

Consilium, pro Moliri, studiose parare, vel proponere. Ter. And. 4. 3. 18.

Repudio quod consilium primum intenderam. Ubi Donatus, Verbum a venatoribus translatus, qui retia intendunt ad feras captandas; vel a sagittis atque arcu. [Subaudiri puto Exsequi, aut simile verbum. q. d. Rep. consilium, quod prim. exsequi animo intenderam.

Crimen in aliquem. h. e. Criminari. Liv. 9. 26.

Crimen intendere alicui. Paulus in l. Lucius. D. de iis qui notant. infam. Lucius Titius crimen intendit Seio, quasi injuriam passus.

Cupiditates. Tacit. 1. Hist. 12. Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates, ipsa Galbæ facilitas intendebat. h. e. Augebat.

Curas intendere. Ovid. 3. de Pont. 9. 29.

Curam alicui rei, Diligenter curare. Plin. lib. 8. cap. 17.

Curam in. Liv. 37. 36. extr. Omnia igitur in præsentia mentione pacis, totam curam in belli apparatus intendit.

Eruditionem suam. Plin. Epist. 7. 27. extr.

Fallaciam in aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 2.

Falsum. Cic. pro Flacco, 84. Subaudi Crimen.

Formidinem. Tacit. 2. Hist. 54. h. e. Faciebat, vel Augebat.

Formulam injuriarum alicui. Suet. in Vitell. cap. 7. Quum libertino cuidam acerbius debitum repescenti, injuriarum formulam, quasi calce ab eo percussus, intendisset. Budæus.

Fugam. Liv. 7. [Immo Rem in fugam inclinari. Sic enim 7. 33. extr. Tum primum referri pedem, atque inclinari rem in fugam apparuit.

Fugam ad mœnia. Lucret. 4. 74.

Gloriam. Tacit. 4. Ann. 26. pr. i. e. Augere.

Iter aliquo. Liv. 31. 33. Alam equitum ad explorandum, quonam hostes iter intendissent, misit.

Iter coeptum in Italiam. Liv. 21. 29.

Iter a porta ad Prætores M. Junium intendit. Liv. 36. 21.

Judicium intendere, vide JUDICIUM. H. St.

Laborem & studium: cui contrarium est Relevare. Plin. in Paneg. cap. 19. Itaque perinde summis, atque infimis carus: sic Imperatorem, militonemque miscueras: ut studium omnium, laboremque, & tanquam exactor intenderes, & tanquam particeps, sociusque relevares.

Laborem suum in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Leges intendere, pro Earum severitatem augere; cui opponitur Mitigare. Plin. Epist. 4. 9.

Limam alicujus intendere. V. LIMA.

Litem alicui, Litis periculum alicui comminisci, & moliri litem. Cic. 1. de Orat. 42. Et quum universi in te impetum fecissent, tum singulæ familiæ litem tibi intenderent.

Lusus principis intendere. Tacit. 13. Ann. 20. i. e. Adjuvare, augereque ut ait Beatus Rhenanus.

Metum. Tacit. 1. Ann. 28. Spem offerunt, metum intendunt.

Nervos intendere, & Remittere, contraria. Plin. lib. 26. cap. 10.

Numeros nervis. Virg. 9. Æn. 776. Ubi Servius, Numeros, intendere nervis Rhythmos facere intentione nervorum. nam nunc sunt rhythmi: ut, Numeros memini, si verba tenerem. Hoc ergo dicit, Secundum chordas verba componebat.

Oculos. Plin. lib. 2. Epist. ult. V. OCVLVS. conf. Aciem supra.

Odium. Tacit. 13. Ann. 15.

Officia. Sallust. in Jugurth. cap. 75. Præterea commeatus spe amplior, quia Numidæ, sicuti plerique in nova deditione, officia intenderant.

Periculum, pro Minari. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Idem pro Quint. 47. Minæ jactentur, pericula intendantur, formidines opponantur.

Periculum judicii. Cic. de Arusp. Resp. 1. Itaque hominem furentem, exultantemque continui, simul ac periculum judicii intendi: duobus inceptis verbis omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi. Se ad firmitatem. Cic. 2. Tusc. 56. Nec vero unquam ne ingemiscit quidem vir fortis ac sapiens, nisi forte ut se intendat ad firmitatem.

Se acrius ad aliquid intendere. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Se adversarium in aliquem. Cic. 8. Fam. 4. In evitandis iis consiliis, qui se intenderant adversarios in ejus Tribunatum. i. e. Qui se acriter exhibuerant, & non obscure ostenderant se adversarios.

Se intendere animus dicitur in multa. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Se in rem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Se acriter in illud tenue discrimen grammaticus intendat. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Sensus ad res percipiendas. Cic. 4. Acad. 30.

Vera intendere, adgerere falsa. Tacit. 2. Ann. 57. i. e. Augere.

Vim rebus. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Vim præfecturæ modicam antea, intendit. Tacit. 4. Ann. 2.

Vincula intendere collo, pro Ligare. Virg. 2. Æn. 237. Servius. Sic Intendere locum fertis: Circumligare ferta per aliquem locum, honoris & decoris gratia. Virg. 4. Æn. 506.

Intenditque locum fertis. Servius; Intendit, Ligat: ut, 2. Æn. 236. — & stipea vincula collo

Intendunt. Et est hypallage, pro Intendit ferta per locum.

Intendere jungitur aliquando accusativo, præpositione intercedente. Senec. in Præf. lib. 1. Nat. Quæst. Quid sit deus, totusne in se intendat, an ad nos aliquando respiciat. i. e. In se unum intentus sit.

Intendere in aliquare, sine adjecto, pro Contendere. Liv. 8. 15. extr. Senatu, quia id in summis imperiis non obtinuisse, minus in Prætura intendente.

Intendere, Objicere, cui contrarium est Depellere. Quintil. lib. 3. cap. 4. Nec invenitur ex his ulla, in qua non laudare aut vituperare, intendere quid, vel depellere debeamus. V. INTENTIO. & supra

Intendere actionem.

Intendere, Tendere aliquo. Ter. And. 2. 2. 6.

Sed ubi quæram? aut quo nunc primum intendam? c. cessas alloqui? Subauditur Iter, aut Viam.

Intendit petere Apuliam. Liv. 27. 42. Numidis paucis, qui in vallo portisquese ostenderent, relictis profectus, Apuliam petere intendit.

i. e. In Apuliam pergit. Sallust. Jugurth. cap. 92. Quem locum Marius summa vi capere intendit.

Intendere, Augere. Celsus, Atque hæc ipsa & intendi & leniri possunt. Tacit. 3. Ann. 38. Languescet alioqui industria, intendetur socordia.

Hinc Intendere & Languescere opponuntur. Liv. 1. 51. Quo cum primis se intenditibus tenebris pervenissent, pergunt, &c. conf. INTENDENS.

Intendere, Adversari, contra tendere. Cic. 1. Fam. 2. Proxima erat Hortensii sententia, cui Lupus Tribunus plebis, quod ipse de Pompeio retulisset, intendere coepit, ante se &c. i. e. Valde repugnare, & quasi adversando insistere, aut instare. [Sed rectius legitur Cum Lupus.

INTENDENS, entis. Partic. [ἐντένων] ut, Intendens palmas. Ovid. 6. Met. 533. manus, 8. 107. brachia. 10. 58.

Vespera intendente. Ammian. 31. 11. conf. paulo supra in ipso verbo.

INTENSUS five INTENTUS, a, um. [ἐντεταπνύμενος, ἐνόντος] Partic. Porrectus. Cic. 3. de Orat. 214. Voces, ut chordæ sunt intentæ.

Cithara omnibus nervis intenta. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Animus intentus, Translate. Cic. 4. Tusc. 10. Enitar quidem, sed intento opus est animo, ne omnia dilabantur, si unum aliquod effugerit.

Animus intentus cogitatione & cura. Cic. 2. de Orat. 149. Pervolvatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus, diligentia est.

Arcus intentus. Plin. lib. 8. cap. 8. Intentos ingentes arcus defigunt humi.

Brachia intenta remis. Virg. 5. Æn. 136.

Conquisitio intentissima. Liv. 29. 35.

Cura intentissima, Diligens & attentissima. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Custodia intentior. Liv. 39. 19. Ut intentiore eum custodia asservarent.

Custodia intentissima. Sen. Epist. 70.

Exercitus intentus & infestus, Sallust. Jugurth. cap. 46. Deinde ipse paucis diebus intento atque infesto exercitu in Numidiam procedit.

Impetus intentior rupturus se nisi eruperit. Sen. 2. de Ira 35.

Labor intentus. Ovid. 1. de Pont. 5. 60.

Mens intenta malis. Ovid. 4. Trist. 1. 4.

Oculis intentis contemplari: h. e. Defixis. Cic. pro Flacc. 29.

Oculos intentos volvens. Virg. 7. Æn. 251.

Pretis alimentorum intentis. Tacit. 1. Hist. 89. h. e. Aucis.

Sermo intentior, Vehemens, altus, & qui voce altiore & admodum intentus sit. Cic. 1. de Orat. 255. Multique oratores fuerunt, &c. qui omnia sermone conficerent paulo intentiore: nunquam lateribus aut clamore contenderent.

Tela intenta in patriam, i. e. Tendentia. Cic. de Provinc. Consul. 23.

Vultus hærent intenti. Sil. lib. 3. 155.

Intentus, pro Attento & diligenti. Liv. 3. 26. Operi certe, id quod constat, agresti intentus, &c.

Intenti expectant signum. Virg. 5. Æn. 137.

Intentus ad. Cic. 11. Philipp. 22. Quamvis enim intentus animus tuus sit, C. Panfa, sicut est, ad fortissimum virum & omnium clarissimum liberandum, &c.

- Ad curas intentus. Tacit. 4. Hist. 2. Nomen sedemque Cæsaris Domitianus acceperat, nondum ad curas intentus.
- Intentus in. Liv. 4. 27. Qui postquam intentos homines in eventum periculi alieni, pro se incautos, neglectis vigiliis stationibusque est adortus, &c. Sic, Intenta mens in imagines. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
- Intentus aliquo negotio. Sallust in Catil. cap. 2. extr. Verum enimvero, is mihi vivere demum atque frui anima videtur, qui aliquo negotio intentus, præclari facinoris, aut artis bonæ famam quærit.
- Paci intentus. Lucan. lib. 3. 53.
- Fraudi fruendæ intentior. Liv. 23. 35.
- INTENSUS**, vel **INTENTE**, ius, iissime. [*ἐντίως*] Adv. Diligenter, & cum cura & animadversione diligenti.
- Audire aliquem intente, ac modeste. Quintil. lib. 2. cap. 2. [An legendum Attente? H. St.
- Compar. Tacit. 3. Ann. 35. Tum audita amborum verba, intentius excusante se Lepido, &c. conf. Liv. 25. 23. & auct. ad Herenn. 4. 56.
- Plin. 1. Epist. 4. pr. Non me hercule tam mea sunt, quæ mea sunt, quam quæ tua: hoc tamen differunt, quod sollicitius & intentius tui me, quam mei excipiunt.
- Superl. Lamprid. Elagab. c. 14. Expectans intentissime. Al. Intensissime. conf. Augustin. de Mor. Ecl. cap. 19.
- INTENSIO**, sive **INTENTIO**, ōnis. f. [*ἐντοία, ἐντίσις*] Extensio. Columel. lib. 6. cap. 6. Cruditatis signa sunt crebri ructus, ac ventris fœnit, fastidia cibi, nervorum intentio, hebetes oculi.
- Intentio corporis. Cic. 1. Tusc.
- Intentio vocis, quæ & Vociferatio dici potest; cui Remissio vocis opponitur. Quintil. lib. 1. cap. 17.
- Intentio & Remissio animi, contraria. Cic. 2. Tusc. 54. Ut onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt: similime animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere.
- Intentio lusus. Liv. 4.
- Intentio, Mens, animus, phantasia: est Animadversio & diligentia, qua animus, ad quod intenditur, dirigitur. Plin. 2. Epist. 5. ad Luperum, Rogo intentionem scribentis accommodes. Quintil. lib. 3. cap. 2. Acris iudicis intentio.
- Silentium intentionis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Dividere animi intentionem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- Intentio, Diligentia. Plin. 2. Epist. 10. Ut tantum curæ intentionisque fuscipere & possint & velint.
- Perpetua discantis intentio. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Intentio, Animadversio & consideratio intenta. Quintil. lib. 8. cap. 2. Nec sit tam longus sermo, ut eum non prosequi possit intentio.
- Laxare intentionem, i. e. Remittere. Plin. 4. Epist. 13. ad C. Tacit. Ipse pauculis adhuc diebus in Tusculano commorabor, ut opusculum quod est in manibus, absolvam. Vereor enim ne si hanc intentionem jam in fine laxavero, ægre resumam.
- Remittere intentionem iudicis. Quintil. lib. 4. cap. 1. p. 306.
- Audit discipula intentione magna, & reddit. Plin. lib. 10. cap. 29. de philomela.
- Recens audientium intentio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Intentione diligenti notare. Plin. lib. 9. cap. 59. i. e. Diligenter observare.
- Accommodare intentionem. V. **ACCOMMODO**.
- Intentio, Voluntas. Quintil. lib. 7. cap. 6. Est enim duplex ejus disceptationis conditio: quod aut intentio, aut præscriptio habet controversiam.
- Intentio operis, Propositio & deliberatio sive conceptio. Quintil. lib. 10. cap. 3.
- Intentio apud Oratores, Oratio crimen delictumve alicui obijciens. Quintil. lib. 3. cap. 11. Officiis constat duobus, intentionis & depulsiōis. conf. 3. 6. p. 238. Cic. 1. de Invent. 13. & sæpius ibid.
- Intentio Jctis pro Actione. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. Si mensor falsum mo. &c. Si autem ex locato fuerit actum: dicendum erit nec tenere intentionem.
- Intentio domini. Papin. in l. 1. §. Quum prædium. D. de pignor. & hypot. Quoniam quæstio pignoris ab intentione domini separatur.
- Perdere intentionem. Ulpian. in l. Julianus §. Quantum. D. Ad exhibendum.
- Nonnulli observant, ut Intentio per s scribatur, quum Extensionem & porrectionem, & etiam Diligentiam significat: Intentio autem, per r, quum Animadversionem: quum tamen pende sit, & confundatur ut plurimum hæc differentia.
- Intentio, apud Sen. Nat. Quæst. 2. 6: 7. 1: & 8. 9.
- Intentio pro Harmonia. Auct. Fragm. de Musica. Censorino subject. cap. 12. Organon quondam habuit tres intensiones, gravem, mediam & acutam. Idem, ibid. Hanc excepsisse intensiōem Linon.
- INTENTUS**, ūs. m. [*ἐντίσις*] pro intentione & expansione; ut, Intentus palmarum, cuiusmodi fieri videmus in seditione & discordia, aut reclamatione alicujus turbæ: cujus non solum voces, sed etiam manus intense conspiciuntur in eum quem explodere & ejicere cupiunt. Cic. pro Sext. 117. Voces quidem & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnes profuderunt.
- INTENTO**, [*προστένω, ἐπιτίπτω, ἀπειλῶ*] āre. frequent. Frequentius porrigere, & extendere significat: ut, Intentare manus in aliquem. Liv. 3. 47. Virginii intentans in Appium manus, Icilio, inquit, Appi, non tibi, filiam despondi.
- Intentare manus alicui, pro Injicere, in malum. Hirt. Bell. Hisp. cap. 22. Eum qui legatos jugulasset, lapidare, & ei manus intentare cœperunt.
- Manus in oculos intententavi. Petron. cap. 9. Idem cap. 108. & 122.
- Voces alicui intentare. Tacit. 3. Ann. 36.
- Intentare aliquid alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 100. Explicet suum volumen illud, quod ei planum facere possum Erucium conscripsisse, quod aiunt illum Sext. Roscio intenteasse, & meditatam esse, se omnia illa pro testimonio esse dicturum.
- Intentare, significat etiam Minari. Virg. 1. Æn. 95. Præsentemque viris intentant omnia mortem.
- Intentare & minari. Cic. 5. Tusc. 76.
- Accusationem intentare, vide **ACCUSATIO**. H. St. Ita quidem vulgo Galli loquuntur, sed veterum auctoritatem desiderat is modus loquendi, doctis pallim usurpatus.
- Actionem intentare. Ulpian. in l. 3. §. Si filius. D. Quod quisque juris, &c. In iis actionibus, quas ex persona ejus intento. Sic habet Ha-loander. Pandect. Florent. legunt Intendo. [Idque rectius.
- Arma intentare Latinis. Liv. 6. Sic, Sicam intentare. Cic. pro Milon. 37.
- Crimen invicem intentant. Quintil. lib. 3. cap. 10. V. **INVICEM**.
- Faces intentat Tisiphone. Stat. 11. Theb. 495.
- Imperium Romanum intentare, pro Denuntiare periculum ab imperio Romano, seu vindictam. Liv. lib. 42. cap. 12.
- Periculum intentare. V. **PERICULUM**.
- Verbera intentare. Justin. 2. 5. 5.
- INTENTATUS**, a, um. Partic. [*ἐντεταμένος*] ut, Intentati gladii. Liv. 9. 27. Gladii etiam plerisque intentati, & vulnerati quidam, necatique.
- INTENTATUS**, a, um. Partic. sine verbo, a Tendo, as. [*ἐντεταμένος*] Non tentatus, h. e. Non expertus. Virg. 10. Æn. 39. — hæc intentata manebat
- Sors rerum. Martial. lib. 2. 14.
- Nil intentatum Seliis, [nil linquit inausum. conf. Ovid. 10. Met. 584.
- Nil intentatum nostri liquere poetæ. Hor. de Arte Poet. 285. conf. Idem 1. Carm. 5. 13.
- Intentatus & novus amicus. Cic. de Amicit. 70. Nemo est qui non quocum confuevit, libentius utatur, quam intentato & novo. Quod ex vetusto codice legitur, Nemo est qui non eo quo confuevit, libentius utatur, quam intraçtato & novo.
- INTENTATIO**, ōnis. f. Sen. 2. de Ira, cap. 4. Ne nos oscitatio aliena sollicitet, nec oculi ad intimationem subitam digitorum comprimantur. i. e. Comminationem. Tertul. Apol. cap. 46.
- INTENTATOR**, ōris. m. Interpr. Vulg. Jac. 1. 13. In Gr. est ἀντίετος.
- INTENTATILIS**, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀπαράτος.
- INTEPEO**, ui, [*χλιαίνωμαι*] ēre; sive **INTEPESCO**, ēre. Incalescere, vel tepidum fieri. Sen. Epist. 78. Ne quis intepefcat cibus. Propert. lib. 4. 1. 124.
- Et lacus æstivis intepeit UMBER aquis.
- Comæ intepevere radiis. Ovid. 5. Fast. 216.
- Strata intepevere tuis membris. Ovid. 10. Epist. 54.
- INTEPESCENS**, entis. Partic. Columel. 1. 1. Mitigato jam & intepefcente frigore.
- INTEPIDUS**, a, um. Adj. Celf. 8. 4. Collocandus is loco intevido. V. Morgagn. Epist. 3. ad Celf. p. 595. [Sunt qui divise exhibent codd. Loco intevido. Celfi consuetudine significat Paulum tepido. Nisi tamen trajectio est, & scribendum In loco tepido. conf. idem 5. 26. §. 28. & 7. 29. extr. & 7. 30. extr.
- INTER**, [*μεταξύ*] præp. accusativo casui serviens, fere significat Medium aliorum: ut, Inter te & me est murus.
- Inter alias, i. e. Plus ceteris. Plaut. Poen. 5. 4. 21.
- Sicut hodie nos inter alias præstitimus pulchritudine. Plin. lib. 13. cap. 2. Inter omnes. Liv. 26. 50. pr. Inter cetera.
- Inter agendum, i. e. Dum agis. Virg. 9. Ecl. 24. Servius.
- Inter causa & porrecta. V. **CADO**. conf. Morestel. Philomuf. Dial. 16.
- Inter causas. Celfus 7. 3. Estque inter causas timoris, si sensus in vulnere rodentium non est. i. e. Causa est una timoris.
- Inter coenam, pro In coena, vel Tempore coenæ. Cic. 2. Philipp. 63. Si inter coenam, in ipsis tuis immanibus illis poculis, hoc tibi accidisset. Idem 7. Fam. 23. Illuseras heri inter scyphos quod dixeram.
- Inter conventum, pro In conventu. Suet. Galb. cap. 5.
- Inter diem. Gell. 9. 4.
- Inter tot dies, Inter tot annos; A tot diebus, a tot annis. Plaut. Truc. 2. 6. 29. Cic. pro Lege Manil. 68. Quare nolite dubitare, quin huic uni credatis omnia, qui inter annos tot unus inventus sit, quem socii in urbes suas cum exercitu venisse gaudeant.
- Inter hæc, pro Interea. Liv. 24. Idem 1. 29. pr. Inter hæc jam præmissi Albam erant equites. Idem 2. 23. & 7. 25.
- Inter homines esse. Cic. 1. Tusc. 32. Abiit ad deos Hercules, nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam munivisset.
- Inter illud gaudium repente mortuus est. Gell. lib. 3. cap. 15.
- Inter initia principatus, Inter initia belli: h. e. Dum bellum inciperet, dum princeps creatus esset, in initio. Plin. Epist. 249. Plin. lib. 7. cap. 3.
- Inter initia, Primis diebus, primis annis, primo tempore. Plin. lib. 11. cap. 48. Hac de causa inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt. Columel. lib. 2. cap. 11. Celf. 3. 22. & 25. V. **INITIUM**.
- Interista: i. e. Cum hoc, vel Præterea. Plin. Epist. 10. 18. pr. Gabium Bassum, domine, præfectum oræ Ponti, integrum, probum, industrium, atque inter ista reverentissimum mei, expertus, &c.
- Inter manus. Cic. 7. Verr. 28. Itaque erant exitus ejusmodi, ut alius inter manus e convivio, tanquam e prælio auferretur. Virg. 2. Æn. 681.
- Namque manus inter mœstorumque ora parentum. conf. Flor. 3. 21. 26. & 3. 19. 12.
- Inter moras, Interea temporis. Plin. lib. 9. ad Quadratum, Epist. 13. ad fin. Inter moras Consul, citatis nominibus, & peracta discessione, mittit Senatum.
- Inter nos concertatio comparata inique. Ter. Adel. 2. 2. 4.
- Nosque inter nos esse complexos narrabat. Cic. 1. de Divin. 58.
- Inter nos dictum fuit. Ter. Adel. 5. 3. 10. Cic. 2. Att. 4. Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millefimam partem vix intelligo.
- Inter nos ludamus. Plaut. Stich. 5. 4. 20.
- Inter nos sordemus alteri. Plaut. Truc. 2. 4. 30.
- Inter opus. Tibul. lib. 2. 6. 26.
- Crura sonant ferro, sed canit inter opus.
- Inter paucas memorata clades. Liv. lib. 22. 7. pr. Hæc est nobilis ad Trifymenum pugna, atque inter paucas memorata Populi Romani clades.
- Inter paucos dies. Liv. 23. Vetus exemplar habet Intra paucos dies.
- Inter poenam gratulari. Suet. in Tiber. cap. 60.
- Inter præcipua sæculi ornamenta. Plin. Epist. 165.
- Inter primas, In primis. Plin. lib. 12. cap. 1.
- Inter principia. Celf. 3. 22. & 7. 27. conf. Inter initia.

Inter quæ, pro Interea. Celf. 4. 2. Tacit. 2. Ann. 34. 1: 2. 58. 1. & 3. 33. 1.
 Inter rem istam agendam. Plaut. Cistell. 4. 2. 55.
 Inter rem novam. Idem ibid. 2. 1. 31.
 Inter se, Invicem Virg. 11. Æn. 121.
 Converterique oculos inter se, atque ora tenebant. conf. Nepos, 3. 1. 2. & Cic. 6. Att. 1.
 Inter se fallaciam fingunt. Ter. And. 1. 3. 15.
 Inter se amant. Cic. 3. Q. frat. 1. Valent pueri, studiose discunt, & nos & inter se amant.
 Inter sese fabulantur. Plaut. Epid. 2. 2. 53.
 Inter se amplexari. Plaut. Mil. 5. 40.
 Inter se jurare, pro Conjurare. V. JUR O.
 Inter se loqui. Cic. 2. Verr. Sic honestissimi homines inter se, & mecum loquebantur. V. Loqui inter, in LOQUOR.
 Inter se distantes ternis pedibus. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Inter se ne contingant, curato. Columel. lib. 5. cap. 10.
 Inter se dissimiles. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Inter se cornibus pugnant. Varro 2. de R. R. cap. 3.
 Inter se foliis strepitant. Virg. 1. Georg. 413. de corvis.
 Inter se haud procul erant. Sallust. Jugurth. cap. 57.
 Inter se propinqui. Idem ibid. 103. & Fragm. 6. 1.
 Inter spem metumque tot populos suspensos animi habetis. Liv. 8. 13.
 Inter tempus. Liv. 2. 5. extr. Quum inter omne tempus pater, vultusque & os ejus, spectaculo esset, &c.
 Inter triennium continuum. Plaut. Stich. 1. 3. 61.
 Inter vias aliquid agere, Inter ambulandum, vel in ipsis publicis viis. Ter. Eun. 4. 2. 1.
 Inter viam, Idem. Cic. 4. Att. 3. non procul a fine. Si se inter viam obtrulerit, occisum iri ab ipso Milone video. De Clodio loquitur.
 Inter vina, i. e. Inter bibendum. Hor. 1. Epist. 7. 28.
 Inter vos bene dicatis. Plaut. Mil. 4. 8. 31.
 Vobis inter vos conjuncta voluntas. Cic. 1. Verr. 34.
 Inter ipsos mutuo. Quintil. lib. 10. cap. 2.
 Inter, In medio. Gell. lib. 13. cap. 16. Inter os & offam. Quod in proverbium abiit de Re quæ præter spem evenire dicitur. Quale est etiam illud,
 Multa cadunt inter calicem, supremaque labra. Gell. ibid.
 Inter falcarios, pro Illuc ubi sunt falcarii, interprete Prisciano lib. 8. Cic. 1. in Catil. 8. Dico te priori nocte venisse inter falcarios (non agam obscure) in M. Leccæ domum.
 Inter, postpositum suo casui. Cic. de Amicit. 95. Quæ si quos inter societas aut est, aut fuit, aut futura est, &c. Liv. lib. 8. Decad. 3. Quos inter belli causa esset. Frequentius ita ponitur cum duo adfunt substantiva. Liv. 22. 3. Fæstulas inter Arretiumque. Tacit. 4. Ann. 55. 6. Sardinianos inter Smyrnæosque. Idem 4. 69. 2. Tectum inter & laquearia. Idem 2. Hist. 78. 4. Judeam inter Syriamque.
 INTERSTUO, Ære. Plin. 6. Epist. 16. Stomachus intersttuans.
 INTERALBICO, [ὑπολευκαίνω] Ære. Ad albi colorem tendere, & ad album accedere. Plin. lib. 37. cap. 10. Leucochryfos fit chrysolitho interalbicante. V. Harduin.
 INTERAMENTUM, i. n. Liv. 28. 45. Interamenta navium explere. al. Inceramenta.
 INTERAMNA, [ἰντερὰμνια] Interamnia Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorum civitas in Italia. Vulgo *Teranium*. conf. Paterc. 1. 14. 4. & Varr. L. L. 4. 5.
 INTERAMNUS, a, um. Adj. Quod inter duos amnes jacet. Lamprid. Alex. Sev. cap. 56. Curt. 5. 1. 15. & Solin. cap. 32.
 INTERANEUS, a, um. Adj. Intestinus. Scrib. Larg. Compos. 96. Purgat vomicas interaneas. Plin. 20. 11. Tormina interanea.
 INTERANEUM, i. n. ab Intra fit; & significat Intestinum, quod intra corpus conditum sit. Plin. 32. 9. Procidentis interanei morbum torpedo apposita continet.
 INTERANEÆ, orum. plur. n. [ἐντέριον] Plin. [puto Valerian.] Medellæ sunt innumeræ ad interanea. Plin. 8. 27. & 30. 7. extr. Columel. lib. 9. cap. 14. Quidam exemptis interaneis, occisas aves intus includunt, quæ tempore hiberno plumis suis delitescuntibus apibus præbent teporem.
 Adaperire interanea. V. ADAPPRIO. Vet. Inscr. Romæ, RELIQUA CARO CUM PELLE ET INTERANEIS PROFICIAT VENDITORI. V. Barth. Advers. 5. 4. conf. Intestina.
 INTERÆSCO, [ἀναέρωμαι] Ære. Cic. 5. Tusc. 40. Nihil enim interæscere, nihil exstingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata consistit. Alii legunt Inveterascere. conf. Vitruv. 7. 8. & Proem. lib. 8.
 INTERATIM & INTERDUATIM, dicebant antiqui quod nunc Interdum & Interim. Festus.
 INTERBIBO, ibi, ibitum, [ἀναπίνω] Ære. Totum bibere, vel Penitus exhaurire. Plaut. Aulul. 3. 6. 22.
 — præterea tibiqueam,
 Quæ mihi interbibere sola, si vino scateat,
 Corinthiensem fontem Pirenen potest. Significant enim hæc verba Penitus quid fieri, inquit Donatus.
 INTERBITO, [ἐντερήωμαι] Ære. Intervenire. Verbum antiquum, compositum ab Inter, & verbo frequentativo Ito, as, interposita litera, causa euphoniæ. Plaut. Most. 5. 1. 47.
 Hic ego tibi præsidebo, ne ulla interbitet quæstio. Al. Interbitat, ab Interbitere, tertiaz conj.
 INTERCÄLO, [ἐνδιάμεσος, παρεμβόλιος] Ære. Interferere, seu Interponere. Cato cap. 150. Si intercalatum erit Calend. Maiis, agros xxx ne amplius promittat. Cic. 5. Att. 9. Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, ut annus noster maneat suo statu, nequid novi decernatur. Hoc tibi ita mando, ut dubitem, an etiam te rogem, ut pugnes ne intercaletur. i. e. Ne interponatur novus annus. conf. Idem 7. Fam. 2. & 8. 6. Plin. lib. 18. cap. 25.
 Intercolare, Differre. Liv. 9. 9. pr. Sed si me audiat, prius quam dedantur, hic in comitio virgis cæsos, hanc jam ut intercalatæ pœnæ usuram habeant. Hæc Budæus conf. Plin. 2. 47. & f. l. CALO.
 INTERCÄLÄRIS, e. Adj. [ἐνδιάμεσος] Quod interferitur: ut Mensis Februarius, intercalaris dicitur, quod ei dies unus interferitur. Di-

esque ipse infestus, intercalaris Latine dicitur, & Græce ἐνδιάμεσος, atque etiam ἐνδολεμικός eadem ratione: & ἐνδολεμικός intercalatio. Celf. D. de verb. & rer. signif. l. Quum bis sexto, Nam id biduum pro uno die habetur, & posterior dies intercalatur, non prior. Sensus hujus loci est, Etamfi bissextile anno & intercalari die natus est minor, id est sexto Calend. Martii, qui dies est quartus & vicissimus Februarii, nihilominus majorem censeris anno quinto & vicessimo, eodem die & momento: quippe sextus dies Calendarum pro uno die cedit. Posterior enim dies Calendarum intercalatur, id est posterior dies bidui (quod biduum pro sexto die Calendarum cedit) intercalari, inferique fingitur, non prior, sicque cum priore in unum diem confundi. Ex Budæo. De intercalatione V. Petrum Nannium lib. 5. Miscellan. cap. 7. & libros doctorum hominum scriptos de Correctione anni. Plures habes in Lex. Pitisc.

Annus intercalaris, quem Bissextilem dicimus. Plin. lib. 2. cap. 47. Omnium quidem (si libeat observare minimos ambitus) redire eadem vices quadriennio exacto, Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustris ejus semper intercalari anno Canticulæ ortu. Budæus.

Calendæ intercalares. Cic. pro Quint. 79. Dic, Nævi, diem. Ante v. Calendas intercalares. Bene agis. Idem 6. Fam. 14. Ego idem tamen quum ad quintum Calendas intercalares priores rogatu fratrum tuorum venissem mane ad Cæsarem. Calendas Martias, ut opinor significavit. Omni enim intercalationi, inquit Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 13. mensis Februarius deputatus est, quoniam is ultimus anni erat. Budæus. Locus tamen hic varie legitur, ab aliis Ad 11. Calend. ab aliis Ad vi. V. Sebastianum Corradum, & Amerpachium, & Lex. Pitisc.

Dies intercalaris. Plin. lib. 2. cap. 8.

Mensis intercalaris, Macrobio l. c. dictus, non modo is qui intercalatur, sed etiam in quo intercalatur. conf. Liv. 1. 19.

Versus intercalares, inquit Servius, vocantur Qui frequenter in poemate interponuntur: ut apud Virg. 8. Ecl. 21.

Ducite ab Urbe domum mea carmina, ducite Daphnin. In rhythmicis autem lusiunculis, quas balladas nostri vocant, sunt hujusmodi clausulæ sæpius repetitæ. Budæus.

INTERCÄLARIUS, a, um. Adj. [ἐνδιάμεσος] Idem quod Intercalaris. Liv. de L. Scipione, 37. 59. Triumphavit mense intercalario pridie Calendas Martias. Plin. 18. 25. Intercalarius diei quadrans.

INTERCÄLARIUM, i. n. Tempus quod intercalatur. Cic. 4. Verr. 130. Tunc Cephaleditani decreverunt intercalarium quadraginta quinque dies longum, ut reliqui menses in suam rationem reverterentur. Budæus.

INTERCÄLATIO, ðnis. f. Plin. 1. 47. Per singulas intercalationes uno die anticipant. V. Harduin. & conf. Macrobi. supra.

INTERCÄLATOR, ðris. m. Macrobi. 1. Saturn. 13. Octavo quoque anno intercalatores octo affluunt dies. Sed rectius Al. Intercalantes, octo &c.

INTERCÄPÈDO, ðnis. f. [ἀναχέωμαι] est Tempus interceptum, inquit Festus: quum scilicet mora est ad capiendum: Intervallum. Cic. 16. Fam. 21. Itaque me jam non pœnitebat intercapedinem scribendi fecisse. Suet. Octav. cap. 38. Equitum turmas frequenter recognovit, post longam intercapedinem reducto more transvectionis. Idem Vesp. cap. 10. & Quintil. 8. 3.

Intercapedo molestiæ. Cic. 1. de Fin. 61. Alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi, nunquam in sententia permanentes: quas ob causas in eorum vita nulla est intercapedo molestiæ. i. e. Vacuitas, inquit Budæus. conf. Mart. Capel. lib. 8. p. 281. & p. 274. Item Apul. Apol. p. 282.

De obsceno sensu hujus vocis, V. Quintil. 8. 3. p. 696. Burm.

INTERCÄPEDINO, ðre. Fulgent. 1. Myth. Intercapedinante pavoris prolixitate.

INTERCÄPEDINÄTUS, a, um. Partic. Mart. Capel. lib. 9. Vanescencia intercapedinatæ prolixitatis oblivia.

INTERCÄRDINÄTUS, a, um. Partic. ab Intercardino. Vitruv. 10. 20. Concludantur superne intercardinatis trabibus.

INTERCÄDO, fli, flum, [ἐνίσταμαι] Ære. Medium esse: & tam de loco & de tempore, quam de alia re quacunque dicitur. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. 1. Longius profequi veritus, quod silvæ, paludisque intercedebant.

Ægritudo intercessit huic gaudio, h. e. Intervenit. Ter. And. 5. 5. 5.

— nam mihi immortalitas

Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Annus intercessit. Cic. 2. de Fin. 102. Ne id quidem, nisi quum multa annorum intercesserint millia, ut omnium siderum eodem, unde profecta sint, fiat ad unum tempus conversio.

Casus intercessit, aut Dissensio in Reip. partibus. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 21. Quod sæpe in bello parvis momentis magni casus intercederent. Cic. de Amicit. 79. Sin autem morum aut studiorum commutatio quædam (ut fieri solet) facta erit, aut in Reipub. partibus dissensio intercesserit, &c.

Contractus intercedit Modest. in l. Cum vitiose. D. de pignorib.

Dies intercessit, vel nox. Cic. pro Cluent. 72. Dies nondum decem intercesserant, quum ille alter filius infans necatur. h. e. Nondum præterierant decem dies. Idem 4. Verr. 89. Una nox intercesserat, quum iste Dorotheum sic diligebat, ut diceret omnia inter eos esse communia. Idem 1. in Catil. 4. Nox nulla intercessit. i. e. Eo ipso die.

Familiaritas intercedit. Ter. Phorm. 4. 1. 17.

Tacebit dum intercedet familiaritas.

Spatium intercedit, dum. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 7. extr. Tamen ut spatium intercedere posset, dum milites, quos imperaverat, convenirent, legatis respondit, &c.

Intercedit illi tecum amicitia, Intercedit tibi cum illo affinitas, Intercedit tibi mecum necessitudo: h. e. Amicitia, affinitas, necessitudo inter nos est media quædam quæ nos conciliat. Hæc Valla lib. 3. Cic. 1. Verr. 61. Si aut hoc a me Siculi non petissent, aut mihi cum Siculis causa tanta necessitudinis non intercederet, &c.

Intercessit ratio cum. Cic. pro Rosc. Com. 41. Si alia de causa, quæ ratio tibi cum illo intercesserat? nulla. addictus erat tibi? non. frustra tempus contero, &c.

Inter-

Intercedit inimicitia, vel simulas cum. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 25. Huic & paternum hospitium cum Pompeio, & simulas cum Curione intercedebat, quod Tribunus plebis legem promulgaverit, &c. Liv. 38. 52. extr. Tribunus plebis eo tempore T. Sempronius Gracchus erat, cui inimicitia cum P. Scipione intercedebant.

Intercedit quasi civile jus cum genere humano. Cic. 1. de Fin. 67. Quoniamque ea natura esset hominis, ut cum genere humano quasi civile jus intercederet: qui id conservaret, eum iustum: qui migraret, iniustum fore.

Intercedere pro alio, h. e. Fidem suam interponere, spondere. Cic. 2. Philipp. 45. Filius se ad pedes meos prosternens, lacrimans, te mihi commendabat, orabat ut te contra suum patrem, si sextertium sexagies peteret, defenderem: tantum enim pro te intercessisse dicebat. Budæus. Idem 6. Att. 1. p. 571. Grav. Intercessisse pro iis magnam pecuniam. Sic Interponere se in Attici vita per Corn. Nepotem 552. edit. Lamb. Ille se interposuit, pecuniamque &c. H. St. Locus est cap. 9. cui junge geminum cap. 2.

Absolute. Cic. 1. Att. 16. Promisit, intercessit, dedit.

An vero Intercedere pro aliquo pro Deprecari pro aliquo, ut vulgo usurpant Latine dicatur, dubitat Cl. Gesner. non obstantibus utroque Borrichio, Olao, Anal. p. 39. & Andr. Vindic. p. 118. conf. INTERCESSIO. Intercedere, pro Exstare. Cic. 1. Fam. 9. Nullum meum minimum dictum, non modo factum pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. Idem 1. Fam. 2. Budæus. [Hic est Intervenire, ut in multis superioribus exemplis. Aliaque ubique obvia sunt.]

Tribuni intercesserunt, Scipio intercessit, Cato intercessit: h. e. In medium se verbis, aut vi opposuit. Hæc Valla lib. 3. Proprie Tribunorum erat intercedere Senatus consultis, & omnium magistratuum actis & edictis, suorumque etiam collegarum rogationibus & actionibus. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 2. extr. Intercedit M. Antonius, Q. Cassius Trib. pleb. Cic. 1. Att. 16. Qui dum veritus est ne Fulvius ei legi intercederet, &c. Liv. 45. 21. V. Lex. Pitisc.

Intercedebant autem Tribuni plebis, quum opponerent se, solenni verbo Veto, & sic prohibebant nequid contra plebis libertatem statueretur. Liv. 6. 35. & lib. 38. extr. ubi de P. Scipionis accusatione & damnatione.

Intercessum est auctoritati. Cic. 1. Fam. 7. Eaque, quæ de ea scripta est auctoritas (cui scis intercessum esse, ut nequis omnino regem reduceret) tantam vim habet, &c.

Huic (Tribuno pl.) interceditur frequenter. i. e. Magno numero intercessorum. Cic. 1. Att. 19.

Intercessisse remigum obsequio contra Cajum echeneidem piscem dicit Plin. lib. 32. cap. 1. i. e. Obstatisse, obfuisse naviganti.

Imaginibus intercedere, pro Obstat imaginibus, & prohibere, per metaphoram. Tacit. in Vita Agric. cap. 46.

Intercedere per vim ac dolum, quo minus aliquid fiat. Papinian. in l. Virum. D. Siquis aliquem testa. prohibet.

Intercedere, pro Inhibere, & coercere posuit Gellius, Ne sibi (inquit) intercedamus, quo minus suapte potestate uti liceat.

Passive. Cic. de Provinc. Conf. 17. Lege qua intercedi de provinciis non licebit. conf. Idem ibid. & pro C. Cornel. 1.

INTERCESSIO, ōnis. f. [ἀντιπρόσθεσις] quam vulgo Oppositionem vocamus. Cæf. 1. Bell. Civil. 2. Refertur statim de intercessione Tribunorum. Cic. 1. Att. 2. Putamus enim utile esse, te aliquando jam rem transigere: mea intercessio parata est, & fuit. Proprie intercessio, Tribunorum erat. Nam, ut Gellius docet lib. 12. cap. 13. Tribuni plebis antiquitus creati videntur non juri dicundo, nec causis querelisque de absentibus noscendis, sed intercessionibus faciendis quibus præsentes fuissent, ut injuria quæ coram fieret, arceretur. Cic. 2. Philipp. Quum auspicio Augur, intercessionem Consul sustulisses. V. Lex. Pitisc. Abjicere intercessionem. V. ABJICIO.

Interponere intercessionem suam. Val. Max. 6. 10. 10.

Intercessioni cedere, vel provocationi, i. e. Non procedere ultra, & admittere oppositionem. Budæus.

Intercessio. Cæl. Calagn. Epist. 23. libri 7. Dignetur apud S. D. N. auctoritatem & intercessionem mihi suam accommodare. H. St. Barbarum est. V. Cellar. cur. post. p. 410. & supra in ipso verbo.

INTERCESSOR, ōris. m. [ἐνστάτης, ἀντιπροσθούμενος] Is est quem Oppositorem vulgus vocat. Cic. 3. de Legib. 11. Parere jubet intercessori, quo nihil præstantius: impediri enim bonam rem melius, quam concedi malam. Ibid. Intercessor rei malæ salutaris civis esto. Intercessores legis agrariæ. Liv. 4. 51.

Abjicere intercessorem. Cic. 10. Fam. 12. Hunc quemadmodum fregerim, quantaque contentione Titium intercessorem abjecerim.

Intercessor, pro Internuntio seu Interprete in pecunia mutuo accipienda. Sen. Epist. 120. [Immo pro eo, Qui spondet pro altero. V. in ipso verbo.]

INTERCESSUS, ōis. m. Val. Max. 5. 4. 2. Consullem graviter faucium intercessu suo servavit. Oros. 5. 15. Parvo intercessu temporis.

INTERCEPTIO, INTERCEPTOR, INTERCEPTUS. V. INTERCIPIO.

INTERCĪDO, idi, ūsum, [ἀντεκείνω] ēre. ex In & Cædo; Per medium secare. Cæf. 2. Bell. Gall. 9. extr. Ut si possent, castellum, cui præerat Q. Titurius legatus, expugnarent, pontemque intercederent. Plin. lib. 6. Epist. 22. Corrupto enim scriba servo, interceperat commentarios, intercederantque.

Ædes vicinas intercidere arcendi incendii gratia. Ulpian. in l. Siquis fumo. D. Ad leg. Aquil.

Rationes alicujus intercidere. Ulpian. in l. 1. in fine. D. de servo corrupto, Vel si actori suasit, sive verbis, sive pretio, ut rationes dominicas intercederet, vel adulteraret: vel etiam ut rationem sibi commissam turbaret.

Intercidere venas. Plin. lib. 11. cap. 37.

INTERCĪSUS, a, um. Partic. [ἀντεκείνω] ut, Intercisa hostia, apud Macrobr. 1. Saturn. cap. 16. pr. h. e. Dissecta.

Jugum montis valle intercisum. Cæf. 8. Bell. Gall. 14.

Intercisa pactiones, h. e. Abruptæ, & non integræ. Cic. in Parad. 6. Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis intercisas.

Dies intercisæ, Interruptæ. Claud. Conf. Probi. & Olyb. 172.

Intercisi dies, in vet. jure Pontificio, Deorum, hominumque communis. hi in se, non in alia dividuntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est jus dicere. Nam quum hostia cæ-

ditur, fari nefas est: inter cæsa & porrecta, fari licet. Hæc Macrobr. 1. Saturn. cap. 16. pr.

INTERCĪSE, Adv. [ἀντεκείνω] Sectim & per incisiones. Cic. in Partit. 24. Invertatur ordo, & idem quasi fursum versus retroque dicatur: deinde idem intercise atque permiste. Gell. 11. 2. Sparsum & intercise.

INTERCĪSIO, ōnis. f. [ἀντεκείνω] ut, Intercisiones stomachi, apud Plin. lib. 20. cap. 14. quam Dioscorides lib. 3. cap. 26. διγμύς σπμάχης, id est morsus & erosiones stomachi, vocat. alii leg. Item rosiones. conf. Varr. in Fragm. p. 48. & August. Civ. Dei, 6. 9.

INTERCĪSIMEN, inis. n. Gloss. Lat. Gr. ἀντεκείνω.

INTERCĪSIVUS, a, um. Adj. ut, Limites intercivivi: scil. Qui in agris servantur. Frontin. de Colon. p. 112. & 114. Edit. Goef.

INTERCĪDŌNA, æ. f. Dea custos fetæ mulieris, a securi facta intercisione liminis sic dicta. Varro apud Aug. de Civ. Dei, 6. 9. conf. Lex. Pitisc. in Pilumnus.

INTERCĪDO, idi, ūsum, [παρεμπιπτω] ēre. ex Inter & Cado; Inter hæc, five inter illa, aut ista, five inter ea, deficere, ac perire. Plin. lib. 9. cap. 51. Ea excludunt quinquagesimo die, e quibus multa propter numerum intercidunt.

Perire & intercidere. Cic. pro Deiot. 25. De Domitio dixit versum Græcum eadem sententia qua etiam nos habemus Latinum, Pereant amici, dum una inimici intercidant.

Exstare & Intercidere, contraria. Plin. lib. 35. cap. 8. Actio intercidit. Papin. in l. Si bona fide. D. de petit. hæred. Si periculum erit ne inter moras actiones intercidant.

Gratia beneficii intercidit. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.

Honos intercidit ævo. Sil. lib. 3. 440.

Legatum intercidit. Modest. in l. Legatum. D. De capite minutis, Morte quidem legati legatum intercidit, capitis tamen diminutione interveniente perseverat.

Libertas intercidit. i. e. Perit. Ulpian. in l. Si debitor. §. ult. D. de fidei commissi libertatib.

Memoria intercidit. Liv. 2. 8. conf. Justin. 2. 4. 33.

Nomen longis intercidit annis. Ovid. 2. Fast. 443.

Obsides interciderunt. Ulpian. in l. 1. D. ad l. Juliam majest.

Quod si interciderit tibi nunc aliquid. i. e. Si oblitus fueris aliquid. Hor. 2. Serm. 4. 6.

Intercidere, pro Cadere, Decidere. Liv. 3. 10. Quod intercidit, sparsum ita jacuisse per aliquot dies, ut nihil odor mutaret.

INTERCĪLIUM, i. n. Quod est medium inter cilia sine pilis. Gloss. Gr. Lat. μεστέφριον.

INTERCĪNO, inui, entum, [μεστέφρω] ēre. Inter aliquid agendum canere.

Interclinere, per translationem dixit Hor. in Arte Poet. 194.

— neu quid medios interclinat actus, Quod non proposito conducatur, & hæreat apte. i. e. Nihil scribat, quod non ad propositum faciat.

INTERCINCTUS, a, um. Partic. ab Intercingo. Plin. lib. 37. cap. 10. Candore intercincto variis coloribus. Gelenius legit Interincto. Idem lib. 36. cap. 8. Thebaicus intercinctus aureis guttis, invenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ. Et h. l. Hard. Interinctus, q. V.

INTERCISE, INTERCISIO, INTERCISUS, V. INTERCĪDO.

INTERCĪPIO, ēpi, eptum, [μεσολαβέω, ἀνταρκεύω, ὑποτίκτομαι, ἀπολαμβάνω] ēre. Aliquem inter aliquid agendum occupare: inquit Perottus. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 38. Repentino equitum interventu interciperentur.

Intercipere aliquid. Cic. pro Cluent. 166. Id quum daretur in mulso, Balbutium quandam ejus familiarem intercepisse, bibisse, statimque esse mortuum.

Epistola intercepta. Curt. 6. 9. 13.

Exercitum intercipere. Tacit. Agric. 5. 4. Nep. 11. 2. 3.

Iter intercipere. Liv. 6. 9. Curt. 4. 2. 9.

Laudem intercipere. Phædr. 4. 11.

Librum intercipere. Quintil. in procem. lib. 1.

Litteras intercipere, Interea dum perferuntur, occupare & referare, insciis illis ad quos mittuntur. Cic. 3. Q. frat. 2. Ego ad te, ne hæc quidem scribo, quæ palam in Repub. turbantur, ne cujusquam animum meæ litteræ interceptæ offendant.

Regnum intercipere. Auctor de Viris Illust. cap. 6. i. e. Fraude occupare.

Res alicujus intercipere. Ovid. 9. Met. 122.

Sermonem medium intercipere, Interpellare. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Victoriam intercipere alieno labore quæsitam. Auctor de Viris Illust. cap. 60. pr.

Oblivio intercipit aliquem. Plin. in Paneg.

Intercipere, Totum capere, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 1. extr.

Nam quod nos capere oportet, hæc intercipit.

Interceptus mortalitate rex, Præventus, præpeditus. Plin. Epist. 258.

Sic, Intercipi morbo. Columel. lib. 9. cap. 3.

Veneno partim cibus, partim potionibus indito intercepit. Suet. Ner. cap. 35. extr. ubi Beroald. E medio sustulit, interemitque, non ostendens vim præpositionis; q. d. Dum adhuc sunt in vitæ itinere. H. St. in vet. Gloss. tamen simpliciter intercepit, ἀπεναντίον.

INTERCEPTIO, ōnis. f. [ἀντεκείνω] Cic. pro Cluent. 167. Per quem porro datum? unde sumptum? quæ deinde interceptio poculi?

INTERCEPTUS, ōis. m. Fulgent. 3. Myth. Astutia interceptu transmigrare.

INTERCEPTOR, ōris. m. [μεσολαβήτης] Liv. 4. 50. Prædane interceptorem, fraudatoremque, etiam malum minari militibus?

Interceptor litis alienæ. Liv. 3. 72. Populum Rom. quadruplatoris & interceptoris litis alienæ personam laturum? V. Tacit. 3. Hist. 10. 3.

INTERCLAMO, ære. Ammian. 31. 13. Nostri multis interclamantibus restiterunt.

INTERCLUDO, si, sum, [ἀντεκείνω, ἀπολαμβάνω, διέχω] ēre. ab Inter & Cludo. Valla lib. 5. cap. 69. arcessit ab Iter & Cludo, n interjecta littera, euphoniæ causa; Iter impedire, quasi Iter cludere. Cic. 14. Fam. 14. Etiam illud metuo, ne jam intercludamini, ut quum velitis exire, non liceat.

Intercludere, Impedire. Virg. 2. Æn. 110.

— sæpe illos aspera Ponti

Interclusthiems, & terruit Austro euntes.

Aditum intercludere. V. Aditus in **ADRO**.
 Aditus ad aliquem intercludere. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
 Adventum inimicorum intercludere corporibus suis. Cic. in Parad. 1.
 Animam intercludere. Tacit. 6. Ann. 50. Interclusa anima, creditus est mortalitatem explevisse. Liv. 23. 7.
 Anima interclusa nimia ab dulcedine aquarum. Lucret. lib. 6. 1264.
 Commeatum inimicis intercludere, Impedire, & itinera obsidere, ne inimicis commeatus possit deferri. Plaut. Milit. 2. 2. 68. Auct. ad Herenn. lib. 1.
 Commeatibus intercludere hostes. Cæf. 3. Bell. Gall. 23. Ii consuetudine Populi Romani loca capere, castra munire, commeatibus nostros intercludere insistant. al. Instituunt.
 Commeatu & frumento aliquem intercludere. Cæf. 1. Bell. Gall. 48. Eo consilio uti frumento commeatuque, qui ex Sequanis & Heduis supportaretur, Cæsarem intercluderet.
 Frumentaria re intercludi. Cæf. 1. Bell. Gall. 23. extr.
 Fugam intercludere, Iter occupare, per quod inimici fugam arripere possent. Cic. 7. Att. 20. At illum ruere nuntiant, jam jamque adesse, non ut manum conferat (quicum enim?) sed ut fugam intercludat. Cæf. 7. Bell. Gall. 11.
 Hostes intercludere ab oppido & ponte, & commeatu omni. Cæf. 1. Bell. Civil. 43. pr. Sic Liv. 1. 27. extr. & Idem 27. 42.
 Iter intercludere. Cæf. 7. Bell. Gall. 65. & 2. Bell. Civil. 20. extr. Intercludi itinere.
 Libertatem intercludere, Prohibere liberum exitum & introitum. Cic. 2. pro Lege Agr. 75. Idem vestram libertatem suis prædiis & coloniis interclusam tenebunt.
 Perfugium fortunæ intercludere. Cic. 7. Verr. 131.
 Prospectu visus intercludere nefasto. Stat. 6. Theb. 205.
 Reditum intercludere alicui. Justin. 2. 5. 10. & 2. 13. 5.
 Spem commeatus intercludere. Liv. 26. 39. Spem commeatus quoque hostibus, si navali prælio possessionem maris ademissent, interclusuros.
 Al. Spe, commeatus &c. rectius.
 Spiritus interclusus. Curt. 3. 6. 14. & 7. 5. 15.
 Vias omnes seditionum intercludere. Cic. pro Rabir. perduell. 3.
 Voce interclusa. Justin. 11. 8. 4.
 Dolore intercludi, i. e. Impediri. Cic. 8. Att. 8.
INTERCLUSIO, ōnis. f. [*ἀποκλεισις*] Impedimentum, occupatio. Cic. 3. de Orat. 179. Clausulas enim atque interpuncta verborum, animæ interclusio, atque angustia spiritus attulerunt.
 Parenthesis Interclusio vocatur a Quintil. lib. 9. cap. 3.
INTERCOLUMNIUM, i. [*μεσοστήλιον*] Spatium quod est inter columnas ædificiorum. Cic. 3. Q. frat. 1. Topiarium laudavi: ita omnia convestivit hedera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis, ut, &c. Idem 3. Verr. 51.
INTERCONCILIO, [*ἀποχρήσις*] are. Quintil. lib. 12. cap. 10. In docendo autem acumen, in interconciliando lenitas, in movendo gravitas videatur. Ibidem, Sive aliud interconciliandi præstare videtur officium.
INTERCULCO, [*μεσοπατίω*] are. ex Calco compositum. Columel. lib. 12. cap. 43. Et deorsum versus spectantes ollæ componuntur, ita distantes, ut interculcari possint vinacea.
INTERCURRO, curri, cursum, [*ἀγρεύω, παρεμπίπτω*] ère. Intervenire, & intercedere: ut ait Budæus. Cic. 8. Philipp. 17. Pugnatur acerrime: qui intercurrent misimus tres principes civitatis: hos contempsit &c. Liv. 5. Cic. 2. Tusc. 36. Ergo his laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit.
 Intercurrent, cinguntque has urbes Tetrarchiæ. Plin. lib. 5. cap. 18.
INTERCURRENS, entis. Partic. [*παρεμπίπτων*] Plin. lib. 12. cap. 3. Folium mali Assyriæ est unedonis intercurrentibus spinis.
INTERCURSUS, a, um. Partic. Ammian. 15. 10. Intercursum spatium maris.
INTERCURSUS, ūs. m. [*παρεμπίπτω*] Interventus, intercessio. Liv. 30. 11. extr. Deinde ut pedes Romanus repentino per turmas suas, viam dantes, intercurfu stabilem aciem fecit, &c. Idem 37. 42. pr. Et impeditus intercurfu suorum usus prælongarum hastarum.
 Intercursus, pro Deprecatione. Tacit. 2. Hist. 36. Quum intercurfu Tribunorum, Centurionumque protegitur.
 Intereursus, aliquando etiam pro Mediatione accipitur. Liv. 2. 29. Consul intercurfu rixa sedata est.
INTERCURSO, [*παρεμπίπτω*] are. frequent. Plin. lib. 29. cap. 4. Unum simile formicæ, sed multo majus, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercurfantibus respersum guttis. Liv. 21. 35. Intercurfantibus barbaris.
INTERCUS, ūtis. Adj. [*ὑδρεῖς, ὑδροψ*] Quod inter carnem & cutem est, Intestinus. Cic. 3. Off. 92. Si quis medicamentum cuiuspiam dederit ad aquam intercutem, pepigeritque, &c. V. **AQUA**.
 Intercutia vitia. Gell. lib. 13. cap. 8. Ubi interpres, Per allusionem vitia, quæ non foris apparent, sed penitus sunt imbibita, intercutia nominant.
 Intercutibus stupris obstinatis, Cato, citante Scalig. ad Festi loc. seq.
INTERCUTITUS, a, um. Adj. Vehementer cutitus, id est valde stupratus. Fest. conf. **FLAGITATUS**.
INTERDATUS, V. **INTERDO**.
INTERDIANUS, **INTERDIARIUS**, V. **INTERDIU**.
INTERDICO, xi, ctum, [*ἀπαγορεύω, ἀπειδιόω, παραγορεύω, ἔρω*] ère. Maxime prohibere. Cæf. 5. Bell. Gall. 58. Præcipit atque interdicit, perterritis hostibus, atque in fugam conversis, &c.
 Dativum cum ablativo frequentissime regit. Liv. 5. 3. extr. Sic vos interdicitis Patribus commercio plebis, ne, &c. [Dativum personæ, cum Ablativo rei. H. St.
 Imperfonaliter. Cic. de Senect. 22. Ut quemadmodum nostro more male rem gerentibus patribus, bonis interdici solet. Plin. Epist. 4. 11. pr. Carent enim togæ jure, quibus aqua & igni interdictum est. De Aquæ & ignis interdictione V. in **EXILIUM**.
 Passivum, ablativum rei regit, sic, Interdico aqua & igni: & dativum personæ. Cic. pro Domo 47. Velitis, jubeatis, ut M. Tullio aqua & ignis interdicatur. Idem 11. Fam. 1. Ut aqua & igni nobis interdicatur. conf. Paterc. 2. 69. 5.
 Interdicere alicui, ne. Cic. 1. de Fin. 7. Sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen ne faciam interdictum puto.

Interdicere alicui aliquid. Suet. Domit. cap. 7. Interdixit histrionibus scenam. Idem Neron. cap. 33. Liv. 34. 7. Feminis duntaxat usum purpuræ interdicemus. conf. Gronov. ad Sen. Epist. 18. p. 86.
 Sic apud Senecam. Sed in edit. Rom. mutatum. Vide in mea Proo-
 dop. H. St. Senecæ locus desiderabatur in ed. Lugd.
 Cum infinitivo. Suet. Galb. cap. 6. Interdixit commeatus peti. Interdixit fieri. Ter. Phorm. 4. 4. 27.
 Dativum unicum regit pro Obfio. Cic. 4. Verr. 30. Prætor improbus, cui nemo interdicere possit, det quem velit judicem.
 Interdicere, subaudito dativo. Ter. Hec. 4. 1. 48.
 Interdico ne extulisse extra ædeis puerum usquam velis. Subaudi Tibi.
 Interdicere de. Plin. lib. 29. c. 1. Interdixi tibi de medicis. Ex Epist. Cato n. ad filium. Cic. pro Cæcin. 23. His rebus ita gestis P. Dolabella Prætor interdixit, ut est consuetudo, de vi hominibus armatis. Interdicere Præ-
 torem de vi, est, Interdicto de vi concessio, jubere eum qui vim fece-
 rat, restituere. Budæus.
 Interdicere, pro Interdicto uti: & est Prætoris. Cic. pro Cæcin. 36. Prætor interdixit, ut unde defectus esset, restitueretur. i. e. Edixit. Ulp. in l. locum. §. si quis dolo. D. de tab. exhibend. Si neque amove-
 rit, inquit, neque celaverit tabulas: sed idcirco alii tradiderit, ne eas interdicenti exhiberet. Pompon. in l. 1. de locis & itiner. publ. Interdi-
 citur, pro eo quod est, Interdictum redditur, dixit auctore Accursio.
 Ulp. in l. 2. §. hoc interdictum. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Ut si quid illic fieret quod privato noceret, Prætor interdicere interdicto suo. Alibi idem Cum ipso interdicti debere dixit, pro eo quod est Interdicto agi. Bud. V. quæ seq.
 Interdicere cum aliquo. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Nam si ipse quocum interdixit, fecerit, vel iussu ejus alius, aut ratum habitum sit quod fecit, ipse suis sumptibus debet restituere. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Quum autem falsus est procurator, cum ipso tantum procuratore interdicti debere Sabinus ait. Sic Paul. l. 3. D. uti possideris §. Labeo quoque.
 Interdicere adversus aliquem. Ulp. l. 1. D. de itinere actuque privato, Si tibi fundum precario concessero, cui via debebatur: deinde tu a domino fundi precario rogaveris, ut ea via ad eum fundum utaris: an noceat tibi exceptio, si adversus eum velis interdicere, a quo precario viam rogasti. Idem lege si alius. D. quod vi aut clam, Quod si tantum noxæ dedisset, adversus dominum operis utiliter interdicti.
 Interdicere in aliquem. Venul. D. de liberis exhibendis. l. ult. Si filius sua sponte apud aliquem est, inutile hoc interdictum erit: quia filius magis apud se, quam apud eum est, in quem interdicetur.
 Vestigiis interdicere. Plin. lib. 17. cap. 5. Cato breviter atque ex suo more vitia determinat: Terram cariosam cave, Neve plostro, neve pecore impellas. Quid putamus hac appellatione ab eo tempore reformidari, ut pæne vestigiis quoque interdicat? i. e. Inhibeat, ne quis per eam iter faciat.
 Urbe &c. interdicere. Ulp. in l. 1. §. ult. D. de offic. Præf. urb. Et urbe interdicere præfectus urbi, & qualibet alia solitarum regionum potest: & negotiatione, & professione, & advocacionibus, & foro, & ad tempus, & in perpetuum. Interdicere poterit & spectaculis.
 Interdicere, Contradicere. Plaut. Capt. 3. 5. 36.
 Dum pereas, nihil interdico, dicant vivere. h. e. Nihil moror. Ita Mff. Pal. Al. Nihil interduo.
INTERDICTUS, a, um. Partic. Quod prohibitum est. Suet. Calig. cap. 25. 4. Brevique missam facit, interdicto cujusquam in perpetuum coitu. Aula interdicta. Idem Vespas. 14. 2. Urbe. Idem August. 27. 6.
 Spes interdicta. Ovid. 10. Met. 336.
 Voluptas interdicta. Hor. l. Epist. 6. 64.
 Interdicti vocantur, Exules, quibus interdictum est certi loci aditu commercioque. Eos a Relegatis & Deportatis distinctos V. in tit. ff. de interd. & releg. &c.
INTERDICTUM, i. n. [*παροχρησμός, παραγγελία*] Prohibitio, vetatio. Interdicta, sunt Formulæ & conceptiones verborum, quibus Prætor aut jubebat aliquid fieri, aut prohibebat, quod tunc maxime faciebat, quum de possessione inter aliquos contendeatur. Cic. pro Cæcin. 86. Duo genera causarum esse intelligebant, ad quæ interdictum pertineret. Regis interdictum. Justin. 11. 4. 9.
 Interdicto duodecim tabularum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Interdictum, pro Minis. Plaut. Afin. 3. 1. 1.
 Nequeon? ego te interdictis facere mansuetam meis?
 Interdicto defendere possessionem suam. Cic. 7. Fam. 33.
 Annum interdictum. Paul. l. pen. D. de interdictis & extraord. action. Ex quibus causis annua interdicta sunt, ex his de eo quod ad eum per-
 venit cum quo agitur, post annum judicium dandum Sabinus respondit.
 Duplex interdictum, cui opponitur Simplex. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdictorum quædam duplicia sunt, quædam sim-
 plicia. Duplicia dicuntur, ut Uti possideris. Simplicia sunt, veluti Exhibitoria, & restitutoria, item prohibitoria. De arboribus cæden-
 dis, & De itinere actuque. Rursus ibidem, in fine.
 Efficax alicui interdictum. Paul. l. pen. sub finem. D. uti possideris, Si vicinus meus in parte mea tectoria habeat, & in parte sua: Uti posside-
 tis interdictum mihi efficax est, ut ea tollere compellatur.
 Famofum interdictum. Ulp. l. neque. D. de vi & vi armata, Neque unde vi, neque aliud interdictum famofum est.
 Mistum interdictum. V. Interdictum quomodo discernatur ab Edicto. [V. mox Personale interdictum].
 Noxale interdictum. Paul. l. ult. D. de interdict. extraord. action. Interdicta noxalia ea sunt, quæ ob delicta eorum, quos in potestate habemus, dantur.
 Perpetuum edictum, cui opponitur Annale. Ulp. D. de migrando. l. 1. in fin. Hoc interdictum perpetuum est, & in successores & successori-
 bus dabitur. conf. Populare interdictum.
 Personale interdictum. V. Interdictum quomodo discernatur ab Edicto, sub fin. [Non in hoc sane, sed in Juridico Lexico, unde hæc decer-
 pta fuerunt, quod in præsentia ad manus non est].
 Populare interdictum. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum perpetuum & populare est.
 Precarium interdictum. Pompon. D. de precario. l. & habet, Quum quis de re sibi restituenda cautum habet: precarium interdictum ei non com-
 petit. Julian. ibid. l. duo, Et ideo precario interdicti mihi tenebuntur.
 Temporarium interdictum. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico

publico fiat, in fine, Interdictum hoc non esse temporarium, sciendum est.

Utile interdictum. Julian. l. qui possessionem. D. de vi & vi armata, Si te vi deiecero, illico tu me, deinde ego te: Unde vi interdictum tibi utile erit. Paul. l. 3. D. uti possidetis, Item videamus, si projectum supra vicini solum non jure habere dicatur, an interdictum Uti possidetis sit utile alteri adversus alterum. & est apud Cassium relatum, utrique esse inutile. Sic Cels. l. ult. D. de itinere actuque privato. Ulp. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Eveniet, ut in ipsum tutorem curatoremque aut utilis actio competat, aut etiam utile interdictum.

Admittere aliquid ad interdictum. Ulp. l. nam & si. D. quod vi aut clam, Nam & si ramos quis de arboribus abstulerit, ad hoc interdictum admittimus hæc ita, si de ædificio tegulas sustulerit. Eodem titulo Venuleius, Quamquam autem colonus & fructuarius fructuum nomine ad hoc interdictum admittantur: tamen & domino id competit, si quid præterea ejus interfuit.

Agere interdictum cum aliquo. Ulp. l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si tabulæ testamenti aquid aliquem depositæ sint a Titio: hoc interdicto agendum est & cum eo qui detinet, & cum eo qui deposuit. Idem l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Item Nerva scribit, si tecum interdicto agatur: nihil ultra te facere cogendum, &c. Ibidem non ita procul a fine, Si tamen actor sua impensa arborem tollere paratus fuerit: recte tecum acturum interdicto de via publica rescindenda. Sed si pro derelicto non habeas: recte tecum agi hoc interdicto.

Acquirere interdictum. Ulp. l. 1. D. de itinere actuque privato, Si quis autem, quum putaret fundum ad se pertinere, suo nomine iter fecerit amicus meus: utique tibi, non mihi interdictum acquisivisse intelligitur. Julian. l. interdictum. D. quod vi aut clam, Interdictum Quod vi aut clam per quemvis domino acquiritur, licet per inquilinum.

Cessat interdictum. Ulp. lege 1. D. quod legatorum, Si quis ex mortis causa donatione possideat, utique cessabit hoc interdictum. Paulo post, Nam & hic dicendum est, pro ea parte qua hæres est, cessare interdictum. Idem l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Si autem flumen privatum sit, cessabit interdictum.

Competit interdictum. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdicta vero competunt vel hominum, vel divini juris causa, & de religione. Paulo post, Adipiscendæ possessionis sunt interdicta, quæ competunt his, qui ante non sunt nati possessionem. Ulp. l. 1. D. quod legatorum, non procul a fine, Si alter ex hæredibus, iive ad quos ea res pertinet, voluerit rem a legatario possideri, alter non: ei, qui noluerit, interdictum competere: ei, qui voluit, non competere palam est.

Competit interdictum adversus aliquem. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Adversus eum qui molem in mare projecit, interdictum utile competit ei, cui forte hæc res nocitura sit. Idem D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum cuivis ex populo competit, sed non adversus omnes: verum adversus eum qui id egit, ut aliter aqua fluere, quum jus non haberet.

Competit interdictum de, &c. Ulp. l. 1. ne quid in loco sacro fiat, Hoc interdictum de loco sacro, non de sacrario competit.

Competit interdictum in aliquem. Paul. l. 4. D. de tabulis exhibendis, Si sint tabulæ apud pupillum, & dolo tutoris deserint esse: in ipsum tutorem competit interdictum Ulp. D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum & in hæredes competit.

Completitur interdictum, &c. Ulp. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Et hoc interdictum completitur quodcumque aut vi aut clam factum est.

Comprehendi interdicto. Venul. l. ult. D. de cloacis, Quamquam de rescindenda cloaca, non etiam de nova facienda hoc interdicto comprehendatur: tamen æque interdicendum Labeo ait, ne facienti cloacam vis fiat.

Concipere interdictum. Ulp. l. 1. D. de interdictis & extraord. action. Interdicta omnia, licet in rem videantur concepta, vi tamen ipsa personalia sunt.

Consequi aliquid ex interdicto. Ulp. D. quod vi aut clam l. semper adversus. in fine, Quia autem hoc interdictum continet hoc quod interest: si quis aliqua actione fuerit consecutus id quod interfuit opus non esse non factum: consequens erit dicere, ex interdicto nihil eum consequi oportere.

Contineri interdicto. Ulp. l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si tabulæ in pluribus codicibus scriptæ sint, omnes interdicto isto continentur.

Continet hanc vel hanc causam interdictum. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Quædam interdicta rei persecutionem continent: veluti, De itinere actuque privato. nam proprietatis causam continet hoc interdictum. Sed & illa interdicta quæ de locis sacris & de religionis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. item illa, quæ sui juris tuendi causa diximus competere: ut non sit mirum, si quæ interdicta ad rem familiarem pertinentia, proprietatis causam, non possessionis habeant. Sic Ulp. l. 1. D. quod legatorum, in ipso præne legis initio. Idem D. quod vi aut clam l. semper adversus. in fine.

Convenire aliquem interdicto. Tryphon. lege penult. D. de vi & vi armata, Quamquam ego moram fecero, quo minus interdicto te convenirem.

Conveniri interdicto. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Si forte in publico fiet opus, quod ad privati damnum redundet: prohibitorio interdicto potest conveniri. Ibid. non procul a fine. Idem Labeo scribit, si vicinus fundi sui causa id fecerit, me non posse hoc interdicto conveniri. Idem lege 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Dandum exceptionem ei, qui interdicto convenitur.

Defendere aliquem interdicto. Ulp. D. de liberis exhibendis. l. 3. Sed utique debet esse is, qui eum interdicto defendat.

Deficit interdictum. Ulp. l. 3. §. 13. D. de itinere actuque privato, Itaque qui hoc interdicto utitur, duas res debet ostendere: & hoc anno se usum, & ei servitutem competere. Ceterum si defuit alterutrum, deficit interdictum.

Denegare interdictum. Ulp. l. 1. D. de aqua quotidiana, Idem Labeo scribit, etsi Prætor hoc interdicto de aquis frigidis sentiat, tamen de calidis aquis interdicta non esse deneganda.

Descendere ad interdictum. Ulp. D. de Salviano interdicto, lege ult. In Salviano interdicto si in fundum communem duorum pignora sunt ab

aliquo invecita: possessor vincet, & erit eis descendendum ad Servianum interdictum.

Desiderare interdictum. Ulp. l. 3. D. de libero homine exhibendo, Sed si mulier vel pupillus hoc interdictum desiderent pro cognato, vel parente, vel affine suo solliciti: dandum esse eis interdictum, dicendum est.

Dare interdictum. Paul. l. 2. de interdictis & extraord. action. Reliqua interdicta rei familiaris causa dantur. V. Noxale interdictum. Idem Paul. l. ultim. D. quod legatorum, Si legatarius repromissione contentus fuit, dandum est interdictum. Ulp. lege 1. D. de via publica, Interdictum hoc perpetuo dabitur, & omnibus, & in omnes. conf. l. anteced.

Edere interdictum. Ulp. l. 3. D. de interdictis & extraord. action. In interdictis exinde ratio habetur fructuum, ex quo edita sunt, non retro. Paul. l. ult. D. quod legatorum, Sed si forte factum sit per legatarium, quo minus satisfidetur: eo autem tempore quo editur interdictum, satis accipere paratus sit, non competit interdictum, nisi satisfidatum sit. Paulo post. Illud enim tempus inspicitur, quo interdictum editur.

Evitare interdictum. Ulp. l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Est in potestate successorum, evitare interdictum, satisfidatione oblata.

Expediri interdictum. Ulp. l. 1. D. uti possidetis, Restituendæ possessionis ordo aut interdicto expeditur, aut per actionem.

Experiri interdictum. Ulp. lege 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. Sed si mulier velit in factum actione uti: ad exemplum creditorum magis, quam interdicto posse eam experiri, sciendum est. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si hæres scriptus hoc interdicto experietur, ad hæreditatem referenda est æstimatio. Sic Julian. l. pen. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat.

Experiri interdictum cum aliquo. Paul. l. quum a te. D. de vi & vi armata, Quum a te vi deiectus sim, si Titius vi eandem rem possidere cœperit: non possum cum alio, quam tecum experiri interdicto. Papinian. l. quum fundum. D. de vi & vi armata, Eum, qui fundum vindicavit ab eo cum quo interdicto Unde vi potuit experiri pendente iudicio, nihilominus interdicto recte agere placuit.

Experiri interdictum in aliquem. Ulp. D. de libero homine exhibendo. l. 3. sub finem, Si tamen reus condemnatus malit litis æstimationem sufferre, quam hominem exhibere, non est iniquum, sæpius in eum interdicto experiri, vel eidem sine exceptione, vel alii.

Experiri per interdictum. Ulp. l. 1. D. de vi & vi armata, Plane si quis velit de possessione quidem rei soli per hoc interdictum experiri, de rebus vero mobilibus ad exhibendum actione: potest habere hoc in suo arbitrio.

Finitur interdictum. Ulp. l. 1. D. de aqua quotidiana. in fine. Idem l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam. §. si postea.

Habere interdictum. Ulp. l. 1. D. quod legatorum, Hoc interdictum & heredem hæredis bonorumque possessoris habere, recte propter utilitatem dicendum est. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si ipse testator, dum vivit, tabulas suas dicat esse, & exhiberi desideret, interdictum hoc non habebit: sed ad exhibendum erit agendum, ut exhibitas vindicet. Rursus idem l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Si quis in mari piscari aut navigare prohibeatur, non habebit interdictum: sed injuriarum actione utendum est.

Habet locum interdictum. Ulpian. l. 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. At si quis velit uti interdicto: consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l. 1. D. de tabulis exhibendis, five supremæ tabulæ sint, five non sint, sed priores: dicendum, interdictum hoc locum habere.

Habet locum interdictum ad. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum etiam ad ea quæ pascuntur in via publica, itinereve publico, & deteriore faciant viam, locum habet.

Habet locum interdictum adversus. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Interdictum locum habebit adversus vicinum tuum. Ibidem, non ita procul a fine, Hoc interdictum locum habere etiam adversus eum qui dolo malo fecit, quo minus possideret.

Incidere in interdictum. Paulus l. vi facit. D. quod vi aut clam, Item si prohibiti hæres, vel is qui ab eo emerit, ignorans causam præcedentem, fecerit: dicendum esse Pomponius ait, non incidere eum in interdictum.

Insunt hæc interdicto. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Perpetuo autem huic interdicto insunt hæc: quod nec vi, nec clam, nec precario ab illo possideas.

Interdicere interdicto. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quæ publico usui destinata sunt: ut si quid illic feret, quod privato noceret, Prætor interdicere interdicto suo.

Introducere interdictum. Paulus l. interdictum. D. de precario, Interdictum de precariis merito introductum est, quia nulla eo nomine jure civili actio est.

Ire ad interdictum. Africanus D. de liberis exhibendis, l. penult. Si eum, qui patrem familias dicat, ego in mea potestate esse, & jussu meo adisse hæreditatem dicam: tam de hæreditate agi oportere, quam ad interdictum de filio ducendo iri debere ait.

Movere interdictum. Ulpian. l. D. de loco publico fruendo, Sed si simul veniant ad interdictum movendum ipse qui conduxit, & socius ejus: magis est, ut ipse conductor præferatur. Idem titulo, Ut in flumine publico navigare liceat, Si quis velit interdictum tale movere, ut locus deprimeretur pecoris appellendi gratia: non debet audiri. Idem. D. de libero homine exhibendo. l. 3. sub finem. Et D. de liberis exhibendis, lege tertia.

Obstrictum esse interdicto. Marcellus l. colonus. D. de vi & vi armata, Igitur interdictum Unde vi colono competiturum: ipsumque simili interdicto locatori obstrictum fore.

Oppugnat aliquem interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tuetur.

Verba interdicti late patent. Ulpian. l. si alius. D. Quod vi aut clam. §. notavimus.

Pari interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Si quis tamen negat se servum vel familiam defendere: cogendus est pari hoc interdictum, ad hoc scilicet, ut quod ad eum pervenerit, restituat.

Permittitur alicui interdictum. Ulpian. D. de fonte. in fine. Sed & de lacu, puteo, piscina rescindendis, purgandis interdictum competit:

tit: & omnibus personis dabitur, quibus permittitur interdictum de aqua aestiva.

Persequi interdictum. Ulpian. D. de ripa munienda, Nam post opus factum, persequendi hoc interdictum nulla facultas superest, etiam si quid damni postea datum fuerit: sed lege Aquilia experiendum est.

Pertinet interdictum ad, &c. Ulpian. l. 1. D. de tabulis exhibendis, Hoc interdictum pertinet non tantum ad testamenti tabulas, verum ad omnia quæ ad causam testamenti pertinent. Ibidem, in fine, Hoc interdictum ad vivi tabulas non pertinet. Idem lege 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ad ea loca, quæ sunt in fisci patrimonio, non puto pertinere. Paulo post, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quæ publico usui destinata sunt. Idem l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Nec pertinet ad hoc interdictum, si quid in privato factum sit.

Porrigitur latius interdictum. V. Scribere interdictum.

Proficiscitur ex hac causa interdictum. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ex eadem causa proficiscitur, ex qua & superius.

Proponere interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Illa interdicta quæ de locis sacris & de religiosis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. Ulpian. l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Hoc interdictum summa providentia Prætor proposuit. Paulus lege 1. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, In loco publico Prætor prohibet ædificare, & interdictum proponit. Ulpianus ibidem, lege 2. Propterque eam rem hoc interdictum propositum est.

Proponitur interdictum alicui. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata. in principio, Hoc interdictum proponitur ei, qui vi dejectus est. Etenim fuit æquissimum, vi dejecto subveniri: propter quod ad recuperandam possessionem hoc interdictum proponitur.

Proponitur interdictum adversus alicquem. Ulpian. l. 3. D. de vi & vi armata, Hoc interdictum etiam adversus eum proponitur, qui dolo malo fecit, quo quis armis deiceretur.

Prospicere alicui per interdictum. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum prohibitorium est: & tam publicis utilitatibus, quam privatorum per hoc prospicitur. Idem l. 1. D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdicto prospexit Prætor, ne derivationibus minus concessis flumina exarescant. Idem D. ut in flumine publico navigare liceat, Hoc interdicto prospicitur, ne quis flumine publico navigare prohibeatur.

Recedere ab interdicto. Ulpian. l. 3. D. de libero homine exhibendo, Plane si dubitat utrum liber an servus sit, vel facit status controversiam: recedendum erit ab hoc interdicto, & agenda causa libertatis.

Reddere interdictum. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Quia autem nonnunquam incertum est, utrum quis pro legato, an pro hærede, vel pro possessore possideat: bellissime Arrianus scribit, & hæreditatis petitionem in eum instituendam, & hoc interdictum reddendum, ut five quis pro hærede, vel pro possessore, five pro legato possideat, hoc interdicto teneatur. Idem D. ne quid in flumine publico, &c. Si quid, ne fiat, prospicitur: superiore interdicto erit utendum. & si quid post interdictum redditum fuerit factum, coercetur. Idem l. 4. D. de vi & vi armata, Si vi me dejecerit quis nomine municipum: in municipes mihi interdictum reddendum Pomponius scribit, si quid ad eos pervenit. Paulus l. ult. D. uti possidetis, In summa puto dicendum, & inter fructuarios hoc interdictum reddendum: etsi alter usum fructum, alter possessionem sibi deendat. Sic Julian. l. 1. D. de Salviano interdicto.

Refertur interdictum ad aliquid. Ulpian. l. 3. D. de vi & vi armata, Dicendum est etiam ad eas res referri hoc interdictum debere.

Remitti ad interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Tunc si res soli sit, de cuius possessione contenditur, ad hoc interdictum remittentur.

Restitui ex interdicto. Ulpian. l. quæsitum est. D. de precario, Ex hoc interdicto restitui debet in pristinam causam.

Restitui per interdictum. Ulpian. D. ne quid in flumine publico, &c. sub finem, Hoc interdictum restitutorium proponitur. Superius enim prohibitorium est: & pertinet ad ea quæ nondum facta sunt. Si quid igitur jam factum est: per hoc interdictum restituatur. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Ut etiam sine culpa ejus mortuis hominibus, æstimationem eorum per interdictum restituere debeat.

Retinere possessionem per interdictum. Venul. l. sed etsi. D. de precario, Sed etsi eam rem cuius possessionem per interdictum uti possidetis retinere possem precario tibi concesserim, teneberis hoc interdicto.

Rogare interdictum. Ulpian. D. de libero homine exhibendo. l. 3. in fine, Hoc interdictum & in absentem esse rogandum, Labeo scribit.

Specat ad hanc rem interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Hæc autem interdicta, quæ ad rem familiarem spectant, aut adipiscendæ sunt possessionis, aut recuperandæ, aut retinendæ.

Scribere interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Hoc interdictum de soli possessore scriptum est, quem potius Prætor in soli possessione habeat. Idem l. & qui aliter. D. quod vi aut clam, Et quum interdictum sit sic scriptum, Quod vi aut clam factum est, non ita, Quod vi aut clam fecisti: latius porrigi id, quam ad has personas quas supra memoravimus, Labeo putat.

Subvenire alicui per interdictum. Ulpian. l. ult. D. ne vis fiat ei qui, &c. Per interdictum etiam ei subvenit Prætor, qui damni infecti ab eo in possessionem missus est, ne ei vis fiat.

Sufficit interdictum. Ulpian. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Hoc jure utimur, ut etsi vi & clam factum sit, interdictum hoc sufficiat.

Sum. ut, Est locus interdicto. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Illud tenendum est: five a te, five ab eo in cuius locum successisti, possideri aliquid coeptum est: interdicto huic locum fore. Rursus ibidem, sub finem legis. Idem l. 1. D. de tabulis exhibendis, Dicendum est interdicto locum fore. Paulus D. quod vi aut clam l. competit, Potest dici, & fructuarii interesse propter voluptatem & gestationem, & esse huic interdicto locum. Sic Venuleius eodem titulo, l. si vitem meam.

Esse superiorem in interdicto. Paulus l. 3. D. uti possidetis, Ego possideo ex iusta causa: tu vi, aut clam. si a me possides, superior sum in interdicto, si vero non a me, neutrum nostrum vincetur.

Esse potius in interdicto. Paulus l. 3. D. uti possidetis, Dominus autem soli tam adversus alium, quam adversus superficiarium potior erit in interdicto Uti possidetis.

Tenet interdictum. Paulus in l. ult. D. quod legatorum, in fine, Item si per bonorum possessorem sterit, quo minus satisficeret, sed modo paratus est cavere: tenet interdictum. Idem l. ult. D. ne vis fiat ei, qui &c. Sive ergo promittat, five per eum non fiat, quo minus promittat: non tenebit interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Si fundus a quo vi expulsum, mihi restitutus esset: ceteræ vero res quæ vi ablata sunt, non restituerentur: hic dicendum est, interdictum nihilo minus tenere: quia verum est, me vi esse dejectum.

Teneri interdicto. Paulus l. ultim. D. quorum bonorum, Interdicto Quorum bonorum, debitores hæreditarii non tenentur, sed tantum corporum possessores. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Qui vero ex causa præceptionis possidet, utique tenetur hoc interdicto. Idem l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Hoc edicto neque pupillum neque furiosum teneri constat. Rursus idem lege 3. D. de tabulis exhibendis, Si custodiam tabularum æditius vel tabellarius suscepit, dicendum est teneri eum interdicto. Si penes servum tabulæ fuerint, dominus interdicto tenebitur.

Tenetur interdicto aliquis alicui. Papinian. l. Quum fundum. D. de vi & vi armata, Placebat, colonum interdicto venditori teneri. Paulo post, Et ipsum interdicto colono teneri.

Tribuere interdictum. Ulpian. D. de liberis exhibendis. l. 3. Et ex iisdem causis hoc interdictumtribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus.

Tueri alicquem interdicto. Ulpian. D. ut in flumine publico navigetur, Ergo & si a municipibus conductum habet: æquissimum erit, ob vectigalis favorem interdicto eum tueri. Idem l. 1. D. uti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tueri. Paulo post, Interdictum autem, quod est Uti possidetis, possessorem prædii tueri.

Valet interdictum. Ulpian. l. 1. D. de tabulis exhibendis, Sed & si falsum esse dicatur testamentum, vel ab eo factum qui testamenti factionem non habuerit, dicendum est interdictum valere.

Venire in interdicto. Ulpian. D. ne quid in flumine publico, &c. in fine, In hoc interdicto restitutorio non est iniquum venire (ut Labeo ait) etiam quod dolo factum est, quo minus haberes.

Venire in interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Et ideo si quid postea desit illic esse, dicendum erit in interdictum venire. Idem D. quod vi aut clam. l. Semper adversus, ad finem, Culpam quoque in hoc interdictum venire, erit probandum.

Uti interdicto. Ulpian. l. 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. At si quis volet uti interdicto, consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, in fine, Ideo & si hæres sit, qui interdicto usus, æstimationem confectus est: eadem erit æstimationis distinctio. Rursus idem l. 2. Ne quid in loco vel itinere publico fiat, Idem ait, non esse ab re, de ea re interdicto uti. Idem l. si alius. D. quod vi aut clam, Utor adversus te interdicto. Paulo post, Et utaris adversus me interdicto.

De Interdictis apud Juridicos qui plura velit, adeat Lex Pitife.

INTERDICTIO, ñis. f. [ἀγξίς] Cic. pro Domo 78. Id autem ut esset faciendum, non adptione civitatis, sed tecti, & aquæ & ignis interdictione faciebant. conf. Ulpian. l. 2. D. de Poenis & Arnob. lib. 2. p. 49. de Miraculis Christi.

INTERDICTOR, ñis. m. Tertul. Præscr. advers. Hæ. cap. 33. & 2. advers. Marc. cap. 9. extr. & de Jejun. cap. 15.

INTERDICTORIUS, a, um. Adj. Præceptum interditorium. Salvian. lib. 3. contra Avar. p. 130.

INTERDIU, Adv. temporis, [μεθ' ἡμέραν] i. e. Die, vel Per diem, aut Dum dies est: cui opponitur Noctu. Ter. Adel. 4. 1. 15. Cato de R. R. cap. 124. Canes interdiu clausos esse oportet, ut noctu aciores & vigilantiores sint. Plin. lib. 18. cap. 6. Malum patremfamilias, quisquis interdiu faceret, quod noctu posset, nisi intempestate celi.

Interdius, etiam antiquis dictum est pro eodem. Plaut. Mostel. 2. 2. 14. Sed quid hoc? oclusa janua est interdius. Idem Afin. 3. 3. 9.

INTERDIANUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 3. 7. Post interdianum cibum deambulatio adhibenda.

INTERDIARIUS, i. m. Fur diurnus. Gloss. Lat. Gr. Interdiarius, ἡμερολέπτης, cui contrarius ἡμεροκίτης, Dormitator, fur nocturnus. V. Cujac. Observ. 11. 27.

INTERDO, ñre. Æstimare: pro quo antique Interduo habet Plaut. Capt. 3. 5. 36. Dum pereas nihil interduo. V. INTERDICO, ad fin. Idem Trin. 4. 2. 152.

Ceterum qui sis, qui non sis, floccum non interduim. Idem Rud. 2. 7. 22.

INTERDATUS, a, um. Partic. [διαδοθῆς] Lucret. lib. 4. 866.

Propterea capitur cibum, ut suffulciat artus:

Et recreet vires interdatus, &c. i. e. Interea datus. Lambinus.

INTERDUATIM, & INTERATIM, dicebant antiqui, quod nunc Interdum & Interim. Festus.

INTERDŪCA, æ. f. Dea Juno, quæ & Domiduca dicitur. Mart. Capel. 2. p. 17.

INTERDUCO, uxi, ñre. unde

INTERDUCTUS, ūs. m. [διεσπῶν] pro illis veluti distinctionibus quæ inter sententias a librariis duci solent. Cic. in Orat. 228. Ne infinite feratur ut flumen oratio, quæ non aut spiritus pronuntiantis, aut interdictu librarii, sed numero coacta debet insistere.

INTERDUM, Adv. [ἐσθ' ὅτε, εὐνοίῃ] Nonnunquam. Ter. Eun. 2. 3. 74. Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.

Virg. 1. Georg. 399.

Interdum aut hederæ pandunt vestigia nigra.

Quandoque iterum & tertio recurrit, ut apud Celf. 1. 1. & 4. 2. & 6. 6.

Aliquando pro Interea aut Interim ponitur; ut contra Interim pro Interdum. V. Drakenb. ad Sil. 6. 3.

INTEREA, [ὡς τῷ μετὰ, ὡς τὴν] Adv. temporis, Interim, tantisper, hoc interim spatio. Particula est, ut ait Servius ad 10. Æn. 1. quæ negotia semper præteritis futura conjungit. Ter. Hec. 1. 2. 82.

Quid interea? ibatne ad Bacchidem? Ubi Donatus; Interea, Inter eos dies. Virg. 10. Æn. 833.

Interea genitor Tiberini ad fluminis undam, &c. Ubi Servius, Interea, Dum hæc geruntur. Et omnino sic est apud poetas Interea sicut est apud Sallustium, Eodem tempore. Cic. 4. Verr. 42. Interea dies advenit, quo die sese, &c.

Interea

Interea dum. Ter. Heaut. 4. 7. 5.

Tu hic nos, dum eximus, interea opperibere. Idem Eun. 5. 2. 56.

— visne interea dum is venit,

Domi opperiamur potius quam ante ostium?

Interea, i. e. Tamen. Virg. 2. Georg. 83.

Nec nulla interea est inaratæ gratia terræ.

Ut Interim pro Tamen. H. St. V. INTERIM.

Quum interea: i. e. Quum tamen, indicativo junctum. Cic. pro Cluent.

82. Quum interea vestigium nullum Cluentianæ pecuniæ invenitis.

Interea loci, idem significat quod Interea. Donatus, Duæ partes orationis quum conjunctæ unam fecerint, mutant accentum. Ter. Heaut. 2. 3. 16.

Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci

Collocupletastite, Antiphila. Idem Eun. 1. 2. 46.

Pro Interdum. V. Drakenb. ad Sil. 7. 395. & 6. 30.

INTEREMPTIO, INTEREMPTIO. V. INTERIMO.

INTEREO, i. i. vel ii, itum, [ἀφαιζομαι, παραπλύνω, ἀποθνήσκω]

ire. In totum mori vel emori. Plaut. Amph. suppos. 3. 48. Vigilans somnio,

vivus & sanus intereo. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 21. Multa millia interiisse.

Sic, Interire fame. Cic. 6. Att. 1. & Cæf. 3. Bell. Civil. 27. Interire naufragio.

Interire a. Cic. 1. Acad. 29. Nihil enim valentius est, a quo intereat.

Æstas interitura. Hor. 4. Carm. 7. 10.

Domus interitura. Ovid. 3. de Pont. 2. 108.

Ira interit morâ. Ovid. 1. de Arte Am. 374.

Morte alicujus interire. Ovid. in Ibin, 301. al. More.

Naufragus interiit. Ovid. 11. Met. 686.

Segetes intereunt. Virg. 1. Georg. 152.

Sextans tuus ne intereat. Jabolen. in l. si tu. D. de acq. hæred.

Verba interitura. Hor. 4. Carm. 9. 1.

INTERITUS, a, um. Partic. [ἀφαιζομαι] passive. Claud. Quadrig.

apud Priscian. Pugna acriter commissa, & multis utrimque interitis. Sidon.

2. Epist. 19. Dedere brevi abolitam interitamque.

INTERITUS, ūs. m. [ἀφαιζομαι, ἀποθνήσκω] Mors. Cic. 1. Tusc. 7. Est

enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium,

quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur.

Interitus patriæ. i. e. Everfio. Cic. 5. Tusc. 105. Interitus patriæ,

exilium, servitus, &c.

Acerbus interitus. V. ACERBUS.

Afferre interitum. V. Afferro.

Alienari ab interitu. V. ALIENO.

Gaudeat illa tuo interitu. Propert. lib. 2. 8. 18.

Redigere aliquid ad interitum. Lucret. lib. 5. 875.

INTERIBILIS, e. Adj. Qui interire potest. Arnob. lib. 2. adverf. gentes

p. 65. Argumenta quibus animas passivas atque interibiles invenitur.

conf. Tertul. de Refurr. carn. cap. 34. & adverf. Hermog. cap. 43.

INTERITIO, ōnis. f. Idem quod Interitus. Testis est Nonius Marcellus

citans hunc Ciceronis locum ex Frumentaria, feu Verr. 5. 125. Quum

his in ea provincia magnæ fugitivorum copiæ versatæ sint, tamen arato-

rum interitio facta nulla est. Quo in loco plerique mendose legunt In-

ternecio, alii Internecio. Hirt. Bell. Hisp. cap. 24. Centurionum in-

teritio. Arnob. 2. p. 87. Christus in hoc missus a Deo est ut infelices

animas ab interitionis exitio liberaret.

INTEREQUITO, [διεπιζω] are. In medio equitare. Liv. 35. 5. Ob-

stabant duces, hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in or-

dines cogentes, sed interequitantes alarii non patiebantur. conf. Idem

6. 7. & 34. 15. Curt. 4. 13. extr. In conspectu omnium duces & proxi-

um quemque interequitans alloquebatur.

INTERERRO, are. Prudent. Cathem. 6. 43. Non splendor intererrat.

INTEREST, [διαφέρει] compositum ab In, Re & Est; significat Utile es-

se, vel Ad rem pertinet. [Immo ab Inter præp. & Sum, Interfium, &

Imperf. Interest, ut a Profum Prodest. De Confir. V. Perizon. ad

Sanct. Minerv. 3. 5.

Jungitur omnibus genitivis; ut, Socratis interest, i. e. In re Socratis

est. Cic. pro Domo 97. Ego vero Reipub. semper interesse putavi,

me illius pulcherrimi facti, &c. Plin. lib. 2. cap. 1. Mundi extera in-

dagare, nec interest hominum, nec capit humanæ conjectura mentis.

Minoris vel pluris interesse. Ulpian. in l. ubi exigitur. D. de edendo, Is

autem qui in hoc edictum incidit, id præstat quod interfuit mea ratio-

nes edi, quum decerneretur a Prætoribus: non quod hodie interest, &

ideo licet interesse defuit, vel minoris vel pluris interesse cœpit: locum

hæc actio non habebit, neque ad augmentum, neque ad deminutionem.

Interest ejus, ipsius, istius. Cic. 2. de Fin. 72. Et 2. Off. Idem 4. Verr. 36.

Quid illius interest, quoniam in Senatum non venis? Cic. 10. Att. 4.

Paulum interesse. V. PAULUM.

Utriusque nostrum magni interest, prius ut te conveniam quam decedas.

Cic. 3. Fam. 5.

Interest salutis communis. Cic. pro Muren. 4. Ostendam alio loco quan-

tum salutis communis interfuit, duos Consules in Repub. Calend. Ja-

nuariis esse. i. e. Quam magnum commodum rediturum sit Reipub.

Ablativus his etiam jungitur, Mea, tua, sua, nostra, vestra, cuja, five

sit personale, five impersonale; ut, Mea interest, quod etiam Mea

refert dicitur: h. e. Ad me spectat, vel me spectat, aut Meum est.

Cic. 3. Fam. 10. Tamen ut vidit interesse tua, confcendens jam navem

Ephefo Laodiceam revertit. Idem 16. Fam. 6. Et cum tua & mea ma-

xime interest te valere, tum multis, &c. Cum Donato, Scaligero,

Sanctio & Scioppio, G. H. Ursinus defendit hæc pronomina esse neu-

tra, & ita explicat, Mea interest, i. e. Est inter negotia mea, &c. &

sic quoque Magni interest, i. e. Est inter negotia magni momenti: Et

in genitivis, ut Medicorum interest, i. e. Est inter munia Medicorum.

Nihil interest mea, vel alterius. Ulpian. in l. stipulatio ista. §. alteri

stipulari. D. de verborum obligationibus, Ceterum ut alii detur, ni-

hil interest mea. Paulo post, Committatur stipulatio etiam ei, cujus

nihil interest.

Interest mea, cum infinitivo. Celf. in l. si Calend. D. de re judicat. Tan-

ti æstimanda lis est, quanti interfuit mea Calendis id fieri.

Interest, pro Utile est, sine casu. Plin. lib. 19. cap. 8. Seri etiam

radices illitas fimo interest. Celsus in Proem. Quia non interfuit

quid faciat morbum, sed quid tollat. i. e. (inquit Budæus) Ad rem

non pertinet.

Capturæ interest, i. e. Facit ad capturam, & momentum habet. Plin. lib. 9.

cap. 16. Aiunt, & si iteretur gurgis, interesse capturæ. Hard. Si teratur.

VOL. II.

Interest, his etiam genitivis jungitur, Magni, parvi, tanti, quanti.

Et adverbis Facile, multum, plus, plurimum, parum, paulum,

paululum, pauxillum, nihil, numquid, aliquid, magis, minus, ma-

xime, minime. ut, Minime interest. Cic. 5. Verr. 112. Neque illud

unquam aratoris interfuit, quanti decumæ venirent. Idem 11. Fam.

16. pr. Permagis interest, quo tibi hæc tempore epistola reddita sit.

Idem 1. Off. 66. Permultum interest, utrumne perturbatione, &c.

Magni interest ad. Cic. 16. Fam. 1. Quanquam magni ad honorem no-

strum interest quamprimum ad urbem me venire. Idem 12.

Nihil interest ad rem. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Et certe ad rem nihil in-

terfuit, utrum hunc, &c.

Magni mea interest. Cic. 15. Fam. 4. Idem pro Cluent. 43. Magni autem

illi sua interesse arbitrabantur, hunc a causa Martialium dimovere.

Plurimum interest. Sen. Epist. 5.

Plus interfuit Reip. castellum capi Ligurum, quam bene defendi causam

M. Curii. Cic. in Bruto 255.

Quantum interfuit Reipublicæ. Patere. 2. 72. 2.

Et cum præp. ut Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Magni existimo interesse, & ad decus,

& ad laudem civitatis, res tam præclaras Latinis etiam litteris contineri.

Tantum interest subeant radii, an superveniant. Plin. lib. 2. cap. 16.

Quid ergo interest proferantur necne? Cic. 3. Verr. 13.

Quid interest utrum. Cic. 5. Verr. 141. Quid interfuit, homo audacis-

sime, utrum hoc decerneres an non, &c.

Interesse, Differre: & jungitur præp. Inter. Cic. 1. Off. 11. Sed inter

hominem & belluam hoc maxime interest.

Interest & differt aliud ab alio. Cic. 3. de Fin. 59. Tenere autem virtutes

eas ipsas, quarum modo mentionem feci, nemo poterit, nisi statuerit ni-

hil esse quod interfuit, aut differat aliud ab alio, præter honesta & turpia.

Interest in infinitum, Multum differt. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 6.

Interest hoc, quod. Cic. 2. de Fin. 72. Sed hoc interest, quod voluptas

etiam in animo vitiosa res, ut Stoici putant.

Interest nihil inter, nisi quod. Cic. 2. Acad. Nec inter nos & eos qui

scire se arbitrantur, quicquam interest, nisi quod illi non dubitant,

quin ea vera sint quæ defendunt: nos, &c.

Interest stulto intelligens. i. e. Differt a stulto. Ter. Eun. 2. 2. 2.

Dii immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens

Quid interest?

Interest, sine casu subsequente. Ter. Adel. 1. 1. 51.

Hoc pater, ac dominus interest. i. e. Differentia est, ut ait Do-

natus. Plin. in præf. 7.

Interest tibi & mihi. Sen. 1. Nat. Quæst. Præf. Quid vobis & nobis in-

terest, nisi exigui mensura corpusculi? De Formicis loquens.

Interest aliquando [Immo semper] componitur ab Inter & est, & con-

jugatur, Interfium, es, est: & significat Præsentem esse. Cic. 1. Fam.

6. Quæ gerantur, accipies ex Pollione, qui omnibus negotiis non inter-

fuit solum, sed etiam præfuit. Idem 13. Fam. 30. Non modo, ut non

præfuit ulli negotio, sed etiam ut ne interesset quidem.

Dativo jungitur, ut vides in præcedentibus exemplis. Cic. 11. Fam. 7. Qui

nostro sermoni interfuit. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 12. Interesse rebus di-

vinis. Cic. 2. Att. 3. Publicis consiliis. Liv. 2. 38. Spectaculo.

Latus interis populo Quirini. Hor. 1. Carm. 2. 46.

Ablativo, cum præp. in. Cic. 5. Verr. Voluerunt eos in suis rebus ipsos

interesse.

In convivio interfuisse. Cic. pro Rosc. Amer. 39.

Interesse posteritati suæ, pro Superstitem esse gloriæ quæ mortem sequi

solet. Plin. Epist. 2. 1.

Interesse nobis dicitur Deus, pro Adeste. Sen. de Provident. præf. Quum

præesse universis providentiam probarem, & interesse nobis deum.

Interesse, In medio esse, vel interjacere, aut interpositum & interjectum

esse. Liv. 22. Id morari victoriam rati, quod interesset annis. Idem 22. 4.

Via tantum interest perangusta. Columel. Arbores, quæ interfunt, abla-

queabuntur. Plin. 6. 9. extr. Quod interest spatii Sopheni tenent.

Interest triduum. Plaut. Bacch. 3. 3. 57.

Triduum non interest, ætatis uter major fiet:

Verum ingenium plus triginta annis majus est, quam alteri.

Interfuerunt decem anni. Cic. 3. de Legib. 8. conf. Nep. 18. 8. 2. Cic.

de Senect. 60. Cujus inter primum & sextum Consulatum fex & quadra-

ginta anni interfuerant.

Artemidorus inter duos amnes xxxi interesse tradit. Plin. lib. 6. cap. 19.

extr. subaudi Millia pass.

INTERFUTURUS, a, um. Partic. Valer. Max. lib. 2. cap. 1. 9. de ho-

nore impenso senibus a juvenibus, Invitati ad cœnam, diligenter quæ-

rebant, quoniam ei convivio essent interfuturi, ne, &c.

INTERFACIO, faci, actum, [μεταφύπτω] are. Liv. 25. 11. Reliquit tamen modicum

præsidium, ut simul interfaciendo muro adjuvaret. i. e. Dum fieret murus,

[Al. In faciendum rectius, alioqui Inter faciendum murum dicendum fuisset.

INTERFARIS, [ἀλλοτρίως, διαφύπτεις, παρενοχλῆς] atur, ari. Loquen-

tem interrompere. Liv. lib. 3. 47. Prius quam aut ille postulatam pera-

geret, aut Virginio respondendi daretur locus, Appius interfatur. Ibid.

7. 16. Consul classico ad concionem convocat, orfufque meritis Decii

laudes, interfante ipso Decio, distulit concionem. Virg. 1. Æn. 390.

— nec plura querentem

Passa Venus, medio sic interfata dolore est. conf. Val. Max. 9. 5. 2.

INTERFATIO, ōnis. f. [ἀλλοτρίως] Quintil. lib. 4. cap. 2. Interim ex-

pediet narrationes breviter interfatione distinguere.

INTERFEMINIUM, i. n. utitur Apul. Apol. p. 296. pro Genitalibus

muliebribus, quod inter femina sint. Al. Interfœmœneum.

INTERFICIO, faci, ectum, [διαφύπτω, φονέω] are. ex Inter & Fa-

cio; Occidere. Cæf. 7. Bell. Gall. 3. Equitem Romanum, qui rei fru-

mentariz jussu Cæsaris præerat, interficiunt.

Feras interficere. Lucret. 5. 1248.

Interficere aliquem vita & lumine. Plaut. Truc. 2. 6. 37.

Salve, qui me interfecisti pane & vita & lumine. Gell. lib. 12.

cap. 7. Eadem mulier vitum & filium eodem tempore, venenis clam da-

tis, vita interfecerat. i. e. Vita privaverat.

Interficere aliquem pessumis exemplis. Plaut. Most. 1. 3. 35.

Dii, deæque omnes me pessumis exemplis interficiant.

Interfectus in acie. Cic. 2. de Fin.

Interfectus omni supplicio. Cic. pro Lege Manil. 11. Vos iegatum Pop.

Romani omni supplicio interfecitum inultum relinquitis?

Pppp 2

Inter.

- Interficere menses** : i. e. Perdere & cremare. Virg. 4. Georg. 330.
 Fer stabulis inimicum ignem, atque interfice menses. Sic No-
 nius. At Servius, Secundum Pythagoram, inquit, qui habere animam
 dicit omnia crescentia. Unde & 7. Ecl. 57.
 Aret ager vitio moriens, &c.
- INTERFECTUS**, a, um. Partic. Curt. 9. 2. 7. Interfectus per insidias.
 Apul. 5. Met. p. 160. Novam nuptam interfectæ virginitatis curant. conf.
 Patroc. 2. 58. 3. Sen. Epist. 7. Tacit. 1. Ann. 9. 4. & Val. Max. 3. 2. 11.
 Interfectus usus ædium. Plaut. Merc. 5. 1. 4.
 Usus, fructus, victus, cultus jam mihi harunce ædium
 Interemptu 'st, interfectu 'st, alienatu 'st, occidi.
- INTERFECTOR**, òris. m. [φονεύς] Cic. ad Brut. 16. Hicipse puer, quem
 Cæsaris nomen incitare videtur in Cæsaris interfectores.
- INTERFECTRIX**, icis. f. Tacit. 3. Ann. 17. Id ergo fas aviæ interfe-
 ctricem nepotis adspicere? Hyginus Fab. 122. Idem nuncius dixit Iphi-
 geniam fratris interfectricem esse.
- INTERFECTIBILIS**, e. Adj. ut, Ruta interfectibilis viperarum. Apul.
 de Herb. cap. 89.
- INTERFECTIO**, ònis. f. Lamprid. Commod. cap. 4. Crudelis vita Com-
 modi Quadratum & Lucillam compulsi ad ejus interfectionem consilia
 inire. conf. Augustin. de Civ. Dei 3. 15. & Epist. 23.
- INTERFECTIVUS**, a, um. Adj. Letalis. Cæl. Aurel. Acut. præf. Inter-
 fectivis morbis affici.
- INTERFIO**, èri, [ἀφθιγγεῖσθαι] obsoletum verbum, pro Consumi & in-
 terire, apud Lucret. lib. 3. 886.
 — ut aut putrefcat corpore postu,
 Aut flammis interficiat, malivse ferarum. conf. Plaut. Trin. 2. 4. 131.
- INTERFLUO**, xi, xum, [μεσορρέω] ère. Per medium fluere. ut, Mœ-
 nia interfluebat Marfyas amnis. Curt. 3. 1. 2.
 Passive. Apul. de Mundo, p. 59. Insulæ interfluuntur.
 Tralate. Cic. de Senect. 16. Cum inter duos Consulatus anni decem in-
 terfluxissent.
- INTERFLUENS**, entis. Partic. Plin. 36. 14. pr. Flumine medium op-
 pidum interfluente. Idem lib. 3. cap. 5. Utraque civitate foederata, an-
 gusto freto interfluente. Idem 6. 28.
- INTERFLUUS**, a, um. Adj. [μεσορρέος] Quod interfuit. Plin. lib. 6.
 cap. 26. Interfluo Euphrate. i. e. Interfluente. Solin. cap. 66. Scindi-
 tur amne interfluo.
- INTERFODIO**, ère. Idem quod simplex Fodere. Lucret. lib. 4. 740.
 — quæ quum sint oculis immissa leonum
 Pupillas interfodiunt, &c. De gallis & leonibus.
- INTERFŒMINIUM**, V. INTERFEMINIUM.
- INTERFRINGO**, ègi, actum, [ἀφρῖγγωμι] ère. Idem quod Infringe-
 re. Cato cap. 44. Qui locus recte ferax erit, quæ arida erunt, & siquid
 ventus interfregit, ea omnia eximito. Plin. lib. 17. cap. 18.
- INTERFUNDO**, ère. Avien. Perieg. 255. Ibid. 1100.
 Sic vasti moles pelagi interfunditur oras.
- INTERFUSUS**, a, um. Partic. [μεσοχυθῆς] Plin. lib. 2. 68. Idem Ocea-
 nus interfusus, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam
 dispertit. Idem lib. 3. cap. 8.
 Novies Styx interfusa. Virg. 4. Georg. 480.
 Genas interfusa maculis. Virg. 4. Æn. 654.
- INTERFUSIO**, ònis. f. Lactant. 7. 3. 25.
- INTERFUSO**, ère. Stat. 1. Achill. 395.
 — dumque arma parantur
 Dorica, & alternum Mavors interfurit orbem.
- INTERGERO**, si, sum, ère. Plin. lib. 13. cap. 12. extr. Diligentior cura,
 mollia panis fermentati colata aqua fervente: minimum hunc modum
 intergerit. Ex vetusto codice legitur, Minimum hoc modo intergerii
 atque etiam lini lenitas superatur. De glutino chartæ. Sic & Hard. De
 hoc loco V. Salmast. in Vopisc. p. 450. & Voss. de arte Gramm. 1. 37.
- INTERGERINUS**, a, um. Adj. Intergerini parietes, a Vitruvio appel-
 lantur, Qui intergerunt, hoc est ferunt & sustinent onera, quos e creta
 jubet Vitruvius constituere. Dicti Intergerini, quod inter novos parie-
 tes, aut fundamenta pro futura intergeruntur. Vitruv. Et catenis col-
 ligatæ in eo loco, qui finitus erit, constituantur: & intergerinis e creta,
 beronibusque ex ulva calcetur. [Locus est l. 5. c. 12. qui in
 codd. quos vidi aliter legitur.] Festus, Intergerini parietes dicun-
 tur, qui inter confines struuntur, & quasi intergeruntur. Budæus, Hu-
 jusmodi paries quem Papinianus concratitum appellat, Latine proprie
 Intergerinus appellatur, qui a vicinis constructus veluti intergerit, id
 est communiter gerendo est. Plin. lib. 35. cap. 14. al. Intergerivus.
 Utamque lectionem admittit Hard. in indice.
- INTERGERIUM**, V. INTERGERO, paulo supra.
- INTERHIAT**, are. Tertull. Apol. cap. 48. Finis & limes medius qui inter-
 hiat. V. ibi Rigalt.
- INTERJACEO**, ui, [μεῖωμι] ère. In medio jacere. Plin. Epist. 250. Et
 duo publica opera quanquam via interjacente. Liv. 27. 41. pr. Interjace-
 bat campus: colles imminebant nudi.
 Interjacet Capuam, & Interjacet Capuæ, dicimus. Plin. lib. 5. cap. 4.
 Et a regione, quæ duas Syrtis interjacet. Columel. lib. 11. cap. 3. Ut
 in id spatium, quod fulcis interjacet, inclinentur. De feminibus.
 Interjacet hæc inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12.
- INTERIACIO**, ère. V. INTERICIO.
- INTERIBI**, [ἐν τέρῳ] Adv. Idem significans quod Interea. Plaut. Capt.
 5. 1. 31.
 Vos ite intro. interibi ego ex hac statua verbere volo &c. Gell.
 lib. 3. cap. 7. Consul interibi, dum ea pugna fit, se in locos subducit tu-
 tos atque editos. Obsoletum.
- INTERICIO**, èci, ectum, [παρεμβάλλω] ère. Inter aliquid jacere;
 interponere. Columel. lib. 1. Ut siqua interjecta sunt stramentis aut pa-
 leis spinarum vel germinum femina, intereant. conf. Cæl. 1. Bell. Ci-
 vil. 73.
 Interjicere inter. Cæl. 7. Bell. Gall. 80. Galli inter equites, raros fagit-
 tarios, expeditosque levis armaturæ interjecerant, &c.
 Tralate. Tacit. 3. Hist. 8. 3. Moram interjicere. Idem 1. Ann. 23. 6.
 Preces, minas.
 Nonnunquam scribitur Interjacere per a. ut Arminius pleraque Latino
 sermone interjaciebat. Tacit. 2. Ann. 10. extr.
- INTERJECTUS**, a, um. Partic. [παρεμβολῆς] Cæl. 7. Bell. Gall. 23.
- Neque inter se contingant trabes: sed paribus intermissæ spatiis, singulæ
 singulis faxis interjectis, arcte contineantur.
- Interjectus equiti pedes**. Tacit. 3. Hist. 72. 3.
- Interjectus inter**. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Aer autem, ut Stoici dispu-
 tant, interjectus inter mare & cælum, &c. Idem 2. de Fin. 17. Tu au-
 tem inter hæc tantam multitudinem hominum interjectam non vides.
- Interjecta & media**. Cic. 1. Acad. 36. Iis ipsis alia interjecta & media nu-
 merabat.
- Interjectus inter philosophos**, i. e. Intermedius, ut ait Budæus. Cic.
 1. Off. 92. Aut interjecti inter philosophos, & eos qui Rempubl. ad-
 ministrarent, delectarentur re sua familiari.
- Flumen interjectum**. Tacit. 2. Ann. 10. 3.
- Intervallum interjectum**, Interpositum. Cic. 1. Off. 30. Quæ quasi lon-
 go intervallo interjecto videmus.
- Nasus quasi murus oculis interjectus**. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.
- Spatio interjecto**. Liv. 2. 17. Idem 1. 58. pr. Paucis interjectis diebus,
 Sextus Tarquinius, infcio Collatino, cum comite uno Collatium
 venit.
- INTERJECTIO**, ònis. f. [παρεμβολή] Interpositio, & insertio. Quintil.
 lib. 4. cap. 2. Ne sententia quidem velut fatigatum intentione sto-
 machum judicis reficere diffuaserim, maxime quidem brevi interjectione.
 Idem lib. 8. cap. 2.
 De Interjectione, particula Orationis V. Grammaticos & Quintil. 1. 4. 6.
- INTERJECTUS**, us. m. [παρεμβολή] Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Inter-
 positu interjectuque terræ. Columel. lib. 3. cap. 21. Si vero interjectibus
 capere cujusque generis fructum aveat, &c.
 Interjectus temporis. Tacit. 3. Ann. 51. 3.
 Paucorum dierum. Tacit. 3. Ann. 67. 5. Noctis. Idem 6. 39. 2.
- INTERJECTURA**, æ. f. Frontin. de Colon. p. 135. Sunt & per recturas
 positæ interjecturæ.
- INTERIM**, Adv. temporis. [μεταξὺ] Idem quod Interea. Ter. And. 1.
 1. 100. Funus interim procedit, sequimur.
 Interim, Aliquando, five interdum. Quintil. lib. 1. cap. 9. Sed quia
 interim excusantur hæc vitia aut consuetudine, aut, &c. Cic. 2. de
 Orat. 209. Interim timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex
 communibus. Sic Budæus. Vetus exemplar habet, Item timor. conf.
 Plin. 10. Epist. 27. & Tacit. 1. Ann. 4.
 Interim, pro Aliquando, interdum geminatur. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Interim elabuntur, interim suæ memoriæ intentos a nova inventionem
 declinant. Idem 11. 3.
 Interim, Repente. Ter. Hec. 1. 2. 102.
 — primum dies complusculos
 Bene conveniebat sane inter eas: interim
 Miris modis odisse cœpit Sofratram. Donatus.
- Quum interim**, pro Quum tamen. Quintil. lib. 12. cap. 10. Sicut qua-
 tuor generaliter ventos totidem mundi cardinibus accepimus flare,
 quum interim plures sint intermedii. Alii codices habent, Quum inte-
 rim plurimi medii. Liv. Quum interim siquis existimare velit. Sic Cic.
 pro Sull. 11. Budæus.
 Sic Interea affertur, pro Tamen, vide pag. præced. H. St.
- Interim**, Discretio est ejus rei quæ ad narrationem pertinet. Ter. And.
 1. 1. 81.
 Curabat una funus: tristis interim
 Nonnunquam conlacrumabat.
- Interim dum**. Ter. Eun. 5. 2. 3. Interim dum ante ostium sto. Cæl. 5.
 Bell. Civii. 37. Interim dum de conditionibus inter se agunt.
- Interim cum**. Suet. Tiber. cap. 73. Interim cum in actis fenatus legisset.
 conf. Liv. 28. 44. & 35. 24. Tacit. 15. Ann. 11. 4.
- INTERIMO**, èmi, emptum, [ἀφανίζω, ἀφθιγγω] ère. Interficere.
 Cic. 4. Acad. Interimebat uxorem. Liv. 1. 3. extr. Stirpem fratris viri-
 lem interimit.
- Interimere vitam**. Plaut. Cæl. 3. 5. 29. Interimere ait velle vitam. Anti-
 que. Idem Cist. 4. 2. 45.
 Se ipsa interemit Lucretia a filio regis per vim stuprata. Cic. 2. de
 Fin. 66.
 Interimi veneno. Plin. lib. 7. cap. 13. Et lib. 11. cap. 37.
 Interimere & Conservare, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Et si quæ in-
 terimant innumerabilia sunt, etiam ea quæ conservent infinita esse debere.
 Ad nihilum interimat res. Lucret. 1. 217.
 Mors interimit res. Lucret. lib. 2. 1001.
- Interimit me hæc oratio**, Hic sermo me conficit & enecat. Plaut. Merc.
 3. 4. 22.
 Disperii: illæc interemit me modo oratio. Cic. pro Milon. 94.
 Me quidem, Judices, exanimant & interimunt hæ voces Milonis,
 quas audio assidue.
- INTEREMPTUS**, a, um. Partic. Plaut. Merc. 5. 1. 4. Hor. 4. Carm. 4.
 72. Asdrubale interempto.
- INTEREMPTIO**, ònis. f. [ἀφανισμός] Cic. pro Lege Manil. 30. Testis
 est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum in-
 teremptione patefactum est. Vetus Exemplar leg. Internicione. Gloss.
 Cyrill. Interemptio, κατὰσφαγή. Sext. Ruf. cap. 25. Subito innumera
 Perfarum agmina aggressus, ad interemptionem occidit. Ubi tamen
 in Cellar. edit. Ad internecionem cecidit.
- INTEREMPTOR**, òris. m. Sen. Epist. 70. Interemptorem sui fieri. Val.
 Max. 6. 1. 2. Virginis pudicæ interemptor, quam corruptæ pater esse maluit.
- INTEREMPTRIX**, icis. f. Lactant. Institut. 1. 10. Tertull. Spectac. 17.
- INTEREMPTIBILIS**, e. Adj. Tertull. adv. Marc. 3. 6.
- INTERIOR**, ius. V. INTRA.
- INTERITUS**, V. INTERRO.
- INTERJUNGO**, unxi, unctum, [ἀφθιγγωμι] ère. Subsistere. Tra-
 ctum a curru, cujus rotæ interjecto fude junguntur, ut quiescat.
 Martial. 2. 6.
 Et quum currere debeas Bovillas,
 Interjungere quæris ad Camœnas. V. Lex. Pitisc. Alciat. lib. 3.
 Parerg. cap. 14. Interjungere exponit, Equos a curru separare.
 Interjungere equos, Disjungere, ut conquiescant. Martial. 3. 25.
 Jam prono Phaethonte fudat Æthon,
 Exarlitque dies, & hora lassos
 Interjungit equos meridiana. De pigris nautis. [Etiam in exem-
 plo superiori videtur & Equos subaudiendum.]

- Dextras interjungere, quod & Jungere dextram dextrā dixit Virg. 1. Æn. 408. Liv. 22. 30. Tum dextrā interjunctā, militesque concio-
ne dimissa a notis ignotisque benigne atque hospitaliter invitati.
Sermonem interjungere. Sen. Epist. 84.
- INTERLABOR**, abi. Virg. 2. Georg. 349. Per tmesin,
Inter enim labentur aquæ.
- INTERLABENS**, entis. Partic. Stat. 2. Theb. 649.
Parce per has stellis interlabentibus umbras. Sil. 6. 18.
— truncoſque trahebat
Per stragem nervis interlabentibus artus.
- INTERLEGO**, ēgi, ēre. Per intervalla decerpere. Pallad. in Februario,
de Malis cap. 25. Si spissa poma ramos onerabunt, interlegenda sunt
quæque vitiosa, ut alimentum ceteris succus æquiparet, &c.
- INTERLECTIO**, ōnis. f. ut, Scripturarum interlectio. Tertull. adv.
Ux. 2. 6.
- INTERLIDO**, ēre. Paulin. Nolan. Carm. 10. 261.
— gravem interlidere dentem.
- INTERLINO**, īni, īvi five ēvi, itum, [ἀλαλίσω] ēre. Atramento, aut
aliqua realia superinducta, picturam vel scripturam destruere. Cic. pro
Cluent. 125. Qui tabulas publicas municipii sui corrupisse judicatus sit,
qui testamentum interlinerit.
- Delere vel interlinere. Ulp. 1. 16. D. fam. ercisc. §. Denique. Si unus
ex hæredibus rationes hæreditarias deleverit vel interleverit. Ju-
lian. 1. 42. D. ad l. Aquil. Corruptis enim tabulas recte dicitur, &
qui eas interleverit.
- INTERLITUS**, a, um. Partic. Codex interlitus. Cic. pro Cluent. 91.
Cæmenta interlita limo. Liv. 21. 11.
Murus bitumine interlitus. Curt. 5. 1. 16. & 25.
Tabulæ corruptæ, atque interlitæ. Cic. 4. Verr. 104.
- INTERLOQUOR**, loquēris, locūtus sum, [διαλαλῶ, ἀγρεύω] ōqui.
Alio loquente, sermones intermiscere, quæque interturbare loquentem.
Ter. Heaut. 4. 3. 13.
Antiphila mea nubet mihi. s. ficcine mihi interloquere?
Interloqui (inquit Perottus) est Aliquid inter agendum definire. A
quo Interlocutoria sententia vocatur, Quæ non definit controversiam
(ea enim Definitiva dicitur) sed aliquid obiter decernit ad causam per-
tinens. Gell. lib. 14. cap. 2. Aliter atque aliter eadem in causa, eodem-
que in tempore sentire, & interloqui videatur.
- Interloqui, pro Sententiam pronuntiare. Paul. in l. in testamento. D.
de fidei commiss. libert. In testamento, quod perfectum non erat
alumnæ suæ libertatem & fidei commissæ dedit. Quum omnia veluti
ab intestato filii egissent: quæsit Imperator, an ex causa fideicommissi
manumissa fuisset? Et interlocutus est, etsi nihil ab intestato pater
petisset: pios tamen filios debuisse manumittere eam, quam pater di-
lexisset. Pronuntiavit igitur recte eam manumissam, & ideo etiam
fideicommissa ei præstanda. Ulp. in l. 1. D. de constit. Princ. Quod-
cumque igitur Imperator per epistolam & subscriptionem statuit, vel
cognoscens decrevit, vel de plano interlocutus est, vel edicto præ-
cepit, legem esse constat.
- INTERLOCUTIO**, ōnis. f. [μετάφρασις] Sermonis interpositio. Gell.
lib. 14. cap. 2. An ex usu, exque officio sit iudicis rem causamque de
qua cognoscit, interlocutionibus suis ita exprimere atque consignare.
Quintil. lib. 5. cap. 7. Brevi interlocutione patroni refutandus est.
Interlocutio iudicis Julian. in l. qui agnitis. D. de except.
- INTERLUCO**, xi, [ἀναφαινω] ēre. In medio lucere, vel Interea lu-
cere, aut Inter aliquid lucere. Liv. 29. 14. Duos soles visos: & nocte
interluxisse.
- Interlucet, per translationem, pro Interapparet, & interconspicitur.
Liv. 1. 42. extr. Quibus inter gradus dignitatis, fortunæque aliquid in-
terlucet, posteri fama ferrent.
Corona interlucet non spissa viris. Virg. 9. Æn. 508. V. Burm. ad Quin-
til. Decl. 12. 2. p. 243.
- INTERLUCESCO**, ēre. Gloss. Gr. Lat. ἀναφαινω.
- INTERLUCO**, [ἀναφαινω] āre. Ramos seu plantas inutiliter pullulan-
tes, cum intervallo refecare: & a Luce deductum videtur: quod quum
cæduntur rami, lux fiat ipsi arbori amplior. Plin. lib. 17. cap. 23.
Deputantur cum vite pariter interlucata densitate ramorum, qui sint
supervacui.
- INTERLUCATIO**, ōnis. f. [ἀναφαινωσις] Plin. lib. 17. cap. 27. Inter-
lucatio arboribus prodest, sed omnium annorum trucidatio inutilissima.
Eadem dicitur Collucatio Varroni.
- INTERLUDE**, apud Anastas. in Cornel. V. Lex. Pitisc. vel Nardin. Rom.
Vet. 6. 13.
- INTERLUDO**, ēre. Aufon. Mosell. 75.
Interludentes, examina lubrica, pisces.
- INTERLUNIS**, e. Adj. Ammian. 19. 12. Nocte squalida & interluni.
- INTERLUNIMUM**, i. n. [συνόδου] dicitur Id spatium temporis, in quo
nec amplius luna vetus apparet, nec adhuc nova videtur. Plin. lib.
16. cap. 39. Inter omnes convenit, utilissime in coitu lunæ: quem
diem alii interlunium, alii silentis lunæ appellant. Idem 18. 32. Hor.
1. Carm. 25. 11.
Thracio bacchante magis sub inter Lunia vento.
- INTERLUO**, ui, iſtum, [ἀναλύω] ēre. Interfluere. Claud. 1. de
Rapt. Proserp. 143.
— rupit confinia Nereus
Victor, & abscissos interluit æquore montes. De Trinacria.
Pontus interluit urbes. Virg. 3. Æn. 418.
Interluere manus, Interim lavare. Cato de R. R. cap. 132. Manus in-
terluito, postea vinum sumito. i. e. Inter duos actus manus lavato. Bu-
dæus. conf. Liv. 41. 25. & Solin. cap. 56.
- INTERLUVIES**, ēi. f. Solinus cap. 35. Rex unus est universis. Nam
quotquot sunt, omnes angusta interlue dividentur. De Britannis.
- INTERMANEO**, anſi, ſum, [διαμενεῖν] ēre. ex Inter & Maneo; quasi
Manere inter. Lucan. 6. 47.
— operumque ut summa revifat,
Defessus Cæsar mediis intermanet agris. i. e. Tanta erat muni-
tionis magnitudo, qua Pompeium circumvallaverat, ut quando ipse opera
suorum revifere volebat, defatigatus quiescere cogere in mediis agris,
nec uno cursu omnem munitionem posset ambire.
- INTERMEDIUS**, a, um. Adj. [ἀντὶμεσος] Interiectus, interjacens.
- Cic. in Orat. 21. Est autem quidam interiectus, intermedius & quasi
temperatus, &c. Sed Gruter. Inter hos medius. Varr. 3. de R. R. cap.
5. In lateribus dextra & sinistra porticus sunt, primoribus columnis la-
pideis, intermediis arbusculis humilibus, ordinatæ.
- INTERMENSTRUUS**, V. INTERMENSTRIS.
- INTERMEO**, [διόδου] āre. Per medium meare, & fluere. Plin. lib.
5. cap. 30. Longeque clarissimum Asiæ Pergamum, quod intermeat Silenus.
- INTERMENSTRIS**, e. Adj. [ἐν συνόδῳ] Intermentris luna dicitur Inter-
lunium, & coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. Idemque mox: nisi in-
termentris, lunaque dimidiata, ne tangas materiem. ex Catone de R. R.
cap. 37. [Videtur Intermentre, i. n. substantivè positum.]
- INTERMENSTRUUS**, a, um. Adj. Idem, ut, Luna intermenstrua.
Plin. lib. 18. cap. 32. Maxime intermenstrua, dimidiaque stercoreato. De
Lunari ratione.
- INTERMENSTRUM**, i. n. [συνόδιον] Idem quod Luna intermenstrua.
Varro 1. de R. R. cap. 37. Quod a nova luna crescit ad plenam, & inde
rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstrum, a
quo die dicitur luna esse extrema, & prima. conf. Ammian. 20. 3.
- INTERMICO**, ui, [διαλάμπω] āre. In medio splendere. Claud. 1. de
Rapt. Proserp. 183.
— rutilum squammis intermicat aurum. Idem Conf. Prob.
&c. 26. Stat. 12. Theb. 252.
— e speculis moriens intermicet ignis.
- INTERMICANS**, antis. Partic. Lactant. 6. 20. Intermicantibus astro-
rum luminibus.
- INTERMINATUS**, a, um. Adj. [ἀπέρχεται] quod & Interminus dici-
tur Sine termino. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Confugitis ad deum: cuius
operam profecto non desideraretis, si immensam & interminatam in om-
nes partes magnitudinem regionum videretis. Patere. 2. 33. 2. Inter-
minata cupiditas imperii. Apul. de Mundo extr. Non est in hoc mundo
aliquid interminatum.
- INTERMINABILIS**, e. Adj. Idem. Hieron. Epist. 132. Sidon. 2. Epist.
7. Augustin. de Civ. Dei, 19. 11. & Tertull. adv. Marc. 2. 3.
- INTERMINUS**, a, um. Adj. Idem. Apul. de Mundo, p. 57. Inter-
minus lapsus. Aufon. Epist. 16. 38.
Perge, o libelle, & utere
Felicitate intermina. Avien. Perieg. 74. Oceanus interminus.
conf. Prudent. Hymn. Epiphan. 37. & adv. Symmach. 2. 106.
- INTERMINOR**, [διαπεινώ] āri. Valde minari. Ter. Eunuch. 5. 1. 14.
Istucine interminata sum hinc abiens tibi?
Interminari ne. Ter. And. 3. 2. 16.
Interminatus sum ne faceres? num veritus? quid retulit?
Interminari vitam alicui. Plaut. Cæf. 3. 5. 28. i. e. Se se interfecturum
minari. Idem Pseud. 3. 1. 10.
- INTERMINO**, āre. Act. Plaut. Mil. 2. 3. 42. Quis homo interminat?
- INTERMINATUS**, a, um. Partic. passive. Hor. Epod. 5. 39.
Interminato cum semel fixæ cibo
Intabuissent pupulæ.
- INTERMINATIO**, ōnis. f. Justinian. de Jur. docend. §. 7.
- INTERMISCO**, ui, istum vel ixtum, [διαμύζωμι] ēre In medio mi-
scere. Plin. lib. 19. cap. 6. Intermisceri satureiam, quoniam melius pro-
veniat. Columel. lib. 11. cap. 3.
Doris amara suam non intermisceat undam. Virg. 10. Ecl. 5.
Turbam indignorum candidatorum intermiscendo dignis. Liv. 4. 56.
- INTERMISTUS**, a, um. Partic. Liv. 10. 20. Intermisti hostibus.
- INTERMIXTUS**, a, um. Adj. Justin. 2. 8. 3. Intermixtis mulieribus.
Scrib. Larg. Compos. 207. His adjectis & intermixtis.
- INTERMISSIO**, INTERMISSUS, V. INTERMITTO.
- INTERMITTO**, īsi, īssum, [διαλύω] ēre. Interdum conquiescere,
vel Intercapedinem facere, non continuare. Cic. 3. de Orat. 216. Con-
tinenti spiritu, intermisso. Plin. lib. 10. cap. 46. Bibunt aves suctu ex iis
quibus longa sunt colla, intermittentes, & capite resupinato veluti in-
fundentes sibi.
- Intermist dare, Distulit. Cæf. 4. Bell. Gall. 31. pr. Ex eo quod obsides
dare intermiserant, fore id quod accidit, suspicabatur.
- Intermittere & Retinere. contraria. Cic. 2. Off. 24. Acriores autem mor-
sus sunt intermissæ libertatis, quam retentæ.
- Non intermittere. Cic. 1. Tusc. 69. Hic autem ubi habitamus non inter-
mittit suo tempore cælum nitescere, arbores frondescere.
- Admirationem non intermittere. Cic. 5. de Fin. Nec vero intermittunt,
aut admirationem earum rerum, quæ sunt ab antiquis repertæ, aut inve-
stigationem novarum.
- Bella diu intermissa. Hor. 4. Carm. 1. 1.
- Consuetudinem intermittere. Cic. 3. Fam. 1. Quod quum ita sit, per-
ficiam profecto, ut longi temporis usuram, qua caruimus intermissa
nostra consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officio-
rum meorum faciam.
- Curam rerum intermittere. Tacit. 4. Ann. 13. At Tiberius, nihil inter-
missa rerum cura, negotia pro solatiis accipiens, jus civium, preces
sociorum tractabat.
- Diem intermittere. Ter. Adel. 3. 1. 6.
— nam nunquam unum intermittit diem,
Quin semper veniat. Cæf. 5. Bell. Gall. 38. Neque diem neque
noctem intermittit, peditatumque se subsequi iubet.
- Iter non intermittere. Cæf. 3. Bell. Civil. 13. Quod properans noctem
diei conjunxerat, neque iter intermiserat.
- Mentionem intermittere. Cic. 5. Att. 9. Dionysium semper equidem, ut
scis, dilexi, sed quotidie pluris facio, & me hercule in primis quod
te amat, nec tui mentionem intermitti finit.
- Negotia cuiuspiam intermittere. Paul. in l. nam & Servius. D. de negot.
gestis.
- Opus intermittere. Cæf. 3. Bell. Gall. 29. Ejusmodi tempestates sunt con-
secutæ, uti opus necessario intermitteretur.
- Otium intermittere. Plin. Epist. 151. Eademque firmitate animi labori-
bus sufficit, qua nunc otium patitur. Quod quidem paulisper cum ma-
gna sua laude intermisit, & posuit.
- Praeliū intermittere. Cæf. 3. Bell. Gall. 5.
- Profecionem intermittere. Cæf. 5. Bell. Gall. 33. Cæsar intermissa pro-
fectione, ac omnibus rebus postpositis, magnam partem equitatus ad
eum insequendum mittit.

Studia intermissa longo intervallo. Cic. 1. Tusc. 1. Retuli me, Brute, te hortante maxime, ad ea studia, quæ retenta animo, remissa temporibus, longo intervallo intermissa revocavi.

Tempus intermittere. Cic. Etsi ego id tempus intermiseram potius, quam omiseram.

Tempus intermittere a labore. Cæf. 1. Bell. Civil. 59.

Intermittere, neutrum, pro Intermitti. Cæf. 1. Bell. Gall. 38. Reliquum spatium, quod non est amplius pedum DC, qua flumen intermit- tit, mors continet magna altitudine.

INTERMISSUS, a, um. Partic. [διαλειμμένον] ut, Intermissus or- do. Plin. lib. 37. cap. 12. Et lib. 17. cap. 5. Quoties intermissa cul- tura quievit.

Intermissa tecta, Non continua. Plin. Epist. 2. 17. extr. Litus ornant va- rietate gratissima, nunc continua, nunc intermissa tecta villarum, quæ præstant multarum urbium faciem.

Verba intermissa. Ovid. 1. Met. 746.

INTERMISSIO, ònis. f. [ἀφαιψις] Vacatio ab aliquo munere per ali- quod tempus. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Nec tamen video quomodo non vereatur ille deus beatus ne intereat, quum sine ulla intermissione pulse- tur, agiturque atomorum incurfione sempiterna.

Intermissionem facere a re aliqua. Cic. 1. Off. 19. Virtutis enim laus omnis in actione consistit: a qua tamen sæpe fit intermissio, multique dantur ad studia reditus.

Intermissio consuetudinis. Cic. 5. Fam. 17.

Intermissio epistolarum, Vacatio a scribendo. Cic. 7. Fam. 13. Neque alia ulla fuit causa intermissionis epistolarum, nisi quod ubi esses plane nesciebam.

Officii intermissio. Cic. de Amicit. 8. Nec ullo casu arbitror, hoc con- stanti homini posse contingere, ut ulla intermissio fiat officii.

INTERMISSUS, ùs. m. [ἀφαιψις] Plin. lib. 9. cap. 29. Lusciniis, die- bus ac noctibus xv, garrulus sine intermissu cantus.

INTERMORIOR, mortuus sum, [διαπονήσκω] mori. Penitus mori, vel Quum aliquid fieret mori. Et de quacunque re dicitur. Cato cap. 161. Nam si defringes, stirpes fient, & intermorientur. Plin. lib. 19. cap. 8. Nam si defringatur, stirpes cere, & intermori.

Intermortuæ conciones. Cic. pro Milon. 12. Declarant hujus ambusti Trib. plebis illæ intermortuæ conciones, quibus quotidie meam poten- tiam invidiose criminabatur. i. e. Languidæ & defectæ. Budæus.

Intermoriuntur officia. Cic. 6. Fam. 16. Si nullum officium tuum apud me intermoriuntur existimas.

INTERMORTUUS, a, um. Adj. Qui inter mortem vitamque ex dolore procumbit, similis expiranti, & in quo nulla amplius vitæ spes est. Suet. de Neron. 42. Postquam Galliam & Hispanias descivisse cognovit, collapsus, animoque male fracto diu & sine voce & prope intermortuus jacuit. Cic. in Pison. 16. Quod autem majus indicium expectatis, nihil inter vos & Catilinam interfuisse, quam quod eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquiis concitastis?

Res intermortua. Ovid. 2. de Pont. 5. 5.

Intermortuam memoriam revocare, h. e. Perditam & jam abolitam. Cic. pro Muren. 16. Etenim ejusdem animi atque ingenii est, posteris suis, quod Pompeius fecit, amplitudinem nominis, quam non acceperit, tradere: & ut Scaurus, memoriam prope intermortuam generis sui virtute renovare.

Intermortui mores, Perditi, corrupti. Plaut. Trin. 1. 1. 7.

INTERMUNDIUM, i. n. [μεσοκορμιον] ut Intercolumnium dixit Cic. 2. de Fin. 71. Individua quum dicitis & intermundia, quæ nec sunt ulla, nec possunt esse intelligimus. Idem 1. de Nat. Deor. 18. Tan- quam modo ex deorum concilio & ex Epicuri intermundiis descendit. Budæus.

INTERMURĀLIS, e. Adj. Liv. 44. 46. ad finem, Muro urbis conjun- cta procul videtur: divisa est intermurali amni, & eadem ponte juncta.

INTERNASCOR, natus sum, [διασπράσσω] nasci. In medio nasci. Plin. lib. 18. cap. 16. Internascentesque herbas excludi.

INTERNATUS, a, um. Adj. [διασπράσσω] Partic. ab Internascor. Tacit. 4. Hist. 60. Virgulta postremo, & stirpes, & internatas faxis her- bas vellent, miseriarum, patientiæque documentum fuere.

Internata virgulta. Liv. 28. 2. Angustiæ & internata virgulta ordines di- rimebant.

Internatum corpus. Plin. lib. 17. cap. 27. Dilatatæ cicatrices, & inter- nato corpore expletæ.

INTERNĒCO, necavi & necui, necātum & nectum, [διαφονίζω] ære. Simul interficere, & multitudinē totam ferme complectitur. Plaut. Amph. 1. 1. 34.

Duello extincto maximo, atque internectis hostibus. Cic. 14. Philipp. 7. Internecti nota testamenta credo subjiciunt.

INTERNĒCIDA, æ. m. inquit Isidorus lib. 10. litt. I est Qui falsum tes- tamentum fecit, & ob id hominem occidit. Inde Internecinii actio in jure civili, quæ ab Isidoro interneccidii vocatur, ab interneccida. Inter- necidii judicium in eum, inquit alio loco, [5. 26.] dabatur, qui fal- sum testamentum fecerat, & ob id hominem occiderat, accusatorem ejus bonorum possessio sequebatur. Internecidii autem significatio est quasi Hominis quædam enecatio. Nam præpositionem Inter, præpone- bant. Turnebus. In vulg. cod. Isidori legitur, Interneciei judicium, & Interneciei autem.

INTERNĒCIDIUM, V. dict. præced.

INTERNĒCIO, ònis. m. [παράκλησις] Vitæ privatio, inquit Festus. Liv. lib. 9. 26. pr. Lucerni ac Samnites ad interneccionem cæsi. h. e. Fere omnes occisi. Cic. 2. Att. 20. Neque enim resisti sine interneccione posse arbitrabamur.

Ad interneccionem cædi. Vellei. 2. 110. Armis inter se ad interneccionem concurrere. Suet. Othon. cap. 12.

INTERNĒCIES, ei. f. Idem. In Isidor. Gloss. ubi exponitur Mors, ja- ctura. V. INTERNECIDA.

INTERNECTIO, ònis. f. Festus. [Al. Internecio. Affert & ex Gell. 3. Beroald. ad 3. Met. Apul. p. 381. Stew.]

INTERNĒCINUS, a, um. Adj. [παράκλησις] Quod ad interneccionem pertinet. ut, Internecinum testamentum, propter quod dominus ejus necatus est, inquit Festus.

Internecinum bellum, Quod ad destructionem fit unius aut alterius par- tis. Liv. 9. 25. Nullus modus cædibus fuit: deletaque Ausonum gens, vix certo defectionis crimine, perinde ac si internecino bello certasset.

Plin. lib. 8. cap. 24. Habet deinde internecinum bellum cum ichneu- mone. De aspidē.

Bellorum internecina odia. Justin. 6. 6.

Internecinum morbi genus. Gell. 2. 1. Al. leg. Internecivus. Sic

INTERNECIVE, Adv. Ammian. 27. 20. Internecive cuncta disper- dere.

INTERNECIĀLIS, e. Adj. Liv. 27. 25. Morbi interneciales.

INTERNECTO, xui, xum, [διέναι] ære. Inter se connectere. Stat. 8. Theb. 168.

— vix magna lavare

Vulnera, & effantes libet internectere plagas.

INTERNĒDIFICO, ære. Plin. lib. 10. cap. 13. Tertium est earum ge- nus, quæ ripas excavant, atque ita internedificant.

INTERNĒGRANS, antis. [διαμετακινῶ] Partic. sine verbo. Stat. 6. Theb. 336.

— noctemque diemque

Affimulant, maculis internegantibus albæ.

INTERNĒTRO, ui, [διαφάνω] ære. In medio nitere vel pellucere. Plin. lib. 37. cap. 5. Tunc enim tellure internitent, quia iis ventis ma- xime harenæ moventur. De gemmis. Curtius 3. 3. Cæli fulgor tempore æstivo ardenti similis, internitens. Et 5. 4. Etiam si sidera internitebant.

INTERNODIUM, i. n. [μεσοκόμδιον] Spatium inter nodum & nodum. Plin. lib. 7. cap. 2. Arundines vero tantæ proceritatis, ut singula inter- nodia alveo navigabili ternos interdum homines ferant. Columel. de Ar- borib. cap. 3. Brevia internodia.

Longa internodia crurum. Ovid. 11. Met. 793.

Mollia nodosus facit internodia poples. Ovid. 6. Met. 256.

INTERNODIUS, i. m. Columel. lib. 3. cap. 2. Internodius quoque ra- rior, largis fructibus a minore superatur. [Immo Internodiis, ut in emendatis codd. legitur, ab Internodium, i. n.]

INTERNOSCO, nōvi, nōtum, [διαγινώ] ære. Discrimen inter duo facere. Plaut. Amph. prol. 142.

Nunc internosce ut nos possitis facilius, &c. Cic. de Amicit. 95.

Secerni autem blandus amicus a vero & internosci tam potest. Idem 2. de Divin. 128. Quæ si alia falsa, alia vera, qua nota internoscantur scire sane velim.

Internosci a falsis non possunt. Cic. 4. Acad. 22.

Facile internoscere. Cic. 4. Acad. 48.

INTERNUNDINUM, i. n. Spatium quod inter nundinas est veteres La- tini vocaverunt; ut Intermentstruum, Quod inter menses. Varro. Quo- ties priscus homo ac rusticus Romanus internundinum barbam radebat. Lucilius, Paucorum atque hoc pacto si nihil gustat internundinum. Quod Nonius 3. 145. duobus verbis divisum Inter nundinum legit. Tur- nebus. V. Voss. Etymolog.

INTERNUNTIUS, i. m. [ἀγγελλας] est, inquit Perottus, Qui inter alios medius est, ad aliquid tractandum: & modo huic, modo illi per vices nuntiat. Ter. Eun. 2. 2. 56.

— eho, numnam tu hic relictus custos,

Nequis forte internuntius clam a milite ad istam cursitet? Cic. ad Octav. 16. Quæ quidem si nullo alio, me tamen internuntio celeri- ter ad illos deferentur. Cæf. 1. Bell. Civil. 20. Post paulo tamen inter- nuntiis ultro citroque missis, quæ ignorabant de L. Domitii fuga co- gnoscunt.

Internuntius & interpres. Cic. 13. Philipp. 12. Verum igitur augurem Jovis Opt. Max. cujus interpretes internuntiique constituti sumus, &c.

Internuntius & minister rei alicujus. Liv. 33. 28. Servus erat Zeuxippo, totius internuntius & minister rei.

Internuntii fuerunt Portio comitatus apud mulieres impudicas. Juven. 14. Sat. 30.

— ad mœchum dat eisdem ferre cinædis.

INTERNUNTIA, æ. f. Plin. 10. 37. Quin & internuntia in rebus ma- gnis fuere.

INTERNUNTIVM, i. n. Apul. de Dogm. Plat. p. 61. Ea, quæ sunt inter- nuntia sentiendi. Sic ex Thef. Lips. desce.

INTERNUNTIO, ære. Liv. 42. 36. Paulisper internuntiando cunctatio fuit, utri transgrederentur.

INTERNUS, V. INTRA.

INTĒRO, intrivi, intritum, [ἐνπίσσω] interēre. Idem quod Terere, vel Intus aut Simul terere. Varro 2. de R. R. cap. 9. Necnon ita panem hordeaceum dandum, ut non potius eum in lacte des intritum, &c. Cato cap. 156. Et eo cuminum interito.

Intristi hoc, tibi exedendum. Ter. Phorm. 2. 2. 4.

— ad tesumma solum, Phormio, rerum redit:

Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum, accingere. Ubi Donatus, Parcemia apta parafito, quæ de cibo est: hoc autem inter rusticos de Alliato mortario dici solet. Et bene Intristi, proprie enim Intrita dicitur hujusmodi cibus. Erasmus, (Verba sunt Phormionis pa- rafisti, qui quoniam fuerat auctor consilii de ducenda puella, æquum esse putat ut suo periculo rem item expediat.)

INTRITA, æ. f. vel INTRITUM, i. n. [μυστήριον] de Alliato morta- rio inter rusticos dici solet: teste Donato superiore loco. Plin. lib. 9. cap. 9. de delphinis, Nec piscibus tantum, sed intrita panis & vino fatiantur. Columel. lib. 12. cap. 40.

Aqua intrita facta, h. e. Cum pane vel re alia spissior facta. Varr. 3. de R. R. cap. 9.

Intrita. Plin. lib. 36. cap. 21. Ruinarum urbis ea maxime causa, quod furto calcis sine ferrumine suo cæmenta componuntur. Intrita quoque quo vetustior, eo melior. Ubi Hermolaus, Intrita videtur esse Calx: sed illa maxime quæ non e gleba statim ad opus confertur, sed tempore maceratur, atque fermentescit. Utuntur voce illa Varro, Columella, Vitruvius: ut Intrita proprie nobilibus tectoriis, calx e gleba vulga- ribus (ita enim Jurisconsulti quoque appellant) & vilibus albariis fere dicata sit. Legitur & Intritum lib. 35. cap. 13. pro Terra ipsa, unde lateres finguntur. In quo tamen noscendum Intritam eo loco, non In- tritum in vetustis exemplaribus scriptum fuisse. Hermolaus.

Intrita, Catoni alia res est, h. e. Emplastrum ad infitionem. Plin. lib. 7. cap. 16. Sed id etiam apud veteres Græcos invenitur, & apud Catonem, qui oleam sicumque sic inferi jussit, mensura etiam præ- finita secundum reliquam diligentiam suam: cortices scalpro excidi quatuor digitorum longitudine, & trium latitudine. atque ita coagmen- tari, & illa sua intrita oblini. Hic videtur Intrita pro Fæce vini poni.

poni. Hæc Beroaldus. Ego vero Intritam interpretor Lutum, aut Terram manibus subactam & mollitam. Id quod ex ipsius Catonis verbis facile colligitur in eo ipso loco quem citat Plinius. Sicenim ait in cap. de Inſitione, ad finem, Hæc omnia luto deſſito, obſinito, alligato, &c.

INTRIMENTUM, i. n. Idem. Apul. Met. 10. p. 244.

INTERTRIGO, inis. f. Vitium equi, qui ungulam ungula atterit. Plin. 20. 14. Intertrigines menta prohibet. V. Harduin. in loc. Varro de L. L. 4. 36. a Terendo deditur Intertrigo, quod duo inter ſe trita & diminuta ſint.

INTERTRIMENTUM, V. in ſuo loco.

INTERORDINIUM, i. n. [*μεταρρίθμιον*] Spatium quod eſt inter duos ordines: ſicut Intervallum inter columnas Intercolumnium nominatur. Columel. lib. 3. cap. 13. Et ſi foſſore tantum terra verſetur, minimum eſt quinque pedum interordinium, ſeptem maximum. Idem lib. 5. cap. 5. Sed de ſpatiis ordinum eatenus præcipiendum habemus, ut intelligant agricolæ ſive aratro vineas culturi ſint, laxiora interordinia relinquenda.

INTERPATEO, ère. Macrob. 7. Saturn. cap. 15. Propterea tot meatibus diſtinctus eſt, & interpateſ rimis.

Fiſtula interpateſ in extremis palati regionibus. Laſtant. Opific. Dei, cap. 11. §. 9.

Sic & apud Laſtantium, ubi antea, legebatur Iter patet. Vide Mich. Thomafii Annot. p. 37. H. St. Idem Laſtantii locus eſt, qui non erat in ed. Lugd.

In latum diximus interpateſ debere. Veget. de Re milit. 3. 15.

INTERPĒDIO, ire. Idem ac Impedire. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Calor ſenſum occupat, & guſtatum linguæ fervor interpediſ.

INTERPELLO, [*διακώλω*, *διακόλλω*] ère. Loquentem alloqui, & quaſi ſermonem ejus interrumpere; Interfari. Cic. 1. Tuſc. 16. Sed nihil te interpellabo, continentem orationem audire malo.

Odiſſe interpellare. V. ODIUM.

Poſſeſſionem interpellare, i. e. Interrumpere. Tryphonius in l. ſi fundum. D. de fundo dotali. Julian. in l. qui fundum. §. procurator. D. pro emptore.

Vigilantem interpellare. Cic. 7. Verr.

Uſucapionem interpellare, i. e. Interrumpere. Ulpian. in l. 1. §. ult. in fine. D. uſufructuarius quemadmodum caveat.

Interpellare, Obturbare. Cic. 2. Q. frat. 10. Tu metuis ne me interpelles? primo ſi in iſto eſſem, tu ſcis quid ſit interpellare, &c. Tu vero ut me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare velim. Cæſ. 3. Bell. Civil. 105. Sed interpellatum adventu Cæſaris profugiſſe. i. e. (inquit Budæus.) A conatu & incœpto deterritum.

Juriſdictionem alicujus interpellare, i. e. Impedire. Modeſtinus in l. neque infantes. D. de fideiſcommiſſariis libertatibus.

Manuſiſſionem ſervi interpellare. i. e. Impedire, prohibere. Julian. in l. ſi hominem. D. mandati.

Stuprum interpellare, Impedire. Liv. 3. 57. Ubi tollentes corpus ſeminaimæ virginis, ſponſum avunculumque in carcerem duci jufferit, ſtupro interpellato magis, quam cæde motus.

Victoriam partam interpellare, Impedire, remorari. Cæſ. 3. Bell. Civil. 73. Sed ſive ipſorum perturbatio, ſive error aliquis, ſive etiam fortuna partam jam præſentemque victoriam interpellafſet, dandam omnibus operam, ut acceptum incommodum virtute farciretur.

Dulcedo iræ interpellata. Liv. 9. 14. Itaque apud inſenſos ob interpellatam dulcedinem iræ, conſeſſum oratio habita eſt, ut doceretur miles, &c. i. e. Ob revocatos a cæde milites. Budæus.

Interpellare debitorem, eſt Appellare, h. e. in judicium vocare. Pomponius in l. Labeo. D. de nautico fœnore, Si nemo ſit qui ex parte promiſſoris interpellari trajectitiæ pecuniæ poſſit: idipſum conteſtatione complecti debere, ut pro petitione id cederet. Budæus.

Poſſeſſores interpellare debet ſecundus creditor. Papin. in l. 1. in fine. D. de diſtract. pignor.

Interpellare, Rogare. Valer. Max. lib. 3. 1. 2. Cato rogatus ut ſocios apud avunculum adjuvaret, conſtanti vultu non facturum ſe reſpondit. Iterum deinde, ac ſæpius interpellatus, in propoſito perſiſtit. Valla in Raudenſem.

Interpellandi locus hic erat. Hor. 1. Sermon. 9. 26.

Lucrum interpellatum. Hirt. de Bello Alex. 50. Sibique quod rapuerant, acceptum ferebant: quod interciderat, aut erat interpellatum, Caſſio aſſignabant.

INTERPELLATIO, ōnis. f. [*ἀντιλογία*] Cic. 12. Att. 42. Putabam enim commodius te idem iſtud domi agere poſſe interpellatione ſublata. Idem 2. de Orat. Etſi, inquit, Antoni, minime impediendus interpellatione iſte curſus orationis tuæ. Idem 6. Fam. 18. Itaque litteræ quidem meæ impediuntur, in quibus ſine ulla interpellatione verſor. Plin. Epift. 213. Inopportuna interpellatio.

INTERPELLĀTOR, ōnis. m. Interventor, qui interrumpit ſermonem, aut aliquid aliud agentem. Cic. 3. Off. 38. Dictabat ſe hortulos aliquos emere velle, quo invitare amicos, & ubi ſe oblectare ſine interpellatoribus poſſet.

Moleſti alieni ſermonis interpellatores Diaſectici. Auſt. ad Heren. lib. 2. 16.

Interpellatores minus moleſti. Cic. 15. Att. 13.

INTERPELLĀTRIX, icis. f. Hieron. Epift. 3.

INTERPENDIUM, i. n. V. Salmaſ. in Solin. p. 107. Haud multum differt a Compendio. Interpendium eſt, Cum in utraque lance paria ſunt omnia. Al. Interpondium.

INTERPENSIVUS, a, um. Adj. Interpenſiva Abſol. apud Vitruv. 6. 3. pr. Perticarum, tigillorum, aſſerumve genera ſunt, quæ ab angulis parietum ad angulos tignorum, ad imbres in colliquias derivandos, vel alium quemvis uſum interlocantur, quaſi ea quæ a pendendo Græci appellant *παραπήγματα*. Interpenſivi vero parietes ſunt, Qui ſupra contignationem ſtruuntur, nec in ſolo fundamentum habent, ſed in pendenti ſurgunt. Hermol.

INTERPLICO, [*παρεπιτίκω*] ère. Stat. 4. Theb. 218.

Albaque puniceas interplicat inſula criſtas.

INTERPŒLO, [*ἐπιποδοῖν*, *ἀνταρῶν*, *ἀντιπῆμα*] ère. Immutare, inquit Perottus, & novam formam vetuſtis addere. Dictum quaſi Interpo-

lire. Ab arte fullonia, quæ poliendo vetera quæque in novam ſpeciem mutat. Cic. 3. Verr. 158. Aliquid demendo, mutando, curando ne litura appareat, interpolando. Ulpian. in l. præcipiunt ædiles. D. de ædilitio edicto, Ubique enim curent ædiles, ne emptores a venditoribus circumveniantur, &c. præſumptum eſt enim ea mancipia, quæ rudia ſunt, & ſimpliciora eſſe, & ad miniſteria aptiora & dociliora: trita vero mancipia & veterana, difficile eſt reformare. Quia igitur vernalitarii ſciunt facile decurri ad novitiorum emptionem, idcirco interpolant veteratores, & pro novitiis vendunt. Hermolaus; Interpolare thura, eſt Rudia quum ſunt, polire: omninoque verbum illud Novare, mangonzareque ſignificat. Unde Veſtes interpolatæ, & Mancipia interpolata, in jure Civili, quæ quum ſint veterana, lenocinio & arte faciẽ mutant, pro recentibuſque ac novitiis licentur. Albaria tectoriorum interpolantur, inquit Plinius lib. 35. cap. 16. h. e. Tectoria quibus propter vetuſtatem color albus induci ſolitus exoleviſſet, exalbantur, renovanturque. De quo verbo & Notius Marcellus 1. 145. pluſcula. Aliqui ſcribunt Interpollo, ſed male. Divus enim Ambroſius pen. corripuit in illo lambico dimetro,

Quod nulla nox interpolet. Hymnus incipit

Veni Redemptor gentium.

Renovare, & interpolare. Cic. 2. Q. frat. 12. Quod vult, inquam, renovare honores eoſdem, quominus togam prætextam quotannis interpolet, decernendum nihil cenſeo.

Satietaſtem epularum ludis interpolabat. Q. Curt. 6. 2.

Nova pictura opus interpolare. Plaut. Moſtel. 1. 3. 105.

Illic homo me interpolabit, meumque os finget denuo. Plaut. Amph. 1. 1. 161.

INTERPOLĀTIO, ōnis. f. [*ἀνταρῶν*] Plin. lib. 13. cap. 12. Hanc excepit Romæ Fannii ſagax officina, tenuatamque curioſa interpolatione principalem fecit e plebeia.

INTERPŒLIS, e. Adj. [*ἀνταρῶν*] Quod eſt interpolatum. Plin. lib. 19. cap. 2. Eſt quidem ejus natura interpolis, rurfuſque quamlibet vetuſtum novo miſcetur. De ſparto. Plaut. Moſt. 1. 3. 117.

Nam iſthæc veteres, quæ ſe unguentis unctitant, interpoles, Vetulæ, edentulæ, quæ vitia corporis fūco occultunt.

INTERPŒLUS, a, um. Adj. [*ἀνταρῶν*] Idem. Martianus in l. Labeo libro. D. de contrah. empt. & vend. Si veſtimenta interpola quis pro novis emerit, Trebatio placere ita emptori præſtandum quod intereſt, ſi ignorans interpola emerit.

INTERPŒLĀTOR, ōnis. m. [*ἀνταρῶν*] Qui antiquas veſtes reſarcit ac renovat, ut eas facilius vendat. Tertull. de Anima c. 16. Frumentariæ ſegetis nocturnus interpolator. Et de Habit. mulier. 1. 8. Diabolus interpolator naturæ.

INTERPŒLĀTRIX, icis. f. [*ἀνταρῶν*] Mulier quæ id ipſum facit, quod interpolator. Pomponius, Interpolatricem accerſire oportet, quæ huic veſtem adducat. V. Lex. Parei. Tertull. adv. Hæret. cap. 7. Sapientia humana & affectatrix & interpolatrix veritatis.

INTERPŒNO, ōni. ſitum, [*ἐνθήμι*, *παρενθήμι*, *παρεπέχω*] ère. Notæ ſignificationis. Cic. de Amicit. 3. Quaſi enim ipſos induxi loquentes, ne inquam & inquit ſæpius interponeretur.

Accuſatorem interponere. Cic. 3. Verr. 114. Interpoſuiſtis accuſatorem, qui quum ego mihi c & x dies ſolos in Siciliam poſtulaſſem, c & viii ſibi in Achaïam poſtulare.

Aquam, Immiſcere aquam vino. Martial. lib. 1. 151.

Interponis aquam ſubinde, Ruffe:

Et ſi cogeris a fodale, raram

Diluti bibis unciam Falerni. [Al. Intro ponis, quod minus probo. Auctoritatem. Cic. 13. Philipp. 15. Quod ſi auctoritatem interponis, ſine armis, magis quidem laudo: ſed vide ne hoc ipſum non ſit neceſſe.

Cautiones interponere, i. e. Dare. Paulus in l. omne. D. pro ſocio.

Conſilium ſuum conſilio alterius. Liv. 35. 35. ad fin. Qui cunctatus fuerit, & ſuum conſilium meo interponet, ſciat ſibi reditum ad penates non eſſe.

Decretum. Cic. 4. Verr. 119. Quin ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam acceperit.

Diebus aliquot interpoſitis, h. e. Interjectis. Varro 3. de R. R. 9. Cic. 2. Verr. 23. Ita prope x l. diebus interpoſitis, tum denique ſe ad ea, quæ a nobis dicta erunt, reſponſuros eſſe arbitrantur.

Exceptionem interponere actioni, i. e. Exceptionem opponere. Ulpian. in l. 2. in princip. D. de exception.

Fidem alicui. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 6. extr. Fidem reliquis interponere, juſjurandum poſcere, ut quod eſſe ex uſu Galliæ intellexiſſent, comuni conſilio adminiſtrarent. Subaudi Suam. V. FIDES.

Fidem ſuam in aliquam rem, Rem aliquam in ſuam fidem recipere. Cic. pro Roſc. Amer. 114. Si hanc ei rem privatim Sext. Roſcius mandafſet, ut cum Chryſogono tranſigeret atque decideret, inque eam rem fidem ſuam, ſi quid opus eſſe putaret, interponeret.

Gaudia curis interponere. Cato de Morib. 3. 5.

Judicium ſuum, Judicio comprobare. Cic. 8. Att. Idem 2. de Divin. 152. Quum autem proprium ſit Academiæ, judicium ſuum nullum interponere, &c.

Juſjurandum, Jurejurando affirmare. Liv. 34. 25. Qui primo jurejurando interpoſito, de præſidio expellendo cum idoneis colloquutus, dum, &c.

Moram, quod & Moram neſtere dicitur: h. e. Differre, & morari. Cic. 1. Acad. 1. Quod quum audiſſemus, nullam moram interponendam putavimus, quin videremus hominem nobiſcum, & ſtudiis eiſdem, & vetuſtate amicitia conjunctum. Cæſ. 1. Bell. Civil. 64. Magnaque fluminis interpoſita mora.

Menſes intercalares, h. e. Inferere. Liv. 1. 19. extr.

Nomen alicujus in re aliqua, pro Adumbrare, & accommodare in ſpeciem & in fraudem. Cic. 3. Verr. Petatur hæreditas ea, quæ nulla debetur? in prædam Prætoris interponatur nomen civitatis? Budæus

Noctem. Cic. pro Muren. 35. Dies intermiſſus unus, aut nox interpolita ſæpe perturbat omnia.

Operam ſuam pro aliquo. Cic. 1. Verr. 63. Pro exterarum nationum commodis inimicitias ſuſcipere: ad periculum accedere: operam, ſtudium, laborem interponere.

Pænas. Cic. 4. Verr. 66. Iſte pænis, compromiſſique interpoſitis, H. S. c c c extorquenda curavit.

Postulatum, pro Postulare. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Casarem in conditione mansurum: postulataque hæc ab eo interposita esse, quominus quod opuseffet ad bellum, a nobis pararetur.

Querelas. Cic. 2. Q. frat. 7. Sed res multis querelis de Repub. interponendis nulla transacta est.

Se, pro Immiscere se, vel intermiscere. Cic. in Vatin. 37. Num quem putes illius tui certissimi gladiatoris similem Tribuni plebis posse reperiri, qui se interponat, quo minus reus mea lege fias? Idem 3. Q. frat. 4. De Ascanione tu vero quod voles facies, me nihil interpono.

Audaciæ alterius se interponere, Obistere & reluctari. Cic. 2. Philipp. 9. Quid enim me interponerem audaciæ tuæ, quam neque auctoritas hujus ordinis, neque existimatio Pop. Rom. neque leges ullæ possent coercere?

Se in. Cic. 10. Fam. 27. Itaque sapientius meo quidem iudicio facies, si te in istam pacificationem non interpones.

Se non interponere tum dicuntur iudices, Quum aliqua de re iudicare nolunt. Ulpian. in l. a divo Pio. §. sed si emptor. D. de re iudicata.

Se interponere cepit Senatus. Pomponius in l. 2. §. deinde quia. D. de orig. juris. *Le Senat commença à s'en mêler.*

Spatium. Cic. pro Cluent. 5. Vehementes habeat repentinos impetus, spatio interposito, & causa cognita consenscat.

Suspicionem. Cæf. 4. Bell. Gall. 32. Neque ulla ad id tempus belli suspitione interposita.

Verbum. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interposuit Navius, aut societatem sibi quippiam debere, aut privatim Quintium debuisse.

Interponi condimentis, pro Poni inter condimenta. Plin. lib. 20. cap. 15. Similis autem & huic usus. Namque & panibus Alexandrinis subijcitur, & condimentis interponitur. h. e. Immiscetur.

INTERPOSITUS, a, um. Partic. [*παρεπιδέας*] Plin. lib. 18. cap. 16. Interpositis quinis diebus. h. e. Interjectis vel intermissis.

Spatium interpositum. Lucret. lib. 4. 561.

Per interpositam personam. Ulpian. l. 1. D. Quorum rerum act. non dat. Etenim parvi refert, protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fideiussoris vel rei personam.

INTERPOSITIO, ōnis. f. [*παρεπιδέας*] Cic. 1. de Invent. 8. Quæstionem autem eam appellat, quæ habeat in se controversiam in dicendo positam, sine certarum personarum interpositione, ad hunc modum, ut Quid sit bonum, &c.

Interpositio, pro his quæ lineis superscribi & interscribi solent dum aliquid emendatur. Cic. 16. Fam. 12. Una omnino interpositio difficultior est, quam ne ipse quidem facile legere soleo, de quadrimo Catone.

INTERPREMO, vel potius INTERPRIMO, pressi, pressum, [*διακλέω*] ēre. Intercludere. Plaut. Rud. 3. 2. 41. Qui sacerdotis scelestus fauces interpresserit.

INTERPRES, ētis. c. [*ἑρμηνεύς, μεταφραστής*] est (inquit Perottus) Qui in aliqua re agenda medius est, & veluti conciliator & auctor. Plautus Curcul. 3. 64.

Quod te præsentē istic egi, teque interprete.

Interpres pacis. Liv. 21. 12. Se pacis ejus interpretem fore pollicetur.

Per amicos & interpretes agere. Cic. 6. Verr. 49. Qui hæc, quæ dico, jam non occulte, non per amicos, atque interpretes, sed palam de loco superiore ageret, pro imperio & potestate.

Interpres, Qui convertit ex una lingua in aliam. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. Nec converti ut interpres, sed ut orator, sententiis iisdem, & earum formis tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis. Hor. in Arte Po. 133.

Nec verbo verbum curabis reddere fidus Interpres.

Interpres, subaudito Publicus, qui Magistratibus in Provinciis apparebat, ut ipsorum acta converteret, & per quem verba facere ipsi provinciales cobeantur. Cic. 5. Verr. 84. A. Valentinus est in Sicilia interpres: quo iste interprete, non ad linguam Græcam, sed ad furta & flagitia uti solebat. Hic ambiguum est, & proprie enim, & pro Internuntio ponitur.

Lingua interpres. Hor. 1. de Arte Poet. 111.

Post effert animi motus interprete lingua.

Interpres, Qui obscura quæque exponit: quod homines hujusmodi, animos eorum quibus dati sunt interpretes, sciscitantur, & invicem illis exponunt. Plaut. Poen. 1. 3. 35.

Nam isti quidem hercle orationi OEdipo

Opus est conjectore, qui Sphynxi interpres fuit. Virg. 3. Æn. 559.

Trojugena interpres divum. Ubi Servius; Interpres, Vaticinator, qui mentem deorum mortalibus publicat. Sic

Augurium, atque extum interpretes, apud Cic. in Orat. 155. &

Hominum, divumque interpres. Virg. 10. Æn. 175.

Portentorum interpretes Galeotæ in Sicilia nominabantur. Cic. 1. de Divin. 39.

Conjector quidam, & interpres portentorum. Cic. 2. de Divin. 62.

Somniorum, atque ominum interpretes, conjectores vocamus. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Interpres Jovis & satelles, avis. i. e. Internuntia. Cic. 2. de Divin. 73.

Interpres & internuntii Jovis, augures. Cic. 13. Philipp. 12.

Interpres poetarum grammatici. Cic. 1. de Divin. 34.

Interpres juris. Cic. in Topic. 4.

Sanctissimus legum interpres. Juven. 4. Sat. 79.

Interpres, Doctor. Cic. 7. Fam. 20. Nullam artem litteris sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.

Explanationes interpretum. Cic. 1. de Divin. 16. Quod erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibitæ sunt interpretum.

Malus interpres, Malignus verborum alterius enarrator. Ovid. 4. de Pont. 14. 41.

Interpres & nuntius. Cic. ad Brut. 10. Improbissimis litteris quidam, fallacibusque interpretibus ac nuntiis impulerunt in spem certissimam Consulatus. [Nisi forte Interpretationibus legendum.]

Harum interpres curarum & conscia, Juno. Virg. 4. Æn. 608.

INTERPRETOR, [*ἑρμηνεύω, μεταφράζω*] āri. Exponere, explicare, explanare. Cic. 2. Off. 5. Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quam studium sapientiæ.

In diversum aliquid interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Beneficium Imperatoris quam plenissime interpretari. Jabolenus in l. 3. D. de constitut. Principum.

Dicta obscure interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Lege interpretari, & æquitate explicare. Cic. 9. Philipp. 10.

Auctores interpretari. Cic. 1. de Orat. 158. Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi, & pervolutandi, & exercitationis causa laudandi, interpretandi, &c.

Interpretari nomine aliquo, &c. Plin. lib. 13. cap. 22.

Verborum vim interpretari. Cic. de Fato 20. Idem pro Corn. Balb. 36.

Quasi vero priscum aliquid aut insolitum verbum interpretaretur.

Somnium interpretari. Cic. 1. de Divin. 46. Ex quo ita illud somnium esse interpretatum, ut, &c.

Ad voluntatem interpretari. Liv. 39. 39. Medio responso spem ad voluntatem interpretantibus fecerat, cessurum Patrum auctoritati esse.

Male interpretari, pro Maligne accipere. Senec. Epist. 64.

Recte an perperam interpreter, fuerit ista ejus deliberatio, qui bellum suscepit. Liv. 1. 21.

Interpretari, Judicare. Cic. 3. Off. 113. Reditu enim in castra, liberatum se esse jurejurando interpretabatur, non recte. Budæus.

Interpretari de. Cic. Planco, 16. Att. 16. Quod si a te erit impetratum, sic velim existimes, me de tua liberalitate ita interpretatum, ut tuo summo beneficio me affectum iudicem.

Interpretari pro sua sapientia aliquid. Cic. 13. Fam. 73.

Interpretari grato animo. Cic. de Clar. Orat. 5. h. e. In bonam partem accipere.

Grate interpretari beneficia ab alio accepta. Plin. 2. Epist. 13. ad Priscum.

Interpretari ex. Cic. de Amicit. 21. Jam virtutem ex consuetudine vitæ sermonisque nostri interpretemur.

Interpretari in mitiorem partem. Cic. pro Muren. 64. Aut mitiorem in partem interpretare.

Interpretabatur suum numen violari. i. e. Existimabat & iudicabat. Plin. in Paneg. cap. 33. extr.

Perverse interpretari. Plaut. Truc. 1. 2. 41.

Quum hujus verba interpretor. h. e. Quantum ex hujus verbis colligere possum. Plaut. Bacch. 4. 2. 15.

Interpretari memoriæ alicujus, i. e. Reducere in memoriam. Plaut. Epid. 4. 1. 25.

INTERPRETATUS, a, um. Partic. pass. [*ἑρμηνεύθεις*] Expositus, explicatus. Cic. 2. de Legib. 29. Cumque Vesta, quasi focus urbis, ut Græco nomine est appellata: quod nos prope idem Græcum interpretatum nomen tenemus: &c. Suet. Neron. cap. 13. Verba supplicis interpretata.

INTERPRETANDUS, a, um. aliud Partic. Exponendus, declarandus. Julianus in l. Quum in testamento. D. de hæred. instituend. Hæc verba sic interpretanda sunt.

INTERPRETATIO, ōnis. f. [*ἑρμηνεία*] Cic. in Partit. 27. Et 1. de Orat. 23. Neque ea interpretatione mea aut ornatus explicari, aut planius exprimi possint.

Dura interpretatio. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Malitiosa juris interpretatio. V. MALUS.

Interpretatio, inquit auctor ad Heren. 4. 39. est Quæ non iterans idem redintegrat verbum, sed id commutat quod positum est, alio verbo quod idem valeat.

Interpretatio, Conjectura & iudicium. Liv. 2. 8. Non crediderit factum, an tantum animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio est facilis. Budæus.

Interpretatio Pontificum dicebatur, quia Potestatem habebant iudicium, hoc est, quasi laturi iudicium sedebant, & apud illos de re ipsa disceptabatur, quam a senatu rejectam & ab iis præjudicatam, consulibus postea referentibus senatusconsultum sequebatur: ut cum ad Pontifices rejectum de domo Ciceronis, frequens collegium omni eam religione liberavit. Cum ad senatum relatum esset, censuit domum illam religione liberatam videri. Cic. 4. Att. 1. vocat Responsum. De domo nostra nihil adhuc pontifices responderunt. V. Guth. de Vet. jur. Pontif. 1. 24.

INTERPRETATIUNCULA, æ. f. Hieron. Epist. 89. c. 6. Miror quod septuaginta Interpretum libros legas non puros, ut ab eis editi sunt, & Christiani hominis interpretatiunculam non sequaris.

INTERPRETATOR, ōris. m. Idem quod Interpres. Tertull. adv. Prax. cap. 19.

INTERPRETABILIS, e. Adj. Tertull. contra Val. cap. 14. Nomen interpretabile.

INTERPRETAMENTUM, i. n. [*μετάφρασις*] Idem quod Interpretatio. Gell. Ex quibus Latinæ linguæ interpretamenta collegimus. Idem lib. 6. cap. 2. Interpretamentum obscurius. Idem lib. 5. cap. 18. Latinum interpretamentum. Petron. cap. 10. Somniorum interpretamenta.

INTERPRETIUM, i. n. Lucrum interemptum & venditum. V. VALEF. in Ammian. 28. 1.

INTERPUNGO, xi, ēre. Sen. Epist. 40. Nos cum scribimus, interpungere consuevimus.

INTERPUNCTUS, a, um. [*διάπνευσις*] Partic. Quod punctis distinctum est. Cic. 2. de Orat. 328. Sed & festivitatem habet narratio distincta personis, & interpuncta sermonibus. Ibid. 3. lib. 171. Interpirationis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, sed verborum & sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse voluerunt.

INTERPUNCTUM, i. n. [*διάπνευμα*] Distinctio. Cic. 3. de Orat. 79. Clausulas enim, & interpuncta verborum, animæ interclusio & angustia spiritus attulerunt.

INTERPUNCTIO, ōnis. f. [*διάπνευσις*] Idem. Cic. pro Muren. 25. Res enim sunt parvæ, prope in singulis litteris atque interpunctionibus verborum occupatæ.

INTERPURGO, [*διακαθαίρω*] āre. pro Purgare, aut Circumpurgare. Plin. lib. 18. cap. 26. Ficus interpurgari, seminaria fieri.

INTERPUTO, [*διακαθαίρω*] āre. quasi Per circuitum putare & purgare. Columel. lib. de Arb. extr. Sed omnibus annis fodiri ante Calendas Martias & interputari oportet. Cato cap. 50. Ficus interputato, & in vinea ficos succidito alte, ne eas vites scandant. V. Varr. de R. R. 1. 30.

INTERQUEROR, quæstus sum, quæri. Liv. 33. 35. Ætolorum principes interquæsti sunt, quod non idem erga suam gentem Romanorum animus esset post victoriam, qui in bello fuisset.

INTERQUIRSO, quīēvi, quīctum, [ἐπεκρίνω] ēre. Idem quod Quiescere & subflistere paulum ut mox iterum incipias & pergas. Cato cap. 158. Indidem sume tibi sextarium tepidum: adde vini Cui cyathum unum: bibe: interquiesce. De alvo deicienda. Cic. de Clar. Orat. 91. Quum hæc dixissem, & paululum interquiescissem, Quid igitur, inquit, &c.

Seneca lib. pri. Epist. in ea, quæ est 79. (al. 78.) Sic podagra & chiragra, & omnis vertebrarum dolor, nervorumque interquiescit. H. St.

INTERRADO, rāsi, rāsum, [διὰζέω] ēre. Idem quod Circumradere. Columel. de Arbor. cap. 19. Nam si spisse posueris, neque infra quicquam ferere poteris: nec sic ipse fructuosæ erunt, nisi eas interraderis. Plin. lib. 15. cap. 1. Oleæ attondentur sicut & vites, atque etiam interradi gaudent.

Interradere, pro Limare & polire. Plin. lib. 33. cap. 11. Jam vero menfas repositoriis imponimus, & ad sustinenda obsonia interrādimus altera: & interstet quam plurimum lima perdiderit. Idem lib. 35. cap. 1. Interrasum marmor. Budæus.

INTERRASILIS, e. Adj. [διὰζέω] Limatus. Plin. lib. 12. cap. 19. Coronas ex cinnamomo, interrāsili auro inclusas.

INTERREGNUM, V. **INTERREX**.

INTERREX, ēgis, m. [μεταβασιλεύς, ἀντιβασιλεύς] Qui regis demortui locum tenet, donec alius substituitur. Cic. 1. de Legib. 42. Num idcirco hæc leges iustæ haberentur? nihilo, credo, magis illa, quam interrex noster tulit, ut Dictator, quem vellet civium, indicta causâ, impune posset occidere.

Creare interregem. Liv. 5. 51. Interrex creatur M. Furius Camillus: qui P. Cornelium Scipionem, is deinde L. Valerium Potitum interregem prodidit: ab eo creati sex Tribuni militum Consulari potestate.

Nominare interregem. Liv. 1. 32. pr. Mortuo Tullo res, ut institutum jam inde ab initio erat, ad patres redierat, hique interregem nominaverant, &c.

Prodere interregem. Liv. 4. 43. Modo prohibentibus Tribunis Patricios coire ad prodendum interregem, modo interregem interpellantibus, ne Senatusconsultum de comitiis Consularibus faceret.

Interregem & ipsum Patricium esse, & a Patritio prodi sine suffragio populi necesse erat. Cic. pro Dom. 38. Auspicia populi Romani, si magistratus Patricii creati non sint, intereant necesse est, quum interrex nullus sit, quod & ipsum Patricium esse, & a Patritio prodi necesse est.

Prodebatur interrex, ut comitia haberet, quum Reip. causa Consules abessent, vel vitio creati fuissent, nec Dictator comitiarum causa dici potuisset, & ejus imperii quinque dies tantum erant. Substituatur autem illi & alter & tertius, donec creati essent ordinarii Magistratus: nec fuit moris ab eo, qui primus interrex proditus erat, comitia haberi. Quum vero comitia usque eo protrahebantur, ut insequens annus sine Consulibus esset, interregnum dicebatur. V. Afcon. in Milonianam 13. Liv. 5. 17. pr. Unam expiationem eorum esse, ut Tribuni militum abdicarent se magistratu, auspicio de integro repeterent, & interregnum iniretur. Ea ita facta sunt ex Senatusconsulto. Interreges tres deinceps fuere, L. Valerius, Q. Servilius Fidenas, M. Furius Camillus.

Interrex cum insignibus imperii, & lictoribus erat: quinque dierum spatium fiebat imperium. Liv. 1. 17.

Interrex dictus est, quod esset quasi Rex inter regem mortuum & successorem; atque idipsum a principio, quum reges essent: nam postea interrex etiam dictus, Qui esset quasi inter Consules superiores, & futuros. Cic. 9. Att. 15. Si Sulla potuit efficere, ab interrege ut Dictator diceretur, cur hic non possit? V. seq. dict.

INTERREGNUM, i. n. [μεταβασιλείαν] appellatur Id tempus quo regnum vacat: hoc est, antequam in demortui locum novus rex præficiatur. V. Liv. 1. 17. Auctor de Viris illust. cap. 3. Post consecrationem Romuli, quum diu interregnum esset, & seditiones orirentur, &c.

Interregnum, per metaphoram Romæ dictum est, Quum loco magistratus Curulis interrex crearetur. Liv. 4. 7. Patricii, quum sine Curuli magistratu Resp. esset, coire; & interregem creare: contentio, Consulesne, an Tribuni militum crearentur, in interregno rem complures dies tenuit. V. **INTERREX**.

Adducere rem ad interregnum. Cic. 8. Att. 9. Aut si per Tribunos plebis non patitur, tamen quiescat, rem adduci ad interregnum.

Fluit res ad interregnum. V. **FLUO**.

Inire interregnum. Liv. 6. 1. Interregnum initum, P. Cornelius Scipio interrex: & post eum M. Furius Camillus iterum. Is Tribunos militum Consulari potestate creat.

Redit res ad interregnum. Liv. 8. 23. extr. Ad interregnum res rediit; dilatisque alia atque alia de causa comitiis, quartumdecimus demum interrex. L. Æmilius Consules creat.

Res spectat ad interregnum. Cic. 3. Q. frat. 2. Res videtur spectare ad interregnum.

Res venit ad interregnum. Cic. 9. Att. 11. Per magni ejus interest rem ad interregnum non venire.

INTERRITUS, a, um. Adj. [ἄρρωστος] Idem quod Imperterritus: ut Mens interrita leti. Ovid. 10. Met. 616.

Virgo sola est interrita. Ovid. 6. Met. 45. Al. Non territa.

Vultus interritus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

INTERRIGO, [ἐρωτάω, ἐπερωτάω, ἐρωμαι, ἐπερωμαι, ἀνακρίνω, διαπρωτάω, πυθάνομαι] ēre. Petere aliquid ab aliquo noscendi gratia. Plaut. Epid. 2. 65.

Ibi illa interrogat illam, Qui scis? quis id dixit tibi?

Interroga si venerit. Plaut. Pœn. 3. 4. 20.

Si exierit leno, censetis hominem interrogem, Meus fervos si ad eum venerit, necne?

Interrogo me identidem, an audierim, an viderim. Plin. in Paneg. cap. 64. Cic. in Orat. 137. Ut interrogando urgeat, ut rursus quasi ad interrogata sibi ipse respondeat.

Interrogabat suos in clamore ipso, quis esset qui fame plebem necaret. Cic. 2. Q. frat. 3.

Interrogabat quædam geometrica de dimensione quadrati. Cic. 1. Tusc. 57. Et 2. de Orat. 120. Interrogatus quid latraret?

Interrogare de. Cic. in Partit. 2. Sic ego te vicissim eisdem de rebus interrogem.

Minutatim interrogare. V. Minutatim, in **MINUO**.

Interrogassit, pro Interrogaverit: verbum xxi tabularum. Cic. 3. de Vol. 11.

Legio. 6. Quum magistratus judicasset, interrogassetque, per populum multa poenæ certatio esto.

Interrogare, pro Accusare. Tacit. 13. Ann. 14. Sane pepigerat Pallas, ne cuius facti in posterum interrogaretur. Unde & Legibus interrogari, pro Postulari. Liv. 38. 50. Neminem unum civem tantum eminere debere, ut legibus interrogari non possit: nihil tam æquandæ libertatis esse, quam potentissimum quemque posse dicere causam.

Interrogatus lege repetundarum. Vellei. 2. 13.

INTERROGATIO, ōnis. f. [ἐρώτησις, πῶσις] Petitio. Cic. de Fato, 29. Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est. V. **IGNAVUS**.

Acuta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Circumspecta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Insidiosa interrogatio. Plin. lib. 1. epist. 5. ad Voconium, Nec me laqueis tam insidiosæ interrogationis involveram.

Opportuna interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Longius repetita interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Scitæ interrogationes. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Testium interrogatio. Tacit. 6. Ann. 47.

Instare interrogationi. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Instare interrogatione. Quintil. lib. 6. cap. 3.

INTERROGATIUNCULA, æ. f. [ἐρωτημαῖον] dimin. Cic. in Parad. procem. Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. Idem 4. de Fin. 7. Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.

INTERROGAMENTUM, i. n. [πῶσις] Gloss. Vet.

INTERROGATOR, ōris. m. [ἐπερωτάτης] Gloss. Vet. & Ulpian.

INTERROGATORIVS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 25. Interrogatorio sono legendum est; Adam ubi es? Vox est apud JCros frequens.

INTERROGATIVUS, a, um. Adj. Vox apud Grammaticos. V. Priscian. lib. 17.

INTERROGATIVE, Adv. Afcon. in Verr. bis. Et Tertull. adv. Marc. 4. 41.

INTERRUMPO, ūpi, uptum, [διὰρρηγνυμι] ēre. Rumpere, vastare, sive per medium rumpere, & effringere. Cic. 10. Fam. 23. Pontes quos feceram interrumpi. Liv. 2. 10. Itaque monere, prædicere, ut pontem ferro, igni, quacunque vi possent, interrumpant.

Ordinem interrumpere, Confundere. Columel. lib. 11. cap. 2. Ne inter hanc quasi turbam operum negligentius olitoris officia descripsisse videar, aut nunc ordinem reliquarum culterarum cœptum interrumpisse, &c.

Mediam orationem aliquorum interrumpere. Cæf. 3. Bell. Civil. 19.

Somnos interrumpere, Interturbare. Plin. lib. 18. cap. 4.

Singultus interrumpens pias querelas. Ovid. 11. Met. 420.

Interrumpere, Aliquid dicentem facientemve impedire. Cæf. 1. Bell. Civil. 75. Improvisò ad vallum advolat, colloquia interrumpit, nostros repellit a castris. Plaut. Trin. 5. a. 25. Sermonem interrumpit.

Interrumpere iter amoris & officii. Cic. 4. Att. 71. Si forte rarius tibi a me quam a ceteris litteræ redduntur, peto a te ut id non modo non negligentia meæ, sed ne occupationi quidem tribuas: quæ etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, ut interrumpat iter amoris nostri & officii mei.

INTERRUPTUS, a, um. Partic. [διεφθαρμένος] Liv. 26. 5. extr. Et quæ, dum paveat, Romanis interrupta acies videatur, eam &c. [an Pateat?]

Annis interruptus aquis. Lucan. 2. 213.

Interrupta consuetudo longis temporum intervallis, Intermisissia. Cic. 15. Fam. 14. Postremo, ut amicitia nostra, quæ summis officiis ab utroque culta est, sed longis intervallis temporum interruptam consuetudinem habuit, confirmaretur vehementius.

Ignes interrupti. Virg. 9. Æn. 239.

Itinera interrupta, & impervia. Tacit. 3. Ann. 31.

Pendent opera interrupta. Virg. 4. Æn. 88.

Interruptæ atque morientes voces. Cic. pro Cæf. 59. Quum me intuens stentem, significabat interruptis atque morientibus vocibus, quanta impenderet procella urbi.

Interruptum & Continuatum, contraria. Cic. 3. de Orat. 207. Et quod continuatum & interruptum, & imago, & sibi ipsi responsio.

Interrupta contexere. Cic. 1. de Legib. 9. Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si traductor alio, neque tam facile interrupta contexo, quam absolvo instituta.

Inter quasi rupta, per tmesin pro Interrupta quasi. Lucret. lib. 5. 863.

INTERRUPTE, Adv. [διεφθαρμένως] Inesse, vel casum, aut divisè. Cic. 2. de Orat. 329. Erit autem perspicua narratio, si verbis usitatis, si ordine temporum conservato, si non interrupte narrabitur.

INTERRUPTIO, ōnis. f. Quintil. 9. 2. [Ἀποσιώπησις], quam Cicero reticentiam, Celsus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant. Macrob. Somn. Scip. 2. 5. Interruptio non unius generis.

INTERRUPTOR, ōris. m. [διαφθορέας] Gloss. Gr. Lat.

INTERSCALMIUM, [μεσοσκάλιον] Budæus, Interscalmia, Spatia inter remiges dicta sunt. Baysius putat esse Interscalmium, Spatium illud in navi quod est inter scalmum & scalmum. Hac voce usus est Vitruv. lib. 1. cap. 2. Navibus interscalmio, &c. V. Voss. Lex. Etymolog.

INTERSCAPILIUM, i. n. [μεσοσκάμιον] Perottus, Scapilium veteres pro Tergo usurparunt: & aliquando pro Ipsa scapula. Unde & Spatium quod interscapula est, Interscapilium nominavere. Cæf. Aurel. Acut. 1. 1.

INTERSCINDO, idi, issum, [διαισπννω] ēre. Per medium scindere. Liv. 28. 7. pr. Adeo arcto interscinditur freto, ut ponte continenti jungatur. de Chalcide urbe. Cic. 2. de Legib. 10. Nec quia nusquam erat scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte unus assisteret, a tergoque pontem interscindi juberet. Gell. lib. 12. cap. 1. conf. Cæf. 2. Bell. Gall. 9.

INTERSCIPITO, pti, ptum, [διαισπννω] ēre. In medio scribere. Plin. lib. 7. Epist. 9. ad Tuscum, Poteris & quæ dixeris post oblivionem retractare, multa retinere, multa transire, alia interscribere, alia rescribere. conf. Solin. cap. 46.

INTERSÉCO, secui, sectum & secatum, [διαπελάζω] ēre. Per medium secare. Auct. ad Heren. lib. 3. 24. Ut ipsa pronuntiatione res ipsas quas demonstravimus, inferere, atque interfecare videamur in animis auditorum.

INTERSECTIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 3. cap. 3.
INTERSECVS, & **INTERSEIVS**, a, um. Frontin. de Col. V. Rigalt. Gloss. & Gof. Indic. v. Intercivum.
INTERSEPIO, pfi, ptum, [διαφύσιω] ĩre. Veluti sepibus quibusdam intercludere, & iter impedire. Liv. 34. 40. pr. Per triduum insequens terravit eos, nunc praeliis laceffendo, nunc operibus interfepiendo quædam, ne exitus ad fugam esset. Idem 1. 27. Id factum magnæ parti peditum Romanorum conspectum abeuntis Albani exercitus interfepit. Intersepire urbem vallo. Liv. 25. 11.
INTERSEPTUS, a, um. Partic. ut
 Interseptum iter, Occupatum. Cic. pro Corn. Balb. 43. Ne interseptum sit his iter perpetuo ad hoc amplissimum præmium civitatis.
 Interseptra foramina. Cic. 1. Tusc. 47.
INTERSEPTUM, i. n. [διαφύσιμα] Gloss. Gr. Lat.
INTERSERO, sevi, situm, [διαφύσιω] ĩre. In medio plantare, seminare, inferereve. Columel. lib. 3. cap. 16. Coæquato deinceps pastinato, malleolus ordinariis vitibus interfendus est.
 Omnia pomis interfit. Lucret. lib. 5. 1376.
 Interfita peregrinatio. Plin. lib. 3. Epist. 19.
INTERSERO, ferui, fertum, [παρεμίσθω] ĩre. Interponere. Plin. Epist. 19. lib. 3. ad Calvisium Rufum, Prædia agris meis vicina, atque etiam interferta, venalia sunt. Alii rectius legunt, Inferta. q. V. Plin. lib. 28. cap. 19. Ut potioni interferi possint. Vetus codex habet Interi. Oscula interfere. Ovid. 10. Met. 559.
 — mediis interferit oscula verbis.
INTERSIGNIUM, i. n. Locus inter duo signa. V. Salmast. in Plin. Exerc. p. 460. ed. sec.
INTERISTO, ĩre. pro Resistere in medio spatio. Quintil. lib. 8. cap. 3. Quia ultima prioris syllabæ littera, quia exprimi nisi labris coeuntibus non potest, aut interfistere nos indecentissime cogit, aut continuata cum insequente, in naturam ejus corrumpitur. Item lib. 9. cap. 4. Interfistentes clausulæ.
 Interfistit oratio. Quintil. lib. 9. cap. 4. Tum vocalium concursus: qui quum accidit, hiat, & interfistit, & quasi laborat oratio.
 Interfistitur, impersonale. Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 839. Bur. Tum longæ per se, & veluti opimæ syllabæ, aliquid etiam medii temporis inter vocales, quasi interfistatur, assument.
INTERSPERGO, ĩre, unde **INTERSPERSUS**, a, um. Partic. Apul. Met. 5. p. 165. Interspersus rara canitie.
INTERSPIRO, [διαπνέω] ĩre. De medio, seu Per medium spirare. Cato R. R. cap. 112. Manu comprimito acina, ut combibant aquam marinam: ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquo qua interspiret.
INTERSPIRATIO, ōnis. f. [διαπνοή] Cic. 3. de Orat. 171. Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, &c. Plin. lib. 23. cap. 1.
INTERSTERNO, stravi, stratum, [διασπένω] ĩre. In medio sternere. Justin. lib. 1. 2. Hæc Babyloniam condidit, murumque urbi cocto latere circumdedit, arena, pice, bitumine interstrato. Plin. lib. 29. cap. 2.
INTERSTINGUO, stinxi, stinctum, [διασπένω] ĩre. Per intervalla aliqua extinguer. Festus, Ignis Vestæ si quando interstinctus esset, virgines verberibus afficiebantur. Apul. Met. 4. p. 147. Jamque protinus obliis faucibus interstingere cum debuisset.
 Ignem interstingere. Lucret. lib. 5. 760.
 Quæ faciunt ignes interstingi atque perire? Antiquum.
INTERSTINCTUS, a, um. Partic. [διασπένω] Martian. Capella lib. 1. Dehinc vesti admodum candidæ obducit amictus hyalinos, quos stellantibus oculis interstinctos crebri vibratus ignium luminabant. i. e. Variatos, distinctos. Budæus. Fortasse legendum Intertinctos. [Ex Plinii vitiosa lectione hanc arripuit conjecturam. V. **INTERTINCTUS**.
 Spatia interstincta columnis. Stat. 3. Silv. 5. 90.
INTERSTITIO, ōnis. f. [μεταπαισιωχή] Cessatio, vacatio. Gell. lib. 20. cap. 1. Velut quoddam justitium, id est juris inter eos quasi interstitutionem quandam, & cessationem.
INTERSTITIUM, i. n. [διάστημα] Distantia & intervallum. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Quum quatuor sint elementa, ex quibus constant corpora, terra, aqua, aer, ignis: tribus sine dubio interstitiis separantur, quorum unum est a terra usque ad aquam, &c.
 Lunæ interstitium, Interlunium. Apul. Difficultas itineris, ac globosi sideris interstitium. V. Ammian. 20. 3. ad fin.
 Dicitur etiam de Tempore. Tacit. 5. Ann. 4. 2. Dandum interstitium pœnitentiæ senis.
INTERSTREPO, strepui, strepitum, [διασπένω] ĩre. Strepitum emitte inter alios. Virg. 9. Ecl. 36.
 Digna sed argutos interstrepere anser olores. Potest etiam divise legi. [Nec aliter legitur in codd. emendatis.
INTERSTRINGO, strinxi, strictum, [διασφίσιω] ĩre. Idem quod Constringere. Plaut. Aulul. 4. 4. 32.
 Ibo hinc intro, atque illi focieno tuo jam interstringam gulam.
INTERSTRUO, struxi, structum, [διαδομήω] ĩre. Sil. lib. 10. 149.
 — Telefinus ad ossa
 Illiso faxo, qua spina interstruit artus,
 Occumbit. i. e. Ubi spina, quæ est in medio dorsi, artus connectit. Adde Tertull. de Coron. Mil. cap. 10. & ad Marc. 4. 39.
INTERSTUM, [ἐγχεσθῆναι] V. **INTEREST**.
INTERTALRO, ĩre. Verbum antiquum. Taleas, Scissiones lignorum, vel præfegmina Varro dicit de R. R. lib. 1. Nam etiam nunc rustica voce intertaleare dicitur dividere, vel excidere. Ramum ex utraque parte æquabiliter præcifum, quas alii clabulas, alii taleas appellant. Nonius 4. 473. [Ita distinguendus hic locus est, ut priora verba Grammatici esse appareat, posteriora Ramum &c. Varronis, apud quem cap. 40. ejusdem libri similiter leguntur. conf. Cang. Gloss. in Taliare.
INTERTERO, V. **INTERTRIGO**.
INTERTEXO, texui, textum, ĩre. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. pr. Animæ deum partes ex pari & impari intertexuisse.
INTERTEXTUS, a, um. Partic. [διφρασίω] ut, Intertexta vestis. Quintil. lib. 8. cap. 5. Neminem deceat intertexta pluribus notis vestis. Flores intertexti hederis. Ovid. 6. Met. 128.
 Telæ intertextæ. Stat. 3. Silv. 5. 9.
INTERTIGNIUM, i. n. Intervallum quod est inter duo tigna. Vitruv. lib. 4. cap. 2. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 62.
INTERTINCTUS, a, um. Plin. lib. 36. cap. 8. Thebaicus intertinctus

aureis guttis, invenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ. [Sed emendati libri Interstinctus exhibent, nec potest aliud verbum esse.
INTERTRAHO, traxi, tractum, [μετὰλαω] ĩre. De medio trahere. Plaut. Amph. 2. 2. 41.
 Nunquam edepol tu mihi quicquam creduis post hunc diem,
 Niego illi puteo, si occipio, animam omnem intertraxero. h. e. Continua tractione omnem aquam penitus exhausero. Animam putei vocat Aquam, ut quæ instar animæ latet intus in puteo. V. Voss. Etym.
INTERTRIGO, inis. f. [διάρτριμα] Malum est quoddam, quum femina equitatu, aliave simili de causa, atteruntur, adurunturque. A Græcis *παροτρύματα* dicitur. Dioscorides autem *παροτρύματα*, id est Intertriginem vocat, quum pes pedem, vel ungula ungulam terit: ut in genere veterinario contingit, id est jumentis. Columel. lib. 7. cap. 5. Sublucies & intertrigo pice per se liquida, vel alumine, & sulphure atque aceto mistis litæ eruentur. V. in **INTERO**. Etsi potius sit ab **INTERTERO**, ut & seqq. dict.
INTERTRIMENTUM, i. n. [διάρτριμα] Varro 4. de L. L. 36. Detrimentum a detrutu dicitur: quod ea quæ trita sunt, minoris pretii sunt. Ab eadem mente intertrimentum, ab eo quod duo quæ inter se trita sunt, etiam diminuta sunt. Ter. Heaut. 3. 1. 39.
 Nunc quum sine magno intertrimento non potest
 Haberi, quidvis dare cupis. Cic. 3. Verr. 132. de æde Castoris, quam P. Junius fartam testam tradere debebat. Cum eo sine ullo intertrimento (inquit) convenerat jam quemadmodum traderetur. In impressis libris Nutrimento mendose legitur. Asconius in loc. Detrimentum, unius partis esse potest: Intertrimentum vero dantis & accipientis. Hæc ille. Secundum quod Cicero Intertrimentum, pro Comuni conficiendi alicujus negotii jactura posuit. Budæus.
 Intertrimentum, pro Evanida argenti parte, quæ in excoctione deperit *dechetum* aurifices appellant. Liv. 32. 2. Carthaginenses eo anno argentum in stipendium primum impositum advexerunt: id quia probum non esse Quæstores renuntiaverunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta, intertrimentum argenti suppleverunt. Budæus.
 Intertrimentum, pro eo quod in unaquaque re deperditur, ac decedit. Liv. 34. 7. In auro vero, in quo, præter manus pretium, nihil intertrimenti fit, quæ malignitas est? i. e. Nihil jacturæ.
INTERTRITURA, a. f. Idem. Scævola in l. pignori. §. ult. D. de pignor. action. Quæro intertritum, quæ ex operis facta est, utrum Titius debitor, an Seius agnoscere debeat.
INTERTURBO, [ἀγπορώω] ĩre. Valde turbare. [Immo inter agendum aliquem turbare. H. St.] Ter. And. 4. 1. 39.
 Quis homo istuc? P. Davos. c. Davos? P. interturbat omnia.
INTERTURBATIO, ōnis. f. [ἀγπορώσις] Liv. 23. 8. Ipsique valetudinem excusans patri, animi quoque ejus mirabilem interturbationem quum quæreretur, &c.
INTERTURRIUM, i. n. Valla in Thucyd. lib. 3. pro *Μεταπύργιον*. H. St.
INTERVACO, [ἀγλάπω] ĩre. In medio vacuum manere. Columel. lib. 4. cap. 32. Bulbus tripedaneis intervacantibus spatiis obrutus, anno celerius maturam perticam præbet.
INTERVALLUM, i. n. [διάστημα, διάλωμα] Spatium quod est inter palos, vallum castrensē constituentes: a quo omne spatium, intervallum est appellatum. [Ita Perottus. & ita Varro. Vide **VALLUM**. H. St.] Isidor. 15. 9. Intervalla spatia sunt inter capita vallorum, i. e. Stipitum, quibus vallum fit. Deinde generatim, ut, Plin. lib. 6. cap. 22. &c. Septem dierum intervallo taxato. Cæf. 1. Bell. Gall. 51. Paribusque intervallis Harudes, Marcomanos, &c. Subaudi Constituerunt.
 Intervallum annum regni, Dum vacat regnum per annum. Liv. 1. 17. Quinque dierum spatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat, annumque intervallum regni fuit.
 Intervalla permittere. Plin. in Paneg.
 Intervallum fuit. Plaut. Rud. 1. 2. 49.
 Eodem intervallo. Cic. 7. Verr. 6. Ne quum in Sicilia quidem fuit, eodem intervallo pars ejus belli in Italiam ulla pervasit. i. e. Eodem tempore.
 Aeris intervallum. Lucret. lib. 4. 188.
 Litterarum intervallum. Cic. 7. Fam. 18. Tu, si intervallum longius erit mearum litterarum, ne sis admirator.
 Negotiorum intervalla. Patern. lib. 1. 13. 3. Neque enim quisquam hoc (Scipione) elegantius intervalla negotiorum otio dispunxit: semperque aut belli, aut pacis servit artibus.
 Requietis intervalla habere. Cic. 1. de Fin. 49. Et ad dolores ita paratus est, ut meminerit maximos morte finire, parvos multa habere intervalla requietis. h. e. Multas habere horas in quibus quiescere possit æger.
 Siderum intervalla. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Per intervalla, Alternatim. Auctor de Viris Illust. cap. 4. Singulos per intervalla, ut vulnere dolor patiebatur, insequentes interfecit. [i. e. Relicto intervallo, seu spatio mediocri.
 Moveri Intervallis, Per certa horarum & temporis spatia. Cic. 1. Acad. 27. Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla item infinite dividi possint.
 Longo intervallo. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Longo intervallo iudicium inter scarios hoc primum committitur. i. e. Post longum intervallum.
 Longo interjecto intervallo. V. **INTERJECTIO**.
 Paribus intervallis. Plin. lib. 2. cap. 11.
 Tanto intervallo. Cic. 15. Fam. 14. Primum ut te quem jam diu facio plurimi, tanto intervallo viderem: deinde ut tibi, &c. i. e. Post tantum intervallum.
 Ex intervallo. V. **EX**, præpositionem.
 Ex tanto intervallo. Liv. lib. 3. 38. Cur ex tanto intervallo rem defuētam usurparent.
 Intervallum deinde haud magnum populationibus fuit. Liv. 1. i. e. Paulo post populati sunt.
 Intervallum factum. Liv. 2. 2. pr. Regnasse deinde Servium Tullium: ne intervallo quidem factum, oblitum tanquam alieni regni Superbum Tarquinium, velut hereditatem gentis, scelere ac vi repetisse.
 Dare alicui intervallum solvendi. Ulpian. in l. si vero. §. si post. D. Mand. vel cont.
 Intervalla, Cic. in Orat. 181. vocat Syllabarum tempora, brevīa, longaque.

gaque. Ut numerus intervallis, compositio vocibus &c. appareat. hoc est ex longis & brevibus syllabis, quæ suis temporibus distinctæ sunt.

Breves enim syllabæ tempus unum, longæ vero duo habere dicuntur. **INTERVALLATUS**, a, um. Adj. [διακεκεμενός] ut, Intervallata febris, quam intermittentem & revertentem vocamus. Gell. lib. 17. cap. 12. Hæc biduo medio intervallata febris.

Tempore brevi intervallato. Ammian. 26. 2. V. 29. 17.

INTERVELLO, velli, (vel vulsi) vulsum, [διεκπλάω] ère. Idem quod Evellere, vel De medio vellere. Plin. lib. 17. cap. 27.

Barbam intervellere. Sen. Epist. 115. Quod faciunt ii, qui barbam vellunt, aut intervellunt. i. e. Qui aut evellunt totam, aut aliquos tantum pilos, quo rariorem faciant.

Poma omnia intervelli melius est. Columel. lib. 4. cap. 33. Adde 5. 10.

INTERVULSUS, a, um. Partic. ut, Intervulsa serie. Solin. cap. 5.

INTERVENIO, veni, ventum, [ἰσθῆμι, ἰνερῶμαι] ère. In medio negotio, quasi ex infidiis supervenire, & opprimere in ipso actu qui rem celatam vellent. Ter. in prologo Hec. 2.

Hecyra est huic nomen fabulæ: hæc quum data est

Nova, novum intervenit vitium & calamitas. Cic. 15. Att. 11.

Quam orationem quum ingressus essem, Cassius intervenit.

Intervenio, cum accusativo. Tacit. 3. Ann. 23. pr. Lepida ludorum diebus qui cognitionem intervenerant, theatrum cum claris feminis ingressa, &c.

Intervenit majori minor cogitatio. Liv. 29. 6. pr.

Iræ interveniunt. Plaut. Amph. 3. 2. 59.

Iræ interveniunt, redeunt rursus in gratiam.

Malum avitum deinde intervenit iis cogitationibus, regni cupido. Liv. 1. 6. extr.

Nox intervenit prælio. Liv. 23. 18. Plures cecidissent, ni nox prælio intervenisset.

Plangor intervenit omni verbo. Ovid. 11. Met. 708.

Cæptis intervenire. Liv. 1. 36. pr. Muro quoque lapideo circumdare urbem parabat, quum Sabinum bellum cæptis intervenit.

Malo intervenire. Plaut. Mil. 4. 8. 23. Malo ne interveneris quæso, dum respicit. i. e. Vide ne dum festinas, accipias malum. [Sed V. Gronov. qui Verbum esse putat Malo.

Intervene, pro Se interponere. Suet. Cæs. cap. 30. Verum neque Senatu interveniente, & adversariis negantibus ullam se de Repub. facturos pactionem, in citeriorem Galliam rediit.

Prætozem intervenire oportet, si quis impediatur eum qui emit, quo minus ei res tradantur. Ulpian. in l. At si quis in princip. D. de religiof. & sumptibus funerum. conf. INTERVENIENS & INTERVENTUS.

Cautiones intervenire solent, quum socii dividunt societatem de eo quod sub conditione debetur. Paulus in l. Quum socii. D. Communi dividundo.

Si culpa ejus nulla intervenerit. Ulpian. in l. Quum res. §. Sed si id petatur. D. de legat. 1.

Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest, aut pontem habet. Paulus in l. ultima. D. de servitut. rustic. prædiorum.

Fraus venditoris intervenit. Ulpian. in l. Communi. §. ult. D. Communi dividundo.

Inimicitia capitales intervenerunt inter procuratorem & dominum. Ulpian. in l. Filius familiæ. §. ult. D. de procuratoribus.

Negotiis meis vel alterius intervenire, i. e. Se immiscere negotiis, vel negotia gerere, seu administrare. Papinianus in l. Seio. D. de annuis legatis. Seio amico fidelissimo, si voluerit, sicut meis interveniebat, eodem modo filiorum meorum negotiis intervenire: annuos senos aureos præstari volo. Scævola in l. Mævian. D. eod. tit. Si rebus nepotis mei intervenerit, omnemque administrationem rerum nepotis mei ad sollicitudinem suam revocaverit.

Intervene, Interesse. Cicero, Quod non esset factum, si ipse intervenissem.

Interventum est alicui de improvviso. Impersonale. Ter. Heaut. 2. 2. 40.

INTERVENIENS, entis. Partic. [ἰνερῶν] Cic. 3. Tusc. 38. In magna parte vitæ dolore non interveniente.

Desertis intervenientibus, h. e. Interjectis. Plin. lib. 5. cap. 7.

Flumine interveniente cui nomen est Vior. h. e. Interlabente vel interfluente. Plin. lib. 5. cap. 1.

Interveniens est Intercedens, Suet. Claud. cap. 38. Quod contra vetitum cocta vendentes multasset, villicumque intervenientem flagellasset.

INTERVENTIO, ōnis. f. Intercessio, & interpositio fidei, seu fideiussio, l. 7. §. 3. Dig. de minoribus. Et l. 13. Cod. Theod. de Hæreticis: sine ulla gratiæ interventione pellantur.

INTERVENTUS, ūs. m. [ἐπιλόσις] Cic. 16. Att. 11. Caleni interventum & Calvenæ cavebis.

Arbitri interventu, l. 7. §. 1. Dig. de tribular. Act.

Feriarum interventu impeditus est actor. Ulpian. in l. Sed etsi. §. Si feriar. D. Ex quib. caus. majores, &c.

Judicis interventu hæc omnia debent ad effectum perducere. Pomponius in l. Quintus. in fine. D. de annuis legatis. Ulpian. in l. Illud. §. 1. D. de tributoria actione.

Juris interventus. Marcell. in l. 2. D. de natalibus restituendis, Interdum etsi servi nati sint, ex postfacto juris interventu ingenui fiunt.

Loci sacri & religiosi interventus, etiam itineris servitutem impedit. Paulus in l. Servitutes prædiorum rusticorum.

Malorum nullo interventu. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.

Meliorum interventu vitia pensantur. Tacit. 4. Hist. 74.

Noctis interventu. Cæs. 3. Bell. Gall. 15. extr.

Tutoris interventus. Marcellus in l. Servus decem. D. de solutionibus.

INTERVENTOR, ōris. m. [ἰνερῶν] Qui intervenit, & impedit agentem aliquid. Cic. de Fato 2. Omnis fere nostra in his deliberationibus confumebatur oratio, idque & sæpe alias, & quodam liberiore quam solebat, & magis vacuo ab interventoribus die.

Interventor, pro Fideiussore, in l. Licet. D. De obsequiis a liberis & libertis præstandis, Ulpianus utitur, & Lampridius in Commodi cap. 4. Paternum autem (inquit) hujus cædis auctorem, & quantum videbatur, paratæ necis Commodi conscium & interventorem. Bud. [Sed rectius legitur Interventurum, ne conjunctio &c.

INTERVENIUM, i. n. [μεσοφλῶσις] Spatium illud quod est inter venas

VOL. II.

terræ. Vitruv. lib. 8. 1. Sed non per intervenia dilabantur & decrefcant. Idem lib. 2. cap. 6. & 7.

INTERVERTO, ti, sum, [ὑπερστροφῶμαι] ère. Callide furripere: quod plerumque fit, quum rem commodatam, aut depositam, aut creditam, dolo ne restitatur domino, efficitur, auctore Valla lib. 5. 23. Dici-mus autem Intervertere aliquem simpliciter, & Intervertere aliquem re aliqua, & Intervertere rem aliquam. Plaut. Afin. 2. 1. 10.

Unde sumam? quem intervortam? quo hanc celocem conferam? Idem Pseud. 3. 2. 110.

Ut me, si posset, muliere intervorteret. Cic. 6. Verr. Candelabrum, quod rex Ægypti Jovi Capitolino dono tulerat, a Verre, qui illud commodato a rege acceperat, interversum esse conqueritur. V. Partic. **INTERVERSUS**, Marcellus Jurisf. in l. Si duo. D. depositi, Si duo hæredes rem apud defunctum depositam dolo interverterint.

Possessionem intervertere. Marcellus in l. Si quis rem, quam. D. de acq. vel amit. possess.

Intervertere, & ad se transferre. Cic. 2. Philip. 79. Ille induxit ut peteret: promissum & receptum intervertit, ad seque transtulit.

Intervertere, Subvertere, evertere. Paulus in l. Amittione. D. de capit. diminutione, Quæ salva civitate accidit per quam publica jura non interverti constat. Idem in l. Tutelas. D. de capit. diminutione, Legitimæ tutelæ ex xii Tab. intervertantur eadem ratione qua & hæreditates. Budæus.

Intervertere, pro Decoquere. Tacit. 2. Hist. 95. 4. Novies millies fectertium paucissimis mensibus intervertisse creditur.

INTERVERSUS, a, um. Partic. ut, Ædilitas interversa. Cic. pro Domino, 112. Is posteaquam intellexit, posse se, interversa Ædilitate, &c. Donum interversum, Furto ablatum. Cic. 6. Verr. 68. Qui si intellexerint, interverso regali hoc dono, graviter vos tulisse.

Res interversa. Tac. 16. Ann. 10. pr. Sed initium detegendæ sævitæ præbuit, interversis patroni rebus ad accusationem transgrediens Fortunat. libertus.

INTERVERSIO, ōnis. f. Tertull. advers. Marc. 1. 20. pr. O Christe, patientissime Domine, qui tot annos interversionem prædicationis tuæ sustinisti.

Regulæ interversio. Ibid. 3. 1.

INTERVERSURA, æ. f. Versura. Hygin. de Lim. Const. p. 178. ed. Goef. Ubi ferramento nisi ad interversuram non utuntur. Adde p. 198. & 218.

INTERVORSOR, ōris. m. Qui intervertit i. e. intercipit aliquid ex pecunia publica. l. 8. Cod. de jure fisci.

INTERVERTIBILIS, e. Adj. Saresb. 4. 35. Intervertibilis instantia.

INTERVIBRO, ære. Mart. Capell. lib. 6. p. 191. Tandem reglutinatis ab æthræ intervibrantis admiratione luminibus, &c.

INTERVIGILO, ære. Sen. Epist. 83. Incipit Singulos dies. Somno parcissimomotor, & quasi intervigilo, satis est vigilare desisse. [In edit. Rom. Interjungo. H. St. V. Lips.

INTERVIGILANS, antis. Partic. Lamprid. in Alex. cap. 61. Unus ex Germanis ingressus, dormientibus cunctis, solo tantum imperatore intervigilante visus est.

INTERVIGILIUM, i. n. Saresb. 2. 15. Quodam quasi intervigilio.

INTERVIREO, ère. Claudian. de Raptu Proserp. lib. 2. 100.

Non sic innumeros arcu nutante colores

Incipiens redimitur hiems, quum tramite flexo

Semita discretis interviret humida nimbis. h. e. Inter alios colores viret. De arcu cælesti. Et Stat. 4. Theb. 98. de angue,

— lætisq; minax interviret herbis.

INTERVISIO, vîs, visum, [διεπισκοπή] ère. quasi Iterum visere, vel Interdum visere. Plaut. Aulul. 2. 2. 25.

Aurum mihi intus harpagatum est. nunc hic eam rem volt, scio, Mecum adire ad pactionem: verum intervissam domi. Al. Domum. Idem Stichus 1. 2. 90.

Nunc, soror, abeamus intro. ri. immo intervissam prius domum.

Cic. 7. Fam. 2. Quodque nos minus intervissis, hoc feto animo æquiores. Crebro intervissere. Cic. 1. Q. frat. 2. extr. Urbanam expolitionem urgetille quidem & Philotimus & Cincius: sed etiam ipse crebro intervissio: quod est factu facile. V. Suet. Aug. cap. 24.

INTERULUS, a, um. Adj. dimin. Interior. Mart. Capell. lib. 9.

Quin etiam interulos gaudens dissolvere nexos.

INTERULA, æ. f. Plerique omnes dicunt eam esse, quam vulgo Camisiam, h. e. Tunicam corpori proximam, appellamus. Hujus meminerunt Horatius, & Martialis, & Apuleius lib. 8. Met. p. 205. & Valer. in Epist. ad Rufinum, Valerianus Imperator in quadam epistola apud Trebellium Pollionem in vita Claudii cap. 14. & Aurelianus Imperator in alia epistola apud Flavianum Vopiscum in vita Bonosi extr. & Martianus Capellat. lib. 1. ubi scribit Tritoniam Psyche donasse interulam. [Interulæ ubi Horatius & Martialis meminerint viderit auctor hujus observationis. Sed forte Subuculam intelligi volebat, cujus meminit Hor. quam eandem ac Interulam fuisse docet Salmast. ad Tert. de Pall. p. 410. V. SUBUCULA.

Beroald. in Sueton. Neronem cap. 48. Tunicatus, indutus sola tunica, quam vulgo Camisiam vocant, quæ & Interula vocatur. H. St.

INTERUNDATUS, a, um. Adj. Solinus cap. 27. Hoc fulvum nigrantibus segmentis interundatum, varietate apprimè decet. h. e. In undarum figuram distinctum.

INTERVOCALITER, Adv. Apul. 9. Met. p. 231. Intervocaliter clamare, i. e. Alta voce. V. Indic. Elmenhorst.

INTERVŌLO, ære. Columel. 8. 10. & Valer. Flacc. 2. Argon. 614.

Immittitque ratem, mediasque intervalat urbes. Idem 5. 27.

— ille recens oculis intervalat Idmon.

INTERVŌLITO, ære. frequent. Liv. 3. 10. inter alia prodigia & carne pluit: quem imbrem ingens numerus avium intervalitando rapuisse fertur.

INTERVŌMO, vomui, vomitum, [διεμεῶ] ère. Interfcatere. Lucret. lib. 6. 804.

Quod dulces interfalsas intervomit undas. Budæus. h. e. Interfundit.

INTERUSURIUM, i. n. Commodum est, vel usura medii temporis. Ulpian. in l. Sed si. §. ult. D. de pecul. Ut medii temporis interusurium magis creditor consequatur.

INTERSTATIUS, a, um. Adj. [ἀνίστατο] dicitur non solum Qui mortuus est nullo confecto testamento, sed etiam Cujus ex testamento

Q9992

mento

mento adita non est hæreditas, ut inquit Paulus, de Verb. signif. 1. Intestatus.

Intestati proprie appellantur, Qui quum possent testamentum facere, testati non sunt. Ulpian. in l. 1. D. de suis & legitimis hæredibus. Cic. pro Cluent. 165. Haud hæres est Cluentius: intestatum dico esse mortuum. Idem 4. Verr. 53. Juven. 3. Sat. 274.

— possis ignavus haberi,

Et subiti casus improvidus, ad cœnam si Intestatus eas.

Parentum intestatorum liberi hæredes sint. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Ab intestato, cui opponitur A testato. In l. Cum ii. §. Hæc oratio. D. de Transac. Sive a testato factis, sive ab intestato. Sed forte hæc verba referenda sunt ad defunctum testatum, sive intestatum. [Sine dubio.

Intestatus, Cujus verbis non adhibetur fides, quive testis esse non potest. Pomponius Pictoribus, Ipsus cum uno servo fenex intestato proficiscitur. Nonius 4. 237.

Intestatus, Nullis testibus convictus. Plaut. Curc. 5. 3. 17.

Hocine pacto indemnatum atque intestatum me arripit? Idem Mil. 5. 23.

INTESTATO, Adv. [ἀδιδέπτος] Sine testamento. Cic. 2. de Invent. 148. Si paterfamilias intestato moritur, familia, pecuniaque ejus agnatorum gentiliumque esto: Scævola, l. Titius intestato moriturus. Sic Paulus, Ut legata quæ ei dederat, intestato moriens restitueret. Adde Cic. 1. de Orat. 183. & 3. Verr. 114. ibique Alcon.

INTESTABILIS, e. Adj. Plaut. Mil. 5. 1. 24. Ut vivam semper intestabilis. Caius in l. Quum lege. D. de testamentis, Quum lege quis intestabilis jubetur esse, eo pertinet ne ejus testimonium recipiatur, & eo amplius (ut quidam putant) neve ipsi dicatur testimonium. Ulpian. in l. Is cui lege. D. de testamentis, Si quis ob famosum crimen damnetur, Senatusconsulto expressum est, ut intestabilis sit, ergo nec testamentum facere poterit, nec ad testamentum adhiberi testis.

Intestabilis, [μυσσυχθής] pro Detestabili. Gell. lib. 7. cap. 18. Eos tamen, quia Annibalem non rediissent, usque adeo intestabiles, inviosque fuisse, ut tedium vitæ ceperint, necemque sibi consciverint. Ulpian. in l. lex Cornelia §. 9. D. de injuriis, Si condemnatus sit is qui librum ad infamiam alicujus pertinentem scripsit, composuit, edidit, &c. intestabilis ex lege esse jubetur. Plin. lib. 30. cap. 2. de arte magica, Proinde ita persuasum sit, intestabilem, irritam, inanem esse, habentem tamen quasdam veritatis umbras. Hor. 2. Serm. 3. 181.

— uter ædilis fueritve

Vestrum Prætor, is intestabilis & sacer esto. Ubi Porphyrio, Antiqui eos, quos in testimonium dimitti volebant, intestabiles vocabant, detestabiles scilicet, quorum testimonium malum & execrandum esset. Ex Budæo. Tacit. 16. Ann. 55. Intestabilis & consceleratus. Idem 4. Hist. 42. extr. Quum interim intestabilior & sævior exortus est.

Intestabilis, cum ablativo. Tacit. 6. Ann. sub finem, Intestabilis sævitia. de Tiberio loquens, conf. INSTABILIS ad fin.

INTESTIS, e. Qui caret testibus, Castratus. Arnob. lib. 5. Honorare aliquem sacerdotum intestibus. V. Salmaf. in Tert. de Pallio p. 202.

INTESTINUS, a, um. Adj. pro Intestiore: ut, Intestina pestis, apud Livium, pro Conspiratione maxima & periculossissima. Et, Intestina discordia, apud eundem lib. 9. pro Civili discordia.

Bellum intestinum. Cic. 2. Catil. 28.

Dolor intestinus, Domesticus. Cic. 4. Fam. 5.

Malum intestinum. Cic. ad Brut. 10. pr. Ingravescit enim in dies intestinum malum, nec externis hostibus magis quam domesticis laboramus.

Odium intestinum. Liv. 2. 23. pr. Civitas, secum ipsa discors, intestino inter Patres plebemque flagrat odio.

Opus intestinum, Quod factum est ex ligno fabrorum: auctore Budæo.

Varro 3. de R. R. cap. 1. Quum villam haberes opere tectorio, & intestino, ac pavimentis nobilibus lithostrotis spectandam, &c. conf. Lex Pitisc.

INTESTINUM, i. n. & plur. Intestina dicuntur, Quæ interiori corporis parte clauduntur, & inferiora sunt, quæ etiam Interanea appellantur. Celf. lib. 4. cap. 14. pr. A visceribus ad intestina veniendum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Ex intestinis autem & alvo secretus a reliquo cibo fucus is, quo alimur, permanat ad jecur per quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris, (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adhærent. Medium intestinum vocat Cicero, quod Græci Mesenterium.

Perurere intestina alicujus. Catul. ad Rufum 72. 3.

Tenent aliquid intestina, Continent. Celsus lib. 4. 16. In hoc utique adhibere oportet comprimantia, quo facilius tenendi aliquid intestinis vis sit.

Latum intestinum interdum glutinatur. Celsus lib. 7. cap. 16.

Tenuè intestinum, quod tenuiorem habet tunicam, quam reliqua intestina. Celsus lib. 2. cap. 1. Tenuioris intestini morbus, quem ileon nominant.

INTESTINUS, i. m. Plin. lib. 11. cap. 37. Intestinus enim quibusdam ab ore incipiens, quadam via eodem reflectitur, ut sepiæ, polypo.

INTEXO, texui, textum, [ἐντεφάινω] ère. Intus texere, innectere, involvere. Cic. in Partit. 12. Læta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus.

Facta alicujus intexere chartis. Tibul. ad Messalam, lib. 4. 1. 5.

Litteras intexere vastibus. Plin. lib. 13. cap. 11. Et tamen adhuc malunt Parthi vestibus litteras intexere.

Intexere aliquem. Cic. 13. Att. 12. pr. Scis me antea orationes aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam possem intexere. i. e. Eum loquentem inducere, ut sit in Dialogis. Alibi Includere dixit.

Eidem lib. 13. 22. Te autem ἀντρίψας intexui, faciamque crebrius. De Academicis quæstionibus suis loquitur. Budæus.

INTEXENS, entis. Partic. Virg. 7. Æn. 488.

Mollibus intexens ornatat cornua fertis. Et 2. Ecl. 49.

— aliis intexens suavis herbis, &c.

INTEXTUS, a, um. Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Utræque autem crebræ multæque toto corpore intextæ, &c.

Purpurea intexti tollant aulae Britannæ. Virg. 3. Georg. 25.

Chlamys intexta variis coloribus. Auctor ad Herenn. 4. 60.

Opus intextum tauris. Virg. 10. Æn. 785.

INTEXTUS, ùs. m. Plin. 2. 8. Intextu concretus.

INTIMELIUM, vel INTEMELIUM, vel INTEMILIUM, i. n. Urbs Liguriæ, nunc *Vintimiglia*. Cic. 8. Fam. 15.

INTIMIDE, Adv. Compar. Ammian. 26. 17. Hinc intimidius incedenti

nec resistebat populus, nec favebat. V. Hadrian. Vales. in supplement. ad comment. Fratris. Henici.

INTIMO, [παρρησιάζω] ère. Denuntiare. Liv. 4. 46. Intimasse filio ut milites scriberet. In vetustissimis codicibus legitur Institisse. Martian. Capella lib. 1. Hæc quum Juno affixa Jovi, acclinatis ejus auribus intimaret. Intimare apud præsidem. l. 2. C. De adoptionibus, Adrogatio etenim ex indulgentia principali facta, perinde valet apud prætorem vel præsidem intimata, ac si per populum jure antiquo facta esset.

Intimari, pro Ingredi. Solinus cap. 45. Ditionis Ægyptiæ esse incipit a Syene, in qua fines Æthiopum: & inde, usquedum mari intimatur, Nili nomen tenet. V. Ammian. 15. 16. & Tertull.

INTIMATUS, a, um. Partic. ut, Donationes intimatæ, i. e. Insinuatæ. l. 19. in pr. C. de sacros. eccles.

Per auctores intimata, i. e. Proditæ memoriæ. Spartian. Vero cap. 7.

Litteris intimata. Treb. Poll. in Gallien. cap. 16.

INTIMATIO, ònis. f. Martian. Capella lib. 9. Intimationis excursus. conf. l. 23. C. de Testam.

INTIMATOR, òris. m. ut, Stultus rerum intimator. Capitolin. in Pertinace cap. 10.

INTIMORARE, Adv. Vet. Interpr. Irenæi 1. 1. Intimorate omnia operantur.

INTIMUS, superlativum ab Intra. V. INTRA.

INTINGO, tinxî, tinctum, [ἐμδάπτω] ère. Madefacere & humectare. Plin. lib. 20. cap. 17. de aniso, Viride, aridumve omnibus quæ condiuntur, quæque intinguntur, desideratum.

Intingere in acetum. Cato cap. 15. Crudam si edas, in acetum intingito, mirifice concoquit. De brassica.

Calamum intingere, de Scribente dixit Quintil. lib. 10. cap. 3. non ita procul a fine, Quod intinguntur calami, morantur manu.

INTINCTUS, a, um. Partic. ut, Arte intinctum. Cic. 2. de Orat. 120. Alterum, quod totum arte intinctum videtur, tamen artem requirit, tamen prudentiæ est mediocris quid dicendum sit videre. Alii Tinctum legunt.

Cibi intincti. Ovid. 2. Fast. 634.

Nutriat intinctos missa patella cibos. V. ibi Heinf.

Intinctus ponitur pro Baptizato apud Tertull. de Pœnit. cap. 6.

INTINCTIO, ònis. f. Tertull. de Pœnit. cap. 2. Præire intinctionem pœnitentiæ jussit. Et cap. 12. Post prima intinctionis dominicæ monimenta. i. e. Post baptismum. V. Barth. Advers. 13. 6.

INTINCTUS, ùs. m. [ἐμδάμματα] Condimentum ad condienda obsonia, sive Liquor, in quem reliquos cibos intingimus ad saporis commendationem, ac gulæ irritamentum. Vulgo *salsa* dicitur. Plin. lib. 15. cap. 29. Eademque origine aprorum sapor commendatur, plerumque ad intinctus additis myrtis. Idem lib. 20. cap. 9.

INTOLÉRABILIS, e. Adj. [ἀτλατός, ἀτλητός] Quod tolerari & ferri non potest. ut, Intolerabilis dolor. Cic. 4. Acad. 23.

Frigus intolerabile. Cic. pro Rosc. Amer. 131.

Insolentia intolerabilis. Cic. 1. Q. frat. 1.

Mala intolerabilia. Lucret. lib. 6. 1156.

Sævitia intolerabilis. Liv. 1. 53.

Tributa intolerabilia exigere. Cic. 3. Fam. 7.

Compar. Cic. 4. Fam. 3. Multo intolerabilior futurus. Et Juven. 6. Sat. 459.

Intolerabilius nihil est quam femina dives.

Active etiam ponitur pro Eo qui tolerare nequit, seu impatiens. Afranius apud Non. 2. 435. Si fecissem paulo sæpius, didicisset is ferre, & non esse intolerabilis.

INTOLERABILITER, Adv. [ἀτλήτως] Columel. lib. 1. cap. 4. Sunt quadam loca quæ solstitiis minus concalescunt, sed frigoribus hiemis intolerabiliter horrent. V. Suet. Cæs. cap. 78.

INTOLERANDUS, a, um. Adj. [ἀφόρητος] Idem quod Intolerabilis. Cic. 7. Verr. 118. O magnum atque intolerandum dolorem.

Barbaries immanis atque intoleranda. Cic. pro Fonteio, 34.

Cruciatus intolerandi. Liv. 24. 5.

Frigora intoleranda. Idem 22. 1.

Hiems intoleranda. Liv. 5.

Libido intoleranda. Liv. 27. 31.

Superbia intoleranda. Liv. 9. 1. pr. Dii vindices intolerandæ superbiæ!

Intolerandum, adverbialiter. Gell. 17. 8. Olla oleo indiget, & ut video intolerandum fervet.

INTOLERANS, antis. Adj. [ἀτλήτων] Qui tolerare non potest, Impatiens, impotens.

Curæ intolerantes, i. e. Intolerandæ. Læv. apud Gell. 19. 7.

Compar. Liv. 9. 18. Et loquimur de Alexandro nondum merso secundis rebus, quarum nemo intolerantior fuit.

Servitus intolerantior, Intolerabilior. Tacit. 3. Ann. 45. Quanto intolerantior servitus iterum victis.

Superl. Corpora laboris intolerantissima, h. e. Impatientissima. Liv. 10. 28.

INTOLERANTER, [ἀφορήτως] Adv. Impotenter. Cic. 2. Tusc. 22. Intoleranter dolere.

Compar. Cic. 2. de Orat. 209. Intolerantius se jactare.

Superl. Cic. in Vatin. 29. Et quoniam pecunias aliorum despicias, de tuis divitiis intolerantissime gloriaris.

INTOLERANTIA, æ. f. [ἀτλησία] Impatentia. Cic. pro Cluent. 112. Quis eum cum illa superbia atque intolerantia ferre potuisset? Idem de Lege agraria, Non privatorum infamiam, sed intolerantiam regis esse dicetis. Budæus interpretatur Intemperantiam, vel insolentiam: ut sit quasi Intolerabilitas.

Morum intolerantia. Suet. Tiber. cap. 51. V. Gell. 17. 19.

INTOLLO, ère. Tollere, extollere. Apul. 8. Met. p. 213. Clamores absonos intollunt.

INTONDEO, di, sum, [ἐμείρω] ère. Circumtondere. Columel. lib. 2. cap. 3. Ut ante quam translatum deponas, omnes radículas amputes, & fibrarum summas partes intondeas. De porro.

INTONSUS, a, um. Adj. [ἀσχετός] Non tonsus. Plin. lib. 6. cap. 28. Arabes mitrati degunt, aut intonso crine barba abraditur, præterquam in superiore labro.

Avi intonsi. Ovid. 2. Fast. 30.

Hoc apud intonsos nomen habebat avos. Veteres enim propter severitatem hirsuti erant, teste Porphyrione: unde Catonem intonsum dixerunt. Primus autem tonsorem in Urbem duxit Scipio.

Capilli intonsi. Hor. Epod. 15. 9.

Caput intonsum. Ovid. 4. Fast. 655.
Coma intonsa. Cic. 3. Tusc. 26. Ex Accio.
Crisis intonsus. Tibul. 1. 4. 34.
Deus intonsus. Apollo. Ovid. 3. Trist. 1. 60.
Homines intonsi & inculti. Liv. 21. 32. de Alpinis hominibus.
Oves intonsæ. Columel. lib. 7. cap. 3. Igitur, ut dixi, miraberis oves intonsas, variam & canam comam improbas.
INTONŌ, tonui. [ἐπιζώνω] ēre. Idem quod Tonare, & sonum emit-
 tere. Cic. 1. de Divin. 106.
Partibus intonuit cæli pater ipse sinistris. Ex quodam poeta.
Canis intonuit ingenti larratu. Plin. lib. 8. cap. 40.
Intonare, Iracunde dicere, & cum quodam vocis impetu loqui. Liv. 3.
 Cic. pro Muren. 81. Jam enim hesternæ concione intonuit vox perni-
 ciosa designati Collegæ, tui, &c.
Minas intonare. Ovid. 1. Amor. 7. 46.
INTONANS, antis. Partic. Tacit. 12. Ann. 1. Orto apud libertos certa-
 mine quis deligeret uxorem Claudio, cælibi vitæ intonanti, &c. i. e.
 Invehenti in vitam cælibem.
INTONATUS, a, um. Partic. Hor. Epod. 2. 51.
 Si quos Eois intonata fluctibus
 Hiems ad hoc vertat mare.
INTONSUS, V. INTONDEO.
INTORQUEO, torſi, tortum, [συντρέφω, στρέφω] ēre. Circum torque-
 re & inflectere. Columel. de Arboribus, cap. 23. Alio modo quum jam
 matura mala fuerint, ante quam rumpantur, petiolo quibus pendent,
 intorqueto.
Mentum intorquere. Cic. 2. de Orat. 266. Ut cum Testio Penario men-
 tum in dicendo intorquenti, Tum ut diceret, si quid vellet, si nucem
 fregisset.
Intorquere, Contra, five intus torquere, Jacere. Virg. 2. Æn. 231.
 — sacrum qui cuspidē robur
 Læserit, & tergo sceleratam intorserit hastam. Sic
Intorquere jaculum. Auctor de Viris illust. cap. 69.
Jaculum intorquens emittit in auras. Virg. 9. Æn. 52.
Telum intorquere in aliquem, quod & Contorquere dicitur: hoc est Vi-
 brare. Cic. de Arusp. Resp. 7. Si quod in me telum intorserit, statim
 me esse arreturum arma judiciorum atque legum.
INTORTUS, a, um. Partic. [συνστρέφω] ut, Intortus caudex, h. e.
 Circumflexus vel inflexus. Plin. lib. 12. cap. 15.
Capilli intorti. Martial. lib. 8. 33. i. e. Crispi inflexi.
Cauda intorta suum, i. e. Obliquata & involuta. Plin. lib. 8. cap. 51.
Crines intorti. Sil. lib. 3. 284.
Fauces. Plin. lib. 7. cap. 44.
Funes intorti. Ovid. 3. Met. 679.
Paludamentum intortum circum lævum brachium. Livius 25. 16. ad fin.
Oratio intorta, pro Obscura, ambigua. Plaut. Cistell. 4. 2. 64.
Vertex. Plin. lib. 9. cap. 33.
INTORTRE, Adv. Plin. lib. 16. cap. 16. Sed bruscum intortius crispum:
 molluscum simplicius sparsum.
INTORTIO, ōnis. f. Arnob. 3. p. 108. Hos capillorum intortione crispulos.
INTRA, [ἐν] Præpositio accusativo casui serviens, spatium tem-
 poris aut loci significat, teste Prisciano: ab In derivatur; **Intra** cubicu-
 lum, **Intra** oppidum; i. e. In cubiculo, **In** oppido.
Intra quatuor annos, & A quatuor annis, hoc differunt: quod **Intra** qua-
 tuor annos, i. e. Quadriennio nondum finito. A quatuor annis, i. e.
 Jam elapso tempore quadrienni. Cic. 2. Verr. 81. Omnia non modo
 commemorabuntur, sed etiam expositis certis rebus agentur, quæ intra
 decem annos, postea quam judicia ad Senatum translata sunt, in re-
 bus judicandis nefarie flagitioseque facta sunt. Gronov. Inter, q. V.
Intra Calendas, Intra ferias: i. e. In Calendis, In feriis. Ex Nonio. V.
 Gell. lib. 12. cap. 13.
**Intra diem mortis ut aliquid fiat, si quis dixerit, ipse quoque dies (in-
 quit Ulpianus) quo quis mortuus fuerit, numeratur.**
Intra dies viginti, In spatio viginti dierum. Plaut. Curc. 3. 78. Plin. 10.
 Epist. 32. Qui igitur intra hos proximos decem annos damnati.
Intra decimum diem, quam Pheras venerat. Liv. 36. 10. pr.
Intra dies paucos, pro Brevi tempore. Liv. 23. 41.
Intra famam. Quintil. lib. 11. cap. 3. Hortensii scripta tantum intra fa-
 mam sunt. i. e. Non respondent famæ, Nihil, aut parum habent fa-
 mæ. Hujus contrarium est, **Ultra famam:** q. e. Perquam multum,
 plus quam creditum est.
Intra fortunam suam. Propert. lib. 3. 8. 2.
Intra gloriam facinus fuit, i. e. Minus gloria. Flor. 1. 3. 5.
Intra hæc enim est omnis vituperatio: i. e. In his consistit. Quintil. lib. 6.
 cap. 4.
Intra Juventam rapere aliquem, i. e. Ante. Tacit. 2. Ann. 71. pr. Si fato
 concederem, iustus mihi dolor etiam adversus deos esset, quod me pa-
 rentibus, liberis, patriæ, intra juventam, præmature exitu raperent.
Intra legem epulati. Cic. 9. Fam. 26. Epulamur una, non modo non con-
 tra legem, (si ulla nunc lex est) sed etiam intra legem. i. e. Minus
 sumptuum facimus quam præscripserit lex.
Intra me futurum est, i. e. Apud me & secreto. Plin. lib. 3. Epist. 10.
Intra modum. Cic. 4. Fam. 4. Modice hoc faciam, ut etiam intra mo-
 dum. i. e. Minus quam modice. Hunc locum sic explicat Gellius lib.
 12. cap. 13. Modice dixerat hoc faciam, i. e. Cum modo æquo & pa-
 ri. Deinde quasi hoc displiceret, & corrigere id vellet, addidit, Aut
 etiam intra modum: per quod minus sese ostendit id facturum esse,
 quam quod fieri modice videretur. i. e. Non ad ipsum modum, sed
 retro paululum, & citra modum.
Intra modum loquendi, i. e. Non ultra fermocinationem intenta voce.
 Quintil. lib. 11. cap. 3. de Pronuntiatione p. 1007. Ne dicamus omnia
 clamose, quod insanum: aut intra loquendi modum, quod motu caret.
 Budæus.
Intra silentium se tenere, idem quod Silere. Plin. 4. Epist. 17. ad Gal-
 lum, Quum forte de bonis juvenibus apud Nervam imperatorem sermo
 incidisset, & plerique melaudibus ferrent, Corellius paulisper se intra si-
 lentium tenuit: deinde gravitate quam noras, Necessè est, inquit, &c.
Intra tecta vocare aliquem. Virg. 7. Æn. 168.
Intra terminos. Liv. 34. 62. Carthaginenses jure finium causam tueban-
 tur, quod intra eos terminos esset, quibus P. Scipio victor, agrum, qui
 juris esset Carthaginensium, finisset.

Intra verba peccare, i. e. Non ultra verba. Curtius lib. 7. 1. 25. Uti-
 nam Philotas quoque intra verba peccasset. Budæus.
Intra, sine casu Adv. cui contrarium est Extrinsecus. Columel. lib. 12.
 cap. 43. Hæc vasa & opercula extrinsecus & intra diligenter picata esse
 debebunt.
Intra, pro Inter. Liv. 22. 7. pr. Hæc est nobilis ad Trasimenum pugna,
 atque intra pauca, memorata Populi Romani clades. [Sed emendati
 codd. Inter pauca exhibent.]
INTERUS, a, um. Adj. unde Intera affertur ex Tacito. Amisissis per in-
 tera bella nobilibus. Lancelotus apud Despauter. 124. H. St. conf. In-
 fer, in INFRA.
INTERIOR, ōris. c. ūs. n. [ἐνδμερ] Compar. Magis intro vel intra.
 Cic. 5. Philip. 31. In interiore ædium parte totius Reip. nundinæ.
 Africanæ interiore obtinens. Cic. in Sallust. 19.
Comes interior. Ovid. 5. Fast. 67. V. Lipf. Elect. 2. 2.
Consilia interiora. i. e. Secretiora. Nepos 23. 2. 2.
Domus interior. Virg. 1. Æn. 641.
Epistola interior, h. e. Media. Cic. 3. Q. frat. 1. 5. Quod interiore epi-
 stola scribis, &c.
Litteræ interiores & reconditæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Plures enim
 tradunt nobis ii, qui interiores scrutantur & reconditas litteras, antiquis-
 simum Jove natum, sed item, &c.
Medulla interior. Catull. ad Libellum, epigr. 33.
Motus interior. Cic. in Somn. Scip. 21.
Societas interior & Propior opponuntur. Cic. 3. Off. 69.
Tactus interior. Cic. 4. Acad. 20.
Tectum interior. Virg. 4. Æn. 494.
Vicinus interior. Cic. 1. Q. frat. 2.
Vita interior & familiaris, Publicæ administrationi opponitur. Suet. in
 August. cap. 61.
In promptu quæ sunt, & Interiora opposita. Cic. 2. de Divin. 123. Sed
 hæc quoque in promptu fuerint, nunc interiora videamus.
Interior, pro Sinisterior. Virg. 5. Æn. 203.
 — dum proram ad faxa suburget
Interior, i. e. Sinisterior. Paulo ante dixerat poeta, Radit iter
 lævum interior. Servius. V. SUBURGO.
INTERIUS, Adv. Seneca de Benef. 7. 10. Possim de natura queri, quod
aurum & argentum non interius absconderit.
Oratio ne infistat interius, ne excurrat longius. Cic. 3. de Orat. 188.
INTIMUS, a, um. [ἐνδμερ] superl. h. e. Maxime intro. Cic. 6. Verr. 99. In
 eo sacratio intimo fuit signum Cereris perantiquum. Plaut. Truc. 2. 7. 41.
 Traxit ex intimo ventre suspirium.
Angulus intimus. Hor. 1. Carm. 9. 21.
Nudata intima. Ulpian. 1. 3. D. de arbit.
Odium. Cic. 4. Tusc. 21. Discordia, ira acerbior, intimo odio & cor-
 de concepta.
Pars urbis intima. Cic. 7. Verr. 96.
Pectore uritur intimo. Catull. in Epithal. Malli 59. 177.
Præcordia intima. Ovid. 4. Met. 506.
Sermo. Cic. 2. Tusc. 51.
Tactus. Cic. 4. Acad. 76.
Intimus, Carus, familiaris, qui cum aliquo omni tum officiorum, tum con-
suetudinis, tum familiaritatis genere est conjunctus. Cic. 1. Q. frat. 4.
Intimus, proximus, familiarissimus quisque aut sibi pertinuit, aut, &c.
Alter ego. Cic. 7. Fam. 5. pr.
Intimus & alienus, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 116. Tecti esse ad
 alienos possimus: intimi multa apertiora videant necesse est.
Intimus sum illi, i. e. Familiarissimus. Plaut. Truc. 1. 1. 61.
 Nam me fuisse huic fateor summum, atque intumum. Cic. 2.
 in Catil. 9.
Intimus est consiliis nostris: i. e. Tibi uni committimus nostra intima
consilia. Ter. And. 3. 3. 44.
In intimis alicujus esse, pro Valde ab aliquo amari. Cic. 4. Att. 16. Ita-
 que in intimis est meis, quum antea notus non fuisset.
Consiliorum intimum, pro Intimum consilium. Tacit. 15. Ann. 61.
INTIME, Adv. [ἐνδμερ] Cic. 1. Q. frat. 2. Quarum altera est de Blan-
 denio Teuxide, quem scribis certissimum matricidam tibi a me intime
 commendari. Et Apul. 2. Met. p. 118.
INTRARIUS, a, um. Adj. [ἐνδμερ] i. e. Intimus. Plautus, Caros
 mihi, atque intrarios amicos. [Si modo Plauti hæc sunt.]
INTERNUS, a, um. Adj. non reperio hic. An Externus non est cum
Extra, sed seorsum? An quasi Intraernus? Animorum interna, pro his,
quæ sunt intra animos, vide in NUDO. H. St. Nimirum destitui hanc
ditionem auctoritate vett. nonnulli putarunt, nec dubitavit inter Vitia
fermonis ponere Voss. lib. 3. cap. 16. Tuetur vero pluribus exemplis Bor-
rich. Cogit. p. 144. seq. Interna mala in Ep. Mithrid. ad Arfac. §. 13. ap.
Sall. Fragm. lib. 4. etiam in ed. Cort. Internum mare Plin. H. N. 2. 68.
plura exempla V. in indice Hard. Internum bellum. Tacit. Hist. 2. 69.
Internus motus. Sen. Nat. Q. 6. 24. Videtur autem contractum ex Inter-
nius, quod formatur ab Interus, a, um, a quo Compar. Interior, &
Superl. Intinus.
INTERNE, Adv. Profertur ex Aufon. in Burdigala v. 14. Sed quia repu-
gnat metro, merito suspecta hæc lectio est.
INTRINSECUS, Adv. [ἐνδμερ] quod barbari *Ab intra* dicunt: cui con-
 trarium est Extrinsecus. Columel. lib. 12. cap. 43. Lata vasa in modum
 patinarum fieri jubebat, eaque intrinsecus & extrinsecus diligenter pica-
 ri. Sic Plin. lib. 11. cap. 37.
INTRAHŌ, ēre. Apul. 5. Met. p. 167. ed. Elmenh. Sulcatus intrahens gressus.
INTRACTIO, ōnis. f. Plin. 7. 12. Intractio linguæ & sermonis tumultus.
 V. Salmast. in Solin. p. 29.
INTRACTATUS, a, um. Adj. [ἀντρέχθεος] ut, Intractatus & novus
 equus: quasi dicas Indomitum. Cic. de Amicit. 58. Atqui in ipso equo
 (cujus modo mentionem feci) si nulla res impediatur, nemo est qui non
 eo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & novo. V. Cæli.
 Aurel. Acut. 3. 5.
INTRACTABILIS, e. Adj. [ἀντρέχθεος] Plin. lib. 19. cap. 5. Vi-
 rus illi intractabile est.
Ætas dura & intractabilis. Sen. Epist. 25.
Animus intractabilis. Sen. Hippol. v. 271.
Bruma intractabilis. Virg. 1. Georg. 211. Dura & aspera. Servius.
 Qqqq 3

Genus intractabile bello. Virg. 1. *Æn.* 139.
 Loca frigore intractabilia. Justin. 24. 4.
 Compar. Gell. 18. 7. Domitius erat natura intractabilior & morosior.
INTRAMURANUS, a, um. Adj. Asconius in 4. Verr. 17. Omnis magistratus qui intramuranus non est, nec urbanus, etiam si administrator ejus Romæ est, *AD URBEM* dicitur. Et Lamprid. Helio- gab. vit. c. 27. extr. Exoleti extramurani & intramurani. V. Borrich. Cogit. p. 148.
INTRATUS, V. **INTRO**.
INTREMO, ui, [*ἐντρέμω*] *ēre*. Idem quod simplex Tremo: nisi quid vehementiæ ex compositione acceperit. Plin. lib. 2. cap. 8. Intremunt vero & in navibus posita, æque quam in ædificiis. De terræ motu. Genua. Ovid. 2. Met. 180.
 Palluit, & subito genua intremuere timore.
 Pedes. Ovid. 3. Trist. 1. 56.
 Aspicis alternos intremuisse pedes.
 Undæ intremuere. Virg. 3. *Æn.* 673. [Puto esse Præterita verbi seq. Transitive. ut, Hannibalem ecce senectus Intremuit. Sil. lib. 16. 664. i. e. Timet. Al. Annibali.
INTREMISCO, [*ἐντρέμισσω*] *ēre*. Idem. Plin. lib. 2. cap. 79. Neque enim unquam intremiscunt terræ, nisi sopito mari.
INTREMULUS, a, um. Adj. Aufon. Epitaph. Heroum 344.
 Intremulam baculo non subeunte manum. [Nisi legendum *In tremulam*.
INTREPIDUS, a, um. Adj. [*ἀτρέμω*, *αδής*] Qui nihil timet, Impavidus. Plin. in præfat. 3. Sed hæc quis posset intrepidus æstimare subituri ingenii tui judicium, præfertim laceffitum?
 Hiems intrepida. Tacit. in Vita Agricolæ cap. 22. i. e. Sine metu transacta. Verba intrepida constant. Sen. Hippol. 5.
 Vultus intrepidus. Ovid. 13. Met. 478.
INTREPIDE, Adv. [*ἀδής*] Sine pavore, audacter. Liv. 26. 4. Postquam assuetudine quotidiana satis intrepide visum est fieri, in campum. &c.
 Fabulari intrepide. Apul. Florid. p. 365.
INTREPIDANTER, Adv. Cum trepidatione. Nonius 12. 44. Festine & intrepidanter ascendit.
INTRIBUO, *ēre*. Plin. 10. Epist. 35. Ne quid ideo intribuant i. e. Contribuant in rem aut usum aliquem. conf. Ulpian. lib. 14. Dig. t. 14. l. 19. §. 2.
INTRIBUTIO, ōnis. f. Paulus recept. Sentent. lib. 2. tit. 7. Sent. Ult. Collatio tributonis ob jactum salva nave fieri debet. conf. Idem Dig. 50. t. 1. l. 22. §. 7. & Ulp. D. 50. t. 4. l. 6. §. 4. 5.
INTRICO, [*ἐμπλέκω*] *āre*. Implicare: cui contrarium est Extrico. Intricare peculium. Ulpianus in l. 1. §. ultimo. D. de servo corrupt.
INTRICATUS, a, um. Partic. Plaut. argument. Perf. v. 5.
 Atque ita intricatum ludit potans Dordalum.
 Lenonem intricatum dabo. Plaut. Perf. 4. 1. 9.
INTRITA, V. **INTERO**.
INTRO, [*ἔσω*] Adv. ad locum. Ter. Andr. 3. 2. 42.
 Immo abi intro, ibi me opperire.
 Abire intro. V. **ABEO**.
 Accipere intro. Plaut. Truc. 4. 2. 37.
 Intro accipimus: quando acceptum est, non potest ferri foras.
 Adducere intro. V. **ADDUCO**.
 Adducere se intro. V. **ADDUCO**.
 Auferre intro. Ter. Andr. 1. 1. 1.
 Ferre intro cibum. Cic. 7. Verr. 34. Idem pro Flacco 117. Ut in oppidum intro ferretur. Quidam conjunctim legunt, Introferretur.
 Spectare intro. Plaut. Mostel. 4. 2. 27.
 Quid volunt? quid intro spectant? Et hic alii Introspectant.
 Venit intro. Plaut. Capt. 3. 3. 12.
 Venit intro ad nos errans, i. e. In domum nostram. Ter. Eun. 5. 6. 2.
INTRO, [*εἰσέρω*, *ἐμβαίνειν*] *āre*. Notæ significationis. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Quo qui intraverant, se ipsi acutissimis vallis induebant, &c.
 Idem intrare, & In ædem. Suet. in Vespas. 7. Cic. pro Domo sua 5. In Capitolum intrare. Idem 2. Philipp. 68. Tu illud es sanctissimum limen intrare? Supple Ausus, quod præcedit.
 Domum parva solita est intrare fenestra. Ovid. 6. Fast. 577.
 Infidias intrare. Cæf. 3. Bell. Civil. 38. Qui quum essent progressi, primæque turmæ infidias intravissent, ex fremitu equorum illata suspicio- ne, ad suos se recipere coeperunt.
 Maria tot intravi. Virg. 6. *Æn.* 59.
 Portus intramus amicos. Virg. 5. *Æn.* 57.
 Urbem intrare. Ovid. 15. Met. 36.
 Urso intrant venabula, h. e. Transigunt. Martial. lib. 14. 30.
 Intrare, per translationem. ut, Intrare in familiaritatem alicujus, h. e. Sese insinuare. Cic. 1. Q. frat. 1. In provincia vero ipsa, si quem es nactus, qui in tuam familiaritatem penitus intravit, qui nobis ante fuerit ignotus, huic quantum credendum sit, vide.
 Intrare in affectum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Animum. Intravitque animum militaris gloriæ cupido. Tacit. in Vita Agricolæ 5. extr.
 In mentem judicis non potest definitio intrare. Cic. 2. de Orat. 109.
 In naturam rerum. Cic. 5. de Fin. 44.
 Pavidos, & conscientia vecordes intrat metus. Tacit. 1. Ann. 39.
 Pudor & gloria intrat aliquem. Tacit. 1. Ann. 43.
 Est & judiciorum verbum. Plin. 5. Epist. 4. Alio Senatu sine advocato intraverunt. Et 6. Epist. 31. A parte hæredum intraverunt duo.
INTRANS, antis. Partic. Petron. cap. 28. Pica intrantes salutabat.
 Deum muros intrantem vidi. Virg. 4. *Æn.* 358.
INTRATUS, a, um. [*εἰσβαίνω*] Partic. rarum. Liv. 21. 25. Ibi rur- sus silvæ intratæ. i. e. In silvas intratum est.
 Domus intrata. Ovid. 9. Met. 11.
 Urbs intrata. Sil. 12. 583.
 Intratam Senonum capietis millibus urbem. V. Drakenb. ad Sil. 11. 255.
INTRABILIS, e, ut, Adj. Intrabile os amnis. Liv. 22. 19. V. Gronov. ad loc.
INTROCEDO, *ēre*. Apul. 5. Met. p. 144. (160. Elmenh.) Post opimas da- pes quidam introcessit. V. 10. Met. p. 346.
INTROCURRO, *ēre*. Novius apud Non. 3. 92. Dubii per fretum intro- currimus.

INTRODO, *āre*. Cic. pro Cæcin. 13. Atque etiam se ipse inferebat, & introdebat. h. e. Ultro se offerebat, gerendis negotiis. Sic Budæus. Ve- tus exemplar habet Intrudebat.
INTRODUCO, xi, ctum, [*εἰσάγω*, *ἀνάγω*] *ēre*. Immittere, & intra ali- quem locum ducere. Cæf. 2. Bell. Gall. 5. Id fieri posse, si suas copias Hedui in fines Bellovacorum introduxerint. Cic. 5. Tusc. 10. Et in do- mos etiam introduxit.
 Introducere præsidium in oppidum. Cæf. 1. Bell. Civil. 13.
 Introducere, Ponere, instituere, constituere, quod & In medium af- ferre aliquando significat, inquit Budæus. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Sed illa palmaris quidem, quod qui non modo natum mundum intro- duxerit, sed etiam manu pæne factum. Idem 4. Acad. 131. Et 3. Off. 12. Non videatur debuiffe ejusmodi deliberationem introducere, in qua, &c.
 Ambicionem in Senatum. Cic. 11. Philipp. 19. Quam ambitionem con- stantissimus & gravissimus civis L. Cæsar in Senatum introduxit? h. e. Induxit & invexit.
 Animas introduxerunt sensibus auctas. Lucret. lib. 3. 630.
 Consuetudinem. Cic. Fil. 16. Fam. 21. Hac introducta consuetudine, sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit.
 Initium. Cic. in Sallust. 1. Id vos, si forte offendimini, justius huic quam mihi succensere debetis, qui initium introduxit.
 Personæ in dialogis introduci dicuntur. Cic. de Amicit. 3. Catonem in- trodixi senem disputantem. Vetus codex habet Induxi.
 Introducere, pro Inducere. Cic. 16. Att. 15. Possumus enim, ut spon- sores appellemur, procuratorem introducere.
INTRODUCTIO, ōnis. f. [*εἰσαγωγή*] Cic. 1. Att. 16. Jam vero o dii boni, rem perditam: etiam noctes certarum mulierum, atque adole- scentulorum nobilium introductiones, nonnullis judicibus pro merce- dis cumulo fuerunt.
 Introductio etiam, ut ait Perottus, Instructio, doctrina, & ipsum (ut ita dicam) principium eruditionis, quam Græci *Isagogen* vocant.
INTRODUCTORIUS, a, um. Adj. Cassiodor. Divin. lection. cap. 24. Post introductorios libros.
INTROËO, ivi, itum, [*ἐμβαίω*, *εἰσέρχμαι*] *ire*. Intrare, ingredi. Ter. And. 3. 4. 11.
 Hoc audi, ut hinc te introire jussi, opportune hic fit mihi obviam.
 Introire in ædes. Plaut. Amph. 2. 1. 70.
 In alienam domum. Idem Mil. 4. 4. 32.
 Introire in urbem. Cic. 1. Fam. 9.
 Introire in vitam & Exire de vita, contraria. Cic. de Amicit. 15. Quam- obrem cum illo quidem (ut supra dixi) actum optime est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de vita.
 Introire ad aliquem. Ter. Hec. 4. 1. 35.
 Audisti ex aliquo fortasse, qui vidisse eum diceret Exeuntem, aut introeuntem ad amicam.
INTROITUR, imperf. [*ἐμβαίνειν*] Cato R. R. cap. 66. pr. Caveat quam mi- nimum in torcularium & in cellam introatur. Varro R. R. lib. 1. cap. 63. Introitum est in fundum alienum. Ulpian. in l. Lex Cornelia. D. De in- juriis & famosis libellis.
INTROITUS, a, um. Partic. Ulpian. in l. Lex Cornelia. D. de injur. & fam. lib. Qui injuriarum agere volet ob eam rem, quod se pulsatum verberatumve, domumve suam vi introitam esse dicat, &c.
INTROITUS, ūs. m. [*εἰσόδος*, *εἰσόδος*] Ipse introeundi actus. Cæf. 1. Bell. Civil. 21. Tamen veritus, ne militum introitu, & nocturni tem- poris licentia oppidum diriperetur.
 Clandestinus introitus. V. Clandestinus in CLAM.
 Notabilis introitus. Tacit. Agric. 40. Ac ne notabilis, celebritate & fre- quentia occurrentium, introitus esset.
 Squalens introitus. Sil. lib. 13. 398.
 Introitu perumpere corpus. Lucret. lib. 2. 407.
 Introitus in causam, Initium causæ, & exordium. Cic. 1. Att. 18. Et- enim post professionem tuam primus (ut opinor) introitus fuit in cau- sam fabulæ Clodianæ, &c.
 Defensionis. Cic. pro Cæf. 3. Ac mihi quidem videtur, Judices, hic introitus defensionis, adolescentiæ M. Cæli maxime convenire.
 Introitus, Locus per quem introeuntes ingrediuntur. Cæf. 3. Bell. Ci- vil. 39. Super quas turrim effectam ad ipsum introitum portus oppo- suit.
 Omnes introitus erant præclusi. Cæf. 5. Bell. Gall. 9.
 Suspicionis, Translate. Cic. 2. Verr. 17. Post, aperto suspicionis in- troitu, ad omnia intima istorum consilia sine ullo errore pervenimus.
INTROITORIUS, a, um. [*εἰσόδος*] Gloss. Gr. Lat.
INTROFERO, introtuli, introlatum, [*εἰσάγω*] introferre. Notæ signi- ficationis, quod quidam divisim malunt legere, Intro ferre. Cic. 7. Verr. 117. Tantum dabis, ut cibum tibi introferre liceat. Liv. 43. 7. Princeps eorum, pedibus captus, lectica est introlatus.
INTROGREDIOR, gredëris, gressus sum, [*εἰσέρχμαι*] grëdi. Notæ si- gnificationis. Virg. 1. *Æn.* 520.
 Postquam introgressi, & coram data copia fandi.
INTROITUS, V. **INTERO**.
INTROMITTO, misi, missum, [*πεσούγω*, *εἰσάγω*] *ēre*. Notæ signi- ficationis.
 Intromittere ad, vel in. Plaut. Aul. 1. 2. 20.
 Profecto in ædibus meis, me absente, neminem Volo intromitti &c. Ter. Hec. 2. 1. 40.
 — non signi fat est,
 Quod heri nemo voluit visentem te ad eam intromittere?
 Ad bestias in arenam depugnandi causa quempiam intromittere. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. de ædilit. edict.
 Comesatum intromittere aliquem. Cic. 1. Fam. 9. Ex Ter. Eun. 3. 1. 52. Jure amicitiae intromitti. Cic. pro Sull. 52. Intromissus, meo more & jure amicitiae, me in meo lectulo trucidaret.
 Intromittere mares in feminas. Varro 3. de R. R. cap. 12. Quis item nescit, paucos si lepores mares in feminas intromiserit, brevi tempore fore ut impleatur? Subaudi Leporarium, quod præcessit. Al. Ut femi- nas, al. Et.
INTROMPTO, rûpi, ruptum, [*εἰσβάλλω*] *ēre*. quasi Cum impetu introire, & irrumpere. Plaut. Mil. 2. 5. 50. Introrumpam recta in ædes. Alibi,

- Alibi, Certum est, introrumpam in ædibus. Gell. lib. 15. cap. 22. Cervæ emissa in cubiculum Sertorii introrupit.
Ea non posse introrumpere videbantur. Cæs. 5. Bell. Gall. 49.
- INTRORUPPIO**, ònis. f. Apul.
- INTRORSUS**, vel **INTRORSUM**, Adv. [*ἐνδὸς*] quasi Intra vorfus, vel Maxime intro. Liv. 25. 21. Clamantibus Tribunis nihil introrsus roboris ac virium esse. Idem 10. 33. Cedunt primo incerti fortunæ suæ, & hostem introrsum in media castra accipiunt. Varro 2. de R. R. cap. 7. Genibus rotundis, nec magnis, nec introrsus spectantibus. Turpis introrsum, Sub larva. Hor. 2. Serm. 1. 65. Ut non facile introrsus perspicere possit. Cæs. 2. Bell. Gall. 18.
- INTROSPECTIO**, **INTROSPECTO**, **INTROSPECTOR**, V. **INTROSPECTIO**.
- INTROSPECTIO**, spexi, spectum, [*εἰσπρόσθεω*] Ære. Introrsus aspicere, diligentissime videre. Cic. 2. de Divin. 105. Negant id esse alienum majestate deorum, scilicet causas omnium introspectere, ut videant quid cuique conducatur. Introspectere penitus mentem alicujus. Cic. pro Sull. 76. Penitus introspicite Catilinæ Autronii, Cethegi, Lentuli, ceterorumque mentes: quas vos in his libidines, &c. reperietis? Introspectere penitus in omnes Reip. partes. Cic. pro Font. 33. Introspectere in mentem tuam ipse. Cic. 2. de Fin. 48. Voluntates aliquorum introspectere. Tacit. 1. Ann. 7. 8.
- INTROSPECTIO**, ònis. f. Mart. Capell.
- INTROSPECTOR**, òris. m. Augustin.
- INTROSPECTO**, Ære. frequent. Plaut. Most. 4. 2. 27. Qui volunt? quid introspectant?
- INTROTUDŌ**, si, sum, Ære. Cato de R. R. cap. 157. [Nisi rectius divisè scribitur.]
- INTROVŌCO**, [*εἰσκαλέω*] Ære. Notæ significationis. Liv. 10. 13. Ut quæque introvocata erat centuria. Cic. 7. Verr. 66. Cur ad nos filiam tuam non introvocari jubes. Legitur & Intro vocari disjunctim.
- INTROVOCATUS**, ùs. m. Amnian. 29. 6. Primo introvocatu.
- INTRUDŌ**, si, sum, [*εἰσθίω*] Ære. Intro trudere, & quasi vi quadam. Cic. pro Cæcin. 13. Atque etiam se ipse inferebat, & intrudebat, & in eam opinionem Cæcenniam adducebat, &c.
- INTUBUS**, i. m. vel f. five **INTUBUM**, vel **INTIBUM**. i. n. [*στέρις*] Herba est ex cichoriorum genere, quam Græci Serin vocant. Nos ab Intibo corrupto nomine vocamus Endiviam. Plin. lib. 20. cap. 8. Intubiquoque non extra remedia sunt: Succus eorum cum rosaceo & aceto capitis dolores lenit. Intibum etiam scribitur. Columel. lib. 10. 111. Jam breve charophyllum, & torpenti grata palato Intiba. Virg. 1. Georg. 120. — & amaris intiba fibris. Charif. lib. 1. Intiba neutro genere virgilius dixit; sed & masculino genere frequenter a veteribus dictum est. Nam Lucillius in 5. deridens rusticam conam, enumeratis multis herbis, Intibus præterea pedibus perferpsit equinis. Et Æmilius Macer, — quales seges intubus herbas. Sic enim, vel per i, vox Latina scribi debet, non per y Græcum.
- Intubum erraticum in Ægypto Cichorium vocant, apud nos quidam Ambugiam (Al. Ambulam) vocavere. Plin. lib. 20. cap. 8. adde Columel. 8. 14. Pallad. 1. 30. Apul. de Herb. cap. 47.
- INTUBACEUS**, a, um. Adj. [*σπεινός*] Quod est ex intubo: ut, Intubacea folia. Plin. lib. 27. cap. 12.
- INTUOR**, intuitus sum, [*εἰσπρόσθεω*, *καθ' ὁράω*, *ἀντιβίω*] Æri. Videre, & cominus inspicere. Plin. 2. Epist. 7. Erit ergo pergratum mihi hanc effigiem ejus subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere. Plaut. Bacch. 5. 2. 12. Viden' limulis obsecro ut intuentur? Ter. Eun. 3. 5. 32. — annuo, Terram intuens modeste. Quid ut noverca me intueris? Hor. Epod. 5. 9. Plenius atque apertius aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 20. Sagaciter intueri. Quintil. lib. 2. cap. 8. Acrioribus oculis aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 10. Animis intueri, Animadvertere. Cic. pro Dom. 47. Date hanc Tribuno pleb. licentiam, & intuemini paulisper animis juventutem, &c. Pectore intueri aliquem. i. e. Cogitatione. Ovid. 2. de Pont. 10. 47. Veritatem intueri. Cic. 5. Tusc. 9. Aliquid intueri acri & intento animo. Cic. 1. de Fin. 57. Idem 5. Tusc. 9. Qui ceteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiose intuerentur. Intueri aliquid coram. Cic. de Provinc. Conf. 22. Intueri huc atque illuc. Cic. 1. de Orat. 184. Intuere meipsum, qui, &c. Cic. 13. Fam. 3. Intueri & contemplari aliquem. Cic. pro Planc. 2. Aliquid intueri, in eoque defixum esse. Cic. in Orat. 9. Intueri, Revereri aut suspicere. Liv. 37. 54. Pro dignitate & gloria apud omne genus humanum, quod vestrum nomen imperiumque, juxta ac Deos immortales intuetur. Intueri in aliquam rem: Cic. de Univerf. 31. Quot igitur, & quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem & tales in hoc mundo secum cogitavit effigere. Intueri in aliquem. Cic. de Clar. Orat. 253. Quum ad te ipsum (inquit, in me intuens) de ratione, &c. Sed in te intuens, Brute, doleo, cujus, &c. Cic. de Clar. Orat. 331. Intueri in summos homines, Summorum hominum mores circumspicere. Cic. 1. de Orat. 6. Ac mihi quidem sæpenumero in summos homines ac summis ingeniis præditos intuenti, quærendum esse visum est, &c. Intueri passive, apud Amnian. 23. 5. Fulmine contacta loca nec intueri nec calcari debere.
- INTUOR**, tuëris, tûtus vel tuîtus sum, [*καθ' ὁράω*] tui. Idem. Plaut. Most. 3. 2. 150. — profecto nullam equidem illic cornicem intuor. Ter. Heaut. 2. 4. 21. Quisnam hic adolescens est, qui nos intuitur? Al. Intuetur. conf. Non. 7. 20. Antiquum.
- INTUENDUS**, a, um. Partic. Paulus in l. Promittendo, in princip. D. de jure dotium, Magis enim res, quam verba intuenda sunt. Et in l. 3. §. In amittenda. D. de acquir. possess.
- INTUITUS**, ùs. m. [*ἀπαισμός*] Quintil. lib. 10. cap. 1. Plin. lib. 16. cap. 10. Abies hilarior intuitu.
- INTUMEO**, ui, Ære, &
- INTUMESCO**, ui, [*ἐξοσφίμω*] Ære. Inflari, Converti in tumorem. Plin. lib. 11. cap. 34. Est animal ejusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite vivens, atque ita intumescens. Idem lib. 2. cap. 81. Intumescens fluctus. [Intumescere vereor, ut usquam exstet.] Locus intumescens, Turgens & paululum altus. Columel. lib. 1. cap. 4. Bilis intumuit sub pectore. Perf. 5. Sat. 145. Vidi virgineas intumuisse genas. Ovid. 6. Fast. 700. Humus intumescit viperis. Hor. Epod. 16. 52. Iræ intumuerunt. Stat. 1. Theb. 412. Motus intumescens, Crescens. Tacit. 1. Ann. 38. Venter intumuit. Ovid. 1. Fast. 215. Intumescere alicui, pro Irasci. Ovid. 4. de Pont. 14. 34. Intumuit vati non tamen Afra suo. Et absolute, per metaphoram, pro Vehementer indignari, & quasi Inflari iracundia. Ovid. 2. Fast. 607. Juppiter intumuit: quæque est non usa modestæ, Eripit huic linguam. Velut jure quodam potestatis intumescere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- INTUMULATUS**, a, um. Adj. pro Insepulto. Ovid. 2. Epist. 36. Occurrantque oculis intumulata tuis.
- INTUOR**, V. **INTUEOR**.
- INTURBATUS**, a, um. Adj. [*ἀταραχτός*] Non turbatus. Plin. in Paneg. 64. Et sedit inturbatus, interritus, & tanquam ita fieri soleret? **INTURBIDUS**, a, um. Adj. [*ἀδύνατος*] Non turbidus. Tacit. 3. Ann. 52. Inturbidus externis rebus annus, domi suspecta severitate, &c.
- INTUS**, [*εἰς*, *ἐνδόν*] Adv. in loco, ad locum, & de loco. Intus, plerumque in loco. Plin. lib. 10. cap. 52. Intus omne ovum volucrum bicolor. Foris & Intus, contraria. Cic. 1. de Fin. 44. Nec hæc sese foris solum jactant, nec tantum in alios cæco impetu incurrunt, sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant. Intus est, i. e. In domo. Plaut. Amph. prol. 120. Nam meus pater intus nunc est, ecce, Juppiter. Intus edocebo. Plaut. Epid. 5. 1. 56. Intus serva. Plaut. Aul. 1. 2. 3. Redi nunc jam intro, atque intus serva. Intus, & in cute te novi. i. e. Intime. Perf. 3. Sat. 30. Intus, Adv. de loco. Plaut. Cist. 3. 8. Dic me orare, ut aliquis intus prodeat propere ocius. Intus evocato. Plaut. Most. 3. 1. 147. Intus foras evocare. Plaut. Pseud. 2. 2. 10. Ostium pultabo, atque intus evocabo aliquem foras. Intus exiit. Plaut. Milit. 4. 4. 33. Bene mones. p. sed ubi ille exierit intus, istic te procul Ita volo assimilare, &c. Intus egreditur, i. e. E domo. Plaut. Perf. 2. 4. extr. Intus efferri foras jubebo. Plaut. Bacch. 1. 2. 62. Intus domum nostram, pro Intra. Plaut. Mil. 2. 6. 55. Continuo, vide sitne ista hæc domum vestram intus. Al. Hæc vestra intus domum. Intus domique: cui opponitur In luce, & oculis civium. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille in luce modo atque in oculis civium magnus, sed intus domique præstantior. Intus sedibus, pro In sedibus. Lucret. lib. 2. 964. Intus in crumena. Plaut. Amph. 3. 3. 11. Cic. de Univerf. 30. Sed quia nondum omne animal in mundo intus incluserat, &c. Intus ad. Varro 1. de R. R. cap. 7. In Gallia transalpina intus ad Rhenum quum exercitum ducerem, &c. Intus hic cum illa cubat. Plaut. Amph. prol. 112. Intus sibi canere. Cic. 2. de Lege Agr. 68. Atque hoc carmen hic Trib. pleb. non vobis, sed sibi intus canit. Proverbialis locutio de Iis, qui sibi, non aliis student. V. Erasim. in Chiliad. prov. Intus canere. Intus, pro Intro. Cels. lib. 5. cap. 28. §. 12. Inspirandumque ut ea medicamenta intus compellantur. Et Lucret. 4. 1088. Nam citus atque humor membris assumitur intus.
- INTUSUM**, V. **INDUSIUM**.
- INTUTUS**, a, um. Adj. [*σφαλερός*] a Tueor, pro defendo; Non tutus, Non defensus. Liv. 5. 45. Castra Gallorum intuta, neglectaque, ab omni parte nacti, cum ingenti clamore invadunt. Sic idem 9. 41. Intuta urbs. Intutum est scribere stilo, ut vetustissimi prodiderunt. Plin. 37. 14. Intuta, quæ indecora. Tacit. 1. Hist. 33.
- INTYBUS**, V. **INTUBUS**.

I N V

- INVADŌ**, si, sum, [*εἰσβάλλω*, *ἐπιβάλλω*, *ἐφοδίζω*] Ære. Aggredi, impetum facere, involare, irruere. Virg. 2. Æn. 265. Invadunt urbem somno vinoque sepultam. Fortissime invadere. Quintil. lib. 5. cap. 13. Ferro aliquem invadere. Virg. 6. Æn. 206. Leones invadunt greges. Ovid. 2. Fast. 210. Ventus invasit nubem. Lucret. lib. 6. 174. Magnum aliquid invadere, Aggredi. Virg. 9. Æn. 186. V. Pugnam invadere. Argentum invadere. Cic. 3. Verr. 54. Iste quod argenti placuit, invasit: quæ mancipia voluit, abduxit. Capillos alicujus invadere. Propert. lib. 3. 8. 5. Castra trepidantia invadit. Virg. 9. Æn. 747. Certamina invadere. Sil. lib. 17. 473. In collum alicujus invadere, Collum amplecti. Cic. 2. Philipp. 77. Consulatum invadere. Aur. Vict. de Viris Illustr. c. 68. pr. C. Marius filius, vigintiquinque annorum Consulatum invasit: quem honorem tam immaturum mater fleuit. Corpora invadunt sopore victa. Ovid. 14. Met. 580. Millia tria stadiorum invadere. Tacit. 11. Ann. 8. Ille, ut erat magnis ausis promptus, biduo tria millia stadiorum invadit. i. e. Progreditur in hostico.

Negotia alterius invadere. Caius in l. 4. §. ideo. D. de act. & oblig.
 Invadere in aliquem. Cic. pro Cæcin. 25. Ut in Cæcinam advenientem cum ferro invaderet.
 In fortunas alicujus invadere. Cic. 2. Philipp. 41. At quam insolenter statim helluo invasit in ejus viri fortunas?
 In arcem causæ. Cic. 1. Fam. 9. Non potui magis in arcem illius causæ invadere. i. e. Ingredi.
 In oculos invadere. Plaut. Asin. 5. 2. 58.
 In oppidum invadere. Plaut. Bach. 2. 4. 60.
 In pecunias alicujus invadere. Cic. 2. Philipp. 41. In multas præterea pecunias alienissimorum hominum, ejectis veris hæredibus, tanquam hæres esset, invasit.
 In urbes vi invadere. h. e. Ingredi vel aggredi. Cic. 3. Verr. 54. Quas enim sociorum atque amicorum urbes adisti legationis jure & nomine, si in eas vi cum exercitu imperioque invasisses, tamen opinor quæ signa, &c.
 Prælium invadere. Martial. lib. 9. 57.
 Tutus ut invadat prælia, nudus eat.
 Pugnam invadere. Virg. 9. Æn. 186.
 Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum, Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete est.
 Viam invadere, Ingredi. Virg. 6. Æn. 260.
 Nunc invade viam, vaginaque eripe ferrum. Servius.
 Urbem invadere. Virg. 2. Æn. 265. V. supra ab initio.
 Urbem invadere, pro Ingredi. Liv. 10. 10. Per quos, fatis comperta re, trecenti armati, transfuga duce, in urbem ingressi nocte, portam, quæ proxima erat, cepere: qua refracta, Consul exercitusque Romanus sine certamine urbem invasere.
 Supra modum invadere. Quintil. lib. 3. cap. 7. Idem præcipit illud quoque, quod mox Corn. Celsus prope supra modum invasit.
 Cupiditas bonorum invasit plerisque, & plerosque. Varro apud Non. Marcellum. 9. 7. Sallust. Jug. cap. 84. extr. Tanta libido cum Mario eundi plerosque invaserat. i. e. Incesserat. conf. de Repub. Ord. cap. 15.
 Putant quidam jungi dativo etiam, ubi de animo dicitur, at non ubi de corpore. Vide Despaut. H. St.
 Cupido invasit homines. Plin. Epist. 207.
 Dolor invasit. Ter. Hec. 3. 2. 22.
 Quid fuit tumulti? dic mihi, an dolor repente invasit?
 Fames invasit Sicyonios. Plin. lib. 36. cap. 4.
 Malum hoc invasit in Rempublicam. Cic. 2. Off. 75. Modo enim hoc malum in Rempub. invasit.
 Morbus invasit. Plaut. Asin. 1. 1. 40.
 Ea res est, sed eum morbus invasit gravis.
 Pestis invasit vitam hominum. Cic. 3. Off. 34. Negatque ullam pestem majorem vitam hominum invasisse, quam eorum opinionem, qui ista distraxerint.
 Rabies invasit. Liv. 31. 18. Tanta enim rabies multitudinem invasit, ut &c.
 Senectus invasit. Columel. lib. 2. cap. 1.
 Terror invasit. Liv. 28. 20. Itaque tantus omnes terror invaserat, ut quidam ex tutoribus, &c.
 Vis morbi in corpus invasit. Liv. 28. 29. Nec major in corpus meum vis morbi, quam in vestras mentes invasit.
 In animum. Sallust. in Jug. cap. 32. Tanta vis avaritiæ in animos eorum veluti tabes invaserat.
 In genua invaserunt flemina. Plaut. Epid. 5. 2. 5. V. FLEGMEN.
 Aliquando cum dativo.
 Invaserat furor, non solum improbis. Cic. 16. Fam. 12.
 Quibus invasit repentinus rei magnæ timor. Gell. 19. 4.
 Invasit plerisque honorum cupiditas. Varr. apud Non. 9. 7.
 Invador, di. pass. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 13. Undique simul ex insidiis invaditur.
INVASUS, a, um. Partic. Sext. Rufi Breviar. cap. 23. Mesopotamia invasa.
INVADENDUS, a, um. Partic. Salust. in Fragm. 6. 26. Invadendarum terrarum causa.
INVASIO, ōnis. f. [ἐπείρασις] Gloss. Cyrill.
INVASUS, ūs. m. Cæsar. Aurel. Tard. 1. 4.
INVASOR, ōris. m. Aurel. Vict. de Cæss. in Aurel. cap. 49. Romanum orbem triennio ab invasoribus receptaverat.
INVÄLEO, [ἐπιβάλλω] ēre. Robor ac firmitatem acquirere. Plaut. Most. 2. 2. 19.
 Usque invaluisti? τῆ usque, ut vides. τῆ factum optume. al. rectius Usque valuisti?
 Invaluit consuetudo, h. e. Inveteravit. Plin. lib. 6. Epist. 2. [Immo est Præteritum a seq. verbo, & proinde hoc spurium.]
INVÄLESCO, vālui, [ἐπιβάλλω] ēre. Idem. Quintil. lib. 2. cap. 1. Tenuit consuetudo, quæ quotidie magis invalescit.
 Invalescere aliquando significat infirmum ac debile fieri, in desuetudinem venire. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum verba intercidant, invalescantque temporibus. Nisi forte malis exponere Invalescant, In usu sint: ut opponatur huic verbo Intercidant.
INVÄLETÜDO, inis. f. [ἀρρώστια] Valetudinis infirmitas, seu mala valetudo. Cic. 7. Att. 2. Invaletudo tua me valde conturbat. Ibid. Epist. 5. Invaletudine tua moveor. [Nisi forte scriptum fuerat, Valetudo. H. St. Posteriore quoque loco alii In valetudine legunt, pro De val. alii præpositionem tollunt.]
INVALETUDINÄRIUS, a, um. Adj. Idem quod Valetudinarius. Sen. præf. lib. 1. Quæst. Nat. Non video quare sibi placeat, qui robustior est invaletudinario. Ald. Valetudinario, omissa præp. Alii In valetudinario. V. VALETUDINARIUM. i. n. f. l.
INVÄLENTIA, æ. f. [ἀρρώστια] Gell. lib. 20. cap. 1. Vitium aliquod imbecillitatis atque invalentiae demonstratur. i. e. Languoris, adversæ valetudinis.
INVALIDUS, a, um. Adj. [ἀρρώστια] contrarium est Robusto & firmo. Plin. lib. 11. cap. 39. Inventæ tamen quædam desuvis capitis invalidæ. Invalidus ad munera corporis, Impotens. Liv. 6. 8. Quod ubi videre, Camillum, jam ad munera corporis senecta invalidum, vadentem in hostes, procurant pariter omnes.

Artus invalidi. Ovid. 21. Epist. 245.
 Auxilium legum invalidum. Tacit. 1. Ann. 16.
 Corpus invalidum. Ovid. 2. Epist. 207.
 Herba medica invalida. h. e. Infirmarum virium. Columel. 2. 11.
 Manus invalidæ. Lucan. lib. 5. 275.
 Milites invalidi, Infirmi, & minime robusti. Liv. 23.
 Robur invalidum. Ovid. 5. Trist. 12. 11.
 Des licet invalido pectus mihi robore fultum,
 Fama refert Anyti quale fuisse reo. Sed Heinf. constr. Invalido mihi, potiusque legendum esse, Hic valido, admonet. [Ego & In valido robore fultum probem.]
 Sus invalida, Male valens, morbo affecta. Plin. lib. 8. cap. 5. Index suis invalidæ cruor in radice setæ dorso evulsæ, caput obliquum in incessu.
 Vires invalidæ. Ovid. 1. Trist. 5. 72.
 Superl. Invalidissimum urso caput. Plin. lib. 8. 36.
 Sunt & qui volunt Invalidum nonnunquam denotare Valde validum. In aliquando augeat, quod patet in Inclytus, & id genus multis. Auctores de hac re laudati sunt, Lucret. 1. 970.
 Invalidis utrum contortum viribus ire
 Quo fuerit missum mavis longeque volare,
 An prohibere aliquid censes, obstareque posse? Hic Lambinus restituit, Id validis, efflagitante, ut putat, sententia. Qui legunt Invalidis interpretantur, Valde validis. Et Justin. 41. 6. Ab invalidioribus Parthis velut exsangues oppressi sunt. Sed de hujusce loci significatione non inter interpretes convenit; alii interpretantur Magis validos, alii probabilis Minus.
INVECTIO, V. INVEHO.
INÜBER, ēris. Adj. Quod contrarium est Uberi. Gell. lib. 20. cap. 7. Quæ quum appositæ fuissent, & multæ quidem, sed inuberes macraeque essent. De ostreis loquitur, quas ibidem Tenuis & exsuctas eodem significatu vocat, utpote Luna senescente captas. Legitur & Inhuber, cum aspirata.
INVEHO, vexi, vectum, [ἐπιέρω] ēre. Intro vehere; cujus contrarium est Eveho. Plin. lib. 6. cap. 19. Alii tellurem exercent, militiam alii capeffunt, merces alii suas evehunt, res externas invehunt.
 Invehi & Emergere, contraria. Cic. 6. Verr. 130. Quum tam multa ex illo mari bella emerferint, tam multa porro in Pontum invecta sint.
 Invehere in ærarium. Cic. 2. Off. 76. Tantum in ærarium pecuniæ invexit, ut unius Imperatoris præda finem attulerit tributorum.
 Mala invehere, Importare. Cic. 3. Tusc. 26. Hæc mala, ô stultissime Æeta, ipse tibi addidisti: non inerant in his, quæ tibi casus invexerat.
 Incommoda invecta per aliquem. Cic. 1. de Invent. 1.
 Cafum invehere. Cic. 4. Tusc. 38. Ut quemcunque cafum fortuna invexerit, hunc apte & quiete ferat.
 Divitiæ avaritiæ invexere. Liv. præf.
 Curru invehi, pro Vehi. Cic. in Somn. Scip. 3. Sed quum eris curru Capitolium invectus, &c.
 Equo invehi. Liv. 8. 9. Evidentissimum id fuit, quod quacunque equo invectus est; ibi haud secus quam pestifero fidere icti pavebant.
 Flumine invehi. Cic. 5. de Fin. 70. Quem Tiberina decursio festo illo die tanto gaudio affectit, quanto L. Paulum, quum regem Persen captum adduceret, eodem flumine invectum?
 Invehi ex alto in portum. Cic. pro Muren. 40.
 Invehere per mare. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Oceano invehere, pro In Oceanum vehere. Tacit. 2. Ann. 23. Legiones classi impostas per Arisiam Oceano invexit.
 Invectus portum, invectus urbem, pro In portum & in urbem. Plin. lib. 6. cap. 22. Liv. 4. 29. Præpositoque cos. castris, ipse triumphans invectus urbem, Dictatura se abdicavit.
 Invehere se, Progredi. Liv. 6. 32. Quantumque Romana se invexit acies, tantum hostes gradu demoti.
 Invehi in aciem. V. ACIES.
INVEHOR, vectus sum, [ἀποτίρομαι, ἐπιέρω] vēhi. depon. Infectari, maledictis aliquem aggredi, & quodam impetu sermonis in aliquem ferri. Cic. ad Cæsar. Jun. 3. Itaque in eum palam vehementer est invectus. apud Non. 4. 259.
 Invehi & maledicere. Cic. 2. de Orat. 301. Orat. reus, urgent advocati, ut invehamur, ut maledicamus, denique ut interrogemus.
 In aliquem invehi. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Infectari & invehi in aliquem acerbis. Cic. de Amicit. 57.
 Acerbe & contumeliose invehi in aliquem. Cic. 2. de Orat. 304.
 Aperte invehi in aliquem. Cic. 2. Philipp. 74.
 Asperius in aliquem invehi. Cic. pro Sext. 14.
 Graviter invehi. Cic. 2. de Orat. 304.
 Vehementer in aliquem invehi. Cic. 3. de Nat. Deor. 95.
 Vehementius in causam aliquorum invehi. Cic. 1. de Orat. 34.
 Verbis tristibus invectus. Ovid. 2. Trist. 133.
INVECTUS, a, um. Partic. pass. [ἐπιέρω] Intro vectus vel curru vel equo: ut, Virg. 8. Æn. 714.
 At Cæsar, triplici invectus Romana triumpho
 Mœnia, dis Italis, &c.
INVECTIO, ōnis. f. [ἐπιέρω] Ipse invehendi actus. Cic. 2. de Off. 13. Jam vero & earum rerum quibus abundaremus, exportatio: & earum quibus egeremus, infectio, certe nulla esset, nisi his muneribus hominesungerentur.
 Infectio, Infectatio, impetus animi in aliquem. Cic. 2. de Invent. 164.
 Clementia, per quam animi temere in odium alicujus invectionis concitati, comitate retinentur.
INVECTUS, ūs. m. [ἐπιέρω] Idem. Plin. lib. 4. cap. 1. Amnis Achei- lous e Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætolia dirimens, & Artemi- tam insulam affiduo terræ vectu continenti annectens.
INVECTOR, ōris. m. Ambros. Hex. 2. 3. Padus, maritimarum com- meatuum Italicis subdiis fidus invector.
 Pontanus de Serm. 423. Invector acerrimus adversum litteratos homi- nes. Idem Invectionis dicit & Subnationes p. 411. H. St.
INVECTRIX, icis. f. Ambros. Epist. 82.
INVECTITUS, a, um. [ἐπιέρω] Quod invehitur. Plin. lib. 10. cap. 29. Quippe quum Theophrastus tradat infectitis esse in Asia etiam columbas. conf. Sen. Epist. 23. INVECTI-

INVECTIVUS, a, um. Adj. [*ἐκκλησιαστικός*] Quod invehitur: h. e. Maledictis infectatur. Unde, Invectivæ orationes, adversus aliquem scriptæ, quod in illius mores, vel ingenium, aut vitam invehamur, Ammian. 22. 32. Volumen invektivum.

INVELATUS, a, um. Adj. Mart. Capel. 1. Invelatum humerorum cacumen.

INVENDBILIS, e. Adj. Plaut. Poen. 1. 2. 128.
Invenibili merce oportet ultro emptorem adducere,
Proba merx facile emptorem reperit, tametsi in abstruso sita est.

INVENDITUS, a, um. Adj. Non venditus. Scævola in l. Seius. D. de rescind. vend. Quæsitum est, quum neque fidejussor datus, neque omnis pecunia secundum legem suis diebus soluta sit: an prædia invendita sint.

INVENIO, vñi, ventum, [*εὐρίσκω, εὑρίσκω, ἵσχυρίζομαι, ἀλφίω*] ire. Comperire, quasi In aliquid venire. Plaut. Cist. 4. 2. 93.
Quod quæritabam, filiam inveni meam. Invenire, inquit Valla, est vel Consilio vel casu, sive corporea, sive incorporea reperire. Ovid. 2. Met. 729.
Et quos non habuit sub nubibus invenit ignes.
Invenieris, pro Invenias: hoc est sciscitäre. Plaut. Bacch. 4. 7. 42.
Invenire, Commisisci, excogitare. Ter. Eun. 3. 1. 62.
Idem hoc tute melius quanto invenisces, Thrafo?
Invenio quod agam. Plaut. Most. 3. 1. 159.
Igitur tum accedam huc, quando quid agam invenero.
Inveni ad quid pertineat fomnium. Plaut. Merc. 2. 1. 29.
Hoc quam ad rem credam pertinere fomnium,
Nequeo invenire.

Invenitur apud auctores, & In auctoribus. Liv. 3. 23. extr. Eodem anno descisse Antiates, apud plerosque auctores invenio. Plin. lib. 7. cap. 16.
Invenitur inter exempla. Plin. lib. 14. cap. 13.

Invenire, Acquirere. Ter. Eun. 2. 1. 4. — utinam
Tam aliquid invenire facile possis, Phædria,
Quam hoc peribit. Donatus.

Invenire cognomen, Adipisci. Cic. 3. Philipp. 16. Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia invenit. Vetus exemplar legit Traxerit.

Invenire ex. Cic. 5. Verr. 176. Jam vero scriba tuus annulo aureo suo, quem ex his rebus invenit, ista te ratione uti non sinet. i. e. Sibi paravit.

Invenire, Cognoscere. Ter. Eun. 5. 9. 6.
Scis Pamphilam meam inventam civem? Donatus.

Aditum invenire ad rem aliquam. Liv. 25. 7. ad fin. Aditum sibi obfides Tarentinos invenit.

Argentum. Ter. Phorm. 3. 3. 1.
Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam miser?

Causam. Ter. Heaut. 5. 2. 36.
Postquam est inventa vera, inventa est causa qua te expelleret.

Certum. Cæf. 1. Bell. Civ. 25. Neque certum inveniri poterat, obtinendi ne causa &c. i. e. Sciri.

Exitum. Sen. Epist. 1.

Facinus, Commisisci. Plaut. Afin. 2. 2. 47.
Tantum facinus modo inveni ego, ut nos dicamur duo
Omnium dignissimi esse, quo cruciatus confluant.

Fallaciam. Ter. Heaut. 3. 3. 36. De fallacia dicis: hem inveni nuper quandam.

Finem. Liv. 26. 17. Nec postero die res finem invenit.

Gloria opesque inventæ. Sallust. Bell. Jugurth. 73.

Gratiam. Plin. lib. 19. cap. 5. Plurimis modis austeritate victa gratiam invenit. Subaudi Inula radix.

Hominem utilem ad eam rem. Plaut. Epid. 2. 2. 106.
Quem hominem inveniemus ad eam rem utilem?

Infortunium. Plaut. Amph. 1. 1. 130.
— modo sis, veni huc, invenies infortunium.

Initium. Ter. Heaut. 5. 4. 21.
Quam pudet? neque quod initium inveniam ad placandum scio.

Al. Principium incipiam.

Labore aliquid. Ter. Heaut. 5. 4. 17.
Quæris id quod habes, parentes: quod abest, non quæris, patri
Quomodo obsequare, & ut ferves quod labore invenerit. i. e. Acquisierit.

Laudem. Ter. And. 1. 1. 39. — ita ut facillime
Sine invidia laudem invenias, & amicos pares.

Malefacta alicujus. Plaut. Truc. 4. 2. 61.

Mortem suo ictu. Tacit. 1. Ann. 61. Ubi infelici dextera, & suo ictu mortem invenerit.

Nomina nova. Plaut. Epid. 2. 2. 45.
Quid istæ quæ quotannis nomina inveniunt nova? Subaudi Vestium.

Nomen. Plin. in præf. 2. Inde nomen divinum invenit.

Latinum nomen invenisset. Plin. lib. 11. cap. 45. i. e. Haberet.

Obtrectatores. Cic. 5. Fam. 9. Scis meam fortunam nescio quomodo facile obtrectatores invenire.

Orationem invenire. V. ORATIO.

Pecuniam bono modo. Plin. lib. 7. cap. 43. Summum Senatorem haberi, pecuniam magnam bono modo invenire, multos liberos relinquere.

Perniciem aliis, ac postremum sibi invenire. Tacit. 1. Ann. 74.

Principium. Ter. Heaut. 5. 4. 21.

Prologum. Ter. in prol. Phorm. 14.
Nullum invenire prologum potuisset novus,
Quem diceret, nisi haberet cui malediceret. Subaudi Poëta.

Quod in te facere sit dignum invenero. Ter. Heaut. 1. 1. 56.
— si id non facis,
Ego, quod me in te sit facere dignum, invenero.

Quomodo. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inveniebat.

Ratio inventa est, cur pecunia sacrorum molestia liberaretur. Cic. 2. de Legib. 53.

Remedium alicui rei. Ter. Phorm. 4. 3. 11.
Nam hercle ego quoque id quidem mecum agitans sedulo,
Inveni, opinor, remedium huic rei.

Salutem invenire fuga. Sil. lib. 7. 505.

Spelunca vix ipsis inveniendi feris. Ovid. 1. Fast. 556.

Ubi habitat invenias. Plaut. Merc. 3. 3. 21.

Venas æris, auri, argenti penitus abditas invenire. V. ABBOT.

VOL. II.

Veniam. Plaut. Rud. prol. 27.

Viam. Ter. Eun. 2. 2. 16. Virg. 4. Æn. 478.
Inveni, germana, viam, gratare forori. Idem. 10. Æn. 113.
Fata viam invenient.

Invenire atque deprehendere. Cic. 3. in Catil. 17. Hæc tanta in Remp. conjuratio manifesto inventa atque deprehensa est.

In culpa es inventus. Ter. Hec. 3. 1. 19.
Cum matrem ex ea re, aut me uxorem in culpa inventurum arbitror.

Invenibo, futurum antiquum pro Inveniam. Pompon. Buccone adoptato, Sæpe annuit, invenibit sæpe. Nonius 7. 96.

Invenitur, imperf. Plin. lib. 10. cap. 21. ad fin. Invenitur in annalibus, in Ariminensi agro, M. Lepido, Q. Catulo coss. in villa Galerii locutum gallinaceum.

INVENTUS, a, um. Partic. [*εὐρημένος, εὑρετός*] Ovid. 1. Met. 654.
— tu non inventa reperta
Luctus eras levior.
Opes inventæ sanguine. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Inventis vim afferimus. Quintil. lib. 8. in proem.
Inventum reddere aliquid. Ter. Phorm. 3. 3. 26. Age age, inventas reddam. Subaudi. Minas triginta.
Invento est opus, Opus est ut inveniatur. Plaut. Bacch. 2. 2. 41.
Quod ames, paratum est: quod des, invento est opus.

INVENTUM, i. n. [*εὑρημα*] Commentum. Ter. Heaut. 4. 6. 6.
Utte omnes equidem dii deæque, quantum est, Syre,
Cum istoc invento, cumque incepto perduint. Plin. lib. 23. cap. 1.
Vinum jejunos bibere novitio invento inutilissimum est. V. NOVUS.

Æmuli inventorum Zenonis, Stoici nominantur. Cic. pro Muren. 61.

Artes, scientiæ, inventa. Cic. de Senect. 78. Sic mihi persuasi, sic sentio, quum tanta celeritas animorum sit, tanta memoria præteritorum, futurorum prudentia, tot artes, tantæ scientiæ, tot inventa, non posse eam naturam quæ res eas continet, mortalem esse.

Memoranda inventa. Virg. 4. Georg. 454.

Sicca, ac severa inventa. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Inventis abstinet. Hor. de Arte Poet. 170.

INVENTIO, ñis. f. [*εὑρησις*] Ipse inveniendi actus. Plin. lib. 13. cap. 1.
Hæc sunt antiquæ inventionis genera.
Inventio atque excogitatio. Cic. 1. Tusc. 61.
Inventio, Una est de quinque rhetorices partibus. V. Quintil. lib. 3. cap. 3. Unde etiam extant libri duo Ciceronis de Inventione.

INVENTIUNCULA, æ. f. dimin. [*εὑρηματάκιον*] Quintil. lib. 8. cap. 5.
Ad hoc plerique minimis etiam inventiunculis gaudent.

INVENTUS ñs. m. [*εὑρετός*] Idem quod Inventio. Plin. lib. 17. cap. 10. Ex eodem inventu est, furculos absejssos serere. h. e. Ejusdem inventionis & artis. [Hard. edidit Inventum est. Sed alia ejusdem vocis exempla in Indice exhibet. e. g. ex lib. 17. cap. 21. Inventu novitio. Plura ibid. V.]

INVENTOR, ñris. m. [*εὑρετής*] Qui invenit: ut, Inventor olei Aristæus. Cic. 6. Verr. 128. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. Inventor plantaginis.
Rerum inventor. Lucret. 3. 9.
Salutis inventor. Stat. 1. Silv. 1. 78.
Scelerumque inventor Ulysses. Virg. 2. Æn. 164.
Stoicorum inventor & princeps. Cic. 4. Acad. 13.
Veritatis inventor, & quasi architectus beatæ vitæ. Cic. 1. de Fin. 32.
Voluptatum inventor. Ter. Eun. 5. 9. 5.

INVENTRIX, icis. f. [*εὑρετρίς*] Plin. lib. 35. cap. 11. Amavit in juventa Glyceram municipem suam, inventricem coronarum.
Princeps & inventrix belli Minerva. Cic. 3. de Nat. Deor. 53.
Carminis inventrix & auctor. Ovid. 6. Fast. 709.
Inventrices doctrinarum Athenæ. Cic. 1. de Orat. 13.
Inventrix & magistra legum. Cic. 5. Tusc. 5.
Oleæ inventrix Minerva. Virg. 1. Georg. 18.
Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatix. Quintil. lib. 2. cap. 15.

INVENTORIUM, i. n. Idem quod Repertorium. Ulpian. de Administ. tutor. l. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgo inventarium appellatur, dolo fecisse videtur.

INVENUSTUS, a, um. Adj. [*ἄχαρις, ἀχάρις*] est, auctore Donato, Sine venere, id est, sine gratia, quem omnes respiciant, repudientque puichræ, & quem deformes appetant. Et paulo post, Invenustus, cui Displicens objicitur. Ter. And. 1. 5. 10.
Adeone hominem esse invenustum, aut infelicem quemquam, ut ego sum? Cic. de Clar. Orat. 237. C. Censorinus, Græcis litteris factis doctus, quod proposuerat explicans expedite, non invenustus actor, sed iners & inimicus fori.
Arbustum invenustum. Columel. lib. 5. cap. 6.
Sordida res & invenusta. Catul. 12. 5.
Illepidum & invenustum. Catull. 10. 4.

INVENUSTE, Adj. [*ἀχαρίτης*] Incompte, ineleganter, impolite. Gell. lib. 17. cap. 12. Inibi in eisdem laudibus non hercle hac sententiola invenuste lusit.

INVERECUNDUS, a, um. Adj. [*ἀναιδής*] Verecundo contrarium. Suet. de Clar. Gramm. c. 15. At tanto amore erga patroni memoriam exstitit, ut Sallustium historicum, quod eum oris probi, animo inverecundo scripsisset, &c.
Deus inverecundus. Hor. Epod. 11. 19.
Frons inverecunda, quæ & Perfricta & perfricata dicitur. Quintil. lib. 2. c. 4.
Inverecundum animi ingenium, Impudens. Cic. 1. de Invent. 83. Sin inverecundum animi ingenium possidet, tamen eum accusas: non enim probus est.

Superl. Plaut. Rud. 3. 2. 38.
Legitima, impudens, impurus, inverecundissimus.

INVERECUNDUS, Adv. Sen. Epist. 114. pr. Aliqua ætas fuerit, quæ translationis jure uteretur inverecunde. Quintil. 7. 4. Non inverecunde dicer, multum sua interfuisse.

INVERECUNDIA, æ. f. Arnob. 4. Obderatus inverecundia. Tertul. de Pœnit. cap. 6. Præsumptio inverecundiæ portio est.

INVERGO, verxi, verctum, secundum Diomedem [*ἐνχέω*] cre. Inclinare. Plaut. Curc. 1. 2. 12. — ipsum expeto
Tangere, invergere in me liquores tuos
Sino ductim. Antiquum.

Invergere, pro Infundere. Ovid. 7. Met. 247.
Cum super invergens tepidi carchesia lactis, &c. Sic
Frontique invergit vina sacerdos. Virg. 6. Æn. 244. [Nec alitet apud Plaut. explicandum.]

INVERTO, ti, sum, [*ἐντρέφω, πειροχίνω*] ēre. quasi In contrarium vertere, ut vestem aut pellem. Seu etiam Verba præpostere pronuntiare: ut pro Lavo, Vola. Plin. lib. 32. cap. 2. Infixo hamo invertere se, quoniam sit dorso cultellato. De Murena.
In locum annulum invertere. Cic. 2. Offic. 78. Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, quum in locum annulum inverterat. De Gyge.
Campum fractis invertere glebis. Virg. 3. Georg. 161. h. e. Arare.
Negotium aliquod invertere, Perturbare. Cic. 3. Q. frat. 2. Quid quæris? probe premitur, nisi noster Pompeius diis hominibusque invitis negotium invertit. Legitur alias Everterit.
Ordinem invertere. Cic. in Partit. 24. Ut quum semel dictum sit directe, sicut natura ipsa tulerit, invertatur ordo, & idem quasi fursum versus retroque dicatur.
Scrobis invertere oleis: h. e. Fodere locum pangendis oleis idoneum. Cato cap. 27.
Se invertere. Cic. de Arusp. Resp. 52. Videant ii, qui illum Cn. Pompeio inimicum esse gaudebant, ob eamque causam in tot tantisque sceleribus connivebant, &c. quam se cito inverterit. h. e. Mutarit.
Verba invertere. V. **INVERSUS**, & **INVERSIO**.
Nos virtutes ipsas invertimus. Hor. 1. Serm. 3. 55.
INVERSUS, a, um. Partic. [*ἐντροχέως*] ut, Inversa manus. Plin. lib. 11. cap. 25.
Consuetudo inversa. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Mare inversum, Quando quod imum erat, fursum vertitur. Hor. Epod. 10. 5.
Mores inversi. Hor. 3. Carm. 5. 7. i. e. In pejus mutati.
Verba inversa, Quæ tracta sunt a proprio naturalique significato ad similitudinem aut obscuritatem. Ter. Heaut. 2. 2. 131.
Ego te autem novi, quam esse soleas impotens, Inversa verba, everfas cervices tuas, &c. Verba significat inflexa, inquit Turnebus, tropoque mutata, quibus amatores plerumque uti solent, quum aut amicam alloquuntur, aut de ea loquuntur. Vitam enim appellant, colostram, cor, delicias, quæ quum temere effusant aliudque agentes, veretur servus, ne iis prodat amorem suum Ctesipho. Friget quod Terentiani dicunt interpretes, Inversa, i. e. Præpostere & in contrarium pronuntiata: ut pro Lavo, Vola. [V. seq. dict.]
Vomer inversus. Hor. Epod. 2. 63.
INVERSIO, ōnis. f. [*ἐντροπή*] Quod Transpositum dicimus. Cic. 2. de Orat. 261. In verbis etiam illa sunt, quæ aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex unius verbi translatione, aut ex inversione verborum. Est autem Inversio, Genus ironiæ, quum contrarium intelligitur, & quum non recta significatio, sed inversa accipitur; velut quum apud Ciceronem qui Pulchellum dicitur, Deformis intelligitur: qui Difertus, Indifertus. Cic. ibid. 262. Invertuntur autem verba, ut Crassus apud M. Perpernam judicem pro Aculeone quum diceret, aderat contra Aculeonem Gratidiano L. Helvius Lamia deformis, qui quum interpelleret odiose, Audiamus, inquit, pulchellum puerum, Crassus. Quum esset arrisum, Non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere, ingenium potui. Tum hic, Audiamus, inquit, difertum, multo etiam arrisum est vehementius. [Sic apud Ter. Inversa verba videntur intelligi Ironica, vel certe perplexa, figurataque verba. Sic posuit Apul. in Apol. p. 320. Ac primo quidem voluntatem meam verbis inversis periclitabundus, &c.]
INVERSURA, æ. f. Vitruv. 5. 3. Aditus directos & sine inversuris faciendos.
INVERSIBILIS, e. Adj. Apul.
INVERSO, ære. frequent. Fulgent.
INVERSOR, ari. Lucil. apud Lactant. 6. 5.
Queis inverfamur, queis vivimus, rebus adesse. i. e. In quibus rebus versamur. [Malim divise legi Queis in versamur, ut sit Anastrophe.]
INVESPERASCERE, [*ἐφεισπερῆσαι*] Vesperum tempus fieri. Liv. 39. 50. pr. Jam invesperascebat. [i. e. Paulum vesperascebat.]
INVESTIGO, [*ἐκχινώω*] ære. Quærendo invenire. Tractum a venatoribus, qui per vestigia feras quærendo inveniunt. Plaut. Rud. 5. 2. 35.
Quid dare velis, qui istæc tibi investiget, indicetque. Ter. Heaut. 4. 2. 8.
Nihil tam difficile, quin quærendo investigari possit. Cic. pro Ligar. 1. Sed quoniam diligentia inimici investigatum est quod latebat. Investigare cum animo. Plaut. Aulul. 4. 9. 4.
Investigare de. Plaut. Merc. 4. 5. 4.
Nihil investigo quicquam de illa muliere.
Diligenter de aliquo investigare. Cic. 9. Att. 6.
Investigare & consequi. Cic. 2. Verr. 48. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus investigare & consequi possim.
Investigare & comprehendere. Cic. 3. in Catil. 11. Ut & quanta, & quam manifesta, & qua ratione investigata ac comprehensa sint, scire possitis.
Diligentia alicujus investigare quod latet. Cic. pro Ligar. 1.
Investigare, sæpe etiam pro Indagare, & conquirere, diligenterque inquirere ponitur. Plaut. Merc. 3. 4. 79. Cic. 6. Verr. 47. Qui investigabant, & perscrutabantur omnia.
Conjuracionem investigare, Patefacere, opprimere. Cic. pro Sull. 4.
Incredibilis ad investigandum canum sagacitas narium. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Idem 4. de Fin. Veri investigandi cupidus.
INVESTIGATIO, ōnis. f. [*ἐκχινώσις, ἐκχινώσις*] Inventio. Cic. 5. de Fin. 34. Qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum.
Inquisitio & investigatio. Cic. 1. Off. 13. In primisque hominis est propria veri inquisitio atque investigatio.
Conferre se ad investigationem. V. **CONFERO**.
INVESTIGATOR, ōris. m. [*ἐκχινώτης, ἐκχινώτης*] Cic. de Univerf. 1. Acer investigator & diligens earum rerum, quæ a natura involutæ videntur. Idem pro Sull. 85. Ego ille conjurationis investigator atque ultor.
Diligentissimus antiquitatis investigator Varro. Cic. de Clar. Orat. 60.
INVESTIGATRIX, icis. f. Mart. Capell.
INVESTIGABILIS, e. Adj. Tertull. Adv. Hermog. cap. 45. extr. Alioqui

investigabilia, si ex materia sunt investigata & inventa. Lactant. 3. 27. ad fin. Res non investigabiles.
INVESTIO, ivi, itum, ire. est quasi Ornare. Plin. lib. 35. cap. 7. Publicas porticus investivit pictura. Et Sen. Epist. 114.
De significatione hujus vocis ævi medi scriptoribus usitata. V. Cang. Gloss.
INVESTITURA, æ. f. Vox barbara pro Admissione in alicujus muneris possessionem. V. Voss. de Vit. L. 3. 16. & Cang. l. d.
INVESTIMENTUM, i. n. Liv. 4. 25. Investimentum album addere. Sed lectio vix probanda est. Quin rectius legitur In vestimentum divise. V. Gronov. in loc. & Voss. de Vit. L. 1. 19.
INVESTIS, e. Adj. Tertull. de Pall. cap. 3. Nudus & investis.
Investis, [*ἄνθεος*] Investes dicimus Impuberes, vel imberbes. Pallad. lib. 11. cap. 14. Investis puer hoc, aut aliquis satis purus efficiat. V. Aurea vestis, in **VESTIS**; Nonium 6. 57. & Voss. Etymolog.
Apulejus, Prome nomen ejus, quæ puerum ingenuum & investem sollicitavit. H. St. Exstant l. 5. Met. p. 171. Elmenh. estque Impuberis periphrasis.
INVERTERO, [*παλαιώω, παλαιώπιω*] ære. Ad vetustatem servare, inquit Budæus. Plin. lib. 23. cap. 2. Aquæ marinæ sextarios quinque pariter coquebant, decies defervescente cortina, atque ita diffundebant, invertabantque. Idem lib. 19. cap. 6. Quod si diutius allium cepeque inveterari libeat. Sic Inveteratum vinum. Plin. lib. 14. cap. 2.
Col. Nonnulli, quibus non fuit curæ cælestem inveterare aquam, recentem sumunt, eamque usque in quartam partem decoquunt. i. e. Ad vetustatem servare. Bud. H. St. Exstant lib. 12. de R. R. cap. 12. extr. Inveteravit hæc opinio, pro Invaluit. Cic. 2. de Nat. Deor. 5. Nec una cum sæculis, ætatibusque hominum inveterare potuisset. De diis loquitur. Bud. Al. Inveterascere.
INVETERASCO, veteravi, veteratum, [*παλαιόομαι*] ēre. Invallescere. Ter. in prol. Hec. 12.
Novas qui exactas feci ut inveterascerent. Ubi Donat. Inveterascerent, i. e. In consuetudinem venirent, spectarentur, amarentur. [Ita placerent, ut sapius agerentur, scenamque tenerent.]
Inveterascere & corroborari. Cic. 3. in Catil. 26. Memoria vestra, Quirites, nostræ res alentur, sermonibus crescent, literarum monumentis inveterascent & corroborabuntur.
Consuetudo inveterascit. Cæf. 5. Bell. Gall. 11. Atque hanc inveterascere consuetudinem nolint.
Macula infedit penitus & inveteravit in Populi Rom. nomine. Cic. pro Lege Manil. 7. Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta, quæ penitus infedit atque inveteravit in Populi Rom. nomine.
Nomen ejus inveteravit, hominum sermonibus. Cic. pro P. Sull. 24. At si tibi nos peregrini videmur, quorum jam & nomen & honos inveteravit, & huic urbi, & hominum famæ, ac sermonibus: quam tibi illos competitoris tuos peregrinos videri necesse erit, qui jam ex tota Italia delecti tecum, de honore, & de omni dignitate contendunt? i. e. Invaluit & corroboratum est nomen.
Opinio inveteravit, Inolevit. Cic. 2. Verr. 1. Inveteravit enim jam opinio perniciofa Reip. vobisque periculosa.
Verbi significatio falsa atque aliena irroboreavit inveteravitque. Gell. lib. 1. cap. 22.
Ulcus inveterascit alendo. Lucret. lib. 4. 1062.
Inveterascere & exstingui. Cic. 5. Tusc. 40. Nihil enim inveterascere, nihil exstingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata consistit. Alii legunt Interascere.
Inveterascere dicitur miles in eo loco, ubi diu commoratur. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 44. Quod fere fit, quibus quisque in locis miles inveteraverit, uti multum earum regionum consuetudine moveatur. Idem 2. Bell. Gall. 1. V. Non. 5. 63.
INVETERATUS, a, um. Partic. ut, Inveteratus dolor. Cic. 3. Tusc. 15.
Inveteratus & Recens, contraria. Cic. de Senect. 72. Jam omnis congratulatio recens, ægre: inveterata facile divellitur.
Institutum & Inveteratum, contraria. Cic. 3. Fam. 9. Nostra non instituta, sed jam inveterata amicitia.
Invidia inveterata. Cic. 2. Off. 58.
Licentia inveterata. Nep. 18. 8.
Malum inveteratum, cui Nascens opponitur. i. e. Antiquum. Cic. 5. Phil. 31. Omne malum nascens facile opprimitur, inveteratum fit plerumque robustius.
Querela inveterata. Cic. de Amicit. 32. Eorum querela inveterata, non modo familiaritates exstingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna.
Vinum inveteratum. Plin. 14. 2. V. **INVERTERO**.
INVETERATIO, ōnis. f. [*παλαιότης*] Vetustas, antiquitas. Cic. 4. Tusc. 81. Inveteratio autem, ut in corporibus, ægrius depellitur, quam perturbatio, &c. i. e. Vitium inveteratum.
INVETERUS, a, um. Adj. Sil. 2. 441.
It liber campis pastor, cui sine ullo Inveterum saltus penetrat pecus.
INVIA, orum. n. pl. Liv. 21. 35. Per invia pleraque & errores.
INVICEM, Adv. [*ἑκατέρωθεν, ἀλλήλας*] i. e. Mutuo, vicissim. Plaut. Men. arg. 10. Ii se cognoscunt fratres postremo invicem. Quintil. Qui se ardentissimo amore invicem dilexerunt. [Antiqui sine dubio divifim scripserunt In vicem. unde & per tmesin sæpe, & pluraliter quoque effecerunt. Juvenal Sat. 6. 311.]
Inque vices equitant. Quod & Vicibus dixerunt. V. **VICIS**.
Invicem intentare crimen. Quintil. lib. 3. cap. 10. Litigatores idem crimen invicem intentant. i. e. Inter se.
Hæc invicem obstant. Quintil. lib. 4. cap. 5. Et lib. 8. Densitas earum obstat invicem. i. e. Obstant sibi invicem, quod sunt nimis densæ.
Invicem se mutuis exhortationibus exacuere. Plin. Junior.
Invicem petitur manus injectio. Quintil. lib. 7. cap. 8.
Manibus invicem apprehensis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Nihil invicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17.
Invicem, Per vices: ut, Loquamur invicem; i. e. Me loquente vos tace, vobis loquentibus ego tacebo. Plin. lib. 6. cap. 1. Alitum quippe cantus, canumque latratus invicem audiuntur.
Invicem; pro Secundo loco, Vicissim, vel E contrario. Plin. lib. 2. Epist. 11. ad finem, ad Arrianum, Habes res urbanas: invicem rusticæ scribe. Idem Epist. 7. lib. 3. Scribis te absentia mea non medio-

eriter affici: unumquodque habere solatium, quod pro me libellos meos te-
neas, sæpe etiam in vestigio meo collocas: gratum quod his fomentis
acquiescis. Invicem ego epistolatus lectito. Liv. 28. 44. Requies-
cat aliquando tam diu vexata Italia: uratur, vasteturque invicem Africa.

INVICTUS, a, um. Adj. [ἀνίκητος, ἀνίκητος] Fortis, & qui vinci non
potest. Cic. pro Marcel. 12. Recte igitur unus invictus es, a quo
etiam ipsius victoriæ conditio, visque devicta est. Cic. in Pison. Invi-
ctus civis.

Acie invictus. V. **ACIES**.

Cursum invictus. Ovid. 8. Met. 311.

Se invictum a labore præstare. h. e. Indefessum. Cic. 1. Off. 68.

Nec qui invictum se a labore præstiterit, vinci a voluptate. V. **A** vel **AS**.

Viribus invicti. Virg. 6. Æn. 394.

Adamus invictus. V. **ADAMAS**.

Animus invictus adversum divitias. Sallust. Bell. Jugurth. 47.

Armis invictus Hannibal. Cic. 3. de Lege Agr. 94.

Arx Capitolii invictissima. Tacit. 3. Hist. 78.

Corpus invictum ad vulnera. Ovid. 12. Met. 167.

Defensio fortis & invicta salutis meæ. Cic. Post red. in Senat. 28.

Dentes invicti ignibus. Plin. lib. 7. cap. 16.

Dextera invicta bello. Virg. 6. Æn. 878.

Dux invictus. Ovid. 4. Trist. 2. 44.

Gentes invictæ. Virg. 12. Æn. 191.

Imperium vetustate invictum tabescere. Sallust. Fragm. 6. 59.

Imperatoris nomen invictissimi incidatur. Cic. 6. Verr. 82.

Manu invicta gestare bellum. Ovid. ad Liv. 582.

Robur invictum. Sil. lib. 11. 157.

Virtus invicta. Ovid. 3. de Pont. 4. 111.

INVICTE, Adv. Superl. August. Epist. 28. Invictissime defendatur.

INVINCIBILIS, e. Adj. Apul. Apol. p. 297. Cum hæc ab illis, quasi
gravia & invincibilia dicerentur.

INVINCIBILITER, Adv. Apul. Flor. p. 360.

INVIDEO, vidi, visum, [φθύνω, βασκανίω, μετρίω] Ære. De rebus se-
cundis alicujus dolore affici. Cic. 3. Tusc. 20. Ab invidendo autem in-
videntia recte dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen invidiæ:
quod verbum dictum est a nimis intuendo fortunam alterius. Priscianus
IN negative exponit, dicens; Invideo tibi, quasi Non videns tibi fio,
hoc est, non fere te bene agentem video. Plaut. Bacch. 3. 6. 14.

Nullus est qui non invidet rem secundam obtingere. Codd.
emendati præferunt, Quoi non invident.

Invidet aut favet, semper dignitatis iniqueus judex populus. Cic. pro
Planc. 7.

Invideo, cum dativo. Cic. 4. Acad. Qui mihi videntur non solum vivis,
sed etiam mortuis invidere.

Honori alicujus invidere. Cic. pro Lege Agr. 2. 102.

Labori. Sallust. Bell. Jugurth. 88.

Laudi & gloriæ maxime invideri solet. Cic. 2. de Or. 208. conf. **INVIDER** infra.

Novitati esse visum meæ. Cic. 1. Fam. 7.

**Paribus aut inferioribus maxime invident homines: quum se relictos sen-
tiunt, illos dolent evolasse.** Cic. 2. de Orat. 209.

Sibi. Invidet ipsa sibi, vitatque quod expedit illi. Ovid. 2. Fast. 591.

Virtuti invidere, labes quædam & macula hujus sæculi est. Cic. pro
Corn. Balb. 15.

Invideo, accusativo junctum. Ovid. 13. Epist. 137.

Troadas invideo. i. e. Fortunæ Trojanarum. [Sed Heinf. &
Burm. ex vet. codd. vestigiis Troas scribunt, quod amplector. V.
Heinf. not.]

Invidere, cum dativo & accusativo. Plin. Neque ego, ut multi, invideo
aliis bonum, quo ipse careo. Cic. 3. Tusc. 3. Ut nobis optimam natu-
ram invidisse videantur. Liv. 2. 40. extr. Non inviderunt laudes suas
mulieribus viri Romani.

Fortuna te mihi invidit. Virg. 11. Æn. 43.

Honorem invidere alicui. Hor. 1. Serm. 6. 49.

Invidere in re aliqua. Cic. pro Flacc. 70.

Invidere, pro Odisse ponitur. Ovid. 1. Epist. 3.

Troja jacet, certe Danais invisa puellis. Cic. 3. Q. frat. 1.

Diis, hominibusque invisus. [V. **INVISUS**, a, um, paulo infra.]

INVIDER, Æri. pass. [φθύνωμαι, H. St.] Hor. in Arte Poet. 56.

— ego cur acquirere pauca

Si possum, invideor? Frequentius

Invidetur, imperf. Cic. 4. Tusc. 16. Invidia non in eo qui invidet so-
lum dicitur: sed etiam in eo cui invidetur. Idem 2. Off. 45. Non mo-
do non invidetur illi ætati, sed etiam favetur. Plura V. in ipso verbo.

INVIDENDUS, a, um. Partic. Aul. invidenda. Hor. 2. Carm. 10. 6.

INVISUS, a, um. Partic. [μετρίως, δουρίως] Odio habitus, odio-
sus, quem animo æquo videre non possumus. Cic. pro Lege Ma-
nil. 47. Ne aut invisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata ef-
fe videatur.

Invisus vide an ab Invideor. Nam legimus apud Ovidium de Arte lib. 2.
p. 3. a fine. Sit gracilis, macie quæ male visa sua est.

Pro Invisa. H. St. Est v. 660. qui tamen varie scribitur. Meliores codd.
Male viva exhibent, quod cordatiorum criticis calculo suo comprobave-
runt. Adnotat etiam alia quædam Henricus noster ad h. l. verum ea
cultro resecta sunt, his tantum pauculis relictis: Verbum ita poni di-
cendum est. Unde suspicor illum reprehendere istuc, quod paulo supra
verbo ipsi tribuitur significatio, quæ Participio, vel potius inde nato Ad-
jectivo, proprie competit.

Invisus Deo, & a Deo neglectus aliquis. Cic. 2. de Nat. Deor. 167.

Nec vero ita refellendum est, ut si segetibus aut vinetis cujuspian,
tempestas nocuerit: aut si quid e vitæ commodis casus abstulerit:
eum cui quid horum acciderit, aut invisum Deo, aut neglectum a
Deo judicemus.

Facere aliquem magis invisum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Aurum invisum. Propert. lib. 3. 5. 3.

Caput invisum. Virg. 9. Æn. 496.

Dente invisio carpere aliquem. al. injusto. Ovid. 3. de Pont. 4. 74.

Hostis invisus. Ovid. 1. Trist. 8. 24.

Improbicas licet adversario molesta sit, judici invisa est. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Negotia invisa. Hor. 1. Epist. 14. 17.

Persona luteola, impura, invisa. Cic. pro Rosc. Com. 20.

Salus ipsa invisa est, Tædet salutis. Ovid. 4. de Pont. 14. 5.

Vita invisa. Ovid. in Ibin, 319.

Invisum & odiosum. Plaut. Merc. prol. 79.

Invisior, [δυσχεστότερος] compar. Tacit. 1. Hist. 12. extr. Qui in dies
quanto potentior, eodem actu invisior erat.

Nulla invisior umbra Nero. Martial. 7. 20.

**Quo enim quis fervitior & callidior est, hoc invisior & suspectior, detra-
cta opinione probitatis.** Cic. 2. Off. 34.

Urtica quid esse invisius potest? Plin. 22. 19.

Superl. Plin. lib. 2. Epist. ult. Cujus marito inimicissimus, ipsi invisif-
simus fuerat.

INVIDIA, æ. f. [φθύνω, νέμεσις, βασκανία] non in eo solum qui invi-
det dicitur, sed etiam [frequentius] in eo cui invidetur, ut dictum est ex
Cicerone lib. 4. Tusc. 16. Sed proprie est Invidia, Qua alicui invidetur;
Invidentia, Quæ alicui alteri invidet. V. Non. 5. 88. Hor. 1. Epist. 2. 58.

Invidia Siculi non invenere tyranni
Majus tormentum.

Invidiæ plerale, vide in PROSTERNERE. H. St.

Dignatione, non invidia, hominum excellentium virtus. Cic. 14.
Philipp. 17.

Invidiæ aut odii non dissimilis offensio. Cic. 2. de Orat. 208.

Motus invidiæ longe omnium acerrimus. Cic. 2. de Orat. 209.

Largitionis regiæ invidia. Cic. 1. Fam. 1. Senatus religionis calumniam,
non religione, sed malevolentia, & illius regiæ largitionis invidia com-
probat. i. e. Odio largitionis pecuniariæ, qua rex Ptolemæus multos
Senatores corruperat.

Livor invidiæ. V. **IMMACULO**.

Affidua eminentis fortunæ invidia. Patere. lib. 1. 9. extr.

Cæca. V. **CÆCUS**.

Detestanda. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.

Infelix. Virg. 3. Georg. 37.

Major invidia. V. Major, in **MAGNUS**.

Pestilens. Sen. Hippol. 4.

Stridor invidiæ. Firmic. lib. 5. cap. 1. A multis tamen invidiæ stridore
pulsabitur.

Tristis. Sen. Octav. 8.

Citra invidiam. V. **CITRA**.

Invidia, Odium, & malevolentia. Est, inquit Valla, vel dicto vel
facto in alterum malevolentia conciliatio. ut si quis calamitates suas re-
ferat, ostendatque, ut auctori calamitatum concitet odium ceterorum:
quod dicitur Invidiam facere, itemque Vocare, vel adducere in invi-
diam. Ter. And. 1. 1. 39.

— ita facillime

Sine invidia laudem invenias, & amicos pares. Quintil. Nec
ei tot scelerum commemoratione concitarem invidiam.

**Invidia, Odium publicum, & fama calamitosa, ut Cicero vocat; &
sensus publicus de aliquo ob sinistram opinionem.** Cic. 1. in Catil. 29.
Sed si quis est invidiæ metus, non est vehementius severitatis ac forti-
tudinis invidia, quam inertia ac nequitia pertimescenda. Budæus.

Decemviris invidia. Cic. in Brut. h. e. Odium quo Decemviri fla-
grabant ob Virginie mortem, quam pater occiderat, ne ad libidinem
Appii in servitutem traheretur. Sic apud Liv. 3. 43. pr. ubi de L. Sic-
cio verba facit.

Invidia temporum, Injuria, malignitas. Plin. 9. Epist. 13.

In summam invidiam adductæ res. Cic. 1. Fam. 1.

Æstare invidia. V. **ÆSTUO**.

Ardere invidia. V. **ARDEO**.

Assumere invidiam. V. **ASSUMO**.

Attingi invidia. V. **ATINGO**.

Augere invidiam. Cic. 2. Verr.

Capere invidiam. V. **CAPIO**.

Colligere invidiam crudelitatis ex re aliqua. Cic. 7. Verr. 19. Si quid
vindictatum severe est, ut ex eo crudelitatis invidiam colligam.

Commovere invidiam. V. **COMMOVO**.

Comprimere invidiam. Cic. Nec minus virium opus sit in comprimen-
da invidia, &c.

Conciliare alicui invidiam. Patere. lib. 2. 56. extr. Cui magnam invi-
diam conciliat M. Antonius.

Concitare invidiam. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 503. Burm. V. **CONCITO**.

Conferre invidiam rei alicujus in alterum. Cic. pro Flacc. 41. Mortis il-
lius invidiam in Flaccum Lælius conferebat.

Conflagrare invidia. V. **CONFLAGRO**.

Conflare invidiam. V. **CONFLO**.

Cumulare sibi invidiam. V. **CUMULO**.

Decedere invidiam. Cic. pro Client.

Deonerare aliquid ex alicujus invidia. Cic. 1. Verr. 46.

Detrahare invidiam alicui. Sen. Troad. 25. Ovid. 7. Epist. 106.

Dissolvere invidiam criminis urbanitate. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Elevare invidiam. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Exonerare deos invidia. Martial. lib. 9. 88.

Extinguit invidiam mors, res gestæ sempiterna nominis gloria nituntur.
Cic. pro Corn. Balb. 16.

Facere invidiam. Cic. 11. Fam. 1. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quorum invi-
diam gratia, odium turpitudinis, iram offensio judicis facit. V. **FACIO**.

Flagrare invidia. V. **FLAGRO**.

Gliscit invidia crudelitatis. Tacit. 15. Ann. 64.

Habere invidiam. Cic. 6. Verr. 29. Cogitasti, si ei reddidisses, te mi-
nus invidiæ habiturum. Idem in Orat. 170. Sed habet nomen invidiam,
quum, &c.

Habet maximam invidiam Sullanus ager. Cic. 2. de Lege Agr. 70.

**Sullanus ager, a certis hominibus latissime continuatus, tantam habet
invidiam, ut veri ac fortis Tribuni plebis stridorem unum perferre
non possit.**

Incendere invidia. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Inflammare invidiam. V. **INFLAMMO**.

Laborare ex invidia. V. **LABOR**, **ORIS**.

Lacerare plerosque solet invidiæ obrectatio. Cic. de Clar. Orat. 156.

Levari invidia aliquem. Cic. 15. Att. 2. ad fin.

Liberare se invidia. Cic. 2. Off. 58.

Lenire invidiam. Sallust. in Catil. cap. 22. extr.

Macerat nos invidia. Lucret. lib. 3. 75.
Mittere invidiæ sanguinem. Cic. 1. Att. 16. Missus est sanguis invidiæ sine dolore. i. e. Decessit invidia. [Vel potius Lenita, levata est tenui jactura mea.]
Mollire invidiam. Tacit. 4. Ann. 30. pr.
Onerare. Suet. Neron. cap. 34.
Onerari invidia. Suet. in Othon. cap. 6.
Opprimi invidia. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Parare invidiam alicui ex sua re familiari. Cic. in Sallust. 9.
Pati invidiam. Ovid. 20. Epist. 67.
Placare invidiam. Hor. 2. Serm. 3. 13.
Poni invidiam, pro Deponi. Cic. pro Cluent. 159. Sine culpa invidia ponatur.
Premi invidia. Cic. Cum & invidia & odio populi, tum Gallia preme-
retur. Idem Anteq. iret in exil. 6.
Prosequi aliquid invidia. V. PROSEQUOR.
Pulsari invidia. Firmic. lib. 5. cap. 3.
Quærere invidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Post. 46. Nam in eum,
cui misericordia opulari debeat, invidia quæsitæ est.
Rapere in invidiam, quod & Trahere & adducere dicitur: h. e. Facere
ut quis invisus fiat. Cic. 3. de Lege Agrar. 7. Quid ergo ait Marianus
Tribunus plebis, qui nos Sullanos in invidiam rapit?
Redundat invidia in posteritatem. Cic. 1. in Catil. 29.
Removere a se invidiam. Ovid. 12. Met. 626.
Rumpitur invidia quidam, carissime Juli. Martial. lib. 9. 99.
Sum invidiæ. Liv. 4. 49. Vir acer, nec infacundus, nactus inter ad-
versarios superbum ingenium, immodicamque linguam, quam irritan-
do agitandoque in eas impelleret voces, quæ invidiæ non ipsi tantum,
sed causæ atque universo ordini essent.
In invidia esse dicitur, Cui invidetur. Cic. 2. Att. 9. Non enim poteri-
mus ulla esse in invidia spoliati opibus, & illa Senatoria potentia. Alia
exemplaria non habent præpositionem In.
In invidia res erat. Sallust. in Jugurth. cap. 25.
Sedare invidiam. Cic. 2. Verr. pr.
Spectat ad invidiam ejus. Ulp. in l. Nec quicquam. §. sed & si. D. de of-
fic. proconf. & legati. Hoc ad invidiam ejus, qui provinciæ præest spe-
ctat, si quis tam impotenter se gerat, ut omnes metuant adversus eum
advocationem suscipere.
Subire invidiam. Cic. 1. Verr. 46.
Sustinere invidiam. Cic. 4. Verr.
Timere invidiam & offensionem. Cic. pro Cluent. 69.
Transferre invidiam in aliquem. Cic. pro Sext. 82.
Venire in invidiam. Cic. 11. Fam. 1. In invidiam porro magnam illa
judicia venerant.
Vertit invidiam insidiarum in Clodium. Quintil. lib. 6. cap. 6.
Vertere ad invidiam. Tacit. 13. Ann. 50. Ne per tot annos sine quere-
la tolerata, novis acerbitatibus ad invidiam verterent.
Vocare aliquid in invidiam. Quintil. lib. 6. cap. 4. V. VOVO.
Invidiæ, in plur. legitur in Cic. 5. Fam. 9. Malivolorum obtreactiones
& invidias non proferant atque obterat? Al. Injurias.
INVIDIOLA, æ. f. dimin. [*ἰνιδίολον*] Cic. Quum nescio quid inter eos
invidiolæ exortum fuisset. Perottus ad Martial. de Sp. 2. [Suspectum mihi
est, tametsi etiam in Nizol. Basiliensi, tanquam ex Epp. ad Attic. affertur.]
INVIDENTIA, æ. f. ab Invidia differt: ut Ebrietas ab Ebriositate: quip-
pe Invidia est quum invidetur, h. e. Actus ipse invidendi. Invidentia
vero est Ægritudo animi, quæ propter res secundas alterius suscipitur,
quæ nullam jacturam afferant invidenti: nam si quis doleret ejus rebus,
a quo ipse læderetur, non recte diceretur invidia. Hæc Perottus. ex 4.
Tusc. Quæst. Ciceronis 17. V. INVIDIA.
INVIDUS, a, um. Adj. [*ἰνιδυρός, βόσκων, ζηλῶν*] Qui actu alicui
invidet. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 15. Iracundi, sibi suisque invidi.
Hor. 1. Epist. 2. 57. Invidus alterius rebus macrescit opimis.
Horat. [Carm. 3. 24. 31.]
Virtutem incolumen odimus,
Sublatam ex oculis quærimus, invidi. Ubi Invidi ad prio-
rem verum pertinet: Invidi & c. odimus. Et tamen Plut. *αὐτὸς μόνος* &
ἄλλος vix utrumque simul esse posse existimat, si bene memini. H. St.
Virtutis hostis, laudis invidus. Cic. pro Flacc. 2.
Invidus, & Fautor laudum alicujus, contraria. Cic. in Orat. 140. Oc-
currebat enim posse reperiri non invidos solum, quibus referta sunt om-
nia, sed fautores etiam mearum laudum, qui non censerent, &c.
Invidis & obtreccionibus nomen inductum falsæ religionis. Cic. 1.
Fam. 4.
Invidus, malevolus, lividus. Cic. 4. Tusc. 28.
Ætas invida. Hor. 1. Carm. 11. 7.
Dente mordeor invido. Hor. 4. Carm. 3. 16.
Imperator ambitiosus & invidus. Cic. pro Muren. 20.
Lingua invida. Ovid. 1. Amor. 14. 42.
Turba invida. Propert. lib. 3. 1. 21.
INVIDIOSUS, a, um. Adj. [*ἰνιδίος*] Qui morbo invidentiæ labo-
rat. Ovid. 15. Met. 234.
Tempus dedux rerum, tuque invidiosa vetustas,
Omnia destruitis. Gell. 9. 12. pr. Invidiosus dici potest & qui
invidet & cui invidetur. [Sed vellem prioris significationis exemplum
protulisset.]
Invidiosus, passivè, Cui alii invident. Cic. 9. Fam. 14. Contingit
enim tibi quod haud scio an nemini, ut summa severitas animad-
versionis non modo non invidiosa, sed etiam popularis, &c. Plin.
lib. 35. cap. 2. Inventionem muneris etiam diis invidiosus. De Varro-
ne. V. Non. 2. 438.
Invidiosus, aut multis offensus. Cic. pro Cluent. 158.
Invidiosum ad bonos. Cic. 8. Att. 3. Sed sit, deferet triumphum: non
accipere ne periculosum sit, an accipere invidiosum ad bonos?
Invidiosus, Odiosus & invisus. Cic. de Amicit. 18. Quare sibi habeant
sapientiæ nomen & invidiosum & obscurum.
Invidiosus apud bonos. Cic. 2. Att. 9. Sunt enim illi apud bonos in-
vidiosi, ego apud improbos meam retinuissem invidiam, alienam af-
sumpsissem.
Invidiosa res. Cic. 6. Verr. Rem claram esse & invidiosam.
Arma invidiosa. Ovid. 8. Epist. 49.
Atria invidiosa. Martial. lib. de Spect. Epig. 2.

Invidiosa feri radiabant atria regis.
Bona invidiosa. Ovid. ad Liviam, 58.
Commentum turpe & invidiosum. Martianus in l. res quæ. §. lites. D. de
jure fisci.
Crimen invidiosum. Cic. pro Cluent. 143. Nullus est locus a me purgandi
iltius invidiosi criminis prætermisus.
Judicium invidiosum. Cic. pro Cluent. 138. de judicio Juniano, Perin-
de quasi ego non ab initio hujus defensionis dixerim, invidiosum illud
fuisse judicium. i. e. Invidia flagrasse, quasi corruptum & nummarium.
Budæus.
Nomen invidiosum voluptatis. Cic. 4. Acad. 138.
Pecunia invidiosa. Cic. pro Corn. Balb. 56. Tum pecuniam L. Cornelii,
quæ neque invidiosa est, & quantacunque est, ut conservata magis,
quam correpta esse videatur.
Possessiones invidiosas tenere. Cic. 2. pro Lege Agr. 68.
Præmia invidiosa. Ovid. 13. Met. 414.
Rapina. Ovid. 1. Amor. 8. 55.
Spes. Ovid. 4. Met. 795.
Turba non invidiosa. Ovid. 3. Fast. 434.
Facere invidiosum, cui opponitur Invidum. Quintil. lib. 6. cap. 2. Nam-
que altera invidum, altera invidiosum facit.
Invidiosior. Cic. 4. Verr. 100. Putabant absentis damnationem, præ-
sertim tantæ pecuniæ, multo invidiosior fore, quam si præsens dam-
natus esset.
Invidiosissimus. Sen. Controv. 31. extr. Res invidiosissima. Apul. Apol.
Criminatio invidiosissima.
INVIDIOSE, Adv. [*ἰνιδίως*] Cic. 4. Acad. Num minus hæc invidiose
dicuntur? h. e. Odiose & invise.
Dicere invidiose. Quintil. 4. 2.
Compar. Neque quisquam aut expulsus est invidiosius, aut receptus læ-
tius. Vellei. 2. 45.
Quæ ne invidiosius in se uno conspicerentur. Justin. 12. 3.
INVIGILO, [*ἰνιγυρίω*] ære. Cum cura & sollicitudine vigilare. Colu-
mel. lib. 10. cap. 16.
Invigilate viri: tacito nam tempora gressu
Diffugiunt, nulloque sono convertitur annus.
Cura invigilat quieti. Stat. 8. Theb. 623.
Curæ invigilat animo. Stat. 3. Theb. 4.
Curis invigilat mens. Sil. lib. 10. 331.
Hæreditati tibi delatæ a L. Titio invigilabis. Ulpian. in l. si quis mihi. §.
pater. D. de acquir. hæred.
Malis invigilare. Ovid. 4. Fast. 530.
Victu invigilare. Virg. 4. Georg. 158. Victu pro Victui.
Idem dixit Venatu invigilare H. St. Æn. 9. 605.
INVINCTUS, a, um. Adj. Valde victus. Leg. postult. ff. de Lege Fabia.
[Sic in Thef. Lips. expressum.]
INVINCIBILIS, **INVINCIBILITER**, V. INVICTUS.
INVINIUS, a, um. Adj. [*ἰνίνιος*] Abstemius: a Vino, quasi fine vino: sicut
Invius, sine via. Apuleius lib. ult. p. 268. Neque ullum animal essem, &
invinus essem. Antiquum. In veteri Onom. utroque legitur Invinus.
INVIO, [*ἰνιδίω*] ære. In viam dirigere. Solin. cap. 2. al. 8. Parcius depavita
levius vestigiis inviari. V. Salmast. in loc. Al. Parcius depavita levibus & c.
INVIOLABILIS, e. Adj. [*ἰνιδίω*] Quod violari non potest aut vul-
nerari. Sil. lib. 16. 16.
— velut inviolabile telis
Servabant sacrumque caput. Lucret. 5. 306.
Inviolabilia hæc ne credas forte vigere.
INVIOLABILITER, Adv. Marcellin.
INVIOLATUS, a, um. Adj. [*ἰνιδίω*] Violato contrarium; Inte-
ger, incorruptus, illæsus. Cic. pro Rabir. Perd. reo, 11. Qui castam
concionem, sanctum campum, inviolatum corpus, omnium civium Rom.
integrum jus libertatis defendo servari oportere? Idem pro Sext. 140.
Aut omnino invulnerati, inviolatique vixerunt. Columel. lib. 12. cap. 1.
Quæ domum autem inferuntur, diligenter inspicere, ne delibata sint,
& ita explorata atque inviolata recipere.
Fama. Sallust. Bell. Jugurth. 47.
Fides. Sallust. Bell. Jugurth. 38.
Mens inviolata mero. Sil. lib. 11. 309.
Pudicitia inviolata. Ovid. ad Liv. 43.
Inviolatus, Qui violari non potest. Liv. 2. 55. Et cum religione invio-
latus eos, tum lege fecerunt.
INVIOLATE, Adv. [*ἰνιδίως*] Incorrupte. Cic. de Senect. 81. Me-
moriam nostri pie inviolateque servabit.
INVISCERO, ære. m. Aurel. Nemes. in Cyneget. 215.
— hoc canibus blandis inviscerat æstus.
INVISCERATUS, a, um. Partic. Augustin. Serm. 5. Quod ejus sanctam
caritatem invisceratam sentimus in cordibus nostris.
INVISITATUS, a, um. Adj. pro Non visitato. Quintil. Declam. 12.
Nullus amœnus portus prætermittitur: nulla celebris civitas invisitata
transitur. Liv. 27. 39. Galli invisitati alienigenis.
INVISIO, si, sum, [*ἰνιδίω*] ære. Idem quod Viso: nisi quid addat
compositio vehementiæ. Cic. 1. Att. 20. Et ut jam invisas nos, non so-
lum rogo, sed etiam suadeo.
Invifere ad. Plaut. Stich. 1. 2. 9.
Jam ego domi adero, ad meam majorem filiam inviso domum.
Ambulationem alicujus invifere. Cic. 4. Att. 9.
Domum alicujus invifere. Cic. 4. Att. 6. Catul. Argon. 62. 384.
Locum aliquem libenter invifere. Cic. 5. de Fin. 5.
Vir invifens prælia. Catul. de coma Berenice, epig. 67. 20.
Urbes invifere. Virg. 1. Georg. 25.
INVISUS, a, um. Adj. [*ἰνιδίω*] Non visus. Cic. de Arusp. Resp. 57.
Occulta, & maribus non invisa solum, sed etiam inaudita sacra inexplabi-
li scelere pervertit.
INVISUS Partic. ab INVIDEO. V. in verbo suo.
INVISI, Adv. Ita ut non videaris. ut, Invisi advenire. Fulgent.
INVISIBILIS, e. Lactant. 7. 9. Deus invisibilis.
INVISIBILITER, Adv. Paulin. Nolanus Epist. 20. ad Delph. cap. 3. Et
visibiliter & invisibiliter operaris. Augustin. de Gen. 6. 6.
INVISIBILITAS, ætis. f. Tertul. adv. Prax. cap. 14. Filio competit in
sua invisibilitate.

INVITATIO, &c. V. INVITO.

INVITIABILIS, e. Adj. Sine vitio. Prudent. Pſychom. v. 626. Spes invitabilis avi.

INVITO, [ἐπικαλεῖσθαι, παρακαλεῖν] āre. Vocare, allicere. Ter. Heaut. 1. 2. 11.

Quam vellem Menedemum invitatum, ut nobiscum esset hodie amplius. Hic subauditur Ad cœnam.

Ad cœnam invitare, quod alias dicitur, Vocare. Cic. 3. Off. 58. Et simul ad cœnam hominem in hortos invitavit in posterum diem. Idem 10. Fam. 18. pr. Quam vellem ad illas pulcherrimas epulas me idib. Mart. invitaffes.

Domum invitare hominem. Liv. 1. 14. Benigne salutare, alloqui plebis homines, domum invitare, adesse in foro. conf. Sallust. Jugurth. 78.

In hospitium. Liv. 28. 18. pr. Utrumque in hospitium invitat.

Hospitio invitare. Cic. 12. Philipp. 23. Possessiones enim sunt P. Clodii, tota familia occurret, hospitio invitabit, propter familiaritatem notissimam.

Tecto ac domo invitare. Cic. 6. Verr. 75. Rex denique ecquis est, qui Senatorem Pop. Rom. tecto ac domo non invitet?

Poculis aliquem invitare, Propinare & præbire. Plaut. Rud. 2. 3. 32.

Neptunus magnis poculis hac nocte eum invitavit.

Sese invitare in cœna, i. e. Replere vino. Plaut. Amph. 1. 1. 127.

Credo equidem dormire solem, atque appotum probe:

Mira sunt, nisi invitavit sese in cœna plusculum. Suet. in August. cap. 77. Postea quoties largissime se invitaret, fenos sextantes non excessit.

Invitare & Allectare. Cic. de Senect. 57. Ad quem fruendum non modo non retardat, verum etiam invitat atque allectat senectus.

Invitare, Delectare. Virg. 1. Georg. 302.

Invitat genialis hiems, curasque resolvit.

Animos invitare visu, Oblectare & recreare. Plin. lib. 22. cap. 6. Pinxerat remedia in floribus, visuque ipso animos invitavit, etiam deliciis auxilia permiscens.

Animos invitat pretiis. Virg. 5. Æn. 292.

Appetitum animi invitare & allicere. Cic. 5. de Fin. 17.

Bonitate invitari. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Ad occasionem invitare. Plin. lib. 10. cap. 8.

Culpam invitant omnia. Ovid. 17. Epist. 183.

Gloria invitatur præclara ingenia. Cic. ad Brut. 15.

Liberaliter in aliquam legationem invitari. Cic. 2. Att. 18.

Ad legendum invitare, Allicere. Cic. 1. Acad. 8.

In locum alicujus invitari. Cic. 2. Att. 19. Consonio mortuo, sum in ejus locum invitatus: id erat vocari in locum mortui.

In prædam aliquem invitare. Cic. 4. Verr. 45. Sed tu, quum & tuos amicos in provinciam quasi in prædam invitabas: ac cum illis, ac per eos prædabare: &c.

Præmiis aliquem invitare. Cic. pro Ligar. 12.

Somnos invitare. Hor. Epod. 2. 28.

Spes invitat. Plin. lib. 33. cap. 4.

Vomitiones invitat aqua mullâ. Plin. lib. 22. cap. 24.

Invitare, cum infinitivo. Liv. 22. Nudantes cervicem jugulumque & reliquum sanguinem invitantes haurire.

Invitatio, pro Invitavero. Plaut. Rud. 3. 5. 31. — ni istunc istis invitassitis Usque adeo, donec, qua domum abeat, nesciat.

INVITATUS, a, um. [ἐπικληθεῖς] Partic. ut, Invitata improbitas parvulo successu. Plin. lib. 2. cap. 23.

Invitati per domos hospitaliter. Liv. 1. 9.

Invitatus in colloquium. Cæs. 1. Bell. Gall. 35.

INVITATIO, ōnis. f. Convocatio, allectio. Cic. 9. Att. 14. In Epitum vero invitatio quam suavis? quam liberalis? quam fraterna?

Ad dolendum invitatio. Cic. 3. Tusc. 82.

INVITATIUNCULA, æ. f. dimin. Gell. 15. 2. in tit. Quod Plato largiores, lætioresque in conviviis invitatiunculas vini non inutiles esse existimaverit.

INVITATUS, ūs. m. [κλήσις] Illectamentum & invitamentum, rogatus. Cic. 7. Fam. 5. Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea sponte, post autem invitatu tuo mittendum duxerim.

INVITATOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 4. 25. Christus æternæ vitæ invitator. Martial. 9. 93. 1.

Ad cœnam si me diversa vocaret in astra

Hinc invitator Cæsaris, ille Jovis. Antiqua Inscriptio Romæ

apud Gruter. p. 598. n. 6.

AGATHOPVS. AVGG. LIBERT.

INVITATOR.

INVITATRIX, icis. f. Symmach. 1. Epist. 59. Placet hortatio invitatrix religionis.

INVITATORIUS, a, um. Adj. Hieron. Epist. 1. Et Tertull. de Anim. 57. Operatio invitatoria.

INVITAMENTUM, i. n. Id quod Invitatio. [ἐπικλησις] Cic. Hortens. apud Non. 4. 232. Voluptates autem nulla ad res necessarias invitamenta afferunt senibus. Idem 5. de Fin. 17. Invitabile natura prima. Liv. 2. 42. Largitiones, temeritatique invitamenta horrebant.

Invitamentum ad tempus. Cic. 10. Fam. 10. Is autem qui vere appellari potest honos, non invitamentum ad tempus, sed perpetuæ virtutis est præmium.

Invitamentum sceleris. Patercul. lib. 2. 67. pr.

INVITABILIS, e. Adj. [ἐπικλησις] Delectabilis, jucundus. Gell. lib. 13. cap. 11. Sermones jucundos, & invitabiles, & cum quadam illecebra & voluptate utiles. Gloss. Lat. Gr. Invitabile, ἐπιπικησις.

INVITUS, a, um. Adj. [ἀκων, ἀβόλητος, ἀκέραιος] Qui per vim aliquid facit, non sponte, nec libenter, contra voluntatem, recusans, repugnant, coactus: cui contrarium est Libens. Plaut. Cælin. 2. 4. 23.

Abin' hinc ab oculis? c. invitus me vides, vivam tamen.

Inviti per vim atque imperium statuas dederunt. Cic. 4. Verr. 161.

Sapiens nihil facit invitus, nihil dolens, nihil coactus. Cic. in Pærad. 5.

Facere inviti & recusantes coacti sumus. Cic. 2. de Orat. 18.

Cogendi judices inviti, retinendi contra voluntatem. Cic. pro Murren. 42.

Extorquendum est invito atque ingratis, quod non debet. Cic. pro Quint. 47.

Invitus facio. Ter. Heaut. 4. 6. 1.

Nulla est tam facilis res, quin difficilis fiet,

Quam invitus facias.

Cic. de Senect. 39. Itaque feci non invitus, ut prodessem multis tuo rogatu.

Non invitus lego. Cic. 1. de Fin. 40. In quibus hoc primum est in quo admirer, cur in gravissimis rebus non delectet eos patrius sermo, quum iidem fabellas Latinas, ad verbum de Græcis expressas, non inviti legant.

Rogare invitum. Catull. ad Seipsum 8. 13.

Vim tulit invitæ. Ovid. 4. Met. 239.

Vis trahit invitam. Ovid. 7. Met. 19.

Ad aures invitas pervenit crimen. Ovid. 2. de Arte Am. 449.

Invitis diis hominibusque absolutus. Cic. 3. Verr. 72.

Invita Minerva aliquid dicere aut facere: i. e. Adversante aut repugnante natura. Cic. 1. Off. 110. Hor. in Arte Poet. 385.

Tu nihil invita facies dicesve Minerva.

Oculis invitis aspicienda. Ovid. 9. Epist. 124.

Invitus hujus solutionis. Ulpian. in l. quod servus. D. deposti. Vel credit dominum non invitum fore hujus solutionis. i. e. Domino non invito fieri hanc solutionem.

Invitissimus. Cic. 4. Verr. 148. Hoc significant, atque adeo aperte ostendunt, sese ad statuas tuas pecuniam, metu ac malo coactos, invitissimos contulisse. Idem 16. Att. Et quidem ut a me dimitterem invitissimus, fecerunt Erotis litteræ.

INVITUS, ius, iſſime. [ἀνέντιος] Adv. Repugnante animo, contra voluntatem. Cic. 8. Att. 3. Invite cepi Capuam, non quo munus illud defugerem, &c. Compar. Invitius. Idem 2. de Orat. 364. Quem ego paulo sciebam, vel prudentius, vel invitius (nolo enim dicere de homine fastidiosius) ad hoc genus sermonis accedere.

INVIVUS, a, um. Adj. [δυσχεατος] Per quod iri non potest: cui contrarium est Pervivus. Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio undique rupibus invia.

Lustra invia. Virg. 4. Æn. 151.

Maria invia Teucris. Virg. 9. Æn. 130.

Regna invia vivis. Virg. 6. Æn. 154.

Salus invii. Liv. 9. 14.

Via invia. Virg. 3. Æn. 383. & Ovid. 14. Met. 113.

Invia, dicuntur Loca ad quæ accedi non potest, aut ad quæ, vel per quæ difficillime acceditur, quæ Græci vocant ἀβάτην, quasi inaccessa, vel inaccessibilia. Ovid. 5. Fast. 589.

Et circumfusus invia fluminibus.

Dumosa per invia. Sil. lib. 4. 306.

Saxa invia. Virg. 1. Æn. 541.

INVULA, æ. f. [ἐλένη] Herba est, cujus condiendæ rationem docet Columel. lib. 12. cap. 46. Vulgo *Enula Campana*. V. Plin. 20. 95.

Acidæ inulæ. Hor. 2. Serm. 2. 44.

Amaras inulas coquere. Hor. 2. Serm. 8. 51.

Mollicella inula. Catull. ad Thallium 23. 2. al. rectius Imula oricilla.

INULTUS, a, um. Adj. [ἀνενδίκητος] Impunitus, de quo non est sumptum supplicium. Cic. 1. de Divin. 57. Mortem suam ne inultam esse pateretur. Idem pro Cluent. 172. Cur hunc esse inultum tam diu finis?

Impunitus & inultum. Cic. 1. Verr. 53. Ut ceterorum quoque injuriæ sint impunitæ atque inultæ.

Auferre aliquid inultum. Ter. And. 3. 5. 4.

Jacere inultum. V. Inultus, cujus injuriam &c. & f. l. JACERO.

Pati & relinquere aliquid inultum. Cic. pro Lege Manil. 11.

Patiemur hæc inultæ. Ovid. 4. Fast. 595.

Relinquere inultum. Cic. pro Lege Manil. 11. Jus legationis verbo violatum persecuti sunt: vos legatum Pop. Rom. omni supplicio interfectum, inultum relinquetis?

Inultus, Cujus injuriam aut mortem nemo ultus est. Liv. 25. 37. Et ne inultos Imperatores suos jacere sinerent. Volebat L. Marcius P. & Cn. Scipionum a Carthaginiensibus occisorum necem ulcisci milites.

Inultus, pro Indemniti, vel qui est extra periculum. Curt. lib. 3. 4. 4. Unde inultus subeuntem aut prohibere aut opprimere hostem potuisset.

INUMERO, [ἐπισκευάζω] āre. Tegende umbram facere, & quod dicitur Opacare. Virg. 11. Æn. 66.

Instructosque toros obtentu frondis inumbrant.

Ora inumbrant coronis. Lucret. lib. 3. 926.

Vespera universum inumbrat. Tacit. 3. Hist. 19. Inumbrante vespera universum, Flaviani exercitus robur advenit. [Immo sublata distinctione, & Universum cum voce Robur jungendum.]

Inumbrare, per metaphoram, pro Tueri ac defendere accipitur, inquit Perottus.

Legatorum dignitas inumbratur, Obscuratur. Plin. in Paneg. 19. pr. Est hæc natura sideribus, ut parva & exilia, validiorum exortus obscuret: similiter Imperatoris adventu, legatorum dignitas inumbratur.

INUMBRATUS, a, um. Partic. Simulatus, apparens. Curt. 3. 4. 9. de Cydno fl. Quippe multa riparum amenitate inumbratus.

INUMBRATIO, ōnis. f. Mart. Capel. lib. 1. Lucifuga inumbratione pallescens.

INUNCO, [ἐναρξισθῆναι] āre. quasi Unco invadere & arripere. Lucil. apud Non. 2. 425. — aut qui nummos tristis inuncat. Columel. lib. 7. cap. 3. Tum etiam quotidie minuitur lana: quæ quanto prolixior in pecore concrevit, tanto magis obnoxia est rubis: quibus velut hamis inuncata, a pascentium tergoribus avellitur. Usus est & Apul. Flor. pr. p. 141.

INUNCTIO, INUNCTUS. V. INUNGO.

INUNDO, [πλημμυγῶ] āre. Crescere & extra alveum transfundi, de fluminibus autem proprie dicitur, quæ dum undas suas latius emittunt, omnia devastant: & absolute aliquando ponitur. Plinius, Antequam Nilus inundaret. Idem, Agros & fata omnia inundavit. h. e. Per agros & fata omnia diffusus est, sive in bonum, sive in malum. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Ut terra infimum teneat, hanc inundet aqua, superior æther, ignibus altissima ora reddatur.

Cruore campos inundaverit. Lactant. de Falsa relig. cap. 18. p. 48. H. St. Inundari sanguine, Obrui & perfundi. Liv. 24. 38. Itaque crastino die aut vestro, aut Ennensium sanguine Enna inundabitur.

Fossæ inundant sanguine. Virg. 10. Æn. 24.

Urina ejus omnes Asiaticas gentes inundasse. Valer. 1. c. 7. de Somniis ext. 5. Densi inundant Troes, Agmine denso se effundunt. Virg. 12. Æn. 280.

INUNDATIO, ōnis. f. [παμμυρὸς, ἐπιρροή] Alluvies. Columel. lib. 3. cap. 11. Vel etiam valles, quæ fluminum alluvie & inundationibus concreverint, aptas esse vineis asseverat. Plin. lib. 16. cap. 36. Quum igitur anno permanferit inundatio.

INUNGO, unxi, unctum, [ἐπιλείψω, ἐπιλείνω] ēre. Idem quod Ungere, & oleo leviter aspergere. Plin. lib. 8. cap. 54. Mira solertia visco inungunt oculos, Idem lib. 18. cap. 30. extr. Sunt qui lentem ficcata m oleo inungant.

INUNCTUS, a, um. Partic. Hor. 1. Sermon. 3. 25.
— oculis male lippus inunctis.

INUNCTIO, ōnis. f. [ἐπιλείψω] Mollis frictio ex oleo, sive aspersio. Plin. lib. 28. cap. 8. Felle glaucomata & suffusiones corrigi prope creditur, tridui inunctione. Idem lib. 20. cap. 5. Magis vero succi inunctione.

INUNITUS, a, um. Adj. Tertull. de Refur. cap. 30. Natura triformis inunita in Adam. Apul. in Apol. Radii mixti & inuniti.

INVOCATUS, a, um. Adj. [ἀκλήτω] Non vocatus. Cic. 8. Fam. 8. At ego simulatque audiui, invocatus ad subfellia rei occurro. Cic. 1. de Nat. Deor. 108. Quid quod etiam ad dormientem veniunt invocata? Invocatus Partic. ab INVOCO, V. in ipso verbo.

INVOCO, [ἐπικαλέομαι] āre. Subsidium petere: & proprie ad deum refertur. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Apud nostros Junonem Lucinam in pariundo invocant. Invocare aliquem advocatum ad defendendum aliquid Cic. 2. de Orat. 196. Auxilia libertati invocant. Tacit. 15. Ann. 59. Blandius alia ad aurem invocabat. M. Cael. apud Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 350. Burn. Invocare subsidium; Implorare. Cic. Antequam iret in exil. 10. Auxilium ab alienis efflagitabit, quum cives vestros deferatis? sociorum invocem subsidium, quum a civibus interclusum sit præsidium? Deos invocare. Ovid. 6. Fast. 516. In auxilium aliquem invocare. Quintil. in præem. lib. 4.

INVOCATUS, a, um. Partic. Justin. 18. 6. Viri nomine cum multis lacrimis & lamentatione flebili invocato.

INVOCATIO, ōnis. f. Deorum & Dearum invocatio legitur apud Macrobi. 1. Saturn. 16. V. Quintil. 6. 1; 9. 2. & 10. 1. Alcon. Pedian. in Cic. Divin. 43. p. 32.

INVOLATUS, V. INVOLVO.

INVOLVO, [ἐπιπλέω] āre. i. e. Volare, aut Ad aliquid volare. Columel. lib. 8. cap. 3. Neque enim debent ipsis nidis involare: ne dum adfliunt, pedibus ova confringant. Involare intro. Varro 3. de R. R. cap. 7. pr. At in villam intro involant columbæ, &c. Involare in aliquem, Irruere, insilire, violentas manus in aliquem inferre. Ter. Eun. 4. 3. 5. — qui nunc si detur mihi, Ut ego unguibus facile illi in oculos involem venefico. Ibid. 5. 2. 20. Vix me contineo quin involem in capillum. Animum cupido involat. Tacit. 1. Ann. 49. Truces etiam tum animos cupido involat. Involare in possessionem. Cic. 3. de Orat. 122. Ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines, quasi caducam atque vacuum, abundantes otio, nobis occupatis, involaverunt. Evolare & Involare, contraria. Varro 3. de R. R. cap. 11. Columel. lib. 8. cap. 15.

INVOLVO, [ἐπιπλέω] āre. a Vola deductum, quæ est manus & pedis media pars: significat Furari, quum aliquid furtim vola manus subtrahitur, quasi In volam dare. Lucan. lib. 6. 588. Hic ardor, solus que labor, quid corpore Magni Projecto rapiat, quos Cæsaris involet artus. Plin. lib. 9. cap. 59. Singulos involat verius quam capit. Calist. in I. expugnatur. D. de incendio, ruina & naufr. Vela conscinduntur, aut anchoræ involantur de mari. i. e. In volam capiuntur, ut ait Budæus. [Sed a Servio in 2. Georg. 88. verba sibi dari passus est, nec est hoc aliud origine significationeque verbum, ac superius. V. in EVOLVO.]

INVOLATUS, ūs. m. Vox Augurum de avium volatu. Cic. 6. Fam. 6. Non igitur ex alitis involatu &c. tibi auguror. Ita Victor. Al. Volatu.

INVOLATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. ἐλεπτης. Fur, involator.

INVOLITO, āre. frequent. Hor. 4. Carm. 10. 3. Et quæ nunc humeris involitant, deciderint comæ.

INVOLUCRIS, e. Adj. [ἐπών] Quod volare adhuc non potest: ut, Avis involucris. Gell. lib. 2. cap. 29. Pulli etiam tunc involucres erant.

INVOLUCRE, INVOLUCRUM. V. INVOLVO.

INVOLVO, volvi, vōlūtum, [ἐκλείω, ἐκπλέω, ἐκπλέω, ἐκπλέω] ēre. proprie significat Glomerare. Per metaphoram tamen sæpius, pro Implicare ponitur. Plin. lib. 11. cap. 24. Aranei lacertarum catulos primum involvunt. Involvere, Tegere. Virg. 2. Æn. 250. Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox, Involvens umbra magna terramque polumque. Carmina involvere historiis cæcis. Ovid. in Ibin, 57. Crinem involvit casside. Sil. lib. 7. 460. Diem involvere nimbi. Virg. 3. Æn. 198. Fœno involvere aliquid. Ovid. 4. Fast. 705. Fumo undique involvitur. Ovid. 2. Met. 232. de Phaethonte. Membrana involvat libellum. Tibul. lib. 3. 1. 9. Navem aqua. Virg. 6. Æn. 336. Auster aqua involvens navemque virosque. Nemus involvunt flammis. Virg. 2. Georg. 308. Se involvere litteris, quod & Abdere se in litteras dicitur: h. e. Se totum immergere studiis litterarum. Cic. 9. Fam. 20. Ubi salutatio defluxit, litteris me involvo, aut scribo. Se involvere otio. Plin. 7. Epist. 3. Me mea virtute involvo. i. e. Mea virtute me nudique munio adversus fortunam. Hor. 3. Carm. 29. 54. Vera obsecris involvens. Virg. 6. Æn. 100. Involvere, Provolvo super. Ovid. 12. Met. 507. Saxa, trabesque super, totosque involvit montes. [Puto esse verbi decompositi, Superinvolvere, per tmesin disjuncti.] Involvere, aliquando Imponere. Virg. 1. Georg. 282. Scilicet atque Offa frondosum involvere Olympum. Involui, pro Involve. Ovid. 9. Epist. 86.

Scilicet immales elifos faucibus hydros, Infantem caudis involuisse manum.

INVOLUTUS, a, um. Partic. [ἐλυθὲς] ut, Involutum caput. Involucris opertum & velatum. Cic. 2. Philipp. 77. Et 6. Verr. 65. Imperat suis, ut id in Prætorium involutum quam occultissime deferatur. Bellum involutum pacis nomine. Cic. 7. Philipp. 19. Nec ego pacem nolo: sed pacis nomine bellum involutum reformido. Une paix fourrée. Causa involuta obscuritate. Cic. 1. de Divin. 35. Nequitia involuta integumentis. Cic. in Pison. 12. Notio involuta & tecta de fortitudine. Cic. 4. Tusc. 52. Res involuta & occultæ. Cic. 1. Acad. 15. Aperire occulta quædam & quasi involuta. Cic. 1. de Fin. 30. Res involutissima. Sen. Quæst. Nat. 6. 5.

INVOLUTIO, ōnis. f. Vitruv. 10. 11. extr. Tabulæ, quæ pertegant eam involutionem.

INVOLUTO, āre. frequent. Apic. 2. 1. Singula involutantur folia lauri.

INVOLVÖLUS, i. m. [ἴψ] Idem vermiculus qui & Convolvulus dicitur, quod sese foliis arborum & vitium circumvolvat & implicet. Festus; Involvolus, Vermiculi genus qui se involvit pampino. Al. Involvus. Plaut. Cist. 4. 2. 63. Imitatur nequam bestiam & damnificam PH. quamnam amabo? L. Involvolum, qui in pampini folio intortus implicat se.

INVOLVCRE, is. n. [ἐλυσσεν] Linteum quod tonsores humeris tendendorum involvunt, ne capillorum recifamenta, & præfegmina vestem sordident. Plaut. Capt. 2. 2. 17. Næ is quidem involcre injicere voluit, vestem ut ne inquinet. [Al. Ne id quidem involcre. Turneb. Involucrum. Malim Involucris. Id involcui, præcæ elegantia est. Involvere vero, substantivum ex adjectivo, ab Involvere deductum, nec auctoritate, nec ratione ulla nititur.]

INVOLVCRUM, i. n. [ἐλυσσεν] Quicquid aliquid tegit & operit, ut Involucrum clypei. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Ut clypei causa involucrum, vaginam autem gladii, sic, præter mundum, cetera omnia aliorum causa esse generata. Involucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 161. Sic modo in oratione Craffi divitias ac ornamenta ejus ingenii per quædam involucra atque integumenta prospexi: sed ea quum contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas fuit. Involucris simulationum tegi: h. e. Simulatis affectibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Multis enim simulationum involucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur uniuscujusque natura.

INVOLENTIA, e. f. Salvan. de Gub. Dei, lib. 7. Etsi involentia non carent, malevolentia carent. Al. Vinolentia.

INVOLUNTAS, atis. f. Tertul. Apol. cap. 45. Ex involuntate seu necessitate delinquens.

INVOLUNTARIUS, a, um. Adj. Cael. Aurel. Tard. 1. 4. Actus involuntarius.

INVOLUNTARIE, Adv. Digest. 1. 1. t. 3. l. 2.

INURBANUS, a, um. Adj. [ἀνὺρ, οὐραϊς] Urbano contrarium, h. e. Incivilis, rudis, rusticis moribus præditus. Cic. 2. de Orat. 40. Inopem quendam humanitatis atque inurbanum. Idem de Clar. Orat. 180. Sed omnium oratorum, sive rabularum, qui & plane indocti, aut inurbani, aut rustici etiam fuerunt, &c. Dictum inurbanum. Hor. de Arte Poet. 273. Gestus non inurbanus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

INURBANE, Adv. [οὐραϊς] Inciviliter. Cic. 3. de Nat. Deor. 50. Apud quos non inurbane Stratonicus, ut multa, quum, &c. Subaudi, Inquit. conf. Plin. 2. Epist. 14.

INURGO, ēre. Lucet. lib. 5. 1034. Cornua nata prius vitulo quam frontibus exstent, Illis iratus petit, atque insensus inurget. h. e. Urgendo impingit, pugnat, cornu petens arietat.

INURINO, [ὑποδύομαι] āre. Idem quod Urinare; i. e. In aquam mergi, & natando emergere. Columel. lib. 8. cap. 14. Lacus piscinaque manu fiant, ut sint quibus inurinare possint aves.

INURO, ussi, ustum, [ἐψω] ēre. Ignito ferro imprimere, ut stigma fronti, & equorum coxis, ut cognoscantur a venditore. Notas & nomina inurunt vitulis. Virg. 3. Georg. 158. Inurere, Adhibito igni fingere: quod genus picturæ, encaustice dicitur. Plin. lib. 35. cap. 4. extr. Nemeam sedentem supra leonem &c. Nicias scriptis se inussisse: tali enim usus est verbo. Inurere alicui infamiam, per translationem, significat Ita imprimere, ut deleri nequeat: ut, Inurere ignominiam alicui. Cic. de Provinc. Consul. 16. Sed fruatur sane hoc solatio: atque hanc insignem ignominiam, quoniam uni præter se inusta est, putet esse leniorem. Dolorem inurere animo alicujus. Cic. 3. Verr. 113. Item 3. Tusc. 19. Proprium est enim irati cupere, a quo læsus videatur, ei quam maximum dolorem inurere. Famam superbiæ alicui inurere, Injicere notam superbiæ, Superbiæ damnare. Cic. pro Muren. 8. Quæ si causa non esset, tamen vel dignitas hominis, vel honoris ejus, quem adeptus est, amplitudo, summam mihi superbiæ, crudelitatisque famam inussisset, si hominis, & suis & Pop. Rom. ornamentis amplissimi, causam tanti periculi repudiassent. Gul. Infamiam. Leges inurere. Cic. pro Milon. 33. Quas ille leges (si leges nominantur sunt, ac non faces urbis, & pestes Reipub.) fuerit impositurus nobis omnibus, atque inustus? i. e. In perpetuam Reipub. ignominiam laturus. Maculam alicui inurere, est Ignominiam indelebilem ei imponere. Liv. lib. 3. 58. pr. de Ap. Claudio, Prehensabat singulos, orabatque, ne Claudiarum genti eam inustam maculam vellent, ut carcere & vinculis viderentur digni. Notam Cenforiam inurete alicui. Plin. 9. Epist. 13.

INUSTUS, a, um. Partic. [ἰσχυρὸς] ut, Sanguis inustus vulnere. h. e. In ipso vulnere ustus. Ardenti enim titione factum erat vulnus. Ovid. 12. Met. 275. Inusta testis candentibus vetus hominis urina. Columel. lib. 7. cap. 5. In quam demersæ sint & extinctæ testæ præ ardore candentes. Faire des briques ardentes.

INUSITATUS, a, um. Adj. [ἀπεχὴς] Insolitus, præter consuetudinem, inauditus. Cic. in Orat. 11. Aut reprehendet quod inusitatas vias in-

dagemus, tritas relinquamus. Idem 3. de Fin. Inusitatis verbis uterentur.
 Acies inaudita ante id tempus, inusitataque. Liv. 4. 33. pr.
 Magnitudo inusitata. Plin. lib. 8. cap. 48.
INUSITATE, Adv. [ἰνυστάτης] quod & **INUSITATO** dicitur: h. e. Præter morem & consuetudinem. Plin. in Paneg. 5.
 Absurde & inusitate scriptæ epistolæ. Cic. 1. Q. frat. 2. Et de Clar. Orat. 260. Inusitate loqui.
 Verbo inusitatus factus amorabundam dixit Laberius. Gell. 11. 15. pr.
 Decemviri inusitatissime nox pro noctu dixerunt. Macrobius Saturn. 1. 4.
INUTILIS, e. Adj. [ἰχρηστός, ἰχρήν, ἰχρηά] Utili contrarium. Plaut. Pseud. 3. 2. 5.
 Multiloquum, gloriosum, insulsum, inutilem. Cic. 1. de Invent. 1. Is inutilis sibi, perniciosus patriæ civis alitur.
 Inutilis ad usus civium. Cic. 1. de Fin. 12. Ab hisque M. Brutus dissentiet, quod & acutum genus est, & ad usus civium non inutile.
 Genus, & nomen inutile. Hor. 1. Carm. 14. 13.
 Qui mores aut utiles, aut inutiles sint. Cic. 2. de Divin. 11.
 Alga inutilis. Hor. 3. Carm. 17. 10.
 Factum inutile. Hor. 1. Serm. 4. 124.
 Compar. Inutilior. Ovid. 13. Met. 38.
 — donec solentior isto,
 Sed sibi inutilior, timidi commenta rexit Naupliades animi.
 Superl. Plin. 22. 24. Stomacho inutilissimum.
INUTILITER, Adv. [ἰχρηστικῶς] Hirt. de Bell. Alex. 65. Multa Romæ male & inutiliter administrari. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Compar. Inutilius. Varro de R. R. 3. 5. pr. Et inquinatur facilius & bibitur inutilius. [i. e. Infalubrius].
INUTILITAS, âtis. f. [ἰχρηστία] Cic. 2. de Invent. 158. Ex his illud conficitur, ut appetendarum rerum partes sint honestas & utilitas: vitandarum, turpitudine & inutilitas.
INUTRIUM, Vindeliciæ urbs Ptolem. lib. 2. cap. 13. Vulgo *Innsbruck*.
INVULGO, âre. Idem quod Vulgare. Gell. 20. 5. Disciplinas libris foras editis invulgasset. Gravius etiam hanc vocem Ciceroni tribuit 2. Att. 1.
INVULGATUS, a, um. Partic. Vulgaris. Gell. 11. 7. Invulgata & fordentia.
INVULNERABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 9. Animus invulnerabilis.
INVULNERATUS, a, um. Adj. [ἰνυλνῆτος] Vulnerato contrarium. Cic. pro Sext. 140. Aut omnino invulnerati, inviolatique vixerunt.
INUUS, i. m. Idem qui Incubus. Nec diversus est a Pane, ut tradit Servius. in Virg. 6. Æn. 775.
 Pometios, Castrumque Inui. V. **FAUNUS**. Fuit autem hoc nomine oppidum Latii, quod Sil. 8. 360. simpliciter Castrum vocat.

I O

IO, ūs. f. [Ἰώ] Filia fuit Inachi, a Jove adamata, quam ob Junonis interventum, ne agnosceretur, in vaccam convertit, eique custodiendæ Juno Argum præfecit. Deinde interfecto Argo a Mercurio, Iſis Ægyptiorum dea facta est, ut scribit Lucian. in dialogo Jovis & Merc. V. Ovid. 1. Met. 628.
 Vaga Io. Valer. 7. Argon. 111. ●
IO, [ἰώ] Dolentis particula est. Tibul. lib. 2. 4. 6.
 Uror, io! remove, fava puella, faces. Sil. 4. 781.
 Clamat io conjux, quocunque in cardine mundi
 Bella moves, huc signa refer.
IO, quandoque exprimit gestientis lætitia affectum. Budæus, Sacram esse invocationem, dicit. Ovid. 2. de Arte Am. 1.
 Dicite io Pæan, & io bis dicite Pæan. Plaut. Casin. 4. 3. 3.
 Io hymen hymenæ! io hymen!
IO triumphæ. Hor. 4. Carm. 2. 49.
IO, irridentis interjectio. Plaut. Merc. 5. 2. 110.
 Sic decet, sic fieri oportet. B. io! quæ tu somnias?
 Hic homo non fanus est. al. Eho!

J O C

IOCASTA, [Ἰοκάστη] Filia Creontis, & uxor Laii regis Thebanorum, post cujus necem imprudens nupsit Oedipodi filio suo, ex quo suscepit Polynicem & Eteoclem: qui quum mutuis sese vulneribus occidissent, ipsa quoque se necavit. Stat. 11. Theb. 625.
 Regina extulerat notum penetralibus ensem, &c. Ibid. 8. 642.
 Prima videt, caramque tremens Iocasta vocabat. Et 7. 475.
 Exanguisque Iocasta genas, &c.
 Sæva Iocasta. Sen. Oedip. 14.
JOCABUNDUS, **JOCATIO**, **JOCULATIO**. V. **JOCUS**.
JOCUS, i. m. [παῖς, παῖδες, παίρνειν] plur. hi Joci, vel hæc Joca.
 Jocum vocamus quod est contrarium Serio. Differt autem Jocus a Ludo, quod ludus factis: jocus præcipue verbis fieri dicatur. Plaut. Stich. 1. 3. 68.
 Jocus ridiculos vendo, agite, licemini. Al. Logos. Cic. 14. Att. 14. Itaque joca tua plena facetiarum, &c.
 Jocus non semper fit verbis, sed interdum etiam factis. V. Fluitare, pro Navigare, in verbo **FLUO**.
 Joca & Seria, contraria. Cic. 2. de Fin. 85. At quicum joca & seria, ut dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia?
 Aptæ joca verba. Ovid. 15. Epist. 48.
 Antiqui fabula plena joci. Ovid. 2. Fast. 304.
 Extra jocum. Cic. 7. Fam. 11.
 Furtivi joci. Ovid. 3. de Arte Am. 640.
 Illiberalis jocus. V. **ILIBERALIS**.
 Inhumanus. Quintil. lib. 6. 3.
 Infanus jocus. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 6.
 Lascivus jocus cuiuspiam cum aliquo. Plin. 8. 40.
 Liberales joci. Plin. Panegy. 49.
 Liberior jocus. Ovid. 4. Fast. 946.
 Magnus risus jocusque. Hor. 1. Serm. 8. 50.
 Opportunus jocus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Remoto joco. Cic. 7. Fam. 11.
 Ridens jocus. Stat. 1. Silv. 6. 6.

Sævus jocus. Hor. 1. Carm. 33. 12. Idem 2. Epist. 1. 149.
 Superbi joci. Lucan. ad Pison. 103.
 Venenatus jocus. Ovid. 2. Trist. 566.
 Admittere jocos. V. **ADMITTO**.
 Agitare jocos. Ovid. 3. Met. 320.
 — vacuaque agitasse remissos
 Cum Junone jocos.
 Dicere per jocum. Plaut. Poen. 5. 5. 41.
 — Heus tu si quid per jocum
 Dixi, nolito in serium convertere. conf. Amph. 3. 2. 3.
 Inferere turpes jocos historiæ. Ovid. 2. Trist. 444.
 Movere alicui risum & jocum. Hor. 1. Epist. 19. 20.
 Jocus, pro Re abjecta ac parvi pretii. Petron. cap. 57. Spero me sic vivere, ut nemini jocus sim. Idem cap. 17. extr. Religionem jocum risumque facere. V. Ludus & Jocus, pro Re abjecta, &c. in **LUDUS**.
JOCO, Adv. Per jocum, quod & Jocosè dicitur: h. e. Festive. Ter. Heaut. 3. 2. 30.
 Jocone, an serio illæc dicat, nescio. Idem Eun. 1. 2. 99.
JOCOSUS, a, um. Adj. [παῖδης, φιλοπαισμων] Ad ludum pertinens.
 Unde Jocosas contentiones dicimus, Quæ in ludis vel de ludis oriuntur.
 Furtum jocosum. Hor. 1. Carm. 10. 7.
 Jocosus lis. Martial. lib. 1. 20.
 Non potuit melius litem finire jocosam. i. e. Jocis & ridiculis plenam.
 Ludi jocos. Ovid. 5. Fast. 183.
 Jocosum, Festivum, jucundum, & quod verbo ipso risum movet; ut, Jocosæ verba, h. e. Levia, non seria, sed per jocum dicta. Plin. lib. 35. cap. 10. Idem jocosò nomine Gryllum ridiculi habitus pinxit. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dictorum urbanorum alia seria, alia jocosæ, alia media.
 Sermo tristis & Jocosus, contraria. Hor. 1. Serm. 10. 11.
 Verba jocosæ. Ovid. 6. Fast. 692.
 Jocosus homo: h. e. Facetus, lepidus, jocis abundans. Varro 2. de R. R. cap. 5. At Q. Luccius Senator, homo quamvis humanus & jocosus.
 Hilaris & Jocosus. Hor. 1. Epist. 19. 89.
 Oderunt hilarem tristes: tristemque jocosum.
JOCOSE, Adv. [παῖδως] Festive, hilariter. Cic. 2. Q. frat. 11. Eumque lusi jocosè satis. Idem 9. Fam. 24.
 Compar. Dicere aliquid jocosius. Hor. 1. Serm. 4. 103.
JOCALITER, Idem. Ammian. 15. 12. Quos jocaliter Murcos appellant.
JOCOR, [παῖς] Ari. Jocos agere: vel Facete, & cum venustate aliqua loqui. Ter. Eun. 2. 3. 86. Quid agis? jocabar equidem. CH. garris?
 Cic. 4. de Fin. 30. Habent enim accessionem dignam in qua elaboretur, ut mihi in hoc Stoici joculari videantur interdum, quum ita dicant, &c. Idem 2. Fam. 4.
 In morbum, in faciem permulta jocus. Hor. 1. Serm. 5. 62.
 Carum nescio quid lubet joculari. Catul. ad passerem Lesbæ, 2. 6.
 Jacobo, active dicit Plaut. Cas. 4. 4. 20.
JOCANS, antis. Partic. [παίζων] Joco aliquid dicens, nec serio agens. Cic. 4. Acad. 17. Fabricemurque, si opus erit, verba: ne id sibi (me appellabat jocans) hoc licere putet soli.
 Mimi obscœna jocantes. Ovid. 2. Trist. 497.
JOCABUNDUS, a, um. Adj. Valer. lib. 2. cap. 4. 4. Juventus, rudi atque in composito motu corporum jocabunda, gestus adjecit. Idem 1. 8. ext. 8. Et 3. 2. ext. 6. Et Lactant. 2. 7.
JOCATIO, ōnis. f. Jocosæ & facetæ narratio aut locutio. Cic. 9. Fam. 16. Nunc venio ad jocationes tuas. Idem 2. Att. 8.
JOCISTA, æ. m. Qui jocatur. Gloss. Isidor. V. Barth. Advers. 11. 29. & Cangium.
JOCULUS, i. m. dimin. [παῖδάριον] Plaut. Mostell. 3. 3. 20.
 Egone te joculo modo ausim dicto aut facto fallere!
JOCULARIS, e. Adj. Idem quod Ridiculus. Ter. Phorm. 1. 2. 84. Joculari audaciam. Cic. de Fat. 15. O licentiam joculari. Idem 1. de Legib. 53. Joculari istud quidem, Pomponi, & a multis sæpe derisum. conf. Suet. Neron. cap. 42. Et Liv. 7. 2. Phædr. 4. 1. 1.
 Joculari tibi videtur & sane leve. [Lego Videtur, est sane leve. Vel potius
 Joculari tibi videtur. est sane. levi,
 Dum nihil habemus majus, calamo ludimus.
 Jocularis lascivia. Vide in **MENTAGRA**. H. St.
JOCULARITER, Adv. [παῖδερῶς] Per jocum. Plin. lib. 22. cap. 22. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit joculariter. Suet. Aug. cap. 75. Festos & solennes dies profusissime, nonnunquam joculariter tantum celebrabat. conf. Spart. Hadr. cap. 12.
JOCULARIUS, a, um. Adj. [παῖδερῶς] Quod joco dicitur, & joco dignum est, neque serium est aut grave. Hor. 1. Serm. 1. 23.
 Præterea ne sic, ut qui jocularia ridens
 Percurram.
 Jocularium in malum insciens pæne incidi. Ter. And. 4. 5. 43. Ubi Donatus, Jocularium e contrario pro Gravi, & molesto ac nimio: jocularium igitur κατ' ἀντίφρασιν.
JOCULARIA, æ. f. Sarisb. Epist. 245. Importuna narratio instar musicæ est in luctu funeris joculariam exercentis. [Nisi error est, pro Jocularia.
JOCULOR, âri. Dep. unde
JOCULANS, antis. Partic. Liv. 7. 10. extr. Inter carminum propemodum incondita quædam militariter joculariter, Torquati cognomen auditum. [Ego vero Livium Jaculantes scripsisse puto. Jactandi & Jactandi verbo frequenter veteres in re eadem utuntur. V. Suet. Jul. cap. 51. pr. & Jaculationem verborum Fabius dixit lib. 6. 3. Joci mentio hic profus aliena est. Non enim per jocum, sed honoris causa hoc illi Cognomen additum est. Sicerim quoque, pro Auditum, legi velim, ut lib. 1. c. 10. & passim alias. Joculari Livianæ ætatis non videtur. V. Cang. Gloss.
JOCULATIO, ōnis. f. Firmic. lib. 5. cap. 4. ad fin. Joculationibus dediti, canticis, & voluptatibus. Idem 5. 5.
JOCULATOR, ōris. m. [παῖδης] Cic. 4. Att. 16. Huic joculariorem senem illum. ut noras, interesse sane nolui. al. Joculariorum. V. dict. seq.
JOCULATORIUS, a, um. Adj. Diomed. Grammi. Jocularia quædam pronuntiare. V. **JOCULATOR**.
 Ioculato.

Ioculatoriæ disputationi. H. St. Aliam observationem ejus bibliopegi cul-ter abstulit, ejus superfunt tantum hæc verba: Sed dicendum potius erat Iocubundus. Illa vero superiora Cic. 4. Att. 16. quidam codd. præferunt. Al. Iaculatorem. Lectio admodum vexata est. V. not. Græv. Forte Fabulatorem senem scripsit Tullius. Aptius certe vix quicquam invenies.

JOCULAX, æcis. Gloss. Gr. Lat. *ῥαλοῦ*, jocular.

J O H

JONIA, Interjectio renuentis. Plaut. Merc. 4. 3. 31. [Douz. Io alla, ut in marg. Gronov. Legitur, quod quid sit nescio: Forte Io illa, vel Olla scripsit. Puto Io heia! scribendum. Utraque Plautina interjectio est, sed ne versus claudicet, dialysi subveniendum, scribendo Heia vel Heija.

I O L

IOL, [Ἰώλ] Mauretaniæ Cæsariensis urbs, quæ postea Colonia Cæsarea dicta est, de qua sic Strabo lib. ult. In hac ora civitatem fuisse nomine Iol, quam quum Juba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine Cæsaream vocavit. Cæsarea igitur dicta est non ob Claudium, cujus jussu Colonia facta est, sed in gratiam Augusti magis, cujus liberalitate, quum post victum patrem Jubam, Romæ in triumpho ductus esset, miro in eo elucente ingenio, restitutus est in regnum. V. Melam 1. 6. & Plin. 5. 2. Olivarius dicit nunc vocari Bugiam.

IOLAS, æ. m. Nomen pastoris. Virg. 2. Ecl. 57. & 3. 76. Augustum intelligi volunt dictumque Iolam, quasi Iulum.

IOLĀUS, [Ἰόλαος] Iphiclis filius fuit, a quo Sardinii Iolenses Strab. lib. 5. dicti sunt, quia illam insulam ad pacem reduxit. Hyantæus Iolaus. Ovid. 8. Met. 310. Idem 9. 399.

IOLCOS, [Ἰώλκος] Oppidum Thessaliæ. Pompon. lib. 2. cap. 3. & Plin. lib. 4. cap. 9. conf. Lucan. 3. 192. Et Hor. Epod. 5. 21.

IOLCHIACUS, vel IOLCIACUS, a, um. Adj. ut, Vota Iolchiaca. Virg. in Ciri 377.

Portus Iolciacus. Ovid. 7. Met. 153.

IOLĒ, [Ἰόλη] Euriti Ætoliæ regis filia fuit, quam amavit Hercules. V. Ovid. 9. Met. 394. Et 9. Epist. 133.

I O N

ION, i. n. Gemma, apud Indos violacea, quæ raro saturo colore lucet. Plin. lib. 37. cap. 10.

ION, m. [Ἰών] Poeta Græcus, cujus meminit Plutarchus & Suidas.

ION, Xuti filius: a quo Ionia dicta est Atheniensium civitas; sicut a Cecrope conditore Cecropia, & a Mopso Mopsochia. conf. Stat. 8. Theb. 454. Plin. 18. 32; 34. 8. & 37. 10.

JONAS, æ. m. [Ἰωνᾶς] Propheta V. T. V. Prudent. Cath. 7. 101. Et Sidon. Carm. 16. 26. Hinc

JONÆUS, a, um. Adj. Juvenc. 2. 711.

Hic & Jonæis monitis potiora jumentur.

IONES, um. [Ἰωνες] Populus Ionæ. V. Isidor. 9. 2. & dict. seq.

IONIA, æ. f. [Ἰωνία] Regio minoris Asiæ, media inter Cariam & Ætoliam, ab Ione Atheniensium duce cognominata, qui eam regionem subegit. Vel a Jano Japhet filio: ut Josephus inquit lib. 1. Antiq. cap. 11. Ionia regionis sunt urbes XII. Ephesus, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbos, Erythræ, Phocæa, Clazomenæ, Chius, Samos, ut ait Suidas. Ab Ortu Lycaones & Lydos habet, a Septentrione Æoles, ut a Meridie Cares. Ionæ situm describit Plin. lib. 5. cap. 29. Dives Ionia. Ovid. 6. Fast. 175.

Mollis Ionia. Propert. 1. 6. 31.

IONICUS, a, um. Adj. possess. [Ἰωνικός] Quod ex Ionia: ut Ionica lingua, inter quinque Græcorum linguas notissima.

Ionicus, nullo adjuncto, pro Saltatore. Plaut. Stich. 5. 7. 1.

Qui Ionicus aut cinædus, qui hoc tale facere possiet? Ionicum autem saltatorem fere molliculum & effeminatum, delicatiusque se moventem interpretor, ut apud Hor. 3. Carm. 6. 21.

Motus doceri gaudet Ionicos

Matura virgo, &c. Al. Ionios. Tum quod Ionum mores & saltationes lasciviores & teneriores petulantioresque erant, tum quod Siculi saltationem quandam, ut reor, blandam & voluptariam in honorem Dianæ celebrabant, Ionicam vocatam. Turnebus.

Ionicus a majori, Pes est constans ex spondeo & pyrrhichio: ut præconium. Ionicus a minori, ex pyrrhichio & spondeo: ut Diomedes. Dicti sunt Ionici, quia Iones populi in carmine iis pedibus utebantur. V. Mart. Capell. 5. Et Isidor. 1. 16.

De Rifu Ionico. V. Erasmi Chil. & Plaut. Perf. 5. 2. 45. Et Pseud. 5. 1. 28.

IONICĒ, Adv. [Ἰωνικῇ] Per dialectum Ionicam. Gell. 6. 14.

IONIACUS, a, um. [Ἰωνιακός] ut, Puellæ Ioniacæ. Ovid. 2. de Arte Am. 219. conf. Idem 9. Epist. 73.

IONIUS, a, um. Adj. [Ἰωνίος] Ionium mare, ab Ionia regiuncula extremæ Italiæ Solinus dictum ait. Parrhasius grammaticus ex Didymi Græci scriptoris auctoritate ab Ionio Dyrrachii filio, quem Hercules ex improvviso occisum in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret, cujus inter alios Appianus nobilis scriptor meminit. Alii ab Iūs errore, ut Lycophron ait. Vel ab Ionio Illyrico. Vel quod in eo perierunt Iones. Alii sic scribunt, Ion Italus Adriæ pater fuit, a quo sinus Ionius, qui mox ab Adriæ dictus est Adriaticus. Fere constat hoc mare violentum esse, vastum & jactabundum: ac supra fauces Adriatici intra Siciliam & Poloponnesum atque Cretam expanditur. Ideo Græci partim ipsum Siculum, partim Creticum appellant, ab insulis. V. Plin. 3. 6. & 8. [Solinus potius Ionium a memoria regis nomen invenisse tradit cap. 36. Æquor Ionium navigat. Ovid. 15. Met. 700.

Immensum Ionium. Ovid. 4. Met. 534.

Mare Ionium. Virg. 5. Æn. 193. Liv. 23. 33.

Magnum Ionium. Virg. 3. Æn. 211.

Sinus Ionius. Hor. Epod. 10. 19.

Trucis Ionii rabies. Stat. 6. Theb. 52. Poetæ plerumque antep. corripiunt.

IONTHUS, i. m. [Ἰωνθός] tumor in facie. Lat. Vari pl. dicuntur. V. Priscian. 1. 18.

IONTĒTIS, idis. f. Herba, quæ & Aristolochia. Apul. de Herb. cap. 19. [Al. Iotitis. An Ianthis scribendum, *ἰανθίς*, i. e. Violantilla? V. IANTHIS.

I O P

IOPAS, æ. m. Rex Afrorum, unus ex procis Didonis, ut Punica testatur historia. Virg. 1. Æn. 744.

— cithara crinitus Iopas

Personat aurata, docuit quæ maximus Atlas.

JOPPE, es. f. [Ἰόππη] Nomen nymphæ apud Propert. 2. 28. 52.

JOPPE, es. f. [Ἰόππη] Urbs Judææ maritima antiquissima, utpote quæ ante diluvium condita fertur: regia quondam fuit Cephæi regis patris Andromedæ, ut scripsit Pomp. Mela lib. 1. cap. 11. extr. Et Plin. lib. 5. cap. 13. De hujus urbis situ scripsit Hegesip. lib. 3. Bell. Jud. Portus est peregrinorum Hierosolymitanorum, sive potius maris Mediterranei ad Judæam. Hebraica lingua *Japho*, nunc *Jaffa* vocatur. conf. Isidor. 15. 1.

JOPPICUS, a, um. Adj. ut Joppica [Ἰοππική] Judææ toparchia. Plin. 5. 14.

J O R

JORDANES, is. m. [Ἰορδάνης] Fluvius Judææ eximie suavitatis, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 15. pr. cui Jordanis dicitur. At Tacit. 5. Hist. 6. 4. Josephoque & ceteris Græcis *Ἰορδάνης*, genit. *Ἰορδάνης*. V. Interpr. nomin. Hebraic. & Isidor. 13. 21. [Qui tamen, juxta ac Suidas errat, quum nomen a duobus confluentibus fluminibus Jor & Dane arcessit, cum illud appellativum fluminis, hoc proprium regionis, unde oritur, nomen sit, ut docent Hebraicæ linguæ periti.

I O S

IOS, [Ἰώ] Insula una ex Cycladibus, in qua sepultus est Homerus oraculo jubente: quoniam mater ejus ex Io esset, ipse certa matre, incerta esset patria. Plin. lib. 4. cap. 11.

JOSĒPH, [Ἰωσήφ] vel JOSĒPHUS, i. m. Patriarcha, de quo in Genes. extr. & Act. 7. V. Juvenc. 4. 721. Et Arat. 1. Apost. 105.

Josephus [Ἰωσήφ] Historicus, Hierosolymita, a Vespasiano ex Judæa captivus Romam abductus. V. Suet. Vesp. cap. 5. & Suid. Vel potius Fabric. Bibl. Gr. lib. 4. cap. 6.

I O T

IOTA, [Ἰώτα] Nomen litteræ Græcæ. Cic. 3. de Orat. 46. Quare Cotta noster, cujus tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitatoris, ut iota litteram tollas, & e plenissimum dicas. Martial. lib. 2. 93.

Unum de titulo tollere iota potes.

IoTACISMUS, i. m. [Ἰωτακισμός] Grammaticis est ubi littera I cumulatur; ut Juno Jovi irascitur; vel quoties in hac littera duplicatus sonus; ut Troija, Maija. V. Mart. Capell. 5. p. 167. Et Isidor. 1. 31.

JOTAPATA, [Ἰωτάπαιτα] Urbs in Syria, a conditore sic vocata.

JOVIS, [Ἰόβης Suid.] olim recto casu dictus Juppiter. V. Varr. 7. de L. L. 38. extr. Priscian. lib. 4. Brisson. de Formul. 8. p. 43. ed. Wechel. Apul. Met. 4. p. 157. Quem tremit ipse Jovis. Petron. cap. 47. Hoc solum vatare ne Jovis quidem potest. Idem 58. Tibi Jovis iratus est.

Jovis, genitivus est a Juppiter. Unde, Jovis barba, Planta apud Plin. 16. 18.

Jovis flos, Idem 21. 10. Jovis gemma, candida est, non ponderosa, tenera, Idem lib. 37. cap. 9. Jovis Virgo, Ampel. cap. 12. de Signis. V. JUPPITER.

JOVIALIS, e. Adj. Jovialis incontinentia. Arnob. lib. 5. p. 162. Jovialis pellacia. Ibid. p. 171. Jovialium poculorum minister. Macrobi. Sat. turn. 5. 16.

JOVISTÆ, compositum a Jove & Justæ. Fest. Sed mendum videtur.

JOVIVS, a, um. Adj. Arnob. lib. 6. Ex nomine Jovio.

De Jovii & Herculi appellacionibus in nummis, V. Spanh. Diff. 12. p. 495.

Jovia dicta est, Regia Spallato Dalmatiæ proximior a Diocletiano, qui se Jovem, vel Jovium appellabat. Panciroll. Not. dign. Imp. Occid. cap. 37.

I P H

IPHIANASSA, [Ἰφιάνασσα] Melampodis uxor fuit, & Præti de Schenobœa filia, ob pulchritudinem a Junone in furorem versa, sed a Melompo de fanata. V. Appollod. lib. 2.

Alia Agamemnonis filia, de qua Hom. Iliad. 9. 145.

IPHIANASSÆUS, a, um. Adj. [Ἰφιάνασσος] ut, Iphianassæus sanguis, Lucret. lib. 1. 85.

— Triviai virginis aram

Iphianassæo turparunt sanguine fœde.

i. e. Iphigeniæ. Lamb.

Iphianassæi.

IPHIAS, V. post IPHIS.

IPHICLES, is. m. [Ἰφικλῆς] Amphitryonis & Alcmenæ filius, uno partu cum Hercule editus, Iolai, comitis laborum ipsius, pater: sepulchrum habuit apud Pheneum Arcadiæ urbem, ut scribit Pausanias in Arcad. p. 248. Wech. conf. Strab. lib. 5. & Serv. ad hunc locum Virg. 8. Æn. 288.

— ut prima novercæ

Monstra manu, &c. Ubi perperam Iphiclus vocatur, ut & apud

Hygin. fab. 173.

IPHICRATES, is. m. [Ἰφικράτης] Teste Corn. Nepote & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quam scientia rei militaris nobilitatus.

IPHIDĀMAS, æ. m. [Ἰφιδάμας] teste Homero lib. 11. Iliad. v. 221. Antenor filius, corpore lato atque procerio, ab Agamemnone in bello Trojano interemptus fuit.

IPHIGENIA, æ. f. [Ἰφίγενεια] Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactandam in sacrificio apud Aulidem censuit. V. totam fabulam apud Servium ad illud Virg. 2. Æn. 116.

Sanguine placastis ventos, &c. Propert. lib. 3. 23.

Hoc juvene amissio classem non solvit Atrides,

Pro qua mactata est Iphigenia mora. conf. Ovid. 12. Met. 32.

& Beroald. ad lib. 8. Apul. p. 72.

IPHIMEDIA, æ. f. [Ἰφιδία] Uxor fuit Aloe, quæ compressa a Neptuno, duos peperit, Oethum & Ephialtem: qui digitis novem per singulos menses crescebant. Hæc Serv. ad illud Virg. 6. Æn. 582.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi

Corpora. V. ALOBUS.

IPHINASSA, V. IPHIANASSA.

IPHINŌE, es. f. [Ἰφινώη] Soror Iphianassæ, quam supra vide. conf. Serv. in Virg. 6. Ecl. 48. & Ovid. 15. Met. 326.

Iphinoe, Mulier Lemnia, quæ cum reliquis consilium cepit viros ab expeditione Thracica reduces trucidandi. V. Val. Flacc. 2. 162. & 327.

IPHINOUS, i. m. [Ἰφινός] Unus ex Centauris.

IPHIS, idis. m. [Ἰφίς] Puer liberali specie, qui quum Anaxareten puellam incredibili amore prosequeretur, neque tamen redamaretur ab ea, laqueo se suffocavit,

Atque onus infelix elisa fauce pendit, inquit Ovid. 14.

Met. 700.

Iphis,

Iphis, Mercurii filius, unus Argonautarum. Val. Flac. 1. Argon. 441.
 Iphis, Dux aut Miles. Stat. 8. Theb. 447.
 Iphis, Puella Cretensis nuptiarum die in marem mutata. V. Ovid. 9. Met. 700. sq.
IPHIDAS, adis. f. [Ἰφιδας] Iphidis filia Evadne, quam alii Martis filiam volunt. V. suo loco, EVADNE, quæ dicitur Iphias Ovid. 5. Trist. 14. 38. Et 3. de Pont. 1. 111. Et 3. de Arte Am. 22.
IPHITRUS, i. [Ἰφίτρος] Vir fuit Trojanus, quem Homer. Iliad. 8. Et Virg. 2. Æn. 435. maximum armis esse dixit.
 Iphitus, Filius Praxionidis, sive Hæmonis, qui primus Olympiada instituit. Val. Flacc. 1. Argon. 363. Naubuli filium facit & Argonautam. Sed apud Apollod. lib. 1. Iritus Nauboli.

I P S

IPS, ipos, [ἴψ, ἰψος. H. St.] Vermiculus terræ pilosus, multis pedibus, arcuatim repens, tractuque contrahens se. Alii scolopendram nominant, alii millepedam, alii centipedam. Perottus. conf. CONVULVULUS & INVOLVULUS.
IPSE, antique IPSUS, a, um. [αἰψός, αἰψή, αἰψή] gen. ipsius, vel ius. V. Virg. Georg. 1. 452. & Æn. 5. 410. Ter. And. 2. 3. 3.
 Ipus sibi esse injurius videatur. conf. Plaut. Aul. 3. 1. 7.
 Ipse, pronomen demonstrativum, aliis pronomibus junctum, eorum accipit significationem. ut, Ego ipse, Tu ipse. Ter. Adelph. 4. 4. 18. Ipsum id metuo ut credant, &c. Idem Eun. 2. 3. 64. Istunc ipsum.
 Ipse, abque aliis per ellipsin prolatum, & tamen eorum habens significationem quæ cum eo subaudiuntur. Virg. 2. Æn. 5.
 — quæque ipse miserrima vidi. pro Ego ipse. Ter. Adelph. 4. 2. 44. Apud ipsum lacum. pro Eum ipsum.
 Ipse cum pronomibus, Me, mihi, te, tibi, se, sibi, raro cum iis casu convenit, saltem non tam eleganter. Cic. 3. Fam. 11. pr. Mihi ipse assentior. Ibid. 4. 5. Mali medici ipsi se curare non possunt. Et 4. 13. Mihi ipse displiceo. Idem 6. 10. Agam per me ipse, & moliar, &c. V. infra in Ter.
 Ipse, relativum. Ter. Adelph. 1. 2. 59. Iste tuus ipse sentiet posterius. Idem Eun. 2. 2. 32.
 Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis
 Vocabula. Ibid. 3. 3. 9. Ipsa accumbere mecum.
 Ipse, pro reciproco. Cic. 1. Off. 16. Si lumen de suo lumine accendat, facit ut nihilominus ipsi luceat. pro Sibi. conf. Nep. 23. 2. 2. Curt. 7. 10. 4. Et Sen. Benef. 3. 23.
 Ipse, repetito nomini adjunctum. Cic. 1. Att. 1. Rogavit me Cæcilius ut adestem contra Satrium. Et paulo post sequitur, Sane sum perturbatus, cum ipsius Satrii familiaritate, tum Domitii. h. e. Prædicti vel præfati Satrii. Ter. Eun. 5. 1. 19. Habemus hominem ipsum.
 Ipse, emphasim, id est expressionem alicujus rei latentis habet: ut si dicam, Ipse pater, de quo minus credendum esset, qui hoc fecit. Ter. Adelph. 4. 7. 43. — ipsa si cupiat Salus,
 Servare prorsus non potest hanc familiam. Virg. 2. Æn. 264.
 — & ipse doli fabricator Epeus. Idem 4. Æn. 365.
 — Jove missus ab ipso.
 Ipse egomet solvi argentum: majorem quandam vim habet quam Ego ipse. Ter. Adelph. 4. 4. 18.
 Tute ipse. Ter. And. 1. 1. 124.
 Homo ipse nusquam est. Ter. Eun. 3. 4. 5.
 Flos ipse. Ter. Eun. 2. 3. 27. Subaudi Ætatis.
 Frater ipse. Ter. Eun. 5. 2. 66. Adest optime ipse frater.
 Res ipsa. Ter. And. 3. 3. 19. Et Eun. 4. 4. 37. Res ipsa indicat. Idem And. 5. 3. 2.
 Rempotius ipsam dic, ac mitte male loqui.
 Re ipsa mihi dolet. Ter. Adel. 4. 7. 15.
 Se ipse. Ter. And. 3. 2. 15. Se ipsus fallit. Idem in prol. Adelph. 4. Indicio de se ipse erit.
 Eccum ipsum video. Ter. And. 3. 4. 26.
 Ipsum me nosti. Ter. Eun. 3. 5. 18. Te ipsum expectabam. Ibid. 4. 6. 5.
 In ipsis nuptiis. Ter. And. 5. 4. 13. Intempore ipso. Ibid. 5. 6. 10.
 Ipse, i. e. Ego. Virg. 1. Ecl. 10. — & ipsum
 Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Ita sæpe Manilius, ut observat Scaliger in Not. p. 35. ed. Argent. Quintil. lib. 1. Ipsos erubescere etiam quum ab aliis laudamur, decet. h. e. Nos.
 Ipsiusce, pro Ipsius. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. ult.
 Ipsipsum, pro Is ipsum. Plaut. Cist. 2. 3. 58. & Truc. 1. 2. 23. Sed opt. edit. habent in priori loco, Is ipsum, in posteriori, Atque is.
 Observat Casaub. ad Theophrasti Charact. cap. 3. αἰψὸς καλακείας, & apud Græcos pronomen αἰψός, & apud Latinos Ipse, voces fervorem aut discipulorum fuisse, quibus vel dominos vel magistros suos appellarent, proprio nomine dissimulato. Sic Plaut. Caf. 4. 2. 10.
 Quid tu hic agis? A. ego eo quo me ipsa misit. i. e. Hera. V. Heinf. ad Hesiod. O. & D. p. 226. Sic αἰψός ipse discipulorum Pythagoræ vox erat, cum de præceptore loquerentur. Ita Ille, apud Cic. 6. Fam. 19. & 20. Cæsarem notat. V. Pet. Victor. in loc.
 Ipse, pro Sponte sua, per se. Cic. de Clar. Orat. 34. Ipsa enim natura circumscriptio quadam comprehendit conclusionem sententiam.
 Ipsius, pro Sui ipsius. Cic. pro Sext. 151. Quis unquam Consul Senatam ipsius decretis parere prohibuit? Budæus. conf. ad fin. infra.
 Inter ipsos, pro Inter se. Quintil. lib. 8. cap. 6. Circa quem inexpl. cabilis & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. Idem lib. 10. cap. 2. usus est reciproce, Diversa est causarum inter se ipsas conditio.
 Ipsum, pro Res ipsa de qua agimus. Cic. 1. de Divin. 104. Sed id ipsum est deos non putare, quæ ab his significantur, contemnere.
 Hoc ipsum nihil agere & plane cessare, delectat. Cic. 2. de Orat. 24.
 Hoc est ipsum esse contra se copiosum, disertum. Cic. 2. de Divin. 83.
 Quod ipsum. Cic. in Somn. Scip. 20. Idem 1. de Orat. Quod ipsum est tantum magnum. Idem pro Lege Manil. 17. Quorum ipsorum per se res & fortunæ curæ vobis esse debent.
 Qui ipse tum fuit. Cic. de Clar. Orat. 29.
 Qui ipse. Cic. pro Muren. 50. Nisi eum qui ipse misisset. Idem 8. Att. 23. Nec me Consules movent, qui ipsi pluma aut folio facilius moventur.
 Idem hoc ipsum, & maximam emphasim & repetitionis gratiam habet. Cic. 3. Tusc. 26. Nihil gravius, nihil philosophia dignius, nisi idem hoc ipsum honeste, sapienter, juste ad voluptatem referre.

Idem ipse Mithridates. Cic. pro Lege Manil. 49.
 Ille ipse. Cic. 2. de Orat. 75. Quærebant ab Annibale, quidnam ille ipse de illo philosopho judicaret. Idem pro Marcel. 8.
 Ille ipse divinationis auctor Chrylippus. Cic. 2. de Divin. 61.
 Illud ipsum quod est optimum. Cic. in Orat. 6.
 Illo ipso tempore, illo ipso anno. Cic. Post. reddit. in Senat. 4. Et 4. Att. 1. Ipso illo die, quo lex est data.
 Isti ipsi, qui, &c. Cic. 2. Tusc.
 Istum ipsum inquam, Brute, dico librum. Cic. de Clar. Orat. Idem 7. Att. 3.
 Nam si Respub. defenditur, cur ea consule isto ipso defensa non est?
 Si quis istas ipsas artes illustrare velit. Cic. 1. de Orat. 61.
 Eo ipso die. Cic. 1. Att. 1. Idem 15. Fam. 18. Longior epistola fuisset, nisi eo ipso tempore petita esset a me, quum jam iretur ad te. Idem, Ea enim ipsa hora acceperam litteras tuas.
 Itamen ipsi dii. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
 Id ipsum. Cic. 15. Fam. 17. Atque id ipsum facerent commodius, si, &c.
 Cum id ipsum dicere, nunquam sit non ineptum. Cic. 1. de Orat. 112. Et 7. Att. Nisi forte id ipsum est falsum, discessisse illum, &c.
 Hic ipse, & Hoc ipsum. Cic. 2. de Fin. Velut in hoc ipso, de quo nunc disputamus. Ibidem, Itaque hic ipse jam pridem rejectus est.
 Hicce ipse. Cic. 1. de Orat. 73. Sic in orationibus hincce ipsis.
 Hoc ipsum. Cic. 7. Att. Sed ego hoc ipsum velle miserius esse duco.
 Natali suo ipso die. Cic. 4. Att. 1.
 Annis ipsis x x. Cic. de Clar. Orat. 61. Cato qui annis novem post eum fuit Consul, &c. mortuus est annis L x x x i i i ipsis ante me Consulem.
 Quidam volunt significare Integros. Vide quendam Pontanum Jesuitam, qui Progymnasmatia scripsit. H. St. Hæc ipsa interpretatio supra adjecta fuerat in Lond. Dicunt Annis &c. totis veteres, non Integris.
 Dies ipsi. Cic. 3. Att. 21. Triginta dies erant ipsi, quum dabam has litteras, per quos nullas a vobis acceperam. Eidem 4. 11. Quum ibi decem ipsos fuisset dies. [i. e. Dies x totos.
 De ipso dicere modestè, pro De se ipso. Cic. pro Corn. Balb. 2.
 Per se ipsum. Cic. de Arusp. Resp. 36. Hoc quid sit, per se ipsum non facile interpretor, sed ex eo quod sequitur suspicor, &c.
IPSIOR, IPSISSIMUS, h. e. Idem ipse. Plaut. Trin. 4. 2. 146. Ergo ipsiusne es? c. ipsissimus.
 Imitatione Græci αὐτότατος. IPSIOR deleatur. H. St. Mihi videtur jo. co ab ipso Plauto fictum vocabulum.
IPSULICES, nm. pl. quæ ipsulices, ab Ipse & Illex. Festus, Ipsulices, Bractæ in virilem muliebremque speciem expressæ. Voss. Etym. p. 269. Videntur, signare imagunculas, quibus magi utebantur, ut eum cujus imago esset, pellicerent in amorem. conf. Jun. de Pictur. 11. 8.

I R

IR, n. indecl. proprie Manus concavitas, licet quandoque pro ipsa Manu ponatur. Perott. conf. Scholiast. Priscian. V. HIR.
IRA, æ. f. [ἰργή, θυμὸς, ἰργή, ἰργή, ἰργή] Dictio est ab Ire: quod a se eat qui irascitur & furit. Unde & Qui iram deponit, Ad se redire dicitur. Hæc Donatus in Ter. Adelph. 5. 3. 8. Alii ab Uro duci volunt. Ter. And. 3. 3. 20.
 Amantius ira, amoris redintegratio est. Cic. 4. Tusc. 21. Quæ autem libidini subjecta sunt, ea sic definiunt, ut ira sit libido puniendi ejus qui videatur læsisse injuria.
 Ira pro Culpa nonnunquam ponitur. Grat. Cyneg. 374.
 — furtim commissam ulciscitur iram. V. Ulit. Cur secund. in loc. Liv. 27. 7. Qui ex prætoris exercitu ob similis iram fugæ missi eo erant.
 Firmissimus ira. Ovid. 7. Met. 457.
 Furens ira. Sen. Herc. fur. 9.
 Improbus ira. Virg. 9. Æn. 62.
 Iniqui ira. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Impatiens iræ. Ovid. 13. Met. 3.
 Terribilis ira. Virg. 12. Æn. 946.
 Tumidus flagrante ira. Claud. de Laudib. Serenæ, 135.
 Fluctus irarum. Lucret. 3. 299.
 Frena irarum. Stat. 3. Theb. 425.
 Stimuli acres irarum. Lucan. 2. 324.
 Jovis ira, Fulmen. Ovid. 15. Met. 871.
 Maris ira. Ovid. 12. Met. 36.
 Acerbæ iræ. Lucret. 5. 1194.
 Agitata ira magnis causis. Sen. Thyest. 7.
 Ampliores iræ. V. AMPLUS.
 Armigeræ iræ. Stat. 6. Theb. 828.
 Atræ genis pallentibus iræ. Valer. 2. Argon. 205.
 Bellatrix ira. Claud. 2. in. Ruff. 118.
 Cælestis ira. V. CÆLUM.
 Caligantes iræ. Stat. 10. Theb. 281.
 Capitalis ira. Hor. 1. Serm. 7. 12.
 Cruenta ira. Hor. 3. Carm. 2. 12.
 Pervens oculis dabat ira ruborem. Ovid. 8. Met. 466.
 Graves iræ. Hor. 3. Carm. 3. 31.
 Immedicabilis ira. Sil. lib. 1. 147.
 Inanis. V. INANIS.
 Inexorabilis. Sen. de Clement. lib. 1. cap. 5.
 Ingens. Ovid. 1. Met. 166.
 Iniqua. Ovid. 5. Met. 345.
 Lenta. Ovid. 3. Epist. 22.
 Magna. V. MAGNUS.
 Manifesta. Ovid. 6. Met. 313.
 Mansuetior. Ovid. 3. Trist. 23.
 Minax. Sen. Agam. 7.
 Mollior. Ovid. 2. Trist. 28.
 Præceps. Sen. Hippol. 4.
 Rapida. Stat. 3. Theb. 410.
 Sæva. Virg. 10. Æn. 813.
 Sanguinea. Valer. 7. Argon. 330.
 Tenax. Ovid. 1. de Pont. 28.
 Tristis. Virg. 2. Ecl. 14.
 Tumida. Ovid. 2. Met. 602.
 Vasta. Ovid. 10. Met. 551.

Violenta. Ovid. 8. Met. 106.
 Ira supra modum. Virg. 4. Georg. 236.
 Abiecta ira. Sen. Thyest. v. 431.
 Abscedit ira. Ter. Hec. 5. 2. 14.
 Abstinerere irarum. V. ARSTINEO.
 Abundare ira. V. ABUNDO.
 Accedit illi ira. Sil. lib. 16. 62.
 Accendere iras. Sil. lib. 17. 443.
 Accensus in iram. Lucan. 3. 133. V. ACCENDO.
 Accingi ira. V. ACCINGO.
 Accunt magnis stridoribus iras. Virg. 12. Æn. 590.
 Acnebat iras ingentes. Sen. Troad. 9.
 Addidit dolor iram. Ovid. 12. Met. 532. Al. Adjicit.
 Adjicit iram luctibus. Ovid. 2. Met. 384.
 Admovere iras alicui. Stat. 5. Theb. 158.
 Afficere aliquem dolore & ira. Tacit. 1. Ann. 41.
 Aggerare iras. Virg. 4. Æn. 197.
 Agit animus vivaces iras. Sen. Herc. fur. 1.
 Asperare iram alicujus. Tacit. 2. Hist. 29. Irent propere, neu remorando iram victoris asperarent.
 Asperat iras strictis mucronibus. Claud. de Magnete 609.
 Assurgunt iræ. Virg. 12. Æn. 494.
 Attollere iras. Virg. 2. Æn. 381.
 Cadit ira metu. Ovid. 2. Amor. 13. 14.
 Cadat ira naso. Perf. 5. Sat. 91.
 Calet ira. Stat. 6. Theb. 230.
 Cohibere iras. Virg. 12. Æn. 314.
 Colligere iram. Hor. de Arte Poet. 160.
 Commodare iras alicui. Stat. 4. Theb. 75.
 — cui bella favent, cui commodat iras
 Cuncta cohors. V. Commodo, in COMMODUM.
 Commota est ira tyranni. Ovid. 6. Met. 549.
 Comprimere iras. Sen. Med. 6.
 Concire iram. Ter. Hec. 3. 1. 33.
 Concipere iram, Vide CONCIPIO. H. St.
 Concitare iram alicui. Ovid. 4. de Pont. 14. 41.
 At malus interpretis populi mihi concitat iram.
 Concitare in iram, vide CONCITO. H. St.
 Concitus rabida ira. Ovid. 7. Met. 413.
 Concedere in iras. V. CONCEDO.
 Condere iram. Tacit. 2. Ann. 28. Adeo iram condiderat, cunctaque ejus dicta, factaque quum prohibere posset, scire malebat.
 Constitit ira infracta. Ovid. 6. Met. 627.
 Contrahere iram alicujus alicui. Ovid. 2. Met. 660.
 Non fuerant artes tanti, quæ numinis iram
 Contraxere mihi.
 Contundere iras. V. CONTUNDO.
 Coquere iras. Sil. lib. 7. 403. V. COQUO.
 Crudescent iræ. Stat. 2. Theb. 680.
 Cumulatur ira cor. Cic. pro Cœl. 37. Nunc enim mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira.
 Decedet hæc ira. V. DECEDO.
 Decurrere ad acres iras. Lucret. 3. 312.
 Deservescere iram. Cic. 4. Tusc. 78.
 Deflagrant iræ. Liv. 40. 10. Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.
 Diffundimus iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61.
 Effert se ira Orco. Virg. 3. Æn. 215.
 — nec favior ulla
 Pestis & ira deum Stygiis sese extulit undis.
 Effudit habenas omnes irarum. Virg. 12. Æn. 499.
 Evomere iram in aliquem. Ter. Adelph. 3. 2. 14.
 Nihil est quod malim, quam illam totam familiam dari mihi obviam,
 Ut iram hanc in eos evomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.
 Exastuare ira tacita. Ovid. 6. Met. 623.
 Exardescit ira ex Cic. Vide in EXARDESCO. H. St.
 Excitat iras indomitas dolor. Virg. 2. Æn. 594.
 Exercuit iras horribiles. Virg. 3. Georg. 152.
 Exercent iras rostris & unguibus. Ovid. 13. Met. 613.
 Facere iram. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Facere missam iram. V. MITTO.
 Facere aliquid per iram. Cic. 4. Tusc. 79.
 Finire iram. Ovid. 11. Met. 308.
 Finire veteres iras. Ovid. 14. Met. 582.
 Flexa ira ad mitius. Ovid. 3. Trist. 5. 41.
 Fluctuat æstu irarum. Virg. 4. Æn. 532.
 Frenare nescit iras. Sen. Med. 11.
 Frangere iram. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quum odium, iramque frequentissime frangat.
 Gerere iram. Ter. Hec. 3. 1. 30.
 Ignescunt iræ. V. IGNIS.
 Imperat iræ accensæ non fortiter. Ovid. 9. Met. 28.
 Tumidæ non imperat iræ. Ovid. 11. Epist. 15.
 Incendi ira. V. INCENDO.
 Incendit pectus principis truci ira. Sen. Octav. 5.
 Incitat iras stimulis haud mollibus. Virg. 11. Æn. 728.
 Incitatus ira. Cic. 1. Off. 24. Qui injuste impetum in quempiam facit, aut ira, aut aliqua perturbatione incitatus est. V. INCITO.
 Indulgere iræ. V. INDULGO.
 Induere iras sibi. Sil. lib. 1. 38.
 Infecerat ira immani oculos. Claud. de Bell. Get. 585.
 Ingenerare iras alicui. Stat. 4. Theb. 230.
 Intercedit ira inter aliquos. Ter. Hec. 3. 1. 25.
 Interit ira mora. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
 Lenire iram. Quintil. lib. 3. cap. 8. Nam & concitanda, & leniendæ frequenter est ira.
 Minuere iram. V. MINUO.
 Mistus amor ira. Ovid. 6. Epist. 76.
 Moderari iræ. Hor. 1. Epist. 2. 59.
 Mollire iras. V. MOLLIS.

Movere iram alicujus. Sen. Octav. 5.
 Occupatus ira. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Ortum unde est initium iræ. Ter. Hec. 3. 2. 16.
 Parcere iræ. Virg. 2. Æn. 534.
 Permucere iras. V. PERMULCEO.
 Placare iram deorum sacris. Ovid. 10. Met. 390.
 Ponere iram, & Colligere iram, contraria. Hor. de Arte Poet. 160.
 Ponere iras fidelitet. Ovid. 6. Fast. 41.
 Ponere frena iræ, Imponete. Juven. 8. Sat. 88.
 Præcipitant furor iraque mentem. Virg. 2. Æn. 316.
 Premittit iras graves. Lucan. lib. 2. 251.
 Procedunt longius iræ. Virg. 5. Æn. 461.
 Prohibenda maxime est ira in puniendo. Cic. 1. Off. 86.
 Recanduit ira. Ovid. 3. Met. 707.
 Recessit ira. Ovid. 12. Met. 36.
 Remittere iras. Virg. 4. Georg. 536.
 Reprimere iram. Ovid. 1. Met. 755.
 Residunt iræ. Ovid. 1. de Arte Am. 373. al. Auræ.
 Refuscitare iram positam. Ovid. 8. Met. 474.
 Satiare iram. Claud. de Bello Gildon. 36. Ovid. 3. Met. 252.
 Sedare iras. Lucan. 10. 54.
 Solvere iras. Ovid. 9. Met. 273.
 Subit ira. Virg. 2. Æn. 575.
 Subridens mista ira. Virg. 10. Æn. 742.
 Sunt iræ inter Glycerium & gnatum. Ter. And. 3. 3. 20.
 Succensi ira Pœni. Sil. lib. 1. 169.
 Sumere novas iras. Ovid. 2. Met. 175.
 Temperare iras. Virg. 1. Æn. 61.
 Tenere iram. Ovid. 5. Met. 420.
 Vertere iram in aliquem. Hor. Epod. 5. 13.
 Vertit in iram luctus. Liv. 7.
 Vindicat ira memori te. Ovid. 21. Epist. 9.
 Vitare iram alicujus. Ovid. 3. Met. 7.
 IRACUNDUS, a, um. Adj. [ἰρακύνδης, ὀσφρύν, κηδής] Qui parva, vel nulla causa præcedente irascitur, inquit Donatus: quique natura ad iram proclivis est, etiamsi tunc nulla moveatur ira. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 15.
 Garruli, ofores, infensi, iracundi, sibi suisque invidi.
 Iracunda secum mullitat. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 30.
 Video equidem, auscultemus: nescio quid secum iracunda mullitat.
 Adria iracundior. Hor. 3. Carm. 9. 23.
 Animus iracundus. Plaut. Bacch. 4. 3. pr.
 Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato.
 Fulmina iracunda. Hor. 1. Carm. 3. 40.
 Leones iracundi. Ovid. 15. Met. 86.
 Mens iracunda. Lucret. lib. 3. 296.
 IRACUNDIA, æ. f. [ἰρακύνδης] Donatus ad Adelph. 5. 3. 8. Ira de causa est: Iracundia de vitio multum irascentis, five de moribus. Cic. pro M. Marcel. 9. At vero quum aliquid clementer, mansuete, juste, moderate, sapienter factum, in iracundia præfertim, quæ est inimica consilio, &c. Suet. Claud. Cæs. cap. 38. pr. Iræ atque iracundiæ conficius sibi, utramque excusavit edicto, distinxitque: &c. Cic. 3. Tusc. 11. Quanquam ipsa iracundia, libidinis est pars, sic enim definitur, Iracundia, ulciscendi libido.
 Iracundiæ adjutor alterius. Ter. Adelph. 1. 2. 66.
 — verum si augeam,
 Aut etiam adjutor sim ejus iracundiæ,
 Infaniam profecto cum illo.
 Iracundia subita. Plin. lib. 10. cap. 43. Hunc iracundia subita incitatus manceps proximæ futrinæ exanimavit.
 Adducere ad iracundiam. Auct. ad Heren. 3.
 Ardere iracundia. Ter. Adel. 3. 2. 11.
 Me miserum, vix sum compos animi, ita ardeo iracundia.
 Augere iracundiam. V. AUGEO.
 Cohibere iracundiam. V. COHIBEO.
 Continere iracundiam. V. CONTINEO.
 Dimittere iracundiam. Cæs. 1. Bell. Civil. 8.
 Exardescere iracundia præfenti. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum me disputantem, non laceffentem, læssisset, exarsi, non solum præfenti credo iracundia, sed quum inclusum illud odium multarum ejus in me injuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen inficiente me fuisset, omne repente apparuit. conf. EXARDESCO.
 Exercere iracundiam. Cic. ad Brut. 2.
 Efferrir iracundia. Cic. 2. de Orat. 305.
 Fluctuare inter æstus iracundiæ. Macrobi. 4. Saturn. cap. 2.
 Habere iracundiam. Cic. 10. Fam. 23. Iracundias autem harum rerum recentes habebant.
 Inflammarir iracundia. Cic. 4. Tusc. 50.
 Iratus mediocri iracundia. V. MEDIOCRIS.
 Omittre iracundiam. Ter. Adel. 4. 7. 37. — jam vero omittre, Demea, Tuam istanc iracundiam.
 Permotus iracundia. V. PERMOTUS.
 Remittere iracundiam. Cic. 8. Philipp. 19.
 Resistere iracundiæ. Cic. ad Q. frat.
 Reprimere iracundiam. Ter. Adel. 5. 3. 8.
 Tandem reprime iracundiam, atque ad te redi.
 Servire iracundiæ, pro Obsequi. Non parebo dolori (inquit Cic. de Provinc. 2.) nec iracundiæ serviam, &c.
 Sedare iracundiam. Cic. in Brut.
 IRACUNDE, Adv. [ἰρακύνδης] Cum iracundia, furiose, animose. Cic. 8. Philipp. 17. Nam me tecum iracunde agere dixisti solere, non est ita: vehementer me agere fateor; iracunde nego.
 Compar. Cic. pro Rosc. Com. 31. Quo quisque est solertior & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosius.
 IRACUNDITER, Adv. antiq. ut refert Nonius 11. 45. citans Cæcilium Subditio, Quæso ne temere hanc rem agas, & ne iracunditer. conf. Ennium apud Priscian. cap. 15.
 IRASCOB, èris, iratus sum, [ἰραίζομαι, θυμώρομαι, χολών, κηδών, μνηστῆρ, μενεαίνω] irasci. Ira commoveri, stomachari, succensere. Ter. 1. 2. 86. Rursum. Demea, irascere.

Hor. 1. Epist. 21. 25.

Hor. 1. Epist. 20. 25.

bilis irasci alicui. Tacit. 1. Ann. 13.

er irasci alicui. Propert. lib. 1. 5. 8.

er tibi istud dictum. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 15. Istud dictum non amplius irascor. 1. e. Ob istud dictum.

irasci vicem alicujus, ut Dolere vicem. Liv. 34. 32. Remittimus hoc tibi, nostram ne vicem irascaris.

irascor quod sim evocatus. Plin. 3. Epist. 9.

irascuntur admonitioni. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Arabioni de Sicio nihil irascor. Cic. 15. Att. 17.

irasci & succensere. Cic. pro Rosc. Com. 46. Dii immortales hominibus irasci & succensere consueverunt.

irasci & stomachari. Cic. de Clar. Orat. 326. Sæpe videbam cum irridentem, tum irascentem, etiam stomachantem Philippum.

irascere, pro irasci, infinitivus antiquus. Pompon. Arista, Noli quæso irascere: more fit moriri suam quisque uxorem ut velit. Ex Nonio 2. 446.

IRASCENS, entis. ut, Mater irascens. Ovid. 6. Met. 269.

irascens montibus. Idem 9. Met. 209.

IRATUS, a, um. Partic. & Adj. [ἰραδός, ἰραστηρ] Ira commotus. Cic. pro Cael. 42. Huic homini ego fortasse & pauci deos propitios, plerique autem irati, cupere a quo læsus videatur, ei quam maximum dolorem inurere. Cic. 3. Tusc. 19.

Iratum fore. Cic. 1. Att. 1. Pompeii amici nostri negant me ei iratum fore, si ad mea comitia non venerit. Iratum fore dixit, quia non erat in usu futurum in *IRUS*, hoc est Iraturus, vel Irasciturus. Unde minus pure videtur Sen. lib. 3. de Ira scripsisse his verbis, Fugere itaque omnes debet, quos iraturos iracundia sciet. [Sed in emendatis codd. est, Irritatos iracundiam. Locusest cap. 8. pr.

Iratum habere aliquem, pro Alicujus iram in se convertere. Cic. 14. Att. 21. Nolo se illum iratum habere.

Facere judicem iratum adversario. Cic. 1. de Orat. 20.

Iratus & offensus alicui. Cic. 14. Att. 8.

Iratus, pro Abalienato. Cic. Marcellum tibi esse iratum scis.

Proprium est irati, cupere a quo læsus videatur, ei quam maximum dolorem inurere. Cic. 3. Tusc. 19.

Mare iratum. Hor. Epod. 2. 6.

Ocelli irati. Ovid. 2. Amor. 8. 15.

Sitis irata. Propert. lib. 4. 10. 62.

Venter iratus. Hor. 2. Serm. 8. 5.

Compar. Iratior. Cic. 15. Att. Antonio est enim fortasse iratior. Idem 4. Tusc. 78.

Superl. Iratissimus. Cic. 8. Philipp. 19. Cæsar ipse, qui illis fuerat iratissimus, tamen propter, &c. conf. Plaut. Pœn. 2. 1. 4.

IRATE, Adv. [ἰρατῶς] h. e. Animo commoto. Phædr. 4. 24. 14. Irate dimissus.

Compar. Columel. lib. 7. cap. 12. Satis est severos esse nec blandos, ut nonnunquam etiam conservos iratius intueantur, semper excandescant in exteros.

IRASCENTIA, æ. f. Apul. Dogm. Plat. p. 58.

IRASCIBILIS, e. Adj. Firmic. 5. 9.

I R C

IRCEUS, i. m. Genus farciminis in sacrificiis. Festus.

I R E

IRENÆUS, i. m. [Ἰρηνᾶς] Polycarpi discipulus, Lugdunensis Episcopus, martyr. A. D. CCCIII. Omnium doctrinarum curiosissimum exploratorem vocat Tertull. adv. Valent. cap. 5.

IRENARCHES, five IRENARCHA, æ. m. [Ἰρηνάρχης] dicitur Qui ad tollendas discordias & pacandos civium animos in civitate præficitur. *ἰρην* pacem significat & quietem; *ἀρχὴς*, princeps est. Irenarcha igitur est Magister & princeps pacis ac disciplinæ publicæ. Martianus in l. Divus Hadrianus. D. de custod. & exhib. reor. hac voce quinquies utitur.

Irenarchæ (inquit Ulpianus in l. Munerum. D. De muneribus & honoribus) sunt Qui disciplinæ publicæ & corrigendis moribus præficiuntur. conf. Lex. Pitisc.

IRENR, es. f. [Ἰρηνή] Mater Imp. Constantini vr. V. J. Bapt. Egnat. l. 2.

IRĒSIONE, es. f. [ἰρῆσιον] Oleæ ramus lana obvolutus ante januas ædium suspendi solitus in honorem Apollinis ad famem arcendam. V. Suid. & Casaub. in Baron. Ann. 16. 34. 5.

I R I

IRIA Flavia, [Ἰριᾶ] Hispaniæ Tarraconensis urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Maria finis terra vulgo. Iria etiam, Taurinorum urbs Ptolemæo, Tira Plinio, hodie Sartirana. In ed. Hard. Iria. lib. 3. cap. 5. Sect. 7.

IRIS, Iridis & Iris. f. [Ἴρις] Arcus cælestis. Ab ἰρεν, quod est nuntiare. Nam poetæ deorum nuntiam fingunt. Virg. 9. Æn. 2.

Irim de cælo misit Saturnia Juno.

Junonia Iris. Ovid. 14. Met. 85.

Roscida Iris. Virg. 4. Æn. 600.

Iri, vocativus. Virg. 9. Æn. 18. Iri, decus cæli.

Iris, Herba, cujus radix est suavissimi odoris, dicta quidem a similitudine colorum qui in flore sunt, cum ipsa cælesti iride. De hac sic Plin. lib. 21. cap. 7. Illa quoque non omittenda differentia, odoramentorum multa nihil pertinere ad coronamenta, ut irin atque saluncam: quanquam nobilissimi sit odoris utraque. Sed iris radice tantum commendatur, unguentis & medicinæ nascens. Et paulo post, Caulem habet cubitale & rectum. Floret diversi coloris specie, sicut arcus cælestis, unde & nomen. Vulgo dicitur *lilium carnuleum*. Columel. lib. 12. cap. 20.

Iris sexangulata, Gemma pretiosa in Arabia. Solin. cap. 46. Plin. 37. 9.

Irisetiam, Corona media in oculo. V. Lex. Med.

IRICOLOR, òris. Adj. Aufon. Epist. 3. 15.

Iricolor vario pinxit quas pluma colore.

IRINUS, a, um. Adj. [ἱρινός] Quod ex iride factum est: ut, Irinum unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1.

IRIO, ònis. m. Herba quam ἱρίσιον Græci vocant. Matthioli. & Plin. 26. 7.

VOL. II.

IRNELLA, æ. f. Vasis genus in sacris, inquit Festus.

IRNEUM, Placentæ genus quoddam, ab Irnea, cujus poculi mentio est apud Plautum, ut Irnellæ apud Verrium appellatum. Scribit enim Cato in irnea esse indendum, & in olla coquendum. Turneb. Advers. 23. 10. al. Hirnea. q. V.

I R O

IRŌNIA, æ. f. [ἰρωνία] Tropus est verbi in contrarium sensum arrepti. Græci enim ἰρωνία cavillari dicunt, quum aliud verbis significamus, aliud re ipsa sentimus: ut Cic. pro Rabir. 29. At credo, quum innumerales hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione rempub. liberaisset, omnia sua secum una moritura arbitrabatur. Non ita est, Quirites.

Idem 4. Acad. 17. de Socrate, Ita quum aliud diceret, atque sentiret, libenter uti solitus est ea dissimulatione quam Græci ἰρωνίαν vocant. Idem 2. de Orat. 270. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longe lepore, & humanitate omnibus præstitisse. V. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Bella ironia. Cic. in Bruto 293. conf. Corvini Dubia. Rhet. Fascic. 8. Dub. 3.

IRONICE, Adv. Afcon. proœm. Act. in Verr. p. 49. Ironice dictum est.

I R P

IRPEX, icis. m. Irpices, Genus ferreorum rastrorum, quod plures habet dentes ad extirpandas herbas in agris. Festus. Urpicem vocat Cato R. cap. 10. Servius ad illud Virg. 1. Georg. 95.

Vimineasque trahit crates, ad agrorum scilicet, inquit, exæquationem, quam Irpicem rustici vocant, &c. Ab ἰρηνᾶς deducit Scaliger. ad Varr. L. 4. 31. conf. Lex. Pitisc.

IRPINI, orum. m. plur. [ἱρπῖνοι] appellati sunt nomine Lupi, quem irpum dicunt Samnites: eum enim ducem secuti, agros occupavere. Festus. Hirpinos & Hirpum. cum aspiratione vocat Servius ad Æneid. 11. 785. bonique passim scriptores. V. HIRPINI.

IRPINUS, a, um. Adj. ut, Irpinus fundus. Cic. 3. de Lege Agr. 8.

I R R

IRRADIO, [ἀκτινοβολῶ] Ære. Illustrare, & quasi intus radiare. Plaut. [Puto, in Suppos. alicubi.] Faciunt quod consueverunt, irradiant salibus mensam, omnes ad risum provocant. Stat. 6. Theb. 64.

— hinc undique gemmæ Irradiant.

Passive. Quintil. Trib. Mar. cap. 8. p. 81. Burm. Nemo, si degenerat a virtute, Patrum potest irradiari fulgoribus.

IRRADIATUS, a, um. Partic. Mart. Capell. 8. p. 273. Candore luminis irradiati refullere Divi.

IRRADIATIO, ònis. f. apud Augustin.

IRRADO vel INRADO, ère. Cato R. R. cap. 157. Eodem Silphium irradiato. Hinc

IRRASUS, vel INRASUS, a, um. Partic. Rasus, ut, Laferpitium inrasum. Cato ibid.

IRRASUS, a, um. [ἰρραστὸς] Adj. Rasus contrarium. Plaut. Rud. 5. 2. 16. Di te ament cum irrafo capite.

Clava irrafa. Sil. lib. 8. 585. Rudis, & impolita.

IRRATIONABILIS, e. Adj. [ἰρρατὸς, ἀλόγιστος] Quintil. lib. 7. cap. 4. Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale. Nam est equus animal, sed irrationabile. Alia exemplaria habent Irrationale. Idem lib. 8. cap. 5. Secantur hæc in plures, ut a rationali ad rationale, & idem de irrationabilibus. Alii legunt Irrationalibus. Sic lib. 10. cap. 7.

Irrationabilis casus. Quintil. 9. Decl. conf. Borrich. Cogit. p. 150. V. Rationalis & Rationabilis in *RATIO*.

IRRATIONABILITAS, atis. f. Apul. ad Asclep. p. 92. Irrationabilitas bonorum omnium.

IRRATIONABILITER, Adv. Hieron. Homil. 2. Idem Epist. 150. & Tertull. de Penit. cap. 2. pr.

IRRATIO, ònis. f. Tertull. adv. Prax. cap. 15.

IRRATIONALIS, e. Adj. Quintil. 7. 3. Est equus animal sed irrationale. conf. Sen. Epist. 92. V. Rationalis in *RATIO*.

IRRATIONALITER, Adv. Tertull. de Fuga cap. 4.

IRRAUCESCO, ui, [ἰρραυέσκω] Ère. Raucum fieri. Cic. 1. de Orat. 259. Itaque nos raucos sæpe attentissime audiri video. tenet enim res ipsa atque causa: at Æsopum si paulum irraucuerit, explodi video. Priscianus legit Irrauserit. V. Schurtzsch. Ep. arcan. p. 505. T. 2.

IRRAUCUS, a, um. Adj. Idem ac Raucus. Plin. Valer. 1. 2. Irrauca vox.

IRRECORDABILIS, e. Adj. Arnob. 2.

IRREDIVIVUS, a, um. Adj. [ἰρρεδιπνός] ut, Irredivivus pons, apud Catullum ad Coloniam, epig. 18. 3. pro Irreparabili, inquit Budæus.

IRREDUX, ūcis. Adj. [ἰρρεδύς] Lucan. lib. 9. 408.

Irreducemque viam deserto limite carpit. h. e. A qua vix salvus redibit.

IRREFRAGABILIS, e. Adj. Sarisb. ut apud Philof.

IRREFUTATUS, a, um. Adj. Lactant. 5. 16. extr.

IRREFUTABILIS, e. Adj. Arnob. l. 4.

IRRELIGATUS, a, um. Adj. [ἰρρελῆτος] Idem quod Solutus, & non ligatus. Ovid. 1. de Arte Am. 530.

Utque erat e somno tunica velata recincta Nuda pedem, croceas irreligata comas.

IRRELIGIO, ònis. f. Apul. ad Asclep. p. 91. Hæc & talis senectus venit mundi, irreligio, inordinatio, &c.

IRRELIGIOSUS, a, um. Adj. [ἰρρελῆστος] Quod est contrarium Religioso. Plin. Epist. 112. Sed eam reverentiam cum litteris ipsis, tum scriptis tuis debeo, ut fumere illa, nisi vacuo animo, irreligiosum putem. Liv. 5. 40.

IRRELIGIOSE, Adv. Tac. 2. Ann. 50. Arnob. 1. Vestra sunt hæc irreligiose opinata & irreligiosius credita. Quintil. Decl. 8. Irreligiosus ille anhelus pectoris pallor inspicitur.

IRRELIGIOSITAS, atis. f. Tertull. Apol. cap. 24. Salvian. 6. de Gub. Dei p. 143.

IRREMEABILIS, e. Adj. Unde remeare non possis. Error irremeabilis. Virg. 5. Æn. 591. de Labyrintho.

Via irremeabiles. Sen. Herc. fur. 7.

Unda irremeabilis. Virg. 6. Æn. 425. de Styge. conf. Sil. 5. 40.

SSSS 2

IRRE.

IRRĒMĒDIABĪLIS, e. Adj. [ἀνίατος] Cui mederi, five remedium adhibere non possumus. Plin. lib. 28. cap. 7. E quibus dixisse non pudeat, si in defectu Lunæ Solive congruat vis illa, irremediabilem fieri. Idem lib. 25. cap. 13. conf. Sen. Epist. 114.

IRRĒMŪNĒRĀBĪLIS, e. Adj. Apul. Met. 3. p. 139.

IRRĒPĀRĀBĪLIS, e. Adj. [ἀναισθητός, Δυσσώληπτος]. Gloss. Quod reparari non potest. Virg. 3. Georg. 284.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus. conf. 10. An. 467.

IRREPĀRĀBĪLĪTER, Adv. Sarisb. 2. 27. Irreparabiliter stratus.

IRREPĒRTUS, a, um. Adj. [ἀνύρετος] Non repertus. Hor. 3. Carm. 3. 49.

Aurum irrepertum, & sic melius situm,
Quum terra celat. i. e. Nondum repertum.

IRREPO, pū, ptum, [παραπείσω, ἐνδύομαι, παραπείχωμι] ēre. Latenter more reptilium ingredi. Plin. lib. 19. cap. 8. Et ecce quum maxime cœpit irrepere. De caprina lactuca.

Irrept scabies. Columel. lib. 7. cap. 5. Hæc ubi cœpit irrepere, sic intelligitur, vitiosum locum, &c.

Irreplit in Italia lues: h. e. Clam immissa est. Plin. lib. 26. cap. 1. Non fuerat hæc lues apud majores patresque nostros. Et primum Tiberii Claudii Cæsaris principatu medio irrepsit in Italia.

Irrepere in opinionem gratiæ alicujus. Cic. de Arusp. Resp. 52. Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum, qui tam libenter in opinionem gratiæ irreat?

Irrepere in sensus, In mentem. Cic. in Orat. 97. Sic 3. de Orat. 201.

Irrept in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio.

Irrepere in tabulas publicas, Clam inscribi. Cic. pro Arch. 10. Quum ceteri non modo post civitatem datam, sed etiam post legem Papiam, aliquo modo in tabulas eorum municipiorum irrepsissent, &c.

Irrept nomen in testamenta. Cic. 3. Off. 75. Itaque si vir bonus habeat hanc vim, ut si digitis concrepuerit, possit in locupletum testamenta nomen ejus irrepere: hac vi non utatur, &c. Irrepere dixit, pro Fallaci quodam commento & obtentu iniquo inter hæredes adscribi.

Utilitas irrept. Ulpian. in l. Qui autem. D. de constit. pecu. Si quis constituerit se pignus daturum, quum utilitas pignorum irrepsisset, &c.

IRREPTIO, ōnis. f. Augustin. Epist. 107.

IRREPTOR, ōris. m. Agorum irreptor. Cod. Theod. l. 2. tit. 26.

IRREPTO, āre. frequent. Stat. 4. Theb. 386.

Pampineum nemus irrepere. conf. Stat. 11. Theb. 731.

IRREPOSCĪBĪLIS, e. Adj. Apul. Apol. p. 332. & Sidon. 8. Epist. 15.

IRREPRĒHENSUS, a, um. Adj. [ἀμώμητος] Sine reprehensione, sine crimine. Ovid. 5. Trist. 14. 22.

Nam tua dum stetimur, turpi sine crimine mansit,
Et tandem probitas irreprehensa fuit.

IRREPREHENSĪBĪLIS, e. Adj. Qui reprehendi non potest. Firmic. lib. 1. cap. 3. Scipio post peragratam Asiam, Græciam, Bithyniam, Syriamque lustratam, post Dictaturæ irreprehensibiles actus, intra privatos parietes domesticorum infidiis confectus est. conf. Lactant. 4. 6. Arnob. 2. p. 53. Hieron. Epist. 16. & Tertull. de Resur. Carn. cap. 23.

IRREPREHENSĪBĪLĪTER, Adv. Ambros. Epist. 7.

IRREQUIES, ētis. Adj. Sine quiete. Paul. Nolan. Orat. ad Deum, Ausonii Ephem. subject v. 16.

Irrequies, cuncta ipsæ movens, vegetator inertum. Auson. Idyll. 12. 42.

Qua caret Æthiopum plaga, pervigil irrequies gens.

IRREQUIĒTUS, a, um. Adj. [ἡρεπτος] Quod contrarium est Requieto. Plin. lib. 2. cap. 3. Æterno & irrequieto ambitu, &c. Martial. lib. 4. 34.

Discurrens tota vagus urbe, nec ulla cathedra est,
Cui non mane feras irrequietus, ave.

Bella irrequieta. Ovid. 2. Trist. 236.

Sors irrequieta. Ovid. 2. Met. 386.

IRREQUIĒBĪLIS, e. Adj. ut, Sitis irrequiebilis & inextinguibilis. Scrib. Larg. Comp. 105. conf. Marc. Empir. cap. 20.

IRRESRECTUS, a, um. Adj. [ἀνταρτίστος] Hor. Epod. 5. 47.

Hic irrefectum sæva dente livido
Canidia rodens pollicem. i. e. Valde & sapius sectum, quod furentium & impatientium est, qui unguis rodere solent: vel Irrefectum, i. e. Non sectum aut purgatum: quod immundæ veneficæ conveniebat. [Non secto ungue turpem.]

IRRESOLŪTUS, a, um. Adj. [ἀσέλυτος] Quod nunquam remittitur. Ovid. 1. de Pont. 2. 22.

At semel intentus nervo levis arcus equino,
Vincula semper habens irrefoluta manet. V. & Boeth. l. 3. Metr. 2.

IRRESOLŪBĪLIS, e. Adj. Apul. 2. Doctr. Plat. Ut pares paribus irresolubili nexu junguntur.

IRRETIO, ūi, itum, [παραπείσω, παραπείχωμι] Ire. a Rete fit; & significat Reti involvere, & quasi capere, ac detinere. Unde Irretitus, qui aliqua fraude vel blanditiis, aut dolo, quasi reti captus est. Cic. 4. Acad. 94. Quid enim ad illum qui te captare vult, utrum tacentem irretiat te, an loquentem?

Irretire illecebris, Allectare & detinere. Cic. 1. in Catil. 13. Cui tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem prætulisti?

Irretitus cantuunculis, Allectus & detentus. Cic. 5. de Fin. 49. Vidit Homerus probari fabulam non posse, si cantuunculis tantus vir irretitus teneretur. Loquitur de Ulixæ Sirenum cantu capto.

Irretivit veste furiali me insecum. Cic. 2. Tusc. 20.

IRRETORTUS, a, um. Adj. [ἰστρούς] pro Recto. Hor. 2. Carm. 2. 23.

Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat acervos. conf. Quintil. Decl. 8. 9.

IRRETORQUĪBĪLIS, e. Adj. Augustin.

IRREVĒRENS, entis. Adj. Tertull. contra Marc. 2. 14. extr. Idem ad Nation. 1. 10. Symmach. 8. Epist. 23. & Dig. 49. t. 16. l. 13. §. 4.

IRREVERĒTER, Adv. [ἀναιδώς] Sine reverentia & honore. Plin. 2.

Epist. 14. ad Maximum, Ceteri audaces, atque etiam magna ex parte adolescentuli obscuro, ad declamandum huc transeunt, tam irreverenter & temere, ut mihi Attilius hoster expresse dixisse videatur, sic in foro pueros a centumviralibus causis auspicari, ut ab Homero in scholis. Idem 6. Epist. 13.

IRREVERENTIA, æ. f. [ἀναιδεια] Tacit. 13. Ann. 26. 3. Quibusdam, coalitam libertate irreverentiam, eo prorupisse frementibus. Idem 3. Ann. 31. 4. Majores juventutis irreverentiam gravibus decretis notaverunt. conf. Idem 3. Hist. 51. 1.

IRREVOCĀBĪLIS, e. Adj. Quod revocari non potest. Plin. Epist. 3. 7. pr. Cujus tædio ad mortem irrevocabili constantia decurrit, usque ad supremum diem beatus & felix.

Ætas præterita irrevocabilis. Lucret. lib. 1. 468.

Verbum irrevocabile volat. Hor. 1. Epist. 18. 71.

Irrevocabile pondus anchoræ; h. e. Anchora quæ difficile retrahi potest. Plin. lib. 32. cap. 1. Et cogit stare navigia: quod non vincula ulla, non anchoræ pondere irrevocabili jactæ. De echineide.

Compar. Tacit. Agric. 42. 6. Domitiani natura, quo obscurior eo irrevocabilior.

IRREVOCĀBĪLĪTER, Adv. Sidon. Epist. 77. Augustin. de Civ. Dei, 22. 20.

IRREVOCANDUS, a, um. Adj. ut, Error irrevocandus. Claud. de Bell. Get. 123.

IRREVOCĀTUS, a, um. Adj. Hor. 2. Epist. 1. 223.

Quum loca jam recitata revolvimus irrevocati.

Irrevocatus ab acri cade. Ovid. 11. Met. 401.

IRREVOLŪTUS, a, um. Adj. contrarium Revolutio. Martial. lib. 11. 1. Vadas, & redeas irrevolutus. i. e. Non lectus. Librum suum alloquitur. Al. Inevolutus.

IRRĪDEO, ūi, ūtum, [χλιδάζω, τωρίζω] ēre. ex In & Rideo compositum; Vehementer ridere; Contemnere & Ludibrio habere. Ter. Heaut. 5. 2. 29.

Irides in re tanta, neque me quicquam consilio adjuvas? Cic. 2. de Divin. 39. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse.

Irridere & contemnere aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 93.

Irridere per jocum. Cic. 2. de Nat. Deor. 8. Etiam per jocum deos irridens, quum cavea liberati pulsi, &c.

Irridere, pro Ridere. Tacit. 1. Ann. 29. Multum irridentibus, qui ipsi viderant.

Alii irrident alios. Lucret. lib. 4. 1150. Nepos 23. 11. 3. Quod ad irridendum eum pertineret.

Irridere in aliquem. Cic. 9. Fam. 26. In Philosophum irriteris. Ubi tamen præpositionem alii tollunt.

IRRĪDENS, entis. Partic. Nep. 1. 1. 5. Lemnii irridentes responderunt.

IRRIDENTER, Adv. Laber. apud Charis. p. 181. Irridenter petiit. Augustin. Epist. 5. Irridenter eos admonere voluit.

IRRĪSUS, a, um. Partic. [χλιδαστός] Tacit. 4. Ann. 9. Advana, & toties irrisa revolutus. conf. Plaut. Epid. 3. 4. 83.

IRRISIO, ōnis. f. [χλιδασμός] Sublannatio. Cic. 1. Off. 137. Deforme etiam est de seipso prædicare, falsa præsertim, & cum irrisione audientium imitari militem gloriosum. Idem 1. de Orat. 12. & Auct. ad Herenn. 1. 6.

IRRISUS, ūs. m. [χλιδαστός] Plin. lib. 37. cap. 9. Quæ quidem scripsisse eos non sine contemptu & irrisu generis humani arbitror. Tacit. 1. Ann. 20. Retinentes centuriones irrisu, & contumeliis, postremo verbis infectantur.

Irriſui esse: h. e. Ludibrio haberi. Plin. lib. 22. cap. 5. Immo vero plebisque ultro etiam irrisui sumus, ista commentantes, ac frivoli operis arguimur. conf. Tacit. 1. Hist. 7. 5. & Liv. 7. 10.

IRRISOR, ōris. m. [χλιδαστός] Cic. Parad. 1. Veniant igitur isti irrisores hujus orationis ac sententiæ, & jam vel ipsi judicent, &c.

IRRISORĪUS, a, um. Adj. ut, Irrisoria convivarum gula. Saresb. 88. conf. Mart. Capel. 8.

IRRISIVE, Adv. Ammian. 16. 12. extr. Irrisive Victorinum ideo nominabant. al. Injuriissime.

IRRISĪBĪLIS, e. Adj. ut, Lapis irrisibilis. Erasmi in Chiliad.

IRRIDICULUS, a, um. Adj. Idem quod Deridiculus. Item Non ridiculus. unde

IRRIDICULUM, i. n. Res irridenda. Plaut. Caf. 5. 2. 3. Irridiculum sumus ambo. Idem Pæn. 4. 10. Ab juventute ibi irridiculo habitæ. &

IRRIDICŪLE, Adv. [ἀνκαταγελῆστος] Infacete, ineleganter. Caf. 1. Bell. Gall. 42. Quod quum fieret, non irridicule quidam ex militibus decimæ legionis dixit, plus quam pollicitus esset, Cæsarem facere.

IRRĪGO, [ῥοδύνω, ῥέγω, ῥετηνῶ] āre. Adaquare, & quasi rivos in agrum aut hortum per rigationem, vel rigando, deducere. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Egyptum Nilus irrigat. Plin. lib. 2. cap. 6. Quamque sanguine nostro irrigamus, insepultis ossibus tegimus.

Aquam irrigare in areas. Cato R. R. cap. 151. Si quando non pluet, uti terra non sitiat, aquam irrigato leniter in areas: si non habebis unde irriges, gerito, inditoque leniter.

Genæ irrigantur assiduo rore. Sen. Hippol. 4.

Imbres irrigantur. Virg. 4. Georg. 115.

Figat humo plantas & amicos irriget imbres. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 101.

—largos hæc nectaris imbres
Irrigat. V. Not. Barth.

Irrigare per translationem. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 121. Mihi quidem etiam Democritus, vir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit, nutare videtur in natura deorum.

Quietem per membra irrigat Venus Afcanio. Virg. 3. Æn. 696.

Sopor irrigat artus. Virg. 3. Æn. 511.

IRRIGĀTUS, a, um. Partic. ut, Solum irrigatum aquis. Columel. lib. 2. 17. Irrigatus plagis homo. Plaut. Epid. 1. 2. 18. Per jocum.

IRRIGATIO, ōnis. f. [ῥοδία, ῥετηνία] Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, &c. Idem de Senect. 53. & Plin. 36. 12.

IRRIGĀTOR, ōris. m. Gloss. Lat. Gr. ὠρεθνήτης.

IRRIGŪUS, a, um. Adj. [ἰρριγύς] Quod irrigatur, vel facile irrigari potest. Plaut. Trin. 1. 1. 9.

Sed, dum illi ægrotant, interim mores mali,
Quali herba irrigua, succreverunt uberrime.
Campirrigui Lucan. lib. 4. 296.
Corpus irriguum mero. Hor. 2. Serm. 1. 9.
Hortus irriguus. Hor. 2. Serm. 4. 16.
Pratum irriguum Propert. lib. 1. 20. 37.
Terra irrigua fontibus. Plin. lib. 5. cap. 14. Hiericuntem palmetis con-
fitam, fontibus irriguam.
Irriguus, quandoque in significatione activa, Qui irrigat. Virg. 4.
Georg. 32. — irriguumque bibant violaria fontem. Tibul. lib. 2. 1. 44.
Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas.
Irrigua aquarum, Loca per quæ aqua rivos producit ad irrigandum. Plin.
lib. 6. cap. 26. Idem lib. 5. cap. 4. Diarrhytum a Græcis dictum, pro-
pter aquarum irrigua.
IRRISIO, **IRRISOR**, **IRRISUS**, **V. IRRIDEO**.
IRRITO, **V. IRRITUS**.
IRRITO, [ἱρρίζω, ἁγρεύω, πικρύνω, παροτρύνω, παραπικρύνω, παροτρύ-
ζω] ære. frequentat. ab Irrio, vel Hirrio, de quo supra, vel ab Irruo,
is, per mutationem u in i, euphonia causa: significat Provocare, iram-
que accendere, impellere, incitare: vel, ut Donatus ad Adelph. 2. 4.
18. innuit, ducitur hoc verbum a canibus, qui restrictis dentibus hanc
literam r, imitantur. V. Non. 1. 132. Martinus deducit a Ritu, Scil.
Irritare, Contra ritum alicuius facere. Virg. 10. Æn. 644.
Irritatque virum telis, & voce laceffit. Plaut. Amph. 2. 2. 75.
Irritabis crabrones. Ibid. 1. 1. 298.
Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes. Brutus
apud Cic. ad Brut. 17. pr. Nescio quid scribam tibi, nisi unum, pueri &
cupiditatem & licentiam potius esse irritatam quam repressam a Cicerone.
Irritare aliquem ad iram. Ovid. 8. Met. 418.
Irritare, Quovis modo afficere, ut
Segnius irritant animos demissa per aurem. Hor. de Arte Poet. 180.
Exitum irritare. Tacit. 13. Ann. 1. Non quia ingenii violentia exitum
irritaverit. conf. Sen. Epist. 7 & Patroc. 2. 66. 1.
Irritandæ ad discendum infantia gratia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Pocula irritantia luxum. Sil. lib. 13. 355.
Vicia irritare vetando. Ovid. 3. Amor. 4. 2.
IRRITATUS, a, um. Partic. [ἱρρίσθης] ut, Gens irritata. Ovid. 13.
Met. 565. Terra parens, ira irritata Deorum. Virg. 4. Æn. 178.
Voluptas irritata. Ovid. 2. de Arte Am. 681.
Irritatus, pro Irato aliquando accipitur. Ter. Phorm. 2. 1. 10.
Ita sum irritatus, animum ut nequeam ad cogitandum institueræ.
Animis irritatis. Liv. 2. 46.
Canis irritata. Plaut. Capt. 3. 1. 25.
Compar. [ἱρρίσσομαι] Gell. Præf. quæ aliis lib. ult. cap. ult. Quo fit
quorundam maledicorum hominum sævitas & invidentia irritatio.
Taurus irritator. Idem 10. 19.
IRRITATE, Adv. cujus Compar. apud Ammian. 20. 57. Gingivam irrita-
tiois titillare.
IRRITATIO, ōnis f. [ἱρρίσσις, παραπικρύνσις] Accensio. Liv. 31. 14.
Et irritatio animorum ea prima fuit. Tacit. Germ. cap. 19. 1. Nullis
conviviorum irritationibus corruptæ.
Irritatio, pro Cupiditate. Sen. Consol. ad Helv. 6. Invenio qui dicant
naturalem quandam inesse animis irritationem commutandi sedes, &
transferendi domicilia. Idem Epist. 9.
IRRITATOR, ōris. m. Sen. Epist. 108.
IRRITATRIX, icis. f. Vulg. Interp. Ezech. 24. 3.
IRRITABILIS, e. Adj. [ἱρρίστος] Quod facile irritatur: cui opponitur
Placabilis. Cic. 1. Att. 17. Nam si ita statueris, & irritabiles animos ef-
se optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c.
Genus irritabile vatium. Hor. 2. Epist. 2. 102. conf. Lactant. 6. 23.
IRRITABILITAS, atis. f. Apul. 1. de Doctr. Plat. p. 11. Excandescen-
tia & irritabilitas.
IRRITAMEN, inis. n. [ἱρρίσμα] Quo quis irritatur & accenditur. Ovid.
12. Met. 103.
Haud fecus exarfit, quam circo taurus aperto,
Quum sua terribili petit irritamina cornu.
Amoris irritamen. Ovid. 9. Met. 133.
Opes, animi irritamen avari. Ovid. 13. Met. 535.
IRRITAMENTUM, i. n. [ἱρρίσµα] Idem. Plin. lib. 5. cap. 9. Subin-
de infulis impactus, totidem incitatus irritamentis postremo, &c.
Irritamentum certaminum. Liv. 30. 11. Parvum fuit irritamentum.
Opes, irritamenta malorum. Ovid. 1. Met. 140.
Veneris irritamentum. Juven. 11. Sat. 165.
IRRITUS, a, um. Adj. [ἱρρίτος] ex In & Ratus compositum. Cic. 2.
de Legib. 21. Quæque augur, injusta, nefasta, vitiosa, dirave dixerit,
irrita, infectaque sunt. Ter. Phorm. 5. 7. 58.
Quod dictum, indictum est: quod modo erat ratum, irritum est.
Dicere irrita. Ovid. 11. Met. 39.
Inceptum irritum. Liv. 29. 35.
Labor irritus anni. Ovid. 1. Met. 273.
Lingua irrita. Propert. lib. 3. 13. 65.
Ova irrita, Sterilia; quæ Hypenemia quoque dicuntur, & Zephyria.
V. URINUM OVUM.
Poenæ maleficii aliquando feræ, nunquam irritæ. Plin. lib. 2. cap. 7.
Preces irritæ, Vanæ, fuitiles, & incassum admotæ. Plin. in Paneg. cap. 26.
pr. Ac plerique irritis precibus furdas principis aures adstrebebant.
Promissa irrita linquens. Catul. Argon. 62. 59.
Spes irrita. Stat. 10. Theb. 45.
Tela irrita, Inutilia. Virg. 11. Æn. 735.
Verba irrita. Ovid. Rem. Amor. 286.
Vestigia irrita. Virg. 4. Ecl. 14.
Te duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
Irrita perpetua solvent formidine terras.
Irritus consilii, Qui frustra dedit consilium. V. Vir vita ac morte con-
sentaneus, in CONSENTIO.
Incepti irritus. Sil. 12. 57.
Legationis irritus rediit. Tacit. 4. Hist. 32.
Spei irritus. Curt. lib. 6. 5. extr. h. e. Sua spe frustratus.
Spes ad irritum cadit. Liv. 2. 6. pr. Incensus Tarquinius non dolore solum
tantæ ad irritum cadentis spei, sed etiam odio. V. AD.

IRRITO, ære. Infringere, ad nihilum redigere. Jct. 1. 2. C. de Feriis.
Quod contra hoc factum fuerit omnibus modis irritatur.
IRRUBEO, [ἱρρύνω] ære. Robur & vires augere ac confirmare. Gell.
lib. 1. cap. 22. Irroboravit, inveteravitque falsa atque aliena verbi signi-
ficatio, quod dicitur, hic illi superest.
IRROGO, [ἱρροῦμαι] ære. Infligere, imponere.
Ignominiam irrogare. Papinian. in l. Ob hæc. D. de iis qui not. infamia.
Infamiam irrogare. Papin. in l. Ex ea. D. de postulando.
Leges irrogare, Imponere, constituere. Cic. pro Domo 43. Vetant le-
ges sacratæ, vetant xii tabulæ, leges privatis hominibus irrogari: id
est enim privilegium.
Vide expof. B. in margine Thesauri Parisienf. H. St. V. ipsum Budæum
in l. Legis virtus D. de legib.
Mortem sibi irrogare. Tacit. 4. Ann. 10. Sibimet irrogaret mortem,
quam patri struxerat.
Mulctam irrogare, idem quod Dicere mulctam, auctore Budæo. Plin.
Non modo culpam omnem, sed etiam mulctam irrogavit. Sic Cic. pro
Domo 58. V. Bud. in l. 2. in fine D. de Judiciis.
Poenam irrogare. Quintil. lib. 6. cap. 5. Mitior solet irrogari poena ve-
recundia.
Poenam irrogare peccatis. Hor. 1. Serm. 3. 118. — adfit
Regula, peccatis quæ poenas irroget æquas.
Poenas irrogare sibi ipsi. Sen. Oeth. 7.
Privilegia irrogare. Cic. 3. de Legib. 11. Privilegia ne irroganto.
Supplicium irrogare tenuioribus. Tacit. 16. Ann. 5. 4.
Tributum irrogare, cui opponitur Remittere. Plin. in Paneg. cap. 37. pr.
His vicissim reperta est, tributum tolerabile, & facile hæredibus dun-
taxat extraneis, domesticis grave. Itaque illis irrogatum est: his remis-
sum. Sic Hirt. Bell. Afric. 97. Tributis, vectigalibusque regiis irroga-
tis, ex regnoque provincia facta, &c. al. Abrogatis. [Immo n. Tri-
butis Participium est a Tribuo, & ad præcedens Præmiis refertur.
Irrogare labori. Quintil. lib. 10. cap. 3. p. 936. Burm. Labori non plus
irrogandum est, quam quod somno supererit, haud deerit. i. e. Dandum.
IRROGATUS, a, um. Partic. [ἱρροῦμαι] Tacit. 13. Ann. 23. 4.
Exiliumque accusatori irrogatum, & tabulæ exustæ sunt.
IRROGATIO, ōnis. f. [ἱρροῦσις] Cic. pro Rabir. 8. Nam quid ego ad
id longam orationem comparem, quod est in eadem multæ irrogatione
præscriptum, hunc nec suæ, nec alienæ pudicitia pepercisse?
IRRORO, [ἱρροῦμαι] ære. Rore aspergere, sive madefacere. Dicitur ve-
ro, vel Aquam irrorare agro, vel Agrum irrorare aqua. Columel. lib.
12. cap. 22. Noctibus autem labrum operire conveniet, ne irroretur.
Sic lib. 9. cap. 14. Irroretis floribus. Exemplum prioris habet, Ovid. 1.
Met. 371.
Inde ubi libatos irrorare liquores
Vestibus. i. e. Inspergere. Antiqui enim templa ingressuri,
deosque precaturi, prius se aqua aspergebant, quam consuetudinem
Deucalion & Pyrrha diis supplicaturi servarunt.
Ter caput irrorat. Ovid. 4. Fast. 315.
Crinem irroravit aquis. Ovid. 7. Met. 190. i. e. Asperfit.
Oleo aliquid irrorare. Columel. lib. 12. cap. 47.
Somnus irrorat quietem oculis. Sil. lib. 10. 357. Idem 11. 202. & 2. 122.
Irrorat, impersonale; ut Ningit, Grandinat. Columel. lib. 11. cap. 2.
Septimo Idus Decembris Aquila mane oritur, Africus, interdum Auster,
irrorat.
IRROTARE, ære. Min. Fel. Oct. c. 3. n. 7. Testam super undas irrotare.
IRRUBEO, ui, ère: vel potius **IRRUBESCO**, [ἱρρύνω] ère. Ru-
brum fieri. Stat. 9. Theb. 647. — irrubuit cæli plaga sidere misto.
Ignis irrubuit mihi vultibus. Stat. 5. Silv. 3. 31. i. e. Afflavit vultus
meos. Solin. cap. 5. Sanguineis maculis irrubescere.
IRRUPTO, [ἱρρύνω] ære. Ructum emittere. Plaut. Pseud. 5. 3. 6.
— quid tu (malum) ergo in os mihi ebrius irructas?
IRRUFO, ære. Rufum facere. Crinem irrufare. Hieron. Epist. 7.
IRRUFATUS, a, um. Partic. Tertul. adv. Psych. cap. 16. & Apol. cap. 22.
IRRUPTIO, iui, itum, [ἱρρύνσις] ire. Valde rugire. Cujus verbi
nullum exemplum legimus præterquam in litteris sacris. V. Interp.
Vulg. Genes. 27. 34.
IRRUIGO, [ἱρρύνω] ære. Rugas contrahere. Gell. lib. 12. cap. 1. Ne
æquor illud ventris irrugetur.
IRRUIMO, ære. V. **FELLO**, are: est Mentulam tanquam mamillam ori
alterius inferere. A Ruma, id est mamma, ductum verbum. V. **SUB-**
RUMUS. Martial. lib. 2. 7.
Quæ faciat, duo sunt: irrumat, aut futuit. conf. Catul. 15. 1.
& 75. 5.
IRRUMATUS, a, um. Adj. Martial. lib. 2. 70.
Undis ne fovearis irrumatis. i. e. Aquis contaminatis ablutione
mentularum.
IRRUMATIO, ōnis. f. Catul. Epig. 19. 6. ad Aurelium,
Tangam te prius irrumatione.
IRRUMATOR, ōris. m. Julius Firmic. lib. 8. cap. 20. Catul. 10. 12.
IRRUMPO, ūpi, uptum, [ἱρρύνω, ἱρρύνω, ἱρρύνω] ère. Violen-
ter & cum impetu aliquo ingredi. Ter. Eun. 5. 6. 26. Cesso huc intro ir-
rumpere?
In ararium irrumperere. Cic. 2. pro Lege Agr. 46.
In animos nostros irrumperunt puncti intrinsece imagines. Cic. 4. Acad. 125.
In castra irruerunt. Cæf. 4. Bell. Gall. 14.
In pectora irrumperere dicitur Orator. Quintil. lib. 2. cap. 5. pr. Ut deni-
que dominetur in affectibus, atque in pectora irrumperat.
In provinciam irrumperere. Cic. 15. Fam. 2. Si ex Syria egredi, atque
irrumperere in meam provinciam conarentur. de Parthis.
Ad aliquid irrumperere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Animos populi fama irrupit. Lucan. lib. 1. 469.
Fores irrumperere. Lucan. lib. 5. 127.
Limina domus irrupit. Virg. 4. Æn. 645.
Oppidum irrumperere. Cæf. 1. Bell. Civil. 27. Et quo facilius impetum
Cæsaris tardaret, ne sub ipsa protectione milites oppidum irrumperent,
portas obstruit, &c. Plin. lib. 35. 4. L. Hostilius Mancinus, qui pri-
mus Carthaginem irruperat.
Portas irrumperere apertas. Ovid. 15. Met. 598.
Portas irrupere patentes. Virg. 11. Æn. 879.
Stationes hostiles irrupit. Tacit. 3. Hist. 9. 1.
S S S 3

IRRUMPENS, entis. Partic. [*εισβαλλόμενος*] ut, Irrumpens ventus : h. e. Ita perflans, ut omnia dirumpat & confringat. Plin. lib. 11. cap. 24.

Irrumpens fluvius. Plin. lib. 3. cap. 1.

IRRUPTUS, a, um. Adj. Non ruptus. Hor. 1. Carm. 13. 18.

Felices ter & amplius,

Quos irrupta tenet copula, &c. Copula irrupta, i. e. Amoris conjunctio non interrupta, nec rixis aut jurgiis dissoluta.

IRRUPTIO, ōnis. f. Impetus, incurſio. Cic. pro Lege Manil. 15. Nam quum hostium copiae non longe absunt, etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.

Irruptionem facere in popinam. h. e. Impetum. Plaut. Poen. prol. 42.

Dum ludi sunt, in popinam pedisequi

Irruptionem facite.

IRRUMPTIBILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. *ῥήγιον*.

IRRUO, ui, ūtum, [*ἰρροῦμαι, ἰρροῦμαι, ἰρροῦμαι*] ēre. Cum impetu ferri, impetum in aliquem facere. Donatus ad Ter. Eun. 4. 7. 18. Irruere proprie dicuntur, qui cum furore praelium ineunt. Plaut. Amph. 1. 1. 88.

Illico equites jubet dextera irruere. Al. Inducere. Ter. Adel. 1. 2. 8.

Fores effregit, atque in aedeis irruit alienas.

Irruere in mediam aciem. Cic. 2. de Fin. 61.

Irruere & impetum perferre in aliquem. Cic. pro Domio, 106. In quem quisque per homines concitatos irruerit, in quem impetum pertulerit. Vetus exemplar habet, Quem impetu perculerit.

Irruere in malum. Cic. 5. de Fin. 29. Et quum in mala scientes irruunt, tamen se optime sibi consulere arbitrantur. Al. Ruunt.

Irruere in odium, Sponte sese concitare. Cic. 2. Verr. 35. Et sunt homines, quos libidinis, infamiaeque suae neque pudeat, neque tædeat, qui quasi de industria in odium offensionemque Pop. Rom. irruere videantur.

Irruimus ferro. Virg. 3. Aen. 222. Subaudi Armati.

IRRUPTIO, **IRRUPTUS**, V. **IRRUMPO**.

I R T

IRTIOLA, æ. f. Genus vitis. Columel. lib. 3. cap. 2.

I R U

IRUS, i. m. [*ἰρεῖα*] Ithacensis mendicus ac turpissimus, ut lib. 18. Odyssæ describitur ab Homero, corpore prægrandi, sed debili & foedo, quem Ulysses post errores domum reversus pugno interfecit.

Binominis Iri fortuna. Ovid. in Ibin 417.

Egens Irus. Ovid. 1. Epist. 95. Propert. 3. 5. 17. Ovid. 3. Trist. 7. 42.

Martial. 5. 41. & 6. 77.

I S

IS, [*ἰς*] Urbs a Babylone itinere dierum octo distans: apud quam est Is, fluvius, e quo bitumen ad totius Babylonis murum comportabatur. Herodot. lib. 1.

IS, ea, id. [*ἰς*] Pronomen, eandem significationem habet quam hic, & eundem locum retinet: quibus maxime utimur si præcedat, aut sequatur Qui: ut, Qui divitias cupit, is, vel hic avarus est. Ter. Adel. 1. 1. 16.

— is adeo

Diffimili studio est jam inde ab adolescentia. Idem And. 4. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito sobrinus Chrysidis?

Is est. Idem Eun. 3. 4. 8.

— quisnam hinc a Thaide exit?

Is est, an non est? ipse est.

Is, pro Qui. Ter. And. 1. 3. 17.

— fuit olim quidam senex

Mercator: navem is fregit apud Andrum insulam. Donatus.

Aliquando pro reciproco ponitur. Cic. 15. Fam. 14. pr. Et a me diligitur, propter summam ejus humanitatem. Al. Summam suam. Cæf. 1. Bell. Gall. 11. Ut pane in conspectu exercitus nostri, agri vastari, liberi eorum in servitutum abduci &c. i. e. Sui. Ibid. 5. extr. Una cum iis proficiscantur. i. e. Secum. Liv. 3. 40. Omnesque ita accipiebant, privatos eos a Claudio judicatos. pro Se. [Hæc quidem sic in Thef. Lips. leguntur. Verum locus Livianus prorsus hoc loco alienus est, cum ibi & eos, non ad dictionem Omnes, verum ad Decemviros pertineat, quorum causa agebatur.

Is, pro Talis. Cic. pro Cæcin. 14. Is enim Cæsennia fuit Æbutius, &c. Ea memoria erat. Cic. 4. Acad. Quumque esset ea memoria, quam ante dixi, easpe, &c.

Ea ætate sum, ut non fiet peccato mihi ignosci æquum. Ter. Hec. 5. 1. 10. Liv. 10. 3. pr. Id magis credo, quam Q. Fabium, ea ætate, atque iis honoribus, Valerio subjectum. Hic emphaticòs dicitur, ut ait Budaus.

Ea nostra ratio est, ut, &c. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque is dolor est, quod, &c. Eo pacto. Ter. And. 1. 1. 22.

— rem omnem a principio audies:

Eo pacto & gnati vitam scies, & consilium meum Cognosces.

Ea re, id est Propterea, ob eam rem. Cic. 8. Att. 9. O rem turpem, & ea re miseram: sic enim sentio, &c. Idem 3. Off. 12. Ea re, quia turpe sit, non esse faciendum. Cic. ad Brut. 17. An hoc ipsum ea re facit, quod illi propter, &c.

Eæ, dat. sing. f. g. pro Ei. Cato R. R. cap. 46.

Eabus pro Iis. Idem cap. 152.

Iibus, pro Iis, antiquum. Plaut. Curc. 4. 2. 20.

Eodem hercle vos pono & paro: pariffimi estis iibus. Prisc. Hi-

buis. V. IBUS.

Pro Ei metri causa Eii. Lucret. 2. 1134. & 3. 857. &c.

Em, pro Eum, ab eo quod est Is. Festus. Similiter & 1m. q. f. l. V.

Eapfe, pro Ea ipsa. Plaut. Cist. 1. 2. 17.

Puerum, aut puellam alicunde ut reperirem sibi

Recens natum, eapfe quod sibi supponeret.

Isce, pro Isipse. Cic. pro Rosc. Amer. 109. Nullum esse jus tam sanctum atque integrum, quod non ejusce vis atque perfidia violaret. Al. Ejus scelus. Et hoc, vel Et id, sive Atque hoc, Atque id, & Idque: vehementiam significant. Cic. in Orat. 59. Excursio moderata, eaque rara. Idem 1.

Att. 16. Per unum servum, & eum ex ludo gladiatorio. Idem 2. Att. 6.

Et id ipsum sine stomacho. Idem Fam. 9. 21. pr. Privatas causas, & eas tenues, agimus subtilius: capitis aut famæ scilicet ornatus. Liv. 4. 57. Uno, atque eo facili, praelio cæsi hostes. Sic Idem 5. 33. Sonum linguæ, nec cum incorruptum, retinens. conf. p. p. Idque, pro Et maxime.

Par est ratio ubi sequitur Quidem. ut Cic. 12. Att. 11. Tuus dolor, humanus is quidem, sed magnopere moderandus. Idem Catil. 4. 17. Est id quidem coeptum atque tentatum.

Id, neutrum, pronomen demonstrativum. Ter. Adel. 1. 1. 24.

In eo me oblecto, solum id est carum mihi.

Id, Ob id. Ter. And. 2. 3. 2.

Si id succenseat nunc, quia non det tibi uxorem Chremes. Idem

2. 2. 25. Jam id gaudeo. Ita Plaut. Rud. 2. 3. 66. Id misera mæsta est. Cic. 10. Philipp. 22. Qui id pugnant, id agunt, ut contra Rempub. restituti esse videantur. [Posterior iste loquendi modus ex Cic. peculiare quid habet. V. Id agere in A G O.

Eleganter repetitur. Cic. pro Sull. 88. Ne hanc labem tanti sceleris in familia relinquat, id laborat, id metuit. Idem 1. Off. 32. & 1. Q. frat. 1. & de Amicit. 86. Conf. infra Id vero.

Id, pro Hoc. Ter. Eun. 4. 4. 56. Id modo dic, abisse Dorum.

Id, pro Per id. Ter. Adel. 5. 9. 29.

Quod probubium? quæ istæc subita est largitas? n. dicam tibi:

Ut id ostenderem, quod te isti facilem, & festivum putant.

Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex æquo & bono.

Idque, pro Et maxime. Cic. 1. Off. 1. Quamquam te, Marce fili, annum jam audientem Cratippum, idque Athenis. Idem in Orat. 3. Quæris igitur, idque jam sapius. V. Et hoc, Et id paulo supra. [Dixerim potius per Et quidem explicandum.

In quod, pro Ideo quod, veteres dicebant. Sic locutus est Ter. Heaut. 5. 3. 16.

Id quod est consimilis moribus,

Convincens facile ex te natum. Alii non habent Id. Idem Hec. 3. 3. 8.

— illico omnes simul

Lætæ exclamant, venit, id quod me repente aspexerant. Liv.

lib. 41. 29. Id quod erat vetusta conjunctio cum Macedonibus. & Cic. 3. Q. frat. 1. Teneo ab accusando, vix me hercule, sed tamen teneo, id quod iudices nullos habemus. Ex. P. Manut. commentario ad Q. frat. [Sed cum apud Livium præcedat: Fuit certe tamen aliquid, quod tam longam deliberationem faceret: apparet Id quod esse relativum.

Id quod; relativum. Liv. Id quod ex monumentis patet.

Id quod res est cogito. Ter. Adel. 2. 1. 52.

Verum cogito, id quod res est; quando eum quæstum occœperis, &c.

Ubi Donatus, Id quod res est, Id quod verum est: Bona locutio. conf. Cic. de Orat. 1. & pro Sext. & Nep. 7. 6. 3.

Ad id, V. A D præp.

Id ætatis. Plaut. Afin. 1. 1. 56.

Neque puduit eum id ætatis fycophantias

Struere. i. e. In ea ætate, vel tam fenem. Cic. 6. Fam. 20.

Ita viximus, & id ætatis jam fumus, ut omnia quæ non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orat. & 4. Att. 16. Id auctoritatis. Tacit. 12. Ann. 18. pr. Romanorum nemo id auctoritatis aderat, ut promissa ejus magni penderentur.

Id diei veniebam in, &c. Cic. 3. Att. Legitur & Eo autem die.

Id honoris, pro In eo honore constitutus. Tacit. 16. Ann. 4. Postquam

id honoris indicibus, tanquam promptum ad cædes principem accepit.

Id hostium. Liv. 22. 4.

Id locorum, ea ratione dicitur, qua Interea loci. Plaut. Poen. 1. 1. 16.

Post id locorum, tu mihi amanti ignosce.

Ad id locorum, pro In eo loco. Liv. 22.

Ad id locorum, pro Usque ad id tempus. Sallust. de Mario, Jugurth. cap. 63. V. A D.

Id solitudinis repente erat. Tacit. 11. Ann. 32. h. e. Ea repente solitudo erat.

Id temporis pro Id tempus. Cic. 1. de Orat. 265. Et nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam. Ibid. lib. 2. 25.

Id temporis, pro Per id tempus, vel Eo tempore. Cic. 5. de Fin. 1. Maxime quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. Idem 13. Att. 33. Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset.

Id virium, pro Eæ vires. Tacit. 13. Ann. 41.

Id actutum, vel Id aliquid. Plaut. Amph. 1. 3. 32.

— redibo actutum. A. id actutum diu est. Ter. And. 2. 1. 14.

Interea fiet aliquid spero. B. id aliquid nihil est.

Id populus curat scilicet; ironice dictum. Ter. And. 1. 2. 14. Cic. 13.

Att. 33. Id populus curat scilicet, non mehercule arbitror.

Id demum. Cic. 8. Att. 9. Sic enim sentio, id demum, aut potius id so-

lum, esse miserum, quod turpe sit.

Id est profecto: id amice dabitur. Ter. Heaut. 4. 8. 16.

Id est; pro Hoc est, sive Hoc significat. Cic. 7. Att. 8. Assentiar Cn.

Pompeio, id est T. Pomponio. Eidem, Senatus hodie futurus erat, id est Calend. Octob.

Id est, aliquando sequente interpretatione omnino alia, quam res præ se

ferabat, in quodam Panegyrico. Sic τῆς apud Dionem pag. 224. pro τῆς ἑσ.

H. St. Locus Dionis exstat lib. 47. in ima p. notata ed. Rob.

Steph. Sed mentem suam Stephanus non satis explicuit.

Aliquando pro Id est, Cicero dicit Quod est, ut de Opt. genere Orat. 21.

Pure & emendate loquentes, quod est Latine.

Id genus hominum est pessimum, Id genus homines. Ter. And. 4. 1. 4.

Cic. 1. de Orat. 210. Epaminondam, atque Annibalem, atque ejus generis homines nominarem. Idem 13. Att. 13. Scis me antea orationes,

aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam possem

intexere.

Id ipsum. Suet. Neron. cap. 24. Quamvis id ipsum in rege Mithridate

carmine quodam suo reprehendisset.

Incidit in id ipsum, quod modo timebat. V. INCIDO.

Id vero, pro Id certe. Ter. Eun. 5. 4. 8.

— tum hoc alterum,

Id vero est, quod mihi puto palmarium.

Id vero; ad femininum relatum. Cic. pro Quint. 1. Gratia Sext. Nævii ne P. Quintio noceat, id vero non mediocriter pertimesco. [Immo non refertur ad femininum, sed absolute dicitur, pro Ob id, ut supra dictum est. Sicut dicitur Quid times? pro Quamobrem? &c.

Eo, Adv. vide 10 in suo ordine. H. St.

ISACA, [*Ἰσάκη*] Fluvius Britanniae insulae Ptolem. lib. 2. cap. 3. vulgo *Ex*.

ISÆUS, [*Ἰσᾶϊος*] Assyrius rhetor, adolescentiam variis corporis volutabatibus tradidit: deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatumque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breviter enarratis suppetere. Nam totum quidem argumentum paucis, summaque complecti, ipsius primum inventum est: ut Lacedaemoniis de ordinibus consultantibus ac sollicitis illud Homericum iactaverit,

Scutum scuta premunt, galeam galeaque, virum vir. Ex Philostrato.

ISÆUS, alius rhetor. V. Plin. 2. Epist. 3. Juven. 3. Sat. 74.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo

Promptus & Isæo torrentior.

ISAGOGUS, æ. m. [*Ἰσαγόγος*] Latine Introductio dicitur, sive Principium: ut quum res a primis initiis & rudimentis traditur. Latini Elementa dicunt. Erat etiam magistratus Athenis, cujus munus fuit audire accusatores, dictum *ἰσαγωγῆς*. V. Hesych. Gell. lib. 26. cap. 8. Quum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant dialectici *ἰσαγωγὰς*.

ISAGOGICUS, a, um. Adj. [*ἰσαγωγικός*] Gell. 14. 7.

ISANDRUS, [*Ἰσανδρῶς*] Filius fuit Bellerophonis, teste Homero Il. 2. 197.

ISAPIS, [*Ἰσάπης*] Fluvius propinquus Cæsena, ut Strabo lib. 5. scribit. Lucan. lib. 2. 406.

Crustumiumque rapax, & junctus Isapis Isauo. Sed doctiores legendum putant Sapis.

ISARA, æ. m. [*Ἰσάρα*] Fluvius Galliae Rhodano se jungens, ubi Cebenna mons Rhodano se applicat. V. Plin. lib. 3. cap. 4. Lucan. 1. 399.

Hi vada liquerunt Isaræ, qui gurgite ductus, &c. Hodie *Pisere*.

ISÄTIS, is, vel idis. f. [*ἰσάτις*] Genus lactucae in silvis nascens: cujus meminit Plin. lib. 20. cap. 7.

Hujus etiam nominis herbae aliud genus est, quo infectores Gallici maxime utuntur ad lanas tingendas: vocant autem illi vulgo *de la guesde*, cujus meminit Dioscorides lib. 2. cap. 216. Vocant autem alio nomine *Glastum*.

ISAURIA, sive **ISAUERICA**, æ. f. [*Ἰσαυρία*] Regio est Ciliciae proxima ad Taurum montem, quam P. Servilius subegit, qui inde dictus est *Isauricus*. Hæc Strab. lib. 12.

Sunt qui dicant Isauriam regionem minoris Asiae, dictam quod undique aurarum flatibus pateat, ejusque metropolim esse Seleuciam. V. Lex. Pitisc.

ISAUURA, n. pl. Isauriae urbs, ut docet Strab. & Ammian. Eadem ac seq. q. V. **ISAUURUM**, i. n. [*Ἰσαυρον*] Idem quod Isaura, caput Isauriae, a qua Isauricus Servilius Romanus dictus est qui Isaurum cepit. Ovid. 1. Fast. 594.

Africa victorem de se vocat: alter Isaurum. Al. Isauras, vel Isauos. Hic adeo pauper fuit, ut publico funere Romæ elatus fuerit.

Isaura Ammianus 14. 25. plur. num. dixit, Claudopolis, inquit, quam deduxit coloniam Claudius Cæsar, Isaura ante. Sic & Steph. diserte q. V. Isauriam fem. gen. alii protulerunt.

ISAUURI, populi Isauriam tenentes. Indomiti Isauri. Eutrop. 6. 3.

ISAUERICUS, a, um. Adj. possess. ut, Gens Isaurica. Plin. lib. 5. 27. Forum Isauricum. Cic. 5. Att. 21.

ISAUROS, i. m. Flaminiae fluvius est, qui accepto Sapi non procul a Cæsena in Adriaticum mare volvit. Lucan. 2. 406. V. ISAPIS. paulo supra.

I S C

ISCHÆMON, i. n. [*Ἰσχάμων*] Medicamentum quod valet ad sistendum sanguinem. Plin. 26. 12. & 25. 8.

ISCHALIS, [*Ἰσχάλης*] Britanniae insulae urbs. Ptolem. lib. 2. vulgo *Ilchester*.

ISCHIA, [*Ἰχία*] scribit Julius Pollux, Carnofas post lumbos utrinque eminentias appellari, quæ vero post hæc crescunt, *γλυτσία*, Latine Nates. Duo illa ossa circa quæ versura sit, ita distinguuntur, ut dicatur concavum illud superius *κοτύλη*, Latine acetabulum: inferius vero *ἰχίον*, quod nostri coxendicem dicunt. Quo etiam nomine & nervus ille nominatur, qui coxendicem femori committit. Erit ergo coxendix vertebra cotylæ infixæ, quam pyxidem appellant, nervis quibusdam ita illigata, ut facilius coxarum motus atque flexus fiat. Unde & qui coxendicem laborant, Ischiadici vel Ischiaci dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 6. Mox aquam bibere catillo, mire id prodesse ischiadicis affirmantes conf. Lex. Pitisc.

ISCHIAS, adis. f. [*ἰσχίης*] vel Ischiadicus dolor, sive Ischiacus, ille est quem medici recentiores barbæ *sciaticam* dicunt. Plin. 27. cap. 5. Bibitur propter ischiada & stranguriam & vino.

ISCHIACUS, sive **ISCHIADICUS**, [*ἰσχιᾶκος*, *ἰσχιαδικός*] Qui ischiadem morbo laborat. Cato R. R. cap. 123. Vinum ad ischiacos sic facito. De junipero, &c.

Ischiadicos dolores & spinæ levat agaricum potum. Plin. lib. 26. cap. 7. extr.

ISCHNON, i. n. [*Ἰσχόν*] Gracile, macrum. Lucret. 4. 1159.

Est etiam subtile genus dicendi apud Quintil. 12. 10.

ISCHNOTES, is. f. [*ἰσχνότης*] Gracilitas. Inter vitia oris refert Quintil. 1. 5.

ISCHOMACHE, es. f. [*Ἰσχομάχη*] compositum ex *ἰχω* & *μάχη*. Quo nomine dicta est Hippodamia, quæ habuit in nuptiis suis pugnam Centaurorum. Hæc fuit Atracii [Immo Oenomaï] filia, quæ nupsit Pirithoo. Ischomache, Lapithæ genus Heroïnæ. Propert. lib. 2. 2. 61.

ISCHOPOLIS, [*Ἰσχοπόλις*] Ptolemæo teste, Ponti Cappadocii urbs juxta Sidonem, vulgo *Tripoli*.

ISCIA, Insula est e regione Velia: alio nomine OEnotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7.

I S E

ISELASTICUS, a, um. Adj. Iselastica certamina in Epist. Plin. 10. 119. sunt quæ a Græcis *ἀγωνες ἰσελαστικοί* vocantur: de quibus Sibylla, *μικρὰς ἁδ' ἀγῶν ἰσελαστικὸς ἔσται*. Eorum autem ludorum & certaminum victores triumphantium more in patriam invehantur, & vectigal de publico

accipiebant. Vitruv. præf. lib. 9. Nobilibus athletis qui Olympia, Isthia, Isthmia, Nemea vicissent, Græcorum majores ita magnos honores constituerunt, uti non modo in conventu stantes cum palma & corona ferant laudes, sed etiam quum revertantur in suas civitates, cum victoria triumphantes, quadrigis in mœnia & in patriam invehantur, & reque publica perpetua vita constitutis vectigalibus fruuntur. Quum igitur quadrigis invehantur, dicebantur *ἰσελαστικοί*, unde Iselastica nomen deductum. Turneb. Advers. 1. 19.

I S I

ISIACUS, V. **ISIS**.

ISIS, Isis & Isidis, Isim. [*Ἰσις*] Inachi amnis filia, Io prius dicta. Quæ olim a Jove amatore in vaccam mutata, & a Junone in furorem acta, orbe pererrato, quum ad Nili fines pervenisset, Jovis ope formam vaccæ immutavit, estque ab Ægyptiis pro dea celebrata. De qua Lucan. lib. 8. 831.

Nos in templa tuam Romana recipimus Isim. conf. Tacit. Germ. cap. 9. & Apul. de Afri. Aur. lib. 11.

Linigera Isis. Ovid. 2. Amor. 2. 25.

De Isis cognominibus, Athenodoria, Patricia, Pelagia, Pharia, Regina atque Triumphalis. V. plura in Lex. Pitisc.

ISIACUS, a, um. Adj. Cic. 1. de Divin. 58. Isiaci conjectores.

ISIACUS, i. m. [*Ἰσιακός*] dictus Isidis sacerdos. Plin. lib. 27. cap. 7. Valer. Max. 7. 3. 8. Assumpto Isiaci habitu per itinera viasque stipem petens. Sic Suet. Domit. cap. 1. Isiaci celatus habitu, interque sacrificulos vanæ superstitionis.

ISIS, is. Urbis Romæ pars tertia, conjuncta Cœlimontanæ, sita in ea Equilium parte quæ latus australe respicit. Describunt illam Rufus & Victor. conf. Nardin. Rom. vet. 3. 8.

Hoc etiam nomine dicta est insula in Sinu Arabico.

ISITUM, sive **ISICIUM**, corrupte **ESITUM**, i. n. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 8. Dicas quæso, quæ causa difficile digestu facit isitum, quod ab infectione isitum dictum (amissione enim litteræ, postea quod nunc habet nomen obtinuit) quum multum in eo digestionem juverit tritura tam diligens, & quicquid grave erat carnis assumpserit, consummationemque ejus multa ex parte confecerit. Meminit & Arnob. lib. 7. adversus gentes, sed non exponit quid sit. Isitum (ait Beroaldus in lib. 8. Afri aurei) est Pulmenti genus ex infectis & minutatim tritis carnis confectum. Apud Apicium crebra mentio est Isicii, & multiformis concinnatio.

I S L

ISLANDIA, V. **THULE**.

I S M

ISMARUS, i. masc. in sing. [*Ἰσμαρῶς*] Ismara, n. in plur. Mons est Thraciæ, partim asper & incultus, partim fertilis vinetis & olivetis, quem Orpheus incoluit, ubi Ismara Ciconum urbs fuit. Virg. 6. Ecl. 30.

Nec tantum Rhodope miratur, & Ismarus Orpheus. Et rursum 2. Georg. 37.

— juvat Ismara Baccho

Conferere, atque olea magnum vestire Taburnum. Lucret. lib. 5. 30.

Thracen, Bistoniasque plagas, atque Ismara propter.

ISMARIUS, a, um. Adj. [*Ἰσμαρίος*] ut, Equi Ismarii. Ovid. 1. Epist. 46. Gentes Ismariae. Ovid. 10. Met. 305.

ISMARICUS, a, um. Aliud adj. Avien. Descript. Orb. 33.

Ismarici flabris Aquilonis.

ISMENE, es. f. [*Ἰσμήνη*] Oedipi filia, ut asserit Statius, de qua nihil habetur, nisi quod cuidam Athy juveni Cyrrheo desponsata fuerit, qui ante nuptias a Tydeo occisus est. Agenorea Ismene. Stat. 8. Theb. 622.

ISMENIAS, æ. m. [*Ἰσμενίας*] nomen Thebani optimi tibicinis. Apul. de Deo Socr. p. 53. Nescio, inquit, ut Ismenias tibiis canere, ut Apelles pingere. ut Lysippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle, Quum audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset. V. Voss. 2. Inst. Orat. p. 271.

ISMENUS, i. m. [*Ἰσμήνης*] Fluvius est Bœotiae, ab Ismeno Pelasgi filio cognominatus. Stat. 1. Theb. 40.

Horruit ingenti venientem Ismenus acervo. Legitur & Ismenon.

Ripæ Ismeni. Stat. 11. Theb. 179.

Celer Ismenos. Ovid. 2. Met. 734.

ISMENIS, idis. f. [*Ἰσμενίς*] Ovid. 3. Met. 734.

Thuraque dant, sanctasque colunt Ismenides aras. i. e. Thebanæ mulieres, ab Ismeno fluvio.

ISMENIUS, a, um. Adj. ut, Ismenius Æmon. V. ÆMON.

I S O

ISOCINNÄMON, i. n. Herba quæ & Daphnois dicitur. Plin. lib. 12. cap. 20.

ISOCOLON, i. n. [*ἰσοκῶλον*] Græci vocant, quod Latine Compar dicunt Rhetores, quod duabus aut pluribus sententiis brevibus, & inter se paribus exigitur: ut est illud, Nequaquam mihi cum eo res est, qui neque finem habet cupiendi, neque modum statuit utendi. Nam & multum desiderare, egentis est signum: & nihil parcere, egestatis est initium. Perottus. egent. Mart. Capel lib. 5. & Quindil. 4. 2.

ISOCRATES, is. m. [*Ἰσοκράτης*] Nomen maximi oratoris Græci, qui perfectus magister estitit, scripsitque multa præclare, & docuit alios. Cujus domus, cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. Auditor fuit Platonis, suavissimus orator, & in diverso genere dicendi nitidus & comptus. Omnes dicendi veneris secretus est, inventionem facilis, honesti studiosus, in compositione diligens. Cui invidens Aristoteles, adolescentes & ipse docere cepit, ut sapientiam cum eloquentia jungeret, dicens, Turpe est tacere, quum Isocrates loquatur. Ad Rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum, qui libenter is qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Civitatem tamen juvit. Philippumque in his quæ ad illum scripsit, Atheniensibus conciliavit. Panegyricus ejus omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam mutuis expostulationibus relictis, Gorgiam excitavit, ut idem quoque faceret. Optimæ ejus orationes censentur,

sentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos fere centum natus post Atheniensium cladem ad Chæroneam acceptam, non sustinens nuntium Atheniensium cladis. Ex Philostrato conf. Quintil. lib. 2. 8. & 10. 1. & 9.

Iſocrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque, qui & una cum claris oratoribus certavit in funere Mausoli Artemisæ viri. Suidas.

Iſocrates & Machaon præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses, a Thucydide commemorantur.

ISOCRATĒUS, a, um. Adj. [ἰσοκράτης] Adj. Cic. in Orat. 207. Placet omnia dici Isocrateo Theopompeoque more. Idem 1. Fam. 9. Isocratea ratio oratoria.

ISOCRATĪCUS, a, um. aliud Adj. [ἰσοκράτης] Quintil. lib. 9. 4.

ISODŌMON, [ἰσοδόμων] Genus structuræ in ædificiis, quasi æqualiter directum. Plin. lib. 36. cap. 22. Græci e lapide duro ac silice æquo construunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, isodomon vocant genus structuræ.

ISOETES, [ἰσοῦτες] Herba, sedum minusculum. Plin. 25. 13.

ISŌNŌMIA, æ. f. [ἰσωνομία] Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Summa vero vis infinitatis, magna ac diligenti contemplatione dignissima est, in qua intelligi necesse est eam esse naturam, ut omnia omnibus, paribus paria respondeant: hanc ἰσωνομίαν appellat Epicurus, id est æquabilemtributionem.

ISŌPSĒPHOS, i. m. [ἰσόψηφος] Æqualem habens numerum & potestatem. Versus isopsephi. Gell. 14. 6. De quibus V. Muret. Var. Lect. 14. 13.

ISŌPŪRON, [ἰσώπυρον] vocant aliqui Phaselium, seu Phasiolon, quoniam ejus folium, quod est anniso simile, in pampinos torquetur. Capitula sunt in summo caule tenuia, plena feminis melanthii. Plin. lib. 27. cap. 11. Diosc. 4. 121.

ISOSCĒLES, [ἰσοσκελής] Figura est trianguli, quod duo tantum æqualia habet latera, quæ Græci σκέλη. i. e. Crura vocant. Eucl. 1. Elem. Aulon.

ISOSTATES, æ. m. [ἰσοστάτης] Æqualitatis recognitor. Cod.

I S P

ISPĀLIS, V. HISPALIS.

ISPĒLUM, [Ἰσπύλον] Vilumbrorum, qui Umbris magis Orientales sunt, urbs, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hispellum aliis cum aspirata. Ispellum hodie.

ISPĪDA, æ. f. Avis venustate pennarum pulcherrima, ad ripas glacie concretas visa.

ISPORIS, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Vicus Syrtis magnæ. Hodie Naym civitas.

I S R

ISRAĒL, ēlis. m. [Ἰσραήλ] Nomen Patriarchæ Jacobi, totiusque populi ab eo prognati. Justin. 36. 2. 3. Isidor. 77.

ISRAĒLĪTA, æ. m. [Ἰσραηλίτης] pl. ISRAELĪTÆ, arum, [Ἰσραηλίται] Juven. 1. 234. antep. corrept.

Israelitarum cumulatæ gloria plebis. conf. Paulin. ad Nicet. 166.

I S S

ISSA, æ. f. Nomen catellæ apud Martial. 1. 110.

ISSA, æ. f. [Ἰσσα] Insula in mari Adriatico, adjacens Dalmatiæ, ut Ptolemæus lib. 2. scribit, in qua fuit Issa non ignobilis civitas. Alterius in Lesbo meminit Steph. Hinc

ISSÆUS, a, um. Adj. [Ἰσσεύς]

ISSO, pro Ivero. Festus.

ISSULUS, i. m. dimin. ab Issa; Blandimentum parentum, qui Issuli & Delicii trienni puero nomen dederunt, ut ariolatur Fabret. Inscript. p. 45. L. APONIUS ET APONIA ILLA ISSULO ET DELICIO SUO FECER.

ISSUS, [Ἰσσοῦ] Urbs inter Ciliciam & Syriam, a qua Sinus Issicus. Ptolemæus lib. 3. cap. 8. Issus seu Issos Ciliciæ, nunc *Laiassa* dicitur. testis Olivarius in Melam. Sinus Issicus, *Le golfe de Layasse*, ubi Alexander Magnus dicitur vicisse Darium. conf. Curt. 3. 7. 6.

ISSĪCUS, a, um. Adj. ut, Sinus Issicus. Ammian. 26. 25. V. dict. super.

I S T

ISTÆ, ista, istud: gen. istius, vel ius. V. Virg. 12. Æn. 648. & Martial. 14. 171. dicitur Iste, Qui apud te est, aut de quo loqueris. Ter. Eun. 4. 4. 43. Mirumni tu credas quod iste dicat. Cic. 2. Fam. 10. Putaresne unquam accidere posse, ut mihi verba deessent, neque solum ista vestra oratoria, sed hæc etiam levia nostratia?

Iste, pro Is, ut ἴσθι Græce. Cic. 3. Verr. 119. Quum edictum totum eorum arbitratu, quamdiu fuit designatus, componeret, qui ab isto jus ad utilitatem suam nundinarentur. Budæus.

Iste, Contemptum videtur indicare, v. g. Cic. 4. Verr. 34. Coactu istius. & p. p. Cum nihil intererat istius. ut contra Ipse, Auctoritatem denotat. q. V.

ISTUC, pro Istud frequentissimum, maxime apud Comicos. Ter. Heaut. 1. 1. 58.

Ego istuc ætatis, non amoris operam dabam. i. e. Quum in ea essem ætate. Idem And. 2. 2. 13.

— rem tenes.

P. Istuc ipsum. D. atque istuc ipsum nihil pericli est: me vide.

Cic. 1. Acad. Istuc quidem considerabo.

Ista n. pl. pro Hæc. Quintil. lib. 11. cap. 1. Nos institutionem professi, non solum scientibus ista, sed etiam discitibus tradimus.

Ista ipse de re cogitavi. Cic. 1. Acad. 4. Itaque non hæsitans respondebo: sed ea dicam quæ mihi sunt in promptu, quod ista ipse de re, multum, ut dixi, & diu cogitavi.

Istud tuum scelus. Cic. 4. Verr. 87. Quare de hospitio violato, & de isto tuo nefario scelere nihil queror.

Iste, demonstrativum. Columel. lib. 9. cap. 14. Notior est ista vere agricolis concepta opinio.

Istud quidem. Cic. 1. Acad. 14. Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sane istud quidem, inquit: sum enim admodum infirmus. i. e. Istud quod dicis, ut assidamus, faciendum est. [Subaudiendum puto] Faciamus, vel ἂν κενὸν Videtur.

ISTO, Adv. ad locum. Plin. lib. 3. Epist. 6. extr. Destino enim, si tamen officii ratio permiserit, excurrere isto.

Isto venire. Cic. 9. Fam. 16. Idem 3. Q. frat. 1. Segm. 3. Trebatium vero meum quod isto admisceas nihil est.

ISTIC, vel ISTHIC, istac, istoc. Iste hic. Ter. Heaut. 3. 3. 1.

Quid istuc quæso? qui istic mos est, Clitipho?

Istac facie. Plaut. Rud. 2. 2. 10.

Nullum istac facie, ut prædicas, venisse huc scimus. i. e. Qui talem habeat faciem.

Istac lege. Plaut. Trin. 5. 2. 38.

Istac lege filiam tuam sponden' mihi uxorem dari?

Istac n. pl. pro Hæc ista, vel ista hæc. Cic. 12. Att. Primum tibi persuadeade me istac non curare.

Istacres est, i. e. Sic res habet, ut dicis. Plaut. Merc. 3. 1. 25.

Istoc modo. Plaut. Truc. 1. 2. 60. Ter. Heaut. 4. 3. 35.

At enim spem istoc pacto rursum nuptiarum omnem eripis.

Istoc vilius. Ter. Adel. 5. 9. 24. Reddet tibi cito. M. istoc vilius. Ubi Donatus, Istoc vilius, quasi, Nihil minus, negatio enim est floccum ostendens, aut quid tale, cum ἰσάψα, qua subauditur Quicquam: &, Non dabo.

Istunc ipsum. Ter. Eun. 2. 3. 64.

— illumne obsecro,

Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem? P. Istunc ipsum.

Isthic, pro Iste. Plaut. Amph. Istic jamdudum mihi maxima memoravit mira.

Tu istic, pro Tu ipse. Plaut. Amph. 2. 1. 25. Tu istic ubi bibisti?

Encliticum ex aliquando adjungitur. Plaut. Truc. 3. 2. 16. Istacce ridicularia.

Istace. Cato cap. 132. Macste istace dape pollucenda esto.

ISTUCCĪNE, interrog. Ter. Eun. 5. 1. 14.

Istuccine interminata sum hinc abiens tibi? i. e. Istudne.

ISTIUŠMŌDI, Nomen indecl. h. e. Istius formæ & speciei, vel Talis. Plaut. Most. 3. 2. 59. Cic. 6. Verr. 9. Videte majorum diligentiam, qui nihil dum etiam istiusmodi suspicabantur. Ter. Heaut. 2. 4. 7.

Et vos esse istiusmodi, & nos non esse, haud mirabile est.

Istius modi, disjunct. Plaut. Trin. 2. 4. 150.

— contra istoc detrudi maleficos

Æquum videtur qui quidem istius sint modi.

ISTIC, Adv. [αὐτί, αὐτό] In loco ubi tu es. Ter. Eun. 4. 6. 27. Omitte: jam istic adero. Cic. 1. Fam. 10. Et ibi malis esse, ubi aliquo numero sis, quam istic, ubi solus sapere videre.

Istic, In isto negotio. Ter. And. 2. 5. 9.

Neque istic, neque alibi tibi usquam erit in me mora.

Istic sum, i. e. Audio, vel ausculto. Cic. 5. de Fin. 78. Istic sum, inquit, exspectoque quid ad id quod quæram respondeas.

ISTINC, [αὐτόθεν] Adv. de loco. Cic. 7. Att. 10. De malis nostris tu prius audis, quam ego: istinc enim emanant. Idem 1. Fam. 10.

ISTŌC, [αὐτόθεν] Adv. pro Ab isto loco. Ter. Adel. 2. 1. 15. Accede illuc, Parmeno, nimium istoc abisti. V. NIMIS.

ISTAC, [αὐτόσε] Adv. per locum. Ter. Heaut. 3. 3. 27.

Abi sane istac, istorum, quovis.

ISTACTENUS, Plaut. Bacch. 1. 2. 58.

Istactenus tibi, Lyde, libertas data est.

ISTORSUM, Adv. [αὐτόσε] Versus eum locum ubi tu es. Ter. Phorm. 5. 1. 14.

Concede hinc a foribus paululum istorum sodes, Sophrona. Ter. Heaut. 3. 3. 27. Abi sane istac, istorum, quovis.

ISTUC, Adv. Ad istum locum. Ter. Heaut. 2. 2. 33.

Mane hoc quod cœpi primum enarrem, Clitipho,

Post istuc veniam.

ISTER, Istri. m. Fluvius Europæ permagnus, quod & Istrum dicitur, quando scilicet Flumen sequitur, ut ait Probus. Hoc & Asdubanum, & Danubius vocatur, auctore Servio. Virg. 2. Georg. 497.

Aut conjurato descendens Dacus ab Istro. Danubius vocatur

Ister ab Aria civitate Valachiæ usque ad Pontum. Testis Olivar. in Melam.

Ripa ferox Istri. Ovid. 4. de Pont. 9. 76.

Binominis Ister. Ovid. 1. de Pont. 8. 11.

Frigidus Ister. Ovid. in Ibin, 138.

Gemmifer Ister. Sen. Herc. OEth. 5.

Multifidus Ister. Lucan. lib. 3. 202.

Opacus vitibus Ister. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 199.

Rapidus Ister. Claud. de Bell. Get. 489.

Sævus Ister. Claud. 6. Conf. Hon. 220. Intelligit accolæ Istri.

Septemgeminus Ister. Valer. 4. Argon. 718. Quia in septem ostia dividitur.

Torvus Ister. Valer. 8. Argon. 218.

Turbidus & torquens flaventes Ister arenas. Virg. 2. Georg. 350.

ISTHMIŌN, [ἰσθμῖον] de quo apud Homer. lib. 8. Odyss. Quo in loco Didymus interpres dicit id idem, quod Peritrachelium, de quo infra: & in hoc differre ab Hormo, de quo supra diximus, quod Isthmion collum cingat, Hormos autem ab eodem demittatur: tanquam videlicet illud sit quod vulgo *collier* vocamus, hoc autem *chaine*. Isthmia ponit Pollux lib. 5. cap. 16. inter Ornamenta muliebria.

ISTHMUS, i. m. [ἰσθμὸς] proprie Collum significat. A cujus similitudine Terra oblonga & angusta inter duo maria, Isthmos etiam dicitur; cui Porthmos, id est fretum, etiam opponitur, Maris scilicet inter duas continentes angustia. Unde per antonomasiam Isthmus Peloponnesi dictus inter Ægeum & Ionium mare, quinque millium passuum intervallo, cujus fauces Corinthus obsidet. Plin. lib. 4. cap. 4. de Peloponneso loquens, Angustia, inquit, unde procedit, Isthmos appellantur. Budæus. Strabo, In Isthmo, inquit, Neptuni, quem Isthmion vocant, templum eminent picearum arborum luo circumclusum, ubi ludos Isthmicos Corinthii celebrare sunt soliti. Hos ludos Theseum instituisse scribit in Theseo Plutarchus. Fuerunt & Isthmia, ludi illic Palæmoni sacri. Meminit horum Stat. 6. Theb. 557. [Immo iidem ac supra memorati ludi fuerunt: Quos Sisyphus primum in honorem Palæmonis instituit, ac Theseus dein Neptuno consecravit. V. Lex. Pitisc.] Notum est adagium, Isthmum fodis: Quum frustra aliquid moliri quempiam significamus: multi enim, ut tanti ambitus molestiam tollerent, trans-

transfodere angustias illas conati, re infecta destiterunt, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 4.

Bimaris Isthmus. Ovid. 7. Met. 406.

Lacrimabilis Isthmus. Stat. 3. Silv. 1. 142.

ISTHMIUS, a, um. [*ἰσθμίου*] Adj. Ad isthmum pertinens. ut, Neptunus Isthmius, scil. Cujus delubrum fuit in Isthmo Peloponnesi. Plin. lib. 4. 5.

Ludi Isthmii. Liv. 33. 32. V. ISTHMUS.

ISTHMIÆ, ñrum, n. pl. quæ in honorem Neptuni celebrabantur, quinquennalia fuisse testantur Plin. lib. 4. 5. & Solin. cap. 9. Aufon. Idyll. 25.

Hæc quoque temporibus quinquennia sacra notandis

Isthmia Neptuno data sunt. Curt. 4. 5. Solenne ludicrum Isth-

miorum, quod conventu totius Græciæ celebratum est.

Isthmia, Palæmoni sacra. V. ISTHMUS.

ISTHMIÆCUS, aliud Adj. [*ἰσθμιαῖος*] ut, Isthmiacus portus. Stat. 2. Silv. 1. 179. Corona. Plin. 15. 10. Fretum. Sidon. Carm. 11. 6.

ISTONIUM, [*Ἰσώνιον*] Italiæ oppidum Ptolemæo. Vulgo *Gnasso*.

ISTRIA, [*Ἰστρία*] Italiæ regio, Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum vigintiquinque millia complectitur: a Formione, nunc Rifano fluvio, ad Flanaticum sinum: in quo Arfia amnis decurrens, Istriam ab Illyrico dirimit. Istrorum gentem fama est originem a Colchis duxisse, missis ab Ætæa rege ad Argonautas persequendos, qui ut a Ponto intraverunt Istrum, nec raptorem invenissent, sive metu regis, sive tædio longæ navigationis, juxta Aquileiam confederunt, Istrique ex amnis nomine quo a mari concesserant, sunt appellati. V. Plin. 3. 18. & 19.

ISTRI, sive HISTRI, orum. m. Istriæ populi. Liv. 21. 16.

ISTRIANI, orum. Idem. Justin. 9. 2. Rex Istriæ.

I S U

ISUS & Antiphus, Priami fuere filii: verum Antiphus ex Hecuba susceptus est, quum naturalis esset Isus: ut Auctor est Homerus in Iliad. A. 101.

I T A

ITA, [*ἰτά, ἔτα*] Adverbium respondendi, sive affirmandi. Ter. And. 5. 2. 8. Etiam tu hoc respondes, quid istic tibi negotii est? D. mihi? S. ita.

Ita Davus. Hor. 2. Serm. 7. 2. Davusne? ita Davus. subaud. Est.

Ita est, pro Sic est, respondentis particula. Ter. Eun. 1. 2. 44.

Nam hic quoque bonam magnamque partem ad te attulit.

Ita est. [Subauditur semper verbum substantivum, quod hic expressum est. Similiter Sic in responsione absolute ponitur, pro Sic est. V. f. l. & Non pro Non est, vel potius Non ita est, quod & Non ita, *ἰδαντικῶς* dicitur. Virg. 4. Æn. 584.

Non est ita, pro Non est verum. Cic. pro Cluent.

Ita est, sentio. Plaut. Pseud. 1. 5. 51.

Ita est. Plin. lib. 13. cap. 3. Utinamque dicere possemus, quis primus instituit. Ita est, nimirum hac mercede corruptæ terrarum orbem devicere aquilæ. Idem lib. 7. cap. 40. Ita est profecto, alius de alio judicat dies, & tamen supremus de omnibus. Locutio est Plinio familiaris.

Ita res est. Ter. And. 3. 1. 1.

Ita pol quidem res est, ut dixti, Lesbia.

Est ita, ut dicitur. Cic. 6. Verr. 117.

Ita dico. Plaut. Pseud. 4. 7. 53.

Hæc tuus? H. ita dico. B. miles? H. ita loquor. B. Macedonius?

B. Admodum, inquam.

Ita loquor, Vera prædico, id quod res est dico. Plaut. Most. 4. 2. 31.

Hæc hic noster potat. T. B. herus hic vester potat? D. ita loquor.

Ita loquor, Ita loqui soleo, mos est loquendi meus. Plaut. Aul. 5. 21.

— soleo hercle ego garrire nugæ, ita loquor.

Ut ita dicam. Cic. de Amicit. 19. Humilem sane relinquunt, & minime generosum (ut ita dicam) ortum amicitia.

Ita enim vero. Plaut. Amph. 1. 1. 254.

Quid, domum vestram? S. ita enim vero.

Ita inquam. Plaut. Amph. 1. 1. 206.

Hæcne tua domu' est? S. ita inquam. Al. Ita, inquam.

Ita profecto. Plaut. Amph. 1. 1. 214.

At mentiris etiam, certo pedibus, non turicis venis.

S. Ita profecto.

Ita prorsus. Cic. 2. Tusc. 67. Sed tibi hoc video non posse deberi. A. ita prorsus.

Ita vero. Plaut. Men. 5. 9. 36.

Quid ais tu? Menæmum, opinor, te vocari dixeras.

MEN. Ita vero.

Ita aiunt, Ita prædicant. Ter. Heaut. 4. 8. 11.

Immo hæc quidem, quæ apud me est, Clitiphonis est

amica. M. ita aiunt, C. & tu credis? M. omnia. Idem Andr. 5. 3. 4. Ita prædicant.

Ita est homo, pro Ea est natura, Ejusmodi, vel talis est. Ter. Adelph. 1. 2. 64.

— nam ita est homo:

Quum placo, ad verborum sedulo, & deterreo.

Ita vestra est benignitas. Plaut. Pæn. 3. 3. 30.

Ita ingenio fuit, vel Ita ingenium ejus fuit. Ter. Phorm. 1. 3. 20.

Ita plerique ingenio fumus omnes, nostri nosmet penitet. Plaut. Stich. 5. 5. 3.

— nam ita est ingenium muliebres,

Bene cum lauta est, terfa, ornata, ficta est, infecta est tamen.

Ita natio est hominum. Plaut. Men. 2. 1. 33.

Ita pars libertinorum est: nisi patreno qui advorsatus est, nec satis &c. Plaut. Pers. 5. 2. 57.

Ita est amor ut. Plaut. Trin. 3. 2. 42.

Ita est amor, balitta ut jacitur, nihil sic celere est, neque volat.

Ita animatus fui ut te hoc donarem, i. e. Sic in animo habebam. Plaut. Amph. 2. 2. 130.

Alii sunt ita, ut in rem esse ducunt suam. Plaut. Men. 5. 6. 19.

Ita justum est, si est voluntarium. Cic. 1. Off. 28. i. e. Ea conditione & pacto. V. Ita si, infra.

VOL. 11.

Ita, ut. Cic. de Amicit. 1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævola, sum; ita virili toga, ut, quoad possem & liceret, a senis latere nunquam discederem.

Ita facere certum est. Ter. Eun. 1. 2. 108.

Ita facere certum est: mos gerundus est Thaidi.

Ita res erat, faciendum fuit. i. e. In eo statu res erat. Ter. Eun. 1. 2. 17.

Ita negotium est. Plaut. Pers. 4. 6. 11. Ter. And. 4. 2. 32. Quapropter? D. ita opus est facto.

Si ita sit, ut. Cic. 4. Acad. 5. Hoc autem si ita sit, ut unum modo sensibus falsum videatur.

Ita judices, ne. Plaut. Curc. 3. 3. 26. Ter. Heaut. 4. 5. 35.

Ita tu istæc tua misceto, ne me admisceas.

Ita instas, quasi pro noxio. Plaut. Merc. 4. 3. 26. conf. Ita quasi, infra.

Ita me deus amet, Sermo optantis est, & etiam confirmantis, sive assentientis, fidemve facientis sive jurantis. Ter. Eun. 3. 2. 21.

Ita me di ament, honestus est. Ibid. 4. 1. 1.

Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi vicem miseret me. Ter. Heaut. 4. 5. 1. Cic. 7. Verr. 71. Ita mihi deos omnes propitios esse velim, ut, tametsi mihi jucundissimus est honos populi, tamen nequaquam, &c.

Ita te amabit Juppiter, ut tu nescis. Plaut. Aul. 4. 10. 31.

Ita vero me amabit Juppiter, uxor, ut ego illud nunquam dixi. Plaut. Merc. 4. 4. 23.

Ita me Venus amet, ut ego te hoc triduum nunquam finam. Plaut. Curc. 1. 3. 52.

Ita me fervet Juppiter, ut propior illi, quam ego sum, ac tu nemo est. Plaut. Amph.

At ita me Di fervent, ut hic pater est vester. Plaut. Pæn. 5. 4. 88.

Ita mihi atque huic sis superstes, ut ex me atque hoc natus es. Ter. Heaut. 5. 4. 7. Sic,

Ita vivam, ut maximos sumptus facio. Cic. 5. Att.

Ita spero quidem. Ter. And. 1. 5. 63.

Ita quæso, Ter. Heaut. 3. 1. 96. Continuo hic adero. M. ita quæso.

Ita non. Ter. Heaut. 3. 2. 13.

Ita, non ut olim, sed uti nunc, sane bona.

Ita nunc viget mos: ita nunc servitium est. Plaut. Curc. 2. 3. 21.

Ita nunc nihilominus. Plaut. Pæn. 1. 2. 149.

Dum te exspecto, neque usquam aliam mihi paravi copiam,

Neque istuc usquam apparet, ita nunc nihilominus fervio.

Non ita multi fuerunt. Cic. de Clar. Orat. 244. Et 4. Verr. 49. Tadius, qui erat reliquus, non ita multum tecum fuit.

Non ita valde de his laboro. Cic. 11. Fam. 21. [Valde est Expositio. H. St. Non ita, i. e. Non valde. Ter. prol. Andr. 11.]

Non ita dissimili sunt argumento: & tamen &c. Cic. de Senect.

Non ita longa disputatione.

Non ita multum dicendi laude procefferat, Cic. de Clar. Orat. 137. conf. 41.

Nec ita multum provectus, rejectus Austro sum in eum ipsum locum unde descenderam. Cic. 1. Philipp. 7.

Quod si ita fecissent, id non ita esse fixum deberet. Cic. pro Cluent. 26.

Nec ita multo post. Cic. 2. Off. 9. Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possimus, ut hominum studia complectamur, eaque teneamus, dicemus, neque ita multo post: sed pauca ante dicenda sunt.

Quo mortuo, nec ita multo post, in Galliam proficiscitur. Cic. pro Quint. 15.

Ita subito. Plaut. Trinum. 5. 2. 51.

Evocate: ita subito est, propere quod eum conventum volo.

Ita res subita est. Plaut. Curc. 2. 3. 23.

Ita; pro In tantum, vel usque adeo, in fine orationis. Ter. And. 2. 1. 4. — væ misero mihi,

Ut animus in spe, atque in timore usque ante hac attentus fuit:

Ita postquam adempta spes est, lassus, cura confectus stupet. Cic.

Quorum quanta mens sit, difficile est æstimare: ita multa meminerunt.

Et alibi iidem. Ita isti faveo sententiæ, Per epiphonema.

Ita ut. Columel. lib. 4. cap. 2. Quod mergi mox facile radicanitur, ita ut quæque vitis suis, &c.

Ita moratus, ut præ se probitatem quandam & ingenuitatem ferat. Cic. 1. Acad. 33.

Ita magnæ, ut sperem posse avelli, pro Adeo. Ter. Andr. 3. 3. 12. Cic. de Amicit. Ab eis ita amantur, ut facile earum appareat sensus.

Ita non modo, &c. Cic. pro Deiot. 21. Dii te perdant, fugitive: ita non modo nequam, & improbus, sed & fatuus & amens es.

Ita ut fit, Ut fere fit, ut fieri solet. Ter. Eun. 4. 2. 2.

Dum rus eo, cœpi egomet mecum inter vias,

Ita ut fit, ubi quid in animo est molestiæ,

Aliam rem ex alia cogitare.

Ita ut ingenium est omnium hominum. Ter. And. 1. 1. 50.

Ita, ut si esset filia. Ter. Eun. 1. 2. 37. i. e. Quemadmodum.

Ita, quemadmodum. Cic. 3. Verr. 40. Quæsturam ita gessit, quemadmodum cognovistis.

Ita, quasi. Cic. pro Quint. 15. Quia in re ita diligens erat, quasi si qui magna fide societatem gererent.

Ita, si, pro Ea conditione. Ut apud Livium lib. 42. pag. penult. Responderi placuit, ita pacem dari, si de summa rerum liberum senatui permitat rex de se, deque universa Macedonia statuendi jus. H. St. locus est cap. 62. extr. conf. Ita justum est &c. supra.

Ita nati, pro Ad hoc, quod barbari ad eum finem dicunt. Cic. de Amicit. 10. Sic enim mihi perspicere videor, ita natos esse nos, ut inter omnes esset societas quedam. [i. e. Ea conditione.]

Ita ut erat, quod barbare vulgo dicitur, ut de facto erat. Cic. de Amicit. 24. Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse perseveraret?

Ita, pro Igitur. Cic. 5. Tusc. 94. Ita nobilissima civitas Græcæ, & olim potentissima, sepulcrum civis sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate didicisset. De Archimedis sepulcro.

Ita, pro Igitur, & in conclusionibus ponitur. Cic. 3. de Fin. Ita fit, ut quod bonum sit, id etiam honestum sit. Idem 1. Off. 149. Ita fit, ut vincat cognitionis studium conficiatio hominum atque communitas.

Tttt

Idem

Idem pro Quint. 8. Ita fit, ut ego qui tela depellere, & vulneribus mederi debeam, tum id facere cogar, &c.

Ita, pro Itaque. Cic. 1. de Nat. Deor. 111. Virtus autem actiosa est, & deus vester nihil agens: expers virtutis igitur: ita, ne beatus quidem est.

Ita fecit, vel plus etiam. Cic. de Amicit. 37. Videtis quam nefaria vox, & hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.

Itane; sciscitantis particula. Ter. Eun. 5. 8. 27.

Quodvis donum, & primum a me optato: id optatum feres.

Itane? Cic. pro Rosc. Amer. 112. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissolvere, & fallere eum qui laesus non esset, nisi credidisset. itane est?

Itane; commiserantis. Ter. And. 4. 6. 7. Salvus sis, Crito. c. itane Chrysis? hem. Donatus.

Itane; indignationis nota. Ter. And. 3. 2. 12. O Dave, itane contemnor abs te? Ubi Donatus, Indignatio est, ad estimationem revocantis ejus dicta vel facta, a quo contemnitur quis. Idem And. 1. 5. 8.

Itane obstatine operam dat, ut me a Glycerio miserum abstrahat?

Itane vero, Interrogatio plena stomachi. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Itane vero ego non iustus, qui & Consul rogavi, & augur, & auspicato; Idem 3. Verr. 40. Itane vero, quibus fuit portus apud eum, contra quem arma tulerunt, iis apud te, &c. Ter. And. 5. 4. 23.

— fabulam inceptat. CH. sine.

CR. Itane vero obturbat?

ITÄQUE, [ιταρῶν, ἰταρ, ἴταρ] Concludentis particula compositum ab Ita, unica dictio: pro qua Cicero utitur dictione Ergo aliquando. Cic. de Amicit. 6. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa, breviter & commode dicta memoriae mandabam.

Itaque, Collectiva partic. Vide IGITUR. H. St.

Itaque, quum gemina dictio est, accentum habet in penultima, significatque Et ita. Ter. And. 3. 3. 18.

Immo ita volo, itaque postulo ut fiat, Chreme. Idem Eun. 2. 3. 25. Tamen si bona est natura, reddunt curatura juncas:

Itaque ergo amantur. Ubi Donatus, Itaque, Atque ita fit ut amentur. Itaque ergo. Liv. 28. 12. Idem lib. 3. 31. Itaque ergo ut magistratu abire, a Sp. Tarpeio & A. Aterio Consulibus dicta dies est. Idem lib. 9. Decad. 4. conf. Ter. in præced.

ITALIA, æ. f. [Ἰταλία] Europæ regio, prius Hesperia, ab Hespero Atlantis fratre, qui a fratre pulvis & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen. Sive (ut Macrobius inquit) ab Hespero stellâ, quod Occasui subjecta sit. Inde OEnotria, vel a bonitate vini quod in Italia nascitur (nam Græci οἶνον vinum dicunt) vel ab OEnotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges posuit. Nam ad eam partem venit, in qua postea Turnus regnavit, & suo nomine appellavit. Virg. 1. Æn. 534.

Est locus: Hesperiam Græci, &c. Timæus, & Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. & 5. Columella quoque in præm. lib. 6. a bobus vocatam dixerunt: quoniam Tauri Græca veteri lingua, Itali vocati sunt, a quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Est etiam dicta Ausonia (ut Aristophanes inquit) pars ad Tyrrhenum versa. Estque in forma cruris inter Adriaticum & Tuscum mare, & a jugis Alpium, dorsoque Appennini porrecta, se paulatim attollens, usque ad Rhegium verticem & litora Bruttiorum extenditur. In ultimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum: in extremitate Rhegium oppidum habens. Ejus longitudo ab Augusta Prætoria, quæ in Alpino sine sita est, & per Romam Capuamque porrigitur, usque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum colligit: latitudo vero quadringenta decem ubi major latitudo: ubi vero minor, centum trigintaquinque. Habetque umbilicum in agro Reatino, quæ dudum ex latere maris superi Rubiconem fluvium pro finibus habuit. Dividitur autem in sedecim regiones, scilicet Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium sive Aprutium, Picenum, Flaminiam & Æmiliam, seu Romanidiolam. Umbriam (nunc ducatum Spoletinum) Galliam Cisalpinam, Venetiam (nunc Marcham Tarvisinam) Iapidiam, & Carniam (nunc Forum Julium) & Istriam.

Italia sic describitur a Siculo Flacco in libro De conditionibus agrorum. p. 2. Gœf. Ab Alpibus in mare porrigitur: a tribus lateribus exteras gentes intuetur: a Sicilia usque ad Galliam omne litus Africum ei est contrarium: rursus a Leucopetra pars, quæ ad mare attingit, Macedonia aliquam Epiri partem spectat. Adriaticum vero litus Illyricum contra se habet.

καὶ ἡ Πατριὰ τῆς οὐν Ἰταλίας, τότε δὲ ἡ Γαλατίας Dio libro 41. pag. penult. quæ est 118. edit. Paris. Italia κυρίως & καθ' ὅλην quæ regio, vide App. in Annib. 124. & 125. in 8vo. H. St.

Bellifera Italia. Claud. 1. in Eutrop. 429.

Magna Italia. Virg. 4. Æn. 345.

Potens Italia. Claud. 2. in Eutrop. 527.

ITALUS, a. um. Adj. [Ἰταλός] Ad Italiam pertinens.

Cælum Italum. Hor. 2. Carm. 7. 4.

Gens Italia. Virg. 6. Æn. 757.

Regna Italia. Virg. 3. Æn. 185.

ITALICUS, [Ἰταλικός] aliud Adj. ut, Oræ Italicæ. Ovid. 15. Met. 9. Italicum ducem legimus apud Æmil. Probum in Timoleontis vita p. 394. Lamb. Cepit etiam Mamercum, Italicum ducem. H. St. locus est cap. 2. extr.

ITALIS, Idis. [Ἰταλὶς] patronym. ut, Matres Italides. Ovid. 2. Fast. 441. Nymphæ Italides. Sil. lib. 7. 428.

ITALICA, [Ἰταλική] Urbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur, ut ait Strabo.

Italica, Civitas est Bæticæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 4. patria Trajani Cæsaris & Silii poetæ, Italici inde dicti.

Italica Urbs, non appellativo, sed proprio nomine interdum dicitur de quadam Hispaniæ urbe, Patria Trajani & Adriani. Meminit. Steph. vide App. Iber. p. 178. in 8vo. H. St. V. Eutrop. lib. 8. cap. 2. & 3. Meminerat verbo hujus urbis ed. Lugd.

ITALICENSIS, e. Adj. [Ἰταλικήσιος] Populus ab Italica Hispaniæ urbe.

ITAQUE, V. ITA.

ITARGUS, Germaniæ fluvius Ovidio, quem alii omnes Visurgin vocant. Sic enim ait, ad Liv. 386.

Decolor infecta Itargus aqua. Turneb. Sed admodum dubia vexataque lectio est.

ITER, [ἴσμιον, ὁδὸς] Adv. significans interdum Ita, vel Sic: interdum Autem: interdum Similiter.

Item, Autem. Plaut. Aul. 2. 2. 50.

Venit hoc mihi in mentem, Megadore, te esse hominem divitem, Factiosum, me item esse hominem pauperum pauperrimum.

Item, Ita, vel sic, sive Itidem. Cic. in Orat. 147. Nam omnium magnarum artium, sicut arborum altitudo nos delectat, radices, stirpesque non item. Idem in Art. Rhetor. 165. Quæ omnia item uti contraria rerum bonarum, in rebus vitandis reponemus.

Item, pro Sic, in comparationibus & similitudinibus. Cic. 1. de Orat. 118. Nullæ enim lites, neque controversiæ sunt, quæ cogant homines sicut in foro non bonos oratores, item in theatro actores malos perpeti. Bud.

Item ut, pro Similiter. Plaut. Truc. 2. 1. 41. Cic. in Orat. 202. Ita fit ut non item in oratione, ut in versu numerus exstet. Ter. Phorm. 2. 3. 66.

Itane tandem quæso, item ut meretricem, ubi abusus sis,

Mercedem dare lex jubet ei, atque amittere? Idem And. 1. 1. 62. Item alio die quærebam.

Indignatur item privatis, ac prope focco

Dignis carminibus celebrari cœna Thyestæ. Hor. in Carm. de Arte poet. & Sat. 3. libri 1. Cetera item nequeunt stultis hærentia. H. St. prior locus v. 90. ubi pro Celebrari, in codd. correct. Narrari legitur. posterior. v. 77.

Item, pro Etiam. Cic. de Amicit. 7. Itaque ex me quærent, credo ex hoc item Scævola. Al. Item ex te, Scævola. Idem ibid. 16. Pergratum mihi feceris, spero item Scævola, si, &c.

Itemque; pro Deinde, vel Præterea. Cic. 4. Acad. 22. Itemque si id quod officii sit, non occurrit animo, nihil omnino aget. Idem 2. de Divin. 17. Solis defectiones, itemque lunæ prædicuntur.

ITIDEM, Vide in suo ordine. H. St.

ITER, iteris. n. [ἰτέρια] Sic enim inflectebant veteres, testibus Prisciano & Nonio 8. 13. Viam significat. Lucret. lib. 5. 652.

Concussos iterare, & labefactos aere multo. Nævius Lycurgo,

Ignoti iteris sumus; tute scis. Attius OEnomao, Te longo itere cerno vadere. Idem Telepho, Studiumque iteris reprimere.

ITER, itinēris; ab Itiner quod vide infra.

Iter dictum est, quod vehendo quid Teritur; vel ab Eundo, cujus supinum est Itum: sive ab Ito frequentativo.

Iter, de mari etiam dicitur. Ter. Hec. 3. 4. 1.

Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter?

s. Non hercle, Parmeno, verbis dici potest

Tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. conf. infra

Currit tutum iter Classis, Dirigere navis iter, Ferre iter per. Radit iter, Raptat nos iter, Solvit iter, Tenebat medium iter, Vertere iter a portu.

Iter de Volatu. Virg. 6. Æn. 16.

Insuetum per iter gelidas enavit ad Arctos. de Dædalo volante.

V. INSUBTUS.

Radit iter liquidum. Virg. 5. Æn. 217. de columba volante.

Iter diei, pro Spatio quod uno die conficere possumus. Liv. 25. 15. Qui nuntiarent duos coss. ad Beneventum esse, diei iter a Capua.

Abeſt paucorum dierum iter, &c. V. ABSUM.

Iter, Itionem significat. Cic. 3. Att. 7. Sed itineris causa ut divorterem primum est devium, deinde ab Antonio, & ceteris quadridui.

Dicam in itinere, i. e. Inter eundem. Ter. Phorm. 3. 3. extr.

Iter pro ipsa Via aliquando ponitur. ut, Iter pontis. Vet. Schol. ad Juven. 14. Sat. 134.

Urbis itinera. Tacit. 1. Hist. 81.

Itinera quæ extra murum ad portam ferebant. Cæs. 1. Bell. Civil. 27. Stratum militari labore iter sæpe deserimus, compendio ducti. Quintil. lib. 2. cap. 13. extr.

Angustum formica terens iter. Virg. 1. Georg. 380.

Ambiguum iter. Perf. 5. Sat. 34.

Amœnum, ac molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Arenosum iter. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Utraque excipit iter aliqua ex parte arenosum, jumentis paulo gravius & longius, equo breve & molle.

Cæcum iter. Ovid. 10. Met. 456.

Campestre iter. V. Campeſtris, in CAMPUS.

Clausum iter vetito. Sen. Herc. fur. 4.

Commodum iter. Columel. lib. 1. cap. 3.

Delicatum iter. Lactant. De opific. Dei, cap. 20. Noluit deus hominem ad immortalem illam beatitudinem delicato itinere pervenire.

Devium iter, Inaccessum, & a via remotum. Cic. 14. Att. 10. Tribonius itineribus deviiis proficisceretur in provinciam.

Durum iter. Valer. 1. Argon. 565.

Felix parum iter. Ovid. 21. Epist. 74.

Flexum iter. Lucret. lib. 4. 91.

Flexuosum. V. Itinera aquarum ad finem.

Immensum iter. V. IMMENSUS.

Impervia itinera. Tacit. 3. Ann. 31.

Inexplicabile iter. V. INEXPLICABILIS.

Infestum iter viæ. Lucret. lib. 5. 1123. V. INFESTUS.

Interrupta & impervia itinera. Tacit. 3. Ann. 31.

Interseptum iter. V. INTERSEPIO.

Iter irremeabile. Claud. 2. in Eutrop. 406.

Leve iter. Ovid. in Ibin, 620.

Longinqua itinera. V. LONGUS.

Longum sane iter, & via inepta. Cic. 13. Att. 23.

Longum, V. Carpere, paulo post.

Modestum iter, apud Plin. in Epist. [Immo Molestum, nisi fallor. Sed locum non reperi.]

Molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Noctivagum iter. Valer. 2. Argon. 44.

Patens iter. Hor. 3. Carm. 16. 7.

Pervium cunctis iter. Sen. Octav. 7.

Secretum iter. Hor. 1. Epist. 18. 103.

Supremum. V. Carpere, infra.

Tenebricosum iter, Mortis. Catul. 3. 11.

Terrenum iter. Plin. lib. 6. cap. 17. Quinque non amplius dierum terreno itinere, & ab Phasim, &c.

Transversis itineribus quotidie castra movere. Sallust. in Jugurth. cap. 45. de Metello.

Tutum

Tutum iter & patens. Hor. 3. Carm. 16. 7.
Accelerare iter. V. **ACCELERO.**
Agere iter in rectum. Ovid. 2. Met. 774. de volante Mercurio.
Agere longum iter. Plin. lib. 8. cap. 42. Sarmatæ longinqua itinera acturi, inedia pridie præparant eos.
Altius egit iter. Ovid. 8. Met. 226. de Icaro.
Aperire iter. V. **APERIO.**
Avertere iter. V. **AVERTO.**
Carpere longum iter. Hor. 1. Sermon. 5. 95. V. **CARPO.**
Carpere supremum iter. Mori. Hor. 2. Carm. 17. 12.
Claudere iter alicui. Ovid. 8. Met. 543.
Coarctare iter. V. **COARCTO.**
Committere se itineri. Cic. Philipp. 12. 25.
Comparare iter ad aliquem. Nep. 7. 10.
Comparare se ad iter. V. **COMPARO.**
Componere itinera. V. **COMPONO.**
Conferre iter aliquo. Cic. 11. Fam. 13. Meumque iter eo contuli. V. **CONFERO.**
Conficere iter. Cic. 5. Att. 14. Nunc iter conficiebamus æstuosa & pulverulenta via.
Conficere iter pedibus. Cic. in Vatin. 12. Quum illud iter Hispaniense pedibus fere confici soleat, aut si quis navigare velit, &c.
Consequi itinere. V. **CONSEQUOR.**
Consumere iter in legendo. V. **CONSUMO.**
Contendere iter. V. **CONTENDO.**
Continuare iter nocte & die. V. **CONTINUO.**
Convertere iter aliquo. Cic. 3. Att. 1. Vibonem statim venias, quo ego multis de causis converti iter meum. Cæf. 7. Bell. Gall. 56.
Convertere iter ad, vel in Provinciam. V. **CONVERTO.**
Convertit iter ad urbem. Lucan. lib. 3. 373.
Currit tutum iter classis. Virg. 5. Æn. 862.
Decedere itinere. V. **DECEDO.**
Deflectis iter rapidum. Lucan. lib. 3. 337.
Desistere itinere. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 11.
Dimittere iter coeptum. Ovid. 2. Met. 598.
Nec coeptum dimittit iter.
Dirigere iter. Cic. 10. Fam. 11. Quum ipse iter ad Mutinam dirigerem, in itinere de prælio facto audiui, &c.
Dirige navis iter. Ovid. 1. Fast. 4.
Doctus iter melius. Hor. de Arte Poet. 68.
Ducebat iter in fraudem. Sil. lib. 5. 43.
Effectum jam est iter. Ovid. 6. Met. 519.
Emenfi iter. Virg. 7. Æn. 160.
Expedire iter fugæ, vel Non expedire. Liv. 38. 2. extr.
Explicare iter. Plin. Epist. 8. 1.
Facere iter. Cic. 8. Att. 13. Confestimque cum Q. fratre & liberis nostris iter in Apuliam facere coepi.
Facere iter vehiculis. Plin. Epist. 234. Ita inde postquam vehiculis iter facere coepi.
Ferre iter per medium mare. Virg. 7. Æn. 810.
Ferre iter impavidum. Stat. 1. Theb. 326.
Flectere iter. Virg. 7. Æn. 35.
Frangere iter. Stat. 12. Theb. 232.
Gubernare iter. Cic. 2. Fam. 17.
Habere iter. Cic. Cn. Magno, 8. Att. 11. Cæsarem iter habere Capuam. Et ad Q. frat. lib. 2. 6. pr. Quod ille in Sardiniam iter habebat. [Paulo post dicit, Erat autem iturus, ut aiebat, a. d. III. id. Apr. ut aut Labrone, aut Pisis confunderet. Unde apparet iter pro Protectione esse positum. Aliusmodi exempla V. in **HABEO.**
Impedire iter. Ovid. 21. Epist. 74. V. **IMPEDIO.**
Incedere itineri & prælio. Tacit. 1. Ann. 51. Incessitque itineri, & prælio. h. e. Ad iter & prælium paratus.
Incipere iter. V. **INCIPIO.**
Inceptare iter. V. **INCEPTO**, in **INCIPIO.**
Indicare iter. V. **INDICO.**
Inducere in iter. V. **INDUCO.**
Ingressi iter. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Ingressi iter pedibus, & Ingressi iter equo. Cic. de Senect. 34.
Insidere itinera. V. **INSIDEO.**
Instare iter. Cic. 13. Att. 23.
Instaurabat iter ad Argos. Stat. 2. Theb. 473.
Instituere iter. Cic. 15. Fam. 5.
Intendere iter. V. **INTENDO.**
Intendere ad Prætozem. V. **INTENDO.**
Intendere iter coeptum in Italiam. V. **INTENDO.**
Intercipere iter. V. **INTERCIPIO.**
Intercludere itinera. V. **INTERCLUDO.**
Intermittere iter. V. **INTERMITTO.**
Ire iter, vel itinere. Cic. 3. Q. frat. 4.
Jungere iter. V. **JUNGO.**
Maturare iter. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 63.
Mittere ex itinere. V. **MITTO.**
Moliri iter. Sen. OEdip. 13. V. **MOLIOR.**
Munire iter. V. **MUNIO.**
Obsepere iter alicui. V. **OBSEPIO.**
Pandit iter latum. Sen. Herc. fur. 9.
Parare iter solenne. Claud. 2. in Eutrop. 97.
Patefacere iter. Cic. pro Lege Manil. 30.
Peragunt iter inceptum. Virg. 6. Æn. 384.
Peragunt iter propositum. Hor. 2. Sermon. 6. 99.
Pergere iter. V. **PERGO.**
Petere iter terra. Cic. pro Planc. 97. Iter a Vibone Brundisium terra petere contendi.
Præcipere iter. Liv. 3. 46. Dum præciperent iter nuntii missi in castra. h. e. Ante caperent. In vulgatis codicibus perperam legitur, Præciperent iter.
Præcluserat iter unda. Ovid. 14. Met. 790.
Præternare iter corniculis cochleas, dicit Plin. lib. 9. cap. 32.
Procedere dierum iter lxx. Cæf. 6. Bell. Gall. 25. extr.
Properabant iter continuum die noctuque. Tacit. 15. Ann. 12. extr. Idem.

3. Hist. 40. Et si coeptum iter properasset.
Raptat nos iter ad ostia ponti. Valer. 2. Argon. 575.
Remensus iter fesso gradu. Stat. 3. Theb. 324.
Remorari iter alicujus. Ovid. 11. Met. 232.
Repetere iter. Ovid. 3. de Arte Am. 745.
Reprimere iter. Cic. 10. Att.
Rumpere iter coeptum. Ovid. 3. Amor. 6. 88.
Rumpere iter institutum. Hor. 3. Carm. 27. 5.
Solvit iter puppis. Stat. 5. Silv. 1. 242.
Supprimere iter. Cæf. 1. Bell. Civil. 46.
Sum. ut, Est iter ei in Asiam. h. e. Proficiscendum illi, vel proficiscitur. Cic. 3. Att. 6. extr. Nobis iter est in Asiam, maxime Cyzicum.
Esse in itinere. Cic. 1. Fam. 20. Hæc quum audissem, & jam in itinere essem.
Est iter per insidias. Ovid. 2. Met. 78.
Tendebat iter ad naves. Virg. 1. Æn. 660.
Tenebat medium iter classe. Virg. 5. Æn. 1.
Vertere iter aliquo. Virg. 5. Æn. 23.
Vertere iter a portu. Ovid. in Ibin, 620.
Vestigare iter. Stat. 11. Theb. 137.
Vicit iter durum pietas. Virg. 6. Æn. 688.
Itinera, num. pl. sæpius historici, pro Diurnis itineribus ponunt, ut Cæf. 1. Bell. Gall. 7. pr. Quam maximis itineribus potest, in Galliam ulteriorem contendit.
Ratio dierum atque itinerum. Cic. 3. Fam. 5.
Celerare maximis itineribus. Tacit. 4. Hist. 24. Ut quam maximis per ripam itineribus celeraret.
Facere iusta itinera. Subaudi Diurna. Cic. 5. Att. 9. Cogitabam sine ulla mora iusta itinera facere. conf. Nep. 2. 5.
Iter, pro Incepto & instituto. Cic. 3. Q. frat. 4. Quare neque ego impediri Ciceronis iter, atque illam disciplinam volo, & ipse puer magis illo clamatorio genere duci & delectari videtur, in quo quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus. i. e. Simili ac nos dicendi genere exerceri.
Recto itinere lapsi plerumque divertunt. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Iter, tralate; ut, Iter pronum ad honores, Via facilis & compendiosa. Plin. lib. 8. ad Fabatum, Epist. 10. Quibus videor a meo, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus.
Manifestum iter ad ingenii lumen ostendit. Quintil. in proem. lib. 1.
Instruere iter ad bonam famam. V. **INSTRUO.**
Amoris iter interrumpere. Cic. 4. Att. 10. Ne occupationi quidem tribuas: quæ etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, ut interrumpat iter amoris nostri, & officii mei.
Salutis iter monstrat fortuna. Virg. 2. Æn. 388.
Senectæ iter declive. Ovid. 15. Met. 227.
Facere iter sceleri, Viam patefacere. Ovid. 15. Met. 106.
Pergere iter ambitione, ac periculis vacuum. Tacit. 4. Ann. 20.
Itinera aquarum, pro Meatibus. Columel. lib. 8. cap. 27. Itineraque si loci natura permittit, omni lateri piscinæ dari convenit. i. e. Meatus, quibus aqua intret & exeat.
Flexuosum iter. Celf. lib. 8. cap. 1. In aure quoque primo rectum & simplex iter, procedendo flexuosum fit.
Vocis iter non habere. Ovid. 2. Met. 830.
Urinæ iter. Celf. lib. 7. cap. 25. & 26.
ITER, æris. n. Idem ac Iter. Vox apud antiquos. Plaut. Merc. 5. 2. 72. Ut si hæc non sint vera, inceptum hoc iter perficere exsequar. Sic & Manil. 1. 88.
Fecit & ignotis itiner commercia terris. conf. Non. 8. 54.
ITINEROR, ari. Iter facere. Apul.
ITINERANS, Partic. Salvian.
ITINERARIUS, a, um. Adj. Sumptus itinerarius. Lamprid. in Commod. cap. 9. Ammian. 21. 15. Motus itinerarius.
ITINERARIUM, i. n. Veget. 3. 6. Itineraria regionum plenissime habere perscripta.
Ita supersunt Itineraria, ut vocantur, Imp. Antonini, & Rutilii.
Itinerarium, pro Signo protectionis. Ammian. 24. 1. Itinerarium sonare lituos jubet.
ITERO, [ἀναλαβάνω] ære. Rursus aliquid agere; & quasi Per iter factum reverti. Plaut. Pseud. 1. 3. 154.
Nolo bis iterare, sat sic longæ sunt fabulæ. Liv. 6. 32. Resistere, atque iterare pugnam jubet. Sic Columel. lib. 8. cap. 8. Iterare dicta.
Aciem iterare. V. **ACIES.**
Æquor iterare, apud Hor. 1. Carm. 7. 32. pro Iterum navigare.
—cras ingens iterabimus æquor. Acron.
Fortuna tristi clade iterabitur. Hor. 3. Carm. 3. 62.
Cursus iterare. Hor. 1. Carm. 34. 4.
Verba iterare. Cic. in Partit. 21.
Vitam morte. Plin. lib. 7. cap. 55.
Voces. Hor. 1. Epist. 18. 12.
Vulnera iterata fixi. Stat. 1. Silv. 2. 84.
Itera dum, pro Itera adhuc, repete, dic iterum. Cic. Tuscul. 2. 44. Itera dum eadem ista mihi: non enim intelligo, quid summum dicas esse, quid breve. Idem 14. Att. 15. Ubi mendose ab aliquibus legitur Iterandum.
Iterare campum, terram, agrum, pro Iterum proscindere sive arare. Verbum agricolis familiare. Columel. lib. 2. cap. 4. Colles pinguis soli, &c. Februario statim proscindendi sunt. Deinde de Aprilis medio usque in solstitium iterandi, tertiandique. Sic Plin. lib. 18. cap. 19.
Iterare iudicium, est Iterum iudicare apud Ictos. Sic
Causas quasdam, a se finitas, iterari, & aliter distingui passus. Lampr. in Alex. Sever. cap. 22.
**Iterare, pro Ire posuit Gell. lib. 3. cap. 18. Sed eos Senatores, inquit, qui magistratum curulem nondum ceperant, pedibus iteravisse in curiam. Quidam codices legunt Itavisse: & recte, ut opinor. V. Ito, itas, in eo, is. [Licuit & Ititavisse reponere.]
Iteratu ridiculum. Plaut. Casin. 5. 2. 6.
Ita ridicula auditu, iteratu ea sunt, quæ ego intus turbavi.
ITERATIO, ōnis. f. Repetitio, resumptio. Cic. in Orat. 85. Itemque si quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirunt**

rent, erunt ab hac summissione orationis alienæ. Idem 3. de Orat. 20. Quintil. lib. 10. cap. 1. Lectio non cruda, sed multa iteratione mollita. Iterationes, Vitium orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam iterationes quidem, & *πυτολογία*, & *παισολογία*, quas in narratione evitandas quidam scriptores artium tradiderunt, transeo.

Iteratio, Arationis genus. Plin. lib. 18. cap. 20. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur: ubi res poscit, crate vel rastro, & fato femine iteratio.

Iteratio, Oleum secundæ pressuræ, aut Ipsa secunda olearum pressura. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam plurimum refert non miscere iterationem, multoque minus tertiationem cum prima pressura.

ITERATO, Adv. Idem quod Iterum. Ulpian. in l. qui bonis. D. de cessione bonorum. Justin. 5. 4. Vinci iterato.

ITERABILIS, e. Adj. [*ἱπαναληπής*] Gloss. Gr. Lat.

ITERATIVUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 28. Iterativam injuriam facere.

ITERUM, [*αῦ, αὖτις, ἐπαύρις, ἐν δευτέρῳ, δεύτερον, πάλιν*] Adv. i. e. Rursus, denuo, iterato. Plaut. Pœn. 5. 2. 117.

Iterum mihi natus videor, quod te repperi.

Iterum, pro Secundo. Cic. 1. de Invent. 71. Primo quidem decipi, incommodum est: iterum, stultum: tertio, turpe. Auctor de Viris illustr. cap. 27. pr. Iterum, & tertio Consul, multa domi militiæque gessit. Cic. pro Rosc. Amer. 60. Iterum ac tertio nominavi.

Iterum & sapius testis est Italia. Cic. pro Lege Manil. 30.

Iterum ac sapius. Plin. lib. 10. cap. 12.

Iterum atque iterum fragor innotat ingens. Virg. 8. Æn. 527.

Iterumque iterumque monebo. Virg. 3. Æn. 436.

I T H

ITHACA, æ. f. [*Ἰθάκη*] Ionii maris parva insula, Ulyssis patria. In ea etiam urbs ejusdem nominis, ut inquit Ptolemæus libro 3. Ibi etiam mons Neritos: a quo tota insula quandoque dicta Neritos fuit. Virg. 3. Æn. 272.

— Neritos ardua faxis. Plin. lib. 8. cap. 58. In Ithaca lepores illati moriuntur. De hac & Cicero lib. 2. de Orat. 196.

Sum patria ex Ithaca. Virg. 3. Æn. 613.

Non est aptus equis Ithacæ locus. Hor. 1. Epist. 7. 41.

ITHACUS, a, um. Adj. [*Ἰθακῶς*] Sic Ulysses dicitur Virg. 2. Æn. 104. Hoc Ithacus velit, & magno mercentur Atridæ.

ITHACENSIS, e. aliud Adj. Ulysses Ithacensis. Hor. 1. Epist. 6. 63.

ITHACÆSIUS, a, um. [*Ἰθακήσιος*] aliud Adj. ut, Sedes Ithacæsiæ. Sil. lib. 8. 540.

ITHOMÆ, [*Ἰθώμη*] Oppidum in Peloponneso, itemque in Theffalia: unde Ithomæus Jupiter. Stat. 4. Theb. 179.

Planaque Messena, montanaque nutrit Ithome. al. Ithone.

ITHONÆA, V. ITON.

ITHYPHALLUS, i. m. [*Ἰθυφάλλος*] Priapus. Columel. 10. 31.

— sed truncum forte dolatum

Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

ITHYPHALLICUS, a, um. Adj. [*ἰθυφάλλης*] Obscænus. Cæl. Rhodig. Ant. Lect. 4. 16. Scalig. Poet. 1. 1. c. 10.

ITHYRA, vel ITYRA, æ. [*Ἰθύρα*] Urbs in Tauro monte Parthiam versus. A qua

ITHYREUS, a, um. Adj. [*Ἰθύρειος*] Lucan. lib. 7. 514.

Tunc & Ithyrei, Medique, Arabesque, soluto

Arcu turba minax.

Est autem Ithyreus, epitheton Arcus; unde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas sagittas; i. e. Parthicos arcus, & Parthicas sagittas, eo quod Parthi præcipue arcubus & sagittis utebantur in prælio. Virg. 2. Georg. 448.

— Ithyreos taxi torquentur in arcus. Lucan. lib. 7. 230.

— Ithyreis curfus fuit inde sagittis. Alii scribunt Ithyreus, alii Ithureus, nonnulli Itureus. Pontanus lib. de Asp. 2. huic voci aspirandum existimat, ubi etiam hujus Virgiliani loci commemorat; quod quidem verum erit, si *Ἰθύρ* deducas, ut ex Grammaticis nonnulli arbitrantur. Sed plerumque legitur sine aspiratione, & Ituræi populi memorantur a Strabone lib. 16. Luca Evang. Josepho lib. 13. 19. Cic. 2. Philipp. 19. & 112. Lucan. lib. 7. 514. V. paulo infra ITURÆA.

I T I

ITIDEM, Adv. [*παραπλησίως*] Similiter, eodem modo; quasi Iterum idem. Ter. Eun. 2. 2. 4.

Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierit bona. Cic. 2. de Legib. 7. 2. Quorsum istuc? m. Quia nunc itidem ab eodem & a ceteris diis immortalibus sunt nobis agenda primordia.

Itidem. ab Item puto. H. St. Sic Indidem ab Inde, Identidem ab Idem. Potest tamen esse ab Ita, quod verisimilius puto.

Itidem ut. Ter. Eun. 1. 2. 13.

Ut aut hoc tibi doleret itidem, ut mihi dolet. Idem Hec. 5. 4. 26.

— placet non fieri hoc itidem, ut in comædiis,

Omnia omnes ubi resciscunt.

Itidem quasi. Plaut. Most. 1. 3. 120. Idem Truc. 1. 1. 19.

Quasi in piscinam rete qui jaculum parat, &c.

Itidem est amator.

Itidem, ut sæpe. Plaut. Capt. prol. 44.

— itidemque, ut sæpe jam in multis locis

Plus insciens quis fecit, quam prudens boni.

ITINER, ITINERARIUM, &c. V. ITER.

ITIO, ITO, ITUR, ITURUS, ITUS. V. EO, IS.

ITON, ðnis. f. [*Ἰτων ἢ Ἰτών*] Civitas in Bœotia, ab Itono Amphychionis filio, quam alii Ithonen vocant. A qua & Pallas Itonia est appellata; sive, ut Strabo inquit, civitas Theffaliæ ad Amphrysium fluvium sita. Quidam scribunt Ithonea. Stat. 2. Theb. 721.

ITONÆUS, [*Ἰτωνεύς*] hujus urbis incola. Stat. 7. Theb. 330.

I T U

ITURÆA, [*Ἰτυραία*] regio Syriæ est, a quo Ituræi populi, ut ait Probus. Strabo lib. 17. Montanam, inquit, regionem Ituræi & Arabes habent, mælesci omnes. Plin. lib. 5. cap. 23. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit

esse Ituræorum gentem. Meminit Lucas Evang. 3. 1. Josephus 13. 19. V. ITHYRA.

ITURISSA, Civitas est Hispaniæ citerioris, cujus meminit Mela lib. 3. 1. & Ptolemæus lib. 2.

I T Y

ITYMONEUS, [*Ἴτυμενός*] teste Homero Iliad. λ. 671. Hyperochi filius, vir in primis strenuus: qui in bello Pyliorum cum Helidenfibus ab Nestore jaculo est interfectus.

ITYS, Ityos, Ityn. m. [*Ἴτυς*] Filius Terei regis Thracum; conversus in phasianum avem, dum epulandus patri Tereo a matre Progne apponeretur. Servius apud Virgil. Ecl. 6. extr. Vide Ovid. 6. Met. 626. Virg. 9. Æn. 574.

ITYLUS, i. m. [*Ἴτυλος*] dimin. Idem. Catul. ad Ortalum, Epig. 66. 14. Daulias assumpti fata gemens Ityli.

J U B

JUBA, æ. f. [*χάρις*] Crines animalium a collo pendentes. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Ex quodam poeta. Et Cæf. 1. Bell. Gall. 48. extr. JUBIS equorum sublevati.

Juba leonis. Plin. lib. 8. cap. 16. Leoni præcipua generositas tunc quum colla armosque vestiunt jubæ.

Jubæ gallinaceorum, pro Plumis quas dum cervices erigunt, attollere videntur. Columel. lib. 8. cap. 2. Jubæ deinde variæ, vel ex aure flavæ, per colla cervicisque in humeros diffusæ.

Crispiores jubæ. V. CRISPUS.

Densa juba. Virg. 3. Georg. 86.

Dextræ jubæ. Ovid. 2. Met. 674.

Effusa juba. Ovid. 3. Amor. 4. 16.

Equinæ jubæ. Ovid. 12. Met. 88.

Ludunt per colla jubæ. Virg. 11. Æn. 492.

Lunata juba. V. LUNA.

Rutila juba. Catul. de Berecynth. Carm. 63. 83.

Sanguinæ jubæ anguium. Virg. 2. Æn. 206. Servius interpretatur aut cristas, aut barbas.

Triplici juba crinita galea. Virg. 7. Æn. 785.

Effundere jubam. Virg. 3. Georg. 92.

Talis & ipse jubam cervice effudit equina

Conjugis adventu pernix Saturnus. De Saturno in equum mutato.

Juba fusa, h. e. Ampla. Martial. lib. 1. 32.

Dum nulla teneri, sordent lanugine vultus,

Dumque decent fusæ lactæ colla jubæ.

Ventilat aura jubas. Sil. lib. 16. 444.

JUBATUS, a, um. Adj. [*χαυτός*] Quod jubas habet: ut, Jubatus equus.

Jubati angues, i. e. Cristati & cervicibus erecti. Plaut. Amph. 5. 1. 56.

Devolant angues jubati deorsum in impluvium duo.

Fera jubata. Sen. Herc. fur. 13.

Leo jubatus. Sen. Thyest. 8.

JUBA, [*ἰόβας*] Rex Mauritaniz, Pompeii partes secutus, quem Cæsar vicit, ejusque filium in triumpho duxit. De quo Plutarchus in Cæsare.

JUBAR, æris. n. [*σέλας, σελίας*] proprie stella, quæ ante solis ortum, Lucifer: post solis occasum, Vesper appellatur; *φωσφόρος* a Græcis dicta. Jubar autem appellatur, quod jubata appareat: vel quod (ut ait Festus) splendor ejus diffundat in modum jubæ leonis, radios. Varro 6. de L. L. 4. Eadem stella vocabatur jubar, quod jubata. Virg. 4. Æn. 130.

It portis jubare exorto, Trojana juvenus.

Jubar, pro ipso Splendore lucis. Ovid. 1. Fast. 78.

Et tremulum summa spargit in æde jubar.

Jubar enim non

tantum de solis seu stellæ, sed etiam de cujuscunque rei splendore dicitur, ut Auri, argenti, gemmarum.

Ardens jubar. Sen. Octav. 5.

Cristatum jubar galeæ. Stat. 3. Theb. 223.

Flammeum jubar. Sen. Troad. 6.

Nitidum jubar. Ovid. 15. Met. 117.

Rubrum jubar. Lucret. lib. 4. 406.

Jubar, quandoque ad hominis Majestatem transfertur. Claud. 2. in Ruff.

144. Per fratris regale jubar. h. e. Splendorem regium.

Purpureum fundens Cæsar ab ore jubar. Martial. 8. 65.

JUBILIUS, V. TAUREA.

JUBEŌ, jussi, jussum, [*κελεύω, ἐπιτάττω, ἐπιστάω, ἐπισκήπτω, ἐρεσπείτω*] ère. Imperare, præcipere. Ter. Eun. 2. 3. 97. Jubesne? cñ. jubeo, cogo, atque impero.

Jubeo cum Infinitivo. Ter. And. 3. 2. 4.

Quod jussi ei dare bibere, & quantum imperavi, Date.

Cic. 2. de Fin. 1. Jubere dicere, qua de re quis vellet audire. Hor. 3. Carm. 24. 42.

Magnum pauperies opprobrium, jubet

Quidvis & facere & pati.

Campus jubet esse patentes. Virg. 5. Æn. 552.

Silentia jussit dextra, Silentii significationem fecit. Lucan. lib. 1. 298.

Jubeo te. Plaut. Aul. 1. 1. 19.

Aut si respexis, donicum ego te jussero.

Jubere ut. Plaut. Amph. 1. 1. 50.

Eos legat, Telebois jubet sententiam ut dicant suam.

Jubere, Decernere, ut ait Festus, & populi est proprie. Hoc verbo utebantur, cum legem obtinere vellent, Volumus jubemusque. Cic.

1. de Orat. 60. Num apud populum de legibus jubendis aut vetandis.

Et inde Leges ipsæ sive Decreta populi appellata sunt, Jussa & Scita plebis vel populi. V. Gell. 5. 19. & 10. 20. Liv. 37. 55. pr. Senatus eam pacem servandam censuit, & paucos post dies populus jussit.

Idem 3. 30. Id modo exceperere Patres, ne postea eosdem Tribunos jubarent. i. e. Crearent.

Bella jubere. Lucan. lib. 8. 684.

Classica jubere. Lucan. lib. 2. 528.

Jamque secuturo jussurus classica Phæbo.

Jubere, Velle. Ter. Eun. 4. 7. 20.

Qui fœcis an quæ jubeam, sine vi faciat? Donatus, Et mire, non, Velim, sed jubeam dixit; jubeam pro velim.
Jubet nos esse sine cura de Clodio. Cic. 2. Att. 7. Et 2. Verr. 19. Cum hoc consistit, hunc amplexatur, hunc jubet sine cura esse. Videtur hic Hortari significare, sicut & apud Quintil. Spera tu, jube sperare matrem.
Jubeo te salvere, i. e. Volo, inquit Donatus. Plaut. Afin. 2. 2. 30. Ter. And. 3. 3. 1. Jubeo Chremetem. Donatus; Subaudi, Salvere. Hor. 1. Epist. 10. 1.

— Fuscum salvere jubemus. Cic. 4. Att. 14. Dionysium

jube salvere.
Jubeto habere animum bonum. Plaut. Perf. 2. 5. 2.
Juberi ire salutatum. Martial. lib. 1. 38. Ulpian. in l. quoties. §. servus. D. de hæred. instit. Juberi adire ab eo potest, cui alienatus est.
Jusso pro Jussero dicebant veteres. Sen. Epist. 58. Sic apud Virg. 11. Æn. 467.

Cetera, qua jusso, mecum manus inferat arma. V. Servium in loc. & Turneb. Advers. 15. 15. A quibus non recte dissentit Barthius Advers. 35. 3. qui putat τὸ Jusso frequentativum esse verbi Jubeo. Sil. lib. 12. 175.

— ast ubi jusso
Per tacitum ruptis subita vi vindite portis
Telorum in campos nimbum. Eadem formâ Dixis pro Dixeris habet Plaut. Mil. 3. 2. 29.

Si falsa dixis, cocio, excruciabere. Similia frequenter occurrunt. Attamen

Jussitur dixit Cato R. R. cap. 14. pr. Parietes omnes, uti jussitur, calce & cæmentis, &c. Quod non potest esse nisi a verbo Jusso. [An ut a Viduo, Visere? Alioqui primæ conj. esse deberet Jusso, ære.

JUBENS, entis. Partic. Cæf. 7. Bell. Gall. 26. Hortante & jubente eo.

JUSSUS, a, um. Partic. [ἐπιπαιδίζω] Martial. lib. 1. 34.

Amisum non flet, quum sola est, Gellia patrem:

Siquis adest, jussa profiliunt lacrymæ. Liv. 1. cap. 5. extr.

Sed aliis alio itinere jussis certo tempore ad regiam venire pastoribus.

Lictoribus abire jussis. Liv. 23. 23. extr.

Fames jussa servire. Lucan. lib. 1. 319.

Fuga jussa. Ovid. 4. Trist. 10. 90.

Labores jussi. Ovid. 9. Met. 22.

JUSSUM, i. n. [ἐπιπαιδίζω, ἐπιπαιδισμα] Plaut. Curc. 2. 3. 50.

Postquam tuo jusso profectus sum, perveni in Cariam. Al. Jussu.

Virg. 8. Ecl. 11. — accipe jussis

Carmina cepta tuis. Cic. pro Cæcin. 96. Sed quæro abs te, putefne, si populus jusserit, me tuum, aut item te meum servum esse, id jussum ratum atque firmum futurum?

Dura jussa. Ovid. 7. Met. 14.

Fera jussa imperii mei. Ovid. Rem. Amor. 496. al. Jura.

Horrida jussa. Virg. 4. Æn. 378.

Ingentia jussa. Virg. 7. Æn. 241.

Haud mollia jussa. Virg. 3. Georg. 41.

Regalia jussa. Valer. 1. Argon. 820.

Sæviissima jussa. Valer. 3. Argon. 47.

Capeffere jussa. Virg. 1. Æn. 81.

Exsequi jussa alicujus. Virg. 4. Æn. 396.

Exuere jussa. Tacit. 11. Ann. 19. Ac ne jussa exuerent.

Facere jussa. Virg. 1. Æn. 306.

Ferre. Virg. 9. Æn. 804.

Faceffere jussa. Virg. 4. Æn. 295.

Fallere. Idem 12. Æn. 877.

Flectere jussa alicujus. Virg. 10. Æn. 35.

Festinare. Idem 6. Æn. 177.

Obtemperare jussis magistris. Ovid. 4. Trist. 6. 7. al. Monitis.

Parare jussa. Virg. 4. Æn. 503.

Pati jussa aliena. Virg. 10. Æn. 866.

Patrare jussa. Tacit. 4. Hist. 83. Exitium ipsi, regnoque denuntiaret, ni jussa patrarentur.

Peragere jussa alicujus. Ovid. 2. Met. 119.

Rescindere jussa alicujus. Ovid. 2. Met. 677.

JUSSIO, ōnis. f. Epit. Liv. 67. Secundum populi Romani jussionem.

Lactant. 4. 15. Verbo ac jussione faciebat.

Jussio apud Lactantium in epitome Divinarum Institut. loquens de quodam Deimandato. Vide Michaelis Thomasi Annot. p. 40. H. St. Desiderabatur hæc dictio in Lugd. Thef.

JUSSUS, ūs. m. [ἐπιπαιδίζω] Imperium: raro reperitur, præterquam in ablativo Jussu. Plaut. Amph. prol. 19. Jovis jussu venio. Sallust. Catil. 3. 31. Sine populi jussu. Quod & Injussu populi dicitur.

JUSSOR, ōris. m. [καλοῦσθαι] Gloss. Vet. Græco Lat.

JUBILUM, i. n. [ἀγαλλίαμα] dicitur id Gaudium quod voce exprimitur, nec tamen verbis explicatur. Sil. lib. 14. 475.

Et lætus scopulis audivit júbila Cyclops. Gronv. leg. Sedavit.

Calpurn. Ecl. 7. 3.

Et tua mærentes expectant júbila tauri.

JUBILÆUS, a, um. Adj. ut, Annus jubilæus apud Hebræos. V. Levit. 25. 10. Arator in Act. Apost. cap. 19. — nam quinquagesimus annus

Cum Jubilæus adest, proprii distractio ruris,

Antiquo donatur hero: &c.

JUBILO, ære. est Rustica voce inclamare, inquit Festus. V. Varr. de L. L. 5. 7.

JUBILATIO, ōnis. f. Apul. 8. Met. p. 209. Canes rabidos & immanes,

& quibusvis lupis & uris sæviore, &c. jubilationibus solitis & cujusce-

modi vocibus nobis inhortantur. Subaudi Coloni.

JUBILATUS, ūs. m. est Clamor rusticorum, Quiritatus urbanorum, ut ostendit Valla ex auctoritate Varronis. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. d. l.

J U C

JUCUNDUS, a, um. Adj. [πεπνός, ἄλυπος, ὑπερπνός, ἡδυνός, μέλιχος] a Juvo, are; teste Cic. 2. de Fin. 14. dicitur autem Is qui causa existit, alteri ut ille gaudeat.

Verisimilius esse a Jocus, ut potius Jocundus scribi debeat. H. St. Huc pertinent forsan & quæ in JOCLATORIVS adpersit, quasi Jucundus pro Jacobundus dictum sit. Non satis tamen significatio convenit, & ita primam syllabam brevem haberet. Forfan ab Io interjectione lætantis.

Jucundus, inquit Valla, non Qui lætus est, sed Qui lætitiæ est alteri.

Unde, Jucundæ litteræ, Jucunda oratio, Jucundus aspectus. Cic. 1. Att. 8. Quod te de Tadiano negotio decidisse scribis, id ego Tadio & gratum esse intellexi, & magnopere jucundum. Idem 4. in Catil. 1. Est mihi jucunda in malis, & grata in dolore vestra erga me voluntas. Jucunda dixit (inquit Valla) quasi Plena lætitiæ & voluptuosa.

Accidunt jucunda. V. ACCIDDO.

Mutare jucunda feveris. V. MUTO.

Jucundi agri & fertiles. Cic. 2. pro Lege Agr. 40.

Auræ jucundæ Zephyri. Catul. ad Scipium, Epig. 44. 3.

Error jucundus. Ovid. 3. de Arte Am. 729.

Homo jucundus alteri, Obsequiosus & obtemperans. Cic. pro Sext. 51.

Qui instituta majorum neglexerunt, & imperitiæ atque concitæ multitudini jucundi esse voluerunt.

Joci jucundi. Ovid. 2. de Pont. 4. 10.

Lumen jucundum cæli. Virg. 6. Æn. 363.

Odor jucundus, Gratus & delectabilis. Plin. lib. 12. cap. 4. Uritur ebenus odore jucundo. Sic, Jucundus sapor, apud eundem lib. 10. cap. 60.

Paupertas jucunda tecum. Tibul. lib. 3. 3. 23.

Quies jucunda. Propert. lib. 1. 10. 1.

Res. Dum licet in rebus jucundis vive beatus. Hor. 2. Serm. 6. 96.

Sapor. V. Odor, paulo ante.

Tempus jucundum agere. Ovid. 3. Trist. 3. 26.

Viam jucundam efficere alicui. Ovid. 2. de Pont. 10. 32.

Vita jucunda, & Vita gravis, contraria. Hor. Epod. 1. 6.

Vita mihi jucundior. Catul. Argon. 62. 215.

Voluptas jucunda. Lucret. lib. 2. 3.

JUCUNDITAS, atis. f. [παραπνός, μελίχρια] Delectatio. Cic. 2. de Fin. 14. In eo autem voluptas, omnium Latine loquentium more ponitur, quum percipitur ea quæ sensum aliquid moveat jucunditas. Hanc quoque jucunditatem, si vis, transfer in animum: juvare enim in utroque dicitur, ex eoque jucundum.

Vocis jucunditas, ac claritas. Quintil. in procem. lib. 6.

Dare se jucunditati. Cic. 1. Off. 122. Atque etiam quum relaxare animos, & dare se jucunditati volent, caveant intemperantiam, meminerint verecundiæ.

Jucunditate perfundi. Cic. 1. de Fin. 37. V. PERFUNDO.

Permulcere jucunditate. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Jucunditates, pl. [εὐθυμίας] Cic. 10. Att. 8. Nihil mihi unquam ex plurimis tuis jucunditatibus gratius accidisse, quam quod meam Tulliam suavissime, diligentissimeque coluisti.

JUCUNDO, Adv. [παρπνός] Suaviter, dulciter. Cic. 1. de Fin. 38.

Clamat Epicurus is quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse jucunde vivi, nisi sapienter, honeste, justeque vivatur. Idem pro Deiot. 19. Quum in convivio comiter & jucunde fuisses.

Curare corpora jucunde. Lucret. lib. 2. 31.

Jucunde aliquid narrare de aliquo. Cic. de Amicit. 1.

Jucunde olere. Plin. lib. 31. cap. 3. Unus in toto orbe traditur fons aquæ jucunde olentis in Mesopotamia.

JUCUNDO, ære, unde

JUCUNDOR, ari. Pass. Agere jucunde. Lactant. 4. 6. Jucundabar ante faciem ejus, quum lætaretur orbe perfecto. Non. 2. 407. Hilaretur, per Jucundetur exponit.

JUCUNDANS, antis. Partic. Oros. procem. extr. lib. 4. Infantes ludentes, jucundantes, sudantesque monstrarem.

JUCUNDATUS, a, um. Partic. Brito Phil. 12. 813.

— plausibus omnis

Jucundata novum suscepit Gallia regem. V. Barth. Advers. 32. 18.

J U D

JUDÆA, [Ἰουδαία] Syriæ regio. Ptolemæus Cosmographiæ lib. 4. Palæstina Syriæ, quæ Judæa Syria appellatur. Plin. lib. 5. cap. 13. & 14. Palæstinam, Samariam, Judæam, & Idumæam sejungit: Galilæam appellari illic asserens ubi Syriæ jungitur. In occasum autem trans Jordanem, Peræam, Arabiæ proximam. Omnia hæc Ptolemæus Palæstinæ subdit, cujus tabulam Asiæ quartam diligenter inspicito.

— dedita sacris Incerti Judæa dei. Lucan. lib. 2. 593.

JUDÆUS, a, um. Adj. [Ἰουδαῖος] Qui ex Judæa est. Cic. de Provinc. Consul. 10. Judæi & Syri nationes natæ servituti.

Credat Judæus Appella. Hor. 1. Serm. 5. 100. Quod pellem in parte genitali non habeat. Porphy. [Nugæ: nomen est viri proprium. V. APPELLA.]

Curti Judæi. Hor. 1. Serm. 9. 70. Curtos dixit propter virilis membri recisam pelliculam. Porphy.

Cultaque Judæo septima sacra viro. Ovid. 1. de Arte Am. 76.

Recutiti Judæi. Martial. 7. 29. Juven. 6. Sat. 546.

Qualiacunque voles Judæi somnia vendunt. De populo Judæo.

V. Tacit. 5. Hist. 2. Flor. 3. 6. Justin. 36. 2. Plutarch. 4. Symp. Qu.

5. Petron. in Catalect. p. 683. Burm. nec non Origen. contra Cels. 5.

JUDÆICUS, a, um. Adj. [Ἰουδαῖος] Idem. Cic. pro Flacc. 66. Aurum Judaicum. Juven. 14. Sat. 101. Judaicum jus ediscunt.

Superstitio Judaica. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Velis Judaicis pingitur India. Claud. 1. in Eutrop. 357.

JUDÆICE, Adv. ut, Contradicere Judaice atque apostatice. Ep. Justin. §. 1. Cod. l. 1. tit. 1.

JUDÆIZO, [Ἰουδαῖζω] ære. Judæorum ritu vivere. Vulg. Interpr. Galat. 2. 14.

JUDÆISMUS, i. m. [Ἰουδαϊσμός] Mos & ritus Judæorum. Idem Gal. 1. 13. & 14. & Tertull.

JUDEX, JUDICATIO, JUDICIUM. V. JUDICO.

JUDICO, [κρίνω, διακρίνω, διακρίνω, διακρίνω] ære. quasi Jus dicere. Brevis & dilucide judicare. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Cominus judicari. Plin. lib. 11. cap. 42. V. COMINUS.

Perperam judicare. V. PERPERAM.

Incorrupte atque integre judicare. V. INTEGRÆ.

Judicare animo suo. Ter. Adel. 5. 6. 4.

— Geta, hominem maximi

Pretii esse hodie te judicavi animo meo.

Judicare aliquem hostem. Cic. 11. Fam. 7. Quæ suum Consulem hostem judicaverunt, seque ad salutem Reipub. defendendam contulerunt.

Judicare aliquem ex ingenio alterius. Ter. Eun. 1. 2. 118.

Atque ex aliarum ingenitis nunc me judicet.

T t t t 3

Judicare

Judicare de ali quo. Cic. de Amicit. 70. Sed ut mihi videris, non recte judicas de Catone.

De meo sensu judico. Cic. 4. in Catil. 11.

Judicare de aliquo gravius, sic dictum, ut Gravius statuere. Cæf. 7. Bell. Gall. 43.

Nihil se propter inscientiam levitatemque vulgi gravius de civitate judicare. Cæf. 7. Bell. Gall. 43. Budæus.

Judicare quid interfit. Cic. de Amicit. 95. Concio quæ ex imperitissimis constat, tamen judicare solet quid interfit inter popularem, id est inter assentatorem, & levem civem: & constantem, severum & gravem.

Judicare & perpendere. Cic. de Petit. Consul. 19. In iis omnibus generibus, judicato atque perpendito quantum quisque possit.

Judicatus sapiens oraculo Apollinis. Cic. de Amicit. 6. Athenis unum accepimus, & eum quidem Apollinis oraculo sapientissimum judicatum.

Judicare oculis. Cic. 1. Verr. 15. Nunc vero quum id ita perspicuum sit, ut oculis judicare possitis, nescio cur hoc mihi detrimento esse debeat. V. Afcon.

Judicare, Alicujus causam audire, & pro illa sententiam ferre, & dativo construitur. Plaut. Men. 1. 2. 21.

Nam ego ad Menæchmum nunc eo, cui jam diu

Sum judicatus, ultro eo ut me vinciat. h. e. Cui sum adjudicatus, sive judicis sententia addictus. Al. Quo jam diu.

Judicare perduellionem alicui, pro Aliquem judicare in causa perduellionis. Liv. 1. cap. 26. Duumviros, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio.

Judicare de aliquo, Condemnare. Cic. 5. Verr. 152. Sed hoc miror, quomodo de quo homine præjudicium noluerit fieri per recuperatores, de hoc ipso non modo præjudicari, verum gravissime ac vehementissime judicari. Plaut. Rud. prol. 19.

Judicare, cum genetivo. Gell. lib. 20. cap. 1. ad fin. Quantæque pecuniæ judicati essent, prædicabatur.

Judicatus debiti. Gell. lib. 20. cap. 1. non procul a fine, Confessi igitur æris ac debiti judicatis, triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa. Judicatis, i. e. Condemnatis.

Judicatus pecuniæ, Multa pecuniaria condemnatus. Liv. 6. 14. Centurionem judicatum pecuniæ quum duci vidisset, medio foro cum cæterva sua accurrit.

Judicare aliquid contra aliquem. Cic. pro Flacc. 48. Itaque recuperatores contra istum rem minime dubiam prima actione judicaverunt.

Judicare aliquid ex æquo & bono. Cic. pro Cæcin. 65.

Judicare de re aliqua inter aliquos. Cic. 1. de Orat. 176.

Judicare dissolute. Cic. 2. Q. frat. 12. Vestra culpa hæc acciderunt, Equites Romani: dissolute enim judicatis.

Judicavit inclytum judicium inter deas tres aliquis. Cic. 1. de Divin. 114.

Judicare, pro Judicem ferre, & judicium indicare, sive diem dicere, more Græcorum, qui *ἡμέραν* dicunt, pro diem dicere. Liv. 26. cap. 3. Tribuni plebis appellati. Quum collegæ negarent se in mora esse, quominus quod ei more majorum permittum esset, seu legibus, seu moribus mallet, anquireret: quoad vel capitis, vel pecuniæ judicasset privato: tum Sempromnius perduellionis se judicare Cn. Fulvio dixit: diemque comitiis a C. Calpurnio Prætoris urbis petit. Budæus.

Judicare sub formula, pro eo quod dicunt *Ad rigorem juris*. Seneca de Clem. 2. 7. Clementia liberum arbitrium habet, nec sub formula, sed ex æquo & bono judicat.

Aliquando aliud Judicare est, aliud Jus dicere; contra quam, qui veterum Jctorum libros ignorant, opinantur; & quemadmodum civilibus in rebus Prætor non cognoscit neque judicat, sed jus dicit; sic qui ab ipso judices sunt dati, non jus dicunt, sed cognoscunt & judicant. Prætor urbanus non solebat judicare, sed cum judices ab ipso dati de controversia cognovissent, ac judicassent, tum ille exsequebatur. Ideo in Edictis Prætorum plerumque legitur, Judicium dabo. Quædam tamen erant, in quibus nec judicabat, nec jus dicebat Prætor urbanus, sed, omnia jurisdictione, imperio prætorio exsequebatur; ut cum restituebat in integrum, & nonnulla hujusmodi. V. Manut. de Legib. Rom. cap. 19.

Judicassit, pro Judicaverit, antiquum. Cic. 3. de Legib. 6. Quum magistratus judicassit, interrogassitve, per populum multæ pœnæ certatio esto.

JUDICATUS, a, um. Partic. [*ῥησιμδός*] Cic. 4. Verr. 118. Atque ut aliquando de rebus ab isto cognitis judicatisque, & de judiciis datis dicere desistamus.

Judicatum facere, pro Parere judicato, sive Perolvere quod judex dependendum esse pronuntiavit. Ulpian. l. 6. Si feriat, D. de Feriis. Et quod aliter adversus ea judicium erit: nequis judicatum facere, neve solvere debeat: neve quis ad quem de ea re in jus aditum erit, judicatum facere cogat. Cic. pro Flacc. 48. Quum judicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est. Bud. conf. JUDICATUM.

Ne judicatum sit; pro Ne valeat sententia. Ulpian. l. ead. pr. de Feriis. Si feriat diebus fuerit judicatum, lege cautum est ne his diebus judicium sit, nisi ex voluntate partium. Budæus. [An legit Ne judicatum sit?]

Res judicata. Cic. pro Sull. 63. Status enim Reipub. maxime judicatis rebus continetur. V. Jurisconsultos.

Homo judicatus, pro Damnato. Liv. lib. 6. 14. Eximendo de nervo cives vestros, prohibendo judicatos, addictosque duci. Cic. lib. 2. de Orat. Qui judicatum duci videt. i. e. Condemnatum. Non. 2. 458.

JUDICATUM, i. n. [*τὸ κριθὲν*] Est (ut ait Cic. 2. de Invent. 68.) De quo jam ante sententia alicujus aut aliquorum constitutum est. Idem pro Flacc. 49. Frater meus pro sua æquitate prudentiaque decrevit, ut si judicatum negaret, in duplum iret. Conf. in ipso Partic. præced.

JUDICATO, Adv. [*πρὸς κρίσει*] Gell. lib. 14. cap. 1. An ita serio judicatoque pronuntiaret.

JUDICATIO, ōnis. f. Cognitio, judicatus. Græce *κρίσις*, Latine Id de quo agitur. Cic. in Topic. 95. Idem 2. de Invent. 15. Quæstio in conjecturali eadem quæ judicatio. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non licet tibi agere mecum: cognitor enim fieri non potuisti, judicatio est an potuerit. Budæus.

Judicatio, pro Judicandi facultate. Quintil. lib. 6. cap. 5. Consilium est ratio quædam alte petita, habensque in se & inventionem & judicationem.

JUDICATUS, ōs. m. [*κρίσις*] Judicatio, judicandi facultas. Cic. 12. Att. 19. De Cocceio & Libone quæ scribis, approbo: maxime quod de judicatu meo responsum sit.

JUDICATRIX, ōis. f. [*κρίστρις*] Quintil. lib. 2. cap. 17. Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatrix.

JUDICATORIUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. *Δικαστικός*, Judicatorium. JUDICATORIUM, i. n. Judicii locus. Gloss. Lat. Gr. Judicatorium, *δικαστήριον*.

JUDICABILIS, e. Adj. Mart. Capel. 5.

JUDEX, ōis. c. [*κρίτης*, *ἀγρονομός*, *δικαστής*] dicitur quasi Jus dicens populo: h. e. Juris & æquitatis minister. Varr. de L. L. 4. 7. Cic. pro Rosc. Amer. 84. L. Cassius ille, quem Pop. Rom. verissimum & sapientissimum judicem putabat, &c.

Neminem voluerunt majores nostri non modo de existimatione cujusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse judicem, nisi qui inter adversarios convenisset. Cic. pro Cluent. 120.

Acumen argutum judicis. Hor. de Arte Poet. 364.

Morum judex. Juven. 4. Sat. 12.

Callidus. V. CALLUS.

Candidus. Hor. 1. Epist. 4. 1.

Corruptus. Hor. 2. Serm. 2. 8.

Gravis. Ovid. 3. Amor. 8. 56.

Iniquus. Ovid. 13. Met. 190.

Manipularis. V. MANIPULUS.

Nummarius, Qui nummis corruptus fuit. Cic. 1. Att. 13. Insectandis, exagitantisque judicibus nummariis. conf. Suet. Domit. cap. 8.

Obnoxius gratiæ. V. OBNOXIUS.

Optimus. V. BONUS.

Privatus. Suet. Claud. cap. 14. i. e. Qui causas privatas & civiles judicat.

Pedaneus. V. PÆS.

Capere judicem. V. CAPIO.

Citare judices. V. CITO.

Cogendi judices inviti. V. INVITUS.

Constituere judicem de re aliqua. Cic. pro Domo 33.

Contorquere judicem ad lætitiā. V. LÆTUS.

Dare judicem de re aliqua. Cic. 5. Verr. 152. De conventu nullum unquam judicem nec recuperatorem dedit.

Dicere ad judices. V. AD præposit.

Eligere judicem. V. paulo post, Sortiri judicem.

Facere iratum judicem adversario. V. IRA.

Ferre alicui judicem. V. FERRO.

Ponere judicem. Cic. pro Sull. 50. Te enim existimo tibi statuiffe quid faciendum putares, & satis idoneum officii judicem posuisse.

Præbere se judicem acrem vitiorum. Cic. 1. Off. 114. & 5. Fam. 2.

Sedere judicem, Judicare. Cic. pro Rabir. Post. 9. Accusavi de pecuniis repetundis, judex sedi, Prætor quæsi, defendi plurimos.

Sedere judicem in aliquem, pro Judicare causam alicujus. Cic. pro Cluent. 105. A quibus si quis quæreret, sedissentne judices in C. Fabricium: sedisse se dicerent.

Sortiri judicem. Plin. in præf. Quamplurimum refert fortiatu aliquis judicem, an eligat.

Sumere judicem de realiqua. Cic. 6. Fam. 4. Flavius noster de controversia quam habet cum Dyrrhachinis hæreditariam, sumpsit te judicem.

Judex, aliquando ipse Consul vocabatur. Liv. 3. 55.

Judex in genere, Quicumque de re aliqua judicabat. Sic, Judices in Certaminibus Musicis, Gymnicis &c. dicti sunt, Qui ludos moderabantur, & controversias ortas dirimebant. Suet. Neron. cap. 12. Citharæ coronam a judicibus ad se delatam adoravit. [Hi suo judicio victorem declarabant, præmiaque tribuebant. Græci *κριτὰς τῶν ἀγώνων*, & *κρίτης τῆς ψήφου* vocant. V. Ælian. 2. Var. 8. & 13.

Judex cognitionum sacrarum, Præfectus urbi, qui cognoscebat ex delegatione principis. Inscript. apud Gruter. p. 284. n. 8. MEMMIUS. VI. TRASIVS. ORFITUS. V. C. ITERUM. PRÆFECTUS. URBI. JUDEX. SACRARUM. COGNITION. TERTIUM.

Judex constitutionum sacrarum, Cui cura controversiarum commissa est, quæ ex constitutionum principis interpretatione ortæ sunt. Inscr. apud Gruter. p. 282. n. 3. ANICIUS. PAULLINUS. JUN. V. C. CONS. ORDINARIUS. ET JUDEX. SACRARUM. CONSTITUTIONUM.

Judex rerum, pro Æstimatore. Hor. 2. Serm. 7. 101.

— at ipse

Subtilis veterum judex & callidus audis.

Æquus æstimator & judex rerum. Cic. 3. de Fin. 6. V. ÆQUUS.

Judex, f. Ovid. 2. Met. 429.

— de cespite virgo

Se levat, & Salve numen, me judice, dixit.

JUDICIUM, i. n. [*κρίσις*, *ἀγρονομία*, *ἀγρονομία*, *ψήφισμα*] Legitimam contentionem significat, & disceptationem, quæstionem, sive litem. Cognitionem item, notionem, & existimationem sive opinionem. Cic. pro Cæcin. 6. Omnia judicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum malefactorum causa reperta sunt.

Judicium capitis. Cic. 1. Tusc. 1. His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsiit ad judicium capitis, nec judicibus supplices fuit.

Judicium & Arbitrium. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Aliud est judicium & arbitrium: judicium est pecuniæ certæ, arbitrium incertæ.

Capitale judicium. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Centumvirale. V. Centumvir, in CENTUM.

Constupratum. V. CONSTUPRO.

Corruptum. Quintil. lib. 2. cap. 12. V. CORRUMPO.

Damnatorium. V. DAMNO.

Invidiosum. V. INVIDIO.

Nummarius. V. NUMUS.

Purum judicium, Sine exceptione. Cic. de Invent. lib. 2. 60.

Quadruplex judicium, idem quod Centumvirale. Plin. lib. 1. Epist. 18. Quadrumvirum, Eram in quadruplici judicio. Idem 6. Epist. 33. ad Romanum, Femina splendide nata, nupta Prætorio viro, quadruplici judicio bona paterna repeteat. Sedebant judices centum & octoginta: tot enim quatuor consiliis conscribuntur. Stipatum tribunal: atque etiam

etiam ex superiore Basilicæ parte, quâ feminæ, quâ viri, & audienti & visendi studio imminabant. Magna expectatio. Secutus est varius eventus: nam duobus consiliis vicinus, totidem victi sumus. Quintil. lib. 12. cap. 5. Habuit Oratores ætas nostra copiosiores: sed quum diceret, eminere inter æquales Trachallus videbatur: ea corporis sublimitas erat, is ardor oculorum, vox quidem non ut Cic. desiderat, pæne tragædorum, sed super omnes, quos ego quidem audierim, tragædos. Certe quum in Basilica Julia diceret primo tribunali, quatuor autem judicia (ut moris est) cogerentur, atque omnia clamoribus fremerent, & auditum eum & intellectum, & (quod agentibus ceteris contumeliosum fuit) laudatum quoque ex quatuor tribunalibus memini.

Recuperatorium judicium. Cic. de Invent. lib. 2. 60.

Tacitum judicium. Cic. 4. Att. 15. Senatus decrevit, ut tacitum judicium ante comitia fieret, &c. Tacitum judicium vocat, Quod factum non ederetur. Hoc autem decrevit Senatus, ut qui nullo pudore prohiberentur ab effuso ambitu, largitionem omitterent: quum intelligerent futurum, ut irrita esset designatio, si damnati tacito judicio fuissent. Erat igitur ad cohibendam largitionis impudentiam quasi frenum quoddam taciti iudicii timor.

Abolvere se judicio ab aliquo. V. ABSOLVO.

Accipere judicium, pro Defendere. Cic. pro Quint. 63. Fatetur enim libellos Alphenum dejecisse, vadimonium promississe: judicium quin acciperet in ea ipsa verba, quæ Nævius edebat, non recusasse. Budæus. V. ACCIPIO.

Accipere judicium alterius dicitur ejus procurator. Cic. pro Quint. 64.

Adducere in judicium, Accusare. Cic. de Opt. gen. Orat. 20. Hunc igitur Ctesiphonem in judicium adduxit Æschines. Bud. V. ADDUCO.

Adesse judicio & ad judicium. V. ADSUM.

Adumbrare judicium. V. ADUMBRO.

Agi judicium dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Arcessere aliquem judicio. V. ARCESSO.

Auferre judicio. V. AUFERO.

Cadere in judicio. V. CADO.

Calent judicia. V. CALBO.

Circumveniri judicio. V. CIRCUMVENIO.

Claudere judicium militibus armatis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Aut si Cn. Pompeius, qui propter aliquam gratiam judicium militibus armatis clauderat, tanquam adversus existimaretur. i. e. Ipsum judicium confessum & præsentem in judicio circumdederat armatis. V. Cic. pro Mil.

Committre judicium inter. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Judicium inter scarios hoc primum committitur.

Condemnari maturo judicio. V. MATURUS.

Conflare judicium. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Conflictari judicio. V. CONFLIGO.

Constituere in aliquem capitis judicium. V. CONSTITUO.

Contaminata judicia. Cic. 1. Verr. 70. ubi V. Ascon.

Conticuerunt judicia. Cic. in Pison. 26.

Contradictum judicium. Ulpian. in l. Quum de consuetudine. D. de legib.

Deducere rem aliquam in judicium. V. DEDUCO.

Deferre judicium a subfelliis in rostra: i. e. A judicibus ad populum. Cic. pro Cluent. 6.

Dictare judicium. Paulus in l. actione. D. Pro socio.

Differre alicujus rei judicium. Quintil. 2. cap. 4.

Dare judicium: ut Dare actionem. Cic. 4. Verr. 30. Dubium nemini est, quin omnes omnium pecuniæ positæ sint in eorum potestate qui judicia dant, & eorum qui judicant. i. e. Prætoris & Judicum ab ipso datorum.

Dare judicium in aliquem. Cic. 3. Verr. 137. Et pro Flacc. 88. In Lurconis libertum judicium ex edicto dedit.

Edere judicium. Julian. in l. Si sine iudice. D. Rem rat. haberi.

Emendare urbes iudiciis. Quintil. in procem. lib. 1.

Exercere judicium Prætor dicitur. Cic. pro Cael. 1. Omnibus negotiis intermissis, unum hoc judicium exerceatur.

Exercere judicia alicujus rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Fit judicium. Cic. pro Quint. 9. Prætor judicium prius de probro quam de re maluit fieri.

Intendere periculum iudicii alicui. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Judicare judicium inclytum. V. JUDICO.

Liberare judicio. Cic. pro Flacco 98. M. Aquilium patres nostri, multis avaritiæ criminibus, testimoniisque convictum, quia cum fugitivis fortiter bellum gesserat, judicio liberaverunt.

Moliri corruptelam iudicii. V. MOLIOR.

Occurrere ad judicium. Ulpian. in l. 2. §. 1. D. Si quis cautionibus, Si ad testimonium desideratus, ad judicium occurrere non potuit: erit ei subveniendum.

Opprimere judicio. V. OPPRIMO.

Perfundere judicio aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 80. V. PERFUNDO.

Perpetrare judicium. Tacit. 13. Ann. 27. Cujus jussu perpetratum ingenuitatis judicium erat.

Pronuntiare judicium. Cic. in Pison. 97. Tum tu ipse de te sententiam tulisse videris, tum judicium pronuntiavisti. Al. Ipse de te Fecisse videri pronuntiavisti.

Reddere judicium. Aufc. ad Herenn. 19. Quod genus M. Drusus Prætor urbanus, quod cum hærede mandati ageretur, judicium reddidit, Sextus Julius non reddidit.

Reddere iterum judicium, Dere judicata iterum judicare. Ter. Phorm. 2. 3. 57.

At tu qui sapiens es, magistratus adi,
Judicium de eadem causa iterum ut reddant tibi.

Rescindere judicium. Cic. Simulac tute coeperis tua judicia rescindere, &c. Conf. pro Planc. 30.

Silere judicia. Cic. in Pison. 32. Silentium perpetuum iudiciorum ac fori.

Sistere judicio, vel in judicium. V. SISTO.

Sollicitare judicium alicujus donis. Ovid. 16. Epist. 80.

Subscribere judicium aliquo. V. SUBSCRIBO.

Tollere judicia. Cic. de Provinc. Conf. 46.

Venire ad judicium, vel in judicium. Ulpian. in l. 1. §. Dolum. D. de eo per quem factum erit, quo minus quis in judicio sistat. Si quis venienti ad judicium aliquid pronuntiaverit triste, propter quod is ne-

cesse habuerit ad judicium non venire. Paulo post: Si ex stipulatu conveniatur de pœna, quod ad judicium venerit. Julian. in l. 3. eod. tit. Si a fidejussore quinquaginta stipulatus fuero, si in judicium non venerit, petiturus a reo centum: & dolo Sempronii factum fuerit, ne in judicium reus veniat: centum a Sempronio consequar, tanti enim mea interfuisse videtur: quia si venisset in judicium, actio mihi centum adversus eum competeat.

Vocare in vel ad judicium. Cic. pro Corn. Balb. 1.

Judicium, Mens, sententia, exstimatio.

Acre judicium. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Acre & certum. Cic. 3. de Orat. 181.

Cælestia judicia. Quintil. in procem. lib. 4.

Circumspectum judicium. V. CIRCUMSPICIO.

Firmius judicium. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Firma jamque extra periculum posita judicia. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Grave judicium subire. Claud. in præf. de Bell. Get. 10.

Intelligens judicium. V. INTELLIGO.

Liberales judicium. Quintil. lib. 6. cap. 3. V. LIBER.

Limatum & politum judicium. Cic. 7. Fam. 34.

Nonnullum de suo ingenio judicium fieri. V. NONNULLUS.

Peracre judicium. V. PERACER.

Prudens sincerumque judicium semper fuit Atheniensium. Cic. in Orat. 25.

Subtile judicium. Hor. 2. Epist. 1. 243.

Sincerum & subtile judicium. Cic. 15. Fam. 6.

Varia sunt judicia: ut in Græcis. Cic. in Orat. 36.

Varia sunt hominum judicia, variæ voluntates. Plin. 1. Epist. 2. ad Cornel. Tacit.

Cadere sub judicium. V. CADO.

Confirmare judicium. Cic. Nunc meum judicium multo magis confirmo, &c.

Facere judicium de aliquo, sive de re aliqua. Cic. 7. Att. 33. Mihi venit in mentem multum fore sermonem, me judicium jam de causa publica fecisse. Idem 11. Fam. 29.

Falli judicio. Quintil. lib. 2. cap. 4. Ita & ingenio gaudebant, & judicio non fallebantur.

Fecit vestrum judicium, i. e. Vobis judicandi copiam dedit. Ter. Heaut. prol. 12.

Flectere judicium suum. Cic. 16. Fam. 19. Si flexerit adversus alios judicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio. V. FLECTO.

Habere judicia populi, Testimonia benevolentiae. Cic. 1. Philipp. 36. Et populi quidem Romani judicia multa ambo habetis.

Habere judicium de aliquo. Cic. 14. Att. 13. Si bonitas tua responderit judicio meo, quod semper habui de te, gaudebo.

Habere judicium de; aliter. Cic. pro Planc. Tum hercle me confitear non judicium aliquod habuisse de Reip. utilitate. i. e. Nihil respexisse Remp.

Interponere judicium suum. Cic. 8. Att. 3. Scripsique sedatiore animo, nullum meum judicium interponens, sed exquirens tuum.

Interponere alicui rei suum judicium. Quintil. lib. 1. cap. 7. Judicium autem suum grammaticus interponat his omnibus.

Mutare judicium. Sallust. Jug. cap. 4. Profecto existimabunt, me magis merito, quam ignavia judicium animi mutasse.

Ostendere judicium. Quintil. lib. 9. 4.

Permittere omnia judicio alterius. V. PERMITTO.

Perpendere acri judicio aliquid. Lucret. lib. 2. 1041.

Præbere judicia alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Præditus judicio minus firmo. Cic. in Orat.

Stare suo judicio. Cic. 3. Off. 110. Non enim suo judicio stetit, sed suscepit causam, ut esset judicium Senatus.

Subire judicium grave. Cic. 1. de Orat. 125.

Subjicere se alicujus judicio. Ter. Phorm. 5. 8. 56.

Sum. Meum judicium fuit, Ita existimavi. Cic. 1. Tusc. 1. Sed meum semper judicium fuit, omnia nostros aut invenisse per se sapientius quam Græcos, aut accepta ab illis fecisse meliora.

Non meum judicium est, pro Non meum est judicare. Gell. libri 1. cap. 18. in fine. H. St.

Meo judicio. Cic. de Clar. Orat. 32. Intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem, meo judicio, est postea consecutus. i. e. Opinione mea, sive quantum judicare possum, & ut sentio.

Judicium, Bona existimatio. Cic. 2. de Lege Agr. 1. Quare dignus vestro summo honore iudicioque sim. Sic fere de Promotione ad honores.

Opinio populi & judicium intelligentium. Cic. de Clar. Orat. 190. Qui vulgi opinione disertissimi habiti sunt, eosdem intelligentium quoque judicio fuisse probatissimos.

Emereri hominum judicium. Quintil. in procem. lib. 4.

Judicia. Satis est obscura & perturbata judiciaria cognitio, itaque studio. sis utile futurum putamus, si quæ legendis veterum libris observavimus afferantur, sic enim aut tota res patebit, aut certe minus obscura videbitur. Ac primum illud ponam, decem leges a me esse notatas, quæ diversis temporibus Romæ de judiciis latæ sint, Semproniam, Serviliam, Liviam, Plotiam, Corneliam, Vatiniam, Aureliam, Pompeiam, Juliam, Antoniam: quibus de singulis agendum est. Ante C. Sempronii Gracchi tribunatum foli senatores, vetustissimi, ut opinor, Romuli lege, judicabant: exceptis causis, in quibus de pecuniis ob judicandum captis ageretur, nam de his ad equites quæstio pertinebat, idque non antiquum fuisse, sed tributum esse equestri ordini ætate Ti. Sempronii Gracchi, Tiberii & C. patris, qui etiam senatum, quod id fieri passus esset, reprehenderit, cum futuras ex eo publicas discordias calamitatesque prædiceret; Appianus historix suæ libro 1. scriptum reliquit. C. Gracchus, Tiberii filius, Tribun. pleb. Cn. Domitio Ahenobarbo & C. Fannio Nepote coss. legem tulit, ut equites foli judicarent, sic enim ex Velleio, Pediano, Appiano, Cicerone ipso cognoscitur. Postea Q. Servilius Cæpio consul, qui postea cum Cimbris male pugnavit, legem rogavit, ut cum equitibus, qui antea lege C. Gracchi foli judicaverant, etiam senatores judicarent: hanc tamen legem, quam & Cassiodorus, & Obsequens, & Cicero ipse latam significant, non multo post esse abrogatam, ex eo suspicor, quod paucis post annis C. Norbanum, qui accusante Cæpione damnatus erat, non ab equitibus & senatoribus, sed a folis equitibus esse judicatum, Cic. 2. de Oratore 199. declarat his verbis, Animos

Animes equitum Romanorum, apud quos tum iudicēs caussa agebatur, ad Q. Capionis odium, a quo erant ipsi propter iudicia abalienati, revocabam, atque revocabam. Facit etiam mecum illa ratio, quod quum M. Livius Drusus Tribunus pleb. Philippo & Cæsare coss. legem tulerit, ut cum equitibus senatores iudicarent; quod proxime, cum de Lege Livia ageretur, prohibemus: manifestum est, solos equites ante Drusi tribunatum iudicasse. Præterea, scriptum est apud Ciceronem in oratione pro C. Cornelio, [p. 1795. Verburg.] non ante legem Plotiam senatores cum equitibus iudicasse, at, legem Plotiam, Pompeio Strabone & Porcio Catone coss. latam esse, Pedianus docet (in Orat. pro Corn. ad fin.) lex quo, legis Serviliæ de communicandis inter equites & senatores iudiciis nullam habitam esse rationem, ac ne Livie quidem, quæ id sanxit, facile est cognoscere. Post Capionem M. Livius Drusus tribunus pleb. ejus Drusi filius, quo Tribuno pleb. ad labefactandam C. Gracchi potentiam senatus usus erat, L. Marcio Philippo Sex. Julio Cæsare coss. tulit ad populum ut cum equitibus senatores causas cognoscerent, cujus legibus, Philippo consule referente, S. C. sublatis, in eundem, quo antea fuerat, statum re iudiciaria restituta, soli equites ex lege Gracchi iudicarent. Anno deinde interjecto, M. Plautius Silanus Tribun. pleb. Cn. Pompeio Strabone, L. Porcio Catone coss. qui tunc annus belli Italici secundus, tulit ad populum, ut singula tribus e suo numero quinos denos, per annum iudicatos, suffragio crearent, quo factum est, ut senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Post victor Sulla, dictator primus Reip. constituendæ caussa factus, infensus equitibus, quia pro Cinnanis partibus steterant, legem tulit, ut nemo, nisi qui senator esset, iudicare posset, quod ante C. Gracchi tribunatum fieri solitum esse diximus. Sulla mortuo, quod ille sanxerat, per annos xi servatum est, hoc est usque ad Cn. Pompeii & C. Crassi primum consulatum: quo anno L. Aurelius Cotta prætor populum rogavit, populumque iussit, ut tres ordines, senatores, equites, tribuni ærarii simul iudicarent, tametsi, & centurionibus aditum ad res iudicandas patuisse hac ipsa lege, & sequentibus duabus, de quibus dicemus, Pompeia, & Julia, censu tamen præfinito, Cic. docet in Philippica 1. 20. videtur autem Paternus, nisi mendosi libri sunt, neque tempus, neque sententiam huius legis perfecte novisse: qui lib. 2. cap. 32. legem a Cotta latam per id tempus significet, quo Gabinus Tribunus pleb. rogationem tulit, ut Pompeius contra piratas summo cum imperio mitteretur, quod falsum esse constat. nam Gabinus biennio post Pompeii consulatum, hoc est Pisonem & Glabronem coss. eam legem tulit: quod & Velleius ipse (2. 31.) asserit, & inde facile licet existimare, quod, absoluto bello piratico, statim C. Manilius Tribunus pleb. tulit ad populum, ut Mithridaticum bellum Pompeio mandaretur, id Plutarchus Velleiusque (2. 33.) confirmant. Maniliam autem legem Cicerone prætor latam esse, luculenta ipsius oratio declarat, porro Ciceronem gessisse præturam Lepido & Tullo coss. qui fuit annus post Pisonis & Glabronis consulatum proximus, quis est qui ignoret? testem habemus Pedianum, (in pr. Cornelianæ) ut alia, quæ (id) facile probarent, argumenta prætermittam. tulit igitur de piratico bello rogationem Gabinus tribun. pleb. Pisonem & Glabronem coss. at Cotta, quum rogationem de iudiciis eo anno tulerit, quo designatus ædilis Cicero Verrem accusavit, defendente Hortensio consule designato; plane videtur eo anno tulisse, quo Pompeius & Crassus consules fuerunt, quod aperte Dio narrat. Hoc de tempore, quod ad sententiam attinet; non video, qui probari possit id, quod idem narrat, Cottam iudicandi munus inter equites & senatum æqualiter esse partitum, quum eam potestatem non his modo, sed præterea tribunis ærariis esse permissam, sexcenti loci demonstrent: nisi forte illud, (libenter enim tueor antiquitatem) æqualiter inter utrumque ordinem partitus est, ideo Paternus dixit, ut significaret, non solum senatum, ut antea, sed equestrem pariter ordinem post legem Aureliam iudicasse: ut ærarios tribunos, qui deinde cum senatoribus & equitibus iudicarent, etsi non nominavit, non tamen exclusisse videatur. quo modo & Cic. lib. 5. in Verrem 177. locutum videmus. ait enim, quum Cottæ legem significet: Iudicium de iudiciis, & de te futurum est: at quo tempore futurum est? &c. nempe eo, quum populus Rom. aliud genus hominum, atque alium ordinem ad res iudicandas requirit: nempe ea lege de iudiciis iudicibusque novis promulgata, &c. Alium ordinem, dixit, quum tamen non uno de ordine, sed de tribus, hoc est de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis in ea lege mentio fieret. Eodemque modo, quum cenforum iudicia rescissa esse iudicium sententis, significare vellet, in oratione pro Cluentio (121.) loquutus est. Senatores, inquit, equitesque Romani in compluribus jam reis, quos contra leges pecunias accepisse subscriptum est, suæ potius religioni, quam cenforum opinioni, paruerunt. & in Divinatione: (8.) Iudiciorum levitate ordo quoque alius ad res iudicandas postulat. Pedianus etiam in commentario 2. orationis in Verrem, (2.) Cottam, inquit, prætorem significat, qui legem promulgavit de restituendis equestri ordini iudiciis, quum tamen Cottæ lex non de uno equestri ordine, sed de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis mentionem faceret. Plutarchus etiam in Pompeio iudicia ad equites, ait, esse translata: quum tamen lege Cottæ inter tres ordines essent communicata. Quod si quis putat in uno ordine, quem Cicero ad res iudicandas requiri significat, simul cum equitibus tribunos ærarios intelligi: opinione fallitur. nam senatores, equites, tribuni ærarii, non ordines duo, sed tres a scriptoribus antiquis appellantur. itaque Pedianus in commentario Cornelianæ, (non longe a pr.) L. Cotta, inquit, lege sua iudicia inter tres ordines communicavit, senatum, equitem, tribunos ærarios: & in commentariis duarum orationum, in Pisonem, in extremo; pro Milone, in principio. Lex Vatinia secuta est. tulit enim eam, ut opinor, P. Vatinus tribunus pleb. Cæsare & Bibulo coss. qua sententia, nondum invenire potui: Sed fuisse popularem, quum Vatinus senatum, senatus illum vehementer oderit, facile possum existimare. Lex Pompeia, quum tulit Cn. Pompeius Magnus in consulatu 11, nihil ab Aurelia de tribus ordinibus discrepabat, (nam postea de tribus ordinibus iudicantibus exempla multa sunt, maximeque apud Pedianum) sed ex amplissimo censu, & centuriis legi iudices jubebat. Julia, quam C. Julius Cæsar, rerum potitus, tulit, iudicia ad duo genera iudicum redegit, equestrem ordinem,

ac senatorium: tribunos ærarios, quod erat tertium, sustulit. (Suet. Jul. c. 41.) Antonia consularis, M. Antonii, qui Triumvir fuit, hoc sanxit, ut ad duas iudicum decurias accederet tertia e centurionibus, hoc est, ut cum equitibus, & senatoribus (tertium enim ordinem, tribunos ærarios lex Julia sustulerat) centuriones iudicarent; quod genus hominum ne superiores quidem leges, Julia, Pompeia, Aurelia, iudicandi jure excluderant; sed præscriperant, quo censu eos esse oporteret: sicuti senatoribus quoque, & equitibus & tribunis ærariis census erat præfinitus: quum in iudice, ut ait Cic. (Philipp. 1. 20.) & fortuna spectari deberet, & dignitas. Antonii vero lex plus æquo impudens & dissoluta, quæ rationem census nullam habuit, omnibus, quicumque ordinem duxissent, iudicandi potestatem permittit. atque hanc Antonii legem de tribus decuriis non esse abrogatam, quum ille hostis iudicatus est, quum ejusdem legem de sacerdotiis abrogatam esse videam, e Suetonio cognoscitur: qui in Augusto (c. 32. extr.) ita scripsit: Ad tres iudicum decurias quartam addidit, ex inferiore censu, quæ ducentariorum vocaretur, iudicaretque de levioribus summis. Hæc de ordine iudiciorum, pro variis legibus, vario.

De numero autem iudicum, lex Gracchi ccc fecit, omnes ex equestri ordine, totidem, quod antea senatores iudices fuerant: lex Drusi ccc equites, & ccc senatores, numero pari: lex Plautii dxxxv: iussit enim ex singulis tribubus, quæ xxxv erant, quinos denos creare: lex Sullæ ccc omnes ex ordine senatorio. lex Aurelia cum lege Sullæ de numero, ut opinor, congruebat, quum in ordinibus discreparet. nam libro Epist. Fam. 8. (Ep. 8.) de iudiciis ccc, quum lex Aurelia servaretur, mentionem fieri video. quod si ita est, auctum deinde numerum esse lege Pompeii, vere dicemus: quia Velleius (lib. 2. cap. 76. pr.) avum suum inter ccc lxx a Pompeio lectum esse narrat, eundemque numerum Plutarchus in Pompeio tradidit. lex Cæsaris, quum de tribus ordinibus unum, ut diximus, sustulerit; numerum simul iudicum, ut ego sentio, commutavit. lex Antonii quum tertiam decuriam addiderit; satis liquet, eorum, qui res iudicarent, ampliorem numerum esse factum, quem rursus & ab Augusto esse auctum, quum ad tres decurias quartam addidit, facile cognoscitur.

De iudicum ætate legem fuisse, ne quis intra xxx ætatis annum iudicaret, facile possum ex eo conjicere, quod Suetonius de Augusto scripsit: Iudices a xxv ætatis anno elegit, id est in quinquennio maturius, quam solebant. Callistratus quidem jurisconsultus, (l. 41. D. de recept. qui arbitr.) lege Julia cautum esse, ait, ne minor annis xx iudicare cogere, neve minore annis xx compromissarium iudicem liceret eligere. Sanxit item eadem lege, ut opinor, de numero patronorum. nam ante L. Domitii Ahenobarbi & Ap. Claudii Pulchri consulatum, raro quisquam pluribus, quam quatuor, patronis usus erat: his consulis M. Scaurum, de repetundis accusatum, sex defenderunt. eoque progressa res est, ut eadem caussa post bella civilia nonnunquam a duodecim patronis ageretur. cui licentia, ut in Pediano (in princ. or. pro M. Scauro) scriptum est, C. Cæsar dictator lege modum imposuit. Et fortasse idem Cæsar, qui in lege de numero patronorum, in eadem tulit de ratione iudicandi; quod Gellius libro 14. capite 2. significare videtur his verbis: Atque in rerum quidem diffinitionibus, comperendinationibusque, & aliis quibusdam legitimis in rebus ex ipsa lege Julia, & ex Sabini Massurii, & ex quorundam aliorum jurisperitorum commentariis communiti sumus. Legimus etiam apud Priscianum (lib. 18. fol. 225. a. Aldi.) de lege Latoria, quæ minorem annis xxv stipulari vetabat.

Addatur aliquid de personis, quæ facinus iudicare possent, & de causis, in quibus possent, tum de indicis, deque testimonii dicendi potestate. ac primum illud ponatur, Legibus eos iure iudicandi non esse exclusos, quos ignominia censores notassent, id Cicero significat his verbis in oratione pro Cluentio, (120.) In omnibus legibus, quibus exceptum est, de quibus causis aut magistratum capere non liceat, aut iudicem legi, aut alterum accusare, hæc ignominia caussa prætermissa est. timoris enim causam, non vitæ pœnam in illa potestate esse voluerunt. Et ibidem, paulo post: Prætores urb. qui iure debent optimum quemque in selectos iudices referre, nunquam sibi ad eam rem censoriam ignominiam impedimento esse duxerunt. Postea tamen inductum video lege Julia, ut senatu moti iudicare non possent quod & lege Cassia, de senatoribus, traditum est; & Paulus quoque, ut proxime docebimus, significat. Turpi autem iudicio damnatis ademptam esse iudicandi potestatem, idem Cicero in eadem oratione, paulo ante, (119.) demonstrat. Quod si, inquit, illud iudicium putaretur: ut ceteri, turpi iudicio damnati, in perpetuum omni honore, ac dignitate privantur; sic hominibus ignominia notatis, neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus esset. Turpia vero, famosi que iudicia erant, Calumniæ, Prævaricationis, Furti, Vi bonorum raptorum, Injuriarum, De dolo malo, Pro socio, Mandati, Tutelæ, Depositi, & alia quædam a Juliano memorata digest. lib. 3. (l. 1. de his, qui not. inf.) Famofos etiam, non minus, quam qui turpi iudicio damnati essent, Pegasus & Nerva filius eos iudicarent, qui quæstus caussa in certamina descendissent, aut propter præmium in scenam prodissent. athletas autem, quia ludicram artem non facere, sed virtutis gratia exerceri viderentur, infamia liberabant Sabinus & Cassius. quæ scripta sunt apud Ulpian. (l. 2. fin. tit. eod. & l. 4. Athlet.) Præterea, quum ab eodem ita traditum sit libro digest. 48. (l. 4. Is qui. D. de accus. & inscript.) Is, qui iudicio publico damnatus esset, eum jus accusandi non habuisse, nisi si liberorum, vel patronorum suorum mortem, vel rem suam exsequeretur; consentaneum videri potest, eundem iudicandi munere exclusum, quanquam ad rationem accederet auctoritas. nam ita scriptum postea comperi apud Marcellum jurisconsultum. Omnes etiam de vi privata damnatos, iudicare lex Julia prohibebat. qua de re Marcianus his verbis lib. digestorum 48. (l. 1. pr. ad l. Jul. de vi priv.) De vi privata damnata pars tertia bonorum ex lege Julia publicatur: & cautum est, ne senator sit, aut decurio, aut ullum honorem capiat; neve in eum ordinem sedeat, neve iudex sit. Huc illa pertinent, quæ tradita sunt a Paulo jurisconsulto: (l. 12. cum prætor. §. 2. non autem. D. de iudiciis.) quæ servata credimus etiam reip. temporibus; nihil enim a iure

jure, aut æquo dissentiunt. Quidam, inquit, lege impediuntur, ne iudices sint; quidam moribus: quidam natura. natura, ut surdus, mutus, & perpetuo furiosus, & impubes, quia iudicio carent: moribus, ut feminae, & servi; non, quia non habeant iudicium, sed quia receptum est, ne civilibus fungantur officiis: lege, qui fenatu motus est, qui vero possunt esse iudices, nihil interest, in potestate, an sui juris sint. Cum iudicibus recte conjunguntur Testes. itaque subscribemus ea, quæ de testimonio dicendo idem Paulus (l. 4. lege Jul. D. de testib.) tradidit. Lege, inquit, Julia, & Papia iudiciorum publicorum cavetur, ne cui invito denuntietur, ut testimonium dicat adversus focerum, generum, vitricum, privignum. Cassius etiam Longinus, cuius libri non exstant; sed eorum testimonio Marcianus digest. lib. 1. utitur; putabat, ei, qui ob turpitudinem senatu motus, nec restitutus esset, non licere neque iudicare, neque testimonium dicere: quia lex Julia repetundarum ea fieri vetaret. Calumniam damnatis publico iudicio quid licuerit, satis aperte Papiniani præclara sane verba demonstrant. (l. 13. quaesitum. D. de testib.) Quaesitum, inquit, scio, an in publicis iudiciis calumniæ damnati testimonium iudicio publico perhibere possint. sed neque lege Rhemmia prohibentur: & leges Juliae de vi, & repetundarum, & peculatus, eos homines testimonium dicere non vetuerunt. veruntamen, quod legibus omissum est, non omittitur religione iudicantium: ad quorum officium pertinet, ejus quoque testimonii fidem, quod integræ frontis homo dixerit, perpendere. Mulieribus quoque videtur licuisse testimonium dicere: si quidem non licuisse de adulterio damnatis, Paulus indicat (l. 18. ex eo. D. de testib.) his verbis: Ex eo, quod prohibet lex Julia de adulteriis testimonium dicere condemnatam mulierem, colligitur, etiam mulieres testimonium in iudicio dicendi jus habere. Dictum est de iudicio, & testimonio: superest de iudicio. Senatori indicium profiteri salvis legibus non licebat. aliis impunitas dabatur, nec tamen omnibus in causis, sed prodicionis, majestatis, & si quid hujusmodi: in causa repetundarum non dabatur: itaque nec per indices agi solitam esse legimus. Non est ab hoc genere aliena Memmia lex: quæ, si vocarentur in iudicium ii, qui reip. causa abessent, eorum recipi nomina vetabat. itaque C. Cæsar, quum in provinciam, peracto consulatu, abiisset, & ab L. Antistio tribuno pleb. Romæ appellatus esset, appellato collegio obtinuit, ne, cum reip. causa abesset, reus fieret. (Suet. Jul. c. 23.) Non abhorret a legibus de iudiciis lex illa, quam C. Calpurnio Pisone, M. Acilio Glabrione coss. C. Cornelius tribunus pleb. tulit. Ut prætores ex edictis suis perpetuis jus dicerent: quum antea, ut quisque avaritia, aut ambitione ducebatur, varie jus dicere consueissent. de quo scriptum est apud Peditum in commentario Cornelianæ. (in principio) Sortiebantur autem iudices de tribus ordinibus, id est Senatoribus, equitibus, tribunis ærariis, primum quaestores urb. deinde prætor urb. ita fiebat, ut non modo prætorii, verum etiam consulares interdum una cum iis, qui nullos gesserant magistratus, iudicarent. Dies autem, quos reo prætor dabat, ut adesset in iudicio, decem erant. Sic lib. 2. ad Quintum fratrem: (Ep. 13. pr.) Decimus erat Caelio dies, &c. Et Peditanus in commentario Cornelianæ, (ibidem) Quum inquit, L. Cassius prætor decimo die, ut mos est, reum adesse iussisset, eoque die ipse non affuisset: circumventi sunt ante tribunal ejus accusatores a notis operarum ducibus. Ex P. Manutii libro de Leg. Rom. & ex Comm. ad Q. frat.

JUDICIALIS, e. Adj. [κρίσιμος, δικαστικός] Quod ad iudicium pertinet. Annus judicialis. V. ANNUS.
Judicialis genus dicendi. Cic. l. de Invent. 7. Judiciale est quod positum in iudicio habet in se accusationem & defensionem, aut petitionem & reculationem. Idem 2. Att. 1. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Causæ judiciales. Auct. ad Herenn. 2. 26.
Regnum judiciale. V. Regnum. in REGO.
Suppressiones judiciales. Cic. pro Cluent. 68.
Molestia judicialis. Cic. 13. Att. 6.
JUDICIALITER, Adv. Sidon. 5. Epist. 15.
JUDICIARIUS, a, um. Adj. [δικαστικός] Quod ad iudicem, five iudicium pertinet.
Controversiæ iudiciariæ. Cic. 3. Verr. 5. Ut finis aliquando iudiciariæ controversiæ constitueretur.
Dies iudicarii. Capitol. in M. Antonino, Fastis dies iudicarios addidit. i. e. Alios dies iudicarios. H. St. Exstant cap. 10.
Lex iudiciaria. Cic. in Pison. 94. Ecquid vides, ecquid sentis, lege iudiciaria lata, quos posthac iudices finis habituri?
Quæstus iudiciarius. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbiissimus, quæstu iudiciario pastus, &c.
Res iudiciaria. Cic. 4. Verr. 31.
Iudiciaria rei singularem diligentiam adhibuit. Capitol. in M. Antonino. H. St. V. cap. 10.
JUDICIOLUM, i. n. dimin. Ammian. 27. 11. Iuste an secus non est iudicioli nostri.

I V E

IUVERNIA, [Ιουερνία] vulgo Ireland Anglorum regi paret. Ptolemæus lib. 2. cap. 2. Ierna Straboni; Cæsari Hibernia; Plinio, Melæ & Juvenali Juverna dicitur. Juven. 2. Sat. 158. — arma quid ultra Litora Juvernæ promovimus, & modo captas Orcadas, &c. Claudian. 4. Conf. Honor. 33.
Scotorum cumulos flevit glacialis Ierne. conf. IUVERNA.

J U G

JUGALIS, **JUGAMENTUM**, **JUGARIUS**, **JUGATUS**. V. JUGUM.
JUGERUM, i. n. [μετρηρον, μέτρον] vel nominativo JUGER, dat. Jugero, accus. & voc. Jugerum, abl. Jugero & jugere. Et pluraliter, nom. accus. & voc. Jugera, gen. Jugerum, dat. & abl. Jugeris vel jugeribus.
Jugerum vocabatur (inquit Plin. lib. 18. cap. 3.) Quod uno iugo bouum in die exarari posset. Columel. lib. 5. cap. 1. dicit Gallos semijugerum, arepentem vocare. Varro lib. 1. de R. R. cap. 10. In Hispania ulteriore metiuntur jugis: in Campania versibus: apud nos in agro Romano ac Latino jugeris. Jugum vocant Quod juncti boves uno die exarare possint. Versum dicunt, Centum pedes quoque. Vol. II.

versum quadratum. Jugerum, Quod quadratos duos actus habeat. Tibull. lib. 2. 3. 46.

Ut multo innumeram jugere pascat ovem. Juven. 9. Sat. 60.

Quantum erat exhausti lumbos donare clientis

Jugeribus paucis. Cæf. 1. Bell. Civil. 17. Militibus in concione

agros ex suis possessionibus pollicetur, quadraginta in singulos jugera. Cic. 2. Att. 16.

Jugerum dictum est ab eo quod erat junctum. Columel. lib. 5. cap. 1. Hoc duplicatum facit jugerum: & ab eo quod erat junctum, nomen jugeri usurpavit. De actu quadrato loquitur.

Arat falerni mille fundi jugera. Hor. Epod. 4. 13.

Jejuna soli jugera. Sen. Oeth. 2.

JUGERALIS, e. Adj. ut, Tabula jugeralis. Pallad. 3. 9.

JUGERATIM, Adv. [μετὰ πένθηρα] Per singula jugera. Columel. lib. 3. cap. 3. Ut primæ vineæ centenas amphoras jugeratim præberent.

JUGERATIO, ðnis. [ζυγάριον Gloss. Lat. Gr.] Delimitatio per jugera. Auct. de Limit. Frontin. de Colon. V. Rigalt. Gloss. & Cæf. Indic. de Re Agr.

JUGIS, V. JUGUM.

JUGLANS, andis. f. quæ & Nux juglans dicitur [κάρυον βασιλικόν, διὰς βάλανος] Nonnulli a Juvando & Glande appellatam putant. Alii quasi Jovis glandem existimant vocatam: quod hæc arbor nuce habeat suaviore sapore, quam glandes. V. Plin. lib. 15. cap. 22. Cic. 5. Tusc. 58. Instituitque ut candentibus juglandium putaminibus barbam sibi & capillum adderent. V. Serv. ad Virg. 8. Ecl. 30. Isidor. Orig. 17. 7. & Varr. de L. L. 4. 21.

JUGO, V. JUGUM.

JUGULA, [ἀστρον ὀρίων] Gloss. Lat. Gr.] Stella Orion, quod amplior sit ceteris, quasi nux juglandis, inquit Festus. Sed aliter existimat Varro de L. L. 6. 3. Aliter Isidorus Orig. 3. 70. Manil. 5. 175.

Confurgunt Jugulæ quibus aspirantibus orti. Plaut. Amph. 1. 1. 119.

Neque Jugulæ, neque Vesperugo, neque Virgilie occidunt.

JUGULUS, i. m. & **JUGULUM**, i. n. [δεξιὴ, αὐχὴν] dicitur Anterior pars colli, unde vox halitusque procedit: a Jungo, quod per eam pectori caput jungatur. Quintil. Declam. 9. Jam præbendus erat jugulus, & fundenda vita cum sanguine. Cornel. Cels. lib. 8. cap. 8. A dextro jugulo si id fractum est, ad alam sinistram: a sinistro, ad dextram. Cic. de Fato 10. Quod jugula concava non haberet. [Jugula Celsus appellat ipsas Claviculas, ut nunc appellant. V. lib. 8. cap. 1. Et de his fortassis etiam Tullius intelligi voluit. Formam habent parvi jugi, unde & nomen, prima brevi. Inde & neutraliter rectius effertur.

Accipit ensẽm jugulo. Virg. 10. Æn. 907.

Confodiam jugulum senilem. Lucan. lib. 3. 743. Al. Senile.

Cruentavit tecta aperto jugulo. Ovid. 8. Epist. 53.

Demittere cruorem jugulis. Virg. 4. Georg. 542.

Dare jugulum cultris. Ovid. in Ibin. 106.

Dare jugulum, & Petere jugulum. Cic. pro Milon. 31. Quod si ita putasset, certe optabilis Miloni fuit dare jugulum P. Clodio non semel ab illo, neque tum primum petitum, quam jugulari a vobis, quia se illi non jugulandum tradidisset.

Ferire jugulum dixerunt veteres, pro Interficere.

Intenta tela jugulis civitatis, pro Imminente mortis periculo. Cic. in Pison. 5. Ego tela extremo mense Consulatus mei intenta jugulis civitatis de conjuratorum nefariis manibus extorfi.

Offendere jugulum pro capite alicujus, Velle se obicere periculo capitis pro vita alterius. Cic. 1. Att. 13. Me vero teste producto, credo te ex acclamatione Clodii advocatorum audisse, quæ confurrectio iudicium facta sit, ut me etiam circumsteterint, ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio offerantur.

Petere jugulum, in agendis causis tunc dicitur orator, quando quod est potentissimum, id invadit, ac premit validissime adversarium, videturque illum jugulare argumentis, perinde ac vibratis telis. Quintil. lib. 8. cap. 6. Nam illa agendis causis jam detrita, pedem conferre, & jugulum petere, & sanguinem mittere, inde sunt, nec offendit tamen.

Resolvere jugulum ferro. Ovid. 6. Met. 643.

Resolvere jugulum mucrone. Ovid. 1. Met. 227.

Per jugulum redeuntia verba. H. St.

JUGULARIS, e. Adj. ut, Vena jugularis [σφαγίτις] apud Medicos.

JUGULO, [σφαζω, σφάττω] are. Inferre mortem, & veluti abscisso jugulo vita privare. Cic. pro Quint. 51. Jugulare civem ne ipse quidem quisquam bonus vult.

Medio jugulaberis ense. Ovid. 12. Met. 484.

Homines jugulare. Hor. 1. Epist. 2. 32.

Pecudes jugulant. Virg. 12. Æn. 214.

Jugulatus ab Achille. Ovid. 12. Met. 81.

Jugulare hominem suis verbis, h. e. Convincere. Ter. Eun. 3. 1. 27.

Pulchre mehercle dictum, & sapienter: pape,

Jugularas hominem. Sic apud Cic. 7. Verr. 166. Omitto ac negligo cetera, sua confessione induatur ac jугuletur necesse est.

Suo sibi gladio hunc jugulo. Ter. Adelph. 5. 8. 35. Suo gladio, suoque telo jugulari dicitur, Qui suis ipsius dictis revincitur: aut Qui suo pte invento, dolore capitur. Erasmus. V. GLADIUS.

Jugulare aliquem gladio plumbeo, h. e. Futili levique argumento quempiam convincere. Cic. 1. Att. 14.

Jugulare, etiam de Morbo dicitur. Cels. lib. 3. cap. 15. extr. Quartana neminem jugulat.

De Aquis. Martial. lib. 4. 18.

Aut ubi mors non est, si jugulatis aquæ?

[Sed agitur de Puero glacie in jugulum delapsa occiso.]

Jugulare, ad inanimata transfertur. Martial. lib. 1. 75.

— scelus est jugulare Falernum. i. e. Pessimis vinis admixtis, perdere.

JUGULATIO, ðnis. f. [ἀποφάγις] Hirt. Bell. Hæp. 16. Jugulatione oppidanorum facta.

JUGULATOR, ðris. m. Interfecter. Salvian. ad Eccl. 1. 3. Adulationes gladii sunt jugulatores tui. Gloss. Vet. Lat. Gr. Jugulatores, σφακτοί.

JUGUM, i. n. [δεξιὴ, κλάνος] Dictum est quod jungatur. & in arctum arctetur. Est autem proprie Montis cacumen. Virg. 5. Ecl. 76.

Dum juga montis aper, fluvios dum piscis amabit. Cæf. 7. Bell. Gall. 67. Tandem Germani ab dextro latere summum jugum nacti, hostes loco depellunt.

Acclivum jugum. Ovid. 5. Fast. 154. V. ACCLIVUS.

Uuuu

Aquosa

Aquosa juga. Stat. 4. Silv. 6. 101.
 Arduo jugo surgit alta rupes. Sen. Theb. 1.
 Asperum jugum. V. ASPER.
 Continentia juga. V. CONTINEO.
 Frondosa juga. Ovid. Rem. Amor. 202.
 Immenfis jugis tumet Ida. Ovid. 5. Epist. 138.
 Saxosum jugum. Ovid. in Ibin, 288.
 Spinosi terga jugi. Propert. lib. 4. 4. 48.
 Circummissus jugo. V. CIRCUMMITTO.
 Jugum, [ζυγόν] Ligneum instrumentum quo junguntur boves, & ad invicem arctantur. Plin. lib. 9. cap. 15. Nec nisi boum jugis extractus. Vide in MULTIUGIS. H. St.
 Adamantina juga. V. ADAMAS.
 Curtum temone jugum. Juven. 10. Sat. 135.
 Curva juga. Ovid. 4. Fast. 216.
 Demere juga fatigatis bobus. Hor. 3. Carm. 6. 42.
 Detrectans juga bos. Virg. 3. Georg. 57.
 Ferunt juga tauri. Ovid. 6. Epist. 97.
 Incidit cervicibus jugum. V. INCIDO.
 Passa jugum nullum bos. Ovid. 3. Met. 11.
 Resolvere jugum. Catul. 61. 76.
 Ubi juncta juga resolvens Cybele leonibus.
 Solvet arator juga tauris. Virg. 4. Ecl. 41.
 Subdere jugo. Plin. lib. 8. cap. 16. Jugo subdidit eos, primusque Remæ ad currum junxit M. Antonius.
 Subire jugum. Plin. lib. 10. cap. 45. Leones jugum subeant.
 Sustinere debile jugum. Ovid. 3. de Pont. 1. 68.
 Vitare onus jugi. Catul. 61. 33.
 Veluti juvenca vitans onus indomita jugi.
 Jugum, pro Pari boum. Cic. 5. Verr. 27. Quid qui in singulis jugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c. V. ARO.
 Jugum aquilarum. Plin. lib. 10. cap. 4. Ex eo notatum non fere legionis unquam hibernasse castra ubi aquilarum non sit jugum. Budæo videtur pro Pari accipiendum.
 Jugum hominum impiorum, per translationem, i. e. Par. Cic. 11. Philipp. 6. de Antonio & Dolabella.
 Pari jugo niti, i. e. Pari labore & concordia. Plin. 3. Epist. 9.
 Jugum, pro Dominatione & imperio. Inde Subjugare pro Debellare, ac subdicere. Cic. Anteq. iret in exil. 2. Si omnibus grave servitutis jugum esse debet in libertate educatis.
 Abire sub jugum. V. ABEO.
 Acceptare jugum. Sil. lib. 7. 41. V. Accepto in ACCIPIO.
 Accipere jugum, h. e. Imperium ac dominium subire. Liv. 37. 36. Concesso vero in Asiam transitu, & non solum frenis, sed etiam jugo accepto: quæ disceptatio ex æquo, quum imperium patiendum sit, relicta est?
 Adactus jugo Rhenus. V. ADIGO.
 Dejicere jugum civitatis a cervicibus. Cic. 1. Philipp. 6. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cujus a cervicibus jugum servile dejecerant.
 Eripere colla turpi jugo. Hor. 2. Serm. 7. 91.
 Exuere jugum. Tacit. Agric. 31. 7.
 Ferre servitii jugum. Stat. 3. Silv. 4. 33.
 Jactare jugum, i. e. Excitare velle. Juven. 13. Sat. 21.
 — felices qui ferre incommoda vitæ
 Nec jactare jugum vita didicere magistra.
 Imponere jugum alicui. Ovid. 9. Epist. 6.
 Laxatus famulus herili jugo. Claud. 4. Conf. Hon. 613.
 Premittit animum jugo turpis Cupido. Sen. Agam. v. 134.
 Subeat jugum famulare collo nobili. Sen. Troad. 8.
 Subtrahe colla jugo. Ovid. Rem. Amor. 90.
 Jugum, sub quo ignominia gratia victi hostes mittebantur. Nam fixis in terram duabus hastis, super eas ligabatur tertia, & tunc victi hostes discingebantur, & sub illa transire cogeantur inermes. Hæc ex Festo. V. Liv. 3. 28. extr.
 Mittere sub jugum, & Sub jugo. V. MITTO.
 Jugum in vinea dicitur; Quum duabus aut pluribus perticis fixis, aliæ super eas alligantur, in quibus vites conjunguntur, & quasi jugum in summitatem quandam faciunt. A quo Vites ipse, seu Vineæ, Jugatæ dicuntur. Quod si hastilibus in terra defixis, Singulæ transversæ perticæ in unam tantum partem ordinis innectantur, Unijugæ vineæ dicuntur: & Genus ipsum jugi, Canterium rustici vocant. Plinius lib. 16. cap. 37. Salices quædam in proceritatem magnam emittunt jugis vicinarum perticis. Idem lib. 7. cap. 21. Simplici jugo constat porrecto ordine, canterium appellant. Columel. lib. 12. cap. 15. Et Varro 1. de R. R. cap. 8.
 Jugum, Lignum quo textores telam convolvunt. Ovid. 6. Met. 55.
 Tela jugo vincta est, stamen fecernit arundo.
 Jugum, [ζυγόν] pro Libra fidere cælesti. Cic. 2. de Divin. 98. L. quidem Tarutius Firmanus familiaris nostri, in primis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam a Romulo conditam accepimus: Romamque in Jugo quum esset Lita, natam esse dicebat. Quomodo locum velut exponens Solinus, sic ait cap. 2. Romulus auspicio fundamenta murorum jecit duodeviginti natus annos, undecimo Calendas Maias, hora post secundam ante tertiam, sicut Lucius Tarutius prodidit mathematicorum nobilissimus, Jove in piscibus, Saturno, Venere, Marte, Mercurio in Scorpione, Sole in Tauro, Luna in Libra constitutis. Manil. 1. 609. Et juga Chelarum medio volitantia gyro.
 Juga, Tabellæ navium, in quibus sedent remiges, quæ Transtra vocantur. Virg. 6. Æn. 411.
 Inde alias animas, quæ per juga longa sedebant,
 Deturbat, laxatque foros.
 Jugum pro Agri mensura. Jugum vocant (inquit Varro 1. de R. R. cap. 10.) Quod juncti boves uno die exarare possunt. V. JUGURUM.
 JUGA, æ. f. Cognomen Junonis Dææ conjugii. Festus.
 JUGATINUS, i. m. Deus conjugii. August. de Civ. Dei 6. 9.
 JUGALIS, e. Adj. [ζαμικός] ut, Jugale vinculum, pro Copula matrimonii. Virg. 4. Æn. 16. Si cui me vincolo vellem sociare jugali.
 Jura jugalia. Ovid. 7. Met. 715. h. e. Conjugalia.
 Lectus jugalis. Virg. 4. Æn. 496.
 Sacra jugalia. Ovid. 7. Met. 700.

Tæda jugali accepta mulier. Ovid. 4. Epist. 121.
 Tori jugales. Stat. 3. Silv. 5. 69.
 Jugales absolute, pro Equis. Virg. 7. Æn. 280.
 Absenti Æneæ currum, geminosque jugales.
 Socii jugales. Sil. lib. 16. 401.
 Emeritis vertunt ad pascua nota jugales. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 118.
 JUGALITAS, ætis. f. Fulgent. 1. Mythol.
 JUGOSUS, a, um. Adj. Jugis abundans. Ovid. 1. Amor. 1. 9.
 Quis probet in silvis Cererem regnare jugosis?
 Lege pharetrata virginis arva coli?
 JUGO, [ζυγόν] ære. Conjungere; quasi Ad unum jugum alligare. Cic. 3. Tusc. 17. Hoc quidem commune est virtutum: omnes enim inter se nexæ & jugatæ sunt.
 Jugare aliquam alicui. Virg. 1. Æn. 349.
 Puellæ jugare juvenem. Catul. Argon. 62. 21.
 Femina jugandæ. Hor. in Carm. sæcul. 18.
 Corda face jugavi. Stat. 1. Silv. 2. 183.
 Jugari vineæ dicuntur, Quæ in jugum constituuntur. Columel. 4. 20.
 Sequitur jam adminiculandæ, jugandæque vineæ cura.
 JUGO, ære. Milvi dicuntur jugere, cum vocem emittunt. Festus.
 Jugere volitans milvus visus. Varro apud Non. 2. 846. Al. Jugire.
 JUGATUS, a, um. Partic. Junctus. Cic. Tusc. Quæst. 3. 17. V. in ipso verbo.
 JUGATIO, ðnis. f. Varro de R. R. 1. 8.
 JUGATOR, ðris. m. Qui jungit jugo. Arnob. lib. 5.
 JUGARIUS, i. m. [ζυγάριος] i. e. Bubulcus: & Auriga boum, si-ve arator, qui juga ducit & regit. Columel. lib. 1. cap. 6. Lata bubilia esse oportebit, pedes decem, vel minimum novem: quæ mensura & ad procumbendum pecori, & jugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.
 JUGATORIUS, a, um. Adj. [ζυγάριος] ut, Jugatorius bos, Qui jugo subditur. Varro 2. de R. R. cap. 5.
 JUGAMENTUM, i. n. [ζυγάριον] Catoni tam ex materia est, quam ex structura, cap. 17. Jugamenta & antepagmenta quæ opus erunt, ex lapide indito. De redemptore loquens.
 JUGABILIS, e. Adj. Jugo habilis. Macrob. Somn. Scip. 2. 2.
 JUGES, m. & f. pl. [ζυγάριες] Ejusdem jugi pares: unde & Conjuges & Sejuges. Festus.
 JUGIS, e. Adj. [διηνεκής] Assiduus, continuus: quasi Semper jugo affixus. Plaut. Pseud. 1. 1. 82.
 Nam is mihi thesaurus jugis in nostra est domo.
 Jugis puteus, Jugis aqua. Cic. de Divin. 1. 112. Qui quum vidisset, haustum aquam de jugi puteo, terræ motus dixit instare. Idem 2. de Divin. 31. Etiamne futurum esse, aquæ jugis colore præsentiant? Subaudi Terræ motum.
 Fonsjugis aquæ. Hor. 2. Serm. 6. 2.
 Putei perennes jugis aquæ. Hor. 1. Epist. 15. 15.
 Juge auspicium. V. AUSPICIUM.
 JUGUS, a, um. Adj. Idem Cato de R. R. cap. 10. pr.
 JUGITER, [διηνεκώς] Adv. Continue, Perpetuo. Plaut. Mil. 3. 1. 61.
 Venerem, amorem, amoenitatemque accubans exerceo,
 FL. Et quidem edepol omnes mores ad venustatem jugiter. In codd. quos inspexi legitur, Ad venustatem valent.
 JUGITAS, ætis. f. Diuturnitas. Marcell. Emp. cap. 8. Lacrymarum jugitate fedare & reprimere.
 JUGIFLUUS, a, um. Adj. Paulin. de Amne, Jugifluus semper biberis.
 JUGURTHA, æ. m. [ζυγούρτης] Rex Numidarum callidus, bellicosus & perfidus, victus tandem a Mario Consule Romano, & Romæ in carcere necatus. Lege Salustium in historia belli ipsius & Vell. Paterc. 2. 12.
 Traximus immanem Marii sub vincla Jugurtham. Claud. de Bell. Gild. v. 92.
 Triumphatus Jugurtha. Lucan. lib. 2. 90.
 JUGURTHINUS, a, um. Adj. Quintil. lib. 8. cap. 3. Jugurthina historia. Bellum Jugurthinum. Hor. Epod. 9. 23.

J U L

JULIA, Plin. lib. 4. cap. 34. Norici oppidum.
 Julia item, Augusti filia, de qua V. Vell. Paterc. 2. 47. & Suet. in Aug. ac Tib.
 JULIANUS, i. m. Imperator Romanorum notissimus, qui a Christiana religione defecit, & hinc vocatus est Apostata. V. Nazianzen.
 IULIS, ðdis. f. [Ἰουλῖς] Piscis genus Plinio, lib. 32. cap. 9. Optimum e scorpionibus & iulide, & saxatilibus, nec virus resipientibus. conf. Ælian. H. A. 2. 143.
 Item, Oppidum insulæ Cææ. Plin. 4. 12.
 JULIOBONA, [Ἰουλιόβονα] Gallia Celtica urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Vulgo *Honfleur*.
 JULIOBRIGA, [Ἰουλιόβριγα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispania urbs Vulgo *Logronio*.
 JULIOMAGUS, [Ἰουλιόμαχος] Andium civitas in Gallia, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 8. Vulgo *Angiers*.
 JULIUM Carnicum, [Ἰούλιον κάρνικον] Ptolemæo lib. 2. cap. 14. Urbs inter Italiam & Noricum. Hodie Goritia, ditionis Austriae.
 JULIUS, [Ἰούλιος] Nomen gentile Ro. commune multis familiis, partim patriciis, partim plebejis. Memorantur rerum Rom. scriptoribus Julii Cæsares, Juli, Libones, Mentones, Sequestres &c. Julios ex Principibus Albanis in collegium patrum a Tullo Hostilio rege lectos memorat Liv. 1. 30. Habere autem Juliorum familia nomen ferebatur ab Ascanio Iulo Æneæ filio. Virg. 1. Æn. 292.
 Julius, a magno demissum nomen Iulo. Vellei. 2. 41. Nobilissima Juliorum familia. Hoc dicit maxime, propter in hac ipsa nobiliores cæteris Cæsares, de quibus V. in CÆSAR.
 Julius mensis, qui prius Quintilis vocabatur, dictus est in honorem Julii Cæsaris, qui iv Idus hujusce mensis natus est. V. Macrob. Saturn. 1. 12. Martial. 10. 62. Totamque fervens Julius coquit messem.
 JULIUS, a, um. Adj. [Ἰούλιος] ut
 Sidus Julium. Hor. 1. Carm. 12. 47. i. e. Stella Cæsaris, ut ait Porphyrio.
 Domus Julia. Ovid. 4. Fast. 40.
 Unda Julia. Virg. 2. Georg. 163.
 IULEUS, a, um. aliud Adj. [Ἰούλιος] Ovid. 6. Fast. 797.
 Tempus Iuleis cras est natale Calendis. h. e. Mensis Julii. Propert. 4. 6. 17. Actia Iuleæ pelagus monumenta carinæ.
 Iuleæ

Iuleæ voces quæ sint apud Lactantium in Phœnice v. 47. vide Janum Parrhalium in Claudianum de Rapt. Proserp. & Cælium Rhodig. lib. 5. cap. 11. Uterque interpretatur Suaves & dulces. Turnebus putat Iuleas voces a quinquennali certamine Jovi Capitolino instituto dictas, quod triplex erat, mulicum, equestre, gymnicum, ut Sueton. scribit in Domit. 4. Nam quum ab imperatoribus committeretur, qui Iuli a poetis appellantur, ut a Valer. Flacc. 1. 9.

— Phrygios prius indignatus Iulos; Iuleas voces mulicas & caneras significare credit, quales musicorum erant in certamine Capitolino. Sic Martialis Iuleam dixit olivam, 9. 36.

Cujus Iuleæ capiti nascuntur olivæ. i. e. Coronæ ab Imperatore datæ. Hæc ille. Sed Heinſ. Aedoneas voces ex MSS. q. V.

JULIANUS, a, um. Adj. [*Ἰουλιανός*] unde Juliani milites, apud Suetonium, Cæf. cap. 75. dicti sunt Cæsariani. Et Juliani anni, quos idem ordinavit. Similiter Juliana vestigalia. Cic. 13. Philipp. 30.

Est & Julianus, nomen proprium Imperatoris. Quod vide in suo loco.

IULUS, [*Ἰούλος*] Filius Æneæ, alio nomine Ascanius. Virg. 1. Æn. 271.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo. Iulus vox appellativa, est Lanugo promorum & arborum. Et hinc Servius tradit Ascanium & Mezentium singulari certamine dimicasse, & occiso Mezentio, Ascanium Iulum coeptum vocari a prima barbæ lanugine, quæ ei tempore victoriæ nascebatur.

Dardanius Iulus. Ovid. 15. Met. 767.

Formosus Iulus. Ovid. 7. Epist. 83.

Pulcher Iulus. Virg. 7. Æn. 107.

IULUS, i. m. [*Ἰούλος, χυλός*] Lanugo pomorum & arborum. Plin. lib. 16. cap. 29. Ferunt & avellanæ iulos compactili callo ad nihil utiles. Sunt autem iuli non flores proprie, sed antecedunt, ut in fico grossuli.

IULUS, i. m. Piscis genus est, qui balenis cetisque dux est itineris. Heronolus. V. & Pium in Annotation. posterior. cap. 34.

J U M

JUMENTUM, i. n. [*ἵππος, κτήνη, βοτάνοι*] a Juvando. Cujus appellatione continentur Animalia quæ vel farcinas gerunt, vel currus trahunt, vel terram excolunt: ut Equi, muli, asini, cameli, boves. Columella in præfat. lib. 6. Nec tamen ulla regio est in qua modo frumenta gignantur, quæ non, ut hominum, ita armentorum adjumento juventur: etiam jumenta nomen a re trahere, quod nostrum laborem vel onera subvectando, vel arando juvant. Plin. lib. 8. cap. 18. de camelis, Omnes autem jumentorum in iis terris dorso funguntur. Columel. fere Jumentum nomine intelligit Equos, non autem Boves, ut lib. 1. cap. 6. Non altius edita esse præsepia convenit, quam ut bos aut jumentum sine incommodo stans vesci possit.

Jumenta farcinaria. Cæf. 1. Bell. Gall. 81. i. e. Quæ farcinas vehunt.

Ætolis onerata plagis jumenta. Hor. 1. Epist. 18. 46.

Jumentorum appellatione Boves non continentur, sed Pecoris, inquit Ulpianus in l. Ædiles aiunt. D. de Ædil. edicto.

Jumentum, Quicquid nos juvat. Liv. 4. 41. Eo missa plaustra, jumenta quæ alia ab Urbe, exercitum affectum prælio ac via nocturna exceperunt. Fortasse hic etiam pro Equis accipitur. [Certe non alium in finem missa, quam ad fessos milites excipiendos, non alia intelligere licet jumenta, quam quæ huic rei idonea essent, Equi, muli, asini. Ceterum non dubito, quin verior eorum sententia sit qui Jumentum, quasi Jumentum, dictum putant a Jungendo; ut a Pingo Pigmentum, a Fingo Figmentum &c.]

Jumentum quoque non id solum significat quod nunc dicitur: sed Vectabulum etiam, quod adjunctis pecoribus trahebatur. Veteres enim nostri Jumentum a Jungendo dixerunt. Hæc Sext. Cæcilius apud Gell. lib. 20. cap. 1. V. Non. 1. 269.

JUMENTARIUS, a, um. Adj. ut, Molæ jumentariæ. Jabolenus in l. Dolia. D. de instr. vel instrum. Molas manuales quidem supellectilis, jumentarias autem instrumenti esse.

Jumentarium contubernium. Apul. Milef. 9. p. 222.

J U N

JUNCTIO, JUNCTURA, &c. V. JUNGO.

JUNCUS, i. m. [*ἰγών*] a Jungendo dicitur: quod usus ejus ad juncturas utilis est. Plinius lib. 21. cap. 18. varia juncorum refert genera.

Fiscella levi detexta est vimine junci. Tibul. lib. 2. 3. 15.

Lucus densus juncis. Ovid. 6. Fast. 411.

Bibulus juncus. V. BIBO.

Levis juncus. Propert. lib. 4. 2. 44.

Limofus juncus. Virg. 1. Ecl. 49.

Molli junco detexere aliquid. Virg. 2. Ecl. 72.

Palustres junci. Ovid. 8. Met. 336.

JUNCUS, a, um. Adj. [*ἰγών*] Quod ex junco factum est: ut, Juncea cratis. Plin. lib. 21. cap. 14.

Sporta juncea. Columel. lib. 12. cap. 6.

Vincla juncea. Ovid. 4. Fast. 870.

Juncea virgo, per translationem, Tenuis & flexilis. Ter. Eun. 2. 3. 24.

Si qua est habitior paulo, pugilem esse ajunt, deducunt cibum, Tametsi bona est natura, reddunt curatura junceas. Donatus interpretatur Tenuis & pallidas.

JUNCIDUS, a, um. Aliud Adj. Tenuis, exilis, qualis est juncus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Juncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest ejicere vitem, &c. al. Ejuncidus. q. V.

JUNCINUS, a, um. aliud Adj. [*ἰγών*] Plin. lib. 15. cap. 7. Sic & Rhodinum e rosas, Juncinum e junco.

JUNCOSUS, a, um. Adj. [*ἰγών*] Juncis plenum. Plin. lib. 18. cap. 6. Juncosus ager verti pala debet.

Litora juncosa. Ovid. 7. Met. 231.

JUNCIFOLIUM, i. n. [*ἰγών*] Locus juncis confusus. Varro 1. de R. R. 8. Primum genus quod dixi, maxime quærit salicta, secundum arundineta, tertium junceta.

JUNGANNI, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: distant a Monœci portu stadiis quadringentis octoginta. Perottus. [Immo Ingauni, quorum sæpe meminit Livius. V. ALBIUM.]

JUNGO, junxi, junctum, [*ἰγών, ἰγών*] ēre. Copulare; quasi In unum agere: proprie de Jumentis dicitur. Tibull. 2. 1. 87.

Ludite, jam nox jungit equos, currumque sequuntur Matris lascivo fidera fulva choro. Stat. 1. Silv. 2. 143.

Jungit Amor, lætamque vchens per nubila matrem Gemmato temone sedet.

Voi. II.

Jungere cum. Cic. 2. de Divin. 149. Religio quæ est juncta cum cognitione naturæ.

Jungere cum aliquo alium arctissimo vinculo. Plin. Epist. 243.

Jungere & copulare inter se. Cic. 1. de Orat. 222. An hæc inter se jungi, copularique possint.

Juncta caritas inter paucos. Cic. de Amicit. 20. Ita contracta res est, & adducta in angustum, ut omnis caritas aut inter duos, aut inter paucos jungeretur.

Orbiculatim jungere. V. ORBIS.

Affinitates jungere cum aliquo, h. e. Affinitate cum eo conjungi. Liv. 1. 1.

Duplex exinde fama est: alii prælio victum Latinum, pacem cum Ænea, deinde affinitatem junxisse tradunt.

Amores jungere. Tibull. lib. 1. 1. 69.

Arma alicui jungere. Liv. 1. 2. Haud gravatim socia arma Rutulis junxit.

Connubio jungam stabili. Virg. 4. Æn. 126.

Dextram jungere dextræ. Virg. 1. Æn. 412.

Equos jungere curru. Virg. 7. Æn. 724.

Equum jungere equo alterius. Cæf. 8. Bell. Gall. 48.

Œdera jungere. Liv. 7. 30. Neque enim Œdere Samnitium, ne qua nova jungeretis Œdera, cautum est.

Œdere alicui regi jungi. Liv. 26. 24.

Gradus jungere. Sil. 4. 374.

Iter jungere. Martial. lib. 2. 6.

Et quum currere debeas Bovillas, Iter jungere quæris ad Camœnas. Alii rectius legunt, Interjungere. V. INTERJUNGO.

Lateri cujuspiam jungi. Ovid. 2. Met. 449.

Leones jungere ad currum. V. AD præpositionem.

Manus jungere & Œdus concipere. Stat. 2. Achill. 228.

Oscula jungere. Ovid. 2. Met. 357.

Preces humiles jungere. Ovid. 2. de Arte Am. 254. al. Manus.

Rhedam jungere equis. Cic. 6. Att. 1. Et Jungere mulos ad vehiculum. Sueton. in Cæf. 31.

Se viro jungere. Virg. 4. Æn. 28.

Se ad aliquem jungere. Cic. pro Rosc. Amer. 236. Quo in certamine perdit civis erat, non se ad eos jungere, quibus incolumibus & domi dignitas, & foris auctoritas retinetur.

Societate gentibus jungi. Liv. 26. 49. Exterasque gentes fide ac societate junctas habere.

Societate jungi alicui regi, in SOCIETAS huc remittit, H. St. V. paulo supra Œdere.

Societatem alicui jungere. Liv. 24. 6. pr. Per hos juncta societas Annibali ac Syraculano tyranno.

Tauros jungere. Virg. 8. Æn. 316.

Quis neque mos, neque cultus erat, nec jungere tauros, Aut componere opes norant, aut parcere parto.

Tædas jungere, Connubium. Stat. 3. Silv. 4. 54.

Torus junxit te mihi. Ovid. 1. Met. 353.

Verba jungere, Loqui. Martial. lib. 6. 54.

Verba jungere, pro Componere. Cic. in Topic. Quintil. lib. 9. cap. 4.

JUNCTUS, a, um. Partic. [*ἰγών*] ut, Junctus illi cognatione.

Liv. 25. 15.

Amicitia vetusta puer puero junctus. Ovid. 4. de Pont. 3. 12.

Amore junctus alicui. Ovid. 1. de Pont. 7. 31.

Œdere aliquo juncti. Ovid. 1. Trist. 7. 6.

Œdere amor legitimo junctus. Ovid. 2. Trist. 536.

Hospitio. Liv. 25. 18. T. Quintio Crispino Badius Campanus hospes erat, perfamiliari hospitio junctus.

Matrimonio juncta puella. Liv. 30. 14.

Ex horum partibus junctum, Compositum. Cic. 2. de Invent. 157.

Ex me & ex te junctus Dionysius, M. Pomponius. Cic. 4. Att. 15. De liberto, qui Marci prænomen a Cicerone, Pomponii nomen a patrono habuit.

A sanguine materno junctus. Ovid. 2. Met. 368.

Scelere juncta improbitas. i. e. In qua est scelus. Cic. lib. 2. de Orat. 237. Nam nec insignis improbitas, & scelere juncta, nec rursus miseria insignis agitata ridetur. Idem in Brut. 162. Sed est etiam L. Crassi in Consulatu, pro Q. Cæpione, defensione juncta, non brevis, ut laudatio: ut oratio autem, brevis.

Ab usu modico tibi junctus. Ovid. 2. de Pont. 5. 7.

Amici juncti. Hor. 1. Serm. 3. 54.

Ars juncta cum viribus. Ovid. 8. Met. 29.

Causa junctor. Cic. de Fato 36. Post autem causa fuit propior, & cum exitu junctor.

Columbæ in amore junctæ. Propert. lib. 2. 15. 27.

Gloria invidiæ juncta, i. e. Quæ invidia non caret. Cic. 1. Att. 19. Ego autem, ut semel Nonarum illarum Decembrium, junctam invidiæ ac multorum inimicitias, eximiam quandam atque immortalem gloriam consecutus sum.

Indignatio juncta conquestioni. Cic. 2. de Invent. 38.

Mulus junctus a Clitellario differt, hoc est mulus qui jugo assuevit. Columel. lib. 2. cap. 22. Arbores ferendi causa collo, vel mulo clitellario afferre, sed juncto advehere non permittitur.

Puella vire. Ovid. 2. Trist. 284.

Hic sedet ignoto juncta puella viro.

Salus nostra juncta est. Ovid. 20. Epist. 233.

Sapientia juncta eloquentiæ. Cic. 3. de Orat. 140.

Versus impariter juncti. Hor. de Arte Poet. 75.

Vinea moribus junctæ. i. e. Admotæ. Liv. lib. 5. 7. pr. Loquitur de vineis oppugnatoriis. Sed correcti codd. exhibent, Injunctæ.

Compar. Ovid. 1. de Pont. 4. 31.

Junctor Æmonia est Ponto. conf. Causa junctor supra.

Superl. ut, Adversa ad junctissimos pertinent. Tacit. 4. Hist. 52. Ovid. 9. Met. 548.

Sed quæ, cum tibi sit junctissima, junctor esse

Expetit.

JUNCTURA, æ. f. [*ἰγών, ἰγών*] Conjunctio. Plin. lib. 13. cap. 15. Majusque miraculum in ea est, artis latente junctura.

Boum junctura. Columel. lib. 2. cap. 2.

Genuum junctura. Ovid. 2. Met. 823.

Lapidum junctura. Suet. Aug. cap. 92.

Tignorum junctura. Cæf. 4. Bell. Gall. 17.

Uuuu 2

Verborum

Verborum junctura, pro Compositione. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Verticis junctura. Ovid. 12. Met. 288.
 Callida junctura. Hor. de Arte Poet. 47.
 Junctura, posituraque ligni scite periteque facta. Gell. lib. 5. cap. 3.
JUNCTIO, ōnis f. [ζεύξις] Cic. 1. Tusc. 71. Est enim interitus, quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum junctiōne aliqua tenebantur.
JUNCTUS, ūs. m. Idem. Varr. de L. L. 4. 8. 8. Locus a carinarum junctū dictus Carinæ.
JUNCTOR, ōris. m. [ζυκτός] Gloss. Gr. Lat. Junctores erant Servi, qui jungebant rhedam equis, vel mulis. Alphen. l. 203. fin. D. de verb. signif.
JUNCTIM, Adv. [ζυγάδην] Sine intervallo. Suet. Tiber. cap. 9. Magistratus & maturius inchoavit, & pæne junctim percurrit. conf. Manil. 4. 467.
JUNICULUS, i. m. Duramentum Col. in vite dicitur, quem Draconem alio nomine vocant. Plin. lib. 17. cap. 22. Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum usque pedamentum emitti, quod alii dracones, alii juniculos vocant, ut faciant quæ mafculeta appellant.
JUNIOR, V. JUVENIS.
JUNIPERUS, i. f. [ἄρκευδης] Arbuscula quæ in arenosis frequens nascitur, comavirens perpetua, unde & topiario operi idonea, & cariosam senectam non sentit. V. Plin. lib. 16. cap. 25. & 24. 8.
 Juniperi gravis umbra. Virg. 10. Æn. 76. conf. 7. Ecl. 53.
JUNIUS Menis [Παιρψών] teste Festo, a Junone putatur dictus, quem Junoniam, & Junonium dicebant. Sed postea detritis quibusdam litteris, ex Junonio Junius est dictus. Sunt qui putant a Junio Bruto dictum Junium. V. Macrobi. 1. Saturn. 12. Alii a Junioribus derivant: sicut Maium a Majoribus. Ovid. 6. Fast. 88.
 Junius est juvenum, qui fuit ante fenum.
 Junius a juvenum nomine dictus adest. Ovid. 5. Fast. 78.
JUNIUS, Nomen gentile Rom. commune familiis aliquot, in quibus præcipue illustres Bruti cognomine. V. Cantelii Rom. Rep. 2. Diff. 4. 14. & f. l. BRUTUS.
JUNIUS, a, um. Adj. ut, Familia Junia apud Tacit. 3. Ann. 24.
JUNIANUS, a, um. aliud Adj. ut, Junianum judicium apud Cic. pro Cluent. 1.
JUNIX, icis. f. [δάρμην] Teneræ ætatis bos femina, quæ jam cessavit vitula esse, nec dum tamen ad summam magnitudinem pervenit. Dicta quasi Juvenca, a Juniore ætate. Perf. 2. Sat. 47.
 Tot tibi quum in flamma junicum omenta liquefcent. Plaut. Mili. 2. 3. 33.
 Quam mox horfum ad stabulum junix recipiat se e pabulo. V. Taubm. ad loc.
JUNO, ōnis. f. [Ἥρα] Dea credita est, Jovis soror & conjux, a Juvando nominata. Junonis multa sunt nomina. Est enim Curitis, quæ utitur hasta. V. Fest. Curulis, a curru. Serv. in Virg. 1. Æn. 20.
 — hic illius arma,
 Hic currus fuit. Est & Lucina, quæ partubus præest. Ter. Andr. 3. 1. 15.
 Juno Lucina fer opem, serva me, obsecro. Est Regina. Virg. 1. Æn. 50.
 Ast ego quæ divum incedo regina, Jovisque
 Et soror & conjux. Et quia præest nubentibus, Pronuba dicitur. Virg. 4. Æn. 166.
 — & pronuba Juno.
 Covella Juno apud Varronem legitur, quæ dictio quia palato hominum delicatiorum non est placita, scribunt Juno novella. Atqui quum veteres ad Lunæ cursum menses suos exigerent, & prima Lunæ visitatio, primumque ejus lumen diem Calendarum efficeret, & calendæ essent ipsum novilunium, dubium non est quin tum & Nonis esset luna cava. Prisci autem Varrone ipso auctore Cavum, Covum dicebant, unde Covellæ diminutio. Ergo Juno covella, est Juno lucina, & Luna cava. Turneb. Magna. Virg. 3. Æn. 437.
 Matrona. Hor. 3. Carm. 4. 59.
 Maxima. Virg. 4. Æn. 371.
 Omnipotens. Virg. 4. Æn. 693.
 Pronuba. Virg. 4. Æn. 166.
 Regia. Virg. 1. Æn. 447.
 Saturnia. Virg. 3. Æn. 380.
 Sceptrifera. Stat. 10. Theb. 51.
 Inferna Juno, per Antonomasiā Proserpina. Virg. 6. Æn. 138.
 Profunda Juno, Idem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 2.
JUNONIUS, a, um. Adj. [Ἥραιος] ut, Avis Junonia, Pavo. Ovid. 1. de Arte Am. 627.
 Menis Junonius. Ovid. 6. Fast. 61.
 Puer Junonius, dicitur Augustus a Cicerone ad Octavium, Ego ipse Senatui sibi manus afferre coegi, quum te Junonium puerum & matris tuæ partum aureum esse dixi. i. e. Martialem & acerrimum propugnatorem libertatis publicæ, quasi Martem quandam junctum adversus hostes Senatus, & bonorum. Nam Mars, Junonis filius fuit.
 Templâ Junonia. Ovid. 2. Trist. 291.
JUNONIA, major & minor, Insulæ sunt ex Fortunatis.
JUNONICOLA, æ. m. & pl. Junonicolæ [Ἥραικόλας] Phalisci. Ovid. 6. Fast. 49.
JUNONIGENA, æ. m. [Ἥραγενής] dicitur Vulcanus, qui ex sola Junone natus fuit. Ovid. 4. Met. 173. de amoribus Solis.
JUNONALIS, e. Adj. Ovid. 6. Fast. 63.
 Junonale leges tempus, &c. i. e. Mensem Junonium. Alii legunt, Junonisque leges, &c.
JUNONIS Promontorium, in ora freti Gaditani, apud Melam lib. 2. cap. 6. ad finem. Nunc vulgo dicitur *Santa Maria*, vel *El porto di Santa Maria*. Testis Olivarius in Melam.

J U P

JUPITER, [Ζεύς] Jupitris, vel Jupitæris, secundum Priscianum, non Jōvis: qui genitivus, non a Jupiter, sed a nominativo Jōvis. Nam a principio Jovis appellatus est, a Juvando: postea adjuncto altero vocabulo dictus est Jupiter, quasi Jovis pater. Nam quum pro igne ponatur, nulla res sic fovet omnia, quemadmodum calor.
 Aliis Juvans pater. H. St. Mihi ventimilius videtur factum ex Diespiter, quod antiquissimis in formulis occurrit. Ac primo quidem Dīs pater

dixisse veteres videntur, deinde Diupiter & denique Juppiter. Dīs ex Græco Ζεύς V. D. Littera. Sic Dīs Fidiūs dictus est Romanis, qui Ζεύς Ἰδριος Græcis.

Juppiter autem potius scribendum est, quam Jupiter; sic enim in nummis antiquis scriptum invenimus.

A poetis (inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 94.) dicitur Divum atque hominum pater: a majoribus autem nostris Optimus maximus. Idem pro Domo 144. Quocirca te Capitoline, quem propter beneficia Populus Rom. Optimum, propter vim Maximum nominavit. Idem 2. de Nat. Deor. 53. Principio (inquit) Joves tres numerant ii qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia: alterum patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt & Liberum: Alterum patre Cælo, qui genuisse Minervam dicitur, quam principem & inventricem belli ferunt: Tertium Cretensem, Saturni filium, cujus in illa insula sepulcrum ostenditur.

De ceteris Jovis nominibus. V. Lactant. 1. 20. &c. Eum non esse Deum probat Idem 1. 11.

Joves plures in Græcorum litteris invenimus. Cic. 3. Nat. Deor. 42.

A capra & apibus nutritum fuisse prædicarunt Græci. V. Lactant. 1. 21. & Ovid. 3. Fast. 43. & alibi.

Jovis nutrices quæ fuerint, V. AMALTHEÆ cornu.

Ignis rapidus Jovis, Fulmen. Virg. 1. Æn. 42.

Jovis omnia plena. Virg. 3. Ecl. 60.

Altitonans Jupiter. V. ALTITONANS.

Altifonus. V. Altifonus in ALTUS.

Æquus. Hor. 1. Carm. 28. 29.

Altus. Ovid. 2. de Arte Am. 38.

Arduus. Valer. 5. Argon. 163.

Celsus. Valer. 4. Argon. 75.

Cornigero de Jove natus; De Jove Hammone. Ovid. in Ibin 298. V. AMMON & HAMMON.

Dextro Jove liber est. Perf. 5. Satt. 114.

Fulminantissima manus Jovis. Hor. 3. Carm. 3. 6.

Invieta Jovis uxor. Hor. 3. Carm. 27. 73.

Maximus. Hor. 1. Serm. 2. 17.

Magni Jovis nuntius. Hor. 1. Carm. 10. 5.

Olympicus. V. OLYMPUS.

Severi Jovis vultus. Stat. 9. Theb. 819.

Summus, vel Supremus. Virg. 1. Æn. 123. Hor. 1. Carm. 32. 14.

Tonantis annus hibernus Jovis. Hor. Epod. 2. 28.

Æquoreus Juppiter, per Antonomasiā Neptunus. Claud.

Nigri Jovis regna; Plutonis. Sen. Oeth. 13.

Stygius Jupiter, Pluto. Virg. 4. Æn. 638.

Tremendi solium Jovis, Plutonis. Valer. 3. Argon. 385.

Jovem lapidem jurare. Gell. lib. 1. cap. 21. Quum Phavorino Hygini commentarium legissem, atque ei statim displicita esset insolentia & insuavitas Amaroris, Jovem lapidem inquit, quod sanctissimum jusjurandum est habitum, paratus ego jurare, Virgilium hoc nunquam scripsisse. Al. Favorinus &c. legisset, & insuavitas illius, Sensus torquebit amaro. Sextus Pompeius Festus lib. 10. Lapidem filicem tenebant juraturi per Jovem, hæc verba dicentes, Si sciens fallo, tum me Diespiter salva urbe, arceque, bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem.

Liv. 1. 24. Patris patrati ad jusjurandum patrandum, id est faciendum, creati verba in fœdere faciendo sic exprimit: Audi Juppiter, audi Pater patrati populi Albani, audi tu populus Albanus: ut illa palam prima postrema ex illis tabulis cerave recitata sunt, sine dolo malo: utique ea hic hodie rectissime intellecta sunt: illis legibus Populus Romanus prior non deficiet. Si prior defexit publico consilio, dolo malo, tu illo die, Juppiter, Populum Romanum sic ferito, ut ego hunc porcum hodie feriam: tantoque magis ferito, quanto magis potes polleſque.

Idem 21. 45. Eaque ut rata scirent fore, agnum læva manu, dextra filicem retinens, si falleret, Jovem ceterosque precatus deos, ita se mactarent, quemadmodum ipse agnum mactasset, secundum precationem caput pecudis saxo elisit. Polybius libro suarum historiarum tertio, ut refert Cælius Rhodig. lib. 21. cap. 15. & ante eum Philadelphus lib. 17. epist. 1. sub finem, superioribus ita subscribit: Ergo, inquit, Carthaginenses deos patrios jurati sunt: deinde Romani Jovem lapidem secundum vetustissimum ritum, Martis Quirinique numinibus additis, jusjurandum præstiterunt. Ritus vero lapidis fuit hujusmodi: Fecialis, sumpto in manus lapide, postquam de fœdere inter partes convenerat, hæc verba dixit: Si recte ac sine dolo malo hoc fœdus atque hoc jusjurandum facio, dii mihi cuncta, præstent felicia: sin aliter aut ago aut cogito, ceteris omnibus salvis, solus ipse peream, uti lapis hic e manibus meis decideret. Nec loquutus plura, manu lapidem excussit. Hæc ex Polybii lib. 3. cap. 25. extr. Nec me fallit apud Cælium legi. Per lapidem. At Philadelphus lib. 33. Epist. 5. Perottum interpretem Polybii reprehendit, qui Græca Polybii Δία Λίδον, Per lapidem verterit, non Jovem Lapidem, quasi apud Polybium esset præpositio Δις, non accusativus Δία. Cic. 7. Fam. 12. Quomodo autem tibi placebit Jovem lapidem jurare, quum scias Jovem iratum esse nemini posse?

Flamma Jovis, Floris genus Plin. 27. 6.

Glans Jovis. Plin. 15. 22. V. plura in jovis, nominativo antiquo.

Ponitur quandoque pro Aere. Hor. 1. Carm. 1. 25.

—manet sub Jove frigido

Venator, teneræ conjugis immemor. Juvenal. 5. Sat. 79.

— fremeret sæva quum grandine vernus

Juppiter. — Unde & Subd. io dicimus, quum Δία Jovem vocent Græci, quem omnia esse voluerunt. Ut Valerius Soranus apud Gyrard. Synt. 2.

Juppiter omnipotens, regum, rerumque, deumque

Progenitor, genitrixque deum, Deus unus & omnes. Alibi pro

Anima mundi, alibi pro Pluvia. Virg. 2. Georg. 419.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Gelidus. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 37.

Humidus. Virg. 1. Georg. 418.

Hiberni Jovis fragor subitus, Subita tempestas. Stat. 3. Theb. 26.

Est & Jupiter nomen Stellæ illius salutaris, quæ in ordine errantium secunda est. Plin. 2. 18. Suus cuique color; Saturno candidus, Jovi clarus, Marti igneus.

Jovialis, e. Adj. Minister Jovialium poculorum. Macrobi. Saturn. 5. 16.

Conf. in JOVIS.

JOVIS,

Jovius, a, um. Adj. Ex nomine Jovio. Arnob. lib. 6. de hoc & De cognomine eodem Diocletiani. V. supra in **JOVIS**.
Jovistæ, V. ibidem.

J U R

JURA, æ. m. [*ἵερας*] vel Jurassus [*Ἰουρασ*] Mons est Galliæ, Sequanos ab Helvetiis dividens. Auctor Cæsar in 1. Bell. Gall. cap. 2. & 6. & 8. Vogesus dicitur aliis auctoribus. Vulgo *Le mont des faucilles*. [Immo Vogesus alius mons est, in finibus Lingonum, unde Mosa præfluit, teste Cæfare lib. 4. cap. 10. Juras antiquum nomen adhuc habet apud Helvetios Gallice loquentes. Germanis pars ejus, quæ Allobroges contingit, paulum mutata appellatione, *Der Jursen* vocatur.

JURAMENTUM, **JURATUS**. V. **JURO**.

JURGO, [*ῥιζεύω*, *ῥιζίζω*] ære. ex Jure & Ago; quasi De Jure ago & contendo. Ter. And. 5. 1. 19. Cum Davo egomet vidi jurgantem ancillam. Cic. 4. de Repub. apud Non 5. 34. Si jurgant, inquit; benevolorum, concertatio, non lis: inimicorum, jurgium dicitur. Liv. 10. 35. Hæc jurganti increpantique respondebant, confectos se pugna hesternæ esse. Hor. 2. Epist. 2. 21.

— ne mea sævus

Jurgares ad te quod epistola nulla veniret. conf. Varr. 6. de L. L. 5.

JURGOR, [*ῥιζοεικία*] æri. dep. Hor. 2. Sermon. 2. 100.

— jure, inquit, Trasius istis Jurgatur verbis.

JURGATIO, ðnis. f. Festus.

JURGATOR, ðris. m. Mart. Capel.

JURGATRIX, ðcis. f. Hieron. Epist. 47.

JURGATORIUS, a, um. Ammian. 27. 1.

JURGIUM, i. n. [*ῥιζοεικία*] Contentio. Cic. de Amicit. 80. Cavendum vero ne etiam in graves inimicitias convertant se amicitia, e quibus jurgia, maledicta, contumeliæ gignuntur.

Acre jurgium. Tacit. 4. Hist. 6. V. **ACRE**.

Inimica jurgia. Senec. Thyest. 7.

Infana jurgia. Ovid. 1. Fast. 74.

Rabiosa, V. Vendere jurgia.

Turbida, V. Tacet jurgia.

Abstinere jurgiis. V. **ABSTINERE**.

Auferre jurgium. V. **AUFERRE**.

Committre jurgia. V. **COMMITTIT**.

Contendere jurgio cum aliquo. V. **CONTENDERE**.

Gliscunt jurgia. Lucret. lib. 3. 479.

Irrita jurgia jactas. Virg. 10. Æn. 95.

Nectere jurgia cum aliquo. Ovid. 2. Amor. 2. 35.

Tacet jurgia. Lucan. ad Pison. 74.

Turbida prolatis tacerunt jurgia rebus.

Vendere jurgia. Senec. Herc. fur. v. 172. De caufidiciis

Hic clamosi rabiosa fori

Jurgia vendens improbus, iras

Et verba locat.

Inter Jurgium & Lis: quod Jurgium levior res est; siquidem Inter benevolos aut propinquos dissensio vel concertatio, Jurgium dicitur: Inter inimicos dissensio, Lis appellatur. Cic. 4. de Republ. Admiror nec rerum solum, sed etiam verborum elegantiam. Si jurgant, inquit, benevolorum concertatio, non lis: inimicorum, jurgium dicitur. Et deinde, Jurgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Nonius 5. 34.

JURGIOSUS, a, um. Adj. [*ῥιζοεικίδης*] Contentiosus & litigiosus. Gell. lib. 1. cap. 17. Mulier morosa admodum fuisse fertur, & jurgiosa. De Xantippe Socratis uxore.

JURIDICUS, **JURISDICTION**, V. **JUS**.

JURO, āvi & ātus sum, [*ῥαίνω*, *ῥαίνωμι*, *ῥάω*, *ῥάωμι*] ære. a Jure fit: nam Jurare proprie est quidpiam promittere, adhibitis etiam testibus, ita servaturum ac si jus esset.

Decies jurasti. V. **DECIES**.

Aras jurare, poetice dixit Horat. pro Aris tactis, lib. 2. Epist. 1. 16.

Jurandasque tuum per nomen ponimus aras.

Bellum ingens juratur, In bellum conjuratur. Stat. 1. Achil. 455.

Jovem lapidem. V. **JUPITER**.

Maria aspera juro. Virg. 6. Æn. 351.

Tellurem hanc juro. Sil. 8. 105.

Verbis conceptis jurare, i. e. Dictatis a deferente juramentum, & ex arbitrio adjurantis, hoc est adigentis ad jusjurandum, pernotatis. Plaut. Pseud. 1. 3. 119. Idem Cist. 1. 1. 100.

At ille conceptis juravit verbis apud matrem meam,

Me uxorem ducturum esse.

Alicui jurare, pro In nomen alterius. Plin. in Paneg. cap. 68. Scis tibi ubique jurari, quum ipse juraveris omnibus.

Jurare per plures deos. Cic. pro Rabir. Post. 36. Ubi semel quis pejeraverit, ei credi postea, etiam si per plures deos juret, non oportet.

Per caput hoc juro. Virg. 9. Æn. 300.

Per fidera juro. Virg. 6. Æn. 458.

In aliquem jurare, i. e. In perniciem alicujus conjurare. Ovid. 10. Epist. 117.

In me jurantur somnus, ventusque, fidesque.

In facinus jurasse putes. Ovid. 1. Met. 242.

Jurare in leges alterius, i. e. Jurare se servaturum leges alterius. Auctor de Viris Illust. cap. 62. pr. Cic. pro Cluent. 91. Multam petivit, qua lege? quod in legem non jurasset: quæ res nemini unquam fraudi fuit. Sic 2. de Finib. 55.

Jurare in litem. Cic. pro Rosc. Com. 4. Quod in codicem injuratus referre noluit, id jurare in litem non dubitet?

Jurare in verba aliqua. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Princeps in hæc verba jurat ipse, ad idem jusjurandum adigit Afranium.

Jurare in verba alterius. Sacramentum dicere alicui, Obsequium jurare. Liv. 28. 29. extr. Citati milites nominatim, apud tribunos militum in verba P. Scipionis jurant. Hor. 1. Epist. 1. 14.

Nullius addictus jurare in verba magistri.

Jurare in se. Liv. 2. 45. Idem deinceps omnis exercitus in se quisque jurat.

Ædus jurare, V. in Partic. **JURATUS**.

Jusjurandum jurare. Cic. 5. Fam. 2. Magna voce juravi verissimum pulcherrimumque jusjurandum, &c.

Jurare morbum, Jurare se male valere, & morbo laborare. Cic. 1. Att. 1. Qui denegat, & juravit morbum, & illud suum regnum judi-

ciali opposuit. i. e. Valetudinem, & simul juris civilis occupationem excusavit.

In rem jurare dicitur aliquis, quum de re in judicium deducta: In personam, quum de persona sua jurat. Non potest facilius dari exemplum quam ex textu l. 1. §. 1. D. Quorum rerum actio non datur. *Jurer de la chose dont est question, ou de sa personne.*

Jurare de persona. *Jurer de son fait, & de ce qu'en peut affirmer la personne qui preste le serment.* Ulpian. l. 1. D. qua. re. act. non datur.

Jurare in rem. *Jurer ou prester le serment de ce dont est procès simplement, non de son fait seulement.* Ulpian. l. 1. D. qua. re. act. non dat.

Jurarunt inter se, pro Conjurarunt. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. Jurarunt inter se Barbaros necare omnes medicina.

Jurare ex sui animi sententia, Ex vero animi sensu. Cic. 4. Acad. 147.

Jurandi formula juris. Ovid. 21. Epist. 133. i. e. Formula jurisjurandi.

JURANS, Partic. [*ῥαίνων*] ut, Falsa jurans. Ovid. 13. Met. 50.

Verba jurantia, Jurationis. Ovid. 21. Epist. 143.

JURATUS, a, um. Partic. [*ῥαίνων*, *ῥαίνωντος*] Qui juravit. Cic. pro Cæcin. 3. Si enim sunt viri boni, me adjuvant, quum id jurati dicunt, quod ego injuratus infimulo. Fidem jurata fefellit. Ovid. 3. Amor. 3. 1. Juratus est mihi, pro Juravit. Plaut. Rud. 5. 3. 17.

— non tu juratus mihi es?

L. Juratus sum, & nunc jurabo. Lucan. 8. 219.

— si fœdera vobis

Prisca manent, mihi per Latium jurata Tonantem. i. e. Quæ mihi per Jovem Latialem juravisti.

Juratissimus auctor, Litteratus, & quasi jurejurando doctissimus affirmatus. Plin. in præfat. operis. Vel, Juratissimus (ut alii quidem exponunt) Fidelissimus, & cui maxime credi oporteat. Translatum a testibus, quibus nisi juratis non creditur. Alii sic, Juratissimos Plinius appellat eos, quibus maxime omnia credenda fuerint & commendanda: vel quibus facile omnia credas. [En verba Plinii, Scito enim, conferentem auctores me deprehendisse, a juratissimis & proximis veteres transcriptos ad verbum, neque nominatos. Harduinus exponit, Qui sua se scribere quovis sacramento jurarent. Furacissimis legit Rhenanus. Mallem Ab ingratis, si quid mutandum putarem.]

Juratus, passivè: ut, Bellum juratum. Sil. lib. 11. 145.

Ædus juratum Jovi. Sil. lib. 1. 9. conf. paulo ante ex Lucan.

Numina jurata dicuntur, Per quæ juratum fuit. Ovid. 2. Epist. 23.

Senatus juratus, Judices jurati. h. e. Jurejurando confirmatus. Plin. lib. 7. cap. 34. Cic. 4. Acad. Quæque jurati judices cognovissent, &c. conf. **INJURATUS**.

JURATO, Adv. Paulus in l. Qui. D. Qui satis. cog. Qui jurato promisit judicio sisti, non videtur pejerasse si ex concessa causa hoc deferuerit.

JURANDUS, a, um. Partic. Hor. 2. Epist. 1. 16.

Jurandasque tuum per nomen ponimus aras.

JURANDUM, i. n. [*ῥαίνονδος*] Idem quod Jusjurandum. Plaut. Cist. 2. 1. 19.

Haud metuo ne jurandum nostrum quisquam culpit. In emendatis codd. legitur Jusjurandum. Sed alterum illud exhibent v. 26. ejusdem Scenæ,

Abi querere, ubi jurando tuo satis sit subsidii.

JURATIO, ðnis. f. Actus jurandi. Macrob. Saturn. 1. 6. Verba jurationis concipit. Tertull. de Idol. cap. 21. Cum te alius per Deos suos obligat juratione. Augustin. de Civ. Dei, 16. 32. Juratione Dei firmata promissio.

JURATOR, ðris. m. [*ῥαίνων*] Sen. de morte Claud. pr. Quis unquam ab historico juratores exegit? i. e. Testes juratos. Rhenan. & Junius distinctim legebant Jurato res. Sed V. Gruteri not.

Falsus jurator. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19.

Juratores, per translationem Spectatores, & velut arbitri & censores fabulæ, quum proprie eo nomine intelligantur Censores, qui eum quem cenfebant, jurejurando adigebant. Qui autem juravit, Juratus dicitur: Qui ad jurandum adigit, Jurator dici videtur. Plaut. Pœn. prol. v. 58.

— nam argumentum hoc hic cenfebatur:

Locus argumento est suum sibi proscenium:

Vos juratores estis, quæso operam date. Turneb. Advers. 19. 12.

Adde Gronov. Obf. 4. 3.

JURATORIUS, a, um. Adj. Cod. 12. t. 19. l. 12. pr. Cautio juratoria.

JURAMENTUM, i. n. [*ῥαίνοντος*] apud Senecam legitur lib. 2. de Clem. 1. O vocem in concionem omnium mortalium mittendam, in cuius verba principes regesque juramentum faciant. i. e. In cuius verba principes jurent. Hanc autem citationem e Seneca perperam esse relatum ostendit Vorst. de Susp. Lat. cap. 22. Hac dictione usus est & Ulp. in l. 34. jusjurandum §. 5. Si de qualitate. D. de jurejur. Si de qualitate juramenti fuerit inter partes dubitatum, sicque in Florentinis libris legitur, inquit Budæus. Usus est & Ammian. 21. 9. V. Cellarii Antibar. p. 67. & Cur. sec. p. 221.

Juramentum in litem est, Quod deferitur a iudice actori super æstimatione rei in judicium deductæ, ob contumaciam aut dolum rei non refluens. *Le serment de feré par le juge sur la valeur de la chose demandée, pour la contumace ou dol au défendeur.*

JUREJURO, [*ῥαίνοντος*] ære. Idem quod Jurare, Prætores ambo in eadem verba jurejurarunt. Liv. 41. 19. extr. [Nisi forte *ῥαίνων* Jurarunt, vel potius Juraverunt, legendum est.]

JURULENTUS, V. **JUS** pro Liquore.

J U S

JUS, juris. n. [*ζωμός*] Liqueor eorum quæ coquuntur: & ad coquinariam pertinet. Plaut. Most. 1. 3. 120.

Itidem olent, quasi quum una multa jura confundit coquus. Ter. Eun. 5. 4. 17.

Quo pacto ex jure hesterni panem atrum vorent. Cic. 9. Fam. 20. In ea cœna coquus meus præter jus fervens nihil potuit imitari.

Vocare dicitur coquus in jus. Vari. 3. de R. R. cap. 17. Sic hos pisces nemo coquus in jus vocare audent. i. e. Nemo his vesci audent. Budæus. Joco dictum videtur.

Jus conditum. Cic. 5. Tusc. 98. Quid victum Lacedæmoniorum in Phiditiis nonne videmus? ubi quum tyrannus cœnavisset Dionysius, negavit se jure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat, Minime mirum, condimenta enim defuerunt.
Jus nigrum, quod Cicero ait in Lacedæmoniorum Phiditiis, cœnæ caput fuisse, a Græcis dicitur esse, qua in consuetudine *ἀμύρτις* vocabatur. Ex quo suspicamur sanguine vel mixto vel incocto atrum colorem juris illius redditum fuisse, cujusmodi Jus botulorum videmus. Hoc autem in mensa Lacedæmoniorum erat præcipuum, ut fenes eo cibo acquiescerent plerumque, ut ait Plutarchus, nec obsonium aliud desiderarent. Auctor Turnebus.

Male conditum jus. Hor. 2. Serm. 8. 69.

Tepidum ligurire jus. Hor. 1. Serm. 3. 81.

JUREUS, a, um. Adj. Quod ex jure fit. ut, Jurea placenta, quæ e jure tota constat. Plaut. Pers. 1. 3. 17.

Quasi juream esse jus decet collyricum. Subaudiendum est Placentam, quasi dicat ut Jus collyricum non liquidum sit neque macrum, sed tam crassum & concretum quam si e jure placenta fieret. Turnebus.

JURULENTUS, a, um. Adj. [*ζωρῦλδης*] Juris plenum. Cornel. Cels. lib. 2. cap. 18. Tum res eadem magis alit jurulenta quam assa: magis assa, quam frixa. Idem. 1. 6. Uti cibis variis minimeque jurulentis. Pro eo

JUSSULENTUS, a, um. Adj. formavit Apuleius in Magiæ Apol. p. 299. sic de Ennio dicens, Ostendit qualiter (quisque piscium) assus aut jussulentus optime sapiat. [Nisi forte jussulentus scribendum.]

JURULENTIA, æ. f. Tertull. de Jejun. cap. 1. Siccantes cibum ab omni carne & omni jurulentia.

JUSCUM, i. n. Idem quod Jus. Apul. 2. Met. Parabat juscum fartim concisum. Sed Elmenh. p. 117. Viscum legit. conf. **JUSCELLUM.**

JUSCULUM, i. n. [*ζωσκούλον*] dimin. Cato R. R. cap. 156. Postea inde jusculum frigidum forbere.

JUSCELLUM, i. n. aliud dimin. Theod. Priscian. 2. 13. Juscillum Galinarum. Apud Coelum Aurelium Viscellum perpetuo scribitur.

JUSCELLARIUS, i. m. [*ζωσκαλλάρης*] Gloss. Gr. Lat.

JUSCELLATUS, a, um. Adj. E jusculo coctus. ut, Pullus juscellatus. Al. Viscellatus. V. Reines. Var. Lect. 2. 8. p. 198.

Jus, juris. n. [*δίκη, το δικαίον*] Actionum humanarum regula. Inter Jus & Equitatem hoc interest; Jus est, Quod omnia recta & inflexibilia exigit: Æquitas est, Quæ de jure multum remittit. Donat. in Ter. Adel. 1. 1. 27. Ter. Heaut. 4. 1. 29.

Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum, atque æquum sciunt? Ulpian. l. 1. D. de justitia & jure, Nomen juris a justitia appellatum. Nam ut eleganter Celsus definit apud Ulpian. in l. eadem, Jus est ars boni & æqui.

Jus bonum, ut Cum bono jure. Plaut. Most. 3. 1. 129.

Nullum edepol hodie genus est hominum tætrius, Nec minus bono cum jure, quam Danificum.

Sine bono jure. Plaut. Bacchid. 4. 3. 2.

Sine modo & modestia sum, sine bono jure, atque honore.

Jus bonum dicis, oras, petis. Plaut. Stich. 5. 4. 55. Idem Epid. 1. 1. 23. — te volo

Percontari, operam da, opera reddibitur tibi.

T. Jus dicis. h. e. Æquum est. Idem Rud. 4. 4. 108. **Jus oras merum.** Cic. 2. Philip. 72. Jus postulabas: sed quid ad rem? plus ille poterat.

Jure, ablativus, i. e. Merito. Ter. And. 2. 3. 20. Ut quum velit, tibi jure irasci non queat. Cic. 7. Verr. 19. Quamobrem jure in eum animadvertetur. Quod vulgo De jure dicunt.

Jure ac merito. Juven. 2. Sat. 34.

Jure damus poenas. Ovid. 4. Trist. 4. 43.

Jure vel injuria. Ter. And. 1. 3. 9.

Quo jure, quaque injuria præcipitem me in pistrinum dabit. Cic. 4. Verr. 150. Non quæro jure, an injuria sint inimici.

Meo jure, tuo jure, suo jure. Ter. Adelph. 1. 1. 26.

Do, prætermitto: non necesse habeo omnia Pro meo jure agere. Verba sunt indulgentissimi patris.

Meo jure, tuo jure, suo jure, verba sunt apud doctos frequentissima, sed certæ cujusdam significationis. Est enim Meo jure aliquid agere, facereve, idem quod Mea facultate, vel auctoritate, vel concessa mihi omnium consensu, libertate & potestate. Cic. 2. de Orat. 294. Duo illa quæ facillima videntur, quoniam quæ difficiliora sunt, non possum, mihi pro meo jure sumo. Idem pro Marcell. 6. Maximam vero partem quasi suo jure Fortuna sibi vendicat: & quicquid est prospere gestum, id pæne omne ducit suum. Ac si diceret, Nemo unquam fortunæ in bello non primas detulit partes. Hæc ex Budæo. Cic. 3. Att. 2. pr. Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, ubi pro meo jure diutius esse possem, quam in fundum Sicæ.

Optimo jure, vel Optima conditione prædia; i. e. ut loquimur, Quæ multa privilegia habent. Cic. 3. pro Lege Agr. 7. Optimo enim jure ea sunt profecto prædia, quæ optima conditione sunt.

Complecti aliquem æquo jure. Tacit. 2. Ann. 82.

Hoc jure sunt Siculi: h. e. Hanc juris & æquitatis rationem & habent, & observant. Cic. 4. Verr. 12. Siculi hoc jure sunt, ut quod civis cum cive agat, domi certet suis legibus. [Subaudi, Populi Ro. concessu.]

Jus est facere, vel faciendi. Ulp. in l. Uti frui. D. Si ususfructus petatur, &c. Negavit jus esse utendi fruendi fructuario: vel sibi jus esse prohibendi. Paul. in l. 3. D. De servit. urb. præd. Ne jus sit vicino in vitis nobis altius ædificare.

Jus, est Quod vel natura, vel civitas, vel populus, vel gens, vel consuetudo jubet. Plaut. Epid. 3. 4. 86.

Atque me minoris facio, præ illo, qui omnium

Legum, atque jurium fictor, conditor, cluet. Paulus l. Jus pluribus, De Just. & jur. Jus pluribus modis dicitur: uno quidem modo id quod semper æquum ac bonum est, jus dicitur, ut est jus naturale. Altero modo quod omnibus aut pluribus in quacunque civitate utile est: ut est jus civile. Et paulo post. Alia significatione jus dicitur locus in quo jus reditur, appellatione collata ab eo quod fit in eo ubi fit: quem locum determinare hoc modo possumus. ut ubicunque Prætor salva majestate imperii sui, salvoque more majorum, jus dicere constituit, is locus recte jus appelletur. Hæcenus Paulus. Exempla V. deinceps.

Adjutorium juris. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Cunabula juris. V. Cunabula, in CUNAB.

Expers juris gens. Sen. Troad. 12.

Fiducia juris. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Forma juris. ut, Contra juris formam facta pactio. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciscar. D. De pactis.

Inscitia juris. Hor. 2. Serm. 2. 131.

Interpretes juris. Cic. pro Cæcin. 70.

Nodos juris solvere. Juven. 8. Sat. 50.

Nundinatio juris. V. NUNDINÆ.

Peritus juris legumque. Hor. 1. Serm. 1. 9.

Servitus juris. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Studium juris. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Accretionis jus, Quod alicui rei ita accrescit, ut pars ejus esset, cujus totum sit. Sigon. de Jud. 1. 4.

Applicationis. Cic. de Orat. 1. 177.

Captivitatis. Sigon. de Jud. 1. 4.

Ælianum. Quod continebat actiones quas S. Ælius composuerat. Pompon. l. 2. §. 7. D. de O. J.

Civile jus. Ulpian. l. Jus civile. D. de Justitia & jure, Jus civile est quod neque in totum a naturali vel gentium recedit, neque per omnia ei servit. Itaque quum aliquid addimus vel detrahimus, juri communi, jus proprium, id est jus civile efficitur. Papin. l. Jus autem, illo titulo, Jus autem civile est quod ex legibus, plebiscitis, Senatufconsultis, decretis principum, auctoritate prudentum venit.

Civile Papirianum (inquit Pompon. in l. 2. §. 7. D. de Origine juris) dicitur non quia Papirius de suo quicquam ibi adjecit, sed quod leges sine ordine latas in unum composuit.

Civile jus qui contemnendum putat, is vincula revellit non modo judiciorum, sed etiam utilitatis, vitæque communis. Qui autem interpretes juris vituperat, si imperitos juris esse dicit, de hominibus non de jure civili detrahit. Cic. pro Cæcin. 70.

Civile jus amplecti. V. AMPLECTOR.

Civilia jura. Hor. 1. Serm. 9. 39.

Civica jura. Hor. 1. Epist. 3. 23.

Clientelare. V. CLIENTS.

Conjugalia jura. Ovid. 6. Met. 536.

Connubialia. Ovid. 6. Epist. 41.

Constitutum moribus jus, est Jus non scriptum. Julian. in l. De quibus. D. de Legibus, Inveterata enim consuetudo pro lege non immerito custoditur: & hoc est jus quod dicitur moribus constitutum.

Famularia jura dare. i. e. Leges serviles, quibus monstratur ut servos oporteat obedire. Ovid. 15. Met. 597.

Gentium jus, ut inquit Ulpian. in l. 1. D. de Justitia & jure, est Quo gentes humanæ utuntur: quod a naturali recedere inde facile intelligere licet: quia omnibus illud animalibus, hoc solis hominibus inter se commune sit: veluti, ut inquit Pomponius l. sequenti, erga deum religio, ut parentibus & patriæ pareamus. Liv. lib. 5. 27. **Jus humanum vocat.** Caius in l. Omnes. D. de justitia & jure, Quod vero naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes peræque custoditur, vocaturque jus gentium: quasi quo jure omnes gentes utuntur.

Commune Gentium jus. Lactant. Divinar. Instit. Epit. cap. 4. H. St.

Genialia jura, Connubium. Stat. 3. Silv. 3. 109.

Honorarium jus, est Viva vox juris civilis, ut ait Marcian. l. Nam & ipsum. D. de justitia & jure. V. Prætorium jus.

Imperatorium jus. V. IMPERO.

Incorporale jus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Italicum jus, de quo passim in Pandectis, tit. de censib. nihil aliud est quam Immunitas a tributis. Posteaquam enim Italiæ solum immune factum est, provinciale autem tributarium, multæ civitates in provinciis jus Italicum impetravere, ut coloniæ, quæ juris erant Italici, quas plurimas jurisconsulti commemorant in titulo de censibus. Ex Turnebo.

Legitimum jus. V. LEX.

Mancipii jus, est Jus domini emptione acquisiti. Sigon. de Jur. Civ. 1. 11.

Maritale, a Romulo concessum marito in uxorem, si pudicitiam violasset & vinum bibisset, horum convictam pro arbitrio punire, ubi causam cum propinquis cognovisset. V. Gell. 10. 23.

Municipale jus. V. post MUNUS.

Naturale. Ulpian. in l. 1. §. Jus naturale. D. de Justitia & jure, Jus naturale est, quod natura omnia animalia docuit. Nam Jus istud non solum humani generis proprium est, sed & omnium animalium quæ in terra, quæ in mari nascuntur, avium quoque commune est. Hinc descendit maris atque feminæ conjunctio, quam nos matrimonium appellamus, hinc liberorum procreatio, hinc educatio. Videmus etenim cetera quoque animalia, feras etiam bestias istius juris peritia censer.

Obscurum jus. V. OBSCURUS.

Oppidanum jus. V. OPPIDANUS.

Ordinarium, opponitur Cognitioni. Suet. Claud. cap. 15. conf. Tiber. cap. 31. V. Salmast. de Modo usurar.

Pleno jure, vide Plena proprietas, in PLENUS. H. St.

Pontificium jus. V. Pontificum, in PONTIFEX.

Precarium jus. Tacit. de German. 44.

Prætorium. Papinianus, l. Jus autem. D. de justitia & jure, Jus prætorium est quod Prætores introduxerunt adjuvandi, vel supplendi, vel corrigendi juris civilis gratia propter utilitatem publicam, quod & honorarium dicitur, ab honore Prætorum sic nominatum.

Privatum jus, est (inquit Ulpian. in l. 1. §. hujus studii. D. de justitia & jure) Quod ad singulorum utilitatem pertinet. Et paulo post, Privatum jus autem tripartitum est: collectum est enim ex naturalibus præceptis, aut gentium, aut civilibus.

Proprium. Caius in l. omnes. D. de justitia & jure, Quod quisque populus ipse sibi jus constituit, id ipsius proprium civitatis est: vocaturque jus civile, quasi jus proprium ipsius civitatis.

Publicum. Ulpian. de justitia & jure, l. 1. Jus publicum est quod ad statum rei Romanæ spectat. Jus publicum videtur esse idem quod Jus proprium, apud Ter. in Phorm. 2. 3. 65.

Ha ha he, homo suavis. D. quid est? num iniquum postulo?

An ne hoc quidem ego adipiscar, quod jus publicum est?

Sacratum, inquit Turnebus, Quod sacramenti militaris religione teneri videbatur: nam jurejurando sacrabatur, id est fide. Cic. 3. Off. 98. ex Pacuvio:

Fide sacratum jus perpetuo falleret. Virg. 2. Æn. 157.

Fas mihi Graiorum sacra resolvere jura.

Sacrum, publicum, privatum jus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Signata jura sequi. Lucan. lib. 3. 302.

Singulare jus est, Quod contratenore rationis propter aliquam utilitatem auctoritate constituentium introductum est. Paulus l. jus singulare. D. de Legibus.

Summum jus, est quod Jurisconsulti Strictum jus vocant. Cic. lib. 1. Off. 32. Existunt etiam sæpe injuriæ calumnia quadam, & nimis callida, sed malitiosa juris interpretatione: Ex quo illud, Summum jus, summa injuria, factum est jam tritum sermone proverbium. Idem 7. Verr. 4. Non agam summo jure tecum: non dicam id, quod debeam forsitan obtinere. V. Agere summo jure, in A G O.

Summo jure experiri. Cic. pro Quint. 38. Si quid in controversiam veniret, aut intra parietes, aut summo jure experiretur?

Summo jure contendere. V. C O N T E N D O.

Triste sepulchri. Ovid. 13. Met. 472.

Varium jus. Cic. pro Cæcin. 69. Deinde si de jure vario quippiam judicatum est, non potius contra Jurisconsultos statuunt, &c. [i.e. Quocunque.

Vetustum jus. Tacit. 4. Ann. 26.

Anceps jus. Hor. 2. Serm. 5. 34.

Honesti juris fervor metus. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 163.

Improba jura. Sil. lib. 17. 620.

Inclita jura. Sen. Troad. 7.

Injustum jus. Ovid. ad Liv. 44.

Venerabile jus. Stat. 5. Silv. 1. 115.

Abire a jure. Cic. 4. Verr. 31.

Adire in jus. V. A D E O.

Adolescit jus. Tacit. 4. Hist. 48. Pravo certamine legatorum jus adolevit.

Agere jure. Lucret. lib. 3. 976.

Agere pro suo jure. Ter. And. 1. 1. 27.

Affuetus in jura. V. A S S U E S C O.

Calcatis juris nulla restant vestigia. Claud. 2. in Eutrop. 348.

Callere jura. V. C A L L E O.

Cedere de suo jure. V. C E D O.

Cedere jus. V. C E D O.

Comparari. ut, Jus a majoribus nostris ita comparatum est, ut civis Roman, libertatem nemo possit invitus amittere. Cic. pro Domo 106.

Competebat stricto jure. Jabolen. in l. Pannonius Avitus. D. de acquir. hæred.

Concurrere de jure. V. C O N C U R R O.

Condere nova jura alicui. Ovid. Rem. Amor. 465.

Confringere jura. V. C O N F R I N G O.

Constituere jura. Lucret. lib. 5. 1143.

Constituere jus in verbis. V. C O N S T I T U O.

Consulere jus. Liv. 39. 40. Idem, posteaquam ad magnos honores pervenit, summus imperator: idem in pace, si jus consulere, peritissimus; si causa oranda esset, eloquentissimus.

Consulere aliquem juris. Ovid. 20. Epist. 30.

Consultoque fui juris Amore vaser. Ordo videtur, Consultoque amore, juris vaser fui. i. e. Peritus.

Convenire aliquem in jus. V. C O N V E N I O.

Decurrere ad extrema & inimicissima jura, Cic. pro Quint. 48. Est Summo jure uti, sive rigore juris.

Dare jus. Cic. 2. de Legib. 31.

Deducere in jus. V. D E D U C O. V. J U S pro ipso judicio.

Dicere jus, est Præfesse juri dicendo, & legibus gubernare, ac justitiam ministrare. Plaut. Bacch. 3. 3. 43. Itur illinc jure dicto. Liv. 2. Sit summa in jure dicendo severitas. Cic. 1. Q. frat. 1. Cum jure dicundo conventus circumiret. Suet. Cæs. cap. 7.

Educere in jus. Cic. 5. Verr. V. J U S pro ipso judicio.

Experiri summo jure. Cic. pro Quint. 58.

Exsequi armis jus suum. Cæs. 1. de Bell. Gall. 4.

Facere jus dicitur, Quod juris atque legis vim habet. Ulpian. in l. non ambigitur. D. de Legib. Non ambigitur Senatum jus facere posse. h. e. Senatusconsulta pro lege haberi. Verbum est jurisperitis notum.

Facere jus ense. Lucan. 3. 821.

Ferre jus in armis. Liv. 5. 36.

Firmare jus. Tacit. 4. Ann. 11.

Imminuere jus, vel violare. Cic. pro Rosc. Amer. 109.

Inflexere jus gratia. V. I N F L E C T O.

Infringere jus alicujus. Tacit. 4. Ann. 19. Nec infringendum Consulis jus.

Intercedit homini cum genere humano quasi jus civile. V. I N T E R C E D O.

Migrare communi jure. V. M I G R O.

Mutare jus. V. M U T O.

Novatum jus naturæ. Ovid. 4. Met. 279.

Obrutum vi jus. Patern. lib. 2. 3.

Obterere jura. V. O B T E R O.

Obtinere jus suum contra aliquem. Cic. pro Quint. 34.

Orare jus. Plaut. Trin. 5. 2. 37. Jus hic orat. V. Jus bonum &c.

Persequi jus suum. Cic. pro Cæcin. 8.

Pervertere jus. Cic. 1. Off. 26.

Postulare jus. Liv. 5. 36.

Petere jus ab aliquo judice, est In ejus esse jurisdictione. Budæus.

Petere jus. Plaut. Pseud. 5. 2. 16. Jus petis, fateor, i. e. Æquum est. V. Jus bonum dicis, &c. supra.

Petere jus e cælo, i. e. Judicium divinum expectare, & in id intentum esse. Sic Curt. lib. 5. 7. 8. Unde tot gentes ante jura petebant. Budæus.

Petere jura in Bæticam. V. Ad Seras aliquid petere, in A D præposit.

Perdiscere jura benevolentia. V. P E R D I S C O.

Proditum est hoc juris a majoribus, &c. Cic. pro Domo.

Reddere jus Prætor quoque dicitur, etiam quum inique decernit, rela-

tione scilicet facta non ad id quod ita Prætor fecit, sed ad illud quod Prætorum facere convenit. Paulus in l. jus pluribus. D. de justitia & jure. V. R E D D O.

Rumpere jus gentium. Liv. 4. 17.

Resolvere jura pudoris. Virg. 4. Æn. 27.

Respondere jus. Cic. 1. de Orat. 198. vel De jure. Subaudi Controver-

so. Idem ibid. 2. 142.

Sum. ut, Esse sui juris. Sen. Epist. 11. V. J U S pro Potestate.

Pari jure esse cum aliquibus, pro In ordinem redigi. Tranquillus Sueton. Budæus. [In Suet. Aug. cap. 56. legitur, Amicos ita magnos & potentes in civitate esse voluit, ut tamen pari jure essent, quo ceteri. Forte Bud. Cum ceteris legebat. Nec est id tamen In ordinem redigi, quod de Magistratibus dicebatur, per licentiam inferiorum quasi potestate exutis. Vivere æquo jure cum ceteris, est apud Liv. 21. 3. extr.

Stare jus ab aliquo. Liv. 21. 10. Vicerunt ergo dii hominesque: & id, de quo verbis ambigebatur, uter populus foedus rupisset; eventus belli, velut æquus judex, unde jus stabat, ei victoriam dedit.

Sumere jus ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 4. Non propter historias modo, sed verba, quæ frequenter jus ab auctoribus sumunt.

Tenere jus suum. Cic. pro Cæcin. 74.

Transire jus ad aliquem dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quia ad illum jus, ad hunc res transeat.

Jus, pro Potestate. Plin. lib. 2. cap. 7. Imperfectæ vero in homine naturæ præcipua folatia, ne deum quidem posse omnia, &c. nullumque habere in præterita jus, præterquam oblivionis. Budæus.

Habere jus in aliquem. Lucan. lib. 9. 890.

Habet jus abdicandi. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Petit jus & moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48.

In jus potestatemque alicujus venire, dixit Livius.

Concedere in jus, ditionemque alicujus. Liv. 36. 14. Ita Athamania omnis in jus, ditionemque Philippi concessit.

Jus & arbitrium alicujus esse aliquid. Liv. Quæ ex his habere victori, quibus multari eos velit, ipsius jus atque arbitrium esse.

Juris sui esse, ac mancipii: i. e. Sui arbitrii, & nemini parere, Cic. 16. Fam. 7. Quærenda esse arma putasti, quibus dominari prohiberetur: scilicet ut illo prohibito, rogaremus alterum, qui se reponi in ejus locum pateretur? an ut esset sui juris ac mancipii Respublica? conf. Sen. supra.

Jus etiam vocatur, Quod vim habet factionis & legis. Cic. 3. de Legib. 61. citans verba XII Tab. Quod is qui bellum geret, imperasset: jus ratumque esto. Ulpian. l. 3. D. de leg. Non ambigitur Senatum jus facere posse. i. e. Senatusconsulta omnes tenere, qui Romano imperio parent.

Jus est, quod jus facit, vide in fine col. præcedentis. H. St. V. Facere jus supra.

Jus pro Ipso judicio, vel Loco judicii. Ter. Phorm. 5. 7. 43. In jus ambula. p. in jus? Donatus, Ad judicium eamus scilicet: nam Jus pro Loco est. Cic. Quin te in jure conspicio. Idem 1. de Orat. 173. Nam volitare in foro, hære in jure, ac Prætorum tribunalibus, judicia privata magnarum rerum obire.

Adducere aliquem in jus. Cic. pro Quint. 33.

Procurrunt in jus. Hor. 1. Serm. 7. 20.

Rapere aliquem in jura. Hor. 2. Serm. 3. 72.

Vocare in jus. Cic. pro Quint. 61. & 4. Verr. 187.

JURISPRUDENTIA, æ. f. (inquit Ulpian. in l. justitia. D. de justitia. & jure) est Divinarum atque humanarum rerum notitia, justis atque injustis scientia.

JUSJURANDUM, jusjurandi, & jurisjurandi. n. [ἵρκος, ὅρκιος, ὁρκωμός] est Affirmatio religiosa, ut ait Cic. 3. Off. 104. Plaut. Pseud. 1. 2. 63. Qui item utnos, jurejurando malo quærunt rem. Al. Jurando jure. Cæs. 1. Bell. Civil. 76. Sic terror oblatus a ducibus, crudelitas in supplicio, nova religio jurisjurandi, spem præsentis deditionis sustulit. Cic. 3. Off. 111. Nullum enim vinculum ad stringendam fidem jurejurando majores arctius esse voluerunt.

Solenne jusjurandum. Tacit. 16. Ann. 22.

Jusjurandum in litem. V. Juramentum, in J U R O.

Accipere jusjurandum. V. A C C I P I O.

Accommodare jusjurandum. V. A C C O M M O D O.

Addicere aliquem ad jusjurandum. V. A D D I C O.

Adigere jurejurando, siue ad jusjurandum. V. A D I G O. Cæs. 1. Bell. Civil. 67.

Adactum jusjurandum. Ulpian. in l. Juris gentium. §. item si quis. D. de pactis, Nec jusjurandum de hoc adactum, ne quis agat, servandum Marcellus scribit.

Alligavit fidem jurejurando suam. Sen. Troad. 6.

Concipere jusjurandum. Tacit. 4. Hist. 41. Senatus inchoantibus primoribus jusjurandum concepit.

Concipere verba jusjurandi. Tacit. 4. Hist. 31. extr. Et quum cetera jusjurandi verba conciperent, &c. [Jurisjurandi H. St. Sic & in emendatis codd.

Condere jusjurandum. V. C O N D O.

Conservare jusjurandum. V. C O N S E R V O.

Dare jusjurandum. Cic. 3. Off. 112. Juravitque se illum statim interfecturum, nisi jusjurandum dedisset, se patrem missum esse facturum.

Deferre jusjurandum. Quintil. lib. 5. cap. 6. ad fin.

Exigere & reddere jusjurandum. Liv. 32. 5. pr. Itaque & in Achaiam legatos misit, simul qui jusjurandum in verba Philippi exigenter, simul qui redderet Achæis. [Immo Orchomenon &c. Posterius colon male avulsum a seq. Has enim urbes Reddi sibi postulabant Achæi.

Firmare jurejurando. Cic. 2. de Legib. 16. Quum intelligat quam multa firmetur jurejurando, &c. quamque sancta sit societas civium inter ipsos, diis immortalibus interpositis, tum iudicibus, tum testibus.

Gratiam facere jurisjurandi. H. St. Est apud Suet. in Tiber. cap. 35. pr. Est quod vulgo dicitur Relaxare vel Dispensare a juramento. conf. Remittere paulo infra.

Interponere jusjurandum. V. I N T E R P O N O.

Negligere jusjurandum. Cic. de Arusp. Resp. 36.

Obstringere aliquem jurejurando. Hor. 2. Serm. 3. 179. V. O B S T R I N G O.

Offerre jusjurandum. V. O F F E R O.

Offerre & deferre jusjurandum. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Præstare jusjurandum. H. St. Non ex antiquo, puto, auctore ullo.
 Remittere jusjurandum de calumnia parentibus & patronis. Paul. in l. de die. §. ult. D. qui sat. cogant.
 Stare alieno jurejurando, quam suo mavult. Quintil. lib. 5. cap. 6.
 Violare jusjurandum, i. e. Fidem jurejurandi. Cic. 3. Off. 104.
 Jusjurandum Romanorum per suam bonam fidem. Vide FIDRS. H. St.
JURISDICTIONE, ōnis. f. [*δικαιοσύνη*] Facultas atque potestas juris dicendi. Sunt qui scribant Jurisditio. Cic. pro Flacc. 6. Præturæ jurisdictio, res varia & multiplex ad suspiciones & similitudines, non attingitur. Idem 1. Q. frat. 1. 17.
 Libera jurisdictio. V. Suet. Calig. cap. 16.
 Abrogare jurisdictionem. V. ABROGO.
 Conficere jurisdictionem. Cic. 2. Fam. 13.
 Intermittere jurisdictionem. Cic. de Arusp. Resp. 55.
 Jurisdictiones meridionales. Plin. lib. 5. cap. 28. Legitur alias Mediterraneas. Hic sunt Juridici conventus. V. CONVENTUS.
JURISCONSULTUS, & **JURECONSULTUS**, i. m. [*νομικός*] Interpretis juris, sive legum. Valla, Alterum quoque compositum (si compositum est) Jurisconsultus, quod etiam dici solet Jureconsultus. Cic. 2. de Legib. 48. Sed Jurisconsulti, sive erroris obijciendi causa, &c. V. CONSULO.
 Consultus juris. Hor. de Arte Poet. 369. [Unde liquet divise rectius scribi.]
JURISPERITUS, **JUREPRITUS**, **JURISPRUDENS**, in nonnullis Lexicis habemus, sed perperam; nam vix inveniuntur nisi disjunctim. Sic Cic. pro Cluent. 107. Quis jure peritior? Idem de Clar. Orat. 81. Fabius juris bene peritus. Claudian. in Eutrop. 2. 347.
 — prudensque movendi Juris. [Sic & Juris vel Jure consultus Juris dictio, & Juris prudentia & ipsum quoque Jus jurandum divise scribendum arbitror, eoque maxime argumento moveor, quod particulam *que* haud raro vett. interponunt.]
JURIDICUS, a, um. Adj. [*δικαίος*] Quod secundum jus est: unde Juridicus dies, Quo rite jus dici potest: & Juridica actio, quæ secundum jus est. Dicitur & Quod jus reddit. Plin. lib. 3. cap. 1. Juridici conventus ei quatuor. i. e. In quibus jura redduntur.
 Dies juridicus, & Actio juridica, apud JCTOS.
JURIDICUS, i. m. [*δικαιοδότης*] ut, Flentes Eurydicen juridici sedent. Sen. Herc. fur. v. 581.
JURIDICINA, æ. f. Tertull. de Pall. cap. 3.
JURIDICIALIS, e. Adj. [*δικαιοκρατικός*] Cic. 1. de Invent. 14. Huic generi Hermagoras partes quatuor supposuit, deliberativam, demonstrativam, juridicalem, negotialem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Juridicalis status.
JUSCULUM, cum deductis ab eodem, V. JUS pro Liquore.
JUSSUS, Partic. a Jubeo: & **JUSSUM**, jussu. V. JUBEO.
JUSTUS, a, um. Adj. [*δικαίος*] Qui præcepta juris servat: nam a Jure dicitur. Plaut. Pseud. 1. 3. 72.
 Non est justus quicumque amator, nisi qui perpetuat data. [i. e. Verus.]
 Arma justa movere. Ovid. 2. de Arte Am. 398.
 Bella justa gerere. Ovid. 8. Met. 58.
 Justa causa. Cic. 4. de Fin.
 Causa justissima. Ovid. 1. de Pont. 5. 25.
 Diffidia justa: h. e. Æqua & jure facta. Cic. de Amicit. 80. Magna etiam diffidia, & plerumque justa nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postuleretur.
 Honores justis ac debiti, Jure ac merito collati. Cic. 3. in Catil. 23. Nam multi sæpe honores diis immortalibus justis habiti sunt, ac debiti, sed profecto justiores nunquam. De Supplicatione decreta.
 Item justam intendere. Lucret. lib. 3. 963.
 Oculi. Ovid. 13. Met. 70.
 Aspiciunt oculis superi mortalia justis.
 Potestas justa. Hor. 2. Serm. 7. 63.
 Preces justæ. Ovid. 3. Met. 406.
 Querela justa. Ovid. 4. de Pont. 3. 22.
 Servitus justa, In qua nihil iniquum jubetur, inquit Donatus. Ter. And. 1. 1. 9. [Iniquum hic Durum accipe.]
 Vir justus & tenax propositi. Hor. 3. Carm. 3. 1.
 Justis dies auctore Macrobio Sat. 1. 16. dicebantur Continui xxx dies, quibus exercitu imperato vexillum ruffi coloris in arce positum erat. Erant & Justis dies, xxx dies, qui concessi æris & debiti damnatis conquirendæ pecuniæ causa dabantur lege xii Tab. auctore Gell. lib. 19. cap. 1.
 Dies justis sic apud Cic. 2. de Legib. 22. Præter Idææ matris famulos, eoque justis diebus, ne quis stipem cogito.
 Justus, Mediocris, inquit Perottus. Unde, Justam magnitudinem alicujus rei dicimus, quum nec debita minor est, nec modum excedit. Plaut. Mil. 3. 1. 50. Et meæ orationis justam partem persequi.
 Annos justos peragere. Ovid. 10. Met. 36. i. e. Justam ætatem attingere.
 Magnitudo justa, justa Mensura; h. e. Æqua, & quæ neque major, neque etiam minor est quam debeat. Plin. lib. 10. cap. 53. Post solstitium nata non implent magnitudinem justam.
 Pondus. Ovid. 2. Met. 163.
 Utque labant curvæ justo sine pondere naves.
 Tempus justum pugnæ. Virg. 10. Æn. 11.
 Justus, pro Magno: unde dicimus Justam rem, h. e. Magnam: quemadmodum & Bonam partem, & Justam partem, Magnam partem. Et, Bene doctus, pro Valde. Plin. in præf. 8. Opere justo temporum nostrorum historiam orsi. Sic, Justum prælium, Justum exercitum, historici dicunt, i. e. Magnum. Asconius, Justas inimicitias, pro Magnis, apud Ciceronem exposuit. [Immo posteaquam in 3. Verr. 15. Justas inimicitias exposuisset de Cæcili commentitia similitate, subjicit, An Justas inimicitias magnas dicit? ut e contrario Virgilius:]
 Injusto sub fasce viam dum carpit. Hæc Ascon. Justum antiqui vocabant, quod nunc Formale, vel In omni forma dicimus. Sic Justæ inimicitia, sunt Palam declarata, Justum bellum vel Prælium quod Plenarium barbare dicitur, & opponitur Latrocinio illud, hoc Levi prælio. At Justa uxor, quæ Pleno uxoris jure fruitur, Justa statura, quæ ad plenum humanæ stature modum pervenit. Ita nec in seq. exemplis eodem modo, sed varie exponi idem Epitheton debet, prout alii atque alii solitario nomini jungitur.

Justum prælium, cui Levia prælia opponuntur. Liv. 39. 2. Deinde eos qui in montibus erant adortus, primo levibus præliis fatigavit: postremo coactos in aciem descendere, justo prælio devicit. Justo pro Pleno intelligo, inquit Budæus: i. e. Quod vere & proprie prælii nomine censeretur possit. Sic lib. 26. 3. extr. de Fulvio perduellionis reo, Prius quam dies comitiorum aderat, Cn. Fulvius exulatum Tarquinius abiit: id ei justum exilium esse scivit plebs. i. e. Plebs decrevit spontaneum exilium Fulvio plenum & verum esse, aut pro pleno & legitimo cedere. Justum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβής dicunt. Hactenus Budæus.

Acies justa. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. ACIES.

Justus filius, pro Vero. Unde apud Jurisconsultos, Qui filium adoptat, interrogatur an velit eum quem adoptat, justum sibi filium esse. i. e. Verum filium. Budæus contra, Hæc dictio Justus apud Jurisconsultos frequens, non satis, ut arbitror, intelligitur. Caius in l. 2. D. de adoptionibus, de arrogatione loquens, Is qui adoptat, inquit, rogatur, id est interrogatur, an velit eum quem adoptaturus sit, justum sibi filium esse. Justum intelligo non Verum, ut aliqui censent: sed Omnibus partibus, ut ita dicam, filiationis veri filii vicem obtinentem, naturalis & legitimi filii loco sedentem.

Dominus justus. h. e. Verus: cui contrarius est Alienus. Cic. 1. Off. 43. Quare L. Sulla & Caii Cæsaris pecuniarum translatio a justis dominis ad alienos, non debet liberalis videri. [Hic pro Legitimo possessore, seu Jure possidente.]

Hæreditas justa. Varro 2. de R. R. cap. 10. In emptionibus dominum legitimum sex fere res perficiunt, si hæreditatem justam adiit: si, &c. [Hic Justa est Jure debita. Aliter Justum justitium in JUSTITIUM.]

Materfamiliæ justa, & Pellex, contraria. Liv. 39. 53. pr. Nam et si minor ætate quam Perseus esset, hunc tamen justa matrefamiliæ, illum pellice ortum esse.

Justa uxore nati. Cic. 1. Tusc. 85. Metellus ille honoratus quatuor filiis, ac quinquaginta Priamis, quibus decem & septem justa uxore natis. [An, E quibus x & vii. justa uxore nati?]

Miles justus, opponitur Servili. Liv. 24. 14. pr. Bona fortique opera eorum se ad eam diem usum: neque ad exemplum justis militis quicquam eis præter libertatem, deesse. de Volonibus Gracchi.

Operam justam reddere, i. e. Pensum, opus debitum & consuetum perficere. Columel. lib. 6. cap. 3. V. JUSTA, infra.

Testamentum justum dicitur, Quod est solenniter factum. Ulpian. in l. 1. D. de except. rei judicatæ.

Justum vadem, Idoneum sponsores vocabant veteres, inquit Festus.

Justiore aliquo uti: h. e. Æquiore, faciliore, & tractabiliore. Cic. 1. de Fin. 2. Ut propemodum justioribus utamur illis qui. i. e. Videantur nobis justiores.

JUSTA, orum. n. pl. [*δικαιόματα*] sunt Exsequiæ & Sacrificia quæ mortuis impenduntur, quod jure fierent his qui de nobis viventes bene meriti fuerant. Cic. pro L. Flacc. 95. Justa Cæcilinæ facta sunt. Ovid. 2. Fast. 569.

Hanc quia justa ferunt, dixere feralia lucem.

Justa funebria. Liv. 1. 20. extr. Nec cælestes modo carimonias, sed justa quoque funebria, placandosque Manes, ut idem Pontifex edoceret.

Facere justa, in præcedentibus exemplis. Cic. 2. de Legib. 57.

Peragere justa. Plin. lib. 2. cap. ult. Eæ quum secutis diebus justa peragerent, invenisse dicuntur in sepulcro epistolam Dionysodori nomine ad superos scriptam.

Perfolvi justa patri. Sen. OEdip. 14.

Justis exsequiarum carere. Cic. 2. de Legib. 42. Non solum vita cruciati atque dedecore, verum etiam sepultura & justis exsequiarum caruerunt.

Justa funeri paterno solvere. Cic. pro Rosc. Amer. 24. Hunc miserum luctu perditum, qui nondum etiam omnia paterno funeri justa solvisset, nudum ejecit domo, &c.

Justa funerum rejicere. Cic. 2. de Legib. 67.

Reddere justa funeri. Plin. lib. 10. cap. 2.

Justa hospitalia. Liv. Venientibus obviam cunctus Senatus egressus, justis omnibus hospitalibus, publicisque & privatis fungitur officiiis.

Justa, pro Constitutis, quæ necessario præstari debent. Columel. lib. 11. cap. 2. Item vinearum fossio iisdem locis peragenda, arborumque, sive putatio, sive alligatio fumenda est, quorum justa certa esse non possunt.

Justa facere. Columel. lib. 2. cap. 4. Tum etiam ratio rustici aggravatur exiguo operis profectu, justa enim fieri nequeunt quum induit ager.

Ad justa perducere, i. e. Ad justum laborem, inquit Budæus. Columel. lib. 6. cap. 14.

Justa operum peragere. Columel. lib. 9. cap. 8.

Justa percipere. Columel. lib. 1. cap. 8. Quærat, an ex sua constitutione justa percipiant. i. e. Si omnino habeant quod eis constitutum est, inquit Budæus.

Justa reddere, Opus debitum & consuetum perficere. Columel. lib. 2. cap. 8.

Justa exigere, inquit Budæus, est Summo jure agere cum aliquo.

Persequi & exigere justa. Columel. lib. 12. cap. 3.

JUSTO, ablativus n. sing. vice adverbii. Quintil. lib. 9. cap. 4. Membrum longius justo, tardum: brevius, instabile est. i. e. Justa mensura.

JUSTE, Adv. [*δικαίως*] Jure, recte, legitime. Cic. 4. Fam. 2. At hoc ipsum, inquit, inique facis? immo justissime. Idem in Sallust. 1. Id vos si forte offendimini, justius huic quam mihi succensere debetis.

Juste & legitime imperare. Cic. 1. Off. 13.

JUSTITIA, æ. f. [*δικαιοσύνη*] est (inquit Cic. 5. de Fin. 65. Animi affectio suum cuique tribuens, atque hanc, quam dico, societatem conjunctionis humanæ, munificæ & æque tuens.

Aliquando pro Æquitate: ut Nepos Afristide cap. 2. Ejus æquitate factum est, cum in communi classe esset Graciæ simul cum Pausania, quoduce Mardonius erat fugatus, ut summa imperii maritimi transferretur ad Athenienses. Namque ante id tempus, & mari & terra du-

ces erant Lacedæmonii: tum autem intemperantia Pausaniæ, & justitia factum est Aristidis, ut omnes civitates Græciæ ad Atheniensem societatem se applicarent. Quo loco vides Justitiam appellari, quam ante Æquitatem vocaverat; eamque Intemperantiæ, hoc est, impotentia, favitiæ, atque superbiæ opponi. Similiter

Pro Clementia. Ter. Heaut. 4. 1. 33.

—nunc hoc te obsecro,

Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscentior;

Ut meæ stultitiæ in justitia tua sit aliquid præsidii. Sic, Justitia servitus & Clemens. Idem Andr. 1. 1. 9. Sic item Justitiam & Lenitatem, tanquam synonyma conjungit Cic. pro Marcel. 12.

Ordinata erat in XII Tabulis tota justitia. i. e. Juris ratio. Flor. 1. 24.

Cura justitiæ. Ovid. 20. Epist. 169.

Alienigena justitia. V. ALIENUS.

Inclita justitia, religioque ea tempestate Numæ Pompili erat. Liv. 1. 18. pr. V. INCLITUS.

Potens justitia. Hor. 2. Carm. 17. 15.

Salubris justitia. Hor. de Arte Poet. 99.

Agitare justitiam. V. AGITO.

Colere justitiam. V. COLO.

Confedit justitia in mente. V. CONSIDERO.

Justitia gentes frenare superbas. Virg. 1. Æn. 523.

Temperare vires justitia. Ovid. 3. de Pont. 6. 24.

JUSTIFICUS, a, um. Adj. [δικαιοσύνης] Qui facit justitiam. Catul. Argon. 62. 406. Justifica mens deorum.

JUSTIFICO, are.

JUSTIFICATIO, ōnis. f. } Voces apud Scriptores Ecclesiasticos.

JUSTIFICATOR, ōris. m. }

JUSTIFICATRIX, icis. f. }

JUSTITIUM, i. n. Jurisdictionis intermissio. Liv. 26. 26. extr. Ac prope justum justitium omnium rerum futurum videbatur, donec Consul ad urbem rediisset. i. e. Omnia acta publica esse suspensa. Gell. lib. 20. cap. 1. Velut quoddam justitium, id est juris inter eos quasi interfectionem quandam & cessationem.

Ut dicitur Solstitium. H. St.

Favere justitio, & omnium rerum licentiæ. Cic. 4. Att. 17.

Ferale justitium. Lucan. lib. 2. 17.

Tristi justitio clausa fora. Lucan. lib. 5. 31.

Justitium edicere, & intermittere jurisdictionem. Cic. de Arusp. Resp. 55. Quæ sunt occultiora, quam ejus, qui in concione ausus est dicere justitium edici oportere, jurisdictionem intermittere, claudi ærarium, judicia tolli?

Indicere justitium. V. INDICO.

Remittere justitium, sicut Indicere justitium, teste Budæo: apud Liv. 10. 21.

Servatum est justitium per aliquot dies. Liv. lib. 3. 5.

J U T

JUTURNA, Nympha Latina, soror Turni, a Jove vitiata, cujus meminit Virg. 12. Æn. 146.

Disce tuum, ne me incuses, Juturna, dolorem.

Item Fons, ubi ægroti bibere solebant valetudinis causa. Varr. de L. 1. 10.

J U V

JUVAMEN, V. JUVO.

JUVENALIA, JUVENALIS. V. JUVENIS.

JUVENCUS, i. m. [πρόβατος] & JUVENCA, æ. f. [δραγμία] a Juvando: Qui jam (ut ait Varro) ad agrum colendum juvare posset. Plaut. Truc. 2. 2. 64.

Vidi equidem juvencum ex indomito domitum fieri, atque alias belluas.

Al. Vidi equidem ex jumentis domita fieri.

Juvencus & juvenca. Varro 2. de R. R. cap. 5.

Fortes juvenci. Virg. 3. Georg. 50.

Laborifer juvencus. Ovid. 15. Met. 129.

Lunati fronte juvenci. Stat. 6. Theb. 267.

Petulans juvencus torva fronte. Sen. Hippol. 3.

Pulcher juvencus. Virg. 5. Æn. 399.

Rudes operum juvenci. Ovid. 1. Fast. 83.

Torvus juvencus. Ovid. 10. Met. 237.

Consuescere juvencum aratro. V. CONSUESCO.

Disjungere fessos juvencos. Ovid. 14. Met. 648.

Proscindere terram validis juvencis. Virg. 2. Georg. 237.

Sociare juvencos imposito aratro. Stat. 1. Theb. 132.

Cornigeræ juvencæ. Ovid. 13. Met. 927.

Formosa juvenca. Virg. 3. Georg. 219.

Nitens juvenca. Ovid. 1. Met. 611.

Juvencus, de Homine quoque juvene. Hor. 2. Carm. 8. 21.

Te suis matres metuunt juvencis,

Te fenes parci, miseræque nuper

Virgines nuptæ. Porphyrius; Juvenci ergo non tantum Boves dicuntur, sed Homines: quamvis in usu sit ut non nisi per diminutionem Juvenculos dicamus. Ovid. 5. Epist. 117.

Graja juvenca venit, quæ te, patriamque domumque

Perdat: ïo prohibe, Graja juvenca venit.

Juvencæ aves. Plin. lib. 10. cap. 53.

JUVENCULUS, i. m. dimin. [δραγμίσκος] Catul. ad puerum, epigr. 22. 1.

O qui flosculus es juvenculorum. Al. Juvenciorum. V. Porphy. in dict. præced.

JUVENIS, is, m. & f. [νῆπιος, νῆπις] a Juvando, quod ea ætas maxime sit apta ad laborem tolerandum. Et a Jurisconsultis Juvenes dicuntur, Qui adolescentium exceßerunt ætatem, quoad incipiant inter seniores numerari. Plin. lib. 7. cap. 36. Cornelia enim juvenis est, & parere adhuc potest.

Vol. II.

Furor juvenum. Sen. Theb. 2.

Princeps juvenum. Ovid. 1. de Arte Am. 194.

Egregius juvenis. Virg. 5. Æn. 361.

Fervidi juvenes. Hor. 4. Carm. 13. 26. Sen. Hippol. v. 411.

—fervidos juvenes anus Tenebo.

Imberbis juvenis. Hor. de Arte Poet. 161.

Laudatus juvenis. Stat. 5. Silv. 1. 11.

Protervi juvenes. Hor. 1. Carm. 25. 2.

Valens juvenis. Ovid. 15. Met. 207.

Astringere juvenem. V. ASTRINGO.

Fieri juvenem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Juvenis, adjective, pro Juvenili. Ovid. 7. Met. 295.

—& admonitus juvenes nutricibus annos

Posse suis reddi.

Junior in comparativo facit. Columella Juvenior dixit lib. 9. cap. 11. de apibus, Juniori examini solet accidere. Alia exemplaria habent Juniori. Plin. lib. 18. cap. 3. Juniorum familiæ bubulcum nominaverunt.

Toto junior anno. Hor. 2. Epist. 1. 44.

Juniores cervi. Plin. lib. 8. cap. 32.

Juvenis, de Ove. Columel. lib. 7. cap. 3. Femina post bimatum maritari debet, juvenisque habetur quinquennis.

JUVENILIS, e. Adj. [νεανίος, νεανίς] Quod ad juvenem pertinet: ut, Ætas juvenilis. Juvenile robur. Columel. lib. 4. cap. 3. Juvenilis ludus vel jocus. Liv. 1. & lib. 5.

Annis juvenilibus juncti. Ovid. 8. Met. 632.

Ardor juvenilis. Sen. Octav. 4.

Calor juvenilis. V. CALOR.

Carmina juvenilia. Ovid. 2. Trist. 339.

Corpus juvenile. Virg. 5. Æn. 475.

Decus juvenile, Flos juventæ. Lucan. ad Pison. 248.

Gratia juvenilis. Stat. 2. Silv. 2. 10.

Incœpta juvenilia. Ovid. 18. Epist. 35.

Opus nitidæ juvenile palæstræ. Ovid. 6. Met. 241.

Vis juvenilis. Ovid. 12. Met. 461.

Lætæ & juvenilia lusi. Ovid. 5. Trist. 1. 7.

Juvenilior. Ovid. 14. Met. 639.

Silenusque suis semper juvenilior annis.

JUVENILITAS, atis. pro Juventus; Antiquum. Varr. Tithono, Quam dereliquit multicupida juvenilitas. Ex Nonio 2. 418.

JUVENILITER, Adv. [νεανίως] More juvenum, quemadmodum & Pueriliter. Cic. de Senect. 10. Hic & bella gerebat, ut adolescens, quum plane grandis esset: & Annibalem juveniliter exultantem patientia sua mollebat.

Venatum in silvas juveniliter ire solebam. Ovid. 7. Met. 805.

Ingenio uti juveniliter. Ovid. 2. Trist. 117.

JUVENALIS, e. Adj. [νεανίος] Idem quod Juvenilis. Plin. lib. 33. cap. 22. Quum C. Sulpicius Galba juvenalem famam apud principem popinarum pœnis aucupatur, &c. Inusitatum.

Dies juvenalis, Juvenili ætati peculiariter celebrandus. Sueton. in Caligula cap. 17. extr. Adjecit diem Saturnalibus, appellavitque Juvenalem.

Juvenalia, Ludi qui pro salute juvenum celebrantur. Instituit Nero, quum barbam poneret. V. Xiphil.

Ludi juvenalium. Tacit. 14. Ann. 15. ubi Lips. V.

JUVENESCO, [νεανόσκω] ère. Juvenem fieri. Plin. lib. 21. cap. 11. Rosa & quinquennium perfert non recifa, nec adusta. Illo enim modo juvenescit. Sic lib. 8. cap. 57. de gliribus, Rursus ætate juvenescunt. Ovid. 3. Amor. 7. 41.

Illius ad tactum Pylus juvenescere posset.

Vitulus juvenescit in herbis. Hor. 4. Carm. 2. 55.

JUVENOR, [νεανίζω] ari. dixit Hor. in Arte Poet. 246.

Aut nimium teneris juvenentur versibus unquam. i. e. Juveniliter loquantur, aut lasciviant.

Neanivósσας. Vide Annot. in Xiphilinum pag. 284. H. St.

JUVENTUS, ūtis. f. [νέμης] Ætas juvenilis, quæ & Juvenilitas & Juventa dicitur. Sallust. Catil. cap. 5. pr. Ibique juventutem suam exercuit.

Cruda juvenus. Sil. lib. 3. 303.

Docilis juvenus. Hor. in Carm. sæc. 52.

Effera juvenus. Virg. 8. Æn. 5.

Torosa juvenus. Perf. 3. Sat. 86.

Acuere juventutem. V. ACUO.

Juventus, Multitudo juvenum. Plaut. Most. 1. 1. 29. Cæs. 3. Bell.

Gall. 16. Nam quum omnis juvenus, omnis etiam gravioris ætatis, in quibus aliquid consilii aut dignitatis fuit, eo convenérant, tum, &c.

Cic. 2. Tusc. 34. Juventutem laboribus erudiunt, venando, currendo, &c.

Juventus, Dea quæ præesse putabatur ætati juvenili. Plin. lib. 35. cap. 10.

Hard. Juventas. Liv. 36. 36. Juventutis ædem in Circo maximo C. Licinius

Lucullus Duumvir dedicavit. Al. Juventatis. [In nummis Juventa

& Juventas & Juventus apud Oisef. Tab. 45. Sola tamen JUVEN-

TAS muliebri figura in Nummo M. Aurelii, in alio ejusdem JUVEN-

TUS & in alio Caracallæ JUVENTA IMPERII ipsum principem

militari habitu stantem exhibet. Dea igitur rectius Juventas vocabitur.

V. Ricquium de Capitol. cap. 14.

JUVENTA, æ. f. [νέμης] Ætas juvenilis: & (ut quibusdam placet) Dea ipsa melioris ætatis & juventutis. Valer. 4. Argon. 213. Plin.

lib. 7. cap. 13. Aliis sterilis est juventa, aliis semel in vita datur

gignere.

Ab juventa. V. AB præpositionem.

Calida juventa. Claud. de Bell. Get. 498.

Dulcis juventa. Hor. 1. Carm. 16. 23.

Audax juventa. Virg. 4. Georg. 565.

Lumen purpureum juventæ. Virg. 1. Æn. 590.

Florente juventa fervidus. Hor. de Arte Poet. 115.

Imbellis juventa. Hor. 3. Carm. 2. 15.

Prima florescente juventa. Sil. lib. 15. 741.

Pubescens juventa. Sil. lib. 16. 678.

Rosea juventa. Valer. 5. Argon. 395.

Senilem juventam, præmaturæ mortis esse signum. Plin. lib. 7. cap. 51.

Xxxx

Viridis

Viridis juvena. Virg. 5. Æn. 295.
 Exercere juventam. Catul. in Epithalam. Julæ, 59. 233.
 Juventa, Multitudo juvenum. Martial. lib. 2. 98.
 Quintiliane, vagæ moderator summe juventæ.
 JUVENTAS, Ætis. f. [Ἰουβη] Dea, quæ juventuti præesse putabatur.
 Hor. 1. Carm. 20. 7. ad Venerem,
 Et parum comis sine te Juventas. V. Liv. 5. 54. ad fin. & in JUVENUS.
 Juventas, pro Ætate juvenili. Lucret. lib. 5. 886.
 Tum demum puerili ævo florente, Juventas
 Occipit, & molli vestit lanugine malas. Al. Juventa.
 JUVENNA, [Ἰουβη] Insula est, Britannię proxima, quæ Hodie Hi-
 bernia dicitur, ut & Cæf. 3. Bell. Gall. 15. Ubi dicit dimidio quam Bri-
 tanniam minorem existimari. V. IVERNIA.
 JUVVO, jūvi, jūtum, [ἰούω, ἀφ' ἑω] Ære. Auxiliari, & opem ferre. Ju-
 vare aliquem consolando, consilio, aut re. Ter. Her. Heaut. 1. 1. 34.
 — crede inquam mihi,
 Aut consolando, aut consilio, aut re juvero.
 Juvare aliquem consilio. Cic. 2. Off. 32.
 Juvare auxilio. Cic. pro Corn. 23. Si consilio juvare cives & auxilio æ-
 qua in laude ponendum est, pari, &c.
 Supplicibus juvandis affuetus. Ovid. 3. de Pont. 3. 107.
 Facundia juvat causam. Ovid. 7. Met. 505.
 Juvare aliquem apud alium. Cic. 16. Att. 21. Multum potes nos apud
 Plancum juvaro.
 Juvare ad beatam vitam. Cic. 1. de Fin. 71.
 Juvare, Beneficio & misericordia prosequi. Cic. 3. Verr. 123. Quod con-
 tra legem Corneliam esset, quæ proscriptum juvare vetat. Liv. 37.
 28. pr. Juvisse eos omni commeatu classem hostium. Budæus.
 JUVAT, impersonale. i. e. Delectat. Juvat me, & Juvat mihi. Plaut.
 Capt. 1. 2. 33.
 Neque unquam quicquam me juvat quod edo domi. Idem Cist.
 1. 1. 118.
 Quando ita tibi juvat, vale atque salve. Al. Tibi lubet. Ter.
 Adel. 2. 3. 2.
 Verum enimvero id demum juvat, si, quem æquum est bene facere,
 is facit. Virg. 4. Ecl. 2.
 Non omnes arbuta juvant, humilesque myricæ. Cic. in Verr.
 6. 12. Juvat me hæc præclara nomina artificum, quæ isti ad cælum ferunt,
 Verris æstimatione sic concidisse.
 Juvat evasisse tot urbes. Virg. 3. Æn. 56.
 Juvat indulgere labori. Virg. 6. Æn. 135.
 Te hilari esse animo & prompto ad jocandum valde me juvat. ex Epist.
 ad Q. Fratrem, vide in PROMPTUS. H. St.
 JUVOR, Æri. passivum, pro Adjuvari & auxilium suscipere. Plin. lib. 17.
 cap. 24. Quod sic etiam juvatur.
 Ope admota juvari. Ovid. 1. de Pont. 3. 90. conf. ipso verbo ad fin.
 JUVANS, Partic. [ἰούων] Cic. 7. Fam. 21. Meque diis juvantibus ante
 brumam expectabis.

J U X

JUXTA, [παρὰ] Præpositio, Apud significans. Virg. 4. Æn. 255.
 — humilis volat æquora juxta. Plaut. Trin. Juxta te sum,
 te pie tuearis oportet. Perottus Juxta per s r scribit: negatque se videre
 qua ratione per x vulgo scribatur. Aliquando subintelligitur accusativus.
 Furiarum maxima juxta accubat. Virg. 6. Æn. 606.
 Juxta genitorem astat Lavinia virgo. Virg. 7. Æn. 72.
 Venire juxta seditionem. Tacit. 6. Ann. 13. Iisdem Consulibus gravitate
 annonæ juxta seditionem ventum.
 Juxta, [ἀμα] Simul, conjunctim. Varro apud Non. 4. 233. Quum in-
 terea lucubrando facere juxta ancillas lanam. i. e. Una cum ancillis.

Juxta, Secundum, sive Post. Plin. lib. 7. cap. 45. Juxta hæc Variana
 clades. Gell. lib. 4. cap. 9. Nigidius Figulus, homo (ut ego arbitror)
 juxta M. Varronem doctissimus. i. e. Secundum, hoc est post eum, &
 eo excepto doctissimus.
 Juxta deos, in tua manu positum est. Tacit. 1. Hist. 76. h. e. Per favorem
 deorum. [Immo Secundum, vel Proxime deos, ut in præcedentibus locis.
 Juxta libertatem. Tacit. 6. Ann. 42. Nam populi imperium, juxta li-
 bertatem; paucorum dominatio regiæ libidini propior est.
 Juxta, Adv. [ἐν] i. e. Æque, similiter, eodem modo.
 Spem ac metum juxta gravatus. Tacit. 5. Ann. 8.
 Juxta, absolute. Sallust. in Jugurtha cap. 67. Juxta boni, malique, stre-
 nuī & imbelles inulti obruncati. h. e. Æque boni ac mali. Plin. lib. 9.
 cap. 35. A feminis juxta virisque gestarentur.
 Juxta ac si. Cic. Post reditum in Senat. 20. Tum reliquis officiis juxta,
 ac si meus frater esset, sustentavit. h. e. Quasi vel tanquam si, vel æ-
 que ac si.
 Juxta, cum dativo, pro Peræque. Liv. 24. 19. Fabius omittendam rem
 parvam, ac juxta magnis difficilem, abscedendumque inde censebat. i. e.
 Non minus quam sunt magnæ.
 Juxta atque. Liv. 2. Absentium bona juxta atque interemptorum divisa
 fuerunt.
 Juxta cum. Plaut. Pseud. 4. 7. 62.
 Quid jam? an nescis quæ sit hæc res? s. juxta cum ignarissimis.
 i. e. Tam scio, quam qui maxime ignorant. Idem Pers. 4. 3. 75.
 Hæccine illa est furtiva virgo? r. juxta tecum æque scio. Sallust.
 in Catil. 58. Nunc vero quo in loco res nostræ sint, juxta mecum omnes
 intelligitis.
 Juxta esse, pro Familiarem esse. Suet. in Calig. cap. 10. Tantique in avum,
 & qui juxta erant, obsequii, ut non immerito sit dictum, Nec servum me-
 liorem ullum, nec deteriozem dominum fuisse.
 Juxtim, Adv. [ἐν] significat Prope. Suet. in Tiber. cap. 33. Magi-
 stratibus pro Tribunali cognoscentibus plerumque se offerebat consilia-
 rium: assidebatque juxtim vel ex adverso in parte primori. Al. Mixtim.
 Lucret. lib. 4. 1206. & Apul. in Flor. Non. 2. 491.

I X

IXIA, æ. f. [Ἰξία] Genus herbæ. Plin. lib. 22. cap. 18. Chamæleonem
 aliqui ixiam vocant. V. ibidem utriusque nominis rationem.
 IXION, Ænis. m. [Ἰξίων] Rex Thessaliæ, a Jove deorum convivio adhi-
 bitus, amatam Junonem de stupro interpellavit. Illa confessa Jovi est,
 & ejus voluntate nubem in suam formam conversam obtulit, unde ferun-
 tur nati esse Centauri. Hæc Servius in 6. Æn. 289. Eadem fere Lu-
 cian. in deorum dialogis. Apud inferos ideo rotæ vertenti adstrictus.
 V. Hygin. Fab. 62.
 Audax. Ovid. 12. Met. 210.
 Perfidus. Hor. de Arte Poet. 124.
 Tortus rota. Virg. 3. Georg. 38.
 Orbes Ixionis. Propert. lib. 4. 12. 23.
 Proles Ixionis Pirithous. Ovid. 8. Met. 566.
 IXIONÆUS, a, um. Adj. [Ἰξιόνειος] ut, Orbis Ixioneus. Virg. 4. Georg.
 484.
 IXIONIDES, [Ἰξιονίδης] Filius Ixionis, qui fuit Pirithous. Propert. lib.
 2. 1. 38.
 Theseus infernis, superis testatur Achilles,
 Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

I Y

IYNGIS, iyngis. [ἰύνγες] Avis, quæ Vertilla a colli versura vocatur. V. Aristot.
 lib. 2. Animal. cap. 12. Al. Torquilla.

K

K'ΑΠΠΑ Græcorum ad quos proprie pertinet, &
 ad Latium venit non ad usum sed ad luxuriam.
 Priscian. 1. 1. K & Q quamvis figura & nomine vi-
 deantur aliquam habere differentiam cum C, tamen
 eandem tam in sono vocum quam in metro contin-
 ent potestatem: & K quidem supervacua est.
 Quintil. lib. 1. 4. K quidem in nullis verbis uten-
 dum puto, nisi quæ significat etiam ut sola ponat-
 ur. Et mox, Kappa apud Græcos nunc tantum in numero manet.
 Prioribus Romanis in usu fuit maximo. Ita in Legg. xxi Tab. Pakunt
 pro Pagunt vel Pacunt; Porka, Arka, & similia in veteribus Inscriptio-
 nibus. Et similiter labente Latinitate in usum etiam revocatur, ut De-
 dikaverunt, &c. quorum copiam exhibet corpus Gruterianum.
 At vero in vegeta Latinitatis ætate nihil, ut vidimus, valebat: sed in ple-
 num usum ἡ κάππα Græcorum ubique veniebat C, unde Suidas in
 γλαυκῆς, C vocat τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα.
 Ejus tamen usum in tribus manere apud Latinos plerique existimarunt,
 in Kapita, Kalendæ, & Kalumnia (vel ut alii Kæsones, prænomine
 Fabiorum.) Ita Martian. Capella, K nunc nota esse putatur non littera.
 (Ita lègo emendante Cl. Lipsio.) Nam ejus effectus C integrare non
 dubium est, absque his Kapita, Kalendæ, Kalumniæ. Terentian.
 Maurus,
 K similiter otiosa ceteris sermonibus,
 Tunc in usu est cum Kalendas annotamus aut Kaput.
 Sæpe Kæsones notabant hæc vetusti littera. Et similiter Aufonius,
 Idyll. 12. v. 133.
 Hæc tribus in Latio tantum addita nominibus K. Verum hæc
 quanquam adducuntur a viris doctissimis ad hanc rem probandam, ni-
 hil tamen statuunt præter hoc, quod Romani veteres atque etiam poste-
 riores in his tribus vocibus designandis vel annotandis, ut Terentiani

verbo utar, K usurpabant. Atque ita fieri vidimus. K. pro Caput,
 Legis scilicet. K. Kalendæ. Nullo tamen modo sequitur in plena vo-
 cis descriptione ibi ullum locum K invenire potuisse.
 Existisse olim & omnino communiter pervagatum fuisse hinc probant
 multi: quod cum K apud Latinos non Kappa sed Ka audiat (V. Ser-
 vium ad Artem Donati, Aufonium item in versu supra adducto) ideo
 ex more vetusto vocalem A non passum est post se exprimi. Multis
 enim veteres compendii gratia, quæ omnes in E definebant, suam vo-
 calem non apponebant, inde Bne, Ptre scribebant, pro Bene, Pe-
 tere. Quod si fiat, tum Carus, Canus & hujuscemodi non potuere
 per C, sed per K exprimi, Krus, Knus. Aliter hodie non Carus, Ca-
 nus; sed Cerus, Cenus fuissent expressa. V. Terent. Scaur. Gram-
 maticum.
 Ætatem ejus alii ad bellum Punicum, Isidorus 1. 4. ad Sallustium quendam
 ludimagistrum refert. K litteram Sallustius ludimagister postea Latinis
 adjecit. Quod si pateat existisse in Legg. Decemviralibus, vel si
 obtineat Scauri sententia, credibile est, hanc litteram non nisi cum lin-
 gua ipsa enatam fuisse.
 Ad K alluisse Ciceronem nonnulli autumarunt his verbis in Orat. pro
 Sex. Roscio Amerino, 57. Littera illa, cui vos usque eo inimici estis.
 Littera enim K inurebatur frons Calumniatorum: Quippe cum, ut
 modo vidimus, Calumniam ita designarent. V. Turneb. 8. 22. Lam-
 bin. ad loc. Cic.
 K. Caia, Cæso, Caput, Cafa, Candidatus, Calendæ. K. F. Cæsonis filius.
 K. N. Cæsonis nepos. KAL. Calendæ. KARC. Carcer. K. PR. [Cor-
 pus Prætorianorum, puto] ut in Inscript. Gruter. 527. 1.

D. M.
 AURELIO CLAUDIO
 VETERANO
 Q. MIL. K. PR. QUI VIX.
 ANNIS LXXX.

